

Thông Thiên Chi Lộ

Contents

Thông Thiên Chi Lộ	25
1. Chương 1: Tiểu Mỹ Nữ Mông Cong.	25
2. Chương 2: Ta Không Sợ Đâu Nhá.	28
3. Chương 3: Quay Mặt Qua Đây.	30
4. Chương 4: Thu Mua Hỏa Hạt.	32
5. Chương 5: Mèo Mù Vớ Cá Rán?	34
6. Chương 6: Có Còn Thiên Lý Nữa Không.	36
7. Chương 7: Cũng Thế Thôi Mà.	38
8. Chương 8: Băng Tuyết Mỹ Nữ.	40
9. Chương 9: Lão Điểm Chủ Cáo Già.	42
10. Chương 10: Hạ Phẩm Linh Thạch Hoạt Động.	43
11. Chương 11: Huỳnh Đệ Xích Giáp Trùng.	45
12. Chương 12: Lợi Hại Quá.	47
13. Chương 13: Kêu Giả Quá Mức.	49
14. Chương 14: Lần Đầu Tiên Của Hàn Vi Vi.	51
15. Chương 15: Thần Hải Cảnh Tam Trọng.	53
16. Chương 16: Băng Ti Thù.	55
17. Chương 17: Trước Ưỡn Sau Nhô.	58
18. Chương 18: Băng Hỏa Cửu Trùng Thiên.	59
19. Chương 19: Sa Vào Vòng Vây.	62
20. Chương 20: Mãnh Võ Pháp Bảo.	63
21. Chương 21: Người Đúng Là Cầm Thú.	66
22. Chương 22: Chả Trách Dám Lên Mặt.	68
23. Chương 23: Lửa Đốt Thần Hải Cảnh Ngũ Trọng.	70
24. Chương 24: Khẳng Định Đó Là Thái Cực Ngọc Phù.	72
25. Chương 25: Băng Vực Quả Cùng Hàn Ngọc.	74
26. Chương 26: Kim Ngọc Các.	76
27. Chương 27: Thân Thiết Gặp Nhau, Lưu Luyến Chia Tay.	78
28. Chương 28: Ra Xem Linh Thạch.	81
29. Chương 29: Kim Xà Lôi Quyết.	83
30. Chương 30: Vọng Khí Thuật.	85
31. Chương 31: Phách Mại Hội Của Kim Ngọc Các.	87
32. Chương 32: Bốn Vị Trí, Rộng Rãi.	89
33. Chương 33: Ngụy Đại Phù Sư.	91
34. Chương 34: Hợp Hư Đan.	93
35. Chương 35: Đùng Vội Vã.	95
36. Chương 36: Hoa Cũng Thế Thôi.	97
37. Chương 37: Điều Kiện Đồng Ý.	100
38. Chương 38: Ảo Quang Phù.	102
39. Chương 39: Nỗ Lực Đạt Đệ Tứ Trọng.	105
40. Chương 40: Độc Giác Lôi Khuê.	107
41. Chương 41: Nội Y Của Nữ Tu, Hỏa Phượng Đỗ Đâu.	110

42. Chương 42: Dương Cốt Sơn Thư Dung Động.	112
43. Chương 43: Ngọc Vân Chi.	115
44. Chương 44: Không Phải Oan Gia Không Gặp Nhau.	117
45. Chương 45: Kỹ Thuật Tệ Thế Sao	120
46. Chương 46: Ta Thật Sự Không Hề Biến Thái	122
47. Chương 47: Thạch Linh Nhũ! Thần Hải Cảnh Tứ Trọng!	124
48. Chương 48: Lục Bào Lão Đầu Xuất Thủ!	127
49. Chương 49: Thông Tin Về Ngũ Cấp Yêu Thú!	129
50. Chương 50: Chu Thiên Cảnh Tu Sĩ.	132
51. Chương 51: Địa Hỏa Luyện Đơn.	135
52. Chương 52: Uống Liền Bảy Viên, Đi Chợ Đêm.	137
53. Chương 53: Lão Đầu Cuồng Mua Đồ.	140
54. Chương 54: Nguy Cơ Trong Ngõ Tối.	143
55. Chương 55: Liều Thôi.	145
56. Chương 56: Toàn Bộ Gia Tài.	148
57. Chương 57: Tự Bộc Lộ Vị Trí.	151
58. Chương 58: Đánh Lén.	154
59. Chương 59: Không Thích Chui Lỗ Lớn.	157
60. Chương 60: Để Người Chết Rõ Ràng.	160
61. Chương 61: Địa Đồ, Nô Thú Tàn Thiên.	162
62. Chương 62: Tu Sĩ Biến Thái.	165
63. Chương 63: Giả Chết, Giao Đấu Dữ Dội	167
64. Chương 64: Ai Âm Hiểm Hơn	170
65. Chương 65: Phệ Tâm Trùng Âm Hiểm Hơn.	173
66. Chương 66: Yêu Thú Ngự Thú.	175
67. Chương 67: Đào Mệnh Đến Sào Huyệt.	178
68. Chương 68: Thế Là Thế Nào.	180
69. Chương 69: Ta Có Câu Hỏi.	183
70. Chương 70: Triệt Để Liều Mạng.	186
71. Chương 71: Phát Tài Lớn.	188
72. Chương 72: Ai Tin Được.	191
73. Chương 73: Trứng Yêu Trùng!	194
74. Chương 74: Thế Nào Là Bằng Hữu!	196
75. Chương 75: Tiểu Tấn Tu, Vịt Nướng To.	199
76. Chương 76: Vạn Linh Thạch Hộ, Năm Quả Trứng.	202
77. Chương 77: Lại Thêm Một Món.	204
78. Chương 78: Cùng Tắm Suối Nóng.	207
79. Chương 79: Phi Lễ Đây.	210
80. Chương 80: Thần Hải Cảnh Ngũ Trọng!	213
81. Chương 81: Có Cần Cáo Lộ Không.	216
82. Chương 82: Người Cũng Làm Việc Đó?	219
83. Chương 83: Cách Dùng Thanh Tác Ngân.	221
84. Chương 84: Huyền Cấp Cao Giai.	224
85. Chương 85: Không Linh Thuật.	227
86. Chương 86: Một Vạn Năm Nghìn Hạ Phẩm Linh Thạch.	230
87. Chương 87: Cá Cược Nhàn Hạ.	233
88. Chương 88: Quyền Đầu Như Vồ Cát.	236
89. Chương 89: Hậu Di Chứng Của Bảy Trăm Linh Thạch.	239
90. Chương 90: Đại Tiểu Thư Làm Nô Lệ.	242
91. Chương 91: Hai Phần Năm.	244
92. Chương 92: Bồi Yêu Dịch.	247
93. Chương 93: Ta Cần Một Trăm Viên!	250
94. Chương 94: Di Thiên Cốc, Đào Thần Ngọc.	253
95. Chương 95: Pháp Khí Ẩn Hình.	255

96. Chương 96: Thôi Tình Linh Được.	258
97. Chương 97: Tu Sĩ Mười Năm Trước.	261
98. Chương 98: Người Không Nên Gặp?	264
99. Chương 99: Một Đồi Cầu Nam Nữ?	267
100. Chương 100: Dao Chẻ Củi?	270
101. Chương 101: Không Cần Danh Dự Hả?	272
102. Chương 102: Cái Túi Vải Bố Đen.	275
103. Chương 103: Người Muốn Gì Hả?	277
104. Chương 104: Giáp Trùng Trùng Lão Cảo Lộ.	280
105. Chương 105 : Linh Khí Chân Chính!	283
106. Chương 106 : Bé Quan Tu Luyện, Chu Thiên Cảnh!	286
107. Chương 107 : Nhân Vật Hàng Đầu	289
108. Chương 108 : Phệ Tâm Trùng Xuất Thế	291
109. Chương 109 : Trứng Nở Hay Chưa	294
110. Chương 110 : Sát Nhân Diệt Khẩu	297
111. Chương 111 : Xông Vào Là Chết?	299
112. Chương 112 : Ngũ Cấp Cao Giai Yêu Thú	302
113. Chương 113 : Tu Sĩ Yêu Tà	305
114. Chương 114 : Đa Bảo Nam!	308
115. Chương 115 : Tu Sĩ Mến Tài Nhau.	311
116. Chương 116 : Đệ Tử Tinh Anh Của Đại Tông Môn.	313
117. Chương 117 : Hợp Hư Đơn, Đại Na Di	316
118. Chương 118 : Di Thiên Cốc, Góc Đông Nam	318
119. Chương 119: Tử Hồ Hoa Và Phệ Tâm Trùng.	321
120. Chương 120: Bước Chuẩn Bị Sau Cùng.	324
121. Chương 121: Pháp Y Bị Lỗi.	327
122. Chương 122: Ra Ngoài Thiên Khung.	329
123. Chương 123: Đêm Tối Đầy Sát Cơ.	332
124. Chương 124: Nguy Cơ Tứ Bề.	335
125. Chương 125: Làn Đầu Ném Mùi Âm Hiểm.	338
126. Chương 126: Phá Cẩm Phù.	340
127. Chương 127: Nhân Phẩm Có Vấn Đề?	343
128. Chương 128: Nghiền Nát Thành Tương!	346
129. Chương 129: Thập Vạn Linh Thạch Hộ!	349
130. Chương 130: Huyền Minh Tiên Liên, Tuyệt Thế Dung Nhan	351
131. Chương 131: Ta Thật Sự Chỉ Đi Ngang Qua	354
132. Chương 132: Bỏ Tay Người Ra.	357
133. Chương 133: Diệt Tiên Đăng.	360
134. Chương 134: Được Cả Cá Lăn Tay Gấu.	363
135. Chương 135: Mặc Lão Quái, Kim Bà Bà.	365
136. Chương 136: Không Nhiên Được Lợi, Không Gian Thì Là Tặc.	368
137. Chương 137: Băng Hỏa Cửu Trùng Thiên Chân Chính.	371
138. Chương 138: Đua Tiêu Hao!	373
139. Chương 139: Chia Cho Một Phần.	376
140. Chương 140: Bắt Đầu Giao Chiến.	379
141. Chương 141: Song Quyền Khó Địch Nổi Bốn Tay.	382
142. Chương 142: Không Để Lại Gì?	385
143. Chương 143: Sờ Một Lần Cho Đã.	387
144. Chương 144: Chết Cũng Muốn Giao Dịch.	390
145. Chương 145: Nạp Bảo Nang, Cả Đồng!	393
146. Chương 146: Bạo Phát, Bách Vạn Linh Thạch Hộ!	396
147. Chương 147: Lại Bắt Đầu Bé Quan.	399
148. Chương 148: Vẫn Là Sư Thụ Lớn Hơn.	402
149. Chương 149: Lòng Dạ Nữ Nhân Dưới Tuyệt Thế Dung Nhan.	405

k83X *?QÆM; k83, S?•MLB K hm xoxBX Q GQxn %B X X X X X X X X X X X X
k8NX *?QÆM; k8N, hKXG BMK?Xh`XMX
keyX *?QÆM; key, *?d h?Q+? Jm æ² *?SXE X-AM X* X MKJX MK; X X X X X X X X X X
keRX *?QÆM; keR, h`QîM; G½Q XKXh XBhX MX XX X X X X X X X X X X X X X X X X
kekX *?QÆM; kek, h?'KaX +XhXQX
kejX *?QÆM; kej, L; •M GWKhX MK LX? AMX
ke9X *?QÆM; ke9, ` "ªQ xmxI X BX MXX
ke8X *?QÆM; ke8, >B M XB BX M Q½Q Xh`X
keeX *?QÆM; kee, *? M? h BX MK? XeXMXh xv 5 X X X X X X X X X X X X X X X X X
kedX *?QÆM; ked, X'@xH`" M 5X
ke3X *?QÆM; ke3, G½Q ZM XB BX KX>B X
kenX *?QÆM; ken, æQ C IXS X U X
kdyX *?QÆM; kdy, >²M; GB M XDX Q½Q Xh`XaeX MK X X X X X X X X X X X X X X X
kdRX *?QÆM; kdR, >ªB GBXTXeX BX>X BXX
kdkX *?QÆM; kdk, h?¼L; mv MK- H?¾XL; XhV MXX X X X X X X X X X X X X X X X
kdjX *?QÆM; kdj, idM? hEQ *MMK; KmX GmX M X X X X X X X X X X X X X X X X X
kd9X *?QÆM; kd9, i?B ML; mv M h?-M J° +- XBXM X LX nxv XMhX MX X X X X X X X
kd8X *?QÆM; kd8, h`M; EBM? *€+ *Q ªªB MBX MK hX-M; X X X X X X X X X X X X
kdeX *?QÆM; kde, EBK l~M BXKXZ Xh V iX
kddX *?QÆM; kdd, omB ZM €X>X XmX MX
kd3X *?QÆM; kd3, S?B EB KX æ-X *€ H QM X X X X X X X X X X X X X X X X X X
kdNX *?QÆM; kdN, æC BX>X BxaXTXh BX 5 X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
k3yX *?QÆM; k3y, >ªB GB T æX BX>X BX" Xi æ -xm 5 X X X X X X X X X X X X X
k3RX *?QÆM; k3R, h,M; S?X-M *€ XQE X5X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
k3kX *?QÆM; k3k, Xe XMXZ Xh 5X
k3jX *?QÆM; k3j, æ hY >ªB hB M h-AMX hX BX æC B X° BX X X X X X X X X X X
k39X *?QÆM; k39, L; Kv hE+æ m'ixHXQM X 5X X X X X X X X X X X X X X X X X
k38X *?QÆM; k38, >B " M "` :B ihXQM XhX Q K? Xh` X X X X X X X X X X X X
k3eX *?QÆM; k3e, E?-M; æM oEB *€ XLXQXE B K[XXX X X X X X X X X X X X X
k3dX *?QÆM; k3d, h?"iaUE?-MX XMK æCnBoAw3FEdK Aq RøC X X X X X X X X X X
k33X *?QÆM; k33, æ"K"XTX 9K X
k3NX *?QÆM; k3N, *?'M EBM ?XhXi Xª X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
kNyX *?QÆM; kNy, QBX MK SX? XT X
kNRX *?QÆM; kNR, XhX QLX° X
kNkX *?QÆM; kNk, *ªK h?X MK JXi X• X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
kNjX *?QÆM; kNj, æ'v G " "€ E? QShX X QX QX BXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
kN9X *?QÆM; kN9, EBK æym X kM XaE X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
kN8X *?QÆM; kN8, hCB >C E?-M; S?ªB K; QIB K?A K?2 MDX X K€XñBHDX àO €X?C
kNeX *?QÆM; kNe, G'v X`Ä XeXBhX Q X
kNdX *?QÆM; kNd, omM; K v ZXh X hX €MX X X X X X X X X X X X X X X X X X X
kN3X *?QÆM; kN3, >B EBX æ M Xhnx a0 5X X X X X X X X X X X X X X X X X X
kNNX *?QÆM; kNN, h?QÊM; X* X. BX hXQX?X X X X X X X X X X X X X X X X X

&™ €> F X V K N k y w y , # G I 7 6 W E M e f j R o R p P ? i 5 c b S O B a e M F B e d h m x l f & 3 R t + n E X € % i a € X ° X X X X X X X X X X X

582. Chương 582: Bảy Trăm Linh Thạch Một Lần, Có Muốn Hay Không!	1544
583. Chương 583: Mổ Cũng Muốn Cướp	1547
584. Chương 584: Bí Mật Không Thể Nói	1549
585. Chương 585: Long Cốt Biển Dị	1551
586. Chương 586: Đi Tìm Long Trùng!	1554
587. Chương 587: Ngũ Sắc Ngọc Phong	1559
588. Chương 588: Hoá Thân!	1562
589. Chương 589: Ngâm Đan Châu	1564
590. Chương 590: Thủy Hoàng Thiên Hà	1567
591. Chương 591: Quá Hợp Rồi	1570
592. Chương 592: Lân Vương Truyền Pháp!	1573
593. Chương 593: Trời Cũng Giúp Ta?	1576
594. Chương 594: Tuyệt Đại Phương Hoa	1578
595. Chương 595: Thành Trì Tan Vỡ, Thần Vương Mất Mạng	1581
596. Chương 596: Hai Cách Gọi	1584
597. Chương 597: Không Dừng Lại Được	1586
598. Chương 598: “làm” Cả Nam Nhân Sao?	1589
599. Chương 599: Dạy Vợ!	1591
600. Chương 600: Bao Nhiêu Lần?	1594
601. Chương 601: Không Có Hạn Chế!	1596
602. Chương 602: Không Được Phép Nhiều Hơn Nữa	1598
603. Chương 603: Quỷ Trảo Thay Đổi	1600
604. Chương 604: Cánh Tay Khổng Lồ	1603
605. Chương 605: Viên Cổ Mật Văn	1605
606. Chương 606: Trong Vòng Mười Ngày	1608
607. Chương 607: Chi Bằng Đều Cho Người Hết	1610
608. Chương 608: Gặp Lại Lý Tả Ý	1613
609. Chương 609: Người Cũng Là Thỏ Sao?	1615
610. Chương 610: Cứu Con Thỏ	1618
611. Chương 611: Đổi Thuật Pháp Tu Luyện Lại!	1620
612. Chương 612: Lòng Tin Mãnh Liệt	1623
613. Chương 613: Sâu Kiến Hóa Rồng!	1626
614. Chương 614: Lại Kết Kim Đơn!	1629
615. Chương 615: Chấn Động!	1632
616. Chương 616: Nhu Tình Như Nước	1635
617. Chương 617: Kim Đơn Như Bánh Xe!	1638
618. Chương 618: Cút Ra Đây Cho Ta!	1641
619. Chương 619: Đúng Là Cẩm Thú	1643
620. Chương 620: To Hả?	1646
621. Chương 621: Chân Võ Chi Môn	1648
622. Chương 622: Gầm Vang Tám Hướng	1651
623. Chương 623: Cùng Nhau Trốn Đi	1654
624. Chương 624: Chấm Đen Ở Chân Trời	1657
625. Chương 625: Thú Triều Tiên Đến	1659
626. Chương 626: Phệ Linh Thú	1661
627. Chương 627: Chia Làm Hai Nhánh	1664
628. Chương 628: Xuyên Qua Thú Triều!	1666
629. Chương 629: Bóng Trắng Dưới Bầu Trời Đêm	1668
630. Chương 630: Huyền Phong Thiên Điện Tới!	1671
631. Chương 631: Lửa Cháy Ngút Trời	1673
632. Chương 632: Huynh Đệ, Huynh Đệ	1675
633. Chương 633: Nơi Nào Có Tiên Khí	1678
634. Chương 634: Toàn Thành Tử Thủ!	1680
635. Chương 635: Vây Thành	1683

636. Chương 636: Đột Kích!	1685
637. Chương 637: Thiên Lôi Kiêu, Kim Xác Trùng	1687
638. Chương 638: Tiếng Hò Hét Vang Nghìn Dặm	1689
639. Chương 639: Nửa Tuần Hương!	1692
640. Chương 640: Gặp Lại Phệ Linh Thú	1695
641. Chương 641: Ba Con Bát Cấp Yêu Thú!	1698
642. Chương 642: Phượng Gáy Chín Tầng Trời	1700
643. Chương 643: Phá Thành	1704
644. Chương 644: Ngọc Đỉnh Võ	1707
645. Chương 645: Toàn Bộ Phát Cuồng	1709
646. Chương 646: Thật Sự Đồng Lòng	1712
647. Chương 647: Đường Lui, Độn Quang	1715
648. Chương 648: Lâm Thái Hư Xuất Hiện	1718
649. Chương 649: Quá Mức Độc Ác	1720
650. Chương 650: Người Ở Trong Thịt	1723
651. Chương 651: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết	1725
652. Chương 652: Quan Âm Lúc Tịch Dương	1728
653. Chương 653: Tu Sĩ Cốc Khoáng Thành	1731
654. Chương 654: Ngoài Kia Ra Sao Rồi?	1733
655. Chương 655: Người Sống Sốt	1736
656. Chương 656: Còn Thành Trì Nào Nguyên Vẹn?	1738
657. Chương 657: Đổi Lấy Yêu Đơn	1741
658. Chương 658: Tụ Lại Kim Đơn	1743
659. Chương 659: Thiếu Niên Ngạo Mạn	1745
660. Chương 660: Không Có Thì Giao Thế Nào?	1747
661. Chương 661: Tự Tìm Đường Chết	1750
662. Chương 662: Liên Quan Gì Đến Mổ?	1752
663. Chương 663: Y Còn Chưa Chết	1755
664. Chương 664: Ta Muốn Gặp Lại Y	1757
665. Chương 665: Trấn Thiên Rung Động	1760
666. Chương 666: Trước Khi Đến Đông Hoang!	1763
667. Chương 667: Mổ Muốn Đại Chiến	1766
668. Chương 668: Mổ Chỉ Đi Ngang Qua	1769
669. Chương 669: Chưa Từng Có Từ Trước Đến Nay	1772
670. Chương 670: Nghìn Tầng Sóng Dậy	1774
671. Chương 671: Tự Ném Đi	1777
672. Chương 672: Vẽ Lao Lung Dưới Đất	1780
673. Chương 673: Nghìn Năm Tích Lũy, Hủy Trong Một Ngày	1783
674. Chương 674: Điển Tịch Khó Hiểu	1785
675. Chương 675: Cửu Tiêu Ly Hỏa Lô	1788
676. Chương 676: Đến Rồi!	1791
677. Chương 677: Gặp Lại Thỏ Huỳnh Đệ	1793
678. Chương 678: Đánh Bay Đầu!	1796
679. Chương 679: Đánh Tan Côn Bằng Kim Thân	1799
680. Chương 680: Anh Vợ	1801
681. Chương 681: Đánh Cho Hộc Máu	1804
682. Chương 682: Chiến Thần Gầm Thét	1807
683. Chương 683: Thật Sự Chết Không Nhắm Mắt	1810
684. Chương 684: Tin Tức Về Thánh Quả	1813
685. Chương 685: Thiên Đế Vẫn Tĩnh Thiên	1816
686. Chương 686: Lấy Được Cổ Kinh	1818
687. Chương 687: Hình Như Ta Đã Đến	1820
688. Chương 688: U Minh Tàng Kinh	1822
689. Chương 689: Tây Tinh Lưu Li	1825

690. Chương 690:	Hình Như Ta Nhớ Lại Một Ít	1828
691. Chương 691:	Hai Viên Lục Tinh	1830
692. Chương 692:	Phúc Thọ Diên Niên	1832
693. Chương 693:	Tiếng Đào Khoáng Thạch Lúc Nửa Đêm	1835
694. Chương 694:	Tu Sĩ Họ Trần	1837
695. Chương 695:	Trời Cũng Thay Đổi	1839
696. Chương 696:	Ma Văn Hung Khoáng	1842
697. Chương 697:	Đứng Ra Vì Người Khác	1844
698. Chương 698:	Một Khúc Cổ Hương	1846
699. Chương 699:	Địa Mầu Cổ Kinh, Vượt Qua Man Hoang	1849
700. Chương 700:	Cổ Kinh Khôn Tả	1851
701. Chương 701:	Bảo Quang Xung Thiên	1853
702. Chương 702:	Thích Đại Hưng Chữ Không Thích Hưng Hằng	1855
703. Chương 703:	Thượng Cổ Sinh Vật, Luân Hồi Kinh Luân	1857
704. Chương 704:	Chỉ Chọn Một Thước	1860
705. Chương 705:	Điềm Cực Xấu	1863
706. Chương 706:	Hoàng Đồng Đại Thuyền, Lân Thi Tung Hoành	1865
707. Chương 707:	Cự Bi Dị Bảo	1868
708. Chương 708:	Tay Cầm Dị Bảo!	1871
709. Chương 709:	Nhe Răng Cắn Pháp Bảo	1873
710. Chương 710:	Thiết Chủy Cương Nha Muội	1876
711. Chương 711:	Ngồi Xuống Cũng Chết Người	1879
712. Chương 712:	Đại Đạo Cầm	1882
713. Chương 713:	Muốn Kim Thương Của Người	1884
714. Chương 714:	Gian Thương	1887
715. Chương 715:	Mối Nghi Ngờ Về Cánh Tay Cụt	1890
716. Chương 716:	Không Cách Nào Chạm Đến	1892
717. Chương 717:	Mọi Thứ Đều Đã Qua	1894
718. Chương 718:	Thượng Cổ Đại Năng Tranh Đấu?	1897
719. Chương 719:	Kết Quả Tốt Nhất	1899
720. Chương 720:	Chí Cao Điển Tịch	1902
721. Chương 721:	Bất Thế Cường Pháp	1904
722. Chương 722:	Đại Hoang Vãn Đạo Kinh	1907
723. Chương 723:	Uy Năng Thuật Pháp Kinh Người	1909
724. Chương 724:	Đại Đạo Kim Kiếm	1911
725. Chương 725:	Câu Trả Lời Về Đại Chiến	1914
726. Chương 726:	Mượn Tạm Vài Năm?	1916
727. Chương 727:	Lại Một Mảnh Vỡ Diệu Thụ	1919
728. Chương 728:	Lại Bị Gạt?	1921
729. Chương 729:	Sớm Muộn Gì Cũng Phải Chết Một Cách Khốn Kiếp	1924
730. Chương 730:	Ai Đi Đường Nấy	1926
731. Chương 731:	Hoàng Phủ Tuyệt Luân	1929
732. Chương 732:	Không Cần Võ Nửa	1931
733. Chương 733:	Pháp Tướng Đại Chiến	1934
734. Chương 734:	Nguyên Khí Dâng Trần!	1936
735. Chương 735:	Vô Cùng Vô Tận	1939
736. Chương 736:	Trở Lại Vân Linh	1941
737. Chương 737:	Là Đạo Lữ Của Người Hả?	1944
738. Chương 738:	Hình Vẽ Cuối Cùng	1946
739. Chương 739:	Khó Quyết Định	1949
740. Chương 740:	Lựa Chọn Công Pháp	1951
741. Chương 741:	“chào Hàng” Đỉnh Giai Công Pháp	1954
742. Chương 742:	Thật Sự Đoàn Tụ	1956
743. Chương 743:	Tứ Nữ Chạy Trốn	1958

744. Chương 744:	Ba Đợt Cao Trào	1961
745. Chương 745:	Cầm Thú! Phì!	1963
746. Chương 746:	Phi Kiếm Không Phải Luyện Như Vậy	1965
747. Chương 747:	Ngưng Thần Văn	1968
748. Chương 748:	Đánh Thành Mặt Lợn	1971
749. Chương 749:	Gần Đạt Cửu Cấp	1973
750. Chương 750:	Đánh Đã Rồi Tính	1976
751. Chương 751:	Mệnh Không Dài Lâu?	1978
752. Chương 752:	Nữ Nhân	1980
753. Chương 753:	Vào Tàng Kinh Các Xem Qua	1983
754. Chương 754:	Đại Năng Tiến Đến!	1985
755. Chương 755:	Đại Năng Đến Nơi!	1988
756. Chương 756:	Trấn Áp Toàn Thành	1990
757. Chương 757:	Chân Tiên Huyết Luyện	1993
758. Chương 758:	Thần Huyền Cùng Đến Giết Ngụy Tác	1996
759. Chương 759:	Thần Quân Tụ Hợp	1998
760. Chương 760:	Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt	2001
761. Chương 761:	Càng Kiêu Ngạo Hơn	2004
762. Chương 762:	Tiên Khí Không Phải Là Tiên Khí?	2006
763. Chương 763:	Thần Văn Hoàn Thành, Tiên Âm Truyền Đến!	2009
764. Chương 764:	Chạm Đến “tiên”	2011
765. Chương 765:	Phỏng Chế Tiên Khí	2013
766. Chương 766:	Khí Thành!	2016
767. Chương 767:	Hoang Tộc Vô Danh	2019
768. Chương 768:	Ba Thiên Chi Kiêu Tử	2021
769. Chương 769:	Sao Ngươi Lại Hón Hở	2024
770. Chương 770:	Ngươi Cũng Âm Hiểm Lắm	2027
771. Chương 771:	Thắng Lợi Ngay Trước Mắt?	2029
772. Chương 772:	Hình Như Không Ổn	2032
773. Chương 773:	Bắt Đầu Phản Kích!	2035
774. Chương 774:	Giết Ngược Thần Huyền!	2038
775. Chương 775:	Có Còn Nhân Tính Nữa Hay Không	2041
776. Chương 776:	Giết Sạch!	2044
777. Chương 777:	Quảng Pháp Ngọc Tượng, Thần Vương Pháp Tọa	2047
778. Chương 778:	Muốn Đi, Không Ai Ngăn Được	2050
779. Chương 779:	Đại Hội Là Cơ Hội	2052
780. Chương 780:	Nuốt Sạch	2055
781. Chương 781:	Bí Mật Về Việc Gục Ngã	2057
782. Chương 782:	Thật Sự Đến Đây	2060
783. Chương 783:	Thiên Cổ Thịnh Hội	2063
784. Chương 784:	Không Lùi Bước	2065
785. Chương 785:	Một Người Không Đủ, Thêm Hai Nữa Đi	2068
786. Chương 786:	Cổ Hoàng Đoạt Binh Thuật	2071
787. Chương 787:	Quyết Đấu Bằng Vô Thượng Bí Thuật	2073
788. Chương 788:	Âm Thầm Giở Trò	2076
789. Chương 789:	Dấu Hiệu Sắp Chết	2079
790. Chương 790:	Tiên Bảo Động Lòng Người	2082
791. Chương 791:	Lão Quỷ Cười Gian	2085
792. Chương 792:	Lại Nhắc Tới Tiểu Thiên Giới	2088
793. Chương 793:	Không Muốn Y Sống	2090
794. Chương 794:	Chủ Động Giao Dịch	2093
795. Chương 795:	Sử Dụng Đồ Tốt	2095
796. Chương 796:	Sát Khí Lộ Rõ	2098
797. Chương 797:	Đến Chập Khí Hải!	2100

798. Chương 798:	Bản Mệnh Pháp Bảo Hoàn Chính	2103
799. Chương 799:	Truy Sát Đến Nơi	2105
800. Chương 800:	Sát Khí Ngập Trời	2107
801. Chương 801:	Giết Chết Toàn Bộ	2110
802. Chương 802:	Bão Lốc Mạnh Hơn Nữa	2113
803. Chương 803:	Giết Chết Ba Đợt Tu Sĩ!	2116
804. Chương 804:	Giết Trong Tích Tắc!	2118
805. Chương 805:	Chiến Trường Giết Chóc	2120
806. Chương 806:	Còn Có Người Dám Đến?	2123
807. Chương 807:	Chân Võ Chi Môn Lại Nổ Tung	2126
808. Chương 808:	Ba Thần Huyền Đại Năng!	2129
809. Chương 809:	Lưu Chân Võ Lại Xuất Hiện!	2132
810. Chương 810:	Giao Bí Pháp Ra	2135
811. Chương 811:	Phật Đà Niết Bàn	2137
812. Chương 812:	Giao Dịch Để Giết Sư Huỳnh	2139
813. Chương 813:	Tùy Tâm Áo Hóa Quyết	2142
814. Chương 814:	Pháp Tắc Tàn Khốc	2144
815. Chương 815:	Vân Linh Chấn Động, Âm Thầm Vào Thành	2147
816. Chương 816:	Tự Nhiên Nhập Đạo	2150
817. Chương 817:	Đại Đạo Bất Hủ	2152
818. Chương 818:	Mã Sư Huỳnh	2155
819. Chương 819:	Tình Đời Ấm Lạnh	2157
820. Chương 820:	Ta Cũng Rất Bận Rộn	2160
821. Chương 821:	Chỗ Ở Cũ Của Thần Huyền	2162
822. Chương 822:	Kim Đơn Ngũ Trọng	2164
823. Chương 823:	Người Chơi Xỏ Ta?	2167
824. Chương 824:	Thất Bảo Khai Cầm	2170
825. Chương 825:	Dưới Tầng Cây Bồ Đề	2173
826. Chương 826:	Truyền Thừa Cao Nhất, Hết Thấy Thất Vọng	2175
827. Chương 827:	Làm Sao Được Chứng Quả	2178
828. Chương 828:	Lợi Dụng Chu Lăng?	2180
829. Chương 829:	Nguyên Từ Sơn	2182
830. Chương 830:	Không Thể Là Thần Huyền	2185
831. Chương 831:	Tọa Hóa Nghìn Năm	2187
832. Chương 832:	Bất Diệt Thần Niệm	2190
833. Chương 833:	Tạo Hóa Ngọc Trì	2193
834. Chương 834:	Ẩn Minh Đợi Bảo Vật!	2195
835. Chương 835:	Lấy Hết Sạch	2197
836. Chương 836:	Nổi Sát Cơ	2200
837. Chương 837:	Điên Rồi Sao	2202
838. Chương 838:	Lần Lượt Từng Người	2205
839. Chương 839:	Còn Ai Nữa Không?	2207
840. Chương 840:	Thuật Pháp Vô Thượng	2210
841. Chương 841:	Nát Thành Mấy Mảnh	2213
842. Chương 842:	Thần Huyền Cũng Không Thể Ngăn Nổi	2216
843. Chương 843:	Hư Không Kim Hồ	2219
844. Chương 844:	Dẫn Hoàng Đài Bị Sửa Đổi	2221
845. Chương 845:	Phổ Độ Thần Quang	2224
846. Chương 846:	Gần Ngay Trước Mắt	2226
847. Chương 847:	Phát Cuồng Vì Không Hiểu Nổi	2229
848. Chương 848:	Hai Đại Tông Chủ!	2232
849. Chương 849:	Dốc Toàn Lực	2234
850. Chương 850:	Âm Dương Phần, Thượng Cổ Sát Trường	2238
851. Chương 851:	Hắc Mao Đại Quái	2240

852. Chương 852: Nhân Vật Càng Đáng Sợ	2242
853. Chương 853: Cổ Thi Tiên Đơn	2245
854. Chương 854: Dọa Khiếp Để Thi?	2248
855. Chương 855: Trấn Tà Chí Bảo	2251
856. Chương 856: Người Trốn Nữa Đi	2253
857. Chương 857: Hung Uy Cực Thịnh	2256
858. Chương 858: Hết Sức Kích Động	2259
859. Chương 859: Công Đức Tông Khinh Người Quá Đáng	2261
860. Chương 860: Ép Đến Đường Cùng	2264
861. Chương 861: Trở Về Chốn Cũ	2267
862. Chương 862: Bệnh Vực Người Quen	2269
863. Chương 863: Hành Sự Âm Thầm	2271
864. Chương 864: Muốn Thư Thái Cũng Khó	2274
865. Chương 865: Diệp Gia Huỳnh Muội	2276
866. Chương 866: Dọa Hết	2279
867. Chương 867: Một Tấm Cổ Đồ	2281
868. Chương 868: Gạt Bụi Tìm Ngọc	2283
869. Chương 869: Thần Được Hóa Sinh	2285
870. Chương 870: Thản Nhiên Như Không, Kim Đơn Học Máu	2288
871. Chương 871: Người Không Đúng Chút Nào	2290
872. Chương 872: Máu Lạnh Hơn Bất Cứ Ai	2293
873. Chương 873: Thế Lực Ở Tịch Hàn Đại Lục	2296
874. Chương 874: Xem Đá Ở Hậu Sơn	2298
875. Chương 875: Đại Thành Khi Thiên Kinh	2300
876. Chương 876: Ai Dám Kiêu Ngạo Như Thế	2303
877. Chương 877: Kiếm Vương Lão Tổ	2306
878. Chương 878: Thần Uy Khôi Phục	2309
879. Chương 879: Lâm Thần Hóa Hủ!	2311
880. Chương 880: Kim Đơn Phá Bích!	2315
881. Chương 881: Thân Thể Mộc Hóa	2318
882. Chương 882: Bước Vào Cảnh Giới Thần Huyền	2320
883. Chương 883: Điên Cuồng Trong Giây Phút Cuối	2323
884. Chương 884: Không E Dè Gì	2326
885. Chương 885: Chân Đạp Thiên Kiếm Thành!	2329
886. Chương 886: Không Chém Rụng Một Sợi Tóc	2332
887. Chương 887: Nhờ Vả	2335
888. Chương 888: Mời Gọi Cùng Tấn Công Sơn Môn!	2338
889. Chương 889: Đêm Bảo Vật Ở Trận Tiên	2341
890. Chương 890: Hoàn Toàn Phát Động!	2343
891. Chương 891: Bình Định Sơn Môn	2347
892. Chương 892: Uy Lực Gấp Đôi	2350
893. Chương 893: Phá Thiên Đô	2353
894. Chương 894: Các Tu Sĩ Hối Hận Vô Vần	2356
895. Chương 895: Điên Cuồng Vơ Vét	2359
896. Chương 896: Linh Đơn Bỏ Chạy	2362
897. Chương 897: Hoàn Toàn San Bằng	2364
898. Chương 898: Còn Định Giả Chết Hả	2367
899. Chương 899: Không Thể Ngăn Cản?	2369
900. Chương 900: Xương Không Phải Là Xương	2372
901. Chương 901: Chạm Tới Bước Cuối Cùng Của Thần Huyền.	2374
902. Chương 902: Gạt Được Người Khắp Thiên Hạ.	2377
903. Chương 903: Khung Cảnh Muốn Xịt Máu Mũi	2380
904. Chương 904: Chuẩn Bị Đến Tịch Hàn Đại Lục	2382
905. Chương 905: Kế Hoạch Hù Chết Người	2386

906. Chương 906:	Thử Bản Mệnh Pháp Bảo	2388
907. Chương 907:	Cùng Là Người Sao Cách Nhau Quá	2390
908. Chương 908:	Một Tia Đế Uy	2393
909. Chương 909:	Vô Cùng Nghiêm Trọng	2395
910. Chương 910:	Có Tính Toán Riêng	2398
911. Chương 911:	Tin Tức Kinh Người Cực Điểm	2400
912. Chương 912:	Địa Bàn Hoang Tộc	2403
913. Chương 913:	Cổ Đế Thi Đến Tay	2405
914. Chương 914:	Một Tòa Thành Lớn	2407
915. Chương 915:	Đến Đúng Lúc Lắm	2410
916. Chương 916:	Cánh Tay Hoang Tộc Lại Xuất Hiện	2413
917. Chương 917:	Hoang Tộc Truyền Thừa Tái Hiện	2415
918. Chương 918:	Thần Thông Kỳ Lạ	2418
919. Chương 919:	Đoạt Được Cổ Đồ	2421
920. Chương 920:	Cần Quét Nguyên Liệu Tu Luyện	2423
921. Chương 921:	Lại Một Đoạn Thông Thiên Cổ Hương	2426
922. Chương 922:	Vụ Oan Giá Họa	2429
923. Chương 923:	Nghe Bàn Luận Về Bản Thân	2431
924. Chương 924:	Âm Thầm Giở Trò	2434
925. Chương 925:	Gia Gia Người Đây	2437
926. Chương 926:	Thần Huyền Cũng Không Có?	2439
927. Chương 927:	Rốt Cuộc Ai Cầu Xin Ai	2442
928. Chương 928:	Vợ Vết	2444
929. Chương 929:	Vũ Hóa Ứng Thiên	2447
930. Chương 930:	Các Phương Bá Chủ	2450
931. Chương 931:	Lợi Dụng Lẫn Nhau	2452
932. Chương 932:	Đơn Đấu Với Gia Chủ	2454
933. Chương 933:	Ngang Nhiên Nhúng Tay Vào	2457
934. Chương 934:	Mảnh Vỡ Thạch Điện	2459
935. Chương 935:	Pháp Bảo Bay Ra	2462
936. Chương 936:	Đứng Cùng Yêu Thú	2464
937. Chương 937:	Bên Trong Cổ Điện	2467
938. Chương 938:	Tiên Khí Chân Chính Xuất Thế	2469
939. Chương 939:	Trận Chiến Kinh Nhân Nhất Tu Đạo Giới Nghìn Năm Qua	2472
940. Chương 940:	Thả Cổ Đế Thi Ra	2474
941. Chương 941:	Đế Thi Sát Thân	2477
942. Chương 942:	Tiên Khí Ngút Trời	2480
943. Chương 943:	Không Nên Tranh Đoạt Với Ta	2483
944. Chương 944:	Kêu Rã Họng Cũng Vô Dụng	2486
945. Chương 945:	Rốt Cuộc Là Ai Hại Ta	2489
946. Chương 946:	Đổi Bình	2492
947. Chương 947:	Tự Chuyển Thiên Trấn Ma Pháp	2494
948. Chương 948:	Đi Từng Bước	2497
949. Chương 949:	Đại Năng Của Lưu Hỏa Đại Lục	2499
950. Chương 950:	Vạn Cổ Thành Thánh Pháp	2501
951. Chương 951:	Băng Tuyết Thần Nguyên	2504
952. Chương 952:	Song Cường Đại Chiến	2506
953. Chương 953:	Thiếu Niên Quỷ Dị	2509
954. Chương 954:	Hỏa Vực Thần Vương	2512
955. Chương 955:	Bộc Lộ Chân Tài Thực Học	2514
956. Chương 956:	Mượn Dao Giết Người, Giết Hết	2517
957. Chương 957:	Tất Cả Đều Bị Lừa	2519
958. Chương 958:	Cực Âm Thần Quân Hóa Thân Làm Chính Nghĩa	2522
959. Chương 959:	Chiến Thư Xuyên Đại Lục	2524

960. Chương 960:	Lại Kết Hai Kim Đơn	2527
961. Chương 961:	Thay Đổi Từng Ngày	2530
962. Chương 962:	Động Phủ	2532
963. Chương 963:	Bí Mật Không Thể Nói	2534
964. Chương 964:	Dĩ Nhiên Lại Nhàm Chán	2537
965. Chương 965:	Dây Đàn Trong Trời Đất	2539
966. Chương 966:	Tin Tức Về Truyền Nhân Của Hư Không	2542
967. Chương 967:	Ngày Đột Phá	2545
968. Chương 968:	Ngưng Hình Cực Kỳ Bất Phàm	2547
969. Chương 969:	Với Các Hạ Thì Chắc Có Thể	2550
970. Chương 970:	Ngay Cả Ta Cũng Phải Uống Thuốc	2553
971. Chương 971:	Thần Văn Viên Mãn	2555
972. Chương 972:	Chấn Động Kịch Liệt	2558
973. Chương 973:	Giết Đại Năng Trong Nháy Mắt	2561
974. Chương 974:	Tiên Đơn Từ Trên Trời Rơi Xuống	2564
975. Chương 975:	Một Minh Đẩu Với Song Hùng	2567
976. Chương 976:	Vận Mệnh Của Thiên Khung	2570
977. Chương 977:	Bắt Sống Đại Năng	2574
978. Chương 978:	Bước Trên Con Đường Của Tiên Nhân	2577
979. Chương 979:	Con Đường Hủy Diệt	2580
980. Chương 980:	Uy Danh Dấn Hiện	2582
981. Chương 981:	Linh Khí Tụ Về Phía Tây	2585
982. Chương 982:	Tu Sĩ Xâm Lấn	2588
983. Chương 983:	Viện Binh Mạnh Nhất	2590
984. Chương 984:	Ngày Xưa Được Ngưỡng Vọng, Hôm Nay Là Văn Bối	2592
985. Chương 985:	Tán Tỉnh Trước Trận Tiên	2594
986. Chương 986:	Quá Mạnh Mẽ, Quá Ấn Tượng	2597
987. Chương 987:	Thiên Hoang Loạn Lưu Đạo Quyền	2599
988. Chương 988:	Thời Đại Biến Chuyển Mạnh Nhất	2602
989. Chương 989:	Lý Do Đơn Giản	2604
990. Chương 990:	Đàm Phán Theo Thực Lực	2607
991. Chương 991:	Khí Tức Bên Trong Cổ Vực	2609
992. Chương 992:	Vượt Hơn Dự Tính	2612
993. Chương 993:	Cách Biệt Quá Xa	2614
994. Chương 994:	Không Đủ Tư Cách	2617
995. Chương 995:	Giết Đến Lạnh Mình?	2620
996. Chương 996:	Rúng Động Thật Sự	2622
997. Chương 997:	Ấn Tượng Lúc Xuất Hiện	2625
998. Chương 998:	Đùa Giỡn Nữ Vương	2628
999. Chương 999:	Tế Xuất Tiên Binh	2631
1000. Chương 1000:	Phá Tâm Cảnh Của Người	2634
1001. Chương 1001:	Cúi Gầm Cái Đầu Kiêu Ngạo	2637
1002. Chương 1002:	Tinh Hạch Bay Đi, Cổ Địa Tan Vỡ	2639
1003. Chương 1003:	Cổ Địa Đáng Để Chiêm Ngưỡng	2643
1004. Chương 1004:	Sóng Trước Chưa Qua, Sóng Sau Đã Tới	2645
1005. Chương 1005:	Ra Oai Phủ Đầu	2648
1006. Chương 1006:	Nhiều Thứ Không Thể Tin Được	2650
1007. Chương 1007:	Các Người Muốn Chết Sao	2653
1008. Chương 1008:	Ta Không Giả Bộ	2656
1009. Chương 1009:	Nhân Lúc Người Bệnh Lấy Mạng Người	2659
1010. Chương 1010:	Tiên Thai! Ấn Nấp	2661
1011. Chương 1011:	Mang Ra Cho Ta	2664
1012. Chương 1012:	Nhận Cung Phụng	2667

RyedX *?QÆM; Ryed, G-M L"X æ M Æ QÊX hX XX
 Rye3X *?QÆM; Rye3, •K .QÆM; >QXE X-ŲX JX oU X XX
 RyeNX *?QÆM; Rye3, •K .QÆM; >QXE X-ŲX JX oU X XX
 RydyX *?QÆM; RyeN, *?d æÆM :B æM XL XQXo'Xv X aX
 RydRX *?QÆM; Rydy, *| GB M Zm M æ M 'Xi> Q æ cB æ XX
 RydkX *?QÆM; RydR, æm' B h?2Q "Q Ê+X* X• M æ @XB h XOX
 RydjX *?QÆM; Rydk, >Ų M L; mX M æ` M X hX BX MXX
 Ryd9X *?QÆM; Rydj, hÊB E€ >X M X *Xn Ø BX* M M; X
 Ryd8X *?QÆM; Ryd9, s€+ E?¬ hX QMX æ° M; XS X OXX
 RydeX *?QÆM; Ryd8, >Q M; Ĩ° X *X M æ° M; X
 RyddX *?QÆM; Ryde, X mX X X BX
 Ryd3X *?QÆM; Rydd, h`B mX' ØB X Xh X-M X
 RydNX *?QÆM; Ryd3, "Q J"i X XQX M; Ĩ° X
 Ry3yX *?QÆM; RydN, JQÊM æ Q :B i L; Q ĨBX .X M X æ ØMX X?X mX X X X X X X X X X X X X X X X X
 Ry3RX *?QÆM; Ry3y, s€+ æX M X
 Ry3kX *?QÆM; Ry3R, hB M o aÆM J XMXo K X
 Ry3jX *?QÆM; Ry3k, h`QM; aQÆM; XMX. X>X Ĩ? X
 Ry39X *?QÆM; Ry3j, æ h?B æ cB X?B X
 Ry38X *?QÆM; Ry3j, æ h?B æ cB X?B X
 Ry3eX *?QÆM; Ry39, *€M? hXv X K X J 4 X
 Ry3dX *?QÆM; Ry38, h?-M .QÊ X EB M X L X Q X BX
 Ry33X *?QÆM; Ry3e, æ@B E?€M; X E M X
 Ry3NX *?QÆM; Ry3d, ok >Q€ hX XBX sQ M; X XBX
 RyNyX *?QÆM; Ry33, æQ cK >Xi X SX
 RyNRX *?QÆM; Ry3N, >„+ "2 æ Xh X BX M J X
 RyNkX *?QÆM; RyNy, S?€T L; Ø cB X E X K X
 RyNjX *?QÆM; RyNR, o cM X†K X-M Ĩ" K X
 RyN9X *?QÆM; RyNk, " M L"Q *X M; X! æ X+ X
 RyN8X *?QÆM; RyNj, L?[M; h?S o QÊ i E?ÄB Ĩ mX æ c Ø X B X BX>B M Ĩ cB X X X X X X X X X X
 RyNeX *?QÆM; RyN9, hbK >B m æ c X æ c Q X
 RyNdX *?QÆM; RyN8, æ cB *?Q h X B X X h X Q X> X Xb M X
 RyN3X *?QÆM; RyNe, L; QÆB E?¬ M X h X
 RyNNX *?QÆM; RyNd, GB m J c M; X X c X L X Q æ BX M X
 RRYyX *?QÆM; RyN3, æ@B *?B M EBM? h?B M Ĩ *X
 RRYRX *?QÆM; RyNN, h`"M X?B X X æ X mX hB X
 RRYkX *?QÆM; RRYy, S X Q X
 RRYjX *?QÆM; RRYR, h`"M X
 RRY9X *?QÆM; RRYk, E?-M; h?X Ĩ? X
 RRY8X *?QÆM; RRYj, :B i L; QÊ+ h Ĩ G c B h`Q M X
 RRYeX *?QÆM; RRY9, h?ĨB E?„+ ZmvXi X?B M X mX B X M X X X X X X X X X X X X X X X X X
 RRYdX *?QÆM; RRY8, æ€M? L; Q ĨB X X Q X Z ĩ B X9X X M X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 RRY3X *?QÆM; RRYe, L; Q ĨB X Q M X -X Ĩ BX h Q M X
 RRYNX *?QÆM; RRYd, "S+ *mM; J°i L; Q ĨB Ĩ? X
 RRRyX *?QÆM; RRY3, æmX aB X
 RRRRX *?QÆM; RRYN, *Q ĨM; æ`+? L X nXv X B X hB X M X æ X M X X X X X X X X X X X X X X X X
 RRRkX *?QÆM; RRRy, :B M X M X X B X M "Q Ê+X
 RRRjX *?QÆM; RRRR, _@X *X X h X B X
 RRR9X *?QÆM; RRRk, X X B X X X æ c Q X
 RRR8X *?QÆM; RRRj, h *kM; *QB L?Q æ Xh X
 RRRReX *?QÆM; RRR9, æ` X X Q X L X9 X h X Ĩ B X
 RRRdX *?QÆM; RRR8, h?-M X h X S X
 RRR3X *?QÆM; RRRRe, X
 RRRNX *?QÆM; RRRd, *€M? h v *Ki " v Ĩ B X X X Q X
 RRRkyX *?QÆM; RRR3, h`M? L B X

kk

J„ M[M"v çQ+? t€+ ;B"m +|- ? B #bM? >²B F?Q i€M p" K'v i'K T?€T T?M # M M½v ç
?ç T?~K HBM? i?ç+?- ?B M içB M" M; i H'v ` i? K # i'K M[- /M tm'i ?B M i? K K
iQ+? +kM; b) ç®B T?| / /"M; X

ó"®T5ô

•K5

L?QM; ibM? +^aM? F?B M L;Kv h€+ ?€ ?®+ KB M; tm'i ?B MX

L;•M b K K„ M[HçB HçB MûK i?ŠM; >"M #,M; T?M +MM; >Ä +—m T?M p"Q +QM h
i?QÆM; X

h?ç+? po #Q+? iQ+? #` K°i /<sup>a</sup>B F?Q i`„M; ç¬M; +SM; i?"M? #,M; `²B #` K°i M;¼M I
¬?¬ B i BX

:—M M?Q ç²M; i?îB- K°i +QM h?ç+? po #Q+? iQ+? F?€+ tm'i ?B M- T?€i +m²M; H

ó*ÁM K°i +QM M[5ô

L;•M b K K„ M[i`U+ iB T /€M h"i T?QM; T?M H M KbM?- iQ"Mi?•M çQÊ+ +QÆM; T
iB T iK+ T?€i T?QM; M?"M K°i +€+? çB M +m²M; p"Q +ÁM h?ç+? po #Q+? iQ+? ç

óJ ÆB5ô

",M; T?QM; M?"M +O M;•M b K K„ M[i`¬M; +| p mv i? ç—v çO M?QM; F?¬M; m ?B
po #Q+? iQ+?- M| +kM; T?€i ;B€+ +,M #^aM + "M F?¬M; €T b€i M;•M b K K„ M[çQÊ+
L;Kv h€+X

h?ç+? po #Q+? iQ+? M?^av HQçM tç ç i`€M? T?QM; M?"M +O M;•M b K K„ M[M M
?'i M;½ M| K" ç€M? i`9M; MÆBX

*QM h?ç+? po #Q+? iQ+? F?¬M; ?B m €B i? ? v T?m [m•M #` M;•M b K K„ M[/MM;
K°i +€+? i?^aK p¬ M?•M ççQ M"v- T?€i +m²M; çm' B b€i L;Kv h€+X

óæ² M?€i +? i- +?çv ;b K" +m®M; H M i? ?^a- b Q F?¬M; /WM; HçB ;B Q ç'mXô

h?ç+? po #Q+? iQ+? b„T #„i F`T L;Kv h€+- F?B M ;½ Km®M F?|+ K" F?¬M; +| MQ
+ÁM F?BM? i?` ;"Q H M M?Q i? X

óJ M| +?S5ô

*^aK ;B€+ F?¬M; +?çv çQÊ+- L;Kv h€+ M?,M M?| K|+ ` K°i i'K M;¼+ T?M i?' ?Q" M;
+?•M M;mv M p"Q- ?Q" M; b„+ F?Q HQm +?S i?' iBM? F?Q çQ+? iW M;¼+ T?M i`
M?Ä +?WM; ? B i?QÊ+ K"m p" M; b"K i`QÊ+ K†i ;½X

*?€i5 *?€i5

h?ç+? po #Q+? iQ+? HB M iK+ i'M +¬M; L;Kv h€+ +¬M; FQ+?- iQ" M #° #` iB m i?m

ósQçi5ô

*´ +QM h?ç+? po #Q+? iQ+? ç M; +m²M; #çQ ç°i M?B M tm'i ?B M €M? K€m- +Q`
b K K„ M[T?€i i? K ççQ T?QM; M?"M- h?ç+? po #Q+? iQ+? ;B"i ;B"i ? B +€B `²B #

ó*?mv M ;b M[ç•v\ô L;Kv h€+ i„i iB M; H„+ ç—m- H9+ h?ç+? po #Q+? iQ+? i'M +
F?QÊ+ HçB K Q KM pÊ+ €`€M- T?QM; M?"M T?€i ` i`9M; M; v +€B +´- çB K K K v

óL;QÆB +ÁM +?Q i`<sup>a</sup>HîB i - # M M½v HûM HûM H9i H9i îç| H"K ;b\ G) M"Q ç`M? -
+O i \ô L;•M b K K„ M[ç„+ w M?bM ? B +QM h?ç+? po #Q+? iQ+?- KK+ [m M; HçB

ó*€B ;b K" i +QÊT ? B +QM h?ç+? po #Q+? iQ+? +O +¬5 h K B T?K+ îç•v ? B M;
HQçM ? i H M i?b i b Q T?^aB ç°M; /KM; h?´ i?mšM #^aQ T?M5ô L?bM M;¼+ T?M
[m M; ?Q i` M i v- tm'i ?B M +^ap i M Si- L;Kv h€+ F?¬M; MûM çQÊ+ M[X h'K h?´
Qi +kM; ;B€i i` b €m pB M ?ç T?~K HBM? i?ç+?- H" #^aQ #®B ;½ F?| F?,M KÊB +|-

H-M- K¶B H-M ?| i?"M? i?' M;mv M T?€T i?mšM i?b M;v +^a i?m"i T?€T /Q im b
T?€itm'i` +kM; M;;M çQÊ+- i`QÊ+ ç·v L;Kv h€+ ç + /MM; K°i H-M- p®M K B T?K
tQM;- ``i+| i? b) K B T?K+; B i M®i+QM +ÁM HçB- F?¬M; T?^aB i'M i?'i; b M?QM
?B m iW ç·m K¼+` M"v H"K HQçM ? i H M- #m°+; ½ T?^aB /MM; i? K K°i H-M M[
pB M ?ç T?~K HBM? i?ç+?X óæ9M; H" T?€; B +?B iY- i K" +| M?B m M?'i; B B >
T?M M?Q i? i?b çB K B T?K+ i K; B B v m i?9`²B- /MM; ç M # i'K T?€T T?M; B
iQ+?5ô *S M;?o ç M +^aM? K,, M[M"v HB M iK+ bY /KM; #®M i'K T?€T T?M K"; ½ F
h€+ HçB t|i`m°iX

ó"~M; p"Q M;QÆB K" çÁB; B i ? B +QM h?ç+? po #Q+? iQ+? \ s2K M;QÆB H|M; M
h?ç+? po #Q+? iQ+? M"v /Q i; B i- çQÆM; M?B M H" +O i Xô L;•M b K K,, M[M?b
F?BM? #dX

óh H|M; M;|M; \ *¬ çB; B i h?ç+? po #Q+? iQ+? ? v H" MûK HBM? i?ç+?; B^aB i`Q \
i?"M? i? M"v- i®B ç i``; B€ ? B pB M ?ç T?~K iBM? i?ç+?- ? B #bM? >²B F?Q i€
M?'i; B B T?€T T?M ç m ç€M; ;B€ #®M pB M ?ç T?~K HBM? i?ç+?X L; v +^a +'- +?¶
iQ+? +ÁM F?¬M; #B i K" çÁB çB; B iX S?|M; T?QM; M?"M M?Q FB m +¬ i?b T?€i
çQÊ+ #®B; B€T +O h?ç+? po #Q+? iQ+?- B M;®+ ç·v\ô L;Kv h€+ M?bM HçB M;•M

óL;QÆB ô L;•M b K K,, M[i`„M; M?Êi K†i K"v- +½B M; M;- ó/M i? M"Q- ? B +QM h
i; B i- F?¬M; +?Q M;QÆB +QM M"Q- M;QÆB Km®M +QÊT i?b i?Y t2KXô

ósBM H¶B- +¬ +| i? i`€M? çB K°i +?9i F?¬M;Xô L;Kv h€+ ç°i M?B M M|BX

L;•M b K K,, M[?ÆB M;~M M;QìB- ói`€M? çB K°i +?9i\ô

ó>bM? M?Q i ç m #KM;- HçB M;²B i`QM; ?® H•m M?Q p"v- F?¬M; MûM çQÊ+ M[X
HQM;X

óL;QÆB 5ô L;•M b K K,, M[?ÆB ?Q^aM; HQçM [m v çB- i?Q€M; b m HB M M?"M`
L;Kv h€+ t€+? ? B +QM h?ç+? po #Q+? iQ+?- b„T F?m'i #|M;X

óL;QÆB ç9M; H" ç² p¬ bd5ô L;•M b K K,, M[ç½ /MM; ? i h"i T?QM; T?M- F?¬M; çm
M?ç i K†i K"vX

ó> ? 5ô L;Kv h€+ pW +?çv pW ?¬M; B| pÈB M" M; i - óJ,, M[- ;†T HçB i?b +MM; ç

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+; B^a, o¬ h°B

QQyQQ

kX *?QÆM; k, h E?¬M; aÊ æ•m L?€X

óJQìB # pB M ?ç T?~K HBM? i?ç+? +O i 5ô

ó ô

æ K F?mv - i`QM; K°i +,M i?ç+? ®+ M?Ä Î i?"M? i•v GBM? L?ç+ i?"M? p M; H M iE

h`QM; +,M M?" im M? iQ" M; M"v- F?¬M; +| #`B i`Q; b ç€M; F - i` M #S+ iQìM; ;¬M
+mM; i` M; K,, M[- p) +MM; K°i M;QìB, M;U+ pmM ç-v-; QÆM; K†i tBM? ç T FBM?
i`„M; M?Q imv i- M?Q KÐ ç¬M;X "9i T?€T p) K'v #S+ i` M? K,, M[M"v +U+ F€ + Q
ç°M; M?Q i?"i- KK+ [m M; HQm ç°M; M?Q Km®M iW i`QM; i` M? çB` - +ÁM T?€i`
iÄ; B€ i`` F?¬M; i?'T- +?d H" Î p` i`Q M;U+ K'v #S+ i` M? ç m M;^a K"m ?ÆB t€K- t2

E K†+ €Q i?¬ K"m t M?- ç M; ;"Q i?^aK i?B i M?Q K K'i M"v /€M; p F?¬M; i H„K-
i`QÊ+ ç| F?¬M; H•m pW +QÊT ? B +QM h?ç+? po #Q+? iQ+? içB >Q" M; GQM; bÆ

:"Q H M M?Q i? p b ?¬K M v- iϕB iU /Q i" T i?` î i? "M? ç¬M;- H9+ ;½ /MM; K°i +QM
p) p^M ç2M H M KbM? ;B^a H"K >„+ T?QM; çB m MQM #€M çB i?b M?bM i?'v K°i H
i? [m ?ÆM çQÊ+ M[- /€M; p i?"i i?" F?¬M; i? i?"i i?" ?ÆM M[ç M; #€M K°i +€
G¼ M;¼+ `U+ ¬ [m M;- ¬ [m M; +?S +^a ?mv M +Æ- +! M?B m +´ T?M ?mv M^a Q M?
;B®M; T?€T #^a Q HÊB ?ϕBX

J†+ +^a K°i ?²B- L;Kv h€+ #Ä` KQìB # pB M ?ϕ T?~K HBM? i?ϕ+? Km çQÊ+- i` M
p¬ p^M- HBM? ;B B T?€T #^a Q +'T i?'T M?'i i?b ;B€ i` F?ŠM; ç`M? F?¬M; +?d KQì
L?QM; ;½ ;†T KQ - p M?" KQB ` t2K i?b +€B H¼ M;¼+ ç2M ç½ #B M i?"M? H¼ bS
i M çB- ?bM? M?Q çQÊ+ #¬B M?U +•v M"Q ç|X

æ² ;B^a i?b +?Q Qi +kM; T?^a B /MM; H¼ M;¼+ i?"i +?S- imv iB M #¬B +?9i M?U +•
;ϕi M;QìB [m€ KS+\\ .M ;b i?b p^M ç2M i` M KbM? +QM +?BK i`„M; K";½ p +kM; b`
iB M ?Q p®M F?¬M; i? T? BX

*"M; F?B M L;Kv h€+ F?¬M; M?"M çQÊ+ H" +€B H¼ bS M"v +ÁM +! ? B p i M Si- HÈ
H° ?ŠM` X

S?M p, M i` M +€B H¼ K";½ F?¬M; M?"M` F?¬M; T?^a B ç² ;B^a- M?QM; /M K|M ç²
#^a Q- Mûi ? B p i`²B i?b +kM;X " M½v L;Kv h€+ ç½ i?Y- /²M +?•M F?Q- ç´ MQÊ+-
M?QM; +€B H¼ F?¬M; ? T?^a M SM;X

L;Kv h€+ F?¬M; T?^a B K„ M[T?€ ;B î >Q"M; a ?ϕT +®+- pÈB i€M im +'T i?'T M?
T?~K HBM? i?ϕ+? H" K|M iB M F?¬M; M?ÄX > B +QM h?ϕ+? po #Q+? iQ+? p'i p^a H„
F?¬M; +ÁM M?B m +?¶ H" M? H†M M M +°M; HϕB KÈB #€M çQÊ+ i€K pB M ?ϕ T?~K
J'v M, K M v B +kM; iBM? ` M? M?Q [m,- HBM? i?ϕ+? p®M F?¬M; / FB K- FB K`²

L;Kv h€+ ?B M iϕB imv KÈB +! im pB h?¬M ?^a B +^a M? HQĐM; i`¼M;- M?QM; M m i?
i?ϕ+? ç im Hmv M i?b K°i M;"v Qi M?'i +kM; K'i b€m- #^a v pB M ?ϕ T?~K HBM? i?ϕ
/€K /MM; i®B ç K¶B M;"v K°i- ? B pB M K" i?¬B- im Hmv M H9+ M"Q +kM; i`QM;
.M p"v- i?¬M; i?QìM; b m K'v i?€M; KÈB iQ+? çQÊ+ pB M ?ϕ T?~K HBM? i?ϕ+?X

JQìB K'v pB M ?ϕ T?~K HBM? i?ϕ+? M"v ;½ F?¬M; H'v` im Hmv M- ç HϕB H"K p®M
L?QM; H-M M"v L;Kv h€+ i`U+ iB T #` HW K'i KQìB # pB M ?ϕ T?~K HBM? i?ϕ+?-
óJQìB # pB M ?ϕ T?~K HBM? i?ϕ+? +O i 5ô

L;Kv h€+ +`M; M;?o +`M; Km®M F?|+ K" F?¬M; +! MQÊ+ K„i- i?m" M i v MûK +€B H
?ϕ T?~K HBM? i?ϕ+? tm®M; ç'iX

o®M +€B H¼ Mûi M"v pĐ M€i tQM;- ;½ F?ŠM; ç`M? b) ;BŠK i? K KQìB #^a v KQìB i€K
;B" M +?d Km®M ç" T ç-m p"Q iQìM; iU iU M"vX

ó*?mv M;b M[ç•v\ô L?QM; L;Kv h€+ b[M; M;QìB H" +?€i K°i iB M;- +€B H¼ t2K +
KQìB i€K K^a M? #` MûK tm®M; ç'i HϕB F?¬M; b Q- +Æ ?² +?d i? K K°i p i M Si M[- ?
óJ m- K m +?Q i m®M; K€mXô

óZm,5ô

hB M; `û p M; H M +?|B H|B- L;Kv h€+ M?^a v p¼i H M ;BQìM;X

GK+ [m M; iK i?"M? K°i HK+ #`Q H½Q ç-m +?WM; # i'+- ç-m i|+ `®B #M- K²K +?Q„
pÈB L;Kv h€+X óJ m- K m H'v K€m` ç i m®M;Xô

h?'v L;Kv h€+ bÊ ?½B iQîM; +?WM; b|M` [m-M- HK+ #`Q H½Q ç-m HÆ HYM; i` M
H M ?mM; ?½M, óZm, +€B ç-m M;QÆB- +^a [m, p" F?Q HBM? +ÁM F?¬M; T?•M #B

óE?Q E?Q HBM?\ E?Q HBM? H½Q çϕB- ? B M, K M v iB m ç ? v ç M GB m ?ϕ ?ϕM
H" +?¶ M"Q F?¬M;- H" H-m t M?- M M iB m ç M?B K +?9i # M?- +?„+ K€m F?¬M;

ó B + - M K € m M ; Q Æ B - K m H ' v K € m > Ä ç ` H Q M ; + ? Q i m ® M ; - # ' i [ m € i ` ¬ M ; # ° / ç > Ä ç ` H Q M ; H ' v i ¢ K K € m > Ä ? ¢ i + k M ; ç Q Ê + X ô G K + # " Q H ½ Q ç - m # U + K b M ? K „ M
 ó E ? Q H B M ? H ½ Q ç ¢ B - F ? ¬ M ; m ® M ; K € m i B m ç ? º \ ô L ; K v h € + F û Q + € B + ? , M i ` M K
 K ° i + • m F ? ¬ M ; \ ô
 ó * • m ; b \ ô
 ó G ½ Q ç ¢ B + ! # B i T ? ! M ; T ? € T i ? m " i F ? ¬ M ; \ h B m ç # B i + ? ¶ + ! M ? B m > Ä ç ` H Q
 ` ² B m ® M ; + ? Q i ? Ä i ? Q + ? X ô
 ó L m # B i i ? b i + Á M ` Q Ì K H Ì B p È B M ; Q Æ B H " K ; b \ h + S + ? Q M ; Q Æ B K ° i i ` " M ` ² B
 ó G ½ Q ç ¢ B + k M ; F ? ¬ M ; i ? ç Q ¢ i t € \ ô
 ó G „ K H Ì B 5 h + ? d # B i ; B 9 T + ? O M ? • M F ? ® M ; + ? F ? Q H B M ? + O . Q Ð M ; [m , [m € M -
 ` ² B - i + Á M H " K ç Q Ê + ; b \ L " v M " v - M ; Q Æ B ç ` M ? H " K ; b \ ô G K + # " Q H ½ Q ç - m ç ° i M
 L ; K v h € + M ? º v F ? Ä B ; B Q Ì M ; - + Î B / • v H Q M ;
 _ ° i ` ° i ` ° i - ; ½ M ? „ K p " Q H K + # " Q H ½ Q ç - m ç M ; M ; ~ M M ; Q Ì B - ` º B K ° i # ½ B M Q Ê + i
 H Q M ; H ¢ B - ó L ; Q Æ B ç ½ F ? ¬ M ; H " K ç Q Ê + ; b K " + Á M # ® i Q Ê M ; i ? ? º \ J € m > Ä ç ` H
 M Q Ê + i B m i ? b + ! X ô
 ó h ô G K + # " Q H ½ Q ç - m M ; ~ M ` ? ² B H • m K È B ; " Q H M p È B p F ? ¬ M ; / € K i B M - ó L ;
 p " Q i \ L ; Q Æ B H ¢ B / € K T ? m M M Q Ê + i B m p " Q i \ ô
 ó æ ` M ? H " K ; b \ L ; Q Æ B + „ M ç Q Ê + i + ? „ + \ * „ M ç B t 2 K M " Q \ ô
 ó h - M ; Q Æ B # B i i H È B ? ¢ B i ? M " Q F ? ¬ M ; \ L ; Q Æ B F ? € + i ? ' v i - F m F ? ! + + - m t
 / € K T ? m M M Q Ê + i B m p " Q i \ ô
 ó o È p ~ M - + º i ? m " i T ? € T + k M ; F ? ¬ M ; # B i - F ? ® M ; + ? + € B H ¼ M ; m t m ~ M ; b ç ! p Ð ` ²
 / ¼ i \ h / / ¼ i ? ? º - M ; Q Æ B F ? ¬ M ; ` M ; Q " B M ; ? 2 M ; ! M ; t 2 K - K Q Æ B # i m ' B i ç ½
 i „ K ` ² B ç ' v M ? € X ô L ; K v h € + H B + F ? B M ? # d - t 2 K ` H ½ Q ç - m M " v i ? " K + ? Q F ? ¬ M ;
 h ? ¬ M ; h ? B M * ? B G °
 h € + ; B º , o ¬ h ° B

Q Q y Q Q

j X * ? Q Æ M ; j , Z m v J † i Z m æ • v X

ó L ? [M ; F F û K F B M i ? S + M ? ' i i i W M ; ; † T + k M ; F ? ¬ M ; F M " Q F û K F B M i ? S + M ? Q
 ; B " M + Æ ? ² T ? € i ç B M - ó . Q Ð M ; [m , [m € M F ? ¬ M ; T ? º B T ? € T # º Q H È B ? ¢ B ; b - H È B
 K ' v p ¢ M M , K i i ? ' v # Q M ? B m i ? S - ? ¼ + ç Q Ê + # Q M ? B m i ? S F ? ¬ M ; \ h W ? B p ¢ M
 # ® B # Q M ; Q Ì B i ` M ? ç Q ¢ i - M ; Q Æ B M ; Q Æ B M ; Q Æ B X ô
 ó æ È B ç ½ - H K + K Q H ½ Q ç - m - M ; Q Æ B M ! B + € B ; b \ J ' v p ¢ M M , K \ ô
 ó E ? ¬ M ; b B - i W + ? O M ? • M ç Ì B ç - m i B M H m v M + ? ` i ç M ? B M i ¢ B ç ½ K ' v p ¢ M
 ó h ? " i ? º \ ô L ; K v h € + ç K K ' v # S + i ` M ? K „ M [ i ` 2 Q # M ; B Q Ì M ; - ó G K + K Q H ½ Q ç - m
 M [K ' v p ¢ M M , K i ` Q Ê + + ! t B M ? ç T M ? Q K „ M [M " v F ? ¬ M ; \ a Q M ; i m + ¬ M ; T ? € T + O
 ó æ ² M ; m t m ~ M 5 ô G K + # " Q H ½ Q ç - m b m ` ® i + k M ; i ` B i ç M ' B ç ! - ó L ; Q Æ B + ! # B
 M ? ' i H " ; b F ? ¬ M ; \ G " F B M ? M ; ? B K 5 h F B M ? [m # Q ç Ì B + ? O M ? • M M ? Q p " v - + ! #
 L ; Q Æ B L ; Q Æ B ô X
 ó æ 9 M ; i ? 5 ô L ; K v h € + b € M ; K „ i - ó G K + K Q H ½ Q ç - m - i S + H " M ; Q Æ B # B i ` ' i M ? B
 K ' v K ¬ M - F ? ¬ M ; + - M H È B ? ¢ B [m € p b i + ? „ + F ? ¬ M ; ? ¼ + ç Q Ê + - + ? d + - M ? Æ M h ? B
 K ¬ M K ° i + ? 9 i H " ç Q Ê + ` ² B X ô

ó*?mv M ç| i F?¬M; #B i+¬M; T?€T im Hmv M M"QXô GK+ #"Q H½Q ç-m M;•M M;
M?[M; i?S ç| - ?ÆM M[+¬M; T?€T im Hmv M F?¬M; i? [m # M; Q" B K" #B i im H
#B i çQÊ+Xô

ó*a +¬M; T?€T im Hmv M +kM; F?¬M; #B i- M; QÆB +ÁM K†i /"v M|B `^M; i`QM; im
M; ?B K ?^\\ô

óh #B i`i M?B m T?QÆM; T?€T Hmv M çÆM p" Hmv M +? T?M HK+ - T?€T #^Q5ô

óh?"i ?^\\ô J„i L; Kv h€+ H¢B b€M; `Ð- M M #B i Hmv M çÆM p" Hmv M F?Q i?m"i
T?€B - iQ" M GBM? L?¢+ i?"M? F?¬M; +| K'v Hmv M çÆM bQ- Hmv M F?Q bQX L
M?B m +¬M; i?S+ Hmv M çÆM p" Hmv M F?Q i?b H-M M"v ;½ T?€i i" B `²BX

óhMv iB M +?Q i K°i +¬M; i?S+ ç i t2K M; QÆB +| i?"i bU #^M HoM? i? F?¬M; ?^
KQ|B # pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? - L; Kv h€+ ç½ K¢i ` T ? i +Ð `²B- H"Ti S+ M|B p

æÊB i +?Q M; QÆB K°i +¬M; i?S+ - M; QÆB +ÁM F?¬M; M; Q M M; Q½M + - m tBM i
#"Q H½Q ç-m M; ?B M ` , M; M; ?B M HÊB M; ?o- +?Q `^M; pÊB i`Q |+ +O ;½ i?b M?[
+?„+ F?¬M; ?B m çQÊ+ - M M çQ ` +¬M; i?S+ çÆM ; B^M M?'i- ó>²B F?Q i€M- hB
+9+ +, M- i?"M? T?-M H" # # #®M- `i / Hmv M +? çQÊ+Xô

óGK+ K Q H½Q ç-m- i?"i ` M; QÆB Îi`QM; +€B H¼MSi # Q H•m `²B\\ô

ó:b ?^\\ hW F?B +?O M?•M ç|B i?S M, K KQÆB b€m +O .QÐM; [m, [m€M #` ç®B i?C
M; Q" B- M m F?¬M; M?Ì M; Q|B T?€ pÐ T?M p, M T?QM; 'M H¢B F?¬M; T?€ pÐ T?€T
M v i F?¬M; ` çQÊ+X æ i M; ?o t2K Qi M?'i +kM; K°i ? B p¢M M, K `²B M?d\\ô

ósBM H¶B- M m i M?È F?¬M; M?-K i?b h K /¢ ?Q ç½ imv i +?OM; iW # M; ?bM M
i M? M|BX

óE?¬M; T?^B +?S\\ æ i ç' B b M; +¬M; i?S+ F?€+ - M?'i ; B B >Ä + - m T?M- L; •M
M; ?B M M€i H"K T?M +?d- /MM; K€m >Ä ?¢i p) T?M- T?M p, M H"i? M"v ô

óS?M p, M ?^ - i i?'v F?¬M; + - M M[Xô L; Kv h€+ H¢B #„i ç-m +ÎB i?„i HQM; X

óL; QÆB ç`M? H"K ; b\\ô GK+ #"Q H½Q ç-m +^FBM? i?'i b„+ - óH) M"Q K'v i?S ç| +k

óGK+ K Q H½Q ç-m ç€M; +? i- M; QÆB Km®M ; ¢i H'v K€m >Ä ?¢i ç m®M; ?^\\ I®M
F?Q ?^\\ a) ç®B T?| çQÊ+ i ?^\\ L; QÆB ç9M; H" M; m tm~M- Km®M ; ¢i +kM; T?^B #

óL; QÆB ç`M? M|B +€B ; b\\ hmv L; •M +?9+ i?^Q ?ÆB ?B K +| M?QM; +¬M; i?S+ M"v
F?B tQ +?O M?•M i Hmv M +? T?M HK+ M"v ç½ T?€i ?B M K€m >Ä ?¢i +| i? /M

ó:B^ çÁ- H¢B +ÁM ; B^ çÁ ?^Xô L; Kv h€+ +Q|B H¢M? M?bM HK+ #"Q H½Q ç-m- óT?
GK+ #"Q H½Q ç-m ?Q M; K M; - ó[m v K†i H¢B\\ô

óV- # M M½v KÈB iQÈB +?9i MQÈ+ iB m- M; QÆB i`¬M; ç½ [m i `²B- M?bM K†i M;

ó ô L m +| i? i`2Q +´ - HK+ #"Q H½Q ç-m ç½ i`2Q H•m `²B- óh?"i ` H" M; QÆB +| v
T?^B ç i ?B m p b b Q #` iQÈB +?S\\ô

óæQÊ+ - ç i +?Q M; QÆB #B i p b b Q #` iQÈBXô L; Kv h€+ M?bM H½Q M?Q M?bM
" M M; Q" B ç½ i¢M? KQ - F?¬M; F?Q K€i H" M?- i` M #½B ç'i +| K'v +QM K Q ?Q M
i`„M; #¢+ ç M; H„+ HQ i`QM; ; B|X

óL; QÆB #^Q H" L; •M +?9+ i?^Q `i Qi ?^\\ô L; Kv h€+ M; ?B K K†i M?bM HK+ #"Q H½
i?m"i /B M tm'i +O M; QÆB +kM; F?€- i M M?" [m ?¬K M v ; ¢i i +?„+ ?¼+ iU M; Q

óE?¬M; T?^B +?S\\ô GK+ #"Q H½Q ç-m ?€ ?®+ K²K- +| i? M?ûi M; mv M i`€B i`SM
ç M; pQÆM H M ç| - +¼M; M"Q +kM; F?¬M; F?€+ ; b +€B /MB- F?¬M; T?^B L; •M +?

óG½Q [m,- i`QM; # HQϕB M;QÆB M|B ϕ M i`W >Ä ?ϕi+ÁM ?ÆB F?| FB Ki?b ? B
ç²+?ÆB M`v K` Hmv M ϕQÊ+ ?Ä T?M-i Km i`SM; mM; p +?„+ +kM; 'T ϕQÊ+ ;` K
K†i HϕB ϕ•vXô

óh ?B m`²B5 P - ? ? ? ? Xô

GK+ #`Q H½Q ϕ-m M;~M` K°i+?®+- ϕ°i M?B M +Q|B iQ M?Q T?€i+m²M;X

óG) M`Q #` ` ϕ€B p`Q ϕ-m M M bB M;®+ `²B\ô L;Kv h€+ ?ÆB FBM? M;ϕ+X

óJm®M F?¬M; HÊB ?ϕB +kM; F?¬M; ϕQÊ+5ô GK+ #`Q H½Q ϕ-m QÐM M;U+- ói ?B
M;?bM M,K i`QÊ+- L;•M +?9+ ?Q M`v K°i pϕM M,K i`QÊ+ `i Qi M?QM; ;B|`i M
i'i +ª ϕ m i? v ϕ´B5 >B MiϕB h?B i imv Mi?ªQ +ÁM F?¬M;\ GQm Hv [mª +ÁM F?¬
HQM; +kM; +?Q imv i+?OM; +?S\ L?B m F?¬M;\ô

óL?B m- M?B m H„K5ô L;Kv h€+ i`ÊM i`ÁM; i`„M; H MX

óL;QÆB pšM +?Q ?B mX *¬M; T?€T +O im ϕϕQ ;BÊB K'v pϕM M,K i`QÊ+ bQ pÊB
M? m F?¬M;\ E?€+ `²BXô GK+ #`Q H½Q ϕ-m F?¬M; T?€i+m²M;- K` M|B M? M?- ó
#B Mi?B M- +¬M; T?€T p` +€+? Hmv M ϕÆM +O im ϕϕQ ;BÊB i`QM; K'v pϕM M,K
pϕM M,K i`QÊ+ iQ`M /U p`Q i?B M ϕ` HBM? Kϕ+? ϕ im Hmv M- im b o b m M`v T?
ϕÆM ϕ im Hmv MX *¬M; i?S+ M`v i H'v ϕQÊ+ iW K°i iB m K¬M T?€B H9+ ϕ|- p®M
+?9+ ?Q p` >Ä po ?Q `i ?B KX L?QM; ?B MiϕB- ? Bi?S M`v +?¶ M`Q +kM; +|X

óGK+ K Q H½Q ϕ-m- ;B|K` M;QÆB +ÁM ϕ|M; F`+? ?ª\ v M;QÆB +¬M; i?S+ M`v H`

óæQÆM; M?B M H`i?`i- iS+ H` T?€T #ªQ + 'T i?`T M?`i M?Q i p®M p¬ /KM; M?QM
ϕ M H9+ ?mv ?Q`M; M?`i`²B- i M?`i ϕ`M? b) HQm / M? bY t M?- H`i`mv M F€+ O
#`Q H½Q ϕ-m ϕQ ? Bi v H M i`|B- +U+ F€ FQ+? ϕ°M;- +U+ F€ ?`Q ?MM;- M?QM;
;BªB HϕB `ªB tm®M; ϕ-mX

óh?`i F?¬M; +?`m M´B M[Xô L;Kv h€+ H„+ ϕ-m- #m°+ i?„i HQM; HϕBX

óæϕB + - H`K +€+? M`Q ϕϕB + KÊB iBM ϕ•v\ô GK+ #`Q H½Q ϕ-m i`B i ϕ i„i iB M
F?¬M; iBM +Si?Y t2K- M m i M|B b Bi?b ϕϕB + MûK i tm®M; ?® T?•M- #Ä ϕ| K°

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

QQyQQ

9X *?QÆM; 9, h?m Jm >Ä >ϕiX

óL?bM t2K ϕB- imv i ϕ®B H`L;k ϕ°+ T?M +O +?QM? i¬M; L;k ϕ°+ K¬M- h?¬M ?ªB +
ϕQÊ+- M? M? ;¼M ϕÆM ;BªM- H` ?`M; i®i ϕ K M; i?2Q H9+ ` M;Q`B- b€i M?•M /E

ó>²B F?Q ϕÆM ?ªQ ?ϕM;- +?d +ÁM ?ϕB ? B pB M b m +MM;- #€M pÊB ;B€i ?`T- ϕB

óh?m Km +€+ HQϕB KªM? pÐ T?€T #ªQ- ;B€ ?ÊT Hw- F?¬M; HW ;ϕi BXô

ó"€M ϕϕB ?Q M; ϕ` ϕ²- ϕQ|M; i„i ϕ M .½ F bÆM- ϕªK #ªQ MiQ`Mi`,K T?¬Mi`,KX

óh?m Km h? M? i?ϕ+? M;Q +®i- i?m Km h? M? i?ϕ+? M;Q +®i ϕ•v- K°i i v ;B Q ?
i?ϕ+?Xô

óLûM HÁM; #€M +?•M [mv i i•K T?€T Hmv M F?Q ;B i`mv M- Km M? M? Km M? M

óh´ ϕ°B ϕ M Zm, i`OM; ;B i h?ϕ+? i?Bi?9- h?¬M ?ªB +ªM? i Ki`¼M; i`î tm®M; ϕWM

ó ô

h` M #½B ϕ'i i`®M; M;Q`B ϕ¬M; K¬M GBM? L?ϕ+ i?`M?- B M'v ϕ m F?ªM ;B¼M; F

óh? M? i?¢+? M;Q +@i +| i€+ /KM; `„K +?| ;b K¨ +| i M M;m tm~M Km M?dXô J°i ç¢
ç¬B ?¨M; H²M; K¨v `¨K `o M|B pÈB p F?BM? #dX

óh? +?Q +QB H¨ M;m tm~M- M;?2 M|B ;¬M ç•v +| M;Q|B ibK çQÊ+ +¬M; i?S+ +? T
M;Q +@i Hmv M +? h?Ov iB M T?M- imv mv HU+ h?Ov iB M T?M M¨v +U+ i - F?¬M
i@B ç +?d H¨ #€M ;B B T?€T T?M- #’i [m€ +kM; +| +?¶ /MM; çQÊ+Xô J°i ;½ ;¬vK
tm~M M?’i H¨ H¬M i`QÊ+ iB m ç i?’v +| F Km >Ä ?¢iXô

ó>¬m iY- çM +€B ;b ?ª- +| M;Q|B Km >Ä ?¢i\ô

óJm i?B i? >Ä ?¢i5 *-M i?B i? >Ä ?¢i iQÆB- +ÁM +| KMB ?Q†+ QÈT `²B i?b F?
+?Q M|B i?b ç½ +| M;Q|B F m H MX

óE?¬M; T?ªB +?S\ô æB ?€M M;~M M;Q|B- ói?”i bU +| F M;®+ M?Q i? \ô

óGK+ K Q H½Q ç¬m- M;QÆB t€+ ç`M? H¨ F?¬M; HW i \ô

h`+? /QÆM; M;ª #|M; - i`QM; iB m i?¢+? ®+ - L;Kv h€+ +„i `m°i M?bM b m i?B i? >
i imv i ç®B b) MûK M;QÆB tm®M; ?® T?•MXô

E #`M;Q|B Î hªQ i?QÊM; iB m i”T i?’ i¢B ç¬M; K¬M GBM? L?¢+ i?”M? #`H¨ M;m t
M?B M H¨ ;½X

L;Q|B i +QB ;½ H¨ M;m tm~M bB m +’T p¬ ç`+? H¨ +| M;mv M M?•MX >Ä ?¢i +?d H
i`W +€B pÁB +| i? /MM; ç Hmv M +? ;b ç| i?b +ÁM H¢B p¬ /KM; - >Ä ?¢i tm’i ?B
HQÊM; M?’i ç`M? i?b F?€ T?B M M M p +Æ #ªM F?¬M; B +?mv M K¬M çB #„i >Ä
çB #„i v m i?9 ?Q†+ ibK i?S F?€+ i?’v >Ä ?¢i HB M i?m”M iB M ;B iX

J|M ç² +?ÆB >Ä ?¢i #bM? i?Q|ÌM; H¨K ;b +| B +¬M- i?’ i`Q|ÌM; +?Q ?ŠM H9+ M¨Q
` H„KX

*kM; M?Q H¬m t M? GB m ?¢ ?¢M; i`QM; i?”M?- i?Q i?Q tBM? ç T Î ç| F?¬M; i?B
+ Q # i?QÊ+ - 2Q +kM; # i?QÊ+ H¢B F?¬M; +| - M m F?~m p` +O B ç| ç†+ #B i-
i?b M;Q|B i b) ç†+ #B i ibK +?Q M?QM; ;B€ F?¬M; FûK ;b +¬ MQÆM; ?²M; #¨BX

L?Q ?¬K M v L;Kv h€+ #Ä ` K°i pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? KÈB Km çQÊ+ b€m +Q

J°i pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? ç®B pÈB M;Q|B F?€+ F?¬M; H¨ ;b M?QM; pÈB L;Kv
H¨ K°i K|M F?¬M; M?ÄX "Ä ` K°i pB M M¨v- i`QM; i9B ;½ +?d +ÁM H¢B K°i pB M ?

óu M i•K çB- +S iBM i - F?¬M; b B çQÊ+X *| i? +?Q i K°i M;KK K€m >Ä ?¢i m®M
p¢M M,K F?¬M; m®M; K€m >Ä ?¢i- K i KÁB +? i çQÊ+Xô GK+ #¨Q H½Q ç¬m M?bM
K„i b€M; M?Q b Q- Mm®i MQÊ+ #¼i WM; U+X

óL^K KÆ- M|B K m- H¨K i? M¨Q ?ª- çQÊ+ i?b i +?Q M;QÆB m®M; K°i +?9iX L m F
?® T?•M K¨ m®M;Xô

GK+ #¨Q H½Q ç¬m #| i v pÈB ;½- ç`M? M|B, óæQÊ+ `²B- K M; K°i +QM >Ä ?¢i [m
i` M HQM; - +~M i?”M çWM; +„i [m€ b•mXô

ó§ ô

L;Kv h€+ K M; K°i +QM >Ä ?¢i H M #¨M ç€- >Ä ?¢i i`¬M; F?¬M; HÈM M?QM; bšK
ç€X .¼+ /Q|ÌM; p L;Kv h€+ t| i iBM? i?¢+? M M F?¬M; M?bM F„ M| i? M¨QX

>B M i¢B M?bM F„ KÈB T?€i ?B M >Ä ?¢i i`W ?bM? i? HÈM ?ÆM #¼ +¢T i?¬M; i?
M? mX hQ¨M i?•M çÄ `U+ M?Q bÁ ?mv i- +€B pÁB /¨B M; M; i?•M i? i`¬M; M?Q
çm¬B H¨ KkB +QÆM; +?•M çÄ `U+ +ÁM T?€i ` M?B i F?QX

æ9M; M?Q HK+ #¨Q H½Q ç¬m M|B- >Ä ?¢i ç¬m #` ç€M? HOM; M¨v- i` M F?®B ?²M
+| K°i bÈB ç2M ?B M `äX

óJ ÆB- +SM; i? ?ª\ô

L;Kv h€+ +—K K°i +QM / Q i?€B ` m- iB T ç| +MM; / Q K´ HÊM +?“i p”i #,K +?†i ?²B çQÌM; +?d ç2M i` M F?®B ?²M; b„+ ;B€T t€+ ç|X

GK+ #“Q H½Q ç—m i`ÊM i`ÁM; i`„M; - Qi M?B m ;b H½Q +MM; [m ?ÆM M,K KQÆB +QM HÊM M;m tm~M M“Q K’i MY M;“v KÊB +„i çQÊ+ pÄ >Ä ?‡i +ªX

“’i [m€ ?B M i‡B H½Q F?¬M; /€K M?B m HÌB- p‡M M?“’i +?¼+ ;B”M +QM HÊM M“v H½Q tm®M; ?® T?•M i?“i- H9+ ç| F?¬M; +~M i?“M b) i?“M? F?Q HBM? ç—m iB M +?

ó*| i?“v # M /QÈB +| K°i +€B tQÆM; çÄ F?¬M; \ *~M i?“M H’v ` - çWM; H“K ;½vXô

óE?¬M; +—M K€m b Q\ *€B tQÆM; M“v +| i€+ /KM; ;b\ô

óJ€m >Ä ?‡i p¬ /KM; - iOv ?mv i i`QM; +€B tQÆM; ç| KÊB ?[m /KM; - K m +?Q p“Q #ûiXô

ó>ªQ- HK+ K Q H½Q ç—m- iB T i?2Q M M H“K ;b\ô

óL;?B M L;•M +?9+ i?ªQ p“ >Ä po ?Q i?“M? /`+? - i, H K°i # K°i #ªv- çmM K°i im F?m¬M T?M ç½ MmM; çÄ ç H“K T?M +?dXô

L;Kv h€+ M;?B M L;•M +?9+ i?ªQ p“ >Ä po ?Q i?“M? /`+? `²B i?2Q HÌB HK+ #“Q H i?2Q i, H # #ªv ?Ä p“Q M? mX

ó>ª- F?| M;YB [m€\ GK+ K Q H½Q ç—m- M;QÆB +® w ;‡i i ?ª\ô

> B HQ‡B /`+? M“v p®M +| K“m #‡+ p“ çÄ `U+- F?¬M; +| KMB p` ;b- M?QM; çmM K° /`+? b¬B H M i?“M? #QM; #|M; i?b #B M i?“M? +?“i ç†+ b i çÄ iQÆB- T?€i ` KMB

óJMB M“v H“ ç9M; `²B- +| i? H’v ` H“K T?M +?dX h?“M? T?M +?d `²B i?b KMB M“v ;“i ç—m t€+ ç`M?X

L;Kv h€+ MY iBM MY M;ì H’v K°i +€B F?m¬M T?M K“m ç2M K¶B +?B m i` M /QÈB M“v ;½ p¬ibM? H’v çQÊ+- +?d H“ p”i i—K i?QÌM; - ;½ H‡B F?¬M; #B i Hmv M T?M- ;Bì H‡B /MM; ç MX

ó*?•M i v H|M; M;|M; - iB m +?m~M T?€ ;B +?B iYXô

h?“v L;Kv h€+ ç` p“Q F?m¬M T?M ç M i`“M +ª /`+? ` M;Q“B- H½Q ç—m t|i `m°i M? i?S ç| K¼+ ç—v çQÌM; i?b H½Q H‡B i„i iB M;X

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

QQyQQ

8X *?QÆM; 8, J Q JM oÈ *€ _€M\

E?m¬M T?M ûT tm®M; - H‡Q MmM; i? K i` M HY K°i +?®+- K°i i’K T?O +?d çÄ `U+

•K5

hB m ®+ ç°i M?B M `U+ ?Ä [m M;X

óGK+ K Q H½Q ç—m +? i iB i- M;QÆB M|B t2K M“Q- pb b Q K|M ç² +?ÆB M“v b Q h€+ ç M tb K†i KkB- ç—m i|+ +?€v F?ûi ;—K H MX

óG) M“Q i`QÈ+ ç•v M;QÆB +?Q +? T?M\ô GK+ #“Q H½Q ç—m M;•v M;QÆBX

ó*?Q iWM; - i? M“Q ?ª\ô

ó*?Q +? K" /€K i`U+ iB T H`K i? ?^ô GK+ #`Q H½Q ç-m +? i b[M;- ói?'v /€M; p
 +ÁM iQÎM; M;QÆB H" + Q i?O +? T?M- B M;Î M;QÆB H" i v KÆ +?Q iWM; +? T?
 p) i` M T?M HK+ ç m M;-K ?ÊT pÊB i?B M ç` M;mv M F?Q- K¶B çQ ç² T?M ç m H
 +?d tm'i ?B M K°i +?9i b B b|i- T?M p,M i?¬ K°i +?9i H" b) F?¬M; i?"M? T?MX G) M
 ;¬M M?Q i? H" b) Hmv M i?"M? K°i çQ T?M HK+ \ L;QÆB iQÎM; Hmv M T?M Hmv
 ó*¬M; i?S+ +O M;QÆB F?¬M; T?^B #` ` +?S\ô GK+ #`Q H½Q ç-m +Q`B ? ?^a- +
 H-M M"v F?¬M; ? ;B" M K" iÄ` M;?B K i9+X >Ä po ?Q +| +? [?Ä +?d pb HQÇB ?
 K°i +€B çm¬B +?Ä çÄ`U+- +ÁM >Ä ?ç i imv i` M pÁB +| ?Ä b€i +?B F?Q M?QM; H
 T?€i` M;¼M HY pW`²BX
 óh?W H`B- i M|B HmM; imM; i?b M;QÆB iB K # HQÇB p®M F?¬M; +| ?Ä b€i +?B
 +?Q i t2K F?¬M; M"Q\ h ç½ #^aQ M;QÆB H" +¬M; i?S+ i`,K T?¬M i`,K i?S i?B i K"
 óJ M| +?S5 L;QÆB K" M|B HmM; imM; i?b b m M"v b) b®M; Î i`QM; ?® T?•MXô L;
 H½Q ç-m M?QM; [mv i i•K i?Y t2K +¬M; i?S+ M"v i? M"QX
 >B M iÇB ;½ M;? Q KÇi`²B- K„ M[T?€ ;B ç| /MM; M?'i ;B B >Ä +-m T?M MûK ;½>
 M?Ä- çWM; M|B #` i`U+ iB T MûK i`9M; K" #` HQÇB HY HB K i`mM; i?b +kM; F?-
 +-m T?M +| mv HU+ Qi M?'i M; M; pÊB >Ä +-m i?m"i +O im bo h?¬M ?^B +^M? M
 >ÆM M[M?'i ;B B T?€T T?M F?¬M; iB m ? Q # Q M?B m +?•M M;mv M- M?Q L;K
 +-M; T?€T ;½ im Hmv M H" hY >mv M +?•M [mv i- #B i K¬M i?m"i T?€T +-M; FQ
 M?"MX oÊB hY >mv M +?•M [mv i +| im pB h?¬M ?^B +^M? HQÇM; i`¼M;- HB M iB
 ç ;½ +?d T?€i çQÊ+ ? B KQÆB K'v çQÇX L?QM; ç`B HÇB H" M?'i ;B B >Ä +-m T
 /KM; i?b im pB +O ;½ T?€i` K°i i`,K i'K +kM; F?¬M; i?"M? p'M ç X
 ob i? T?€T T?M F?¬M; iB m ? Q +?•M M;mv M ç m H" ?"M; #€M +?çv i` M i?` i`Q
 çO HBM? i?ç+? ç m Km K'v i•K ç #^aQ K M?X *| çB m ;B€ i` M?'i ;B B T?€T T?
 ?ç T?~K HBM? i?ç+?- L;Kv h€+ i`W Km K'v HQÇB T?€T T?M T?ÁM; M;U ç #^aQ K
 i?m°+ HQÇB +-M; FQ+? i? M"v- iQ`M Km HQÇB "çQ pB K +?•m +| mv HU+ iQÆM
 M?QM; ;B€ i` +?d #^M; K°i T?¬M # ç i? v i? X
 L m # i?S [m€ i?¬M; i?Q`M; M"v Hmv M çQÊ+ M?'i ;B B >Ä +-m T?M- +-M; i?S+
 +QM ;" K€B #B i ç HBM? i?ç+?X
 óhB m iY- çWM; +| H½M; T?Q K€m >Ä ?ç i çQÊ+ F?¬M; \ æ½ # Q M;QÆB H" /M im
 T?M i?b Hmv M K°i HQÇB T?M KÊB +MM; +-M KQ`B # [MY i?€M; Hmv M i" T KÊB
 #^v M;"v K" Km¬M Hmv M i?"M? >Ä +-m T?M- çWM; KÆ M[X G½M; T?Q K€m >Ä
 i Xô
 óæWM; H^B M?^B M[- +ÁM F?¬M; BK- i Hmv M F?¬M; i?"M? b) iQÈB MQÈ+ iB m
 ó ô
 h`QM; iB m i?ç+? ®+- L;Kv h€+ ?Qi b•m K°i ?ÆB- i?¬M b„+ M;QM; i`¼M; çti H K
 ç-v K€m >Ä ?ç i ç M;¼M #9i ?9i MQX
 a m H-M ç-m iB M i?'i #ÇB- L;Kv h€+ HB M iK+ Hmv M i" T #^v M;"vX
 L;?o i?"i F„ HÇB K¶B Mûi T?M p,M >Ä +-m T?M- ;½ H'v T?M #9i ?9i çO K€m >Ä ?ç
 çti K°i i'K T?M +?d /Q L;•M +?9+ i?^aQ p" >Ä po ?Q Hmv M +? i?"M?X
 o +Æ #^aM M;Q`B +?Q Hmv M T?M ç m Hmv M i" T i` M T?M F?„+X S?M F?„+ H" p)
 T?M #9i i¬i?2Q- Hmv M i" T ç° M¬M; b•m +O Mûi #9i`²B KÊB +?QM? i?S+ p) H M
 ç° ç"K M?ç i- i, H +? T?M i?"M? +¬M; b) i,M; + QX
 h`W` - ;B€ i` T?M +?d F?¬M; ` - im bo i?¬M; i?Q`M; F?¬M; H½M; T?Q /MM; T?M
 i"TX L?QM; pb L;•M +?9+ i?^aQ p" >Ä po ?Q ?B M iÇB K¼+ ç-v GBM? L?ç+ i?"M
 /MM; T?M #9i ?9i K€m >Ä ?ç i Hmv M +? i` M T?M +?dX

Gmv M i" T F B m M" v- ; ½ T?€i ? B M T?~K +? 'i T?M +?d H B M [m M H È M ç M p B + H
S?M +?d ?ÆB +| i€ p i ? Q† + +| +?¶ M" Q /" v ?ÆM- T?M #9i p) F?¬M; ç Q È + i`ÆM i?
+? i' K M? 'i ; B B > Ä +-m T?M i? 'i #¢ B X

h`QM; #<sup>a</sup>v M; "v M[ - L; K v h€+ ` 'i +?, K +?d H m v M +? T?M +?d- ? B M i ¢ B T?M +?d
#^av M; "v i`Q È + M? B m- i' K ; ½ +?m~M #` M" v +| T?~K +? 'i i @ i M? 'i i`QM; K'v K ; -
; QÆM; - H' T H € M? ?m€M? [m M; X

: ½ ?¢ #9i F?¬M; ? +?¬M +?W- iWM; b Ê B ç Ä p QÆM M? M? i?2Q M; Á B #9i- K € m > Ä
p" Q T?M +?d H B M # B M i? "M? K" m ç Ä H Y - €M? H M M?Q M; ¼ + i?¢ +?X

hWM; ; B ¼ i K² ?¬B H' K i' K i` M i`€M M?QM; €M? K„i ; ½ +U+ F€ +?m v M +?9- K ¶ B ç
i +?m~M t€+X

a m F?¬M; ç-v M Y im-M ?QÆM; - L; K v h€+ ?Q" M i? "M? Mûi #9i b m +MM; i` M i'
Mûi T?M p, M b m +MM; - +^a /^a B T?O p, M ç Ä H Y i` M T?M +?d +?Ê i b M; H M i Q" M ;
HmM; - T?M +?d T?€i` ?ÆB M | M; X

ó Gmv M i? "M? `² B \ ô h`QM; i B m i?¢ +? ® + v M H † M; - L; K v h€+ M; ~M M; Æ M? b M i'
#" Q H ½ Q ç-m +kM; i`WM; K„i F?¬M; i B M M' B X

S?M +?d ç Ä `U+ - iWM; ç¢Q iWM; ç¢Q ?Q p, M ç Ä b š K T?€i` iWM; i B M? B i H U+
+?m v M i?2Q ?Q p, M- M?Q M; ¼ M H Y ç M; M? 'T M?€v X

L? B i H U+ H Q € M; i?Q € i T?€i` i W i' K T?M H K +X

hW ; | + ç ° M" Q i? b i' K M? 'i ; B B > Ä +-m T?M M" v ç m F?¬M; +| p' M ç ; b X

ó L; QÆB i? "i b U +?Q iWM; T?M \ ô L; ~M ` K ° i H 9+ - H K + #" Q H ½ Q ç-m M? b M L; K v

ó *?Q X ô L; K v h€+ +kM; M?Q +?Q ç`M? i?¬M H ¢ B- H„+ ç-m- ó i`Q È + ç • v i +?d p)
i?Q Ì M; - ; B^a H" K > „+ T?QM; ç B m #€M +?Q M; Q Ì B i X ô

h?¬M; h?B M *?B G °

h€+ ; B^a, o¬ h ° B

Q Q y Q Q

e X *?QÆM; e, *| *Á M h?B M G w L[E?¬M; X

•M? K„i H K + #" Q H ½ Q ç-m ` 'i T?S + i ¢ T X

h b M? ? b M? # M M ½ v +?Q i? 'v- i B m i Y M" v i m v i ç ® B F?¬M; T?^a B K Q K M p È + € ` €
b o F?¬M; +| F B M? M; ? B K H m v M T?M F?¬M; +| K ° i ? B i?€M; H m v M i" T- i m v i ç ®
+¬M; M? 'i ; B B > Ä +-m T?M X

L; K v h€+ +?d K' i #^av M; "v H" i? "M? +¬M; - +?S M; i Ä p T?QÆM; / B M M" v- i B m i Y
#" Q H ½ Q ç-m +| K' v p ¢ M M, K F B M? M; ? B K ? B m ?ÆM B ? i i? B M T?9 i ç | p" Q i? Ì

ó S?K K š m M; QÆB H" H m v M T?M b Q \ Gmv M F?Q b Q \ ô G K + #" Q H ½ Q ç-m #m ° i K B

ó E?¬M; # B i- +?K i i W M, K i K Q Ì B # i m' B- i?2Q M; Q Ì B i ç B b, M v m i?9 `² B F?
+?Q i #^a M h Y > m v M +?•M [m v i M" v X ô L; K v h€+ H' v H" K H ¢ M? b M H K + #" Q H ½ Q

ó L; QÆB +S i?Y i' K T?€T T?M M" v t 2 K +| M?Q i M | B F?¬M; - H" M? 'i ; B B > Ä +-m T
; ½ - ó M? [M; p B + F?€+ [m v H ¢ B `² B M | B i B T X ô

L; K v h€+ Mû K i' K T?€T T?M K È B ` H Á p" Q M; U+ - ç B ` G B M? L?¢ + i? "M? i • v X

GBM? L?ç+ i?"M? ?B M içB /Q h?B M L?'i K¬M [mªM ?çí- #'i F€ i€M im M"Q +?d +
ç`M? HBM? i?ç+?- H" +| i? +Q i`9 i`QM; i?"M?- K°i p" B T?"K M?•M T?' i?¬M; +|
K¬M T?€B K" ç' B H'v [mv M +Q i`9X

*,M M?" ç€ im M? iQ" M; M?Q +O L;Kv h€+- F?¬M; +| ;b #`B i`Q i?b iB M i?m K¶B
HBM? i?ç+?- ? B i?€M; F?¬M; i`ª çQÊ+ iB M i?m i?M +?d +ÁM +€+?` F?ÄB i?"M

hmv M|B H" i?m T?ÁM; M?QM; i?U+ i H" i`ª #ªQ ?° T?Q- #'i [m€ i€M im i`QM; GE
i? M Q€M ;bX

J¶B M;`v h?B M L?'i K¬M ç m +Y F?¬M; Qi ?ªQ i?O im¬M i?"M?- #ªQ çªK +?Q GBM
M,K M v b® HQÊM; v m i?9 ÎM;Q" B M?B m ?ÆM M?B m- pQ M?Q M,K M,K i`QÊ+ i?
L?ç+ i?"M? K'v M;¼M M9B imv i ç®B F?¬M; i? tm'i ?B M M?" ;B B v m i?9 M?Q h

E?¬M; Î i`QM; i?"M?- i`W #` v m i?9 mv ?B T +ÁM +| i? #` i€M im F?€+ b€i M?•M
i?'T +?d +¬M i`ª çQÊ+ iB M i?m H" ç m i`ª i`QÊ+ HBM? i?ç+? ç +Q i`9 i`QM; i?"M

æB K /mv M?'i #'i iB M H" i`QM; i?"M? F?¬M; +?Q T?B ?"M?- F?¬M; +?Q iU iB M

>B M içB L;Kv h€+ +,M #ªM F?¬M; #B i #'i F€ T?€T [mv i T?B ç°M M"Q- ?ÆM M[in
+?•M M;mv M +kM; F?¬M; çO # v i`QM; i?iB ;B M MY MûM ?QÆM;- +ÁM i?Y M;?
iQM? H" iU iB M ç'm T?€T- #'i [m€ ç i`€M? #` h?B M L?'i K¬M ?ÄB tûi- ;½ tm'i i?

sm'i i?"M? F?¬M; ç¬v MY /†K- L;Kv h€+ i?'v K°i +QM K Q ?Q M; H¬M; ç2M Î +çM
ç M; M;Q Q ç¬m F m ;"Q ;¼B K Q +€B F?ªM ;B¼M;X

h?'v ;½ /WM; HçB- +QM K Q M?2 ` ,M; M?Q Km®M #ªQ ;½ +9i M; v- çWM; +ªM i`Î M

ó>„+ ?„+5ô

L;Kv h€+ çªQ K„i ;BÆ i v- ¬K K°i iB M;- K°i /ªB HY ;B€M; p"Q K°i ;®+ +•v- i`U+ i
+•v- ?Ä [m M; `WM; `U+X

óJ2Q5ô

*QM K Q ?Q M; bmwi M[M;½ M?"Q pb bÊ- H¬M; iQ" M i?•M /UM; M;QÊ+- M?ªv M?
+"M? +•v M?ªv tm®M; #S+ iQ`iM; +€+? i?"i t - `mM H M +¬K +TX

ó>W ?ª5ô

æWM; M|B +QM K Q ?Q M; K" +ª L;Kv h€+ +kM; ;B"i KbM?X æçQ ?Ä T?M FQ+? T
/ ;½ +MM; `€i #ÄM;- mv HU+ ççQ M?'i ;B B >Ä +¬m T?M M"v iU ?² HÊB ?çB ?Æ
K¬M; +QM;X

óJ M| +?S5 >Q" M? i`€M; [m€5ô

h` M +QM çQ`iM; M;Q" B t /šM p GBM? L?ç+ i?"M?- ? B M;Q`iB M?bM i?'v +ªM? ç|
+QM K Q ?Q M; +kM; /MM; ç M M?'i ;B B >Ä +¬m T?M- +| +ÁM i?B M Hw M[F?¬M

óS?€i ççí `²B5ô

óG¬M M"v i?"i bU T?€i ççí `²B5ô

L;Kv h€+ ;¬M M?Q # v p +,M M?" Î GBM? L?ç+ i?"M? i•vX

óh?Ov GBM? L?B- +?Q #B i +?WM; +| H9+ M" M; b) i?"M? pÊ i Xô

h?'v /€M; p L;Kv h€+ p"Q M?"- HK+ #Q H½Q ç¬m #B i M; v ççQ >Ä +¬m T?M +O
p'M ç ;bX L?QM; ç°M; i€+ iB T ç| +O ;½ F?B M H½Q bÎM ; B ®+- F?¬M; i? M|B H

L?Q i? pÈ çQÊ+ K°i KÈ HBM? i?ç+?- L;Kv h€+ b| K| K°i H9+ i` M M;U+ K'i #S+ K
+kM; #B i pb b Q Í p` i`Q ç| i` M +ª K'v #S+ ç m +| K"m b„+ F?€+X

óæ9M; `²B- HK+ K Q H½Q ç¬mXô L;Kv h€+ M?Q M?È ` - M?b H½Q ç¬m ?ÄB- óM;Q
i?b +| +?mv M M|B pÈB i - H" +?mv M ;b\ô

óh Km®MM|BH" ?B M ;Bì +?Q ç M H9+ ?QM; T?'MXô GK+ #"Q H½Q ç-m M; ?B H
 Hmv M çÆM ? v Hmv M F?Q- i`¼M; v m H" i, H i?"M? +¬M; X Gmv M T?M bQ +| i,
 T? p"i- Hmv M T?M F?¬M; #O M'Bi"BB HB m iB m ? QXô
 L;Kv h€+ M;~M M;QìB- óG½Q ç-m- iS+ H" i T?ªB t2K i, H i?"M? +¬M; +O KbM? H
 óL;QÆB #ªQ +| T?ªB F?¬M; \ô GK+ #"Q H½Q ç-m H¢M? HMM; M?bM H¢BX
 L;Kv h€+ H¢B iÄ` M;QM; i`¼M; çSM; i`QÊ+ #"M- pB + HB M [m M ç M ç¢B F T?€
 h'K ç-m iB M- K°i ç¢Q T?M p, M ?ÆB H +?- T?M HK+ +?€v H M `WM; `U+- K v K" L
 F?¬M; #` ?Ä [m M; +?€v p"QX
 h'K i?S ? B- p) tQM; `²B M?QM; F?¬M; #B i b B î ç•m K" F?¬M; T?€i` M?B i HU+
 h'K i?S # - b m +MM; +kM; i?"M? +¬M; X

hQ"Mi?•ML;Kv h€+ QÊi çšK K² ?¬BX
 Gmv M +? i?"M? +¬M; i'K M?'i; B B >Ä +-m T?M i?S b m- ;½ M^K #Á tm®M; #"MX
 M' B ç-m M; |M i vX
 a® K€m >Ä ?ç i +ÁM H¢B çO Hmv M +? KQìB #®M i'K M?'i; B B ?Ä - L;Kv h€+ H
 b€m- i'M; +°M; K'i ?ÆM + M? ;Bì- i, H i?"M? +¬M; F?¬M; ç-v K°i T?¬M ? BX
 Gmv M T?M +-M i"Ti`mM; iBM? i?¬M + Q ç°- F?¬M; +?d i? HU+ iB m ? Q +U+ M?
 *?d i?"M? +¬M; +?Q çQÊ+ K°i MY - H¢B K i KÄB i? M"v- L;Kv h€+ ?ÆB +?€M Mª
 L?QM; i`QM; HÁM; HK+ #"Q H½Q ç-m ç M; i?¬K iQM? iQ€MX
 L;Kv h€+ +, M #ªM F?¬M; #B i /M H" Hmv M T?M bQ +?mv M M; ?B T- Hmv M +? M
 i?¢Q- i, H i?"M? +¬M; bm'i +kM; +?d b€m T?¬M KQìB- Hmv M +? M?'i; B B T?€T
 F?¬M; i?"M? +¬M; M' B #®M T?¬MX
 L;Kv h€+ ?B M i¢B i?"M? +¬M; ;¬M K°i MY 5 æ| +ÁM H" H-M ç-m iB M ;½ i?"M? +
 +O ;½ b) H" # Q M?B m\
 óhB m iY- +? i +?Q - +?Q +? i i?b +?9M; i M|B +?mv M- M; QÆB +?Q #B i K°i b®
 H¢B p" B +?mv M F?€+Xô GK+ #"Q H½Q ç-m M; šK M; ?o K°i +?®+- ç°i M?B M H M
 h?¬M; h?B M *?B G°
 h€+ ;Bª, o¬ h°B
 QQyQQ

dX *?QÆM; d, *kM; h? h?¬B J"X

óL|B +?mv M ;b\ô L;Kv h€+ ?[m F?Q p¬ HU+ +'i iB M; - M m F?¬M; pbi?'v HK+ #"Q
 HoM?- H9+ M"v ;½ i?"K +?Q HQìB Kî KB M; X
 GK+ #"Q H½Q ç-m HB + ;½- óM; QÆB +S +•m M"Q +kM; HBM? i?¢+?- HBM? i?¢+?
 óGBM? i?¢+? H" K°i HQ¢B iBM? i?¢+? +?S HBM? F?QX hm bo +| i? ?9i H'v HBM
 M?Q Hmv M ?| v m çÆM- M?QM; HBM? F?Q i`QM; ç| iQÆM; ç®B i?m-M i`M?- F
 KÈB +| i? bY /KM; çQÊ+ M?Q v m çÆMX >B M i¢B H" iB M i +O im ç¢Q ;BÈB- i?
 T?~K- HBM? F?Q M?B m M?'i H" i?QÊM; T?~K- HBM? F?Q FûK M?'i H" ?¢ T?~KX
 HBM? i?¢+? \ E?¬M; T?ªB +?S\ô L;Kv h€+ ?² M; ?BX
 óG¢B +| T?€i ?B M M?Q HBM? i?¢+? \ "i [m€ +kM; F?¬M; ?ŠM- M?B m i?S +O i?S
 F?¬M; - ?B M i¢B +| - p" B p¢M M, K i`QÊ+ F?¬M; +| +kM; F?¬M; +| ; b H¢X E?¬M; +

iϕB bQ pÈB H9+ +?O M?•M çÌB +m®B +MM; +O i F?¬M; +ÁM F?ŠM; ç`M? F?€+ M
h€+ pÈB p M?bM F [m KM - óF?¬M; iBM i?b M; QÆB M|B t2K- +¬M; T?€T ?B M i
Q M?B m i-M; \ô

ó*¬M; T?€T M?B m i? - i?2Q T?~K +?'i T?•M i?¨M? #®M +'T i?B M- ç` - ?mv M- ?
+ªM? ;BÈB T?•M i?¨M? h?¬M ?ªB +ªM?- *?m i?B M +ªM?- S?•M MB K +ªM?- EBK
*?•M iB M +ªM?- K°i pϕM M, K i`QÈ+ i?b i? M¨QXô

ó +kM; i? K¨ i?¬BXô

ó>W- i? K¨ M; QÆB M|B H¨ F?ŠM; ç`M? F?€+ M? m5ô

hmv T?^B iB m ? Q K°i i'K >Ä + -m T?M i¢B + ?¶ H½Q ?² Hv- #°i [m€ L; Kv h€+ +kM
+€+? T?Q #„+ GBM? L?¢+ i?°M? # i°,K /†K- +¢M? KÄ iY ç²M; F?Q€M; æ¢B h? M?

>B M i¢B L; Kv h€+ K M; i?2Q >´ p, M i?^Q +MM; >Q°M; K Q +¬ H° i?S HK+ #°Q H½
>Ä ?¢i- imv b® HQÊM; ? B i?S M°v F?¬M; M?B m M?Q L; •M +?9+ i?^Q p° >Ä po ?
bo M M ?B M ; ½ K M; i?2Q K°i #! KÈB F?B M M; QìB F?€+ +?Q H° M; m tm~MX

h?B M L?°i K¬M #® i°Q i°mv M i®M; T?€T i°°M i¢B M?B m MÆB M; Q°B GBM? L?¢
F?¬M; +! T?€T #^Q T?B ç°M ç m M?ì p°Q i°mv M i®M; T?€T i°°M F?S ç M MÆB Km
M?°i i?b bY /KM; K°i H¬M +kM; T?^B ;B Q M¢T Qi M?°i ? B ç M # pB M ?¢T?~K HB
h€+ #bM? i?QìM; ç m çB #°X

G•m /¬M- /M F?¬M; bY /KM; ç°M i?m°i M°Q- L; Kv h€+ pšM +?¢v M? M? M?Q # v- ;°
ç²M; F?Q€M; X

JÄ M°v p®M b^M tm°i iY ç²M; F?Q€M; i?¢+?- #°i [m€ iW b€m KQÆB M, K i°QÈ+ - F
iQ°M #°- KÄ b•m +?WM; ? B # +?K+ /†K- i°¬M; F?¬M; F?€+ ; b ?¢T +®+ - ?ÆM M[
[m€ i°bM? F? B i?€+ +?°i ç¬v F?„T MÆB- +MM; M?B m F?Q€M; ç°M; b•m ?mM ?9
i? K ; b F?€+ M M H9+ M°v i°W L; Kv h€+ F?¬M; +ÄM B M[X

*°M; i? K K M; i?2Q iW M?°- L; Kv h€+ ç M; K M; i?2Q ? B #bM? >²B F?Q i€M- K°
K°i i'K M?°i ; B B S?QM; ç°M T?M- ? B i°K M?°i ; B B >Ä + -m T?M- K°i pB M ?¢T
h?°i?mšM #^Q T?M H¬M i°QÈ+ +?Q bY /KM; tQM; X

óGK+ K Q H½Q ç¬m- T?€i ç¢i ? v F?¬M; /U ? i p°Q M; QÆBXô

EB K i° K¼B i?S i° M KbM? i?°v F?¬M; +! p°M ç ; b- L; Kv h€+ M?^v tm®M; K°i +?
+OB p - /MM; ?Ä i?¢+? ç®i H M°²B MûK >´ p, M i?^Q +MM; >Q°M; K Q +¬ p°QX

J°i Hm²M; F?!B K°m p°M; t M? t°+ p°Q KkB #®+ H M- F?¬M; ç¬v MY + M? ; Bì i?b
+! iB M; tQ°M tQ¢i- K°i +QM >Ä ?¢i çÄ b°K +?mB ` X

óP ? ? ? 5 Zm^M?B M ?[m /KM; 5ô

J€m K°i +QM >Ä ?¢i çO Hmv M +? #®M i°K ?Ä T?M- i, H i?°M? +¬M; K°i MY K°
; B€ H° K°i pB M ?¢T?~K HBM? i?¢+?- M M +QM >Ä ?¢i M°v i°QM; K„i L; Kv h€+ H
i?¢+? ?Q¢i ç°M; - i?°v >Ä ?¢i #Ä +?¢v- ; ½ +?Q H° HBM? i?¢+? ç M; +?¢vX >Ä ?¢
?² K„i b€M; `Ð- iW i° M i^M; ç€ M?^v tm®M; - H Q #° p°QX

>Ä ?¢i +ÁM +?Q ?B m ; b i?b i?°i K°i M; QìB H Q p°Q- pM pM- L; Kv h€+ T?€i T?€
M?°M +?m°M t€+ +U+ ç° +?ûK p°Q ç¬m M!- +„i K°i K°i MY X *QM >Ä ?¢i tm°i ?B M
H M H° ç½ +Q `9i M^K i?ŠM; çÆX

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ; B^, o¬ h°B

QQYQQ

RRX *?QÆM; RR, >mvM? æ sQ+? :B€T h°MM; X

ó> ? - T?€i ç¢i `²BXô

L; Kv h€+ +?Q F°T M?bM `ä +QM >Ä ?¢i tmB t Q b® K°i i?b H¢B +! ? B +QM K°i iB
óæWM; +?¢v- M!B M; QÆB ç°vXô L; Kv h€+ H¢B T?€i ` ? B ç¢Q h? M? i?Ov M?°M H
+QìB ?^a ?^a `°it°m t - çB p T?Q K°i +QM >Ä ?¢i F?€+X *QM >Ä ?¢i ç! M?°i i?ìB
#Ä M? M? p T?Q ç®M; HY - H¢B #° ; ½ T?€i ` ? B ç¢Q h? M? i?Ov M?°M ?¢ ; K+X

óP - ? ? ? ? 5ô

L;Kv h€+ HB M iK+ #”i H M iB M; +Q`B +O /•M; B”m t´B i`QM; bÆM +®+- iWM; +Q
ç€ +?´i ç®M; [m M? ç! #Á` - +?d K´i K´v im-M i`”- ;½ ç½ ?¢ çQÊ+ ?ÆM KQ`B +QM
hY >mv M +?•M [mv i #` HK+ #”Q H½Q ç-m F?BM? i?` [mª M?B M F?¬M; ` H”K b
H QÐM; i`¼M; - HB M iK+ T?€i ?ÆM ? B +?K+ ç¢Q h? M? i?Ov M?”M- +?•M M; mv M
/®+ K°i #bM? >²B F?Q i€M p”Q KB M; X

.®+ K°i #bM? >²B F?Q i€M tQM; - L;Kv h€+ iB T iK+ pmB p ;B i>Ä ?¢i tm´i ?B M
>²B F?Q i€M M[- Qi M?´i çO ç ;B i ?ÆM # KQÆB +QM >Ä ?¢i- i?2Q ibM? ?bM? M
K Q +¬+! bS+ ?´T /šM i`Q K¢M; pÈB >Ä ?¢iX :½ ç½ iQM? bÆM- çÊB ;B i tQM; ?Æ
M; mv M iB m ? Q ; -M ? i i?b b) /”T i„i ç®M; HY M”v- ç®i K°i ç®M; iQÆM; iU Î +?
M?Q >Ä ?¢i F?¬M; çO i`Q !+ i?m M?†i i?B i? ?° ç²M; #¢M- H9+ ç! HûM [m v H¢B

L;Kv h€+ +”M; ;B i+”M; [m2M i v- pW ;B i>Ä ?¢i HB M iK+ tm´i ?B M pW #”v çO
M; M; i?B i? >Ä ?¢i M, K [m M? ç!- b® HQÊM; pQÊi ?ÆM ? B KQÆB +QM X

ó”®T5 ”®T5ô

L;Kv h€+ pW KÈB iB m b€B M; Y ç-m /®+ #bM? >²B F?Q i€M i?S ? B tm®M; - F?¬
h? M? i?Ov M?”M +?ûK p”Q K°i +QM >Ä ?¢i KÈB tm´i ?B M X L?QM; H-M M”v >Ä

ó*?mv M; b ç•v ?ª\ô :½ M; ~M M; Q`B [m v H¢B- i?S iW #KB +•v +?mB i H-M M”v i
F?¬M; TªB >Ä ?¢i- K” H” K°i +QM ;B€T i`MM; ç-m i`ÁM iQ”M i?•M ç-v M®i b-M
;B€T i`MM; HÈM ?ÆM >Ä ?¢i ? B H-M- +?¶ #` L;Kv h€+ +?ûK i`9M; ? B çÁM h? M

G9+ ç! ? B +QM K„i ç2M M? M? M?bM ;½ M?Q i? i iS+ ;B”M H„K`²B- ?”m [mª`´i

óE?¬M; F?¬M; - +?d H” ?B m H-K i?¬B5ô

L;Kv h€+ M; ~M ` `²B M?, M M?! F m H M- ;B€T i`MM; #` ;½ +?ûK ? B M?€i i`¬M; +
i`MM; i`¬M; M?Q pB M ç€ çÄ M”v H” sQ+? ;B€T i`MM; - M?` ;B B ?¢ ;B B v m i?9-+
K°i +?9i- çÆM ç´m i?b FB m ;b +kM; #` L;Kv h€+ ;B iX

L?QM; HQ¢B v m i?9 M”v F?¬M; ? çÆM ç´m # Q ;B i- tQ M v ç m ç€M? ?°B ç²M; -
M?, M M?! M!B H” ?B m H-K i?b i?•M i? +QM sQ+? ;B€T i`MM; iU ?² F?¬M; ?B m
i? M”v- +?d ç M t2K M€Q M?B i i?b #` L;Kv h€+ +?ûK ? B ç Q +?Êi +?´M ç°M; QM

óE?¬M; TªB +?S\5ô h`QM; p”B F?Q€M; ç°M; [m M? ç! ç m p M; H M iB M; #Á- i?
+?K+ +QM sQ+? ;B€T i`MM; M?Q ?mM; i?-M €+ b€i iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; t-
HBM? i?¢+? +O i 5ô E?B M L;Kv h€+ Km®M F?!+ K” F?¬M; +! MQÊ+ K„i M?´i H” ?
[m KbM? >Ä ?¢i- i`U+ iB T ûT >Ä ?¢i ç! i?”M? +€B #€M? MQÈM; - t2K` +®i ?m
M[X

ó”°T5ô

> B- # +?K+ +QM sQ+? ;B€T i`MM; tm´i ?B M- K°i +QM +! i?•M ?bM? ;´T K´v H-M
i?Q`M; - i`¬M; M?Q +QM i`•m iW K°i F?Q€M; ç°M; +?mB ` X sQ+? ;B€T i`MM; M”v
M, K- ;B€T t€+ /”v ç M ç° F?B M M; Q`B i`MM; KbM?X óæ¢B + - iB m ç F?¬M; +®
>Ä ?¢i5ô h?´v +QM sQ+? ;B€T i`MM; t¬M; ` - L;Kv h€+ ç†i b® >´ p, M i?ªQ p” >Q
+, M #ªM F?¬M; /€K i?m i?”T- `û H M`²B FQ+? T?€i K°i i`K >Ä +¬m T?M- ?´i # v ?
Î b m HQM; ` `²B F?¬M; ? /WM; H¢B- FQ+? T?€i iB T S?QM; ç°M T?M- iQ”M i?•
M; ¼M F?!B +?¢v F?ÄB KÄ iY ç²M; F?Q€M; X

hQ+? i„+ [m v çB- L;Kv h€+ i?´v i` M HQM; +QM sQ+? ;B€T i`MM; HÈM M?´i iU ?²
#B i- M?Q KkB ?„+ b„+ iB m iB M i?Á` K°i MY X

sQ+? ;B€T i`MM; +! i€K +€B +?•M- #bM? i?Q`M; +?¢v M; M; M; Y pÈB L;Kv h€+ - #
i`K S?QM; ç°M T?M i, M; i®+ ;´T ç¬B i?b ç”M sQ+? ;B€T i`MM; F?¬M; i? bQ çQÊ+

"'i [m€ ç" M sQ+? ;B€T i`MM; +S çm' B`B i- L; Kv h€+ +?çv ?ÆM KQÌB /†K KÈB i?Q
ç€M?X

h?2Q ;½ iQM? iQ€M- b m +MM; +| ç M ?ÆM i` ,K +QM sQ+? ;B€T i`MM; çm' B i?2Q
F?Q tmM; tmM; i`mv çm' B- K†i ç'i +kM; ?ÆB +?'M ç°M; X h`QÊ+ ç•v KÄ iY ç²M; F?
M?QM; F?¬M; M; Ì T?Q /QÈB H¢B +| M?B m sQ+? ;B€T i`MM; M?Q i? - t2K /€M; p
ç" M QM; p•v ç€M? KbM?- +?„+ M?[M; +€B ?® p®M F?¬M; M®B M? m Î /QÈB +kM;
+€B +?•M M?Q HQÐB ç Q +„i çSiX

æ" M sQ+? ;B€T i`MM; F?¬M; çm' B F`T L; Kv h€+- M° F?Q tmM; tmM; [m'v HQ¢M [n
ç•m- ç M ?ÆM + M? ;BÌ b m i`QM; KÄ KÈB v M ioM? H¢B- F?¬M; +ÁM ç°M; ioM? M

ó>Ä ?ç i +O i - HBM? i?ç+? +O i Xô

æÊB Î M; Q`B KÄ iY ç²M; F?Q€M; - M; ?o ç M +ªM? ? B +QM sQ+? ;B€T i`MM; ;BŠK
i?"i Km®M F?|+ K` F?¬M; +| MQÊ+ K„iX æ" M sQ+? ;B€T i`MM; M?Q ç" M QM; imM
?ç i ç m #` ;BŠK M€i i M i`M?- t2K` M; v +ª p®M +kM; F?¬M; i?m H¢B çQÊ+X

æÊB ç M F?B i`QM; KÄ ?Q`M iQ`M #bM? ioM?- ;½ KÈB HûM [m v H¢BX

óE?¬M; T?ªB +?S\ô

o®M L; Kv h€+ iQM? `^M; ç" M sQ+? ;B€T i`MM; ç H¢B +?Q ;½ K'v +QM >Ä ?ç i ?ÆB
iç ç` `²B M?QM; ç M ; -M +?¶ ç" M >Ä ?ç i i?b K„i ;½ i`ÊM i`WM; H MX

:½ ç „i ç -m ç K- +çM? ç®M; HY ;BÌ i„i ; -M ? i- +?d +ÁM p`B M; ¼M F?|B t M?- çQ
#` sQ+? ;B€T i`MM; ;BŠK M€i +?•M M€i +ŠM; - M?QM; b® >Ä ?ç i +?d #` ;BŠK M€i

L?[M; i?B i? >Ä ?ç i #` sQ+? ;B€T i`MM; ;BŠK i M M€i ?Q`M iQ`M +?WM; ?ÆM ?
+?dM? i?B i? Qi M?'i +kM; ?ÆM i€K KQÆB +QM5

ósQ+? ;B€T i`MM; ?mvM? ç 5 E?¬M; M; Ì +€+ p` H¢B H'v çS+ #€Q Q€M- H'v çS+ T?

óG-M M`v T?€i `²B5ô

L; ~M` K°i +?®+- b m +MM; +kM; F`T T?ªM SM; H` +?mv M ;b- L; Kv h€+ bmwi M[i
;½ +?çv `²B- ç®M; HY F?¬M; i„i- HB MiK+ +| >Ä ?ç i #Á` - ç" M sQ+? ;B€T i`MM
HY ;B" M H M ç-m >Ä ?ç iX

>| ` ?ÆM K°i + M? ;BÌ pW [m - ç" M sQ+? ;B€T i`MM; F?¬M; [m'v HQ¢M bÆM +®

>ÆM MY + M? ;BÌ b m- L; Kv h€+ +S i`QM; i`çM; i?€B H•M; H•M; - ç½ +| FBM? M; ?
;½ +Æ ?² F?¬M; T?Q HU+ +„i ;B€T t€+ i` M HQM; +?9M; - H'v +€B tQÆM; ?[m /KM;
+?m`M #` bœMX

:½ ç K F„- i`QM; ?ÆM MY + M? ;BÌ - ;½ H'v çQÊ+ K°i i` ,K HBM? b€m bÊB >Ä ?ç i +
+,M; T?²M; - F?¬M; M?ûi çQÊ+ M[X

o®M >Ä ?ç i po +kM; ;B€ i` ç¬B +?9i HBM? i?ç+?- M?QM; M?bM +€B i9B ç-v H M
F?Q T?'i i v pÈB i?B i? ç" M >Ä ?ç i- óçQÊ+ `²B- M ibM? +€+ M; QÆB +? i i?ªK i?

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

QQyQQ

RkX *?QÆM; Rk, GÊB >çB Zm€X

óL; QÆB H`K +€+? M`Q H'v çQÊ+ M?B m >Ä ?ç i +®i M?Q i? \ô h`QM; ç K- H9+ L;
H'v .QÐM; [m, [m€M #` #B Mi?`M? H¼ bS ç2M M?ûi /QÈB ; -K ;BQÌM; ` - HK+ #`Q
+®i i` M #`M i?b i`ÊM i`WM; K„i M?Q +€B +?m¬M; ç²M; X

ó> ? - i K v K„M- ;†T çQÊ+ K°i ç“M >Ä ?ç i çU+ i` M? K°i +QM +€B- i çÊB +?9M;
 ` i?m M?†i H“ çQÊ+Xô L;Kv h€+ pW i? M? Hw L;•M +?9+ i?ªQ p“ >Ä po ?Q i?m
 pW ?„+ ?„+ +QÌB ç€T HK+ #“Q H½Q ç-mX >B M içB ;½ ç½ T?€i ;B€+- T?~K +?i L
 +“M; + Q- T?M +?d Hmv M ` +“M; i`ÆM H€M;- i, H i?“M? T?M i?“M? +¬M; +“M; +
 óL;QÆB +QB i H“ i M M;®+ ?ªXô GK+ #“Q H½Q ç-m ;B“M ç M i`ÊM i`WM; i`ÁM; i`
 ó> ? - Km®M #B i H“ pB + ;b i?b +?Q i #B i ç¬B +?9i pB + ?[m /KM; çBXô L;Kv h
 óæQÊ+ `²B- M;QÆB M M #B i ççQ Hw iB M #° iW iWXô GK+ #“Q H½Q ç-m HB + L;
 óæQÆM; M?B M i #B i- #i [m€ H½Q ç-m M|B H“ çÊB i im Hmv M ç M h?-M ?ªB +
 HÊB H°+- M?QM; +S i?-M i?-M #Q #Q M?Q i? HÁM; i F?€+ M“Q #` K Q +“Q- M;
 M|B pÊB HK+ #“Q H½Q ç-m- óQ i M?i +kM; M M +?Q i #B i Hmv M iÊB h?-M ?ªB
 ;b +?SXô
 óæQÊ+ i?¬BXô GK+ #“Q H½Q ç-m ç€T- óH9+ ç| b) +?Q M;QÆB #B i K°i +¬M; i?S-
 +?Q M;QÆB #B i K°i p“B pB +- pQ M?Q v m i?9 HQçB M“Q M M ç®B T?| i? M“Q-
 oQ M?Q i #B i Î ç•m +| i€M im K°i p“B pçM M,K i`QÊ+ FB M H“T ç°M; T?O- M?QM
 p` i`i ç½ +ÁM b®M; ô
 ó*? i K'i5 GÊB ?çB [m€5ô
 L;Kv h€+ iS+ i?b i`ÊM i`ÁM K„iX *?d `B M; +¬M; i?S+ çÆM /QÊ+ ç½ çO F?B M ;½
 ç² M;®+- i?`v i?-M b„+ HK+ #“Q H½Q ç-m H“ #B i +¬M; i?S+ ç| +kM; +U+ F€ ?[m /
 L?QM; i`W i?S ç|` HçB +ÁM +ª ç°M; T?O5 æ°M; T?O H“ ;b\ G“ ?“M? +mM; [m M i
 im ççQ ;BÊB- p +Æ #ªM b) ç†i K¼B i?S i®i ç T M?i i`QM; ç°M; T?O- K'v M,K M v h
 i?QªM; pšM T?€i ?B M /B iQ+? +O K°i K¬M T?€B i?QÊM; +´ +MM; ç°M; T?O #` i`M
 T?€B i` M? çQç i- M m ;½ T?€i ?B M çQÊ+ K°i ? B ç°M; i?O +ÁM M;mv M +O i€M
 i?b b) i`B i ç T?€i i`BX h€M im +Ð ç| /M ;b +kM; b) ç HçB K°i p“B K|M T?€T #ªQ
 h`W ` - # M M;Q`B h?B M F?mM;- v m i?9 ?Q M; M;mv M `°M; K M? K¬M;- M; v +
 L?ç+ i?“M? h?B M L?i K¬M- +MM; +?d [m2M i?m°+ pÊB K°i #° T?“M M?Ä +O ?Q
 i?“M?X u m i?9 ?Q M; M;mv M F?¬M; +?d +| M?B m v m K“ b® HQÊM; + Q ;B B v
 /M im bo EBK çÆM F€ +kM; +| F?ª M,M; K'i KçM;- M M ç` ç² +O +€+ F?m pU+ +| i
 +U+ + Q- H½Q ç-m M`v [m ?ÆM M,K KQÆB çÌB +?O M?•M- +| K'v pçM M,K FBM?
 çWM; M|B p“B # ççB HK+- K“ M?B m MÆB Î M;Q`B h?B M F?mM; +kM; ç½ ç†i +?•
 hm ççQ ;BÊB +QB i`¼M; +€B ;b M?i\ G“ FBM? M;?B K5
 *?Q M;?o i?b +?Q ?B m- ?B M içB L;Kv h€+ M;?o HçB- H“T iS+ ?B m M;`v HK+ #
 óG½Q ç-m- t2K` FB T M“Q i +| +?çK çQÊ+ p“Q h?Ov GBM? L?B ? v F?¬M; iQ`M
 F?¬M; +?Q #B i Hm¬M +¬M; i?S+ Hmv M çÆM ç| K“ T?ªB çÊB ç M H9+ ç| \ô
 óh F?¬M; Km®M M;QÆB +? i m´M;Xô GK+ #“Q H½Q ç-m +QÌB HçM?- ót2K /€M;
 M;QÆB #B i- +?Q #B i +?WM; K B H“ M;QÆB b) ç M ç| t2K b QX æÆM /QÊ+ ç| T
 çç i KS+ h?-M ?ªB +ªM? iS i`¼M; KÊB ?[m /KM;- +ÁM MÆB i M|B ç M i?b Q i M?i i
 çQÊ+ +€B KçM;Xô
 óæQÊ+ i?¬B- i +ÁM K°i +•m ?ÄB ô
 óa Q K“ M;QÆB H„K HÌB i? M?d\ô
 ó*•m b m +MM; +O M;`v ?¬K M vXô L;Kv h€+ pÁ ç-m- óG½Q ç-m- H-M i`QÊ+ M;Q
 ?ç i- M|B H“ K€m >Ä ?ç i +| i? iQÊB M?m-M +?Q M;mv M F?Q +O M;QÆB M?QM;
 æ M HQÊi HK+ #“Q H½Q ç-m ?ÆB M;~M M;QÌB- M?bM L;Kv h€+ `²B +?d p“Q K°i çB
 M?Ä K€m >Ä ?ç i p“Q ç| H“ çQÊ+Xô
 óh?“i ?ª\ô

L;Kv h€+ i`®M; p`Q +?¶ HK+ #`Q H½Q ç-m çB K +?d- +~M i?"M M?Ä K€m >Ä ?ç i
ç|`U+ HK+ [m M;- i?Q€M; +| [m M; T?M HQm ç°M;- ;B¼i K€m >Ä ?ç i iUm M?Q i M
;B¼i K€m >Ä ?ç i p`Q tQM;- F?Q b„+ HK+ #`Q H½Q ç-m F?€ ?ÆM `ä` iX

L;Kv h€+ HB + H½Q- HçB M?Ä i? K K€m i`QM; K°i +¼M; tQÆM;- H9+ ;½ ç`M? M?
p`Q i?b HK+ #`Q H½Q ç-m H„+ ç-m, óæQÊ+ `²B- çO `²BXô

óæO `²B\ô

óoÈB KS+ ç° T?€ i´M +O T?€T i`"M i`QM; .QÐM; [m, [m€M- i`QM; # M;`v +?d ?9i
?ç i- i? K M[+?d i´ H½M; T?QXô

óo"v i?b i K†+ M;QÆBXô hmv ;½ H'v çQÊ+ M?B m >Ä ?ç i +®i M?Q i? - F?¬M; +?Q
F?¬M; ´M- M?QM; K°i +¼M; >Ä ?ç i +®i iQÆM; çQÆM; K°i pB M ?ç T?~K HBM? i
+kM; t|i `m°i- M;?2 HK+ #`Q H½Q ç-m +?O ç°M; #ªQ çO `²B- ;½ ?QM; T?'M ?ŠM H
HBM? #®M +¼M; >Ä ?ç i +®i Hw p`Q K'v +€B #bM? HQm Hv- ç"v çB K +~M i?"M tQM

Gmv M +? K°i Kç+? KQìB b€m i'K T?M +?d T?~K +?'i K½M w tQM;- ;½ H'v T?M #9
H-M i`QÊ+- K¶B H-M Hmv M +? +?WM; KQìB #®M i'K >Ä +-m T?M- i? HU+ p`iB

ó"®T5 "®T5 "®T5ô

h`QM; iB m i?ç+? ®+ Hw HB M iK+ `U+ H M ?²M; [m M;X

óGmv M T?M ç9M; H`pB + F?¬M; T?ªB +O +QM M;QìBXô J'v + M? ;Bìb m- L;Kv h
i` M ;BQìM;X h` M #`M ç€+çM? ç|- +?QM i'K >Ä +-m T?M KÈB Hmv M tQM; ç M;

G-M M`v L;Kv h€+ FB M i`b Hmv M KQìB b€m i'K >Ä +-m T?M- i?"M? +¬M; +?QM

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

QQyQQ

RjX *?QÆM; Rj, E m :Bª Zm€ JS+X

óP ? ? ? 5 GçB i? K K°i i'K5ô

h`QM; iB m i?ç+? ®+ Hw p M; H M iB M; +QìB M?Q +O F?€+? H½Q H`M; i?'v ?²M
bç+? v T?K+X

a€m M;`v iB T ç|- L;Kv h€+ +?bK i`QM; i`çM; i?€B +m²M; M?B i- K¶B H-M Hmv M
iQÆM; çQÆM; ç9i i9B K°i pB M ?ç T?~K HBM? i?ç+?- F?€+ M`Q p¬ iB M? `ÆB p`Q
K|+ H M H` +| HBM? i?ç+?- ç®B pÈB M;QìB i?B m i?®M HBM? i?ç+? M?B m M,K I
M;`v [m M ç KX

æ®B pÈB HK+ #`Q H½Q ç-m i?b H` M?†i çQÊ+ #ªQ p"i- ç9M; M?Q H½Q T?€M çQ€
F?¬M; i p Hmv M T?MX >B M içB ;½ Hmv M +? KQìB b€m i'K >Ä +-m T?M- çç
i'K- i, H i?"M? +¬M; + Q ?ÆM #ªv T?¬M KQìB- ç'v H` ;½ +?d bY /KM; T?´ i?¬M; T
T?M #9i ?ªQ ?çM; i?b i, H i?"M? +¬M; b) i`U+ iB T + Q ?ÆM i€K T?¬MX h`QM; b
H½Q ç-m- +?Q +| B Hmv M >Ä +-m T?M i?"M? +¬M; pÈB i, H + Q M?Q i? X

L;Kv h€+ ç½ +| FBM? M;?B K Hmv M T?M- K¶B F?B Hmv M T?M K i KÄB H` /WM;
pB + M`v F?¬M; iB m ? Q iBM? HU+ ;b ? i- çÊB F?B iBM? i?¬M F?¬B T?K+ H` Hç
M;`v ;½ +?d Hmv M i®B ç çQÊ+ KQìB i'K >Ä +-m T?M- i?b îM;`v i?S i- L;Kv h€
KQÆB i'KX

óhB m iY M`v HçB H` i?B M i`B Hmv M T?M- ç9M; H` ;†T [m,Xô >B M içB i?'v L;K
KÈB Hmv M tQM;- ç„+ w +QìB ? ?ª H` HK+ #`Q H½Q ç-m HçB H„+ ç-mX L m F?¬M
HB M ? çQÊ+ iB m iY M?,M M?î ç| pÈB K°i i?B M i`B Hmv M T?M pÈB M? mX

óL;QÆB ç`M? H`K ;b\ô G„+ ç-m tQM;- HK+ #`Q H½Q ç-m HϕB i`ÊM i`WM; K„iX
J¶B M;`v L;Kv h€+ ç m ç K F„ b® >Ä + -m T?M Hmv M +? çQÊ+ ç K'v H-M- K¶B H
-M; b Q- H-M M`v ç K tQM; ;½ i`aB >Ä + -m T?M H M ;BQÎM;- M;?2 HK+ #`Q H½Q
Hm-m tm®M; M;O i` M ç²M; T?MX

ó ô GK+ #`Q H½Q ç-m ?Q`M iQ`M i„i iB M;X G9+ M`v KÈB ?B m pb b Q iB m iY M`
+ Q M?Q i? - ;½ H`F K iB M +?QM? i-m;- K°i pB M ?ϕ T?~K HBM? i?ϕ+? F?B M;
+ -m T?M H`MY pB M- ;½ Hmv M +? çQÆM; M?B M +~M i?“M ?ÆM B ? iX

ó> ? 5ô L^K i` M ç®M; >Ä + -m T?M- L;Kv h€+ bªM; F?Q€B F?-M iªX "ªv ?-K M
M?B m >Ä + -m T?M i?b ;½ ç½ ç K p- b® H-M- i'M; +°M; K°i i`,K #®M KQÆB i'KX
>Ä + -m T?M- +?ÆM #ªv KQÆB pB M ?ϕ T?~K HBM? i?ϕ+?5

L^K K°i H9+ - L;Kv h€+ #Á /`v- ;QK ? i +?Q p`Q K°i +€B i9B / X

óL;QÆB ç`M? H`K ;b\ô h?'v ;½ ç`M? ` M;Q`B- HK+ #`Q H½Q ç-m H M iB M;X

óæB #€M T?O- H9+ M`v çϕB ç b® +€+ iB K +ÁM KÎ +Y Xô L;Kv h€+ ç€T- óK¶B M;`
+ -m T?M ç½ K i +? i`²B- +?B #^M; ç'B +?9i HBM? i?ϕ+? p - b m M`v Hmv M T?M
Hmv M T?M +kM; +?d ç ç'B HBM? i?ϕ+? p im Hmv M K`- M?Q i? b) F?-M; ªM? ?

óamv M;?o F?-M; i Xô GK+ #`Q H½Q ç-m +Q`B HϕM?- ó''i [m€ M;QÆB M;? M? M;
tQM;- F?-M; ç-v ? B M;`v H`h?B M L?'i K-m; b ç| i`QM; GBM? L?ϕ+ i?`M? b) ibK
+ÁM MQÊ+ M;Q M M;Q½M Hmv M T?M +?Q +?9M;X *ª çÎB i +kM; çWM; KQM; M;Q

óL;QÆB +| w ;b\ô L;Kv h€+ pÁ ç-m #Si i B F?-M; ?B mX

GK+ #`Q H½Q ç-m ?ÄB M;QÊ+, óGBM? L?ϕ+ i?`M? +| # Q M?B m Hmv M T?M bQ-
L;Kv h€+ M;šK M;?o ç€T- ó*?WM; KQ`B K'v ? B KQÆB +?,M; \ô

GK+ #`Q H½Q ç-m i`ÊM i`ÁM; i`„M; H M- óç½ ?B m +?Q \ô

L;Kv h€+ H„+ ç-m- óE?-M;Xô

óL;QÆB ç9M; H` +QM HÊM M;m tm~MXô GK+ #`Q H½Q ç-m #m°i KB M; K„M;- óGn
M?'i ç`M? p®M ?B K H„K- M?'i H` M;Q`B #B i + -M; i?S+ KÈB M?Q M;QÆB +?QM?
T?€B M`Q +kM; `bM? i|K M;QÆB p - H9+ ç| M;QÆB Hmv M çQÊ+ KQ`B i'K i?b H`
`B M; +kM; H`i®i H„K`²BX E?Q HBM? M?Q i i?b M;Q`B F?€+ Qi M?'i +kM; +| KQ
M?[M; i?S i`QM; | + i - i? ç½ ç`M?- +| F?B pb bÊ + -M; i?S+ HQm i`mv M ` ç K-m
+?WM; +?9M; b) ;B i i /B i F?~mX h M F?®M M;QÆB #` „i çB H`K F?' b B ç½ ç`M

óæQ+? t€+ H` p'M ç F?| ç·vXô L;Kv h€+ çªQ K„i K°i pÁM;- ç°i M?B M +Q`B ?„+ ?„
#€M KÈ >Ä + -m T?M M`v- i çªK #ªQ F?-M; +| p'M ç ;bXô

óE?-M; +| p'M ç ;b\ô GK+ #`Q H½Q ç-m iÄ p F?-M; iBMX

óh®B`²B- F?-M; i? `ÎB GBM? L?ϕ+ i?`M? [m€ t - +| M?B m ?Ä T?M i` M KbM? +
iB M çQ M;QÆB çB t2K K°i T?2MXô L;Kv h€+ +Q`B ?„+ ?„+ M? i +€B H¼ ç2M M;Á
çB M?Q H`M F?|BX

h®B ç M- # im bo ç2Q # +€B i9B ç M; çB p GBM? L?ϕ+ i?`M?X

*ª # ç m H`im bo + 'T i?'T çB ?€B ? B # HQϕB /QÊ+ i?ªQ +?Q +Y iB K- im bo M?Q
ç K Î M;Q`B i?`M?X

æB [m >„+ ``Q ç`K- # im bo i?'v K°i i? M? MB M ç-m i| + `®B #M M?Q #` HY ç®i

óhB m iY M`v F?ŠM; ç`M? F?-M; i`ª M`B H`iB M i?m T?ÁM;- i®B i? M`v +ÁM ÎHϕ
ç`K M`v +€+? T?Q M K i?`M? F?-M; ç-v i`,K /†K- H` ç-K H-v K M? K-m; HB M iK
+Ð M„K i v- #bM? i?Q`M; F?-M; +| v m i?9 [m HϕB- #'i [m€ M;?2 M|B K'v M;?bM

ç¢B +?B M Î ç•v- +MM; pÈB #QM; #¡M; M´B H M i?b +¡ +ª M?[M; i?S M?Q KªM? pÐ
+kM; +¡ im ç¢Q ;Bª H–M KÁ i`QM; ç–K t2K +¡ FB K +?€+ çQÊ+ ;b F?¬M;X

" im bo +?Q `^M; i®B i? M`v K` F FB +ÁM H–M KÁ Î ç•v i?b F?ŠM; ç`M? K¢i` T
M`Q KÈB ç M ç•v i?Y p`M F?QX

aQ pÈB M;QÌB i - +ª # iS+ i?b i?'v çÌB b®M; +ÁM F?€ +?€M- F?¬M; F?ÄB +QÌB
K°i M;QÌB i?"K +?Q +ÁM +QÌB ?„+ ?„+ HÈM iB M; M¡B pÈB i? M? MB M ç¡- ó>mvM
F?¬M; \ô

ó*ÁM +?Q ²- +€B ;b ç•v\ô sQ¢i K°i iB M;- +ª # FBM? M;¢+ M?"M ` i? M? MB M
b„i M?Ä ç½ ?Q2M `d iW /QÈB #MM H M- t2K ` +€B `QÆM; `i +´X

ó>Ä T?M5 L?B m ?Ä T?M i? M?d\ô

óh?"i bU FB K çQÊ+\5ô " im bo i`ÈM i`WM; K„i F?¬M; /€K iBM M?bM p`Q i? M? i
i?'v i? M? MB M KÎ +€B `QÆM; b„i ?Q2M `d ` - i`QM; ç¡ +?'i ?`M; +?²M; T?M HK+ ç
M?"M M?¢iX

ó>¬K M v p`M F?Q i®i [m€5 .M i? M`Q +kM; i†M; +€+ p`K°i i'KXô h? M? MB M `S
K°i i`QM; # im bo +ÁM ç M; ?€ ?®+ KB M;- M?ûi ? i T?M HK+ +ÁM H¢B p`Q M;U+
i`QM; #¡M; i®BX

óh?"i bU H` ?Ä T?M\ u i?"i bU KÁ çQÊ+ M?B m ?Ä T?M M?Q i? \ô

hm bo K†i pm¬M; i`QM; # M;QÌB- +ÁM M„K ?Ä T?M i`QM; i v- +MM; ? B ç²M; #¢
T?M HK+ K°i H9+ `²B M;?B M ` ,M; /²M +?•M M;mv M p`QX

•K K°i iB M;- K°i [mª ?Ä +¬m M?Q +€B #€M? t2 iW i v im bo K†i pm¬M; #„M ` M´
[m M; +?B m b€M; K'v i`,K i`QÈM;X

óL?'i ;B B >Ä +¬m T?M5 æ9M; H` M?'i ;B B >Ä +¬m T?M5 o`M F?Q iB m iY ç¡ K
M?'i ;B B >Ä +¬m T?M5ô

óJÈ >Ä +¬m T?M # M M½v +?Q Qi +kM; K'v i`,K i'K5ô

" im bo K'i ? ii•K iB M? pmB p i`QÈ+ ç m F?' +O M;QÌB F?€+- B M'v ç m ç'K M;

óh? M`Q\ G½Q ç–m- +?B m M`v imv i +?S\ô Zm v p i?¢+? ®+- L;Kv h€+ K¡+ .QÐM
w ?ÄB HK+ #`Q H½Q ç–mX

óhm v i +€B ;b K` imv i- ?Ä T?M5 L;-M M`v ?Ä T?M +Æ €5 G9+ M;QÆB F m ? B +

ó> ? - p`v ?ª\ h i?'v çQÊ+ ç'vX L;`v K B i`QM; GBM? L?¢+ i?"M? F?ŠM; ç`M? ç n
pÈ çQÊ+ K°i KÈ >Ä +¬m T?M- i çB #€M b) F?¬M; p'M ç ;b M[M?d\ô L;Kv h€+ +Q
#MM ç'i tm®M;- M?ªv p`Q K°i +€B i?MM; ;¶ ç–v MQÊ+- pmB p i„K i€TX

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

Q QyQ Q

R9X *?QÆM; R9, G–M æ–m hB M *O >`M oB oBX

óJ m ç M >„+ ``Q ç`K çB5 L;?2 M¡B +¡ M;QÌB M?†i çQÊ+ Î ç¡ ? B i`,K i'K >Ä +¬m T

ó*€B ;b\5 *¡ M;QÌB M?†i çQÊ+ K°i M;?bM i'K >Ä +¬m T?M i¢B >„+ ``Q ç`K5ô

æ9M; M?Q L; Kv h€+ /U HB m- # im bo p®M pmB p pÈB ibM? i`çM; +O ;½ b m ç!
b Q KbM? F?¬M; Kì çQÊ+ +€B `QÆM; b„i M? M? +?|M; H M iBM ç²M çBX aU i?U+ L
`²B- pb Qi M?'i +kM; T?ªB H` im bo +'T i?'T M?Q; ½- L; Kv h€+ KÈB M„K +?„+ F?¬M
i?'v M; -M 'v >Ä + -m T?MX L; Kv h€+ ; Bª #° ; -M ? B + M? ; Bì ; -M >„+ ""Q ç`K KÈB
?ÊTX

*?d H` ; ½ +kM; F?¬M; M; ì pB + M`v ç²M ççB b B bU i?"i ç M i? - ?B M içB F?¬M;
KS+ ; -M M?Q i? -M F€- iW K°i i`, K i'K # M ç -m i`î i?"M? M; ?bM i'K `²B K'v pçM i'K
Hç +kM; H M ` - +| M; QìB M?bM i?'v L; Kv h€+ içB >„+ ""Q ç`K ibK çQÊ+ K°i K|M T
?çB- +| M; QìB # Q ; ½ ibK çQÊ+ pB M i?'i ; B B v m çÆMX

óE?¬M; T?ªB +?S\ô

h€+ ; Bª HìB ç²M H` L; Kv h€+ - i`QM; H9+ #€M >Ä + -m T?M içB i?"M? #„+ M; ?2 M; C
tûK +?9i ç" T ç -m tm®M; ç'ix

ob K'v M; QìB M`v M|B H` +| B ç| M?bM i?'v ; ½ ibK çQÊ+ €Q H|i +O "ç+? GBM? iB
>mv M ççB HK+ K'v M; ?bM M, K i`QÊ+ Zm€ KS+ `²B M?d\

>B M içB H9+ M`Q +kM; +| K'v i`, K M; QìB iK i" T Î >„+ ""Q ç`K - M; ?2 M|B +| ? B i?
çQç i [mv M Qm iB M ibK FB K K°i F?QªM; ç -K K` ; B Q +?B M pÈB M? m- L; Kv h€+
Km®M ç M t2K M?B i M€Q- #'i [m€ ç M iQ`M- ; ½ pšM M? M? +?|M; çB p`Q K°i çB
+| i`2Q i'K #B M F?„+ ? B +?[ h?B M L?'i iQ`M #^M; p`M; Î + M? i?"M? ç -M; X

h`QM; H9+ ; ½ p`Q ç| - >`M oB oB ç M; çB [m M? iU /Q i" T i?` Î M; Q`B i?"M? X

æ®B pÈB K°i M[?`B iY- H -M ç -m iB M M`Q +kM; T?B i?QìM; i`¼M; v m- >`M oB oB
F€ i?U+ H` ? B +QM h?ç+? po #Q+? iQ+? - M`M; i p®M F?¬M; M; ®+ M?Q L; Kv h€+
çB K°i KbM? b, M v m i?9- çQÊ+ M?Q i? ç½ F?¬M; i `²BX L?QM; ? B +QM h?ç+?
H„K KÈB b, M çQÊ+ HçB #` L; Kv h€+ +QÊT K'i- ?ÆM M[; ½ F?¬M; ? [m M; KBM?
; Bª #° +ÎB [m -M `²B t€+? ? B +QM h?ç+? po #Q+? iQ+? +?çv K'ix >`M oB oB i?"i
L; Kv h€+ X J'v ?¬K M v M`M; i i?QìM; ç M i?` i`QìM; iU /Q- p®M +?Q `^M; i€M im
i? ; B Q /`+? Î ç•v- M?QM; F?¬M; M; ì K'v ?¬K M v ; ½ Î iB i i`QM; M?` Hmv M T?MX

hmv ?B M içB ç -m i| + L; Kv h€+ `®B #M- ?ÆM M[ >`M oB oB +?d M?bM i?'v iW t
/Q i?` i`QìM; - M?QM; M`M; i H"TiS+ M?"M ` i M p¬ bd ç½ +QÊT ç² +O KbM? X

*S M; ?o ç M ?¬K ç| i† + iY M`v +?çv- M`M; i F?¬M; çm`B çQÊ+ - ; ½ HçB +ÁM pšv i
M? m +MM; çB m®M; i`- >`M oB oB H"TiS+ M; ?B M`, M; çm`B i?2Q L; Kv h€+ X

*¬M; i`bM? i`2Q i'K #B M +| ? B +?[h?B M L?'i HÈM #^M; p`M; `ÁM; H` K°i i`QM;
i`"M çQÊ+ h?B M L?'i K¬M #® i`QX h`QM; T?çK pB p`B M; ?bM /†K [m M? GBM? L?
/UM; H M F?¬M; Qi i`mv M i®M; T?€T i`"M- GBM? L?ç+ i?"M? M^K Î `b h?B M >r
i`mv M i®M; T?€T i`"M i?"K +?Q #® i`Q ` M; Q`B h?B M F?mM; - +?d + -M ; B Q M
i?"M? i?"K +?Q +| i? i`U+ iB T çQ+? tm'i ?B M içB # M M; Q`B h?B M F?mM; +€+?

hÁ çB M FBK #Q+? ?mv ?Q`M; +O h?B M L?'i K¬M H` K°i ççB çB M i`®M; i`ªB F
+•v #`M HQM; ççB i`K p`M; +?|2 [m`M H'v iQ`M ççB çB M- +?QM? ; B[ +| # i`mv
i?ç+? +€+ K`m +MM; T?M p, M ?mv MªQX

óæ² p¬ bd5ô

>`M oB oB pW t¬M; p`Q ççB çB M- i?'v #|M; L; Kv h€+ pW i M #B M i`QM; #ç+?
T?€T i`"MX

óJ m F?ÎB ç°M; T?€T i`"M5ô

J°i ç iY h?B M L?'i K¬M çSM; i`QÊ+ i`mv M i®M; T?€T i`"M +?Q F`TH M iB M; - >
?ç T?`K HBM? i?ç+? +?Q v- ç²M; i?ìB çSM; M; v Î T?€T i`"M L; Kv h€+ pW #B M K

óh M ç -m i| + M?Q #` i?B m pW i`mv M i®M; çB ç•m\ô

>"M oB oB pW ` F?ÄB i`mv M i®M; T?€T i`"M i?'v KbM? ç M; î i`QM; K°i bÆM +®·
iY h?B M L?'i K¬M F?¬M; +?"K M?QM; +?diQ+?i„+ b m- M" M; i ç M bÆM +®+ M"v
L; Kv h€+- M" M; i F?¬M; ?ÄB ç·v H" ç·v K" i`U+ iB T?ÄB Hm¬M K°i ç iY h?B M L?
i`mv M i®M; T?€T i`"M î ç·v X

ó:½ H¢B /MM; T?€T i`"M M"v i`mv M i®M; p GBM? L?¢+ i?"M? `²BXô æ iY ç! +?
i`mv M i®M; T?€T i`"M F?€+ ; -M ç!X

ó*€B ; b\ :½ KÈB iW GBM? L?¢+ i?"M? i`mv M i®M; ç M ç·v- H¢B i`mv M i®M; p GB
oB FBM? M; ¢+ i`ÈM i`WM; K„iX

óh¢B ?¢ +kM; F?¬M; ?B m- v KÈB ç M ç·v H¢B i`mv M i®M; p i?"M? H"K ; bXô æ i

ó ô >"M oB oB +kM; i„i iB M; - K¶B H-M bY /KM; i`mv M i®M; T?€T i`"M + -M ? B
h?B M L?'i K¬M i mv H" K¬M T?€B +! i? HU+ HÈM M?'i GBM? L?¢+ i?"M? M?QM; ç
T?€T i`"M +ªM; "v +kM; i®B ç çQÊ+ T?€i # pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?- ç iY h?B
+! p M; ÆM; ~M H" pb F?¬M; ?B m b Q K°i i€M im + 'T i? 'T +?d +! impB h? -M ?ªB +
iÈB #®M pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? +?d ç i`mv M i®M; +?ÆB #îBX

h`QM; H9+ >"M oB oB M; ~M M; QìB- +! ? B im bo iW GBM? L?¢+ i?"M? i`mM; i`mv
K†+ ?¬B b„+ T?€T v- impB ç m H" *?m i?B M +ªM? M?'i i`¼M; - +! çB m L; Kv h€+ ?
+®+ +! i M GQM; L; mv M +®+ - GQM; L; mv M +®+ +€+? T?Q ç¬M; M K GBM? L?¢
iW ç·v +! i? çB p"Q >„+ S?QM; HoM? - i`QM; /½v M9B FûQ /"B K'v i`K /†K ç! +! M?I
F?Q ç†+ #B i- M?[M; MÆB M"v +! M?" ; B B v m i?9 M?Q L; k b„+ ç°+ i?MX hm ç¢Q ;
?bM? i`mv M i®M; T?€T i`"M FB m M"v K¶B H-M +?d +! i? i`mv M i®M; #®M M; Q
? B i`mv M i®M; T?€T i`"M HB M- K°i iB m ?bM? T?€T i`"M F?€+ M®B pÈB i`mv i
i?"M? i·vX

o GBM? L?¢+ i?"M? - L; Kv h€+ /MM; i®+ ç° M? M? M?'i `ìB i`mv M i®M; T?€T i`"M
M?Ä; -M ç! - H'v iW +€B # Q b m HQM; ` K°i i'K ?„+ # "Q i`MK FQM +ª ç -m çQ¢M i
K'v +QM M; ä p„M; M; QìB `²B KÈB p iB m i?¢+? ®+X

h?'v K°i pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? H" ? B K„i b€M; `Ð- ; ½ çQÆM; M?B M F?¬M;
pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? i`mv M i®M; çB +?ÆB- ; ½ iU M?"M M m #` M? „K p"Q i?b
i? +„i çm¬B çQÊ+- T?QÆM; T?€T ; ½ M; ?o` H9+ ç! H" HÈB /KM; i`mv M i®M; T?
imM; X h`mv M i®M; T?€T i`"M H-M i`mv M i®M; +€+? M? m Qi M?'i KQìB K'v ; B·v
M?'i K M; H¢B +?Q ; ½ ? B KQÆB ; B·v- M; -M 'v i?ìB ; B M çO +?Q ; ½ p®M [m [m2M
M iQ" M p ç M M?"X

ó> ? - HK+ HK+ ç¢B i?m" M- +€B i M M"v +kM; H" M?5ô *, M #ªM F?¬M; #B i KbM? p
h€+ `ªB iQ" M #° ?¢ T?~K HBM? i?¢+? çªQ H M ; BQìM; X

h'M; +°M; #ªv KQÆB pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?- /MM; K'i #®M- +ÁM b€m KQÆB b
H'T H€M? HK+ [m M; i` M ; BQìM; ; ½X

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ; Bª, o¬ h°B

QQyQQ

R8X *?QÆM; R8, h?¬M >ªB *ªM? h K h`¼M; X

óE?¬M; / +?"m M?Q M^K i` M T?M HK+Xô

L; Kv h€+ tQ M v +?Q iWM; FB K çQÊ+ M; -M M"v HBM? i?¢+?- i`ªB ` ; BQìM; F?B
[m€ M^K tm®M; i?b HBM? i?¢+? H¢B +SM; çÆ çÆ- F?¬M; / +?"m iQ M"QX óG½Q
K" HK+ # "Q H½Q ç -m F?¬M; TªM SM; - L; Kv h€+ #B i H9+ M"v +?„+ H½Q ç M; /Qf
/"v- +?KT K°i pB M HBM? i?¢+?- M? „K K„i im Hmv MX

*?d b m iQ+? i„+- ?ÆB i?Î- M?`T iBK p` K¢+? ç”T +O ;½ ç m +?bK i`QM; iB i i`m i v +kM; T?€i` i? M? b„+ F?Q HQm M?“M M?¢i i?’K p`Q / i vX

L;Kv h€+ pšM #’i ç°M;- +”M; H9+ +”M; +! M?B m i? M? b„+ F?Q HQm iW HBM? i?¢ / ;½ +kM; €M? H M ¬M M?m”M- pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? H’T H€M? HK+ [m M; M

*?WM; MY +aM? ;B! b m- pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? i`QM; i v ;½ i M M®i iB K`n i`QM; bm®i- # M i`QM; +ÁM K’v p i ®- iU ?² H` i¢T +?’i- HBM? i?¢+? +kM; pĐ pK

S?M K°i iB M;- L;Kv h€+ i?’` M;KK i`¼+ F?Q €M? iQK- KÎ K„i M?bM HBM? i?¢+? pÈB p ç-v /Q p`X

ó°QM #` M! +?S- t2K` T?ªB +® ;„M; FB K HBM? i?¢+?- Km K°i #ªM + Q ;B B +?•M hmv +ªK ;B€+ ?9i K°i pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? +U+ F€ i?¬M i? M? F?Q bªM;- M L;Kv h€+ pšM H„+ ç-mX

h?2Q H!B HK+ #`Q H½Q ç-m- ? B # p¢M M,K M v- im bo +?B +¬M; T?€T i?2Q K ?mv M- ?Q`M; iS ;B BX h?B M ;B B +¬M; T?€T i®B + Q M?’i- ?Q`M; ;B B +¬M; T? hY >mv M +?•M [mv i L;Kv h€+ im Hmv M ?B M i¢B imv H` ?mv M ;B B i•K T?€T M? ;B BX

h?2Q +€+? iQ`M im ç¢Q ;BÈB T?•M +?B im pB +?•M M;mv M- ;¼B +ªM? ;BÈB ç-m +?B F?B im Hmv M ç M KS+ ?9i çQÊ+ HBM? F?Q i`QM; HBM? i?¢+? ?Q†+ Hmv M +?•M M;mv M- i? M°B H¢B KÎ çQÊ+ Qi M?’i K°i F?B m p`i` [i²M +?•M M;mv M KÈ h M h?¬M ?ªB +ªM? pb F?B +?•M M;mv M i¢B i? M°B HQm ç°M; +! i? T?€i` iB M #B MX

L?QM; ?B M i¢B L;Kv h€+ ç½ KÎ çQÊ+ F?B m p`i?S ? B i¢B i? - im Hmv M ç M h M?QM; F?B i? M°B +?•M M;mv M HQm ç°M; +! M;?2 i?’v iB M; -K -K M?Q b¬M; - E?¬M; +! M; v +ª iB M; t t M?Q çB ;BªB ;½ +ÁM F?¬M; M;?2 i?’v M[ H`X

*kM; pb T?~K ;B B +O hY >mv M +?•M [mv i [m€ i?’TX

>mv M +’T i`mM; ;B B +¬M; T?€T- M m im ç M h?¬M ?ªB +ªM? ç M?` i`¼M;- i`M; + Q ?ÆM im Hmv M ?mv M +’T ?¢ ;B B +¬M; T?€T # ç M #®M H-MX *ÁM M;Q!B T?€T ?ÆM L;Kv h€+ +?WM; KQ!B H-MX oÈB im pB +O L;Kv h€+- i?B i`B M h? M? KQÆB H-M- ç’B H¢B H` M;Q!B im Hmv M ?mv M ;B B + Q ;B B +¬M; T?€T- +kM; i`B M h? M? i?Ov M?“M Qi M?’i +kM; çQÊ+ ? B i`,K H-MX

E?¬M; +?d H` p’M ç b® HQÊM;- pQ M?Q L;Kv h€+ ?B M i¢B /M +! i`QM; i v K’v K¬M pb +?•M M;mv M F?¬M; çO K` F?¬M; i? i?B i`B M- bQM; ç’B +?Q im ç¢Q ;Bª Hm #B i +?WM; +! i? i?B i`B M çQÊ+X

*?•M M;mv M HQm ç°M; i`QM; FBM? K¢+? ;½ ?B M i?!B- çQ+? t€+ F?¬M; +! +ª iB `!+ `€+?- M?QM; im Hmv M +¬M; T?€T ç` ;B B ?Q†+ i?B M ;B B- +?d +¬M ç M h M;mv M ç½ ?ÆM ;½ K’v +?K+ H-M- +?Q #B i +?WM; ç½ +! •K i? M? b¬M; ;-K`²B hQ`M h?B M >mv M ç¢B HK+- +¬M; T?€T ?mv M +’T +’T i?’T F?¬M; F?! FB K M?Q ç m H` +¬M; T?€T im Hmv M +O +€+ K¬M T?€B- /M FB K çO HBM? i?¢+? +kM; F? w ;B M?“T +€+ K¬M T?€B ç!- i`Î i?“M? ç iY-` bS+ +?Q K¬M T?€B- H”T çQÊ+ +¬M i`mv M i?K +¬M; T?€TX

:B M?“T K¬M T?€B M;?2 +! p ? v ?Q- +ÁM çQÊ+ T?€i HBM? i?¢+? im Hmv M M?Q F?¬M; i? i?Q€B i?€+X L;Kv h€+ K’v M,K i`QÊ+ h?B M L?’i K¬M b,M M;k ;B B v m h?B M F?mM; ç½ +? i K’i ?ÆM #®M KQÆB ç iYX h? M°B K°i +QM M;k ;B B v m i ç iY +kM; F?¬M; i? çQÊ+ T?€i +?Q v m çÆM >Á F€ i?9X

aQ` - L;Kv h€+ pšM i?’v K¢M; KbM? i`QM; i v KbM? H` ?ÆMX

óE?¬M; #B i h?Ov GBM? L?B im Hmv M +¬M; T?€T +Đ M"Q- >mv M S?QM; K¬M M
ç-m h?B M >mv M ç¢B HK+- i? HU+ ;'T M?B m H-M h?B M L?'i K¬M- M" M; i im H
+¬M; T?€TX E?¬M; #B i iB m K„ M[K¬M; +QM; im Hmv M +¬M; T?€T T?~K ;B B i
+'T + Q ;B BXô

>B M i¢B +| K°i ç®M; HBM? i?¢+? # M KbM?- L;Kv h€+ M?bM K'v #S+ i` M? h?Ov
M?È ç M >"M oB oB- #'i ;B€+ bQ b€M? K°i T?2M- +?Q `^M; iB m K„ M[K¬M; +QM
`B M;- #'i [m€ #° M;U+ i`„M; MäM + Q p9i +O h?Ov GBM? L?B iU ?² +°M; F?B M
K¢+?X

óh?¬B p"v- hY >mv M +?•M [mv i +O i FûK K°i iQ- im Hmv M ç M EBK çÆM +ªM? +
L;Kv h€+ imv F?¬M; FB M M?šM ;b M?QM; +kM; F?¬M; KÆ QÈ+ + Q t - #B i i¢K i?
M;mv M +¬M; T?€T + Q +'T ?ÆM i?b H¢B +¬K K°i pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?- iB T

æ K F?mv - i`QM; iB m i?¢+? ®+ b€M; M?l M?l- K°i ç o ç M /-m H2Q Hûi- L;Kv h
iWM; /ÂM; i? M? b„+ F?Q HQm iW HBM? i?¢+? i`QM; i v +?ªv ` - #` ;½ ?9i p"Q i?
p`B i`K T?M +?d çÄ `U+ H` iWM; +?"T >Ä +¬m T?MX

h?lB ;B M p¬i? M? [m çB- ç o ç M /-m +¢M ? i- M;¼M HY H!2 H M K'v H-M `²B i
h`QM; #!M; i®B- p` i`Q iY +mM; F?B m i`QÈ+ M;U+ ;½ ç°i M?B M `U+ H M iY b„+
?ÆB +?'M ç°M;- i? M°B b m `®i +MM; +| iB M; MQÈ+ `|+ `€+?X

ó*QM #` M! +?S- b m +MM; +kM; im Hmv M ç M h?¬M ?ªB +ªM? ç i K i`¼M;5ô
L;Kv h€+ ?QM; T?'M +U+ ç° KÎ K„i ` - iY K M; H!2 H MX

GB M iK+ M,K M;`v ç!M; +Y Hmv M T?M p" im Hmv M- L;Kv h€+ ç½ i?"M? +¬M; ç
ç i K i`¼M;- ?B M i¢B M m ;½ M?„K K„i M°B i?` b) i?'v îi?B M HBM?- iY +mM;- ç A
K°i /ªB iY b„+ +?•M M;mv M- iWM; Hm²M; +?•M M;mv M H¢B HB M i?¬M; pÈB +ª #

h'M; HQÈM; +?•M M;mv M ç¢B F?€B ;¬M ;'T ç¬B i`QÈ+ FB X

óE?¬M; / iQ M"Q- b m +MM; +kM; +| iB M; MQÈ+ +?ªvXô

G-M M`v ç°i T?€ ç M h?¬M ?ªB +ªM? ç i K i`¼M; M? M? ?ÆM ;½ iQÎM; iQÈM;X o
HBM? i?¢+? +kM; T?ªB K'i ç M i€K- +?QM M;`vc M?QM; +| H) pb i`QÎM; F€ im Hmv
i?¢+?- i?•M i? ;½ ?'T i?m HBM? F?Q ;¼M ;`M; ?ÆM im bo #bM? i?QÎM;- +kM; +|
i?¬M i?S+ çQÈ+ ` M Hmv M- ;½ T?€i ?B M i?¬M i?S+ KbM? ?ÆM i`QÈ+ `i M?B m i
`°M;- +?d K'i +| M,K M;`v- iB m ? Q #®M KQÆB pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?- hY >m
ç M h?¬M ?ªB +ªM? ç i K i`¼M;X

ó*?`- H¢B T?ªB M;?o +€+? çB FB K HBM? i?¢+?Xô

*ªK ;B€+ F„ +°M; H¢B #B M ?! i`QM; i? M°B- +?•K ç o ç M H M- L;Kv h€+ M?bM
#°M `²B H„+ ç-mX

*°M; i? K K°i pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? p®M +| - ?B M i¢B L;Kv h€+ bÎ ?[m ? B KQ
>Ä ?¢i iW H-M i`QÈ+ ç½ +Æ #ªM /MM; ? iX

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

QQyQQ

ReX *?QÆM; Re, ",M; hB h?MX

L;Kv h€+ MûK K°i pB M /¢ KBM? +?•m HÈM +Đ i`SM; +?BK #² +•m T?€i ` #¢+? [m
`lB iB K +O H½Q ?² Hv `²B çB ç M h?® S?QÎM; FB m îi?"M? #„+X

G-M M`v ; ½ F?¬M; #€K >Ä +¬m T?M H'v HBM? i?¢+?- HK+ #`Q H½Q ç¬m M|B `i +
b) ç®B K†i pÈB M;mv ?B K #` +€+ ç¢B i? HU+ i`QM; GBM? L?¢+ i?`M? +?9 wX E
? B KQÆB #ªv pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? +ÁM H¢B Km K°i Qi i` M; #`- /U p`Q ç|
i?S p #€MX

h?® S?QÌM; FB m H` K°i +€B +¬m ç€ ç2M #bM? i?QÌM;- M?QM; H¢B +MM; çQÊ+ t•
i`QM; M?[M; +¬M; i`bM? bÈK M?'i Î ç•vX S?Q M K h?® S?QÌM; FB m +| K°i #S+
T?QÌM; i?` p` i?QÆM; ;B ç m +¬M; #® iBM iS+ Î ç•v- iQÆM; çQÆM; pÈB i'K +¬M;
i?`M? #„+X L?`M Ov i?€+ +O T?QÌM; i?` +MM; i?QÆM; ;B - ;B9T ?¼ i?m ?€B M
M;m²M ç'B H'v HBM? i?¢+? im Hmv M [m M i`¼M; M?'i +O K¼B i€M im Î h?B M >r

>²B F?Q i€M ç½ ? i- h?´ i?mšM #ªQ T?M +| HU+ T?ÁM; M;U F?¬M; i +?d +ÁM bY /
h€+ Km HB M #®M #bM? >²B F?Q i€MX h'M; HQÊM; HBM? F?Q i`QM; ? B #bM? >²
T?~K HBM? i?¢+?- M?QM; p T?QÆM; /B M F?¬B T?K+ +?•M M;mv M M? M? +?|M;
bQ çQÊ+X

>²B F?Q i€M H` ç² T?ªB +| +O K¼B i€M im +'T i?'T- L;Kv h€+ `i KQM; HK+ #`Q H
ç| M?Q +¬M; i?S+ +? i¢Q >²B F?Q i€M- M m M;mv M HB m +kM; F?¬M; ç€M; iB
+?QM? T?€i i`B- M?QM; HK+ #`Q H½Q ç¬m ?B M M?B M F?¬M; #B i- M m F?¬M;
i¢Q >Ä +¬m T?M `²BX

Jm tQM; #®M #bM? >²B F?Q i€M- L;Kv h€+ H¢B M;?B M `M; +?B ` # pB M ?¢ T?
M?` ;B B >`M #,M; T?M- #Ä KQÌB H,K pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? Km K°i F?®B GB
?¢ T?~K HBM? i?¢+? Km K°i i'K S?QM; ç°M T?M p` EBK [m M; T?MX

>B M ;BÌ i`W >Ä +¬m T?M- ; ½ F?¬M; +| T?€T #ªQ +¬M; FQ+? HÊB ?¢B- M?` ;B B
pÈB mv HU+ i?m"i T?€T +O im bo *?m i?B M +ªM? M?'i i`¼M; +ÁM +| ?B m [mª ç
ç°M; i€+ +O ç`+? M?•M- GBM? i?B M M;¼+ #°B H` K°i HQ¢B T?€T F?Q +O h?B
[m M; i`€Q +| HU+ T?ÁM; M;U M; M; pÈB h?´ i?mšM #ªQ T?M- #'i [m€ T?€T F?Q M
M,K H-M K`b m F?B FQ+? T?€i +| i? iU ç°M; +ªK SM; M;mv M F?Q +?mM; [m M?
#` ç€M? HûM- HBM? [m M; i`€Q b) iU T?€i `X

GBM? i?B M M;¼+ #°B +| i€+ /KM; ;B[K¢M; Î +?®M ?Q M; M;mv M ç•v `šv v m i?
i`QÊ+ FB ; ½ F?¬M; # Q ;BÌ +| [m€ #ªv pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? M M F?¬M; Km
Km i? K K°i i'K T?M HK+ T?ÁM; M;U EBK [m M; T?M- pb ; ½ +?Q `^M; F?B ;†T T?
FQ+? F?¬M; K¢M? i?b /MM; i'K T?9 +?d ;B€ i`` pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? M`v ç
? Q mv M,M; +O GBM? i?B M M;¼+ #°BX

oB M /¢ KBM? +?•m +kM; i®M +O ; ½ K°i pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?- ; ½ Km ç T?

RNX *?QÆM; RN, a o"Q oÁM; o•vX

> B +QM >¬B M? K t" #` K°i ç¢B + Q i?O K„ M[ h?¬M ?ªB +ªM? M; k i`¼M; +MM; K°
[mv i ;¼M M? - ?Ä /B K /Q >Ä +¬m T?M bªM bBM? +?Q i„i ? i- €M? K„i M?, M M?
F?ÄB K°i #° p` pO L K \*mM; ok hBM? - K°i /ªB i`„M; iW T?Q i` M M? K ç°M; `Èi tn

",M; iB i?M5 *?QM? H`i K + 'T i`mM; ;B B v m i?9 ",M; iB i?M çdM? çdM? ç¢B / M?

ó*?"- i`¬M; +kM; t'm [m€ KS+Xô

L;Kv h€+ H¬M ç¬m iB M i?'v ",M; iB i?M ç¬m +m i B M?2Q i? M"Q- p®M ;½ iQÎM
+kM; F?¬M; F?€+ ;b M? M M? M #bM? i?QÌM; M?QM; ;B i`¬M; i?'v KÊB #B i ç½ M

æ¬m ",M; iB i?M F?¬M; HÈM- i?•M i? ç¢B F?€B +?WM; ? B [mª /Q HÈM +°M; H¢
i` M +€B +´ /"B H` K°i +€B ç¬m M?Ä- F?¬M; F?€+ ;b i` M [mª /Q +„K +O +ªB- i` M
M?Ä- +?d i? +kM; F?B M M; QÌB i i„i iB M; X JB M; ",M; iB i?M +ÁM i?Á` ? B +€
+QM K„i M?Ä tQm €M? H M ?Q`M; [m M; ?mM; ?½X

h?•M i? i`ÁM tQ2 +MM; i€K +€B +?•M /"B ç m K¼+ H¬M; i`„M; /"B /"v ç†+- T?€i`
M| i`2Q i` M K°i bÊB iÆ H'T HÈM? - iW i` M çdM? M? K ç°M; i?ª KbM? tm®M; - ",M
L;Kv h€+ +MM; L K *mM; ok hBM? M?QM; F?¬M; T?€i ç°M; +¬M; FQ+? - K` #ÁM? i
i`QM; p€+? M9BX

óE?¬M; tQM; - ",M; iB i?M ç`M? i`U+ iB T Mm®i ",M; pK [mª - +€+ p` K m +ªM H¢BX

G•K æ¢Q L?'i p°B H Q p`Q M? K ç°M; - K°i /ªB ?Q`M; [m M; iW i v ?„M M? „K p`Q ",

óG¬B ? i?m"i T?€T\ô

L;Kv h€+ M?"M` ?Q`M; [m M; i`QM; i v G•K æ¢Q L?'i /Q KQÌB K'v bÊB b€K bûi +Ð
i¢Q i?"M?- #„M` +ÁM F m i M? i€+?- çB M ?Ä [m M; i|2` X

h`QM; b® +€+ i?m"i T?€T +MM; + 'T- mv HU+ H¬B ? i?m"i T?€T ç m çSM; ç¬m- M
ç¢Q i?m"i T?€T M`v- L;Kv h€+ +kM; ?ÆB FBM? M; ¢+X "i [m€ ",M; iB i?M T?ªM S
G•K æ¢Q L?'i T?€i` i?m"i T?€T- iW #KM; M| t i iB T` K°i bÊB iÆ |M; €M?- /QM?
ç°M; - +? Q KbM? i` M F?¬M; - ?Q`M; [m M; +O ç®B i?O H"TiS+ ç€M? ?9i- i`9M;
b„+ çB M ?Ä ?Q H'T H|2X

óE?¬M; T?ªB +?S\ô

"¼M L;Kv h€+ i?2Q G•K æ¢Q L?'i M?ªv p`Q M? K ç°M; - p®M +?m~M #` +MM; ?„M
M?QM; T?€i ?B M M| i`€M? F?ÄB +¬M; FQ+? +O ?„M tQM; i?b F?¬M; M?^K p`Q "
i` M F?¬M; - H¢M? HMM; M?bM +ªM ?|KX " M; |+ i`€B M? K ç°M; p` T?Q b m +MM
i?M- /€M; p ç M; # Q p•v +ªM ?|KX

*QM ÎT?Q b m i`2Q HÆ HYM; ÎH®B` - +?†M çSM; çQÌM; HmB +O +ªM ?|KX

s2K` +QM ",M; iB i?M ç`M? ,M ",M; pK [mª H9+ i`QÊ+ +?d H` ;Bª #° - /šM /K +ªM
i?M `ä`"M; ç½ +| HBM? i`Q M? i ç`M? - i?¬M; KBM? ?ÆM v m i?9 #bM? i?QÌM; M?

h?'v # +QM ",M; iB i?M M?bM KbM? #^M; KK+ [m M; #,M; H½M? M?Q M?bM HQÆM
+QB M? - K|+ GBM? i?B M M; ¼+ #°B ;B€ KQÌB H,K pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?` -
GBM? i?B M M; ¼+ #°B T?€i` #¢+? [m M; M?m ?ÁX

óoM5ô L K *mM; ok hBM? p°B T?€i` ?Ä /B K M?"M +?ûK +QM ",M; iB i?M ÎT?Q
T?ªM SM; +MM; ç°M; i€+ +O M| +U+ M? M?- K'v +šM; +?•M FûQ F?) ? B bÊB iÆ
/B K M?"MX æ²M; i?ÌB- #KM; ? B +QM ",M; iB i?M #„M` #ªv- i€K bÊB #,M; iB- #,
HÊB iB MX

*ÁM +€+? ;½ K'v i`QÊM; - mv M,M; +O GBM? i?B M M; ¼+ #°B i`mM; iU ç°M; FQ+
b€M; i`„M; M; -M- ; -M M?Q i`QM; bm®i i`QÊ+ +ªM ?|K- iQ`M #° #,M; iB #` [m M; i`

ó*QM #` M| +?S5ô

hmv #,M; iB F?¬M; #„M p`Q çQÊ+ M?QM; GBM? i?B M M; ¼+ #°B K¶B H-M FQ+? T
T?~K HBM? i?¢+?- ?`M F?Q iW #,M; iB T?€i` F?B M M?B i ç° [m M? +ª M?|K ?¢
h€+ +| +ªK ;B€+ M?Q ç M; î+?®M #,M; i?B M imv i ç` - H¢M? `mM H MX

ó" +QM ",M; iB i?M M`v Qi M?'i+kM; +| ?Ä ?-m #ªv- i€K KQÆB M,K- i?m"i T?€T #
i`9M;Xô oW +ªK ;B€+ i?'v ?`M F?Q +U+ ç"K iW #,M; iB T?€i` - L K *mM; ok hBM
#¼M G•K æ¢Q L?'i p` L;Kv h€+- óKm®M ç®B T?| # +QM K°i H-M H` #'i F?ª i?B- K
+€+ p` i"Ti`mM; ;BªB [mv i+QM # M i`€BXô

ó>Ä pki?m"i5ô

.Si HÌB- ? B i v M`M; K9 iQi- KQÌB K'v i`QÊM; [m M? +QM ",M; iB i?M T?Q i`QÊ
b® ?Ä çB K /`v ç†+ M?Q ç®K HY - /M M|i`€M? p T?Q M`Q +kM; #` ?Ä çB Ki?E
+?B +?Q i?ªKi?B iX

óh?Ov iB M i?m"i\ô

L;Kv h€+ pW T?€i` h? M? i?Ov M?"M- i?'v M; v K°i /ªB i?Ov +-m `ªB i`QÊ+ K†i
i?"M? # i?Ov iB M- pM K°i iB M;- ? B KkB i?Ov iB M +kM; M?Q h? M? i?Ov M?"M
M i`€B i`€M? çQÊ+- K°i KkB +ÁM H¢B ;B€M; p`Q #KM; M|- T?€i` iB M; ç°M; çM
ob +MM; bY /KM; i?Ov ? i?m"i T?€T- L;Kv h€+ i? K K'v T?-M ?ªQ +ªK pÈB i?B m M
ç¢Q i?m"i T?€T +O .B T *® oB iU ?² FûK ?ÆM h? M? i?Ov M?"M K°i +?9i- M?QM
K°i H-M T?€i` # KkB i?Ov iB M- i®+ ç° +kM; M? M? ?ÆM h? M? i?Ov M?"MX

óE?¬M; T?ªB +?S\ô

*MM; H9+- L;Kv h€+ M;~M M;QìB M?"M` .B T hB m *?QM? ?MM; ?K+ M?Q iÁ i?B
M?Q +€M? +Y i`U+ iB T H Q p`Q +QM ",M; iB i?M ç|X

ó*U HU+ i?m"i\ EBK ;B€Ti?m"i\ô

*ªM? iQÊM; iB Ti?2Q F?B M L;Kv h€+ +`M; FBM? M;¢+X

ó"°T- #°T- #°T5ô ",M; iB i?M #` .B T \*® oB #„M i`9M; K°i ç¢Q i?Ov iB M imv #
i?QÆM;- M?QM; iU ?² ?ÆB ç m- i?'v .B T hB m *?QM? H Q p T?Q Kbm?- M| HB
;B" M H M ç-m v- #ªv i€K bÊB #,M; iB #„M p`Q vX

L?QM; / .B T hB m *?QM? ç°i M?B M #B M i?"M? p`M; M?¢i- imv #` ç¬M; +SM;
M?QM; K'v bÊB #,M; iB F?¬M; ç•K p`Q çQÊ+ i?•Mi? v- ç²M; i?ìB i v v +kM; tm'i ?E
b„+ FbM? F?Q [m'M [m M? i v v p` i`¼M; FB K- HU+ F?Q +O v +Æ ?² i,M; i? K K'v
iB i?M p,M; M;QÊ+ H¢B- p p`Q p€+? ç€X

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

QQyQQ

kyX *?QÆM; ky, J½M? oÐ S?€T "ªQX

h K +`T v mi?9 /M ;b+kM; H`i K +`T v mi?9- i?'v +QM ",M; iB i?M #` .B T hB m *?
ç€pKM p,M; iS i€M- HU+ ç¢Q M`v M m ç€M? p`Q M?` +`T v mi?9- +?„+ b) #` ç€M?
+?d F m H Mi? i?ªK- M?Q [mª #|M; p,M; H M- +Æ ?² +?di?Ki?QÆM; M? X

*QM ",M; iB i?M îb m HQM; / i HQÈB î+Y ç°M;- M;?2 i?'v ç²M; #¢M F mi?ªKi?b
M;-M ç½ ?Q`Mi?"M? K°i MY - H Q p`Q .B T hB m *?QM? pÈB i®+ ç° M? M? FBM?

*QM ",M; iB i?M +ÁM H¢B imv #` i?B m +?€v K'v +?¶i` M Kbm? M?QM; H"TiS+ T?
i?ìB ?Ä pki?m"i +O L K *mM; ok hBM? F?¬M; ;•v` i'M i?QÆM; M;?B Ki`¼M; +

L?B i ç° i`QM; M? K ç°M; i?'T /-M- M M ç'i p` p€+? ç°M; i?"K +?Q tm'i ?B MiWM;

óhQ`M HU+ ;B^B [mv i M| ç½5ô

:B¼M; G•K æ¢Q L?'i +'i H M- -K K°i iB M;- ?Ä +-m ;B€M; p`Q +QM ",M; iB i?M #`
`²B #„M H MX

G•K æ¢Q L?'i H¢B T?€i` K°i i'K >Ä +-m T?M /Q L;Kv h€+ Hmv M +? X

óS?"T- T?"T- T?"T5ô

G9+ ç| +QM ",M; iB i?M ç½ ç M b€i .B T hB m *?QM?- HB M iK+ T?€i` #,M; iB i
M?QM; #,M; ?`M F?Q iS+ +kM; F?B M v F?¬M; +?`m M´B- i?•M i? ?ÆB +SM; H¢B

ó. i K +'T i`mM; ;B B v m i?9 /`v [m€ M?d\ô

h?'v iQM? K M? .B T hB m *?QM? M?'i i?`B F?¬M; +| ;b ç€M; HQ- L;Kv h€+ +MM; .
h? M? i?Ov M?"M +MM; i?Ov iB M ;B€M; iÈB i'T p`Q +QM ",M; iB i?M #` >Ä +-m
+?Q K°i çÁM- KB M; ",M; iB i?M `d K€m çÄ b"K- M?QM; L;Kv h€+ +MM; .B T *® oB
ç¢Q h? M? i?Ov M?"M +MM; i?Ov iB M M?Q +m²M; T?QM; #¢Q pk i'M +¬M; +kM; +
p i i?QÆM;- M?'i i?`B F?¬M; ;B i çQÊ+ M|X

L;QÊ+ H¢B +QM ",M; iB i?M M`v H`K HÆ #¼M L;Kv h€+- HB m K¢M; T?mM #,M; iB
`,M; v F m H" T + "T- i`¼M; FB K K9 H M +kM; +U+ F€ +?`K +?¢T- +,M #^M F?¬M; c

ósQ¢i5ô

*MM; H9+ K°i ç¢Q H K [m M; ç°i M?B M iW i`QÊ+ K†i L K *mM; ok hBM? t i iÈB- #
M`M; ç M; ç®B T?|X h®+ ç° ç¢Q H K [m M; M?QM; ?ÆM ?Ä /B K M?"M M`M; T?€
L;Kv h€+ +kM; F?¬M; M?bM `ä- +QM ",M; iB i?M F?¬M; i`€M? F`T- T?"T K°i iB M;
i?OM;- H K [m M; [m v p i v L K *mM; ok hBM?X

óh?S ;b ç•v M?d\ lv HU+ M?Q i? H) M`Q H` T?€T #^Q\ô

L;Kv h€+ +MM; .B T *® oB i?'v mv HU+ +O ç¢Q H K [m M; i?b ç m ?Qi K°i ?ÆB F
i?M #` tmv M i?OM; `²B i?b M^K #`i ç°M; /QÊB ç'iX S?€i` ç¢Q H K [m M;- +?•M M
hBM? i`M ? Q F`+? HB i- p°B K|+ K°i #bM? >²B F?Q i€M` m®M;X

h?'v L K *mM; ok hBM? iU ?² M?'i i?`B F?¬M; i? ç®B T?| ? B +QM ",M; iB i?M FB
M;mv M;"T- .B T *® oB M|M; HÁM; H'v` K°i i'K i? M? b„+ T?M HK+X

óL?'i ;B B h? M? K°+ T?M5ô

*?•M M;mv M +O M`M; i /²M p`Q- i? M? b„+ T?M HK+ ?| i?"M? K°i Hm²M; i? M
i?"M? K°i +•v +¬M t M? #B +i` M F?¬M; i`mM; ç" T p`Q KbM? +QM ",M; iB i?M #` >
i`QÊ+X

h`9M; çÁM M`v- +QM ",M; iB i?M b m`®i +kM; tQM; ç`B- i€K +€B +?•M ;B"i ;B"i- K

*QM ",M; iB i?M +ÁM H¢B i?'v iB M? i? F?¬M; ´M- p°B i?2Q i'K HQÊB i`€M; Km®i

"¼M L;Kv h€+ i`i M?B M F?¬M; ç M|i?Q€iX L?QM; i K +'T v m i?9 ",M; iB +| HU+
H¢B F?Q€B- ç½ +| HBM? i`Q M?'i ç`M?- M?'i i?`B +^ #¼M HB M iK+ T?€i` i?m"i
M?QM; M| +S HB m K¢M; #Á H M çdM? M? K ç°M; ç`Q i`mX

ó*QM #` M| +?S5ô

L;Kv h€+ ?ÆB /Q /U- H'v` i`K M?` ;B B >`M #,M; T?M /mv M?'iX

",M; iB i?M ç M; +„K +´ #Ä +?¢v- bY /KM; >Ä +-m T?M +kM; p` i`i ç€M? i`9M; M|X

S?¢K pB # Q i`MK +O M?` ;B B >`M #,M; T?M +?WM; ? B i`QÊM;- mv HU+ pQÊi t
M?B M ;B€ i` i`M pB M ?¢ T?`K HBM? i?¢+?X J°i +QM ",M; iB i?M ;B€ i` ç M b
i?¢+?- bQ b€M? i?b L;Kv h€+ F?¬M; i? iB + # pB M ?¢ T?`K HBM? i?¢+? M[X

óL?` ;B B >`M #,M; T?M\ô

*?•M M;mv M +O ;½ /²M p"Q- #¢+? b„+ pK F?Q #,M; H½M? iW >"M #,M; T?M i" M`
b® pB M #,M; H'T H€M? i`QÊ+ Kti L;Kv h€+ i`QM; iQ+? i„+ - M?B i ç° iQ" M bÆM ç
*mM; ok hBM? i? 'v p"v- ;QÆM; KtitBM? ç T iÄ p M;¢+ M?B M- iU ?² F?¬M; M; i i€
GBM? i?B M M;¼+ #°B +ÁM +| T?M HK+ ;B€ i" M?Q M?` ;B B >"M #,M; T?MX

óh`9M;5ô

h`QM; H9+ M" M; FBM? M;¢+ - L;Kv h€+ T? 'i i v- M?` ;B B >"M #,M; T?M ?| i? "M? K
p¬ b® ?¢i #,M; T?mM` - ;B€M; p"Q +QM ",M; iB i?M ç M; +?¢v i?"i M? M?X

óL?` ;B B T?€T T?M [mª M?B M H" M?` ;B B T?€T T?M- HÊB ?¢B [m€5ô

L;Kv h€+ i`¬M; `ä +QM ",M; iB i?M +SM; H¢B- bÊB iÆ i`„M; i` M KbM? M| +kM; F i
i`QM; iQ+? i„+ M| #B M i? "M? K°i +K+ #,M; - #¢+? b„+ +?m iB +kM; /QM? p¬ p" M K

"¼M L;Kv h€+ T?€i` h? M? i?Ov M?"M p" i?Ov iB M Q M? FQ+? F?®B #,M; M"v-
p i M Si`²B i M M€i- ",M; iB i?M ?mM; ?½M p¬ +MM; +kM; M€i i? "M? K'v F?®B- ¬?

óJ v M? i L;Kv h€+ ?mvM? ç +| M?` ;B B >"M #,M; T?M- #^M; F?¬M; +QM ",M; iB i
",M; iB i?M +m®B +MM; ç½ #` ;BªB [mv i- p Kti G•K æ¢Q L? 'i ;B½M` - KdK +QìB

ó*?d iB + #` ç¬M; K' i K'v F?®B- i' M i? 'i K'v pB M HBM? i?¢+?Xô L;Kv h€+ M?bM
i? "M? K'v F?®B- iÄ p iB +` X

óE?¬M; +| ;b- i®B ç i' M i? 'i K°i i'K / ",M; iB i?M- v m çÆM p" i9B iÆ ç€M; ;B€ M
;bXô G•K æ¢Q L? 'i KdK +QìB- +?d p"Q +•v ",M; pK [mª î p€+? /€ ç®B /B M- ó",M; p
p€+? ç€ çO #M H¢B #'i F€ iB m ? Q p" i' M i? 'i M"QXô

L;?2 ?„M M|B p"v- .B T hB m *?QM? +MM; .B T *® oB ?B M`ä i?¬M b„+ ?QM; T?'M

" +QM ",M; iB i?M +MM; ? B +QM >¬B M? K t" p" +•v ",M; pK [mª - ;B€ i" ç½ ?ÆM
?¢ T?¬K HBM? i?¢+?- /M +?B H"K M,K T?¬M i?b K¶B M;QìB +kM; çQÊ+ Qi M? 'i #
i?¢+?- imv i ç®B H" i?m ?Q¢+? F?B M M;QìB i FBM? ?dX

óæ9M;`²B- L K \*mM; ok hBM?- # M M½v +¬ MQÆM; T?€i` K¬i ç¢Q H K [m M; mv
;B i +? i +QM ",M; iB i?M- F?¬M; #B i H" T?€T #ªQ ;b\ a Q H¢B F?¬M; bY /KM; ç
iB i?M F?€+ \ô G•K æ¢Q L? 'i ?ÁB L K *mM; ok hBM?X

óhm pB M?Q i b Q +| i? +| çQÊ+ T?€T #ªQ HÊB ?¢B- +?d H" KªM? pÐ +O T?€T #
hBM? H„+ ç-m- çQ i v` - óKªM? pÐ M"v +ÁM K°i T?¬M mv HU+ +O T?€T #ªQ- i`Q
bY /KM; çQÊ+ K°i H-M- iB m ? Q` 'i M?B m +?•M M;mv M- #^M; F?¬M; # M M½v i
iB i?M +?¢v i`®MXô

óJªM? pÐ T?€T #ªQ +ÁM bY /KM; çQÊ+ \ô L;Kv h€+ ?B m F€ M?bM i?S i`QM; i v L

h` M i v +¬ H" K°i KªM? KÄM; - ;B®M; K°i KB M; bS H'v iW #bM? ?Q tm®M;X L?Q
H K ç"K` 'i ç T- +? 'i HB m i`QM; M? i M? i- F?¬M; `ä H" iBM? FBK ? v M;¼+ i?¢+?
FQM? M?Q /•v H2Q- T?€i` [m M; ?Q pB M M?m"MX

L;Kv h€+ #B i +| M?[M; T?€T #ªQ iW i?QÊM; +´ HQm i`mv M ç M M v- imv i' M ?Q¢B
+ÁM ;B[çQÊ+ T?¬M M"Q mv HU+ +O T?€T #ªQ ?Q" M +?dM? - T?€T #ªQ T?¬M HÊ
i? "M?` KªM? pÐ +?d +| K°i T?¬M M?Ä mv HU+ M?QM; K°i T?¬M ç| +kM; +U+ F€
L K *mM; ok hBM? bY /KM; KªM? pÐ T?€T #ªQ M"v i?b mv HU+ +ÁM ?ÆM M?` ;B B
+ M? ;Bì KÊB bY /KM; çQÊ+ K°i H-M- ;B€ KªM? pÐ T?€T #ªQ M"v Qi M? 'i +kM; ;¬M
i?¢+? HB mX

ó>|` M?Q i? ±- i` M M;U+ F FB H" ;b M?d\ô G•K æ¢Q L? 'i ;"i ç-m- ç°i M?B M
T?Q i`QÊ+ +?9M; M?•M- #"i` iB M; F m FBM? M;?BX

ó*€B ;b p"v\ô L;Kv h€+ b[M; bì- i?m" M i?2Q KK+ [m M; G•K æ¢Q L? 'i- K„i +?Êi i®B
G•K æ¢Q L? 'i i„i çBX

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

Q QyQ Q

kRX *?QÆM; kR, L;QÆB æ9M; G¨ *-K h?9X

hB M; FBM? ?¬ p M; H M- H¨ +O L K *mM; ok hBM? T?€i` - iB M; ç! H¨ iB M; ç°M
T?€T ;B€M; i`9M; KbM?X

L;Kv h€+ +! ?² i?2Q w i?S+ K!+ /¢ KBM? +?•m i`QM; M;U+ €Q` X

.¢ KBM? +?•m b€M; H M [m M; ?Q M?m ?Á - M?bM F„ H¢B +ªM? iQÊM; i`QM; M?
H¢M?X

G•K æ¢Q L?i p®M çSM; +€+? ;½ F?¬M; t - ?B M i¢B H¢B çSM; ;¬M +•v ",M; pK [
hBM? +MM; M? 2K ?¼ .B T pÈB €M? K„i ç²M; ibM?- +ÁM L K *mM; ok hBM? p®M ç
+¢M? ;½- b„+ K†i M?Êi M?¢i- F?¡2 KB M; `d K€m- t2K` i?K i?QÆM; F?¬M; M? - H
KbM? M¨M; tm'i ?B M K'v p i`€+?- K°i p i +ÁM b€i pÈB M;U+- iW p` i`Q L;Kv h€+
imv i H i`ÁM tQ2 i`„M; M;¬M /QÈB HÈT €Q #! K¨m i`„M;- FB m MY FQM MY ?Î ç!
i?“M? i?Y K°i +?¶ i` M +Æ i? ;½ H”T iS+ T?ªM SM;X

óG•K æ¢Q L?i- pB + ;b i? ?ª\ô .B T hB m *?QM? i?“i i?“- çSM; M;¨M` ç! M?bM
*mM; ok hBM?- M?“i i?lB F?¬M; ?B m ;bX

ó*ÁM pB + ;b M[- F?¬M; T?ªB [m€`ä`²B b Q\ *QÈT +O M? m K¨ i?¬BXô L;Kv h€+
GBM? i?B M M;¼+ #°B pW /¢v #ªQ .B T hB m *?QM?X

óG•K æ¢Q L?i- M;QÆB /€K H¨K i? ?ª\ .M M;QÆB M„K +?„+ ç®B T?¡ çQÊ+ #¼M i
h?B i a€+? i`mv b€i HB M iK+ ?ª\ô *MM; H9+- ;B¼M; L K *mM; ok hBM? #,M; H½M

óE?Q i? çQÊ+ H„K M?QM; i? F?¬M; T?ªB i?W HlB b Q\ L;QlB i bÊ i?b ç½ F?¬
HûM HB + pMM; i`„M; i`ÁM i`QM; M?mv M ;B€T +O L K \*mM; ok hBM? pW i?Î /`E
H¬M +MM; M;QlB i HB M i?O b,M [m€B i?9- F?¬M; M;l H¬M M¨v KÈB ç€T SM; ç½

óG•K æ¢Q L?i- M;QÆB /€K H¨K i? ?ª\ô .B T hB m *?QM? H9+ ç! KÈB F`T T?ªM S

ó*O i +?d H¨ ç² K¬ T?ÄM; HBM? +`T T?€T #ªQ- mv HU+ F?¬M; #^M; KªM? pÐ T?€T
ç²M +?•M M;mv M i?b +! i? bY /KM; HB M iK+Xô G•K æ¢Q L?i M;¡ HÆ .B T hB m
L K *mM; ok hBM?- ó>B M i¢B pÈB KS+ ç° i´M ?¢B FBM? K¢+? +O M;QÆB- /M +!
+?d iQÆM; çQÆM; pÈB im bo h?¬M ?ªB +ªM? HQÐM; i`¼M; M?d\ o T?¬M h?B i a
i ;B i? i +€+ M;QÆB- H9+ ç! /M +?9M; T?€i ?B M- Km®M K„i i?b i ç½ Î ç•m ç!
`°M; M?Q i? - i´ +?S+ M?Q h?B i a€+? 2`^M; F?¬M; #„i çQÊ+ i lô

óG•K æ¢Q L?i- #¼M i iBM M;QÆB K¨ M;QÆB H¢B pb K'v i?S ç! K¨ ç®B T?¡ #¼M i
ç„+- +QB ?¼ M?Q M;QlB ç½ +? i- .B T hB m *?QM? F?¬M; MûM çQÊ+ M[;¬K H M
? B i v tm'i ?B M F?Q HQm ?mv i ?²M; b„+- K9 i`¼M; FB K H Q iÈBX

.B T *® oB +kM; M;?B M`,M;- i?Ov +?•m +?B i?“M? # KkB i?Ov iB M t i p`Q G•K

ó"¢+? i?Ov i`€Q5ô

G•K æ¢Q L?i mM; /mM; #„i T?€T [mv i- i?Ov pK i`¨M` ?bM? i?“M? K°i K¨M MQÊ+
iB M +O .B T *® oB +?¢K p`Q- /'v H M # +°i i?Ov ?Q - M?QM; F?¬M; i? iB M p`C

G•K æ¢Q L?i H¢B mM; /mM; #„i K°i ç¢Q T?€T [mv i- ¬K K°i iB M;- iB bûi p¨M; `U
t i` ;B€M; p`Q .B T hB m *?QM?X

.ªB bûi ç€M? p`Q KbM? .B T hB m *?QM?- M´ i?“M? KQlB K'v bÊB HÈM +Ð M;¡M i
i?“T T?¬M FBM? M?•MX .B T hB m *?QM? ?°+ H M i?®M; F?“- #` ç€M? HMB M,K-
[m M; ?° i? M?“M M?¢i tm'i ?B M KQlB K'v p i i?QÆM;- iQ¨M i?•M v ?ÆB +Q H¢B

ó*?“5ô L;Kv h€+ i`ÈM i`WM; K„iX

æ¢Q H¬B ? i?m"i T?€T +O G•K æ¢Q L?'i F?¬M; +?d mv HU+ ?MM; ?"m K" +ª +¬M
?¢M +? ¢®B i?O ?"M? ¢°M; X

Zm M i`¼M; M?'i H" /ªB bûi /Q KQÌB K'v bÊB bûi ¢ M M? m +| mv HU+ F?¬M; FûK ?
T?€iX h?m" M i v +kM; T?€i` ¢QÊ+ H¬B +¬m +| mv HU+ ¢| - +?SM; iÄ G•K æ¢Q L?
+ªM? M; k i`¼M; 5

E?¬M; +?d L; Kv h€+- +ª .B T *® oB +kM; M?"M` - b„+ K†i M?Êi ¢BX

óL K *mM; ok hBM?- +€+ M; QÆB F?¬M; T?ªB ¢®B i?O +O i Xô h?'v b„+ K†i .B T
hBM?- G•K æ¢Q L?'i +¬M; ¢„+ w- i`QÊ+ ¢| ?„M ¢-v ¢¢Q K¢Q- T?B i?QìM; ?Á F?Q-
M?bM p"Q K'v p i i?OM; i` M M?mv M; B€T +O L K *mM; ok hBM? i?b iÄ p /•K /K
+?`m M; ?2 HÌB i - i b) i? K¢M; +?Q M; QÆB- /M ; b iQ" M GBM? L?¢+ i?"M? F?¬M;
M; QÆBXô

óG•K æ¢Q L?'i- M; QÆB ¢9M; H" bB i•K p¼M; iQÎM; 5ô L; ?2 G•K æ¢Q L?'i M|B- L K
¢° iQ" M i?•M`m M H MX

óo"v ?ª\ o"v i?b i #„i M; QÆB ¢½`²B iQM?Xô G•K æ¢Q L?'i +QìB ?„+ ?„+¬ M?bM +
ok hBM?- /WM; H¢B Î p` i`Q /QÊB iB m T?9+ F?QªM? F?„+¬ ói i?'v M; QÆB +?„+
#B i +?WM; i?Y`²B i?b F?¬M; `ÌB i ¢QÊ+Xô

L K *mM; ok hBM? H¢M? #m®i i`QM; HÁM; - #`KK+ [m M; /•K i" +O G•K æ¢Q L?'i
M?Q #` M?bM i?'m- iQ" M i?•M F?¬M; K†+ ; bX

æ°i M?B M M" M; M; ?2 i?'v L; Kv h€+ +QìB ?„+ ?„+¬ óG•K ?mvM?- F?¬M; M; ì F?¬m
i? Xô

L; Kv h€+ pW M|B tQM; - F?¬M; +?d #¼M L K *mM; ok K" +ª G•K æ¢Q L?'i +kM; M;
w ; ½ H" ; bX

ó>„+ ?„+¬ M" M; i #®+ HY i? M"v- H¢B K†+ #b ; B€T M?Q i? - K¶ F?¬M; +?`m ¢QÊ
i v Mm®i MQÊ+ #¼i pÈB p M?, M M?Î- óE€i?U+ K¶ +kM; Km®M i bK +Æ ?°B #„i M" M
E?¬M; M; ì G•K ?mvM? HÊB ?¢B M?Q p"v- ¢°M; i?O M; v Î ¢•v- #`i [m€ G•K ?mvM?
?mvM? +kM; H" h?¬M ?ªB +ªM? ¢ M; k i`¼M; - F?¬M; T?ªB i m pB M?Q iB m ¢ b€M

L; Kv h€+ M|B` +•m M"v- #¼M L K \*mM; ok hBM? +¬M; i`Î M M F?| +QB- G•K æ¢Q
?ÄB, óL; QÆB +| w ; b\ô

óS?"K M?•M M[iY Î GB m ?¢ ?¢M; ¢ m H" ?¢M; /mM; iK+- b€M? b Q ¢QÊ+ M[i m X
i M?QM; .B T *® oB +kM; F?€Xô L; Kv h€+ K K" M M?bM .B T *® oB- ó+?B #^M; +
L K *mM; ok hBM? ; B Q +?Q ?mvM?- iB m ¢ +?d +¬M iB m K„ M[.B T *® oB H" ¢Q
i bM? +ªK pÈB iB m K„ M[M"vXô

óE?¬M; M; ì ?„M +kM; +| w M"vXô G•K æ¢Q L?'i iQM? iQ€M i?"i M? M?- M m ; ½ +M
p¢M p¬ M?'i i?'iX >„M HB M KdK +QìB- óE?¬M; M; ì L; Kv ?mvM? ¢ H¢B +MM; K¶
K¶ F?¬M; v M i•K- p¢M M?'i +€+ ?¢ i m v +¬M iB m K„ M[- b m M"v H¢B +€Q K"i pÈ
?B K K'iX >mvM? ¢ i?Q+? L K *mM; ok hBM?- K¶ +| +?O w ? v H" +?®+ M[K¶ /
?mvM? ¢ H¢B /MM; iB T i?b K¶ v M i•KXô

ó> ? 5 G•K ?mvM? F?¬M; M; ¢B i?b iB m ¢ +ÁM KQM; ; b ?ÆM5ô L; Kv h€+ +U+
?mvM? F?¬M; M; ¢B- +ª #®M +MM; K°i H9+`²B ¢´B +?Q M? m- i¢B GB m ?¢ ?¢M;
i?Y`²B- +| ?¼+ ¢QÊ+ ¢¬B +?9iXô

ó>„+ ?„+ô- G•K æ¢Q L?'i iS+ i?b M; S M; v i`QM; HÁM; - M?bM L K *mM; ok hBM?
iQ" M w M; ?o; B"v pÁ ? B K„ M[M"v i? M"QX G9+ ¢| i?b F?¬M; B M; ì H¢B p M; H M
+¬m M|M; #ÁM; ¢°i M?B M iW i v L; Kv h€+ # v` - ; B€M; p"Q ?„MX

ó 5ô

G•K æ¢Q L?'i F?¬M; F`T i`Î i v- H¢B T?€i` "¢+? i?Ov i`€Q- M?QM; "¢+? i?Ov i`€
M´B ?Ä +¬m- iWM; HQÐB HY MÄ i m M; HB K p"Q KbM? ?„M- G•K æ¢Q L?'i +?€v`

i B +kM; #`i?B m ç®i- i`¬M; +ÁM F?| +QB ?ÆM K€B ç-m tM +O L;Kv h€+X
 ó>Ä +¬m T?M5 L;Kv h€+- M;QÆB /€K ;çii 5ô Gm®M; +m®M; K|+ ` K°i p"i- +® /"T
 L?'i ;¬K H M +m®M; [mQiX
 L K *mM; ok hBM? +MM; .B T *® oB pW M;?2 L;Kv h€+ #ªQ G•K æ¢Q L?'i H" #®M M
 ç´B i?b ç m Km®M ç²M; [mv pm i" M pÈB ;½- F?¬M; M;ì ? B F KÈB pW +QìB /•K/
 h€+ ;B€M; +?Q G•K æ¢Q L?'i K°i i'K >Ä +¬m T?MX
 *¬M; F?B M L K *mM; ok hBM? +MM; .B T *® oB bmwi M;'i H" L;Kv h€+ +?®M; M¢M
 #`i?B m ç2M tb- M|B #^M; ;B¼M; +U+ F€+?QM? F?Q HŠK HB i- ói`Á +?ÆB K"i M
 ?ª- H¢B +ÁM Km®M H"K i?"i- ç9M; H" +¬K i?95ô
 h?¬M; h?B M *?B G°
 h€+ ;Bª, o¬ h°B
 QQyQQ

kkX *?QÆM; kk, *?ª h`€+? .€K G M J†iX

óh +¬K i?9\ " M M½v `ä `¬M; M;QÆB #ªQ H" i? K Km®M L K *mM; ok hBM? ç½ H•m
 M;QìB +MM; H"K- i` Q ç´B +?Q M? m ;b ç| - ;Bì M;QÆB H¢B #ªQ i +¬K i?9\ô
 G•K æ¢Q L?'i ?€ KB M; F?¬M; M|B i?"M? HìB- F?¬M; i? ?B m M´B L;Kv h€+ +?d
 +ªM? i K i`¼M; - H'v ç•m ` ; M H"K pB + M"vX
 óL;¬M ` H"K ;b- K m ç M +?¶ i Xô
 L;Kv h€+ ;¼B #¼M L K *mM; ok hBM?X
 hmv ç m +?Q `^M; L;Kv h€+ iU ?² F?¬M; çO i?U+ HU+ ç'm pÈB G•K æ¢Q L?'i M?O
 +MM; .B T *® oB p¬ .B T hB m *?QM? pW #` G•K æ¢Q L?'i /MM; H¬B ? i?m"i T?€T
 +kM; +?"i p"i- +MM; iK i" T # M +¢M? ;½X
 ó" M M½v ?„M MÈB H" ç² K¬ T?ÄM; T?€T #ªQ ;b ç| - mv HU+ F?ŠM; ç`M? T?B i?QìM
 T?€T F?Q ;b i?b K m H'v ` Xô L;Kv h€+ H¢B M|B M? M?X
 L;?2 p"v- .B T *® oB /€M; p T?B i?QìM; i? M? i9 M?Q idM? K°M; - H'v ` K°i i'K ?„
 L;Kv h€+ ç|M H'v- /²M +?•M M;mv M p"Q- H" T iS+ K°i i'K i?mšM #¬B +?WM; # i?Q
 HÆ HYM; i`QÈ+ K†i ?¼X
 ó>mv M ;B€T T?M\ô

L;Kv h€+ ?ÆB #'i M;ì- .B T *® oB çQ ` K°i i'K M?` ;B B T?ÁM; M;U T?€T T?MX
 >mv M ;B€T T?M i¢Q i?"M?- mv M,M; T?ÁM; M;U p" i?ìB ;B M /mv i`b ç m M?B m ?
 #ªQ T?M +O ;½ i¢Q i?"M? ? B- # H-MX L K *mM; ok hBM? +MM; .B T hB m *?QM?
 +| T?€T F?Q T?ÁM; M;UX

óL;Kv h€+- i TªB ;B i M;QÆBXô
 G•K æ¢Q L?'i ç½ ç`M? i?- M H¢B- FQ+? T?€i K°i i'K i? M? b„+ M;¼+ T?M- K°i #S
 ç"K tm'i ?B M i`QÈ+ K†i ?„MX
 óS?b5ô

L;Kv h€+ #om K¬B +QB i?QìM; - ?B M i¢B /M H" K°i +QM HÊM +kM; #B i G•K æ¢Q
 ?„M M|B +•m ç| ` +| F?€+ ;b i?W HìBX "i [m€ # M;Q¬B imv +| p F?BM? i?` M?Q
 F?¬M i`QÆM; - ç•v H" H-M ç-m iB M ;½ ;B Q i?O pÈB M;QìB F?€+X
 :½ F?¬M; #B i i'K i? M? b„+ M;¼+ T?M i`QM; i v G•K æ¢Q L?'i M?QM; T?QM; iQì
 ?„M +| p¬ b® Hm²M; +QÆM; T?QM; HQm ç°M; # M i`QM; - mv M,M; iU ?² +U+ K¢M

+O ?„M +kM; H'T H€M? i? M? [m M;- +?„+ iQÊM; iU h?´ i?mšM #ªQ T?M +O ;½-
H-MX

G•K æ¢Q L?´i H¢B ;BÆ i v- #¼M L;Kv h€+ M?bM `ä i v ?„M +—K K°i i?S M?Q F?®E
çQÊ+ /²M p¨Q- p¨i ç| tm'i ?B M M,K- b€m [m M; T?M ç†+ #B i- iQ+? i„+ b m ç½ #B
[m M; M?“M t i iÊB +?ûK p¨Q ?„+ b„+ i?mšM i`QÊ+ K†i #¼M L;Kv h€+X

ó*?Q M;- +?Q M;- +?Q M;- +?Q M;5ô

J°i i¨¨M; iB M; ç°M; p M; H M- L;Kv h€+ `Ki +´ H¢B Mm®i MQÊ+ #¼iX

" M K†i ?„+ b„+ i?mšM #¨B /Q M?` ;B B >mv M ;B€T T?M ?| i?“M? #` K'v ç¢Q FBK
K'v p iX

h¢B h?B M >mv M ç¢B HK+- T?€T #ªQ T?•M i?“M? iS +'T HBM?- T?€T- ?mv M- iB
H—M i?´v K°i i€M im HÊB /MM; T?€T #ªQ +?•M +?QM? ;B i K°i +QM i K ;B B v m i?
i€M im ç| T?€i` K°i ç¢Q ?„+ [m M;- ;B i ;¼M v m i?9- HÊB ?¢B i?b HÊB ?¢B M?Q
;½ F?¬M; +| +ªK ;B€+ ç†+ #B iX E?B i?†i +?¢K K†i- +?d K¶B ç² T?ÄM; +? HBM?
HU+ FBM? M?•M i? M¨v- M?“M i?S+ +O ;½ p mv HU+ +O T?€T #ªQ i?“i bU b•m i

ósQ¢i5 sQ¢i5ô- L;Kv h€+ +kM; T?€i ç°M; T?ªM FQ+? - ;½ T?€i` K°i HQÐB h? M? i
` # ç¢Q i?Ov iB M- M?B L K \*mM; ok hBM? +kM; T?€i` K°i ç¢Q ?Ä /B K M?“M
M M mv HU+ ?Ä /B K M?“M ç¢B ;BªK- +?d M; M; pÊB h? M? i?Ov M?“M +O L;Kv i

E?B M L;Kv h€+ 'K S+ F m i?—K H¨ KÊ i?m¨i T?€T ç€M? i`9M; T?QM; iQÌM; i?b #`
+?'M i MX lv HU+ T?ÄM; M;U +O i? M? b„+ #ªQ T?M /Q G•K æ¢Q L?´i T?€i` +kM;
M;U T?€T T?MX

óL;Kv h€+— +?®+ M[M;QÆB b) ?®B ?"MXô

L?bM L;Kv h€+ pÊB €M? K„i b€i M?•M- ç²M; i?ÌB p¨i T?ÄM; +? T?€T #ªQ i`QM; i
` K'v ç¢Q FBK b„+ [m M; M?“MX G¢B K°i +?m¶B iB M; +?Q M; +?QªM; p M; H M F
i? K K'v p i M Si- iÆB iª M?Q +?B + H¨`€+?X

•K5

>„+ b„+ i?mšM #¨B +?Q ç M KS+ i M pÐ M?QM; ?Q¨M; b„+ H¬B +—m ;€M; iÊB iB T
M b m +MM; F?¬M; +?`m M´B- +€+? K°i iB M; pÐ M€iX

ó"®T5ô *MM; H9+ ç| M?B i ç° i`QM; M? K ç°M; i,M; + Q- K°i [mª ?Ä +—m +Ð #€M?
iQÌM; +O G•K æ¢Q L?´i F?B M T?QM; iQÌM; `mM; H MX

ó>Ä +—m T?M\ E?¬M; M;ì ô

G•K æ¢Q L?´i p®M ç`M? M|B F?¬M; M;ì M;QÆB +| iÊB ? B i'K >Ä +—m T?M M?QM;
HY M[;B€M; p¨Q F?B M T?QM; iQÌM; i`QÊ+ K†i `mM; H M K¢M? K)- F?¬M; Qi+Q
M,M; ;BªK ?ŠMX

ó*ÁM K°i i'K >Ä +—m T?M M[\ Jm M?B m i? ?ª\ô

L;Kv h€+ T?€i` K°i i'K >Ä +—m T?M tQM;- G•K æ¢Q L?´i #`i ;B€+ M;~M M;QÌBX >
L;Kv h€+ H¢B K|+ iB T` K°i i'K ?²M; b„+ >Ä +—m T?MX

L?´i i?ÌB ?„M F?¬M; F`T FQ+? T?€i p¨i T?ÄM; +? T?€T #ªQX

L?•M H9+ ç|- L;Kv h€+ H¢B pmM; i v- FQ+? T?€i >Ä +—m T?MX

"` ?Ä +—m Q M? FQ+? i`9M;- T?QM; iQÌM; i`QÊ+ K†i G•K æ¢Q L?´i b m `®i +kM
i?“M? p¬ b® +QÆM; T?QM;X

h?´v T?QM; iQÌM; #`L;Kv h€+ Q M? T?€- .B T *® oB +MM; L K *mM; ok hBM? +kM
iB M p¨ ?Ä /B K M?“MX L?QM; i`QM; iQ+? i„+ ç|- i? M? b„+ #ªQ T?M i`QM; i v G•
[m M;- K°i ç¢Q T?QM; iQÌM; iQÆM; iU /UM; H M i`QÊ+ K†i ?„MX

ó"®T5ô

: -M M?Q F?¬M; M;WM;- M?B i ç° i`QM; M? K ç°M; HϕB i,M; H M- i? K K°i [mª ?Ä iQÌM; KÈB M;QM; i?"M?X

ó*?ª i`€+? M;QÆB /€K H M K†i pÈB i - ?| ` K M; i?2Q M?B m ?Ä T?M M?Q i? Xô

>Ä +-m Q M? FQ+? iϕB T?QM; iQÌM;- G•K æϕQ L?'i H½M? ioM? ?ŠM- F?BM? i?' M T?M +O i +| i? FQ+? T?€i KQÌB ? B H-M- M;QÆB +?Q `^M; KbM? çO >Ä +-m T? i?b +S iB T iK+Xô

G•K æϕQ L?'i F?¬M; M|B HB m- i'K S?QM; #€ #ªQ T?M M"v H" ?„M H'v çQÊ+ iW /E b,M v m i?9- pšM +ÁM KÈB M;mv M M M +| i? FQ+? T?€i KQÌB ? B H-MX J¶B çϕQ HϕB # i'K >Ä +-m T?M +¬M; FQ+?- M M L;Kv h€+ Km®M ? Q i" M mv M,M; S?QM; i b€m i'K >Ä +-m T?MX

L K *mM; ok hBM? ç½ #` ?„M ç€M? HûM i?"M? i`¼M; i?QÆM;- pÈB im pB +O #¼ T?M M"v KÈB T?€ çQÊ+ T?QM; iQÌM; +O S?QM; #€ #ªQ T?MX

ó" KQÆB b€m i'K >Ä +-m T?M- i M i€M im +'T i?'T M;m tm~M M"Q +?'m Km M;- i?2QXô G•K æϕQ L?'i M;?o p"vX

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

QQyQQ

kjX *?QÆM; kj, GY æ®i h?¬M >ªB *ªM? L;k h`¼M;X

•K5

•K5

•K5

hWM; [mª ?Ä +-m K M; i?2Q HQÐB HY b€M; H M i`QM; M? K ç°M;X

óª Q HϕB i? çQÊ+5ô

G9+ ç-m G•K æϕQ L?'i +ÁM i?ªM M?B M- M?bM L;Kv h€+ #^M; €M? K„i i`"Q T?9M; K„i ?„M i`ÈM i`WM; H M M?Q K„i +€ p" M;X

óh` M KbM? ;½ b Q +| M?B m >Ä +-m T?M i? M?d5ô

L K *mM; ok hBM? +MM; .B T *® oB Î b m HQM; ;½ +kM; +| +•m ?ÄB M"v- iW T?QÆ ç m H" K°i iB m i€M im F?¬M; i? i-K i?QÌM; ?ÆM- +?•M M;mv M T?€T [mv i;½ i T?€T +'T i?'T i?"T T?¬M T?' i?¬M;- i?m"i T?€T +kM; F?¬M; +| mv HU+ ;b ç†+ #B M?"MX

L?QM; +?d i`QM; F?QªM? F?„+ ;½ ç½ HB M iK+ FQ+? T?€i KQÌB K'v çϕQ >Ä +-m T?QM; iQÌM; +O G•K æϕQ L?'iX

*?Q T?€i tQM; i'K M v- ;½ ç½ K|+ ` i'K F?€+- M?Q i? i` M KbM? +ÁM `i M?B mX

.M K°i i€M im +'T i?'T p¬ ibM? T?€i i" B- +kM; b) Km +€+ HQϕB T?M HK+ p" T?€T i? Km +MM; K°i HQϕB T?M HK+X

h`W T?B ;½ H" ç² M;®+X \*| çB m ç-m i|+ ;½ i`¬M; +| p M;®+ M?QM; i?"i` iBM? K

ó*? i çB5ô

G•K æƒQ L?'i p®M ç`M? çSM; #'i ç°M; +?Q L;Kv h€+ ç€M? ç M F?B >Ä +—m T?M ?
p ;b- M?QM; F?B ;½ HB M iK+ Q M? T?€ M,K çƒQ T?QM; iQÌM; i?b ?„M F?¬M; MÜ
tm®M;- K'v [m M; T?M HƒB iW T?€T #ªQ T?ÄM; +? K`m p`M; FQ+? T?€i` X

J|M T?€T #ªQ T?ÄM; +? M`v i`¬M; +| p mv HU+ F?¬M; #^M; T?€T #ªQ M;mv M T
T?M / /`M; tmv M [m T?QM; iQÌM;- `²B ç°i M?B M +MM; M;mv M F?Q [m M? ç| iK
çƒQ FBK b„+ [m M; M?“M- +?ûK p`Q L;Kv h€+X

GBM? i?B M M;¼+ #°B çQÊ+ ;½ /²M bœM +?•M M;mv M- FBK b„+ [m M; M?“M tû F
[m M; i`€Q +kM; # Q H'v ;½ +MM; #¼M L K *mM; ok hBM?X

L?QM; b m K'v iB M; +? M +?€i- HBM? [m M; [m M; i`€Q `mM; ç°M;- +| p b„T F?¬
óE?¬M; T?ªB +?S\ô

L;Kv h€+ ;B"i KbM?- p°B KQB EBK [m M; T?M Km H9+ i`QÊ+ ` - Hm®M; +m®M; F
" M M;Q`B HBM? [m M; [m M; i`€Q b„T i M HƒB tm'i ?B M K°i HÈT [m M; i`€Q p`M
óh Km®M t2K >Ä +—m T?M +O M;QÆB HÊB ?ƒB- ? v T?€T #ªQ T?ÄM; +? +O i
h?'v L;Kv h€+ Hm®M; +m®M;- G•K æƒQ L?'i M;?B M `M;- +?•M M;mv M HƒB HB M
+? X

æQÊ+ M?B m +?•M M;mv M /²M p`Q- K|M T?€T #ªQ T?ÄM; +? M?Q F?®B ç²M; H
[m M; T?M b€M; ?ÆMX

G•K æƒQ L?'i pb +?•M M;mv M ;—M M?Q i´M ? Q bƒ+?- b„+ K†i M?Êi çB- KQB ` ?
ç—m /®+ p`QX

ó*?€i5 *?€i5ô

EBK b„+ [m M; i`€Q +O EBK [m M; T?M /Q L;Kv h€+ i®M MY pB M ?ƒ T?~K HBM?
i`QÊ+- HBM? [m M; [m M; i`€Q # M i`QM; +kM; pĐ M?Q pÄ i`SM;X

.B T hB m *?QM? ;BÆ M; M; i`¼M; FB K M?Q +€M? +Y i`QÊ+ K†i L;Kv h€+ ;B9T
M?“M +?Q +ƒM ç`X \*?Q M; K°i iB M;- .B T hB m \*?QM? /M i?B i`B M *U HU+ i?m
bmwi F?¬M; M„K p[M; i`¼M; FB K- #` ûT M;½ H M KbM? L;Kv h€+- çQ K„i M?bM
ç M ?ÆB M;m ç°M +kM; i?—K FBM? ?½BX " K†i i`¼M; FB K ç9+ iW ?mv M i?B i #`
p i b•mX

L;Kv h€+ #` i`¼M; FB K ;BÆ M; M; i`QÊ+ K†i- bmwi M[ #` ûT M;²B T? i tm®M;X

ó> ? - +? i çB5ô

h?'v T?2 ;½ i`"M +QÊ+ çƒB HQƒM- G•K æƒQ L?'i #`i +Q`B çB M +m²M;- HƒB /²M
T?ÄM; +? X

>„M +?Q `^M;- L;Kv h€+ imv i ç®B F?¬M; +?†M çQÊ+ çÁM iB T i?2Q +O T?€T #ªQ
L?QM; iB M; +Q`B KÈB +i H M i?b M?Q +QM p`i #` #|T M; M; +´- /WM; H"TiS+X

>„M i?'v i`QÊ+ K†i L;Kv h€+ tm'i ?B M K°i i'K i?´ ?Q`M; b„+ iB m i?mšMX :½ K|+
€Q ` - ?ÆM M[ H` b€m- #ªv i'K HB M- iW ç HƒB +?Q KbM? K°i i'K i?b M?ûi +?Q L
oB- i?“K +?Q +ª .B T hB m *?QM?X

óJ M| +?S- T?€T #ªQ T?ÄM; +? i?b b Q- i'i +ª +MM; i'M +¬M;5ô

L;Kv h€+ M?ûi +?Q K¶B M;Q`B #¼M L K \*mM; ok hBM? ? B i'K >Ä +—m T?M `²B M
óh?"i` i` M KbM? ;½ +| # Q M?B m i'K >Ä +—m T?M ç•v5ô

æ M HQÊi i•K Hw G•K æƒQ L?'i i`B i ç bmv bKTX

ó*€+?5ô K°i iB M;- +?•M M;mv M /²M p`Q T?€T #ªQ K'i F?®M; +? - /²M p`Q ?ÆB K
M;mv M T?~K- pÈB +?•M M;mv M im pB +O ?„M i?b /M /²M [m€ M?B m +kM; F?¬M

i v ? „M + ? d H ¨ ç² T?ÄM; + ? - + ? 'i H B m FûK t i ? B i ? + O T ? € T #ªQ M; m v M T ? ~ K
M ¨ v F ? ¬ M; M ? [M; F ? ¬ M; T ? € i ¨ F B K b „ + [m M; T ? M - K ¨ M S i K ' v p i / ¨ B X

ó P ¨ M ? 5 P ¨ M ? 5 P ¨ M ? 5 P ¨ M ? 5 ô

æ²M; i ? Ì B p È B H 9 + b „ + K † i ? „ M i ¨ „ M; M ? Ê i - # ® M [mª ? Ä + - m H B M i K + ; B € M; p ¨ Q
* ? d K È B [mª ? Ä + - m i ? S # Q M ? F Q + ? - +ª T ? Q M; i Q Ì M; p Ð i M - [mª i ? S i Q ; B € M;

ó 5 ô

h Q ¨ M i ? • M G • K æ ¢ Q L ? ' i # ¨ ç € M ? p, M; H M - + M M; p È B i B M; i ? û i + ? | B i B - M Y i
H B i / B K # Q i ¨ M K ¨² B ¨ È i T ? ¨ + ? t m ® M; ç ' i - # ¨ ? ¨ M F ? Q i W #, M; i ? M i B # Q [m M ?
? Ä / B K i „ i ç B ¨ ' i M ? M ? X L ? Q M; ç - m | + G • K æ ¢ Q L ? ' i # ¨ i ? B m ç ® i M ? Q + O F ? Q
H 9 + M ¨ Q ¨² B X

ó * Q M # ¨ M | + ? S X ô L; K v h € + i ? ' v ? „ M t Q M; ç Ì B - b m ¨ ® i + M M; i ? Î T ? ¨ Q H m K² ? ¬ B

æ ' m T ? € T p | B M; Q Ì B F B M ? ? B K ? Æ M + M M; v m i ? 9 ç ' m T ? € T M ? B m H - M - v m i
M ? Q Ê + ç B K + Á M M; Q Ì B i ? b B + k M; i ? O ç Q ¢ M ç - v K b M ? X * k M; K v ; ½ K v K „ M -
T ? M - # ^ M; F ? ¬ M; i ? b K È B i ? , M; + ' T ç M h ? - M ?ª B +ª M ? ç i K i ¨¼ M; - + ? Q F ¨ T ç „
F ? ¬ M; M ? „ K K „ i i ¨ Q M; i v F + Q È T + O ç² M; # ¢ M M ½ v X

h ? ¬ M; h ? B M * ? B G °

h € + ; Bª, o ¬ h ° B

Q Q y Q Q

k 9 X * ? Q Æ M; k 9, E ? Š M; æ ¨ M ? æ | G ¨ h ? € B * U + L; ¼ + S ? M X

J ° i i m b o H Ê B ? ¢ B h ? - M ?ª B +ª M ? M; k i ¨¼ M; - i ¨ Q M; i v + | K ° i ç ¢ Q #ª Q T ? M H Ê B
T ? Ä M; + ? H ¢ B # ¨ K ° i i m b o h ? - M ?ª B +ª M ? i K i ¨¼ M; ? ¢ b € i X

L K * m M; o k h B M ? + M M; . B T * ® o B ç m i ? ' v M ? Q ç M; K Æ - M ? Q M; i ¨ Q M; i v + Á M
H ¢ B + U + F € + ? • M i ? U + - + Á M T ? € i ¨ M ? B i H U + X

ó * Q M # ¨ M | + ? S ô

G 9 + ç | ç - m | + L; K v h € + /² M ? i p K | M T ? € T #ª Q T ? Ä M; + ? M ? Q + K + ç² M; i ¨ Q M; i v
T ? € T #ª Q T ? Ä M; + ? F ? ¬ M; + | ; b ç † + # B i ç | + Á M H Ê B ? ¢ B ? Æ M M ? ¨ ; B B #ª Q T ?
[m M i ¨¼ M; H ¨ K m ® M + k M; F ? ¬ M; K m ç Q Ê + - + - K +ª K È H B M ? i ? ¢ + ? i ¨ Q M; i v + k M
: ½ i ? K K m ® M p ¨ i ç | ; - M + ? i - M ? Q M; / M ; B i F ? ¬ M; Q i v m i ? 9 - ; ½ K È B ; B i M; Q Ì B
i ? b i ? K + ? S M ? b M i ? B i ? G • K æ ¢ Q L ? ' i i ? b H ¢ B F ? ¬ M; / € K ç M H ' v p ¨ i ç | F ? Ä B i

ó . B T ç ¢ B + - i B m ç ? Q ¨ B M; ? B ? „ M i ¨ € i Y X J | M T ? € T #ª Q T ? Ä M; + ? + O ? „ M ¨
ç M H ' v p ¨ i ç | - #¼ M i B m ç [m M b € i - M m ? „ M / € K H ¨ K ; b i ? b b) i † M; M; v + ? Q K ° i
K „ i K ° i p Á M; - L; K v h € + M | B p È B . B T h B m * ? Q M ? X

ó h ¨ € i Y \ ô

* ¨ M; M ? b M + ¨ M; i ? ' v L; K v h € + # ' i T ? ¨ K - L K * m M; o k h B M ? M; ? 2 ; ½ M | B t Q M; i ? b M
+ Q Ì B i ? ¨ M ? i B M; X æ - m G • K æ ¢ Q L ? ' i ç ½ # B M i ? ¨ M ? + O F ? Q B M Q È M; - M ? Q i ?
[m € b B m T ? ¨ K X ¨ M M ½ v M ¨ M; + ? Q ¨ ^ M; L; K v h € + + | T ? - M i ? - M # Q K ¢ + i ¨ „ + - + |
i ¨ M; i ? ¨ M ? i m b o + ' T i ? ' T ç / m ? Q M ? • M; B M; b ç | M ? Q M; ; B | + ? d M ? b M / € M; p ; ¼
b o + ' T i ? ' T - ¨ ' i + | i ? H - M ç - m ; B i M; Q Ì B M M H 9 + M | B - i ? ¨ K + ? d F ? ¬ M; / € K M ? b M

ó > „ M + ? i i ? ¨ i ¨² B X ô . B T h B m * ? Q M ? ¨ ' i i ? ¨ M ? i ? ¨ i - i ? ' v L; K v h € + #ª Q i ? b ; ¨ i ç - m
ç Q ¢ M ç € T X

L; K v h € + F ? ¬ M; M ? b M i ? B i ? G • K æ ¢ Q L ? ' i - p ° B t m i v - ó o ¨ v . B T ç ¢ B + M ? o i b k
p ¨ i ; b F ? ¬ M; X ô

óæQÊ+ô- .B T hB m *?QM? H¢B ibK F„ +¨M; i` M KbM? G•K æ¢Q L?`iX

J°i H9+ b m- v H'v iW 2Q ?„M çQÊ+ ? B +€B i9B / K¨m ç2M- M?[M; +?¶ F?€+ F?¬
*?QM? H¨i i v G•K æ¢Q L?`i` - H'v K|M T?€T #ªQ T?ÄM; +? +MM; i? M? b„+ #ªQ
L;Kv h€+X u çQ ? i iQ¨M #° +?Q ;½X

ó*?¨- ?ÄM; `²B +ÁM ;b5ô

L;Kv h€+ ?ÈM ?Î ç|M H'v ç² +O .B T hB m *?QM? çQ +?Q- FM?QM; M?bM tm®M;
i?b H¨T iS+ F m H M B Q€MX

>B M i¢B M?bM F„ p¨i M¨v ;-M ;B®M; K°i KªM? ;¢+? pm¬M; - i`¼M; HQÊM; F?€ M†
/QÊB ç€v F?¬M; ? +| ?Q p,M- M?QM; T?Q i` M +| T?M HK+ ?bM? /€M; ç„+ #B i i
H MX *?d H¨ iW ç-m ç M çm¬B M| T?O ç-v K'v p i MSi- F?¬M; ? +| [m M; ?Q -`ä
F?¬M; bY /KM; çQÊ+ M[X

L;Q¨B ` - H¨ i'K i? M? b„+ M;¼+ T?M +| i? FQ+? T?€i` T?QM; iQÌM; pÈB HU+T
+ÁM [m M; ?Q HQm ç°M; M?Q MQÊ+ +?ªv- # M i`QM; H¨ ?Q p,M ç†+ #B i K¨m t M
çQÊ+ K'v H-MX

óE?¬M; #B i +ÁM p¨i ;b ? v ?Q M[F?¬M;Xô

> B +€B i9B / ç2M +O G•K æ¢Q L?`i`i +?„+ - KB M; #m°+ #^M; /•v / +kM; K¨m ç
/¨M; KÎ çQÊ+ K°i +€BX

óP ? ? ? 5ô æ´ +€B i9B ` - iS+ i?b ? B K„i ;½ b€M; `U+X

h`QM; +€B imB M¨v ?| ` iQ¨M H¨ HBM? i?¢+? i`ÁM tQ25

h?Q¢i M?bM +?d +?WM; ?ÆM KQÌB pB M HBM? i?¢+?- M?QM; i`W i€K- +?QM pB
b„+ [m M; ?Q i?b +ÁM # pB M +kM; +| FQ+? +Ð iQÆM; çQÆM; M?QM; €M? H M ?
HBM? F?Q bmM; K½M ?ÆM ?¢ T?~K HBM? i?¢+?X

GQ¢B HBM? i?¢+? M¨v H¨ i`mM; T?~K HBM? i?¢+?X GQÊM; HBM? F?Q p¨; B€ i`K
T?~K HBM? i?¢+?X

*| M;?o H¨ +€B i9B +O G•K æ¢Q L?`i iQÆM; çQÆM; pÈB # KQÆB +?QM pB M ?¢

L;-M M¨v HBM? i?¢+? F?B M MB K m'i S+ +O L;Kv h€+ F?B i?'v T?€T #ªQ T?ÄM;
b¢+?X óG•K æ¢Q L?`i ?mvM? ç ç9M; H¨ M;QÌB i®i- K M; i?2Q M?B m HBM? i?¢+?
#Ä p¨Q M?B m M?B m ç² ;B€ i`Xô L;Kv h€+ +QÌB ?ÈM ?Î KÎ +€B i9B +ÁM H¢BX

ó>²B F?Q çÆM5ô

æ-m iB M ç´` çQÊ+ K°i #bM? çÆM /QÊ+ K¨m i`„M;X JÎ M„T HB M /¨v KMB i?ÆK [
+¨M; t€M H¢MX

>²B F?Q çÆM- /KM; /QÊ+ /`+? >²B F?Q i€M +¬ H¢B- +kM; +| +¬M; ?B m #´ bmM; +
;`T # - #®M H-M >²B F?Q i€MX hY >mv M +?•M [mv i +O ;½ ç¢i iÈB im pB h?¬M ?ª
?m®M; +?•M M;mv M iB m ? Q ? i- +?Q Qi +kM; +-M K°i #bM? `QÐB >²B F?Q i€M i
M?QM; >²B F?Q çÆM +?d MY pB M H¨ çOX

:B€ K°i pB M >²B F?Q çÆM H¨ ? B pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?- i`QM; #bM? +O G
K¨m t M? #B +X G•K æ¢Q L?`i +`i #bM? çÆM /QÊ+ i`QM; i9B pb #bM? i?QÌM; +kM

ó:B i`B +O ?mvM? ç h?¬M ?ªB +ªM? M;k i`¼M; [mª M?B M¨i F?€- ;B¨m i? M¨v +
±- +€B ;b ç•v M?d\ô h`QM; i9B- i`W +€B #bM? çUM; #®M pB M >²B F?Q çÆM +ÁM
i'K pªB #® `€+?X

" M;Q¨B ? B i'K i? M? b„+ M;¼+ T?M i`ÆM K`M- i`W K°i ?bM? i?€B +U+ M?Ä` i
i` M i'K pªB #® `€+? +| ;?B H¢B p¨B ç¢B / M? #^M; p,M iU +´- ;B®M; M?Q K°i ;|+ ç

óh?€B +U+ ç² €M i? M? M;¼+ T?M HK+ +| i?€B +U+ ç² €M- ? ? - i ?B m`²B- ? B i
h?€B +U+ M;¼+ T?M pW +¬M; pW i?O- +| i? ?| i?`M? i?€B +U+ T?ÁM; M;U- H
i'M +¬M; ç`+?5ô L;Kv h€+ M;?B M +Sm K°i H9+ i?b +QÌB ? ?ª i?Ä K½MX

ó> ? 5ô

h?'v ;½ F?ªM; ç`M? M?Q p"v- L K \*mM; ok hBM? b m`®i +kM; #`i +QÌBX

ó*?mv M ;b ?ª\ G) M`Q F?¬M; T?ªB h?€B +U+ M;¼+ T?M\ô L;Kv h€+ H'v H`K H¢ M

L K *mM; ok hBM? +® H„K KÈB MûM çQÊ+ +QÌB- ;"i ç-m- óç| H` h? M? M;¼+ i?m
i`QM; M`v +?„+ H` ;?B H¢B i?m"i T?€T +O h?B M \*Æ +€+ #€M` - ?bM? i?€B +U+

ó \ô L;Kv h€+ çÄ K†i M;~M M;QÌBX

h?B M *Æ +€+ H` T?QÌM; i?` HÈM Î GBM? L?¢+ i?`M? M K i?QÌM; ç'm ;B€ K¼B p"i
;½ M M ;½ F?¬M; #B i iB m Fw +O h?B M *Æ +€+- H¢B +?Q`^M; ç| H` ?Q p,M +O

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

QQyQQ

k8X *?QÆM; k8, ",M; oK Zmª *MM; >`M L;¼+X

ó""i [m€ h? M? M;¼+ i?m"i T?M M`v #€M` ç m çQÊ+ h?B M *Æ +€+ ;B +® K°i ç¢C
KÈB ç¼+ çQÊ+ M°B /mM;Xô L K *mM; ok hBM? KdK +QÌB M?bM L;Kv h€+- +¬K h
+?•M M;mv M [m€M p`Q- i?€B +U+ ç² €M i?QÊM; T?€i` K°i HÈT i? M? [m M;- ?bM
#ªQ p h? M? M;¼+ i?m"i T?MX

ó*ÁM +| +'K +? \ô L;Kv h€+ 'K S+ M?bM i'K h? M? M;¼+ i?m"i T?M- óF?¬M; +| +€-

L K *mM; ok hBM? ç€T, óh?2Q i #B i- GBM? L?¢+ i?`M? i`W M;QÌB +O h?B M *Æ
çQÊ+ +'K +? M`vX ""i [m€ M?QÊ+ M m K M; h? M? M;¼+ i?m"i T?M M;mv M H`M
+kM; çQÊ+ ? B pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?Xô

ó*QM #` M| +?S- F?®M FB T5ô L;Kv h€+ #`i` iB M; +?YBX h?m"i T?€T i?QÌM; +|
i?Ov M?"M i?m"i +O ;½ ?B M +kM; ç€M; ;B€ ? B +?K+ pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?
`i + Q + Q- M m ç M;QÌB F?€+ #B i`ä i?m"i T?€T +O KbM? i?b F?B` M;Q`B b)
ç M ?B M i¢B L;Kv h€+ +kM; +?d #B i K¶B K°i K¬M h? M? i?Ov M?"M F?¬M; ` H`
?²B i?m h? M? M;¼+ i?m"i T?M K` +?d i`ª ? B pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?- +| F?€
+QÈT HBM? i?¢+? b BX

óæ•v H` +€B ;b M?d\ô \*ÁM H¢B i'K pªB #®`€+?- L;Kv h€+ i?'v FB m ;b +kM; ;B®M
HB m [m€ ç†+ #B i- ç½ çQÊ+ ;B€Q ?m'M H9+ i`QÈ+ M M ;½ F?¬M; /€K çQ€M #W
L?Ð K v i`¬M; ;B®M; ç` ç²- M?QM; i?"i` H¢B H` K°i i'K T?M HK+ ;b ç| i?b +`M; K

L?QM; F?B M ;½ bmwi M;½ M?"Q H` L K \*mM; ok hBM? M?bM [m`²B M|B- ó*?„+ H
MÆB i?m°+ v m i?9 ?Q M; M;mv M Î M;Q`B h?B M F?mM; M?QM; p,M iU +´ M`v i?b

*QM #` M| +?S- ?| ` H` K°i KªM? ç` ç²X

L;Kv h€+ i„i iB M;- +?Q`^M; KbM? +`M; F?¬M; ?B m ;b- +`M; K'i K†i ?ÆMX ""i [m€
ç½ +| M;-M 'v i?S +kM; çO +?Q ;½ ?QM; T?'MX

óh`QM; KÈ HQÆM; F?¬ +O ",M; iB i?M ?bM? M?Q +| im bo- +?B #^M; +?9M; i FB
F?¬M;Xô L;Kv h€+ M? M? +?|M; M?bM H M i?B i? im bo #` i`2Q i` M p€+? ç€- M;U

æ®B pÈB ç M;?` M`v- #¼M L K *mM; ok hBM? çQÆM; M?B M F?¬M; +| w FB M- pÈ
i?9 F?ŠM; ç`M? b) ibK FB K +†M F)X

Q Q y Q Q

k 3 X * ? Q Æ M ; k 3 , _ s 2 K G B M ? h ? € + ? X

ó P - ? ? ? ? 5 ô

h`QM; K°i; B M i B m i ? € + ? ® + T ? ´ i ? ¬ M ; ? i K S + Î i ? ¬ M ? i • v p M ; H M i B M ; + Q Ì B H F ? € + H € M ? K b M ? X

L ; K v h € + ç M ; b € M ; ` Ð K „ i M ? b M ç ® M ; H B M ? i ? € + ? i ` M ; B Q Ì M ; X

h`Q È + F ? B ç M E B K L ; ¼ + + € + - # ¼ M ; ½ ç ½ # € M # + Q M " , M ; i B i ? M ? B + Q M > ¬ B i B - i ´ M ; + ° M ; ç Q È + ? B i ` , K K Q Ì B p B M ? € T ? ~ K H B M ? i ? € + ? X . B T h B m * ? Q M ? + ? H B M ? i ? € + ? i Q Æ M ; ç Q Æ M ; K ° i + Q M " , M ; i B i ? M - i ` ª + ? Q L K \* m M ; o k h B M ? # ® M K K Q Ì B p B M ç Q È + M ? û i ç - v p ¨ Q + € B i 9 B / + O G • K æ € Q L ? ´ i ` ² B ç Q + ? Q L ; K v h € + h ` W ` - K Q Ì B # p B M ? € T ? ~ K H B M ? i ? € + ? p ¨ # p B M i ` m M ; T ? ~ K H B M ? i ? € + ? H ´ v K ´ v i m b o t m B t Q # ` " , M ; i B i ? M + Q B H ¨ i ? S + , M i ` Q M ; M ? K ç ° M ; ç Q Æ M ; M ? B M + € Q X

* ° M ; p È B K Q Ì B H , K p B M i ` m M ; T ? ~ K H B M ? i ? € + ? H ´ v i W E B K L ; ¼ + + € + - i ` M ; B Q Ì i ` m M ; T ? ~ K H B M ? i ? € + ? + M M ; K ° i i ` , K ? B K Q Æ B i € K p B M ? € T ? ~ K H B M ? i ? € + ? X

æ ® M ; H B M ? i ? € + ? i ? " K + ? Q F ? B M ; ½ F ? ¬ M ; # € M K ´ v i ? S H t i p t i H ´ v ç Q È + + O G t m B t Q K ¨ i ` U + i B T p M ? ¨ - + m ® M ; [m Q i t 2 K + ? ´ i K È H B M ? i ? € + ? H € B b) i ? M ¨ Q X

* ? Q ç M i ® B M M H K + # ¨ Q H ½ Q ç - m + Á M Î i ` Q M ; . Q Ð M ; [ m , [ m € M - i B m i ? € + ? ® + i ? € + ? b € M ; ` U + [m M ; ? Q X

J È ? € T ? ~ K H B M ? i ? € + ? ` U + H K + [ m M ; ç ½ ç ¨ M ? - L ; K v h € + F ? ¬ M ; i ? ´ v K È B K ; b i ? € + ? p ¨ M ; M ? € i F B i ? b ; ½ i ` Q È + ç | + ? d M ? b M i ? ´ v - + ? Q i W M ; M „ K i ` Q M ; i v X

ó h ` Q È + ? i / M M ; K ° i p B M i ` m M ; T ? ~ K H B M ? i ? € + ? + ? Q / + ? ` m ç ½ 5 ô

a U i ? U + - i ` m M ; T ? ~ K H B M ? i ? € + ? b Q p È B ? € T ? ~ K H B M ? i ? € + ? i ? b b m M ; K ½ M H B F ? Q i ` Q M ; K ¶ B p B M ; ´ T K Q Ì B H - M X o È B i m p B h ? - M ? ª B + ª M ? i K i ` ¼ M ; + O ; ½ K K ° i p B M - + ª K ; B € + K È B K F ? ¬ M i ª - + ¨ M ; + - K i ` m M ; T ? ~ K H B M ? i ? € + ? p ¨ M ; M ? € i H 9 + b m K È B + - K K ° i p B M M ? „ K K „ i i m H m v M X

J ´ v + M ? ; B Ì b m - ; ½ p Š M # ´ i ç ° M ; - i W M ; i B H B M ? F ? Q p ¨ M ; M ? € i - H B M i K + i W i ` i W i W i ? 2 Q F B M ? K € + ? i ` M i v i ? ´ K p ¨ Q i ? M ° B - i ? M ° B ; ½ + k M ; p M ; H M i B M ; i B i i ´ m - M ? M ? Q M Q È + + ? ª v X

h ? B M H B M ? - M ; U + p ¨ i B m T ? 9 + ç Æ M ç B M ç m € M ? H M i Y b „ + [m M ; ? Q - H B M ? ? Q i U ? ² i W i W H È M H M X

" / ª B i Y b „ + [m M ; ? Q M ? Q p k M ; t Q € v M ¨ v H ¨ i ? - M ? ª B ; ½ i m H m v M h Y > m v M + ? ç M i ` b M ? ç ° M ? ´ i ç ` M ? - i ? b ; ½ + | i ? H È B / K M ; + ? • M M ; m v M i ` Q M ; # i ? - M ? ª B ç M ? Q M ; ? B M i € B # i ? - M ? ª B + Á M + ? Q b ¬ B i ¨ Q - + - M K ° i i ? Ì B ; B M M [ K È B + | i ? ç i S i ` ¼ M ; X

ó . + ? ` m i ? " i 5 ô

" ´ i i ` B # ´ i ; B € + i ` Ì B ç ½ i ® B b ~ K - L ; K v h € + ç ° i M ? B M K Î K „ i p t M p Q M ; Q Ì B X

ó h ` m M ; T ? ~ K H B M ? i ? € + ? ç 9 M ; H ¨ i ` m M ; T ? ~ K H B M ? i ? € + ? - [m ª M ? B M / M M ; p W H

o B M i ` m M ; T ? ~ K H B M ? i ? € + ? + ? d M ? € i K ´ i K ° i M Y K ¨ m p ¨ M ; M ? € i - t 2 K ` + Á M ç O - ; B Ì M [X L ? b M ` M ; Q ¨ B i ? ´ v i ` Ì B i ® B ? Š M - ; ½ ç ª Q K „ i K d K + Q Ì B K Q B . Q Ð M ; [m , [m p ¶ p ¶ - ó Z m , H ½ Q ç - m H Q Ì B M ? € + - M ; O ; b M [- ` K ¨ t 2 K H B M ? i ? € + ? 5 ô

ó E m p È B ` û Q H ¨ K ; b X ô

"` L;Kv h€+ p¶- HK+ #`Q H½Q ç-m iW .QÐM; [m, [m€M +?mB ` X

óa Q M;QÆB H¢B +| M?B m HBM? i?¢+? i? ?ª5ô

h?'v +ª ç®M; HBM? i?¢+? i` M ;BQÌM;- HK+ #`Q H½Q ç-m i`ÊM i`WM; K„i- bmwi M
F?¬M; +ÁM M?Q H9+ p¬ ibM? #` L;Kv h€+ ;BªB i?Q€i F?ÄB .QÐM; [m,- F?¬M; #B i
`ä K°i pB M +| ;B€ i` i? M`Q- i` M i` M ;BQÌM; ;½+ | K°i ç®M;- i`QM; ç| +| KQÌB K
i?¢+?- +°M; H¢B i'i +ª T?ªB ç M ?ÆM # i`,K pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?X

ó:B i M;QÌB +QÈT +O Xô L;Kv h€+ +QÌB ? ?ª- ó/MM; >Ä +¬m T?M ;B i K°i i M h?-
çQÊ+ F?¬M; Qi ç² i®i +O ?„MXô

ó:B i M;QÌB +QÈT +O - b Q M;QÆB /€K H`K i? 5ô GK+ #`Q H½Q ç-m +m®M; H M-
T?“M i? M`Q F?¬M;- ;B i M;QÌB +QÈT +O pÈB +€+ im bo HÊB ?¢B i?b +`M; Qi +
T?QÆM; +| #®B +ªM? i? M`QX L;QÆB +| #B i i€M im EBK çÆM +ªM? L K h?B M
p¢M M,K i`QÊ+ pb b Q K` +? i F?¬M;\ ob K°i H-M v i`9M; ç°+ +O v m i?9- KB M; i
bo h?-M ?ªB +ªM? HQÐM; i`¼M; +QÌB M?¢Q v- #` v M´B ;B”M ;B i +? i- F?¬M; M; i
i`¼M; ç| +| /•v KÊ` K€ K´v +?K+ çÌB pÈB K°i ç¢B im bo h?-M ?mv M +ªM?- v #` ç
KÊB +?d H` im bo h?-M ?ªB +ªM? i K i`¼M; K` /€K ;B i M;QÌB +QÈT +O ?ª\ ô

GK+ #`Q H½Q ç-m +`M; M|B +`M; ?,M;- M m +| MQÊ+ #¼i i?b i? i?¬B +kM; çO /b
?,M; ?„+¬ óG½Q ç-m F?¬M; +¬M HQ- ?„M +?d H` T?´ i?¬M; i€M im- +| pB + ;b +kM
F?¬M; ç M HQÊi i - M m i F?¬M; ;B i M;QÌB +QÈT +O i?b #` ?„M ;B i M;QÌB +QÈ

óh?“i` H` +?mv M ;b\ô GK+ #`Q H½Q ç-m M ;~M M;QÌBX

óG` i? M`v ô- L;Kv h€+ F H¢B pB + M?“M HÌB G•K æ¢Q L?´ i çB ;B i ",M; iB i?M F
L?´ i ç`M? Mm®i i`¼M;- F i [mª #` >Ä +¬m T?M ;B i +? i- `²B T?€i ?B M K°i iªM; i`

óL;QÆB ç9M; H` ç-m HÊM- +?d pÈB im pB +O M;QÆB K` /€K +MM; M;QÌB F?¬M; i
p®M iQÎM; HK+ #`Q H½Q ç-m b) F?2M ;½ F, i?¬M; KBM? H M? HÊB- B M; i #` K„M
M?•M +O i pb +MM; M;QÌB F?¬M; [m2M çB b,M v m i?9 K` #` ;B iX L m M;QÆB F
i?b poM? pB M F?¬M; çQÊ+ H†T H¢B b B H-K +O ?¼Xô

óæQÊ+ i?¬B- b m M`v i +?d çB +MM; M;QÌB F?ŠM; ç`M? F?¬M; ;B i çQÊ+ i H` tQ
HK+ #`Q H½Q ç-m X

óh? +kM; çQÊ+X L;QÆB M M M?È # Q M,K M v im ç¢Q ;BÈB +| M?B m M;QÌB im
+¬M; T?€T im Hmv M HÊB ?¢B- K¬M T?€B ?Q`M? i`€M; K` pb ?¼+~M i?“M ?ÆM +€
i?´v L;Kv h€+ M;?2 HÌB i?b b„+ K†i /`m çB- M?½M [m M; [mûi b M; KÊ ç² # M ç®M
JÈ ç² ç| H´v iW KbM? G•K æ¢Q L?´ i +MM; K´v +€ im bo +´T i?´T #` ",M; iB i?M H`K
çÆM- ",M; pK [mª p` S?QM; #€ #ªQ T?M M?[M; i?S ?[m /KM; i?b ;½ ç`M? ç H¢B
H´v HBM? i?¢+?- +?d H` pŠM +?Q F`T tY HwX

óæ•v H` \ô GK+ #`Q H½Q ç-m pW M?bM [m i?b iÄ p FBM? M;?BX

óŠ- H` ",M; pK [mª- K¼+ ` i` M F?®B ?`M M;¼+ ç|Xô L;Kv h€+ iQÎM; HK+ #`Q H½
pK [mª- M M ç€TX

óL;QÆB çQ #¢+? b„+ M;¼+ ?¢T ` ç•v t2K M`QXô GK+ #`Q H½Q ç-m F?¬M; M?bM
M?bM #¢+? b„+ M;¼+ ?¢T F?¬M; ? +| ?Q p,M ;bX

óh? M`Q- H½Q ç-m- F?¬M; T?ªB ?°T M;¼+ T?´ i?¬M; ?ª\ô L;Kv h€+ F?¬M; M;®+
ç-m +kM; #B i çQÊ+ ç¬B +?9i- p°B H´v ?°T M;¼+ i`„M; ` +?Q H½Q t2KX

GK+ #`Q H½Q ç-m t2K tûi `´i F„ ?°T M;¼+ - ç°i M?B M M|B pÈB L;Kv h€+ - óM;QÆB
L;•M +?9+ i?ªQ ç†i p`Q ç•vXô

óhMv iB M # K°i +¼M; L;•M +?9+ i?ªQ ç†i p`Q\ô L;Kv h€+ F?¬M; ?B m HK+ #`Q H
H`K i?2Q- `²B ?ÄB -óG½Q ç-m +| w ;b ?ª\ô

óh ?Q`B M;?B ç•v H` ªQ M;mv M M;¼+ ?¢TXô GK+ #`Q H½Q ç-m ç€TX

ó"ªQ M;mv M M;¼+ ?¢T\ G" +€B ;b ?ª\ô

óG" #ªQ #®B F?B M HBM? /QÊ+ ?€B tm®M; F?¬M; K'i çB /QÊ+ iQM? p" HBM? F?
?°T M;¼+ H" ¬M /QÐM; M;mv M M;¼+Xô

ó*?"- i +ÁM iQîM; H" T?€T #ªQ ç†+ #B i HÊB ?¢B- +?ŠM; TªAB +?d +| i€+ /KM; ;B

óL;QÆB ç9M; H" F?¬M; +| FB M i?S+- F?¬M; M|B pÈB M;QÆB M[Xô GK+ #"Q H½Q
+| #B i +| M?[M; HBM? /QÊ+ +MM; v m çÆM- +?d +-M ?€B tm®M; ?Q†+ v m i?9 p
+?|M; i M K'i- #bM? i?QîM; p"i M"v F?¬M; ç€M; ;b M?QM; F?B +-M ç M HBM? /QÊ
+| ?°T M;¼+ FB m M"v ?Q†+ #ªQ p"i ;B[+?Q HBM? F?Q F?¬M; i M i?b M;QÆB +?d
?| i?"M? ç'i #KB `²B F?|+ M'+ H M K" i?¬BX o"i i? M"v ?B K H„K- F?B +-M i?b +
Km çQÊ+X ob im bo +| FB M i?S+ K°i iQ ç m ;B[H¢B +?Q KbM?Xô

óL;?2 M;QÆB M|B i? i?b p"i M"v iU ?² ?[m /KM;Xô L;Kv h€+ M;?o +kM; TªAB- +Q
ç M i`QÊ+ K†i HK+ #"Q H½Q ç-m- óM|B ç M FB M i?S+- M;QÆB ç½ M?„+ i - ;B9T
+€+? ;BªB i`W +'K +? +O M;¼+ T?M F?¬M;\ô

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

QQyQQ

kNX *?QÆM; kN, EBK s" G¬B Zmv iX

L;Kv h€+ ç~v ç M i`QÊ+ K†i HK+ #"Q H½Q ç-m ? B i?S- H" KªM? ç` ç² H'v çQÊ+
+ÁM H¢B H" h? M? M;¼+ i?m"i T?M /Q h?B M *Æ +€+ #€M `X

G•K æ¢Q L?i i`M? i`¼M; i?m ;B[KªM? ç` ç² M"v +?SM; iÄ M| F?¬M; TªAB T? p
iU- L;Kv h€+ +?Q `M; ;B" ç|B M?Q HK+ #"Q H½Q ç-m +| i? #B iX

ó•K S?QM; bÆM æ"Q hY ?² ô Zmª M?B M- HK+ #"Q H½Q ç-m +?d M?bM H" ç¼+ ç
ç² h? M? h?"M? F?QXô G½Q M? M? +?|M; F i Hm"MX

L;Kv h€+ ?B m F€ ?ÄB- óh? M? h?"M? F?Q\ G" î ç•m\ô

óh? M? h?"M? F?Q H" T? F?Q +O K°i i?QÊM; +´ ç¢B T?€B- i`QM; ç| +ÁM M?B r
T?€T #ªQ /Q i?QÊM; +´ im bo ç H¢BX J'v p¢M M,K M v +| M?B m im bo p"Q ibK #ªQ
F?Q M^K î v m i?9 ?Q M; M;mv M ;B[h?B M >mv M ç¢B HK+ p" o•M GBM? ç¢B HK
pªM; +MM; M?B m +'K +? ?mM; ?B K M M i`„+- M M im bo K¢Q ?B K p"Q ç| +| ç M
F?¬M; +| M?[M; i?S +O i?QÊM; +´ K¬M T?€B ç H¢B- +?d `B M; ç² i` M KbM? +€
M?B m H„K `²B- F?ŠM; ç`M? i`QM; T? F?Q M; "K /†K ç| F?¬M; i?B m ç² i®iXô

GK+ #"Q H½Q ç-m ;BªB i?Q+?, ó*?„+ ç•v H" K°i i'K ç` ç² +O im bo iWM; p"Q h?
M?[M; MÆB +| v m i?9 ;b iK i" T- M?[M; MÆB M"Q M iQ" M ?ÆMX L m +| ç` ç² ?Q
F?Q ibK #ªQ p"i b) M iQ" M K°i +?9iX *?d iB +M;QÆB +?d +| K°i ;|+ ç` ç²- pÈB
i'K i?b ç M h? M? h?"M? F?Q +kM; F?¬M; F?€+ ;b iU ibK +€B +? iXô

óS? F?Q +O K°i ç¢B K¬M T?€B\ *?"- b m M"v i ç`M? ç M t2K- #B i ç•m p"MF?Q i
ç` ç² F?€+ +kM; M MXô L;Kv h€+ iS+ i?b b€M; K„iX *€B F?€+ F?¬M; iQM?- +?d [
î M;Q" B h?B M F?mM; i?b B +kM; K¢M? ?ÆM G•K æ¢Q L?'i M?B m H-MX *?d `B
ç² i®i i? M"v- iQM? ;b M?[M; M;Q|B ç|X

óL;QÆB +S iW iW çÊB ç½Xô GK+ #"Q H½Q ç-m F?BM? i?` M?bM L;Kv h€+ +?d M;?
? B i'K M;¼+ T?M ` t2K M"QXô

"bM? i?QîM; H½Q #ªQ H"K ;b- L;Kv h€+ b) +?¬M +?W- ;B| H" T iS+ M? M? M?Q +
i`QÊ+ K†i H½QX

GK+ #`Q H½Q ç-m M?bM +?,K +?,K ? B i'K i? M? b„+ M;¼+ T?M K°i +?®+- ç°i M
Hm²M; HK+ /B K- i?'K p`Q M;¼+ T?MX

ó*?`- ;b M[ç•v\ô

hQ+? i„+ HK+ /B K i`M p`Q- i? M? b„+ M;¼+ T?M ç°i M?B M b€M; H M ?„+ b„+ [m
i?`M? K°i +QM ?„+ H M; ?mM; ?½M- H Q p`Q HK+ /B K /Q HK+ #`Q H½Q ç-m ?| i?

GK+ /B K ?| i?`M? K°i +€B F?¬ H•m ç-m HK+ b„+- [m'M H'v ?„+ H M; i`QM; i? M?
tû F?¬ H•m ç-m- +ÁM F?¬ H•m ç-m +kM; ?€ KB M; - +„M H¢B ?„+ H M;X

ó*?`5ô

J°i H9+ b m- HK+ /B K iW i? M? b„+ M;¼+ T?M i`mM; +?mB ` - F m p M; K°i iB M;
H½Q ç-m- t2K ` +| p M? +? M?€+- i?Î ?²M; ?°+X

ó \>„+ H M; i`QM; ç| H` b Q\ G½Q ç-m- i? M`Q- F?¬M; T?ªB ç®B i?O ?ª\ô L;Kv h

óS?b5 *?d H` T?QM; 'M i?-M ?²M >„+ T?QM; H M; i?`M? +'K +? i?¬B K`- i?-M ?²M
iBM F?¬M; ?¢ çQÊ+Xô GK+ #`Q H½Q ç-m i?Î ?²M; ?°+ K°i H9+- H¢B ?| i?`M? HK+
T?MX

>„+ H M; p`HK+ b„+ F?¬ H•m ç-m H¢B +„M tû M? mX

ó*QM #` M| +?S i F?¬M; iBM F?¬M; ç€M? H¢B5ô h?Q€M; b m- HK+ #`Q H½Q ç-m
K°i H9+ `²B +?mB p`QX

ó*QM #` M| +?S- iB T M`Q5ô *?®+ b m- HK+ #`Q H½Q ç-m H¢B M? +? M?€+ HmB

óh F?¬M; iBM5 L;Kv h€+- K m +?Q i m®M; +?9i K€m >Ä ?¢i5 s2K i ?¢ M|5ô

ó> ? - +?mv M pti- b m +MM; +kM; #` i ?¢5 \*ÁM /€K +„M i 5 h`QÊ+ FB i?b K°i M
M;QÆB5ô

L;Kv h€+ i„i iB M; M?bM HK+ #`Q H½Q ç-m ` ` p`Q p`Q M?Q t¬M; p`Q i?`M? i`b-
H-M- H½Q m®M; K€m >Ä ?¢i tQM; i?b ?„+ b„+ T?QM; H M; i`QM; M;¼+ T?M +`M
F?¬ H•m ç-m i`B i ç tû i MX GK+ #`Q H½Q ç-m +Q`B ? ?ª ç„+ w p¬ +MM;X

ó*'K +? ç½ çQÊ+ ;BªB\ô

L;Kv h€+ M?bM ?„+ b„+ [m M; ?Q ?Q`M iQ`M i M #B M F?ÄB i? M? b„+ M;¼+ T?M
hB m Fw ç†+ ?[m +O M;¼+ T?M h?B M *Æ +€+ [mª M?B M F?¬M; `U+ i? M? [m M;
/²M p`Q- i? M? b„+ M;¼+ T?M iW iW ?B M H M ?bM?ªM? p i?m`i T?€TX

óæ² i®i5 G•K æ¢Q L?'i ?mvM? ç ç9M; H` M;Q`B i®i5ô

L;Kv h€+ +Q`B ?ÈM ?ÎX

óEBK s` H¬B [mv iô- i`QM; i? M? b„+ M;¼+ T?M +| ;?B K°i K¬M H¬B ? i?m`i T?€T

h?m`i T?€T +'T i?'T M?Q h? M? i?Ov M?`M; ½ ç M; im Hmv M H9+ i?B i`B M i?b i?
+?•M M;mv M im pB ç M KS+ M`Q +kM; +?d H` K°i HQÐB i? M? b„+ i?Ov M?`M b€M
ç° FQ+? T?€i p` mv HU+X EBK s` H¬B [mv i H` K¬M +| M?B m T?QÆM; i?S+ +¬M;

EBK s` H¬B [mv i T?•M i?`M? M,K i-M;X

h-M; i?S M?'i- +?•M M;mv M im pB h?-M ?ªB +ªM? M?` i`¼M; H` +| i? im Hmv M-
? B i?QÊ+- M?bM p`Q F?€;B®M; +QM `„MX h-M; i?S ? B- +?•M M;mv M im pB h?-
Hmv M- Hmv M i?`M? b) i?B i`B M çQÊ+ KQ`B iB FBK b„+ i?B K çB M- [m'M H¢B

h-M; i?S # TªB im bo h?-M ?ªB +ªM? iS i`¼M; KÈB i?B i`B M çQÊ+- T?€i ` ? B
iK i?`M? H¬B +¬m- p p`Q ç€Q ç®B i?O ?Q†+ T?ÁM; M;U +O ç®B i?O b) M' imM; -

h-M; i?S iQ T?^B im bo h?-M ?^B +^M? M; k i`¼M; KÈB i?B i`B M çQÊ+- T?€i` K
t` ?bM? i?B K çB M ?bM? i?`M?- # Q i`MK T?çK pB M, K i`QÊM; X

h-M; b m +MM; H` EBK t` HQçM pk- T?^B im bo *?m i?B M +^M? M?`i i`¼M; i`Î H M
` - i`QM; pÁM; KQÌB i`QÊM; b) +| ?ÆM i`, K ççQ t` ?bM? i?B K çB M i`9itm®M; X

L; Kv h€+ p®M i?B m +¬M; T?€T im Hmv M p` i?m"i T?€T- K¬M EBK s` H¬B [mv i M
T?€T K` G•K æçQ L?`i bY /KM; H9+ ç€m pÈB #¼M ; ½ içB M? K ç°M; X L; Kv h€+ H9
? [mv i T?€T M`v F?¬M; +?d mv HU+ F?€+ Q K` FBK t` i?B K çB M +ÁM +| i€+ /
.B T hB m *?QM? im Hmv M EBK ; B€T i?m"i K` #` ?„M T?€i` çQ+? H¬B +¬m ç€M?
H•mX L m H` T?` i?¬M; im bo M?Q L; Kv h€+- /M +?†M çQÊ+ mv HU+ +O H¬B +¬m
M?Q ç°M; FBM?X

lv HU+ h? M? i?Ov M?"M +O ; ½ +ÁM içK- M?QM; +?çK i`€M v m i?9 +| i®+ ç° M
i`9M; - H9+ Î M? K ç°M; - ; ½ i?`v ", M; i?mšM i?m"i p` K¬M H¬B i?m"i +O L K *mM; o
L?`i +| +¬M; ?B m i`b ?Q½M ç®B i?O i?b `i Km®M im Hmv M K°i K¬M i?m"i T?€T
çQÊ+ i?Ä M; mv MX

G•K æçQ L?`i H` im bo h?-M ?^B +^M? M; k i`¼M; - H9+ ç`m pÈB ; ½ +kM; +?d i®B ç
i?S # - +?SM; iÄ ?„M +| K¬M i?m"i T?€T M`v +?Q H•m- +^ FBK t` päM; +O i-M;
Hmv MX hm pB +O L; Kv h€+ ?B M ; BÌ Qi M?`i +kM; im Hmv M ç M EBK t` H¬B i?Q

>ÈM ?Î ç¼+ H¬B [mv i tQM; - ; ½ HB + HK+ #`Q H½Q ç¬m ç M; ç„+ w +QÌB ? ?^ - ó
>„+ T?QM; H M; K i?¬B K`- +ÁM K°i +QM M[ F?ŠM; ç`M? M; QÆB F?¬M; H`K ; b ç

óæ€M? `„K5 JQÌB +QM M[ i +kM; ?ç ; K+ ? i5ô GK+ #`Q H½Q ç¬m F m H M- HçB
i`K M; ¼+ T?M +ÁM HçBX

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ; B^, o¬ h°B

QQyQQ

jyX *?QÆM; jy, o¼M; E?Q h?m"iX

óh?€B `i o¼M; F?Q i?m"i5ô

GK+ #`Q H½Q ç¬m K i KÄB F?¬M; FûK ; b L; Kv h€+ H9+ KÈB Hmv M ?Q`M tQM; - t2
M; ?d M; ÆB KQÌB #[MY i?€M; - M; `v M; `v m®M; K€m >Ä ?ç i KÈB #²B #² çQÊ+X
i`QÊ+ i?m"i T?€T i`QM; i`K i? M? b„+ M; ¼+ T?M M`vX

o¼M; F?Q i?m"i- im bo h?-M ?^B +^M? HQðM; i`¼M; i`Î H M ç m +| i? im Hmv M- i
im pB p` çŠM; +`T +¬M; T?€T ççB F?€B +O im bo + Q ?ÆM KbM? ? B +`TX

o®M ; ½ ?B p¼M; h? M? M; ¼+ i?m"i T?M M`v ; ?B HçB K¬M i?m"i T?€T +| ?B m [m^
æçQ L?`i H` ó"ç+? i?Ov i`€QôX : ½ +?Q iWM; Hmv M K°i K¬M i?m"i T?€T T?ÁM; M
M; U T?M HK+ ç T?ÁM; i?•MX

h?` i?mšM #^Q T?M ç½ /MM; M®i H-M +m®B- #B M i?`M? p¬ ?B m- T?€T F?Q T?Á
i?B M M; ¼+ #°B /MM; çQÊ+ ? B H-M M[p` S?QM; #€ M; ¼+ T?M +O G•K æçQ L?
"i [m€ K`v i`K T?ÁM; M; U T?M HK+ M`v H` iB m ? Q T?`K- pçM M?`i ? Qi" M ? i- ;
T?ÁM; M; U i?b F?€ M; mv ?B KX

E?¬M; M; ì i? M? b„+ M; ¼+ T?M +ÁM HçB +O G•K æçQ L?`i HçB ; ?B K°i K¬M i?m"
F?Q i?m"iX

hmv F?¬M; T?^B i?m"i T?€T T?ÁM; M; U- o¼M; F?Q i?m"i M`v +kM; F?¬M; i? bQ p
F?Q i?m"i T?€T +O h?B M >mv M ççB HK+ M?QM; pÈB L; Kv h€+ +kM; ç½ T?B i?Q

.MM; K¬M o¼M; F?Q i?m"i M"v K" F?¬M; M?"M` M¬M; b•m +O im bo M"Q i?b F?ŠM
+?d K°i ? B +'T- H9+ ç| +® ;„M; F?¬M; +?¢K p"Q H" çQÊ+X

*| i? K K°i K¬M i?m"i T?€T M"v- p¬ ?bM? i`mM; +| i? K p®M ;B[K¢M;X

:½ ?B M F?¬M; i?B m HBM? i?¢+? im Hmv M- pÈB K°i im bo- im pB ?p"i?m"i T?€T
i`¼M; v m M?'i- +ÁM ?°T M;¼+ M; ?B H" "aQ M;mv M M;¼+ ?¢T M?'i i?ÌB F?¬M; #E
t2K L;•M +?9+ i?ªQ i`QM; ç| +| iQÆB M;mv M F?¬M; KÈB çQ€M çQÊ+X L M ;½ +?d
;BQÌM;- #„i ç-m im Hmv M ? B K¬M i?m"i T?€TX

óh?¬M ?ªB +ªM? HQĐM; i`¼M;- ?„+ ?„+ - ?bM? M?Q +?d H" ?Q" M; ;B B +¬M; T?€T

óh?¬M ?ªB +ªM? i K i`¼M;- +kM; M?Q i - +QM #` M| +?S- #'i [m€ ?bM? M?Q +¬M;

ó*?¬- M;QÌB M"v i?b T?ªB H" im bo *?m i?B M +ªM?5ô

o"Q #m´B i®B M,K M;"v b m- L;Kv h€+ çB p i?"M? #„+ i"Ti?`- pW çB pW H'K Hûi

J¶B H¬M HB + B- K„i ;½ H¢B H|2 HBM? [m M; +Æ ?² F?¬M; M?bM i?'vX

EBK s" H¬B [mv i ?ÆB F?| Hmv M- L;Kv h€+ K'i M,K M;"v KÈB i?¬M; çQÊ+ i¬M; i?
` çQÊ+ # ç¢Q t" ?bM? i?B K çB M +?WM; ? B i?QÊ+X "i [m€ K¬M o¼M; F?Q i?
;BªM ?ÆM- ;½ ç½ +| i? bY /KM; F?€ M?mv MX

h?m"i T?€T M"v H¢B F?¬M; iB m ? Q # Q M?B m +?•M M;mv M- i?"M? ` ;½ M?bM

h?B i`B M K¬M o¼M; F?Q [mv i M"v- ;½ i?Q€M; M?bM çQÊ+ i?¬M ?ªB ?Q [m M; i`
p"Q ç° b€M; ç +ÆM #ªM çQ€M ` ç®B T?QÆM; bQ pÈB KbM? i?b i? M"QX "i [m€ i
i? M?bM ` - M;QÌB pW çB [m ;½ Qi M?'i +kM; H" im bo *?m i?B M +ªM?- L;Kv h
M?Q #` # Q i`QM; M;¼M HY M?Q MQÊ+ +?ªv- +ªK ;B€+ +U+ F€ HÊB ?¢BX

hY >mv M +?•M [mv i +O ;½ +kM; M?Q K¼B +?•M M;mv M +¬M; T?€T- im pB +`M; +
ç•v L;Kv h€+ F?¬M; +| çO HBM? i?¢+?- ?B M i¢B +| çO- M,K M;"v M"v çQÆM; M?B
#®M KQÆB pB M ?¢T?~K HBM? i?¢+?- # i?¬M ?ªB +?d ?ÆB HÈM ?ÆM K°i +?9i-
M;"v M[KÈB +| i? ç°i T?€ ç M h?¬M ?ªB +ªM? ç iS i`¼M;X

*kM; M?Ì T?~K ;B B hY >mv M +?•M [mv i F?€i?'T H¢B +| çO HBM? i?¢+? ç im H
M;mv M +¬M; T?€T + Q +'T ?ÆM- /M +| çO HBM? i?¢+?- iW h?¬M ?ªB +ªM? ç i K i`
Qi M?'i +kM; K'v +?K+ M;"v- i?"K +?Q H" K'v i`,K M;"vX

>B M M v imv i ç¢B ç b® ç¢B K¬M T?€B M?Q h?B M L?'i K¬M- i`W ?¢+? i•K ç iY +
ç iY +,M #ªM F?¬M; i? K¶B M;"v +| i€K pB M ?¢T?~K HBM? i?¢+? M M i?ÌB ;B M
pb M;mv M M?•M M"v K" L;Kv h€+ # Q M,K M v- i" M F?B Hmv M +? çQÊ+ KÊ >Ä
i? ç°i T?€ ç M h?¬M ?ªB +ªM? ç i K i`¼M;X

>B M ;½ ç M i?"M? #„+ i"Ti?` pb H¬M i`QÈ+ ç°i T?€ ç M h?¬M ?ªB +ªM? ç i K i`¼
T?M +| i€+ /KM; ` M Hmv M i?¬M i?S+- ?ÆM M[Hmv M +? >Ä +¬m T?M H" i?O
M?'i +O ;½- +| çO HBM? i?¢+? `²B i?b ;½ Km®M [m K'v iB K î i?"M? #„+ T?€i iB M
H" K°i pB M ?¢T?~K HBM? i?¢+? #®M +QM >Ä ?¢iX

:B€ M"v pÈB im bo F?€+ [mª i?"i [m€ + Q- M?QM; K°i +QM >Ä ?¢i H" M;mv M HB
#®M +QM i?b pÈB t€+ bm'i i?"M? +¬M; +O ;½- i®B i?B m +kM; Hmv M +? çQÊ+ ?
pB M ?¢T?~K HBM? i?¢+? ç´B H'v b€m pB M- HÊB M?m" M i?"i bU F?OM; F?B TX

:B€ M"v pÈB im bo F?€+ [mª i?"i [m€ + Q- H¢B Km H•m /`B M M F?¬M; Qi im bo +'
?¢i p®M F?¬M; B i? K ?ÄB ç MX L;Kv h€+ bm®i M,K ?¬K M v K¶B M;"v K°i H¬M ç
iB M çQÊ+ KQÌB ? B +QM- iB T ç| #bM? [m•M K¶B M;"v KQÌB b€m ç M KQÌB #ªv +

L,K ?¬K M v- L;Kv h€+ K°i HÁM; im Hmv M hY >mv M +?•M [mv i p" ? B K¬M i?m"i
?¢i ` - F?¬M; ? Hmv M +? >Ä +¬m T?MX

o®M ;½ ç`M? im Hmv M i?`M? i?B K çB M i?Q i?m°+ i-M; i?S ? B EBK s` H-B [mv
pW im Hmv M- pW Hmv M +? >Ä +-m T?M- çÊB F?B >Ä +-m T?M iQ+? Hkv ç M
+kM; iB m ? Q ; -M ? i i?b ç M T?QÌM; i?` M?"M M?[M; M?B K pK F?€ M iQ`M ç F
;½ p` M; -M 'v >Ä +-m T?M- i?m i?"T M?` + 'T v m i?9 p` i K + 'T i`mM; ;B B i`Î tm®M
F X

óS?€+? KçB ?°B ô

L; -K bY /KM; o¼M; F?Q i?m"i K°i H9+- ç M +Y i?`M? #„+ i"Ti?`- L; Kv h€+ i?`v i`
#® iBM iS+ +| M?B m M; QÌB çSM; t2K- # M ç M ; -M M?bM i?b M; ~M M; QÌB- ?| `
M; `v M[ b) +| iB m ?bM? T?€+? KçB ?°B /Q EBK L; ¼+ +€+ çSM; ` +Y ?`M?X æB M
T?€+? KçB ?°B b) +Y ?`M? i`QM; pÁM; KQÌB M; `v- t2K ` ç½ bÊK H M ? B M; `vX

ó" M; `v b m ?ª ç t2K F?®B ?`M M; ¼+ ç| #€M çQÊ+ # Q M?B m iB M- i?m"MiB M
M; U M`Q ? v F?¬M; Xô L; Kv h€+ ç¼+ tQM; i?b pW iQM? iQ€M pW M; ?o ç M K„ M
hBM? ç-v #®+ HY L?`i H` pMM; i`„M; M; -M i`ÁM i`` /QÊB HÊT M?mv M; BÊT`€+

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

QQyQQ

jRX *?QÆM; jR, S?€+? JçB >°B *O EBK L; ¼+ *€+X

a€M; bÊK- bQÆM; i`„M; KÌ KÌ # Q T?O GBM? L?ç+ i?`M?- #ç+? ?ç+ p` h`QÌM; po +
/MM; ç i`mv M iBM HB M iK+ HQÈi [m i-M; F?¬M; F?B M GBM? L?ç+ i?`M? i¬i?

h`QM; +, M iB m i?ç+? ®+ +O L; Kv h€+ Î i?`M? i·v- ? B i v ; ½ F i i?`M? T?€T [mv
`„M H!2 H M- F m i M? i€+? [m`M HçB- ?bM? i?`M? K°i KkB i?Q M?¼M +?WM; ? E

L; Kv h€+ T?`i i v T?ªB- i?B K çB M i?Q ; B€M; p`Q ; | + iQÌM; ; -M ç| - +?€i K°i iB
K„i #MM; H M- HÊT ç€`„M ç M? HâK p`Q K°i p i +?WM; K°i i?QÊ+ pm¬M; X

ó>„+ ?„+ô- L; Kv h€+ HB + M?bM- MÎ MK +QÌB T?B i?QÌM; K½M w- çQçM MûK ? B +
EBK L; ¼+ +€+ Î i?`M? M KX

>¬K M v H`M; `v T?€+? KçB ?°B /B M ` - M m F?®B i`mM; T?~K ?`M M; ¼+ #€M çQ
K|MX " M; `v M v ; ½ im Hmv M EBK s` H-B [mv i- b m `®i +kM; Hmv M i?`M? EBK
KB M T?Q p`Q T?€+? KçB ?°B /Q L K *mM; ok hBM? #ªQ [mªM M M ?¬K M v ; ½ i?2O
KçB ?°B i`QÌM; çÊB M`M; X

>°B i`QÌM; +?QM? i?S+ M^K Î G, M; hB m T?QÌM; +çM? EBK L; ¼+ +€+- H` +¬M; i`
;B HÈM [m M? ç| /UM; H M- +?mv M K¬M /MM; +?Q +€+ H-M T?€+? KçB ?°B- # M
+?`i HçB- çB m F?„+ +€+ HQçB ?Q p, M iBM? i - #®M K€B ç-m ç Q `O tm®M; - i`¬
i`lBX

L; Kv h€+ ç M G, M; hB m T?QÌM; F?B MY + M? ; BÌ M[T?€+? KçB ?°B KÈB +?QM
+Y iB K i` M +QM çQÌM; HÈM [m M? ç| ç½ ç¬M; ç†+ M; QÌBX :½ /MM; o¼M; F?Q i
#ªv- i€K M?•M p`i HÊB ?çB \*?m i?B M +ªM? M?`i i`¼M; i`Î H M- M?bM p`Q H` i?`v

E€i?U+ M?B m im bo iK i"TM; Q`B G, M; hB m T?QÌM; M; QçB F?¬M; T?ªB ç`M? p
ç¬M; ç9+ M`v i?`M? i?` i`QÌM; iU /Q ; B Q /`+? - ç2K #€M K¼B i?SX

ó*?`5 >„+ T?QM; çB m M`v p) i [m€ M?d\ô

L; Kv h€+ çÊB Î ; -M EBK L; ¼+ +€+ K°i +?®+- Qi M?`i +| M, K- b€m M; QÌB ç M #€M-
H` K°i M; QÌB +ÁM KÌB ; ½ Km #ç+? çB m i?¬M; i?QÌM; +| p) p^M ç2MX

óJ„ M[M`v b Q +ÁM +?Q ç M- ç`M? +?Q i H2Q +•v +?, M; \ô

æÊB i? K K°i +?®+- ; ½ +?Êi H`K #~KX

óL;Kv h€+ô- +MM; H9+- ;½ M;?2 i?'v ;B¼M; M|B M;¼i M;¨Q ;¼B KbM? ÎT?Q b mX
 óL K *mM; ok hBM? \ *?¨5ô L;Kv h€+ [m v H¢B- i?'v L K *mM; ok hBM? +QÌB +QÌE
 L?bM K°i +?®+ H¨ ;½ H¢B M;~M M;QÌBX
 L K *mM; ok hBM? ?¬ M v F?¬M; K†+ ?²M; b„+ M?mv M ;B€T #| b€i K¨ K†+ #¢+?
 i? M? M?½ i¬ çB Ki? K #° M;U+ pmM + Q M?Q K M ?Q M; imv i bÆM- T?€T #¨Q i?
 M?'i i`QM; +€+ M[ im h?B M >mv M ç¢B HK+- ? B p¢i M;U+ ?ÆB i` tm®M;- H°` K°
 çQM? HK+ b„+ #ªQ i?¢+? `O p¨Q ç| +¨M; F?B M H¨M / i? K i`„M; M;-MX h`QÌM;
 i?QÌM; ?Q¨M K„- €Q `O tm®M; +?¢K ç'i- ?ÆB FûQ H çB M?Q +€B çm¬B +€X L m l
 b„+ M?mv M ;B€T #| b€i H9+ i`QÊ+ H¨ +?B M bo b„+ ç T FBM? M?•M i?b ?B M;Bì
 i` M? #QÊ+ `X
 E?¬M; +?d L;Kv h€+- €M? K„i K¼B im bo [m M? ç| ç m i`ÊM i`WM;- M?B m M;QÌB
 bÊB /•v +?mv M HK+ b„+ #ªQ i?¢+? i`QÊ+ M;U+ M¨M;X
 •M? K„i L;Kv h€+ M;~M M;Æ F?B M L K *mM; ok hBM? i?Q€M; YM; ?²M; ;QÆM; K†i
 ` ?ÆB FBM? M;¢+X L;Kv h€+ ç½ +„i i`KB #° i|+ M?Q #` HY i?B m H9+ i`QÊ+- i|+
 i'+- i`¬M; +kM; KB i? M? KK+ i9- i¢K +QB H¨ M? im'MX
 óh? M¨Q- F?¬M; M?"M ` ?ª\ô h?'v ;½ M;~M M;QÌB- L K *mM; ok hBM? çQ i v pm®
 i? K M[iQM?- i?m ?9i p¬ b® KK+ [m M; M|M; #ÂM;X
 óE?¬M; #B i K„ M[M¨v H¨ B M?dXô E?¬M; Qi im bo i` im´B im pB F?¬M; i?'T [m
 K'v M;QÌB i?"K +?Q ç`M? H M H¨K [m2MX óE?¬M; T?ªB +?S\ô L?QM; ?¼ FBM? M;
 H B H`+? M¨v H¢B +MM; K°i i€M im +T i?'T F?¬M; +| ;b ç†+ #B i +MM; +i #QÊ+ M
 óoB + ç| i? v ç´B ?ÆB M?B m- M?'i i?ÌB F?¬M; M?"M ` Xô L;Kv h€+ +QÌB ? ?ª F
 +?mM; [m M? F?B M ;½ `i / +?`m- +| M?[M; im bo /M im pB + Q ?ÆM M[i?b # M
 M?Q ;½X
 óL;QÆB +MM; i? v ç´B M?B m- ç-m i|+ F?¬M; +ÁM +€iQM? M?Q i`QÊ+Xô L K *mM
 óæ9M; `²B- +| i?'v ?mvM? Km°B .B T hB m *?QM? +MM; .B T *® oB F?¬M;\ô
 óE?¬M;Xô L;Kv h€+ H„+ ç-m- óH-M i`QÊ+ ?¼ M|B H¨ F?¬M; +?„+ b) iÈB- ;Bì M¨v +
 óo"v i?b +?9M; i M M p¨Q M?d\ " M i`QM; Qi M?'i +kM; +| MÆB v M ioM? M|B +?
 KdK +QÌB, óh Km®M M|B +?mv M `B M; pÈB M;QÆBXô
 óL|B +?mv M `B M;\ô L;Kv h€+ +ªK ;B€+ MK +QÌB +O L K *mM; ok hBM? ?ÆB €K
 ó+| T?ªB K„ M[M¨v M?'i FB M +?mM; iBM? pÈB i - ç`M? ;YB ;„K i'K i?•M F?¬M;\ô
 óæB i?¬Bô- i?'v ;½ F?¬M; T?ªM ç®B- L K *mM; ok hBM? H¢B KdK +QÌB- /QÆM; [m
 i|+ /¨B- M?m°K €M? p¨M; M?¨M M?¢i- KMB i?ÆK ç†+ ?[m +O i?B m M[F?B M L;K
 óL K *mM; ok hBM?ô- +MM; H9+ H¢B p M; H M iB M; ;¼B `´M `ªM;X
 L;Kv h€+ M;Q€B M?bM i?2Q ?QÈM; T?€i` •K i? M?- i?'v K°i M KiY M? im'M i`
 L K *mM; ok hBM? p¨ ;½X
 L K iY M¨v i`¬M; i`¢+ im´B ;½- ç-m i|+ çQÊ+ K°i +?B + pÁM; p¨M; +°i H¢B b m ;€v
 S?€T #¨Q H¢B çQÊ+ iÆ p¨M; çB K tmv i K'v pB M iBM? i?¢+? t M? M?¢i- i`¬M; +¨M
 M? im'M K¨v FB K K„i b Q M¨v i? K T?¬M F?Q pk #'i T?¨KX
 hW ?Q p,M /Q iBM? i?¢+? p¨ T?M p,M i` M €Q T?€i` / Q ç°M; T?QM; ? T?€T HU+
 i` M i'K T?€T #¨Q M¨v F?¬M; +?d ç ç T K„i K¨ +ÁM +¬M; /KM; ç†+ #B iX
 óhm bo h?¬M ?ªB +ªM? M;k i`¼M;5ô
 L;Kv h€+ H†M; H) /MM; o¼M; F?Q i?m"i M?bM b M;- i` M KbM? M K iY M? im'M i
 ç¢Q i?¬M ?ªB [m M; ?Q - +ª M,K ç m b¬B i¨Q- `ä`¨M; +¬M; T?€T pQÊi t hY >mv
 M?'i v +kM; +| H B H`+? F?¬M; i?QÌM;X

"'i [m€ F?B M ;½ +| +ªK ;B€+ F?¬M; p mB H" M K iY +| p H K¢Q ¸B ¸ M +?¶ ;½ p" Q
+Æ ??² F?¬M; i? K M?bM ;½- KK+ [m M; +?,K +?„K p"Q KbM? L K *mM; ok hBM?X

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

Q Q y Q Q

j k X *?QÆM; j k, "®M o` h`Q- _°M; _½B X

óGw >²M; G•M\ô L K *mM; ok hBM? ?ÆB M?Qm K"v- +†T K¬B ¸Ä iQÆB i?®i H M i

óG9+ i`QÈ+ i?'v +¬ MQÆM; K†+ ?²M; b„+ M?mv M ;B€T ¸½ iQÎM; H" M;QÌB i`ÌB`
T?€T #`Q FB m M"v H¢B +`M; ¸ TXô Gw >²M; G•M KdK +QÌB- ói¢B ?¢ i?'v +¬ MQÆ
M[im i`QM; T?€+? K¢B ?°B K'ixô

h" M H9+ M"v- Gw >²M; G•M KÈB M?bM ¸ M L;Kv h€+ ¸SM; +¢M? L K *mM; ok hBM?
F?BM? i?'i€M im +| p M;? Q K¢i M"v- M?QM; v pšM i?ªM M?B M- i`QM; p mM; /n
.€M; p M"v H" T?QM; ¸° +O # i` M- T?' i?¬M; i€M im b Q bQ ¸QÊ+X

óGw ¸¢B +¬M; iY- ¸WM; ¸M M[Xô L K *mM; ok hBM? KdK +QÌB i?ªM M?B M- óh?
?°B M"v K" +¬M; iY +kM; +| ?SM; i?9 i? K ;B \ô

ó¬ MQÆM; +kM; ¸ M i? K ;B T?€+? K¢B ?°B ¸| i?¬B- +¬ MQÆM; +kM; +| ?SM; i
F?¬M;X æB M +?QÎM; [m„ +O EBK L;¼+ +€+ +| #„M iBM [mv K¬ H¬M M"v F?¬M;
¸QÊ+Xô Gw >²M; G•M +QÌB +QÌB X

L;Kv h€+ +?9 w i?'v M K iY i M Gw >²M; G•M M"v F?B M|B +?mv M- i v pšM M;?' +?
i`SM; +?BK +•m K"m ¬ FBK- # K†i H'K +?'K M?Q FBK b X

:½ #B i ¸| H" v m ¸ÆM +O i K +'T i?QÊM; ;B B v m i?9 GB i FBK i?SmX u m ¸Æ
T?®B ?ÊT pÈB HBM? /QÊ+ ¸ Hmv M i?"M? ¸ÆM /QÊ+ ¸¬v HBM? F?Q- M?QM; M;?
H¢B HB M iK+ i?'K p"Q i v- M;?2 M|B HBM? F?Q M"v +| i? ¸ i?„M; M?K+ i?•M +?
i`€M; FB MX "'i [m€ ;B€ v m ¸ÆM M"v +?WM; b€m KQÆB pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢
¸2K K°i i`,K ? B KQÆB pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?` M;?`+?X

L?QM; ?B M i¢B L;Kv h€+ +`M; #U+ ¸®B T?QÆM;- M K iY M"v +QB ;½ M?Q F?¬M
i?•M T?"M KbM? M? M? +•m ¸| +kM; F?¬M; F?€+ ;b- pb æB M +?QÎM; [m„ +O EB
p`B i? HU+ HÈM i`QM; GBM? L?¢+ i?"M?X

—M w +O +•m M"v Î +?¶ M;QÆB H" +€B i?€ ;b- i p" L K *mM; ok hBM? M|B +?mv
¸B ¸B\

L;Kv h€+ i`QÈ+ ;BÌ F?¬M; +| i?|B [m2M M`M? M¼i ¸¢B i? HU+ ;b ¸| - ?B M i¢B +| H
+¬M ¸ M B- Gw >²M; G•M F?¬M; #B i iW ¸•m K¼+ ` M"v H¢B F?¬M; i?•M i?Q+? ;
¸°M; ¸B +?¶ F?€+- K M; H¢B MB K p mB +?Q M;QÌB F?€+X

L;Kv h€+ ;Bª #° p¬ HB m- M;€T /`B X

óæ•v H" #^M; ?[m +O +¬ MQÆM;\ô Zmª M?B M F?¬M; M;Q`B w HB m- Gw >²M; G
F?Q M[- +| ¸B m +?d HB + L;Kv h€+ `²B M|B K°i +•m b m w i M[F?B M ;½ iS+ t b F
K¢B ?°B\ L m v Km®M- i¢B ?¢ +| K°i;? [mw F?€+?- +| i? ¸Q v ¸B +MM;Xô

.€M; p +O Gw >²M; G•M iU ?² +QB L;Kv h€+ i?"M? F K¢i` T F?¬M; i`ª M´B +ª HB
?°B X

ó"'i i i M?Q i? Xô E?¬M; ¸ÊB L;Kv h€+ M|B ;b- L K *mM; ok hBM? HB + Gw >²M; G•
pÈB L;Kv h€+- óv +kM; +| ;? F?€+? [mw- i¢B ?¢ p®M ¸`M? +MM; v p"Q ¸|Xô

Gw >²M; G•M ?ÆB M;~M` X

ó> ? 5 æ M;QÆB H M K†i5ô
 L;Kv h€+ KdK +QÌB M;?B K i9+- F€i?U+ i`QM; HÁM; MÎ ?Q - i?QªB K€B ç M iWM;
 G9+ M`v ;½ i?`v L K *mM; ok hBM? b Q K` F?ª €B- +?d pÈB #B m ?B M M`v +O M`
 ` ç M ç€T KQÌB i€K H-M i?b ;½ F?ŠM; ç`M? +kM; F?¬M; +U imv iX
 ó>ª\ E?¬M; #B i p` ?mvM? ç`B M`v i¬M iQM? ç¢B / M? i? M`Q\ G` M;QÌB +O h?B
 óu i M L;Kv h€+- i¢B ?¢ +| KÌB v ;B M?"T h?B i a€+?- +?d H` v F?¬M; +| ?SM; i?
 +QÌB iQÆB M?Q ?Q ç€TX
 Zmª i?"i F?¬M; ? M K†i5
 L;Kv h€+ pW +® MûM tmM; ç°M; M;Y K†i +QÌB p M;- pW HûM HB + Gw >²M; G
 T?QM; HQm M? im'M- Hm¬M ;B[F?Q ç° iB m b€B +O M;QÌB # i` M ?ÆB ;B-M ;B
 ó""i [m€ Gw ?mvM? Km®M p`Q +kM; +kM; F?¬M; b Q- i¢B ?¢ çO +?¶ +?Q #®M M;Q
 M M F?€`°M;Xô L;Kv h€+ H¢B +QÌB +QÌB #´ bmM;X
 ó""i i`i M?Q i? Xô Gw >²M; G•M +® `†M +QÌB- óæÊB F?B T?€+? K¢B ?°B F i i?9+
 +kM; çQÊ+Xô
 æQ¢M v M;WM; H¢B- iU ?² ç`M? KÌB L K \*mM; ok hBM? p`Q +MM; +?S çWM; çB pÈ
 çQÊ+- /M b Q v +kM; F?¬M; M;®+- #B i ç„ + i°B pÈB K°i im bo i?•M T?"M #'i KBM?
 H` pB + F?¬M; F?¬M M;Q M ;bX

 *ª # ç M i`QÊ+ G,M; hB m T?QÌM;X
 Gw >²M; G•M çB i`QÊ+- L;Kv h€+ +MM; L K \*mM; ok hBM? çB +?"K `½B- ;B[F?QªM
 óL K *mM; ok hBM?- v H` B ?ª\ "¼M i pW #ªQ v H` +| #®M +?¶ F?€+? [mw- H9+ p
 i?b +?ª T?ªB #` v +QÌB M?¢Q b Q\ô L;Kv h€+ HûM ;?û i B L K \*mM; ok hBM? i?b i`
 ó*?mv M ç| i?b M;QÆB v M i•KX EBK L;¼+ +€+ `i #B i +€+? H`K bBM? w- M;¼+ #
 [mw /Q æB M +?QÌM; [m„ b„T t TXô L K *mM; ok hBM? +kM; F i B ;½- óGw >²M; G•
 h?Sm +mM;Xô
 óh?B m +mM; +?O EBK h?Sm +mM;\ô L;Kv h€+ ?B m M; v pb +È ;b Gw >²M; G•M H
 FBK i?Sm ç +?ÆBX hW K°i- ? B p¢M M,K i`QÊ+ ç½ +| M?[M; K¬M T?€B p` i€M im
 i?m-M T?K+ p` Mm¬B K°i b® HQ¢B v m i?9- ?B M i¢B +| K°i b® K¬M T?€B +?mv M
 h?Sm +mM; H` K°iX
 EBK h?Sm +mM; M;?2 M|B +| K'v +€+? Mm¬B /QÐM; K'v HQ¢B i K +'T v m i?9 p` M?
 M;m²M i?m M?"T HÈM M?'i H` #€M v m çÆM- +?d H` v m çÆM +O v m i?9 çQÊ+M
 i?9 M;Q`B i?B M M?B MX u m i?9 HÈM M?ì /QÊ+ p"i p` HBM? /QÊ+ +| M?QÊ+ çB K
 i?QÌM;X
 EBK h?Sm +mM; +kM; +| K'v im bo HÊB ?¢B ç¢i ç M S?•M MB K +ªM?- i¢B GBM? L
 ?"M; ç-mX
 ó*?„+ v +| w pÈB +¬ MQÆM;\ô L;Kv h€+ H¢B i?b i?-K p`Q i B L K *mM; ok hBM?-
 F?¬M; +| w ;b pÈB vXô
 óæ9M;- i Km®M ç2K M;QÆB ` H`K #B çÐ ç¢M- i? M`Q- bÊ ?ª\ô L K *mM; ok hBM
 L;Kv h€+ +QÌB ?„+ ?„+ , óh? M`Q- pÈB i¢B ?¢ K` çO H`K #B çÐ ç¢M ?ª\ô
 L K *mM; ok hBM? M|B i?"i HÁM;- ó?bM? M?Q ;¬M çOXô L|B çQ¢M T?b +QÌBX
 L;Kv h€+ +MM; L K *mM; ok hBM? pb F?¬M; Km®M Gw >²M; G•M M;?2 i?`v M M i?b
 M;QÌB F?€+- M?'i H` M?QM; M;QÌB #B i L K *mM; ok hBM? i?b F?€+X æ¢B K„ M[M

+U+ F€ i?•M K"i pÈB K°i im bo + 'T i?'T- i?b i?—K p"Q i B M? m- i?"i` im bo #bM?
T?QÆM; M"Q\

L?'i H" Gw >²M; G•M çB i`QÈ+ - M; ?2 i?'v iB M; +QìB +O L K *mM; ok hBM? Î T?Q
H M MB K ; ?2M iS+X

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ; Bª, o¬ h°B

Q Q y Q Q

jjX *?QÆM; jj, L; Kv æ¢B S?M aQX

óoÈB i?U+ HU+ +O T?QìM; i?' M?Q EBK L;¼+ +€+ - F?¬M; +¬M h?B M L?'i K¬M #
MB K +ªM? ç M [m'v`®B +kM; #` H½M? çÁM M?d\ô

h¢B +Y G,M; hB m T?QìM; +! #®M ?Q T?K+ im bo K M; iB m Fw EBK L;¼+ +€+X
i?m"i M?bM b M; +?d i?'v +ª #®M ç m`U+ b€M; +MM; iB M; —K —K M?Q MQÈ+ +?ªv
M; ! ;B€ #®M im bo Í +Y M; ? M? iB T F?€+? M?•M p"Q T?€+? K¢B ?°B H¢B ç m H
i?B M +ªM?X

s2K` çdM? + 'T T?QìM; i?' Î GBM? L?¢+ i?"M? +kM; +! i?U+ HU+ iQÆM; çQÆM; p
çQ¢M FB K HBM? i?¢+? F?€+ M? mX

L; Kv h€+ i?'v Gw >²M; G•M +kM; H'v` K°i i'K ?²M; b„+ M;¼+ T?M- ;½ ?ÈM ?Î pb i'
+?d F?„+ K°i +?[óh Kô- iS+ H" Gw >²M; G•M i®B ç çQ i? K çQÈ+ ? B M; QìB M[

L;¼+ T?M +O L; Kv h€+ +MM; L K *mM; ok hBM? H¢B +?Q T?ûT iÈB #®M M; QìB p
K°i + 'T- +?ª i`€+? v M; ?2 L; Kv h€+ M!B p` i`Q +O ? B M; QìB `°M; `½B i?b ;B"i ;B"
M; QìB i?2Q v p"Q M[X

"®M ?Q T?K+ im bo *?m i?B M +ªM? t2K M;¼+ T?M +O L; Kv h€+ +MM; L K *mM; o
KìB +ª ? B p"Q- KÈB p"Q ç M +Y H¢B +! ? B ?Q T?K+ i?B m MB M /šM çQìM; X

>"M? H M; G,M; hB m T?QìM; +€+? K'v +?K+ #QÈ+ H¢B F?ªK K°i pB M /¢ KBM? +
pB M +O L; Kv h€+ Km M?B m- +?B m b€M; +ª ?"M? H M; X h` M +°i i`K ? B # M ?
K"m b„+ ç†+ #B i i' i?"M? M?B m ?bM? i`•M +—K /` i?9X L M`ªB MQ½M M;¼+ K"r
p"Q G,M; hB m T?QìM; ç m +! +ªK ;B€+ 'K €T- t ?Q X

h` M ?"M? H M; +ÁM +! K'v #S+ iQÈM; K„ M[#QM; M?Q w ?Q†+ #bM? ?Q F?B M
h`QM; K'v #S+ M"v +! K°i #S+ `i ;B®M; h?Ov GBM? L?B- K'v #S+ F?€+ +kM; F?¬
M?B M ç m +?B m i?2Q /mM; M? M K'v K„ M[M´B / M? M?'i im ç¢Q ;BÈB h?B M >r

L; Kv h€+ +?Êi M; ?o L K *mM; ok hBM? çB +MM; KbM? K" ;½ ç½ p M? p M; i? M"v-
M?Q h?Ov GBM? L?B çB +MM; i?b +ÁM ç M i? M"Q M[\

" M i`QM; G,M; hB m T?QìM; +?B H"K ? B i—M; - # M /QÈB H" ç¢B bªM? +! b€m +
b€m +•v i`K ç m /MM; ;¶ K"m çÄ iQ çB m F?„+ i?"M? - b€M; #!M; H M- iS T?Q ç
#„+ ç¢B bªM? H" K°i #bM? ç`B ;²K +?QM #"+ i? M; - €M? M„M; iW M; Q`B çQÈ+ +Y
+?B i t¢ +?B m i?,M; tm®M; #bM? ç`BX

>B M M?B M #bM? ç`B M"v H" +?¶ #`v p"i T?~K ç'm ;B€X

æB M bªM? `°M; HÈM #`v Qi M?'i # i`,K +€B ;? - ;B[K¶B # - #®M +€B ;? H¢B ç
K°i T?ÁM; `B M; M?Q M?ÄX h—M; ? B H" K°i F?€M ç`B pÁM; [m M? ç¢B bªM? - ;²K
ç! M?bM tm®M; b) i?'v iQ`M #° çB M bªM?X

ó> ? - EBK L;¼+ +€+ [mª M?B M +?m ç€Q- ç½B M;° i? M"v- p b m +! ç² i®i F?¬M

> B ?Q T?K+ i?B m MB M [m^a M?B M /šM L;Kv h€+ +MM; L K *mM; ok hBM? p"Q K
ç¬M; H¬m ? BX hmv #B i`ä L K *mM; ok hBM? iWM; /U T?€+? K¢B ?°B F?¬M; +?d
b B M?QM; i?'v ;B M T?ÁM; `B M; M"v- L;Kv h€+ pšM i?'v / +?'m F?¬M i^aX

:B M T?ÁM; `i`°M; - i^aB i?°K H¬M; K"m çÄ F?¬M; ?B m / +O HQ¢B v m i?9 M"Q
;? ;¶ çÄ /U p"Q F?€M ç" B i?b +ÁM K'v F, i"- çWM; M!B ? B M;Q!B K" /M KQ!B M
K€BX

ó*?mv M ;b ?^aô

L?bM tm®M; # M /QÈB- ç¢B b^aM? T?€+? K¢B ?°B ç½ +! ?ÆM i`,K im bo- L;Kv h€-
i?m"i M?QM; H"TiS+ ?ÆB #B M b„+ - +?•M M;mv M KÈB HQm ç°M; i?b +^aK ;B€+ H
;½- o¼M; F?Q i?m"i i`U+ iB T K'i +¬M; ?B mX

óh? M"Q- ç`M? /MM; i?m"i T?€T ?^aô L K *mM; ok hBM? i?'v ;½ ?ÆB #B M b„+ i?
G,M; hB m T?Q!M; ç†+ #B i #® i`Q h?'i /B i T?€T i`"M- /M im bo EBK çÆM +^aM? Î
mv HU+ +kM; b) ç¢B ;B^aK- im bo +'T i?'T ?ÆM F?¬M; +€+? M"Q i?B i`B M i?m"i T

ó*! T?€T i`"M HÊB ?¢B M?Q i? \ô L;Kv h€+ i?Î T?"Q- T?€T i`"M HÊB ?¢B ç M ç•m
#+ ;b- +?d +¬M F?¬M; T?^aB o¼M; F?Q i?m"i +! p'M ç ;b H" çQÊ+X óæ9M; `²Bô-
[m v b M; ?ÄB L K *mM; ok hBM?, ó" M M½v +¬MQÆM; M!B H" Km®M M!B +?mv M

óE€ i?U+ +kM; F?¬M; +! ;b- L;Kv ç¢B T?M bQXô L K *mM; ok hBM? KdK +Q!B- ;?û
+O M;QÆB Hmv M +? `i F?€Xô

óL;Kv ç¢B T?M bQ\5ô

L m M;Q!B F?€+ M?bM p"Q b) i?'v L K *mM; ok hBM? F i B ;½ i?b i?¬K- /€M; p `'
+?[M"v H¼i p"Q i B F?B M i?•M i? L;Kv h€+ +SM; H¢BX

óL;QÆB çWM; T?O M?"M- i ç½ çB m i` F„`²B- M;QÆB i M L;Kv h€+- +€+? ç•v +?
+^aM? HQÐM; i`¼M; - pb i!+ M;Q!B `i +! +€ iQM? M M i ibK çQÊ+ +^aK'v M;Q!B i?'
T?M i¢B >„+ ""Q ç"K- M;Q!B i #^aQ M;QÆB FB K çQÊ+ ?ÆM i`,K i'K >Ä +¬m T?M-
#€M ? iX L?QM; i` M KbM? M;QÆB H¢B +ÁM M?B m >Ä +¬m T?M M?Q i? - +ÁM M
?¢i- H) M"Q >Ä +¬m T?M ç†+ #B i +O M;QÆB +! HB M [m M ç M >Ä ?¢i\ô L K *m
pÈB ;½X

óJ„ M[- `¶B ?ÆB çB m i` i H"K ;b\ô L;Kv h€+ +U+ F€ #S+ #®B- óM;QÆB `¶B pB
ibK HBM? i?^aQ /QÐM; / K†i- /QÐM; / +! T?^aB i®i F?¬M;Xô

óh? M"Q- M;QÆB i?'v K†i i F?! +QB H„K ?^aô L K *mM; ok hBM? +® w ;?û b€i L;
#¢+? b„+ T?€T #"Q i¬ çB K +"M; K`M K`M; M?Q M;¼+- #'i [m€ ?B M i¢B L;Kv h€+
M?bM p"Q +€B F?2 i`„M; M;¬M F?B M K€m KkB ç´` ç!- +Q!B F?´- ót2K` i F?¬M;
F?¬M; iBM- i?"i` M;QÆB +! w ;b\ô

óa m M"v #€M >Ä +¬m T?M +?Q i - +! i? ;B^aK ;B€ F?¬M;\ô

ó - M!B çB- ;B^aK i? M"Q\ô

óæM K" M;QÆB iQ!M; i?"i ?^aô L K *mM; ok hBM? #"i +Q!B M?QM; `²B H"TiS+ M
F?¬M; ?B m M;QÆB M;?o ;b- M;QÆB H" Hmv M T?M bQ- F?ŠM; ç`M? b) +! M?B m
M?"T- ?" i'i K¢Q ?B K çB ;B i v m i?9 FB K HBM? i?¢+? im Hmv MXô

óL;QÆB +ÁM +?Q #B i +¬M; i?S+ M"v p" HK+ #"Q H½Q ç¬m H" i? M"Q- #B i`²B F
h€+ M;?o i?¬K- # M;Q" B H¢B H„+ ç¬m- ói F?¬M; i?Q+ bm®i M;`v iW b€M; ç M i®
/Q ?ÆM- i F?¬M; i?Q+? #` QÊ+ i?9+Xô

L K *mM; ok hBM? ;"i ç¬m ?B m w- M" M; #B i i` M ç!B +ÁM M?B m M;Q!B +QB M?B
i?m¬M i9v- M?bM ;½ K°i +?®+ `²B H¢B ;?û i B i?b i?¬K- óv M i•K çB- i b) ;B[#Q I

ó:B[#Q K"i\ E?¬M; +¬M i H"K ;b ?^aô L;Kv h€+ ?ÆB #'i M;\X

EBK iB T?M #9i- M¢T #ªQ M M;- ? B i`,K pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?- L;Kv h€+ i?'v
iQÆB M?Q ?Q MÎX
h?¬M; h?B M *?B G°
h€+ ;Bª, o¬ h°B
QQyQQ

jdX *?QÆM; jd, æB m EB M æ²M; vX

EBK L;¼+ +€+ i`ª`'i M? M?- L;Kv h€+ +MM; L K *mM; ok hBM? ¸ m i¢B i`QÌM;- ?
F?'m i`W tQM; T?Q /KM; +¬M i?B i H` HBM? i?¢+? ¸QÊ+ ¸Q p`Q ;B M [mw F?€+?
a® HQÊM; F?€ HÈM M M ¸QÊ+ ¸´B i?`M? i€K KQÆB pB M i`mM; T?~K HBM? i?¢+?>
i T?€i` b„+ p`M; M?¢i K M;QÌB t T i` M F? v;¶ ¸Ä- # M +¢M? H` KQÌB pB M ?¢
óhB m iY M`v ¸9M; H` F2Q FB iXô

>Q T?K+ i?B m MB M +O EBK L;¼+ +€+ #QM; HBM? i?¢+? ¸ M i?'v L;Kv h€+ F?¬
+ÁM #om K¬BX

hmv i ¸¢B ¸ b® F?€+? M?•M #€M ¸QÊ+ ;B€ ¸ m i?QÎM; +?Q ¸¬B +?9i- ;†T F?€+?
KQÌB pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+? +kM; +?Q #B i +?WM;- +ÁM L;Kv h€+ K°i pB M +
M`v #B i`^M; +€+? ¸•v +?Q H•m i` M KbM? ;½ H9+ M`Q +kM; +?d +| i®B ¸ p`B p
M;`v +?d /€K /MM; K°i pB M ¸ im Hmv M i?b b) ?B m pb b Q ;½ F2Q M?Q i? X

óa® HBM? i?¢+? M`v M;QÆB M?"M ?° #¼M .B T hB m *?QM?- H9+ ;†T i?b ¸Q +?
pB M i`mM; T?~K HBM? i?¢+? p` ? B pB M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?- +ÁM H¢B ;B Q +?

ó:½ imv +| H9+ M?,M M?Î M?QM; +kM; F?¬M; i Xô L K *mM; ok hBM? F?¬M; +?®B
/`m ;B¼M;- ó+?9M; i M M ¸B i?¬BXô

óæB #•v ;BÌ\ô L;Kv h€+ M?bM M`M; iÄ p F?¬M; ?B m- óF?¬M; t2K iB T M[\ô

óh F?¬M; Km®M M¡B +?mv M pÈB vXô L K *mM; ok hBM? #om K¬B- óG9+ T?€+? K
v b) ¸ M ibKXô

óh? +kM; ¸QÊ+Xô L;Kv h€+ i?¬K M;?o- imv ;½ T?€i i`B M?QM; bQ pÈB +€+ im bo Î
K¢i- M m F?¬M; pb M¢T #ªQ M M;`i ?B K +| - b m M`v /M +| HBM? i?¢+? +kM; p` i
iB T ¸´B i?`M? HBM? i?¢+? `²B- EBK iB T?M #9i p` HBM? i?¢+? ¸½ ¸ M i v- ¸½ +?S
`²B- ;½ +?d Km®M p Hmv M T?M ¸ FB K HBM? i?¢+?X

óh`mv M i`M HBM? T?M- #®M i`K- ?[m ?B m i`QM; +U Hv # i`,K /†K- ;B€ F?ÎB ¸B

L K *mM; ok hBM? p®M ¸`M? +MM; L;Kv h€+ `ÌB F?ÄB- M?QM; i?'v i M p`i T?~K iB
¸ M i`QÈ+ F?€M ¸`BX

ó*?`5ô

L;Kv h€+ ¸B ` - i?'v Gw >²M; G•M Î T?ÁM; # M HB M iK+ KdK +QÌB pÈB L K *mM;
i?„M; i`"M- i?"T T?¬M ¸„+ wX

óh? M`Q- M;QÆB +¬M K'v i?S M`v\ô

L;Kv h€+ H'v H`K H¢ M?bM #®M i`K i`mv M i`M HBM? T?M- h?B M >mv M ¸¢B HK+
H` i?m¬M /QÐM; HBM? i?9- pQ M?Q G¬B ¸B M T?QM; ¸B m p`h?¢+? ;B€T i`MM;
T?€T #ªQ ¸QÊ+ im bo Hmv M +? X S?€T F?Q T?€T #ªQ +?mv M /KM; ¸ i`mv M iBM
¸| `²B i`U+ iB T # v ¸ M # M M;QÌB +¬M ¸Q iBM- +| i? i?B M Hw i`mv M •K- HQ¢
i? i`mv M HÌBX

" M;Q`B #®M i'K i`mv M i'M M;¼+ T?M M`v / M?bM- ç m K`m ç Ä iQ - ç B m F?„+ i? i€+ /KM; F?€ ?[m ?çM- iU ?² +?d /MM; K°i HQçB iBM? i?ç+? ç†+ #B i ç B m F?„+ i? +?•M M;mv M p`Q i`mv M i'M M;¼+ T?M i?b # i'K +ÁM HçB +kM; b€M; H MX

h`mv M i'M M;¼+ T?M M`v i®B ç +?d #€Q +?Q #^M; ?[m #B i ç ç M ;†T içB ç` T i`mv M i? K iBM iS+ - imv L;Kv h€+ #B i T?€T #ªQ i`mv M ç QÊ+ M?B m iBM iS+ ?/ i?'v M?QM; ;B€ + Q ?ÆM M?B m #®M i'K M`vX :½ p®M M;? Q [m2M- HBM? i?ç+? i„+ /MM; p`Q pB + +| Q+?- i?S M`v /M K°i i` ,K pB M ?ç T?~K HBM? i?ç+? ;½ +kM;

hm ççQ ;Bª i`QM; T?€+? KçB ?°B i`QÌM; F?¬M; M;®+ - F?¬M; ?SM; i?9 pÈB #®M i' i`ª ;B€ # i` ,K # KQÆB pB M ?ç T?~K HBM? i?ç+?X

óL;QÆB + -M i?"i bU\ô E?B M L;Kv h€+ #'i M;Ì H` L K \*mM; ok hBM? HçB i`ª ;B€ # T?~K HBM? i?ç+?X

E?¬M; B i,M; ;B€ i? K M[- #®M i'K i`mv M i'M M;¼+ T?M M? M? +?|M; ç QÊ+ K°i EBK L;¼+ + €+ /MM; F? v ;¶ ç Ä #QM; ç M ;B M +O ? B M;QÌBX

ó*€B ;b- # i'K M`v +?Q i \ô L;Kv h€+ b[M; M;QÌB F?B L K *mM; ok hBM? +?d H'v K çQ ? i +?Q ;½X

óE?¬M; i?b M;QÆB iQÎM; i #Ä M; -M 'v HBM? i?ç+? ` Km H`K ;b\ æWM; [m M ç¼ L K *mM; ok hBM? KdK +QÌBX

ó \æB m FB M ;b\ô

L K *mM; ok hBM? HB + ;½- óM;QÆB ç²M; w F?B i +| pB + + -M ;B9T i?b M;QÆB i F?¬M; ibK çQÊ+ M;QÆB i?b H`K i? M`Q\ô

L;Kv h€+ , ó ô

ó.M ;b i + -M K°i i'K H` çO- H9+ M;QÆB ?'v i`mv M H M? M;¼+ T?M b€M; H M H` # #® +€Q #`B HÈM M?'i Î i?"M? #„+ i" T i?` ;†T i H` çQÊ+ - +| pB + ;'T- i b) ç HçB hBM? HB + ;½- óM;QÆB +| # i'K i`mv M i'M M;¼+ T?M- çWM; +| ;Bª #° `ÆB K'i M

óa Q i? çQÊ+Xô L;Kv h€+ iQ€i K² ?¬B M|B- ó/M ;b ?¬K M v M;QÆB +9M; i FB K #9i- K°i +€B MçT #ªQ M M; - b Q i i? çQÊ+Xô

óh? i?b çQÊ+ - +?9M; i çBXô L K *mM; ok hBM? M? +? H M ç T ç)- çB ` F?ÄB ;B L`M; HQm Hmv M +?B i v L;Kv h€+ M;Q`B G,M; hB m T?QÌM;X

L;Kv h€+ +kM; Km®M ¬K M`M; M?Q ?¬K +?B K iB M M;?B +O .B T \*® oB M?QM; ?² M?bM i?'m M?[M; w M;?o t'm t i`QM; HÁM; KbM? - ;½ imv ?€Q ?S+ M?QM; F?¬ hmv i`QM; T?€+? KçB ?°B i`QÌM; ;¼B K°i iB M; L K *mM; ok hBM? Km°B Km°B- M +ªK ;B€+ M`M; ;B®M; M?Q i?Q i?Q +O ;½ KÈB ç9M; - im pB +O M`M; + Q ?ÆM ;¼ i`QM; GBM? L?ç+ i?"M? - +?QM? ;½ çQÊ+ M`M; +?Q #B i M?B m +?mv M ? v ?QX

L;?o ç M i?Q i?Q- HÁM; ;½ HçB +| +ªK M?"M F?€+ - iW +ÁM `i #û- +? K ;½ ç½ ` M p - ;½ F?¬M; +ÁM M;QÌB i?•M M`Q M½X

óJm®M i ;B9T pÈB im pB +O i #•v ;BÌ- +ÁM F?¬M; #^M; +ª i M K†i i`„M; Gw >²M

aÌEBK iB T?M #9i i`QM; HÁM; - +?'i HB m K K KçB- L;Kv h€+ +?Êi i?'v +?€M MªM Hmv M T?M- ? K Km®M /®+ bS+ FB K HBM? i?ç+? +`M; KçM? K)X

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

QQyQQ

j3X *?QÆM; j3, ©Q Zm M; S?MX

æ K F?mv - pB M /¢ KBM? +?•m çQÊ+ K°i bÊB iÆ ",M; iB i?M i`2Q i` M M|+ +,M M?
b€M; ;B M M?"X

EBK iB T?M #9i H'T H€M? M?Q +QM +€ #ÆB H°B imM; i,M; i¢B T?M +?d- ç°i M?B i
T?M +?d çÄ`U+ H|2 ?²M; [m M; - iQ`M #° T?M p,M iU ?² HQm ç°M; - K°i i'K M?'i; i
i?m"MHÊB Hmv M +? ?Q`M i?"M?X

óEBK iB T?M #9i ç9M; H` ç² i@iXô

L;Kv h€+ +—K i'K >Ä +—m T?M KÊB Hmv M +? tQM; bQ pÊB i'K Hmv M +? i`QÊ+
EBK iB T?M #9i p) M?m ?Á i`ÆM K`M ?ÆM- +ª ?Ä pB K F?Q iS+ +MM; M²M; ?ÆM

>Ä +—m T?M i,M; iB M T?~K +?'i- mv HU+ +kM; + Q ?ÆMX

h` M Kti #`M ç€ +¢M? ç| çti #ªv i'K >Ä +—m T?M Hmv M +? #^M; EBK iB T?M #9i
+—K i?b ;½ ç½ HB M iK+ Hmv M +? KQÌB i'K- +?d ?ÄM; K'i ? B- t€+ bm'i i?"M? -
Hmv M ?ÄM; +kM; +?d ?ÄM; +?9i tQm +?S F?¬M; #®+ +?€v çMM; çMM; M?Q i`QÊ-

h`QM; M?"- p` i`Q ;—M iQÌM; /UM; K°i +€B ;B€ b„i KÊB- i` M ç| #`v iQ`M #bM? #b
çUM; K€m >Ä ?¢iX

oW w M?bM EBK iB T?M #9i p` >Ä +—m T?M KÊB Hmv M tQM; - L;Kv h€+ K|+ i`QM
i? m ?Q p,M K`m p`M; - i`¬M; +U+ F€i BM? i -/²M K°i +?9i +?•M M;mv M iQK M; „i
ç°i M?B M KÎ` - T?mM i`Q ?Q`M; [m M; - HBM? i?¢+? p` >Ä +—m T?M ç m M´B HA
K°i +€+? F€ /`X

L;Kv h€+ çQ i v +?KT- H'v` K°i pB M i`mM; T?~K HBM? i?¢+?- `²B FûQ F?) bÊB i
M M; - K¼B p"i ç M; HÆ HYM; #` ?9i p`Q i`QM; i?2Q /ªB ?Q`M; [m M; H¢BX

ó§5ô

*—K pB M i`mM; T?~K HBM? i?¢+?- L;Kv h€+ p®M ç`M? im Hmv M i?b ç°i M?B M M;
² K°i iB M; M?Q i?'v ;b ç|X

ó*| T?ªB T?€i ?B M i?S ;b ? v F?¬M;5ô o®M ç½ +| +?9i iQ+? Hkv M?QM; ;½ pšM T

æQÊ+ h? M? M;¼+ i?m"i T?M ;ÊB w- K'v ?¬K i`QÊ+ çB i?m >Ä ?¢i- L;Kv h€+ Km
M?[M; M;¼+ ;BªM F?¬M; +| +'K +? M`v ç m ;?B H¢B T?QM; p"i +O h?B M >mv M ç
i?9 p` HBM? /QÊ+ - M;m²M ;®+ ç` / M? M?Q iWM; #° #€+? F?Q iQ`M i?Q- F?¬M;
E?ª L;Kv h€+ H¢B i?'v M?[M; i?S ç| ?[m /KM; pÊB ;½ p` HK+ #`Q H½Q ç—m- M?[M;
p¢M M,K i`QÊ+ - M?B m ç` / M? - M?B m i?S ç½ i? v ç´B- i?2Q FBM? M;?B K +O
i?9 +'T i?'T ;½ +| i? ç®B T?| ;BÌ iQ`M H` + Q ;B B v m i?9 i?b i?"i Km®M F?| + +k
M[X GK+ #`Q H½Q ç—m #B i`'i M?B m +¬M; i?S +? T?M p` Hmv M çÆM- ;½ ç½ +
çÆM i?QÌM; ;†T M?QM; FB M i?S + +O ;½ ?[m ?¢M- ?ÆM M[M?[M; ;b ;?B H¢B i`C
çO- +€+ HQ¢B /QÊ+ i?ªQ p` F?Q€M; i?¢+? ç Hmv M F?Q ç m +|X

GK+ #`Q H½Q ç—m ?´M; K'i ? B p¢M M,K- +| çQÊ+ M?[M; i?S ç| i?b M?Q H½Q ?¼+
+ª ç K- K'v ?¬K M v H½Q +kM; iB M #° M?B m- i?"K +?Q +ª K'v +•m iK+ M;[;—M ç•
çQÊ+ F?¬M; Qi- H9+ i`Á +?mv M pÊB L;Kv h€+ i?QÌM; H¬B`X

ó> v +?Q ç² ç¢B ç—m [m,5ô Zmª M?B M H—M M`v L;Kv h€+ pW ?ÄB- HK+ #`Q H½Q
i`ÁM; i`„M; H M- óç² i®i +O i F?¬M; i?B m- +?d +—M M;QÆB M? M? +?|M; ç°i T?+
i'i M?B M b) +|Xô

óh +?ŠM; [m M M;`v [m M ç K im Hmv M ç| b Q- iW iW b) +| +€+? KÎi? K K°i i?—M
h€+ iS+ i?ÌB 'K S+X

ó"i [m€ H—M M`v i çQ+? t€+ T?€i ?B M M;mv M HB m +?Q K°i HQ¢B T?M HK+ ?B
+| ?SM; i?9 Hmv M F?¬M;Xô hB T ç| H½Q ç—m H¢B M|B p"vX

L;Kv h€+ ?SM; F?ÎB ?ŠM- T?M HK+ ;b- +?d +—M ?[m /KM;- i Hmv M M; vXô
óG" ©Q [m M; T?MXô GK+ #"Q H½Q ç—m ç€T- óF?¬M; +| HU+ +¬M; FQ+?X *?d pb i
i?'i i`mv M- M M M;mv M HB m Hmv M +? T?M HK+ M"v ç—v `švXô
óE?¬M; +| HU+ +¬M; FQ+?\\ h?"i` H" T?M HK+ ;b\\ô
óa) bBM? ` i? M? [m M; ç†+ #B i- H" T?M HK+ +| i? ?Q" M iQ" M K¬ T?ÄM; ?bM?
?Q†+ v m i?9 M"QX L?QM; +?d ¼ çQÊ+ ç®B i?O +?S F?¬M; +| HU+ +¬M; FQ+?
?Q†+ T?€T #ªQ M; ,M +?†M i?b b) #B i M; v H" ?"M; ;BªXô GK+ #"Q H½Q ç—m ;BªB
Hmv M +? K" M;QÆB +| i? F?B M ©Q [m M; T?M ?| i?"M?ªQªM? +O ?Ä +—m ?Q
ç|X "i [m€ ©Q [m M; T?M /U ? i p"Q +?i HB m T?M HK+ - F?¬M; +| T?€T HU+ / Q
? iB m ? Q +?•M M;mv M- HçB `i FQM ç€QXô
óh?9 p`5ô L;Kv h€+ +QìB ?„+ ?„+ - #ªQ HK+ #"Q H½Q ç—m K m +?Q ;½ #B i +€+? +
M"v i?'i i`mv M M?B m M,K M?Q p"v- ?B M içB +?„+ `i Qi M;QìB #B i- H9+ ç®Bç`
M; v i?b iQ+?i„+ T?€i` +kM; F?B M ç®B i?O T?•M i•K- imv iççB ç b® v m i?9 i H
i?¬M; KBM? ç M i? - /MM; T?M HK+ M"v ç®B T?| +?9M; `i ?[m /KM;X

óo¬ HQÊM; iBM?\\ô

L;Kv h€+ #i;B€+ H†T HçB i M M;mv M HB mX GK+ #"Q H½Q ç—m M|B` M;mv M H
M?B M `i T?i?¬M;- T?M +?d Hmv M #^M; >Q" M; iB i?ªQ p" E?´ FBK +9+ - T?M /`
iBM? p" æÆM i? M? i?ç+? +°M; J†+ M;Q +?BX

óh? M"Q\\G) M"Q o¬ HQÊM; iBM? ?B M F?¬M; +| K'v\\ô GK+ #"Q H½Q ç—m H'v H"K
ói ç¼+ çQÊ+ i`QM; M;¼+ ;BªM M;QÆB K M; p H" iBM? i?ç+? M"v `i M?B m- ;B€

óE?¬M; ?ŠM- i +kM; +| K°i F?®BXô L;Kv h€+ +QìB ?„+ ?„+ - i?¬K iQ€i K² ?¬BX >|
;¼B F?€+ H" h?€+ªM? iBM?- #bM? i?QìM; K" +?B m p"Q K°i M;QìB /QÊB €M? M„
ç| i`QM; iQ+?i„+ - M m T?®B ?ÊT pÈB K°i HQçB HQm Hv iBM?- F?„+ T?€T i`"M +?
i`QM; K°i i?€M;X

E?B ç| L;Kv h€+ HçB M;?o ç—v t'm t `^M; M m H9+ t2K HûM K„ M[i„K- HQm +ªM? i
iBM? +—m /Q o¬ HQÊM; iBM? Hmv M +? i?"M? i?b p M?" b) çQÊ+ t2K i?Ä i?Q+?
/Q i"Ti?` #€M o¬ HQÊM; iBM? i?b Km K°i F?®B- +?d H" b m ç| F?¬M; i? ibK çQ
[m M çB- F?¬M; M;ì F?®B o¬ HQÊM; iBM? ç| HçB +| +?¶ /MM; ç MX

ó*?"- Hmv M +? ©Q [m M; T?M +ÁM T?B M ?ÆM >Ä +—m T?M- +—M ? B H—M T?M
L;Kv h€+ M?È`ä M;mv M HB m çQÊ+ HK+ #"Q H½Q ç—m M|B tQM; i?b ?MM; ?MM;
M;mv M HB m ç m / ibK- i`W o¬ HQÊM; iBM? i?b +ÁM HçB +?d K'i ? B pB M ?ç T
KÊX G9+ i?'v HK+ #"Q H½Q ç—m /MM; HK+ [m M;ªQ ?| ` T?QÆM; T?€T Hmv M +
M;ç+X

©Q [m M; T?M Hmv M +? +—M ? B H—M +? i€+ T?M p,MX *? i?"M? T?M +?d`²B T
ç2M çmM +?Q i`B i ç i M p"Q J†+ M;Q +?B- /MM; T?M /`+? M"v p) K°i T?M p,M- i?
KªM? T?M i?€+ªM? #€M i?"M? T?~K ç| M?"T [m M;ªM? p"Q- iB TiK+ p) i? K K°i i
ç| K°i i'K ©Q [m M; T?M KÊB tQM;X L m ?Q" M i?"M? T?M p,M H—M i?S ? B i`QM;
?QÆM; i?b T?M HK+ Hmv M i?"M? F?¬M; +| ?B m [mª ;bX

æ° T?S+ içT K¶B H—M p) T?M p,M F?¬M; FûK ;b >Ä +—m T?M- i? K K°i H—M p) H"
bm'i i?"M? +¬M; ©Q [m M; T?M +?d #^M; MY >Ä +—m T?MX

ó*QM #" M| +?S- ç" M? H"K p"v5ô

.Q /U K°i H9+ - L;Kv h€+ M;?B M` ,M; [mv i ç`M?X G9+ ç®B ç`+? +"M; M?B m ?Q
;B i +? i ç®B i?O- [m F?~m T?QM; HK+ #"Q H½Q ç—m- ;½ F?ŠM; ç`M? H½Q +ÁM
M;mv M HB m K'v HQçB M"v b) F?¬M; çÆM ;BªM M?Q >Ä +—m T?M- ;½ Hmv M +?

h? 'v ; ½ i? 2Q ç 9M; T? •M HQÊM; M; ?B M M€i >Q" M; iB i?ªQ p" E?´ FBK +9+- #„i ç-r
[m M; T?M- K„i HK+ #\"Q H½Q ç-m HQ€M; H M i?-M b„+ ?•M i?QÎM; X hB m iY M? ,
pQ M?Q ç-m | + `i F?€- pQ M?Q F?¬M; KÆ + Q QÊ + t X

h`QM; H9+ L; Kv h€+ +?mv M i•K i`Q +?Q Hmv M +? ©Q [m M; T?M- K°i ?Q T?K+
+€+ +U+ F€ +mM; FQM?- i?-K FQ+? ç°M; çB p\"Q T?ÁM; *Æ L?½ Î h`•M \"aQ +€+X

*Æ L?½ /mM; M? M FBM? M?•M +?d K†+ iY b„+ +mM; i` M; i-K i?QÎM; - M;²B i`QÊ-
KÄB- Mûi K†i iU ?² `i #bM? i?QÎM; M?QM; iQ\"M i?•M iQ€i H M Mûi H¢M? M?Q #, M
M; \"M /†KX h` M #\"M #\"v çO HQ¢B /QÊ+ i?ªQ- +, M T?ÁM; bU+ KMB i?m®+ i?ÆK ç†

hmv F?¬M; T?ªB H-M ç-m i? 'v *Æ L?½- ?Q T?K+ i?B m MB M `mM `~v i\"M ç€v HÁ
#, M; H¢M? +O M\"M; X

L?•M i`B i? M\"Q KÈB çQÊ+ M[iY M\"v M?bM #^M; +QM K„i t M?- F?B M #, M; imv i

h?-K i?Î /\"B K°i iB M; - ?Q T?K+ i?B m MB M +U+ F€ H K¢Q #QÊ+ H M- ç†i i9B i
M\"M; - ó*Æ L?½ +?QÎM; [m„- pb +?QÎM; [m„ #\"M Hmv M çÆM- M M i¢B ?¢ F?¬M; /
çQ HBM? i?¢+? ç MX >ÊT ?Q çÆM K\" +?QÎM; [m„ ;B Q +?Q æB M +?QÎM; #€M ç
HBM? i?¢+?- i`W K°i M; \"M pB M i`ª i`QÊ+ p\" T?Q /KM; - ç•v H\" ? B i`, K #ªv KQÆB
KÎB *Æ +?QÎM; [m„ ç KXô

*Æ L?½ ?ÆB H„+ ç-m- óE?¬M; +-M- i iBM çQÊ+ GQm hQÎM; +€+ ?¢ p\" æB M H½Q

h?B m MB M i M GQm hQÎM; i¬M FQM? M|B- ó*Æ L?½ +?QÎM; [m„- æB M +?QÎM;
HÎB K°i +•m- çÆM /QÊ+ /Q *Æ +?QÎM; [m„ Hmv M Hm¬M `i Qi- M m K¶B i?€M; ç n
ç EBK L;¼+ +€+ ç'm ;B€- K¼B ;B Q /`+? F?€+ ;B[ EBK L;¼+ +€+ p\" h`•M \"aQ iW`
/KM; Xô

óh #B i`²B- +€+ ?¢ p çBXô *Æ L?½ ;\"i ç-mX L?bM i?2Q ?Q T?K+ i?B m MB M +
M\"M; MÎ MK +QÎB F?´X L\"M; #B i æB M +?QÎM; [m„ ç M; ?`M?Q p\"v pb T?€+? K¢B
#€M çÆM /QÊ+ M[- i'i M?B M b) +| iB M; p M; ?ÆM- ?'T /šM i? K M?B m im bo ç
+\"M; H M + QX æB m FB M çQ ` +kM; `i +| HÊB pÈB h`•M \"aQ +€+- [m M i`¼M;
KbM? *Æ L?½ +| i? Hmv M +? çQÊ+ çÆM /QÊ+ M?Q i? - ?ÆM M[M; mv M HB m

: -M ç•v *Æ L?½ +ÁM M?B m pB + T?ªB SM; T?| - K°i i?€M; Hmv M +? çQÊ+ K°i pB
i?U+ ?B M çQÊ+X

J i KÄB tQ i?€B /QÆM; ?mv i- Mm®i K°i pB M #¢+? b„+ çÆM /QÊ+ tQM; i?b ;¼B
K†+ ?„+ #\"Q H¢B tm'i ?B M Î +Y X

óhB m i?Q ç½ ç°i T?€ ç M h?-M ?ªB +ªM? M; k i`¼M; X „, M; Gv +?•M i?m\"i K\" +¬M
+kM; ç½ FBM? im Hmv M ç M i-M; i?S # Xô hU ?² #B i *Æ L?½ ç`M? ?ÄB ;b- ?„+ #

óaQ Km°B ç½ ç°i T?€ h?-M ?ªB +ªM? ç M; k i`¼M; `²B ?ª\ô *Æ L?½ +ª FBM?X

óE?¬M; b BXô >„+ #\"Q M K iY pšM H¢M? HMM; ç€T- óh?B M T?9 im Hmv M +¬M; T
+U+ + QXô

ó\"B i`²B- iB TiK+ #ªQ M; QÎB h?B i a€+? #ªQ p iB m i?QXô *Æ L?½ ;\"i ç-m- M?bM
i?-M b„+ ?•M ?Q M /•M; H M i`QM; K„iX

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

QQyQQ

jNX *?QÆM; jN, L¶ GU+ æ¢i æ hS h`¼M;X

o¬ HQÊM; iBM? M;?B M i?`M? #°i i`QM; bm®i i`°M pÈB J†+ M;Q +?B- K`m H K bšK +QÆM; iB m H¬- /'v H M iWM; pÁM; ;ÊM b|M; K`m H K- KMB i?ÆK i?QªM; ` X

G9+ #°i o¬ HQÊM; iBM? i M ?ŠM p`Q J†+ M;Q +?B- L;Kv h€+ i?"M i`¼M; ¸´ T?M / #bM? M;¼+ b¢+? b)X E?¬M; ¸ÊB T?M /`+? H¢M? ¸B- ;½ p°B M?9M; EBK iB T?M ¸Q¢M F?¬M; ? /Q /U ¸†i #9i tm®M; T?M +?d p`M; FBK ¸½ +?m`M #` bÆMX

EBK iB T?M #9i M?Q ?`M? p•M HQm i?Ov i` M T?M +?d- î M?[M; Mûi +QM; iBM? i #9i HBM? tªQ ¸ M ¸° F?B M HK+ #`Q H½Q ¸-m +kM; M?bM ¸ M M?"T i?¬MX

S?M p,M; i¬M; i?S M?'i +O ©Q [m M; T?M `i T?S+ i¢T- M m Hmv M +? >Ä +¬m T F?¬M; +ÁM ;b b B b|i- +?d +¬M MY im¬M i` H` p) tQM;- ;Bì K'i +?ÆM K°i im¬M i` KÈB M®B i?`M? ¸² p,M M?Q ?bM? ?Q +9+ Mî `°X J¶B Mûi ¸ m +| [m M; ?Q H'TH

h`€M L;Kv h€+ H'K i'K K² ?¬B- ¸®B pÈB ;½- ?B M i¢B ?¢M +? ;½ Hmv M >Ä +¬m i?"M? +¬M;- +kM; F?¬M; TªB i®+ ¸°- K`H` i?¬M i?S+ i`M ? Q F?B iBM? i?¬M #` i?S+ F?¬M; ;€M? ¸QÊ+ M[ - T?€M ¸Q€M b B H-K i?b Hmv M T?M i`,K T?¬M i`,K b

E?) HQÈi #9i- M;ÁB #9i m®M K'v ¸QìM; +QM; tQM; i?b `ìB F?ÄB T?M +?dX

S?M p,M i` M T?M +?d ¸°i M?B M `U+ [m M; ?Q i¢Q +?Q M; QìB i +ªK; B€+ ?Q iQ

ó*?`- i?"M? `²B ?ª5ô

L;Kv h€+ M;~M M; QìB- M;?B M ` ,M; M;?B M HÊB F m H MX

Gmv M +? ©Q [m M; T?M F?| ?ÆM ;½ /U HB m- Hmv M HB M ? B M;`v KÈB H¬M ¸- i?S M?'iX

óhB m iY M`v +?d K'i ? B M;`v ¸½ ?Q`M i?"M? i¬M; i?S M?'i lô GK+ #`Q H½Q ¸-m h€+ ¸Q+? t€+ +U+ +| i?B M T?9 Hmv M T?M- M?[M; M; QìB H½Q ;†T i`QÊ+ ¸| H¬M T?M ¸ m +¬M Qi M?'i #ªv ¸ M i€K M;`v KÈB ?Q`M i?"M? i¬M; ¸-m iB M- ?ÆM M[ H ;BªM ?ÆM M?B m- +?d +¬M F?¬M; M;Ê M;~M [m€ i?b i, H i?"M? +¬M; `i + Q- óh im¬M ?QÆM;- M;QÆB +kM; M M M;?o t2K ?¬i? M`Q ¸ +?9+ KWM; +?S M?d lô

ó*?`5ô

L;Kv h€+ HB M / T MB K + Q ?SM;X :½ ?ÆB ¸ªQ K„i H m K² ?¬B- +?dM? Hw v T?F i'K ©Q [m M; T?M #€M i?"M? T?~KX

©Q [m M; T?M K`m p`M; ¸-v T?M p,M H K bšK +?Êi `U+ H M K°i K`M b€M;- ó¸ M `² K`M b€M; `¼B ¸ M- L;Kv h€+ i`QÊ+ ¸| - ©Q [m M; T?M ¸QÊ+ +?•M M;mv M F?®M; - t¢ H M KbM? ;½- ;½ F m iQ óæ`M?5ô- K°i Hm²M; +?•M M;mv M p p`Q T?M p,M i?`M? T?~K- K`M b€M; M?Q #` ;B[ +SM; `²B ¸°i M?B M ~M M? M? p`Q i'K T?MX

"QÊ+ M`v H` M;QM; ªM?- Km®M ©Q [m M; T?M tm'i ?B M ?bM? ªM? ;b H9+ bY /KM H9+ M`vX L;Kv h€+ M;QM; ?bM? ªM? +O KbM? pb Km®M H9+ ¸®B ¸`+? ?Q†+ ;B i F?B M ¸®B i?O p`v m i?9 M?'i i?ìB ?Q M; K M;- F?¬M; #B i B H`K i?"iX GK+ #` /Q ©Q [m M; T?M H°M; i¢Q ` +U+ F€+ +?•M i?"i- +?d F?B #` /•K tmv M [m KÈB #B

ó*QM #` M| +?S- M?'i ¸`M? TªB Hmv M i?"M?5ô

L;QM; ªM? pW ?Q`M i?"M?- L;Kv h€+ H"TiS+ +?KT H'v ©Q [m M; T?M #€M i?"M? +?|M; /²M +?•M M;mv M p`Q EBK iB T?M #9i #S+ ? i T?M /`+? +ÁM i?W ` - ¸Q¢M iW æÆM i? M? i?¢+? p` J†+ M;Q +?B- p) M? M? H M T?M +?d p`M; bšKX

æQìM; Mûi ?mv MªQ +?ªv ` /QÈB M;ÁB #9i- i? M? b„+ T?M /`+? i?'K p`Q T?M +? K`m H K i?2Q K°i +€+? F€ /`- ?bM? i?"M? b„+ H K |M;ªX

hWM; ;B¼i K² ?¬B iQ€i ` i` M i`€M;½- +?d +| EBK iB T?M #9i i` M i v TªB F?¬M +U+ M? M?- i?"T T?¬M `M ¸`M?X

ó*QM #` M! +?S5ô L;Kv h€+ ç°i M?B M +! +?OM; +ªK ;B€+ HU+ #'i iÁM; i•K- imv
T?M p,M M[M?QM; ;½ +ªK ;B€+ çQÊ+ KbM? p¬ HU+X

h?-M i?S+ K i KÄB5 Gmv M +? T?M HK+ H¢ HŠK M`v iB m ? Q iBM? i?-M ?ÆM >Ä
L;Kv h€+ M;?B M `M;- M¶ HU+ KÈ HÈM ? B K„i- pW ûT ? B i v F?®M; +? ´M ç`M
iBM? i?-MX h`€M ;½ M´B ;•M t M?- M?QM; i v pšM M? M?`M; M?Q ;B! T?'i [m XG
;B€+ p¬ bd M?,M M?Î M?Q #bM? i?QÌM;X

ó_²B +kM; i?`M?5ô

L?'+ EBK iB T?M #9i H M- T?M p,M i` M +ª T?M HK+ #B M b„+ H K !M; €M?- L;Kv
;? - HQM; çŠK K² ?¬B M?QM; K„i ç-v ?QM; T?'MX

>B M i¢B ;½ F?¬M; +ÁM H` iB m i€M im F?¬M; #B i ;b M?Q H9+ #„i ç-m Hmv M +?
T?ªB i?Y K` +?d M?bM i'K T?M T?€i ` €M? b€M; M?m ?Á p` F?Q iS+ #bM? ´M H`
Hmv M +? i?`M?X

o¢M bU F?ÎB ç-m M M- +! FBM? M;?B K i?`M? +¬M; +O i'K ç-m iB M- i'K i?S ? B-
M[X

óP ? ? ? 5ô

> B M;`v b m- iB M; +QÌB [m€B /` +O L;Kv h€+ p M; i`QM; i?¢+? ®+X

h`QM; M?` +! K°i L;Kv h€+ M[v ? i- +?d H` K°i L;Kv h€+ i v F?¬M; +ÁM K°i L;Kv
i'K ©Q [m M; T?M p`M; `U+X

*-K ©Q [m M; T?M H` +?•M i?•M +O L;Kv h€+- ;½ çQ i v b! p`QªQªM? /Q ©Q [m
tmv M [m K`M MQÊ+- óL;Kv h€+ô ç! ;ÊM b!M; K M? K M;X

ó:B®M; i?`i- ? ? - çO ç K ?Q†+ v m i?9 i`Q im F?¬M; + QXô

> B ?¬K M v- ;½ Hmv M çQÆ+ b€m i'K ©Q [m M; T?M- b m `®i F?¬M; MûM çQÊ+ ç
[mª i?`i F?B M ;½ T?B i?QÌM; K½M w- +?¢K p`Q i?b +?d +-M ;½ #'i ç°M; H` M?`i
çQÊ+ i?`i ;BªX

óæ9M; `²B- H½Q ç-m- +?d i¢Q i?`M? i i?b F?¬M; +! w M;?o - i çB i¢QªQªM? i?S
T?M +?S ?bM?ªM? KbM?- L;Kv h€+ F?¬M; pW w- M!B pÈB HK+ #`Q H½Q ç-m- ó
p` v m i?9 HÊB ?¢B M`Q ç! /¼ ç®B i?O KÈB çQÊ+X *?Q #B i +?WM; ;†T F M?€i ;

óh? i?b ? v `²B- i`QM; pÁM; ? B im-M ?QÆM; M;QÆB ibK çQÊ+ im bo HÊB ?¢B T
ªM?- ?Q†+ #„i çQÊ+ iS M;k +'T v m +?`m M;?2 HÌB- i?B i`B M i i'i b) /¼ çQÊ+ M;
;½- M!B i?`i i?b i?'v L;Kv h€+ M;QM;ªM? +?QM? KbM?- H½Q ç½ +?Q `^M; T?B i?
ç`M? +?Q ;½ #B i Hmv M +? ©Q [m M; T?M +?d ç ` M Hmv M im pB Hmv M T?M p

óæ9M; H` p'M ç Xô L;Kv h€+ i?°M K†i ` X L m Î K°i K¬M T?€B HÈM ;½ çQÆM; M?i
çQÊ+ + Q i?O T?€i i?m"i T?€T ?Q†+ #„i ç-m v m i?9 HÊB ?¢B ç M;QM;ªM?- M?Q
i`B M i?m"i T?€T HÊB ?¢B i?b F?¬M; F`T pW F?®M; +? M;QM;ªM? pW T?€i ` i

ó> B im-M ?QÆM; FBT H`K ;b M?d\ô æ°i M?B M ;½ +QÌB ?„+ ?„+ MÈB pÈB HK+ #
H9+ i ç'm pÈB M;QÌB F?€+- ç°i M?B M +! K°i ç`M HÈM +?¢v [m i?b ç®B i?O b) T

ó*?`5ô GK+ #`Q H½Q ç-m M;~M M;QÌB- bmwi M[M;`i tdmX

óP ? ? ? 5ô

J°i i'K ©Q [m M; T?M #€M i?`M? T?~K i?`M? ?bM?- L;Kv h€+ H Q M? M? ` - pÁM;
i?'v i`QM; K°i i`¢B +! Mm¬B K'v +?K+ +QM HÈM #ûQ K9T- ;½ +QÌB ?„+ ?„+- K`M b
;½ M? M? +?!M; [m v p M?`- `²B +MM; pÈB iB M; +QÌB F?B M M;QÌB F?€+ H¢M? K
KÈB iBM? ` HÁX

GK+ #`Q H½Q ç-m i„i iB M;X

L;Kv h€+ F?¬M; +?d Hmv M +? K°i K` H` ? B i`K æ¢B #¢+? i`Q ©Q [m M; T?MX G½
;B Q ç'm pEB M;QìB F?€+- ç°i M?B M +| K°i ç`M HÊM +?¢v [m i?b ç®B i?O b) T?ª
"i [m€ ç„+ w K°i ?²B tQM;- L;Kv h€+ #€i M^K i` M ;BQìM; #m²M #½- óG½Q ç-m- M
h?-M ?ªB +ªM? ç iS i`¼M;X EBK s` H¬B [mv i ç½ Hmv M ? i M?QM; T?-M +| i? -
iS i`¼M; KÊB Hmv M çQÊ+ i-M; iB Ti?2QX >B Mi¢B b Qi H¢B +ªK ;B€+ ?B m br
FB M?d\ô

GK+ #`Q H½Q ç-m M;?B Ki9+ ;"i ç-m, óh`W T?B +| çÆM /QÊ+ i?-M /B m- F?¬M
;B M ç°iT?€ ç M h?-M ?ªB +ªM? ç iS i`¼M;- ?B m bm'i ?9i HBM? i?¢+? HBM? F?
+?•M M;mv M p` HBM? F?Q ç m i`QM; i`¢M; i?€B ç-v çO- im Hmv M +kM; M?Q ,M
i?b T?ªB ?Q¢i ç°M; M?B m KÊB M•M; + Q çQÊ+ F?~m p`X L;QÆB Km®Mi,M; i®+
+?•M M;mv M- HB MiK+ p`M /KM; p` iB m ? Q +?•M M;mv M- `²B H¢B #´bmM; i?b
M?B m ?ÆM- b) i,M; H M M?Q F?~m p`- +ÁM ,M `²B K` #'i ç°M;- çQÆM; M?B M ?B

óv M;QÆB H` i M M çB b,M v m i?9- M?Qi? i®+ ç°im Hmv M b) M? M? ?ÆM\ô L
i`€+? B +kM; #ªQ im bo HÊB ?¢B H` /Q;B Q +?B M- +?S F?¬M; T?ªB ÎM?` im Hm

óL? p`v b) F?B M M;QÆB ?'Ti?m HBM? F?Q ?B m [mª ?ÆM- i®+ ç°iB M ;B B +kM;
ó"i [m€ p Hw Hm`M i?b F?¬M; M?'i i?B iT?ªB çB b,M v m i?9 ç ? Q T?Q +?•M M
iQìM; T?€i h? M? i?Ov M?"M- ? Q b¢+? +?•M M;mv M H¢B im Hmv MiB TXô

ó>WK- M;QÆB iQîM; i M;®+ ?ª- F?¬M; ;B i v m i?9 FB K HBM? i?¢+? K` çB ç€M
+kM; T?ªB /U p`Q HBM? i?¢+? p` >²B F?Qi€M ç #´bmM;Xô L;Kv h€+ F m H M- ó
çB b,M +?9i v m i?9 KÊB çQÊ+Xô

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

QQyQQ

9yX *?QÆM; 9y, æ°+ :B€+ G¬B E?m X

GBM? [m M; H|2 H M- # im bo K†+ T?€T v p`M; b"KiW i`mv Mi®M; T?€Ti`"M îh
" im bo ç m +?WM; # KQÆB im´B M`v im pB `i + Q- ? B M;QìB i?•Mi? +QìM; i`
h?-M ?ªB +ªM? iS i`¼M;- M;QìB Î# M T?ªB ç2Q ;,M; i v H'T H€M? ?„+ b„+ [m M;
+ªM? M;k i`¼M;X S?€T v i` M KbM? ?¼ ç m +? iWiBM? FBKK K K¢B- t2K` ?B n
;-M M;U+ i? m ? B +?[+´i`B M óEBKi?Smô- ?| ` ç m H` M;QìB +O EBK h?Sm+
óG¢B K°i i€M im +'Ti?'T F?¬M; #B i i`ìB + Q ç'i /`v- iU çB ibK +€B +? i5ô

hW i`mv Mi®M; T?€Ti`"M #QÊ+ ` - im bo ç2Q ;,M; i v ç2M +?d HB + M?bM `²B +Q
L;Q`B t - K°i im bo +'Ti?'T K†+ T?´i?¬M; i? M? v ç M; H Q M? M? ç M K°i bÆM
KB Mi`QÊ+ K†iX

h€M im +'Ti?'T #` # im bo EBK h?Sm +mM; M?bMi?'v H` L;Kv h€+ ` M;Q`B im Hr
h`QM; K„i # M;QìB- L;Kv h€+ +? i +?„+ pb h? M? JBM? bÆM p®M +| b® HQÊM; i
i?2Q FBM? M;?B Ki?¬M; i?QìM;- im bo h?-M ?ªB +ªM? HQÐM; i`¼M; ç¢B F?€B +
+'Ti`mM; ;B B v m i?9- im bo h?-M ?ªB +ªM? i Ki`¼M; ç¢B F?€B ç®B T?| çQÊ+ ?
i?9X *ª # M?"M` im pB +O L;Kv h€+ +?Q ç M h?-M ?ªB +ªM? iS i`¼M;X

h¢B h? M? JBM? bÆM H9+ M"Q +kM; +| i? ;†T b€m- #^av +QM i K + 'T v m i?9- im
 +ÁM T?ªB F i ¸°B KÈB /€K p"Q b,M v m i?9- ?B M i¢B L;Kv h€+ H¢B +ÁM ¸ M; ¸ M
 o¢M s" +®+ +U+ F€ ~K QÈi- F?¬M; +?d +| M?B m ¸€ iªM; F€ ?bM? [m€B i`¢M; K" p
 p"i M?B m FBM? M;QÌB- iW # M M;Q" B M?bM p"Q +ÁM HQ¢M t¢ ?ÆM GB m ?¢ ?¢M
 F?¬M; +?d ¸-v `šv v m i?9 ¸°+ i`MM; M?'i + 'T- M?' + 'T K" +ÁM H" MÆB i K + 'T i`n
 H•M t" iK i" T- im bo h?-M ?ªB +ªM? M;k i`¼M; iB M p"Q p` i'i +ÁM ¸QÌM; b®M; - K"
 +| p ; b HQ H„M;X
 *€+? +®+ K'v +?K+ i`QÊM; - ; ½ /²M +?•M M;mv M p"Q GBM? i?B M M;¼+ #°B +ÁM
 #°B i`QM; i`¢M; i?€B +| i? FQ+? T?€i # 'i +S H9+ M"QX æQ¢M ; ½ H¢B FQ+? T?€i
 iS+ ?bM? i?"M? K°i [m M; i`€Q p" M; `U+ M?Q +€B +?m¬M; p" M; +€+? M;QÌB ; ½ K
 T?M p,MX
 :½ i`U+ iB T ¸°B [m M; i`€Q- [m M; KBM? +?QM? ¸¢B ¸B p"Q o¢M s" +®+X
 æB p"Q +?WM; ?ÆM ? B i`,K i`QÊM; - ¸°i M?B M- ? B bÊB +?d ¸2M +?WM; # i?QÈ-
 H Q tm®M;- +?€i K°i iB M; p p"Q ?Q" M; b„+ [m M; i`€QX
 L;Kv h€+ /WM; H¢B- p p"Q [m M; i`€Q H" ? B +QM [m€B t" ?bM? /€M; H¢ HMM; - iQ
 ;b K"m pÄ +•v- # M /QÈB +´ K¼+ ` ? B +€B +?•M M;„M M?Q +?•M +?BK +MM; K°i
 i K ;B€+ F?€ HÈM- ? B +QM K„i ¸Ä HÁK i`¬M; +"M; ;? `ÈMX
 Zm€B t" M"v H" i K + 'T i`mM; ;B B v m i?9 L?K+ /U+ H•M t" M´B / M? i`QM; o¢M s"
 E?¬M; T?€ ¸QÊ+ [m M; i`€Q +O L;Kv h€+- ? B +QM L?K+ /U+ H•M t" M!M; iQM? H
 +U+ F€ FBM? M?•M- +| i? # v HQÊM tQ v pÁM; i` M F?¬M; i`mM; - HB M iK+ +„M
 /ªB ¬ [m M; î M;Q" B [m M; i`€Q HB M iK+ H Q p"QX
 h?Q€M; b m H¢B +| i? K # +QM L?K+ /U+ H•M t" # v iÈB +„M tû [m M; i`€Q- i? M?
 ó> ? - H½Q ¸-m M!B [mª M?B M F?¬M; b BXô
 sm'i ?B M K°i H9+ M,K +QM i K + 'T i`mM; ;B B v m i?9- ibM? ?bM? t2K ` ` 'i M;m
 M½v ;Bì F?¬M; ¸°M; ioM? ;b H¢B ?QM; T?'T H'v ` K°i i'K #¢+? b„+ T?M HK+X
 L?'i ;B B ",M; pK T?M5
 S?M HK+ ¸QÊ+ FQ+? T?€i- #¢+? b„+ pK F?Q #,M; H¢M? /•M; H M # M M;Q" B i?•M
 +QM L?K+ /U+ H•M t" i`QM; #¢+? b„+ pK F?Q i`î M M i`b i` ?ŠMX
 EBK t" H¬B i?Q 5
 h? M? i?Ov M?"M5
 GB + +?m~M K°i +?®+- L;Kv h€+ +?m~M t€+ T?€i ` ? B ¸¢Q i?m"i T?€T p"Q +QM L
 +¬M; FQ+? p"Q [m M; i`€Q- M?Q Km®M +„M M€i ¸-m ; ½X
 " H¬B i?Q ;²K KQÌB iB bûi M?Q FBK t" ¸ M M? m ¸€M? i`9M; - L?K+ /U+ H•M t" +
 /ªB h? M? T?QM; M?"M +?ûK p"Q +´ M!- MQÊ+ p,M; H M- iU ?² F?¬M; ¸ª i?QÌM; ;
 +?Q F`T ¸`M? i?¬M i?b L;Kv h€+ H¢B T?€i iB T EBK t" H¬B i?Q p" h? M? i?Ov M?
 M?Q T?€i ¸B MX
 > B ¸¢Q i?m"i T?€T H¬M M"v ¸ m ¸€M? p"Q ¸¬B +€M? i?`i- +„i ¸Si K°i p¢i +€M?X
 "®M +QM L?K+ /U+ H•M t" +ÁM H¢B i?'v ?mvM? ¸ #` ¸€M? i? i?ªK M?Q p"v i?b i
 +QM K„i ¸Ä `U+ +kM; i`ÈM H M M?QM; L;Kv h€+ K†+ F +ª #®M- EBK t" H¬B i?Q
 +?ûK p"Q +QM L?K+ /U+ H•M t" ¸ M; +Q`9iX
 G½M? KQÌB K'v ¸ÁM HB M- +QM L?K+ /U+ H•M t" b m `®i +kM; +? i F?¬M; M?„K K
 ó> ? 5ô

G9+ ç| K" # im bo EBK h?Sm +mM; M?bM i?'v- imv i ç®B b) +?Q `^M; L;Kv h€+ ç9M /U+ H•M t" tQM; H¢B +| i? K M,K +QM h?B i imv M t" iQ" M i?•M M?Q i?ûT ;B M?" +QìB p M; M?Q i? +M; + Q ?SM;X

•K5

J°i [mª ?Ä +—m ç°i M?B M MûK p"Q ;B[M,K +QM M?'i +'T v m i?9 h?B i imv M t" i? i?ªKX

óP ? ? ? 5 æ M i? K K'v +QM çB5ô

L;Kv h€+ T?€i ` K°i i'K >Ä +—m T?M- H¢B +?mv M i•K i`Q +?Q ç®B T?| K°i +QM L

aU i?U+ i?b L;Kv h€+ ?m M? ?Q M; M?Q i? pb o¢M s" +®+ i`QM; h? M? JBM? bÆM H½Q ç—m +?¼M K½B KÈB çQÊ+X

o®M ;½ ç`M? ç M KÄ ç²M; F?Q€M; Î æ¢B h? M? bÆM- F?B HK+ #`Q H½Q ç—m M;? ?Q`B M;?B çQªM iB M `U+ ?„+ [m M; +„K Î HQM; H½Q ç¢B M"v H" T?€T #ªQX h?2 H½Q- /M H" v m i?9 +'T i?'T M?QM; b®M; H•m ?Q†+ ,M çQÊ+ i?B M i`B ç` #ªQ ;b ç ;B B v m i?9X sQ+? ;B€T i`MM; H" v m i?9 +| i? iB M ;B B i?2Q b® M,K b®M; çQÊ M;?bM M,K +| i? T?mM ` HB i /B KX Zm KB m iª +O L;Kv h€+ p # M;Q`B p" ?b i`MM; i?b HK+ #`Q H½Q ç—m F?ŠM; ç`M? M| F?¬M; b®M; K°i M;?bM i?b +kM; i€K im' B M"v- ç€M; bÊ M?'i F?¬M; T?ªB #B i T?mM HB i /B K ç®B ç`+? K" H" +€B pÄ +

h?m"i T?€T +O im bo *?m i?B M +ªM? M?'i i`¼M; +kM; F?¬M; T?€ çQÊ+ HÈT pÄ ç| - K" çQªM iB M H¢B tmv M [m - +„K p"Q ?mv i M?K+ M| - +ÁM H'T H€M? ?„+ b„+ | i?QìM;X

"i [m€ F?Q€M; ç°M; M®B i?¬M; M? m- F?¬M; #B i +ÁM v m i?9 F?€+ F?¬M; - MÆE +ª ç`M sQ+? ;B€T i`MM; ?mvM? ç i`"M H M i?b K¢M; ;½ F?| ;B[X L;Kv h€+ p" HK+ tQM; i?b #Ä w ç`M? ç M KÄ ç°M; ;†T sQ+? ;B€T i`MM; ?mvM? ç X

*?¼M o¢M s" bÆM +®+ pb HK+ #`Q H½Q ç—m [m€ ?B m L?K+ /U+ H•M t"X L?K+ /U+ +'T i`mM; ;B B v m i?9- ?mM; / M? HWM; Hšv- K'v M,K M v +| F?¬M; Qi im bo +? ç| +| +ª im bo h?¬M ?ªB +ªM? M;k i`¼M; - M?QM; i?2Q FBM? M;?B K +O HK+ #`Q T?¬M HÈM /Q tm'i F€ #'i w ;†T T?ªB +?9M; K" #` ç€M? HûM- L?K+ /U+ H•M t" +| ç H" i®+ ç° M?Q +?ÈT +MM; F?ª M; ; T?B ?"M?X L|B i`„M; ` iQÆM; çQÆM; K°i +•v T ç' B ?QÊM; i` M F?¬M; - M?QM; HU+ tmM; FQ+? HU+ +O M| FûK ?ÆM imv i ç¢B ç

*?d +—M T?ÁM; M;U [m M; i`€Q çO HU+- ?¢M +? çQÊ+ i®+ ç° +O L?K+ /U+ H•M T?| M[X

L;Kv h€+ çQÊ+ HK+ #`Q H½Q ç—m +?d ç¢Q- +?m`M #` bÆM b`M; `²B KÈB ç M- [m M HBM? T?M FQ+? T?€i- FûQ /`B çQÊ+ K°i im—M ?QÆM;X L?'i;B B ",M; pK T?M +| i H•M t" - ?ÆM M[EBK s" H¬B [mv i H'v çQÊ+ +O G•K æ¢Q L?'i +| i? H" K i HB i L pÈB h? M? i?Ov M?"M i?b H" imv i T?®BX

h?Q€M; b m- L;Kv h€+ /®+ K°i #bM? >²B F?Q i€M p"Q KB M; - H¢B K°i +QM L?K+ tm®M; ç'i ;B i +? iX

óæWM; p°B- iB T i?2Q H" M;QÆB- +?QM? M;QÆB ç'v- +QM Î ;B['v- ç½ #ªQ H" M i? K K°i +QM L?K+ /U+ H•M t" - L;Kv h€+ +QìB +Êi +?d p"Q +QM Î ;B[X ó*?" - +€B H9+ ç| - F?B M ;½ i`ÈM i`WM; K„i H" #KB + M? +¢M? ç| F m tQ" M tQ¢i- +M? H€; ½ ç¢B K½M; M?Q ?ÁM M9B M?Ä #Á `X

hQ" M i?•M i? M? b„+ ç¢B K½M; ç—v pªv t M? #B + M?Q ç²M; iB M- HÈM +Ð i?MM; ; ?mM; ?½M `²B- ç€M; bÊ ?ÆM H" F?9+ i`QÊ+ +O i? M? b„+ ç¢B K½M; /UM; H M M i?b F?¬M; çO + Q- F?¬M; çO ?mM; K½M? M M T?ªB çSM; /"v M?bMX

*€B KB M; M?Q +?"m K€m +| i? Mm®i +?YM; L;Kv h€+ #'i +S H9+ M"Q- ç†+ #B i #QÊM i?'i- i` M ç| K¼+ ` K°i +€B bWM; K"m p" M; +?WM; K°i i?QÊ+X

óæ°+ ;B€+ H¬B F?m 5 *?¨5ô

L?bM i?'v +€B bWM; i`QM; i`QM; i` M ç-m i? M? b„+ ç¢B K½M; - L;Kv h€+ F m H M
i'K >Ä + -m T?M MûK iËB `²B [m v KbM? #Ä +?¢vX

h?¬M; h?B M *?B G°

h€+ ;Bª, o¬ h°B

Q QyQ Q

9RX *?QÆM; 9R, L°B u *O L[hm- >Ä S?QÊM; æ¶ æ•mX

óoM5ô

L?Q ç M; ,M K€- +¨M? +•v H€ F?¬- ç€ pKM [m M? ç! ç m i?2Q F?¬M; F?Q #` ?9i p
K½M; - + -M +´ /UM; H M +O M! +,M; H M ;'T K'v H-MX _²B +Æ M?K+ iQ¨M i?•M ç¢
?B M /€M; p M?Q ç M; tª +?'i i?ªB ` X

óS?M5ô

L! +Q H¢B +?d +ÁM K°i MY H9+ ç-m- +QÆM; T?QM; pM ` M?Q i?'B M M- i?'B +?

óa® i b Q K¨ tmB t Q i? M¨v5ô

L;Kv h€+ H-M M¨v ç9M; H¨ ;BšK p¨Q çBM?X

æ°+ ;B€+ H¬B F?m - iS +'T v m i?9- +! i? ?9i F?Q `²B +Q +Æ M?K+ î +´ T?mM F?
T?QM; X æ²M; i?îB ç°+ ;B€+ i` M ç-m +ÁM T?€i ` çQÊ+ iB bûi ?bM? çBM? # - HU
i?¬M; H¬B ? i?m"i T?€T +O im bo h?¬M ?ªB +ªM? iS i`¼M; T?€i ` X Zm M i`¼M;
M?È M?¬K- æ°+ ;B€+ H¬B F?m +ÁM H¨ iS +'T i`mM; ;B B v m i?9X

hS +'T i`î H M- v m i?9 +?d ?ÆM K°i #"+ H¨ M,M; HU+ i,M; ;'T K'v H-MX hS +'T ç
T?mM ` v m çÆM ç®B ç`+?- M?QM; iS +'T i`mM; ;B B i`î H M i?b +! i? - mv HU+
i?m"i T?€T +O im bo h?¬M ?ªB +ªM? M;k i`¼M; X

L;QîB iQM? F?¬M; M?Q i`îB iQM? - M?[M; M,K M¨v i?QîM; +! im bo K'i K¢M; +kM;
F?¬M; B M; î i`QM; o¢M s¨ +®+ ?B M i¢B +! K°i +QM iS +'T i`mM; ;B B æ°+ ;B€+ H

ó*?€i- +?€i5ô

h®+ ç° i?B i`B M T?€T i?m"i +O iS +'T i`mM; ;B B v m i?9 i?"i F?! iQîM; iQÊM; -
` pW #` i?'B H +? i?b ç²M; i?îB K°i iB bûi ?bM? çBM? # K¨m p¨M; M?¢i iW +€B
F?m t i` - ;B€M; p¨Q [m M; i`€QX L;Kv h€+ HQ¢M; +?Q¢M; +?9B iËB- bmwi M[M

ó*?mv M ;b ç•v\ Jm®M ç'm i?b çÊB i im Hmv M ç M h?¬M ?ªB +ªM? ç M;k i`¼M;
i`mM; ;B B v m i?9- K M; i?2Q # Q M?B m H¨ iB m ç - F?¬M; t'm ?´ ?ª\ô E?B M
F?¬M; +! MQÊ+ K„i H¨ i?•M i? æ°+ ;B€+ H¬B F?m ?ÆB m®M- M?Q M;¼M M9B p
S?QM; ç°M T?M i?b +kM; F?¬M; bQ çQÊ+ p i®+ ç°- b) #` M! #„i F`TX

h?'v æ°+ ;B€+ H¬B F?m F?¬M; +! p ;b M; -M M;¢B- [mv i ,M i?`i ;½- L;Kv h€+ F?
K°i M„K >Ä + -m T?MX

P¨M? K°i iB M; - M;¼M HY M?Q #€M? t2 #` ;½ MûK ` - T?ªM SM; æ°+ ;B€+ H¬B F
i?9- H¢B ?€ KB M; T?mM- i?'B H +? ?Ä + -m HQÊi [m KbM? `²B M´ imM; X

ós2K M¨v5ô

æ9M; H9+ ç! - L;Kv h€+ çSM; H¢B- EBK t¨ H¬B i?Q ç½ Hmv M i?"T T?¬M i?m-M i
H¬B F?m - +€B +´ KËB `Q `9i H¢B +Q i? K M?Q m®M; MQÊ+ #` M;? MX

ó>¨M #,M; T?M5ô

Ở cùng lực bào lão đầu lâu ngày, gã biết mấy vạn năm trước, tu đạo giới không có nhiều yêu thú, sau đó hai thượng cổ đại năng đại chiến, một người cố ý làm rụng nhiều vì sao, phá vỡ nhiều không gian thông đạo, khiến các loại yêu thú xuất hiện. Tên yêu thú sau này đều do tu sĩ đặt cho, như Băng tuyết đao lang vốn là băng hệ yêu thú, khá giống một con bọ ngựa cao chừng nửa thân người, là tam cấp thượng giai yêu thú chính tông, không chỉ phun ra được băng hàn khí tức, hai chân trước như hai lưỡi đại đao có thể chặt chém đối thủ, hủy thi diệt tích. Đối phó một hai con khẳng định không thành vấn đề, nhưng ba chục con xông lên thì Ngụy Tác chỉ còn nước ngoan ngoãn chịu đòn.

“Sợ cái gì, người tưởng ta gọi người đến tìm cái chết hả?” Nam Cung Vũ Tinh trừng mắt nhìn gã, “ta xem kỹ rồi, đàn Băng tuyết đao lang ở trong nham động bên ngoài chỗ có Ngọc vân chi, giằng co với Phong linh hồng ở trong. Nham động không nhỏ nhưng thông đạo nối giữa chỗ Phong linh hồng và Ngọc vân chi với cái động bên ngoài lại hẹp, hai chúng ta có thể trấn thủ được. Băng hệ yêu thú kháng cự hỏa hệ thuật pháp hơi kém, chỉ cần chặn lối ra rồi người liên tục kích phát Hỏa cầu phù thì chúng chỉ có hai lựa chọn, một là bị Hỏa cầu phù thiêu chết hoặc xông vào liều mạng với Phong linh hồng.”

“Sao không nói sớm, khiến tim ta sợ quá đập thành thịch.” Ngụy Tác cười hắc hắc, “Phát Hỏa cầu phù thì ta sợ trường.”

Trong lúc gã nói vậy với Nam Cung Vũ Tinh, truyền tông pháp trận dẫn đến Dương Cốt sơn lóe linh quang, hai tu sĩ bước ra, nam tu trẻ tuổi mặc hồng sắc trường bào, tỏ vẻ gượng ép, thiếu nữ đi cạnh trông cực kỳ quyến rũ lại tỏ vẻ hưng phấn, thiếu nữ này mặc ngân sắc pháp y, chính là Hàn Vi Vi bị Ngụy Tác cướp mất hai con Thạch vĩ bí tích.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

44. Chương 44: Không Phải Oan Gia Không Gặp Nhau.

“Chà!” Ngụy Tác kêu thầm.

Thạch Thư dung động chẳng chịt thông nhau ở trong, đủ loại ngã rẽ lớn nhỏ, nếu không có Nam Cung Vũ Tinh dẫn đường, dù bảo gã trong đó có hai nhánh Ngọc vân chi, thì gã cũng không tìm được. Đường đến chỗ Ngọc vân chi sinh trưởng có chỗ thậm chí hẹp đến mức chỉ đủ cho một người lom khom đi qua. Nếu không vì truy sát yêu thú vào đây, Nam Cung Vũ Tinh khẳng định cũng không đặt chân vào nơi khỉ ho cò gáy thế này.

Ngụy Tác vốn không hiểu Nam Cung Vũ Tinh làm cách nào phát hiện hai nhánh Ngọc vân chi lại còn hiểu rõ mọi yêu thú bên trong, giờ theo nằng vào thì gã hiểu ngay.

Trước mắt gã là một dung động hình hồ lô, hai dung động đầy thạch chung nhũ đều rộng mấy chục trượng vuông, ở giữa có một thông đạo khá ngắn, đủ cho hai người sánh vai đi vào. Hai nhánh Ngọc vân chi phát ra quang hoa như ngọc trắng, cơ hồ là linh chi điêu khắc từ ngọc mọc trên một thanh thạch chung nhũ.

Đứng trong bóng tối lên nhìn vào, Ngụy Tác cơ hồ nhìn thấy hết, Phong linh hồng cao ngang với gã đang đứng dưới thanh nhũ đá, nhìn chăm chăm ra ngoài dung động.

Trong dung động bên ngoài, cũng như mở phách mại hội, hơn ba mươi con Băng tuyết đao lang đứng theo hình rẽ quạt.

Phong linh hồng toàn thân đầy linh mao xanh đậm như từng mảnh thép, đầu không khác gì cự ưng bình thường, mọc ra một cái mỏ lớn, bốn ngọn lợi trảo như đúc bằng sắt, trên cái đuôi xanh đen là linh mao đều có hình tam giác, rũ xuống mỏng, trông phi thường yêu dị.

Bề ngoài hơn ba mươi con Băng tuyết đao lang trắng muốt, như có hoa văn hình sương trên mình cũng không đẹp hơn gì, cái miệng kiểu côn trùng phân thành bốn mảnh cùng đôi mắt đen to đùng như pha lê, hai cái chân trước ngắn ngủn lại bè bè không khác gì hai thanh hậu bối đại khảm đao, băng hàn khí tức từ mỗi con Băng tuyết đao lang phát ra còn hơn cả Băng ti thù.

“Ngọc vân chi sắp chín rồi!”

Ngay lúc Ngụy Tác nhìn rõ tình hình trong hai nham động, bạch sắc quang hoa trên hai nhánh Ngọc vân chi thượng dày hơn, tỏa mùi thơm thấm vào tâm phế.

“Băng tuyết đao lang không nén được nữa rồi!”

Nam Cung Vũ Tinh và Ngụy Tác đang ngưng thần nín thở cũng hồi hộp nhìn nhau, Băng tuyết đao lang vốn giằng co với Phong linh hồng bắt đầu xôn xao.

Được một con Băng tuyết đao lang to lớn nhất, hoa văn trên mình đậm nhất chỉ huy, mấy cái cánh mỏng sau lưng cả đàn cùng rung lên ong ong, ba con đao lang nhảy vọt lên, lao vào Phong linh hồng, cái miệng phân thành bốn mảnh phun ra ba dải băng khí trắng xóa nhắm vào.

Bốn bề vách đá trong dung động tức thì kêu lách cách, xuất hiện từng dải băng sương.

“Chà, tứ cấp thượng giai yêu thú biến thái quá?”

Ngụy Tác hít một hơi khí lạnh vì Phong linh hồng lại đứng bất động, chỉ há miệng ra là ít nhất phun ra mấy chục đạo phong nhận sáng rực, qua tiếng xé không khí chói lói là biết, uy lực mỗi đại không kém gì Thanh thủy nhận của gã.

Nếu tứ cấp trung giai Độc giác lôi khuê tương đương với tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng thì thực lực Phong linh hồng khẳng định không kém hơn tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng.

“Chát, chát, chát!”

Phong nhận và băng khí của ba con Băng tuyết đao lang phát ra va nhau, nổ vang động, dễ dàng xuyên qua băng khí chém vào mấy cái chân được Băng tuyết đao lang giơ lên như lá chắn.

Mấy cái chân dày như hậu bối đại đao này xuất hiện mấy vết thương sâu hoắm, từng dòng máu lam sắc tràn ra, thậm chí một cái chân trước của một con Băng tuyết đao lang bị cắt rời, mấy đạo phong nhận tiếp đó chém vào mình nó khiến đao lang ngã vật ra, miệng rỉ máu xanh, không bò dậy nổi, trông cực kỳ thê thảm.

Cùng lúc Phong linh hồng phát ra phong nhận, con Băng tuyết đao lang già nhất lại như đại tướng đang chỉ huy, hơi động chân trước, thêm bốn con đao lang nhảy lên, cơ hồ coi ba con trước là thuần bài nhảy vọt qua lao vào Phong linh hồng.

Phong linh hồng có vẻ không thể phát ra phong nhận nữa thì đột nhiên, hơn trăm cái linh mao xanh đậm trước ngực nó xẹt ra như hơn trăm mũi lợi tiễn bắn vào bốn con Băng tuyết đao lang.

Ngụy Tác chặt vật nuốt nước bọt, uy lực mớ linh mao đó không kém gì phong nhận, chân trước bốn con Băng tuyết đao lang không sao, chỉ xuất hiện nhiều vết nứt nhưng phần nhỏ thân thể phía dưới không có gì bảo vệ, bị đâm thủng lỗ chỗ, máu trào như suối, khẳng định không sống nổi nữa.

Vù một tiếng, lại một bóng xanh loáng lên, Phong linh hồng như tan biến khỏi mặt đất, chụp lấy một trong ba con Băng tuyết đao lang lúc trước rồi quay về chỗ cũ, bốn ngọn lợi trảo cắm sâu vào thể nội đối thủ, giẫm xuống dưới chân như diệu vũ dương uy nhìn con Băng tuyết đao lang già nhất.

Thủ lĩnh đàn Băng tuyết đao lang tựa hồ quyết liều mạng, được nó chỉ huy, hơn hai mươi con đao lang còn lại cùng lao vào dung động, phun ra băng khí ào ào.

“Cách, cách, cách!”

Từng lớp băng dày nhanh chóng tràn vào, hai con Băng tuyết đao lang thụ thương cũng bị băng đóng kín, xem ra chúng định đông cứng toàn nham động.

Mắt Phong linh hồng ánh lên khinh thường, lại há miệng phun ra từng đạo phong nhận sáng loáng, chém tan tành quá nửa bức tường băng, băng vụn rơi tơi tả.

Bùng một tiếng, đúng lúc đó một bóng trắng từ trong băng tường lao ra, hai chân như hai thanh đao chém lên mình Phong linh hồng, chém rụng mấy chục cái linh mao, tạo ra hai vết thương.

Bóng trắng này chính là con Băng tuyết đao lang già nhất!

Hơn hai mươi con Băng tuyết đao lang còn lại cũng chém vỡ băng tường xông vào.

Phong linh hồng gầm lên thống khổ, công kích của con Băng tuyết đao lang này tựa hồ triệt để kích nộ nó, trong lúc rống lên, quá nửa linh mao trên mình nó bắn ra, mười mấy con trong số hơn hai mươi con Băng tuyết đao lang lao vào sau bị biến thành nhím.

Con Băng tuyết đao lang già nhất tựa hồ biết trước Phong linh hồng sẽ phản kích như thế, thân thể cơ hồ co lại sau hai chi trước như hai thanh đại đao. Chi trước của nó lợi hại hơn cả đàn nhiều lần, linh mao xanh đậm bắn vào nhưng không hề lưu lại vết sây sát nào.

Nhưng cũng lúc đó, một viên thanh sắc yêu đơn từ miệng Phong linh hồng phun ra, giáng mạnh vào hai chi trước con Băng tuyết đao lang này.

“Chát” một tiếng, đôi mắt đen ngòm không có nhãn cầu của Băng tuyết đao lang tựa hồ ánh lên thần sắc tuyệt vọng trong tích tắc, hai chi trước xuất hiện vô số vết nứt rồi tan nát, viên thanh sắc yêu đơn tiếp tục giáng xuống, chấn tan nó thành mấy mảnh.

Hạ xong Băng tuyết đao lang, Phong linh hồng ngực đầm máu lại nhìn lên hai nhánh Ngọc vân chi. Lá hai nhánh đã xòe hết ra, mặt là xuất hiện nhiều đường ngoằn ngoèo nhỏ, lộ rõ từng viên bào tử tròn lấp lánh như trân châu nhỏ xíu.

Hai nhánh Ngọc vân chi đã chín hẳn!

Phong linh hồng há miệng định nuốt một trong hai nhánh Ngọc vân chi nhưng trong dung động ở bên ngoài vốn do Băng tuyết đao lang chiêm cứ đột nhiên hai bóng người. Một đạo lam quang từ tay một người xẹt ra, tốc độ khiến nhượng Phong linh hồng không tránh kịp, vù một tiếng, đạo lam quang xuyên qua một mắt nó thẩu ra sau gáy.

“Oành! Oành! Oành!”

Không để Phong linh hồng kịp phản ứng, Ngụy Tác nắm đúng thời cơ lao vào cùng Nam Cung Vũ Tinh liên tục giáng hỏa cầu vào mình nó, vốn đã trọng thương sẵn.

Với lực phòng ngự của tứ cấp thượng giai yêu thú như Phong linh hồng, vốn trúng mấy tấm Hỏa cầu phù cũng không sao, sẽ như lúc bị Băng tuyết đao lang chém trúng, lập tức phát động phản kích, nhưng đầu đã bị pháp bảo của Nam Cung Vũ Tinh trọng thương, ngực bị chém lủng hai chỗ, linh mao trên mình cũng rụng gần hết, như một con gà trọc.

Ngụy Tác ném liền mười mấy tấm phù, yêu thú bình thường vốn dễ dàng hạ sát gã lại bị biến thành một con gà nướng, lập tức ô hô ai tai.

Trấn thủ lối ra, Ngụy Tác lại ném thêm một chấp hỏa cầu, đại khái chưa đến hai mươi đạo Hỏa cầu phù, mấy con Băng tuyết đao lang may mắn sống sót dưới linh mao của Phong linh hồng đều bị gã diệt gọn.

Hai nhánh Ngọc vân chi tỏa mùi thơm chết người.

“Ha ha ha!”

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh nhìn nhau hoan hỷ đến phát cuồng, định hái hai nhánh Ngọc vân thì đột nhiên nghe thấy trong dung động sau lưng có tiếng động, một giọng nói lãnh lút dễ nghe cất lên với vẻ không tin được, “Đánh xong rồi hả?”

“Không phải chứ?” Ngụy Tác ngoái lại là trợn tròn mắt. Người bực dọc đứng trong dung động sau lưng lại là ngân sam tiểu mỹ nữ mông cong vốn để lại cho gã ấn tượng rất sâu.

Thìnhbobo

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

45. Chương 45: Kỹ Thuật Tệ Thể Sao

Này, ta tưởng ai, hóa ra là người.” Nhìn rõ Ngụy Tác, Hàn Vi Vi cũng ngẩn người, rồi bao nhiêu buồn bực tan hết, đắc ý cười vang.

“Cô nương là ai?” Ngụy Tác ra vẻ ‘ta và cô không quen biết gì nhau’, “chúng ta gặp nhau rồi hả?”

Hàn Vi Vi cười lạnh, “Ta là ai? Lúc người cướp hai con Thạch vĩ bách tích của ta sao không hỏi ta là ai, lúc người giở trò lưu manh định cởi quần trước mặt ta sao không hỏi ta là ai? Hiện tại định giả bộ không biết ta hả?”

“A?”

Liễu Ngũ mặc hồng sắc pháp y, trông khá đẹp trai là trợ thủ của Thiết Sách được Nam Cung Vũ Tinh gọi đến, nàng sợ Ngụy Tác không đến kịp nên truyền tin khẩn cho Liễu Ngũ vốn tu luyện một môn Huyền hỏa chân giải đến giúp, nhưng không ngờ đại tiểu thư Hàn Vi Vi của Trân Bảo các lại đến theo. Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ theo Hàn Vi Vi vào đây đều sững sờ.

Cả hai không sao ngờ được Hàn Vi Vi hình như có biết Ngụy Tác, hơn nữa những gì Hàn Vi Vi nói dễ khiến người khác hiểu lệch ý, cái gì mà “giở trò lưu manh định cởi quần trước mặt ta”, những lời này nói ra Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ đều cho rằng Ngụy Tác đã gây ra việc gì đó thương thiên hại lý với Hàn Vi Vi.

“Đại thư, hai con Thạch vĩ bách tích thôi mà, sao phải thế?” Ngụy Tác dở khóc dở cười nhìn Hàn Vi Vi: “Hà tất nói ra như ta là lưu manh không bằng.”

“Ai là đại thư của người.” Hàn Vi Vi hếch mặt lên, “người vốn là lão lưu manh.”

“Đội dã, Vi Vi.” Nam Cung Vũ Tinh vốn có quen biết Hàn Vi Vi không nén được nữa, buột miệng hỏi, “thật ra hai người có chuyện gì?”

“Nam Cung Vũ Tinh thư thư, sao lại đi cùng tên lưu manh vô sỉ này?” Không đáp mà Hàn Vi Vi lại nói với Nam Cung Vũ Tinh.

“...” Ngụy Tác tắt tiếng, thò tay định hái hai nhánh Ngọc vân chi, tranh cãi với ngân sam tiểu mỹ nữ là việc nhỏ, Ngọc vân chi mới quan trọng, nếu không hái kịp lúc, bào tử rơi mất, linh khí tiêu tan thì tổn thất quá lớn.

“Lão lưu manh, người định làm gì, không được động đây, lẽ nào người định làm việc gì lưu manh nữa?” Nhưng Ngụy Tác mới đưa tay ra, Hàn Vi Vi đã kêu lên.

“Ta hái hai nhánh Ngọc vân là cũng là lưu manh? Dù cho lúc trước ta cướp của người hai con Thạch vĩ bách tích thì ta đền là cùng. Lưu manh thì lưu manh, không cần người cứ day đi day lại mãi.” Ngụy Tác bực bội, buột miệng nói.

“Cái gì mà cứ cho là người cướp, vốn là người cướp. Nếu không phải người giở trò lưu manh cởi quần trước mặt ta thì người đâu được ta sao??” Hàn Vi Vi trừng mắt: “Người tưởng đó đơn giản chỉ là hai con Thạch vĩ bách tích hả? Người có biết hai con Thạch vĩ bách tích đó là yêu thú ta lần đầu săn được? Lần đầu đó, hiểu chưa? Lần đầu tiên của ta đã bị người cướp mất!”

Ngụy Tác cũng nổi đóa, cười lạnh đáp, “ta vốn tưởng sao mà tệ thể, hóa ra là lần đầu, lóng ngóng vụng về, kỹ thuật tệ quá thể...”

“...” Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ nhìn nhau dở khóc dở cười. Cũng may cả hai đã nghe ra là chuyện gì, bằng không mà có người đi vào, nghe thấy Hàn Vi Vi và Ngụy Tác tranh cãi sẽ nghĩ ngay tới chuyện ‘tế nhị’ đó. Ngụy Tác cười lạnh nói tiếp: “Ta ở đó hơn nửa ngày rồi, người chạy đến cướp Thạch vĩ bách tích của ta mới đúng. Hảo nam không đấu với nữ, trả linh thạch cho hai con Thạch vĩ bách tích mà người không muốn thì muốn cái gì. Lẽ nào người cũng muốn cởi một lần trước mặt ta theo kiểu lưu manh thì mới coi như hòa?”

“Người...” Hàn Vi Vi giận run người, chỉ ngón tay vào Ngụy Tác, “Nam Cung Vũ Tinh thư thư thấy đấy, tên lưu manh thuyết này nói những gì.”

“Được rồi, Ngụy Tác, người nói thế đúng là hơi quá.” Nam Cung Vũ Tinh trừng mắt nhìn Ngụy Tác, dàn hòa, “Vi Vi đừng giận, để y trả linh thạch cho hai con Thạch vĩ bích tích đó là xong.”

“Không được, phải giáo huấn hẳn mới xong.” Hàn Vi Vi lắc đầu quây quây.

“Giáo huấn ta? Bằng vào bản lĩnh mèo quào của người mà đòi giáo huấn ta hả?” Ngụy Tác khinh thị nhìn Hàn Vi Vi thuyết.

“Với tên quỷ nhất chết bị Thạch vĩ bích tích đánh cho chạy tóe khói như người, ta lại không giáo huấn được?”

“Ngụy Tác, bớt nói đi không được hả, bắt nạt tiểu cô nương nhà người ta mà người vui sao? Còn nói nữa sau này ta mặc kệ.” Nam Cung Vũ Tinh khẽ mắng Ngụy Tác.

“Nam Cung Vũ Tinh thư thư, cả thư thư cũng cho rằng muội không phải đối thủ của tên lưu manh này?” Tai Hàn Vi Vi cực thính, nghe thấy Nam Cung Vũ Tinh nói thì ré lên với vẻ không tin được.

“...” Nam Cung Vũ Tinh nhất thời ngẩn người, không biết nên nói gì.

Hàn Vi Vi ngoái nhìn Ngụy Tác: “Quỷ nhất chết, thế nào, dám đấu với ta không, nếu không đánh alij ta thì sau này gặp ta phải kêu là bà cô.”

“Đây là người bức ta.” Ngụy Tác hừ một tiếng, “chốc nữa người thua thì không cần gọi ta là ông cậu khi gặp mặt đâu, cứ ngoan ngoan gọi hảo ca ca là được rồi.”

“Không được đả thương Vi Vi!”

Không ngăn được, Nam Cung Vũ Tinh miễn cưỡng đến bên Ngụy Tác dằn dò, rồi hái hai nhánh Ngọc vân chi đã chín xuống.

“Thần hải cảnh ngũ trọng? Tiểu mỹ nữ dở hơi này sao lại tiến bộ nhanh thế nhỉ, cách đây không lâu còn mới đạt đến Thần hải cảnh tứ trọng cơ mà.”

Ngụy Tác lén dùng Vọng khí thuật, nhìn xong thì cả kinh. Trên mình Hàn Vi Vi lóe sáng năm dải bạch sắc quang hoa, rõ ràng là tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng. Bất kỳ công pháp nào cũng tu vi càng cao, tiến giai càng khó, công pháp càng cao minh, đột phá tu vi càng gian nan. Hiện tại quang hoa trong năm thần hải của Hàn Vi Vi sáng rực, chứng minh công pháp nàng ta tu luyện cao hơn gã mấy tầng, nhưng gã đạt tới Thần hải cảnh tam trọng nhiều ngày rồi mà chưa đột phá đến đệ tứ trọng, trong khi Hàn Vi Vi đã đột phá đến Thần hải cảnh đệ ngũ trọng.

“Để người động thủ trước.” Hàn Vi Vi mặt mũi trắng trẻo tỏ vẻ khinh thị, lấy ra một thứ như vỏ sò trắng, chân nguyên được dồn vào, vật đó hóa thành bạch quang thuần bài hình vỏ sò sáng rực, chi chít khoa đầu phù văn, lơ lửng trước mặt nàng ta.

“Pháp bảo?!”

Ngụy Tác cả kinh. Thiên Huyền đại lục chia theo uy năng pháp bảo mà phân thành linh, đạo, huyền, tiên tứ giai, nhưng pháp bảo thật sự, dù là linh giai hạ phẩm phòng ngự pháp bảo cấp thấp nhất cũng chống chọi được thuật pháp công kích của tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng. Trừ phi bản thân thai thể pháp bảo phá tổn, cơ hồ mọi pháp bảo đều có thể liên tục phát huy uy năng khi được tu sĩ dồn chân nguyên vào. Điểm này khác hẳn với pháp khí như phù lục, kích phát xong thì uy năng sẽ nhanh chóng suy kiệt. Hiện tại tu vi của Hàn Vi Vi cao hơn Ngụy Tác hai bậc, nếu có pháp bảo chân chính trong tay, gã sẽ không tài nào thắng được.

Nhưng rồi gã thở phào, bạch sắc thuần không tâm thường đó không cần Hàn Vi Vi dồn chân nguyên vào để khống chế, xem ra chủ yếu dựa vào uy năng của chất liệu, chắc chỉ là bán linh khí tương đương với pháp bảo phòng chế, chứ không phải linh giai pháp bảo.

Ngụy Tác lại kích phát Linh thiên ngọc bội, đồng thời nắm Phong bá bảo phù lấy được của Lâm Đạo Nhất, dồn chân nguyên tìm tòi vào, kích phát một đạo phong tường chặn trước mặt.

Hàn Vi Vi không động thủ, mà chỉ nhìn gã, có vẻ như muốn giữ lời, để gã động thủ trước.

Hái xong Ngọc vân chi, Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ hơi khấn trương tụ lại đứng ở một góc chéo giữa hai người, nếu thấy có gì không ổn là sẽ xuất thủ ngăn cản. Đấu pháp đối với tu sĩ lúc nào cũng thập phần hung hiểm.

Thấy Hàn Vi Vi tỏ ra khinh thị mình, Ngụy Tác không khách khí, ném một tấm Hỏa cầu phù vào bạch quang thuẫn bài.

Lưỡi lửa như thác đổ, lan khắp bạch quang thuẫn bài, nhưng ánh mắt Ngụy Tác lạnh lại vì trừ vài chỗ hơi đen đen, thuẫn bài thậm chí không hề hấn gì.

“Hừ!” Hàn Vi Vi phát tay, một dải bạch khí ngưng thành băng long trong suốt dài chừng năm thước trước mặt, vù một tiếng va vào phong tường trước mặt gã.

“Chà, thuật pháp gì mà lợi hại thế này!”

Băng long nhỏ xíu va vào phong tường, lập tức bị cương phong cắt thành vô số mảnh nhỏ xíu, nhưng băng hàn chi khí từ các mảnh vỡ toát ra suýt nữa khiến gã đông cứng, cả lông mày cũng kết bạch sắc sương hoa.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ngụy Tác nào dám dừng tay, liên tục ném Hỏa cầu phù vào Hàn Vi Vi. Dù không phá được bạch quang thuẫn bài, ít nhất hỏa lực do Hỏa cầu phù kích phát sản sinh ra khiến thân thể nàng ta ấm lên.

Cả dung động sáng rực lưỡi lửa.

“Lưu manh này lấy đâu ra lăm Hỏa cầu phù thế nhỉ?”

Liễu Ngũ đứng cùng Nam Cung Vũ Tinh bắt giác tròng mắt lên. Thật ra y là người của Thiết Sách bảo vệ Hàn Vi Vi trong hai hôm nay, vì Nam Cung Vũ Tinh sai người mang tin đến, bị Hàn Vi Vi nhìn thấy, lại bị nàng ta mè nheo không chịu nổi, đành phải đưa đi theo. Vốn y cho rằng, Ngụy Tác chắc chắn thất bại. Y biết rõ tu vi Hàn Vi Vi không kém mình, lại có nhiều thứ hay ho, chỉ là kinh nghiệm đối địch và kiến thức về yêu thú hơi kém, bằng không đâu cần Thiết Sách bảo vệ, đơn độc qua lại trong phạm vi nghìn dặm quanh Linh Nhạc thành sẽ không thành vấn đề. Nhưng tình cảnh trước mắt thì khác.

“Lão lưu manh!”

Hàn Vi Vi kỳ thực lần đầu tiên chính thức đấu pháp với người khác, cũng hơi khấn trương, không ngờ Ngụy Tác công kích mãnh liệt như thế, nhất thời từng quả hỏa cầu như bánh xe đổ tới khiến bạch quang pháp thuẫn rung lên kịch liệt, trước mặt nàng ta như có một biển lửa, cũng hơi hoảng hốt, luống cuống chân tay lấy ra một mảnh trúc xanh biếc nhỏ xíu nhưng nặng trĩu.

Chân nguyên dồn vào, thanh sắc trúc phiến rực thanh quang, đột nhiên lớn vụt lên, hóa thành một cây thanh sắc trúc kiếm sáng rực.

Thìnhbobo

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

46. Chương 46: Ta Thật Sự Không Hề Biến Thái

Trông thì Ngụy Tác uy phong mọi bề, Hỏa cầu phù lao ra vù vù, nhưng lòng gã đang đặng ngầm. Bạch quang thuẫn bài trước mặt Hàn Vi Vi có uy năng phòng còn lợi hại hơn nhị giai pháp phù, liên tục mười mấy tấm Hỏa cầu phù giáng vào mà không hề có dấu hiệu gì bị nứt.

“Lại là pháp bảo phòng chế?”

Cùng lúc, Hàn Vi Vi vung thanh sắc trúc kiếm hóa thành một dải thanh quang, chỉ qua pháp lực dao động trên cây kiếm, Ngụy Tác không khỏi biến sắc.

Phập một tiếng, thanh sắc trúc kiếm trực tiếp xuyên qua phong tường. Linh thiên ngọc bội lóe lên hai lần, liên tục kích phát ra hai linh quang quang tráo, đều bị thanh sắc trúc kiếm đâm thủng.

Uy lực cây trúc kiếm hoàn toàn không kém gì pháp bảo phòng chế của Lâm Đạo Nhất.

“Cẩn thận!”

Nam Cung Vũ Tinh nhợt nhạt sắc mặt, buột miệng kinh hô.

“Xoạt!”

Thanh sắc trúc kiếm cách ngực Ngụy Tác một đoạn, kiếm quang đã xé rách tấm thanh sắc bố y phổ thông gã đang mặc.

Thấy cảnh tượng này, Liễu Ngũ biến hẳn sắc mặt, chuẩn bị kích phát pháp bảo, đón đỡ thanh sắc trúc kiếm rõ ràng là pháp bảo phòng chế.

Từng dải hồng quang khước đột nhiên từ ngực Ngụy Tác dâng lên, dung động sáng rực, hình thành một con hỏa phượng chừng năm thước cực kỳ giống thật!

Vù, hỏa phượng như vật sống đỡ gọn thanh sắc trúc kiếm.

“Người... đồ hạ lưu, người lại ăn trộm nội y của nữ tu, còn mặc ở bên trong!”

Hàn Vi Vi tròn mắt, nhìn vào ngực Ngụy Tác với vẻ không dám tin, hóa ra gã đang mặc một tấm yếm của nữ tử. Đã ăn trộm nữ tu nội y lại còn mặc vào người, Hàn Vi Vi cho rằng Ngụy Tác quả thật quá biến thái! Trong lòng nàng ta, Ngụy Tác lập tức cũng như mấy tu sĩ xấu xa chuyên ăn trộm nội y của mỹ nữ trong Linh Nhạc thành.

“...”

Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ thấy cảnh đó cũng há hốc miệng.

“Chà!”

Vì muốn an toàn nên mới mặc tấm Hỏa phượng đồ đầu vào, không ngờ lại bị lộ ngay, thấy vẻ mặt của ngân sam tiểu mỹ nữ cùng Nam Cung Vũ Tinh, Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt, vội rặn cười giải thích, “cái gì mà ăn trộm nội y của nữ tu, tấm Hỏa phượng... đồ đầu này là ta vô tình phát hiện trong bụng Độc giác lôi khuê, vì không có pháp khí phòng hộ lợi hại nên tạm thời mặc vào...”

“Người gạt ai hử! Người mà giết được Độc giác lôi khuê? Bụng Độc giác lôi khuê mà phát hiện cái này thì ta bảo trong bụng Thạch vĩ bích tích có pháp bảo cũng được!” Hàn Vi Vi cực kỳ ghê tởm ré lên, đưa tay định cho Ngụy Tác một đòn thuật pháp nữa, phối hợp với thanh trúc kiếm chém tan tên vô sỉ này.

“...”

Thấy Liễu Ngũ đứng xem náo nhiệt cũng gật gù, Ngụy Tác chỉ muốn chết quách cho rảnh. Bảo gã giết được Độc giác lôi khuê, còn phát hiện Hỏa phượng đồ đầu trong bụng nó thì thật không ai tin. Bằng khí trắng xóa từ tay Hàn Vi Vi dấy lên. Ngụy Tác đành nghiêng răng miết một đạo phù lục.

“Chuyện gì đây?!”

Hàn Vi Vi đang thi triển thuật pháp, đột nhiên, một đàn lợn xuất hiện trước mặt, vui vẻ lao tới.

Nếu đang đấu pháp mà thấy một đàn lợn béo ú ụt ịt ụt ụt chạy tới chỗ mình, sẽ phản ứng thế nào?

Hàn Vi Vi ngây ra, bạch sắc băng khí cũng mất khổng chế, tiêu tan sạch.

“Pháp y của nàng ta không tề, đòn này chắc không đến nỗi lạt thủ tòi hoa đâu?”

Nắm lấy cơ hội này, Ngụy Tác vung tay phát ra Kim xà lôi thoa, cơ hồ lướt cạnh bạch quang thuần bài giáng vào mình Hàn Vi Vi.

Cũng như Ngụy Tác dự liệu, ngân sắc pháp y của Hàn Vi Vi lóe ngân quang, hóa giải tuyệt đại bộ phận uy năng của kim xà lôi tác, nhưng hơn mười tia sét tấn ra cũng vẫn khiến nàng ta tê dại.

Ngụy Tác nhanh chóng phát ra tiếng một đạo Kim xà lôi thoa giáng xuống.

“Thôi thôi! Đủ rồi!”

Nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra, Nam Cung Vũ Tinh loáng lên chặn trước mặt Hàn Vi Vi.

Ai cũng nhận ra Hàn Vi Vi thua chắc, dù Ngụy Tác tạm thời không phá được bạch quang thuẫn bài nhưng gã vẫn có thể liên tục kích phát kim xà lôi khiến nàng ta không có năng lực phản kháng, đồng thời trực tiếp vòng qua bạch quang thuẫn bài, lúc đó dù Ngụy Tác không phát ra Hỏa cầu phù, Hàn Vi Vi cũng không đỡ được.

Ngụy Tác nhún vai dừng tay, ngân sam tiểu mỹ nữ này cũng đầy quyến rũ, đánh cho nàng ta tê dại thì gã cũng không nhẫn tâm.

Nhân tích tắc dừng tay này, gã vội kéo y phục, che chắn hỏa phượng nội y lại.

Hàn Vi Vi sắc mặt nhợt nhạt, run rẩy toàn thân nhìn Ngụy Tác, nửa vì giận nửa vì tê dại.

Dáng vẻ này của tiểu mỹ nữ quyến rũ, Ngụy Tác càng bắt nhãn.

“Ta phải giết người!”

Đột nhiên, Hàn Vi Vi ré lên, ra vẻ quyết tử với Ngụy Tác. Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ đều giật mình.

“Thế nào, thua rồi không nhận hả?” Ngụy Tác cũng hơi giận. Thế này đã xong chưa.

Ngụy Tác nói ra câu này, Hàn Vi Vi nghiêng răng, mắt ầng ậng nước.

“Lần tới ta nhất định đả bại người!”

Nhợt nhạt mặt mày nhìn Ngụy Tác xong, Hàn Vi Vi quay người chạy ra ngoài dung động.

“Ta đuổi theo đã, nhờ may có chuyện gì.” Liễu Ngũ cười khở nhìn Ngụy Tác, nói với Nam Cung Vũ Tinh xong thì đuổi theo ngay.

“Còn lần sau nữa hả?” Ngụy Tác im lặng nhìn theo ngân sam tiểu mỹ nữ mông con tan biến khỏi thị tuyến rồi lắc đầu. Cả dung động chỉ còn lại gã cùng Nam Cung Vũ Tinh. “Vật này đúng là ta giết Độc giác lôi khuê trong Vạn Xà cốc lấy được.” Lấy hết dũng khí xong, gã hổ thẹn gần chết, chật vật lăm mới nói được câu đó với Nam Cung Vũ Tinh.

“Chúng ta chia đôi hai nhánh ngọc linh chi này. Người có nạp bảo nang, cứ thu Phong linh hồng và Băng tuyết đao lang lại, về Linh Nhạc thành xong sẽ chia đều, người thấy thế nào?” Nam Cung Vũ Tinh tựa hồ không nghe thấy gã nói, chỉ thốt lên một câu.

“Người tin ta đi, ta không phải là biến thái.” Ngụy Tác cho rằng nàng không tin mình, cuống lên nói: “Chi bằng ta tặng người vật này.”

“Người tin ta có được không!” Ngụy Tác chưa kịp phản ứng đã bị Nam Cung Vũ Tinh gõ lên đầu, “Tặng vật này... người còn mặc rồi chứ, đúng là đầu lợn!”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

47. Chương 47: Thạch Linh Nhũ! Thần Hải Cảnh Tứ Trọng!

Gom hết thi thể yêu thú trong Thạch Thư dung động lại, giải thích việc giết Độc giác lôi khuê cùng đàn lợn đột nhiên chạy ra, Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh trực tiếp thông qua truyền tống pháp trận quay về Linh Nhạc thành.

Chi tay Nam Cung Vũ Tinh, về căn nhà ở thành tây, Ngụy Tác vẫn còn thấy mình hôm nay đúng là tòi tệ. Tuy tặng Hỏa phượng đồ đầu cho Nam Cung Vũ Tinh rất thích hợp, nhưng vật này chỉ những tình lữ tối thân mật mới tặng nhau, với quan hệ hiện tại giữa gã và nàng mà bảo tặng vật này thì thật không ổn.

Bất quá Nam Cung Vũ Tinh đã hai lần mang lại lợi ích không nhỏ cho gã, lần này trừ Ngọc vân chi thì gã thu hoạch được Phong linh hồng và gần ba mươi con Bằng tuyết đao lang. Tuy Bằng tuyết đao lang đều bị đánh tan nát, không bán được bao nhiêu linh thạch, nhưng yêu thú tam cấp trở lên đáng tiền nhất là yêu đơn để luyện chế đơn dược. Mỗi viên yêu đơn Bằng tuyết đao lang đều giá trị năm mươi viên hạ phẩm linh thạch, cộng lại là một nghìn năm trăm viên, chia đều cùng Nam Cung Vũ Tinh thì mỗi người được bảy trăm năm mươi viên.

Lần này nàng mang lại cho gã lợi ích như thế mà gã tựa hồ không cho nàng lợi ích gì, hơn nữa nàng còn tín nhiệm gã, để hết yêu thú cho giữ, gã đâm ra hổ thẹn. Dù đem Hỏa phượng đồ đầu cho nàng thì nàng cũng không nhận, gã quyết định lần tới sẽ tặng Nam Cung Vũ Tinh hai tấm Áo quang phù rồi tính.

Áo quang phù cũng rất có tác dụng, đấu với Độc giác lôi khuê và với ngân sam tiểu mỹ nữ đều có tác dụng quyết định.

“Không ngờ tiểu mỹ nữ này lại là sư muội của Cơ Nhã? Chẳng trách giàu thế, đối phó Thạch vĩ bích tích mà ném pháp phù loạn xạ.”

Gã qua Nam Cung Vũ Tinh biết được thân phận của Hàn Vi Vi, đương nhiên biết Trần Bảo các là thể lực cơ nào tại Linh Nhạc thành, nghĩ đến cảnh tiểu mỹ nữ nước mắt lưng tròng, còn muốn gây phiền nữa thì gã lại nhức óc.

“Mỹ nữ đó tìm người có việc gì? Sao tới thế mới về?” Ngụy Tác mới về, lục bào lão đầu từ trong lọ chui ra hỏi.

“Ha ha, lão đầu, cho người xem ta lấy được thứ gì này.” Thấy lục bào lão đầu, Ngụy Tác lập tức đắc ý cười ha hả, lấy nấp bảo nang ra. Chân nguyên được dẫn vào, Ngọc vân chi lấp lánh bạch quang nổi lên trong dải sáng vàng của nấp bảo nang. Hiện tại Ngụy Tác sử dụng nấp bảo nang rất thuần thục, lúc trước gã có gì là lấy hết ra rồi chọn thứ mình cần, nhưng sử dụng mấy lần thì phát hiện cũng có thể dùng thần thức nội thị cảm ứng nấp bảo nang, muốn lấy gì thì khiến thứ đó hiện lên, chứ không cần lấy hết ra nữa. Thật ra cũng vì gã chưa được sử dụng bảo vật thể này, vốn tu sĩ có pháp bảo để trữ vật đâu thể lấy thứ gì là phải đổ sạch mọi thứ ra.

“Ngọc vân chi?” Lục bào lão đầu chỉ nhìn qua, lập tức biến sắc, “người làm cách nào lấy được nhánh Ngọc vân chi này?”

“Sao hả?” Ngụy Tác thấy lục bào lão đầu trong tích tắc trở nên nghiêm túc thì lấy làm lạ, “Ngọc vân chi này do Nam Cung Vũ Tinh truyền tin cho ta phát hiện, sinh trưởng tại một dung động, được Phong linh hồng bảo vệ, Phong linh hồng bị bọn ta giết rồi, tổng cộng có hai nhánh, bọn ta chia đôi.”

“Tổng cộng có hai nhánh?” Lục bào lão đầu càng cuống lên, dung động đó ở đâu, mau đưa ta đến xem.”

“Đưa người đến dung động? Thật ra là chuyện gì?” Ngụy Tác bắt giác sững sờ.

“Thạch linh nhũ!” Quang hoa trên mình lục bào lão đầu lấp lóe, tựa hồ tâm tình dao động kịch liệt, “ta và một vị chủ nhân vô tình phát hiện, cũng như Bằng vụ quả sinh trưởng trên hàn ngọc, nơi Ngọc vân chi sinh trưởng luôn có Thạch linh nhũ! Thạch linh nhũ là bảo vật do thiên địa linh khí ngưng tụ thành, đối với tu luyện còn có tác dụng hơn cả đơn dược luyện chế từ yêu đơn, linh khí của nó cơ hồ trong tích tắc dung hợp được với chân nguyên! Nếu người may mắn phát hiện một chút Thạch linh nhũ, chưa biết chừng sẽ nhanh chóng đột phá đến Thần hải cảnh đệ tứ trọng!”

“Cái gì, có đồ tốt thế hả!”

Nghe lục bào lão đầu giải thích, Ngụy Tác cũng chấn kinh. Nên biết hiện giờ gã tu luyện, luyện hóa linh khí hấp thu từ mỗi viên linh thạch đều tốn nhiều thời gian, dù Ngụy Tác không quản ngày đêm tu luyện, tối đa cũng chỉ luyện hóa được linh khí trong mười viên hạ phẩm linh thạch mỗi ngày. Nếu số linh khí này được luyện hóa trong tích tắc thì tốc độ tu luyện nhanh hơn không biết bao nhiêu lần!

“Đi, đưa ta đến dung động!”

Đầu óc gã hiện chỉ toàn ý nghĩ làm cách nào tu luyện để thăng tu vi, sau tích tắc chấn kinh thì cơ hồ không hề do dự thu lại Ngọc vân chi, nhét cái lọ vào ngực áo, nhanh chóng lao đi.

“Có phải bên cạnh mọi linh dược đều có đồ tốt?” Trong lúc dốc sức lao về truyền tông pháp trận, Ngụy Tác hỏi lục bào lão đầu, “Hiện tại tu đạo giới không ghi chép nhiều về phương diện này.”

“Không phải cạnh mọi linh dược đều có thiên tài địa bảo.” Lục bào lão đầu đáp: “Có những linh dược chỉ sinh trưởng ở nơi đặc biệt, ví như Bằng nham hoa sinh trưởng tại nơi cực hàn nhưng dày đặc cương phong, Xích viêm quả sinh trưởng tại nham tương hỏa địa. Có những linh dược tuy sinh trưởng trên thiên tài địa bảo nhưng cùng quá trình trưởng thành sẽ hấp thu linh khí trong đó, rất có thể lúc trưởng thành bị yêu thú hoặc tu sĩ phát hiện thì linh khí của thiên tài địa bảo đã bị hút sạch, biến thành đá sỏi thông thường. Đúng là nhiều loại linh dược thường có yêu thú bảo vệ. Chỗ Ngọc vân chi sinh trưởng hiện tại vị tất có Thạch linh nhũ, vì chưa biết chừng số lượng Thạch linh nhũ không nhiều, đã bị Ngọc vân chi hấp thu hết rồi, chúng ta đến thử vận may xem sao.”

...

“Ở đây hả?”

Hơn nửa canh giờ sau, Ngụy Tác đưa lục bào lão đầu quay lại dung động hình hồ lô trong Thạch Thư dung động, lục bào lão đầu lơ lửng trước ngực gã, quan sát thanh thạch chung nhũ từ đỉnh rủ xuống đất, lớn cỡ thân người trưởng thành.

“Ở đây.” Ngụy Tác gật đầu, gã còn nhận ra nơi Ngọc vân chi sinh trưởng, tuyệt đối không thể nhầm.

“Người dùng Thanh thủy nhận men theo chỗ Ngọc vân chi sinh trưởng từ từ hướng lên để cắt thạch chung nhũ, nhớ là phải chậm.” Lục bào lão đầu nheo mắt nhìn thanh thạch chung nhũ từ trên rủ xuống, nếu có Thạch linh nhũ thì sẽ ở phía trên Ngọc vân chi.

“Được!”

Ngụy Tác tận mắt thấy quá trình Diệp Tiêu Chính xử lý hàn ngọc, đã có kinh nghiệm, liền gật đầu, vì một tiếng, một đạo Thanh thủy nhận từ từ cắt vào vỏ thạch chung nhũ.

Thanh thủy nhận chỉ như cạo vỏ, cắt một lớp đá chưa đầy một tấc xuống, lập tức mùi thơm sực nức bay ra.

Bên trong lớp đá, giữa thạch chung nhũ tựa hồ có một trụ kết tinh lớn cỡ ngón tay như ống ngọc rỗng ruột, bị Thanh thủy nhận cắt thủng một vết nhẹ, bạch sắc vụ khí màu trắng nhũ đang chảy ra.

“Không xong! Thạch linh nhũ sắp thấm ra, cách vỏ thạch chung nhũ quá gần, người đã cắt thủng rồi! Mau lên, chảy ra là sẽ hóa thành linh khí, không thể lấy được!” Lục bào lão đầu biến sắc, không ngờ Thạch linh nhũ trong thạch chung nhũ lại gần lớp vỏ đến vậy, xem ra không bị yêu thú và tu sĩ phát hiện, không đầy một năm là Thạch linh nhũ cũng sẽ thấm ra ngoài hết.

“...!” Nhưng khiến lục bào lão đầu há hốc miệng là Ngụy Tác phản ứng còn nhanh hơn, cơ hồ cùng lúc thấy bạch sắc vụ khí chảy ra thì gã biến sắc bỏ xuống dùng miệng ngậm vào cái lỗ hút mạnh.

Bạch sắc vụ khí mang theo dịch thể màu trắng nhũ toàn bộ bị Ngụy Tác hút vào bụng.

“Chà!”

Chưa nhận ra Thạch linh nhũ có mùi vị gì, Ngụy Tác đã cảm giác được một luồng linh khí kinh đào hải lãng từ bụng tràn lên kinh mạch, như thể bạch sắc vụ khí đã biến thành sông lớn trong thể nội gã. “Xong rồi! Sắp bị nổ tung rồi!” Đột nhiên trong lòng gã dấy lên cảm giác này.

“Mau theo công pháp hành công tu luyện! Dẫn đạo chân nguyên!” Lục bào lão đầu kêu to.

Ngụy Tác rung mình như tỉnh mộng, bất chấp nền động ầm ứng, ngồi phệt xuống.

Dưới da gã xuất hiện vô số đường hằn lên, nhanh chóng tụ lại. Sau một tuần hương, tình trạng đó mới từ từ bình phục lại, thân thể gã xuất hiện ánh sáng rất mượt mà.

Chát một tiếng khê khàng, thể nội gã như có vật gì đó bị phá vỡ, há miệng phun ra một luồng trọc khí tím tím.

Trên mình gã thoảng ánh lên bốn luồng tử sắc quang hoa.

“Sau cùng cũng đột phá đến Thần hải cảnh tứ trọng!”

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác mở mắt, tỏ ra hớn hở đến điên cuồng!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

48. Chương 48: Lục Bào Lão Đầu Xuất Thủ!

Trong thể nội Ngụy Tác, chân nguyên xoay tít trong bốn cái tử sắc thần hải.

Thạch linh nhũ, vật do thiên địa linh khí ngưng kết mà tu đạo giới hiện tại không còn ghi chép gì quả thật quá kinh nhân, vốn Ngụy Tác dù không quản ngày đêm tu luyện cũng cần nhiều ngày mới có khả năng đột phá đến đệ tứ trọng, nhưng Thạch linh nhũ lập tức giúp gã mở thêm một thần hải, tấn thăng thành tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng!

Nhớ lại cam giác linh khí cuồng bạo phun ra, nhanh chóng dung hợp với chân nguyên, gã chép chép miệng, bò toài ra ghé miệng vào cái lỗ hút mạnh tiếp.

Thạch linh nhũ nhiều thêm một chút, có khi trực tiếp đột phá đến Thần hải cảnh đệ ngũ trọng cũng chưa biết chừng, tu vi cấp đó thì có những thuật pháp lợi hại sẽ thi triển được, không còn là tiểu tán tu cấp thấp nữa.

Nhưng gã cực kỳ thất vọng, trong trụ kết tinh như ống ngọc rỗng đó trống rỗng, không còn một giọt Thạch linh nhũ nào.

“Lão đầu, kết tinh này có tác dụng gì không?”

Ngụy Tác đang cực kỳ thất vọng, thậm trọng phát ra Thanh thủy nhận, cắt thêm cái trụ kết tinh một chút, trong đó toàn những viên lấp lánh như hạt muối.

“Đó chỉ là lưu ly kết tinh bình thường, không có tác dụng gì, chắc thạch chung nhũ này vốn là trụ đá, từ trên nóc động rủ xuống, bên ngoài lại phủ một tầng thạch chung nhũ, Thạch linh nhũ nằm trong lưu ly kết tinh này.” Lục bào lão đầu lắc đầu với vẻ tiếc rẻ.

“Ngọc vân chi có tác dụng gì đối với đệ thăng tu vi không?” Ngụy Tác lại lấy Ngọc vân chi như muốn nuốt chửng.

“Tu luyện tới kỳ nôn nóng.” Lục bào lão đầu cười lạnh, “cũng như yêu đơn tuy cũng hút được nhiều linh khí nhưng không thể trực tiếp luyện hóa, Ngọc vân chi đã hòa cũng như tuyết đại đa số linh dược, trong lúc trưởng thành đã ngưng tụ nhiều thành phần đặc hữu. Yêu thú tuy nuốt Ngọc vân chi vào có thể tăng cường yêu đơn, nhưng chỉ cần người nuốt Ngọc vân chi, dù trạng bị đầy mình cũng không thể ra khỏi dung động này.”

“Là ta quá nôn nóng.” Nhãn quang Ngụy Tác lóe lên, hít sâu một hơi gạt đầu, lãnh tĩnh lại.

Hiếm khi thấy Ngụy Tác nghiêm túc như vậy, lục bào lão đầu mắt ánh lên khác lạ, gã nói trước đây, lão tưởng gã chăm chỉ tu luyện vì muốn theo đuổi đại mỹ nữ Thủy Linh Nhi của tu đạo giới nhưng biến hóa của gã trong lúc này lại khiến lão đột nhiên thấy gã tu luyện, muốn đệ thăng tu vi còn vì nguyên nhân quan trọng khác nữa.

“Người cùng không nên thất vọng, cũng may vận khí của người không tệ, Thạch linh nhũ giúp người đột phá đến Thần hải cảnh đệ tứ trọng, tốc độ từ tu vi lưỡng trọng đột phá đến đệ tứ trọng như thế cũng nhanh lắm rồi. Người đã đạt đến cảnh giới này, có những thứ ta có thể cho người biết, hơn nữa đảm bảo tác dụng

không kém hơn Thạch linh nhũ!” Lục bào lão đầu nhìn gã, hơi nheo mắt nói, “chỉ là chúng ta tuy hợp tác, ta coi ngươi là chủ, có những việc cũng nên dốc lòng với nhau, nên cho ta biết, trừ Thủy Linh Nhi thì vì nguyên nhân gì mà ngươi dốc sức tu luyện.”

“Để sống sót... Không thể thì không cách nào sống sót tại Linh Nhạc thành.” Ngụy Tác cười khổ, lần đầu tiên không có vẻ cười cợt nhảu như thường thấy, “Còn nữa... ta muốn đến chỗ cha mẹ xảy ra chuyện ở ngoài Thiên khung xem sao. Ít nhất cũng phải biết vì sao họ chết...”

“Người biết họ gặp bất trắc ở ngoài Thiên khung?” Lục bào lão đầu hỏi.

“Không biết, sau này ta nghe ngóng được họ từ Linh Nhạc thành bắt ra khỏi Thiên khung. Ta đến đó quan sát một lần nhưng vì tu vi quá thấp, không thể ra ngoài Thiên khung.” Ngụy Tác thở dài nói với lục bào lão đầu, “được rồi, cần nói thì ta đã nói, ngươi nên cho ta biết những gì cần biết đi.”

“Được.” Lục bào lão đầu nhìn gã gật đầu, “ta sẽ cho ngươi biết cách luyện chế một loại đơn dược, là Bồ thiên đơn.”

“Bồ thiên đơn? Đơn dược kiểu gì? Có thể nhanh chóng khôi phục chân nguyên hay đề thăng chân nguyên tu vi?” Ngụy Tác lại sáng mắt lên như thường thấy.

“Không phải mấy đơn dược đó.” Lục bào lão đầu thoáng ngạo nghễ: “Nhưng tác dụng còn hơn nhiều! Có thể liên tục tôi luyện nhục thân, tăng cường thần hải!”

“Thế là ý gì?” Ngụy Tác hỏi.

Lục bào lão đầu đáp: “Công pháp bây giờ chia theo phẩm giai, tu thành thần hải đến trình độ nhất định thì sẽ cố định, chân nguyên trong thần hải đạt đến mức độ nhất định là sẽ mở thêm một thần hải, tu vi tiến thêm nhất giai, công pháp càng cao cấp, thần hải càng lớn, số lượng chân nguyên chứa trong đó càng nhiều, càng ngưng tụ. Nên tu sĩ tu luyện thuật pháp cao cấp, thì dù cùng đẳng cấp cũng sẽ lợi hại hơn tu sĩ tu luyện thuật pháp cấp thấp nhiều. Bồ thiên đơn liên tục tăng cường mọi thần hải của ngươi, cũng như thiên địa linh dược tăng cường nội đơn cho yêu thú, khiến tam cấp yêu thú có khả năng siêu việt thực lực tứ cấp yêu thú. Bồ thiên đơn của ta nói cho cùng là khiến công pháp rác rưởi của ngươi không ngừng tiến giai, sau cùng thậm chí có khả năng siêu việt thiên giai công pháp!”

“Đơn dược khiến cho công pháp tiến giai!” Tròng mắt Ngụy Tác co rút, “Lão đầu, ngươi xác định không đùa với ta chứ?”

“Ngươi không muốn biết thì thôi.” Lục bào lão đầu mỉm cười.

“Hả, không muốn biết thì thành thẳng dần rồi! Chỉ là đơn dược này quá biến thái nhỉ?” Ngụy Tác hiểu rõ chân nguyên công pháp cấp cao và thấp khác nhau thế nào. Trước đây lúc không đủ khả năng mua được nhiều Hồi khí tán, gã phát Thanh thủy nhận đều phải tính toán, nếu tu luyện thiên giai công pháp thì dù

51. Chương 51: Địa Hỏa Luyện Đơn.

Linh điền mấy mẫu được chia thành nhiều phần, lấp lánh nhiều loại linh quang, rõ ràng có bố trí mấy pháp trận.

Vào trong linh điền, có chỗ nóng rát người như dưới mùa hạ, có chỗ hàn khí bức nhân, kết một lớp băng dày, có chỗ bố trí thành dị thường âm ám, ẩm ướt như trong sơn động.

Bố trí như thế vì mỗi loại linh được có hoàn cảnh sinh trưởng khác nhau, chỉ sống được trong hoàn cảnh nhất định. Linh điền này có tới mười mấy hoàn cảnh, coi như không tề chút nào.

Xuyên qua linh điền, Ngụy Tác vào trong một đình viện, ở giữa còn có hoa viên nhỏ theo kiểu tứ hợp viện (kiểu kiến trúc có sân sướng được bao quanh bốn phía bởi các gian phòng - ND).

Trừ đại sảnh, một gian thư phòng và một sương phòng để nghỉ ngơi, còn một gian tĩnh thất chuyên dụng cho tu luyện, hiệu quả cách âm cực tốt, trải thảm dệt từ Ngân ti thảo mềm mại.

Tĩnh thất kê sát sườn núi, trên vách núi còn có một thạch môn.

Đẩy thạch môn nặng nề ra, đi theo đường đạo mười mấy bước, Ngụy Tác chợt thấy nhiệt khí phả vào mặt. Trong này có hai gian phòng, một gian trống trơn rộng chừng ba mươi trượng vuông, trên bốn vách đá cứng đanh còn lỗ chỗ dất vết do thuật pháp oanh kích tạo thành, là gian chuyên dụng cho tu sĩ thử uy lực thuật pháp và pháp khí, gian còn lại là nơi Ngụy Tác cần, địa hỏa lô phòng.

Địa hỏa lô phòng vuông vắn, diện tích chừng bảy, tám trượng, trừ bên trái cửa vào có một cái bàn đá, giữa gian là một thanh đồng địa hỏa lô cao chừng nửa thân người.

Bốn chân lô điêu khắc hoa văn hình vẩy, trông như thảo kỳ lân. Miệng lô tròn xoe liên tục bốc lên nhiệt khí. Bên trên nắp lô có mười tám ống lửa xanh biếc đang phun xuống, phi thường sinh động.

“Không hổ là chỗ ở giá tám mươi viên hạ phẩm linh thạch một tháng! Không biết chỗ ở thiên cấp còn thế nào nữa.”

Đứng ở địa hỏa lô phòng có thể dùng để luyện khí hoặc luyện đơn, Ngụy Tác buông tiếng than.

Có linh điền, có địa hỏa lô phòng, nếu cấm chế lợi hại hơn chút nữa thì gần như động phủ rồi.

Tu luyện ở đây không biết dễ chịu hơn ở tiểu thạch ốc tại thành tây bao nhiêu lần, bất quá Ngụy Tác không đến để hưởng thụ, đối với gã, tám mươi viên hạ phẩm linh thạch một tháng đủ khiến gã xót ruột.

Tuy vẫn là ban ngày, lục bào lão đầu còn tĩnh dưỡng trong Dưỡng quỹ quán, nhưng Ngụy Tác không ngồi rồi, cảm thán một lúc xong, gã quay lại tĩnh thất, lấy ra một viên trung phẩm linh thạch, nhắm mắt tu luyện.

Gã đã dùng nạp bảo nang mang mọi thứ trong căn tiểu thạch ốc đến đây, kể cả bốn bức tranh Thủy Linh Nhi cũng mang theo. Bất quá cả ngày gã đều chỉ tu luyện Tử Huyền chân quyết, không lấy Kim ti phù bút và nguyên liệu ra luyện chế phù lục, lục bào lão đầu cho gã biết luyện đơn tiêu hao tinh thần không kém gì luyện phù.

Trời tối hẳn, gã đưa lục bào lão đầu từ Dưỡng quỹ quán chui ra, đi vào địa hỏa lô phòng.

“Thanh thiềm địa hỏa lô, coi như tạm dùng được.” Lục bào lão đầu liếc thanh đồng sắc lô đỉnh, bĩu môi, “người phải làm quen với hỏa lực của cái lò này đã.”

Ngụy Tác gật đầu, theo lời hai đệ tử Thiên Nhất môn dặn, dồn chân nguyên vào một ống phun lửa trên nắp thanh đồng sắc lô đỉnh.

“Phụt...”

“Chà!” Ngụy Tác giật mình vì một lưỡi lửa đỏ sẫm phun ra trong tích tắc, hỏa sát khí tức chọc vào mũi tỏa khắp toàn lô phòng.

“Đó là địa hỏa từ địa tâm hỏa mạch dẫn lên?”

Gã cảm giác được nhiệt lực trong lưỡi lửa như đốt dầu đó hơn hỏa cầu sinh ra từ Hỏa cầu phù không biết bao nhiêu lần. Còn may là lưỡi lửa phun ra từ cái ống thập phần ổn định, ngưng thành một luồng bốc cháy chính giữa miệng lò.

Gã lại dồn chân nguyên vào cái ống đáng phun lửa, quang hoa tắt ngóm, ngọn lửa trong ống cũng tiêu tan.

Mười tám cái ống có thể phun ra mười tám ngọn lửa, tức là có mười tám loại nhiệt độ để khống chế.

Thấy gã đã quen với Thanh thiềm địa hỏa lô, lục bào lão đầu trầm giọng: “Ban đầu dùng năm ống là đủ, sau đó đặt đơn lô lên miệng lò.”

Ngụy Tác gật đầu, liên tục dồn năm luồng chân nguyên vào, năm ngọn lửa đỏ sậm từ miệng ống phun ra, đan nhau thành hình đóa hoa.

Gã lấy ô kim đơn lô phổ thông, cẩn thận đặt lên ngọn lửa trên miệng lò.

Bổ thiên đơn không có yêu cầu gì đặc biệt đối với đơn lô, chỉ cần chịu được hỏa lực của địa hỏa.

“Tốt, Hàn lộ căn hai khối!”

Nghe lục bào lão đầu chỉ huy, hai miếng rễ cây màu xanh nhạt, bề ngoài như thổ đậu, rõ ràng đã được chọn lựa và sơ chế kỹ càng được thả vào ô kim đơn lô.

Vào lò, hơi nước trong hai khối Hàn lộ căn bốc lên ngùn ngụt, chỉ sau nửa tuần hương đã vỡ nát, bị nung thành hai nhúm bột xanh nhạt.

“Ngân nguyệt thảo ba cọng, chuẩn bị sẵn năm đóa Thất diệp lan, được rồi! Mau lên, đồng thời cho vào!”

Ngụy Tác vung tay, ba cọng thực vật đặc biệt trắng như bạc cùng năm đóa Thất diệp lan có bảy chiếc lá, đã nở hoa tím nho nhỏ đồng thời rơi vào đơn lô.

Ba cọng Ngân nguyệt thảo và năm đóa Thất diệp lan dưới hỏa lực cực cao nhanh chóng thành tro rồi biến thành bột màu bạc và màu tím.

“Tử hư thảo mười cọng, yêu đơn Thanh giáp trùng một viên, chuẩn bị sẵn. Đợi lúc ta bảo người bỏ vào thì lập tức đập nắp lò lại.” Lục bào lão đầu tỏ ra dị thường ngưng trọng.

“Được.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, gơ tay thập phần khấn trương, mọi thứ đều không đáng gì nhưng một viên yêu đơn Thanh giáp trùng giá trị sáu mươi viên hạ phẩm linh thạch, không cần thận luyện hồng coi như đã đốt tiền.

“Còn không thả vào?” Ngụy Tác tập trung chú ý cao độ đợi một chỗ, thấy bột Thất diệp lan đều bị đốt cháy thành từng viên đen xì, thì không nén được hỏi nhanh.

“Đừng có rườm rà.” Lục bào lão đầu quát, đợi thêm gần một tuần hương, đến khi bột Ngân nguyệt thảo cũng trắng ngần thì đột nhiên quát: “Mau bỏ vào!”

Ngụy Tác như theo phản xạ có điều kiện, cho Tử hư thảo và yêu đơn Thanh giáp trùng đầu vào rồi đóng nhanh nắp lò, trong tích tắc đó chỉ thấy Tử hư thảo và yêu đơn Thanh giáp trùng vừa vào liền hóa thành hơi sương màu tím và màu vàng xanh.

Thời gian trôi đi, trong tiểu đỉnh phát ra mùi thuốc thơm khiến người ta phấn chấn.

“Thêm hai ống lửa!” Ngụy Tác cho rằng đơn dược sắp luyện thành thì lục bào lão đầu quát to.

Gã không chần chừ gì, lập tức làm theo.

Được địa hỏa phun mãnh liệt hơn, ô kim đơn lô vốn không to cơ hồ bị bao trùm trong hỏa diễm.

“Lục bực”, đột nhiên trong đơn lô vang lên tiếng như tiếng dầu sôi.

“Chuyện gì hả?” Ngụy Tác cả kinh.

“Các loại linh dược bị nung thành dược dịch, tiếp theo sẽ ngưng đơn.” Lục bào lão đầu nói nhanh, chăm chú nhìn đơn lô được hỏa điểm bao phủ.

“Mau lên, dập ba ống lửa!” Lục bào lão đầu kêu to.

“Cái gì!” Ngụy Tác vội dồn chân nguyên vào ống lửa, nhưng mới đến ống thứ hai thì trong đơn lô vang lên một tiếng nổ khá lớn.

“Tắt hết đi.” Lục bào lão đầu nghe thấy thanh âm đó, sắc mặt trở nên khó coi hơn, “viên Bỏ thiên đơn này luyện hỏng rồi.”

“Luyện hỏng rồi?” Ngụy Tác cực kỳ đau lòng tắt hết lửa, mở nắp lò nóng rãy ra, bên trong là những mảnh vỡ màu vàng xanh lấp lánh như tinh thạch.

“Ta không thể tự luyện đơn, cần nắm chuẩn thời gian nhắc nhở vốn đã rất khó, hơn nữa lâu rồi ta không luyện đơn, chưa nắm vững lắm về hỏa hậu.” Lục bào lão đầu lần này không chế nhạo Ngụy Tác, vì lần đầu tiên phối hợp, gã có thể làm không sai gì, đến lúc thành đơn mới thất bại, là đã ngoài dự liệu của lão.

“Tiếp nào!” Lãnh tĩnh nhìn Ngụy Tác đoạn lục bào lão đầu lại nói.

...

“Tiếp nào!”

Trong địa hỏa lô phòng yên tĩnh, một lúc lâu sau, giọng lục bào lão đầu lại lãnh tĩnh vang lên.

“Tiếp nào!”

...

“Sau cùng cũng thành rồi hả?”

Cùng nguyên liệu, cùng các bước, lục bào lão đầu hô liên tục ba lần tiếp nào, toàn thân Ngụy Tác đầm mồ hôi, đến khi tắt liền ba ống lửa mà đơn lô không có gì bất ngờ mà ngược lại mùi thơm nồng tỏa ra.

Ánh mắt lãnh tĩnh của lục bào lão đầu cũng thoáng hoan hỉ, thở phào ra nói, “tắt hết địa hỏa!”

Trụ lửa đỏ sậm tắt ngóm.

Mùi thơm thuần hậu từ ô kim đơn lô được mở nắp lan tỏa toàn địa hỏa lô phòng.

Ngụy Tác nhìn đơn lô, cơ hồ rơi lệ.

Trên đỉnh đơn lô ô kim sắc, một viên đơn dược màu vàng xanh, tròn xoe lấp lánh, ẩn hiện cả những tia màu bạc đang tỏa quang hoa nhàn nhạt.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

52. Chương 52: Uống Liễn Bảy Viên, Đi Chợ Đêm.

Trong tĩnh thất, trong hộp ngọc trước mặt Ngụy Tác đang ngồi trên đệm Ngân ti thảo, bảy viên Bỏ thiên đơn tỏa ánh sang và mùi thơm say người.

Liên tục hai đêm, gã được lục bào lão đầu chỉ đạo luyện chế Bỏ thiên đơn.

Mười lăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng, luyện hồng tám, thành phẩm bảy viên Bỏ thiên đơn, xác suất thành công không đầy một nửa.

Bất quá xác suất thành công này là nhờ lục bào lão đầu chỉ đạo mới đạt được, coi như lão mượn tay gã luyện đơn, hiện tại Ngụy Tác chỉ biết đại khái nên làm những gì vào lúc nào, bảo gã đơn độc luyện đơn, thì mười lăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng mà luyện chế thành công một viên Bỏ thiên đơn là khá lắm rồi.

“Chả trách đơn được đều quý giá thế, mỗi môn phái đều bảo vệ luyện đơn sư và luyện khí sư hết mức. Đó đâu phải luyện đơn, mà là đốt linh thạch.”

Ngụy Tác nghĩ đến chỉ hai đêm mà đốt trụi gần năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, thì xót ruột chết được.

Giao nạp tám mươi viên hạ phẩm linh thạch phí dụng một tháng xong, gã chỉ còn bốn trăm mấy chục viên, với tốc độ tu luyện bình thường của gã, một tháng tiêu hao ba trăm viên hạ phẩm linh thạch, số còn lại không đủ mua nội đơn Thanh giáp trùng.

“Con bà nó chứ, mặc kệ, thử công hiệu Bồ thiên đơn đã rồi hẵng tính cách kiếm thêm linh thạch.”

Với xác suất luyện phù thành công của gã, dù luyện Hỏa cầu phù đi giết yêu thú, tốc độ kiếm linh thạch cũng không chậm, khẳng định đủ linh thạch tu luyện mỗi ngày nhưng không chắc mỗi tháng đều mua được nhiều yêu đơn Thanh giáp trùng, nên gã lắc đầu, sờ túi linh thạch đã teo tóp lại. Gã mặc kệ không nghĩ gì nữa, cầm một viên Bồ thiên đơn trong hộp ngọc ra.

Cảm giác trên tay mát lạnh như viên ngọc thạch lấp lánh, trong viên đơn trong xoe có từng sợi màu bạc rất đẹp.

“Trông thì dễ coi nhưng không biết mùi vị thế nào.”

Nhìn viên đơn được lần đầu tiên luyện chế thành, Ngụy Tác thoáng hưng phấn, thè lưỡi liếm.

“Chà!” Không ngờ vị thuốc đắng ngậm khiến mắt gã trợn tròn lên, đành nuốt cả viên Bồ thiên đơn xuống bụng.

Gã lập tức nhắm mắt luyện hóa được lực, bắt đầu tu luyện.

Rất nhanh, ánh sáng lấp lánh màu vàng xanh từ da gã ánh lên, hơn nửa canh giờ sau, bốn thần hải đột nhiên tử quang đại thịnh, đồng thời tiếng chân nguyên lưu động rì rỉ như nước chảy đã rõ hơn nhiều.

“Quả thật hữu dụng!”

Gã kinh ngạc xen lẫn vui mừng mở bừng mắt, hơn nửa canh giờ này gã đã luyện hóa toàn bộ được lực của Bồ thiên đơn, không chỉ cảm thấy khí lực hơn nhiều mà ngay cả bốn tử sắc thần hải cũng lớn thêm một vòng.

Bồ thiên đơn quả nhiên là đơn được huyền diệu có thể tăng cường thần hải, khiến công pháp hạng bét tiến giai!

Công hiệu đặc biệt này đã được lực bào lão đầu nói qua, Bồ thiên đơn có thể dùng liên tục rồi luyện hóa, không có hạn chế gì nên Ngụy Tác thoáng do dự rồi không nén được, liên tiếp luyện hóa từng viên Bồ thiên đơn.

Nếu có tu sĩ nhìn thấy tình cảnh trong tĩnh thất trung, tuyệt đối sẽ chấn kinh không nói thành lời.

Từng viên nối nhau, liên tục sáu viên Bồ thiên đơn được nuốt xuống, quanh mình Ngụy Tác tử khí liêu nhiễu, tiếng chân nguyên lưu động lúc mới tu luyện như nước rỉ rỉ liên tục to dần, sau cùng biến thành tiếng dòng suối nhỏ róc rách.

Đối với tự thân Ngụy Tác, cảm giác thần hải liên tục lớn lên, chân nguyên đề thăng từng tầng thật quá dễ chịu.

Bốn tử sắc thần hải so với lúc chưa luyện hóa bảy viên Bồ thiên đơn đã khác rất xa.

Lúc gã kinh hỉ cực độ mở mắt ra, bên ngoài đã tối thui, lực bào lão đầu cũng từ Dưỡng quỷ quán chui ra, đã nhìn gã. Thấy gã mở mắt, vốn quan sát gã một lúc lâu, lão hừ một tiếng, “biết ngay ngươi không nhịn được, một hơi luyện hóa hết số Bồ thiên đơn.”

“Có thì nên sử dụng chứ.” Ngụy Tác vặn vẹo chân tay, thập phần hưng phấn, “Lão đầu, ta cảm giác thần hải khá hơn nhiều, Tử Huyền chân quyết so với trước kia khác nhau thế nào?”

“Ngươi không tự thử được hả?” Lực bào lão đầu chế nhạo.

“Có lý.” Ngụy Tác không đấu khẩu với lục bào lão đầu, nhảy vọt lên lao vào gian phòng chuyên dụng để thử thuật pháp và pháp bảo.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng tia sét Kim xà loạn vũ liên tục giáng vào vách đá cứng đanh. Thanh thủy nhận tiêu hao chân nguyên không nhiều nên Ngụy Tác thi triển Kim Xà lôi quyết, với tu vi Thần hải cảnh đệ tứ trọng gã đã tu luyện đến tầng thứ ba, lôi cầu phát ra nổ tung có thể phân tán thành hai mươi tia sét, bao trùm phạm vi hai trượng vuông.

Uy lực lôi thuật này không tệ, chỉ vào đối với công pháp cấp thấp như Tử Huyền chân quyết thì chân nguyên tổn hao quá nhiều. Bình thường phát ra mười lăm, mười sáu đạo là Ngụy Tác gần cạn chân nguyên.

Lần này gã liên tục kích phát gần ba mươi đạo Kim Xà lôi quyết mới dừng lại với vẻ không dám tin, thể nội còn chưa hoàn toàn hao tận chân nguyên.

Chân nguyên tu vi của gã hơn trước không chỉ một lần, tu sĩ bình thường tu luyện chân nguyên công pháp huyền giai trung cấp đạt tới Thần hải cảnh đệ tứ trọng cũng chỉ có thể liên tục thi triển ba mươi lần kim xà lôi cầu.

Bảy viên Bồ thiên đơn đã khiến Tử Huyền chân quyết đề thăng nhất giai!

“Lão đầu, tức là, Tử Huyền chân quyết của ta hiện tại không còn là công pháp huyền giai cấp thấp mà thành huyền giai trung cấp rồi hả?” Triệt để cảm giác rõ ràng biến hóa của thần hải, Ngụy Tác như đang nằm mơ, hồi lục bào lão đầu.

Lục bào lão đầu nhìn gã đầy thâm ý, “trong mắt người khác, Tử Huyền chân quyết của ngươi đương nhiên vẫn là công pháp rác rưởi, bất quá thực tế thì đã ngang với hòa huyền giai trung cấp công pháp.”

“Chà!” Ngụy Tác há hốc miệng, “vậy ta luyện thêm mấy chục viên đề thăng Tử Huyền chân quyết thành địa giai công pháp luôn, lúc đó tu sĩ tu luyện huyền giai cao cấp công pháp đã cho rằng là đáng đặc ý, thấy ta tu luyện Tử Huyền chân quyết tất cho rằng ta không đánh lại, chẳng phải sẽ bị ta cho một trận sao?”

“Người muốn đề thăng đến địa giai công pháp đương nhiên lợi hại hơn tu sĩ cùng cấp tu luyện huyền giai cao cấp.” Lục bào lão đầu bĩu môi, “mấy chục viên Bồ thiên đơn? Cứ mơ đi.”

Ngụy Tác tròn mắt, “Là ý gì?”

“Hiện tại bảy viên Bồ thiên đơn đã giúp Tử Huyền chân quyết đề thăng nhất giai, nhưng mỗi bậc của công pháp cách nhau mấy lần, muốn Tử Huyền chân quyết đề thăng đến huyền giai cao cấp, chí ít cũng tăng gấp đôi, là gần ba mươi viên Bồ thiên đơn. Từ huyền giai cao cấp đến địa giai cấp thấp hoàn sẽ gấp mấy lần nữa, tệ nhất cũng một trăm hai mươi khóa Bồ thiên đơn trở lên.”

Ngụy Tác lại há miệng, không nói thành lời.

...

Lại một lần nữa thấy mình nghèo mạt, Ngụy Tác ủ rũ đi về phía ức tự do tập thị ở Linh Nhạc thành bắc.

Lúc rời nhà, gã đã dồn chân nguyên vào truyền tấn ngọc phù, muốn gặp Nam Cung Vũ Tinh để hỏi vay linh thạch.

Nếu luyện thêm được ba, bốn chục viên Bồ thiên đơn, đề thăng công pháp lên huyền giai cao cấp, thực lực cũng cao hơn một mức. Thực lực tăng tiến là cơ bản của tu sĩ, lúc đó sẽ đối phó được yêu thú có đẳng cấp cao hơn, tốc độ kiếm linh thạch cũng nhanh hơn.

Ngụy Tác đã thử rồi, thần hải được tăng cường, tốc độ luyện hóa linh khí nhanh hơn một chút. Có nghĩa là tốc độ tu luyện cũng tăng lên.

Nam Cung Vũ Tinh vẫn có dư mấy trăm viên hạ phẩm linh thạch, ít nhất cũng đủ cho gã mua chút yêu đơn Thanh giáp trùng, đỡ cơn khát trước mắt.

Nhưng đợi mãi ở khối bố cáo bài lớn nhất mà không thấy Nam Cung Vũ Tinh đến, chắc rằng nàng cùng người của Thiết Sách chuẩn bị đối phó Phệ tâm trùng nên chưa về, có thể không đọc được tin tức trên

truyền tấn ngọc phù. Ngụy Tác nghiên cứu kỹ lưỡng mọi giao dịch trên công cáo bài nhưng không phát hiện cách nào thích hợp để kiếm linh thạch thật nhanh, nên gã thương lượng với lục bào lão đầu, chuẩn bị đích thân đi săn Thanh giáp trùng. Đẳng nào ở một số nơi hiện giờ vẫn có thể bắt được Thanh giáp trùng, tam cấp yêu thú đối với Ngụy Tác không khó đối phó, coi như sử dụng thuật pháp tu luyện.

Trời tối rồi, lục bào lão đầu chưa từng dạo qua tập thị trong Linh Nhạc thành nên Ngụy Tác nhét Đường quỹ quán vào ngực áo, mang theo.

Rất nhiều tán tu ban ngày tìm nguyên liệu, săn yêu thú ở ngoài Linh Nhạc thành đến tối vì ở ngoài nguy hiểm nên quay về thành, thành ra thành bắc tập thị lại đông đúc nên ban đêm còn náo nhiệt hơn nhiều.

Trừ một số cửa tiệm cố định, nhiều tu sĩ ba ngày giao dịch ở tự do thị trường ngoài thành, tối đến cũng về đây bày gian hàng ở chỗ trống. Tuy cũng phải trả chút ít linh thạch làm phí dụng, nhưng đỡ hơn số lượng các tiệm phải nộp nên giá bán của những gian hàng này thấp hơn một chút. Chỉ là hàng bán tốt xấu lẫn lộn, rất dễ bị gạt gẫm mua phải hàng giả. Ngụy Tác đưa lục bào lão đầu theo vì nhãn quang của lão thập phần cao minh, có thể giúp gã nhận ra hàng thật hay giả, mua gì cũng tiết kiệm được linh thạch.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

53. Chương 53: Lão Đầu Cuồng Mua Đồ.

Thành bắc dạ thị ồn ào, mọi cửa tiệm và gian hàng đều đông nghịt người vây quanh, chỉ ít có chừng hai nghìn tu sĩ tại tụ tập tại nơi náo nhiệt phi phàm này.

Mặc tấm áo vải bố xanh cực kỳ tầm thường không khiến ai chú ý, Ngụy Tác đi theo con đường bày đầy các gian hàng, đến quảng trường tập trung nhiều gian hàng nhất.

Trong các gian hàng không thiếu thứ gì, ví như các loại nguyên liệu luyện khí, các loại binh khí, pháp khí... trong đó có không ít đột. Ngụy Tác đã quen rồi, linh thạch cũng không còn nhiều, nhiều thứ biết rõ là không mua được nên không buồn ngó qua một lần.

Nhưng mới được nửa đường, lục bào lão đầu đã liên tục kêu lên.

“Mua! Lưu sa phù, được đấy, săn yêu thú rất hữu dụng, mau mua đi!”

“Nhị giai Phi vân phù! Chẳng phải tiểu tử ngươi không biết phi độn thuật pháp hả, mua nhanh.”

“Dã sinh băng thứ lê, tốt quá, cho Hàn băng nha ăn mấy quả là sẽ đột phá nhất giai, mua nhanh mua nhanh...”

“Hắc vân thiết! Nguyên liệu luyện chế pháp thuẫn cả địa hỏa cũng không nung chảy được, không gờ tiểu tử kia trông còn đang ghét hơn ngươi mà lại có nguyên liệu cỡ này! Mua nhanh đi chứ.”

“...”

Cũng may lục bào lão đầu trong Đường quỹ quán biết cách truyền âm, thanh âm trực tiếp vang trong tai Ngụy Tác, bằng không mọi gian hàng nhất định sẽ hỗn hởi vây lấy tiểu tử cái gì cũng muốn mua này.

“Chà!” Ngụy Tác không nén được nữa, “Lão đầu, ngươi bảo mua Lưu sa phù và Phi vân phù thì ta còn chấp nhận được, hai thứ đó ta có thể sử dụng, nhưng Dã sinh băng thứ lê và Hắc vân thiết thì ngươi nói đi, có tác dụng gì với ta. Ta mua Dã sinh băng thứ lê xong lại đi bắt một con Hàn băng nha để ngươi cho ăn hả? Hắc vân thiết cả địa hỏa cũng không luyện hóa được, ta mua về làm gì, làm gói đầu chắc? Ngươi muốn mua cả cái tập thị này, ta sao đủ linh thạch hả? Ta còn đang lo không kiếm đâu ra linh thạch để luyện Bổ thiên đơn.”

“Khụ khụ...” Lục bào lão đầu tỏ vẻ hơi ngượng ngùng, “trước đây ta thích đi dạo tập thị kiểu này mua đồ, lần này ở trong Đường quỹ quán quá lâu, mấy vạn năm không mua gì, thực ngứa ngáy trong lòng. Bất quá tiếp theo ta sẽ chú ý, thứ vô dụng sẽ không mua nữa, được chăng?”

“Thôi vậy”, thấy lục bào lão đầu chịu nhún, Ngụy Tác sinh lòng trắc ẩn, “người thích mua đồ như thế, lần sau ta đi mua gì sẽ mang người theo, ta sẽ cố kiếm nhiều tinh thạch để người được một lần mua thỏa thích. Bất quá hiện tại ta đang hơi túng, người giúp ta chọn mấy thứ hữu dụng mà không đắt.”

Ngụy Tác cúi đầu nói nhỏ, người khác nhìn vào chỉ thấy gã đang tự nói một mình, tán tu đẳng cấp như gã không khiến ai chú ý. Vừa hay lúc đó có hai tán tu khá sung túc đi qua, nghe thấy thì nhìn nhau, tỏ vẻ cực kỳ đồng tình, “đáng thương thật, thiếu linh thạch đến mức đầu óc có vấn đề, lại một mình lăm bằm, ảo tưởng sau này kiếm nhiều linh thạch để mua thỏa thích.”

“Là y.” Đúng lúc đó, mục quang Ngụy Tác đột nhiên lạnh lại.

“Ai hả?” Lục bào lão đầu cảm giác được tâm tình gã đang biến hóa.

“Một tên Chu thiên cảnh nhất trọng huênh hoang, hôm trước đã cướp địa hỏa lô phòng của ta, không vì vẫn còn một gian thì hiện giờ chúng ta không có địa hỏa lô phòng để dùng nữa, là tên mặc hồng sắc pháp y ở đằng kia.”

Ngụy Tác nhìn thấy hồng y trung niên tu sĩ mặt mày cau có, từng gặp ở phách mại hội trường sau đó lại tranh mất địa hỏa lô phòng của gã.

“Lão đầu, y đang mua gì?” Lặng lẽ đến gần, Ngụy Tác thấy hồng y trung niên tu sĩ đó đang mua hỏa hồng tinh sa trong tay một tu sĩ, cùng một viên khoáng thạch lớn cỡ nắm tay màu đen ngòm, bên trong khảm một viên ngân sắc tinh thạch cỡ hạt gạo.

“Là Hỏa vân tinh, có thể nâng cao nhiệt lực của hỏa diễm. Khối đó là Hoàng nha đồng khoáng thạch, Hoàng nha đồng dễ dung hợp với các loại tinh kim, thường được dùng để gia tăng độ dẻo cho phi kiếm, thai thể của pháp bảo nào nặng thì không cần độ dẻo cao lắm.” Lục bào lão đầu cười lạnh, “Nhiệt lực của Thanh thiềm địa hỏa lô không đủ, phải dùng cả Hỏa vân tinh, cộng thêm Hoàng nha đồng, xem ra y luyện chế phi kiếm.”

“Chắc y là kiếm tu, trước đây y định mua cả Ngân cương tinh. Xem ra sau này gặp y phải cẩn thận mới được.” Ngụy Tác gật đầu, gã hiểu rõ uy lực của phi kiếm.

Cũng lúc đó, hình như cảm nhận được ánh mắt chứa địch ý của Ngụy Tác, hồng y trung niên tu sĩ đang nhận Hỏa vân tinh và Hoàng nha đồng khoáng đột nhiên xoay người lại, mục quang âm trầm nhìn về phía gã.

Ngụy Tác thâm kinh hãi, lập tức ra vẻ thản nhiên, cùng mấy tu sĩ đi sang hai gian hàng khác cạnh đó.

Hồng y trung niên tu sĩ tựa hồ tịnh không nhận ra gã, chỉ hơi liếc qua đầy hung hãn rồi đi vào một con ngõ.

Ngụy Tác không muốn trêu vào kẻ có thể là kiếm tu đó, đợi khi y khuất bóng trong ngõ rồi mới ngẩng lên.

“Người tưởng ta là đồ ngốc hả, đồ nát bét thế này mà đòi ba trăm viên hạ phẩm linh thạch, còn bảo là mảnh vỡ pháp bảo thần bí. Muốn chết hả?”

“Người không cần thì thôi, hà tất nặng lời như thế? Tưởng ta dễ bắt nạt lắm hả?”

Tiếng tranh cãi kịch liệt vang lên từ một gian hàng cách đó không xa.

“Mảnh vỡ pháp bảo?”

Nghe thấy mấy tiếng này, Ngụy Tác cả kinh, đi nhanh đến gian hàng đó. Pháp bảo là thứ mỗi tu sĩ đều mơ có, gã lại tận mắt thấy uy lực mảnh vỡ pháp bảo của Nam Cung Vũ Tinh, tuy mỗi ngày chỉ có thể kích phát một lần nhưng vẫn giữ được một phần uy năng của pháp bảo, vượt xa bán linh khí pháp bảo phồng chế của Lâm Đạo Nhất.

Chủ hàng là một trung niên tu sĩ mặt vuông, chừng hơn bốn mươi tuổi, mặc áo da, làn da ngăm ngăm, chân tay thô kệch, còn tranh cãi với y là một lam y tu sĩ gầy nhom như cây sào trúc, mặt mũi hơi vàng vọt, chừng hai bảy, hai tám tuổi.

Ngụy Tác theo phản xạ có điều kiện dùng Vọng khí thuật, phát hiện hai tu sĩ này đều có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng, có điều thần hải quang hoa không sáng lắm, nhiều khả năng tu luyện huyền giai đề cấp

công pháp. Pháp y cả hai mặc cũng gần như nhau, tấm áo da của chủ hàng làm từ da Hắc thủy ly, pháp y của tu sĩ gây nhom làm từ Lam ti trúc, đẳng cấp phòng ngự tương đương với nhất giai phòng hộ pháp phù.

Lam y tu sĩ mất đầy sát khí nhìn chủ hàng, đối phương không chịu lép, trừng mắt nhìn lại, tay y còn cầm một mảnh màu xám trông như nửa con dao.

“Bất nạt người? Nếu là tu sĩ khác, không có kiến thức, chẳng phải bị người lừa mất mấy trăm viên linh thạch rồi hả?” Tu sĩ cao gầy lạnh giọng.

“Mua bán là một bên đánh, một bên đồng ý chịu đòn. Người có dám phủ nhận đây không phải là mảnh vỡ pháp bảo?” Chủ hàng cười lạnh, xòe tay lấy ra một mảnh hồng sắc ngọc bội, đáng vẻ không cần nói.

“Hỏa long bội!”

Mấy tu sĩ đứng quanh đều hít một hơi lạnh. Chủ hàng vừa lấy ra một món pháp bảo phỏng chế nổi danh của Quy Nhất môn. Hỏa long bội cùng cấp với Hỏa phượng đồ đầu của Ngụy Tác, thuộc nhóm bán linh khí, chỉ có điều một là pháp bảo tấn công, một phòng. Chủ hàng lấy ra vật này với hàm ý rất rõ, muốn tu sĩ cao gầy biết điều một chút.

“Thế nào, người tưởng có pháp bảo thì ta sợ chắc?” Mắt tu sĩ cao gầy lóe hàn quang, vung tay lấy ra hai vật, một tấm tiểu thuẫn hình tròn lạnh băng, và một tấm phù lục đầy bạch sắc cốt phiến, cả hai đều có phù văn khô lâu đầu ban.

“Bạch cốt pháp thuẫn, Cốt tiễn phù! Là đệ tử Bạch Khô tán nhân!”

Tu sĩ đứng quanh lại ồ lên. Hai vật tu sĩ cao gầy lấy ra đều là chiêu bài của tán tu Bạch Khô tán nhân nổi danh luyện khí, Bạch Khô tán nhân là cao thủ nổi danh ở gần Lạc Nguyệt thành, nhiều năm trước đã tu luyện đến Chu thiên cảnh ngũ trọng. Cốt tiễn phù là hàng lão bán ra, uy lực tương đương với nhị giai pháp phù, uy lực phòng ngự của Bạch cốt pháp thuẫn cũng ngang với nhị giai phòng ngự pháp phù nhưng có thể liên tục sử dụng, vật này chỉ đệ tử của Bạch Khô tán nhân mới có.

“Thế nào, đem Bạch Khô tán nhân ra dọa ta? Vô danh như ta, Bạch Khô tán nhân dù muốn đối phó cũng không tìm được.” Thân phận của tu sĩ cao gầy đã bộc lộ, nhưng chủ hàng không hề e dè, lạnh giọng: “Người muốn ngang ngược thì mời về Lạc Nguyệt thành mà ngang ngược.”

“Muốn giết người mà phải cần sư tôn của ta? Người có dám theo ta xuất thành đấu pháp?” Tu sĩ cao gầy chột nổi giận.

“Người muốn chết thì ta thành toàn.” Chủ hàng cũng lộ rõ sát khí, xung đột xem ra không thể tránh khỏi. Nhưng đột nhiên có giọng nói chen vào, “Các vị, hòa khí sinh tài, tu vi hai vị đều đã là Thần hải cảnh đệ ngũ trọng, đột phá đến Chu thiên cảnh không còn lâu nữa, hà tất vì một chút tức giận mà xung đột, dù thắng thì cũng khó lòng tránh khỏi tổn hao pháp khí. Hai vị đều là cao nhân, vì mảnh vỡ pháp bảo này mà dẫn đến tranh cãi thì chi bằng để tại hạ xem qua, tại hạ có sở thích thu gom mảnh vỡ pháp bảo từ thời thượng cổ như thế này, nếu thích hợp thì để tại hạ mua luôn, hai vị hóa can qua thành ngọc bạch, được chăng?”

“Các hạ muốn xem mảnh vỡ pháp bảo này?” Chủ hàng hơi kinh ngạc ngoái lại, người nói là một tu sĩ trẻ tuổi mặc áo xanh thông thường. Vốn y cũng có chỗ e dè Bạch Khô tán nhân, giờ có người đứng ra dàn hòa thì thật không còn gì bằng.

Tu sĩ cao gầy hừ một tiếng, kèm thêm một câu trút giận, “mảnh vỡ pháp bảo kiểu này quá cổ xưa, tuy có vẻ còn giữ được một phần uy năng, nhưng không ai biết cách sử dụng, có khác gì ngói nát gạch vỡ thông thường đâu.”

“Người...” Chủ hàng toan nổi giận, nhưng thanh y tu sĩ lại mỉm cười, cầm lấy mảnh vỡ pháp bảo, “không hề gì, tại hạ thích thu gom đồ cổ.”

Thấy thanh y tu sĩ không nghe lời khuyên, người ta lại có ý tốt dàn hòa, tu sĩ cao gầy không tiện nói gì nữa, thậm chí thậm thấy cảm tạ, khẽ gật đầu với thanh niên rồi hung hãn nhìn chủ hàng, đoạn bước đi.

“Mảnh vỡ kiểu này tại hạ chưa từng thấy, chi bằng các hạ bán rẻ cho tại hạ??” Thanh y tu sĩ thoáng nhìn rồi mỉm cười với chủ hàng.

Tu sĩ áo xanh này trông khá mi thanh mục tú, tất nhiên là Ngụy Tác. Nghe gã nói vậy, chủ hàng quay về phía tu sĩ cao gầy nhỏ nước bọt, bảo ta ghét nhất hạng cây thể hiếp người như ngươi nhưng lại không có mấy tí bản lĩnh, rồi nói to với Ngụy Tác, “bán cho hạng người đó phải ba trăm viên hạ phẩm linh thạch, bất quá cho người như huynh đệ chỉ cần ba viên hạ phẩm linh thạch là được.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

54. Chương 54: Ngụy Cơ Trong Ngõ Tối.

“Ba viên hạ phẩm linh thạch! Con bà nó chứ!”

Trong một góc đường khá yên tĩnh ở thành bắc tập thị, lục bào lão đầu trong Dưỡng quỹ quán cũng hơi điên cuồng, dùng cả câu Ngụy Tác quen nói.

“Lão đầu, thật ra đây là vật gì.” Cầm mảnh vỡ pháp bảo phát ra ánh sáng màu xám cùng khí tức khiến mình không dễ chịu, Ngụy Tác cũng thấy hưng phấn kích thích.

Lục bào lão đầu vừa thấy vật này đã như phát cuồng bảo gã có thể không mua gì nhưng nếu không mua vật này thì sẽ hối hận nửa đời. Lục bào lão đầu đã sống mấy vạn năm, gã không lo về cách dùng mảnh vỡ pháp bảo hiện không còn ai biết sử dụng này, chỉ là muốn biết xem vật khiến lão đầu thích mua đồ này hưng phấn như thế là vì sao.

“Âm mị nhận! Đây là mảnh vỡ của Âm mị nhận, Âm mị nhận là linh giai thượng phẩm pháp bảo, ta vừa xem qua, vật này còn giữ lại quá nửa uy năng của Âm mị nhận!” Lục bào lão đầu hỗn hển nói.

“Linh giai pháp bảo? Linh khí thật sự, còn là thượng phẩm?” Nghe lục bào lão đầu nói thế, Ngụy Tác cũng há hốc miệng không nói thành lời.

Thượng phẩm linh khí, nếu còn quá nửa uy năng thì uy lực chẳng phải yếu tương đương với linh giai hạ phẩm pháp bảo sao? Uy lực hơn pháp bảo phổ thông chế của Lâm Đạo Nhất không chỉ hai lần.

“Thật ra là pháp bảo kiểu gì, sử dụng thế nào?” Ngụy Tác mất một lúc mới định thần lại được, lòng tay ướt mồ hôi nắm mảnh vỡ pháp bảo màu xám trông như nửa con dao, hỏi nhanh.

“Đợi đã, để ta xem mức độ phá tổn và uy năng còn lại của mảnh vỡ pháp bảo này thế nào đã.”

Giọng lục bào lão đầu vang trong tai gã, một đạo lục quang mờ mờ từ Dưỡng quỹ quán bay ra, meo theo áo gã, theo cánh tay quần lấy mảnh vỡ pháp bảo.

Mảnh vỡ pháp bảo này không hiểu do tinh kim nào luyện chế thành, bề mặt điêu khắc phù văn còn nhỏ hơn tơ nhện nhiều lần, đặt tay vào thấy lạnh băng, lục quang lưu động mấy lần giữa phù văn rồi thu về Dưỡng quỹ quán.

“Một tin tốt và một tin xấu, ngươi thích nghe tin nào??” Lục bào lão đầu lại nói.

Ngụy Tác đã hơi nóng lòng, nghiêng răng nghiêng lợi bảo: “Con bà nó chứ, nghe cùng lúc!”

Lục bào lão đầu tắt tiếng, nhưng rồi nói ngay: “Tin tốt là quá nửa pháp trận trong pháp bảo không tổn hại, uy lực đích xác tương đương với linh giai hạ phẩm pháp bảo thật sự, ngang ngửa tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng toàn lực phát động thuật pháp. Tin xấu là vì một số pháp trận đã hỏng, thi triển pháp bảo này tiêu hao nhiều chân nguyên, với chân nguyên tu vi của ngươi tối đa chỉ phát động được hai lần là cạn. Thái thể của pháp bảo này đôi chỗ bị nứt, nếu va chạm với pháp bảo hoặc thuật pháp lợi hại thì sẽ tổn hại hơn, nhẹ cũng giảm uy năng, nghiêm trọng hơn thì hỏng hẳn, không thể sử dụng được nữa. Có cơ hội nên tu bổ đã rồi tính.”

“Tu bổ, bằng cách nào?” Ngụy Tác đang hơn hớn, hỏi lại một câu.

Hiện tại gã thiếu thuật pháp và pháp khí có lực công kích mạnh mẽ, pháp bảo tương đương với linh khí chân chính thì chỉ cần phát động một hai lần cũng đủ khiến gã vui mừng, hơn nữa sau này tu vi cao lên, sẽ sử dụng thêm được nhiều lần. Nếu dễ phá tổn, không thể va chạm với đối thủ thì dùng để xuất kỳ bất ý đánh lén. Vật ở đẳng cấp này đâu có dễ tu bổ.

Quả nhiên, không ngoài ý liệu của gã, lục bào lão đầu đáp: “Ta biết cách tu bổ, bất quá cho người biết cũng vô dụng, không có tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng cùng một môn chân hỏa thuật pháp lợi hại thì không thể tu bổ.”

Ngụy Tác nhìn mảnh vỡ pháp bảo rực ánh xám trong tay: “Thật ra pháp bảo này thuộc loại nào?”

Lục bào lão đầu đáp: “Vật này do một trưởng lão của Âm Nguyên tông trước đây luyện chế, Âm Nguyên tông chuyên tu luyện âm khí pháp quyết cùng luyện chế âm lệ pháp bảo. Âm mị đao này là do xương Thiết cốt giao dung hợp với mấy loại tinh kim, đã hút vô số hồn phách cùng âm khí của yêu thú, thi triển lúc nó còn lạnh lẽo không chỉ phát ra một đạo ô quang uy lực kinh nhân, thậm chí còn xuất hiện mấy chục hắc sắc âm phong khô lâu đầu uy lực cực cao, âm phong rần rạt, cát bay đá chạy, quỷ khóc sói gào!”

Ngụy Tác nuốt nước bọt ừng ực, gã mặc kệ pháp bảo này do ai luyện chế, âm hay không âm, chỉ cần đủ thực dụng, đủ uy lực, càng âm càng tốt.

“Lão đầu, chúng ta nên mua những thứ cần thiết thật nhanh, về nhà người dạy ta cách sử dụng mảnh vỡ pháp bảo này nhé? Âm mị nhận có uy lực của linh khí, vậy thì giết tứ giai yêu thú như Độc giác lôi khuê không thành vấn đề, ta sẽ bỏ linh thạch mua tin tức ở đâu có tứ giai yêu thú.”

Lục bào lão đầu kháng nghị: “Giúp người chỉ phải bỏ có viên hạ phẩm linh thạch mua được thứ đáng giá không dưới nghìn viên, người phải để ta đi xem một lúc nữa, biết đâu phát hiện được thứ gì hay ho không kém.”

Ngụy Tác nghĩ cũng đúng, nhanh chóng thu lại mảnh vỡ pháp bảo, chuẩn bị đến chỗ có nhiều gian hàng.

“Phệ tâm trùng... Thiết Sách...”

Nhưng lúc rời khỏi góc đường vắng vẻ, trong một ngõ nhỏ không người ở bên kia đường, có một trung niên tu sĩ mặc áo vàng, hàm râu để dài, đầu đội ngọc quan, trông cực kỳ nho nhã đang dùng giọng nói cực khẽ dặn dò một hồi sam tu sĩ. Tuy không nghe rõ hoàng sam trung niên tu sĩ nói gì nhưng thỉnh thoảng có vài chữ vẫn lọt vào tai Ngụy Tác khiến gã ngừng ra đường bước.

Cơ hồ cùng lúc gã nhìn rõ diện mạo hai tu sĩ trong ngõ thì hoàng sam trung niên tu sĩ đã dặn dò xong, đi ra theo đầu kia con ngõ.

“Lão đầu, hình như y nói đến chuyện có liên quan đến Phệ tâm trùng và Thiết Sách. Ta thấy y lén lút lút thế nào ấy, bám theo xem có chuyện gì đã.” Ngụy Tác khẽ nói với đối lục bào lão đầu rồi không đợi lão trả lời, lập tức bám theo.

“Người lo lắng Nam Cung Vũ Tinh có chuyện gì hử. Được thôi, bám theo thì bám theo.” Lục bào lão đầu khẽ lầm bầm.

Nhìn qua ngõ, thấy hoàng sam trung niên tu sĩ và hồi sam tu sĩ ra khỏi ngõ ở đầu kia thì chia tay như không hề quen nhau.

Lén dùng Vọng khí thuật pháp nhìn hai người, Ngụy Tác tức thì biến sắc. Hồi y tu sĩ không rõ mặt hiện rõ sáu luồng sáng vàng rực ở thần hải, là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng. Còn hoàng sam trung niên tu sĩ được một tầng khí diễm sáng rực bao phủ, Vọng khí thuật pháp không có tác dụng!

Ngụy Tác hiện đã đạt tới tu vi Thần hải cảnh đệ tứ trọng, Vọng khí thuật có thể nhìn được tu sĩ Chu thiên cảnh mà vô dụng với y chứng tỏ ít nhất trung niên tu sĩ này cũng đạt mức Chu thiên cảnh lưỡng trọng!

Trong lòng gã lạnh buốt, hơi sững lại trong tích tắc, hồi sam tu sĩ đã rời thành bắc tập thị, còn hoàng sam trung niên tu sĩ như thể đang đi dạo, thong thả đi vào một ngõ khác. Ngụy Tác dụng tâm quan sát phát hiện một đạo nhân tóc dài mặc tử sắc đạo bào vội đi theo.

Dùng Vọng khí thuật nhìn lão đạo chừng hơn năm mươi tuổi, tử sắc đạo bào có hình long hổ, Ngụy Tác chợt giật mình. Lão đạo này cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng!

Sáu thần hải trên mình lão đều màu tím, dùng Vọng khí thuật nhìn vào thấy quang hoa sôi trào, tu luyện ít nhất cũng là huyền giai cao cấp chân nguyên công pháp.

Liên tục thấy ba tu sĩ Chu thiên cảnh bình thường hiếm gặp, hơn nữa đều tỏ ra thần thần bí bí, càng khiến Ngụy Tác thấy việc này có vấn đề.

Không hề do dự, gã không nhìn hai người đó nữa mà cúi đầu, đi về ngõ mà hoàng sam trung niên tu sĩ đi vào.

Đến gần đầu ngõ, Ngụy Tác liếc nhanh vào trong thì kinh ngạc nhận ra, hoàng sam trung niên tu sĩ và lão đạo vào theo, tựa hồ đi nhanh ở trong đó, nhìn vào con ngõ âm u nào thấy bóng ai.

Gã hơi kinh ngạc vào theo, đến chỗ rẽ thấy hai ngã đều không một bóng người. Lúc mắt gã còn đảo lung tung, do dự có nên đi ra không thì đột nhiên một giọng nói lạnh tanh cất lên bên tai, “Thế nào, theo đuôi ta hả?”

Một bóng người từ bóng tối phía trước bước ra nhìn Ngụy Tác, chính thị hoàng sam trung niên tu sĩ ít nhất cũng có tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng!

Tu sĩ nở nụ cười thản nhiên này trông vẫn thập phần nho nhã, nhưng lọt vào mắt Ngụy Tác thì lòng gã lạnh buốt, lưng bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Đồng thời sau lưng Ngụy Tác cũng có tiếng bước chân thật nhẹ, lão đạo mặc tử sắc đạo bào không biết từ nơi nào đi ra, đứng ở cửa ngõ phía sau gã, một tiền một hậu kẹp gã lại.

Không hề ngần ngại, Ngụy Tác lập tức tỏ vẻ cực kỳ kinh ngạc, quay lại nói với lão đạo: “Tại hạ có một mảnh võ pháp bảo rất được, ban nãy thấy vị đạo huynh này là người hiểu biết, nên muốn hỏi xem vị đạo huynh này có cần không. Chỉ là tại hạ mới thấy đạo huynh đi trước mặt, còn theo đuôi gì đó thì tại hạ không hiểu.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

55. Chương 55: Liều Thôi.

“Mảnh võ pháp bảo? Lấy ra xem nào.” Tử bào lão đạo mặt mũi lạnh tanh đi tới mấy bước, lạnh giọng bảo Ngụy Tác.

Ngụy Tác móc ra một vật, là mảnh Âm mị nhận.

“Cút!”

Chỉ liếc qua, tử bào lão đạo mắt lóe hàn quang, thốt lên một chữ cực kỳ giản đơn, sáu dải quang hoa rực lên, uy áp phun trào.

Ngụy Tác vội vàng ôm đầu chạy đi, không dám quay lại.

“Hoàng sam tu sĩ phi thường cẩn thận. Dáng vẻ bán hàng của người giả rất giống, bằng không với tu vi của chúng, chưa biết chừng xuất thủ giết người xong mà người Thiên Nhất môn không đến kịp. Sau này không nên mạo hiểm bám theo tu sĩ có thực lực hơn mình quá xa.” Đến lúc ra khỏi ngõ, chung quanh có đông tu sĩ rồi, giọng lục bào lão đầu mới vang lên, xem ra cũng vẫn chưa hết sợ.

“Con bà nó chứ, may mà trước kia ta thường làm việc bán chác kiểu này.” Ngụy Tác cũng lau mồ hôi lạnh, tình hình vừa rồi thật quá nguy hiểm, nếu hai kẻ đó muốn giết gã diệt khẩu, dù toán lục bào lão đầu cho biết cách sử dụng Âm mị nhận, gã cũng chưa chắc thoát thân được khi bị hai tu sĩ Chu thiên cảnh giáp kích.

“Tiểu tử này lén lút lút lút, thập phần khả nghi.”

“Y chỉ là tiểu tán tu cấp thấp, không phải giả bộ, lại định bán một mảnh võ pháp bảo không thể sử dụng, hừ! Nếu giết y ở đây, vạn nhất kinh động người Thiên Nhất môn thì phiền hà.”

Lục bào lão đầu đột nhiên nói vậy trong tai gã.

Ngụy Tác ngẩn người, “Lão đầu đang nói gì hả?”

“Hôm nay hung hiểm quá, dù sao cũng phải xem hai tên đó nói gì. Ta chấp nhận tổn hao nguyên khí, thần thức ngoại du một lần, người đừng đi xa, bằng không ta không cảm tri được chúng nói gì.” Lục bào lão đầu nói nhanh.

Ngụy Tác tức thì phấn chấn tinh thần, mắt ánh lên cảm động, trước kia hỏi lục bào lão đầu vì sao muốn uống máu Hỏa hạt, y nghe lão nói là chỉ khi nguyên khí sung mãn đến mức độ nhất định, khí linh như lục bào lão đầu mới có thể thần du khỏi thai thể pháp bảo ở cự ly nhất định, hiện tại trận phá Dương quỹ quán pháp tổn, dù có máu Hỏa hạt bổ sung, nguyên khí của lục bào lão đầu mỗi ngày đều tiêu tan, không ngờ lão lại liều mạng vì gã trong lúc này.

“Người của Thiết Sách đã dốc hết ra, trực tiếp đến Thanh Phong lãng, chắc sáng mai sẽ động thủ.”

“Vạn nhất thất thủ, chúng ta không còn đất chôn, có chắc trăm phần trăm không?”

“Nếu không nắm chắc, chúng ta làm cách nào mà xuất thủ? Yên tâm đi, toán nhân vật lợi hại của Thiết Sách nhận ủy thác đến Thất Tinh thành, sớm nhất hai ngày nữa cũng mới về kịp, tin tức này thập phần xác định, trong đàn Phệ tâm trùng, đích xác có một con đã tiến giai đến trưởng lão cấp.”

“Tin tức xác định, thì không có vấn đề gì.”

“Còn một điểm nữa, có một tu sĩ trong đó nhất định phải bắt sống, sẽ trả thêm cho người năm trăm viên hạ phẩm linh thạch. Ta sẽ chỉ người cho người, đừng hạ độc thủ là được.”

“Lúc nào gặp mặt?”

“Mặt trời mọc ngày mai gặp nhau, ở đó có không ít cao giai yêu thú hoạt động vào ban đêm, bọn chúng cũng không lựa chọn hoạt động vào ban đêm.”

“Được!”

Hoàng sam trung niên tu sĩ và tử bào lão đạo nói xong, mỗi người đi theo một đầu ngõ. Ngụy Tác đứng trước một gian hàng, toàn thân đầm mồ hôi lạnh.

Tuy chỉ mấy câu nhưng gã đã nghe ra đại khái.

Mấy hôm nay người của Thiết Sách đều chuẩn bị vây giết ngũ giai Phệ tâm trùng, chỉ riêng ngũ giai yêu đơn đã giá trị năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, Phệ tâm trùng khác hẳn ngũ giai yêu thú phổ thông, trên

Lúc chia tay Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi, Ngụy Tác lại ôm Diệp Cố Vi đã đỏ mặt, bất quá lần này gã không thấy mình vô lương. Gã ngay cả nữ hài tử còn chưa ôm ai được hai lần, lần này không may xong đời thì kiếp này thật xui tận mạng.

“Biết thế tối qua đến Liễu hạ hạ mới phải.”

Lúc linh quang trong truyền tống pháp trận xuất hiện tại Thanh Phong lăng, Ngụy Tác không nhận được, gào lên trong lòng.

Cảnh tượng trước mắt quả thật là chốn cùng sơn ác thủy, hung thần ác sát. Truyền tống pháp trận ở những nơi khác chỉ ít còn có công trình gì đó, nơi này mới bước ra đã thấy khí tức hung hiểm xộc đến. Truyền tống pháp trận cách Thanh Phong lăng không xa lại được bố trí trong khe ở lòng núi, bên ngoài còn bày pháp trận che mắt. Phải làm vậy vì gần đây không chỉ số lượng yêu thú nhiều mà có khả năng có cả cao giai yêu thú ghé qua, không che giấu không được. Trấn thủ pháp trận cũng là một đệ tử Thiên Nhất môn tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng, đệ tử còn cầm sẵn mấy viên linh thạch, trông đầy cảnh giác, tựa hồ thấy không ổn là sẽ thông qua pháp trận bỏ chạy.

...

Thanh Phong lăng giống như một ngôi mộ khổng lồ, đá núi và mặt đất xám xịt, cây cối cong queo kỳ hình quái trạng, quỷ khí trầm trầm, mé nam còn có một đầm lầy lớn, trên mặt nổi đầy cành cây và xương đã thối rữa. Không làm sao liên tưởng được nơi này với một chốn phong thủy bảo địa.

Bóng Ngụy Tác vừa khuất khỏi sơn đạo dẫn vào Thanh Phong lăng, bảy tám danh tu sĩ đột nhiên từ bụng núi có bố trí truyền tống pháp trận đi ra, dẫn đầu lại là hoàng sam trung niên tu sĩ cùng tử bào lão đạo.

“Theo tướng mạo mà đệ tử Thiên Nhất môn miêu tả, kẻ để lộ tin tức của chúng ta là tiểu tử đã gặp ở thành bắc tập thị!”

Mấy thân ảnh vụt từ bụng núi đi ra, hoàng sam trung niên tu sĩ đã cực kỳ lạnh lùng nói với bọn tử bào lão đạo, “Hiện tại đánh làm cho rối ráo! Tiểu tử đó không thể nào gặp được người của Thiết Sách ngay, Tử Tiêu đạo huynh, ta và Lưu đạo hữu chỉ ra đi bắt tiểu tử đó!”

“Văn đạo hữu, các vị giả thành người của Thiết Sách, bảo là Thiết Sách vây giết một yêu thú lợi hại, ở đây, phong tỏa nơi này, trừ chúng ta ra không cho ai vào!”

...

Thình không ngoài xa đã hơi tang tảng sáng, mé nam Thanh Phong lăng tựa hồ là một vùng man hoang hoang dã mênh mông, nhưng trong đó lại có một màn sáng màu trắng trong suốt nổi lên với thiên địa, căn bản không thấy tận đầu, hình thành giới hạn giữa man hoang hoang ở bên ngoài và Thanh Phong lăng.

Trong Thanh Phong âm u quỷ khí vẫn còn u ám, Ngụy Tác lúc này đang mặt mũi nhăn nhó đi bên cạnh đầm nước.

Tình huống cực kỳ tệ hại.

Chưa từng đến Thanh Phong lăng, lại không có địa đồ, nên vào đây rồi gã cứ đi lung tung, đến nỗi lạc đường, hơn nửa canh giờ trôi qua mà gã căn bản không gặp bất kỳ người nào của Thiết Sách.

Trong hơn nửa canh giờ này, gã ít nhất đã năm, sáu lần dồn chân nguyên vào truyền tấn ngọc phù, nhưng trừ tấm được gã dồn chân nguyên vào sáng lên thì mấy tấm còn lại trên mình vẫn im lìm.

Tức là gã chưa đạt đến cự ly cách Nam Cung Vũ Tinh ba trăm dặm.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

58. Chương 58: Đánh Lén.

Hiện giờ trời sắp sáng rồi.

Không rõ bọn hoàng sam trung niên tu sĩ đã thay đổi kế hoạch, hành động sớm hơn, Ngụy Tác cho rằng mình nên làm gì đó.

“Lão đầu, nguyên khí của ngươi còn khá không? Còn thì giúp ta một lần nhé?” Dừng lại bên đầm nước, gã móc mắt tấm Hỏa cầu phù ra, đồng thời nói với lục bào lão đầu.

“Ngươi biết cách sử dụng Âm mị nhận rồi chứ?” Lục bào lão đầu hừ một tiếng, tựa hồ hiểu rõ ý nghĩ của gã, “yên tâm, sử dụng thêm cũng không chết được. Chỉ là lần này ngươi may mắn sống sót thì cố gắng tu luyện, tu vi tiến cảnh nhanh lên một chút, đừng để ta xong đời trước khi ngươi luyện đến Kim đơn cảnh là được.”

Ngụy Tác gật đầu, không nói gì, ánh mắt nhìn sang đầm nước đối diện.

Trong đầm nước không lấy gì làm lớn có một con hắc sắc cấp mô lớn cỡ đầu người đang ngồi chồm hổm, giương cặp mắt vàng nhìn Ngụy Tác, tựa hồ e dè gã nên không có động tĩnh gì.

Ầm!

Hỏa cầu nóng rực rời tay gã lao vào hắc sắc cấp mô. Mắt nó ánh lên thần sắc sợ hãi, phù một tiếng, phun ra một đạo thanh sắc thủy tiễn. Hỏa cầu chỉ bị đánh tan một nửa, vẫn giáng vào mình hắc sắc cấp mô.

Không hề ngừng lại, thêm một đạo Hỏa cầu phù được phát ra, giáng vào hắc sắc cấp mô đang kêu chí chóe thảm thiết, định nhảy xuống đầm nước, hất nó ngã ngửa, hoàn toàn không còn sinh khí nữa.

Giết xong hắc sắc cấp mô, Ngụy Tác ném chéo về phía trước một tấm Hỏa cầu phù.

Bất động chờ đợi thêm một chốc, giọng lục bào lão đầu đột nhiên vang trong tai gã, “đến rồi!”

Giọng nói vang lên, Ngụy Tác chui vào Phong vân lý lập tức bay lên không, ẩn trong một tàng cây cổ thụ cạnh đó, đồng thời một tấm cổ phù cũng được gã kích phát, quang hoa thoát có thoát không lóe lên, gã lập tức biến mất khỏi gốc cây.

Không lâu sau, bóng người loáng lên, một tu sĩ mặc hắc sắc bì giáp từ trong rừng xuất hiện..

Tu sĩ này có khuôn mặt ngựa, xuất hiện là cực kỳ cẩn thận, vừa đi vừa quan sát tứ bề, tay tựa hồ cầm pháp khí gì đó, có vẻ chuẩn bị ứng phó đột nhiên bị tập kích.

Trong tích tắc, tu sĩ mặt ngựa thập phần cẩn thận này nhìn thấy hắc sắc cấp mô bị Hỏa cầu phù hất ngã giữa cạnh đầm nước, hần dừng lại, mắt lóe lên không rõ nghĩ gì.

Ngụy Tác nín thở ẩn mình trên tàng cây, lén dùng Vọng khí thuật quan sát tu sĩ mặt ngựa, phát hiện tu vi đối phương cao hơn gã một cấp, là Thần hải cảnh ngũ trọng.

Không có cách nào tìm được người của Thiết Sách, Ngụy Tác quyết định gây ra động tĩnh thật lớn, nhưng hiện tại không thể đoán được tu sĩ mặt ngựa thật ra là người của Thiết Sách, hay cùng nhóm hoàng sam tu sĩ.

“Ra đi, trốn ở đó tưởng ta không thấy ngươi hả?” Đột nhiên, tu sĩ mặt ngựa lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngụy Tác cả kinh, cho rằng tu sĩ mặt ngựa này biết thuật pháp kinh nhân nào đó nhìn thấu được Ẩn thân phù. “Con bà nó chứ, lừa lão tử hả, xem ra hần không tốt lành gì.” Lập tức gã lại nghiêng rằng nghiêng lợi rửa thắm. Tu sĩ mặt ngựa tuy ra vẻ lạnh lùng nhưng mắt cứ đảo loạn tứ phía, không hề nhìn về phía gã ẩn thân.

Một tiếng động khê vang lên, từ khu rừng đối diện tu sĩ mặt ngựa xuất hiện một người, đưa tay ra hiệu với hần, hàm ý hần dừng khẩn trương, là người cùng phe.

“Chà, mặt ngựa này quả nhiên không ra gì!”

Ngụy Tác lạnh buốt trong lòng vì người hiện thân là tử bào lão đạo Chu thiên cảnh nhất trọng gã đã gặp ở thành bắc tập thị!

“Hắc thủy độc cấp”, tử bào lão đạo lạnh lùng nhìn hắc sắc cấp mô bị hất ngã ngựa, hừ lạnh: “Chắc là tiểu tử đó, chỉ tu sĩ cấp thấp như hắc đối phó tam cấp yêu thú mới phải sử dụng pháp phù.”

Tu sĩ mặt ngựa gật đầu, “Tử Tiêu tiền bối, tiểu tử này định phá đại sự của chúng ta, nhất định xử lý hắn mới được. Hắn chắc chưa đi được xa, chúng ta chia ra tìm là thấy.”

“Người đi tìm được rồi.” Tử bào lão đạo lạnh giọng: “Ta tìm quanh đây một vòng, nhờ may tiểu tử này giao trá, đang đợi người của Thiết Sách đến, đi rồi sẽ vòng lại.”

“Chà!” Thấy tử bào lão đạo nói vậy, Ngụy Tác thầm kêu khổ.

Gã không muốn mạo hiểm giao đấu với một tu sĩ Chu thiên cảnh, nhưng hiệu quả của Ẩn thân phù hữu hạn, tử bào lão đạo không đi thì khi Ẩn thân phù quá thời gian, gã tất bị lão đạo này phát hiện.

Thoảng do dự một chút, Ngụy Tác nín thở lấy Nhật chúc bảo phù, Ngũ hành đồng hoàn cùng Âm mị ra.

Tu sĩ mặt ngựa gật đầu, chuẩn bị bước đi.

“Ai đó!”

Cùng lúc, tử bào lão đạo đột nhiên mắt lóe hàn quang, nhìn về phía Ngụy Tác ẩn mình.

“A!”

Tử bào lão đạo và tu sĩ mặt ngựa cơ hồ đồng thời phát ra tiếng kêu thê thảm, bị cường quang còn chói lòa hơn mặt trời chính ngọ vô số lần bao trùm, mắt cả hai như bị kim đâm, không thể mở ra.

Cùng lúc cả hai thét lên, mắt nhắm lại chảy nước mắt thì một chiếc vòng đồng đột nhiên rơi xuống, trói chặt thân thể tử bào lão đạo rồi co lại, tay chân lão chịu chung số phận.

“Ào!”

Núi rừng quanh đầm nước đột nhiên cuồng phong ào ạt, mấy chục hắc sắc khô lâu đầu cực kỳ đáng sợ cùng một đạo ô quang từ trong cuồng phong giáng vào mình tử bào lão đạo, tử sắc đạo bào lão mặc dấy lên hai dải quang hoa một long một hổ ngăn đỡ được toàn bộ hắc sắc khô lâu đầu do hắc khí ngưng thành, nhưng đạo ô quang cắt đứt đầu lão, máu từ cổ phun lên như suối.

“Xoạt!”

Giây khắc đầu tử bào lão đạo rụng xuống, một tia bạch quang nhắm vào chỗ Ngụy Tác ẩn thân, cảnh là tan nát, thân cây cũng bị cắt làm đôi.

“Tử Tiêu tiền bối!”

Bị cường quang như mắt chiếu vào khiến không thể mở mắt, tu sĩ mặt ngựa ré vang, thanh sắc quang tráo được hắc kích phát bao trùm thân thể.

Cơ hồ đồng thời, một dải bạch sắc băng vụ từ không trung, cách hắc không xa hạ xuống, hàn khí phát ra khiến đầm nước cạnh đó kết một lớp băng dày kêu lên tanh tác, thanh sắc quang bị bạch sắc băng vụ bao trùm nhưng không hề gì, có điều hàn khí phát ra khiến tu sĩ mặt ngựa cứng đờ.

Chỉ khoảnh khắc đó, cuồng phong lại dấy lên ào ào, hắc sắc khô lâu đầu và một đạo ô quang phá tan thanh sắc quang tráo của hắc.

Tu sĩ mặt ngựa tỏ ra cực kỳ hoảng hốt, nhưng không kịp kêu lên tiếng nào thì hắc khí nổ tung và ô quang lướt qua đã *** hắc làm nghìn mảnh.

“Xong!” Vẫn ở trong vòng uy năng của Ẩn thân phù, Ngụy Tác toát mồ hôi lạnh lúc cây cổ thụ bị cắt làm đôi, nuốt ngay một viên Hồi khí đơn.

Trong tích tắc đánh lén giết chết một tu sĩ Chu thiên cảnh và một tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, giá quả là việc cực kỳ kinh nhân đối với một tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng.

Chẳng qua Ngụy Tác thừa cơ hai đối thủ không hề phòng bị mà ra tay, dùng Nhật chúc bảo phù và Ngũ hành đồng hoàn khiến tử bào lão đạo không nhìn rõ rồi bị trói chân tay, nếu gã không thông mình, nhảy khỏi thân cây trong lúc xuất thủ thì đã bị tử bào lão đạo phản đòn trước lúc chết lấy mạng.

Vì trong tích tắc ra tay đó, Ngụy Tác không còn thời gian dồn chân nguyên kích phát Huyền quy thuấn hoặc pháp y đang mặc.

Cơ hồ gã vừa sử dụng Nhật chúc bảo phù, tử bào lão đạo đã cảm giác được.

Nếu Nhật chúc bảo phù không phải là pháp khí hạn chế đối thủ, mà thuộc loại tấn công thì có đã bị tử bào lão đạo đỡ được. Pháp y của lão thậm chí đón đỡ được cả hắc sắc âm phong khô lâu đầu do Âm mị nhận phát ra.

Bạch quang phản kích cũng là thuật pháp của lão, nhưng đòn phát ra trước khi tử bào lão đạo mất mạng này uy lực quá kinh nhân.

Tu sĩ Chu thiên cảnh quả nhiên cực kỳ đáng sợ.

Phòng ngự quang tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng kích phát cũng không kém, tam giai Huyền băng phù cũng không công phá được. Nếu không có pháp bảo công kích như Âm mị nhận, Ngụy Tác nhất thời khó lòng giết được hắn.

Quan trọng nhất là với tu vi hiện giờ của gã, liên tục sử dụng Âm mị nhận hai lần thì thể nội chân nguyên cơ hồ cạn hết.

Uống một viên Hồi khí đơn, Ngụy Tác không dám dừng lại, thu Ngũ hành đồng hoàn còn trói chặt tử bào lão đạo, cởi sạch y phục của lão và tu sĩ mặt ngựa cuốn thành một mớ rồi trốn nhanh vào rừng.

Ngụy Tác mới rời khỏi đầm nước không lâu thì vù một tiếng, một bóng xám lướt ra.

Là tại hội y tu sĩ, kẻ đầu tiên mà gã thấy đã thì thầm với hoàng sam tu sĩ ở thành bắc tập thị nhưng không nhìn rõ diện mạo. Hắn cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng.

“Sao lại thế được!”

Nhìn rõ tình hình, hội y tu sĩ gầy gò, cằm nhọn hoắt, trên mặt có một nốt ruồi lớn chột biến sắc, như lâm đại địch, kích phát pháp khí giống hệt cái bát bằng gỗ, hóa thành quang tráo màu vàng xanh bao trùm toàn thân, đồng thời mọc ra một thứ trông như bạch sắc ngư cốt dài chừng hai thước, kinh hãi nhìn quanh tìm kiếm.

Tử Tiêu tán nhân thực lực còn hơn hắn lại cùng một tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng nhất tề bị giết ở đây, hơn nữa còn bị lột sạch, lẽ nào trừ tu sĩ cấp thấp đó, Thanh Phong lăng còn một cao giai tu sĩ biến thái sao?

Trong lúc hội y nhân cực kỳ kinh hãi, Ngụy Tác liều mạng lao đi một quãng, chui ngay vào một hốc cây chừng nửa thân người dưới gốc cổ thụ đã khô.

Dùng cành khô và dây leo đập đập cấn thận, gã ẩn mình trong hốc cây, cố gắng không phát ra tiếng động, kiểm tra những thứ vừa kiếm được từ hai địch thủ.

“Đó là Long hổ tử vi bào, không thể đồng thời kích phát với pháp y của người, công hiệu phòng ngự kém pháp y đã thay đổi của người một chút.” Ngụy Tác vừa bỏ tấm tử bào coi trên mình lão đạo ra, giọng lục bào lão đầu đã vang lên trong tai.

Ngụy Tác gạt đầu, tìm kiếm cẩn thận trong y phục của tử bào lão đạo và tu sĩ mặt ngựa, lần mò một hồi thì ánh mắt có phần khẩn trương của gã chợt hiện nét hớn hởi, lấy từ y phục của tử bào lão đạo ra một cái cá hắc sắc nạp bảo nang, từ áo tu sĩ mặt ngựa đưa hái cái túi da và mấy thứ lẻ tẻ.

“Chà!”

Nạp bảo nang của lão đạo trông khác của gã nhưng sử dụng y hệt. Ngụy Tác cầm lên, cảm tri mọi vật trong đó, suýt nữa cấn cả vào đầu lưỡi.

Linh thạch!

Trong đó có rất nhiều linh thạch!

Trừ mấy trăm viên hạ phẩm linh thạch, còn hơn bảy trăm viên trung phẩm linh thạch, năm viên thượng phẩm linh thạch!

Hơn bảy trăm viên trung phẩm linh thạch tương đương với hơn bảy nghìn viên hạ phẩm linh thạch, năm viên thượng phẩm linh thạch tương đương với năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, tổng cộng lại trong nạp bảo nang có đến hơn tám nghìn hạ phẩm linh thạch!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

59. Chương 59: Không Thích Chui Lỗ Lớn.

“Tuyệt!” Tu sĩ mặt ngựa có hai cái túi căng phồng, rõ ràng là linh thạch đại, Ngụy mở ra xem thì không nén được kêu âm lên.

So với mấy cao giai tu sĩ này, Ngụy Tác đích xác còn là kẻ mạt rệp.

Tu sĩ mặt ngựa tựa hồ thích thu gom thượng phẩm linh thạch, trong linh thạch đại, không có một viên trung phẩm linh thạch nào, trừ hơn năm mươi viên hạ phẩm linh thạch, còn lại hơn ba mươi viên thượng phẩm linh thạch.

Linh khí trong một viên thượng phẩm linh thạch ngang với tổng lượng của một trăm viên hạ phẩm, Ngụy Tác đã từng thấy nhưng chưa bao giờ có viên nào, với gã thì thượng phẩm linh thạch là thứ cực hiếm.

Nên gã không nén được lấy một viên ra ngắm.

Độ lớn cũng như trung phẩm, hạ phẩm linh thạch, chỉ màu sắc là trắng ngần, trong veo lấp lánh.

Thấy gã ngắm thượng phẩm linh thạch, lục bào lão đầu tức giận kêu lên, “ngươi còn thời gian nghiên cứu thượng phẩm linh thạch? Còn không mau xem có vật gì giữ mạng không?”

Ngụy Tác toát mồ hôi, đặt viên thượng phẩm linh thạch xuống, xem xét những thứ khác.

Trong nạp bảo nang của tử bào lão đạo, trừ linh thạch còn có hai bạch ngọc đơn bình, một cuốn đạo thư mỏng, sáu tấm trông như lá liễu vàng rực và một viên ngọc đen.

“Đây là Kim linh đơn!”

Ngụy Tác lấy hai bạch ngọc đơn bình ra, tưởng trong đó cũng đựng Hồi khí đơn như của Lâm Đạo Nhất. Nhưng chỉ có một bình đựng hai mươi viên Hồi khí đơn, bình còn lại đựng ba viên đơn được vàng nhạt. Ngụy Tác nhận ngay ra Kim linh đơn do yêu đơn tam cấp yêu thú và mấy loại linh dược luyện chế thành!

Tu sĩ hiện giờ đều dựa vào linh thạch và đơn dược do yêu đơn luyện chế thành để tu luyện. Kim linh đơn chứa lượng linh khí còn không bằng một viên thượng phẩm linh thạch, nhưng tốc độ luyện hóa linh khí lại nhanh hơn nhiều. Một viên Kim linh đơn có giá một trăm mười hạ phẩm linh thạch.

Chỉ có tu sĩ Chu thiên cảnh có khả năng giết được cao giai yêu thú như tử bào lão đạo mới dám dùng Kim linh đơn tu luyện. Tu sĩ cấp thấp bình thường tuy biết dùng đơn dược luyện chế từ yêu đơn tu luyện sẽ nhanh hơn nhưng không có đủ linh thạch để mua.

Cả Ngụy Tác cũng không đành lòng bỏ mấy chục viên hạ phẩm linh thạch mua Kim linh đơn để tu luyện.

“Huyền giai cao cấp công pháp?”

Cầm đạo thư lên, Ngụy Tác liếc qua liền không biết nên cười hay khóc. “Kim dịch lưu đơn quyết”, cuốn sách của tử bào lão đạo lại là huyền giai cao cấp chân nguyên công pháp. Lúc trước gã nằm mơ cũng muốn có một môn công pháp cao giai một chút để thay cho Tử Huyền chân quyết, nhưng giờ có Bồ thiên đơn, gã không thể tu luyện Kim dịch lưu đơn quyết nữa, bản đạo thư này đương nhiên vô dụng.

“Pháp khí thành bộ?”

Ngụy Tác cầm sáu cái lá liễu vàng lên, là sáu lưỡi tinh kim phi nhận mỏng dính, phù văn trên mỗi tấm khác nhau.

“Lưu huỳnh phi nhận, bán linh khí. Tiêu hao chân nguyên không nhiều.” Trong lúc gã kinh nghi quan sát, lục bào lão đầu lạnh lùng nói ra đáp án, đồng thời dặn, “Nếu Âm lân cốt kiếm của người sử dụng rồi, Âm mị nhận cũng thi triển xong, không còn chân nguyên nữa thì vẫn còn mấy thứ này để đấu một phen.”

“Bán linh khí có tính chất tấn công?” Mắt Ngụy Tác ánh lên kinh hỉ rồi lại cười khở.

Bộ pháp khí này bình thường rất khó kiếm nhưng với đối thủ gã sắp phải đối diện thì không đáng kể gì.

“Cái gì nữa đây?”

Trong nạp bảo nang của tử bào lão đạo còn vật cuối cùng là một viên đen đen, Ngụy Tác nhìn mãi không ra.

“Phong hầu đơn”, lục bào lão đầu khinh thị lạnh giọng: “Hòa vào nước vô sắc vô vị, nhưng có thể đầu độc được nhiều loại ngũ giai yêu thú, lúc nào người cạn cạn nghĩ cứ nuốt vào, một trăm người cũng xong đời ngay. Xem ra lão đạo này là kẻ âm hiểm.”

“Lưu sa phù, Thạch trụ phù, Hỏa thuẩn bảo phù, có vấn hơn không.” Lục bào lão đầu thuận tiện nói luôn mấy thứ linh tinh của tu sĩ mặt ngựa.

“Đây là...” Ngụy Tác mở cái túi da khác của tu sĩ mặt ngựa lách ngoai, bên trong chỉ có hai thứ, một túi phấn trắng và một khối ngân sắc tinh kim, có vẻ là nguyên liệu luyện khí, gã đâm ra không khỏi thất vọng. Nhưng nhìn rõ túi phấn trắng thì gã lại hớn hở.

Túi phấn trắng đó là Bạch lân thú cốt phấn.

Xem ra bọn hoàng sam tu sĩ đã tính sẵn khi người của Thiết Sách và Phệ tâm trùng lưỡng bại câu thương, không đấu nổi Phệ tâm trùng thì chúng thừa cơ vào giết yêu thú.

Có túi Bạch lân thú cốt phấn này, vạn nhất Ngụy Tác xui xẻ gặp phải Phệ tâm trùng trong Thanh Phong lăng thì xác suất sống sót cũng cao hơn.

“Đó là Thanh tác ngân, nguyên liệu thượng thượng để luyện khí!” Khối ngân sắc tinh kim cỡ nửa nắm tay còn lại khiến lục bào lão đầu cả kinh, “tên tham tiền mặt ngựa này lại có thứ thế này hả?”

Ngụy Tác kinh ngạc hỏi, “Thanh tác ngân là cái gì?”

Lục bào lão đầu cầm câu: “Bây giờ cho người biết cũng vô dụng, còn sống về đã hăng tính.”

Ngụy Tác không trả đũa, thu hết những thứ tạm thời vô dụng như linh thạch và Long hổ tử vi bào vào hắc sắc nạp bảo nang đoạn trầm ngâm tính toán bước tiếp theo.

Đúng lúc đó tiếng ầm ầm vang lên, mặt đất rung rinh, Thanh Phong lăng như thể xảy ra địa chấn.

Ngụy Tác tức thì méo xệch mặt mày, “Con bà nó chứ, lão đầu, ta thích chui vào lỗ nhỏ chứ thích gì lỗ lớn thế này.”

...

Tiếng động đó đích xác từ dưới Thanh Phong lăng vọng lên.

Trong khu vực ở phía bắc Thanh Phong có mấy động quật dốc thẳng đứng xuống dưới như khoáng động, cùng với tiếng nổ, liên tục phát ra ánh sáng chói lòa.

Đi theo mấy khoáng động này xuống dưới sẽ tới địa lăng cực kỳ ghê rợn của Thanh Phong lăng.

Cung điện dưới lòng đất từ thời thượng cổ này phần lớn đã đổ nát, cũng có nơi còn khá nguyên lành nên bên trong Thanh Phong lăng vốn chỉ một góc cũng lớn hơn nhiều Thạch Thư dung động hoàn toàn phức tạp không kém gì mê cung.

Nếu không dùng ngôn ngữ để hình dung thì cứ tưởng tượng một tòa thành mấy trăm vạn người bị địa chấn khiến cho đổ nát rồi chìm vào màn đêm vĩnh hằng, không bao giờ thấy ánh nắng. Như vậy dù cư dân lâu đời trong thành cũng không biết được đường lối, bảo tìm được đến kỹ viện hay đến nhất chắc người đó cũng bó tay.

Hà hưởng nơi này còn có vô số yêu thú như Hủ thi trùng.

Hiện tại trong một địa cung dưới lòng Thanh Phong lăng, nhóm Nam Cung Vũ Tinh đang bị một đàn Hủ thi trùng bao vây.

Đàn Hủ thi trùng chừng hơn ba mươi con, khổng lồ hủ thi toàn thân đen xì, da bóng nhẫy lên như thể một toán người bị bôi dầu không rõ từ bao giờ. Hơn ba mươi hủ thi uốn éo theo những tư thế không dễ chịu chút nào, từ bốn phương tám hướng vung hai cánh tay lao vào bọn Nam Cung Vũ Tinh, cơ hồ muốn giết sống họ rồi xé tan thành từng mảnh.

Cộng thêm Nam Cung Vũ Tinh, tổng cộng có năm tu sĩ bị vây, cả Liễu Ngũ từng gặp Ngụy Tác tại Thạch Thư dung động cũng có mặt.

Ở giữa năm người có một tu sĩ râu quai nón mặc áo vải gai, mỗi lần vung tay là quanh năm người lại xuất hiện một tấm thiểm điện tiểu thuẫn tròn, lớn cỡ trái dưa.

Lúc này quanh năm người đã xuất hiện ba, bốn chục tấm.

Hủ thi nào va vào thiểm điện tiểu thuẫn sáng rực đều bị giật nảy lên, trông thập phần hoạt kê.

Cạnh y là một hắc bào tu sĩ nhỏ thó, mỗi lần thi pháp là trong vòng một, hai trượng lại mọc lên nhiều mũi đá nhọn như búp măng khiến hủ thi không thể động đậy.

Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ, cùng một tu sĩ trẻ tuổi mặt hơi vàng vọt liên tục phát ra thuật pháp tấn công. Tu sĩ mặt vàng mặc pháp y xanh biếc này lại là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, mỗi lần thi pháp, đều có một hủ thi bị năm đạo quang nhận xanh biếc do y phát ra cắt thành mấy mảnh.

Năm người công thủ thập phần chặt chẽ, đối phó đàn Hủ thi trùng một cách rất nhẹ nhàng, thoáng sau đã có hơn mười con bị giết.

Nhưng Nam Cung Vũ Tinh lại tỏ ra kinh nghi bất định.

“Nam Cung Vũ Tinh, sao vậy?” Đột nhiên, Liễu Ngũ cảm giác được năng khác thường nên ngoái nhanh lại hỏi.

Nam Cung Vũ Tinh tỏ vẻ không dám tin: “Y đến rồi.”

Liễu Ngũ và ba tu sĩ còn lại đều nhìn nàng đầy nghi hoặc: “Ai?”

“Là Ngụy Tác đã gặp qua huynh đệ một lần. Chỉ khi cách y ba trăm dặm, truyền tấn ngọc phù này mới phát quang. Địa cung sâu xuống cả trăm dặm, khẳng định lúc này y cách lối vào địa cung Thanh Phong lăng không xa.” Nam Cung Vũ Tinh nhìn truyền tấn ngọc phù còn sáng lên, nói với bọn Liễu Ngũ, “theo lý, lúc này y không thể nào đến Thanh Phong lăng. Lại còn dùng truyền tấn ngọc phù, chắc biết ta ở đây nên truyền tin gì đó.”

“Sự tình hình như không ổn.” Tu sĩ mặt vàng trẻ tuổi có tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng trầm giọng: “Chúng ta phân thành ba tổ tìm Phệ tâm trùng, không thể nào cùng tụ tập ở ba chỗ vào cùng một lúc. Hủ thi trùng này cũng khác thường, hình như cố ý cầm chân, không cho chúng ta hội hợp với hai tổ kia.”

“Sao lại thế được! Hủ thi trùng không thể có trí tuệ thế được.” Hắc bào tu sĩ nhỏ thó vội lắc đầu, cất giọng the thé.

Tu sĩ mặt vàng tựa hồ là đầu lĩnh, hơi trầm ngâm, “dù thế nào cũng mau tìm cách gặp bọn Nạp Lan Băng rồi liên lạc với vị bằng hữu của Nam Cung Vũ Tinh sau.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

60. Chương 60: Để Người Chết Rõ Ràng.

“Xem ra sau này ta phải luyện thuật pháp nào đó kiểu Dạ quang nhãn, cứ như ta có duyên với chui vào động thì phải.”

Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt khấn, nhìn địa lằng như mê cung trước mặt. Trước đây gã không thích đến những chỗ không chạy thoát được để săn yêu thú, nhưng sau trận đấu với Lâm Đạo Nhất trong động thì đến vào Thạch Thư dung động, hiện tại lại là địa lằng ở Thanh Phong lằng, hết động này đến động khác.

Địa lằng giống hệt một thành thị bị địa chấn phá hoại rồi bị vùi xuống lòng đất. Ngụy Tác đang đứng trên một dãy bậc đá đổ nát, hai bên toàn là trụ đá gãy gục cùng tượng đá, trước mặt là cung điện hoang tàn chìm trong bóng tối. Những bức tượng gãy mất một nửa và các trụ đá gánh đỡ cung điện dựng lên tua tủa, trong điện còn có xương khô rải rác.

Trong động quật cao chừng bảy tám trượng, ở phía trên đầu gã, có một khe nứt chừng một người chui vừa. Địa lằng Thanh Phong lằng không khác gì một căn phòng bát, đâu đâu cũng là lỗ thủng, Ngụy Tác chui qua khe nứt đó xuống dưới này, Phong vân lý chỉ đủ giúp một người đằng không nắn, sáu trượng, gã ngã xuống thể này, muốn ra được còn phải tìm lối khác.

Ngụy Tác ngoái lại nhìn một lúc, bảo lục bào lão đầu: “Lão đầu, nhìn giúp ta xem. Bằng không ta sợ ý trúng phải cấm chế hoặc bị yêu thú nào đó đánh lén mà mất mạng, thì với chốn hoang lương này, chưa biết chừng vài vạn năm nữa người mới được phát hiện.”

“Không cần lắm lời, ta sẽ nhìn hộ.” Lục bào lão đầu hừ một tiếng, “dù ngươi xong đời thì cũng không cần lo cho ta, đằng nào thọ mệnh của ta cũng không còn nhiều nữa.”

Ngụy Tác gật đầu, cố gắng nhắm mắt lại, không dám móc dạ mình châu ra, đợi khi mất quen với bóng tối thì đi về phía có tiếng động.

Tình cảnh trong địa lằng cực kỳ hung hiểm, gã quả thật sợ hãi.

Chỗ nào cũng là đá đổ ngổn ngang, vô số đường rẽ nhưng không còn đường nào nguyên lành. Nhiều cung điện đi qua chỉ chục đổ xuống, có lúc nửa bức tường nát dựa gá vào một nóc điện lỗ chỗ, khiến Ngụy Tác đi qua mà lo ngay ngáy không biết mình có bị đè chết trong đó không.

Có lúc nhìn cả con đường còn nguyên lành, đi một lúc mới phát hiện phía trước là cây cầu gãy, bên dưới là vực sâu vạn trượng. Không còn đường nên đành quay lại, Ngụy Tác liên tục đổi tiêu ký, sợ mình sẽ lạc ở trong này.

Tệ hơn là đi về phía lúc trước phát ra âm thanh được một lúc thì âm thanh tắt ngóm, ngược lại ở phía rất xa lại vang lên tiếng người thi triển thuật pháp.

“Nam Cung Vũ Tinh mỹ nữ, thật ra ngươi ở đâu, mau cho biết một chút chứ.”

Chỉ khẳng định được Nam Cung Vũ Tinh hiện tại đang ở trong địa lằng không rõ rộng mấy trăm dặm này, hơn nữa còn trong phạm vi cách gã ba trăm dặm, vì một chốc trước đây, truyền tấn ngọc phù còn phát quang. Có điều truyền tấn ngọc phù này là hàng cấp thấp, chỉ biết Nam Cung Vũ Tinh ở đây, chưa gặp chuyện gì chứ không thể truyền thêm tin tức.

Ngụy Tác có phần tiến thoái lưỡng nan đứng trước một thông đạo hẹp.

Con đường này chỉ đủ cho một người qua, trên đỉnh còn có khe nứt tương tự hướng lên, loáng thoáng có ánh sáng chiếu xuống, là đường dốc đứng.

Nghe thấy ở hướng khác có tiếng động, Ngụy Tác nghiêng răng đi vào.

Nơi đó cách chỗ gã đứng hiện giờ quá xa, nhờ may vắt vả lắm mới đi được nửa đường thì âm thanh biến mất chẳng phải phí công sao, chỉ bằng cứ đi về phía nghe thấy thanh âm phát ra lúc đầu. Xem sao đã rồi tính.

Trong con đường một chiều này rất khó để quay lại, Ngụy Tác càng cẩn thận, thần kinh toàn thân căng như dây đàn.

Đột nhiên, giọng lục bào lão đầu vang lên trong tai, “Cẩn thận, phía trước có một tu sĩ!”

...

Tận cùng con đường là một cung điện đồ nát.

Một thông đạo gồm toàn bậc đá dân xuyên qua phế khư. Trong một gian điện đồ nát một nửa nằm bên dãy bậc đá có một tu sĩ trung niên mặc áo choàng đen đang mai phục trong một góc, mắt đầy cảnh giác nhìn lên dãy bậc đá.

Mặt trung niên tu sĩ dài ngoằng, hai con mắt tam giác, mặt mũi hơi âm trầm, không kém gì hồng y tu sĩ đã tranh địa hỏa lô phòng với Ngụy Tác.

Đột nhiên, không hề có dấu hiệu gì, tu sĩ đột nhiên cảm giác thấy gì đó, quay phắt lại.

Trong một cung điện cách mé trái gã không xa, Ngụy Tác mặc thanh y, đang nghiêm túc nhìn hẩn.

“Là người!”

Tu sĩ biến hẩn sắc mặt, từ tay nắn ra hai làn ô quang, hóa ra là một đôi pháp bảo lấp lánh tinh quang như chân chim.

“Chuyện gì hả!”

Chỉ thấy hai đạo ô quang cơ hồ không hề bị cản, giáng vào ngực Ngụy Tác nhưng tu sĩ đó không thấy cảnh ngực gã phun máu như tưởng tượng mà hai ngọn trảo rực ô quang xuyên thẳng qua người gã, con người gã cũng chỉ gợn sóng lên như mặt nước trong veo.

Đồng thời một chiếc vòng đồng như thùng nước đột nhiên trối kín thân thể hẩn, chưa kịp kêu lên tiếng nào thì cuồng phong ào ạt, mười mấy hắc sắc khô lâu đầu kinh rợn cùng một đạo ô quang từ phái sau giáng đến.

Đầu tu sĩ này văng lên, thân thể bị hắc sắc khô lâu đầu bắn thùng lỗ chỗ.

“Tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng” .

Ngụy Tác từ phía sau bước ra, dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm.

Gã lại gom hết đồ trên mình tu sĩ này thành một bó rồi nhanh chóng theo dãy bậc đá tiến vào khu rừng cung điện đồ nát.

“Thanh y Ngụy Tác” đứng bất động ở bên trái thi thể tu sĩ đó một lúc thì mờ dần, tiêu tan trong không khí.

...

Nhất thời âm thanh trong cả địa lằng lẳng tắt, chìm vào im lặng ghê người.

Hiện tại Ngụy Tác cũng không rõ nên thở phào hay khản trương hơn.

Cách gã chừng ba, bốn chục trượng là một miệng vực sâu không đáy. Trên miệng vực là một cây cầu đá nối hai bờ, trừ vài vết nứt trông khá lớn ra thì vẫn nguyên lành.

Ở đầu cầu gần gã, trong một đồng đá lớn hình như đưa vào còn chưa kịp điêu khắc có một tu sĩ mai phục. Pháp y trên mình hẩn không rõ bằng chất liệu gì mà cũng có thể đổi màu theo hoàn cảnh chung quanh như Hôi nham xà, lúc này pháp y của hẩn có màu xám như tảng đá, nếu không nhờ lục bào lão đầu nhắc thì trong hoàn cảnh tối tăm này, dù Ngụy Tác đến sát cạnh cũng không phát hiện ra hẩn.

Ngụy Tác dùng Vọng khí pháp quyết, tu sĩ không nhìn rõ mặt này cũng như tu sĩ bị gã dùng Ảo quang thu hút chú ý rồi đánh lên lấy mạng, là tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng.

Xem ra bọn hoàng sam tu sĩ, không phải tất cả đều là tu sĩ Chu thiên cảnh.

Nhưng rõ ràng bọn chúng không ít người, hơn nữa có vẻ thông hiểu địa lằng, bố trí sẵn nhân thủ ở nhiều nơi, ngầm giám sát người của Thiết Sách, đợi thời cơ thích hợp là xuất thủ vây giết một mẻ.

Ngụy Tác nín thở một chốc, lại lấy ra một tấm Áo quang phù, như ban nãy, lẳng lặng đến gần tu sĩ mai phục ở đầu cầu.

Cộng cả tấm trên này, gã hiện có bốn tấm Áo quang phù, trong đó có một tấm mô phỏng hình đàn lợn, gã cho rằng trong tình hình nàu dùng Áo quang phù ảo hóa ra hình ảnh mình thì hơn. Cũng sẽ như ban nãy, có thể phân biệt được người của mình hay địch ngay, không giết nhầm người của Thiết Sách.

“Thế nào, định đánh lên ta hả?”

Nhưng Ngụy Tác dừng lại, thiếu chút nữa hồn phi phách tán là lúc còn cách tu sĩ đó ít nhất hai mươi trượng thì hắn đột nhiên quay lại.

Tu sĩ này trông chừng trên ba mươi tuổi, mặt mũi khô gầy, lưỡng quyền nhô cao, nổi bật nhất là hắn chột một mắt, có đeo miếng che mắt đen ngòm. Lúc này hắn dùng con mắt độc nhất nhìn Ngụy Tác, chấp hai tay sau lưng, cười lạnh liên hồi.

Ngụy Tác vừa kinh hoàng móc ra một tấm Hỏa cầu phù, vừa tỏ vẻ không tin được, “Sao lại thế được, người phát hiện ra ta bằng cách nào.”

“Thế nào, nhất giai Hỏa cầu phù mà tưởng đối phó được ta?” Độc nhãn tu sĩ khinh bỉ cực độ nhìn gã, giơ tay ra điểm, một tấm thiết thuẫn đen xì lơ lửng trước mặt.

“Thôi vậy, gặp cao giai tu sĩ như ngươi coi là ta xui xẻo, ta vất vả lắm mới đến được đây, không ngờ chưa gặp người của Thiết Sách, đã bị các ngươi tóm được.” Ngụy Tác mặt mày xám xịt đặt Hỏa cầu phù xuống, “Chỉ là ta không sao hiểu được, người làm cách nào phát hiện ra ta.”

Độc nhãn tu sĩ đắc ý mỉm cười, “để ngươi chết mình bạch cũng không sao.” Đoạn phát tay ra sau lưng, một bóng đen nhỏ xíu đột nhiên bò lên tay, là một con chuột có vằn đen pha bạc.

“Phệ ngân thử, hóa ra là Ngự thú thuật.” Ngụy Tác ngẩn người, hiểu ngay cơ sự.

“Ngươi nhét Hỏa cầu phù vào ngực áo làm gì, chốc nữa ta lại phải móc ra.” Thấy Ngụy Tác gật đầu, cúi xuống thở dài nhét cả Hỏa cầu phù vào ngực áo, độc nhãn tu sĩ bật cười ha hả.

“Ngươi định làm gì? Huyền quy thuận?” Nhưng rồi hắn trợn tròn mắt vì Ngụy Tác nhét Hỏa cầu phù xong thì phát tay, một tấm thuẫn bài như mai rùa màu đen xuất hiện trước mặt.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

61. Chương 61: Địa Đò, Nô Thú Tàn Thiên.

“Thế nào, lẽ nào ngươi định đấu với ta?” Độc nhãn tu sĩ trừng con mắt độc nhất, như thể kịp phản ứng lại, “à, ngươi muốn chống chọi một chút, kỳ vọng người của Thiết Sách lắng nghe thấy động tĩnh đến đây hả? Bất quá đừng si tâm vọng tưởng nữa, đừng nói người của Thiết Sách nhất thời không thể đến đây, ta muốn giết ngươi đâu cần gây ra động tĩnh gì ghê gớm.”

Ngụy Tác nhìn độc nhãn tu sĩ, không đáp mà lấy ra một vật, “không, ta muốn cho ngươi thấy thứ này.”

“Cái gì hả... A!” Độc nhãn tu sĩ hơi hiểu kỳ trừng con mắt duy nhất lên, đột nhiên cạnh hắn như xuất hiện mặt trời, con mắt cơ hồ bị kim châm, không thể mở ra được.

“Chà! Cái gì đây? Rắn hả? Con bà nó chứ, ngươi không sợ chuột của ngươi bị rắn nuốt chửng hả!”

Dùng Nhật chúc bảo phù khiến độc nhãn tu sĩ không mở mắt nổi, Ngụy Tác định dùng tiếp Ngũ hành đồng hoàn và Âm mị nhận hạ sát đối thủ. Nhưng cùng lúc hắn gào lên thê thảm thì một dải thanh quang từ trong cái túi trên tay bắn ra, vòng qua Huyền quy thuận trước mặt Ngụy Tác.

Thanh quang có tốc độ kinh nhân này là một con rắn nhỏ toàn thân xanh biếc, có hai cái cánh thịt.

Vòng qua Huyền quy thuần, tiểu xà cần thẳng vào cổ họng gã.

Ngụy Tác nào dám để nó cần trúng, ré lên rồi bỏ mặc cả sử dụng Ngũ hành đồng hoàn và Âm mị nhận, dồn chân nguyên vào tấm áo xám xịt đang mặc. Lúc gã nhìn rõ con rắn đang há miệng trước mặt thì một dải cương phong xanh đen cùng một con hỏa phượng đồng thời xuất hiện, hất văng con rắn đi.

“Còn thuần dưỡng cả yêu thú thể này, chả trách hẳn chỉ Thần hải cảnh ngũ trọng mà dám coi ta như người chết rồi.” Ngụy Tác sờ gai ốc nhìn con rắn nhỏ xanh lè.

Tu sĩ có yêu thú đã thuần dưỡng, lúc đối địch coi như có thêm trợ thủ, đương nhiên lợi hại hơn tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng phổ thông nhiều.

“Lê nào con mắt lành của ta cũng hỏng rồi?” Đằng kia, độc nhân tu sĩ cố mở mắt ra cũng biến hẳn sắc mặt, xoa mạnh lên con mắt duy nhất.

Tầm pháp y tầm thường xám xịt kia sao lại xuất hiện cả cương phong lẫn hỏa phượng, chặn được cả tứ cấp Thanh trúc dực xà của hắn?

Cùng lúc một chiếc vòng đồng từ tay Ngụy Tác bay ra, lớn vụt lên trong tích tắc, trói chặt độc nhân tu sĩ.

Độc nhân tu sĩ tỏ rõ vẻ kinh hoảng, con rắn cũng cảm nhận được chủ nhân gặp nguy hiểm, liều mạng vòng ra phía sau Ngụy Tác, cần vào gáy gã.

“Không cần lo, Thanh trúc dực xà chỉ là tứ cấp hạ giai, không phá được phòng ngự của pháp y người mặc đâu.”

Ngụy Tác vốn rợn tóc gáy, định ngăn đỡ con rắn thì nghe thấy giọng lục bào lão đầu cất lên, gã liền nghiêng rằng mặc kệ, vụt một tiếng chói tai, kích phát Âm mị nhận.

“A!”

Thiết thuần chặn trước mặt độc nhân tu sĩ và đầu rắn, trực tiếp bị Âm mị nhận cắt làm đôi như cắt giấy.

“Còn muốn đánh? Người không thông minh một tí như con chuột kia hả?”

Ngụy Tác nuốt một viên Hồi khí đơn, độc nhân tu sĩ bị giết thì cùng lúc, con chuột vẫn đen pha bạc khiến gã bại lộ chạy mất tích, nhưng lục sắc tiểu xà ở sau lưng không bỏ cuộc, vẫn liên tục xung kích hỏa phượng bay lượn quanh gã. Thoáng sau, hỏa phượng do Hỏa phượng đồ đầu phát ra mờ đi nhiều, uy năng sắp bị Thanh trúc dực xà tiêu ma hết.

Thừa cơ Thanh trúc dực xà lại bị hỏa phượng hất văng, một dải bạch sắc băng vụ nổ tung, Ngụy Tác phát ra một tấm nhị giai Hàn băng phù sử dụng đã quen tay, đông cứng Thanh trúc dực xà trên không, rồi một quả kim sắc lôi cầu bay ra tiếp theo, đánh cho con rắn giật giật liên hồi.

Ngụy Tác lại lấy Lưu huỳnh phi nhận của tử bào lão đạo từ nạp bảo nang ra, chém vào Thanh trúc dực xà đã hoàn toàn không còn khả năng chống cự nữa.

Sáu dải kim quang cắt qua, Thanh trúc dực xà bị chém thành mấy đoạn rơi xuống.

Ngụy Tác lại thu hết đồ vật trên mình độc nhân tu sĩ, cả Thanh trúc dực xà bị chém làm mấy đoạn cũng không lãng phí, nhét hết vào hắc sắc nạp bảo nang, ném thi thể độc nhân tu sĩ xuống hạp cốc không đáy rồi lao qua cây cầu đá.

Qua cầu, qua một con đường dưới thành môn, lại là một phế khu đổ nát tan tành.

Đã vào sâu rồi nên không khí trong lành khó vào theo, đâu đâu cũng một mùi ẩm mốc khó ngửi khiến gã khó hít thở bình thường.

Càng khiến gã đau đầu là gã và lục bào lão đầu đã hoàn toàn mất phương hướng, khó lòng đoán ra âm thanh lúc trước phát ra từ đâu, cứ đi loạn xạ trong thành thị đổ nát dưới địa lăng, không gặp bất kỳ tu sĩ nào.

Suy tính một hồi, Ngụy Tác ẩn mình vào trong tiểu cung điện đổ nát, vừa đợi cho chân nguyên khôi phục, vừa tính toán chiến lợi phẩm lấy được từ danh độc nhân tu sĩ mới bị gã giết.

Mấy tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng này ít nhất cũng có gia tài mấy nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Tu sĩ mặc áo choàng đen bị gã dùng Ảo quang phù thu hút chú ý rồi đánh lén lấy mạng, có tổng cộng chừng hơn hai nghìn viên hạ phẩm linh thạch. Còn cả đôi pháp khí hình chân chim không rõ luyện chế từ chân yêu thú nào, cũng có uy lực bán linh khí, chỉ là tốc độ không bằng Lưu huỳnh phi nhận của tử bào lão đạo, nên hiện thời vô dụng với gã. Có điều đôi trảo này cùng vài thứ khác, ít nhất cũng trả trị hai, ba nghìn thiên viên hạ phẩm linh thạch.

“Hai cái túi này là nô thú đại.”

Trong đồng đồ của độc nhân tu sĩ, Ngụy Tác tìm được hai cái túi da màu xanh, nhưng pháp trận khác hoàn toàn với của nạp bảo nang. Nhìn kỹ một chút, không cần lục bào lão đầu giải thích, Ngụy Tác cũng nhận ra là nô thú đại chuyên dùng nhốt yêu thú đã thuần dưỡng. Bên trong nô thú đại có không gian với thể tích nhất định, đủ để mang yêu thú to lớn theo bên mình, nhưng hai cái túi hoa văn khá đơn giản này chỉ là hàng cấp thấp, không gian bên trong không lớn lắm, e rằng không chứa đủ yêu thú có thể hình đặc biệt lớn.

“Mảnh vỡ pháp bảo?” Tiếp đó gã lại bị một cái thanh mộc hồ lô vỡ thu hút chú ý, không rõ dùng loại gỗ nào luyện chế thành mà nặng hơn cả sắt, bên ngoài vẽ hoa văn tròn ốc, liên tục lóe lên thanh quang.

“Thanh hoàng hồ lô!” Lục bào lão đầu tựa hồ hơi chấn kinh, từng dải lực bao quanh thanh mộc hồ lô đã thủng mấy lỗ, thoáng sau lục quang thu về Dưỡng quỹ quán, lục bào lão đầu thở dài, “vốn Thanh hoàng hồ lô là đạo giai mộc hệ pháp bảo, không chỉ vừa công vừa thủ được mà mộc khí có thể tưới tắm linh điện, có tác dụng thúc chín với một số linh dược. Nhưng Thanh hoàng hồ lô này đã bị hỏng mất mấy pháp trận trọng yếu, lực công kích còn không bằng bán linh khí, tối đa chỉ phát ra được một dải thanh mộc khí, bao lấy người sẽ khiến những loại yêu thú không dùng thị lực mà dựa vào khí tức, xúc giác để cảm tri coi người là một khúc gỗ, không bị chúng phát hiện.”

“Chà! Đạo giai mộc hệ pháp bảo! Nếu pháp bảo này còn nguyên thì chẳng phải ta đối phó tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng đó cũng được còn gì?” Ngụy Tác há hốc miệng rên lên.

“Còn nguyên cái đầu người, còn nguyên thì người công phá được phòng ngự của Thanh mộc lâm do Thanh hoàng hồ lô hóa ra chắc? Lúc đó đối thủ cứ dùng Thanh hoàng ất mộc là đủ đập chết người rồi.”

“Địa đồ Thanh Phong địa lăng? Nô thú tàn thiên?”

Trừ linh thạch đại đựng gần hai trăm viên trung phẩm linh thạch và vài vật giá trị không cao như Hồi khí đơn, hai vật này của độc nhân tu sĩ khiến Ngụy Tác hơn hử.

Độc nhân tu sĩ quả nhiên có một tấm địa đồ địa lăng làm từ da dê!

Tuy tấm địa đồ này chỉ vẽ một phần của địa lăng nhưng nhiều nơi và ngã rẽ quan trọng đều có chú giải rõ ràng. Hơn nữa nhiều chỗ còn ghi chú chữ Phệ tâm trùng, rõ ràng là nơi Phệ tâm trùng có khả năng xuất hiện nhất.

Chả trách bọn hoàng sam tu sĩ dám trực tiếp xông vào đây, chuẩn bị vây giết người của Thiết Sách. Hiển nhiên chúng hiểu rõ hoàn cảnh nhiều nơi trong địa lăng này, coi như đã chiếm địa lợi.

Thứ khiến Ngụy Tác cuồng hỉ còn lại là một quyển sách bìa đen, ghi lại cách sai khiến, nuôi nấng và khiến yêu thú tiến giai.

Lúc đối địch mà có vài yêu thú tiểu đệ thì quả phi thường hữu dụng, như độc nhân tu sĩ trong lúc không kịp phản ứng thì yêu thú hãn nuôi đã bức được Ngụy Tác phòng thủ, thiếu chút nữa khiến gã mất hãn tiên cơ.

Vì vài vạn năm trước, số lượng yêu thú không nhiều như bây giờ nên lục bào lão đầu không rõ kinh nghiệm thuần dưỡng yêu thú kiểu này.

Quan trọng hơn, cuốn sách này là do đại môn phái hoặc tán tu lợi hại nào đó để lại, vì Kim Thấu cung trong Linh Nhạc nổi danh nuôi yêu thú cũng chỉ có phương pháp nuôi nấng, khiến yêu thú trưởng thành chứ không có cách thông qua cho ăn hoặc qua thủ đoạn nào đó khiến yêu thú tiến giai.

Muốn có một con cao giai yêu thú non cực kỳ khó khăn, nhưng trong tàn thiên này ghi chép rất nhiều cách tiến giai cho yêu thú cấp thấp. Dù thuần phục một yêu thú cấp thấp cũng có thể từ từ khiến chúng tiến giai,

hơn nữa yêu thú cấp thấp tiến giai rồi sẽ có thêm vài loại thiên phú dị năng, lợi hại hơn yêu thú cùng cấp.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

——oo0oo——

Trong lúc hấn ngấn ra, vù một tiếng, một mớ hắc sắc khô lâu đầu và một đạo ô quang tòng từ người cực kỳ linh hoạt đó bắn ra, nhắm vào lão giả còn chưa kịp phản ứng.

Bọn Nam Cung Vũ Tinh cũng tròn mắt nhìn một thi thể đột nhiên linh hoạt bò dậy xuất thủ với lão giả.

Nàng và bốn người Thiết Sách không kịp phản ứng gì, đầu lão giả đã bị đạo ô quang cắt đứt, thân thể cũng bị hắc sắc khô lâu đầu đánh ngã.

“Ai đó!”

Bọn hôi y tu sĩ đều rợn tóc gáy, liều mạng thi triển phòng ngự pháp khí, quay người lại. Kẻ đánh lén giết chết lão giả gây khô đã trượt lui về bên phải hơn mười trượng, đồng thời liên tục phóng ra hai tấm Huyền quy thuẫn che chắn đồng thời gọi to: “Nam Cung Vũ Tinh, cẩn thận sau lưng có tên mặt trắng lén lút lút tập kích!”

“Là người!”

Nam Cung Vũ Tinh cơ hồ cùng hôi y tu sĩ đồng thời kêu lên. Chỉ là một người hưng phấn, một người cực kỳ kinh, như thể thật sự gặp quỷ.

Vù một tiếng, lúc Ngụy Tác kêu to, bạch y tu sĩ cũng kịp phản ứng, pháp khí phun ra hàn khí lạnh buốt, đông cứng tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng, hắc y tu sĩ nhỏ thó cùng tu sĩ áo gai.

Đồng thời, tay hấn cũng xuất hiện một pháp khí lấp lánh hắc quang như mũi dùi nhọn.

Bạch y tu sĩ âm hiểm đã nhận ra phe Nam Cung Vũ Tinh chỉ có ba người đó phòng ngự khá lợi hại, vừa động thủ là kiểm chế họ rồi sử dụng pháp khí có lực công kích mạnh mẽ giết chết.

Nhưng hấn chợt dừng tóc gáy, thiếu chút nữa sợ đến độ nội khổ ứ đọng vì đột nhiên nhìn thấy một con Phong linh hồng trọc lông đang đứng gần đó, giương mắt nhìn hấn.

“Sao ở đây lại đột nhiên có Phong linh hồng!”

Bạch y tu sĩ kêu lên thê thảm, hắc sắc tiêm trùy giáng vào Phong linh hồng, đồng thời cuống quýt móc ra một tấm bạch sắc tiểu thuẫn.

Chỉ tích tắc trì hoãn đó, cách một tiếng, tảng băng bị Liễu Ngưu phát ra hỏa quang xung phá, bọn tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng thoát khốn.

Phong linh hồng bị hắc quang tiêm trùy xuyên qua vẫn bất động, trợn mắt nhìn bạch y tu sĩ.

“Chà! Là giả!”

Sau rốt hấn cũng kịp phản ứng.

“Bọn Tử Tiêu tán nhân bị người giết?” Hôi y tu sĩ Chu thiên cảnh lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, lạnh giọng hỏi. Ngụy Tác chỉ là tu sĩ cấp thấp Thần hải cảnh, căn bản không đáng cho hấn để ý, nhưng vừa rồi gã đã giết chết lão giả gây khô còn lợi hại hơn hấn, thậm chí trước đó Tử Tiêu tán nhân cũng tựa hồ mất mạng trong tay gã, tức thì trong lòng hấn lạnh buốt, không dám xuất thủ với Ngụy Tác.

“Hôm nay giết mấy tên, cũng không nhớ rõ nữa.” Ngụy Tác vừa thấp thỏm cầm Âm lân cốt kiếm, vừa ra vẻ ta đây lắc lắc đầu, “người nhắc đến tử bào lão đạo bị ta giết ở cạnh đầm nước, còn cả tên mặc áo vàng gặp người ở thành bắc tập thị mới bị ta giết lúc nãy hả?”

“Cái gì, cả Văn Đạo Các cũng bị hấn giết!”

Bọn hôi y tu sĩ đương nhiên không rõ Ngụy Tác cố ý khoác lác, nghe thấy hoàng sam tu sĩ cũng bị gã giết thì cả bọn biến sắc, ánh mắt nhìn gã như nhìn quỷ dữ.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

65. Chương 65: Phệ Tâm Trùng Âm Hiểm Hơn.

“Ngụy Tác, sao ngươi lại đến đây?” Nam Cung Vũ Tinh hơi ngẩn người nhìn gã, gã đã mang lại cho nàng quá nhiều bất ngờ và kinh ngạc. Lúc này tưởng rằng chết chắc, trong óc nàng có mong gã đột nhiên xuất hiện, nhưng lại thấy dù gã đến kịp thì tu vi cũng không phải đối thủ của địch nhân, tốt nhất là không nên gặp. Nhưng không thể ngờ rằng, Ngụy Tác bò dậy ngay trước mặt, hơn nữa còn giết chết lão giả gầy khô tu vi lợi hại nhất phe đối phương, hơn nữa qua lời đối thoại giữa gã và hôi sam tu sĩ Chu thiên cảnh thì tu sĩ lợi hại phe đối phương không chỉ chết trong tay gã một, hai người.

“Thư thư, đừng có gọi tên ta có được không.” Nghe Nam Cung Vũ Tinh gọi mình, Ngụy Tác tức thì méo xệch mặt mày. Con bà nó chứ, nếu bọn chúng thoát thân được mấy tên, sau này tìm gã trả thù thì phiền hà to. Lúc trước Nam Cung Vũ Tinh thông minh như thế, Phong linh hống Ảo quang phù cũng ném ra kịp thời, sao hiện tại đột nhiên biến thành ngốc thể, có gì cũng đợi giải quyết xong địch nhân đã rồi từ từ nói. Lẽ ra nên nhân lúc chúng bị dọa khiếp, phát thêm tấm Băng tuyết đao lang Ảo quang phù, giết một, hai tên địch cũng tốt.

Tuy bực bội nghĩ thế, Ngụy Tác vẫn cố ý giữ Âm mị nhận vừa giết chết lão giả gầy khô và Âm lân cốt kiếm lên cho bọn hôi sam tu sĩ nhìn rõ rồi hừ một tiếng: “Tử bào lão đầu đó quá tệ, không chống nổi cả linh khí của ta, tên mặc áo vàng còn miễn miễn cưỡng cưỡng đỡ được, phải dùng tới hai thanh Âm lân cốt kiếm mới giết được hán.”

Bọn hôi sam tu sĩ đều ướm đầm mồ hôi lạnh, chặt vật nuốt nước bọt. Chúng đều thấy rõ uy lực của Âm mị nhận, lực công kích linh khí cấp thật sự, hơn nữa nhãn quang của chúng cũng nhận ra Âm lân cốt kiếm là hàng thật luôn, đối với Chu thiên cảnh thì pháp khí tiêu hao như Âm lân cốt kiếm giá là xa xỉ phẩm không chạm tới được, dùng một lần tương đương với trực tiếp đốt cháy một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Nhưng nghe Ngụy Tác nói thì hình như pháp khí uy lực kinh nhân, giá trị một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch này là mớ rau không bằng, tùy tiện ném đi là xong. Quan trọng là mớ rau đó, mọi người có mặt ở đây, kể cả hôi y tu sĩ cũng không chạm vào được.

“Đây tên mặt trắng mặt bạch y, nhĩ muội yêu, ta chưa nói xong, chưa cho ngươi đi mà ngươi dám chạy?”

Trong khi bọn hôi sam tu sĩ chặt vật nuốt nước bọt, lòng buốt lạnh thì Ngụy Tác đột nhiên chỉ ra sau lưng bọn Nam Cung Vũ Tinh.

“Ta có chạy đâu?” Bị Nam Cung Vũ Tinh kịp thời phát ra một tấm Ảo quang phù khiến đánh lén không thành, bạch y tu sĩ nhất thời cũng không dám động thủ, thấy Ngụy Tác chỉ vào mình thì hán trọn tròn mắt, nghĩ lại là mình vẫn đứng im, có chạy đâu.

“Chạy?”

Câu của Ngụy Tác vừa rời khỏi miệng, bọn hôi sam tu sĩ như tỉnh mộng, tựa đàn ong vỡ tổ điên cuồng lao vào thông đạo.

“Chà!” Cảnh tượng này khiến bạch y tu sĩ tròn mắt, quay người bỏ chạy.

“Còn ngần ra làm gì, giết!”

Tiếng rít chói lói vang lên, Âm mị nhận lại được Ngụy Tác phát ra, chém vào tu sĩ đầu hói trong bọn hôi sam tu sĩ, là kẻ gần gã nhất.

Bọn Nam Cung Vũ Tinh lập tức phản ứng, thi triển pháp khí, oanh kích bọn hôi y tu sĩ.

“A!”

Phòng ngự quang tráo của tu sĩ đầu hói không tệ, Âm mị nhận của Ngụy Tác không hoàn toàn kích phá được mà chỉ tạo thành vô số vết rạn. Nhưng thuật pháp và pháp khí của bọn Nam Cung Vũ Tinh tràn tới thì cả phòng ngự quang tráo lẫn thân thể tu sĩ đầu hói bị xé tan.

Trong tích tắc, tình thế đã xoay chuyển hoàn toàn.

“Tìm cách bắt một tên, tra xem lai lịch của chúng thế nào!”

Tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng đương nhiên không muốn để bọn hôi sam tu sĩ đào tẩu, hai tay vung lên phát ra ngân quang chói lòa, hất một đại hán mặt vuông phe địch cùng với hộ thân pháp văng vào vách đá.

Đồng thời, hắc y tu sĩ nhỏ thó bị đông cứng lúc này, giờ còn hơi run rẩy ấn mạnh hai tay xuống đất, bộp một tiếng, mặt đất rung chuyển, thông đạo trước mặt bọn hôi sam tu sĩ sụp xuống quá nửa, trong thông đạo còn mọc lên những cột đá nhọn như mầm măng.

Ngụy Tác nuốt nhanh một viên Hồi khí đơn, đồng thời cầm sẵn một tấm Thạch trụ phù.

Nhị giai Thạch trụ phù này gã lấy được trên mình tu sĩ mặt ngựa bị giết ở cạnh đầm nước cùng tử bào lão đạo, chỉ cần kích phát là liên tục mọc lên trụ đá lớn cỡ bắp đùi người. Hiện tại hắc y tu sĩ của Thiết Sách đã chấn sụp nửa thông đạo, tấm Thạch trụ phù này xuất thủ thì lối thoát thân của bọn hôi y tu sĩ sẽ bị trụ đá vây kín.

Bạch y tu sĩ đã cầm đầu chạy miết, ba người còn lại của bọn hôi y tu sĩ khẳng định không phải đối thủ của Ngụy Tác và Thiết Sách.

Ngụy Tác đã thò tay ra, dồn chân nguyên lên nhưng lập tức cứng lại.

Chát! Chát!

Hai tiếng khê khàng như bật nút chai vang lên, thanh sam tu sĩ bên cạnh hôi y tu sĩ và tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng của Thiết Sách đều thẳng người lên, miệng kêu ú ớ, gương mặt khô quắt đi với tốc độ cực nhanh.

Bọn Nam Cung Vũ Tinh đều tỏ ra kinh hãi, đột nhiên nhớ ra gì đó, một dải phấn trắng từ tay Nam Cung Vũ Tinh và hôi sam tu sĩ mặt cắt không còn hột máu rải ra.

Trong không khí đột nhiên lóe lên lam sắc huỳnh quang.

“Phệ tâm trùng!”

Ngụy Tác ngẩn ra đoạn sồn gai ốc.

Phệ tâm trùng!

Loại ngũ cấp yêu thú biết ẩn hình này không chỉ gã mà đại bộ phận cao giai tu sĩ của Thiên Huyền đại lục chưa tận mắt thấy qua đã xuất hiện hình hài dưới phản ứng của Bạch lân thú cốt phấn.

Hơn nữa xuất hiện trước mắt tất cả không phải một mà là bốn con Phệ tâm trùng!

Chúng có ngoại hình tương tự như bạch tuộc tròn vo, có tám cái tua rua, toàn thân trơn bóng chất nhầy ghê người, loại chất nhầy này chạm vào Bạch lân thú cốt phấn phát ra lam sắc huỳnh quang, cái đầu như mang cá, thậm chí không có cả mắt, miệng dẹp lép phẳng lý nhưng lại mọc ra một cái ống hút có mũi nhọn.

Phệ tâm trùng hình thù ghê rợn đó từ trên nóc mộ hạ xuống, tua rua giúp chúng đi lại trên nóc mộ như đất bằng. Trên đầu thanh sam tu sĩ bên cạnh hôi y tu sĩ và tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng của Thiết Sách lúc này đều có một con Phệ tâm trùng, chúng như đang ôm trái dưa, ống hút cắm vào não cả hai, hút ra xoàn xoạt.

Tích tắc Nam Cung Vũ Tinh và hôi y tu sĩ ném ra Bạch lân thú cốt phấn, một con Phệ tâm trùng đã vô thanh vô tức đến sát đầu tu sĩ áo gai đứng cạnh Nam Cung Vũ Tinh há miệng cắm ống quần xuống.

Ngụy Tác vì thế nhìn rõ cái ống hút từ miệng nó thò ra.

Cái ống này giống một vòi lớn, trên đầu có mũi nhọn rộng giữa. Mũi nhọn chừng một tấc này gặp Bạch lân thú cốt phấn thì ánh lên lam quang, bằng không không thể nhìn rõ.

Tròng mắt tu sĩ áo gai co lại trong tích tắc, vốn với phản ứng của y, kịp thời nhìn thấy Phệ tâm trùng thì vẫn kịp tránh đi hoặc phát ra thuật pháp, nhưng tất cả lại nhìn thấy từ miệng Phệ tâm trùng phát ra gợn sóng trong veo, như cái chuông trong suốt trùm lên y.

Y cứng người lập tức như hóa đá, chát một tiếng, ống hút của Phệ tâm trùng cắm vào não y, hút ra xoàn xoạt.

Ngụy Tác chặt vật nuốt nước bọt, toàn thân đầm mồ hôi lạnh.

Ngần này tu sĩ mà không có ai, thậm chí cả lực bào lão đầu cũng không cảm tri được Phệ tâm trùng đến từ lúc nào. Xem ra năng lực che giấu khí tức của Phệ tâm trùng đã tới mức kinh nhân, Ngụy Tác chẳng qua may mắn hơn, cả tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng còn không kịp phản kháng đã bị hút sạch não, nếu Phệ tâm trùng đánh lên gã thì gã cũng không thoát khỏi số phận tương tự.

Càng khiến chân tay gã mềm nhũn là còn một con Phệ tâm trùng có hình thể lớn hơn ba con còn lại, trên làn da trơn như bong bóng cá xuất hiện những vết nhăn rõ rệt.

Tích tắc tu sĩ áo gai bị xuyên óc, hắc y tu sĩ nhỏ thó đứng cạnh gầm vang giận dữ, một mầm măng đá đột nhiên từ đỉnh mộ đâm xuống, nhắm vào con Phệ tâm trùng vừa giết đồng bạn, nhưng mũi đá vừa thò ra, âm ba vô hình từ con Phệ tâm trùng to nhất phun ra, chấn tan mũi đá thành bột. Âm ba không ngừng dà lao tới, khiến hắc y tu sĩ run người, ánh mắt đờ đẫn, đứng trơ ra như kẻ ngốc.

Đồng thời, Liễu Ngũ phát ra hỏa nhận trảm chém vào mình con Phệ tâm trùng đó nhưng bị hắt bắn ra. Thuật pháp của y hoàn toàn không làm gì được nó!

“Phệ tâm trùng trưởng lão!”

Thân phận con Phệ tâm trùng có năng lực hơn hẳn bình thường, mình đầy nếp nhăn đó đã được tiết lộ.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

66. Chương 66: Yêu Thú Ngự Thú.

Phệ tâm trùng là ngũ cấp đệ giai yêu thú, những cách biệt giữa yêu thú ngũ cấp và tứ cấp còn lớn hơn giữa tu sĩ Chu thiên cảnh và Thần hải cảnh nhiều.

Trong số ngũ cấp yêu thú, loài tệ nhất cũng đủ khả năng nuốt sống Độc giác lôi khuê thiếu chút nữa đã lấy mạng Ngụy Tác. Ngụy Tác hiện tại tuy có thứ lợi hại như Âm mị nhận trong tay nhưng tối đa cũng chỉ có thể đối phó một con Phệ tâm trùng, đấu với bốn con bình thường cũng chỉ có nước chết, chưa tính gì còn một con cấp trưởng lão ít nhất cũng là ngũ cấp trung giai.

Càng khiến gã hoảng sợ là hiệu quả của Bạch lân thú cốt phần đang giảm đi, lam sắc huỳnh quang trên mình bốn con Phệ tâm trùng cũng mờ đi hẳn, một chốc nữa chúng sẽ lại triệt để ẩn hình, lúc đó mà không có hai, ba món pháp bảo cấp linh khí thì có thêm hai tu sĩ Chu thiên cảnh cũng vô dụng.

Thấy Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ định liều mạng với ba con Phệ tâm trùng, Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt: “Quân tử báo thù mười năm không muộn, nể tình mỡ vát và lấm mới đến được đây cứu các vị, các vị đừng quấy loạn nữa, theo mỡ rời khỏi đây rồi sau này mới báo thù mấy con Phệ tâm trùng này, đừng đứng đây đợi chết nữa.”

Lúc kêu lên như thế, Ngụy Tác đã chuẩn bị sử dụng Âm lân cốt kiếm uy lực cực cao, nhưng gã lấy làm lạ là Phệ tâm trùng trưởng lão không hút óc của hắc y tu sĩ đã mất năng lực phản kháng cũng không lập tức công kích Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ, chỉ đứng im lạnh lùng quan sát gã và hai người.

“Đành theo mé kia, chúng ta liều mạng giết một con Phệ tâm trùng rồi tính.” Hai tay cầm Âm mị nhận và Âm lân cốt kiếm, Ngụy Tác nhìn Phệ tâm trùng trưởng lão chăm chăm, đợi cho Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ nhảy đến bên mình thì nói vậy.

Hiện tại phía đó có ba con Phệ tâm trùng trấn thủ, mé hôi y tu sĩ chỉ có một con, hẳn đã chạy khỏi thông đạo đổ nát, chỉ còn một con Phệ tâm trùng nằm trên đầu thanh sam tu sĩ vốn không còn sinh khí.

“Phệ tâm trùng giá đáng sợ như vậy, một con thôi cũng khó phát hiện, các vị sao lại đến giết Phệ tâm trùng?” Thấy Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ hiểu ý, Ngụy Tác vừa lao về phía hôi y tu sĩ trốn chạy vừa hỏi Nam Cung Vũ Tinh.

Nàng nghiêng rằng đáp, “tin bọn ta nhận được là chỉ có một con Phệ tâm trùng, hơn nữa Phệ tâm trùng tuy có thể ẩn hình nhưng trên mình có mùi tanh đặc biệt, chỉ cần cẩn thận là nhận ra, nhưng không rõ vì sao mấy con Phệ tâm trùng này không có mùi tanh.”

“Không có mùi tanh?” Ngụy Tác chưa kịp nghĩ gì, đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng ré như gà con bị ong đốt, hơi y tu sĩ tưởng đã thoát thân lại kinh hoàng quay lại.

“Chà! Không phải chứ!” Mắt gã trợn trong.

Hủ thi!

Hủ thi dày đặc xuất hiện ngoài thông đạo, ít nhất cũng hơn ba trăm, trong cả đàn dày đặc có một số con màu xanh đen, trông có vẻ lâu năm hơn cả, rõ ràng Hủ thi trùng khổng chế mấy cái xác này đều là cấp trưởng lão.

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ đột nhiên hiểu rõ vì sao Phệ tâm trùng trưởng lão lạnh lùng đầy tự tin nhìn họ, không hề nóng lòng tí nào.

Toàn bộ Hủ thi trùng ở địa lằng đã bị Phệ tâm trùng thu phục, thành tiểu đệ của chúng.

Chả trách bọn Nam Cung Vũ Tinh vào địa lằng là bị Hủ thi trùng chặn lại, rõ ràng Phệ tâm trùng trưởng lão cố ý họ tụ tập lại, tách ra cho dễ đối phó.

Cao giai yêu thú biết cách sai khiến yêu thú cấp thấp, chứng minh đã có trí tuệ nhất định.

Phệ tâm trùng trưởng lão biết điều động Hủ thi trùng như điều động quân đội, trí tuệ đã cao rồi. Mấy con Phệ tâm trùng không có mùi tanh đặc biệt trên mình, chắc do Phệ tâm trùng trưởng lão giở trò.

Ngần này hủ thi chặn đường, dù Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ có linh khí thật sự cũng phải trốn đi một chỗ mới có thể mở được đường thoát thân. Càng khiến Ngụy Tác rợn tóc gáy là năng lực tiêu hóa Bạch lân thú cốt phần của Phệ tâm trùng trưởng lão hơn hẳn đồng loại.

Hiện tại ba con Phệ tâm trùng khác còn rực màu lam nhưng thân ảnh Phệ tâm trùng trưởng lão dần mờ lung, với tốc độ này, không đầy nửa tuần hương là nó sẽ triệt để ẩn hình.

“Tiểu tử, ngươi có hai chọn lựa.”

Ngụy Tác cho rằng lần này xong rồi thì giọng lục bào lão lại vang lên trong tai. “Thứ nhất chắc chắn thành công là người kiếm chỗ ngồi xổm xuống, kích phát Thanh hoàng hồ lô, dùng thanh mộc khí bao phủ bản thân. Phệ tâm trùng và Hủ thi trùng đều dựa vào khí tức cảm tri, dùng thanh mộc khí che chở thì chúng sẽ coi ngươi là khúc gỗ, không phát hiện ra. Chỉ là các ngươi không thể động dậy, hơi động dậy thôi thì chưa biết chừng với trí óc như Phệ tâm trùng trưởng lão, các ngươi đều xong đời. Cách còn lại chỉ chắc chắn một nửa, Phệ tâm trùng và Hủ thi trùng đều là yêu thú chỉ hoạt động về đêm, yêu thú loại này đều sợ ánh mặt trời bởi một vài bộ phận thân thể của chúng bị ánh nắng phá hoại. Nhật chúc bảo phù của người phát ra, chưa biết chừng sẽ có tác dụng sát thương nhất định với chúng, người phát ra rồi tranh thủ mà bỏ chạy, ta không rõ Phệ tâm trùng trưởng lão này đã tiến hóa đến mức không sợ ánh nắng hay chưa, lựa chọn thứ hai này rất nguy hiểm.”

“Chà, ở lại giả làm khúc gỗ? Lẽ nào không nguy hiểm?”

Ngụy Tác không muốn ở cùng với cả đàn hủ thi và Phệ tâm trùng, nghiêng rằng cầm Nhật chúc bảo phù rồi khẽ nói với Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ: “Chốc nữa tại hạ nhất kích phát bảo phù, Các vị theo mô.”

“Đi!”

Tích tắc Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ gật đầu, hào quang nóng này từ tay gã dấy lên, bao trùm nửa gian mộ có Phệ tâm trùng trưởng lão.

“Chi!”

Kể cả Phệ tâm trùng trưởng lão, ba con Phệ tâm trùng kia đều kêu lên thê thảm, mình bốc khói xanh.

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ lao qua phía dưới ba con Phệ tâm trùng.

“Ồ!”

Một dải khô lâu đầu đen ngòm và một đạo ô quang gần như đồng thời đánh vào mình Phệ tâm trùng trường lão. Ngụy Tác không cam lòng, trước khi chạy còn muốn thử xem Âm mị nhận có thể thuận tiện giết chết Phệ tâm trùng trường lão chăng.

“Chà!” Gã hít một hơi lạnh vì Âm mị nhận chém lên mình nó nhưng không có sức mạnh gì, như đá lên quả bóng, hất nó văng đi mà thôi. Trên mình nó chỉ có một vết thương nông choèn cùng chút máu màu vàng.

Âm mị nhận tấn công chính diện cũng chỉ cắt được một vết trên mình Phệ tâm trùng trường lão, Ngụy Tác nào dám dừng lại, dẫn đầu lao về phía bạch y tu sĩ chạy trốn.

“Xoạt!”

Thân ảnh Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ vừa khuất, trong thông đạo lại rực lên bạch quang chói lòa.

Ngụy Tác sợ trong đó còn Phệ tâm trùng ẩn thân nên lại kích phát Nhật chúc bảo phù.

“Hắn cũng thoát được.”

Ngụy Tác vừa rời khỏi thông đạo, thấy sau lưng là hôi y tu sĩ cuống cuống lao ra theo, hiển nhiên tu sĩ Chu thiên cảnh này cũng cơ linh, mượn hào quang của gã để chạy đi.

Ngụy Tác còn lo Phệ tâm trùng đuổi theo nên không dám đối phó hắn, tiếp tục dẫn Nam Cung Vũ Tinh và Liễu Ngũ chạy về phía lối ra ở một cửa địa lằng mà gã có ấn tượng trong địa đồ, với gã thì đã cứu được Nam Cung Vũ Tinh rồi, sống chết của người khác gã không có sức lo.

Hôi y tu sĩ Chu thiên cảnh không bám theo bọn gã mà cầm cổ chạy theo một thông đạo khác.

“Lưu Trung Chu! Chuyện gì hả?”

Không rõ chạy bao lâu, hai tu sĩ đột nhiên từ một phế khu phía trước loáng lên.

Một trong hai tu sĩ là một đạo sĩ lùn mập để hai chòm râu con kiến, mình mặc bát quái đạo bào hai màu đen trắng, đầu đội Kê huyết thạch quan. Kẻ còn lại mặc hoàng sắc pháp y, chính là trung niên tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng.

“Văn Đạo Các, không phải ngươi bị giết rồi sao?” Thấy hoàng sam trung niên tu sĩ xuất hiện, hôi y tu sĩ tên Lưu Trung Chu ré lên như gặp quỷ.

Hoàng sam trung niên tu sĩ mất ánh lên kinh ngạc, “Lưu Trung Chu, ngươi điên à, ta bị giết lúc nào. Thật ra là chuyện gì? Thanh lão đạo đâu rồi?”

“Tiểu tử đó nói là ngươi bị hắn giết rồi, Thanh lão đạo và Tử Tiêu đều bị hắn giết, còn cả Phệ tâm trùng.” Lưu Trung Chu ngữ khí không theo thứ tự nà.

Văn Đạo Các biến sắc mặt, rít lên: “Ai là tiểu tử đó, còn cả Phệ tâm trùng là sao!”

Bị Văn Đạo Các quát to, Lưu Trung Chu mới tỉnh lại đáp: “Là tiểu tử ngươi và Tử Tiêu gặp tại thành bắc tập thị, hắn đã giết Tử Tiêu, giết Lưu Tam Pháo, giết Hàn Ứng Nhân, còn giả thành thi thể Hàn Ứng Nhân để giết Thanh lão đạo. Hắn nói là ngươi bị hắn dùng Âm lân cốt kiếm giết rồi! Bọn ta vừa bị bốn con Phệ tâm trùng đánh lén, chỉ mình ta thoát được.”

“Cái gì!” Bầy dải quang hoa sáng rực cùng sát khí kinh nhân từ mình Văn Đạo Các tràn ra.

“Văn Đạo Các, làm thế nào bây giờ?” Đạo sĩ lùn mập mặc Hắc bạch bát quái bào đứng cạnh Văn Đạo Các buột miệng hỏi.

Văn Đạo Các mắt lóe hàn mang hỏi Lưu Trung Chu: “Toán người đó của Thiết Sách thế nào rồi?”

Lưu Trung Chu đáp đạo: “Chỉ có hai tu sĩ Thần hải cảnh và tiểu tử đó chạy thoát. Tổ do Lưu Bạch Vũ dẫn đầu đã bị bọn ta diệt gọn.”

“Bọn chúng chỉ còn lại nhóm của Nạp Lan Bằng, chúng ta còn ba tu sĩ Chu thiên cảnh và mấy tu sĩ Thần hải cảnh, khẳng định chúng không phải là đối thủ của chúng ta.” Văn Đạo Các lạnh giọng: “Một hai kẻ trong bọn chúng thoát cũng không sao nhưng tiểu tử đó mà không thể giết chết được thì mối hận trong lòng ta không thể tiêu tan.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

67. Chương 67: Đào Mệnh Đến Sào Huyệt.

Lúc bỏ chạy giữ mạng, con người đều nhanh hơn bình thường.

Ngụy Tác theo lối cũ, vắt chân lên cổ chạy một lúc thì đến cây cầu đá trên miệng vực sâu phân chia hai phần “Càn” và “Khôn” của địa lăng.

“Cẩn thận, Phệ tâm trùng trưởng lão ở trên đỉnh cầu!”

Ngụy Tác vốn định qua cầu rồi sẽ đánh tan, như thế Phệ tâm trùng trưởng lão nhất thời không đuổi kịp nhưng lục bào lão đầu đột nhiên lên tiếng nhắc nhở khiến mặt mày gã xám xịt, kéo Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ lại.

“Lão đầu, đùa với ta hả? Người phát hiện được con Phệ tâm trùng này, ban này nhiều Phệ tâm trùng đánh lên như thế sao không nhắc nhở gì.”

Ngụy Tác vốn định nói thế nhưng lục bào lão đầu hình như đọc được, lạnh giọng đáp, “người nhìn cho kỹ đi, nó bị Âm mị nhận chém một nhát, nhìn cẩn thận là thấy ngay, bất quá người mau sử dụng Bạch lân thú cốt phần thì hơn, không thì ta không dám chắc nơi này không còn con Phệ tâm trùng nào khác.”

Ngụy Tác nhìn kỹ, quả nhiên thấy ở đầu cầu kia có một dải vàng thoạt có thoạt không, như có ai đó vẽ một nét vàng vàng lên đầu cầu, không nhìn kỹ không thể nhận ra.

“Sao vậy?” Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ hoàn toàn không rõ Ngụy Tác sao lại dừng phát lại, Ngụy Tác thấy lục bào lão đầu bảo lão cũng không rõ quanh đây còn con Phệ tâm trùng nào khác nữa không thì kinh hãi cực độ, móc Bạch lân thú cốt phần lấy được của tu sĩ mặt ngựa ra rải.

“Phệ tâm trùng trưởng lão!”

Lần này Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ nhột đi lập tức, quang hoa màu lam lóe lên, hình dáng một con Phệ tâm trùng đầy nếp nhăn xuất hiện ở đầu cầu bên trái cách họ không đầy hai mươi trượng.

Phệ tâm trùng trưởng lão toán toán chuẩn xác đường họ bỏ chạy, không rõ từ đường tắt nào đã đến đây trần thủ, dáng vẻ bất động của nó tạo cho người ta cảm giác được khí tức âm hiểm phủ thẳng vào mặt.

“Còn may.”

“Đi!”

Bất quá Ngụy Tác lại thở phào, quanh đó không có dấu vết của ba con Phệ tâm trùng kia, chỉ có Phệ tâm trùng trưởng lão đang âm hiểm ẩn mình. Hú vang một tiếng lao tới đầu cầu, gã kích phát Nhật chúc bảo phù còn dùng được mấy lần nữa, mục tiêu là nó.

“Chi!” Phệ tâm trùng trưởng lão thống khổ kêu lên, lớp da có lực phòng ngự kinh nhân bốc khói xanh lè. “Hừ, muốn chơi đến cùng hả!” Vốn Ngụy Tác định như lúc trước, vừa lao qua vừa dùng Âm mị nhận cho Phệ tâm trùng trưởng lão một đòn nữa, dù không chém chết nó, ít nhất cũng rách thêm một vết, bị nó đuổi theo thì cũng nhìn rõ hơn được một chút. Nhưng gã không sao ngờ được là lúc gã định phát âm phong nhận thì một làn song trong veo từ miệng Phệ tâm trùng trưởng lão phun ra trúng gã. Tức thì gã cảm giác đầu óc trống rỗng, tư duy cũng đông cứng lại, thể nội chân nguyên cùng đầu ngón tay, mí mắt đều không thể động đậy. Cảm giác này rất khó hình dung, như biết rõ mình sắp biến thành tảng đá nhưng không thể động đậy gì.

Ông hút nhọn hoắt từ miệng Phệ tâm trùng trưởng lão thò ra đâm vào Ngự Tác.

Mũi nhọn còn cách óc gã không đầy một trượng, sáu đạo kim quang và hai đạo ô quang đồng thời giáng vào mình nó, hất nó văng về phía miệng vực đen ngòm. Chát một tiếng khe khe, mũi nhọn đâm vào chỗ cách trán Ngự Tác không xa khiến không khí nổ khê.

Phệ tâm trùng trưởng lão rơi xuống vực nhưng hai cái chân nó chột thò ra, hút cứng vào một tảng đá, giật mạnh như muốn quay lại.

Thấy cảnh tượng đó, Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ nào dám dừng chân, ôm luôn Ngự Tác đã cứng đờ như khúc gỗ bỏ chạy.

“Phệ tâm trùng phun ra cái gì nhỉ?”

Bị Liễu Ngũ đâm dĩa mồ hôi mang theo, một chốc sau Ngự Tác thoát khỏi cảnh tứ duy đóng băng, thốt lên câu hỏi, nhưng thân thể vẫn còn cứng đờ, không thể động đậy.

“Đó là thiên phú dị năng của Phệ tâm trùng, thần thức công kích.” Lục bào lão đầu cùng Nam Cung Vũ Tinh cơ hồ đồng thời giải thích: “Phệ tâm trùng có thần thức thiên sinh hơn hẳn tu sĩ bình thường, loại thần thức công kích này có thể trực tiếp ngăn trở thần thức của tu sĩ, cắt đứt mọi năng lực tư duy, khiến thân thể chúng ta hóa đá. Bất quá Phệ tâm trùng thành niên tối đa chỉ khiến chúng ta sững ra trong khoảnh khắc, còn thần thức công kích của Phệ tâm trùng trưởng lão quá đáng sợ, lại khiến người cứng người lâu như vậy.”

Lục bào lão đầu lại bổ sung, “theo kinh nghiệm của ta, Phệ tâm trùng trưởng lão đã tiến giai này còn có thêm một, hai loại thiên phú dị năng, nó chưa thể hiện ra nên không rõ thiên phú dị năng mới này thế nào. Với nguyên khí hiện tại của ta, khi cần thiết có thể chặn hộ người một lần thần thức công kích, nhưng sau đó sẽ phải vào Đường quỹ quán tĩnh dưỡng, không còn năng lực thần du ra bên ngoài giúp người tra xét tình huống nữa.”

“Một câu thôi, chạy cho mau!”

Ngự Tác muốn khóc mà không có nước mắt gào to, lúc này mà không có Lưu huỳnh phi nhận và bán linh khí pháp khí hình chân chim gã đưa cho Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ sử dụng thì gã đã bị Phệ tâm trùng trưởng lão đâm xuyên óc rồi. Chỉ chống được một lần, hơn nữa nó còn thiên phú dị năng, nữa, gã đời nào còn dám đấu với nó.

Liễu Ngũ cùng Nam Cung Vũ Tinh không cần gã nhắc, chạy còn nhanh hơn bất cứ khi nào.

“Không phải chứ?”

Nhưng khi cảm giác hóa đá của Ngự Tác tan biến, có thể tự chạy thì phát giác, vì lúc trước được Liễu Ngũ mang theo nên không theo lối gã chạy lúc đầu, mà đến một sơn cốc gã chưa từng đến.

Sơn cốc này như một khu rừng dưới lòng đất, có nhiều cây cối đã mủn nát, ao hồ cạn khô, giả sơn đổ gãy ngổn ngang.

Ngự Tác lấy địa đồ ra xem, cả ba liền toát mồ hôi lạnh.

Chỗ này là Khôn Ninh viên, nằm ở phần “Khôn” của địa lăng, là khu vườn cho các phi tử tuần tảo du sơn ngoạn thủy, ngâm thơ làm phú. Đáng sợ là trên địa đồ, trừ tên ra còn ghi chú mấy chữ bên phải “Phệ tâm trùng!” Đây là một trong những địa điểm có khả năng xuất hiện Phệ tâm trùng nhất.

“Con bà nó chứ, chạy hồi lâu lại đến sào huyệt của chúng.”

“Có người đến!” Ngự Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ đang nghiên cứu xem có lối nào trên địa đồ để thoát ra bên ngoài lăng nhanh nhất thì giọng lục bào lão đầu lăm lăm vang lên trong tai gã.

“Chà!”

Đúng là ghét của nào trời trao của ấy, Ngự Tác ngẩng lên liền nuốt nước bọt ngay, một thân ảnh vàng rực từ trong thông đạo lướt ra, lạnh lùng nhìn gã và Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ.

Kể hiện thân là hoàng sam tu sĩ Thần hải cảnh lương trọng Văn Đạo Các.

Nhìn thấy Ngụy Tác, hoàng sam tu sĩ cười lạnh, trước mặt xuất hiện một tấm pháp thuẫn hình mai rùa màu đỏ lửa.

“Xích hỏa ngao thuẫn!”

Nhìn thấy tấm thuẫn trước mặt Văn Đạo Các, Ngụy Tác lại nuốt vào một ngụm nước bọt đắng ngắt.

Tuy trông tấm pháp thuẫn này trừ màu sắc ra không có gì khác với Huyền quy thuẫn của Ngụy Tác nhưng thực tế tấm pháp thuẫn này luyện chế từ vỏ ngũ giai yêu thú Xích hỏa ngao, không chỉ lực phòng ngự ngang ngửa Huyền quy thuẫn mà khi bị pháp khí của đối thủ đánh trúng còn phun ra liệt hỏa đốt trả, tức là khi tấn công không chỉ phải cân nhắc xem pháp khí của mình có phá được phòng ngự của hấn không mà còn phải tính xem pháp khí của mình có chống nổi ngọn lửa ngang với uy năng hỏa hệ thuật pháp của tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng không.

Cùng lúc thi triển Xích hỏa ngao thuẫn, mé tay trái Văn Đạo Các tựa hồ hơi rung lên.

Chỉ mấy hơi thở sau, tiếng xé gió vang lên ràn rạt, một đạo sĩ lùn mập mặc bát quái đạo bào hai màu đen trắng cũng tới, dừng cách Văn Đạo Các không xa.

Tựa hồ Văn Đạo Các và đạo sĩ lùn mập này cũng có pháp khí như truyền tảo ngọc phù của Ngụy Tác và Nam Cung Vũ Tinh, chỉ có điều cao cấp hơn, lập tức giúp đạo sĩ lùn mập biết được vị trí cụ thể của hấn.

“...”

Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật nhìn sang lập tức tắt tiếng, đạo sĩ lùn mập này cũng là cao thủ Chu thiên cảnh nhất trọng, sáu thần hải sáng rực quang hoa.

“Lưu Trung Chu đâu?” Văn Đạo Các căn bản không coi Ngụy Tác vào đâu, coi như không có ai mà hỏi ngay đạo sĩ lùn mập vừa đến.

“Tặc tử nhất gan đó chạy mất rồi.” Đạo sĩ bực bội đáp.

“Chạy mất rồi?” Văn Đạo Các ngăn người, tựa hồ không ngờ được nghe câu trả lời như thế, nhưng rồi mắt hấn lóe hàn quang, lạnh giọng, “đợi lúc chúng ta ra khỏi đây sẽ thu thập hấn, hiện giờ hai chúng ta là đủ rồi.”

“Đủ cái đầu người! Ngu xuẩn!”

Ngụy Tác không rườm lời với Văn Đạo Các, trực tiếp kích phát Nhật chúc bảo phù đã lấy sẵn ra. “Thịt tên này trước đây!” Thừa cơ Văn Đạo Các và đạo sĩ lùn mập cùng bị hoa mắt, sử dụng luôn cả Ngũ hành đồng hoàn đã bị Lưu Tam Pháo chém nứt, trù lên Văn Đạo Các, liền đó Âm mị nhận cũng được kích phát chém vào hấn.

Cùng lúc gã gầm lên, Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ cũng lấy ra Lưu huỳnh phi nhận và bán linh khí hình chân chim, mục tiêu là Văn Đạo Các.

Ngụy Tác không tin Xích hỏa ngao thuẫn của hấn có thể chống nổi công kích của một món linh khí và hai bán linh khí.

Chỉ cần hạ sát được tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng này, còn lại đạo sĩ lùn mập Chu thiên cảnh nhất trọng thì dễ đối phó hơn.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

68. Chương 68: Thế Là Thế Nào.

Choang!

Một tiếng nổ vang lên, Âm mị nhận, Lưu huỳnh phi nhận và đôi ô trảo, một món linh khí và bán linh khí trực tiếp chế Xích hỏa ngao thuận trước mặt Văn Đạo Các thành mấy mảnh.

“Xong rồi!” Nhưng khiến Ngụy Tác đau lòng cực độ ré lên là tích tắc Xích hỏa ngao thuận bị chém vỡ cũng phun ra sóng lửa kinh nhân. Bị sóng lửa thiêu đốt, Lưu huỳnh phi nhận và đôi ô trảo không có vẻ tổn hại gì nhưng Âm mị nhận vốn không còn nguyên lành của gã lại mờ hẳn linh quang, uy năng tổn thất không nhỏ.

Kinh nghiệm đối địch của Văn Đạo Các phong phú hơn nhiều mấy tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, cơ hồ cùng lúc bị Nhật chúc bảo phù làm hoa mắt thì hẳn không rõ đã kích phát pháp khí gì, quanh mình hắn và đạo sĩ lùn mập mờ mịt sương khói màu xanh đỏ đan nhau, che kín mấy chục trượng, không nhìn rõ cả hai đứng ở vị trí nào trong vùng sương khói. Ngũ hành đồng hoàn của Ngụy Tác cùng Lưu huỳnh phi nhận, đôi ô trảo, tất cả đều đánh hụt.

Cả ba liên thủ mà không hạ được Văn Đạo Các, Âm mị nhận đã mất uy lực không nhỏ, còn đánh kiểu gì nữa đây?

“Chạy!”

Ngụy Tác cơ hồ bỏ chạy đầu tiên.

“Gặp một tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng mà để chạy mất thì chữ Văn của ta chắc phải viết ngược mắt.”

Tiếng cười lạnh lẽo cực độ của Văn Đạo Các cất lên, vù một tiếng, một dải hoàng quang từ trong vùng sương khói bay ra, giáng vào Huyền quy thuận sau lưng Ngụy Tác.

“Không phải chứ?”

Huyền quy thuận vốn dễ dàng chặn được bán linh khí lại bị hoàng quang hoa xuyên thủng một lỗ, linh khí trong pháp trận khắc trên mặt thuận tan biến, hoa lửa bùng sáng, rơi đánh choang xuống đất.

Dải sáng vàng do Văn Đạo Các phát ra là một pháp bảo trông như mỏ chim.

“Người có sương thì ta cũng có khói!”

Thấy pháp bảo của Văn Đạo Các uy mãnh như thế, Ngụy Tác cũng bóp vỡ một viên ngọc lớn cỡ con người. Viên ngọc này là pháp khí Linh vụ châu luyện chế từ mắt Bạch minh ngư được Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cổ Vi đưa cho.

Hơi sương trắng xóa cơ hồ lan tràn toàn sơn cốc, Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ được hơi sương yểm hộ, cầm đầu bỏ chạy.

“Trò vật vãnh!”

Lần này người nói là đạo sĩ lùn mập mặc bát quái đạo bào.

“Vù, vù, vù!” Cuồng phong đột nhiên dấy lên, như một con rắn lớn lao nhanh tranh sương trắng, mê vụ trong sơn cốc bị cuồng phong thổi tan sạch.

Sương tan đi, chỉ thấy đạo sĩ lùn mập bắt pháp quyết, cương phong lợi hại như vậy lại không phải do pháp khí kích phát mà là thuật pháp của lão.

Ngụy Tác lúc đó mà thấy đạo sĩ lùn mập phát ra thuật pháp lợi hại như thế, sẽ lại cảm nhận được giữa mình và tu sĩ Chu thiên cảnh cách biệt thế nào rồi giật mình. Nhưng màn sương của Linh vụ châu bị thổi tan, bị giạt mình lại là đạo sĩ lùn mập và Văn Đạo Các.

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ đã chạy ra lối thoát khỏi sơn cốc, sắp sửa khuất bóng. Trước mặt đạo sĩ lùn mập và Văn Đạo Các chính chính tề tề là hơn ba mươi con Băng tuyết đao lang đứng xếp hàng.

Đàn Băng tuyết đao lang đều giơ chi trước như đại đao lên, nhe răng múa vuốt, đều như hung thần ác sát.

Ầm!

Bị ngàn ấy Băng tuyết đao lang chém lên, không biết có biến thành đồng thịt vụn không nữa? Đao sĩ lùn mập sợ đến nhột nhột mặt mày không kịp nghĩ gì, đưa ngón tay chuỗi mẩn lên bắt quyết một tấm pháp phù phát ra.

Tấm pháp phù này khẳng định cao hơn tam giai, uy lực cực kỳ đáng sợ, hình thành một quả dung nham thạch cầu đường kính chừng một trượng, liệt diễm cuộn cuộn, đồng thời chảy ra nham tương đỏ rực. Dung nham thạch cầu xuất hiện liền đổ tới, tựa hồ đang chèn một đàn kiến, xô vào đàn Băng tuyết đao lang trước mặt đao sĩ lùn mập.

Dung nham thạch cầu lợi hại như thế lẫn qua đàn Băng tuyết đao lang nhưng chúng vẫn đứng im, vẫn như hung thần ác sát.

“Là giả!”

Đao sĩ lùn mập nhận ra đàn Băng tuyết đao lang là giả, cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời phun máu như suối.

Ban nẫu vì sợ bị xé thành từng mảnh, cuống lên nên lão kích phát một tấm tứ giai Dung nham cự thạch phù.

Tấm tứ giai phù lực giá trị mấy trăm viên hạ phẩm linh thạch lại bị đàn Băng tuyết đao lang giả khiến cho lãng phí.

“Tiểu tử này có lắm đồ cổ quái, chẳng trách Tử Tiêu và Thanh lão đạo đều chết trong tay hắn.” Văn Đạo Các mắt lóe hàn mang, vung mạnh tay, trước mặt xuất hiện một con bạch sắc ngọc hạc, đứng lên lưng rồi nói với lão đạo lùn mập giận suýt thổ huyết: “Ta đi chặn chúng trước, các hạ từ từ theo sau, xem ra đồ trên mình chúng đủ bù lại tổn thất hôm nay.”

“Phi độn pháp bảo?”

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ vừa chạy đến một dãy bậc đá đầy đá vụn, chưa kịp lấy hơi thì thấy bạch quang từ trên không vút tới. Nhìn rõ đạo bạch quang, Ngụy Tác tức thì kêu lên thê thảm. Thoáng sau, Văn Đạo Các đứng trên một con bạch sắc ngọc hạc còn lớn hơn người hắn đuổi tới.

Thấy cả toàn chạy hết tốc độ vẫn không sánh được với bạch sắc ngọc hạc biết bay của Văn Đạo Các, Ngụy Tác nhẩn nhơ đứng lại, hô to với hắn, “Vị đại ca này, lẽ nào đại ca không nghe tới câu nên chưa cho người ta một đường sống, sau này gặp lại dễ xử sự hơn sao?”

“Hôm nay ta giết ngươi, sau này khẳng định không gặp lại nữa.” Văn Đạo Các cười lạnh, “Bất quá nể tình ngươi chỉ có tu vi Thần hải cảnh tứ trọng nhưng làm được nhiều việc thế này, ta cũng có mấy phần bội phục. Trước khi giết ngươi, ta có thể đồng ý giúp ngươi hoàn thành một tâm nguyện chưa xong.”

“Thật hả?” Ngụy Tác sáng mắt lên

Văn Đạo Các cười lạnh, “Văn Đạo Các xưa nay nói một là một, hai là hai.”

Ngụy Tác bảo: “Vậy đại ca giết hộ đạo sĩ lùn mập kia, sau đó tìm một chỗ phong thủy bảo địa mà tự sát nhé?”

Văn Đạo Các hơi ngẩn ra, tức thì nổi giận: “Chết đến nơi còn dám tiêu khiển ta...”

“Còn nói một là một hai là hai, ngu xuẩn! Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ, thịt hắn!” Không đợi Văn Đạo Các nói xong, Ngụy Tác quát to, lại kích phát Nhật chúc bảo phù. Cường quang chói lòa trùm lên Văn Đạo Các, Ngũ hành đồng hoàn lại trùm lên hắn.

“Đầu thai xong, lần tới ngươi lên nhớ đối phó một người thì đừng dùng cùng một thủ đoạn. Nhật chúc bảo phù của ngươi, ta chỉ cần che mắt thì còn tác dụng gì nữa.” Văn Đạo Các lấy ra pháp bảo như hắc sắc như ý, không chỉ che trước mắt mà còn kết thành hắc quang như cây nấm. Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ phát ra Lưu huỳnh phi nhận và đôi ô trảo giáng vào quang trảo chỉ khiến nó rung lên. Xem ra hắc sắc như ý này chỉ ít cũng là bán linh khí, uy năng phòng ngự không kém gì Xích hỏa ngao thuận mới bị hủy.

“Vậy hả?” Ngụy Tác cũng cười lạnh, một tia hào quang xám xịt từ tay gã bay ra, được mấy trượng thì cháy lên rừng rực, hình thành một cái đuôi lửa khổng lồ.

“A!”

Mắt Văn Đạo Các hiện rõ nét kinh hoàng, thét lên kinh hoàng, ngọn lửa Ngự Tác phát ra giáng vào hắc sắc quang tráo liền nổ tung, biến thành vô số lân hỏa lấp lánh quang mang màu lục.

“Rẹt, rẹt, rẹt.”

Cơ hồ trong tích tắc, hắc sắc quang tráo bị thiêu rụi. Trong phạm vi mấy trượng quanh Văn Đạo Các ngập tràn lân hỏa tỏa khói dày đặc.

“Xong! Âm lân cốt kiếm không hổ với cái giá một ngàn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, uy lực quá đáng sợ!” Ngự Tác nhìn dải lân hỏa rừng rực, buột ra một câu. Uy lực nổ tung của Âm lân cốt kiếm đã không kém Âm mị nhận, âm lân hỏa sau đó còn thiêu đốt hộ tráo linh khí như đụn tuyết, thật sự gọn gàng.

“Âm lân cốt kiếm! Tiểu tử, ngươi lại dùng thứ độc ác thế này! Ta nhất định xé ngươi làm vạn mảnh!”

Gã cho rằng lần này Văn Đạo Các nhiều khả năng biến thành một con vịt quay, nhưng chưa cảm thán xong thì Văn Đạo Các đã gầm lên giận dữ, từ trong dải lân hỏa cuộn cuộn lao ra.

“Thế còn chưa chết?” Ngự Tác há hốc miệng nhìn hấn, hoàng sắc pháp y trên mình Văn Đạo Các xuất hiện nhiều lỗ cháy đen, đầu tóc cũng không khác gì của gã khi xưa, mặt còn sùi lên mấy mụn nước, nhưng không có vẻ gì thụ thương nặng.

“Choang!”

Cùng với tiếng Văn Đạo Các rống lên, pháp bảo hình mỏ chim đánh trúng tấm Huyền quy thuẫn còn lại của Ngự Tác, đâm xuyên qua khiến tấm thuẫn rơi lún lút dưới đất.

“Chà!” Ngự Tác toát mồ hôi lạnh, lại kích phát một tấm Áo quang phù.

“Chuyện gì nữa đây?” Đạo sĩ lùn mập cũng đuổi đến nơi, đập vào mắt lão là một đàn lợn hân hoan chạy tới chỗ lão và Văn Đạo Các.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

69. Chương 69: Ta Có Câu Hỏi.

Vốn Ngự Tác định kích phát Nhật chúc bảo phù, rồi sẽ bỏ chạy thật nhanh, vì hiện giờ Văn Đạo Các đã thu lại bạch sắc ngọc hạc, gã cho rằng bị âm lân cốt hỏa thiêu đốt, pháp khí phi hành đó không thể không tổn hại, chỉ cần nó không thể sử dụng được thì tiếp tục khiến Văn Đạo Các và đạo sĩ lùn hoa mắt, gã vẫn có khả năng thoát thân.

“Còn định dùng cách nào gạt ta?”

Văn Đạo Các gầm lên đầy sát khí, gã chưa kịp kích phát Nhật chúc bảo phù đã thấy một đạo hoàng quang vút tới, chính là pháp bảo hình mỏ chim.

“Con bà nó chứ, lần sau ta sẽ nuôi một đàn lợn cắn chết ngươi!” Ngự Tác nào còn dám kích phát Nhật chúc bảo phù, mà sử dụng đến pháp y đã thay đổi.

“Bốp!”

“Ngự Tác!”

Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ kinh hô, hỏa phượng từ mình gã bay ra bị pháp khí của Văn Đạo Các đánh tan, pháp khí đó còn dư đà đánh trúng, hất gã văng ra xa, rơi phịch xuống đất.

“Để ngươi chết đi như thế thì dễ dàng cho ngươi quá.”

Văn Đạo Các thấy pháp khí của mình đánh trúng Ngự Tác thì khoe miệng nở nụ cười lạnh tàn nhẫn.

“Chạy mau!”

Không nói đâu xa, ngay thanh đại đao đặc biệt có lực công kích ít nhất cũng là bán linh khí, phòng ngự gần đạt mức linh khí của Lưu Tam Pháo đó, Ngụy Tác nhất định thu lấy.

Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ không phản đối quyết định của gã, còn một tiểu đội người của Thiết Sách chưa rõ sống chết, hơn nữa bọn tu sĩ Chu thiên cảnh mặt vàng đều là bằng hữu cùng họ vào sinh ra tử, cả hai không nhẫn tâm bỏ lại thi thể bằng hữu ở đây.

Ngụy Tác cực kỳ thành thạo vợ hết gia tài của Văn Đạo Các và đạo sĩ mập thu vào nạp bảo nang, đoạn nhìn kỹ địa đồ chạy vào ngôi mộ.

“Oa ha ha ha! Lần này phát tài rồi!”

Lục bào lão đầu đã quay lại Dương quý quán nghỉ ngơi, không còn lão cảnh báo, gã càng cẩn thận hơn, mất cả canh giờ mới đến ngôi mộ lúc trước. Trước lúc đến đây, gã còn lo thi thể đã bị Hủ thi trùng cướp đi nhưng đi vào thì gã lập tức cười tươi như hoa, xem ra Hủ thi trùng không hứng thú với thi thể chưa thối rửa, không thi thể tu sĩ nào bị mất đi. Thanh đại đao Ngụy Tác hứng thú nhất vẫn tựa bên tường. Chỉ là ở đây dù gì cũng chết mất ba bằng hữu của Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ, tuy gã không quen biết gì họ, lòng không thấy đau xót gì nhưng cũng cố nén niềm vui lại không bật thành tiếng cười vang.

“Linh thạch đại, lại một linh thạch đại...”

Ngụy Tác đương nhiên không động đến ba người của Thiết Sách, nhưng bọn Lưu Tam Pháo thì gã không khách khí. Chỉ muốn rời nhanh khỏi đây, gã cuốn hết y phục của chúng lại, thu dọn sạch sẽ pháp bảo rải rách quanh đó, trong lúc cởi y phục, gã lần mò được tất cả đều có đeo linh thạch đại đựng đầy linh thạch.

“Xem ra sau này phải siêng năng làm việc tốt anh hùng cứu mỹ nhân tất được đền đáp, chuyến này không hề uổng công.”

Chỉ bọn tử bào lão đạo thôi đã có nhiều linh thạch như thế, hiện tại bọn Lưu Tam Pháo dù binh quân chỉ mỗi người một nghìn viên hạ phẩm linh thạch, cộng thêm pháp khí pháp bảo nữa thì với gã quả thật đã phát tài lớn.

“Nặng quá!”

Khiến gã hưng phấn nhất là thanh đao của Lưu Tam Pháo, tuy bị Âm mị nhận chém mẻ một vết nhưng không ảnh hưởng gì lớn, vẫn có thể sử dụng được!

“Ai đó!” Ngay lúc Ngụy Tác cầm đại đao lên, trong thông đạo đã sụp đổ quần đột nhiên có tiếng xé không khí.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

72. Chương 72: Ai Tin Được.

Bốn tu sĩ có phần mệt mỏi từ trong thông đạo lao ra.

Ba nam một nữ, nữ tử mặc tử sắc pháp y, da tuy hơi đen nhưng gương mặt trái xoan khá xinh đẹp cùng cặp mắt phương, thân thể không có tí mỡ thừa nào, uyển chuyển linh lung, quả thật có phong tình cực kỳ quyến rũ.

Trong ba nam tu có một người thân thể cao lớn cỡ Diệp Tiêu Chính mặc hắc sắc bì giáp, chừng hơn ba mươi tuổi, tay cầm đôi lưu tinh chùy cỡ trái dưa. Một người mặc áo xanh theo lối văn sĩ, tay cầm cây quạt xám, đầu đội mũ nho sĩ, chừng hơn bốn mươi, còn lại là một tu sĩ trẻ tuổi mặc pháp y vàng nhạt, tuổi cỡ Ngụy Tác, trừ cầm hơi chẻ thì cũng đáng coi là cây ngọc trước gió, sánh được với bạch y tú sĩ đã bị gã dọa khiếp.

Bốn tu sĩ thấy trong mộ có người thì đều rúng động, dáng vẻ như lâm đại địch.

“Nam Cung Vũ Tinh, Liễu Ngũ!”

“Nạp Lan Băng!”

Nhìn rõ nhau, song phương đều thu lại pháp khí chực phát ra.

“Tu vi nữ tử này cao thật!” Qua phản ứng của song phương, Ngụy Tác biết họ là người của Thiết Sách, gã dùng Vọng khí thuật liếc một vòng, ba ma tu đã đành, đều chỉ là tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, nhưng nữ tu da ngăm ngăm lại là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng.

Ngụy Tác hiểu ngay, ba tổ đội của Thiết Sách đều do một tu sĩ Chu thiên cảnh cầm đầu, như vậy thì đối phó một con Phệ tâm trùng bình thường sẽ không vấn đề gì, chỉ là ở đây không chỉ có một con Phệ tâm trùng mà cả bọn Văn Đạo Các sẵn sàng làm chim sẻ rình rập bọn ngựa bắt ve.

“Mộc Phong đâu?”

Thấy chỉ có bốn người, Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ lại hơi biến sắc.

“Hoàng Y Y!”

Nạp Lan Băng liếc một vòng cảnh tượng trong mộ, tức thì biến sắc, nhưng nàng ta chưa kịp nói gì, tu sĩ áo vàng nhạt nhìn thấy nữ tu lơ lửng bị Lưu Tam Pháo giết chết thì gầm lên xé tim xé gan.

“Bọn ta bị một tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng và mấy cao thủ Thần hải cảnh ngũ trọng đánh lén. Mộc Phong bị giết, bọn ta miễn cưỡng thoát thân, lần theo dấu vết dấu pháp dọc đường đến đây, đã thấy thi thể bọn Lưu Bạch Vũ ở ngoài kia.” Sắc mặt Nạp Lan Băng cực kỳ khó coi khi nói ra câu đơn giản này, rồi nhìn Ngụy Tác, hỏi Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ: “Bên các vị xảy ra chuyện gì? Y là ai?”

Ngụy Tác thấy Nạp Lan Băng trong lúc này còn trầm tĩnh được thì máy động, “nữ tử này còn có phong phạm đại thư.”

Nam Cung Vũ Tinh cùng Liễu Ngũ nhẩn nhé nhìn nhau, đã đã biết đội của Lưu Bạch Vũ và Hoàng Y Y lành ít dữ nhiều, nhưng giờ được nghe tin chính xác thì cả hai đều đau lòng, “bọn muội gặp người của đối phương ở đây.” Nam Cung Vũ Tinh hít sâu một giải thích: “Vốn bọn muội đã chiếm thượng phong nhưng bị bốn con Phệ tâm trùng mai phục, chỉ hai bọn muội may mắn thoát thân. Y tên Ngụy Tác, phát hiện âm mưu của đối phương nên đến Thanh Phong lãng nhắc nhở muội, nếu không có y thì bọn muội đều không thể sống sót.”

“Phát hiện âm mưu của đối phương?” Mắt phương của Nạp Lan Băng lóe sáng, hỏi Ngụy Tác: “Các hạ biết những gì?”

“Lúc mờ ở thành bắc tập thị gặp hoàng sam tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng cùng một tử bào lão đạo và một hô y tu sĩ bày mưu, nói rằng không chỉ có một con Phệ tâm trùng, định nhân lúc các vị và Phệ tâm trùng lưỡng bại câu thương thì chúng sẽ quét sạch một mẻ.” Ngụy Tác đáp: “Còn những việc khác, mờ cũng không rõ.”

“Ai đã giết nàng! Ai đã giết nàng!” Nạp Lan Băng định mở miệng nói thì thanh niên tu sĩ mặc áo vàng, lao bổ đến thi thể hoàng sam thiếu nữ dùng y phục nàng ta cởi ra che đi thân thể lơ lửng, mắt đỏ ngầu gầm lên vang vọng.

Ngụy Tác thấy y như điên như cuồng thì thâm lắng đầu, rõ ràng tu sĩ trẻ tuổi này không phải thâm yêu mà là một đôi với hoàng sam thiếu nữ đó. Lúc trước gã nhận ra nàng ta vì muốn sống sót nên định cho Lưu Tam Pháo phát tiết thú dục, hai tay đã đặt lên tảng đá, uốn cặp móng trắng lên mọi chỗ bí ẩn đều phơi ra cho Lưu Tam Pháo và gã nhìn rõ, Ngụy Tác còn thấy nàng ta nhắm chặt mắt, nếu thật sự định nhân lúc Lưu Tam Pháo mê muội sắc dục mà đánh lén hấn thì nàng ta đã không nhắm nhắm, không cầm pháp khí gì trong tay như thế. Nữ tử như thế, gã cho rằng không đáng vì nàng ta mà đau đớn, nhưng thấy tu sĩ trẻ tuổi gầm vang đau khổ thì gã chỉ vào Lưu Tam Pháo, “bị hấn giết.”

“Do hấn giết?!” Tu sĩ trẻ tuổi lại gầm lên đau đớn, ném một quả hỏa cầu vào thi thể Lưu Tam Pháo, thiêu đốt tan tành.

“Lúc đó người cùng có mặt?” Nhìn thi thể Lưu Tam Pháo với vẻ đầy sát khí xong, y lại ngược đôi mắt đỏ ngầu lên hỏi Ngụy Tác, “vì sao nàng chết, ai cởi y phục của nàng ra!”

Ngụy Tác hơi ngần ngại, cho rằng nên nói thật thì hơn, gã mà bịa đặt hộ hoàng sam thiếu nữ chưa biết chừng sẽ có sơ hở, bị tu sĩ trẻ tuổi và bọn Nạp Lan Bằng nhận ra, cho rằng gã có vấn đề thì thật làm ơn mắc oán, nên gã đáp thành thật, “Y phục do nàng ta tự cởi.”

“Cái gì!” Tu sĩ trẻ tuổi ngẩn ra, sát khí rục lên trong mắt nhìn Ngụy Tác, “người nói ra xem là chuyện gì. Nếu người nói sai một câu, Lưu An Đình ta tuyệt đối không tha cho người!”

Nạp Lan Bằng và hai tu sĩ Thiết Sách đều tỏ vẻ không vui. Qua lời Nam Cung Vũ Tinh thì rõ ràng Ngụy Tác đã giúp đỡ Thiết Sách không nhỏ, hơn nữa gã vì bằng hữu mà không ngại mạo hiểm, vốn cực kỳ hiếm thấy những ngữ khí của Lưu An Đình không hề khách khí, thậm chí có ý uy hiếp. Bọn Nạp Lan Bằng biết quan hệ giữa y và Hoàng Y Y nên tuy không vui nhưng không nên tiếng ngăn cản.

Ngụy Tác liếc Lưu An Đình, không rườm lời mà kể lại việc gã vô tình thấy cảnh Hoàng Y Y bị Lưu Tam Pháo truy sát, bị Lưu Tam Pháo uy hiếp, rồi nàng ta tự cởi y phục để đổi lấy đường sống nhưng không ngờ Lưu Tam Pháo lại cực kỳ biến thái, nói rằng không thích nữ nhân, giết chết nàng ta.

“Không thể nào! Người nói láo hết!” Ngụy Tác chưa dứt lời, Lưu An Đình đã như dã thú thụ thương, mặt mũi méo mó gầm lên: “Người cố ý làm hại danh tiết của nàng, thật ra có ý gì!!”

Ngụy Tác tắt tiếng trước kẻ không phân phải trái như y.

“Ta biết rồi!” Đột nhiên Lưu An Đình nhìn sang bọn Văn Đạo Các, mấy thi thể đã bị Ngụy Tác lột sạch, ra vẻ hiểu hết, gầm lên đầy sát khí, “khẳng định là người tham lam đồ trên mình nàng, cố ý thấy chết mà không cứu, để nàng bị hấn giết rồi thừa cơ giết hấn, lấy hết đồ trên mình họ, y phục của họ và Hoàng Y Y đều do người lột sạch, đúng không?”

“Chà!” Ngụy Tác không nén nổi nữa, “Người đừng có ăn nói hàm hồ. Y phục những kẻ này là mới bị ta lột xuống?”

Lưu An Đình lạnh giọng: “Người bảo là tên râu rậm này không thích nữ nhân, chỉ thích nam nhân, ai tin được? Người không khai thật thì ta không khách khí nữa!”

Ngụy Tác không nói gì mà cười lạnh.

Liên tục giết mấy tu sĩ Chu thiên cảnh xong, kinh nghiệm đối địch và lòng tin của gã cao hơn nhiều, hà huống Lưu An Đình có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng nhưng qua uy lực phát ra Hỏa cầu thuật trong lúc tức giận ban nãy thì công pháp tu luyện tối đa là huyền cấp trung giai, với số pháp khí trên mình gã mà đối phó y nào khó gì. Hơn nữa gã cũng không ưa y, hai nữ tử như Nạp Lan Bằng cùng Nam Cung Vũ Tinh trong lúc gặp biến cố mà vẫn lãnh tĩnh, còn nam nhân như y lại gầm gào, nếu biết rõ đối phương thế nào thì đã đành, ngay cả đối thủ còn chưa rõ đã hung hung hăng hăng, lại ở chỗ nguy hiểm thế này, có khác gì đầu óc có vấn đề?

“Ta tin y.” Đúng lúc đó, Nam Cung Vũ Tinh đột nhiên lên tiếng.

Liễu Ngũ liếc Lưu An Đình tựa hồ chỉ cần một câu không hợp là sẽ động thủ giáo huấn Ngụy Tác, cũng gật đầu, “ta cũng tin y, Lưu An Đình huynh đệ.”

“Các người thà tin y chứ không tin Hoàng Y Y?” Liễu Ngũ chưa khuyên xong, Lưu An Đình đã đồ ngẫu hai mắt, trợn trừng cắt lời.

“Nhưng việc này...” Liễu Ngũ còn định nói nữa, Lưu An Đình đã quay lại bảo Ngụy Tác, “người không thu hồi những lời vừa nói, khai thật mọi sự thì hôm nay ta tuyệt đối không để người ra khỏi địa lạng.”

“Lưu An Đình, chú ý phân thốn!” Nạp Lan Bằng cũng không nén được nữa, quát to: “Việc của Hoàng Y Y để ra ngoài mới tính, hiện tại cần làm rõ đối phương là ai, còn bao nhiêu người trong địa lạng.”

“Cái gì, Nạp Lan Bằng, người cũng giúp người ngoài! Ta biết bình thường quan hệ giữa người và Hoàng Y Y không tốt nhưng người không cần lấy việc công làm việc tư như thế!” Lưu An Đình méo mó mặt mày nhìn Ngụy Tác rồi nói, “Sao người biết hấn không phải cố ý lấy được tín nhiệm của chúng ta, có khi hấn là người của đối phương!”

“Người của đối phương?” Nam Cung Vũ Tinh cười lạnh, “nếu là người của đối phương, cố ý lấy được tín nhiệm của chúng ta, đâu cần giết hết mấy tu sĩ Chu thiên cảnh của địch?”

“Được lắm! Các người đều giúp người ngoài, với tu vi như hần mà giết được tu sĩ Chu thiên cảnh? Nam Cung Vũ Tinh, người muốn giúp hần cũng không cần đổ hết công lao lên đầu hần.” Lưu An Đình nhìn Ngụy Tác bằng ánh mắt băng lạnh cực độ, “xuất thủ đi, để ta xem người có thực lực gì mà giết được tu sĩ Chu thiên cảnh!”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

73. Chương 73: Trừng Yêu Trùng!

“Đủ rồi!” Nạp Lan Băng lạnh sắc mặt, “Lưu An Đình, hiện tại không phải lúc người làm loạn.”

Lưu An Đình cười gằn, “Làm loạn? Người cho rằng ta gây chuyện?”

Nạp Lan Băng lạnh lùng: “Hiện tại đang gặp nguy hiểm, y rõ ràng không phải địch nhân, người lại bức y đấu pháp, không phải gây chuyện thì là gì?”

“Được lắm!” Lưu An Đình nheo mắt, “ta không ngại nói rõ, chỉ bằng việc hần có cơ hội cứu Hoàng Y Y nhưng thấy chết không cứu, hần và Hoàng Y Y gặp tu sĩ đó nhưng Hoàng Y Y chết mà hần không mảy may gì thì ta không đời nào tha cho hần.”

“Im mồm!” Nạp Lan Băng quát to: “Lưu An Đình, người đừng quên ở đây không do người làm chủ, ta không cho phép người động thủ với y.”

Lưu An Đình mắt lóe sát cơ, liếc Nạp Lan Băng và Ngụy Tác rồi lạnh giọng, “Thiết Sách hiện tại không do ta làm chủ phải không, được, từ giờ ta rời Thiết Sách! Đẳng nào ta cùng vì Hoàng Y Y mới gia nhập Thiết Sách, từ hôm nay ra và Thiết Sách ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn là người của Thiết Sách!”

“Lưu An Đình, người nên nghĩ cho kỹ!” Câu nói của Lưu An Đình khiến bọn Nạp Lan Băng đều tỏ vẻ giận dữ.

“Ta đương nhiên nghĩ kỹ rồi, như thế ta sẽ được làm chủ.” Lưu An Đình cười lạnh, ngoái nhìn Ngụy Tác, “người giết được tu sĩ Chu thiên cảnh, chắc không đến nỗi không dám cùng tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng như ta giao thủ chứ?”

Ngụy Tác cũng không nhịn được nữa, muốn giáo huấn hần một phen nhưng chưa kịp nói gì thì mặt Nạp Lan Băng đã lạnh như sương: “Lưu An Đình, Thiết Sách đến hay đi đều tự do, không hạn chế người rời khỏi tổ chức nhưng hiện tại người không còn là người của Thiết Sách, y lại là bằng hữu của chúng ta, muốn đối phó y thì phải cửa ải của ta đã.”

“Mỹ nữ này khá lắm.” Ngụy Tác thấy Nạp Lan Băng đứng về phía mình thì có hảo cảm với mỹ nữ da ngăm ngăm này.

Lưu An Đình cười lạnh, không nhìn Nạp Lan Băng, mà nhìn Ngụy Tác chằm chằm: “Thế nào, nam nhân như người chỉ biết đứng sau lưng nữ nhân, không dám ra ứng chiến hả?”

Nạp Lan Băng biến sắc, nàng ta nhận ra tu vi của Ngụy Tác kém hơn Lưu An Đình. Theo nàng ta thì Ngụy Tác giết được một, hai tu sĩ Chu thiên cảnh, cũng nhờ vào pháp bảo đánh lén hoặc cơ duyên xảo hợp, vị tất là đối thủ của Lưu An Đình, hiện tại Lưu An Đình nói vậy, nàng ta sợ y bị khích tướng, sẽ động thủ với hần.

“Được, không phải đánh một trận thôi sao?” Nhưng bất ngờ là Ngụy Tác không giận mà chỉ mỉm cười, liếc Lưu An Đình, “Bất quá các hạ đợi một chút, mỗi phải lựa chọn nên sử dụng pháp khí gì.”

Nạp Lan Băng và hai tu sĩ Thiết Sách thấy Ngụy Tác lấy ra một cái hắc sắc nạp bảo nang, liên tục móc đồ ra.

Đại đao của Lưu Tam Pháo, Hồn kim đoản mâu của đạo sĩ lùn mập, một cái pháp ấn ngân sắc sư tử đầu, thanh sắc mộc ngư, hoàng ngọc tiểu phủ của hô y tu sĩ và ba tu sĩ khác đã bị giết... thoáng sau đã xuất hiện cả đồng trước mặt.

Nạp Lan Băng và hai tu sĩ Thiết Sách mở mắt mỗi lúc một lớn.

Rõ ràng những thứ Ngụy Tác ít nhất cũng là pháp khí từ bán linh khí trở lên, những thứ này dù tu sĩ Chu thiên cảnh cũng chỉ có một, hai món, nhưng Ngụy Tác lại có nhiều như thế.

“Ngay cả hoàng y tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng cũng chết trong tay y?”

Khiến Nạp Lan Băng và hai tu sĩ Thiết Sách biến sắc là Ngụy Tác thuận tay lấy từ nạp bảo nang ra, trừ vài thứ có vẻ là pháp bảo tàn khí thì còn vài tấm pháp y, có Long hổ tử vi bào của tử bào lão đạo, Hắc bạch bát quái y của đạo sĩ lùn mập, thậm chí cả hoàng sắc pháp y của Văn Đạo Các cũng được lấy ra.

Bọn Nạp Lan Băng lúc trước bị Văn Đạo Các dẫn mấy thủ hạ chặn đường, chật vật lắm mới thoát được, đến giờ nàng ta vẫn lo lắng nhất việc bị hoàng sam tu sĩ đuổi kịp, không ngờ tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng này đã mất mạng.

Mắt Lưu An Đình cứng lại, miệng bất tri bất giác há ra.

“Bịch”!

Ngụy Tác cố ý lấy ra cả thi thể Phệ tâm trùng trưởng lão, ném mạnh xuống, “À, lấy nhầm rồi. Vật này không thể đem ra đối địch.”

“Được rồi, là hai vật này cùng với linh khí của mỡ là được rồi.”

Ngụy Tác chọn đi chọn lại, cầm Âm mị nhận lên lẩm bầm, đoản cầm đại đao của Lưu Tam Pháo và Hồn kim đoản mâu của đạo sĩ lùn mập, trực tiếp kích phát pháp y đã thay đổi, một con hỏa phượng và một tầng cương phong bao lấy gã.

“Mỡ chuẩn bị xong rồi, các hạ có cần chuẩn bị pháp khí chẳng?” Gã bảo Lưu An Đình.

“Nguyên nhân người thần nhiên như thế hóa ra vì có ngân này pháp khí lợi hại.” Lưu An Đình hít sâu một hơi, không làm gì mà nhìn Ngụy Tác cực kỳ âm trầm: “Người có ngân đây pháp khí, ta tự nhận không địch nổi, nhưng ngày sau gặp lại, ta sẽ khiến người hối hận vì những gì xảy ra hôm nay.”

“Ta làm gì nhỉ, ta chẳng phải có gì nói nấy cũng vì muốn tốt cho người hử?” Ngụy Tác âm ức, gã không sợ điều tiếng gì nhưng sợ nhất những kẻ lạnh lùng bám dai như đĩa. Lưu An Đình lạnh lùng nhìn bọn Nạp Lan Băng và gã rồi không nói gì, ôm thi thể Hoàng Y Y lên, dùng y phục che lại rồi quay mình lướt vào thông đạo, thoáng sau đã khuất bóng khỏi tầm mắt.

“Không ngờ y lai là kẻ không biết phân biệt thị phi, không phân phải trái.” Nhìn theo Lưu An Đình đi không ngoái lại, Nạp Lan Băng nhớ nói với Ngụy Tác, “Các hạ yên tâm, việc hôm nay bọn tại hạ đều thấy, sau này y dám làm gì, Nạp Lan Băng ta là người đầu tiên không tha cho y.”

“Bằng vào y mà định đối phó Ngụy Tác có khác gì tự chuốc khổ.” Nam Cung Vũ Tinh lẩm bầm.

Từ lúc mới quen, nàng đã biết gã không phải tu sĩ tầm thường, hơn nữa dọc đường đến đây, ngay cả thần thức xung kích của Phệ tâm trùng trưởng lão cũng không khiến gã cứng người, việc đó khiến nàng cùng Liễu Ngũ chấn kinh quá mức.

“Bọn tại hạ không địch nổi tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng đó, không ngờ hắn chết trong tay các hạ.” Nạp Lan Băng nhanh chóng nhìn đến thi thể Phệ tâm trùng trưởng lão và hoàng sắc pháp y của Văn Đạo Các.

“Bọn tại hạ chỉ may mắn thôi, nếu không có mấy con Phệ tâm trùng xen vào, chưa biết chừng bọn tại hạ đã chết trong tay chúng.” Ngụy Tác tỏ ra khiêm hư hiếm thấy.

Nạp Lan Băng nói, “Không hiểu Ngụy huynh có thể kể lại tường tận việc phát hiện âm mưu của chúng chẳng, bọn tại hạ hoàn toàn không biết gì về chúng.”

“Đương nhiên rồi.” Đối với Ngụy Tác, đến nơi này, hốt sạch đồ của bọn Lưu Tam Pháo thì gã đã đại phát tài, không còn gì nữa thì gặt đầu kể lại ngắn gọn việc vô tình gặp bọn Văn Đạo Các và hô y tu sĩ, rồi

bám theo Văn Đạo Các và tử bào lão đạo, nghe được việc liên quan đến Thanh Phong lăng, sau đó gã Kim Ngọc các phát tin tức, việc gã đến đây như thế này, gặp bọn Nam Cung Vũ Tinh ra sao, vì có gì bị Phệ tâm trùng trưởng lão truy sát, quá trình gặp bọn Văn Đạo Các đoạn may mắn thoát thân, chỉ là giấu biến việc khí linh lão đầu.

“Nam Cung Vũ Tinh kết giao với bằng hữu như các hạ đúng là may mắn của Thiết Sách. Nếu không có các hạ, hôm nay e rằng tất cả bọn tại hạ đều mất mạng ở đây.” Nghe nói Ngự Tác đặt cược toàn bộ gia tài đến đây nhắc nhở Nam Cung Vũ Tinh, bọn Nạp Lan Băng đều động dung. Đợi khi gã nói xong thì nàng ta bảo: “Đại ân không thể cảm tạ bằng lời, sau này Ngự huynh có việc gì cần, bọn tại hạ sẽ tận tâm tận lực.”

“Cũng không có gì, chỉ là vận khí hơi tệ, không gặp được các vị sớm hơn.” Ngự Tác đáp: “Hơn nữa chuyện này mỗi thu hoạch cũng không tệ.”

“Không ngờ ở đây lại có tới bốn con Phệ tâm trùng, còn cả một trưởng lão đã tiến giai. Nếu không vì chúng truy sát các hạ, bọn tại hạ mà qua sào huyệt của chúng thì đừng mong sống sót..” Nạp Lan Băng trầm ngâm: “Địa lăng nguy cơ bốn bề, chúng ta thoát ra rồi tính.”

“Các vị đã đến sào huyệt của chúng?” Nam Cung Vũ Tinh hiếu kỳ hỏi.

“Lúc trốn tránh hoàng sam tu sĩ truy sát, bọn tỳ đã đi qua sào huyệt của Phệ tâm trùng, phát hiện ở đó năm quả Phệ tâm trùng noãn. Giờ nghĩ lại mới thấy chắc hoàng sam tu sĩ tảo biết chỗ đó là sào huyệt Phệ tâm trùng nên e ngại, vì thế bọn tỳ mới thoát.” Nạp Lan Băng vừa kể vừa hồi hộp.

“Phát hiện năm quả Phệ tâm trùng noãn?!” Nạp Lan Băng nói là đi qua sào huyệt Phệ tâm trùng, Ngự Tác thấy bình thường, gã cũng có địa đồ địa lăng, biết chỗ họ đi qua là nơi có ghi chú về Phệ tâm trùng, nhưng bảo phát hiện năm quả Phệ tâm trùng noãn, thì gã không khỏi chấn kinh. Nơi Phệ tâm trùng đẻ trứng là sào huyệt chân chính của chúng, càng khiến gã kinh ngạc là trong bản nô thú tàn thiên lấy được từ độc nhân tu sĩ tựa hồ có ghi cách nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, nếu thuần dưỡng được một con thì chẳng phải còn lợi hại hơn một món linh khí sao?

“Phệ tâm trùng noãn, có thể cho tại hạ xem qua không?” Vốn định rời khỏi nơi này ngay, Ngự Tác buột miệng hỏi Nạp Lan Băng.

“Tất nhiên là được.” Nạp Lan Băng gật đầu, thanh sam văn sĩ hơn bốn mươi tuổi đứng cạnh nàng ta cũng gật đầu lấy ra một cái hắc sắc nạp bảo nang, lấy một quả Phệ tâm trùng noãn đưa cho Ngự Tác.

“Chà! Cũng to nhỏ khác nhau nhỉ?” Đón lấy quả Phệ tâm trùng noãn, Ngự Tác chợt kêu thầm.

Phệ tâm trùng trông xấu xa không để đâu cho hết, nhưng trứng của chúng lại chỉ lớn cỡ quả trứng gà, hình bầu dục, vỏ như thủy tinh, màu hồng phấn, trông thập phần khả ái.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

74. Chương 74: Thế Nào Là Bằng Hữu!

“Trứng còn sống, có thể ấp nở hả?” Ngự Tác nhìn kỹ năm quả Phệ tâm trùng noãn đẹp đẽ, lên tiếng hỏi. Nên biết nếu không thể ấp nở thì vô dụng với gã.

Nạp Lan Băng nhìn gã đang hào hứng, gật đầu, “Bọn tại hạ từ lúc lấy ra vẫn chưa hề tác động gì, chắc có thể ấp được. Thế nào, Ngự huynh có hứng thú với Phệ tâm trùng noãn?”

Ngự Tác không phủ nhận: “Đúng vậy, tại hạ rất có hứng thú với Phệ tâm trùng noãn.”

“Vậy thì tại hạ có một lời nhờ vả sở sàng, không rõ Ngự huynh có thể đồng ý chăng.” Nạp Lan Băng hơi do dự.

Ngự Tác hỏi: “Nhờ vả gì?”

“Lần này số lượng tu sĩ chặn giết bọn tại hạ không ít, có vẻ chúng đều là tán tu nên bọn tại hạ không nhận ra thân phận nhưng chúng đều không phải là tu sĩ cấp thấp bình thường, đều có tu vi đáng kể và thủ đoạn khác thường.” Nạp Lan Bằng nói với Ngụy Tác: “Nếu chúng bị ai đó triệu tập thì kẻ đó tất có lai lịch không nhỏ. Nếu không có Ngụy huynh, bọn tại hạ đều chết hết ở đây, thứ trên mình chúng đương nhiên thuộc về Ngụy huynh, bất quá tại hạ muốn nhờ Ngụy huynh lúc lấy đồ trên mình chúng thì lưu ý giữ một chút hoặc cho bọn tại hạ biết là những thứ gì, chưa biết chừng bọn tại hạ qua đó tìm được manh mối nào chẳng về kẻ đứng sau lưng, báo thù cho những bằng hữu đã chết hôm nay. Chỉ cần Ngụy huynh giúp đỡ, Phệ tâm trùng noãn sẽ tặng hết cho huynh.”

“Sao lại vậy được.” Ngụy Tác nuốt nước bọt. Cho người của Thiết Sách biết những kẻ đó có thể gì thật sự chỉ là việc đơn giản.

Nạp Lan Bằng tỏ vẻ khó xử: “Ngụy huynh giúp bọn tại hạ như vậy, coi như có ơn cứu mạng, huynh có hứng thú với Phệ tâm trùng noãn thì lẽ ra nên tặng không nhưng việc đó lại rất quan trọng với Thiết Sách, mong Ngụy huynh hiểu cho.”

“Không được, không được.” Nạp Lan Bằng nói vậy, Ngụy Tác thật sự khó xử, dù gì người ta cũng chuẩn bị bao nhiêu lâu, đến đây lại chết nhiều người như thế, bao nhiêu lợi ích đều cho gã hết thì quả thật gã cũng khó xử, lắc đầu nói: “Cho các vị biết có những vật gì chỉ là việc đơn giản, thế này đi, các vị đến đây vì Phệ tâm trùng, ngoài việc vừa này, tại hạ sẽ tặng các vị hai con coi như đổi lấy mấy quả trứng, các vị thấy thế nào?”

“Phệ tâm trùng?” Nạp Lan Bằng nhăn nhó, “Vốn trong Thiết Sách có người cần mấy thứ của Phệ tâm trùng để luyện chế pháp bảo, Phệ tâm trùng cực kỳ trọng yếu với bọn tại hạ. Ngụy huynh nói vậy thì bọn tại hạ không chối nữa, nhưng chỉ cần một con Phệ tâm trùng là đủ.”

“Hai con đi, dù gì tại hạ cũng có bốn con Phệ tâm trùng.” Ngụy Tác vừa bào vừa than thầm, thật tra bọn Nạp Lan Bằng không quen biết gã, lại vừa có lòng tốt bảo vệ gã, nàng ta càng khách khí gã càng ngại ngùng, xem ra gã thật sự không thích hợp làm gian thương – một nghề rất có tiền đồ.

Nạp Lan Bằng nói: “Một con thôi, chúng ta rời khỏi đây hăng tít, nếu Ngụy huynh còn khách khí, bọn tại hạ chắc không dám lấy cả một con đó.”

“Được thôi.” Thấy nàng ta cả quyết như thế, Ngụy Tác không nói gì mà lấy một con Phệ tâm trùng từ nạp bảo nang ra đưa cho nàng ta, lúc lấy ra gã nhìn rất kỹ, trọng bụng con có hai cái vòng tay của Văn Đạo Các thì gã không đành lòng cho bọn Nạp Lan Bằng.

“Còn hai con nữa, đồ keo kiệt!” Hành động của gã lọt vào mắt Nam Cung Vũ Tinh, nàng trợn tròn trắng nhìn gã, khế ghé tai thì.

Ngụy Tác cười hắc hắc, coi như không nghe thấy gì, đón bốn quả Phệ tâm trùng noãn được thanh sam văn sĩ đưa cho xong liền lấy địa đồ ra tìm xem lối nào thoát thân ngắn nhất.

Nạp Lan Bằng cũng lấy ra một cái nạp bảo nang màu vàng, tựa hồ cùng cấp với cái của Ngụy Tác, gom hết thi thể mấy người của Thiết Sách, kể cả bọn hôi y tu sĩ, chắc nàng ta muốn qua thi thể đối phương điều tra xem có lai lịch gì.

...

“Sau cùng cũng không cần chui lỗ nữa!”

Hơn một canh giờ sau, trong một động quật của Thanh Phong lừng đột nhiên vang lên tiếng cảm thán.

Ngụy Tác cùng bọn Nam Cung Vũ Tinh chui ra.

Thanh Phong lừng lúc này rực rỡ mặt trời, khiến Ngụy Tác có cảm giác như vừa sống lại, tính mạng đã quay lại với gã.

“Có người đang đấu pháp?”

Nhưng gã chưa kịp cảm thán đã nghe thấy trong một vạt rừng ngoài xa có tiếng nổ ì ùng, tựa hồ là thuật pháp hoặc pháp khí nào đó đang không ngừng oanh kích phòng ngự pháp khí hoặc phòng ngự quang trảo.

Kinh ngạc nhìn bọn Nam Cung Vũ Tinh, Nạp Lan Băng, Ngụy Tác liền vô thanh vô tức lướt nhanh đến chỗ đó.

“Diệp Tiêu Chính, Diệp Cố Vi?”

Lén áp sát vạt rừng, nhìn rõ hai bên đang đấu pháp, Ngụy Tác liền ngẩn người.

Diệp Tiêu Chính, Diệp Cố Vi đang đấu pháp với một trung niên tu sĩ áo lam viền vàng.

Trung niên tu sĩ mặt vuông chữ điền, má trái có một sẹo như con rết từ lưỡng quyền ăn xuống cằm, chỉ lệch một chút là mắt trái và mũi không thể giữ được, nhưng chỉ vết sẹo đó đủ khiến hắn trông cực kỳ hung tợn rồi.

Không rõ dụng cụ dùng thuật pháp hay pháp bảo gì bay vút lên hơn mười trượng, khiến Diệp Tiêu Chính không thiện nghệ giao chiến tầm xa không thể công kích tới, còn hắn liên tục phát ra mộc hệ thanh sắc quang hoa, trông như một thanh mộc đao, từ trên không giáng xuống Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi.

Bạch sắc quang tráo bao quanh Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi đã quang hoa tán loạn, nguy ngập đến nơi.

Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật liếc nhanh, lập tức yên tâm vì trung niên tu sĩ mặt sẹo trên không chỉ có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng.

Khẽ đưa mắt ra hiệu với Nam Cung Vũ Tinh và Nạp Lan Băng, cả hai liền vô thanh vô tức tách ra bao vây tu sĩ đó, nhi Ngụy Tác nghênh ngang bay ra gọi to, “Vị huynh đệ này, bay trên không trông rất được, không rõ huynh đệ bay lên cách nào, có thể cho mỗ biết không?”

“Ai hả?” Vốn trung niên tu sĩ mặt sẹo đang đắc ý liền kinh hãi quay lại nhìn về phía phát ra tiếng nói.

“Ngụy Tác?” Thấy gã xuất hiện, Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi đều vui mừng.

Trung niên tu sĩ mặt sẹo sầm mặt quát: “Linh Nhạc thành Thiết Sách ở đây, muốn nhúng vào thì nên xem thử mình phân lượng thế nào.”

“Nếu huynh đệ là người của Thiết Sách, thế họ là ai?” Ngụy Tác cười ha hả.

“Các người...” Trung niên tu sĩ mặt sẹo lúc đó mới phát hiện bốn phía toàn là thân ảnh tu sĩ, tức thì biến sắc mặt.

“Người chắc cùng bọn với tên mặc áo vàng và tử bào lão đạo phải không?” Ngụy Tác trực tiếp lấy từ nạp bảo nang ra pháp y của Văn Đạo Các và tử bào lão đạo, cười hắc hắc với tu sĩ mặt mũi đang méo xệch đi, “Tên mặc áo vàng bị ta cắt đôi, viết thành hai chữ thảm dưới đất, lão đạo bị ta trồng lông. Người muốn giống tên mặc áo vàng hay muốn bị trồng lông thì cứ đấu với bọn ta một trận. Không muốn thì đừng bay cao thế nữa, mau hạ xuống ngoan ngoãn đầu hàng.”

Trung niên tu sĩ mặt sẹo trắng bệch mặt mày, “Trồng lông là gì?”

Ngụy Tác cười ha hả, “Trồng lông là nhổ hết tóc trên đầu người xuống rồi chọc thủng vô số lỗ trên người người rồi cắm tóc vào đó, nếu ẩm khéo thì người không thể chết được, lúc tóc dài ra thì chẳng phải toàn thân người có lông là gì.”

Trung niên tu sĩ mặt sẹo mềm nhũn hai chân, thiếu chút nữa từ trên không rơi phịch xuống. Quan sát bọn Ngụy Tác và Nạp Lan Băng một chốc, hắn nghiêng răng đáp xuống: “Không liên quan đến ta, ta chỉ thu của Văn Đạo Các ba trăm viên hạ phẩm linh thạch, giúp chúng ngăn mọi tu sĩ vào Thanh Phong lãng mà thôi.”

“Văn Đạo Các, là hoàng sam tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng đó?” Nạp Lan Băng hỏi trung niên tu sĩ mặt sẹo, “thật ra hắn là ai?”

“Đúng, là y.” Tu sĩ mặt sẹo lạnh người: “Ta chỉ biết y là tán tu ở gần Thất Tinh thành còn những thứ khác đều không rõ.”

Nạp Lan Băng lạnh giọng: “Người nói lao, chỉ vì ba trăm viên hạ phẩm linh thạch, người lao chịu mạo hiểm đi đối phó với Thiết Sách?”

“Nếu ta nói dối nửa lời sẽ bị thiên lôi đánh chết.” Tu sĩ mặt sẹo cười khở: “Chỉ ba trăm viên hạ phẩm linh thạch mà ta đồng ý vì ta có điểm yếu bị y bắt thóp.”

Nạp Lan Băng hỏi dồn: “Có điểm yếu gì bị hắn bắt thóp? Điểm yếu gì?”

Tu sĩ mặt sẹo nuốt nước bọt, “Có lần ta giết một tu sĩ có lai lịch, bị y đi qua trông thấy. Theo ta biết những người còn lại không là bằng hữu của Văn Đạo Các thì cũng được hắn thuê.”

“Hóa ra là giết người cướp của bị trông thấy.” Ngụy Tác máy động, “Văn Đạo Các hình như mời toàn kẻ như thế? Chả trách mấy tu sĩ đó đều xuất thủ độc ác như hung thần ác sát, trên mình có không ít đồ tốt, thì ra quen với việc giết người cướp của rồi.”

“Ngụy huynh, giao kẻ này cho bọn tại hạ xử trí được chăng?” Nạp Lan Băng hỏi gã.

Ngụy Tác nhún vai, gật đầu hàm ý không có ý kiến.

Thấy vậy, tu sĩ mặt sẹo thở phào.

“Người để bọn ta chế trụ đã, theo bọn ta về, bọn ta còn nhiều việc phải hỏi, nếu người nói thật thì rõ ràng mọi sự xong, bọn ta sẽ để người an lành ra đi.” Nạp Lan Băng nói với mặt sẹo: “Người tin vào chữ tín của Thiết Sách?”

Tu sĩ mặt sẹo nhăn nhó, xòe hai tay: “Hiện tại đành vậy thôi.”

“Các vị sao lại động thủ với y ở đây?” Thấy bọn Nạp Lan Băng đã chế trụ tu sĩ mặt sẹo bị gã dọa trồng lông mà không dám kháng cự nữa, Ngụy Tác đến chỗ Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi hỏi.

“Bọn mõ lo cho huynh đệ, trời sáng là đến đây.” Diệp Tiêu Chính giải thích: “Chỉ có điều có người tuyên xưng rằng Thiết Sách sẵn yêu thú ở trong, không cho ai vào Thanh Phong lăng, mõ và Tiểu Vi khẳng định chúng không phải người của Thiết Sách, nên lên vào, không ngờ bị y phát hiện.”

Nghe thấy Diệp Tiêu Chính nói vậy, còn Diệp Cố Vi cực kỳ ôn nhu, cúi đầu hổ thẹn không dám nhìn thì Ngụy Tác âm lòng. Vẫn còn người không kể an nguy đến cứu gã.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

75. Chương 75: Tiểu Tán Tu, Vịt Nướng To.

“Tiểu muội, Ngụy huynh đệ cứ nhét gì cho muội thế hả?”

Đến gần chỗ bố trí truyền tống pháp trận trong bụng núi gần Thanh Phong lăng, Diệp Tiêu Chính quay lại hỏi Diệp Cố Vi.

Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi cũng phải ghé đến đây, định qua truyền tống pháp trận ở đây trung chuyển, nên xong xuôi mọi việc thì chia tay Ngụy Tác.

Sau khi ôm ấp chia tay nhau, Ngụy Tác nhét hai tấm truyền tấn ngọc phù và một cái túi da đen cho Diệp Cố Vi, bảo hai người sau này đến Linh Nhạc thành mà có việc tìm gã thì dùng truyền tấn ngọc phù này thông báo. Gã còn nói truyền tấn ngọc phù này quá tệ, sau này có cơ hội nhất định đổi sang Thiên lý truyền âm thạch gì đó. Lần này gã dùng Linh vụ châu và một tấm Ấn thân phù của họ nên thứ trong túi da là để tặng, nhất định phải nhận.

Diệp Tiêu Chính đương nhiên sống chết gì cũng không nhận, Ngụy Tác trực tiếp chụp tay Diệp Cố Vi nhét vào, nói là không nhận thì không coi gã là bằng hữu, đoạn đi vào truyền tống pháp trận.

“Xem cái dáng mặt rệp đó còn học người ta tán gái nữa chứ, chắc rằng đồ tặng cũng chả ra gì.”

Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi nhìn theo Ngụy Tác khuất bóng trong truyền tống pháp trận với vẻ lưu luyến, nhưng người phụ trách trông coi nơi này là một tu sĩ Thiên Nhất môn thì cực kỳ coi thường khi nhìn cái túi da đen gã nhét vào tay Diệp Cố Vi.

Y cho rằng Ngụy Tác mặc tấm áo rách xám xịt đó chỉ là tán tu cấp thấp nghèo mạt, thế mà con vô sỉ đến mức cho rằng sau này đến Linh Nhạc thành nhất định phải tìm gã, rõ ràng muốn muốn tán tỉnh mỹ nữ hiền lành này, có gở lại định ăn thịt thiên nga thì ít nhất cũng phải tỏ chút thành ý chứ, cái túi da đen trong tay mỹ nữ trông lép kẹp, dù đựng linh thạch cũng chả được bao nhiêu.

Trong lúc đệ tử Thiên Nhất môn khinh bỉ Ngụy Tác thì Diệp Cố Vi cũng hơi hiếu mở cái túi docks ra xem gã tặng nàg và Diệp Tiêu Chính cái gì.

“Không phải chứ!”

Diệp Cố Vi đổ ra, hai mắt đệ tử Thiên Nhất lòi ra không khác gì mắt cóc.

Linh thạch, đúng như y nghĩ, cái túi lép kẹp đó đựng không nhiều linh thạch, chỉ hai mươi viên.

Nhưng hai mươi viên này là thượng phẩm linh thạch trắng ngần lấp lánh!

Một viên thượng phẩm linh thạch là một trăm viên hạ phẩm, hai mươi viên thượng phẩm tức là hai nghìn viên hạ phẩm linh thạch!

Hai nghìn viên hạ phẩm linh thạch, đệ tử Thiên Nhất môn này không rõ trông coi pháp trận bao nhiêu ngày mới kiếm được.

Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi ngẩn người, giá trị cái túi da thú Ngụy Tác nhét cho họ quá cao.

Trừ hai mươi viên thượng phẩm linh thạch còn hai, ba chục tấm Hỏa cầu phù, và một quyển đạo thư mỏng, một cây hoàng ngọc tiểu phủ chừng một thước.

Chân nguyên công pháp nghi trong đạo thư là Kim dịch lưu đơn quyết, huyền giai cao cấp. Cây phủ khắc hai chữ khai sơn và hình thú vật lại là pháp khí bán linh giai có thể sử dụng nhiều lần.

Hai vật này dù Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi không dùng mà đem đấu giá thì giá trị không chỉ hai nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

“Tiểu tử đó là ai nhỉ, biến thái quá.”

Diệp Tiêu Chính cùng Diệp Cố Vi kinh ngạc thu những thứ đó lại thì đệ tử Thiên Nhất môn vô tình nhìn thấy cây tiểu phủ phát ra ánh vàng, thêm một lần nữa ngơ ngẩn.

...

Cùng lúc đệ tử Thiên Nhất môn cảm thấy Ngụy Tác biến thái thì gã đã về đến Linh Nhạc thành.

Ngụy Tác không muốn dính vào việc của Thiết Sách, với gã thì tu vi càng cao, tính mạng càng an toàn, quan trọng nhất là luyện thêm Bổ thiên đơn để công pháp tiến giai, nâng cao thực lực. Khiến gã thích thú nhất là còn cả mớ đồ vật đợi gã tính toán xem xét.

Gã không đến Kim Ngọc các mà về chỗ ở tại thành bắc, thuận tiện ghé qua chỗ bố cáo bài trả nót tán tu cấp thấp giờ biển hộ gã năm viên hạ phẩm linh thạch.

Có thể vì đi lên từ tán tu cấp thấp cực kỳ cùng khốn nên tuy gã hiện giờ lúc nào cũng vẫn như kẻ keo bẩn, không bao giờ tiêu hoang dù chỉ một viên hạ phẩm linh thạch nhưng lại có phần thông cảm với các tán tu cấp thấp, không hề nuốt không năm viên linh thạch này.

Về đến chỗ ở, Ngụy Tác vào tĩnh thất trải thảm dệt bằng Ngân ti thảo, cuống quýt đổ mọi thứ trong hắc sắc nạp bảo nang ra.

“Đại đao của tên biến thái đó không tệ.”

Trong đồng đồ gã đổ ra, đại đao của Lưu Tam Pháo trông nổi bật nhất, cầm rất thích tay. Cây đao này công thủ vẹn toàn, phòng thủ linh giai, công kích bán linh giai, ít nhất cũng là linh khí. Càng khiến gã thích

là cây đao này cũng như một số pháp bảo, pháp trận được khắc ở trong, bên ngoài không có phù văn nên trông như một thanh đao bình thường cực độ.

Lấy thanh đao này ra, rất dễ khiến đối thủ coi thường, chắc chắn uy lực của nó sẽ khiến đối thủ giật mình, đối với người không quan tâm đến hình thức, chỉ cần thực dụng, càng âm hiểm càng tốt như Ngụy Tác thì không còn gì bằng. Pháp trận khắc ở trong, xem ra lực phòng ngự kinh nhân của thanh đao tựa hồ là do chất liệu tinh kim của nó. Âm mị nhận giáng toàn lực cũng chỉ lưu lại một vết mờ thì thanh đao này đón đỡ mười mấy đòn, thậm chí cả trăm đòn của linh khí cũng được.

“Chà, tên mặt rệp này, trừ thanh đại đao ra thì không có gì đáng giá?”

Ngụy Tác tìm luôn mọi thứ còn lại của Lưu Tam Pháo, đồ linh thạch đại lấy được của hắn ra, linh thạch đựng trong đó giá trị chừng một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch. Vốn như vậy không ít nhưng so với những tu sĩ trước đó thì chút linh thạch này khiến gã cho rằng Lưu Tam Pháo quả thật nghèo mạt.

Trừ ra, Lưu Tam Pháo chỉ còn mấy tấm pháp phù bình thường và Hồi khí đơn, cùng một cái chuông dẹt màu đồng xanh.

Dồn chân nguyên vào cái chuông, gã liền lập tức hơn hở. Cái chuông chỉ chừng một thước này phát ra thanh sắc quang hoa, hình thành quang tráo bao lấy gã. Gã còn nhớ lúc Lưu Tam Pháo kích phát thanh sắc quang tráo này đã miễn cưỡng đỡ được một đòn của Âm mị nhận, tiếp đó gã phải phát ra Lưu huỳnh phi nhận mới phá được quang tráo, lấy mạng tu sĩ biến thái này.

Tìm xong mọi thứ của Lưu Tam Pháo, Ngụy Tác lại lục lọi đồ của Văn Đạo Các, không ngại bẩn thỉu, thò tay vào bụng Phệ tâm trùng móc hai cái vòng tay màu đỏ ra.

Văn Đạo Các là lão đại của cả bọn, tu vi tối cao, đồ trên mình hắn khiến gã thập phần kinh hãi.

Món hoàng sắc pháp khí hình mỏ chim của hắn đúc từ tinh kim, linh khí đã tan hết, lại nứt nẻ nhiều chỗ, coi như phá tổn hoàn toàn nhưng đôi vòng tay đỏ lấy từ bụng Phệ tâm trùng ra thì còn nguyên.

Chất liệu đôi vòng tựa hồ bằng san hô đỏ, khắc phù văn nhỏ xíu như hoa tường vi, cực kỳ đẹp đẽ, qua màu sắc thì là hỏa hệ pháp bảo, nhưng nắm trong tay lại cảm nhận được thủy khí cực nồng, chắc chắn là thủy hệ nguyên khí pháp bảo. Chỉ một đòn đã đánh thủng bụng Phệ tâm trùng, uy lực của đôi vòng ít nhất cũng là bán linh khí.

Có quá nhiều thứ nên nghiên cứu đôi vòng tay một lúc mà không thể xác định uy lực cụ thể, Ngụy Tác thậm chí quyết định lúc đến Kim Ngọc các chuộc đồ sẽ mua luôn một khối Thiên luyện ngân.

Thiên luyện ngân là tinh kim chuyên dùng để thử nghiệm uy lực của pháp bảo từ đạo giai trở xuống, cực kỳ chắc chắn nhưng chất liệu lại dẻo, pháp bảo xung kích vào cũng không bị tổn thương bản thân thai thể, nhưng thông qua độ sâu nhất cắt vào Thiên luyện ngân để xác định uy lực của pháp bảo đó.

Ngụy Tác đeo đôi vòng đỏ vào tay thử xem sao, khiến gã há hốc miệng là đôi vòng không chỉ có tốc độ kích phát kinh nhân, cơ hồ chân nguyên mới dồn vào đã rời tay ngay, mà tốc độ bay trên không cũng thập phần kinh nhân, cơ hồ như thuấn di, rõ ràng uy lực còn hơn cả Hỗn kim đoản mâu của đạo sĩ lùn mập. Hai cái vòng lại không phải là bộ, có thể đồng thời kích phát hoặc kích phát riêng lư.

Thử thêm mấy lần, gã phát hiện đôi vòng tay chỉ bay được chừng mười trượng là tự động quay về.

Bán kính thì pháp chỉ mười trượng, nhưng tốc độ kích phát và phi độ cực nhanh, rõ ràng là pháp khí chuyên dụng trong cận chiến.

Chả trách Phệ tâm trùng đó đã cắm vòi vào óc Văn Đạo Các chưa kịp hút thì bị hắn hất bay.

Văn Đạo Các không có nạp bảo nang, nhưng linh thạch đại quả nhiên bất phàm, đựng hơn năm mươi đa viên thượng phẩm linh thạch, tương đương với hơn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch. Ngoài ra, còn có một tấm pháp thuẫn không rõ luyện bằng xương yêu thú nào, uy năng cũng ngang với Huyền quy thuẫn. Ít nhất cũng bù lại tổn thất hai tấm Huyền quy thuẫn cho gã.

Khiến gã vui mừng nhất là phi độ pháp bảo bạch ngọc hạc của Văn Đạo Các tuy bị Âm lân cốt kiếm thiêu phải, bề mặt có không ít điểm đen, trông không giống ngọc hạc mà giống một con vịt nướng nhưng linh

khí không tan đi bao nhiêu, gã hơi dồn chân nguyên vào là ‘vịt nướng’ lớn vụt lên, biến thành một con vịt nướng rất to!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

76. Chương 76: Vạn Linh Thạch Hộ, Năm Quả Trứng.

Ngụy Tác cực kỳ hớn hử đứng lên “vịt nướng lớn”, sau khi lớn vụt lên, ngọc hạc vốn có vẻ ngoài bạch quang liều nhiều như tiên khí trông càng xấu, nhiều chỗ đã cháy đen, không khác gì một con vịt nướng quá lửa.

Ngụy Tác thử dồn chân nguyên vào, ngọc hạc bay lên, thiếu chút nữa khiến gã va vào mái nhà.

Ngụy Tác giật mình, lại thiếu chút nữa rơi xuống đất, chặt vật khổng chế ngọc hạc lơ lửng trên không, xiên xiên xẹo xẹo bay mấy lần trong phòng thì trán gã đã đổ mồ hôi, đáp xuống thu ngọc hạc lại.

Vật này cần có chân nguyên để khổng chế phương hướng, gã phải luyện tập vài ngày mới thuần thục được.

Ngọc hạc bị âm lân cốt hỏa thiêu đốt bề ngoài thành xơ xác, pháp trận khắc trên mình phần nào phá tổn, lúc bay không được bình ổn như thường mà hơi lắc lư.

Bất quá ít nhất đó cũng là một phi độn pháp bảo thật sự.

Gã đã thử nghiệm được pháp bảo này không tiêu hao bao nhiêu chân nguyên, với tu vi Thần hải cảnh tứ trọng tương đương với huyền cấp trung giai công pháp, điều khiển liền hai canh giờ không thành vấn đề. Tốc độ của ngọc hạc thì thời gian này đủ để bay hơn một nghìn mấy trăm dặm.

Dù là tu sĩ Chu thiên cảnh, thi triển phi độn thuật pháp tầm thường cũng không thể liên tục trong một canh giờ.

“Vậy ta lấy một chỗ như thế, nếu không thích thì đổi sau.” Ngụy Tác lên mặt nói với hai tu sĩ Thiên Nhất môn.

“Tiền bối, mời!”

Hai đệ tử Thiên Nhất môn càng xun xoe với gã, đoán rằng gã là nhân vật cực kỳ có hậu đài. Gã trả linh thạch xong, nhận thông hành ngọc phù xong, cả hai còn cung kính đưa ra tận ngoài Nhất Tâm điện, xưng hô cùng từ huynh đài biến thành tiền bối.

“Có linh thạch thật dễ chịu!” Việc này khiến gã ra khỏi điện, không nén được bật lên tiếng cảm khái.

Hiện tại gã có hai chỗ ở, có thể tùy tiện ở một nơi, để trống một nơi.

“Nam Cung Vũ Tinh?”

Về chỗ ở địa cấp trú sở, Ngụy Tác ngăn người, Nam Cung Vũ Tinh mặc bạch sắc trường bào như hôm dự phách mại hội của Kim Ngọc các đang đợi sẵn.

“Sao người đến nhanh thế?” Gã rảo bước nhanh đến hỏi.

Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười: “Trước đây không bảo người, ta ở chỗ này.”

“Người cũng ở đây?” Ngụy Tác há hốc miệng, không khép lại được.

“Có gì lạ đâu?” Nam Cung Vũ Tinh trợn tròn trắng nhìn gã, “Ít nhất một phần ba tu sĩ Linh Nhạc thành đều ở đây. Đại bộ phận người của Thiết Sách chỉ ở đây, có điều không xa xỉ như người, chỉ ở chỗ hoàng cấp bình thường mà thôi.”

“Xa xỉ hả?” Ngụy Tác cười hắc hắc, “Chi bằng người dọn qua chỗ ta mà ở?”

“Dẻo mỏ, không thể nghiêm chỉnh một chút hả.” Nam Cung Vũ Tinh cắn môi, “lại dám trêu thư thư.”

“Thư thư? Từ lúc nào người thành thư thư của ta. Tại phách mại hội ta còn gọi người là Nam Cung Vũ Tinh muội muội.”

“Ta hơn ba mươi rồi.” Nam Cung Vũ Tinh nhìn gã: “Luận tuổi tác thì hơn người hơn mười tuổi, đương nhiên là thư thư rồi.”

Ngụy Tác lắc đầu, “Đối với tu sĩ chúng ta, tuổi tác là cái gì, tu đạo giới thiếu gì nữ tu vài ba trăm tuổi song tu với nam tu mười mấy tuổi.”

“Ta thừa nhận người nói có lý, nếu người nghiêm túc, ta sẽ cân nhắc xem sao.” Nam Cung Vũ Tinh nói với gã: “Bất quá người còn chưa đến những nơi khác ở Thiên Huyền đại lục để hiểu đời, ta e tương lai người sẽ hối hận.”

“Được rồi, người nghiêm túc là ta lại sợ.” Ngụy Tác vò đầu bứt tai, “Kỳ thực chỗ này của ta thật sự có thể nhường cho người, ta vừa thuê một chỗ ở thiên cấp.”

“Chỗ ở thiên cấp?” Nam Cung Vũ Tinh hơi ngẩn ra, khẽ nhíu mày, “Ngụy Tác, ta biết mấy lần này người thu hoạch không tệ, nhưng đối với tán tu chúng ta, kiếm linh thạch còn phải dựa vào vận khí, có thể lần này được nhiều nhưng rất lâu sau đó vận khí sẵn yếu thú không tốt, tiêu hao pháp khí mà không sẵn được yếu thú, kiếm không nổi bao nhiêu linh thạch đâu. Nên lúc có nhiều cũng không nên vung vít.”

“Được rồi được rồi, người nói thế không giống thư thư của ta mà giống mẹ ta hơn. Ta chỉ thuê một tháng xem chỗ ở thiên cấp có linh tuyến tri và linh quả viên thật ra thế nào.” Ngụy Tác nhăn nhó, gã biết Nam Cung Vũ Tinh không rõ gã có bảo bối là lục bào lão đầu, đối với thì tốc độ kiếm linh thạch luôn được bảo đảm.

“Được thôi.” Thấy gã có vẻ cầu xin, Nam Cung Vũ Tinh cũng không làm căng: “Những thứ đó người đã liệt kê đủ chưa?”

“Ghi đủ hết trong này.” Ngụy Tác đưa một quyển da dê cho nàng, hỏi: “Các vị lần ra manh mối chưa.”

“Kể đó không nói sai.” Nam Cung Vũ Tinh đáp: “Bất quá từ hội sam tu sĩ đào tẩu tên Lưu Trung Chu, bọn ta tra được có kẻ có lẽ liên quan đến một tổ chức là Hắc Sát ở Thất Tinh thành.”

Ngụy Tác hiểu kỳ hỏi: “Hắc Sát? Là tổ chức thế nào?”

“Là tổ chức chuyên nhận linh thạch rồi giết ai đó cho người ta. Nhưng tổ chức này không có mâu thuẫn gì với Thiết Sách, nên đứng sau chắc chắn có kẻ nào đó, bọn ta chỉ còn cách từ từ điều tra.” Nam Cung Vũ Tinh nói với gã: “Thời gian này người nên cẩn thận, không có việc gì thì không nên rời Linh Nhạc thành, đợi khi bọn ta điều tra xong sẽ an toàn hơn.”

“Biết rồi.” Ngụy Tác gật đầu, hiện tại tha gã có một mớ linh thạch, vốn định bế quan luyện Bồ thiên đơn, cần bản không định rời Linh Nhạc thành.

“Cho người.” Thấy gã, Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười, đưa cho một cái túi da đen.

Ngụy Tác sửng sốt, “Là cái gì vậy?”

Nam Cung Vũ Tinh đạo: “Trong đó là Xung thiên diễm của Thiết Sách. Nếu vạn nhất người gặp nguy hiểm ở gần Linh Nhạc thành, kích phát Xung thiên diễm thì gần đó mà có người của Thiết Sách, sẽ lập tức đến cứu viện. Đây là Thiết Sách nợ người, không cần khách khí. Người cho Liễu Ngũ một đôi ô trảo, y ấy này nên tặng người vật này, nói sau này có lẽ người sẽ dùng đến. Ta lấy Lưu huỳnh phi nhận của người, tạm thời không có gì tốt cho người, đừng nghĩ là ta keo kiệt.”

“Không có gì tốt thì để ta hôn một lần là được rồi.” Ngụy Tác cười hắc hắc. Lúc trước gã ngại không đòi hai người, không ngờ Liễu Ngũ còn tặng một vật, quả thật là thu hoạch ngoài ý muốn.

Nam Cung Vũ Tinh hình như có nghe gã nói nhưng không rõ, hỏi lại, “Người nói gì hả?”

“A?” Ngụy Tác vội bảo: “Không có gì, ta bảo là người không coi ta nhỏ nhen là may rồi, sao ta dám bảo người keo kiệt. Liễu Ngũ huynh đệ khách khí quá, tặng ta gì vậy?”

“Ta còn phải giao thứ này cho Nạp Lan Băng điều tra, Liễu Ngũ tặng gì thì người tự xem đi.” Nam Cung Vũ Tinh liếc gã, “không có gì thì ta đi đây.”

“Được thôi.” Ngụy Tác còn hơi chột dạ nên không nói gì, nhưng Nam Cung Vũ Tinh đi được một đoạn, nhìn theo bóng nàng đầy quyến rũ, gã chợt mỉm cười nhún nhún gọi: “Nam Cung Vũ Tinh, ta lại đấu giá mấy món, lần tới người có rỗi để đi cùng ta không?”

“Để xem đã.” Nam Cung Vũ Tinh không ngoái lại, xua xua tay.

“Nam Cung Vũ Tinh, rồi thì đến chỗ ta chơi, ngâm suối nóng, thuê thì thuê rồi, không ngâm thật lãng phí.”

“Được.” Lần này Nam Cung Vũ Tinh quay đầu lại mỉm cười, “Rồi thì chưa biết chừng sẽ tới.”

“Oa!” Câu trả lời cùng cùng việc Nam Cung Vũ Tinh ngoái lại tuyệt đối vượt ngoài ý liệu của gã khiến gã há hốc miệng.

Thân thể như Nam Cung Vũ Tinh thế này... nàng ta sẽ mặc gì cùng ngâm suối nóng với gã nhỉ?

Gã há miệng hồi lâu không khép lại được, thiếu chút nữa chảy cả nước miếng.

“Lão lưu manh! Người quả nhiên là lão lưu manh vô sỉ!” Nhưng bóng Nam Cung Vũ Tinh vừa khuất khỏi thị tuyến gã, miệng gã còn chưa khép lại thì một giọng nói lãnh冽 đột nhiên vang lên.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

79. Chương 79: Phi Lễ Đây.

Giọng nói này sao quen thế nhỉ?

Ngụy Tác hơi nghi hoặc ngoái lại, lập tức thảm bại lên tiếng kêu mẹ ới.

Người đang tỏ ra bất bình dừng gần mé trái sau lưng gã là sư muội của Trân Bảo các băng tuyết mỹ nữ Cơ Nhã, ngân sam tiểu mỹ nữ khiến gã đau đầu hơn hết.

“Người lén lén lút lút nghe trộm ta trò chuyện với Nam Cung Vũ Tinh?” Ngụy Tác ngậm miệng lại, tỏ vẻ không tin nổi nhìn ngân sam tiểu mỹ nữ từ trong rừng trúc bước ra.

“Ta lén lén lút lút nghe trộm người?” Hàn Vi Vi bị gã chọc giận, “người câu dẫn người khá ở cạnh chỗ ta ở mà còn bảo ta lén lén lút lút nghe trộm? Còn nói là rồi rồi thì đến chơi, bảo người ta ngậm ôn tuyên, đúng là tởm lợm, thứ bản tiểu thư ăn từ năm ngoái cũng suýt thổ ra.”

“Chỗ ở của người?” Ngụy Tác tròn tròn mắt.

“Linh điện trong này còn cây ta trồng, không phải của ta thì của người chắc?” Hàn Vi Vi cầm câu.

“Không phải chứ?” Ngụy Tác tức thì muốn khóc mà không có nước mắt, hóa ra chỗ ở địa cấp này của gã lại nằm ngay cạnh của mỹ nữ mộng cong khiến gã nhức óc này sao? Quá xảo hợp thì phải?

Trời cao đất dày ơi, cũng may gã đã thuê một chỗ ở thiên cấp.

Tắt tiếng lác đầu, Ngụy Tác quay lại đi theo bậc đá đến chỗ ở thiên cấp. Mọi thứ của gã đều đựng trong nẹp bảo nang, không còn gì ở đây nữa.

“Thế nào, bị ta thấy được thái độ xấu xa này, người định chuồn hả?” Hàn Vi Vi cười lạnh.

“Thái độ xấu xa?” Ngụy Tác thiếu chút nữa trước mắt tối sầm, quay lại nhìn Hàn Vi Vi với vẻ nhăn nhó: “Thế nào, mỹ nữ kỹ thuật kém cỏi, định cùng ta ngậm ôn tuyên hả?”

“Ồ lưu manh!” Hàn Vi Vi giận đé nhọt nhọt mặt mày, “Ai kỹ thuật kém, ai muốn cùng người ngậm ôn tuyên! Lần trước vì người dùng âm mưu quỷ kế, ta mới thua người. Lần này sẽ giáo huấn người đến nơi đến chốn!”

“Được thôi.” Ngụy Tác nhìn Hàn Vi Vi đang trắng nhọt mặt mày vì giận, “Một phút ta kiếm mấy trăm viên linh thạch, không có thời gian đùa với người. Người làm gì cứ làm, đừng bám lấy ta như oán nữ bị bỏ rơi.”

“Ta giống oán nữ bị bỏ rơi?” Hàn Vi Vi giận đến mắt mũi tối sầm lại, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn gã, “Hôm nay ta nhất định tỷ thí với người, đánh cho người rơi răng.”

Ngụy Tác hừ một tiếng coi thường, “Người tưởng mình là môn chủ Thiên Nhất môn chắc, nói gì cũng xong hả, trong Linh Nhạc thành không cho đấu pháp, ta không đấu với người thì người bức ta được sao?”

Hàn Vi Vi ngẩn người, đột nhiên khước đắc ý bật cười, như hồ ly, “được rồi, người không đấu với ta thì ta đứng đây kêu to người phi lễ với ta. Ta mà hô to chắc sẽ có nhiều người đến giúp, với quy của của Linh Nhạc thành chưa biết chừng người bị đuổi khỏi thành.”

“Không phải chứ?” Ngụy Tác tròn mắt, “Tuyệt tình thế hả?”

Hàn Vi Vi hừ một tiếng, nghiêng răng nói: “Người nghĩ đi, người không đồng ý thì ta sẽ hô to, giọng ta to lắm.”

“Người nói vậy thì ta đành đồng ý.” Ngụy Tác đau lòng đáp.

“Ha ha, thế mới đúng.” Hàn Vi Vi cười hớn hở.

“Phi lễ này! Phi lễ này! Có nữ lưu manh định phi lễ ta!” Nhưng nàng ta chưa kịp phản ứng, chưa kịp bảo Ngụy Tác ngoan ngoãn đi theo mình thì gã đột nhiên lao vút lên núi như con thỏ, vừa chạy vừa hô to.

Lúc nàng ta kịp hiểu ra chuyện gì thì Ngụy Tác đã chạy mất bóng. Càng khiến nàng ta trước mắt tối sầm còn nói lại một câu, “mấy năm nay đáng sợ quá, còn có nữ tu muốn phi lễ nam tu, bức ta phải cỡi hết y phục cùng nàng ta tẩm ôn tuyên.”

“Ở đâu có nữ tu phi lễ nam tu?”

“Đâu đâu? Đến phi lễ ta đi.”

“...”

Tu sĩ từ trong nơi ở túa ra khiến Hàn Vi Vi đang mặt mũi tối sầm vội vàng quay về chỗ ở.

“Lão lưu manh đáng chết! Người tưởng thế là xong hả?”

Về chỗ chuyên dụng bế quan tu luyện, Hàn Vi Vi bình tĩnh lại, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “ta nhất định khiến ngươi ngoan ngoãn đấu một trận với ta!”

...

“Ha ha, vô sỉ, đúng là vô sỉ.”

Sau khi đệ tử Thiên Nhất môn kiểm tra thông hành ngọc phù, Ngụy Tác vừa cười ha hả vừa đi vào chỗ ở thiên cấp lấy mất của gã ba trăm hạ phẩm linh thạch.

Chỗ ở thiên cấp này so với địa cấp quả nhiên hơn nhiều.

Nơi này ở lưng núi, có thể nhìn xuống gần hết Linh Nhạc thành. Cảnh trí chung quanh cũng khá, chỗ nào cũng trồng linh hoa dị thảo, mỗi chỗ ở cách nhau rất xa, cơ hồ chỗ nào cũng có hoa viên.

Rõ ràng cảm chế bên ngoài chỗ ở thiên cấp mạnh hơn nhiều, ngập trong quang tráo màu lam nhạt, không thể nhìn rõ cảnh tượng trong đó.

Trên hắc sắc thạch trụ ở bên ngoài có xâu một sợi chỉ vàng, không rõ để làm gì.

Ngụy Tác nhìn quanh, đặt thông hành ngọc phù phóng lên hắc sắc thạch trụ, trụ đá lóe quang hoa, quang tráo lập tức xuất hiện một lối đủ cho một người vào. Ngụy Tác đi qua lối đó.

“Không phải chứ?”

Cơ hồ vừa vào, Ngụy Tác lập tức ré lên.

Trước mắt gã là một sơn cốc, chính giữa là một gốc tùng cổ thụ phải hai mươi người ôm mới hết, thân cây leo kín năm, sáu loại dây leo có quả. Có bồ đào tím đen to cỡ trứng chim câu, có quả phật thủ vàng rực như bàn tay người, có xà lân quả có cứng, hữu lam hắc sắc, có lam tương quả vỏ màu lam, nước ngọt trong ruột quả cơ hồ sắp chảy ra ngoài.

Quanh cây tùng ít nhất cũng trồng hơn trăm cây quả các loại.

Ở góc gần vách đá có một tòa điện vũ hai tầng. Cảnh điện vũ có một thác nước xinh đẹp, nước bắn tứ tán, hình thành một dải cầu vồng bay sắc trên không.

Cách thác nước không xa là hoa viên được bài trí đẹp đẽ, bên ngoài là giả sơn nhấp nhô và cây cối vây quanh, hơi sương mờ mịn, Ngụy Tác biết là linh hoa viên và linh tuyền trì.

Phía trước điện vũ là linh điền, linh điền phân tán giữa đá và cây cối nhưng diện tích rất lớn, cảnh trí cũng đẹp đẽ hơn.

Sợi tơ vàng trên hắc sắc thạch trụ là mấy cái chuông vàng xâu lại với nhau, có ai đến tìm, đệ tử Thiên Nhất sẽ rung dọi dây này đến thông báo.

Nếu không từ bên ngoài đi vào, chỉ thấy cảnh tượng này có khác gì thế ngoại tiên cảnh cách tuyệt với đời.

“Linh Nhạc thành chỉ là ngôi thành nhỏ ở biên thù Thiên Huyền đại lục. Nếu là những ngôi thành lớn nhất đại lục như Huyền Nhất thành, Thượng Thanh thành, nơi ở cao cấp nhất sẽ còn đến thế nào nữa?”

Dấy lên ý nghĩ này, Ngụy Tác đi qua linh điền vào linh hoa viên.

Gã lại kêu lên kinh hãi vì trong linh hoa viên toàn là thanh tâm hoa tím nhạt, ở góc đông có thể nhìn thấy cả thác nước, rải cát trắng mịn màng, có ôn tuyền trì chừng năm, sáu trượng vuông đang bốc hơi nghi ngút, nước trong ao ánh lên màu xanh vàng.

“Có linh thạch vẫn hơn!”

Ngụy Tác cơ hồ hái một chùm bồ đào cỡ trứng chim câu và mấy loại hoa quả gã chưa thấy bao giờ, ném vào bãi cát cạnh ao đoạn cỏ sạch quần áo, ré lên oai oái, nhảy xuống với tư thế rất khó coi, thoải mái bơi lội.

Nửa canh giờ sau, gã mới thần thanh khí爽 mặc y phục đi vào tòa điện vũ hai tầng.

Vào tòa điện vũ hai tầng, gã lại bật lên tiếng cảm thán.

Tuy không lớn hơn phòng địa cấp nhưng bài trí xa hoa hơn nhiều.

Bàn ghế cơ hồ đều chế tác từ trầm hương mộc thượng đẳng và san hô thạch đẹp đẽ, chiếc giường lớn trải hồ cừ trắng muốt mềm mại.

Trong tĩnh thất tu luyện không rõ bố trí pháp trận gì, đi vào là có cảm giác mát mẻ như trong rừng núi.

Khiến gã vui nhất là địa hỏa lô phòng.

Địa hỏa lô phòng của chỗ ở thiên cấp lý có bức tường đối diện địa hỏa lô chế tác từ hàn ngọc, tuy chỉ là hạ phẩm hàn ngọc, không thể luyện chế pháp bảo, nhưng hàn khí phát ra khiến địa hỏa lô phòng giảm hẳn nhiệt độ, lúc gã luyện đơn sẽ không thấy nóng nực quá độ nữa. Cái lò ở giữa địa hỏa lô phòng cũng khác thanh thiềm hỏa lô ở chỗ ở địa cấp, miệng lò bốn chân có khắc mười hai hình chu tước.

Không có lục bào lão đầu chỉ đạo, Ngụy Tác không dám chạm vào địa hỏa lô gã vốn không hiểu gì này.

Thăm địa hỏa lô phòng xong, gã về tĩnh thất chuẩn bị tu luyện mới đột nhiên nghĩ đến vật Liễu Ngũ tặng, vội móc cái túi da Nam Cung Vũ Tinh đưa cho.

“Đây Xung thiên diễm của Thiết Sách?”

Ngụy Tác thấy năm ống như năm ngọn nến bạc. Thiết Sách còn có vài tu sĩ Chu thiên cảnh, lúc nguy hiểm chưa biết chừng thứ này sẽ cứu được mạng gã, ngần nghea một lúc thì gã thu lại. “Tam muội thần hỏa”, nhìn thứ Liễu Ngũ tặng mình, Ngụy Tác ngần người.

Liễu Ngũ hóa ra đưa cho gã ngọc giản có ghi một môn thuật pháp.

Đọc kỹ nội dung môn hỏa hệ thuật pháp này, mắt gã ánh lên kinh hỉ.

Môn hỏa hệ thuật pháp này không chỉ gồm đủ cả công kích và phòng ngự mà còn cả khống hỏa chi pháp, đạt đến tu vi nhất định có thể phát ra chân hỏa đủ nhiệt độ để nung chảy tinh kim!

Lần trước luyện Bồ thiên đơn, lục bào lão đầu bảo gã rằng nếu có chân hỏa thuật pháp, này sẽ không cần dùng đơn lô, trực tiếp dùng chân hỏa luyện đơn, chỉ là tu vi của gã quá thấp, biết chân hỏa thuật pháp cũng không luyện đơn nổi. Nhưng gã biết sớm muộn gì mình cũng phải tìm lấy một môn chân hỏa thuật pháp kiểu này, vì không chỉ luyện đơn mà cả để luyện khí nữa. Luyện chế pháp bảo đơn giản nhất cũng cần dùng chân hỏa ngưng hình, hỏa lô không thực hiện được.

Không ngờ Liễu Ngũ lại tặng gã thuật pháp này, hơn nữa đẳng cấp môn Tam muội thần hỏa này rất cao, tương lai dùng để luyện khí chỉ cần đủ tu vi là được.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

80. Chương 80: Thần Hải Cảnh Ngũ Trọng!

Giữa màn đêm, trong một sơn cốc cách Linh Nhạc thành đông năm trăm dặm, một tu sĩ thận trọng lướt vào một sơn động bình thường.

Hắn vào trong là bê mấy khối đá chặn cửa, cơ hồ định qua đêm trong này.

Tu sĩ này mặc áo chàng đen che mặt, mặc một tấm hôi sắc pháp y. Hắn là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng Lưu Trung Chu bị Ngụy Tác và Phệ tâm trùng trưởng lão tại địa lãg Thanh Phong lãg dọa cho cúp đuôi chạy mất.

Cởi áo choàng ra, Lưu Trung Chu xếp bằng, mục quang hơi hơi lóe lên, không rõ nghĩ gì.

Không đầy nửa canh giờ sau, hắc đột nhiên biến hắc sắc mặt, nhảy vọt lên, tựa hồ định lao nhanh khỏi sơn động đan ắn mình.

Cơ hồ trong tích tắc đó, thân thể hắc cứng lại, nhìn cửa động lấp kín đá, mắt tỏ vẻ nét kinh hoảng.

Xoạt một tiếng, mấy tảng đá chặn cửa động rung lên, văng đi tứ tán, cửa động xuất hiện một tu sĩ mặc thanh sắc pháp bào thêu hình vô số thanh kim sắc tiểu kiếm. Tu sĩ này đeo một cái mặt nạ bạc, chỉ lộ ra hai con mắt, nhìn Lưu Trung Chu với ánh mắt không còn chút cảm tình nào của con người.

Uy áp hắc phát ra còn hơn cả Văn Đạo Các.

Lưu Trung Chu tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng đứng trước người này lại không dám động đậy.

“Ta không thích thích rườm rà, từ giờ ngoan ngoãn trả lời ta, nếu dám di động thì ta sẽ lấy mạng người ngay.” Nhìn Lưu Trung Chu đầy lạnh lẽo một lúc, tu sĩ đeo mặt nạ bạc đột nhiên buông ra một câu bình đạm.

Lưu Trung Chu nhợt nhạt mặt mày, run rẩy gật đầu.

Tu sĩ đeo mặt nạ bạc y vẫn thản nhiên: “Người có biết lai lịch kẻ làm hỏng đại sự, khiến bọn ta thiệt hại mấy hảo thủ không?”

Lưu Trung Chu lắc đầu: “Không biết, tại hạ chỉ biết người của Thiết Sách xưng hô y là Ngụy Tác, pháp khí của hắc thập phần cổ quái, tựa hồ còn có một món linh giai pháp bảo công kích chân chính.”

“Ta cho người một tháng, tính từ hôm nay.” Tu sĩ đeo mặt nạ bạc nhìn Lưu Trung Chu, “Trong một tháng phải điều tra rõ mọi thứ và hành tung của kẻ đó. Xong việc thì ta tha mạng cho người, không xong chắc người biết thủ đoạn của Hắc Sát bọn ta rồi.”

Thấy tu sĩ đeo mặt nạ bạc nói vậy, Lưu Trung Chu gật đầu như búa bổ. Liếc hắc một chốc, tu sĩ đeo mặt nạ bạc quay người lướt đi, thoáng sau đã khuất bóng vào màn đêm.

...

Trong Linh Nhạc thành, Ngụy Tác hoàn toàn không biết gì, vẫn bất động trong tĩnh thất.

Da gà ánh lên kim sắc quang hoa nhàn nhạt.

Đêm qua đi, mặt trời nhô lên ở hướng đông, quang hoa vàng nhạt trên da gà mờ dần, gà mở mắt ra nhưng không dừng lại mà lấy một viên đơn dược vàng nhạt ra nuốt nhanh, rồi tiếp tục tu luyện, thoáng sau làn da lại ánh lên kim sắc quang hoa nhàn nhạt.

Thời gian như ngưng đọng trong tĩnh thất lặng ngắt như tờ.

Ba ngày cũng như nước chảy, vô thanh vô tức qua đi.

Tối ba ngày sau đó, Ngụy Tác mở mắt với vờ hơi kinh hãi, lấy một viên thượng phẩm linh thạch trắng muốt, cấp tốc tu luyện.

Kim linh đơn!

Ba hôm nay, lục bào lão đầu đỡ hộ gã thần thức xung kích của Phệ tâm trùng trưởng lão vẫn khôi phục nguyên khí trong Dưỡng quý quán, gã dùng Kim linh đơn lấy được của bọn tử bào lão đạo để bế quan tu luyện.

Kim linh đơn luyện chế từ yêu đơn tam giai yêu và mấy loại linh dược, tốc độ luyện hóa quả nhiên gấp nhiều lần hút linh khí từ linh thạch.

Tốc độ trước kia của gã, mỗi ngày có thể luyện hóa mười viên hạ phẩm linh thạch. Uống Bỏ thiên đơn xong, tương đương với đề thăng Tử Huyền chân quyết thành huyền cấp trung giai công pháp, Ngụy Tác mỗi ngày tối đa cũng chỉ luyện hóa được hai mươi viên hạ phẩm linh thạch.

Tức là hiện giờ mỗi ngày gã có thể luyện hóa một phần năm linh khí trong một viên thượng phẩm linh thạch. Một viên thượng phẩm linh thạch đủ cho gã bế quan tu luyện năm ngày.

Một viên Kim linh đơn có lượng linh khí tương đương với tám phần mười một viên thượng phẩm linh thạch, bằng tám mươi viên hạ phẩm linh thạch.

Nhưng gã trong một ngày có thể luyện hóa hai viên Kim linh đơn!

Ba hôm nay, gã đã luyện hóa toàn bộ sáu viên Kim linh đơn.

Lợi dụng đơn được luyện chế từ yêu đơn để tu luyện, quả nhiên nhanh gấp mấy lần trực tiếp luyện hóa linh thạch, tuy giá Kim linh đơn cao hơn một viên thượng phẩm linh thạch nhưng với tốc độ tu luyện này khiến gã quyết tâm sau này khi tu luyện, phải tận dụng đơn được luyện chế từ yêu đơn.

Ba ngày bế quan tu luyện liên tục, lòng gã sôi trào, cảm ứng được mình sắp hình thành thần hải thứ năm, tấn thăng thành tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng!

Từ từ dẹp yên niềm kinh hãi, gã tuân theo Tử Huyền chân quyết, điều động chân nguyên rút linh khí trong thượng phẩm linh thạch.

Linh khí trắng ngần ôn hòa từ thượng phẩm linh thạch lấp lánh, tranh nhau chui vào thể nội gã.

Tích tắc sau, da gã ánh lên quang sáng trắng nhạt.

Tiếng chân nguyên lưu động trong thể nội gã ngày càng lớn, từ rỉ rỉ như nước nhỏ giọt biến thành tựa dòng nước đang chảy.

Thời gian vô thanh vô tức trôi qua.

Đêm qua đi, gần tới chính Ngọ, bứt một tiếng, thể nội gã đột nhiên phát ra tiếng động khê như tiếng vỡ trứng nứt ra, chân nguyên đang chảy nhanh chột bình tĩnh lại.

Phù! Thân thể gã hơi run lên, trọc khí từ miệng phun ra, thể nội ánh lên năm dải tử sắc quang hoa.

“Con bà nó chứ, sau cùng cũng đạt Thần hải cảnh ngũ trọng...”

Gã mở mắt, hơi ngẩn người đoạn tỏ ra cực kỳ hoan hỉ.

“Cũng như năm quả trứng nhĩ, còn phân chia lớn nhỏ, cần dùng Bồ thiên đơn dù lại, con bà nó chứ, có vấn đề gì không nhĩ?”

Nằm giang chân giang tay trên tấm thảm Ngân ti thảo trong tĩnh thất, say mê trng cảm giác tổng lượng chân nguyên đề thăng lên nhiều, Ngụy Tác cũng nhận ra thần hải mới kém xa thần hải cũ. Rõ ràng bốn thần hải kia đã thành huyền cấp trung giai, thần hải mới vẫn là huyền cấp đề giai, cần Bồ thiên đơn để tăng kích thước.

Nằm nghỉ một chốc, gã nhảy bật lên đi vào phòng chuyên dụng thử nghiệm thuật pháp của chỗ ở thiên cấp.

So với phòng địa cấp, phòng của chỗ ở thiên cấp không chỉ lớn hơn nhiều mà tứ phía bao kín huyền thiết, dù sử dụng linh khí oanh tạc cũng không thể đánh đổ gian phòng được.

Gã phát tay, trước mặt gã xuất hiện kim sắc điện xà dày đặc kêu tanh tách.

Kim sắc điện xà như vật sống, nối liền nhau đan thành một tấm lưới năm, sáu trượng, trùm lên bức tường trước mặt gã, trog tích tắc đã biến thành vô số toa chớp lấp lánh.

Tấm lưới cơ hồ bao kín cả bức tường khiến gã không khỏi đắc ý.

Kim xà điện vòng!

Thuật pháp của Kim Xà lôi quyết trung chỉ có tu sĩ Thần hải cảnh đệ ngũ trọng mới thi triển được, gã tham ngộ rất kỹ rồi nhưng nay mới có thể phát ra.

Năm thần hải tuy chia ra to nhỏ nhưng thi triển thuật pháp lại không có vấn đề gì.

Thành công phát ra kim xà điện vòng, trở thành tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, gã lại lấy Thổ thần chân quyết của bọn Văn Đạo Các ra xem.

Tu sĩ Thần hải cảnh đệ ngũ trọng có thể sử dụng tầng thứ hai của môn thuật pháp này, hóa ra được hai thỏ khôỉ lồi.

Ngụy Tác chỉ nhìn một chốc là ngẩng lên, tựa hồ đã học được cách thi triển. Nhưng đúng lúc đó tiếng đình đang vang lên, khung cảnh thập phần u tĩnh vang vọng tiếng chuông.

Hơi ngẩn người một chốc, gã mới nhận ra là thanh âm từ pháp linh sâu trên sợi tơ vàng dùng để truyền tin.

“Ai đến tìm ta nhĩ?”

Ngụy Tác hơi ngạc nhiên, thu lại Thổ thần chân quyết diển tịch, ra ngoài chỗ ở thiên cấp.

Chỉ có Nam Cung Vũ Tinh và ngân sam tiểu mỹ nữ mới biết gã thuê chỗ ở thiên cấp, nhưng dù là Nam Cung Vũ Tinh cũng không biết gã thuê vị trí nào.

“Xin hỏi tiền bối có phải họ Ngụy?” Thấy gã hiện thân, một lam y đệ tử Thiên Nhất môn ở ngoài đợi sẵn cung kính hỏi.

“Mỗ họ Ngụy, có việc gì hử?” Ngụy Tác liếc y, gật đầu. Đệ tử Thiên Nhất môn này có tu vi Thần hải cảnh tứ trọng, kém hơn gã một cấp.

Lam y đệ tử Thiên Nhất môn càng trở nên cung kính, “Có người Kim Ngọc các đến tìm tiền bối, không rõ tiền bối có muốn gặp?”

“Người Kim Ngọc các?” Ngụy Tác hơi toát mồ hôi. Gã nhớ ra mình để đại địa chỉ cho Kim Ngọc các là chỗ ở địa cấp, bị ngân sam mỹ nữ quấy loạn khiến gã đến luôn đây, quân cho người Kim Ngọc các biết, không rõ vì sao họ tìm được chỗ này. Chả trách đệ tử Thiên Nhất môn cung kính như thế, thuê được khởi chỗ ở thiên cấp đã không phải tu sĩ tầm thường rồi, còn liên quan đến cả Kim Ngọc các khiến người của họ đăng môn bái phỏng thì càng không tầm thường.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

81. Chương 81: Có Cần Cảo Lộ Không.

Ngụy Tác biết hoa phục thiếu niên đang đứng ở sơn đạo bên ngoài chỗ ở thiên cấp, họ Lâm, địa vị tại Kim Ngọc các thấp hơn Điện chương quỹ và phó chương quỹ họ Lưu một chút nhưng dù gì cũng là tiểu đầu mục, có thể sai khiến các đệ tử phụ trách tiếp đãi.

“Ngụy tiền bối”, thấy Ngụy Tác từ xa, hoa phục thiếu niên cung kính chào hỏi, mắt thoáng qua nét chán kinh.

Chỗ ở thiên cấp này tốn bao nhiêu linh thạch, hoa phục thiếu niên Kim Ngọc các hiểu rõ, biết cả việc mình mới là Thần hải cảnh tứ trọng, nhưng y nhớ rõ lần đầu Ngụy Tác đến Kim Ngọc các, tu vi còn thấp hơn y, tuy y không tu luyện Vọng khí pháp quyết, nhưng hiện giờ cũng cảm nhận được khí tức của gã tựa hồ cao hơn y nhiều. Tức là trong thời gian ngắn, gã đã tăng tiến được hai, ba cấp.

Tốc độ đề thăng tu vi này phải dùng hai chữ kinh nhân để hình dung.

Lẽ nào gã là tu sĩ thiên tài có thiên phú thần thể, hấp thu và luyện hóa linh khí đặc biệt nhanh?

“Xin lỗi, mỗ đồi chỗ ở mà không thông báo cho các vị. Làm cách nào các hạ tìm được chỗ này?” Trong lúc hoa phục thiếu niên kinh nghi bất định, không nén được lên tiếng hỏi.

“Là thế này.” Hoa phục thiếu niên vội giải thích: “Hôm qua đã gom đủ Thiên luyện ngân và trăm viên Thanh giáp trùng đơn mà tiền bối cần. Bất quá lúc đến chỗ tiền bối ở thì tiền bối không có mặt, hôm nay tại hạ gặp Nam Cung Vũ Tinh, hỏi thăm thì biết tiền bối dời sang chỗ ở thiên cấp, tại hạ đến Nhất Tâm điện hỏi, cũng may tiền bối để lại ấn tượng sâu sắc cho hai đệ tử Thiên Nhất môn nên họ nhớ ra tiền bối thuê chỗ ở nào.”

“Vậy hả? Xem ra quá kín tiếng cũng không tốt!” Ngụy Tác khẳng định hai đệ tử Thiên Nhất có ẩn tượng vì gã ăn mặc nhếch nhách nhưng lại có cả mớ cao giai linh thạch. Gã còn thăm lăm bắm thì hoa phục thiếu niên nói tiếp, “Ngụy tiền bối có mang nạp bảo nang ra chẳng? Thiên luyện ngân tiền bối cần lớn cỡ này.”

“À, có mang.” Ngụy Tác gật đầu, gã có tới hai cái nạp bảo nang, cơ hồ mang theo mọi thứ trên mình.

Hoa phục thiếu niên họ Lâm móc ra một cái hắc sắc nạp bảo nang, lấy Thiên luyện ngân đưa cho Ngụy Tác.

Khối Thiên luyện ngân chuyên dụng để thử uy lực pháp khí rộng một trượng vuông, dày hai thước. Chất liệu nhìn không khác gì bạc trắng, chỉ là càng mềm hơn, sáng hơn mà thôi.

Ngụy Tác thu khối Thiên luyện ngân giá trị năm trăm viên hạ phẩm linh thạch lại, hoa phục thiếu niên lại lấy từ nạp bảo nang ra một cái túi tơ đựng rất nhiều yêu đơn Thanh giáp trùng. Ngụy Tác cơ hồ không đếm, thu hết yêu đơn Thanh giáp trùng vào nạp bảo nang rồi bấm bụng trả sáu nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Đếm xong linh thạch, hoa phục thiếu niên Kim Ngọc các lại nói, “Ngụy tiền bối, linh thức ngự thú chi pháp mà tiền bối nhờ Kim Ngọc các mua đã có người bán.”

“Cái gì?” Còn đang đau xót thăm tính mình chỉ còn lại hơn hai vạn chín nghìn viên hạ phẩm linh thạch, Ngụy Tác nghe vậy thì mừng ra mặt, “Đối phương cần bao nhiêu viên hạ phẩm linh thạch?”

Hoa phục thiếu niên đáp: “Đối phương không bán trực tiếp mà ủy thác cho bản các bán ở phách mại hội, hiện tại giá khởi điểm là một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch. Phách mại hội lần này cử hành vào mười ngày sau, có những vật gì thì trước hai ngày, tại hạ sẽ cho tiền bối biết.”

“Một nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch?” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, giá thành giao thông thường cao gấp đôi là ít nhất, với gã thì dăm ba nghìn hạ phẩm linh thạch nằm trong phạm vi chấp nhận được. Hơi trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác lắc đầu: “Đằng nào phách mại hội lần này có vật đó, mỗi cũng bán mấy vật nên sẽ đến, các hạ không cần mang đến đây. Lúc bắt đầu, có vật gì thì các hạ đưa cho mỗ là được.”

Những ngày tới nếu lục bào lão đầu có đủ nguyên khí rời khỏi Dưỡng quỹ quán, Ngụy Tác khẳng định sẽ cầm đầu luyện chế Bồ thiên đơn, gã không muốn đang lúc luyện đơn thì kim ti pháp linh lại rung lên, ra ngoài cũng không sao nhưng vạn nhất luyện hỏng một viên thì coi như đốt năm mươi lăm viên hạ phẩm linh thạch.

“Vậy tại hạ không quấy nhiễu tiền bối thanh tu nữa.” Hoa phục thiếu niên gật đầu xong liền tỏ ra rất chuyên nghiệp, không nói gì thêm mà cáo từ rời đi.

“Kim Ngọc các huynh đệ.” Y mới đi chưa đầy trăm bước, thân ảnh Ngụy Tác mới khuất vào chỗ ở thiên cấp, đệ tử Thiên Nhất môn mặc lam sắc pháp y dẫn đường cho gã lúc trước lại mỉm cười từ bên đường đi ra chào.

“Vị huynh đài này có việc gì chẳng?” Hoa phục thiếu niên không dám chậm trễ, đứng lại hỏi.

“Tại hạ Vương Kim Trung.” Đệ tử Thiên Nhất môn cười tươi, “tại hạ muốn hỏi một tin tức.”

“Tại hạ Lâm Phong.” Hoa phục thiếu niên hơi kinh ngạc nhìn Vương Kim Trung đang tỏ ra lấy lòng, “Kim huynh muốn hỏi gì?”

Vương Kim Trung mặt mũi hơi gầy nói: “Không có gì to tát, tu sĩ vừa gặp huynh đệ có phải là khách quý của Kim Ngọc các chẳng? Giao dịch với các vị lần này, y đại khái kiếm được bao nhiêu linh thạch?”

“Chuyện đó...” Lâm Phong lắc đầu: “Kim Ngọc các không thể cho người khác biết tin về khách nhân, thật xin lỗi.”

“Không sao.” Vương Kim Trung không đổi nụ cười: “Tại hạ chỉ muốn biết y có phải quý khách của Kim Ngọc các hay không là đủ, nói chơi chơi thôi, các hạ cho rằng y có bao nhiêu linh thạch? Tổng số thôi mà?”

“Chuyện đó thì được.” Lâm Phong đáp: “Tại hạ cho rằng y có không dưới hơn vạn viên hạ phẩm linh thạch. Còn thứ khác thì tại hạ không thể phụng cáo.”

“Ha ha, đa tạ Lâm huynh!” Vương Kim Trung vòng tay: “Sau này Lâm huynh tìm người thì cứ để tại hạ lo.”

“Khách khí rồi.” Lâm Phong hơi kinh ngạc nhìn Vương Kim Trung, không nói gì thêm, cáo từ lui đi.

Vương Kim Trung đảo mắt, nhìn lên khu vực chỗ ở thiên cấp, nhanh chóng đến chỗ Ngụy Tác dồn chân nguyên vào sợi tơ vàng.

“Lại có người tìm mỗ?” Thoáng sau, cơ hồ mới vào đến tỉnh thất đã nghe thấy tiếng chuông rung, Ngụy Tác kinh ngạc, từ trong lam sắc quang mạc đi ra.

“Ngụy tiền bối, thật xin lỗi, lần này không phải ai tìm tiền bối mà là tại hạ.” Nhìn thấy Ngụy Tác, Vương Kim Trung lập tức mỉm cười.

“Các hạ tìm mỗ?” Ngụy Tác càng lấy làm lạ, “các hạ tìm mỗ có việc gì?”

Vương Kim Trung nhìn quanh, tỏ vẻ thần bí hạ giọng: “Không rõ Ngụy tiền bối có thích cảo lộ?”

“Cảo lộ? Là sao?” Ngụy Tác ngây ra.

“A, xem ra Ngụy tiền bối còn chưa hưởng thụ.” Vương Kim Trung mỉm cười, đưa ngón tay vạch lên mấy nét đậm đăng, “Cảo lộ là từ chuyên nghành, là việc song tu, là mây mưa ân ái. Nếu Ngụy tiền bối có hứng thú, tại hạ sẽ sắp xếp.”

“!!!” Nhìn Vương Kim Trung vạch tay và nghe y nói, Ngụy Tác tức thì phản ứng, “Ý các hạ là như ở Liễu hạ hạng...”

“Tất nhiên không phải mức độ kém thế.” Vương Kim Trung lắc đầu quây quây, “tầm cỡ đó sao lọt được vào pháp nhãn của tiền bối. Tại hạ sẽ sắp xếp, phải là nữ tu có tu vi đạt đến Thần hải cảnh.”

“Nữ tu?” Ngụy Tác tròn mắt.

“Đương nhiên, phạm nhân nữ tử dù sắc đẹp đến đâu cũng không thể so sánh với nữ tu.” Vương Kim Trung nheo mắt cười hắc hắc, “Phạm nhân nữ tử sao so được với làn da óng ả của nữ tu, sao biết được các chiêu số Thủy liên đảo quyền, Cẩm lý hấp thủy, Phiên sơn đảo hải, Thủy mạn thiên môn, Điện quang độc long...”

“Không phải chứ?” Ngụy Tác nuốt nước bọt, “vậy thì...”

“Tiền bối có gì không hiểu xin cứ hỏi rõ.” Vương Kim Trung cười hắc hắc đạo.

Ngụy Tác lại nuốt nước bọt nhỏ giọng hỏi: “Thế nào là Thủy liên đảo quyền? Thế nào là Cẩm lý hấp thủy? Thế nào là Phiên sơn đảo hải?”

“Xem ra tiền bối chưa từng cảo lộ.” Vương Kim Trung nhẹ giọng: “Không giao, tại hạ giải thích cho tiền bối. Thủy liên đảo quyền là nữ tu đẳng không rồi tóm lấy tiểu đệ của tiền bối rồi lượn vòng. Cẩm lý hấp thủy, là nàng ta ngâm... đồng thời thi triển thủy hệ pháp quyết, hút vào không ngừng. Điện quang độc long là dùng lôi hệ pháp quyết... Nữ tu cực kỳ nhuần nhuyễn các pháp quyết này, chỉ khiến tiền bối cực kỳ sung sướng, tuyệt đối không thương tổn đến tiền bối. Đương nhiên tiền bối yếu có khẩu vị đặc biệt, họ có thể ăn vận giả thành bất kỳ ai, như băng tuyết mỹ nữ Cơ Nhã chẳng hạn?”

“Không phải chứ? Còn cả thể hả?” Ngụy Tác tròn mắt, nước mắt suýt rớt ra ngoài, “Sắp xếp thế nào?”

“Như tiền bối, tại hạ không dám sắp xếp hạng tư sắc dung tục.” Vương Kim Trung nói: “Với tiền bối phải là nữ tu có sắc đẹp nghìn người chọn một trong Linh Nhạc thành, bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch một đêm. Nếu tiền bối cần hai người, một nghìn hai trăm viên hạ phẩm linh thạch là được.”

“Bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch?”

Giá này khiến Ngụy Tác tròn mắt, gã đã biết có những nữ tu vì không đủ linh thạch tu luyện nên bán cả sắc đẹp, trừ một vài công pháp có hạn chế là cần đồng thân thì tuyệt đại đa số công pháp không cần. Nhưng không ngờ nơi này lại có kẻ dặt mồi chuyên nghệp, Ngụy Tác cũng biết Vương Kim Trung sẽ rút bớt một phần linh thạch. Bảy trăm viên hạ phẩm linh thạch, giá này quá cao, nhưng nghĩ đến việc mình chưa từng cảo lộ, gã lại ngứa ngáy trong lòng, do dự một chốc rồi hỏi: “Có thể tìm được ai ăn vận giống Thủy Linh Nhi không?”

Vương Kim Trung sáng mắt, cười ha hả, “Ngụy tiên bối quả nhiên có phẩm vị, ngực phải thật lớn, hiểu rồi!”
Ngụy Tác không nén được nữa, “trả linh thạch luôn bây giờ hả?”

“Việc đó không cần.” Vương Kim Trung đáp: “Đợi lúc tại hạ đưa nữ tu diễm lệ đó đến thì tính.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

82. Chương 82: Người Cũng Làm Việc Đó?

“Thủy liên đảo quyền”, “Cầm lý hấp thủy”, “Phiên sơn đảo hải”, “Thủy mạn thiên môn”, “Điện quang độc long” ...

Ngụy Tác đi đi lại lại trong chỗ ở thiên cấp, cực kỳ kích động chờ đợi, chỉ nghĩ đến mấy cái tên mà Vương Kim Trung nói là gã đã không chịu nổi.

Thật ra gã thấy hành vi của Hoàng Y Y hôm đó có phần không kể gì liêm sỉ, bất quá phải nói thật là thân thể và nhan sắc của Hoàng Y Y rất khá, khó trách Lưu An Đình bị nàng ta khiến cho thần hồn điên đảo, đầu óc mê muội. Hiện tại nhớ lại lúc Hoàng Y Y cơ sạch y phục, bò lên tảng đá chống mộng ra là gã suýt không chịu nổi.

Bất quá giờ gã làm thế có xấu xa quá không?

Nam nhân bình thường mà, bất giải quyết thì sẽ biến thành tâm ma mất, hơn nữa người ta có đủ linh thạch tu luyện thì đời nào làm việc này, gã nên làm việc tốt.

Ngụy Tác lập tức tìm ngay được một lý do đầy vô sỉ.

“Đinh! Đinh! Đinh!”

Ngụy Tác nóng lòng chờ đợi, đột nhiên kim tuyến pháp linh vang lên.

“Nhanh thế hả?”

Vương Kim Trung mới đi chưa được một tuần hương, lẽ nào nữ tu đó cũng trú ngụ ở thành bắc? Thế thì tiện quá.

Ngụy Tác vuốt y phục, lòng tay ướt mồ hôi, ra khỏi chỗ ở thiên cấp.

“Sao lại là người?!” Từ trong lam sắc quang mạc đi ra, nhìn rõ là ai thì gã tròn mắt.

Ồ ngoài là một ngân sam mỹ nữ cực kỳ quyền rũ!

“Đương nhiên là ta, người tướng Nam Cung Vũ Tinh đến cùng người ngâm suối nóng hả?” Hàn Vi Vi khinh bỉ bĩu môi.

Ngụy Tác cả kinh: “Người không phải là đại tiểu thư Trân Bảo các hả? Người cũng làm việc đó?”

“Người biết thân phận của ta?” Hàn Vi Vi hừ một tiếng, “Thế nào, đại tiểu thư Trân Bảo các thì không thể giống nữ tu khác hả?”

“Người cũng biết Thủy liên đảo quyền? Cầm lý hấp thủy?” Ngụy Tác không dám tin.

“Cái gì mà Thủy liên, cái gì mà hấp thủy. Ta chỉ biết băng, hỏa!” Hàn Vi Vi lạnh giọng: “Hiện tại định tìm hiểu thuật pháp ta tu luyện hả? Bất quá cho người biết cũng không sao.”

“Băng hỏa?” Ngụy Tác nghe thế là đầu óc đầy mơ màng, càng nghĩ càng khó chịu. đại tiểu thư Trân Bảo các, đẳng cấp này thật quá cao, hơn nữa ngân sam mỹ nữ này tuy trước đây khiến gã đau đầu nhưng quả thật xinh đẹp chết được, chỉ nhìn gương mặt nõn nà đó cũng đôi mộng mảy không thể mảy hơn là gã đã muốn đổ máu mũi.

“Mau vào trong đi.” Mắt gã sáng lên bước tới hai bước, định nắm tay Hàn Vi Vi kéo vào chỗ ở thiên cấp, đồng thời còn hỏi, “Linh thạch trực tiếp giao cho ngươi, hay cho Vương Kim Trung?”

“Ngươi định làm gì?” Thấy Ngụy Tác mặt đầy sầm sỡ đến chỗ mình, Hàn Vi Vi giật mình, lùi liền hai bước kêu to.

“Làm gì hả?” Ngụy Tác nhìn nàng ta với vẻ không hiểu, “Ngươi không phải... bảy trăm linh thạch chứ?”

Hàn Vi Vi ngăn ra, “Bảy trăm linh thạch? Cái gì mà bảy trăm linh thạch, thật ra ngươi định làm gì?”

“Ngụy tiên bối!”

Ngụy Tác cảm thấy không ổn thì sau lưng vang lên tiếng gọi, gã quay lại, lập tức tròn mắt.

Người gọi gã là Thiên Nhất môn Vương Kim Trung, sau lưng y là một nữ tu thập phần diễm lệ. Nữ tu này da trắng như tuyết, không rõ thì triển thuật pháp hay dịch dung, nhìn cũng có mấy phần giống Thủy Linh Nhi, cũng mặc pháp y cùng kiểu với tranh Thủy Linh Nhi mà Ngụy Tác có, chỉ có điều chất liệu không phải cao giai pháp y, mà là đồ phông chế.

Pháp y xẻ ngực rất sâu, đôi ngọc thủ trong đó thoát ẩn thoát hiện, câu hồn đoạt phách.

“Đây mới là người ngươi đưa đến?” Ngụy Tác ngăn ra một chốc, mới tỉnh lại hỏi Vương Kim Trung đang tỏ vẻ xiêm nhịnh.

“Hả?” Vương Kim Trung nhìn thấy Hàn Vi Vi thì tròn mắt.

“Các người!”

Hàn Vi Vi sau rốt cũng hiểu ra, nhìn Ngụy Tác và nữ tu thập phần yêu diễm đó với vẻ không tin nổi. Nàng ta vốn nghe ngóng được chỗ Ngụy Tác ở, cố ý xác định chỗ này để bức gã đấu với mình nhưng gã lại coi nàng ta là... Hàn Vi Vi giận đến độ cánh tay chỉ vào Ngụy Tác và nữ tu cũng run lên.

Đúng lúc đó nữ tu diễm lệ lại nhìn ngực Hàn Vi Vi với vẻ khinh thường: “Thế nào, mới ra ràng làm việc này hả? Xem cái vẻ lóng ngóng của ngươi thì không biết luyện kỹ thuật đến đâu mà dám cướp sinh ý của ta? Người ta thích kích cỡ như ta, ta mới có thể làm đủ mọi chiêu, với của ngươi chắc không làm được đâu nhỉ?”

“Ngươi...” Hàn Vi Vi thở hồng hộc một chốc rồi mới mắt đầy sát khí nhìn nữ tu nói: “Ngươi biết ta là ai không!”

“Ai cơ hả?” Nữ tu diễm lệ bĩu môi, “Lẽ nào là Trần Bảo các Cơ Nhã a? Cơ Nhã có lẽ không kém ta, nên mới có người bảo ta ăn vận giống nàng ta.”

“Ngươi còn dám nói lung tung thì ta sẽ khiến ngươi hối hận.” Hàn Vi Vi giận đến mức thiếu chút nữa ngắt đi, “Ta không phải Cơ Nhã, nhưng đó là sư thư của ta!”

“Lẽ nào ngươi là Hàn...” Sắc mặt nữ tu diễm lệ đang đánh mất đây câu hồn với Ngụy Tác cùng Vương Kim Trung tức thì trắng nhợt. Họ đương nhiên biết Trần Bảo các cơ hồ lũng đoạn việc cung ứng đơn dược tại Linh Nhạc thành là thế lực cỡ nào. Thực lực các phường thị như Trần Bảo các và Kim Ngọc các thậm chí còn hơn nhiều tông môn. Ngay cả Thiên Nhất môn quản lý Linh Nhạc thành cũng nể mặt phường thị như thế, bằng không họ chuyển đi thành khác thì Linh Nhạc thành sẽ gặp hậu quả khó tưởng tượng nổi.

“Tiểu nữ không rõ y và tiểu thư có quan hệ, nếu biết dù cho tiểu nữ hai cái mặt cũng không dám tranh chấp với tiểu thư. Xin Hàn tiểu thư đại nhân đại lượng.” Nữ tu diễm lệ mặt mày nhợt nhạt nói xong thì quay đi chạy như bay. “Không quấy nhiễu Ngụy tiên bối và Hàn tiểu thư nữa.” Vương Kim Trung chỉ nói với lại, mặt mũi nhợt đi quay người chạy, sau hai lần rẽ là tan biến vô ảnh vô tung.

“Đừng chạy!” Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt, nữ tu vừa rồi trông rất khá, thân hình rất bốc lửa, hơn nhiều Hoàng Y Y đó. Gã chỉ nhìn mà suýt không chịu nổi, giờ mỹ nữ lại chạy mất. Thế là thế nào!

“Ta và hắn có quan hệ?!” Nghe nữ tu diễm lệ nói vậy, Hàn Vi Vi càng giận đến mức run rẩy toàn thân.

Nàng ta thà tu luyện công pháp cấm dục, cả đời không gần nam nhân cũng tuyệt đối không có quan hệ gì với nam nhân như gã.

“Vô sỉ! Lão lưu manh!” Nghĩ đến việc gã định làm, Hàn Vi Vi không nén được, lên tiếng mắng chửi gã.

“Chà!” Ngụy Tác thật sự phiền lòng, làm sao nữ tử ma âm hồn bất tán thể này mà gã lại dính phải. Nên gã sầm mặt nói, “ngươi bị bệnh gì hả, ta không hề cởi quần ra làm gì với ngươi, thật ra sao ngươi lại quần lấy ta từ sáng đến tối! Đại tiểu thư Trần Bảo các thì ghê gớm lắm hả, đại tiểu thư Trần Bảo các muốn nhúng vào cả việc ta làm gì vào ban đêm hả?”

“Tiểu tử này thật quá cuồng vọng, chỉ là phổ thông tán tu, mà dám coi thường cả Kim Thấu cung chúng ta!” Thấy Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh vừa trò chuyện vừa đi vào Lăng Tiêu phường, sắc mặt Lý Hồng Lâm thoát xanh thoát trắng, cực kỳ khó coi.

“Thiếu cung chủ, có cần tại hạ tìm cơ hội giáo huấn hần không?” Trung niên tu sĩ đi cùng thấy thần sắc y hỏi bằng giọng âm lạnh cực độ.

“Giáo huấn y?” Lý Hồng Lâm bật cười lạnh, “Y không có bối cảnh gì, cần gì phải sợ?”

Trung niên tu sĩ gật đầu, “Biết rồi, tại hạ tìm cơ hội khiến y biến mất khỏi Linh Nhạc thành, giết hay giáo huấn hần cũng thế, không phí chút sức nào.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

85. Chương 85: Không Linh Thuật.

“Ngụy tiên bối!”

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh đến Lăng Tiêu phường khi có rất nhiều tu sĩ đã có mặt. Lúc đến chỗ ngôi nhà gần giếng Lăng Tiêu phường, Ngụy Tác mới nhớ ra lần này Diên chương quỹ không đưa cho gã ngọc phù nhập trường, đang tự nhủ có phải ông ta sơ ý hay không thì thiếu niên của Kim Ngọc các tên Lâm Phong từ cửa Lăng Tiêu phường đi về phía gã cùng Nam Cung Vũ Tinh.

Hóa ra là khách quý của Kim Ngọc các, Ngụy Tác được cất cử riêng Lâm Phong chuyên môn lo sắp xếp, trực tiếp dẫn gã và cùng Nam Cung Vũ Tinh vào quý tân bao sương ở tầng hai.

Gian quý tân bao sương này còn lớn hơn ở Lăng Tiêu phường, bài trí hoa mỹ hơn. Khác biệt là cửa sổ còn bố trí linh quang pháp trận, từ trong có thể nhìn rõ cảnh tượng ở bên ngoài và đại sảnh nhưng từ ngoài không thể nhìn vào trong.

“Ngụy tiên bối, danh sách đồ vật tham gia phách mại hội đây, tiên bối xem qua xem trừ vật tiên bối bán còn hứng thú với vật gì không.”

Dẫn Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh vào quý tân bao sương trung xong, Lâm Phong không lui đi ngay mà lấy ra một quyển sách màu trắng, cực kỳ lễ mạo đưa cho Ngụy Tác.

“Hà?”

Ngụy Tác máy động, mở ra cùng Nam Cung Vũ Tinh xem qua. Lâm Phong hành lễ cực kỳ chuyên nghiệp rồi lui ra khỏi quý tân bao sương.

“Hợp hư đơn!”

Chỉ liếc qua, Ngụy Tác đã thấy tên loại đơn được thần diệu có thể khiến tu sĩ dưới Phân niệm cảnh trực tiếp đề thăng nhất giai tu vi.

Phách mại hội lần này do mấy đại phường thị cỡ Kim Ngọc các và Trân Bảo các liên thủ tổ chức, quả nhiên có Hợp hư đơn do bằng sơn mỹ nữ Cơ Nhã của Trân Bảo các luyện chế.

Ngụy Tác đọc được trong danh sách, viên đơn được này bán ở vị trí thứ năm.

Thật ra không ít tu sĩ đến đây vì ý nghĩ phách mại hội này có phần Trân Bảo các liên thủ, Cơ Nhã rất có khả năng sẽ đến, muốn tận mắt thấy dung nhan Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ nên mới tham gia. Dù đến Trân Bảo các, bình thường cũng không thấy Cơ Nhã vì nàng ta vốn quanh năm ẩn cư.

“Phệ tâm trùng”, Ngụy Tác lấy hai con Phệ tâm trùng của mình, Diên chương quỹ tựa hồ có ý tách ra, một con ở vị trí thứ chín, một con thứ mười.

“Không linh thuật!”

Tiếp đó Ngụy Tác lại thấy trong danh sách môn thuật pháp không chế yêu thú, giá khởi điểm là một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, xếp thứ sáu.

“Long hổ tử vi đạo bào”, “Hắc bạch bát quái ngư” “Thanh mộc ngư”, ba vật của gã cùng có mặt, ở vị trí mười ba, mười lăm và mười sáu.

Trong số những vật còn lại, gã chỉ nhìn qua qua, khiến gã kinh ngạc là linh dược “Dưỡng thần thảo” đích linh dược và một môn địa cấp đệ giai chân nguyên pháp quyết Thiên Dương bí thuật, giá khởi điểm là ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch và bảy nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Dưỡng thần thảo là linh dược cực kỳ trọng yếu đối với tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng sắp đột phá đến Phân niệm cảnh.

Tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng như gã lúc đột phá đến Chu thiên cảnh, thể nội chân nguyên mở thần hải thứ sáu, chân nguyên nối nhau hình thành chu thiên, rất dễ khiến khí huyết toàn thân lưu chuyển quá nhanh khiến nhiệt độ cơ thể tăng cao, nhẹ thì phá hoại cơ năng thân thể, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, nhục thân cháy tan.

Trong lúc này Băng vụ quả có công hiệu áp chế khí huyết tu sĩ lưu động quá nhanh là linh dược phụ trợ cực quý.

Đối với tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng đột phá đến Phân niệm cảnh, cửa ải khó nhất là thần niệm phân hóa. Phân niệm cảnh là tu sĩ có năng lực phân hóa thần niệm dồn vào pháp bảo, trong lúc đột phá sẽ đối diện với tình trạng thần niệm suy nhược, tinh thần quá độ mệt mỏi, nhẹ thì xuất hiện vô cùng vô tận ảo giác, tâm ma xâm nhập, nặng thì không khống chế nổi chân nguyên, trực tiếp tẩu hỏa nhập ma rồi mất mạng.

Dưỡng thần thảo có thể ôn dưỡng thần thức, trấn định thần hồn, dùng một cọng trước khi đột phá thì xác suất thành công sẽ tăng cao.

Ngụy Tác đã có Băng vụ quả, nhưng khẳng định cần chuẩn bị Dưỡng thần thảo, gã cũng rất muốn có linh dược này.

Địa giai chân nguyên công pháp còn hiếm có khó tìm hơn Dưỡng thần thảo.

Toàn Thiên Huyền đại lục, huyền cấp cao giai công pháp trở lên cực kỳ khó mua được.

Vì công pháp tốt nhất của nhiều đại tông môn cũng chỉ là địa cấp đệ giai. Ngay cả những tông môn hùng mạnh có thiên giai công pháp, cũng không để công pháp huyền giai cao cấp trở lên lưu truyền ra ngoài. Công pháp kiểu này đều được lưu giữ, chỉ thưởng theo công trạng với tông môn hoặc đệ tử tinh anh thiên phú cực cao.

Muốn có công pháp phải ra sức cho tông môn, tạo ra giá trị nhất định đã. Đó là thứ tông môn dùng để kích thích đệ tử, giúp tông môn giữ được sức ngưng tụ lực và thủ đoạn kiếm linh thạch, vì nguyên nhân này mà trước nay Ngụy Tác không nguyện ý gia nhập bất kỳ tông môn nào. Bởi chưa biết lúc nào, tông môn muốn đối phó với yêu thú lợi hại chẳng hạn, cần có vật hy sinh thì chỉ kẻ nào may mắn sống sót mới có lợi.

Nên đối với công pháp cùng thuật pháp huyền cấp cao giai trở lên, tông môn nào cũng bảo quản cực kỳ nghiêm mật, nếu đệ tử lên truyền ra thì sẽ bị phạt vô cùng nghiêm khắc.

Vì thế huyền cấp cao giai công pháp trở lên nếu xuất hiện trên thị trường, cơ hồ đều do tán tu lưu truyền hoặc phát hiện tại di tích hoặc động huyệt yêu thú. Công pháp này mà bán ra sẽ xuất hiện rất nhiều tông môn tranh mua để làm căn cơ môn phái nên giá cũng sẽ cực cao.

Ngụy Tác không đổi Tử Huyền chân quyết sang tu luyện môn khác vì sẽ phải phế hết tu vi, tu luyện lại từ đầu, mà khi Tử Huyền chân quyết tiến giai thành cao cấp công pháp, rất dễ lừa gạt địch, lúc đối địch càng có lợi, còn một nguyên nhân càng trọng yếu là gã khó lòng mua được công pháp huyền cấp cao giai trở lên.

Hiện tại đối với Ngụy Tác thì địa giai công pháp cũng không là gì, ít nhất cũng phải thiên cấp công pháp.

Nhưng thiên cấp công pháp vốn không thể mua được trên thị trường, đồng thời gã cũng tuyệt đối không đủ khả năng mua nếu có. Cả Thiên Huyền đại lục chỉ có chừng hơn tông môn có thiên giai chân nguyên công pháp. Như Thiên Nhất môn cùng lắm chỉ có địa cấp cao giai công pháp.

Địa cấp đề giai công pháp này xuất hiện tại phách mại hội ở Linh Nhạc thành đã là phi thường kinh nhân, bởi trừ Ngụy Tác ra, hiện tại không ai có thể luyện chế Bồ thiên đơn. Sẽ có nhiều tu sĩ tu luyện đề cấp công pháp, đã đạt tu vi Chu thiên cảnh, có thừa linh thạch trong tay sẽ tranh cướp mua địa cấp đề giai công pháp này.

Địa cấp đề giai công pháp có giá khởi điểm bảy nghìn viên hạ phẩm linh thạch vốn đã phi thường kinh nhân, nhưng Ngụy Tác khẳng định giá thành giao còn hơn thế nhiều

“Bạch vân bảo y.”

“Liệt hỏa bảo đao.”

“Tử lan tinh.”

“Ô huyền tinh kim.”

“Dịch tích đơn.”

...

Gã đọc hết từng món trong danh sách thì phách mại hội chính thức bắt đầu

Vô số tu sĩ đến vì Cơ Nhã thất vọng là người chủ trì phách mại hội vẫn là Kim Ngọc các Điền chương quỹ, Trần Bảo các không hề xuất hiện, càng khiến cho Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ tăng thêm mấy phần sắc thái thần bí.

“Đoạn tục ngọc đơn, giá khởi điểm năm trăm viên hạ phẩm linh thạch” .

Tu sĩ có mặt trong đại sảnh phải đến hơn năm trăm, quý tân bao sương ở đây cũng nhiều hơn Lăng Tiêu phường mười mấy gian, tuyệt đại đa số đều có người. Điền chương quỹ vừa tuyên bố món đầu tiên, có thể khiến xương cốt tu sĩ bị gãy nhanh chóng tiếp hợp phục nguyên lập tức vang lên tiếng hò hét tranh mua.

Giá thành giao đạt đến chín trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Ngụy Tác đã xem qua danh sách, biết phía sau còn Dịch tích đơn có hiệu quả liệu thương cao hơn, không chỉ khiến xương cốt bị gãy nhanh chóng phục nguyên cả ngoại thương và tổn thương nội phủ cũng lành lại được, nên gã không có mấy may hứng thú, chỉ ngồi xem kịch.

Trong quý tân bao sương ở tầng hai, không ít người có đãi ngộ như gã, nên khi đấu giá viên đơn dược này, tầng hai hoàn toàn im lặng, đến tận món bảo bối thứ ba là Ngọc thiên đơn thì trong gian bên trái gã mới vang lên giọng nam tử trầm ổn, dùng một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch mua được.

Ngụy Tác biết dù cha mẹ đều là tu sĩ có thể chất không tệ thì sinh ra đời sau cũng có thể xuất hiện tình trạng hài đồng có thể chất tiên thiên quá kém, không thể tu luyện chân nguyên công pháp, trở thành tu sĩ được.

Ngọc thiên đơn là đơn dược có thể tăng cường thể chất tiên thiên. Người mua viên đơn dược này chắc vì có người thân thể chất quá tệ nên không thể tu luyện.

Đại khái có Trần Bảo các nổi danh về đặc sắc là đơn dược tham gia nên số lượng đơn dược trân quý hiếm có trong phách mại hội này hơn hẳn mọi lần.

“Hợp hư đơn!”

Đến lúc viên đơn dược có thể khiến tu sĩ dưới Phân niệm cảnh có thể trực tiếp đề thăng nhất giai tu vi đạt tới giá bốn nghìn hai trăm viên hạ phẩm linh thạch, Ngụy Tác vốn còn số lượng tương đương với ba vạn viên hạ phẩm linh thạch, nãy ra xung động muốn mua thì Nam Cung Vũ Tinh tựa hồ đọc được ý nghĩ của gã, hơi trừng mắt khiến gã lãnh tỉnh lại, không tham dự tranh đoạt.

Được bầu không khí hùng hực của phách mại hội này kích thích, có những tu sĩ không nén được, nhất thời xung động bỏ ra rất nhiều linh thạch mua thứ không quá cần thiết.

“Khống linh thuật!”

Hợp hư đơn được một tu sĩ tóc rối bù mặc hắc sắc bì giáp mua xong, thuật pháp có thể vạn vô nhất thất không chế yêu thú, xếp thứ sáu, là mục tiêu gã đến đây cũng bắt đầu đi vào đầu giá!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

86. Chương 86: Một Vạn Năm Nghìn Hạ Phẩm Linh Thạch.

“Khổng linh thuật, giá khởi điểm một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch.”

“Một nghìn tám trăm viên hạ phẩm linh thạch!”

“Một nghìn chín trăm viên hạ phẩm linh thạch!”

Môn Khổng linh thuật Ngụy Tác cần này hiển nhiên rất được quan tâm, Điền chương quỹ vừa dứt lời, đại sảnh đã liên tục vang lên tiếng trả giá.

“Hai nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch!”

Chỉ tích tắc sau, một lão đầu mặc áo bào xám bóng lộn dưới đại sảnh đã tăng giá môn thuật pháp này thêm một nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Thấy nhất thời tựa hồ không ai ra giá, Ngụy Tác vội hô: “Hai nghìn sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch!”

Trước đó gã không nói là muốn mua Khổng linh thuật, cái giá hai nghìn sáu trăm viên hạ phẩm linh thạch vừa buột ra thì Nam Cung Vũ Tinh giật mình, “Ngụy Tác, người thật sự muốn mua Khổng linh thuật?”

“Người còn nhớ năm qua Phệ tâm trùng ấu nảo không? Ta có phương pháp nuôi yêu thú nhưng thiếu một môn thuật pháp để khống chế Phệ tâm trùng!” Ngụy Tác giải thích nhanh rồi nhìn xuống lão đầu trả giá hai nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Lão đầu đó quay lại, nhìn về phía quý tân thất Ngụy Tác ngồi.

Đầu tóc lão giả này cũng bóng lộn như thể nhiều ngày rồi không gội, móng tay đen xỉ, cực kỳ bẩn thỉu, nhưng ánh mắt nhìn lên lại thập phần âm độc, rõ ràng không thể xuyên qua linh quang trảo bên ngoài quý tân thất nhưng vẫn tạo cho Ngụy Tác cảm giác là ánh mắt lão xuyên thấu vào được.

Ánh mắt âm độc khiến lão mặt nhăn nhoe, toàn thân bóng nhẫy trông không khác gì một con nhện nhả nhúm.

“Hai nghìn tám trăm viên hạ phẩm linh thạch!” Không chịu kém, lão đầu lạnh lùng đưa ra cái giá cao hơn.

Bất quá với Ngụy Tác thì quyết tâm lấy bằng được môn thuật pháp này, lão đầu vừa dứt lời, gã nghiêng răng hô: “Ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch!”

“Phệ tâm trùng, người có cách nuôi Phệ tâm trùng hả!” Nam Cung Vũ Tinh hiểu hơn ai hết Phệ tâm trùng đáng sợ thế nào, hơi biến sắc xong thì cũng khẩn trương nhìn lão già bẩn thỉu như con nhện xem có tiếp tục trả giá hay không.

Nàng thoáng thở phào vì lão đầu chỉ cười gằn rồi không trả giá nữa.

“Ba nghìn hai trăm viên hạ phẩm linh thạch!” Lúc đó từ gian bên phải Ngụy Tác vang lên giọng nói lãnh đạm.

Lý Hồng Lâm!

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh nghe được người trả giá là Lý Hồng Lâm.

Lý Hồng Lâm là Kim Thấu cung thiếu chủ, Khổng linh thuật có lẽ còn hữu dụng với Kim Thấu cung, mọi tu sĩ có mặt đều nghĩ vậy.

“Ba nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch!” Ngụy Tác lạnh lùng trả giá cao hơn.

Lúc này chỉ còn cách đấu giá với Lý Hồng Lân, giọng càng gấp gáp thì càng khiến y tưởng gã không đủ vốn, càng lãnh tình sẽ càng khiến đối thủ tăng áp lực tâm lý.

“Bốn nghìn viên hạ phẩm linh thạch!”

Cung Vũ Tinh giật mình vì Lý Hồng Lân lại tăng giá.

“Bốn nghìn năm trăm viên!” Ngụy Tác không hề chịu lép.

“Năm nghìn!” Lý Hồng Lân tựa hồ hơi do dự một chút, nhưng trước khi Điền chương quỹ lên tiếng thì y lại trả giá cao hơn.

“Năm nghìn năm trăm viên!” Ngụy Tác nghiêng rằng, không hề dự hồ lên.

Oành! Cả phách mại hội trường sôi lên, cả lão đầu tranh giá với Ngụy Tác lúc trước cùng hơi biến sắc. Năm nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch đã vượt hơn ba lần giá khởi điểm, cái giá này không tán tu nào gánh nổi.

“Y chết chắc rồi! Dám tranh mua với ta!”

Trong quý tân thất, Lý Hồng Lân gầm lên, thần sắc cực kỳ hung hãn.

“Thiếu cung chủ, đừng tranh chấp với y nữa, không thì chốc nữa không đủ linh thạch mua Dương thần thảo. Cung chủ chắc chắn sẽ trách phạt!” Trung niên tu sĩ đứng cạnh Lý Hồng Lân nói, “Thiếu cung chủ hà tất tranh hơi với một kẻ sắp chết.”

“Không được, cục tức này ta không nuốt được, không đủ linh thạch thì ta sẽ lấy đồ trên mình ra đặt, hỏi mượn Điền chương quỹ! Lý thúc, thúc còn bao nhiêu linh thạch?” Lý Hồng Lân gầm lên.

“Tại hạ còn ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch.” Trung niên tu sĩ lắc đầu, “Phung phí quá nhiều linh thạch, dù đem đặt đồ thì cũng khó lòng chuộc về. Mấy nghìn viên hạ phẩm linh thạch của tại hạ có thể cho thiếu cung chủ mượn nhưng vật này chỉ giới hạn trong vòng chín nghìn viên, bằng không gặp kẻ cạnh tranh Dương thần thảo, chúng ta không mua được mà cung chủ sắp đột phá đến Phân niệm kỳ, nhờ may cung chủ có sơ sẩy gì thì Kim Thấu cung sẽ gặp hậu quả khó tưởng tượng!”

Lý Hồng Lân cười gằn: “Được, lấy hạn là chín nghìn viên hạ phẩm linh thạch, ta không tin tán tu như y, ngần ấy linh thạch còn không đập chết!”

“Tám nghìn viên!”

Lý Hồng Lân mặt mũi méo đi, trực tiếp nâng giá cao vọt lên.

“Cái gì!”

Không chỉ toàn phách mại hội trường sôi lên, cả Nam Cung Vũ Tinh cũng rung mình. Tám nghìn viên hạ phẩm linh có thể mua được hai, ba món bán linh khí, cả tu sĩ Chu thiên cảnh cũng không thể lấy được số lượng linh thạch ở mức đó. Một tu sĩ sẽ phải liên tục tiêu hao linh thạch, đối lấy pháp bảo lợi hại hơn, thích hợp hơn.

“Tám nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch!”

Không đợi tất cả kịp phản ứng, Ngụy Tác lại cất tiếng.

“Chín nghìn viên hạ phẩm linh thạch!” Lý Hồng Lân gần như gầm lên, lúc đó y hoàn toàn không còn phong phạm thần nhiên của kẻ bề trên nữa.

“Ngụy Tác! Đừng tăng giá nữa, y cố ý đấu với ngươi, chi bằng đợi cơ hội tìm mua thuật pháp tương tự!” Nam Cung Vũ Tinh vô tình nắm tay gã. Một môn thuật pháp bát nghìn viên hạ phẩm linh thạch, ngần ấy linh thạch, đối với bất kỳ tu sĩ nào cũng tạo thành xung kích tâm lý cực lớn.

“Chín nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch!” Ngụy Tác cũng bất giác nắm chặt tay Nam Cung Vũ Tinh, mặt méo đi, tăng thêm năm trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Môn thuật pháp này đối với gã quá quan trọng. Phệ tâm trùng noãn chỉ còn chừng hai mươi này nữa sẽ nở, trong thời gian này cơ hồ không thể tìm được một môn thuật pháp thích hợp thể này! Gã hiểu rõ hơn

ai hết uy lực của Phệ tâm trùng, giờ đã triệt để đắc tội Lý Hồng Lâm, Phệ tâm trùng là chỗ dựa vững nhất của gã, có nó thì gã không sợ y trả thù, không có thì chưa biết chừng tính mạng gã cũng nguy hiểm! Nên gã nhất định phải giành được môn thuật pháp này.

“Chín nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch?!”

Ngụy Tác vừa trả giá xong, toàn phách mại hội trường sôi lên, trong một gian quý tân bao sương khác, Lý Hồng Lâm đứng bật dậy, nghiêng răng kèn kẹt, mắt đầy sát khí.

Nhưng giá Ngụy Tác đưa ra đã vượt ngưỡng chín nghìn viên hạ phẩm linh thạch nên y không thể tranh tiếp với gã.

“Ngụy Tác, người...” Nam Cung Vũ Tinh lúc đó mới phát hiện tay mình nắm tay Ngụy Tác, vội rút lại, mặt đỏ lên, chưa kịp nói gì thì từ một gian quý tân sảnh khác vang lên giọng nói khinh thị: “Một vạn hai nghìn viên hạ phẩm linh thạch.”

Ầm!

Hiện trường lại sôi lên! Trực tiếp tăng thêm năm trăm viên hạ phẩm linh thạch! Cái giá này thực sự quá kinh nhân.

Mặt gã nhợt đi, nghe được người trả giá là Hàn Vi Vi.

“Một vạn ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch!” Ngụy Tác giật giật mí mắt, lại trả giá!

“Hả?” Trong quý tân thất có thể nhìn rõ, Hàn Vi Vi tựa hồ cố ý kêu lên rồi hừ một tiếng, thanh nhiên nói tiếp, “Một vạn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch.”

Phịch! Ngụy Tác vừa đứng lên, vô lực ngồi phệt xuống ghế không nói thành lời.

Một vạn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch, tuy chưa đến cực hạn của gã, với tầm quan trọng của môn thuật pháp này, dù hai vạn viên hạ phẩm linh thạch thì gã cũng liều.

Nhưng quan trọng là sau mấy lần gặp Hàn Vi Vi, gã quá hiểu cá tính ngân sam mỹ nữ này.

Nàng ta trông có vẻ hung hăng nhưng thật ra là thiếu nữ cả thẹn, rất dễ bắt nạt, trong mắt nàng ta, gã là siêu cấp đại đối đầu, kiểu gì cũng sẽ đối đầu với gã mà quan trọng hơn là nàng ta không thiếu linh thạch.

Trần Bảo các là đại phường thị không đệ nhất cũng đệ nhị Linh Nhạc thành, thực lực chỉ kém hơn Thiên Nhất môn, không biết mạnh hơn Kim Thấu cung bao nhiêu lần.

Ngụy Tác dù phát tài không nhỏ nhưng chưa đến mức có thể so linh thạch với Trần Bảo các.

Dù gã trả giá hai vạn viên hạ phẩm linh thạch cũng không ý nghĩa gì.

“Nữ tu đó lai lịch thế nào mà rộng tay như vậy!”

“Lê nào môn Khổng linh thuật này có gì đặc biệt? Lại tốn tới một vạn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch để mua. Một vạn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch, đủ cho ta mua năm món bán linh khí cơ đấy.”

Ngụy Tác ngừng trả giá, cả phách mại hội trường đang bàn tán xôn xao không còn ai dám lên tiếng nữa, một hoa phục thiếu niên bưng Khổng linh thuật vào quý tân bao sương của Hàn Vi Vi.

“Xem ra lần này không thể đưa lão đầu đi mua thật thống khoái rồi.” Ngụy Tác nằm bệt trên ghế, cực kỳ thống khổ suy tư. Không có Phệ tâm trùng, gã tạm thời chỉ còn cách làm rửa đen rút đầu, dựa vào linh thạch trong tay để tu luyện, chưa đạt tu vi Chu thiên cảnh nhất lưỡng trọng mà ra ngoài, chưa biết chừng sẽ bị Lý Hồng Lâm ngầm hạ thủ lấy mạng.

“Ngụy tiên bối, khách nhân vừa mua Khổng linh thuật mời tiên bối đến quý tân bao sương của người đó. Người đó nhờ tại hạ báo với tiên bối là nếu tiên bối nghe theo điều kiện thì người đó sẽ tặng Khổng linh thuật cho tiên bối.”

Tích tắc sau, Lâm Phong của Trần Bảo các đã gõ cửa, vào chuyển lời cho Ngụy Tác.

Thông Thiên Chi Lộ

87. Chương 87: Cá Cược Nhàn Hạ.

“”Người bị bệnh hả?” Vừa vào gian của Hàn Vi Vi, thấy nàng ta đang đắc ý, Ngụy Tác tức xì khói kêu lên, “Hai con Thạch vĩ bích tích chỉ mấy viên linh thạch, người vì chống đối ta mà vứt đi một vạn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch, người tưởng Trần Bảo các nhật linh thạch trên đường hả?”

Hàn Vi Vi không nổi giận, cười đắc ý như tiểu hồ ly, “Ta thích thế thì sao? Còn hơn ai đó bỏ bảy trăm linh thạch làm việc xấu xa.”

“Cái gì mà bảy trăm linh thạch?” Nam Cung Vũ Tinh đi sau, nhìn gã với vẻ không hiểu.

“Thật ra người muốn gì?” Ngụy Tác giận đến mức định tiền gian hậu sát ngân sam mỹ nữ này, rồi sau đó lại lập lại hành động, mắt tối sầm găm lên.

“Ta đã nói sẽ khiến người ngoan ngoãn cầu xin ta, xem ra môn Khổng linh thuật này rất trọng yếu với người? Ta vừa xem qua, rất đơn giản, chả có gì cả.” Ngụy Tác càng giận, Hàn Vi Vi càng đắc ý, “Ta không muốn thế nào cả, chỉ muốn công bằng đấu một trận với người, giáo huấn người thôi.”

Ngụy Tác nhìn nàng ta chằm chằm, “Nếu ta lại đánh thắng người thì sao? Người cho ta môn thuật pháp này, đảm bảo ngày sau không quấy rối nữa?”

“Nếu đường đường chính chính, người thắng được ta sao?” Hàn Vi Vi bật cười lạnh khinh miệt, “Được, nếu người thắng, ta sẽ cho người môn thuật pháp này, từ rày cũng không làm phiền người nữa. Bất quá nếu người thua...”

“Thua thì thế nào, có gì nói luôn ra đi.” Ngụy Tác gào lên.

“Vội cái gì, ta còn chưa nghĩ ra.” Hàn Vi Vi mím môi suy nghĩ, “được rồi, ta nghĩ ra rồi, người thua thì làm nô lệ một tháng cho ta, lúc đó ta cần người làm gì thì người làm đấy, còn phải liên tục hô to hảo chủ nhân.”

“Chủ cái đầu người.” Ngụy Tác nhìn Hàn Vi Vi đang đắc ý, “Ta thắng chỉ được mỗi môn Khổng linh thuật này? Người thắng thì ta không những không có Khổng linh thuật mà còn phải làm nô lệ cho người trong một tháng, gọi người là chủ nhân? Có phải người thích ta, đem đến lạnh lẽo tịch mịch nên muốn ta làm gì không?”

“Vô sỉ!” Hàn Vi Vi vênh mặt, “Ta bắt người làm nô lệ là chỉ những việc vào ban ngày thôi, đem đến người ở đâu thì cút về đó. Khổng linh thuật thì sao hả, giá trị một vạn năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch, bất quá ta không thèm tính toán với lão lưu manh như người, người thắng thì ta cho người Khổng linh thuật, đồng thời cũng làm nô lệ một tháng cho người.”

Ngụy Tác cười lạnh, “được, người nói vậy thì đừng có nuốt lời.”

Hàn Vi Vi cũng tỏ vẻ khinh thị: “Ta nuốt lời? Hàn Vi Vi này nói là giữ lời. Người dám thề không?”

“Ngụy Tác...” , Nam Cung Vũ Tinh ở sau lưng kéo gã lại, tựa hồ định nói gì nhưng Hàn Vi Vi cướp lời, “Nam Cung Vũ Tinh, sau này thư thư nên tránh cho xa tên vô sỉ này, đừng để bị hắn lừa gạt gì đó.”

Nam Cung Vũ Tinh khẽ lắc đầu, không nói gì nữa.

“Thề gì?” Ngụy Tác găm ghè hỏi.

“Người nói lời mà không giữ lời thì sau này đạo lý song tu còn mập hơn lợn, mặt rỗ chẳng chịt, người cao ba thước thì eo cũng ba thước. Cả đời người không tu luyện đến Kim đơn cảnh.” Hàn Vi Vi mỉm cười, “Bất quá trông người thì chả có hy vọng gì kiếp này tu luyện đến Kim đơn cảnh.”

“Chà!” Ngụy Tác thiếu chút nữa giận đến ngắt xiu, kêu to: “Được, ta nói lời mà không giữ lời thì sẽ cưới nữ tử còn mập hơn lợn, mặt rỗ chẳng chịt, người cao ba thước thì eo cũng ba thước, không tu luyện đến

Kim đơn cảnh. Người nói mà không giữ lời cũng sẽ được gả cho nam tử còn mập hơn lợn, mặt rõ chẳng chịt, người cao ba thước thì eo cũng ba thước, kẻ đó còn ở Bắc Hàn thành.”

“Sao lại là Bắc Hàn thành?” Hàn Vi Vi không nghĩ ra.

Ngụy Tác hừ một tiếng giải thích: “Đúng là không có kiến thức, trong vòng ba nghìn dặm quanh Bắc Hàn thành không có nước, tu sĩ ở đó cả năm không tắm rửa, tùy tiện kỳ nhẹ là ra một nắm đất.”

“Độc ác quá!” Hàn Vi Vi ngẩn ra, nhìn gã với vẻ không dám tin, một lúc sau nghiêng răng nghiêng lợi, “Được! Ta thề là xong, ta mà không giữ lời sẽ được gả cho nam tử còn mập hơn lợn, mặt rõ chẳng chịt, người cao ba thước thì eo cũng ba thước, kẻ đó còn ở Bắc Hàn thành.”

“Được, chúng ta đấu lúc nào.”

“Ngay bây giờ, gần Trân Bảo các có một nơi thử uy lực pháp khí cùng thuật pháp, đủ rộng đấy.” Hàn Vi Vi hừ một tiếng, “Ta không muốn người lại giở ra thứ gì đó ghê tởm, tốt nhất là cả hai bên đều không sử dụng cả pháp khí mới là công bằng.”

“Theo lời người nói thì chúng ta khỏi dùng cả Hồi khí đơn luôn, vậy là công bằng nhất.” Ngụy Tác cười ruồi.

“Đấy là người nói, người dám làm thế không?” Hàn Vi Vi nhìn gã mà không dám tin, ấn tượng Ngụy Tác để lại cho nàng ta là tu vi không ra thế nào cả, nhưng những thứ oai môn tà đạo thì nhiều vô kể.

Ngụy Tác trợn tròn trắng lên, “người muốn ăn đòn thì ta cũng hết cách.”

“Được, hai bên đều không được sử dụng bất kỳ pháp khí nào, cả phòng ngự pháp khí và đơn được cũng không, ai dùng là thua.” Hàn Vi Vi hưng phấn hẳn. “Đi nào, đến chỗ đó của Trân Bảo các, chúng ta đấu luôn.”

“Đợi đã.” Ngụy Tác đột nhiên xua tay.

“Thế nào, người hối hận?” Hàn Vi Vi trừng mắt lên.

“Vội cái gì, để xem xong hai thứ ta đấu giá rồi đi. Hai vật tiếp theo là của ta.” Ngụy Tác nhìn qua song cửa sổ.

“Phệ tâm trùng? Phệ tâm trùng là của hần?” Hàn Vi Vi có phần hiếu kỳ nhìn qua song cửa, tức thì sững người. Phệ tâm trùng giá trị thế nào, nàng ta rất rõ.

Hóa ra lúc đó bắt đầu đấu giá con Phệ tâm trùng đầu tiên của Ngụy Tác.

“Hai nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch!”

“Ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch!”

Có lẽ bị Ngụy Tác, Lý Hồng Lân và Hàn Vi Vi điên cuồng trả giá ảnh hưởng, con Phệ tâm trùng đầu tiên vừa xuất hiện là mức tăng giá chóng mặt. Hai lần trả giá đã thành hơn ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Cũng như Điền chương quỹ dự liệu, Phệ tâm trùng vừa xuất hiện là khiến toàn phách mại hội trường kinh hô, da Phệ tâm trùng có thể dùng để luyện chế pháp y ấn hình, mũi nhọn trong miệng là nguyên liệu luyện chế pháp khí tiến công ngầm, khiến đối thủ không thể đề phòng.

Bất quá hai lần trả giá đã là ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch, quá nửa tu sĩ có mặt đành nuốt nước bọt, tan ngay ánh mắt tham lam.

Vật tuy tốt nhưng còn phải xem linh thạch đại lớn cỡ nào đã.

“Ba nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch!”

“Bốn nghìn viên hạ phẩm linh thạch!”

Chỉ sau lần trả giá thứ ba, chỉ còn lại hai nhân vật trong hai quý tân bao sương tranh đoạt với nhau.

Hai tu sĩ này đều rất muốn có được Phệ tâm trùng, cũng có thân phận nhất định, đã xem qua danh sách nên chỉ trả giá một lần khấn là một người chủ động rút lui. Con Phệ tâm trùng thứ hai lại khiến toàn trường kinh hô, tu sĩ không nâng giá con trước bỏ ra ba nghìn tám trăm viên hạ phẩm linh thạch mua được.

Tuy hai người trong quý tân bao sương rất ăn ý với nhau, không hề tranh đoạt, nhưng hai con Phệ tâm trùng bán được bảy nghìn tám trăm viên đủ khiến Ngụy Tác thập phần mãn ý.

Trừ bốn nghìn viên hạ phẩm linh thạch đã lấy, ba nghìn tám trăm viên này vốn còn phải khấu trừ ba trăm tám mươi viên phí dụng, nhưng trước đó Điền chương quỹ đã nói có thể trừ đi ba thành nên chỉ riêng hai con Phệ tâm trùng, Ngụy Tác đã có ít nhất ba nghìn năm trăm đa viên nữa. Cộng thêm hai tấm pháp y và na bán linh khí thanh mộc ngư, sẽ có ít nhất hai nghìn viên nữa chui vào túi gã.

Xem xong đầu giá hai con Phệ tâm trùng, Ngụy Tác không còn gì nhất định phải mua nữa, nên theo Hàn Vi Vi rời phách mại hội trường, đến chỗ nàng ta chỉ định.

“Người chắc chứ?” Đi theo Hàn Vi Vi về phía Trân Bảo các, Nam Cung Vũ Tinh lén hỏi Ngụy Tác. Đối với Nam Cung Vũ Tinh, song phương không dùng bất kỳ pháp khí nào tỷ đấu càng khiến nàng yên tâm, vì uy lực của pháp khí khá lớn, đấu pháp sẽ thập phần nguy hiểm, ai dám chắc song phương đều không tổn thương gì. Cả hai đều là tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, dùng thuật pháp thì bên nào không địch nổi, ít nhất nàng còn có thể ngăn cản lại. Nam Cung Vũ Tinh biết rõ công pháp cùng thuật pháp Ngụy Tác tu luyện đều phổ thông, nên nàng lo lắng gã sẽ phải làm nô lệ cho một tháng cho Hàn Vi Vi.

“Sáu, bảy phần.” Ngụy Tác cười hắc hắc.

“Sáu, bảy phần?” Thấy gã tự tin như vậy, Nam Cung Vũ Tinh cũng có phần hiếu kỳ.

...

“Cái gì mà sáu, bảy phần? Tiểu tử này có quan hệ với Trân Bảo các?”

Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh không phát hiện sau khi họ cùng Hàn Vi Vi rời khỏi Lăng Tiêu phường thì một tu sĩ đội nón rộng vành lén bám theo.

Kể mặc áo vải bố xanh bình thường, dùng nón rộng vành che mặt này là tu sĩ Chu thiên cảnh Lưu Trung Chu bị uy hiếp trong sơn động ngày nọ.

“Chỗ thử pháp bảo và thuật pháp của Trân Bảo các?”

Lưu Trung Chu thấy Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi đi vào một gian điện vuông vắn màu xanh biếc thì đột nhiên ra vẻ đau bụng, lao nhanh vào một con ngõ phía sau điện.

Hắn định nghe lén xem Ngụy Tác và Hàn Vi Vi có quan hệ gì.

Thật ra mấy hôm nay Lưu Trung Chu vẫn ở Linh Nhạc thành trông chừng Ngụy Tác, Hắc Sát yêu cầu hắn điều tra triệt để về Ngụy Tác thì hắn cũng hiểu được. Một tiểu tán tu không có hậu đài sao lại đối phó nổi ngần ấy tu sĩ Chu thiên cảnh. Nhờ may giết gã rồi lại biết gã có hậu đài cực kỳ lợi hại thì Hắc Sát cũng không gánh nổi.

Hắc Sát chỉ cho hắn một tháng, nhưng mấy hôm nay Ngụy Tác ở lý chỗ ở thiên cấp lý tu luyện, gần nửa kỳ hạn sắp qua, Lưu Trung Chu cuống lên. Hắn mua pháp khí Anh vũ truyền thanh loa chuyên dụng nghe lén người khác trò chuyện, nhưng khó khăn lắm mới nghe được giọng Ngụy Tác tại phách mại hội trường, nhưng ở đó có cấm chế, hắn không thể biết gã trò chuyện gì với người khác.

Nên hắn ra ngoài phách mại hội trường đợi đến lúc Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh đi ra. Nhưng không ngờ là đi ra cùng còn có đại tiểu thư Trân Bảo các Hàn Vi Vi, hơn nữa dáng vẻ gã hình như rất quen thân Hàn Vi Vi. Lẽ nào gã thật sự có bối cảnh gì đó không tầm thường?

Gian phòng Trân Bảo các chuyên dụng thí nghiệm uy lực pháp khí cùng thuật pháp không có cấm chế gì đặc biệt, Anh vũ truyền thanh loa có thể nghe lén được Ngụy Tác đối thoại.

Giả đau bụng để thuận tiện chạy ra con ngõ sau điện, Lưu Trung Chu vội lấy ra Anh vũ truyền thanh loa, dón chân nguyên kích phát, kê lên tai nghe lén.

Nhưng hắn lập tức ngăn người vì ở đầu kia ngõ cũng có một trung niên hồng y tu sĩ lướt vào, tay cũng cầm Anh vũ truyền thanh loa y hệt với hắn.

Lưu Trung Chu cùng trung niên hồng y tu sĩ đều ngăn người.

Nếu Ngụy Tác nhìn thấy hồng y tu sĩ này tất cũng ngăn người, vì y là tu sĩ nghi là kiếm tu từng tranh địa hỏa lò phòng với gã.

Rõ ràng y cùng như Lưu Trung Chu đến nghe lén gã cùng Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi đàm thoại.

Trong khi Lưu Trung Chu và hồng y tu sĩ tròn mắt ngăn người, từ Anh vũ truyền thanh loa vang lên giọng Hàn Vi Vi rất rõ, “Lão lưu manh, ta cỏi y phục ra rồi, ngươi cũng cỏi ra đi.”

Hiện tại Nam Cung Vũ Tinh cũng ở trong đó, quan hệ giữa đại tiểu thư Trân Bảo các và Ngụy Tác đã đến mức đó?

Trong óc Lưu Trung Chu hiện lên hình ảnh một nam hai nữ, ngăn người xong thì cả hấn và hồng y tu sĩ biến sắc, đồng thời thu Anh vũ truyền thanh loa lại, lao ra theo hai hướng.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

88. Chương 88: Quyền Đầu Như Vồ Cát.

Cơ hồ cùng lúc cả hai khuất bóng, một tu sĩ vô tình đi qua bước vào con ngõ, còn trong điện, Hàn Vi Vi tỏ vẻ khinh thị bảo Ngụy Tác, “Ta không muốn lúc đánh tan y phục của ngươi lại xuất hiện một cái yếm ghê tởm đầu nhè.”

“Được rồi.” Ngụy Tác hơi đỏ mặt, “Chẳng phải ngươi sợ ta còn giữ lại pháp bảo gì hả? Đổi thì đổi, cả hai dùng đổi sang y phục thông thường của Trân Bảo các rồi giao đấu. Nếu ngươi không yên tâm, ta sẽ cỏi trần thay y phục.”

“Phì! Ta sợ sẽ ghê tởm đến cả năm không ăn được thứ gì.” Hàn Vi Vi nói đoạn quay ra bảo một đệ tử Trân Bảo các đứng ở cửa gian điện thoáng đàng, “Ngươi lấy cho hấn một bộ y phục, rồi trông nom hấn thay đồ.” Đủ thấy, tiểu nha đầu Hàn Vi Vi này có lúc cũng rất cẩn thận.

Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi đều mặc áo vải bố trắng tinh, như hai đệ tử cùng tông môn giao đấu tính điểm, đứng ra giữa đại điện.

Gian điện của Trân Bảo các trống trơn, rộng chừng ba, bốn mươi trượng vuông, trên bức tường hướng ra cửa điện có mấy khối Thiên luyện ngân, trên nền đại điện còn dấu khắc độ dài, chắc dùng để thử uy lực của pháp khí cùng thuật pháp ở các cự ly khác nhau.

Ngụy Tác hơi kinh hãi là trên Thiên luyện ngân có mấy vết hấn rất sâu, rõ ràng chỉ có pháp bảo linh cấp trung giai trở lên mới tạo được dấu hấn sâu như thế.

Đại thể lực như Trân Bảo các khẳng định có nhiều pháp bảo lợi hại, dù có linh khí có uy lực hơn nhiều Âm mị nhận thì Ngụy Tác cũng không hề kinh ngạc.

Như Thanh trúc kiếm lần trước Hàn Vi Vi dùng để đối phó gã, uy lực cực mạnh.

Ngụy Tác cố ý nói song phương không dùng bất kỳ đơn dược hay pháp khí nào vì gã chỉ rằng mình không có cửa so với Trân Bảo các về hai thứ đó.

Mỗi lần nhìn Hàn Vi Vi gã đều Vọng khí thuật. Tu vi tiến cảnh của Hàn Vi Vi tựa hồ cực nhanh, hiện tại đã đạt Thần hải cảnh ngũ trọng hậu kỳ, không lâu nữa sẽ có thể xung kích Chu thiên cảnh.

Với năng lực của Trân Bảo các Cơ Nhã, phối chế một viên đơn dược có dược hiệu cao hơn Băng vụ quả không khó khăn gì, Hàn Vi Vi đột phá đến Chu thiên cảnh cơ hồ là việc chắc trăm phần trăm.

Trân Bảo dù gì không phải là đại tông môn, không thể có chân nguyên công pháp quá cao, Hàn Vi Vi cũng chỉ tu luyện huyền cấp cao giai công pháp.

Tử Huyền chân quyết của gã đã hơn huyền cấp cao giai công pháp một chút, tổng số chân nguyên cũng hơn Hàn Vi Vi một chút, hơn nữa Tử Huyền chân quyết còn có thể khiến Hàn Vi Vi coi thường, hai điểm đó là căn cứ để gã đánh bại Hàn Vi Vi.

...

“Thế nào, bắt đầu được chưa?” Sau rốt cũng được thỏa nguyện đấu với Ngụy Tác một trận, hiện tại thái độ của Hàn Vi Vi với gã cũng khá hơn.

“Bắt đầu thôi!”

Ngụy Tác gật đầu, lùi nhanh như con thỏ.

Đùa hả, Ngụy Tác không có thuật pháp phòng ngự nào. Cự ly quá gần, Hàn Vi Vi có thuật pháp nào đó tốc độ thì pháp cực nhanh thì gã lập tức xong đời.

“Đồ nhát chết vẫn là đồ nhát chết.”

Thấy gã nhảy lên, Hàn Vi Vi giật mình, nhưng rồi thấy gã lùi nhanh thì nàng ta lập tức khinh thị.

“Băng phong nhận!”

Cũng như hôm tại tại Hoàng Sa hạp cốc, Hàn Vi Vi vẫn quen thói hô lên lãnh lót, trong lúc vong tay, một lần cương phong phong nhận ngưng kết băng tinh chém vào Ngụy Tác đang lui nhanh.

“Oa!” Ngụy Tác ré lên, thực tế không hề hoảng loạn, nhanh xéo sang bên tránh khỏi băng phong nhận, đồng thời trả lại Hàn Vi Vi một đòn Thanh thủy nhận.

“Người không phải biết lời hệ thuật pháp sao? Vẫn dùng thuật pháp hạng bét này hử?”

“Băng ly vũ!”

Hàn Vi Vi bĩu môi khinh thường, vong tay lên ngưng tụ thành một con bạch sắc băng long hơn hai trượng, xoạt một tiếng, Thanh thủy nhận Ngụy Tác phát ra chém vào băng long chỉ làm rơi một miếng chừng bàn tay. Hàn Vi Vi điểm ngón tay, bạch sắc băng long uy thế bất lao về phía gã.

“Không phải chứ?”

Ngụy Tác rùng mình.

Là thuật pháp công thủ vẹn toàn. Hơn nữa bạch sắc băng long của Hàn Vi Vi xuất hiện, toàn đại diện tựa hồ biến thành hổ băng.

Với cách phân chia thuật pháp của Thiên Huyền đại lục là thiên địa huyền hoàng tứ giai thì môn thuật pháp này của nàng ta ít nhất cũng là địa cấp thượng giai.

Trong lịch sử Thiên Huyền đại lục có không ít tu sĩ biến thái tu luyện chân nguyên công pháp rác rưởi đến Kim đơn cảnh rồi với một môn cao giai thuật pháp tung hoành một cõi không có địch thủ.

Uy lực của thiên giai và địa giai thuật pháp thập phần kinh nhân, dù tu sĩ tu luyện công pháp kém cõi, chỉ kích phát được một hai lần thì đối thủ cũng khó lòng chống nổi.

Có thuật pháp địa giai thượng cấp này, với khả năng của Trần Bảo các, Hàn Vi Vi tu luyện đến Chu thiên cảnh tam tứ trọng, thực lực cũng cực kỳ kinh nhân rồi.

Chả trách tiểu nha đầu tự tin như thế, hóa ra học được thuật pháp lợi hại thế này.

“Kim Xà lôi vồng!”

Biết băng long va vào mình thì chắc chắn sẽ đông thành cột băng, một số chỗ sẽ xong đời, Ngụy Tác biến sắc sử dụng thuật pháp có lực công kích mạnh nhất.

Một tấm kim sắc điện vồng xuất hiện trước mặt gã, nghênh đón băng long.

“Chà!” Trông có vẻ kim sắc điện vồng của Ngụy Tác cực kỳ lợi hại, sẽ hóa giải được băng long, nhưng xoạt một tiếng, băng long xuyên qua kim sắc điện vồng, trừ vài chỗ bị điện xà phá hoại thì không hề bị chặn lại.

Kim Xà lôi quyết được lục bào lão đầu nhận định là huyền cấp cao giai rõ ràng không sánh được với địa cấp thượng giai thuật pháp của Hàn Vi Vi.

Tuy nhiên có kim xà lôi vòng chặn lại một chỗ, Ngụy Tác kịp thời tránh đi. Bằng long va vào bức tường sau lưng, bằng hàn chi khí bùng lên, khiến toàn gã cứng lại, sau lưng còn đọng một lớp sương trắng.

“Nhìn sau lưng đi!” Ngụy Tác bị đông cứng người, răng va lập cập kêu lên.

“Thế nào, người định dùng thủ đoạn ghê tởm nào hả? Nói là đấu pháp công bằng mà tới đây người còn định lừa gạt ta, coi như người thua.” Hàn Vi Vi cười ha hả, định tung tiếp bằng long biến tặc tử đồ dẫn kia trở thành cột băng. Thì đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng động lạ.

Nàng ta ngoái lại liền giật mình, từ khe nứt dưới đất bốc lên từng dải hoàng sắc thổ khí ngưng thành một thổ nhân cao hơn nàng ta một cái đầu, vùng quyền đầu quyền đầu như cái vỏ xúc cát đầm tới.

Nếu bị quyền đầu này giáng trúng, hoa dung ngọc mạo của nàng ta sẽ biến thành gấu mèo ngay, cả Lệ nhan hoa cũng không bù lại được.

“Vù”, Hàn Vi Vi cuống quýt hóa ra một tấm hỏa thuẫn che trước mặt.

Quyền đầu của thổ nhân giáng tới, lập tức bị thiêu rụi. Lại giáng nốt quyền kia, cũng bị thiêu rụi ngay.

Hàn Vi Vi là đại tiểu thư Trân Bảo các, không đến nỗi không biết môn phòng ngự thuật pháp lợi hại nào như Ngụy Tác.

“Kim xà điện vòng!”

Chật vật lắm mới kịp lấy hơi, Ngụy Tác lập tức xuất ra một tấm điện vòng, trùm xuống Hàn Vi Vi.

Động tác của Ngụy Tác lần này chậm hơn, chân nguyên tim tím từ tay gã tràn ra, kích phát thành từng con kim sắc lôi xà, Hàn Vi Vi nhìn rất rõ.

“Tử Huyền chân quyết? Ha ha, lại là công pháp hạng bét đó, để ta xem người phát ra được bao nhiêu đạo thuật pháp thế này.” Hàn Vi Vi bật cười cao hứng, vùng tay lên, lại một con bằng long bay lượn quanh người, hóa giải toàn bộ kim xà thiểm điện.

“Người không lạnh hả?” Ngụy Tác lần này tỏ rõ kinh nghiệm phong phú, làm động tác giả lách trái rồi lùi nhanh, tránh khỏi bằng lòng đang xông tới, nhưng hàn khí tỏa ra cũng khiến gã run mình. Đại điện càng lạnh hơn, hơi thở ra cũng chuyển thành màu khói trắng.

“Ta nói là ta biết băng, hỏa, có hỏa để hơ.” Hàn Vi Vi đắc ý ghé sát hỏa thuẫn ấm áp, nhưng vừa nói xong thì chợt nhớ đến hôm đó gã hỏi nàng ta biết gì thì đã trả lời là biết băng hỏa, tức thì đỏ mặt, thắm rửa gã.

“Đánh vào mặt người!”

Ngụy Tác lại thi triển Thổ thần chân pháp, hóa ra thổ khôi lỗi.

“Ta biến nơi này thành hầm băng xem người chạy đi đâu.” Chân nguyên còn đủ phát ra khoảng chục lần Băng Ly chân thuật, Hàn Vi Vi mặc kệ Ngụy Tác chạy theo hướng nào, cứ phát ra bằng long giáng vào gã.

Chỉ tích tắc sau, mười mấy trượng nền điện đều đóng một lớp băng mỏng.

“May ngoan ngoan đầu hàng làm nô lệ cho ta, nếu bị đông cứng thì không dễ chịu đâu.” Thấy Ngụy Tác run rẩy, trượt chân thiếu chút nữa ngã bổ chửng, Hàn Vi Vi đắc ý cười ha hả.

“Đừng nằm mơ, ta liều với người!”

Ngụy Tác cầm cổ chạy, liên tục phát ra kim xà điện vòng và thổ khôi lỗi.

Liên tục phát ra mười mấy tấm kim xà điện vòng, quá nửa đèn điện đã đóng băng, Ngụy Tác thò tay định hóa tiếp ra một tấm kim xà điện vòng, nhưng chân nguyên tim tím chỉ mờ mờ mấy tia, cơ hồ trực tiếp tan đi. Sắc mặt gã nhợt hẳn.

“Ha ha, thế nào, không còn chân nguyên nữa hả, còn không đầu hàng? Nô lệ.” Hàn Vi Vi thấy thế thì đắc ý cười ha hả. Đồng thời lại hóa ra một con bằng long, lao vào Ngụy Tác.

“Rẹt!”

Nhưng lập tức nàng trư trợn tròn mắt không dám tin là một tấm kim xà điện vồng lóe lên trong tích tắc, bên cạnh nàng ta cũng xuất hiện thổ nhân.

Nàng ta cơ hồ theo điều kiện có phản xạ, đưa hỏa thuẫn ra chặn.

Nhưng lần này không phải một mà là hai thổ nhân!

Nàng ta đã quen đỡ mười mấy lần đều là một thổ nhân, nhưng lần này là hai.

Hai quyền đầu của một thổ nhân lập tức bị hỏa thiêu rụi. Nhưng quyền đầu như cái vỏ xúc cát của thổ nhân còn lại càng lúc càng lớn trong tuyến nàng ta.

Bốp một tiếng, quyền đầu của thổ nhân giáng vào mặt Hàn Vi Vi, biến mắt nàng ta thành mắt gấu mèo.

“Tiểu thư!”

Hai thị vệ Trần Bảo các sững người kinh hãi.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

89. Chương 89: Hậu Di Chứng Của Bảy Trăm Linh Thạch.

“Người không sao chứ?”

“Không sao, chỉ hơi văng đầu.” Hàn Vi Vi từ từ tỉnh lại, chợt thấy ngay Ngụy Tác đang hỏi đầy quan tâm, liền đáp theo ý thức. Nhưng đáp xong, nàng ta đột nhiên phản ứng lại, a một tiếng nhảy khỏi lòng Nam Cung Vũ Tinh.

Sờ lên mặt, Hàn Vi Vi ré lên chói lói, “Chuyện gì hả! Rõ ràng ta bị thổ nhân đâm trúng một quyền, sao cả hai mắt đều sưng lên thế này!”

“Thổ nhân đó chỉ một quyền là đánh ngất người.” Ngụy Tác lắc đầu với vẻ đồng tình, “Cũng đành, không ai đến kịp, thổ nhân đánh ngất người xong thì lại bồi thêm một quyền.”

“A!”

Tiếng thét có thể dọa nạt cả trăm con chim sẽ vang lên trong gian điện trống trải, Hàn Vi Vi soi vào Thiên luyện ngân thấy hai mắt mình đều sưng lên, sứt sứt có thấy chắc cũng không nhận ra.

“Ngụy Tác, ta phải giết người! Người dám đánh ta thành thế này hả!”

“Thế nào?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhìn Hàn Vi Vi đang phát cuồng, “Lẽ nào người không giữ lời, muốn được gả cho nam tử còn mập hơn lợn, mặt rỗ chẳng chịt, người cao ba thước thì eo cũng ba thước, kẻ đó còn ở Bắc Hàn thành, cả năm không tắm hả?”

“Ta...” Hàn Vi Vi ngẩn người, rồi lại ré lên, “Khẳng định là người giở trò, Tử Huyền chân quyết sao có thể phát ra ngân ấy đạo thuật pháp.”

“Ai nói cứ tỏa khí tím thì là Tử Huyền chân quyết?” Ngụy Tác cười ha hả, “Là người tự nhận định chứ ta không bảo mình tu luyện Tử Huyền chân quyết.”

“Ta không tin! Chắc người lén sử dụng đơn được hồi phục chân nguyên.” Hàn Vi Vi tiếp tục.

“Vậy hả?” Ngụy Tác không giải thích, hừ một tiếng, vận chuyển thể nội chân nguyên, rục lên năm dải tử sắc thần hải quang hoa, phát ra âm thanh rì rầm như sóng chảy.

Hàn Vi Vi nhột nhột mặt mày.

Hiện tại dù người mù cũng biết sức mạnh chân nguyên và thần hải của Ngụy Tác ít nhất cũng phải huyền cấp cao giai thuật pháp, tuyệt đối không thể là Tử Huyền chân quyết. Mắt Hàn Vi Vi tuy sưng vù nhưng vẫn nhìn rõ mọi vật

“A!” Hàn Vi Vi ré lên xong thì muốn lao đầu vào tường, nhưng Ngụy chỉ nói một câu khiến nàng ta dừng lại ngay.

“Này này! Thua thì nhận, dù người định quật không làm nô lệ một tháng cho ta thì cũng phải giao Khổng linh thuật ra đã chứ nhỉ?”

“Làm nô lệ một tháng?”

Hại thị vệ Trần Bảo các ở trong điện vốn không rõ quan hệ giữa Hàn Vi Vi và Ngụy Tác, nghe gã nói thế thì lập tức hóa đá.

“Hàn Vi Vi ta có bao giờ nói không giữ lời!” Hàn Vi Vi quay phắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi ném một ngọc giản cho Ngụy Tác, “Đây là Khổng linh thuật! Một tháng thì một tháng!”

Ngụy Tác phì cười.

Hàn Vi Vi phát cuồng, “người cười cái gì, có gì đáng cười hả!”

“Không có gì.” Ngụy Tác xua tay, “thấy hai mắt người là ta không nén được cười.”

“...” Hàn Vi Vi thiếu chút nữa giận đến độ mắt tối sầm lại, ngất xỉu ngay.

“Ha ha!”

Thu lấy ngọc giản ghi Khổng linh thuật, Ngụy Tác thầm đắc ý đến mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, tuy đánh một mỹ nữ kiều diễm thế này thành gấu mèo, kỳ thật gã cũng không nhẫn tâm nhưng bị mỹ nữ mông cong bám lấy quá dai dẳng, sau cùng gã cũng trút được cục tức. Nhất là vốn phải phải bỏ hơn chín nghìn hạ phẩm linh thạch mua Khổng linh thuật thì giờ không mất một viên, â ồ .

“Ha ha!”

“Ta sử dụng chính Khổng linh thuật người nói đó, chẳng phải thành công rồi sao? Sao người lại bảo là có vấn đề?” Mắt Hàn Vi Vi ánh lên chất vấn Ngụy Tác.

Ngụy Tác lạnh lùng nói: “Người có dám thề là người sử dụng chính môn Khổng linh thuật như trong ngọc giản không?”

Hàn Vi Vi gật đầu giận dữ, “ta đương nhiên dám thề!”

“Được, ta thi pháp ngay trước mắt người.” Ngụy Tác đã quyết định, nếu gã làm theo đúng Khổng linh thuật mà lại thi pháp thất bại thì sau này sẽ khiến Trần Bảo các trả giá, bởi như thế chứng tỏ Hàn Vi Vi sử dụng mới là Khổng linh thuật chân chính, còn ngọc giản đã bị nàng ta thay đổi.

Cũng như ban nãy, lục sắc quang điểm từ ngón tay gã bắn ra, thấm vào một quả Phệ tâm trùng noãn.

“Thành công hả?”

Ngụy Tác ngẩn ra vì lần này cảm nhận được liên hệ giữa gã với pháp phù trong Phệ tâm trùng noãn, gã thậm chí cảm giác được nó trông thế nào.

“Thế nào? Thành công hả?” Thấy dáng vẻ gã ngẩn ra, Hàn Vi Vi cười lạnh, “Là do người thi pháp có vấn đề rồi đổ oan cho ta hả?”

Chuyện gì hả?

Rõ ràng gã cũng thi pháp như vừa nãy, sao lần này thành công, lần trước lại thất bại?

Ngụy Tác tạm thời bỏ qua Hàn Vi Vi đang cười lạnh, hơi ngần ngừ một chút rồi thi triển Khổng linh thuật với quả Phệ tâm trùng noãn bé nhất.

Gã cực độ kinh ngạc là Khổng linh thuật lại thành công!

Gã cảm nhận rõ con Phệ tâm trùng này hình như suy dinh dưỡng, gầy gò hơn con trước nhiều. Rõ ràng không phải vấn đề tiên thiên của Phệ tâm trùng noãn.

Gã không hiểu nổi, hít sâu một hơi, tiếp tục thi triển Khổng linh thuật với quả Phệ tâm trùng noãn cuối cùng.

Gã đột nhiên biến sắc mặt vì lần này Khổng linh thuật thất bại!

Gieo khổng linh pháp phù xong, quả Phệ tâm trùng noãn nhanh chóng biến thành trứng hồng, hơn nữa sinh cơ trong quả thi pháp thành công đầu tiên cũng tan biến, trở thành trứng hồng.

Nhưng quả được Hàn Vi Vi thi triển Khổng linh thuật và quả nhỏ nhất mà gã thi pháp thì không có vấn đề gì.

Đột nhiên, Ngụy Tác mặt mũi nhăn nhó, chợt tỉnh ra.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

92. Chương 92: Bồi Yêu Dịch.

Vấn đề là chính thuật pháp!

Môn thuật pháp này khác với những thuật pháp khác, vốn có xác suất thi pháp thành công nhất định, không phải lần nào cũng thành công trăm phần trăm.

Môn thuật pháp này tối đa chỉ khổng chế được một con yêu thú.

Lần sau thi triển Khổng linh thuật mà thành công, lần trước đó sẽ thất bại!

Ngụy Tác bốn lần thi pháp, chỉ thành công hai lần, hơn nữa lần sau mà thành công thì quả Phệ tâm trùng noãn trước đó biến thành trứng chết ngay.

Chả trách môn Khổng linh thuật này thi pháp giản đơn như thế, không hề bị hạn chế về tu vi mà lại lưu truyền rộng rãi tại Thiên Huyền đại lục, không bị ngự thú tông môn bảo tồn.

Yêu thú non tứ cấp trở lên vốn rất quý, khó khăn lắm mới có một con, không ai lấy môn thuật pháp không thể thành công trăm phần ra thử vận khí?

Dù là gã hiện tại, nếu thêm mấy quả Phệ tâm trùng noãn, khẳng định sẽ tìm mọi cách có được một môn thuật pháp khác để khống chế yêu thú.

Môn Khổng linh thuật tưởng như bảo vật này lại cực kỳ vô dụng.

Vốn gã định một mình nuôi năm con Phệ tâm trùng.

Nếu biến cả năm con Phệ tâm trùng đều tiến giai thành trưởng lão thì diệt trừ hai, ba tu sĩ như Văn Đạo Các chỉ là việc đơn giản.

Nhưng hiện giờ Ngụy Tác chỉ khống chế được một con Phệ tâm trùng, hơn nữa là con yếu nhất trong năm con, còn Hàn Vi Vi khống chế con cường tráng nhất.

Như thế làm gì có chuyện sắc mặt gã dễ coi được.

Gã chỉ có hai lựa chọn, một là cho nàng ta con Phệ tâm trùng này, hoặc hủy quả trứng nàng ta thành công thì triển Khổng linh thuật lúc trước.

“Thế nào, không phải tại ta chứ?” Hàn Vi Vi lạnh lùng chất vấn.

Ngụy Tác hít sâu một hơi, lập tức hạ quyết định, gật đầu nói với Hàn Vi Vi, “Xin lỗi, đích xác là ta trách nhầm, không phải do người.”

“À!” Thái độ của gã khiến Hàn Vi Vi ngẩn người.

“Thôi vậy, coi như lúc trước ta ta cướp của người hai con Thạch vĩ bích tích, giờ cho người một con Phệ tâm trùng bù lại.” Ngụy Tác nói với Hàn Vi Vi, “Chúng ta coi như hòa nhau, người không cần làm nô lệ một tháng cho ta nữa, thế nào?”

“Phệ tâm trùng! Người nói đây là Phệ tâm trùng noãn?” Hàn Vi Vi nhọt nhọt mặt mày, nàng ta đã thấy ở phách mại hội hai con Phệ tâm trùng, cũng hiểu nó là yêu thú cỡ nào.

“Không sai.” Ngụy Tác gật đầu, “Người cũng biết hai con Phệ tâm trùng đó là ta giao cho Kim Ngọc các đấu giá, số trứng này lấy được khi bọn ta giết Phệ tâm trùng ở sào huyết của chúng, Phệ tâm trùng là ngũ cấp yêu thú, bản thân có thể ẩn hình, dùng yêu thú như thế này để đối phó tu sĩ thậm chí còn hơn một số lục cấp yêu thú.”

Hàn Vi Vi ngẩn ra hỏi: “Vì sao người lại cho ta Phệ tâm trùng? Dù nó bị ta thi triển Khổng linh thuật, người không thể khống chế được thì người có thể hủy quả trứng này cơ mà.”

“Người mua Khổng linh thuật khiến ta tiết kiệm được khối linh thạch.” Ngụy Tác nói: “Hơn nữa, với tán tu như ta, chỉ có cách liên tục đề thăng tu vi và thực lực mới có thể sinh tồn tại Linh Nhạc thành, tranh hơi với người thế này thật vô vị. Hai con Thạch vĩ bích tích khi trước đúng là ta mai phục ở đó rất lâu, với ta khi đó, mấy viên hạ phẩm linh thạch cũng cực kỳ trọng yếu. Nên mong người hiểu cho, đừng tranh chấp với ta nữa.”

Hàn Vi Vi hơi sững sờ.

Không rõ vì sao, trước đây nàng ta thấy rằng Ngụy Tác cực kỳ đáng ghét, chỉ muốn ngày nào cũng cho gã một trận, nhưng giờ nghe gã giải bày xong, nàng ta đột nhiên cảm thấy Linh Nhạc thành còn lắm kẻ đáng ghét hơn nhiều, nhưng người ta làm gì là việc của người ta, nàng ta không có quyền can thiệp.

“Ta làm thế lẽ nào không phải cậy thế hiếp người? Dù ta cho hán một trận để trút giận thì được lợi gì?”

Ý nghĩ đó nổi lên trong óc nàng ta.

“Coi như người làm việc tốt, không tranh chấp với ta nữa. đại tiểu thư Trân Bảo các như người, không bao giờ phải lo đến linh thạch, còn tán tu như ta, thật không chịu nổi kiểu trả đũa đó.” Ngụy Tác tiếp lời. Ban này thấy Hàn Vi Vi làm loạn xạ linh quả viên, gã liền nghĩ thông. Dù gã trút giận được, nhất thời thống khoái nhưng nàng ta thế nào cũng sẽ gây phiền phức cho gã, tranh hơi thế này thật không có gì hay ho.

Tổ chức như Thiết Sách còn bị người ta ám toán, nói gì đến tán tu không có bối cảnh như gã, chưa biết chừng rời khỏi nhà lần tới là gặp phải hạng như Lâm Đạo Nhất, gặp phải yêu thú còn lợi hại hơn Phệ tâm trùng trưởng lão, trút được giận nhưng không giữ được mạng thì có tác dụng gì?

Tán tu như gã thì quan trọng nhất là thực lực, thực lực, và thực lực.

“Ý người là ta ý thế hiếp người?” Thấy gã nói vậy, Hàn Vi Vi lại giận đến nhọt nhọt mặt mày, “Nếu ta thật sự muốn ý thế hiếp người, với thực lực của Trân Bảo các thì người đã bị ta phá người bắt vô số lần rồi. Bất quá coi như người cầu xin, ta cũng đồng ý, từ nay làm hòa với người, không gây phiền cho người nữa. Ta cũng không lấy không con Phệ tâm trùng này của người. Hai con Phệ tâm trùng lần trước hình như bán được bảy nghìn tám trăm viên hạ phẩm linh thạch hả? Coi như bốn nghìn viên một con, ta trả người ngần đó.”

Ngụy Tác nhăn nhó, không đợi gã nói gì, Hàn Vi Vi ném cho một linh thạch đại rồi cầm quả Phệ tâm trùng noãn, đi luôn không ngoái lại.

Thấy dáng vẻ nàng ta như vậy, Ngụy Tác há miệng, sau cùng vẫn nhăn nhó mà không nói gì, nhìn theo nàng ta đi khỏi chỗ ở thiên cấp.

Qua lần hiểu lầm về Không linh thuật này, gã không còn ghét nàng ta nữa.

Vì tuy hơi ngang ngược nhưng còn thẳng thắng hơn đại đa số những người khác, nàng ta không hiểu lý lẽ nhưng chỉ là kiểu giận trẻ con, hơn nữa cũng vì gã một phần, nếu gã chịu thiệt một chút, thật sự nói rõ với nàng ta thì có lẽ đã hòa giải lâu rồi. Cùng một bối cảnh nhưng nàng ta không hề ngang ngược kiểu không coi ai ra gì như Kim Thửu cung thiếu chủ Lý Hồng Lân.

“Thì không coi linh thạch là linh thạch nữa.”

Mở linh thạch đại Hàn Vi Vi đưa cho, Ngụy Tác không rõ nên thở dài hay cười nữa.

Trong linh thạch đại Hàn Vi Vi ném cho, gã nhìn qua thấy ít nhất có hơn ba mươi viên thượng phẩm linh thạch, hơn một trăm viên trung phẩm linh thạch, cùng rất nhiều hạ phẩm linh thạch, ít ra cũng tương đương với năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Thu linh thạch đại lại, gã nhìn xuống quả Phệ tâm trùng noãn, sắc mặt hiện rõ nụ cười khổ.

Có nô thú tàn thiên phối hợp, tuy có thể khiến Phệ tâm trùng tiến giai nhưng tiên thiên bất túc thì chắc chắn vất vả hơn nhiều.

Năm con Phệ tâm trùng trong kế hoạch chỉ còn lại một, khiến gã buộc phải đánh giá lại thực lực của mình, lại gấp rút muốn đề thăng tu vi.

...

“Bốn vạn một nghìn chín trăm năm mươi ba viên.”

Tối đến, Ngụy Tác ngồi trong tĩnh thất, một đồng lớn linh thạch khiến tuyệt đại đa số tán tu nhìn thấy là phát cuồng chất trước mặt gã và lục bào lão đầu. Gã đếm kỹ toàn bộ linh thạch mình có.

Trong linh thạch đại Hàn Vi Vi ném cho gã, trừ đi hơn năm nghìn hai trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Phách mại hội kết thúc không lâu, Kim Ngọc các Lâm Phong mang số linh thạch bán hai con Phệ tâm trùng và mấy vật như Tử vi long hổ bào đến. Những món này bán được gần đúng như giá gã dự tính, trừ phí dụng cho Kim Ngọc các thì Lâm Phong giao cho gã sáu nghìn năm trăm viên, nhiều hơn tính toán một nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Cộng thêm gần ba vạn viên hạ phẩm linh thạch, đếm kỹ lại, Ngụy Tác hiện tại có tổng cộng bốn vạn một nghìn chín trăm năm mươi ba viên hạ phẩm linh thạch.

“Cửu diệp chu quả, Đổng đỉnh hoa, Hồng trùng thảo, tam cấp thủy hệ yêu đơn.”

Đếm xong số linh thạch có trong tay, Ngụy Tác lại lấy nô thú tàn thiên ra đọc.

Gã đọc nguyên liệu cơ bản của công thức đầu tiên trong nô thú tàn thiên về cách nuôi nấng Phệ tâm trùng: “Bồi yêu dịch”.

Nuôi dưỡng yêu thú phải tuần tự, ban đầu phải dùng công thức ôn hòa nhất, yêu thú trưởng thành lên thì mới đổi sang công thức có được lực mạnh hơn.

Chỉ là nghiên cứu công thức “Bồi yêu dịch” một lúc, Ngụy Tác trở nên hơi phiền lòng.

Tuy hiện tại gã không thiếu linh thạch, nhưng rõ ràng Phệ tâm trùng là đại hộ tiêu hao linh thạch, chỉ nguyên liệu Bồi yêu dịch cho lúc ban đầu này cũng chừng một trăm viên hạ phẩm linh thạch. Nô thú tàn thiên cũng ghi rõ số Bồi yêu dịch này chỉ dùng được năm ngày, năm ngày một trăm viên hạ phẩm linh thạch, Phệ tâm trùng tiêu hao còn hơn một tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng.

“Một hai vạn năm trước còn chưa có ngần ấy phương pháp nuôi dưỡng yêu thú, nô thú tàn thiên này khẳng định là điển tịch trong vòng một vạn năm sau này, thế nào, người còn hi vọng nguyên liệu nuôi dưỡng Phệ tâm trùng cũng không tốn kém gì như Hỏa cầu phù ta cho người biết hả?” Lục bào lão đầu đã quen với gã, nhìn sắc mặt là biết gã nghĩ gì, nói đầy khinh thị, “nuôi dưỡng được một con có thể giúp người giết yêu thú khác kiếm linh thạch, không lẽ người chỉ muốn nó cho người linh thạch, mà không định tốn kém cho nó?”

“Quý hơn nữa cũng phải cho nó sử dụng, dù gì một con Phệ tâm trùng còn hơn một món linh khí hoàn.” Ngụy Tác thở dài, cầm Dưỡng quỹ quán, “Đi thôi.”

Lục bào lão đầu hơi ngẩn người, “Đi? Đi đâu?”

“Mua chút Kim linh đơn, yêu đơn Thanh giáp trùng và Hỏa địa long huyết và nguyên liệu Bồi yêu dịch.” Ngụy Tác liếc lục bào lão đầu, “Chẳng phải điều kiện của người là đi mua một lần cho thoải mái hả?”

“Đúng thế! Mau đi chợ đêm! Ta muốn mua sắm!” Lục bào lão đầu tức thì hưng phấn hẳn.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

93. Chương 93: Ta Cần Một Trăm Viên!

Thành bắc dạ thị vẫn nhiệt náo phi phàm như bình thường.

Một tu sĩ trẻ tuổi mặc pháp y xám xịt không có gì nổi bật, thông thả đi dạo thành bắc dạ thị, đoạn đi vào một cửa tiệm tên Cửu Đỉnh trai.

Cửa tiệm này không lớn, chỉ hai lớp, cộng thêm kho ở phái trong cũng chỉ gồm bảy, tám gian.

Tu sĩ không có gì nổi bật này là Ngụy Tác mang theo Dưỡng quỹ quán ra ngoài mua một loạt thứ rồi bế quan tu luyện, xem có nhờ vào những thứ sẵn có tu luyện một hơi đến Chu thiên cảnh không.

Mua của các tán tu dọc đường, Ngụy Tác đã gom được hai mươi ba viên yêu đơn Thanh giáp trùng, sáu viên Kim linh đơn hòa và hai con Hỏa địa long mới bị giết chưa lâu.

Một ngày lục bào lão đầu tối đa chỉ luyện hóa được mấy giọt Hỏa địa long huyết, nên hai con này đủ cho lão dùng hơn một tháng.

Gã chọn Cửu Đỉnh trai vì tuy tiệm này trong không có gì nổi bật, nhưng trong số các thương gia tại thành bắc thị tiệm này có thực lực phi thường hùng hậu, đủ mua bảy, tám mươi tiệm như của lão hồ ly mà gã thường đến trước đây. Cửu Đỉnh trai không chỉ bán nhiều nguyên liệu luyện khí, luyện đơn mà điểm chủ Mộ Dung Thần cũng là luyện khí sư đẳng cấp khá cao.

Nếu tu sĩ giao nguyên liệu cho ông ta luyện chế, vạn nhất luyện hỏng, ông ta sẽ bồi thường linh thạch ngang với giá nguyên liệu, nên khá nổi tiếng tại thành bắc tập thị.

Ngụy Tác còn nắm trong tay thi thể Phệ tâm trùng trưởng lão và pháp châu hình thành sau khi nó tiến giai, lục bào lão đầu có phương pháp luyện khí phối hợp với Thanh tác ngân, sau mấy ngày gần đây chăm chỉ đọc điển tịch và tư liệu của tu đạo giới thì lão khẳng định phương pháp đó lợi hại hơn hiện tại nhiều. Pháp trận hàng đầu hiện nay cũng chỉ tối đa khiến Thanh tác ngân khảm được ba loại pháp châu, còn phương pháp của lão là năm loại. Ngụy Tác định giữ lại pháp châu và Thanh tác ngân rồi tự luyện chế. Những bộ phận khác của Phệ tâm trùng trưởng lão thì giao cho điểm chủ Cửu Đỉnh trai Mộ Dung Thần luyện chế.

Gã không nhờ lão giả của Kim Ngọc các luyện chế, vì gã cẩn thận, không muốn Kim Ngọc các biết quá nhiều bí mật.

Đối với Ngụy Tác, chỉ có bằng hữu đã qua sinh tử khảo nghiệm như Nam Cung Vũ Tinh và Diệp gia huynh muội là đáng tin, Kim Ngọc các và gã chỉ có quan hệ giao dịch, không thể đạt tới mức gã không đề phòng gì.

Lúc gã vào đến sảnh đường Cửu Đỉnh trai, trong đó có hai điểm viên mặc y phục sắc xanh, một người da ngăm đen, hơi gầy, chừng ngoài hai mươi tuổi, người còn lại nhiều tuổi hơn một chút, tai rất dài.

Một đại hán mặc hắc sắc bì giáp đang đứng trước quầy bàn bạc, tựa hồ mua bán gì đó. Điểm viên tai dài tuy đứng không nhưng thấy gã vào cũng không buồn đón.

Ngụy Tác không nghĩ gì nhiều, nhìn quanh một vòng.

Tiệm cỡ Cửu Đỉnh trai không thể bài trí được như Kim Ngọc các, trong sảnh đường không bố trí pháp trận đặc biệt nào, chỉ là mọi tử đựng nguyên liệu đều có thủy tinh mỏng che kín, muốn xem loại nào cần có điểm viên lấy hộ chứ không thể tùy tiện lấy.

“Tiểu tử, mau mua Huyết liên hành và Hoàng hôn quả.”

Ngụy Tác thấy trong một cái tủ có bày hữu Kim linh đơn, giọng lục bào lão chợt vang lên trong tai.

“Huyết liên hành, Hoàng hôn quả?”

Ngụy Tác sững sờ, gã biết cả hai vật này. Huyết liên hành là linh dược liệu thượng có thể nhanh chóng chỉ huyết sinh cơ, Hoàng hôn quả là quả có nhựa màu vàng, chỉ chín vào lúc hoàng hôn, cũng như Bạng vụ quả là nếu không hái kịp thì sẽ tan hết linh khí. Tác dụng của nó là tích cốc, giữ ấm cơ thể, tu sĩ ăn vào thì sẽ ấm sức toàn thân, cực kỳ hữu dụng khi đến những nơi băng lạnh.

Chỉ liếc qua, gã thấy ngay Huyết liên hành trông như gừng sống nhưng vỏ màu đỏ, tựa hồ có nhiều sợi to đỏ và một cành cây nhỏ lá màu lục, kết sáu, bảy quả vàng ươm.

Gã chưa từng mua hai thứ này, cũng chưa từng thu hái, nên không rõ giá cụ thể. Gã cũng không rõ lục bào lão đầu muốn mua làm gì nên hỏi bằng giọng muỗi kêu: “Hai thứ này có tác dụng gì?”

“Hai thứ đó khiến ta nhớ ra một việc, có thể khiến người kiểm được hơn vạn viên hạ phẩm linh thạch, cũng có thể là không viên nào.” Giọng lục bào lão đầu vang lên, “Dù gì ta cũng muốn mua thử xem, người đồng ý để ta tối nay mua cho đã, không cự tuyệt chứ hả?”

“Có cơ hội kiếm hơn vạn viên hạ phẩm linh thạch?” Ngụy Tác ngăn người, “thật ra là việc gì?”

“Để ta mua thoải mái đã rồi tính. Ta sẽ chú ý, không tiêu hoang linh thạch của ngươi là được.” Lục bào lão đầu hừ một tiếng.

“Được.” Ngụy Tác gật đầu, định gọi điểm viên đến hỏi thì mùi thơm thoảng qua, một nam tu và một nữ tu đi vào.

“Phong vân bào?”

Mam tu đi vào chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, trắng trẻo mập mạp, trông khí phách hơn Ngụy Tác nhiều. Y mặc pháp bào lấp lánh thanh quang, Ngụy Tác thoáng nhìn cũng biết là bán linh khí Phong vân bào, cũng là phi độn pháp khí như Phong vân lý của gã nhưng tốc độ phi độn nhanh hơn một chút.

Trừ bán linh khí pháp bào ra, y còn đeo một cái vòng tay vàng hình rắn, linh khí dao động cũng khá mạnh, có vẻ là pháp khí không tệ. Ngoài ra, tay y còn đeo mấy cái nhẫn vàng trang sức, trông như nhà giàu mới phát đang khoe của.

Nữ tu như dính sát với y cũng có mấy phần sắc đẹp, dáng vẻ đầy đặn, da trắng, mặc pháp y vàng nhạt, giá trị khá cao, còn đeo cả trang sức ngọc thạch, trông rất quý phái.

“Tần ca ca, không rõ trong này có thủy hệ pháp khí hay ho không nữa.”

Nữ tu đầy đặn này trông khá xinh đẹp, gã nhìn thêm một chút, nhưng ả vừa lên tiếng thì gã sờn gai ốc.

Giọng ả không chỉ điệu chảy nước mà lúc nói còn cọ cọ vào người nam tu trông như dân giàu xổi, cực kỳ khiêu khích.

“Huyết liên hành và Hoàng hôn quả bao nhiêu linh thạch?”

Dáng vẻ nam tu rất thích thú, Ngụy Tác lại rùng mình, không thèm nhìn cả đôi mà hỏi.

“Có thủy hệ pháp khí không?”

Điểm viên tai dài đứng không ra vẻ không nghe thấy lời Ngụy Tác, nhưng khi nam tu trông như dân mới phát kia lên tiếng thì điểm viên này cười xun xoe đi tới chỗ đôi nam nữ.

“Thủy hệ pháp khí thì bản điểm có đôi chút. Không hiểu lưỡng vị cần loại nào, hay là cần pháp phù, pháp khí thuộc loại công kích hay phòng ngự?”

“Tốt nhất là pháp khí kiểu vòng tay có tác dụng tăng lực cho thủy hệ thuật pháp, phòng ngự hay công kích đều được, đương nhiên phải đẹp một chút.” Nam tu giàu xổi vằn vò trên mình nữ tu tựa sát vào mình, “Thế mới xứng với Yến muội muội.”

“Tần ca ca tốt quá.” Nữ tu nói đầy thâm tình, cọ cọ vào người nam tu.

“Chà!” Ngụy Tác tức thì sờn da gà. “Lại dám coi thường chúng ta, Ngụy Tác, hần coi bọn ta là không có linh thạch hả, tức chết ta thôi, lại không để ta mua đồ!” Lục bào lão đầu ré lên oai oái trong tai gã.

“Xin lỗi, hình như ta đến trước? Lẽ nào Cửu Đỉnh trai không bán Huyết liên hành cùng Hoàng hôn quả, cũng không theo quy củ trước sau?” Ngụy Tác hừ một tiếng.

Điểm viên tai dài liếc gã với vẻ coi thường, “Xin lỗi, hai vị khách nhân này cần thứ có giá trị cao, là khách quý của bản điểm, nên phải ưu tiên tiếp đãi, phiền các hạ đợi một chút.”

Ngụy Tác mỉm cười, “sao các hạ biết chỗ mua thứ không có giá trị bằng họ?”

“Huyết liên hành giá mười viên hạ phẩm linh thạch, Hoàng hôn quả hai mươi viên. Một món thủy hệ pháp khí ít nhất cũng mấy trăm viên hạ phẩm linh thạch.” Điểm viên tai dài liếc gã, hàm ý không cần nói ra.

Nữ tu bị cắt ngang việc mua đồ, liếc Ngụy Tác xong thì tỏ ra khinh miệt, bĩu môi nhỏ giọng: “Đúng thế, trông dáng vẻ người thế này mua được chẳng?”

“Thủy hệ pháp khí tốt nhất trong tiệm là ở cấp nào? Đại khái giá trị bao nhiêu linh thạch?” Ngụy Tác tiếp tục mỉm cười hỏi.

Điểm viên tai dài tỏ vẻ bức mình, “bản điểm có hai món thủy hệ pháp khí bán linh khí, mỗi món giá chừng ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch.”

Ngụy Tác như không thể nghe thấy, hỏi tiếp: “Kim linh đơn bao nhiêu linh thạch một viên, yêu đơn Thanh giáp trùng bao nhiêu linh thạch một viên?”

“Vị khách nhân này, thứ giá trị không cao cứ ra ngoài mua là được.” Điểm viên tai dài nhướn mày, “nếu quyết ý muốn mua ở đây thì đợi chỗ tiếp đãi hai quý khách này đã.”

“Đúng thế.” Nam tu trọc phú và nữ tu đầy đặn khinh miệt, “Lẽ nào còn phải nói rõ? Còn muốn mặt dày tranh quyền mua trước.”

“Giá trị không cao hả?” Ngụy Tác liếc điểm viên tai dài, “Giá một trăm viên Kim linh đơn chắc cao hơn bán linh khí thủy hệ pháp hệ chứ nhỉ?”

“Một trăm viên?!” Điểm viên tai dài biến sắc, rặn ra nụ cười khó coi, “ý các hạ là muốn mua một trăm viên Kim linh đơn?”

Ngụy Tác lạnh lùng đáp, “Cả yêu đơn Thanh giáp trùng, ta cần hai trăm viên.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

94. Chương 94: Di Thiên Cốc, Đào Thần Ngọc.

Một trăm viên Kim linh đơn, hai trăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng!

Ngay cả điểm viên da ngăm đen cũng hơi biến sắc.

“Chết cười!” Lúc này thì nam tu như nhà giàu mới phát không nén được hừ một tiếng, “Dù là Kim Ngọc các hay Trần Bảo các cũng không thể có đủ một lần ngần ấy yêu đơn Thanh giáp trùng. Người biết không có nhiều thể nên mới nói lung tung hả?”

“Đúng vậy, một trăm viên Kim linh đơn ít nhất cũng hơn một vạn viên hạ phẩm linh thạch, cộng thêm ngần ấy yêu đơn Thanh giáp trùng, người có đủ linh thạch sao?” Nữ tu cũng cười nhạo.

“Vậy hả?” Ngụy Tác lấy một linh thạch đại trong nạp bảo nang ra rồi cởi miệng túi.

“A”, nữ tu đầy đặn tức thì há hốc miệng, nhất thời không ngậm lại được. Nam tu và hai điểm viên cũng sửng sốt.

Trong linh thạch đại của gã đựng toàn thượng phẩm linh thạch trắng muốt, tổng số lượng tuyệt đối hơn ba trăm viên!

Ba trăm viên thượng phẩm linh thạch, tương đương với ba vạn viên hạ phẩm linh thạch.

“Thế nào?” Ngụy Tác hừ một tiếng, “Lẽ nào số linh thạch không đủ mua một trăm viên Kim linh đơn và hai trăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng?”

“Đủ rồi, đủ rồi.” Điểm viên tai dài như tỉnh mộng gật đầu, trán toát mồ hôi, “Chỉ là số lượng lớn như thế, Cửu Đỉnh trai nhất thời không gom đủ.”

“Ha ha, một trăm viên Kim linh đơn, hai trăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng, mua đã quá! Ngụy Tác, ngần ấy Kim linh đơn hòa yêu đơn Thanh giáp trùng, đủ cho người đột phá đến Chu thiên cảnh, đồng thời tăng Tử Huyền chân quyết lên địa cấp đệ giai.” Lục bào lão đầu hưng phấn cười ha hả.

Ngụy Tác liếc điểm viên: “Nhanh nhất thì bao lâu các vị mới gom đủ?”

“Tại hạ không dám võ đoán, mời tiền bối vào trong gặp điểm chủ.” Điểm viên tai dài hoảng sợ, xưng hô cũng đổi thành tiền bối.

“Cũng được.” Ngụy Tác gật đầu, “đằng nào mỗi cũng định gặp Mộ lão bản.”

“Tiền bối, mời theo tiểu nhân.” Điểm viên tai dài vội gật đầu, mặc kệ đôi nam nữ, run rẩy đưa Ngụy Tác vào trong.

Đôi tu sĩ nam nữ tỏ vẻ cực kỳ ngượng ngùng, không nói thành lời, nữ tu tựa hồ không cọ cọ vào người nam tu nữa.

Ngụy Tác không thèm nhìn cả hai, theo điểm viên tai dài vào trong, lúc hai người vào tiệm, gã đã dùng Vọng khí thuật quan sát, nam tu mới là tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, còn nữ tu khiến người ta chán ngấy đó mới là Thần hải cảnh tứ trọng, với thần sắc cả hai vừa rồi, gã khẳng định họ không có quá nhiều linh thạch, cũng không có bối cảnh gì ghê gớm lắm.

Điểm viên tai dài dẫn Ngụy Tác ra hậu viện Cửu Đỉnh trai, đột nhiên y tựa hồ hạ quyết tâm, đứng lại móc một vật ra đưa cho gã.

“Sao vậy?” Ngụy Tác ngẩn người, điểm viên tai dài nhét vào tay gã một viên ngọc thạch màu hồng đào lớn cỡ bàn tay, không nặng lắm, nhưng cực kỳ bóng bẩy, như được bôi dầu.

“Đây là Đào thần ngọc.” Điểm viên tai dài có vẻ xót ruột nói nhỏ, “Có thể bảo vệ tu sĩ vào được Di Thiên cốc, Di Thiên cốc không lâu nữa sẽ vào được, Đào thần ngọc này vốn tại hạ định dùng để thử vận khí nhưng hôm nay đã mạo phạm, hi vọng tiền bối đại nhân đại lượng, không thêm chấp trách, miếng Đào thần ngọc này xin tiền bối nhận cho, mong tiền bối nói giúp mấy câu với điểm chủ.”

“Đào thần ngọc?” Ngụy Tác hơi động dung.

Ngụy Tác biết điểm viên sợ gã nói với điểm chủ rồi bị ông ta đuổi việc nên dùng thứ này hối lộ. Nhưng Đào thần ngọc và Di Thiên cốc, lại rất có lai lịch.

Di Thiên cốc là một sơn cốc ở ngoài Thiên khung, có mọc rất nhiều linh dược quý giá. Vì tọa lạc ở phía nam Linh Nhạc thành, theo hướng Thanh Phong lăng mà đi thì với tốc độ hiện nay của gã, chừng nửa ngày là tới. Linh Nhạc thành có ghi chép về sơn cốc này.

Bình thường sơn cốc có kịch độc bao phủ, cả linh quang quang tráo cũng không thể cách tuyệt ngũ sắc độc chướng, tu sĩ cơ hồ đặt chân vào là chết, ngũ sắc độc chướng còn có thể cách tuyệt thần thức, dù có linh đơn giải độc thì vào trong cũng không thể phân biệt phương hướng, nói gì đi hái linh dược.

Mỗi mười năm, trong một thời gian nhất định, sơn cốc mới không còn ngũ sắc độc chướng. Tu sĩ và yêu thú lúc đó mới vào được, nhưng trong sơn cốc còn nhiều chỗ có một loại ánh sáng đặc biệt là Hủ thần cực quang. Bị tia sáng cơ hồ vô hình này chiếu phải, thân thể tu sĩ sẽ rữa nát ngay.

Mỗi mười năm, khi ngũ sắc độc chướng của Di Thiên cốc tiêu tan, tuy có rất nhiều tu sĩ và một vài yêu thú tiến vào nhưng chết ở trong đó cũng không ít.

Sau này có tu sĩ phát hiện một loại ngọc thạch là Đào thần ngọc có thể hấp phụ Hủ thần cực quang, để tu sĩ vào được những khu vực bị ánh sáng này bao phủ. Nhưng Đào thần ngọc rất hiếm, mỗi lần ngũ sắc độc chướng tiêu tan, tuyệt đại đa số tu sĩ vào Di Thiên cốc thử vận khí đều không có Đào thần ngọc. Ngụy Tác tuy biết Di Thiên cốc, nhưng xưa nay chưa từng định đến thử vận khí, chưa từng quan tâm xem khi nào vào được nơi đó, lại càng chưa thấy Đào thần ngọc.

“Tiểu tử, Đào thần ngọc thật đấy, nhưng ta chưa nghe nói đến Di Thiên cốc gì đó, chắc là nơi do tu sĩ sau này phát hiện.” Giọng lục bào lão đầu vang lên trong tai Ngụy Tác, rõ ràng lão rất hiểu về Đào thần ngọc.

“Ngũ sắc độc chướng của Di Thiên cốc cần bao lâu mới tan hết để có thể vào được bên trong?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhận Đào thần ngọc, hỏi điểm viên tai dài.

Thấy gã nhận Đào thần ngọc, điểm viên tai dài như trút được gánh nặng, thật thà đáp, “Theo tin văn bối biết, đại khái chừng nửa tháng sau là có thể vào được.” Nói đoạn lại vỗ mông ngựa, “Với tu vi của tiền bối, chưa biết chừng lại có thu hoạch lớn trong đó.”

Ngụy Tác ngẫm bĩu môi, biết điểm viên tai dài ngoài miệng nói vậy nhưng thực ra chỉ mong gã chết quách trong Di Thiên cốc. Bất quá gã cũng mặc, nửa tháng sau mà tu vi đột phá đến Chu thiên cảnh, Tử Huyền chân quyết đề thăng thành địa cấp đệ giai thì cũng nên đến Di Thiên cốc thử vận khí, nên gã gật đầu: “Người cho vật này, ta sẽ không nói gì với điểm chủ mà còn giúp cho người mấy câu.”

“Vậy xin đa tạ tiền bối!” Điểm viên tai dài hơn hớn, dẫn Ngụy Tác vào một gian phòng sát hậu viện, nói to: “Lão bản, có một vị tiền bối muốn làm ăn lớn với Cửu Đỉnh trai, tiểu nhân không thể quyết được nên dẫn vào đây, tiền bối cũng có việc riêng cần gặp lão bản.”

“Vậy hả? Mau mời vào.” Trong phòng vang lên giọng nói ôn hòa.

“Cao thủ Chu thiên cảnh nhất trọng.”

Ngụy Tác vào phòng, Mộ Dung Thần từ gian phía trong đi ra, chỉ mặc áo xanh, trông như một trung niên nam tử nho nhã, nhưng ánh mắt đầy dầu bể, chắc ông ta có thuật trú nhan chứ tuổi thực tế không chỉ ba,

bốn chục thế này, dùng Vọng khí thuật quan sát luyện khí sư nổi danh Linh Nhạc thành này, tu vi của ông ta không khiến Ngụy Tác cho rằng có gì kinh nhân lắm.

“Tại hạ là chủ nhân tiệm này Mộ Dung Thần, không biết các hạ xưng hô thế nào, đến gặp tại hạ có việc gì?” Mộ Dung Thần thấy Ngụy Tác thì chào hỏi rất ôn hòa.

“Tại hạ họ Quý.” Ngụy Tác tùy tiện bịa ra: “Tại hạ tìm lão bản để mua một trăm viên Kim linh đơn, hai trăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng.”

“Nhiều Kim linh đơn và yêu đơn Thanh giáp trùng thế cơ à?” Mộ Dung Thần cũng hơi động dung, dẫn nhưng không hỏi gã dùng làm gì, mà đáp: “Số lượng lớn như thế, Cửu Đỉnh trai nhất thời khó có đủ.”

Ngụy Tác hỏi: “Hiện tại tôi đã có bao nhiêu viên, muộn nhất khi nào mới gom đủ?”

“Kim linh đơn có thể gom được chừng bảy mươi viên. Còn yêu đơn Thanh giáp trùng, e chỉ hơn sáu mươi viên, bất quá yêu đơn Thanh giáp trùng không khó kiếm, muộn nhất sau ba ngày có thể gom đủ.” Mộ Dung Thần đáp gọn, “Kim linh đơn mỗi viên giá một trăm mười viên hạ phẩm linh thạch, yêu đơn Thanh giáp trùng vốn giá khoảng sáu mươi viên, Quý huynh đệ mua nhiều nên có thể bớt một chút, với số lượng hai trăm viên thì lão phu sẽ cố giảm giá khi mua, giá chốt ở năm mươi lăm viên hạ phẩm linh thạch một viên, Quý huynh đệ thấy sao?”

“Không thành vấn đề.” Ngụy Tác gật đầu, “Tại hạ mua hết số Kim linh đơn và yêu đơn Thanh giáp trùng hiện có, còn lại cứ đặt cọc trước theo quy củ Cửu Đỉnh trai, khi nào gom đủ thì tại hạ đến mua.”

Mộ Dung Thần nhìn gã đầy thâm ý, “Quý huynh đệ, hai vật này mua ở phường thị khác cũng có, huynh đệ đến Cửu Đỉnh trai vì việc khác chăng?”

“Không sai, tại hạ đến là muốn bàn việc khác với lão bản.” Ngụy Tác liếc điểm viên tai dài ở sau lưng, “Chỉ là việc này tại hạ cho rằng càng ít người biết càng tốt.”

“Được, người ra đi, chuẩn bị sẵn toàn bộ Kim linh đơn và yêu đơn Thanh giáp trùng ở đây.” Mộ Dung Thần gật đầu, phẩy tay với điểm viên tai dài.

Điểm viên đón khách không nói gì mà cung kính lui ra.

Ra khỏi sân, y mới phẫn hận nhổ nước bọt. “Đúng là xui xẻo tận mạng, nếu không kiếm được hai miếng Đào thần ngọc từ tay tên nhà quê không biết gì kia thì hôm nay xong đời. Rõ ràng có ngần ấy linh thạch mà lại mắc pháp y hạng bét khiến lão tử nhìn nhăm. Người mà đi Di Thiên cốc, nếu vận khí tốt thì thôi, còn người xui xẻo thì lão tử tuyệt đối sẽ thừa cơ cho người biết tay.”

Ngụy Tác mà nghe được y nói thế tất nhiên sẽ lại có kịch hay.

Hóa ra y sợ Ngụy Tác nói xấu, không chỉ vì làm điểm viên sẽ được trả linh thạch mà còn vì có thể lợi dụng nhưng khách nhân không hiểu biết, dùng giá thấp mua hàng, lợi nhuận thu được sẽ cao hơn nhiều số linh thạch được Cửu Đỉnh trai trả công.

Nếu bị Mộ Dung Thần đuổi cổ, với tu vi Thần hải cảnh tứ trọng của y, ra ngoài đừng mong kiếm được việc gì màu mỡ như thế. Y cũng gian hoạt, có đến hai miếng Đào thần ngọc, cho Ngụy Tác một thì vẫn còn lại một, xem ra y cũng định đến Di Thiên cốc thử vận khí.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

95. Chương 95: Pháp Khí Ấn Hình.

“Quý huynh đệ hóa ra muốn ủy thác lão phu luyện khí?” Trong phòng riêng, Mộ Dung Thần hỏi, “Không rõ Quý huynh đệ có nguyên liệu gì?”

Ngụy Tác thò tay lấy ra cái ống hút bị chặt đứt của Phệ tâm trùng trưởng lão, “Tại hạ nghe nói vật này có thể chế thành một món pháp khí công kích, không hiểu Mộ Dung lão bản có thể luyện chế hộ?”

“Đó là thực khí của Phệ tâm trùng!” Mộ Dung Thần thoáng nhìn liền hơi động dung hô khẽ.

Ngụy Tác bĩu môi một cách khó nhận ra, Mộ Dung Thần còn có chút nhân quang, lại nhận ra ngay, nhưng gã cho rằng gọi là ống hút thì đúng hơn, ông ta gọi là “Thực khí” nghe không quen.

“Hơn nữa là của Phệ tâm trùng rất cao tuổi!” Mộ Dung Thần cầm cái ống nhọn rộng ruột lên, lại kinh hô.

Ngụy Tác thản nhiên hỏi, “Không rõ có thể dùng để luyện chế pháp khí tiến công?”

“Có thể, nếu luyện chế thành công sẽ thành nhất kiện pháp khí công kích thượng giai có thể ẩn hình.” Mộ Dung Thần hơi kích động, bình thường ông ta khó kiếm đâu ra nguyên liệu thể này, “Con Phệ tâm trùng này rất nhiều tuổi, chất liệu cái ống hút này còn bền hơn tinh, luyện chế thành pháp khí chắc có lực công kích bán linh khí trở lên.”

“Bán linh khí? Nếu đổi cho một chủ nhân trước đây của ta luận chê, ít nhất cũng được một món linh khí thật sự.” Lục bào lão đầu cất tiếng đầy khinh miệt trong tai gã.

Đối với lục bào lão đầu, Ngụy Tác hoàn toàn mặc kệ. Đương nhiên đổi sang một đỉnh cấp luyện khí sư thì rất có thể từ nguyên liệu phổ thông luyện chế thành linh khí, nhưng kiếm đâu ra luyện khí sư như thế, dù kiếm được thì với thân phận của người ta, cũng không luyện khí cho gã, nể mặt gã chẳng nữa tất phí dụng cũng phi thường kinh nhân.

Đối với Ngụy Tác, hiện tại đủ dùng là được. Giữ thứ tốt mà không lấy ra dùng thì gã không đời nào, chỉ cần thực lực không ngừng tăng trưởng, chưa biết chừng còn lấy được thứ tốt hơn.

“Được, Mộ Dung lão bản có thể luyện chế thì vật này giao cho lão bản.” Ngụy Tác sẵn khoái gật đầu, hỏi: “Không rõ cần bao nhiêu phí dụng, bao nhiêu ngày thì có thể hoàn thành?”

Mộ Dung Thần cân nhắc một chút rồi nói, “Vật này không thể luyện hồng thì luyện lại như tinh kim, luyện chế tất phi thường thận trọng, lão phu cho rằng ít nhất cũng hai mươi ngày. Phí dụng thì lão phu tính năm mươi viên hạ phẩm linh thạch một ngày, pháp khí này chừng một nghìn viên.”

“Một nghìn viên hạ phẩm linh thạch?” Ngụy Tác nuốt nước bọt.

Thời gian thì không có vấn đề gì, lần này gã chuẩn bị nhiều Kim linh đơn và yêu đơn Thanh giáp trùng tất phải bỏ quan một thời gian, đột phá đến Chu thiên cảnh mới ra ngoài, nhưng phí dụng một nghìn viên hạ phẩm linh thạch khiến gã hơi xót ruột. Chả trách hiện tại một món bán linh khí ít nhất cũng bán được hai nghìn hạ phẩm linh thạch trở lên, không chỉ nguyên liệu quý giá, cả nhân công luyện chế cũng thập phần kinh nhân. Có điều hiện tại gã không biết luyện chế, tiếc thì tiếc nhưng vẫn gật đầu: “Được, như lời lão bản nói.”

“Quý huynh đệ, lẽ nào không còn bộ phận khác của con Phệ tâm trùng này hả?” Mộ Dung Thần thấy gã gật đầu thì lại hỏi ngay, hỏi xong ông ta cũng thấy mình phản ứng không đúng, mỉm cười áy náy: “Xin lỗi, luyện khí sư như lão phu, thấy vật tốt là lại như thế. Lão phu thấy con Phệ tâm trùng này rất già, nếu có những bộ phận khác nữa thì luyện được pháp khí rất khá.”

“Hả?” Ngụy Tác mỉm cười, lấy Phệ tâm trùng đã được giải phẫu ra, “Không rõ Mộ Dung lão bản có kiến nghị gì?”

“Huynh đệ có cả con Phệ tâm trùng?! Còn già hơn hai con Kim Ngọc các đầu giá!” Mộ Dung Thần cực kỳ chán kinh khi thấy gã lấy Phệ tâm trùng ra, như thấy bảo bối, xem kỹ một lúc thì mắt đầy cuồng nhiệt, “Nếu để lão phu lựa chọn thì sẽ luyện chế con Phệ tâm trùng này thành một tấm pháp y có thể ẩn giấu thân hình, lại có uy năng phòng ngự nhất định.”

“Vây theo lời lão bản, luyện thành pháp y như vậy cũng được.” Ngụy Tác cười ha hả. Một tấm pháp y có thể ẩn hình cùng một pháp khí cũng có thể ẩn hình, quả là tổ hợp tuyệt vời nhất để kiếm tiền tài và lấy mạng kẻ khác.

“Được! Quý huynh đệ muốn xem tận mắt? Cần thì lão phu bắt đầu luôn.” Mộ Dung Thần thấy có nguyên liệu tốt thế này thì cũng ngứa ngay trong lòng.

Ngụy Tác lắc đầu, “không cần, pháp y mất bao lâu?”

“Pháp y tốn khoảng hai mươi ngày, huynh đệ cần pháp y hay món pháp khí công kích này trước?” Mộ Dung Thần hỏi.

Ngụy Tác hơi do dự, cho rằng nên lấy ẩn hình pháp khí trước, vì pháp y có ẩn hình được thì khi xuất thủ công kích đối phương thời, thân hình cũng bại lộ, đánh lên thì pháp khí công kích sẽ âm hiểm hơn, nên gã đáp: “Lấy pháp khí công kích trước vậy.”

“Được, không rõ Quý huynh đệ đến lấy hay lão phu sai người đưa đến?”

“Tại hạ sẽ tự đến lấy.” Ngụy Tác cũng không muốn để Cửu Đỉnh trai biết rõ về mình.

“Được, bắt quá Cửu Đỉnh trai có vài quy củ cần nói rõ.” Mộ Dung Thần nghiêm mặt nói: “Luyện khí không thể chắc trăm phần trăm sẽ hoàn thành, nếu luyện hỏng, lão phu hoàn toàn không thu phí dụng, nhưng cũng chỉ có thể bồi thường nguyên liệu. Như thực khí này, lão phu sẽ bồi thường một nghìn viên hạ phẩm linh thạch, Phệ tâm trùng để luyện chế pháp y thì bồi thường hai nghìn viên. Luyện hỏng thì lão phu sẽ trả lại toàn bộ nguyên liệu đã hỏng cho huynh đệ, được không?”

“Được.” Ngụy Tác sáng khoái gật đầu. Gã đã lấy yêu đơn và pháp châu Phệ tâm trùng trưởng lão rồi, Mộ Dung Thần đưa ra phí dụng đảm bảo ba nghìn hạ phẩm linh thạch cũng coi là công đạo, ông ta cũng phải chịu một phần mạo hiểm nên luyện hỏng sẽ bồi thường phần lớn linh thạch.

“Lão phu thích nhất là làm ăn với những người sáng khoái như Quý huynh đệ, sau này huynh đệ có nguyên liệu gì cần luyện chế, nếu lão phu luyện chế thành công, phí dụng sẽ giảm đi một phần.” Mộ Dung Thần mỉm cười: “Quý huynh đệ, ngoài ra còn việc gì nữa chẳng?”

“Tại hạ còn một vật muốn nhờ Mộ Dung lão bản xử lý giúp.” Ngụy Tác nói vậy, đột nhiên giọng lực bào lão đầu lại vang lên trong tai, “Người hỏi xem lão có địa đồ cụ thể đến Đoạn long nhai chẳng?”

“Đoạn long nhai, là chỗ nào?” Ngụy Tác ngẩn người, nhưng ngẫm gật đầu, “Xin hỏi lão bản có địa đồ cụ thể đến Đoạn long nhai chẳng?”

“Đoạn long nhai hả? Không có nhưng lão phu có thể mua giúp huynh đệ.” Mộ Dung Thần lắc đầu, “Quý huynh cần lão phu xử lý thứ gì?”

“Vật này đây.” Ngụy Tác lấy đại đao ra.

“Đây là pháp đao có lẫn Thái âm tinh kim.” Đón lấy thanh đao trông rất bình thường, nhìn một chốc rồi lắc tay nghe âm thanh, Mộ Dung Thần lại tỏ vẻ động dung, “Quý huynh định nhờ lão phu xử lý kiểu gì? Nếu bảo lão phu luyện thành phi kiếm thì lão phu muốn cũng không được, lão phu không biết pháp quyết không hỏa, chỉ bằng lò lửa thì không thể dung luyện để khắc pháp trận.”

“Không cần luyện thành phi kiếm.” Ngụy Tác cười hắc hắc: “Chỉ cần lão bản xử lý giúp một chút, đừng để người ta nhận ra hình dáng cũ là được. Tốt nhất là khiến người ta thấy nó càng bình thường, càng vớ vẩn.”

“Càng bình thường hơn?” Mộ Dung Thần ngẩn ra, bất giác toát mồ hôi. Thanh đao này đã quá bình thường, còn cần bình thường hơn nữa? Nghĩ đến việc thanh đao trông còn bình thường hơn phối hợp với pháp y, pháp bảo có thể ẩn hình thì ông ta tất tiếng. Tựa hồ quá âm hiểm, quá thủ đoạn chẳng?

Ngụy Tác tưởng lão chưa hiểu ý đồ, nhắc nhở: “Ví như tăng thêm chút rỉ sét.”

Mộ Dung Thần bất giác ho khan, “Quý huynh đệ cần ngay chẳng, không khó làm nên không cần bất kỳ phí dụng gì.”

“Vậy xin đa tạ Mộ Dung lão bản.” Ngụy Tác cười ha hả thập phần mãn ý. Đại đao có âm hiểm không chỉ là phụ, chủ yếu nhất gã không muốn bằng hữu của Lưu Tam Pháo nhận ra.

Tu sĩ biến thái như Lưu Tam Pháo thì bằng hữu khẳng định cũng thập phần biến thái.

...

Chừng hơn nửa canh giờ sau, Ngụy Tác từ Cửu Đỉnh trai đi ra, mặt đầy xót xa.

Tại Cửu Đỉnh trai, gã mua mười bảy viên Kim linh đơn, sáu mươi ngũ viên yêu đơn Thanh giáp trùng, năm cọng Huyết liên hành và năm trái Hoàng hôn quả.

Cộng thêm hai mươi ba viên yêu đơn Thanh giáp trùng và sáu viên Kim linh đơn, hai con Hỏa địa long, linh thạch của gã giảm nhanh, chỉ còn lại hai vạn tám nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch. Tính cả số phải trả cho Cửu Đỉnh trai để mua ba mươi viên Kim linh đơn và một trăm tam mươi lăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng còn lại, cả nguyên liệu cho Bồi yêu dịch, rồi giao trước nửa số linh phải trả để đặt cọc, tuy Mộ Dung Thần luyện pháp bảo không cần đặt cọc, gã cũng chỉ còn lại hai vạn ba nghìn một trăm viên hạ phẩm linh thạch.

“Còn chưa mua đã?”

Nhưng càng khiến gã xót ruột là lục bào lão đầu cứ liên tục bật cười ha hả, “Sang bên kia xem xem... Bên kia náo nhiệt hơn, chưa biết chừng còn nhiều thứ tốt để mua.”

Thấy gã bảo còn chưa mua đã hả, lục bào lão đầu hừ hừ một tiếng, “Sợ cái gì, còn ngần ấy linh thạch, đâu có thiệt gì với người.”

“Đúng rồi.” Ngụy Tác nhớ ra Huyết liên hành cùng Hoàng hôn quả, vừa đi về mấy chỗ náo nhiệt nhất thành bắc dạ thị vừa không nén được lên tiếng hỏi, “Người bảo ta mua Huyết liên hành cùng Hoàng hôn quả để làm gì? Thứ gì khiến ta kiếm được hơn vạn linh thạch, nhưng cũng có thể một viên cũng không.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

96. Chương 96: Thôi Tình Linh Được.

“Vì thấy hai thứ này lại khiến ta ta nhớ ra một nơi.” Lục bào lão đầu hỏi: “Người biết Kim ban sâm không?”

Ngụy Tác lắc đầu, “Kim ban sâm? Không biết, linh dược gì chẳng?”

Lục bào lão đầu nói: “Chắc người biết Dương thần thảo thập phần hữu dụng với tu sĩ Chu thiên cảnh khi đột phá đến Phân niệm cảnh. Dương thần thảo có thể ôn dưỡng thần thức, khiến thần thức suy nhược nhanh chóng khôi phục, Kim ban sâm còn lợi hại hơn Dương thần thảo nhiều, là linh dược trực tiếp tăng cường thần thức. Tu sĩ Chu thiên cảnh có Dương thần thảo cũng không chắc trăm phần đột phá đến Phân niệm cảnh, bất quá có một củ Kim ban sâm mà còn không thành công đột phá đến Phân niệm cảnh thì tu sĩ đó còn ngu xuẩn hơn lợn nữa kia.”

Mắt gã tức thì lóe kim quang: “Lợi hại vậy hả? Một cây tốn bao nhiêu linh thạch? Hai thứ người bảo ta mua có liên quan đến Kim ban sâm hữu quan hả?”

Lục bào lão đầu mắng: “Xuẩn ngốc như người chỉ biết đến có linh thạch. Tu sĩ có vật như thế ai lại đem ra bán, đương nhiên giữ lại dùng! Thần thức càng mạnh thì phạm vi cảm tri càng lớn, tốc độ thi pháp càng nhanh, sau này luyện phù, luyện khí, đều cần có thần thức. Lẽ nào người lấy được còn định đem ra bán?”

“Tức là thứ dù hết linh thạch cũng không được bán hả.” Ngụy Tác cười khan, “Ta chỉ hỏi vậy thôi, với lại cũng đã lấy được đâu.”

“Hừ!” Lục bào lão đầu hừ một tiếng: “Ta bảo người mua vì nơi có Kim ban sâm đều có Hắc huyết giao bảo vệ.”

“Hắc huyết giao? Lão đầu, người định giết người, bảo ta đi tự sát hả? Ta chết rồi người đâu thể tự lấy linh thạch đi mua đồ.” Ngụy Tác tức thì kêu lên thê thảm.

Hắc huyết giao, lục cấp trung giai yêu thú!

Lục cấp trung giai là thế nào? Tại Thiên Huyền đại lục, tu sĩ nào cũng biết ngũ cấp đệ giai yêu thú thì cần Chu thiên cảnh lưỡng trọng mới có thể độc lập đối phó. Ngũ cấp cao giai thì phải Chu thiên cảnh ngũ trọng mới xong. Lục cấp trung giai, ít nhất phải tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng mới đối phó nổi.

Gã đã tự thân trải nghiệm, Phệ tâm trùng phổ thông mới là ngũ cấp đệ giai yêu thú mà tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng không đối phó nổi.

Hắc huyết giao, ai cũng biết thể nội quái giao một sừng này có máu màu đen nên được đặt cái tên đó, nhưng không mấy tu sĩ thật sự thấy hay khiến Hắc huyết giao chảy máu, như Ngụy Tác thì có thêm khí linh thật sự cũng không đủ cho nó nhét kẽ răng.

“Kêu réo cái gì.” Lục bào lão đầu lạnh giọng coi thường: “Lẽ nào ta bảo người mua sưng?”

Ngụy Tác hậm hực: “Lão đầu, thật ra là chuyện gì, người nói rõ đi đừng vòng vo nữa, ta mua xong đồ còn về tu luyện.”

“Được thôi.” Lục bào lão đầu không vòng vo, giải thích ngay: “Trước đây một vị chủ nhân của ta hợp tác với người ta đi hái Kim ban sâm, Kim ban sâm khác hẳn sâm thường, thứ hữu dụng là quả của nó. Loại sâm này sinh trưởng ở nơi có khí hậu đặc biệt, không thể trồng ở nơi khác, nên tu sĩ thường chỉ hái quả chứ không trăm thảo trừ căn. Sâm quả hai nghìn năm mới kết một lần, chính là ở một hạp cốc tại Đoạn long nhai ta bảo người hồi lúc trước. Vận khí may mắn thì chưa biết chừng hái được sâm quả, Hắc huyết giao đặc biệt mẫn cảm với Kim ban sâm, thường ở gần đó bảo vệ. Lúc ta và chủ nhân đó đến nơi cũng phải giết một con Hắc huyết giao, Huyết liên hành cùng Hoàng hôn quả đều là thứ Hắc huyết giao thích ăn, bất quá ăn cả hai thì sẽ khiến nó choáng váng trong vòng hai tuần hương, thực lực giảm xuống ngũ cấp trung giai.”

“Ngũ cấp trung giai?” Ngụy Tác hấp háy mắt hai lần, nếu là ngũ cấp trung giai mà gã đột phá đến Chu thiên cảnh nhất trọng thì còn có thể đối phó được.

“Ta đã đọc nhiều điển tịch về Thiên Huyền đại lục bây giờ, Đoạn long nhai ở ngoài Thiên khung hiểm ai đặt chân tới, nếu người hạ được Hắc huyết giao và Kim ban sâm ít nhất cũng ngang với kiếm được hơn vạn viên hạ phẩm linh thạch.” Lục bào lão đầu bảo: “Bất quá mà có tu sĩ biến thái thái nào đó đã hái sâm quả hoặc nhổ cả rễ Kim ban sâm thì ta bó tay, coi như người xui xẻo.”

“Vù!”

Hồn kim sắc đoản mâu từ tay gã bay ra, trúng con Lang đầu biên bức dừng đứng lông lá toàn thân, đầu nó tóe máu, cơ hồ không phát ra âm thanh gì thì đã rơi xuống.

“A!” Hàn Vi Vi hô lên kinh hãi.

Nàng ta nhận thấy bị mấy con Lang đầu biên bức tấn công dồn dập, thanh đồng quang tráo bên ngoài Ngụy Tác sau cùng không chịu nổi nữa, nát vụn tan tành.

Nàng ta biết bạch sắc cốt thuẩn trước mặt gã là Xuyên vân thuẩn luyện chế từ xương Xuyên vân mãng, pháp khí phòng ngự bán linh giai, lúc đó một con Lang đầu biên bức lại vòng ra sau lưng gã, hồn sắc âm phong nhận từ miệng nó phun ra, nhắm vào gáy gã.

Phong nhận sắp đánh trúng gáy gã, một con hỏa phượng đột nhiên xuất hiện chặn lại.

Hàn Vi Vi ngẩn người, nhớ ra trên mình gã mặc pháp y có uy năng phòng ngự không tệ.

Gã lại vung tay, hai tia sáng đỏ từ tay bay ra, cả Hàn Vi Vi cũng không nhìn rõ là vật gì thì con Lang đầu biên bức đã bị đánh văng đi, rơi ngay xuống đất.

Trong tích tắc, năm con Lang đầu biên bức bị Ngụy Tác giết mất ba, hai con còn lại tựa hồ nhận ra nguy hiểm, dốc sức bỏ chạy.

Ngụy Tác vung tay, một cái vòng đồng lớn cỡ thùng nước xuất hiện phía trên con Lang đầu biên bức đang bỏ chạy, trói chặt lấy nó.

Một con Lang đầu biên bức khác cách gã chừng mười lăm, mười sáu trượng, vù một tiếng, hồn kim sắc đoản mâu lại từ tay gã bay ra, đục thủng một lỗ đỏ máu trên lưng Lang đầu biên bức khiến nó rơi xuống xuống ngay.

Hồn kim sắc đoản mâu quay lại tay gã, gã lại mặt mũi lạnh tanh kích phát tiếp, đánh vào con bị Ngũ hành đồng hoàn trói chặt nhưng vẫn cố bật lên.

Lang đầu biên bức rít lên rồi bất động.

Hàn Vi Vi há hốc miệng, tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng muốn đối phó năm con Lang đầu biên bức tất cực kỳ vất vả nhưng Ngụy Tác thậm chí giết sạch, không chừa con nào.

“Sao người lại ở đây?” Lúc này Ngụy Tác điều khiển phi độn pháp bảo mà tán tu bình thường không có nên bây giờ, trong mắt Hàn Vi Vi thì gã trở nên thần bí.

“Sao ta lại ở đây? Ta thấy câu này do ta hỏi mới đúng.” Ngụy Tác không nhìn nàng ta, sắc mặt cực kỳ âm trầm lấy hai cái vòng tay rực lửa từ trong bụng một con dơi ra, lạnh giọng: “Người muốn chết cũng đừng liên lụy người khác.”

Sắc mặt Hàn Vi Vi trắng nhợt, vốn định cảm tạ nhưng không ngờ Ngụy Tác lại nói vậy, cứ cắn môi không nói thành lời.

Ngụy Tác không thèm nhìn đến nàng ta, sắc mặt cực kỳ khó coi định bỏ đi.

“Người thấy ta liên lụy thì đừng cứu.” Nhận ra gã không thèm nhìn mình, Hàn Vi Vi không chịu nổi nữa, “ta biết trước đây ta chống đối người nhưng đã cho qua rồi mà một nam nhân như người sao lại nhỏ nhen thế hả.”

“Ta nhỏ nhen, người có biết kẻ ta đuổi theo vừa này trọng yếu với ta thế nào không!” Ngụy Tác bạo phát, nhìn chăm chăm vào mắt Hàn Vi Vi gần giọng: “Ta nhỏ nhen cũng không thần kinh như người, là đại tiểu thư Trân Bảo các, một mình lại nửa đêm nửa hôm đến chỗ thế này tự tìm cái chết, yên tâm đi, sau này người có phát thần kinh, ta thấy cũng không cứu nữa.”

Hàn Vi Vi giật mình trước dáng vẻ của gã, bất giác lui một bước.

Ngụy Tác lại kích phát bạch ngọc hạc, đi một đoạn vẫn không thấy nàng ta có động tĩnh gì thì quay lại nhìn. Hàn Vi Vi vẫn đứng bất động, mặt mày trắng nhợt, gã lại không nhẫn tâm, mặt mũi nhăn nhó quay lại ném cho nàng ta một lọ thuốc, “Trong đó đựng Hồi khí đơn.”

Hàn Vi Vi đón lấy lọ thuốc gã ném cho, nhất thời không biết nói gì, cứ ngẩn ra.

“Thế nào, lẽ nào người định cứ thế này quay về, về rồi mới uống Hồi khí đơn hả?” Thấy Hàn Vi Vi ngẩn ra đó, Ngụy Tác không nén được giận, “hay người sợ Hồi khí đơn của ta có độc, sẽ đầu độc người?”

Thấy nàng ta không biện bạch mà tỏ vẻ đáng thương lấy hai viên Hồi khí đơn nuốt chửng, sắc mặt Ngụy Tác mới hơi khá hơn.

“À!” Đúng lúc đó vang lên tiếng xé không khí, một bóng người màu đỏ xuất hiện trong tầm mắt Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi.

“Lại là y?”

Ngụy Tác giận mình vì người đến là hồng y trung niên tu sĩ mặt mũi cau có.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

99. Chương 99: Một Đôi Cầu Nam Nữ?

Hồng y trung niên tu sĩ mặt mày âm u này không rõ thi triển phiAPON pháp quyết gì mà tốc độ tuy không bằng Phong trúc diên của tu sĩ họ Trần và bạch ngọc hạc của Ngụy Tác đích nhưng hơn xa Phong vân lý.

“Hình như y có ý xấu.” Giọng lực bAO lão đầu vang lên trong tai gã.

“Ta tưởng người nửa đêm còn ra đây làm gì, hóa ra là gặp tiểu tình nhân.” Nhìn rõ Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi, tu sĩ mặt mũi cau có này cũng ngẩn người, rồi cười lạnh, “Thế nào, người thấy ở Linh Nhạc thành mây mưa ân ái không đủ phong vị nên ra chỗ có yêu thú qua lại này để kích thích hả?”

Hàn Vi Vi thoáng ngẩn người nhìn y, Ngụy Tác hơi nhíu mày: “Vị huynh đài này hình như nhận lầm người, tại hạ xưa nay chưa từng biết huynh đài.”

“Người biết ta hay không không quan trọng, chỉ cần ta biết người là đủ.” Hồng sam trung niên tu sĩ cười lạnh: “Người tên Ngụy Tác hả?”

Ngụy Tác lạnh buốt trong lòng, ngằm lấy cái chuông đồng xanh của Lưu Tam Pháo ra, “Thế nào, các hạ biết tên tại hạ, chúng ta có xích mích gì chẳng?”

Hồng y trung niên tu sĩ thông thả nói, “Chúng ta không có xích mích gì, chỉ là ta có một bằng hữu muốn giết người, lại trả một món linh thạch, ta đành ra tay thôi.”

“Chả trách ánh mắt hằn hung hãn như vậy, lúc nào trông cũng như nuốt chửng người ta, khác hẳn tu sĩ thông thường, xem ra là sát thủ chuyên nhận linh thạch giết người.”

Ngụy Tác lạnh buốt trong lòng, hỏi hồng y trung niên tu sĩ, “Ai sai các hạ đến giết ta? Hẳn cho các hạ bao nhiêu linh thạch?”

“Thế nào, người định cho ta nhiều linh thạch hơn, để ta giết y hả?” Hồng y trung niên tu sĩ cười ha hả: “Người nên bỏ ý định đó đi, ta giết người xong thì linh thạch của người còn không thuộc về ta? Bất quá người muốn biết ai định giết người thì ta cho người cơ hội, ta sẽ phải thông tri cho vị bằng hữu đó đến nhận hàng, ta sẽ nghĩ cách giữ lại một ngụm khí cho người, để người trông rõ ai định giết mình, chết được rõ ràng.”

Bóp một tiếng, Ngụy Tác trực tiếp kích phát cái chuông màu xanh, hình thành một quang tráo bao quang gã và Hàn Vi Vi.

Dạn gã lấy Xuyên vân cốt thuận ra.

Hồng y tu sĩ cũng không vội xuất thủ, lấy ra một tấm thuận màu đen, đang đêm nên không thấy rõ là pháp thuận loại gì.

“Bất quá ta cũng phải bội phục người.” Hồng y trung niên tu sĩ lấy ra tấm thuận, lại nhìn lên mình Hàn Vi Vi đã đổi sang mặc ngân sắc pháp y một cách không e dè, sắc tâm đại khởi, “Người chỉ là phổ thông tiểu tán tu, tu vi không đạt cả Chu thiên cảnh mà lại câu dẫn được đại tiểu thư Trần Bảo các, hơn nữa còn cùng nàng ta và Nam Cung Vũ Tinh vui vầy một lượt, thật sự lợi hại. Nên biết nữ tu như Hàn đại tiểu thư đây, bình thường cả ta cũng đừng mơ chạm vào. Chà chà, Nam Cung Vũ Tinh và Hàn đại tiểu thư đều là tuyệt sắc giai nhân, ta chỉ nghĩ đến cảnh nàng ta và Nam Cung Vũ Tinh trần trụi sung sướng bên dưới người thôi là ta không chịu nổi nữa rồi.”

“Im ngay!” Hàn Vi Vi thiếu chút nữa giận ngắt đi, đưa ngón tay trắng nõn chỉ vào Ngụy Tác với vẻ không tin được, “Người biết hử? Người nói những lời vô sỉ gì với hử mà hử lại nói thế.”

“Liên can gì đến ta?” Ngụy Tác cũng hơi sững người.

“Thôi đi, Hàn đại tiểu thư, không cần giả bộ thanh thuần ngọc nữ trước mặt ta, việc chính tai ta nghe thấy còn giả chác? Bất quá cũng may là tiểu tử này nửa đêm đến gặp người, không thì thân phận như người tât có mấy cao thủ đi theo, ta không có cơ hội.” Hồng y trung niên tu sĩ đặc ý nhìn Hàn Vi Vi: “Hàn đại tiểu thư, đằng nào người cũng đã bị tiểu tử này khai khẩn nhiều lần rồi, nếu chịu ngoan ngoãn nghe lời, để ta được sáng khoái một lần thì ta sẽ tha mạng cho, ta cũng không cần phải cao bay xa chạy làm gì, thế nào?”

“Chà, kẻ này sao giống Lưu Tam Pháo thế, có phải cũng biến thái như hử?” Ngụy Tác rửa thềm.

“Chết đi! Trông cái bộ dạng người, dù phải lấy lợn mập ở Bắc Hàn thành thì ta cũng không để người chạm một ngón tay vào, ghê tởm!” Hàn Vi Vi không như Hoàng Y Y, giận đến mức run người: “Người có giỏi cứ giết ta, ta thoát được thì Trần Bảo các sẽ bắt chấp mọi giá bắt sống người, phé hết tu vi, bán vào Liễu hạ hạng để các nam tu có thú vui đặc biệt ghé thăm.”

“Người...” Hồng y trung niên tu sĩ xanh lét mặt mày, định phát tác.

“Không phải chứ?” Ngụy Tác quay phắt lại nhìn nàng ta với vẻ không dám tin, “Cả Liễu hạ hạng mà người cũng biết?”

“Thế nào, ta lại không nghe qua chác, chỉ có hạng thường đến đó như người mới biết hay sao?” Hàn Vi Vi nhìn Ngụy Tác nói đầy giận dữ: “Nếu không phải người nói nhăng cuội gì thì sao ban nãy hử lại nói thế.”

Ngụy Tác ré lên: “Hàn đại tiểu thư người có hiểu lý lẽ không, ta nói với người khác là có quan hệ với người lúc nào, ta cần người thì bất kỳ ai tổn bảy trăm hạ phẩm linh thạch cũng hơn người nhiều.”

“Đánh rắm, loại vô sỉ đó thì có gì ghê gớm, không phải chỉ có vài bộ phận lớn một chút hử? Không rõ bị bao nhiêu nam nhân sờ mó...”

“Các người...” Hồng y trung niên tu sĩ nuốt nước bọt ừng ực, cơ hồ thốt lên hai vị đại ca đại thư, ta mình đây sát khí đến giết hai vị, hai vị đừng có ném ta qua một bên, coi như không khí thế này.

“Câm mồm!”

Hồng y trung niên tu sĩ mới gầm lên hai tiếng thì bị Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi chỉ ngón tay, cắt ngang.

Cả hai ngó lơ y, tiếp tục tranh cãi, “Còn không phải tại người kết thù oán loạn xạ, khiến kẻ này đến đây, liên lụy cả ta.”

“Chà, không vì người thì ta đến đây làm gì? Còn nói ta liên lụy người?”

“...”

Được rồi, được rồi, ai bảo các người đến đây đây hẹn hò, định vừa làm chuyện đó vừa giết yêu thú? Hồng y tu sĩ không nên được ý nghĩ này, nhưng cả hai vốn đang cãi nhau đổ lửa chột dừng lại, cùng vung tay lên.

“Vù!”

Một dải quang hoa vàng đậm cùng một con bạch sắc băng long đồng thời lao vào y.

“Quả nhiên là một đôi cẩu nam nữ! Diễn trò gạt lão tử!”

Hồng y trung niên tu sĩ không sao ngờ cả hai vốn đang cãi cọ lại đột nhiên tấn công. Y không lập phát ra thuật pháp và pháp bảo, nhảy vọt sang bên, đồng thời vung tay. Choang một tiếng, hoa lửa lóe lên, một tấm tiểu thuẫn không có quang hoa chặn đứng hỗn kim sắc đoản mâu của Ngụy Tác lại.

“Chát!”

Băng long của Hàn Vi Vi giáng xuống cạnh y, hàn khí phát ra khiến y cứng người.

“Nhìn người không thuận mắt tí nào, con bà nó chứ, còn định giết ta nữa chứ!” Ngụy Tác ré vang, Ngũ hành đồng hoàn chụp xuống hồng y trung niên tu sĩ.

“Con nhóc, người chọc giận đại gia rồi. Chốc nữa ta sẽ giết tiểu gian phu trước rồi sẽ xử lý người. Có chỗ của người còn chưa bị khai khẩn, lúc đó đừng trách ta không thương hương tiếc ngọc.” Ánh mắt hồng y tu sĩ mục quang bị phủ một lớp sương dày cực kỳ âm lạnh quét qua móng Hàn Vi Vi, quang hoa đen nhánh lóe lên, chém vào Ngũ hành đồng hoàn đang chụp xuống.

Ngũ hành đồng hoàn vốn bị đại đao của Lưu Tam Pháo chém nứt, lần này đứt làm đôi, thu nhỏ lại rơi xuống.

“Phi kiếm!”

Việc Ngụy Tác và lục bào lão đầu không muốn thấy nhất đã xảy ra, hồng y tu sĩ âm độc này lại là kiếm tu luyện thành phi kiếm.

“Châu chấu đá xe, không biết lượng sức!” Điều khiến phi kiếm xanh biếc còn ánh lên vằn đen chém tan Ngũ hành đồng xong, hồng y tu sĩ cười khinh thị.

“Chỉ là hạ phẩm phi kiếm hạng bét có cho thêm chút Ngân cương tinh và Thiên huyền ô kim, thậm chí còn chưa tôi luyện đến nơi đến chốn, đắc ý cái gì!” Lục bào lão đầu tức giận.

Ngụy Tác nghe vậy thì chỉ tay, hỗn kim sắc đoản mâu lại lao vào hồng y tu sĩ.

Đồng thời, Hàn Vi Vi cũng sử dụng Thanh trúc kiếm uy lực còn trên cả bán linh khí lần trước đem ra đối phó Ngụy Tác, cũng nhắm vào hồng y tu sĩ.

“Choang choang!”

Lục sắc phi kiếm của hồng y tu sĩ uốn một vòng trên không, cũng như một con rắn xanh, liên tục cắn vào hai pháp khí.

Hỗn kim sắc đoản mâu của Ngụy Tác bị chém mẻ một vết, Thanh trúc kiếm của Hàn Vi Vi bị cắt làm đôi.

“Lão đầu! Chẳng phải người bảo là phi kiếm đẳng cấp tệ nhất sao?” Ngụy Tác xót ruột kêu lên, cũng may hỗn kim đoản mâu tổn hại không nhẹ, linh khí không tan đi.

“Hừ! ta chưa nói xong, phi kiếm tệ nhất cũng có chất liệu hơn hẳn pháp khí của các người, ngạnh tiếp thì pháp khí sao chống nổi phi kiếm!” Lục bào lão đầu kêu lên, “Cẩn thận! Y chưa đạt Phân niệm kỳ, không thể chân chính phát huy uy lực của kiếm tu nhưng y có luyện thuật pháp nhiếp vật, cự ly khổng chế phi kiếm rất xa, lại thập phần linh hoạt. Pháp khí bình thường không thể sánh được.”

Chát! Lục bào lão đầu chưa kêu xong, phi kiếm của hồng y tu sĩ đã bay tới chém vào thanh sắc quang tráo bao quanh Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi, hơi giằng co một chút thì quang tráo bị đâm thủng dễ dàng như chọc đèn lồng.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

100. Chương 100: Dao Chẽ Củi?

Choang! Lục sắc phi kiếm dài ba thước đâm thủng thanh sắc quang tráo rồi đột nhiên vòng ra sau lưng, Ngụy Tác kịp thời phát ra hắc sắc huyền thiết pháp thuẫn, chặn đứng đòn đánh.

Hoa lửa tứ tán, Huyền thiết thuẫn có uy năng phòng ngự ngang với Xuyên vân cốt thuẫn bị lục sắc phi kiếm chém sứt.

Vù, lục sắc phi kiếm linh hoạt như vật sống, Hàn Vi Vi sợ Ngụy Tác không đỡ nổi liền hóa ra một tấm hỏa thuẫn trước Xuyên vân cốt thuẫn.

“Ta sẽ toàn lực phòng ngự, không không cần lo phòng ngự, toàn lực tiến công hẳn là được.” Ngụy Tác lấy ra một món pháp khí giao cho Hàn Vi Vi, lại kích phát cái chuông màu xanh. Tuy quang tráo phát ra không đỡ nổi phi kiếm của hồng y tu sĩ, nhưng ít nhất cũng khiến phi kiếm giảm bớt đà, cho gã có thêm thời gian. Cái chuông cũng là pháp bảo phòng ngự kiểu linh quang, quang tráo này bị hủy hoại thì lại có thể kích phát cái khác, bản thân thai thể không tổn hại gì.

Hàn Vi Vi nhìn pháp khí gã đưa cho mà thiếu chút nữa bật khóc, “Ngụy Tác, đến lúc này mà người còn đùa với ta, muốn ta toàn lực tiến công thì ít nhất cũng phải đưa đoản mâu chứ.”

Ngụy Tác đưa cho nàng ta một thanh đại đao cực kỳ tầm thường.

Đại đao bình thường đã đành, thanh đao này lại rỉ sét, trông sứt sỏ không để đâu cho hết.

Thấy Ngụy Tác đưa cho Hàn Vi Vi thanh đại đao này, hồng y tu sĩ mặt mày cau có bật cười, “Tiểu tử, người đưa con bà nó con dao chẽ củi ấy ra dùng hả?”

“Hữu dụng là được, nói lắm thế.” Ngụy Tác lại phát ra hỏa phượng bao quanh người, đồng thời bảo Hàn Vi Vi.

Hàn Vi Vi tắt tiếng, dồn chân nguyên vào đại đao chém vào hồng y tu sĩ.

Thầm nhủ người bảo dùng thì ta dùng, đằng nào cũng bị đối phương chém làm đôi.

Hồng y tu sĩ cực kỳ coi thường cười ha hả, lục sắc phi kiếm lại dễ dàng đâm thủng thanh sắc quang tráo, chém vào Huyền thiết thuẫn.

Choang! Huyền thiết thuẫn lại nứt toác, xem ra chỉ năm sáu nhát kiếm nữa là tấm thuẫn của Ngụy Tác sẽ bị chém tan.

Cơ hồ đồng thời, thanh đao rỉ sét được Hàn Vi Vi chém vào ô quang tiểu thuẫn trước mặt hồng y tu sĩ.

“Không phải chứ?”

Hồng y tu sĩ cùng Hàn Vi Vi đều trợn tròn mắt không dám tin vì ô quang tiểu thuẫn rực lên hỏa quang, xuất hiện một vết nứt nhỏ.

“Ta chém!” Hàn Vi Vi ngắt ra đoạn từ chỗ muốn khóc mà không có nước mắt biến thành hờn hở, phát ra bạch sắc băng long, đồng thời lại vung đao chém hồng y tu sĩ.

Sắc mặt hồng y tu sĩ trở nên khó coi, lao đi như bay giống khi Ngụy Tác giao đấu với nàng ta, chỉ lát u sĩ Chu thiên cảnh biết phi độn thuật pháp, nhắc chân lên liền cách mặt đất ba thước, tốc độ hơn xa Ngụy Tác, tránh được bạch sắc băng long.

Đồng thời, y quay lại vẫy tay, lục sắc phi kiếm như độc xà bay quay lại với tốc độ kinh nhân, choang một tiếng, chém vào đại đao rỉ sét của của Hàn Vi Vi.

“Thảm rồi!” Hàn Vi Vi ré lên, hồng y tu sĩ tỏ rõ vẻ đắc ý.

Nhưng nét đắc ý vừa hiện lên là cứng lại trên mặt hần.

Thanh đao rỉ không gãy làm đôi như y tưởng tượng mà chỉ hơi hần một vết, choang một tiếng chém vào ô quang pháp thuẫn, chẻ thành một vết nứt.

“Thanh đao này lợi hại như thế” Đại đao quay lại tay Hàn Vi Vi, nàng ta đâm ra thích thanh đao này.

Hồng y tu sĩ nghiên rằng, lục sắc phi kiếm lại hóa thành một đạo lưu quang, đâm thẳng thanh sắc quang tráo Ngụy Tác mới kích phát, chém nứt thêm một vết trên Huyền thiết thuẫn.

Tuy thanh đại đao khiến y bất ngờ nhưng y cũng biết kim ô pháp thuẫn của mình đỡ thêm mười đao cũng không thành vấn đề, y cũng vẫn còn mấy tấm pháp thuẫn, chỉ cần phá được phòng ngự pháp thuẫn của Ngụy Tác trước, giết gã là xong.

Ngụy Tác lại kích phát một tấm pháp phù.

Một dải khí vàng rực sôi trào quanh gã và Hàn Vi Vi, hình thành mười mấy trụ đá lớn như thân người.

Nhị giai Thạch trụ phù lấy được của tu sĩ mặt ngựa.

Phi kiếm tuy chém mẻ một mảng lớn của trụ đá nhưng ngần ấy trụ dựng lên như rừng thì hồng y tu sĩ điều khiển phi kiếm gặp nhiều trở ngại, không thể tùy tâm sở dục như trước.

“Tốc độ của hắn khá nhanh, ở đây lại trống trải, thuật pháp của người không có uy lực gì với hắn, đừng phát thuật pháp rồi hao phí chân nguyên nữa. Dùng pháp bảo toàn lực tiến công là được.” Ngụy Tác kích phát Thạch trụ phù, lại nói với Hàn Vi Vi.

Hàn Vi Vi vỗ ngực đầy huênh hoang: “Không thành vấn đề, đại đao của người tiêu hao chân nguyên không nhiều, kích phát bao nhiêu cũng được.”

“Vây hã, dùng cái này đi.” Ngụy Tác thần nhiên đưa một vật cho Hàn Vi Vi.

Hàn Vi Vi nhận ra là một thứ như nửa thanh đao.

Bất quá lần này nàng ta không bảo gã là đại ca đang đùa hã, mà hơn hử kích phát luôn pháp bảo đó.

“Ngụy Tác, vật của người là gì mà lấy sạch toàn bộ chân nguyên của ta.”

Nhưng lập tức, sắc mặt Hàn Vi Vi nhợt đi, lấy hai viên Hồi khí đơn được Ngụy Tác đưa cho, nuốt chửng.

“Linh khí?!”

Hồng y trung niên tu sĩ nhợt nhạt mặt mày, dải hắc sắc khô lâu đầu và đạo ô quang vút tới, thiếu chút cắt kim ô pháp thuẫn làm hai mảnh, buộc y cuống quýt phát ra một tấm thuẫn hình tam giác rực cháy bạch sắc lân hỏa.

“Cẩn thận, đó là Phệ linh thuẫn, luyện chế từ cốt lân chỉ kém hơn Âm lân sa một chút, có tác dụng phá hoại pháp khí, dùng dùng pháp khí ngành công, dùng thuật pháp và phù lục.” Hồng y tu sĩ vừa lấy ra, lục bào lão đầu đã nhắc nhở trong tay Ngụy Tác.

“Đây là Phệ linh thuẫn, không thể dùng pháp khí tiến công, cứ dùng pháp phù cùng thuật pháp đối phó với y.” Ngụy Tác móc ra một mớ pháp phù đưa cho Hàn Vi Vi.

“Hóa ra chỉ là mảnh vỡ linh khí không thể tấn công.”

“Nhiều pháp phù thế này?” Hồng y trung niên tu sĩ thấy Hàn Vi Vi cơ hồ hao tận toàn bộ chân nguyên, sắc mặt hơi khá hơn thì lại thấy Ngụy Tác lấy ra một nắm pháp phù như bốc lá, mắt y liền tròn xoe.

Y cũng thấy sự tình đã trở nên nghiêm trọng.

“Oa!”

Hàn Vi Vi kêu to hưng phấn, kích phát một tấm pháp phù màu trắng pha lam. Trong vòng mấy chục trượng trên đầu hồng y trung niên tu sĩ đột nhiên xuất hiện một đám mây trắng dày đặc.

Tích tắc sau, từ đám mây trắng toát ra hàn khí còn gấp mấy lần nhị giai Hàn băng phù, vô số băng trùy dài chừng hai thước rơi xuống như mưa.

“Tứ giai Băng trùy phù!”

Hồng y tu sĩ tại Linh Nhạc thành vẫn cao cao tại thượng, hiện giờ mặt như tro tàn, nhanh chóng thu lại lục sắc phi kiếm, đồng thời phát ra một đạo hồng sắc phù lục, hai tay vung lên thì triển một đạo pháp quyết.

Hồng sắc phù lục kích phát xong, hình thành một bức hỏa tường. Pháp quyết của y thi triển ra cũng hình thành một màng sáng trong suốt như bong bóng, có hiệu quả như da Phệ tâm trùng trường lão, bằng trùy va vào đều bị bắn ra.

Bằng trùy rơi xuống, hàn khí tỏa rộng, trong vòng hai, ba chục trượng quanh hồng y tu sĩ đều đóng một lớp băng dày, cây cối hoa cỏ đều bị đông cứng.

Phòng ngự thuật pháp của hồng y tu sĩ tuy có thực lực Chu thiên cảnh nhất trọng, nhưng rõ ràng cũng không chống nổi hàn khí, lại phát ra hỏa tường phối hợp cùng.

“Đúng là phá gia!”

Thấy Hàn Vi Vi đánh cho hồng y tu sĩ mặt mày xám xịt, Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt.

Tám tứ giai Bằng trùy phù uy mãnh đó là do lục bào lão đầu mê mua sắm mới mua ở thành bắc dạ thị. Là tám tứ giai pháp phù duy nhất gã có có thể tấn công trong phạm vi rộng, nhưng tám pháp phù khác có gì đặc biệt một chút, phẩm cấp hơi cao là gã bỏ riêng ra, chỉ có tám cao giai phù lục mới mua này chưa kịp cất kỹ nên để vào cùng chỗ với Hỏa cầu phù và pháp phù bình thường lấy được từ một tu sĩ bị gã hạ sát trước kia.

Ban nãy gã đưa cho Hàn Vi Vi mấy chục tám pháp phù cơ mà, nàng ta thuận tay phát ra lại là tứ giai Bằng trùy phù, không phải phá gia thì là gì?

“Được! Phóng hay lắm! Tứ giai Bằng trùy phù ta mua được dùng rất hay! Ha ha, nữ tử này rất có cá tính, trông cũng xinh đẹp, mông lại cong, cả ta cũng thích. Bất quá tiểu tử Ngụy Tác người sao lại không nói gì với ta về việc khai khẩn nàng ta nhỉ?” Lục bào lão đầu cao hứng cười ha hả, chêm một câu khiến Ngụy Tác thiếu chút nữa ngất xỉu.

“Mau lên, nhân cơ hội này đánh vỡ Phệ linh thuẫn!” Lục bào lão đầu lại kêu lên.

“Tiếp tục phát pháp phù! Đánh vào Phệ linh thuẫn!” Ngụy Tác rút lại mười tám pháp phù từ tay Hàn Vi Vi, kích phát một tám mà không cần nhìn.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

101. Chương 101: Không Cần Danh Dự Hả?

“Bàn thạch phù!”

“Thanh mộc phù!”

“Hỏa cầu phù!”

“Âm lôi phù!”

...

Môn thuật pháp phòng ngự có khả năng đàn hồi kỳ lạ này của hồng y tu sĩ rất đặc biệt, thuật pháp kiểu linh quang pháp tráo khác khi thi triển thì quang tráo đều bao bên ngoài pháp bảo, nhưng môn thuật pháp này của y lại đẩy kim ô pháp thuẫn gần như nứt đôi và Phệ linh thuẫn ra ngoài.

Tựa hồ chỉ cần có đủ pháp thuẫn thì y thậm chí có thể dán kín cả linh quang quang tráo. Uy lực phòng ngự khẳng định càng cao hơn, càng khó bị phá.

Nhưng như vậy cũng tạo cơ hội cho Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi công kích Phệ linh thuẫn vốn có thể hủy hoại pháp bảo.

Cả hai chụp được pháp phù nào là ném ra, tích tắc sau hồng y tu sĩ đã kịp phản ứng, xanh lét mặt mày thu Phệ linh thuẫn lại, trên tám thuẫn có bạch sắc lân hỏa cũng bị đánh thủng nhiều lỗ, linh quang tan hết.

“Ta không tin một tán tu Thần hải cảnh lại có nhiều pháp khí phòng ngự hơn ta!”

Thấy uy năng của tứ giai Bằng trùy phù đã tan, hồng y tu sĩ vẫy tay, lấy ra một pháp khí như cái khăn tay màu vàng, thoáng sau đã hóa thành một tấm hoàng sắc pháp thuẫn vuông vắn chặn trước mặt.

Hoàng sắc pháp thuẫn này không luyện chế từ tinh kim ngọc thạch hoặc xương yêu thú mà từ một loại tơ cực kỳ bền chắc.

“Đây là phòng ngự pháp thuẫn luyện chế từ Thiên niên kim tang trúc ti, là bán linh khí, bất quá không thể làm tổn thương pháp khí khác, cứ chém đi!” Lục bào lão đầu hai vạm vỡ mắt không được thấy dấu pháp nên hưng phấn kêu âm lên.

“Lấy đại đao ta đưa cho mà chém, pháp thuẫn này không thành vấn đề gì.” Ngụy Tác thu hết pháp phù trong tay Hàn Vi Vi, ngưng tấn công, đoạn phát ra thanh sắc quang tráo, toàn tâm toàn ý phòng ngự.

Lục bào lão đầu thập phần hưng phấn, liên tiếp kích phát pháp phù quả thật dễ chịu, nhưng gã quả thật Ngụy Tác không khỏi xót ruột, dù gì như thế cũng không khác gì đốt linh thạch.

“Được!” Hàn Vi Vi cũng thấy thanh đao của Lưu Tam Pháo rất vừa tay, chém mạnh vào Kim tang trúc thuẫn.

Hồng y tu sĩ khấn mặt mày lạnh tanh, không nhìn đến thanh đao của Hàn Vi Vi, chất liệu thanh đại đao biến thái này không kém gì phi kiếm của y nên y không làm gì được, đành dựa vào cây kiếm mà Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi cũng không làm gì được, giết Ngụy Tác trước rồi tính.

Y còn ảo tưởng về Hàn Vi Vi, định giết Ngụy Tác xong sẽ bắt sống nàng ta.

Y rất thèm muốn sắc đẹp của Hàn Vi Vi, định khai khẩn mấy lần cho đã rồi mới giết.

Song phương đều mặc kệ pháp khí tiến công của đối phương, chém mạnh vào nhau.

“Chát!” một tiếng, uy lực phi kiếm của tu sĩ nhanh chóng thể hiện ra, tuy lực công kích tựa hồ chỉ hơn thanh đao của Ngụy Tác một chút nhưng tốc độ thì gấp mấy lần.

Pháp khí tầm thường như đại đao sau khi kích phát sẽ tự động bay về tay tu sĩ, chỉ khi tiếp tục dồn chân nguyên vào mới có thể kích phát lần sau. Còn phi kiếm thì choang một tiếng, bị pháp thuẫn chặn lại liền lượn vòng rồi chém xuống. Cũng may hồng y tu sĩ chưa đạt đến tu vi Phân niệm cảnh, không thể thi triển ngự kiếm thuật pháp chân chính, hiện tại chỉ sử dụng thuật pháp nhiếp vật khổng chế giá phi kiếm, bằng không uy lực còn cao hơn.

Cơ hồ chỉ tích tắc sau, cùng với tiếng nổ, huyền thiết pháp thuẫn sau lưng Ngụy Tác bị chém rụng như cái lá rách.

Đồng thời, Ngụy Tác bóp vỡ một viên ngọc màu hồng đào.

Một đám mây hồng trùm kín phạm vi mấy chục trượng quanh gã và cùng Hàn Vi Vi, không thể nhân ra vị trí cụ thể của cả hai.

“Hong vân chướng pháp châu!”

Sắc mặt hồng y tu sĩ khó coi hơn mấy phần, khổng chế phi kiếm, sẵn sàng đợi Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi xuất thủ để phán đoán vị trí cụ thể của cả hai.

Thanh đại đao rỉ sét và hồ lô sáng rực bạch quang từ trong đám mây hồng dày đặc bay ra.

“Phá pháp khí này của ngươi đã rồi tính.” Hồng y tu sĩ mắt rực lên, lục sắc phi kiếm chém thẳng xuống bạch sắc hồ lô.

Y cho rằng không thể chế được đại đao nhưng bạch sắc hồ lô tất không khó hủy hoại. Đám mây đỏ do Hồng vân chướng pháp châu hình thành chỉ duy trì được nửa canh giờ, y cứ từ đợi đám mây tan đi rồi tính.

Nhưng khi lục sắc phi kiếm sắp chém vào, từ trong bạch sắc hồ lô chi đột nhiên phun ra một dòng nước đen, phi kiếm dính phải thì linh quang mờ hẳn, khối bốc lên nghi ngút, xuất hiện rất nhiều vết rỗ.

Bạch sắc hồ lô bị chém đứt làm đôi nhưng hồng y tu sĩ thét lên như nhìn thấy quỷ, “Hủ thi thủy!”

“Ha ha!” Đồng thời, trong tai Ngụy Tác đứng trong đám mây đỏ, tiếng lục bào lão đầu cười vang hưng phấn cất lên, “hắn đúng là xui xẻo, gặp phải ta lúc vừa mới mua đồ xong. Nhiều thế này chất lại cũng đủ lấy mạng hắn.”

Ngụy Tác thận trọng lấy ra một cái túi màu lam sẫm, dồn chân nguyên vào rồi ném về phía thanh lục sắc phi kiếm đang giảm tốc độ, linh quang mờ hẳn đi.

Cái túi màu lam sẫm hóa thành tro, một dải lân hỏa màu lam rai ra, trùm lên lục sắc phi kiếm.

“Xèo, xèo, xèo, xèo!”

Lân hỏa như đom đóm chạm vào phi kiếm, dính chặt lấy thiêu đốt liên hồi.

“Âm lân sa! Người lại có ngân ấy pháp khí ác độc!”

Hồng y tu sĩ nhất rú lên, toàn bộ linh quang trên lục sắc phi kiếm tan đi, rơi xuống như thanh sắt rỉ. y không dám nhìn đến cả thanh kiếm, cầm đầu bỏ chạy.

“Người có dám đứng lên phi độn pháp bảo không?”

Ngụy Tác thông thả lấy ra bạch ngọc hạch trông có vẻ khó xoi, đồng thời hỏi Hàn Vi Vi.

“Đương nhiên, người đã thấy tu sĩ không dám đứng lên pháp bảo rồi hả?” Hàn Vi Vi vội vàng cùng gã đứng lên bạch ngọc hạch.

Bạch ngọc hạch lắc lư bay ra khỏi đám mây đỏ.

Hồng y tu sĩ toát mồ hôi lạnh, hoàn toàn không còn chút nào cuồng vọng như bình thường, phi độn thuật pháp của y không sánh được với bạch ngọc hạch, y đang chạy vất chân lên cổ thì đột nhiên phát hiện bên trái phía trước mặt có người, tức thì mất lời ra.

Bất tri bất giác, Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi vượt lên, quay lại lạnh lùng nhìn y.

“Oan có đầu, nợ có chủ, ta chỉ nhận linh thạch của người ta để trừ đi tai họa chi họ, ta và người không có gì hiềm khích, làm người không nên quá tuyệt tình, chừa cho ta đường sống, được chăng?” Hồng y tu sĩ thấy không thoát được thì cầu xin.

“Vị huynh đài này, kỳ thực chúng ta có hiềm khích đấy.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói, “Huynh đài có nhớ trước đây đã hót tay trên một gian địa cấp địa hỏa lô phòng? Lúc đó cách hạ đã cướp từ tay mỡ gian địa hỏa lô phòng đó.”

“Người thật sự là tiểu tán tu đó?”

Hồng y tu sĩ nhìn Ngụy Tác, kêu to không dám tin.

“Thế nào, không giống sao?” Ngụy Tác giơ tay, hõn kim đoản mâu bắn ra, phát một tiếng đánh vào Kim tang trúc pháp thuẫn trước mặt hồng y tu sĩ, “Vừa này các hạ khiến mỡ tổn thất không ít thiếu pháp khí, pháp phù, nếu chịu bỏ tất cả lại, ở trần chạy về Linh Nhạc thành, chưa biết chừng mỡ sẽ chừa đường sống cho các hạ.”

“Ta cho các hạ linh thạch đại, trong đó có bốn, năm nghìn hạ phẩm linh thạch.” Hồng y tu sĩ kêu to, y không phải ngốc, cái gì cũng giao hết ra thì kết cục vẫn bị Ngụy Tác lấy mạng.

“Ngụy Tác, kẻ đang đến sau lưng hắn là ai, trợ thủ của hắn hả?” Hàn Vi Vi mặt mày nhợt nhạt kêu to.

Hồng y tu sĩ hốt hoảng, ngoái lại nhìn. Tích tắc y quay đi, Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi thừa cơ vung đại và đoản mâu đâm chém lia lịa, Kim tang trúc pháp thuẫn không chịu nổi, nát tan như tấm lụa bị xé.

“Các người thật ra có biết xấu hổ không, lúc này còn gạt ta hả?” Hồng y tu sĩ gầm lên bị phần, sau lưng y hoàn toàn trống trơn.

Y gầm lên chưa dứt, bạch ngọc hạch của Ngụy Tác đã lọt vào phạm vi cách y mười trượng, hai cái vòng tay hóa thành hai đạo hồng quang, giáng vào ngực rồi xuyên thấu ra sau lưng y.

Chát!

Hồng y tu sĩ rút phịch xuống, chân tay co rút, ô hô ai tai.

Bạch ngọc hạc đáp xuống theo.

“Oa!” Hàn Vi Vi vừa nhảy khỏi bạch ngọc hạc thì chạy sang một bên nôn ọe.

“Không phải chứ? Ngụy Tác, người đã khai khẩn nòng ta có kết quả? Cẩn thận sư thư nòng ta tóm người đánh cho nhừ tử!” Lục bào lão đầu hô lên với vẻ không dám tin.

“Có cái đầu người.” Ngụy Tác nhìn Hàn Vi Vi đang nôn ọe hỏi, “Ban nãy người mạnh mẽ lắm cơ mà, cái gì mà có thấy tu sĩ không dám cười phi độn pháp bảo chưa, mới lên có một chút đã nôn ọe thế này, không xấu mặt hả?”

“Trách ta?” Sắc mặt Hàn Vi Vi trắng nhợt ban nãy đã khiến hồng y tu sĩ mắc hờm thì không phải giả bộ, khó khăn lắm mới ngừng nôn được, tắt tiếng nhìn bạch ngọc hạc, “Đấy mà là phi độn pháp bảo hả? Lắc lư chết người. Ta chưa từng thấy phi độn pháp bảo như thế kia.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

102. Chương 102: Cái Túi Vải Bó Đen.

Ban nãy vừa phối hợp với Hàn Vi Vi khá ăn ý, chỉ đưa mắt là nòng ta lập tức hiểu ngay, cùng gã diễn trò, hơn nữa đứng trên bạch ngọc hạc khó coi của gã đích xác hơi lắc lư, nên gã không nghiêm mặt với mỹ nữ này mà hỏi, “Người thật ra bị làm sao hả mà nửa đêm nửa hôm còn đến chỗ thế này?”

“Lại còn không vì người hả.” Hàn Vi Vi chật vật lắm mới ngừng nôn, bực tức nói.

“Oa! Ngụy Tác, các người quả nhiên làm thế!” Lục bào lão đầu hưng phấn kêu lên.

“Làm cái đầu người.” Ngụy Tác trợn tròn trắng, “Liên quan gì đến ta?”

“Vì người nói là ta ỷ thế hiếp người, coi linh thạch không phải là linh thạch.” Hàn Vi Vi bĩu môi, “Đang lúc ta không vui nên đi mau mấy thứ thì cãi nhau với một tiểu tiện nhân, ả ta cũng làm cái việc bầy trảm linh thạch, pháp y ngăn đến độ suýt hờ cả mông ra ngoài. ả nói rằng ta chẳng qua là Trần Bảo các đại tiểu thư, bằng không thì chả là gì cả, ngay cả linh thạch tu luyện cũng không kiếm nổi chứ nói gì để mua đồ, ta giận quá chỉ muốn kiếm được một đồng linh thạch về đập vào mặt tiểu tiện nhân đó, nên mới đi săn yêu thú.”

“Người đừng nhắc đến bầy trảm linh thạch có được không. Ta vốn chỉ muốn xem việc đó thế nào, kết quả lần đầu đã bị người phá hỏng.” Ngụy Tác cũng cực kỳ bực bội, “Rõ ràng lúc này người liên thủ với ta còn thông minh lanh lợi, sao lại có lúc ngu xuẩn thế nhỉ? Dù muốn chứng minh mình, muốn kiếm linh thạch cũng không phải ra ngoài thành vào lúc này.”

Hàn Vi Vi cãi lại với vẻ ầm ức: “Nhưng ta thấy mình có quá nhiều đồ tốt, lại có pháp khí như Thanh trúc kiếm, giết yêu thú thì không thành vấn đề.”

“Không thành vấn đề? Người biết quá ít về thế giới bên ngoài đấy, nhiều tu sĩ Chu thiên cảnh tam tứ trọng mà còn không dám qua đêm ở ngoại thành, người thì lại cho rằng không thành vấn đề.” Ngụy Tác cầm câu mắng xong thì không nén được lên tiếng hỏi: “Thật ra là sao hả? Với tu vi của người và số pháp khí mang theo, sao lại bị năm con Lang đầu biên bức truy đuổi như thế hả?”

“Ta đâu ngờ mình xui xẻo như thế, vừa ra là gặp ngay một con Song đầu khuyển.” Hàn Vi Vi nhăn nhó, “Song đầu khuyển còn to hơn ta, khỏe lắm, chảy cả nước dãi, ghê tởm chết được.”

“Song đầu khuyển? Hôi Cốt sơn linh cũng có Song đầu khuyển?” Ngụy Tác biến sắc.

Không rõ nên bảo là mỹ nữ này may mắn hay xui xẻo nữa.

Song đầu khuyển, tên nghe không có gì đặc biệt nhưng là yêu thú phát ra được hỏa hệ thuật pháp, đứng trong hàng ngũ ngũ cấp cao giai, không hề kém hơn Phệ tâm trùng trưởng lão.

Theo lý thì ngũ cấp cao giai yêu thú có pháp lực dao động mạnh mẽ, tất đã bị tu sĩ lợi hại quanh Linh Nhạc thành phát hiện, vị vây giết lâu rồi mới phải. Trong Thiên khung, yêu thú ngũ cấp cao giai trở lên rất hiếm hoi.

“Có hai con.” Hàn Vi Vi sụt sịt bỏ sung, “Sau đó lại thêm một con đến.”

“Hai con?” Ngụy Tác thiếu chút nữa nghẹn nước miếng: “Người thoát bằng cách nào.”

“Ta có một tấm tam giai Thuần di phù.” Hàn Vi Vi nháy mắt, “Vận khí đúng là không ra gì, thuần di xong thì lại đến đúng chỗ sào huyệt của Lang đầu biên bức nên bị chúng đuổi đánh.”

“Song đầu khuyến thường ăn Lôi tiêu thạch, Hôi Cốt sơn linh chắc có một Lôi tiêu thạch khoáng mạch rồi.” Giọng lực bào lão đầu vang lên trong tai Ngụy Tác, “Đây là tin tức được đấy, Song đầu khuyến tuy trông hơi ghê tởm nhưng thật là thứ đại bổ với tu sĩ, có thể cải thiện thể chất, rất hữu dụng đối với tu luyện. Nên tìm cách nhanh chóng giết hai con Song đầu khuyến, đem về hầm ăn cho sướng miệng. Người nên ngọt ngào với tiểu mỹ nữ một chút, dò hỏi xem gặp hai con Song đầu khuyến ở đâu.”

“Đúng rồi.” Hàn Vi Vi lúc đó mới nhớ ra, hỏi gã: “Người vừa bảo kẻ người đuổi ban này cực kỳ trọng yếu? Thật ra là ai?”

Nhắc đến tu sĩ họ Trần, sắc mặt Ngụy Tác trở nên khó coi hẳn, “Y là một vị bằng hữu tốt của phụ mẫu ta, mười năm trước y cùng phụ mẫu ta ra ngoài Thiên khung, chỉ là đó phụ mẫu ta không quay lại nữa.”

“Tức là, y...” Hàn Vi Vi hiểu ngay sự tình nghiêm trọng thế nào, mặt mày nhợt đi.

“Thôi vậy. Cũng như người ta tìm mọi cách giết hai con Song đầu khuyến mà không tìm được, còn người lại gặp ngay, đó là vận khí, không thể nói rõ ràng ra được.” Thấy Hàn Vi Vi định xin lỗi, Ngụy Tác xua tay, rồi mở cái túi vải đen mà tu sĩ họ Trần ném cho.

“Hắn có ý gì nhỉ?” Giọng lực bào lão đầu nhanh chóng vang trong tai gã.

Cũng như dự tính tệ nhất của Ngụy Tác, trong túi không có gì liên quan đến phụ mẫu gã như tu sĩ họ Trần nói. Cả lớp vải đen gói mọi vật cũng được gã xem xét kỹ nhưng không có chữ hay thứ gì bí ẩn.

Tu sĩ họ Trần nói trong cái túi có lời giải, hoàn toàn là dối trá.

Nhưng thứ trong cái túi cũng khiến người ta nghi hoặc.

Hoàng nguyên tinh, thứ gã đang cần cũng có trong túi. Trừ khối Hoàng nguyên tinh ra, trong túi còn một linh thạch đại, một lọ thuốc và một viên pháp châu phát ra lam sắc quang hoa nhàn nhạt cực kỳ nhu hòa.

Ngụy Tác mở linh thạch đại, có hai mươi lăm viên thượng phẩm linh thạch.

Hai mươi lăm viên thượng phẩm linh thạch, tương đương với hai nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch. Gã lại mở lọ, mùi thuốc thơm đặc biệt bốc lên.

Hàn Vi Vi tròn mắt nhìn viên đơn dược, Ngụy Tác đã mấy lần thấy viên đơn dược này.

Trong lọ đựng một viên Hợp hư đơn mà ở Linh Nhạc thành chỉ có Cơ Nhã luyện chế được, tu sĩ dưới Phân niệm cảnh uống vào là trực tiếp đề thăng nhất giai tu vi, ngưng đọng tính có tác dụng phụ nhất định đối với thần hải và nhục thân của tu sĩ, trong năm năm tiếp theo không thể tiến bộ thêm nữa.

Viên pháp châu lam nhạt là của lực cấp trung giai yêu thú Lam thủy cấp giới hình thành sau khi tiến giai. Tác dụng đặc biệt là tị thủy, vào sông biển, hồ suối thì có thể cách tuyệt nước khỏi thân thể hai trạng. Có nó sẽ đủ khả năng vào những thủy vực bình thường không thể vào để săn thủy hệ yêu thú.

Nội đơn của thủy hệ yêu thú có được lực nhu hòa, càng thích hợp luyện chế cao giai đơn dược.

Pháp châu tị thủy này còn khó kiếm hơn linh khí thật sự, đưa ra phách mại hội lớn thì giá trị khẳng định càng cao. Ít nhất cũng một hai vạn hạ phẩm linh thạch.

Mấy vật này không hề có gì liên can đến phụ mẫu Ngụy Tác.

Nhưng những thứ này giá trị cao như vậy, tu sĩ họ Trần trừ để lại Hoàng nguyên tinh mà Ngụy Tác cần thì còn thêm cả linh thạch đại, là ý gì?

Gã ngăn người nhìn mớ đồ vật giá trị rất cao đó, lẽ nào đổi phương hồ thẹn nên để lại cho gã nhằm bồi thường?

Trước kia gã mà không nhiên có một nghìn viên hạ phẩm linh thạch tất nhảy cẫng lên vì vui sướng, nhưng lúc này lòng gã cũng tối tăm như màn đêm, không tài nào vui lên được.

“Giờ phải làm sao? Chúng ta có cần đi bắt kẻ đó?” Hàn Vi Vi còn khó chịu hơn Ngụy Tác tưởng tượng. Gã không hiểu rằng phụ mẫu nàng ta đều không còn, nên hiểu rõ cảm thụ hiện giờ của gã hơn ai hết, nhất là khi điều tra một việc mãi mới có manh mối thì lại tan biến ngay trước mắt.

“Đến đâu bắt đây? Hiện thời, hần chỉ cần chọn đại một sơn cốc rồi vào đó đứng bất động là chúng ta không thể tìm được. Hơn nữa ta không muốn gặp yêu thú kiểu Song đầu khuyển hoặc Lôi kiều.” Ngụy Tác lắc đầu, đi đến chỗ thi thể hồng y tu sĩ, “Xử lý xong việc này rồi tính. Chẳng phải tên này bảo sẽ giết ta rồi có kẻ đến nhận hàng hả? Nếu người không muốn phiền phức thì nên về Linh Nhạc thành.”

“Ta muốn xem ai định giết người.” Hàn Vi Vi lắc đầu, đến bên gã.

Ngụy Tác không nói gì, lục lợi y phục của hồng y tu sĩ.

Nhưng gã thất vọng tràn trề vì hồng y tu sĩ tuy có một cái hắc sắc nạp bảo nang, nhưng với kiếm tu có phi kiếm với lực công kích siêu quần thì quả nhiên không có thêm pháp khí gì nữa.

Ban này y giao đấu với gã, pháp thuật đã tiêu hao hết nên trong nạp bảo nang không còn gì nữa, trừ mấy tấm phù lục bình thường, hai lọ thuốc và một linh thạch đại.

Hai lọ thuốc, một đựng mười mấy viên Hồi khí đơn, lọ còn lại đựng mười viên Kim linh đơn, xem ra hồng y tu sĩ thường dùng Kim linh đơn tu luyện.

Linh thạch đại không phòng lên, thấy thể lục bào lão đầu an ủi gã, “Không sao hết, phi kiếm của hần tuy tổn hại nhưng kiếm thai còn có thể luyện lại, nguyên vật này cũng giá trị bảy, tám nghìn linh thạch.”

Nhưng mở linh thạch đại của hồng y tu sĩ ra, lục bào lão đầu và Ngụy Tác hưng phấn hẳn.

Trong đó đựng toàn thượng phẩm linh thạch, đến hơn bảy mươi viên! Còn cao hơn cả sơn số năm, sáu nghìn viên hạ phẩm linh thạch mà hồng y tu sĩ nói với gã.

Trừ linh thạch ra, linh thạch đại còn đựng một ngọc giản nhỏ xíu.

“Kính Lôi kiếm quyết!”

Ngọc giản hóa ra ghi lại một môn kiếm quyết hiếm có. Ngụy Tác không nhìn kỹ, hớn hở thu ngọc giản lại rồi lướt về phía năm con Lang đầu biên bức mới bị giết.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

103. Chương 103: Người Muốn Gì Hả?

Trong núi rừng tối om đột nhiên xuất hiện một tia sáng đỏ như ánh đom đóm.

Đợi ánh đỏ đến gần mới nhận ra là một con hạc giấy chừng bàn tay. Con hạc được chế tác bằng giấy đỏ, trên mình vẽ nhiều phù văn đặc biệt.

Phía sau còn hạc giấy đỏ là một tu sĩ trẻ tuổi mặc pháp y vàng nhạt có thêu hình mây, mặt mũi hơi gầy.

Đột nhiên, gạc giấy dừng lại, uy năng hao tận, bốc cháy thành tro.

Tu sĩ trẻ tuổi cũng dừng lại, kinh nghi bất định nhìn quanh.

“Khiên dẫn phù hạc, để xem người đến nhận hàng kiểu gì.”

“Tưởng ai muốn giết ta, hóa ra là người hả, Lưu An Đình.”

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh từ một góc đi ra.

Tu sĩ trẻ tuổi này lại là Lưu An Đình đã trở mặt với gã chỉ vì Hoàng Y Y.

“Người không chết?” Thấy gã từ bên trái xuất hiện, Lưu An Đình hô lên kinh hãi với vẻ không dám tin.

“Thực xin lỗi, ta không chết nên khiến ngươi phí công một chuyến.” Ngụy Tác cười ha hả.

Lưu An Đình biến sắc mặt, nhìn quanh quất.

“Người đang tìm sát thủ đã thuê hả?” Ngụy Tác nhìn Lưu An Đình, “Ta thấy y dù gì cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh, để y phơi thây nơi hoang dã thì cũng không ổn nên đã chôn rồi, gần ngay dưới chân ngươi đó.”

“Cái gì!” Lưu An Đình như bị điện giật, nhảy bật lên kêu to: “Người chỉ là tu sĩ Thần hải cảnh làm cách nào giết được tu sĩ Chu thiên cảnh!”

“Nhưng ta đã nói thật, mà ngươi còn định giết ta.” Ngụy Tác cười lạnh, “Lúc trước ngươi cũng nói thế, nhưng ngần ấy tu sĩ Chu thiên cảnh chẳng phải đều chết trong tay ta hả.”

Lưu An Đình biết không xong, mặt chợt đanh lại, lấy ra một tấm pháp thuẫn bạch sắc lân hỏa.

“Phệ linh thuẫn?”

Thấy pháp thuẫn lấp lánh bạch sắc lân hỏa tựa hồ không có nhiệt lực, mắt Ngụy Tác sáng lên. Lưu An Đình cũng có Phệ linh thuẫn như hồng y tu sĩ. Đối với Ngụy Tác, pháp thuẫn phòng ngự không bao giờ thừa, hơn nữa gã còn vừa bị hồng y tu sĩ đâm thủng Huyền thiết thuẫn. Gần như cùng lúc, gã lẩm bẩm, “Ta quyết lấy tấm pháp thuẫn này.”

“Định lấy Phệ linh thuẫn của ta? Lấy mạng ra đổi đi.” Lưu An Đình gầm lên, lấy ra một pháp bảo như cái bát, một đạo lực quang tòng từ mi tâm y bắn ra, đâm vào mi tâm Ngụy Tác.

Ngay cả tấm đồng kính kích phát còn nhanh hơn đôi vòng tay màu đỏ cũng không kịp chặn.

“Để ngươi ném thử Thất thần thích của ta!”

Thấy Ngụy Tác bị lực quang đâm trúng, Lưu An Đình cười lạnh đắc ý cực độ.

Nhưng nụ cười của y căng lại ngay, Ngụy Tác lạnh lùng vuốt trán, nhanh chóng phát ra thanh sắc quang tráo, tựa hồ không hề hấn gì.

“Lưu An Đình, ta hơi bất ngờ đấy, không ngờ ngươi còn biết thuật pháp đặc biệt như thần thức xung kích.” Kích phát thanh sắc quang tráo xong, Ngụy Tác vung tay, phát ra một tấm kim sắc điện võng, chụp xuống đối phương.

“Không thể nào.” Lưu An Đình biến sắc thi triển thuật pháp phòng ngự kiểu linh quang, hóa ra một màn sáng trắng, ngăn chặn kim xà điện võng, đồng thời kêu lên không thể tin nổi, “Chỉ cần tu vi kém hơn ta, thần thức không như ta thì không thể chặn nổi Thất thần thích.”

“Xin lỗi, ta cũng Thần hải cảnh ngũ trọng. Công pháp còn cao hơn ngươi một chút.” Ngụy Tác cười ruồi, tiếp tục thi triển một tấm kim xà điện võng, “Nhìn sau lưng kìa.”

thừa kh kh

“Biết rồi, an toàn là đệ nhất. Ta về sẽ bế quan tu luyện.” Hàn Vi Vi đột nhiên mỉm cười đầy quyến rũ, “Thế nào, người quan tâm đến ta?”

“Quan tâm cái đầu người, thần kinh.” Ngụy Tác trừng mắt nhưng thâm rửa tiểu yêu tinh. Lúc Hàn Vi Vi mỉm cười, tim gã thật sự đập loạn lên, nhanh hơn bình thường nhiều, tiểu mỹ nữ mông cong này cũng có lúc như yêu tinh

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

106. Chương 106 : Bế Quan Tu Luyện, Chu Thiên Cảnh!

Về Linh Nhạc thành, Ngụy Tác không đi đâu nữa mà quay lại chỗ ở thiên cấp.

Vào trong tĩnh thất, gã bắt đầu đếm lại thu hoạch hôm nay.

Đây là tập quán của Ngụy Tác, mỗi lần đi đâu về là lại tính toán số linh thạch đã tiêu phí và kiếm được, có vậy mới không đến nỗi thu vào không đủ chi ra.

Còn khi kiếm được thật nhiều thì với gã chính là hưởng thụ dễ chịu nhất.

Đã cho Hàn Vi Vi linh thạch đại của Lưu An Đình, trong cái túi đen của tu sĩ họ Trần có hai mươi lăm viên thượng phẩm linh thạch, linh thạch đại của hồng y tu sĩ có tới bảy mươi ba viên thượng phẩm linh thạch, cộng lại tương đương với chín nghìn tám trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Trước khi đuổi theo tu sĩ họ Trần, Ngụy Tác có một hơn vạn bảy nghìn viên hạ phẩm linh thạch, nhưng còn phải trả cho Cửu Đỉnh trai phí dụng mua Kim linh đơn, yêu đơn Thanh giáp trùng còn lại và nguyên liệu Bôi yêu dịch. Coi như mất đứt hơn bảy nghìn viên hạ phẩm linh thạch, ngoài ra còn phí luyện khí cho Cửu Đỉnh trai điểm chủ Mộ Dung Thần.

Nên gã không còn nhiều linh thạch, chỉ hơn tám nghìn viên, hiện tại có thêm chín nghìn tám trăm viên hạ phẩm linh thạch này thật quá kịp thời.

Trừ ngần ấy linh thạch ra, thu hoạch lớn nhất trong chuyến này là một món linh khí chân chính.

Với uy năng của hắc sắc tiểu tiên, công phá thuật pháp phòng ngự địa cấp đệ giai của tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng khẳng định không thành vấn đề.

Tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng nếu không có pháp khí phòng ngự linh giai chân chính thì chưa biết chừng Ngụy Tác có thể hạ được.

Ba con Lang đầu biên bức cùng hơn sáu mươi con Xích giáp trùng bình thường thì nên bán, gã quyết định lúc người Cửu Đỉnh trai đưa đồ đến thì giao cho họ mang về luôn.

Lang đầu biên bức giá trị chừng hai trăm viên hạ phẩm linh thạch, mỗi con Xích giáp trùng chừng tám đến mười viên, cộng lại cũng được một nghìn hai trăm hạ phẩm linh thạch.

Nạp bảo nang thì gã có tới ba cái, gã quyết định sẽ tặng Nam Cung Vũ Tinh hoặc Diệp gia huynh muội một cái, hoặc không thì bán đi, dù gì cũng không thể sử dụng hết ngần ấy, hắc sắc nạp bảo nang bán được chừng một nghìn viên hạ phẩm linh thạch. Bán đi thì gã sẽ có chừng hai vạn hạ phẩm linh thạch.

Đếm lại những thứ có thể đổi thành linh thạch, gã lại kiểm kê những thứ mình sẽ giữ lại dùng.

Gã cất Hợp hư đơn và tị thủy pháp châu của Lam thủy cấp giới của tu sĩ họ Trần rồi lấy Kinh Lôi kiếm quyết của hồng y tu sĩ.

Đọc xong một lượt, vốn ôm nhiều hy vọng nên gã không khỏi hơi thất vọng.

Hóa ra môn Kinh Lôi kiếm quyết này chia thành hai bộ thượng hạ, thượng bộ chỉ ghi lại cách luyện chế phi kiếm và ngự kiếm thông thường, kể cả thủ pháp nhiếp vật khổng kiếm khi tu vi chưa đến Phân niệm kỳ. Hạ bản là ngự kiếm phi hành, kiếm, pháp đồng tu.

Điểm lợi hại của Kinh Lôi kiếm quyết là dẫn được cửu thiên thần lôi xuống phi kiếm, uy lực thập phần kinh nhân, theo những gì ghi lại thì kiếm quyết hoàn chỉnh có uy lực ngang với một môn thiên cấp hạ giai thuật pháp.

Hồng y tu sĩ chỉ có thượng bộ, thuật pháp cao thâm trong Kinh Lôi kiếm quyết thì không có môn nào.

Tuy gã có thể theo phương pháp trong Kinh Lôi kiếm quyết luyện lại lục sắc phi kiếm nhưng trước khi đạt tới tu vi Phân niệm kỳ, uy lực của lục sắc phi kiếm không thể hơn được hắc sắc tiểu tiên gã hiện có.

Ngụy Tác tạm thời bỏ ý niệm luyện lại thanh phi kiếm.

Lại cất đi Phệ linh thuẫn lấy được từ mình Lưu An Đình vốn khiến đối thủ rất e dè khi phát ra pháp khí, gã đếm lại số Kim linh đơn và yêu đơn Thanh giáp trùng. Cộng lại hiện tại gã có tám mươi sáu viên Kim linh đơn và tám mươi tám viên yêu đơn Thanh giáp trùng.

Ngụy Tác hiện tại đột phá đến Thần hải cảnh đệ ngũ trọng, Tử Huyền chân quyết tiến giai thành huyền cấp cao giai, tốc độ luyện hóa Kim linh đơn để tu luyện tăng thành một ngày ba viên, còn tốc độ luyện chế Bồ thiên đơn mỗi tối dùng mất chừng hai mươi viên yêu đơn Thanh giáp trùng, xác suất thành công đạt sáu thành, luyện thành chừng mười hai viên.

Đúng như kế hoạch, kiếm kê Kim linh đơn và yêu đơn Thanh giáp trùng xong, Ngụy Tác lập tức đóng cửa tu luyện.

Ban ngày, Ngụy Tác toàn tâm toàn ý luyện hóa Kim linh đơn tu luyện Tử Huyền chân quyết, đêm đến lại thâm nhập luyện chế Bồ thiên đơn.

Ba ngày sau, người Cửu Đỉnh trai đưa ba mươi viên Kim linh đơn và một trăm ba mươi lăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng còn lại cùng nguyên liệu luyện chế Bồ thiên dịch đến. Người đưa đến lại là điểm viên tai dài, xem ra tuy y ngầm chiếm được không ít lợi lộc từ Cửu Đỉnh trai nhưng nhờ giải xoay sở nên Mộ Dung Thần khá tín nhiệm.

Nhận đồ, trả hơn bảy nghìn hạ phẩm linh thạch, tiếp đó gã lại quên ngày quên đêm bế quan tu luyện.

Hơn mười ngày nữa, chỗ ở thiên cấp của Ngụy Tác hoàn toàn yên lặng.

...

Hơn hai mươi ngày sau, trong Cửu Đỉnh trai ở thành bắc tập thị, đột nhiên xuất hiện một tu sĩ trẻ tuổi mặc pháp y xám xịt, đầu đội nón rộng vành.

Lúc đó điểm viên tai dài của Cửu Đỉnh trai không có mặt, chỉ có điểm viên da ngăm đen cùng một điểm viên mới có khuôn mặt chữ điền.

Tu sĩ mặc pháp y xám xịt đi vào Cửu Đỉnh trai thì cởi nón che xuống, điểm viên da ngăm đen hơi ngẩn ra đoạn xưng hô cực kỳ cung kính: “Quý tiên bối.” Hơi bước lên hai, ba bước, cảm giác được khí tức của tu sĩ trẻ tuổi đó thì y lập tức biến hẳn sắc mặt, càng trở nên kính sợ.

“Đưa ta đi gặp Mộ Dung lão bản.” Tu sĩ trẻ tuổi gật đầu.

Điểm viên da ngăm đen tức thì im lặng dẫn đường.

“Quý huynh đệ.” Trong hậu viện Cửu Đỉnh trai, Mộ Dung Thần từ trong phòng đi ra, thấy một tu sĩ trẻ tuổi, tức thì ngẩn người, tỏ vẻ không tin được, “Quý huynh đệ, không ngờ huynh đệ đã đột phá đến Chu thiên cảnh rồi nhỉ?”

“May mắn mới đột phá đến tu vi Chu thiên cảnh.” Tu sĩ trẻ tuổi được Mộ Dung Thần gọi là Quý huynh đệ này đương nhiên là Ngụy Tác. Lúc gã nói vậy, khóe môi chợt hiện lên nụ cười khổ.

Trong hơn hai mươi ngày này, Ngụy Tác quên ngày quên đêm bế quan tu luyện, có trong tay hai trăm hai mươi ba viên yêu đơn Thanh giáp trùng, toàn bộ đều tiêu hao hết.

Từ số yêu đơn Thanh giáp trùng này, Ngụy Tác luyện chế được một trăm ba mươi lăm viên Bồ thiên đơn, vì nhuần nhuyễn hơn nên xác suất thành công cũng cao hơn nhiều.

Mười ngày đầu, Ngụy Tác mỗi ngày luyện hóa ba viên Kim linh đơn, sau khi luyện hóa ba mươi viên và số yêu đơn Thanh giáp trùng cũng luyện chế xong, buổi tối không cần luyện đơn nữa, mỗi ngày gã luyện hóa được sáu viên Bồ thiên đơn.

Trước đây, từ Thần hải cảnh tứ trọng đột phá đến ngũ trọng, Ngụy Tác bế quan một lần chỉ luyện hóa sáu viên Kim linh đơn là thành công, cộng thêm số linh thạch tiêu hao trước đó thì tối đa cũng chỉ đạt tổng lượng linh khí của mười mấy viên Kim linh đơn.

Nhưng gã không ngờ là sau khi Tử Huyền chân quyết từ huyền giai trung cấp đột phá đến cao cấp thì mãi đến ngày hôm qua, khi gã luyện hóa chín mươi hai viên Kim linh đơn, mới cảm giác được thời cơ chu thiên sắp hình thành, sử dụng Băng vụ quả chuẩn bị sẵn nên mới thành công tu thành thần hải thứ sáu, tạo thành tuần hoàn chu thiên, đột phá đến tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng.

Khó khăn lắm mới đột phá được tu vi, gã lại liên tục luyện hóa hết một trăm ba mươi lăm viên Bồ thiên đơn.

Theo lục bào lão đầu tính toán, đại khái một trăm hai mươi viên Bồ thiên đơn tựu đủ để gã đề thăng Tử Huyền chân quyết đến địa cấp đệ giai. Nhưng điều khiến gã muốn khóc mà không có nước mắt là sau một trăm ba mươi lăm viên Bồ thiên đơn mà Tử Huyền chân quyết vẫn cách địa cấp đệ một chút, ít nhất cần hai mươi nữa mới có thể đề thăng.

Bỏ qua Bồ thiên đơn, riêng chín mươi sáu viên Kim linh đơn, đã là hơn một vạn viên hạ phẩm linh thạch.

Trước khi có Dương quỹ quán, tốc độ kiếm linh thạch của gã mỗi tháng chỉ chừng sáu, bảy chục viên hạ phẩm linh thạch, mỗi ngày chỉ dám dùng hai viên để tu luyện.

Tốc độ kiếm linh thạch đó là tốc độ bình thường của tu sĩ Thần hải cảnh lưỡng tam trọng.

Mỗi năm tu sĩ cấp thấp chỉ có chừng bốn trăm viên hạ phẩm linh thạch để tu luyện thì ít nhất hai mươi đến ba mươi năm mới đột phá đến tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng.

Thật ra có rất ít tu sĩ nhờ may mắn mới rút ngắn được thời gian đó, còn phần lớn các tu sĩ bình thường thì thời gian đó thường dài hơn, thậm chí gấp đôi.

Vì thế mà số lượng tu sĩ Chu thiên tại Linh Nhạc thành không nhiều.

Thường thì chỉ các tu sĩ có tông môn và các đại thế lực chống lưng mới dễ dàng đột phá đến Chu thiên cảnh, toàn Thiên Huyền đại lục, so số lượng tu sĩ Chu thiên cảnh trong số phổ thông tán tu và số có tông môn cực kỳ chênh lệch, đại bộ phận tu sĩ Chu thiên cảnh trở lên đều là đệ tử tinh anh của các đại tông môn.

Số lượng này cũng là tiêu chuẩn quan trọng khi đánh giá thực lực tông môn.

Điểm viên da ngăm đen của Cửu Đỉnh trai và điểm chủ Mộ Dung Thần không rõ Ngụy Tác tài đột phá đến Thần hải cảnh ngũ trọng bao lâu, nếu họ biết gã chỉ mất có mấy tháng ngắn ngủi từ tu vi Thần hải cảnh lưỡng trọng đột phá đến Chu thiên cảnh, thì họ còn kinh ngạc hơn nữa. Cả Linh Nhạc thành, chỉ có vài người như Hàn Vi Vi mới không cần lo lắng đến linh thạch khi tu luyện. Như Kim Thấu cung thiếu chủ Lý Hồng Lân cũng không.

Thu nhập của một tiểu tông môn vốn không nhiều, lại có nhiều e dè, nếu giết người cướp của mà chạm đến đối đầu lợi hại thì có thể sẽ bị diệt môn nên thế lực như Kim Thấu cung chỉ dám bắt nạt tán tu cấp thấp. Linh thạch còn phải để lại thưởng cho đệ tử lập công và đệ tử tinh anh đột phá. Lý Hồng Lân cũng không thể như Ngụy Tác, ném cả vạn linh thạch vào tu luyện hết lần này đến lần khác.

Bằng không gã không thể chỉ một tháng trước còn mới là tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng. Hàn Vi Vi thì gã biết, trước đây Cơ Nhã luôn hi vọng nàng ta truyền thừa được y bát của phụ thân trở thành luyện đơn sư, phần lớn thời gian đổ vào luyện đơn, giờ từ bỏ thì tu vi tiến cảnh đương nhiên một ngày nghìn dặm.

...

Khẽ nở nụ cười khổ, thầm cảm thán tu luyện vất vả, Ngụy Tác hỏi Mộ Dung Thần: "Lần trước tại hạ nhờ lão bản luyện chế pháp khí, không rõ hiện tại thế nào rồi?"

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

107. Chương 107 : Nhân Vật Hàng Đầu

"VẬY HẢ?" Ngụy Tác hưng phấn hẳn, "Mau lấy ra cho tại hạ xem."

"ĐƯỢC, QUÝ HUYNH ĐỢI CHÚT." Mộ Dung Thần đi vào gian trong, thoáng sau đi ra mang theo một vật trông như mũi dùi vào đưa cho Ngụy Tác.

Gã cực kỳ hớn hở mở ra.

Pháp khí luyện chế từ mũi nhọn ống hút của Phệ tâm trùng trường lão chỉ dài chừng bảy tấc, vừa nhỏ vừa rỗng ruột, Ngụy Tác thử đeo thì hóa ra có thể đeo lên ngón tay, không trông kỳ không khác gì cái đũa mà nữ nhân thường đeo, có điều thò ra thêm một cái móng mảnh mai.

Mũi nhọn sắc bén dị thường, Ngụy Tác thầm tính nếu đâm vào một người thì máu sẽ chảy ồng ộc theo ống ra ngoài.

Ống nhọn gần như trong suốt, ánh lên màu trắng lợt, bên ngoài khắc phù văn nhỏ xíu, phát ra khí tức nhẹ nhàng. Bên trong có độn một lớp màu bạc mờ.

Ngụy Tác thử dồn chân nguyên vào, lập tức gã hoan hỉ cực độ, mũi nhọn trở nên mông lung, cơ hồ tan biến trong không khí.

"Huynh đệ chú trọng đến tác dụng ẩn hình, chắc để đánh lén nên lão phu không cho thêm pháp trận mà chỉ khắc phong hệ pháp trận, nhằm đề thăng tốc độ, để khi nó bay ra không hề phát ra bất kỳ thanh âm nào." Mộ Dung Thần giải thích với vẻ vừa ý: "Để tăng độ bền, trước khi khắc pháp trận, lão phu đã cho nó vào ngọc tủy dịch tôi luyện mười ngày, thành ra pháp khí này hiện có lực công kích bán linh giai nhưng chất liệu có thể chống đỡ một đòn của bán linh giai pháp khí mà không phá tổn."

Ngụy Tác gật đầu cực kỳ vừa ý.

Uy lực bán linh khí nằm trong dự tính của gã và lực bào lão đầu. So với linh khí vô danh gã đang sở hữu thì uy lực của ống nhọn này kém xa. Nhưng hắc sắc tiểu tiên là minh khí, ống nhọn là ám khí, dùng để lén lút lút đánh lén thì uy lực bán linh khí đã khá lắm rồi, quan trọng nhất là khi kích phát không hề phát ra thanh âm, phù hợp với yêu cầu càng âm hiểm càng tốt của gã.

"Bất quá vì chất liệu nên pháp khí này còn khuyết điểm." Mộ Dung Thần bảo: "Ánh nắng mặt trời có ảnh hưởng nhất định, vật này không thể hoàn toàn ẩn hình dưới ánh nắng, nên lão phu dùng dầu Thụ cấp luyện một bình được dịch, khi chuẩn bị đối địch thì bôi một lớp sẽ cách tuyệt được ánh nắng để ẩn hình."

Ông ta ngừng lại một chút, lấy ra một cái lọ ngọc, tỏ vẻ hơi khó xử, bổ sung một câu, "Chỉ là sử dụng vào ban ngày hơi phiền hà, dầu Thụ cấp cũng không rẻ, lọ này là lão phu tặng huynh đệ. Nếu huynh đệ muốn luyện chế thêm, lão phu sẽ phải thu phí dụng."

Ngụy Tác đón lấy lọ ngọc, nhất thời máy động, thần nhiên hỏi, "Được dịch có hiệu quả như thế, nếu lúc luyện chế xong pháp y, tại hạ cũng bôi thêm một lớp bên ngoài thì liệu có sử dụng được vào ban ngày không?"

Mộ Dung Thần hơi ngần người, rõ ràng không ngờ đến điểm này, nhưng vẫn gật đầu khẳng định, "Khẳng định có thể. Bất quá huynh đệ nên chú ý hiệu quả của được dịch chỉ được hai canh giờ, sau đó sẽ phải bôi tiếp."

“Vậy có thể cho thêm chất liệu để hấp thu khí vị, biến pháp khí và pháp y trở nên vô sắc vô vị?” Ngụy Tác tiếp tục bình thần hỏi.

Mộ Dung Thần hơi ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu, “Đương nhiên có thể, chỉ cần cho nguyên liệu như Hấp hương hồng quả vào là được, bất quá sau khi lão phu luyện chế thì những nguyên liệu đó không còn mùi vị gì, Quý huynh xác định là vẫn cho thêm? Những nguyên liệu đó khiến giá được dịch cao hơn nhiều.”

Ngụy Tác gật đầu: “Một lọ được dịch bôi lên pháp khí thì dùng được bao nhiêu lần? Nếu pháp y của tại hạ luyện chế thành công, thì sử dụng được bao nhiêu lần?”

“Pháp khí này của huynh đệ nhỏ, dùng hơn trăm lần không thành vấn đề. Nếu pháp y luyện chế thành công, chỉ dùng vài lần là hết.” Mộ Dung Thần cười khở. Trước đây ông ta không nghĩ đến pháp y, giờ nghĩ đến việc luyện chế thành công thì có thể sử dụng vào ban ngày, mà tu sĩ Chu thiên cảnh đó lại ẩn hình được... Ai chạm vào y coi như phiền hà lớn.

Mộ Dung Thần hậm chí hoài nghi, không biết sau này Linh Nhạc thành có xuất hiện tin đồn về một ác ma ẩn hình hay không.

Ngụy Tác hỏi tiếp, “Nếu ủy thác lão bản luyện chế một bình được dịch như thế cần bao nhiêu linh thạch?”

Mộ Dung Thần đáp: “Sáu mươi viên hạ phẩm linh thạch.”

“Vậy thì tại hạ cần trước hai mươi bình.” Ngụy Tác bảo: “Không hiểu Mộ Dung lão bản có thể luyện chế thay chăng?”

“Kiếm được linh thạch, lão phu đương nhiên sẽ luyện. Quý huynh đệ cần nhiều thể hả, vạn nhất pháp khí tổn hại thì được dịch không còn tác dụng gì nữa. Tắm pháp y đó, lão phu cũng không dám chắc trăm phần trăm sẽ luyện chế thành công.” Mộ Dung nhấn nhó bảo.

Ngụy Tác mỉm cười: “Không thành vấn đề, hai mươi bình trước đã.”

“Hai mươi bình? Bình thường dùng để tắm cũng đủ.” Mộ Dung Thần tự nhủ.

Ông ta không rõ hiện tại Ngụy Tác đang nở hoa trong lòng.

Trong ngực áo gã có một quả Phệ tâm trùng hoãn đã bị gã thi triển Khống linh thuật, gã cảm nhận được rõ ràng không đầy mấy hôm nữa, quả trứng này sẽ nở.

Lúc dùng Nhật quang bảo phù đối phó Phệ tâm trùng, gã biết chúng sẽ thế nào khi bị ánh mặt trời chiếu vào, nhưng bôi được dịch thì Phệ tâm trùng thậm chí có thể xuất hiện vào ban ngày.

Bản thân Phệ tâm trùng có mùi vị lạ, dùng được dịch trừ trừ đi thì nó sẽ như Phệ tâm trùng trưởng lão, đến hay đi đều vô hình, là bảo bối người cướp của.

“Phí dụng luyện chế pháp khí này là một nghìn viên hạ phẩm linh thạch.” Mộ Dung Thần lẩm bẩm mấy câu rồi tính toán tiền công với Ngụy Tác, “Lần trước huynh đệ cho người mang Lang đầu biên bức và sáu mươi mấy con Xích giáp trùng, lão phu đã xem qua, tổng cộng giá trị một nghìn hai trăm viên hạ phẩm linh thạch, nhĩ khán như hà?”

“Mộ Dung lão bản trả giá rất công đạo, không thành vấn đề.” Ngụy Tác mỉm cười, lại theo quy củ của Cửu Đỉnh trai, trả bốn trăm viên hạ phẩm linh thạch, cùng với hai trăm viên còn lại vừa đủ một nửa tiền trả trước cho hai mươi bình được dịch.

“Pháp khí tiếp theo, dù thành công hay không thì hai mươi ngày sau mời Quý huynh đến lấy, khi đó lão phu mới có thời gian luyện chế được dịch.” Mộ Dung Thần thu đặt cọc xong lại hỏi, “Không rõ Quý huynh đệ còn cần gì nữa chăng?”

“Yêu đơn Thanh giáp trùng, Kim linh đơn.” Ngụy Tác nhấn nhó, “Tại hạ còn cần một trăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng, năm mươi viên Kim linh đơn.”

“Còn cần ngần ấy Kim linh đơn và yêu đơn Thanh giáp trùng?” Mộ Dung Thần hơi ngạc nhiên, nhưng đáp ngay: “Bản các vừa mua một lô yêu đơn Thanh giáp trùng và Kim linh đơn, năm mươi viên Kim linh đơn

thì không thành vấn đề, bất quá yêu đơn Thanh giáp trùng chỉ còn hơn bảy mươi viên, số còn lại phải hai, ba ngày sau mới gom đủ.”

“Vậy số yêu đơn Thanh giáp trùng còn lại thì hai mươi sau tại hạ sẽ đến lấy.” Ngụy Tác lấy linh thạch đại ra trả, nhận yêu đơn Thanh giáp trùng và Kim linh đơn xong thì cáo từ rời khỏi Cửu Đỉnh trai.

Lúc đội nón che mặt lên quay về chỗ ở thiên cấp tẩu, Ngụy Tác nhận ra mình càng lúc càng nhớ Nam Cung Vũ Tinh.

Nhờ Mộ Dung Thần luyện chế hai mươi bình dược dịch gã chỉ còn lại một vạn tám nghìn viên hạ phẩm linh thạch. Một trăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng và năm mươi viên Kim linh đơn cũng tổn mất một vạn một nghìn linh thạch.

Toàn bộ linh thạch của gã còn lại không đầy bảy nghìn.

Như Nam Cung Vũ Tinh nói, linh thạch có lúc đến nhanh như đi còn nhanh hơn, chi dùng mỗi một viên đều phải tính toán. Ngụy Tác sau lần kiểm được của bọn hồng y tu sĩ một mớ, vì lười đổi chỗ ở nên lại thuê thêm một tháng thiên cấp. Không ngờ đột phá Chu thiên cảnh xong, gã lại sa vào cảnh eo hẹp linh thạch. Hơn nữa Phệ tâm trùng cũng tiêu tốn không ít linh thạch.

“Linh thạch, ta mà có một linh thạch khoáng mạch thì hay biết bao nhiêu!”

Nhìn linh thạch đại lép kẹp, Ngụy Tác quay về chỗ ở thiên cấp lại rên rỉ, rồi quên ngày quên đêm tu luyện và luyện chế yêu đơn Thanh giáp trùng.

Ba ngày sau, gã vốn gần như đủ khả năng độc lập luyện chế Bồ thiên đơn đã luyện xong hơn bảy mươi viên yêu đơn Thanh giáp trùng mua của Cửu Đỉnh trai, luyện thành bốn mươi sáu viên Bồ thiên đơn.

Luyện thành bốn mươi sáu viên Bồ thiên đơn, gã lại nghiêng rằng liên tục luyện hóa.

Luyện hóa ngần ấy Bồ thiên đơn mà không thể đề thăng Tử Huyền chân quyết đến địa cấp đệ giai thì gã thật sự giận đến mức chửi cha mắng mẹ mất.

Cũng may lần này liên tục luyện hóa hơn hai mươi dư viên Bồ thiên đơn xong, chân nguyên trong thể nội gã phát ra tiếng lưu động như sông chảy, gã vừa đột phá đến Chu thiên cảnh đồng thời cũng đề thăng Tử Huyền chân quyết thành địa cấp công pháp.

“Tu sĩ Chu thiên cảnh và địa cấp công pháp, con bà nó chứ, tại Linh Nhạc thành sau cùng ta cũng được coi là nhân vật hàng đầu.”

Nghe chân nguyên lưu động tại thể nội thời phát ra tiếng như sông chảy, gã bật lên tiếng cảm thán

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

108. Chương 108 : Phệ Tâm Trùng Xuất Thế

Cả Nhạc thành, không mấy ai tu luyện đến địa cấp công pháp, ở tuổi như Ngụy Tác giả thì chỉ có đệ tử tinh anh nhất của Thiên Nhất môn mới có được địa cấp công pháp, lại tu luyện đến Chu thiên cảnh nhất trọng.

Thật ra tu sĩ Chu thiên cảnh vì sáu thần hải trong thân thể đã hình thành chu thiên tuần hoàn, chân nguyên liên tục xoay vòng tưới nhuần cho nhục thân của tu sĩ.

Tu luyện đến mức tu sĩ Chu thiên cảnh, ít nhất cũng có thêm ba, bốn mươi năm thọ nguyên so với tu sĩ Thần hải cảnh.

Tu sĩ Thần hải cảnh nếu không có linh dược thì đến một trăm tuổi là hao tận thọ nguyên, nhưng đột phá đến Chu thiên cảnh, dù cứ dừng lại ở tu vi nhất trọng thì ít nhất cũng có thọ nguyên một trăm ba mươi hoặc một trăm bốn mươi tuổi.

Miên man một hồi, Ngụy Tác lại tĩnh tâm, vào gian phòng thử uy lực thuật pháp và pháp khí để cảm nhận khác biệt sau khi đột phá đến Chu thiên cảnh và địa cấp đệ giai.

Àm!

Trên mình gã sáng lên sáu dải tím, rõ ràng không có thanh âm nhưng tạo cho người khác cảm giác khí tức hùng hậu nổ tung.

Đó là thần hải liên thông của tu sĩ Chu thiên cảnh, khi chân nguyên lưu động, linh khí tự nhiên tạo thành uy áp khác hẳn. Chỉ cần không cố ý áp chế chân nguyên lưu động, dù tu sĩ không tu luyện Vọng khí pháp quyết, cũng nhận ra khí tức khác biệt của tu sĩ Chu thiên cảnh.

Ngụy Tác đột phá đến Chu thiên cảnh, lúc vào Cửu Đỉnh trai, điểm viên da ngăm đến nhìn kỹ gã là chột kính sợ.

“Địa cấp công pháp đúng là địa cấp công pháp, ha ha, thần hải này so với tu sĩ Chu thiên cảnh bình thường thì hơn hẳn.”

Đắc ý cực độ ngẩng ngửa sáu thần hải rõ ràng sáng hơn hẳn tu sĩ Chu thiên cảnh gã từng thấy trước đó, Ngụy Tác lại cảm nhận thay đổi của thần thức.

Cảm giác càng mẫn nhuệ, càng rõ ràng.

Từ Thần hải cảnh ngũ trọng đột phá đến Chu thiên cảnh, thần thức quả nhiên tăng lên hơn hai lần, như trong sách vở ghi lại.

Lúc gã còn có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng, phạm vi cảm tri đại khái chừng hai mươi trượng, nhưng giờ đã mở rộng thành bốn mươi trượng. Trong phạm vi này, nếu đối phương không có thuật pháp hoặc pháp bảo che giấu khí tức đặc biệt thuật, gã sẽ phát hiện ra.

Thần thức mạnh lên không chỉ phát hiện đối thủ sớm hơn, phản ứng khi đối địch lại càng nhanh, vì thể tốc độ điều động chân nguyên cũng tăng cao.

Nếu một Thần tu sĩ hải cảnh và một tu sĩ Chu thiên cảnh gặp nhau, dù đồng thời phát hiện đối thủ, kẻ phát ra thuật pháp trước khẳng định là tu sĩ Chu thiên cảnh, ở khoảng cách xa thì tu sĩ Chu thiên cảnh có xác suất thi triển thuật pháp và pháp khí chuẩn xác hơn.

“Như thế này càng hữu dụng khi giữ mạng.”

Ngụy Tác lại cảm thán, nhiều tu sĩ cấp thấp Thần hải cảnh nhất lưỡng trọng, vì thần thức không được như cao giai tu sĩ, bị yêu thú đến gần mà không biết nên mới mất mạng.

“Xoạt!”

Cảm khái một hồi, Ngụy Tác lại thử phát ra một đạo Thanh thủy nhận gã thuận tay nhất.

Đạo Thanh thủy nhận này khiến gã bất ngờ vô cùng.

Trước kia gã phát ra Thanh thủy nhận, chỉ là một lưỡi thanh sắc thủy dao mỏng dính, còn ánh lên lấp lánh như nước. Nhưng hiện giờ phát ra trông không khác gì thanh sắc đao nhận đúc từ tinh kim, chém vào Thiên luyện ngân xong mới ánh lên màu nước.

Dấu tích trên Thiên luyện ngân cho thấy uy lực của Thanh thủy nhận cao hơn hai lần lúc gã còn là Thần hải cảnh ngũ trọng.

Từ Thần hải cảnh tứ trọng đột phá đến ngũ trọng, tổng lượng chân nguyên của gã tăng gấp đôi, còn trước khi luyện hóa Bồ thiên đơn, gã vừa đột phá đến Chu thiên cảnh, tổng lượng chân nguyên tựa hồ chỉ hơi thay đổi.

Trước đây chân nguyên của Tử Huyền chân quyết phát ra trông như hơi sương tím tím nhưng đạt tới Chu thiên cảnh thì biến thành tử sắc dịch thể trong veo. Tất cả là vì chân nguyên đã được tôi luyện, ngưng kết hơn.

Tổng lượng chân nguyên tuy chỉ thay đổi đôi chút nhưng khi phát ra thuật pháp, không chỉ uy lực tăng cao mà từ chỗ phát ra liên tục hai mươi lần sẽ sa vào cảnh chân nguyên hao tận thì nay không chỉ phát ra được bốn mươi lần, mà ít nhất cũng phải năm mươi lần.

Thần thức hùng mạnh, thi pháp nhanh hơn, chân nguyên càng ngưng luyện, đó là khác biệt lớn nhất giữa tu sĩ Chu thiên cảnh và Thần hải cảnh.

Còn Phân niệm cảnh và Kim đơn cảnh thâm sâu hơn, ngoài hai điểm khác với Chu thiên cảnh này thì còn những khác biệt khác.

Đạt tới Phân niệm cảnh, không chỉ chân nguyên đạt đến trình độ có thể ngưng hình, sức mạnh chân nguyên thậm chí vượt cả một số thuật pháp, có thể phân hóa thần niệm, đồng thời khống chế hai pháp khí. Tu sĩ Chu thiên cảnh đấu với Phân niệm cảnh cũng như một người đối phó hai người cùng lúc, khác hẳn về bản chất.

Đạt tới Kim đơn cảnh, chân nguyên ngưng tụ đến mức kết thành một viên kim đơn, không chỉ có mọi thần thông của Phân niệm cảnh mà có thể sử dụng kim đơn như yêu đơn đem ra đối địch, uy lực thập phần kinh nhân.

Tu sĩ Thần hải cảnh bình thường, thọ nguyên chỉ hơn trăm năm, tu sĩ Chu thiên cảnh chừng một trăm bốn mươi tuổi, Phân niệm cảnh có thể đạt đến hai trăm năm, còn Kim đơn cảnh thì thọ nguyên ít nhất cũng hai trăm năm, sáu chục năm.

Thọ nguyên càng lâu, càng có cơ hội ra ngoài tìm kiếm thuật pháp và pháp bảo nên tu sĩ cấp thấp gần như không thể giết được cao giai tu sĩ. Tu sĩ cấp thấp lúc nào cũng cực kỳ kính sợ tu sĩ cấp cao. Như Ngụy Tác trước đây chỉ có tu vi Thần hải cảnh tứ trọng, ngũ trọng nhưng có thể giết được tu sĩ Chu thiên cảnh, trừ có lực bào lão đầu ra thì nguyên nhân chủ yếu là may mắn hơn người.

Ngụy Tác hiểu rõ điều đó nên dù phải đốt linh thạch cũng phải đề thăng tu vi.

Với lượng linh thạch còn lại, theo lý gã phải ra ngoài Linh Nhạc thành kiếm linh thạch, tu sĩ có tu vi càng cao thì nhu cầu linh thạch càng nhiều, đốt linh thạch càng nhanh.

Hiện tại gã có tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng, có thể thi triển Kim xà loạn vũ trong Kim Xà lôi quyết và thạch khôi lỗi trong Thổ thần chân quyết.

Thạch khôi lỗi một khi được thi triển coi như có thêm một trợ thủ không cần khống chế, thập phần hữu dụng, còn Kim xà loạn vũ lại là thuật pháp có thể bao trùm phạm vi mười trượng, có thể làm tê cứng nhiều địch nhân, dùng để sẵn đề giai yêu thú kiếm linh thạch, quả thật cực kỳ hữu dụng.

Nhưng mấy ngày tiếp theo gã không hề rời thành, cũng không tham ngộ hai đạo thuật pháp, mà vào địa hỏa lô phòng, toàn lực luyện chế Hoàng nguyên tinh thành được dịch và chuẩn bị khởi Bồi yêu dịch.

Gã đã cảm giác được Phệ tâm trùng bị Không linh thuật khống chế đã sắp xuất thế!

...

Đợi suốt ba ngày đầy nóng lòng, trong tĩnh thất yên lặng của Ngụy Tác đột nhiên vang lên tiếng động khe như tiếng vỏ trứng vỡ.

Phệ tâm trùng noãn được gã đặt trên thảm Ngân ti thảo nứt ra rồi từ đỉnh toác rộng.

“Không phải chứ? Đây mà cũng là ngũ cấp yêu thú hả?”

Nhìn rõ dáng vẻ Phệ tâm trùng gã chờ mong lau náy chui ra, Ngụy Tác dờ khóc dờ cười.

Phệ tâm trùng mới sinh không thể ẩn hình, nằm mềm nhũn, dính dính nhầy nhầy, trông như mấy con trùng dính lại với nhau. Con Phệ tâm trùng này rất yếu ớt, chỉ lớn cỡ lúm đồng tiền.

Trông có vẻ gã dí chân là giẫm chết nó, hoàn toàn khác xa hình tượng Phệ tâm trùng vừa âm độc hiểm ác vừa biết ẩn hình mà gã vẫn biết.

Lắc đầu ngao ngán, Ngụy Tác đổ Hoàng nguyên tinh được dịch chuẩn bị sẵn vào chậu ngọc đặt cạnh Phệ tâm trùng ấu trùng.

Gã được lực bào lão đầu chỉ đạo luyện chế Hoàng nguyên tinh được dịch, trông không khác gì hoàng tử thông thường, nhưng bốc mùi cay hắc như nhục quế. Không cần Ngụy Tác khổng chế, Phệ tâm trùng ấu trùng gây gò lắc lư, để lại một vết dinh dính rồi bỏ vào chậu ngọc.

Gã lo rằng con Phệ tâm trùng gây gò đáng thương này sẽ bị Hoàng nguyên tinh được dịch khiến cho chết sạch. Bất quá gã nhanh chóng yên lòng, Phệ tâm trùng nhỏ xíu nổi lơ lửng trong được dịch vàng sẫm như quả bóng da, miệng thò ra một cái ống hút bé tí, từ từ hút Hoàng nguyên tinh được dịch như uống sữa.

Ngụy Tác bất động đứng nhìn, chờ đợi Phệ tâm trùng ấu trùng biến hóa.

Nhưng gã cực kỳ không vui vì sau hơn nửa canh giờ, Phệ tâm trùng tựa hồ đã no, ngủ luôn trong Hoàng nguyên tinh được dịch.

Bó tay nhìn nó một lúc, Ngụy Tác tiện thông qua Khổng linh thuật hạ lệnh cho Phệ tâm trùng ấu trùng dù hút sạch Hoàng nguyên tinh được dịch cũng không được rời chậu ngọc đoạn chỉnh lý lại mọi thứ, rời khỏi chỗ ở thiên cấp, đi về phía Kim Ngọc các đã lâu không tới.

Hiện tại trong tay gã còn một con Xích giáp trùng trưởng lão chưa xử lý.

Giữ vững nguyên tắc không để một tiệm biết quá nhiều bí mật, gã không muốn Cửu Đỉnh trai biết gì về Xích giáp trùng trưởng lão gã định dùng để luyện khí mà định nhờ sư thúc của Kim Ngọc các Điền lão bản luyện chế.

...

Cùng lúc gã ra ngoài, một hắc bào lão giả thoát nhìn cũng thấy làm việc gì đều cực kỳ cẩn thận tinh tế, mặt mũi hiền hòa khiêm tốn, tạo cho người nhìn vào ấn tượng lão là quân gia, được một thị giả của Trần Bảo các đưa vào phòng của Cơ Nhã

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

109. Chương 109 : Trứng Nở Hay Chưa

Hắc bào lão giả trông có vẻ chỉ là quân gia thân phận không lấy gì làm cao, nhưng Cơ Nhã tỏ ra phi thường thận trọng, mục quang tựa hồ càng băng hàn hơn bình thường.

“Cơ đại chương quỹ khách khí quá, tại hạ chỉ là người hầu, sao xứng với hai chữ tiền bối.” Hắc bào lão giả cúi người cực kỳ khiêm tốn đáp lễ.

“Không rõ Đồng tiền bối tiền đến tìm tiểu nữ là vì việc gì?” Cơ Nhã khước vãn như bình thường, băng lãnh hỏi.

Hắc bào lão giả họ Đồng cười lễ mạo: “Tại hạ đến đây là vì một mối hi sự.”

“Hi sự gì vậy?” Lạnh như băng sương, nhưng nhất cử nhất động đều toát lên vẻ đẹp kinh nhân khiến người khác khó quên, Cơ Nhã, hơi nhíu mày, “Tiền bối có việc gì xin cứ nói thẳng.”

Hắc bào lão giả họ Đồng cúi người cung kính: “Tại hạ đến đây chuyển này để đề thân cho thiếu chủ, thiếu chủ nhà lão phu ngưỡng mộ Cơ đại chương quỹ đã lâu, sai tại hạ đến đề thân, muốn cùng Cơ đại chương quỹ kết thành mối duyên trăm năm.”

“Đa tạ ý tốt của thiếu chủ các vị.” Cơ Nhã lắc đầu không hề do dự, đáp: “Tiểu nữ không có ý định gì về việc đó.”

Lão giả họ Đồng gật đầu, “Lời Cơ đại chương quỹ, tại hạ sẽ chuyển cho thiếu chủ, nhưng tại hạ vẫn xin Cơ đại chương quỹ cân nhắc, việc này rất có lợi cho cả Cơ đại chương quỹ và Trần Bảo các. Nếu Đông Dao thắng địa và Trần Bảo các liên thủ, Trần Bảo các khẳng định sẽ thành phường thị đơn được lớn nhất năm thành quanh đây.”

Cơ Nhã lại lạnh như băng sương lắc đầu, “Đa tạ ý tốt của tiền bối, tiểu nữ không cần cân nhắc.”

Lão giả họ Đồng không nói gì, lại cung kính cúi người hành lễ rồi ra khỏi phòng.

Lạnh như băng sương nhìn theo đối phương, gương mặt như ngọc của Cơ Nhã chợt hiện lên nét mặt mỗi xen lẫn lo âu.

...

“Lâm Phong, thế nào hả?”

Kim Ngọc các, phó chủ quỹ Lưu Tường từng đến chỗ Cơ Nhã đi vào đại sảnh, tỏ ra hơi kinh ngạc hỏi Lâm Phong đứng ở cửa.

Lưu Tường mới vừa xong một giao dịch ở trong quý tân gian đi ra, thấy ngay Lâm Phong đang thập phần chấn kinh.

“Là tu sĩ họ Ngụy đã bán hai con Phệ tâm trùng.” Nghe thấy Lưu Tường hỏi, Lâm Phong hít sâu một hơi, ngoái lại đáp, mắt không giấu được thần sắc chấn kinh, “Y đã đột phá đến tu vi Chu thiên cảnh.”

“Cái gì!” Lưu Tường tuy ngang tuổi với bọn Lâm Phong nhưng tính tình thành thực, trầm ổn hơn cả, nghe Lâm Phong nói vậy thì cũng cả kinh.

Y đã từng trải mà còn chấn kinh như vậy, vì hiểu rõ tu vi tiến cảnh của Ngụy Tác, lúc gã đưa hàn ngọc tới thậm chí còn chưa đạt đến Thần hải cảnh tứ trọng nhưng chỉ mấy tháng ngắn ngủi mà gã đã đột phá đến Chu thiên cảnh.

Tu vi tiến cảnh này, ngay cả đệ tử tinh anh nhất của Thiên Nhất môn cũng không bằng.

“Y đến có việc gì?” Tuy y từng cảnh cáo Lâm Phong không tùy tiện đoán mò về thân phận của khách nhân Kim Ngọc các, nhưng tu vi tiến cảnh kinh nhân của Ngụy Tác khiến y vừa kinh ngạc vừa sinh lòng hiếu kỳ.

“Y mang đến một con Xích giáp trùng tiến giai. Muốn nhờ Âu Dương tiền bối luyện chế pháp khí.” Lâm Phong nhìn Lưu Tường rồi đáp: “Xích giáp trùng trưởng mà y mang đến đã được Âu Dương tiền bối giám định, hơn hai nghìn năm, tiến giai hai lần, tuy mọi bộ phận khác không có gì đặc biệt nhưng cả bối giáp có lực phòng ngự sánh ngang linh giai hạ cấp pháp khí, với năng lực của Âu Dương tiền bối thì luyện chế thành linh giai pháp thuật tất không thành vấn đề.”

“Linh giai pháp thuật?” Lưu Tường lại tỏ ra chấn kinh. Là phó chủ quỹ Kim Ngọc các, y hiểu rõ pháp thuật nhờ vào chất liệu mới đạt đến linh giai tuy dựa hết vào độ cứng của bản thân thai thể, dễ tổn hại hơn linh quang pháp thuật nhưng một khi sử dụng thì không cần dồn chân nguyên lần thứ hai, cực kỳ linh hoạt. Có linh giai pháp thuật như thế cộng với tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng, đối phó yêu thú ngũ cấp trở xuống không có bất kỳ vấn đề gì hết.

...

Ngụy Tác hoàn toàn không biết gì đến việc bọn Lưu Tường chấn kinh.

Hiện tại gã nhận thấy đẳng cấp luyện khí của sư thúc họ Âu Dương của Kim Ngọc các Đền chủ quỹ cao minh hơn Mộ Dung Thần, Âu Dương lão đầu chỉ thoáng nhìn qua là khẳng định có thể luyện chế thành linh giai pháp thuật, trực tiếp thu của gã một nghìn hạ phẩm linh thạch phí dụng.

Tác là Âu Dương lão giả nắm chắc luyện thành pháp thuật này, sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

Âu Dương lão giả cần thời gian luyện chế chỉ chừng mười lăm ngày, phí dụng cao hơn Mộ Dung Thần một chút. Mười lăm ngày sau, Ngụy Tác sẽ có một tấm linh giai phòng ngự pháp thuật thật sự, lúc đó gã có trong tay hai linh khí chân chính, một công kích một phòng thủ, thực lực sẽ tăng tiến nhiều.

Nhưng lúc rời khỏi Kim Ngọc các, mặt mũi gã méo xệch.

Thứ nhất vì linh thạch đại của gã lại teo tóp, còn lại không chừng sáu nghìn hạ phẩm linh thạch.

Tiến giai thành tu sĩ Chu thiên cảnh, nếu Ngụy Tác lại bế quan, toàn lực tu luyện, một ngày luyện hóa được tám đến chín viên Kim linh đơn.

Tức là ngang với một nghìn hạ phẩm linh thạch. Sáu nghìn linh thạch, chỉ đủ cho Ngụy Tác toàn lực tu luyện vài ngày.

Thông thường, tu vi tiến thêm mỗi tầng sẽ cần lượng linh khí cao gấp đôi, nhất là Ngụy Tác hiện tại đã tấn cấp thành địa cấp đệ giai công pháp, lực bào lão đầu và gã tính rằng, từ Chu thiên cảnh nhất trọng đột phá đến nhị trọng, với đẳng cấp của Tử Huyền chân quyết, cần ít nhất ba trăm viên Kim linh đơn, tương đương ba vạn bốn nghìn hạ phẩm linh thạch.

Tuy gã có lúc gom được hơn bốn vạn linh thạch nhưng cũng là tích lũy từ việc giết khá nhiều tu sĩ Chu thiên cảnh. Hiện giờ dù có tu sĩ Chu thiên cảnh có mâu thuẫn với gã như hồng y tu sĩ mà gặp nhau ở ngoài thành, chỉ cần đối phương không gây sự thì gã cũng không dám xuất thủ giết người cướp của.

Ai biết được tu sĩ như thế có sát chiêu hay bối cảnh gì không.

Tu sĩ kiếm linh thạch, thủ đoạn chủ yếu là săn yêu thú và hái nguyên liệu linh dược. Tứ cấp yêu thú, thông thường giá trị khoảng hai trăm linh thạch, một hôm giết được hai con cũng chỉ có bốn trăm hạ phẩm linh thạch, cả tháng cũng không gom nổi ba vạn bốn nghìn hạ phẩm linh thạch, hà huống bên trong Thiên khung không dễ bắt được tứ giai yêu thú, không thể nào một ngày giết hai con.

Tới đây gã không thể tu luyện thuận lời như vừa qua, tất sẽ có vô vàn trở ngại.

Gã nhớ còn vì một nguyên nhân nữa là sau khi rời chỗ ở thiên cấp đã dồn chân nguyên vào truyền tấn ngọc phù nhưng đợi ở sơn đạo tại thành bắc hồi lâu, Nam Cung Vũ Tinh không hề xuất hiện.

Nếu nàng không ở Linh Nhạc thành hoặc gặp gã là mắng mỏ thì gã còn dễ chịu. Nếu Nam Cung Vũ Tinh ngó lơ, coi như không biết gã thì quả thật thống khổ dị thường.

Về thành bắc, Ngụy Tác không về chỗ ở thiên cấp, mà đến một chỗ khác dồn chân nguyên vào sợi tơ vàng truyền tin.

Chỗ ở thiên cấp này là của Hàn Vi Vi thuê, hôm đó sẵn Xích giáp trùng xong, nàng ta thấy hợp tác với gã thuận lợi nên cho gã biết chỗ ở thiên cấp đã thuê, lúc nào cần hợp tác kiếm linh thạch thì nhất định đưa nàng ta đi cùng.

“Con bà nó chứ, lẽ nào hôm nay là ngày xui xẻo của ta? Tìm ai cũng không có nhà?”

Ngụy Tác đứng một lúc lâu ngoài chỗ ở thiên cấp của Hàn Vi Vi, định quay người đi thì lam sắc quang tráo xuất hiện một khung cửa, Hàn Vi Vi mặc ngân sắc pháp y uốn éo đi ra, trông cực kỳ quyến rũ.

“Chà! Sao lâu thế người mới ra, ta còn tưởng người không có nhà, lẽ nào định trang điểm cầu dẫn ta?” Thấy nàng ta đi ra, Ngụy Tác cất tiếng oán trách.

“Câu dẫn cái đầu người, như cỗ người, ta ra đứng ngoài đường nói là hôm nay buồn quá, ai đến nói chuyện cùng ta thì tập hợp được đội ngũ đứng từ thành nam đến thành bắc.” Hàn Vi Vi hừ một tiếng, “Ta bế quan không được sao, người không đến quấy nhiễu, chưa biết chừng hôm nay ta đột phá đến Chu thiên cảnh. May mà người đến sớm, chậm tí nữa ta uống một viên Băng vụ đơn rồi thì khẳng định không ra, ít nhất phải đột phá đến Chu thiên cảnh mới ra.”

“Nhanh thế hả?” Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật, tức thì hơi sững người, Hàn Vi Vi đích xác sắp đột phá.

“Người đã đột phá đến Chu thiên cảnh?” Hàn Vi Vi đang dương dương tự đắc nhiên như phát hiện ra tân đại lục, mắt tròn xoe ngạc nhiên.

“À, à.” Ngụy Tác thần nhiên nhưng gật đầu ra vẻ không có gì, thật ra trong lòng thập phần đắc ý. Mỹ nữ mong công cũng đạt Chu thiên cảnh mà gã chưa đạt thì thật mất mặt.

“Khá lắm, đều là tu sĩ Chu thiên cảnh rồi.” Hàn Vi Vi đột nhiên nhớ ra, cười thần bí nhẹ giọng, “Đúng rồi, trứng của người nở chưa?”

Ngụy Tác thiếu chút nữa ngất xỉu, “cái gì mà trứng của ta?”

“Phệ tâm trùng, còn cái gì nữa?” Hàn Vi Vi cười ha hả, “Của ta mấy hôm trước đã nở rồi.”

“Hả?” Ngụy Tác không nén được, “Phệ tâm trùng của người đâu, cho ta xem nào.”

“Ha ha.” Hàn Vi Vi cao hứng lấy ra một cái hồng sắc nô thú đại, thả ngay Phệ tâm trùng.

“Không phải chứ?” Vừa thấy xong, Ngụy Tác thiếu chút nữa phun má ngất xỉu.

Phệ tâm trùng này đã bị Hàn Vi Vi rửa sạch bong, tắm hương thơm nước đã dành, còn bị bôi màu như trẻ con chơi đồ chơi, càng khiến gã không chịu nổi là Hàn Vi Vi còn thả một cái nơ bướm màu hồng trên đầu nó.

“Đại thư, đây là Phệ tâm trùng, hung tàn lắm đó có biết không? Người xúc cho nó thơm nước, còn thả cả nơ bướm thì chẳng hóa nó là mèo con ả?” Ngụy Tác chặt vật lắm mới thở lại được bình thường, muốn khóc mà không có nước mắt nói

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

110. Chương 110 : Sát Nhân Diệt Khẩu

Phệ tâm trùng bị nàng ta dùng Không linh thuật khống chế lập tức lúc lắc uốn éo.

“Người đã ấp nỡ chưa, nỡ rồi thì có mang theo không, cho ta xem nào.”

Ngụy Tác nghe vậy thì càng phiền nào, bảo Hàn Vi Vi: “Thu con mèo con này lại đi, ta không mang theo con Phệ tâm trùng hung tàn đó, lần tới sẽ cho người xem.”

Gã phiền lòng vì con Phệ tâm trùng này tuy bị Ngụy Tác biến thành cả cha mẹ nó cũng không nhận ra nhưng rõ ràng vẫn gấp đôi con tiên thiên yếu ớt của gã, đáng về sinh long hoạt hổ của nó thì hai con Phệ tâm trùng lai như của gã cũng không phải đối thủ. Chả trách lúc còn là quả trứng, nó đã uy mãnh hơn hẳn.

“Được thôi.” Hàn Vi Vi thu Phệ tâm trùng lại, thấy gã buồn bực thì hỏi, “hôm nay sao lại đến tìm ta? Có chỗ kiếm linh thạch hả?”

Ngụy Tác gật đầu, “Nếu người nhớ chỗ gặp hai con Song đầu khuyển thì đúng thế.”

“Ý người là đối phó hai con Song đầu khuyển đó?” Hàn Vi Vi hít một hơi khí lạnh, “Đại ca, ngũ cấp cao giai yêu thú đấy, với hai chúng ta đối phó nổi sao?”

Ngụy Tác liếc nàng ta, “Nếu người chịu dung cây đao của Lưu Tam Pháo thì chúng ta đối phó được.”

Hàn Vi Vi tỏ vẻ không hiểu: “Người chẳng phải có một món linh khí công kích thật sự rồi sao, làm gì còn cần đến đao của tên biến thái đó. Lần trước người cho ta mảnh vỡ pháp bảo phát ra một đàn khô lâu đầu đó có lực công kích cấp linh khí, ta dùng nó chẳng hơn à.”

“Muốn đối phó hai yêu thú lực công kích kinh nhân, tốc độ thì pháp gấp đôi yêu thú khác, cũng phải như lần đối phó phi kiếm tu sĩ, chúng ta một người chuyên môn phòng ngự, một chuyên tấn công mới được. Bằng không hai chúng ta đừng nói giết được lão đại ngũ cấp cao giai đó mà sẽ tan xương.” Ngụy Tác liếc nàng ta,

“Đại đao của ta chỉ có lực công kích bán linh giai, nhưng phòng ngự thì là linh giai, có thêm nó phòng ngự thì mới an toàn. Vạn nhất không chống cự được sẽ Ạ ạn thiê c tnh o t* ph ẽ #ở tà socấ r đầ ỡ

ha

Ngụy Tác cực kỳ chấn kinh vì cây như ý bằng ngọc màu vàng của Phong Tri Du từ một hóa thành hai, hai hóa bốn rồi bốn hóa tám, tích tắc sau đã thành hơn trăm đạo xé gió ràn rạt, từ bốn phương tám hướng đổ về Song đầu khuyển đứng trên sơn đạo tối tăm.

“Bốp!”

Song đầu khuyển gầm vang, song đầu đồng thời phun ra một chùm hỏa cầu cùng mấy chục đạo hoàng sắc thiểm điện, chặn đứng tuyệt đại đa số hoàng sắc như ý. Nhưng tất cả đều là hư ảnh do ảo quang ngưng thành, hoàng ngọc như ý thật sự giáng vào gáy bên trái của Song đầu khuyển. Chát một tiếng, vị trí bị đánh trúng tóe máu, xuất hiện một vết thương.

Ngụy Tác nhẹ lòng hẳn, uy lực hoàng sắc như ý cao hơn bán linh khí bình thường nhưng chưa đạt đến linh giai pháp bảo thật sự. Nếu là linh giai pháp bảo công kích, có hiệu quả ảo quang này, gã không có linh giai pháp bảo phòng ngự, vạn nhất Phong Tri Du có ý đồ xấu xa thì gã không có gì chống lại.

“Ngao!”, Song đầu khuyển đau đớn, bị Phong Tri Du thu hút chú ý.

“Đánh nó!” Ngụy Tác lấy ra ngân sắc tiểu ấn bình thường ít dùng, giáng một đòn vào cái đầu bên trái Song đầu khuyển, máu lại bắn lên. Đồng thời, Hàn Vi Vi đang đứng không cũng phát ra băng long, va vào mình Song đầu khuyển.

“Địa cấp thượng giai thuật pháp!”

Phong Tri Du chưa đáp xuống đất cũng khá hiểu biết, thấy Hàn Vi Vi phát ra băng long thì thần sắc hơi co rúm lại.

Song đầu khuyển chuẩn bị cho Phong Tri Du một đòn, bị trúng băng long của Hàn Vi Vi tức thì toàn thân cứng lại, ngọn lửa mới từ cái đầu bên trái bùng lên đã tắt ngóm ngay.

Chỉ trong tích tắc ngời tay đó, ngân sắc long đầu quả trứng của lão giả gầy khô phe Phong Tri Du cùng tảng đá lớn cỡ cối xay do hoàng bào tu sĩ kích phát một tấm bảo phù hóa thành cùng giáng xuống Song đầu khuyển.

“Chát!”

Ngân sắc long đầu quả trứng tựa hồ cũng là pháp bảo hạng nặng, cùng với tảng đá đập vào Song đầu khuyển đánh bộp một tiếng.

Song đầu khuyển rống lên, bị đánh cho cơ hồ nằm bệt xuống đất.

“Đại ca! Bọn đệ đến đây!”

Cùng lúc, cấm y đại hán mây rậm đã sử dụng một tấm Phong hành phù và bọn tu sĩ mất gà cùng vây tới.

“Y lại có pháp khí lợi hại như thế hả?”

Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi không ngờ là cấm y đại hán họ Chu hưng phấn rống to, phát ra pháp bảo như mũi đinh ba màu lục.

Cây đinh ba không chỉ tanh lợm giọng mà lục khí liễu nhiễu, như thể có nhiều con rắn lục nhỏ đang bơi đi bơi lại trên bề mặt, thoát nhìn là đủ lạnh mình.

Đâm thẳng vào ngực Song đầu khuyển không những thủng hai lỗ mà khuôn mặt đen xì của yêu thú cũng hơi chuyển màu lục, trông như đang đầu văng mắt hoa.

Đại hán họ Chu mới quen với Ngụy Tác này tuy đầu óc không nhanh nhẹn cho lắm nhưng uy lực của pháp khí này cao hơn cả bán linh khí, tiêu tiêu chuẩn chuẩn là loại có chứa kích độc.

Pháp khí này khiến Ngụy Tác máy động.

“Phập, phập, phập!”

Tu sĩ mất gà chọi, tu sĩ béo lùn không có gì đặc biệt cùng tu sĩ tứ chi phát triển, đầu óc giản đơn, thích cười hềnh hếch cùng lấy ra pháp khí.

Pháp khí của ba tu sĩ này khác nhau, tu sĩ mất gà chọi tể xuất một cây hắc sắc liêm đao, tu sĩ lùn mập sử dụng một cây đinh ba màu vàng sẫm, còn nam tử cơ bắp khiến Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi toát mồ hôi. Y sử dụng pháp bảo có ngoại hình như cái màn thầu màu vàng.

Ba pháp khí đều là bán linh giai, giáng vào mình Song đầu khuyến bắn vọt lên ba tia máu.

“Chúng ta cùng đánh cái đầu bên trái.” Thấy Song đầu khuyến không còn sức trả đòn, tu sĩ mất gà chọi to về đắc ý, bảo bọn tu sĩ họ Chu đứng cạnh.

“Được!” Tu sĩ họ Chu và tu sĩ cơ bắp tứ chi phát triển cao hứng kêu to.

“Ha ha, nó mà biết nói tất sẽ hỏi vì sao cứ đánh cái đầu bên trái của ta?” Cái đầu bên trái của Song đầu khuyến bị đánh sưng vù, máu chảy như suối, so với cái đầu kia còn nguyên vẹn thì thập phần hoạt kê.

Thị tu sĩ mất gà chọi mới bật ra tiếng cười đắc ý, Song đầu khuyến gầm vang, vù một tiếng, một viên hỏa hồng sắc yêu từ miệng nó phun ra

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

113. Chương 113 : Tu Sĩ Yêu Tà

Phong Tri Du biến hắc sắc mặt, quát to.

Tiếng y quát mới vang lên, hồng sắc hỏa diễm ngưng kết như dịch thể từ yêu đơn Song đầu khuyến phun ra rục lên.

Lão giả gầy khô và tu sĩ mất gà chọi không kịp thu lại ngân sắc long đầu quả trượng cùng hắc sắc liêm đao, chạm vào ngọn lửa liền tan chảy như tuyết gặp ánh nắng.

Thấy tình cảnh đó, tu sĩ mất gà chọi vừa mới đắc ý đã nhợt nhạt mặt mày.

Ngụy Tác thoáng biến sắc, không phát ra ngân sắc tiểu ấn mà nhanh chóng tri thiên một đạo pháp quyết.

Đá núi trước mặt tu sĩ mất gà chọi cuộn cuộn, hình thành một thạch cự nhân lớn cỡ ba, bốn người bình thường.

Nhưng thạch cự nhân cơ hồ bị đơn hỏa phun ra biến thành hỏa hồng nham tương trong tích tắc, tu sĩ mất gà chọi ở phía sau không kịp tránh, lập tức bị đơn hỏa nhấn chìm, chỉ kịp kêu lên thê thảm, rồi tan thành tro.

Trí thông minh của Song đầu khuyến tựa hồ cực cao, hậm hực quang về phía tu sĩ mất gà chọi này giờ chăm chăm tấn công cái đầu bên phải của nó, yêu đơn lại phun ra đối phó với y.

Ngũ cấp cao giai yêu thú như nó, yêu đơn tể xuất ra, không cần tự phát nổ để giết địch như yêu thú tứ cấp trung giai trở lên, đơn hỏa này là chân nguyên trong yêu đơn, là nguyên khí tinh hoa, một ngưng đơn hỏa tồn của nó mấy năm, thậm chí mười mấy năm tu luyện.

Ngụy Tác cũng có tu vi Chu thiên cảnh, phản ứng nhanh hơn tu sĩ Thần hải cảnh nhiều, nhưng gã nhận ra Song đầu khuyến định giết tu sĩ mất gà chọi, vội phát ra thuật pháp nhưng không kịp.

Tu sĩ lùn mập và nam tử cơ bắp liều mạng chạy dạt ra hai bên, thấy tu sĩ mất gà chọi hóa thành tro tàn thì ai cũng mặt mày xám xịt, không kịp lên lên nữa.

“Các vị, đến gần Lý huynh, hỏa thuần của họ có sức phòng ngự nhất định với đơn hỏa!” Phong Tri Du thi triển hoàng ngọc như ý giám thêm một đòn vào cái đầu bấy nhầy máu thịt của Song đầu khuyến rồi kêu to.

“Đúng rồi, lửa với lửa, lửa không sợ bị lửa thiêu.” Những người khác, kể cả cảm y đại hán họ Chu bị dọa chết khiếp cũng như tỉnh mộng, vội đến bên Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi.

“Chà!” Ngụy Tác kêu thầm, tuy Phong Tri Du nói không sai nhưng như vậy gã cùng Hàn Vi Vi sẽ biến thành lá chắn cho cả nhóm.

Vù một tiếng, Hàn Vi Vi nhanh nhẹn dùng một tấm Hỏa thuần bảo phù mà Ngụy Tác lấy được của tu sĩ mặt ngựa thân rồi cho nàng ta, kích phát hỏa thuần trước mặt cả hai.

Nhưng tất cả lại biến sắc vì cái đầu bên phải của Song đầu khuyến há rộng phun ra một viên lôi hệ nội đơn điện quang liễu nhiễu.

Nếu ánh chớp của lôi đơn phóng ra cũng như Kim Xà lôi quyết của Ngụy Tác thì pháp thuần che chắn trước mặt không có tác dụng, chỉ có phòng ngự kiểu linh quang quang tráo mới đón đỡ được.

Ngụy Tác hoàn toàn từ bỏ tiến công, không yên lòng móc ra một tấm nhị giai Kim quang phù, hình thành thêm một lớp kim sắc linh quang quang tráo thì vù một tiếng, một cái chuông đồng màu tím từ tay Phong Tri Du vút ra, lớn vụt lên trong tích tắc, chụp gọn Song đầu khuyến.

Hai viên yêu đơn lớn cỡ trứng ngỗng mất khổng chế, dừng lại trên không quay tít.

Lão giả gầy khô vừa mừng vừa kinh hãi.

“Tử khí chung chỉ dùng Tử đồng tinh luyện chế thành, không chống chọi được lâu. Các vị mau công kích hai viên yêu đơn, tiêu hao nguyên khí của nó, không thì nó thoát khỏi, xuất hiện thêm một con Song đầu khuyến, chúng ta càng khó đối phó.”

Phong Tri Du vừa quát xong, sắc mặt bọn lão giả gầy khô càng khó coi, cùng thi triển pháp khí cùng thuật pháp liên tục tấn công hai viên yêu đơn trên không trung.

Chỉ trong tích tắc, bề ngoài Tử đồng chung chụp lên Song đầu khuyến liên tục lồi ra lõm vào, tung lên ong ong.

Băng hỏa lưỡng trọng thiên, sau đợt tấn công như mưa bắc, băng long của Hàn Vi Vi có tác động lớn nhất với hai viên yêu đơn, hỏa đơn không còn phát ra đơn hỏa nhưng bề ngoài nóng không kém gì, pháp khí đánh trúng là bị thiêu chảy tan, ngay cả lôi đơn cũng vậy, pháp khí đánh trúng là bị tan bớt linh khí. Băng long Hàn Vi Vi lao tới, hỏa đơn kêu tanh tách, hồng quang ảm đạm hẳn.

Bọn tu sĩ gầy khô không ngốc, thấy cảnh tượng đó thì móc ra các loại băng hệ pháp phù, liên tục kích phát.

Chỉ trong tích tắc, Tử đồng chung chụp lên Song đầu khuyến lồi lõm không còn thành hình dạng gì, nổ vang như lựu xé rồi vỡ làm mấy mảnh. Song đầu khuyến phá được pháp khí xông ra.

Vù vù, Song đầu khuyến thoát khỏi cái chuông, thu hồi hai viên yêu đơn, đoạn cắm đầu bỏ chạy.

“Lưu sa phù!”

Ngụy Tác phản ứng cực nhanh, kích phát một tấm pháp phù vàng sậm, chỗ Song đầu khuyến đáp xuống đột nhiên biến thành bãi cát, nó lập tức lún xuống.

“Không hổ là tu sĩ Chu thiên cảnh!” Phản ứng và phán đoán của gã khiến bọn lão giả gầy khô ánh lên thần sắc kính nể.

“Pháp khí của tại hạ cần thời gian kích phát nhất định, giúp tại hạ cầm chân Song đầu khuyến!” Phong Tri Du quay lại bảo Ngụy Tác, đồng thời móc nhanh ra một tấm tinh kim cổ kính màu đồng xanh, dòn chân nguyên vào.

Vừa thấy tấm gương cổ có vết nứt như mạng nhện đó, Ngụy Tác biết ngay là mảnh vỡ pháp bảo uy lực bất phàm, nhưng đã bị phá tổn nên khi kích phát mới cần thời gian.

Không hề do dự, gạt đầu với Hàn Vi Vi xong, vù một tiếng vang vọng, Ngụy Tác trực tiếp kích phát Âm mị nhận.

Với tu vi của gã hiện tại ít nhất có thể kích phát Âm mị nhận ba đến bốn lần, hơn nữa con bài tẩy của gã là linh giai hắc sắc tiểu tiên, cùng mũi nhọn có thể ẩn hình mới luyện chế thành cực kỳ âm hiểm, lấy Âm mị nhận ra cũng không phải lộ tẩy.

“Linh giai pháp bảo!”

Thanh thể của Âm mị nhận lúc kích phát ra, trừ Hàn Vi Vi, tất cả mọi người, kể cả Phong Tri Du đều hơi biến sắc.

“Bốp!” Cái đầu bên trái của Song đầu khuyến vốn đã máu thịt bầy nhầy bị Âm mị nhận khoét thủng tiếp một lỗ, Song đầu khuyến lăn lộn đau đớn dị thường trên nền cát.

“Lai liễu!”

Cùng với tiếng tru khiến người ta sởn gai ốc, ngũ cấp cao giai yêu thú Song đầu khuyến sau cùng cũng hiện ra trước mắt tất cả.

“Đi!”

Phong Tri Du thần sắc ngưng trọng hô khẽ, tinh kim cổ kính bắn ra lục sắc quang trụ như nắm tay, ngưng thành lục sắc phi nhận trong tích tắc, chém vào cái đầu bên phải còn nguyên lành của Song đầu khuyến nằm trên bãi cát.

“Kích phát tuy chậm nhưng quả nhiên có uy lực linh khí.” Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi đều thấy cái đầu bên phải Song đầu khuyến gục xuống, cổ gần như bị cắt một nửa.

Máu Song đầu khuyến chảy ra lúc này cơ hồ biến thành màu lục nhạt, tuy chưa chết nhưng không chống nổi chất độc trong pháp khí của tu sĩ họ Chu, không còn sức phản kháng nữa.

Tình cảnh này khiến con Song đầu khuyến vừa đến điên cuồng gầm vang, một viên hỏa đơn và lôi đơn lại được phun ra.

Cùng lúc, hai cái đầu của Song đầu khuyến hơi ngửa lên, tỏ vẻ do dự.

Ngụy Tác và Phong Tri Du, hai tu sĩ Chu thiên cảnh đều giật mình, cùng nhìn lên thình không.

Trên không trung, ở độ cao gần bốn mươi trượng, một nam tử trẻ tuổi mặc lục sắc pháp y quang hoa liễu nhiễu, giậm trên một lưỡi dao lớn lao tới. Lưỡi dao đỏ rực như rỉ máu, còn cả huyết khí vẫn vút chung quanh, người ta nhìn vào là lạnh mình.

Dung mạo nam tử trẻ tuổi này cực kỳ đẹp đẽ, chính vì thế tạo cho người ta cảm giác âm nhu yêu dị khó nói thành lời.

Tay phải y còn cầm một chuỗi bạch sắc niệm châu, tỏ vẻ đầy hứng thú nhìn hai con Song đầu khuyến ở bên dưới.

Vừa thấy tu sĩ yêu dị đột nhiên xuất hiện này, Ngụy Tác chợt thất lòng lại, “tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng!”

Nam tử trẻ tuổi quá đẹp đẽ, đến mức thập phần yêu dị này lại là tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng, hơn nữa còn đạt đỉnh của lưỡng trọng, sắp đột phá đến tam trọng!

Con Song đầu khuyến còn đứng dưới đất cũng đi đến quyết định, thu hồi hai viên yêu đơn, bỏ lại đồng bạn thoi thóp, cắm đầu chạy mất.

Nụ cười thoáng hiện trên mặt nam tử trẻ tuổi đứng trên huyết nhận ở trên không.

Một đạo ngân sắc pháp phù được y kích phát trong tích tắc, quang mang chụp xuống, trong vòng trăm trượng quanh đó như biến thành nhà tù, con Song đầu khuyến chạy loạn xạ như ruồi nhặng.

“Tam giai Mê thần phù!”

Phong Tri Du cũng nhận ra tu vi của tu sĩ kia, khẽ nói ra tên tám pháp phù, nam tử trẻ tuổi có phần yêu dị đó chợt xua tay như không có chuyện gì: “Ta lấy hai con Song đầu khuyến này, các người đi đi.”

“Tiền bối!” Sắc mặt Phong Tri Du lạnh buốt, “Hai con Song đầu khuyến này dù tiền bối không đến, bọn tại hạ cũng đối phó được. Bọn tại hạ đã trọng thương một con, tiền bối vừa đến đã bảo bọn tại hạ đi, hình như không ổn.”

“Đúng, có nhầm không đây!” Ngụy Tác tắt tiếng vì, nam tử cơ bắp tứ chi phát triển, đầu óc giản đơn cũng kêu to, “Các hạ tưởng hai tu sĩ Chu thiên cảnh ở đây là hàng giả hả.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

114. Chương 114 : Đa Bảo Nam!

“Tiền bối tuy là tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng, nhưng nói năng không nên tuyệt tình như thế.” Nghe thấy nam tử yêu dị nói vậy, Phong Tri Du cũng lạnh sắc mặt, ngữ khí cực kỳ không lành, “Lẽ nào các hạ cho rằng có thể chống nổi ngần này người vây công?”

Trong lúc nói, Ngụy Tác thấy Phong Tri Du đã lấy hoàng sắc như ý lấp lánh ảo quang linh diệu ra.

Ngụy Tác đưa mắt ra hiệu cho Hàn Vi Vi, cực kỳ nhanh trí lấy Phệ linh thuần lấp lánh bạch sắc lân hỏa ra, đoạn nhãn nhỏ lấy đại đao của Lưu Tam Pháo khỏi nạp bảo nang.

Tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng bình thường khẳng định không thể đối phó ngần ấy người, nhưng nam tử trẻ yêu dị này cực kỳ tự tin khiến Ngụy Tác chỉ muốn cho y một trận cũng e dè, sợ bị đối phương dùng pháp bảo lợi hại hạ gục.

“Ta cho các người cơ hội lựa chọn sau cùng.” Nam tử trẻ tuổi lạnh giọng coi thường: “Hoặc rút ngay hoặc bị ta giết chết.”

“Không thể thương lượng nữa thì còn nói làm gì.” Phong Tri Du cũng cười lạnh, trực tiếp kích phát hoàng sắc như ý, chêm vào một câu, “Đằng nào tất cả cũng không biết nhau, cùng là tán tu, giết người rồi thì ai biết được.”

Phong Tri Du nói câu này có ý nhắc nhở Ngụy Tác, sợ gã e dè nam tử trẻ tuổi có bối cảnh, không dám động thủ, riêng y và lão giả gây khó đối phó với tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng này không dám chắc thắng.

Ngụy Tác cũng lén lấy hắc sắc tiểu tiễn ra.

Gã cùng Hàn Vi Vi không biết đối phương, mới mở miệng ra là định giết sạch bọn gã để diệt khẩu, khẳng định y cũng không phải hạng tốt lành gì, với người như thế, Ngụy Tác không cần e dè.

Thấy Phong Tri Du kích phát hoàng sắc như ý, một hóa thành hai, hai hóa bốn, càng lúc càng nhiều, nhưng nam tử trẻ tuổi không hề có động tĩnh gì.

Cùng lúc, hoàng bào tu sĩ đứng sau lưng Phong Tri Du, có tu vi thấp nhất đột nhiên lấy ra pháp khí công công như chủy thủ, giáng vào cổ y.

Pháp y của Phong Tri Du thoát trông cũng thấy là có uy năng phòng ngự không tệ, chủ thủ của hoàng bào tu sĩ thậm chí chưa đạt bán linh giai, nhưng tám pháp này không thể bảo vệ được cổ y, ở cự ly gần thế này, Phong Tri Du chỉ kịp ngoẹo cổ, rìa bên trái cổ phun máu ào ạt, xuất hiện một vết thương nặng.

Hoàng sắc như ý kích phát được một nửa mất đi chân nguyên tiếp ứng, rớt ngay xuống đất.

Phong Tri Du bịt vết thương, tuy chưa đến nỗi mất mạng nhưng không thể tiếp tục xuất thủ.

“Quách Tử Kỳ, người!”

Lão giả gây khó gằm lên không dám tin, một đạo thanh quang xẹt ra, xuyên thủng ngực hoàng bào tu sĩ, hất y ngã ngửa.

Có điều hoàng bào tu sĩ vẫn như cương thi, mặt ngẩn ra si si ngốc ngốc.

“Mê hồn thuật pháp!”

Tất cả những ai nhìn thấy cảnh đó đều lợm lợm mặt mày.

“Để ta!” Hàn Vi Vi vẩy tay, lấy ra một lọ thuốc, đổ hết được dịch lên vết thương của Phong Tri Du, vết thương nhanh chóng ngừng chảy máu, nhưng vì mất máu quá nhiều nên không nói thành lời được, ngồi phệt xuống, miễn cưỡng lấy ra một viên đơn được, nhét vào miệng điều tức.

“À?” Thấy Hàn Vi Vi nhanh chóng cầm máu cho Phong Tri Du, tu sĩ trẻ tuổi ở trên không hơi kinh ngạc.

“Đừng nhìn vào mắt y!”

Chạm vào ánh mắt tu sĩ trẻ tuổi, Ngụy Tác chỉ thấy ánh lên lục quang, gã có cảm giác vầng đầu hoa mắt, cảm y đại hán đứng gần đó cũng trở nên si ngốc. Ngụy Tác gầm to, cảm y đại mới tỉnh lại, mặt mày nhợt nhạt lau mồ hôi lạnh.

“Hai tu sĩ Chu thiên cảnh? Hiện tại chỉ còn một mà thôi.” Tu sĩ trẻ tuổi mỉm cười âm nhu, hàm răng ánh lên hàn quang như độc xà.

Tiếp đó, tu sĩ trẻ tuổi thông thả điều khiển huyết nhận dài cả trượng, bay lên độ cao hơn hai mươi trượng.

Độ cao năm, sáu chục trượng này vượt khỏi phạm vi thần thức của Ngụy Tác có thể phán đoán chuẩn xác.

Gã còn đang nhăn nhó tính xem nên dùng phương pháp gì đối phó thì tu sĩ trẻ tuổi lại kích phát chuỗi bạch sắc niệm châu vẫn cầm trên tay.

Mười hai viên bạch sắc niệm châu tỏa ra, bạch quang liễu nhiễu, biến thành mười hai bạch cốt khô lâu vô sĩ cao hơn người thật, tay cầm bạch cốt đại đao.

“Xoạt!”

Linh giai hắc sắc tiểu tiên trong tay gã được kích phát cực kỳ dứt khoát.

Khí tức của khô lâu vô sĩ bạch khí liễu nhiễu còn cao hơn gã nửa cái đầu phát ra khiến gã không dễ chịu tí nào, khi không thể trực tiếp đối phó đối thủ, gã quyết định hủy pháp khí của đối thủ rồi tính.

Hắc quang sáng lên trong tay gã, đánh tan cả thuải bài và cánh tay cầm của một bạch cốt khô lâu vô sĩ đang lao vào Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi.

“Linh giai pháp bảo! Lão đại, lợi hại thật!” Cảm y đại hán họ Chu không rõ từ khi nào đã đến sát Ngụy Tác, rõ ràng có ý nương nhờ.

Có điều sắc mặt Ngụy Tác càng lúc càng khó coi.

Trung niên văn sĩ phát ra bạch sắc quang tráo, tích tắc sau đã bị hai bạch cốt khô lâu vô sĩ chém tan, trắng hán mặc giáp da đen tề xuất hai tấm Huyền thiết thuẫn cũng bị hai bạch cốt khô lâu vô sĩ chém nát nhiều vết.

Uy lực bạch cốt đại đao và bạch sắc thuải bài của bạch cốt khô lâu vô sĩ đều là bán linh giai, mỗi bạch cốt khô lâu tương đương với một pháp khí bán linh giai!

Bạch cốt khô lâu đó phát ra rồi thì không cần khống chế, coi như có mười hai tu sĩ đồng thời thi triển pháp khí tiến công bán linh giai.

Chả trách tu sĩ trẻ tuổi yêu dị này lớn lối như vậy, mở miệng là định giết tất cả.

“Dám hủy pháp khí của ta! Được lắm! Ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!”

Thấy Ngụy Tác xuất thủ là đánh tan một bạch cốt khô lâu vô sĩ, nam tử trẻ tuổi trên không to vẻ xót ruột, gầm lên.

Ngụy Tác ngó lơ y, vù một tiếng, lại phát ra hắc sắc tiểu tiên, hắc quang lướt qua, đánh tan nát một bạch sắc khô lâu đầu.

Nam tử trẻ tuổi giận suýt xì khói, huyết nhận trầm xuống, hạ thêm hơn mười trượng, hai tay xoay vòng phát ra một đạo thuật pháp.

“Vù, vù, vù, vù!”

Sau tiếng nổ, mặt đất rung rinh như địa chấn, quanh chỗ chúng nhân đứng nhô lên những mũi xương nhọn cao như than người, bạch quang lấp lánh.

Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi, và cả tu sĩ họ Chu được thanh sắc quang tráo bao phủ, năm sáu mũi đâm họn từ dưới đất đâm lên nhưng chỉ khiến quang tráo nứt nẻ, bọn gã lắc lư, đứng cũng không vững.

Phong Tri Du thụ thương nặng và tu sĩ lùn mập trông không có vẻ gì nổi bật, và cả hắc giáp tráng hán sử dụng hai tấm Huyền thiết thuẫn may mắn hơn, nơi đứng không có mũi xương đâm lên.

Nam tử cơ bắp bị một mũi nhọn đâm sát trước mũi, suýt chút nữa là đâm rớt mũi y, mắt cũng thiếu chút nữa đổ lên vì hoảng hốt.

Lão giả gầy khô và trung niên văn sĩ và tu sĩ bị Song đầu khuyến dẫn hương lúc trước vẫn ngồi dưới đất liệu thương lại không may mắn thế, cả ba vừa kịp tỏ ra kinh hãi thì bị mũi nhọn đâm xuyên từ dưới lên.

Ba tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, trực tiếp bị thuật pháp phạm vi rộng của tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng diệt gọn!

Chát! Ngụy Tác mặt mũi âm trầm hủy tiếp một bạch sắc khô lâu vô sĩ.

Phát ra đạo thuật pháp đó, chân nguyên của tu sĩ trẻ tuổi tựa hồ tiêu hao rất nhiều, nuốt hai viên Hồi khí đơn xong thì lại bay lên, vượt ngoài phạm vi Ngụy Tác có thể công kích chuẩn xác.

“Được lắm, linh giai pháp bảo của người hủy ba viên bạch cốt pháp châu của ta, giết người rồi lấy được vật đó, ta cũng không thiệt thòi gì.”

Tu sĩ trẻ tuổi cười lạnh đưa tay chụp, chín viên pháp châu đều biến trở lại thành bạch sắc niệm châu, bay về tay y, chỉ có khô lâu bị Ngụy Tác đánh nát một nửa cứ quay tít dưới đất. Đồng thời, lực quang khô lâu đầu hung ác lại từ tay tu sĩ trẻ tuổi lao ra.

Ầm một tiếng, cùng lúc đánh bay Huyền thiết thuẫn và công phá thanh sắc quang tráo bên ngoài bọn Ngụy Tác, ngay cả tu sĩ lùn mập cũng bị lực sắc lưu quang của y đánh trúng, kêu lên thê thảm nằm bất động.

Nam tử cơ bắp và hắc giáp tu sĩ mặt mũi nhợt nhạt đến gần Ngụy Tác.

Ngụy Tác cũng tụ lại gần Phong Tri Du, bảo vệ cho y vốn đã trọng thương.

“Lý huynh, cầm lấy này. Tấm phù này có thể kéo y lọt vào phạm vi công kích của huynh.” Phong Tri Du thoảng tỏ vẻ cảm động, ngừng luyện hóa đơn được liệu thương, lấy ra một tấm ngân sắc phù lục đưa cho Ngụy Tác.

“Nhị giai Chân từ phù!”

Ngụy Tác tức thì vui mừng hơn hở, không nói câu nào kích phát tấm pháp phù.

Ngân quang lóe lên, tu sĩ trẻ tuổi và huyết nhận dưới chân đồng thời trầm xuống, hạ xuống độ cao hơn ba mươi trượng.

Băng long của Hàn Vi Vi và hắc sắc tiểu tiên của Ngụy Tác lao về phía tu sĩ trẻ tuổi yêu dị.

Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi đồng thời rửa thăm, một tấm thuẫn hình vuông có vô số phù văn tổ thành hình đầu hổ, hiện lên trước mặt tu sĩ trẻ tuổi chặn lại đòn tấn công của gã cùng Hàn Vi Vi.

Pháp thuẫn này là linh giai phòng ngự pháp thuẫn!

Tu sĩ trẻ tuổi yêu dị này tựa hồ còn có nhiều pháp bảo, pháp khí lợi hại hơn cả Ngụy Tác

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

115. Chương 115 : Tu Sĩ Mến Tài Nhau.

Ngụy Tác tỏ vẻ cực kỳ sợ hãi, ngằm lấy ẩn hình pháp khí luyện chế từ mũi nhọn của Phệ tâm trùng trường lão ra.

Tuy gã không dám sử dụng pháp khí này trước mặt đông người nhưng tựa hồ chỉ có pháp bảo này hữu dụng. Không thì khi nhị giai Chân từ phù hết hiệu lực, tu sĩ trẻ tuổi sẽ lại quay về độ cao năm, sáu chục trượng.

Trừ phi Ngụy Tác bỏ mặc sống chết của bọn Phong Tri Du, dùng bạch ngọc hạc đằng không giao thủ với y, bằng không đừng nói y có một tấm linh giai phòng ngự pháp thuẫn, dù không có mà y chỉ cần kéo giãn cự ly thì bọn gã cũng không cấu thành được uy hiếp. Tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng như y, dù sử dụng thuật pháp thì cũng đủ diệt được phòng ngự pháp thuẫn của bọn gã.

Nhưng cùng lúc xảy ra một việc không ngờ.

Tu sĩ lùn mập ban nãy bị lực quang hắt bay, trông có vẻ đã mất mạng lại đột nhiên vùng dậy rất nhanh, vùng tay phát ra một pháp khí như tấm lưới xám xịt, trùm lên tu sĩ trẻ tuổi ở trên không.

Giả chết?

Ngụy Tác há hốc miệng vì tu sĩ lùn mập đó đột nhiên “chết rồi sống lại”, tu sĩ trẻ tuổi trên không tuy cũng cả kinh, bất quá không hề cuống lên trước tấm lưới xám xịt đó. Y vùng tay phát ra lực quang, định đánh tan nát pháp khí của đối thủ.

Lực quang vút tới, tấm lưới đánh cá không hề rách mảy may, trùm lên tu sĩ trẻ tuổi đang tỏ ra không tin được, trói chặt y lại.

“Đánh đi! Đợi gì nữa, đánh chết rồi chia đồ trên mình y! Pháp thuẫn của y tuy là linh giai, nhưng chỉ chặn được trước mặt, không ngăn được thuật pháp bao trùm.” Trói chặt cứng tu sĩ trẻ tuổi yêu dị đó, tu sĩ lùn mập kêu to, nhanh nhẹn phát ra ngọn lửa khiến đối phương kêu thảm thiết.

“Chà!”

Ngụy Tác lần này cực kỳ bội phục tu sĩ lùn mập, mới dùng Vọng khí thuật thì phát hiện đối phương cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng.

Dáng vẻ y cực kỳ lạnh lợi, đầu còn chút nào ngốc nghếch như trước.

Rõ ràng lúc trước y răn giả làm lươn, giả chết như Ngụy Tác đã đành, lại có thể ém được một bậc tu vi, quả thật thủ đoạn giả đồ quá siêu việt.

Bọn Phong Tri Du cũng tròn mắt, hiển nhiên họ cũng không rõ y lại là tu sĩ Chu thiên cảnh.

Quan trọng nhất là tấm lưới của tu sĩ lùn mập đã được che giấu, cố ý khiến người khác không nhận ra phẩm cấp. Vì điểm này mà Ngụy Tác rất mến tài tu sĩ lùn mập trông có vẻ cực kỳ nhàn nhõ đó.

Lau mồ hôi xong, Ngụy Tác lại phát ra một tấm điện võng, chụp xuống tu sĩ trẻ tuổi.

Những người khác cũng kịp phản ứng, mặc kệ có biết thuật pháp công kích đánh hội đồng hay không, đều nhắm vào tu sĩ trẻ tuổi. Chỉ cần phá được pháp thuẫn trước mặt y, kiểu gì cũng sẽ đánh trúng người.

“Các người chết chắc rồi! Có biết ta là ai không?”

“Các người mà dám giết ta, tất cả sẽ không ai thoát được!”

Bị tấm lưới ít nhất cũng là bán linh giai trở lên trói cho bất động, nhưng hiệu quả phòng ngự của pháp y mà tu sĩ trẻ tuổi mặc cực kỳ kinh nhân, dù bị các loại quang hoa giáng trúng, không khổng chế nổi pháp thuẫn và phi độn pháp bảo, rốt phịch từ trên không xuống, thết lên thêm thảm.

“Đợi đã, nghe xem y là ai.”

Cả Ngụy Tác và tu sĩ lùn mập nhăn nhó cùng kêu to.

Vạn nhất tu sĩ trẻ tuổi này có hậu đãi đặc biệt lợi hại, ví như có sư phụ Kim đơn cảnh chẳng hạn, họ giết y rồi sẽ bị tu sĩ biến thái như thế tra ra, chưa biết chừng sẽ bị phiền hà không nhỏ.

Nghe thấy Ngụy Tác và tu sĩ lùn mập kêu to, người cùng phe liền dừng tay, tu sĩ trẻ tuổi đã bị đánh đến mức cha mẹ cũng không nhận ra được, khẳng định không còn giữ được trò gì.

Nhưng khi gã đang muốn nghe tu sĩ trẻ tuổi nói ra lai lịch thì y chợt ré lên chói tai rồi bất động, mặt xanh lè, chết bất đắc kỳ tử.

Đại hán họ Chu đầu óc không linh hoạt lắm, có vẻ nhăn nhó đứng sau lưng tu sĩ trẻ tuổi nói: “Đại ca, các vị cảnh tỉnh hơi muộn, tiểu đệ dừng tay không kịp.”

Ban này y còn chết sống gì cũng ở tiết cạnh Ngụy Tác, giờ lại chạy cực nhanh, vòng ra sau lưng tu sĩ trẻ tuổi, dùng pháp khí kích độc hình đinh ba cho đối phương một đòn đến nơi đến chốn vào hông.

“...” Ngụy Tác không tiêu hóa nổi y, vòng tay nói với tu sĩ lùn mập cũng đang tắt tiếng đứng bên, “Vị huynh đệ này xưng hô thế này, chiêu vừa này thật tuyệt quá, bội phục bội phục.”

“Tại hạ họ Trương.” Tu sĩ lùn mập cười hắc hắc, “Khách khí, khách khí.”

“Đại ca, tiểu đệ không cố ý.” Cẩm y đại hán họ Chu lại nói, “Có nên lục tìm không, chưa biết chừng phát hiện được y là ai.”

“Muốn lục lợi thì giết Song đầu khuyến đã chứ.” Tu sĩ lùn mập bảo, “Nếu mỗ đoán không sai, Mê thần phù của chỉ đếm đến mười nữa là hết hiệu lực.”

“A?” Cẩm y đại hán phản ứng không chậm tí nào, chạy ngay về cạnh Ngụy Tác ra điều muốn nhờ bóng quan lớn.

Ngụy Tác tắt tiếng, không dám nường tay. Thừa cơ Song đầu khuyến còn bị Mê thần phù khiến cho chạy lung tung, gã trực tiếp kích phát hắc sắc tiểu tiên, cái đầu bên trái của Song đầu khuyến bị thủng một lỗ.

Song đầu khuyến đột nhiên thoát khỏi hiệu lực nhiễu loạn thần thức của Mê thần phù, nhìn rõ tình hình.

Nhưng nó không kịp phản ứng gì, cái đầu còn nguyên lành mới phun ra lời đơn, thì thuật pháp và pháp khí của mọi tu sĩ có mặt đều đánh vào cái đầu còn nguyên của nó.

Không kịp kêu lên một tiếng, cái đầu nguyên lành này thiếu chút nữa bị đánh nát.

“Đại ca, hiện tại có ba tu sĩ Chu thiên cảnh, chia thế nào đây?” Song đầu khuyến vừa gục xuống, đại hán họ Chu bị Ngụy Tác dùng bảy mươi linh thạch thuê đứt lại nghĩ đến vấn đề chia chác, nói to.

“Các hạ định chia thế nào?” Tu sĩ lùn mập cười hắc hắc, có ý muốn trêu đại hán đầu có đơn giản này nên bảo, “Các hạ nói xem nên chia thế nào? Bọn mỗ nghe theo hết?”

“Thật hả?” Cẩm y tu sĩ họ Chu sáng mắt, “Nếu nghe theo ta, hai con Song đầu khuyến này sẽ thuộc hết về đại ca.”

“Ha ha!” Hàn Vi Vi bật cười. Ngụy Tác nuốt nước bọt, tiểu đệ từ trên trời rơi xuống này cũng biết nghĩ đến gã lắm.

Tu sĩ lùn mập tắt tiếng, không ngờ tu sĩ họ Chu này thật thà như vậy, tưởng rằng y nói thật.

“Các hạ thấy thế nào?” Tu sĩ lùn mập tự xưng họ Trương ngó lơ đối phương, quay lại hỏi người cùng nhóm, Phong Tri Du.

“Trương Châu Dự, các hạ ẩn tàng tốt quá.” Phong Tri Du không gặp nguy hiểm về tính mạng, cười nhăn nhó, “Hợp tác hai lần mà vẫn không biết các hạ là tu sĩ Chu thiên cảnh.”

“Có lúc tu sĩ Chu thiên cảnh và tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng không khác gì nhau, bị đánh lén cũng chết hết.” Tu sĩ lùn mập tên Trương Châu Dự cười ha hả, “An toàn là đệ nhất, an toàn là đệ nhất.”

“Giết được y, các hạ và Lý huynh có công lớn nhất.” Phong Tri Du cười nhăn nhó, nhưng không nói chuyện khác mà nói về việc chia chác, “Nếu không có hai vị, e rằng bọn tại hạ khó lòng thoát chết. Nếu để tại hạ chia thì hai con Song đầu khuyến này mỗi người một con. Bọn Trần huynh cũng là tán tu như bọn tại hạ, không có con cháu gì, thứ trên mình họ và thứ trên mình tên này, chúng ta chia đều theo linh thạch, được không?”

Ngụy Tác gạt đầu biểu thị không có ý kiến, dù gì mục đích của gã cũng là Song đầu khuyến, tuy biết có thành viên của đội tán tu chết đi, tu đạo giới có thói quen phân chia những gì người này sở hữu vì không thể để linh thạch và pháp khí bồi táng, nhưng việc này vẫn khiến Ngụy Tác thấy nặng nề, không tiện nói đến nhiều.

“Được.” Toán tu sĩ Lạc Nguyệt thành tuy không quen thuộc nhau, chỉ hợp tác vài lần cũng phần nào tin tưởng nhau. Hơn nữa nếu không có tu sĩ lùn mập yếu giở trò răn giả làm lơ thì vị tất giết được tu sĩ trẻ tuổi yêu dị, nhưng phe mình chết gần đây người, y cũng không vui vẻ gì dù giết được cường địch, chỉ gạt đầu, móc ra nạm bảo nang thu lấy thi thể một con Song đầu khuyến rồi đi về phía tu sĩ trẻ tuổi sắc mặt xanh lè vì trúng độc, “Các vị kiểm tra xem họ có gì không, mổ và Lý huynh kiểm tả tên này.”

Ngụy Tác gạt đầu, cùng Hàn Vi Vi bước lên.

Tu sĩ lùn mập Trương Châu Dự thân thủ cực kỳ linh hoạt, cơ hồ thò tay lần một chút là lấy được một cái nạm bảo nang trên mình tu sĩ trẻ tuổi.

Nạm bảo nang này màu tím, có thêu phù văn hình hoa cực kỳ đẹp đẽ, chỉ qua chất liệu và ánh sáng cũng thấy cao hơn hoàng sắc nạm bảo nang của Ngụy Tác.

Tu sĩ lùn mập nhìn kỹ, dồn chân nguyên vào nạm bảo nang với vẻ mong đợi.

Chân nguyên dồn vào, nạm bảo nang không hiện rõ mọi thứ ở trong mà thò ra một tấm ngọc phù xanh biếc rồi nổ tung trước mắt tất cả.

“Lần này thăm rồi!”

Tu sĩ lùn mập Trương Châu Dự mặt mày xám xịt kêu lên thê thảm, mặc kệ nạm bảo nang, nhật linh giai pháp thuấn trước mặt tu sĩ trẻ tuổi, nhìn xong thì hai chân run cầm cập, kêu to, “Xong rồi.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

116. Chương 116 : Đệ Tử Tinh Anh Của Đại Tông Môn.

“Chuyện gì hả?” Tuy không rõ là việc gì nhưng thấy ngọc phù xanh biếc tự động nhảy ra rồi vỡ vụn, cùng với dáng vẻ của tu sĩ lùn mập Trương Châu Dự giá dạng tử, cảm y tu sĩ họ Chu cũng nhận ra không ổn.

“Tuy mổ không nhận ra y thuộc tông môn nào, nhưng khẳng định là đệ tử tinh anh của đại tông môn nào đó.” Trương Châu Dự muốn khóc mà không có nước mắt lật hắc sắc linh giai pháp thuấn có phù văn đầu hổ.

Tất cả đều nhìn rõ rìa tấm hắc sắc pháp thuấn nặng trĩu này có lục sắc quang hoa lưu động.

Trương Châu Dự lại lấy ra phi độn pháp khí đỏ rực dài hơn thước, bên rìa cũng có lục sắc quang hoa loáng thoáng lưu động.

“Đây là truy tung phù văn của đại tông môn chí ít cũng cỡ Thiên Nhất môn trở lên. Cũng để đề phòng đệ tử tinh anh bị người ta giết chết và cũng để báo thù cho đệ tử, cầm pháp bảo của đệ tử này thì dù đến đâu cũng bị đối phương tìm được, trừ phi biết cách trừ được phù văn, đằng nào thì mổ cũng bó tay.” Trương Châu Dự ném vật đó xuống đất, muốn khóc mà không có nước mắt vòng tay, “Các vị có ai có thể phá trừ phù văn này thì muốn lấy gì cứ lấy, lấy linh thạch của đệ tử tinh anh đại tông môn đâu có an toàn, ai muốn lấy cứ việc, tại hạ chạy đây.”

“Đợi đã, ta còn chưa rõ.” Cảm y đại hán họ Chu nhướng đôi mày rậm, kéo Trương Châu Dự lại hỏi, “Ngọc phù xanh biếc đó là sao? Sao lại tự vỡ nát.”

“Nếu mổ đoán không sau, thứ đó cũng giống như bản mệnh nguyên thần đẳng của Huyền Phong môn, có điều không cao cấp như thế.” Trương Châu Dự hỏi, “Huyền Phong môn, biết không, một trong thập đại tông môn của Thiên Huyền đại lục, môn phái của Thủy Linh Nhi.”

“Biết rồi, biết rồi.” Cẩm y đại hán họ Chu gật gù.

“Biết rồi mà còn không bỏ chạy?”

“À.” Cẩm y đại hán họ Chu buông tay, nhưng thấy không ổn, kéo theo tu sĩ lùn mập Trương Châu Dự.

“Người định làm gì?” Trương Châu Dự buột miệng, “Ta gọi người là đại ca rồi mà.”

Cẩm y tu sĩ họ Chu ngượng ngập, “Không cần gọi mỗi là đại ca, mỗi cũng không rõ bản mệnh nguyên thần đang là cái gì.”

“Ngu xuẩn quá!” Trương Châu Dự kêu lên: “Việc đó mà người không rõ, lại lại tu luyện được đến Thần hải cảnh ngũ trọng nhỉ?”

Trương Châu Dự trước mắt tối sầm vì cẩm y tu sĩ lại gật đầu, “Đúng, tiểu đệ họ Chu, sao các hạ lại quên? Tiểu đệ họ Chu tên Tiểu Xuân.”

Càng khiến y mặt mũi tối sầm là tráng hán tứ chi phát triển, đầu óc giản cũng vò đầu, “Tại hạ cũng Thần hải cảnh ngũ trọng, tại hạ không rõ việc đó, Còn nữa Trương đại, tại hạ nên gọi là Trương đại như trước hay gọi là tiền bối?”

“Người muốn gọi thế nào cũng được.” Tu sĩ lùn mập rất được Ngụy Tác vừa ý này cũng không chịu nổi hai kẻ đầu óc đơn giản này, phát cuồng nói, “Nói đơn giản là mỗi đệ tử tinh anh của Huyền Phong môn đều có một đĩa bản mệnh nguyên thần đang trong môn phái. Chỉ cần đệ tử tinh anh đó mất mạng ở bên ngoài thì bản mệnh nguyên thần đang sẽ tắt, bản mệnh nguyên thần đang còn cảm ứng được địa điểm cụ thể, sau đó cao thủ Huyền Phong môn sẽ đến ngay. Theo lời đồn, có trường hợp một tán tu không biết trời cao đất dày giết một đệ tử tinh anh của Huyền Phong môn, chưa kịp lục đồ thì cao thủ Huyền Phong môn đã tới. Khối ngọc bội ban này cũng thế, chỉ là không thể tự động kích phát, nằm trong nạp bảo nang, có chân nguyên khác với tu sĩ trẻ tuổi dồn vào thì mới bị kích phát. Chắc rằng giờ này cao thủ của tông môn đó đang đến, chạy cho mau vì đại tông môn kiểu này thường trực tiếp phong tỏa phạm vi ngàn dặm, lúc đó thì đừng tưởng không thấy ai đến, kỳ thực đã có người khác đợi sẵn để ra tay.”

“Đại ca, chạy mau, chạy đi đâu thì tiểu đệ theo đó.” Nhắc đến bỏ chạy, phản ứng của Chu Tiểu Xuân rất nhanh, kéo tay Ngụy Tác bảo.

“Người theo ta làm gì?” Ngụy Tác cũng muốn khóc mà không có nước mắt, nhưng vẫn vòng tay với Trương Châu Dự, “Trương huynh nói đúng lắm, lúc đó biết đâu đối phương đã có cao thủ đến rồi. Bất quá Trương huynh có vẻ tự tin sẽ chạy thoát, mong huynh chỉ dẫn đôi chút. Ở đây có ngàn này người, vạn nhất bị bắt một người, chưa biết chừng đối phương sẽ tìm ra chúng ta.”

Gã nói vậy vì quan sát tu sĩ lùn mập rất lâu, phát hiện tuy y thét lên thê thảm rất to, thập phần thất vọng trước việc mọi thứ không làm gì được tu sĩ trẻ tuổi nhưng thần sắc không hề hoảng hốt.

“Thôi vậy, coi như mỗi xui xẻo, hôm nay đành nghiêng rằng.” Nghe Ngụy Tác nói vậy, Trương Châu Dự quả nhiên thở dài: “Tại hạ có một môn thuật pháp, không chỉ giấu được tu vi chân thực, còn có thể giảm linh khí bên ngoài thân thể xuống mức thấp nhất như tử thi, khi toàn thân bất động, cũng không sử dụng chân nguyên. Ngay cả tìm kiếm bằng thần thức cũng không tìm ra, chúng ta tìm chỗ trốn, chỉ cần đối phương không phải tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên thì chắc không tìm được. Bất quá hôm nay mỗi cho các vị biết môn thuật pháp này, các vị phải thề độc không được truyền ra, mỗi không muốn sau này đi tìm bảo vật hoặc giết yêu thú, đột nhiên bị một tử thi bất động cạnh mình đánh lén.”

“Được, được, được chứ, tiểu đệ mà nói ra thì sẽ chân tay rửa nát, chết không yên lành.” Chu Tiểu Xuân lập tức thề thốt.

Phong Tri Du và hắc giáp tu sĩ đều tỏ vẻ ngưng trọng và cảm kích, đều biết tu sĩ thông thường không đời nào người khác biết thuật pháp đặc biệt của mình.

“Y cũng không đến nỗi nào.” Ngụy Tác có hảo cảm hơn hẳn với tên mập này, nếu y nói là không có cách gì rồi bỏ đi thì Ngụy Tác cũng bó tay. Tu sĩ Chu thiên cảnh như y và gã nếu bỏ chạy một mình thì tỷ lệ thoát thân cao hơn.

“Đi thôi, vừa chạy vừa nói. Không thể đến truyền tông pháp trận gần đây nhất. Trốn cho kỹ đã rồi vòng sang truyền tông pháp trận khác.” Trương Châu Dự xoa tay, bảo nam tử cơ bắp công Phong Tri Du không thể động dụng chân nguyên lên, hắc giáp tu sĩ cũng lấy nạp bảo nang thu hết thi thể đồng bạn lại. Cả toán không dám sử dụng phi độn pháp bảo và phi độn thuật pháp, đi theo Trương Châu Dự vào rừng.

Ngay lúc bọn Ngụy Tác khuất bóng vào rừng chừng nửa tuần hương, một đạo hắc quang lướt đến chỗ tu sĩ trẻ tuổi bị giết với tốc độ kinh nhân, thần thức hùng hậu kinh nộ dị thường quét qua, đoạn bỏ mặc thi thể tu sĩ trẻ tuổi, đuổi theo hướng bọn Ngụy Tác vừa chạy.

...

“Người hiểu chưa!”

Trong sơn cốc cách chỗ bọn Ngụy Tác giết Song đầu khuyến và tu sĩ trẻ tuổi chỉ mười mấy dặm, gã và tu sĩ lùn mập Trương Châu Dự chỉ muốn bóp chết nam tử cơ bắp đầu óc giản đơn đó.

Trương Châu Dự nghiêng rằng tiết lộ môn thuật pháp này có tên Tiềm Ẩn quyết, tuy triển không dễ dàng như Thanh phong nhận nhưng tuyệt đối không đến mức phức tạp.

Nhưng trên đường đến đây Trương Châu Dự liên tục giải thích ba lần, ai nghe cũng hiểu nhưng tên ngu xuẩn này vẫn chưa hiểu gì, không biết cách thi triển, hiện tại Trương Châu Dự mặt mũi tối sầm giảng lại lần thứ tư.

Lúc đó bọn Ngụy Tác đều thấy ngoài xa xuất hiện hắc sắc quang hoa với tốc độ kinh nhân.

Có phi độn pháp khí cỡ này, lại đến báo thù cho tu sĩ trẻ tuổi thì khẳng định thực lực còn cao hơn y.

Tu sĩ cỡ này, Ngụy Tác và bọn Trương Châu Dự dù liều mạng cũng không phải là đối thủ.

Với tốc độ của hắc quang, e rằng chỉ chớp mắt là tìm được đến sơn cốc họ ẩn thân, nam tử cơ bắp mà không thể thi triển thuật pháp này thì rất có khả năng không thoát được thần thức của tu sĩ đó tìm kiếm!

Càng khiến Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi muốn khóc mà không có nước mắt là Chu Tiểu Xuân còn tức giận chen vào mắng nam tử to xác một câu, “Đúng thế, người ngu xuẩn quá! Không thể hiểu nổi sao người lại luyện đến được Thần hải cảnh đệ ngũ trọng, ta cũng chỉ nghe hai lần là hiểu mà người ba lần vẫn chưa thông?”

Bọn Trương Châu Dự và Ngụy Tác như trút được gánh nặng là nghe xong lần thứ tư, đại hán đầu đất cũng toét miệng cười, “Tiểu đệ hiểu rồi.”

“Tạ ơn trời đất! Hôm nay không đến nỗi xui xẻo quá.”

Trương Châu Dự mới kịp lẩm bẩm một câu, tức thì biến sắc vì chúng nhân đều thi triển đạo pháp quyết này, ngay cả Phong Tri Du trọng thương cũng miễn cưỡng thi triển được nhưng đạo hắc quang đó tựa hồ lao thẳng đến chỗ họ.

Rõ ràng trong chốn u minh có ánh mắt nào đó nhìn họ chăm chăm.

Y đột nhiên nghĩ ra, cõi ngay tầm pháp y xám xịt như của Ngụy Tác ra. Mắt y ánh lên nét sợ hãi thật sự vì ở sau tấm pháp y có lục quang ẩn hiện.

“Chà!”

Lần này Ngụy Tác cũng phải phản ứng, nắm tay Hàn Vi Vi, chuẩn bị bỏ chạy đã rồi tính.

Tu sĩ trẻ tuổi đó phát ra thuật pháp rực lục quang!

Trương Châu Dự bị lục sắc quang bắn trúng xong mới giả chết, tuy pháp y của y chặn được hết uy lực của lục sắc quang điểm nhưng thuật pháp của tu sĩ trẻ là để truy tung đối thủ!

Tu sĩ trẻ tuổi đó vốn không định để ai thoát!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

117. Chương 117 : Hợp Hư Đơn, Đại Na Di

“Lão Phong, có thể tiếp tục dồn chân nguyên không?”

Tu sĩ lùn mập Trương Châu Dự thấy hắc sắc độn quang càng lúc càng đến gần, mặt mũi xám xịt hỏi Phong Tri Du đứng gần đó, “Nếu không có cách liên tục dồn chân nguyên, lần này chúng ta thảm rồi.”

Một vài loại cao giai yêu thú linh thức cực cao, thậm chí cũng đợi ở ngoài như tu sĩ đến khi ngũ sắc độc chường tan biến mỗi mười năm một lần, Di Thiên cốc lại được thấy ánh mặt trời.

Mỗi lần đều có mấy trăm tu sĩ mất mạng vì đấu với các loại yêu thú.

Bất quá đối với tu sĩ vào Di Thiên cốc, tối nguy hiểm không phải là các loại cao giai yêu thú.

Mục tiêu chân chính của cao giai yêu thú đều là linh dược, không bắt đắc dĩ thì chúng cũng không muốn tử chiến với tu sĩ. Dù là tu sĩ Chu thiên cảnh, Phân niệm cảnh, bị chúng giết rồi thì mọi thứ trên thi thể cũng không có giá trị bằng phổ thông dã thú, thậm chí không bằng thịt dã thú chúng vẫn hay ăn. Vạn nhất gặp cao giai yêu thú, chỉ cần bỏ chạy là chúng sẽ không đuổi theo.

Với những tu sĩ chỉ nhằm nhằm giết người cướp của thì khác.

Bên ngoài Thiên khung, việc giết người cướp của rất phổ biến, như tu sĩ trẻ tuổi mới bị bọn gã giết chết, dù cao thủ trong tông môn biết cũng không thể nhanh chóng đến được chỗ ra bên ngoài Thiên khung.

Đại tông môn chỉ có sức chấn nhiếp với những tu sĩ thường hoạt động trong phạm vi mấy ngàn dặm.

Nơi có nhiều tu sĩ và yêu thú tràn vào như Di Thiên cốc, dù giết một đệ tử tinh anh của danh môn, ném vào chỗ có Hủ cực thần quang để hủy thi diệt tích, đại tông môn cũng khó tìm ra.

Đối với tu sĩ, tối nguy hiểm là rất nhiều những tu sĩ khác đến đây vì muốn giết người cướp của để phát tài.

Nếu Tử hồ hoa chỉ có công hiệu giải trừ tác dụng phụ của Hợp hư đơn, Ngụy Tác vị tất quyết định đến Di Thiên cốc thử vận may.

Nhưng đã biết rõ rồi, gã càng động lòng, định về thương lượng với lục bào lão đầu chuẩn bị như thế nào để giúp gã vào Di Thiên cốc được an toàn hơn.

Công hiệu lớn nhất của Tử hồ hoa là trừ đi các loại dược lực tạp nham trong thể nội tu sĩ.

Tu sĩ đạt đến Chu thiên cảnh trở lên thường dựa vào các loại đơn luyện chế từ yêu đơn và linh dược để tu luyện.

Trong quá trình luyện chế yêu đơn thành đơn dược, tuy luyện đơn sư dốc hết khả năng loại trừ thành phần không có lợi cho tu sĩ, nhưng vẫn có một phần rất nhỏ lưu lại.

Phần rất nhỏ đó, trong quá trình tu luyện, tu sĩ lại loại trừ được một phần trong lúc tu luyện, nhưng có một phần này hòa tan vài máu thịt, rất khó rút ra được.

Thành phần bất lợi càng nhiều càng có hại cho thọ nguyên và tu vi của tu sĩ.

Nhất là khi đột phá đến Kim đơn cảnh, chân nguyên ngưng luyện kim đơn, chân nguyên càng thuần tịnh, xác suất thành công càng cao.

Tử hồ hoa có thể tiêu hóa hết dược lực không có lợi tàn tích lại trong cơ thể tu sĩ.

Tu sĩ Phân niệm kỳ, có Tử hồ hoa thì dù ngưng luyện kim đơn không thành công, thì tác dụng của Tử hồ hoa là tăng thêm hơn hai mươi năm cho tu sĩ Phân niệm cảnh.

Tử hồ hoa còn có công hiệu trừ đi tính chất kháng dược.

Thường dùng một loại đơn dược tu luyện, ví như hiện tại gã sử dụng Kim linh đơn thì về lâu dài tốc độ luyện hóa sẽ càng ngày càng kéo dài. Đó là kháng dược mà các tu sĩ đều gặp phải.

Đối với vấn đề này có thể dùng yêu đơn khác luyện chế đơn dược. Khác với luyện hóa đơn dược ở chỗ, càng luyện hóa nhiều, dược lực không tốt tồn lại trong cơ thể càng lớn.

Với Ngụy Tác, quan trọng là gã phải nhờ vào Bồ thiên đơn để đề thăng đẳng cấp công pháp.

Gã không muốn vì kháng dược mà vốn chỉ mất một trăm viên Bồ thiên đơn là có thể giải quyết vấn đề, thì lại biến thành hai trăm viên, ba trăm viên, thậm chí nhiều hơn.

Có lục bào lão đầu, việc gã thành tựu kim đơn gần như chắc chắn nên càng quyết tâm lấy bằng được Tử hồ hoa.

Dù chỉ có một bông Tử hồ hoa, chi đôi với Hàn Vi Vi thì cả hai khẳng định đều có lợi.

...

Linh thạch!

Cả linh thạch nữa!

Hiện tại Ngụy Tác định bán đi một cái nạm bảo nang, linh thạch còn lại dùng đủ cho mấy ngày, đến Di Thiên cốc thử vận may, chưa biết chừng còn kiếm được linh thạch.

Gã quay về chỗ ở thiên cấp trong tình trạng nghèo mạt như trước.

Nhưng vừa vào tỉnh thất, nhìn rõ cảnh tượng, vốn đang cực kỳ bức bối thì gã cũng lập tức kinh hãi vô vàn.

Phệ tâm trùng.

Gã quên mất mình vẫn để Phệ tâm trùng ngâm trong Hoàng nguyên tinh được dịch.

Gã nhận ngay ra Hoàng nguyên tinh được dịch trong chậu ngọc vơi đi một nấc, còn Phệ tâm trùng tiên thiên yếu ớt ngâm trong đó thì lớn hơn hẳn.

Gã dùng tâm niệm điều khiển, Phệ tâm trùng ấu trùng vốn đang uể oải đột nhiên hùng dũng từ trong chậu Hoàng nguyên tinh được dịch bò ra.

Hình như lớn quá nhanh thì phải?

Đích xác gã không nhầm, con Phệ tâm ấu trùng này hiện chỉ kém hơn con của Hàn Vi Vi một chút.

Tốc độ sinh trưởng nhanh thế này Ngụy Tác nở hoa trong lòng, lại sai Phệ tâm trùng quay về ngâm trong Hoàng nguyên tinh được dịch.

Phệ tâm trùng thoải mái ngâm mình, gã lại lấy Dưỡng quỷ quán ra kể lại tường tận với lục bào lão đầu những việc xảy ra trong ngày hôm nay.

Tông môn hiện giờ khác hẳn với một hai vạn năm trước, nên lục bào lão đầu cũng không thể qua thuật pháp cùng pháp khí, cả cấm chế cùng truy tung thuật pháp độc đáo của tu sĩ trẻ tuổi mà đoán xem y là đệ tử tinh anh của tông môn nào.

Nghe đến Tử hồ hoa, lục bào lão đầu cũng động dung.

Từ hai vạn năm trước, Tử hồ hoa cũng cực hiếm, còn có tên khác là Tẩy tử ngưng chân hoa, giá trị cực kỳ kinh nhân, có thể nâng tu sĩ xác suất ngưng đơn thành công của tu sĩ thêm năm phần, thậm chí còn là nguyên liệu chủ yếu của Hồn nguyên tăng thọ đơn có thể trực tiếp gia tăng trăm năm thọ nguyên, nổi danh khi đó.

Thật xảo diệu, trước đây lục bào lão đầu từng có một chủ nhân khá lợi hại, tu luyện đến Phân niệm kỳ ngũ trọng, vì tranh chấp một cọng Tử hồ hoa, đấu không lại đối phương mà trọng thương mất mạng.

Vì có Đào thần ngọc, để lấy được linh dược, lục bào lão đầu cũng thập phần tán đồng Ngụy Tác đến Di Thiên cốc thử vận khí.

Theo lời điểm viên tai dài, từ giờ còn nửa tháng nữa là, ngũ sắc độc chương ở Di Thiên cốc sẽ tiêu tan.

Nhưng Ngụy Tác được Điền chương quý cho biết, phán đoán chuẩn xác của nhiều thế lực là ngũ sắc độc chương hoàn toàn tan biến sau hai mươi ba ngày nữa.

Vào nửa tháng nữa chỉ có lớp ngũ sắc độc chương ở ngoài cùng tan đi, nhiều nơi trong cốc vẫn còn loại chương khí kịch độc vô cùng này.

Ngụy Tác hoài nghi có phải điểm viên tai dài nói sớm lên mấy ngày chẳng, vạn nhất gã không điều tra mà đi vào thì có thể không ra được.

Di Thiên cốc sẽ hiển hiện trước mắt mọi người vào hai mươi ba ngày sau, Ngụy Tác đang nhờ Mộ Dung Thần và Âu Dương sư thúc của Điền chương quý luyện chế ẩn hình pháp y cùng linh giai hộ thuẫn, chắc cũng đã luyện chế xong.

Có hai vật này, hệ số an toàn khi vào Di Thiên cốc tăng hơn nhiều.

Đương nhiên không thể có chuyện an toàn trăm phần trăm, lần trước gã vào Vạn Xà sơn cốc còn gặp Độc giác lôi khuê, lần này đi giết Song đầu khuyển, những tướng vạ vô nhất thất mà thiếu chút nữa bị tu sĩ cao cấp đuổi theo giết chết.

Mấy ngày tiếp theo, trừ tiếp tục luyện hóa Kim linh đơn thì gã bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu để chưng “thịt chó”.

Thịt Song đầu khuyển tuy có thể nâng cao rất nhiều thể chất của tu sĩ, tương đương với đề thăng thiên tư tu luyện, nhưng trong đó cũng có không ít thành phần bất lợi, cần phải cho thêm phụ liệu nấu cùng.

Ba ngày sau, Ngụy Tác chuẩn bị toàn bộ mọi phụ liệu, Phệ tâm trùng ấu trùng cũng hút sạch Hoàng nguyên tinh được dịch trong chậu ngọc.

Khiến gã kinh ngạc là Phệ tâm trùng ấu trùng lớn rất nhanh, qua ba ngày đã gần như gấp đôi, so với con của Hàn Vi Vi còn to hơn.

Ngụy Tác lấy Song đầu khuyển và Bồi yêu dịch chuẩn bị sẵn ra, định nhân lúc quan sát công hiệu của Bồi yêu dịch đối Phệ tâm trùng sẽ nấu thịt Song đầu khuyển. Đột nhiên gã cảm giác được Phệ tâm trùng thêm muốn ghê gớm.

Gã mang Bồi yêu dịch vào phòng thử uy lực thuật pháp, thả Phệ tâm trùng vào được dịch.

Đùa à, tuy gã biết ngũ cấp cao giai yêu thú như Song đầu khuyển có diệu dụng với trưởng thành của Phệ tâm trùng, nhưng gã còn muốn ăn thịt nó, để Phệ tâm ăn não tủy trước thì gã thấy tởm chết mất.

Ăn hết thịt rồi để Phệ tâm trùng hút não tủy, Ngụy Tác cũng thấy ghê ghê.

Nuôi Phệ tâm trùng khá phiền hà, bất quá nghĩ đến sau này nó là trợ thủ cho gã giết người cướp của thì Ngụy Tác không chê nữa, chỉ có thịt của vài loại yêu thú như Song đầu khuyển hữu dụng với gã, sau này chắc không cần nấu “thịt chó hầm” nữa, cứ có yêu thú thì cho nó ăn não tủy là được.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

120. Chương 120: Bước Chuẩn Bị Sau Cùng.

Mùi thơm đặc mũi lan khắp chỗ ở thiên cấp của Ngụy Tác.

Trong cái nồi đồng lớn đun bằng Hỏa tiêu thạch, chất nước vàng ruộm thơm nức mũi sôi lục đục, từng miếng ‘thịt chó’ như tơi, chỉ nhìn cũng đủ rõ ràng.

Ba ngày nấu liên tục, mùi vị nồi thịt chó này cực ngon. Vốn thịt Song đầu khuyển cũng đã ngon sẵn.

Bình thường mà có một nồi nhỏ “thịt chó” thế này cùng hai hồ rượu thì thật sự không còn gì bằng.

Nhưng hiện tại Ngụy Tác nuốt vào mà mồm miệng đắng nghét.

Gã cũng bó tay, thứ ngon đến đâu thì ăn liền ba ngày cũng không thể chịu nổi, hà huống tu sĩ tuy đến Thần hải cảnh đệ nhị trọng thì mười bữa nửa tháng không ăn cũng không sao nhưng đã ăn thì năng lực tiêu hóa cũng tuyệt đối hơn xa người thường. Người thường ăn một cân thịt chó thì cả ngày không tiêu hóa được, nhưng với tu sĩ Chu thiên cảnh như Ngụy Tác thì chỉ một, hai tuần hương là xong.

Ba ngày nay, Ngụy Tác cơ hồ ăn uống luôn mồm.

May mà linh quả viên còn mấy cây chưa bị Hàn Vi Vi làm gãy vỡ ra quả, mỗi khi gã ăn không vào nữa lại ra lấy quả vào lừa miệng, bằng không gã tắt vừa ăn vừa thổ ra.

Song đầu khuyển to như con trâu, Ngụy Tác ăn liền ba ngày mà vẫn còn một nồi.

Bảo sao gã chẳng muốn khóc mà không có nước mắt.

Bất quá công hiệu “thịt chó hầm” này rất được, ba ngày nay Ngụy Tác cảm nhận rõ khí huyết của mình thịnh hơn bình thường không ít, thể chất cũng được tăng cường, hấp thu luyện hóa linh khí cũng nhanh hơn.

Tốc độ luyện hóa linh khí tăng thì tu luyện cũng nhanh hơn, tương đương với tăng trưởng thiên tư.

Mọi tu sĩ, thiên tư đều khác nhau. Trong tu đạo giới, có nhiều tu sĩ có “Linh căn”, như tu sĩ “Hỏa linh căn” khi tu luyện hỏa hệ thuật pháp thì nhanh hơn tu sĩ bình thường, tu thành rồi thì thi triển ra sẽ có uy lực cao hơn. Tương tự, tu sĩ “Thủy linh căn”, “Phong linh căn” tu luyện thủy hệ và phong hệ thuật pháp cũng nhanh nhất. Tu sĩ “Thiên linh căn” có thiên tư cao nhất, với các hệ thuật pháp đều có thiên phú kinh nhân, tốc độ hấp thu luyện hóa linh khí cũng nhanh hơn cả. Nhưng tu sĩ có thiên phú linh căn đó đều là đối tượng được các đại tông môn tìm kiếm, coi là đệ tử tinh anh để trọng điểm bồi dưỡng.

Ngay cả Thiên Huyền đại lục đệ nhất mỹ nữ Thủy Linh Nhi, cũng là tu sĩ thủy linh căn.

Thiên tư của Ngụy Tác không tệ, nhưng so với các tu sĩ có thiên phú linh căn đó thì kém xa.

...

Ngụy Tác tuy ăn đến độ muốn thổ ra nhưng không dừng lại, gã sợ nếu ngừng là không thể ăn nổi “thịt chó” này nữa.

Sau cùng, suốt cả canh giờ, gã mới tiêu diệt xong nồi “thịt chó” sau chót.

Ăn liền mấy quả mới rũ bỏ được cảm giác muốn thổ ra, gã ngâm người trong linh tuyền trì, cảm thán mình đã hoàn thành một việc vĩ đại, đoạn quay lại gian phòng để thử uy lực thuật pháp.

Vào trong, gã lại thấy Phệ tâm trùng ngâm trong Bồi yêu dịch màu lục nhạt đã lớn hơn.

Hiện tại nó đã uy mãnh hơn, trông còn to hơn con của Hàn Vi Vi.

Quan sát kỹ càng một lúc, Ngụy Tác chợt tỏ ra hớn hờ.

Trừ to hơn, hiện tại con Phệ tâm trùng này có phần hơi trong.

Tức là năng lực ẩn hình có vai trò quan trọng nhất của nó dần dần được thể hiện ra.

Nếu sau mười mấy ngày nữa, con Phệ tâm trùng này có thể triệt để ẩn hình, đủ đạt mức bôi được dịch của Mộ Dung Thần vào là ra được ngoài nắng thì chưa biết chừng gã mang nó vào Di Thiên cốc sẽ có tác dụng quan trọng.

Lại quan sát thật kỹ Phệ tâm trùng và Bồi yêu dịch, gã đâm ra nửa mừng nửa lo.

Bồi yêu dịch xanh nhạt không cạn đi bao nhiêu, được lực của công thức được ghi trong nô thú tàn thiên có thể khiến Phệ tâm trùng trưởng thành nhanh chóng này sẽ từ từ thẩm thấu vào thể nội Phệ tâm trùng, nó không hút như hút Hoàng nguyên tinh được dịch. Nhưng ba ngày nay, màu Bồi yêu dịch nhạt đi nhiều, được lực e rằng không còn nhiều.

Bồi yêu dịch luyện chế từ Cửu điệp chu quả, Đồng đỉnh hoa, Hồng trùng thảo và một viên tam cấp thủy hệ yêu đơn có giá trị một trăm viên hạ phẩm linh thạch, dùng được năm ngày.

Hiện tại Bồi yêu dịch đã nhạt màu đi nhiều nhưng được lực đủ cho Phệ tâm trùng ngâm thêm hai ngày, nhưng vì nhạt rồi nên tốc độ trưởng thành của Phệ tâm trùng cũng chậm hơn.

Trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác lệnh cho Phệ tâm trùng bỏ ra đoạn đồ Bồi yêu dịch vào mấy cái lọ ngọc. Gã thay mới Bồi yêu dịch.

Lần này gã chuẩn bị sáu liều Bồi yêu dịch, gã làm vậy vì muốn Phệ tâm trùng nhanh chóng trưởng thành đến mức nhất định trước khi vào Di Thiên cốc, đằng nào được dịch chưa bị tiêu hao hết được lực, sau này lúc không cần gấp cứ để Phệ tâm trùng ngâm vào cũng không thể coi là lãng phí.

Đổi sang Bồi yêu dịch mới, Ngụy Tác lại ném hai cái đầu của Song đầu khuyển cạnh chậu ngọc, để Phệ tâm trùng tự tiện, đoạn gã ra khỏi phòng về tỉnh thất, chuyên tâm lĩnh ngộ tầng cuối cùng Kim xà loạn vũ của Kim Xà lôi quyết có uy lực không tẻ, phạm vi bao trùm rất rộng.

Gã không có hứng xem Phệ tâm trùng ăn, ba ngày sau vào xem nó có biến hóa gì không là được.

...

Ba ngày say, đã phi thường thuần thực Kim xà loạn vũ, Ngụy Tác lại vào gian phòng có Phệ tâm trùng.

Hai cái đầu của Song đầu khuyển bị Phệ tâm trùng biến thành lương khô, hút sạch trơn. Thể hình con Phệ tâm trùng đang ngủ trong Bồi yêu dịch tuy chỉ hơi dài hơn nhưng càng trở nên trong suốt.

Cứ cách ba ngày một lần, Ngụy Tác lại vào đổi Bồi yêu dịch.

Chín ngày qua đi, dùng đến phần Bồi yêu dịch thứ năm, thân hình Phệ tâm trùng tuy không dài ra thêm bao nhiêu nhưng lại lột xác một lần nữa, trừ một chút ngân sắc huỳnh quang mờ mờ thì cơ hồ hoàn toàn ẩn hình.

Ngụy Tác được cổ vũ, đổi Bồi yêu dịch lần thứ sáu xong thì rời chỗ ở.

Quay về, gã lại vào địa hỏa lô phòng luyện chế.

Mấy canh giờ sau, Ngụy Tác bưng một bình được dịch to màu vàng đậm vào nơi nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, đổ vào thay cho Bồi yêu dịch đã nhạt màu.

Phệ tâm trùng như một cái bóng ánh lên ngân quang mờ mờ nhảy vào được dịch màu vàng sậm, hút xoàn xoạt ngon lành.

Qua Khổng linh thuật cảm giác được niềm hưng phấn của nó, Ngụy Tác tuy hân hoan nhưng khóe môi chợt hiện nụ cười nhăn nhó.

Được dịch này là Bồi yêu dịch cao cấp hơn được ghi trong nô thú tàn thiên.

Xem ra công thức ghi trên nô thú tàn thiên đích xác hữu hiệu, được dịch này khiến Phệ tâm trùng trưởng thành nhanh hơn.

Nhưng nguyên liệu luyện chế cũng cao gấp ba lần Bồi yêu dịch lúc trước, tiêu phí của Ngụy Tác ba trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Còn lại năm ngày trước khi ngũ sắc độc chướng ở Di Thiên cốc hoàn toàn tiêu tan.

Ngụy Tác chuẩn bị liền ba mẻ được dịch, trực tiếp mỗi ngày đổi một lần, đến lần thay thứ ba thì Phệ tâm trùng lột xác lần đầu!

Gã khấn trương chứng kiến quán trình Phệ tâm trùng lột xác.

Đợi cho Phệ tâm trùng chui ra khỏi lớp vỏ cũ, gã mới bật lên tiếng kêu, “Con bà nó là con gấu, cuối cùng cũng xong!”

Phệ tâm trùng chui ra triệt để ẩn hình, cả gã cũng chỉ cảm nhận được nó ở đâu chứ không nhìn rõ!

“Đinh!”

Được gã sau khiến, Phệ tâm trùng được gã nuôi dưỡng đến mức hoàn toàn ẩn hình đâm mạnh vào Thiên luyện ngân trong phòng. Chát một tiếng thật khẽ, Thiên luyện ngân đột nhiên lõm vào một vết nhỏ.

Uy lực này quả thật bất ngờ, ngay cả khi gã có tu vi Thần hải cảnh lương trọng phát ra Thanh thủy nhận cũng không được thể, ngay cả pháp khí phòng ngự chưa đến mức bán linh giai tất không phá được.

Hiện tại con Phệ tâm trùng này chưa biết thần thức xung kích, còn rất nhược tiểu. Nhưng Ngụy Tác không hề thất vọng, nó mới chỉ sinh ra được một tháng, có thể triệt để ẩn hình đã khiến gã rất vừa ý. Uy lực đó đủ để đâm thủng xương, trong lúc quan trọng có thể dùng để đánh lén.

Thử xong uy lực cái vòi của Phệ tâm trùng, Ngụy Tác để nó tiếp tục ngâm mình trong Bồi yêu dịch vàng sậm, đoạn gã quay về tỉnh thất, dùng ngân sắc phù dịch đặc biệt viết lên hai tấm thanh sắc phù chỉ lớn cỡ bàn tay.

Phù lục này là Ký sự phù, chuyên dụng cho việc ghi lại những thứ bí ẩn, chữ viết bằng ngân sắc phù dịch sẽ tự động ẩn đi nửa tháng nhưng sau đó sẽ tự hiện ra.

Ngụy Tác viết một loạt thứ lên hai tấm phù rồi nhét vào nấp bảo nang, đến chỗ ở thiên cấp của Hàn Vi Vi.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

121. Chương 121: Pháp Y Bị Lỗi.

Hai người đã nói rõ từ trước, liên tục rung sợ tơ vàng để báo tin, Hàn Vi Vi rụt rè chui khỏi lam sắc quang tráo, vẫy vẫy tay với Ngụy Tác, ra hiệu cho gã vào.

“Vào trong nói chuyện, ta bảo sư thư là đang bế quan đột phá Chu thiên cảnh.”

Ngụy Tác gật đầu, vào trong lam sắc quang tráo, Hàn Vi Vi mới thở phào, hỏi gã, “Thế nào, hôm nay đến tìm ta có việc gì?”

Ngụy Tác không đáp mà hỏi ngược, “Có tin về Tử hồ hoa chưa?”

“Không có, thứ như thế toàn Linh Nhạc thành vị tất đã có.” Hàn Vi Vi lắc đầu chán nản, “Ta đã phát tin sẽ mua với giá cao, nhưng trước đây đã được đấu giá ở Lăng Tiêu thành, giá thành giao là mười vạn viên hạ phẩm linh thạch, ta hiện thời không thể mua nổi nên sẽ mượn chút linh thạch của Trần Bảo các, sau đó sẽ từ từ trả dần. Đẳng nào thì dù ta tiêu tốn nhiều linh thạch sư thư cũng không thương tâm, nhưng nếu bảo là trong năm năm tu vi không thể tiến bộ thì khẳng định sư thư chết mất. Hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Thấy nàng ta ngừng lời, Ngụy Tác lại hỏi.

“Thôi vậy, nói với người cũng không sao vì người chắc cũng biết, sư thư của ta là đại luyện đơn sư, lại xinh đẹp như thế, nam nhân muốn cưới sư thư có nhiều lắm, trong đó có hai người mà sư thư đồng ý thì họ có thực lực lấy được Tử hồ hoa, bất quá sư thư không thích ai hết.” Hàn Vi Vi nói với gã: “Kỳ thực vì thế, ta càng không muốn sư thư biết ta đã dùng một viên Hợp hư đơn.”

Gã gật đầu hiểu ý, tuy gã chưa gặp nhưng Cơ Nhã hiệu xưng Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ, dùng mộng mà suy nghĩ cũng biết nàng ta có bao nhiêu người theo đuổi có thân phận cao tuyệt. “Lần trước người nói là quan hệ với sư thư rất tốt cơ mà?” Ngụy Tác gật đầu xong thì ghen tị hỏi thêm một câu, từ năm mười ba tuổi đến giờ, gã không còn người thân nữa.

“Đương nhiên, cha mẹ ta mất sớm. Từ bé ta đã được sư thư nuôi nấng, vốn sư thư còn có thiên phú tu luyện hơn ta nhiều, lại là tu sĩ có hỏa linh căn, nhưng thấy ta không có thiên phú gì về luyện đơn, sư thư vì Trần Bảo các mà trở thành luyện đơn sư. Từ lâu rồi sư thư đã đạt tới tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng, không vì trở thành luyện đơn sư, không có nhiều thời gian tu luyện, chưa biết chừng sư thư đã tu luyện đến Phân niệm cảnh rồi cũng nên.” Thấy gã nhắc đến Cơ Nhã, Hàn Vi Vi càng đau lòng, “Ta muốn kiếm nhiều linh thạch, tu luyện nhanh một chút, tu vi đủ cao rồi thì sư thư không cần vất vả thế nữa.”

“Cơ Nhã là tu sĩ Chu thiên cảnh có hỏa linh căn?” Vốn nàng ta là băng tuyết mỹ nữ nổi danh, giờ lại nghe nói là tu sĩ có hỏa linh căn thiên phú thì Ngụy Tác ngẩn người. Cả Linh Nhạc thành không mấy ai biết điều này. Nghe Hàn Vi Vi nói vậy, gã tăng thêm mấy phần hảo cảm với Hàn Vi Vi và Cơ Nhã. Đối với tu sĩ thì tu vi là tất cả, hiện thời không mấy tu sĩ chịu hy sinh tu vi vì những thứ khác.

“Đúng rồi, sao hôm nay người lại đến tìm ta?” Trong lúc Ngụy Tác hơi trầm mặc, Hàn Vi Vi nghĩ ra việc chính yếu, hàng mi dài đọng hơi sương nhướng lên nhìn gã hỏi.

“Cho người hai thứ này.” Ngụy Tác lấy hai tấm Ký sự phù đưa cho Hàn Vi Vi.

Hàn Vi Vi nghi hoặc: “Đây là?”

“Đây là Ký sự phù, cũng như Ký sự thanh phù mà Trần Bảo các bán, bắt quá tu vi của ta không đủ, không làm được ngọc phù như thế.” Ngụy Tác giải thích: “Ta sắp đi xa, nửa tháng sau không thấy ta về thì người giữ lại một tấm, tấm kia giao cho Nam Cung Vũ Tinh.”

“Ngụy Tác, người không phải định sinh ly tử biệt với ta chứ?” Hàn Vi Vi có phần hồ nghi nhìn Ngụy Tác, “nghe ra có vẻ không ổn, có phải người định làm việc gì nguy hiểm thương thiên hại lý chăng?”

Ngụy Tác liếc nàng ta, “Ta sợ là không còn giữ được mạng, lần trước sẵn Song đầu khuyến tướng vạn vô nhất thất mà thiếu chút nữa bị lấy mạng. Đối với tu sĩ không có nguy hiểm hay không nguy hiểm, như ta thì không nắm chắc tất không làm.”

Hàn Vi Vi gạt đầu đồng cảm, “Cũng phải, kẻ như người đời nào vào chỗ không nắm chắc.”

“Chà!” Nghe Hàn Vi Vi nói vậy, Ngụy Tác thiếu chút nữa bỏ chứng, kêu lên: “Đừng nói rằng những nữa, người nói đi có cần không, hai tấm phù của ta ghi lại không ít thứ tốt lành đâu.”

“Cần, đương nhiên cần.” Hàn Vi Vi hớn hở thu hai tấm Ký sự phù, lại nói, “Ngụy Tác, người viết thư tình cho Nam Cung Vũ Tinh hả? Không phải ta tò mò lắm sao, ta nói trước là ta sẽ xem trộm.”

“...” Ngụy Tác tắt tiếng, bảo người muốn nghỉ thế nào cũng được rồi quay đi.

Mới đi được hai bước, Ngụy Tác lại nghe thấy Hàn Vi Vi gọi phía sau, “Ngụy Tác, nói cho rõ nhá, ta chỉ giữ hộ người hai tấm phù này trong nửa tháng, đợi người quay lại lấy. Nếu sau nửa tháng mà người không quay lại, ta sẽ xem lên đấy. Đúng rồi, ta nghe được một tin tức, bên ngoài Thiên khung có chỗ là Di Thiên cốc, vừa hay đạo này có thể vào được, ta định hỏi người là có hứng thú vào đó thử vận may chăng?”

“Biết rồi.” Ngụy Tác không ngoài lại, chỉ xua tay, “Chỗ đó quá nguy hiểm, muốn giữ mạng thì chịu khó ở nhà. Đợi ta về sẽ dẫn người đi kiếm linh thạch.” Nói đoạn gã rời chỗ ở thiên cấp của Hàn Vi Vi trong tâm trạng phức tạp.

Thật ra Ký sự phù gã đưa cho Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh có nội dung giống nhau, ghi lại cách luyện Hỏa cầu phù và Bồ thiên đơn.

Ngụy Tác làm vậy vì trên đời không còn người thần nữa, Nam Cung Vũ Tinh và tiểu mỹ nữ mộng công chí ít còn là bằng hữu từng cùng gã chung sống chết. Vạn nhất gã chết tại Di Thiên cốc thì cũng nên để lại cho họ gì đó, tu vi của Hàn Vi Vi không thể đề thăng, nhưng Bồ thiên đơn có thể giúp công pháp của nàng ta tiến giai.

Hiện tại Hàn Vi Vi tu luyện chân nguyên công pháp huyền cấp cao giai, trong năm năm mà dùng Bồ thiên đơn đề thăng đẳng cấp công pháp, tương đương với tu vi có tiến bộ. Coi như gã trả nợ cho Hàn Vi Vi.

Bất quá nếu gã an toàn quay về, khẳng định sẽ lấy lại hai tấm Ký sự phù, tu đạo giới có quá nhiều trường hợp có thể chung hoạn nạn nhưng không thể chung phú quý, vạn nhất Hàn Vi Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh có gì bất trắc, thứ này đồn ra ngoài thì ưu thế của gã mất sạch.

Trừ phi có ai trong hai người trở thành đạo lữ song tu của gã.

“Hắc hắc!”

Nghĩ vậy, Ngụy Tác vui vẻ hẳn, cho rằng dù là Nam Cung Vũ Tinh hay Hàn Vi Vi, hai mỹ nữ đều không tệ.

Gã không mang theo Hàn Vi Vi và hai huynh đệ đầu óc giản đơn vì gã không định giao chiến với ai mà chuẩn bị sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào, thu được lợi là chạy ngay.

Có pháp khí phòng ngự và pháp khí tiến công đều là linh giai, cả một bộ ẩn thân pháp khí nữa cùng với phi độn pháp bảo, và Đào thần ngọc để ra vào khu vực bị Hủ cực thần quang bao trùm, chỉ cần không gặp tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên cũng có Đào thần ngọc và gặp mặt là hạ sát thủ thì Ngụy Tác nắm chắc thoát thân được. Mang theo bọn Hàn Vi Vi sẽ tạo thành gánh nặng.

Hiện tại dù là ở chỗ Cửu Đỉnh trai của Mộ Dung Thần, hay ở Kim Ngọc các, pháp khí đều đã luyện chế xong xuôi.

...

Gần nửa canh giờ sau, giả trang một phen xong xuôi, thậm chí còn sử dụng một viên Dịch khí đơn, Ngụy Tác hỉ hả rời Kim Ngọc các, đi một vòng quanh thành rồi mới vòng về thành bắc, vào Cửu Đỉnh trai.

Ấu Dương sư thúc của Kim Ngọc các Điền chương quỹ luyện khí quả nhiên không sơ sót gì, bối giáp của Xích giáp trùng trùng lão được oy luyện thành linh giai phòng ngự pháp thuần.

Pháp thuần luyện chế từ bối giáp Xích giáp trùng trùng lão dày kinh nhân, đủ che kín trước mặt Ngụy Tác.

Không cần cho thêm nhiều máu nhon vào cũng đủ tạo cho người ta hơi hướm hung hãn, trừ năng lực phòng ngự linh giai chân chính ra, pháp thuần còn được Ấu Dương lão giả khắc pháp trận kích phát một chút hỏa nguyên chi khí vốn có.

Lúc sử dụng, bề mặt pháp thuần sẽ có một lớp lửa mỏng, nếu pháp khí có chất liệu không tốt đánh trúng sẽ bị ngọn lửa hủy hoại. Vì luyện chế từ bối giáp Xích giáp trùng trùng lão, tám linh giai pháp thuần đầu tiên của Ngụy Tác này được gã đặt tên là Xích giáp thuần.

Có pháp khí này phòng ngự không thành vấn đề, tiếp theo là xem ẩn hình pháp y do Mộ Dung Thần luyện chế thế nào.

“Quý tiền bối.” Ngụy Tác vào Cửu Đỉnh trai, điểm viên mặt ngăm đen nhìn rõ gã thì tỏ vẻ kính nể, bước lên nói cực kỳ cung kính, “Điểm chủ đang đợi tiền bối tới, tiền bối muốn mua gì đó trước hay gặp điểm chủ?”

“Đưa ta vào gặp lão bản của ngươi.” Thần nhiên trả lời một câu, Ngụy Tác lại vào gian phòng của Mộ Dung Thần ở hậu viện.

“Quý huynh đệ, pháp y này gặp đôi chút trục trặc trong khi luyện chế.” Vừa thấy gã, Mộ Dung Thần đã tỏ vẻ khó xử nói, “Chỉ có thể nói rằng thành công một nửa.”

“Thành công một nửa?” Ngụy Tác hơi biến sắc. Ẩn hình pháp y rất quan trọng với gã.

“Là thế này.” Mộ Dung Thần có vẻ áy náy đưa tám pháp y gấp rất gọn gàng lấp lánh ngân sắc quang mang cho Ngụy Tác, “Vốn lúc luyện chế pháp y này, lão phu định luyện thành một tám pháp y có thể ẩn hình, uy năng phòng ngự cũng đạt đến bán linh giai trở lên. Sau đó lão phu phát hiện da Phệ tâm trùng trùng lão rất đặc biệt, có thể phản lại một phần uy năng thuật pháp nên muốn tăng thêm một tầng pháp trận, biến lực phòng ngự tăng thêm và phản lại uy năng của địch thủ. Nhưng vì thế mà xuất hiện vấn đề, luyện chế thất bại, tổn thương đến lực phòng ngự vốn có, thành ra pháp y này tuy vẫn có công hiệu ẩn hình nhưng lực phòng ngự chỉ là bán linh giai, không chặn được xung kích từ bán linh giai trở lên.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

122. Chương 122: Ra Ngoài Thiên Khung.

Phù, Ngụy Tác đang nhăn nhó chợt thở phào.

“Luyện chế pháp y thất bại, lão phu cũng rất tiếc.” Mộ Dung Thần tỏ vẻ xin lỗi, “Lão phu chỉ thu phí dụng bằng bốn phần mười.”

“Được.” Ngụy Tác gật đầu đồng ý.

Ông ta đã nói là không chắc thành công trăm phần trăm, luyện đã luyện rồi, trở mặt cũng vô dụng. Chỉ cần lúc sử dụng cẩn thận hơn, không để bị đối thủ công kích trúng là được.

Linh quang lóe sáng, Ngụy Tác mặc tám pháp y trông thật xoàng xĩnh, từ truyền tống pháp trận trong bụng núi ở Thanh Phong lãng đi ra.

Thấy gã một mình rời khỏi bụng núi, hai đệ tử Thiên Nhất môn trông coi pháp trận tỏ rõ vẻ coi thường.

Tu vi hai đệ tử Thiên Nhất môn trông coi pháp trận này, trong số ngoại môn đệ tử thuộc nhóm khá cao, đều là Thần hải cảnh tứ trọng, Ngụy Tác hiện tại tuy dùng Tiềm Ẩn quyết áp chế một tầng tu vi, nhưng vẫn là Thần hải cảnh ngũ trọng, đối lại bình thường, hai đệ tử Thiên Nhất môn không dám nhìn gã bằng ánh mắt đó.

Lúc này mà xuất hiện tại Thanh Phong lăng, cả hai không cần nghĩ cũng biết gã đến Di Thiên cốc.

Ngũ sắc độc chương ở Di Thiên cốc bên ngoài Thiên khung nhạt dần, chỉ riêng tu sĩ từ truyền tông pháp trận ở Thanh Phong lăng ra khỏi Thiên khung cũng hơn sáu bảy trăm. Thanh Phong lăng bình thường thừa dấu chân người cơ hồ đã bị tu sĩ ghé qua thuận tiện quét sạch, hiện tại dù là lưỡng cấp yêu thú cũng không tìm được con nào.

Đừng nói các tông môn ở Linh Nhạc thành mà tu sĩ của các phái trong mười mấy thành trì gần đó đã lục tục đến Di Thiên cốc.

Phần lớn các tu sĩ này đều đạt Chu thiên cảnh trở nên, thậm chí có cả tu sĩ Phân niệm cảnh.

Các tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng có đến cũng tùm năm tùm ba thành nhóm, được tu sĩ Chu thiên cảnh dẫn đầu, chuẩn bị vào Di Thiên cốc.

Tu sĩ Thần hải cảnh đến một mình như Ngụy Tác cũng có, nhưng với người khác nhìn vào, tu sĩ cỡ đó mà đến Di Thiên cốc một mình thì quá nửa khả năng sẽ mất mạng.

...

Lúc đó có rất nhiều tu sĩ ở ngoài Di Thiên cốc đợi cho ngũ sắc độc chương ngày càng nhạt dần sẽ.

Thậm chí đã có nhiều tu sĩ có năng lực kháng độc cao hoặc có tị độc pháp bảo đã vào trong cốc, từ bên trong vọng ra tiếng yêu thú gầm gào cùng tiếng thuật pháp, pháp khí phát ra.

Nhưng số tu sĩ đang tới cũng không ít, lúc qua Thanh Phong lăng, thấy nhiều đạo độn quang từ các hướng lướt đến Di Thiên cốc.

Tình hình đó khiến Ngụy Tác không hề nóng lòng, thậm chí không sử dụng cả bạch ngọc hạc, chỉ dùng đến Phong vân lý.

Vào cốc sớm tuy có thể lấy được linh dược để phát hiện nhưng ban đầu, số lượng tu sĩ và yêu thú tràn vào đông nhất, mật độ cao nhất, về lý là nguy hiểm nhất.

Di Thiên cốc rộng hơn nghìn dặm, khi số tu sĩ này vào thì mật độ không còn cao như thế nữa. Ngụy Tác vốn có mục đích kỳ rõ ràng, chủ yếu muốn tìm Tử hồ hoa vốn có linh thạch cũng không mua được, lấy được Tử hồ hoa rồi thì kiếm được lợi ích nào hăng hay, nếu tình thế quá ác liệt thì gã sẽ chạy ngay, không vào sâu mạo hiểm làm gì.

Từ Thanh Phong lăng đến Thiên khung được thượng cổ đại năng tạo ra không xa.

Ngụy Tác thông thả lướt đi, Thiên khung nổi trời liền đất xuất hiện trước mắt.

Đó là một màn sáng trắng mênh mông hơn cả tưởng tượng.

Từ mặt đất vươn lên, nối liền với tầng không vô tận, dù là cao giai yêu thú có năng lực phi độn kinh nhân bay đến độ cao cũng kinh nhân cũng không thể vượt qua được Thiên khung.

Ngay cả đại tu sĩ Kim đơn cảnh cũng vậy, không thể bay vượt qua Thiên khung, tựa hồ Thiên khung nối liền với thiên ngoại, không thể vượt qua.

Thiên khung không chỉ vươn lên trời cao mà còn ăn sâu xuống lòng đất, dù yêu thú có thể độn địa cũng không thể chui xuống mà vượt qua Thiên khung.

Tu sĩ sáng tạo ra Thiên khung hùng vĩ thế này, tồn tại đã mấy vạn năm, lại có thể đơn hướng ngăn chặn cao giai yêu thú xâm nhập thật ra có thần thông cỡ nào?

Thiên khung kéo dài không rõ bao nhiêu vạn dặm, bảo vệ cả toàn Thiên Huyền đại lục, trong màn sáng trắng đó luôn phát ra khí tức không minh từ bi khiến tu sĩ nào nhìn thấy Thiên khung cũng sinh lòng kính sợ.

Ngụy Tác dừng lại trước bạch sắc quang mạc.

Gã đưa tay chạm vào màn sáng.

Như xuyên qua một màn nước, tay gã dễ dàng đưa sang bên kia.

Gã rút tay lại, đứng im lặng trước bạch sắc quang mạc một lúc.

Gã nhìn Thiên khung trước mắt và miền hoang dã vô biên ngoài kia, ánh mắt trừ niềm kính sợ còn cả những thứ khó diễn tả bằng.

Thân ảnh gã loáng lên, lao ra ngoài Thiên khung.

...

Bên ngoài Thiên khung, là man hoang hoang dã khó tưởng tượng nổi.

Đủ loại cỏ thụ mấy chục người ôm mới xuể mọc dày mít. So với bên trong Thiên khung, cây cối mọc tua tủa không theo trật tự nào, thoáng nhìn là tạo cho người ta cảm giác dị thường dã man, hoang loạn.

Liên tục có yêu thú kỳ hình quái trạng rất hiếm thấy bên trong Thiên khung lướt qua, dù đứng ở cây cỏ thụ cao nhất nhìn cũng chỉ thấy hoang nguyên liên miên, không thấy điểm kết thúc.

Bên trong Thiên khung là thế giới do tu sĩ thống trị, bên ngoài Thiên khung, tuyệt đại đa số các nơi là thế giới của yêu thú.

Gần một sơn cốc mọc đầy cỏ thụ ngất trời vỏ màu đen kịt, một dải thanh quang từ xa lao tới.

Phát ra thanh quang là một chiếc quạt ngọc xanh biếc, rộng chừng hai trượng, bên trên có ba tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng.

Đứng giữa là một trung niên tu sĩ dáng vẻ uy nghiêm, đeo dây lưng bạch ngọc, mặc hoàng sắc long văn bào, bên trái là một mỹ nữ đầy đặn mặc cung trang màu lục nhạt, bên phải là một đạo sĩ mặc áo bào xanh có tua rua chừng ba mươi tuổi.

Thoáng sau, phi độn pháp khí này bay đến phái trên sơn cốc rồi đáp xuống.

Ba người sắp lộn vào sơn cốc thì đột nhiên bên dưới rực lục quang, xuất hiện một màn sáng màu lục.

Ba tu sĩ Chu thiên cảnh nghi thái bất phàm chợt biến hẳn sắc mặt, vội giảm đà lao xuống, nhanh chóng rời khỏi tầng không sơn cốc.

Trong sơn cốc xanh biếc lại là một vùng khác hẳn, một lão giả trông đầy ngạo nghễ, mặc pháo bào toát ra bạch sắc vân khí ngồi xếp bằng trên một tảng đá.

Trước mặt lão tụ tập chừng hơn bốn mươi tu sĩ.

Có chừng hơn hai mươi tu sĩ mặc pháp y các màu, hai mươi tu sĩ còn lại cùng mặc lục sắc pháp y phát ra một hệ linh khí.

Trong số này, thấp nhất cũng là tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, không thiếu cao thủ Chu thiên cảnh lưỡng trọng, thậm chí tam trọng.

Lão giả mặt mũi kiêu ngạo kia lại có tu vi kinh nhân Chu thiên cảnh ngũ trọng!

“Coi như các ngươi biết điều.” Khẽ ngẩng lên, thấy ba tu sĩ Chu thiên cảnh cuồng quát bỏ chạy, lão giả hơi cười lạnh, nhìn về lối vào bên trái sơn cốc.

Lục quang lóe lên, lục sam thiếu nữ tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng tiến vào, cực kỳ cung kính nói với lão giả, “Bạch trưởng lão, người Thiên Nhất môn và Tụ Tinh tông đã vào Di Thiên cốc, người Đông Dao thẳng địa chưa thấy làm gì đáng chú ý.”

“Hừ! Thiên Nhất môn và Tụ Tinh tông đều đã vào, các người cũng xuất phát đi!” Lão giả nhìn hơn bốn mươi tu sĩ đứng trước mặt, cười lạnh nói: “Các vị đệ tử, ta nói lại một lần, về nguyên tắc Nguyệt Hoa tông tuy không muốn đối địch với những môn phái ngang ngửa, nhưng Nguyệt Hoa tông cũng không sợ mấy tông môn đó, nếu họ có ý xấu thì các người cứ ra tay nhưng phải làm cho gọn gàng, để người ta tóm được chứng cứ thì coi như chỉ còn cách tự xử. Với những môn phái và thế lực khác, kẻ nào dám cản cứ giết là xong. Chuyền này ai hái được linh dược ra đều thưởng một viên linh đơn, cho vào Tàng kinh điện chọn một môn huyền cấp cao giai thuật pháp. Nếu hái được linh dược trong danh sách của môn chủ thì thưởng một môn địa cấp đệ giai thuật pháp! Cộng thêm một vạn viên hạ phẩm linh thạch!”

“Đệ tử linh mệnh!” Lão giả vừa dứt lời, hơn bốn mươi tu sĩ đều sôi trào nhiệt huyết, chia thành ba nhóm tỏa vào trong rừng.

Lão giả Nguyệt Hoa tông bình tĩnh nhìn theo đệ tử khuất bóng rồi mới đứng dậy, tựa hồ chuẩn bị đi vào Di Thiên cốc.

Đúng lúc đó ở ngòi xa phía đông, một dải sáng cực kỳ ngênh ngang lướt theo hướng này đến Di Thiên cốc.

Dải độn quang đều là kim sắc chiến xa điêu khắc hình lôi vân và thiểm điện.

“Minh Tiêu thành Lôi Tiêu tông?” Sáu chữ phát ra bằng giọng hơi lạnh lùng từ miệng lão giả, cả Thiên Nhất môn cũng không được bạch y lão giả coi ra gì mà tròn mắt lão chột hơi co lại.

“Xa thế mà cũng đến hả? Xem ra Lôi Tiêu tông lần này quyết tâm đoạt được linh dược nào đó.”

Trong một sơn cốc ở phía tây tụ tập hơn ba mươi tu sĩ mặc áo giáp da thú các màu, chú ý đến chùm độn quang cực kỳ khoa trương trên không.

Tuy Di Thiên cốc không có cấm không thuật pháp, nhưng thường thì các tu sĩ không bay vào một cách ngênh ngang nhi thế. Cẩn bả như vậy sẽ thành đích ngắm của các yêu thú cao giai.

Bên ngoài Thiên khung, đầy rẫy yêu thú lực cấp trở lên mà cả tu sĩ Phân niệm cảnh cũng khó đối phó.

“Dù tu sĩ Lôi Tiêu tông tu sĩ có tu vi cao, không sợ trở thành mục tiêu của yêu thú và tu sĩ khác, Di Thiên cốc còn nhiều chỗ tồn tại Hủ thần cực quang, không có Đào thần ngọc thì chúng khẳng định không dám ngênh ngang bay vào như thế.” Trung niên tu sĩ mặt sẹo cầm đầu, âm trầm cực độ nói, “Đội chúng phân tán xong, chúng ta tìm cách giết vài tên, đoạt lấy Đào thần ngọc!”

“Được!” Tuyệt đại đa số tu sĩ mặc áo da thú đủ màu bật cười, đồng thời mỗi tay một cái nô thú đại.

Các tu sĩ này có vẻ thuộc một đại tông môn chuyên về ngự thú.

Thìnhbobo

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

123. Chương 123: Đêm Tối Đầy Sát Cơ.

Ba mươi mấy cỗ kim sắc chiến xa của Lôi Tiêu tông lướt qua không trung, Ngụy Tác lúc đó đang thận trọng đi trong một vạt rừng đầy bụi gai.

“Chà! Đây là tông môn gì hả?” Thấy độn quang đó, Ngụy Tác cũng toát mồ hôi.

Hiện tại gã đi về phía đông nam Di Thiên cốc, thấy số kim sắc chiến xa đi về phía chính đông thì mới thở phào.

Đi thêm một lúc, gã đột nhiên nghe thấy trong khu rừng rậm bên tay trái có tiếng đấu pháp.

Ngụy Tác thoáng máy động, xác định bốn bề không có ai thì nhanh chóng lấy ra một tấm pháp y kiểu áo choàng hơi ánh bạc.

Trùm lên mình rồi dồn chân nguyên, gã tan biến đi như kỳ tích.

Cũng nhờ công lao tẩm ẩn hình pháp y Mộ Dung Thần luyện chế cho gã, trước khi xuất phát gã đã bơi lên một lớp được dịch chống lại ánh nắng, đem ra dùng bây giờ quả nhiên có thể hoàn toàn ẩn hình.

Gã mặc ẩn hình pháp y, vô thanh vô tức đến gần chỗ có tiếng đấu pháp.

Rất nhanh, gã thấy một tu sĩ Chu thiên cảnh cùng hai tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng giao chiến kịch liệt với hai tu sĩ Chu thiên cảnh, gã chưa từng thấy năm người này, xuất thủ đều sử dụng pháp khí bán linh giai trở lên, nhất thời chưa phân thắng bại.

Thoáng sau, Ngụy Tác hiện rõ thân ảnh ở chỗ cách xa nơi đấu pháp, thoáng nở nụ cười khổ.

Năm người đó đều hung ác, ít nhất cũng có một phe định giết người cướp của nên mới dẫn tới xung đột.

Xem ra cảnh lừa lọc nhau, sát nhân đoạt bảo giữa các tu sĩ, đã bắt đầu ngay từ bên ngoài Di Thiên cốc.

Ngụy Tác hiện tại không muốn sinh sự, trầm ngâm một chốc rồi dựa vào ẩn hình pháp y vô thanh vô tức đi về phía đông nam Di Thiên cốc.

Còn cách không đầy năm mươi dặm, gầy nhảy lên một gốc cổ thụ đã xác định không có ai rồi nhìn vào Di Thiên cốc, tức thì hít một hơi khí lạnh.

Ngũ sắc độc chướng ngoài cốc đã triệt để ta đi, hiển lộ dáng vẻ toàn Di Thiên cốc.

Chỉ có thể hình dung là rộng lớn và cực kỳ man hoang.

Từ vị trí của Ngụy Tác chỉ nhìn được quá nửa mé đông nam sơn cốc, thị tuyến không thể nhìn được cả lòng cốc. Trong cốc có mấy ngọn núi cao vút, trên mấy ngọn núi này có nơi vẫn chưa tan hết ngũ sắc độc chướng, nhìn vào rực rỡ đủ màu, cực kỳ rùng rợn.

Vì quanh năm bị ngũ sắc độc chướng già che kín, cây cối trong Di Thiên cốc đều một màu âm trầm thăm đậm, đại đa số có dây leo quấn quýt, có những dây leo dài cả mấy trượng, tạo cho người ta cảm giác còn nhỏ hơn cả sợi tóc.

Thậm chí tạo cho người ta cảm giác như đang vào ma vực trong truyền thuyết.

Tu sĩ vào trong cốc tính đến lúc này không một nghìn cũng phải bảy tám trăm trở lên, nhưng Ngụy Tác không thấy bóng ai. Phân tán trong Di Thiên cốc mệnh mông này, số tu sĩ đó chỉ là giọt nước trong biển cả, thỉnh thoảng mới thấy ánh lên quang hoa, chắc tu sĩ nào đó đang động thủ.

...

Ở lối vào phía đông nam Di Thiên cốc, một văn sĩ mặt mày nhẵn nhụi mặc hoàng sam và một đạo sĩ gầy như cây sào trúc mặc đạo bào vàng nhạt đang lướt đi.

Còn cách Di Thiên cốc mấy dặm, bạch diện văn sĩ và đạo sĩ gầy như cây sào trúc đột nhiên dừng lại.

Năm tu sĩ trẻ tuổi chừng như chưa đến ba mươi xuất hiện tại trước mặt năm người.

Năm tu sĩ trẻ tuổi đều mặc nguyệt bạch sắc pháp y theo hình sóng nước, phía sau có hai chữ Thiên Nhất do phù văn tổ thành, đều là nội môn đệ tử của Thiên Nhất môn!

Trong Linh Nhạc thành, ngoại môn đệ tử Thiên Nhất môn rất đông, nhưng địa vị tụt tương đương với tạp vụ, lao dịch, không được môn phái trọng thị, cũng không được truyền thừa chân chính. Một khi trở thành nội môn đệ tử, thân phận và địa vị sẽ khác hẳn, không chỉ mỗi ngày được phân phối lượng linh thạch nhất định mà có thể được tu sĩ lợi hại của Thiên Nhất môn thu làm môn hạ, vừa có công pháp cao siêu vừa được môn phái bảo vệ.

Bình thường tranh đấu ở bên ngoài, giết vài ba ngoại môn đệ tử, Thiên Nhất môn khả năng sẽ không truy cứu. Nhưng giết nội môn đệ tử, e rằng sẽ lập tức bị truy sát như khi bọn Ngụy Tác giết tu sĩ yêu dị trẻ tuổi lần trước.

Bất kỳ đại tông môn nào, đối với nội môn đệ tử, thậm chí là đệ tử tinh anh đều coi trọng khác thường, đều hy vọng được những đệ tử đó hồi báo nhiều hơn. Hơn nữa cả đệ tử như thế mà không bảo vệ được thi uy tín của đại tông môn đó còn gì.

“Xin lỗi, đằng trước có trưởng bối sư môn bọn tại hạ bố trí cấm chế lợi hạ, mong hai vị vòng theo lối khác vào Di Thiên cốc.”

Chặn văn sĩ và đạo sĩ gầy như cây sào trúc lại, một đệ tử Thiên Nhất môn phong độ rõ ràng mỉm cười.

Văn sĩ mặt mày nhăn nhui và đạo sĩ gầy như cây sào trúc nhìn nhau với vẻ khó coi rồi im lặng vòng sang phía nam.

Khi cách năm đệ tử Thiên Nhất môn thật xa, xác định mấy đệ tử đó không thể nghe rõ, đạo sĩ gầy như cây sào trúc tỏ vẻ cực kỳ giận dữ mắng, “Thiên Nhất môn rõ ràng ý thể hiếp người, cậy người đông thể mạnh, giữ chặt một chỗ không cho ai vào, để người của chúng ở trong hái linh dược.”

Văn sĩ mặt mày nhăn nhui lắc đầu, nhăn nhó khuyên: “Thế cũng đành chịu, các đại tông môn đều chiếm cứ một nơi dễ vào. Tán tu như chúng ta lấy đâu ra khả năng đó, đổi lại là Lôi Tiêu tông thực lực còn trên họ thì dù nghênh ngang bay phía trên vào thẳng trong cốc, các tông môn đó cũng không dám chặn lại. Hiện tại tức giận cũng vô dụng, nên tìm một chỗ nào đó tương đối an toàn mà vào, bằng không gặp phải Hủ cực thần quang thì gay, chúng ta chỉ cần an toàn hái được chút linh dược là may mắn lắm rồi.”

Sắc mặt đạo sĩ gầy như cây sào trúc hơi giãn ra, nhưng vẫn tỏ vẻ giận dữ nói, “Với phong cách như Thiên Nhất môn hôm nay, sau này Trúc đạo nhân ta phát đạt nhất định cho Thiên Nhất môn ném mùi đau khổ, bắt người Thiên Nhất môn không được ra khỏi Linh Nhạc thành theo cả bốn hướng đông nam tây bắc, mở một cái lỗ chó, chúng muốn ra khỏi thành thì cứ theo lối đó.”

Cả hai vừa nói vừa khuất bóng trong khu rừng phía nam.

Chỉ tích tắc sau, ngân quang lóe lên, Ngụy Tác hiển hiện trên sau một gốc cây cách hai người không xa.

“Xem ra ẩn hình pháp y phối hợp với Tiềm Ẩn quyết, chỉ cần ta không động dụng chân nguyên thì đến gần tu sĩ Chu thiên cảnh trong vòng năm trượng, đối phương cũng không phát giác.”

Gã nhìn pháp y với vẻ vừa ý, lẩm bẩm một câu xong thì lại đành nhìn chỗ bị Thiên Nhất môn phong tỏa với vẻ chán nản, lướt lên một cây cổ thụ cạnh lá sum sê gần đó, vô thanh vô tức nhắm mắt điều tức.

Khu vực Thiên Nhất môn phong tỏa cũng là khu vực gần nơi có khả năng có Tử hồ hoa sinh trưởng nhất, nhưng năm nội môn đệ tử Thiên Nhất môn đều là cao thủ Chu thiên cảnh nhất trọng, chưa biết chừng bên trong còn bố trí cấm chế lợi hại, cũng đành như hai tu sĩ Chu thiên cảnh nhất dạng lúc này, vòng sang hướng khác vào cốc.

Tu sĩ khác đều cố gắng vào cốc lúc ban ngày, nhưng hiện tại Ngụy Tác có Chân thị pháp dịch chuyên dùng để nhìn trong bóng tối, đã mua lần trước khi cùng lục bào lão đầu dạo chợ đêm, hơn nữa buổi tối, lão cũng có thể xuất hiện trợ giúp gã bằng thần thức cảm ứng, thành ra gã định vào cốc lúc đêm.

Hiện tại Thiên Nhất môn bá chiếm góc đông nam Di Thiên cốc, Ngụy Tác quyết định đến đêm mới lén vào. Nếu Tử hồ hoa dễ tìm, chưa biết chừng đã lọt vào tay Thiên Nhất môn rồi cũng nên, nếu không dễ tìm hoặc Thiên Nhất môn chỉ từ hướng này thâm nhập Di Thiên cốc trung thì gã còn có cơ hội.

Theo gã phán đoán, Thiên Nhất môn có đến tám phần sẽ từ hướng đó vào sâu trong Di Thiên cốc. Bao năm nay mỗi lần Di Thiên cốc không bị phong bế, càng vào sâu càng ít tu sĩ, nên ở ngoài không có nhiều thứ hay ho, càng vào sâu những thứ này càng nhiều.

Đại tông môn như Thiên Nhất môn luôn có nhiều đệ tử một lòng lập công, tuyệt đối không có giống tán tu như Ngụy Tác, thu được chút lợi là chạy ngay.

Gã vừa ẩn tàng lên cây cổ thụ ở ngoài Di Thiên cốc chưa lâu, một bóng đen lớn đột nhiên từ phía nam đáp xuống, dấy lên uy áp kinh thiên khiến Ngụy Tác ở cách cả mấy trăm trượng cũng rung mình.

Trừ ra, nơi đó còn lấp lánh quang điểm kinh nhân, cùng tiếng thú gầm như sấm động.

Tình cảnh này khiến Ngụy Tác lau mồ hôi lạnh, rõ ràng có đại thể lực nào đó và yêu thú đang đối chiến. Hơn nữa thực lực của các tu sĩ và yêu thú đó, hiện thời gã không thể địch nổi.

Thuật pháp giáng xuống âm âm không ngớt, bất quá Ngụy Tác không nhìn thêm, nhận rõ hướng đi xong, Ngụy gã lại vô thanh vô tức tan biến vào rừng.

...

“Cứu mệnh, có ai không, cứu tôi với.”

Một tử y cung trang thiếu nữ vừa kinh hoàng cực độ hô hoán vừa lướt đi trong rừng. Thiếu nữ trắng nhợt mặt mày, mắt ầng ầng nước, pháp y cũng rách nát nhiều chỗ, cả bờ vai cũng lộ ra. Dung nhan nàng ta thấp phần diễm lệ, trông vào cực kỳ quyến rũ, đáng thương.

Thoáng sau, ở mé trái thiếu nữ chợt xuất hiện một lục sắc thân ảnh.

Lục sắc thân ảnh có phần tự đắc hiện ra, là đệ tử Nguyệt Hoa tông thần thái kiêu ngạo mà Ngụy Tác gặp trước đó, thiếu chút nữa đã mai phục gã.

Thấy đệ tử Nguyệt Hoa tông mặc lục sắc pháp y này, tử y cung trang thiếu nữ vội dừng lại, cất giọng van cầu: “Vị đạo huynh này, có thể ra tay giúp tiểu nữ tử chăng? Đằng sau có một tu sĩ định giết tiểu nữ tử để đoạt pháp khí, nếu đạo huynh cứu được tiểu nữ tử, tiểu nữ tử nhất định sẽ kết cở ngậm vành.”

Thiếu nữ có vẻ thẹn thùng vì làn da trắng ngần lộ ra ngoài, đưa tay lên che, nhưng giơ tay lên lại càng khiến pháp y tan nát rách thêm mấy chỗ, quá nửa ngọc ngũ sắc trắng tròn phơi ra một cách câu hồn đoạt phách.

Đệ tử Nguyệt Hoa tông nhìn thiếu nữ không hề kị hủ ý gì, mỉm cười, “Thế nào, một mình cô nương hả?”

“Đồng bạn của tôi đã bị tu sĩ cùng hung cực ác đó giết chết.” Thiếu nữ sụt sùi nói.

“Vậy thì cô nương cứ đến đây, tại hạ cũng muốn xem đối phương là người thế nào.” Lục sam thiếu niên nhợt nhèo nói.

“Đa tạ ơn cứu mạng của vị đạo huynh này.” Thiếu nữ hoan hỉ chạy đến bên lục sam thiếu niên.

Xoạt một tiếng, trong vạt rừng phía sau lưng thiếu nữ lão ra một tu sĩ râu quai nón, mặc mũ lông, mặc pháp y có vẩy đen.

Trong tay tu sĩ cầm một thanh ô kim sắc trường kiếm to bản, lấp lánh phù văn, y cũng là kiếm tu luyện được phi kiếm!

“Ta đang tự hỏi sao người không kêu nữa, hóa ra là tìm được một tên mặt trắng. Thế nào, người tưởng tên mặt trắng này là chỗ dựa được hả?” Kiếm tu râu quai nón nheo mắt nhìn lục bào thiếu niên, bật cười lạnh.

Lục sam thiếu niên khinh khỉnh nhìn lại, không hề cử động nhưng thiếu nữ lộ da thịt đứng cạnh y lại cứng người, mắt tỏ vẻ kinh hãi cực độ.

“Người...” Đồng thời, tu sĩ râu quai nón vốn cực kỳ tự tin cũng hô lên kinh hãi.

“Kịch được diễn khá lắm, nữ tử này có mấy phần sắc đẹp, chắc các người dùng chiêu này đối phó được vào tu sĩ rồi hả? Các người biết ta là đệ tử Nguyệt Hoa tông, mà còn dám hạ thủ chứng tỏ gan mật không nhỏ.” Lục bào thiếu niên khinh miệt, vừa liên tục kích phát hai tấm Xích ngao thuần phun lửa.

Thiếu nữ đứng cạnh y trông không có gì khác lạ, chỉ là toàn thân bất động, mắt tỏ vẻ hoảng sợ cực độ.

“Sao người lại nhận ra!” Râu quai nón nhất thời không dám động thủ, mặt mày xanh lét ré lên.

“Xin lỗi, ta không có hứng hái linh dược nhưng rất thích giao thủ với các tu sĩ khác.” Lục sam thiếu niên cười âm lạnh: “Giết một tu sĩ được thưởng nhiều hơn lấy được một nhánh phổ thông linh dược. Như các người đều là con mồi trong mắt ta, đối với con mồi, tất nhiên ta phán đoán chuẩn xác hơn người khác.”

Râu quai nón càng lúc càng xanh mặt, rồi không nói câu nào lấy ra một tấm Tử đồng thuẫn, đồng thời phát ra hồng sắc quang tráo.

“Bất quá ta cũng có phần hiếu kỳ.” Lục sam thiếu niên mặt mày ngạo nghễ đột nhiên buông ra một câu, “các người nên biết, mọi thứ trên mình đệ tử Nguyệt Hoa tông vào Di Thiên cốc đều được môn phái bày cấm chế, dù các người lấy được thì cũng sẽ nhanh chóng bị cao thủ của bản môn cảm ứng thấy. Nếu người giải thích rõ ràng nguyên do, có thể ta sẽ tha cho người và nữ tử này.”

Có lẽ cung trang thiếu nữ là bạn hữu của râu quai nón, râu quai nón còn chưa khai khẩn đủ mức, nghe lục sam thiếu niên nói vậy, râu quai nón lập tức nghiêng rằng, “Thật vậy chứ?”

“Thế nào, người còn lựa chọn sao?” Lục sam thiếu niên cười lạnh nhìn cung trang thiếu nữ, “Chỉ bằng ta giết hẳn trước mặt cô nương rồi tính?”

“Được! Ta cho người biết.” Râu quai nón mặt mày nhăn nhúm nói, “Trước khi vào đây, bọn ta đã tìm được một luyện khí sư, luyện chế một tấm Phá cấm phù để đối phó với người Nguyệt Hoa tông, Thiên Nhất môn, Đông Dao thắng địa, Tụ Tinh tông và Bạch Khô môn. Có thể xóa được cấm chế đặc biệt của môn phái các người.”

“Có Phá cấm phù như thế hả? Luyện khí sư có thể đồng thời phá giải gần ấy tông môn tất nhiên không phải tầm thường.” Lục sam thiếu niên mắt ánh lên kinh ngạc, “tấm Phá cấm phù này xem ra giá trị không nhỏ, có nó rồi, ta có thể giao thủ với đệ tử Thiên Nhất môn, Tụ Tinh tông.”

Dứt lời, lục sam thiếu niên giơ tay, một đạo bạch quang xẹt vào tu sĩ râu quai nón.

Thìnhbobo

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

127. Chương 127: Nhân Phẩm Có Vấn Đề?

”Tu sĩ râu quai nón kinh nộ dị thường vùng ô kim kiếm lên, choang một tiếng, chém trúng bạch quang của lục sam thiếu niên phát ra, hoa lửa tứ tán.

Tu sĩ râu quai nón cũng nhận ra đệ tử Nguyệt Hoa tông này không tha cho y và cung trang thiếu nữ.

Bạch quang bị chém trúng lại quay về tay lục sam thiếu niên, là một lưỡi bạch sắc đoản nhận hình trăng khuyết sắc bén dị thường, chính giữa có một vết chém rất sâu.

Bất quá lục sam thiếu niên lại bật cười lạnh khinh bỉ, pháp khí này chỉ là thứ y dùng để thăm dò uy lực phi kiếm của đối thủ, biết được cây phi kiếm đó không có gì đáng ngại.

Tu sĩ râu quai nón chém trúng pháp khí của lục sam thiếu niên thì lay động thân ảnh, lao về phía đối phương.

Lục sam thiếu niên vỗ nhẹ lên cung trang thiếu nữ, bên ngoài thân thể nàng ta kết thành một lớp băng lạnh, tắt hơi ngay lập tức. Y lại đằng không, dưới chân rực thanh quang, là Đẳng vân ngoa còn cao cấp hơn Phong vân lý của Ngụy Tác, có thể đằng không hai mươi trượng.

Thấy lục sam thiếu niên độc ác như thế, sắc mặt tu sĩ râu quai nón trắng nhợt, gầm vang nhảy lên, kiếm quang ô kim sắc như độc mãng xuất động mổ vào đối phương.

Lục sam thiếu niên bất động trên không, phập một tiếng, kiếm quang của tu sĩ râu quai nón chém vào Xích ngao thuẫn sau lưng y tạo thành một vết nứt, khóe miệng y hiện rõ nét chế nhạo: người mắc hờm rồi.

“Âm lân sa!”

Râu quai nón thét lên thê thảm, nắm Âm lân sa mà Ngụy Tác thích dùng bao trùm cả y và Xích ngao thuẫn của lục sam thiếu niên.

Xích ngao thuẫn bị thiêu đốt mất gần hết linh khí, trong khi rơi xuống, cây kiếm ô kim của râu quai nón cũng bốc khói, quang hoa ảm đạm.

Tu sĩ râu quai nón biết là không ổn, cực kỳ đau xót thu hồi phi kiếm, kích phát một tấm bạch sắc ngọc phù, tức thì núi rừng vốn chìm trong một màn sương mỏng lại càng dày đặc hơi sương, xòe bàn tay không nhìn rõ năm ngón.

Lục sam thiếu niên thông thả lấy ra một cái hồ lô đỏ rực, liên tục dồn chân nguyên vào, vô số ngọn lửa hình rỏ quạt như đàn dơi bay ra, trùm kín phạm vi bốn năm mươi trượng.

Đã chạy về phía đông được hơn hai mươi trượng, râu quai nón bị bức phải tái hiện.

Tu sĩ râu quai nón biết không thể thoát thân thì quyết tâm liều mạng, quay người lao về phía lục sam thiếu niên, ô kim sắc phi kiếm chém ra điên cuồng, đồng thời vùng tay bắn ra một chùm thủy tiễn.

Râu quai nón cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, thủy tiễn phát ra uy thế phi phàm.

Lục sam thiếu niên tựa hồ hiềm mình có nhiều pháp thuận, cố ý tiêu hao mấy tấm pháp thuận cấp thấp, lấy ra một tấm Huyền thiết thuận và Tinh cương thuận bình thường.

Hai tấm pháp thuận hoặc bị ô kim phi kiếm chém tan hoặc bị thủy tiễn khí thể kinh nhân đâm thủng, linh khí tan hết, y lại kích phát pháp khí trông như răng thú.

Pháp khí trông như luyện chế từ răng yêu thú nào đó, lúc kích phát sáng rực hoa quang, sắc mặt tu sĩ râu quai nón càng khó coi hơn, nhanh chóng thu phi kiếm lại, đồng thời phát ra linh quang quang tráo vàng sậm.

Nhưng tốc độ của bạch quang do pháp khí đó hóa thành quá kinh nhân, phi kiếm của y chém hụt còn đạo bạch quang xuyên qua hai tầng linh quang quang tráo như xuyên giấy, men sát Tử đồng thuận đâm vào sườn trái của y.

Linh giai pháp bảo!

Uy năng này cho thấy là một món linh giai pháp bảo thật sự.

“A!”

Râu quai nón kêu lên thê thảm, lục sam thiếu niên lại mặt mũi lạnh tanh kích phát pháp khí, lần này không còn linh quang quang tráo ngăn cản nên bạch quang trực tiếp đâm thủng Tử đồng thuận, xuyên thủng cả cổ họng râu quai nón.

Mặt đầy tuyệt vọng ôm lấy vết thương, chỉ vài tích tắc, tu sĩ râu quai nón chết không nhắm mắt ngã ngửa.

Lục sam thiếu niên đắc ý đáp xuống, đi về phía thi thể tu sĩ râu quai nón.

Thật ra y và một sư huynh trước khi vào Di Thiên cốc đã đánh cược xem ai giết được nhiều tu sĩ hơn, vật cá cược là Huyết tủy thạch có thể dùng để hút máu yêu thú luyện phù.

Lục sam thiếu niên sắp đến cạnh thi thể tu sĩ râu quai nón, đột nhiên y đứng lại, cất giọng cực kỳ âm lạnh nói vào khu rừng bên trái, “Các hạ xem lâu như vậy, cũng nên ra gặp gỡ đi thôi?”

Đồng thời, hồ lô đỏ rực bay ra, vô số ngọn lửa như đàn dơi đang bay chụp xuống, tầng không khu rừng như bị thiên tai, ánh lửa sáng rừng rực.

“Chà!”

Phía sau một cây cổ thụ trong rừng, Ngụy Tác nhìn con nhện lớn cỡ nắm tay nằm cách không xa, muốn khóc mà không có nước mắt nhanh chóng thu lại ẩn hình pháp y, đồng thời liên tục kích phát thanh sắc quang tráo và tử đồng sắc quang tráo.

Ấu cũng là do ăn ở.

Ngụy Tác vô tình đi qua lại gặp phải đệ tử Nguyệt Hoa tông này, vốn gã không định quyết sống chết với đối thủ, xem xong thì đi.

Nhưng bất ngờ là một con nhện giai Độc nha hắc thủ đi qua, sắp rơi xuống đầu, buộc gã phải sử dụng mũi dùi ẩn hình đâm chết nó, không ngờ như thế khiến đệ tử Nguyệt Hoa tông phát hiện ra.

“Là người?”

Đệ tử Nguyệt Hoa tông thấy Ngự Tác xuất hiện trong núi rừng rực lửa thì cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

“Con bà nó chứ!”

Ngự Tác không dám huênh hoang như đệ tử Nguyệt Hoa tông, ở đây cháy lên rừng rực thế này rất có thể sẽ dẫn dụ tu sĩ khác hoặc yêu thú đến nơi. Chỉ còn cách sống chết với đệ tử Nguyệt Hoa tông này nên gã không rườm lời, rửa thăm bực bội xong thì tể xuất bạch sắc ngọc bàn vừa lấy được lúc trước.

Bạch sắc băng khí tràn ra, ngọn lửa trong rừng tắt ngay, những thân cây bị thiêu cháy đen kết một tầng sương trắng.

Không hề chần chừ, sử dụng bạch sắc ngọc bàn xong, Ngự Tác lập tức kích phát Tử mẫu đỉnh vừa lấy được, nhắm vào lục sam thiếu niên của Nguyệt Hoa tông.

“Người cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh, có thuật pháp che giấu tu vi chân thực, chẳng trách dám một mình hành tẩu trong Di Thiên cốc!” Thấy Ngự Tác xuất thủ, lục sam thiếu niên đầy kiêu ngạo cũng kêu lên kinh ngạc, nhưng tay không hề dừng lại, một dải sáng vàng quấn lấy Tử mẫu đỉnh, mũi tử đỉnh còn chưa kịp phát ra thì bị dải sáng vàng cuốn lấy, lọt vào tay lục sam thiếu niên.

“Không phải chứ?”

Ngự Tác suýt nữa rớt trông mắt.

Đối phương phát ra pháp khí như sợi dây lưng màu vàng có thể trực tiếp thu lấy pháp khí của địch thủ.

Hiện tại đối phương ít nhất cũng có một món pháp bảo công kích linh giai, lại cả pháp khí có thể thu lấy pháp khí của đối phương, chẳng trách đệ tử Nguyệt Hoa tông này không hề sợ hãi, thoải mái đi khắp nơi săn tìm tu sĩ.

Xem ra đệ tử Nguyệt Hoa tông này không phải nội môn đệ tử thông thường, mà là đệ tử tinh anh.

“Thứ đó là phỏng chế pháp bảo Hỗn nguyên lăng của Hỗn Nguyên tông xưa kia, không thể so với Hỗn nguyên lăng thật sự, dùng linh giai tiểu tiến của người là phá được, không xong thì người đâu cần ngạnh tiếp, nghĩ cách chạy cho nhanh.” Giọng lục bào lão đầu lại vang trong tai gã.

“Chà! Ta chịu nhún đến thế mà người sao lại phải làm to chuyện thế nhỉ.” Ngự Tác càng âm ức vì lục sam thiếu niên lúc đối phó tu sĩ râu quai nón chỉ ơ hờ phát ra hai tấm Xích ngao thuẫn, nhưng hiện tại nhận ra gã hơi quý dị, phát ra lục sắc quang tráo có uy năng phòng ngự không tệ. Càng khiến Ngự Tác nhất thời không có cách nào dùng mũi dùi ẩn hình đánh lên.

Không khí rít lên ràn rạt, lục sam thiếu niên không hề khách khí phát động linh giai pháp bảo hình răng thú.

“Bốp!” “Bốp!”

Bao quanh Ngự Tác là hai quang tráo có lực phòng ngự bán linh giai nhanh chóng bị đâm rách.

“Linh giai phòng ngự pháp thuẫn?”

Nhưng lục sam thiếu niên tỏ vẻ không ngờ là tấm thuẫn lớn dày dặn nổi trước mặt Ngự Tác, bề mặt đầy gai góc, sung mãn man hoang khí tức lại thần nhiên ngăn chặn được bạch quang.

Cách, thấy Xích giáp thuẫn chỉ có một vết xước mờ, Ngự Tác thở phào.

“Không ngờ người còn có linh giai phòng ngự pháp thuẫn, xem ra người không phải hạng tán tu mặt rệp như ta nghĩ. Đúng là niềm vui bất ngờ.” Lục sam thiếu niên hơi nhếch môi, lấy ra một cây bạch sắc cốt tiêu.

Màu sắc cây tiêu và pháp khí ban nãy của y rất giống nhau, tựa hồ dùng các bộ phận khác nhau của một yêu thú luyện chế thành. Nói đoạn đệ tử tinh anh đó của Nguyệt Hoa tông kẻ bạch sắc cốt tiêu lên môi thổi.

“Chà!”

Toàn thân Ngự Tác ướt đầm mồ hôi lạnh vì bạch sắc cốt tiêu vừa thổi lên, không chỉ quanh đó dấy động ô phong và âm thanh cực độ quái dị xung kích vào óc khiến gã đầu vang mắt hoa, hình ảnh lục sam thiếu niên chao chất, không nhận rõ cả vị trí đối phương đứng.

Thinhbobo

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

128. Chương 128: Nghiền Nát Thành Tương!

“”Ma âm pháp khí, con bà nó chứ, lại bức ta phải tổn hao nguyên khí. Ta giúp ngươi một chốc, mau tìm cách giải quyết.” Giọng lục bào lão đầu vang lên ầm ục trong tai Ngự Tác, cùng lúc đó, đầu óc gã tỉnh táo lại.

“Chà!” Ngự Tác liếc thấy lục sam thiếu niên vừa “thổi tiêu”, vừa lén lén lút lút lần tay xuống bên trái kích phát linh khí hình răng thú.

Đồ vật của đệ tử tinh anh đại tông môn hơn xa tán tu thông thường, nếu không có lục bào lão đầu chặn lại giúp, giờ này chắc gã còn văng óc, đã bị bắn thủng ngực lâu rồi.

“Nhĩ muội yêu!”

Ngự Tác toét miệng với lục sam thiếu niên, học theo Lưu Tam Pháo kêu lên rồi xoay Xích giáp thuận, chát một tiếng chặn đứng đạo bạch quang, đồng thời cũng kích phát Âm mị nhận.

Lục sam thiếu niên ngẩn người.

Rõ ràng Ngự Tác vừa mới liêu xiêu, y định đến nhặt xác thì gã lại tinh thần rõ ràng mất một câu “Nhĩ muội yêu”.

Bất quá y không dừng tay, Xích ngao thuận đưa lên nghênh đón Âm mị nhận thanh thế kinh nhân.

Chát một tiếng, Xích ngao thuận vốn đã phá tổn, bị Âm mị nhận cắt đứt như thái rau.

“Nhĩ thư yêu!”

Lục sam thiếu niên học theo Ngự Tác, cũng bật cười lạnh, pháp khí như sợi dây lưng màu vàng lại phát ra, quần lấy Âm mị nhận đã giảm bớt uy năng sau khi cắt đứt Xích ngao thuận.

Nhưng tưởng Âm mị nhận bị lục sam thiếu niên thu mất thì một dải hắc quang chói lòa từ tay Ngự Tác rực lên, chém vào pháp khí màu vàng.

Tiếng xé lụa vang lên, sợi dây lưng màu vàng thủng một lỗ, linh khí tiêu tan rơi xuống như cái giẻ rửa chân của bà già.

“Ha ha!”

Vốn định bỏ chạy nếu không phá được pháp khí của đối phương, Ngự Tác thấy vậy thì quay lại nhần nhỏ nói to, “Không phải thư thư của ta, mà là của ngươi!”

“Hai món linh giai pháp bảo công kích?” Lục sam thiếu niên vốn rất ung dung, hiện tại không chỉ bị Ngự Tác phá mất một món pháp khí trân quý mà còn bị gã trêu thì lửa giận bốc lên đùng đùng, rít vang: “Chỉ với thể này, ngươi chưa có tư cách huênh hoang trước mặt ta!” Dứt lời trong tay y xuất hiện hai vật.

“Đùa gì hả?” Ngự Tác lập tức kêu lên thê thảm, liều mạng phát ra hỏa thuận.

Âm lân cốt kiếm!

Lục sam thiếu niên lấy ra Âm lân cốt kiếm gã từng dùng đối phó tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng Văn Đạo Các!

Vật này sử dụng là coi như đốt trụi một nghìn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, lục sam thiếu niên lấy ra liền hai thanh!

Với lực phòng ngự của Xích giáp thuần chỉ miễn cưỡng đỡ được nhưng Ngụy Tác cũng biết sau đó Xích giáp thuần coi như bị phế.

Ngụy Tác thấy đối thủ lấy ra hai thanh Âm lân cốt kiếm thì kinh hãi ré lên. Có điều lục sam thiếu niên của Nguyệt Hoa tông cũng xanh mặt sợ hãi gì đột nhiên phát hiện ở sau lưng, không từ lúc nào xuất hiện một con ngũ cấp cao giai Song đầu khuyển!

Song đầu khuyển cơ hồ đã giao thủ với tu sĩ nào đó, hai cái đầu đều máu thịt bầy nhầy, nhưng lúc nà nó lại phun ra hai viên yêu đơn.

Một viên hồng sắc hỏa đơn và một viên hoàng sắc lôi đơn, đều hướng vào y.

Uy lực yêu đơn Song đầu khuyển oanh kích thì lục sam thiếu niên hiểu rất rõ, cơ hồ theo ý thức, y cuống quýt tể xuất một tấm kim sắc tiểu thuần lai có hoa văn hình hoa hướng dương, cùng lúc đó, một thanh Âm lân cốt kiếm rời tay lao vào Song đầu khuyển.

Ầm một tiếng, âm lân hỏa kiếm khí thể kinh nhân nổ tung, nhưng trông mắt lục sam thiếu niên co rút lại vì chỗ Song đầu khuyển đứng chỉ gợn lên như sóng nước.

“Chết đi!”

Biết thời cơ không thể để mất, Ngụy Tác lại sử dụng hắc sắc tiểu tiên, quát một tiếng, trực tiếp đâm thủng linh quang quang tráo quanh người lục sam thiếu niên.

Trong tích tắc dĩ y kịp phản ứng, sắc mặt cực kỳ khó coi phát tay, kim sắc tiểu thuần chặn được hắc sắc tiểu tiên của Ngụy Tác.

Khẽ phát tay, linh quang quang tráo ban nãy bị đâm thủng lại xuất hiện, bao lấy y.

“Ảo quang pháp phù, không ngờ người có cả pháp phù này, đúng là ta đã coi thường người.”

“Bất quá với pháp khí công kích linh giai của người thì không thể công phá phòng ngự của ta. Còn tấm pháp thuần của người thì ta muốn xem sau khi nghênh tiếp Âm lân cốt kiếm xong thì chịu nổi Quỷ nha nhận xung kích mấy lần.” Chặn đòn của Ngụy Tác xong, lục sam thiếu niên không vội xuất thủ mà cất giọng lạnh lùng cực độ.

“Người thật sự không có thư thư hoặc muội muội?” Ngụy Tác đột nhiên nhe răng cười, hỏi một câu không đầu không đuôi.

Lục sam thiếu niên lại sững sờ. Y có cảm giác sát khí của mình cực độ kinh nhân nhưng đối phương vẫn cười được, lại đột nhiên hỏi một câu gần như ngu xuẩn.

“Mặt trắng người trông cũng khá, nếu có thư thư hoặc muội muội giới thiệu cho ta, có khi ta sẽ tha cho người.” Ngụy Tác tiếp lời, “Người nói không sai, pháp thuần của ta bị Âm lân cốt kiếm oanh kích xong sẽ không chịu nổi linh giai pháp bảo chân chính xung kích. Bất quá tiếc là ta còn một món ẩn hình pháp khí có thể trực tiếp xuyên thấu linh quang quang tráo.”

“Chết đến nơi rồi còn lớn lối, ba năm trước ta đã đọc hết sách của Nguyệt Hoa tông mà ungx không nghe nói có ẩn hình pháp khí có thể xuyên thấu linh quang quang tráo.” Lục sam thiếu niên cười lạnh khinh bỉ cực độ.

Nhưng đúng lúc đó vag lên tiếng xoạt, linh quang quang tráo trước mặt y đột nhiên nổ vang, rõ ràng có ẩn hình pháp khí xung kích vào quang tráo.

Hơi lạnh trong mắt y dâng lên, trong mắt bắt giác co lại, tựa hồ muốn nhìn rõ xem pháp khí gì đánh vào linh quang quang tráo thì sau gáy vang lên một tiếng động khê, máu tóe ra.

Hai mắt lồi lên, thân thể lục sam thiếu niên co rút lại rồi đổ gục xuống.

“Con bà nó chứ!”

Ngụy Tác cơ hồ theo thế sét đánh không kịp bưng tai lấy ra nô thú đại, thu Phệ tâm trùng lại, lao vút tới cạnh thi thể tu sĩ râu quai nón, lục lọi một hồi tìm được một tấm ngọc phù xanh đậm, trông như tấm lệnh bài.

Không hề chần chừ, Ngụy Tác thu hết mọi thứ của lục sam thiếu, kích phát ngọc phù đặc biệt trông như lệnh bài.

Ồ quang trùm lên lục sam thiếu niên, tích tắc sau mọi món đồ của y kêu tanh tách, bốc khói xanh.

Ồ quang và làn khói đều tan biến, Ngụy Tác thu lấy toàn bộ mọi thứ của râu quai nón và lục sam thiếu niên vào nạp bảo nang, đoạn nhanh chóng móc nốt mấy thứ của cung trang thiếu nữ bị lục sam thiếu niên hạ sát đoạn đứng dậy lướt vào khu rừng canh đó, làm gãy mấy cây bụi tạo thành dấu tích di chuyển giả rồi thận trọng lui ra, đi theo hướng khác.

Gần nửa canh giờ sau, đã chính thức vào khu vực ngoại vi đông nam Di Thiên cốc, Ngụy Tác lại chui vào một hốc cây không lấy gì làm sạch sẽ.

“Gặp dầm không nên xông vào, gặp động không nên chui vào”, câu nói quen thuộc của tu đạo giới dễ khuyến cáo các tu sĩ lỗ mãng là dầm sâu và động huyết thường có yêu thú chiếm cứ, muốn giữ mạng thì đừng vào những nơi đó. Bất quá hiện tại Ngụy Tác cho rằng bất kỳ động nào cũng là nơi tốt lành với gã, nên khi kiểm kê chiến lợi phẩm cũng chui vào đó.

Cũng may trong Di Thiên cốc chỗ nào cũng có cổ thụ mấy chục người ôm mới vừa, muốn tìm một hốc cây quả thật phi thường giản đơn.

...

“Người quả nhiên là bảo vật mang theo để giết người cướp của.”

“Ta như thế có tàn nhẫn lắm không nhỉ?”

Chui vào hốc cây bần thủ, Ngụy Tác lẩm bẩm.

Câu thứ nhất là nói với nô thú đại trong ngực áo, câu thứ hai là với lục bào lão đầu.

Đối diện đệ tử tinh anh Nguyệt Hoa tông lần này, Ngụy Tác thắng nhưng cực kỳ hung hiểm.

Đầu tiên dùng một tấm Áo quang phù khiến đối phương chú ý, bằng không hai thanh Âm lân cốt kiếm cùng thi triển thì gã xong rồi.

Lúc chuẩn bị đến Di Thiên cốc, chế tác tấm Áo quang phù này tiêu tốn của gã không ít công phu, nguyên hóa trang cho Song đầu khuyển cũng rất tốn công, bày ra tư thế hung thần ác sát cũng mất gần nửa canh giờ, rồi dần cảnh Song đầu khuyển phun yêu đơn cũng khiến gã nhức óc, phải dùng sợi tơ buộc hai viên yêu đơn, treo phía trước Song đầu khuyển mới trông giống như thật, khiến đối phương không kịp phản ứng, hao phí một thanh Âm lân cốt kiếm.

Tiếp đó gã lại mạo hiểm lén phá Phệ tâm trùng vòng ra ngoài quang tráo của lục sam thiếu niên, nhân lúc quang tráo bị đâm thủng thì lén vào, thành công cho y một đòn trí mạng.

Nếu lục sam thiếu niên phát hiện sớm ra Phệ tâm trùng, thì nó còn rất nhỏ, cơ hồ không có bao nhiêu lực phòng ngự sẽ bị đánh tan xác ngay. Bao bổi giết người cướp của tương lai còn lợi hại hơn linh giai pháp bảo sẽ tan nát.

Bất quá Phệ tâm trùng đã khổng chế thì hiệu quả sát nhân còn hơn không bị khổng chế, khiến cả gã cũng rợn tóc gáy.

Vì Phệ tâm trùng bình thường không bị khổng chế khi công kích tu sĩ, cảm ổng hút vào là theo thói quen sẽ hút não tủy, tu sĩ như lam sam thiếu niên chưa biết chừng còn có ý thức, có thể phát động đòn phản kích sau cùng, nhưng Ngụy Tác hạ lệnh cho ấu trùng cảm ổng hút vào thì quấy loạn. Làn quấy loạn này khiến óc lục sam thiếu niên biến thành một bãi nhầy, nên lúc này gã mới nói với lục bào lão đầu rằng như thế có tàn nhẫn quá không.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

129. Chương 129: Thập Vạn Linh Thạch Hộ!

“Tàn nhẫn cái đầu người, con bà nó chứ, nhìn tiểu tử đó là không thuận mắt rồi. Nếu không vì tu vi chênh lệch thì gặp mặt là giết quách hần rồi.”

Gã lập tức toát mồ hôi vì lực bào lão đầu còn hưng phấn hơn, sát khí còn nặng hơn gã, nghe rõ còn chưa vừa lòng.

“Xem hộ ta Phá cấm phù này có công hiệu không?” Lau mồ hôi xong, gã vội lấy hết mọi thứ của lực sam thiếu niên ra đặt trước mặt.

Lực bào lão đầu là đại hành gia đối với pháp trận, cấm chế, rất có kinh nghiệm, tuy không quen thuộc với pháp trận và cấm chế trong hai vạn năm nay nhưng để nhìn xem còn công hiệu không thì không thành vấn đề. Ngụy Tác chỉ e nhờ may Phá cấm phù không có công hiệu như tu sĩ râu quai nón nói, thoáng cái đã có một cao thủ biến thái Chu thiên cảnh tứ ngũ trọng của Nguyệt Hoa tông tới thì gã coi như xong đời.

“Không có cấm chế.” Lực bào lão đầu tựa hồ có phần bội phục, “tám Phá cấm phù này ta thấy cách chế tạo không ra thế nào cả, đẳng cấp luyện khí cũng không có gì đặc sắc, bất quá hiệu quả uy mãnh như thế, theo ta kể này chưa biết chừng là cao thủ giết người cướp của, nội môn đệ tử của đại tông môn cũng bị giết chết, chắc chắn phải bỏ nhiều tiền ra mua tin tức, bằng không không thể biết phá cấm chi pháp của ngân ấy tông môn, cũng không thể luyện được Phá cấm phù thế này.”

“Thế hả, ta thấy khả năng thứ hai lớn hơn.” Ngụy Tác lập tức xác định, lấy Phá cấm phù trông như lệnh bài ra.

Gã nhìn kỹ nhưng không thấy tám Phá cấm phù này kém ở đâu, ngọc phù mặc lực sắc này sáng bóng, từng đường phù văn huyền ảo nổi lại với nhau, thậm chí hình thành hoa văn đẹp đẽ hình hoa cúc. Với đẳng cấp luyện phù của Ngụy Tác hiện tại, dù vẽ những đường nét này phù chỉ thôi cũng không nổi.

Lúc sử dụng Phá cấm phù, gã cũng nhận ra bảo phù này có số lần sử dụng hạn chế, đại khái còn chừng năm lần nữa là uy năng sẽ hao tận, hóa thành tro tàn.

Trước đây mà có nó thì không đến nỗi liều mạng giết được tu sĩ trẻ tuổi để rồi kết quả là không được gì, còn bị truy sát thê thảm.

“Lão đầu”, hờn hờ thu tám Phá cấm phù cực kỳ hữu dụng lại, Ngụy Tác buột ra một câu hỏi, “Với khả năng của người, khi đẳng cấp luyện phù của ta cao lên, liệu có thể phỏng chế Phá cấm phù này không?”

Lực bào lão đầu cảm cái: “Người định phỏng chế Phá cấm phù làm gì? Người tưởng mình có chưa đủ đối đầu hả, hay cho rằng mình đủ lợi hại đến mức có thể tùy ý đồ sát đệ tử tinh anh của các đại tông môn? Cấm chế cỡ này, nếu người tu luyện đến Phân niệm cảnh, dùng thần thức xóa đi là được.”

Ngụy Tác nghĩ cũng đúng, ngại ngần lấy hết mọi thứ trên mình bọn lực sam thiếu niên ra.

Kiểm kê xong, để phòng ngừa mình vì vui quá mà cười ha hả, gã cứ nhéo tay mình liên tục.

Lần này đúng là phát tài!

Chỉ riêng lực sam thiếu niên đã có bốn cái nạp bảo nang!

Trừ một cái là của lực sam thiếu niên thì ba cái kia rõ ràng là của tu sĩ khác, xem ra trước đây lực sam thiếu niên không chỉ giết có hai tu sĩ mà Ngụy Tác thấy.

Trong nạp bảo nang của y không có một viên linh thạch nào, xem ra Nguyệt Hoa tông đã tính trước việc đệ tử bị giết, không mang theo bất kỳ viên linh thạch nào để tránh tổn thất vô ích.

“Quý nha nhận, đây là linh giai hạ phẩm pháp bảo luyện chế từ răng của lực cấp đệ giai Quý nha viên.”

“Cây cốt tiêu này chắc luyện từ xương cổ Quý nha viên.”

“Linh quang một lệnh luyện chế từ Phượng hoàng một, uy năng phòng ngự cao hơn mọi pháp khí phòng ngự bán linh giai người có. Chỉ là chưa đến linh giai, bằng không đấu giá cũng được một hai vạn hạ phẩm linh thạch.”

Trừ ba thứ đối phương vừa sử dụng được lục bảo lão đầu giám định, đệ tử tinh anh của Nguyệt Hoa tông này còn có một thanh Âm lân cốt kiếm, hai túi Âm lân sa, một chiếc Hỏa ngọc hồ lô bán linh giai, một tấm Kim quỹ pháp thuẫn gần đạt linh giai, bốn mươi viên Bồ nguyên đơn có được hiệu gấp đôi Hồi khí đơn. Xem ra đệ tử này của Nguyệt Hoa tông thật sự muốn tung hoành càn quét trong Di Thiên cốc.

Nhưng tất cả hiện tại đều lọt vào tay Ngụy Tác, cộng thêm nạp bảo nang của y cũng cùng cấp với cái màu vàng của gã, cộng lại phải được bốn vạn viên hạ phẩm linh thạch trở lên!

Chính vì nguyên nhân này mà đại tông môn mỗi ngày thu vào vô số linh thạch, nhưng vẫn có lúc thiếu thốn. Mỗi nội môn đệ tử, nhất là đệ tử tinh anh tiêu tốn rất nhiều linh thạch, hơn nữa không thể không tiêu tốn, không đủ đệ tử tinh anh có tu vi cao, tông môn đó không còn thể lực, không còn địa vị.

Mở ba cái nạp bảo nang còn lại của lục sam thiếu niên, Ngụy Tác lại phải véo tay mình thật đau.

Linh thạch trong ba nạp bảo nang này không nhiều, cộng lại chỉ được ba nghìn hạ phẩm linh thạch nhưng các tu sĩ bị lục sam thiếu niên giết hình như trước khi vào cốc đều đổi linh thạch thành các loại pháp khí thì phải.

Pháp khí công kích bán linh giai có tới năm món, pháp thuẫn bị lục sam thiếu niên tiêu hao gần hết, chỉ còn lại ba tấm bán linh giai.

Còn nhị giai, tam giai pháp phù và phổ thông đơn được chất lại thành đống.

Nguyên Kim linh đơn trước kia Ngụy Tác không dám bỏ tiền ra mua có tới hơn bảy mươi viên.

Càng khiến gã hoan hỉ là trong ba nạp bảo nang này còn có một một trang giấy thuần kim và một nhanh linh được trông như hắc sắc linh chi mới hái xong.

Trang giấy thuần kim ghi lại một môn phi độn pháp quyết có danh xưng Hỏa Vân độn pháp, còn cành cây phát ra mùi thơm như trầm hương là Hắc mộc chi để luyện chế liệu thương thánh dược Tiểu tạo hóa đơn. Giá trị Hắc mộc chi ít nhất cũng từ ba nghìn hạ phẩm linh thạch trở lên.

Cộng đồ trong ba nạp bảo nang lại, bán được bốn, năm vạn hạ phẩm linh thạch không thành vấn đề.

Vì có nhiều pháp khí công kích bán linh giai cùng pháp khí phòng ngự, Ngụy Tác không xem kỹ, chỉ chọn một bộ pháp khí thoát trông giống một con cá chép vàng nhưng khi kích phát thì biến thành hơn trăm kim sắc phi nhận, từ bốn phương tám hướng công kích đối thủ.

“Hiện tại gia tài của ta chắc là thập vạn linh thạch hộ rồi nhỉ?”

Ý niệm này bật ra trong óc gã.

Bất quá còn chưa hết, đôi nam nữ định “câu cá” không thành, bị lục sam thiếu niên giết chết chắc trước đó cũng có thu hoạch, có tới ba nạp bảo nang.

Tuy nhiên trừ thanh phi kiếm bị thiêu đốt thì những thứ khác không có gì đặc sắc, cộng mọi thứ trong ba nạp bảo nang lại ít nhất cũng được hai ba vạn linh thạch.

“Con bà nó chứ!”

Kiểm kê xong, quá vui mừng nên Ngụy Tác thậm rửa.

Ngay cả nạp bảo nang hiếm thấy trong hàng ngũ tán tu Linh Nhạc thành đã trở thành trang bị tiêu chuẩn của mọi tu sĩ trong Di Thiên cốc, chứng minh mức độ của tu sĩ vào đây khá cao.

Nếu lục sam thiếu niên không gặp đối thủ, cứ thoải mái giết chóc, ít nhất cũng giết được mười mấy hai mươi tu sĩ, chẳng phải lúc ra sẽ có mấy chục vạn linh thạch sao?

Ra khỏi nơi này rồi, tu vi tiến cảnh sẽ nhanh đến đâu?

Thu hoạch này cao hơn phần thưởng mấy nghìn mấy vạn linh thạch của các tông môn nhiều. Hơn nữa cao giai tu sĩ có ý định này không phải chỉ một hai người.

...

Ngụy Tác cẩn thận chui ra khỏi hốc cây khi trời đã tối.

Trong núi rừng loang sương trắng mỏng manh, thị tuyến của phổ thông tu sĩ tuyệt đối không quá năm trượng.

Màn đêm âm trầm này không thể ngăn được giết chóc máu tanh trong Di Thiên cốc, mọi tu sĩ đều đã vào trong cốc, tranh đấu giữa tu sĩ và tu sĩ, yêu thú và yêu thú đã đến cao trào.

Trong mớ dây leo chằng chịt tựa mạng nhện giữa núi rừng tối om, một tu sĩ đang cố sức chui luôn.

Tu sĩ trẻ tuổi này mặc nguyệt bạch sắc pháp y thù hình sóng nước, là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, nội môn đệ tử Thiên Nhất môn.

Sau lưng y là một tu sĩ cao lớn mặc kim sắc vũ y, toàn thân liễu nhiễu lôi quang, hai mắt hờn vào, trông cực kỳ hung hãn.

Tích tắc sau, đệ tử Thiên Nhất môn dốc sức bỏ chạy lại bị rút ngắn cự ly. Vì một tiếng, một đạo hoàng quang đột nhiên từ tay tu sĩ cao lớn phát ra, chẻ tan linh quang quang tráo của đệ tử Thiên Nhất môn đang tỏ rõ vẻ tuyệt vọng, đâm xuyên qua ngực.

Đón lấy hoàng quang quay về, tu sĩ đó lướt đến trước mặt đệ tử Thiên Nhất môn lấy đi mọi vật trên mình định thủ, đoạn phát tay phát ra từng dải kim sắc lôi quang, bao lấy mớ đồ. Tích tắc sau, tu sĩ đó thu hết mọi thứ của đệ tử Thiên Nhất môn, đồng thời vung tay phát ra hỏa quang, thiêu cả đối thủ và pháp y thành tro tàn.

Trong một sơn cốc mọc nhiều thực vật đặc biệt thấp lè tè như tiên nhân chưởng lại có một tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng bị một yêu thú trông như chó sói nhưng trên lưng có bướu, trên bướu lại có rất nhiều cái lỗ kinh rợn phá tan đạo phòng ngự quang tráo cuối cùng, chụp rách bụng, gục ngã xuống bất động.

Trên một đỉnh núi trọc lóc, tu sĩ trẻ tuổi của Đông Dao thắng địa mặc tử hồng sắc pháp bào, định đem mọi tu sĩ Chu thiên cảnh ra vào Linh Nhạc thành bồi táng cho Chu sư đệ bởi bị Ngụy Tác giết đang đứng cùng Hắc Sát tu sĩ đeo mặt nạ bạc, không rõ bàn luận chuyện gì.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

130. Chương 130: Huyền Minh Tiên Liên, Tuyệt Thế Dung Nhan

Ngụy Tác vô thanh vô tức đứng trước lối vào một.

Nói là hạp cốc, thực tế dùng là miệng khe lớn để hình dung hơn, vì Di Thiên cốc vốn là một sơn cốc lõm sâu xuống.

Theo tấm địa đồ giản đơn của gã, chỉ cần qua được miệng khe này sẽ tới nơi có Tử khí sâm sinh trường.

Khe nứt này rất bằng phẳng, không có cỏ thụ hoặc đá tảng, mặt đất mọc toàn những bụi cây thấp có lá kim cực kỳ đặc biệt, bụi nào cũng kết những quả nhỏ còn phả ra ánh sáng trắng trong màn đêm.

Trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác mặc ẩn hình pháp y vào, từ từ đi hõ lõm diện tích chỉ chừng vài dặm.

Gã chọn cách đi thẳng qua khe vì tuy địa thế bằng phẳng, không có gì che chắn nhưng vì thế mà cũng không có tu sĩ lợi hại mai phục. Gã mặc ẩn hình pháp y đi vào, chỉ cần đi vào một đoạn, đi chậm thôi là không ai phát hiện có người đi qua lòng khe này.

“Chà!”

Càng đi Ngụy Tác càng thấy lạnh, lúc còn cách trung tâm khe thì gã triệt để biến sắc, run lên cầm cập.

Âm lãnh chi khí kinh nhân cơ hồ thấm vào cốt tủy, gã động dụng chân nguyên cũng không chống nổi.

“Cực âm cực hàn chi địa! Nơi này lại là cực âm cực hàn chi địa hiem thấy!” Đồng thời, lục bào lão đầu ré lên trong tai gã: “Mau xem đi! Mau xem ở đâu! Huyền minh tiên liên!”

“Ngụy Tác, mau hái đi! A! Ở đây có một nhánh Huyền minh băng liên! Là thiên cấp linh dược có thể trực tiếp cải thiện thể chất tu sĩ, khiến tu sĩ hình thành băng linh căn đấy!”

“Hái bằng cách nào?” Run lên cầm cập, gã lùi liên hơn mười trượng.

Trong khi lục bào lão đầu liên tục kêu gào, gã đã đến gần chính giữa khe núi, có một điểm bốc lên âm hàn chi khí có thể nhìn rõ bằng mắt thường, mười mấy trượng quanh đó đều đóng một lớp băng dày mà lam đậm. Chính giữa nơi đó có một đóa thất diệp liên hoa như được điêu khắc từ băng, được âm hàn chi khí thổi vào, mấy chiếc lá như phiến băng hơi rung rinh.

Huyền minh tiên liên! Thiên cấp linh dược! Có thể khiến tu sĩ hình thành băng linh căn!

Lục bào lão đầu gào lên như điên cuồng, Ngụy Tác lẽ nào còn không rõ giá trị của linh dược này.

Linh căn trong tu đạo giới là có thiên phú về mặt nào đó, đều là nhân vật thiên tài được các đại tông môn tranh đoạt.

Băng linh căn, đại biểu cho tốc độ tu luyện băng hệ công pháp cùng thuật pháp hơn xa tu sĩ thông thường, chỉ cần tìm được công pháp cùng thuật pháp thích hợp, tốc độ tiến giai nhanh gấp hai ba lần người khác.

Linh dược có một chữ tiên là thế nào?

Huyền minh băng liên đưa đến bất cứ đâu đâu giá cũng được mấy chục vạn hạ phẩm linh thạch trở lên ngay, thu hút vô số tu đạo giả đến nơi.

Linh dược này hữu dụng đối với Phân niệm kỳ, thậm chí cả đại tu sĩ Kim đơn kỳ trở lên.

Ai lại hiềm tư chất của mình quá tốt?

Nhiều tu sĩ lợi hại chỉ mong mình tìm đủ linh dược, để biến thành tu sĩ thiên linh căn.

Nhưng càng hiểu rõ giá trị, Ngụy Tác càng buồn bực!

Bảo bối ngay trước mắt mà không thể hái!

Ban này gã thử bước thêm một bước và nhận ra với tu vi của mình, dù dốc hết hỏa hệ pháp khí cũng chỉ đi được mấy chục bước là chân nguyên và khí huyết sẽ đông cứng, mất mạng cũng không thể đến được chỗ Huyền minh tiên liên.

“A! A! A! Tức chết ta thôi! Thấy mà không làm gì được! Nếu người tu luyện đến Phân niệm cảnh lưỡng tam trọng, cầm thêm một món dương nguyên pháp khí, là hái được Huyền minh băng liên! Đây là bảo bối mà đại tông môn có hơn vạn đệ tử, tốn mấy chục năm cũng không có được!”

“Huyền minh tiên liên, trăm năm mới miễn cưỡng thành hình, lần này mà bị các đại tông môn phát hiện, khẳng định sẽ bị hái, dù mười năm nữa nơi này mở ra, người vào cũng vô dụng!”

Lục bào lão đầu bực bội gào lên.

“Nhĩ muội yêu!” Ngụy Tác cũng bật ra câu quen miệng của Lưu Tam Pháo.

Lục bào lão đầu càng kêu gào, gã càng bực mình.

Nhưng có cách gì đây?

Ngụy Tác nghiêng răng nghiêng lợi hít sâu mấy hơi, nén lòng không nhìn Huyền minh băng liên, quay đầu đi, tránh nơi âm hàn chi khí dày nhất, từ từ vòng sang bên trái để vượt qua cái khe có cực âm cực hàn chi địa này.

Cách chỗ Huyền minh tiên liên sinh trưởng hơn trăm trượng, gã liên tục vận chân nguyên, hơi lạnh trên mình mới dần tan đi.

Nhưng đúng lúc đó gã cứng người lại!

Vì ở gần chỗ gã vừa đứng, ngay lối vào miệng khe này đột nhiên xuất hiện hai tu sĩ!

Cả hai đều mặc hắc bào, không thể nhìn rõ diện mạo.

“Sao vậy?” Lục bào lão đầu đang kêu gào cũng cảm giác thấy điều khác lạ của gã, nhưng nguyên khí, của lão hiện thời chỉ tối đa cảm tri rõ trong vòng năm mươi trượng, vượt ngoài phạm vi đó, chỉ thuần túy dùng thần thức cảm tri như lão có khác gì người mù, không nhìn thấy gì hết, kém hơn cả tán tu cấp thấp nhất.

Ngụy Tác không dám hạ giọng hỏi đáp lục bào lão đầu, đứng im phát động Tiềm Ẩn quyết.

Gã lén dùng Vọng khí thuật nhìn sang, hai tu sĩ mặc hắc bào có một người có tu vi Chu thiên cảnh tam trọng, người còn lại thì Vọng khí thuật căn bản không nhận ra hư thực, chỉ thấy liệt diễm bao quanh mình, tu vi chí ít cũng là Chu thiên cảnh tứ ngũ trọng!

Hai tu sĩ tựa hồ đến đây vì Huyền minh tiên liên, đi về phía gã đang đứng.

Chỉ tích tắc sau, hai tu sĩ khiến Ngụy Tác cực kỳ e dè đã đến cách giữa hố, nơi Huyền minh tiên liên sinh trưởng chừng năm mươi trượng.

Nơi đó là chỗ gã hứng chịu hơi lạnh thấu xương, đi bước nào cũng phải toàn lực vận dụng chân nguyên chống chọi.

“Ở đây quả nhiên có Huyền minh băng liên.” Tu sĩ cao hơn dừng lại rồi trầm giọng: “Chỉ là âm hàn chi khí còn hơn mức tại hạ tưởng tượng, tiểu thư có dùng Hỏa tủy đơn cũng vị tất ngăn được.”

“Ta nhất định hái được Huyền minh tiên liên này.” Giọng nói dị thường kiên định từ hắc bào tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng vang lên.

Giọng nói này bằng lạnh lãnh lút, là một nữ tu.

“Việc tiểu thư quyết định, không ai ngăn được.” Hắc bào nam tu gật đầu: “Vậy thì tại hạ đảm bảo không để bất kỳ tu sĩ nào vào sơn cốc trong lúc này, tiểu thư tận lực đi thôi.”

Hắc bào nữ tu gật đầu.

Ngụy Tác thấy hắc bào nam tu không nói gì, vung tay ném ra bốn lá hắc sắc tiểu kỳ.

Gã toát mồ hôi lạnh vì một lá cờ đầy hoa văn hình mây bạc lướt qua đỉnh đầu gã, cảm xuống vị trí cách lưng gã không đầy năm trượng. Nếu bị lá cờ ném trúng, khẳng định gã bị phát hiện, động thủ thì chắc chắn sẽ bị hai tu sĩ có tu vi hơn xa đánh cho tan xương.

Khoảnh khắc sau, bốn lá hắc sắc tiểu kỳ dấy lên ngân hắc sắc vân khí, hình một chiếc lồng lớn, từ bên ngoài không thể nhìn rõ tình hình của hai hắc bào tu sĩ và Ngụy Tác, từ trong cũng không thể nhìn được ra ngoài.

Ngụy Tác rùng mình nghĩ rằng nếu hai tu sĩ này đã phát hiện gã, sát nhân diệt khẩu ở đây thì bên ngoài cũng không thấy gì.

Nhưng gã yên tâm hơn vì phát ra bốn lá cờ nhỏ xong, hắc bào nam tu gật đầu với nữ tu rồi xoay người đi khỏi ngân hắc sắc vân trảo.

“Độc Cô Vũ Vân”, hắc bào nữ tu đột nhiên nói, “Nếu ta không hái được Huyền minh băng liên, người làm theo lời ta, bán hết phường thị, dẫn sư muội rời Linh Nhạc thành.”

“Biết rồi.” Hắc bào nam tu hơi ngừng lại, “Chỉ hi vọng nàng ta hiểu được dụng tâm của tiểu thư.”

“Nó sẽ hiểu.” Hắc bào nữ tu cất lên giọng nói bằng lãnh nhưng không thể nghi ngờ.

Hắc bào nam tu nhìn nữ tu rồi không nói gì, chui qua ngân hắc sắc vân trảo vào rồi biến mất khỏi thị tuyến Ngụy Tác.

“Đi mau, đi mau đi.” Ngụy Tác ban này chỉ mong Huyền minh tiên liên không bị ai phát hiện, nhưng giờ lại hi vọng hai người này mau hái Huyền minh tiên liên rồi đi đi, bằng không gã vì đi qua mà lại bị diệt khẩu. Bất quá hiện tại gã đương nhiên không dám đứng lên nói ta chỉ đi qua, người cứ làm việc của người, ta đi đây. Vạn nhất gặp phải sát tinh như lục sam thiếu niên thì gã sẽ rất thảm. Hai người này rõ ràng lợi hại hơn lục sam thiếu niên nhiều.

Gã đành đứng bất động tại chỗ.

Hắc bào nữ tu vung tay, đột nhiên tế xuất một khối ngọc bội vàng sáng lơ lửng trên đầu, nhiệt lực bỗng rã hình thành một quang tráo vàng nhạt bên ngoài thân thể.

Ngọc bội này là dương nguyên pháp khí có thể chống lại âm minh hàn khí mà lục bào lão đầu vừa nhắc đến.

Xem ra hai tu sĩ này có chuẩn bị sẵn, đến đây vì Huyền minh tiên liên.

Nữ tu đi tiếp mấy chục bước, dù có quang tráo vàng nhạt bao quanh mình nhưng lớp hắc bào đang mặc cũng kết một tầng băng sương, thân thể hơi run lên.

Không chỉ có thể phát ra hắc khí có uy năng kinh nhân, mà quan trọng nhất là tốc độ còn nhanh hơn đại đa số pháp khí, một khi vậy cánh là quỷ ảnh trùng trùng, tàn ảnh khắp nơi khiến tu sĩ tầm thường không thể phán đoán được đâu là chân thân.

Lục cấp đệ giai yêu thú, nếu không có pháp bảo lợi hại trong tay, theo kinh nghiệm của tu đạo giới Thiên Huyền đại lục thì chỉ tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng mới có thể độc lập đối phó!

Yêu thú cỡ này, nếu giao chiến thì Ngụy Tác dù thắng cũng phải trả giá đắt.

Nên Ngụy Tác cứ đứng im, Quỷ vương nha không phát động công kích thì gã cũng bất động.

Đôi mắt đen nhánh của Quỷ vương nha được xếp vào lục cấp nhìn gã với ánh mắt có chứa tình cảm, rõ ràng yêu thú cỡ này đã hình thành trí tuệ nhất định.

Tự hồ cân nhắc một lúc, cho rằng không đáng để quyết sống chết với tu sĩ này, lại vội vàng đi tìm thứ gì đó, không muốn lãng phí thời gian, Quỷ vương nha lạnh lùng nhìn Ngụy Tác với ánh mắt uy nhiếp đoạn vù một tiếng biến mất.

“Quỷ vương nha lão đại, lão đại quả nhiên hiểu việc, biết là oan gia nên giải không nên kết!”

Lưng Ngụy Tác cũng ướt đầm mồ hôi.

Tốc độ của Quỷ vương nha thật sự khiến người ta lạnh mình, lúc bất động trông nó không ra thế nào cả, nhưng vậy cánh là lông vũ toàn thân dựng lên hình thành hình mặt quỷ cực kỳ hung hãn, rất có phong phạm cao thủ của lục cấp yêu thú.

“Quỷ vương nha là âm nguyên yêu thú, xem ra bị khí vị Huyền minh tiên liên hấp dẫn.” Lục bào lão đầu cũng bức bối: “Từ giờ người đừng lấy Huyền minh tiên liên ra nữa.”

“Chẳng phải vì người muốn xem hả!” Ngụy Tác rửa thầm, quyết định dù bị đánh chết cũng không lấy ra nữa.

...

Một con yêu thú hình dáng như con hươu có đôi sừng đỏ rực, bốn chân tựa hồ rực cháy từ trong đồng đá lướt qua.

Thoáng sau, Ngụy Tác nhăn nhó xuất hiện sau đồng đá.

Mị hỏa ma lộc!

Lại là lục cấp sơ giai yêu thú.

Hiện tại gã đã hiểu, cao giai yêu thú trong Di Thiên cốc hiện tại nhiều đến thế nào.

Lúc này gã mới ở ngoại vi Di Thiên cốc, chưa vào quá hai, ba chục dặm, vào trong nữa, đến mấy ngọn núi có nhiều linh dược sinh trưởng hơn thì không rõ sẽ gặp yêu thú thế nào. Ngụy Tác dám khẳng định tu sĩ vào được đó thì gã không thể so nổi.

Gã càng kiên định ý niệm, dù không lấy được Tử hồ hoa, cũng sẽ quay về chứ không mạo vào trong.

“Đến rồi, chắc là chỗ này.”

May mắn là liên tục tao ngộ hai con yêu thú chưa từng gặp, Ngụy Tác sau rốt cũng đến chỗ có Tử khí sâm theo như địa đồ của lam y tu sĩ.

“Tử khí sâm hấp thu một linh chi khí để sinh trưởng, người xem quanh đây có cỏ thụ nào đặc biệt lâu năm không.” Lục bào lão đầu nhắc.

Thoáng nhìn là Ngụy Tác thấy ngay một cây đặc biệt cao, phải mấy chục người mới ôm xuể.

Ngay cả rễ cây vươn ra xa cũng mọc lên những mầm cây lớn cỡ bắp đùi.

Ngụy Tác thận trọng lướt đến.

Gần như lập tức gã biến hắc sắc mặt, trực tiếp tế xuất linh giai phòng ngự pháp thuẫn, đồng thời lấy ra hắc sắc tiểu tiên.

Một rìa cây bị người ta đào một hố sâu đến rễ cây.

Chỗ đào rất đều đặn, thập phần tinh tế, khẳng định do tu sĩ làm.

Có tu sĩ qua đây thì Tử khí sâm khẳng định lọt vào tay người đó, chưa biết chừng y còn ẩn thân quanh đây.

Ngụy Tác tế xuất Xích giáp thuẫn, hựu liên tục kích phát hai lớp linh quang quang trảo, từ từ lui vào khu rừng ở bên trái.

Không có tu sĩ nào xuất hiện động thủ, nhưng vào đến vạt rừng, Ngụy Tác vẫn thấy uất ức cực độ.

Tử khí sâm giá trị còn hơn hai mươi viên Kim linh đơn đã lọt vào tay người khác.

Bất quá vì còn Tử hồ hoa quan trọng hơn, Ngụy Tác không dừng lại lâu, tiếp tục đi về phương hướng Điền chương quỳ nói.

Càng đi về phía đông nam, càng đến gần khu vực Tử hồ hoa sinh trưởng, bạch sắc vụ khí càng dày.

Vốn sau khi sử dụng Chân thị pháp dịch chuyển nhìn trong đêm tối, ở khe núi bằng phẳng như lúc trước, Ngụy Tác có thể nhìn rõ trong mấy trăm trượng, nhưng càng đi về phía đông nam, cũng là khu vực Thiên Nhất môn chiếm cứ, thị tuyến của gã còn không quá hai mươi trượng.

Hơi sương này tựa hồ còn có công hiệu cách tuyệt thần thức, ngay cả cảm tri của lục bào lão đầu chỉ đạt được ba chục trượng.

Nhưng Điền chương quỳ cho gã tin tức thập phần tường tận, hơn nửa canh giờ sau, Ngụy Tác vẫn đến được vị trí đó.

Trước mắt gã là một sơn cốc không lớn lắm.

Trong sơn cốc có nhiều trụ đá dựng đứng như cột cung điện, nhưng nhìn kỹ mới thấy đều do tự nhiên hình thành, thập phần quỷ dị.

“Đợi đã!”

Ngụy Tác đứng im một chốc, cảm giác không có động tĩnh gì, định mặc ẩn hình pháp y đi vào, thì đột nhiên trong tai vang lên giọng lục bào lão đầu như lâm đại địch.

“Thế nào?” Ngụy Tác tức thì khẩn trương hẳn, nhìn quanh một lượt.

“Diệt tiên đằng! Quả là Diệt tiên đằng!” Giọng lục bào lão đầu hơi kinh hãi. “Chả trách Tử hồ hoa hai trăm mới trưởng thành không bị tu sĩ hái đi mà cũng không bị yêu thú ăn mất!”

“Diệt tiên đằng?” Ngụy Tác lúc đó mới chú ý đến trong sơn cốc toàn là dây leo màu đỏ sậm lớn cỡ bắp đùi người.

Lúc trước gã nhìn thấy, tưởng là cây cối thì này nhìn kỹ mới thấy là những thân dây leo bò lên trụ đá, trên thân dây leo đỏ sậm còn mọc ra vô số phiến lá rìa có gai nhọn như đang há miệng.

“Thật ra là thứ quỷ quái gì?” Ngụy Tác biết chắc có điều gì đó khác thường nên hỏi.

Lục bào lão đầu đáp: “Người nói không sai, đích xác là quỷ quái, lực phòng ngự tương đương với lực cấp trung giai yêu thú, một khi cảm thụ được chân nguyên khí tức trên mình tu sĩ sẽ điên cuồng tràn tới hút thành xác khô ngay. Ngày xưa Thiên Mẫu tông dùng nó để bảo vệ sơn môn. Dù là tu sĩ Phân niệm kỳ ngũ trọng cũng không dễ dàng vượt qua, thứ quỷ quái này bình thường bất động, một khi động là lao tới như ong vỡ tổ, không thể kịp ứng phó.”

“Chà! Điền chương quỳ sao không nói sớm.” Ngụy Tác ré lên, “Làm thế nào bây giờ?”

“Ông ta cũng nghe người ta, làm sao biết được, chắc tu sĩ đó lúc bay qua nhìn thấy Tử hồ hoa.” Lục bào lão đầu trầm giọng: “Bất quá người nên mạo hiểm thử xem, người có Thanh hoàng hồ lô, ắt một chi khí luyện chế Thanh hoàng hồ lô là vạn một chi tổ, chưa biết chừng có thể khiến thứ quỷ quái này không công kích

người. Người có thể thử xem, được thì tốt, dù gì thứ quý quái này không có trí khôn, không thể dụ người vào rồi mới công kích.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

134. Chương 134: Được Cả Cá Lăn Tay Gấu.

Không có trí khôn?

Dù Diệt tiên đằng không có trí khôn, Ngụy Tác cũng sợ chết được.

Phòng ngự tương đương với lực cấp trung giai yêu thú, dù hai món linh giai pháp bảo công kích của Ngụy Tác cũng không cắt đứt được một sợi Diệt tiên đằng.

Đi lòng vòng hồi lâu, Ngụy Tác khó khăn lắm mới đến được một chỗ chỉ mọc một cây Diệt tiên đằng, hơn nữa cây Diệt tiên đằng mọc khá thấp, dù Thanh hoàng hồ lô vô dụng thì gã vẫn kịp thoát được phạm vi bao trùm của Diệt tiên đằng.

Lấy Thanh hoàng hồ lô từ bảo nang trung ra, dồn chân nguyên vào, linh khí xanh biếc bao kín lấy gã.

Ngụy Tác thận trọng đến gần Diệt tiên đằng.

Khiến gã hơn hở vì đến tận trước nhanh Diệt tiên đằng rồi đi quanh hai vòng mà nó không có bất kỳ phản ứng nào.

“Oa ha ha ha! Được! Quả nhiên được, có thể vào hái Tử hồ hoa rồi! Trong đó chắc không có yêu thú, nếu có thì Diệt tiên đằng sẽ tự động công kích.” Lực bào lão đầu hưng phấn vang lên trong tai gã.

Ngụy Tác thử đi vào mấy bước, đi vòng quanh cây Diệt tiên đằng cỏ vẻ rất già, thân to như thùng nước, dài mấy chục trượng, xem dây leo uy mãnh này có phản gì không, thấy nó không có gì bất thường, gã mới yên tâm đi vào trong cốc.

Sơn cốc này chỉ lớn bằng nửa khe núi lúc trước, vì chỗ nào cũng có thạch trụ và Diệt tiên đằng nên bên trong trông như mê cung.

Càng vào trong, Diệt tiên đằng sinh trưởng càng nhiều, Ngụy Tác tính rằng ít nhất phải có đến hơn nghìn nhánh.

Một cây Diệt tiên đằng tương đương với một con lục cấp trung giai yêu thú, cả nghìn cây cũng ngang với hơn nghìn con lục cấp yêu thú, không có ắt một linh khí pháp bảo như Thanh hoàng hồ lô, dù môn phái như Thiên Nhất môn cũng không vào nổi.

“Lão đầu, Diệt tiên đằng lợi hại như thế, vì sao chỉ sinh trưởng ở đây mà không mọc khắp Di Thiên cốc?” Ngụy Tác vừa tìm kỹ vừa hỏi lục bào lão đầu.

“Thấy cây Diệt tiên đằng ở bên phải không?” Giọng lục bào lão đầu lại vang trong tai gã, “Diệt tiên đằng có hai phương thức phồn thực, một là cành gãy rơi xuống đất, rất có khả năng sẽ mọc rễ thành cây mới, phương thức nữa là tự nhiên sinh trưởng đến mức nhất định thì cành nhánh sẽ rơi xuống, mọc thành cây Diệt tiên đằng mới. Bất quá chu kỳ này là ba trăm năm, một cây Diệt tiên đằng sinh trưởng được ba trăm năm mới phồn thực ra một cây mới.”

Ngụy Tác nghe lục bào lão đầu nói thì nhìn sang mé trái cây Diệt tiên đằng, quả nhiên thấy một cành đồ sộ đã thò ra mầm, hơn nữa rễ của cành nhánh này đã mọc ra, sắp rơi xuống rồi.

Gã hơi trầm ngâm một chốc, không hỏi thêm mà tiếp tục tìm kiếm.

Ở gần giữa sơn cốc, càng lúc càng nhiều thạch trụ to lớn.

Trong đó có bốn năm cây trụ tụ lại, tạo thành một nơi như thạch thất.

Bên dưới một cây trụ có năm đóa tử sắc kỳ hoa lớn cỡ cái bát.

Trên cánh năm đóa kỳ hoa này đều có lông tơ mịn màng, hơi co lại, trông như một con hồ ly nhỏ lông tím cuộn mình trong đó, cuống hoa màu vàng sáng, trong khung cảnh u tối này khiến người ta sáng mắt ngắm nhìn.

Không cần lục bào lão đầu nhắc nhở, Ngụy Tác nhìn thấy năm đóa kỳ hoa liền biết đây là mục tiêu lớn nhất chuyến này của gã: Tử hồ hoa.

Gã kinh hỉ cực độ vì Tử hồ hoa không phải một hai cọng mà tới năm cọng!

Cộng hiệu lớn nhất của Tử hồ hoa là khu trừ tạp chất bất lợi trong thể nội tu sĩ, dẹp bỏ kháng dược tính, ở bất kỳ giao đoạn nào, tu sĩ cũng có thể sử dụng, linh dược thể này với tu sĩ quả thật càng nhiều càng tốt.

“A! Phát đạt rồi! A, có tới năm nhánh! Ngụy Tác, người đúng là may mắn!” Lục bào lão đầu cũng điên cuồng kêu rё.

Ngụy Tác hớn hở bước nhanh đến trước năm đóa Tử hồ hoa ngắm nghía.

Có bốn đóa Tử hồ hoa đã tím sẫm, màu sắc cực thuần, đóa còn lại nhỏ hơn, cánh thoảng ánh xanh.

“Bốn nhánh Tử hồ hoa này ít nhất cũng năm trăm năm trở lên, đã triệt để thành thực, nhánh nhỏ chỉ mới hơn một trăm năm, còn mấy chục năm nữa mới hoàn toàn thành thực.” Lục bào lão đầu tựa hồ hiểu được ý nghĩ của Ngụy Tác: “Nếu hái bây giờ, nhánh Tử hồ hoa chưa thành thực này cũng có một nửa dược lực, hái hay không là tùy người.”

“Có thể di thực không nhỉ?” Ngụy Tác hơi trù trù rồi hỏi.

“Di thực đương nhiên khả dĩ, còn phải xem người có thủ đoạn đó không đã.” Lục bào lão đầu đáp ngay: “Đẳng nào ta cũng không biết cách chăm sóc Tử hồ hoa, Thiên Huyền đại lục vị tất có ai biết thủ đoạn này, bằng không Tử hồ hoa không được các đại môn phái coi là bảo bối nữa.”

Ngụy Tác gật đầu, đột nhiên hỏi, “Người có biết phương pháp di thực Diệt tiên đẳng không?”

“Việc đó không khó, Diệt tiên đẳng chỉ cần đất bình thường phối hợp với phổ thông linh đơn là có thể sinh trưởng, năm xưa Thiên Mẫu tông coi thứ quỷ quái này là vật phòng ngự sơn môn nên có gì bí mật đâu.” Lục bào lão đầu nói: “Quan trọng là vật này vừa rời mặt đất là tan hết linh khí trong tích tắc, dù người đào cả rễ mà không trồng ngay thì cũng sẽ khô héo, cành gãy cũng vậy, nên nhiều tông môn biết Diệt tiên đẳng của Thiên Mẫu tông lợi hại, nhưng không phái nào định lấy trộm về trồng, một là vì Thiên Mẫu tông có tuấn sơn đệ tử có thuật pháp thôi động Diệt tiên đẳng, hơn nữa là bề một cành cũng phải trồng ngay, có khác gì giúp Thiên Mẫu tông phồn thực Diệt tiên đẳng không?”

Ngụy Tác gật đầu, lấy một con dao bạc từ nạp bảo nang ra rồi ngồi xuống, cực kỳ cẩn thận men theo gốc, cắt bốn nhánh Tử hồ hoa duyên đã thành thực.

Gã không động đến đóa Tử hồ hoa chưa trưởng thành hẳn.

Gã lại cẩn thận bưng một tảng đá đến dựa vào thạch trụ phía trên Tử hồ hoa, che kín nó, tạo cho Tử hồ hoa đáp một gian thạch thất kín đáo.

Di Thiên cốc luôn có ngũ sắc độc chương bao trùm, Tử hồ hoa cũng như tuyệt đại đa số thực vật trong cốc, đều không cần thậm chí thị ghét dương quang. Nếu có người vào cốc hoặc từ trên không tra xét cũng khó phát hiện Tử hồ hoa bị Ngụy Tác ẩn tàng.

“Được lắm, ta còn tưởng tên ham tiền người sẽ hủy hoại cả mầm cây cơ.” Hành động của Ngụy Tác được lục bào lão đầu tán dương, “Để lại cũng tốt, mấy chục năm nữa, tu vi của người cao lên, quay lại lấy Tử hồ hoa đã thành thực để gột rửa nhục thân, so với Tử hồ hoa còn non này thì hơn nhiều.”

“Người định làm gì?!” Lục bào lão đầu chưa kịp nói xong lại xé rё.

Ngụy Tác đến chỗ một nhánh Diệt tiên đẳng nhỏ hơn ngón tay, có vẻ mới mọc rồi cầm con dao bạc đào lên.

“Đào về chứ còn làm gì, sau này chưa biết chừng ta trưởng thành, biến thành tán tu có thực lực mở động phủ, thì trồng nó xuống, lợi hại thế cơ mà, người biết cách trồng nó, chắc không đến nỗi đốt linh thạch như Bồ thiên đơn.” Ngự Tác vừa nói vừa đào.

Lục bào lão đầu rén lên: “Ngu xuẩn, không phải đã bảo cắt ra là khô ngay sao hả, làm cách nào mang về được.”

“Không phải có Bảo nguyên ngọc hấp hả?” Ngự Tác không ngẩng lên nói.

“Chà!” Đến lượt lục bào lão đầu như tỉnh ngộ kêu lên, “Sao ta không nghĩ ra nhỉ.”

“Vì người không thông minh lanh lợi như ta.” Ngự Tác lấy ra Bảo nguyên ngọc hấp, thận trọng dùng con dao bạc đào Diệt tiên đằng lên đặt vào.

Bảo nguyên ngọc hấp vừa hay đựng vừa một nhánh mầm Diệt tiên đằng, thả vào trong Bảo nguyên ngọc hấp rồi thì Diệt tiên đằng quả nhiên vẫn tươi như được trồng dưới đất.

“Ha ha!” Lục bào lão đầu không tranh cãi với Ngự Tác là ai thông minh nữa mà cười ha hả, “Ngự Tác, lần này chúng ta phát rồi, bốn cọng Tử hồ hoa, cả Diệt tiên đằng. Diệt tiên đằng phồn thực nhiều thì ngang với hộ sơn pháp trận của môn phái lớn!”

“Đi!”

Ngự Tác thu Bảo nguyên ngọc hấp lại, đi ra ngoài cốc.

Hiện tại thu hoạch đã vượt xa mục tiêu, đối với Ngự Tác mà nói, gã không muốn ở lại Di Thiên cốc hung hiểm vạn phần nữa.

Chỉ cần thuận lợi về được Linh Nhạc thành, tu vi tiến cảnh của gã sẽ còn kinh nhân hơn tuyệt đại đa số đệ tử tinh anh của các đại tông môn, thậm chí hơn cả đệ tử tinh anh có linh căn thiên phú.

...

Một dải thanh khí từ trong sơn cốc như mê cung đầy Diệt tiên đằng từ từ đi ra.

Ra đến tận khu rừng ngoài cốc, Ngự Tác mới thở phào, thu Thanh hoàng hồ lô lại.

“Hắc hắc”, tích tắc gã định mặc ẩn hình pháp y thì tiếng cười âm u vang lên rõ ràng trong tai.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

135. Chương 135: Mặc Lão Quái, Kim Bà Bà.

Ngự Tác cơ hồ theo phản xạ có điều kiện, dựng tóc gáy nhảy vọt lên, đồng thời phát ra linh giai Xích giáp thuấn.

Cách gã hai mươi trượng về bên trái, vô thanh vô tức xuất hiện một bạch bào lão giả.

Bạch bào lão giả đến gần gã trong phạm vi hai mươi trượng mà cả gã và lục bào lão đầu không nhận ra.

Lão giả mặt lạnh lùng, mũi khoằm khoằm, trên mặt trông không có bao nhiêu thịt này, thoát nhìn mặt như ẩn hiện hắc khí, hai mắt cơ hồ có hắc sắc quỷ hỏa nhấp nháy, khiến Ngự Tác kinh hãi là pháp y của bạch bào lão giả này do từng đốt xương trắng xuyên thành, bạch khí liễu liễu, phát ra uy năng đặc biệt.

Khiến Ngự Tác kinh hãi là Vọng khí thuật nhìn sang chỉ thấy lão giả này cuộn cuộn bạch khí, không thể nhìn rõ, ít nhất cũng là cường giả Chu thiên cảnh tứ trọng trở lên.

Lục bào lão đầu cũng giật mình, không dám lên tiếng. Đối diện cường giả thể này, Ngự Tác không dám khinh cử vọng động.

Bạch bào lão đầu mặt mũi lạnh tanh nhìn gã, đột nhiên nói, “Tiểu tử, không ngờ ngươi chỉ có tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng nhưng lại có chút thủ đoạn. Xem ra Tử hồ hoa trong đó đã lọt vào tay ngươi rồi hả?”

“Tử hồ hoa gì cơ?” Ngụy Tác thầm kêu khổ, lén nắm mũi dùi ẩn hình trong tay, có vẻ lão giả này không chỉ biết rõ trong đó có Tử hồ hoa mà âm cây đợi thỏ ở đây lâu rồi.

“Thế nào, ngươi còn định giở trò hả?” Bạch bào lão đầu hung hãn trừng mắt nhìn Ngụy Tác. Hàn quang như thực chất khiến mắt gã đau như kim chích, bất giác lui lại một bước.

Đồng thời, trên mình lão đầu dấy lên mười dải bạch sắc thần hải quang hoa, uy áp hùng hậu khiến gã cơ hồ không thở nổi.

Tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng!

Chỉ thiếu chút nữa là đột phá đến Phân niệm cảnh!

Sắc mặt Ngụy Tác không còn hột máu.

“Từ bây giờ trở đi, ngươi còn dám nói nửa câu dối trá, ta giết ngươi luôn.” Bạch bào lão đầu lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, “Hơn nữa một số bộ phận của thân thể ngươi, chưa biết chừng ta sẽ dùng để luyện chế pháp khí!”

“Sao ta lại xui xẻo thế này!” Ngụy Tác thậm chí định liều mạng kích phát Thanh hoàng hồ lô, quay vào trong cốc.

Uy lực thuật pháp của tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng vượt cả lực công kích của linh khí, hơn nữa bạch bào lão quái vật này không phải tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng mới thăng cấp, Ngụy Tác dù liều mạng thì xác suất thành công không đầy hai phần, sẽ dễ dàng bị đối thủ tiêu diệt.

“Ta đếm đến ba, ngươi ném hồ lô ban nãy cho ta, bằng không ta giết ngươi ngay.” Bạch bào lão quái nói tiếp.

“Một...” Bạch bào lão quái mặt mũi lạnh tanh bắt đầu đếm, Ngụy Tác đành ném Thanh hoàng hồ lô cho lão.

Ngụy Tác có nghe nói đến những đại tu sĩ biến thái thường bảo với tu sĩ khác là ta đếm đến mười, người đếm tiếp được thì sống nhưng sau số một không hề đếm hai ba bốn năm mà thành mấy chục, kết quả tu sĩ cấp thấp không kịp phản ứng, bị giết chết ngay. Gã còn nghe nói có đại tu sĩ biến thái chuyên môn hỏi người ta là bên trái có một con lợn, bên phải cũng có một con, cộng lại là mấy con? Nếu nói là hai con, người đó sẽ nói một cách đầy biến thái là người biết nhiều quá rồi giết đi, nếu bảo là ba con hoặc một con thì cũng sẽ nói người còn ngu hơn lợn, giữ lại trên đời làm gì, lãng phí linh thạch, rồi cũng giết tu sĩ cấp thấp đó.

Gã không muốn lão quái mới đếm đến ba thì mình đã bị hạ sát.

“Thanh hoàng hồ lô, chẳng trách Diệt tiên đằng không làm gì được.” Lão quái mặc bạch cốt pháp y liếc Thanh hoàng hồ lô là nhận ra lai lịch. Rồi ném Thanh hoàng hồ lô trả lại cho Ngụy Tác.

Việc đó khiến Ngụy Tác vốn định nhân lúc lão nghiêng cứu Thanh hoàng hồ lô sẽ đánh lén cũng ngẩn ra, không hiểu lão quái có dụng ý gì.

Cốt bào lão quái lạnh giọng: “Ta và ngươi giao dịch, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lệnh của ta, làm cho ta một việc, không chỉ ta tha mạng cho ngươi mà cả Tử hồ hoa, ta cũng để ngươi mang đi. Để ngươi bình an rời khỏi Di Thiên cốc.”

“Ý các hạ là gì?” Ngụy Tác bất động nhìn lão quái. Hiện tại đâu phải cứ tu vi cao là không lừa gạt, là không đánh lén, hà huống dù thật sự giao dịch, Ngụy Tác khẳng định đó tuyệt đối không phải việc tốt lành gì.

“Ngươi không cần biết.” Lão quái cười lạnh, nheo mắt nhìn Ngụy Tác, “Giờ ngươi chỉ cần gạt hay lắt là được, lắt đầu là chết, gạt đầu may ra còn đường sống. Ta cũng chỉ đếm đến ba.”

Ngụy Tác đành gạt đầu, lão quái tựa hồ không định giết chết mà muốn lợi dụng gã làm gì đó, đến đâu hay đến đấy vậy.

“Hừ.” Thấy gã gật đầu, lão quái phất tay áo, pháp bào do bạch cốt xuyên thành dấy lên bạch khí, đột nhiên tiếng quỷ gào thê thiết xung kích vào óc Ngụy Tác.

Bạch cốt pháp bào này lại có công hiệu ma âm công kích thần thức!

Ngụy Tác đầu vầng mắt hoa, tay chân liền bị bạch cốt cốt hoàn trói chặt cứng.

Lão quái thông thả đến trước mặt gã, lục quang quỷ dị cực độ từ tay lão thẩm vào mi tâm gã.

“Yên tâm, ta không cần mạng người.” Thấy gã kinh hãi cực độ, lão quái lạnh giọng khinh thị: “Chỉ đề phòng người giả trò chứ không chịu làm việc cho ta nên ta hạ cấm chế mà thôi.”

Ngụy Tác hiện tại không còn lòng dạ nào mà mắng “Nhĩ muội yêu” nữa.

Tuy không ngờ lão quái đột nhiên động thủ, hơn nữa ma âm pháp y đích xác rất quỷ dị, nhưng tốc độ tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng thi phóng pháp khí cùng thuật pháp cao hơn nhiều Chu thiên cảnh nhất trọng, đây là cách biệt về bản chất thực lực.

Gã cảm giác rõ ràng thể nội hơi khác lạ nhưng chân nguyên lưu chuyển một vòng vẫn không biết cấm chế lão quái hạ ở đâu.

“Đi thôi.”

Lão quái lạnh lùng thốt lên, Ngụy Tác mặt mũi méo xệch đành đi theo.

Càng khiến gã nhăn nhó là lão quái lại đi về phía một ngọn núi lớn ở phía nam Di Thiên cốc, vào sâu hơn trong cốc.

Dọc đường, Ngụy Tác và lão quái gặp một con ngũ cấp cao giai Kim sí hổ, chỉ thoáng cái, Kim sí hổ tụt bị lão quái thi pháp hóa ra một cây bạch cốt trường mâu găm xuống đất, đoạn lão lấy ra một viên ngọc màu máu đập vào đầu nó, đầu Kim sí hổ thủng một lỗ lập tức mất mạng nhưng máu tươi đều bị viên ngọc đó hút.

Nửa tuần hương qua đi, lão quái ung dung diệt tiếp một con ngũ cấp trung giai Thất sắc độc hạt. Viên ngọc màu máu quỷ dị của lão càng đỏ tươi hơn.

Sau gần nửa canh giờ, không gặp phải yêu thú lợi hại gì, lão quái và Ngụy Tác chính thức đến gần ngọn núi tiếp cận khu vực giữa Di Thiên cốc.

Lão quái vẫn im lặng cất bước, thoáng sau trước mắt Ngụy Tác xuất hiện một sơn cốc đầy sương.

Trong sơn cốc, trên lưng núi có rất nhiều thạch trụ kỳ hình quái trạng.

Vào giữa sơn cốc, Ngụy Tác nhìn thấy một tu sĩ đang xếp bằng trên một tảng đá lớn.

Tu sĩ này cao lớn, dáng vẻ cực kỳ hung ác, hai con mắt xéch, pháp bào mặc trên mình xanh đỏ rực rỡ, dưới vạt màu đỏ thêu phù văn hình trăng khuyết tháng sáu.

“Mặc lão quái, sau rốt người cũng đến.” Thấy Ngụy Tác và lão quái đến nơi, tu sĩ mắt xéch nói với vẻ không vui.

Vốn Vọng khí thuật nhìn sang, gã cũng chỉ cho rằng tu sĩ mắt xéch ít nhất cũng có tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng trở lên, không thể nhìn rõ nông sâu cụ thể, nhưng ngũ khí y nói với lão quái thì gã biết y cùng đẳng cấp với lão quái, cùng là tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng.

“Vội cái gì, còn chưa đến thời điểm ước định.” Lão quái mặt mũi lạnh tanh đáp lời tu sĩ mắt xéch rồi nhảy lên một tảng đá ngồi xếp bằng.

Thấy lão quái ngó lơ mình, Ngụy Tác cười nhăn nhó rồi xếp bằng trên tảng đá cạnh đó. Lúc đó tu sĩ mắt xéch lại hào hứng quán sát gã, ánh mắt đó khiến gã rùng mình, rửa thầm: “Nhìn muội muội của người hử!”

Lục bào lão đầu sợ bị hai tu sĩ phát giác, không dám thò ra khỏi Dương quỷ quán.

Một tuần hương qua đi trong bức bối, lão quái và tu sĩ mắt xéch đồng thời hơi ngẩng lên, một lão bà tóc bạc mặc kim lữ ngọc y, đầu cài kim phượng trầm đi ra khỏi làn sương trắng.

“Kim bà bà, sau cùng người cũng đến.” Tu sĩ mắt xếch nhìn lão ẩu mặt mũi nhăn nheo, khóe môi đã hơi khô lại, bình tĩnh nói.

“Hai vị sao đến sớm thế? Di Thiên cốc mười năm mới mở một lần, không thuận tiện đi dạo một vòng thì thật đáng tiếc. Hơn nữa ta không còn nhiều thọ nguyên như hai vị, tất nhiên phải biết quý cơ hội này.” Lão ẩu mỉm cười hòa thiện nhưng mục quang quét qua Ngụy Tác khiến gã có cảm giác như chó sói đang nhìn trẻ con da thịt nòn nà.

“Kim bà bà tu luyện địa cấp thượng giai công pháp, chỉ cần sau chuyển vào Di Thiên cốc này mà đột phá đến Phân niệm cảnh, bọn mõ so sao được.” Tu sĩ mắt xếch tiếp lời, “một chút thọ nguyên có đáng gì.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

136. Chương 136: Không Nhiên Được Lợi, Không Gian Thì Là Tặc.

Ngụy Tác thiếu chút nữa sặc nước miếng.

Hóa ra Kim bà bà là người lợi hại nhất ở đây.

Địa cấp thượng giai công pháp, hiện tại Ngụy Tác tuy cũng tu luyện địa cấp công pháp, nhưng nếu không có lực bảo lão đầu, dù gã có được một môn địa cấp thượng giai công pháp chân chính, suốt đời cũng không luyện đến Chu thiên cảnh đệ ngũ trọng.

“Thiết linh tử, thế nào, mấy năm không gặp, người càng ngày càng biết ăn nói.” Kim bà bà bật cười, tay vẫn nghịch bạch sắc ngọc thiên, lại quay nhìn Ngụy Tác rồi nói với cốt bào lão quái: “Mặc lão quái, đây là đệ tử của người? Tư chất như tể này, còn trẻ mà đã tu luyện đến Chu thiên cảnh nhất trọng mà người đành bỏ?”

“Thế nào, nếu người nhìn trúng tiểu tử này, ta sẽ nhường cho người làm đồ đệ.” Mặc lão quái cười lạnh, “Bất quá việc tìm một tu sĩ Chu thiên cảnh đến phối hợp với chúng ta sẽ do người làm.”

“Nếu không phải mấy lão bất tử của Lôi Tiêu tông đang nổi khùng ngoài kia, tìm người để trút giận thì ta cũng có ý đó.” Kim bà bà nhìn Ngụy Tác với vẻ vừa ý khiến gã sờn gai ốc.

“Mấy lão bất tử của Lôi Tiêu tông đang nổi khùng ngoài kia?” Mặc lão quái đang bình tĩnh cũng giật mình, tu sĩ mắt xếch cũng tỏ vẻ ngưng trọng hỏi ngay: “Thật ra là chuyện gì?”

“Mấy lão bất tử của Lôi Tiêu tông dẫn mấy đệ tử tinh anh vây giết một con Loạn tinh điều thì gặp phải một con Hỏa linh phượng, không những không giết được Loạn tinh điều, mà còn mất một đệ tử tinh anh Chu thiên cảnh tứ trọng. Nghe nói có mấy đệ tử tinh anh khác phân tán trong cốc cũng bị giết, cả Đào thần ngọc cũng bị cướp.” Kim bà bà bật cười: “Cũng vì Lôi Tiêu tông coi thường mọi tu sĩ khác, cậy có hai trưởng lão Phân niệm kỳ nên ngênh ngang, khác gì cho người ta biết trên mình chúng có Đào thần ngọc.”

“Loạn tinh điều? Hỏa linh phượng?!” Ngụy Tác hít một hơi lạnh. Loạn tinh điều và Hỏa linh phượng, đều là lục cấp thượng giai yêu thú.

Thiết linh tử mắt xếch cười hắc hắc với vẻ hỉ hả, “Kim bà bà hiểu rõ như thế, xem ra đệ tử tinh anh Lôi Tiêu tông bị giết chắc có phần người.”

Quan hệ giữa Kim bà bà và Mặc lão quái, Thiết linh tử tựa hồ không tầm thường, nên không phủ nhận: “Đệ tử Lôi Tiêu tông đó không biết kính già nhường trẻ, xuất thủ đánh lên ta, ta chỉ muốn thử xem lôi hệ pháp quyết của Lôi Tiêu tông thế nào, không ngờ y chỉ kịp thi triển thuật pháp có một lần, không cứu được nữa.”

Mặc lão quái lạnh giọng: “Tiểu bối như thế mà chặn được Bôn lôi chùy của người quả thật hiếm lắm.”

“Phong lão quái xưa nay nóng tính còn chưa tới?” Kim bà bà tỏ vẻ ngạc nhiên rồi nhìn Ngụy Tác cười to: “Tiểu oa oa, ta thấy người cũng ngoan ngoãn, nếu giúp bọn ta hoàn thành việc này, ta sẽ thu người làm đồ đệ, thế nào? Vậy này coi như quà gặp mặt.”

Khẽ búng tay, một viên hồng sắc tinh châu bắn đến trước mặt Ngụy Tác.

“Đây là?” Viên ngọc chỉ lớn cỡ mắt rồng, chạm vào tay cực kỳ ôn nhuận, hồng quang lấp lánh, hàm chứa linh khí đặc biệt.

“Tiểu oa oa, đây là Lưu hỏa pháp châu, tuy không phải pháp châu của bát cấp Hỏa kỳ lân, bất quá cũng là pháp châu mà lục giai Lưu hỏa kỳ lân tiền giai hình thành trong thể nội, chỉ cần dồn chân nguyên vào, người có lẫn dưới ao lửa cũng không có vấn đề gì.” Kim bà bà ngồi xuống một tảng đá lớn rồi giải thích.

“Tích hỏa pháp châu!” Ngụy Tác có sẵn một viên tích thủy châu, giờ lão ẩu này lại cho gã một viên tích hỏa châu.

Đương nhiên, tích thủy châu của gã hay viên tích hỏa châu này đều chỉ có hiệu quả cách tuyệt hỏa lực và phân thủy thông thương, không thể ngăn được uy lực của hỏa hệ, thủy hệ thuật pháp như pháp bảo tích hỏa, tích thủy thượng giai. Nhưng pháp châu thể này cũng rất hiếm có, ví như có viên pháp châu này là có thể vào nơi có nhiệt lực kinh nhân bình thường khó vào được để hái linh dược.

Nghĩ thế, đầu óc gã chợt dấy lên ý nghĩ không lành.

Gã chưa kịp lên tiếng thì giọng nói hư vô phiêu diêu vang lên, “Ba vị vẫn như xưa, Kim bà bà, người rộng tay như thế thì ta không thể nhỏ nhen được.”

Màn sương dày mịn trên đầu tách ra, một thanh bào văn sĩ mặt mày trắng trẻo tiêu sái đáp xuống.

Thanh bào văn sĩ tiêu sái nho nhã trông chỉ chừng hơn bốn mươi tuổi này hai tay áo phát phơ, đáp xuống là không gió mà cũng lay động, phong linh khí tức trên mình rất rõ, tựa hồ lúc nào cũng có thể kích phát cương phong pháp quyết, Ngụy Tác cũng nhận ra y là tu sĩ có thiên phú phong linh căn.

“Tầm Huyết độn bảo phù có thể giúp người ba lần thi triển Huyết quang độn. Bất quá mỗi lần đều tiêu hao rất nhiều khí huyết và chân nguyên, với tu vi hiện thời của người tối đa chỉ thi triển được hai lần.” Phong linh căn tu sĩ này hiển hiện thân ảnh, một tấm huyết hồng sắc bảo phù cũng rơi vào tay Ngụy Tác.

“Lục giai pháp phù!” Ngụy Tác lại hít một hơi lạnh!

Huyết quang độn là môn độn pháp tốc độ kinh nhân của tu đạo giới, gấp bạch ngọc hạc của gã ba lần trở lên. Ngay cả tu sĩ Phân niệm cảnh có thể ngự kiếm phi hành cũng chưa chắc đã biết độn thuật, còn Huyết độn bảo phù là phù lục để kích phát uy năng tương đồng với Huyết quang độn. Phù lục này trong lúc quan trọng có thể bảo bối giữ mạng, giá trị kinh nhân.

“Mặc lão quái, Phong lão quái và Kim bà bà rộng tay như thế, xem ra bọn ta không thể không thể hiện, bằng không y chắc gì đã giúp chúng ta hoàn thành được.” Thiết linh tử nháy cặp mắt xếch, có vẻ xót ruột móc ra một tấm lưới trắng, “Tiểu tử, vật này có thể giúp người chặn nó lại trong một lúc.”

Tấm lưới này ràn rạt bằng hàn chi khí, là pháp khí luyện chế từ băng linh chi nào đó, không chỉ chất liệu hơn hẳn Ngũ hành đồng hoàn đã bị phá hoại của Ngụy Tác mà còn có công hiệu làm tê cứng đối phương bằng hơi lạnh trong tích tắc, rõ ràng gần đạt đến mức linh giai pháp khí. So với tấm lưới của tu sĩ mạt pháp Trương Châu Dự giả chết đánh lên tu sĩ trẻ tuổi yêu dị cũng vẫn cao cấp hơn.

“Hợp hư đơn?” Mặc lão quái mặt mũi lạnh tanh thò bàn tay khô gầy như chân gà, Ngụy Tác ngần ra vì Mặc lão quái ném cho gã là một viên Hợp hư đơn thật sự.

Mặc lão quái lại vung tay lấy ra một tấm pháp y hỏa hồng sắc, hỏa linh khí tức cực nồng.

“Hỏa lân bảo y!”

Vật Mặc lão quái ném Ngụy Tác trông như bằng tơ, nhưng ánh lên như hỏa ngọc, còn có không ít hỏa văn phù văn, đừng nói thị Ngụy Tác mà cả Phong lão quái, Kim bà bà và Thiết linh tử đều tỏ vẻ chấn kinh.

Hỏa lân bảo y, linh giai pháp y thất sự, công thủ toàn diện, có thể hóa thành nhiều dải thiên hỏa hỏa vân!

“Không ngờ vẫn là Mặc lão quái người rộng tay nhất.” Ngẩng ra một chốc, Thiết linh tử liếc Ngụy Tác, “Người thấy y có mấy phần thành công? Đừng để đã không thành công lại còn mất cả pháp bảo.”

Mặc lão quái mặt mũi lạnh tanh nói: “Chừng sáu phần.”

“Sáu phần?” Phong lão quái có thiên phú phong linh căn, bề ngoài đầy tiêu sái nho nhã khê nhú mày, “Mặc lão quái, tiểu tử này có gì đặc biệt chẳng?”

“Chỉ là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, dù có chút đặc biệt cũng vô dụng.” Mặc lão quái lạnh giọng: “Có điều y có một chiếc Thanh hoàng hồ lô đã phá tổn có thể kích phát át một linh khí, cả Tử hồ hoa cũng hái được. Có vật này thì y có thể lọt vào phạm vi năm mươi trượng mà không bị phát hiện, cộng thêm Hỏa lân bảo y này chắc cầm chân vật đó được một chốc, y còn có thêm một tấm linh giai phòng hộ pháp thuẫn, nói chung có nhiều cơ hội để thành công.”

“Hả?” Phong lão quái mỉm cười hiểu ra, bảo Ngụy Tác: “Vậy thì quả thật có năm, sáu phần cơ hội.”

“Nuốt viên Hợp hư đơn này!” Mặc lão quái gật đầu đoạn lạnh lùng hạ lệnh cho Ngụy Tác.

Ngụy Tác hơi ngần ra, Mặc lão quái mắt lóe sát cơ, “Ta đếm đến ba, người không nuốt thì ta giết người ngay!”

Ngụy Tác thầm rửa tổ tông mười tám đời nhà Mặc lão quái, nhưng đành nuốt Hợp hư đơn.

“Được!”

Hợp hư đơn vừa xuống bụng, Ngụy Tác cảm giác vô số lưỡi dao sắc lao ra, cắt loạn xạ. Cơn đau quá độ khiến gã hơi cong người xuống.

Dược lực như đồng kinh đào hải lăng xung kích kinh mạch gã, dung hợp với chân nguyên của gã với tốc độ kinh nhân.

Ngụy Tác lập tức cảm nhận được trong thể nội sắp hình thành một thần hải theo chân nguyên lưu chuyển, cùng lúc đó, gã cũng cảm nhận được chân nguyên tựa hồ không còn thuần tịnh như trước. gã biết đó là dược lực tạp nhập của Hợp hư đơn gây bất lợi cho tu sĩ.

Ầm! Chân nguyên trong thể nội gã phát ra tiếng gầm như sông chảy, sáu thần hải và thần hải mới hình thành lập tức nổi thống, hình thành chu thiên mới.

Trọc khí từ lỗ chân lông của Ngụy Tác trào ra, dưới dược lực của Hợp hư đơn gã trực tiếp đột phá nhất trọng tu vi, biến thành tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng.

“Tiểu tử này cũng tu luyện địa cấp công pháp?” Nghe rõ tiếng thể nội chân nguyên của Ngụy Tác, Phong lão quái, Thiết linh tử đều tỏ ra ngạc nhiên, nhất là trong mắt Kim bà bà hện rõ nét ghen tị, cả ba cùng nhìn Mặc lão quái.

Mặc lão quái cũng hơi ngạc nhiên.

Tán tu mà còn trẻ thể này đã tu luyện địa cấp công pháp đến Chu thiên cảnh nhất trọng, tốc độ tiến giai có phần kinh nhân. Ở bất kỳ tông môn nào cũng là đệ tử tinh anh cực kỳ được trọng thị.

“Tiểu oa oa, lão thân nói thật là có hứng với người.” Kim bà bà mắt sáng lên nói với gã: “Nên người nhớ linh hoạt một chút, an toàn ra đến đây, lão thân bảo đảm sẽ thu người làm đồ đệ.”

“Thu cái gì! Ai muốn làm đồ đệ của lão thái bà người!”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

137. Chương 137: Băng Hỏa Cửu Trùng Thiên Chân Chính.

Ngụy Tác âm ức cực độ kêu oai oái, Mặc lão quái lạnh lùng nhìn gã, tiếp tục ra lệnh: “Lấy Tử hồ hoa hái được trong Diệt tiên đằng cốc ra đây. Chỉ cần giúp bọn ta hoàn thành việc này, lúc người ra ngoài ta sẽ giữ lời hứa, trả lại Tử hồ hoa và thả cho người đi.”

Ngụy Tác lấy Tử hồ hoa ra, nhưng không đưa cho Mặc lão quái mà nhét luôn vào miệng.

“Người...” Mặc lão quái ngẩn người, mắt rực sát cơ, “Người muốn chết bây giờ hả!”

“Chết thì chết, ta thấy việc các người sai ta làm chắc cũng khó sống sót ra đây.” Ngụy Tác ngậm chặt Tử hồ hoa như kẻ lưu manh, hàm hồ nói, cùng lúc đó nắm lấy Thanh hoàng hồ lô, “Đằng nào người cũng giết ta, ta bóp nát Thanh hoàng hồ lô, tất cả cùng theo nhau.”

“Được lắm!” Mặc lão quái tức giận: “Ta muốn xem ta giết người nhanh hay người bóp nát Thanh hoàng hồ lô nhanh.”

“Tùy người”, Ngụy Tác cũng bất chấp tất cả ré lên: “Đằng nào ta cũng không tin nổi người, lúc ta giúp người hoàn thành việc đó thì Tử hồ hoa cũng không nằm trong tay ta.”

Mặc lão quái cười lạnh, “Tiểu tử, người khảo nghiệm tính kiên nhẫn của ta hả?”

“Đội đã.” Thấy Mặc lão quái tựa hồ định động thủ, Phong lão quái và Kim bà bà đồng thời lên tiếng, nghe Kim bà bà ngăn cản, Phong lão quái dừng lại để bà ta nói.

“Ta thấy tiểu oa oa rất khôn ngoan, Mặc lão quái người giết y thì tìm đâu ra người khá hơn? Hơn nữa cao thủ các tông môn như Lôi Tiêu môn và Thiên Nhất môn đang đến gần, ngay cả chúng ta cũng không dám chắc sẽ an toàn trăm phần trăm.” Kim bà bà khuyên: “Ta cũng có hứng thú với tiểu oa oa này, y muốn giữ lại Tử hồ hoa lưu thì để y giữ cũng được. Giá trị Hỏa lân bảo y của người cũng không kém gì Tử hồ hoa.”

Mặc lão quái lạnh lùng cực độ nhìn Ngụy Tác một lúc, rồi quyết định: “Được, tiểu tử, Tử hồ hoa để người giữ cũng được.”

“Con bà nó chứ!” Ngụy Tác toát mồ hôi lạnh, rửa thềm cha mẹ Mặc lão quái cả trăm lần.

Rõ ràng đám người này chỉ biết trong Diệt tiên đằng sơn cốc có Tử hồ hoa, chứ không rõ có tới năm nhánh, cho rằng gã chỉ lấy được một nhánh.

Tiếc rằng ngọn này, Ngụy Tác cũng không muốn giao cho Mặc lão quái.

Không nhiên được lợi, không gian thì là tặc. Bốn lão quái này rõ ràng xưa nay vẫn hợp tác để giết người cướp của, cho gã một mớ bảo vật chắc chắn không phải việc tốt lành gì, ngữ khí của chúng cho thấy định đi hái thứ gì đó nhưng nơi đó quá hung hiểm, chúng không dám vào mà bắt gã đi thay.

Trong mấy người này, Kim bà bà không còn bao nhiêu thọ nguyên, Ngụy Tác không tin gã giúp họ hoàn thành việc gì đó thì họ sẽ tha cho gã, lại còn để gã lấy Tử hồ hoa.

Kim bà bà trông có vẻ hiền hòa, nhưng hung quang thỉnh thoảng vẫn lóe lên trong mắt, thì chắc chắn không phải người liên thiện gì, biết gã không phải tu sĩ tâm thường nên muốn kiếm lợi ích gì đó.

Dù chết, Ngụy Tác cũng quyết định ăn hết bốn nhánh Tử hồ hoa, không để lại cho bốn lão quái.

Quả nhiên, Ngụy Tác xoay chuyển tâm niệm, Mặc lão quái đã tiếp lời: “Tiểu tử, người muốn sống thì nghe cho rõ. Việc bọn ta muốn người làm là hái một đóa Địa hỏa tiên liên.”

“Địa hỏa tiên liên? Con bà nó chứ, chỗ quỷ quái này đúng là băng hỏa cửu trùng thiên.” Ngụy Tác tròn mắt, lại nhớ đến Huyền minh tiên liên và ngọc thể của nữ tu dung nhan tuyệt mỹ.

Huyền minh tiên liên, thiên cấp linh dược sinh trưởng tại cực âm cực hàn chi địa.

Địa hỏa tiên liên thì ngược lại, thiên cấp linh dược sinh trưởng tại địa hỏa nham tương trì, hút hỏa linh chi khí để phát triển!

Cũng như luyện hóa Huyền minh tiên liên rất có khả năng tu thành băng linh căn, luyện hóa Địa hỏa tiên liên cũng rất có khả năng khả tu thành hỏa linh căn!

Đối với toàn tu đạo giới, thành tựu của hỏa linh căn tu sĩ luôn cao hơn mọi tu sĩ có linh căn đơn nhất khác, nguyên nhân rất giản đơn, mọi việc từ luyện khí, luyện đơn, đều cần có hỏa hệ công pháp, không hỏa chi thuật để phối hợp.

Nên giá trị của Địa hỏa tiên liên còn cao hơn Huyền minh tiên liên.

Có một cộng Huyền minh tiên liên đã đủ kinh nhân rồi, nhưng trong Di Thiên cốc, lại còn có nơi mọc Địa hỏa tiên liên?

“Địa hỏa tiên liên ở trong địa hỏa nham tương trì trong động. Bất quá địa hỏa nham tương trì còn có một con Xích dịch viêm ma, từ mười năm trước nó đã vào đó đợi nội đơn phát triển đến trình độ nhất định, đủ để luyện hóa Địa hỏa tiên liên thì sẽ ăn, theo ta thì bốn, năm năm nữa là Xích dịch viêm ma có thể ăn Địa hỏa tiên liên, nên đây là cơ hội duy nhất...”

“Mặc lão đầu, người nói đùa hả!” Mặc lão quái chưa nói xong, Ngụy Tác chợt đã kêu lên, “Xích dịch viêm ma, lực cấp trung giai Xích dịch viêm ma, ta vào đó làm điểm tâm cho người ta còn không đủ, người cho rằng ta hái được Địa hỏa tiên liên trước mắt nó?”

“Người còn dám cất lời ta một câu thì ta giết người ngay.” Tầm áo bạch cốt của Mặc lão quái rực bạch quang, hung hãn nhìn gã nói, “Xích dịch viêm ma mười năm trước đã vào địa hỏa nham tương trì, ngũ sắc độc chưởng không tràn vào được trong đó nên nó cứ ở đấy bảo vệ Địa hỏa tiên liên.”

“Xích dịch viêm ma trừ hỏa hệ thuật pháp uy lực kinh nhân, còn có thể lợi dụng địa hỏa nham tương nhưng chóng khôi phục thương thế. Nên bọn ta liên thủ xông vào cũng không giết được.”

“Tu vi của người mà ngành tiếp thì sẽ bị thiêu thành tro ngay, nhưng chỉ cần hái được Địa hỏa tiên liên, có lẽ sẽ chọc giận được nó, dụ nó ra ngoài, bọn ta sẽ có biện pháp đối phó.”

“Xích dịch viêm ma rất thông minh, nhưng chỉ dựa vào khí tức và thần thức để cảm ứng, coi như người mù, người qua cửa động năm mươi trượng thì sử dụng Thanh hoàng hồ lô. Qua năm mươi trượng, đến gần địa hỏa nham tương trì, hỏa khí trong đó dày đặc, người có thể dùng Hỏa văn pháp y, rất có khả năng qua mặt được nó. Bất quá người nên nhớ, trong vòng năm mươi trượng không được sử dụng sớm Hỏa văn pháp y, bằng không với trí tuệ của nó sẽ nhận ra nơi vốn không có hỏa nguyên khí tức thì lại có, khẳng định là tu sĩ đột nhập, người sẽ chết không có đất chôn.”

“Nên nhớ lúc hái Địa hỏa tiên liên thì kích phát Huyết động bảo phù, lúc Địa hỏa tiên liên bị hái sẽ có linh khí biến hóa, nó sẽ nhận ra. Với Huyết quang động thì người có thể sẽ thoát thân, dẫn dụ nó ra.”

“Được!”

Ngụy Tác đã hiểu mục đích của mấy lão quái này.

Họ không chỉ cần Địa hỏa tiên liên, cần cả Xích dịch viêm ma.

Trên mình Lục cấp yêu thú có nhiều nguyên liệu để luyện chế pháp bảo linh giai trở lên, nội đơn Xích dịch viêm ma có công hiệu tăng thọ và liệu thương. Nếu hoàn chỉnh luyện hóa một viên nội đơn Xích dịch viêm ma, nhục thân của tu sĩ sẽ có khả năng khôi phục kinh nhân, lúc thụ thương thì vết thương sẽ lành lại nhanh hơn tu sĩ tầm thường mấy lần.

“Dù không hái được Địa hỏa tiên liên, người cũng phải tìm cách chọc giận Xích dịch viêm ma để nó đuổi ra ngoài này, còn nữa, trong đó có thể có thi thể một tu sĩ, nếu có thể thì người mang ra. Ta chỉ muốn người làm thế thôi, rõ chưa hả.” Mặc lão quái lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, vung cánh tay khô gầy như chân gà, một ngọn lục hỏa lóe lên, cùng lúc đó, cảm giác âm hàn cực độ lan tỏa khắp toàn thân gã, tụ lại gần tâm mạch.

Ngụy Tác tức thì trắng nhợt mặt mày, “Mặc lão quái, người giở trò gì với ta.”

“Không có gì, chỉ kích phát cấm chế ta gieo vào người mà thôi. Dù gì người cũng có Chu thiên cảnh lưỡng trọng, cấm chế thông thường không làm gì được.” Mặc lão quái lạnh giọng: “Cấm chế của ta đã kích phát

thì trong một tuần hương không thể cách xa ta quá sáu mươi trượng, không thì người sẽ nát tâm mạch mà chết.”

“Được lắm.” Ngụy Tác nhả nhó, cơ hồ kêu lên, “Quỷ động đó ở đâu?”

Đầu óc thông minh lạnh lợi như gã lẽ nào còn không hiểu nguyên nhân Mặc lão quái gieo cấm chế. Mặc lão quái làm thế hiển nhiên không muốn gã vào động sẽ ẩn thân chứ không hái Địa hỏa tiên liên.

Cách xa lão sáu mươi trượng, tương đương với đã bức Ngụy Tác đến sát Xích vực viêm ma.

“Theo ta.” Mặc lão quái đắc ý đứng lên khỏi tảng đá, mặc cho ánh mắt Ngụy Tác hận không thể bóp chết lão, thông thả đi vào trong cốc.

Không đầy trăm trượng, trước mắt Ngụy Tác hiện ra một sơn động liên tục toát ra khí tức của lưu hoàng hỏa thạch nồng đậm.

“Tiểu tử, tự cầu phúc đi.” Mặc lão quái mặt mũi lạnh tanh chỉ vào sơn động tối om, rồi cúi đầu không nói gì nữa.

“Mẹ nó chứ, quỷ lão đầu, lần này ta giữ được mạng sẽ tuyệt đối không tha cho người.” Ngụy Tác cực kỳ hậm hực rửa thầm, nghiến răng kích phát Thanh hoàng hồ lô, chui vào sơn động đầy hỏa sát khí tức.

Sơn động không hẹp, đủ cho năm sáu người dàn hàng đi vào, vách đá tứ bề đều như bị đốt cháy đen, phủ một lớp tro dày, nhiệt khí kinh nhân phun trào, trong chỗ sâu nhất còn ánh lên hồng quang.

“Phì!” Ngụy Tác phun đóa Tử hồ hoa còn ngậm trong miệng ra.

Hiện tại nuốt vào, không kịp thời luyện hóa thì sẽ khiến được lực của Tử hồ hoa tổn thất.

Một đạo thanh quang từ Đại Ngu Cuồng Sinh phát ra, nhắm vào hỏa cầu, nhưng chát một tiếng, hỏa cầu đột nhiên tràn hắc sắc hỏa viêm như thủy triều, mới chạm vào là đạo thanh quang bị nung chảy, nhỏ xuống dưới đất.

“Không xong! Đơn hỏa! Yêu thú này quá giảo hoạt, giấu yêu đơn vào thuật pháp phổ thông!”

“Xoạt! Xoạt! Xoạt!”

Đại Ngu Cuồng Sinh hú vàng, ba tấm pháp thuẫn phía trước cùng bị hắc sắc hỏa viêm thiêu hủy.

“Chà!” Ngụy Tác ẩn trong góc tối xem kịch cũng tròn mắt.

Ba tấm pháp thuẫn đều là bán linh giai trở lên, có một tấm bằng nguyên pháp thuẫn hàm chứa băng hàn khí tức cực dày, có tác dụng khắc chế nhất định với hỏa hệ thuật pháp, nhưng chỉ tích tắc sau, toàn bộ bị đơn hỏa của Xích dục viêm ma thiêu rụi.

Hà Thác Đối mặc bạch bào thù kim kiếm cũng biến sắc, vỗ vào thắt lưng phát ra lam sắc quang tráo, cùng lúc đó, tay kia bắt một đạo pháp quyết, hóa thành bạch sắc băng hoa, nghênh đón hắc sắc đơn hỏa.

Trong tiếng nổ tanh tách, hắc sắc đơn hỏa thiêu hủy ba tấm bán linh giai pháp thuẫn lại bị lam sắc quang tráo và bạch sắc băng hoa khổng lồ bên dưới liên hoa bảo tọa chặn lại.

Chỉ giằng co một chốc, lam sắc quang tráo rung rinh như sóng nước rồi vỡ tan, bạch sắc băng hoa liên tục tan chảy, thu nhỏ lại.

“Xích dục viêm ma chắc cũng không chống nổi, kẻ đó lại là cao thủ Phân niệm cảnh, có thể ngăn được đơn hỏa thì bằng hệ thuật pháp của y ít nhất cũng là địa cấp cao giai. Tu sĩ Phân niệm cảnh bình thường sa vào cảnh này đã xong rồi.” Lục bào lão đầu bực bội cất giọng trong tai Ngụy Tác.

Chỉ trong thời gian nói câu đó, song phương đã giao chiến dữ dội.

Tình thế khá cân bằng.

Mặc lão quái phát ra từng dải bạch khí âm lạnh như dòng thác đổ vào hắc sắc đơn hỏa, cùng bọn Hà Thác Đối kích phát lam sắc quang tráo miễn cưỡng chặn được hắc sắc đơn hỏa tiến bước.

Phong lão quái ảo hóa ra thanh sắc phong long như thực chất, liên tục va vào hắc sắc yêu đơn trên không để tiêu hao uy năng.

Ngọn kim sắc tiểu chùy của Kim bà bà lơ lửng trên đầu, sấm vang ì ùng, liên tục phát ra kim sắc thiểm điện ngưng thành cự chùy dài ba trượng, liên tục gõ xuống Xích dục viêm ma đứng trong địa hỏa nham tương trì như gõ đỉnh.

Trên mình Xích dục viêm ma nổi lên vô số hỏa vân như thuẫn bài chặn đứng kim sắc cự chùy, của Kim bà bà, đạo đạo ô quang của Thiết linh tử cùng lôi cầu do đệ tử tinh anh của Thiên Nhất môn bắn ra như liên châu tiễn, tuy với uy năng xung kích kinh nhân đó, thân mình nó liên tục bị chấn vỡ nhiều chỗ nhưng chỉ tích tắc lại khôi phục nguyên lành.

Tình cảnh tiếp theo lại khiến Ngụy Tác và lục bào lão đầu tròn mắt.

Xích dục viêm ma đại khái nhận ra cứ thế sẽ bị tiêu hao đến chết, nên từ từ chìm xuống nham tương, chỉ để lại cái đầu thò lên, trốn sau đóa Địa hỏa tiên liên.

Lập tức cả toán tu sĩ e dè uy lực đơn của nó mà không thi triển pháp bảo, chỉ biết dùng thuật pháp công kích lập tức không dám cả phóng thuật pháp ra nữa.

Hành vi ta là du côn, ta sợ gì ai này, chỉ lộ mỗi cái đầu ra khiến Ngụy Tác cũng dở khóc dở cười.

Tiếp đó, yêu đơn bị nó thu hồi lại.

Một viên hắc sắc yêu đơn nổi bên trên đóa Địa hỏa tiên liên vào một cái ‘đầu chó’ thò lên khỏi nham tương trì, trông thập phần hoạt kê.

Xích dục viêm ma rất có phong phạm lưu manh này rõ ràng muốn đua tiêu hao với đám tu sĩ.

Hai ngày nữa ngũ sắc độc chướng sẽ tái hiện, toán tu sĩ này phải ra khỏi cốc, còn nó có thể cứ ở rịt trong nham tương trì.

Bọn Mặc lão quái bày mưu tính kế đã mười năm, có thêm tu sĩ như Hà Thác Đối gia nhập, thực lực đại tăng, đời nào bó tay trước chiêu thức lưu manh của nó.

Thiết linh tử chỉ tay, phát ra một tấm ngũ giai Bằng vũ phù.

Bằng vũ hàm chứa uy năng kinh nhân đột nhiên hiển hiện, áp chế hồng sắc vân hà lan tràn toàn nham động xuống.

Kim bà bà cũng im lặng lấy ra bạch sắc như ý, hàn khí trắng xóa liên tục tràn ra, phối hợp với ngũ giai Bằng vũ phù, trong tích tắc đã ép toàn bộ hồng sắc vân hà đến sát địa hỏa dung nham trì.

Mặc lão quái liên tục vong tay, ba mươi hai lá phướn trắng nổi trên đầu lão, từng lục sắc khô lâu đầu liên tục hiện lên dày đặc, hình thành lục sắc quang mạc hung hãn.

Phong lão quái phơ phất tay áo, trong tay xuất hiện một pháp khí hỏa hồng sắc tinh thạch hình củ ấu, dồn chân nguyên vào.

“À!”

Hà Thác Đối và Đại Ngu Cuồng Sinh tựa hồ cũng định tế xuất pháp bảo, nhưng thấy thứ trong tay Phong lão quái thì mắt lóe lên, một người vẫn ảo hóa ra một đóa băng hoa thật lớn, một người phát ra hoàng sắc quang tráo, tăng thêm hai lớp phòng ngự quanh chúng nhân.

“Vù!”

Phong lão quái liên tục dồn chân nguyên vào, vật trong tay hóa thành một đạo hồng quang, tích tắc sau đã đến phía trên ‘đầu chó’ lấp ló trong nham tương trì.

Hắc sắc yêu đơn tức thì rực hắc sắc đơn hỏa, trùm lấy đạo huyết quang.

Nhưng đạo huyết quang lại trực tiếp tựu xuyên thấu hắc sắc đơn hỏa còn mạnh hơn địa hỏa nhiều, không hề tổn thương gì, giáng vào đầu Xích dực viêm ma.

Đầu Xích dực viêm ma bị xuyên thủng, toàn thân lẫn lộn trong nham tương trì, khiến cả đóa Địa hỏa tiên liên cũng thoát ẩn thoát hiện, cơ hồ sắp bị nuốt chửng.

Máu tí tách nhỏ từ đầu Xích dực viêm ma, huyết dịch của nó là màu vàng, còn sáng rực lên, trông như kim loại đã tan chảy.

“Chà! Là Hỏa linh toàn!”

Ngụy Tác đang ẩn mình xem kịch cũng ré lên liên tục, nhận ra pháp khí của Phong lão quái là Hỏa linh toàn, dùng một loại tinh thạch đặc biệt luyện chế thành.

Hỏa linh toàn còn cứng hơn đại đa số tinh thạch, quan trọng hơn cả là bản thân tinh thạch này hình thành ở hỏa mạch dưới lòng đất, không sợ lửa nên rất khó tan chảy.

Ầm!

Nhưng tất cả đều không ngờ là hắc sắc yêu đơn lại lao ra, va vào màn sáng màu lục ẩn chứa vô số lục sắc khô lâu đầu của Mặc lão quái hóa ra, rồi nổ tung.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

141. Chương 141: Song Quyền Khó Định Nổi Bốn Tay.

“Tự nổ yêu đơn? Không phải chứ?”

Ngụy Tác ẩn trong góc tối xem kịch cũng tròn mắt.

Cái “đầu chó” của Xích dục viêm ma tuy thủng một lỗ, lăn lộn dị thường thống khổ tại nham tương trì, nhưng từ góc độ của Ngụy Tác thì thấy vết thương từ từ khôi phục. Vị lực cấp trung giai đại ca này chưa đến mức sơn cùng thủy tận, nhưng vì sao lại nóng tính như thế? Rõ ràng lúc này còn lưu manh như thế mà giờ lại xốc nổi.

Tích tắc trong óc gã lóe điện quang, tiếng nổ inh tai vang lên, lực sắc quang mạc bị nổ tung, băng hoa và hoàng sắc quang mang ở phía sau phun trào song khí, tan biến vô ảnh vô tung khi bị hắc sắc đơn hỏa xung kích.

Trong sát na, Hà Thác Đối và bọn Mặc lão quái nhợt nhạt mặt mày!

Ai cũng hiểu rõ lực cấp trung giai yêu thú tự kích nổ yêu đơn có uy lực thế nào.

“Lẽ nào Hỏa linh toàn của Phong lão quái đánh trúng chỗ yếu hại của nó?”

Mặc lão quái chỉ kịp lóe lên ý nghĩ tránh đi, không kịp thu lại ba mươi hai tấm bạch sắc trường phan, hắc sắc đơn hỏa đã tràn tới, ba mươi hai tấm Âm hồn phan lão khó khăn lắm mới luyện chế được, có thể bố trận ở bất cứ đâu bị thiêu rụi quá nửa.

Mọi tu sĩ khác cơ hồ đều cuống quýt phát ra pháp bảo phòng ngự mạnh nhất.

“Chà! Hay quá!”

Lục bào lão đầu hưng phấn kêu lên, đồng thời mắt Ngụy Tác tròn vo, liên tục ba linh quang quang tráo và năm tấm pháp thuẫn che trước mặt toán tu sĩ.

Tấm nhỏ nhất trong năm tấm cỡ nửa thân người, tấm lớn nhất ngang với Xích giáp thuẫn của Ngụy Tác, cũng rất dày dặn.

Uy năng của năm tấm pháp thuẫn cho thấy, có tới bốn tấm là linh giai pháp thuẫn!

Tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng quả nhiên hơn xa tu sĩ tầm thường.

“Rẹt, rẹt, rẹt”!

Liên tục vang lên tiếng nổ, ba linh quang quang tráo có uy năng có hơn bán linh giai vốn ta, năm tấm pháp thuẫn chặn trước mặt bảy tu sĩ rơi mất ba tấm, cuối cùng cũng chặn được đơn hỏa xung kích như mưa bão.

Hà Thác Đối và bọn Mặc lão quái tuy sắc mặt khó coi nhưng thấy tình cảnh đó đều lấy làm may mắn vì thoát chết.

Nhưng Hà Thác Đối có tu vi tối cao cũng lòi mắt ra vì lại một viên hắc sắc yêu đơn từ miệng Xích dục viêm ma phun ra.

“Sao lại thế được!” Thấy cảnh đó, Ngụy Tác cũng hoài nghi mắt mình. Chúng nhân đều biết, trừ yêu thú đặc biệt như Song đầu khuyến ra, mọi yêu thú khác chỉ có thể có một viên yêu đơn.

“Giả đơn!” Lục bào lão đầu lại hưng phấn cực độ cười ha hả, “Được! Khá lắm, lại ngưng được giả đơn, xem ra Xích dục viêm ma này sắp thành trưởng lão cấp rồi, phen này sẽ có kịch hay để xem.”

“Tách, tách, tách, tách”!

Bọn Mặc lão quái đều kinh hoàng, hai tấm pháp thuẫn còn lại bị đơn hỏa trong yêu đơn chân chính chạm vào.

Đơn hỏa thật sự như dầu đen, uy năng hơn xa đơn hỏa lúc này.

Hai tấm linh giai pháp thuẫn cơ hồ không kịp ngăn chặn đã bị thiêu tan tành.

Hắc sắc đơn hỏa tràn ra phía sau tám pháp thuẫn, chạm vào Thiết linh tử không kịp tránh né, cao thủ Chu thiên cảnh ngũ trọng, có thể dễ dàng giết được Ngụy Tác chỉ kịp kêu lên thê thảm, biến thành một cục than đen.

Pháp y của Thiết linh tử tuy đẹp dễ nhưng không thể so với pháp y trên mình di hài trong động.

Bị hắc sắc đơn hỏa trực tiếp thiêu hủy, bùng một tiếng, pháp y của Thiết linh tử rơi xuống, hóa thành một đồng tro tàn.

“Hỏa linh toàn cần thời gian nhất định để kích phát, giúp ra chặn yêu đơn!”

Toàn thân Phong lão quái bao trùm trong thanh sắc phong trụ, nhần nhó rít lên.

“Xoạt!”

Cùng lúc, Kim bà bà ở bên Thiết linh tử sợ run người, vung tay rút pháp bảo kim sắc phượng trâm, hóa thành một đạo kim quang, đánh trúng đầu Xích dục viêm ma.

Mặt Xích dục viêm ma vỡ ra một vết lớn.

Đau đớn, yêu đơn thật sự của Xích dục viêm ma thu hồi rất nhanh, đơn hỏa cuốn tới, pháp bảo hình kim sắc phượng trâm bị đốt thành tro.

Thấy chỉ thò đầu ra thì vẫn bị đánh vào đầu, Xích dục viêm ma gầm lên như địa hỏa sôi trào, toàn thân nổi lên.

Vị lực cấp trung giai đại ca này hiển nhiên không chỉ biết mỗi thủ đoạn dùng đơn hỏa oanh kích, vừa nổi lên thì hỏa vân lại ngưng kết phía trên cả nham động, mưa lửa trút xuống ào ạt.

Đẳng cấp như song phương giao chiến quả thật hung hiểm dị thường, khiến Ngụy Tác kinh tâm động phách, không dám xem tiếp.

“Bên trái, bên trái, linh giai pháp bảo công thủ toàn diện, đệ tử tinh anh Thiên Nhất môn đúng là đệ tử tinh anh, có cả bảo vật như thế.”

“Mau xem, mau xem kìa! Linh giai trung phẩm thủy hệ pháp bảo!”

“Ha ha, đánh! Đánh cho ta!”

Ngụy Tác tắt tiếng vì lực bào lão đầu lại tỏ ra rất hưng phấn, như thể bạo lực cuồng chỉ hi vọng hai bên đánh đến sứt đầu mẻ trán, không còn đáng sợ bị toán tu sĩ phát hiện như lúc trước.

Bên trái Phong lão quái, đệ tử Thiên Nhất môn trẻ tuổi có tu vi thấp nhất, trước đó bị lãng quên lại lấy ra một tờ giấy vàng lớn cỡ bàn tay.

Chân nguyên của y liên miên dồn vào, kim sắc quang mang sáng rực, hình thành một chữ “Thiên” lớn trước mặt y.

Chữ “Thiên” do kim quang ngưng thành này trông nặng vạn cân, được y thôi động thì chặn trước mặt, từ từ ép xuống địa hỏa nham tương trì, uy áp khiến Ngụy Tác có cảm giác nghẹt thở.

Bên phải Phong lão quái, Hà Thác Đối mặt mũi thập phần âm trầm lấy ra một viên lam sắc châu tử, thủy hệ linh khí kinh nhân tràn ra, trong tích tắc đã ngưng thành một tấm linh giai thủy thuẫn trước mặt Phong lão quái, thủy hệ linh khí vẫn liên tục từ lam sắc châu tử phát ra.

Lực bào lão đầu nói đó là linh giai trung phẩm pháp bảo, vậy khẳng định không thể nhầm.

“Xoạt!”

Được Phong lão quái toàn lực dồn chân nguyên, Hỏa linh toàn lại kích phát, hồng quang lóe lên xuyên qua trán Xích dục viêm ma.

Ầm!

Hắc sắc yêu đơn lại giáng ra, dâng tràn hắc sắc đơn hỏa.

Đệ tử Thiên Nhất môn phát ra chữ Thiên và đơn hỏa co kéo được một chốc thì bị thiêu cháy, đơn hỏa lại chạm vào thủy thuần do linh cấp trung giai lam sắc châu tử kích phát, nhất thời không thiêu được, họ Hà liên tục phát ra băng hoa, cầm chân yêu đơn Xích dực viêm ma.

“Xong rồi, hảo hán không địch nổi đông người, Xích dực viêm ma xong rồi.” Thấy yêu đơn oanh kích bị đệ tử Thiên Nhất môn và Hà Thác Đối liên thủ chặn lại, lục bào lão đầu tỏ ra âm ức.

Quả nhiên, thừa cơ hội này, một đạo thanh quang và một đạo bạch quang từ Đại Ngu Cuồng Sinh và Mặc lão quái bắn ra, giáng vào ngực Xích dực viêm ma hất nó văng đi mấy bước.

Xoạt một tiếng, Phong lão quái lại phát ra Hỏa linh toàn, đục thủng một lỗ bên trái mặt Xích dực viêm ma.

Đơn hỏa của Xích dực viêm ma tuy hung hãn nhưng còn có khắc tinh là Hỏa linh toàn.

“Cẩn thận! Nó định tự phát nổ yêu đơn thật sự!”

Sắc mặt Hà Thác Đối biến hẳn, định lùi cho nhanh. Viên yêu đơn lơ lửng trên không chợt loáng thoáng xuất hiện hắc hồng sắc quang văn.

“Bốp!” Cùng lúc động quật lạnh hắt lại, một viên bạch sắc tinh châu từ tay Kim bà bà bắn ra, vào ngay miệng Xích dực viêm đang hút hỏa linh khí tức để tự kích nổ yêu đơn.

Hàn khí kinh nhân bùng lên, đầu Xích dực viêm ma kết một lớp băng cứng.

“Mặc lão quái!”

Ném xong bạch sắc tinh châu, Kim bà bà hú vang. Mặc lão quái lạnh lùng phát tay, sáu đạo bạch quang phá băng cắm vào đầu Xích dực viêm ma.

Sáu mũi xương nhọn khắc đầy phù văn!

Tích tắc băng đóng trên đầu Xích dực viêm ma tan đi, Mặc lão lạnh lùng thốt ra một chữ “nổ”.

Ầm!

Sáu mũi xương nhọn nổ tung, hất bay nửa cái đầu Xích dực viêm ma.

“Được rồi!”

Đệ tử Thiên Nhất môn trẻ tuổi nhất hớn hờ kêu lên.

Đồng thời, Mặc lão quái, Kim bà bà và Phong lão quái đến gần hơn, như lâm đại địch nhìn bọn Hà Thác Đối.

Nếu Thiết linh tử bất tử còn sống, bốn người bọn lão ngang với bọn họ Hà, nhưng hiện tại Thiết linh tử mấy mạng, giao chiến tất họ sẽ triệt để hạ phong.

Hiện tại Xích dực viêm ma đã giải quyết xong, vấn đề này lại nổi lên.

“Yên tâm, tại hạ nói là giữ lời, Xích dực viêm ma chưa chết hẳn, đừng để có gì bất ngờ xảy ra.” Hà Thác Đối nhìn ba người mỉm cười: “Nếu chư vị yên tâm với bọn mỡ thì đừng xuất thủ, chuyên tâm phòng bị, để mỡ giết Xích dực viêm ma xong rồi tính.”

Hà Thác Đối đưa mắt ra hiệu cho Đại Ngu Cuồng Sinh và đệ tử tinh anh Thiên Nhất môn đứng cạnh đoạn thư thái điểm vào viên lam sắc châu tử trước mặt, thủy thuần đột nhiên hóa thành thủy nhận dài cả trượng chém vào nửa cái đầu còn giạt giạt của Xích dực viêm ma.

Không có đủ chân nguyên, lực phòng ngự của Xích dực viêm ma đại giảm, thủy nhận lướt qua, nửa cái đầu còn lại cũng bị cắt bay.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

142. Chương 142: Không Để Lại Gì?

Bất quá Hà Thác Đối thu lại viên linh cấp trung giai lam sắc pháp châu, chỉ vào Xích dực viêm ma từ từ chìm xuống dưới Địa hỏa tiên liên trong nham tương trì, “Chư vị còn không yên tâm thì hai vật này do chư vị lấy trước rồi chia cho bọn mỡ sau.”

“Được, như lời Hà huynh.” Mặc lão quái, Kim bà bà, Phong lão quái nhìn nhau, Phong lão quái lướt nhanh đến phía trên Địa hỏa tiên liên vung tay, một cây thanh sắc tiểu đao từ tay áo bay ra, choang một tiếng, cộng Địa hỏa tiên liên cứng như tinh thiết, thanh sắc tiểu đao chém vào rực hoa lửa, nhưng vẫn cắt được. Một tay đỡ lấy Địa hỏa tiên liên, tay kia của Phong lão quái chụp xuống, như mở bát úp, xách thi thể Xích dực viêm ma chìm một nửa xuống nham tương lên.

“Hiện tại Thiết linh tử đã chết nhưng y là người của bọn ta, cánh Địa hỏa tiên liên của y sẽ thuộc về bọn ta. Còn các vị chia chác thể nào thì bọn ta không can thiệp.” Thấy Phong lão quái cầm Địa hỏa tiên liên, tay kia xách thi thể Xích dực viêm ma ném trước mặt chúng nhân, Hà Thác Đối mỉm cười: “Các vị cứ hái ba cánh Địa hỏa tiên liên, còn lại giao cho bọn mỡ là được.”

Ngừng lại một chốc, mục quang Hà Thác Đối lại dừng ở bộ hài cốt gần đó, nói đầy thâm ý, “Xích dực viêm ma và đồ của Tần lão ma thì chúng ta chia đều làm sáu, được không?”

Bọn Mặc lão quái nhìn nhau rồi gật đầu, “Được, chia theo lời người là được.”

Phong lão quái không nói nhiều, kéo mạnh tay định bẻ một cánh Địa hỏa tiên liên. Nhưng rồi lão nhú mày, cánh sen rất dài, không thể bẻ được. Tay Phong lão quái rực thanh quang, động dụng chân nguyên, cách một tiếng thật khê, bẻ được một cánh sen như hồng ngọc.

Phong lão quái đưa năm cánh Địa hỏa tiên liên cho Mặc lão quái mắt ánh lên thần sắc tham lam.

Thiết linh tử xui xẻo bị giết, Kim bà bà vốn không nhắm vào Địa hỏa tiên liên cũng cực kỳ động tâm, nói với Mặc lão quái, “Mặc lão quái, người thu hai cánh Địa hỏa tiên liên lại, ta sẽ dùng thứ khiến người và Phong lão quái mãn ý để đổi lấy cánh Địa hỏa tiên liên này được không?”

“Tất nhiên được.” Mặc lão quái gật đầu.

Vốn cánh Địa hỏa tiên liên này của Thiết linh tử, sẽ do lão và Phong lão quái, Kim bà bà chi nhau, Kim bà bà nếu lấy ra được thứ khiến lão vừa ý thì có thể nhường lại một phần ba cho bà ta. Với lão chỉ cần lợi dụng một cánh lục phẩm Địa hỏa tiên liên, gần như nắm chắc tu thành hỏa linh căn.

Mặc lão quái gật đầu rồi cúi xuống định hái hai cánh Địa hỏa tiên liên.

Nhưng bất ngờ, Mặc lão quái đột nhiên ném cả đóa Địa hỏa tiên liên vào địa hỏa nham tương trì.

Đồng thời, bạch cốt pháp y của lão rực bạch quang, ma âm gào thét như sói tru quỷ hú, lao vút về phía cửa thoát thân, mọi tấm phướn trắng chưa tổn hại chặn sau lưng.

“Mặc lão quái, người định làm gì!” Kim bà bà ré lên.

Phong lão quái biến sắc, lao vút về phía Địa hỏa tiên liên bị Mặc lão quái ném đi, cầm lấy Địa hỏa tiên liên thì cũng thét lên thê thảm.

Không hiểu vì sao, mới hút lấy Địa hỏa tiên liên thì đã ngập một nửa đóa xuống nham tương, y không động dụng chân nguyên, mà nửa bàn tay cũng bị đốt bỏng rộp.

Một đạo lam sắc thủy quang từ tay Hà Thác Đối bắn ra chém tan mọi tấm phướn, đuổi vào thông đạo, Mặc lão quái thét lên thê thảm nhưng tiếng xé không khí không dừng.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt.

“Chà, là chuyện gì hả?” Ngay cả Ngụy Tác và lục bào lão đầu ẩn trong góc thềm thường nhìn dói phương phân chia Địa hỏa tiên liên cũng ngẩn ngơ, nhất thời không kịp phản ứng.

Hà Thác Đối cực độ âm trầm nói nhanh, “Mặc lão quái có thù tất báo, trong Di Thiên cốc trung có không ít đệ tử Bạch Khô môn, quyết không thể để y đào thoát! Đại Ngu Cuồng Sinh, chúng ta truy sát Mặc lão

quái. Phong lão quái, Thịnh Toàn, giao Kim bà bà cho các ngươi.” Dứt lời, Hà Thác Đối và Đại Ngu Cuồng Sinh lao vút đi.

Kim bà bà biến hẳn sắc mặt, đệ tử tinh anh Thiên Nhất môn tên Thịnh Toàn cũng chặn ở lối ra, cùng bọn Phong lão quái kẹp Kim bà bà giáp vào giữa.

“Phong lão quái, hóa ra ngươi tiết lộ tin tức! Chả trách chúng biết tình hình ở đây như lòng bàn tay!” Kim bà bà vừa nhanh chóng thi triển thanh sắc quang trảo, vừa gầm lên với Phong lão quái, “Ngươi hứa với chúng thì được lợi gì!”

“Những thứ khác không cần cũng không sao.” Tay còn đau đớn, sắc mặt hung hãn như quỷ dữ, Phong lão quái lạnh giọng: “Chỉ là ta cũng rất có hứng với yêu đơn Xích dực viêm ma.”

“Chỉ vì muốn có thêm viên yêu đơn này?” Kim bà bà lạnh giọng: “Dù ngươi giết ta lúc này, không sợ chúng sẽ giết ngươi sao?”

“Việc đó thì ta không lo. Lúc trước ta đã bảo chúng giao ra bảy mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch, chỉ ta biết chỗ để ở đâu, chỉ khi ta an toàn ra khỏi đây mới theo ước định cho chúng biết địa điểm cất bảy mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch.” Phong lão quái lạnh giọng: “Nể tình chúng ta quen nhau, ngươi tự kết liễu đi, ta sẽ an táng tươm tất.”

“Chà!” Ngụy Tác thấy Phong lão quái vừa nói vậy vừa rút ra mấy sợi như sợi tơ trong Địa hỏa tiên liên ra. Thiên niên ti!

Gã hiểu ngay vì sao Mặc lão quái lại làm như thế.

Địa hỏa tiên liên sinh trưởng tại địa hỏa nham tương trì đương nhiên không thể không nhiên xuất hiện pháp khi độc ác chuyên để bẫy người ta như Thiên niên ti.

Địa hỏa tiên liên đã lọt vào tay Phong lão quái, hiển nhiên do Phong lão quái lúc bề cánh Địa hỏa tiên liên đã ngằm cài mấy cọng Thiên niên ti vào.

Chỉ cần Mặc lão quái cũng như y, dùng chân nguyên bẻ Địa hỏa tiên liên thì Thiên niên ti sẽ chui vào thể nội, trừ khử Mặc lão quái rồi, ngàn ấy người giết Kim bà bà nhất cá tất nhiên vạn vô nhất thất.

Mưu kế của Phong lão quái cực kỳ ác độc, thông thường ai thấy Địa hỏa tiên liên mới được hái, thiên cấp linh dược vào tay mình thì đều mắt sáng hơn sao, chỉ mong bề được một cánh, hà huống Phong lão quái còn cố ý thị phạm trước, dùng chân nguyên bẻ một cánh Địa hỏa tiên liên.

Mưu kế này dù Ngụy Tác cũng trúng chiêu.

Không ngờ Mặc lão quái lại âm trầm tinh ranh đến thế, trong tình hình này mà vẫn phát hiện Thiên niên ti, lập tức nghĩ thông tiền nhân hậu quả, biết là Phong lão quái và bọn Hà Thác Đối lừa gạt lão.

Càng khiến Ngụy Tác bội phục tốt bậc là tích tắc Mặc lão quái đã hiểu rằng mang Địa hỏa tiên liên theo thì khó thoát nên ném Địa hỏa tiên liên đi, bức người khác phải chú ý, Phong lão quái cũng buộc phải cứu Địa hỏa tiên liên.

Bị bọn Hà Thác Đối bao vây chuẩn bị xuất thủ mà vẫn để lão thoát khỏi nham động, chỉ không rõ Mặc lão quái có thoát được không.

“Phong lão quái, viên yêu đơn này đối với ta cực kỳ trọng yếu.” Kim bà bà biến sắc mấy lần rồi van xin, “Nể tình chúng ta quen nhau nhiều năm, ta sẽ cho ngươi hai mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch, chúng ta liên thủ giết đệ tử Thiên Nhất môn này, hiện tại toàn bộ Địa hỏa tiên liên đều trong tay ngươi, ta không cần cánh nào, ngươi lại được nuốt trọn bảy mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch của chúng, ngươi có được gấp mấy lần viên yêu đơn này, không được sao?”

Nghe Kim bà bà nói vậy, đệ tử tinh anh Thiên Nhất môn tên Thịnh Toàn cũng hơi khần trương, nhưng Phong lão quái lạnh giọng: “Kim bà bà, có linh thạch cũng phải còn mạng mới lấy được, ta không chắc sẽ thoát được Thiên Nhất môn và Tụ Tinh tông liên thủ truy sát.”

Kim bà bà định nói gì đó nhưng lập tức biến sắc không nói thành lời vì tiếng xé gió vang lên, Hà Thác Đối và Đại Ngu Cuồng Sinh mặt mày khó coi lại xuất hiện ở cửa động.

Thấy Hà Thác Đối và Đại Ngu Cuồng Sinh xanh lét mặt mày, Phong lão quái cũng hơi biến sắc run giọng: “Thế nào, để y thoát rồi hả?”

Hà Thác Đối sầm mặt trầm giọng: “Không ngờ Mặc lão quái còn luyện một con rối thể thân, bị y qua mặt.”

“Nơi này không nên ở lâu.” Sắc mặt Phong lão quái cũng sầm xuống, ngoái lại hung hãn bảo Kim bà bà, “Kim bà bà, người tự giải quyết hay để bọn ta phải động thủ?”

“Thôi vậy, chỉ trách ta tin lầm người.” Kim bà bà liếc Phong lão quái đầy thâm, vỗ mạnh lên trán, máu tóe lên, trán xuất hiện một lỗ thủng, thân thể gục xuống, hơi thở tắt ngay.

Phong lão quái đánh mặt lục lợi Kim bà bà một lượt, lấy cả nạt bảo nang ra.

Thanh quang lóe lên, ngực Kim bà bà lại phun máu, Phong lão quái không yên tâm phát ra thêm một đạo phong nhận, cắt vào tâm mạch bà ta.

Phong lão quái trước đây trông có vẻ tiêu sái hiền lành nhất trong bốn người lại có thủ đoạn độc ác đến mức Ngụy Tác cũng thấy lạnh buốt sống lưng, cơ hồ có con trùng bò qua.

Không hề dừng lại, phong trụ quét qua biến đi dài tu sĩ trong góc thành bột, đồng thời thu hết mọi vật vào tay Phong lão quái.

Gom hết mọi thứ trong động, bọn Phong lão quái lướt ra ngoài.

“Không để lại gì cho ta cả!”

Tuy lấy làm may mắn là toán sát thần đã đi nhưng thấy họ lấy sạch mọi thứ, Ngụy Tác vẫn ảm ức cực độ kêu thảm.

“Ầm!”

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, núi non lay động.

Chát!

Phong lão quái lao đi đầu tiên văng lại như cái túi rách, đập xuống đất lăn liên hai vòng, chỉ vài trượng nữa là rơi xuống địa hỏa nham tương trì.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

143. Chương 143: Sờ Một Lần Cho Đã.

“Đây là tình huống gì hả?”

Biến cố đột nhiên khiến Ngụy Tác há hốc miệng, cả lực bào lão đầu cũng ngẩn người rồi ré lên.

Ngực trái Phong lão quái xuất hiện một lỗ thủng bằng nắm tay cháy đen còn bốc khói, hoàng sắc điện hoa lấp lánh, đã về châu Diêm vương từ lâu.

Xoạt!

Bọn Hà Thác Đối vốn đã ra ngoài cũng lui hết vào động.

Một tay Đại Ngu Cuồng Sinh cũng đen xì, hơi run lên. Sắc mặt đệ tử tinh anh Thiên Nhất môn nhợt đi, té xuất pháp bảo như trang giấy vàng, còn Hà Thác Đối cũng kinh hãi phát ra linh cấp trung giai lam sắc châu tử.

Thịch! Thịch! Thịch!

Tiếng bước chân vang lên. Như man hoang cổ thú, mỗi bước lại khiến toàn nham động hơi run lên.

Tiếng bước rõ rần, ở lối vào xuất hiện một tu sĩ cao lớn toàn thân phát ra kim quang chói lòa khí thể kinh nhân.

Tu sĩ này cũng râu quai nón, gương mặt chữ điền, trông uy mãnh dị thường, mặc bộ kim sắc khôi giáp nồng nặc lôi cương khí tức, kim quang từ khôi giáp sáng lên như đồng lôi vân.

Tu sĩ cao lớn, uy mãnh tốt bậc này ngay cả đầu tóc hơi xoăn cũng ánh lên màu vàng đỏ, tay cầm một cây kim sắc trường thương cổ kính dị thường, đầu hình vẽ nhỏ như con kiến.

“Lôi Tín Tôn, lẽ nào Lôi Tiêu tông không coi Tụ Tinh tông và Thiên Nhất môn ra gì hả?” Thấy kim giáp tu sĩ đi vào, Hà Thác Đối đánh giọng.

“Hà Thác Đối, dù gì ngươi cùng ngần ấy tuổi, tu sĩ Phân niệm kỳ rồi sao còn lảm lời thế.” Người đó cười cuồng ngạo, “Ai lại không rõ Di Thiên cốc cũng tương đương với chỗ rèn luyện công khai. Thứ trong Di Thiên cốc ai có bản lĩnh thì lấy, phát sinh tranh đấu, xảy ra tử thương thì tông môn nào cũng đành mắt nhắm mắt mở, bằng không Di Thiên cốc mỗi năm mới mở một lần, các đại tông môn đã khai chiến lâu rồi, hà cớ đợi đến hôm nay. Trông các ngươi có lẽ thu hoạch cũng khá, ngoan ngoãn giao ra, ta sẽ tha mạng cho.”

“Lôi Tín Tôn, ngươi chỉ có tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, chẳng lẽ tưởng rằng nuốt sống được bọn ta?” Thấy Lôi Tín Tôn cuồng ngạo như thế, Hà Thác Đối cũng cực độ âm trầm cười lạnh.

“Ngươi lảm lời như đàn bà, chẳng trách Tụ Tinh tông càng lúc càng tệ.” Cát tiếng cười vang, Lôi Tín Tôn trực tiếp xuất thủ. Kim sắc trường thương thượng rực điện mang, ngưng thành kim sắc điện mang lớn cỡ cánh tay, uốn lượn trên không lao vào bọn Hà Thác Đối.

Hà Thác Đối giận đến mức thiếu chút nữa thổ huyết, lam sắc châu tử rực quang hoa, ảo hóa ra một tấm thủy thuẫn chặn trước mặt.

“Tên mới đến còn đáng sợ hơn!”

“Thêm một món linh cấp trung giai pháp bảo!”

Ngụy Tác hiểu vì sao Phong lão quái không chống nổi một chiêu. Uy năng cây kim sắc trường thương của cao thủ Lôi Tiêu tông cuồng ngạo này cho thấy đó là linh cấp trung giai pháp bảo thật sự.

Kim sắc điện mang và lam sắc thủy thuẫn giằng co trên không không trung, lam sắc thủy thuẫn không chống nổi, liên tục toát ra thủy hệ linh khí.

Viên ngọc màu lam của Hà Thác Đối cũng là linh giai trung giai pháp bảo, chỉ có điều công thủ toàn diện chứ không chuyên môn phòng ngự, kim sắc trường thương của Lôi Tín Tôn thuần túy thiên về công kích nên hắn không chống nổi.

“Đi!”

Thấy tình thế xấu đi, Thịnh Toàn cũng kích phát pháp bảo như trang giấy vàng, chữ “Thiên” vàng chói ép xuống kim quang cự mang.

“Thế nào, còn trợ thủ hả?”

Trong thông đạo sau lưng Lôi Tín Tôn xuất hiện hai tu sĩ thân mình rực quang hoa trắng xóa.

Tình hình cho thấy Lôi Tín Tôn bị tiền hậu giáp kích, tình hình thập phần nguy ngập.

Nhưng y lại cười ha hả, toàn thân như tảng đá giáng vào giữa hai tu sĩ.

“Các người...!”

Hai tu sĩ mới đến cơ hồ định mở miệng thì đã bị Lôi Tín Tôn hất văng sang hai bên, toàn thân đen xì, hiển nhiên không giữ được tính mạng.

“Hai tên Bạch Khô môn này thật xui xẻo, đi qua cũng bị sét đánh.”

Ngụy Tác thấy trong động có thêm hai thi thể, cảm thấy thập phần đồng tình.

Trước khi hai tu sĩ bị hất văng, đều phát ra một đạo lực quang và bạch quang định ngăn cản Lôi Tín Tôn.

Đạo lực quang là một lực sắc khô lâu đầu, bạch quang là bạch sắc cốt nhận, thuật pháp cùng pháp khí này thì có lẽ là đệ tử Bạch Khô môn quanh đó đến cứu mạng theo tín hiệu của Mặc lão quái phát ra lúc đào tẩu.

Nhưng hiện tại Mặc lão quái đã đào tẩu, hai đệ tử Bạch Khô môn bị Lôi Tín Tôn còn hung hãn hơn thuận tay tiêu diệt.

“Xoạt!”

Lôi Tín Tôn cười vang, cực kỳ hung hãn hất văng hai người, Đại Ngu Cuồng Sinh phát ra một đạo thanh quang cũng đồng thời xung kích vào y.

Nhưng chỉ lui lại mấy bước, Lôi Tín Tôn không may suy suyễn đứng vững lại, kim sắc trường thương vung lên chặn đứng kim quang và lam sắc thủy nhận.

Chả trách Lôi Tín Tôn cuồng ngạo đến thế, kim quang khô giáp của y cũng là linh cấp trung giai phòng hộ pháp bảo, quả thật thực lực của Lôi Tiêu tông cao hơn nhiều Tụ Tinh tông và Thiên Nhất môn.

“Đại Ngu Cuồng Sinh, ngươi không có pháp bảo lợi hại, Nhược thủy châu để ngươi sử dụng.”

Hà Thác Đối phát tay hóa thành một cây băng mâu khổng lồ đâm Lôi Tín Tôn, đồng thời điểm nhanh, phát ra lam sắc châu tử che trước mặt Đại Ngu Cuồng Sinh.

Đại Ngu Cuồng Sinh tuy có tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng, nhưng thuật pháp và pháp bảo hiện có không phá được phòng ngự của tám kim giáp của Lôi Tín, trong ba người hóa ra lão lại ít uy hiếp được Lôi Tín Tôn nhất. Uy lực thuật pháp của Hà Thác Đối không tệ, phát huy được chiến lực mạnh nhất trong ba người.

Đồng thời, đệ tử tinh anh Thiên Nhất môn Thịnh Toàn đứng cạnh Đại Ngu Cuồng Sinh nghiêng răng lấy ra hai thanh Âm lân cốt kiếm.

“Đại tông môn quả nhiên giàu có, Âm lân cốt kiếm quý giá thế này là có tới hai thanh, như thế có cả đồng, sẵn sàng đem ra dùng lung tung.”

Ngụy Tác biết Thịnh Toàn định dùng âm lân cốt hỏa tiêu hao linh khí của pháp bảo của đối phương, linh giai pháp bảo mà bị âm lân cốt hỏa thiêu đốt cũng sẽ linh khí đại giảm, thai thể pháp bảo tổn hại.

“Tiểu bối, hôm nay ta dạy ngươi một điều, sau này trước mặt người Lôi Tiêu tông thì đừng dùng pháp khí này.”

Thấy Thịnh Toàn phát ra hai thanh Âm lân cốt kiếm, Lôi Tín Tôn lại cười vang vung tay phát ra hai chiếc vòng vàng lớn cỡ quả trứng gà nghênh đón.

“Chấn thiên tử!”

Đại Ngu Cuồng Sinh biến sắc mặt, Nhược thủy châu mới kịp cầm vào tay lại ngưng thành lam sắc thủy trảo bên ngoài ba người. Hai tiếng ầm ầm vang lên, hai dải lôi quang rực rỡ nổ trên không, khiến âm lân cốt hỏa như mưa do Âm lân cốt kiếm nổ tung hình thành trùm lấy ba người.

Lôi Tín Tôn một địch ba vẫn chiếm thượng phong thấy vậy thì tỏ vẻ đắc ý.

Động quật đột nhiên rung rinh, từng khối hắc sắc đại thạch rớt xuống ào ào như muốn sập xuống.

“Hà Thác Đối, ra ngoài kia ta sẽ thu thập ngươi.”

Cất tiếng cười vang, Lôi Tín Tôn hóa thành một dải kim quang bắn lùi lại.

Bọn Hà Thác Đối sắc mặt nhăn nhó không dám dừng lại, nhanh chóng lao đi.

“Chà!” Ngụy Tác ở trong động xám ngoét mặt mày.

Trong nham động mấy trăm trượng sập xuống quá nửa, bất quá nham thạch gần địa hỏa nham tương trì quanh năm bị thiêu đốt nên cực kỳ vững chắc. Nửa nham động Ngụy Tác ẩn thân không hề sập. Ở trong

này đá chất như núi, ít nhất cũng mấy vạn cân ép xuống, gã dù tể xuất pháp khí phòng ngự cũng bị ép dẹp lép.

Cửa nham động chất đầy đá, chỉ còn một lỗ chừng nửa thân người, miễn cưỡng chui qua được.

Tiếng âm âm từ bên ngoài vọng vào nhưng còn khá xa, hiển nhiên Lôi Tín Tôn và bọn Hà Thác Đối giao thủ cách nham động một đoạn.

Ngụy Tác mới thoát chết chợt sáng mắt.

Phong lão quái, Kim bà bà và hai đệ tử Bạch Khô môn thì có đến ba nguyên lành, ngoại trừ một đệ tử Bạch Khô môn xui xẻo bị một đồng đá đè lên.

Một cái bóng trong suốt lén lén lút lút từ sau hai tảng đá lao ra.

Lướt đến cạnh Phong lão quái lần mò một hồi, lấy từng thứ một ra, bóng người trong suốt lén lén lút lút đó lại nhanh chóng đến bên ba đệ tử Bạch Khô môn ở ngoài rồi mò hết. Rồi cái bóng lại đến bên đệ tử Bạch Khô môn bị đá đè, bưng mấy tảng đá ra rồi lần mò loạn xạ.

Hai phe ngoài kia đang giao chiến sống chết vì Địa hỏa tiên liên trên mình Phong lão quái còn ở trong động, Ngụy Tác cứ việc mò hết vật này đến vật khác, sung sướng muốn chết.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

144. Chương 144: Chết Cũng Muốn Giao Dịch.

Ngụy Tác hiện tại vừa khẩn trương vừa hưng phấn, không khác gì lúc ngấm ngọc thể của nữ tu tuyệt sắc ở sơn cốc cực âm cực hàn.

Ngay cả đệ tử Bạch Khô môn bị đè dưới đồng đá thì gã cũng không tha, nghe thấy bên ngoài còn vang lên tiếng giao chiến sinh tử, gã thập thập thò thò chui ra ngoài.

“Không sao! Chắc không sao đâu! Chúng đang giao chiến ác liệt. Địa hỏa tiên liên hiện tại đã nằm trong tay người! Cả yêu đơn Xích dực viêm ma, nhục thân của nó nữa. Cẩn thận một chút, đừng để bị phát hiện, lén trốn ra là được!” Lục bào lão đầu cũng khẩn trương kêu gào trong tai gã.

“Không ngờ liều chết với nhau, cuối cùng lại tiện nghi cho tiểu oa oa.” Một giọng nói âm u đột nhiên vang lên.

“Quý!” Ngụy Tác sợ toát mồ hôi lạnh, phát ra thanh âm đó lại là Kim bà bà bị đánh thủng cả ngực và đầu.

“Đừng sợ, ta chỉ tu luyện một đạo tục mệnh bí thuật, giữ cho sau khi đoạn khí còn chưa chết ngay.” Kim bà bà bất động, tiếp tục cất giọng âm u khiến người ta sởn gai ốc, “Không ngờ người có thủ đoạn này, qua mặt hết bọn ta, Phong lão quái và bọn ta tranh giành sống chết, đều mất mạng ở đây để cho người chiếm tiện nghi. Bất quá nếu lúc này ta kêu to khiến bên ngoài nghe rõ thì họ có về ngay không nhỉ?”

“Lão thái thái không định làm thế chứ?” Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt nói, “Ban nãy lão thái thái còn nói là rất hân thưởng, muốn thu tại hạ làm đồ đệ, giờ sắp chết rồi sao còn muốn kéo tại hạ xuống nước?”

“Ta đương nhiên không làm thế, tiện nghi bọn chúng thà để người tiện nghi.” Kim bà bà thở dài: “Bất quá nếu người không giao dịch với ta thì đành để người bồi táng vậy.”

“Điều kiện gì, cứ thương lượng thôi.” Ngụy Tác thầm nhủ người chết đến nơi rồi còn lải nhải gì nữa, gã chỉ mong có thể móc ra pháp khí gì đó cho bà ta một đòn, đã “chết” rồi, đâu thể tính là sát nhân diệt khẩu?

“Kỳ thực ta không phải là phổ thông tán tu, Kim gia chúng ta rất nổi danh tại Tê Phượng thành, ta cần viên yêu đơn Xích dực viêm ma vì muốn cứu tôn nữ. Nó tên Kim Xảo Nhi, thập phần thông tuệ, chỉ là trời sinh tuyệt mạch, nếu không có yêu đơn Xích dực viêm ma, không đầy ba năm nữa nó sẽ chết vì tinh huyết

khô khan. Chỉ có yêu đơn này mới cứu được.” Kim bà bà cười khổ: “Chỉ cần người thẻ sẽ cứu tôn nữ, ta sẽ cho người hai mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch làm thù lao.”

“Hai mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch?” Ngụy Tác giật mình, con số đó không nhỏ.

Cũng chỉ còn cách đáp ứng mà thôi, nên gã gật đầu: “Được, tại hạ đồng ý điều kiện. Lão thái bà có cần tại hạ thẻ không?”

“Ta muốn người thẻ, nếu người đồng ý rồi mà không cứu tôn nữ Kim Xảo Nhi của ta thì không chỉ kiếp này vĩnh viễn không tu luyện đến Phân niệm kỳ, mà mọi nữ tử người thích đều gặp họa, chết trước mắt người.”

“Không phải chứ?” Ngụy Tác rợn tóc gáy, “Đều là việc của tại hạ đâu có liên quan gì đến nữ tử tại hạ thích.”

“Có lúc lời thẻ độc đó rất linh nghiệm. Lúc trẻ ta từng thẻ như thế rồi nuốt lời, kết quả đến chết quả nhiên không tu luyện đến Phân niệm kỳ, mà mọi nam tử ta thích đều gặp họa, chết trước mắt.” Kim bà bà nói: “Nếu người chân tâm đáp ứng, mau thẻ độc đi, bằng không thì dù ta không hô, chúng cũng sẽ phản thắng bại mà vào đây.”

“Được!” Ngụy Tác muốn khóc mà không được, nghiêng răng thẻ: “Nếu mỗ không giữ lời hứa hôm nay, kiếp này vĩnh viễn không tu luyện đến Phân niệm kỳ, mà mọi nữ tử mỗ thích đều gặp họa, chết trước mắt.”

“Được. Người chỉ cần cho nó biết hai chữ ‘Mỹ Linh’ thì nó sẽ biết là ta sai người đến tìm, sẽ cho người hai mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch.” Kim bà bà đã xong tâm nguyện, nói được câu đó thì miệng phun bạch khí, ô hô ai tai.

Ngụy Tác lau mồ hôi, không ngoái lại, chui ra theo thông đạo cực hẹp đó.

Bên ngoài vẫn dày đặc sương mù, rải rác một số mảnh phước trắng, cách đó chừng hơn hai trăm trượng rực rỡ quang hoa, tiếng ầm ầm vang lên không dứt, còn cả tiếng Lôi Tín Tôn cười vang.

Gã lấy làm may mắn, lén đi theo hướng ngược lại, thoáng sau đã khuất bóng vào sơn cốc.

...

Lúc Ngụy Tác lén từ sơn cốc đi ra, bọn Hà Thác Đối ba đầu một mà vẫn không dịch nổi.

Đại Ngu Cuồng Sinh lúc trước bị Lôi Tín Tôn trốn ở cửa động cho một đòn đả thương một tay, thi pháp thập phần bất tiện, hiện tại lão sử dụng Nhược thủy châu của Hà Thác Đối, phối hợp với pháp bảo hình trang giấy vàng của Thịnh Toàn, gần như ngăn được linh cấp trung giai kim sắc trường thương của Lôi Tín Tôn.

Hà Thác Đối kích phát thuật pháp và pháp bảo, nhất thời không phá được linh cấp trung giai kim sắc khôi giáp của y, bị Lôi Tín Tôn kích phát một đạo lôi hệ thuật pháp và Chấn thiên tử dòn ép tới tấp.

“Ngoan ngoan giao ra, trong kia có địa hỏa nham tương trì, các người lại liều chết với nhau thế này thì ta thấy không lấy được Địa hỏa tiên liên cũng là Cửu đầu xích thủ ô, không thì là Hỏa phục linh. Xem ra các người còn bắt được lục cấp yêu thú nhỉ?” Lôi Tín Tôn ha ha cuồng tiếu, tuy nhiên một hữu thân nhân kiến đao, đao đã sai liễu cá bát cứu bất ly thập.

Biết không đánh lại Lôi Tín Tôn, Đại Ngu Cuồng Sinh nghiêng răng ra hiệu cho Thịnh Toàn. Y kích một tấm ngọc phù có bạch sắc vân văn.

“Chát” một tiếng, ngọc phù lóe sáng, hóa thành bột.

Thấy vậy, Hà Thác Đối chân nguyên tổn hao thập phần kịch liệt nhợt nhạt mặt mày, bắn ra một đạo ngân sắc quang diễm.

Ngân sắc quang diễm bắn lên trăm trượng, nổ tung thành hình Bắc đẩu thất tinh, đuôi chỉ thẳng vào chỗ bọn Hà Thác Đối, ngân quang tụ mãi không tan.

“Cách lão tử!”

Thấy Thịnh Toàn và Hà Thác Đối làm thế, Lôi Tín Tôn tức thì buột ra một câu thô bạo, “Thế nào, đánh không lại thì tìm trợ thủ hả? Mất mặt thật, Tụ Tinh tông và Thiên Nhất môn đều vô dụng thế hả, các

người gọi trợ thủ, chẳng lẽ ta lại không?” Tiếp đó Ngụy Tác toát mồ hôi vì Lôi Tín Tôn gọi to: “Có ai không! Có người Lôi Tiêu tông không? Có ba tên nhất chết đánh không lại đang tìm người đến vây đánh lão tử, mau về đây giúp!”

Y lại không mang theo truyền tấn pháp khí, chỉ dồn chân nguyên lá miệng quát vang như sấm, trong vòng mấy chục dặm đều nghe rõ.

Hú vang một lúc quả thật có hiệu quả, trợ thủ đến còn nhanh hơn Thiên Nhất môn và Tụ Tinh tông, thỉnh không phía tây rực lên hai luồng kim quang, chính thị phi độn pháp khí lchiêu bài của Lôi Tiêu tông: Lôi tiêu chiến xa.

Bất quá trong tích tắc bọn Hà Thác Đối biến sắc, mấy đạo quang hoa từ các hướng bắn tới.

“Ai dám dă thương đệ tử Thiên Nhất môn, ta sẽ chẻ làm mười bảy, mười tám đoạn!”

Ầm một tiếng vang vọng, một hoàng bào lão giả mặt tím rực sát khí cùng uy áp kinh nhân như tảng vắn thạch từ trên không giáng xuống.

“Cách lão tử, Xích Mi lão đầu!” Thấy lão giả, Lôi Tín Tôn cũng giật mình, thu tay nhảy lui lại.

Lão đầu đến đầu tiên là chấp pháp trưởng lão Yến Xích Mi của Thiên Nhất môn, sát khí cực nặng, tu vi Phân niệm cảnh tam trọng.

Bất quá Lôi Tín Tôn cũng ưỡn ngực hừ một tiếng.

Vì trong hai người Lôi Tiêu tông vừa đến có một người là sư thúc Khương Đạo Viễn của y, thực lực còn cao hơn Thiên Nhất môn Yến Xích Mi.

“Hà Thác Đối, việc gì hả?”

Một dải ngân quang như thác nước đổ xuống, một trưởng lão Phân niệm cảnh lưỡng trọng của Tụ Tinh tông cũng đến nơi.

“Chuyện gì hả, chuyện gì?”

“Lôi Tiêu tông định khai chiến với bọn ta hả?”

“Lão quỷ, nhìn gì mà nhìn, lẽ nào ngươi sợ đơn đối đơn, ta một đấu với hai.”

“...”

Thoáng sau, người ba phe càng lúc đến càng đông, tình cảnh càng hỗn loạn nhưng chưa giao chiến.

“Mặc lão quái, Minh lão quái!”

Mấy tu sĩ Phân niệm cảnh đều lạnh cả cõi lòng vì bạch khí phun trào, lại có thêm hai tu sĩ xuất hiện trước mắt chúng nhân.

Một người mặc bạch sắc cốt bào, sắc mặt xám xịt xem ra thụ thương không nhẹ, chính là Mặc lão quái mới thoát thân ban nãy, người còn lại chừng hơn năm mươi tuổi, mặc lục sắc bào tử, mặt mũi gầy khô, cả tóc cũng xanh biếc, tạo cho người ta cảm giác quỷ mị.

Dù những tu sĩ tại trường không thân phận lão, nghe thấy tiếng hô khẽ thì lòng đều lạnh buốt, lão là trưởng lão có tu vi tối cao của Bạch Khô môn Minh Thanh Mị, đã đạt tới Phân niệm cảnh tứ trọng.

“Phong lão quái đâu?” Vừa xuất hiện, kẻ đó âm u hỏi.

Ánh mắt kẻ đó nhìn Hà Thác Đối chằm chằm nhưng Hà Thác Đối chỉ cười lạnh không đáp.

“Người cười cái gì, bằng vào ngươi cũng định giết trưởng lão Bạch Khô môn. Sau này ta sẽ nghĩ cách bắt ngươi tính nợ, trừ phi ngươi trốn tránh trong Tụ Tinh tông không lộ mặt ra.” Minh Thanh Mị toàn thân xanh ngắt lạnh lùng nói với Hà Thác Đối.

Hà Thác Đối rùng mình, ngân bào lão giả của Tụ Tinh môn đứng sau lưng y chợt nổi giận, “Minh Thanh Mị, người khác sợ ngươi chứ Chương mỗ thì không, người dám nói thế trước mặt ta, lẽ nào trưởng Bạch Khô môn có thể sánh với Tụ Tinh tông?”

Hai cánh Huyền minh tiên liên, gã khẳng định sẽ luyện hóa, xem có biến thành bằng linh căn tu sĩ không.

Còn Địa hỏa tiên liên, theo lời mấy tu sĩ đó và lục bào lão đầu, rất có khả năng một cánh Địa hỏa tiên liên cũng đủ cho gã trực tiếp biến thành hỏa linh căn tu sĩ, dù gã xui xẻo thì hai cánh là đủ. Nên hỏa linh căn khẳng định sẽ thành.

Địa hỏa tiên liên còn lại, Ngụy Tác tạm thời không thể mang ra bán. Những thứ cơ hồ thị độc nhất vô nhị thế này mang ra đấu giá tất sẽ tạo thành chấn động, rất có khả năng khiến những nhân vật đáng sợ như Hà Thác Đồi lần ra gã.

Tử hồ hoa, trừ một nhánh cho Hàn Vi Vi thì ba nhánh còn lại, gã sẽ dùng cho mình.

Linh dược này đối với tu sĩ, là hai mươi năm thọ nguyên, đừng nói gã đã nuốt một viên Hợp hư đơn, phải tiêu hao một nhánh Tử hồ hoa, gã còn một viên Hợp hư đơn nữa, nếu cần thiết để thăng tu vi thì vẫn còn cách tiêu hao thêm một nhánh. Chỉ là gã không định lãng phí như thế, Tử hồ hoa có thể nâng cao xác suất kết đơn thành công khi từ Phân niệm cảnh đột phá đến Kim đơn cảnh.

Hiện tại Ngụy Tác bị bức nuốt một viên Hợp hư đơn, đã có tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng, có được ngần ấy Kim linh đơn, tiếp theo sẽ phải bế quan luyện hóa một nhánh Tử hồ hoa, trừ đi dược lực bất lợi của Hợp hư đơn rồi nhân thể xung kích tu vi Chu thiên cảnh tam trọng, thậm chí sẽ luyện hóa Huyền minh tiên liên và Địa hỏa tiên liên.

Linh dược như thế để lại trên mình không an toàn bằng luyện hóa, biến thành linh căn.

Việc này không thể chỉ vài ngày là xong.

Ngụy Tác quyết định tìm Hàn Vi Vi trước, đưa Tử hồ hoa cho nàng ta rồi lấy lại hai tấm ngọc phù, sau đó không còn gì vương vấn nữa thì gã chuyên tâm để thăng tu vi.

...

“Ngụy Tác?” Chỗ ở của Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi không cách xa, thoáng sau đã tới, liên tục lắc truyền tấn kim tuyến ba lần mới thấy ngân sam tiểu mỹ nữ mông cong Hàn Vi Vi từ trong lam sắc quang tráo thò đầu ra, hỏi gã đầy kinh ngạc: “Không phải người bảo đi xa làm việc gì đó sao? Người xong rồi quay về hay là chưa xuất phát?”

“Làm xong rồi, vào trong rồi nói chuyện.”

Vào trong lam sắc quang tráo, Ngụy Tác bảo Hàn Vi Vi, “Hai tấm ngọc phù ta đưa cho người có ở đây không?”

“À, ngọc phù.” Hàn Vi Vi cười ha hả: “Của ta vẫn còn, tấm của Nam Cung Vũ Tinh thì tỷ ấy có việc phải đi, chừng nửa tháng nữa mới về.”

“Cái gì!” Nghe Hàn Vi Vi nói vậy, Ngụy Tác thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Chẳng phải ta bảo người sau nửa tháng mới giao hả?”

“Đừng nóng, đùa với người thôi mà.” Hàn Vi Vi thấy gã có vẻ muốn trở mặt thì đắc ý lấy ra hai tấm ngọc phù đưa cho, “Ta vẫn ở đây, bất quá Nam Cung Vũ Tinh đã đi thật rồi, cùng một số tu sĩ của Thiết Sách đến Thất Tinh thành, không rõ định làm gì, theo tin tức chính đáng thì thư thư ấy đã tu luyện đến Chu thiên cảnh đệ nhất trọng, người nên cố gắng, đừng...”

Hàn Vi Vi đã nghĩ mãi câu tiếp theo là tu vi đừng có không bằng hai nữ nhân bọn ta, nhưng mới được ba chữ thì kêu lên như phát hiện tân đại lục, “Ngụy Tác, sao hả? Người đã đột phá đến Chu thiên cảnh đệ nhị trọng rồi hả?”

“Việc này người đừng hỏi đến.” Ngụy Tác trừng mắt Hàn Vi Vi dám trêu gã, “Sao người lại điều tra tung tích của Nam Cung Vũ Tinh?”

“Đương nhiên có nguyên nhân.” Hàn Vi Vi kinh ngạc tột bậc nhìn Ngụy Tác, “Bất quá người phải cho ta biết sao lại nhanh chóng đột phá đến Chu thiên cảnh nhị trọng như thế. Mới có mấy ngày thôi mà.”

“Vậy hả? Người có cần thứ này không?” Ngụy Tác hừ lạnh một tiếng, lấy một nhanh Tử hồ hoa ra lắc lắc trước mắt nàng ta, “Muốn thì nói mau, đừng rườm rà nữa.”

“Đây là hoa gì mà đẹp thế hả?” Hàn Vi Vi tỏ ra kinh ngạc.

“Người thật ra có phải Trần Bảo các đại tiểu thư không? Tử hồ hoa mà cũng không biết!” Ngụy Tác thiếu chút nữa bị Hàn Vi Vi khiến cho giận ngất đi. Gã vì Tử hồ hoa mà vào sinh ra tử tại Di Thiên cốc, cứu tử nhất sinh, nhưng để Tử hồ hoa đô trước mặt hồi lâu mà nàng ta không nhận ra?

“Tử hồ hoa?!” Hàn Vi Vi tròn mắt không dám tin, “Thật sự là Tử hồ hoa? Ngụy Tác, người không lừa ta chứ, người lấy đâu ra?”

“Đừng có hỏi.” Ngụy Tác cầm câu trợn tròn mắt lên, “Muốn thì nói mau, không ta ăn nó đây.”

“Đương nhiên muốn, người tưởng ta ngốc chắc?” Hàn Vi Vi hớn hở giật lấy Tử hồ hoa trong tay gã, mắt sáng rỡ ngấm ngĩa rồi giải thích, “Ta đang thấy vô liêu, tu luyện vô dụng, ra ngoài lại sợ bị sư thư nhìn thấy sẽ phát hiện ta sử dụng Hợp hư đơn, nghĩ rằng vạn nhất người không về thì ta phải đến tìm thư thư ấy, thành ra mới nghe ngóng được hành tung.”

“Chà! Hình như người mong ta không quay lại?” Ngụy Tác hậm hực.

“Thật lòng đương nhiên hi vọng người về mau, ta không thể đi đâu, tu luyện cũng vô dụng, vô liêu chết đi được. Dù gì phối hợp với người săn yêu thú cũng vui.” Hàn Vi Vi háo hức ngấm Tử hồ hoa, “Không ngờ đây lại là Tử hồ hoa, thật ra người lấy ở đâu?”

“Đã bảo là đừng hỏi nữa. Bất quá người phải hứa với ta là không cho ai biết người có được Tử hồ hoa.” Ngụy Tác dặn.

Thấy gã thập phần ngưng trọng, Hàn Vi Vi gật đầu, phản ứng lại ngay, “Ngụy Tác, người bảo ra ngoài có việc, là giúp ta tìm Tử hồ hoa hả?”

“Có thể nói vậy, việc ta giao cho người thì phải nhớ.” Ngụy Tác gật đầu. Đích xác gã vào Di Thiên cốc, chủ yếu vì Tử hồ hoa.

Thấy gã gật đầu, Hàn Vi Vi hơi cảm động, dùng ngón chân mà suy nghĩ, nàng ta cũng biết lấy được Tử hồ hoa không dễ.

“Ngụy Tác, nói thật là ta hơi bất ngờ vì người.” Hàn Vi Vi vỗ ngực bằng bàn tay trắng nõn: “Không vì người nhắn nhủ lưu manh, trông lại tầm thường thì với biểu hiện này, có khi ta sẽ kích động mà gửi thân cho người. Hàn Vi Vi ta đảm bảo, sau này người có việc gì hoặc đi săn yêu thú thì ta sẽ không đòi chia đôi mà tối đa cũng chỉ bốn sáu với người.”

“Trông ta ngọc thụ lâm phong thế này mà người bảo là tầm thường?” Ngụy Tác chỉ muốn cho Hàn Vi Vi một trận nhưng thấy nàng ta vỗ ngực đến rung rinh thì gã cũng thấy mình thật lưu manh, không mắng mỵ nữ quyến rũ này nữa mà nói, “Được thôi, người muốn giúp ta thì tối đa cứ luyện hóa Tử hồ hoa, hơn mười ngày tới không có việc gì đặc biệt thì đừng tìm ta, ta phải bế quan tu luyện

Hàn Vi Vi gật đầu gọn ghẽ: “Không sao, chỉ cần luyện hóa Tử hồ hoa xong là sẽ ra ngoài chơi được, người bế quan xong thì đến gặp ta, lâu rồi ta không gặp sư thư, về gặp đã rồi tính.”

“Vậy đi, nên nhớ là không cho ai biết người có Tử hồ hoa.” Ngụy Tác trước khi quay đi lại dặn.

“Biết rồi, Hàn Vi Vi ta nói là giữ lời.” Hàn Vi Vi thấy gã đi mà không ngoái lại, đột nhiên hỏi, “Tung tích của Nam Cung Vũ Tinh, người có cần ta tìm giúp không?”

“Tìm chứ.” Ngụy Tác ngừng lại một chút, bật ra hai chữ. Lâu ngày không thấy Nam Cung Vũ Tinh, gã cũng có cảm giác hơi nhớ nhớ.

...

“Chát!”

Về đến tỉnh thất, Ngụy Tác bóp vụn cả hai tấm ngọc phù.

Đoạn gã lấy ra một nhánh Tử hồ hoa, nuốt chửng rồi xếp bằng luyện hóa.

Ngụy Tác bất động nhắm mắt xếp bằng.

Đêm đến, lục bào lão đầu từ Dưỡng quỹ quán bay ra nhìn Ngụy Tác một lúc rồi quay lại Dưỡng quỹ quán.

Gã ngồi liên năm ngày.

Ngày đầu tiên, gã tựa hồ không có gì thay đổi, nhưng từ ngày thứ hai trở đi, trong mọi lỗ chân lông như toát mồ hôi, bài tiết ra chất ô uế đen xì.

Hai ngày tiếp theo, chất ô uế ngày càng nhiều, toàn thân gã như ngã xuống rãnh, tanh hôi lợm giọng.

Đến tối ngày thứ năm, gã mới mở bừng mắt thở phào, lẩm bẩm, “Con bà nó chứ, sau cùng cũng luyện hóa xong!”

Chưa thở xong, trên mặt gã chợt hiện lên dáng vẻ thiếu chút nữa bị mùi tanh của mình làm cho ngất đi, tròn mắt nhìn một lượt, bịt mũi lao ra ôn tuyền trì.

“Dễ chịu thật!”

Trong ôn tuyền trì, gã tắm liên nửa canh giờ mới tẩy hết chất ô uế trên mình, mãn ý tột bậc vạn người. Thân thể gã lúc này như trong suốt lấp lánh.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

148. Chương 148: Vẫn Là Sư Thụ Lớn Hơn.

“Lão đầu, người bảo đây là Tân thiên tinh kim?”

Trong tinh thất, Ngụy Tác cầm ngân sắc tiểu đoản côn trong nạp bảo nang của Phong lão quái lên, tròn mắt ngạc nhiên quan sát.

Thân thể gã lúc này tạo cho người khác cảm giác sáng bóng lên, linh dược Tử hồ hoa quả nhiên cực kỳ thần diệu, so với tu sĩ Chu thiên cảnh nhị trọng, gã có thêm hai mươi năm thọ nguyên, hơn nữa khi thử luyện hóa một viên Kim linh đơn, gã phát hiện tiêu trừ tạp chất và được lực bất lợi trong thể nội rồi thì hấp thu Kim linh đơn dễ hơn trước nhiều.

Hiện tại, lục bào lão đầu bao vây ngân sắc đoản côn đó là Tân thiên tinh kim!

Tân thiên tinh kim còn dẻo hơn Ngân cương tinh và Ô kim sa, thậm chí hơn cả Thái ấn tinh kim. Chỉ cần cho một viên Tân thiên tinh kim cỡ hạt đậu vào tinh kim thông thường là độ dẻo tăng hẳn.

Điểm lợi hại nhất của Tân thiên tinh kim là phi thường sắc bén!

Pháp khí công kích cho thêm Tân thiên tinh kim, lưỡi sẽ cực kỳ sắc bén, nên Tân thiên tinh kim là nguyên liệu luyện chế phi kiếm tốt bậc nhất tu đạo giới.

Nhưng Tân thiên tinh kim cực kỳ hiếm có, giá trị gấp Ngân cương tinh chừng mười lần, dù đến Kim Ngọc các tìm cũng vị tất được một viên cỡ hạt đậu. Phong lão quái lại có một khúc lớn thể này?

Đối với Ngụy Tác, thật không thể tin nổi.

“Thừa lời, thứ này không chỉ là Tân thiên tinh kim, mà là Tân thiên tinh kim được luyện thuần.” Lục bào lão đầu thấy gã dám hoài nghi nhãn quang của mình thì lạnh giọng khinh bỉ: “Bất quá khó trách, kẻ kém như ngươi thì khẳng định không biết Tân thiên tinh kim có quang sáng hình tròn đặc biệt.”

“Quang sáng tròn?” Ngụy Tác nhìn kỹ, quả nhiên ngân sắc đoản côn phát ra ngân quang thành từng vòng tròn đặc biệt. Gã liền máy động: “Lão đầu, ta hiện có hai thanh phi kiếm hồng, có thể đem luyện cùng với Tân thiên tinh kim này thành phi kiếm mới không, người cũng bảo chất liệu đại đao của Lưu Tam Pháo

không thể, có thể dung luyện phi kiếm. Nhưng thứ đó cộng lại luyện phi kiếm chắc sẽ thập phần kinh nhân nhỉ?”

“Người có thể đem ngàn ấy thứ luyện thành một thanh phi kiếm, cho thêm ngàn ấy Tân thiên tinh kim. Đừng nói linh giai pháp bảo, ngay cả đạo giai pháp bảo không phải linh quang thì đều bị người đâm thủng, phi kiếm bình thường sẽ bị người chế như chế củi.” Lục bào lão đầu cười lạnh, “Bất quá người có năng lực luyện đã. Nhiệt độ chảy của Tân thiên tinh kim cực cao, phổ thông địa hỏa lò không nung chảy được, người phải tu luyện chân hỏa đến trình độ nhất định rồi phối hợp với khổng hỏa thuật. Hơn nữa không có khuôn nào chịu được tinh kim kim dịch ở nhiệt độ đó, lúc ngưng hình, bố trí pháp trận, đều cần cùng chân nguyên và thần niệm mới có thể trực tiếp hoàn thành, nên ít nhất cũng phải tới tu vi Phân niệm cảnh tam trọng mới miễn cưỡng có khả năng thành công. Người muốn luyện được phẩm chất cao một chút, ít nhất cũng phải Phân niệm cảnh ngũ trọng.”

“Lần trước người nói là Chu thiên cảnh tam trọng...”

“Đây là luyện chế phổ thông pháp khí, yêu cầu khổng chế hỏa lực không cao!” Ngụy Tác vừa kịp hé môi thì bị lục bào lão đầu đi guốc trong bụng mắng, “Người tưởng luyện khí thì không cần kỹ thuật như luyện phù luyện đơn hả? Tuy luyện khí và luyện phù có điểm chung nhưng muốn luyện pháp khí bán linh giai trở lên, ít nhất người phải luyện được mấy chục pháp khí cho quen tay đã.”

“Được thôi”, Ngụy Tác lắc đầu đầu hàng, cẩn thận thu lại Tân thiên tinh kim, hỏi lục bào lão đầu: “Hiện giờ ta lấy được thứ này rồi, trong kế hoạch người giúp ta, tiếp theo nên tu luyện thể nào.”

Lục bào lão đầu hừ một tiếng, “Còn tu luyện gì nữa, tu thành hỏa linh căn rồi tính, cả đóa lục phẩm Địa hỏa tiên liên đều trong tay người. Dù người là lợn thì hai cánh cũng đủ tu thành hỏa linh căn rồi.”

“Luyện hóa Địa hỏa tiên liên trước nhỉ?”

“Đương nhiên, Địa hỏa tiên liên không cần linh dược phối hợp, có thể trực tiếp luyện hóa.” Lục bào lão đầu nói: “Tu thành hỏa linh căn, dù chỉ là tu sĩ đơn linh căn, tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn nhiều. Nên người luyện thành hỏa linh căn đã rồi đi bán mấy thứ, mua chút linh dược để phối hợp với Huyền minh tiên liên, gom đủ thì khả năng người tu thành băng linh căn không nhỏ. Đồng thời mua chút linh dược nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, trong lúc tu luyện thì song song nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, thực lực đề thăng sẽ cực nhanh. Đến khi tu thành song linh căn, người mới sử dụng Kim linh đơn và Bồ thiên đơn tu luyện, như thế thời gian tu thành song linh căn và đột phá đến tu vi Chu thiên cảnh tam trọng sẽ ít nhất. Thu hoạch lần này đủ cho người bế quan lâu ngày, đột phá đến Chu thiên cảnh tứ trọng trở lên, đồng thời đề thăng Tử Huyền chân quyết một hai cấp tất không thành vấn đề. Lúc đó có khi sẽ có thể dạy người cách dùng Song đầu khuyển và Xích dực viêm ma luyện chế pháp khí, pháp bảo không tệ.”

Ngừng lại một chốc, lục bào lão đầu nhắc nhở: “Người đừng quên đã đáp ứng Kim bà bà.”

“Con bà nó chứ, tất nhiên ta sẽ làm.” Nghĩ đến lời thề độc quả thật đáng sợ đó, gã lại toát mồ hôi, gật đầu, “Bất quá Kim bà bà nói tôn nữ của bà ta còn sống được mấy năm, ta bế quan xong đi thực hiện vẫn kịp.”

Lục bào lão đầu đảo rất tán thành, gật đầu rồi im lặng.

Là khí linh tâm thường ngàn ấy năm, đổi qua ngàn đời chủ nhân, lục bào lão đầu hiểu hơn bất kỳ ai tu đạo giới tàn khốc thể nào, đối với tu sĩ, thực lực đương nhiên trọng yếu nhất.

So với thăng thực lực, mọi thứ đều là thứ yếu.

“Lão đầu, bẻ nhỏ vật này ra chắc linh khí không tan mất chứ hả.” Nghĩ đến Phệ tâm trùng mấy hôm nay bị quên lãng, Ngụy Tác lấy được dịch chưa sử dụng hết được lực lần trước rồi hạ lệnh cho Phệ tâm trùng ngâm vào. Chỗ được dịch này dùng trong tám, chín ngày không thành vấn đề. Rồi gã lấy cánh bị Địa hỏa tiên liên Phong lão quái bẻ xuống ra.

Cánh Địa hỏa tiên liên không hề nhỏ, muốn nuốt hết ngay cũng không được.

“Thừa hơi, được lực tuyệt đại đa số linh dược đã tích tụ rồi, ngay cả một nhánh linh dược phổ thông, người bẻ nó làm tám hay mười mảnh, trừ phi để quá lâu không dùng chưa không thì có khác gì dùng trọn vẹn đâu? Bất quá được lực của Địa hỏa tiên liên phi thường, nhớ dùng chân nguyên bao lấy, luyện hóa từ từ,

bằng không sẽ bị thiêu đốt ngũ tạng, đừng trách ta không nhắc nhở.” Lục bào lão đầu tám thành cách xử lý cẩn thận của gã, kiên nhẫn giải thích.

Ngụy Tác gật đầu, không nói gì, tiếng chát chát vang lên liên tục, trực tiếp bẻ một cánh Địa hỏa tiên liên thành mảnh nhỏ, nuốt sạch.

Sau đó gã lại xếp bằng chuyên tâm luyện hóa. Đối với “Hỏa linh căn”, gã rất chờ mong.

Khác với luyện hóa Tử hồ hoa, luyện hóa Địa hỏa tiên liên chỉ mấy tuần hương, thân thể gã ánh lên hồng quang, cùng với hơi thở, từng luồng sương đỏ và mùi thơm đặc biệt từ lỗ mũi gã phun ra, đọng mãi quanh người.

Ban đầu nhàn nhạt như hơi sương, nhưng rồi hồng vụ càng lúc càng dày, bao quanh thân thể gã.

Lục bào lão đầu kiên nhẫn nhìn, tỏ vẻ vừa ý rồi lục quang lóe lên, chui vào Dưỡng quỹ quán.

Chỗ ở thiên cấp của Ngụy Tác lại lặng ngắt như tờ.

...

Hai ngày sau, chỗ ở thiên cấp của Ngụy Tác vẫn yên lặng.

Còn tại chỗ ở thiên cấp của Hàn Vi Vi cách đó không xa đột nhiên vang lên tiếng ré.

Hàn Vi Vi toàn thân đen xì bịt mũi từ trong tĩnh thất tu luyện lao nhanh đến ôn tuyền trì, đoạn cởi y phục nhảy xuống.

Hiển nhiên, tu vi của Hàn Vi Vi thấp hơn Ngụy Tác nên muốn hoàn toàn luyện hóa Tử hồ hoa cần nhiều hơn gã hai ngày.

Nếu Ngụy Tác nhìn thấy cảnh này, chắc tốc độ khí huyết lưu sẽ tăng mấy lần, lại khiến lục bào lão đầu cho rằng gã trúng độc.

Ôn tuyền thủy gột rửa sạch sẽ, thân thể Hàn Vi Vi cũng tạo cho người ta cảm giác sáng lên, làn da trắng ngần còn bóng bẩy hơn cả dương chi bạch ngọc.

Ngọc thể nàng ta cũng đẹp dễ kinh nhân, ngực vun như ngọc, hai điểm đỏ như son, vòng eo chỉ một chét tay, hai chân dài miên man, nhất là cặp mông vốn thu hút ánh mắt của Ngụy Tác nhất lại vẽ thành hai đường cong hoàn mỹ kinh nhân.

Khi trước Hoàng Y Y được Lưu Tam Pháo sai khiến, hai tay tỳ lên tảng đá đã khiến gã không chịu được.

Đối lại là Hàn Vi Vi đứng theo tư thế đó, chắc hai mũi gã đã phun máu.

Hàn Vi Vi thư thái ngâm mình trong linh tuyền trì, từ từ gội mái tóc như làn suối. Mái tóc dài mềm mại như tơ óng rũ xuống trước ngực, cực kỳ quyến rũ.

Càng khiến người ta phun máu mũi là Hàn Vi Vi còn sờ lên ngực rồi lẩm bẩm, “Vẫn là sư thư lớn hơn, lâu lắm rồi không sờ.”

Cùng lúc, rất tình cờ, một tu sĩ mặc hắc bào, che kín cả mặt, đến cửa chỗ ở thiên cấp.

Vốn phải có thông hành ngọc phù vào chỗ ở thiên cấp mới vào được khu vực này, bằng không muốn tìm người ở trong đó cũng phải đợi đệ tử Thiên Nhất môn vào thông báo.

Người này không lấy ra thông hành ngọc phù, chỉ hơi hé hắc bào ra nói mấy câu với hai đệ tử Thiên Nhất môn, dung nhan thấy hắc bào tu sĩ xong thì hai đệ tử này cơ hồ đồng thời ngăn ngõ, thất hồn lạc phách gật đầu liên tục, rồi để hắc bào tu sĩ vào khu vực chỗ ở thiên cấp.

Bóng hắc bào tu sĩ khuất rồi mà hai đệ tử Thiên Nhất môn mắt còn ánh lên hưng phấn.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

149. Chương 149: Lòng Dạ Nữ Nhân Dưới Tuyệt Thế Dung Nhan.

Hắc bào tu sĩ đi thẳng đến chỗ ở thiên cấp của Hàn Vi Vi lắc khế truyền tấn kim tuyến.

Chỉ nửa tuần hương sau, vẫn không thấy phản ứng, hắc bào tu sĩ lại lắc truyền tấn kim tuyến.

“Ai đây!”

Một chốc sau, lam sắc quang tráo xuất hiện vết nứt, Hàn Vi Vi hiện thân, lớn tiếng hỏi. Nàng ta đã tắm rửa sạch sẽ, vẫn mặc ngân sắc pháp y, mái tóc dài được buộc kiểu đuôi ngựa rũ xuống gáy.

Nhìn rõ hắc bào tu sĩ, Hàn Vi Vi vốn không vui vẻ lắm đột nhiên kinh hãi kêu lên, “Sư thư, sao lại đến đây?”

Tu sĩ này lại là Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ Cơ Nhã?

“Vi Vi, muội đã đột phá đến tu vi Chu thiên cảnh rồi hả?”

Chỉ liếc Hàn Vi Vi, hắc bào tu sĩ tỏ rõ niềm kinh hãi.

“Sư thư, muội nhớ sư thư quá.” Hàn Vi Vi không đáp mà nhảy bổ vào lòng tu sĩ, sờ mó loạn xạ.

“Đi thôi, vào trong rồi nói.” Hắc bào nữ tu vuốt tóc Hàn Vi Vi, nói như trách yêu, “Còn bảo nhớ sư thư nữa, lâu vậy rồi không về Trân Bảo các. Nếu sư thư không đến tìm chắc muội cũng không về gặp?”

“Đâu có, muội bận lắm. Vốn muội định về thăm sư thư bây giờ đây.” Hàn Vi Vi vừa kéo hắc bào nữ tu vào trong lam sắc quang tráo, vừa cười ngượng.

Hắc bào nữ tu trợn tròn trắng, cởi tấm áo choàng xuống.

Dung nhan nàng ta tinh trí tột bậc, tuyệt thế phương hoa, nếu Ngụy Tác nhìn thấy tất rớt tròn.

Nàng ta là danh tuyệt sắc nữ tu không ngại chịu đựng ngũ tạng bị thiêu đốt để hái Huyền minh băng liên trong Di Thiên cốc!

Đệ nhất mỹ nữ mà tuyệt đại đa số nam tu Linh Nhạc thành muốn thấy dung nhan, sư thư của Hàn Vi Vi, băng tuyết mỹ nữ Cơ Nhã lại bị Ngụy Tác nhìn sạch bách, không chỉ nhìn một chốc mà rất lâu, thậm chí còn bị sờ vào chỗ đó.

“Vi Vi, xem ra lần này muội bề quan đích xác không phí, thiên phú của muội không ở luyện đơn, tu vi tiến cảnh nhanh thế này, biết vậy sư thư không để muội nghiên cứu luyện đơn mà chuyên tâm tu luyện.” Vào đến linh quả viên trong chỗ ở thiên cấp, Cơ Nhã dừng lại, dịu dàng bảo Hàn Vi Vi.

“Vâng.” Hàn Vi Vi gật gù.

Mắt Cơ Nhã ánh lên kinh ngạc, nàng ta hiểu Hàn Vi Vi hơn ai hết, bình thường sư muội bề quan đột phá được nhất trọng tu vi, khẳng định sẽ thập phần hưng phấn, sẽ kéo mình xuống nói đủ thứ huyền thuyên, nhưng hiện giờ Hàn Vi Vi có vẻ như có tật giật mình.

Nhìn kỹ Hàn Vi Vi, Cơ Nhã khẽ biến sắc, kéo tay Hàn Vi Vi đến trước mắt.

“Sư thư làm gì thế?” Hàn Vi Vi cuống quýt kêu lên.

“Vi Vi, muội luyện hóa linh được gì?” Nhìn làn da lấp lánh của Hàn Vi Vi, Cơ Nhã lại hít sâu một hơi, tựa hồ cảm giác khí tức của sư muội, giọng nghiêm hẳn.

“Không có...”

“Hàn Vi Vi!”

Bị Cơ Nhã trừng mắt nghiêm khắc, Hàn Vi Vi biết mình không giấu được liền ngượng ngùng, “Là luyện hóa một nhánh linh được.”

Cơ Nhã liếc sư muội, “Linh được đó là Tử hồ hoa kia!”

“A?” Hàn Vi Vi sững người, “Sư thư nhận ra hả, làm sao bây giờ, muội đã đáp ứng y là không cho ai biết muội có một nhánh Tử hồ hoa.”

“Thật ra là chuyện gì?” Cơ Nhã nghiêm khắc hỏi, “Hàn Vi Vi, muội khai mau, sao lại có một nhánh Tử hồ hoa!”

“Sư thư, đừng làm dữ thế.” Hàn Vi Vi méo xệch miệng: “Một bằng hữu cho muội.”

“Nói nhăng, Tử hồ hoa giá trị liên thành, tu sĩ cao cấp còn tranh nhau, hơn nữa càng nhiều với tu sĩ càng tốt.” Cơ Nhã hít sâu một hơi, nhìn Hàn Vi Vi, “Thật ra là chuyện gì, người ta sao lại đột nhiên cho không muội một nhánh Tử hồ hoa.”

“Là thế này, muội uống một viên Hợp hư đơn...” Hàn Vi Vi ấp úng giải thích.

“Cái gì!”

“Muội và bằng hữu đó cùng đi săn yêu thú kiếm linh thạch, kết quả gặp phải một tu sĩ định giết người cướp của, không còn cách nào muội mới sử dụng một viên Hợp hư đơn, đề thăng nhất giai tu vi, giúp các bằng hữu thuận lợi đào thoát. Bằng hữu đó lại tìm cho muội một nhánh Tử hồ hoa.” Hàn Vi Vi biết không giải thích rõ ràng, hôm nay sư thư sẽ không cho qua, nên kể sơ lược lại việc đi săn Song đầu khuyển. Việc giết đệ tử tinh anh phái khác bảo lớn không phải, bảo nhỏ cũng không xong, nên Hàn Vi Vi nói luôn với Cơ Nhã.

Cơ Nhã nhíu mày, chỉ qua miêu tả của Hàn Vi Vi về vẻ ngoài và pháp khí của đệ tử tinh anh đó, nàng ta cũng không phán đoán được đối phương là đệ tử phái nào. Trong tình hình đó, giết đối phương là việc khó tránh nên không thể trách Hàn Vi Vi. Ngược lại nàng ta càng hiếu kỳ với bằng hữu của sư muội, hơi trầm ngâm một chốc rồi bảo, “Bằng hữu của muội là đệ tử của tông môn nào, tên là gì?”

“Y hả? Y tên Ngụy Tác, sư thư, muội đã nói với sư thư rồi.” Thấy sắc mặt Cơ Nhã dịu đi, Hàn Vi Vi lại hơn hớn: “Y là một tán tu, chính là kẻ cướp hai con Thạch vĩ bích tích của muội.”

“Ngụy Tác, tán tu cướp hai con Thạch vĩ bích tích của muội?” Cơ Nhã tỏ rõ thần sắc ngưng trọng, hỏi: “Vi Vi, muội biết hành tung của y không? Có thể cho sư thư gặp mặt chăng?”

“Cái gì, sư thư muốn gặp y?” Hàn Vi Vi cả kinh, “Y nhẩn nhở lại háo sắc, có gì hay đâu?”

“Y tuyệt đối không phải tán tu thông thường.” Cơ Nhã bảo: “Muội cũng rõ Tử hồ hoa giá trị thế nào. Ngay cả một đại tông môn cũng vị tất kiếm được một nhánh Tử hồ hoa, mà muội dùng Hợp hư đơn chưa lâu, y đã tìm được ngay. Vi Vi, muội cũng hiểu chuyện đó có ý nghĩa gì chứ? Hơn nữa sư thư vẫn nhớ lúc muội nhắc đến y lần đầu, bảo y chỉ có tu vi Thần hải cảnh lưỡng tam trọng, tu luyện công pháp hạng bét, không đánh nổi muội nên mới giả trò định cỡi quần, cướp mất hai con Thạch vĩ bích tích, tu sĩ cấp thấp như vậy làm sao lấy được Tử hồ hoa, còn cho không muội.”

“Chắc vậy.” Hàn Vi Vi ngẩn ra, ngoẹo đầu vừa nghĩ vừa nói, “Lúc đó y chưa biết Tiềm Ẩn quyết, tu vi Thần hải cảnh lưỡng trọng hàng thật giá thật. Nhưng giờ đã là tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng rồi.”

“Y đã có tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng?” Cơ Nhã mắt ánh lên chấn kinh. Nàng ta còn nhớ từ lúc Hàn Vi Vi bị cướp Thạch vĩ bích tích đến giờ chỉ mới mấy tháng, nói thật là tốc độ tiến bộ của Hàn Vi Vi đã là cực nhanh nhưng cũng trong thời gian đó, từ Thần hải cảnh đệ nhị trọng đột phá đến Chu thiên cảnh lưỡng trọng thì tốc độ này dù là đệ tử tinh anh của đại tông môn cũng không đạt được.

“Sư thư, mấy hôm trước khi đi lấy Tử hồ hoa y còn là tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng nhưng lúc mang về cho muội đã là lưỡng trọng.” Hàn Vi Vi lại bổ sung.

Cơ Nhã mắt lóe lên, “Muội biết y ở đâu không?”

“Y ở trong một chỗ ở thiên cấp gần đây.”

“Gần đây?” Cơ Nhã sững sờ, rồi bảo Hàn Vi Vi: “Thế thì đưa sư thư đi gặp y.”

“Hiện tại không được.” Hàn Vi Vi lắc đầu giải thích, “Y nói là mười mấy ngày tiếp theo sẽ bế quan, đừng có đến tìm. Y không hề biết thương hương tiếc ngọc, nhiều lúc rất hung hãn với muội, muội sợ y sẽ trở mặt.”

Thấy Hàn Vi Vi lắc đầu quầy quậy, Cơ Nhã chợt có cảm giác lạ lùng.

Trước đây Hàn Vi Vi phi thường điêu ngoa, trừ sợ nàng ta thì không còn sợ ai, nhưng giờ lại sợ kẻ khác trở mặt?

Tựa hồ so với trước kia, Hàn Vi Vi đã khác.

Càng như thế, Cơ Nhã càng hiểu kỳ với tu sĩ tên Ngụy Tác, càng muốn xem gã thật ra là tu sĩ thể nào.

“Y định bế quan thì muội cũng nên nhân lúc này mà bế quan tu luyện.” Cơ Nhã nhìn Hàn Vi Vi, lấy ra một cái túi tơ đặt vào tay sư muội, “Đợi muội tu thành bằng linh căn, có khi y bế quan xong, lúc đó thử xem sư thư có thể gặp y một lần chăng.”

“Tu thành bằng linh căn? Đây là Huyền minh tiên liên?!” Hàn Vi Vi nhìn thứ trong túi tơ, biến hẳn sắc mặt, “Sư thư, sao lại có một nhánh Huyền minh tiên liên thể này?”

“Vô tình mua được.” Cơ Nhã bình thản nói: “Trong này có bằng linh đơn sư thư đã luyện, phối hợp với bằng linh đơn cùng luyện hóa, sẽ phát huy hiệu lực cao nhất của Huyền minh tiên liên, ở đây có năm cánh Huyền minh tiên liên, muội chắc không cần dùng nhiều thể cũng tu thành bằng linh căn. Còn lại muội đem làm lễ vật gặp mặt của sư thư với y.”

“Tặng y Huyền minh tiên liên?” Hàn Vi Vi tròn tròn mắt, “Sư thư, đây là thiên cấp linh dược, sao không để lại cho mình để tu thành bằng linh căn?”

“Giá trị một cọng Tử hồ hoa vị tất kém hơn hai cánh Huyền minh tiên liên.” Cơ Nhã cười khổ: “Hỏa linh căn đối với luyện đơn sư là đủ rồi, hiện tại sư thư không cách nào nắm vững nhiều thủ pháp khổng hỏa luyện đơn, thêm bằng linh căn cũng không còn thời gian tu luyện bằng hệ thuật pháp, vô dụng thôi.”

“Sư thư, đừng vất vả luyện đơn nữa, kiếm ít linh thạch một chút cũng không sao.” Hàn Vi Vi nắm đôi tay mềm mại của Cơ Nhã nói, “Chúng ta vui vẻ là đủ rồi.”

Cơ Nhã mỉm cười, không nói gì cả.

“Đúng rồi, sư thư.” Hàn Vi Vi đột nhiên đảo mắt, “Lâu rồi chúng ta không tắm suối nóng, hôm nay sư thư đến thì đừng đi vội, ở lại với muội, chúng ta cùng tắm được không?”

“Muội lớn thế này rồi, nếu là phạm nhân nữ tử thì đã gả cho người ta rồi, còn muốn tắm cùng sư thư, đúng là trẻ nít.” Cơ Nhã thoáng đỏ mặt.

“Muội có lớn hơn nữa cũng vẫn là tiểu sư muội của sư thư. Ở với muội một ngày, một ngày thôi rồi muội lại ngoan ngoãn bế quan tu luyện được không? ...”

“Được thôi.” Đầu hàng trước sự làm nũng của Hàn Vi Vi, Cơ Nhã cũng gật đầu. Hàn Vi Vi nhảy nhót hoan hô.

...

Bên bờ ôn tuyền, khung cảnh hương diễm cực độ xuất hiện.

Hai thiếu nữ xinh đẹp cởi hết y phục, ngọc thể bốc lửa hiện lên trần trụi.

“Oa, sư thư, hình như lại lớn hơn rồi. Muội mà là nam nhân, nhất định bị sư thư quyến rũ chết mất, bảo gì làm vậy.”

“Nói nhăng, to đâu mà to, nếu là nam nhân sao lại thấy được sư thư.” Cơ Nhã nói vậy thì đột nhiên nhớ đến nam tử cứu giúp lúc hái Huyền minh tiên liên. Bất giác má nàng ta hơi ửng đỏ, ngọc thể chưa từng bị bất kỳ nam nhân nào nhìn qua nhưng gã không chỉ nhìn hết mà còn...

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

150. Chương 150: Tọa Quan Hơn Tháng.

“Sư thư, chân sư thư sao thế?” Đột nhiên, Hàn Vi Vi tựa sát Cơ Nhã nhìn thấy dấu mờ dưới chân.

Tuy Cơ Nhã là luyện đơn sư xuất sắc nhất Linh Nhạc thành nhưng vết thương của cực âm cực hàn chi khí mà muốn tiêu trừ cũng cần mấy ngày.

“Không có gì, chỉ là lúc tu luyện hơi rắc rối.” Cơ Nhã thần nhiên đáp, lòng thầm thở dài.

Có những sự thực không đơn giản như Hàn Vi Vi nghĩ, nếu nàng ta không vất vả luyện đơn, khả năng không chỉ Trần Bảo các không còn tồn tại, mà cả nàng ta cùng Hàn Vi Vi đều thân bất do kỷ.

Có lúc nàng ta ảo tưởng sẽ có một nam tử vi tuyệt cao khiến nàng ta xiêu lòng cười mây lành ngũ sắc đến, giải quyết mọi phiền hà hộ, để nàng ta làm tiểu thê tử vô ưu vô lự.

Nhưng người như thế sẽ xuất hiện sao?

Mỗi người đều có cơ duyên, như Cơ Nhã muốn gặp Ngụy Tác vì cho rằng gã không phải phổ thông tu sĩ, có lẽ sẽ mai lại cơ duyên cho Hàn Vi Vi.

Chỉ cần Hàn Vi Vi có thể vui vẻ, Cơ Nhã cho rằng vất vả đến đâu cũng đáng.

Ngày nối ngày qua đi, tinh thất của Ngụy Tác vẫn lặng ngắt.

Đột nhiên một hôm, trong đó vang lên hai tiếng cạch cạch thật khê rồi lại chìm vào tĩnh lặng.

Hai ngày tiếp đó, nếu ai vào được tinh thất của gã sẽ thấy vẫn như trước, gã vẫn xếp bằng bất động, cơ hồ không đổi tư thế.

Bên ngoài thân thể gã bao trùm một đám mây đỏ như vỏ trứng.

Năm sáu ngày sau, hồng vân dày đặc đó nhạt dần, tiếp thêm hai ngày nữa, hồng vân hoàn toàn tan biến, Ngụy Tác vẫn mặc áo xanh xoàng xĩnh đột nhiên mở bừng mắt, đứng dậy.

Gã không đi lại mà tựa hồ thử vận chuyển chân nguyên, nghe thấy tiếng ầm ào như sóng chảy, trên mình sáng rực bảy luồng tử sắc thần hải quang hoa, ngoài ra còn ánh lên hư ảnh đỏ rực như rễ cây.

Hỏa linh căn!

Linh căn tu sĩ, khi toàn lực vận chuyển chân nguyên, thể chất và kinh mạch đặc biệt sẽ ánh lên như thần hải quang hoa, chỉ là trông như rễ cây.

Hồng sắc là hỏa linh căn, thanh sắc là mộc linh căn hoặc phong linh căn, kim sắc là kim linh căn hoặc lôi linh căn, lam sắc là thủy linh căn, hoàng sắc là thổ linh căn, bạch sắc là băng linh căn.

Rõ ràng gã đã chính thức tu thành hỏa linh căn, thành hỏa linh căn tu sĩ có thiên phú đối với hỏa hệ công pháp cùng thuật pháp! Tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn tu sĩ thông thường.

Linh căn tu sĩ, được mọi tu sĩ trong toàn tu đạo giới coi trọng, tu sĩ có linh căn sẽ đạt được thành tựu kinh nhân.

Nhưng thấy hư ảnh thể hiện cho hỏa linh căn tu sĩ ở sau lưng, Ngụy Tác nhếch môi cười khổ.

Phụ mẫu đều là tu sĩ thì thiên tư tu luyện của đời sau càng cao hơn con cái phổ thông phàm nhân. Sự thực đã chứng minh, thiên tư của gã đích xác không tệ, chỉ luyện hóa hơn một cánh Địa hỏa tiên liên, đã thành công tu thành hỏa linh căn.

Nhưng luyện hóa Địa hỏa tiên liên đích xác không dễ dàng gì.

Vốn tưởng cũng như luyện hóa Tử hồ hoa, chỉ mất năm sáu ngày là xong, nhưng khi luyện hóa thì Ngụy Tác phát hiện, mỗi phần được lực Địa hỏa tiên liên đều hàm chứa hỏa sát chi khí cực kỳ kinh nhân, phải dùng chân nguyên từ từ dẫn ra ngoài thân thể. Cánh Địa hỏa tiên liên đầu tiên lấy mất của gã hai mươi ngày mới có thể hoàn toàn luyện hóa. Mảnh tiếp theo chừng hai ngón tay bẻ từ một cánh nguyên lành cũng khiến gã tổn tám ngày mới luyện hóa xong.

Lần bế quan luyện hóa Địa hỏa tiên liên này tùy tùy tiện tiện cũng hơn tháng. Đây còn là tu vi của gã đã đạt Chu thiên cảnh lưỡng trọng, Tử Huyền chân quyết đã tiến giai đến địa cấp đệ giai, chân nguyên sung túc, bằng không cứ vài ngày gã sẽ phải ngừng lại một lần để uống Hồi khí đơn bổ sung chân nguyên, tất nhiên sẽ tổn thêm mấy ngày.

Quả đúng như sách vở của phàm nhân đã nói, thần tiên có thần thông, tu luyện kể gì tuế nguyệt.

Ngụy Tác cười khổ lắc đầu, lấy từ linh thạch đại ra một viên hạ phẩm linh thạch, thử cảm giác trở thành hỏa linh căn tu sĩ thì tốc độ hút linh khí tu luyện biến hóa thế nào.

Gã nhanh chóng nhú mào, mắt ánh lên kinh ngạc xen lẫn vui mừng, đúng như tu đạo giới lưu truyền, tốc độ hấp thu luyện hóa linh khí của gã tăng thêm hai phần so với lúc ăn hết một nồi “thịt hầm” Song đầu khuyển.

Dù là đơn linh căn tu sĩ, so với phổ thông tu sĩ thì trong tình huống hai bên cùng không có cơ duyên gì đặc biệt, cùng tu luyện một loại công pháp, nếu phổ thông tu sĩ mấy mươi năm mới đạt tới Thần hải cảnh tam trọng, thì đơn linh căn tu sĩ chỉ cần tám hoặc chín năm. Phổ thông tu sĩ mất ba mươi năm mới đạt tới Chu thiên cảnh tam trọng thì đơn linh căn tu sĩ chỉ cần hai mươi tư năm.

Tu sĩ song linh căn và đa linh căn, thậm chí thiên linh căn tu sĩ có tốc độ tu luyện nhanh hơn đơn linh căn.

Vì thế Ngụy Tác càng mong ngóng mình có thể tu thành bằng linh căn, biến thành song linh căn tu sĩ.

Song linh căn tu sĩ tại toàn Thiên Huyền đại lục cũng cực kỳ hiếm có, không đếm hết hai bàn tay.

Nhưng ra khỏi tỉnh thất, thấy đã tối rồi, chốc nữa là lục bào lão đầu xuất hiện nên gã vào gian cạnh địa hỏa lô phòng chuyên dụng nuôi dưỡng Phệ tâm trùng.

Gã lại nhăn nhó vì đúng như đã dự liệu, vì luyện hóa Địa hỏa tiên liên lâu hơn tính toán nên hai chậu lớn Bồi yêu dịch đã biến thành nhạt như nước lã, không còn tí được lực nào. Phệ tâm trùng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, lần lượt bơi đi bơi lại trong đó.

Được lực trong được dịch không đủ nên Phệ tâm trùng không lớn lên nhiều, Ngụy Tác thậm chí không cảm giác thấy biến hóa nào rõ ràng.

Công thức Bồi yêu dịch có ghi trên nô thú tàn thiên, hiện tại linh thạch tạm thời không thành vấn đề đối với gã, nhưng luyện hóa Địa hỏa tiên liên chỉ là bước đầu tiên với gã trong lần bế quan này. Tiếp theo gã cần chuẩn bị một chút nguyên liệu phụ trợ luyện hóa Huyền minh tiên liên.

Lục bào lão đầu cho rằng nếu không có mấy loại linh dược phụ trợ đó e rằng hai cánh Huyền minh tiên liên không đủ cho gã hình thành bằng linh căn.

Thu Phệ tâm trùng vào nô thú đại, Ngụy Tác tiếp tục tham ngộ phi độn thuật pháp là Hỏa Vân độn pháp.

Hỏa Vân độn pháp là thuật pháp đặc ý của Hỏa Vân môn xưa kia, đạt mức địa cấp trung giai trong số các môn độn pháp. Lúc thi triển không chỉ tốc độ kinh nhân mà dưới chân còn rực lên hỏa vân, đồng thời có uy lực thiêu đốt pháp khí của đối phương.

Ngụy Tác cầm trang giấy vàng ghi lại môn thuật pháp này, ngưng thần tham ngộ chừa gần nửa canh giờ, đột nhiên thân ảnh loáng lên, dưới chân rực cháy hỏa vân. Gã lơ lửng trong phòng, hỏa vân dưới chân bao trùm phạm vi chừng bốn, năm trượng vuông.

Tâm niệm máy động, hồng vân cuốn tới, sau lưng gã lưu lại mấy đạo tàn ảnh.

“Vù, vù, vù!”

Nhiệt độ trong phòng tăng cao, bốn phía đỏ rực, được dịch trong hai cái chậu ngọc đựng Bồi yêu dịch cơ hồ đã nhạt thành nước nhanh chóng khô đi, cả cái chậu làm bằng thanh ngọc phổ thông cũng nứt toác.

Mắt gã xen lẫn giữa kinh hãi và kinh nghi.

Vì chỉ thử một chút thì tốc độ và uy năng của hỏa vân dưới chân vượt cả Hỏa Vân độn pháp ghi trong trang giấy vàng.

Thông thường khi ghi lại một môn thuật pháp sẽ ca ngợi hơi quá lời, nhiều tông môn hoặc tán tu đều ưa thanh danh nên bốc giời về uy lực thuật pháp để cho thấy mình bất phàm ra sao. Nhất là với một số tông môn, điều đó sẽ hấp dẫn đệ tử gia có thiên phú gia nhập. Không bao giờ có chuyện giảm đi uy lực của thuật pháp.

Nhưng gã chỉ chuyển động ý niệm lập tức hiểu ra, bật cười ha hả.

Hỏa linh căn tu sĩ!

Tuy là hậu thiên phải dựa vào linh dược, nhưng rõ ràng gã đã là hỏa linh căn tu sĩ.

Môn Hỏa Vân độn pháp này là hỏa hệ thuật pháp, Ngụy Tác hiện tại thi triển, tốc độ và uy năng hỏa vân tất nhiên cao hơn một phần.

Hỏa linh căn tu sĩ có mức hòa hợp đối với hỏa hệ nguyên khí cao hơn phổ thông tu sĩ cao, phát ra Hỏa cầu thuật tầm thường nhất cũng lợi hại hơn người khác.

Uy năng của hỏa vân ban này ít nhất cũng đương với bán linh giai, khi thực chiến coi như gã có thêm một tấm bán linh giai hỏa thuẫn. Hỏa vân sẽ nâng cao uy năng theo tu vi của gã. Đối với độn tốc, Ngụy Tác thập phần mãn ý, còn cao hơn cả bạch ngọc hạc.

Khuyết điểm duy nhất là môn độn thuật này cũng như tuyệt đại đa số phi độn thuật pháp chân chính đều tiêu hao nhiều chân nguyên.

Theo tính toán, tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng của gã, khi chân nguyên đầy đủ cũng chỉ có thể toàn lực phi độn một canh giờ. Đi xa thì tạm thời phải dựa vào phi độn pháp bảo duy nhất có trong tay, bạch ngọc hạc.

Quay về tĩnh thất, bên ngoài đã tối om, lục bào lão cũng đã ra khỏi Dưỡng quỹ quán, không cần rườm rà, Ngụy Tác cho Dưỡng quỹ quán vào ngực áo, uống Dịch khí đơn để thay đổi khí tức, đội nón rộng vành che đi diện mạo rồi đến Cửu Đỉnh trai.

Theo kế hoạch của gã và lục bào lão đầu, tiếp theo sẽ bế quan tu thành bằng linh căn, đề thăng tu vi đến Chu thiên cảnh đệ tam trọng, Tử Huyền chân quyết đến địa cấp trung giai, cộng thêm đồ để nuôi dưỡng Phệ tâm trùng nên gã phải chuẩn bị không ít. Gã lại định bán bớt một số món đồ, chỉ bán cho một tiệm thì không an toàn lắm.

Ngụy Tác chuẩn bị bán bớt một phần cho Cửu Đỉnh trai, bán một ít nhất giai và nhị giai pháp phù mà gã không sử dụng đến, và bán linh giai pháp khí phòng ngự bình thường như Huyền thiết thuẫn, rồi gã sẽ đến Kim Ngọc các bán hai nạm bảo nang mấy món bán linh giai khác.

Tính riêng tư của Cửu Đỉnh trai không bằng Trân Bảo các, những thứ hơi đặc biệt, giá trị cao một chút, Ngụy Tác đều không dám bán ở đây.

...

Một lúc sau, Ngụy Tác mặc thanh y thông thường, đều đội nón rộng vành đi vào Cửu Đỉnh trai.

“Thế nào, không có ai hả?” Khiến gã lấy làm lạ vì đại sảnh Cửu Đỉnh trai trống trơn, ngay cả điểm viên tiếp đãi cũng không thấy.

“Có người, có người.” Nghe Ngụy Tác gọi, mới có người từ trong chạy ra.

“Nhĩ muội yêu!” Nhìn rõ kẻ đó, Ngụy Tác tụt thiếu chút nữa bổ chửng, buột miệng kêu.

“Đại ca, là đại ca! Thật sự là đại ca?” Điểm viên Cửu Đỉnh trai cũng ngẩn người, tựa hồ nhận ra Ngụy Tác là ai, hoan hỉ tột bậc kêu lên.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

151. Chương 151: Thật Sự Bắt Đầu Làm Đại Ca.

Ngụy Tác kéo nón che mặt ra, hoàn toàn tắt tiếng.

Điểm viên Cửu Đỉnh trai vội vàng chạy ra này lại là cảm y đại hán mày rậm Chu Tiểu Xuân.

“Lý đại ca, thật sự là đại ca này!”

“Sao người lại ở đây, còn là điểm viên của Cửu Đỉnh?” Thấy Chu Tiểu Xuân kích động muốn nhảy bổ tới, Ngụy Tác buột ra một câu hỏi.

“Lần trước không phải đại ca bảo là lúc muốn tìm bọn đệ sẽ gặp ở ngoài Cửu Đỉnh trai hả?” Chu Tiểu Xuân tỏ vẻ một lời khó giải bày hết, “Lần trước xảy ra chuyện, bọn đệ biết tình hình hơi căng, lại không có đại ca dẫn đường nên bọn đệ không dám ra khỏi thành, nhưng đại ca không tìm mà linh thạch cạn dần, sau đó Cửu Đỉnh trai thiếu người nên đệ vào làm điểm viên. Đại ca hẹn chỗ này là nơi gặp mặt, làm điểm viên ở đây rất có khả năng gặp được, không ngờ hôm nay thật sự đã gặp.”

Đối diện với hai kẻ đầu óc đơn giản này, Ngụy Tác cũng dở khóc dở cười: “Người làm điểm viên ở đây mỗi ngày được mấy viên linh thạch, lại tiêu hao gần ấy thời gian, không thể tu luyện, với tu vi của người, ra ngoài chọn chỗ nào an toàn, sẵn nhất giải nhệ giai yêu thú cũng khá hơn.”

“Hắc hắc.” Nghe Ngụy Tác nói vậy, Chu Tiểu Xuân cười hắc hắc, nhìn quanh không có ai, lén lén lút lút nói với gã bằng giọng muỗi kêu: “Chỉ làm điểm viên đương nhiên không kiếm đủ linh thạch tu luyện, tiểu đệ cùng Chân Sùng Minh tính toán lâu rồi, định làm một mẻ lớn.”

“Làm một mẻ lớn?” Ngụy Tác không rõ vì sao lại cảm giác được việc hai tên đầu óc đơn giản này nghĩ ra tuyệt đối không tốt lành gì.

Quả nhiên, Chu Tiểu Xuân đắc ý nói khế, “Kế hoạch của bọn đệ là cố lấy lòng điểm chủ trước, rồi nội ứng ngoại hợp, cuỗm sạch ở đây rồi trốn chạy. Điểm chủ thường bận luyện khí, trong điểm lại không có nhiều người, hôm nay điểm viên kia bị Chân Sùng Minh gạt gẫm ra ngoài, bọn đệ đã gom hết linh thạch ở quầy, ban nãy không có đại ca đến thì đệ đã vào kho, lấy sạch rồi chạy trốn.”

Ngụy Tác thiếu chút nữa ngất xỉu, hỏi Chu Tiểu Xuân, “Ta muốn gọi người là đại ca quá, người không rõ là kho các tiệm đều có cấm chế đặc biệt hả? Tháng nào các tiệm chẳng giao nạp linh thạch cho Thiên Nhất môn, cấm chế bị chạm vào thì truyền tống pháp trận của Thiên Nhất môn sẽ đóng lại, cửa thành cũng có người canh giữ, đến khi tóm được người mới thôi.”

“A?” Chu Tiểu Xuân tức thì toát mồ hôi lạnh, “Đại ca, nói vậy thì may mà đệ chưa vào trong kho?”

“Thừa lời. Ở những cửa tiệm hơn lớn một chút, sau lưng chưa biết chừng là thế lực hoặc ta tán tu lợi hại. Người nhắm vào cửa tiệm cũng khác gì nhắm vào tông môn nhà người ta.” Ngụy Tác tắt tiếng trước việc Chu Tiểu Xuân không hiểu gì mà cũng đòi vét sạch, “Còn không lấy linh thạch đã cuỗm ra.”

“Vâng vâng.” Chu Tiểu Xuân kinh hãi lau mồ hôi lạnh rồi lùi lại, đặt hết linh thạch đã cuỗm về chỗ cũ.

Sự thực thì thực lực đại đa số các tiệm không đáng sợ như Ngụy Tác nói, chưa biết chừng cuỗm xong rồi cao bay xa chạy cũng như giết một đệ tử tinh anh của tông môn nào đó, chỉ cần không xui xẻo lắm thì dù bị tra ra cũng không sao cả, vì một chút linh thạch mà rước lấy phiền hà thì thật không đáng.

“Nhớ đấy, tại Cửu Đỉnh trai không được gọi ta là họ Lý, gọi là họ Quý.” Một lúc sau thấy Chu Tiểu Xuân đã bị dọa khiếp, Ngụy Tác lại dặn.

“Biết rồi, Quý đại ca.” Chu Tiểu Xuân lần này không ngốc lảm, gật đầu nói.

“Ngu xuẩn, phổ thông hắc thạch lại nhầm thành Hắc diệu tinh, hại lão tử công cốc!” Ngụy Tác định lên tiếng thì điểm viên mặt đen hung hăng đi vào.

“Quý tiên bối!” Vừa thấy Ngụy Tác, điểm viên này cả kinh, trở nên cung kính tột bậc.

“Y có duyên gặp mặt mấy lần với ta, ta muốn cùng y ra ngoài nói chuyện.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói với điểm viên thuyết rồi gật đầu với Chu Tiểu Xuân rồi đi ra cửa Cửu Đỉnh trai. Chu Tiểu Xuân nhanh chóng theo chân, Ngụy Tác hỏi: “Chân Sùng Minh đâu rồi?”

Chu Tiểu Xuân nói: “Y và tiểu đệ hẹn gặp nhau ở gần công cáo bài.”

Thấy y nói vậy, Ngụy Tác thầm rửa nhĩ muội yêu. Đối lại là tu sĩ khác, muốn cuỗm một mẻ cũng phải tìm cách nội ứng ngoại hợp, chọn chỗ vắng vẻ mà gặp nhau. Chọn nơi đông đúc nhất thì chỉ cần điều tra là sẽ

không biết bao nhiêu người nhìn thấy, sẽ biết ngay nam tử cơ bắp Chân Sùng Minh là đồng bọn của y. Chỉ có hai tên đầu óc đơn giản này mới nghĩ ra kế hoạch đó, thật sự khác thường.

“Người tìm y về đây.” Ngụy Tác không muốn đi nữa nên bảo Chu Tiểu Xuân.

“Đại ca, đa tạ, lần này không có đại ca thì bọn đệ thăm rồi, nhưng đại ca lâu quá không xuất hiện, hại bọn đệ không còn linh thạch, bằng không đâu cần nghĩ ra trò này.” Thoáng sau, Chân Sùng Minh hớn hử theo Chu Tiểu Xuân đến nơi. Gặp mặt đã nghe câu này, Ngụy Tác thiếu chút nữa ngất xỉu. Từ khi nào việc hai người này không có linh thạch lại biến thành việc của gã?

“Các người có thật sự muốn theo ta kiếm linh thạch?” Ngụy Tác không muốn lằng nhằng với hai kẻ đầu óc đơn giản này nên hỏi thẳng.

“Đại ca, sao lại hỏi thừa như thế?” Cả hai gật sái cổ.

“Vậy các người bán giúp ta mấy thứ này.” Ngụy Tác nhìn cả hai: “Mỗi người được bảy mươi hạ phẩm linh thạch.”

“Chỉ đơn giản là bán mấy thứ này?” Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh nhìn nhau, “Đại ca, vật gì hả?”

Ngụy Tác không nói nhiều, lấy một tấm Huyền quy thuần và hai hắc sắc nạp bảo nang đưa cho Chu Tiểu Xuân, rồi lấy hai tấm Tử đồng thuần và hai hắc sắc nạp bảo nang giao cho Chân Sùng Minh: “Bán mấy thứ này, đến những tiệm lớn như Kim Ngọc các là được, bất quá hai người không được cùng vào một nơi.”

“Đại ca có ngần ấy bán linh giai pháp thuần và nạp bảo nang?” Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh tròn xoe mắt rồi hiểu ngay, “Đại ca là tu sĩ Chu thiên cảnh, quả nhiên phải khác chứ.”

Ngụy Tác bình tĩnh lấy ra một trăm bốn mươi viên hạ phẩm linh thạch, giao cho cả hai, rồi bảo Chu Tiểu Xuân: “Chu Tiểu Xuân, ta có việc cần mượn lục sắc kịch độc pháp khí của người, không rõ người có thể cho mượn mấy ngày?”

“Đại ca cần Lục diễm xoa hả? Đại ca tin tưởng bọn đệ như vậy, đương nhiên được.” Chu Tiểu Xuân lấy pháp khí hình đỉnh ba đâm cá ra nhét vào tay Ngụy Tác rồi hỏi: “Đúng rồi, đại ca, bọn đệ bán xong thì giao linh thạch ở đâu?”

“Các người nhận linh thạch rồi thì trực tiếp đến chỗ ta ở. Nhớ không được cho ai biết.” Ngụy Tác đón lấy linh khí hình đỉnh ba bắt cá, hơi trầm ngâm một chốc, cho cả hai biết chỗ ở thiên cấp của mình.

“Được! Đại ca, đợi tin tốt lành của bọn tiểu đệ.” Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh gật đầu, hào hứng đi mau giúp gã.

Gã nhìn theo hai người, rồi đi vào Cửu Đỉnh trai.

Thấy gã vào một mình, điểm viên mặt đen hơi ngẩn người, không đợi y nói gì, Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh xua tay: “Y đi làm việc cho ta, người đưa ta vào gặp Mộ Dung lão bản, ta sẽ nói rõ việc này.”

Điểm viên mặt đen không dám nói gì, cực kỳ cung kính đưa gã vào phòng Mộ Dung Thần ở hậu viện.

Chừng hơn nửa canh giờ sau, điểm viên này thấy Mộ Dung Thần mỉm cười, đích thân đưa Ngụy Tác về, bảo y phát tin tức, thu nhận một điểm viên khác rồi đưa một danh khác khiến y kinh ngạc ra, bao đi chuẩn bị rồi giao cho Ngụy Tác.

Danh sách này gồm một trăm viên Kim linh đơn, hai trăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng, còn cả mấy loại linh dược giá trị chừng ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

“Lẽ nào y là một luyện đơn sư?”

Điểm viên mặt đen càng nghĩ càng thấy đúng, bằng không thường mua ngần ấy yêu đơn và các loại linh dược làm gì, nhưng y không dám hỏi mà gom hết chín mươi viên Kim linh đơn và năm mươi viên yêu đơn Thanh giáp trùng còn lại trong Cửu Đỉnh trai và một phần linh dược giao cho Ngụy Tác. Rồi đưa tin muốn mua những thứ còn thiếu.

Nhận hết mọi thứ xong, Ngụy Tác lại đội nón lên rời Cửu Đỉnh trai, đi một vòng tại thành bắc tập thị mua bán linh tinh rồi vòng sang thành nam, vào Kim Ngọc các.

Hơn nửa canh giờ sau, thiếu niên tên Lâm Phong cũng kính đưa gã rời Kim Ngọc các.

Rồi vẫn trong trang phục áo xanh đội nón rộng vành, gã về chỗ ở thiên cấp.

Về đến chỗ ở thiên cấp, Ngụy Tác không vội vào tĩnh thất, mà ở ngoài linh quả viên chờ đợi, không lâu sau thì thấy truyền tấn kim linh vang lên.

Ngụy Tác lắc mình ra một chỗ rồi quay lại, theo sau là Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh hiếu kỳ nhìn quanh, tỏ ra cực kỳ hâm mộ.

Dừng lại trong linh quả viên, gã dặn hai người: “Hai người thật lòng muốn theo ta kiếm linh thạch, thì không được làm sai lời ta, phạm vi hoạt động đến khu vực linh điền là dừng, không được vượt qua nửa bước, ta có việc cần sẽ sai hai người đi làm. Dù có chuyện gì cũng không được vào chỗ ta ở, bằng không chạm phải cấm chế thì các người tự rước họa sát thân, đừng trách ta.”

“Biết rồi, đại ca!” Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh vỗ ngực bình bịch đảm bảo: “Hai người bọn đệ tu luyện trong linh quả viên cũng được. Đại ca thật quá trượng nghĩa, không sai làm việc gì cũng cho mười viên hạ phẩm linh thạch mỗi ngày, đủ để tu luyện.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

152. Chương 152: Linh Căn Thể Chất Đặc Biệt.

Đi qua linh điền trống trơn rồi mới vào chỗ ở, Ngụy Tác dừng lại, lấy ra một hạt cây lớn cỡ hạt cải thả xuống chỗ đất cạnh cửa, rồi đặt một viên trung phẩm linh thạch bên cạnh.

Tử sắc chân nguyên từ tay gã phun ra, bao lấy hạt giống và trung phẩm linh thạch.

Hạt cây cơ hồ nứt toác, nhanh chóng mọc rễ quấn lấy viên trung phẩm linh thạch rồi ăn xuống đất, trở thành một mầm dây leo xanh biếc. Chân nguyên của gã liên miên dón vào, dây leo lớn rất nhanh, bò khắp tường trong sân rồi vươn lên tĩnh thất.

“Được lắm, cần tắc vô ưu!” Thấy gã làm vậy, lục bào lão đầu khen ngợi, “Hai tiểu đệ thu lần này rất được, người như thể cũng bị người gặp được, ta theo bao nhiêu đời chủ nhân mà chưa gặp được mấy kẻ như thể.”

Ngụy Tác bĩu môi, không nói gì, tiếp tục dùng chân nguyên thúc ép dây leo xanh biếc.

Đến khi dây leo cơ hồ bò kín sân, gã mới dừng tay.

Dây leo này trông khá bình thường nhưng thân lại kết nhiều quả xanh biếc, trong lớp vỏ là một hạt trông như ngọc lưu ly.

Đó là Lục châu la có thể dùng chân nguyên và linh thạch thúc lớn, lần trước lục bào lão đầu mua sắm đã bảo gã lấy về, có tác dụng cảnh báo nhất định khi tu sĩ nghỉ ngơi ở bên ngoài.

Cảm nhận được chân nguyên khí tức, quả xanh trên dây Lục châu la thượng vỡ ra. Đặc biệt là bên trong quả lại không có hạt. Lục châu la trồng xuống phải mấy năm mới nở hoa, mỗi lần kết được hai đến ba hạt như Ngụy Tác thủ cầm lúc này.

Tại Cửu Đỉnh trai vô tình gặp lại hai kẻ đầu óc đơn giản, Chân Sùng Minh trách gã đã lâu không đưa cả hai đi kiếm linh thạch, Ngụy Tác đột nhiên phản ứng kịp, quả thật có việc cần hai người làm.

Không cần thường xuyên chương mặt ra, hơn nữa các món đồ bán đi không tập trung vào một người thì không chỉ càng an toàn, mà cũng tiết kiệm thời gian.

Sau này những việc cần đi lại như mua nguyên liệu luyện đơn luyện phù cứ giao cho hai người này.

Nhất là khi gặp yêu thú lợi hại hoặc đối địch, có hai người chuyên phát ra pháp khí tiến công hoặc phòng ngự cũng không tệ, tu vi cả hai đều Thần hải cảnh ngũ trọng, chỉ cần có đủ linh thạch tu luyện, chưa biết chừng sẽ đột phá đến tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng.

Quan trọng nhất là kiếm đâu ra hai người có tu vi như thế nhưng đại đầu óc đơn giản, không có tâm cơ gì!

Cho cả hai theo cũng như nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, hao chút linh thạch nhưng lại có thể tăng cường thực lực, lại tiêu hao ít hơn Phệ tâm trùng nhiều.

Hiện tại Bồi yêu dịch cho Phệ tâm trùng là ba trăm linh thạch một phần, chỉ dùng được năm hoặc sáu ngày. Ngụy Tác đã nói rõ, không cần cả hai làm gì, cứ tu luyện thì mỗi ngày mười viên linh thạch, ra ngoài làm việc cũng bắt quá bảy mươi linh thạch mỗi ngày. Hiện tại gã bé quan tu luyện, một tháng chỉ sai họ đi hai lần là cùng để mua mấy thứ, mỗi người chỉ tiêu tốn của gã quá lắm năm trăm viên hạ phẩm linh thạch. Sau này bảo họ cùng phối hợp săn cao giai yêu thú, Ngụy Tác còn kiếm được không ít vì chỉ phải trả mỗi người bảy mươi hạ phẩm linh thạch.

Nếu ra ngoài, gã có thể cho họ mượn mấy món bán linh giai pháp khí. Tình hình hiện giờ còn hơi đặc biệt, gã không dám bán những món bán linh giai pháp khí có thể bị nhận ra. Theo gã tính toán, dùng được thì giữ lại mà dùng, sau đó sai hai người này mang đến những thành thị thật xa bán đứt. Như vậy tuy mấy phí dụng truyền tống pháp trận nhưng không lãng phí thời gian tu luyện của gã.

Lục bào lão đầu nhìn hai tu sĩ đầu óc đơn giản, chỉ biết ghen tị với Ngụy Tác gặp được hai cực phẩm, nhưng đối với khí linh như lục bào lão đầu giá đã quá hiểu tu đạo giới hiểm ác, bao đời chủ nhân đã chết vì thê thì đầu óc đơn giản thì mặc giản đơn, dễ phòng vẫn hơn.

Nếu không vì nuôi dưỡng Diệt tiên đằng cần có thủ thuật, lại không thể chuyển cây đã trồng sang nơi khác thì lục bào lão đầu đã bảo gã trồng luôn Diệt tiên đằng.

...

Bố trí xong xuôi Lục châu la, Ngụy Tác không hề thở phào mà càng vất vả.

Gom cả từ Cửu Đỉnh trai và Kim Ngọc các, gã mua đủ linh dược cho mười lăm phần Bồi yêu dịch, ba trăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng, bốn trăm viên Kim linh đơn.

Cộng thêm số đã có trong tay, gã có hơn năm trăm bốn mươi viên Kim linh đơn. Lúc Ngụy Tác từ Thần hải cảnh ngũ trọng đột phá đến Chu thiên cảnh nhất trọng đã tiêu hao hơn một trăm viên Kim linh đơn. Nếu tính toán kiểu đơn giản, từ nhất trọng đến lưỡng trọng, ít nhất cần hơn hai trăm viên Kim linh đơn, từ lưỡng trọng đến tam trọng, cần chừng hơn bốn trăm viên. Theo kinh nghiệm, khả năng số lượng này còn cao hơn, bắt quá năm trăm bốn mươi viên Kim linh đơn, có lẽ đủ rồi.

Luyện hóa Tử hồ hoa và Địa hỏa tiên liên, Ngụy Tác cảm giác được tu vi tăng tiến nhất định. Hai loại linh dược này cũng có công hiệu dễ thăng tu vi.

Ba trăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng, dù hiện tại kỹ thuật luyện đơn của gã thuần thục hơn, đạt đến xác suất thành công bảy phần, luyện được hai trăm viên Bồ thiên đơn thì vẫn chưa đủ, từ huyền cấp cao giai dễ thăng đến địa cấp đề giai, gã đã dùng mất một trăm bốn mươi viên Bồ thiên đơn.

Ngụy Tác đề thăng Tử Huyền chân quyết từ huyền cấp đề giai đến trung giai chỉ mất bảy viên Bồ thiên đơn. Từ trung giai đến cao giai, ba mươi hai viên. Từ huyền cấp cao giai đến địa cấp đề giai, một trăm bốn mươi viên Bồ thiên đơn. Đúng như lục bào lão đầu tính toán, đề thăng nhất giai cần lượng Bồ thiên đơn gấp mấy lần, muốn đề thăng Tử Huyền chân quyết từ địa cấp đề giai đến trung giai, ít nhất cũng năm trăm viên Bồ thiên đơn trở lên.

Ba trăm viên yêu đơn Thanh giáp trùng khẳng định không đủ. Nhưng nếu mua quá nhiều, rất có khả năng hội khiến các thế lực hoài nghi, truy xét mục đích sử dụng của yêu đơn Thanh giáp trùng, sẽ tự rước lấy họa. Gã định tới đây sẽ để Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh trực tiếp đi mua của tán tu và các tiệm nhỏ, sẽ tránh được bị chú ý.

Chỉ nguyên thu gom đủ những thứ trong hai danh sách này đã tốn hơn tám vạn một nghìn hạ phẩm linh thạch.

Ngụy Tác chỉ có hơn bảy vạn linh thạch trong tay, bắt quá những thứ giao cho bọn Chu Tiểu Xuân đi bán thu được hơn một vạn hai nghìn hạ phẩm linh thạch, gã bán cho Cửu Đỉnh trai và Kim Ngọc các hai pháp khí phòng ngự bán linh giai, hai pháp khí tiến công bán linh giai, cùng hai nạp bảo nang, thu thêm được một vạn ba bốn nghìn hạ phẩm linh thạch.

Sau đó gã còn hơn hai mươi món bán linh giai pháp khí phòng ngự, mười bảy món bán linh giai pháp khí công kích, cùng không ít nạp bảo nang có thể đem bán, linh thạch tạm thời đủ dùng.

Hiện tại linh được luyện chế Bồi yêu dịch đã gom đủ, gã ở rịt trong địa hỏa đơn phòng luyện chế.

Rồi gã lấy mấy vị linh được đặc biệt mà lục bào lão đầu dặn mua, được lão chỉ đạo luyện chế thành một bình được dịch trắng ngần.

Gã đổ hết Bồi yêu dịch vào một cái thùng to cho Phệ tâm trùng ngâm trong đó.

Rồi gã quay vào tĩnh thất lấy ra hai cánh Huyền minh tiên liên, chuẩn bị sẵn một lọ thuốc bằng ngọc trắng.

Gã lấy ra một con dao bạc, thận trọng cắt một cánh Huyền minh tiên liên.

Huyền minh tiên liên khác hẳn Địa hỏa tiên liên, không cứng tí nào mà bẻ cánh ra thì còn chảy nước màu xanh đen.

Ngụy Tác thận trọng thu hết được trấp vào ngọc bình chuẩn bị sẵn rồi cắt vụn Huyền minh tiên liên cho vào.

Cho hết Huyền minh tiên liên vào ngọc bình, gã nhanh chóng đổ một lọ được dịch trắng ngần đã luyện chế sẵn vào ngọc bình rồi lắc đều, đợi thêm hai, ba tuần hương, giữa cổ dốc hết bình được dịch và Huyền minh tiên liên đã cắt vụn vào miệng.

Đoạn gã nhắm mắt xếp bằng, khổ tu luyện hóa Huyền minh tiên liên.

Ngày qua ngày nối nhau, bên ngoài chỗ ở thiên cấp của Ngụy Tác, Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh thỉnh thoảng mới dừng tu luyện, nhìn vào trong thấy tĩnh lặng thì không giấu được nét kinh nghi.

Hai người quả nhiên rất nghe lời, không đặt chân vào linh điền nửa bước hay phát ra tiếng động gì lớn.

Tĩnh lặng như thế kéo dài liền bảy ngày, cánh cửa tĩnh thất được đẩy ra.

Ngụy Tác mặt mày cau có đi ra.

Vốn theo tính toán của gã và lục bào lão đầu, ít nhất cũng hai ba chục ngày mới có thể hoàn toàn luyện hóa hai cánh Huyền minh tiên liên. Nhưng gã không ngờ là chỉ bảy ngày đã xong.

Không phải vì Huyền minh tiên liên dễ luyện hóa hơn Địa hỏa tiên liên mà mỗi lần luyện hóa một chút Huyền minh tiên liên, cực âm cực hàn linh khí thấm vào thì thể nội gã sinh ra một luồng hơi ẩm tan đi âm khí bất lợi cho tu sĩ. Vốn âm lệ chi khí đó cũng như hỏa sát chi khí của Địa hỏa tiên liên cần vận dụng chân nguyên bao lấy rồi từ từ đẩy ra khỏi thân thể.

Gã nhanh chóng phát hiện hơi ẩm do chân nguyên kích phát đến từ hỏa linh căn.

Có nghĩa là thể chất trời sinh của hỏa linh căn tu sĩ có thể chống lại âm khí tốt hơn nhiều tu sĩ tầm thường.

Nhưng thể chất đó vô hình trung giảm bớt được lực của Huyền minh tiên liên. Theo lục bào lão đầu tính toán, vốn hai cánh Huyền minh tiên liên cộng thêm được lực phụ trợ thì là đủ nhưng hiện tại đã không thể hình thành bằng linh căn chân chính mà thành bán bằng linh căn.

Ban này gã đã thử vận dụng chân nguyên, tuy xuất hiện hư ảnh của bằng linh căn nhưng căn bản không thành hình thể linh căn.

Việc đó khiến gã bức mình tột bậc, nhưng cũng chứng minh đơn linh căn tu sĩ muốn có thêm linh căn sẽ khó khăn hơn tu sĩ thông thường nhiều, vì thể chất tu sĩ bất kỳ kỳ linh căn nào cũng cao hơn.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

153. Chương 153: Cố Ý Đùa Ta Hả? _ Người Là Huynh Đệ Của Ta !!!

Vốn có thể cho rằng sẽ trở thành song linh căn tu sĩ nổi danh Thiên Huyền đại lục, kết quả lại thành tu sĩ có một linh căn rưỡi.

Bất quá linh căn rưỡi cũng hơn nhiều đơn linh căn tu sĩ, có thêm nửa bằng linh căn vẫn hơn không có, Ngụy Tác đành tự an ủi như thế.

Bến quan bảy ngày, mọi thứ từ Cửu Đỉnh trai và Kim Ngọc các đều đã được đưa đến.

Ngụy Tác thu nhận xong thì trả linh thạch, để Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh đi mua thêm yêu đơn Thanh giáp trùng.

Mua yêu đơn Thanh giáp trùng của các hàng rẻ rác và của tán tu không những không bị các đại thế lực chú ý mà giá còn thấp hơn một chút, một viên bột được viên hạ phẩm linh thạch, đối với số lượng Ngụy Tác sử dụng hiện tại thì trừ đi linh thạch phải trả cho hai người vẫn có lợi.

Rồi gã đi vào gian phòng nuôi dưỡng Phệ tâm trùng.

Lần này thoáng hơn hở vì Phệ tâm trùng đã lớn hơn hẳn.

Gã vừa máy động tâm niệm, phía trước Phệ tâm trùng đột nhiên xuất hiện gợn sóng như nước.

Thần thức xung kích! Thiên phú dị năng đặc biệt của Phệ tâm trùng!

Qua ngần ấy ngày Ngụy Tác nuôi dưỡng, Phệ tâm trùng sau cùng cũng trưởng thành đến mức có thể phát ra thần thức xung kích.

Tuy thần thức xung kích này còn nhược tiểu, cổ không hạ được cả tu sĩ Thần hải cảnh nhất trọng nhưng đủ khiến gã mừng ra mặt.

Thấy Bồi yêu dịch còn đủ dùng ít nhất bốn mươi ngày, Ngụy Tác vừa ý đi ra khỏi phòng, không vội đem số linh dược đủ cho tám phần luyện thành Bồi yêu dịch, mà về tinh thất lấy ra một viên Kim linh đơn, nuốt chửng rồi xếp bằng tu luyện.

Hồi lâu sau, Ngụy Tác thở phào, mở bừng mắt, tỏ vẻ ngẫm ngợi.

Tốc độ luyện hóa Kim linh đơn trước đây mỗi ngày chừng mười viên, đó cũng là tốc độ tu luyện cực hạn của gã. Nhưng biến thành tu sĩ có linh căn rưỡi thì gã cảm giác rõ ràng nếu cứ liên tục luyện hóa Kim linh đơn khổ tu thể này, cực hạn mỗi ngày đại khái chừng mười hai đến mười ba viên.

Tốc độ tu luyện cao hơn tu sĩ thông thường hai, ba phần, đủ để khiến người khác cực kỳ ghen tị.

Theo tính toán của gã, ít nhất cũng cần năm trăm viên Kim linh đơn trở lên mới đề thăng tu vi đến Chu thiên cảnh tam trọng. Lần bế quan này cần tới hơn bốn mươi ngày.

Luyện hóa Địa hỏa tiên liên và Huyền minh tiên liên, lấy mất của gã hơn tháng, tiếp theo chỉ tùy tiện bế quan cũng mất cả tháng trời.

Đích xác tiên nhân có thần thông, tu luyện kể gì tuế nguyệt, tu sĩ tu luyện đích xác nhiều lúc khô khan vô vị, tiêu hao vô vàn năm tháng. Tu vi càng cao, thời gian bế quan càng lâu.

Nhắn nhớ một lúc, những ngày nối tiếp, trừ thỉnh thoảng vào căn phòng cạnh địa hỏa lô phòng xem Phệ tâm trùng trưởng thành thế nào, ra dặn Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh đi làm việc thì gã triệt để khổ tu quên ngày quên đêm.

Lại thêm tám ngày nữa qua đi, tới ngày thứ tám, Ngụy Tác vẫn bất động trong thạch thất như hóa thạch.

Đột nhiên gã mở bừng mắt, nhú mào đẩy cửa đi ra.

Truyền tản kim linh vang liên ba lần, rõ ràng Hàn Vi Vi đến tìm.

Tuy lần này bế quan, gần hai tháng không gặp Hàn Vi Vi nhưng tu sĩ bế quan mấy tháng cũng không có gì lạ, trước đó gã cũng nói rõ nếu không có việc gấp, nàng ta đừng đến tìm.

Tin tức về Nam Cung Vũ Tinh hay tu sĩ họ Trần?

Dẫn dò hai kẻ đầu óc đơn giản ở linh quả viên không ra ngoài, Ngụy Tác nhứ chặt chân này ra khỏi lam sắc quang trảo.

Một thân ảnh xinh đẹp đứng ở ngoài, là Hàn Vi Vi vẫn mặc tà áo bạc.

Nhìn rõ nàng ta, Ngụy Tác hơi ngẩn người.

So với trước kia, Hàn Vi Vi trừ vẫn quyến rũ, tựa hồ có thêm khí tức băng tuyết cao quý. Khí tức này tựa hồ phát ra từ nội tâm, không liên quan đến dung nhan.

Điều đó khiến gã phải ngẩn nhìn nàng ta kỹ hơn.

“Ngụy Tác, ngươi định làm gì!” Thấy gã nhìn mình, nhất là mục quang cơ hồ quét qua một số chỗ, Hàn Vi Vi tức thì đỏ mặt.

“Kỳ quái, không có gì khác, chỗ đó cũng không to hơn chút nào cả.” Ngụy Tác không nhận ra điều gì, thẳm lấy làm lạ rồi hỏi: “Sao ngươi lại đến tìm ta, có việc gì gấp hả?”

Nghe Ngụy Tác nói vậy, Hàn Vi Vi nhớ ra mục đích, móc nô thú đại ra rồi bĩu môi: “Ngụy Tác, Phệ tâm trùng của ngươi thế nào rồi? Mau xem giúp sao Phệ tâm trùng của ta lại hữu khí vô lực, sắp chết đến nơi.”

“Hữu khí vô lực, sắp chết hả?” Ngụy Tác thập phần kinh ngạc thấy Hàn Vi Vi lấy Phệ tâm trùng khỏi nô thú đại. Gã lập tức nhứ chặt chân mày.

Con Phệ tâm trùng bị Hàn Vi Vi vẽ vôi đủ thứ này, so với lần trước tựa hồ lo lớn hơn tí nào, nằm mềm oặt thoi thóp, không động đậy nổi nữa.

“Từ lúc nào con Phệ tâm trùng này trở thành thế này?” Ngụy Tác quan sát kỹ con Phệ tâm trùng nhưng không tìm ra manh mối.

“Chừng mấy hôm trước thì trở nên yếu ớt thế này.” Hàn Vi Vi méo xệch mặt mày, “hai hôm trước thì không được nữa, ta thấy nó không qua được hai hôm nữa nên mới đến tìm ngươi.”

Ngụy Tác trầm ngâm một rồi hỏi Hàn Vi Vi: “Ngươi có cho nó ăn gì không?”

“Không.” Hàn Vi Vi tỏ vẻ vô tội, “Ta không cho nó ăn gì hết.”

Ngụy Tác gật đầu, đột nhiên tròn mắt ré lên với vẻ không dám tin: “Hàn Vi Vi, ngươi nói là chưa từng cho nó ăn gì?”

“Đúng.” Hàn Vi Vi gật đầu.

“Nhĩ muội yêu!” Ngụy Tác thiếu chút nữa ngất xỉu, “Đại thư, cố ý đùa ta hả? Có phải ngươi thích ngược đãi chứ không phải nuôi dưỡng yêu thú! Tu sĩ chúng ta cũng phải đạt Thần hải cảnh mới có thể tịch cốc, còn phải dựa vào linh thạch và đơn dược. Ngươi có Phệ tâm trùng thì định thử xem nó có chết đói không hả?”

“Ý ngươi là nó đói?” Hàn Vi Vi lúc đó mới nhận ra, ngẩn người hỏi.

“Cái gì mà đói, phải là ngươi để nó sắp chết đói rồi!” Ngụy Tác nghĩ đến con Phệ tâm trùng của Hàn Vi Vi vốn uy mãnh nhất thì lại muốn thổ huyết.

“Lấy đâu ra cho nó ăn, ta vẫn bế quan tu luyện, không ngờ đến điểm này.” Hàn Vi Vi ngượng ngùng.

“Phệ tâm trùng hút não tủy yêu thú để lấy linh khí.” Ngụy Tác bảo, “Đương nhiên nên cho nó ăn não tủy yêu thú. Chỉ cần không cho nó ăn kịch độc là được.”

“Hóa ra thế hả?” Hàn Vi Vi hớn hở, cho Phệ tâm trùng vào nô thú đại rồi quay đi.

“Không phải chứ, hung tàn vậy hả?” Ngụy Tác há hốc miệng. gã tuy hiểu rõ như thế nhưng cho rằng Phệ tâm trùng hút não tủy thật sự ghê rợn nên đành tính sẽ bảo Hàn Vi Vi kiếm chút Hoàng nguyên tinh cho

con Phệ tâm trùng đáng thương này bổ. Không ngờ tiểu cô nương nỏ nà như Hàn Vi Vi lại cực kỳ hưng phấn định đi làm việc ghê rợn đó.

Bất quá Ngụy Tác không hiểu tâm lý nữ hài tử. Bình thường mà thấy cá ươn tôm chết nhầy nhầy, nữ hài tử khẳng định sẽ ghê tởm nhưng nếu mèo con họ nuôi ăn những thứ đó thì họ lại không thể ghê tởm con mèo. Trần Bảo các mỗi ngày mua không ít yêu thú, thuận tiện hút một chút não tủy yêu thú vốn vô dụng thì đối với Hàn Vi Vi thật sự quá dễ dàng.

“Đúng rồi!” Hàn Vi Vi chưa kịp quay đi, còn hơn ha hơn hở, đột nhiên nghĩ ra gì đó, vỗ vỗ trán, “Có việc mà thiếu chút nữa ta quên mất, không phải người đang bế quan hả? Xong chưa?”

Ngụy Tác âm ức liếc nàng ta, “Chưa, bị người cắt ngang.”

“Đừng nhỏ nhen thế chứ.” Giải quyết xong việc Phệ tâm trùng, Hàn Vi Vi hơn hẳn bầu môi, mỉm cười đắc ý, “Ta có đồ tốt cho người.”

“Đồ tốt gì?” Ngụy Tác ngăn người.

Hàn Vi Vi không đáp, lấy một vật ra khỏi nạp bảo nang.

“Huyền minh tiên liên?!”

Ngụy Tác tròn mắt với vẻ không dám tin, kinh hô một tiếng.

Hàn Vi Vi đưa cho gã chắn ba cánh Huyền minh tiên liên!

“Xem ra người còn có chút nhân quang.” Phản ứng của gã khiến Hàn Vi Vi thập phần mãn ý, lắc lắc ba cánh Huyền minh tiên liên trước mắt gã, “Thế nào, đồ tốt chứ nhỉ, có kém hơn Tử hồ hoa người cho ta không?”

“Sao người lại có Huyền minh tiên liên?” Ngụy Tác chặt vật lắm mới định thần lại, kinh hãi tột bậc hỏi.

Hai cánh Huyền minh tiên liên trước khiến gã tu thành bán linh căn, có thêm ba cánh nữa thì tu thành băng linh căn chân chính sẽ không còn bất kỳ vấn đề gì nữa!

“Người đừng hỏi sao ta lại đến, muốn có thì mau cho ta biết sao người lại đột nhiên đột phá nhất giai tu vi.” Nhắc đến chuyện này, Hàn Vi Vi cảm giác càng nhìn gã càng kỳ quái, tựa hồ cách hai tháng không gặp, Ngụy Tác hiện tại có thêm tiên linh khí tức khó tả bằng lời.

“Được, cho người biết, để lấy Tử hồ hoa cho người, ta đi Di Thiên cốc, kết quả gặp phải mấy kẻ lợi hại, phải uống một viên Hợp hư đơn, đương nhiên sẽ đột nhiên cao thêm nhất giai tu vi.” Ngụy Tác giải thích nhanh rồi hỏi, “Đến lượt người cho ta biết lấy được Huyền minh tiên liên từ đâu chứ nhỉ?”

“Người vì ta mà đến Di Thiên cốc?” Ngụy Tác giải thích nhanh vì không muốn lằng nhằng nhiều với Hàn Vi Vi, gã biết người hiểu kỳ như nàng ta mà không biết đáp án khẳng định sẽ nghĩ cách làm phiền, trước đây gã được ném mùi tính cổ chấp của nàng ta, chỉ không ngờ là lần này Hàn Vi Vi lập tức yên tĩnh, bất động nhìn gã.

Ánh mắt Hàn Vi Vi yên tĩnh lại khiến Ngụy Tác không chịu nổi, xua tay nói: “Dù gì người cũng theo ta đi giết yêu thú mới uống Hợp hư đơn, Tử hồ hoa coi như ta nợ người.”

“Sao người đến Di Thiên cốc mà không gọi ta, người đã bảo có việc kiếm linh thạch nhất định gọi ta mà.” Hàn Vi Vi nhìn gã với ánh mắt phức tạp, “Ta hỏi người có đi Di Thiên cốc không, người bảo ta là không đi.”

“Bất ta phải nói rõ ra làm gì làm gì, mang người đi chỉ tổ nặng gánh, nặng gánh đấy hiểu chưa?”

“Ta là gánh nặng mà người còn hái Tử hồ hoa cho ta.” Hàn Vi Vi hỏi Ngụy Tác, “Làm thế nào bây giờ, người cũng uống một viên một viên Hợp hư đơn.”

Ngụy Tác đáp: “Chuyện đó người không cần lo, ta hiền lành nên không chỉ hái được một nhánh Tử hồ hoa. Bể quan lần này ta đã luyện hóa Tử hồ hoa, mọi việc không thành vấn đề, nếu người lo cho ta thì đừng để ai biết ta hái được Tử hồ hoa, tại Di Thiên cốc ta trêu vào mấy kẻ tạm thời không nên chạm tới, nếu chúng phát hiện thì ta ra khỏi thành là sẽ chặt làm bốn khúc, một vứt ở thành đông, một tại thành nam, còn lại vứt ở thành nam thành bắc.”

Nghe gã nói vậy, Hàn Vi Vi phì cười.

“Người, lão lưu manh Ngụy Tác!” Bất cười rồi đột nhiên gõ ngón tay vào trán Ngụy Tác, nàng ta nghiêm túc nói: “Từ hôm nay, ngươi là huynh đệ tốt nhất của ta.”

Ngụy Tác: “Người có bệnh hả? Người mà cũng có tiểu đệ đệ? Hay huynh đệ.”

Hàn Vi Vi liếc gã rồi uy hiếp: “Cho người biết, hiện tại ta là băng linh căn tu sĩ Chu thiên cảnh, lần sau còn dám bảo ta là gánh nặng, dám lừa gạt ta, có việc kiếm linh thạch mà không gọi thì ta không tha cho người.”

Ngụy Tác ngẩn người, nhìn ba cánh Huyền minh băng liên trong tay nàng ta, “Người luyện hóa Huyền minh băng liên, tu thành băng linh căn?”

“Người tưởng ta ngủ một giấc dậy thì biến thành băng linh căn chắc?” Hàn Vi Vi hừ lạnh một tiếng, đưa Huyền minh băng liên cho gã, “Bất quá đã có người biết người cho ta Tử hồ hoa.”

Ngụy Tác kêu lên thê thảm, “Đại thư, không phải người nói là giữ lời sao? Mới đồng ý với ta được mấy ngày là cho người khác biết rồi?”

“Làm thế nào được.” Hàn Vi Vi mỉm cười, “Ta không nói mà sư thư nhận ra.”

Ngụy Tác ngẩn người, “Sư thư của người? Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ Cơ Nhã.”

“Thừa hơi, ta chỉ có một sư thư, không phải thì còn ai nữa.” Hàn Vi Vi thấy gã ngẩn ra thì hung hăng mắng: “Cho người biết đừng có thêm muốn sư thư, cả trong ý nghĩ cũng không được.”

“Vớ vẩn, ta còn chưa gặp mặt thì thêm với muốn cái gì.” Ngụy Tác đỏ khốc đỏ cười hỏi, “Người đã gặp sư thư? Nàng ta sẽ không nói linh tinh ra chứ?”

Hàn Vi Vi khinh thị liếc gã, “Người yên tâm đi, người khác muốn nói chuyện với sư thư một câu cũng khó, sư thư sẽ cho ai biết? Còn nữa, Huyền minh băng liên là sư thư bảo ta cho người.”

“Nàng ta cho người?” Ngụy Tác ngẩn ra, trở nên lạ lùng, “Người luyện hóa mấy cánh Huyền minh băng liên, mới tu thành băng linh căn?”

“Hai cánh.” Hàn Vi Vi đắc ý nhìn gã, ném cho một bạch ngọc đơn bình, “Trong đó là băng linh đơn do sư thư luyện chế, có thể phát huy tốt nhất công hiệu Huyền minh băng liên. Sư thư muốn gặp người, lúc nào rồi thì bảo ta đưa đi gặp.”

“Sư thư người muốn gặp ta?” Ngụy Tác cầm Huyền minh băng liên, đồng thời lấy cả bạch ngọc đơn bình, càng trở nên lạ lùng, cười ha hả ra chiều kích động.

“Ngụy Tác, nghiêm túc chút được không? Ta mới bảo là sư thư muốn gặp mặt mà người đã kích động thế hả?” Hàn Vi Vi tắt tiếng trước dáng vẻ gã.

“Ta kích động?”

Ngụy Tác nhất thời không rõ nói gì cùng Hàn Vi Vi nữa.

Cơ Nhã, Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ mà muôn nghìn tu sĩ muốn thấy dung nhan nhưng tuyệt đại đa số chưa thấy .

Đối tượng song tu mà không rõ bao nhiêu tu sĩ mơ mộng .

Hiện tại Ngụy Tác cơ hồ chắc tám phần mười, tuyệt thế mỹ nữ gã gặp trong Di Thiên cốc là sư thư của Hàn Vi Vi!

Huyền minh tiên liên là thiên cấp linh dược, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, thế lực lớn đến đâu cũng không thể muốn là có, gã coi như đã hỏi ra, Cơ Nhã cho Hàn Vi Vi nhánh Huyền minh tiên liên gồm năm cánh.

Huyền minh tiên liên vốn gồm bảy cánh, Hàn Vi Vi có năm cánh, hai cánh còn lại trong tay gã.

Càng khiến gã chắc chắn là những lời đối thoại giữa nữ tu đó với hắc bào tu sĩ.

Trừ Cơ Nhã ra, còn ai có được khí chất trời sinh bằng tuyệt cao quý và dung nhan kinh nhân như thế?

Tu sĩ ở Linh Nhạc thành muốn cũng không thấy Cơ Nhã, gã lại nhìn sạch bách, không chỉ nhìn từng bộ phận trên người, nhìn rất lâu, mà còn sờ vào chỗ đó nữa.

Hiện tại hồi tưởng lại, Ngụy Tác thậm chí còn cảm giác được sự mềm mại và đàn hồi tuyệt diệu đó.

Gã đã nhìn sạch bách sư thư nàng ta, còn sờ mó nữa, hiện tại Cơ Nhã còn muốn gặp mặt, khiến gã nhất thời không biết nên làm gì.

Nếu gặp mà bị nhận ra thì sẽ ngượng ngùng thế nào, Ngụy Tác càng nghĩ càng nhứt óc, gã không phải hạn tu sĩ tự cho mình là tốt, lúc nào cũng tưởng mình tỏa sáng, ngọc thụ lâm phong, cho rằng Cơ Nhã bị nhìn hết rồi thì buộc phải lấy mình. Nếu gã là Kim đơn kỳ tu sĩ thì còn có khả năng.

Cao thủ Kim đơn kỳ thì trong tu đạo giới Thiên Huyền đại lục có không ít nữ tu bám riết mong được hoan hảo, dù không có lợi ích gì thì mang chiêu bài kim đơn tu sĩ ra cũng đủ khiến tuyệt đại đa số tu sĩ e dè.

Tu đạo giới nói cho cùng, quan trọng nhất là tu vi và thực lực!

Ngụy Tác xoay chuyển ý niệm, bắt giác cảm khái.

“Thật ra là sao?” Ngụy Tác nhất thời lóe lên vô số ý niệm trong đầu, lại thấy việc này quá bất ngờ, mình cũng quá đặc biệt. Ngay cả Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ cũng bị gã nhìn sạch bách, bị sờ mó. Hàn Vi Vi không rõ gã nghĩ gì, chỉ muốn cho một cước, liền hung hãn hỏi.

“Đợi ta bế quan xong rồi tính.” Ngụy Tác nghĩ một chốc rồi đáp. Thật ra cần gặp mặt Cơ Nhã thế nào, gã cho rằng mình cần tính toán.

“Được thôi.” Hàn Vi Vi ngoẹo đầu ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Lần này chuẩn bị bế quan bao lâu?”

“Ít nhất cũng hai, ba tháng.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm. Hiện tại ba cánh Huyền minh tiên liên là niềm vui bất ngờ tột bậc, chỉ cần hai cánh nữa là có thể ngưng thành bằng linh căn chân chính.

Với tốc độ luyện hóa trước kia, tu thành bằng linh căn chân chính mất bảy ngày, hơn bốn mươi ngày sau để đột phá đến Chu thiên cảnh tam trọng. Tốn mất gần hai tháng rồi, tiếp đó gã phải luyện Bồ thiên đơn tu luyện, ba tháng là nhanh nhất rồi.

“Người muốn tu thành Chu thiên cảnh tam trọng?” Hàn Vi Vi kêu lên, “Chà chà, xem ra lần này người vào Di Thiên cốc thu hoạch không tệ.”

“Đúng rồi, thuận tiện bán giúp ta chút pháp khí.” Hàn Vi Vi nói vậy, Ngụy Tác đột nhiên phản ứng kịp, vội hỏi: “Trần Bảo các chắc có cách giữ bí mật về pháp khí bán ra chứ nhỉ?”

“Xem ra thu hoạch cũng khá.” Hàn Vi Vi gật đầu, “Đương nhiên không thành vấn đề, ta nhờ sư thư xử lý là được. Người định bán pháp khí gì?”

Ngụy Tác lấy một nạp bảo nang đưa cho. Hàn Vi Vi hớn hờ đón lấy, kết quả thần thức mới quét qua, sắc mặt nàng ta nhợt đi, “Ngụy Tác, thật ra người giết bao nhiêu người để cướp được ngân này?”

“Phần lớn đều là kẻ khác giết người cướp của, ta thuận tay lấy được.” Ngụy Tác liếc nàng ta, “Không vấn đề gì chứ?”

“Không thành vấn đề.” Hàn Vi Vi tim đập loạn xạ một hồi, không tranh cãi với gã nữa. Nàng ta biết rõ Di Thiên cốc là nơi thế nào, mà trong nạp bảo nang gã đưa cho lại có tới hơn hai mươi món pháp khí phòng ngự bán linh giai, ngoài ra là mười mấy món pháp khí tiến công bán linh giai. Số lượng kinh nhân đó càng khiến nàng ta tưởng tượng được trong mấy ngày Di Thiên cốc không bị phong tỏa, đối diện với phổ thông tu sĩ trong đó là những gì, hà huống lúc vào gã chỉ có tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng. Tuy Ngụy Tác nói là nợ nhưng nàng ta biết tu sĩ tâm thường dù nợ nhiều hơn cũng không bao giờ mạo hiểm vào Di Thiên cốc, nhất là gã vốn nhất gan. Nghĩ thế, Hàn Vi Vi chợt dấy lên cảm giác khôn tả.

Ngụy Tác lại hừ lạnh một tiếng, “Người xem trong đó có gì thì ta để cho người xem, ta không nói thì người cũng sẽ tìm cách xem thôi mà. Chỉ là những thứ này tạm thời không thể công khai, muốn dùng cũng nên bảo sư thư người xử lý giúp, đừng để người ta nhận ra. Còn nữa, đừng tưởng tu thành bằng linh căn là ghê

gồm lắm, ra khỏi thành cũng chỉ tổ uống mạng. Tu vi như người thì ta thấy nên bế quan, bằng không sau này đưa người theo chỉ tổ vướng tay vướng chân ta.”

“Ngụy Tác, nhớ là đã đồng ý với ta rồi nhé.” Trước đi đi cho con Phệ tâm trùng gần chết đói ăn no, và xử lý những thứ Ngụy Tác nhất thời khó mang đi bán, Hàn Vi Vi cố ý dừng lại, nhe nanh múa vuốt bảo gã, “Lần tới mà người dám gạt ta, có việc kiếm nhiều linh thạch mà bỏ rơi ta thì ta không tha cho người.”

“Có bệnh.” Ngụy Tác trợn tròn trắng nhìn theo bóng dáng lưng linh của Hàn Vi Vi, thầm nhủ: “Cả đệ đệ đô cũng không có mà đòi huynh đệ, ta đồng ý với người lúc nào.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

154. Chương 154: Vô Tình Gặp Mặt.

“Hắc hắc!”

Về đến tỉnh thất, nhìn ba cánh Huyền minh tiên liên, Ngụy Tác như đang nằm mơ.

Không ngờ nữ tu bị gã nhìn hết rồi còn sờ mó lại là Cơ Nhã được rất nhiều danh môn thiếu chủ muốn gặp mặt mà vẫn vô duyên, gã nói ra chắc cũng không ai tin.

Ngọc thể của Cơ Nhã, hiện tại Ngụy Tác hồi tưởng lại, còn thấy rõ ràng từng bộ phận, bất giác máu nóng lại sôi.

Một lúc sau gã nhanh chóng bình tĩnh lại, từ lúc mười ba tuổi đã lăn lộn kiếm sống trong Linh Nhạc thành nên gã hiểu rõ, tại tu đạo giới thực lực và tu vi là tất cả, việc quan trọng nhất hiện giờ là đề thực lực và tu vi.

Ai biết được việc gã giết hai đệ tử tinh anh đại tông môn và đoạt Địa hỏa tiên liên khỏi tay họ sẽ bị tiết lộ.

Nếu đạt tới tu vi Phân niệm kỳ tam trọng trở lên, gã không cần e dè như bây giờ nữa.

Nghe lời Cơ Nhã nói với hắc bào tu sĩ hôm đó, Trần Bảo các tựa hồ bị thể lực nào đó uy hiếp, liên hệ hết mọi việc lại, Ngụy Tác hiểu được dụng ý Cơ Nhã tặng ba cánh Huyền minh tiên liên và muốn gặp mặt gã.

Với giao tình hiện tại cùng Hàn Vi Vi, nếu nàng ta có chuyện gì, gã quả thật không thể xuôi tay.

Trầm tĩnh lại, Ngụy Tác mở lọ ngọc mà Hàn Vi Vi đưa cho.

Trong đó có ba viên bạch sắc đơn được thoang thoảng bằng linh khí tức nằm tĩnh lặng.

Tuy Hàn Vi Vi sơ ý không cho Ngụy Tác biết cụ thể nhưng số lượng đơn được cho gã biết cứ một viên bằng linh đi cùng một cánh Huyền minh tiên liên.

Lấy một viên bằng linh đơn nuốt chửng, Ngụy Tác lại đặt một cánh Huyền minh tiên liên vào miệng, nhai rồi nuốt.

Đoạn gã ngồi xuống bất động khổ tu.

Tiếp đó chỗ ở thiên cấp của gã lại chìm vào tĩnh lặng.

Mấy ngày say, gã không rời chỗ ở thiên cấp nửa bước, cách mấy ngày, đến tối là lại có một cái chậu ngọc xanh từ chỗ gã ở trôi chậm ở độ cao hơn một thước, ra tận linh điền phía ngoài.

Trong chậu ngọc đặt số linh thạch đủ cho thù lao mười mấy ngày của Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh, cùng những việc cả hai phải làm.

Nhìn cách gì thì chậu ngọc đựng linh thạch cũng giản đơn tột bậc không phải pháp khí gì hết. Dù là pháp khí, linh điền cách tĩnh thất của Ngụy Tác ít nhất cũng hơn trăm trượng, cao thủ Phân niệm kỳ cũng không thể cách mấy tầng nhà mà vô thanh vô tức khổng chế chậu ngọc trôi trên không xa đến thế.

Cả hai vốn không tài nào hiểu nổi, càng cho rằng đại ca lợi hại, càng khâm phục Ngụy Tác.

Gã bế quan lần này khá lâu với cả hai, bất tri bất giác hơn bốn mươi ngày trôi qua, nhưng Ngụy Tác còn đang bế quan lại cực kỳ kinh hãi.

Vì lần tu luyện này, tốc độ cao hơn gã dự kiến.

Mới luyện hóa Huyền minh băng liên, Ngụy Tác tự phát hiện thể chất bán băng linh căn cùng với băng linh đơn của Cơ Nhã khiến tốc độ luyện hóa nhanh gấp mấy lần.

Tuy tồn tại hỏa linh căn thể chất làm giảm được lực của Huyền minh băng liên nhưng chỉ mất ba ngày, luyện hóa hai cánh Huyền minh băng liên thì gã hình thành băng linh căn chân chính, toàn lực vận chuyển chân nguyên thì đồng thời xuất hiện hư ảnh của cả hỏa linh căn và băng linh căn dị, trở thành song linh căn tu sĩ hiếm có của Thiên Huyền đại lục!

Tiếp đó quá trình bế quan đột phá tu vi Chu thiên cảnh tam trọng, tu vi tiến cảnh khiến Ngụy Tác hoan hỉ dị thường.

Song linh căn thể chất lập tức thể hiện thiên phú, phổ thông tu sĩ dù tu luyện địa cấp đệ giai công pháp, tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng một ngày chỉ luyện hóa được cực hạn là mười viên Kim linh đơn, còn cực hạn của gã lại đạt đến mười ba viên. Tốc độ tu luyện hiện tại của gã cao hơn ba thành so với tu sĩ bình thường.

Càng khiến gã kinh hãi là chỉ mất một tháng, luyện hóa ba trăm chín mươi viên Kim linh đơn, gã thành công mở được thần hải thứ tám, đột phá đến Chu thiên cảnh đệ tam trọng, Kim linh đơn chuẩn bị sẵn vẫn còn hơn một trăm năm mươi viên.

Sau rốt gã cảm giác được xuất hiện tình hình bất ngờ này không phải vì tổng lượng linh khí để đột phá đến Chu thiên cảnh đệ tam trọng ít hơn mà vì luyện hóa Địa hỏa tiên liên và Huyền minh tiên liên vốn có sẵn linh khí kinh nhân. Ngoài ra còn nhờ vào Song đầu khuyến đã cải thiện thể chất và hòa Tử hồ hoa tẩy tủy cho gã nữa.

Song linh căn và Chu thiên cảnh tam trọng cộng lại đã thành công sớm hơn dự tính mười ngày, nên sáu ngày sau đó, Ngụy Tác trừ luyện chế hai phần Bồi yêu dịch nuôi dưỡng Phệ tâm trùng thì lại quên ngày quên đêm luyện chế Bồ thiên đơn.

Hiện tại Ngụy Tác luyện chế Bồ thiên đơn đã thập phần thuần thục, không chỉ luyện chế được một mình mà xác suất thành công khá cao, gần bảy thành, bảy ngày nay gã đã gom được gần một trăm viên Bồ thiên đơn.

Thứ luyện hóa một viên Bồ thiên đơn, gã phát hiện thể chất song linh căn có tốc độ luyện hóa nhanh hơn nhiều, chỉ là không thể tăng thêm gì đối với được lực Bồ thiên đơn, không cần hệ đến bao nhiêu linh được luyện hóa lúc trước mở được thần hải.

Muốn đề thăng Tử Huyền chân quyết thành địa cấp trung giai, năm trăm viên Bồ thiên đơn khẳng định không thể thiếu.

Gom đủ năm trăm viên Bồ thiên đơn, Ngụy Tác mất gần ba mươi ngày.

Vốn gã định nén lòng đề thăng Tử Huyền chân quyết đến địa cấp trung giai sẽ kết thúc bế quan.

Ngâm trong Bồi yêu dịch trung, mỗi ngày đốt của gã rất nhiều linh thạch, Phệ tâm trùng đã có dấu hiệu tiến giai, thêm ba mươi ngày nữa uy lực của nó khẳng định lại cao thêm một bậc. Thật ra mỗi lần đưa chậu ngọc là gã sai Phệ tâm trùng đưa ra.

Địa cấp trung giai công pháp, tu vi Chu thiên cảnh tam trọng, chân nguyên còn hơn cả tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng tu luyện huyền giai công pháp, cộng thêm những gì có trong tay, dù gặp tu sĩ như bọn Phong lão quái thì gã cũng có thể đấu một trận, không đến nỗi bất lực như lúc ở Di Thiên cốc.

Nhưng lúc đó xảy ra một việc buộc gã phải dừng bế quan, ra khỏi tĩnh thất.

Gã đột nhiên cảm thụ được linh khí trong linh quả viên biến hóa kịch liệt, tựa hồ có tu sĩ từ tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng đột phá đến Chu thiên cảnh, sáu thần hải nổi thành chu thiên, chân nguyên quán thông sinh ra.

Gã lập tức tắt tiếng vì mấy hôm nay có đủ linh thạch cung ứng, Chu Tiểu đột phá được cửa ải Thần hải ngũ trọng trở thành tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, dùng Vọng khí thuật nhìn ra, gã cũng phát hiện Chân Sùng Minh tựa hồ đã đạt tới Thần hải cảnh ngũ trọng hậu kỳ, ít ngày nữa sẽ có khả năng xung kích Chu thiên cảnh.

Thấy Chu Tiểu Xuân cười cao hứng, đồng thời liên tục vỗ mông ngựa, Ngụy Tác chợt nghĩ đây có phải là câu tu đạo giới vẫn nói “thánh nhân đãi kẻ khù khờ” sao?

Vì bị cắt ngang, Ngụy Tác hơi trầm ngâm rồi quyết định ra ngoài hóng gió, thuận tiện xem tu vi của Hàn Vi Vi tiến bộ gì không.

Chốc sau, gã liên tục lắc truyền tẩn kim tuyến ba lần mà Hàn Vi Vi không ra, thử dồn chân nguyên vào truyền tẩn ngọc phù nhưng đứng ở sơn đạo yên tĩnh chờ đợi rất lâu mà không thấy bóng Nam Cung Vũ Tinh.

...

Đứng trên sơn đạo ử rữ đi đi lại lại, Ngụy Tác không rõ là Hàn Vi Vi lúc này không ở Linh Nhạc thành.

Thành trì nàng ta đang có mặt xây dựng trên bảy ngọn núi, các công trình kiến trúc từ lưng núi đến đỉnh nối nhau, giữa các lưng núi có những cây cầu đá trắng dài kinh nhân kết nối lại, khí thế thập phần hùng vĩ. Quy mô thành trì chừng gấp đôi Linh Nhạc thành.

Ngọn phía đông trong bảy ngọn núi thấp hơn, nhưng diện tích rộng nhất, có một sơn cốc lục quang liễu nhiễu, không nhận ra hư thực.

Trên ngọn cao nhất trong bảy đỉnh núi, bạch vụ liễu nhiễu, thấp thoáng có bóng khả kiến linh thú tiên hạc, thanh điều bay lượn, sừng sững cung điện nguy nga.

Đỉnh núi này và sáu đỉnh kia chỉ có một cây cầu rộng nối nhau, bình thường không có ai đi, hiển nhiên không cho phép tu sĩ tùy ý đi qua, hai đầu rực ngân quang, có cấm chế và tu sĩ trấn thủ.

Trên tấm bài ở trước cầu đều có hai đại tự, “Tụ Tinh”!

Sơn môn Tụ Tinh tông!

Hàn Vi Vi đến Thất Tinh thành vốn cách Linh Nhạc thành không gần tí nào.

Nàng ta đứng trên đỉnh núi ở cực nam Thất Tinh thành, không mặc ngân sắc pháp y như bình thường mà mặc cung trang vàng nhạt, mặt che sa mỏng. Đi trên đường như người đi đạo, ánh mắt nàng ta thỉnh thoảng lại quét qua một tu sĩ gầy khô thân mặc áo bào xám, đội nón rộng vành.

Tựa hồ nàng ta ngầm đi theo tu sĩ này, từ Linh Nhạc thành đến tận Thất Tinh thành.

Nhưng đột nhiên, bên phải có một đôi nam nữ đi qua khiến ánh mắt nàng ta hút theo, ánh lên nét ngạc nhiên cùng cực.

Diễm lệ nữ tu cao ráo đó lại là Nam Cung Vũ Tinh, còn nam tu cũng là người nàng ta quen, Kim Thấu cung thiếu chủ Lý Hồng Lân.

Ngoái lại thì Hàn Vi Vi ảo não tột bậc, chỉ trong tích tắc đó, tu sĩ gầy khô nàng ta bám theo không rõ đã đi đâu mất.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

155. Chương 155: Nhiều Bất Ngờ.

Thất Tinh thành là thành lớn thứ hai trong mấy vạn dặm cực nam Thiên Huyền đại lục, quy mô gấp đôi Lạc Nguyệt thành và Linh Nhạc thành.

Ngôi thành lớn nhất cực nam Thiên Huyền đại lục là Thiên Cơ thành, vị trí đối góc với Linh Nhạc thành, cách Linh Nhạc thành xa nhất, quy mô gấp chừng bốn lần.

Thất Tinh thành tọa lạc ở sườn bảy ngọn núi, trong thành hạn chế phi độn, nên ngoài thành thường thấy quang hoa các màu lóe lên, tu sĩ độn quang đến dưới chân một ngọn núi, đáp xuống rồi thành.

Cảnh tượng này náo nhiệt hơn Linh Nhạc thành nhiều.

Hơn nữa số lượng tu sĩ định cư tại Thất Tinh thành cũng nhiều hơn vài lần nên trong Thất Tinh thành có rất nhiều truyền tông pháp trận, linh quang lóe lên liên hồi, tu sĩ ra vào Thất Tinh thành liên tục, đệ tử Tụ Tinh tông trông coi pháp trận đã quá quen với tu sĩ Chu thiên cảnh trở lên xuất hiện ở đây.

Ngụy Tác bị Chu Tiểu Xuân cắt ngang bế quan, tìm Hàn Vi Vi không gặp còn Hàn Vi Vi lại thấy Nam Cung Vũ Tinh và Lý Hồng Lân đi cùng nhau tại Thất Tinh thành. Hơn hai mươi ngày sau, mới sáng sớm thì ở truyền tông pháp trận tại đỉnh núi cực nam Thất Tinh thành lóe linh quang, hai tu sĩ bước ra.

Cả hai đều rất trẻ, nữ mặc ngân sắc pháp y, thân thể uyển chuyển, cực kỳ quyến rũ, nam không có gì đặc biệt, mặc áo vải bố xanh tầm thường, chỉ là hai đệ tử Tụ Tinh tông trông coi pháp trận kinh ngạc vì trên mình nữ tu và nam tu tựa hồ đều có khinh linh khí tức mà tu sĩ thông thường không có.

Nữ tu quyến rũ đã đành, nhưng nam tu mặc thanh y bình thường, đi ra khỏi pháp trận thì dáng vẻ như người nhà quê ra thành thị.

Nam tu trẻ tuổi trông rất tệ hại này là Ngụy Tác trước đây vì không đủ linh thạch nên không trả nổi phí dụng cho truyền tông pháp trận.

Trừ Linh Nhạc thành, gã chưa từng đến bất kỳ ngôi tu sĩ chi thành nào, hiện tại ra khỏi pháp trận, đột nhiên thấy Thất Tinh thành khí thế bất phàm, quy mô gấp đôi Linh Nhạc thành thì đương nhiên mở to mắt nhìn quanh.

Gã liếc nhìn sơn môn Tụ Tinh tông và sơn môn Đông Dao thắng địa trong sơn cốc lục quang liễu nhiễu ở mé nam.

Gã nhớ rõ Hà Thác Đối cùng Phong lão quái liên thủ ám toán bọn Mặc lão quái và Kim bà bà ở Di Thiên cốc là trưởng lão của Tụ Tinh tông.

Nhìn ngọn núi đầy điện vũ ánh bạc, tiên khí liễu nhiễu này, xem ra đúng như lời đồn, thực lực Tụ Tinh tông đích xác còn hơn Thiên Nhất môn.

Trên đường phố Thất Tinh thành sạch sẽ hơn Linh Nhạc thành nhiều.

Những con đường khá lớn đều đủ cho ba, bốn cỗ xe đi qua, trải hán ngọc trắng toát, còn khắc cả hình vẽ.

Càng khiến gã kinh ngạc là bên ngoài nhiều phường thị ở Thất Tinh thành đều có tầng tầng màn sáng các màu, hiển nhiên có bố trí cấm chế.

Trên một màn sáng lục sắc lấp lánh ba đại tự do linh quang ngưng thành: “Khai Dương các”, thủ đoạn dùng dụng linh quang ngưng thành chiêu bài trong cấm chế này thập phần thần kỳ, Ngụy Tác lần đầu tiên thấy thì cực kỳ hâm mộ.

Đứng ở một góc đường ngoài truyền tông pháp trận, ngắm nghía Thất Tinh thành hồi lâu, Ngụy Tác theo Hàn Vi Vi đi ngang hai ngọn núi, qua cây cầu đá trắng dài cả nghìn trượng, đến một phường thị rực hoàng quang.

Qua hoàng sắc quang tráo, thấy phường thị bên trong như miếu tự có một tòa điện vũ thập phần hùng vĩ, gồm chừng năm sáu gian, gã bất giác cười khổ.

Từ khi Chu Tiểu Xuân đột phá đến Chu thiên cảnh nhất trọng, bất ngờ xảy ra với gã trong hai mươi mấy ngày nay quá nhiều.

Hôm đến gặp nhưng Hàn Vi Vi không có nhà, về đến chỗ ở thiên cấp thì gã thấy Chân Sùng Minh ngưng hời là chỗ ở thiên cấp này có địa hỏa lò phòng, có thể cho gã sử dụng không.

Ngụy Tác đương nhiên kinh ngạc, hỏi Chân Sùng Minh mượn địa hỏa lò phòng làm gì. Kết quả Chân Sùng Minh gãi đầu nói y đã chuẩn bị xong nguyên liệu luyện chế Linh dương đơn, theo y tính toán, luyện xong mẻ này rồi luyện hóa thì y sẽ đột phá đến tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng.

Ngụy Tác nghe xong thì càng kinh ngạc.

Linh dương đơn, đơn được dùng yêu đơn tam cấp yêu thú luyện chế thành, cũng như Kim linh đơn, cả lượng linh khí cũng tương tự.

Khác biệt duy nhất là yêu đơn mà Linh dương đơn cần thuộc nhóm tạp đơn, phẩm chất kém nhất trong số yêu đơn tam cấp yêu thú.

Nói cho đơn giản, Linh dương đơn tương đương với tận dụng phế vật, tận dụng những yêu đơn quá kém, không cách nào sử dụng được nữa.

Vì giá của chủ dược không cao, nên nguyên liệu luyện chế Linh dương đơn có công hiệu ngang với Kim linh đơn chỉ chừng sáu mươi viên hạ phẩm linh thạch, còn giá một viên Kim linh đơn một trăm mười viên.

Theo lý, đơn dược này phải được hoan nghênh hơn Kim linh đơn, ít nhất cũng lấy mất một phần lớn thị trường của Kim linh đơn nhưng Linh dương đơn lại rất hiếm thấy.

Không phải vì không đủ tạp đơn mà nguyên nhân là dược lực để bổ sung cho tạp đơn, nguyên liệu phụ trợ của Linh dương đơn nhiều hơn Kim linh đơn. Tuy giá trị đều không cao, nhưng quá trình luyện chế khước lại rất phức tạp.

Luyện đơn sư thường không thích luyện chế đơn dược này, dù luyện được nhưng vì tốn thời gian, hiệu suất thành phế đơn cao, giá bán Linh dương đơn cũng không rẻ hơn Kim linh đơn bao nhiêu, tu sĩ chỉ bằng mua luôn Kim linh đơn.

Đương nhiên cũng có tán tu cấp thấp có công thức Linh dương đơn, cũng tự luyện chế vì dùng Linh dương đơn tu luyện sẽ bớt được nhiều linh thạch, tương đương với chỉ bỏ ra sáu mươi viên hạ phẩm linh thạch nhưng có thể đạt đến hiệu quả tu luyện ngang bằng tám mươi viên mà chỉ mất chút thời gian luyện đơn. Đối với địa giai tán tu như Ngụy Tác trước kia thì thời gian không phải là vấn đề, quan trọng là không kiếm được linh thạch nên bớt được viên nào là phải tìm cách bớt cho bằng được.

Vì luyện chế phức tạp, theo cách nói của tu sĩ Thiên Huyền đại lục, chia luyện đơn sư từ cao đến thấp thành cửu phẩm. Chỉ luyện đơn sư tam phẩm trở lên mới có thể luyện chế Linh dương đơn.

Có thể luyện chế được địa cấp đơn dược như Hợp hư đơn, Cơ Nhã được tu sĩ tại Linh Nhạc thành coi là luyện đơn sư lục phẩm trở lên.

Người gần như lũng đoạn việc cung ứng đơn dược ở Linh Nhạc thành mới là lục phẩm, Ngụy Tác cho rằng kẻ ngốc như Chân Sùng Minh đạt đến tam phẩm thì thật quá hoang đường, gã cho rằng mình luyện gần ấy Bồi thiên đơn và Bồi yêu dịch thì cũng chỉ đạt hơn lưỡng phẩm một tí chứ chưa tới tam phẩm.

Nên gã tỏ vẻ không tin, bảo Chân Sùng Minh đừng có đùa, người luyện được Linh dương đơn? Gã càng không tin nổi vì Chân Sùng Minh gật đầu thấp phần khẳng định rằng trước đây y đã luyện mấy viên rồi, từ Thần hải cảnh tứ trọng đạt tới ngũ trọng là dựa vào Linh dương đơn.

Gã lập tức thu dọn rồi cho tiểu đệ tứ chi phát triển, đầu óc giản đơn nào vào địa hỏa lò.

Khiến gã không tin được là Chân Sùng Minh luyện thành công ba viên Linh dương đơn ngay trước mắt gã!

Liên tục ba viên đều thành công, căn bản không thể dùng vận khí mà giải thích được, một là Chân Sùng Minh trước đó từng luyện chế vô số Linh dương đơn, cực kỳ thuần thục rồi, thứ hai là như Ngụy Tác luyện phù, rất có thiên phú.

Tu sĩ như Chân Sùng Minh đương nhiên trước đó không thể luyện nhiều Linh dương đơn. Y nói với Ngụy Tác là y đã luyện mấy chục viên, nếu không có gì sơ sẩy thì xác suất thành công đạt đến tám thành trở lên, luyện chế Linh dương đơn khẳng định chỉ có lợi.

Tiểu tử đầu óc đơn giản này khi kiểm linh thạch lại không ngốc! Có thiên phú luyện đơn không tệ.

Không chỉ gã tắt tiếng, cả lục bào lão đầu cũng tắt tiếng.

Tiếp đó, Hàn Vi Vi lại mang đến một cái tin bất ngờ.

Nàng ta nói rằng tại Thất Tinh thành đã thấy Nam Cung Vũ Tinh và Lý Hồng Lân vui vẻ đi cùng nhau.

Hàn Vi Vi vì lần đó đột nhiên xuất hiện “Hồi chân đơn” nê bám theo một tu sĩ đến Thất Tinh thành. Mấy hôm đó, Linh Nhạc thành xuất hiện đơn được có tác dụng như Hồi khí đơn, có thể giúp tu sĩ nhanh chóng hồi phục chân nguyên nhưng giá thấp hơn Hồi khí đơn của Trân Bảo các một chút.

Việc đó là đả kích rất lớn đến Trân Bảo các.

Hôm đó Hàn Vi Vi đang ở tán tu tập thị ngoài Linh Nhạc thành, thấy tu sĩ đó bán năm trăm viên Hồi chân đơn, thì lên bám theo về tận Thất Tinh thành, định tìm ra manh mối. Nhưng không ngờ lại thấy Nam Cung Vũ Tinh và Lý Hồng Lân.

Tin này khiến gã không dám tin, gã hiểu rõ Nam Cung Vũ Tinh luôn rất căm ghét Lý Hồng Lân.

Tính toán một lúc rồi cùng lục bào lão đầu bàn luận, Ngụy Tác thử để Chân Sùng Minh luyện chế Bồ thiên đơn. Kết quả khiến gã há miệng là Chân Sùng Minh được gã chỉ đạo, chỉ luyện vài viên là xác suất thành công đạt hơn sáu phần.

Có lẽ vì đầu óc đơn giản, không cần nghĩ ngợi gì linh tinh nên càng chuyên chú vào luyện đơn hơn tu sĩ tầm thường, còn vì thiên phú gì khác nữa không thì Ngụy Tác không tìm ra.

Tiếp đó, Ngụy Tác đem số Kim linh đơn còn lại cho Chân Sùng Minh để y đột phá đến Chu thiên cảnh nhất trọng. Đoạn gã để Chân Sùng Minh chuyên môn luyện chế Bồ thiên đơn.

Mọi được dịch đã được Ngụy Tác điều chế xong, trừ yêu đơn Thanh giáp trùng ra, Chân Sùng Minh không thể biết được công thức luyện Bồ thiên đơn. Quan sát liền mấy ngày, Chân Sùng Minh dị thường cảm kích việc gã cho y Kim linh đơn nên không nghĩ gì nhiều, một lòng giúp gã luyện đơn, mỗi ngày luyện được không ít viên Bồ thiên đơn.

Nhưng Ngụy Tác vẫn chưa yên tâm, trừ nói với Chân Sùng Minh rằng Bồ thiên đơn chỉ phối hợp với công pháp của gã mới có thể sử dụng, tu sĩ khác sử dụng sẽ gặp tác dụng phụ cực kỳ bất lợi, còn bảo Chân Sùng Minh gom cả phế đơn lại, rồi căn cứ vào số lượng Chu Tiểu Xuân mua yêu đơn Thanh giáp trùng là biết Chân Sùng Minh có lấy trộm viên nào hay không.

Như vậy dù không cần bề quan, cũng có người giúp gã luyện chế Bồ thiên đơn, gã liền ra khỏi nơi ở, định đến gặp Nam Cung Vũ Tinh xem thật ra là chuyện gì.

Nhưng hai lần Hàn Vi Vi nghe ngóng giúp gã, Nam Cung Vũ Tinh cũng đã về Linh Nhạc thành, nhưng lúc gã đến thì nàng đã đi khỏi.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

156. Chương 156: Mỹ Nữ Cùng Dã Thú.

Hai mươi mấy ngày nay không thấy Nam Cung Vũ Tinh.

Ngụy Tác buồn bực chờ đợi tin về Nam Cung Vũ Tinh, vừa chuẩn bị những thứ để tu luyện.

Về phía Cơ Nhã, Ngụy Tác một là chưa có thời gian cân nhắc cách xử lý, hai là nàng ta bế quan nghiên cứu công thức nào đó, nên tạm thời chưa thể gặp mặt.

Hôm nay gã đến Thất Tinh thành vốn chưa bao giờ đặt chân tới vì được điểm chủ Cửu Đỉnh trai Mộ Dung Thần cho biết Thất Tinh thành Linh Bảo phường tổ chức phách mại hội cỡ lớn, có đấu giá cả địa đồ hoàn chỉnh về mấy nơi bên ngoài Thiên khung, trong đó có địa đồ khu vực Đoạn long nhai mà gã cần.

Mục tiêu tới đây của gã là Kim ban sâm rất có khả năng tồn tại ở Đoạn long nhai.

Tu luyện nữa thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp ải đột phá Phân niệm cảnh, từ Chu thiên cảnh đột phá đến Phân niệm cảnh là cửa ải cực lớn của tu sĩ, không ít người không qua nổi. Chỉ khi có linh dược đó, đột phá đến Phân niệm cảnh mới an toàn.

Nếu lần này thuận lợi có được địa đồ Đoạn long nhai, lấy được Kim ban sâm thì Ngụy Tác sẽ đi xa, đến Tê Phượng thành một chuyến, giao yêu đơn Xích dực viêm ma cho tôn nữ của Kim bà bà.

Theo lời Kim bà bà, nhận được thù lao hai mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch thì gã có thể lại bế quan, xung kích Chu thiên cảnh tứ trọng, thậm chí ngũ trọng.

Ngụy Tác giao cho Hàn Vi Vi hơn hai mươi món bán linh giai pháp khí phòng ngự và mười mấy món pháp khí tiến công bán linh giai đều đã bán xong, trừ bảy nạp bảo nang khá cao cấp thì mọi nạp bảo nang còn lại cũng ngẫm nhờ nàng ta bán qua Trân Bảo các.

Những thứ đó mang lại cho gã mười ba vạn viên hạ phẩm linh thạch.

Địa đồ hoàn chỉnh mỗi khu vực bên ngoài Thiên khung tối đa mấy nghìn linh thạch, trừ địa đồ Đoạn long nhai ra, gã có thể thuận tiện xem có thứ gì tốt lành trong phách mại hội có thể dễ dàng thực lực và tu vi chẳng.

...

Vừa tính toán vừa nhìn quanh một chỗ, Linh Bảo phường chìm trong hoàng sắc quang tráo hiện ra trước mắt Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi.

Trên bãi đất trống trước quảng trường lát gạch không rõ xây bằng thứ gì, trông vào vàng chóa, mỗi viên hai thước rưỡi đều có tiêu ký Linh Bảo phường. Quanh quảng trường, nhiều tu sĩ đã mở gian hàng, càng tô điểm thêm khí thế cho phách mại hội, không biết có bán vật gã cần không.

Gã nhận ra, so với Linh Nhạc thành, Thất Tinh thành có quy mô lớn hơn nên số lượng phường thị cũng gấp đôi.

Là một trong những phường thị quy mô nhất Thất Tinh thành, nổi danh vì pháp khí cao cấp, Linh Bảo phường cử hành đại hình phách mại hội, quy mô và không khí hơn nhiều mọi phách mại hội Ngụy Tác từng tham gia.

Còn chừng nửa canh giờ nữa, phách mại hội của Linh Bảo phường sẽ bắt đầu nhưng các tu đạo giả tụ tập trên quảng trường đã chừng hơn ba bốn trăm.

Các tu đạo giả cũng tụ tập lại, có người hào hứng đi xem mọi gian hàng các tu sĩ khác bày dưới đất, không ít tu đạo giả ăn vận khác hẳn tu sĩ Linh Nhạc thành, Lạc Nguyệt thành, xem ra từ những nơi xa xôi hơn đến tham gia đại hình phách mại hội.

Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật nhìn một lượt, phát hiện đẳng cấp các tu sĩ này cao hơn nhiều ở Linh Nhạc thành phách mại hội, tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng, Chu thiên cảnh nhất trọng rất nhiều, tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng trở lên cũng không ít.

Còn đang do dự nên đi xem trong các gian hàng có gì hay ho không hay là vào thẳng bên trong thì tiếng động khác lạ vang lên từ góc đông quảng trường.

Ngụy Tác ngoái lại tức thì kêu lên, “Chà!”

Một man thú to lớn từ từ đi vào, man thú này lớn ngang với căn nhà đá trước kia của gã, toàn thân xanh mượt, trông như trâu nhưng trên đầu chỉ có một cái sừng màu trắng, toàn thân vẫn gợn như sóng nước.

Ngũ cấp cao giai thủy hệ yêu thú Thủy văn thanh ngư!

Ngũ cấp cao giai yêu thú, đơn đả độc đầu có thực lực không thua tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng.

Thật ra nhiều yêu thú ngũ cấp trở lên tuy bị tu sĩ Thần hải cảnh giết chết, nhưng phần lớn là các tu sĩ dựa vào ưu thế nhân số, kiến giết voi. Thủy văn thanh ngư trông rất hiền lành nhưng tính cách cực kỳ hung hãn tàn bạo, không khác gì Phệ tâm trùng.

Trên lưng Thủy văn thanh ngư đặt một chiếc ghế như yên ngựa trải da cừu, một nữ tu diễm lệ mặc áo kim loại màu vàng ngồi trên đó.

Mái tóc dài của nữ tu hơi cuốn lên, ánh màu đỏ sậm, gương mặt trái xoan, dung mạo xuất chúng, đôi mắt to sáng cực kỳ lay động lòng người, mỗi khi đảo mắt không khác nào nước mắt sắp chảy ra, quyến rũ kinh nhân.

Bắt mắt nhất là tấm áo kim loại màu vàng của nữ tu này tựa hồ hơi ngấn quá.

Tấm áo này chỉ che kín hai chỗ nhô cao trên ngực, còn tay, lưng và thậm chí phần lớn làn da trắng nõn của vòng eo đều lộ ra ngoài, hơn nữa tấm áo kim loại không rõ rên từ tinh kim gì mà lấp lánh quang hoa, không khắc hoa văn, chỉ như thế thôi cũng khiến ai nhìn nữ tu diễm lệ này đều phun máu mũi.

Cái váy da đen của nàng ta ngắn không thể ngắn hơn, cặp chân dài trắng lác lư theo nhịp rung của man thú, nàng ta đi giày da đỏ cao cấp.

Dưới ánh nắng sớm, cảnh tượng này thật sự là mỹ nữ và dã thú!

Đừng nói Ngụy Tác chưa hiểu việc đời nhiều, cả Hàn Vi Vi nhất thời cũng há hốc miệng.

“Hai vị không biết Tâm Hữu Lan?” Ngụy Tác nhìn chăm chăm nữ tu ăn mặc không lấy gì làm kín đáo thì sau lưng chợt vang lên giọng nói khe khẽ.

“Nữ tử này tên Tâm Hữu Lan? Tên lạ thế.” Ngụy Tác ngoái lại thấy một hoàng sam thiếu niên trẻ tuổi nhưng tướng mạo bình thường. “Thế nào?” Gã hơi kinh ngạc hỏi thiếu niên lạ mặt này.

Hoàng sam thiếu niên trông bình thường này, có ý tốt giải thích: “Nữ tử này là đệ tử Vạn Thọ thành Linh Thú cung, tên Tâm Hữu Lan, là thiên phú kim linh căn tu sĩ, còn trẻ đã đột phá đến tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng, cực kỳ được Linh Thú cung trọng thị. Xưa nay nàng ta ăn vận vẫn thế, nhưng tạo cho người ta cảm giác là đang phụ mẹ hoặc được nhiều tu sĩ để quên cả thân mình. Nhưng trước giờ tu sĩ nào bị quyến rũ, tìm mọi cách cho nàng ta vui là bị nàng ta dùng thủ đoạn trừng trị đích đáng. Nhìn như huynh đài ban nãy, chưa biết chừng đã bị nàng ta nhử mất, sẽ rất phiền hà. Hơn tháng trước có tu sĩ cải trang đi qua lưng man thú, ném nhòn trộm bên dưới tà váy, bị nàng ta chú ý nên sau đó y ra theo, cùng đi săn yêu thú lại bị phá hỏng một mất.”

“Chà! Tự ăn mặc như thế nhưng lại không cho người khác nhìn?” Ngụy Tác kêu lên, liếc qua thấy ngay cơ hồ tuyệt đại đa số nam tu không những không ham hồ nhìn mà đều biến sắc mặt, chỉ muốn tránh đi.

Kêu thì kêu, được hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi tốt bụng nhắc nhở, Ngụy Tác không dám nhìn nữ tu ăn mặc hở hang, có vẻ cố ý câu dẫn người khác nữa.

Thiên phú kim linh căn hiếm có, tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng, Ngụy Tác hiện tại không sợ bởi gã là song linh căn tu sĩ, được lục bào lão đầu trợ giúp, chắc chắn sẽ vượt qua mỹ nữ cười man thú. Có điều bối cảnh của mỹ nữ thì tạm thời gã không chạm vào được.

Vạn Thọ thành cùng nằm ở phía nam Thiên Huyền đại lục, chỉ cách Thất Tinh thành hai tòa tu sĩ chi thành. Tu sĩ tâm thường nhắc đến Vạn Thọ thành đều gọi là Vạn Thú thành.

Mấy tông môn trong Vạn Thọ thành đều có thuật nuôi dưỡng yêu thú. Vì thế mọi phường thị ở Vạn Thọ thành đều bán các nguyên liệu chuyên dụng ngự thú, nuôi dưỡng yêu thú, lâu dần những tu sĩ nuôi yêu thú đều thích định cư ở đây. Nên Vạn Thọ thành thường thấy tu sĩ mang theo yêu thú đi lại ngoài đường.

Linh Thú cung là tông môn lớn nhất thống trị Vạn Thọ thành, nghe nói từ mấy chục năm chi trước đã có nhân vật tu vi kim đơn xuất hiện, thực lực còn trên cả Thiên Nhất môn, ngang với Minh Tiêu thành Lôi Tiêu tông.

Linh Thú cung thống trị Vạn Thọ thành không chặt chẽ, thường nửa nhắm nửa mở với các tu sĩ giao đầu trong thành, có điều phá hỏng công trình nào là phải bồi thường một lượng nhất định linh thạch, khôi phục nguyên dạng là xong. Phong cách của Vạn Thọ thành đặc biệt nhất phía nam Thiên Huyền đại lục, kinh nghiệm đấu pháp của tu sĩ ở đây cao hơn những nơi khác nhiều.

“Ta thấy cũng đáng kiếp, ai bảo chúng đều dâm dục.” Nghe hoàng sam thiếu niên nói vậy, lại thấy Ngụy Tác chịu phép hấn, Hàn Vi Vi trợn tròn trắng, hừ lạnh một tiếng.

“Vậy người học theo đi.” Ngụy Tác cố ý hừ một tiếng, “Xem người ăn ăn mặc bốc lửa như thế, xem người kia, đúng là nhà quê.”

“Phì! Người mới nhà quê!”

Trong lúc cả hai tranh hơi, mỹ nữ và dã thú đã đi đến trước màn sáng màu vàng của Linh Bảo phòng.

Đối diện với cặp đôi trắng ngần, người Linh Bảo phòng tựa hồ đã quen, liền có hai đệ tử mặc áo gấm màu chàm cung kính bước lên đón Tâm Hữu Lan vào trong. Thủy văn thanh ngư cũng đã quen, vòng ra sau Linh Bảo phòng, không rõ đi đâu.

“Xem ra hai vị đến tham gia phách mại hội?” Thấy thân ảnh Tâm Hữu Lan tan biến trong hoàng sắc quang mạc, hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi lông hắc người, “Tại hạ Trương Phong Dực, là tu sĩ Lạc Nguyệt thành, không biết hai vị xưng hô thế nào.” Đối với Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi, hoàng sam thiếu niên không xưng hô là tiền bối vì y đã đạt tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng. Còn Ngụy Tác dùng Tiềm Ẩn quyết ẩn giấu nhất trọng tu vi.

“Tại hạ Quý Lý, tu sĩ Linh Nhạc thành, đến đây tham gia phách mại hội.” Ngụy Tác nhìn hoàng sam thiếu niên rồi bịa ra một cái tên. “Tại hạ tên Ngụy Nhã.” Ngụy Tác trợn ngược tròn trắng vì Hàn Vi Vi dùng luôn họ của gã.

“Trương Phong Dực”, gần đó đột nhiên có một thanh sam tu sĩ vẫy tay với hoàng sam tu sĩ. Xem ra y đã nói tên thật.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

157. Chương 157: Vô Ý Đốn Ngộ.

“Tại hạ còn hẹn mấy bằng hữu, không quá nhiều hai vị nữa.” Trương Phong Dực thấy người đó thì tỏ rõ thần sắc kinh hãi, cáo từ Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi rồi bổ sung, “Hai vị tựa hồ cực hiếm khi đến Thất Tinh thành nên không hiểu, phách mại hội lần này không ít nhân vật lợi hại cũng đến, trong số đó trừ Tâm Hữu Lan còn một tu sĩ tên Đồng Thanh Y, là thiên phú phong linh căn tu sĩ, còn là Đông Dao thắng cảnh thiếu chủ, vì y thù dai nên hai vị đừng chạm vào là hơn.”

Trương Phong Dực hảo ý nhắc nhở rồi cáo từ đi về phía bằng hữu.

Đối với lời nhắc nhở của Trương Phong Dực, Ngụy Tác đương nhiên cảm kích, bất quá thấy y nhắc đến Đồng Thanh Y, Hàn Vi Vi tựa hồ không vui nên khi Trương Phong Dực đi khỏi, Ngụy Tác không nén được lên tiếng hỏi: “Thế nào, người biết Đồng Thanh Y?”

“Là một trong những kẻ theo đuổi sư thư ta, tự cho mình là bất phàm.” Hàn Vi Vi hừ lạnh một tiếng, “Ban đầu nghĩ cách lại gần gũi sư thư rồi trực tiếp đề thân không chỉ một lần, rõ ràng muốn cậy thế lực ép người. Ta đã nghe ngóng, biết y nhỏ nhen, thích dùng âm mưu, không kiên nhẫn tu luyện, tuyệt đại đa số thời gian đều dồn vào bày mưu hại người, có chỗ dựa như Đông Dao thắng cảnh mà hiện tại chỉ là tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng. Như thế mà dám nhắm vào sư thư ta hả.”

“Không kiên nhẫn tu luyện”, nghe vậy, Ngụy Tác cũng thầm nhún nhó.

Đích xác, bế quan tu luyện đối với mọi tu sĩ đều cực kỳ khô khan, tán tu không có bối cảnh gì như gã, lúc nào cũng cần đến thực lực, buộc phải khổ tu.

Có bối cảnh như Đồng Thanh Y, chưa biết chừng Ngụy Tác cũng vì tham đồ hưởng thụ mà tu luyện tiến cảnh chậm đi.

Có đủ thực lực thì du ngoạn khắp các thành trì của Thiên Huyền đại lục, tìm một vài nữ tu diễm lệ cùng tắm ôn tuyền, sung sướng hơn nhiều bế quan khổ tu khô khan tột bậc.

“Chi bằng chúng ta vào thẳng phách mại trường đợi?” Thầm nhẩm nhó xong, Ngụy Tác nói với Hàn Vi Vi, mục đích gã đến Thất Tinh thành vì mua địa đồ để gia tăng hệ số an toàn vào Đoạn long nhai, càng ít phiền hà càng tốt.

“Hai vị quý khách, mới theo tại hạ.” Đối với đề nghị của Ngụy Tác, Hàn Vi Vi tất nhiên không có ý kiếm, bên ngoài hoàng sắc quang tráo bao quanh Linh Bảo phường, tu sĩ tầm thường giao ra nhập trường ngọc phù thì đều tự vào, thấy Hàn Vi Vi cầm nhập trường ngọc phù, đệ tử Linh Bảo phường phụ trách nghênh tiếp thập phần cung kính hành lễ rồi đi trước dẫn đường.

Hóa ra hội trường Linh Thiên các cửa phách mại hội của Linh Bảo phường lần này chia làm ba tầng, tầng thấp nhất là chỗ bình thường, hai tầng trên dành cho khách quý, Hàn Vi Vi nắm trong tay là nhập trường ngọc phù lên tầng cao nhất.

Lên vị trí quý tân ở tầng cao nhất là do Ngụy Tác đề nghị.

Với kinh nghiệm của gã, phổ thông tán tu thường tiếc mấy trăm linh thạch vào chỗ dành cho khách quý, người vào không là cao giai tán tu tu vi kinh nhân cũng có bối cảnh thâm hậu, nếu tranh giá một vật, phổ thông tán tu thường lui bước.

Nhưng điểm đó không phải các tán tu thông minh không biết nhưng tuyệt đại đa số đều cực kỳ tiếc linh thạch, không đời nào chịu lãng phí mấy trăm linh thạch.

Được đệ tử Linh Bảo phường dẫn vào, Ngụy Tác cảm thấy thân thể tựa hồ hơi nặng, thể nội chân nguyên lưu động không thuận, rõ ràng toàn Linh Bảo phường đều có cấm chế hạn chế tu sĩ thi pháp.

Vào trong Linh Thiên các cửa phách mại hội trường vương vấn, gã như được đại khai nhãn giới.

Trong đại sảnh không rõ bố trí pháp trận gì mà lơ lửng một bích ngọc liên đài xanh biếc, có cả dãy bậc thang đi lên bằng bích ngọc, cũng lơ lửng trên không, xem ra lúc phách mại hội bắt đầu, người Linh Bảo phường sẽ để vật đấu giá lên bích ngọc liên đài.

Trong đại sảnh ở tầng thấp nhất bố trí hơn nghìn bạch sắc linh quang quang tráo, tu sĩ vào trong là bên ngoài không thể nhìn rõ, đảm bảo mức cao nhất cho bí mật của mỗi tu sĩ.

Tầng cao nhất mà Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi chọn khác hẳn dưới đại sảnh, trải thảm Ngân ti thảo mềm mại, bày biện đồ đặc cổ sắc cổ hương, ngoài cửa sổ còn có lục sắc linh quang quang tráo, có cả công hiệu kén gần hoặc giãn xa cảnh tượng bích ngọc liên đài. Từ chỗ của Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi nhìn ra, bích ngọc liên đài tựa hồ ngay trước mắt, hiển nhiên tại đây mà nhìn vật đấu giá thì còn rõ hơn những chỗ khác.

Quý tân thất ở tầng giữa, bên ngoài đều bao trùm hoàng sắc linh quang quang tráo, bên trong có gì khác với quý tân thất ở tầng cao thì Ngụy Tác không biết.

Vì còn sớm nên gã cầm ngọc giản có môn thuật pháp “Tam muội thần hỏa” mà Liễu Ngũ cho lên tham ngộ.

Hiện tại phẩm giai môn thuật pháp này thế nào, gã không cách nào nhận định. Nhưng trong ngọc giản có ghi rõ, tu vi để thi triển mức thấp nhất là Chu thiên cảnh tam trọng.

Chỉ khi có tu vi Chu thiên cảnh tam trọng mới có thể theo pháp môn của môn thuật pháp này dùng chân nguyên kích phát ra tam muội chân hỏa, môn thuật pháp này cũng thập phần huyền ảo, Ngụy Tác đột phá đến tu vi Chu thiên cảnh tam trọng thì theo lời lục bào lão đầu nhắc nhở, tham ngộ môn hỏa hệ thuật pháp cực kỳ hữu dụng này, chuẩn bị luyện khí.

Nhưng gần đây gã vẫn chưa hiểu thấu một phần.

Thấy gã nhú mày trăm tư, Hàn Vi Vi không quấy nhiễu, cũng lấy ra một bạch sắc ngọc giản nghiên cứu. Gần nửa canh giờ sau, lúc phách mại hội sắp bắt đầu, mắt Ngụy Tác ánh lên hơn hờ.

Có lẽ ôm tâm thái xem kịch nên gã lại đồn ngộ, chỉ trong tích tắc đọc gì hiểu nấy, hiểu hết những nội dung trước đó không hiểu, cả lục bào lão đầu cũng không lý giải được.

Gã và lục bào lão đầu không hiểu vì đại bộ phận môn thuật pháp này đều là cách khống chế chân nguyên phát ra tam muội chân hỏa, ngưng thành hỏa thuần, hỏa xà nhưng còn làm cách nào ngưng thành các loại hình thái như hỏa thuần thì không nói rõ.

Giờ gã đã hiểu, một phần nội trước đây không rõ nội dung lại là phần quan trọng nhất: khống hỏa ngưng hình. Hóa ra Tam muội thần hỏa thuật cực kỳ đặc biệt, đều dùng một cách phát ra tam muội chân hỏa, rồi dùng Khống hỏa ngưng hình thuật ngưng tụ các loại hình thái.

Hóa ra phần gã chưa hiểu là tổng cương của Tam muội thần hỏa thuật.

Hiện tại đã thông, Ngụy Tác chỉ cần thời gian, sẽ từ từ thử nghiệm Tam muội thần hỏa thuật, thuần thực xong sẽ thử luyện khí.

Hoàn toàn đồn ngộ nội dung thuật pháp, Ngụy Tác hiểu vì sao trước đó lục bào lão đầu nói rằng muốn luyện được pháp khí pháp bảo cao cấp một chút cần phải có tu vi Phân niệm cảnh lưỡng tam trọng trở lên.

Rõ ràng, Tam muội thần hỏa liên tục kích phát cần tiêu hao rất nhiều chân nguyên, lấy luyện chế phi kiếm làm ví dụ, quá trình dung luyện kiếm thai không cách nào dừng lại, chân nguyên không đủ mà ngưng lại thì kiếm thai sẽ kết đông, muốn nung chảy làm lại từ đầu, lúc dung luyện kiếm thai cần có phân niệm bố trí pháp trận, vì thế phải tu luyện đến Phân niệm kỳ mới làm được.

Như phi kiếm của hồng sam tu sĩ phẩm cấp rất thấp, dùng địa hỏa cũng có thể làm tan chảy, cộng thêm Khống kiếm thuật trong Kinh Lôi kiếm quyết thì kiếm thai không cần khắc nhiều pháp trận, nên hồng sam tu sĩ mới có thể dùng địa hỏa lộ tự luyện phi kiếm.

Hiện tại Ngụy Tác có hai thanh phi kiếm hồng, cả đại đao có pha Thái âm tinh kim của Lưu Tam Pháo, cộng thêm một khúc Tân thiên tinh kim của Phong lão quái, những nguyên liệu này chỉ khi tu vi của gã đạt đến Phân niệm cảnh tam trọng trở lên mới đủ để luyện chế cao giai phi kiếm xuất.

Bất quá điều khiến gã hoan hỉ nhất là trong tay còn Thanh tác ngân lấy được của tu sĩ mặt ngựa tại Thanh Phong lăng!

Thanh tác ngân tan chảy ở nhiệt độ không cao, với tu vi cuae gã, hiện tại hoàn toàn lĩnh ngộ Tam muội thần hỏa thuật thì chỉ cần tích lũy kinh nghiệm luyện khí là có thể đem Thanh tác ngân luyện chế thành pháp trượng, cộng thêm pháp châu của Phệ tâm trùng trưởng lão thì có thể phát ra thần thức xung kích.

Thần thức xung kích này, Ngụy Tác đã tự thân trải nghiệm, theo lục bào lão đầu tính toán thì mức độ đó, tu sĩ Chu thiên cảnh tứ ngũ trọng tuy không cứng đờ bất động như Ngụy Tác nhưng ít nhất cũng choáng váng.

Luyện chế được vật đó coi như gã có thêm một lợi khí để đánh lén người khác.

...

“Bắt đầu rồi!”

Chốc sau, Linh Bảo phường phách mại hội bắt đầu.

Mắt Ngụy Tác mắt sáng rõ, Hàn Vi Vi lại hung hăng lừ gã, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Ngụy Tác, sau này trước mặt ta người có thể kìm nén một chút không, đừng có hơi tí là rõ dãi như thế”, Linh Bảo phường phách mại hội rõ ràng cao cấp hơn của Kim Ngọc các nhiều.

Người chủ trì đấu giá và đưa vật phẩm đều là những nữ tu diễm lệ. Tất cả đều mặc ngư vĩ phượng bào xẻ ngực thấp, lộ ra nửa quả tuyết lê trắng ngần khiến người khác sôi trào máu nóng.

Nữ tu phụ trách chủ trì mặc hắc sắc ngư vĩ phượng bào, dung mạo không quá xinh đẹp nhưng lồng ngực to kinh người, cơ hồ còn hơn Cơ Nhã, cá khe trên ngực nhìn vào cực kỳ hấp dẫn.

“Đúng rồi.” Nghĩ đến Cơ Nhã, lại nghĩ đến việc Thủy Linh Nhi chắc không kém, Ngụy Tác đột nhiên hỏi Hàn Vi Vi, “Hàn Vi Vi, người nói xem sư thư người và Thủy Linh Nhi thì ai xinh đẹp hơn?”

“Thủy Linh Nhi thì ta chưa gặp sao biết được.” Hàn Vi Vi cầm câu hỏi đáp. Thấy gã cười nhạo, nàng ta bực mình kêu lên, “Ngụy Tác, người định làm gì hả?”

“Không có gì.” Ngụy Tác cười hắc hắc, “Trước kia ta lấy việc theo đuổi Thủy Linh Nhi làm mục tiêu tu luyện. Nếu sư thư của người xinh đẹp hơn Thủy Linh Nhi thì ta sẽ đổi mục tiêu.”

“Ha ha!” Nghe nói vậy, Hàn Vi Vi cười ha hả, “Như người mà đòi theo đuổi sư thư?”

“Gì hả, như ta thì sao.” Ngụy Tác lắc lắc đầu đầy kiêu hãnh.

“Theo đuổi sư thư ta thì không được rồi nhưng nể tình là huynh đệ, ta có thể cân nhắc giúp người theo đuổi Thủy Linh Nhi.” Hàn Vi Vi bĩu môi.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

158. Chương 158: Diên Cuồng Trả Giá.

“Quy tắc phách mại hội lần này là mỗi lần tăng giá không dưới hai trăm hạ phẩm linh thạch. Mọi vật đã mua phải trả ngay bằng linh thạch...”

“Vật đầu tiên của phách mại hội lần này là linh giai hạ phẩm Hỏa linh phan, pháp bảo tiến công, do thất phẩm luyện khí sư Hàn Vô Nhai của Linh Vân đại lục luyện chế, giá khởi điểm ba nghìn hạ phẩm linh thạch.”

Giải thích xong quy tắc, bảo vật đầu tiên được bung lên.

Trên bích ngọc liên đài lơ lửng trong đại sảnh có bố trí pháp trận đặc thù, nữ tu chủ trì có giọng nói ảo ảo, thanh âm tựa hồ không lớn nhưng vang rõ trong tai mỗi người.

Vật đầu tiên đã khiến tu sĩ toàn trường hơi chấn động.

Linh giai pháp bảo thật sự!

Nữ tu ngực to trải rộng Hỏa vân phan dài chừng năm thước, rộng hai thước, hồng quang rực lên, rìa có những đường thêu vàng rực, nối nhau thành hình mây đỏ, hỏa sát chí khí như thực chất chảy miết, thoát nhìn là biết không phải phẩm phẩm.

Linh giai pháp bảo thật sự rất hiếm, trước đây gã gặp cao thủ Chu thiên cảnh ngũ trọng, thậm chí Phân niệm cảnh chỉ có một hai món. Đạt tới tu vi Phân niệm cảnh thì có thể đồng thời thi triển hai pháp bảo, thành ra pháp bảo này khẳng định sẽ khiến mọi tu sĩ tranh chấp.

“Bốn nghìn hạ phẩm linh thạch!” Quả nhiên, nữ tu ngực to mới dứt lời, trong quý tân thất ở tầng giữa đã có người ra giá, lập tức tăng thêm một nghìn hạ phẩm linh thạch.

Đối với pháp bảo này, Ngụy Tác không thấy hứng thú. Linh giai pháp khí công kích trong tay gã, tính cả Âm mị nhận tiêu hao chân nguyên kịch liệt thì tới sáu món, trong đó có cả Lục dương thần hỏa xoa lấy được của Tàn lão ma, uy lực vượt xa linh giai hạ phẩm pháp bảo.

Với số lượng pháp bảo gã có, ngay cả đệ tử tinh anh được đại tông môn như Lôi Tiêu tông và Linh Thú cung trọng điểm bồi dưỡng cũng không bằng. Trong địa hỏa nham động ở Di Thiên cốc, đệ tử tinh anh Thiên Nhất môn cũng chỉ có một món linh giai hạ phẩm pháp bảo công thủ toàn diện: Kim quang đại tự.

Hỏa Vân động gã đang tu luyện có thể phát ra một dải hỏa vân, tu vi đề thăng thì uy năng hỏa vân cũng tăng theo, đạt tới tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng thì sẽ cao hơn Hỏa linh phan.

Nên gã chỉ muốn ngồi xem linh bảo này đấu giá được bao nhiêu.

Nhưng nghe thấy giọng tu sĩ trả giá đầu tiên, Ngụy Tác giật giật chân mày.

Giọng nói này rất quen tai, hình như là giọng Lý Hồng Lân.

“Bốn nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch!”, cùng lúc đó ở tầng cao, trong quý tân thất cách vị trí Ngụy Tác không xa vang lên giọng nói khá the thé.

“Năm nghìn hạ phẩm linh thạch.” Trong quý tân thất ở tầng giữa lại vang lên giọng trả giá.

“Chà!” Nghe xong, Ngụy Tác buột miệng kêu lên.

“Thế nào?” Hàn Vi Vi tỏ vẻ không hiểu.

Ngụy Tác bảo, “Nếu ta không nghe lầm, kẻ đó là Lý Hồng Lân.”

“Không phải chứ?” Hàn Vi Vi tròn mắt, nếu Nam Cung Vũ Tinh đi cùng Lý Hồng Lân chẳng phải đi nát gót giày không tìm được, lúc thấy lại không phí tí công sức nào sao?

“Năm nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch”, một giọng hùng hồn gia nhập tranh chấp linh bảo.

“Sáu nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch!”

Giọng nói trong quý tân thất tầng giữa lại vang lên, Ngụy Tác đã khẳng định là Lý Hồng Lân, tựa hồ y quyết tâm lấy được linh bảo này, lên tiếng là tăng thêm một nghìn hạ phẩm linh thạch, hiện tại duy nhất không cách nào biết được là Nam Cung Vũ Tinh có mặt trong quý tân bao sương đó hay không.

“Bảy nghìn hạ phẩm linh thạch.” Tu sĩ giọng hơi the thé thông thả tăng thêm năm trăm hạ phẩm linh thạch.

“Bảy nghìn bảy!”

“Tám nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch”

“...”

Mấy tu sĩ liên tục ra giá, giá món linh bảo này liên tục tăng lên, cơ hồ chỉ tích tắc đã vượt qua mức một vạn hạ phẩm linh thạch.

“Một vạn hai nghìn hạ phẩm linh thạch!”

Lần này Lý Hồng Lân tựa hồ mang theo nhiều linh thạch, trả giá đó xong thì không ai thêm giá nữa, linh bảo đầu tiên được y mua.

Ngụy Tác chỉ bình tĩnh lắng nghe, ánh mắt lóe lên, không rõ nghĩ gì.

“Vật thứ hai của phách mại hội lần này là Hộ thần cổ phù, có thể khiến tu sĩ Kim đơn kỳ trở xuống, một ngày có thể truyền tống ba lần vạn dặm trở lên. Giá khởi điểm hai nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch.”

Vật đưa ra đấu giá thứ hai khiến Ngụy Tác cũng tỏ ra động dung.

Hộ thần cổ phù!

Tu sĩ truyền tống bằng pháp trận đều có phần không thoải mái, tiểu hình truyền tống pháp trận mấy trăm dặm một lần thì, cơ hồ mọi tu sĩ đều chịu đựng được.

Nhưng liên tục truyền tống hơn mười lần thì nhục thân và thần thức của tu sĩ cấp thấp thông thường sẽ đạt đến cực hạn. Ngụy Tác bây giờ mà truyền tống qua trung hình truyền tống pháp trận sau nghìn dặm thì lúc đi ra cũng như đầu buồn nôn.

Thông thường tu sĩ dưới Phân niệm kỳ, một ngày chỉ đi được vạn dặm bằng truyền tống pháp trận. Sử dụng đại hình truyền tống pháp trận vượt cự kỳ vạn dặm thì mỗi lần phải nghỉ một ngày mới lại sức được.

Thời thượng cổ có tông môn là Chân Thần tông nghiên cứu ra một loại bảo phù, có thể bảo vệ thần thức tu sĩ trong quá trình truyền tống không bị linh khí dao động kịch liệt của pháp trận xung kích, chỉ cần kích phát bảo phù thì mỗi ngày có thể khiến tu sĩ cấp thấp sử dụng đại hình truyền tống pháp trận ba lần.

Bảo phù này, món thứ hai của phách mại hội, cực kỳ hữu dụng đối với tu sĩ đi xa.

Nếu có việc gấp từ một đầu Thiên Huyền đại lục đến nơi ở đầu kia, mỗi ngày chỉ có thể sử dụng đại hình truyền tống pháp trận một lần thì ít nhất hai tháng mới tới.

Cổ phù thể này còn lại không nhiều, khẳng định sau này có thể sử dụng, Ngụy Tác tính toán thật nhanh, nếu giá không quá một vạn hạ phẩm linh thạch thì sẽ mua.

“Ba nghìn hạ phẩm linh thạch!”

“Bốn nghìn hạ phẩm linh thạch.”

“...”

“Một vạn một nghìn hạ phẩm linh thạch.”

“Một vạn ba nghìn hạ phẩm linh thạch.”

Nhưng khiến gã bực bội nuốt nước bọt vì cũng như Hỏa linh phan, Hộ thần cổ phù chắc chắn sẽ lưu dụng, cơ hồ vượt qua hạn mức của gã trong tích tắc.

Hộ thần cổ phù sau rốt được một nữ tu giọng nói uể oải, không buồn để tâm việc gì, trong quý tân thất tầng giữa mua với giá cao hơn Hỏa linh phan một nghìn hạ phẩm linh thạch.

“Ngân quang pháp giới.”

“...”

“Tử dương tinh!”

“Thiên quân tôn!”

Linh Bảo thường cửa hành đại hình phách mại hội lần này quả xuất thủ bất phàm, trong mấy vật tiếp theo lại có linh giai pháp bảo Thiên quân tôn.

Pháp bảo đảo này khiến Ngụy Tác máy động bởi là pháp bảo thuộc loại hình đè nén hiếm thấy, thi triển là sẽ biến to lên, ép xuống đối phương với trọng lượng kinh nhân. Nếu không tránh kịp, lại không có linh quang pháp bảo linh giai trở lên thì dù có linh giai hộ thuẫn cũng sẽ bị ép nát như tương ngay.

Bất quá chỉ thoáng sau đã đạt tới giá khiến Ngụy Tác tặc lưỡi, sau rốt được một người có giọng nói băng lạnh mua mất, giá hai vạn hạ phẩm linh thạch.

“Tiếp theo là hai phần địa đồ tường tận bên ngoài Thiên khung vẽ trong nửa năm trở lại đây, thập phần chuẩn xác, một vẽ Bạch cổ hoang nguyên, một vườn tới gần Bắc Mang lăng. Cả hai bán cùng nhau, giá khởi điểm ba nghìn hạ phẩm linh thạch.”

Sau mấy vật đó, nữ tu ngực lớn mang ra một vật khiến Ngụy Tác thiếu chút nữa đứng dậy.

Cuối cùng cũng đến mục tiêu của gã, địa đồ Đoạn long nhai được bao hàm trong địa đồ Bắc Mang lăng.

“Hàn Vi Vi, giúp ta mua vật này.” Ngụy Tác liền lãnh tĩnh, bảo Hàn Vi Vi.

“Được!” Nữ hài tử phần lớn ham mê mua bán, thấy vật này, nàng ta đã ngứa ngay, chỉ là không mang theo bao nhiêu linh thạch, không thể mua được. Hiện tại nghe Ngụy Tác nói vậy, Hàn Vi Vi cực kỳ hưng phấn đáp ứng.

“Bốn nghìn hạ phẩm linh thạch!”

“Bốn nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch!”

“Năm nghìn hạ phẩm linh thạch!”

Ngụy Tác hít một hơi lạnh vì trong lúc gã bảo Hàn Vi Vi thì hai phần địa đồ đã tăng ba lần, đạt mức năm nghìn hạ phẩm linh thạch.

“Sáu nghìn hạ phẩm linh thạch!” Hàn Vi Vi lại thông thả cất tiếng.

“Đúng là phá gia.” Ngụy Tác xót ruột vô cùng. Không phải chỉ cần năm trăm thô sao, hà cớ tăng hẳn một nghìn.

“Bảy nghìn hạ phẩm linh thạch.” Cùng lúc, một giọng nữ từ quý tân thất khác ở tầng cao vang lên, giọng nói đó uể oải đó là của nữ tu mua Hộ thần cổ phù.

“Tám nghìn hạ phẩm linh thạch.” Hàn Vi Vi định tăng giá thì một giọng nam tu từ trong quý tân thất đối diện Ngụy Tác vang lên.

Thấy gã ra hiệu, Hàn Vi Vi dồn lại tăng giá: “Chín nghìn hạ phẩm linh thạch.”

“Một vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch.” Mọi tu sĩ lại xôn xào vì nữ tu giọng nói uể oải lúc trước lại mỉm cười, đưa ra cái giá kinh nhân tột bậc.

Giá này khiến Hàn Vi Vi và Ngụy Tác đều ngẩn ra.

Không phải giá này họ không gánh được, chỉ là cách tăng giá quá khác thường.

Toàn trường đều ngẩn ra, giọng nữ tu uể oải lại vang lên, “Thế nào, Đồng Thanh Y, người rất muốn lấy hai phần địa đồ này hả?”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

159. Chương 159: Ngũ Sắc Thạch.

“Đồng Thanh Y? Đông Dao thắng địa thiếu chủ?”

Mắt ánh lên kinh nghi, nghe thấy nam tu trong quý tân thất đó bật cười: “Đối với hai phần địa đồ này, tại hạ đích xác rất có hứng thú.”

“Vậy thì ta dùng bảy vạn hạ phẩm linh thạch mau vậy.” Nữ tu lại uể oải nói, “Tối đa người bỏ ra được bao nhiêu?”

Theo lý, nữ tu nói vậy là vi phạm quy tắc phách mại hội nhưng toàn phách mại hội trường không ai hỏi gì mà đều hít một hơi khí lạnh.

Bảy vạn hạ phẩm linh thạch!

Dùng bảy vạn hạ phẩm linh thạch mua hai phần địa đồ, cái giá đưa ra quá đáng sợ! Ngân ấy linh thạch đủ mua năm món linh giai pháp bảo.

Mỹ nữ ngực to của Linh Bảo phường chỉ mỉm cười chờ đợi, tựa hồ đã quen với tình hình này.

Sắc mặt Ngụy Tác trở nên rất khó coi.

Rõ ràng không phải vấn đề giá trị địa đồ mà hai người này có mâu thuẫn, muốn so sánh với nhau.

“Ha ha, được lắm.” Toàn phách mại hội trường đều hít một hơi khí lạnh thì nam tu đó cười ha hả: “Bất với hai phần địa đồ, tối đa tại hạ bỏ ra được chín vạn hạ phẩm linh thạch.”

Chín vạn hạ phẩm linh thạch!

Phách mại hội trường xôn xao, thậm chí nhiều nữ tu trong bạch sắc quang tráo ở đại sảnh trừu chấn kinh thì mắt không khỏi hăm mộ.

Bỏ ra chín vạn hạ phẩm linh thạch mua hai phần địa đồ mà thản nhiên như thế, thật quá kinh nhân.

Nhưng nữ tu không biết đến Đồng Thanh Y bất giác ghi nhớ tên hắn.

“Ngu xuẩn!” Ngụy Tác giận đến mức mặt mày xanh lét.

Chín vạn hạ phẩm linh thạch, với tu vi hiện tại của Đồng Thanh Y, bình thường mà muốn kiếm đủ thì không biết tốn bao nhiêu thời gian. Rõ ràng dựa vào Đông Dao thắng địa, đem linh thạch người ta liều mạng kiếm về ra đây vung vít.

Quan trọng là dám cướp đồ của gã.

“Được, chỉ cần người bỏ ra chín vạn hạ phẩm linh thạch, hai phần địa đồ này nhường lại cho người.” Nữ tu nói, “Bằng không người lại tranh với ta.”

“Chín vạn hạ phẩm linh thạch.” Đồng Thanh Y nhạt giọng: “Hai phần địa đồ này, ta trả chín vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Làm sao bây giờ, có tăng giá không?” Hàn Vi Vi bực bội quay lại hỏi Ngụy Tác. Lần đầu tiên nàng ta mua bán đã bị hốt tay trên, nên rất ghét Đồng Thanh Y.

Ngụy Tác nghiêng rằng, kiên quyết lắc đầu: “Không cần nữa.”

Chín vạn hạ phẩm linh thạch là quá nhiều. Nếu đã xác định Đoạn long nhai nhất định có Kim ban sâm và Hắc huyết giao, gã sẽ liều nhưng quan trọng là không biết được.

Không có phần địa đồ này, sau này còn có thể tìm cách khác lấy được, cái giá này với gã là vượt mức cực hạn.

Chỉ là vệt quay đến mồm còn bị giật mất thì gã đương nhiên bực bội đến cực điểm.

Hai phần địa đồ này không mua được, tiếp theo đành xem phách mại hội còn gì hữu dụng không, bằng không sẽ lãng phí phí dụng quý tân thất mấy trăm hạ phẩm linh thạch.

“Thiết tiêu mộc kiếm”.

“Phi thiên chu”.

“...”

Trong lúc tất cả kinh thần, người Linh Bảo phùng bụng hai phần địa đồ vào quý tân thất đối diện Ngụy Tác, phách mại hội tiếp tục tiến hành.

Mấy vật tiếp theo không có tác dụng gì với gã, nhưng Lý Hồng Lân lại xuất thủ mua Hoàng vân pháp giới có thể phát ra hoàng sắc vụ khí, ẩn giấu thân ảnh, bản thân hoàng vân còn có lực phòng ngự bán linh giai, lại có thể ăn mòn pháp khí của đối thủ.

“Vật tiếp theo là Ngũ sắc thạch, giá khởi điểm năm nghìn hạ phẩm linh thạch.”

“Ngũ sắc thạch! Phách mại hội lần này lại xuất hiện Ngũ sắc thạch!” Nhìn thấy khối ngũ sắc linh thạch trên tay nữ tu ngực to đứng trên bích ngọc liên đài, Ngụy Tác vẫn bất động âm trầm, bất giác kinh hô.

“Thế nào? Ngũ sắc thạch có tác dụng gì?” Hàn Vi Vi kinh ngạc nhìn Ngụy Tác phản ứng rất kịch liệt, linh thạch chủng ngũ sắc phát quang này thì nàng ta chưa nghe nói đến.

“Đây là linh thạch có thể dùng để tái tạo nhục thân, tu sĩ biết đoạt xá thuật sẽ tìm mọi cách có linh thạch này, khi thọ nguyên hao tận mà vẫn không cách nào đột phá tu vi, sẽ lợi dụng linh thạch này đoạt xá trùng sinh.” Ngụy Tác giải thích: “Gần như mọi đoạt xá thuật, đoạt xá trùng sinh thì đại đa số tu vi đều tan chảy, cơ hồ tu luyện lại từ đầu. Bất quá linh thạch này có thể đề cao mức tu sĩ và nhục thân tìm được ăn khớp, vừa khiến tu sĩ giữ được phần lớn tu vi đồng thời giảm bớt tác dụng phụ của đoạt lấy nhục thân. Có những tu sĩ đoạt xá xong mà không thể dung hợp với nhục thân, thọ nguyên hao rất nhanh.”

“Hóa ra là thế.” Hàn Vi Vi nhú mày, hiển nhiên thập phần bài xích việc đoạt xá thân thể này, “Thế nào, Ngụy Tác, người thích vật này hả?”

Ngụy Tác hơi do dự. Thật ra gã hứng thú với khối linh thạch vì lực bào lão đầu từng nói đây là một trong những thứ phải có để giúp lão ngưng hình.

Tu vi của gã không ngừng tăng lên, cũng cần chuẩn bị trước việc giúp lực bào lão đầu ngưng hình. Thọ nguyên của lực bào lão đầu không còn nhiều, còn các nguyên liệu ngưng hình tuy không hữu dụng với tu sĩ ngự tử hô hoa nhưng đều rất hiếm.

Ngũ sắc thạch này cũng cực kỳ hiếm, lực bào lão đầu cũng chỉ biết trong kim thân pháp ngẫu của Thiên Trúc giáo ở phía bắc Vân Linh đại lục có một khối linh thạch này. Tra cứu điển tịch hiện tại thì kim thân

pháp ngẫu vẫn là trần giáo chi bảo của Thiên Trúc giáo, lục bào lão đầu vạch ra kế hoạch là không tìm được ở đâu thì khi Ngụy Tác đột phá đến Kim đơn cảnh sẽ xông vào cướp. Không ngờ phách mại này lại xuất hiện.

Thiên Trúc giáo từ mấy chục năm trước tựa hồ đã xuất hiện Kim đơn kỳ đại tu sĩ, muốn cướp đoạt khẳng định thập phần hung hiểm.

“Ta có một bằng hữu cần vật này, người mua giúp ta nhé.” Do dự một chốc, Ngụy Tác quyết định có thể mua được thì cứ mua.

“Ừ”, Hàn Vi Vi gật đầu, cũng không hỏi thêm, giá đã đạt đến mức một vạn ba nghìn hạ phẩm linh thạch.

“Một vạn bốn nghìn hạ phẩm linh thạch!”

“Một vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch!”

“...”

Tu sĩ trả giá không ngớt, tuy nhiều người bài xích đoạt xá chi pháp nhưng cũng có nhiều tu sĩ lại coi thuật này là thủ đoạn giữ mạng. Đối với các tu sĩ này, dù tu vi không còn bao nhiêu nhưng còn giữ được ý thức và ký ức hoàn chỉnh, chỉ cần đoạt xá đáo nhục thân có thọ nguyên lâu dài thì tương đương với sống lại một lần nữa.

“Hai vạn hạ phẩm linh thạch!”

Cùng lúc, chân mày Ngụy Tác giật giật, giọng Lý Hồng Lâm lại vang lên.

“Hai vạn ba nghìn hạ phẩm linh thạch.” Trong quý tân phòng trên tầng cao, giọng nói the thé tăng thêm ba nghìn hạ phẩm linh thạch.

“Hai vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch.” Lý Hồng Lâm không chịu nhún.

Hàn Vi Vi nhất thời không trả giá mà chờ đợi.

“Hai vạn tám nghìn hạ phẩm linh thạch.”

“Ba vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Ba vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch!”

“Bốn vạn!” Lý Hồng Lâm ra giá bốn hạ phẩm linh thạch, toàn trường hơi im lặng, giọng nam hơi the thé tựa hồ bật cười lạnh, không tăng giá nữa.

Hàn Vi Vi liếc sang, thấy Ngụy Tác gật đầu khẳng định nên lúc nữ tu ngực lớn chuẩn bị lên tiếng thì nàng ta lạnh lùng hô: “Bốn vạn một nghìn hạ phẩm linh thạch.”

“Hả?”

Trong quý tân thất đối diện, Đồng Thanh Y vang lên tiếng hô khê, tựa hồ cũng kinh ngạc trước việc Hàn Vi Vi rộng tay như thế.

“Bốn vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch!” Lý Hồng Lâm lại trả giá.

“Bốn vạn sáu nghìn hạ phẩm linh thạch.” Hàn Vi Vi lạnh lùng tăng thêm một nghìn linh thạch.

Hàn Vi Vi xưa nay không xót linh thạch, lần này lại tiêu của Ngụy Tác nên khí thế của nàng ta rõ ràng muốn áp chế đối phương, nhất thời khiến Lý Hồng Lâm ngẩn ra, không lên tiếng nữa.

“Năm vạn hạ phẩm linh thạch.” Cùng lúc, Hàn Vi Vi bắt giác học theo Ngụy Tác kêu khê “nhĩ muội yêu”, vì trong quý tân thất đối diện lại vang lên tiếng Đồng Thanh Y.

Sắc mặt Ngụy Tác trở nên khó coi.

Quả nhiên, Đồng Thanh Y vừa dứt lời, giọng nữ tu đó lại vang lên, “Bảy vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Ha ha, vậy thì nhường khối linh thạch này cho cô nương.” Lần này Đồng Thanh Y tựa hồ không đủ linh thạch nên cười cười ha ha nói với nữ tu.

“Người có cần không?” Hàn Vi Vi chợt nhìn sang Ngụy Tác hỏi. Nàng ta biết rõ Ngụy Tác có bao nhiêu linh thạch, hơn nữa cái giá này khiến nàng ta cũng thấy rằng quá cao.

“Cần! Không quá mười hai vạn thì mua!” Ngụy Tác âm ức lắm, xem ra vật gì cũng có kẻ chen vào. Đi một chuyến mà không mua được gì thì lại càng bức bối. Gã cho rằng mình mua được Ngũ sắc thạch, lục bào lão đầu khẳng định sẽ cảm động rơi nước mắt, chưa biết chừng càng dốc sức làm lợi cho gã.

“Trừ Nam Cung Vũ Tinh, y còn bằng hữu nào nữa? Lý Hồng Lân cũng mua Ngũ sắc thạch, có phải Nam Cung Vũ Tinh cần không, lẽ nào y mua để cho Nam Cung Vũ Tinh.” Ngụy Tác không nghĩ thế nhưng trong óc Hàn Vi Vi lại dấy lên ý nghĩ này.

Bĩu môi với vẻ khinh thị, nhớ rằng mình bảo gã là huynh đệ nên Hàn Vi Vi cất câu hô to: “Bảy vạn một nghìn hạ phẩm linh thạch.”

Lần này không ai trả thêm nữa, khối Ngũ sắc thạch chốt ở giá bảy vạn một nghìn hạ phẩm linh thạch, bị Ngụy Tác mua.

“Đi thôi!” Trả xong linh thạch, cho Ngũ sắc thạch vào nẹp bảo nang, Ngụy Tác đứng dậy, nói với Hàn Vi Vi.

“Chà, chắc sợ Lý Hồng Lân đi trước, Nam Cung Vũ Tinh ở cùng y nên sẽ lỡ cơ hội, định ra ngoài đợi trước?” Hàn Vi Vi bức bối nhìn gã, lần này nàng ta đoán được quá nửa suy nghĩ của gã.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

160. Chương 160: Y Còn Là Xử Nam.

Ngụy Tác vuốt tóc, tâm tình có phần mâu thuẫn, vừa hi vọng lần này thấy được Nam Cung Vũ Tinh, lại hi vọng nàng không đi cùng Lý Hồng Lân.

Hàn Vi Vi bĩu môi, cho rằng đứng cạnh gã ngơ ngẩn lâu nên chính nàng ta trông cũng có vẻ ngơ ngẩn.

Nếu không vì gã là huynh đệ, hơn nữa gã và Nam Cung Vũ Tinh thành thể này cũng có phần của nàng ta thì Hàn Vi Vi nhất định viết dưới đất hai chữ ngu xuẩn trước mặt gã, hỏi gã có quen không rồi ngẩng lên ưỡn ngực đi khỏi.

Bất quá đợi như thế cũng đến lúc kết thúc, phách mại hội đã xong, các tu sĩ bắt đầu đi ra.

“Nhĩ muội yêu!” Hàn Vi Vi không rõ bức mình vì sao nhưng rõ ràng có bức mình vì thấy một nữ tu mặc bạch sắc pháp bào đi ra.

Nữ tu mặc bạch sắc pháp bào cực kỳ nổi bật trong số tu sĩ, không phải Nam Cung Vũ Tinh mà Ngụy Tác tìm thì là ai nữa?

Đi cạnh nàng là Kim Thấu cung thiếu chủ Lý Hồng Lân, y mặc hồng sắc pháp y mới tinh, trong có vẻ mắt để lên trán, không coi ai ra gì, Hàn Vi Vi nhìn thế là bức mình. Nàng ta mà là Ngụy Tác thì khẳng định sẽ đi ngay, có khi còn mắng gian phu dâm phụ. Cả hai người này đều không tốt đẹp gì.

Nhưng nàng ta lại càng bức hơn vì Ngụy Tác gọi to, “Nam Cung Vũ Tinh!” rồi hưng phấn chạy về phía hai người.

Giật chân cực kỳ bức mình, Hàn Vi Vi miễn cưỡng đi theo.

Ngụy Tác hưng phấn hô to khiến mọi tu sĩ nhìn sang, thấy gã gọi Nam Cung Vũ Tinh to thế, nàng cũng ngẩn ra còn sắc mặt hiện rõ thần sắc đắc ý.

“Tưởng ai, hóa ra là người.” Thấy Ngụy Tác đi đến chỗ y cùng Nam Cung Vũ Tinh, Lý Hồng Lân khinh bỉ nói.

“Nam Cung Vũ Tinh, ta muốn nói riêng với ngươi mấy câu, được không?” Thái độ chân thành của Ngụy Tác đích khiến Hàn Vi Vi cũng ngạc nhiên.

“Tiểu tử ngươi quá vô lễ.” Thấy gã ngoảnh lưng, Lý Hồng Lân biến sắc, tu sĩ sau lưng y thét to: “Không nghe thấy thiếu gia ta nói hả?”

“À!” Ngụy Tác lúc đó mới phát hiện sau lưng Lý Hồng Lân còn một trung niên tu sĩ mặc thanh sắc tòng văn pháp y. Mặt tu sĩ này bèn bệt, sắc mặt rúm ró lại. Thấy người này, Ngụy Tác nhớ ra đã gặp tại Linh Nhạc thành phách mại hội, khi ấy tựa hồ là tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng, lần này dùng Vọng khí thuật quét sang thì đã là lưỡng trọng.

Bất quá Ngụy Tác vốn không coi Kim Thấu cung ra gì, giờ lại có tu vi Chu thiên cảnh tam trọng, đương nhiên càng không coi trung niên tu sĩ này vào đâu, nên gã tỏ vẻ cực kỳ kỳ quái, “A? Thiếu chủ? Y là thiếu chủ của ngươi chứ không phải của ta, có quan hệ gì với ta. Ngươi thích nói thì cứ nói với thiếu chủ của mình, đừng cản đường ta nói chuyện với bằng hữu.”

“Ngươi muốn chết hả?” Trung niên tu sĩ mặt mũi nghiêm nghị mắt lóe sát cơ, cười lạnh bước lên.

“Ngụy Tác, ngươi có gì cứ nói ở đây cũng được.” Nam Cung Vũ Tinh lên tiếng.

“Ngươi đã đột phá đến Chu thiên cảnh nhất trọng rồi.” Ngụy Tác nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp: “Ta không có chuyện gì, chỉ muốn giải thích một chút...”

“Ngươi cần giải thích gì với ta, chúng ta đâu có quan hệ gì.” Nam Cung Vũ Tinh hấp háy mắt, cắt lời gã, “Nếu chỉ vì việc lúc trước thì không cần.”

“Nhưng...”

“Ta có việc phải đi, ngươi về Linh Nhạc thành đi.” Ngụy Tác còn định nói nữa nhưng mới được một chữ thì bị Nam Cung Vũ Tinh cắt ngang. Liếc gã rồi lại nhìn sang Lý Hồng Lân, nàng tiếp tục cất bước.

Lý Hồng Lân cực kỳ đặc ý đi theo, qua chỗ Ngụy Tác, y bật cười lạnh với ý uy hiếp còn trung niên tu sĩ mặt bệt cũng cực độ âm trầm cười lạnh liên hồi.

“Nam Cung Vũ Tinh, thật ra có chuyện gì? Lần này ta tìm ngươi hai mươi mấy ngày, ít nhất ngươi cũng nên nói rõ.” Thấy Nam Cung Vũ Tinh tuyệt tình, Hàn Vi Vi thậm chí muốn bước lên kéo lại nhưng gã lại kêu lên.

Nam Cung Vũ Tinh hơi sững lại nhưng không dừng bước.

“Nam Cung Vũ Tinh, ta biết ngươi còn để ý đến bằng hữu như ta, bằng không đã không đeo truyền tẩn ngọc phù trên tay.”

Hàn Vi Vi hơi ngẩn người, thấy trên cổ tay phải Nam Cung Vũ Tinh đích xác có đeo truyền tẩn ngọc phù hình con cá. Nam Cung Vũ Tinh cũng hơi sững người.

Lý Hồng Lân cũng dừng lại, nhìn vào truyền tẩn ngọc phù trên cổ tay Nam Cung Vũ Tinh.

Nam Cung Vũ Tinh quay lại nhìn Ngụy Tác, thông thả cỡi truyền tẩn ngọc phù đưa cho gã, “ta chỉ thấy ngọc phù này đeo như vòng tay cũng đẹp. Nếu ngươi suy nghĩ lung tung thì trả ngươi.”

Thấy Nam Cung Vũ Tinh nói vậy, Lý Hồng Lân càng đặc ý.

Quảng trường lúc đó loạn xạ, man thú của Tâm Hữu Lan không rõ đã từ đâu chui ra, đang đi tới quảng trường.

Trả truyền tẩn ngọc phù cho Ngụy Tác, Nam Cung Vũ Tinh xoay người định đi.

Ngụy Tác căn bản không nhìn xem tình hình chung quanh thế nào, chỉ nghiêm túc nhìn Nam Cung Vũ Tinh, nói ra một câu khiến Hàn Vi Vi trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa cho rằng gã điên: “Được thôi, Nam Cung Vũ Tinh, ta về Linh Nhạc thành trước, ngươi nói xem chúng ta gặp nhau ở đâu?”

“Người ngốc hả?” Lý Hồng Lân xưa nay kiêu căng sau rớt cũng không nén được nữa, quay lại hung hãn bảo Ngụy Tác: “Ta nể tình Nam Cung Vũ Tinh nên nhẫn nhịn, người còn dám dây dưa với Nam Cung Vũ Tinh, ta nhất định sẽ khiến người hối hận đã sinh ra trên đời.”

Nói xong câu đó, Lý Hồng Lân càng khinh bỉ nói, “Người không thử soi gương xem, có xứng không?” Đoạn y kéo một tu sĩ qua đường, “Vị huynh đệ này, thử xem xem y có xứng với cô nương kia không?”

Tu sĩ qua đường nhìn Ngụy Tác một chốc rồi nhìn Nam Cung Vũ Tinh, lắc đầu nói nghiêm túc: “Không xứng.”

“Nghe rõ chưa?” Lý Hồng Lân cười ha hả.

“Ngụy Tác, ngu xuẩn, không đi là ta tuyệt giao với người!” Hàn Vi Vi giận đến mức trắng nhợt mặt mày, chỉ muốn kêu lên như thế với gã. Ngụy Tác lại chỉ nhanh vào Lý Hồng Lân: “Y thường đến Liễu hạ hạ, các hạ có biết Liễu hạ hạ không? Là chỗ đó của Linh Nhạc thành, hơn nữa gọi nữ nhân rồi nhưng không trả linh thạch.”

“Đúng vậy, thường đến đó cũng không sao, nhưng chơi bởi mà không trả tiền thì thật quá tệ, huynh đệ còn hơn nhiều.” Tu sĩ qua đường nói.

“Người nói gì, ta đến đâu, không trả linh thạch bao giờ!”

“À!” Ngụy Tác tỏ vẻ tỉnh ngộ, nói với Nam Cung Vũ Tinh: “Xem ra là hiểu lầm, tức là y có trả linh thạch.”

“Người... ” Lý Hồng Lân xanh lét mặt mày.

“Đi thôi, đừng nói gì nữa.” Thấy Lý Hồng Lân định phát tác, Nam Cung Vũ Tinh lại bảo.

Nghe Nam Cung Vũ Tinh nói vậy, Hàn Vi Vi sau rớt cũng không nén được nữa, kêu lên, “Nam Cung Vũ Tinh, muội nói nốt những lời y chưa nói xong! Y nhờ muội tìm thư thư mấy tháng rồi, chỉ để giải thích việc bảy trăm linh thạch đó chỉ là hiểu lầm! Y còn là xử nam! Bình thường y nhỏ mọn như vậy nhưng lần này vì thư thư mà bỏ ngàn ấy linh thạch mua Ngũ sắc thạch cho thư thư. Xong rồi, Ngụy Tác, ta đã nói xong điều cần nói.”

Gầm lên giận giữ xong, Hàn Vi Vi kéo tay Ngụy Tác, định kéo con lợn đầu óc có bệnh này đi.

“Chà!” Ngụy Tác trước mắt tối sầm thiếu chút nữa ngã xỉu.

Y còn là xử nam!

Giọng nói vang vọng khắp quảng trường. Từ lúc nào gã bảo lã mua Ngũ sắc thạch cho Nam Cung Vũ Tinh? Vật này quý giá, rất có khả năng bị người ta nhắm vào mà nha đầu này lại oang oang.

Nghe Hàn Vi Vi nói thế, nét mặt Nam Cung Vũ Tinh bất giác phớt hồng rất khó nhận ra.

Nghe một mỹ nữ kêu to y còn là xử nam, tu sĩ toàn quảng trường thượng đều nhìn đến.

Ngụy Tác không rõ rằng đệ tử tinh anh Linh Thú cung Tâm Hữu Lan ăn mặc khêu gợi đã đứng trên lưng man thú, đôi mắt xinh đẹp đang nhìn gã.

“Tiểu tử, người không muốn chết thì cút mau, bằng không, trừ phi người không ra khỏi thành.” Thấy Ngụy Tác gây ra động tĩnh như vậy, cứ dây dưa mãi, trung niên tu sĩ đứng bên Lý Hồng Lân không nén được, lạnh giọng bảo gã.

“Người không muốn chết thì cút mau.” Ngụy Tác trả đòn.

Nam Cung Vũ Tinh tức thì hơi rùng mình.

“Tiểu tử, người quá quá cuồng vọng, có dám xuất thành đấu một trận với ta không!” Trung niên tu sĩ giận đến mức suýt xì khói.

“Người muốn chết thì ta thành toàn cho người.” Ngụy Tác cũng cười lạnh. Gã chịu được việc tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng lại tác uy tác phúc như vậy trước mặt mình.

“Ngụy Tác! Đừng làm loạn!” Nam Cung Vũ Tinh buột miệng.

“Yên tâm đi, tu sĩ như hần, ta đối phó được.”

“Được lắm! Được lắm!” Tu sĩ mặt bệt giận quá hóa cười, quay đi, “Vậy thì người theo ta xuất thành!”

“Ngụy Tác”, Nam Cung Vũ Tinh cười khở, trừng mắt nhìn gã, ánh mắt nhu hòa hơn, “Được rồi, ta đi với người, đừng làm loạn nữa.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

161. Chương 161: Thiết Huyết Điện.

“Đây là tình huống gì hả?” Hàn Vi Vi vã tu sĩ đứng xem đều ngẩn ra.

“Nam Cung Vũ Tinh, người có ý gì?” Lý Hồng Lân ngăn người không kịp phản ứng.

“Còn ý gì nữa, quá rõ rồi.” Tu sĩ qua đường bị Lý Hồng Lân kéo lại vỗ vai y với vẻ đồng tình, “Rõ ràng nàng ta chọn y chứ không chọn các hạ.”

“Cái gì!” Lý Hồng Lân xanh lét mặt mày, “Nam Cung Vũ Tinh, người thật sự đi theo tiểu tử này?”

“Xin lỗi, tước đây ta và y có lẽ hiểu lầm.” Nam Cung Vũ Tinh xin lỗi: “Ta và y có việc nói riêng, trước đây y có gì vì ta mà đắc tội với các vị thì với lòng dạ của đại công tử chắc không chấp nhặt.”

“Oa ha ha ha!” Thấy Nam Cung Vũ Tinh đi về phía mình, Ngụy Tác nở hoa trong lòng.

Giữa đường giữa chợ, thật mất mặt quá, Nam Cung Vũ Tinh nói thế thì khác nào cấm cho Lý Hồng Lân một cái sừng to, muốn phát tác cũng không cách nào phát tác được.

Quả nhiên, sắc mặt Lý Hồng Lân thoát xanh thoát đỏ, không biết nói gì.

“Nam Cung Vũ Tinh, thật ra là chuyện gì.” Hàn Vi Vi khán nhìn Nam Cung Vũ Tinh đi về phía Ngụy Tác, lên tiếng hỏi. Ban này còn lạnh lùng với Ngụy Tác, tựa hồ sau này ta với người nước sông không phạm nước giếng, giờ lại ăm ắp như hoa xuân nở, có thể cùng đi ngắm trăng với nhau, thay đổi quá lớn.

“Nam Cung Vũ Tinh, thật ra là chuyện gì, người sợ ta đánh không lại y?” Ngụy Tác hỏi Nam Cung Vũ Tinh đang đi tới.

“Người biết thì tốt rồi, biết người ta lợi hại mà vẫn đầu hả.” Nam Cung Vũ Tinh khê trách: “Người đúng là, vào lúc này lại gây loạn, lần này bị người phá hoại việc lớn rồi, chốc nữa sẽ nói.”

“Thiếu chủ nhà ta rộng lượng nên không chấp nhặt nhưng ta không cách nào chịu được kiểu huyênh hoang của y.” Nam Cung Vũ Tinh nói năng nhẹ nhàng khiến Hàn Vi Vi ngẩn ra, nhưng trung niên tu sĩ mặt bệt cười lạnh, “Hơn nữa tại hạ nói là giữ lời chứ không như ai đó, tuyệt đối nhất ngôn cửu đỉnh, kẻ này đã ước chiến với tại hạ, hôm nay không giáo huấn y, tại hạ không để y rời khỏi Thất Tinh thành.”

“Không để y rời khỏi Thất Tinh thành, khẩu khí lớn thật.” Một giọng nói nhật nhèo vang lên, “Thế nào, chả lẽ Thất Tinh thành do người quản hạt?”

Tu sĩ mặt bệt nổi giận, sát cơ lóe lên quay phắt lại.

Một kim sam tu sĩ trẻ tuổi cười nửa miệng đi tới, các tu sĩ dọc đường đều vội tránh đi.

Kim sắc pháp y của tu sĩ trẻ tuổi này không rõ dùng nguyên liệu gì chế thành, phát ra kim cương khí tức cực nồng, cổ áo và ống tay áo có lục sắc phù văn, phẩm giai bất phàm. Y mày kiếm mắt sao, phong lưu tốt vời, khí độ có vẻ là con cháu thế gia có bối cảnh.

“Đồng Dao thắng địa thiếu chủ Đồng Thanh Y!”

“Là Đồng Thanh Y bỏ ra ngân ấy linh thạch mua địa đồ?”

“...”

Các tu sĩ thì thầm bàn tán, tiết lộ thân phận của người này.

Tu sĩ mặt bệch sững người, dù giận nhưng không dám để lộ.

“Tại Thất Tinh thành, dù là Tụ Tinh tông cũng chỉ có thể đuổi tu sĩ đi chứ không ai đủ tư cách không cho người khác đi khỏi.” Tu sĩ mặt bệch nhất thời không nói gì, Đồng Thanh Y lại tiếp lời.

Tu sĩ mặt bệch biến sắc mấy lần: “Tại hạ đích xác ban này hơi lỗ lòi, bất quá...”

“Tại hạ còn chưa nói xong.” Đồng Thanh Y không hề nể mặt tu sĩ mặt bệch, cắt lời ngay.

Ngụy Tác hơi ngẩn người, Đồng Thanh Y tiếng xầu vang lừng, sao bay giờ lại làm việc tốt, giúp đỡ cho gã? Lẽ nào cậu ấm không thích cậu ấm khác đến địa bàn của mình gây sự? Nếu để hai bên cắn nhau há chẳng hay hơn sao? Nhưng gã mới dấy lên ý niệm này thì Đồng Thanh Y hừ một tiếng, “Thất Tinh thành không ai có tư cách hạn chế tu sĩ rời thành, bất quá mỡ ghét nhất việc nói rồi nuốt lời!”

Đồng Thanh Y nói vậy, Nam Cung Vũ Tinh biến sắc. “Nhĩ muội yêu!” Ngụy Tác cũng trợn tròn trắng, hẳn đâu phải đến làm người tốt mà cố ý gây sự.

Nghe Đồng Thanh Y nói vậy, sắc mặt tu sĩ mặt bệch vốn cực kỳ khó coi tức thì hơn hớn: “Mong Đồng thiếu chủ đứng ra!”

“Vị huynh đệ này, ban này tại hạ nghe huynh đệ và y ước chiến.” Đồng Thanh Y thản nhiên nhìn Ngụy Tác, “Không nuốt lời chứ?”

Nam Cung Vũ Tinh hít sâu một hơi, định lên tiếng thì Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói: “Đấu pháp với y cũng không sao, nhưng y là người Kim Thấu cung, tại hạ chỉ là tán tu, vạn nhất tại hạ đã thương y, Kim Thấu cung đến làm phiền thì không còn là chuyện giữ lời hay không nữa.”

“Thế nào? Đường đường Đông Dao thắng cảnh thiếu chủ, còn có thời gian nhúng vào việc này hả?” Một giọng nói uể oải vang lên, mặt đất rung âm ầm, Tâm Hữu Lan ăn mặc hở hang cười ngỗ cấp cao giai man thú đi tới.

“Là nàng ta!” Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi ngẩn người, rõ ràng là nữ tu liên tục chống đối Đồng Thanh Y tại phách mại hội.

“Không sai, lâu rồi không thấy ai ước chiến trước đông người, tất nhiên ta có hứng thú. Ngàn này người cùng xem, chắc nhị vị không làm mất hứng của tất cả.” Đồng Thanh Y nhạ nhéo nhìn Ngụy Tác.

“Thế nào, người có thể đối phó y?” Tâm Hữu Lan mỉm cười, hỏi Ngụy Tác, “Nếu chắc chắn thì việc này ta đảm bảo.”

Ngụy Tác đáp: “Cô nương đảm bảo bằng cách nào? Vạn nhất sau này tại hạ bị Kim Thấu cung ám toán, đem đi nuôi yêu thú, không thể tìm được thì cô nương có thể bắt chúng trả lại một tại hạ chẳng.”

Nghe gã nói năng thú vị, Tâm Hữu Lan cũng mỉm cười: “Đừng nói là Kim Thấu cung, dù Thiên Nhất môn cũng không dám ám toán nội môn đệ tử Linh Thú cung. Linh Thú cung nổi tiếng bên nhau, điều tra ra thì không kẻ không đủ sẽ bắt một trăm kẻ đền mạng, nếu nội môn đệ tử nào có thiên phú cao, chưa biết chừng còn tăng thêm một cấp, khiến trưởng lão, thiếu chủ gì đó của đối phương đền mạng.”

Ngụy Tác ngẩn ra: “Nội môn đệ tử Linh Thú cung?”

Tâm Hữu Lan đáp: “Không sai, nếu các hạ cần ta đảm bảo việc này, ta sẽ thu các hạ làm nội môn đệ tử Linh Thú cung.”

“Không phải chứ? Nội môn đệ tử Linh Thú cung?”

“Tâm Hữu Lan có quyền thu nội môn đệ tử ma?”

“Linh Thú cung hành sự đặc biệt, nàng ta là đệ tử thân truyền của Linh Thú cung chủ, chắc có quyền lực đó, bằng không đã không nói vậy.”

“Vận khí của y tốt thật, Linh Thú cung nổi danh bên vực. Nếu được thu là nội môn đệ tử, coi như được bảo vệ! Mấy ai dám trêu vào, Kim Thấu cung khẳng định không được. Trước đây có một tán tu giết một

nội môn đệ tử Linh Thú cung, kết quả cả nhà tán tu đó bị giết, ca họ hàng thân thích cũng không thoát. Cả linh được tán tu đó trồng cũng bị nhổ sạch, đúng là trăm thảo trừ căn.”

“... , thấy linh được hữu dụng, đương nhiên phải nhổ cả rễ, việc đó có liên quan gì đến trăm thảo trừ căn?”

Nhất thời, mọi tu sĩ xôn xao.

“Ta đồng ý với người có thể không cần thân phận nội môn đệ tử Linh Thú cung này bất cứ lúc nào, cũng không bị bản cung quản hạt.” Tâm Hữu Lan bổ sung, “Đó chỉ là đảm bảo của ta với người, người cứ việc tu luyện, không bị bất kỳ hạn chế nào.”

Ngừng lại một chốc, Tâm Hữu Lan mỉm cười với Đồng Thanh Y, “Đồng Thanh Y, nghe nói Thiết Huyết điện của Thất Tinh thành khá lắm, tựa hồ sánh được với Đấu thú cốc của Vạn Thọ thành. Nếu để họ đấu ở đó chắc sẽ tăng thêm không khí.”

“Vậy càng hay.” Nghe Tâm Hữu Lan nhắc đến Thiết Huyết điện, Đồng Thanh Y nãy giờ ra vẻ thản nhiên cũng hơi cau mặt.

“Thiết Huyết điện là gì hả?” Ngụy Tác khẽ hỏi Hàn Vi Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh.

“Thiết Huyết điện là chỗ chuyên dụng cho tu sĩ trong Thất Tinh thành đấu pháp. Mỗi ngày đều có mười mấy trường tu sĩ đấu pháp, có trận là tu sĩ trong thành tranh chấp, có trường hợp là tự nguyện báo danh, có trường hợp là thuê tu sĩ vào đấu pháp, vì phe thắng sẽ nhận được linh thạch. Tu sĩ vào xem cũng có thể đặt cược vào hai bên đấu pháp, chỉ là thắng sẽ phải nộp một phần mười làm phí dụng. Thiết Huyết điện do Đông Dao thắng địa xây dựng, nghe nói là chủ ý của Đồng Thanh Y. Mỗi ngày mang lại cho Đông Dao thắng địa không ít linh thạch. Chỉ có điều Thiết Huyết điện là học theo Đấu Thú cốc của Vạn Thọ thành, Đấu Thú cốc là chủ ý của Tâm Hữu Lan. Vì thế mà hai người này không hợp nhau.” Nam Cung Vũ Tinh khẽ giải thích.

“Hóa ra là giống với đồ trường, đặt cược vào hai bên tu sĩ.” Ngụy Tác hiểu ngay. Nơi như thế này, gã cũng thập phần hứng thú, vừa được thấy tu sĩ đấu pháp, lại còn được đặt cược, chỉ dùng mộng mà nghĩ cũng thấy sinh ý rất tốt. Chả trách Tâm Hữu Lan và Đồng Thanh Y chống đối nhau, một bên mất bao công sức nghĩ ra cách kiếm tiền, một nhà khác lại học theo, cướp sinh ý của người ta.

“Xem ra người nghiêng về tu sĩ Kim Thú cung, bất quá ta lại đánh giá cao người kia.” Tâm Hữu Lan nhìn tu sĩ mặt bệch đứng cạnh Lý Hồng Lân rồi nhìn Ngụy Tác, bảo Đồng Thanh Y, “Vậy thì chúng ta tăng phần cược, trợ hứng cho tất cả.”

“Cá cược?” Khóe môi Đồng Thanh Y nhếch nụ cười lạnh, “Chỉ cần cô nương muốn, miễn tất nhiên phụng bồi.”

“Bảy vạn linh thạch.” Tâm Hữu Lan lại ra giá: “Ta bỏ ra bảy vạn linh thạch, y thua thì bảy vạn linh thạch là của người.”

“Muốn chơi đương nhiên phải lớn một chút.” Đồng Thanh Y khán liêu nhất nhãn Hàn Vi Vi: “Nếu miễn không nghe nhầm, Ngũ sắc thạch do y mua. Miễn bỏ ra mười vạn linh thạch, cộng thêm Linh vụ trận kỳ, để cược Ngũ sắc thạch giá bảy vạn linh thạch, thế nào?”

“Linh vụ trận kỳ? Được!” Tâm Hữu Lan giật giật chân mày, đáp ứng ngay. Linh vụ trận kỳ là pháp bảo phát ra linh vụ bao trùm mấy chục dặm mà không tan. Linh vụ do pháp bảo hóa ra, dù cương phong cũng không cách nào thổi tan, tuy bố trí cần có phương vị đặc biệt, thời gian bố trí khá dài nhưng muốn khai tích động phủ lại thập phần hữu dụng, làm pháp trận phòng vệ động phủ, giá trị ít nhất từ năm vạn linh thạch trở lên.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

162. Chương 162: Không Chuyên Nghiệp Tí Nào.

“Không được, không được.” Ngụy Tác lắc đầu quây quây.

“Thế nào?” Mất Tâm Hữu Lan cũng xuất hiện hàn quang.

“Như thế còn ít quá. Trừ phi các vị đặt cả Hộ thần bảo phù và hai phần địa đồ mua được ở phách mại hội.” Nàng ta không ngờ rằng Ngụy Tác không hề sợ đấu pháp mà bảo, “Trừ Ngũ sắc thạch, ta sẽ tăng thêm năm vạn linh thạch. Nếu thắng, địa đồ là của ta, thứ y thua cho cô nương thì chia đôi?”

“Được lắm! Thế nào, Đồng Thanh Y, một đạo Hộ thần bảo phù, cộng thêm năm vạn linh thạch, chắc xứng với hai phần địa đồ của ngươi nhỉ?” Tâm Hữu Lan không giận mà vui, hỏi Đồng Thanh Y đạo.

“Được! Được lắm!” Đồng Thanh Y rục rịch sát cơ nhưng vẫn bình tĩnh gạt đầu.

“Ngụy Tác, lần này ngươi gây ra đại họa rồi, ta không muốn ngươi đấu với y, làm thế nào đây!” Liên tục gạt tay áo gãi nhưng thấy gãi không nghe mà đồng ý đấu ngay, Nam Cung Vũ Tinh rất có phong phạm đại thư cuống lên, như kiến bò chảo nóng. “Y là trưởng lão Kim Thấu cung Thiên Phong tử, không chỉ có một món linh giai hạ phẩm pháp bảo, nuôi cả yêu thú, cụ thể là yêu thú gì thì ta không rõ, ít nhất cũng tứ giai trở lên!”

“Linh giai hạ phẩm pháp bảo? Một con yêu thú?” Nàng ngẩn người vì gã bình tĩnh ghé tai nói khẽ, “Yên tâm đi, đợi chốc nữa ta sẽ cho hấn một trận, ta trông hấn không thuận mắt lâu rồi.”

“Không ai dị nghị thì đến Thiết Huyết điện nào.” Tâm Hữu Lan cũng mãn ý gạt đầu, cười với Đồng Thanh Y: “Bất quá hai người này giao đấu, từ giờ không ai được cho họ pháp khí, không thì tỷ đấu còn gì thú vị nữa.”

“Tất nhiên là thế.” Đồng Thanh Y lạnh lùng nói, “Chỉ cần người không làm thế là được.”

“Đi thôi.” Tâm Hữu Lan không nói thêm gì, cười man thú đi vào một ngọn núi trong Thất Tinh thành, ở phía nam sơn môn Đông Dao thắng địa.

Đồng Thanh Y lạnh lùng nhìn bọn Ngụy Tác rồi thông thả theo sau.

Lý Hồng Lâm nhìn Ngụy Tác với ánh mắt giết người rồi xanh lét mặt mày bám theo.

“Thiên Phong tử, nhất định phải giết tiểu tử đó, không thì không giải được mối hận trong lòng ta!”

“Ta sẽ không để y chết thống khoái.” Thiên Phong tử hung hãn tốt bậc nói, “Ta sẽ khiến y chịu mọi điều thống khổ rồi từ từ giết chết, bằng không ai cũng sẽ cười lên đầu Kim Thấu cung mất!”

“Nam Cung Vũ Tinh, thật ra là chuyện gì?” Ngụy Tác, Hàn Vi Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh cố ý lùi lại, giữ khoảng cách với Lý Hồng Lâm, Thiên Phong tử.

“Chắc ngươi chưa quên lần đi Thanh Phong lăng chứ?” Nam Cung Vũ Tinh khẽ máy môi, “Bọn ta điều tra lâu nay, khẳng định do Hắc Sát bày ra, nhưng Hắc Sát tựa hồ có quan hệ khác thường với Kim Thấu cung.”

“Không phải chứ?” Ngụy Tác nhú mày, “Lẽ nào sau lưng chúng là Kim Thấu cung?”

“E rằng còn có ẩn tình, Kim Thấu cung và bọn ta không có xung đột lợi ích gì đặc biệt.”

Hàn Vi Vi ngẩn người, “Thư thư tiếp cận Lý Hồng Lâm vì muốn điều tra quan hệ giữa Kim Thấu cung và Hắc Sát? Ban này vì sao thư thư...”

“Thư thư không muốn để lỡ.” Nam Cung Vũ Tinh cười khổ, “Thư thư đã nghe ra được một ít từ Lý Hồng Lâm, lần này chúng đến Thất Tinh thành, phách mại hội chỉ để che giấu, còn mưu đồ khác. Không ngờ y lại đến đúng lúc này, thư thư cũng nói đến thế mà không đuổi được y đi.”

“Biết y không sợ Thiên Phong tử, ta cứ giả bộ tiếp có phải hay không?”

Nói vậy, Nam Cung Vũ Tinh lại bực bội nhìn Ngụy Tác.

Tuy bực bội vì bao ngày cố gắng lại tan theo gió đông nhưng nàng rất yên lòng, Ngụy Tác không phải tu sĩ tầm thường, không nắm chắc gã không bao giờ tự tin như thế.

“Không thể trách ta.” Ngụy Tác oan uổng kêu khê: “Ta còn tưởng người có thứ gì hoặc ai đó quan trọng lọt vào tay chúng, bị chúng đe dọa, hoặc trúng cấm chế của chúng nên mới kêu xem người có để lộ gì không. Ta sao biết được chúng và Hắc Sát cùng một giuộc.”

“Trí óc người đúng là bất thường.” Hàn Vi Vi trợn tròn trắng, không nén được lên tiếng hỏi: “Từ đầu người đã nhìn ra có ẩn tình?”

“Trí óc của người mà hoài nghi trí óc ta?” Ngụy Tác khinh khỉnh, “Người đúng là phí lời, như Lý Hồng Lân thì Nam Cung Vũ Tinh thích được sao? Tìm kẻ nào gấp chục lần y thì tùy tiện cũng tìm được. Còn nữa, Nam Cung Vũ Tinh, ta phê bình người, truyền tấn ngọc phù rõ ràng không đẹp, chế tác cũng không tinh tế, đeo trên tay không hợp với y phục, với khuôn mặt người, thế mà người nói là hình dáng đẹp nên đeo làm trang sức, lúc người giả tuyệt tình thậm chí không thèm nháy mắt, miệng bĩu ra, không chuyên nghiệp tí nào. Nếu mắt ghêch lên, tăng thêm chút khinh khỉnh, tốt nhất là trong bảy phần vô tình có thêm ba phần lạnh lùng.”

“Ta ra hiệu mà không ngờ người không nhận ra.” Nam Cung Vũ Tinh trợn tròn trắng, rồi hạ giọng nghiêm túc: “Thiên Phong tử thân có linh giai hạ phẩm pháp bảo là Băng tuyết giáo, dùng trảo của trảo lục giai yêu thú Hàn minh điều luyện chế thành, uy năng công kích đạt đến linh giai hạ phẩm, bằng hàn chi khí còn có tác dụng áp chế pháp khí của đối phương.”

“Là linh giai pháp bảo công kích?” Ngụy Tác bình tĩnh nhìn Thiên Phong tử đi phía trước, “Ngoài ra, y không có pháp khí đặc biệt gì.”

“Việc đó ta không rõ.” Nam Cung Vũ Tinh nói: “Nhưng cẩn thận yêu thú y nuôi, nhân vật cấp trưởng lão như y, yêu thú tuyệt đối không thể là cấp thấp.”

Ngụy Tác mỉm cười: “Vậy hả? Lần này Kim Thấu cung chắc tổn thất nhiều hơn một chút.”

...

Không đầy nửa canh giờ sau, một tòa điện vũ đồ sộ xuất hiện trước mắt bọn Ngụy Tác.

Tòa điện này ở trong một sơn cốc phía sau thị tập náo nhiệt nhất ở mé nam Thất Tinh thành.

Thấy Thiết Huyết điện ở gần thị tập náo nhiệt như vậy, Ngụy Tác cũng phải công nhận đầu óc Đồng Thanh Y còn khá.

Chỗ càng đông người càng dễ xảy ra tranh cãi và giao đấu, lần trước gã và lục bào lão đầu đi chợ đêm, có hai người vì mua bán một món mà mâu thuẫn đến mức thiếu chút nữa đánh nhau, nếu đấu ở nơi xa quá, hai bên cùng lợi hại thì khó định thắng bại, gần thế này thì quá tiện, một lời không vừa ý cứ việc vào Thiết Huyết điện khiêu chiến.

Người ở đây đông, một khi đánh nhau thì người đến xem cũng đông, Đông Dao thắng địa đương nhiên kiếm được một mớ linh thạch.

Thiết Huyết điện còn lớn hơn phách mại hội trường của Linh Bảo phường, được đúc bằng huyền thiết, tuy chỉ là phổ thông huyền thiết, nhưng chắc chắn hao phí không ít, cần rất nhiều nhân lực.

Lớp huyền thiết không rõ được sơn chất liệu gì mà trông như máu đang chảy.

Cột, cửa, mái hiên đều xây dựng theo hình mặt quỷ dạ xoa, hung thần ác sát.

Với vào con đường lát đá cách cửa không xa, Hàn Vi Vi chợ nhứ mày.

Khí tức dã man tột bậc phả ra.

Trừ vô số người kêu gào bên trong tạo thành sóng nhiệt thì còn huyết tinh khí tức cực nồng.

Đồng Thanh Y và Tâm Hữu Lan dừng lại ở cửa. Hai nội môn đệ tử Đông Dao thắng cảnh vội vàng đi vào, một lão giả nhỏ thó mặc áo da đi ra. Không rõ Đồng Thanh Y nói gì với lão giả, mà đôi mắt chuột ti hí của lão giả ánh lên quang mang hưng phấn, “Là hai tu sĩ Chu thiên cảnh, chẳng trách ngần ấy người, được! Tại hạ sẽ sắp xếp.”

Đồng Thanh Y gật đầu với hai đệ tử Đông Dao thẳng cảnh ở cửa mà không nói gì, để Lý Hồng Lân và bọn Ngụy Tác vào Thiết Huyết điện, còn lại những người vào xem náo nhiệt đều bị chặn lại.

Hiển nhiên muốn vào Thiết Huyết điện phải trả phí, bằng không các tu sĩ vào đó lại không cá cược thì Đông Dao thẳng cảnh chật vật xây dựng Thiết Huyết điện sẽ lỗ vốn.

Lúc trước Hàn Vi Vi tại quảng trường hô to y còn là xử nam, cộng thêm Ngụy Tác và Thiên Phong tử đều là tu sĩ Chu thiên cảnh nên người xem náo nhiệt gấp mấy ngày thường.

Vào trong Thiết Huyết điện, Hàn Vi Vi hít hít, thiếu chút nữa nôn ọe.

Cảnh tượng bên trong còn dã man, huyết tinh hơn tưởng tượng.

Đại điện bố trí hình tròn, ở giữa là một bình đài, hơn hai trăm trượng được linh quang quang tráo trong suốt bao trùm. Mặt bình đài làm từ huyền thiết, vây quanh trường đấu là hai tầng khán đài, giữa mỗi gian này đều có lan can, trông như cái lồng.

Lan can đó không thể ngăn cản một số tu sĩ, có chỗ bị tu sĩ xuyên thủng, tựa hồ do tu sĩ muốn xem giao đấu phía dưới hoặc vì trên khán đài xảy ra xung đột giữa những người ủng hộ, hoặc vì nguyên nhân nào khác.

Khán đài hình tròn có thể chứa được ba nghìn tu sĩ, lúc này ít nhất cũng có hơn một nghìn. Dù mỗi người vào đây chỉ giao nạp hai ba viên linh thạch, ngần ấy người vào cũng có nghĩa là ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Ngần ấy tu sĩ chi có không ít người hưng phấn kêu lên, bình đài lơ lửng trên linh quang quang tráo, tựa hồ không thể nhìn rõ, trừ những vết nứt sâu thì còn dấu hiệu của thuật pháp oanh kích, chỗ nào cũng dính máu, trong khe nứt còn đọng máu thành cục.

Một trận đấu trong trường vừa kết thúc, một tu sĩ bị đối thủ cắt đôi người, nửa thân dưới còn chưa gục xuống, còn một hắc bào tu sĩ mặt dính máu, hung hãn lục lợi đồ của đối thủ.

Tình cảnh này khiến Ngụy Tác khê giạt giạt chân mày rồi bình tĩnh nhìn quanh.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

163. Chương 163: Đấu Trường Dã Man.

“Các vị!”

Ngụy Tác nhìn quanh, lão đầu áo da mất ti hí đưa Đồng Thanh Y và Tâm Hữu Lan vào chỗ trống ở chính giữa rồi đến trước mặt bọn Ngụy Tác.

Chào xong, lão đầu mất ti hí bảo Ngụy Tác và Thiên Phong tử: “Hai vị xếp sau một đôi tu sĩ khác sắp bắt đầu. Hai vị đã đặt cược với Đồng thiếu chủ, cứ việc đợi ở sảnh khách quý. Lão phu sẽ an bài..”

Nam Cung Vũ Tinh không sao, còn Hàn Vi Vi chưa thấy nhiều máu tanh nghe vậy thì nhột nhạt mặt mày. Rõ ràng trong Thiết Huyết điện, vị trí gần đài đấu pháp nhất là chỗ dành cho khách quý.

Thiên Phong tử cười lạnh, không nói gì, đến chỗ Đồng Thanh Y và Tâm Hữu Lan. Ngụy Tác bình tĩnh hỏi lão đầu áo da: “Tiền bối, tại hạ lần đầu tiên đến Thiết Huyết điện, không rõ tiền bối có thể nói rõ quy củ của Thiết Huyết điện chăng?”

“Quy củ của Thiết Huyết điện là không có quy củ.” Lão đầu áo da cười ruồi rồi đi đến chỗ Ngụy Tác nói, “Trong bình đài, có thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào đối phó đối thủ. Nhưng trước khi phân thắng bại, tốt nhất không chạm vào linh quang quang tráo. Uy lực của quang tráo tương đương với tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng thi triển thuật pháp, phản lực cực mạnh, muốn xuyên qua có khi bị chấn thương.”

“Hả?” Ngụy Tác nhìn linh quang quang tráo cơ hồ hoàn toàn trong suốt, “Quang tráo không ảnh hưởng đến thi triển thuật pháp, kể cả nạp bảo nang, nô thú đại.”

“Tất nhiên không bị ảnh hưởng, linh quang quang tráo chỉ để đề phòng song phương đấu pháp phát ra thuật pháp cùng pháp khí phi ngộ thương người ở ngoài, song phương bị hạn chế trong khu vực này để nhanh phân thắng bại.” Lão đầu giải thích: “Bất quá thuật pháp vượt ngoài phạm vi trăm trượng thì sẽ bị ảnh hưởng. Còn nữa, pháp khí dễ tổn hại thì không nên giáng vào linh quang quang tráo.”

Ngụy Tác gật đầu, hơi trầm ngâm.

Gã ẩn giấu một tầng tu vi, thực tế là Chu thiên cảnh tam trọng, cộng thêm hơn hai mươi ngày liên tục luyện hóa Bồ thiên đơn, tuy chưa đạt địa cấp trung giai, nhưng ít nhất cũng cao hơn địa cấp đệ giai. Thiên Phong tử chỉ có tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng, tu luyện huyền cấp cao giai công pháp, chỉ riêng tu vi thì Ngụy Tác đã vượt.

Gã còn có Lục dương thần hỏa xoa, coi như thắng chắc, hiện tại gã chỉ cần nhắc là sử dụng thì có lộ thân phận không, tốt nhất không để lộ tẩy, không nên mang những pháp bảo là tiêu chí như Lục dương thần hỏa xoa, không thì dù dễ dàng giết được Thiên Phong tử thì cũng rất phiền hà.

Linh quang quang tráo lóe lên, đột nhiên tan biến, mùi mau tanh nồng lan tỏa, hắc bào tu sĩ mặt mũi lạnh tanh trên bình đài, không thềm ngoái lại đi vào thông đạo đối diện, nhanh chóng khuất bóng.

Rất nhanh chóng, hai tu sĩ từ trong thông đạo đi ra.

Hai tu sĩ này đều có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng, một người mặc áo da màu xanh, chừng hai bảy hai tám tuổi, lưng có hình con dơi cực lớn, thân thể cân đối, mặt mũi lạnh tanh.

Tu sĩ còn lại mặc hắc sắc tinh kim liên giáp, cất bước là kêu lanh canh, chừng hơn ba mươi, sắc mặt cực kỳ âm độc, hai hàng lông mày cong vút như thanh đao vươn đến tận tóc mai.

Lên đài, linh quang quang tráo lại xuất hiện, hiển nhiên pháp trận đã kích phát linh quang quang tráo, do tu sĩ Đông Dao thắng cảnh không chế.

“Thiết Huyết điện mở rộng cửa với mọi tu sĩ vào Thất Tinh thành, bất quá tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng muốn kiếm linh thạch thì bọn tại hạ sẽ an bài đối thủ, song phương trước khi giao thủ đều được năm trăm viên hạ phẩm linh thạch. Bên thắng, trừ pháp khí trên mình đối phương còn được thêm một nghìn hạ phẩm linh thạch. Như hai người lúc trước không quen nhau, chỉ đến kiếm linh thạch.” Lão đầu áo da lên tiếng khơi mào như thể nhớ ra, dẫn Ngụy Tác và Thiên Phong tử, “Hai vị đi vào, phải đợi đệ tử trong điện lên tiếng mới được động thủ, bất quá kích phát thuật pháp phòng ngự và pháp thuật thì không sao. Đó là quy củ duy nhất của Thiết Huyết điện, song phương đấu pháp còn phải đợi các tu sĩ vào xem đặt cược.”

Trong lúc lão đầu áo da nói, hai tu sĩ trong trường quả nhiên chỉ kích phát pháp khí phòng ngự.

Tu sĩ mặc thanh sắc bức văn pháp y phát ra thanh sắc quang tráo, đồng thời lấy ra bán linh giai Tử đồng thuẩn.

Liên giáp tu sĩ sắc mặt hung hãn lấy ra hái tám bán linh giai Huyền thiết thuẩn, che chắn trước sau, lại kích phát hồng sắc ngọc phù, hỏa tường xuất hiện trước mặt y, lửa cháy rừng rực, ở trên khán đài ai cũng nhìn rõ, nhưng từ vị trí của thanh y tu sĩ e rằng không cách nào thấy được động tác của liên giáp tu sĩ được hỏa tường che kín.

Trên khán đài ít nhất cũng có mấy chục đệ tử Đông Dao thắng cảnh đi qua đi lại tiếp nhận cá cược.

Sắc mặt liên giáp tu sĩ cực kỳ khó coi, Ngụy Tác và Thiên Phong tử đi vào, lại thêm Tâm Hữu Lan và Đồng Thanh Y cùng đặt cược, nhất thời số tu sĩ vào xem náo nhiệt có tới tám, chín trăm người, mấy chục đệ tử Đông Dao thắng cảnh cuống lên, ít nhất còn cả tuần hương nữa mới có hể bắt đầu đấu pháp.

Hỏa tường phù tối đa chỉ duy trì được một tuần hương, tình hình này thì đạo Hỏa tường phù coi như lãng phí.

Đối lại tu sĩ khác chắc đã xuất thủ, nhưng y đến đây để kiếm linh thạch, nếu vi phạm quy củ của Thiết Huyết điện, dù y thắng thì Thiết Huyết điện khẳng định đã cũng trừ rất nhiều linh thạch.

“Được! Sao lại đột nhiên có ngần ấy người vào nhỉ!”

“Lão tử đặt mối này không phải mất trắng một đạo Hỏa tường phù hử! Mẹ nó chứ, xem tình hình đã.”

Nhất thời, trên khán đài, các tu sĩ đã đặt cược bắt đầu kêu lên. Có tu sĩ mắt tinh nhận ra bọn Đồng Thanh Y, biết rằng sắp có đấu pháp không tầm thường sắp xảy ra.

“Được!”

Một đệ tử Đông Dao thẳng cánh buông tay, cơ hồ đạo hỏa tường tắt đi, tiếng chuông vang khắp Thiết Huyết điện.

Ngụy Tác thấy trên nóc đại điện có treo một cái thanh sắc pháp chung.

“Chết đi!” Đồng thời, liên giáp tu sĩ sắc mặt nhăn nhó vung tay, một đạo quang ảnh lóe lên, va vào Tử đồng thuẫn của thanh sam tu sĩ.

“Được!”

Toàn thể những người trên khán đài đặt cửa liên giáp tu sĩ đều phấn chấn. Tử đồng thuẫn rực hoa lửa, lồm hăn xuống, rõ ràng uy lực của pháp khí mà liên giáp tu sĩ phát ra còn cao hơn bán linh giai, đặc điểm của pháp khí này là tốc độ thập phần kinh nhân, không khác gì thuấn di, quá nửa số tu sĩ không nhìn rõ là vật gì.

Thanh sam tu sĩ mắt lóe hàn quang, thông thả kích phát bạch sắc phù lục.

Hơi sương lan khắp bình đài, mọi tu sĩ nhìn xuống vẫn lơ mơ thấy được thanh sam tu sĩ kích phát phù lục xong thì liên tục biến ảo phương vị, áp sát liên giáp tu sĩ.

Choang! Hoa lửa bùng lên, thanh sam tu sĩ đến sát bên trái liên giáp tu sĩ trong tích tắc, một đạo hàn quang chuẩn xác xuyên qua hai tấm Huyền thiết thuẫn tưởng chừng che kín mít chém vào eo liên giáp tu sĩ, cùng lúc hoa lửa lóe lên, liên giáp tu sĩ tóe máu ở eo.

Ầm!

Tiếng hô kinh ngạc vang vọng, quang ảnh trong tay liên giáp tu sĩ thủ lóe lên, vạch qua Tử đồng thuẫn ở cự ly rất gần, đâm thủng linh quang phòng ngự của thanh sam tu sĩ như xé lụa, cơ hồ xé cả tay đối thủ không thì sẽ ăn đòn.

Sắc mặt thanh sam tu sĩ tựa hồ không thay đổi, tay phải cơ hồ đồng thời thò ra, ba mũi tên đen xì từ ống tay áo bay ra, cắm vào thể nội liên giáp tu sĩ.

Liên giáp tu sĩ cứng lại!

Thời gian tựa hồ ngưng trệ, toàn trường lặng ngắt, bịch một tiếng, tu sĩ mặc hắc sắc liên giáp gục ngã.

Thanh sam tu sĩ chỉ còn một tay lục lợi trên mình đối thủ rồi đưa tay.

Linh quang quang tráo tan đi, y mặt mũi lạnh tanh nhặt tay mình lên, khuất bóng vào thông đạo.

“Con bà nó chứ, gặp phải hàng rắn quá!”

Những người trên khán đài đặt liên giáp tu sĩ doanh thắng, biến sắc mấy lần, hậm hực thốt lên.

Tình hình ban nãy cho thấy thanh sam tu sĩ cố ý mất tay để giết chết đối thủ.

Y dùng pháp khí phá được liên giáp của đối phương rồi trong tích tắc đó dùng tay thu hút đối phương rồi phản kích, không hề điều chỉnh vị trí pháp thuẫn. Đòn sau cùng giết liên giáp tu sĩ thậm chí không phải là pháp khí gì hết mà là ống nỏ ở cổ tay. Thủ đoạn bất ngờ này khiến mọi tu sĩ đều kinh hãi, dám dùng thủ đoạn này rất có khả năng y có linh dược nối tay, nhưng tính toán cỡ này để giết đối thủ trong tích tắc thì thật khiến tất cả lạnh mình.

“Hấp dẫn tốt bậc!”

Lão đầu áo da ca ngời xong thì gật đầu với Ngụy Tác và Thiên Phong tử: “Tiếp theo là lưỡng vị xuất trường.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

164. Chương 164: Nhân Diện Hàn Băng Thù.

“Hừ!”

Thiên Phong tử hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn Ngụy Tác, thanh quang lóe lên, đằng không lướt lên huyền thiết bình đài đầy máu.

“Tùy phong độn, huyền cấp cao giai phi độn thuật pháp.”

“Tu sĩ Chu thiên cảnh, còn là Chu thiên cảnh lưỡng trọng! Có kịch hay xem rồi!”

Trên khán đài không thiếu tu sĩ nhân quang cao minh, tựa hồ có người tu luyện Vọng khí thuật, nhận ra phi độn thuật pháp và tu vi chân nguyên cụ thể của Thiên Phong tử.

“Ngụy Tác, cẩn thận đấy.” Nam Cung Vũ Tinh lo lắng dặn dò.

“Nhất định đánh cho cha mẹ y không nhận ra, ta nhìn y không thuận mắt, mới có tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng, đã huênh hoang đến thế.” Hàn Vi Vi hừ lạnh với Ngụy Tác.

So với Thiên Phong tử, gã bình thành hơn nhiều, từ từ đi lên huyền thiết bình đài.

“Tiểu tử này trông tệ quá, không có trang bị gì, khẳng định sẽ bại, ta đặt người kia.”

Thấy Ngụy Tác xuất hiện, trên khán đài, một tu sĩ cao lớn mặc thiết giáp vừa đặt cửa Thiên Phong tử đắc ý dương dương nói to.

“Không hẳn, dù gì y cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh, tại phách mại hội có thể mua được Ngũ sắc thạch, gia tài khẳng định bất phàm. Y dám tranh chấp với Kim Thấu cung thiếu chủ, không có thực lực thì sao dám như thế, lão huynh chuyển này tất nhiên sẽ thiệt hại lớn.” Một tu sĩ cạnh đó phản bác, là tu sĩ bị Lý Hồng Lân kéo lại hỏi xem Ngụy Tác có xứng với Nam Cung Vũ Tinh.

“Kim Thấu cung? Các hạ bảo là mỗ đặt cửa Kim Thấu cung? Thế thì khẳng định các hạ thua rồi.” Tu sĩ cao lớn cười ha hả, “Huynh đệ, có đầu có không hả, Kim Thấu cung không phải là tông môn ở Linh Nhạc thành nuôi yêu thú thú hả, cao thủ Chu thiên cảnh của Kim Thấu cung khẳng định mang theo yêu thú, có khác gì hai đánh một mà huynh đệ bảo mỗ thua.”

“Tiểu tử kia thông minh, chắc tính được điểm này.” Tu sĩ chỉ đến xem náo nhiệt hừ một tiếng khinh thị, “Y tự tin thế kia thì không thể nhầm được, ta lúc nào cũng ủng hộ y.”

“Chỉ nhìn về ngoài cổ tác dụng gì, tên hung thần ác sát ban nãy vẫn bị đối phương bình tĩnh hạ gục đó thôi.” Tu sĩ cao lớn nói: “Huynh đệ, đừng ngang nữa, nghe ta đi, đặt nhiều một chút vào tu sĩ Kim Thấu cung, vậy còn kiếm lợi được.”

Tu sĩ qua đường hừ một tiếng: “Người muốn thì cứ việc, không nghe ta khuyên còn muốn ta thiệt theo hả.”

“Sao người ngốc thế nhỉ.” Tu sĩ cao lớn hơi nổi giận, “Có cần chúng ta đánh cược không?”

“Cá thì cá, sợ gì người.” Tu sĩ qua đường khinh khỉnh.

“Được!” Tu sĩ cao lớn cười ha hả, “Đem linh thạch ra ảnh hưởng đến tình cảm quá, ai thua thì chốc nữa sẽ cỡi trần chạy một vòng kêu to ba tiếng ta sai rồi, ta là con lợn, được không?”

“Được! Sợ gì người!” Tu sĩ qua đường đáp: “Cứ vậy đi!”

...

“Tiểu tử, nếu người ngoan ngoãn quỳ xuống dập đầu chín cái, có lẽ ta tha cho người.” Thiên Phong tử âm hàn tội bậc bảo Ngụy Tác, gương mặt phèn phẹt đầy hung hãn.

“Thật hả? Ta làm vậy thì người sẽ tha cho ta?” Ngụy Tác sáng mắt, “Người có giữ lời không?”

Phản ứng của gã khiến Thiên Phong tử ngẩn ra.

“Ngu xuân!” Ngụy Tác đột nhiên đổi sắc mặt kêu to.

“Người...” Thiên Phong tử giật đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Ngụy Tác lại coi hẩn như không khí, thản nhiên kích phát pháp khí phòng ngự.

Một tấm xích sắc pháp thuần to như cánh cửa dày bịch, lấp lánh hỏa quang lơ lửng trước mặt gã.

Gã biết chỗ dựa lớn nhất của Thiên Phong tử là linh giai pháp bảo, nên tất nhiên sẽ sử dụng đến Xích giáp thuần có thể chặn được linh giai pháp bảo xung kích.

Đoạn gã tế xuất Kim quỹ thuần chặn sau lưng. Kim quỹ thuần tuy lấy được từ đệ tử tinh anh Nguyệt Hoa tông nhưng không phải pháp khí đặc biệt của Nguyệt Hoa tông, số lượng ở Thiên Huyền đại lục không ít, mang ra cũng không có vấn đề gì.

Gã chưa vừa ý, vì pháp khí kiểu linh quang quang tráo mạnh nhất là Linh quang mộc lệnh thuộc hàng đặc biệt của Nguyệt Hoa tông nên gã không dám lấy ra dùng, chỉ liên tục kích phát hai đạo bán linh giai linh quang quang tráo.

“Không phải chứ?”

Những thứ đó, Ngụy Tác cho là cực kỳ bình thường, chưa phải phòng ngự mạnh nhất của gã, có điều liên tiếp tế xuất thì khiến tu sĩ trên khán đài xôn xao, ngay cả tu sĩ cao lớn từ đầu đã tự tin đặt cửa Thiên Phong tử cũng tròn mắt.

Trên khán đài phần lớn là tu sĩ Thần hải cảnh. Đối với tu sĩ Thần hải cảnh, Kim quỹ thuần gần đạt linh giai cũng rất hiếm có, nói gì đến linh giai pháp thuần.

“Y cũng có nhiều đồ tốt.” Tâm Hữu Lan nhìn xuống, mắt ánh lên đắc ý. Đồng Thanh Y mặt mũi lạnh tanh khề hừ một tiếng.

Sắc mặt Thiên Phong tử biến đổi liên tục.

Hắn phát ra kim sắc quang tráo, đoạn lấy ra một cây thanh sắc đại kỳ dài cả trượng, thanh quang lưu động, có thêm một con ngô công khổng lồ.

“Thanh ngô kỳ! Pháp bảo phòng ngự linh giai hạ phẩm!”

Tu sĩ trên khán đài đặt cửa Thiên Phong tử tu sĩ kinh hỉ tột bậc kêu lên.

Nam Cung Vũ Tinh chìm hẩn cõi lòng, không ngờ trừ linh giai pháp bảo, Thiên Phong tử còn có cả linh giai pháp bảo phòng ngự.

Một công một thủ, hai linh giai pháp bảo, với tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng điều khiển, thực lực đủ đối phó tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng không có linh giai pháp bảo trong tay.

Trên bình đài, chân nguyên liên miên dồn vào, thanh sắc ắt một linh khí nhanh chóng từ lá cờ tràn ra, hình thành một con thanh sắc ngô công hơn hai trượng, lượn quanh mình Thiên Phong tử, ngô công hướng đầu về phía Ngụy Tác, cơ hồ định nuốt chửng gã.

Ngụy Tác bình tĩnh nhìn thanh quang cự ngô lớn gấp mấy lần gã, thấy nó thể rời khỏi phạm vi mấy trượng quanh Thanh ngô kỳ, chắc là pháp bảo phòng ngự thuần túy.

Tế xuất Thanh ngô kỳ, Thiên Phong tử không kích phát pháp khí phòng ngự khác, chỉ cầm một bạch sắc pháp bảo như quả trứng.

Pháp bảo này chảy tràn bạch sắc băng vụ, hiển nhiên là Băng tuyết giáo mà Nam Cung Vũ Tinh nói với Ngụy Tác là sử dụng trảo lục cấp yêu thú Hàn minh điều luyện chế thành.

“Ồ? Nữ tu kia sao mặt cũng phèn phẹt như người nhĩ, lẽ nào là mẹ người?” Đột nhiên, Ngụy Tác chỉ lên khán đài.

Thiên Phong tử hạ nhìn lên, chỉ thấy trên khán đài, một đệ tử Đông Dao thắng cảnh đang làm thủ thế.

“Không xong!” Thiên Phong tử nhúu mày rồi vùng Thanh ngô kỳ, thanh sắc cự ngô lượn vòng bảo vệ hẩn.

Choang một tiếng, Thiết Huyết điện vang tiếng chuông, một đạo hắc quang từ tay Ngụy Tác bắn ra, va vào thanh sắc cự ngô.

Hắc quang cơ hồ xuyên qua thanh sắc cự ngô, nhưng rồi uy năng hao tận mới quay về tay Ngụy Tác, là hắc sắc tiểu tiên của gã.

“Linh giai pháp khí công kích!”

“Lần này có kịch hay xem rồi!”

“Tu sĩ Chu thiên cảnh đấu pháp, quả nhiên hơn nhiều tu sĩ Thần hải cảnh.”

Khán đài xôn xao.

“Tiểu tử, tưởng ngươi cuồng vọng vì thế nào. Hóa ra dựa vào hai thứ này, bất quá cứ yên tâm, ta sẽ cho ngươi ném mùi sống không bằng chết.” Thiên Phong tử trở lên trầm tĩnh, Băng tuyết giáo kêu cách một tiếng, xung kích Xích giáp thuận.

“Quả nhiên là thượng cấp linh giai phòng hộ pháp thuận!”

Khán đài vang lên tiếng cảm thán, Băng tuyết giáo của Thiên Phong tử bị Xích giáp thuận dễ dàng chặn lại mà tấm thuẫn không hề sây sát.

Ngụy Tác trầm ngâm với vẻ ngưng trọng.

Băng tuyết giáo vì có bề ngoài đặc biệt, không chỉ khi bay trên không, bạch quang phát ra hình cây kéo mà cũng không bay theo đường thẳng như pháp bảo tiến công thông thường mà vẽ đường vòng, công kích hai cánh của đối phương.

Thiên Phong tử mỗi lần phát động công kích thì Ngụy Tác đều cẩn thận điều chỉnh phương vị Xích quy thuẫn, Xích quy thuẫn tuy có không ít hỏa nguyên linh khí, nhưng băng hàn chi khí của Băng tuyết giáo quá dày, Xích quy thuẫn bị áp chế linh khí nên vận chuyển có phần trì trệ.

Mắt hơi ánh lên, Thiên Phong tử vùng Băng tuyết giáo, cùng lúc đó, nô thú đại xuất hiện trong tay hắn.

“Nhân diện hàn băng thù! Ngũ cấp đề giai yêu thú!”

Linh quang lóe sáng, bạch sắc cự thù như cái bàn xuất hiện trước mắt mọi tu sĩ.

Trên mình bạch sắc cự thù có nhiều mũi băng, cái đầu lại đủ ngũ quan, trông như một lão bà tóc trắng.

Vừa thấy bạch sắc cự thù, mục quang Tâm Hữu Lan lạnh lại còn Đồng Thanh Y thoáng nét đặc ý.

Ngũ cấp đề giai yêu thú, thực lực bản đã tương đương với tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng.

Nhân diện hàn băng thù trừ có thể kích phát băng trùy thuật có phạm vi bao trùm rộng lớn thì tơ và chất nhầy phun ra có tác dụng trói buộc pháp bảo của đối thủ, Nhân diện hàn băng thù xuất hiện có khác nào hai Thiên Phong tử đánh một Ngụy Tác.

“Bốp!”

Xoay Xích quy thuẫn chặn Băng tuyết giáo, Ngụy Tác lại thông thả kích phát một tấm bạch sắc phù lục.

Bạch sắc linh vụ lan tràn, bao trùm toàn bộ phạm vi hai mươi trượng quanh Ngụy Tác, chỉ là một tấm phổ thông nhị giai Vân vụ phù.

“Y có bệnh hả?” Ngay cả tu sĩ qua đường vốn đứng về phía Ngụy Tác há hốc miệng kêu lên.

Linh vụ phù đều sử dụng khi bỏ chạy, không có bao nhiêu lực phòng ngự.

Nhân diện hàn băng thù có thể kích phát băng trùy vũ bao trùm phạm vi mấy chục trượng, chỉ cần phát ra thì linh vụ sẽ bị xua tan.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

165. Chương 165: Hán Tử Thật Sự.

“Vù!”

Tiếng rít kỳ dị từ miệng Nhân diện hàn băng thù phát ra. Hơi lạnh trắng toát liên tục đọng lại trên đầu Ngụy Tác, băng trùy vũ sắp rơi.

Cùng lúc, trong linh vụ vang lên tiếng âm âm, đột nhiên ánh lên tám dải tử sắc thần hải quang hoa.

Chát! Đồng thời, như có gợn sóng vô hình lan tỏa trên đầu Thiên Phong tử. “A!” Thiên Phong tử cong lại như con tôm, hai tay ôm đầu, kêu lên thê thảm tột bậc.

“Thần thức thứ! Đây là thuật pháp thần thức xung kích!”

“Tám thần hải! Y không phải tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng, mà là tam trọng! Y tu luyện thuật pháp che giấu tu vi!”

Toàn thể Thiết Huyết điện xôn xao, sắc mặt Đồng Thanh Y vốn đang đặc ý cũng biến đổi.

“Sao lại thế được! Sai y lại nhanh chóng tu luyện đến Chu thiên cảnh tam trọng!” Lý Hồng Lân thất kinh kêu lên.

“Hả?” Nghe Lý Hồng Lân ré lên, Tâm Hữu Lan đang nhìn Ngụy Tác chợt hiện rõ nét cười mỉm, cực kỳ có hứng thú.

Cùng lúc Thiên Phong tử ôm đầu kêu lên, một đạo hắc quang từ bạch sắc linh vụ xẹt ra, bắn thủng thanh sắc ngô công uốn lượn bên ngoài hần.

Một mũi thanh đồng sắc trường đinh xuyên qua lỗ thủng mà Thiên Phong tử không cách nào vá lại, giáng vào kim sắc linh quang quang tráo.

Chát một tiếng, linh quang quang tráo nứt vỡ, nhất thời chưa tan vỡ, ngăn chặn mũi thanh đồng sắc trường đinh.

“Đáng tiếc!” Nhiều tu sĩ trên khán đài đều thở dài tiếc nuối.

Chỉ cần thanh đồng sắc trường đinh có uy năng cao hơn một tí, không giết được Thiên Phong tử thì ít nhất cũng trọng thương.

“Tiểu tử, ta phải giết ngươi!” Đồng thời, Thiên Phong tử cũng rít lên, tựa hồ đã khôi phục. Nhưng không ngờ được rằng phía dưới mũi thanh đồng sắc trường đinh có chỗ bắn ra một mũi đinh nhỏ, cách một tiếng, cắm vào ngực Thiên Phong tử!

Huyết quang tung tóe!

Thiên Phong tử ngừng kêu!

Thanh ngô kỳ tan linh quang, từ trên không rơi xuống, thanh sắc cự ngô nhe nanh múa vuốt rồi tan biến.

Lúc đó mọi tu sĩ mới phát hiện, vết thương trên ngực Thiên Phong tử không lớn nhưng trúng tâm mạch.

Một tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng có ngũ cấp yêu thú mà bị đối phương giết trong tích tắc!

“Chát, chát, chát, chát!”

Lúc đó, băng trùy vũ mà Nhân diện hàn băng thù kích phát mới rơi xuống.

“Ngươi dám giết Thiên Phong tử! Ngụy Tác, ngươi chết chắc rồi! Kim Thấu cung nhất định xé xác ngươi.” Lý Hồng Lân thấy Thiên Phong tử tắt hơi thì ngăn ra rồi kêu lên điên cuồng.

“Thế nào, Kim Thấu cung công khai tuyên bố giết nội môn đệ tử bản cung, định tuyên chiến với Linh Thú cung hả? Các ngươi cho rằng mình hơn bản cung? Nếu thế ta không ngại giết thêm hai người của Kim Thấu cung.” Tâm Hữu Lan cười lạnh, khiến toàn nhân Lý Hồng Lân cứng lại.

Băng trùy trút xuống như mưa, bạch sắc linh vụ bị hơi lạnh đông cứng tan hết.

Trong màn linh vụ tan đi, Ngụy Tác nghe thấy Lý Hồng Lân ré lên nhưng vẫn mặt mũi lạnh tanh che Xích giáp thuẫn chặn hết băng trùy. Hàn khí lẫm liệt tựa hồ không ảnh hưởng đến gã.

Từ mười ba tuổi đã một mình lặn lội trong tu đạo giới cá lớn nuốt cá bé, Ngụy Tác hành sự tất nhiên không khỏi có hơi hướm như chó sói.

Giao thủ với Thiên Phong tử coi như đã chính thức kết thù với Kim Thấu cung, chỉ cần có cơ hội, Kim Thấu cung khẳng định sẽ trừ khử gã, tình thế này gã cứ diệt một trưởng lão của Kim Thấu cung đã rồi tính.

“Được!”

Trên khán đài, tu sĩ cao lớn trờng mắt như chuông đồng kêu lên.

Không ngờ Thiên Phong tử chỉ gặp mặt đã bị đối phương giết, hiện tại Nhân diện hàn băng thù mất quyền không chế, đã dựa vào bản năng đấu với Ngụy Tác.

Ngũ cấp đề giai yêu thú đấu với một tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng, hơn nữa còn có linh giai tiến công pháp khí, linh giai pháp thuẫn, kết quả đã quá rõ ràng.

Quả nhiên, thân ảnh Ngụy Tác loáng lên một trượng, dưới chân nổ vang phát ra hỏa vân, quét sạch hàn khí.

“Hỏa vân độn! Được lắm, địa cấp trung giai độn pháp!” Có tu sĩ hiểu biết kêu lên.

Ngụy Tác vút lên một trượng thông thả lấy ra pháp khí kim sắc lý ngư.

Vù một tiếng, kim sắc lý ngư lao ra, tơ mang theo chất dính và hàn khí từ miệng Nhân diện hàn băng thù phun ra.

Nhưng pháp khí kim sắc lý ngư đột ngột phân thành trên trăm đạo kim quang, từ bốn phương tám hướng đổ vào Nhân diện hàn băng thù, đánh cho nó thập phần thê thảm. Xoạt, hắc sắc tiểu tiễn lại từ tay Ngụy Tác bay ra, trúng cổ Nhân diện hàn băng thù vốn không còn bao nhiêu sức phản kháng.

Nhân diện hàn băng thù rũ đầu, ngũ cấp đề giai yêu thú, ngay cả yêu đơn cũng không kịp phun ra, thì cũng như chủ nhân, bị Ngụy Tác dễ dàng giết chết.

Đừng nói Nam Cung Vũ Tinh, cả Hàn Vi Vi cũng kinh ngạc tột bậc, nàng ta tuy cho rằng Ngụy Tác đối phó Thiên Phong tử khẳng định không thành vấn đề, nhưng không ngờ dễ dàng như thế, cơ hồ là tu sĩ ở đẳng cấp khác nhau đối quyết.

Không chỉ người mà cả yêu thú cũng bị Ngụy Tác giết.

Nhân diện hàn băng thù của Thiên Phong tử, tại Kim Thấu cung cũng là yêu thú hàng đầu, mạnh hơn Tứ dực sương ngô chưa trưởng thành mà Lý Hồng Lân mang theo. Lý Hồng Lân càng muốn thổ huyết là giết chết Nhân diện hàn băng thù xong, Ngụy Tác lại thu nó vào nạp bảo nang đoạn cũng như hai tu sĩ chiến thắng trước đó, lục lợi thì thể Thiên Phong tử tìm chiến lợi phẩm.

Ngụy Tác không hề khách khí thu hết đồ của Thiên Phong tử.

“Được!”

Tâm Hữu Lan cười vang không hề có phong phạm thực nữ tí nào. Thật ra nàng ta chống đối Đồng Thanh Y không chỉ vì Thiết Huyết điện của Đồng Thanh Y mô phỏng theo Đấu Thú cốc, nguyên nhân quan trọng nhất là Đồng Thanh Y rõ ràng hẹp hòi nhỏ mọn nhưng ngoài mặt luôn ra vẻ lòng dạ rộng rãi. Nếu hẳn là người khác, Tâm Hữu Lan chưa biết chừng đã đánh cho cha mẹ hẳn không nhận ra nhưng Đồng Thanh Y là Đông Dao thắng địa thiếu chủ, cả hai đều có điều e dè, không dám động thủ.

Ban nãy tại phách mại hội mang thiếu mấy vạn linh thạch, không thể khiến Đồng Thanh Y nể mũi, hiện tại Ngụy Tác giết gọn Thiên Phong tử, Tâm Hữu Lan sáng khoái khôn tả.

“Tốt cái rắm!”

Nhưng lúc đó trên khán đài lại có người kêu to.

“À!” Tâm Hữu Lan mắt lóe sát cơ, đang nghĩ xem ai mà dám mắng nàng ta như vậy, ngoái lại thấy một tu sĩ cao lớn phần hện đứng lên nói to: “Tên khốn vô dụng đó hại lão tử thua cuộc phải ở trận chạy quanh đây.”

Tu sĩ cao lớn vừa mắng chửi vừa cưỡi hết y phục, dưới chân rực bạch quang, không rõ dùng phi độn thuật pháp gì, trần trụi chạy quanh khán đài.

“Được, chân hán tử, nhìn rõ chưa!”

“Hảo hán tử! Nhất ngôn cửu đỉnh! Bọn ta ủng hộ ngươi!”

“Yên tâm, cứ từ từ, bọn ta sẽ trông nom hộ y phục và linh thạch đại.”

Nhất thời, toàn khán đài ầm ầm.

Nam Cung Vũ Tinh cùng Hàn Vi Vi đỏ mặt, không dám nhìn tu sĩ trần trụi đang chạy.

“Không ngờ người ẩn tàng kỹ như thế, ta đã coi thường người rồi.” Sắc mặt Đồng Thanh Y triệt để âm trầm, tựa hồ sắp phát tác, nhưng mắt lóe lên mấy lần thì nén lại, chỉ lạnh lùng nhìn Ngụy Tác đi xuống.

Ngụy Tác bình tĩnh: “Đồng thiếu chủ khách khí quá.”

“Trong này có một nghìn viên thượng phẩm linh thạch.” Đồng Thanh Y lấy ra nạp bảo nang, ném cho Tâm Hữu Lan đang nhìn hẩn đầy thâm ý, tựa hồ không cần cả nạp bảo nang giá trị một hai nghìn linh thạch. Rồi hẩn lấy từ một nạp bảo nang khác ra hơn hơn hai mươi là bạch sắc tam giác tiểu kỳ, “Đây là Linh vụ trận kỳ hoàn chỉnh, người đếm đi.”

Hơn hai mươi bạch sắc trận kỳ đưa hết cho Tâm Hữu Lan, Đồng Thanh Y không nói gì, trực tiếp ném hai phần địa đồ cho Ngụy Tác.

Ngụy Tác không hề nể mặt Đồng Thanh Y, kiểm tra kỹ càng.

Người như Đồng Thanh Y, hiện tại đã kết oán rồi thì dù kín tiếng thế nào cũng vô dụng, đối với Ngụy Tác, cách duy nhất là đề thăng tu vi, đừng để rơi vào tay hẩn.

“Người nhắc đến Hộ thần bảo phù, hiển nhiên muốn lấy những vật này và Linh vụ trận kỳ hữu dụng với ta nên không thể cho người, bất quá mười vạn linh thạch thuộc về người, coi như đền bù.” Tâm Hữu Lan tựa hồ cố ý đả kích Đồng Thanh Y, chia chác ngay trước mặt hẩn. Xem xét trận kỳ xong, àng ta đưa một nghìn viên thượng phẩm linh thạch, tương đương với mười vạn viên hạ phẩm linh thạch cho Ngụy Tác.

“Như Tâm cô nương nói là được.” Ngụy Tác không hề do dự gật đầu. Tuy gã thích cả hai thứ nhưng với thực lực và tu vi hiện thời thì không thể mặc cả. Hơn nữa mười vạn hạ phẩm linh thạch, đối với gã cũng là một món lớn.

“Nếu không có việc gì, tại hạ cáo từ.” Đón lấy nạp bảo nang, Ngụy Tác trực tiếp ra hiệu với Nam Cung Vũ Tinh cùng Hàn Vi Vi.

Đã đắc tội địa đầu xà Đồng Thanh Y, ở lại Thất Tinh thành phút nào là thêm phần hung hiểm.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

166. Chương 166: Kế Hoạch Và Thay Đổi.

Linh quang lóe lên, trong truyền tống pháp trận ở Lạc Nguyệt thành gần Thất Tinh thành nhất hiện ra thân ảnh Ngụy Tác, Nam Cung Vũ Tinh cùng Hàn Vi Vi.

Sắc mặt ba người đều nhợt đi, có vẻ hơi choáng váng.

Truyền tống pháp trận cỡ này khi kích phát thì linh khí dao động quá kịch liệt, sẽ xung kích thần thức tu sĩ. Tuy Thất Tinh thành và Lạc Nguyệt thành chỉ cách nhau bảy ngàn dặm, nên truyền tống pháp trận này chưa phải loại truyền tống vạn dặm, bất quá chỉ thế thì ba người cũng không chịu nổi.

Lúc trước Hàn Vi Vi đuổi theo tu sĩ đó đến Thất Tinh thành, cả hai đều phải nghỉ một ngày tại Lạc Nguyệt thành rồi mới đến Thất Tinh thành.

Trong một ngày liên tục sử dụng hai lần truyền tống pháp trận cỡ này, tu sĩ như Ngụy Tác khi ra khỏi cũng sẽ như đầu nôn mửa, thổ ra cả mật xanh mật vàng. Thần thức tổn thương phải tĩnh dưỡng mười bữa nửa tháng mới hồi phục được. Vì thế mà gã rất muốn có Hộ thần cổ phù.

Cả ba tuy hơi khó chịu nhưng Ngụy Tác nhanh chóng lấy ra pháp bảo bạch ngọc hạc, chở ba người bay vào khu rừng bên ngoài Lạc Nguyệt thành.

Đi về hướng tây hơn trăm dặm, gã mới điều khiển phi độn pháp bảo đáp xuống.

Gã lấy ra một thứ giống tấm thanh sắc lệnh bài đặt lên một khối nham thạch. Đoạn gã lấy ra bạch ngọc hạc không hề để coi, ba người lại vòng qua phía tây, thoáng sau đã tan biến vô ảnh vô tung.

Chỉ hai tuần hương qua đi, một con kim sắc cự đầu đột nhiên lao ra từ phía pháp trận bọn Ngụy Tác truyền tống đến.

Ngoại hình kim sắc cự đầu ngoại hình như điêu, lông như hoàng kim lấp lánh phát quang, trên hai cánh kim quang sáng nhất, lúc bay hai chân lộ quang liễu nhiễu, là tứ cấp cao giai Kim sí lôi đầu.

Kim sí lôi đầu bình thường chỉ dài hai trượng còn con Kim sí lôi đầu này hơn ba trượng, rõ ràng là trưởng lão cấp đã tiến giai.

Ngồi trên lưng nó là Tâm Hữu Lan mặc kim giáp.

Phổ thông nô thú đại không cách nào dung nạp yêu thú to lớn như Thủy văn thanh ngư, Khổng linh thuật của Ngụy Tác cũng chỉ có thể khống chế một con yêu thú. Nhưng Tâm Hữu Lan lúc cưỡi Thủy văn thanh ngư, lúc cưỡi Kim sí lôi đầu, rõ ràng ngự thú tông môn lớn nhất miền nam Thiên Huyền đại lục là Linh Thú cung, không chỉ có ngự thú đại dung nạp được yêu thú to lớn mà có bí thuật chế ngự hai con yêu thú trở lên.

Kim sí lôi đầu có vẻ ngoài bắt phàm lượn vòng, đáp xuống phía sau tảng đá đặt thanh sắc lệnh bài mà Ngụy Tác ẩn thân.

“Y quá cẩn thận nhỉ?”

“Lệnh phù nội môn đệ tử không có bất kỳ cấm chế nào, chỉ có Kim sí lôi đầu của ta mới có thể tìm được theo khí tức Thanh đồng mộc chất liệu của nó, y lại bỏ lại ở đây.”

“Vốn ta thấy y có tư chất, tuổi đó đã đạt tu vi Chu thiên cảnh tam trọng, muốn thu hút làm đệ tử tinh anh Linh Thú cung. Hiện tại y cẩn thận đến mức này, chưa biết chừng có bí mật gì đó, y cố ý phát ra nhị giai Vân vụ phù chắc để che giấu bí mật. Thế ta lại càng hứng thú.”

Nhặt tấm thanh sắc lệnh bài khắc hình đầu thú đặt giữa đồng đá sau khối nham thạch, Tâm Hữu Lan cúi đầu lẩm bẩm mấy câu, lại cưỡi Kim sí lôi đầu bay lên, tìm dọc theo khu rừng, thoáng sau cũng khuất bóng chân trời.

Ngụy Tác nghe thấy Tâm Hữu Lan nói tất đã toát mồ hôi lạnh.

Nàng ta không biết gì về Ngụy Tác hưng suy đoán gần như chuẩn xác, đổi lại là tán tu thông thường, đều chỉ mong được gia nhập tông môn ngư Linh Thú cung, nhưng gã có bảo bối là lục bào lão đầu nên không muốn liên can gì đến Linh Thú cung, vạn nhất bị tu sĩ trong tông môn phát giác bí mật, bị sát nhân đoạt bảo là việc đương nhiên. Ngụy Tác cũng không hiểu gì về Tâm Hữu Lan, không dám tin tưởng mà e ngại nàng ta giả trò nên tuy không nhận ra lệnh bài nội môn đệ tử nàng ta đưa cho có gì không ổn nhưng vẫn cẩn thận bỏ lại ở đây.

Lúc cùng Thiên Phong tử giao thủ, gã phát ra một đạo Vân vụ phù để không bại lộ thực lực.

Thấy Thiên Phong tử có linh giai pháp bảo công kích và pháp bảo phòng ngự, Ngụy Tác mà không dùng con bài tẩy nào tất không xong, nên chân nhắc một lúc, gã quyết định dùng thần thức xung kích từ Huyền âm bảo y của Tần lão quái giải quyết Thiên Phong tử.

Huyền âm bảo y được gã thay cho pháp y lúc trước, được mặc sau lớp áo vải bố xanh.

Không muốn người ngoài thấy mình nhờ vào Huyền âm bảo y kích phát thần thức xung kích, gã cố ý toàn lực lưu chuyển chân nguyên, thể hiện tám thần hải, khiến tu sĩ tại trường cho rằng gã có thuật pháp thần thức xung kích kiểu Thất thần thích. Thần thức tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng vốn hơn nhiều lưỡng trọng, một đòn của gã đã đánh cho Thiên Phong tử đau đầu như nứt ra, không thể trả đòn, cũng không khiến ai hoài nghi.

Mây khói che kín Ngụy Tác còn có dụng ý là không để tu sĩ tại trường phát hiện gã là song linh căn tu sĩ.

Nếu không có lớp mây khói đó, lúc toàn lực lưu chuyển chân nguyên, hình ảnh hai linh căn sẽ bại lộ trước mắt mọi tu sĩ. Linh căn dị tướng không sáng như thần hải, Ngụy Tác tính toán kỹ rồi, nhị giai Vân vụ phù kích phát ra vân vụ có thể che được, nhưng tu sĩ tại trường có thể thấy tám thần hải của gã rực tử quang.

Đối với Ngụy Tác, càng ít để lộ bài tẩy thì lúc gặp cường địch, càng dễ giữ được mạng. Giao đấu với Thiên Phong tử, gã đã ẩn tàng cực tốt. Chỉ không ngờ Tâm Hữu Lan lại càng nghi ngờ, càng có hứng thú với gã.

...

Hơn một canh giờ sau, một cấm y tu sĩ mày rậm và một thanh y đại hán cao lớn đi vào Lạc Nguyệt thành.

Lạc Nguyệt thành có quy mô ngang với Linh Nhạc thành, khác nhau là Lạc Nguyệt thành kiến lập tại một sơn cốc nằm giữa hai ngọn núi, một bên sơn cốc là mặt hồ hình trăng khuyết, từ trên không nhìn xuống như vầng trăng khuyết rơi trong sơn cốc, vì thế mà có tên Lạc Nguyệt thành.

Hai tu sĩ này không lại gì Lạc Nguyệt thành, không vòng vo mà đi thẳng đến thành nam tập thị, vào một tiệm tên Linh Đơn phường.

Thấy hai tu sĩ vào, hai điểm viên nhìn nhau rồi ra đón, điểm viên hơi lùn mập thì thăm hai ba câu, đoạn đưa cả hai vào tĩnh thất sau tiệm.

Thoáng sau, một hoàng bào tu sĩ mặt hơi vàng và hai tu sĩ cùng một lão giả mặc áo thuê dáng vẻ như chưởng quỹ cùng từ trong tĩnh thất đi ra. Hai tu sĩ đã đổi trang phục cho hai điểm viên.

Bốn người lại vào trong tiệm, vào tĩnh thất chuyên dụng luyện đơn, một lúc sau thấy hoàng bào tu sĩ và lão giả chưởng quỹ đi ra, hai tu sĩ mới đến Lạc Nguyệt thành ở lại đơn phòng.

Hoàng bào tu sĩ và chưởng quỹ trao đổi mấy câu, tựa hồ hỏi han nhau, chưởng quỹ đi vào một nhà kho xử lý mọi sự, còn hoàng bào tu sĩ đi ra ngoài.

Nhưng mới ra khỏi cửa, một nữ tử mặt trái xoan thanh tú mặc áo vàng nhạt từ ngoài đi vào. Thấy nữ tu, hoàng bào tu sĩ mặt vàng vọt hơi ngẩn ra, “Diệp Cố Vi?”

Nữ tu mặt hơi lo lắng cũng sững người, nhìn hoàng bào tu sĩ thì kinh ngạc: “Tiền bối, chúng ta gặp nhau rồi hả? Sao lại biết tên vân bối?”

“Mỗ là Ngụy Tác.” Hoàng bào tu sĩ bước nhanh tới hai bước tới hai bước, nhân lúc thanh tú nữ tu kinh hoảng lui lại theo ý thức thì nói nhanh mấy câu, “Mỗ cố ý ăn mặc thế này.”

“Ngụy... đại ca?” Nữ tu thanh tú sững người.

Hoàng bào tu sĩ lấy ra truyền tắn ngọc phù như con cá lắc lắc trước mặt thanh tú nữ tu.

Tức thì nữ tu tỏ vẻ vừa mừng vừa kinh ngạc, “Ngụy đại ca, sao lại đến đây?”

“Đây là sản nghiệp của một bằng hữu của mỗ, vào trong rồi nó. Nam Cung Vũ Tinh cũng ở trong, đại ca Diệp Tiêu Chính sao lại không đi cùng?” Thật ra Linh Đơn phường là cửa tiệm của Trần Bảo các tại Lạc Nguyệt thành. Ngụy Tác đến đây sau khi tính toán kỹ. Hiện tại đối đầu ngoài sáng của gã gồm Hắc Sát, Kim Thụ cung và Đông Dao thắng địa, thấy rằng về Linh Nhạc thành không an toàn, nên gã để Chu Tiểu

Xuân cùng Chân Sùng Minh cùng đến, chuẩn bị tu luyện trong Linh Đơn phường tại Lạc Nguyệt thành, đề thăng Tử Huyền chân quyết đến địa cấp trung giai đã. Gã tính rằng chỉ cần hơn hai trăm viên Bồ thiên đơn, tối đa hai mươi ngày là đủ.

Hiện tại lấy được hai phần địa đồ, cộng thêm Linh vụ trận kỳ nhắc nhở Ngụy Tác: trong thành dễ bại lộ hành tung, chi bằng tự mở động phủ? Đẳng nào cũng có Diệt tiên đẳng và Phệ tâm trùng, tìm một khu vực an toàn mà kiến lập động phủ, chắc không đến nỗi đặc biệt nguy hiểm.

Kế hoạch hoàn chỉnh của gã là tu luyện trong Lạc Nguyệt thành, đề thăng Tử Huyền chân quyết đến địa cấp trung giai, rồi trực tiếp tìm chỗ thích hợp kiến lập động phủ, tiếp đó đến Đoạn long nhai xem có lấy được Kim ban sâm chăng rồi đi xa, đến Tê Phượng thành, nếu đúng như lời Kim bà bà nói, lấy được thù lao hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch thì chưa biết chừng gã có thể bế quan xung kích Chu thiên cảnh ngũ trọng, thậm chí Phân niệm kỳ.

Ngụy Tác vốn định hỏi chương quỹ Linh Đơn phường rồi đi ra mua nguyên liệu nuôi dưỡng Phệ tâm trùng và Bồ thiên đơn, đồng thời nhìn xem có thể mua được phòng ngự pháp trận cho động phủ hay không thì không ngờ gặp Diệp Cố Vi.

Nhất thời không cách nào giải thích cùng Diệp Cố Vi, ở ngoài trò chuyện không tiện, Ngụy Tác vốn định nhờ Diệp Cố Vi gọi Diệp Tiêu Chính đến hàn huyên, Diệp gia huynh muội có thể coi là sinh tử chi giao của gã, tại Thanh Phong lăng cũng chính họ liều mạng đến giúp. Nhưng gã không ngờ là hỏi đến Diệp Tiêu Chính, mắt Diệp Cố Vi lại ầng ầng nước, “Đại ca...”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

167. Chương 167: Mẹ Người Gọi Người Về Nhà.

“Cái gì, bị phá một thần hải!”

Trong một tỉnh thất của Linh Đơn phường, sắc mặt Ngụy Tác, Nam Cung Vũ Tinh cùng Hàn Vi Vi đều khó coi.

Ngụy Tác vừa hỏi đến Diệp Tiêu Chính, thấy Diệp Cố Vi như sắp khóc thì gã cho rằng Diệp Tiêu Chính đã gặp bất trắc, sau đó mới biết bị người ta đả thương thì gã thở phào, giờ nghe Diệp Cố Vi bói Diệp Tiêu Chính bị đối thủ dùng pháp khí phá một thần hải, gã lại biến sắc.

Chỉ khi kinh mạch quanh thần hải trọng thương thì thần hải mới tan, nếu không khôi phục kinh mạch đó thì tu vi từ sau khó tiến bộ, coi như cắt đứt con đường của tu sĩ.

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác hỏi Diệp Cố Vi: “Đại ca thế nào rồi? Thật ra là chuyện gì, sao lại bị phá mất một thần hải.”

“Đại ca hiện không có gì nguy hiểm, chỉ là cần liệu thương đơn được địa cấp trở lên mới có thể khôi phục kinh mạch.” Diệp Cố Vi đau lòng, “Đối phương là tu sĩ Tứ Hải đường, muội và đại ca đang săn Tứ tí viên thì bị đối phương gặp phải, kết quả đối phương cướp Tứ tí viên đã đành, còn đả thương đại ca.”

“Yên tâm, địa cấp liệu thương đơn được dễ mổ xử lý.” Dáng vẻ Diệp Cố Vi cho Ngụy Tác biết nàng ta không đủ linh thạch để mua, một viên địa cấp liệu thương đơn được ít nhất cũng hơn vạn viên hạ phẩm linh thạch. Gã lại hỏi, “Tứ Hải đường là tông môn thế nào?”

Diệp Cố Vi khó khăn lắm mới không bật khóc, mắt đỏ lên nói: “Tứ Hải đường không phải tông môn gì hết, cũng chỉ là tổ chức do tán tu tụ tập lại, thành lập vài tháng gần đây.”

“Cũng chỉ là tán tu liên minh như Phi Ưng của các vị?” Ngụy Tác lấy làm lạ hỏi: “Chúng làm thế mà Phi Ưng bỏ qua?”

“Phi Ứng không có cao giai tu sĩ, hiện tại tu vi tối cao chỉ là Chu thiên cảnh lưỡng trọng.” Diệp Cố Vi đáp: “Tứ Hải đường lại có hai tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng.”

“Vì đối phương có hai tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng, Phi Ứng không dám động vào nữa.” Hàn Vi Vi nổi giận, “Thế gì gia nhập Phi Ứng làm gì nữa.”

Diệp Cố Vi cúi đầu ngượng ngập: “Vì thế mà tôi và đại ca hiện tại đã rút khỏi Phi Ứng.”

“Hai tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng?” Ngụy Tác hơi trầm ngâm một chốc, hỏi Diệp Cố Vi: “Hai tu sĩ đó thực lực thế nào? Có pháp khí lợi hại gì không?”

Nghe Ngụy Tác hỏi vậy, Nam Cung Vũ Tinh cùng Hàn Vi Vi cùng máy động nhưng đều không nói gì, đợi Diệp Cố Vi đáp: “Một trong hai tu sĩ là Kim Hoàn đầu đà, có thiên tượng mọc chín cái vòng vàng, là linh giai pháp bảo, tu sĩ còn lại tên Hoàng Thiên Nhai, không rõ lai lịch thế nào nhưng nghe nói có tu luyện âm tà thuật pháp, cụ thể là gì thì không ai biết nhưng thực lực còn cao hơn Kim Hoàn đầu đà, chúng là thủ lĩnh của Tứ Hải đường hiện tại.”

Ngụy Tác gật đầu: “Tứ Hải đường có bao nhiêu tu sĩ, tìm được chúng ở đâu, ai đã thương đại ca của cô nương?”

“Ngụy đại ca định giáo huấn chúng?” Diệp Cố Vi cũng hiểu ý, vội vàng xua tay: “Không được, quá nguy hiểm.”

“Không cần sợ. Y vừa giết trưởng lão Kim Thấu cung.” Hàn Vi Vi bĩu môi, bảo Ngụy Tác: “Ngụy Tác, nói cho rõ là ta sẽ giúp ngươi an trí Diệp đại ca, bất quá người đi giáo huấn Tứ Hải đường thì phải mang ta theo, không thì ngày mai ta đuổi hết các ngươi.”

“Vội gì.” Ngụy Tác dở khóc dở cười, hiện tại Tứ Hải đường ít cũng cũng có hai tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng tọa trấn, giao đấu thì quá nguy hiểm, Hàn Vi Vi lại như cuồng nhân, nghe vậy là hai mắt sáng rỡ, cơ hồ chỉ mong lao lên đánh một trận. “Ít nhất cũng nên hiểu rõ xem đối phương có thực lực thế nào, đối phương mà có mấy chục cao thủ Chu thiên cảnh nhất trọng, ngươi còn định đánh hả? Ta e chạy còn không kịp.”

“Yên tâm đi.” Ngụy Tác dở khóc dở cười bảo Hàn Vi Vi rồi nói với Diệp Cố Vi, “Ta không làm gì không nắm chắc, chỉ cần cô nương nói rõ là được.”

Diệp Cố Vi nghe vậy mới yên tâm nói: “Chúng có tổng cộng hơn bảy mươi tu sĩ, phần lớn là tu sĩ Thần hải cảnh, bất quá tu sĩ Chu thiên cảnh cũng có mười mấy người, Chu thiên cảnh tam trọng chỉ có hai người. Bình thường chúng tụ tập tại Cổ Hồn trang cách Lạc Nguyệt thành nam ba trăm dặm. Thông thường chỉ có ba, bốn mươi tu sĩ ở đó, đã thương đại ca là một tu sĩ tên Chu Nhược Phong.”

“Nhiều thế hả?” Ngụy Tác thảm rửa rồi hỏi Hàn Vi Vi: “Chi bằng tối nay mình ngươi đi giết chúng, ta không đi nữa.”

“Phi, coi ta là loại ngốc hả.” Hàn Vi Vi khinh khỉnh, “Còn tưởng là ngươi nghĩa khí cơ đấy, hóa ra thấy đối phương đông người là co đầu rút cổ?”

“Ngụy Tác, chúng đông lắm, hơn nữa có nhiều tu sĩ Chu thiên cảnh.” Nam Cung Vũ Tinh đọc được trong mắt Ngụy Tác là gã đã hạ định chủ ý, nhất định phải đối phó Tứ Hải đường, nên khuyên: “Đối địch với chúng khá nguy hiểm.”

“Chỉ cần không có cao giai tu sĩ đặc biệt thì không thành vấn đề.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, bật cười lạnh, “Đông người hả, ta sẽ gọi thêm nhiều trợ thủ đến.”

“Ngụy Tác, khoát lác hả? Ngươi kiếm đâu ra trợ thủ.” Hàn Vi Vi hồ nghi hỏi.

“Sau này ngươi sẽ biết. Trước hết an trí cho Diệp Tiêu Chính đại ca đã.” Ngụy Tác bảo Hàn Vi Vi: “Bất quá ta cũng cho chúng cơ hội, ngươi cứ kiếm một người đưa tin, Tứ Hải đường mà thấy đã thương Diệp đại ca là lỗi lầm thì trước khi trời tối mau rời Cổ Hồn trang, bằng không tự chịu hậu quả.”

...

“Hoàng huynh, huynh thấy thế nào?”

Hơn nửa canh giờ sau, trong một trang viên trên dốc núi ngoài Lạc Nguyệt thành, một đầu đà béo lùn đầu tóc xõa tung, mặc cà sa thêu chỉ vàng nhìn lên tấm da dê trên tay, hỏi trung niên tu sĩ mặc tử sắc măng vắn trường bào.

Quanh trang viên được bao bọc bởi những cây hòa cổ thụ ít nhất cũng trên nghìn tuổi, rõ ràng là Cổ Hồn trang mà Diệp Cố Vi nói. Cổ Hồn trang ít nhất cũng có hơn hai trăm gian phòng, có những gian đã đổ nát, chắc gần đây mới bị Tứ Hải đường chiếm cứ.

Trung niên tu sĩ đứng cạnh đầu đà tóc xõa mặt lồi lõm như đồ phũ. Mặt mũi y trắng trẻo nhẵn nhụi, hai nữ tu diễm lệ tựa vào mình, một tay y còn lẩn trong ngực một nữ tu, nắm bóp hai quả tuyết lê vun cao, nghe đầu đà nói vậy thì y hơi trầm ngâm.

“Điều tra người đưa tin chưa?”

“Tra rồi, chỉ là phổ thông tán tu, nói đối phương là một đại hán Chu thiên cảnh nhất trọng, mây râu, cho y bảy viên hạ phẩm linh thạch để đưa tin.”

Trung niên tu sĩ mặc tử sắc măng vắn trường bào, trầm ngâm một chốc, mắt lóe hàn quang: “Theo ý đối phương có thể sẽ động thủ vào tối nay, mau báo cho bọn Chu Nhược Phong quay về hết.”

“Hoàng huynh, để họ về hết? Hình như hơi quá rình rang?” Đầu đà tóc xõa hữu ta bắt dĩ vi nhiên đích dạng tử.

“Mỗ hiểu ý huynh đệ, đích xác chúng ta có ngàn ấy người, dù đối phương là cao thủ Phân niệm kỳ thì chúng ta cũng ứng phó được.” Tử bào trung niên tu sĩ nói: “Nhưng đối phương lớn lối như vậy tất có ý trượng, không thể sơ ý.”

“Được! Mỗ cũng muốn xem đối phương là ai mà lớn lối như vậy.” Đầu đà tóc xõa mặt lóe hàn quang, cười lạnh, “Chỉ e y biết bối cảnh của chúng ta xong lại sợ sấn đái.”

...

Màn đêm buông kín.

Đêm sẫm dần, bên ngoài Lạc Nguyệt thành cơ hồ đã tuyệt tích tu sĩ.

Nhưng một tu sĩ mặc áo màu chàm nghênh ngang đi trong bóng tối, kéo theo một vật đến Cổ Hồn trang sát khí đằng đằng.

“Ai!”

Cách cửa chính Cổ Hồn trang hai ba trăm trượng, tu sĩ này bị năm sáu tu sĩ khác vây kín.

“A, các vị đừng hiểu lầm, xin hỏi các vị là người Tứ Hải đường?” Tu sĩ nghi biểu đường đường vội ném thứ trong tay đến trước mặt mấy tu sĩ, hớn hỏ nói, “Tại hạ Nghê Xích Thạch, muốn đến hỏi xem có thể gia nhập Tứ Hải đường chăng. Đây là lễ ra mắt cho các đại ca.”

“Vô ảnh thử! Ngũ cấp sơ giai yêu thú!”

Nhìn rõ vật này, các tu sĩ Tứ Hải đường đều cả kinh.

Bốn cái chân ngắn ngắn có lực bạo phát kinh, bộ lông màu bạc, phong linh khí tức rần rạt, không phải ngũ cấp sơ giai yêu thú Vô ảnh thử tốc độ kinh nhân, lúc chạy như không còn bóng thì là gì nữa.

Mấy tu sĩ thấy lông mày mấy người này chỉ nhỏ xíu thành hai đường, một tu sĩ mặc hắc giáp nhanh chóng kiểm tra ngân sắc cự thủ dài chừng hai thước, rồi gặt đầu với mấy tu sĩ khác.

Vô ảnh thử này không có vấn đề gì nhưng lúc này đột nhiên xuất hiện người thể này khiến tóa tu sĩ không khỏi nghi hoặc.

Chính đang trù trù, một tu sĩ cao lớn, thoát nhìn đã tạo cho người khác cảm giác đầu óc cực kỳ giản đơn đi nhanh tới, tay xách một thi thể yêu thú. Thấy tu sĩ mặc áo chàm thì gọi to, “Nghê Xích Thạch, sao tối thể này còn ở đây, mẹ ngươi gọi ngươi về nhà!”

“A, tại hạ muốn gia nhập Tứ Hải đường.”

“Gia nhập cái gì mà gia nhập, đồ ngốc, mẹ ngươi nói là mang một con yêu thú đến làm lễ ra mắt thì không đủ đâu. Mang thêm một con nữa.” Nam tử cơ bắp nói xong thì ném thi thể yêu thú xuống đất.

“Trúc tiết ma trùng! Ngũ cấp yêu thú Trúc tiết ma trùng!”

Nam tử cơ bắp ném một con trùng dài ba thước, thân thể như từng đốt trúc xanh gộp lại, cực kỳ đặc biệt, lớp vỏ con trùng rất cứng, dồn chân nguyên vào thì chảy ra nước chua có thể ăn mòn, là ngũ cấp sơ giai yêu thú Trúc tiết ma trùng có thể chế tác thành pháp khí theo bộ.

“Được rồi, mẹ ngươi đã nói là cộng thêm yêu thú là gần đủ, ban đêm ở ngoài quá nguy hiểm, về nhà đi, mai lại đến.”

“Được thôi. Các vị huynh đệ, mỗi về nhà trước, mai lại đến.” Tu sĩ nghi biểu đường đường gật đầu rồi theo nam tử cơ bắp, định đi khỏi.

Trong toán tu sĩ, hắc giáp tu sĩ kiểm tra yêu thú hơi nhíu mày, tựa hồ tưởng định ngăn hai người nhưng trong trang vang lên tiếng ho kha khe khẽ, lập tức y không làm gì nữa, cảnh giác nhìn theo hai người tan biến vào màn đêm

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

168. Chương 168: Nhìn Cái Gì Hả.

“Mẹ ngươi gọi ngươi về nhà?” Trên một tòa lầu cao trong trang, Kim Hoàn đầu đà thấy thế thì cười lạnh, hỏi Hoàng Thiên Nhai mặc tử sắc măng bào, “Hoàng huynh, hai tên này rõ ràng có vấn đề, sao lại không lưu lại.”

“Dịch bất động, ta bất động.” Hoàng Thiên Nhai cười lạnh: “Dĩ bất biến ứng vạn biến, mới không trúng quỷ kế của đối phương, tự nhiên đưa hai con yêu thú đến, chưa biết chừng chúng sẽ thừa lúc chúng ta giữ hai người đó lại mà giở trò, chúng ta ngăn này người, chỉ cần không loạn thì đối phương cũng bó tay. Kim Hoàn đầu đà, huynh đệ sai người đưa hai con yêu thú vào đây kiểm tra xem có gì không đã rồi tính.”

Hai tu sĩ đưa Vô ảnh thử và Trúc tiết ma trùng đến ngoài Cổ Hồ trang, Ngụy Tác cùng Nam Cung Vũ Tinh đứng trên lưng bạch ngọc hạc trông rất khó coi lướt đi cách đó bảy trăm dặm.

Nam Cung Vũ Tinh khấn trương, sắc mặt tựa hồ hơi đỏ, tay cầm một cây gậy trúc chừng hai thước. Cây gậy trúc bình thường, chỉ là đầu gậy bọc một mảnh vải bố mềm hút nước khá tốt.

Ngụy Tác điều khiển bạch ngọc hạc kích phát tốc độ đến cực điểm, vừa lao nhanh vừa vòng sang phía Cổ Hồ trang.

...

Đồng thời, Hàn Vi Vi đang thận trọng mai phục trên một cây cổ thụ cao nhất trong rừng.

Khu rừng này cách Cổ Hồ trang chừng ba dặm, lại mọc trên dốc núi, nên từ vị trí của nàng ta có thể nhìn rõ nhất cử nhất động bên ngoài Cổ Hồ trang.

Hai tu sĩ mang hai con ngũ cấp yêu thú đến ngoài Cổ Hồ trang, tay cầm một đạo hỏa hồng sắc phù lục, cơ hồ thấy không ổn là bỏ chạy. Nhưng rồi cả hai ung dung đi khỏi, nàng ta thu phù lục lại, lấy hồ lô rục thanh quang ra kích phát.

Chân nguyên dồn vào, át một chân khí xanh biếc nhanh chóng bao kín hai trượng quanh nàng ta. Hồ lô này rõ ràng là Thanh hoàng hồ lô của Ngụy Tác.

“Vù!”

Nửa canh giờ sau, một bóng đen từ mé trái Hàn Vi Vi lao đi với tốc độ kinh nhân khiến nàng ta giật mình.

“Vù! Vù!”

Bóng đêm mới tan biến thì mấy bóng khác từ trong rừng nhanh chóng lao ra.

Tốc độ mấy bóng này tuy chậm hơn nhưng vẫn là hình dáng như khỉ vượn, trên lưng có đôi cánh thị đỏ rực, rất đặc biệt.

“Bắt đầu rồi!”

Thần sắc hưng phấn lóe lên, Hàn Vi Vi hơi khấn trương nhìn trời đêm sau lưng, lẩm bẩm: “Sao y còn chưa tới. Lẽ nào dọc đường còn cùng Nam Cung Vũ Tinh tình cảm này nọ?”

...

Trong Cổ Hòe trang, tám tu sĩ vây lấy hai con ngừ cấp yêu thú.

Tám tu sĩ này, trừ Kim Hoàn đầu đà và Hoàng Thiên Nhai có tu vi Chu thiên cảnh tam trọng, còn lại đều là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng hoặc lưỡng trọng.

Hai con ngừ cấp yêu thú bị xẻ ra thê thảm.

“Quả nhiên có điều cổ quái!”

Trúc tiết ma trùng xanh biếc không có gì nhưng trong bụng Vô ảnh thả lại nhét một tấm thanh sắc ngọc phù.

“Đây là ngọc phù gì hả?”

Kim Hoàn đầu đà cầm ngọc phù, xem xét hồi lâu vẫn không thấy gì.

Ngọc phù không hề có linh khí, không thể là mai phục âm hiểm gì nhưng phù văn xiên xẹo bên ngoài tựa hồ có huyền ảo.

Kim Hoàn đầu đà không nhận ra gì, đưa cho Hoàng Thiên Nhai, Hoàng Thiên Nhai nhìn một lúc, nhú mày đưa cho một tu sĩ mặc bạch sắc pháp y, tám tu sĩ nhìn một lượt thì một hồng y tu sĩ mới nhận ra đôi chút hư thực, sắc mặt cực kỳ quái dị, “Hình như không phải phù văn, chỉ là mấy chữ viết như giun bò.”

“Nhìn... nhĩ... muội yêu?”

Bọn Kim Hoàn đầu đà cơ hồ dị khẩu đồng thanh đọc được, mắt đều tỏ ra không tin nổi.

Ầm!

Một đạo hỏa quang đột nhiên nổ tung tại tường bao bên trái Cổ Hòe trang.

“Chuyện gì hả?”

Tám tu sĩ đều cả kinh, cùng nhảy xuống. Trên tường có hai tu sĩ, bên trái là một thanh bào trung niên tu sĩ, trước mặt lơ lửng cây chủy thủ hỏa diễm liễu liễu, bên phải là một tu sĩ lưỡng trọng như con khỉ gầy, cầm một cái ấn đen hình vuông.

“Là lưỡng cấp hạ giai Thực hủ điều.”

Thấy tám tu sĩ lao tới, hai tu sĩ kia vội giải thích.

Bọn Kim Hoàn đầu đà nhìn thấy dưới tường có một con chim to lông màu xanh biếc.

Ở ngoài gặp đệ giai yêu thú đi qua là bình thường. Nhưng Kim Hoàn đầu đà thử phào hất mái tóc một cách tiêu sái, định dặn dò phải cẩn thận thì quanh đó có mười mấy bóng đen lao tới.

“Thực hủ điều!”

“Hắc phong kiêu!”

Trong mười mấy bóng đen, trừ năm, sau con là nhị cấp yêu thú Thực hủ điều như mấy con nằm dưới chân tường thì còn tám, chín con ngoại hình như miêu đầu ưng, toàn thân rực hắc khí. Yêu thú này là tam cấp thượng giai Hắc phong kiêu.

“Hôm nay có thu hoạch bất ngờ.”

Thấy mười mấy bóng đen, hai tu sĩ đứng trên tường đều tỏ ra kinh hãi, thanh sam trung niên tu sĩ cười cười, kích phát hoàng sắc linh quang quang tráo, đoạn vung tay, hỏa hồng chủ thủ hỏa diễm liễu liễu trước mặt bắn ra, vù một tiếng chém vào con Hắc phong kiêu bay đầu tiên.

“À!”

Nhưng y hơi ngần ra vì hắc khí bên ngoài mấy con Hắc phong kiêu ngưng thành hắc sắc phong nhận với tốc độ kinh nhân.

Hắc phong kiêu tựa hồ đang cuồng nộ, mấy tu sĩ này cũng đã gặp Hắc phong kiêu hai lần nhưng dù giết mấy con thì số còn lại phát ra phong nhận cũng không đáng sợ như mấy con này.

Phong nhận dày đặc xé không khí xẹt tới, tu sĩ cồng lưng chưa kịp kích phát bất kỳ pháp khí phòng ngự nào thông thảo dồn chân nguyên vào cái ấn đen vuông vắn.

Chân nguyên được dồn vào, cái ấn đen lớn vụt lên, biến thành lớn hơn cả sư tử đá bày ngoài cửa tiệm, che kín cả y và thanh sam trung niên tu sĩ.

“Chát, chát, chát, chát!”

Phong nhận dày đặc xung kích vài cái ấn, kêu lên ong ong nhưng không để lại bất kỳ dấu vết nào.

“Đi!” Cùng tiếng thét đầy đặn trung khí của tu sĩ cồng lưng, cái ấn đen giáng xuống khiến hai con Hắc phong kiêu khí thế hung hung xung xông tới vỡ xương lách cách, rớt từ trên không xuống, cùng lúc đó, thanh bào tu sĩ vung chủ thủ hỏa diễm liễu liễu chém gục một con khác.

Thu cái ấn lại, tu sĩ lưng cồng lại ném ra, còn thanh bào tu sĩ tắc dùng hỏa diễm chủ thủ giết Thực hủ điêu và Hắc phong kiêu đã tránh thoát, chỉ sau mười mấy tích tắc, mười mấy yêu thú này bị giết sạch.

Tu sĩ lưng cồng không thèm thi triển cả pháp khí phòng ngự, còn thanh bào tu sĩ thấy lợi lộc thì lướt tới, cùng đồng bạn giết dần Thực hủ điêu và Hắc phong kiêu định phát động công kích, rõ ràng cả hai đều có kinh nghiệm giết yêu thú hoặc liên thủ phối hợp.

“Đến thêm mấy con thì tốt quá.”

Nhìn Thực hủ điêu và Hắc phong kiêu rơi xuống, thanh bào tu sĩ tỏ vẻ chưa đã.

“Cái gì kia!”

Cùng lúc, mấy tu sĩ phòng thủ ngoài trang viện cùng hô lên kinh hãi.

Bọn Kim Hoàn đầu đà ngẩng nhìn, một tia kim quang như sao băng với tốc độ cực kỳ kinh nhân đích lao về phía Cổ Hồn trang, phía sau là dày đặc chừng ba bốn mươi dải lửa đỏ rực.

Phía sau kim quang và dải lửa đỏ rực là hơn bốn mươi bóng đen xé không khí bay tới.

Kim quang và dải lửa thì nhất thời không ai nhìn rõ, thoáng sau hơn bốn mươi bóng đen hiện rõ, đều giống như khỉ nhưng lưng có đôi cánh thật đỏ rực.

“Tứ cấp đề giai Phi thiên viên!”

Nhìn rõ, Hoàng Thiên Nhai và bọn Kim Hoàn đầu đà đều kinh ngạc.

Thoáng sau, cả kim quang và dải lửa cũng được nhìn rõ, kim quang là một con chim lấp lánh lôi quang, phía sau là một đàn kiến đỏ dài cả thước rực hỏa sát khí tức.

“Thiểm điện điêu?”

“Phi hỏa phệ cốt nghê!”

Nhìn rõ mọi yêu thú, toàn bộ tu sĩ Tứ Hải đường đều biến sắc.

Thiểm điện điều chỉ là nhị cấp cao giai yêu thú, đặc điểm duy nhất là tốc độ cực kỳ kinh nhân, chúng tựa hồ không cần hô hấp, không có cả lỗ mũi, có thể vào những nơi dày đặc độc khí, nên được các tông môn dùng để truyền tin hoặc vào nơi có độc khí để hái linh dược.

Như Di Thiên cốc lúc vẫn bị phong tỏa, có tu sĩ và tông môn định lợi dụng Thiểm điện điều vào hái linh dược, có điều trí tuệ của Thiểm điện điều không cao, chỉ nhận biết được vài loại linh dược, trong cốc đầu đầu cũng là Hủ thần cực quang mà Thiểm điện điều không cách nào chống nổi, Mười con vào đến chín con mất mạng trong đó, sau này không ai thử cách này nữa. Thiểm điện vì quá hiếm, tốc độ quá nhanh, rất khó bắt được nên mỗi con đều có giá chừng hai vạn linh thạch.

Thiểm điện điều uy hiếp không lớn, nhưng Phi hỏa phệ cốt nghĩ là ngũ cấp đệ giai yêu thú chính tông. Hỏa hệ yêu thú này không chỉ tốc độ nhanh khoái, tuyệt đại đa số bán linh giai pháp bảo không thể theo kịp, khi Phi hỏa phệ cốt nghĩ công kích tu sĩ, lập tức chui vào thể nội, vào trong xương cốt, trừ phi tu sĩ nhanh chóng gỡ đốt xương đó ra, bằng không Phi hỏa phệ cốt nghĩ cứ thế tin bước, chẳng mấy chốc xương cốt toàn thân sẽ không còn.

“Đối phương rất có khả năng thị là tu sĩ biết ngự thú chi thuật!”

Biến sắc liên hồi, Hoàng Thiên Nhai vốn là túi khôn thường ngày chợt quát to, “Các huynh đệ mau lui vào trong trang phòng thủ!”

“Chân Thiểm điện tựa hồ có vật gì đó!”

Hai, ba chục tu sĩ mai phục ngoài trang đều biến sắc nhảy lùi vào trong, thanh bào tu sĩ đứng trên tường tình mắt kêu to.

Hoàng Thiên Nhai và bọn Kim Hoàn đầu đà ngẩng lên, quả nhiên thấy chân Thiểm điện điều chụp một vật gì như tấm vải bố.

“Huyền âm ma thảo!”

Mắt lóe lên liên tục, Hoàng Thiên Nhai chụp lên không, thanh hắc sắc âm khí tràn ra, phun trào sáu bảy mươi trượng, hình thành quỷ thảo chụp Thiểm điện điều chỉ lớn cỡ chim bồ câu kéo xuống.

Lúc rơi xuống, Thiểm điện điều đã tan hết lôi quang, toàn thân đen xì, bị âm khí của hắc sắc quỷ thảo thượng xâm nhập vào mà vong mạng.

Thiểm điện điều quắp một tấm vải bố trắng cực kỳ bình thường, xòe ra thì khiến bọn Hoàng Thiên Nhai giật đến mức nhảy chơi chơi vì trên đó có mấy chữ xiên xẹo, “Nhìn nhĩ muội yêu!”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

169. Chương 169: Thú Triều!

“Bốp!” “Bốp!” “Bốp!” “Bốp!”

Cổ Hề trang chìm trong linh quang, tổng cộng hơn mười tu sĩ, kể cả Hoàng Thiên Nhai đang nhảy chơi chơi cũng với tốc độ nhanh nhất kích phát linh quang quang trảo, đoạn phát ra pháp thuẫn dày đặc bằng hàn khí tức và bạch sắc băng tinh cùng một tấm thuẫn kim pháp thuẫn.

Vạn nhất không cẩn thận bị Phi hỏa phệ cốt nghĩ chui vào thể nội, không chết cũng thiếu mất mấy cọng xương.

Ba bốn mươi đạo xích hồng sắc hỏa tuyến tràn vào.

Đồng thời ít nhất cũng có ba bốn mươi món pháp khí và các loại thuật pháp rực hoa quang nghênh đón.

“Chát! Chát!”, tốc độ của Phi hỏa phệ cốt nghĩ quá kinh nhân, tuyệt đại đa số pháp khí đều đánh hụt, ít nhất hơn hai mươi con Phi hỏa phệ cốt nghĩ va vào linh quang quang trảo trên mình tu sĩ.

Tu sĩ lưng còng kích phát cái ẩn, đập trúng hai con Phi hỏa phệ cốt nghĩ, nhưng sắc mặt y cực kỳ khó coi vì Phi hỏa phệ cốt nghĩ bị đập văng đi chỉ lượn vòng rồi quay lại. Rõ ràng pháp khí dựa vào trọng lượng để đập nén này không thương tổn bao nhiêu với chúng.

“A!”

Linh quang quang tráo của một tu sĩ ăn mặc như văn sĩ bị bốn con Phi hỏa phệ cốt nghĩ đồng thời xung kích, rục lên bốn dải hỏa hoa rồi uy năng không ngăn được, lập tức tan tành. Tu sĩ biết là không đón đỡ kịp này ré lên kinh hãi.

Cùng lúc, mặt Hoàng Thiên Nhai lóe thanh quang, vung tay ra, thanh hắc sắc âm khí lại tràn ra, quỷ thảo chừng nửa thân người hình thành trước mặt tu sĩ đó, chụp lấy cả bốn con Phi hỏa phệ cốt nghĩ.

Thanh hắc sắc quỷ thảo mang theo âm khí ràn rạt chợt thu lại, bốn con Phi hỏa phệ cốt nghĩ tắt hết hỏa quang.

Tu sĩ bị thanh hắc sắc quỷ thảo quét qua trước mặt chợt xanh lét mặt mày, run lên cầm cập nhắm mắt xếp bằng điều tức.

Môn thuật pháp này của Hoàng Thiên Nhai, uy lực tựa hồ cao hơn linh giai hạ phẩm pháp bảo.

Trong số tu sĩ, hai nữ tu yêu diễm thi triển thuật pháp cực kỳ bắt mắt. Cả hai lúc trước còn tựa vào Hoàng Thiên Nhai, một người còn bị Hoàng Thiên Nhai vẩy vò đôi ngọc nhũ ngay trước mặt Kim Hoàn đầu đà. Mỗi nữ tu lấy ra một viên lam sắc tinh châu, hai viên ngọc lớn cỡ trắng chim câu này tựa hồ theo tâm ý của cả hai vận chuyển, xoay tít trên không, cơ hồ mỗi đòn đánh ra đều trúng một con Phi hỏa phệ cốt nghĩ. Con nào trúng đòn là tắt hết hỏa quang, tuy không đến mỗi mất mạng nhưng thụ thương không nhẹ, hành động chậm chạp hẳn.

Với tu vi Chu thiên cảnh tam trọng của Hoàng Thiên Nhai và hai nữ tu có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng, thi triển hai môn thuật pháp có phần cật lực, chân nguyên tổn hao thập phần kịch liệt.

“Bình tĩnh! Chúng ta đông thế này, lẽ nào còn sợ yêu thú!”

Lại xuất ra hai thanh hắc sắc quỷ thảo chụp hai con Phi hỏa phệ cốt nghĩ rồi ném hai viên Hồi khí đơn vào miệng, Hoàng Thiên Nhai quát to: “Yêu thú này tốc độ quá nhanh, các vị dùng pháp khí cùng thuật pháp có phạm vi công kích rộng hạn chế hành động, rồi mới giết chết!”

Tu sĩ tại trường đều có kinh nghiệm đấu pháp thập phần phong phú, Hoàng Thiên Nhai vừa quát to thì tuyệt đại đa số tu sĩ đã kịp phản ứng, móc phù lục ra kích phát.

Phù lục cùng pháp khí có phạm vi công kích rộng, tuyệt đại đa số tu sĩ đều mang theo.

Nhưng lần này quá nhiều người đồng thời xuất thủ. Ít nhất cũng hơn mười tấm Băng vũ phù, Băng trùy phù, Hỏa vân phù kích phát, bên trên Cổ Hộc trang rực bằng hỏa lưỡng trọng thiên, vô số băng sương và phi hỏa loạn tạc, còn có cả mấy chục đạo quang hoa do pháp khí thành bộ hóa thành.

Nhất thời không chỉ tuyệt đại đa số Phi hỏa phệ cốt nghĩ bị đánh tan tành, cả pháp khí của tu sĩ phái dưới cũng tan theo.

“Được rồi, còn lại Phi thiên viên không khó đối phó, cứ như bình thường, bốn năm người một tổ giết chúng, bằng không sẽ loạn hết lên.”

Mọi tu sĩ Tứ Hải đường vừa kịp theo lời Hoàng Thiên Nhai, mỗi tổ bốn, năm người tách ra đây ăn ý thì núi rừng ngoài xa rung lên.

“Sao lại thế được! Dù là trấn phái chí bảo Câu trần đế giác của Linh Thú cung cũng không thể sai khiến ngàn ấy yêu thú!”

Núi rừng ngoài xa rung lên như có bão, nhìn kỹ mới thấy đâu phải bão thổi qua mà là yêu thú dày đặc từ bốn phương tám hướng tràn tới.

“Thú triều! Lẽ nào chúng ta gặp phải thú triều mấy trăm năm một lần!”

Mấy tu sĩ mặt mày nhợt nhạt kêu to.

“...Không phải chứ?”

Đừng nói người Tứ Hải đường mà cả Ngự Tác đã cùng Hàn Vi Vi dùng Thanh hoàng hồ lô kích phát ất mộc linh khí bao trùm cũng toát mồ hôi lạnh.

Theo lục bào lão đầu, phạm vi hữu hiệu của Thiên vân tinh khiến tuyệt đại đa số yêu thú phát tình là ba trăm dặm, trong phạm vi này đều rất có khả năng cảm giác được khí tức Thiên vân tinh, điên cuồng lao tới.

Ngự Tác sợ không cách nào hấp dẫn đủ số lượng yêu thú, trừ cho thêm chút chất dẫn trên mình Vô ảnh thử và trong khối phổ thông ngọc phù còn bôi nhiều Thiên vân tinh vào một mảnh vải bố, tính đúng thời gian, cưỡi bạch ngọc hạc bay một vòng tại khu rừng cách đó nghìn dặm. Như vậy ít nhất yêu thú trong phạm vi hai nghìn dặm sẽ cảm nhận được.

Để an toàn, Ngự Tác hoàn khố khăn lấm mới mua được một con Thiểm điện điều đã thuần hóa, thấy không ít yêu thú tràn tới thì sai Thiểm điện điều cấp mảnh vải bay thêm một vòng.

Nhưng hiện tại không phải yêu thú tràn đến không nhiều mà là quá nhiều!

Chỉ mấy tích tắc sau, các loại yêu thú lướt qua Ngự Tác, Hàn Vi Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh đi cảo lộ có mười mấy con, không thiếu tam cấp yêu thú.

Trong một góc nhỏ mà thoáng chốc đã có mười mấy con, phạm vi lớn thế này cộng lại sẽ là bao nhiêu?

Núi rừng còn chấn động, rõ ràng vẫn còn những con ở xa, lại chạy chậm đang xông tới.

Chỉ khẳng định rằng, yêu thú trong phạm vi hai nghìn trượng cộng lại cũng vị tất đạt tới số lượng kinh nhân như thế, vì là ở trong Thiên khung. Cổ Hồn trang cách Lạc Nguyệt thành chỉ ba trăm dặm, tam tứ cấp yêu thú trong phạm vi hơn ngàn dặm quanh Lạc Nguyệt thành đã bị tu sĩ giết gần hết, đoàn đội tu sĩ tầm thường muốn giết một con tam tứ cấp yêu thú còn phải tìm kiếm vất vả.

“Thú triều!”

Thấy thế, mấy tu sĩ Tứ Hải đường tại Cổ Hồn trang đều hoảng hốt kêu to, trong óc Ngự Tác cũng hiện lên hai từ này.

Đồn rằng có lần Thiên khung đột nhiên nứt ra một lỗ, hoặc yêu thú phồn thực trong một khu vực đạt đến trình độ nhất định sẽ xuất hiện số lượng yêu thú kinh nhân tụ tập lại, như thủy triều tập kích tu sĩ thậm chí là cả một thành trì, đó là thú triều mà tu sĩ nhắc đến liên biến sắc!

Phía bắc Thiên Huyền đại lục từng có một ngôi thành ngang với Linh Nhạc thành là Đông Nguyên thành, số lượng tu sĩ thường trú là mười vạn, nhưng trong một lần thú triều đại quy mô không rõ vì nguyên nhân gì mà bạo phát thì cơ hồ bị san thành bình địa, thậm chí tu sĩ ở nhành thành trì gần đó đến viện thủ cũng chết gần hết. Sau đó lại xảy ra một trường hỗn loạn, tranh cướp đồ của các tu sĩ đã chết và thi thể yêu thú, giữa các tu sĩ còn lại lại xảy ra một trường loạn chiến, chết đến tám phần. Những tu sĩ còn sót lại sau trận thú triều đều thu hoạch kinh nhân, sau này trở thành kim đơn tu sĩ.

Nhưng thú triều đại quy mô hơn nghìn năm mới bạo phát một lần, tiểu quy mô cũng đã ba trăm năm chưa xảy ra.

Không ai rõ vì nguyên nhân gì mà thú triều này xảy ra, một khi bạo phát sẽ có yêu thú từ những nơi rất xa, không rõ vì duyên cớ gì mà cũng đến.

“Lẽ nào ta vô ý dẫn phát thú triều quy mô nhỏ?” Ngự Tác tức thì dở khóc dở cười.

Đồng thời, trong Cổ Hồn trang, Hoàng Thiên Nhai lại gầm lên như điên cuồng.

“Mau lên, tất cả tập trung lại, đốt hết mọi thứ, yêu thú ban đêm thường sợ lửa.”

“Tất cả đứng thành vòng tròn! Ai có pháp khí linh quang hộ tráo bán linh giai trở lên đứng ngoài toàn lực phòng ngự, có pháp thuần bán linh giai trở lên đứng ở hàng hai, tu sĩ Chu thiên cảnh đứng giữa, phụ trách trên không, sẵn sàng ứng phó!”

“Tất cả dồn hết pháp phù và pháp khí tiêu hao cho tu sĩ Chu thiên cảnh, từ rày tất cả làm theo hiệu lệnh của mỡ mới phát phù lục, pháp khí, bằng không hao tận hết thì chúng ta đừng mong sống!”

Hoàng Thiên Nhai quả thật tức trí đa mưu, hơn nữa lâm nguy bất loạn, được y chỉ huy, trong trang viện rừng rực lửa khiến một góc trời sáng chói, hơn bốn mươi tu sĩ vây thành ba vòng.

Mười lăm tu sĩ ở vòng ngoài được bao trong các loại linh quang quang tráo, hàng thứ hai kích phát pháp thuẫn, phù lục và pháp khí của họ đều lấy ra đưa cho hơn mười tu sĩ Chu thiên cảnh.

Sau Phi hỏa phê cốt nghĩ, hơn bốn mươi con Phi thiên viên lao vào vòng phòng ngự.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

170. Chương 170: Tiêu Hao Chiến!

“Không nhiều lắm! Đừng kích phát bất kỳ pháp phù nào, dùng pháp khí không dễ bị tổn hại công kích!”

Hoàng Thiên Nhai gầm vang, kim sắc thiên trượng từ tay Kim Hoàn đầu đà bắn ra. Mấy cái vòng vàng trên thiên trượng được kích phát, va vào nhau hình thành âm ba nhìn rõ bằng mắt thường trên không, khiến năm, sáu con Phi thiên viên đi đầu sững lại.

Hơn hai mươi đạo quang hoa giáng vào mình năm, sáu con Phi thiên viên, hất văng chúng đi.

Cũng như Phi hỏa phê cốt nghĩ, hơn ba mươi con Phi thiên viên cơ hồ cũng sa vào cuồng nộ, tiếng rít chói lói vang lên, từng lưỡi lửa từ trong miệng phun ra.

Phi thiên viên kích phát ra lưỡi lửa đều cỡ cánh tay, cách thân thể ba thước lại tách thành mũi xoa, như tia chớp ngoằn ngoèo bắn tới.

Hơn mười tám pháp thuẫn do tu sĩ kích phát xoay lại như nắp đậy trên đỉnh đầu, chặn đứng công kích của Phi thiên viên.

Hoàng Thiên Nhai mặt lóe thanh quang, thanh hắc sắc âm khí lại phun trào, hình thành quỷ trảo chụp lấy một con Phi thiên viên. Phi thiên viên giãy giụa kịch liệt, hỏa quang và thanh hắc sắc âm khí cuộn trào, nhưng rồi không chống nổi, bị quỷ trảo hút xuống đất.

“Phóng!”

“Phóng!”

Hai đợt pháp khí phát ra rất có hiệu suất, hơn bốn mươi con Phi thiên viên cơ hồ bị Tứ Hải đường quét sạch.

Nhưng không có cả cơ hội để thở, một loạt bóng đen từ bốn phương tám hướng lao tới.

“Kim giáp phong!”

“Lang đầu biên bức!”

Kim giáp phong, lớn cỡ con ong vàng bằng nắm tay, tam cấp cao giai yêu thú, vô ngoài kiên cố dị thường.

Lang đầu biên bức, tứ cấp đề giai phong hệ yêu thú, Ngụy Tác từng gặp mấy con.

Quy mô loạt thứ hai này cộng lại có tới hơn hai trăm con yêu thú.

“Mỗi người khống chế một đạo băng hệ phù lục!” Hoàng Thiên Nhai biến sắc, lại kêu to. Số lượng lớn thế nào, nếu không dùng pháp khí có phạm vi lớn áp chế thì phòng ngự pháp thuẫn sẽ tổn thất một nửa trở lên.

Hơn mười tu sĩ đứng chính giữa chọn một tấm giữa đồng pháp phù trong tay mà kích phát.

Uy năng hơn mười tám băng hệ pháp phù chập lại, không trung ngưng kết thành vô số băng tinh, Kim giáp phong và Lang đầu biên bức bay vào cơ hồ bị đông cứng quá nửa.

“Giết!”

Hoàng Thiên Nhai gầm vang, pháp khí các màu lại tràn ra như gió quét lá khô, thổi tung Kim giáp phong và Lang đầu biên bức.

“Bên trái, mỗi người không chế một tấm loi hệ pháp phù!”

Uy năng bằng hệ thuật pháp sắp tan, được Hoàng Thiên Nhai chỉ huy, lại có thêm năn, sáu tấm loi hệ pháp phù kích phát, trên đầu họ lấp lánh thiểm điện vòng.

Hiệu suất một tu sĩ giết yêu thú và cả một đội cùng giết khác xa nhau.

Hai đợt pháp phù phối hợp với pháp khí xuất ra, lớp thứ hai gồm Kim giáp phong và Lang đầu biên bức cơ hồ bị thanh lý sạch sẽ.

“Mau lên, bên phải phụ trách dưới đất, phát thổ hệ pháp phù ngăn cản yêu thú! Tiếp đó phát ra hỏa hệ pháp phù công kích. Bên phải phụ trách trên không, không chế bằng hệ pháp phù!” Sắc mặt Hoàng Thiên Nhai và các tu sĩ Tứ Hải đường càng khó coi.

Yêu thú vẫn liên miên đổ về, không chỉ trên không trung có yêu thú mà dưới đất cũng như nước triều dâng tràn.

Tu sĩ Tứ Hải đường chưa từng thấy cảnh này liền theo lời Hoàng Thiên Nhai chỉ huy, liều mạng kích phát phù lục.

Từng tấm thổ hệ pháp phù được kích phát, vòng ngoài các tu sĩ dựng đứng một bức tường đất dày, vô số thạch trụ, mũi đá nhọn hoắt còn có từng vạt cát mềm.

Trên đỉnh đầu, từng tấm pháp thuẫn nối nhau, hàn khí kinh nhân tràn ra, các loại pháp khí không bị băng hệ nguyên khí ảnh hưởng, liên miên từ khe pháp thuẫn tràn ra.

Một loạt hỏa hệ pháp phù được kích phát, trong bức tường đất phía ngoài cùng với lớp thạch trụ hình thành chướng ngại hơn hai mươi trượng, xuất hiện từng đạo hỏa tường, hỏa trụ, và cả hỏa văn hỏa vũ trút xuống như biển lửa.

Toán yêu thú lao vào đầu tiên đều bị thiêu cháy đen, hơn hai mươi tu sĩ ở vòng ngoài cùng cố duy trì linh quang quang tráo, đồng thời kích phát thuật pháp cùng pháp khí, oanh kích yêu thú trong biển lửa.

Số lượng và chủng loại yêu thú quá nhiều, hỏa hệ yêu thú không e dè hỏa hệ pháp phù công kích, thể như chẻ tre vượt qua biển lửa.

Bất quá vì bên trong Thiên khung, yêu thú ngũ cấp trở lên rất hiếm nên trong số yêu thú đến đây, cực hiếm ngũ cấp yêu thú. Yêu thú xông tới hầu như bị chặn lại trong lớp chướng ngại dày hơn hai mươi trượng.

Nhưng yêu thú tràn tới quá đông, cơ hồ tích tắc sau, tường bao và phòng ốc của Cổ Hòe trang đã bị yêu thú xô đổ quá nửa, quanh trang viện toàn là bóng đen lúc nhúc, không cần Hoàng Thiên Nhai chỉ huy, tu sĩ phụ trách phía dưới đất liên tục kích phát pháp phù, và lại những chỗ thủng của chướng ngại phía ngoài. Tu sĩ phụ trách tầng không cũng liên tục kích phát pháp phù cùng thuật pháp có phạm vi rộng.

Hơn bốn mươi tu sĩ Tứ Hải đường, kém nhất cũng là Thần hải cảnh tứ trọng, cộng số pháp phù lại cũng được sáu bảy trăm tấm, trong tay hơn mười tu sĩ Chu thiên cảnh cầm một mớ dày. Nhưng cứ ném ra hai mươi tấm một lần, tốc độ tiêu hao pháp phù thập phần kinh nhân.

“Thực hỏa bảo thạch tích!”

“Thạch giáp liêu nha thú!”

Một tu sĩ ré lên, trong đàn yêu thú tràn tới có thêm hai loại này.

Tứ cấp trung giai Thực hỏa bảo thạch tích là yêu thú toàn thân phủ vảy đỏ rực như hồng bảo thạch, có thể nuốt hỏa sát chi khí, rồi nén lại trước khi phun ra. Tứ cấp đề giai Thạch giáp liêu nha thú trông giống như dã trư, thổ hệ nguyên khí có thể hình thành nham thạch khối giáp dày dặn quanh mình, lại thêm khí lực kinh nhân, lúc chạy không khác gì cái cối xay đá khổng lồ đang di động.

Hai loại yêu thú vừa gia nhập vây công, hỏa khí bị nuốt gọn nhanh chóng, Thạch giáp liêu nha thú trực tiếp va đập, cơ hồ chỉ sau tích tắc, bức tường đất phía ngoài bị đánh đổ.

“Dừng kích phát hỏa hệ phù lục! Giết Thạch giáp liêu nha thú trước!”

Hoàng Thiên Nhai kinh hãi gầm lên, cướp lấy một tấm bạch sắc phù lục kích phát ra. Phía trước mười mấy con Thạch giáp liêu nha thú đang thẳng tiến kết thành một tấm thảm bằng trắng ngần, đàn Thạch giáp liêu nha đứng không vững, va nhau ngã nhào.

“A!”

Tu sĩ vòng ngoài cùng thi pháp, oanh kích Thực hỏa bảo thạch tích và Thạch giáp liêu nha thú.

“Dừng lại! Không còn thú triều nữa!”

Đột nhiên, một tu sĩ kinh hãi tột bậc kêu lên, núi rừng không còn rung động, không còn yêu thú lao tới như thủy triều nữa.

“Pháp phù của ta hết rồi!”

“Của ta cũng hết rồi!”

Nhưng chỉ chốc sau, tiếng kêu kinh hãi tột bậc lại vang lên.

Với tốc độ tiêu hao kinh nhân, các tu sĩ Chu thiên cảnh lần lượt hết sạch pháp phù và pháp khí chỉ dùng một lần. Rừng núi ngoài xa không còn yêu thú mới xông tới, còn trong mấy dặm quanh Cổ Hồ trang chu đầy đặc yêu thú, phải tới hơn nghìn con.

“Chát! Chát! Chát! Chát!”

Gần nửa tu sĩ hao tận pháp phù, hỏa lực khổng lồ chế đại phạm vi sơ hở, các loại yêu thú lao đến gần các tu sĩ ở vòng ngoài, bắt đầu chính thức xáp lá cà.

Chỉ mới chạm mặt, linh quang của hai tu sĩ đã bị đánh tan, thét lên thê thảm rơi xuống.

“Không xong!”

Hoàng Thiên Nhai liên tục ré lên, tụ tập pháp thuật ở phía trên như mai rùa, mặc cho yêu thú trên không trung xung kích, toàn bộ tu sĩ dốc sức giết yêu thú lao tới.

Chỉ cần Thiết dũng trận bị phá, mọi người đều không còn đất chôn.

Khi pháp phù hao tận, chỉ còn cách công kích yêu thú xông tới bằng các loại pháp khí. Khải giáp, lợi trảo, uy năng thuật pháp kích phát đều hình thành xung kích với các loại pháp khí và pháp thuật.

Mỗi mấy chục đạo quang hoa bắn ra, giết chết mấy chục yêu thú thì cũng có bảy, tám món bị đánh tan hoặc tan hết linh quang rơi xuống.

Tình hình này là so kẻ tiêu hao.

Nếu có thể giết hết yêu thú trước khi pháp khí cùng pháp thuật tổn hao hết, tu sĩ Tứ Hải đường sẽ chiến thắng, còn khi pháp khí cùng pháp thuật đã hao sạch nhưng còn yêu thú thì kết quả của họ sẽ thập phần thê thảm.

...

“Pháp phù của chúng hết rồi.”

Thấy quang hoa và các loại tiếng nổ ở Cổ Hồ trang tan đi không ít, bọn Ngụy Tác hiểu ngay.

Từ xa nhìn lại, thấy rõ mấy pháp khí tiến công và hộ thuẫn bị yêu thú đánh rơi xuống.

Chỉ mấy tuần hương sau, pháp khí tiến công và hộ thuẫn tan đi quá nửa, yêu thú vẫn còn rất nhiều.

“Ầm, ầm, ầm!”

Chốc sau, toàn Cổ Hồ trang sáng rực các loại quang hoa, mọi tu sĩ đều kích phát các loại thuật pháp uy lực cao cường.

Ngụy Tác cho rằng không đầy một hai tuần hương nữa, Cổ Hòe trang sẽ không thể chống chọi được, đây chỉ là hồi quang phản chiếu, thuật pháp càng có uy lực thì tiêu hao chân nguyên càng kịch liệt.

Nhưng gã bất ngờ là một tuần hương sau, các loại quang hoa và tiếng nổ tựa hồ không giảm đi bao nhiêu.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

171. Chương 171: Âm Sát Kiểu Âm Hiểm Tột Bậc.

“Sao lại thế được?” Nam Cung Vũ Tinh cùng Hàn Vi Vi cũng không hiểu.

Theo tình hình các tu sĩ thi triển thuật pháp như thế, mỗi người có mang theo mấy chục viên Hồi khí đơn cũng không thể chịu đựng được.

“Ta qua xem một chút.” Trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác ngoái lại bảo Nam Cung Vũ Tinh cùng Hàn Vi Vi.

“Không được.” Nam Cung Vũ Tinh nhìn tình hình của Cổ Hòe trang, vội lắc đầu: “Hiện tại qua đó quá nguy hiểm.”

Ngụy Tác đáp: “Nếu không qua, yêu thú còn lại không làm gì được chúng thì chúng ta đã mang lại cho chúng một món lớn.”

Hàn Vi Vi thoáng cân nhắc, gật đầu, “Chúng ta đi cùng nhau.”

“Ta đi một mình được rồi.” Ngụy Tác lắc đầu.

“Thế nào, chẳng lẽ ngươi lại bảo ta gánh nặng.” Hàn Vi Vi tức giận: “Ta đã nói rồi, dù gì ta cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh, ngươi còn bảo ta là gánh nặng, ta sẽ trở mặt.”

“Ta không bảo ngươi là gánh nặng.” Ngụy Tác dở khóc dở cười xua tay, do dự một chốc: “Ta có một pháp khí chỉ đủ cho một người sử dụng, không thể mang theo ba người.”

“Pháp khí gì?” Hàn Vi Vi hơi ngạc nhiên, vốn cho rằng Ngụy Tác có nhiều thứ không ngờ, lẽ nào còn thứ gì đó đặc biệt cổ quái?

“Các vị nhìn là biết. Lúc này mỗ lén đi qua, chúng chắc không phát hiện.” Ngụy Tác thuyết trước, tựa trực tiếp nã xuất liễu tha na kiện ẩn hình pháp y, vãng thân thượng nhất phi.

“Ẩn hình pháp y?” Hàn Vi Vi tròn xoe mắt, thân ảnh Ngụy Tác mờ dần rồi tan biến ngay trước mắt.

Nam Cung Vũ Tinh ngẩn ra nhưng cũng phản ứng, “Ngụy Tác, pháp y này luyện chế từ da Phệ tâm trùng trưởng lão hả?”

“Đúng, là đồ giữ mạng của ta, các ngươi đừng cho ai biết.” Ngụy Tác nói vọng lại. Gã cũng trở lên hơi khấn trương, lấy pháp y ra mặc gã mới nhớ ra mình từng dùng nó để nhìn lên Cơ Nhã, Cơ Nhã mà nói với Hàn Vi Vi rồi thì gã sẽ lộ tẩy.

Bất quá khiến gã thở phào, Cơ Nhã rõ ràng không muốn cho Hàn Vi Vi biết nàng ta đã làm cho Hàn Vi Vi nhưng gì, có lẽ giấu cả việc vào Di Thiên cốc, Hàn Vi Vi hừ một tiếng tỏ vẻ không vui, “Được, biết rồi, ta sẽ không cho ai biết.”

“Ở đây đợi ta, nếu xong xuôi ta sẽ sử dụng Hỏa Vân độn, các vị thấy ta thi triển Hỏa Vân độn thì có thể đến.”

Ngụy Tác dặn dò xong, Hàn Vi Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh thấy một chiếc bóng mờ mắt thường cơ hồ không nhìn rõ, lén lén lút lút lướt đi.

...

Ngụy Tác nghênh ngang đến gần Cổ Hòe trang.

Yêu thú trong vòng một hai nghìn dặm đều đổ đến đây, cơ hồ sắp bị giết sạch, nên yên tâm không gặp phiền phức gì.

Cảnh tượng chỉ có thể dùng hai chữ thảm liệt để hình dung.

Hơn bốn mươi tu sĩ Tứ Hải đường, hiện tại chỉ còn lại hơn mười người, thi thể các loại yêu thú chất thành một bức tường cao quanh họ, lẫn lộn là thi thể tu sĩ khác. Máu yêu thú hòa vào nhau, phát ra mùi tanh lợm giọng.

Đột nhập đến gần cự ly năm sáu mươi trượng, Ngụy Tác đứng sau một thi thể Thạch giáp liêu nha thú, bình tĩnh phán đoán tình thế.

Tứ Hải đường chỉ còn lại mười ba tu sĩ.

Vọng khí thuật được thi triển, mười người đều là tu sĩ Chu thiên cảnh, ba người là tu sĩ Thần hải cảnh.

Hai tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng, một là đầu đã tóc xỏa và tử y trung niên tu sĩ mặt mũi nhẵn nhụi, rõ ràng là Kim Hoàn đầu đà và Hoàng Thiên Nhai mà Diệp Cố Vi nói đến.

Lãnh tinh lại một chốc, mắt gã ánh lên chấn kinh.

Vây quanh tấn công toán tu sĩ dồn dập, không trung là đàn tứ cấp thượng giai yêu thú Phượng vĩ hỏa nha, dưới đất là hơn hai mươi con tứ cấp trung giai Độc thủ thiết giáp thú.

Phượng vĩ hỏa nha có thể phun ra hỏa châu từ xa, không chỉ uy lực kinh nhân mà xạ tốc cực nhanh. Độc thủ thiết giáp thú trông giống như lợn rừng, chỉ là trên lưng tua tua gai độc có thể bắn ra, lớp hắc sắc giáp xác cũng rất chắc chắn, bán linh giai pháp khí cũng phải chém mấy lần mới có thể thủng.

Quanh mười ba tu sĩ chỉ còn lại naqm pháp thuận đều lỗ chỗ, chỉ đủ che chắn quá nửa phía trên đầu, trong tay các tu sĩ tựa hồ chỉ còn lại bảy, tám món pháp khí nguyên lành.

Phượng vĩ hỏa nha, cộng thêm mấy chục con nhị giai tam giai yêu thú, nếu là một đội tu sĩ khác gồm hai, ba chục người khẳng định bị tiêu diệt lâu rồi.

Có những tu sĩ lúc xem ngọc phù và tấm vải đã vô tình nhiễm Thiên vân tinh, chưa biết chừng bị giết rồi còn bị cưỡng gian.

Đích xác Tứ Hải đường đang chiếm thượng phong.

Có tác dụng quyết định là Kim Hoàn đầu đà, Hoàng Thiên Nhai, một tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng, cùng hai nữ tu diễm lên Thần hải cảnh ngũ trọng.

Kim sắc thiên tượng lơ lửng trên đầu chính là linh giai pháp bảo mà Diệp Cố Vi nói đến.

Kim Hoàn đầu đà mỗi lần dồn nhiều chân nguyên vào thì chín cái vòng vàng trên kim sắc thiên tượng lơ lửng trên đầu lại va mạnh vào nhau, phát ra sóng âm như thực chất bao trùm hơn hai mươi trượng. Trong phạm vi này, Phượng vĩ hỏa nha bị âm ba xung kích đều chậm hẳn, cơ hồ tạm thời choáng váng.

Tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng, mỗi lần xuất thủ đều phát ra hơn trăm bạch sắc băng nhận, không chỉ có uy lực gần đạt bán linh khí, còn phát ra hàn khí lạnh lùng, khiến yêu thú hành động chậm chạp hơn.

Cả hai liều mạng thi triển pháp bảo, dốc sức kích phát thuật pháp, ngàn ấy yêu thú vây quanh bị áp chế đến mức không phát huy được một nửa uy lực.

Hai nữ tu xinh đẹp Thần hải cảnh ngũ trọng thi triển thuật pháp thập phần đặc biệt, điều khiến một viên lam sắc đơn châu như trứng chim câu, âm hàn khí tức cực nồng, đơn châu có vẻ không phải do thuật pháp hình thành, cũng không phải pháp khí, mà giống với yêu thú nội đơn. Được hai nữ tu đẩy dẫn thi triển, cũng như điều khiển yêu đơn, tùy tâm sở dục, trong vòng vài chục trượng, muốn tấn công vào đâu cũng được, uy năng còn hơn cả bán linh giai pháp khí, cơ hồ mỗi đòn là giết được một con Phượng vĩ hỏa nha.

Kinh nhân nhất là thuật pháp của Hoàng Thiên Nhai, thanh hắc sắc âm khí cuộn cuộn, hình thành quỹ chảo lớn bằng nửa người thật, chộp ra là yêu thú bị chụp trúng chỉ hơi giây giụa rồi khí tuyệt thân vong.

“Thuật pháp này tương tự Âm tuyệt phá sát trảo của Hắc Sơn giáo xưa kia. Tu vi đạt mức cao thậm chí có thể trực tiếp hủy được phi kiếm, pháp bảo của đối phương. Không rõ hỏa thuật pháp y tu luyện có đạt mức đó không.”

Giọng lực bào lão đầu vang lên trong tai gã, hiển nhiên cũng kinh ngạc trước uy lực thật pháp của Hoàng Thiên Nhai.

Ngụy Tác hơi kinh hãi, sau cùng cũng nhận ra vì sao họ kiên trì được đến giờ, chiếm thượng phong trong trận chiến tiêu hao này.

Rõ ràng mấy người này dù kích phát pháp bảo hay thuật pháp, chân nguyên tổn hao thập phần kịch liệt nhưng họ liên tục nhét vào miệng đơn được có thể hồi phục chân nguyên, hình như không bao giờ cạn.

Quả thật quá lạ lùng!

Một tu sĩ mà bề quan, có thể sẽ chuẩn bị số lượng kinh nhân đơn được kiểu Kim linh đơn nhưng tuyệt đối không thể mang theo mấy trăm viên đơn được hồi phục chân nguyên, có điều hiện giờ không chỉ một tu sĩ có nhiều đơn được kiểu này mà hơn ba mươi người đều có.

Hiện tại mà không động thủ, yêu thú còn lại khẳng định sẽ bị giết sạch.

Trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác bình tĩnh nắm pháp khí ẩn hình cốt thứ trong tay, đồng thời lấy nô thú đại đưng Phệ tâm trùng ra.

Chỉ liếc mắt, gã vô thanh vô tức kích phát hướng vào lam sam tu sĩ đang điều khiển hai tấm pháp thuẫn.

Pháp một tiếng thật khê, không có bất kỳ dấu hiệu này, yết hầu lam sam tu sĩ đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng, hai tấm pháp thuẫn che phía trên tan hết linh quang rơi xuống.

“Chuyện gì hả!”

Lão giả gầy khô mặc thổ hoàng sắc pháp y đứng cạnh y nhợt nhạt mặt mày, cuống quýt chụp lấy hai tấm pháp thuẫn để kích phát.

Chát!

Trán bạch y tu sĩ vừa phát ra hơn trăm bạch sắc băng nhận thủng một lỗ!

“Có tu sĩ đánh lên!”

“Ẩn hình pháp khí!”

Mọi tu sĩ Tứ Hải đường còn lại đều nhìn rõ, huyết quang xuất hiện trên đầu bạch y tu sĩ thì một bóng máu lướt đi rất nhanh, rồi lại tan biến vô ảnh vô tung.

Sắc mặt Hoàng Thiên Nhai vốn dễ coi hơn, thậm chí còn hơi hớn hờ lập tức kinh sợ tột bậc.

Vì dù nhìn hay dùng thần thức cũng không thấy thân ảnh tu sĩ nào quanh đó, tựa hồ đối phương là ác ma không có hình thể!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

172. Chương 172: Thần Hỏa Cuồng Xoa!

Không còn thuật pháp đại phạm vi của bạch y tu sĩ khổng chế, Tứ Hải đường lâm vào tình thế cực kỳ bất lợi.

“A!”

Chỉ trong tích tắc, mấy viên hỏa châu do Phượng vĩ hỏa nha phát ra trúng ngực một hắc bào trung niên tu sĩ, ngọn lửa thiêu đốt khiến hắc bào tu sĩ kêu lên thê thảm, lập tức ô hô ai tai.

“Tiền bối!”

Thấy phe mình không chống nổi, sắc mặt Hoàng Thiên Nhai cực kỳ khó coi, nghiêng răng gầm lên: “Chồng cô của tại hạ là Lý Thiệu Hoa trưởng lão của Đông Dao thắng địa, xin tiền bối nể mặt Đông Dao thắng địa mà hạ thủ lưu tình!”

Ngụy Tác mượn thi thể yêu thú yểm hộ, từ từ lui lại mấy trượng, nghe Hoàng Thiên Nhai nói thế thì hơi sững lại.

Nhưng gã không thể hiện gì, lùi thêm hai ba trượng, lại đứng sau một thi thể yêu thú.

Hoàng Thiên Nhai và Kim Hoàn đầu đà kinh hãi nhìn quanh, không thấy lời nào thì Hoàng Thiên Nhai lại hô to: “Chỉ cần tiền bối không xuất thủ, yêu thú và mọi vật ở đây sẽ thuộc về tiền bối!”

Đoạn thấy tứ phía vẫn lặng thinh, Hoàng Thiên Nhai đưa mắt ra hiệu cho bọn Kim Hoàn đầu đà, cả toán vừa toàn lực chống cự vừa lui đi, hồng tẩu thoát.

Nhưng sắc mặt tất cả xanh lét vì dù di động về hướng nào, yêu thú cũng đuổi theo hướng đó, không thể thoát nổi.

“Liều thôi!”

“Tự kích nổ Huyền âm sát đơn!”

Hoàng Thiên Nhai tất nhiên không rõ vì y và bọn Kim Hoàn đầu đà đã dính Thiên vân tinh, chỉ thấy đối phương không chịu nhượng bộ, vẫn điều khiển yêu thú tấn công thì đều biến sắc. Hoàng Thiên Nhai nghiêng răng, hung hãn hạ lệnh với hai nữ tu xinh đẹp.

“Phu quân!” Thấy Hoàng Thiên Nhai gầm lên hạ lệnh, hai nữ tu run rẩy, mặc cắt không còn hột máu.

“Chỉ phế tu vi mà thôi, còn có thể tu luyện lại, không hành động nhanh thì chúng ta sẽ chết hết ở đây!” Thấy lưỡng nữ do dự, Hoàng Thiên Nhai méo mó mặt mày, cực kỳ hung hãn gầm gọng: “Mau tự nổ Huyền âm sát đơn! Không thì ta giết ngay các người!”

Hai nữ tu thấy không cách nào thoát được thì đau đớn nghiêng răng, hai viên lam sắc đơn châu xoay tít trên không, bắn vào nơi yêu thú đông nhất rồi nổ tung.

Hai viên lam sắc đơn châu nổ tung, lam sắc khí diễm âm hàn tột bậc tràn ra, uy năng khiến sắc mặt Ngụy Tác tái đi, uy năng này tựa hồ cao hơn Âm lân cốt kiếm mấy lần. Bảy tám con Phượng vĩ hỏa nha gần đó bị nổ tung thành mấy mảnh, con nào bị lam sắc khí diễm quét trúng như chao đảo như say rượu, không cách nào kích phát thuật pháp.

“Uy lực đáng sợ thật!”

“Thuật pháp gì mà đặc biệt thế này, ta cũng chưa thấy bao giờ.” Lục bào lão đầu oai oái kêu lên.

Hai viên lam sắc đơn châu nổ tung, hai nữ tu cùng phun máu, sắc mặt nhợt nhạt ngồi phệt xuống.

Hoàng Thiên Nhai không nhìn cả hai, thanh hắc sắc âm khí lại điên cuồng tràn ra ngưng thành quỷ trảo quét ngang, chụp được năm, sáu con Phượng vĩ hỏa nha, cả đàn Phượng vĩ hỏa nha tức thì tắt hơi!

Tuyệt đại đa số Phượng vĩ hỏa nha bị diệt trừ, tu sĩ Tứ Hải đường lại chiếm thượng phong, nhưng chất một tiếng, cổ họng một tu sĩ lại đột nhiên thủng một lỗ.

Tu sĩ này lại là thanh bào tu sĩ đứng trên tường từng hận yêu thú đến ít quá.

“Loài chuột phương nào, có bản lĩnh ra đây quang minh chính đại đấu một trận với ta, chỉ biết trốn tránh đánh lén thì là hảo hán gì!” Kim Hoàn đầu đà thấy vậy thì rú lên.

Chát! Cơ hồ y vừa ré lên thì lại trên mình lại vang lên tiếng động nhẹ, không phải ẩn hình pháp khí đáng sợ mà tựa hồ là làn sóng trong veo phát ra. “A!” Kim Hoàn đầu đà ôm đầu kêu lên thống khổ tột bậc.

Kim sắc thiên trượng trên không mất đi chỗ dựa, linh quang tản mát, rớt ngay xuống.

“Thần thức xung kích?”

Hoàng Thiên Nhai tựa mới kinh hô, trán một tu sĩ Chu thiên cảnh khác lại thủng một lỗ.

Ảnh hình pháp khí như hoàn toàn tan biến.

Yêu thú lại chiếm thượng phong.

Hoàng Thiên Nhai cũng nhận ra đối phương không rõ ẩn mình ở đâu, không hề vội vàng mà chỉ giữ cho yêu thú mạnh hơn một chút, để song phương lưỡng bại câu thương.

“Tiền bối! Chồng cô cô vẫn bối là Lý Thiệu Hoa đã đạt Phân niệm cảnh ngũ trọng, tấn thăng kim đơn là việc chắc chắn, mong tiền bối bỏ quá!”

“Tiền bối có thể coi thường đàn dê giai yêu thú, nhưng Huyền Sát đại pháp của tại hạ là thiên cấp công pháp! Chỉ cần tiền bối tha mạng, tại hạ sẽ hiến Huyền Sát đại pháp cho tiền bối.”

Thấy cả Kim Hoàn đầu đà cũng không cách nào chống nổi thần thức xung kích, Hoàng Thiên cho rằng Ngụy Tác là cao giai tu sĩ hơn xa bọn hắn, liền uy bức lợi dụ van xin.

“Thiên cấp thuật pháp?”

Ngụy Tác bất động sau một thi thể bữu môi, lặng lẽ tiến bước.

Thiên cấp thuật pháp đích xác hấp dẫn, uy lực Hoàng Thiên Nhai thi triển quỷ thảo thì gã thấy tận mắt, nhưng gã không cho rằng sau khi giảng hòa thì gã lại dễ chịu gì. Gã chưa từng gặp tu sĩ nào bị bắt nạt mà không báo thù.

Không thấy bất kỳ hồi âm nào, một tu sĩ đứng bên Hoàng Thiên Nhai không nén nổi nữa, thi triển hai tấm pháp thuẫn.

Đột nhiên phát ra linh quang quang tráo, tu sĩ đó trực tiếp lao ra ngoài, xem ra muốn uy năng phòng ngự của hai tấm pháp thuẫn và linh quang quang tráo để thoát thân.

Mấy tu sĩ Tứ Hải đường ngẩn ra, đều ngoác miệng chửi mắng.

Tiếng chửi vừa cất lên, mắt Hoàng Thiên Nhai ánh lên hung quang, thanh hắc sắc âm khí pun tràn, cách một tiếng phá tan linh quang quang tráo quanh tu sĩ đó, hất văng xuống đất đoạn quỷ thảo chụp hai tấm pháp thuẫn quay lại.

Lúc tu sĩ đó đáp xuống, toàn thân xanh lè, thất khiếu chảy máu.

Uy lực thuật pháp này của Hoàng Thiên Nhai còn hơn cả linh cấp dê giai pháp bảo.

Chụp hai pháp thuẫn lại, mặt Hoàng Thiên Nhai ánh lên thanh quang, thanh hắc sắc ma thủ lại ngưng tụ chụp ra, trừ Kim Hoàn đầu đà thì giết hết mọi tu sĩ, cả hai nữ tu cũng vậy!

“Hoàng Thiên Nhai, ngươi làm gì hả!” Kim Hoàn đầu đà mới thoát khỏi cơn đau đầu do thần thức xung kích, thấy vậy thì kêu lên với vẻ không dám tin.

“Quá đông người, chỉ bằng số pháp thuẫn này không phòng thủ được mà sẽ bị giết hết! Người điều khiển pháp thuẫn, bảo vệ cả hai để ta toàn lực thi pháp! Như thế chúng ta mới có đường sống!”

Hoàng Thiên Nhai gầm lên, chụp hai tấm pháp thuẫn mới lấy về, kích phát che chắn trước sau.

Kim Hoàn đầu đà cũng tỉnh ngộ, kích phát hai tấm pháp thuẫn nguyên lành bảo vệ quanh người.

Thoáng sau, Kim Hoàn đầu đà phụ trách phòng ngự, nhi Hoàng Thiên Nhai liên tục xuất ra thanh hắc sắc ma thảo, tựa hồ diệt sạch yêu thú còn lại.

Cùng lúc, một dải kim quang chói lòa từ góc trái phía trước cả hai đột nhiên sáng lên từ hư vô.

Hoàng Thiên Nhai và Kim Hoàn đầu đà loáng thoáng thấy một bóng người trong veo.

Trong mắt họ, đó là ác ma đáng sợ nhất.

Đoạn cả hai không nhìn thấy gì nữa, kim quang hình mũi đinh ba hiện lên sáu vàng mặt trời khiến mắt cả hai như bị lửa đốt, không thể mở ra.

“Lục dương thần hỏa xoa!”

Hoàng Thiên Nhai ré lên với vẻ không dám tin, kim sắc hỏa quang giáng mạnh vào pháp thuẫn trước mặt Kim Hoàn đầu đà.

Kim sắc pháp thuẫn mà nhiều tứ cấp yêu thú cùng thuật pháp xung kích không hủy được lại bị xé tan như tờ giấy.

Trong tích tắc đó, thanh hắc sắc âm khí hung hãn phun ra, ngưng thành ma trảo, chụp lấy kim sắc hỏa quang!

Hoàng Thiên Nhai trong khi không nhìn rõ, lại thông qua thần thức mà phán đoán chuẩn xác.

Cơ hồ cùng lúc đó, chát một tiếng, sóng gợn trong veo tỏa ra trên đầu hắn, thân thể Hoàng Thiên Nhai cứng lại, phát ra tiếng thét chói lói.

Thanh hắc sắc ma trảo không còn khí lực tan như tuyết dưới ánh nắng, bị kim sắc hỏa quang thiêu cháy, hỏa quang lại xung kích trúng mình Kim Hoàn, chỉ lóe lên là y thét vang thê thảm đoạn biến thành tro bụi.

Thân thể bị thần thức xung kích cong lại như con tôm, Hoàng Thiên Nhai lấy ra một tấm thanh sắc ngọc phù, định bóp nát. Cơ hồ đồng thời, trong đồng thi thể yêu thú sau lưng vọt lên một cái bóng trong suốt, lại phát ra một làn sóng trong veo xung kích đầu y.

Thân thể Hoàng Thiên Nhai cứng lại!

Chát một tiếng, thiên linh y rực huyết quang, thân thể co rúm lại ngã xuống.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

173. Chương 173: Ngọc Phù Và Đơn Được

Không hề dừng lại, cũng như lúc trước Ngụy Tác lại thi triển Hỏa Vân độn, rồi tăng thêm linh quang quang trảo, cẩn thận kiểm tra xem còn ai sống sót không. Gã từng giả chết nên không muốn bị gây ông đập lưng ông.

Nhưng trước đó tu sĩ thường bị yêu thú xé xác, còn tu sĩ bị Hoàng Thiên Nhai dùng thanh hắc sắc ma trảo chụp trúng thì toàn thân xanh lè, thất khiếu chảy máu, ô hô ai tai.

Kiểm tra xong, Ngụy Tác nhanh chóng lục lợi mọi tu sĩ khác.

Nạp bảo nang!

Pháp khí của những tu sĩ này đều tiêu hao phần lớn, không còn lại bao nhiêu, quan trọng nhất trên mình họ là nạp bảo nang, với số nạp bảo nang Ngụy Tác có không đủ để đựng số lượng thi thể yêu thú kinh nhân.

Lúc Hàn Vi Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh đến Cổ Hồ trang đã cơ hồ thành bình địa, kinh hãi nhìn thi thể yêu thú chất như núi và thi thể tu sĩ ngổn ngang, tay Ngụy Tác cầm mười mấy cái nạp bảo nang.

“Mau lên! Các vị dùng nạp bảo nang thu thi thể yêu thú, yêu thú nhị cấp trung giai trở xuống đừng lấy vội, ta tìm một lượt xem còn bao nhiêu nạp bảo nang.”

Hàn Vi Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh gia nhập, Ngụy Tác thêm mười mấy nạp bảo nang cho họ.

Nơi này cách Lạc Nguyệt thành ba trăm dặm, địa thế Lạc Nguyệt thành khá thấp, chắc không nhìn thấy được chỗ này, nhưng gã không dám chắc tạo thành động tĩnh như thế mà không bị ai phát hiện, nên gã kịp xem bên trong có thứ gì, mà số nạp bảo nang này vị tất đựng được ngần ấy thi thể yêu thú, cố gắng chọn lấy những con cao cấp một chút.

“Ha ha ha! Ngụy Tác, người mau tu luyện đến Kim đơn cảnh trở lên, giúp ta ngưng hình! Ta cũng muốn có ngần ấy yêu thú. Một lần kiếm được ngần ấy yêu thú, bao nhiêu đời chủ nhân của ta, có người cộng cả đời

cũng không bằng. Nếu tất cả mà để mình ta dùng nạp bảo nang đựng hết thì vui vẻ bao nhiêu!” Lục bào lão đầu mê mua sắm kêu lên oai oái trong tai Ngự Tác.

Thấy tính cảnh đó, Hàn Vi Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh không nói thành lời, vội lấy nạp bảo nang, cố gắng nhét thi thể yêu thú vào.

Lúc này không phải đang đào linh thạch trong linh thạch khoáng mạch, mà đứng trong kho của đại tông môn mà nhét linh thạch.

Linh thạch khoáng mạch giàu có đến đây thì linh thạch cũng lẫn trong tạp thạch, đào bởi một lúc mới được một viên, nhưng thi thể yêu thú này đều tương đương với từng viên linh thạch thuần tịnh, chỉ cần cho vào nạp bảo nang là được.

Ngự Tác lật hết thi thể tu sĩ lên, tìm thêm được tám cái nạp bảo nang.

Cộng thêm mười lăm cái cho Hàn Vi Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh là thành hai mươi ba nạp bảo nang.

Tu sĩ Tứ Hải đường trong Cổ Hòe trang phần lớn có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng trở lên, hơn bốn mươi tu sĩ không chỉ có số lượng ngàn ấy, nhưng không ít đã bị yêu thú đánh cho tan tành, có người bị xé làm mấy mảnh lẫn vào đồng yêu thú, không thể tìm được.

Thấy Hàn Vi Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh thu gom như gió quét lá khô, lại chưa đựng đầy nạp bảo nang đang giữ, Ngự Tác không vội đưa thêm tám cái nạp bảo nang cho họ mà nhanh chóng thu gom các loại pháp khí rớt dưới đất, kể cả những món đã gãy nát nhưng chất liệu tốt một chút thì cũng không bỏ qua.

Lúc lấy hết pháp khí, kể cả pháp khí không nguyên lành, cho vào một cái nạp bảo nang, Ngự Tác vội nhét mảnh thanh sắc ngọc phù mà Hoàng Thiên Nhai nắm trong tay.

Hoàng Thiên Nhai định bóp nát ngọc phù, kết quả bị Ngự Tác sai Phệ tâm trùng hạ gục.

Theo gã tướng tượng, ngọc phù này cũng như cấm chế của đại tông môn, có thể truyền tin cho ai đó, rất có thể truyền tin bị giết về cho Lý Thiệu Hoa trưởng lão gì đó của Đông Dao thánh địa để lão báo cừu.

Gã cầm ngọc phù lên tìm cách hủy đi thật an toàn nhưng chỉ nhìn qua là hơi sững lại, phù văn thập phần cổ kính, ngọc chất cũng thể hiện rõ niên đại xa xưa, căn bản không phải thứ của tông môn hiện giờ chế tác ra.

“Tiểu tử, đừng nhìn nữa, mau nhét yêu thú!” Ngự Tác nghi hoặc nhìn ngọc phù, lục bào lão đầu cuống cuống kêu lên, “Ngọc phù này là phù lục mà thượng cổ cao giai tu sĩ dùng để ghi chép, về xem cũng được.”

“Vậy hả?” Ngự Tác quét thần thức vào, thiếu chút nữa kêu a một tiếng.

“Huyền Sát đại pháp!”

Ngọc phù này ghi lại môn Huyền Sát đại pháp mà Hoàng Thiên Nhai nói!

Hóa ra Hoàng Thiên Nhai định bóp nát ngọc phù, không phải định báo tin cho Lý Thiệu Hoa trưởng lão mà không muốn để ngọc phù ghi Huyền Sát đại pháp rơi vào tay Ngự Tác.

Làm gì có chuyện Ngự Tác không kinh hỉ tột bậc!

“Hàn Vi Vi, Nam Cung Vũ Tinh, đón lấy.” Bất quá hiện tại không còn thời gian nhìn kỹ, Ngự Tác kinh hỉ thu ngọc phù vào nạp bảo nang, ném tám cái nạp bảo nang cho Hàn Vi Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh.

Đoạn gã chất toàn bộ thi thể tu sĩ lại, liên tục kích phát một tấm Hỏa văn phù và Hỏa vũ phù, hủy thi diệt tích.

Hỏa văn bao trùm, hỏa vũ trút xuống liên hồi, toàn bộ thi thể tu sĩ hóa thành tro tàn.

Trên mình bọn Hoàng Thiên Nhai có dấu tích ẩn hình pháp khí và Phệ tâm trùng đâm thủng thiên linh, Ngự Tác không muốn có nhân vật lợi hại nào từ đó suy đoán ra, sẽ gây phiền cho gã sau này.

Trong mấy trăm trượng quanh Cổ Hòe trang, thi thể yêu thú nguyên lành ít nhất cũng mấy nghìn con, sau hai tuần hương mà bọn Ngự Tác còn mấy cái nạp bảo nang chưa nhét đầy.

Thấy đã kas lâu nên để an toàn, mấy nạp bảo nang còn lại, gã không kén chọn mà thấy yêu thú nào là nhét vào, sau khi nhét đầy thì nhanh chóng bỏ đi, khuất bóng vào núi rừng.

Dù vậy quanh Cổ Hòe trang phụ cùng còn đến bảy, tám trăm con yêu thú rải rác.

Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi, Nam Cung Vũ Tinh đi khỏi chùng ba tuần hương, ba tu sĩ không rõ qua đường hay phát hiện nơi này có gì khác lạ mà đến.

Lúc nhìn rõ tình hình, cả ba cùng hô lên kinh hãi không dám tin vào mắt mình.

Khó khăn lắm mới định thần lại, ba tu sĩ nhanh chóng chọn lựa yêu thú, đựng đầy nạp bảo nang rồi thì còn bẻ dây leo kết thành thừng kéo thêm mấy chục con, biến mất trong màn đêm.

...

Không đến nửa đêm, cơ hồ tu sĩ Lạc Nguyệt thành đều biết một tin kinh ngạc.

Cổ Hòe trang bên ngoài Lạc Nguyệt thành ba trăm dặm, vốn là chỗ của Tứ Hải đường bị san phẳng, hơn nữa trong phạm vi mấy dặm quanh đó có ít nhất bảy, tám trăm thi thể yêu thú.

Mấy toán tu sĩ được tin đến đây đầu tiên đã giao chiến dữ dội vì tranh giành thi thể yêu thú, sau đó thậm chí kinh động cả Nguyệt Hoa tông cử hơn năm mươi cao giai tu sĩ đến cướp hết số thi thể yêu thú.

Nhưng mấy tán tu cấp thấp nhận được tin sớm hơn đã nhặt được không ít thi thể yêu thú, người may mắn nhất kiếm được hai mươi con tam cấp yêu thú.

Vận khí tốt như thế khiến, tuyệt đại đa số tu sĩ Lạc Nguyệt thành vừa ghen tị vừa ảo não vì sao vì không nhận được tin tức đó.

Cùng lúc đó người gây ra mọi việc là Ngụy Tác đứng trong tinh thất của Linh Đơn phường toét miệng cười với một đồng nạp bảo nang trước mặt.

“Ngụy Tác, người đừng có cười ngớ ngẩn nữa được không, bằng không ta sẽ lấy hết nạp bảo nang cho mà xem.” Hàn Vi Vi bực bội nói.

“Kiếm được ngần ấy yêu thú, vui một tí không được hả?”

“Vui cái gì mà gần nửa canh giờ rồi!”

“Được thôi!” Thấy Hàn Vi Vi sắp nổi giận, Ngụy Tác lau nước miếng, cầm một cái nạp bảo nang lên, nhìn vào bên trong. Thoạt nhìn là gã kêu lên, “A! Toàn là linh thạch! Ít nhất cũng mười ba vạn viên hạ phẩm linh thạch trở lên!”

“Nhiều linh thạch quá!” Hàn Vi Vi cùng Nam Cung Vũ Tinh hít một hơi lạnh, nhưng thấy Ngụy Tác cầm nạp bảo nang, Hàn Vi Vi thiếu chút nữa ngất xỉu, “Ngụy Tác, đồ ngu xuẩn, người cầm nạp bảo nang của mình!”

“A?” Ngụy Tác toát mồ hôi, ngượng ngùng, “Xin lỗi, nạp bảo nang nhiều quá nên ta không đếm rõ.”

“Ngốc!” Hàn Vi Vi cầm một cái nạp bảo nang lên dùng thần thức tra xét.

Bất quá cũng không thể trách Ngụy Tác, hiện tại gã có bảy nạp bảo nang, cộng thêm Hàn Vi Vi có hai, lấy được của tu sĩ Tứ Hải đường hai mươi ba nạp bảo nang, cộng lại thành ba mươi hai cái, tất cả đều nhét đầy thi thể yêu thú. Dù bất kỳ tu sĩ nào gặp trường hợp này cũng choáng váng chứ nói gì Ngụy Tác luôn keo kiệt vì cho rằng mình thiếu linh thạch.

Thấy nàng ta động thủ, Ngụy Tác cũng cầm một cái nạp bảo nang lên. Hiện tại số lượng yêu thú quán hiền, tạm thời khẳng định không cách nào đếm rõ, chủ yếu phải xem tu sĩ Tứ Hải đường có thứ gì hay ho không đã.

“Không phải chứ? Nhiều thế hả?” Sắc mặt Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi tụt đều lịm.

Không đợi Nam Cung Vũ Tinh lên tiếng, Hàn Vi Vi lấy từ nạp bảo nang ra một cái túi tơ trắng, bên trong toàn là đơn dược trắng ngần, có tới năm sáu trăm viên.

Ngụy Tác liếc Hàn Vi Vi, đưa tay lấy ra một cái túi to tương tự, trong đó cũng là đơn dược tương tự, số lượng tựa hồ không chỉ năm sáu trăm viên!

Trừ yêu thú, mọi thứ trong nạp bảo nang của tu sĩ Tứ Hải đường đều bị Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi lấy ra.

Trừ mấy pháp bảo của bọn Kim Hoàn đầu đà đã bị Ngụy Tác thu nhận, mớ nạp bảo nang này không có bất kỳ pháp khí nào nữa.

Linh thạch đại, cơ hồ mỗi nạp bảo nang đều có, nhiều thì hơn vạn hạ phẩm linh thạch, ít nhất cũng một hai nghìn viên, tổng cộng đến gần tám vạn linh thạch.

Chỉ thế thì không khiến Ngụy Tác hớn hở, trừ nạp bảo nang cá biệt, vải nào cũng có một túi tơ trắng đựng đơn dược trắng ngần, hơn hai mươi túi tổng cộng phải một vạn viên trở lên. Trừ ra, tuyệt đại đa số nạp bảo nang đều có một túi thanh sắc đơn dược.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

174. Chương 174: Công Thức Luyện Đơn

Thanh sắc đơn dược này chỉ lớn hơn hạt đậu, nhưng số lượng càng kinh nhân, túi nào cũng có hai, ba nghìn viên.

“Hồi chân đơn!”

Viên đơn dược trắng tinh tỏa mùi thơm thoang thoảng, Hàn Vi Vi cơ hồ khẳng định, vì đơn dược này mà hôm trước nàng ta đuổi theo một tu sĩ đến tận Thất Tinh thành.

Nhưng loại đơn dược màu xanh thì Hàn Vi Vi có thể coi lưỡng phẩm luyện đơn sư cũng không biết là loại nào.

“Ngụy Tác, người định làm gì!”

Trong lúc trầm ngâm, Hàn Vi Vi thấy Ngụy Tác cầm một viên lên nuốt thì kinh hãi: “Mau thổ ta, cẩn thận có độc!”

“Dù là độc dược, luyện số lượng ngàn ấy làm gì.” Ngụy Tác nuốt luôn rồi tỏ vẻ lạ lùng bảo Hàn Vi Vi: “Người ngửi thử mùi đơn dược này có giống thứ này không?”

Hàn Vi Vi ngăn người, chụp một viên đưa lên ngửi, cũng thoáng biến sắc, không nói gì mà nuốt luôn.

Nam Cung Vũ Tinh hoang mang, cũng nuốt một viên, lập tức ngăn người, “Hồi khí tán?”

Hiệu quả của Hồi chân đơn cơ hồ tương đồng với Hồi khí đơn, còn thanh sắc đơn dược tựa hồ hơn Hồi khí tán một chút.

“Lẽ nào Tứ Hải đường có luyện đơn sư có thể luyện chế đơn dược này?” Hàn Vi Vi nhăn nhó hỏi Ngụy Tác.

“Ta thấy không đơn giản như thế.” Ngụy Tác cười khổ: “Mấy đầu mục Tứ Hải đường đều ở đây, người có thấy Cổ Hồn trang có bất kỳ đồ luyện đơn gì không?”

Hàn Vi Vi rất nhanh trí, giật giật chân mày: “Thế nào, Ngụy Tác, người phát hiện gì hả?”

“Không có phát hiện gì khác.” Ngụy Tác đáp: “Hoàng Thiên Nhai lúc bị ta đánh lén có dùng tên một người là Lý Thiệu Hoa của Đông Dao thắng địa ra dọa ta.”

“Đông Dao thắng địa?” Hàn Vi Vi nhợt nhạt mặt mày, “Lẽ nào...”

Ngụy Tác gật đầu, “Ta nghĩ như vậy, nếu có bối cảnh lợi hại khác, chắc lúc đó chúng đã nói ra.”

Lần này Nam Cung Vũ Tinh này giờ không hiểu gì cũng hỏi Ngụy Tác: “Thật ra là chuyện gì?”

“Thu nhập chủ yếu của Trân Bảo các là Hồi khí đơn và Hồi khí tán, cao giai đơn được khác chỉ có Cơ Nhã luyện chế được, một viên tiêu hao rất nhiều thời gian.” Ngụy Tác bảo Nam Cung Vũ Tinh: “Trong hai loại này, chủ chốt là Hồi khí tán, Linh Nhạc thành tuy có chừng mười vạn tu sĩ, nhưng nhiều người không phải lúc nào cũng ở trong thành, luôn có chừng sáu, bảy vạn hoạt động gần Linh Nhạc thành, trong số này rất hiếm tu sĩ Chu thiên cảnh trở lên, tu sĩ Chu thiên cảnh mới dùng Hồi khí đơn có hiệu quả hồi phục tốt hơn, còn lượng tiêu hao lớn nhất phải là Hồi khí tán.”

Thoáng ngừng một chút, gã tiếp lời, “Hiện tại xuất hiện Hồi chân đơn, hiệu quả ngang với Hồi khí đơn của Trân Bảo các nhưng giá thấp hơn, chỉ cần tu sĩ đầu óc không có vấn đề gì thì đều mua Hồi chân đơn. Sinh ý của Hồi khí đơn bị đứt đoạn, Trân Bảo các chỉ mất một phần thu nhập nhưng nếu xuất hiện thứ giống Hồi khí tán nhưng giá thấp hơn...”

Nam Cung Vũ Tinh cũng kịp phản ứng, “Ngụy Tác, ý ngươi là có thể lực nào đó luyện chế với số lượng lớn hai loại đơn được này để nhắm vào Trân Bảo các?”

“Ta thấy rằng rất có khả năng Đông Dao thắng địa giới trò.” Ngụy Tác hàm hồ: “Không phải Đồng Thanh Y gì đó thêm muốn Cơ Nhã hả? Trân Bảo các sụp đổ, chưa biết chừng lại có cơ hội.”

“Nếu là Đông Dao thắng địa, ta thấy rất có khả năng.” Nam Cung Vũ Tinh trầm ngâm một chốc, gật đầu, “Đông Dao thắng địa mấy năm nay ngày càng lớn mạnh, nhưng vẫn bị Tụ Tinh tông áp chế, muốn phát triển tại Thất Tinh thành rồi vượt qua Tụ Tinh tông cơ hồ là bất khả thi.”

“Không được! Ta phải về cho sư thư biết.” Hàn Vi Vi định đi ngay.

“Tiểu tử, ngươi muốn giúp Cơ Nhã thì quá giản đơn.” Giọng lực bào lão đầu có phần đắc ý dương dương vang lên trong tai Ngụy Tác, “Bất quá ngươi đã nhìn người ta thì cũng nên giúp một lần, Hồi chân đơn của đối phương đại khái rẻ hơn Hồi khí đơn của họ bao nhiêu?”

“Đợi đã.” Ngụy Tác vội gọi, cố ý nói: “Hàn Vi Vi, giá của Hồi chân đơn rẻ hơn Hồi khí đơn của các người bao nhiêu?”

“Một phần mười. Thế nào hả?”

“Đợi ta một chút.” Mắt Ngụy Tác ánh lên mấy lần: “Ta có một công thức, ngươi giao cho sư thư, để nàng ta luyện chế xem có hữu dụng hay không.”

Hàn Vi Vi sững sờ, “Ngươi có công thức luyện đơn?”

Ngụy Tác gật đầu, không nói gì, trước khi bế quan, gã thường viết những thứ cần thiết giao cho Phệ tâm trùng đỡ khay ngọc bay ra, để Chi Tiểu Xuân đi mua, nên gã có mang theo giấy bút trong nạp bảo nang, bèn lấy ra viết rồi đưa cho Hàn Vi Vi.

“Ta phải chuẩn bị một số thứ để tu luyện, hiện tại về Linh Nhạc thành cũng không có gì để mua, cứ ở lại Lạc Nguyệt thành một ngày đã. Qua truyền tống pháp trận trực tiếp về Linh Nhạc thành rất an toàn, ta không đưa ngươi về Linh Nhạc thành nữa.” Đưa tờ giấy ghi công thức luyện đơn cho Hàn Vi Vi, gã bảo.

“Ta đi cùng là được.” Nam Cung Vũ Tinh nhìn gã: “Ta cũng phải về Linh Nhạc thành báo cho người của Thiết Sách manh mối về Lý Hồng Lân.”

“Kỳ thực ngươi có thể rời Thiết Sách, lần này chúng ta kiếm được ngân ấy yêu thú, chia ba ra, sau này hợp tác nữa thì thiếu gì linh thạch.” Ngụy Tác gật đầu rồi bảo thẳng Nam Cung Vũ Tinh, “Kể cả phần của Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh thì linh thạch để tu luyện cũng thành vấn đề.”

“Ngươi chính thức mời ta nhập bọn với ngươi và Hàn Vi Vi?” Nam Cung Vũ Tinh không ngờ gã lại nói thẳng ra trong lúc này, mắt ánh lên cảm động rồi nghiêm túc nói, “Thiết Sách còn có mấy bằng hữu của ra, lần trước tại Thanh Phong lãng, trong số bị Hắc Sát giết chết có bằng hữu từng cùng ta vào sinh ra tử.”

Ngụy Tác nói: “Nên ngươi nhất định phải cùng tiến thoái với người của Thiết Sách, báo thù cho họ, đúng không?”

Nam Cung Vũ Tinh gật đầu: “Không sai

“Vậy báo thù xong, ngươi sẽ rời Thiết Sách?”

Nghe Ngự Tác hỏi với vẻ mặt dày, Nam Cung Vũ Tinh bật cười, nhưng trong lòng càng thấy cảm động, bởi đối thủ của gã phần lớn vì nàng mà ga mới trêu vào.

“Được, chỉ cần người đảm bảo một việc, sau việc này ta sẽ rời Thiết Sách, gia nhập cùng các người.” Nam Cung Vũ Tinh hơi do dự, nhìn Ngự Tác đầy nghiêm túc rồi gật đầu

“Đảm bảo cái gì?” Ngự Tác hơi bất ngờ.

“Đảm bảo không làm cái việc bảy trăm linh thạch.” Hàn Vi Vi hơi thiếu kiên nhẫn, vừa đi ra vừa khinh thị nói, “Còn việc gì nữa.”

Nam Cung Vũ Tinh cũng đỏ mặt im lặng đi theo, xem ra bị Hàn Vi Vi nói trúng tim đen.

“A?” Ngự Tác tròn mắt, nhưng thấy Nam Cung Vũ Tinh cùng Hàn Vi Vi sắp ra khỏi cửa thì gã kêu lên, “Ta sẽ không làm việc bảy trăm linh thạch đó nữa!”

“Chà! Quên không bảo họ gặp nhau thế nào.” Kêu to xong xuôi, Ngự Tác đột nhiên như tỉnh mộng, đuổi theo một lúc thì như vừa thấy mỹ nữ đang tắm, thỏa mãn quay lại tỉnh thất.

Gã đóng cửa lại, lục bào lão đầu chui khỏi Dương quý quán, tỏ vẻ khinh thị: “Ta còn tưởng người mặt dày bảo Nam Cung Vũ Tinh theo mình, không ngờ lại để nàng ta cùng Hàn Vi Vi đi mất. Người cuồng quít đến Thất Tinh thành để dàn hòa với nàng ta, để đi như thế mà không lo?”

“Lo chết đi được” Ngự Tác lắc đầu, “Thật lòng người chắc cũng cho rằng nàng ta không hiểu vì sao tổ chức như Phi Ưng và Thiết Sách đều không có cao giai tán tu. Cao giai tán tu tự kiếm linh thạch cũng được rồi, vào các tổ chức như thế chỉ tổ tự rước phiền hà, có gì lợi lộc đâu. Bất quá nàng ta không phải hạng tu sĩ thấy lợi là quên nghĩa, đã nhận được lợi ích từ Thiết Sách thì phải giúp gì đó cho Thiết Sách. Thật ra ta thấy như vậy hơi ngốc nhưng ta thích nàng ta như thế. Với tu vi hiện thời của ta, dù cả ngày đi theo nàng ta, gặp phải kẻ lợi hại thì cũng không có nhiều tác dụng, nghĩ cách đề cao tu vi và thực lực mới hữu dụng, lập động phủ trước đã, lúc không thể ở lại trong thành thì ít ra còn có nơi mà ẩn náu. Đúng rồi, lão đầu, công thức người cho Cơ Nhã thật ra là chuyện gì, còn nữa, người có biết phương pháp bố trí địa hỏa lô không?”

“Được rồi! Nếu là ta thì tốt nhất giết sạch, cướp sạch mọi tu sĩ, gom hết đồ tốt cho mình! Lục thân bất nhận, tu luyện mới nhanh nhất. Như các người, ta không thấy ai được cả. Bất quá người còn hiểu được quyền đầu của ai lớn là có lý, kế hoạch lập động phủ của người còn nghe được. Chỉ cần người chịu bỏ linh thạch, mua lấy địa hỏa lô, chắc không thành vấn đề.” Lục bào lão đầu hừ một tiếng, ngừng lại: “Công thức ta cho Cơ Nhã là thứ gần như Hồi khí đơn nhưng với giá trị nguyên liệu của các người hiện nay thì giá thấp hơn Hồi khí đơn ba, bốn phần mười.”

“A? Còn rẻ hơn Hồi chân đơn ba, bốn phần?” Ngự Tác tròn mắt, “Lão đầu có thứ tốt thế, sao không cho ta biết?”

“Công thức này có tác dụng gì với người? Muốn dùng cứ mua Hồi khí đơn là được, nếu muốn kiếm linh thạch thì Hỏa cầu phù còn rẻ hơn cơ mà.” Lục bào lão đầu cực kỳ khinh thị.

Ngự Tác nghĩ cũng đúng, gật đầu rồi im lặng trầm tính toán.

Hiện tại căn cơ bất ổn, Nam Cung Vũ Tinh tạm thời không chịu ly khai Thiết Sách, gã cũng có những bí mật tạm thời không muốn để nàng và Hàn Vi Vi biết. Việc lập động phủ, gã quyết định một mình hoàn thành, chỉ cần xác định trước cách gặp mặt với Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi khi có việc gặp là được.

Gã tiếp đó muốn tìm xem có được phòng ngự pháp trận để bảo vệ động phủ hay không, rồi lập một địa hỏa đơn phòng trong động phủ. Như vậy sẽ giúp Chân Sùng Minh trực tiếp luyện đơn trong động, không đến nỗi vì đi lại trong thành mà bị bám theo hoặc bị lần ra manh mối, hơn nữa gã cần địa hỏa đơn phòng để luyện khí.

Còn về Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính, đã được Hàn Vi Vi đưa về Linh Nhạc thành Trần Bảo các, hiện tại Hàn Vi Vi lại về, thương thế của Diệp Tiêu Chính không còn gì đáng lo nữa.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

175. Chương 175: Song Tu Thuật Pháp!

Thiết lập động phủ, chắc chắn phải làm.

Chạm vào các đại phái như Đông Dao thánh địa, Tụ Tinh tông, Thiên Nhất môn, cứ ở trong thành rất dễ bị tra ra.

Đối với các đại phái, quy củ do họ định ra, người khác không dám ở trong thành tùy ý kích sát biệt tu sĩ khác, nhưng họ muốn giết một tu sĩ Chu thiên cảnh không có bối cảnh thì cũng không khác gì giết một con kiến.

Vì không muốn lãng phí thời gian, cố gắng trong một ngày gom đủ nguyên liệu cho địa hỏa lô phòng rồi tìm địa điểm thích hợp kiến lập động phủ, bố trí địa hỏa lô phòng và một vài thủ đoạn phòng ngự tất yếu chắc chắn mất mấy ngày. Lúc đó Chân Sùng Minh chắc đã luyện chế đủ Bồ thiên đơn cho gã đột phá đến địa cấp trung giai, vừa hay có thể đưa cả hai đến động phủ mới.

Nên gã cần hỏi lục bào lão đầu về điều kiện cần thiết của địa hỏa lô phòng.

Nhưng hỏi rõ rồi thì giá một địa hỏa lô phòng đích xác khiến gã xót ruột.

Trung phẩm địa hỏa lô đã là hai vạn hạ phẩm linh thạch.

Muốn lấy được địa hỏa từ dưới lòng đất lên cần pháp trận cùng pháp khí đặc biệt, ít nhất cũng hai đến ba vạn hạ phẩm linh thạch.

Nếu chỉ thỉnh thoảng mới sử dụng, không luyện chế nhiều thì địa hỏa lô phòng không cần thêm gì nhưng như Ngụy Tác liên tục sử dụng để luyện chế Bồ thiên đơn hoặc luyện khí, thì cần có pháp trận hút lấy hỏa sát chi khí tỏa ra, lát thêm nhiều hàn ngọc mới xong, bằng không động phủ sẽ tụ thành một đám mây đỏ trên cao, người khác chỉ nhìn là nhận ra có người đang ở trong động ngày đêm luyện chế gì đó.

Cộng thêm những thứ đó, Ngụy Tác muốn có địa hỏa lô phòng ít nhất cũng giá trị sáu đến bảy vạn hạ phẩm linh thạch.

Nên tông môn cỡ Thiên Nhất môn chỉ riêng truyền tống pháp trận mỗi ngày thu hoạch không ít nhưng dùng cho việc như của gã và cho đệ tử cũng cực lớn.

Biết rõ những thứ cần thiết cho địa hỏa lô phòng, Ngụy Tác lại hỏi rõ phương pháp nuôi dưỡng và khống chế Diệt tiên đằng. Sau đó lục bào lão đầu bảo gã những việc cần chú ý khi tự dựng động phủ, trời cũng sáng dần.

Còn một thời gian nữa, các phường thị mới mở cửa, gã không nghỉ ngơi mà lấy cổ phù ghi lại Huyền Sát đại pháp của Hoàng Thiên Nhai ra.

Chỉ nhìn một chốc, sắc mặt Ngụy Tác cực kỳ cổ quái.

Môn thuật pháp này đích xác uy lực khả dĩ đạt đến thiên cấp trung giai.

Thiên cấp thuật pháp, cả tông môn như Thiên Nhất môn và Tụ Tinh tông cũng không có môn nào, tu đạo giới Thiên Huyền đại lục từng có tu sĩ sử dụng huyền cấp công pháp, phối hợp với thiên cấp thuật pháp lợi hại mà đã biến thiên hạ vô địch thủ.

Hiện tại toàn Thiên Huyền đại lục cộng hết số thiên cấp thuật pháp nổi danh lại cũng không đầy năm mươi môn.

Huyền Sát đại pháp không thể trực tiếp tham ngộ hoặc lợi dụng chân nguyên điều khiển, mà là song tu thuật pháp cực kỳ đặc biệt!

Theo cổ phù giới thiệu, khi nam nữ hoan ái thì hành công tu luyện theo thuật pháp, lúc đối địch mới thi triển được. Tu vi càng tinh thâm, lúc đối địch thì chân nguyên chuyển hóa kích phát thành huyền âm chi khí càng lợi hại. Song tu càng nhiều, uy lực môn thuật pháp này càng mạnh.

Thuật pháp này tương tự Hoan hỉ song tu thiên của Đại hoan hỉ cung, càng đặc biệt ở chỗ Hoan hỉ song tu thiên cần cả nam tu nữ tu cùng tu luyện theo thuật pháp còn Huyền Sát đại pháp thì khi vu sơn vân vũ, chỉ cần nam tu hành công, mỗi lần song tu là uy lực Huyền Sát đại pháp tăng lên, tinh nguyên của nam tu sẽ hình thành một viên hàn đơn trong thể nội nữ tu. Hàn đơn này được gọi là Huyền nữ đơn, là lam sắc tinh châu cực đậm âm hàn chi khí mà Ngụy Tác thấy hai nữ tu thi triển tại Cổ Hòe trang.

Theo cổ phù thượng, hàn đơn này sẽ lớn lên theo số lần song tu, uy lực cũng tăng dần, sau rốt có thể cao hơn kim đơn của tu sĩ, nếu nữ tu đạt mức Kim đơn cảnh, tu thành một viên hàn đơn uy lực tương đương với kim đơn thì thực lực sẽ cao hơn kim đơn tu sĩ.

Bất quá Huyền Sát đại pháp của nam tu và hàn đơn trong thể nội nữ đều có tốc độ tiến giai chậm như tu sĩ tu luyện chân nguyên công pháp. Cổ phù có giới thiệu, mới luyện thì huyền sát âm khí không chụp nổi một cái bình hoa còn hàn đơn ban đầu không bằng một hạt gạo.

Theo cổ phù, tu luyện đến mức như Hoàng Thiên Nhai và hai nữ tu, ít nhất phải trên nghìn lần song tu. Việc đó khiến Ngụy Tác còn là xử nam làm sao chịu nổi!

“Con bà nó chứ!”

Gã nhăn nhó ré lên, cẩn thận thu lại cổ phù rồi móc ra cái lọ đựng Thiên vân tinh ra ré lên đau xót.

Hôm nay gã đã thấy uy lực của Thiên vân tinh, chỉ tiếc là gã lo lắng hiệu lực không đủ nên dùng hơi quá tay, trong lọ Thiên vân tinh chỉ còn một chút ở đáy, tối đa được một lần nữa, mà chỉ thu hút được yêu thú trong phạm vi ba trăm dặm.

Thiên vân tinh tại toàn Thiên Huyền đại lục cũng là vật hiếm có, hôm đó lục bào lão đầu tìm được một bình coi như may mắn lắm rồi, muốn mua thêm là bất khả thi.

Xót ruột một lúc, gã vội vàng thu số Thiên vân tinh còn lại, rồi uống một viên Bổ thiên đơn, nhắm mắt điều tức.

Hơn một canh giờ sau, liên tục luyện hóa nhiều viên viên Bổ thiên đơn, Ngụy Tác mở bừng mắt, đứng dậy, rồi đi sang một gian tĩnh thất khác, dặn Chu Tiểu Xuân mấy câu, giao cho y một linh thạch đại, đoạn ra khỏi Linh Bảo phường, đến chỗ tập trung nhiều phường thị nhất Lạc Nguyệt thành.

...

Trưa hôm sau, linh quang lóe lên, Ngụy Tác mặt mày nhợt nhạt hiện rõ thân ảnh trong truyền tống pháp trận ở Thanh Phong lăng.

“Tiền bối!”, thấy gã xuất hiện từ trong pháp trận, hai đệ tử Thiên Nhất môn trông coi nơi này đều kinh hãi hành lễ.

Dù gã đã dùng Tiềm Ẩn quyết ẩn giấu một tầng tu vi thì cũng là Chu thiên cảnh lưỡng trọng, linh khí uy áp vượt xa tu sĩ Thần hải cảnh.

Thoáng nhìn hai đệ tử Thiên Nhất môn, ra khỏi lòng úi, Ngụy Tác bất giác lại cười khổ.

Vốn gã định ở lại Lạc Nguyệt thành trung chỉ một ngày nhưng mua đủ nguyên liệu cho địa hỏa lô phòng khó hơn dự tính.

Theo lời lục bào lão đầu, tất cả đều là hàng tầm thường, nhưng Ngụy Tác qua thực tế tiếp xúc đã phát hiện rằng có lẽ vì hai vạn năm nay số lượng yêu thú trong Thiên khung nhiều hơn trước, thủ đoạn kiếm linh thạch của tán tu thông thường là săn yêu thú, còn tu sĩ tự luyện đơn luyện khí ít hơn nhiều hai vạn năm trước, cộng thêm nhiều tông môn đều thiết lập địa hỏa lô phòng nên nguyên liệu hiếm thấy hơn lục bào lão đầu tưởng.

Ngụy Tác sau rốt tốn thêm ba nghìn hạ phẩm linh thạch mua một địa hỏa lô đã được người ta chuẩn bị sẵn mới gom đủ nguyên liệu cho địa hỏa lô phòng. Bởi nếu thiết lập một cái địa hỏa lô hoàn toàn mới, ít nhất

cũng mất hơn tháng. Gã nghe ngóng, được biết dù có đến Thất Tinh thành, cũng vị tất mua được địa hỏa lò.

Dù tốn thêm ba nghìn hạ phẩm linh thạch, gã vẫn mất thêm nửa ngày.

Bất quá ra khỏi truyền tống pháp trận, Ngụy Tác thông thả tìm một nơi trong Thanh Phong lăng điều tức nửa canh giờ.

Gã sợ có ai bám theo nên sau khi dùng truyền tống pháp trận qua Lạc Nguyệt thành về Linh Nhạc thành lại đổi mấy lần truyền tống pháp trận khác đến đây, thân thể không dễ chịu tí nào.

Ngụy Tác quyết định kiến lập động phủ ở ngoài Thiên khung.

Ra khỏi Thiên khung, lúc nào cũng có thể gặp cao giai yêu thú, cần giữ được trạng thái tốt nhất.

Ngụy Tác có hai tấm địa đồ bên ngoài Thiên khung, một chỉ đường đến Bắc Mang lăng ở cực nam, cách Thiên khung năm nghìn dặm, Đoạn long nhai gã muốn đến cũng nằm trên quang đường này. Tấm còn lại chệch về phía đông, xa nhất tới Bạch cổ hoang nguyên ở cách ba nghìn dặm.

Hai tấm này đều do tu sĩ tiểu đội vì lý do nào đó phải đến Bắc Mang lăng và Bạch cổ hoang nguyên chế tác. Những tu sĩ này tả lại những nơi đi qua, tuy đạt cự kỳ khá xa nhưng không được tạt ngang quá mức, tối đa chỉ một hai trăm dặm. Trên hai tấm địa đồ đều là những đường dài, trông như đường cái quan ngoằn ngoèo.

Bất quá hai mảnh địa đồ này có ý nghĩa đối với tu sĩ là cảnh báo trước, cung cấp con đường tương đối an toàn, tránh khỏi những nơi yêu thú tụ tập. Hoặc đối với tu sĩ định săn yêu thú đặc biệt thì nơi nào thường có.

Hai tấm địa đồ này có ghi chú rõ ràng về lực cấp thậm chí thất cấp yêu thú, chỗ nào cũng thấy, cực kỳ đáng sợ.

Vốn Ngụy Tác định chọn một chỗ trên đường đến Đoạn long nhai để kiến lập động phủ, nhưng nghiên cứu hai phần địa đồ hồi lâu, thì gã quyết định chọn Tiểu Dạ sơn thông đến Bạch cổ hoang nguyên.

Gã không muốn kiến lập động phủ quá gần Thiên khung, sẽ không dễ dàng bị tu sĩ khác phát hiện, sau này dù có đại thể lực định đối phó gã, muốn đánh đến động phủ cũng không dễ dàng. Nhưng cự ly cũng không thể quá một nghìn năm trăm dặm bằng không lúc gã muốn về truyền tống pháp trận lại tốn thời gian, rất bất tiện khi cần kíp.

Trong cự ly tám trăm đến một nghìn năm trăm dặm, địa đồ Đoạn long nhai không có địa điểm thích hợp. Những nơi kín đáo một chút đều thập phần nguy hiểm, còn Tiểu Dạ sơn cách Thiên khung ước chừng chín trăm dặm không chỉ địa hình không tệ mà còn là nơi tứ cấp trung giai yêu thú Tinh mục ngao tụ tập, số lượng yêu thú này mà nhiều sẽ công kích yêu thú khác nên quanh Tiểu Dạ sơn ít có yêu thú khác đi qua, quan trọng nhất là Tinh mục ngao cũng như Xích dực viêm ma đều mù và điếc, chỉ dựa vào khí tức để cảm tri. Có Thanh hoàng hồ lô trong tay, Ngụy Tác ra vào Tiểu Dạ sơn sẽ thập phần an toàn, chỉ khi đưa người khác vào sẽ khá phiền hà.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

176. Chương 176: Khai Động.

Sắp đến tối, Ngụy Tác cười bạch ngọc hạc bay đến Tiểu Dạ sơn.

Vốn theo tốc độ phi độn của Ngụy Tác thì đến đây không cần ngần ấy thời gian nhưng vì bên ngoài Thiên khung dù là Kim đơn kỳ tu sĩ cũng có thể gặp nguy hiểm mất mạng, gã thận trọng đi theo con đường an toàn nhất, từ từ đến nơi.

Dù vậy gã vẫn giao chiến dữ dội với một con tứ cấp cao giai yêu thú Xích hỏa điều đột nhiên xuất hiện, sau đó dùng bộ pháp khí kim sắc lý ngư đánh tan xác tam cấp đề giai Thiết trảo vân nha dám đánh lén gã, để nó biết trêu vào tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng sẽ gặp hậu quả gì.

Nhìn xuống Tiểu Dạ sơn, gã chợt ngẩn người.

Theo địa đồ, Tiểu Dạ sơn là một góc giản đơn tột bậc nhưng đến nơi gã mới thấy là một ngọn núi cao hơn hai trăm trượng, có ba bốn ngọn, khác xa tưởng tượng trước khi đến của gã.

Định thần lại, gã cười bạch ngọc hạc bay một vòng quanh núi.

Càng khiến Ngụy Tác toát mồ hôi là lúc đến nơi mới phát hiện chính thể Tiểu Dạ sơn giống hệt dạ hồ (ND - bỏ đi vệ sinh ban đêm). Một mé đỉnh núi khá tròn, đầu kia là hai đỉnh núi thấp hơn chụm lại, trông giống hệt miệng bô.

Bảo bối Dưỡng quỹ quán cũng giống dạ hồ, động phủ chọn cũng giống thế, con bà nó chứ sau này gã có bị người ta gọi là Dạ Hồ chân nhân không?

Ngụy Tác phát cuồng định chọn nơi khác nhưng thấy không còn sớm, đành quan sát “Dạ Hồ” sơn.

Gã đành kích phát Thanh hoàng hồ lô, được ắt một linh khí bao phủ, đáp xuống ‘miệng bô’.

...

“Dạ Hồ chân nhân thì Dạ Hồ chân nhân.”

Thoáng sau, Ngụy Tác đứng trước một vách đá dựng đứng, lên tiếng cảm thán.

Buộc phải thừa nhận rằng, nơi này quá thích hợp để lập động phủ.

Hai đỉnh núi ôm nhau hình thành một lòng cốc trông như cái bô nếu nhìn từ trên cao xuống. Ngụy Tác hiện tại đứng trước một vách đá, có một mặt hồ trong veo bốc lên hơi sương nhàn nhạt.

“Miệng bô” có một mặt hồ, trông càng giống một cái bô thật sự, nhưng dù gã đi trong sơn cốc này, tu sĩ lướt qua phía trên Tiểu Dạ sơn vị tất phát hiện. Ngụy Tác lúc còn ở trên cũng vì hơi sương bao phủ mà không nhận ra bên dưới có hồ.

Đá núi cực kỳ trơn nhẵn, khác hẳn những ngọn núi khác thường thung lỗ chỗ, chưa biết chừng đào vào sẽ gặp phải hang động của yêu thú.

Tuyệt diệu nhất là vách đá cả trăm trượng thì ở độ cao chừng hơn hai mươi trượng có một khe hở vừa đủ một người đi qua, ẩn vào sâu chừng mười trượng là lòng núi hoàn chỉnh.

Vào trong khe nứt mới mở động phủ thì bên ngoài nhìn vào càng không có dấu tích nhân công.

Cảm thán xong, Ngụy Tác điều khiển bạch ngọc hạc lướt vào khe núi rồi thu lại, đến gần lòng núi thì thò tay lấy ra thanh đao của Lưu Tam Pháo.

Đoạn gã vùng đao lên.

Cây đao của Lưu Tam Pháo độc đáo ở chỗ chất liệu có thêm Thái ất tinh kim, cắt đá núi như đậu hũ, mà cũng không hề lo lắng sút mẻ. Ngụy Tác cơ hồ mỗi lần chém xuống là một tảng đá lớn cỡ nửa người bị cắt rời.

Gã không vội dọn dẹp, cứ để đá rơi xuống khe đã, không cần biết động có đẹp không, chỉ cắm đầu đào vào như muốn đào xuyên núi.

Động lớn hay nhỏ đều là phúc địa của gã.

Từ khi gặp Nam Cung Vũ Tinh, Ngụy Tác mấy lần phát tài đều ở trong động, nên lần này đào động, gã càng hăng hái.

Gần nửa canh giờ sau đã được một thông đạo dài mấy chục trượng, đủ cho một người thẳng lưng đi qua.

Thấy ngoài trời đã tối, gã càng đào nhanh hơn rồi hơi đảo hướng, đào thêm chừng hơn mười trượng thì dừng lại đoạn nhảy khỏi khe núi.

Lúc sắp đến đáy vách đá, gã đào một cái hố lớn nhìn vào khe núi, lấy từ nạp bảo nang ra mấy thi thể thổ hệ tam cấp yêu thú chôn xuống rồi lấp đất lên đoạn thận trọng lấy Bảo nguyên ngọc hạp, lại kích phát Thanh hoàng hồ lô.

Đoạn gã dùng con dao bạc khều mầm Diệt tiên đằng trồng lên mấy thi thể yêu thú.

Đoạn gã lại lấy ra một bình được dịch đồ sậm, tưới lên rễ Diệt tiên đằng.

Diệt tiên đằng như thể uống thuốc bổ, đột nhiên sinh cơ dâng tràn, rễ mọc rất nhanh.

Ngụy Tác tỏ ra hơi khấn trương triệt đi át mộc linh khí của Thanh hoàng hồ lô, tức thì hoan hỉ vì mầm Diệt tiên đằng không hề phản ứng với gã.

Rõ ràng được dịch lục bào lão đầu dạy gã luyện chế tối qua đích xác hữu dụng.

Thiên Mẫu tông trước kia dùng Diệt tiên đằng bảo vệ sơn môn, có một loại mộc hệ thuật pháp, mỗi nhánh Diệt tiên đằng trồng xuống lại luyện chế một đạo phù lục tương đương với Khống linh thuật. Diệt tiên đằng có thể tự động công kích tu sĩ và yêu thú, đệ tử Thiên Mẫu tông phụ trách Diệt tiên đằng cũng sẽ như khi khống chế yêu thú mà sai khiến Diệt tiên đằng đình chỉ hoặc cưỡng ép công kích.

Ví như hiện tại Ngụy Tác mà đến trước Diệt tiên đằng của Thiên Mẫu tông xưa kia, dù kích phát Thanh hoàng hồ lô, đệ tử Thiên Mẫu tông trông thấy thì vẫn có thể khống chế Diệt tiên đằng công kích gã.

Nhưng thuật pháp này của Thiên Mẫu tông thì lục bào lão đầu cũng không rõ, chỉ biết một phương pháp từ hơn hai vạn năm trước dùng để nuôi dưỡng thực vật, tương đương với nhận chủ. Khi luyện chế được dịch này, cho thêm máu của gã vào, Diệt tiên đằng sẽ cảm giác được khí tức, không phát động công kích, có điều Ngụy Tác không thể khống chế Diệt tiên đằng công kích thứ nó không cảm tri được.

Phương pháp tương đương với nhận chủ này chỉ có thể sử dụng một lần, sau này luyện chế được dịch, cho thêm máu bọn Nam Cung Vũ Tinh vào, Diệt tiên đằng cũng không nhận, cũng như yêu thú non khi mở mắt liền nhận vật sống đầu tiên nhìn thấy là phụ mẫu, sau này có vật sống khác cho uống sữa thì nó cũng không nhận.

Những lần sau bọn Nam Cung Vũ Tinh muốn vào vẫn cần dựa vào Thanh hoàng hồ lô, Ngụy Tác mỗi lần trồng thêm một nhánh Diệt tiên đằng, lại phải luyện chế được dịch. Được dịch này tốn hơn tám mươi hạ phẩm linh thạch, tối qua gã đã luyện chế hơn ba mươi lô.

Trồng Diệt tiên đằng xong, Ngụy Tác lại quay về khe núi, chui vào thông đạo, dùng một phần đá vụn rơi xuống lấp kín lối vào.

Đoạn gã lấy ra bốn cây bạch sắc tiểu kỳ, bố trí trên thông đạo.

Chân nguyên dồn vào, bốn là cờ phát ra đạo đạo bạch quang, chìm xuống đất hình thành bốn tầng bạch sắc quang mạc.

Đoạn gã lấy ra bảo tám tám hồng sắc ngọc phù, cẩn thận thử trước phương vị rồi mới cắm xuống đất.

Một đạo linh quang từ phòng ngự pháp trận dấy lên, hỏa diễm trận coi như hoàn thành.

Hai pháp trận có uy năng phòng ngự chỉ bán linh giai, đối với một động phủ thực quá nghèo nàn, nhưng hộ sơn pháp trận cấp cao nhất thời không thể tìm được. Cũng may Tứ linh trận kỳ Ngụy Tác khó khăn lắm mới có, trừ linh quang quang tráo có tác dụng phòng ngự, ngăn chặn tu sĩ hoặc yêu thú xâm nhập thì có thể cách tuyệt khí tức.

Xong xuôi, Ngụy Tác lại cầm đại đao của Lưu Tam Pháo tiếp tục đại nghiệp đào động.

Được chừng bốn, năm mươi trượng, gã ngừng đào sâu thêm mà đào gọt chung quanh để lập ra thạch thất đầu tiên.

“Tiểu tử, khá lắm.” Thạch thất được gã đào rất rộng, chừng mười mấy trượng, cao gấp đôi gã, tốn mất hơn một canh giờ, ngoài trời đã tối đến mức lục bào lão đầu cũng ra ngoài.

Thạch thất này theo thiết kế của gã sẽ là đại sảnh, để phòng vạn nhất có yêu thú xâm nhập, nên phải làm rộng một chút, tiện lợi cho thi pháp.

Xong xuôi, Ngụy Tác nghĩ một chút rồi từ thạch thất bắt đầu mở một thông đạo khác trước khi đào thạch thất tiếp theo.

Thạch thất thứ hai còn hơn cái thứ nhất mấy lần, khiến gã kỳ công tới tận nửa đêm.

Đây là chỗ gã dùng để nuôi dưỡng Phệ tâm trùng.

Yêu thú lấy được ở Cổ Hồn trang Ngụy Tác chưa bán con nào mà mang hết đến đây.

Số lượng yêu thú như thế chỉ có thể bán dần dần, quan trọng nhất là Phệ tâm trùng hút não yêu thú là sẽ trưởng thành, sẽ tiến giai.

Hiện tại tuy gã chưa kịp đếm số lượng yêu thú trong ngăn ấy nạp bảo nang nhưng ít nhất không đến ba nghìn cũng phải hai nghìn con. Lúc gã tu luyện, cứ lấy ra cho Phệ tâm trùng tùy tiện hút, xong lại đổi, gã rất muốn biết xem với số yêu thú này, Phệ tâm trùng sẽ tiến giai đến mức nào.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

177. Chương 177: Quy Mô Bước Đầu

Tùy tiện lấy ba mươi mấy yêu thú từ một nạp bảo nang rồi thả Phệ tâm trùng từ nô thú đại ra, Ngụy Tác cầm đao của Lưu Tam Pháo ra hoàn thành gian Bồi yêu thất đơn giản, sau đó quay lại đại sảnh, tiếp tục đào theo hướng ngược lại.

Dựa vào độ sắc của thanh đao, lúc trời mờ sáng, Ngụy Tác bắt đầu từ đại sảnh đào thêm hai thông đạo, mở hai gian thạch thất lớn ngang với Bồi yêu thất. Gã dùng hai giai này làm địa hỏa lô phòng và nhà kho.

Còn tỉnh thất cho tu luyện và nghỉ ngơi, để nguyên liệu chứa luyện khí luyện phù, để thử uy lực thuật pháp cùng pháp khí, gã định đào ở sau cùng, đồng thời đào thật nhiều thông đạo như mê cung, sau này sẽ sắp đặt mai phục cùng mấy lối thoát, dù có đối đầu lợi hại đến cũng không thể bắt được gã.

Bất quá lúc đó, gã đã mệt rồi, lấy từ nạp bảo nang ra một tấm thảm Ngân ti thảo trải xuống đất ngủ ngon lành.

Gần đến trưa, gã tỉnh dậy nhưng không vội mở động phủ mà đẩy đá lấp cửa ra, quan sát một lúc, xác định sơn cốc không có bất kỳ dấu tích tu sĩ hay yêu thú hoạt động nên chỉ thoáng nhìn rồi nhảy ra ngoài xem xét cây Diệt tiên đằng mới trồng.

Mầm Diệt tiên đằng lúc trồng hôm qua không khác gì ở trong Bảo nguyên ngọc hạp nhưng chỉ sau một đêm đã dài thành hơn ba thước, bò lên vách núi.

Xem ra có linh được đặc biệt và yêu thú bốn vào thì tốc độ sinh trưởng của Diệt tiên đằng vượt xa lúc ở Di Thiên cốc cả năm không được động đến yêu thú.

Mắt hơi ánh lên, Ngụy Tác thử lấy từ nạp bảo nang ra một thi thể nhị cấp hạ giai Thực hủ điều, ném xuống cạnh Diệt tiên đằng. Gã hít một hơi lạnh vì Diệt tiên đằng lập tức như con rắn đỏ tía, lao tới với tốc độ kinh nhân quần lấy Thực hủ điều, thân cây còn mảnh mai cắm thẳng vào huyết nhục, lập tức thi thể Thực hủ điều xẹp xuống với tốc độ trông thấy.

Hút máu thịt Thực hủ điều, cành lá Diệt tiên đằng nhanh chóng đỏ lên, sau một canh giờ mới từ từ tiêu hóa, trở lại màu sắc đỏ tía như trước.

Diệt tiên đằng dài ba thước vẫn quấn chặt Thực hủ điều đã khô, tựa hồ còn có thể hút thêm dinh dưỡng từ đó. Ngụy Tác đột nhiên lấy ra thanh đao của Lưu Tam đào một cái hố cách Diệt tiên đằng một trượng, chôn mấy con yêu thú xuống, lấp đất rồi giơ đao lên chém vào Diệt tiên đằng như thái rau.

Thanh đao luyện từ Thái âm tinh kim cắt đá núi đơn giản như đậu hũ mà chém vào Diệt tiên đằng chỉ bằng ngón tay lại không mấy may trầy xước.

Tận lúc dồn chân nguyên, triệt để kích phát uy năng của đại đao, chém liên tục hai mươi mấy đao vào một chỗ mới cắt đôi được nhanh Diệt tiên đằng.

Không dừng lại, Ngụy Tác cầm nhánh Diệt tiên đằng mới đứt xuống cái hố cánh đó, lại đổ một bình được dịch đồ sẫm xuống. Theo lục bào lão đầu, nửa nhánh Diệt tiên đằng này sẽ mọc rễ biến thành một cây mới, vẫn tiêu hao một bình được dịch mới không công kích Ngụy Tác.

Nhìn một lúc, xác định nhánh Diệt tiên đằng cắm xuống không tan linh khí, trở thành một nhánh mới thì Ngụy Tác mới quay lại đông phủ đơn giản tốt bậc tiếp tục đào bới.

Sau buổi trưa, gã đào xong hai gian phòng ở đằng sau bụng núi làm địa hỏa lô phòng và kho, cả mấy gian thạch thất để nghỉ.

Khiến gã bất ngờ là khi cố ý mở lối cụt và lối rẽ thì nghe thấy tiếng nước chảy loáng thoáng.

Lần theo tiếng nước mà đào, chừng vài trượng thì thấy một dòng suối trong mát từ trong núi phun ra.

Ngụy Tác hớn hở, chém mạnh mấy lần dọn sạch chung quanh, phát hiện rằng ngọn suối từ trong khe núi phun ra chỉ lớn cỡ cánh tay. Xem ra mặt hồ bên ngoài, trừ nước mưa còn nhờ ngọn suối này thấm ra.

Quan sát một chút, Ngụy Tác mở một gian thạch thất ở chỗ ngọn suối, đào một cái ao, bịt mọi kẽ nứt trên vách núi, cái ao liền biến thành một nơi nước trong leo lẻo, điều chỉnh dòng nước đổ xuống là ao nước sẽ luôn đầy.

Nước suốt có phẩm chất rất cao, gã không chỉ có thể dùng để tắm rửa mà dùng cho luyện một số loại được dịch cũng được.

Mở xong thạch thất này, gã lại quay về gian dùng làm địa hỏa lô phòng, khảm hàn ngọc mua được tại Lạc Nguyệt thành lên vách.

Hàn ngọc được khảm xong, nhiệt độ thạch thất hạ xuống dần, ngay cả hơi gã thở ra cũng biến thành vô số bạch sắc băng tinh nhỏ xíu.

Ngoài trời đã tối hẳn.

...

“Chuẩn bị xong chưa?” Lục bào lão đầu từ Dưỡng quỹ quán chui ra, nhìn thạch thất đầy hàn ngọc, tặc lưỡi hỏi.

“Bắt đầu thôi.”

Ngụy Tác xếp bằng dưới đất từ từ mở bừng mắt, mắt ánh lên một chói, rồi nói với lục bào lão đầu. Tuy đã nghe lục bào lão đầu nói về phương pháp bố trí địa hỏa lô nhưng gã hoàn toàn không có kinh nghiệm nên không dám hành sự, vạn nhất không chế không thành địa hỏa, cả gã và động phủ chưa thành hình này đều bị thiêu thành tro. Ban nãy gã thấy sắp đến giờ nên nhắm mắt điều tức nhưng không ngờ là điều tức ở đây lại có hiệu quả tốt hơn đối với khôi phục tinh thần và thể lực, xem ra hoàn cảnh lạnh lẽo nào có ích với băng linh căn tu sĩ, chẳng trách có những băng linh căn tu sĩ thậm chí quanh năm tu luyện tại băng cung, hoặc mang theo vạn niên huyền băng, khiến trên mình luôn toát ra khí tức lạnh băng.

“Ta đương nhiên không có vấn đề gì, người muốn bắt đầu lúc nào cũng được.” Thấy Ngụy Tác thận trọng, lục bào lão đầu ơ hờ đáp.

Gật gật đầu, Ngụy Tác lấy trận bàn ra đặt xuống đất, rồi dùng mấy chục viên tinh thạch các màu và tám tấm ngọc phù, đặt vào vị trí tương ứng trên trận bàn.

Trận bàn này theo lời lục bào lão đầu đã xuất hiện từ ba vạn năm trước, khiến tu sĩ không nghiên cứu trận pháp cũng có thể đặt chính xác mọi nguyên liệu bố trận tạo thành một pháp trận phức tạp. Bằng không một kẻ ngoại đạo như Ngụy Tác muốn tạo ra pháp trận nối với địa mạch là việc bất khả thi.

“Được, chắc không thành vấn đề.” Mắt lục bào lão đầu ánh lên nét tán thưởng vì việc gì dính đến tính mạng là Ngụy Tác cực kỳ cẩn thận, mấy chục nguyên liệu bố trận mà gã đặt rất chuẩn xác.

“Vậy ta bắt đầu.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, chân nguyên được dồn vào một viên hoàng sắc tinh thạch.

Chân nguyên dồi dào, không chỉ hoàng sắc tinh thạch, mà mọi tinh thạch, ngọc phù trong pháp trận đều sáng lên.

Ngụy Tác không dừng tay, chân nguyên liên miên dồi dào.

Bảy viên hồng sắc tinh thạch trong pháp trận đột nhiên phun ra ngọn lửa nóng bỏng, làm tan chảy lớp đá bên dưới, liên tục thiêu xuống.

Chỉ trong tích tắc, sợi lửa liên tục chìm xuống, trong vòng ba, bốn trượng dưới pháp trận đã triệt để tan chảy, biến thành nham tương trì đỏ rực. Đặc biệt là tinh thạch và ngọc phù vẫn bất động nổi trên nham tương như bàn cờ, quang hoa lấp lánh, nổi thành chính thể.

Sau hai canh giờ, ngọn núi gầm lên trầm trầm rồi hơi chấn động, như một con cự long sức mạnh kinh nhân muốn lao ra khỏi địa để nham tương trì!

“Phong!”

Ngụy Tác biến sắc, như lâm đại địch lấy ra một tấm hắc sắc pháp phù.

Pháp phù được gã kích phát, ầm một tiếng, đại hỏa mang theo vô số hắc khí tràn ra, pháp phù hóa thành hắc quang ép hắc khí áp chậm lại, cùng lúc đó, cái lò đồng xanh miệng có bảy mươi hai kim thiềm được gã lấy khỏi nạp bảo nang đặt lên nham tương trì.

Ầm!

Ngụy Tác dồn chân nguyên vào, địa hỏa lộ rực quang hoa, địa hỏa từ phía dưới cuốn lên, thông qua pháp trận dưới lò, chảy hết vào trong.

Cái lò sôi trào, thạch thất rực hồng quang, nham tương trì lại cứng dần, chỉ có khu vực đặt lò là vẫn cuộn cuộn nham tương.

Ngụy Tác thở phào, địa hỏa lộ bảy mươi hai miệng kim thiềm đã hoàn thành bố trí!

Nơi này có thể coi là một động phủ thực thụ.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

178. Chương 178: Đệ Nhất Mỹ Nữ Đến Thăm

Ngụy Tác lấy từ nạp bảo nang ra mọi thứ: bàn, ghế, vật dụng....

Là động phủ tất nhiên không thể quá nghèo nàn. Không có nạp bảo nang trống để mang thêm đồ đến nên gã thậm chí mua một cái tại Lạc Nguyệt thành.

Đặt đồ đạc vào trong phòng, Ngụy Tác lại khảm một viên dạ minh châu lên trần mỗi gian, còn đặt nhiều chậu Ngân thiên trúc để giữ cho không khí trong động phủ trong lành. Xong xuôi thì động phủ của gã đã có quy cách khá chuẩn.

“Hắc hắc!”

Trong tinh thất tu luyện, Ngụy Tác trải một lớp thảm Ngân ti thảo rồi như làm ảo thuật lấy ra một chiếc giường hồng mộc, trải lông cừu trắng muốt mềm mại. “Dễ chịu thật”, cười nhả nhổ đoạn gã thoải mái xoải mình trên giường, “Nếu có linh quả viên và ôn tuyền trì như chỗ ở thiên cấp thì tốt quá.”

Lục bào lão đầu liếc gã, cực kỳ khinh miệt nói, “Người ta mở động phủ ở ngoài là vì khi sẵn yêu thú đồ phải quay về hoặc vì khổ tu còn người như thể đang muốn thụ tự.”

“Lão đầu, ngươi không hiểu rồi.” Ngụy Tác cười hắc hắc: “Tu luyện vốn đã khô khan, dù gì cũng nên điều tiết thoải mái một chút. Hơn nữa tu vi cao không phải vì muốn sống cho thoải mái hử, để không bị ai bắt nạt mà đi bắt nạt người ta.”

“Ta không hiểu?” Lục bào lão đầu càng khinh thường, “Tu sĩ khác dốc lòng tu luyện đều vì sống lâu hơn, có được thần thông cao hơn, còn ngươi lại vì sống cho thoải mái hoặc bắt nạt người khác.”

Ngụy Tác hầm hừ: “Không sống cho thoải mái hoặc bắt nạt người khác mà bị bắt nạt thò sống lâu làm cái gì? Lẽ nào sống lâu chỉ vì tiếp tục khổ tu rồi lại khổ tu, ta có bị bệnh đâu?”

“...” Lục bào lão đầu ngăn người, câu này tựa hồ có lý, nên lão đành nói, “Muốn có linh quả viên quá giản đơn, bên ngoài Thiên khung đầy kỳ hoa dị mộc, tùy tiện di thực vào là xong. Còn ôn tuyền trì lại càng giản đơn, thiết lập xong địa hỏa lô chỉ cần dẫn nước một vòng quanh địa hỏa lô phòng rồi quay về ao là xong, như thế còn bớt được hỏa khí cho địa hỏa lô phòng.”

“Đúng thế! Lão đầu, sao ta lại không ngờ nhỉ.” Ngụy Tác từ trên giường nhảy dựng lên, lấy đao của Lưu Tam Pháo chạy ra.

Gã đào một cái rãnh từ phòng chứa ngọn suối dẫn về địa hỏa lô phòng, chảy một vòng phía dưới địa hỏa lô rồi quay về.

Nước suối quay lại đã biến thành nhiệt khí đằng đặng, Ngụy Tác nổi hứng đào một cái ao nữa cạnh đó, như vậy không chỉ có ôn tuyền trì mà có cả một ao nước suối lạnh, muốn tắm nước nào cũng được.

“Ngươi muốn hưởng thụ thì làm cho tử tế một tí, tìm cách lấy một viên yêu đơn Thủy kỳ lân về ngâm vào ao rồi tính.” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác đang đắc ý tột bậc, nói một câu.

“Thủy kỳ lân? Lục cấp thượng giai yêu thú?” Ngụy Tác nuốt nước bọt, “Ngâm yêu đơn yêu thú đó thì có tác dụng gì?”

“Ta biết một công thức, dùng yêu đơn Thủy kỳ lân phối hợp với mấy linh dược, thả vào ôn tuyền trì tạo thành dược thủy, sẽ có tác dụng tăng cường thần thức.” Lục bào lão đầu giải thích.

“Có hiệu quả thế hả?” Ngụy Tác đảo mắt, nói đầy khẳng định, “Được! Nhất định nghĩ cách lấy một viên yêu đơn Thủy kỳ lân về đây.”

Lục bào lão đầu bĩu môi, không nói gì thêm, Ngụy Tác cười ngượng ngùng.

Gã nói rất lớn lối, nhất định lấy được một viên yêu đơn Thủy kỳ lân nhưng với thực lực hiện giờ, thì lục cấp thượng giai yêu thú tương đương với tu sĩ Phân niệm kỳ ngũ trọng chỉ một ngụm nước bọt chưa biết chừng có thể khiến gã chết chìm.

Muốn sống thoải mái, không bị ai chèn ép thì phải trông vào thực lực.

Cười ngượng một hồi, Ngụy Tác ngâm mình trong ôn tuyền một lúc, đợi trời sáng hửng mới rời động phủ.

“À!”

Mới vào trong cốc, gã đã nhú.

Từ ngoài rất xa, từng sợi khói đỏ bay lên mây, phía trên đám mây đã biến hết thành màu đỏ, trông như một cây nấm trên không.

Hồng lang yên!

Đây là phương thức liên lạc Ngụy Tác định ra cùng Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi, cả hai kẻ đầu óc đơn giản Chu Tiểu Xuân, Chân Sùng Minh.

Hồng lang yên luyện chế từ phân nhị cấp yêu thú Hồng bối lang, đốt lên không chỉ chạm tới mây mà đám mây phía trên cũng biến thành màu đỏ, hồi lâu không tan, ở ngoài nghìn dặm cũng nhìn thấy.

Ngụy Tác cùng bọn Nam Cung Vũ Tinh đã hẹn trước khi có việc gấp thì vào sáng sớm sẽ đốt Hồng lang yên tại Thanh Phong lăng bên ngoài Thiên khung, đoạn gã sẽ cùng họ gặp mặt ở chỗ xác định sẵn trong Thanh Phong lăng.

Nếu phương thức liên lạc này hữu hiệu, Ngụy Tác sẽ mỗi sáng phải nhìn xem nhưng hôn nay gã ra ngoài chỉ để xem tình huống nuôi hai nhánh Diệt tiên đẳng dưỡng thể nào, không ngờ lại thấy Hồng lang yên.

Lần này tìm gã chắc không phải Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh, trước khi đi gã đã bao cả hai bề quan tại Linh Đơn phường, để Chân Sùng Minh luyện chế đủ một trăm năm mươi viên Bồ thiên đơn rồi mới liên lạc cùng gã, mỗi ngày y luyện được chừng mười viên thì phải bảy, tám ngày nữa, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân mới theo phương thức này bắt liên lạc.

Nam Cung Vũ Tinh hay Hàn Vi Vi?

Ngụy Tác hơi trầm ngâm một chốc, kích phát Thanh hoàng hồ lô, lấy ra bạch ngọc hạc, theo lối đã vào đây quay lại Thanh Phong lăng.

...

Gần hai canh giờ sau, Ngụy Tác bạch ngọc hạc xuất hiện tại Thanh Phong lăng.

“Hàn Vi Vi, hả?”

Cơ hồ mới vào sơn cốc, Ngụy Tác nhìn thấy một ngân sắc thân ảnh quen thuộc, nhưng gã cứng người vì bên cạnh Hàn Vi Vi còn một tu sĩ mặc áo bào đen, che kín mặt mũi.

Cơ Nhã!

Tuy không nhìn rõ diện mạo nhưng Ngụy cơ hồ nhìn là nhận ra ngay hắc bào tu sĩ đứng cạnh Hàn Vi Vi là Cơ Nhã gã gặp trong Di Thiên cốc.

Thân hình này, y phục này, gã đã quá quen.

“Ngụy Tác, người bày ra phương thức liên lạc mà để ta đợi mãi! Hiện tại còn ở đó làm gì, giả mù không thấy ta hả, định bắt bọn ta đến gặp mặt sao?” Nhất thời không ngờ gặp Cơ Nhã ở đây, Ngụy Tác khiến Hàn Vi Vi thập phần bất mãn, mắng mỏ.

“Vi Vi, không được vô lễ!” Cơ Nhã mắng, đoạn đi về phía Ngụy Tác, cởi tấm hắc bào che mặt xuống, dung nhan tuyệt mỹ mà gã quen thuộc lại xuất hiện trước mắt. “Tiểu nữ tử là Cơ Nhã, sư thụ của Hàn Vi Vi.” Đến trước mặt gã, Cơ Nhã hơi hành lễ, “Trước đây tiểu nữ tử có nghe Hàn Vi Vi nói đến Ngụy huynh nhưng chưa có duyên gặp gỡ.”

“Chuyện đó... , tại hạ cửu ngưỡng đại danh, các vị đến tìm có việc gì chăng?”

“Ngụy Tác, người nói tử tế có được không, ấp a ấp úng khó nghe thế làm gì.” Bị Cơ Nhã mắng, Hàn Vi Vi bĩu môi không vui vẻ gì đi tới, thấy Ngụy Tác như đang ngậm nước lên tiếng thì nàng ta không nhin được buột miệng.

“Chuyện này... hôm qua không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi, nói năng không tiện.”

Ngụy Tác tiếp tục cong lưỡi, hàm hàm hồ hồ nói vậy, Cơ Nhã chợt có cảm giác kỳ quái.

Theo lý tu sĩ mặc áo xanh rất bình thường này, khẳng định nàng chưa gặp, nhưng không rõ vì sao, lần đầu tiên thấy gã, nàng lại có cảm giác rất quen thuộc.

Hơn nữa không hiểu vì sao, nàng cảm nhận được ánh mắt gã nhìn mình rất đặc biệt, không như tuyệt đại đa số nam tu thấy dung nhan nàng là thất hồn lạc phách.

Lẽ nào y là kẻ ở trong Di Thiên cốc chi...? Ý nghĩ chợt dấy lên trong lòng nàng.

Nhưng nàng ta ngậm lặc đầu vì cảm giác kỳ thì khí tức của gã và tu sĩ trong Di Thiên cốc khác hẳn nhau.

Hiện tại tu sĩ này, trừ bằng linh chi khí phải có của bằng linh căn do Huyền minh tiên liên hình thành thì còn thấp thoáng hỏa linh khí tức, tựa hồ gã vốn là tu sĩ có hỏa linh căn! Còn tu sĩ trong Di Thiên cốc không có linh căn gì.

Vốn là thiên phú hỏa linh căn tu sĩ? Chả trách tu vi tiến cảnh kinh nhân như thế.

Cùng là hỏa linh căn tu sĩ, Cơ Nhã cảm ứng được hỏa linh khí tức của gã nên hiểu ngay.

Nhưng công thức đó... Hít sâu một hơi, Cơ Nhã nghiêm mặt bảo gã: “Tôi đến đây để cảm ơn Ngụy huynh đã cho sư muội một nhánh Tử hồ hoa, tiếp nữa muốn thỉnh giáo Ngụy huynh việc để sư muội chuyển giao cho tôi công thức đó.”

“Tử hồ hoa hả?” Thấy Cơ Nhã tựa hồ không nhận ra, Ngụy Tác thâm thở phào, rồi tiếp tục áp ứng: “Tử hồ hoa không thể sánh với giá trị Huyền minh tiên liên mà cô nương cho tại hạ, lẽ ra tại hạ nên cảm tạ mới đúng, công thức đó có vấn đề gì sao?”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

179. Chương 179: Mỹ Nữ Muốn Qua Đêm

“Không có vấn đề gì, chỉ là...” Cơ Nhã hơi do dự, tựa hồ cân nhắc nên nói thế nào.

“Ngụy Tác, người lấy đâu ra công thức đó?” Hàn Vi Vi không hề khách khí với Ngụy Tác, trực tiếp ném một viên đơn được xanh biếc vào tay gã, ra vẻ thăm vấn, “Thật ra người có phải luyện đơn sư lục phẩm trở lên không?”

“Đó là đơn được luyện từ công thức của lục bào lão đầu hả?”

Ngụy Tác có phần hiếu kỳ nhìn viên đơn được thơm nức màu xanh biếc trong tay, thậm chí động, nhưng nghe Hàn Vi Vi hỏi vậy thì dở khóc dở cười, “Hàn Vi Vi, người thấy ta giống luyện đơn sư lục phẩm trở lên hả? Thế nào, người tưởng ta nghiên cứu ra công thức đó chắc?”

“Ta thấy cũng không phải. Bất quá người đã dùng địa hỏa lô luyện đơn tại Linh Đơn phường.” Hàn Vi Vi hoài nghi nói với gã: “Hơn nữa công thức này là ta tận mắt thấy người viết ra, chắc đã nhớ trong óc. Người thấy đơn được của tu sĩ Tứ Hải đường xong mới đưa cho ta công thức này về giao cho sư thư. Công thức này luyện chế thành đơn được có công hiệu ngang với Hồi khí đơn nhưng giá thấp hơn bốn phần. Hừ, lúc đó mà tùy tiện cho ta một công thức có phải quá lạ không? Ít nhất người cũng biết đó là công thức gì, đúng không?”

“Được thôi, ta thừa nhận có biết đó là công thức gì.” Ngụy Tác đáp, “Bất quá đó là do ta vô ý lấy được, ta làm sao lợi hại được như thế. Còn đơn được này thì ta chưa từng luyện viên nào.”

“Thật hả? Người có công thức này vì sao lại không tự luyện mà đi đổi linh thạch?” Hàn Vi Vi hừ một tiếng.

“Ta đã nói mình không phải luyện đơn sư, không luyện được bao nhiêu viên mỗi ngày, hơn nữa ta chỉ là tiểu tán tu, dù một ngày luyện được cả đống thì sẽ bị đại môn phái để ý, thế nào cũng bị bắt đi làm luyện đơn đệ tử. Cả ngày khổ lực cho người ta, bản thân được lợi lộc gì đâu.” Ngụy Tác nói.

“Thật là, ta còn tưởng người là đại cao nhân ẩn tàng cơ đấy.” Hàn Vi Vi bĩu môi: “Còn có công thức khác nữa không?”

“Hàn Vi Vi!” Cơ Nhã nhú mày, trừng mắt với Hàn Vi Vi rồi quay sang bảo Ngụy Tác: “Công thức đó quá quý giá với Trần Bảo các, không rõ Ngụy huynh có yêu cầu gì không, nếu có mà Trần Bảo các làm được, nhất định sẽ làm Ngụy huynh thỏa mãn.”

“Chi bằng làm vợ ta?” Nghe Cơ Nhã nói vậy, Ngụy Tác xao xuyến, thiếu chút nữa nói ra một câu đầy vô sỉ. Tiểu tử nam như gã, tại Di Thiên cốc đã nhìn sạch bách Cơ Nhã, vị trí của nàng vô hình trung đã khắc trong lòng gã, thấy nàng vì Hàn Vi Vi, thật lòng gã rất thích nàng, không chỉ vì nàng xinh đẹp.

Bất quá nghĩ lại nếu thật sự nói vậy, e Hàn Vi Vi sẽ tung cước ngay, gã liền ho khan: “Hàn Vi Vi là bằng hữu của tại hạ, dù gì cũng từng cứu mạng tại hạ, giúp nhau cũng là bình thường, nếu bảo phải đưa ra yêu cầu thì sau này nếu tại hạ tìm được công thức gì, muốn nhờ Cơ Nhã cô nương luyện chế giúp, hi vọng cô nương không cự tuyệt.”

“Chỉ cần Cơ Nhã có thể, nhất định sẽ giúp Ngụy huynh luyện chế.” Cơ Nhã gật đầu.

“Hiện tại tình hình thế nào rồi?” Ngụy Tác hỏi Cơ Nhã, “Tra ra là Đông Dao thắng địa giả trò chưa?”

“Có công thức này, dù đơn được như Hồi khí tán xuất hiện với số lượng lớn cũng không thành vấn đề.” Cơ Nhã nói: “Tối đa chúng tôi không kiếm bất kỳ linh thạch khác, đơn được của các hạ bán ra, bọn tôi có thể hạ xuống dưới một viên hạ phẩm linh thạch mà hiệu quả cao gấp đôi Hồi khí tán, e rằng tất cả sẽ đổ xô mua đơn được này.”

“Về Đông Dao thắng địa, đến giờ vẫn chưa có manh mối.” Ngừng lại một chốc, Cơ Nhã lại nhìn gã rồi trả lời.

Ngụy Tác gật đầu, “Ban đầu cô nương nói là đến đây vì công thức luyện đơn, Hàn Vi Vi còn hỏi tại hạ có phải luyện được sư lục phẩm trở lên không, việc đó có quan hệ gì?”

“Công thức các hạ đưa cho, theo mục quang của các luyện đơn sư hiện tại thì hoàn toàn bất hợp lý.” Cơ Nhã giải thích: “Trong đó có hai nguyên liệu thậm chí là thủy hỏa bất dung, luyện đơn sư thông thường không thể cho hai loại đó vào một công thức. Chỉ có cao giai luyện đơn sư đã nghiên cứu hai nguyên liệu này mới có năng lực hóa giải được tính của cả hai. Với năng lực luyện đơn hiện tại của tôi, tối đa chỉ tiến giai thành lục phẩm luyện đơn sư, nếu được người có trình độ lục phẩm trở lên chỉ đạo, đẳng cấp luyện đơn của tôi khẳng định sẽ được nâng cao nhiều.”

“Không rõ đẳng cấp luyện đơn của lục bào lão đầu đến mức nào.” Ngụy làm bầm nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh nói, “Vậy thì tại hạ không thể giúp gì.”

“Dù gì cũng có công thức của người, xem ra lúc quan trọng vẫn còn hữu dụng.” Hàn Vi Vi chen vào một câu, “Ngụy Tác, lần trước người nói là đi chuẩn bị một số thứ tu luyện, ra bên ngoài Thiên khung này, lên lên lút lút làm gì hả? Người đã đồng ý là có việc kiếm linh thạch thì phải đưa ta theo.”

“Tại hạ không phải đi kiếm linh thạch, chỉ là thiết lập động phủ ở ngoài thành.”

“Tự lập động phủ?” Cơ Nhã mắt ánh lên kinh ngạc, hơi ngẩng lên nhìn gã: “Ngụy huynh có thể cho tiểu nữ tử xem qua động phủ chẳng? Tôi đảm bảo không tiết lộ với ai.”

Ngụy Tác trầm ngâm một chốc, gật đầu: “Không thành vấn đề, chỉ là cách đây khá xa, giờ mà đi ngay thì dù xem qua, lúc quay lại cũng gần tối rồi.”

“Không sao.” Cơ Nhã liếc gã, “Nếu Ngụy huynh thấy không sao thì tiểu nữ cùng Hàn Vi Vi sẽ ở lại qua đêm.”

“Qua đêm?”

Cơ Nhã nói xong, không chỉ Ngụy Tác cả Hàn Vi Vi cũng ngẩn ra.

Trong ấn tượng của Hàn Vi Vi, Cơ Nhã chưa từng ôn hòa với nam tu nào thế này, đừng nói là muốn qua đêm ở chỗ người ta.

“Thế nào, Ngụy huynh thấy không tiện hả?” Gã không đáp, Cơ Nhã lại hỏi.

“Chỉ cần các vị thấy nơi này không quan đơn giản, tại hạ tất nhiên không có gì không tiện.” Thấy Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ bị mình nhìn sạch, chậm chích còn đụng chạm da thịt đưa ra yêu cầu, Ngụy Tác đương nhiên không nhẫn tâm cự tuyệt.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

180. Chương 180: Xin Lỗi, Ta Cự Tuyệt

Một dải thanh khí đáp xuống Tiểu Dạ sơn, Ngụy Tác, Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi được bọc trong ắt một linh khí.

“Chả trách người lại mua hai phần địa đồ tại Thất Tinh thành phách mại hội, hừ, hóa ra đã có ý lập động phủ. Bất quá động phủ của người có an toàn không, dựa vào đâu để phòng ngự?”

Đáp xuống đến nơi, Hàn Vi Vi nói vậy với Ngụy Tác.

“Phòng hộ pháp trận hử, tạm thời chỉ dựa vào chúng.” Ngụy Tác cười hắc hắc, chỉ vào hai mầm Diệt tiên đằng. Buổi sáng thấy Hồng lang yên nên vội đi ngay, không kịp nhìn kỹ, giờ nhìn lại mới thấy hai mầm cây xem ra lớn lên không ít, được thêm cả thược.

“Người nói đến hai sợi dây leo như dây nho kia hử? Ngụy Tác, người đùa hử?” Hàn Vi Vi thiếu chút nữa trước mắt tối sầm, “Ngụy Tác, người đừng tưởng ném thi thể nhị giai dã thú cạnh đó là dọa được yêu thú.”

“Diệt tiên đằng?” Cơ Nhã nhìn sang thì kinh hô, “Ngụy huynh biết cách di thực Diệt tiên đằng?”

“Diệt tiên đằng?” Hàn Vi Vi sững sờ, còn Ngụy Tác gật đầu.

Cơ Nhã thấy gã gật đầu, nét chán kinh thoáng qua ánh lên trong đôi mắt mỹ miều.

“Ngụy Tác, thật ra là sao? Sư thư, đừng gọi y là Ngụy huynh Ngụy huynh nữa, gọi Ngụy Tác được rồi, muội nghe không quen.”

“Tại hạ cũng không quen, gọi Ngụy Tác được rồi.” Ngụy Tác mỉm cười ngượng, giải thích với Hàn Vi Vi: “Diệt tiên có thể tự động công kích tu sĩ và yêu thú, uy lực tương đương lực cấp yêu thú.”

“Nhỏ thế này mà có uy lực tương đương lực cấp yêu thú?” Hàn Vi Vi há miệng ra không ngậm lại được.

“Nhỏ thế này đương nhiên không có uy lực đó.” Ngụy Tác dở khóc dở cười nói, “Diệt tiên đằng liên tục sinh trưởng, sau này sẽ mọc khắp núi, dù mấy tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng đến đây mà không có pháp bảo như Thanh hoàng hồ lô thì cũng không thể vào được động phủ.”

“Ý người là được ắt mọc linh khí bao quanh là không thành vấn đề?” Hàn Vi Vi bĩu môi: “Đối phương mà có pháp khí kích phát ra ắt mọc chân khí thì sao?”

Ngụy Tác hơi ngượng ngùng, “Diệt tiên đằng quả thật vô dụng trong trường hợp đó.”

“Chả phải vô dụng hử?” Hàn Vi Vi nói với gã: “Tu sĩ lợi hại định đối phó người thì kiếm được ngay pháp khí như thế. Có trồng Diệt tiên đằng khắp núi cũng vô dụng.”

“Chuyện đó...”

“Kỳ thực không hẳn không có biện pháp giải quyết.” Ngụy Tác bị Hàn Vi Vi khiến cho dao động thì Cơ Nhã nói, “Chỉ cần bố trí một pháp trận có thể khống chế và hút ắt mọc linh khí bên dưới Diệt tiên đằng là xong. Lúc đó khi các hạ ra vào động phủ thì cứ đóng pháp trận lại, khi đối thủ tấn công hoặc khi các hạ rời động phủ thì lại khởi động, đối phương dù có pháp khí như Thanh hoàng hồ lô mà ắt mọc linh khí bị hút sạch thì làm sao che mắt được Diệt tiên đằng.”

Ngụy Tác tức thì mắt sáng rỡ: “Cơ Nhã cô nương có biết ở đâu bán pháp trận đó không?”

“Trong mấy thành trì ở cực nam Thiên Huyền đại lục đều không có bao nhiêu tu sĩ tinh thông trận pháp. Dù muốn mua, nhất thời cũng không có.” Cơ Nhã thoáng nghĩ, “Muốn mua được pháp trận này e rằng ít nhất cũng phải đến Thanh Vân thành ở phía tây nam, Thanh Vân thành Ma gia nghiên cứu rất kỹ với trận pháp cơ sở này, chắc biết cách bố trận.”

“Thanh Vân thành Ma gia hử?” Ngụy Tác gật đầu, mắt khê lóe lên, không rõ nghĩ gì.

“Động phủ của các hạ ở trong khe núi?” Cơ Nhã ngẩng lên, càng lúc càng hiếu kỳ với động phủ của Ngụy Tác.

“Ở trong đó.” Ngụy Tác gật đầu, lấy ra bạch ngọc hạc, mang theo Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi vào trong.

“Đây là địa hỏa lô phòng? Ngụy Tác, các hạ lập một địa hỏa lô phòng ở đây?”

Qua hai đạo cấm chế thập phần phổ thông, Cơ Nhã nhú chặt đôi mày lá liễu, lên tiếng hỏi.

“Đúng là tại hạ thiết lập địa hỏa lô phòng ở đây.” Ngụy Tác gật đầu, đi trước dẫn Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi vào địa hỏa lô phòng.

“Gia tài không nhỏ!”

Theo Ngụy Tác vào địa hỏa lô phòng, thấy hàn ngọc khảm bốn bề và địa hỏa lô bảy mươi hai miệng kim thiềm, Cơ Nhã tức thì dậy lên ý niệm này.

Địa hỏa lô phòng này không tốn bảy, tám vạn viên hạ phẩm linh thạch, tuyệt đối không xong.

“Dòng nước này có tác dụng gì?” Thấy rãnh nước vây quanh địa hỏa lô, Cơ Nhã kinh ngạc hỏi.

“Đây là suối tại hạ dẫn xuống, lợi dụng địa nhiệt để làm ôn tuyền trì.”

“Ôn tuyền trì?” Thật lòng chỉ hai nhánh Diệt tiên đằng và thấy địa hỏa lô tròn, đông phủ của Ngụy Tác đã vượt ngoài ý liệu của Hàn Vi Vi, giờ nghe gã nói có cả ôn tuyền trì, nàng ta có phần không tin nổi tròn mắt.

Ngụy Tác đưa Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã đến gian phòng có ôn tuyền trì, thấy Hàn Vi Vi tỏ ra thần sắc không tin nổi, gã đắc ý, “Người thấy được thì cứ tắm ở đây.”

“Ta không tắm ở đó.” Hàn Vi Vi lắc đầu với vẻ coi rẻ, “Vạn nhất người đến nhìn trộm thì sao.”

“Đi xem những nơi khác thôi. Bất quá cũng không có gì, các vị cứ chọn một phòng mà nghỉ.” Thấy Hàn Vi Vi nói thế, Ngụy Tác kinh hãi toát mồ hôi lạnh. Gã sợ Hàn Vi Vi lại nói toẹt ra là gã có ẩn hình pháp y, lúc đó Cơ Nhã mà hỏi Hàn Vi Vi sẽ biết ngay gã có tới Di Thiên cốc, mọi thứ sẽ thành rõ ràng ngay.

Cũng may Hàn Vi Vi không nói gì mà ngoan ngoãn theo gã đi thăm nốt mất gian phòng.

“Ta và sư thư qua đêm ở đây.” Nàng ta không hề khách khí chon gian Ngụy Tác đã đặt giường và trải thảm Ngân ti thảo.

“Vi Vi, đợi sư thư một chút, sư thư có việc cần nói riêng với Ngụy Tác.” Nàng ta và Ngụy Tác đều không ngờ là Cơ Nhã đột nhiên nói thế.

“Sư thư định nói riêng với y mà không cho muội nghe hả?” Hàn Vi Vi ngẩn người, bĩu môi không vui.

“Có thể nói riêng mấy câu chẳng?” Cơ Nhã mặc kệ Hàn Vi Vi, hỏi Ngụy Tác.

“Đương nhiên khả dĩ.” Ngụy Tác hơi giật mình.

Cơ Nhã gật đầu, đổi khách thành chủ, đi trước dẫn đường vào trong địa hỏa lô phòng. Lúc Ngụy Tác vào, Cơ Nhã phát tay kích phát một tấm pháp phù, bố trí cách âm quang tráo tại cửa địa hỏa lô phòng.

“Đơn được đó rất có khả năng là thủ đoạn mà Đông Dao thắng địa thiếu chủ Đồng Thanh Y thị uy với tôi.” Kích phát cách âm quang tráo, Cơ Nhã nói thẳng với gã, “Trước đây y phải một quần sự tâm phúc đến cầu thân, còn Hồi chân đơn xuất hiện tại Linh Nhạc thành vào ngày hôm sau khi bị tôi cự tuyệt. Đồng Thanh Y là người thế nào, tôi rất rõ, tâm cơ thật thâm trầm, vì đạt thành mục đích mà không từ thủ đoạn, không đạt mục đích không ngừng tay.”

Ngụy Tác hơi ngẩn ra, “Cơ Nhã cô nương nói với tại hạ chuyện đó làm gì?”

“Nếu đến lúc cực chẳng đã.” Cơ Nhã hít sâu một hơi, như đi đến quyết định, “tôi muốn nhờ các hạ đưa nó đi một thời gian, thời gian càng lâu càng tốt.”

“Cô nương muốn là khi bắt đắc dĩ thì chấp nhận theo hấn, sợ nàng ta biết sẽ liều mạng ngăn cản? Để tại hạ đưa nàng ta đi để khi quay lại thì ván đã đóng thuyền, có gây chuyện cũng vô dụng, đúng không?” Mắt Ngụy Tác lóe lên, hít sâu một hơi, từ từ thốt lên: “Việc này tại hạ không đáp ứng.”

Cơ Nhã hơi ngạc nhiên nhìn gã, không ngờ gã lập tức đoán ra, nhưng vẫn nói theo vẻ băng lạnh quen thuộc: “Các hạ coi sư muội là bằng hữu tin cậy, vì sao không làm thế? Các hạ cũng biết thực lực Đông Dao thắng cảnh không phải Trần Bảo các có thể chống nổi. Liều mạng thì tôi và nó được lợi gì?”

“Nên cô nương thả hi sinh mình, nén niềm căm ghét mà theo hấn?” Ngụy Tác nhìn Cơ Nhã, “Tại hạ biết cô nương muốn để nàng ta không cần lo lắng đến linh thạch, cứ sống thoải mái. Có lẽ cô nương thấy tại hạ

không phải phổ thông tu sĩ, tằng ta theo tại hạ có lẽ sẽ được chiếu cố, nhưng cô nương có nghĩ đến rằng thứ nàng ta không phải những điều đó? Cô nương không biết rằng với tính tình hoạt bát như nàng ta sao lại liều mạng tu luyện? Có biết nàng ta muốn kiếm linh thạch là vì sao không?”

Cơ Nhã ngăn người, Ngụy Tác tiếp lời: “Nàng ta cũng muốn cô nương được vui nên dốc sức tu luyện kiếm linh thạch, muốn trở thành đại tu sĩ truyền kỳ gì đó vì không muốn cô nương vất vả luyện đơn như bây giờ. Cô nương làm cho nàng ta những gì, kỳ thật nàng ta biết hết, cô nương có tin là dù tại hạ tìm cơ đưa nàng ta đi, lúc về phát hiện cô nương đã lấy Đồng Thanh Y, gạo nấu thành cơm rồi thì nàng ta sẽ bắt chấp tất cả giết Đồng Thanh Y. Nàng ta hiểu rõ cô nương rất ghét hắc, thù chết chứ không để cô nương trải qua những ngày sống không bằng chết đó.”

“Nó...” Cơ Nhã ngăn ra, mắt ầng ầng một tầng ánh nước chưa từng có.

“Nếu thật sự có ngày đó, cách tốt nhất là vứt bỏ Trần Bảo các, cùng nàng ta trốn đi. Với thiên tư của hai người, tương lai không hẳn không có cơ hội báo thù.” Ngụy Tác nói nghiêm túc, “Cô nương nên hiểu phụ thân nàng ta quan tâm tới cô nương và nàng ta chứ không phải Trần Bảo các, nàng ta quan tâm đến cô nương chứ không phải Trần Bảo các. Tại hạ đảm bảo sẽ dốc sức giúp các vị nhưng không đời nào giúp việc như vừa rồi.”

“Cái gì cũng không quan trọng, chỉ người là quan trọng.” Ngụy Tác hơi ngẩng lên, như nói cho mình nghe.

“Tôi không nhìn nhầm, các hạ đích xác không phải tu sĩ tầm thường.” Cơ Nhã trầm mặc hồi lâu, ánh mắt nhìn gã không còn băng lạnh như thường ngày, nhìn thật lâu như muốn ghi nhớ hình ảnh gã rồi dịu giọng hỏi, “Các hạ giúp chúng tôi ngăn ấy việc, hiện tại không cần giúp gì? Ví như linh thạch?”

“Tạm thời linh thạch tu luyện còn đủ, cô nương đã nói vậy, lúc không có thì chưa biết chừng tại hạ sẽ hỏi mượn.” Ngụy Tác nhắc nhở: “Trước mắt việc cô nương có thể giúp là thuyết phục Hàn Vi Vi theo về, để nàng ta bề quan tu luyện, cô nương cũng biết với tính cách nàng ta thì sẽ thấy nơi này mới mẻ mà ở lại, lúc đó tại hạ làm gì, nàng ta cũng hỏi thì tiến cảnh bề quan tu luyện của tại hạ khẳng định chậm hơn. Bất quá lần bề quan này của tại hạ không quá nửa tháng, lúc đó tại hạ sẽ cần nàng ta giúp, khi ấy mong cô nương để nàng ta phát tín hiệu, tại hạ sẽ tới đón.”

“Ngày mai tôi sẽ đưa sư muội đi.” Cơ Nhã thoáng hiện nụ cười hiểm thấy, khiến Ngụy Tác ngăn ra, “Bất quá sư muội không hẳn khuynh quốc khuynh thành, thì cũng là trầm ngư lạc nhạn, các hạ thật không không thích? Sẵn sàng để cho đi?”

“Nàng ta nói tại hạ là huynh đệ, còn thể nào được?” Ngụy Tác cũng mỉm cười, còn một lý do gã không nói với Cơ Nhã. “Sẵn sàng để cho đi” lúc này vì khiến người gã quan tâm đi cùng nàng sẽ an toàn hơn. Hôm nay cùng Cơ Nhã nói vậy, nhìn dung nhan tốt bậc của nàng, gã càng muốn cho Đồng Thanh Y một trận. Nhưng còn phải trông vào tu vi ai cao, quyền đầu ai lớn.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

181. Chương 181: Bắt Đầu Luyện Khí!

Gần trưa hôm sau, một đạo thanh khí từ rên không đáp xuống, hiện rõ thân ảnh Ngụy Tác.

Gã đã đưa Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi về Thanh Phong lăng rồi quay lại.

Không rõ Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi nói gì, Hàn Vi Vi không hề muốn ở lại động phủ lý tu luyện. Bất quá thấy Hàn Vi Vi bĩu môi hậm hực là gã biết nàng ta không vui. Việc tự lập động phủ, lại tại bên ngoài Thiên khung, với nàng ta thật phi thường tân kỳ thú vị.

Lúc bóng Cơ Nhã khuất khỏi tầm mắt, Ngụy Tác cũng chợt có cảm giác không nói rõ ràng được, trong Di Thiên cốc gã đã nhìn sạch cơ hồ mỗi phần cơ thể nàng, hơn nữa từng thân mật tiếp xúc.

Đáp xuống cốc, gã còn hơi buồn phiền, vì lần này tiêu hao quá nhiều thời gian, nhưng cùng vì tu vi không cao, gã không dám quang minh chính đại đi qua nhiều chỗ mà cứ vòng đi vòng lại, còn phải cẩn thận giới bị, nên mới thành lâu như thế. Ngụy Tác nhanh chóng tĩnh tâm, xem xét hai nhánh Diệt tiên đằng.

Hai nhánh Diệt tiên đằng sinh trưởng khả quan, nhánh trước sau một đêm dài thêm ba thước, nhánh Diệt tiên đằng mới trồng ít nhất cũng dài thêm nửa thước.

Đối với Ngụy Tác, một hai nhánh không thể nào đủ, ít nhất phải mấy chục nhánh, nên gã lấy ra một con nhĩ cấp Thực hủ điều, đợi hai nhánh Diệt tiên đằng tranh nhau quần tới, gã lại lấy thao đao của Lưu Tam Pháo ra chém liên hồi, cắt một khúc trên hai nhánh Diệt tiên đằng ra trồng cạnh đó.

Thấy hai nhánh Diệt tiên đằng mới trồng khẳng định không có vấn đề gì, Ngụy Tác lại thập phần đồng tình ném một con nhĩ cấp Thực hủ điều vào gốc Diệt tiên đằng trồng đầu tiên. Đáng thương quá, mới mọc ra đã bị chặt một khúc, tới đây còn bị chặt nữa, cũng nên được bồi bổ.

Diệt tiên đằng bập vào thi thể yêu thú, nhanh chóng hút sạch toàn bộ huyết nhục, không hề bốc lên mùi tanh hấp dẫn yêu thú khác đến. Có nhiều nhĩ cấp yêu thú, lại không dùng làm việc gì quan trọng thì cứ cho Diệt tiên đằng bồi bổ, Ngụy Tác hết sức thoải mái, không cần cá gì.

Gã lại vào khe núi, nhưng đột nhiên lập tức nhảy ra, đào nhánh Diệt tiên đằng mới trồng hôm trước lên, đủ cả gốc rễ, cho vào Bảo nguyên ngọc hạp.

Hóa ra gã nghĩ rằng, vạn nhất có biến cố, toàn bộ Diệt tiên đằng trồng bên ngoài bị hủy, muốn có một nhánh mới thì đợi mười năm sau Di Thiên cốc mở ra. Nên để an toàn, gã cứ giữ một nhánh Diệt tiên đằng đã.

Vào trong động, Ngụy Tác vào gian nuôi dưỡng Phệ tâm trùng.

Chỉ ba, bốn ngày ngắn ngủi, Phệ tâm trùng đã lớn hơn.

Dù gì tạm thời không cần động dụng Phệ tâm trùng, gã cũng không muốn thử xem nó lợi hại đến đâu mà xem xét ba mươi mấy con yêu thú đã cho vào đây.

Gã phát hiện rằng thiên linh yêu thú đều thủng một lỗ tròn, óc trống trơn, xem ra sức ăn của Phệ tâm trùng cao hơn gã tưởng tượng.

Lấy liền hơn một trăm con yêu thú trong nạp bảo nang ra ném vào Bồi yêu thất, Ngụy Tác lại vào địa hỏa lô phòng, toàn lực luyện chế Bồ thiên đơn.

Nhưng ngày sau đó, Ngụy Tác trừ quên ngày quên đêm luyện chế Bồ thiên đơn, sáng nào cũng ra xem có Hồng lang yên không, đồng thời chăm sóc Diệt tiên đằng.

Đến ngày thứ bảy, gã đã tích được tám mươi sáu viên Bồ thiên đơn, sơn cốc được gã trồng hai mươi bốn nhánh Diệt tiên đằng.

Thi thể yêu thú bị Phệ tâm trùng hút sạch não tủy được gã dùng làm phân bón cho Diệt tiên đằng, những thứ Diệt tiên đằng không tiêu hóa được như xương hay giáp xác thì gã thu lại, chuẩn bị dùng để thử luyện pháp khí, không hề lãng phí tí gì.

Như dự tính, Hồng lang yên xuất hiện tại thính không cực kỳ xa vào sáng sớm hôm đó.

Lại mất thêm nửa ngày nữa đón Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh ngoan ngoãn trốn trong một sơn cốc ở Thanh Phong lãng chờ đợi, cho hai kẻ đầu óc đơn giản một mớ linh thạch rồi dặn cả hai bế quan tu luyện, đổi một mớ thi thể yêu thú trong Bồi yêu thất xong xuôi, Ngụy Tác lại bế quan.

Lần này Chân Sùng Minh mang cho gã một trăm hai mươi năm viên Bồ thiên đơn, cộng thêm tám mươi sáu viên gã tự luyện là hai trăm mười một viên.

Khẩu trừ số Bồ thiên đơn đã luyện không liên mạch lúc trước, chỉ cần không đầy một trăm năm mươi viên là đủ cho Tử Huyền chân quyết tấn cấp thành địa cấp trung giai thật sự.

Nhưng một viên rồi lại một viên, gã liên tục luyện hóa một trăm năm mươi viên Bồ thiên đơn xong cũng không hề ngừng, luyện hóa bằng hết số Bồ thiên đơn đang có.

Đoạn Ngụy Tác tài mở bưng mắt, đứng dậy.

Tích tắc mở bưng mắt ra, tử sắc điện mang lóe lên, tiếp đó khi gã toàn lực thôi động, tám dải thần hải quang hoa và hai linh căn dị tượng phun ra, thần hải quang hoa sáng rực, cơ hồ biến cả tỉnh thất thành tử sắc.

Ầm! Ầm!

Đồng thời, thể nội chân nguyên vang lên tiếng động như sóng lớn vỗ vào đá.

Kinh đào phách ngân!

Công pháp địa cấp trung giai trở lên thật sự mới đạt đến kinh đào phách ngân! Tử Huyền chân quyết, sau rốt cũng đề thăng đến địa cấp trung giai.

Khê nhếch môi cười vừa ý, gã rời tỉnh thất, vào địa hỏa lô phòng.

Thể nội chân nguyên của gã đủ để thi triển “Tam muội thần hỏa” thuật, kích phát tiên thiên chân hỏa trong thời gian dài, bắt đầu thử luyện pháp khí!

Gã bảo Chân Sùng Minh bế quan mà không để ý luyện chế Bồ thiên đơn, vì gã muốn dùng địa hỏa lô phòng bắt đầu thử luyện các loại pháp khí.

Vào địa hỏa lô phòng, gã lấy ra một thanh đá đến dầu rồi dùng đục khoét một hình cây trượng trên đó, mài nhẵn những chỗ còn lờm chờm trong hình bản khắc này.

Đoạn gã vung tay, bạch sắc hỏa diễm phun ra theo pháp quyết biến hóa, bạch sắc hỏa diễm nhiệt lực kinh nhân, thiêu đốt không khí cũng ánh lên màu lam sắc từ từ biến hóa trước hình dạng trên không.

Từ một sợi ban đầu biến thành tròn vo rồi lại nhỏ đi, biến thành nhỏ như mũi kim chao chát trên không.

Liên tục biến hóa mấy lần, Ngụy Tác tựa hồ nắm vững, dừng lại, lấy từ nạp bảo nang ra một khối ngân sắc tinh kim.

Thanh tác ngân!

Gã định luyện chế khối Thanh tác ngân thành một cây pháp trượng có thể khảm năm viên pháp châu.

Lục bào lão đầu đã cho gã biết phương pháp luyện chế Thanh tác ngân pháp trượng, Thanh tác ngân có thể tan chảy nhiều lần, không lo luyện hỏng. Nên lão có chỉ đạo gã hay không cũng không quan trọng, mặc cho gã tự mày mò để tích lũy kinh nghiệm.

Phụt! Gã mở địa hỏa đơn lô, kích phát hai kim thiềm, hai ngọn địa hỏa đỏ rực tụ trên đỉnh lò, hình thành một ngọn lửa bập bùng.

Ngụy Tác thần sắc ngưng trọng cầm Thanh tác ngân lớn cỡ nắm tay lên, đặt vào ngọn lửa liên tục đả lộn.

Lưỡi lửa liên tục phun ra, Thanh tác ngân lẫn lộn trong ngọn lửa dần đỏ rực nhưng không mềm đi, hiển nhiên hỏa lực của hai kim thiềm chưa đủ để Thanh tác ngân tan chảy.

Những gã không mở thêm kim thiềm mà thò tay, lại thi triển “Tam muội thần hỏa thuật”, phát ra tiên thiên chân hỏa.

Bạch sắc tiên thiên chân hỏa từ từ biến thành hình cầu, bao lấy Thanh tác ngân.

Rất nhanh, cả khối Thanh tác ngân mềm đi, không đầy nửa tuần hương sau thì biến thành ngân sắc dịch thể.

Ngụy Tác thò tay ra chụp, tiên thiên chân hỏa mang theo Thanh tác ngân rời địa hỏa lô, chảy vào khuôn đá đen gã chuẩn bị trước.

Gã thu tiên thiên chân hỏa, Thanh tác ngân đã tan chảy nhanh chóng ngưng kết, đoạn nhấc khuôn đá lên gõ nhẹ vào phía sau, một cây ngân sắc đoản trượng không đẹp để gì nhưng còn có hình dạng là pháp trượng rơi ra.

Không hề dừng lại, gã hút ngân sắc đoản trượng lên đặt vào ngọn lửa của địa hỏa.

Ngân sắc đoản trường đỏ rực trong ngọn lửa nung đốt.

Lại một ngọn tiên thiên chân hỏa của gã bao lấy, ngân sắc đoản trường tan chảy toàn bộ, biến thành chất lỏng màu bạc không thành hình dạng gì.

“Con bà nó chứ!”

Ngụy Tác thập phần ức muộn đích khiêu liễu nhất thanh.

Vốn bước tiếp theo là dùng tiên thiên chân hỏa biến cây ngân sắc đoản trường thành trạng thái tan nhưng không chảy, đoạn ngưng tiên thiên chân hỏa thành mũi kiếm mà khắc pháp trận. Nhưng gã khổng chế cường độ kích phát tiên thiên chân hỏa không đúng mức nên làm tan chảy hết.

Xem ra luyện khí đích xác không dễ dàng gì, chỉ riêng tiên thiên chân hỏa phải luyện tậm nhiều lần mới được.

Kêu lên buồn bực, Ngụy Tác đành đổ dịch thể màu bạc vào khuôn bằng đá đen, lặp lại những khâu đã làm.

Ba ngày ba đêm sau đó, địa hỏa lò phòng rừng rực lửa.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

182. Chương 182: Thanh Tác Ngân Pháp Trường Cùng Pháp Khí Thành Bộ!

“Chắc là thứ thô kệch nhất trong các pháp khí ta thấy.”

Trong địa hỏa lò phòng, lục bào lão đầu khinh bỉ nhìn ngân sắc đoản trường còn nghi ngút hơi nóng trong tay Ngụy Tác.

Cây ngân sắc đoản trường trừ một chút phù văn khắc kín đáo, không có chi tiết trang trí nào, một mặt tròn vo, một mặt bẹt có năm cái lỗ, không chỉ thô kệch mà còn khó coi.

Nhìn ngân sắc đoản trường, Ngụy Tác lại tỏ vẻ hưng phấn.

Gã mất ba ngày ba đêm mới thành công luyện chế được Thanh tác ngân pháp trường, nguyên việc khổng hỏa trong bước thứ hai lúc mới luyện thành đích ngân sắc đoản trường sao cho tan mà không chảy cũng khiến gã mất một ngày mới khổng chế đúng mức. Luyện chế thành công không dễ, xấu thì xấu cũng vẫn là pháp khí, pháp khí chứ không phải vớ, thực dụng là đủ.

Lục bào lão đầu tỏ vẻ khinh miệt, Ngụy Tác lấy ra hoàng sắc pháp châu của Phệ tâm trùng trưởng lão đã chuẩn bị sẵn, khảm lên cái lỗ trên pháp trường.

Hoàng sắc tinh châu khá lớn, chỉ khảm vào được nửa viên, nhưng trông như trang sức trên Thanh tác ngân pháp trường, cũng dễ nhìn hơn.

Thấy không thành vấn đề, Ngụy Tác thử dồn chân nguyên vào.

Chát một tiếng khe khẽ, pháp trường Thanh tác ngân pháp trường rực quang hoa xám đen.

Thấy vậy, mắt Ngụy Tác ánh lên hờ hờ.

Gã thò tay lấy ra một tấm ngân sắc pháp thuẫn tối tả.

Pháp thuẫn này là tấm cuối cùng của mấy tu sĩ Tứ Hải đường, chất liệu không có gì đặc biệt, có khắc một pháp trận khổng chế, pháp trận này rất nhỏ, tuy thủng lỗ chỗ nhưng còn điều khiển được. Chỉ là uy năng phòng ngự đã không còn đạt nổi bán linh giai, vô dụng đối với Ngụy Tác.

Chát một tiếng khe khẽ, Ngụy Tác giơ tay, Thanh tác ngân pháp trường thượng kích phát ra quang hoa xám đen chạm vào ngân sắc pháp thuẫn.

Ngân sắc pháp thuẫn tan hết linh quang đại rớt đánh choang xuống trước mặt gã.

Nhặt tám ngân sắc pháp thuận lên nhìn, bề mặt lỗ chỗ như bị ngâm trong chất cường toan.

Viên pháp châu Phệ tâm trùng trùng lão trung quả nhiên ẩn chứa thiên phú dị năng sau khi nó tiến giai, cũng như Âm lân sa, có thể ăn mòn pháp khí, pháp bảo của đối phương!

Lúc Văn Đạo Các giầy chết định sử dụng pháp khí hình mỏ chim nhưng bị Phệ tâm trùng trùng lão phát ra hồi hắc sắc quang mang hủy mất.

Có vật này, dù đối thủ có linh giai pháp khí, gã đột nhiên ra đòn tất sẽ khiến đối phương lãnh đủ.

Càng khiến Ngụy Tác đắc ý là lục bào lão đầu đã nói pháp châu chỉ có thể thuần túy kích phát uy năng, mỗi lần kích phát là uy năng sẽ hao hụt đi, khi cạn hết thì pháp châu thành vô dụng. Nhưng hiện tại liên tục phát ra hai lần hồi hắc sắc quang hoa mà gã thấy quang mang của hoàng sắc pháp châu trên Thanh tác ngân pháp trượng không mờ đi bao nhiêu, ít nhất đủ cho kích phát mấy chục lần cũng không có vấn đề gì.

Con bài tẩy thế này, mấy chục lần đủ dùng rất lâu, chắc chắn hơn nhiều Hủ thi thủy hồ lô của lão đạo từng sử dụng trong địa lạng Thanh Phong lạng.

Nghĩ vậy, Ngụy Tác lại vỗ vỗ đầu, nhớ ra trong hồ lô đó ít nhiều cũng còn một chút Hủ thi thủy, đủ dùng một lần.

Thu cây Thanh tác ngân pháp trượng còn khảm được bốn viên pháp châu nữa lại, Ngụy Tác lại lấy từ nạp bảo nang ra cây lục sắc phi kiếm của hồng bào tu sĩ từng tranh địa hỏa lô phòng với gã, cây kiếm bị Âm lân sa thiêu đốt lỗ chỗ.

Lấy ra kiếm thai của phi kiếm đã không còn bất kỳ linh quang nào, gã mở ba mươi hai kim thiềm của địa hỏa lô phòng.

Ba mươi hai ngọn lửa phun ra, trong lò hình thành ngọn lửa rừng rực, nhiệt độ chợt tăng cao.

Ngụy Tác vung tay ném lục sắc kiếm thai vào ngọn lửa, kiếm thai được lưỡi lửa xoay vần, thoáng sau thì hơi đỏ lên, hiển nhiên kiếm thai phi kiếm có lẫn Ngân cương tinh và Thiên huyền ô kim tan chảy ở nhiệt độ hơn Thanh tác ngân nhiều.

Bất quá cũng khó trách, phi kiếm thường dựa vào bản thân kiếm thể tấn công địch, nếu tùy tiện bị hỏa lực thiêu đốt mà không chống nổi thì không thể gọi là phi kiếm nữa.

“Phải mở thêm năm ngọn nữa.” Thận trọng quan sát một chốc, lục bào lão đầu bảo gã.

Ngụy Tác gật đầu, mở thêm năm kim thiềm, năm luồng lửa tràn vào, kiếm thai sau rốt cũng đỏ rực.

Lục bào lão đầu gật đầu: “Được rồi, bắt đầu đi.”

Ngụy Tác không nói gì thêm, đưa tay ra, tiên thiên chân hỏa được kích phát, hình thành một cụm lửa rồi từ từ biến hóa trên không thành hình dạng một cây bạch sắc trụ tủy.

Choang! Choang! Choang!

Cây trụ do tiên thiên chân hỏa ngưng thành liên tục gõ vào kiếm thai đỏ rực, phát ra tiếng động như gõ sắt.

Lục bào lão đầu hừ một tiếng, mắt ánh lên đôi chút vừa ý.

Xem ra tu sĩ có hỏa linh căn khổng chế hỏa hệ thuật pháp cao hơn hẳn tu sĩ thông thường, tu sĩ không có hỏa linh căn ít nhất phải quá hơn mười ngày luyện tập mới đạt được mức đó, còn gã chỉ mất có ba ngày đã có thể dùng tiên thiên chân hỏa tôi luyện kiếm thai.

Lục bào lão hơi mãn ý, Ngụy Tác nhăn nhó vì đức luyện kiếm thai này khó không kém gì ngưng hỏa thành châm khắc pháp trận lên Thanh tác ngân.

Không chỉ phải khổng chế cường độ tiên thiên chân hỏa đúng mức mà còn cả sức gõ cũng cần hợp lý, hỏa lực và sức mạnh chỉ hơi quá một chút là tinh kim sẽ bị đánh tan.

...

Bạch sắc chân hỏa tiểu trùy mỗi lần hạ xuống thì thân kiếm hơi trầm ngay rồi lại bị trụ lửa nâng lên. Mỗi lần gõ, thân kiếm lại rực lên hoa lửa bé xiu, tạp chất bị bắn đi rồi bị đốt thành tro.

Liên tục gõ, kiếm thai được gã từ từ Ngụy rèn thành hình.

Hơn một canh giờ sau, Ngụy Tác đã hao kiệt chân nguyên móc ra năm, sáu viên Hồi chân đơn nuốt xuống bụng, số Hồi chân đơn lấy được của Tứ Hải đường trừ một phần nhỏ bị Hàn Vi Vi mang về, đại đa số đều trong tay gã, một thời gian dài về sau này gã không cần mua đơn được này nữa.

Điều tức một chốc, chân nguyên khôi phục một phần, gã lại thi triển bạch sắc chân hỏa tiểu trùy, tiếp tục rèn.

Lực độ lần này mạnh hơn một chút.

Hơn nửa canh giờ say, cục tinh kim đỏ rực chỉ còn một nửa lúc trước, được gã quai trùy liên tục, biến thành hình dạng một con dao.

Choang! Choang! Choang! Liên tục gõ hơn nửa canh giờ, đến khi con dao không còn tóe hoa lửa thì Ngụy Tác cẩn thận rèn sang lưỡi dao cho tới lúc cực kỳ sắc bén mới dừng tay, kéo nhanh con dao ra.

Tiếp đó, gã trực tiếp kích phát một đạo thủy hệ pháp phù, thủy cầu đột nhiên xuất hiện, lao vào cây dao còn đỏ rực.

“Xoạt!”, bạch khí dấy lên, con dao đỏ rực tạo cho người ta cảm giác đang co lại rồi biến thành màu lục sậm.

Không đợi nhiệt khí tan đi, gã hút lấy thanh đao lên xem.

Thai thể con dao khá mượt, đẳng cấp không biết cao hơn lục sắc phi kiếm bao nhiêu lần, thân đao và lưỡi hình thành hoa văn mặc cúc sau không biết bao nhiêu lần bị rèn luyện.

Ngắm nghía một chốc, gã lại đưa tay lấy ra một thứ lấp lánh kim quang, là thi thể tam cấp cao giai Kim giáp phong.

Dùng con dao mới luyện chế xong cắt một nhát lên vỏ Kim giáp phong, lớp vỏ cứng ngang huyền thiết bị cắt một vết sâu.

“Ha ha!”

Cảnh tượng đó khiến gã cao hứng cười ha hả, liên tiếp lấy ra hai mươi con tứ cấp trung giai Thực hỏa bảo thạch tích.

Đoạn gã dùng con dao cắt lên từng con Thực hỏa bảo thạch tích.

Hóa ra tiếp theo, Ngụy Tác định dùng thi thể yêu thú thử luyện một vài pháp khí hữu dụng. Nhưng có nhiều thứ trên mình yêu thú, đao bình thường không cắt được nên gã theo lời lục bào lão đầu chỉ đạo, dùng phi kiếm của hồng bào tu sĩ rèn thành một con dao sắc.

Quá trình rèn con dao này cũng là là bước chuẩn bị cho rèn thai thể của pháp khí khác sau này.

Hiện tại, Ngụy Tác muốn thử luyện giáp xác như hồng bào thạch của Thực hỏa bảo thạch tích thành nhất pháp thuần.

Bất quá lục bào lão đầu không xuất thủ, xuất thủ tất nhiên không thể luyện thứ gì tầm thường, lão dạy gã luyện chế pháp thuần này là một bộ gồm hai mươi tám, lúc tế xuất sẽ có hai mươi tám đồng thời lơ lửng quanh mình.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

183. Chương 183: Phát Dục Sớm?

Một mảnh vỏ Thục hỏa tích sáng lấp lánh như hồng bảo thạch lớn cỡ bàn tay được Ngụy Tác ném vào ngọn lửa trên địa hỏa lô.

Lúc đó gã đã mở hai mươi sáu kim thiềm lô khẩu.

Được địa hỏa ba phủ, giáp xác như hồng bảo thạch tan chảy hoàn toàn như tinh kim, biến thành hồng sắc dịch thể, nằm trong ngọn lửa nên dịch thể lại càng đỏ tươi.

Ngụy Tác cho thêm một mảnh vào, mảnh mới này chìm xuống dung dịch màu đỏ, sôi lên một chút rồi tan chảy hoàn toàn, dung dịch hồng bảo thạch lại nhiều thêm.

Cho liên tục hai mươi lăm miếng vào, gã mới dừng lại, đóng mười ống địa hỏa, đoạn thi triển Tam muội thần hỏa thuật, phát ra một đạo tiên thiên chân hỏa, bao lấy dung dịch đỏ rực lấp lánh.

Được gã khống chế, tiên thiên chân hỏa từ từ nén dung dịch phẳng ra, kéo dài rồi thành hình trái xoan.

Đoạn thận trọng tắt tiên thiên chân hỏa, gã lại mở sáu kim thiềm, khiến hồng thuần từ từ đạt tới trạng thái tan nhưng không chảy, tiếp đó gã điều chỉnh vị trí miệng lò phun lửa khiến hồng thuần nổi trong ngọn lửa, tiên thiên chân hỏa lại từ tay gã phun ra, ngưng thành một mũi kim nhỏ, thuần thực đưa đi đưa lại trên tấm thuần.

Tuy không trơn tru lắm nhưng vẫn khắc xong mấy nét phù văn cổ kính trên tấm hồng sắc pháp thuần này.

Đoạn gã đóng miệng địa hỏa lô lại một cách rất có.

Xong xuôi, gã nhanh chóng dùng chân nguyên hút lấy hồng sắc pháp thuần sắp rơi xuống trước mặt.

Hồng sắc pháp thuần đã triệt để ngưng cố, mặt chính sáng lấp lánh trơn láng, phù văn ở mặt sau lại rực linh quang.

Mặt thuần tròn xoe, như dùng cả khối hồng bảo thạch điêu khắc thành, rất đẹp đẽ.

Pháp thuần nguội đi, gã liên tục lấy từ nạp bảo nang ra chín tấm pháp thuần hình dáng tương tự, đều đỏ như hồng bảo thạch.

Dồn chân nguyên vào một tấm pháp thuần có phù văn hơi khác mười chín tấm kia, tắt cả cùng lơ lửng trên không, chia thành ba lớp bao quanh gã. Nhìn hai mươi tấm pháp thuần khiến toàn địa hỏa lô phòng sáng rực, khoe môi Ngụy Tác nhếch lên, che đi nét hưng phấn.

Bộ hai mươi tấm pháp thuần này tách ra không lợi hại lắm, đều chỉ có uy năng phòng ngự bán linh giai, không hơn gì Huyền quy thuần. Nhưng bộ pháp thuần lục bào lão đầu dạy luyện chế này chỉ cần tấm gã khống chế không tổn hại thì những tấm khác có tổn hại cũng không ảnh hưởng gì đến những tấm khác.

Uy năng phòng ngự của ngần này pháp thuần cộng lại khẳng định cao hơn linh giai Hỏa giáp thuần và Huyền âm pháp y của gã. Cả bộ pháp thuần có thể phòng thủ mọi phương vị công kích, phạm vi phòng ngự cơ hồ sánh ngang linh quang quang tráo.

Bất quá luyện chế bộ pháp thuần này tốn của gã ba ngày, thêm hai ngày nữa là đến lúc gã hẹn Hàn Vi Vi đi kiếm linh thạch.

Gã lập tức nhếch môi cười, vì đang tưởng tượng xem lúc Hàn Vi Vi biết sẽ đi giết lục cấp trung giai Hắc huyết giao thì sẽ tỏ vẻ gì.

Gần như lập tức gã nghĩ đến Nam Cung Vũ Tinh, nghĩ đến nữ tử trọng tình trọng nghĩa, có phần quật cường đích đó thì gã lại thấy thời gian khẩn bách.

Nếu Thiết Sách thật sự điều tra ra lai lịch Hắc Sát rồi giao chiến, Ngụy Tác khẳng định không thể tự thủ bàng quan, lúc tại địa lãng Thanh Phong lãng gã từng giết nhiều người của Hắc Sát như thế, mỗi hận đã không thể hóa giải được, biện pháp tốt nhất là diệt sạch cả Hắc Sát.

Bất quá Văn Đạo Các có tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng cũng chỉ là tiểu đầu mục, Ngụy Tác không cho rằng thực lực cùng tu vi của mình đã đủ.

Nghĩ vậy nên gã không nghỉ ngơi mà ra khỏi địa hỏa lô phòng, vào gian chuyên để nuôi dưỡng Phệ tâm trùng.

Hơn một trăm yêu thú được gã đê vào từ sáu ngày trước đã bị Phệ tâm trùng hút sạch não tủy, xem ra khả năng ăn uống của nó không tệ.

Ngụy Tác ngưng thần cảm giác, nhận ra Phệ tâm trùng còn đang no, chứng tỏ hơn trăm yêu thú với nó là mức đủ trong sáu ngày.

“Lẽ nào não tủy yêu thú không có tác dụng đối với Phệ tâm trùng như Bồi yêu dịch trong nô thú tàn thiên?”

Ngụy Tác nhú mày vì đã hút não tủy của gần hai trăm yêu thú, đại đa số còn là yêu thú tam cấp trung giai nhưng con Phệ tâm trùng này tựa hồ không to lên bao nhiêu.

“Cứ để mặc nó ngậm đã.”

Nhất thời Ngụy Tác nảy ra ý định bồi dưỡng song song, vừa luyện Bồi yêu dịch cho Phệ tâm trùng ngậm mình, vừa để nó hút não tủy yêu thú.

“Đây là?” Gã thu lại hơn một trăm yêu thú đã bị hút hết não tủy trong thạch thất, nhìn thấy một thứ dưới đất khiến gã sáng mắt.

Vật đó là một tấm da Phệ tâm trùng mới lột!

Nếu không vì phía trong có chất nhầy màu vàng, gã khó phát hiện được tấm da Phệ tâm trùng gần như trong suốt.

Phệ tâm trùng đã lột da lần đầu!

Phệ tâm trùng mỗi lần lột xác, thực lực lại tăng tiến. Phát hiện bất ngờ này khiến gã máy động, sai Phệ tâm trùng đang nằm uể oải trong góc phòng phát ra thần thức xung kích.

Chát một tiếng, sóng âm nổ tung trước mặt Phệ tâm trùng.

Mắt gã kinh hãi tròn xoe vì nhận ra Phệ tâm trùng phát ra đích thần thức xung kích, cường độ đã ngang với Phệ tâm trùng thành niên ở địa lũng khi xưa.

Dùng thần thức xung kích cường độ này khiến tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng cứng đờ cả người khẳng định không thành vấn đề.

Nhưng Phệ tâm trùng này rõ ràng còn nhỏ hơn mấy con cùng được ấp nở.

“Lẽ nào dinh dưỡng tốt nên phát dục sớm?”

Ý niệm vừa dậy lên trong óc, không những không khiến gã bức mình mà cười thầm đầy nhẩn nhở.

Phệ tâm trùng thuộc nhóm âm hiểm chứ không thiên về sức mạnh, đối với Ngụy Tác, chỉ cần thiên phú dị năng, lực phòng ngự tự thân không thấp là được, lúc đánh lén thì thể hình càng nhỏ càng hay.

“Tốt nhất là nhanh chóng đạt mức Phệ tâm trùng trưởng lão, ngưng tụ một viên pháp châu.”

Xem ra ngần ấy não tủy yêu thú có tác dụng đối với nuôi dưỡng Phệ tâm trùng không kém Bồi yêu dịch.

“Để nó hút não tủy yêu thú cùng hệ, không rõ liệu có thêm thiên phú gì không?” Ngụy Tác được cổ vũ, liên tưởng tới việc gã luyện hóa Địa hỏa tiên liên và Huyền minh tiên liên tu thành hỏa linh căn và băng linh căn, tức thì dậy lên ý nghĩ đó.

Gã lấy từ nạp bảo nang ra một đồng thi thể phong hệ yêu thú Lang đầu biên bức ném vào Bồi yêu thất.

Chọn phong hệ yêu thú vì số lượng trong các hệ là nhiều nhất, lần này gã lấy được hai mươi mấy nạp bảo nang đầy thi thể yêu thú, số lượng phong hệ yêu thú nhiều hơn cả, không một ngàn cũng phải tám trăm.

Chọn phong hệ yêu thú cho Phệ tâm trùng xong, gã quyết định nuôi dưỡng theo cả hai cách, luyện chế một bình Bồi yêu dịch cho Phệ tâm trùng vừa ngậm vừa hút não tủy yêu thú.

Hai ngày tiếp theo, Ngụy Tác trừ mỗi sáng ra xem có tín hiệu và chăm sóc Diệt tiên đằng thì ở riet trong địa hỏa lò phòng rèn luyện trình độ luyện khí.

Trong thời gian này, gã dùng lông đuôi Phượng vĩ hỏa nha luyện chế được ba mươi pháp khí tiêu hao là “Hỏa phượng linh”.

Bộ pháp khí “Hỏa phượng linh” này một khi phát ra sẽ nổ tung thành hơn trăm đạo phượng nhãn hỏa diễm, uy lực từ bán linh giai trở lên, bao trùm phạm vi hai mươi trượng. Cùng là pháp khí tiêu hao, uy lực này đã hoàn không nằm trong phạm vi so sánh với Hỏa cầu phù gã luyện chế đầu tiên.

Sớm hôm sau, gã rời động phủ, quả nhiên thấy ngoài xa bốc lên Hồng lang yên.

Bất quá gã không đi đón Hàn Vi Vi ngay mà về động phủ thu dọn Phệ tâm trùng và pháp khí mới luyện, dặn hai kẻ đầu óc đơn giản đừng ra ngoài, tránh bị Diệt tiên đằng biến thành phân bón rồi điều khiển bạch ngọc hạc bay về phía Thanh Phong lăng.

Tuy hiện tại động phủ đã kiến lập lầu như vậy vẫn bình an vô sự, nhưng theo nguyên tắc an toàn làm đầu, Ngụy Tác ra ngoài đều mang theo mọi con bài tẩy.

Về Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh, gã quyết định mang theo đến Đoạn long nhai, cứ bảo họ bế quan khăng định không ổn, dù gì có thêm tu sĩ Chu thiên cảnh, đối địch có thể phát ra thêm pháp thuật cũng tốt.

...

Gần trưa, một đạo bạch quang đáp xuống một khu rừng trong Thanh Phong lăng.

“Cái gì, Ngụy Tác, óc người sao hử? Định giết lục cấp trung giai Hắc huyết giao? Người muốn tự sát cũng đừng lôi ta theo.” Tức thì vang lên tiếng ré kinh hãi.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

184. Chương 184: Côn Bằng Kim Lý!

“Ngụy Tác, người xác định Hoàng hôn quả và Huyết liên hành có thể khiến Hắc huyết giao nhất thời đầu văng mắt hoa, uy lực đối địch hạ xuống một cấp?”

“Ta đọc được trong cổ tịch, chắc không có vấn đề gì.”

“Sao người biết Đoạn long nhai rất có khả năng có Kim ban sâm, hơn nữa có Hắc huyết giao bảo vệ?”

“Ta vô tình đọc cổ tịch được biết thứ hữu dụng của Kim ban sâm là sâm quả, tu sĩ thường chỉ hái Kim ban sâm chứ không nhổ rễ. Hắc huyết giao thập phần miễn cảm đối với khí tức Kim ban sâm, linh khí bình thường Kim ban sâm phát ra có lợi với nó nên Hắc huyết giao thường sống ở gần Kim ban sâm để bảo vệ.”

“...”

Gần trưa, một con bạch ngọc hạc chao chát bay trong núi rừng cực kỳ man hoang bên ngoài Thiên khung.

Bạch ngọc hạc chở Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi đứng ở phía đầu, Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh đứng sau lưng hai người, cùng cầm pháp khí, nghiêm túc giới bị.

Ngụy Tác đưa Hàn Vi Vi về động phủ, qua đêm sẽ xuất phát.

Lúc trước gã đã tính toán kỹ, từ động phủ đến Đoạn long nhai, vòng đi vòng lại thì lộ trình gấp mấy lần đến Thanh Phong lăng, cộng thêm chưa từng đến đó, địa hình lạ lẫm, lại đi những bốn người nên tốc độ phi độ của bạch ngọc hạc khăng định chậm hơn, nên mang theo Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh đi đón Hàn Vi Vi rồi xuất phát, trước khi trời tối tuyệt đối không thể đến gần Đoạn long nhai, tối đa tới được Quang đầu linh.

Khu vực đó là nơi cao giai yêu thú tập trung, ban đêm đi qua hoặc nghỉ lại đó đều thập phần nguy hiểm, chỉ khi xuất phát vào sáng sớm mới đến được Đoạn long nhai trước khi trời tối.

Theo lời lục bào lão đầu, trên trăm dặm quanh chỗ ngũ cấp trung giai yêu thú cố định trú ngụ thường không mấy khi có cao giai yêu thú khác, vì con nào lọt vào nơi như thế sẽ bị chủ nhân coi là xâm phạm lãnh địa, hoặc bị đuổi đi hoặc bị giết chết. Giữa cao giai yêu thú với nhau tựa hồ có thỏa thuận, trừ phi là nơi có linh được cực kỳ trọng yếu đối với cả hai loại cao giai yêu thú, bằng không chúng đều chọn cách tránh đi, không quyết tử với nhau.

Giết xong Hắc huyết giao sẽ qua đêm ở Đoạn long nhai lại an toàn hơn.

Hiện tại bọn Ngụy Tác đã đến một nơi trong địa đồ là Huyết phong hoang nguyên. Hoang nguyên này khá bằng phẳng, mọc nhiều cây phong đỏ rực, cách Đoạn long nhai hơn tám trăm dặm.

“Đại ca! Mau xem bên kia!”

Còn đang hân thưởng kỳ cảnh rừng phong đỏ rực liên miên thì Chu Tiểu Xuân kinh hô, lần trước đến Cổ Hòe trang, y là đại hán mây rậm đã cạo đi đôi mày, giờ mọc lên càng rậm hơn, lúc nói thì như hai thanh hắc sắc đại đao rung rung, bình thường Hàn Vi Vi thấy thế là lại bật cười. Nhưng giờ nghe y kinh hô, thấy đôi mày của y, Hàn Vi Vi không thể cười nổi. Vì nhìn thuận theo ánh mắt Chu Tiểu Xuân, nàng ta và Ngụy Tác đều thấy ở chân trời có mấy chục tia chớp từ không trung hạ xuống.

Tuy cách xa như vậy, nhưng tia chớp rất nhỏ nhưng vì trời trong nên có thể xác định là do tu sĩ thuật pháp hoặc kích phát pháp khí gì đó.

Ngụy Tác biến sắc, bạch ngọc hạc hạ thêm mấy phân, đáp xuống khu rừng cây bụi, lấy đại đồ ra xem mấy lần.

Gã không nhớ nhầm, nơi mấy tia chớp đáp xuống, nếu tính từ vị trí Thanh Phong lăng thì là vị trí lệch bắc bên ngoài Thiên khung, hoàn toàn không nằm trong phạm vi địa đồ của gã.

Thoáng sau, thỉnh không xuất hiện năm, sáu đạo độn quang, càng lúc càng rõ.

Xem ra tia chớp ban nãy là các tu sĩ này đi qua nơi đó, gặp phải yêu thú.

Một chốc sau, mấy đạo độn quang càng lúc càng gần chỗ bọn Ngụy Tác ẩn thân, thấp thoáng nhìn được bay đầu tiên là một phi độn pháp bảo màu gỗ đào có khoang như khoang thuyền màu đen, theo sau là bốn phi hành cự thú rực thanh quang, từ xa nhìn đến hình như giống chim ưng nhưng cụ thể thế nào thì không rõ, nhất thời không cách nào phán đoán là yêu thú chủng loại nào.

Không nhìn rõ có bao nhiêu tu sĩ trong phi độn pháp bảo màu gỗ đào có khoang như khoang thuyền, nhưng trên lưng bốn phi hành yêu thú còn lớn hơn bạch ngọc hạc của Ngụy Tác đều đứng chừng vài ba tu sĩ, tổng số phải từ mười người trở lên.

Toán tu sĩ này lướt đến cách chỗ Ngụy Tác ẩn thân chừng hơn hai trăm dặm thì đáp xuống một khu rừng ở mé bắc.

Đó là một chỗ trong địa đồ mà Ngụy Tác mua được.

“Liệt kim thú! Họ là người Kim Thú cung.”

Lúc toán tu sĩ đáp xuống, Hàn Vi Vi nhìn rõ trảo của mấy con phi hành cự thú, kêu lên kinh ngạc khe khẽ.

“Người Kim Thú cung?” Ngụy Tác cũng ngẩn người.

“Chắc không sai. Liệt kim thú bụng màu xanh, trảo màu vàng, thể hình bốn con Liệt kim thú này to thế, khẳng định là cấp trưởng lão được Kim Thú cung nuôi dưỡng, Kim Thú cung có tám con Liệt kim thú trưởng lão. Tông môn khác và các tán tu dù có Liệt kim thú cũng không thể có số lượng gần con ở cấp trưởng lão.” Hàn Vi Vi gật đầu khẳng định với Ngụy Tác.

“Chúng ta đến đó xem sao?” Ngụy Tác nhú mày hạ giọng thương lượng với Hàn Vi Vi.

Vốn Ngụy Tác không muốn lắm chuyện, thấy toán tu sĩ đáp xuống thì định lén bỏ đi nhưng nghe Hàn Vi Vi bảo đó là người Kim Thú cung thì gã cũng muốn xem họ định làm gì.

Lần trước tại Thất Tinh thành đã giết trưởng lão Kim Thấu cung đó, Ngụy Tác và Kim Thấu cung đương nhiên là tử địch, nếu có cơ hội giết bớt mấy hảo thủ của Kim Thấu cung thì gã rất sẵn lòng.

“Được!” Hàn Vi Vi gật ngay. Nàng ta cũng muốn đến xem, gã nói vậy thì nàng ta còn mong gì hơn.

...

“Chúng làm gì nhỉ?”

Ngụy Tác vốn còn cân nhắc xem lúc nào thì dùng cách nào tiếp cận toán tu sĩ Kim Thấu cung, nhưng lúc lên đến gần khu rừng thì động tĩnh họ tạo ra đã kinh thiên động địa. Nơi họ đứng địa thế rất thấp, nên bọn gã đứng trên đỉnh núi cách ít nhất cũng hơn hai mươi dặm mà nhìn thấy rất rõ ràng.

Trong núi lại có một mặt hồ nhỏ chừng mấy dặm, màu nước biếc xanh, từ đỉnh núi bọn Ngụy Tác đứng nhìn xuống, trông như một viên lục bảo thạch.

Các tu sĩ đáp xuống đây đều nhìn rõ.

Tổng cộng mười ba tu sĩ, toàn bộ tụ tập bên bờ hồ đầy cỏ xanh, đứng đầu là một hắc bào tu sĩ hòa cao gầy và một trung niên tu sĩ mặc kim sắc pháp y.

Trong mười một tu sĩ còn lại có chín người mặc pháp y vàng sậm, ba người kia mặc pháp y màu chàm, xanh và màu đất, tạo cho người khác cảm giác như lớn tuổi hơn chín tu sĩ kia. Còn diện mạo trang phục cụ thể thì bọn Ngụy Tác vì ở một bên sườn lại khá xa nên không nhìn rõ.

Chín tu sĩ mặc pháp y Kim Thấu cung đều thi triển loi hệ pháp quyết, liên tục phát ra từng tia sét cỡ cánh tay sáng rực giáng xuống mặt hồ, tạo thành những cột nước, bạch khí lan tràn, tiếng động vang khắp nơi.

Tu sĩ mặc pháp y màu đất, đầu hơi cúi, trông thấp lùn nhanh chóng lấy ra hơn mười lá lam sắc tiểu kỳ hình tam giác.

Mấy lá cờ được kích phát tức thì hóa thành lam quang, đáp xuống quanh chỗ toán tu sĩ, hơi sương dâng lên mờ mịt che kín tất cả. Hơi sương tiếp tục lan rộng, trong khu vực mấy trăm trượng quanh đó đều dày đặc bạch sắc mê vụ, từ đỉnh núi bọn Ngụy Tác đứng nhìn xuống không thể thấy rõ họ làm gì, chỉ thấy những tia sét như cánh tay lấp lánh giáng liên tục xuống hồ.

Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi nhìn nhau, âm một tiếng vang vọng, trong hồ dấy lên cột nước khổng lồ.

Cột nước của tu sĩ Kim Thấu cung kích phát tia sét tạo thành không là gì so với cột nước này.

Trong cột nước đột nhiên hiện ra kim sắc thân ảnh khổng lồ.

“Đấy là... ?”

Kim sắc thân ảnh dài hơn mười trượng, toàn thân là vảy cá vàng chói, thoạt nhìn không khác gì một con cá chép vàng khổng lồ, nhưng trên thân cá tròn ung ủng lại mọc ra một đôi cánh vàng còn dài hơn thân thể, bụng thò ra một đôi trảo như chân chim.

“Côn bằng kim lý!”

Sau thoáng hơi sững sờ, nhìn rõ đôi cánh đầy vảy sau lưng yêu thú như kim sắc lý ngư này, Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi đều biến sắc.

Côn bằng kim lý!

Lục cấp trung giai! Cùng đẳng cấp với Hắc huyết giao, thực lực tương đương với tu sĩ Phân niệm kỳ tam trọng!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

185. Chương 185: Thuần Dưỡng Đầu Với Hoang Dã

Không ngờ ở đây lại gặp Côn bằng kim lý!

Cùng là lục cấp yêu thú, số lượng cũng khác nhau. Như lục cấp trung giai Hoàng kim viên, số lượng tại bên ngoài Thiên khung rất nhiều còn Côn bằng kim lý, mấy chục năm khó gặp.

Ví như Hoàng kim viên, tuy thực lực đã đạt đến lục cấp trung giai, nhưng giết xong thì chỉ có lớp da lục phòng ngự kinh nhân và một viên yêu đơn là hữu dụng, còn Côn bằng kim lý thì khác, yêu thú thủy sinh này là kim, thủy lưỡng hệ yêu thú hiếm có, không chỉ lớp vảy và xương trong thân thể có thể dùng để luyện chế pháp bảo, pháp khí, mà một đoạn xương sống có từ lục kỳ lạ, luyện chế thành pháp bảo có thể khiến pháp bảo kim loại của đối phương trở nên trầm trọng, hành động gặp trở ngại.

Pháp khí, pháp bảo của tu sĩ phần lớn đều luyện chế từ các loại tinh kim. Nếu có pháp bảo như thế, lúc đối địch mang ra biến pháp khí của đối phương đang công kích thành chậm như rùa rồi lấy ra một nắm Âm lân sa thì khẳng định đối phương muốn khóc mà không có nước mắt.

Cao giai yêu thú trên mình toàn nguyên liệu tốt này, Ngụy Tác đương nhiên thêm muốn.

Nhưng có điều lục cấp trung giai yêu thú có dễ bị trêu vào?

Côn bằng kim lý có thể kích phát mấy loại thuật pháp công kích phạm vi rộng với uy lực kinh nhân. Ban nãy Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật, chỉ có hắc bào tu sĩ và trung niên tu sĩ mặc kim sắc pháp y có tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng, còn lại tối đa là Chu thiên cảnh nhất lưỡng trọng, chín đệ tử Kim Thấu cung mới chỉ có tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng.

Như thế mà dám đến vây giết lục cấp trung giai yêu thú, khẳng định có thủ đoạn gì đó.

Cùng lúc, trong hơi sương tràn ra một đạo bạch quang lấp lánh, càng lúc càng hiện rõ trên không, hóa thành một tòa bảo tháp chín tầng như được điêu khắc bằng băng, cao chừng một trượng.

Trong bảo tháp, hàn khí như sợi dây trắng ngần xuất hiện, càng lúc càng nhiều càng đậm, chỉ trong tích tắc, từng mũi băng dài chừng ba thước hình thành quanh tháp, ngay cả Ngụy Tác ở cách cả trăm dặm cũng thấy nhiệt độ đang xuống thấp.

“Linh giai pháp bảo!”

Uy năng này, dù là hai người đầu óc đơn giản như Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh ở sau lưng Ngụy Tác cũng nhận ra là linh giai pháp bảo.

Mọi mũi băng như mưa rào trút xuống Côn bằng kim lý ở giữa hồ.

Ngụy Tác nhíu mày, nhìn uy thế của mũi băng liên miên xuất hiện, dù ai đó bảo gã là không phải pháp bảo linh giai hạ phẩm trở lên thì gã tuyệt đối không tin.

Hai con mắt vốn vàng chóa trên đầu Côn bằng kim lý ở giữa hồ đột nhiên rực hồng quang.

Trước mắt nó xuất hiện ít nhất hơn hai trăm ngọn thủy tiễn, như dừng lại trên không trung rồi bắn ra, trông như vô số con cá trắng toát đang bay qua bay lại, cực kỳ đẹp mắt. Cơ hồ tuyệt đại đa số mũi băng bị đánh tan, một ít đánh trúng mình nó, nhưng nó tựa hồ không có cảm giác, dễ dàng chặn lại.

“Đi!”

Cùng với tiếng quát, trong màn sương dấy lên hơn trăm ngọn lửa đỏ. Cùng lúc, mặt đất được sương phủ đột nhiên có động tĩnh, ít nhất cũng hơn hai mươi xử chỗ cuộn cuộn bùn cát, phạm vi ngày càng rộng, hình thành một gò đất nhô lên, bốp một tiếng, như túi da căng hơi bị đâm thủng, hơn hai mươi cột nước mang theo cát bùn hung hãn nổ tung trong trận thể của Kim Thấu cung.

Chát! Hôi y tu sĩ xót ruột tột bậc kinh hô.

Lam sắc trận kỳ bị Côn bằng kim lý phá hủy, mọi lá cờ còn lại cũng mờ nhạt linh quang, lớp sương bao phủ mặt hồ tan dần.

“Trúng!”

Các loại quang hoa phòng ngự lóe lên, một tu sĩ mặc pháp y màu chàm quất to, một chiếc vòng vàng lao vút vào màn sương đang tan, lập tức biến thành chiếc vòng lớn cỡ gian phòng, ép xuống Côn bằng kim lý trong hồ.

Nhưng chiếc vòng chưa tới gần, Côn bằng kim lý há miệng phun ra cột nước, choang một tiếng, chiếc vòng rõ ràng là linh giai pháp bảo thuộc loại trọng lượng chao chát trên không nhưng không rơi xuống.

“Lợi hại quá!”

Côn bằng kim lý bá đạo đến độ Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi đều sờn gai ốc.

Vài món linh giai pháp bảo căn bản không làm gì được lục cấp trung giai yêu thú như nó.

Thịch!

Cùng lúc đó, thân thể Côn bằng kim lý rung mạnh dưới nước, bờ hồ cách nó chừng một trăm, chúng nhân Kim Thửu cung đang đứng lại sôi trào sóng nước, bắn tung vô số thủy nhận.

“A!”

Nhất thời, tu sĩ Kim Thửu cung liêu xiêu, có tu sĩ xuất hiện cả vết máu trên mình như bôi màu.

Côn bằng kim lý phát ra mỗi một đạo thuật pháp, uy lực có phần cao hơn linh giai hạ phẩm pháp bảo, tốc độ thi pháp cũng cao hơn tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng.

Toán tu sĩ này không phải đối thủ của Côn bằng kim lý, thì trong màn sương trắng đang tan nhanh chột vang lên tiếng gầm chói lói, uy thế cực kỳ kinh nhân, khiến tai bọn Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi ong ong mãi.

Tiếp đó cuồng phong nóng rực đột nhiên dấy lên, lớp sương mỏng sắp tan quanh hồ liên bị quét sạch.

Một con yêu thú như giao long, toàn thân vằn vện đỏ rực, hỏa diễm rừng rực xuất hiện trước mắt chúng nhân.

“Không phải chứ!”

Ngụy Tác thiếu chút nữa nghẹn chính nước miếng của mình!

Thể hình yêu thú này quá đáng sợ, so với nó thì đám tu sĩ Kim Thửu cung không khác nào trẻ nít.

Đầu giống kỳ lân nhưng trên mình có bốn ngọn trảo đỏ lòm, ngọn nào cũng lớn hơn thân thể Ngụy Tác.

Hỏa yêu long!

Rõ ràng là lục cấp trung giai yêu thú, Hỏa yêu long!

Ầm!

Tích tắc Hỏa yêu long hiển hiện, hai con mắt như hồng bảo thạch lóe hung quang, há miệng phun ra một cột lửa như thùng nước. Xoạt một tiếng, Côn bằng kim lý nhất thời không phòng bị, không ngờ đột nhiên xuất hiện hỏa hệ yêu thú như thế bị trúng đòn, thống khổ lẫn lộn trong nước.

Đắc thế không buông, Hỏa yêu long lắc đầu, một viên hồng sắc yêu đơn lớn cỡ nắm tay bay ra, rai xuống một vạt đơn hỏa như thực chất trùn lên Côn bằng kim lý.

Đồng thời, hắc bào tu sĩ đứng đầu nhóm lao vút lên không, điều khiển băng tháp có uy năng gần đạt linh giai trung giai phun ra băng hàn chi khí, đông cứng mặt hồ quanh Côn bằng kim lý.

Mấy tu sĩ còn lại cũng cực kỳ ăn ý, mỗi người phát ra một tấm pháp phù, hồng quang sôi trào trên không trung tạo thành một dải mây lửa trên mặt hồ, hỏa cầu dày đặc, trong đó có cả hơn trăm quả nham tương cầu lớn cỡ bánh xe.

“Xoạt!”

Một viên bích lục sắc yêu đơn bằng nắm tay từ miệng Côn bằng kim lý phun ra, rải tung tóe vô số đơn dịch, va chạm với đơn hỏa trút xuống, phát ra tiếng xèo xèo kinh người. Cùng lúc đó, trên mình Côn bằng kim

lý bị một vết thương cỡ thùng nước ở cổ chợt rục lên kim sắc quang hoa, hình thành kim sắc quang tráo rất dày.

Các loại hỏa vân, hỏa cầu và nham tương đánh trúng nó liền bị kim sắc quang tráo chặn lại, nổ tung tóe.

“Con bà nó chứ!”

Ngụy Tác chưa từng thấy cảnh cả toán tu sĩ nhất tề đối phó yêu thú lục cấp trở, hà huống một phe còn có yêu thú cùng cấp trợ trận, quả thật với gã đúng là kinh tâm động phách. Nhưng sau khi được đại khai nhãn giới thì gã lại bức bối thẳm ré lên.

Ban nãy hồi y tu sĩ tế xuất lam sắc tiểu kỳ, rõ ràng cũng như Linh vụ trận kỳ có thể phòng ngự cho động phủ, cộng thêm cả Côn bằng kim lý đều khiến gã thêm muốn, có điều lam sắc tiểu kỳ đã bị tổn hại, Côn bằng kim lý xem ra không chống chọi được lâu, là vật trong túi toán người Kim Thấu cung này.

Côn bằng kim lý mà bị chúng lấy đi trước mắt thì thật không cam lòng.

Hỏa yêu long cũng là lục cấp, làm cách nào chạm vào được? Không tính Hỏa yêu long, chỉ với hai tu sĩ tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng, Ngụy Tác có đánh lén cũng không phải đối thủ.

Ai mà lại thuần hóa được Hỏa yêu long? Trước đây gã chưa từng nghe nói Kim Thấu cung thuần dưỡng được yêu thú cỡ đó!

Nhất thời, đầu óc Ngụy Tác liên tục lóe lên mọi ý nghĩ.

Đúng lúc đó, biển cổ phát sinh!

Xoạt, toàn bộ kim quang trên mình Côn bằng kim lý tắt đi, yêu đơn xanh biếc rục quang hoa hình thành một trụ nước đánh vào cổ Hỏa yêu long!

Hỏa yêu long mất vốn rục hung quang giờ tỏ ra kinh hãi tốt bậc.

Hồng sắc yêu đơn được thôi động đến cực hạn, bạo phát đơn hỏa, nhưng không ngăn được trụ nước xanh biếc, chất một tiếng bị đánh văng đi, cổ thủng một lỗ to.

Cùng là lục cấp trung giai yêu thú, Hỏa yêu long hung diễm ngút trời lại không địch nổi Côn bằng kim lý!

Ngụy Tác ngẩn ra rồi phản ứng ngay, thể hình Hỏa yêu long tuy to nhưng chưa đủ tuổi còn Côn bằng kim lý sống lâu hơn nên đương nhiên lợi hại hơn.

Ầm!

Hỏa yêu long bị trọng thương, toàn bộ tu sĩ trên bờ hồ biến hẳn sắc mặt, mọi pháp bảo, thuật pháp, nhân cơ hội giáng vào Côn bằng kim lý.

Nhất thời, Côn bằng kim lý tóe máu, xuất hiện vô số vết thương, cũng bị trọng thương. Tiếng rít thê thảm vang lên, sóng nước ngút trời đánh tan mặt hồ đóng băng, thân ảnh khổng lồ của nó chìm xuống nước.

“Mau đuổi theo!”

Chỉ loáng thoáng nghe được kim sam tu sĩ gài lên kinh nộ dị thường, nhanh chóng bồi thứ gì đó lên cổ Hỏa yêu long đang trào máu, rồi lấy ra pháp bảo, chúng tu sĩ nhao nhao bám theo, cùng lao xuống hồ.

Mặt hồ trừ sóng cuộn chưa lắng thì chỉ còn băng nổi va nhau tanh tách, không có bóng ai.

Bên hồ chỉ còn lại một đệ tử Thần hải cảnh ngũ trọng của Kim Thấu cung trông nom Hỏa yêu long.

Hỏa yêu long vừa hung diễm thao thiên, hiện tại máu trên cổ đã ngừng chảy nhưng nằm nằm nhũn như con rắn chết trên bãi cỏ, thân thể kinh rợn đang thoi thóp.

“Các người đợi ta ở đây.” Ngụy Tác chợt sáng mắt, như thể đã quyết định, nói nhanh với Hàn Vi Vi.

“Người định làm gì!” Hàn Vi Vi cả kinh.

“Ta phải xử lý Hỏa yêu long!” Ngụy Tác nuốt nước bọt, thần sắc như một kẻ tham tiền.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

186. Chương 186: Lấy Rồi Chạy

“Cái gì!” Hàn Vi Vi trợn tròn mắt.

“Chu Tiểu Xuân, Chân Sùng Minh, đợi ở đây. Hàn Vi Vi, người đi cùng ta.” Ngụy Tác liếc nàng ta, nói nhanh.

“Được!” Hàn Vi Vi nghiêng răng, gật đầu.

Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh ngoan ngoãn nhảy khỏi lưng bạch ngọc hạc, chỉ loáng lên một cái, bạch ngọc hạc đã biến mất khỏi mắt họ.

“Ta đối phó Hỏa yêu long, người phụ trách đối phó tu sĩ đó!”

Ngụy Tác vừa thôi động bạch ngọc hạc đến cực điểm, vừa lấy ra kim sắc tiểu chùy đưa cho Hàn Vi Vi.

Tiểu chùy này là lõi hệ pháp bảo của Kim bà bà, uy lực nằm giữa linh giai hạ phẩm và trung phẩm.

“Ân!”

Hàn Vi Vi không hỏi gì mà ngoan ngoãn gật đầu.

Dù gì lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, ai biết được lực cấp trung giai yêu thú sắp chết phản đòn sẽ lợi hại thế nào.

Quan trọng nhất là các tu sĩ Kim Thấu cung lúc nào cũng có thể xuất hiện.

“Lực cấp yêu thú đúng là lực cấp yêu thú!”

Vì chỉ chú trọng tốc độ, Ngụy Tác còn cách dốc hết tốc lực lướt đi phía dưới khu rừng, trừ cùng Hàn Vi Vi thi triển Tiềm Ẩn quyết thì không thể che giấu được hành tung. Lúc đến cách Hỏa yêu long và đệ tử Kim Thấu cung gần hai trăm trượng, tu sĩ Thần hải cảnh ngũ trọng đó vẫn không hề nhận ra, nhưng Hỏa yêu long thì đã cảm giác được khí tức của gã cùng Hàn Vi Vi, định cố gắng đầu lên.

“Đây là?”

Đệ tử Kim Thấu cung không ngờ có hai người dám tới, chợt thấy Hỏa yêu long đang thoi thóp uốn mình thì cho rằng thương thể của nó ác hóa, liền biến hắc sắc mặt, vội vàng tới xem.

“Đánh!”

Thấy Hỏa yêu long phát hiện nhưng nhất thời không cách nào ngăn lên phun yêu đơn đối địch, Ngụy Tác càng yên lòng, biết nó bị Côn bằng kim lý đã thương cực nặng, bèn khổng chế bạch ngọc hạc lao tới đồng thời lấy ra Lục dương thần hỏa xoa.

“A!”

Đệ tử Kim Thấu cung đột nhiên có cảm giác không ổn, ngoảnh lại thì trước mắt rực kim quang như sáu vầng mặt trời ập tới, mắt không mở ra nổi.

Không đợi ý có động tác gì, cảm thụ thấy nguy hiểm trí mệnh, Hỏa yêu long cố phun ra yêu đơn, Choang một tiếng, xích hồng sắc yêu đơn va mạnh vào Lục dương thần hỏa xoa rực kim sắc hỏa diễm. cả hai cùng bắn ra, không thương tổn gì, nhưng hoàng sắc hỏa diễm và xích hồng sắc đơn hỏa rải xuống không ít, đúng phía trên đầu đệ tử Kim Thấu cung. Y còn đang kinh hãi, chỉ kịp kêu lên nửa tiếng thảm thiết là nửa thân trên bị ngọn lửa vàng rực và xích hồng sắc đơn hỏa đốt thành tro.

Thấy đối thủ bị đốt cháy tan, Hàn Vi Vi đã kích phát Bôn lõi chùy của Kim bà bà vội nhanh nhẹn giáng vào đầu Hỏa yêu long.

Đáng thương cho Hỏa yêu long, lục cấp trung giai, bình thường sẽ coi tu sĩ như Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi là tôm tép nhưng giờ trọng thương, không ngăn chặn kịp, vết thương lại toác ra, co rút toàn thân.

Chát một tiếng, Ngụy Tác không ngần ngại gì, phát động thần thức xung kích từ Huyền âm bảo y, Hỏa yêu long đang thống khổ chợt cứng người, mắt lồi ra như vừa nuốt mấy ngàn con nhặng.

“Xoạt!”

Lục dương thần hỏa xoa lại được tể xuất, lạnh lùng đâm vào vết thương trên cổ Hỏa yêu long.

Bị ngọn lửa không kém gì đơn hỏa của Lục dương thần hỏa xoa thiêu đốt, quá nửa huyết nhục trên cổ Hỏa yêu long biến thành tro. Dù sinh lực của nó có cao đến đâu cũng không thể chống nổi trọng thương cỡ đó, thân thể to lớn tan hết linh khí, lập tức mất mạng.

Xích hồng sắc yêu đơn dừng lại trên không mờ hắc quang hoa, rút xuống.

Ngụy Tác vội chụp lấy viên yêu đơn bằng nắm tay, nhét cùng với thi thể Hỏa yêu long vào nạp bảo nang.

Cũng may dạo này nuôi dưỡng Phệ tâm trùng và Diệt tiên đằng và cấp luyện khí đã tiêu hao không ít yêu thú, bằng không mọi nạp bảo nang trên mình gã không đủ đựng nổi thi thể Hỏa yêu long lớn gấp hai mươi thể hình gã.

Thấy mọi thứ trên mình đệ tử Kim Thấu cung đã bị đơn hỏa thiêu hủy, Ngụy Tác không hề do dự, kích phát tiên thiên chân hỏa, tích tắc sau tu sĩ xui xẻo này đã bị thiêu đốt không còn cả tro.

Xong xuôi, gã nhanh chóng cười bạch ngọc hạc chở Hàn Vi Vi chạy ngay, tích tắc sau đã tan biến vô ảnh vô tung.

...

Ầm! Ngay lúc Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi vừa khuất bóng chừng một tuần hương, cột nước tung lên, toán tu sĩ nhảy xuống hồ xuất hiện.

Kim sam tu sĩ đứng đầu chừng bốn mươi tuổi, dáng vẻ rất uy nghiêm, tay cầm một viên ngọc xanh biếc, chính là yêu đơn của Côn bằng kim lý.

Hắc bào tu sĩ đứng cạnh y hắc đeo mặt nạ, ánh mắt lạnh băng không chứa tình cảm, là Hắc Sát tu sĩ đã giết Lưu Trung Chu!

“Không ngờ dưới đáy hồ còn có sông ngầm nên để Côn bằng kim lý thoát mất, bất quá đây là lục cấp trung giai yêu đơn, chỉ riêng viên yêu đơn này cũng không uống chuyển đi.”

Từ dưới hồ nhô lên, kim sam tu sĩ đặc ý nhìn viên bích lục sắc yêu đơn trong tay nói.

“Lý cung chủ, chỉ là thương thể Hỏa yêu long mượn của Xích Hỏa tán nhân không nhẹ, có vấn đề gì không?” Hắc bào tu sĩ hỏi.

“Ban này mỗ đã dùng linh dược, tuy thương thể trầm trọng, nhưng không đáng ngại, với thủ đoạn của Kim Thấu cung thì mang về điều dưỡng vài tháng là lại khỏe mạnh như xưa, trả cho Xích Hỏa tán nhân.” Kim sam tu sĩ thập phần tự phụ nói.

“Cung chủ!” Cùng lúc, mấy tu sĩ Kim Thấu cung đều há hốc miệng kinh hô.

“Chuyện gì hả?”

Kim sam tu sĩ hơi ngần ra, ngoái nhìn ánh mắt thuộc hạ đang ngần ra bên hồ, ánh mắt kẻ đó vốn hơn hờ nhìn vào yêu đơn trên tay kim sam tu sĩ và hắc bào tu sĩ đeo mặt nạ, đang trợn tròn với vẻ không tin nổi.

Vốn bờ hồ có Hỏa yêu long đang nằm giờ trống trơn!

Lục cấp trung giai yêu thú, cả một cao thủ Thần hải cảnh ngũ trọng sao lại không thấy?!

Ngần ra một chốc, kim sam tu sĩ mới kịp phản ứng, mặt mũi méo mó ré lên: “Có kẻ thừa lúc chúng ta xuống hồ đã lên đến, mau tìm đi!”

Chật vật lắm mới lấy được một viên nội đơn lục cấp trung giai yêu thú nhưng mất một con lục cấp trung giai yêu thú, thật sự lỗ vốn nặng!

Hỏa yêu long còn là yêu thú kim sam tu sĩ mượn của tu sĩ lợi hại khác.

...

“Vớ bẫm rồi! Lần này vớ bẫm rồi! Một con lục cấp trung giai yêu thú! Ngụy Tác, chúng ta săn được lục cấp trung giai yêu thú!”

Hàn Vi Vi đỏ mặt, mắt ánh lên khẩn trương và hưng phấn tột bậc.

“Nhĩ muội yêu!”

Ngụy Tác điều khiển bạch ngọc hạc vừa lau mồ hôi vừa hưng phấn kêu lên.

Đúng lúc giết Hỏa yêu long mà toán tu sĩ xông ra thì thật nguy hiểm, lần này gã đã may mắn, cướp được lục cấp trung giai Hỏa yêu long từ tay tu sĩ Kim Thấu cung.

Gã cùng bọn Hàn Vi Vi đã xuyên qua Hồng phong lâm, tiếp tục tiến về Đoạn long nhai. Bên ngoài Thiên khung, địa hình phức tạp, gã lại có địa đồ nên không có gì bất ngờ thì kim sam tu sĩ không thể đuổi kịp. Nhưng để an toàn thì gã không dám chần chừ.

Lúc mới đào tẩu, gã định dùng số Thiên vân tinh còn lại cho đối thủ một vỏ nhưng Thiên vân tinh dùng rồi sẽ hết, lại đang ở ngoài Thiên khung, gã cách chúng không quá xa, nhờ may dụ đến cả lục cấp thậm chí thất cấp yêu thú thì gã vị tất thoát được nên sau cũng đã đành bỏ ý định này.

Ngụy Tác hạ thấp bạch ngọc hạc, cơ hồ bay sát mặt đất, quả nhiên không có bất kỳ tu sĩ nào truy sát.

Gần tối, một dãy núi liên miên xuất hiện tại trước mặt bọn Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi.

Dãy núi này dài mấy trăm dặm, ngọn ở cực đông như bị ai đó dùng đao cắt mất một nửa, là một vách đá dựng đứng, trong cả dãy núi, trên những vách núi hiểm trở là những gò đất mập mạp, trông từ xa không khác gì vẩy rồng.

Nhìn từ xa, dãy núi này giống một con cự long bị cắt đôi, nằm ngang man hoang.

Hiển nhiên đó là Đoạn long nhai mà Ngụy Tác muốn tới.

Thoáng quan sát trên không, Ngụy Tác điều khiển bạch ngọc hạc lướt vào dãy núi.

Lúc tia nắng sau cùng lặn khỏi thỉnh không, gã dừng lại trước hai ngọn núi nối liền nhau.

Hai đỉnh núi này đều cao hơn ngàn trượng, đặc biệt là nửa phía dưới toàn đá cứng còn nửa trên là đất vàng, chỉ mọc thưa thớt mấy loại cây bụi.

“Được lắm, nếu ta nhớ không lầm, nơi mọc Kim ban sâm là một sơn cốc giữa hai ngọn núi này.” Giọng lục bào lão đầu vang lên trong tai Ngụy Tác

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

187. Chương 187: Hắc Toàn Trùng.

“Sơn cốc đó ít nhất cũng rộng năm, sáu mươi dặm. Kim ban sâm nằm trong rừng đá ở cực đông, Hắc huyết giao thông thường không rời khỏi đó. Người vượt qua hai ngọn núi này thì thập phần an toàn. Đợi khi nhìn rõ khu rừng đá thì tìm cách lợi dụng Thanh hoàng hồ lô đến gần rìa, để Huyết liên hành cùng Hoàng hôn quả xuống, nếu có Hắc huyết giao thì chúng sẽ xuất hiện. Hắc huyết giao có thể cảm ứng được từ cự ly ba trăm trượng, người đặt Huyết liên hành cùng Hoàng hôn quả xong thì để giữ an toàn, dù có Thanh hoàng hồ lô, cũng nên rời khỏi cự ly ba trăm trượng để ẩn mình.”

Nghe lục bào lão đầu dặn dò, Ngự Tác bình tĩnh ra hiệu im lặng với Hàn Vi Vi và Chu Tiểu Xuân, Chân Sùng Minh đoạn điều khiển bạch ngọc hạc, lao vút lên.

...

“Kỳ quái, nơi này vốn có mấy gò đất và một vạt rừng, sao lại là bãi cát. Ngự Tác, cẩn thận, có chuyện cổ quái.”

Thoáng sau, Ngự Tác vừa vượt qua hai đỉnh núi, tỏ vẻ cổ quái dừng lại trên dốc núi nằm giữa hai đỉnh. Dù lục bào lão đầu không nói, Ngự Tác cũng nhận ra sơn cốc khác lạ cổ quái.

Dốc núi gã đang đứng ở mé tây, đang là ban đêm nên không nhìn rõ rừng đá mà lục bào lão đầu nói đến, nhưng sơn cốc này khác với miêu tả về hai vạn năm trước của lục bào lão đầu, toàn là mặt cát xám xịt, cát còn vươn lên mấy chục trượng ở trên vách.

Gã còn cách bãi cát chừng hơn bốn mươi trượng, nhưng loáng thoáng cảm giác được từ bãi cát bốc lên nhiệt khí.

Rõ ràng nhiệt độ của bãi cát không đến mức như lửa đốt nhưng ít nhất cũng hơn ôn tuyên trì gã tạo ra.

Trong đêm, bãi cái ngút tầm mắt này khiến bọn Hàn Vi Vi hơi biến sắc, chỉ e lên tiếng sẽ bị lục cấp trung giai Hắc huyết giao phát hiện, tất cả đều im lặng đợi xem Ngự Tác định làm gì.

Ngự Tác nhú chặt chân mày.

Mắt gã lóe lên rồi ra hiệu với Hàn Vi Vi và Chu Tiểu Xuân, Chân Sùng Minh đứng im.

Đoạn gã thận trọng đi đến bãi cái, cách mười trượng thì dừng lại tẩy từ nạp bảo nang ra thi thể một con tam cấp thượng giai Hắc phong kiêu, ném vào.

Hắc phong kiêu rơi xuống bãi cát, ngập quá nửa người, Ngự Tác đợi thêm nửa canh giờ vẫn vô thanh vô tức, không có bất kỳ phản ứng gì.

Ngự Tác hơi do dự một chốc, thân ảnh loáng lên, thử vào bãi cát.

Đương nhiên gã lơ lửng trên mặt cát, không dám chạm vào nơi mà mình chưa thấy, ngay cả lục bào lão đầu cũng không biết. Đoạn gã lấy ra một con dao bạc thông thường, khẽ khều xuống cát.

Loại cát xám xịt đỏ trừ hơi nóng và màu sắc trầm trầm ra thì không khác gì cát thường, cũng không có mùi gì đặc biệt.

Ngự Tác quan sát kỹ một chốc, con dao bạc cũng không thay đổi gì, chắc loại cát này không có tác dụng ăn mòn.

Đoạn gã lấy ra một trái Hoàng hôn quả vàng rực và một mảnh Huyết liên hành đặt xuống cát. Cả hai không có phản ứng gì, nhất thời không bị thiêu hồng.

Gã liền thở phào thu lại hai thứ đoạn vẫy tay với bọn Hàn Vi Vi rồi dùng bạch ngọc hạc chở bốn người, cẩn thận cực độ đi vào bãi cát.

Càng đi vào, hỏa nhiệt khí tức càng rõ, bên trong cũng cao thấp đủ cả, có điều không có gò đất nào mà bề mặt toàn cát xám xịt.

“Sao lại có cột đá ở đây nhỉ?”

Đột nhiên Ngự Tác dừng phắt lại, trong tai gã chợt vang lên tiếng lục bào lão đầu kinh hô.

Theo lời lục bào lão đầu, nơi này chưa phải chính giữa sơn cốc, ít nhất còn cách khu rừng đá ở mé đông chừng hơn ba mươi dặm. Trước mắt bọn Ngự Tác xuất hiện từng cây trụ.

Cột đá cao chừng năm, sáu trượng, xám xịt một màu, tạo cho người ta cảm giác cổ quái.

“Vù!”

Ngự Tác chuẩn bị thận trọng đến xem cột đá là gì thì trong cây cột đột nhiên vang âm thanh kỳ dị, cơ hồ chỉ tích tắc sau, mọi cột đá, kể cả những nơi bọn gã không nhìn rõ, cũng vang lên tiếng ong ong.

“À!”

Từng sợi đen nhỏ xíu từ trên cây trụ đen gần Ngụy Tác nhất lao tới.

Từ mọi cây trụ đều xẹt ra vô số những sợi đen.

Mỗi sợi đen đều có tốc độ cực kỳ kinh nhân, toàn bộ đổ hết vào Ngụy Tác.

“Không xong rồi! Ngụy Tác, mau, kích phát bộ pháp thuận! Thêm mấy linh quang quang tráo!” Đồng thời, lục bào lão đầu phi thường kinh hoảng kêu lên.

Ngụy Tác biến sắc, vội kích phát hai mươi tám pháp thuận như hồng bảo thạch.

Bộ pháp thuận như hồng bảo thạch phân thành ba lớp lơ lửng quanh bốn người. Chát, chát, chát vang lên liên tục, sợi chỉ đen bay đầu tiên va vào pháp thuận.

“Thật ra là thứ gì hả?”

Hàn Vi Vi bật lên tiếng kinh hô.

Mấy sợi đen đó là dị trùng dài mảnh, có mấy cái cánh mỏng, ngoại hình không khác gì chuồn chuồn nhưng đầu nhọn hoắt như mũi dùi. Động tác của dị trùng cực kỳ miễn tiện, mấy con bay đầu va vào pháp thuận, những con bay sau vòng qua rìa, cơ hồ không chỗ nào không vào được.

“Đây là Thiên lan Hắc toàn trùng! Lực phòng ngự và tốc độ đô sánh ngang tứ giai yêu thú thiên về tốc độ, nhưng không có nội đơn, nên không được coi là yêu thú. Hắc toàn trùng là kim, hỏa lưỡng hệ, không sợ lửa, thể dịch trong miệng có thể ăn mòn tinh kim pháp bảo, thể nên pháp thuận căn bản không ngăn được, trừ phi chân hỏa của Kim đơn kỳ tu sĩ thì hỏa hệ thuật pháp bình thường không đủ thương được dị trùng này, dù người dùng Tam muội thần hỏa thuật kích phát tiên thiên chân hỏa cũng không thể!” Lục bào lão đầu cuống lên nhắc nhở gã.

Nghe vậy, sắc mặt Ngụy Tác tức thì trở nên khó coi, không chế bạch ngọc hạc lùi lại.

Số lượng Thiên lan Hắc toàn trùng quá kinh nhân, tích tắc sau đã ngập trời, như cơn lốc vây lấy bốn bọn Ngụy Tác, trở lực khiến Ngụy Tác cơ hồ khó mà di động.

“Con bà nó chứ!”

Sắc mặt Ngụy Tác khó coi hơn mấy phần, mắng mỗ mấy câu rồi nhanh chóng lấy ra bán linh giai bạch sắc hàn ngọc bàn có thể liên tục kích phát hàn khí đưa cho Chu Tiểu Xuân.

Gã kinh ngạc vì sắc mặt Chu Tiểu Xuân hồng nhuận, hoàn toàn không có vẻ gì sợ hãi, cơ hồ đang hân thưởng phong cảnh. Gã buột miệng hỏi, “Thế nào, người có biện pháp đối phó chúng hả? Sao lại không sợ?”

“Không có, sợ cái gì? Đại ca khẳng định đối phó được chứ?”

Chu Tiểu Xuân trả lời khiến gã thiếu chút nữa trợn tròn trắng ngất đi. Gã thực không muốn nói gì thêm với y nữa, “Chân Sùng Minh, không chế bộ pháp thuận này, nếu có thể nhảy ra thì kích phát Băng Ly chân quyết, đây là Thiên lan Hắc toàn trùng, không thể dùng tinh kim pháp khí và hỏa hệ thuật pháp đối phó.” Gã vung tay đưa chủ thuận cho Chân Sùng Minh rồi móc mấy chục tấm pháp phù đưa cho Hàn Vi Vi, “Hàn Vi Vi, phát ra pháp phù này đối phó Hắc toàn trùng, nếu có thể thoát ra cũng nên kích phát Băng Ly chân quyết.”

Đoạn, gã nhanh chóng nắm lấy Bốn lôi chùy của Kim bà bà và Thanh tác ngân pháp trượng.

Tình hình này không biết là may hay rủi.

Hắc toàn trùng không thể ăn mòn pháp thuận không phải kim loại hay ngọc của Ngụy Tác, nếu đổi lại là pháp thuận tinh kim khác thì đã bị hủy hoại. Cũng may gã luyện thành bộ pháp thuận này, ít nhất có thể ngăn được quá nửa áp lực của Hắc toàn trùng, không thì với số lượng kinh nhân như thế, Hắc toàn trùng như đám mây đen ập tới thì mấy linh quang quang tráo của gã khẳng không chống nổi, bị phá tan trong tích tắc.

Dù vậy, thấy lực xung kích của Hắc toàn trùng gần ngang với bán linh giai pháp khí thì pháp thuận và mấy linh quang quang tráo của gã cũng không chống chọi được lâu, cần phải thi triển pháp khí cùng thuật pháp tìm cách giết Hắc toàn trùng mới xong.

Nếu đấu pháp mà dẫn dụ Hắc huyết giao đến thì e bọn Ngụy Tác muốn chạy cũng khó, nhưng không xuất thủ thì e sẽ chết ngay. Đẳng nào cũng chết, Ngụy Tác đành chọn cách liều mạng, qua được ải này rồi tính.

“Xoạt!”

Chu Tiểu Xuân không hề tỏ ra do dự kích phát bạch sắc hàn ngọc bàn, trông có vẻ rất cao hứng, đúng là đầu óc đơn giản thì càng vui vẻ. Ngụy Tác lắc đầu, vội vàng kích phát Thanh tác ngân pháp trượng.

Thanh tác ngân pháp trượng thô kệch, so với lúc mới hoàn thành luyện chế thì đã khảm thêm một viên lục sắc tinh thạch tròn xoe như thủy tinh.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

188. Chương 188: Cửu Khúc Hoàng Phong Trận.

Ngụy Tác thôi động chân nguyên, ngân quang trên Thanh tác ngân pháp trượng lấp lánh, cây ngân sắc đoản côn cực kỳ thô kệch lại quang hoa xấn lạn, lục sắc tinh thạch tỏa sáng như lá xanh, hình thành màn sáng trước mặt gã.

Lục sắc quang mạc hình thành, Ngụy Tác ra hiệu cho Chân Sùng Minh mở một tấm pháp thuận trước màn sáng màu lục ra.

Tức thì Hắc toàn trùng hình thành một cây cột đen tràn tới.

Bốp một tiếng, kim sắc điện xà xuất hiện trước mặt gã, chính thị tầng sau cùng của Kim Xà lôi quyết là Kim xà loạn vũ. Kim sắc điện xà ánh lên rồi tách ra thành vô số tia thiểm điện, rải ra dày đặc, vốn phạm vi bao trùm của Kim xà loạn vũ là mười trượng, nhưng được lục sắc quang mạc hòa vào thì lan ra hơn hai mươi trượng, sấm sét dày đặc như mưa khiến Thiên lan Hắc toàn trùng nhỏ như mũi kim cũng không cách nào tránh nổi.

Hóa ra hôm gã thử nghiệm pháp châu của Phệ tâm trùng trưởng lão đã đột nhiên nghĩ ra mình và lục bào lão đầu đã bỏ lỡ một vật là viên pháp châu Lục điệp điệp mua được từ trước. Thanh tác ngân pháp trượng còn bốn chỗ trống, gã khảm luôn viên pháp châu Lục điệp điệp lên.

Pháp châu này không có uy năng gì nhưng có công hiệu chia tách, tốc độ của Hắc toàn trùng quá nhanh, thuật pháp và pháp bảo khó lòng đánh trúng, hiện giờ màn sét như mưa trùm xuống thì Hắc toàn trùng tức thì cứng lại, đàn bay sau loạn xà ngầu.

Hàn Vi Vi đã kích phát một tấm Băng vũ phù, cộng thêm bạch sắc hàn ngọc bàn được Chu Tiểu Xuân thôi động, băng khí khiến Hắc toàn trùng đông cứng.

Ngụy Tác không hề do dự, liên tục kích phát Bôn lôi chùy hóa thành thiểm điện đại chùy giáng xuống.

Mỗi lần gõ xuống đều có một đàn Hắc toàn trùng bị đánh rớt.

Cũng may gã còn có Bôn lôi chùy, không cần dùng thai thể oanh kích, không lo tổn hại, lại đầy đủ uy năng, nếu dùng Lục dương thần hỏa xoa, không rõ có an toàn không.

Động tĩnh như vậy mà không khiến Hắc huyết giao xuất hiện.

Tình hình đó khiến Ngụy Tác thở phào, cả Huyền âm pháp y cũng được kích phát.

“Đại ca, chuyện gì hả?”

Chu Tiểu Xuân giật mình vì pháp y màu xanh thông thường của Ngụy Tác tan tành, y ngoẹo đầu thẳm nhủ có phải đại ca hứng khởi quá, định ở trần mà chạy? Nhưng thấy gã vẫn còn mặc một tấm pháp y nguyên lành khác mà cuộn cuộn âm phong, phát ra hơn trăm phong nhận đẳng cấp cao.

“Hả?” Hàn Vi Vi lấy làm lạ hỏi, “Ngụy Tác, người không mặc cái yếm đó nữa hả?”

“...” Ngụy Tác tắt tiếng, chăm chú kích phát âm phong phong nhận.

Bốn người liên thủ, Hắc toản trùng rút xuống từng mảng.

Thần thức lại trải ra, sắc mặt Ngụy Tác dễ coi hơi một chút.

Hiện tại rõ ràng không có yêu thú hùng mạnh áp sát, Hắc toản trùng tuy vô tận khiến người ta nhìn thấy là cảm giác như sẽ bị vây ráp đến hụt hơi. Nhưng trí tuệ của Hắc toản trùng không cao, Ngụy Tác sai Chân Sùng Minh mở pháp thuẫn ra, Hắc toản trùng liền nhao nhao chui vào, áp lực dồn lên pháp thuẫn đại giảm.

Kim xà loạn vũ và Băng Ly chân quyết của Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi là pháp thuật có phạm vi khổng lồ, hao tận hết pháp phù cũng được, càng quan trọng là gã có nhiều Hồi chân đơn, bị cầm chân hai ngày cũng không sao.

“Ngụy Tác, lạ thật, Thiên lan Hắc toản trùng chắc có người cố ý nuôi ở đây. Lớp cát này là hoàn cảnh thích hợp với Hắc toản trùng.” Lục bào lão đầu tỏ vẻ nghi ngại.

Ngụy Tác thẳm gật đầu, không dám lơ lửng, liên tục thi pháp.

Số lượng Hắc toản trùng quá nhiều, nửa canh giờ say, ít nhất cũng giết được mấy vạn Hắc toản trùng, thi thể chúng rải đầy lớp cát, đàn di trùng bay trên không cũng thưa bớt, xem ra chỉ chừng hai tuần hương nữa là sẽ giết sạch.

Đúng lúc đó, Ngụy Tác đột nhiên ve cảm nhưng nghĩ ra điều gì đó, giao Bôn lôi chùy cho Hàn Vi Vi, lấy từ nạp bảo nang ra mấy mảnh như hồng bảo thạch, chính thị giáp xác Bảo thạch tích mà gã dùng để luyện chế pháp thuẫn.

Kích phát tiên thiên chân hỏa, tựa hồ cảm giác xong ngọn lửa, gã dùng tiên thiên chân hỏa bao lấy mấy mảnh giáp xác, nung thành dung dịch lấp lánh.

Đừng nói đầu óc đơn giản như Chu Tiểu Xuân cùng Chân Sùng Minh, cả Hàn Vi Vi cũng không rõ Ngụy Tác định giở trò gì.

Được gã khổng chế, hồng dịch được nắn bệt thành một tấm lớn, đoạn gã sai Chân Sùng Minh hé một khe pháp thuẫn nhỏ, Hắc toản trùng lại tụ thành một trụ đen chui vào. Ngụy Tác xuất thủ một đạo Kim xà loạn vũ, khiến đàn Hắc toản trùng bay đầu cứng đờ, khổng chế chân hỏa bao lấy mở dung dịch đỏ rực gói trọn Hắc toản trùng.

Rất nhanh, dịch thể màu đỏ được gã vo thành một quả cầu tròn, lạnh lại ngay.

“Ngụy Tác, người định mang Hắc toản trùng về nuôi dưỡng?” Hàn Vi Vi có phản ứng.

“Ta chỉ muốn đem nó làm pháp khí.” Ngụy Tác cười hắc hắc, vội lắc đầu.

Đối với tứ cấp yêu thú này, gã không mấy hứng thú, lại không biết cách nuôi dưỡng Hắc toản trùng. Gã làm vậy để xem giáp xác Bảo thạch tích dày thể này có thể giam giữ được Hắc toản trùng bao lâu, sau đó chỉ cần khổng chế độ dày của tinh cầu hồng bảo thạch thì sẽ khổng chế chính xác thời gian Hắc toản trùng chui ra.

Cứ đặt quả cầu này ở nơi tu sĩ gã cần đối phó phải đi qua, tu sĩ đó sẽ hiếu kỳ cầm lên xem, hồi lâu vẫn không thấy gì thì đột nhiên mọc ra một đàn Hắc toản trùng thì dù có tu vi Phân niệm kỳ lương tam trọng cũng không kịp phản ứng.

Trừ ra, đem hồng cầu này làm pháp khí cũng không tệ, ném vào đối phương mà bị đón đỡ bằng pháp khí, đàn Hắc toản trùng chui ra, đối phương mà dùng pháp bảo pháp khí bằng tinh kim thì sẽ lãnh đủ.

“Y đúng là cái gì cũng nghĩ ra.” Nghe Ngụy Tác giải thích, Hàn Vi Vi cũng hơi rùng mình.

Giáp xác Bảo thạch tích bị Ngụy Tác dùng chân hỏa nung chảy rồi đông kết lại không khác gì hồng bảo thạch, chỉ cần không phải là luyện khí tu sĩ thì rất khó lòng nhận ra. Dù là luyện khí tu sĩ cũng không biết bên trong có một đàn Hắc toàn trùng.

Dùng thần thức nhìn vào, gã liền yên lòng hẳn.

Hắc toàn trùng co cụm lại, không còn không gian nên uy lực căn xê giảm đi, phải năm, sáu canh giờ mới ra được.

Đã xác định xong, Ngụy Tác thu hồng sắc bảo thạch cầu lại rồi móc ra một mớ giáp xác Bảo thạch tích, bốn cũ soạn lại.

Hao hết mấy chục tấm giáp xác, gã có trong tay mười sáu quả cầu đỏ rực.

Thi pháp không đầy nửa tuần hương, toàn bộ Hắc toàn trùng đều bị giết chết.

Ngụy Tác điều khiển bạch ngọc hạc, đưa bọn Hàn Vi Vi bay đến gần cột đá xem xét thấy chi chít lỗ thủng, trông như tổ ong. Hơi nóng từ trong tỏa ra còn hơn cả mặt cát, như địa hỏa lộ nối với hỏa mạch ở dưới lòng đất.

Gã định chẻ một cột ra xem sao, nhưng vì lực bào lão đầu cũng không rõ huyền hư nên gã do dự hồi lâu mà không dám, cố nén lòng hiếu kỳ xuống, tiếp tục thận trọng lướt đi.

Dọc đường gặp cả trăm trụ đá rải rác trong cốc, loáng thoáng hình thành vòng tròn, xem ra vào cốc từ hướng nào cũng khó lòng thoát khỏi đàn Hắc toàn trùng số lượng kinh nhân.

Đi thêm một đoạn, bọn Ngụy Tác nhìn thấy rừng đá mà lực bào lão đầu nói.

Cột đá trong rừng không khác gì với cột ở bên ngoài khiến gã rất hoài nghi, lúc đến gần liệu có chui ra một đàn Hắc toàn trùng.

“Sao hả!”

Nhưng đúng lúc đó, cách vòng ngoài cùng của khu rừng đá chừng mười dặm, đột nhiên dấy lên hoàng sắc vụ khí và cuồng phong. Không chỉ hai mắt không nhìn rõ tình hình chung quanh mà thần thức cũng bị triệt để ngăn lại.

“Đây là pháp trận!”

Sắc mặt Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi biến hẳn, cùng lúc đó, giọng lực bào lão đầu thập phần băng lãnh vang lên trong tai gã, “Đây là Cửu khúc hoàng phong trận, đừng di động không thì lạc mất phương hướng, ta cũng không cách nào giúp các người thoát khỏi.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

——oo0oo——

189. Chương 189: Kim Cương Ngũ Hành Bích

“Cửu khúc hoàng phong trận là pháp trận của Hoàng Hà phái xưa kia, sao lại ở đây, lẽ nào do người phái này bố Hắc toàn trùng?”

Lực bào lão đầu nói, “Cửu khúc hoàng phong trận này mà đi sai một bước thì sẽ bị giam đến chết trong này, người ngồi trên bạch ngọc hạc không tiện khống chế, xuống đất rồi tính.”

Ngụy Tác đương nhiên không dám chần chừ, vội thu bạch ngọc hạc, đáp xuống bãi cát.

“Đừng đi lung tung!”

Đáp xuống, Hàn Vi Vi định đi tới thì Ngụy Tác nghe thấy lực bào lão đầu cảnh cáo, vội kéo tay nàng ta.

Lúc đó Ngụy Tác cũng khẩn trương muốn chết, ngừng thần nghe lục bào lão đầu chỉ dẫn bước tiếp theo, nắm tay Hàn Vi Vi chỉ thấy mềm mại chứ không có ý nghĩ gì khác, Hàn Vi Vi chợt cứng người, mặt đỏ lựng lên.

Ngượng ngùng rút tay khỏi tay gã, chợt Ngụy Tác thập phần ngưng trọng nói, “Đây là Cửu khúc hoàng phong trận, tất cả đi cạnh ta, không thì sai một bước là sẽ bị khốn đến ở đây, ta cũng bó tay.”

“Đi sáng trái một bước.” Lục bào lão đầu nói.

Ngụy Tác hít sâu một hơi, bước sang trái một bước, bọn Hàn Vi Vi đi theo.

Hơi dừng lại một chút, tựa hồ tính toán qua loa bước tiếp theo, lục bào lão đầu lời, “sang trái năm bước.”

Ngụy Tác đi xong năm bước, lục bào lão đầu tiếp lời, “Bước tới ba bước.”

Được lục bào lão đầu chỉ thị, Ngụy Tác từ từ đi qua Cửu khúc hoàng phong trận.

“Chuyện gì hả? Sao lại nóng thế!”

“Cửu khúc hoàng phong trận không thể chống thêm bất kỳ pháp trận nào! Sao lại thế được!”

Đột nhiên, lục bào lão đầu không tin nổi kinh hãi kêu lên, Ngụy Tác cũng giật giật chân mày dừng lại. Phía trước rừng rực hồng quang như một đồng lửa cháy, hơi nóng theo gió phả vào mặt.

“Đây là...”

Theo lời lục bào lão đầu đi thêm mấy bước, bọn Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi tròn mắt vì phía trước là mấy thân cây kỳ dị đỏ rực, trông như cây dâu, cao hơn thân người, dù là cành hay lá thì nhiệt độ đều như muốn bốc lửa.

“Hỏa vân tang! Độc ác thật!” Lục bào lão đầu oa oa kêu to.

Ngụy Tác cũng đã phản ứng.

Đại hình pháp trận có thể nối với địa khí như Cửu khúc hoàng phong trận thì không thể tăng thêm trận pháp khác để dẫn địa hỏa.

Nhưng Hỏa vân tang tự thân phát ra hỏa lực thì không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến pháp trận, cả đại hành gia như lục bào lão đầu cũng phải tính toán cẩn thận, từ từ cất bước, người bố trận trông Hỏa vân tang ở chỗ phải qua khi phá giải pháp trận thì tương đương với tu sĩ phải qua biển lửa.

“Phải đi qua trong đó?” Hàn Vi Vi định thần lại, mặt thoát đỏ thoát trắng, rõ ràng ngoài rìa còn đỡ chứ vào trong, uy năng hỏa khí tựa hồ không kém hơn linh giai hạ phẩm pháp bảo, với bán linh giai bạch sắc hàn băng bàn và một ít băng hệ pháp phù của Ngụy Tác ban này căn bản không thể đi qua khu vực mọc đầy Hỏa vân tang.

Gã không nói gì, tế xuất liễu một viên châu tử.

Viên ngọc vừa xuất hiện, vốn gió nóng phả vào mặt khiến ai nấy tưởng sắp bị rang khô, Hàn Vi Vi vốn cho rằng một vài bộ phận của mình không bằng sư thụ, lại gió thổi cho nhỏ hơn, cũng đột nhiên sáng khoái, hơi nóng cơ hồ bị chặn lại.

“Tích hỏa pháp châu?”

Hàn Vi Vi dị thường kinh ngạc nhìn Ngụy Tác, vốn cho rằng gã ngoài nhẵn nhừ ra không có gì đặc biệt, nhưng những thứ quái dị lại không ít, thật càng nhìn càng không nhận ra.

“Con bà nó chứ!” Lấy ra tích hỏa pháp châu, vào giữa nơi trồng Hỏa vân tang, gã vẫn thận trọng nghe lời lục bào lão đầu tiến bước, cũng lấy làm may mắn khôn tả.

Nếu không có viên tích hỏa pháp châu, lần này chắc gã bị khốn trong trận này.

Dọc đường lúc thì là Thiên lan Hắc thảo trùng, lúc là Cửu khúc hoàng phong trận, rồi thì ngàn ấy Hỏa vân tang, có quỷ mới biết còn gì nữa.

Nhưng gã thiếu chút nữa trước mắt tối sầm ngất đi vì ông trời cơ hồ biết rõ gã nghĩ gì, vừa qua khỏi Hỏa vân tang lâm, khó khăn lắm mới thoát được Cửu khúc hoàng phong trận thì trước mắt lại xuất hiện một kim sắc quang mạc.

Khu rừng đá có Kim ban sâm ngay trước mắt, nhưng đều bị kim sắc quang mạc cách tuyệt.

Càng kinh ngạc là trong mà sang vàng còn một hoàng sắc tinh trụ cao bằng mười mấy người, phải hai người lớn ôm mới xuể đứng sừng sững.

“Kim cương ngũ hành bích!”

Vừa nhìn vào kim sắc quang mạc, lục bào lão đầu cuống quýt kêu lên.

“Kim cương ngũ hành bích?”

Nghe cái tên này, Ngụy Tác thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Kim cương ngũ hành bích, gã từng đọc được cái tên này trong điển tịch.

“Sao vậy?” Qua một đêm vất vả, Hàn Vi Vi cũng bức bối, thấy Ngụy Tác nhảy dựng lên thì nàng ta cũng muốn khóc mà không có nước mắt hỏi.

Ngụy Tác nhìn nàng ta nói: “Đây là Kim cương ngũ hành bích, pháp trận này không có phương pháp phá giải khác, phải dùng uy năng linh giai trở lên liên tục oanh kích hai đêm mới phá được, dừng lại lừng chừng thì phải làm lại từ đầu.”

Gã vừa giải thích, Hàn Vi Vi cơ hồ bật khóc, “Liên tục oanh kích hai đêm? Có thể đào xuống dưới chui qua không?”

“Đương nhiên không.” Ngụy Tác lắc đầu. Kim cương ngũ hành bích này có cả quang tráo dưới đất, muốn đào lỗ mà qua được pháp trận thì nó đã không được coi là một trong những pháp trận biến thái nhất, được nhắc đến liên tục trong sách vở của đời sau.

“Làm sao bây giờ?” Hàn Vi Vi hỏi Ngụy Tác.

“Còn gì nữa, đánh thôi!” Ngụy Tác bức bối lấy ra Bôn lôi chùy. Thật ra lục bào lão đầu vừa nói ra là gã đã định bỏ đi, nhưng thấy trên đầu là một đám mây đỏ dày đặc ngưng tụ mà không tan, chắc là cấm chế bao trùm sơn cốc, dù có thi pháp cũng không lo tiếng động vọng ra. Hơn nữa gã càng lúc càng muốn biết bên trong có gì, vì rõ ràng không hề có Hắc huyết giao.

Lúc này thì gã cũng có phần bối phục tu sĩ bố trí ra ngăn ấy cấm chế.

Đổi lại là tu sĩ khác, dù đối phó được đàn Hắc toản trùng, hiểu về Cửu khúc hoàng phong trận, lại qua được rặng Hỏa vân tang, thì đến đây cũng đành công cốc. Vì một tu sĩ nhiều nhất cũng chỉ có mấy chục viên Hồi khí đơn giá, có mười mấy tu sĩ cùng vào, thay nhau thi pháp cũng không kéo dài nổi hai đêm, bao nhiêu đơn được bổ sung chân nguyên hao tận hết thì cũng không thể qua được Kim cương ngũ hành bích, đành phải quay về.

Thấy Ngụy Tác động thủ, Hàn Vi Vi đành bức bối ra tay theo.

Ầm! Ầm! Ầm!

Dù là thuật pháp hay pháp bảo công kích tới thì kim sắc quang mạc vẫn vững như bàn thạch, chỉ có hoàng sắc tinh trụ hơi lóe quang hoa.

Bốn người thay nhau thi triển, sau đúng hai đêm thì hoàng sắc tinh trụ đột nhiên xuất hiện vô số vết nứt rồi đổ sụp xuống.

Kim sắc quang mạc cực kỳ vững chãi cũng lóe sáng rồi tan biến vô ảnh vô tung.

Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi nhìn nhau kinh ngạc, lục bào lão đầu và Ngụy Tác cũng chỉ biết tên pháp trận Kim cương ngũ hành bích chứ chưa từng tự tay phá, xem ra pháp trận này tựa hồ bị phá là phải bố trí lại từ đầu, có nghĩa là từ khi có Kim cương ngũ hành bích thì chưa ai vào đây.

“Đi thôi.”

Ngụy Tác quan sát một chốc, cùng bọn Hàn Vi Vi thận trọng đi qua, dừng lại trước hoàng sắc tinh trụ.

Cầm một mảnh tinh thạch đã vỡ lên, gã chợt nhăn nhó.

Tinh thạch này là hoàng sắc thủy tinh hết sức bình thường, đối với tu sĩ chỉ có thể dùng làm trang sức, không rõ người bố trí pháp trận dùng cách gì khiến hoàng sắc thủy tinh trụ có đủ uy năng trở thành trận nhãn của Kim cương ngũ hành bích.

Ném mảnh hoàng sắc thủy tinh vô dụng đi, Ngụy Tác tiếp tục đi.

Bọn Hàn Vi Vi theo sát.

Đi chừng một ngàn trượng, mấy cột đá gãy đổ lại xuất hiện trước mắt Ngụy Tác.

Cách mấy cây cột đổ không xa là một bãi đất trống chừng hơn mười trượng mọc đầy cỏ xanh, linh khí ràn rạt.

Sắc mặt bọn Ngụy Tác kinh ngạc vì trên một trụ đá đã gãy gục ở mé trái có một bộ bạch sắc hài cốt, trong bãi có cách bộ hài cốt chừng ba trượng có dải sáng ba màu rất đặc biệt!

Dải sáng ba màu là từ một thân cây không cao hơn cỏ bao nhiêu, lá ánh lên màu vàng kim phát ra.

“Đây là?”

Lục bào lão đầu thiếu chút nữa trực tiếp hóa thành hình thể bay ra vì theo hình dạng lá, đó là Kim ban sâm nhưng xưa nay Kim ban sâm chỉ kết có ba quả mà cây này lại có bảy, hơn nữa quả sâm thường chỉ điểm màu đỏ giữa màu vàng, còn quả sâm này ánh lên ba màu vàng, đỏ, tím thành một dải.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

190. Chương 190: Lục Tinh Đặc Biệt

Quả sâm ba màu này quá đặc biệt, ngay cả Hàn Vi Vi xuất thân luyện đơn thể gia cũng chưa thấy linh dược nào như thế.

Nhất thời ánh mắt tất cả đều bị nhánh cây thu hút, không chú ý nhìn kỹ hài cốt tu sĩ cạnh đó.

“Ngụy Tác, trong bãi cỏ gần Kim ban sâm tựa hồ còn có vật gì đó.” Giọng lục bào lão đầu kinh nghi tột bậc vang lên.

Ngụy Tác sững sờ, quan sát thật kỹ, lục bào lão đầu nói không sai chút nào, trong bãi cỏ dưới gốc Kim ban sâm tựa hồ ánh lên lục sắc quang hoa.

“Cẩn thận.”

Thần sắc ngưng trọng, gã gật đầu với bọn Hàn Vi Vi rồi kích phát hai tầng linh quang quang tráo, từ từ đến gần nhánh Kim ban sâm.

Dọc đường không có gì bất ngờ.

“Đây là?”

Đến gần nhánh Kim ban sâm tạo cho người ta cảm giác cực kỳ bất phàm, Ngụy Tác thấy bãi cỏ phía dưới không hề có gì, nhưng trong vòng mấy trượng tràn ngập lục sắc quang hoa kỳ dị, chiếu khỏi mặt đất chừng ba tấc.

Lục sắc quang hoa này như thể từ pháp trận phát ra nhưng nếu là pháp trận mà chỉ bao trùm phạm vi mấy trượng thì hình như hơi nhỏ?

“Lục quang này thật ra là chuyện gì?” Hàn Vi Vi hỏi.

Nhưng hỏi cũng bằng thừa, đừng nói gã, mà cả lục bào lão đầu cũng không biết thật ra là chuyện gì.

Lắc lắc đầu, Ngụy Tác lại lấy ra con dao bạc thử cắt vào tầng lục sắc quang hoa.

Không có phản ứng, lục sắc quang hoa không hề có trở lực, cũng không phản lực.

Con dao bạc trầm xuống chút nữa, chạm vào mặt cỏ mà không phản ứng gì.

Việc này khiến Ngụy Tác luôn giữ thái độ coi trọng an toàn cũng hơi do dự, ngừng lại quan sát bạch sắc hải cốt.

Bọn Hàn Vi Vi từ lúc vào Đoạn long nhai thì hoàn toàn nghe theo gã chỉ huy, thấy gã ngoái lại, ánh mắt tất cả liền dồn hết lên bộ bạch sắc hải cốt.

Ngụy Tác cùng bọn Hàn Vi Vi đều nhìn vào bạch sắc hải cốt, mắt sáng lên không thể rời đi.

Bạch sắc hải cốt thập phần hoàn chỉnh, tư thế ngồi xếp bằng, không có dấu hiệu xương gãy, xem ra đã tọa hóa ở đây. Bên tay phải là một cây ngân sắc tiểu phủ, và hai ngọc phù hình vuông màu sắc rực rỡ đan xen xanh đỏ.

Ngân sắc tiểu phủ đầy phù văn huyền ảo, quang hoa rực rỡ, phong linh khí tức rần rạt.

Cảm giác này rõ ràng là linh giai pháp bảo, hơn nữa không chỉ linh giai hạ phẩm, tối thiểu cũng phải trung phẩm trở lên.

Màu sắc và hoa văn của cổ phù, bọn Ngụy Tác chưa từng thấy, khẳng định không phải phàm phẩm.

“Lẽ nào cấm chế ngoài kia đều do tu sĩ này giữ trò?” Hàn Vi Vi kinh hãi hỏi gã, nảy ra ý muốn đến cầm hai pháp khí lên xem xét.

“Đội đã!” Ngụy Tác lại kéo tay nàng ta.

“Không phải y cố ý lợi dụng ta đấy chứ?” Hàn Vi Vi hơi đỏ mặt, chợt dấy lên ý nghĩ này.

“Hình như không ổn.” Ngụy Tác lại nói.

Hàn Vi Vi ngẩng người, “Không ổn ở chỗ nào?”

“Xem dáng vẻ chắc là tọa hóa ở đây.” Ngụy Tác hít sâu một hơi: “Nhưng nếu là tu sĩ tầm thường, dù tu luyện gặp vấn đề, trên mình phải còn những thứ khác. Nhất là tu sĩ có linh cấp trung giai pháp bảo thì chí ít cũng phải có nạp bảo nang chứ? Sao lại thế được, chỉ có hai thứ này?”

“Có thể bị ai đó vào lấy mất chăng?” Chân Sùng Minh bảo.

“...” Lần này không chỉ Ngụy Tác, cả Hàn Vi Vi cũng tắt tiếng. Trong đầu y toàn là bùn hả? Rõ ràng Kim cương ngũ hành bích mới bị phá, hơn nữa dù người này chết ở đây trước khi bày ra Kim cương ngũ hành bích thì người khác vào lấy đồ cũng đời nào bỏ lại hai thứ giá trị thế này.

Hàn Vi Vi cũng không muốn nói gì cùng Chân Sùng Minh nữa, nàng ta thiếu chút nữa ngất xỉu là Chu Tiểu Xuân lại gạt đầu, trầm tư: “Ồ, rất có khả năng là vậy.”

Cũng may còn có Ngụy Tác, bằng không Hàn Vi Vi chắc đã hoài nghi trí tuệ của mình. Mãi mới bình tĩnh lại được, nàng ta hỏi Ngụy Tác: “Người hoài nghi đây là cái bẫy?”

“Thử một phen vẫn an toàn hơn.”

Ngụy Tác nói nước đôi, nhân quang hơi ánh lên, lấy ra mấy thi thể yêu thú ném xuống cạnh hải cốt.

Ném mấy thi thể yêu thú tới mà không có phản ứng gì.

“Lùi lại chút nữa.”

Ngụy Tác không dám lơ lửng, bảo bọn Hàn Vi Vi cùng lùi lại hơn hai mươi trượng, đoạn gã không chỉ lấy bộ pháp thuần ra mà cả Xích giáp thuần cũng được sử dụng.

Đoạn gã phát ra tiên thiên chân hỏa, từ từ ép xuống ngân sắc tiểu phủ.

Nếu là pháp bảo linh giai trung phẩm trở lên thì chống lại được ngọn lửa này không thành vấn đề.

Nhưng cơ hồ tiên thiên chân hỏa chạm vào ngân sắc tiểu phủ thượng thì ầm một tiếng, cây phủ nổ vang thành một dải ngân sắc quang diễm!

Không chỉ cây phủ hóa thành tro sau tiếng nổ mà cả bạch sắc hài cốt cùng với ngọc phù rực rỡ đều tan biến, chỉ còn lại một lỗ sâu rộng chừng nửa trượng nhưng sâu một trượng.

Hàn Vi Vi thè lưỡi.

Uy năng của vụ nổ không kém gì linh giai trung phẩm pháp bảo.

Óc mới dậy lên ý nghĩ này, gã liền cầm ngân sắc tiểu phủ lên đoạn cây phủ nổ vang mà không hề có dấu hiệu gì, gã đột nhiên biến mất.

Hiện tại đã khẳng định được thứ có cảm giác là linh giai pháp bảo lại là cái bẫy, khi nổ nó chỉ tác động trong phạm vi nhỏ, thậm chí Kim ban sâm chỉ cách mấy trượng cũng không hề hấn gì.

Ngụy Tác lắc đầu, lại đến trước nhánh Kim ban sâm mỉm cười nhún nhó.

Vì ngân sắc tiểu phủ là bẫy rập nên gã càng ngần ngại hơn với lực quang từ phía dưới Kim ban sâm phát ra. Nhưng một lúc sau, gã vẫn nghiêng rằng quyết tâm, móc con dao bạc từ từ đào Kim ban sâm lên.

Đất đá được bới ra, lực quang càng sáng, nguồn gốc của chúng bộc lộ trước mắt bọn Hàn Vi Vi.

Là ba viên lục sắc tinh thể không theo quy luật nào, có vẻ rất cứng, lớn cỡ trứng chim câu.

Ngụy Tác kinh nghi bất định nhìn ba viên lục tinh, rõ ràng không cấu thành bất kỳ pháp trận nào, lục sắc quang hoa chỉ từ ba viên lục tinh tỏa ra một cách tự nhiên. Lục bào lão đầu cũng chưa từng thấy tinh thạch này, gã bèn hít sâu một hơi rồi cẩn thận tốt bậc dùng dao bạc đào xuống, xác định không có gì thì mới chạm nhẹ vào một viên lục tinh.

Thấy không có phản ứng, Ngụy Tác nghiêng rằng chém con dao xuống.

“Ngụy Tác, người coi bẫy quả sâm kia!”

Hàn Vi Vi kinh hô, Ngụy Tác khều một viên lục tinh lên mà cả ba viên đều không phản ứng, nhưng cả bẫy quả Kim ban sâm đang phát ra ánh sáng ba màu cơ hồ đột nhiên chín rực, sắp rơi xuống đến nơi.

Khả năng này gã không thể tưởng tượng được, vội vàng lấy ra một chiếc bạch sắc ngọc bình hứng lấy.

“Sao lại thế được?” Lục bào lão đầu cũng kinh ngạc kêu ầm lên.

“Lẽ nào lục sắc tinh thạch này có thể khiến Kim ban sâm vốn đã đạt đến độ thành thực còn có thể hấp thu linh khí, tiếp tục sinh trưởng?” Ngụy Tác nghĩ đến khả năng này.

Nếu thế, tương đương với có thể tăng thêm được lực cho linh dược, sâm quả này chắc chắn hơn bình thường.

Chỉ là không hiểu lục sắc tinh thạch có tác dụng đối với linh dược khác hay không, phải thử mới biết được. Hiện giờ Ngụy Tác cũng không biết ba viên tinh thạch này được luyện chế thành hay là trời sinh.

Móc ba viên lục sắc tinh thạch lên, Ngụy Tác lại lấp đất vào.

Xâu chuỗi mọi việc lại, rất có khả năng từ một, hai vạn năm trước, có tu sĩ lợi hại nào đó phát hiện ra nhánh Kim ban sâm này, thấy quả sâm chưa chín nên bày ra nhiều cấm chế, tránh bị tu sĩ khác nâng tay trên. Nhưng có thể vì tu sĩ đó gặp bất trắc nên không kịp về hái quả, Kim ban sâm cứ thế chín dần, đợi Ngụy Tác vào hái hôm nay.

Tuy không có Hắc huyết giao nhưng ít ra cũng thu hoạch được Hỏa yêu long cùng cấp, mục đích coi như đạt đến, hơn nữa người bày ra ngân ấy cấm chế tất âm hiểm không kém gì Ngụy Tác, chưa biết chừng trong cốc còn cấm chế khác lợi hại không kém, nên sau một lúc hơi trầm ngâm, gã quyết định không xem xét những nơi khác mà theo lời lục bào lão đầu men theo Cửu khúc hoàng phong trận từ từ đi ra.

Lùi đến cột đá có Thiên lan Hắc toàn trùng, gã máy động, lấy ra một quả cầu đỏ phong tỏa nhiều Hắc toàn trùng ném xuống cạnh.

Chưa biết chừng Hắc toàn trùng sẽ lại phồn thực, dù gì cũng khiến tu sĩ khác muốn vào gặp khó khăn hơn, sau này mà biết phương pháp di thực Kim ban sâm và Hỏa vân tang thì có thể vào lấy. Cũng như tu sĩ bày ra ngàn ấy cấm chế, gã không có ý tưởng sẽ để lại cho kẻ khác hưởng công lao.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

191. Chương 191: Chuẩn Bị Đi Xa

Một ngày qua đi, bình an về đến động phủ Tiểu Dạ sơn, Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi vào tỉnh thất nghiên cứu ba viên lục sắc tinh thạch đặc biệt.

Trước mặt cả hai là hai cái chậu trồng một cây Thất dạ cúc và một cây Mễ tương quả.

Hai cây này được Ngụy Tác nhổ trên đường từ Đoạn long nhai về, chỉ đáng giá hai, ba viên hạ phẩm linh thạch, không phải linh dược quý giá gì.

Thất dạ cúc có công hiệu thanh hỏa giải độc, có ích phần nào với tu sĩ tu luyện thủy hệ công pháp, còn Mễ tương quả là cây bụi kết quả màu trắng, chất nước trong quả có tác dụng tích cốc.

Thất dạ cúc sau khi nở hoa màu vàng nhạt thì chỉ duy trì được bảy ngày, dược lực của đóa hoa sẽ đạt đến đỉnh cao rồi hoa sẽ khô héo, dược lực cũng tan đi. Mễ tương quả chín trong ba đến bốn ngày, sau đó không chỉ quả rụng mà thân cây cũng khô đi, chỉ còn cách đợi hạt nảy mầm mới thành cây mới.

Hiện tại Thất dạ cúc đã đến ngày thứ bảy, sắp sửa khô héo còn Mễ tương quả cơ hồ chảy nước khỏi lớp vỏ bóng bẩy, đã chín rục, không đợi nửa tuần hương nữa thì năm, sáu trái Mễ tương quả sẽ đều rời khỏi thân cây.

Ngụy Tác thận trọng lấy ba viên lục sắc tinh thạch từ nẹp bảo nang, moi đất trong chậu Mễ tương quả hạ ra đặt xuống.

Đoạn gã cùng cùng Hàn Vi Vi chăm chú quan sát.

Tình cảnh kinh ngạc xuất hiện, một lúc sau, Mễ tương quả vốn sắp chín rụng lại không có dấu hiệu gì sẽ rụng mà vẫn tươi rói.

Ngụy Tác liên tiếp lấy đi hai viên lục sắc tinh thạch mà không có gì thay đổi nhưng khi viên thứ ba bị gã lấy đi thì Mễ tương quả lập tức rơi xuống, thân cây cũng bắt đầu khô héo như chu trình thông thường.

Ba viên lục sắc tinh thạch lại được gã vùi xuống dưới Thất dạ cúc, đợi rất lâu, qua cả thời gian đóa hoa Thất dạ cúc khô héo nhưng bông hoa vẫn tươi rói.

Cũng như trước, gã lấy ra hai viên lục sắc tinh thạch đều không có gì xảy ra nhưng lấy viên thứ ba thì Thất dạ cúc mới bắt đầu tiến trình khô héo, chỉ khác Mễ tương quả là Thất dạ cúc héo đóa hoa nhưng thân cây vẫn sinh trưởng.

“Phát đạt rồi!”

Ngụy Tác cùng Hàn Vi Vi đều mắt sáng rỡ!

Hiện tại mặc cho lục sắc tinh thạch do thiên nhiên sinh thành hay do tu sĩ lợi hại bố trí Kim cương ngũ hành bích luyện chế ra thì ba viên tinh thạch đích xác có công hiệu kỳ diệu khiến các loại linh dược tiếp tục sinh trưởng sau khi đã chín.

Tinh thạch đặc biệt này, đối với tu sĩ, thật quá hữu dụng.

Chẳng hạn như tu sĩ trồng linh dược tại động phủ, đến lúc hái sẽ không thể đi đâu mà chỉ còn cách chờ đợi, không khác gì bị trói chặt một chỗ, có tinh thạch này thì có thể yên tâm đi ra ngoài vì linh dược sẽ không tan mất linh khí mà dược lực còn tăng theo thời gian.

Tu đạo giới còn có những linh dược khác với Thất dạ cúc và Mễ tương quả, cách một quãng thời gian sẽ lại kết quả, nhưng đạt đến thời gian nhất định thì thân cây sẽ khô héo, có linh thạch này sẽ khiến thân cây kéo dài thêm thời gian, không hái thì quả cũng liên tục tích lũy thêm dược lực.

Lúc trước Ngụy Tác chỉ lấy ra một viên lục sắc tinh thạch, quả Kim ban sâm đã sắp rụng, còn Thất dạ cúc và Mễ tương quả chỉ cần một viên lục sắc tinh thạch là được, chứng tỏ Kim ban sâm cần lượng năng lượng vượt xa hai loại phổ thông linh dược này.

Bất kỳ thứ gì, uy năng sẽ dần tiêu tan, chỉ là ba viên lục tinh thạch này được vùi dưới Kim ban sâm rất lâu, chừng một vạn mấy nghìn năm rồi, nếu sử dụng thêm tám mươi một trăm năm nữa chắc không vấn đề gì?

Tuyệt đại đa số đơn dược, dược lực của nguyên liệu càng nhiều, phẩm chất đơn dược càng cao.

Tinh thạch này có thể gia tăng số năm sinh trưởng của linh dược, khiến dược lực càng sung túc, phẩm chất đơn dược luyện chế thành càng cao.

Giá trị ba viên lục tinh thạch đặc biệt này hơn nhiều một con Hắc huyết giao.

Kim ban sâm kết được ngần ấy sâm quả, lại có ánh lên hào quang ba màu vì thời gian sinh trưởng cực lâu, dược lực tích lũy lại.

Ngụy Tác vội lấy ra cái bình ngọc trắng đựng bảy quả Kim ban sâm.

Kim ban sâm quả nằm yên tĩnh trong đó, đều chỉ lớn cỡ hạt đậu nhưng gốc còn một cái cuống nhỏ xíu, nhìn như quả anh đào, chỉ là vỏ ngoài màu vàng còn ánh lên màu đỏ, thịt quả phía trong đỏ tía.

Khác với mọi linh dược khác, linh khí của bảy quả sâm thập phần nội liễm, ghé sát bạch ngọc bình cũng không ngửi thấy mùi gì đặc biệt.

“Kim ban sâm chính thông thường sau hai nghìn năm sẽ kết thành ba quả, ở đây có bảy quả chắc phải được bốn, năm nghìn năm rồi nhỉ. Hơn nữa ánh lên hào quang ba sắc, chắc dược lực cũng hơn nhiều sâm quả bình thường?” Ngụy Tác cực kỳ đặc ý nói, nhìn chăm chăm bảy quả sâm quyền rũ.

“Cũng chưa hẳn.” Hàn Vi Vi cùng thập phần hưng phấn, bất quá thấy Ngụy Tác đặc ý thì lại lên tiếng đả kích, “Chưa biết chừng vì quá lâu mà dược lực thay đổi, linh dược biến thành độc dược, hoặc dược lực quá mạnh, chưa biết chừng sẽ khiến người biến thành quái thai.”

“Chuyện đó...” Ngụy Tác tắt tiếng, ngẫm nghĩ một chốc rồi hỏi: “Tiếp theo người định thế nào?”

“Thế là sao hả?” Hàn Vi Vi bĩu môi, “Ta còn tính gì nữa? Người lắm trò hoa dạng, ta phải hỏi người câu đó mới đúng, người định đi kiếm linh thạch thì ta đi kiếm linh thạch, người định bế quan tu luyện, ta cũng bế quan tu luyện.”

“Nói thế là người theo ta? Có khác gì bảo thế nào nghe thế đâu? Chi bằng chúng ta tu luyện Huyền Sát đại pháp?” Ngụy Tác hớn hỏ, thâm nhủ nhưng đương nhiên không dám nói vậy. Thoáng nhìn Hàn Vi Vi, gã giải thích: “Tới đây ta có thể phải đi xa, vì ta đồng ý với một tu sĩ sẽ mang một vật đến Tê Phượng thành.”

“Mang một vật đến Tê Phượng thành?” Hàn Vi Vi ngẩn người, nàng ta biết Tê Phượng thành nằm ở nơi tiếp giáp phía và nam Thiên Huyền đại lục, cách Linh Nhạc thành gian hơn mười tòa thành, đi về nhanh nhất cũng phải hơn một tháng.

Ngụy Tác gật đầu, đến Tê Phượng thành vốn là việc nằm trong kế hoạch, trở về từ Di Thiên cốc đã mấy tháng rồi, nếu bế quan nữa thì chưa biết chừng sẽ tốn mấy tháng đến một năm, tuy Kim bà bà nói tôn nữ còn sống được ba năm nữa nhưng chờ lâu quá thì Ngụy Tác không muốn vì thế mà tôn nữ đó mất mạng. Lỡ thế đó quá độc, hoàn thành đã mới yên tâm.

Gã đã tính toán rồi, bế quan tu luyện từ Chu thiên cảnh tam trọng đến tứ trọng ít nhất cũng tốn hơn nghìn viên Kim linh đơn, tương đương với mười một vạn hạ phẩm linh thạch. Gã xây động phủ, đã bỏ ra hơn mười vạn linh thạch, sau này có linh thạch của các tu sĩ Tứ Hải đường thì gã có chừng mười vạn linh thạch.

Nếu từ từ bén đi thì thể yếu thú không cần thiết, tu luyện đến Chu thiên cảnh tứ trọng khẳng định không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng theo tính toán của gã, có được Kim ban sâm thì sẽ bế quan thật lâu, trực tiếp

xung kích Phân niệm cảnh. Hiện tại chỉ cần được lực Kim ban sâm quả không thành vấn đề, gã có đủ linh thạch và thời gian, đột phá đến Phân niệm cảnh là đương nhiên.

Lục bào lão đầu từng nói, được lực Kim ban sâm cao hơn Dưỡng thần thảo không biết bao nhiêu lần, chỉ có tu sĩ ngu xuẩn hơn lợn mới không thành công khi có linh dược này. Ngụy Tác hiện tại dù gì cũng là song linh căn tu sĩ, kinh qua không ít lần đại chiến, mọi thứ đều hơn nhiều tu sĩ tầm thường.

Nếu lấy được hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch từ chỗ tôn nữ Kim bà bà thì đủ để bế quan xung kích Phân niệm cảnh.

Gã cho rằng Hàn Vi Vi sẽ hào hứng cùng gã đến Tê Phượng thành, tiểu nữ tử này thường thích ra ngoài vào ban đêm, hơn nữa gã đi đường một mình cũng vô liêu, nhưng Hàn Vi Vi lại tỏ ra ngấm ngội: “Vậy ta không đi nữa, Ngụy Tác, đưa ta về Linh Nhạc thành, ta nhân lúc này, tại Trân Bảo các bế quan xung kích tu vi Chu thiên cảnh đệ nhị trọng.”

“Người không đi?” Hàn Vi Vi trả lời vượt ngoài ý liệu của Ngụy Tác khiến gã ngẩn người.

“Đi lâu quá.” Hàn Vi Vi do dự nhíu mày, “Ta lo cho sư thư.”

“Vậy thì người mang sâm quả về cho Cơ Nhã thử xem được lực có vấn đề gì không.” Câu trả lời của Hàn Vi Vi khiến Ngụy Tác có cảm giác phức tạp, thoáng trầm mặc rồi đầu, nói tiếp: “Ta phải chuẩn bị một chút, bế quan mấy ngày tham ngộ một môn thuật pháp, người đợi ở đây rồi ta đưa về Linh Nhạc thành.”

Dặn dò Hàn Vi Vi xong, gã để lại gian tĩnh thất lưu cho nàng ta rồi vào một gian khác, tựa hồ đã nghĩ kỹ, lấy ra một viên đơn dược, nuốt chửng.

Viên đơn dược này đỏ rực, bằng quả trứng chim câu, rõ ràng là Hợp hư đơn!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

192. Chương 192: Thăm Dò Tin Tức

Nuốt chửng Hợp hư đơn xuống bụng, thể nội chân nguyên của Ngụy Tác vang lên tiếng động như kinh đào phách ngân, từng làn trọc khí tràn ra, rồi thân thể ánh lên chín dải thần hải quang qua, tám lớn một nhỏ, nối nhau hình thành chu thiên mới.

Chu thiên cảnh tứ trọng, lại mượn sức một viên Hợp hư đơn, gã trở thành tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng.

“Phù!”

Thở ra một hơi, Ngụy Tác chột nhãn nhó.

Tuy có kinh nghiệm luyện hóa Hợp hư đơn, đã nhưng mùi vị này không dễ chịu gì.

Cảm nhận chân nguyên giữa Chu thiên cảnh tứ trọng và tam trọng khác nhau thể nào đoạn gã lấy từ nạp bảo nang ra một nhánh Tử hồ hoa, nuốt chửng rồi xếp bằng luyện hóa.

Vốn còn lại hai nhánh Tử hồ hoa, gã chuẩn bị để lại cho lúc từ phân niệm đột phá kim đơn, bằng không đã sử dụng từ lúc đến Thất Tinh thành.

Nhưng một câu nói của Hàn Vi Vi khiến gã đột nhiên cải biến chủ ý.

Dù là giữa Nam Cung Vũ Tinh và Hắc Sát hay giữa Cơ Nhã và Đồng Thanh Y, chưa biết chừng sẽ nhanh chóng có biến hóa, tốt nhất đừng nghĩ đến việc Kim đơn cảnh xa xôi mà nhanh chóng đề thăng tu vi rồi tính. Một khi có biến cố, Ngụy Tác khẳng định không đứng ngoài, hơn nữa dùng xong nhánh Tử hồ hoa này gã vẫn còn một nhánh cho lúc từ Phân niệm cảnh đột phá đến Kim đơn cảnh.

Vạn nhất trước khi đạt tới Kim đơn cảnh mà có việc gấp phải sử dụng nốt cả nhánh Tử hồ hoa còn lại thì có thể vào Di Thiên cốc, trong đó vẫn còn một nhánh.

Theo tốc độ thông thường, mười năm mà gã thuận lợi đột phá đến Kim đơn cảnh thì năm mơ cũng sẽ mỉm cười.

Đương nhiên lựa chọn tốt nhất là bế quan đột phá đến Chu thiên cảnh tứ trọng, rồi mới nuốt Hợp hư đơn, đột phá đến Chu thiên cảnh ngũ trọng, như thế sẽ tiết kiệm được nhiều linh thạch, nhưng vì liên tục luyện phù, luyện đơn cộng thêm luyện khí, Tử Huyền chân quyết đã đột phá đến địa cấp trung giai, thần thức của gã cao hơn nhiều đồng cấp tu sĩ. Lần trước Ngụy Tác từ Thất Tinh thành đến Lạc Nguyệt thành, trên đường về Linh Nhạc thành gã đã cảm giác cực nếu tăng thêm một tầng tu vi thì có thể miễn cưỡng một ngày sử dụng hai lần truyền tống pháp trận mà không tổn thương thần thức.

Hiện tại đề thăng đến tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng thì có thể tiết kiệm được một nửa thời gian, tránh được vì vắng mặt quá lâu mà xảy ra biến cố.

Đem linh thạch ra tính thì bớt được nửa tháng, với tốc độ kiếm linh thạch của gã tất nhiên không thiệt thòi bao nhiêu, hơn nữa tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng đương nhiên càng an toàn hơn khi đi đường.

Lần trước luyện hóa Tử hồ hoa, gã mất gần năm ngày, nhưng lần này vì có tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng, chân nguyên lực đại tăng, lại là song linh căn tu sĩ, chỉ mất không đầy ba ngày là đã luyện hóa xong, ra ôn tuyền trì tắm rửa sạch sẽ chất ô uế bài tiết ra đoạn bắt đầu chuẩn bị cho lần đi xa này.

...

Tê Phượng thành là ngôi thành xếp thứ sáu trong mười ba thành ở cực đông Thiên Huyền đại lục. Quy mô tuy chỉ hơn Linh Nhạc thành và Lạc Nguyệt thành một chút, còn không bằng Thất Tinh thành, nhưng vì có mấy gia tộc chuyên gia công nguyên liệu mà một số tu sĩ cần dùng và có đặc sản trang sức ngọc thạch nên rất nổi danh. Những gia tộc đó sử dụng rất nhiều phạm nhân nên trong thành trừ bảy, tám vạn tu sĩ thường trú thì còn mấy vạn phạm nhân.

Đương nhiên phạm nhân ở đây cũng tìm mọi cách kiếm linh thạch, để trở thành tu sĩ.

Vương Đồng là một phạm nhân như thế trong Tê Phượng thành, thường ở trong một cửa tiệm tên Diệu Ngọc phường, sống bằng nghề điêu khắc ngọc thạch, lúc nhàn hạ thường bán những thứ điêu khắc từ phế liệu mà tiệm không dùng cho tu sĩ, hòng tích lũy linh thạch, đổi lấy công pháp tu luyện hữu dụng.

Hôm đó Vương Đồng mới cầm mấy món tự điêu khắc thành ra khỏi cửa không lâu thì thấy một thanh sam tu sĩ trẻ tuổi đang đứng ở góc đường nhìn quanh, tựa hồ mới đến Tê Phượng thành.

Vương Đồng vội bước lên, cung kính hành lễ với thanh sam tu sĩ trẻ tuổi: “Vị tiền bối này chắc lần đầu đến Tê Phượng thành? Trang sức ngọc thạch của Tê Phượng thành nổi danh khắp Thiên Huyền đại lục, tại hạ có mấy món, không rõ tiền bối muốn xem qua chăng?”

Tu sĩ trẻ tuổi này là Ngụy Tác vừa đến Tê Phượng thành.

Sau khi luyện hóa Tử hồ hoa, dặn dò Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân xong, gã liền đến Tê Phượng thành.

Đúng như dự liệu, đề thăng đến tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng, mỗi ngày có thể miễn cưỡng sử dụng truyền tống pháp trận hai lần mà không tổn thương thần thức, trừ nghỉ ngơi ra thì dọc đường gã không dừng lại ở đâu, mất chừng tám ngày đã tới Tê Phượng thành.

Thấy thanh niên tay gân guốc, mặc áo vải bố vàng bình thường lên chào hỏi, gã mỉm cười: “À, có thứ gì hả?”

Vương Đồng lập tức móc hết ra giới thiệu: “Đây là vòng bạch ngọc có thể dùng cột tóc, tiền bối đeo lên sẽ thêm phần tiêu sái. Đây là hình kỳ lân điêu khắc từ thanh ngọc, có thể khảm vào cửa làm trang sức. Ngọc bội này đeo lên mình thì có thể đem lại may mắn.”

Ngụy Tác tỏ vẻ hứng thú nhìn mấy vật trong tay Vương Đồng hỏi: “Những thứ này bao nhiêu linh thạch?”

Vương Đồng thoáng mừng, hơi do dự một chút: “Hai viên hạ phẩm linh thạch.”

“Hai viên hạ phẩm linh thạch?” Ngụy Tác mỉm cười: “Vòng bạch ngọc của ngươi còn màu tạp, mặt kỳ lân có vết nứt nhỏ, còn ngọc bội hơi mỏng, nếu ta không lầm thì điêu khắc từ rìa tảng ngọc, chắc không đáng giá một viên linh thạch.”

Sắc mặt Vương Đồng cử kỳ khó coi, nghiêng rằng: “Nếu tiền bối muốn mua, ba vật này chỉ cần nửa viên hạ phẩm linh thạch.”

“Những vật này ta không thích lắm.” Ngụy Tác bảo Vương Đồng: “Bất quá ta đến Tê Phượng thành lần đầu, nếu ngươi giới thiệu tình hình rồi dẫn đường thì ta sẽ trả hai viên hạ phẩm linh thạch.”

“Tiền bối nói thật chứ?”

Vương Đồng kinh hỉ dị thường kêu lên, ba vật này đúng là không đáng giá một viên linh thạch, bán được một viên là khiến y mừng hết cỡ rồi, nhưng Ngụy Tác lại bảo sẽ cho tới hai viên. Vừa nói xong, Vương Đồng cho rằng hình như mình hoài nghi Ngụy Tác, như thế là bất kính nên nói ngay: “Tiền bối đừng trách, tại hạ quá kinh hỉ mà thôi.”

Ngụy Tác mỉm cười, lấy mấy thứ cất đi rồi đưa cho y hai viên hạ phẩm linh thạch: “Bắt đầu được chưa?”

“Đương nhiên được.” Vương Đồng mặc kệ Ngụy Tác có thích không, thập phần hưng phấn nhét ba món trang sức vào tay gã đoan bắt đầu: “Tê Phượng thành khá nổi tiếng tại cực đông Thiên Huyền đại lục, quanh các thành khác đều có yêu thú hoạt động, nhưng trong vòng hai nghìn dặm quanh Tê Phượng gần như không có yêu thú hoạt động, nên càng an toàn hơn...”

Nghe Vương Đồng thao thao bất tuyệt giới thiệu, Ngụy Tác vốn mù tịt về Tê Phượng thành dần hiểu, vì quanh thành rất hiếm yêu thú nên trong thành không có tu đạo tông môn nào lớn, mà do các gia tộc chuyên gia công và luyện chế nguyên nguyên liệu hoặc chế tác trang sức, từ sản nghiệp mà hình thành thế lực. Mấy gia tộc của Tê Phượng thành không chế lẫn nhau, chứ không do một thế lực lớn nhất quản hạt như các thành trì khác. Thế lực lớn nhất là Lưu gia chuyên giúp các tông môn của Thiên Huyền đại lục luyện tinh kim từ khoáng thạch, và Trương gia chuyên môn kinh doanh các loại trang sức ngọc thạch. Diệu Ngọc phường mà Vương Đồng làm việc cũng là một sản nghiệp của Trương gia.

Bất quá Vương Đồng có nói Tê Phượng thành đã mấy trăm năm không xuất hiện Kim đơn kỳ đại tu sĩ, tu sĩ trong hai gia tộc đó tối đa mới là Phân niệm kỳ.

“Tê Phượng thành còn có Kim gia, nghiên cứu khá kỹ đối với pháp trận và luyện khí, tiền bối muốn luyện chế pháp khí thì có thể đến Kim gia...”

Ngụy Tác sáng mắt lên vì Vương Đồng nói đến Kim gia.

“Hả? Có chỗ luyện chế pháp khí hả?” Ngụy Tác bình tĩnh hỏi, “Về Kim gia, ngươi còn biết những gì? Ta tựa hồ có nghe nói đến một tu sĩ lợi hại tên Kim bà bà, cũng là người Kim gia?”

“Kim gia có hai tiệm trong thành, một là Linh Phù các bán pháp phù và pháp khí tiêu hao, một là Kim Đoán phường chuyên luyện pháp khí và luyện tinh kim, kể cả đúc khuôn pháp khí.” Vương Đồng đáp: “Kim bà bà đó chắc là Kim thất cô của Kim gia. Vốn bà ta có mười ba huynh đệ thứ mười đều là tu sĩ, nhưng đều chết hết rồi, chỉ còn lại bà ta và Kim ngũ gia, hai người này có tư cách nhất Kim gia tư, quyền thế lớn nhất, có thể quyết định.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

193. Chương 193: Mỹ Nữ Mềm Yếu.

Dù gì cũng không quen ai trong thành, Ngụy Tác không cần cố kị hỏi: “Quan hệ giữa Kim thất cô và Kim ngũ gia thế nào? Kim ngũ gia còn nhiều tuổi hơn Kim thất cô xem ra tu vi chắc không thấp?”

“Không rõ quan hệ giữa Kim thất cô và Kim ngũ gia thế nào. Bất quá tại hạ có duyên gặp Kim ngũ gia một lần, trông chỉ chừng bốn mươi tuổi, nghe nói tu vi còn hơn Kim thất cô.” Vương Đồng không cần nghĩ, biết gì nói vậy.

Ngụy Tác nhúu mày rất khó nhận ra rồi hỏi: “Người có nghe nói là Kim thất cô có tôn nữ?”

Vương Đồng gật đầu: “Kim thất cô đích xác có một tôn nữ, bất quá tôn nữ này chưa từng lộ diện trong thành, không mấy ai biết tình hình cụ thể.”

Ngụy Tác hỏi tiếp: “Kim gia có bao nhiêu tu sĩ?”

Lấy được viên hạ phẩm linh thạch nhưng nhiều Ngụy Tác hỏi lại không biết nên trán Vương Đồng toát mồ hôi nói, “Kim gia tổng cộng có mấy trăm người, tu sĩ ít nhất cũng năm mươi sáu mươi người trở lên.”

“Kim gia thường có bao nhiêu nhân vật trọng yếu? Có ở trong hai cửa tiệm không?”

Vương Đồng lắc đầu: “Không hẳn, Kim gia có Kim phủ tại thành đông, thường có Kim thất cô và Kim ngũ gia.”

“Thành đông Kim phủ hả?” Ngụy Tác bình tĩnh gật đầu: “Người dẫn ta đến Kim phủ.”

“Được.” Vương Đồng cũng biết phạm nhân không thể nhúng vào việc giữa tu sĩ nên không nghĩ ngợi gì, vội gật đầu, sáng khoái đi trước dẫn đường.

Ngụy Tác đi theo Vương Đồng, dọc đường quan sát những chỗ chưa đi qua. Vì không có tông môn lợi hại nào, lại không bị yêu thú uy hiếp, gã phát hiện quy mô Tê Phượng thành tuy hơn Linh Nhạc thành nhưng đẳng cấp tu sĩ lại thấp hơn một chút.

Dọc đường đi, hỏa kế trong các tiệm, mười người thì tới bốn, năm là phạm nhân, cực hiếm gặp tu sĩ Chu thiên cảnh trở lên, phần lớn chỉ Thần hải cảnh tam trọng tứ trọng.

Hiện tại Ngụy Tác vẫn dùng Tiềm Ẩn quyết ẩn tàng một tầng tu vi, nhưng tu sĩ đi qua nhận ra gã có tu vi Chu thiên cảnh, hơn nữa không chỉ Chu thiên cảnh nhất trọng tu vi thì đều hơi biến sắc, tỏ rõ vẻ kính sợ.

Tê Phượng thành xây dựng trên bình nguyên, cảnh vật dọc đường đều thập phần phổ thông so với các thành trì gã đã qua, nhưng kiến trúc lại cực đẹp, nhiều gian phòng có treo một viên kim cương khắc đầy hoa văn đẹp đẽ, có thể dùng bốn chữ phú lệ đường hoàng để hình dung.

Cửa tiệm trong Tê Phượng thành, mười tiệm thì đến năm, sáu bán trang sức và đồ gia dụng, còn lại đều bán các loại khoáng thạch để luyện tinh kim, tiệm bán pháp khí rất hiếm.

Đi qua mấy đường chính, Ngụy Tác đến trước Kim phủ.

Kim phủ khí phái phi phạm, phong cách giống với Tê Phượng thành, không giống sơn môn của tu đạo giả mà giốn phú gia hào môn của phạm nhân.

Bức tường xanh biếc vây quanh diện tích ít nhất cũng hơn mười dặm, bên trong không có tới nghìn gian thì cũng tám trăm gian phòng, hai con sư tử đá ở cửa cao xấp xỉ Ngụy Tác.

Cánh cửa sơn đỏ có hai chiếc vòng vàng, cực kỳ bắt mắt. Trên tấm biển trên ở cửa có bốn chữ thiếp vàng “Hành đông Kim gia”, không rõ hai chữ Hành đông này mang ý nghĩa gì.

“Được rồi, người đi đi.” Đến cách Kim phủ không xa, Ngụy Tác gật đầu bảo.

“Đa tạ tiền bối.” Vương Đồng gật đầu liên tục rồi định quay đi.

“Đúng rồi.” Ngụy Tác đột nhiên hỏi, “Nếu ta có việc cần người giúp nữa thì tìm ở đâu?”

“Tại hạ vẫn ở Diệu Ngọc phường. Tiền bối có việc cần thì chỉ cần đến đó bảo là cần tìm Vương Đồng là được.”

“Được.” Ngụy Tác gật đầu, không nói thêm gì, đến trước đại môn Kim phủ.

Cửa Kim phủ có hai đệ tử mặc hắc sắc cẩm y, đều chỉ hơn hai mươi tuổi, thấy gã mặc phổ thông thanh y thì cả hai tỏ vẻ không vui, định lên tiếng mắng nhưng gã tới gần, cả hai vốn chỉ có tu vi Thần hải cảnh nhất

trọng cảm nhận được khí tức thì biến hẳn sắc mặt, bước lên hành lễ hỏi: “Không rõ tiền bối đến Kim phủ có việc gì?”

“Tại hạ họ Lý.” Ngụy Tác bình tĩnh nói, “Đến Kim phủ vì một tiền bối là Kim bà bà nhờ truyền tin cho tôn nữ Kim Xảo Nhi.”

“Kim bà bà?” Hai đệ tử Kim phủ biến sắc nhìn nhau rồi người bên trái nói ngay, “Tiền bối đợi một chốc, tại hạ vào thông báo.”

Ngụy Tác đợi không đầy một tuần trà, đệ tử vào thông báo đã ra ngay, theo sau là một trung niên đại hán mặc hoàng sắc pháp y.

Trung niên đại hán này mặt vuông chữ điền, đeo nhẫn ngọc trắng, xem ra thân phận tại Kim phủ không thấp, Ngụy Tác vốn cho rằng trung niên nam tử hơn bốn mươi tuổi là Kim ngũ gia mà Vương Đồng nói đến nhưng dùng Vọng khí thuật liền phát hiện đại hán chỉ có tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng.

Nhìn rõ Ngụy Tác, trung niên đại hán hơi nheo mắt, tỏ rõ thần sắc ngưng trọng.

Trung niên đại hán mặc hoàng sắc pháp y hành lễ với Ngụy Tác: “Tại hạ Kim Tuyền Cơ, Kim bà bà mà tiền bối nói đến là tệt cô mẫu, không rõ tiền bối đến đây truyền tin gì hộ Kim bà bà?”

“Hả?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh liếc tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng này: “Có thể mời Kim Xảo Nhi cô nương ra gặp chăng, mỗ đã đáp ứng Kim tiền bối, tin này phải nói với Kim Xảo Nhi cô nương.”

“Chuyện này...” Kim Tuyền Cơ tỏ vẻ khó xử: “Vị tiểu muội này từ bé ốm đau bệnh tật, gần đây lại trở nặng, không tiện gặp ai.”

Ngụy Tác bảo Kim Tuyền Cơ: “Tại hạ trên đường đến đây có nghe lời đồn không hay về Kim gia, Kim huynh nói vậy, có phải để thoái thác?”

“Lời đồn không hay? Lẽ nào tiền bối cho rằng tại hạ cố ý không cho tiền bối gặp vị tiểu muội đó?” Kim Tuyền Cơ ngăn người, nhắc nhở: “Tại hạ và tiểu muội từ bé rất hợp nhau, gia phụ và tổ phụ đang bế quan, không cách nào ra đón, tại hạ nói là tiểu muội không tiện gặp ai vì lo cho tiểu muội, tiền bối sinh nghi thì tại hạ sẽ đưa đi gặp, nếu không tin có thể hỏi tiểu muội.”

“Tại hạ được Kim tiền bối ban ơn, đưa tin xong sẽ đi, Kim gia thế nào không liên quan đến mỗ.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói.

“Tiền bối xin hãy đi theo tại hạ.” Kim Tuyền Cơ nhắc nhở, đưa tay mời, đi trước dẫn đường.

Vòng vào một lúc, Kim Tuyền Cơ dẫn Ngụy Tác đến trước một gian lầu các hai tầng ở mé tây Kim phủ.

Quanh gian lầu trông không ít lục trúc, phía trước là một cái ao không lớn lắm đối diện hòn giả sơn, phong vị thấp phần thanh u.

“Đại thiếu gia.” Đến trước gian lầu, một tù nữ mặc áo xanh biếc bước lên, tỏ ra sợ hãi hành lễ với Kim Tuyền Cơ.

“Vào bảo tiểu thư là cô cô nhờ một vị tiền bối đến đưa tin.” Kim Tuyền Cơ bảo tù nữ.

Tù nữ đi vào một chốc, giọng nói mềm mại từ trong vang lên, “Đại ca, đưa vị tiền bối đó vào đi.”

Kim Tuyền Cơ gật đầu với Ngụy Tác, dẫn gã đi vào.

Bên cửa sổ tầng hai, một thiếu nữ uể oải tựa vào một thành ghế, tà áo vàng nhạt thanh nhã cực kỳ đẹp đẽ.

Vừa thấy nữ tử, Ngụy Tác hơi ngần người.

Dung mạo của thiếu nữ không có gì xuất chúng, thân hình cũng không hơn người, có phần đơn bạc nhưng lại toát lên khí chất ưu nhã, cộng thêm thần thái mệt mỏi thì khiến cho người trông thấy có cảm giác kinh diễm.

“Đa tạ tiền bối, tiểu nữ đau ốm đã lâu, thực không cách nào đứng dậy đón.” Thấy Ngụy Tác đi lên, thiếu nữ miễn cưỡng đứng dậy hành lễ, tỏ vẻ khó xử nói rồi mỉm cười ngồi xuống. Giọng nói vô lực tựa hồ ẩn chứa phong vị đặc biệt, cực kỳ dễ nghe.

“Bắt tất khách khí, tại hạ chỉ giao dịch với Kim tiền bối.” Ngụy Tác nhìn thiếu nữ, nhãn quang hơi ánh lên: “Cô nương là tôn nữ Kim Xảo Nhi của Kim tiền bối hả?”

Thiếu nữ gật đầu: “Tiểu nữ chính thị Kim Xảo Nhi, tiền bối nói vậy thì tiểu nữ không tiện đa lễ, không biết tổ mẫu nhờ tiền bối đưa tin gì.”

Ngụy Tác nhìn nàng ta: “Tiền bối nhờ mỗi nói là sắp bế quan đột phá Phân niệm kỳ, đại khái khoảng một tháng nữa mới về Tê Phượng thành.”

“Hả?” Thiếu nữ tựa hồ hơi thất vọng, “Tổ mẫu không nói việc gì nữa hả?”

“Những việc khác, tiền bối không nhắc đến.” Ngụy Tác tỏ vẻ lạnh lùng, “Tại hạ đã nói xong, cáo từ.”

“Tiền bối vội đi thì tiểu nữ không giữ.” Thiếu nữ gật đầu, không nói thêm gì, Kim Tuyền Cơ lặng lẽ đưa Ngụy Tác rời Kim phủ.

Ngụy Tác ra khỏi đại môn Kim phủ, không tỏ vẻ gì khác lạ, đi vào Tê Phượng thành, có điều chân mày nhíu lại.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

194. Chương 194: Biến Cố Ở Ngưng Thúy Nhai.

Đến chỗ không người, Ngụy Tác xòe tay, lòng tay có một tờ giấy vo tròn.

Mở ra có mấy chữ: “Kim Xảo Nhi thật sự đợi tại Ngưng Thúy nhai tối nay.”

Chân mày Ngụy Tác nhíu chặt hơn mấy phần.

Mảnh giấy này là lúc Kim Tuyền Cơ đi lên lầu, tiểu nha hoàn của Kim Xảo Nhi đưa mắt ra hiệu rồi ném xuống đất, được gã bình tĩnh hút lên.

“Kim Xảo Nhi” trong lầu các đích xác khiến gã sinh nghi.

Tuy khí chất thập phần cao nhã, khiến người ta có cảm giác kinh diễm, thần thái và lời lẽ của thiếu nữ không hề sơ hở, cộng thêm dáng vẻ khí hư vô lực, đích xác bệnh nặng nhưng lúc Ngụy Tác nhìn sang không chỉ dùng Vọng khí thuật mà còn dừng lại ở mấy bộ vị quan trọng.

Thiếu nữ này có tu vi Thần hải cảnh tứ trọng, việc này không có gì đáng nghi nhưng lúc nàng ta đứng lên, chân và móng hoàn toàn không có vẻ gì nằm lâu trên giường vì bị bệnh mà như thể mới mắc bệnh gần đây.

“Ngưng Thúy nhai hả?”

Ngụy Tác nhắc lại địa danh trên tờ giấy, hơi trầm ngâm, đoạn hỏa quang rực lên, biến tờ giấy thành tro. Gã lấy nón rộng vành che mặt từ nạp bảo nang ra đội lên đầu, đi khỏi góc đường.

Lòng vòng hồi lâu trong Tê Phượng thành, gã dừng lại trước một tiệm chuyên bán các loại trang sức ngọc thạch.

Chiêu bài chính thị Vương Đồng nói đến: “Diệu Ngọc phường” .

Vào Diệu Ngọc phường không lâu, một thanh niên mặt mũi bình thường mặc áo vàng, tay đầy gân guốc đi ra.

Vòng vèo một lúc, gã tựa hồ mua được mấy thứ, dáng vẻ thỏa mãn rời khỏi tiệm, lại đi một vòng quanh các tiệm bán các loại nguyên liệu trước khi vào khách sạn tên Thiên Ngự các.

...

Trong lúc Ngụy Tác vào Thiên Ngự các, một tu sĩ trẻ tuổi chừng hơn hai mươi, mặc áo bào đỏ sậm, mặt mũi khá giống Kim Tuyền Cơ đi vào lầu các của “Kim Xảo Nhi” mà Ngụy Tác đã vào.

Trong lâu các, trừ Kim Tuyền Cơ và “Kim Xảo Nhi” còn có một tu sĩ tuy tóc hoa râm nhưng dáng vẻ chỉ mới hơn bốn mươi, mặt mũi vuông vắn, mặc thổ hoàng sắc pháp bào nồng đượm thổ nguyên khí tức, lưng có phù văn huyền quy, ngón trở hai tay đều đeo nhẫn có vân màu đen, phát ra linh khí không tệ.

Khí tức của tu sĩ này cực kỳ hung mãnh, tuy trên mặt không tỏ vẻ gì nhưng mắt ánh lên tạo cho người ta cảm giác sắc tựa mắt ưng, tựa hồ là nhân vật kiêu hùng thân phận phi phàm.

“Phụ thân”, tử tu sĩ trẻ tuổi mặc áo bào đỏ sậm cung kính hành lễ: “Tu sĩ đó hiện tại nghỉ chân ở Thiên Ngũ các.”

“Lúc trước y có liên hệ với tu sĩ nào không?” Tu sĩ mục quang như chim ưng xua tay, hỏi tu sĩ trẻ tuổi.

“Không, y chỉ mua mấy thứ trong các tiệm.” Tu sĩ trẻ tuổi lắc đầu.

“Y có vẻ thập phần tinh minh, nhưng phụ thân an bài như vậy chắc y khó lòng không mắc câu.” Kim Tuyền Cơ nói với tu sĩ mắt sắc lẹm, “Chỉ là phụ thân quyết định đối phó y tại Ngưng Thúy nhai? Vạn nhất y nói thật, Thất cô cô đột phá đến Phân niệm cảnh trở về thì chúng ta khó mà ăn nói.”

Kim Tuyền Cơ cũng xưng hô người này là phụ thân, chắc hẳn là Kim Liệt Dương, con trai Kim ngũ gia.

Trước đây Ngụy Tác được Vương Đồng cho biết Kim bà bà và Kim ngũ gia vốn đều có một con trai, nhưng con trai và con dâu của Kim bà bà chết sớm, chỉ để lại một tôn nữ, con trai độc nhất của Kim ngũ gia là Kim Liệt Dương lại có năm con, tạm coi là nhân đình hưng vượng.

Kim Tuyền Cơ nói thế, mắt Kim Liệt Dương ánh lên hàn quang, hừ lạnh một tiếng: “Lẽ nào các người còn không hiểu cô mẫu? Trong mắt bà ta, Kim gia toàn là người ngoài, chỉ có tôn nữ là thân nhân. Nếu bà ta có được thứ gì đó để nhanh chóng đột phá đến Phân niệm cảnh thì không cần dặn ai đến báo tin, càng thế lại càng có khả năng xảy ra bất trắc gì đó, sợ chúng ta đối phó với bảo bối tôn nữ. Giờ bà ta sai người này đến, rất có khả năng là cho bảo bối tôn nữ biết cách mở cấm chế tổ đường.”

Ngưng lại một chốc, Kim Liệt Dương lại lạnh giọng: “Hơn nữa lần này tổ phụ người bề quan xong sẽ đột phá tu vi Phân niệm cảnh lưỡng trọng, dù Kim lão bà tử có Bôn lô chùy, công pháp lợi hại, thì cũng không cần sợ, bằng không lão gia đã không để Hình Nhi luyện tập Mộng yểm thuật, lại chịu giảm một tầng tu vi thi triển thuật này với Kim Xảo Nhi.”

“Phụ thân nói có lý.” Thần sắc tu sĩ trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi trông không khác gì Kim Liệt Dương, gật đầu tiếp lời, “Tiếc là khi Kim lão bà tử đi đã không cho Kim Xảo Nhi biết phương pháp mở được cấm chế tổ đường, không thì tam muội thi triển Mộng yểm thuật, coi như chúng ta đắc thủ.”

“Người này khí độ bất phàm, tu vi không tệ, Kim lão bà tử của y tới chắc y phải có thủ đoạn.” Kim Liệt Dương hơi trầm ngâm một chốc: “Chỉ với hai người thì không xong, đợi chốc nữa ta sẽ cùng đến Ngưng Thúy nhai đợi y.”

...

Ngụy Tác vào khách sạn Thiên Ngũ các rồi thì không ra, đến lúc đêm tối mới thấy gã mặt áo xanh, đeo nón che mặt rời Thiên Ngũ các.

Gã ra khỏi cửa không lâu, một tu sĩ mặc hoàng sắc y sam, sắc mặt vàng vọt từ từ rời Thiên Ngũ các.

Tu sĩ này đi vòng vòng trong Tê Phượng thành rồi xuất thành, vào một khu rừng ở ngoại thành.

Vào trong khu rừng không người, tu sĩ đó lấy ra pháp ý mặt lên mình rồi biến mất.

Rõ ràng là con bài tẩy ẩn hình pháp y của Ngụy Tác, còn tu sĩ mặt vàng mặc hoàng sắc y sam này là gã đã cải trang.

Đoán thử phương vị cụ thể của Ngưng Thúy nhai, mặc ẩn hình pháp y độn gã vô thanh vô tức lướt đi.

Ngưng Thúy nhai cách Tê Phượng thành chừng hai trăm dặm, phong cảnh thập phần tú lệ, còn có một con sông chảy qua, gọi là Thanh Ngọc hà.

Ngụy Tác mặc ẩn hình pháp y xong, không đi về phía Ngưng Thúy nhai mà đến hạ du Thanh Ngọc hà. Gã lặn xuống sông, nửa canh giờ sau đến gần Ngưng Thúy nhai thì mới vô thanh vô tức phát ra thủy hoa, cầm một viên pháp châu nhảy lên.

Đoạn gã thập phần cẩn thận trèo lên một cây cổ thụ, lặng lẽ chờ đợi.

Hơn nửa canh giờ sau, một thanh sắc nhân ảnh từ từ xuất hiện trong tầm mắt, người này mặc áo xanh, đội nón rộng vành, ăn vận không khác gì gã lúc trước, chính là tu sĩ đóng giả gã rời Thiên Ngự các trước.

Tu sĩ mặt mũi lơ mơ đến trước Ngưng Thúy nhai, tựa hồ hơi do dự một chút, nhưng rồi vẫn theo sơn đạo đi lên.

Đến gần đỉnh núi, tu sĩ này thấy không có ai thì hơi kinh nghi, nhưng không kịp làm gì thì dấy lên trận trận hoàng quang, cảnh vật đột nhiên biến đổi, đỉnh núi bằng phẳng mọc lên vô số cự thạch, thạch trụ, trùng trùng điệp điệp, không có lối ra.

“Hừ!”

Tiếng hừ lạnh lòng vang lên trong tai tu sĩ này.

“Xin hỏi là Kim Xảo Nhi chăng?”

Tu sĩ đó kinh hãi kêu to, “Tại hạ chỉ được người ta nhờ đến đưa tin!”

“À!”

Ba nhân ảnh đột nhiên từ sau tảng đá xuất hiện, chính thị Kim Liệt Dương và Kim Tuyền Cơ, cùng tu sĩ trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi. Mắt Kim Liệt Dương ánh lên dữ dội, gần giọng: “Cởi nón che mặt xuống!”

Tu sĩ này hai chân mềm nhũn cởi nón che xuống, rõ ràng mồm nhọn tai choắt, trừ thân hình rất giống Ngụy Tác ra thì mặt mũi không có nét nào giống.

“Ai sai người đến? Đưa tin gì?” Kim Liệt Dương hít sâu một hơi, lạnh giọng hỏi.

“Là một tu sĩ họ Lý nhờ tại hạ.” Tu sĩ mồm nhọn tai choắt này hồn phi phách tán, cuống cuồng giải thích, “Y bảo tại hạ ăn mặc thành thể này, đến đây bảo một vị là Kim Xảo Nhi cô nương rằng y sợ bị người ta bám theo nên không an toàn, tốt nhất đến Thanh Nha cương, y sẽ bố trí cấm chế, dù có tu sĩ lợi hại bám theo thì cũng có thể ứng phó, Kim Xảo Nhi cô nương cứ yên tâm đến gặp.”

“Thanh Nha cương?” Kim Liệt Dương mắt lóe hàn quang, vung tay lên, mười mấy đạo hoàng quang bay về tay, toàn bộ mọi vật hóa thành hoàng khí tiêu tan. “Tuyền Cơ, theo ta đến Thanh Nha cương, Tuyền Thông, con về Kim phủ, dẫn bọn Liễu Tam sư huynh đến Thanh Nha cương, người này quỷ kế đa đoan, không thể để y đào thoát!”

...

Tu sĩ đó giả trang thành “Ngụy Tác” lên núi, gã vẫn yên lặng chờ đợi, thoáng sau thấy trên đỉnh núi rực hoàng quang, nhưng gã vẫn im lặng, đợi cho mấy nhân ảnh lướt xuống.

Đợi cho mấy nhân ảnh tan biến khỏi tầm mắt, Ngụy Tác mới đi xuống, lặn xuống sông.

Lặn xuống sông, cách Ngưng Thúy nhai hơn mười dặm, Ngụy Tác thò lên khỏi mặt nước, lướt về phía Tê Phượng thành Kim phủ.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

195. Chương 195: Thám Thánh Kim Phủ Vào Ban Đêm.

Trước khi vào Tê Phượng thành, Ngụy Tác thu ẩn hình pháp y, vòng qua mấy đường phố vắng người, lên đến gần bức tường cao ở phía đông bắc Kim phủ.

Lúc sáng vào Kim phủ, gã đã nhìn rõ sau bức tường này là một đại hoa viên, đi vào dễ ẩn thân.

Tuy không rõ nấy tu sĩ trên Ngưng Thúy nhai là ai nhưng rõ ràng không phải Kim Xảo Nhi, xem ra qua hệ giữa Kim ngũ gia và Kim bà bà quả thật ác liệt.

Nếu là đại tông môn như Tự Tinh tông, Ngụy Tác có thể sẽ thấy tình hình không ổn là chuẩn ngay nhưng Kim phủ chỉ có tu sĩ cỡ Kim ngũ gia và Kim bà bà thì nói thật gã không coi ra gì. Kó khăn lắm mới đến được đây, người Kim gia còn đình bầy mưu đối phó thì gã phải xem cho rõ tình hình, giáo huấn Kim gia đã rồi tính.

Lại mặc ẩn hình pháp y, Ngụy Tác khê nhảy qua tường, đáp xuống đại hoa viên.

Vào trong hoa viên có mấy hòn giả sơn cùng vô số hoa cỏ, gã trước tiên không làm gì, thoáng sau có hai đệ tử mặc hắc sắc cẩm y cầm một viên dạ quang châu đi vào tuần tra quanh một vòng, đoạn đi sang một khoảnh sân khác.

Đợi cho hai đệ tử đó khuất tầm mắt, Ngụy Tác vô thanh vô tức nhảy xuống một tòa lầu hai tầng, lặng lẽ quan sát Kim phủ.

Cả Kim phủ, liên tục có ánh dạ quang lóe lên, xem ra đệ tử tuần tra không ít.

Rất nhanh, mục quang Ngụy Tác dừng lại ở hai công trình. Một là tòa lầu chín tầng ở góc phía bắc, cũng là công trình cao nhất Kim phủ, còn lại là một khoảnh sân khá thanh u ở góc phía nam.

Bên ngoài hai tòa nhà, đệ tử tuần tra rất nhiều. Bên ngoài tòa lầu chín tầng loáng thoáng lục sắc quang hoa lấp lánh, chắc có bố trí cấm chế.

Trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác không đến đó mà vào một khoảnh sân chỉ có năm, sáu đệ tử canh gác, bên trong ánh lên hồng sắc hỏa quang.

Ẩn hình pháp y và Tiềm Ẩn quyết là tuyệt phối, lúc trước ngay cả tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng trở lên đều không cách nào nhận ra khí tức của gã, lại thêm tu vi của gã vượt xa tu sĩ tuần tra của Kim phủ nên gã không gặp gì nguy hiểm, thậm chí ngênh ngang đi thẳng vào đó.

Ngụy Tác phán đoán không sai, gian phòng lớn nhất ở đây chuyên dụng luyện khí, vì phong cách kiến trúc và tu sĩ của Tê Phượng thành khác với các thành trì khác, địa hỏa lô phòng cho tu sĩ chuyên dụng luyện khí thường được bố trí trong mật thất tại tinh thất. Thông thường tinh thất không có cửa sổ nhưng vì kiến trúc trong Tê Phượng thành giống với thành trấn của phổ thông phàm nhân nên gã dễ dàng nhìn được qua cửa sổ, thấy rõ tình hình trong phòng.

Gian phòng này lớn ngang địa hỏa lô phòng của Ngụy Tác, bên trong có bày ngân sắc địa hỏa lô, quanh địa hỏa lô khắc một trăm tám con ngân long, là ngân long địa hỏa lô cao hơn của gã một bậc.

Địa hỏa lô thượng chỉ mở hai ngọn lửa, phía trên đặt một cục tinh kim khoáng thạch đỏ tía, lưỡi lửa cháy rừng rực, tựa hồ đang tìm cách tinh luyện tinh kim hữu dụng trong khoáng thạch.

Một bạch diện tu sĩ mặc lam sắc pháp y, trông chừng hơn ba mươi tuổi, tu vi Thần hải cảnh tứ trọng, đang chăm chú khống chế lửa, liên tục phát ra đạo đạo chân nguyên, lật cục khoáng thạch lăn qua lăn lại trong địa hỏa. Hai bên gian phóng chất đầy khoáng thạch đủ loại và nguyên liệu khác.

Chát, một làn sóng trong veo tỏa rộng trên đầu bạch diện tu sĩ, mắt y trợn lên như mắt cá chết, tỏ vẻ thống khổ tội bậc rồi ngất xỉu.

Tiếp đó vang lên tiếng cạch thật khê, cửa phòng bị con dao sắc Ngụy Tác mới luyện thành cắt đứt.

Đóng cửa lại, cởi ẩn hình pháp y xong, Ngụy Tác đứng trước mặt đối phương, lẩm bẩm, “Thần thức xung kích của ta tựa hồ hơi mạnh với tu sĩ Thần hải cảnh tứ trọng này, có khiến y biến thành si ngốc không nhỉ?”

Lẩm bẩm xong, Ngụy Tác phát ra chân nguyên đánh vào cổ họng đối phương rồi lấy nhanh ra mấy cây châm đen xì nhỏ xíu, cắm vào thể nội.

Mấy mũi châm đâm vào, thân thể tu sĩ đó co lại, tỏ vẻ thống khổ tội bậc, mở bừng mắt.

Ban đầu bạch diện tu sĩ này tựa hồ còn chưa tỉnh táo nhưng chỉ chớp sau nhìn rõ Ngụy Tác đứng bất động trước mặt thì mắt y trừ thống khổ ra còn chứa niềm kinh hãi tột bậc, tựa hồ muốn kêu lên nhưng không nhưng không phát bất ra bất kỳ thanh âm nào mà thân thể hơi co lại, căn bản không cách nào động đậy.

“Ta chỉ muốn hỏi ngươi mấy câu chứ không muốn lấy mạng.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói, “ngươi không cách nào động đậy, vì bị ta cắm vào mấy mũi Hạt vĩ phong độc châm, ngươi cũng rõ là độc châm này chỉ khiến người ta tê cứng một ngày chứ không lấy mạng. Bất quá chớp nữa mà ngươi định giở trò gì thì ta sẽ không ngần ngại giết luôn.”

Nói đoạn, gã giơ tay chỉ, chân nguyên bắn trúng cổ họng tu sĩ đó, y hự một tiếng, rồi gục xuống, không kêu lên được nữa câu.

“Ngươi là ai, có thân phận gì tại Kim gia?” Ngụy Tác lạnh lùng hỏi tu sĩ đang cực độ kinh hãi.

“Tại hạ Nghiêm Hành, là tam đệ tử của Kim Liệt Dương.” Bạch diện tu sĩ thở hồng hộc một chốc, mới nói thành tiếng.

“Kim gia còn mấy tu sĩ Chu thiên cảnh trở lên? Những người đó có thân phận gì ại Kim phủ, tu vi thế nào?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhìn tu sĩ bị thần thức xung kích thành cực độ thê thảm: “Ta có biết tình hình cơ bản về Kim gia nên nếu ngươi nói sai nửa câu, ta sẽ cho ngươi vào địa hỏa lô.”

“Tại hạ tuyệt đối không dám nói sai. Kim phủ có tổng cộng mười tu sĩ Chu thiên cảnh là Kim ngũ gia, Kim thất cô, Kim Liệt Dương, Kim Tuyền Cơ, Kim Tuyền Thông, Kim Tuyền Mân, Liễu Tam, Trương Ngũ Nha, Đào Ngự Ti, Trịnh Nguyên Đồng.” Thấy Ngụy Tác nói vậy, tu sĩ vốn có sắc mặt rất trắng lại càng trắng: “Kim ngũ gia và Kim thất cô chắc tiền bối đã nghe qua, Kim ngũ gia là sư tổ của tiểu nhân, tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng, Kim thất cô có tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng, Kim Liệt Dương là sư tôn của tiểu nhân, con một của Kim ngũ gia, tu vi cũng Chu thiên cảnh ngũ trọng. Kim Tuyền Cơ là con trưởng của sư tôn, tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng. Kim Tuyền Mân là thứ tử, tu vi Chu thiên cảnh tam trọng, Kim Tuyền Thông là con út, tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng. Liễu Tam, Trương Ngũ Nha và Trịnh Nguyên Đồng, đều là sư huynh đệ của tiểu nhân, tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng, Đào Ngự Ti là đệ tử thân truyền của Kim ngũ gia, tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng.”

Ngụy Tác đảo mắt, thăm kinh hãi, thực lực Kim gia vượt ngoài ý liệu của gã, có tới gần ấy tu sĩ Chu thiên cảnh đã đành, còn có tới mấy người tam trọng trở lên, không ngờ Kim ngũ gia đã là tu sĩ Phân niệm cảnh. Tuy vậy ngoài mặt gã vẫn lạnh tanh, hỏi: “Các tu sĩ Chu thiên cảnh đó có mấy người ở Kim phủ?”

“Trừ Kim thất cô và Kim Tuyền Mân du lịch ở ngoài chưa về, Trịnh Nguyên Đồng và Đào Ngự Ti ở phương thị thì còn lại thường ở Kim phủ.”

Ngụy Tác gật đầu, đoạn hỏi: “Ta nghe nói Kim ngũ gia và Kim thất cô bất hòa, thật ra đến mức nào? Kim ngũ tu luyện công pháp cỡ nào? Có pháp bảo đặc biệt nào không?”

“Hai người bất hòa đến mức nào, tại hạ không biết, bất quá ai cũng biết Kim ngũ gia khá oán hận Kim thất cô, vì Kim thất cô mỗi năm đều tiêu hao nhiều linh thạch cho mình và tôn nữ Kim Xảo Nhi, thập phần thiên vị.” Nghiêm Hành nói: “Kim ngũ gia tu luyện huyền cấp cao giai công pháp, pháp bảo độc đáo là Hàng long xích, linh giai hạ phẩm ảo quang pháp bảo.”

Ngừng lại một chốc, vốn y sợ hãi cực độ với Ngụy Tác vốn chỉ cần một đòn thần thức xung kích là chế ngự được mình, tỏ vẻ biết gì nói nấy, bổ sung: “Đó là một điểm mà Kim ngũ gia bất mãn Kim thất cô, Kim thất cô tu luyện công pháp tịnh không phải do Kim gia gia truyền, mà lấy được từ lúc trẻ khi rèn luyện bên ngoài, là công pháp lợi hại địa cấp trở lên, nhưng chỉ truyền môn công pháp này cho tôn nữ, con cháu có thiên phú như Kim Tuyền Mân cũng không được truyền thụ. Bất quá cũng vì thất cô có công pháp lợi hại, cộng thêm mấy pháp khí lợi hại, nên Kim ngũ gia tránh xung đột, mấy năm nay vẫn bình an vô sự.”

“Tôn nữ của Kim thất cô hiện tại ở đâu?” Ngụy Tác lạnh lùng nhìn y: “Tướng mạo thế nào, có đặc điểm gì?”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

196. Chương 196: Hai Mươi Vạn Hạ Phẩm Linh Thạch.

Thoáng sau, Ngụy Tác đẩy cửa phòng Nghiêm Hành bước ra, Nghiêm Hành bị gã dùng chân nguyên phong huyết rồi xếp theo tư thế đang coi lửa.

Gã đã hỏi rõ, tòa lầu chín tầng đó là nơi Kim ngũ gia bế quan, hiện tại Kim ngũ gia đang bế quan tu luyện, hòng đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh lưỡng trọng.

Khiến gã tất tiếng là Nghiêm Hành bảo rằng tôn nữ Kim Xảo Nhi của Kim thất cô là một nữ tử mũi hếch, nhỏ thó, tướng mạo khó coi, khác xa nữ tử gã gặp hôm nay.

Bất quá Kim gia chủ sự Kim Liệt Dương lại là người thập phần âm hiểm, bố trí một Kim Xảo Nhi giả, cố ý để lộ sơ hở khiến gã đọc được tờ giấy thì tưởng là thật, cho rằng tỷ nữ đó trung thành với Kim Xảo Nhi. Nếu gã tin tưởng, đến Ngưng Thụ nhai thì chưa biết chừng đã trúng độc kế.

Tiếc rằng Ngụy Tác vốn là cao thủ đóng kịch, nghĩ lại mới nhận ra tỷ nữ đó chưa đủ độ kinh hoàng, nên gã nhân đó thì triển kế điều hổ ly sơn.

Với kẻ như Kim Liệt Dương, kế điều hổ ly sơn này không thể gạt được lâu.

Không hề do dự mặc lại ẩn hình pháp y, Ngụy Tác lại lẩn sang lầu các khác của Kim phủ.

Tòa lầu này là Thủy Vận các, nhìn bên ngoài không có gì đặc sắc, nhưng tọa lạc trên mặt hồ nhân tạo lớn nhất Kim phủ, ba mặt đều là nước, chỉ có một cây cầu chín nhịp nối với các lầu.

Nói trắng ra, tòa lầu này cũng như một hòn đảo nhỏ trong hồ. Kim Xảo Nhi thật sự bị nhốt trong đó từ một tháng trước, lý do là ở đây phong cảnh tú lệ, thủy khí có ích cho dưỡng bệnh, nhưng thực tế là bị giam lỏng.

...

Thoáng sau, Ngụy Tác đứng bất động trước cây cầu chín nhịp nối với một biệt viện.

Hai đệ tử Kim gia tuần phủ đi qua cách Ngụy Tác không đầy hai trượng, nhưng không phát giác ra gã đứng ngay mé trái.

Đội họ đi xa, Ngụy Tác trải rộng thần thức liên cảm giác được trong gian sương phòng ở mé phải biệt viện có một tu sĩ Chu thiên cảnh.

Gã biết tu sĩ Chu thiên cảnh này là Trương Ngũ Nha, sư huynh của Nghiêm Hành, chuyên canh gác Kim Xảo Nhi.

Vốn dĩ Ngụy Tác có Tiềm Ẩn quyết và ẩn hình pháp y, muốn không kinh động y mà lén vào Thủy Vận các thì thập phần giản đơn. Nhưng hơi trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác đi từng bước cực hcaam đến sương phòng Trương Ngũ Nha ở rồi co tay búng một viên đá ra.

Tùm, viên đá nhỏ xíu vạch một vòng cung trên không rồi rơi xuống cây cầu chín nhịp, phát ra tiếng động khe khẽ.

Gần như đồng thời, cách một tiếng, cửa sương phòng bị đẩy bật ra, một hoàng bào tu sĩ mặt mũi gầy gò, thân hình ngũ đoản chỉ chừng hơn bốn mươi tuổi nhảy ra.

Y cảnh giác nhảy ra, mới kịp nhìn về phía phát ra âm thanh thì một làn sóng trong veo dấy lên trên đầu.

Trương Ngũ Nha cực kỳ nhỏ thó nhưng không ngất xỉu mà ôm đầu há to miệng định hét lên.

Ngụy Tác cách y không đầy năm trượng, lúc y há miệng thì gã vung tay, chân nguyên dấy lên kinh phong tràn vào khiến y như vừa nuốt một quả trứng gà vô hình, thanh âm bị tắc ở cổ họng. Trong chân nguyên của gã còn chứa mấy đạo hắc quang, chính là Hạt vĩ phong độc châm khiến tu sĩ cứng đờ người.

Lần trước tại Cổ Hòe trang, gã kiếm được không ít tứ cấp trung giai Hạt vĩ phong nên gã lấy mấy mũi châm Hạt vĩ phong cắm vào miệng Trương Ngũ Nha, so với Nghiêm Hành, y càng xui xẻo, sau một ngày tê dại thì miệng và cổ họng còn phải sưng thêm mấy ngày mới khỏi.

Đoạn gã vận chân nguyên trực tiếp gõ một cú lên trán đối thủ.

Tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng không có thật ra là chuyện gì thì đã ngất xỉu.

Tiếp đó Ngụy Tác không hề khách khí lần mò một lúc, quét sạch mọi thứ đoạn xếp y theo tư thế ngồi xếp bằng trong phòng, đoạn lục lợi khắp phòng trước khi đóng cửa, thông thả ra khỏi cây cầu chín nhịp.

Ban nãy gã quyết định đối phó Trương Ngũ Nha, vì sợ vạn nhất lộ hành tung phải động thủ thì đối phương có thêm một tu sĩ Chu thiên cảnh là thêm phần uy hiếp, hiện tại có cơ hội chế trụ thì cứ chế trụ đã rồi tính.

Hà hưởng tu sĩ Chu thiên cảnh dù gì cũng có đồ tốt, vào Kim phủ rồi thì gã không cần khách khí với những thứ đó, Nghiêm đã bị gã vết sạch.

...

Thủy Vận các lặng ngắt, không có tí xú ánh sáng nào.

“Cẩn thận, có cấm chế!”

Hiện tại Ngụy Tác đạt tới tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng, thần thức đạt đến phạm vi hơn cả lục bào lão đầu nên lão không lên tiếng, nhưng lúc này khi gã chuẩn bị cầm đao nhảy vào trong thì lục bào lão đầu đột nhiên lên tiếng.

Ngụy Tác nhú mày, trợn tròn mắt nhìn kỹ, bên trong không có quang hoa, nhưng thần thức quét qua một lần nữa thì quả nhiên phát giác ở cửa và đại sảnh có mấy lần linh khí dao động nhẹ.

Vòng ra phía sau, nhảy lên cửa sổ tầng hai, thần thức quét mấy lần, Ngụy Tác giữa căn phòng và cửa sổ tựa hồ cũng có cấm chế còn trên nóc nhà không có linh khí dao động.

Ngụy Tác hơi trầm ngâm đoạn nhảy lên nóc nhà, trực tiếp khoét một lỗ rồi từ từ đáp xuống trong phòng.

Đây là một gian sương phòng không lớn lắm, trên chiếc giường buông màn tím bao trùm một thân ảnh nhỏ nhắn.

Lúc trước Ngụy Tác thần quét qua đã cảm giác được trong Thủy Vận các có ba người, nhưng hai người chỉ là phổ thông nô tỳ, chỉ có người này là tu sĩ. Hiện tại gã dùng Vọng khí thuật nhận ra thân ảnh nằm trong chăn có tu vi không thấp, Thần hải cảnh ngũ trọng.

Cảm giác người này mang lại cho gã là bệnh tật đã lâu, chắc là Kim Xảo Nhi mà gã muốn tìm.

Nhìn gian phòng không có bất kỳ ánh lửa nào, Kim Xảo Nhi tựa hồ ngủ mê mết, Ngụy Tác cởi ản thân pháp y, đi lên mấy bước định đánh thức nàng ta mà không phát ra tiếng động. Đúng lúc đó Kim Xảo Nhi vốn ngủ say đột nhiên ngồi dậy, băng lạnh tột bậc nói, “Người là kẻ Kim Thân Hiên lão cẩu phải đến giết ta hả!”

Nữ tử ngủ trong bóng tối đột nhiên ngồi dậy, nói ra câu đó khiến Ngụy Tác toát mồ hôi lạnh, bất quá thấy Kim Xảo Nhi không làm gì, cũng không hô hoán thì gã nén lại, không phát động thần thức xung kích, “Người là Kim Xảo Nhi, Kim bà bà bảo ta đến tìm người.”

“Là nữ tử?” Kim Xảo Nhi ngẩn ra rồi cười lạnh, “Người có gì chứng minh?”

Ngụy Tác không hồi đáp, quan sát Kim Xảo Nhi.

Thoạt nhìn, gã thiếu chút nữa trợn tròn trắng lên.

Kim Xảo Nhi quả nhiên mũi hếch, mặt mũi vàng vọt, mắt to lại sưng húp lên, Nghiêm Hành bảo nàng ta hơi khó nhìn, thật ra xấu đến kinh hoàng.

“Kim Xảo Nhi” lúc sáng cực kỳ xinh đẹp còn “Kim Xảo Nhi” này xấu đến mức khiến người ta thương tâm, hai người tương phản hoàn toàn.

Trợn tròn trắng xong, Ngụy Tác không nói gì thêm, trực tiếp nói ra hai chữ, “Mỹ Linh.”

Gã nói ra hai chữ này, Kim Xảo Nhi giần giật chân mày, hừ lạnh một tiếng, nói thẳng, “Xem ra đúng là người được nãi nãi nhờ tới, bản lĩnh cũng không nhỏ, tới được nơi này. Nói đi, nãi nãi bảo người đến đây có việc gì?”

“Nữ tử này không hề khách khí tí nào.” Thấy Kim Xảo Nhi sai khiến mình như người hầu, Ngụy Tác thầm nhón đoạn nói: “Kim bà bà nhờ ta đưa đến cho người một viên yêu đơn Xích dược viêm ma.”

“Yêu đơn Xích dược viêm ma! Hiện tại ở trên mình người?” Ngụy Tác nói vậy, Kim Xảo Nhi kích động hẳn nhưng lập tức nghĩ ra, lạnh giọng: “Con bà nó chứ, sao nãi nãi không tự đưa viên yêu đơn này về.”

Ngụy Tác liếc Kim Xảo Nhi, bình tĩnh nói, “Lúc lấy viên yêu đơn này, tiền bối đã bất ngờ mất mạng, trước lúc chết dặn ta giao yêu đơn Xích dược viêm ma cho người, bảo rằng chỉ cần giao viên yêu đơn này cho người thì người sẽ trả công ta hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Nãi nãi!” Kim Xảo Nhi ngẩn ra rồi bật khóc, nhưng chỉ tích tắc sau liền im bật, mặt mũi méo mó gật đầu: “Hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch, không thành vấn đề, nhưng hiện tại tu vi của người là gì? Nãi nãi có đưa Bôn lồi chùy cho người không?”

“Chu thiên cảnh tam trọng, Bôn lồi chùy ở trên mình ta.” Ngụy Tác bót đi một tầng tu vi, đoạn nhìn Kim Xảo Nhi: “Việc đó liên can gì đến hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch?”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

197. Chương 197: Lại Một Lần Giao Dịch.

“Chỉ có tu vi Chu thiên cảnh tam trọng?”

Kim Xảo Nhi nhú mày, lăm lăm tựa hồ không vui rồi mới đáp lời Ngụy Tác: “Chỉ cần người chịu nghe lời ta thì sẽ có lợi lớn, hai mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch không thành vấn đề.”

“Nghe theo lời người?”

“Thế nào, người cho rằng ta thế này lúc nào cũng có sẵn hai mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch hả? Muốn có thì mau nghe lời ta, ta sẽ đưa người đi lấy.” Kim Xảo Nhi chế nhạo.

Sắc mặt Ngụy Tác tức thì âm trầm hẳn.

Ban nãy gã không nói gì, Kim Xảo Nhi lại nói thế, khác nào cho rằng gã là hạng chỉ nghe đến hai mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch thì không cần cả tính mạng, có thể tùy ý sai khiến, nằng ta không chỉ lời lẽ thần thái khắt bạc mà không có sẵn linh thạch, tựa hồ muốn lấy được thì phải làm việc gì đó nguy hiểm. Việc đó khiến gã hết sức không vui.

“Đưa yêu đơn Xích dược viêm ma cho ta.” Kim Xảo Nhi đã mặc áo vào, nói như ra lệnh cho Ngụy Tác.

Ngụy Tác tức thì cười lạnh: “Người lầm rồi, ta và Kim bà bà giao dịch, chứ không phải người hầu của người, không có hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch người tưởng ta sẽ giao yêu đơn Xích dược viêm ma cho người?”

“Ta nói với người rồi, muốn lấy hai mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch, phải làm theo lời ta.” Kim Xảo Nhi biến sắc, gằn giọng.

“Nghe lời người? Nếu thế người cứ chuẩn bị hai mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch rồi đến lấy yêu đơn.” Ngụy Tác lạnh giọng: “Bằng không ta đành chịu lỗ, mang yêu đơn Xích dược viêm ma đi bán thì cũng được chút linh thạch.”

“Người...” Kim Xảo Nhi tựa hồ nhận rõ tình thế, cố nén lửa giận xuống, tỏ vẻ chịu nhún, “Được, yêu đơn Xích dược viêm ma cứ do người giữ, bất quá cho người biết, Kim gia có thừa hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch nhưng số lượng như thế chỉ có trong kho ở Kim gia tổ đường. Người mà đi thì ta không cách nào lấy

được hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch để đổi yêu đơn Xích dực viêm ma. Dù người mang bán yêu đơn Xích dực viêm ma cũng chỉ được mấy vạn hạ phẩm linh thạch, coi như thiệt mất mười mấy vạn. Còn cách nữa là người cùng ta vào tổ đường, ta sẽ cho người hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch. Có điều thông hành linh phù vào Kim gia tổ đường lại ở trên mình Kim Thân Hiên lão cầu, người cùng ta đổi phó lão đã rồi tính.”

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh hỏi: “Kim Thân Hiên là ai?”

“Cả việc đó cũng không rõ mà dám vào Kim gia?” Kim Xảo Nhi tỏ vẻ chế giễu, “Kim Thân Hiên không phải Kim ngũ gia mà người ngoài vẫn gọi sao.”

“Lão hử?” Ngụy Tác mục quang hơi ánh lên, không thêm chấp nữ tử xấu xí này, lắc đầu: “Kim Thân Hiên có tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, ta không chắc đổi phó được, ta thấy chi bằng người nghĩ cách khác, có thứ gì có giá trị thì mang ra đổi yêu đơn Xích dực viêm ma.”

“Nãi nãi lại tìm tu sĩ nhất gan như người!” Kim Xảo Nhi nổi giận gầm lên: “Cho người biết Kim Thân Hiên hiện tại bế quan tìm cách đột phá tu vi Phân niệm cảnh đệ nhị trọng, trong tay ta có mấy món pháp bảo lợi hại, cộng với Bôn lô chủ của người, lên vào bây giờ thì có nhiều cơ hội giết lão.”

“Người bảo ta nhất gan cũng không sao.” Ngụy Tác cười lạnh, “ta không thích làm việc gì không chắc chắn.”

“Linh thạch trong kho ở Kim gia tổ đường không chỉ hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch.” Kim Xảo Nhi đổi sắc liên tục: “Chỉ cần người giúp ta giết Kim Thân Hiên lão cầu, ta đồng ý tặng người toàn bộ linh thạch trong đó. Mọi thứ trên mình Kim Thân Hiên lão cầu cũng thuộc về người, ta còn cho người biết hai cách bố trận của Kim gia.”

“Cách bố trận gì?” Ngụy Tác máy động.

“Kim môn cự thạch trận, ảo quang thổ hệ pháp trận, không chỉ có thể mê hoặc tầm mắt, còn cả lực công kích nhất định. Thất bàn vân hải trận, môn linh vụ pháp trận có thể bao trùm phạm vi mấy dặm, khiến đối thủ không nhìn rõ trong trận còn bản thân nhìn ra không gặp trở ngại gì.” Kim Xảo Nhi khinh bỉ nói.

“Nếu người cho ta biết môn pháp trận đó trước, cùng với phương pháp an toàn đưa hai chúng ta lên vào chỗ Kim Thân Hiên bế quan thì ta sẽ giao yêu đơn Xích dực viêm ma cho người rồi cùng người vào đó xem có thể giết lão không, đoạn vào tổ đường.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, gật đầu. Kim bà bà khiến gã thề lời thề quá độc, dù Kim Xảo Nhi không đưa ra hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch, gã cũng sẽ đưa ra yêu đơn Xích dực viêm ma rồi kiếm chút lợi lộc của Kim phủ trước khi đi. Ban nãy gã mặc cả với Kim Xảo Nhi vì không ưa thái độ khắc bạc của nàng ta, vốn đã xấu đến đau lòng như thế rồi mà tính cách còn khó ưa hơn, thật khó khiến gã mềm mỏng. Hiện tại Kim Xảo Nhi tiết lộ hai pháp trận này đích xác khiến gã thập phần động tâm, cả hai đều rất thích hợp dùng là phòng ngự pháp trận cho động phủ.

“Người tưởng ta ngốc đến độ cùng người tìm cái chết chắc, ta nói vậy là nắm chắc đưa được cả hai an toàn đến nơi lão đầu bế quan.” Giọng Kim Xảo Nhi the thé, đích xác tính cách trời sinh khắc bạc, ném cho gã một tấm thanh sắc ngọc phù, “Trong này là cách bố trí Kim môn cự thạch trận và Thất bàn vân hải trận, người xem không có vấn đề gì thì giao yêu đơn Xích dực viêm ma cho ta rồi cùng đổi phó lão cầu.”

Ngụy Tác bình tĩnh dùng thần thức quan sát một chốc rồi gật đầu, lấy yêu đơn Xích dực viêm ma từ nạp bảo nang ra đưa cho Kim Xảo Nhi.

Đón lấy hắc sắc yêu đơn, mắt Kim Xảo Nhi sáng lên.

Cầm viên yêu đơn nhìn một chốc, Kim Xảo Nhi bảo Ngụy Tác: “Người đưa ta đến một biệt viện bên ngoài cây cầu, ta biết ở đó có mật đạo thông đến Trích Nguyệt các mà lão cầu bế quan. Chỉ là ở đó có một tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, cần tìm cách đối phó y đã.”

“Người nói đến Trương Ngũ Nha?” Ngụy Tác liếc Kim Xảo Nhi, “Y đang ở trong nhà, nhưng không động dậy được.”

Kim Xảo Nhi hơi ngạc nhiên, nhưng không thêm gì mà bảo, “Vậy thì chúng ta đi.” Gã chụp lấy hoàng sắc ngọc phù rồi nhảy lên, qua cái lỗ đã lướt vào lúc trước.

“Người động dụng chân nguyên chắc không thành vấn đề?” Ngụy Tác hơi giật giật chân mày, nhìn Kim Xảo Nhi gầy gò đến mức hơi công xuống. Gã hơi vậy vì qua Vọng khí thuật, Kim Xảo Nhi rõ ràng chân nguyên

hư nhược, thần hải âm đạm, có vẻ không cách nào thi pháp được.

“Lẽ nào người cho rằng ta ốm đến độ không cách nào đứng dậy?” Kim Xảo Nhi mắt ánh lên: “Tuy không có yêu đơn Xích dực viêm ma thì hai, ba năm tới, ta khẳng định sẽ già hao tận thọ nguyên, nhưng không đến nỗi không thể động dụng chân nguyên. Nếu không giả bộ như thế, lão cầu đờ nào chỉ phái mình Trương Ngũ Nha đến canh chừng ta.”

Ngụy Tác bĩu môi, không nói gì thêm, đối với việc Kim gia nội đấu, gã không hứng thú. Hiện tại đã đưa yêu đơn Xích dực viêm ma cho Kim Xảo Nhi, coi như hoàn thành lời hứa với Kim bà bà, tiếp theo chỉ còn việc lấy được hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch.

Cạch một tiếng nhẹ, Kim Xảo Nhi kích phát hoàng sắc ngọc phù.

Hoàng sắc ngọc phù không phát ra quang hoa, nhưng thân ảnh Kim Xảo Nhi trở thành trong suốt trước mắt Ngụy Tác.

“Chiết quang phù”, Ngụy Tác nhận ra Kim Xảo Nhi kích phát Chiết quang phù có thể bẻ cong tia sáng tạo thành hiệu quả ẩn thân.

Hiệu quả của pháp phù này còn không bằng ẩn thân pháp y của gã, Kim Xảo Nhi lúc này giống như một viên thủy tinh trong suốt, ở xa không nhìn rõ nhưng đến gần thì lại nhìn thấy.

Tế xuất pháp phù, Kim Xảo Nhi không nói gì mà lướt về phía cây cầu, nàng ta cho rằng Ngụy Tác có bản lĩnh vào được thì có thể đến được biệt viện đó, nàng ta cứ việc lo cho mình là xong.

Nữ tử này đích xác khiến người ta khó lòng có hảo cảm.

Ngụy Tác lắc đầu, cân nhắc việc đối phó Kim ngũ gia, e rằng không cách nào giấu được ẩn hình pháp y với Kim Xảo Nhi, hơi do dự một chút, gã vẫn lấy ẩn hình pháp y ra mặc, chỉ là không dùng Tiềm Ẩn quyết, cố ý để lộ khí tức, khiến Kim Xảo Nhi cho rằng gã có pháp y che giấu được thân ảnh.

Cạch một tiếng, Kim Xảo Nhi đẩy cửa phòng có Trương Ngũ Nha.

Ngụy Tác cho rằng bí đạo đó trong phòng Trương Ngũ Nha nhưng rồi chân mày giãn gập vì Kim Xảo Nhi đột nhiên lấy ra một con dao hắc khí liễu nhiễu, đâm pháp vào tim Trương Ngũ Nha.

Trương Ngũ Nha bất động, hoàn toàn không còn khí tức.

Hắc sắc tiểu đao quay lại tay Kim Xảo Nhi, ngực Trương Ngũ Nha không hề chảy máu, nàng ta thu lại rồi mang theo cửa phòng đi vào một gian phòng chứa toàn đồ lật vật như chậu hoa.

Ngụy Tác nhíu chặt lông mày, xem ra bí đạo ở trong gian phong chứa đồ lật vật này, Kim Xảo Nhi đến phòng Trương Ngũ Nha trước hóa ra chỉ để giết y, làm một việc không tất yếu thể này xem ra Kim Xảo Nhi độc địa không kém gì đại đa số nam tu sĩ.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

198. Chương 198: Đại Lạc Kim Trận.

Kim Xảo Nhi vẫn một cái chậu trồng hoa trống không ra, ẩn liên ba lần xuống một viên gạch không có gì khác lạ, cạch một tiếng, lộ ra một thông đạo đen xì.

Rõ ràng chỉ là cơ quan bình thường, dù là tu sĩ lợi hại đến đâu, dùng thần thức mười mấy lần cũng khó lòng phát giác.

“Thứ chiếu sáng như dạ minh châu, người có không?” Mở ra thông đạo, Kim Xảo Nhi ngoái lại lạnh lùng hỏi Ngụy Tác.

Ngụy Tác không nói thêm gì, lấy ra một viên dạ minh châu phát ra bạch quang, đưa cho Kim Xảo Nhi. Kim Xảo Nhi đón lấy, không nói câu nào đi trước dẫn đường.

Địa đạo này chỉ đủ cho hai người sống vai, không có vật gì trang trí hay ngã rẽ nào, đi chừng gần hai tuần hương thì hết. Kim Xảo Nhi ẩn lên cơ quan trên tường địa đạo, đi vào một gian phòng chứa đầy gạo.

Thấy thế, Ngụy Tác không lấy làm lạ, Kim phủ có số lượng phạm nhân không ít hơn tu sĩ, một năm phải dùng nhiều đến gạo, nhưng Kim Xảo Nhi đẩy cửa ra thì gã cả kinh.

Bên ngoài cửa rực hoàng khí, từng từng mấy chục tảng đá cả trượng, như lạc vào loạn thạch sơn cốc.

“Đó là Kim môn cự thạch trận của Kim gia. Chỉ khi người bố trận thu lại trận kỳ hoặc cùng lực phá hoại trận nhãn, không thì không cách nào phá giải. Vào trong trận là bị người bày trận cảm ứng được khí tức.” Thấy Ngụy Tác cả kinh, Kim Xảo Nhi lạnh giọng với vẻ coi thường: “Ta chỉ chuẩn bị một tấm pháp phù để đi trong trận, người không được cách xa ta quá ba thước, không thì cứ chuẩn bị đấu với Kim Thân Hiên lão cầu.”

Ngụy Tác đã hữu quen với thái độ cực kỳ khắt bạc của Kim Xảo Nhi nên coi như không nghe thấy mà chăm chú quan sát Kim môn cự thạch trận.

Với thần thức hiện tại của gã cũng không cách nào xuyên vào mười trượng trong trận, hơn nữa từng khối hoàng sắc đại thạch hoàn toàn là thực chất. Theo ngọc phù Kim Xảo Nhi đưa cho gã thì chỉ cần trận nhãn không bị kích phá, cự thạch do pháp trận hóa thành có thể dùng để tấn công tu sĩ trong trận.

Pháp trận này để tu sĩ vào phạm vi bố trận rồi mới phát động, thập phần hữu dụng trong việc mai phục đối thủ.

Kim Xảo Nhi muốn nói rằng pháp trận do Kim Thân Hiên bày ra, tức là cả hai đã vào trong tòa lầu chín tầng?

Chỉ hơi trầm ngâm, Kim Xảo Nhi lại kích phát một tấm thổ hoàng sắc pháp phù. Hoàng khí như cát bụi rải ra, hình thành một lớp vỏ quanh nàng ta và Ngụy Tác.

Hừ lạnh một tiếng, coi như nhắc nhở Ngụy Tác, Kim Xảo Nhi đi vào pháp trận.

Theo sau Kim Xảo Nhi quanh quanh quẹo quẹo, Ngụy Tác cảm giác như đã qua được hành lang rồi vào một đại sảnh đoạn lại đi chừng tám, chín mươi bước, trước mắt gã sáng bừng, đang đứng trước một cầu thang rộng rãi, sau lưng là đại sảnh đầy khí vàng.

Theo Kim Xảo Nhi đi xuống cầu thang, Ngụy Tác thấy trước mặt là một hành lang dài, nhìn qua cửa sổ ở phía cuối, gã biết mình và Kim Xảo Nhi quả nhiên đã ở tầng hai trong tòa lầu chín tầng cao nhất Kim phủ.

Trong hành lang xanh biếc một màu, đặt từng chậu trồng toàn Lục châu la mà Ngụy Tác trồng tại chỗ ở thiên cấp.

Ngụy Tác hiện tại dù thi triển Tiềm Ẩn quyết, dốc toàn lực ẩn tàng khí tức, cũng không thể thoát được hai mươi ba nhánh Lục châu la.

Đúng lúc đó, Kim Xảo Nhi như đã chuẩn bị sẵn, lạnh lùng lấy ra một cái lọ, đổ ra một viên đơn đen xì rồi dùng tay búng. Viên đơn được chuẩn xác rơi trúng chậu Lục châu la gần hai người.

Viên đơn rơi xuống đất thì tan ngay, Lục châu la khô vàng.

Từng viên nối nhau, Kim Xảo Nhi liên tục búng ra được hoàn vào các chậu. Thủ pháp không cần động dụng chân nguyên mà vẫn chuẩn xác trúng đích khiến Ngụy Tác có phần bội phục. Xem ra Kim Xảo Nhi dàn xếp nhân lúc Kim Thân Hiên bế quan tu luyện để vào tòa lầu chín tầng này không phải ngày một ngày hai, công phu búng thuốc này không hiểu đã luyện tập bao nhiêu lần.

Đi qua hành lang, trước mặt xuất hiện một màn sáng vàng nhạt.

Kim Xảo Nhi cười lạnh, ngón tay vạch khe lên cổ tay, máu bắn ra rồi thì một đạo thuật pháp hoàn thành, máu hóa thành hồng sắc phù văn, chạm vào kim sắc quang mạc, màn sáng lóe lên rồi tan biến, trước mặt hai người hiện lên lối đi.

Đi qua đó, Ngụy Tác phát hiện quanh người toàn là kim quang nhàn nhạt, như thể từ tầng hai, toàn lầu các toàn bộ đều chìm trong ánh sáng vàng, nhưng sau khi Kim Xảo Nhi thi pháp, kim quang không có gì dị thường.

Vào trong kim sắc quang mạc, Kim Xảo Nhi gan dạ cất bước, không nhìn vào mỗi tầng, tựa hồ khẳng định được tầng tiếp theo không có cấm chế, cũng không có tu sĩ khác tồn tại.

Trong toàn lầu, mỗi tầng có cấm chế khác nhau nên bố trí cũng phù hợp theo nhưng Kim Xảo Nhi thoải mái cất bước bên Ngụy Tác cũng không có thời gian quan sát.

Qua dáng vẻ Kim Xảo Nhi, tựa hồ Kim Thân Hiên dù không ở tầng đỉnh thì ít nhất cũng bề quan ở tầng bảy hoặc tám.

Nhưng gã không ngờ là mới vào đến tầng thứ tư, trong gian đại sảnh giống với tầng một thì kim quang trước mắt chợt biến mất.

Biến hóa đột ngột này khiến Kim Xảo Nhi nhột nhạt mặt mày.

Ngụy Tác nhận ra không ổn, vội phát ra linh quang quang mạc, đồng thời tế xuất Xích giáp thuẫn.

Gần như cùng lúc đó, quanh Ngụy Tác và Kim Xảo Nhi rực kim quang.

Kim quang càng sáng thì kim khí rực rỡ phía trên đầu hai người càng đậm.

“Đại lạc kim trận!”

Thấy kim sắc khí lưu cuộn cuộn trên đầu, Kim Xảo Nhi sợ hãi tốt bậc kêu ré lên, “Kim Thân Hiên, người dám vi phạm tổ huấn! Tự ý bố trí pháp trận trên tầng lầu này!”

“Ta vi phạm tổ huấn? Kim Xảo Nhi, người đưa người ngoài vào lầu này cũng khác gì, ta dùng gia pháp với người cũng được.”

Giọng nói già nua có vẻ chắc thắng đó vang lên, phía cuối đại sảnh xuất hiện một tu sĩ đầu tóc trắng xóa, mặc hắc sắc kim văn pháp y, mặt mũi thập phần hồng nhuận, chỉ chừng bốn mươi tuổi. Sắc mặt lão âm trầm, nhìn Kim Xảo Nhi và Ngụy Tác như mèo vờn chuột.

Chỉ thoáng sau là kim khí ở phía trên ép xuống, toàn đại sảnh ngập trong kim khí, Ngụy Tác cảm giác được pháp thuẫn và linh quang quang tráo chìm hẳn xuống, thị tuyến cũng toàn kim khí, không thấy rõ đối phương, đồng thời phía trên đầu ngưng tụ thành những viên gạch vàng chói lòn chừng năm thước, như mưa rào trút xuống.

“Người cũng không rõ cách phá pháp trận!”

Ngụy Tác mặt mũi nhăn nhó kêu lên, uy lực viên gạch vàng giáng xuống gần như ngang với bán linh giai pháp khí, rõ ràng dù gã dùng bộ pháp thuẫn cũng không thể duy trì được lâu. Hiện tại gã kêu lên như thế với Kim Xảo Nhi, thật ra là hỏi lục bào lão đầu.

“Pháp trận này là của tu đạo giới hiện tại, ta không biết cách phá! Kẻ đó là Kim Thân Hiên! Xem ra lão đầu có bề quan xung kích tu vi Phân niệm cảnh đệ nhị trọng, mà giả bộ để ôm cây đợi thỏ, cho đối thủ tự đâm đầu vào lưới.” Lục bào lão đầu cuống lên: “Nữ tử này không chỉ xấu mà còn là sao Thái Bạch, mưu kế không bằng người ta mà còn ra vẻ, kéo cả chúng ta xuống nước!”

“Trận pháp này chỉ còn cách phá giải bằng sức mạnh, đánh tan trần lầu là phá được, nhưng trong kim hệ pháp trận này không được dùng lời quyết và lời hệ pháp khí, bằng không lời quang phản xạ lại sẽ đả thương chúng ta.” Kim Xảo Nhi không còn vẻ ngang ngược như trước, run run lấy ra mười mấy lá thổ hoàng sắc trận kỳ, liên liên thi triển.

Trận kỳ xuất hiện, hoàng khí tràn ra, quanh Ngụy Tác và Kim Xảo Nhi hình thành từng khối hoàng sắc đại thạch. Kim Xảo Nhi vung tay liên tục, đá tảng va liên hồi vào những viên gạch vàng rơi xuống, Ngụy Tác nhận ra áp lực giam hãm thì không vội lấy ra bộ pháp thuẫn.

Kim Thân Hiên chợt lạnh giọng: “Kim Xảo Nhi, xem ra ta đã coi thường con quỷ bệnh như ngươi, Kim môn cự thạch trận này khá lắm, nhưng ngươi tưởng có thể chống nổi Đại lạc kim trận hả? Xem ra chỗ dựa của ngươi, lão bà tử đó đó chết rồi, bằng không ngươi đã không liều mạng đến đây?”

Kim Xảo Nhi nghe thấy Kim Thân Hiên nói, chân tay mềm nhũn, sắc mặt Ngụy Tác khó coi hơn mấy lần, rõ ràng nàng ta không có cách gì, chỉ còn cách tự nghĩ cách.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

199. Chương 199: Thực Huyết Pháp Đạo

Đại lạc kim thuật uy năng kinh nhân, như có mấy tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng trở lên liên tục phát ra thuật pháp, bên ngoài còn có một tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng chờ đợi, muốn thoát khỏi kim khí và kim chuyên là bất khả thi.

Nay mà Kim môn cự thạch trận của Kim Xảo Nhi trừ uy năng không tể còn có thể gần cách tu sĩ ở ngoài dùng thần thức tra xét, hai pháp trận này kiềm chế nhau, Kim Thân Hiên nhất thời không cách nào phát động thuật pháp và pháp bảo công kích.

Mắt lóe lên, Ngụy Tác lại liên tục kích phát hai linh quang quang tráo, rồi lấy ra một pháp khí trông như hồng sắc linh mao.

Gã giơ pháp khí này lên, hóa thành một đạo hồng quang, ầm một tiếng bắn ra hơn trăm ngọn lửa, uy thế kinh nhân vút lên.

Bị mưa lửa thiêu đốt, ban đầu kim khí và những viên gạch vàng bị thiêu đốt tan chảy như dầu nóng, nhưng được mấy trượng thì uy năng của mưa lửa dần hao tận, hỏa quang càng lúc càng nhỏ, tan biến trong màn kim khí dày đặc.

Xem ra pháp khí phạm vi rộng luyện chế từ lông đuôi Phượng vĩ nha này uy năng kinh nhân, cũng không uy hiếp đáng kể đến Đại lạc kim trận.

Gã lại thi triển Tam muội thần hỏa thuật, hóa thành bạch sắc tiên thiên chân hỏa, ngưng thành hình mũi dùi khoan lên phía trên.

“Xoạt! Xoạt! Xoạt!”

Ngụy Tác kích phát hỏa nguyên của tiên thiên chân hỏa, rõ ràng lợi hại hơn mưa lửa, kim khí và kim chuyên giáng xuống hỏa quang nhanh chóng bị thiêu chảy, nhưng vắng khỏi chừng hai trượng thì hỏa trụ bị kim khí ép đến độ không cách nào tiến lên, dừng sừng trên không.

Đại sảnh Kim Thân Hiên ngằm bày trận cao tới ba trượng, với tu vi của gã không cách nào khiến tiên thiên chân hỏa thiêu đốt được pháp trận.

Uy lực của Đại lạc kim trận, tựa hồ Lục dương thần hỏa xoa không đốt phá nổi.

Ngụy Tác nhăn nhó dừng kích phát tiên thiên chân hỏa, Kim Thân Hiên lạnh lùng nói: “Còn một vị nữa chắc là người đến sáng nay hả? Xem ra Kim bà bà đã cho người biết bí mật, chỉ cần các người cho ta biết thì ta sẽ tha cho các người.”

“Bí mật của Kim bà bà?”

Ngụy Tác cười nhần nhó, quả thật bị Kim Xảo Nhi liên lụy. Gã có biết gì, nếu biết tất Kim Xảo Nhi đã biết, gã không tin Kim Xảo Nhi nói ra thì Kim Thân Hiên sẽ tha cho.

Nhìn Kim Xảo Nhi xám ngoét mặt mày, gã không nói gì, quyết định nói hay không là do mình. Đoạn lấy từ nạp bảo nang ra một quả cầu chứa Thiên lan Hắc toàn trùng như hồng bảo thạch, nhắm chuẩn một viên gạch vàng đang rơi rồi ném tới.

Hiện tại gã không nghĩ ra cách gì, đành trông vào Hắc toàn trùng có thể ăn mòn tinh kim, chuyên phá kim thiết chỉ khí có tác dụng không.

Quả cầu đỏ vốn để hại người này, một hai hôm là gã lại lấy ra kiểm tra độ dày.

Cách một tiếng, quả cầu hồng bảo thạch bị kim chuyên đập trúng, nứt ra mấy khe, hơn trăm con Hắc toàn trùng nhao nhao chui ra từ đó, chỉ sau tích tắc đã thi nhau bay ra.

Thứ khiến Ngụy Tác sáng mắt là kim khí tựa hồ không cách nào ngăn được Hắc toàn trùng bay loạn xạ, màn khí vàng tiêu hao không ít.

Không hề do dự, Ngụy Tác lại lấy ra hai quả cầu đỏ, phát tiên thiên chân hỏa thiêu cho quả cầu mỏng đi một chút rồi ném mạnh ra xa hơn.

Hắc toàn trùng xuất hiện, kim khí nhát hăn.

“À!”

Kim Thân Hiên ở ngoài trận tựa hồ phát hiện được dị thường, kích phát uy năng của Đại lạc kim trận, kim khí rơi xuống càng dày, Hắc toàn trùng bị ép như đang bơi trong mỡ lợn, không còn linh hoạt nữa.

Ngụy Tác sầm mặt, liên tục phát ra năm quả cầu chứa Hắc toàn trùng.

Năm quả cầu này ít nhất cũng có bốn năm trăm con Hắc toàn trùng, kim khí giảm đi rõ rệt.

“Loại trùng này của ngươi còn không, mau lấy ra một ít nữa là phá được pháp trận này.” Hắc toàn trùng trong hai quả cầu đã rơi xuống, xem ra Hắc toàn trùng tuy có thể ăn mòn kim thiết chỉ khí nhưng phải tiêu hao sinh mệnh lực. Thấy tình cảnh này khiến Kim Xảo Nhi vừa dấy lên hy vọng lại kêu lên với Ngụy Tác.

Ngụy Tác ngó lơ nàng ta, ngẩng lên neho mắt quan sát.

Đến khi số Hắc toàn trùng trong năm quả cầu đều rơi xuống mất mạng, liên tục kích phát ba pháp khí lông đuôi Phượng vĩ hỏa nha, mưa lửa dày đặc nổi lên với trời cao, đốt tan số kim chuyên rơi xuống, ngay cả Hắc toàn trùng không sợ hỏa nguyên, bay loạn xạ trong trận, nhất thời kim khí trên đầu Ngụy Tác càng mỏng.

“Xoạt!”

Ngụy Tác cách Kim Xảo Nhi một chút, kích phát Lục dương thần hỏa xoa nắm sẵn trong tay, hỏa nguyên pháp bảo này hóa thành kim quang, xuyên qua kim vụ, phát một tiếng cắm vào trần sảnh.

Trần nhà bằng kim loại, bên ngoài trát mặt đá bị Lục dương thần hỏa xoa đâm thủng một lỗ.

Kim Thân Hiên gầm lên vừa giận vừa kinh hãi, kim khí trong đại sảnh tan đi quá nửa.

Pháp trận tuy chưa hoàn toàn tổn hủy, nhưng căn bản không cách nào ngăn được Ngụy Tác, gã kích phát pháp khí luyện chế từ lông đuôi Phượng vĩ hỏa nha, mưa lửa bay ra, trần sảnh bị thiêu thủng một lỗ đen ngòm, pháp trận lóe kim quang rồi mất công hiệu.

Đứng ngoài Kim môn cự thạch trận của Kim Xảo Nhi không cách nào nhìn rõ cảnh tượng bên trong, nhưng Kim Xảo Nhi chỉ tay, mấy cây cột đá tách ra, liền nhìn được Kim Thân Hiên liên tục biến sắc, lá cờ vàng trước mặt dấy lên một đóa bảo liên quang hoa, tay cầm ô kim sắc đoản xích, chắc là ảo quang linh giai pháp khí Hàng long xích mà Nghiêm Hành nói. Giờ thấy pháp trận bị hủy, có lẽ để an toàn, lão lại thi triển pháp thuật thanh khí liễu nhiễu trước mặt.

“Lá cờ của lão cầu là Lưu ly hạnh hoàng kỳ, linh cấp hạ phẩm pháp bảo. Chốc nữa ngươi phá pháp bảo đó, ta sẽ giết lão cầu.” Pháp trận bị phá, Kim Xảo Nhi trở lại ngữ khí sai khiến.

“Chỉ cần ta phá được pháp khí, ngươi giết được lão?” Lúc này Ngụy Tác không tin cũng vô dụng, Kim Xảo Nhi không thể cùng Hàn Vi Vi, gã không hề khách khí lạnh giọng: “Nếu ta không lầm, pháp thuật của lão là linh giai pháp thuật.”

“Hiện tại ta còn gạt ngươi chắc!” Kim Xảo Nhi tức giận, “Được hay không, ngươi thử là biết.”

“Xú nữ này nói năng khó nghe quá, phải cho một trận!” Lục bào lão đầu cũng giận dữ kêu ầm trong tai Ngụy Tác.

Ngụy Tác cười lạnh, không nói thêm gì, gật đầu đồng ý.

Lúc đó Kim Thân Hiên lên tiếng, “Vị huynh đài, với thủ đoạn của các hạ, không biết có thể hóa địch thành bạn? Kim bà bà cho huynh đài lợi ích gì, chỉ cần huynh đài bắt Kim Xảo Nhi thì tại hạ sẽ trả gấp bội.”

“Vậy hả?” Chích thính Ngụy Tác đạo: “Kim bà bà đáp ứng cho ta hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch, chỉ cần ngươi cho ta bốn mươi vạn thì ta sẽ cân nhắc.”

“Ngươi...” Kim Xảo Nhi biến sắc mặt, nhảy lùi một bước như muốn động thủ với gã.

“Trừng mắt với ta làm gì làm gì, còn không xuất thủ!” Thấy Kim Xảo Nhi như vậy, Ngụy Tác lại tỏ vẻ coi thường, không ăn ý gì cả, thật sự không thể so với Hàn Vi Vi. Hừ lạnh một câu, Ngụy Tác trực tiếp vung tay phát ra Lục dương thần hỏa xoa ấm Kim Thân Hiên.

“Bốn mươi vạn hạ phẩm linh thạch?” Kim Thân Hiên sáng mắt lên, ra vẻ sẵn sàng thương lượng.

Đoạn lão ré lên, kim sắc hỏa quang chói lòa cự thạch trận tràn ra. Cự thạch trận che kín đại bộ phận quang mang, không thì chỉ với Lục dương thần hỏa xoa kích phát sáu dải quang hoa như mặt trời đã khiến hai mắt lão không thể nhìn thấy gì.

Cảm giác được uy năng kinh nhân của kim sắc hỏa quang, Kim Thân Hiên biến sắc, không kịp lên tiếng chửi rủa, vội vận chân nguyên thôi động Lưu ly hạnh hoàng kỳ đến cực điểm.

Một đoán sen lưu ly màu vàng xuất hiện, ngăn đón Lục dương thần hỏa xoa.

Chỉ trong tích tắc, đoá lưu ly hoàng sắc bảo liên bị Lục dương thần hỏa xoa phá được, giáng mạnh vào Lưu ly hạnh hoàng kỳ làm nứt toác hai vết. Lưu ly hạnh hoàng kỳ tan biến linh khí, một món linh giai hạ phẩm pháp bảo bị Ngụy Tác phá mất.

“Lục dương thần hỏa xoa! Ngươi là Tần lão ma?”

Kim Thân Hiên nhìn rõ Lục dương thần hỏa xoa thì tỏ ra không tin nổi hô lên kinh hãi, một đạo hắc quang từ tay Kim Xảo Nhi xẹt ra, đến trước mặt lão trong tích tắc.

Đạo hắc quang chính là con dao nòng ta giết Trương Ngũ Nha.

“Thực huyết pháp đao! Sao ngươi lại có pháp bảo này!”

Nhìn thấy hắc sắc tiểu đao, mắt Kim Thân Hiên còn kinh hãi hơn lúc nhìn thấy Lục dương thần hỏa xoa.

“À!” Chân mày Ngụy Tác giật giật, uy năng của hắc sắc tiểu đao tựa hồ không ra thể nào cả, nhặng bắn đến trước mặt Kim Thân Hiên thì bắn ra một giọt máu đỏ sẫm, giáng vào pháp thuẫn trước mặt lão thì tấm linh giai phong hệ pháp thuẫn này cơ hồ biến thành tờ giấy, bị xuyên thủng ngay!

Giọt máu giáng vào ngực Kim Thân Hiên.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

200. Chương 200: Tổ Đường Ngọc Phù

Ngực Kim Thân Hiên tóe máu, thủng một lỗ bằng miệng bát.

Ngụy Tác hít một hơi lạnh, nhìn linh giai hạ phẩm pháp thuẫn dễ dàng bị đâm thủng, uy năng của huyết châu tựa hồ không kém linh giai trung phẩm Lục dương thần hỏa xoa.

Lẽ nào trước đó gã và lục bào lão đầu đều nhìn lầm, hắc sắc tiểu đao không có gì đặc biệt, linh khí dao động không mạnh lại là linh giai trung phẩm pháp bảo?

“A!”

Tiếng thét thê thảm vang lên, ngực Kim Thân Hiên bị khoét thủng một lỗ nhưng chưa chết, pháp y trên mình lão cháy rực, ngưng thành hình con dơi hai màu vàng đen, như kim thiên thoát xác rơi xuống, ngăn chặn bản thể của hắc sắc tiểu đao.

Đồng thời, lão móc ra một viên huyết hồng sắc đơn được nuốt chửng, Hàng long xích hóa thành mấy trăm đạo ô quang, bao phủ toàn đại sảnh, tấn công Ngụy Tác và Kim Xảo Nhi, sau đó lão điên cuồng nhảy ngược lại, định thoát thân.

Sắc mặt Ngụy Tác hơi đổi.

Tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng có khác, trọng thương như vậy mà vẫn có thể nhanh chóng thi pháp, Hàng long xích không phân rõ hư thực, uy năng hùng hậu, nhất thời Ngụy Tác khó ngăn cản được lão.

“A!”

Đúng lúc đó, xoạt một tiếng, linh quang quang tráo sau lưng gã bị Hàng long xích giáng mạnh một đòn, đồng thời Kim Thân Hiên hô lên thảm thiết, nghe càng tuyệt vọng.

Choang!

Hàng long xích bị Kim Thân Hiên đứt cổ tay vứt bỏ, phá được hai linh quang quang tráo sau lưng Ngụy Tác, quang hoa tắt ngóm rơi xuống đất. Kim Thân Hiên sắp lướt đến cửa sổ lại rơi xuống, co rút dưới đất, mặt thủng nhiều lỗ, trông cực kỳ đáng sợ.

Ngụy Tác hơi sững lại, lập tức phản ứng, bỏ ý định triệt đi linh quang quang tráo.

Hắc toàn trùng!

Trong đại sảnh, còn không ít Hắc toàn trùng, Kim Thân Hiên bị trọng thương, dồn hết chú ý lên gã và Kim Xảo Nhi mà quên phòng bị loại dị trùng này, giờ chỉ còn thoi thóp, khó mà sống sót.

Xoạt, Kim Xảo Nhi lại kích phát hắc sắc tiểu đao, đâm vào Kim Thân Hiên.

Thân thể lão cứng lại, không còn bất kỳ sinh khí nào.

Ngụy Tác máy động, hắc sắc tiểu đao đâm vào thể nội Kim Thân Hiên, máu trên vết thương của lão ngừng chảy, cơ hồ máu đã bị rút sạch.

“Ha ha, lão cầu, ngươi vẫn muốn đối phó ta và nãi nài, hiện tại cũng chết trong tay ta!”

Thu hắc sắc tiểu đao lại, Kim Xảo Nhi cười ha hả như không có ai.

Ngụy Tác không hề khách khí thu lấy Hàng long xích dưới đất, nhú chặt mảy. Uy lực của hắc sắc tiểu đao của Kim Xảo Nhi khiến gã cảm nhận được uy hiếp, đáng về mũi hếch, mắt to thô lỗ của nàng ta trông cực kỳ hung hãn, không dễ coi tí nào.

Số Hắc toàn trùng còn lại nhao nhao lao vào hai người, hiện tại Ngụy Tác đã quá hiểu Hắc toàn trùng, cố ý phát ra phổ thông huyền thiết pháp thuật, hấp dẫn chúng lao vào, rồi tùy ý phát mấy đạo pháp phù, giết nốt đàn Hắc toàn trùng vốn không còn đủ sinh mệnh lực.

Xong xuôi, Ngụy Tác lướt đến gần cửa sổ nhìn ra ngoài.

Kim phủ đã sáng rực đèn đuốc, tựa hồ triệt để bị kinh động, nhiều tu sĩ đã tụ tập bên ngoài toàn lầu chín tầng nhưng không ai dám xông vào.

“Đừng nhìn nữa, tòa lầu này là cấm địa của Kim phủ, chỉ cần ngươi không hô to với bên ngoài là lão cầu đã bị giết thì chúng không dám vào. Mau tìm thông hành lệnh phù vào tổ đường có trên mình lão cầu không.” Kim Xảo Nhi cười vang hung hãn, thấy gã nhìn ra ngoài thì lạnh lùng nói một câu.

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh gật đầu, nhảy đến gần thi thể Kim Thân Hiên lục lọi.

Gã nhận ra trong mắt Kim Xảo Nhi niềm sợ hãi, gã e dè hắc sắc tiểu đao của Kim Xảo Nhi còn nàng ta cũng e dè Lục dương thần hỏa xoa và Hắc toàn trùng. Chưa biết chừng nàng ta đã coi gã là Tẩn lão ma.

Lúc này nàng ta không phải coi thường người khác như lúc trước mà sợ hãi Hắc toản trùng còn lại trên mình Kim Thân Hiên.

Ngụy Tác tìm được thanh sắc nạp bảo nang trên mình Kim Thân Hiên, ngoài ra không phát hiện thêm gì, nhưng lấy được nạp bảo nang thì gã ngấm ngấm ẩn lên mình lão, tức thì trong lòng lạnh buốt vì máu trong mình lão cơ hồ bị hút khô, cảm giác như gỗ khô.

Lấy nạp bảo nang xong, Ngụy Tác dùng thần thức tra xét, chỉ có hai tấm ngọc phù, một linh thạch đại, một vài bình đơn được.

Tâm niệm máy động, Ngụy Tác lấy ngọc phù ra xem.

Một tấm màu xanh xen đỏ, hình vuông, tấm còn lại màu vàng nhạt, hình tròn, đều khắc phù văn đặc biệt hình từng, hạc, tiên nhân bưng thọ đào.

“Mau đưa ngọc phù cho ta, đó là thông hành linh phù vào Kim gia tổ đường!”

Nhìn thấy kim sắc phù lục, Kim Xảo Nhi tỏ ra cuồng hỉ, cuồng quát kêu lên, còn khi nhìn sang thanh hồng sắc ngọc phù, Ngụy Tác chú ý thấy mắt nàng ta ánh lên tham lam.

Gã vung tay ném kim sắc ngọc phù cho Kim Xảo Nhi, không hề khách khí nhét tấm còn lại vào nạp bảo nang đoạn cho vào ngực áo.

“Đi thôi.” Thấy gã làm vậy, Kim Xảo Nhi có vẻ bất mãn, nhưng không nói gì mà đưa tay ra hiệu cho gã tiếp lục lên lần.

“Thế nào? Lê nào Kim gia tổ đường ở trong tòa lầu này?” Ngụy Tác sững sờ, dừng sững lại hỏi.

“Người đoán không sai, Kim gia tổ đường ở tầng thứ chín, bằng không Kim Thân Hiên lão cầu đời nào chịu canh gác ở đây.” Kim Xảo Nhi cười lạnh, “Người yên tâm theo ta, chưa biết chừng hoàn thành giao dịch lúc trước, chúng ta lại giao dịch tiếp, ta sẽ nhờ người đối phó với mấy con chó con và chó săn của lão cầu này.”

Ngụy Tác mắt lóe lên, không nói gì đi theo.

Từ tầng thứ tư lên thứ tám không gặp bất kỳ bất ngờ gì, cửa tầng thứ chín là cánh cửa vàng ròng, khắc phù văn đặc biệt hình từng, hạc, tiên nhân đỡ thọ đào, một tầng kim quang dày đặc chặn trước cánh cửa khép chặt.

“À!”

Cách cửa chừng năm trượng, Ngụy Tác cảm giác được áp lực kinh nhân.

Áp lực này không phải phổ thông linh khí uy áp, mà là thần thức uy áp đặc biệt. Với thần thức hiện tại của gã, đi thêm mấy bước mà bị ép đến chấn động tâm thần, không cách nào thi pháp được.

Gã vội lui lại mấy bước, trong tình huống này mà Kim Xảo Nhi thừa cơ đối thì gã thập phần nguy hiểm.

Kim Xảo Nhi đứng trước kim môn, mắt ánh lên nóng bỏng.

Nàng ta chợt há miệng phun ra một tấm kim sắc ngọc phù, trong lúc Ngụy Tác kinh ngạc tột bậc, Kim Xảo Nhi vạch khe lên cổ tay vẩy mấy giọt máu rải lên ngọc phù. Đoạn nàng ta liên tục dồn chân nguyên vào.

Tình cảnh khiến gã há hốc miệng xuất hiện.

Hai tấm kim sắc ngọc phù tỏa ra từng tia quang hoa, ngưng thành hư ảnh tiên nhân mộ tay đỡ thọ đào, rồi đi đến trước kim môn, hư ảnh đưa tay ra đẩy cửa.

Đẩy thật nhẹ nhưng kim sắc đại môn mở ra.

Một đại sảnh treo đầy tranh xuất hiện trước mắt Ngụy Tác và Kim Xảo Nhi.

Trên hình vẽ toàn là tiên bối các đời của Kim gia.

Ngụy Tác đương nhiên không hứng thú, hấp dẫn ánh mắt gã gã là lục sắc quang trảo trong địa sảnh trống trơn.

Trong màn sáng lơ lửng một tấm bạch sắc cổ phù.

Vừa thấy cổ phù, Kim Xảo Nhi tỏ vẻ vui đến phát cuồng, định xông lên chụp lấy.

“Kim Xảo Nhi!” Ngụy Tác chợt lạnh giọng gọi.

Kim Xảo Nhi nhú mày giới bị, “Thế nào?”

“Người nói gì?” Ngụy Tác chỉ vào bạch sắc ngọc phù trong tổ đường, “Người bảo Kim gia tổ đường có không chỉ hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch, hiện tại linh thạch ở đâu? Cả một viên hạ phẩm linh thạch ta cũng không thấy!”

“Kho linh thạch không phải ở đây.” Kim Xảo Nhi bực mình nói, “Ta lấy được thứ đó thì sẽ dẫn người đi lấy linh thạch.”

“Kim Xảo Nhi, Người coi ta là thằng ngốc hả!” Ngụy Tác mắt lóe hàn quang, “Người vốn định lợi dụng ta để vào đây, ban nãy mà ta không phá được Đại lạc kim trận thì đã bị người hại chết rồi. Hiện giờ người chưa có linh thạch thì ta tạm tin người nhưng ngọc phù này phải để ta giữ. Nếu chốc nữa người không dẫn ta đi lấy linh thạch thì đừng trách ta trở mặt!”

“Không được! Ngọc phù không thể do người giữ.” Kim Xảo Nhi cơ hồ kêu ré lên.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

201. Chương 201: Động Phủ Của Tán Tu?

“Ta đã giao yêu đơn Xích dực viêm ma cho người nhưng hiện tại hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch không thấy bóng dáng đâu cả.” Ngụy Tác không hề lưu tình nói, “Chắc lâu rồi người không rời Thủy Vận lâu, căn bản không rõ trong kho có hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch không. Vạn nhất không có thì người tính sao? Xem dáng vẻ người thì kho của Kim gia cũng không ở đây.”

“Kho của Kim gia ở gian lâu các đen ngòm tại tầng hai, linh thạch khẳng định không ít.” Kim Xảo Nhi cực kỳ thêm muốn tấm bạch sắc ngọc phù nhưng sợ Ngụy Tác đột nhiên động thủ, không dám tiến vào mà chỉ nhìn gã chăm chăm: “Người Kim phủ đều bị ta dẫn đến đây, chúng ta ra theo mật đạo thì rất dễ dàng lên vào kho lấy linh thạch. Kim lão cầu đã chết, người chỉ cần giúp ta giết mấy con chó săn, lúc đó toàn bộ người Kim gia phải nghe theo ta, người cần bao nhiêu linh thạch sẽ có bấy nhiêu, hôm nay Kim gia không đủ thì sau này ta sẽ trả đủ.”

“Xem ra dụng ý của người là muốn coi ta làm đao phủ trừ bớt địch nhân.” Ngụy Tác lạnh giọng: “Nhưng ta không thích bị ai lợi dụng. Hiện tại người gạt ta một lần, đưa đến nơi không có linh thạch, hại ta thiếu chút nữa chết ở đây. Ta nể người là nữ tử nên tin thêm một lần nhưng ngọc phù này phải do ta giữ, tránh sau này người giờ trở hoa dạng gì nữa, không thì người chỉ còn cách đưa ra thứ gì có giá trị đặt cọc cho ta, ví như cây hắc sắc tiểu đao này uy năng không tệ, đưa nó cho ta thì ta mặc người lấy ngọc phù.”

Kim Xảo Nhi biến sắc mấy lần, hơi cúi người hạ giọng giải thích: “Thực huyết pháp đao là di vật của cha mẹ ta để lại, hiện ta cũng không có vật gì phòng thân, lại không yên tâm với người, vạn nhất người động thủ giết ta, không có nó thì ta không thể phản kháng. Mảnh ngọc phù này chỉ ghi lại một số việc, nếu do người giữ thì chỉ cần dồn thần thức vào là ta khó khăn lắm mới vào được tổ đường này hoàn toàn không còn ý nghĩa.”

Ngụy Tác nhất thời không tỏ vẻ gì, quyết không nhượng bộ.

Thấy vậy, Kim Xảo Nhi đành nói, “Thế này đi, nếu ta không đưa người đến kho linh thạch thì mặc cho người xử trí.”

“Xử trí người mà không lấy được linh thạch, thì có tác dụng gì?” Ngụy Tác nhìn Kim Xảo Nhi đã hoàn toàn bất lực: “Trừ phi người cho ta biết ngọc phù có huyền hư gì, tránh để ta vô tình bị người lợi dụng.”

“Được!” Tự hồ rất tin vào Thực huyết pháp đao, Kim Xảo Nhi nghiêng rằng nói: “Ngọc phù này ghi lại nơi Kim gia tổ tiên vô tình phát hiện động phủ của thượng cổ tu sĩ. Động phủ này năm mươi năm mới vào được, ngọc phù ghi lại thời gian cụ thể giải cấm và phương pháp đối phó cấm chế. Những thứ này do nhiều đời Kim gia tiên tổ bỏ ra vô số tâm lực suy đoán.”

“Động phủ của tán tu?” Ngụy Tác nhìn nàng ta với vẻ không tin nổi, “Như thế cũng đáng cho Kim gia coi trọng đặt vào tổ đường, đáng cho người liều mạng xông vào? Với tu vi của ngươi, dù lấy ngọc phù, e rằng cũng phải đối thủ của con cháu Kim Thân Hiên?”

Kim Xảo Nhi cố nén nóng lòng, giải thích: “Không dám giấu, tán tu này ít nhất cũng là đại tu sĩ Kim đơn kỳ trở lên, trong động phủ chắc chắn có pháp bảo lợi hại, chưa biết chừng còn có thuật pháp cực kỳ lợi hại, lão cầu chỉ có một tấm thông hành linh phù, hơn nữa còn không rõ làm cách nào kích phát linh phù, lão muốn đối phó bọn ta vì muốn có tấm ngọc phù này, còn ta lấy được thì sẽ lấy vài vật trong động phủ quay lại tính sổ với chúng. Nếu ta nói sai nửa câu, ta sẽ luyện hóa yêu đơn Xích dực viêm ma thất bại, chết vì thọ nguyên hao kiệt.”

“Động phủ của đại tu sĩ Kim đơn kỳ trở lên?”

Mắt Ngụy Tác ánh lên, gật đầu với Kim Xảo Nhi: “Được, người dám thề độc như vậy thì ta tin người một lần nữa, lấy ngọc phù đi.”

Động phủ của tu sĩ Kim đơn kỳ trở lên, bất kỳ tu sĩ nào cũng động lòng. Kim Xảo Nhi tuy lợi hại, nhưng còn chưa lọc lõi, Ngụy Tác chỉ mất vài lời là moi được tin, tu sĩ Kim gia khẳng định đã vào động phủ, biết trong đó có nhiều đồ tốt, chỉ vì năng lực có hạn nên không cách nào lấy ra.

Còn năm mươi năm mở một lần khiến gã nhớ đến Di Thiên cốc. Ngần ấy năm mà Kim gia không cách nào lấy được đồ thì hiển nhiên trong động phủ của tu sĩ đó nguy hiểm trùng trùng, chưa biết chừng còn hung hiểm hơn Di Thiên cốc.

Đối với những nơi này, sau chuyến đi Di Thiên cốc, Ngụy Tác không dám lơ là.

Ngụy Tác nói với Kim Xảo Nhi ngần ấy lời thừa, vì nhận ra nàng ta là nhân vật độc ác, có trong tay Thực huyết pháp đao trong tay, nếu ngọc phù là pháp bảo lợi hại tốt bậc, nàng ta quay lại giết người cướp của thì gã thật sự muốn khóc mà không có nước mắt.

Đích xác gã không có dã tâm nuốt chửng ngọc phù này.

“Thật hả?” Kim Xảo Nhi mắt ánh lên kinh hỉ nhưng nhất thời không dám di động cước bộ, sợ Ngụy Tác thừa cơ xuất thủ đánh lên.

“Lẽ nào ta không đáng tin hả?” Ngụy Tác thấy nàng ta như vậy thì lạnh giọng: “Nếu không tin lời ta thì người không thể nào lấy được yêu đơn Xích dực viêm ma, không còn đứng ở đây.”

Kim Xảo Nhi nghe gã nói vậy, không nói gì thêm mà nghiêng rằng lướt đi, đưa tay như xuyên qua không khí, chộp bạch sắc ngọc phù trong lục sắc quang trảo.

Lúc chộp vào ngọc phù nàng ta hơi ngừng lại, rõ ràng dùng thần thức xem nội dung. Ngụy Tác không cần nghĩ nhiều, biết nữ tử này vì đảm bảo nên xem trước rồi hủy đi.

Nhưng chỉ hơi ngừng lại, sắc mặt Kim Xảo Nhi khó coi hơn, thu bạch sắc ngọc phù lại, xem ra nội dung khá phức tạp, nàng ta nhất thời không cách nào lĩnh ngộ toàn bộ.

“Đi thôi, giờ ta đưa ngươi đến kho của Kim gia.”

Thấy Ngụy Tác chỉ yên tĩnh đứng đợi, sắc mặt nàng ta khó coi hơn, đi ra tổ đường thì như nghĩ ra gì đó, nói với gã, “nếu trong kho Kim gia không chỉ có hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch, người cần bao nhiêu linh thạch, mới chịu giúp ta đối phó bọn Kim Tuyền Cơ?”

“Ta không muốn nhúng tay vào tranh đấu của Kim gia.” Ngụy Tác nói: “Nếu chỉ giúp người an toàn rời khỏi Kim phủ và Tê Phương thành, ta có thể tiếp nhận.”

“Được!” Kim Xảo Nhi gật đầu, “Đi thôi, lâu quá ta sợ đám chó săn đó sẽ xông vào.”

Ngụy Tác đương nhiên không tỏ ra bất kỳ dị nghị nào, gật đầu, gã không muốn ở nơi có cấm chế này thêm chút nào, sau này nên nghiên cứu thêm pháp trận của tu đạo giới hiện tại. Lục bào lão đầu biết toàn thượng cổ pháp trận, gặp pháp trận bây giờ thì không đối phó được.

Kim gia pháp trận, uy lực đã lợi hại như thế, gặp tông môn và tu sĩ khác thì không phải gã sẽ bị giết trong tích tắc mà không phản kháng được sao?

Từ tầng thứ chín xuống thứ sáu hoàn toàn yên ắng, nhìn ra cửa sổ thì tu sĩ Kim gia càng lúc tụ tập càng nhiều ở ngoài lầu, các loại pháp khí và hỏa quang chiếu sáng như ban ngày nhưng tựa hồ không có ai dám vào tổ đường.

Kim Xảo Nhi và Ngụy Tác lướt thẳng xuống tầng năm, chát một tiếng, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Cả hai sững người biến sắc, trong phòng có pháp trận ngăn cách thần thức, cả hai và lục bào lão đầu cánh đều không phát giác trong đó có người.

Người đẩy cửa ra, thấy rõ Ngụy Tác và Kim Xảo Nhi đứng lại thì mặt mũi cũng trắng nhợt!

Thân ảnh đó thật phần yếu diệu, là mỹ nữ yếu đuối mà Ngụy Tác gặp lúc sáng.

Khí tức trên mình nàng ta thịnh vượng hơn hẳn, tựa hồ ở sẵn ở trong gian tĩnh thất này tu luyện bồi nguyên, không nhận ra trận đấu pháp kịch liệt ban nãy mà bây giờ mới ra.

“Kim Hình Nhi, tưởng ai, hóa ra tiểu tiện nhân người!”

Nhìn rõ, Kim Xảo Nhi tan hết sợ hãi trong mắt, mà ánh lên sát cơ.

“Hóa ra nữ tử này tên Kim Hình Nhi.” Ngụy Tác mới đẩy lên ý niệm này, còn Kim Hình Nhi nhìn rõ gã và Kim Xảo Nhi thì kinh hãi nhưng không dám động đậy, “Kim Xảo Nhi, sao ngươi lại ở đây?”

“Ta đến đây đương nhiên để giết Kim Thân Hiền lão cầu.” Kim Xảo Nhi cười lạnh, lấy hắc sắc tiểu đao ra lắc lắc, “Tiểu tiện nhân, ngươi muốn tự sát hay để ta động thủ? Tự sát thì ta để ngươi toàn thân, còn ngược lại, ta sẽ không khách khí, bình thường ngươi chỉ thích đẹp, lúc nào cũng chăm chút nhan sắc, chưa biết chừng giết ngươi xong ta sẽ lột trận, ném xuống cho người ở dưới kia nhìn.”

“Thực huyết pháp đao!” Nghe Kim Xảo Nhi nói vậy, nhìn thanh hắc sắc tiểu đao, Kim Hình Nhi run lên.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

202. Chương 202: Đồng Quy Vu Tận.

“Thế nào, sợ hả?” Kim Xảo Nhi nhìn Kim Hình Nhi với vẻ mèo vờn chuột: “Lúc ngươi thi triển Mộng yểm thuật sao không thấy sợ nhỉ? Nếu không nhờ ta biết trước, đã đề phòng ngươi thì giờ chắc đã chết mất xác từ lâu?”

“Ta chỉ muốn giúp phụ thân lấy được thứ trong tổ đường chứ không định hại ngươi.” Kim Hình Nhi nhợt nhạt mặt mày run giọng: “Bọn ta làm vậy vì nãi nãi ngươi chỉ coi ngươi là người Kim gia còn bọn ta thì không.”

Kim Xảo Nhi lạnh giọng: “Hiện tại ngươi giảo biện thì có tác dụng gì? Ta không có thời gian lảm lời với ngươi, xem ra ngươi còn biết Kim Thân Hiền lão cầu đã chết trong tay ta. Cho ngươi biết để ngươi ngã lòng đi nhỉ?”

Kim Hình Nhi run người van xin: “Kim Xảo Nhi, dù gì chúng ta cũng là thư muội, lẽ nào ngươi không nể tình cũ mà tha cho ta con đường sống? Trước đây ngươi lén xé áo của ta, khiến ta xấu hổ với người khác nhưng ta chưa từng đối phó ngươi.”

“Ai bảo ngươi tự nhận là đẹp như thiên tiên, lúc nào cũng mặc áo mới đi đi lại lại trước mặt ta!” Kim Xảo Nhi nổi giận: “Ngươi không đối phó ta cũng vì sợ nãi nãi của ta giáo huấn ngươi.”

“Lẽ nào vì thế mà người hận ta thấu xương? Trừ lần thi triển Mộng yểm thuật, ta tự thấy không làm gì không phải với người.” Kim Hình Nhi ai oán.

“Được, người đừng bảo ta không niệm tình thư muội, không cho người cơ hội.” Kim Xảo Nhi nói: “Chỉ cần người giao hết pháp khí rồi ngoan ngoan dập đầu ba cái, để ta dùng Kim môn cự thạch trận vây khốn thì ta tha cho người.”

Kim Hình Nhi do dự một chút, rồi nghiêng răng lấy pháp khí vòng bạch ngọc trên cổ tay và từ nạp bảo nang ra ném cho Kim Xảo Nhi.

Kim Xảo Nhi đón lấy, không thèm nhìn và ném cho Ngụy Tác, lạnh lùng nhìn Kim Hình Nhi.

“Ta sai rồi, không nên không nể tình thư muội mà thi triển Mộng yểm thuật, xin được xin lỗi người ở đây.” Tiếp đó, Kim Hình Nhi quỳ xuống rồi dập đầu ba cái với Kim Xảo Nhi.

“Được, người làm vậy thì ta tha mạng cho người.”

Kim Xảo Nhi tỏ vẻ đắc ý tàn nhẫn, thu hất sắc tiểu đao lại rồi móc ra mười mấy lá hoàng sắc trận kỳ, ném xuống quanh Kim Hình Nhi đích, tựa hồ định bày Kim môn cự thạch trận vây khốn.

Thấy Kim Xảo Nhi như vậy, Kim Hình Nhi hơi lỏng người nhưng cả nàng ta và Ngụy Tác không ngờ là Kim Xảo Nhi vung tay phát ra một đạo chân nguyên, không dồn vào trong trận kỳ mà là thi triển một đạo thuật pháp rực lên thổ hoàng sắc quang hoa, đánh vào ngực Kim Hình Nhi.

“Bốp!” Mắt Kim Hình Nhi ánh lên thần sắc không tin nổi, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Ngụy Tác biến sắc mặt, bên phải ngực Kim Hình Nhi thủng một lỗ lớn, tất hơi từ lâu. Ấn tượng nàng ta tạo cho gã tốt hơn Kim Xảo Nhi không biết bao nhiêu lần, Kim Hình Nhi cũng phải nữ tử gian tà gì, gã định tha cho con đường sống. Kim Xảo Nhi đã hứa chữa đường sống cho nàng ta nhưng lại đột nhiên hạ sát thủ, khiến gã cực kỳ giận dữ: “Kim Xảo Nhi, người đã đồng ý tha cho nàng ta, sao lại nuốt lời, hạ sát thủ loạn xạ!”

“Thế nào, người thấy ả xinh đẹp nên không đành?” Kim Xảo Nhi lạnh giọng: “Đối địch thì dùng lời lẽ lừa gạt là bình thường, người không phải cũng thế hả?”

“Ta làm vậy nhưng đối thủ không phải là huynh đệ thư muội!” Sắc mặt Ngụy Tác cực kỳ âm trầm, “hạ thủ với thư muội mà độc ác như vậy, người còn nhân tính không?”

“Nhân tính? Người bảo ta không có nhân tính? Người cho rằng tiểu tiện nhân này tốt đẹp lắm chắc!” Kim Xảo Nhi bị Ngụy Tác mắng mỗ, giận đến mức kêu âm lên, “Người có biết Mộng yểm thuật ả thi triển với ta là thuật pháp gì không? Thuật pháp đó là khi người ngủ say, bất tri bất giác biết gì nói nấy với kẻ thi triển! Nếu không vì ta nghe ngóng biết ả tham ngộ tu luyện Mộng yểm thuật, chắc đã bị ả moi hết thông tin. Để đề phòng ả thi triển thuật này, ba tháng liền ta không ngủ, với tu sĩ như chúng ta, người cũng biết là ngần ấy thời gian không ngủ sẽ tạo thành thương tổn thể nào với thân thể và thần thức, người thường không thể nào chống nổi! Người có biết ba tháng liền, vì đề phòng tiện nhân này thi triển Mộng yểm thuật mà ta không ngủ là việc thống khổ thể nào không! Tiện nhân này đã thi triển Mộng yểm thuật với ta, may mà ta giả bộ ngủ, giả bộ trúng thuật, bằng không chúng biết ta biết phương pháp vào tổ đường, một mảnh phiến ngọc phù nằm trong bụng ta thì ta sống được đến hôm nay chắc!”

“Người có biết vì sao nãi nãi của ta hà khắc với chúng, còn chúng thấy Thực huyết pháp đao đều biến sắc mặt không?” Kim Xảo Nhi càng nói càng giận, “Thực huyết bảo đao là pháp bảo phụ mẫu ta lấy được từ động phủ của tán tu đó, nhưng sau đó phụ mẫu ta bị người ta đánh lén, biết không cách nào thoát được thì giấu pháp bảo này đi, sau này nãi nãi tìm được, ngấm để lại cho ta phòng thân. Phụ mẫu ta hành tung bí ẩn, chỉ có người Kim phủ biết, rất có thể là do lão cầu và mấy con chó con đó hạ thủ. Chúng cho rằng pháp bảo đã mất, giờ thấy trong tay ta thì tất nhiên phải tỏ ra như thế!”

Nghe thế, Ngụy Tác tuy rất không vui nhưng không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng.

“Ta cỡi y phục tiện nhân này ném xuống dưới, ít nhất cũng khiến chúng hỗn loạn, sẽ xông vào tổ đường tìm kiếm. Chúng ta chỉ cần thần bất tri quỷ bất giác rời đi, vào trong kho thì hệ số an toàn sẽ cao hơn.” Kim Xảo Nhi vừa nói vừa đến chỗ thi thể Kim Hình Nhi.

“Dừng tay.” Ngụy Tác lạnh lùng nói: “Kim phủ các người có ngần ấy ân oán, người giết nàng ta thì ta không có gì để nói nhưng dù gì cũng là thư muội, lại tạo cho ta ấn tượng không tệ, người định hủy thi thì ta không đồng ý.”

“Người... Nói đi, người bị tiểu tiện nhân mê hoặc đúng không!” Kim Xảo Nhi quay phắt lại, mặt lạnh tanh, nhưng e dè Ngụy Tác nên không dám động đến Kim Hình Nhi.

Cùng lúc, Ngụy Tác biến sắc kêu lên vì Kim Hình Nhi vốn đã tắt hơi lại đột nhiên nhân quang lóe sáng, cười thê thảm phát một đạo ô quang vào Kim Xảo Nhi.

Ô quang tốc độ kinh nhân, Ngụy Tác không kịp xuất thủ ngăn cản, Kim Xảo Nhi chưa kịp ngoái lại thì đã bị xuyên thấu từ lưng ra ngực, máu phun như suối.

“Kim Hình Nhi, đồ tiện nhân!”

Kim Xảo Nhi kêu lên thê thảm, mắt trợn trừng không tin nổi, ngoái lại nhưng không nói thành lời.

Kim Hình Nhi cười oán độc, “Kim Xảo Nhi, đồ xấu xí, từ bé đến lớn ra đều nhẫn nhịn người, giờ người không tha cho ta lại còn định làm nhục thi thể thì ta đành liều mạng giết người. Gieo nhân nào gặt quả ấy!”

“Người...” Kim Xảo Nhi đưa tay ra rồi ngã gục, tắt hơi mà mắt còn mở trừng trừng, chết không nhắm mắt.

Kim Hình Nhi thấy Kim Xảo Nhi chết trước mình thì mắt ánh lên niềm vui rồi mờ dần, không còn hơi thở.

“Chuyện đó...”

Những biến hóa này khiến Ngụy Tác không ngờ, lướt nhanh đến cạnh Kim Xảo Nhi chạm vào mạch cổ nàng ta thì thấy sinh cơ đã tắt, dù có thiên cấp đơn dược cũng không cứu được.

Lại thận trọng đến gần Kim Hình Nhi, sắc mặt nữ tử tạo cho gã cảm giác kinh diễm này đã xám xịt, thật sự ngọc nát hương tan.

Nhìn thi thể hai nữ tử, Ngụy Tác nhăn nhó cười khổ.

Nếu Kim Xảo Nhi chịu bỏ qua cho Kim Hình Nhi thì đã không phải chịu kết quả này, bất quá nàng ta quá độc ác, dù hôm nay không chết thì sau này cũng không tốt đẹp gì.

“Kim bà bà, mỗ đã chân tâm thực ý giao yêu đơn Xích dược viêm ma cho tôn nữ của bà, hoàn thành lời hứa, tôn nữ của bà tự ném ác quả, chắc không quan hệ đến mỗ?”

Nguyên nhân thật sự khiến gã cười khổ vì nhớ đến lời thề độc với Kim bà bà.

Yêu đơn Xích dược viêm ma hiện tại còn trên mình Kim Xảo Nhi, có nên lấy hay không?

Cho rồi lấy lại, liệu có phải không giữ lời?

“Người chết rồi, ta lấy lại chắc không coi là nuốt lời.” Bất quá Ngụy Tác cũng không phải hạng cổ hủ, nhăn nhó xong thì lấy sạch mọi thứ của Kim Xảo Nhi.

Nàng ta chỉ có mấy bình thuốc, một viên yêu đơn Xích dược viêm ma, mười mấy lá thổ hoàng sắc trận kỳ, Thực huyết pháp đạo và tấm bạch sắc ngọc phù.

Lục lợi xong xuôi, gã lấy món pháp khí đã giết Kim Xảo Nhi, là một mũi thoa nhỏ ô quang trầm trầm. Đoạn gã lại lục lợi Kim Hình Nhi, lần này nàng ta thật sự không còn pháp khí gì nữa.

“Các người là người một nhà, sống tốt đẹp với nhau, cùng cao cao hứng hứng tu luyện không được sao mà cứ phải giở mưu mô ra với nhau. Kim Hình Nhi người trông cũng khá, cả ta cũng đôi phần động lòng, nếu tìm ta song tu vài lần, chưa biết chừng ta sẽ không cự tuyệt, cả Kim Xảo Nhi, người có yêu đơn Xích dược viêm ma, có thể trị được tuyệt chứng. Tuy xấu một chút nhưng tu đạo giới không thiếu linh dược có thể cải biến dung mạo, muốn cho mình xinh đẹp lên đâu phải không được.”

Lắm bầm xong, Ngụy lắc đầu phiến lòng, lướt nhanh xuống dưới.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

203. Chương 203: Di Chỉ Bắc Mang Phái

Thoảng sau, Ngụy Tác vô thanh vô tức từ mật đạo trong gian phòng chứa đồ lật vạt trong biệt viện đi ra.

Thần thức quét qua, xác định chung quanh không có tu sĩ nào, gã lấy ra một quả cầu chứa Hắc toàn trùng, kích phát chân hỏa, đốt mỏng bớt vỏ quả cầu rồi ném vào mật đạo mới ra. Đoạn gã lấy thanh phi kiếm bị Âm lân sa thiêu đốt, vận chân nguyên khổng chế chém loạn xạ, phá hỏng cửa thông đạo.

Gã không vội ra ngoài mà lấy Thực huyết pháp đạo của Kim Xảo Nhi và bạch sắc ngọc phù để trong Kim gia tổ đường ra xem.

“À!”

Mắt gã ánh lên kinh ngạc.

Hắc sắc tiểu đao trông có vẻ như luyện chế từ tinh kim nhưng nhìn kỹ thì gã nhận ra thanh đao chưa đầy một thước này không phải kim loại mà cơ hồ dùng loại xương nào đó luyện thành. Bề ngoài tuy thập phần phổ thông, nhưng thân và cán đao khắc vô số phù văn hình khô lâu còn nhỏ hơn con kiến.

Thân đao đen nhánh còn ánh lên hồng quang tựa hồ đã hút đủ máu tươi.

Ngụy Tác thử dồn chân nguyên vào, hắc sắc tiểu đao rực hắc quang đoạn hồng quang trên thân đao dồn lên mũi, ngưng thành một viên huyết hồng sắc châu tử.

Mắt gã ánh lên kinh hãi, dừng dồn chân nguyên, huyết hồng sắc châu tử lại bị hắc sắc tiểu đao hút vào, tan biến trong thân đao.

“Pháp bảo kiểu gì nhỉ? Sao lại cổ quái như thế, cả ta cũng chưa thấy qua.”

Cảm giác được Ngụy Tác đã tìm ra manh mối, lục bào lão đầu không nén được lên tiếng hỏi.

“Pháp bảo này thập phần cổ quái, bản thân chỉ có uy lực bán linh giai. Nhưng giết chết một tu sĩ thì lại rút được khí huyết và chân nguyên ra phong ấn, lúc đối địch có thể ngưng thành một viên huyết châu. Chả trách được gọi là Thực huyết pháp đạo.” Ngụy Tác nhìn thanh hắc sắc tiểu đao rồi giải thích: “Tu sĩ bị giết càng hùng mạnh thì huyết châu được pháp bảo trận pháp ngưng tụ càng có uy lực, Trương Ngũ Nha bất quá mới có tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng, huyết châu ngưng thành đã gần đạt uy lực linh cấp trung phẩm pháp bảo, hiện tại chứa huyết châu Phân niệm cảnh nhất trọng của Kim Thân Hiên, không rõ uy lực đến mức nào, nhưng có vẻ sánh với linh cấp thượng phẩm pháp bảo thì không có vấn đề gì.”

“Xem ra là pháp bảo lợi hại của ma tông!” Lục bào lão đầu hít một hơi lạnh, “Lẽ nào tán tu đó là đại ma đầu của ma tông.” Ngừng lại một chút, lục bào lão đầu lại hưng phấn kêu lên, “Pháp bảo này có thể sử dụng nhiều lần, người mau giết thêm mấy tu sĩ để phong ấn sẵn huyết châu thì tương đương với linh giai trung phẩm pháp bảo trở lên. Vật này phát ra thì cũng như Tử mẫu đỉnh, bản thể chỉ bán linh giai, đối phương không coi ra gì nhưng lúc bắn ra một viên huyết châu, còn khó phòng bị hơn linh giai trung phẩm pháp bảo!”

“Ta đã cảm nhận được pháp bảo chỉ chứa được huyết châu của một tu sĩ. Dùng xong mới có thể hút khí huyết và chân nguyên của người khác.”

“Hóa ra có hạn chế này.” Lục bào lão đầu tỏ vẻ tiếc nuối, “Không rõ có thể hút khí huyết và chân nguyên của yêu thú.”

“Sau này thử là biết.” Ngụy Tác nhanh chóng thu hắc sắc tiểu đao vào nạp bảo nang. Tuy có hạn chế, nhưng uy năng pháp bảo này do đẳng cấp của tu sĩ bị giết quyết định, hoàn toàn không cách nào dùng phẩm giai đánh giá. Như hiện tại có một viên huyết châu tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, uy lực chưa biết chừng cao hơn linh giai thượng phẩm pháp bảo, đủ khiến Ngụy Tác kinh hãi. Chả trách Kim Xảo Nhi lại chịu mặc

cả với gã, cũng vì nàng ta không có pháp bảo phòng ngự lợi hại, lại thấy gã có đủ loại thủ đoạn, bằng không thì với pháp khí này sẽ giết gã ngay chưa biết chừng.

Gã tất nhiên không thể lãng phí máu của một tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng để thử xem có thể hút được khí huyết của yêu thú không.

Cất đao đi, Ngụy Tác liên tục dùng thần thức tra xét bạch sắc ngọc phù trong tổ đường.

“Bắc Mang sơn... Câu Quỷ chân nhân...”

Rất nhanh, gã thốt lên những lời đó.

Kim Xảo Nhi không nói gì, ngọc phù có ghi lại địa điểm của một động phủ, cùng một vài cấm chế.

Thoáng nhìn xong, Ngụy Tác hiểu ngay vì sao Kim gia trịnh trọng cất ngọc phù tại tổ đường.

Ngọc phù này cũng như mấy mảnh địa đồ, những thứ ghi trong đó rai rác, rõ ràng là những nơi người Kim gia đã tra xét, nói rõ cấm chế ở đó có uy lực thế nào, quang hoa ra sao. Cơ hồ tuyệt đại đa số các nơi đều không có cách giải cấm chế.

Xem ra người Kim gia thăm dò động phủ này nhưng đến nay chỉ biết rõ được một vùng rất nhỏ, tìm được lối vào khá an toàn mà thôi.

Mỗi lần thăm dò, người Kim gia đều ghi lại những thứ lấy được và tâm đắc, ngọc phù này chính là bút lục của họ.

Đích xác là liên tiếp xây nền cho người sau hưởng, đời đời ra sức, càng tra xét nhiều thì người Kim gia vào đây càng an toàn, càng thu được nhiều lợi lộc.

Tiếc là tiền bối Kim gia cũng không ngờ đến đời Kim bà bà và Kim Thân Hiền lại tranh đấu sống chết, ngọc phù cuối cùng rơi vào tay Ngụy Tác.

Với tấm ngọc phù này, người Kim gia không lần ra là động phủ của ai, tựa hồ chỉ thấy danh hiệu một người là Câu Quỷ chân nhân, theo tập quán của tu đạo giới vẫn xưng hô đại tu sĩ tu vi Kim đơn kỳ là chân nhân, nên người Kim gia đoán rằng chủ nhân nơi này nhất định là đại tu sĩ, cũng là Câu Quỷ chân nhân.

“Cái gì, Ngụy Tác, nơi bạch sắc ngọc phù nói đến là Bắc Mang, nhắc đến cả Câu Quỷ chân nhân?” Lục bào lão đầu chợt kinh hô.

“Thế nào? Người biết nơi này.” Ngụy Tác máy động, thu hồi thần thức: “Người không phải cũng là thần thức hả, vào xem đi.”

Lục quang từ ngực gã tràn ra, thắm vào bạch sắc ngọc phù rồi nhanh chóng thu lại, tích tắc đó lục bào lão đầu kêu to, “tu sĩ Kim gia toàn hạng không có kiến thức! Đây đây phải động phủ của Câu Quỷ chân nhân mà là chỗ của Bắc Mang phái!”

“Di chỉ Bắc Mang phái?” Ngụy Tác hỏi, “Bắc Mang phái là tông môn thế nào?”

“Bắc Mang phái tại thượng cổ tu đạo giới là tông môn không lớn, nhưng khi hai tu sĩ thượng cổ lợi hại đó đại chiến, đất trời sụp đổ, lúc sáng tạo ra bảy Thiên khung thì tu sĩ Bắc Mang phái có đôi chút liên hệ với người tạo ra Thiên khung nên thu được lợi ích. Sau này trở thành đại tông môn hiển hách nhất thời, chuyên luyện các loại cốt khí và âm tà pháp khí. Mãi về sau bị hủy trong một lần thú triều mấy ngàn năm mới gặp, cách lúc ta được luyện thành mấy ngàn năm, cả ta cũng không rõ vị trí cụ thể của sơn môn tông môn này. Bắc Mang phái vì lập phái tại Bắc Mang sơn nên có tên đó, địa đồ Đoạn long nhai của người không phải có một nơi là Bắc Mang hả, tuy Bắc Mang này không phải Bắc Mang khi xưa nhưng đủ thấy Bắc Mang phái ngày đó nổi tiếng thế nào. Không ngờ người Kim phủ lại may mắn phát hiện được di chỉ của thượng cổ tông môn này.”

“Ngụy Tác, địa chỉ ngọc phù này ghi lại nằm giữa Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục, nên đến xem xét. Bắc Mang phái và Thanh Thành phái là tông môn có đại tu sĩ kim đơn trở lên, Thần Huyền kỳ cùng có, chưa biết chừng trong đó có đạo khí, huyền khí! So với động phủ của tán tu mà ta định sẵn trong kế hoạch thì hơn nhiều!”

“Lão đầu, người biết phương pháp phá giải cấm chế của Bắc Mang phái?” Ngụy Tác bị lục bào lão đầu khiến cho động lòng.

“Ta chỉ biết hộ sơn pháp trận của Bắc Mang phái là Vạn quỷ trấn hồn đại trận, ta biết được vài cấm chế trong số này.” Lục bào lão đầu đáp: “Bất quá nhiều cấm chế đặc biệt của Bắc Mang phái thì ta không biết.”

“Vậy thì chỉ còn cách tính toán lâu dài. An toàn là trên hết, đến chỗ nào an toàn một chút lấy đồ.” Ngụy Tác cười nhắc nhó, gã quá hiểu lục bào lão đầu, lão cũng không nắm chắc bằng không lão đã kêu ầm lên là ta có thể, ta là nhất.

“Được, tối đa chúng ta vào xem thêm, chuẩn bị cho kỹ, cẩn thận là được.” Lục bào lão đầu hưng phấn nói.

Ngụy Tác gật đầu, không nói gì thêm, mặc ẩn hình pháp y rồi đẩy cửa rồi vô thanh vô tức lướt lên nóc biệt viện.

Trong Kim phủ, tuyệt đại đa số tu sĩ đã tụ tập dưới tòa lầu chín tầng, tựa hồ không ai dám vào.

Trầm ngâm một chốc, mục quang Ngụy Tác nhìn vào kho của Kim gia mà Kim Xảo Nhi đã nói.

Tuy lần này thu được không ít lợi ích nhưng không đủ linh thạch, gã không thể đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh, tu sĩ Kim gia còn chưa vào tòa lầu chín tầng, khi phát hiện Kim Thân Hiên bị giết tất sẽ tìm kiếm trong đó một hồi, gã có đủ thời gian lên vào kho lấy linh thạch.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—0000—

204. Chương 204: Không Tha Con Nào

“A!”

Trong tòa lầu chín tầng yên lặng đột vang lên tiếng thét xé lòng.

“Mau phong tỏa toàn Kim phủ!”

Chỉ trong nửa tuần hương sau, bên trong lại vang lên tiếng gầm chói lói.

Là giọng Kim Liệt Dương, rõ ràng các tu sĩ lợi hại của Kim phủ trúng kế điều hổ ly sơn của Ngụy Tác đã quay về.

Tiếng thét chói lói đầu tiên vang lên ở tòa lầu chín tầng, Ngụy Tác đã đứng trong gian thạch thất đóng kín, đệ tử Thần hải cảnh ngũ trọng đứng ở cửa tề đại toàn thân, bất động nhưng khí tức thập phần bình ổn, tính mạng không có gì đáng ngại.

Trong gian thạch thất bày rất nhiều giá và rương chứa pháp phù, pháp khí, tinh kim khoáng thạch, cùng pháp khí chưa hoàn thành luyện chế. Trong mấy cái rương chưa mở chứa đầy linh thạch quyền rũ.

Tu sĩ Chu thiên cảnh khác đứng trong kho này tất đã hưng phấn sáng rực mắt, nhưng khóe môi gã lại nở nụ cười khổ.

Gã đã có kinh nghiệm đếm linh thạch, không cần đếm kỹ cũng biết cái rương duy nhất trong phòng đựng linh thạch chỉ chừng tám vạn hạ phẩm linh thạch. Còn thiếu quá nhiều con số hai mươi vạn gã cần.

Phẩm cấp của pháp phù cùng pháp khí này không cao, đối với tu sĩ Thần hải cảnh ngận còn có sức hấp dẫn chứ với tu sĩ không thiếu linh giai pháp bảo như gã thì không tác dụng gì.

Bất quá đành phải lắc đầu, Ngụy Tác không hề dừng lại, thu hết linh thạch vào nạp bảo nang, rồi lấy nạp bảo nang của Kim Thân Hiên thu dọn bằng hết pháp phù, pháp khí và tinh kim khoáng thạch, kể cả pháp khí của luyện chế xong cũng không bỏ qua, tuy vô dụng với gã nhưng còn đáng giá chút linh thạch.

Nhà kho đầy lên nhanh chóng trống trơn.

Đoạn thân ảnh gã loáng lên lướt đi.

...

Chưa đầy một tuần trà sau khi Kim Liệt Dương gầm lên “Mau phong tỏa toàn Kim phủ” thì ầm một tiếng, hành lang gần biệt viện của Trương Ngũ Nha đột nhiên nổ tung từ phía dưới lòng đất, hành lang cũng đổ sụp. Trong ánh lôi quang và hoa lửa, bùn đất và mặt đá tứ tán, Kim Liệt Dương và Kim Tuyền Cơ mặt mũi đầy bụi gầm vang lao lên.

Bên ngoài cả hai bao trùm xích hồng sắc quang trảo, vô số sợi chỉ đen từ phía dưới điên cuồng lao vào quang trảo tạo thành tiếng tanh tách. Trong tay Kim Liệt Dương cầm pháp bảo như một cái trống đỏ, gõ lần nào cũng phát ra năm sáu lưỡi lửa cỡ cánh tay, Kim Tuyền Cơ cầm kim sắc đoản tiên, liên tục phát ra hoàng sắc lôi cầu.

“Hắc trùng này thật ta là sao hử!”

Uy năng pháp bảo của cả hai đều là bán linh giai trở lên, nhưng cả hai đều cực kỳ kinh hãi xanh lét mặt mày vì hắc sắc tiểu trùng đột nhiên từ trong quả cầu như hồng bảo thạch tựa hồ không hề sợ, dù bị lôi cầu giáng trúng, lưỡi lửa quét trúng thì chúng nhanh chóng khôi phục nguyên khí, lại lao bổ tới.

Nghe thấy tiếng nổ, tu sĩ Kim gia đều lướt tới.

“Hắc trùng này có thể phá hoại pháp khí!”

Thấy Kim Liệt Dương và Kim Tuyền Cơ bị hắc trùng vây công, không thể ngồi tay, các tu sĩ này đều thi triển thuật pháp cùng pháp khí, gia nhập vòng chiến. Nhưng họ liên tục kinh hô, loạn xạ ngẫu vì mấy pháp khí mới phát ra đã tan hết linh quang rơi xuống.

“Đại ca! Phụ thân!”

Một tu sĩ lướt tới cực nhanh, y chỉ chừng chưa đầy ba mươi, nhưng tu vi còn cao hơn Kim Tuyền Cơ, là Kim Tuyền Thông.

Ngụy Tác trước đó đã được Nghiêm Hành cho biết trong số con của Kim Liệt Dương có hai người thiên tư cực cao, một là Kim Tuyền Thông Chu thiên cảnh lưỡng trọng, còn lại là Kim Tuyền Mân tu vi Chu thiên cảnh tam trọng đang du lịch chưa về.

Tu sĩ trẻ tuổi định đối phó gã xanh lét mặt mày, lướt đến cách Kim Liệt Dương và Kim Tuyền Cơ không xa, gằn giọng: “Kẻ đó đã lên vào kho của chúng ta!”

“Cái gì!” Kim Liệt Dương kêu lên: “Hắn lấy đi cái gì?”

“Toàn bộ đều lấy.”

“Cái gì!” Kim Liệt Dương suýt thổ huyết, ngừng lại một chút, nhìn đàn hắc sắc tiểu trùng bay múa, gương mặt cơ hồ méo đi, “Giết hết dị trùng! Đàn dị trùng lợi hại như thế, khẳng định y phải bỏ ra nhiều tâm huyết nuôi dưỡng! Không tha con nào, dù không bắt được y thì cũng phải khiến y tổn thất!”

“Giết!” Bọn Kim Tuyền Thông đỏ mắt, điên cuồng giết đàn Hắc toàn trùng.

...

Bình thường mà người Kim gia coi Hắc toàn trùng là dị trùng gã nuôi thì gã không còn gì vui hơn nhưng lúc này gã không cười nổi. Cách Kim phủ mấy trăm trượng, gã vào trong một con ngõ, trước mặt là một trung niên tu sĩ mặc áo da xanh.

Trong tay gã là một thanh niên hôn mê bất tỉnh, chính thị Vương Đồng của Diệu Ngọc phường từng đưa gã đến ngoài Kim phủ rồi giúp gã tìm được một hỏa kê trong khách sạn có thân hình tương tự với gã.

Hóa ra Ngụy Tác cuỗ sạch kho Kim phủ, nhân lúc cả phủ vào tổ đường, chưa kịp phản ứng thì nhanh chóng chạy khỏi. Lúc qua một chỗ gã phát hiện Vương Đồng hôn mê bất tỉnh bị một Kim phủ tu sĩ canh gác. Không cần nghĩ gã cũng biết Kim phủ nhận ra trùng kẻ điều hổ ly sơn thì qua tu sĩ thay gã đến Ngưng thúy nhai là tóm cổ Vương Đồng đến đây.

Tại Kim phủ gặp được Vương Đồng, Ngụy Tác liền thấy trừ trừ.

Ẩn hình pháp y chỉ che được cho một người, đưa thêm một phạm nhân trốn chạy sẽ khó hơn nhiều, tốc độ thoát khỏi Kim phủ khẳng định chậm hơn, kỹ thuật bị phát hiện đại tăng.

Trong tích tắc gã đã đẩy lên ý định bỏ mặc Vương Đồng bởi y quả thật không thân thích gì, dễ bị tra ra, chỉ vì mấy viên linh thạch mới giúp gã nhưng hơi do dự một chốc, gã vẫn xuất thủ đánh lên Kim phủ tu sĩ cứu Vương Đồng.

Vương Đồng bị gã liên lụy, hơn nữa gã không chắc khi người Kim gia thịnh nộ lại không trút giận lên phạm nhân bị coi như kiến cỏ này.

Cũng như trước, vẫn theo thủ đoạn cũ chế trụ Kim phủ tu sĩ canh gác Vương Đồng, Ngụy Tác phát hiện Vương Đồng chỉ bị phong tỏa chân nguyên nên mới hôn mê, không có gì đáng ngại. Vốn Ngụy Tác định cứu tỉnh Vương Đồng nhưng để chạy trốn dễ hơn nên gã cứ để y hôn mê.

Để tránh Kim phủ tu sĩ, Ngụy Tác trốn gấp mấy lần thời gian mới đưa được Vương Đồng thoát khỏi Kim phủ.

Nhưng mới vào trong con ngõ, điều gã lo lắng nhất đã thật sự xảy ra.

Một thanh bào trung niên tu sĩ đột nhiên xuất hiện ở đầu kia chặn đường.

Vọng khí thuật quét qua, trung niên tu sĩ khí thế bất phàm, trên tấm áo bào bằng da xanh có mấy đọa hỏa điểm phù văn bắt mắt này cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng.

“Vị huynh đài này, chặn tại hạ lại có việc gì chẳng?” Ngụy Tác thấy mục quang tu sĩ này tựa hồ nhìn mình chăm chăm thì hồi thảng.

“Tại hạ tên Lưu Thiếu Nguyên, là người Lưu gia.” Thanh bào tu sĩ nhìn về phía Kim phủ còn đang rực quang hoa và nổ ầm ầm, mặt mũi lạnh tanh bảo Ngụy Tác: “Hiện tại Kim phủ xuất hiện biến cố, huynh đài xách một phạm nhân hôn mê, quả thật có phần khả nghi. Bị tại hạ bắt gặp thì không hiểu huynh đài có thể giải thích chẳng. Kim gia dù gì cũng ở Tê Phượng thành, nếu có người động can qua với Kim gia thì bọn tại hạ không cách nào bỏ qua.”

“Người Lưu gia?” Ngụy Tác mắt lóe hàn quang, mặt mũi lạnh tanh nói, “Tại hạ chỉ có thể nói phạm nhân này là bằng hữu, tuyệt đối không gây bất lợi cho y, nhưng việc khác thì mỗi không muốn đa sự, các hạ đừng can.”

“Chỉ với câu này của người mà bảo mỗi không chặn nữa thì hình như không ổn lắm?” Lưu Thiếu Nguyên cười lạnh, tỏ ra quyết không đồng ý.

“Coi như mỗi nợ Lưu gia một món nhân tình, bỏ qua cho mỗi được không?” Ngụy Tác liếc Lưu Thiếu Nguyên, chân nguyên phát ra, chưa cần thần hải quang hoa rực lên thì khí tức đã xuất hiện.

“Địa cấp trung giai công pháp!” Lưu Thiếu Nguyên tức thì biến sắc, ánh mắt lóe lên, tựa hồ do dự có nên chặn Ngụy Tác không, nhưng chỉ tích tắc sau nét mặt hắn đã trở nên kiên định, lắc đầu: “Mỗi mong người đứng lại đã, đợi khi bọn mỗi hiểu rõ chuyện gì rồi tính.”

“Vậy thì đừng trách mỗi!”

Ngụy Tác nghiêng rằng, linh quang quang tráo xuất hiện, cùng lúc đó, sáu dải quang hoa sáng chói tràn ra!

Lục dương thần hỏa xoa được lấy ra.

Gã đã phát giác một tú sĩ tựa hồ tu vi không kém gì mình đang áp sát, vì thế mà Lưu Thiếu Nguyên đột nhiên trở nên cứng cỏi.

Giờ mà bị hai tu sĩ liên thủ vây công, thu hút Kim phủ tu sĩ là chuyện nhỏ, tối nghiêm trọng là không cách nào nhanh chóng thoát khỏi đây, động thủ trong thành sẽ khiến tu sĩ của Lưu gia và Trương gia nắm giữ ngôi thành vây giết!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

205. Chương 205: Huyết Quang Độn

“A!”

Chát!

Tiếng nổ vang cùng tiếng kêu to cơ hồ đồng thời vang lên.

Lưu Thiếu Nguyên bị thiêu đốt đến không mở nổi mắt kinh hoàng tột bậc phát ra bạch sắc linh quang quang tráo và một tấm hắc sắc pháp thuẫn.

Kim quang của Lục dương thần hỏa xoa tỏa rạng, hắc sắc pháp thuẫn bị đánh vỡ tan, bạch sắc linh quang quang tráo cũng lóe quang hoa, bị phá tiếp.

Lục dương thần hỏa xoa đâm vào ngực Lưu Thiếu Nguyên.

“Chát”, thanh bào của Lưu Thiếu Nguyên tựa hồ là phòng ngự pháp y phẩm cấp không tệ, sau khi liên tục phá hai đạo phòng ngự, Lục dương thần hỏa xoa giảm uy năng nên không đủ để xuyên thủng, nhưng cũng đủ hất văng Lưu Thiếu Nguyên, ngực vang lên tiếng xương gãy răng rắc.

Lúc vắng đi, Lưu Thiếu Nguyên đã đánh đến ngất xỉu.

“Lớn mật! Dám hung hăng tại Tê Phượng thành!”

Một hoàng sam tu sĩ ăn vận như văn sĩ xuất hiện trước mắt Ngụy Tác. Cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng, vốn y ung dung cực độ nhưng thấy Lưu Thiếu Nguyên không chống nổi một chiêu đã bị Ngụy Tác đánh bay thì không bình tĩnh nổi nữa, sắc mặt nhợt nhạt, gầm lên vang vọng rồi cuống quýt, liên tục kích phát các loại pháp khí phòng ngự.

Gã không có ý dây dưa, kích phát ra hai tấm pháp thuẫn rồi sử dụng bạch ngọc hạc, lướt đi được mấy chục trượng.

Tu sĩ còn đang cuống quýt kích phát pháp bảo phòng ngự này ngăn ra, thấy gã định ra khỏi thành thì lướt về phía Lưu Thiếu Nguyên đang ngất xỉu, móc ra một tấm hồng sắc ngọc phù, kích phát.

Tích tắc hồng sắc ngọc phù vỡ nát, một đạo hồng quang bắn lên thình không, hình thành một quả cầu đỏ trên bầu trời Tê Phượng thành, trông như một vầng trăng máu.

Gần như đồng thời, trong Tê Phượng thành đồng thời dấy lên hơn hai mươi đạo độn quang.

Ngụy Tác thầm kêu khổ, thôi động bạch ngọc hạc đến cực điểm.

Tình thế trở thành một mình gã đấu với tu sĩ toàn thành, truyền tống pháp trận khẳng định không còn sử dụng được, đành chạy ra ngoài.

“Ai!”

Ngụy Tác lao về phía không có độn quang, nhưng còn cách tường Tê Phượng thành không xa thì hai tu sĩ đột nhiên xuất hiện thân ảnh, gầm lên với gã.

“Cút ngay!”

Ngụy Tác không dám dừng lại, không nhìn rõ hai tu sĩ thể nào đã phát ra Lục dương thần hỏa xoa.

“Lục dương thần hỏa xoa!”

Hai tu sĩ không nhìn rõ mặt trong bóng tối cũng có hiểu biết, Lục dương thần hỏa xoa vừa được kích phát ra là cả hai đều kinh hãi hô to, cùng phát ra phòng ngự.

Mấy tiếng chát chát vang lên, Lục dương thần hỏa xoa liên tục phá được mấy đạo phòng ngự, quay lại tay gã.

Đoạn gã lướt nhanh qua cả hai tu sĩ đó.

Hai tu sĩ ở phía dưới toát mồ hôi lạnh nhìn mấy tấm pháp thuẫn và đạo linh quang quang tráo sau cùng rơi xuống.

Tu sĩ từ Tê Phượng thành thi triển độn quang lướt tới đều nhìn rõ hướng Ngụy Tác bỏ chạy, toàn bộ như lưu tinh cản nguyệt, mấy chục đạo lưu quang trên không trung bám theo một đạo bạch quang, tình cảnh rất đẹp đẽ.

“Chà!”

Ngụy Tác chỉ ngoái lại, tức thì nhả nhó thu bạch ngọc hạc, chân rực lửa thi triển Hỏa Vân độn pháp.

Vốn phi độn pháp khí rất khó thấy, Ngụy Tác có một món, vốn cho rằng mình nổi bật trong số tán tu Linh Nhạc thành, nhưng tốc độ của các tu sĩ đang đuổi theo đến quá nửa nhanh hơn bạch ngọc hạc. Nếu không thi triển Hỏa Vân độn có tốc độ nhanh hơn e rằng chỉ nửa tuần hương là bị bắt kịp.

Thi triển Hỏa Vân độn, gã lại nhả nhó móc ra một quả cầu đỏ chứa Hắc toàn trùng.

Gã chỉ hơi trừ trừ rồi thu lại ba quả, dùng tiên thiên chân hỏa đốt bốn quả cầu thành cực mỏng, chạy được một đoạn lại ném một quả xuống.

Vốn Ngụy Tác định ném hết số quả cầu màu đỏ có trong tay để ngăn cản tu sĩ ở phía sau truy kích, nhưng càng thấy Hắc toàn trùng hữu dụng thì gã càng không đành lòng, do dự một chốc thì để lại ba quả.

Ném xong, gã vừa lao nhanh vừa nhìn lại phía sau.

Quả nhiên, như gã dự liệu, toán tu sĩ truy kích đang hỗn loạn, tiếng kêu thét và tiếng các loại thuật pháp, pháp khí vang vọng.

Có mấy tu sĩ thậm chí tan hết độn quang rơi từ trên không xuống.

Nhưng sắc mặt Ngụy Tác không khá hơn tí nào.

Tốc độ ba đạo độn quang không chỉ hơn Hỏa Vân độn của gã mà cơ hồ không bị Hắc toàn trùng ngăn cản, chỉ còn cách gã không đẩy hai dặm.

“Mẹ nó chứ!” Ngụy Tác nghiêng tăng, móc ra một tấm phù lục lóe huyết quang đoạn dòn nhanh chân nguyên.

Ngụy Tác dòn chân nguyên vào, phù lục rực huyết quang, hình thành huyết hồng sắc quang tráo bên ngoài thân thể, thân thể gã cũng thấm ra một màn sương máu như bị huyết hồng sắc quang tráo hút ra, liên tục tụ vào quang tráo.

Huyết hồng sắc quang tráo rực quang hoa như cháy lên, hỏa vân dưới chân gã thu lại, tốc độ phi độn nhanh gấp mấy lần, biến thành một tia huyết quang khó nhìn rõ dưới trời đêm, khoảng cách ngày càng xa với ba đạo độn quang phía sau.

“Huyết quang độn!”

Ba tu sĩ bám sát Ngụy Tác là một trung niên mặc tử bào, một hoàng bào lão giả, một hô y tu sĩ trẻ tuổi trông đầy lạnh lùng.

Tử bào trung niên tu sĩ cười phi độn pháp khí như cái mõ, tướng mạo đoan chính, thập phần uy nghiêm, hỏa linh khí tức cực cực dày, chứng tỏ là tu sĩ có hỏa linh căn.

Hoàng bào lão giả mặt mũi gầy gò, hai mắt lóe hàn quang, đôi mày cũng màu vàng, cực kỳ lạ lùng, đang dùng thuật pháp phi độn. Thuật pháp của lão không rõ là loại gì, chân rực lên hai làn hoàng quang, độn tốc thập phần kinh nhân.

Hô y tu sĩ trẻ tuổi đứng trên một thanh ngân bạch sắc phi kiếm, là kiếm tu biết cách ngự kiếm.

Cả ba tu sĩ thấy hỏa vân thu lại, biến thành huyết quang thì đều biến sắc.

“Làm cách nào đây?” Hôi y tu sĩ trẻ tuổi nói ra mấy chữ Huyết quang độn, tử bào trung niên tu sĩ tỏ rõ vẻ kinh ngạc và giận dữ, quay lại hỏi hoàng mi lão giả, “Trương lão tổ, với tốc độ của người đó, chúng ta không thể đuổi kịp.”

“Y chỉ là tu sĩ Chu thiên cảnh, dù là Huyết quang độn pháp thật sự, cũng không thể cầm cự được lâu.” Hoàng mi lão giả nhướn mày, mặt đầy sát khí nói, “Hôm nay y gây ra động tĩnh như thế tại Tê Phượng thành, chúng ta không thu thập được mà bị đồn ra thì không chỉ bị thành trì khác cười nhạo mà mọi tu sĩ sẽ cho rằng chúng ta không có thực lực, không cách nào bảo vệ an toàn cho họ rồi bỏ đi, nguồn thu linh thạch của mấy nhà chúng ta khẳng định sẽ giảm nhiều, nên nhất định phải bắt y. Lưu gia chủ, việc này chúng ta không thể dằng dặc được nữa, mong Lưu gia chủ giao Thiên đạo đơn cho lão phu sử dụng để giết y.”

“Đành vậy.” Tử bào trung niên tu sĩ tỏ vẻ xót ruột nhưng vẫn nghiêng rằng, móc ra một hộp gỗ cổ kính đưa cho hoàng mi lão giả. Hoàng mi lão giả đón lấy, tử bào trung niên tu sĩ lại nói tiếp, “Viên đơn này cực kỳ trân quý, lão tổ bắt được y, khi chia chác đồ xin hãy nhón tay đôi chút.”

“Tất nhiên là thế.” Hoàng mi lão giả gật đầu, mở hộp gỗ xám, trong đó có một viên kim sắc đơn hoàn đặc biệt, quang hoa lưu chuyển. Không nói thêm gì, hoàng mi lão giả nuốt viên đơn được trước ánh mắt đau xót của tử bào trung niên tu sĩ.

Trong tích tắc, hoàng mi lão giả rực kim quang, tốc độ đột nhiên tăng thêm mấy lần, hóa thành một đạo kim quang giữa trời đêm.

“Chuyện gì hả? Tốc độ của lão sao lại nhanh thế nhỉ!”

Ngụy Tác liên tục nhìn lại, đương nhiên phát hiện ra đạo kim quang tốc độ kinh nhân.

“Toàn thân kim quang, lẽ nào là Phổ độ linh quang độn? Không đúng, kẻ này dùng Thiên đạo đơn để thăng sức mạnh chân nguyên! Ngụy Tác, mau lên, trong vòng một tuần hương đừng để y bắt kịp, bằng không thì người chết chắc!” Lục bào lão đầu tỏ vẻ nghi hoặc, đoạn kịp thời phản ứng, kinh hải ré lên.

“Thiên đạo đơn? Đây là đơn được gì hả?”

“Đây là địa cấp đơn được của thượng cổ Thiên Đạo minh, trong vòng một tuần hương sẽ nhanh chóng đề thăng chân nguyên! Với tu vi hiện giờ của ngươi, uống đơn được này vào, tuy tu vi không đề thăng, nhưng chân nguyên sẽ biến thành ngang với tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng!” Lục bào lão đầu nói nhanh: “Y là tu sĩ Phân niệm cảnh, uống đơn được này, thực lực tối thiểu phải là Phân niệm cảnh tam trọng, khẳng định người không phải là đối thủ! Chạy mau, qua một tuần hương, được lực của đơn được đó tan đi hẵng ngành tiếp, còn hơn bị y bắt kịp!”

“Ta cũng không muốn bị bắt kịp!” Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt, nhìn huyết hồng sắc quang tráo.

Gã đang kích phát Huyết độn bảo phù lấy được của Phong lão quái trong Di Thiên cốc, tốc độ tương đương với Huyết quang độn, nhưng mỗi lần kích phát lại tiêu hao nhiều khí huyết, bằng với một bát máu. Vì mất máu mà sắc mặt gã nhợt nhạt.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

206. Chương 206: Mua Chuộc Ta?

“Cố gắng chút đi, không được hả!”

Ngụy Tác vừa nhìn huyết hồng sắc quang tráo, vừa thầm kêu lên, nhưng gã muốn khóc mà không có nước mắt vì dù kêu thế nào, quang tráo cũng càng lúc càng nhạt.

Huyết hồng sắc quang tráo lóe quang hoa, tốc độ cũng giảm dần, rõ ràng uy năng của Huyết độn bảo phù trong lần kích phát này sắp hết.

Tuy Huyết động bảo phù còn có thể kích phát hai lần nhưng gã biết chỉ thêm một lần thì dù không chết cũng sẽ tiêu hao khí huyết đến mức tạo thành ẩn hoạn cho tu luyện.

“Con bà nó chứ!”

Gã ngoái lại nhìn kim sắc động quang càng lúc càng áp sát, bức bối gầm lên, dồn chân nguyên vào thể nội Vương Đồng.

Thân thể Vương Đồng cự quật, cơ hồ sắp tỉnh lại.

“Tiền bối!” Mở mắt ra, thấy mình được Ngụy Tác kẹp lấy lướt trên không, y kinh hãi nhột nhột mặt mày.

“Người đừng nói gì cả, nghe ta nói đây.” Ngụy Tác vừa hạ nhanh xuống vừa lướt đến một gò đất, vừa bảo Vương Đồng, “Ta vốn được người ta nhờ đưa tin đến Kim gia nhưng Kim gia xảy ra nội đấu, hiện tại kéo cả ta vào, ta thấy người bị khống chế tại Kim gia thì cứu ra. Hiện tại kinh động Lưu gia và Trương gia của Tê Phượng thành, tu sĩ đang đuổi theo kia thì ta khó đối phó nổi, nên không cách nào đưa người đến chỗ an toàn. Ta sẽ thả người xuống gò đất, người tìm chỗ bí ẩn trốn tránh, người không phải tu sĩ, trên mình không có linh khí dao động, chỉ cần trốn cho kỹ thì vị tất bị phát hiện. Nếu thoát được, tốt nhất người không nên quay về Tê Phượng thành, ta truyền cho người một môn tu luyện công pháp, cố mà nhớ khẩu quyết, linh ngộ được bao nhiêu là do cơ duyên.”

Nghe Ngụy Tác nói vậy, Vương Đồng cực kỳ cảm, gật đầu lia lịa.

Ngụy Tác mặc kệ Vương Đồng có hiểu không, nói hai lần khẩu quyết Tử Huyền chân quyết với y.

Tử Huyền chân quyết không phải cao cấp gì tại Thiên Huyền đại lục, rất nhiều tu sĩ cấp thấp cũng tu luyện. Giờ gã có Bồ thiên đơn, dù tất cả cùng Tử Huyền chân quyết cũng không hề gì.

Đoạn gã móc ra một mớ chừng hai ba trăm viên hạ phẩm linh thạch nhét cho Vương Đồng.

Tuy nhiên để lại phạm nhân như Vương Đồng ở lại chỗ hoang dã này thì không an toàn nhưng lúc này gã làm thế cũng là nhân chí nghĩa tận rồi.

“Xin hỏi danh húy thật sự của tiền bối, chỉ cần tại hạ qua được kiếp nạn này, sau này có cơ hội nhất định sẽ báo đáp ơn nghĩa của tiền bối.” Vương Đồng hiểu rõ đối lại là tu sĩ tầm thường sẽ mặc kệ y sống chết, càng không cho y linh thạch, nên nhận xong thì cảm kích vạn phần nói.

“Ta họ Ngụy, còn báo ơn thì không cần, ta mà thoát được lần này thì cũng về nơi cư trú cách đây rất xa, sau này e không có cơ hội gặp lại.” Ngụy Tác đáp xuống gò đất, nói xong thì đưa Vương Đồng vào rừng, đoạn không dừng lại, lướt sát mặt đất, ra khỏi gò thì tiếp tục lướt về phía đối diện Tê Phượng thành.

Mọi đạo động quang truy kích đã không còn thấy nữa, chỉ còn đạo kim quang vẫn đuổi theo Ngụy Tác.

Chừng không đầy nửa tuần hương, hoàng mi lão giả Trương gia lão tổ đuổi cách gã không đầy ba trăm trượng.

Huyết quang bao quanh gã đã cơ hồ hoàn toàn tan hết, gã cũng không thi triển Hỏa Vân động mà nuốt hai viên Hồi chân đơn, đáp nhanh xuống.

Vừa đáp xuống, gã liên tục kích phát ba linh quang quang tráo.

Thấy vậy, Trương gia lão tổ còn được kim quang bao phủ chợt nở nụ cười lạnh, tốc độ chậm lại.

Lão nhận ra đối phương biết không thoát nên dừng lại giao chiến.

“Tiền bối, tại hạ và tiền bối vô oán vô cừu, hà tất cứ đuổi theo? Chỉ cần hôn nay tiền bối tha cho, chưa biết chừng ngày sau gặp nhau sẽ dễ ăn nói.” Ngụy Tác đáp xuống, nói với Trương gia lão tổ đang lao tới.

“Các hạ gây loạn tại Tê Phượng thành, tựa hồ gây ra động tĩnh không nhỏ trong Kim gia, nếu để các hạ tự do đi mất, sau này tu sĩ cả Thiên Huyền đại lục tất coi thường Tê Phượng thành, sao lại bảo vô oán vô cừu?” Trương gia lão tổ cách Ngụy Tác trăm trượng thì dừng lại, lạnh giọng.

“Các hạ là người Kim gia hay Lưu gia?” Ngụy Tác đột nhiên hỏi.

Trương gia lão tổ hơi ngần ra: “Tại hạ Trương Bất Cơ, là Trương gia gia chủ.”

“Các hạ không phải người Kim gia hay Lưu gia, tại hạ chỉ dả thương người hai nhà đó, không liên can gì đến Trương gia các vị.” Ngụy Tác nói: “Chỉ bằng hôm nay các hạ gieo nhân, sau này Trương gia cần giúp đỡ, tại hạ sẽ tận lực được chăng? Còn về câu trả lời, các hạ cứ tìm có nào đó là xong.”

“Người đùa ta hả!” Không ngờ gã lại nói vậy, Trương gia lão tổ ngẩn ra, đoạn nổi giận kêu lên.

“Lẽ nào không thể thương lượng? Chỉ bằng tại hạ chi ra sáu vạn hạ phẩm linh thạch, các hạ coi như chưa đuổi kịp.” Ngụy Tác nói với Trương gia lão tổ bằng giọng thương lượng.

“Người mua chuộc ta?” Trương gia lão tổ tròn mắt kinh ngạc, lão sống đến tuổi này còn chưa gặp tu sĩ nào như Ngụy Tác giá dạng.

“Hắc hắc.” Ngụy Tác vẫn nhìn quanh, tỏ vẻ lén lút lút, “Nếu tiền bối chưa vừa lòng, tại hạ còn một môn thuật pháp có thể tiền bối biết.”

“Người cố ý kéo dài thời gian hả?” Trương gia lão tổ đột nhiên bật cười, “Chưa tính những thứ của người không là gì với ta, dù ta thêm muốn thì chỉ cần bắt được người, không phải mọi thứ đều thuộc về ta hết sao.”

“Lão hồ ly không ngốc tí nào, phản ứng nhanh thật!” Ngụy Tác bực bội kêu lên, gã quả thật muốn kéo dài thời gian, đợi Thiên đạo đơn tan được lực. Gã biết Trương gia lão tổ có tu vi Phân niệm cảnh nhị trọng, cộng thêm Thiên đạo đơn thì chân nguyên tương đương với Phân niệm kỳ tứ trọng, gã không thể địch nổi, nên vừa thăm bực mình vừa tỏ vẻ vô sỉ, bình tĩnh nói: “Tức là tiền bối hoàn toàn không nể mặt? Tại hạ là nội môn đệ tử của Linh Thú cung, quan hệ cùng sư thư Tâm Hữu Lan cực tốt, cùng nhập môn, coi là thanh mai trúc mã cũng được.”

“Người là nội môn đệ tử của Linh Thú cung?” Ngụy Tác nói vậy, thần sắc Trương gia lão tổ ngưng trọng hẳn.

“Đương nhiên.” Ngụy Tác cực kỳ nghiêm túc gật đầu, “Tại hạ là nội môn đệ tử của Linh Thú cung.”

“Chuyện đó...” Trương gia lão tổ trù trù, đối phương mà là nội môn đệ tử của Linh Thú cung, lão quả thật không dám hạ sát thủ. Nhưng mắt hơi ánh lên đoạn lão như nghĩ ra, hỏi: “Người là đệ tử của Linh Thú cung, chắc phải có lệnh phù nội môn đệ tử?”

“Đương nhiên có, chỉ là lần này không mang theo.” Ngụy Tác thâm kinh hãi, hối hận đã vứt lệnh phù được Tâm Hữu Lan cho.

“Thế này, tại hạ và trưởng lão Lý Khôn Nguyên của quý cung có giao tình, người là đệ tử của Linh Thú cung, chắc biết ông ta. Bất quá ông ta hiếm khi ra ngoài, chỉ có đệ tử Linh Thú cung mới biết hình dáng, chỉ cần người nói ra được thì đủ chứng minh mình là đệ tử Linh Thú cung, nể tình ông ta, ta sẽ không truy cứu việc tại Tê Phượng thành, sẽ che giấu cho người.” Trương gia lão tổ nói với Ngụy Tác.

Ngụy Tác dở khóc dở cười, gã còn chưa nghe nói đến tên Lý Khôn Nguyên, lấy đâu ra biết đối phương trông dài ngắn ra sao, nhưng vẫn cố ra vẻ thản nhiên: “Hóa ra tiền bối và Lý trưởng lão là chỗ quen biết, tại hạ có gặp Lý trưởng lão mấy lần, trưởng lão thích mặc pháp y lòa lẹt, trông khá gầy, gần đây đầu tóc bạc trắng, mũi khá cao, thân hình gầy giống tiền bối.”

“Hả? Người biết cả việc ông ta mặc pháp y lòa lẹt mà người cũng biết, xem ra đích xác là đệ tử Linh Thú cung.” Nghe Ngụy Tác nói vậy, Trương gia lão tổ sáng mắt nói.

“Lẽ nào ta nói lúng tung lại gạt được lão?” Ngụy Tác cũng không dám tin.

“Nếu là đệ tử Linh Thú cung, lão phu nể mặt ông ta, giúp người che giấu chuyện này.” Trương gia lão tổ bảo: “Người đi đi.”

“Ha ha ha!”

Ngụy Tác vui mừng phát cuồng, định bình tĩnh bỏ đi thì thấy khoe môi Trương gia lão tổ nhếch lên nụ cười quỷ dị. Gã vốn cực kỳ cẩn thận ré lên, kích phát Lục dương thần hỏa xoa.

Lúc gã mới kích phát Lục dương thần hỏa xoa, Trương gia lão tổ đưa hai tay ra, pháp bảo trông như tấm gương cổ kính đen ngòm xuất hiện, rực lên hắc sắc quang hoa.

“Lão tặc, người dám giết cả đệ tử của Linh Thú cung hả?” Ngụy Tác vừa kích phát Lục dương thần hỏa xoa, vừa kêu lên.

“Người là đệ tử của Linh Thú cung răm chó gì, Lý Khôn Nguyên chỉ là cái tên ta bịa ra mà người còn tin là thật, cho ta biết y trông thế nào.” Trương gia lão tổ cười lạnh, “Còn nói là y thích mặc pháp y sắc sỡ, tài thật.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oOo—

207. Chương 207: Đấu Pháp Kịch Liệt!

Trương gia lão tổ cười lạnh, chất một tiếng, sóng âm trong veo tràn ra trên óc lão.

Trương gia lão tổ biến sắc, sắc mặt hơi méo đi nhưng rồi khôi phục ngay.

Vốn dĩ với tu vi của lão lại ra tay trước thì kích phát pháp khí lẽ ra phải nhanh hơn nhưng lần này Ngụy Tác lại kích phát Lục dương thần hỏa xoa trước.

Sáu dải quang hoa như mặt trời sáng lên, một đạo kim sắc hỏa quang lao đến trước mặt Trương gia lão tổ.

“Chả trách dám tung hoành trong Tê Phượng thành, bất quá muốn đấu pháp với ta, người còn kém lắm. Tần lão ma là gì của người?”

Trương gia lão tổ không hề hoảng hốt, như đã chuẩn bị, nhắm mắt thông thả nói đoạn không hề té xuất bất kỳ pháp khí phòng ngự nào mà kích phát hắc sắc cổ kính.

Tám gương cổ kính này chỉ cỡ bàn tay, sau lưng chỉ khắc hình con nhện, được Trương gia lão tổ liên tục dồn chân nguyên vào thì hắc sắc quang hoa ngưng thành vô số sợi tơ như mái tóc đang bay tung trên không, bao lấy Lục dương thần hỏa xoa còn cách lão không đầy ba trượng.

“Không phải chứ?”

Ngụy Tác há hốc miệng vì sợi tơ đầu tiên chạm vào Lục dương thần hỏa xoa tan thành tro nhưng với số lượng kinh nhân thì đã chặn đứng Lục dương thần hỏa xoa chỉ còn cách lão một trượng rồi quần chặt lấy, cơ hồ bị đối phương thu lấy.

Ngụy Tác cuồng quát kích phát Bồn lôi chùy của Kim bà bà.

Ầm một tiếng, kim sắc thiểm điện chùy gõ mạnh xuống, đánh tan nửa sợi tơ đen, Ngụy Tác thu lại Lục dương thần hỏa xoa.

Đồng thời, Trương gia lão tổ cười lạnh, thư thái lấy ra một tấm pháp thuẫn trắng ngần nồng đượm bằng hàn khí tức, hai tay vung lên, một dải mây vàng chừng ba, bốn trượng vuông sáng lên trên đầu Ngụy Tác.

Ngụy Tác hơi biến sắc ngẩng lên, dải mây vàng liên tục nổ tanh tách, vô số tia sét cả thước ẩn hiện, phía dưới đám mây như rỏ nước, thấm ra một giọt kim sắc lôi dịch.

Gã lập tức dấy lên hỏa vân dưới chân, nhảy lùi lại định thoát khỏi phạm vi bao trùm nhưng thân ảnh mới loáng lên thì dải mây cũng cực kỳ quỷ dị bám theo. Gã mới nhảy lùi chưa đầy năm trượng thì kim sắc lôi dịch rơi xuống.

“Bộp!”

Một giọt kim sắc lôi dịch rơi lên linh quang quang tráo của Ngụy Tác, quang tráo lóe quang hoa rồi tan nát.

“Bộp!”

Giọt kim sắc lôi dịch thứ hai rơi xuống, lớp linh quang quang tráo thứ hai không còn năng lực ngăn cản mà tan nát ngay.

Tròng mắt gã co lại, lấy nhanh bộ hồng sắc pháp thuẫn từ nạp bảo nang ra kích phát.

Sau lần ở địa lũng Thanh Phong lũng rồi Di Thiên cốc, Ngụy Tác có được không ít linh quang hộ tráo, hiện tại pháp khí loại này của gã đều đã được chọn lựa, uy năng món nào cũng vượt bán linh giai. Nhưng linh quang quang tráo này cũng không cách nào ngăn được một giọt kim sắc lôi dịch. Rõ ràng lực công kích mỗi giọt tựa hồ sánh ngang linh giai hạ phẩm pháp bảo.

Hiện tại còn trong thời gian Thiên đạo đơn có hiệu lực, uy lực thuật pháp tương đương với tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng do Trương gia lão tổ thi triển đích xác có thể dùng hai chữ kinh nhân để hình dung.

Hai mươi tám pháp thuẫn như hồng sắc bảo thạch chia thành ba lớp vây lấy gã.

Đồng thời, gã làm động tác giả lao sang phía trái, thực lực nhảy lùi lại.

Gã làm vậy vì hoàng sắc lôi vân nhất thời không tan biến còn bộ hộ thuẫn của gã thì không thể chống chịu được lâu, đành thoát khỏi phạm vi bao phủ của vùng mây rồi tính.

Sắc mặt gã trở nên cực kỳ khó coi vì tất cả đều vô dụng, gã mới lướt về phía sau thì dải mây vàng như bóng với hình bám theo trên đầu.

Chát! Chát! Chát! Trong tích tắc, ba tấm hồng thuẫn ở ngoài cùng lụi tắt linh quang rơi xuống.

Trong lúc đó, Trương gia lão tổ không phát ra thêm pháp khí, chỉ tỏ vẻ hứng thú như mèo vờn chuột đứng nhìn gã.

“Không ngờ người còn có cả bộ pháp thuẫn.”

Thấy Ngụy Tác tể xuất bộ pháp thuẫn, ba tấm bị phá vỡ nhưng còn lại không bị ảnh hưởng, Trương gia lão tổ cũng tỏ vẻ kinh ngạc, có điều nhận ra gã cứ trốn quanh thì lão cũng đắc ý tột bậc mỉm cười, “Truy phong lôi vân của ta có thể bám theo không khí lưu động khi tu sĩ lướt đi. Dù người giỏi trò gì cũng sẽ bị bám theo. Muốn không bị đuổi kịp thì người chỉ có một cách là đứng im.”

“Đứng im?” Ngụy Tác ngăn ra, thầm nhủ sao lão đầu này lại có lòng tốt như thế, cho mình biết phương pháp phá giải nhưng lập tức gầm lên: “Lão đầu chết tiệt, lôi vân trông như màu phân của người này liên tục phát ra, người lại bảo ta đứng im thì khác nào để mặc cho bị nó đánh!”

“Người không ngốc lắm, hiểu ra rất nhanh.” Trương gia lão tổ cười ha hả: “Ta không để người phí sức nữa, ngoan ngoãn chịu chết đi.”

“Lão đầu chết tiệt, người không đồng ý với lời đề nghị của ta?” Ngụy Tác oa oa kêu lên, “Dù gì cũng không ai nhìn thấy, người tha cho ta, sau này gặp lại sẽ là hảo huynh đệ. Dù người không tha cho ta, giết được ta thì bộ pháp thuẫn này sẽ bị phế. Thế nào, hiện tại nếu người tha cho ta thì ta không chỉ cho người cả bộ mà cho biết cả cách luyện chế. Người nghĩ lại đi, chỉ có lợi mà thôi.”

“Cách luyện chế pháp thuẫn thành bộ?” Trương gia lão tổ hơi ngần người.

Ngụy Tác nói thế khiến lão cũng hơi động lòng, pho pháp thuẫn này tấm nào cũng có uy năng phòng ngự từ bán linh giai trở lên, hiệu quả cộng lại còn hơn cả linh giai hạ phẩm phòng ngự pháp thuẫn.

Nhưng trong lúc lão hơi do dự, chát một tiếng, lại một làn sóng âm trong veo tràn ra khiến lão hơi tê dại.

“Lão đầu chết tiệt! Chết đi!”

Nhân lúc thần thức xung kích khiến Trương gia lão tổ cứng người, Ngụy Tác gầm vang, lại kích phát Lục dương thần hỏa xoa.

Đối đầu với Trương gia lão tổ có tu vi cao hơn nhiều dù lão động lòng, chấp nhận cho gã mua chuộc thì gã cũng không có lòng tin giao dịch.

“Người muốn chết!”

Trương gia lão tổ không ngờ gã lại xuất thủ, hai mắt nhúc nhối, mặt lão cau lại lạnh băng.

Lão thần nhiên chỉ vào tấm gương đen trước mặt, cùng lúc đó, một đạo thanh quang từ trong tay áp xẹt ra, là pháp bảo như thanh sắc tiễn đao bổ vào Ngụy Tác.

Hắc sắc tiểu kính tràn ra vô số sợi tơ đen, vây chặt Lục dương thần hỏa xoa. “Chát! Chát! Chát!” Trương gia lão tổ bắn ra thanh sắc tiên đao men sát một tấm hồng sắc pháp thuẫn xẹt vào, phá được lớp thứ hai và thứ ba, giáng vào Xích giáp thuẫn, Xích giáp thuẫn nứt một vết!

Thanh sắc tiên đao ban có uy năng không kém gì Lục dương thần hỏa xoa.

Ngụy Tác chợt nhột nhột mặt mày.

Nhưng gã không hề chần chừ, trên tay xuất hiện một cây ngân sắc đoản trường, trong tích tắc linh cấp trung giai thanh sắc tiên đao thu lại thì chát một tiếng, hắc sắc quang hoa xen lẫn màu xám từ đoản trường bắn ra, trúng vào tiên đao.

“Xoẹt, xoẹt!”

Thanh sắc tiên đao bốc khói trắng, linh quang tắt ngóm, rõ ràng đã tổn hại, Trương gia lão tổ biến sắc.

“Tiểu tử, ngươi dám hủy pháp bảo của ta! Ta thu pháp bảo của ngươi!”

Tiếng gầm kinh hãi xen lẫn giận dữ vang lên, Trương gia lão tổ phát ra chân nguyên, Lục dương thần hỏa xoa tắt ngóm quang hoa, bị sợi tơ đen quấn lấy, như sắp bị hút vào tấm kính đen.

“Thu cái đầu ngươi!”

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhét ngân sắc đoản trường vào ngực áo, một đạo hắc quang bắn vào Trương gia lão tổ.

“Bán linh giai pháp khí, mà định đả thương ta?” Nhìn rõ đạo hắc quang là thanh hắc sắc tiểu đao thì Trương gia lão tổ tỏ vẻ chế nhạo, không làm gì mà tựa hồ mặc cho thanh đao va vào bạch sắc pháp thuẫn rồi sẽ bị pháp thuẫn đông cứng.

Sắc mặt lão chợt trở nên nhột nhột vì một viên huyết châu đột nhiên từ mũi hắc sắc tiểu đao thấm ra, linh giai vạn niên huyền băng thuẫn trước mặt lão bị đánh vỡ!

Trong tích tắc đó, tay lão ánh lên quang hoa như bạch sắc băng tinh, chụp lấy huyết châu.

“Vù!”

Tay phải Trương gia lão tổ tan biến.

Cùng lúc đó, lão há miệng phun ra một đạo bạch quang.

Chát! Xích giáp thuẫn dày như cánh cửa sau lưng Ngụy Tác bị đạo bạch quang đánh vỡ, tiếp tục giáng vào mình gã!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

208. Chương 208: Chân Ma Phong Thổ Thuật.

Trương gia lão tổ phát ra tiếng hự đau đớn tột bậc.

Đồng thời, Ngụy Tác ở ngoài xa cũng bị hất văng, cũng phun ra một ngụm máu, thụ thương không nhẹ.

Gã không dừng lại, vẫn khống chế số hồng sắc pháp thuẫn còn lại quanh mình, thậm chí thừa cơ Trương gia lão tổ không thể khống chế hắc sắc tiểu kính mà thu lại cả hắc sắc tiểu đao lẫn Lục dương thần hỏa xoa.

Trương gia lão tổ kinh giận tột bậc định đuổi theo nhưng thân ảnh mới loáng lên thì lại lắc lư, mặt mũi nhăn nhó móc ra một viên đơn dược nuốt chửng.

“Y rõ ràng không phải Tàn lão ma, thật ra là ai mà có thủ đoạn này!”

Trương gia lão tổ đáp xuống, xếp bằng điều tức.

Thân ảnh Ngụy Tác chưa khuất khỏi tầm nhìn nhưng đã sắp tan biến, Trương gia lão tổ xung động cơ hồ thổ huyết.

Lão là tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng, cộng thêm Thiên đạo cổ đơn, chân nguyên sánh ngang tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng. Đối phương chỉ là tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng.

Hi người giao đấu đáng lẽ phải là mèo vờn chuột nhưng không ngờ kết quả là lão mất một tay, còn bị uy năng của huyết châu đả thương tâm mạch!

Uy lực của huyết châu từ thanh hắc sắc tiểu đao còn đáng sợ hơn cả linh giai thượng phẩm pháp bảo, nếu không nhờ lão cả quyết bỏ một cánh tay thì đã bị viên huyết châu lấy mạng!

Lục dương thần hỏa xoa!

Bôn lôi chùy!

Hắc sắc tiểu đao!

Pháp y của đối phương cũng là linh giai thật sự, trúng một đòn toàn lực “Chân tủy tiễn” của lão mà vẫn thoát thân được.

Tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng này có vô số pháp bảo lợi hại!

Còn cả cây ngân sắc đoản trượng đặc biệt, nghĩ đến cây trượng rồi nhìn thanh sắc tiễn đao thùng lỗ chỗ, Trương gia lão tổ càng muốn thổ huyết.

Xuân phong tiễn của lão là linh giai trung phẩm pháp bảo, giờ đã phá tổn đến mức không còn là linh cấp hạ phẩm nữa.

Trận này tổn thất quá lớn.

Trương gia lão tổ nhớ lại từ đầu đến đuôi, có phần hối hận, biết vậy thì để gã mua chuộc hoặc tha cho gã là xong.

...

“Ngụy Tác, sao rồi!”

Lúc đó gã cũng khá gì hơn. Lúc Trương gia lão tổ kích phát “Chân tủy tiễn”, gã chỉ kịp chụp lấy Dưỡng quỹ quán rồi kích phát Huyền âm pháp y, tuy Dưỡng quỹ quán không hề hấn gì nhưng ngực gã cơ hồ lõm vào. Lục bào lão đầu kinh hoảng kêu lên, Ngụy Tác liều mạng lao đi sau rốt cũng không chịu nổi, há miệng phun máu, hỏa vân dưới chân chột mờ chột tỏ, từ trên không đáp xuống. Gã ngồi phệt xuống bụi cây còn dính bùn đất.

“Lão đầu, lần này thảm rồi.”

Ngụy Tác lau vết máu trên mép, miễn cưỡng nói xong thì móc nhanh ra mấy nạp bảo nang, đổ sạch mọi thứ bên trong ra chất đồng trước mặt.

Mấy nạp bảo nang này lấy được của tu sĩ Kim phủ.

Tuy bề ngoài không mất tay mất chân nhưng Ngụy Tác khê cử động là ngực đau thấu tâm can, mùi tam lợm dâng lên cổ họng. Không cần nội thị, Ngụy Tác cũng khẳng định được gây mất vài cái xương sườn, quan trọng là nội phủ cũng thụ thương không nhẹ, mà gã lại không có đơn dược liệu thương nào tốt.

Hiện tại chỉ hi vọng trong mấy lọ thuốc của tu sĩ Kim phủ thân thương có đơn dược liệu thương thật tốt.

Liên tục mở mấy lọ, Ngụy Tác móc nhanh ra ba viên đơn dược đồ sộ nuốt chửng rồi mở tiếp các lọ khác.

Một lúc sau, gã kiểm tra xong xuôi, khoe môi hiện lên nụ cười cay đắng.

Hiện tại không rõ nên nói là may mắn hay bất hạnh, trong mấy lọ thuốc của tu sĩ Kim phủ có ba viên Hồi xuân đơn, ít nhất giữ cho thương thế của gã không ác hóa. Chỉ cần nội phủ không bị thương nặng thêm thì sẽ không còn gì lo lắng nữa.

Nhưng Hồi xuân đơn chỉ có thể giữ được mạng, trong tình huống không có linh dược khác, muốn hồi phục phải toàn lực điều tức ít nhất hai mươi ngày.

Trong hai mươi ngày, Ngụy Tác không cách nào động dụng chân nguyên quá mức, bằng không thương thế rất có khả năng lại ác hóa.

Nếu ở chỗ an toàn, dù không có linh dược, chỉ cần từ từ chữa trị là được, nhưng gã lại ở nơi hoang dã!

Quan trọng nhất, chưa biết chừng tu sĩ lợi hại của Tê Phượng thành sẽ đuổi tới.

Thực lực của Trương gia lão tổ khiến Ngụy Tác rung mình, lão thụ thương không nặng, nếu lại gặp nhau thì chỉ mình lão cũng khiến gã khó lòng ứng phó.

Gã không còn chọn lựa, nhả nhó rồi lấu ra nẹp bảo nang đựng Phệ tâm trùng, thả nó rồi thu hết mọi thứ vào, định thử vận khí, ở lại đây liệu thương.

“À!”

Gã còn chưa nghĩ ra cách gì, tay chạm một vật thì lập tức sững sờ, nhìn ngay xuống.

Gã bóp chặt ngọc phù màu xanh pha đỏ.

Ban nãy vì nóng lòng, gã chất đồng mọi thứ của tu sĩ Kim phủ, giờ không rõ vật nào của ai nữa, nhưng tấm ngọc phù này thì gã nhớ rõ, là của Kim ngũ gia Kim Thân Hiên.

Kim Thân Hiên có hai ngọc phù, trừ tấm màu xanh lẫn đỏ này còn tấm thông hành ngọc phù có thể ra vào Kim gia tổ đường.

Xem kỹ ngọc phù, Ngụy Tác phát hiện không chỉ màu sắc đặc biệt mà phía sau còn khắc hình bát tí ma sát hung hãn, phù văn này cổ kính, rõ ràng không phải vật của tu đạo giới hiện tại.

“Lão đầu, có nhận ra loại phù nào không?”

“Không rõ.” Lục bào lão đầu chui khỏi Dương quỷ quán, nhú mày ngẫm ngợi, “Bất quá tựa hồ không phải pháp phù phòng ngự hoặc tiến công.”

Lão cũng không nhận ra, Ngụy Tác lại thử dùng thần thức tra xét.

Lần này gã thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

Thần thức vừa vào, gã thấy trong ngọc phù có một pho bát tí ma sát khổng lồ phủ trong thanh sắc hỏa diễm vùng tay găm vang tựa hồ muốn nuốt chửng thần thức gã.

Nhưng rồi gã máy động vì, đúng lúc định thu thần thức lại thì bát tí ma sát khí thể dị thường kinh nhân lại không đuổi theo mà đứng im như đang hư trương thanh thế.

Ngụy Tác lại thận trọng dồn thần thức đến gần bát tí ma sát.

Quả nhiên, bát tí ma sát chỉ dọa nạt chứ không có uy năng hút lấy thần thức.

Mắt gã ánh lên kinh ngạc vì trên mình bát tí ma sát đầy kinh văn.

“Chân ma phong thể... Chân ma ngưng tướng...”

Thoáng sau, sắc mặt Ngụy Tác trở lên cổ quái, trên mình bát tí ma sát khổng lồ lại ghi hai môn thuật pháp.

“Lão đầu, ngươi có nghe thấy hai môn thuật pháp Chân ma phong thể, Chân ma ngưng tướng không?”

Thoáng sau, Ngụy Tác thu hồi thần thức, hỏi lục bào lão đầu.

“Không.” Lục bào lão đầu lắc đầu gọn ghẽ rồi hỏi, “Trong đó chỉ ghi lại hai môn thuật pháp?”

Ngụy Tác gật đầu, không nói thêm gì, tinh tâm tham ngộ hai môn thuật pháp này.

Mắt gã ánh lên, lục bào lão đầu biết gã đang lĩnh ngộ nên không nói thêm gì, lặng lẽ chờ.

Chỉ một tuần hương sau, Ngụy Tác lại nhả nhó.

Sau rốt gã cũng biết vì sao trước đây Kim Hình Nhi thụ thương nặng như thế, đổi lại là tu sĩ khác tất đã chết, mà còn có thể giả chết giăng cho Kim Xảo Nhi đòn tất sát. Gã cũng hiểu vì có gì Kim bà bà tưởng đã chết chắc mà còn giữ được hơi tàn, giữ cho thần thức không tan để giao dịch với gã.

Hóa ra trong ngọc phù ghi lại môn Chân ma phong thể thuật pháp đó!

Môn Chân ma phong thể thuật này cũng đặc biệt, khiến cho tu sĩ bị thương trí mạng có thể tạm thời phong tỏa thương thể, không chỉ không chế mà còn có thể phát động đòn sau cùng!

Chả trách lúc trong tòa lầu chín tầng, Kim Thân Hiên không đề phòng, bị Thực huyết pháp đao đâm thủng một nhát, trọng thương mà còn có thể thi triển thuật pháp đào tẩu.

Rõ ràng là Kim bà bà hay Kim Hình Nhi hoặc Kim lão ngũ đều tập môn thuật pháp này!

Kim Hình Nhi thi triển Mộng yểm thuật gì đó đối với Kim Xảo Nhi, rõ ràng là một môn thuật pháp ghi trong ngọc phù này, trong Chân ma ngưng tướng thuật.

Chân ma ngưng tướng thuật có thể nhân lúc tu sĩ ngủ hoặc tu luyện mà hình thành các loại ảo tượng trong óc đối phương, quả âm hiểm tột bậc.

Môn thuật pháp này, đối với Ngụy Tác cũng chỉ là thêm một thuật pháp để ám toán người khác, hiện tại không hữu dụng cho lắm, nhưng Chân ma phong thể thuật có thể giải được mối nguy trước mắt.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

209. Chương 209: Chiêu Đồ Đại Hội

Chân ma phong thể thuật, đối với tu sĩ thụ thương trí mạng, tối đa duy trì thêm được một tuần hương, hơn nữa không thể phát ra bất kỳ thuật pháp nào, bằng không sẽ mất mạng.

Kim Hình Nhi vì thế sau khi mà giả chết đánh lén Kim Xảo Nhi thì cũng ngọc nát hương tan.

Đối với tu sĩ chưa bị thương trí mạng như Ngụy Tác thì tối đa có thể phong tỏa thương thể bảy, tám ngày, trong thời gian đó có thể động dụng phần nào chân nguyên, chỉ là khi giải trừ Chân ma phong thể thuật mà không kịp cứu chữa, thương thể sẽ ác hóa gấp mấy lần.

Cũng như hái một quả tươi xuống, để dưới ánh nắng thì bình thường chỉ được hai ngày sẽ thối rữa còn để vào trong băng tuyết nửa tháng mới bỏ ra ánh nắng thì chỉ được một ngày là rữa nát.

Thuật pháp cả lục bào lão đầu cũng chưa nghe nói đến thì thật quý dị.

Bất quá trong năm sáu ngày, không có gì bất ngờ là đủ cho gã tìm được đơn dược liệu thương trong mấy thành thị quanh Tê Phượng thành.

Giải thích với lục bào lão đầu về môn thuật pháp này xong, Ngụy Tác lập tức theo đó luyện tập.

Gã lấy làm phiền lòng vì thi triển môn thuật pháp này phải tưởng tượng ra trong não hải về bát tí ma sát. Chỉ khi tưởng tượng được, chân nguyên lưu chuyển theo phương pháp, mới có thể thi triển được.

Gã đã đọc được giải thích về thuật này ở điển tịch, liên quan đến chân nguyên chu thiên và thần thức chu thiên, giải thích đơn giản là chân nguyên và thần thức niệm lực đều là sức mạnh, phổ thông thuật pháp chỉ cần sức mạnh chân nguyên còn loại thuật pháp cần cả quan tưởng mới thi triển được này đã dùng đến thần thức và niệm lực. Người sáng tạo môn thuật pháp này vì sao lại tạo ra hình ảnh ma thần khó coi như thế nhỉ, biến thành mỹ nữ chả hơn sao.

Thành công thi triển xong xuôi, Ngụy Tác phát hiện những nơi thụ thương, khí huyết tựa hồ đông cứng lại, không còn cảm giác gì, còn chân nguyên vẫn có thể lưu động, như thể bộ phận nào đó biến thành cương thi chỉ thể.

Tiếp đó, gã nhần nhó như biến thành bán cương thi, không dám lãng phí thời gian, thu Phệ tâm trùng lại rồi lấy ra bạch ngọc hạc, dốc hết khả năng lướt đi sát mặt đất, về phía Mê Vân thành.

Vốn gần Tê Phượng thành nhất là Đô Thiên thành, nhưng gã cho rằng tu sĩ Trương gia và Lưu gia rất có khả năng mai phục trên đường đến đó, hơn nữa quy mô Đô Thiên thành còn không bằng Linh Nhạc thành, vị tất mua được đơn dược liệu thượng tốt, nên gã quyết định đi xa hơn đến nơi có quy mô gấp mấy lần là Mê Vân thành.

Mê Vân thành là một ngôi tu sĩ chi thành xây dựng theo thế núi, chỉ là bên ngoài quanh năm được một vùng hoàng sắc vân vụ bao phủ.

Dải hoàng sắc vân vụ nhìn từ xa như một cái thùng vàng trùm lên Mê Vân thành, còn vì sao dải mây này cả năm không tan thì mấy trăm năm này có vô số tu sĩ tìm hiểu nhưng không tìm ra nguyên nhân, không rõ lá pháp trận của thượng cổ tu sĩ để lại hay là thiên sinh hình thành.

Dọc đường, vận khí của gã không tệ, không gặp cao giai yêu thú, lên lúc trời sáng thì từ chân trời có thể thấy rõ một vùng mây vàng đặc biệt.

Liên tục lướt đi một lúc nữa, nhìn rõ mấy đỉnh núi trong vùng mây vàng, Ngụy Tác đáp xuống, thu bạch ngọc hạc, lấy từ nấp bảo nang ra một tấm phổ thông thanh bố pháp y mặc lên mình đoạn lấy một lọ thuốc bôi lên mặt biến thành một tu sĩ sắc mặt vàng vọt.

Tiếp đó gã không tế xuất bạch ngọc hạc hoặc thi triển Hỏa Vân độn, mà dùng Phong vân lý, đi chậm hơn nhiều, thông thả tiến về Mê Vân thành.

Khiến gã kinh nghi là càng gần Mê Vân thành, càng gặp nhiều.

Trong đó thậm chí có mấy người hoặc mười mấy người kết đội.

Nếu là chính ngộ, có ngần ấy tu sĩ muốn vào thành là bình thường nhưng giờ mới sáng sớm, họ lại giống như gã, đều từ xa xôi hoặc qua truyền tống pháp trận, đi cả đêm đến đây.

Tựa hồ có điều không ổn.

Còn cách Mê Vân thành không đầy trăm dặm, đã tới sát vùng mây vàng đặc biệt, lại thấy mấy tu sĩ trẻ tuổi từ xa tới, Ngụy Tác sau rút cũng không nén được nữa, lướt đến chỗ bốn người.

Bốn người đều chỉ có tu vi Thần hải cảnh tam tứ trọng, Ngụy Tác hiện tại ăn vận không có gì nổi vật nhưng thoát nhìn cũng nhận ra khí tức Chu thiên cảnh nhất trọng, các tu sĩ này đều tỏ vẻ kính sợ dừng lại, đợi gã đến trước mặt họ thì một tu sĩ trẻ tuổi mặc áp giáp da đen, đầu tóc chải chuốt gọn gàng, sắc mặt tương tĩnh, thi lễ hỏi: “Vị tiền bối này có việc gì chăng?”

“Các vị là tu sĩ ở đâu? Mê Vân thành có việc gì sao mà lúc này còn có ngần ấy tu sĩ định vào thành?” Ngụy Tác vừa quan sát mấy tu sĩ trẻ tuổi, vừa bình tĩnh hỏi.

“Tiền bối đến Mê Vân thành, không phải vì việc Huyền Phong môn thu đồ đệ hả?” Nghe Ngụy Tác nói vậy, một tu sĩ trẻ tuổi mặc hoàng sắc y sam bật cười hỏi.

Ngụy Tác ngăn người: “Huyền Phong môn thu đồ đệ?”

“Xem ra tiền bối thật sự qua đường.” Hắc giáp tu sĩ trẻ tuổi nói: “Bọn văn bối đều là tu sĩ Tam Tiên thành, vì thế mà đến đây.”

“Tại hạ đích xác từ xa đến, không biết gì về việc Huyền Phong môn chiêu đồ, các vị có thể nói rõ một chút chăng?” Ngụy Tác lấy làm lạ. Gã không lạ gì Huyền Phong môn, Huyền Phong thành ở trung bộ không chỉ là một trong mười thành lớn nhất Thiên Huyền đại lục, Huyền Phong môn cũng là một trong mấy tông môn lớn nhất đại lục, chính thị tông môn của Thủy Linh Nhi!

“Huyền Phong môn mỗi năm đều thu đồ đệ ở mấy chục đại thành khắp Thiên Huyền đại lục, chỉ cần là tán tu, không có tông môn gì, bất luận tu vi, đều có thể tham gia trắc nghiệm, chỉ cần họ thấy tiền bối thiên tư không tệ hoặc có điểm đặc biệt khác thì sẽ được thu nhận, thành đồ đệ tử Huyền Phong môn.” Hắc giáp tu sĩ trẻ tuổi mắt ánh lên quang mang nóng bỏng tột bậc: “Mê Vân thành chính là một trong những thành trì Huyền Phong môn mỗi năm sẽ cố định đến thu đồ đệ, hôm nay người Huyền Phong môn đã đến Mê Vân

thành, bắt đầu thu đồ trong vòng năm ngày, trong thời gian này Mê Vân thành sẽ thành nơi náo nhiệt nhất trong mười mấy thành trì gần đây.”

Ngụy Tác ngẩn ra, không ngờ vô tình gặp được thịnh hội thế này. Đoạn gã hỏi: “Xem ra chư vị đến để tham gia trải nghiệm nhập môn của Huyền Phong môn, vậy sao không đi bằng truyền tông pháp trận vào thành, mà lại như đi bộ từ xa đến đây?”

“Tiền bối nói không sai, bọn tại hạ đến thử vận may, xem có qua được trải nghiệm nhập môn của Huyền Phong môn hay không.” Hắc giáp tu sĩ trẻ tuổi gật đầu, cười khổ: “Có điều tiền bối không biết, vì tu sĩ đến Mê Vân thành quá nhiều, truyền tông pháp trận ở đây đã không gánh nổi nữa, để tránh cho tu sĩ các nơi tranh nhau, Mê Vân thành đã áp đặt nhiều hạn chế, hiện tại muốn đi bằng truyền tông pháp trận ra vào Mê Vân thành đều tốn ba trăm hạ phẩm linh thạch. Bọn văn bối chỉ còn cách truyền tông đến gần Mê Vân thành rồi đi cả đêm đến đây.”

“Vì sao phải đi cả đêm? Đi ban ngày không phải càng an toàn hả?” Ngụy Tác nói với mấy tu sĩ đang hưng phấn: “Huyền Phong môn thu đồ đệ tới năm ngày tại Mê Vân thành, thế nào chả kịp?”

“Tiền bối không biết rồi.” Hắc giáp tu sĩ trẻ tuổi giải thích: “Nghe nói ngày đầu sẽ có đệ tử kiệt xuất của Huyền Phong môn biểu diễn, nếu có mặt Thủy Linh Nhi, chúng ta sẽ được thấy phương dung.”

“Có thể gặp cả Thủy Linh Nhi?” Ngụy Tác cả kinh.

“Cũng chưa hẳn.” Hắc giáp tu sĩ trẻ tuổi đáp: “Về cơ bản, chiêu đồ đại hội hai năm nay, Thủy Linh Nhi đều xuất hiện ở một hai thành trì. Nhưng ở đâu thì phải trông vào vận khí.”

“Các vị nói vậy thì mỗi thấy hứng thú với việc Huyền Phong môn thu đồ.” Ngụy Tác mỉm cười, nói với mấy tu sĩ: “Không rõ chư vị có thể dẫn đường, đưa mỗi đến xem nhiệt náo?”

“Chỉ cần tiền bối không coi rẻ, bọn văn bối đều vui lòng.” Hắc giáp tu sĩ nhìn ba tu sĩ trẻ tuổi kia, đều thập phần hưng phấn. Bình thường muốn có quan hệ với tu sĩ ít nhất cũng Chu thiên cảnh lưỡng tam trọng trở lên đâu có dễ, hà huống Ngụy Tác lại có vẻ thập phần hòa thiện.

Ngụy Tác gật đầu, ra hiệu lên đường với tu sĩ trẻ tuổi đoạn thăm tính toán.

Đối với việc gia nhập đại tông môn, Ngụy Tác không hề hứng thú, nhưng gã biết rõ mình là kẻ nhà quê, nhân cơ hội này mà tăng thêm kiến thức, đồng thời biết thêm nội môn đệ tử, đệ tử tinh anh, thậm chí trưởng lão của đỉnh cấp tông môn có thực lực thế nào.

Nếu may mắn thấy được Thủy Linh Nhi quốc sắc thiên hương đến thế nào thì không gì bằng.

Xem nhiệt náo rồi tìm trong Mê Vân thành có đơn dược liệu thương không, hiện tại gần đây tu sĩ tụ tập ở Mê Vân thành, cơ hội mua được đơn dược liệu thượng thượng giai sẽ đại tăng. Theo mấy người này vào thành càng được yểm hộ.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

210. Chương 210: Kim Sắc Cự Thuyền

Hắc giáp tu sĩ tên Vạn Phong, hoàng sam tu sĩ tên Lâm Siêu, huyền sam tu sĩ và hồng sam tu sĩ khá ít nói là Dương Bất Hối và Tiền Lập.

Bốn tu sĩ trẻ tuổi hỏi danh hiệu Ngụy Tác, gã tùy tiện dùng cái tên Quý Lý thường dùng trước đây.

Sau một tuần hương, bọn Ngụy Tác đến Mê Vân sơn ngập đầy hoàng sắc kỳ vân.

Làn mây này cực kỳ đặc biệt, thị tuyển đại khái chỉ được chừng mười trượng, trong hoàng sắc vân khí có thổ hệ linh khí tồn tại, thoang thoang mùi tanh đặc hữu.

Theo lý, hoàng sắc vân khí này chỉ có thể do thổ hệ pháp trận sinh thành, nhưng thần thức của gã quét kỹ mà không tìm được dấu hiệu bày trận.

Nghĩ ra mấy trăm năm nay có vô số tu sĩ lợi hại tu vi cao hơn gã nhiều mà không tra ra nguyên nhân về Mê Vân thành thì gã không phí trí óc nữa, tắc lưỡi khen ngợi đoạn đi vào hoàng sắc vân khí.

“Theo thái độ tiền bối vừa mới ngắm mây vàng, tựa hồ lần đầu tiên đến Mê Vân thành?” Hắc giáp tu sĩ trẻ tuổi Vạn Phong nhanh nhẹn, đi trước dẫn đường đồng thời nhiệt tình hỏi.

Ngụy Tác bình tĩnh gật đầu: “Đúng là mỗi lần đầu đến Mê Vân thành, không hiểu gì lắm, các vị hiểu nhiều về ngôi thành này hả?”

“Bọn họ cũng lần đầu đến Mê Vân thành, vân bố từng đến mấy lần nên có biết đôi chút. Đúng rồi, đến lần đầu thì cần chú ý mấy việc.” Vạn Phong có ý lấy lòng Ngụy Tác, thao thao bất tuyệt giới thiệu, “Mê Vân thành tuy kiến lập trên núi trong vùng mây vàng nhưng vì vùng mây này quá thuận tiện cho tu sĩ mai phục ám toán nên Mê Vân tông coi vùng mây là phạm vi bảo vệ. Trong vùng mây có không ít tu sĩ Mê Vân tông tuần tiểu, nghiêm cấm dấu pháp. Tức là hiện tại chúng ta đã vào trong Mê Vân thành.”

“Trong vùng mây vàng có thể đi thoải mái, trừ phía bắc dày đặc thổ hệ linh khí làm cấm địa của Mê Vân tông, cấm chỉ tu sĩ qua lại.”

“Vì hoàng sắc vân khí hàm chứa thổ hệ linh khí, nên khai sơn tổ sư Mê Vân tông sở trường thổ hệ công pháp cùng thuật pháp mới chọn nơi này để lập phái. Trong cấm khu, Mê Vân tông xây nhiều điện vũ, cho đệ tử tu luyện. Coi như là một phần ngoại sơn môn. Thổ hệ thuật pháp của Mê Vân tông nổi danh nhất là Hoàng long chân giải thuật pháp, địa cấp cao giai, thi triển sẽ hóa thành thổ hệ hoàng long dài mấy chục trượng, không chỉ có thể tiến công và phòng thủ, đặc biệt nhất là rất có linh tính, cũng như thổ hệ yêu thú được nuôi dưỡng, có thể công tu sĩ phi độn, hộ chủ đối địch, thập phần huyền diệu.”

“Lại có thuật pháp huyền diệu như thế?” Ngụy Tác hơi kinh ngạc nhưng cố ra vẻ ơ hờ, thuận miệng hỏi: “Không rõ phường thị nổi danh Mê Vân thành là nhà nào? Đơn được của nhà nào đặc sắc?”

“Mê Vân thành khác những nơi khác.” Vạn Phong cười khổ: “Mấy trăm năm trước Mê Vân tông không rõ may mắn thế nào mà xuất hiện mấy Kim đơn kỳ tu sĩ, sau này họ qua đời, Mê Vân tông sa sút dần nhưng mấy chục năm đó quả thật phong quang tốt bậc, thu tóm hết giao dịch trong Mê Vân thành. Đến hiện tại, tiền bối vào Mê Vân thành sẽ phát hiện phường thị lớn chỉ có Mê Vân phường của Mê Vân tông. Bán đủ hết đơn được, pháp khí, các loại nguyên liệu luyện khí, luyện đơn. Trừ phường thị siêu quy mô Mê Vân phường thì chỉ còn một tập thị ở thành bắc do nhiều tiểu hình phường thị tổ thành, gần đó là thị trường tự do cho tu sĩ trao đổi.”

“Xem ra thực lực Mê Vân tông mạnh hơn Tụ Tinh tông nhiều.” Ngụy Tác cả kinh.

Có thể lũng đoạn tuyệt đại bộ phận giao dịch chứng minh Mê Vân tông có nhiều đệ tử luyện đơn, luyện khí, ra ngoài săn yêu thú, gom nguyên liệu. Phía nam Thiên Huyền đại lục, nơi Linh Nhạc thành tọa lạc có mười lăm tu sĩ chi thành, trong số các tông môn, thực lực mạnh nhất là Lăng Vân thành Lăng Vân kiếm môn và Minh Tiêu thành Lôi Tiêu tông, tiếp đến là Vạn Thọ thành Linh Thú cung và Thiên Cơ thành Thiên Cơ tông, rồi Thất Tinh thành Tụ Tinh tông. Ngụy Tác biết Mê Vân tông xếp thứ tư thứ năm trong mười mấy tòa thành phía nam, nhưng gã từng đến Thất Tinh thành, biết Tụ Tinh tông kém hơn Mê Vân tông không chỉ một đôi điểm.

“Thế nào, tiền bối cũng đến từ Thất Tinh thành?” Vạn Phong hơi kinh ngạc nói, “Thất Tinh thành cách khá xa.”

Ngụy Tác không phủ nhận, gật đầu: “Không sai, tại hạ trước đây định cư tại Thất Tinh thành.”

“Vân bố nếu lớn mật nói thật mà động chạm đến Thất Tinh thành hoặc Tụ Tinh tông, không rõ tiền bối có để ý không?” Vạn Phong thận trọng hỏi.

“Cứ nói thẳng ra.” Ngụy Tác bảo: “Mỗi chỉ là tán tu, bình thường cũng không ưa Tụ Tinh tông, các hạ có bảo Tụ Tinh tông là đồng phân cũng được.”

Nghe Ngự Tác nói vậy, cả hai tu sĩ trẻ tuổi trầm mặc nghiêm nghị cũng bật cười. Vạn Phong bật cười: “Tiền bối không ngại thì văn bối lớn mật nói thật, số lượng cao giai tu sĩ của Tụ Tinh tông hiện tại không kém hơn Mê Vân tông nhưng luận thực lực thì khẳng định không cách nào sánh với Mê Vân tông. Tụ Tinh tông đứng thứ năm trong mười lăm thành tại cực nam Thiên Huyền đại lục còn Mê Vân tông cũng chỉ xếp thứ năm trong tại đông bộ chư thành. Vì binh quân thực lực của đông bộ chư thành cao hơn nam bộ. Mỗi hai năm, hai vùng lại tổ chức Đoạt bảo đại hội, kết quả đông bộ chư thành đã liên tục bảy lần thắng lợi áp đảo.”

“Đoạt bảo đại hội là gì?” Ngự Tác toát mồ hôi. Tuy tu vi của gã không thấp nhưng kiến thức kém xa tu sĩ Chu thiên cảnh thông thường, không khác gì một tiểu tử nhà quê mới lên thành thị.

“Chắc tiền bối luôn khổ tu, không thích du lịch.” Vạn Phong trở nên kính cẩn, coi Ngự Tác là hạng khổ tu cuồng coi tu luyện là niềm vui, trước đây họ vốn coi gã không phải như thế, tuổi tác gã và họ không cách nhau nhiều nhưng ít nhất gã cũng có tu vi Chu thiên cảnh lưỡng tam trọng, tốc độ tu luyện tiến giai này dù là nội môn đệ tử đại tông môn không lo lắng đến linh thạch cũng vị tất có thể đạt đến.

Nhìn gã đầy kính nể, Vạn Phong giải thích tiếp: “Đoạt bảo đại hội do Thăng Tiên tông có thực lực đứng đầu đông bộ chư thành và Lăng Vân kiếm môn của nam bộ chư thành đề xướng. Lần nào cũng do hai tông môn đưa ra mấy bảo vật, rồi các tu sĩ thích bảo vật nào thì có thể báo danh tham gia tranh đoạt, người thắng sau cùng sẽ được. Bất quá tu sĩ tham gia Đoạt bảo đại hội chỉ từ bốn mươi tuổi trở xuống. Ban đầu chỉ là đệ tử Thăng Tiên tông và Lăng Vân kiếm môn tỷ đấu, xem đệ tử trẻ tuổi của bên nào lợi hại. Qua tu vi và thực lực của đệ tử trẻ tuổi của một tông môn có thể nhận ra thực lực của tông môn đó. Bất quá vì mấy bảo vật đều quyền rũ, hai tông môn lại không hạn chế tán tu và đệ tử tông môn khác tham gia tỉ đấu, Đoạt bảo đại hội dần dần biến thành chỗ cho các tông môn rèn luyện đệ tử và tu sĩ đông bộ và nam bộ so tài.”

“Đại hội này cử hành ở đâu?” Ngự Tác lại toát mồ hôi, Đoạt bảo đại hội đối với tu sĩ ở phía đông nam, khẳng định còn hoành tráng hơn cả việc Huyền Phong môn chiêu đồ mà gã lại không nghe thấy, đành phải đem nguyên nhân Linh Nhạc thành quá hẻo lánh ra an ủi, chứng tỏ kiến thức của gã đích xác quá kém.

“Đoạt bảo đại hội đều do Thăng Tiên thành và Lăng Vân thành luân lưu tổ chức, lần trước tại Thăng Tiên thành, lần này đến lượt Lăng Vân thành, bất quá phải một năm nữa.” Vạn Phong đáp, chợt nghĩ ra, sáng mắt nói: “Với tu vi của tiền bối có thể đến thử xem.”

“Mỗi chỉ xem thôi, các hạ cũng nói là Thăng Tiên môn đã thắng bảy lần, tu vi như mỗi đến đó cũng chỉ khiến người ta cười chê.” Ngự Tác lắc đầu: “Xem ra nam bộ chúng ta là kém nhất Thiên Huyền đại lục?”

“Không hẳn.” Vạn Phong lắc đầu: “Thực lực chư thành tây bộ và nam bộ ngang ngửa nhau. Nói đến các môn phái lợi hại, tu sĩ thông thường đều nghĩ đến trung bộ, đến đại tông môn đỉnh cao như Huyền Phong môn, thật sự thì trung bộ Thiên Huyền đại lục còn rộng hơn tất cả những nơi khác cộng lại, có tới hơn ngàn tu sĩ chi thành. Phần lớn tu sĩ chi thành cách xa Thiên khung, nên tuy có tông môn như Huyền Phong môn, nhưng tuyệt đại đa số thành trì không bằng thành nhỏ như Tê Phượng thành vốn không có tông môn lợi hại nào. Nói về thực lực binh quân tối lợi hại, kỳ thực là bắc bộ chư thành ở Thiên Huyền đại lục, Thiên khung ở đây nhiều chỗ nứt, hoàn cảnh sinh tồn của tu sĩ ở đó ác liệt, kinh nghiệm đấu pháp hơn nhiều chúng ta. Tối lợi hại đương nhiên là Bắc Minh tông có thể tề danh với Huyền Phong môn.”

Trong lúc Vạn Phong nói vậy nhằm bù lại những chỗ nói nhằm kiến thức, bọn Ngự Tác cũng đã đi qua lớp mây vàng mây trắng, diện mục chân chính của Mê Vân thành hiện rõ mồn một.

Trên ngọn núi cao gấp đôi núi ở Linh Nhạc thành dày đặc phòng ốc và điện vũ.

Đứng dưới chân núi, Ngự Tác thậm chí có cảm giác mình nhỏ bé như con sâu cái kiến.

Tuy thực lực Mê Vân tông không đứng trong ba tông môn hàng đầu ở các thành phía đông nhưng quy mô lớn nhất trong số các thành gã từng thấy.

“Tòa thành này đã lớn thế này, thành trì khác còn gấp mấy lần thì sẽ thế nào đây?”

Nhất thời, trong lòng Ngự Tác không ngăn được ý niệm này dấy lên.

Vốn gã theo bọn Vạn Phong chỉ với mục đích tiết kiệm công sức, không cần hỏi cũng đến được nơi Huyền Phong môn chiêu đồ xem nhiệt náo, nhưng xem ra đã cả nghĩ.

Chỉ thoáng nhìn đã thấy vô số tu sĩ trong Mê Vân thành cùng đổ xô về một nơi ở lưng núi, tựa hồ là trên một sơn cốc lớn có lơ lửng một chiếc kim sắc cự thuyền!

Kim sắc cự thuyền rực linh quang, hiển nhiên là phi độn pháp bảo.

Phi độn pháp bảo này quá lớn, ít nhất cũng bảy tám trăm trượng vuông, cách xa như thế mà vẫn khiến người ta chấn động khó tưởng tượng được.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

211. Chương 211: Huyền Sát Đạo Liên

“Trời à, phi độn pháp bảo hử? Lớn quá, khác nào một ngọn núi nhỏ lơ lửng.”

“Thực lực Huyền Phong tông quá mạnh. Phi độn pháp bảo lớn thế này cần bao nhiêu pháp trận mới giữ cho nổi được. Môn phái bình thường, không thể luyện chế được phi độn pháp bảo thế này.”

“Thừa hơi, thực lực Huyền Phong tông trong ngàn năm nay đều đứng trong mười tông môn lớn nhất Thiên Huyền đại lục, chân nhân Kim đơn kỳ trở lên rất nhiều, thậm chí có cả chân quân đột phá Kim đơn cảnh, đạt tới Thần huyền cảnh! Thực lực đó đủ dọa chết người khác!”

“Thần vương kim chu! Khẳng định là Thần vương kim chu của Huyền Phong môn! Đây là pháp bảo Thần huyền cảnh tu sĩ mới luyện được, là đạo giai trung phẩm pháp bảo!”

Nhìn thấy kim sắc cự thuyền lớn đến thế, bọn Vạn Phong càng thêm chấn động, ngay cả Dương Bất Hối và Tiền Lập ít nói nhất cũng không nén được tiếng kinh hô.

“Thần vương kim chu? Đạo giai trung phẩm pháp bảo?”

Nghe bọn Tiền Lập kinh hô, Ngụy Tác buộc phải nhìn lên chiếc thuyền, trước đây gã chưa bao giờ thấy đạo giai pháp bảo.

Đạo giai pháp bảo, môn phái như Thiên Nhất môn đều chỉ có một hai món.

Càng nhìn càng có cảm giác nặng nề. Gã khẳng định kim sắc cự thuyền mà ép xuống, với tu vi và thực lực hiện tại không cách nào ngăn cản được.

“Mau xem kìa! Thần vương kim chu hạ xuống rồi, chiêu đồ đại hội của Huyền Phong môn sắp bắt đầu.”

Đột nhiên Vạn Phong kinh hô, kim sắc cự thuyền lơ lửng trên tại một sơn cốc ở lưng núi Mê Vân thành từ từ đáp xuống.

“Đi thôi!”

Ngụy Tác phát tay, không nói thêm gì, lướt nhanh tới.

Gã ngẩng mấy bức tranh Thủy Linh Nhi đã nhiều năm, bảo nàng là độn lực ban đầu cho gã tu luyện, là tình nhân trong mộng của gã cũng đúng. Vạn nhất Thủy Linh Nhi thật sự đến đây, chỉ xuất hiện có một chút, gã lại chằm chằm tí xú không nhìn thấy thì thật đáng ân hận.

“Tiền bối, phổ thông tu sĩ trong Mê Vân thành không được phi độn quá ba trượng trở lên, ai vi phạm sẽ bị tu sĩ Mê Vân tông đuổi khỏi thành!”

Vạn Phong ở phía sau nhắc một câu rồi cũng lao nhanh tới.

Thần vương kim chu của Huyền Phong môn đang ở Linh Chi cốc.

Sơn cốc này diện tích mấy chục dặm vuông, mọc toàn mộc linh chi tím ngắt, loại mộc linh chi có tác dụng chữa bệnh với phổ thông phạm nhân nhưng gần như vô dụng đối với tu sĩ nên lâu dần, sơn cốc mọc không ít cây mộc linh chi cao bằng hai thân người, trông như những cây tán lớn màu tím.

Lúc Ngụy Tác và bọn Vạn Phong đến ngoài Linh Chi cốc, cả cốc đã chật cứng, ít nhất cũng phải chừng mười vạn người.

Thần vương kim chu đã đáp xuống, nhưng không chạm đất mà lơ lửng ở độ cao chừng ba trượng, không khác gì một kim sắc bình đài khổng lồ.

Đến gần chỉ thấy bề ngoài con thuyền gồm một tòa lầu hai tầng, cơ hồ dùng tinh kim luyện chế thành, tạo cho người ta cảm giác dày kinh nhân, con thuyền không có phù văn nào đặc biệt nhưng hiện rõ dấu tích của các loại pháp bảo, thuật pháp đánh vào, tạo xung lực kinh tâm động phách cho thị giác.

Trên sàn thuyền và lầu các đều được bao phủ bạch sắc linh quang quang tráo, thân thuyền cũng tỏa rạng kim sắc quang hoa như sóng nước, lan đi khắp cốc.

Ở mũi thuyền đặt ba ngọc liên đài xanh biếc, ngồi phía trên là ba hoa phục lão giả, vì ở giữa linh quang quang tráo nên không ai nhìn rõ mặt mũi họ.

Trước mặt ba lão giả đặt một pháp khí lớn cỡ người thật, hình dáng như thiềm thừ, lưng chi chít phù văn hình đồng tiền vàng, trông cực kỳ đặc biệt, nhất thời không nhận rõ tác dụng.

“Hiện tại thế nào rồi?”

Thấy các tu sĩ tựa hồ đều dừng lại chờ đợi, Ngụy Tác hỏi một tử y tu sĩ đứng cạnh.

Đối phương chỉ là tu sĩ Thần hải cảnh, thấy gã là tu sĩ Chu thiên cảnh thì không dám đắc tội, vội giải thích: “Ba người trên thuyền đều là trưởng lão Huyền Phong môn, phụ trách chiêu nạp đồ đệ lần này tại Mê Vân thành, ban nãy họ đã nói mấy câu khách sáo, tiếp đến sẽ do mấy đệ tử thể hiện cho người ta thấy gia nhập Huyền Phong môn sẽ được tu luyện công pháp cùng thuật pháp gì, lợi ích thế nào.”

“Trong mấy đệ tử đó có Thủy Linh Nhi không?” Một tu sĩ mới đến nơi nghe tử y tu sĩ nói vậy thì cực kỳ hưng phấn chen lời.

“Chà! Thế này mà còn mơ tưởng Thủy Linh Nhi?” Ngụy Tác ngoái lại, thiếu chút nữa trợn tròn trắng ngắt xiu. Vị nhân huynh này thấp hơn gã một cái đầu, trông như quả dưa, mặt cũng phèn phệ, chừng năm mươi tuổi rồi, cả lông mũi cũng thò ra.

Thấy vị nhân huynh này như vậy, còn chảy cả nước miếng, tử y tu sĩ hơi giần giật khóe miệng rồi gật đầu: “Ban nãy chỉ nói là có mấy đệ tử ra mặt, không nói rõ là có Thủy Linh Nhi không.”

Trên lầu các kim sắc cự thuyền bước ra một đệ tử trẻ tuổi của Huyền Phong tông.

Người này mặc bạch y, mày kiếm mắt sao, thoát nhìn tạo cho người ta cảm giác siêu phàm thoát tục, đẹp đẽ vô cùng.

Ngụy Tác liếc nhìn, bên ngoài Linh Chi cốc dày đặc tu sĩ, nếu không vì các tu sĩ đều e dè nhau, cố tình giữ cự ly thì chắc sơn cốc đã nước chảy không lọt. Nhưng trong sơn cốc đầy kim quang cùng những cây linh chi tím sẫm lại thừa thớt tu sĩ, cơ bản không mấy ai đứng ở trong cốc, đều mỗi người chiếm một gốc tử mộc chi, xếp bằng trên đó. Càng vào trong cốc, số lượng tu sĩ càng ít.

Ngụy Tác biết kim quang do Thần vương kim chu phát ra khẳng định có gì đó cổ quái, nên gã bỏ mặc bọn Vạn Phong, đi nhanh vào trong cốc.

Quả nhiên, đi vào phạm vi kim quang, Ngụy Tác cảm giác được áp lực kinh nhân dồn lên, không phải lên nhục thân gã mà lên thần thức.

Càng đi, thần thức uy áp càng mạnh, tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng trở xuống đi được ba bốn mươi trượng sẽ không cách nào tiến bước được.

Ngụy Tác cảm được với cường độ thần thức của gã tối đa vào được trăm trượng trượng, nhưng đi thêm một chốc, đến cự ly cực hạn của tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng thì dừng lại, cũng như mọi tu sĩ khác, nhảy lên một gốc tử mộc chi ngồi xếp bằng.

Được một chốc, gã dùng Vọng khí thuật nhìn quanh, nhưng không nhận điều gì, rõ ràng sắc linh quang quang trảo quanh Thần vương kim chu còn có tác dụng ngăn cách thuật pháp dò xét.

Đúng lúc đó bạch y đệ tử anh tuấn phiêu dật của Huyền Phong môn đã lẳng không lướt ra ngoài bạch sắc quang trảo.

Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật nhìn sang, trên mình đệ tử Huyền Phong môn này sáng rực tám dải thanh sắc thần hải quang hoa, là tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng, từ mức độ thần hải quang hoa thì y tu luyện địa cấp đệ giai công pháp.

“Chắc đó là nội môn đệ tử mà Huyền Phong môn đem ra thể hiện? Xem ra cũng không có gì.”

Hiện tại nhân giới của gã khá cao, tu vi cỡ này không đáng để ý. Nhưng đang lúc thâm trầm bắt bẫy thì đệ tử Huyền Phong môn đó nói to: “Tại hạ Tân Ngũ Nguyệt, bốn năm trước nhờ qua được trắc nghiệm của Huyền Phong môn tại Mê Vân thành mà trở thành đệ tử bản môn. Lúc đó tại hạ chỉ có tu vi Thần hải cảnh tam trọng, nên hôm nay tất cả các vị, bất luận tu vi cao thấp, chỉ cần chỉ rằng mình có thiên phú, có điểm đặc biệt thì cứ yên tâm tham gia trắc nghiệm chọn đồ đệ của bản môn.”

“Bốn năm?”

Tân Ngũ Nguyệt vừa nói xong, chung quanh đều vang lên tiếng hít hơi lạnh, cả Ngụy Tác cũng tròn mắt.

Bốn năm từ tu vi Thần hải cảnh tam trọng đề thăng đến Chu thiên cảnh tam trọng, tu luyện địa cấp đệ giai công pháp, tốc độ tu vi tiến giai này thì nếu không có Bồ thiên đơn, dù Ngụy Tác bỏ qua Tử Huyền chân quyết, lại có lục bào lão đầu trợ giúp, tu luyện từ đầu một môn địa cấp đệ giai công pháp, thì cũng không thể đạt được như thế.

“Tại hạ xin bêu xấu.”

Nói đoạn, Tân Ngũ Nguyệt không nói thêm gì, lướt thẳng lên không.

Từng dải thanh sắc chân nguyên từ tay y vút ra, thanh sắc cương phong hình thành quanh y với tốc độ kinh nhân, tạo thành mười chín cánh sen, hợp lại thành một đóa sen lớn mấy lần người thường. Trông từ xa, y cơ hồ biến thành bát sen trắng ngần.

Ngụy Tác hơi biến sắc, Tân Ngũ Nguyệt khẽ đưa tay, mười chín cánh sen tản đi, vang lên tiếng nổ dữ dội trên không, bắn đi cả trăm trượng, đoạn âm một tiếng, mỗi cánh sen nổ tung thành từng lưới thanh sắc phong nhận chừng hai thước, cả mười chín cánh sen cùng nổ nên phong nhận tỏa khắp trời, tới hơn ngàn lưới.

Uy thế thuật pháp này ít nhất cũng là địa cấp trung giai thuật pháp, nếu Ngụy Tác đoán không lầm thì thuật pháp này thị công thủ toàn diện, mười chín cánh sen lúc trước cũng như pháp thuận, có thể ngăn được thuật pháp và pháp bảo của đối phương xung kích.

“Huyền sát đạo liên! Đây là phong hệ thuật pháp nổi danh của Huyền Phong môn.”

“Y nhập môn bốn năm, tu luyện địa cấp công pháp, thêm cả địa cấp thuật pháp, xem ra chắc đã liều mạng lập được không ít công lao cho Huyền Phong môn.”

Bên trái Ngụy Tác vang lên giọng nói.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

212. Chương 212: Hoàng Yên Nhi

Ngụy Tác ngoái nhìn, trên hai cây tử mộc chỉ cạnh đó, một thanh niên gầy khô mặc hỗn kim sắc pháp y và một tu sĩ mặt đỏ chằng đỏ chịt mặc lục sắc pháp y đang bàn luận.

Hai tu sĩ đó này đều có tu vi Chu thiên cảnh tam trọng, đều tỏ ra ganh tị, thấy Ngụy Tác ngoái lại thì tu sĩ mặt đỏ vòng tay chào: “Vị huynh đài này cũng đến tham gia chiêu đồ đại hội, định gia nhập Huyền Phong môn chăng?”

Ngụy Tác bình tĩnh lắc đầu: “Tại hạ chỉ vô tình đến Mê Vân thành chiêm ngưỡng phong thái đại tông môn mà thôi. Đối với gia nhập Huyền Phong môn, thì không hề.”

“Xem ra huynh đài và bọn tại hạ chí đồng đạo hợp.” Tu sĩ mặt đỏ tựa hồ trời sinh hoạt bát, nói xong thì liếc thanh niên gầy khô mặc hỗn kim sắc pháp y tỏ vẻ bất lực, “Chỉ là vị hảo hữu này của tại hạ không nghĩ thông, chỉ muốn gia nhập Huyền Phong môn.”

“Gia nhập Huyền Phong môn có gì xấu sao?” Thấy tu sĩ mặt đỏ lắc đầu, Ngụy Tác có phần hiếu kỳ.

“Thế nào, huynh đài không hiểu hả?” Tu sĩ mặt đỏ cười khổ: “Thế này, số lượng đệ tử Huyền Phong môn chiêu thu nhiều nhất trong mười đại tông môn Thiên Huyền đại lục. Nhưng tổng số đệ tử Huyền Phong môn lại không nhiều nhất trong thập đại tông môn. Nguyên nhân thế nào, chắc huynh đài đã hiểu.”

“Ý huynh đài là gia nhập Huyền Phong môn thì không hề nhàn hạ mà rèn luyện môn nhân đệ tử phi thường nghiêm khắc, rất có khả năng sẽ mất mạng?” Ngụy Tác máy động.

“Đích xác như thế.” Tu sĩ mặt đỏ vỗ đùi: “Rèn luyện của Huyền Phong môn được coi là nghiêm khắc nhất Thiên Huyền đại lục. Ví như kiểm nghiệm mức độ trung thành của đệ tử mới nhập môn thì thường phải đi thực hiện những nhiệm vụ phi thường nguy hiểm, mọi đệ tử đạt tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng đều không được mang theo bất kỳ linh thạch nào, chỉ mang theo pháp khí, đơn được hồi phục chân nguyên, do một vài trưởng lão đưa ra bên ngoài Thiên khung sinh sống một tháng. Chỉ khi sống sót một tháng bên ngoài Thiên khung, lại sẵn được số lượng yêu đơn nhất định, mới chính thức trở thành nội môn đệ tử Huyền Phong môn. Nếu qua được một tháng mà không đủ số lượng và chất lượng yêu đơn thì cũng không thể qua được, còn phải tiếp tục thông qua rèn luyện khác. Nên nội môn đệ tử Huyền Phong môn trông vào đều được đều được đãi ngộ tốt bậc, thật ra là đổi bằng tính mạng. Tu vi như chúng ta, gia nhập Huyền Phong môn sẽ được sắp xếp hàng loại rèn luyện, sau đó mới thành đệ tử Huyền Phong. Như tiểu tử này nhập môn bốn năm, tu luyện địa cấp công pháp, địa cấp thuật pháp, khẳng định phải cử tử nhất sinh, không rõ lập được công lao kinh nhân gì cho Huyền Phong môn.”

“Trác huynh, không cần phí sức khuyên can nữa.” Nghe tu sĩ mặt đỏ nói vậy, Ngụy Tác chưa kịp nói gì thì thanh niên gầy khô mặc hỗn kim sắc pháp y đã nhận ra dụng ý, khẽ thở dài: “Huynh định nói gì, tiểu đệ hiểu hết. Đích xác tự thân tu hành, có lẽ càng an toàn nhưng tán tu như chúng ta, muốn trở thành Kim đơn cảnh khó khăn vô vàn, so với cả đời nhọt nhèo thì chi bằng gia nhập Huyền Phong môn, biết đâu lại có thành tựu. Gia nhập môn phái như Huyền Phong môn, không lo bị các đại phái chọc giận. Lợi hại thế nào, tiểu đệ đã cân nhắc, đã quyết định rồi.”

“Mặc hiền đệ đã quyết tâm thì mỗi không nói thêm gì.” Tu sĩ mặt đỏ cũng hiền lành, thấy thanh niên gầy khô nói vậy thì thở dài, không muốn nói thêm với Ngụy Tác.

Đúng lúc đó Huyền Phong môn Tân Ngũ Nguyệt đã quay lại lâu các trong Thần vương kim chu, một nam tử trẻ tuổi trạc với y bước ra.

Đệ tử Huyền Phong môn này thân hình đỉnh bạt, sắc mặt như bạch ngọc, tướng mạo tựa hồ còn anh tuấn hơn Tân Ngũ Nguyệt, mặc lam sắc pháp y, chất liệu mềm mại, còn cả vô số ngân sắc phù văn, tạo cho người ta cảm giác như bầu trời sao.

Y cười lạnh, không nói thêm gì, lắc mình lướt khỏi bạch sắc linh quang quang tráo quanh Thần vương kim chu.

Ánh mắt Ngụy Tác hơi lạnh lại, Vọng khí thuật được thôi động, đệ tử Huyền Phong môn toàn thân phát ra lãnh ngạo khí tức, ngay cả phong thái nhếch môi cũng cao hơn Tân Ngũ Nguyệt, tu luyện không chỉ địa cấp

đê giai công pháp, tu vi cũng đạt tới Chu thiên cảnh đệ ngũ trọng hậu kỳ, xem ra không còn lâu nữa sẽ đột phá Phân niệm cảnh.

“Tuyết rơi rồi!”

Đột nhiên có người kinh hô.

Ánh mắt Ngụy Tác rời khỏi nam tử, quả nhiên thấy thình không thoáng đặng đầy bằng hàn khí tức, trăm trượng quanh đệ tử Huyền Phong môn rải đầy bạch sắc tuyết hoa.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ hoa tuyết và băng hàn khí tức ngưng tụ với tốc độ kinh nhân, hình thành bạch sắc băng kiếm dài hơn năm mươi trượng trước mặt đệ tử Huyền Phong môn!

Y lạnh lùng chỉ tay, bạch sắc băng kiếm chém mạnh xuống.

“Chà!”

Ngụy Tác kêu thầm, bạch sắc cự kiếm chém xuống, không chỉ không khí phía dưới bị đông kết thành mũi băng mà lực xung kích ép cho thình không nổ tanh tách, sơn cốc rung chuyển.

Uy lực thuật pháp này tựa hồ gần đạt đến linh giai trung phẩm pháp bảo.

“Thiên sương kiếm! Đây là thiên cấp thuật pháp của Huyền Phong môn! Tiểu tử này may mắn thật, tu luyện được thuật pháp cỡ này!”

Uy lực của thuật pháp này khiến cả tu sĩ mặt rõ cũng kinh hô lên, còn ánh mắt thanh niên gầy khô quyết tâm gia nhập Huyền Phong môn càng nóng bỏng, phảng phất như có hai ngọn lửa cháy lên.

Thực lực đệ tử tinh anh của tông môn cỡ này quả nhiên hơn nhiều tông môn bình thường

Xem ra, với tu vi cùng thực lực của Ngụy Tác đối với đệ tử tinh anh của đại tông môn không có bất kỳ ưu thế gì.

Chém ra nhất kiếm có uy thế như vậy, đệ tử Huyền Phong môn phất tay áo, lẳng lặng quay lại lâu các Thần vương kim chu.

Tiếp đó, tình cảnh chấn động tột bậc xuất hiện.

Một vị lão giả trong ba lão giả ngồi trên đầu thuyền đưa tay, khoang Thần vương kim chu tách đôi, đáy khoang dấy lên lao lung hình vuông vàng rực.

Trong lao lung có hắc vân đặc biệt sôi trào, không nhìn rõ hư thực, nhưng cùng với lọ thuốc của lão giả bắn vào, như va vào vật gì vậy, phát một tiếng, rải ra hoàng sắc được phần. Hắc vân đột nhiên phun trào, bên trong như có vật gì đang ngủ say, co quắp lại, chợt đứng dậy.

Trong hắc vân lại là yêu thú đặc biệt có ngoại hình trông như con quạ đen, nhưng trên đỉnh đầu lại mọc ra một cái sừng!

“Hắc yểm ma nha!”

Nhìn rõ hình dáng yêu thú, tuyệt đại đa số tu sĩ tại trường đều kêu lên kinh ngạc.

Ngụy Tác cũng hít một hơi lạnh.

Hắc yểm ma nha! Lực cấp đê giai yêu thú! Không chỉ có thể phát ra hắc khí, ẩn tàng thân ảnh, mà hắc khí còn có thể tê liệt pháp khí, làm tan đi uy năng của tu sĩ.

Huyền Phong môn đưa ra yêu thú này làm gì?

Hắc yểm ma nha tựa hồ bị được vật gì đó chế trụ, giờ chợt tỉnh lại, thấy có nhiều tu sĩ đứng xem thì nổi giận va đập vào kim sắc lao lung.

Mỗi thanh lan can của kim sắc lao lung đều lớn cỡ đùi người lớn, Hắc yểm ma nha va vào thì sáng lên phù vân, cộng thêm Thần vương kim chu ở trên rực lên kim quang trấn áp, thành ra Hắc yểm ma nha không thể thoát được nhưng mỗi lần va chạm đều phát ra tiếng nổ khiến người khác rung mình.

Khi mực quang của mọi người bị lục cấp đề giai yêu thú sánh ngang Phân niệm cảnh nhất trọng hấp dẫn thì một thân ảnh đẹp dễ xuất hiện trong thị tuyến.

Nhất thời tuyệt đại đa số tu sĩ đều hơi ngừng thở.

Đệ tử Huyền Phong môn lộ diện lần này là một tuyệt sắc thiếu nữ!

Thiếu nữ mặc pháp y màu lục nhạt, da trắng như tuyết, ngực vun eo thon, gương mặt trái xoan đẹp dễ vương nụ cười mơ hồ, khó quên nhất là mái tóc xanh của nàng ta mềm mại khôn tả, trông như lụa là đang phát quang. Tất cả tạo cho nàng ta nét thanh linh hiếm có.

Nàng ta đứng trên không, khác nào tiên tử trên trời hạ phàm, tạo cho người ta cảm giác đẹp dễ đến ghệt thở.

“Là Thủy Linh Nhi hả!”

Nhất thời nhiều tu sĩ trẻ tuổi đều buột ra tiếng hỏi.

“Khỏe môi nàng ta có nốt ruồi, không phải Thủy Linh Nhi, là sư muội của Thủy Linh Nhi: Hoàng Yên Nhi.” Một tu sĩ khác lên tiếng.

“Hả?”

Nghe vậy, Ngụy Tác nhìn kỹ thì nhận ra thiếu nữ tuyệt sắc lướt khỏi bạch sắc linh quang quang tráo này có một nốt ruồi mỹ nhân.

Nốt ruồi này trên khỏe môi nàng ta, như mây khói nhàn nhạt bao quanh núi sông, không những không ảnh hưởng đến dung nhan mỹ lệ mà tạo cho nàng ta khí tức thông tuệ đặc biệt.

Cùng lúc đó lão giả Huyền Phong môn ở trên đầu thuyền lại vung tay, láis lờng vàng rực bốc lên, bay ra khỏi bạch sắc linh quang quang tráo, kim quang lóe sáng, cái lờng được mở ra.

“Trời ạ! Huyền Phong môn định để nàng ta một mình đối phó lục cấp yêu thú!”

Linh Chi cốc xông xao tiếng kinh hô.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

213. Chương 213: Mua Đơn Được.

“Vị huynh đài này, không hiểu lấy được tin tức Cơ Nhã sắp thành đạo lữ song tu của người ta là ở đâu?” Vất vả lắm mới định thần được, Ngụy Tác hỏi tu sĩ lùn mập áo xám.

Tu sĩ lùn mập áo xám kinh ngạc: “Sáu bảy ngày trước, tại hạ nghe được ở Vạn Thọ thành, nghe nói Cơ Nhã thị bị Đông Dao thắng địa thiếu chủ chấm, sắp về với Đông Dao thắng địa.”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, hỏi: “Có đáng tin không?”

“Có rất nhiều tu sĩ bàn luận việc này, chắc không phải vô căn cứ.” Tu sĩ lùn mập áo xám nhìn gã đáp.

“Đa tạ huynh đài, tại hạ có việc cần đi trước, xin tạm biệt chư vị.” Nói đoạn, Ngụy Tác nhảy khỏi tử mộch, mặc cho bọn tu sĩ mặt đỏ đẳg kinh ngạc tột bậc, lướt nhanh khỏi cốc.

“Lẽ nào y có quan hệ gì với Cơ Nhã?” Tu sĩ lùn mập áo xám nhìn theo bóng lưng gã, bắt giắc lắmm bắmm.

“Tâm địa y rất tốt, nếu huynh đệ của mỗ vì lời khuyên của y mà từ bỏ ý định gia nhập Huyền Phong môn, sau này có cơ hội sẽ báo đáp y.” Nhi tu sĩ mặt đỏ nhìn theo Ngụy Tác, chặt đắy lên ý nghĩ này.

“Thật ra có chuyện gì?”

Nếu bọn tu sĩ mặt đỏ nhìn thấy sắc mặt Ngụy Tác sẽ nhận ra nét cực độ âm trầm.

Lần trước gặp mặt Cơ Nhã, Ngụy Tác biết dù Đồng Thanh Y giữ trò gì, lật đổ cả Trần Bảo các thì Cơ Nhã cũng không nghe lời hấn.

Nếu tu sĩ lùn mập áo xám nói đúng, Trần Bảo các khẳng định xảy ra biến cố kinh nhân nào đó.

Ngụy Tác không ngại dùng phương thức tổn thất nhiều linh thạch, trực tiếp tiêu hao một viên Hợp hư đơn và một nhánh Tử hồ hoa để đề thăng nhất giai tu vi, vì muốn tiết kiệm thời gian, e sẽ có biến cố.

Đột nhiên nghe được tin này, lẽ nào còn không khiến Ngụy Tác kinh nộ dị thường.

Nhưng nơi này cách Linh Nhạc thành ít nhất cũng bảy, tám ngày, dù nóng lòng đến đâu cũng vô dụng.

Nên dù dùng dùng nổi giận, mặt mũi tối sầm, ra khỏi phạm vi của Thần vương kim chu thì gã triệt để lãnh tỉnh.

Hơi trầm ngâm một chốc, gã liền đi về một nơi trong Mê Vân thành trung, chòm trong hoàng sắc quang tráo.

Trong đó là một quần thể kiến trúc gồm mấy chục gian điện vũ, là phường thị lớn nhất trong thành: Mê Vân phường.

Lúc này gần như mọi tu sĩ trong Mê Vân thành đều đến Linh Chi cốc xem nhiệt náo, ngôi thành mênh mông có cảm giác trống rỗng.

Hai đệ tử Mê Vân tông đứng ở cửa Mê Vân phường phụ trách đón khách, thấy Ngụy Tác đi tới thì tỏ vẻ kinh ngạc, lấy làm lạ sao gã không đến Linh Chi cốc xem nhiệt náo mà đến phường thị.

Hai đệ tử Mê Vân tông tu vi đô đạt đến Thần hải cảnh tứ trọng thập phần chuyên nghiệp, Ngụy Tác đứng ngoài hoàng sắc quang tráo, không biết bên trong có gì, định hỏi thì một đệ tử Mê Vân tông đã chủ động nghênh đón, thông thả hành lễ: “Tiền bối tựa hồ lần đầu đến Mê Vân phường? Cẩm chế của bản phường chỉ hạn chế tu sĩ thi pháp, tiền bối yên tâm vào trong.”

Ngụy Tác gật đầu, nói ngay: “Tại hạ có một bằng hữu trong lúc săn yêu thú đã bị trọng thương, muốn mua đơn dược liệu thương, tình hình tương đối khẩn cấp.”

Hai đệ tử Mê Vân tông tỏ vẻ hóa ra là thế, đệ tử đón gã cũng nghiêm túc hẳn: “Vậy thì xin tiền bối đi theo tại hạ.”

“Tiền bối đợi một chút.” Dẫn Ngụy Tác vào đại sảnh một dãy điện vũ, đệ tử Mê Vân tông này đi nhanh vào trong, nhanh chóng dẫn một bạch diện trung niên tu sĩ mặc áo đen đi ra.

“Nghe nói vị huynh đài này có bằng hữu trong lúc săn yêu thú đã bị trọng thương, muốn mua đơn dược liệu thương?” Rảo bước ra, bạch diện trung niên tu sĩ tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng không thừa lời, vừa quan sát Ngụy Tác vừa hỏi: “Không rõ bằng hữu của vị huynh đài này thụ thương thế nào?”

“Bị man thú làm tổn thương nội phủ, xương ngực cũng gãy.” Ngụy Tác bình tĩnh nói, “Lúc trước có dùng mấy viên Tục mệnh đơn, nhưng không ngăn được thương thế ác hóa, không rõ quý phường thị có bán linh đơn thích hợp.”

“Không có linh đơn cứu trợ, vị bằng hữu đó tối đa chơi được bao lâu?” Bạch diện tu sĩ hỏi, sợ Ngụy Tác hiểu lầm thì giải thích: “Huynh đài không đưa người đó tới nên tại hạ đành phán đoán thương thế.”

Mắt gã hơi ánh lên: “Đại khái không quá mười canh giờ.”

“Mười canh giờ hả? Thương thế đích xác cực nặng.” Bạch diện tu sĩ hơi trầm ngâm: “Bất quá chỉ bị man lực va phải thì không khó lắm, trong bản phường có ba loại đơn dược, là Phẩm chân đơn, Tiểu tạo hóa đơn, Tiểu trường sinh đơn, đều có thể giúp được.”

“Mô cần loại linh nghiệm nhất, luyện hóa nhanh nhất.” Ngụy Tác nói ngay.

Bạch diện tu sĩ nói: “Tốt nhất đương nhiên là Tiểu trường sinh đơn, chỉ là giá cao hơn hai loại kia, hai nghìn hạ phẩm linh thạch.”

“Giá này tại hạ chấp nhận được.” Ngụy Tác bảo bạch diện tu sĩ: “Không biết Tiểu trường sinh đơn cần bao nhiêu thời gian sẽ khiến được bằng hữu của tại hạ phục nguyên?”

Bạch diện tu sĩ ngẫm nghĩ: “Theo những gì huynh đài nói thì chừng năm ngày tĩnh dưỡng là nội phủ sẽ khỏi, chỉ cần không kịch liệt động dụng chân nguyên, sẽ không khiến thương thể ác hóa, bất quá xương gãy phải mấy mấy ngày nữa mới lành lại được.”

Ngụy Tác gật đầu: “Không rõ quý phường còn đơn được tốt hơn Tiểu trường sinh đơn chăng?”

“Hả?” Bạch diện tu sĩ mắt lóe dị quang, hơi trầm ngâm: “Nếu chỉ cần được hiệu liệu thương tốt hơn thì bắc phường còn một viên Bách thảo đơn, với thương thể của bằng hữu của huynh đài, dùng Bách thảo đơn đoạn tĩnh dưỡng vài ngày thì không còn gì đáng ngại, chỉ là được lực của nó rất phức tạp, sẽ giảm bớt tỷ lệ tu sĩ kết đơn, mười người có đến chín không cách nào kết thành kim đơn. Tu sĩ có hi vọng tu luyện đến Phân niệm kỳ ngũ trọng đều không lựa chọn sử dụng đơn được này, mua được cũng chỉ phòng khi chẳng dạng chừng.”

“Nếu sử dụng Bách thảo đơn, có ảnh hưởng đến tu vi tiến cảnh chăng?” Ngụy Tác nói: “Nghe nói Tử hồ hoa có thể tiêu trừ được lực bất lợi trong thể nội tu sĩ, nếu có Tử hồ hoa có trừ khử được được lực bất lợi của đơn được này?”

“Được lực bất lợi của đơn được này khác các loại khác, trước Kim đơn kỳ thì không có bất kỳ trở ngại nào.” Bạch diện tu sĩ vì vi nhãn nhớ: “Còn Tử hồ hoa, cũng là Tẩy tẩy hoa, cực phẩm linh dược, đương nhiên có thể gột sạch được lực bất lợi của Bách thảo đơn, chỉ là Tử hồ hoa quá hiếm có, chỉ nghe nói chứ chưa được thấy. Tại hạ ở bản phường đã mười lăm năm nhưng chưa thấy nửa cọng Tử hồ hoa.”

Ngụy Tác hơi trầm ngâm: “Bách thảo đơn giá trị bao nhiêu linh thạch?”

“Nếu huynh đài thật lòng muốn thì bản phường bán với giá ba nghìn hạ phẩm linh thạch.” Bạch diện tu sĩ hơi bất ngờ.

“Tiểu trường sinh đơn, mỗi cần một viên, Bách thảo đơn cũng cần một viên.” Ngụy Tác bình tĩnh nói với bạch diện tu sĩ.

“Hả? Xem ra huynh đài cần Bách thảo đơn để sử dụng trong lúc khẩn cấp?” Bạch diện tu sĩ hiểu ra, phẩy tay với đệ tử Mê Vân tông, “Lấy Tiểu trường sinh đơn và Bách thảo đơn đến cho vị khách nhân này.”

“Đợi đã.” Ngụy Tác mắt ánh lên: “Không rõ quý phường còn đơn được có thể nhánh chóng đề thăng tu vi như Hợp hử đơn chăng, tại hạ muốn mua một viên.”

“Đơn được này thì không.” Bạch diện tu sĩ lắc đầu, “Bất quá huynh đài có thể đợi thì chừng nửa tháng là có thể mua giúp.”

“Tại hạ có việc, không thể đợi lâu như vậy, mua hai viên đơn được này rồi tính.” Ngụy Tác gật đầu, không nói thêm gì, lấy ra một linh thạch đại, đếm số linh thạch tương đương với năm nghìn viên hạ phẩm linh thạch đưa cho bạch diện tu sĩ.

Bạch diện tu sĩ không nói thêm gì, trực tiếp giao linh thạch cho đệ tử Mê Vân tông đứng sau lưng

Đệ tử này đi nhanh vào trong, một chốc sau bưng hai bạch ngọc đơn bình ra đưa cho Ngụy Tác.

“Màu vàng nhạt là Tiểu trường sinh đơn, màu lục là Bách thảo đơn. Huynh đài đừng nhầm.” Thấy Ngụy Tác xem xét hai lọ thuốc, bạch diện tu sĩ dặn dò.

“Đa tạ. Tại hạ không thể chần chừ việc của bằng hữu, cáo từ.” Khách sáo nói mấy câu với bạch diện tu sĩ, Ngụy Tác vội rời Mê Vân phường, đi nhanh đến phương vị truyền tông pháp trận trong thành.

“Người này thật kỳ quái, người ta tốn ba trăm hạ phẩm linh thạch đều vì từ thành khác truyền tông đến Mê Vân thành xem chiêu đồ đại hội của Huyền Phong môn, hiện tại đại hội mới bắt đầu, y lại bỏ ra ba trăm linh thạch xuất thành.”

Đệ tử Mê Vân tông phụ trách truyền tông pháp trận hơi kinh ngạc, thầm lẩm bẫm, Ngụy Tác giao nạp ba trăm hạ phẩm linh thạch, tan biến trong ánh linh quang.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

214. Chương 214: Đồi Thủ Mạnh Nhất!

Vào buổi sáng bảy ngày sau khi thân ảnh Ngụy Tác tan biến khỏi Mê Vân thành, linh quang lóe lên trong truyền tông pháp trận, một nhất danh trung niên tu sĩ mặc hồng sam, mặt mũi có phần cuồng ngạo từ truyền tông pháp trận trong Lạc Nguyệt thành đi ra.

Sau lưng hồng sam tu sĩ đeo một bao bố dài, mỗi tu sĩ thấy vật này đều biến sắc, chỉ rình tránh đi.

Gã rõ ràng là tu sĩ Chu thiên cảnh, thứ trong cái túi sau lưng lạnh ngắt hàn khí, rõ ràng là phi kiếm.

Một kiếm tu Chu thiên cảnh, tu sĩ tầm thường không chạm vào được.

Hồng sam tu sĩ tỏ vẻ cuồng ngạo, đi một vòng quanh các tiệm của Lạc Nguyệt thành rồi vào một tiệm tên Linh Đơn phường.

Thấy hồng sam tu sĩ, điểm viên Linh Đơn phường không dám chậm chễ, vội vàng bước ra đón, thận trọng hỏi: “Vị tiền bối này định mua thứ gì chẳng?”

“Mua thì không, tiệm như các ngươi có gì cho ta mua.” Khẩu khí hồng sam tu sĩ cực ngông cuồng, “Bảo chuông quý ra gặp ta, ta có thứ cần bán.”

“Xin tiền bối đợi một chút, tại hạ đi mời chuông quý.” Điểm viên Linh Đơn phường tuy không vui nhưng ngoài mặt không dám chậm chễ, lập tức đi vào trong. Thoáng sau, một lão giả mặc áo gấm, dáng vẻ như chuông quý đi ra.

“Tại hạ họ Mạc, chuông quý tiệm này.” Lão giả hành lễ với hồng sam tu sĩ: “Không biết quý khách có thứ gì bán cho bản điểm?”

“Tại hạ bán thứ rất quý, không tiện để lộ ở đây.” Hồng sam tu sĩ thông thả bảo lão giả họ Mạc, “Muốn bàn riêng với chuông quý.”

“Vậy xin mời vào trong.” Lão giả họ Mạc hơi do dự, đi trước dẫn đường.

Hồng sam tu sĩ tuy có vẻ không dễ trêu vào nhưng trong Lạc Nguyệt thành cũng không lo bị gã hành hung.

“Hiện tại chỉ có hai chúng ta, các hạ có gì quý trọng thì cứ lấy ra.” Dẫn hồng sam tu sĩ vào một gian tĩnh thất, đóng cửa lại xong, lão giả họ Mạc nói.

“Được.” Hồng sam tu sĩ không nói thêm gì, lấy ra một cái lọ gỗ, đổ một viên đơn dược màu đen xuống tay, trong lúc lão giả họ Mạc kinh ngạc tốt bậc thì gã nuốt chửng viên thuốc rồi nói khê, “Mạc chuông quý, nhận ra mỗ là ai chưa?”

Nghe thấy giọng tu sĩ này đột nhiên biến thành trẻ trung, Mạc chuông quý ngẩn ra, tỏ vẻ vừa mừng vừa kinh ngạc, “Ngụy Tác, các hạ phải không?”

“Mỗ sợ chỗ các hạ có chuyện.” Hồng sam tu sĩ hiển nhiên đã cải trang, giọng nói cũng dùng đơn dược cải biến, gã vung tay phát ra một tấm cách âm pháp phù, đồng thời giọng nói không giấu được nét mặt cười: “Mạc chuông quý, Trần Bảo các thật ra gặp biến cố gì?”

“Ngụy Tác, các hạ đến thật rồi!” Mạc chuông quý hơi run lên, hít sâu một hơi, mới trấn định lại nói nhanh: “Đại tiểu thư xảy ra chuyện.”

“Hàn Vi Vi sao rồi?” Ngụy Tác cứng người.

“Hơn mười ngày trước, Đông Dao thắng địa thiếu chủ Đồng Thanh Y đến Trần Bảo các bái phỏng Cơ Nhã chuông quý.” Mạc chuông quý nghiêng rằng nghiêng lợi: “Lần đó còn có một trưởng lão họ Lý của Đông Dao thắng địa đi cùng, tu vi cực kỳ kinh nhân. Đồng Thanh Y không hề nhắc đến việc đề thân mà chỉ thuận

tiện ghé thăm, lúc hán và trưởng lão họ Lý có mặt thì đại tiểu thư không sao. Nhưng cả hai mới đi được một ngày, đại tiểu thư vốn bế quan tại tĩnh thất lại hôn mê như trúng độc. Hai ngày sau, Đồng Thanh Y lại phái người đến đề thân, nói là Cơ Nhã chương quỹ có yêu cầu gì, chúng sẽ thỏa mãn hết.”

“Trúng độc?” Ngụy Tác hít sâu một hơi: “Cả Cơ Nhã chương quỹ cũng bó tay nên đáp ứng Đồng Thanh Y, chỉ cần chữa khỏi cho Hàn Vi Vi hả?”

Mạc chương quỹ xanh lét mặt mày gật đầu: “Đúng thế, đại tiểu thư nguy ngập, Cơ Nhã chương quỹ muốn tìm người chữa trị cũng không kịp, đành phải đáp ứng, trưởng lão họ Lý thi triển thuật pháp tạm ngăn cản tình hình của đại tiểu thư ác hóa, còn nói muốn trị dứt không khó nhưng cần chuẩn bị được vật trong một tháng, mà ngày Đồng Thanh Y muốn thành thân cũng là một tháng sau, thủ đoạn của hán quả thật quá xấu xa!”

“Còn giở trò đó hả!” Ngụy Tác lạnh giọng: “Thiên Nhất môn mặc kệ hả?”

“Việc đó Cơ Nhã chương quỹ đã nghĩ tới, sau khi đại tiểu thư gặp nạn, chương quỹ đã nhờ vả Thiên Nhất môn nhưng chúng bảo không có chứng cứ xác thực, nên cứ dây dưa nói là không thể cứu được đại tiểu thư.” Mạc chương quỹ lắc đầu: “Thiên Nhất môn có thái độ này, chưa biết chừng đã câu kết với Đông Dao thắng địa để chia chác Trân Bảo các, nếu không Đông Dao thắng địa sao dám quá đáng như thế.”

Ngụy Tác trầm mặc một chốc, lại hỏi, “Hiện tại Trân Bảo các thế nào, Cơ Nhã chương quỹ có tính toán gì chưa?”

“Lý trưởng lão đó mượn cớ quan sát tình hình của đại tiểu thư, ở lại Trân Bảo các. Cơ Nhã chương quỹ và đại tiểu thư coi như bị giam lỏng, Đông Dao thắng địa bố trí quanh Trân Bảo các rất nhiều tu sĩ. Cơ Nhã chương quỹ biết các hạ nghe tin xong sẽ đến chỗ này nên gần đây hoàn toàn đoạn tuyệt với tại hạ, vì e chỗ này bị phát hiện là sản nghiệp của Trân Bảo các.”

Ngừng lại một chốc, Mạc chương quỹ đã già nua chợt nghẹn ngào: “Cơ Nhã chương quỹ bảo lão phu cho các hạ biết Thiên Nhất môn cũng nhúng vào thì chúng ta không địch nổi, bảo các hạ tạm thời dừng về Linh Nhạc thành. Nếu có thể, đợi khi chương quỹ được gả cho Đông Dao thắng địa thì sẽ tìm cơ hội đưa đại tiểu thư đến đây, lúc đó mong các hạ đưa đại tiểu thư đi nơi khác.”

Ngụy Tác trầm mặc một chốc, lại hỏi: “Các hạ bảo Lý trưởng lão tu vi kinh nhân, không rõ đến trình độ nào?”

“Tu vi cụ thể của lão thì tại hạ không rõ, bất quá ít nhất cũng là Phân niệm cảnh tam tứ trọng.” Mạc chương quỹ không nói gì thêm, hiển nhiên tu vi hiện thời của Ngụy Tác không thể đối phó tu vi đó.

“Mồ biết.” Mắt Ngụy Tác hơi ánh lên gật đầu, đột nhiên bảo: “Không rõ Mạc chương quỹ có đơn dược liệu thương thượng giai chăng?”

“Hiện tại đơn dược liệu thương tốt nhất ở đây là Huyền hồ đơn.” Mạc chương quỹ đáp.

“Vậy thì không cần, tại hạ cáo từ. Có việc mờ mờ sẽ đến tìm Mạc chương quỹ.” Ngụy Tác đứng dậy, ngậm một viên đơn dược cải biến giọng nói, từ biệt Mạc chương quỹ đi khỏi Linh Đơn phường.

Rời Linh Đơn phường, Ngụy Tác giả đồ dạo một vòng quanh các tiệm trong Lạc Nguyệt thành, ra về muốn ở lại lâu dài, tìm một nơi ở tĩnh thất tu luyện và phòng rèn luyện thuật pháp.

Gã vào gian phòng rèn luyện thuật pháp rộng rãi, lấy ra một chậu ngọc, đổ hai bình Bồi yêu dịch vào rồi móc mấy chục thi thể yêu thú ra chất đầy phòng.

Đoạn gã vào tĩnh thất, xếp bằng móc ra một lọ thuốc, đổ ra một viên huyết hồng sắc đơn dược.

Trên đường đến Lạc Nguyệt thành, vì thân thức đạt cực hạn sẽ phải nghỉ lại tại thành trì nên gã không ngại rồi, tìm cách luyện chế mấy phần Bồi yêu dịch nuôi dưỡng Phệ tâm trùng. Tại mọi thành trì đều tìm xem có đơn dược liệu thương tốt hơn Tiểu trường sinh đơn và Bách thảo đơn không.

Đi qua ngân ấy thành trì, gã mua được một viên Cửu chuyển thần huyết đơn có dược hiệu tốt hơn, chỉ cần hai ngày là đủ cho gã khôi phục lại.

Trừ Cửu chuyển thần huyết đơn này, gã còn mua được một viên Hợp hư đơn.

Hiểu rõ tình hình, gã không vội sử dụng, chuẩn bị luyện hóa Cửu chuyển thần huyết đơn trị lành thương thể đã.

Còn Hợp hư đơn, gã không định sử dụng.

Trước một tu sĩ Phân niệm cảnh tam tứ trọng, Chu thiên cảnh tứ trọng và ngũ trọng không khác gì nhau, muốn đối phó tu sĩ cỡ này cần dựa vào uy năng pháp bảo cùng pháp khí.

Đấu với tông môn như Đông Dao thắng địa, Thiên Nhất môn, Ngụy Tác khẳng định không đại đột, nhưng bảo gã phải mộng đi ngay thì gã không cam lòng.

Hiện tại Trần Bảo các khẳng định khó giữ được, để xem có cơ hội cứu Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi không.

Lấy ra viên huyết hồng sắc Cửu chuyển thần huyết đơn, Ngụy Tác lại moi tiếp ra Thực huyết pháp đao, nhú mày chìm vào trầm tư.

Dọc đường gã đã thử, pháp bảo này không cách nào hút máu yêu thú ngưng thành huyết châu uy lực mạnh mẽ.

Từ kinh nghiệm đối địch Trương gia lão tổ thì chạm mặt tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng trở lên thì ngay cả linh cấp trung giai Lục dương thần hỏa xoa cũng vị tất có tác dụng, con bài tẩy của gã là thanh đao này.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

215. Chương 215: Lão Đạo Râu Chuột

Mắt lóe lên một chớp, Ngụy Tác thu thanh hắc sắc tiểu đao cổ quái tọt bạc vào túi, rồi ngẩng lên nuốt huyết hồng sắc Cửu chuyển thần huyết đơn.

Tay gã bắt quyết kỳ quái, thân mình ánh lên hơi hắc sắc quang hoa, học lên một tiếng, sắc mặt trắng nhợt.

Tiếp đó, gã thu tay lại, bắt quyết Tử Huyền chân quyết, tiếng chân nguyên lưu động vang lên, bắt đầu luyện hóa Cửu chuyển thần huyết đơn.

...

Một ngày một đêm tiếp đó, thêm nửa buổi sáng, tỉnh thất Ngụy Tác ngồi không có tiếng động nào.

“Lão đầu, song linh căn tu sĩ đúng là song linh căn tu sĩ, luyện hóa đơn được liệu thương cũng nhanh hơn tu sĩ tầm thường.” Đêm đêm ngày thứ hai, tỉnh thất mới vang lên tiếng nói.

“Tình nhân của người sắp bị người ta cuỗ mất mà người còn có thể đắc ý?” Trong tỉnh thất, lục bào lão đầu khinh miệt liếc Ngụy Tác. Lúc này sắc mặt gã hồng nhuận, thương thể đã khôi phục gần hết.

Lục bào lão đầu nói vậy, Ngụy Tác toát mồ hôi: “Lão đầu, Cơ Nhã từ lúc nào biến thành tình nhân của ta?”

“Sao lại không tính?” Lục bào lão đầu cười lạnh, “Trong mấy nữ tử người biết, thời gian quen biết Nam Cung Vũ Tinh lâu nhất, xem dáng vẻ có khác gì tình nhân, dù thế nhưng tay Nam Cung Vũ Tinh người còn chưa cầm được mấy lần, có điều đã nhìn sạch bách Cơ Nhã, những chỗ cần sờ cũng đã sờ. Lẽ nào không phải tình nhân?”

“Cái gì mà nơi cần sờ đã sờ.” Ngụy Tác đỏ khốc đỏ cười.

“Ta biết người không quên được nàng ta.” Lục bào lão đầu hừ một tiếng, “Bất quá người không ngu đến mức liều mạng với Đông Dao thắng cảnh và Thiên Nhất môn chứ?”

“Đông Dao thắng cảnh thì ta không rõ, bất quá Thiên Nhất môn thì hình như có Kim đơn kỳ đại tu sĩ.” Ngụy Tác cười khổ: “Ta liều mạng với đối phương chỉ e không còn cả tro xương.”

Lục bào lão đầu lạnh giọng: “Có kế hoạch gì nói ra xem nào?”

“Hiện tại Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi đang ở Trân Bảo các, nhưng hơn mười ngày nữa, Cơ Nhã sẽ được đón về Đông Dao thắng địa, muốn tìm cơ hội cứu hai người thì chỉ còn thời gian này, nàng ta mà vào Đông Dao thắng địa rồi ta chỉ còn cách ném giận đợi sau này báo thù.” Ngụy Tác bảo lục bào lão đầu: “Giờ đây trưởng lão Đông Dao thắng địa tọa trấn Trân Bảo các không phải họ Lý hả? Ta hoài nghi trưởng lão họ Lý đó là Lý Thiệu Hoa, chồng của cô cô lão đại Tứ Hải đường Hoàng Thiên Nhai ta giết lần trước. Tình hình cho thấy chưa biết chừng Lý Thiệu Hoa trưởng lão đó là một vị cao giai luyện đơn sư, đã đưa ra Hồi chân đơn, lần này xuất sơn vì Hoàng Thiên Nhai mất mạng. Nếu đúng như Hoàng Thiên Nhai nói, lão là tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng, thì phiền hà.”

Ngừng lại một chốc, Ngụy Tác tiếp lời: “Hiện tại ta tranh thủ thời gian tu luyện đến mức nào cũng không kịp. Ngày mai ta sẽ về động phủ Tiểu Dạ sơn, Chân Sùng Minh giúp ta luyện chế không ít Bồ thiên đơn, ta đồng thời tu bổ bộ pháp thuận. Bộ pháp thuận có uy năng phòng ngự tốt nhất này đã Trương gia lão tổ đánh cho tôi tả rồi. Rồi còn phải nghĩ cách để Thực huyết pháp đao hút được huyết châu có đủ uy lực.”

“Còn may người cũng hiểu Đông Dao thắng cảnh hay Thiên Nhất môn đều không phải cỡ như người có thể chống nổi.” Lục bào lão đầu cười lạnh, “Không sai, người cũng nghĩ đến việc lợi dụng thanh đao này nhưng người cũng đã thử rồi, với tu sĩ như Trương gia lão tổ ít nhất phải hút máu của tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng mới được, còn với tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng, để tạo thành uy hiếp trí mệnh hút nhất phải hút được máu của tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng. Thực lực hiện giờ của người mà đòi giết tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng cơ hồ là bất khả thi. Về Linh Nhạc thành xem sao đã, nếu có cơ hội chắc chắn thì thử xem, còn định chính diện đấu với tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng thì tốt nhất là bỏ ý định đó đi, đợi khi tu vi cao lên rồi hẵng báo thù.”

“Ta biết với thực lực của mình, muốn giết cao thủ tu vi Phân niệm cảnh tam trọng là bất khả năng, nhưng ta cứ tính từng bước.”

Lục bào lão đầu ngăn người, “Sao lại tính từng bước?”

“Ví như tìm cách giết một tu sĩ tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng, ngưng tụ huyết châu rồi cộng thêm pháp khí của ta thì giết tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng không thành vấn đề...”

“Giết tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng rồi đối phó Phân niệm cảnh nhất trọng, rồi chuyển sang lưỡng trọng?” Lục bào lão đầu tròn mắt, có phần không tin nổi cắt ngang lời gã.

Ngụy Tác gật đầu: “Ta nghĩ vậy.”

Lục bào lão đầu trầm ngâm một chốc, nói với Ngụy Tác bằng giọng nghiêm túc hiếm có: “Phương pháp này cũng có thể, nếu hút được khí huyết và chân nguyên của tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng ngưng thành huyết châu trữ lại trong Thực huyết pháp đao, cộng thêm những thứ âm hiểm của người, đem ra đánh lén thì đối phó tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng cũng có hi vọng thành công. Có điều phương pháp này nói thì dễ nhưng làm thì cực khó. Thực huyết pháp đao chỉ là cốt luyện pháp khí, chất liệu bản thân không chắc chắn lắm, nếu gặp tu sĩ Kim đơn cảnh, e rằng mới lấy ra đã bị đối phương tùy tiện dùng thuật pháp cũng đánh cho tan tành, tối đa thanh đao này chỉ là linh giai thượng phẩm, chưa thể coi là đạo giai pháp bảo. Thuật pháp cùng pháp khí của tu sĩ Phân niệm cảnh cũng dễ dàng tổn hại đến thanh đao này. Trong lúc đối trận tu sĩ Phân niệm cảnh mà không cẩn thận, bị đối phương gây tổn hại thì người sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.”

“Mỡ sẽ cắn thận.” Ngụy Tác cười nhún nhó: “Lão đầu, còn cách gì hay hơn không? Tiếc là chúng ta không còn nhiều Thiên văn tinh khiến yêu thú phát tình, không thì chưa biết chừng còn cách khác.”

“Không đủ thời gian.” Lục bào lão đầu trầm ngâm một chốc, lắc đầu: “Ta có một kế, bắt quá phải gặp Cơ Nhã, được nàng ta đồng ý mới xong.”

Ngụy Tác tức thì mắt sáng rỡ, “Lão đầu, có kế gì hả?”

“Tình này này chắc là Thiên Nhất môn và Đông Dao thắng địa liên thủ chia chác Trân Bảo các, Trân Bảo các khẳng định không giữ được nữa.” Lục bào lão đầu lạnh giọng: “Nên người tìm đến tông môn, lớn hơn hoặc tông môn nào có xung đột lợi ích với Thiên Nhất môn, Đông Dao thắng địa để giao dịch, cho họ Trân

Bảo các để đối lấy Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi. Cái gì thì không biết chứ công thức ta cho Cơ Nhã cực kỳ hữu dụng với các đại tông môn. Chỉ là việc này cần Cơ Nhã đồng ý và đưa tín vật, khiến đại tông môn tin tưởng mới xong.”

“Đây là một phương pháp, nhưng giao dịch với đại môn phái có thực lực gấp nhiều lần, ta không có lòng tin, không cẩn thận chúng ta cũng nguy ngập theo, sẽ liên lụy cả tính mạng. Muốn giao dịch với người ta, quan trọng là khiến đối phương e dè mới xong.” Ngụy Tác trầm ngâm một chốc: “Trừ phi vạn bất đắc dĩ, bằng không chúng ta không nên thử.”

“Người nghĩ được thế thì tốt quá.” Lục bào lão đầu mẫn ý gật đầu: “Chỉ còn cách dựa vào Thực huyết pháp đạo là chấp nhận được. Bất quá ta hi vọng nếu kế này không thành, người đừng u mê đầu óc là được.”

Cả hai bàn bạc một lúc, Ngụy Tác lấy mười mấy lá hoàng sắc trận kỳ để bày Kim môn cự thạch trận lấy được của Kim Xảo Nhi ra nghiên cứu.

Gã biết cách bày Kim môn cự thạch trận và Thất bàn vân hải trận, Kim Xảo Nhi có trận kỳ luyện chế xong xuôi nên gã bớt công sức.

Tác dụng của trận pháp này còn hơn cả linh giai hạ phẩm pháp khí.

Hơn nửa canh giờ sau, Ngụy Tác đã hiểu được mọi thứ, thu mấy lá hoàng sắc trận kỳ nồng đượm thổ hệ linh khí.

Sau đó gã ở lại tĩnh thất nhắm mắt tu luyện, cho tới khi trời sáng mới mở bừng mắt, đi vào nơi nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, thu số Bồi yêu dịch và toàn bộ thi thể yêu thú trước khi rời đi.

Thoáng sau, linh quang lóe lên, Ngụy Tác vẫn ăn vận như hồng y trung niên tu sĩ cuồng ngạo từ truyền tống pháp trận của Linh Nhạc thành bước ra.

Gã không rời khỏi truyền tống pháp trận của Thiên Nhất môn bố trí, lại giao nạp đủ linh thạch rồi nhanh nhẹn truyền tống đến bụng núi ở Thanh Phong lăng.

Không hề ngừng lại, ra khỏi Thiên khung, gã sử dụng bạch ngọc hạch, theo đường cũ quay về Tiểu Dạ sơn.

Chỉ lướt đi chừng không đầy nửa canh giờ, Ngụy Tác đột nhiên hơi biến sắc, ẩn khê xuống bạch ngọc hạch, ẩn mình vào khu rừng.

Gã mới ẩn đi một chốc, một đạo lam quang nhàn nhạt như tia chớp lướt qua với tốc độ kinh nhân.

Lão đạo mặc tử sắc đạo bào, cầm lơ thơ mấy sợi râu chuột đứng trên phi độn pháp khí lấp lánh lam quang trông như lá liễu, lượn vòng quanh khu rừng.

Lượn mấy vòng trong phạm vi mười mấy dặm, lão đạo râu chuột tỏ vẻ kinh nghi bất định.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

216. Chương 216: Bức Cung.

“Các hạ tìm ta?”

Lão đạo râu chuột kinh nghi bất định, tựa hồ tưởng định bỏ đi thì từ khu rừng phía dưới vang lên giọng nói.

“Người có thuật pháp che giấu khí tức? Chả trách thoát được.” Lão đạo râu chuột không hề kinh hoảng mà nhìn kỹ phương vị phát ra âm thanh, cười lạnh.

Hồng quang lóe lên, Ngụy Tác mặc hồng sam từ dưới khu rừng nhảy lên, nói với lão đạo: “Ta hình như không quen người, người đuổi theo ta là vì có gì?”

“Người không biết ta cũng không sao, chỉ cần ta không đuổi huyệt người là được, chịu chết đi!” Lão đạo râu chuột phất tay, một đạo bạch quang xẹt vào Ngụy Tác.

Lão đạo râu chuột không rõ lai lịch này chỉ nói mấy câu đã trực tiếp động thủ.

Ngụy Tác biến sắc, kích phát một linh quang quang tráo, đồng thời tế xuất Xích giáp thuận bị Trương gia lão tổ đánh nứt một vết.

Chát một tiếng, linh quang quang tráo bị phá tan trong tích tắc, bạch quang xung kích vào Xích giáp thuận, đánh lõm một vết rồi bắn ngược lại, là pháp bảo hình lá liễu dài chừng một thước.

Uy năng đó khiến sắc mặt Ngụy Tác thoảng kinh hoảng, cuống quýt kích phát một linh quang quang tráo nữa, quay người chạy nhanh vào rừng.

“Còn muốn chạy hả?”

Lão đạo râu chuột hừ một tiếng, cười phi độn pháp khí đuổi theo.

Với tốc độ của lão, Ngụy Tác khẳng định không thoát được.

Đang bỏ chạy, vẻ mặt gã trông có vẻ kinh hoàng đột nhiên nở nụ cười lạnh.

Thấy vậy, lão đạo râu chuột giật thót người.

Đột nhiên hoàng khí dâng lên, Ngụy Tác biết mất trước mắt lão, chung quanh toàn là những khối hoàng sắc nham thạch khổng lồ.

“Thổ hệ pháp trận!”

Lão đạo râu chuột mắt ánh lên thần sắc kinh hãi, lấy ra một cái bạch sắc hồ lô. Nhưng lão cha kịp làm gì thì chát, một làn sóng trong veo đột nhiên tỏa rộng trên trán.

“A!”

Lão đạo râu chuột gầm lên thống khổ, thân thể cứng lại, bạch sắc hồ lô lơ lửng trước mặt lão không kịp kích phát.

Đúng lúc đó, ầm một tiếng, mấy khối hoàng sắc cự thạch quanh đó ép lên mình lão.

Lão đạo râu chuột hộc một tiếng, trợn tròn trắng, không bị va đập đến ngất xỉu, nhưng một thân ảnh trong suốt vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng lão.

Thân ảnh tựa hồ chỉ phát tay, một làn sóng trong veo lại nổ trên trán lão đạo râu chuột, mấy đạo ô quang nhỏ xíu găm vào gáy.

Lão đạo râu chuột trợn tròn trắng, ngất xỉu.

“Tu vi cỡ này mà định giết ta, buồn cười.” Cối ỉn hình pháp y ra, Ngụy Tác hiển hiện thân ảnh trong trận, nhìn lão đạo râu chuột ngất xỉu, tỏ ra khinh miệt lắm bầm.

Lão đạo râu chuột này cũng có tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng, thực lực hiện tại của Ngụy Tác ngay cả tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng cũng miễn cưỡng đối phó được, mà tu sĩ cùng cấp với gã lại như thể ăn sống nuốt tươi được gã, cả pháp khí phòng ngự cũng không phát ra, có khác gì tự sát, dâng linh thạch lên cho gã.

Sau khi lắm bầm khinh bỉ, Ngụy Tác lần mò khắp người lão đạo râu chuột.

Dù gì cũng là tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng, gia tài của lão đạo râu chuột vốn coi thường gã này, tính ra quả thật cũng khá.

Bạch sắc tinh kim phi nhận hình lá liễu lão sử dụng lúc này là linh giai hạ phẩm pháp bảo, còn phi độn pháp bảo hình dáng tương tự không chỉ đẹp hơn bạch ngọc hạc của gã mà tốc độ phi độn cũng cao hơn nhiều, rất hữu dụng.

Ngoài ra, trong nạp bảo nang của lão đạo râu chuột còn hơn bảy nghìn hạ phẩm linh thạch, hai tấm pháp thuận màu đồng gần đạt linh giai, hai tấm pháp khí phòng ngự đi với nhau thành bộ, một tấm khắc chữ Càn, một khắc chữ Khôn theo lối cổ thể.

Ngoài những vật bình thường như Hồi khí đơn và pháp phù, lão đạo râu chuột còn hai tấm hoàng sắc chỉ phù.

Hai tấm chỉ phù cực kỳ đặc biệt, không chỉ lâu đời mà hồng sắc phù văn xiên xiên xẹo xẹo như vẽ quỹ phù, không nhận rõ phẩm giai hay tác dụng gì.

Hiếu kỳ nhìn hai tấm hoàng sắc chỉ phù một lúc, Ngụy Tác nhặt cả bạch sắc hồ lô của lão đạo râu chuột rơi dưới đất lên.

“À!”

Thoảng kiểm tra một chốc, Ngụy Tác tỏ rõ vẻ kinh ngạc.

Bạch sắc hồ lô không có gì đặc biệt nhưng đựng đầy “Hủ thi thủy” có thể làm ô uế, ăn mòn pháp khí.

Ngụy Tác bất giác nhớ đến pháp bảo hình chiếc tán của lão đạo trong địa lũng Thanh Phong lũng. Lão đạo đó cũng có một hồ lô đựng Hủ thi thủy, hồ lô đó đến giờ vẫn nằm trong nấp bảo nang của gã, chỉ là Hủ thi thủy đã không còn, tác dụng rất hữu hạn. Bạch sắc hồ lô này còn đầy, chắc ban nãy lão đạo không nhận ra Kim môn cự thạch trận, định vấy Hủ thi thủy để phá giải pháp trận.

Trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác thu Kim môn cự thạch trận lại, bắt đầu thử nghiệm phi độn pháp bảo được dâng đến.

Phi độn pháp bảo hình lá liễu này không lớn, tối đa chở được ba người, bất quá Ngụy Tác thập phần mãn ý vì tốc độ cao hơn bạch ngọc hạc nhiều. Chỉ lượn hai vòng là gã đã khổng chế thành thạo.

Đoạn gã như tóm lấy bao bố, chụp lão đạo râu chuột lướt về phía Tiểu Dạ sơn.

Chưa tới chính ngọ, Ngụy Tác xách lão đạo râu chuột, kích phát Thanh hoàng hồ lô, đứng trong làn khí xanh bao phủ tiến vào sơn cốc có động phủ.

Khiến gã thập phần kinh hỉ là hai mươi ba nhánh Diệt tiên đằng trông lúc trước phát triển rất khả quan, nhánh lớn nhất đã dài tới ba trượng.

Bên dưới Diệt tiên đằng có thi thể ba con yêu thú có hai sừng, lưng đầy hoa văn văn vện.

Hiên nhiên là Tinh mục ngao, tứ cấp trung giai yêu thú có số lượng tối đa ở Tiểu Dạ sơn.

Ba con Tinh mục ngao này chắc vô tình xông vào sơn cốc, bị Diệt tiên đằng giết chết. Tứ cấp trung giai yêu thú dù là thuật pháp hay khí lực đều thập phần lợi hại, Diệt tiên đằng bình an thế này chứng minh khi mọc đến ba trượng, rễ đã ăn sâu vào lòng đất, nếu còn là mầm cây như trước thì dù bắt được yêu thú cỡ này cũng sẽ bị nhổ bật rễ trong khí chúng giãy giụa.

Kinh hỉ quan sát một lúc, thuận tay thu thập thi thể mấy con tứ cấp trung giai yêu thú vào nấp bảo nang, Ngụy Tác đi qua bãi Diệt tiên đằng, vào trong lòng núi.

...

Không rõ bao lâu sau, lão đạo râu chuột từ từ tỉnh lại, phát hiện mình bị xếp theo tư thế xếp bằng ở trong một gian thạch thất.

Thạch thất chắc ở trong lòng núi, không khí không lấy gì làm lưu thông, toàn thân lão tê dại, không thể điều khiển chân nguyên nên càng khó chịu.

“Người trúng Hạch vĩ phong độc châm của ta, không thể động đậy nhưng còn nói được. Cho ta biết mau, vì sao lại đuổi theo ta, vừa thấy là hạ sát thủ hả?”

“À!” Tận lúc này, lão đạo râu chuột mới triệt để phản ứng được, kinh hãi tốt bậc gằm vang. Nhưng thấy Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh đứng gần đó thì lão chỉ cười lạnh, “Không ngờ ta cả ngày bắt nhạn hôm nay lại bị nhạn mổ mắt, đã coi thường người mà rơi vào tay người thì ta không còn gì để nói, muốn giết cứ giết, muốn moi tin tức miệng ta thì người đừng si tâm vọng tưởng.”

“Được lắm!”

Lão đạo râu chuột không ngờ là Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói vậy xong thì không nói thêm gì, lặng lẽ quay người bước đi.

Thoáng sau, Ngụy Tác cầm một lọ dược dịch màu lục nhỏ đi vào, móc ra một con dao bạc, cắt một vết trên cổ tay lão đạo râu chuột không còn năng lực phản kháng đoạn rắc mấy giọt thuốc xuống vết thương.

Rồi Ngụy Tác lại mặt mũi lạnh tanh ném mười mấy thi thể yêu thú cạnh lão, im lặng đi ra, tiếng bước chân xa dần, tựa hồ đi xử lý việc riêng.

“A!”

Tích tắc sau, lão đạo râu chuột kinh nghi bất định chợt thống khổ tột bậc kêu lên thảm thiết.

Dược dịch Ngụy Tác rắc vào vết thương của lão cơ hồ hình thành trong thể nội vô số mũi châm nóng bỏng, liên tục đâm chích, khiến lão có cảm giác da đầu cũng sắp nứt ra.

Cơn đau đớn này kéo dài một canh giờ, mới từ từ tan đi.

Lão đạo râu chuột ướt đầm mồ hôi như từ trong nước bò lên.

Bốp một tiếng, lão chưa kịp thở phào thì thiên linh một thi thể yêu thú vô duyên vô cớ xuất hiện một lỗ thủng rồi tiếng xoàn xoạt vang lên, não tủy bị hút sạch. Lại một tiếng bốp nữa, thêm một yêu thú bị thủng thiên linh cái, thêm một hốc máu xuất hiện, não tủy lại bị hút sạch.

Trong thạch thất trống trơn này, cảnh tượng quỷ dị đó khiến lão đạo râu chuột vốn đã hư thoát thở hồng hộc.

Rồi tiếng bước chân vang lên, Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh lại đi vào, tay cầm một miếng da ròn ròn máu như mới lóc từ mình yêu thú nào đó.

Gã lại hào hứng cắt một miếng thị khỏi mình lão đạo râu chuột, lấy ra một bình bạch sắc đơn dịch, đổ vào vết thương rồi dán miếng da thú lên.

Xong xuôi, gã hình như không còn hứng thú hỏi han, bước đi trong mục quang oán độc tột bậc của lão đạo râu chuột.

“A!”

Chừng nửa tuần hương sau, lão đạo râu chuột lời mắt kêu lên thảm thiết.

Vết thương của lão không chỉ ngứa ngáy khó tả mà cực kỳ hoảng sợ vì miếng da thú cơ hồ từ từ mọc ra trên mình lão.

...

“Lão đầu, người khẳng định thủ đoạn này hữu dụng?”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục ở tĩnh thất, Ngụy Tác ở trong địa hỏa lô phòng vừa luyện chế lại bộ pháp thuần bị công kích thành gần như tan nát vừa hỏi lục bào lão đầu.

“Đương nhiên hữu dụng, một vị chủ nhân trước kia của ta là đại hành gia lấy bức cung làm niềm vui. Nhiều tu sĩ không sợ chết tí nào nhưng cảm giác được đối phương tựa hồ không thèm hỏi mà thập phần biến thái, coi đây dọa kẻ khác là niềm vui, liên tục giở trò thì sẽ sụp đổ ngay, không gì không khai.” Lục bào lão đầu khẳng định.

“Để xem lão ta chống chọi được đến bao giờ.” Ngụy Tác gật đầu, tỏ vẻ tiếc rẻ nói: “Tiếc là thi triển Mộng yểm thuật trong Chân ma ngưng tượng thuật sẽ đại tổn tu vi, bằng không đỡ bớt bao nhiêu phiền hà.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

217. Chương 217: Yêu Thi Phù.

“A! Người định làm gì!”

Trong thạch thất Ngụy Tác chuyên dụng nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, lão đạo râu chuột lại kêu ré lên.

Sau mười mấy canh giờ bị giày vò, lại bị Ngụy Tác dùng Hạt vĩ phong độc châm đâm mấy lần, giọng lão đạo râu chuột cũng khàn khàn, lúc ré lên càng chói lói, cực kỳ khó nghe.

Lão đạo râu chuột cũng cho rằng mình gặp phải kẻ thường biến thái, vốn lão không sợ chết nhưng không ngờ đối phương tựa hồ không thêm hỏi mà chỉ muốn giày vò làm niềm vui. Mười mấy canh giờ này, đối phương đã đổi năm sáu kiểu tra tấn khiến lão cơ hồ chết đi sống lại mà không hỏi nữa câu.

Giờ đối phương lại cầm một mớ lông không rõ lấy từ yêu thú nào, hào hứng đi vào.

Nghe giọng lão còn khó nghe hơn khóc, Ngụy Tác đang cầm một mớ lông đen đột nhiên để ý đến lão, mỉm cười: “Còn làm gì nữa, trồng lông thôi.”

“Trồng lông, trồng lông gì hả?” Lão đạo râu chuột dù toàn thân tê dại, không cách nào động đậy, cũng co rút lại, kêu to.

“Thì là khoét một lỗ trên mình ngươi rồi cắm lông vào, lúc đó ngươi sẽ thành người mọc lông.” Ngụy Tác nheo mắt: “Bất quá thuốc trồng lông này ta thí nghiệm lần đầu, hữu hiệu hay không thì chưa biết.”

“A!” Lão đạo râu chuột kêu ré lên, “Ta cầu xin ngươi đừng giày vò ta nữa, cho ta được thống khoái, ta sẽ khai hết!”

“Ai biết được ngươi nói thật hay giả, ta chứ trồng lông xong rồi tính.” Ngụy Tác bảo.

“Ta...” Lão đạo râu chuột thiếu chút nữa trực tiếp ngắt xiu, cố sống cố chết kêu lên, “Ta thề là nói thật toàn bộ, nếu có câu nào giả thì ngươi hãy trồng lông!”

“Được thôi.” Ngụy Tác tỏ ra vui vẻ gì nhìn mớ lông đen trong tay: “Nói xem ngươi là ai?”

“Ta tên Diệp Tán Nhân, người của Hắc Sát ở Thất Tinh thành.” Ngụy Tác vừa dứt lời, lão đạo râu chuột vội kêu lên, sợi gã đổi ý, trồng lông xong mới thêm hỏi.

“Người của Hắc Sát?” Ngụy Tác nhăn mày, “Sao ngươi lại đuổi theo ta, vừa thấy mặt là hạ sát thủ?”

“Không phải vì ngươi ở Lạc Nguyệt thành đã đến Linh Bảo phường hả?” Diệp Tán Nhân phần hận nói: “Linh Bảo phường hiện tại bị Hắc Sát ngầm giám thị, nhiệm vụ của bọn ta là giết hết mọi tu sĩ tiếp xúc với Linh Bảo phường. Ta thấy ngươi chỉ là tu sĩ Chu thiên cảnh tam trọng, cho rằng không khó đối phó, không ngờ ngươi ẩn đi nhất trọng tu vi, có cả pháp khí có thể xung kích thần thức.”

“Thế nào, xem ra ngươi bất mãn vì bị ta bắt hả.” Ngụy Tác liếc đối phương.

“Ta...” Lão đạo râu chuột biến đổi nhãn quang mấy lần rồi thở dài, “Thắng làm vua thua làm giặc, rơi vào tay ngươi ta không có gì để nói, chỉ mong ngươi cho ta được thống khoái, đừng thử những thứ đó với ta.”

“Phải xem những thứ ngươi biết có giá trị với ta không đã.” Ngụy Tác hừ một tiếng, “Các ngươi ngầm giám thị Linh Bảo phường làm gì?”

“Bọn ta được Kim Thấu cung ủy thác. Nguyên nhân vì đối phó Trân Bảo các, đề phòng Cơ Nhã phái người đi cầu cứu.”

“Xem ra ngươi thích được trồng lông, chúng ta trồng xong hãy tính.” Ngụy Tác ra vẻ không thêm nghe nữa, nói với lão đạo râu chuột.

“Làm gì hả!” Lão đạo râu chuột kêu lên, “Nói chuyện không được sao, sao lại đòi trồng lông.”

“Ngươi đùa hả, Kim Thấu cung định đối phó Trân Bảo các? Ta nghe nói Cơ Nhã sắp được gả vào Đông Dao thắng địa, Kim Thấu cung còn không có cả tu sĩ Phân niệm cảnh, mà dám đấu với Đông Dao thắng địa có Kim đơn kỳ đại tu sĩ?”

“Ta không nói dối.” Lão đạo râu chuột kêu lên: “Kim Thấu cung và Đông Dao thắng địa căn bản cùng một giuộc.”

“Sao ngươi không nói Thiên Nhất môn với chúng cùng một giuộc.”

“Đích xác cùng một giuộc.” Lão đạo râu chuột muốn khóc mà không có nước mắt, “Lần này Thiên Nhất môn và Đông Dao thắng địa, cả Kim Thửu cung liên thủ để nuốt chửng Trân Bảo các. Đông Dao thắng địa tại Thất Tinh thành vẫn bị Tụ Tinh tông chèn ép, Thiên Nhất môn không có bao nhiêu luyện đơn sư, Kim Thửu cung vốn ngầm dựa vào Đông Dao thắng địa. Có được sản nghiệp của Trân Bảo các thì Thiên Nhất môn và Đông Dao thắng địa đều có bốn thành, Kim Thửu cung một thành.”

Ngụy Tác cười ruồi nói: “Người tưởng ta không biết đếm hả? Cộng lại mới có chín thành?”

Lão đạo râu chuột thở hồng hộc: “Một phần còn lại là cho Hắc Sát.”

“Người biết không ít đâu.” Ngụy Tác hừ lạnh: “Xem ra địa vị của người ở Hắc Sát không thường.”

“Ta đứng thứ ba trong Hắc Sát.”

“Đứng thứ ba mới có thực lực này, xem ra Hắc Sát cũng không ra sao cả.”

Lão đạo râu chuột cơ hồ thổ huyết.

“Hắc Sát thật ra có bao nhiêu người, tu vi cao hơn người có những ai?” Ngụy Tác hỏi.

Lão đạo râu chuột không còn dám cứng miệng, đáp thật: “Hắc Sát có hơn năm mươi người, tu vi hơn ta chỉ có hai người, một là Ngân Diện, mới đạt Chu thiên cảnh ngũ chưa lâu, lúc nào cũng đeo mặt nạ bạc, ta cũng chưa được thấy chân diện mục. Còn lại là Hồng Tri Thủ, tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng, mỗi lần xuất hiện đều bao trùm trong màu đỏ, thập phần thần bí. Hắc Sát do hai người đó sáng lập.”

“Trước đây ta nghe nói người của Thiết Sách tại Linh Nhạc thành đối phó các người, thật ra là chuyện gì, hiện tại người của Thiết Sách sao hả?”

“Bọn ta đối phó Thiết Sách, vì người của Thiết Sách và Trân Bảo các có quan hệ không tầm thường.” Lão đạo râu chuột nói, “Thiết Sách vốn không có cao giai tu sĩ. Trước đây vì không muốn Trân Bảo các nghi ngờ nên bọn ta ra vẻ sợ chúng. Hai hôm trước, bọn ta dẫn dụ chúng ra ngoài Lạc Nguyệt thành để phục kích. Nếu không vì một nữ tu lợi hại có quan hệ với chúng đi qua thì chúng đã chết sạch.”

“Người cũng tham gia phục kích?” Ánh mắt Ngụy Tác lạnh lại, “Thiết Sách thoát được mấy tu sĩ?”

“Chừng ba, bốn người.” Lão đạo râu chuột nói.

“Trong số Thiết Sách tu sĩ bị phục kích, có một nữ tu cao ráo không?”

“Nữ tu cao ráo? Người nói đến Nam Cung Vũ Tinh?” Lão đạo râu chuột ngăn người: “Nàng ta trọng thương, được nữ tu lợi hại đó đưa đi.”

Ngụy Tác thở phào, lạnh giọng: “Nữ tu đó lai lịch thế nào?”

“Bọn ta không biết, nàng ta có tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng. Bất quá chúng ta đông người nên lúc cứu Nam Cung Vũ Tinh, nàng ta cũng bị thương nhẹ.” Lão đạo râu chuột nói, “Bất quá người của Thiết Sách xưng hô nữ tu đó là Nam Cung tiền bối. Pháp bảo lợi hại nhất của nàng ta là một sợi hỏa lăng công thủ vẹn toàn, uy năng đạt linh cấp trung giai, xem ra không phải đệ tử đại tông môn nào, chắc là tán tu có quan hệ với Thiết Sách.”

“Nữ tu tên Nam Cung?” Ngụy Tác trầm ngâm một chốc, đoạn hỏi: “Người biết gì về Trân Bảo các hiện tại?”

“Hiện tại trong Trân Bảo các có một trưởng lão họ Lý của Đông Dao thắng địa tọa trấn.” Lão đạo râu chuột nói, “Bên ngoài Trân Bảo các, Đông Dao thắng địa bố trí không ít người, trưởng lão họ Lý đó là một trong những trưởng lão lợi hại nhất Đông Dao thắng địa, tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, còn là thất phẩm luyện đơn sư.”

“Phân niệm cảnh ngũ trọng, thất phẩm luyện đơn sư?” Nghe lão đạo râu chuột nói vậy, Ngụy Tác thầm nhẩm nhó. Trưởng lão họ Lý nào chắc là Lý Thiệu Hoa trưởng lão mà đầu mục Tứ Hải đường Hoàng Thiên Nhai nói đến.

“Để hoàn tất mọi việc, tám ngày nữa, Đông Dao thắng địa thiếu chủ Đồng Thanh Y sẽ qua đón Cơ Nhã.”

“Chỉ có tám ngày hả?” Ngụy Tác chợt có cảm giác lạnh ngắt.

Hiện tại trong số các nữ tu có quan hệ với gã, tạm gọi là thân mật, tính cả Diệp Cố Vi mới được bốn người.

Hàn Vi Vi không rõ trúng thủ đoạn gì của Lý trưởng lão, Cơ Nhã bị bức phải lấy người của Đông Dao thắng, Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính được an bài đến Trân Bảo các, hiện tại rất có khả năng cũng bị giam lỏng ở đó. Nam Cung Vũ Tinh trọng thương, được cứu đi đâu không rõ. Lẽ nào Kim Xảo Nhi chết rồi, coi như gã không hoàn thành lời hứa, lời thề độc của Kim bà bà ứng nghiệm với mọi nữ tu biết gã?

“Hắc Sát tu sĩ các ngươi liên lạc với nhau bằng cách nào?” Hít sâu một hơi, Ngụy Tác hỏi tiếp.

Lão đạo râu chuột nói: “Thường thì Ngân Diện tìm. Y biết nơi ở của mỗi người trong Hắc Sát. Nếu bọn ta đổi nơi ở hoặc phải đi đâu thì sẽ để lại ám hiệu, y nhìn là biết.”

“Cả ngươi cũng không rõ cách tìm Ngân Diện và Hồng Tri Thủ? Chúng không phải ở gần Linh Đơn phường sao?” Ngụy Tác mắt ánh lên, hỏi: “Hắc Sát có bao nhiêu người quanh Linh Đơn phường?”

“Có hơn hai mươi tu sĩ, nhưng người chủ sự ở Linh Đơn phường là ta, họ chắc không ở đó.”

Ngụy Tác thầm lắc đầu. Điều là tu sĩ tu vi không bằng lão đạo này, giết cũng vô dụng, không thể ngưng thành huyết châu lợi hại cho Thực huyết pháp đạo.

“Hai tấm này là phù lục gì?” Trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác lấy ra hai tấm hoàng sắc chỉ phù mà lục bào lão đầu cũng không nhận ra, hỏi lão đạo râu chuột.

“Là Yêu thi phù.” Lão đạo râu chuột thở dài, giải thích: “Có thể trong thời gian ngắn khống chế thi thể yêu thú biến thành cương thi yêu thú.”

“Yêu thi phù, cương thi yêu thú?” Ngụy Tác mắt lóe lên, “Trong thời gian ngắn là bao nhiêu?”

“Phù lục này do Thi Thần đạo từ hai nghìn năm trước luyện chế thành. Ta chỉ vô tình có được, chưa từng sử dụng, chỉ tra được trên điển tịch một vài thông tin liên quan, còn thời gian cụ thể là thế nào, ta cũng không rõ.” Lão đạo râu chuột nói.

Ngụy Tác hơi trầm ngâm một chốc, hỏi: “Hiện tại Đồng Thanh Y ở đâu?”

Lão đạo râu chuột nói: “Vẫn ở trong Thất Tinh thành.”

Ngụy Tác gật đầu, không nói thêm gì, vung tay phát ra một đạo hắc quang đâm vào ngực lão đạo râu chuột.

Lão đạo râu chuột rung mình, tỏ vẻ được giải thoát, tích tắc sau đã không còn hơi thở.

Theo lời lão đạo râu chuột, lão hoàn toàn không rõ thân phận chân thực của Ngụy Tác không rõ gã là kẻ phá hoại việc tốt của Hắc Sát tại địa lăng Thanh Phong lăng, chỉ vì lo lắng Cơ Nhã cầu xin trợ giúp từ người khác nên không tha cho bất kỳ tu sĩ nào tiếp xúc với Linh Bảo phường Mạc chương quỹ. Nếu Ngụy Tác kém hơn thì đã chết trong tay lão.

Vốn hiểu rõ đạo lý mạnh được yếu thua của tu đạo giới, Ngụy Tác không hề mềm lòng đối với tu sĩ kiểu đó.

Lão đạo râu chuột có tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng, Thực huyết pháp đạo ngưng xuất được huyết châu có uy năng cao hơn linh cấp trung giai pháp bảo.

Nhìn Thực huyết pháp đạo ánh lên hồng quang sau khi hút được khí huyết và chân nguyên của lão đạo râu chuột, Ngụy Tác thu pháp bảo này và hai tấm Yêu thi phù không rõ uy năng cụ thể nhưng tựa hồ thập phần hữu dụng lại. Trong tay gã còn thi thể lục cấp trung giai Hỏa yêu long.

Xong xuôi, Ngụy Tác đưa tay ngưng tụ một lần bạch sắc tiên thiên chân hỏa, bao lấy thi thể lão đạo râu chuột, trong khoảnh khắc, thi thể hóa thành một đúm tro.

“Thiên Nhất môn, Đông Dao thắng địa, Kim Thử cung, Hắc Sát, một tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng tọa trấn, chung quanh lại có nhiều tu sĩ Đông Dao thắng địa. Đến thời điểm, Đồng Thanh Y khẳng định sẽ mang thêm tu sĩ đến.” Lục bào lão đầu chui khỏi Dưỡng quỹ quán, lạnh giọng: “Người tưởng mình còn cơ hội hả?”

“Muốn cứu Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi, thậm chí gặp được Cơ Nhã là bất khả thi.” Ngụy Tác cũng cười lạnh, “Bất quá Đồng Thanh Y lần trước ở Thất Tinh thành đã trêu vào ta, ta không thể để hấn thỏa mãn. Hấn cũng mới có tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng, nếu ta giết hấn, hôn sự sẽ thành tro nhĩ?”

“Người muốn giết Đồng Thanh Y?” Lục bào lão đầu cười lạnh, “Ta đã nói với người, tu sĩ tự nên lực thân bất nhận, nếu mỗi ngày người đều giữ thái độ tìm cách thu lợi từ người khác, nhanh chóng đề thăng tu vi mà nghĩ biện pháp giết người cướp của, việc này còn chấp nhận được, các tông môn đó đều là tử đối đầu của người, người mà bị phát giác, chúng sẽ không hề lưu tình giết người. Nhất là Kim Thấu cung Lý Hồng Lân và Đồng Thanh Y chắc hận người đến mức muốn xé thành vạn mảnh, nên giết hết chúng. Bất quá người muốn tìm cách cứu người chứ không phải thuần túy muốn giết đối đầu để thu lợi thì ta khuyên người nên mặc kệ mọi sự, an an tâm tâm đột phá đến Phân niệm cảnh, nghe theo ta sắp xếp đi tìm bảo vật, giết yêu thú tu luyện là được. Vấn đề nghĩ cách cứu người có nhiều cớ kị, ước thúc, tương đương với bị đối đầu dắt mũi, thậm chí phải giao thủ với đối thủ mạnh hơn mình nhiều. Thuần túy định giết đối thủ đoạt bảo, thì không có gì ước thúc, có nhiều chọn lựa, hành sự càng an toàn.”

“Lão đầu nói rất có lý.” Ngụy Tác nheo mắt lạnh giọng: “Trước việc này ta còn nhiều cớ kị. Ta chỉ hi vọng Đông Dao thắng địa thiếu chủ vốn chỉ có tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng không chịu ngồi yên, rồi hơi cũng đến Thất Tinh thành tìm vui. Đông Dao thắng địa không phải đang chuẩn bị việc vui hỉ, ta sẽ khiến chúng biến thành chuẩn bị tang sự!”

...

Sáng hôm sau, đổi sang y phục khác thành một thanh sam trung niên văn sĩ, Ngụy Tác cười phi động pháp bảo hình lá liễu của lão đạo râu chuột lướt khỏi Tiểu Dạ sơn.

Bay được ngoài Thiên khung cách Thanh Phong lăng hai, ba trăm dặm, Ngụy Tác cẩn thận thu pháp bảo lại rồi cũng không sử dụng bạch ngọc hạc, mà thi triển Hỏa Vân độn pháp.

Trên thình không rực lệ một làn mây lửa kinh nhân lao vút về phía Thanh Phong lăng, mãi đến khi tới bên ngoài Thiên khung sát lăng, gã mới dừng thi triển Hỏa Vân độn pháp, nuốt mấy viên Hồi khí đơn đáp xuống, dựa vào đôi Phong vân lý dưới chân, từ từ vào trong bụng núi có bố trí pháp trận.

Thân ảnh vừa tan biến, không đầy nửa chén trà sau, truyền tống pháp trận lóe linh quang, Ngụy Tác bước ra khỏi truyền tống pháp trận của Thất Tinh thành.

Ra khỏi truyền tống pháp trận, thân thể gã hơi lắc lự, rõ ràng từ Thanh Phong lăng về Linh Nhạc thành, rồi từ Linh Nhạc thành truyền tống đến Lạc Nguyệt thành, rồi lại truyền tống đến Thất Tinh thành, liên tục sử dụng hai truyền tống pháp trận cự ly xa và một truyền tống pháp trận cự ly gần đã vượt cực hạn, khiến gã khó chịu.

Nhưng gã chỉ hơi dừng lại rồi đi vào Thất Tinh thành, ra vẻ lần đầu tiên vào thành, vừa đi vừa ngắm nghía.

Đi như vậy chưa đầy nửa canh giờ, một tu sĩ cấp thấp chừng hai mươi tuổi, tu vi Thần hải cảnh lưỡng trọng, mặc lam y vải bố, trông cực kỳ nhanh nhẹn, thập phần cung kính đến trước mặt gã.

Trao đổi mấy câu, gã móc ra một viên hạ phẩm linh thạch đưa cho tu sĩ cấp thấp đó.

Y liền hớn hở đi trước dẫn đường, đưa gã vào một khách sạn có tinh thất tu luyện.

Ngụy Tác thuê phòng ở khách sạn, tu sĩ cấp thấp này lại càng hoan hỉ đi ra.

Đoạn y tìm một tu sĩ thật thà, tu vi còn thấp hơn, chỉ Thần hải cảnh nhất trọng, đi vào khách sạn, đến phòng Ngụy Tác.

Tu sĩ cấp thấp Thần hải cảnh lưỡng trọng rời đi còn hai ngày tiếp đó tu sĩ Thần hải cảnh nhất trọng thì cứ ở lại trong phòng Ngụy Tác.

Trưa hai ngày sau, tu sĩ cấp thấp Thần hải cảnh lưỡng trọng cực kỳ hưng phấn chạy đến khách sạn gõ cửa phòng, nói với Ngụy Tác từ tinh thất đi ra: “Hấn tới rồi.”

...

Một tu sĩ trẻ tuổi mặc kim sắc pháp y cười nửa miệng thông thả dạo bước trong một ngõ nhỏ.

T sĩ trẻ tuổi này mày kiếm mắt sao, trông thập phần phong lưu anh tuấn, chính thị Đông Dao thắng địa thiếu chủ Đồng Thanh Y.

Đột nhiên, tình cảnh ở một gian hàng ven đường khiến hắn nhíu mày đứng lại.

Bày hàng là một tán tu cấp thấp Thần hải cảnh nhất trọng trông cực kỳ thật thà, còn một thanh sam văn sĩ tu vi Chu thiên cảnh bình tĩnh nhưng cực nhanh thu hai mảnh đồ đồ vào ngực, trả mấy viên linh thạch xong, thanh sam văn sĩ tựa hồ còn hỏi tán tu cấp thấp về lai lịch hai thứ vừa mua, xem có còn nữa không.

Tựa hồ chú ý thấy Đồng Thanh Y đang nhìn, thanh sam văn sĩ thuận tay cầm hai ba thứ lên xem, rồi như không có hứng thú, quay người đi vào một ngõ nhỏ cạnh đó.

Thanh sam văn sĩ nhanh chóng qua mấy con ngõ rồi vào một tập thị đông đúc, đoạn lanh lẹ ra khỏi cửa thành, lao nhanh khỏi thành.

Rời Thất Tinh thành ước hơn mười dặm, dưới chân thanh sam văn sĩ đột nhiên dấy lên hỏa vân, lướt đi cực nhanh.

Thoáng sau, cách sau lưng gã không xa rực lên một đạo xích sắc độn quang, tốc độ còn cao hơn thanh sam văn sĩ.

“Đồng Thanh Y, đừng để ta thất vọng.”

Thanh sam văn sĩ nhận ra xích sắc độn quang nhưng không hề tỏ vẻ kinh hoảng mà tỏ ra hưng phấn, khẽ lăm bắm rồi liều mạng lao về phía ngược hướng Thất Tinh thành.

Người đang thi triển Hỏa Vân độn, tất nhiên là Ngụy Tác.

Đi lên từ nấc thang tán tu cấp thấp nên gã hiểu rõ, với tu sĩ Thần hải cảnh nhất lưỡng trọng mà có cơ hội kiếm mấy chục viên hạ phẩm linh thạch, tuyệt đối sẽ phát cuồng, sẽ tìm mọi cách kiếm linh thạch. Nên gã tìm một tu sĩ trông có vẻ nhanh nhẹn, nhờ điều tra tin tức về Đồng Thanh Y. Quả nhiên, tu sĩ cấp thấp này tìm được tin tức về Đồng Thanh Y.

Đoạn gã và tu sĩ thật thà đó diễn kịch cho Đồng Thanh Y xem.

Hai mảnh đồ đồ đó là Địa hỏa tiên liên.

Với kiến thức của Đồng Thanh Y, dù không cách nào nhận ra Địa hỏa tiên liên, cũng nhìn ra hai vật đó bất phàm.

Gã diễn kịch quá đạt nên Đồng Thanh Y quả nhiên đuổi theo.

Hiện tại gã cố gắng càng xa Thất Tinh thành càng tốt, để khi động thủ, Đồng Thanh Y có thủ đoạn truyền tin, tu sĩ lợi hại của Đông Dao thắng địa cũng không thể đến ngay.

Trước khi gã luôn coi an toàn là quan trọng nhất, đối với nhân vật có bối cảnh như Đồng Thanh Y, gã luôn tìm mọi cách tránh va chạm, còn hiện tại hắn biến thành con mồi của gã. Từ lúc quyết định giết Đồng Thanh Y, phong cách hành sự của gã đã thay đổi căn bản. Lục bào lão đầu lại càng hân thưởng thái độ này của gã.

Sau khi bàn luận với lục bào lão đầu, Ngụy Tác càng lĩnh ngộ rằng tán tu cũng có ưu thế. Tán tu không có sơn môn, đệ tử không thể rũ bỏ như đại tông môn, đi đâu cũng được, ngay cả động phủ cũng có thể trở thành nơi tạm thời ẩn thân, không đánh nổi thì chạy.

Hiện tại Ngụy Tác càng lúc càng thích thân phận tán tu rất có tiền đồ này.

——oo0oo——

218. Chương 218: Thái Độ Hân Thưởng Của Lão Đầu.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

219. Chương 219: Câu Hỏi Sau Cùng.

Phi độn hơn hai trăm dặm, xích sắc độn quang phía sau đã hiện rõ.

Đạo xích sắc độn quang đuổi sát gã là một xích kim liên dài đủ cho một người đứng, đương nhiên là Đồng Thanh Y mặc kim sắc pháp y.

“Tiểu tử này lớn mật thật.”

Thấy chỉ mình Đồng Thanh Y đuổi theo, khoe môi Ngụy Tác hé nụ cười lạnh.

Nếu lúc này cùng đuổi với Đồng Thanh Y là một tu sĩ Phân niệm cảnh Đông Dao thẳng địa, gã chỉ còn nước tìm cách đào tẩu, không thể coi Đồng Thanh Y thành con mồi.

Bất quá thiếu chủ của đại tông môn như Đồng Thanh Y thì số pháp bảo lợi hại có trong tay khẳng định cao cấp hơn của đệ tử tinh anh, Ngụy Tác tất nhiên không dám coi thường.

“Xem ra là Địa hỏa tiên liên! Luyện hóa rồi có thể hình thành hỏa linh căn! Bằng không tu sĩ này lấy được đã không phải lén lút lút rồi Thất Tinh thành, sợ bị ta đuổi kịp, cả truyền tông pháp trận cũng không dám sử dụng!”

“Hỏa linh căn cộng thêm phong linh căn ta sẵn có, sẽ là song linh căn tu sĩ! Cả Thiên Huyền đại lục không có mấy tu sĩ có thiên phú hơn ta.”

Trong mắt Đồng Thanh Y đang điều khiển xích kim liên dài đuổi sát Ngụy Tác ánh lên quang mang tham lam.

...

Thoảng sau, một đuổi một chạy thêm được năm, sáu mươi dặm nữa, thấy chỉ còn chừng một tuần hương nữa là bị đuổi kịp, Ngụy Tác nuốt nhanh mấy viên Hồi chân đơn. Gã có không ít Hồi chân đơn, ăn như ăn đậu rang cũng không thành vấn đề.

Đoạn gã thu hỏa vân lại, lướt xuống khu rừng, cũng như lần phục kích lão đạo râu chuột, lấy ra mười mấy lá hoàng sắc trận kỳ, vung tay biến trận kỳ thành mười mấy đạo hoàng quang, cắm vào nền đất chung quanh.

Gã bố trí xong Kim môn cự thạch trận, Đồng Thanh Y đứng trên xích kim liên dài đã bay tới phía trên khu rừng.

“Người không trốn được đâu, đừng tránh mặt nữa.”

Nhìn khu rừng chỉ chừng vài dặm ở dưới, Đồng Thanh Y dừng lại, thông thả lạnh giọng.

“Vị huynh đài này, tại hạ không quen huynh đài mà huynh đài đuổi theo là vì có gì.” Ngụy Tác ra vẻ bị bắt buộc, từ trong rừng lướt ra.

“Ta không biết ngươi nhưng thấy ngươi mua hai thứ trong Thất Tinh thành.” Đồng Thanh Y mỉm cười thản nhiên: “Ta thích hai vật đó, lấy ra cho ta xem rồi tính.”

“Chuyện đó...” Ngụy Tác ra vẻ lạnh lùng, thân ảnh từ từ lùi lại.

“Ta đuổi lâu như vậy, không còn kiên nhẫn nữa, ngươi định chạy thì đừng trách ta nặng tay.” Đồng Thanh Y mắt lóe hàn quang, điều khiển xích kim liên dài áp sát Ngụy Tác.

Thấy Đồng Thanh Y đã triệt để bị dẫn dụ vào phạm vi Kim môn cự thạch trận, Ngụy Tác giả dò nghiêng rằng, móc ra hai cánh Địa hỏa tiên liên.

“Địa hỏa tiên liên! Quả là vật này!” Mắt Đồng Thanh Y rực kim quang, chỉ muốn nuốt chừng hai cánh Địa hỏa tiên liên.

“Huynh đài là người hiểu biết, nhận ra lai lịch vật này, mỗi cũng nói thẳng luôn.” Ngụy Tác giả bộ nghiêng rằng, “Tu đạo giới xưa nay, bảo vật thuộc về người có thực lực, nếu thực lực huynh đài cao hơn thì mỗi cũng

không vì thế mà liều chết, không đáng tí nào. Nhưng tu vi của huynh đài không cao hơn mỗ bao nhiêu, muốn lấy được thì e rằng phải lấy ra thứ gì khiến mỗ phục.”

Ngừng lại một chốc, gã nói tiếp, “Tại hạ có pháp bảo công kích linh giai hạ phẩm, cộng thêm pháp khí phòng ngự linh giai hạ phẩm. Chỉ cần huynh đài lấy ra được thứ có thể phá nổi, khiến mỗ tự nhận không địch nổi thì sẽ hai tay dâng lên. Chắc huynh đài cũng không muốn làm gãy? Đều là tu sĩ Chu thiên cảnh, dù thắng thì người còn lại không cách nào dám chắc mình không tổn thương.”

“Thứ thời vụ mới là tuần kiệt, người cũng là người thông minh.” Đồng Thanh Y mỉm cười đắc ý, một mảnh ngọc xanh nhỏ xíu từ tay áo hần bay ra.

Đồng Thanh Y xòe mảnh ngọc xanh ra, bên trên có phù văn đặc biệt như cọng trúc, dồn chân nguyên vào thì thanh sắc cương phong trong tích tắc ngưng thành mấy chục cây thanh sắc trường kiếm trước mặt. Vung nhẹ lên không, mấy chục thanh cương phong trường kiếm xẹt ra, xé không khí ràn rạt, bắn đi cả trăm trượng.

“Pháp bảo này là Thanh cương phiến, pháp bảo thành danh của Thanh Trúc chân nhân xưa kia, linh giai trung phẩm, người thấy thế nào?” Thể hiện xong, Đồng Thanh Y hỏi Ngụy Tác.

“Vật này đích xác là linh giai trung phẩm pháp bảo.” Ngụy Tác tỏ vẻ sắc mặt khó coi, “Chỉ là với pháp bảo này không cách nào khiến mỗ triệt để tín phục, không có pháp khí lợi hại phòng ngự, huynh đài cũng không chống nổi linh giai pháp bảo của mỗ công kích.”

“À, vậy hả?” Đồng Thanh Y mỉm cười, trong tay có thêm một ngân sắc quyền trục.

Trải ra thì là một bức vẽ đoá hoa cúc màu vàng. Chân nguyên được dồn vào, bức tranh chừng hơn hai thước rực kim sắc quang hoa, ngưng thành mười mấy đoá kim sắc cúc hoa lớn cỡ đầu người trước mặt. “Pháp bảo này là Kim cúc đồ, pháp bảo phòng ngự thành danh của kim đơn tán tu Tầng Lục Thần, kim cúc có thể phòng ngự như pháp thuấn, chỉ cần bản thể bức tranh không bị phá, kim cúc bị đánh tan thì chỉ cần dồn chân nguyên là lại có thể kích phát, thế nào?”

“Uy năng phòng ngự của pháp bảo này đích xác đạt đến linh giai trung phẩm.”

Ngụy Tác nói thế khiến Đồng Thanh Y càng đắc ý, nhưng động tác tiếp đó của gã khiến Đồng Thanh Y sững người.

Gã không giao hai cánh Địa hỏa tiên liên mà nhét vào ngực áo.

“Ta còn câu hỏi sau cùng, chỉ cần người đáp, ta sẽ cho người hai cánh Địa hỏa tiên liên.”

Đồng Thanh Y sầm mặt, định phát tác thì Ngụy Tác lên tiếng.

“Câu hỏi gì?” Đồng Thanh Y lấy làm lạ hỏi.

“Câu hỏi của ta là sao người ngu xuẩn thế hả? Ta bảo người cho xem pháp bảo lợi hại là người cho ta xem?” Ngụy Tác tỏ vẻ nghiêm túc hỏi.

“Người...” Đồng Thanh Y biến sắc, cùng lúc trước mắt gã lan tràn hoàng khí, từng tảng đá dựng lên, Ngụy Tác mất bóng.

“Người dám động thủ với ta?” Tận giờ, Đồng Thanh Y mới kịp phản ứng, kinh giận tột bậc gầm lên.

“Ngu xuẩn!” Đồng Thanh Y vừa gầm lên, Ngụy Tác đã bữu môi khinh thường, vô thanh vô tức lách sáng trái hơn mười trượng, đồng thời Lục dương thần hỏa xoa nhắm chuẩn vào đối thủ. Một đạo thần thức xung kích lên mình hắn.

Theo gã dự tính, đạo thần thức xung kích này ít nhất cũng khiến Đồng Thanh Y cứng người để gã thừa cơ liên tục kích phát Lục dương thần hỏa xoa và Thực huyết pháp đao.

Kim cúc đồ của Đồng Thanh Y đích đích xác xác là pháp bảo phòng ngự linh giai trung phẩm, song nhất thời không cách nào liên tục kích phát, không chặn được linh giai trung phẩm Lục dương thần hỏa xoa hòa và huyết châu của Thực huyết pháp đao trung ít nhất cũng đạt linh giai thượng phẩm.

Như vậy chỉ một chiêu là hạ được Đồng Dao thắng địa thiếu chủ.

Nhưng Ngụy Tác há hốc miệng vì chất một tiếng, đạo thần thức xung kích giáng vào trán Đồng Thanh Y nhưng hần cơ hồ không nhận ra, không có cảm giác gì!

Một dải ngân quang từ trước mặt Đồng Thanh Y tỏa rộng, hình thành ngân sắc quang tráo chói lòa bao lấy hần.

Mắt Ngụy Tác ánh lên không tin nổi, ngân quang lóe sáng, Đồng Thanh Y biến mất, thoát khỏi Kim môn cự thạch trận, xuất hiện trên thình không cách gã bảy, tám mươi trượng về mé trái.

Gã đã nhìn rõ ngân sắc quang hoa là một cái đĩa dẹt khảm vô số viên tinh thạch cỡ hạt gạo lấp lánh, trông như vô số vì sao li ti.

“Chỉ với đề giai pháp trận này mà định ám toán ta?”

“Được lắm! Người muốn chết thì đừng trách ta!”

Nhờ vào pháp bảo đặc biệt này thoát khỏi Kim môn cự thạch trận, Đồng Thanh Y cười lạnh liên hồi, thu pháp bảo này rồi lấy ra một pháp bảo đặc biệt khác trông như đĩa đèn. Pháp bảo này rực màu bạch kim, tỏa ra bạch sắc linh vụ, trong tích tắc bao trùm mấy chục trượng thình không, kể cả Đồng Thanh Y cũng được bao trùm.

“Chà!”

Ngụy Tác bực bội kêu thảm, bạch sắc linh vụ này có tác dụng mê hoặc thần thức, thần thức của gã quét vào thì thấy hai, ba chục Đồng Thanh Y, căn bản không nhận ra chân giả.

“Ta phá pháp trận này đã!”

Đồng Thanh Y cười lạnh, bạch sắc linh vụ phát ra vô số tia sét đỏ rực lớn cỡ quả dưa, giáng xuống Kim môn cự thạch trận ở phía dưới.

“Oành! Oành! Oành!”

Từng khối hoàng sắc cự thạch bị nổ tung thành hoàng khí, nhất thời Kim môn cự thạch trận liên tục tan mất hoàng khí, sắp không chống nổi.

Ngụy Tác nhăn nhó, hơi trầm ngâm rồi móc nhanh từ nạp bảo nang ra một tấm hoàng sắc chỉ phù, chính thị Yêu thi phù lấy được của lão đạo râu chuột.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

220. Chương 220: Đánh Cho Nhừ Tử.

Tuy Kim môn cự thạch trận trông có vẻ nguy ngập nhưng Ngụy Tác không hề lo lắng pháp trận bị phá.

Pháp trận dù gì cũng là pháp trận, tuy hoàng khí liên tục tan đi nhưng trận kỳ cũng liên tục bổ sung cho pháp trận, không liên tục oanh kích trong một hai tuần hương trở lên thì không thể phá được. Còn dải sét đỏ rực này rõ ràng do cao giai pháp phù nào đó kích phát tạo thành, gã có chống chọi được qua thời gian này không còn là vấn đề.

Đầu đầu nhất là Đông Dao thắng địa thiếu chủ cơ hồ dùng pháp bảo chất đồng mà thành.

Lấy ra một tấm Yêu thi phù của lão đạo râu chuột, Ngụy Tác do dự một chốc, trước khi lấy ra Thanh tác ngân pháp trượng.

Gã thử kích phát pháp châu của Phệ tâm trùng trưởng lão, một dải hôi hắc sắc quang hoa trùm xuống bạch sắc linh vụ của Đồng Thanh Y với vẻ thảm dò.

Hôi hắc sắc quang hoa có thể ăn mòn pháp khí tràn vào bạch sắc linh vụ, nhưng không mấy may ảnh hưởng đến linh vụ.

Ngụy Tác lại thi triển một đạo Kim xà loạn vũ, nhưng hơn trăm lần lôi quang đổ vào bạch sắc linh vụ, chỉ xuyên qua chứ không làm tan được linh vụ.

“Mê thần đăng của ta chỉ tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng trở lên, kích phát lôi hỏa thuật pháp mới đủ uy năng xua tan linh vụ, tu vi như người chỉ tổ phí sức, ngoan ngoãn chịu chết đi.”

Trong làn bạch sắc linh vụ vang lên tiếng Đồng Thanh Y cười lạnh.

Đồng thời, bạch sắc linh vụ rực hồng quang, bắn ra một quả nham tương cự cầu lớn cỡ bánh xe do nham tương ngưng thành.

Trong Kim môn cự thạch trận, tốc độ hoàng khí tan đi càng nhanh.

Thấy thế, Ngụy Tác không còn do dự, thu Thanh tác ngân pháp trượng lại rồi lấy ra một nạp bảo nang.

Thần thức và chân nguyên gã thấm vào, thi thể yêu thú khổng lồ trong nạp bảo nang được lấy ra, chiếm mất diện tích năm, sáu trượng vuông, khác nào một ngọn núi nhỏ chất trước mặt gã.

Trên thân thể giống với tứ trảo giao long là vằn vện đỏ rực, chính thị thi thể lục cấp trung giai Hỏa yêu long mà gã lấy được của Kim Thấu cung.

Hiện tại Ngụy Tác còn sở hữu một vài thi thể cao giai yêu thú lục cấp lão đại lợi hại Xích dực viêm ma không toàn vẹn, yêu đơn ly thể đã lâu, gã không dám chắc Yêu thi phù sẽ có tác dụng.

Nếu không nhanh chóng đối phó được Đồng Thanh Y, gã muốn thoát thân cũng khó.

Lấy ra thi thể lục cấp trung giai yêu thú dù đã chết nhưng vẫn tạo cho người ta xung kích và uy áp kinh nhân lên thị giác, Ngụy Tác không hề chần chừ dồn chân nguyên lên Yêu thi phù.

“Tấm phù này là sao!”

Tích tắc mắt Ngụy Tác xuất hiện thần sắc kinh hãi là chân nguyên dồn vào, hoàng sắc chỉ phù lại chủ động hút lấy thể nội chân nguyên của gã, liên miên bất tuyệt, gã không cách nào khống chế được chân nguyên, có cảm giác không hút sạch thì không dừng.

Bất quá, khi chân nguyên toàn thân bị rút đi quá nửa, hoàng chỉ cổ phù sau rốt cũng ngừng hút, hóa thành tro trong tay gã.

Trong đồng tro, phù văn do hồng sắc hoa quang ngưng thành vút lên, cơ hồ hiểu rõ tâm ý gã, bắn vào thân thể Hỏa yêu long.

Phù văn huyền ảo tản ra trên mình Hỏa yêu long, hóa thành vô số hồng sắc ti quang, lóe lên rồi tắt lịm.

“Gừ!”

Nuốt hai viên Hồi chân đơn xong, Ngụy Tác giật mình nhột nhật mặt mày vì Hỏa yêu long chợt gầm lên trầm trầm, mắt sáng rực, tựa hồ nhận ra Ngụy Tác, chỉ muốn nuốt sống gã.

Nhưng về cừu hận nhanh chóng tan biến, mắt nó trở nên trống rỗng.

Từng làn khí xám đen từ thể nội nó tản ra, nhục thân yêu long như bị rút nước, khô đi nhanh chóng, làn da đỏ rực biến thành màu sắt thép đen ngòm, ánh lên lạnh lẽo.

Hỏa yêu long trong tích tắc biến thành một con rồng đen nhánh như được đúc bằng thép.

Âm minh chi khí ngưng tụ bên ngoài nó.

Choang!

Hoàng sắc nham thạch bị lôi cầu đánh tan trên không va vào thân thể yêu long, vang lên tiếng nổ như kim loại va nhau.

Bề ngoài con rồng cực kỳ uy mãnh, nhưng Ngụy Tác càng đau đầu.

Vì hiện tại gã không biết cách điều khiển yêu long!

Khổng chế Phệ tâm trùng được vì gã và nó có mối liên hệ tâm thần đặc biệt. Nhưng gã không cảm nhận được mình và yêu long tử khí trầm trầm này có liên hệ gì, dùng tâm linh điều khiển nhưng yêu long như được đúc bằng thép này không hề phản ứng gì.

“Đây là Yêu thi phù hay là Hấp nguyên phù?”

Ngụy Tác không nghĩ ra cách nào, lại thử theo cách điều khiển pháp bảo, chân nguyên dồn vào thể nội yêu long tử khí trầm trầm. Gã bực bội tột bậc là yêu long cũng như hoàng chỉ cổ phù lúc này, tham lam hút lấy thể nội chân nguyên của gã. Sau khi hút lấy một phần ba chân nguyên, yêu long mới rực hắc quang, đặng không lao lên.

Vẻ uất ức trong mắt Ngụy Tác lập tức chuyển thành kinh hãi, gã vùng tay, hắc sắc hỏa trụ từ yêu long trên không trung phun ra, lao vào bạch sắc linh vụ.

Bị hắc sắc hỏa trụ lớn như thùng nước cầm chân, bạch sắc linh vụ bị thổi tan quá nửa.

“Pháp khí gì! Nhỉ?”

Đồng Thanh Y hô lên kinh hãi với vẻ không tin nổi, trong pháp trận dấy lên hắc sắc hỏa trụ, thổi tan quá nửa bạch sắc linh vụ.

Đồng Thanh Y hiện rõ thân ảnh trong bạch sắc linh vụ.

“Chết đi!”

Trong pháp trận bên dưới vang lên giọng nói bằng hàn tột bậc.

Cùng tiếng quát của Ngụy Tác, tình cảnh càng khiến Đồng Thanh Y chấn kinh xuất hiện.

Hoàng khí ở phái dưới đột nhiên cuộn lên, một con yêu long khổng lồ, toàn thân ràn rạt hắc sắc tử khí lao ra.

So với thân hình yêu long đầy hắc sắc tử khí, Đồng Thanh Y đứng trên xích kim liên đài vô cùng nhỏ bé.

“Thất cấp Cửu u minh long?!”

Nhìn rõ hình dáng, mắt Đồng Thanh Y lờ ra, cơ hồ bị nghẹn vì nuốt chửng một quả trứng gà.

Trong tay hần đột nhiên xuất hiện một viên ngân sắc châu tử lớn cỡ trứng chim câu.

Ngân sắc châu tử có những vết nứt nhỏ xíu nhưng khắc vô số phù văn cổ kính còn nhỏ hơn con kiến trăm lần, phù văn liên tục lóe sáng, tựa hồ đang trấn áp uy năng của viên ngọc.

Ầm!

Ngân sắc châu tử được Đồng Thanh Y tế xuất, giáng vào yêu long khổng lồ, hắc sắc hỏa trụ bằng thùng nước từ trong miệng yêu long phun ra, cuốn lấy viên châu.

Ngụy Tác hít một hơi lạnh không tin nổi vì cùng tiếng nổ kinh thiên động địa, ngân sắc châu tử nổ tung, sinh ra ngân sắc khí diễm, ép tan hắc sắc hỏa trụ đoạn khí diễm cuồng bạo tột bậc này xung kích vào thân thể khổng lồ của yêu long.

Thân thể yêu long tự hồ còn chắc chắn hơn lúc còn sống bị nổ tung, chỉ còn lại cái đầu đen ngòm, tan hết hắc khí rơi xuống trước mặt Ngụy Tác.

Uy năng vô cùng tiếp tục ép xuống Kim môn cự thạch trận, khiến pháp trận rung lên.

“Đây là pháp khí gì mà có uy lực này!”

Ngụy Tác toát mồ hôi lạnh.

Viên ngân sắc châu tử giết chết yêu long trong nháy mắt, uy năng còn lại ép cho Kim môn cự thạch trận suýt tan, uy lực quả khó tưởng tượng.

Cũng may Hỏa yêu long biến hóa xong thì khiến Đồng Thanh Y nhận lầm là thất cấp trung giai yêu thú Cửu u minh long ở dưới đáy vực sâu, phát ra pháp khí đó với Hỏa yêu long bị Yêu thi phù không chế, nếu dùng để tấn công Ngụy Tác thì gã tuyệt đối không ngăn được.

“Không phải Cửu u minh long!”

Sắc mặt Đồng Thanh Y ở trên không càng khó coi tột bậc.

Ngân sắc châu tử là một viên “Giả đơn” của một trưởng lão Đông Dao thắng địa tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng đột phá Kim đơn kỳ thất bại, thọ nguyên hao tận, dùng tu vi cả đời ngưng luyện thành, uy lực phát nổ thì ngay cả tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng cũng bị giết trong tích tắc. “Giả đơn” này, cả Đông Dao thắng địa chỉ có một viên, dùng để giữ mạng trong lúc quan trọng. Không ngờ lại tiêu hao trong lúc này.

“Giết!”

Thấy Đồng Thanh Y lộ ra thân ảnh, Ngụy Tác toát mồ hôi lạnh lập tức kích phát Thực huyết pháp đao.

Vốn Ngụy Tác sợ pháp bảo thị chỉ đạt mức phòng ngự bán linh giai sẽ tổn hại, chuẩn bị tiếp đó sẽ sử dụng Lục dương thần hỏa xoa nhưng Đồng Thanh Y không rõ có pháp khí gì, thần thức xung kích vô tác dụng với hắn, thành ra Lục dương thần hỏa xoa không cách nào phá được phòng ngự của Kim cúc đồ đang liên tục kích phát.

“Người chết chắc rồi! Dám bức ta tiêu hao pháp khí này! Pháp bảo của người mà định phá Kim cúc đồ của ta hả!”

Đồng Thanh Y ở trên không, nhìn Ngụy Tác hiện rõ thân ảnh vì hoàng khí bị xua tan, gầm lên vang vọng.

“Cho người như đòn!”

Ngụy Tác gầm vang, một viên huyết châu từ Thực huyết pháp đao xẹt ra.

Chát! Chát! Không chỉ kim sắc cúc hoa do Kim cúc đồ ngưng thành bị xuyên qua, cả Kim cúc đồ trước mặt Đồng Thanh Y cũng thủng một lỗ.

“Bốp!”

Viên huyết châu giáng thẳng vào ngực Đồng Thanh Y!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

221. Chương 221: Mát Quá, Mát Quá.

Một tầng kim quang từ kim sắc pháp y của Đồng Thanh Y ánh lên, ngăn chặn viên huyết châu còn không ít uy năng.

Cùng lúc đó, Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh kích phát Lục dương thần hỏa xoa.

Sáu dải quang hoa như mặt trời mọc lên, một đạo kim sắc hỏa quang giáng thẳng vào Đồng Thanh Y.

“À!”

Uy năng phòng ngự của kim sắc pháp y mà Đồng Thanh Y mặc thập phần kinh nhân, Lục dương thần hỏa xoa xung kích mà lớp kim quang đó chống được một chốc mới tan. Lục dương thần hỏa xoa đâm xuống mà không thủng. Nhưng vị trí ngực Đồng Thanh Y bị đâm lõm hai vết.

Phịch, Đồng Thanh Y bị đánh rơi từ trên không xuống, nằm bất động.

“À!”

Trong lúc Ngụy Tác cho rằng Đồng Thanh Y đã chết thì vị Đông Dao thắng địa thiếu chủ lại chật vật bò dậy, mặt méo mó gầm lên.

“Người chết chắc rồi! Người dám giết ta hả, có biết ta là ai không!”

“Ta biết.” Nhìn Đồng Thanh Y liên tục run rẩy, khí tức tán loạn đến mức không cách nào điều khiển chân nguyên, không còn sức hoàn thủ, Ngụy Tác thở phào, cổ ra vẻ kinh ngạc nói, “Người không phải là Đông Dao thắng địa thiếu chủ Đồng Thanh Y hả?”

“Phụt!”

Mắt Đồng Thanh Y chứa đầy thần sắc không tin nổi, người đã biết ta là ai mà vẫn dám đối phó ta thế này, đồng thời phun một ngụm máu.

“Chà chà!”

Ngụy Tác chắc lưỡi, vết thương của Đồng Thanh Y hiện tại tựa hồ còn nặng hơn gã lúc bị Trương gia lão tổ hạ thủ. Nhìn hai pháp khí trong tay, gã quyết định trực tiếp dùng Thực huyết pháp đao giải quyết hẳn, Lục dương thần hỏa xoa mà đâm tiếp thì vị thiếu chủ đã không cách nào kích phát uy năng pháp y đang mặc sẽ bị đốt thành tro.

“Người đã biết ta là ai mà vẫn dám đối phó ta thế này! A! ta sẽ diệt cả nhà ngươi! Đông Dao thắng địa nhất định sẽ diệt cả nhà ngươi! Diệt cả nhà, ngươi biết chứ, sẽ giết hết người thân của ngươi!” Đồng Thanh Y mặt mày méo mó gầm lên.

“Ta là cô nhi.” Ngụy Tác nói.

“Bốp!”

Đồng Thanh Y ngẩn người, lại phun máu.

“Ta thấy nhiều kẻ dọa dẫm người khác rồi, nhưng chưa thấy ai vừa dọa người khác vừa thổ huyết.” Ngụy Tác bảo Đồng Thanh Y.

“Ta!” Đồng Thanh Y lại thấy máu dâng lên miệng, sắp phun ra, nghe Ngụy Tác nói vậy thì cổ nuốt xuống.

“Được rồi, đến lúc đưa ngươi lên đường.” Ngụy Tác dồn chân nguyên vào Thực huyết pháp đao.

“Người chết chắc rồi! Người tưởng thoát được sao! Viên giả đơn ta vừa kích phát có tâm thần thái thượng trưởng lão Đông Dao thắng địa Trường Phong chân nhân phong ấn trong đó, giả đơn đã nổ, trưởng lão sẽ cảm ứng được mà đến! Trường Phong chân nhân, biết không, là Kim đơn kỳ đại tu sĩ duy nhất của Đông Dao thắng địa! Người không thoát được đâu!” Đại khái thấy mình sắp mất mạng, Đồng Thanh Y kêu lên.

“Cái gì?” Đồng Thanh Y nói thê, Ngụy Tác giật mình, nhìn về phía Thất Tinh thành.

Ngụy Tác sau chuyến đến Di Thiên cốc, đã hiểu phần nào về mấy đại tông môn gần đây. Gã biết trên mình đệ tử tinh anh các tông môn này, pháp khí tuy có cấm chế để truy tung nhưng như lục bào lão đầu nói, không có thủ đoạn kiểu Nguyên thần đăng, đệ tử vừa bị giết, tông môn sẽ biết rõ phương vị cụ thể. Trong tay gã hiện không thiếu pháp bảo lợi hại, còn có Phá cấm phù nên mới dám lớn mật đi giết Đồng Thanh Y.

Nếu Đồng Thanh Y nói đúng, viên giả đơn gì đó khiến tu sĩ Kim đơn kỳ cảm ứng được thì gã thảm rồi.

Nhưng để đáp lại nghi vấn của gã, mới ngoái lại thì thấy một đạo ô quang lao đến vị trí gã và Đồng Thanh Y đứng với tốc độ khó tưởng tượng được.

Uy thế của ô quang cực kỳ đáng sợ, trên đường lao tới, thỉnh không trong trẻo biến thành mây đen mờ mịt.

“Ha ha! Trường Phong chân nhân đến rồi! Thấy rõ chưa, Trường Phong chân nhân đến rồi!” Nhìn thấy ô quang, Đồng Thanh Y điên cuồng bật cười.

“A! Người định làm gì?”

Đồng Thanh Y sau tích tắc lại kinh hãi ré lên vì Ngụy Tác vốn sắc mặt rất khó coi, định lấy Thực huyết pháp đao ra giết hẳn chợt vung tay, phát ra mấy đạo ô quang cắm vào cổ hắn, khiến hắn cứng đờ người, không thể động đậy. Ngụy Tác cười luôn y phục hắn, khiến hắn tưởng gã có sở thích biến thái.

“Ngậm miệng lại!”

Cởi kim sắc pháp y của Đồng Thanh Y ra, Ngụy Tác thấy ở ngực hắn có đeo một viên thanh sắc châu tử, tức thì không hề khách khí giật lấy, lại thò vào nấp bảo nang của hắn, lấy ra pháp bảo như cái khay bạc.

Nhưng gã kinh hãi vì còn chưa kịp hỏi Đồng Thanh Y công hiệu của chaps bảo như cái khay bạc thì đạo ô quang còn cách gã không đầy năm mươi dặm.

Gã lơ mơ nhìn thấy người này không hề té xuất bất kỳ pháp khí nào, chỉ thôi động chân nguyên đến tột đỉnh, thì triển phi độn pháp quyết, chân giẫm mây đen lướt tới.

Tốc độ của người đó gấp năm, sáu lần gã.

Sau lưng người này, thỉnh không Thất Tinh thành xuất hiện mấy đạo độn quang, cũng lao tới chỗ gã và Đồng Thanh Y với tốc độ kinh nhân.

Ngụy Tác nhăn nhó, ngưng thần tiến vào nấp bảo nang của Đồng Thanh Y, cảm nhận mọi thứ trong đó.

Chỉ tích tắc sau, lúc gã ngẩng lên, chung quanh đã ào ạt cuồng phong, cát bay đá chạy, gã và Đồng Thanh Y cơ hồ bị thổi tung.

Cuồng phong cuốn theo đạo ô quang.

Hơi thở của Ngụy Tác cũng hơi ngừng lại, không phải vì cuồng phong, mà vì uy áp của ô quang.

Lúc này tu sĩ cười mây đen còn cách mười mấy dặm, nhưng uy áp đã khiến gã tâm thần chấn động, có cảm giác không cách nào chống chế chân nguyên.

Thần thức người này quá mạnh!

Nếu để tu sĩ này vào được phạm vi năm mươi trượng quanh gã, e rằng chỉ với thần thức uy áp đủ khiến Ngụy Tác không cách nào thi triển thuật pháp và pháp bảo.

“Đó là tu sĩ Kim đơn kỳ hử, xem ra lần này chết rất thảm.”

Ngụy Tác cười khổ, ba này dù gì gã cũng nghĩ được đối sách, nhưng chưa gặp tu sĩ Kim đơn kỳ nên không ngờ lại cách biệt xa đến thế, chỉ thần thức uy áp đã khiến gã không cách nào động đậy, đối sách cỡ nào cũng vô dụng. Trước đây gã nghe nói Đông Dao thắng địa không có tu sĩ Kim đơn kỳ, hiện tại xem ra Trường Phong chân nhân mới đột phá đến Kim đơn kỳ không lâu. Chả trách Đông Dao thắng địa đủ tư cách cùng Thiên Nhất môn chia chác Trần Bảo các, hóa ra là xuất hiện một tu sĩ Kim đơn kỳ.

Mới dấy lên ý nghĩ này, gã thoáng kinh hãi vì một làn hơi ấm từ tay trái dâng lên, như thể hồ quán đỉnh chạy khắp toàn thân, thần thức uy áp của người đó tựa hồ tan hết.

Luồng hơi ấm đó là viên ngọc xanh Ngụy Tác giật từ ngực Đồng Thanh Y xuống, không thấy bất kỳ phù văn nào, không phải vàng hay ngọc, cũng không phải bằng xương.

Xem ra ban nãy Đồng Thanh Y cũng nhờ công hiệu kỳ dị của viên ngọc này mà chống nổi thần thức xung kích của gã.

Mắt gã ánh lên, tức thì quyết định, không hề khách khí đeo viên ngọc vào trong ngực áo.

Cuồng phong càng thổi mạnh khiến gã không mở nổi mắt.

Chu thiên cảnh tứ trọng và Kim đơn cảnh cách biệt sáu cấp, hơn nữa từ Chu thiên cảnh đến Phân niệm cảnh còn một cái ngưỡng, Phân niệm cảnh đến Kim đơn cảnh, thực lực lại nhảy vọt, Ngụy Tác có tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng so với tu sĩ Kim đơn kỳ Trường Phong chân nhân quả thật kém quá xa.

Tu sĩ Kim đơn kỳ, vốn là cao thủ một tông môn trong trăm năm không có nổi một, bình quân mười lăm thành ở nam bộ Thiên Huyền đại lục không phải thành nào cũng có.

So Ngụy Tác với người này cũng như nhất cấp yêu thú so với lục thất cấp.

Nhưng gã vốn thập phần nhược tiểu lại không hề sợ hãi, móc ra con dao màu sẫm tự mình luyện chế kê lên cổ Đồng Thanh Y đoạn gào lên với đạo ô quang: “Mát quá, mát quá, gió thổi mát thật. A? Đồng Thanh Y, lẽ nào người không thấy mát? Sao mà mặt người bị gió thổi xanh lét thế này?”

“Vù!”

Ngụy Tác vừa nói xong, cuồng phong liền tan biến vô ảnh vô tung.

“Người là ai mà dám đối địch với Đông Dao thắng địa!”

Giọng nói uy nghiêm tốt bậc vang lên, một lão giả cao gầy mặc hôi sắc trường bào, râu tóc trắng ngần, mặt hầm hầm từ từ đáp xuống.

“Cách chỗ xa một chút, ít nhất trăm trượng, tiền bối là tu sĩ Kim đơn kỳ, uy áp quá lợi hại, vạn nhất khiến tay mỡ run lên, bẻ gãy cổ y thì mỡ không rõ nên làm sao.” Ngụy Tác đã có kinh nghiệm kiểu này, nhanh nhẹn coi Đồng Thanh Y làm lá chắn, đồng thời quan sát Kim đơn kỳ đại tu sĩ trước mắt.

Linh khí từ lão giả râu tóc trắng ngần phát ra đều ngưng thành thực chất, hình thành hư ảnh cánh sen.

Hôi sắc trường bào trên mình lão ánh lên gợn sóng nước, tỏa rạng phù vân đặc biệt như lá dâu.

Vân khí trên đỉnh đầu lão liên tục sôi trào, lúc sáng sủa, lúc âm trầm.

Đó là kỳ cảnh trước đây Ngụy Tác muốn thấy cũng không được.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

222. Chương 222: Trước Mặt Cường Giả Vẫn Cười Nói Như Không.

“Thái thượng trưởng lão, mau cứu đệ tử, mau giết tên không biết sống chết này đi!” Cuồng phong vừa dừng, Đồng Thanh Y khó khăn lắm mới thở được, lại kêu lên.

“Ta bảo người cầm mỡ.” Ngụy Tác tay phải cầm đao, tay trái không hề khách khí cho hắn một đòn, mất trái của hắn sừng vù.

“Người dám đánh ta?” Đồng Thanh Y ngẩn ra rồi kêu lên với vẻ không dám tin.

“Ta bảo người cầm mỡ cơ mà.” Chát, Ngụy Tác lại tổng một quyền vào mắt phải hắn, biến hắn thành con gấu mèo.

Đồng Thanh Y há miệng, nhưng không dám lên tiếng.

“Sư thừa của người ở đâu? Trước mặt lão phu mà dám làm nhục Đông Dao thắng địa thiếu chủ, có khác nào không coi lão phu ra gì?” Thấy tình cảnh này, mắt Trường Phong chân nhân lóe hàn quang, thỉnh không tối sầm lại.

“Nếu mỡ nói mình chỉ là một tán tu, các hạ tin không?” Ngụy Tác không sợ hãi gì, nháy mắt với Trường Phong chân nhân, “Các hạ đừng giả đồ nữa, mỡ biết các hạ không ưa tên vô dụng, tu luyện đến giờ mới là Chu thiên cảnh tứ trọng này, muốn cho hắn một trận rồi.”

“...” Trường Phong chân nhân tắt tiếng, quả thật trước đây lão có phần không ưa Đồng Thanh Y.

Đúng lúc đó, mấy đạo độn quang bám theo Trường Phong chân nhân cũng đến nơi.

“Chà chà!”

Ngụy Tác lại chắc lưỡi.

Toán người đến đây có ba cao thủ, một tu sĩ chừng bốn mươi tuổi, mặc pháp y xanh biếc, mặt mày nhẵn nhụi, dáng vẻ mấy phần giống Đồng Thanh Y. Xem ra là cha hắn, tông chủ hiện tại của Đông Dao thắng địa Đồng Diệt Chân.

Hai người theo sau, một mặc áo bào đen, sắc mặt gầy còm như khô lâu, một bạch bào tu sĩ chừng hơn ba mươi tuổi, tóc tết thành bím dài sau lưng, thủy hệ linh khí cực nồng, có lẽ là thủy linh căn tu sĩ.

Khí tức ba người này đều hơn hẳn Trương gia lão tổ, ít nhất cũng có tu vi Phân niệm cảnh tam tứ trọng trở lên, đáng vẻ họ đến đây chỉ muốn đánh một trận to nhưng nhận ra người bắt Đổng Thanh Y chỉ là tu sĩ Chu thiên cảnh, thì đều ngăn người.

“Tu vi các vị quá cao, mỡ sợ lắm, các vị cùng vị kim đơn tiền bối này lui ra trăm trượng, đều đứng phía trước mặt, không thì mỡ không cảm thấy an toàn, tay run run thì đừng trách nhé.” Đoạn Ngụy Tác lại bảo ba tu sĩ mới đến.

“Người là ai mà dám động đến người của Đông Dao thắng địa!” Đổng Diệu Chân thấy thảm trạng của nhi tử thì kinh giận dị thường gần giọng.

“Ta đâu dám, chẳng qua là vị thiếu chủ này định giết người cướp của, đuổi ta đến đây, ta chỉ tự vệ mà thôi.” Ngụy Tác thở dài, nói: “Mỡ là ai không quan trọng, quan trọng là các vị muốn mỡ giết hấn hay không. Các vị muốn giết mỡ dễ lắm, nhưng trước khi các vị động thủ, mỡ mà giết hấn thì không khó.”

“Người định uy hiếp ta?” Đổng Diệu Chân mắt lóe hàn quang, sát khí ràn rạt nói.

“Ngu xuẩn!” Ngụy Tác trợn tròn trắng, “Rõ ràng thế mà còn hỏi.”

Ầm! Thanh sắc quang hoa trên mình Đổng Diệu Chân bùng lên, một hệ linh khí ràn rạt, hóa ra là tu sĩ thiên phú một linh căn. Biến sắc mấy lần, lão lại cố nén, lạnh lùng nhìn Ngụy Tác: “Người dùng thủ đoạn gì với hài nhi của ta mà nó bị thương nặng thế, không nói được câu nào.”

“Ai bảo vậy?” Ngụy Tác lắc đầu, liếc Đổng Thanh Y, “Tuy trông y hơi thảm nhưng nói thì còn được.”

“Phụ thân!” Bị Ngụy Tác trừng mắt, Đổng Thanh Y gọi Đổng Diệu Chân.

“Nói được sao lại không nói?” Đổng Diệu Chân hít sâu một hơi, thoáng giận.

“Hắn... hắn không cho con nói, vì nói chuyện mà hai mắt con bị đánh thành thế này.”

“Người...” Nghe Đổng Thanh Y nói vậy, Đổng Diệu Chân có phần nổi giận, cơ hồ muốn bóp chết y.

“Hiện tại chúng ta đánh bài ngựa luôn.” Ngụy Tác mỉm cười, “Thật ra mỡ có con thế này, chưa biết chừng sẽ tự tay giết hấn rồi bắt kẻ mang hấn ra uy hiếp. Nhưng vì kẻ bắt thành khí này mà các vị đến gần ấy người, cả Kim đơn kỳ tiền bối cũng đến, lại ném chuột sợ vỡ đồ, lo ta giết hấn thì chắc hấn còn hữu dụng, coi như mỡ đánh bạc đúng cửa, có thể bàn điều kiện với các vị.”

Nghe Ngụy Tác nói vậy, sắc mặt bọn Đổng Diệu Chân càng khó coi, Trường Phong chân nhân râu tóc trắng ngần mắt lóe dị quang, tỏ vẻ hân thưởng, “Hiếm có ai đối diện gần ấy người còn lãnh tĩnh cơ cảnh được thế này, lại là băng hỏa song linh căn, song hệ thiên tài tu sĩ, tư chất cực cao. Chỉ cần các hạ thả Đổng Thanh Y, lão phu đảm bảo không nhớ thù này mà còn thu làm môn hạ, trở thành đệ tử thân truyền của lão phu, thế nào?”

“Cái gì, thái thượng trưởng lão, hắn là là băng hỏa song linh căn tu sĩ?”

Trường Phong chân nhân buông lời, mắt bọn Đổng Diệu Chân chứa đầy thần sắc chấn kinh.

“Quan sát linh căn của tu sĩ Chu thiên cảnh, ta sao lại nhầm được.” Trường Phong chân nhân nhìn Ngụy Tác đầy hy vọng: “Thế nào, có định chấp nhận điều kiện của lão phu không?”

“Đa tạ mỹ ý của tiền bối.” Ngụy Tác lắc đầu, liếc Đổng Thanh Y: “Bất quá đối với việc gia nhập môn phái, tại hạ không có hứng thú.”

“Người muốn nói gì?” Trường Phong chân nhân hơi bất ngờ.

“Điều kiện của tại hạ rất giản đơn.” Ngụy Tác trực tiếp nói: “Chỉ cần đem Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi của Trân Bảo các đến đổi lấy hấn là được, tiền đề là các vị phải chữa lành cho Hàn Vi Vi.”

“Hóa ra người đã có kế hoạch.” Nghe Ngụy Tác nói vậy, Đổng Diệu Chân biến sắc rồi cười lạnh.

“Mỡ cứ từ từ bàn với các vị, bình thường đâu có dễ gặp người tu vi như các vị, nhất là tu sĩ Kim đơn kỳ.” Ngụy Tác gõ gõ con dao trong tay lên cổ Đổng Thanh Y: “Chỉ là thương thế của hấn hình như không thể đợi được quá lâu.”

Đồng Diệu Chân và Trường Phong chân nhân nhìn nhau, sắc mặt biến đổi liên tục.

Thoáng sau, Trường Phong chân nhân tựa hồ gật đầu với Đồng Diệu Chân. Đồng Diệu Chân hít sâu một hơi, dùng mục quang âm hàn tột bậc nhìn Ngụy Tác: “Người nghĩ kỹ chưa? Giờ người thả hài nhi của lão phu, gia nhập Đông Dao thắng địa, làm đệ tử của thái thượng trưởng lão, lão phu sẽ không nhớ thù, nhưng nếu người cứ giữ điều kiện đó, dù hôm nay thả cho người đi, sau này Đông Dao thắng địa sẽ diệt hết cả nhà người.”

“Người nói đi?” Ngụy Tác lại tổng ra một quyền, đánh cho Đồng Thanh Y đổ máu mũi, “Mỗi thấy các hạ như thế, lúc nào cũng trấn định, chắc không phải hạng dễ cải biến chủ ý?”

“Được! Sau này ta nhất định khiến người trả giá vì việc hôm nay.” Đồng Diệu Chân nhìn Ngụy Tác với ánh mắt ăn thịt người, gần từng chữ nói.

“Ta đi một chuyến.” Trường Phong chân nhân gật đầu với Đồng Diệu Chân, không nói thêm gì, thân ảnh loáng lên, dưới chân cuộn cuộn mây đen, hóa thành ô quang, với tốc độ kinh nhân lao về phía Thất Tinh thành, tích tắc sau đã ở ngoài mây dậm.

“Con bà nó chứ!” Thấy Trường Phong chân nhân đi khỏi, hai chân Ngụy Tác mềm đi. Ngoài miệng gã xoen xoét mình trấn định, thực tế sợ gần chết.

Thực lực tu sĩ Kim đơn kỳ quá đáng sợ. Dù vừa rồi Ngụy Tác giết ngay Đồng Thanh Y rồi chạy cũng không thoát được Trường Phong chân nhân truy sát. Kim đơn tu sĩ mà muốn thì có gom tu sĩ trong vòng nghìn dặm lại hỏi, nếu sát khí hơi nặng thì e sẽ giết sạch.

Chỉ khi cùng đường, Ngụy Tác mới chọn cách đem Đồng Thanh Y ra làm bia đỡ đạn, nhưng gã không dám chắc cách này hữu hiệu. Kim đơn kỳ đại tu sĩ, thường không vì một thiếu chủ nào đó mà chịu khuất phục một tu sĩ Chu thiên cảnh.

Đằng nào cũng chết là cùng, nên gã quyết định bất chấp tất cả để thử một phen. Thì phát giác toán tu sĩ này rất coi trọng Đồng Thanh Y.

Chỉ có một nguyên nhân, là Đồng Thanh Y còn có giá trị với họ.

Nên biết nếu không cách nào bảo vệ được thiếu chủ, tuy mất mặt, uy tín môn phái sa sút, e rằng đệ tử trong phái đều không thấy an toàn, đồn ra thì tu sĩ có tư chất đều không dám gia nhập, nhưng so với việc một Kim đơn kỳ đại tu sĩ và tông chủ đến nơi mà bị bức phải khuất phục một tu sĩ Chu thiên cảnh thì không là gì.

So với lợi ích của môn phái, một thiếu chủ căn bản không đáng gì.

Nhận ra điểm đó, Ngụy Tác quyết định đánh bài ngựa, đưa ra điều kiện trao đổi con tin.

“Điều kiện này cũng đáp ứng, xem ra Đồng Thanh Y có điều gì đó bí mật.”

Điều kiện được đáp ứng, càng khiến gã nghi ngờ.

“Các người đã đáp ứng điều kiện, mỗi ại e hẳn không chịu đựng được, chết trước khi bọn Cơ Nhã đến.” nẩy ra ý nghĩ đó, Ngụy Tác lại bảo bọn Đồng Diệu Chân, “Các vị có đơn dược liệu thương nào tốt thì ném qua đây hai viên. Bất quá đừng động dụng chân nguyên, đưa cho mỗi xem rồi ném qua là được. Mỗi sợ các vị giở trò.”

Nghe Ngụy Tác nói vậy, sắc mặt Đồng Diệu Chân khá hơn, lấy ra một lọ thuốc, đổ một viên đơn dược màu vàng ta tay. “Âm dương long hổ đơn này, chắc người nhận ra không có gì đáng ngại.” Đồng Diệu Chân đưa viên đơn dược đến trước mặt Ngụy Tác.

“À, không tệ! Bất quá hẳn không dùng được đơn dược tốt thế này. Tiểu trưởng sinh đơn là đủ.” Đồng Diệu Chân thiếu chút nữa gầm lên vì Ngụy Tác vung tay hút lấy Âm dương long hổ đơn nhét vào ngực áo rồi móc ra một viên Tiểu trưởng sinh đơn nhét vào miệng Đồng Thanh Y.

Thìnhbobo

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

223. Chương 223: Câu Ly Thành.

Sắc mặt bọn Đồng Diệu Chân càng khó coi, Ngụy Tác càng thoải mái.

Bất quá gã đương nhiên không dám lơ lửng.

Chăm chú nhất cử nhất động của bọn Đồng Diệu Chân, không đầy nửa canh giờ, đạo ô quang do Trường Phong chân nhân ngự không lại sáng lên phía trên Thất Tinh thành.

Dù là tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng cũng không cách nào đối địch nổi tu sĩ Kim đơn kỳ.

Mỗi Kim đơn kỳ đại tu sĩ đều là cao thủ danh động nhất phương.

Động tĩnh như Trường Phong chân nhân gây ra mà Thất Tinh thành không có tu sĩ nào ra xem là việc gì, rõ ràng e sợ uy thế của tu sĩ Kim đơn kỳ, sợ chọc giận mà bị tu sĩ Kim đơn kỳ thuật tay giết chết.

Kim đơn đúng là kim đơn!

Chả trách thành tựu kim đơn là mục tiêu cho mọi tu sĩ tu luyện, chỉ cần đạt mức này là đại tông môn cũng không làm gì được, chỉ có đi bắt nạt người khác chứ không ai dám động đến nữa.

Thành tựu kim đơn, những kẻ bắt nạt gã sẽ phải ngưỡng vọng gã.

Hôm nay thất Kim đơn kỳ đại tu sĩ thật sự, gã được đại khai nhãn giới, đồng thời nhận ra tính trọng yếu của tu vi cùng thực lực.

Những nhân vật thường ngày vẫn coi thường phổ thông tu sĩ sẽ cam tâm giao Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi cho gã?

Trong lúc gã ngẩng lên chờ đợi, đạo ô quang của Trường Phong chân nhân ngày càng gần.

Trong mây đen cuộn cuộn có bốn bóng người, trừ Trường Phong chân nhân còn một tu sĩ chừng hơn ba mươi tuổi mặc lục sắc pháp y.

Tu sĩ này thập phần anh tuấn, nhưng thần sắc cực kỳ âm hàn, tà áo lục đầy phù văn hình rắn cổ xưa, uy áp không kém gì Đồng Diệu Chân.

Bên cạnh tu sĩ này là tuyệt sắc băng sơn mỹ nữ Cơ Nhã, ai nhìn vào cũng khó quên, đang ôm Hàn Vi Vi mặc ngân sắc pháp y.

Thoáng sau, Trường Phong chân nhân cùng bọn Cơ Nhã cách Ngụy Tác chỉ hơn hai trăm trượng.

“Bốp!”

“Người định làm gì!”

Đồng Thanh Y kêu lên thê thảm, bọn Đồng Diệu Chân gầm lên giận dữ, Ngụy Tác lại giơ con dao màu lục lên cắm vào vai trái Đồng Thanh Y, máu phun như suối!

“Ta làm gì hử?” Nghe bọn Đồng Diệu Chân quát, Ngụy Tác lạnh lẽo nói, “Ta bảo các vị chữa khỏi cho Hàn Vi Vi, các vị coi như ta đánh rắm sao hử!”

Hàn Vi Vi trông gầy gò hằn, làn da mỡ đông phủ một tầng hắc khí, nằm trong lòng Cơ Nhã, đến độ cả mở mắt ra cũng không nổi, cơ hồ không có khí lực gì.

Sự cứng lòng của Ngụy Tác khiến mọi tu sĩ tại trường đều chau mày. Mặt mũi méo đi, nghiêng răng kèn kẹt, Đồng Diệu Chân lạnh lùng nhìn tu sĩ áo lục mới cùng Trường Phong chân nhân đáp xuống.

Tu sĩ có tu vi không kém gì Đồng Diệu Chân này lạnh lùng nhìn Ngụy Tác: “Ít nhất cần ba ngày mới luyện chế được đơn dược chữa lành cho nàng ta.”

Tu sĩ này âm dương quái khí khiến Ngụy Tác nổi giận: “Được, ta đợi các vị ba ngày nhưng sau một canh giờ, mổ sẽ bóc một miếng thịt trên mình hắn xuống!”

“Lý trưởng lão!” Ngụy Tác nói vậy, Đồng Thanh Y kêu ré lên cầu cứu với tu sĩ mặc lục sắc pháp y.

Xem ra tu sĩ Đông Dao thắng địa tựa hồ cả Đồng Diệu Chân cũng e dè này là chồng của cô cô lão đại Tứ Hải đường Hoàng Thiên Nhai vẫn nhắc đến: Lý Thiệu Hoa trưởng lão có tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng.

“Các hạ là ai?” Đúng lúc đó, Cơ Nhã như nhánh băng sơn tuyết liên lại hỏi gã.

Cùng lúc đó, Hàn Vi Vi hữu khí vô lực, rên lên với vẻ mơ hồ, “Ngụy Tác lão lưu manh, sao giọng người lại thay đổi?”

“Không phải chứ, ta hóa trang thành thể này vẫn nhận được?”

“Đúng là ngốc, lại gọi tên ta.”

Ngụy Tác dở khóc dở cười, thấy nàng ta như vậy thì càng nổi giận. Đường đường tông môn có tu sĩ Kim đơn cảnh mà dùng thủ đoạn này đối phó nữ tu, thật sự mất hết danh dự!

“Là người?” Nghe Hàn Vi Vi nói, mắt Cơ Nhã ánh lên thần sắc lạ lùng.

“Để họ đến bên mổ trước.” Ngụy Tác gật đầu, đồng thời liếc Đồng Diệu Chân, lạnh giọng nói.

Thấy gã không vừa ý là cắt ngay xuống, Đồng Diệu Chân liếc Trường Phong chân nhân cùng Lý Thiệu Hoa sắc mặt thập phần âm hàn đoạn gật đầu.

Ừc, Cơ Nhã ôm Hàn Vi Vi lướt đến bên Đồng Thanh Y, một viên đơn dược được nhét vào họng hắn.

“Cơ Nhã! Người định làm gì!” Bọn Đồng Diệu Chân vừa gầm lên, sắc mặt Đồng Thanh Y xanh lè, như thể gặm cỏ cả ngày suốt mấy chục năm.

“Tài luyện đơn của tôi tuy không bằng Lý Thiệu Hoa trưởng lão, nhưng Bích thủy đơn này tổn không ít thời gian, nếu không có giải dược của tôi thì trong vòng nửa tháng, Lý trưởng lão tuyệt đối không tìm được cách giải. Không có thuốc giải thì trong năm ngày sẽ khiến Đồng thiếu chủ độc phát thân vong, hóa thành nước biếc.” Cơ Nhã nhìn mọi tu sĩ Đông Dao thắng địa: “Trước khi chắc chắn thoát đi, bọn tôi sẽ cho Lý Thiệu Hoa trưởng lão biết cách giải.”

“Được!” Ngụy Tác cực kỳ hưng phấn, như thể gã không cần lúc nào cũng lo lắng chú ý đối phương định giở trò gì.

“Các hạ đã nghĩ ra cách đi khỏi đây an toàn chưa?” Thập phần băng hàn nói với bọn Đồng Diệu Chân xong, Cơ Nhã hỏi Ngụy Tác, giọng nói bất giác nhu hòa hơn, tựa hồ còn ẩn chứa cả tình cảm khó tả.

“Tại hạ vốn chỉ định thông qua truyền tống pháp trận mà đào tẩu, liên tục chuyển đổi mấy truyền tống pháp trận, chúng sẽ không bắt được. Cô nương có cách hay hơn?” Ngụy Tác mặc kệ người Đông Dao thắng địa chung quanh, cười khở: “Những người khác của Trần Bảo các đâu?”

“Lúc Vi Vi trúng độc, tôi biết là không ổn nên đã sắp xếp hết. Tôi cũng có đối sách, nhưng không ngờ các hạ có cách trực tiếp, hữu hiệu như thế.” Cơ Nhã nghe gã hỏi là hiểu gã hỏi đến Diệp gia huynh muội nên đáp xong thì trầm ngâm một chốc: “Vậy thì chúng ta đến Câu Ly thành.”

“Câu Ly thành?” Ngụy Tác mắt lóe lên, hỏi Hàn Vi Vi vốn không còn cả khí lực nói chuyện: “Còn Hàn Vi Vi? Có sao không?”

“Mấy hôm nay, tôi đã tìm hiểu. Đến Câu Ly thành, tôi sẽ cứu được Vi Vi.” Cơ Nhã bảo gã: “Câu Ly tông ở Câu Ly thành mâu thuẫn với Đông Dao thắng địa, đã đặt ra quy củ, không cho người Đông Dao thắng địa vào Câu Ly thành một bước, vi phạm giết trắng tay. Đông Dao thắng địa tuy có tu sĩ Kim đơn kỳ, Câu Ly tông tông chủ Ân Đăng chân nhân từ ba mươi năm trước đã thành công kết được kim đơn, thực lực còn trên Trường Phong chân nhân, Đông Dao thắng địa không dám làm càn.”

“Dù gì ta cũng là một tán tu, đổi sang thành trì khác cũng không sao.” Ngụy Tác gật đầu.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã không có ý giấu giếm, bọn Đồng Diệu Chân đều biến sắc.

“Thế nào, các vị không nghe thấy?” Ngụy Tác hừ một tiếng, bảo bọn Đồng Diệu Chân: “Chỉ cần bảo đảm bọn mõ an toàn đến Câu Ly thành, bọn mõ sẽ cho biết cách giả độc cho Đồng thiếu chủ. Đồng thiếu chủ, chắc vui lòng đưa bọn mõ một chuyến chứ?”

Đồng Thanh Y lúc đó hận Ngụy Tác đến độ không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung được nhưng thấy gã nói vậy, hẳn không dám lên tiếng nữa, sợ gã không vui lại khoét một lỗ.

Đồng Diệu Chân nhìn gã với ánh mắt giết người, gật đầu gần giọng: “Được! Ta đảm bảo đưa các người an toàn đến truyền tông pháp trận nổi với Câu Ly thành. Nhưng ở đó các người phải trả người lành lặn, bằng không cho người biết, trong Lạc Nguyệt thành các người còn một tiệm, đừng trách ta vô tình.”

“Chỉ cần các vị đừng giở trò, điều kiện này đương nhiên thành giao.” Ngụy Tác cười lạnh, nhìn các tu sĩ, “các vị đều có tu vi Phân niệm kỳ trở lên, không cần cho ngần ấy người hộ tống bọn mõ, sau này đồn ra chắc Đông Dao thắng địa không đẹp mặt gì.”

“Mõ đi cùng các người.” Lý Thiệu Hoa mặc lực sắc pháp y lạnh lùng nói, “Tại hạ có thể xác định cách giải có vấn đề hay không, giữ cho thương thế của thiếu chủ không quá ác hóa.”

Bọn Đồng Diệu Chân nhìn nhau, không nói gì, gật đầu đáp ứng.

“Người đi cùng thì ít nhất cũng cách năm mươi trượng, mặt tại hạ không trắng trẻo gì, không muốn vì một việc nào đó mà lại đen thêm.” Ngụy Tác nói đoạn, không hề do dự, liên tục kích phát hai linh quang quang tráo, đồng thời tế xuất bạch ngọc hạc chở được khá nhiều người.

“Người không yên tâm đi cùng một truyền tông pháp trận với ta. Vậy thì đi theo mõ.” Lý Thiệu Hoa cười lạnh, không nói thêm gì, chỉ tay làm xuất hiện một phi độn pháp bảo như con dơi bạc, quang hoa tột bậc, như gần vô số tinh thạch phát quang.

Đoạn lão nhảy lên phi độn pháp bảo, đi trước như dẫn đường.

Ngụy Tác chỉ mong sớm đi khỏi đây, lại biết với thủ đoạn của mình, không thể thoát được giữa đường nên không nói năng gì, luôn giữ khoảng cách năm, sáu chục trượng với Lý Thiệu Hoa.

Thinhbobo

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

224. Chương 224: Đạo Nguyên.

Bọn Ngụy Tác theo sau Lý Thiệu Hoa, cười bạch ngọc hạc lướt du, Trường Phong chân nhân và bọn Đồng Diệu Chân đứng im.

Đợi đến khi hai đạo độn quang một trắng một bạc sắp khuất bóng, Trường Phong chân nhân khẽ cười khổ: “Lý Thiệu Hoa chắc định động dụng pháp khí đó.”

“Lý Thiệu Hoa trưởng lão lần này vì cháu mà ra tay, chắc sẽ động dụng pháp khí đó.” Bạch bào thủy linh căn tu sĩ đứng cạnh Đồng Diệu Chân thân xem kịch này giờ, cũng cười khổ.

“Đáng hận là nghiệt tử bất thành khí của mõ tiêu hao mất một viên ‘Kim văn giả đơn’ mà không giết được tu sĩ Chu thiên cảnh, còn rơi vào tay đối phương!” Đồng Diệu Chân xanh lét mặt mày, “Nếu không vì nó còn hữu dụng, mõ đã muốn tự tay giết nó. Lần này trở về sẽ cấm túc nó, không cho ra khỏi tỉnh thất một bước!”

“Tiểu bối họ Ngụy này là song linh căn tu sĩ, ứng biến cơ cảnh quyết đoán, tiền đồ không thể ước lượng, thật lòng ban này lão phu cũng mến tài, muốn thu nhận y. Xem ra giờ không trừ đi, sau này sẽ thành mối đại họa.” Hắc bào lão giả gầy khô này giờ chỉ xem kịch chứ không lên tiếng, chợt nói: “Tuy vì giết tiểu tử này, lần này Đông Dao thắng địa mất hai món pháp khí lợi hại, nhưng rất đáng.”

“Không thể để chuyện này đồn ra.” Trường Phong chân nhân thở dài, “Người ta biết được chúng ta bị một tu sĩ Chu thiên cảnh lộng quay như dễ thể này chắc chết cười.”

Nói đoạn, mấy tu sĩ đều im lặng, ra về bất lực, cùng độn quang lướt về phía Thất Tinh thành.

...

Trong mười lăm thành trì cực nam Thiên Huyền đại lục, Xích Tiêu thành cực kỳ đặc biệt.

Ngôi thành này vốn tọa lạc ở Xích Tiêu sơn, nơi sản xuất Hồng lôi tiêu thạch, loại khoáng thạch không cần chân nguyên kích phát cũng có uy lực nổ rất lớn, có thể dùng để luyện chế pháp khí.

Nhiều tu sĩ tụ tập ở đây đào Hồng lôi tiêu thạch, dần dà quanh năm có tu sĩ ở trên núi, đào bới lở lói cả đỉnh núi, lòng núi cơ hồ bị đào trống rỗng. Sau này Xích Lôi tông lập thành trì ở đây, coi như ngôi nhà lớn của mình. Nhìn bề ngoài chỉ là một ngọn núi trọc đỏ lôm nhừng trong núi đèn đuốc sáng rực, có vô số phòng ốc điện vũ.

Trưa bốn ngày sau khi bọn Trường Phong chân nhân về thành, hai đạo độn quang một trắng một bạc xẹt tới góc nam thành trì đặc biệt. Hai tu sĩ Xích Lôi tông trông coi động quật của truyền tông pháp trận cảm giác được uy áp của tu sĩ cười độn quang đáp xuống thì tỏ vẻ kính sợ.

Nửa tuần hương qua đi, hai đạo độn quang đáp xuống, là Lý Thiệu Hoa mặc lục sắc pháp y và bọn Ngụy Tác.

So với bốn ngày trước, Hàn Vi Vi vẫn thế, mặt vẫn phủ hắc khí, bán hôn mê mãi không tỉnh, còn Đồng Thanh Y kém hơn nhiều, không chỉ mặt chảy nước đen mà thân thể hơi phù thũng, cơ hồ đang thoi thóp.

Lý Thiệu Hoa sắc mặt thập phần âm hàn, tựa hồ không quan tâm đến Đồng Thanh Y. Đứng sừng sững trước truyền tông pháp trận ở phía nam Xích Tiêu thành, đoạn lão lạnh lùng nhìn Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đi theo nói, “Từ pháp trận này có thể trực tiếp truyền tông đến Câu Ly thành. Truyền tông pháp trận này mỗi lần chỉ được ba người, các vị không thể mang thiếu chủ theo được. Cơ Nhã, mau chèo phu biết giải cứu.”

“Đợi đã.” Ngụy Tác cẩn thận đến trước truyền tông pháp trận, hỏi hai đệ tử Xích Lôi tông, “Truyền tông pháp trận này thông đến Câu Ly thành hả?”

Xích Lôi tông là một tông môn có vai vế trong mười lăm thành ở cực nam tại Thiên Huyền đại lục, thực lực cũng khá, dù không bằng Thiên Nhất môn. Hai đệ tử Thần hải cảnh tam trọng, Ngụy Tác là tu sĩ Chu thiên cảnh, cộng thêm đáng về bọn Ngụy Tác khiến họ đoán ra, càng kính sợ đối với việc Ngụy Tác dám uy hiếp tu sĩ Phân niệm cảnh, vội đáp: “Truyền tông pháp trận này đích xác nối với Câu Ly thành.”

Ngụy Tác gật đầu, đoạn hỏi: “Truyền tông pháp trận đó ở trong hay ngoài Câu Ly thành trung?”

Đệ tử Xích Lôi tông bên trái, nhiều tuổi hơn một chút, tiếp lời: “Trong tòa lâu ở Câu Ly thành bắc, coi như trong thành.”

Ngụy Tác hỏi: Truyền tông pháp trận đó chắc không có vấn đề gì hả? Thật sự một lần chỉ có thể truyền tông ba người?”

Hai đệ tử Xích Lôi tông ngăn người, đệ tử bên trái không hiểu ý gã: “Tất nhiên không có vấn đề, mỗi đều có không ít tu sĩ thông qua truyền tông pháp trận này. Bất quá mỗi lần tối đa chỉ truyền tông được ba người.”

“Được.” Ngụy Tác thập phần mãn ý gật đầu, nhìn sang Lý Thiệu Hoa chỉ im lặng cười lạnh này giờ: “Chốc nữa bọn mõ sẽ cho các hạ biết cách giải cứu, khi truyền tông pháp trận khởi động, bọn mõ sẽ giao Đồng thiếu chủ, các hạ thấy thế nào?”

“Theo như lời người.” Lý Thiệu Hoa nói gọn.

“Bích thủy đơn này dùng nội đơn Bích thủy thiềm thừ với Hồng viêm thảo để luyện chế thành. Cách giải là Tiến oa nội đơn, Thanh linh thảo...” Giọng Cơ Nhã dịu dàng, cộng thêm dung nhan kinh thể hải tục khiến nhất thời hai đệ tử Xích Lôi tông ngây người.

Lý Thiệu Hoa không nói gì, hiển nhiên đang tính toán xem giải được có bất kỳ vấn đề gì chẳng.

“Mỗi lần truyền tống pháp trận này truyền tống tốn bao nhiêu linh thạch?” Nói cách giải cho Lý Thiệu Hoa tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng xong, Ngụy Tác càng cẩn thận, kê con dao lên cổ Đồng Thanh Y.

“Không cần giở trò, ta muốn động thủ thì từ lâu rồi.” Lý Thiệu Hoa mặt mũi lạnh tanh nói với hai đệ tử Xích Lôi tông, “Ta sẽ trả linh thạch họ truyền tống. Chốc nữa các người kích phát pháp trận, đưa họ đi là được.” Ngừng lại một chốc, Lý Thiệu Hoa lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, “Số lượng Hồi chân đơn của Trần Bảo các và người đều không ít, xem ra diệt nhi Hoàng Thiên Nhai của ta chết trong tay người?”

“Không sai.” Hiện tại đã là tử địch của Đông Dao thắng địa, Ngụy Tác không cần giấu giếm, gật đầu nói: “Y chết trong tay ta.”

“Người được lắm!” Lý Thiệu Hoa mắt lóe hàn quang, nhưng không nói thêm gì.

“Đi.” Ngụy Tác không muốn nhìn thêm, gật đầu với Cơ Nhã, cả hai mang theo Hàn Vi Vi và Đồng Thanh Y vốn sắc mặt xanh lè, đứng vào pháp trận.

Ngụy Tác gật đầu, hai đệ tử Xích Lôi tông kích phát truyền tống pháp trận.

“Đồng thiếu chủ, hôm nay từ biệt, đừng nhớ bọn mõ.”

Đội truyền tống pháp trận được triệt để kích phát, bạch sắc linh quang dâng lên, Ngụy Tác mới ném Đồng Thanh Y cho Lý Thiệu Hoa.

Gã ném toàn lực, Đồng Thanh Y như một nhân hình pháp bảo ngăn cản trước mặt Lý Thiệu Hoa.

Cùng lúc, bạch sắc linh quang của truyền tống pháp trận bao trùm lên Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi.

Thân ảnh cả ba tan biến trong bạch sắc linh quang.

“Tiền bối! Ngài định làm gì!”

Hai đệ tử Xích Lôi tông phát ra tiếng kinh hô, móc ra hai cây hỏa hồng lệnh tiền định kích phát thì một vật hình rẽ quạt màu bạc chỉ lớn cỡ cánh hoa đào từ tay Lý Thiệu Hoa bay ra, tích tắc sau phân tán thành vô số ngân sắc tinh quang, như đột nhiên xuất hiện ngân hà, chảy vào truyền tống pháp trận trong bạch sắc linh quang.

Khí tức kinh hồn lan tràn trong phạm vi mấy chục trượng.

Bạch sắc linh quang trong truyền tống pháp trận vốn theo quy tắc chột nhấp nháy như ngọn lửa.

Truyền tống pháp trận là gốc rễ của một thành trì, không có nó để tu sĩ tiện đi lại thì sẽ không có ai định cư tại thành trì đó. Nhất là pháp trận cự ly dài, có thể truyền tống mấy nghìn dặm, do năm trường lão Phân niệm cảnh của Xích Lôi tông liên thủ bố trí. Hiện tại Xích Lôi tông không đào đâu ra năm tu sĩ Phân niệm cảnh tinh thông pháp trận, nếu pháp trận tổn hại, không thể bố trí thêm cái khác.

“Không cần lo lắng, đạo nguyên của ta không gây ra bất kỳ tổn hại nào với truyền tống pháp trận.” Giọng Lý Thiệu Hoa âm hàn tột bậc vang lên, ngăn cản hai đệ tử Xích Lôi tông kích phát lệnh tiền báo tin.

Linh quang nhấp nháy trong pháp trận ẩn đi.

Hai đệ tử Xích Lôi tông đầm đìa mồ hôi lạnh, rồi thở phào vì linh quang luật động của truyền tống pháp trận đích xác không tổn hại.

“Chuyện gì hả!”

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã triệt để biến sắc. Theo lý lẽ ra họ đã xuất hiện trong truyền tống pháp trận tại Câu Ly thành. Nhưng thời gian đột nhiên như ngưng lại, bên ngoài hồ biến thành một vùng trời đất trắng bạc.

Vô số ngân diễm với sức mạnh kinh nhân ép tới như muốn nghiền nát cả ba!

“Truyền tống pháp trận bị phá hoại?”

“Lẽ nào lão táng tâm bệnh cuồng đến độ phá hoại truyền tống pháp trận?”

Kêu lên kinh hãi, Ngụy Tác liều mạng phát ra ba linh quang quang tráo, kích phát toàn bộ mười tám tám pháp thuẫn đã tu bổ xong.

“Bốp!”

Chèn ép không gian và lực xung kích của ngân sắc quang điểm mạnh mẽ kinh người, chỉ tích tắc sau, mười tám pháp thuẫn như hỏa hồng bảo thạch và ba linh quang quang tráo bên ngoài bọn Ngụy Tác tan nát!

[

Thinhbobo

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

225. Chương 225: Tiên Âm.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi không chống nổi áp lực, sắp gục ngã.

“A! Truyền tống pháp trận hỏng rồi hả?! Ta chết mất!” Cả lực bào lão đầu trong Dưỡng quỹ quán trung cũng cảm giác được hủy diệt khí tức, kêu ré lên trong tai gã.

Một dải ngân quang đột nhiên lóe sáng, truyền tống pháp trận bị bể gãy uy năng và vô số ngân sắc quang điểm bề cong hướng truyền thống, thân ảnh cả ba tan ngay, uy năng còn lại dồn vào giữa, hóa thành vô số ngân sắc quang điểm, tiêu tan vào thời không nào đó.

Chát!

Lúc uy năng đó tiêu tan, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi đột nhiên xuất hiện trong một nơi đầy hơi sương trắng xóa.

Ngân quang lơ lửng trên đỉnh đầu ba người vỡ tan, như từng vì sao bạc đổ xuống. “Bốp!” “Bốp!” “Bốp!”, dấy lên vô vàn giọt nước.

Phía dưới ba người là mặt nước xanh biếc.

Một dải mây lửa cuốn lên, Ngụy Tác sắc mặt nhợt nhạt, kinh hồn đến độ suýt rơi xuống mặt nước, cố gắng tề xuất bạch ngọc hạc, chờ Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi bay lên.

“Bốp!” “Bốp!” “Bốp!”

Ngân sắc quang tinh lao đi xa hơn rồi rơi xuống mặt nước.

“Đây là chỗ nào?”

Thần thức quét quanh, mắt Ngụy Tác hiện rõ thần sắc chấn kinh.

Lần truyền tống bị phá hoại, Ngụy Tác không cách nào ngăn cản uy năng đó, liền kích phát pháp bảo như cái khay bạc lấy được của Đồng Thanh Y.

Lúc trước gã căn bản không rõ sách sử dụng cụ thể của pháp bảo này, chỉ thấy Đồng Thanh Y nhờ đó mà thoát khỏi pháp trận.

Gã sa vào đường cùng nên đành thử kích phát pháp bảo.

Hiện tại thân thể họ không bị uy năng đó ép nát, nhưng pháp bảo không rõ cách sử dụng ấy vỡ nát, gã cũng không biết mình đang ở đâu.

Thần thức quét đi tứ phía, chỗ nào cũng là hơi sương cách tuyệt thần thức và mặt nước vô biên.

“Thoát rồi hả?” Lực bào lão đầu tựa hồ cũng sợ hãi, giọng nói vẫn run run.

“Bay lên xem sao.” Cơ Nhã nhợt nhạt mặt mày nói.

Ngụy Tác mới thoát khỏi tử cảnh, gạt đầu điều khiển bạch ngọc hạc bay lên, hồng xuyên qua hơi sương, xem đang ở đâu.

Nhảy bay lên gần hai trăm trượng mà vẫn chưa khỏi phạm vi sương mù, trên đầu vẫn là màn trắng mênh mông.

Đột nhiên, tiếng thú gầm vang lên cùng tiếng xé không khí từ xa vọng lại, tựa hồ có yêu thú to lớn đang bay tới.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã kinh nghi bất định nhìn nhau, ngừng lại một chốc, thấy chung quanh không còn động tĩnh thì tiếp tục bay lên.

Bay lên thêm một lúc nữa, vẫn là mênh mông sương mù, tựa hồ có một luồng đại lực kỳ dị lôi kéo khiến bạch ngọc hạc càng lúc càng nặng, gần đến độ cao ba trăm trượng thì với tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng của gã cũng đạt cực hạn, không cách nào lên thêm nữa.

“Lẽ nào đã lọt vào pháp trận gì đó?”

Ngụy Tác đành từ từ đáp xuống, lướt theo một hướng, sắc mặt gã càng khó coi hơn hơn là vì dưới chân mặt nước mênh mông.

Cơ Nhã co tay búng, một con bạch sắc băng long xẹt ra trong tích tắc, giáng xuống mặt nước, sóng dâng lên liền đông thành băng, cơ hồ một cột băng đột nhiên mọc lên.

Ngụy Tác máy động, điều khiển bạch ngọc hạc đáp xuống cột băng do Cơ Nhã dùng thuật pháp đông kết.

Sóng nước lan tràn xung kích lên cột băng lấp lánh, vang lên tiếng bồm bộp, trong cột băng còn mấy bóng mờ, là mấy con cá nhỏ mình đầy gai.

“Đây là thủy vực thật sự, không do trận pháp hình thành. Chúng ta không đứng im mà ít nhất cũng bay được mười mấy dặm, tôi chưa từng nghe nói Thiên Huyền đại lục có môn phái nào có thủy hệ pháp trận lớn như thế.” Mặt Cơ Nhã ánh lên hàn mang của cột băng, lắc đầu. “Nơi này không phải ở gần phía nam Thiên Huyền đại lục, ở chỗ chúng ta dù cách bên ngoài Thiên khung mấy nghìn dặm đều không có nơi nào như vậy.”

“Ta cũng không biết nơi này.” Lục bào lão đầu kêu lên kinh hãi: “Lẽ nào truyền tống pháp trận đó tan tành. Truyền tống pháp trận tan nát, không ai biết kẻ may mắn sống sót trôi giạt đến đâu, chưa biết chừng chúng ta ở cách chỗ cũ mấy chục vạn dặm, thậm chí mấy trăm vạn dặm!”

“Tại hạ có đủ Hồi chân đơn, chỉ cần không phải pháp trận thì nơi này có lớn hơn nữa cũng có thể thoát được.” Ngụy Tác khề thở phào.

“Chúng ta có đủ thời gian nhưng Vi Vi không đợi được. Trong ba ngày mà không thoát khỏi đây, không tìm đủ linh dược, nó sẽ không chống chọi nổi nữa.”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, mới thoát chết nên gã không nghĩ đến việc đó, bây giờ mới hiểu vì sao Cơ Nhã lại lạnh lùng đến thế.

Mặt mày khó coi trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác lấy ra pháp khí hình lá liễu có tốc độ nhanh hơn bạch ngọc hạc nhưng chỉ chở được ba người, lao vút lên.

Không biết đang ở đâu, cũng không phân biệt được phương vị, gã chỉ biết nhắm mắt bay lên xem có thoát được thủy vực cổ quái này không mà tìm lấy một thành trì có tu sĩ.

“Có yêu thú!”

Bay trong hơi sương hơn nửa canh giờ, Ngụy Tác đột nhiên khản trương dừng lại, kích phát một linh quang quang tráo, đồng thời nắm lấy Lục dương thần hỏa xoa.

Một bóng đen hình cây thoa lướt qua cách hơn mười trượng rồi khuất bóng, không nhìn rõ là yêu thú gì.

Ngụy Tác dừng lại một chốc, xác định chung quanh không có yêu thú rồi cẩn thận đi tiếp.

“Lẽ nào đây là biển cả?”

Màn sương che kín thái dương chân hỏa, lục bào lão đầu không cần lo lắng bị tổn hao nguyên khí, nhưng lão hô lên kinh hãi liên tục vì thủy vực quá rộng.

Hơn một canh giờ sau, phía trước mới xuất hiện đất liền, là một hải đảo chỉ có mấy dặm.

“Lại có thi cốt?”

Hòn đảo nhỏ trong làn êm vụ có một cây cột đá trắng sừng sững, nhưng lúc Ngụy Tác cười phi độn pháp bảo đáp xuống thì kinh hãi nhận ra đó lại là một gióng xương trắng toát.

Bạch sắc cốt đầu không còn hoàn chỉnh, Ngụy Tác kinh ngạc sờ vào khúc xương, bột trắng rơi xuống lả tả.

Bạch sắc cốt đầu đã triệt để phong hóa, không còn linh khí tồn tại, cũng không nhận rõ chất xương tốt đến mức nào, hơn nữa vì vỡ nát nên không thể phán đoán được là yêu thú gì, ngoại hình thế nào. Đối với tu sĩ, khúc xương này đã vô dụng, không cách nào luyện chế thành pháp khí. Nhưng mười mấy đốt xương còn lại đều lớn cỡ hai người ôm, mấy đốt hoàn chỉnh cơ hồ là xương sườn, dài gấp mười mấy lần Ngụy Tác. Yêu thú này rõ ràng còn khổng lồ hơn cả Hỏa yêu long.

“Nơi này quá cổ quái, tuyệt đối không phải ở trong Thiên khung, khẳng định ở ngoài Thiên khung.” Lục bào lão đầu kinh hãi nói.

“Mẹ nó chứ! Thật ra là chỗ quỷ quái này!”

Ngụy Tác nhìn dùm bạch sắc cốt phần, nhăn nhó cực độ lắm bầm.

Nơi này càng quỷ dị, đối với Hàn Vi Vi lại càng nguy hiểm.

“Ngụy Tác, thật ra là chuyện gì?” Lúc đó Hàn Vi Vi vốn đã hôn mê lại lên tiếng.

“Lẽ nào là hồi quang phản chiếu?”

Ngụy Tác lòng như dao cắt nhìn Hàn Vi Vi mơ hồ đến mức không hiểu chuyện gì xảy ra, “Đừng nói nhiều để tiết kiệm khí lực.” Nói đoạn, gã lại sợ Hàn Vi Vi không nói gì mà qua đời nên lại nói chuyện cùng nàng ta, “Ta giả trang thành thế này, giọng nói cũng qua Biến thanh đơn rồi, sao ngươi thoát nhìn là nhận ra ngay?”

“Trừ ngươi thì còn ai nhận nhớ như thế, lúc liêu mạng với người khác là nghiêng răng nghiêng lợi.” Hàn Vi Vi mông lung nhìn gã Ngụy Tác, “Trừ ngươi và sư thư còn ai hi sinh vì ta như vậy?”

“Đừng nói nữa.” Ngụy Tác cơ hồ rơi lệ trước những lời này.

“Hàn Vi Vi!” Đúng lúc đó, Hàn Vi Vi nhắm mắt lại, Ngụy Tác tưởng nàng ta từ giả cõi đời nên kêu lên đau đớn. Nhưng đang lúc định bảo rằng ta sẽ báo thù cho ngươi thì thấy ngực Hàn Vi Vi còn phập phồng, chỉ là tiếp tục hôn mê.

Trong bạch sắc mê vụ đột nhiên vang lên tiếng nữ tử ca hát, ngọt ngào như giọng tiên.

Giọng nữ tử này khác với ngôn ngữ Thiên Huyền đại lục, không linh đến xa xăm trong mà sương trắng vô biên, trở lên phiêu diêu thần bí khôn tả.

Mắt Ngụy Tác cùng Cơ Nhã sáng lên.

Chỉ cần có tu sĩ, là có hi vọng tìm được thành trì để mua linh dược.

Không hề ngần ngại, Ngụy Tác điều khiển độn quang, cùng Cơ Nhã lao vút về phía phát ra âm thanh.

Một chấm đen xuất hiện ở điểm giao tiếp giữa bạch sắc vụ và mặt biển xanh.

Từng khối đá nhô lên khỏi mặt biển, mọc cả những thực vật kỳ hình quái trạng, một nửa khối đá chìm trong nước.

Thìnhbobo

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

226. Chương 226: Ngụy Ngập Trước Mắt.

Trong màn bạch sắc mê, phía trên một tầng đó đột nhiên rực sáng hồng sắc quang hoa, tiếng ca phiêu diêu thần bí từ trong hồng sắc quang hoa phát ra.

Ngụy Tác hướng về phía hồng sắc quang hoa hỏi: “Vị đạo hữu nào ở đó?”

Tiếng ca chợt tan biến, hồng sắc quang hoa bay ra khỏi bạch sắc mê vụ, không phải tu sĩ mà là một vật kỳ lạ lơ lửng trên không.

Trong vật này có một quả cầu tròn lớn cỡ nắm tay, trên quả cầu mọc ra vô số sợi lông đỏ rực còn nhỏ hơn sợi tóc, tung bay trên không. Hồng sắc quang hoa từ mớ lông này phát ra.

“Xoạt!”

Trên đỉnh lớp lông đỏ ánh lên những tia sáng lấp lánh, ngưng thành một hồng sắc viên cầu, bắn vào Ngụy Tác.

Chát một tiếng, gã sử dụng Xích giáp thuẫn đã tới tả ra đỡ, tấm thuẫn thêm một vết lún.

“Đây là yêu thú gì?”

Ngụy Tác biến sắc, liên tục phát ra hai linh quang quang tráo. Lực công kích của yêu thú này cao hơn bán linh giai, gần như đạt đến linh giai hạ phẩm pháp bảo.

“Nơi này quá quái dị, ta chưa thấy yêu thú này!”

Lục bào lão đầu cũng kêu lên kinh ngạc, Ngụy Tác kích phát Lục dương thần hỏa xoa, sáu dải quang hoa chói lòa. Lục dương thần hỏa hóa thành một dải kim sắc hỏa quang, xung kích vào yêu thú kỳ lạ mọc lông đỏ.

“Cả Lục dương thần hỏa xoa cũng không giết được, lẽ nào là yêu thú ngũ cấp cao giai trở lên?”

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đầy chấn kinh vì yêu thú đặc biệt bị đánh văng, nhưng trên mình chỉ bị đốt mất một ít lông đỏ, không hề thụ thương.

“Chạy mau!”

Lục bào lão đầu kinh hô, quanh đó dấy lên mấy chục dải hồng sắc quang hoa.

Trong thủy vực toàn đá ngầm này, tựa hồ là nơi yêu thú kỳ lạ có thể phát ra tiếng ca mê hoặc tụ tập. Với thực lực của Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, tuyệt đối không chống nổi mấy chục con yêu thú ngũ cấp cao giai trở lên vây công.

Tình cảnh càng khiến họ kinh hãi xuất hiện.

Ầm!

Như thể mặt đất chấn động, mấy chục dặm mặt nước đều chấn động.

Một ngọn sóng ngút trời đổ tới, một bóng đen mang theo yêu khí kinh thiên xé mặt nước, đá nhọn chặn đường đều bị nghiền nát.

Bóng đen cực kỳ khổng lồ, thể hình còn gấp Hỏa yêu long mấy chục lần! So với nó, bọn Ngụy Tác nhỏ như con kiến.

“A!”

Yêu thú giống hình châu chấu này tựa ngọn núi nhỏ ép xuống, cái đầu bèn bẹt tựa tấm lưới, đột nhiên há rộng cái miệng kinh nhân, tạo thành lực hút vô tận. Cả tu vi như Ngụy Tác hiện tại cũng không cách nào chống nổi, gã hú lên vang vang, kích phát Huyết độn bảo phù. Một đạo huyết quang xẹt ngang bên trái phía dưới yêu thú, trước khi hấp lực tràn.

Lướt đi mấy trăm trượng trong tích tắc, Ngụy Tác nhợt nhạt mặt mày ngoái nhìn, bạch sắc vụ khí trong vòng mấy trăm trượng bị hút thành một quả cầu trắng ngần, yêu thú kỳ lạ cũng hoàn toàn không chống nổi, bị yêu thú khổng lồ nuốt chửng.

Nuốt chửng bạch sắc viên cầu, na yêu thú ra vẻ no nê, há miệng phun ra bạch sắc vụ khí vô cùng vô tận.

Trong tích tắc nuốt chửng mấy chục con ngũ cấp yêu thú!

Đây là thực lực gì hả?

Thấy cảnh tượng này, Ngụy Tác lý nào còn dám dừng lại, sồn hai ốc lao đi.

Ầm!

Sau lưng vang lên tiếng nước đập kinh thiên, không rõ yêu thú khổng lồ đó làm gì.

Ngụy Tác toàn lực thôi động chân nguyên điều khiển phi độn pháp bảo hình lá liễu, cũng may nó không đuổi theo.

“Đất liền?”

Lướt đi hồi lâu, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Ngụy Tác kinh hãi vạn phần điều khiển phi độn pháp bảo đáp xuống nhưng rồi nét thất vọng ánh lên trong mắt, đất liền chỉ là hảo đảo mấy chục dặm.

Cơ Nhã nhanh chóng tìm khắp hải đảo, đoạn lặng lẽ lắc đầu với Ngụy Tác. Trê đảo không có linh dược để giải cứu Hàn Vi Vi.

Ngụy Tác lạnh buốt cõi lòng, liên tục điều khiển phi độn pháp bảo đưa gã cùng Hàn Vi Vi lướt đi.

Không rõ lướt đi được bao lâu, trong bạch sắc linh vụ đột nhiên lại vang lên tiếng xé sóng nước.

“Lại có yêu thú khổng lồ nào?”

Sắc mặt nhăn nhó, Ngụy Tác dừng lại, trong bạch sắc linh vụ xuất hiện một bóng đen.

“Thuyền?”

Ngụy Tác dụi mắt, rồi lại dụi thêm lần nữa.

Chính xác, xuất hiện trước mắt gã mà một hắc sắc đại thuyền cuộn cuộn thủy hệ linh khí.

Còn thuyền dài chừng mười mấy trượng, cao chừng ba trượng, làm toàn bằng gỗ, lướt sóng với tốc độ không kém gì bạch ngọc hạc của Ngụy Tác. Ở đầu thuyền có một bóng đen, trông xa như một tu sĩ nhưng thật ra là tượng gỗ chạm đầy phù văn kỳ dị, chỉ một tay về phía trước.

Ngay lúc gã kinh hãi vạn phần ngừng lại trên không, một tu sĩ trên thuyền thò ra nửa người, mắt ánh lên kinh ngạc nhìn họ.

Tu sĩ cao lớn chừng hơn ba mươi tuổi cơ hồ ở trần, cơ nhục vòng lên, chỉ có mấy mảnh giáp đồng đỏ che trước ngực và bụng, bên dưới mặc quần đen, cách ăn mặc khác hẳn tu sĩ Thiên Huyền đại lục.

“Lưỡng vị tiên bối, xin hỏi có việc gì chăng?” Tu sĩ thập phần thô kệch này có tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng, cảm giác được khí tức của Ngụy Tác cao thâm hơn mình nhiều thì thần sắc lạnh lại, nhìn Ngụy Tác cùng Cơ Nhã và Hàn Vi Vi còn hôn mê, lên tiếng hỏi với vẻ do dự.

Tu sĩ lên tiếng, có năm, sáu bóng người xuất hiện trên thuyền, trong đó người đứng đầu là một lão giả còn có tu vi cao hơn Ngụy Tác - Chu thiên cảnh ngũ trọng.

Lão giả mặt mũi thanh tú này ăn vận khác hẳn tu sĩ Thiên Huyền đại lục, mặc hắc sắc trường bào dài quét sàn thuyền, đầu đội mũ có chóp, toàn thân toát lên phiêu dật khí tức, đứng ở đầu thuyền có cảm giác siêu nhiên như sắp cưỡi gió bay đi.

“Tại hạ Quý Lý, là tu sĩ Thiên Huyền đại lục. Hai ngày trước truyền tống pháp trận có vấn đề, nên bị truyền đến đây.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, từ từ đáp xuống độ cao ngang với con thuyền, hỏi: “Bọn tại hạ bị khốn ở đây hai ngày, không rõ thủy vực này là ở đâu?”

“Tu sĩ Thiên Huyền đại lục?!”

Mọi tu sĩ trên thuyền đều xuất hiện thần sắc chấn kinh. Lão giả có tu vi cao nhất bước ra, nói với ngữ khí kinh ngạc đáp: “Tại hạ Ho, a Vi Dung, tu sĩ Vân Linh đại lục, nơi này là Chập Khí hải bên ngoài Thiên khung bắc bộ Vân Linh đại lục, cách Thiên Huyền đại lục ít nhất cũng hai ba chục vạn dặm.”

“Vân Linh đại lục! Chúng ta tới tận Vân Linh đại lục ở bắc bộ bên ngoài Thiên khung!”

Ngụy Tác biến sắc. Lục bào lão đầu cũng kêu to, “Phía bắc Vân Linh đại lục là một hải vực khổng lồ bao phủ mấy chục vạn dặm, là Tịch Diệt hải, nối với Tịch Hàn đại. Lẽ nào Chập Khí hải này là một phần của Tịch Diệt hải?”

“Chập Khí hải này là một phần của Tịch Diệt hải?” Ngụy Tác lại hít sâu một hơi, cổ nén chấn động, hỏi.

Hoa Vi Dung gật đầu: “Chập Khí hải là một hải vực ở tây bộ Tịch Diệt hải.”

“Đa tạ tiền bối chỉ dẫn.” Ngụy Tác khách khí với lão giả hiền hòa, đoạn hỏi: “Tại hạ có một đồng bạn đang cơn nguy ngập, cần linh dược cứu trị, không rõ tu sĩ thành trì gần đây nhất ở đâu, muốn đến thì lộ trình thế nào?”

Không cần gã nói, tu sĩ trên thuyền đều nhận ra Hàn Vi Vi đang nguy ngập, lão giả tỏ vẻ ngưng trọng ngoài lại phía sau nói nhanh: “Thành trì gần đây nhất là Hải Tiên thành, bọn lão phu đều từ Hải Tiên thành xuất phát, với tốc độ của pháp thuyền này thì mất ba ngày.”

“Ba ngày?” Mắt Cơ Nhã sầm lại, lạnh lùng khôn tả, Ngụy Tác cùng chìm hẳn cõi lòng.

“Vị đồng bạn của huynh đài không thể chịu nổi lâu thế hả?” Hoa Vi Dung quan sát sắc mặt nói, “Không rõ cần linh dược gì?”

“Kê huyết đằng, Kim tiền hoa, yêu đơn Trường xuân trùng, Địa phục linh, Khổ nha đảm, Thuyền bông thảo.” Cơ Nhã nói từng chữ một. Thần sắc nàng cho thấy Hàn Vi Vi quan trọng như thế nào với nàng.

“Những linh dược này quá hiếm.” Hoa Vi Dung nhăn nhó, lắc đầu: “Bọn tại hạ đều không có linh dược này.”

Cơ Nhã cúi đầu, im lặng nhìn Hàn Vi Vi, tựa hồ biết trước câu trả lời.

“Đông Dao thẳng địa!”

Niềm phẫn nộ xen lẫn đau đớn khôn cùng dâng lên trong lòng Ngụy Tác.

“Hiện tại còn một phương pháp, thành công được nửa phần khiến nàng ta không chết ngay.” Giọng lục bào lão đầu vang lên trong tai gã.

Gã cứng người, mắt lại ánh lên.

“Không phải ngươi vẫn còn một cánh Huyền minh băng liên và một con Nhân diện hàn băng thù hả? Hòa tan được lực Huyền minh băng liên và yêu đơn Nhân diện hàn băng thù rồi dồn vào thể nội nàng ta, hai luồng được lực huyền minh băng hàn này có thể đông kết kinh mạch, khiến nàng ta đoạn tuyệt toàn bộ sinh cơ. Nhưng ta biết một phương pháp, mỗi ngày dồn nhiều chân nguyên vào thì có thể duy trì trạng thái giả tử, lâu nhất được mấy năm. Một vị chủ nhân trước kia của ta dùng cách này cứu đạo lữ song tu, nên ta mới biết. Bất quá lúc đó ông ta sử dụng Băng minh đơn, được lực dễ khống chế, ta đoán rằng được lực ngang với một cánh Huyền minh băng liên và một viên yêu đơn Nhân diện hàn băng thù, xác suất thành công chừng nửa phần.” Lục bào lão đầu nói.

Thìnhbobo

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

227. Chương 227: Tử Ma Anh.

“Không rõ hai vị còn cần bọn tại hạ giúp gì không?” Hoa Vi Dung hỏi Ngụy Tác với vẻ áy náy.

Nhãn quang hơi ánh lên, Ngụy Tác gật đầu: “Tại hạ còn một phương pháp sau cùng có thể cứu trị vị đồng bạn này, không biết các vị có thể giúp cho một gian tĩnh thất đồng thời đưa bọn tại hạ khỏi Chập Khí hải? Tại hạ có thể trả linh thạch cho phí dụng.”

“Trên thuyền vốn còn mấy tĩnh thất để không, cho các vị một gian là việc dễ dàng, ở bên ngoài Thiên khung này, tu sĩ giúp nhau là việc bình thường, huynh đài định trả linh thạch thì khách sáo quá.” Hoa Vi Dung nói: “Chỉ là bọn lão phu còn phải ở Chập Khí hải mấy ngày để hái nguyên liệu, rồi mới về Hải Tiên thành. Hai vị đợi được chăng?”

“Nếu để bọn tại hạ tự đi, dù biết phương vị, cũng rất dễ lạc đường.” Ngụy Tác nhấn nhó: “Không đợi được cũng phải đợi.”

“Vậy thì lưỡng vị hãy lên thuyền, mau cứu chữa đồng bạn.” Hoa Vi Dung đưa tay mời.

“Đa tạ!” Ngụy Tác cười phi độn pháp bảo, đáp xuống khoang.

Gã nhận ra mọi tu sĩ đều tỏ vẻ ganh tị với phi độn pháp bảo hình lá liễu của gã.

“Các vị cứ ở trong gian tĩnh thất này cứu trị đồng bạn. Nếu còn cần giúp gì, cứ tìm lão phu.” Hoa Vi Dung dẫn Ngụy Tác cùng Cơ Nhã vào một gian tĩnh thất, nói xong thì rất hiểu ý cáo từ, khép cửa đi ra.

“Ngụy Tác, người thật sự biết cách cứu trị nó?” Gương mặt Cơ Nhã đẹp đến nghẹt thở, vẫn giữ nét lạnh lẽo không tan.

“Việc này cần cô nương quyết đoán.” Ngụy Tác gật đầu nghiêm túc, “Tại hạ biết một phương pháp khiến nàng ta lâm vào tình trạng giả chết, lâu nhất sẽ được mấy năm, nhưng chỉ thành công được nửa phần.”

“Nửa phần thành công?” Mắt Cơ Nhã sáng lên, “Là phương pháp gì?”

“Lần trước cô nương bảo nàng ta mang cho mỗi ba cánh Huyền minh băng liên, mỗi mới dùng hai, vẫn còn một cánh, mỗi cũng có yêu đơn Nhân diện hàn băng thù, hòa tan hai vật này rồi dẫn nhập vào thể nội nàng ta, huyền minh băng hàn được lực sẽ đông kết toàn bộ kinh mạch. Sau này mỗi ngày mỗi sẽ thi triển một loại chân nguyên thuật pháp, giúp nàng ta duy trì trạng thái giả tử, sinh cơ không hề đoạn tuyệt.”

“Huyền minh băng liên cộng thêm một viên nội đơn ngũ cấp băng hệ yêu thú?” Cơ Nhã hơi run người, “Dù muội ấy giữ được nhục thân thần hồn nhưng chỉ âm minh chi khí của Huyền minh băng liên thấm vào xương tủy, sau này chữa bằng cách nào?”

Ngụy Tác nhíu mày, tựa hồ hơi trầm ngâm một chốc, đoạn nói: “Âm minh chi khí có thể dùng Hoàn dương hoa và yêu đơn Dương chi điều luyện thành Cửu dương đơn để giải.”

“Thượng cổ Cửu dương đơn? Người biết công thức?” Cơ Nhã tỏ vẻ không tin nổi.

Ngụy Tác gật đầu, không nói gì thêm, chỉ nhìn nàng.

“Có nửa phần còn hơn không có gì.” Cơ Nhã mặc mặc đặt Hàn Vi Vi xuống giường, thề với ngũ khí băng hàn tội bậc: “Nếu thất bại, đời này ta nhất định khiến Đông Dao thắng địa nợ máu trả bằng máu!”

Ngụy Tác không nói thêm gì, trực tiếp lấy từ nẹp bảo nang ra một thi thể yêu thú đầy mũi băng, chính thị Nhân diện hàn băng thù.

Bổ đầu yêu thú lấy ra một viên yêu đơn màu xanh trắng, Ngụy Tác lấy cánh Huyền minh băng liên còn lại ra.

Xong xuôi, tay gã cũng hơi run lên.

Ngụy Tác từ bé không hề có thân bằng hảo hữu, chưa từng trải qua cảnh sinh ly tử biệt. Gặp tình cảnh này, dù gã thần nhiên trước mặt tu sĩ Kim đơn kỳ, thậm chí còn yếu đuối hơn nhiều tu sĩ tầm thường.

“Ta bắt đầu.” Hít sâu mấy câu, Ngự Tác mới quyết định, dồn chân nguyên vào Huyền minh băng liên và yêu đơn Nhân diện hàn băng thù.

Từng làn tử sắc chân nguyên như sóng nước lan tràn trên hai vật, thanh hắc sắc và thanh bạch sắc linh khí phát ra, gã không luyện hóa, chỉ dùng chân nguyên làm tan đi, tốc độ nhanh gấp trăm lần hút linh khí trong đó.

...

“Hàn khí dày thật!”

Thoáng sau, Hoa Vi Dung đứng ở đầu thuyền và một thanh sam văn sĩ chừng hơn ba mươi tuổi, tu vi Chu thiên cảnh tam trọng đều ngoài nhìn vào khoang, nơi Ngự Tác cùng Cơ Nhã đang ở trong tĩnh thất.

“Hoa lão, lưu hai tu sĩ này lại có ổn thỏa không?” Tổ vẻ nghi ngại, bạch diện tu sĩ ăn vận như văn sĩ chợt hỏi Hoa Vi Dung.

“Người thấy nữ tu đó thế nào?” Hoa Vi Dung không đáp mà hỏi ngược.

Bạch diện tu sĩ không hiểu ý, hơi ngần ra, nhưng vẫn đáp: “Khuyñh quốc khuyñh thành, là nữ tu xuất sắc nhất tại hạ từng thấy.”

“Nếu ta không lầm, nữ tử còn là thiên phú linh căn tu sĩ.” Hoa Vi Dung liếc bạch diện tu sĩ đầy thâm ý: “Thiên tư, như thế thì tu sĩ đi cùng nàng ta không thể bình thường. Họ từ Thiên Huyền đại lục đến, càng không thể là tu sĩ tầm thường, chúng ta tuy đông, tu vi của ta còn cao hơn nam tu đó một bậc nhưng vị tất nắm chắc đối phó được, họ bị khốn trong Chập Khí hải thì khẳng định cần dựa vào chúng ta để thoát khốn, dù là nhân vật gian tà tội bậc, trước khi rời Chập Khí hải thì không thể nào đối phó chúng ta, đắc tội với họ sao bằng giao hảo, khiến họ nợ một món nhân tình.”

“Hoa lão nói rất đúng.” Bạch diện tu sĩ ngưng trọng hẳn, “Ít nhất có thể thoát khỏi truyền tống pháp trận đang vỡ, chúng ta đều không thể.”

Lúc đó, trong tĩnh thất đang là thời khắc quan trọng nhất.

Huyền minh băng liên và yêu đơn Nhân diện hàn băng thù đều đã tan ra, được chân nguyên của Ngự Tác bao lấy, dung hợp lại, biến thành được dịch xanh thẫm.

“Nhất định phải cố gắng!”

Trán toát mồ hôi, Ngự Tác nghiêng rằng, toàn bộ được dịch dung hóa trong tử sắc chân nguyên đoạn bao lấy Hàn Vi Vi.

Bên ngoài Hàn Vi Vi xuất hiện một tầng bạch sắc hàn sương.

Dược dịch và chân nguyên, với tốc độ kinh nhân thấm vào thể nội nàng ta.

Chút chân nguyên và dược dịch sau chót thấm vào thể nội, sắc mặt Hàn Vi Vi ánh lên lạnh lẽo như băng giá, Ngự Tác có phần hư thoát, mồ hôi đầm đìa, nuốt liền ba viên Hồi chân đơn.

Cơ Nhã nhìn Ngự Tác, nữ tử khuyñh quốc khuyñh thành này run run môi, không nói thành lời.

“Xem ra nàng ta không chống chọi nổi nữa.” Ngự Tác nhìn Hàn Vi Vi nằm trên trên giường không còn bất kỳ sinh khí nào, cả nhịp tim cũng ngừng lại, bất giác nhăn nhó, “Hiện tại được lực mới đông kết khí huyết, sau hai canh giờ nữa thì toàn bộ khí huyết và chân nguyên triệt để đông kết mới có thể thi pháp lần đầu. Sau đó mới biết có thành công không.”

“Đa tạ.” Cơ Nhã lặng lẽ nhìn Hàn Vi Vi, đột nhiên nói với gã.

“Diệp gia huynh muội hiện ở đâu?” Ngự Tác không thừa lời, hỏi luôn. Dọc đường vì có Lý Thiệu Hoa nên gã không dám hỏi kỹ, sợ bị lão nghe được.

“Hàn Vi Vi trúng độc, tôi biết ngay Đông Dao thắng địa sẽ hành động nên sai một tu sĩ Trần Bảo các đưa họ đi. Không có gì bất ngờ thì họ ở Câu Ly thành.”

“Cô nương đã biết, sao từ đầu không đưa nàng ta trốn đi?” Ngự Tác hỏi.

“Lý Thiệu Hoa có tạo nghệ đơn đạo cao hơn tôi nhiều, tựa hồ lấy được độc kinh của thượng cổ tông môn.”
Cơ Nhã nói: “Nếu tôi không mỗi ngày ở Trần Bảo các nghiên cứu được vật lão cho Vi Vi uống thì cũng không thể đoán ra cách giải.”

Ngụy Tác nhăn nhó, Lý Thiệu Hoa tựa hồ rất có khả năng trở thành tu sĩ Kim đơn kỳ thứ hai của Đông Dao thẳng địa.

“Kim đơn kỳ!”

Ngụy Tác lập lại từ này trong lòng, mắt như ánh lên tia chớp.

...

Thời gian qua đi, hắc sắc đại thuyền vô thanh vô tức lướt đi trong Chập Khí hải.

“Ai hải!”

Đột nhiên, tu sĩ cao lớn gằm như ở trần, chỉ mặc mấy mảnh giáp màu đồng đứng ở đầu thuyền lên tiếng hỏi.

Cách trăm trượng xuất hiện một đạo lục quang, nhanh chóng áp sát hắc sắc đại thuyền.

“Các hạ là ai?”

Cùng tiếng cười lạnh hỏi ngược, một lục bào tu sĩ trẻ tuổi ăn vận hoa lệ, hiện lên trong bạch sắc mê vụ.

Tu sĩ này chỉ hơn hai mươi tuổi, mặt mũi lạnh lùng, mặc tấm áo lục có phù văn đặc biệt như chấm đen, ánh lên lục sắc lãnh diễm.

Hắn đứng trên tử quang, tử quang là một phi độn pháp bảo trông giống như anh nhĩ tím đen, có mọc hai cánh bên sườn, chỉ đủ cho một người đứng.

“Tử ma anh!”

Hoa Vi Dung từ khoang thuyền lao nhanh ra, thấy phi độn pháp bảo đó thì biến hắc sắc mặt.

Pháp bảo của thanh niên nghe tiếng hô thì đôi mắt không có tròng trắng lại hấp háy, như vật sống!

“Là người Âm Thi tông hả?” Biến sắc, Hoa Vi Dung không dám chậm trễ, lớn tiếng: “Bọn tại hạ là người Hải Tiên thành Hoa gia.”

Thìnhbobo

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

228. Chương 228: Sát Ý Khó Ưc Chế.

“Hải Tiên thành, người Hoa gia hả?” Lục bào tu sĩ trẻ tuổi đảo mắt, cười nhạt: “Tại hạ là Kỳ Tử Vũ, đệ tử của Âm Mị Ly.”

“Hóa ra là đệ tử của Âm trưởng lão.” Mọi tu sĩ trên thuyền nghe vậy thì đều lạnh người, Hoa Vi Dung hỏi: “Kỳ đạo hữu hiện thân không hiểu có việc gì chẳng?”

Kỳ Tử Vũ cười tiêu sái: “Không có gì quan trọng, mỗ đuổi theo một thị thiếp đến đây.”

“Đuổi theo một thị thiếp bỏ chạy?”

“Không sai.” Kỳ Tử Vũ gật đầu, liếc khoang thuyền sau lưng bọn Hoa Vi Dung, “Thị thiếp của mỗ am hiểu thuật ẩn thân, chưa biết chừng đã trốn trong pháp thuyền này. Không biết Hoa gia có thể tạo điều kiện cho mỗ lên thuyền tìm kiếm?”

“Lên thuyền tìm kiếm?” Hoa Vi Dung và bạch diện tu sĩ tu vi Chu thiên cảnh tam trọng nhìn nhau, đều tỏ vẻ ngần ngại.

“Thế nào?” Kỳ Tử Vũ liếc cả hai, “yêu cầu nhỏ nhoi đó làm khó hai vị?”

“Đương nhiên không.” Hoa Vi Dung biến sắc, nói ngay: “Vậy thì Kỳ đạo hữu lên tìm là được.”

“Âm linh nguyên khí dày quá! Ngụy Tác, mau cướp âm nguyên pháp bảo đó, mau lên! Nếu ta ăn được âm nguyên đó thì đại bổ nguyên khí!” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đang ở trong khoang, đương nhiên nhận ra đệ tử Âm Thi tông đó đến nơi, lục bào lão đầu hưng phấn kêu to trong tai gã.

Ngụy Tác mắt ánh lên, không tỏ vẻ gì.

Hiện tại gã ở trong tỉnh thất, không thấy Kỳ Tử Vũ nên không cách nào phán đoán được tu vi cụ thể, nhưng nghe rõ những lời hắn nói với bọn Hoa Vi Dung.

“Âm Thi tông” khẳng định là thế lực mạnh hơn nhiều “Hải Tiên thành Hoa gia” mà Hoa Vi Dung nói đến. Gã không muốn chuốc lấy đối thủ như thế trong khi chưa biết gì.

Hà hưởng hiện tại Hàn Vi Vi sinh tử chưa rõ, sắp đến lúc thi pháp cho nàng ta.

Thoáng sau, Ngụy Tác nghe thấy tiếng kẹt, cửa khoang thuyền được mở ra.

Chốc sau, giọng bọn Kỳ Tử Vũ tựa hồ vang lên trong gian phòng gần đó.

Giọng Kỳ Tử Vũ vang lên: “Đây là y phục của thị thiếp đó, xem ra ả lén vào đây. Nhánh Huyết san hồ này là ả lấy cắp ở chỗ ta, ta thu lại, Hoa gia chắc không có ý kiến gì?”

“Nhánh Huyết san hồ này rõ ràng chúng ta khó khăn lắm mới hái được. Sao lại biến thành thị thiếp của các hạ lấy trộm.” Một giọng nói không phải của Hoa Vi Dung cất lên phẫn hận.

“Ý người là gì?” Kỳ Tử Vũ lạnh giọng: “Lẽ nào người bảo ta đường đường đệ tử Âm Thi tông, cố tình giả trò tham món đồ này của Hoa gia?”

“Có lẽ vị đồng bạn này của lão phu nhớ nhầm.” Hoa Vi Dung vội nói, “Đạo hữu khẳng định như thế thì đạo hữu cứ việc thu hồi.”

“Hừ”, Kỳ Tử Vũ hừ lạnh một tiếng, “Có vật của ả ở đây, chưa biết chừng ả còn ẩn mình đâu đó, ta phải tìm kỹ mới được.”

“Hắn quá khôn kiếp!”

Ngụy Tác nhú mày. Chỉ qua những lời này, trong óc gã đã hiện rõ một cảnh tượng. Kỳ Tử Vũ vào một gian phòng, thích nhánh Huyết san hồ, nhân lúc bọn Hoa Vi Dung không chú ý, lén ném pháp y của nữ tử vào một góc...

Tiếng bước chân gần dần, tựa hồ đang đến gian tỉnh thất gã tạm trú.

Giọng Hoa Vi Dung vang lên, “Trong tỉnh thất này có hai tu sĩ Thiên Huyền đại lục qua đường đang cứu chữa đồng bạn, lão phu phải cho họ biết một tiếng.”

“Tu sĩ Thiên Huyền đại lục? Ở đây có tu sĩ Thiên Huyền đại lục? Người đùa với ta hả?”

“Đến rồi, không tránh được.”

Khóe môi Ngụy Tác hé nụ cười lạnh, không đợi Kỳ Tử Vũ nói gì, đi ra ngoài cửa mở ra chờ đợi.

Tích tắc mở cửa, Ngụy Tác thấy Hoa Vi Dung sắc mặt thập phần âm trầm và một lục bào thiếu niên mắt đầy giận dữ.

Lục bào thiếu niên ngang tuổi với gã, cực kỳ tuấn tú, tà áo lấp lánh bằng lãnh lục sắc hỏa diễm kỳ lạ.

“Chu thiên cảnh ngũ trọng, địa cấp sơ giai công pháp.”

Vọng khí thuật vừa được sử dụng, Ngụy Tác hiểu ngay.

“À!”

Mắt lục bào thiếu niên thập phần tuần tú sáng lên.

Hoa Vi Dung và thanh sam văn sĩ mặt mày khó coi đứng cạnh hần đều lạnh buốt trong lòng. Cả hai cảm nhận được ánh mắt thân truyền đệ tử của trưởng lão Âm Thi tông này coi Ngụy Tác như không khí, xuyên qua gã, như hai ngọn lửa, nghênh ngang soi mói Cơ Nhã.

Dục vọng chiếm hữu đến cực điểm bùng cháy.

“Kỳ đạo hữu chắc đã nhìn rõ tình hình rồi, chắc không có tung tích thị thiếp đó chứ.” Hoa Vi Dung có dự cảm không lành, hỏi Kỳ Tử Vũ.

“Lão hữu, đừng có mắt như mù thế chứ?” Kỳ Tử Vũ đảo mắt, nở nụ cười tà quái, “Bạch Lộ, người để ta tìm vất vả quá.”

“Bạch Lộ?” Hoa Vi Dung và thanh sam văn sĩ đều ngẩn ra, không rõ hần nói gì.

“Vị đạo hữu này có ý gì? Nhận nhầm người chăng?” Ngụy Tác cười lạnh. Không rõ vì sao, trong lúc Hàn Vi Vi chưa biết sống chết thế nào, lòng gã dấy lên sát ý băng lạnh khó ức chế, chỉ muốn cho đệ tử Âm Thi tông này một trận rồi giết chết.

“Bạch Lộ, tuy người đối y phục, nhưng ta còn nhận ra được.” Kỳ Tử Vũ mặt mũi lạnh tanh liếc Ngụy Tác, “Người là ai? Sao lại ở cùng ả, lẽ nào người câu dẫn ả trốn đi?”

“Hoa tiền bối, Âm Thi tông tại Vân Linh đại lục là tông môn thế nào?” Ngụy Tác đột nhiên nghiêm túc hỏi Hoa Vi Dung.

Hoa Vi Dung càng dấy lên dự cảm không lành, tỏ vẻ do dự. “Còn có tu sĩ chưa từng biết đến Âm Thi tông?” Kỳ Tử Vũ cười khinh bỉ: “Lão hữu nói rõ xem Âm Thi tông là tông môn thế nào cho y nghe. Càng tường tận càng tốt.”

“Âm Thi tông là tông môn lớn nhất bắc bộ Vân Linh đại lục, tính cả tông chủ Huyết Linh lão tổ thì có Kim đơn kỳ đại tu sĩ. Sư tôn Âm Mị Ly của Kỳ đạo hữu đây cũng là một trong những Kim đơn kỳ đại tu sĩ của Âm Thi tông.” Hoa Vi Dung trông càng khó coi, nói với Ngụy Tác.

“Xem ra lão hữu biết cũng không nhiều.” Kỳ Tử Vũ nhìn Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đầy thâm ý: “Tông chủ bản tông có tu vi Kim đơn ngũ trọng, đột phá đến Thần huyền cảnh, thành Thần huyền cảnh đại tu sĩ thứ tám của Vân Linh đại lục chỉ là việc trong mười mấy năm nữa.”

“Kim đơn kỳ ngũ trọng đại tu sĩ?” Ngụy Tác há miệng, cơ hồ có thể nhét vừa một quả trứng gà luộc chín vào.

“Các hạ bảo nàng ta có phải Bạch Lộ không?” Kỳ Tử Vũ tỏ vẻ đắc ý, ánh mắt Cơ Nhã càng trắng trợn, “Chỉ cần các hạ thừa nhận nàng ta là Bạch Lộ, giao cho mỡ thì mỡ coi như chưa có gì, tha cho các người.”

Rõ ràng ý thế hiếp người, đoạt vật không đủ còn đổi trắng thay đen, định đoạt cả người?

Hoa Vi Dung và thanh sam văn sĩ nghiêng rằng, nhưng có bất kỳ biện pháp nào, gia tộc như Hoa gia giá thì tu sĩ Kim đơn kỳ của Âm Thi tông dùng một ngón tay cũng đủ diệt môn.

“Vị đạo hữu này thật sự thích nàng ta?” Ngụy Tác đột nhiên cười nịnh nọt, gật đầu liên tục: “Đạo hữu thích thì gọi nàng ta là Bạch Lộ cũng không thành vấn đề. Không rõ gia nhập quý môn có hạn chế gì, liệu có thể giới thiệu để thu tại hạ làm đệ tử quý môn?”

Vô sỉ đến mức này khiến Hoa Vi Dung và thanh sam văn sĩ không nói thành lời, ánh mắt nhìn Ngụy Tác đầy lạnh lùng, khinh miệt.

“Các hạ nói thật?” Kỳ Tử Vũ ngăn người, mắt xuất hiện thần sắc kinh nghi .

“Đương nhiên thật.” Ngụy Tác gật đầu.

“Nếu người thật lòng thì để ta hạ cấm chế.” Kỳ Tử Vũ mắt ánh lên thần sắc giảo trá, “khi nhập môn vào gặp Âm Thi tông trưởng lão, hành lễ nhập môn xong thì sẽ giải cho người.”

“Hai vị, Âm Thi tông có cấm chế nào mà khi có đệ tử xảy ra chuyện thì đỉnh cấp tu sĩ trong tông môn sẽ biết ngay không?” Ngụy Tác đột nhiên hỏi Hoa Vi Dung và thanh sam văn sĩ.

“Không.” Thanh sam văn sĩ liếc gã khinh bỉ, không thèm suy nghĩ nói ngay.

“Đừng!” Hoa Vi Dung đột nhiên phản ứng, sắc mặt nhợt nhạt, hô lên kinh hãi.

“Chát! Chát!”

Cùng lúc, hai làn sóng trong veo tỏa rộng trên đầu Kỳ Tử Vũ.

Nét giảo trá cứng lại trên mặt Kỳ Tử Vũ, thiên linh tóe máu!

Tròng mắt thanh sam văn sĩ co rút lại, tỏ vẻ kinh hãi tột bậc, tuy không nhìn thấy gì nhưng y cảm nhận được tựa hồ có một ẩn hình ác ma đang nằm trên đầu Kỳ Tử Vũ.

Mắt Kỳ Tử Vũ tan hết thần quang.

Giết trong tích tắc!

Ngụy Tác tựa hồ bất động, Kỳ Tử Vũ có tu vi cao hơn một cấp bị giết chết trong tích tắc!

“Xoạt!”

Một đạo tử quang từ ngực Kỳ Tử Vũ lao ra.

“Nhanh lên! Không để ‘Tử ma anh’ thoát, không thì chúng ta sẽ chết không có đất chôn!” Vừa thấy tử quang, Hoa Vi Dung sắc mặt nhợt đi, kêu ré lên, một dải bạch sắc quang hoa từ tay lão xẹt ra ngăn chặn.

Thìnhbobo

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

229. Chương 229: Ba Năm?

Thanh sam văn sĩ như tỉnh mộng, mặt nhợt đi phát ra một đạo thanh sắc quang diễm, giáng vào đạo tử quang.

Đạo tử quang có ngoại hình như anh nhĩ, tím sẫm một màu, là “Tử ma anh” .

“Tử ma anh” dừng lại trên không, tránh khỏi hai đạo quang hoa của Hoa Vi Dung và thanh sam văn sĩ phát ra, va vào một vách khoang, định phá vách lao ra.

“Mau! Bắt lấy âm nguyên pháp bảo đó!”

Lục bào lão đầu kêu oai oái, Ngụy Tác lãnh tỉnh đích tể xuất Thanh tác ngân pháp trượng, đồng thời thi triển “Kim xà loạn vũ” .

Kim sắc lôi xà dày đặc cơ hồ lập tức bao trùm “Tử ma anh” sắp va vào sàn thuyền.

“Tử ma anh” tê dại, mắt trợn ngược đầy nhân tính hóa.

Một viên ngọc xanh có phù văn hình trúc xanh cổ kính xuất hiện trong tay Ngụy Tác, phát vào “Tử ma anh”, thanh sắc trường kiếm do cương phong ngưng thành xẹt ra trong tích tắc.

“Tử ma anh” tựa hồ cảm giác được nguy cơ hủy diệt, tử quang rực lên, cứng đờ người rồi tránh khỏi thanh sắc trường kiếm, lao vào vách thuyền.

“Xoạt!”

Cùng lúc một dải bạch quang băng hàn tột bậc men theo vách thuyền bắn ra, “Tử ma anh” va vào thì cứng người, bị phủ một lớp băng cứng!

Bạch quang là bạch sắc bằng long do Cơ Nhã phát ra.

Ngụy Tác không hề ngần ngại, lại kích phát Thanh cương phiến lấy được của Đồng Thanh Y, “Tử ma anh” run lên cầm cập, vừa chấn nứt lớp băng bên ngoài thì hai cây thanh sắc trường kiếm do cương phong ngưng thành xuyên qua.

Ma anh tan hết linh quang, từ không trung rớt xuống.

Cùng lúc đó, ánh máu đỏ sẫm từ miệng ma anh phun vào Ngụy Tác.

Chát một tiếng, huyết quang đỏ sẫm giáng lên Xích giáp thuẫn mà Ngụy Tác vừa thi triển. Pháp thuẫn vốn lỗ chỗ không có thêm vết thương nào nhưng hồng quang yêu dị lóe lên, Xích giáp thuẫn tan hết linh khí, chính thức vô hiệu.

Mấy bóng người từ ngoài cửa khoang lao vào, thấy “Tử ma anh” phun ra huyết quang, thì rút phịch xuống đất, sắc mặt trắng nhợt.

“Quý đạo hữu, lần này gây ra đại họa rồi.” Hoa Vi Dung vốn không còn động dụng được bao nhiêu chân nguyên, ngực phập phồng, ánh mắt đầy kinh hoàng.

“Giết thì mổ cũng giết rồi, có gì không ổn xin Hoa tiên bối nói rõ.” Ngụy Tác liếc thi thể Kỳ Tử Vũ còn đứng sừng sững, tỏ vẻ khinh bỉ. Chỉ cần để gã đánh lén, dù là tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng, không có bảo vật thần thức xung kích như Đồng Thanh Y thì chỉ còn nước bị gã hạ sát.

“Ban nãy các hạ hỏi vị hiền đệ này, lão phu đã nhận ra không ổn nhưng không kịp ngăn cản.” Hoa Vi Dung liếc thanh sam văn sĩ, nhẹ giọng nói nhanh: “Y nói không sai, Vân Linh đại lục chỉ riêng Hồn Nguyên tông có Nhất khí nguyên thần đáng có thể khiến tông môn biết địa điểm cụ thể đệ tử chết ở ngoài, nhưng ‘Tử ma anh’ có thể khiến tu sĩ lợi hại của Âm Thi tông phát hiện thứ giết chết bản môn đệ tử. ‘Tử ma anh’ này chỉ có tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng trở lên mới luyện chế được, do trưởng lão Âm Thi tông luyện thành, tưởng thưởng cho đệ tử tinh anh. Pháp bảo này là huyết luyện chi vật, có linh tính, không chỉ lúc đối địch có thể chủ nhân điều khiển âm nguyên pháp bảo, sau đó cũng có thể tự động quay về với chủ nhân đã luyện chế.”

Ngụy Tác nhíu mày: “Vậy thì ‘Tử ma anh’ không phải đã bị chúng ta giết rồi sao?”

“Quý đạo không biết đó thôi.” Hoa Vi Dung nhắc nhở: “Tử ma anh có thể phun ra ‘Tà huyết tiễn’, là đạo hồng sắc huyết quang vừa rồi. Cách luyện chế ‘Tử ma anh’ của Âm Thi tông không ai biết, nên không ai biết Tà huyết tiễn huyền diệu cỡ nào, nhưng Tà huyết tiễn có công hiệu phá hoại pháp khí của đối phương, còn tạo thành mùi tanh trên mình người công kích, rất lâu mới tan.”

Ngụy Tác hơi biến sắc, phát giác trên mình quả nhiên có mùi tanh.

“Tử ma anh khi có thể trốn thoát thì cố gắng chạy trốn, nó nhớ được khí tức của tu sĩ đã giết chủ nhân, sẽ đưa trưởng lão luyện chế ra nó đi báo thù. Lúc biết không thể thoát được, nó sẽ thi triển thuật này, công kích người giết chủ nhân, tu sĩ lợi hại của Âm Thi tông sẽ lần theo mùi tanh này.” Hoa Vi Dung nói tiếp, “Ban nãy mà ‘Tử ma anh’ đào thoát, trăm phần trăm huynh đệ sẽ bị tu sĩ lợi hại của Âm Thi tông bắt kịp. Giết ‘Tử ma anh’, tình hình chỉ hơn tí xú. Mùi tanh này trong ba năm sẽ không tan, ở Vân Linh đại lục, hiếm người nào giết đệ tử Âm Thi tông có ‘Tử ma anh’ mà thoát khỏi bị truy sát.”

Nghe Hoa Vi Dung nói, không chỉ sắc mặt Cơ Nhã cắt không còn hột máu, ngay cả lục bào lão đầu cứ kêu gào cướp lấy ‘Tử ma anh’ cũng kinh hãi, “Không phải chứ?”

“Ba năm không tan?” Ngụy Tác hỏi, “Không có biện pháp phá giải sao?”

“Tuy khó giải nhưng cũng còn may là các vị đang ở trong Chập Khí hải.”

“Ở Chập Khí hải?” Ngụy Tác đảo mắt, “Hoa tiên bối nói vậy là sao?”

Hoa Vi Dung giải thích nhanh: “Tựa hồ người Âm Thi tông tuy không cách nào trực tiếp đuổi theo mùi tanh này nhưng chỉ cần đến gần phạm vi nhất định thì sẽ nhận ra. Đệ tử Âm Thi tông số lượng kinh nhân, không cần nói ở các thành bắc bộ Vân Linh đại lục mà ở hải vực ngoài Tịch Diệt hải đều rất đông, ở nơi khác mà giết đệ tử có ‘Tử ma anh’, triền miên mùi tanh này, e rằng sẽ lập tức bị Âm Thi tông vay giết.

Cũng may Chập Khí hải không có nhiều tu sĩ, hiếm khi gặp đệ tử Âm Thi tông, chập khí của Chập Khí hải có tác dụng cách tuyệt phần nào mùi tanh. Lão phu nghe nói có một tu sĩ giết đệ tử tinh anh Âm Thi tông xông chạy vào Chập Khí hải trung đã đào thoát. Quý đạo hữu chỉ cần tìm một nơi ở Chập Khí hải trốn tránh ba năm, đến khi mùi tanh tan hết thì lo gì.”

Ngụy Tác nhú mày, “Hoa tiền bối, ý tiền bối là bọn tại hạ đành ở lại Chập Khí hải trốn tránh ba năm?”

“Không còn lựa chọn nào khác là vượt Tịch Diệt hải, đến Tịch Hàn đại lục. Nhưng tuyệt đại bộ phận hải vực Tịch Diệt hải đều chưa được khám phá, cả tu sĩ Kim đơn kỳ cũng không dám vượt.” Hoa Vi Dung cười khổ, “Nếu là lão phu, chắc cũng chọn cách ở lại Tịch Diệt hải này ba năm.”

Ngụy Tác bình tĩnh gật đầu, không tỏ vẻ gì mà hỏi, “Chập khí mà các vị nói là bạch sắc linh vụ của Chập Khí hải?”

“Không sai. Hải vực này có tên Chập Khí hải, vì có một loại yêu thú là Bàn cổ cự chập. Bạch sắc chập khí này do chúng phun ra. Chúng được liệt vào thất giai, thể hình khổng lồ, là bá chủ hải vực này. Chập Khí hải không thiếu gì yêu thú ngũ lục cấp trở lên, bọn lão phu dám vào là vì ‘Chập khí thuyền’ này có Chập linh pháp trận, mỗi ngày hai lần kích phát sẽ mô phỏng khí tức của Bàn cổ cự chập, gặp yêu thú không đối phó nổi thì dọa được chúng bỏ chạy.” Hoa Vi Dung nhìn Ngụy Tác, do dự một chút, rồi nghiêng rằng: “Tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng tam trọng đều không dễ dàng vào đây, đệ tử Âm Thi tông này chỉ có tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng mà dám đi lại nghênh ngang trong Chập Khí hải thì khẳng định có sư trưởng hoặc sư huynh đệ tu vi cao hơn nhiều đi cùng. Có thể người Âm Thi tông cách đây không xa. Mau Quý huynh mau rời thuyền.”

“Rời thuyền?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhìn Hoa Vi Dung: “Tình hình ban nãy các vị cũng đã thấy, các vị không dám ngăn cản nên mới đành giết hắn. Hiện tại bọn tôi không hiểu gì về hải vực này, rời thuyền thì đi đâu?”

“Lão phu biết lời thỉnh cầu này không hợp đạo nghĩa, nhưng mong Quý huynh hiểu cho, bọn lão phu tuy không sợ chết, nhưng Âm Thi tông trút giận lên Hoa gia, Hoa gia khẳng định bị diệt môn.” Hoa Vi Dung cuống lên nói, “Thứ xác định phương vị trên thuyền chỉ có tinh thần đồng nhân cố định ở đầu thuyền, không cách nào cho Quý huynh, nhưng hải đồ Chập Khí hải thì bọn lão phu có thể tặng cho một tấm. Bằng vào đó, Quý huynh có thể hiểu về hải vực này. Chỉ cần Quý huynh hiểu cho nỗi khổ, Hoa gia sẽ nhớ ơn của Quý huynh hôm nay.”

“Được, đã vậy thì hắn do mỡ giết, các vị đưa hải đồ xong, mỡ sẽ rời thuyền.” Ngụy Tác gật đầu gọn ghẽ, sắc mặt thoáng âm hàn nói, “Tiếp đây mỡ phải thi thuật cứu trị đồng bạn, cần chút thời gian, ở lại trên thuyền một chút. Mỡ không có đủ pháp khí và đơn dược, mong chư vị cùng giao dịch, mỡ đảm bảo không để các vị bị thiệt.”

“Được!” Hoa Vi Dung mắt ánh lên thần sắc cảm kích, nghiêng rằng gật đầu, dặn tu sĩ sau lưng: “Lui thuyền lại, đồng thời kích phát Chập linh pháp trận.”

Thinhbobo

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

230. Chương 230: Mùi Vị Khôn Tả.

“Được!” Ngụy Tác gật đầu ngay, thân ảnh loáng lên, đến trước Kỳ Tử Vũ cởi tấm lục sắc pháp bào ban nãy rực lục sắc lãnh hỏa còn giờ đã tan hết linh quang, không nhận ra phẩm giai cụ thể nữa.

Ngụy Tác thực hiện gọn gàng như vậy khiến Hoa Vi Dung hơi biến sắc, lòng lạnh buốt.

“Hoa tiền bối, Chập linh pháp trận trên ‘Chập khí thuyền’, mô phỏng khí tức Bàn cổ cự chập có thể duy trì bao lâu?” Ngụy Tác coi như không nghe thấy, sắc mặt như thường hỏi.

Hoa Vi Dung nói: “Chập linh pháp trận kích phát một lần có thể duy trì hai tuần hương.”

Ngụy Tác gật đầu: “Hai tuần hương đủ cho mỗi cứu đồng bạn. Vô luận mỗi cứu trị đồng bạn thành công hay không, sau hai tuần hương cũng sẽ rời thuyền. Chỉ hy vọng trong thời gian này, trừ phi người Âm Thi tông đến, các vị đừng vào gian tĩnh thất, ảnh hưởng mỗi thi pháp.”

“Được!” Thấy gã không muốn lão ở lại, Hoa Vi Dung quay người rời khoang thuyền.

“Hoa tiên bối, tại hạ còn một thỉnh cầu, nếu Hoa tiên bối chịu giúp, tại hạ nợ Hoa gia một mối nhân tình.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, đột nhiên lại nói, “Hoa tiên bối xe, ra không chỉ vào Chập Khí hải một lần, tại hạ không hiểu gì về hải vực này, trừ hải đồ ra không hiểu Hoa tiên bối có thể cho tại hạ cả những ghi chép tường tận chăng.”

“Việc này lão phu sẽ làm, chỉ cần Quý đạo hữu không trách Hoa gia là được, đầu dám mong huynh đệ nhớ ơn.” Hoa Vi Dung nhún nhó, nhanh chóng khuất bóng ở góc thuyền.

Trong tay gã có thêm hai vật, một tấm tử hắc sắc mộc phù và một hoàng sắc nạp bảo nang.

Cả hai đều lấy được của Kỳ Tử Vũ.

Gã không vội xem xét hai vật mà nhanh chóng lấy ra Thực huyết pháp đao, thẳng tay đâm vào ngực Kỳ Tử Vũ.

Gã bắt đầu quan sát hai vật lấy được.

Tử hắc sắc mộc phù cực nặng, bề mặt sáng bóng lên, có phần hơi tanh, cả hai mặt đều có phù văn mặt quỷ, thập phần quỷ dị, không biết tác dụng.

Trong nạp bảo nang của Kỳ Tử Vũ có một linh thạch đại, số lượng linh thạch không hơn gì tu sĩ đồng cấp của Thiên Huyền đại lục, chỉ chừng ba nghìn viên hạ phẩm linh thạch.

Trừ linh thạch đại ra, nạp bảo nang của Kỳ Tử Vũ không có gì nhiều, chỉ có một nhánh thực vật huyết hồng sắc, ngoại hình như san hô, nhưng có rễ, một lá hắc sắc trường phan, một cây bạch sắc cốt kiếm, ngoài ra, là phù lục và đơn dược phẩm giai không lấy gì làm cao.

Cái cây màu đỏ chắc là “Huyết san hô” mà Kỳ Tử Vũ lấy được trên thuyền này, còn ướt lướt thướt như mới từ dưới nước lên, cực kỳ mỡ màng, cơ hồ dễ dàng tan thành nước. Chỉ là Cơ Nhã và lục bào lão đầu cũng không rõ cách dùng.

Hắc sắc trường phan hắc khí trầm trầm, xem ra là pháp bảo công thủ toàn diện. Còn bạch sắc cốt kiếm khắc nhiều hoa văn hỏa diễm, xem ra là pháp bảo công kích.

Vì sắp đến thời gian thi pháp cho Hàn Vi Vi, Ngụy Tác không kịp thử xem hai vật này phẩm giai thế nào, thấy không có cấm chế gì, gã nhét vào nạp bảo nang.

Kiểm tra những thứ vụn vặt khác, gã càng lúc càng xác định một lời đồn đã nghe từ trước, và xác định suy đoán của Hoa Vi Dung.

Trước đây gã nghe nói Vân Linh đại lục ít tu sĩ thiện nghệ luyện khí, còn thuật pháp và công pháp lợi hại nhiều hơn Thiên Huyền đại lục. Vân Linh đại lục so với Thiên Huyền đại lục, một bên thuật pháp lợi hại, pháp bảo thiếu thốn, bên kia lại nhiều pháp bảo, pháp khí nhưng cao giai thuật pháp và công pháp lại kém hơn.

Hiện tại xem ra đích xác là thế, ban nãy Hoa Vi Dung và thanh sam văn sĩ oanh kích ‘Tử ma anh’ đều dùng thuật pháp, không phải pháp khí.

Âm Thi tông có năm Kim đơn kỳ đại tu sĩ, đại tông môn này, ngay cả Lăng Vân kiếm tông mạnh nhất mười lăm thành trì nam bộ Thiên Huyền đại lục cũng không cách nào so nổi, nhưng hiển nhiên số lượng pháp khí pháp bảo của đệ tử tinh anh Âm Thi tông này không bằng cả đệ tử tinh anh Nguyệt Hoa tông chứ không nói gì đến kẻ được pháp bảo chất thành như Đông Dao thánh địa thiếu chủ Đồng Thanh Y.

Thấy không có pháp khí chỉ dẫn phương vị hay địa đồ, chứng tỏ Kỳ Tử Vũ không một mình và Chập Khí hải, chưa biết chừng trên mình hắn còn thứ gì đó có thể liên hệ với người Âm Thi tông.

Nên gã không dám thử thứ lấy được của hắn.

Kiểm tra cẩn thận, xác định không có cấm chế đặc biệt gì, Ngụy Tác nhét hết vào nạp bảo nang của hắn.

Đoạn gã rút Thực huyết pháp đao khỏi người Kỳ Tử Vũ.

Thấy Thực huyết pháp đao ánh lên hồng quang, rõ ràng hút được khí huyết và chân nguyên của Kỳ Tử Vũ xong, Ngụy Tác phát ra tiên thiên chân hỏa, đốt thi thể hắn thành tro.

Đoạn gã thu Tử ma anh tằm ngòm dưới đất vào nạp bảo nang, quay lại tỉnh thất đứng trước Hàn Vi Vi.

Hàn Vi Vi mặt không còn sắc máu, như bức tượng băng, sinh tử không rõ.

Sắc mặt gã không ngừng biến đổi, liên tục hít sâu mấy hơi mới quyết tâm được, nghiêng răng giờ tay.

Từng làn tử sắc chân nguyên chảy khỏi ngón tay gã, theo pháp quyết biến hóa mà ngưng thành một viên tử quang như hạt đậu, được gã đẩy vào mi tâm Hàn Vi Vi.

Đoạn gã không dừng tay, liên tục ngưng thành từng dải sáng tím sẫm, đánh vào các huyết trên mình Hàn Vi Vi.

Trong tỉnh thất, tử quang xán lạn.

Hơn trăm dải sáng tím được dồn vào huyết vị của Hàn Vi Vi, trên đầu Ngụy Tác tử khí đằng đằng, mồ hôi đầm đìa.

Thể nội Hàn Vi đông cứng khí huyết và chân nguyên, được dải sáng tím thôi động, tựa hồ bị dồn ép, phải lưu động một vòng.

Ngụy Tác dừng thi pháp, mắt ánh lên kinh hỉ tột bậc.

Hàn Vi Vi tuy không có gì khác nhưng thể nội ánh lên làn sáng như băng, loáng thoáng tử sắc quang hoa.

Hơn một trăm đa viên tử quang, chen nhau lưu động trong thể nội bị triệt để đông kết khí huyết và chân nguyên một vòng, không tan biến mà tạo cho người ta cảm giác như biến thành hơn một trăm đa luồng tử sắc linh tuyến nhỏ xíu, liên tục chảy ra tử sắc linh khí, tưới nhuần thân thể.

Mắt Ngụy Tác ánh lên kinh hỉ tột bậc, thân thể Cơ Nhã run lên kịch liệt, khoe môi mỹ lệ run lên, nhưng không dám hỏi.

“Thành rồi hả?”

Ngụy Tác lúc đó ướt đầm toàn thân, có cảm giác kiệt sức, tâm tình cực kỳ khẩn trương, không dám hô khẽ.

“Vận khí của người tốt, tiểu mỹ nữ này mạng lớn nên thành công.” Lục bào lão đầu thở dài, “Vốn ta sợ người quá khẩn trương, có sơ sẩy gì nên mới bảo người chỉ có năm phần xác suất thành công, thật ra ta chỉ thấy có bốn phần. Không ngờ chỉ thể mà người làm được.”

“Lão đầu đáng chết!”

Ngụy Tác buột miệng mắng chửi!

“Ngụy Tác!” Cơ Nhã biến sắc, thân thể lắc lư, không nói thành lời.

“Thành rồi, thành công rồi!” Dáng vẻ Cơ Nhã khiến Ngụy Tác biết nàng ta hiểu lầm rằng gã thất bại, nên nói nhanh, “ta chỉ rửa lão đầu Lý Thiệu Hoa đáng chết đó, thủ đoạn đúng là khôn kiếp.”

“Phì! Nói ngược nhanh lắm, kỳ thực chẳng mắng ta là gì. Không có ta, sao người cứu được tiểu mỹ nữ này. Lúc đó không rõ người lẩn vào đâu mà khóc lóc.” Lục bào lão đầu cực kỳ khinh miệt hừ một tiếng.

“Khóc cái đầu người.” Ngụy Tác rửa thắm, nhưng ngoài mặt hơi mát.

“Đừng đắc ý, tiếp theo mỗi ngày đều phải thi pháp một lần, chỉ dứt một ngày là nàng ta sẽ sinh cơ đoạn tuyệt, không cứu nổi.” Lục bào lão đầu lại hừ một tiếng.

Cơ Nhã đứng ngẩn ra, mắt mờ đi.

Có lúc nàng cảm thấy trời sụp xuống thì nam nhân trông có vẻ tầm thường này cũng chống lên được.

Trước đây nàng không có ai gánh đỡ, nhưng giờ đứng sau lưng gã, nàng không cần làm gì cả, chỉ cần làm một nữ tu phổ thông tốt bậc.

“Bực thật. Con bà nó chứ, mùi vị này không dễ chịu tí nào. Lý Thiệu Hoa, người thiếu chút nữa giết chết ta đã đành, còn khiến ta khó chịu thế này, ngày khác nhất định cho người ném mùi.” Nhìn Cơ Nhã nước mắt lưng tròng, Ngụy Tác không rõ nàng nghĩ gì nên thăm rửa, đoạn gật đầu: “Đi thôi, chúng ta đi rồi tính.”

“À”, Cơ Nhã gật đầu.

Ngụy Tác ngăn người, dù thế nào cũng thấy Cơ Nhã khác trước.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

231. Chương 231: Hắc Thủy Liên Đài.

Bọn thanh sam văn sĩ đứng hết trên sàn thuyền, hồi sắc quang hoa thoát có thoát không lóa lên, yêu khí hùng hậu từ thân thuyền phát ra.

Ai cũng lo lắng đợi một chốc, trong khoang thuyền vang lên tiếng bước chân, Ngụy Tác và Cơ Nhã ôm Hàn Vi Vi đi ra.

“Quý đạo hữu”, thấy Ngụy Tác đi ra, thanh sam văn sĩ tỏ vẻ hồ thẹn và cảm kích bước lên đón.

“Hoa tiền bối đâu?” Ngụy Tác nhìn quanh, hỏi ngay.

“Hoa huynh đang chuẩn bị thứ Quý đạo hữu cần. sắp xong rồi.”

Thanh sam văn sĩ mới nói xong, thân ảnh loáng lên, Hoa Vi Dung từ trong khoang thuyền lướt ra.

“Quý đạo hữu, đây là hải đồ mà bọn lão phu biết.” Hoa Vi Dung đưa một tấm da thú màu vàng cho Ngụy Tác, kèm cả một cuốn lụa trắng, “Đây là những thứ lão phu biết. Hi vọng hữu dụng đối với Quý đạo hữu.”

Ngụy Tác đón lấy xem qua, gật đầu: “Đa tạ Hoa tiền bối.” Đoạn gã vung tay lấy ra nhánh “Huyết san hô” đưa cho Hoa Vi Dung, “Vật này chắc của các vị?”

“Thực không dám giấu, ‘Huyết san hô’ là mục tiêu chủ yếu lần này bọn lão phu đến Chạp Khí hải, rất có tác dụng với Hoa gia, để hái được đã phải trả giá không ít.” Đón lấy Huyết san hô, Hoa Vi Dung tỏ vẻ cảm kích, “Không có Quý đạo hữu, vật này đã lọt vào tay Kỳ Tử Vũ, Quý đạo hữu có yêu cầu gì, có thể đáp ứng thì bọn tại hạ sẽ cố gắng.”

“Tại hạ sắp tới khẳng định sẽ ẩn nấu trong Chạp Khí hải, đơn được hồi phục chân nguyên bình thường thì mô không thiếu nhưng đơn được dùng để tu luyện, để thăng tu vi thì không kịp chuẩn bị. Không rõ chư vị có đơn được đó thì xin cho tại hạ.” Ngụy Tác không khách khí nói, “Pháp khí phòng ngự của tại hạ cũng tiêu hao gần hết, vạn nhất gặp tu sĩ Âm Thi tông thì không ổn, chư vị có pháp khí phòng ngự phẩm giai không tệ, tốt nhất là linh giai trở lên thì xin mang ra cho tại hạ, tại hạ tuyệt đối không để chư vị thiệt, thậm chí sẽ dùng pháp bảo thuộc loại công kích có phẩm giai tương ứng trao đổi.”

“Dùng pháp bảo thuộc loại công kích phẩm giai tương ứng để đổi?”

Ngụy Tác nói vậy, đừng nói bọn Hoa Vi Dung, cả Cơ Nhã cũng tỏ rõ thần sắc chấn kinh.

Giao dịch kiểu này chỉ có lợi. Lấy linh giai hạ phẩm pháp bảo làm ví dụ, một món thuộc loại công kích luôn cao hơn thuộc loại phòng thủ một nghìn hạ phẩm linh thạch.

Mỗi tu sĩ đều cần có một món pháp bảo lực công kích mạnh mẽ, còn pháp bảo phòng ngự, không có linh giai thì tìm mấy món bán linh giai trở lên cũng miễn cưỡng đủ dùng.

Trung niên tu sĩ mặt chữ điền mặc áo lam đứng sau lưng Hoa Vi Dung và một tu sĩ lùn mặc áo bào xám nhìn nhau, tỏ vẻ không dám tin, tựa hồ không ngờ có lợi lộc thế này, nhưng thấy Ngự Tác khẳng định thì trung niên tu sĩ do dự một chốc, ôm quyền nói: “Văn bối có một món linh giai hạ phẩm pháp bảo phòng ngự, nhưng chỉ có thể nên không đem ra đổi, bất quá Quý tiền bối đem linh giai pháp khí công kích ra đổi, văn bối được lợi nên sẽ đổi.”

“Tình hình này, tại hạ đương nhiên không đùa.” Ngự Tác mặt mũi lạnh tanh lấy từ nạp bảo nang ra ba vật, giới thiệu: “Đây là Quỷ nha nhận, linh giai hạ phẩm pháp bảo, dùng rằng lục cấp đệ giai yêu thú Quỷ nha viên luyện chế thành. Đây là Băng tuyết giáo, linh giai hạ phẩm pháp bảo, dù trảo lục cấp đệ giai yêu thú Hàn minh điều luyện chế thành. Mũi hắc sắc tiểu tiên này mỡ cũng không biết rõ chất liệu, vô tình lấy được, nhưng cũng là linh giai hạ phẩm. Các hạ có linh giai hạ phẩm pháp bảo phòng ngự, cứ tùy tiện chọn một món.”

“Nhiều linh giai pháp khí công kích thế hả!”

Mọi tu sĩ Vân Linh đại lục trên “Chập khí thuyền” triệt để chấn kinh.

Dù tại Thiên Huyền đại lục, một tu sĩ thuận tay lấy ra ba món linh giai pháp khí công kích, đủ khiến người ta chấn kinh, hà huống ở Vân Linh đại lục thiếu thốn pháp bảo cùng pháp khí.

“Y có ngần ấy linh giai pháp khí công kích! Quả nhiên không phải tu sĩ tầm thường.”

Cơ Nhã nhìn Ngự Tác, trong mắt có thêm nét lạ lùng.

“Nếu còn pháp khí phòng ngự cao cấp hơn, tại hạ có thể đổi theo phương thức tương tự.” Ngự Tác tựa hồ cho rằng tất cả chưa đủ chấn kinh, lại nói thêm, “pháp khí công kích linh giai hạ phẩm trở lên, tại hạ còn mấy món.”

“Đây là Hải thanh giải pháp thuẫn, thủy hệ pháp bảo phòng ngự, dùng giáp xác lục giai hạ phẩm Hải thanh yêu giải luyện chế thành, uy năng phòng ngự đạt đến linh giai hạ phẩm. Mời tiền bối kiểm tra.” Trung niên tu sĩ mặc áo lam chấn kinh xong thì hơn hờ lấy ra một tấm thanh sắc pháp thuẫn cao bằng người thật, trông như mai cua đưa cho Ngự Tác, đồng thời có phần kích động nhìn gã, “Tiền bối, tại hạ có thể xem ba món pháp bảo không?”

“Đương nhiên khả dĩ.” Ngự Tác bình tĩnh đưa ba món pháp bảo cho tu sĩ này, gã thì thử pháp thuẫn đối phương đưa cho.

Chân nguyên dồn vào, pháp thuẫn rực thanh quang, thủy hệ linh khí phát ra hình thành một màn nước dày cả thước.

Vận tiên thiên chân hỏa va khê vào pháp thuẫn, Ngự Tác công nhận uy năng phòng ngự của tấm thủy hệ pháp thuẫn này đích xác đạt đến đẳng cấp linh giai hạ phẩm.

Lam sam trung niên tu sĩ vốn hơi ngượng ngùng, thấy Ngự Tác như vậy mới dồn chân nguyên quán và pháp bảo “Quỷ nha nhận” vốn của đệ tử tinh anh Nguyệt Hoa tông.

Quỷ nha nhận được kích phát, hóa thành một đạo bạch quang, bắn đi sáu bảy mươi thì quay lại tay tu sĩ mặt chữ điền mặc áo lam.

“Đa tạ Quý tiền bối! Tại hạ lấy pháp bảo này.” Cảm nhận được uy năng của pháp bảo, tu sĩ mặt chữ điền mặc áo lam hớn hờ, không thử thêm hai pháp bảo kia nữa mà trả cho Ngự Tác Băng tuyết giáo gã lấy được của Thiên Phong tử và hắc sắc tiểu tiên từ Xích giáp trùng lão đại.

Trao đổi hai pháp bảo với Ngự Tác xong, tu sĩ này cho rằng mình được lợi quá nên áy náy, lấy ra một lọ thuốc đưa cho gã: “Đây là Bạch thủy đơn luyện chế từ yêu đơn Bạch thủy viên, có thể dùng để tu luyện. Tiền bối cho tại hạ hưởng lợi, chỗ này là của tiền bối.”

“Được.” Ngự Tác không hề khách khí, thu lọ thuốc xong tục hỏi tiếp: “Không biết chư vị đạo hữu còn pháp bảo phòng ngự để trao đổi nữa chăng?”

Mọi tu sĩ quanh đó nhìn tu sĩ mặt chữ điền mặc áo lam với vẻ ghen tị, mục quang tụ tập hết vào thanh sam văn sĩ đứng cạnh Hoa Vi Dung.

Thanh sam văn sĩ mắt lóe lên mấy lần, nghiêng rằng bảo Ngụy Tác: “Tại hạ có một món linh giai trung phẩm pháp bảo phòng ngự, chỉ là...”

“Linh giai trung phẩm pháp bảo phòng ngự?” Ngụy Tác cả kinh, linh giai trung phẩm pháp bảo phòng ngự, tại Thiên Huyền đại lục cũng khó thấy, trong tay gã không có pháp bảo phòng ngự cấp này. “Có điều gì sao?” Thầm kinh ngạc, Ngụy Tác bình tĩnh hỏi thanh sam văn sĩ: “Có gì xin cứ nói thẳng.”

Thanh sam văn sĩ áy nài giải thích: “Theo lời yêu cầu của Quý đạo hữu, mỗi không nên cự tuyệt trao đổi, nhưng Chập khí thuyền tổng cộng chỉ có hai linh giai pháp bảo phòng ngự trở lên. Những người khác cũng không có nhiều pháp khí phòng ngự, vì thế Hoa lão mới yêu cầu tại hạ đi cùng. Hiện tại Hải thanh giải pháp thuận đã thuộc về Quý đạo hữu, nếu bọn tại hạ không có pháp bảo này thì bớt đi chỗ dựa khi hành tẩu tại Chập Khí hải.”

Hơi do dự một chốc, thanh sam văn sĩ hạ quyết tâm: “Nếu Quý đạo hữu có thể đưa ra hai tấm phòng ngự pháp thuận gần đạt linh giai, tại hạ có thể không cần linh giai trung phẩm pháp khí công kích của Quý huynh, mà chỉ cần một món pháp bảo công kích linh giai hạ phẩm, thì sẽ đổi cho Quý đạo hữu.”

“Tại hạ chỉ có một tấm pháp thuận tiếp cận linh giai, có thể dùng thêm hai pháp bảo trao đổi với đạo hữu chăng? Nếu đạo hữu thấy không đủ, tại hạ có thể đưa thêm vài món bán linh giai pháp khí.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm đoạn nói vậy với thanh sam văn sĩ.

Thật ra Ngụy Tác hiện tại còn mấy món pháp khí phòng ngự gần đạt linh giai, một tấm Kim quỹ thuận, hai tấm pháp thuận màu cổ đồng lấy được của lão đạo râu chuột thuộc Hắc Sát, và cả Linh quang mộc lệnh luyện chế từ Phượng hoàng mộc, lấy được của đệ tử Nguyệt Hoa tông. Nhưng hai tấm cổ đồng sắc pháp thuận là một bộ, có thể sánh với một món linh giai pháp thuận, Linh quang mộc lệnh là linh quang quang tráo pháp khí, gã hiện chỉ có một món, tất nhiên không thể mang ra trao đổi.

“Hai món linh giai hạ phẩm pháp khí cộng một món pháp thuận tiếp cận linh giai?” Ngụy Tác nói vậy, thanh sam văn sĩ ướm dầm mồ hôi trong tay. Đề nghị cao hơn dự kiến này, y đời nào cự tuyệt.

“Quý đạo hữu đề nghị như thế, tại hạ không còn gì dị nghị.” Hít sâu một hơi, gạt đầu, thanh sam văn sĩ đưa tay lấy ra một đóa hắc sắc liên hoa, thị thạm. “Pháp bảo này là Hắc thủy liên đài, dùng Hắc thủy liên trong Tịch Diệt hải luyện chế thành, Hắc thủy liên sinh trưởng tại vực sâu cuộn cuộn dưới đáy biển cực sâu, bị hải lưu xô giạt nên cực kỳ bền.”

Thanh sam văn sĩ dồn chân nguyên vào, hắc sắc liên hoa chỉ dài mấy thước liên tục lớn lên, thành một đóa sen bốn cánh cao bằng người thật, bốn cánh sen hình bầu dục hắc quang liêu nhiễu, thanh sam văn sĩ chạm khẽ, cả đóa hắc liên có thể tùy ý chuyển động, không khác gì bốn tấm pháp thuận có thể điều chỉnh phương vị.

“Đạo hữu cẩn thận, mỗi thử đây!” Ngụy Tác nói với thanh sam văn sĩ đoạn nhắm chuẩn Hắc thủy liên đài, kích phát hắc sắc tiểu tiên.

Hắc sắc tiểu tiên hóa thành một đạo hắc quang đánh vào cánh hoa, nhưng bị hất bắn ra, cánh hoa không mấy may thương tổn, hắc quang phòng ngự cũng không suy yếu.

“Được!”

Thấy thế, Ngụy Tác hớn hờ.

“Hắc thủy liên đài” đích xác là một món linh giai trung phẩm pháp bảo phòng ngự.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

232. Chương 232: Truyền Thuyết Về Cự Chập.

“Ngụy Tác, người vớ bẫm rồi.” Giọng lục bào lão đầu vang lên trong tai gã, “Hắc thủy liên tại thượng cổ tu đạo giới cũng là dị bảo hiếm có, có thể hấp thu thủy hệ linh khí của thủy hệ yêu đơn và tinh thạch đặc thù để đề thăng uy năng tự thân. Là pháp bảo có thể tiến giai.”

“Pháp bảo có thể tiến giai?” Ngụy Tác thiếu chút nữa không khống chế nổi, mắt lóe kim quang như trước.

Trước đây Ngụy Tác có nghe nói, dùng dị bảo luyện chế pháp bảo, có thể hấp thu linh khí của nguyên liệu đặc biệt mà từ từ tiến giai.

Nhưng pháp bảo như thế toàn Linh Nhạ thành không ai có, không ngờ gã lại có một món?

Cố nén kinh hỉ, Ngụy Tác bình tĩnh ấy ra Kim quỳ thuận, hắc sắc tiểu tiên và Băng tuyết giáo, nhất tề đưa cho thanh sam văn sĩ, “Không rõ vị đạo hữu này xưng hô thế nào?” Ấy nấy vì được lợi nhiều, Ngụy Tác hỏi tu sĩ đến giờ vẫn chưa biết tên.

“Tại hạ Tề Hân Nhiên.” Thanh sam văn sĩ tựa hồ không rõ Hắc thủy liên huyền diệu thế nào, thử Băng tuyết giáo xong, phát hiện nó còn hữu dụng hơn hắc sắc tiểu tiên thì cho rằng mình được lợi, tỏ vẻ áy máy, cũng như lam sam tu sĩ, móc một đơn bình đưa cho Ngụy Tác, “Quý đạo hữu, tại hạ áy nấy quá, trong này đựng Bạch thủy đơn, coi như chút lòng thành.”

“Quý tiền bối, pháp khí của tiền bối tựa hồ còn nhiều.” Lúc đó tu sĩ cao lớn gần như ở trần, này giờ không chế phương hướng thuyền lướt sóng, lấy hết dũng khí hỏi, “Bọn văn bối không có pháp khí phòng ngự tiền bối cần nhưng có đôi chút linh thạch và đơn dược, may ra cũng hữu dụng, tiền bối có pháp khí không dùng, có thể bán cho bọn văn bối chăng?”

Ngừng lại một chút, tu sĩ này cười khổ chêm lời, “Tiền bối chắc cũng biết, Vân Linh đại lục hiếm luyện khí tu sĩ, trừ phi đạt Phân niệm cảnh tứ trọng trở lên mới chịu nổi linh áp của truyền tông pháp trận cự ly cực xa này, đối với tu sĩ tu vi không cao như bọn văn bối, dù có lòng cũng không có lực đến Thiên Huyền đại lục hoặc đại lục khác mua pháp khí. Đừng nói linh giai pháp bảo, cả bán linh giai pháp khí, đối với bọn văn bối cũng rất hiếm có.”

“Có gì mà không được. Bán linh giai pháp khí, mỗi có một ít.” Ngụy Tác hơi ngần ra rồi đáp ứng.

Tuy pháp khí lấy được trong chuyến đến Di Thiên cốc đã bán hết, chỉ để lại thanh đao của Lưu Tam Pháo, Tử mẫu đỉnh, bộ pháp khí kim sắc lý ngư, Hỏa ngọc hồ lô, nhưng từ Kim phủ ở Tê Phương thành và lão đạo râu chuột, Ngụy Tác kiếm được không ít lợi lộc, hiện tại Ngụy Tác sở bán linh giai pháp khí công kích cùng pháp thuận không dùng đến cộng lại ít nhất cũng mười sáu mươi bảy món. Hơn nữa Ngụy Tác còn một cây liễu điệp phi đao đạt đến linh giai hạ phẩm của lão đạo râu chuột, chất liệu có pha Thái âm tinh kim, sau này gã còn dùng để luyện chế phi kiếm và pháp bảo nên không lấy ra. Ngoài ra, gã còn một món ảo quang linh giai pháp bảo Hàng long xích lấy được từ “Kim lão ngũ” Kim Thân Hiên.

Nghe Ngụy Tác đáp ứng, mấy tu sĩ trên “Chập khí thuyền” đều hớn hử, tu sĩ cao lớn gần như để trần hưng phấn hỏi: “Quý tiền bối, không hiểu một món bán linh giai pháp khí công kích, giá bao nhiêu linh thạch?”

Đã được lợi nên Ngụy Tác không muốn ăn không ngồi rồi, đưa ra một cái giá tương đương với giá khởi điểm ở phách mại hội, “Bán linh giai pháp khí công kích hai nghìn hạ phẩm linh thạch, bán linh giai pháp khí phòng ngự một nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch. Các vị thấy thế nào?”

“Quý tiền bối thật tốt bụng.” Tu sĩ mặt chữ điền mặc áo lam giao dịch với gã đầu tiên hô khẽ, “Thật lòng tại Vân Linh đại lục, một món bán linh giai pháp khí công kích, không có hai nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch đừng mơ mua được, một món bán linh giai phổ thông pháp thuận, ít nhất cũng một nghìn tám trăm hạ phẩm linh thạch.”

Phản ứng này không ngoài Ngụy Tác dự liệu, gã chỉ gật đầu, bán sạch toàn bộ bán linh giai pháp khí lấy được của Kim phủ tu sĩ và lão đạo râu chuột.

“Tại hạ lấy món pháp khí công kích đó!”

“Quý tiền bối, số đơn được và linh thạch này cộng lại, tương đương một nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch, có thể đổi được tám pháp thuận đó không?”

“...”

Nhất thời, Cơ Nhã cũng ngẩn ra vì sàן thuyền vốn vừa khá trương giờ hoàn toàn biến thành một tiểu hình giao dịch hội sôi động, cả Hoa Vi Dung tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng cũng tại do dự một chút rồi móc ra bốn nghìn hạ phẩm linh thạch, mua hai món bán linh giai pháp khí công kích.

Pháp khí này, với tu vi của lão tuy không sử dụng đến nhưng môn nhân đệ tử thì có thể.

Ngụy Tác lúc này như biến thành một lái buôn pháp khí từ Thiên Huyền đại lục đến, thu linh thạch liên tục.

“Chập khí thuyền” có tổng cộng tám, chín tu sĩ, linh thạch mang theo hữu hạn, lúc cơ hồ gom toàn bộ linh thạch và đơn được tu luyện của họ, trước mặt Ngụy Tác còn bốn món bán linh giai pháp khí.

Trừ Hoa Vi Dung và thanh sam văn sĩ Tề Hân Nhiên còn bình thường, mọi tu sĩ khác đều ảo não vì không có đủ linh thạch.

Thấy họ ảo não, Ngụy Tác lóe lên linh quang, nói: “Tại hạ nghe nói Vân Linh đại lục có nhiều cao giai công pháp cùng thuật pháp hơn Thiên Huyền đại lục. Nếu chư vị có thuật pháp địa cấp trở lên, có thể mang ra đổi lấy pháp khí.”

“Thuật pháp địa cấp trở lên?” Ngụy Tác nói vậy, mọi tu sĩ khác đều tỏ vẻ bất lực, chỉ có hồi bào tu sĩ do dự một chốc: “Tại hạ vô tình lấy được một môn địa cấp cao giai công pháp, tên Lục Thần chân kinh, không phải chân nguyên công pháp, mà có thể tăng cường thần thức.”

“Có công pháp khả dĩ tăng cường thần thức?” Ngụy Tác sáng mắt, “Nếu có công hiệu này, đừng nói bốn món bán linh giai pháp khí, cộng thêm một món linh giai pháp bảo, miễn cũng đổi.”

“Quý tiền bối không biết đấy thôi. Môn công pháp này theo giới thiệu đích xác là địa cấp cao giai, chỉ là tu luyện thì quá nhiều hạn chế, cơ hồ vô dụng.” Hồi bào tu sĩ cười nhạo: “Tu luyện môn công pháp này cần một tu sĩ có cường độ thần thức tương tự, liên tục phát động thần thức xung kích, công kích người luyện. Nói toạc ra, công pháp này khác nào liên tục luyện tập, đề thăng sức kháng cự. Muốn tu luyện cần một tu sĩ tu vi ngang ngửa, lại phải biết thuật pháp thần thức xung kích mới xong. Nếu Quý tiền bối có hứng thú, tại hạ chỉ cần một món bán linh giai pháp khí.”

“Được!” Nhân quang Ngụy Tác lóe lên, bình tĩnh đáp ứng, “Cho miễn biết công pháp này rồi chọn một trong mấy pháp khí này.”

“Đa tạ Quý tiền bối!” Hồi bào tu sĩ hơn hở, móc nhanh ra một ngọc phù vàng sậm cổ kính đưa cho Ngụy Tác. Đoạn chọn trong bốn món pháp khí còn lại pháp khí giống hình mũi dùi.

“Nếu thời gian Hoa tiền bối nói ban nãy là đúng, ‘Chập linh trận’ sắp hết uy năng chẳng?” Trong lúc tất cả ganh tị với hồi bào tu sĩ, Ngụy Tác lại vung tay thu lấy ngọc phù và ba món bán linh giai pháp thuận, thông thả nói.

Mọi tu sĩ trên “Chập khí thuyền” cả kinh. “Hội đấu giá cỡ nhỏ” vừa qua, họ lập tức phản ứng, tình hình vẫn còn rất bất bình.

“Hoa tiền bối, ban nãy tại hạ đã xem lướt qua, phát giác ghi chép rất kỹ, ghi lại nhiều đặc điểm và phẩm giai của yêu thú ở Chập Khí hải. Bất quá về Bàn cổ cự chập vốn khiến hải vực dày đặc bạch sắc mê vụ thì tựa hồ không có giới thiệu.” Ngụy Tác hỏi: “Không biết Bàn cổ cự chập có phải là yêu thú trông như châu chấu nhưng to lớn kinh người, không khác gì một ngọn núi nhỏ, đầu không có răng, miệng cũng lớn chẳng?”

“Tại hạ không tận mắt thấy yêu thú này, nhưng những lời các hạ nói rất giống với ghi chép trong truyền thuyết về Bàn cổ cự chập.” Hoa Vi Dung và mọi tu sĩ trên thuyền, tỏ ra không tin nổi, “Quý đạo hữu, lần đầu tiên vào Chập Khí hải, lẽ nào đã tận mắt thấy Bàn cổ cự chập?!”

Ngụy Tác gật đầu: “Trước khi gặp các vị, đích xác có thấy, may mắn mới đào thoát.”

“Quý tiên bối đúng là phúc duyên thâm hậu, gặp yêu thú đó cũng có thể đào thoát, lần này nhất định gặp dữ hóa lành!” Hoa Vi Dung đưa mắt nhìn Tề Hân Nhiên, mắt tỏ rõ vẻ chấn động.

“Chắc con Bàn cổ cự chấp đó đã no, không hứng thú với mỗ.” Ngụy Tác lắc đầu: “Không rõ có cách gì nhận biết trước để tránh nó không?”

“Không có, nó khó gặp, tu sĩ tầm thường muốn thấy nó cũng khó. Có điều Bàn cổ cự chấp thích ẩn thân dưới đáy biển sâu, tốt nhất đừng đến chỗ nó xuất hiện.” Hoa Vi Dung nói đoạn, đột nhiên nhớ ra, sáng mắt lên: “Bất quá yêu đơn Bàn cổ cự chấp có thủy hệ linh khí cực kỳ tinh thuần, là vật tốt nhất dùng để luyện chế cao giai linh đơn dùng cho tu luyện. Ngoài ra còn còn thần diệu đặc thù. Nếu tương lai Quý huynh tu vi cao đến mức giết được yêu thú này thì cứ để hải vực đã gặp nó mà xử lý.”

“Thần diệu đặc thù?” Ngụy Tác hơi ngần ra.

“Rất có lợi cho tu sĩ, cụ thể thế nào, mỗ hiểu biết hữu hạn, không được biết. Đến một vài thành lớn ở Vân Linh đại lục, gặp các tiền bối tu vi và kiến thức cao thâm có lẽ có người biết.” Hoa Vi Dung đáp.

Cùng lúc, hơi sắc linh quang trên “Chập khí thuyền” tan đi.

“Tại hạ xin cáo từ.”

Ngụy Tác cầm bì hải đồ nã đoạn Hoa Vi Dung hỏi: “Hoa tiên bối, không rõ chúng ta đang ở đâu theo hải đồ này?”

“Chúng ta ở đây. Đây là phía nam, đây là chéch bắc...” Hoa Vi Dung chỉ trỏ trên hoàng sắc địa đồ đoạn nói rõ bốn phương hướng với Ngụy Tác.

Ngụy Tác thu mục quang khỏi hải đồ, không nói gì thêm, gật đầu với Cơ Nhã rồi trực tiếp tể xuất phi độn pháp bảo hình lá liễu, mấy hơi sau đã cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, tan biến trong bạch sắc linh vụ.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

233. Chương 233: Lộ Tẩy Rời.

Mấy ngày sau, trong màn sương trắng trên một hòn đảo ở Chập Khí hải, lam quang lóe lên, hiện ra thân ảnh Ngụy Tác cùng Cơ Nhã và Hàn Vi Vi.

“Lần này không nhầm.”

Ngụy Tác cầm hải đồ quan sát kỹ tiểu đảo, tỏ rõ thần sắc kinh hỉ.

Hòn đảo chỉ năm, sáu trượng, thưa thớt cây cối, trông không có gì đặc biệt.

Trên hải đồ thượng, tên hòn đảo này rất tẻ: “Ô Kê đảo”, vì bề ngoài trông giống một con gà đen, không có đặc sản gì.

Bất quá vì nó phổ thông, Ngụy Tác mới lựa chọn.

Hiện tại chỉ cần mỗi này thì pháp cho Hàn Vi Vi, trong vòng mấy năm sẽ không vấn đề gì. Để an toàn, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã trước khi rời “Chập khí thuyền”, đã chuẩn bị ở lại Chập Khí hải tiềm tu ba năm, đợi khi mùi tanh trên mình Ngụy Tác tan đi thì tìm cách rời khỏi.

“Ô Kê đảo” cực kỳ phổ thông này hiếm khi có tu sĩ đi qua này là chỗ hai người chọn để ẩn lánh, tu luyện.

Lượn vòng quanh “Ô Kê đảo”, Ngụy Tác chọn một vách núi rất khô nhìn rõ từ trên không mà đáp xuống.

Vốn cân nhắc đến việc còn lâu nữa không quay lại, lúc rời động phủ Tiểu Dạ sơn, trừ cho Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân một mở linh thạch thì cũng để lại cho hai kẻ đầu óc đơn giản này thanh đại đao của Lưu Tam Pháo vốn thích hợp nhất cho việc khai tích động phủ. Như vậy khi nhàn rỗi, cả hai sẽ chinh đốn lại

động phủ, lúc hết linh thạch thì có thể dùng thanh đao này đào được thông đạo ra ngoài, không đến nỗi bị khốn tại động phủ quá lâu.

Bất quá không có thanh đại đao này cũng không làm khó được Ngụy Tác.

Gã không cần suy nghĩ, lấy từ nạp bảo nang ra thanh lục sắc pháp kiếm bị Âm lân sa thiêu đốt, vẫn còn linh quang, chém chan chất xuống vách đá.

Đã có kinh nghiệm đào động phủ, chỉ mất gần nửa ngày là một động phủ lâm thời giản đơn đã hình thành.

Cũng như động phủ trong Tiểu Dạ sơn, động phủ lâm thời có đại sảnh và ba gian phòng thường, một gian chuyên dụng nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, đều đào thẳng vào vách núi. “Ồ Kê đảo” toàn là cây cối lúp xúp, lối vào động phủ này đều được rừng cây che giấu.

Nguyên nhân quan trọng nhất là trong Bảo nguyên ngọc hạp của gã có một nhánh Diệt tiên đằng chuẩn bị sẵn.

Có kinh nghiệm nuôi dưỡng Diệt tiên đằng ở Tiểu Dạ sơn, Ngụy Tác đã hiểu rõ, nếu lối vào quá cao, Diệt tiên đằng mất nhiều thời gian mới bò đến, không có tác dụng bảo vệ nhiều.

Nhìn gã lẳng xăng, Cơ Nhã phát giác mình đâm ra thừa thãi, trong lòng băng tuyết mỹ nữ hơn mười năm nay mới được thanh nhàn như thế chợt có cảm giác đặc biệt.

“Đây là Bảo nguyên ngọc hạp?”

Thấy Ngụy Tác lấy nạp bảo nang trung ra một bạch sắc ngọc hạp, rồi lấy ra một nhánh Diệt tiên đằng tươi nguyên, đôi mắt mỹ lệ của nàng ánh lên thần sắc kinh ngạc tột bậc.

“À.”

Ngụy Tác gật đầu, cúi xuống trông mammals Diệt tiên đằng vào hố.

Vẻ đẹp của Cơ Nhã khiến gã hơi choáng váng, lúc nhìn vào đôi mắt nàng trong veo, gã chợt thấp thỏm vì nhớ lại tình cảnh trong Di Thiên cốc.

“Thật ra y còn bao nhiêu bí mật?”

Được Ngụy Tác khẳng định, Cơ Nhã nhìn tu sĩ luô bị Hàn Vi Vi nói là nhản nhỏ, bất giác dấy lên ý nghĩ này.

Ngụy Tác bận rộn suốt hai canh giờ.

Vốn gã định bố trí Kim môn cự thạch trận ở ngoài động phủ lâm thời nhưng nghĩ rằng thổ hệ trận pháp này mà bố trí ở ngoài có lẽ sẽ khiến người ta phát giác, do dự một chốc gã quyết định mở rộng đại sảnh rồi bố trí ở trong.

“Hiện tại ta ở cùng một động phủ với Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ!”

Lúc bận rộn, Ngụy Tác không nghĩ gì khác nhưng khi mọi công việc gần như đại công cáo thành, ngồi nghỉ một chút là gã chợt lòng hươu dạ vượn.

“Chỉ tiếc ở đây không có suối như Tiểu Dạ sơn, có suối cũng không có địa hỏa lò phòng, không tạo được ôn tuyền trì. Không rõ Nam Cung Vũ Tinh hiện tại thế nào rồi.”

Nghĩ đến ôn tuyền trì, Ngụy Tác lại nhớ đến Nam Cung Vũ Tinh.

Không rõ vì sao, có lẽ Cơ Nhã quá xinh đẹp, đến độ ảo tưởng có gì đó với nàng cũng là khinh nhờn.

Bất quá không thể làm ngơ Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ mà bẽ quan tu luyện nhỉ?

“Cơ Nhã, cô nương có pháp khí và đơn dược để tu luyện chẳng?” Làm xong mọi việc, Ngụy Tác do dự một chốc rồi hỏi Cơ Nhã một câu kiểu câu chuyện làm quà.

“Lý Thiệu Hoa biết các hạ đem Đồng Thanh Y ra buộc chúng trao đổi tôi cùng Hàn Vi Vi thì trở mặt, đoạt hết pháp khí và nạp bảo nang của tôi.” Cơ Nhã lắc đầu.

“Đây là Thanh cương phiên mẫu lấy được của Đồng Thanh Y, hẳn tuy tệ nhưng vật này cũng khá, có uy năng linh cấp trung giai, cô nương dùng tạm.”

Với tu vi của Cơ Nhã, cộng thêm một món linh cấp trung giai pháp bảo, có cường địch đến thì cũng có tác dụng không nhỏ, lấy ra cho nàng, gã không nghĩ gì nhưng gã không ngờ là nghe gã bảo Đồng Thanh Y kém cỏi nhưng đồ của hắn không tệ, khéo môi Cơ Nhã nở nụ cười thấp thoáng.

Cơ Nhã hơi nhếch mép, dùng nhất tiểu khuynh thành để hình dung cũng không quá, khiến Ngụy Tác ngẩn người.

“Cho tôi một chút linh thạch là được, tôi vẫn tu luyện như thế.” Thấy gã ngây người, Cơ Nhã không hiểu sao lại hơi hoảng loạn. Cảm giác chưa từng có lan tỏa khắp toàn thân. Ngụy Tác hiện tại còn chưa nói sẽ cho nàng đơn được nên nàng nói vậy.

Lòng nàng càng hoảng loạn, che giấu bằng một câu, “Ngụy Tác, các hạ tốt nhất đừng dùng đơn được tu luyện. Tốc độ tuy nhiên nhanh một chút nhưng thập phần bất lợi đối với tu thành kim đơn.”

“Cô nương vẫn dùng linh thạch để tu luyện?” Cơ Nhã nói thế khiến Ngụy Tác cả kinh. Không hẳn gã không rõ dùng đơn được tu luyện, thể nội có thêm được lực bác tập sẽ giảm bớt xác suất kết đơn thành công. Gã còn một nhánh Tử hồ hoa, trước khi kết đơn, chỉ cần luyện hóa là xong. Thật ra tuyệt đại đa số tu sĩ đều chọn cách dùng đơn được nhanh chóng để thăng tu vi, đồng thời tìm cách có linh được như Tử hồ hoa. Tu vi quá trọng yếu đối với tu sĩ, tu vi càng cao, càng có nhiều lợi ích, càng được an toàn. Tuyệt đại đa số tu sĩ dù dùng đơn được luyện chế từ yêu đơn mà tu luyện, cả đời cũng không đạt Phân niệm cảnh ngũ trọng. Gã kinh ngạc vì Cơ Nhã chỉ dùng linh thạch để tu luyện, hiện tại đã có tu vi Chu thiên cảnh tam trọng. Hơn nữa phần lớn thời gian của nàng dành cho luyện đơn, chứng tỏ thiên tư của nàng đích xác như Hàn Vi Vi đã nói, phi thường cao.

Cơ Nhã có phần không dám nhìn Ngụy Tác, gật đầu, “Tôi vẫn dùng linh thạch để tu luyện.”

“Lợi hại!” Cơ Nhã gật đầu, Ngụy Tác bắt giác cảm thán, xem ra cùng là thiên phú linh căn tu sĩ, thiên phú cũng có cao thấp. Gã không tin thiên phú linh căn tu sĩ bình thường có thiên tư như Cơ Nhã.

“Mỗi còn một nhánh Tử hồ hoa, để lại sử dụng vào trước khi kết đơn, dùng đơn được luyện chế từ yêu đơn không thành vấn đề.” Cảm thán xong, Ngụy Tác nói vậy. Nếu đổi lại là người khác, gã không đời nào để lộ mình còn một nhánh Tử hồ hoa. Nhưng tại Di Thiên cốc thấy Cơ Nhã vì Hàn Vi Vi mà hái Huyền minh tiên liên, Ngụy Tác giấu rõ tuyệt thế mỹ nữ chỉ gặp qua hai lần này. Nhất là trong tình huống này, gã càng không giấu.

“Các hạ còn một nhánh Tử hồ hoa?” Cơ Nhã nghe gã nói vậy thì mở lớn mắt có phần không tin nổi: “Tử hồ hoa trăm năm khó gặp, các hạ lấy được hai nhánh?”

“Bốn nhánh.” Thấy Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ chấn kinh như vậy, lòng hư vinh của Ngụy Tác được lấp đầy, gã đắc ý nói, “Mỗi cho Hàn Vi Vi một nhánh, bị người ta bức phải nuốt một viên Hợp hư đơn, luyện hóa một nhánh. Sau này vì muốn đến Tê Phượng thành rồi về cho nhanh, mỗi tự uống Hợp hư đơn, lại luyện hóa một nhánh. Hiện tại còn một nhánh.”

Giọng gã đột nhiên biến đổi!

Không phải ngữ khí, mà là giọng nói.

Ngụy Tác vốn đang đắc ý nhưng đột nhiên phản ứng kịp, trợn tròn mắt lên.

Biến thanh hoàn!

Ngụy Tác trước đó không chỉ giả trang mà còn dùng Biến thanh hoàn để biến hóa thanh âm. Nhưng từ Thất Tinh thành đến hiện tại, nào là gặp tu sĩ Kim đơn kỳ, rồi là truyền tông pháp trận sụp đổ, rồi Bàn cổ cự chấp, gã quên mất việc này!

Quan trọng nhất là Cơ Nhã ở trong Di Thiên cốc đã nghe thấy giọng thật của gã.

Thân thể Cơ Nhã ngẩn ra, mắt nhìn Ngụy Tác chằm chằm.

“Tại hạ...” Ngụy Tác chật vật nuốt nước bọt ừng ực. Nhất thời không rõ nên giả ngô giả ngọng hay không.

Đúng lúc đó trong tai gã vang lên âm thanh ong ong đặc biệt, rất nhẹ.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

234. Chương 234: Tiên Cổ Tu Sĩ.

“Thanh âm gì nhỉ?”

Chính đang lúc toát mồ hôi không biết làm sao đối diện Cơ Nhã, Ngụy Tác tức thì quay đầu chạy ra cửa động một cách vô sỉ.

Bất quá không phải ảo giác, tiếng ong ong đó đích xác ầm ầm ước ước vang lên trong bạch sắc mê vụ, hình như có phi độn pháp khí phi hành trên không.

Thoáng sau, thanh âm tựa hồ biến thành càng xa xăm, tắt lịm. Một chốc sau lại xuất hiện.

Ngụy Tác tỏ rõ thần sắc kinh nghi.

Thanh âm này tạo cho gã cảm giác như có ai đó đang tìm kiếm từng nơi.

Đột nhiên Ngụy Tác biến hẳn sắc mặt, tiếng chim ré vang trên mặt biển, càng lúc càng gần.

Trong ánh mắt chấn kinh của gã, một con yêu thú có ngoại hình giống hệt miêu đầu ưng nhưng lớn gấp mấy chục lần, mình như mình cá, có đầy vẩy xám, xuyên qua bạch sắc vụ khí. Chát một tiếng, như hòn đá giáng xuống khu rừng cách Ngụy Tác chỉ ba bốn mươi trượng.

“Đây là Ngân lý ưng! Tứ cấp thượng giai yêu thú.” Lục bào lão đầu kinh hô trong tai gã.

Ngân lý ưng giáng xuống đất hoàn toàn bất động, tựa hồ từ không trung rớt xuống đã chết.

Nhưng tứ cấp thượng giai yêu thú này dù gì cũng tương đương với thực lực của tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng không có vết thương nào rõ ràng trên mình.

“Cái gì nhỉ?”

Một dải quang hoa ba màu đột nhiên từ cái bụng như bụng cá của Ngân lý ưng chui ra, rồi ong một tiếng, biến mất trước mắt Ngụy Tác.

Dải quang đó trông như một con trùng béo múp tựa nhộng tằm ba màu. Không thấy nó có cánh nhưng lại bay đi vun vút.

Ngoài nhìn, Ngụy Tác càng toát mồ hôi lạnh. Không phải âm phong, mà Cơ Nhã vừa tạm thời an trí Hàn Vi Vi xong từ trong động lướt ra tạo thành làn gió.

Con trùng béo ú ba màu này, Cơ Nhã tựa hồ cũng nhìn thấy, gã chuẩn bị cúi đầu nhận tội, nói hôm đó là mỗ thì Cơ Nhã lại tịnh không nói gì, chỉ đứng cách gã không xa, có vẻ khấn trương ngẩng nhìn hướng con trùng ba màu tan biến, làm lơ việc hỏi han gã tình hình ở Di Thiên cốc.

“Lẽ nào nàng ta không nghe thấy ta nói? Cũng đúng, lâu như vậy rồi chắc đã?” Ngụy Tác đảo mắt, lén lau mồ hôi.

Cùng lúc thanh âm ong ong tựa hồ tan biến.

Thoáng sau, thanh âm lại vang lên, càng lúc càng gần.

“Là cổ!” Giọng Cơ Nhã có phần thanh u, thoáng nét khấn trương.

“Cổ?” Ngụy Tác đang thấp thỏm, nhìn nữ tử mỹ lệ tạo cho người ta dù thoáng thấy cũng có cảm giác kinh diễm này, thềm nhủ âm thanh vừa rồi rõ ràng do con trùng béo ba màu tạo thành, sao lại là tiếng gõ trống?

Cơ Nhã gật đầu: “Ngoại hình con trùng đó không khác gì Phong linh tằm nhưng Phong linh tằm màu trắng còn nó có mùi thuốc, chắc là ‘Tiên cổ’ được tu sĩ am hiểu thuật luyện trùng, luyện cổ luyện chế thành.”

“Là cổ?” Ngụy Tác sau cùng cũng hiểu Cơ Nhã nói đến cổ trong cổ trùng, chứ không phải cổ trong khuà chiêng giống trống.

“Đi rồi còn quay lại làm gì? Mỗ làm gì có trùng mỹ nữ chiêu đãi.” Khiến sắc mặt gã vốn không dễ coi trở nên như khóc vì tam sắc quang hoa xanh, đỏ, trắng lại hiện lên trong bạch sắc vụ khí, con trùng đi rồi còn quay lại.

Bất quá nhìn kỹ, Ngụy Tác phát hiện mình nhìn nhầm, con trùng ba màu bay vào “Ô Kê đảo” gầy gò hơn, không phải con ban này.

“Sấu tử trùng” có vẻ suy dinh dưỡng đó lượn vòng như đang tìm kiếm theo từng khoảnh nhỏ.

Cảm giác được mục quang Ngụy Tác đang nhìn, “Sấu tử trùng” đột nhiên dừng lại, nhìn về phía Ngụy Tác cùng Cơ Nhã.

“Không phải chứ?”

Ngụy Tác tức thì thấy không ổn, vội móc Thanh hoàng hồ lô ra kích phát.

Nhưng linh khí dao động lúc kích phát Thanh hoàng hồ lô lại khiến “Sấu tử trùng” tìm ra phương vị của gã. Trên mình nó ánh lên tam sắc quang hoa quỷ dị, quái trùng không có cánh bay trên không xẹt vào chỗ Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, ắt một chân khí bao quanh cả hai cũng vô dụng!

“Ai cũng ra ngoài, dĩ hòa vi quý, trùng huynh đệ, sao phải khổ chứ?”

Ngụy Tác nhăn nhó, không hiểu rõ là chuyện gì nên không dám giết con “Sấu tử trùng” này, kích phát Linh quang mộc lệnh và một linh quang hộ trảo, bảo vệ mình cùng cùng Cơ Nhã.

Chát một tiếng, đỉnh đầu “Sấu tử trùng” xuất hiện tam sắc cương khí, ngưng thành một mũi khoan nhỏ găm vào linh quang quang trảo của gã.

Linh quang quang trảo bị tiểu trùng lớn cỡ ngón tay găm vào, linh quang lóe lên!

Lực công kích của “Sấu tử trùng” không kém gì một món bán linh giai pháp khí.

“Đi rồi hả?”

Cơ Nhã khê thở phào, “Sấu tử trùng” va vào liền văng xa, tan biến trong bạch sắc vụ khí.

“Đi rồi là tốt.” Ngụy Tác nhăn nhó bảo Cơ Nhã: “Mỗ sợ nó chịu thiệt thì quay về gọi huynh đệ thư muội, chủ nhân gì đó tới đối phó chúng ta.”

Cơ Nhã nhíu chặt chân mày, tu sĩ luyện được “Tiên cổ” phẩm giai thể này, lại có linh tính như thế, tu vi khẳng định không thấp.

“Đạo hữu ở đâu dừng lại chốn này.”

Cùng lúc, giọng nói âm u phiêu hốt, khó nghe ra phương vị cụ thể vang lên ngoài xa.

“Cô nương vào động phủ ẩn nấu đã. Nếu mỗ không gọi, cô nương đừng ra.” Nghe thấy giọng nói nghênh ngang đó, Ngụy Tác quay lại dặn Cơ Nhã, đồng thời lấy tấm Hải thanh giải pháp thuần đưa cho nàng.

Cơ Nhã nhìn Ngụy Tác, không nói gì mà đứng bất động.

“Yên tâm, phổ thông tu sĩ thì mỗ không sợ. Nếu tu sĩ mà chúng ta khó đối phó, mỗ đương nhiên không làm căng.” Không hiểu sao, Ngụy Tác hiểu ngay tâm ý nàng, vừa âm lòng vừa vội thích: “Mỗ có cách ẩn thân, cô nương vào động phủ, nếu hần phát hiện cô nương rồi động thủ thì vừa hay sẽ thu hút chú ý của hần, mỗ sẽ thừa cơ đánh lén. So với hai người đều ở ngoài thì như thế có xác suất thành công cao hơn.”

“Cẩn thận.” Nghe Ngụy Tác nói vậy, Cơ Nhã gật đầu, lướt vào. Nhưng được mấy trượng thì nàng quay lại nói vậy với gã.

Ngụy Tác hơi ngừng lại một chút.

Rồi gã nhanh chóng rời khỏi cửa động đại khái hơn sáu mươi trượng, mặc ẩn hình pháp y rồi trèo lên cây, móc ra một món pháp bảo trông như đĩa đèn, kích phát.

Gã dồn chân nguyên vào, pháp bảo này phát ra từng dải bạch sắc mê vụ, tỏa khắp mình.

Pháp bảo này, là “Mê thần đăng” Ngụy Tác lấy được của Đồng Thanh Y, phát ra bạch sắc mê vụ, lan tràn trong Chập Khí hải đầy hơi sương trắng thì không có gì lạ lùng.

Kích phát pháp bảo này, Ngụy Tác lại lấy ra nô thú đại, thả Phệ tâm trùng ra, nhưng không để nó đi xa mà dùng cách gã không xa. Liền đó gã nín thở lắng nghe, lại lấy từ nạp bảo nang ra một thứ đen xì, là đầu Hỏa yêu long bị Đồng Thanh Y dùng một viên “Kim văn giả đơn” đánh cho tan xác.

Lúc thu đầu Hỏa yêu long vào, gã không có thời gian tra xét.

Giờ quan sát kỹ, mắt Ngụy Tác lóe lên khác lạ, nhúu mày trầm ngâm.

Đầu Hỏa yêu long đen xì, thập phần trầm trọng, được uy năng cổ quái của Yêu thi phù tác động thì triệt để biến thành kết tinh của một loại hắc sắc tinh thể, không còn là thân thể huyết nhục nữa.

Ngụy Tác lật cái đầu Hỏa yêu long khổng lồ này lại, xem từ chỗ cái cổ bị đứt, bên trong chặt lại, không có bất kỳ dấu vết yêu đơn nào.

Đang lúc suy nghĩ, thanh âm ong ong áp sát tầng không hờn đảo!

Vô thanh vô tức, Ngụy Tác cho đầu Hỏa yêu long vào nạp bảo nang, nắm lấy Thực huyết pháp đao lóe hồng quang yêu dị.

“Thế nào, không đáp lời mõ, lẽ nào khinh thường mõ, không muốn gặp?”

Một dải quang hoa tím sậm, chung quanh là ba màu xanh, đỏ, trắng liểu nhiễu, xuất hiện trong tầm mắt Ngụy Tác.

Tử sắc quang hoa là một con trùng béo múp, dài cả trượng.

Con trùng này béo ú, thân thể trông từng đốt như rết, lưng có hai cánh mỏng trong suốt, vì trông quá béo, da lại mềm xèo nên cảm giác đầu tiên tạo cho người nhìn là một con lợn đang bay trên không trung.

Quanh mình con dị trùng béo ú này liểu nhiễu tam sắc quang hoa, đều là những con trùng ba màu lớn cỡ ngón tay, chừng hơn ba mươi con, trên lưng “lợn béo” là một tu sĩ xoa tóc.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

235. Chương 235: Săn Bắt Kiểm Tiền Thưởng!

Tu sĩ xoa tóc trông độ hơn năm mươi tuổi, tu sĩ thông thường vì có linh khí nên trông rất sạch sẽ sáng sủa, tu sĩ này không rõ tu luyện công pháp gì mà tạo cho người ta cảm giác bẩn thỉu.

Gương mặt hắc dài như mặt ngựa, không lấy gì làm dễ coi, Ngụy Tác vừa thấy là nhớ đến tu sĩ mặt ngựa đồng bọn với Văn Đạo Các bị gã giết chết tại địa lăng Thanh Phong lăng.

Chỉ là tu vi của tu sĩ tóc xoa này cao hơn tu sĩ mặt ngựa kia nhiều, khí tức khiến Ngụy Tác lạnh buốt trong lòng liên tục dồn xuống.

Vọng khí thuật quét tới nhưng vô dụng!

Tu sĩ mặt ngựa mặc pháp y màu đen phồng lên trông như một cái gút thắt, không có linh quang gì, có công hiệu ngăn cản thuật pháp tra xét.

Điểm duy nhất khiến Ngụy Tác hơi lỏng ra là tu sĩ xoa tóc tu vi tuy cao hơn gã nhiều nhưng còn chưa đến Kim đơn cảnh, khí tức kém hơn kim đơn tu sĩ Trường Phong chân nhân của Đông Dao thắng địa.

Gã nín thở ngưng thần, chuẩn bị xem tu sĩ xóa tóc làm gì tiếp theo thì đối phương đang từ trên không đáp xuống, xoay lưng lại phía gã, chợt quay người nhìn đúng chỗ gã ẩn thân.

Gã lập tức nhìn rõ con trùng béo múp tím sẫm, có cảm giác như con lợn này.

Con trùng béo mặt phẳng lì, ngũ quan riu lại, trông thập phần hoạt kê.

Bất quá lòng gã buốt lạnh vì, quái trùng nheo hai mắt nhìn chăm chăm vào vị trí gã ẩn thân, cũng như tu sĩ xóa tóc trên lưng, có vẻ đang cười cợt.

“Thế nào, lén lút lút lút trốn ở đó, định bức mỡ động thủ ép phải ra hả?” Tu sĩ xóa tóc cất giọng âm dương quái khí.

Ngụy Tác sờ gai ốc, tuyệt đối không phải hư trương thanh thế, mà thật sự phát hiện chỗ gã ẩn mình, rõ ràng thần thức của tu sĩ này bao trùm phạm vi hai ba chục trượng quanh gã, chỉ là vì bị Mê thần đăng ảnh hưởng nên không cách nào chuẩn xác nắm được vị trí cụ thể mà thôi.

Chỉ bằng câu này mà bảo gã triệt Mê thần đăng, để lộ thân ảnh thì tuyệt đối không thể.

Biến sắc mấy lần, Ngụy Tác lên tiếng: “Không hiểu vị tiền bối này xưng hô thế nào? Tại hạ không phải không muốn gặp mà ở Chập Khí hải, tiền bối có tu vi cao hơn tại hạ nhiều, tại hạ không dám xuất hiện.”

“Các hạ thấy Long diên mà không nhận ra mỡ là ai, chắc không phải tu sĩ trong mấy thành ở duyên hải này.” Tu sĩ xóa tóc mỉm cười đầy thâm ý.

“Tại hạ đích xác từ xa đến, không phải tu sĩ ở duyên hải chư thành.” Ngụy Tác thềm thấy không ổn, càng cảnh giác.

Tu sĩ xóa tóc vuốt tóc: “Tức là các hạ không nhận ra tu sĩ Âm Thi tông, cũng có thể tha thứ.”

Ngụy Tác giật mình, ngữ khí vẫn bình tĩnh hỏi: “Vậy tiền bối là tu sĩ Âm Thi tông?”

“Tại hạ là tu sĩ Long Cổ tông, không phải tu sĩ Âm Thi tông. Mỡ dù lớn mật hơn nữa không dám mạo xưng tu sĩ của Âm Thi tông, tông môn có tới năm Kim đơn kỳ đại tu sĩ.” Tu sĩ xóa tóc mỉm cười, “Chỉ là có người lớn mật, tại Chập Khí hải trung đã giết một đệ tử tinh anh của Âm Thi tông, Âm Thi tông treo thưởng, tại hạ lại có chút thủ đoạn, nên đến Chập Khí hải tìm kẻ không rõ là thần thánh phương nào mà dám giết người Âm Thi tông.”

“Lại có người dám giết tu sĩ Âm Thi tông!” Ngụy Tác kêu lên kinh hãi. Giọng nói cả kinh tột bậc của gã giả rất giống, nếu lục bào lão đầu không vì thấy đối phương tu vi quá cao, sợ bị phát giác, khẳng định đã khen ngợi gã.

“Thế nào, người không biết?” Tu sĩ xóa tóc mặt mũi lạnh tanh nhìn vị trí Ngụy Tác ẩn mình: “Bất quá mỡ muốn xác nhận, người triệt pháp bảo này đi, hiện thân ra cho mỡ xem rồi tính. Chỉ cần xác nhận không có liên can, người có thể đi.”

“Chuyện đó...”

“Thế nào, người định mặc cả với ta hả?” Tu sĩ xóa tóc đứng trên con trùng béo ú xấu xí “Long diên” trên không tức thì cười băng hàn, “Có phải lúc trước ta quá khách khí nên người tưởng có thể mặc cả được? Đương nhiên người có thể cự tuyệt, bất quá ta không ngại xử lý người như kẻ đã giết đệ tử tu sĩ Âm Thi tông.”

Trong tiếng cười lạnh, hơn ba mươi con trùng ba màu quanh “Long diên” bay đến trước mặt tu sĩ này hình thành một màn sáng ba màu rực rỡ.

“Tiền bối đợi một chút, mê vụ do tại hạ dùng pháp trận kích phát, thu lại cũng cần thời gian nhất định.” Mỡ mắt nói xong câu đó, Ngụy Tác nhấn nhó móc từ nạp bảo nang ra thi thể một yêu thú trông không có gì bắt mắt, không có đầu, nhưng dù chết đã lâu nhưng hỏa sát chi khí vẫn thập phần kinh nhân.

Là thi thể lục cấp trung giai yêu thú Xích dực viêm ma thực lực ngang với tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng gã lấy được ở Di Thiên cốc!

Nhanh chóng đặt thi thể Xích dịch viêm ma xuống chạc cây, Ngự Tác không hề ngần ngại móc ra yêu đơn của nó đặt vào thân thể, cùng lúc đó, chân nguyên dồn vào Yêu thi phù.

Cũng như lần trước, trong tích tắc hút mất gần nửa chân nguyên trong thể nội gã, hoàng sắc chỉ phù hóa thành tro. Phù văn huyền ảo do hồng sắc quang hoa ngưng thành dâng lên từ nhúm tro, bắn vào Xích dịch viêm ma phía dưới Ngự Tác rồi hóa thành vô số sợi tơ đỏ, chảy khắp mình Xích dịch viêm ma.

“Được! Được lắm! Giờ trò trước mặt ta! Xem ra người đứng là người ta muốn tìm!”

Mục quang tu sĩ xoa tóc ở trên không lóe lên, trong tiếng cười lạnh, mọi con trùng ba màu trước mắt hóa thành lưu quang, bắn tới chỗ Ngự Tác.

Hơn ba mươi con trùng ba màu, như một đàn bán linh giai pháp bảo nhất tề bắn ra, chia rất đều trên không trung, dù Ngự Tác tránh về phía nào trong linh vụ do Mê thần đăng kích phát cũng ít nhất bị ba đến bốn con tam sắc tiểu trùng bao vây.

Đó chỉ là khúc dạo đầu!

Một lam sắc quang nhận hình trăng khuyết dài ba thước theo biến hóa tay bắt quyết của tu sĩ xoa tóc, lơ lửng trước mặt hắn, đoạn lam sắc chân nguyên liên tục dồn vào, quang nhận càng lúc càng rực quang hoa, uy năng mỗi lúc một đầy đủ.

Lam sắc quang nhận rõ ràng do thuật pháp phát ra, được tu sĩ này khống chế, cũng như pháp bảo, có thể thông qua dồn chân nguyên vào để tăng uy năng, lại dễ dàng khống chế, chém ra bất cứ lúc nào.

Qua linh khí dao động lúc thi pháp, tu sĩ này lại là tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng!

Mặt Ngự Tác lại tỏ ra vui mừng!

Từng làn hắc khí từ thân thể Xích dịch viêm ma phát ra. Thi thể Xích dịch viêm ma như xẹp xuống, viên yêu đơn tan ra, hòa nhập vào, dù không có đầu nhưng vẫn cuộn cuộn hắc khí, đầu lại mọc ra!

Thành rồi!

Lúc trước Ngự Tác xem xét đầu Hỏa yêu long phát hiện yêu đơn đã tan biến. Liên tưởng đến lúc kích phát Yêu thi phù, Hỏa yêu long biến hóa xong, vết thương trên mình nó cơ hồ lành lại, Ngự Tác hiểu ngay uy năng để Yêu thi phù dựa vào phần lớn đến từ yêu đơn. Đối với yêu thú, yêu đơn là quá nửa tinh hoa ngưng tụ tại thể nội.

Trong gã hiện tại, yêu thú có thể uy hiếp tu sĩ Phân niệm chỉ có Xích dịch viêm ma, nên gã định thử.

Quả nhiên chứng thực suy nghĩ của gã, chỉ cần dùng được yêu đơn, nhục thân tổn hại một chút thì Yêu thi phù vẫn có thể sử dụng thành công!

“Gừ!”

Bốn con sắc tiểu trùng bắn đến trước mặt Ngự Tác, gã dồn chân nguyên vào, Xích dịch viêm ma đứng dậy, há miệng phun ra hỏa diễm như hắc sắc dịch thể!

Nhiệt lực không hề kém hơn đơn hỏa Xích dịch viêm ma phun ra lúc đối địch.

“Xoạt! Xoạt!”

Bốn con tam sắc tiểu trùng không kịp phản kháng đã bị thiêu chín, thơm lừng rơi xuống như bốn khúc lòng nường.

Tu sĩ xoa tóc trên lưng “Long diên” khẽ biến sắc vung tay, lam sắc quang nhận hình trăng khuyết dừng trước mặt chợt tan biến.

Ngự Tác biến sắc, niềm vui trong mắt tan biến vô ảnh vô tung.

Tốc độ của tốc độ cánh không kém gì thuấn di, chỉ thấy lóe lên, gã còn chưa kịp phản ứng, quang nhận đã chém vào Xích dịch viêm ma chặn trước mặt.

Chát!

Ngụy Tác cuống quít đích kích phát Hắc thủy liên đài, ngực Xích dực viêm ma bị chém lõm sâu, thiếu chút nữa nát người.

Lam sắc quang nhận do tu sĩ này kích phát có uy lực hoàn toàn không kém gì linh cấp trung giai pháp bảo thiên về tốc độ!

Sắc mặt gã không khó coi lắm vì Xích dực viêm ma tuy bị chém nhưng điều khiển không hề bị ảnh hưởng.

Mục quang hơi ánh lên, gã nghiêng rằng như đã quyết định, vung tay chỉ ra, Xích dực viêm ma nhảy vọt tới, cùng lúc đó, gã không kích phát Thực huyết pháp đao, mà nắm lấy Lục dương thần hỏa xoa!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

236. Chương 236: Kẻ Đố.

Hắc diễm từ bạch sắc linh vụ hiện rõ thân ảnh, chính thị Xích dực viêm ma.

Hắc sắc hỏa diễm như dịch thể phun trào vào tu sĩ xoa tóc.

“À!”

Tu sĩ xoa tóc hơi biến sắc, vỗ mạnh lên đầu “Long diên”.

Yêu thú mặt bệt, ngũ quan rú lại này há miệng phun ra một dải dịch thể dinh dính màu tím.

Dịch thể màu tím đen này va vào hắc sắc hỏa diễm do Xích dực viêm ma phun ra, giằng co nhau, uy năng tương đương.

Ngụy Tác lúc đó cũng kịp kích phát Lục dương thần hỏa xoa, sáu dải hỏa quang rực lên trong bạch sắc linh vụ, một dải kim sắc hỏa quang bắn vào tu sĩ xoa tóc trên lưng “Long diên”.

Đồng thời, trong bạch sắc vụ khí phía sau tu sĩ xoa tóc sáng lên mấy chục đạo thanh quang, chính thị thanh cương phong kiếm do Thanh cương phiến ngưng tụ.

Cơ Nhã cũng xuất thủ!

Bị tiền hậu giáp kích, tu sĩ xoa tóc hơi biến sắc, “Hóa ra không phải một mình, bắt quá các người tưởng mình là đối thủ của ta?” Tu sĩ tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng hừ lạnh một tiếng, lấy ra kỳ hình pháp bảo như ngọn núi nhỏ.

Chân nguyên được dồn vào, pháp bảo này phun ra hoàng khí như Kim môn cự thạch trận của Ngụy Tác, cùng với “Long diên” hình thành một tổ kén vàng đậm.

“Bốp, bốp, bốp!”, kim sắc hỏa quang và thanh quang giáng vào tổ kén vàng đậm, không thể xuyên qua. Tổ kén vàng đậm không hề bị chất nhầy do “Long diên” phun ra gây trở ngại, từng ngụm chất nhầy như nước miếng liên tục từ tổ kén vàng đậm phun ra ngăn chặn đơn hỏa của Xích dực viêm ma.

Liền đó, tổ kén vàng đậm toát ra đạo đạo lam quang, lại là từng quang nhận lam sắc hình trăng khuyết.

Ngụy Tác lạnh buốt cõi lòng.

Mặc kệ có hữu dụng hay không, thần thức xung kích găm vào tổ kén vàng đậm.

“Hừ!”

Tiếng cười lạnh khinh miệt vang lên. Một dải lam sắc quang nhận từ tổ kén vàng đậm bắn ra, chỉ lóe lên rồi tan biến.

“Bốp, bốp, bốp!”

Gần như đồng thời, chỗ Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đang vang lên tiếng như rang đồ.

Thần thức xung kích của Ngụy Tác quả nhiên không mấy may ảnh hưởng đến tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng này.

“Lén lén lút lút, mau ra đây cho ta!”

Liền đó, tu sĩ này cười lạnh khinh thường, vô số ngón lửa lớn cỡ nắm tay xuất hiện dày đặc, xua tan bạch sắc vụ khí trong chu vi sáu bảy mươi trượng, toàn bộ cảnh vật rõ hẳn.

Cơ Nhã mặt mũi nhợt nhạt đứng ở cửa động phủ lâm thời, trước mặt là Hải thanh giải pháp thuấn mới lấy được, xuất hiện năm, sáu vết nứt.

Ở góc khác, Ngụy Tác đã thu lại Mê thần đăng, đứng trong bốn cánh Hắc thủy liên, mặt mũi âm trầm nhìn tổ kén vàng đậm, Huyền âm bảo y cũng dấy lên từng vạt phong nhận.

“Xem ra vận khí của ta rất được.” Tu sĩ xoa tóc tựa hồ không vội tiếp tục động thủ mà triệt tổ kén vàng đậm đi, khịt khịt mũi như muốn hít lấy mùi máu tanh từ mình Ngụy Tác tỏa ra. “Bất quá không biết người biết gì về Âm Thi tông hay lớn mật đến mức dám giết đệ tử Âm Thi tông nữa?”

Bất quá Ngụy Tác ngó lơ tu sĩ xoa tóc này, lấy ra một lá phước đen hắc khí trầm trầm.

Gã không tin tu sĩ xoa tóc muốn trò chuyện với mình.

Xích dực viêm ma phun ra hắc hỏa dần có xu thế bị ‘nước miếng’ của Long diên ép xuống, rõ ràng, tu sĩ xoa tóc này tỏ vẻ muốn nói chuyện cùng Ngụy Tác, thực tế là đợi cho Long diên từ từ tiêu hao uy lực của Xích dực viêm ma.

Hiện tại còn lá hắc sắc trường phan Ngụy Tác lấy được từ đệ tử Âm Thi tông Kỳ Tử Vũ, trông uy năng tựa hồ rất khá nhưng gã chưa thử qua, đằng nào cũng đã bại lộ nên gã không cần cố kị, lấy ra dùng đã rồi tính.

Hắc sắc trường phan vốn dài hai thước, được Ngụy Tác dồn chân nguyên, liên tục lớn lên, thành hơn trượng, dựng trước mặt gã. Hắc phong ràn rạt âm khí từ lá phan tràn ra, thanh thế kinh nhân tột bậc.

Tu sĩ xoa tóc tỏ vẻ khinh miệt, thản nhiên như sẽ dễ dàng hạ được Xích dực viêm ma nên không phản kích, lại kích phát pháp bảo như ngọn núi màu vàng, để cái kén vàng đậm bao lấy mình.

“Bốp, bốp, bốp!”

Trong tiếng rít, hắc phong thanh thế kinh nhân tột bậc xung kích tổ kén vàng đậm nhưng không thể lay động.

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh thu lại lá hắc phan.

Uy năng của hắc phan nằm giữa linh giai hạ phẩm và linh giai trung phẩm pháp bảo, khác với tưởng tượng của gã, nó là một món pháp bảo thuộc loại công kích, không phải công thủ toàn diện.

Đoạn gã lấy ngay ra cây bạch sắc cốt kiếm khắc đầy hỏa diễm phù văn, lập tức kích phát.

“Bạch cốt lãnh hỏa!”

Ngụy Tác không ngờ là cốt kiếm pháp bảo này được kích phát thì nhỏ lại, biến thành ngọn lửa chỉ cỡ ngọn nến trắng toát, không hề còn nhiệt lực mà hút lên nhiệt lực chung quanh khiến nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng.

Đang kinh ngạc thì tu sĩ xoa tóc lạnh giọng: “Nếu người gom được ba mươi sáu ngọn bạch cốt lãnh hỏa trở lên, ta chỉ còn cách bỏ chạy, chỉ một ngọn bạch cốt lãnh hỏa mà cũng lấy ra thì cười chết mất.”

“Bất quá sắc đẹp của nữ tu này, ta chưa từng thấy, giết người xong ta sẽ thương hương tiếc ngọc.”

Liền đó, tu sĩ xoa tóc này chêm một câu. Xem ra dung nhan của Cơ Nhã đích đích xác xác có phần hồng nhan họa thủy, nam tu thông thường nhìn thấy đều không khỏi động lòng.

Ngụy Tác hơi máy động.

Vừa kích phát “Bạch cốt lãnh hỏa” có vẻ ngoài như thanh cốt kiếm, gã có cảm giác “Bạch cốt lãnh hỏa” tương tự bộ pháp thuận và trận kỳ của Kim môn cự thạch trận. Theo lời tu sĩ xoa tóc pháp bảo này tựa hồ có thể kết hợp thành thành bộ.

Uy năng “Bạch cốt lãnh hỏa” tuy tu sĩ xoa tóc coi thường nhưng Ngụy Tác khẳng định có trong tay linh giai hạ phẩm. Nếu ba mươi sáu ngọn hợp lại, cộng thêm uy lực trận pháp thì đến mức nào? Xem ra thực lực Âm Thi tông không tầm thường.

Xèo một tiếng, như một cục mỡ ném vào cái bát sắt nóng đỏ, hắc hỏa của Xích dực viêm ma bị chất nhầy của “Long diên” triệt tiêu, thân thể nó cũng bị chất nhầy bao phủ.

Dịch thể có khả năng ăn mòn kinh nhân, chỉ tích tắc sau, Xích dực viêm ma bị ăn mòn tan nát, biến thành một cục dầu đen.

“Chết đi cho ta!”

Tu sĩ xoa tóc tựa hồ bức mình việc bị Ngụy Tác coi là vật thí nghiệm cho từng loại pháp bảo. Cùng tiếng quát bằng hàn, lam sắc quang nhận liên tục từ cái kén vàng đậm trung lóe lên, quang nhận dày đặc xuất hiện trước mặt Ngụy Tác.

Sắc mặt Cơ Nhã trắng nhợt, cắt không còn hột máu, kích phát Thanh cương phiến.

Nàng hiểu rõ uy lực của lam sắc quang nhận.

Nhưng tu sĩ xoa tóc mặc kệ, chăm chăm kích phát lam sắc quang nhận vào Ngụy Tác. Thanh cương phiến phát ra thanh sắc trường kiếm, nhất thời không phá được cái kén vàng đậm.

Chát! Chát! Chát!

Từng vạt lam sắc quang nhận xung kích bốn cánh hoa sen trên mình Ngụy Tác, cơ hồ mỗi lần tiếp xúc là bốn cánh Hắc thủy liên lại run lên kịch liệt.

Nhất thời Ngụy Tác bị đánh đến mức không còn sức hoàn thủ, tỏ rõ nét kinh hoàng!

“A!”

Một tiếng thét thê thảm vang lên, một lưỡi lam sắc quang nhận lách qua khe hai cánh sen, chém vào ngực Ngụy Tác tóe máu!

“Ngụy Tác!”

Thân thể Cơ Nhã run lên, lạc giọng gào.

Tuy Ngụy Tác còn phòng ngực của Huyền âm bảo y nhưng lam sắc quang nhận vẫn cắt qua, xén vào thể nội gã, trước ngực hằn sâu một vết thương kinh rợn.

Ngụy Tác bất động, từ trên không rớt xuống.

“Hắc hắc!”

Tu sĩ xoa tóc cười đắc ý. Vết thương này dù không chết ngay thì cũng thoi thóp, không thể kích phát bất kỳ thuật pháp và pháp bảo này, không có sức trả đòn.

Thấy gã lặng ngắt từ trên không rơi xuống, tu sĩ này rút cả cái kén vàng đậm lại, ngoái nhìn Cơ Nhã, cười tà mị: “Mỹ nhân, đầu hàng hay để ta động thủ bắt sống?”

Đầu óc Cơ Nhã trống trơn.

Nàng không dám tin, người đối diện tu sĩ Kim đơn kỳ và mấy tu sĩ Phân niệm kỳ vẫn cười nói như không, an nhiên đào thoát, tại lúc truyền tống pháp trận sụp đổ vẫn còn thể đưa nàng thoát thân, trong lúc nàng chán nản cực độ thì đã cứu Hàn Vi Vi, như ngọn núi che chở cho nàng, để nàng dựa dẫm, còn nữa... người đã thấy hết ngọc thể của nàng, lại chết như thế.

Nàng không dám tin.

Nhưng nàng bịt miệng không tin nổi, nước mắt trào ra vì sau lưng tu sĩ xoa tóc, Ngụy Tác vốn “đã chết” rơi xuống lại đứng lại trên không như quỷ mị, phát ra một lưỡi hắc sắc tiểu đao!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

237. Chương 237: Gõ lên Ôn Ngọc Nhuyễn Hương.

Tu sĩ xoa tóc tắt ngay về đặc ý.

Vết thương đó dù không chết cũng thoi thóp, sao có thể động thủ đánh lên!

Sao lại thể được!

Tu sĩ xoa tóc mắt lóe lên quang mang kinh giận tốt bậc, vung tay kích phát pháp bảo như ngọn núi nhỏ.

Nhưng cái kén vàng đậm chưa thành hình, hắc mang cách đó không xa đã bắn đến trước mặt, lại xẹt ra một đạo huyết quang.

Đạo huyết quang này trong tích tắc khiến mặt hắn nhợt đi.

Nếu là tu sĩ Chu thiên cảnh bình thường, khả năng lần này đã bị Ngụy Tác đánh lên hạ sát. Nhưng hắn là tu sĩ có tu vi đạt đến Phân niệm cảnh đệ tứ trọng!

Tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng, không phải tông môn như Đông Dao thắng địa, tổng cộng không có mấy người.

Tu sĩ xoa tóc cảm giác được uy năng của đạo huyết quang này, thấy sắp bị giáng trúng, hắn nghiêng rằng, định nhắc mình lên.

Động tác này tựa hồ điều khiển “Long diên”, thân ảnh hắn chưa động, “Long diên” béo ú dưới chân chợt dựng người.

“Bốp!” Lực sắc huyết dịch nhảy nhảy từ bụng và lưng “Long diên” phun ra.

Yêu thú có thể sánh ngang Xích dịch viêm ma bị đâm thủng!

Huyết quang xuyên thấu thể nội “Long diên” chưa tan dư thể, tu sĩ xoa tóc có chút thời gian nên tránh được chỗ yếu hại là tâm mạch, nhưng bụng trái thủng một lỗ cỡ ngón tay.

“A!”

Tu sĩ xoa tóc kêu lên thê thảm, đau đớn gấp người, thiếu chút nữa ném cả pháp bảo trong tay.

Ngụy Tác nhìn tu sĩ xoa tóc, nhãn quang cũng như lúc gặp Hàn Vi Vi lần đầu, sáng rõ ràng khi thấy Thạch vĩ bích tích.

Gã cố ý ngạnh tiếp chịu một đòn, dùng Chân ma phong thể thuật giả chết đánh lên, đương nhiên không thể chỉ một đòn như thế là xong.

Gã vung Lực dương thần hỏa xoa, nhưng thật ra một pháp khí vô hình khác đã bay đến trước trán tu sĩ xoa tóc.

Lực dương thần hỏa xoa chỉ là mồi hấp dẫn tu sĩ xoa tóc, sát chiêu chân chính là ẩn hình pháp khí luyện chế từ vôi hút của Phệ tâm trùng trưởng lão!

Thấy ẩn hình pháp khí sắp đâm thủng trán tu sĩ xoa tóc Phân niệm cảnh tứ trọng thì tròn mắt Ngụy Tác co lại vì mắt hắn chợt ánh lên quang mang kinh hãi. Tu sĩ xoa tóc như hoàn toàn không thấy ẩn hình pháp khí vô hình vô thanh mà cúi xuống.

Một dải huyết quang lướt qua đầu hắn.

Da đầu hần như bị cày một đường sâu.

Ngụy Tác vốn chắc thắng tức thì kinh hoàng.

Pháp bảo như ngọn núi của tu sĩ xoa tóc này lại phát ra hoàng khí, cùng lúc đó, tay kia của hần xuất hiện một mũi dùi màu xanh biếc dài chừng hai thước, lớn cỡ ngón út.

Một đạo hắc quang từ tay gã xẹt vào tu sĩ xoa tóc.

Hiện tại tu sĩ xoa tóc như chim sợ cành cong, thấy hắc quang đánh tới. “Bụp!” một tiếng, không rõ hần dùng bí thuật gì, há miệng phun ra huyết tiễn, tốc độ kinh nhân, chặn đứng đạo hắc quang.

Hắc quang là một cái bình nhỏ màu đen, miệng phong kín bằng sáp lớn cỡ hạt đậu.

Chát một tiếng, tu sĩ xoa tóc nhìn rõ bản thể đạo hắc quang, phun huyết tiễn đánh tan.

Tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng này biến sắc vùng tay, bỏ mặc cả pháp bảo như ngọn núi màu vàng, ném đi rồi dấy lên cương phong, thổi bay cái bình nhỏ màu đen.

Cơ Nhã kích phát Thanh cương phiến chọt mềm nhũn thân thể.

Không phải vì tâm tình quá kích động, nòng chọt phát hiện chân nguyên tan đi, toàn thân mềm nhũn, không thể nói thành tiếng, mềm nhũn ngã xuống.

Liếc mắt sang, nàng không sao tin nổi vì một đạo lục quang từ tay tu sĩ xoa tóc đánh trúng Ngụy Tác. Hần và Ngụy Tác đều mềm oặt ngã xuống.

“Vũ hóa tán!”

Tu sĩ xoa tóc cất giọng mềm oặt, kêu lên cái tên xuất hiện trong óc.

“Được! Được lắm! Người có ngàn ấy thủ đoạn, có thuật pháp tạm thời phong bế thương thế hả? Lại cả Vũ hóa tán!”

Tu sĩ xoa tóc ngã xuống mềm nhũn, gằm lên.

Những lời hần nói vốn sát khí đằng đằng, vì trúng Vũ hóa tán nên mềm oặt, âm dương quái khí, nghe thập phần quái dị.

“Không ngờ ta đường đường tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, lại bị thương trong tay tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng như người!”

“Người dùng ngàn ấy âm mưu quỷ kế có hữu dụng không! Người phải chết! Vũ hóa tán bị ta cuốn đi quá nửa, được lực còn lại tối đa khiến ta mềm oặt nửa tuần hương.”

“Vũ hóa tán của người vô dụng với ‘Long diên’ của ta.”

Tu sĩ xoa tóc càng kêu lê, Cơ Nhã lại càng tuyệt vọng.

Nàng nhìn kỹ Ngụy Tác bất động dưới đất, tựa hồ muốn khắc hình ảnh gã vào thần hồn.

Nhưng nàng không rõ phát sinh chuyện gì vì tu sĩ xoa tóc đột nhiên ngừng bật tiếng kêu mềm oặt.

“Long diên” bị đâm thủng một lỗ nữa, vốn đang từ từ bò về phía Ngụy Tác chọt cứng lại, như cổ phun ra chất dịch nhầy tím đen có thể ăn mòn mọi thứ.

Một làn gợn sóng trong suốt trải ra trên óc còn trùng béo múp, ngũ quan như rú lại này.

Chát!

Đầu con trùng đột nhiên bắn lên huyết quang.

Đoạn nó vốn đã trọng thương, co rút mấy lần rồi hoàn toàn bất động.

“A! Người dám giết ta! Long Cổ tông nhất định diệt cả nhà người!” Tu sĩ xoa tóc kinh hoàng tột bậc kêu to.

Chát!

Lại một tiếng động khê, đỉnh đầu hần dấy lên huyết quang.

Tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng này lỗi mắt, tắt hần sinh khí.

Thấy cảnh tượng đó, mắt Ngụy Tác tỏ vẻ như trút được gánh nặng.

“Người có ‘Long diên’, lẽ nào ta không có Phệ tâm trùng?”, liền đó niềm đắc ý dấy lên trong lòng gã.

“Con bà nó chứ, diệt cả nhà cái đầu người, người mà tìm được cha mẹ ta thì ta còn phải cảm tạ Long Cổ tông.” Ngụy Tác bắt đầu nói được, nhưng rồi lại cười khổ.

Hiện tại ngực gã không chỉ có một vết thương mà còn cắm một mũi dùi xanh biếc. Mũi dùi thiếu chút nữa xuyên thấu người, đóng đinh gã xuống đất.

“Ngụy Tác, người sao rồi?”

Một giọt nước mắt của Cơ Nhã rơi xuống.

Trong mắt nàng lúc đó, không có thi thể tu sĩ xoa tóc, không có thi thể “Long diên”, mà chỉ có Ngụy Tác.

“Hình như còn chưa chết.”

Ngụy Tác thở hồng hộc hồi lâu, định cười với nàng nhưng vì được lực Vũ hóa tán chưa tan, há miệng mãi mà chỉ tỏ được nét mặt còn khó coi hơn khóc.

“Ngụy Tác!” Trước mắt Cơ Nhã mờ đi. Lúc này nàng mới phát hiện, không rõ bắt đầu từ lúc nào, vị trí con người này trong lòng nàng cũng quan trọng như Hàn Vi Vi, nhìn gã là nàng lại đau đớn như lúc không thể cứu được Hàn Vi Vi.

“Thế nào, được lực Vũ hóa tán đã hết hả? Tu vi tại hạ cao hơn cô nương một bậc, vì sao vẫn bất động.”

Gã kinh ngạc vì thấy Cơ Nhã gian nan ngồi dậy, rồi đứng dậy, gian nan đi đến chỗ gã.

“Được lực Vũ hóa tán tan rồi, nhưng ta bị thương quá nặng.” Đoạn gã cười khổ.

“Cơ Nhã!” Mắt gã tròn tròn không tin nổi, hơi thở ngừng lại, vì Cơ Nhã đến cạnh gã rồi thì ngồi xuống, đưa tay nhắc mặt gã đặt lên đùi nàng!

Đây là cảm giác gì!

Dung nhan khuynh quốc khuynh thành ở ngay trước mắt! Từng làn u hương kỳ diệu xộc vào mũi.

Đầu gã lại gối lên đùi Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ! Thật sự được gối lên ôn ngọc nhuần hương!

Ngất mắt! Ngụy Tác thật sự ngất xỉu.

“Ngụy Tác!” Từng giọt nước mắt lấp lánh trên mặt Cơ Nhã rơi xuống mặt gã. “Các hạ có đơn dược liệu thương không?”

“A?” Mặt lạnh băng khiến gã tỉnh lại, ngẩn ngơ nhìn cản cổ trắng ngần mê người của Cơ Nhã, “Mỡ còn cứu được sao? Cô nương chần chờ như vậy không nhỡ mũi dùi trên ngực mỡ, mỡ còn tưởng mình xong rồi.”

“Huynh không phải có bí thuật tạm thời phong bế thương thể sao? Vết thương còn lại không sao, nhưng không thể thi triển thuật pháp nữa, nếu không cho huynh uống đơn dược liệu thương có công hiệu chỉ huyết rồi mới nhổ ra thì huynh sẽ chết vì mất máu.” Cơ Nhã nhìn vào mắt gã. Trần Bảo các chương quỹ bình thường núi lở cũng không đổi sắc, ánh mắt lại như con thỏ kinh hoảng. Nàng sợ Ngụy Tác lắc đầu, nói không có đơn dược liệu thương, thậm chí đơn dược nhanh chóng chỉ huyết cũng không có.

“Ngụy Tác!” Nhưng rồi mắt nàng chợt sáng lên, lại gọi khê tên gã vì nghe xong, gã chặt vật gậy đầu nói, “trong hoàng sắc nạp bảo nang của mỡ có mấy viên đơn dược liệu thương rất khá, cô nương xem viên nào dùng được. Mỡ còn một viên Âm dương long hổ đơn lấy được của Đồng Diệu Chân, cũng ở trong đó, Âm dương long hổ đơn thật ra có công hiệu gì, hữu dụng không?”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

238. Chương 238: Trời Đất Đầu Xuân.

“Âm dương long hổ đơn, đỉnh giai đơn được liệu thương của Long hổ đơn đạo tông xưa kia, xếp hạng địa giai thượng phẩm.”

Cơ Nhã lấy hoàng sắc nạp bảo nang mà gã nói ra. Trong nạp bảo nang có đơn được liệu thương, khiến nàng mừng đến phát khóc. Trừ một viên kim sắc Âm dương long hổ đơn thì đơn được liệu thương như Bách thảo đơn rất nhiều.

“Bí thuật tạm thời phong bế thương thế của huynh có thể tùy tiện giải khai hay có hạn chế? Nếu dễ giải khai thì dùng Âm dương long hổ đơn là được.”

“Viên đơn được lợi hại như thế hả?”

Ngụy Tác ngậy người nhìn Cơ Nhã, nhưng khi nàng nhét Âm dương long hổ đơn vào miệng gã thì gã đột nhiên gọi: “Đội đã.”

“Sao vậy?” Cơ Nhã giật mình, sợ nhất thời bất cẩn làm đau gã.

“Được lực có sao không? Có hôn mê chẳng.” Gã hỏi nàng: “Hàn Vi Vi mỗi ngày đều cần mỡ dòn chân nguyên, qua một hôm là không được.”

Thấy nét do dự trong mắt nàng, Ngụy Tác nói, “Cách thi pháp đó cũng như phát thuật pháp, cô nương cũng có thể thi triển, chỉ cần cần một chút chắc không có vấn đề gì. Để mỡ cho cô nương biết cách thi triển đã.”

Cơ Nhã gật đầu, ánh mắt nhìn gã có thêm điều không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung được.

Ngụy Tác nói nhanh, thật ra gã rất sợ chết, nói chậm nhờ may không kịp chữa đã không còn hơi thở thì quá thảm.

Bất quá gã vui mừng vì nói xong một lần, Cơ Nhã đã gật đầu, nhét viên kim sắc đơn được vào miệng gã.

“Ừ”, miệng Ngụy Tác bị bịt kín, viên “Âm dương long hổ đơn” không nhỏ, gã không cách nào động dụng chân nguyên, chặt vật lắm mới nuốt được.

“Nếu gọi nàng ta chắc sẽ giúp ta nghiền nát ra.” Nhìn làn môi anh đào nhu hòa của Cơ Nhã, óc gã chợt hiện lên ý niệm này.

Rất nhanh, từng làn nhiệt khí ầm áp từ bụng dâng lên, lan khắp toàn thân.

Cơ Nhã nhú mày tính toán rồi mới quyết định, nắm chặt mũi dùi xanh biếc đoạn nghiêng răng rút ra.

“Đau cũng không đau tí nào, địa giai thượng phẩm đơn được đúng là địa giai thượng phẩm đơn được.” Ngụy Tác phi thường cao hứng, rút mũi dùi đó ra mà gã không đau tí nào, nhưng rồi thấy máu chảy từ ngực ra thì mắt gã lồi lên, “Chuyện gì hả, sao máu cũng giống con lợn béo biết bay kia, là màu lục nhỉ?”

“Pháp khí này có độc, dùng Lục mẫu anh luyện chế thành.” Cơ Nhã bảo gã: “Âm dương long hổ đơn có công hiệu chỉ huyết sinh cơ, khiến thân thể thụ thương mau lành nhưng không thể trừ được độc nguyên này.”

“Chả trách ta lạnh buốt toàn thân.” Ngụy Tác mặt mày xanh lét, kêu lên kinh hãi, “tại hạ không có đơn được giải độc.”

“Lục mẫu anh chỉ độc, tuy độc tính không mạnh, tác dụng không nhanh nhưng độc tính liên miên, đơn được bình thường căn bản không cách nào cứu trị. Trừ phi là thiên giai đơn được mới giải nổi.” Cơ Nhã nhìn Ngụy Tác, mặt hơi đỏ lên một cách không tầm thường.

“A!” Ngụy Tác kêu lên thê thảm, “vậy mỡ chết chắc rồi!”

Cơ Nhã liếc gã thật sâu, không nói gì.

“Xem ra đúng là chết chắc.” Ngụy Tác chán nản, “mỡ còn là xử nam.”

“Tại Di Thiên cốc, là huynh hử?” Cơ Nhã do dự một chút, mới hỏi.

Đến nước này còn gì giấu nữa. Ngụy Tác gật đầu, “Bất quá mỗi thật sự đi hái Tử hồ hoa, vô tình ngang qua.”

“Rõ ràng huynh có cơ hội không lộ hành tung, vì sao mạo hiểm cứu muội?” Cơ Nhã mở đôi mắt to, nhận nghiêm túc nhìn gã Ngụy Tác.

“Mỗi không rõ, khả năng vì cô nương quá xinh đẹp.” Ngụy Tác hiện không còn cố kỵ, lớn mật hẳn.

“Muội xinh đẹp như vậy thật ư?” Cơ Nhã nhìn gã, gương mặt như bạch ngọc ửng lên.

“Lúc nào rồi còn nói những lời đó. Linh Nhạc thành có ngàn ấy nam tu, có ia không muốn kết thành đạo lữ song tu với cô nương.” Ngụy Tác mỉa mai, “Có thời gian nói thế, chi bằng hôn mỗi một lần. Thật lòng trừ mẹ ra, chưa có nữ tu nào hôn mỗi.”

Thần thái kỳ quái khiến ánh mắt Cơ Nhã lưu chuyển, như ao nước xuân gợn sóng, gương mặt nàng ánh lên nét hổ thẹn chưa từng có. “Ngụy Tác, huynh dùng dịch dung đơn hử, được thủy giải trừ ở đâu? Muội muốn nhìn diện mục thật của huynh.” Ngón tay mềm mại của nàng lướt qua má Ngụy Tác.

“Ngón tay chạm vào là hôn hử?” Ngụy Tác âm ức nói: “Trong thanh sắc nạp bảo nang còn lại, đựng trong hoàng sắc ngọc bình.”

“Đây là cái gì?” Cơ Nhã nhanh chóng lần được một hoàng sắc ngọc bình, rồi hiếu kỳ mà thấy mấy bức tranh. “Tranh Thủy Linh Nhi hử?” Mở ra nàng liền nhận ra, “Thế nào, huynh thích Thủy Linh Nhi sao?”

“Mỗi còn chưa gặp sao có thể coi là thích hay không thích, chi vì thấy nàng ta xinh đẹp, trước khi gặp cô nương thì coi nàng ta là tình nhân trong mộng, bất quá gặp cô nương rồi, tình nhân trong mộng nhiều lúc lại là cô nương.” Hiện tại sắp chết nên Ngụy Tác cái gì cũng dám nói, “Vốn mỗi định theo đuổi cô nương nhưng tự thấy không xứng, muốn tu thành kim đơn đã.”

Cơ Nhã nhếch môi theo vòng cung mê người, đôi mắt mỹ lệ ầng àng nước.

Ngụy Tác ngơ ngẩn.

Gương mặt nàng hé nụ cười thẹn thùng chưa từng có. Dù nhìn từ góc nào, nàng đều không còn đáng vẽ bằng tuyết mỹ nhân mà là mỹ nữ đang cả thẹn, cực độ mê người.

Bất quá gã lại lầm bầm, “Mỗi sắp chết rồi mà cô nương còn cười được, chi bằng cô nương hôn mỗi một lần, để mỗi không đến nỗi chết không nhắm mắt.”

Cơ Nhã không nói gì, đổ được dịch trong hoàng sắc ngọc bình ra bôi lên mặt gã, khiến gã lộ ra diện mục.

“Lạnh quá, xem ra lần này ta chết chắc.”

Ngụy Tác cảm giác thân thể càng lúc càng lạnh, cả kinh kêu lên, “Cơ Nhã, cô nương làm gì?”

Cơ Nhã chăm chú nhìn diện mạo thật của gã một chút, nhưng không hôn mà cởi y phục ra.

“Muội không để huynh chết đâu.” Cơ Nhã mắt như nước hồ thu, mặt đỏ lên như quả táo mùa thu.

“A?” Ngụy Tác tròn mắt, “cô nương có cách cứu mỗi?”

Cơ Nhã không nói gì, khẽ cắn môi, ôm gã vào lòng, đặt tay lên ngực gã mà chính nàng khẽ run rẩy.

Ngụy Tác không nói gì, nơi bàn tay mềm mại của Cơ Nhã đặt xuống chỗ nào cũng như ngọn lửa thiêu đốt lòng gã.

Được bàn tay ngọc dẫn dắt, toàn bộ thể nội hỏa diễm của nàng dồn xuống.

U hương như hoa lan trên mình Cơ Nhã xộc vào mũi Ngụy Tác, từng sợi tóc như tơ mịn rải lên trán khiến gã tâm thần đại loạn.

Từng làn chân nguyên dâng lên trong thể nội Cơ Nhã, lối thi pháp này có vẻ tiêu hao rất nhiều chân nguyên, khiến nàng cất lực, khẽ thở nặng nhọc.

Hơi thở này chứa sức dự hoặc trí mệnh.

“Cơ Nhã, cô nương làm gì?” Tất cả vượt xa phạm vi tưởng tượng của Ngụy Tác. Tay Cơ Nhã cứ lần xuống, nắm lấy nơi gã sắp bùng nổ, đầu óc gã rung lên ong ong.

“Đây là Càn khôn hồi xuân thuật, là thuật pháp duy nhất tôi có thể cứu huynh.”

Khóe mắt Cơ Nhã hồ thẹn cơ hồ chảy nước, tay nàng không rời nơi bí ẩn nhất của gã, tấm thân run run cúi xuống, vùi mặt vào ngực gã.

Ôn ngọc trong lòng, điều trước đây Ngụy Tác không dám tưởng tượng.

Đầu óc gã càng trống rỗng là làn môi lạnh của nàng khê đặt lên mình gã, từ từ trượt đi.

“Bùng!”

Từng ngọn lửa càng mãnh liệt cháy lên trong gã.

Cứ thế dồn xuống.

Được chân nguyên kỳ dị hút lấy, Ngụy Tác cảm thấy hỏa diễm trong người, thậm chí cả máu đều tụ tập ở nơi gã sắp bùng nổ.

Thật sự sắp bùng nổ.

“Ngao!” Ngụy Tác phát ra tiếng rên thống khổ.

Cơ Nhã đã di động đến chỗ đó, chỗ sắp bùng nổ, hơi ẩm và mềm mại khôn tả bao lấy nơi đó.

Lưng gã hoàn toàn cứng lại, từng tia độc tố và khoái ý ẩm áp trút ra, cảm giác dâng lên mạnh mẽ khiến gã cơ hồ ngất đi.

Đột nhiên, thân thể Ngụy Tác căng cứng chợt phát hiện tay có thể cử động.

Tay gã vuốt mái tóc như suối gấm buông xõa của nàng, nâng gương mặt nàng lên.

“Cơ Nhã, có thể dừng kiểu thi thuật này không? Mồ không chịu nổi nữa, sắp ngất đi.” Mông lung nhìn thấy đôi mắt Cơ Nhã ánh lên mê ly, Ngụy Tác lại phát ra tiếng rên thống khổ.

“Ừ...” Cơ Nhã chỉ kêu lên như thế.

“A!”

Cảm giác ngây ngất dâng lên trong óc Ngụy Tác, gã run người, sau rốt cũng không chịu nổi, mất hết ý thức, ngất đi.

Bạch sắc linh vụ tản đi, còn cả tiếng Cơ Nhã rên rỉ mê người.

“Ngụy Tác”, không rõ bao lâu sau, Cơ Nhã lại khê gọi tên gã, giọng thật mê ly, đầy dụ hoặc và nhu tình.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

239. Chương 239: Một Lần Trước Đã.

“A!”

Ngụy Tác mở bừng mắt.

Ban nãy gã mơ thấy ác mộng bị mấy tu sĩ Kim đơn kỳ của Âm Thi tông chẻ làm mấy mảnh.

Toát mồ hôi lạnh, Ngụy Tác phát hiện đang ở trong động phủ lâm thời, nằm trên thảm Ngân ti thảo mềm mại, còn Cơ Nhã đẹp đến kinh diễm đang nằm cạnh.

Chuẩn xác mà nói, Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ đang gối lên tay gã, tựa vào lồng ngực say ngủ.

Tựa hồ chân nguyên tổn hao quá mức, thần tình hơi hư nhược, nhưng gương mặt ửng lên, cực kỳ mê người. Ngụy Tác nhìn xuống, thấy một khe trắng ngần trong cổ áo nàng.

“Khụ khụ!”

Y phục Ngụy Tác hơi tán loạn, một vài chỗ hở hoác. Nghĩ đến việc đã làm cùng Cơ Nhã trước lúc hôn mê, gã lại không chịu nổi, một chỗ lại có phản ứng.

Cơ Nhã khẽ uốn người, hơi rên lên, mắt vẫn nhắm tịt, nhưng chạm càng sát vào Ngụy Tác.

Môi nàng ấn lên cổ Ngụy Tác, mềm mại, ngứa ngáy. Gã xung động cực độ, tay run run ôm lấy nàng, ngừng một chút rồi thò vào trong y phục, cầm vào đôi núm tuyết vun đầy. Gã càng không chịu nổi, tay kia cũng mò vào, lần theo làn da mịn màng.

“Ngụy Tác”, ngọc nhũ bị Ngụy Tác nắm lấy, Cơ Nhã mở bừng mắt, hổ thẹn giãy giụa một chút rồi dịu giọng: “Vi Vi...”

“Hàn Vi Vi!” Ngụy Tác cả kinh, tay dừng lại ngay, nhìn Hàn Vi Vi nằm yên tĩnh trong góc nhà, hơi khản trương hỏi: “Ta hôn mê bao lâu? Nàng ta sao rồi?”

“Huynh hôn mê một ngày một đêm, bất quá muội ấy không sao, muội đã làm theo lời huynh, thi thuật thành công.” Cơ Nhã nóng bừng cả người, làn da bạch ngọc ban đỏ lên, giọng nhỏ dần, “độc của huynh cũng đã giải, không sao rồi.”

Nghe câu đầu của Cơ Nhã, Ngụy Tác nhẹ hẫng, nghe tiếp câu sau rồi thấy thần thái nàng, gã không chịu nổi nữa.

Thật ra, ai thấy một tuyệt thế mỹ nữ lạnh như băng sương, băng sơn tiên tử đang khêu gợi trong lòng đều không chịu nổi.

Ngụy Tác không ngăn ngừa, cúi đầu xuống, lập tức đặt môi lên làn môi mềm mại.

Cơ Nhã rùng mình, bất giác nhắm mắt. Làn mi dài hấp háy, vốn định cúi đầu tránh đi nhưng khi Ngụy Tác đặt lên cái hôn vụng dại, nàng lại hơi ngẩng lên.

Ngụy Tác thở nặng nhọc, đầu óc mơ màng, dục hỏa thiêu đốt. Một tay lần mò trên đôi ngọc nhũ của Cơ Nhã, tay kia lần theo tiểu phúc mìn màng xuống dưới, nàng túm chặt cánh tay đó, không cho gã tiếp tục.

“Ngụy Tác, dừng...” Cơ Nhã giấu mặt vào ngực gã, hổ thẹn cực độ, thân thể khẽ run lên. “Vi Vi... Dừng ở đây.” Nàng mở mắt cầu xin, nhìn về phía gian phòng có Hàn Vi Vi.

Ngụy Tác vốn đã cứng lên, lập tức tỏ vẻ áy náy, nghe vậy thì như được đại xá, mắt sáng rõ, ôm nàng lên đi sang phòng khác, đồng thời tượng tưởng ra gì đó, móc cái lọ đen trong ngực áo ra nhét vào một nấp bảo nang.

“Ngụy Tác! Được lắm! Không cho ta xem!” Tích tắc bị nhét vào nấp bảo nang, lục bào lão đầu kêu văng lên trong tai gã.

...

“A!” Thoáng sau, Cơ Nhã rên lên như khóc.

Khắp phòng xuân sắc!

Ngọc thể hoàn mỹ của nàng hiện rõ, mười ngón tay bầu chặt lấy tấm lưng trần của Ngụy Tác mặc cho gã phiên vân phúc vũ.

Không rõ bao lâu trôi qua, có lẽ rất lâu, cũng có lẽ chỉ thoáng chốc.

Ngụy Tác kêu lên không rõ là thống khổ hay sung sướng, hai người đều dừng lại, ôm chặt lấy nhau.

Hai người đều không nói gì, nhìn đối phương đầy thâm tình.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh.

“Ngụy Tác”, chốc sau, Cơ Nhã lại hổ thẹn, ôm vai gã định vùi mặt vào.

Mắt gã đầy yêu thương, vuốt ve bờ vai như ngọc, đột nhiên tỏ vẻ đắc ý, “Hiện tại ta mới được coi là nam nhân.”

Mắt Cơ Nhã đỏ lựng lên, hơi ngẩng đầu, mắt ánh lên tự hào, “Trong mắt muội, huynh luôn là nam nhân chân chính.”

“Vậy hả?” Ngụy Tác cười ha hả, có vẻ xấu hổ.

“Đương nhiên.” Cơ Nhã tỏ vẻ kiêu ngạo, “Một tu sĩ Chu thiên cảnh đánh cho Đồng Thanh Y tơi tả, buộc Đông Dao thắng cảnh dốc hết tu sĩ đỉnh cao, cả tu sĩ Kim đơn kỳ cũng ra mặt mà không làm gì được huynh.”

“Ha ha.” Ngụy Tác đắc ý mỉm cười, nhưng hồi thoáng nghiêm túc, “Đó là may mắn, tu vi của ta còn quá thấp. Linh cấp trung giai pháp bảo tuy có mấy món nhưng với tu vi này, đối phó tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng cũng khó.”

“Muội sẽ giúp huynh tu luyện.” Cơ Nhã nghiêm túc bảo gã, “Muội tin huynh nhất định sẽ thành tựu kim đơn, thành Kim đơn kỳ đại tu sĩ.”

“Chúng ta là đạo lữ song tu nhỉ?” Gã buột ra một câu hỏi ngốc ngếch.

“Huynh nói đi chứ?” Cơ Nhã đỏ lựng mặt mày, cắn mạnh lên vai gã, “Lẽ nào huynh bỏ muội?”

“Sao lại thế được, muội kêu một tiếng, người muốn lần đạo lữ song tu với muội chắc xếp kín mười tám vòng Linh Nhạc thành. Ta giữ còn không kịp, sao lại bỏ.” Ngụy Tác đảo mắt, mặt dày ghé sát tai nàng nói: “Lần tới chúng ta sẽ chân chính song tu chứ?”

“A!” Lẽ nào kịch liệt như vừa rồi còn không là song tu? Cơ Nhã há miệng không tin nổi, nhưng hổ thẹn rồi thì lại nghiêm túc lắc đầu, “Không được, Ngụy Tác, trầm mê vào hoan ái, đối với tu sĩ chúng ta rất bất lợi, ảnh hưởng đến tiến cảnh.”

Thấy gã nhăn nhó, Cơ Nhã đỏ mặt, dịu giọng: “Song tu đạo lữ, thường mấy ngày mới một lần là tối đa...”

“Là để tu luyện, đề thăng thực lực, không thể vài ngày mới một lần.” Ngụy Tác lắc đầu, nửa cười nửa không, “Chỉ cần có thời gian, tốt nhất là mỗi ngày vài lần.”

“Ngụy Tác, huynh nói gì cơ?” Cơ Nhã hổ thẹn bịt tai. Trước mặt gã, nàng không giữ vẻ lạnh tựa băng sương, cách biệt người đời như vẫn thường thấy.

“Ta nói thật đấy.” Ngụy Tác nhăn nhó: “Lần ta đối phó cháu của Lý Thiệu Hoa lấy được một môn thiên cấp thuật pháp, đích xác uy lực phi phạm.”

“Thiên cấp thuật pháp?!” Cơ Nhã chấn kinh. Thiên cấp thuật pháp, toàn Thiên Huyền đại lục chỉ có không đầy năm mươi môn, ngay cả đệ tử tinh anh của đại tông môn đỉnh nhọn như Huyền Phong môn cũng vị tất được tu luyện.

“Còn là thiên cấp trung giai thuật pháp.” Ngụy Tác giải thích: “Có điều môn công pháp này là song tu công pháp, hơn nữa là khi...”

Ngụy Tác không nói tiếp nhưng Cơ Nhã khiêu ngay hàm ý, hể thẹn tột bậc cúi đầu xuống.

“Không thể diên trì, chúng ta bắt đầu thôi.” Ngụy Tác thấy dáng vẻ này thì không chịu nổi, hít sâu một hơi định thần, cho nàng biết khẩu quyết Huyền Sát đại pháp.

Thuật pháp này cần cả hai người. vào lúc đó, cùng thi triển chân nguyên hành công.

Cơ Nhã băng tuyết thông minh nên chỉ nghe một lần là nhớ hết, chỉ hỏi han vài câu là gần như hoàn toàn lĩnh ngộ cách hành công môn song tu công pháp này.

“Ngụy Tác, thương thế còn bị phong bế, huynh chưa liệu thương mà. Lâu quá, được lực Âm dương long hổ đơn tan đi thì nguy hiểm.” Thấy gã định tiến hành bước tiếp theo, Cơ Nhã đẩy ra, lãnh tỉnh nhắc nhở.

“Một lần, một lần trước đã, chắc không lâu đâu.” Ngự Tác mặt dày ôm lấy nàng, ghé tai nói, “Ta sợ khó nén tâm ma, lúc liệu thương mà không tỉnh tâm được thì hỏng bét.”

Cơ Nhã uốn éo người, nửa cần nửa mồi, thân thể hoàn mỹ câu hồn đoạt phách.

Ngự Tác không hề khách khí dùng môi bịt chặt môi nàng, dù nàng muốn nói gì cũng không được.

“Chốc nữa đừng quên thi pháp hành công.” Cơ Nhã nhũn người, hòa tan vào thân thể Ngự Tác nhưng nàng hồ thẹn là gã còn thì thào vào tai cậu đó.

Trong thạch thất đơn sơ lại đầy xuân sắc

Hai dải quang hoa một đen một trắng, bao lấy Ngự Tác cùng Cơ Nhã.

“Ngự Tác, huynh sẽ mãi mãi thế này với muội, dù đối thủ mạnh gấp trăm Đông Dao thắng địa cũng không buông muội ra chứ?” Cơ Nhã hỏi.

“Đương nhiên!” Ngự Tác đáp đầy khẳng định, “Đông Dao thắng địa, ta sẽ cho chúng ném mùi.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

240. Chương 240: Tiên Cổ Diệu Thuật.

Vân vũ tạm dừng.

Cơ Nhã và Ngự Tác tuy đã mặc y phục, nhưng sắc mặt Cơ Nhã ánh lên hồng nhuận khôn tả khiến thạch thất tràn xuân ý.

Thiên cấp thuật pháp không thẹn là thiên cấp thuật pháp, Huyền Sát đại pháp xếp hạng thiên cấp trung giai quả nhiên huyền diệu.

Qua một lần song tu thập phần “dụng công”, Ngự Tác cảm giác thể nội trừ chân nguyên còn tu thành một làn âm khí đặc biệt.

Vốn hiện tại Ngự Tác nên lập tức giải trừ Chân ma phong thể thuật để liệu thương nhưng nhớ đến âm khí đại thủ của Hoàng Thiên Nhai, thì vì quá hiếu kỳ nên gã mấy động, thử thi triển môn thuật pháp này.

Khẽ điều động, âm khí vận tụ tập tại đơn điền xẹt khỏi tay.

“Bụp!”

Một dải thanh hắc sắc khí thể mỏng manh, không thành hình dạng gì xuất hiện cách gã ba, bốn trượng.

Cách biệt quá xa Huyền âm quỷ thảo của Hoàng Thiên Nhai hôm đó?

Thấy dải âm khí mong manh, không ngưng kết nổi, cả một lọ hoa thông thường không không hút được thì Ngự Tác bật cười với vẻ cả thẹn.

Âm khí này cũng như uy năng pháp bảo, không đối địch thì không tổn hao, nhưng va chạm với pháp khí của đối phương thì khẳng định sẽ hao bớt âm khí, cần dựa vào song tu để bổ sung.

Thấy gã cười ngượng ngập, Cơ Nhã lại đỏ mặt.

Thần tình đó khiến Ngự Tác đắc ý khôn tả.

Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ trở thành đạo lữ song tu, với ai thì việc này cũng đáng đắc ý. Hiện tại Ngự Tác có một môn thiên cấp thuật pháp chân chính, dù tạm thời không có Bồ thiên đơn, địa cấp trung giai công pháp cộng thêm thiên cấp trung giai thuật pháp cũng ngang với thiên tài đệ tử trong số đỉnh cấp đại tông môn của Thiên Huyền đại lục.

Gã đã phát hiện, lạnh tựa băng sương, băng sơn mỹ nhân, chỉ là bề ngoài, Cơ Nhã thật ra ôn nhu như nước.

“Ha ha!”

Ngụy Tác cũng bật cười.

“Tất cả cứ như mơ.” Gã bảo Cơ Nhã.

“Muội cũng vậy.” Đôi mắt mỹ lệ của Cơ Nhã mờ đi, “Muội chưa bao giờ nghĩ sẽ bỏ Trần Bảo các, không ngờ sẽ đến Vân Linh đại lục, không ngờ có người vì mình mà bất cóc thiếu chủ, uy hiếp một tông môn có tu sĩ Kim đơn kỳ.”

“Kỳ thực ban đầu ta vì không cứu được nàng nên định giết luôn Đồng Thanh Y, không để chúng thành hỉ sự.” Ngụy Tác áy náy nói, “Ta không rõ chúng có một tu sĩ Kim đơn kỳ, tưởng tối đa chỉ có tu sĩ Phân niệm kỳ ngũ trọng.”

“Điều vậy thôi.” Cơ Nhã đau lòng nhìn ngực gã, phía dưới pháp y là một vết thương kinh rợn. Nàng chăm chú nhìn mặt gã: “Muội hiểu tâm ý của huynh, từ lần gặp đầu tiên muội đã biết huynh khác với tu sĩ khác. Từ lần đầu gặp huynh, muội đã thấy huynh là người từng nhìn hết thân thể mình trong Di Thiên cốc, cũng hi vọng huynh là người đó.”

Hóa ra Cơ Nhã có hảo cảm với gã từ lúc ấy?

Ngụy Tác kích động, thiếu chút nữa đắc ý đến tận trời đất.

“Huynh mau liệu thương đi.” Cơ Nhã bộc lộ xong thì tỏ ra áy náy. “Muội không muốn đạo lữ song tu của mình bị thương nặng rồi không trị mà mất mạng, dù gì muội cũng là lục phẩm đơn sư, tất bị người ta cười cho thối mũi.”

“Đúng rồi.” Cơ Nhã lại nói, “Đợi khi giải trừ Chân ma phong thể thuật thì luyện hóa một viên Bách thảo đơn, dù gì huynh cũng có Tử hồ hoa, không sợ được lực của Bách thảo đơn gây bất lợi, hồi phục càng nhanh.”

“Được!” Ngụy Tác hôn nhanh nàng rồi ngoan ngoãn gật đầu trong tiếng kinh hô. Gã rất sợ chết, không muốn mới có được nhưng ngày tháng tốt đẹp thì mất mạng, quả vậy thì là tu sĩ chết không nhắm mắt nhất Thiên Huyền đại lục. Đoạn nhớ ra gì đó, gã lại hỏi Cơ Nhã: “Tên biết luyện tiên cổ ở ngoài kia, nàng thu hết đồ chưa?”

“Cái gì cũng thu lại.” Cơ Nhã gật đầu, nháy mắt, “Trừ ‘Long diên’, vì Phệ tâm trùng của huynh còn ở đó nên muội không dám đến gần.”

Quên cả Phệ tâm trùng lập công lao hăn mã, tung đòn quyết định.

Ngụy Tác toát mồ hôi, vò đầu bứt tai, đoạn cùng Cơ Nhã ra khỏi động phủ lâm thời.

Có liên hệ đặc biệt với Phệ tâm trùng nên gã nhanh chóng phát hiện, hai ngày rồi mà nó vẫn trung thành ở bên thi thể “Long diên”, mắt gã sáng lên vì Phệ tâm trùng đã hút sạch não tủy “Long diên”. Nó đang ngủ, hình như sắp lột xác.

Phệ tâm trùng mỗi lần lột xác là thực lực lại tiến giai.

Trước đây Ngụy Tác để Phệ tâm trùng hút não tủy một loại yêu thú cho nó hút não tủy. Nhưng Phệ tâm trùng ít nhất cũng phải hút não tủy hơn trăm con phong hệ yêu thú mà chưa có dấu hiệu tiến giai. Không ngờ lần này vô tình bỏ quên nó ở ngoài thì lại tiến giai.

Với Ngụy Tác đây là niềm vui khôn xiết.

Quan sát “Long diên” béo ú xong, Ngụy Tác quyết định đợi khi liệu thương hoàn tất sẽ nghiên cứu kỹ con dị trùng này nên thu nó và Phệ tâm trùng lại rồi quay về động phủ lâm thời.

Rồi gã vào gian phòng an trí Hàn Vi Vi thăm nom nàng ta.

Nhìn nàng ta như đang ngủ đông, gã nhớ đến Phệ tâm trùng, lại bật cười nhăn nhó.

Nạp bảo nang và nô thú đại của nàng ta đều đã lọt vào tay Lý Thiệu Hoa trưởng lão của Đông Dao thánh địa, dù thế nào con Phệ tâm trùng to nhất đó cũng không có kết quả gì tốt đẹp.

Bất quá với cá tính của gã, tương lai có cơ hội, khẳng định sẽ khiến Lý trưởng lão và Đông Dao thắng địa trả gấp nhiều lần món nợ này.

Nhìn Hàn Vi Vi một lúc, Ngụy Tác không vội giải trừ Chân ma phong thể thuật để liệu thương, mà cẩn thận kiểm tra mọi thứ của hạ tu sĩ xoa tóc.

Tu sĩ tu vi đạt Phân niệm cảnh tứ trọng này có không ít đồ.

Trừ pháp bảo trông như ngọn núi nhỏ, mũi dùi xanh định giết gã vào lúc cuối thì hắn còn một nạp bảo nang màu tía, một linh thạch đại căng phồng và sáu, bảy pháp khí. Ở nơi hiếm pháp bảo mà thiên về thuật pháp như Vân Linh đại lục, số lượng này rất kinh nhân. Càng kinh nhân là trong số này có ba món đạt đến linh giai hạ phẩm pháp bảo.

Mở linh thạch đại, các loại linh thạch đạt đến năm vạn hạ phẩm linh thạch.

Ngụy Tác thở phào vì pháp khí hay linh thạch đại đều không có bất kỳ cấm chế nào. Hai hôm nay hòn đảo rất yên tĩnh, trừ phi lại tu sĩ kiểu đó truy tìm qua, thì ẩn tàng ở đây khá an toàn.

Trừ nạp bảo nang ra, tu sĩ này còn có một túi da như nô thú đại của Thiên Huyền đại lục.

Ngụy Tác đoán rằng cái túi da này là pháp khí đựng tam sắc tiểu trùng. Xích dịch viêm ma giết chết mấy con tam sắc tiểu trùng, số còn lại được tu sĩ xoa tóc thu về.

Trong một mớ đơn bình và phù lục cất ở nạp bảo nang của tu sĩ này, Ngụy Tác lấy được một tấm ngọc phù màu tía lớn cỡ bàn tay.

Thần thức quét vào một chốc, mắt Ngụy Tác xuất hiện quang mang kinh hỉ.

“Tiên cổ diệu thuật!”

Tu sĩ xoa tóc này địa vị cực cao tại Long Cổ tông, mang theo cả ngọc phủ ghi lại bí thuật luyện tiên cổ, ngọc phù không phải mới chế tạo ra mà được cất giữ ở tông môn, lẽ ra phải được đặt trong tàng kinh lâu.

Ngọc phù ghi chép rất kỹ, không chỉ nhiều cách luyện chế tiên cổ, cách điều khiển mà còn giới thiệu về nhiều loại dị trùng và cách đối phó.

“Long diên!”

Ngụy Tác phát hiện giới thiệu về Long diên. “Long diên” xếp thứ năm trong số tiên cổ tại Long Cổ tông.

Hiện tại thời gian khẩn trương, Long diên đã chết, gã không đọc nội dung về Long diên mà về tam sắc tiểu trùng.

“Tam sắc phi tâm!”

Rất nhanh, Ngụy Tác phát hiện loại trùng này xếp thứ mười ba trong số tiên cổ mà Long Cổ tông luyện được. Thoạt xem lời giới thiệu, “Tam sắc phi tâm” mà nuôi dưỡng đến cực độ, uy lực tương đương với linh giai hạ phẩm pháp bảo.

Đọc thêm nội dung bên dưới càng khiến gã hớn hở.

Cổ trùng này có thể dùng huyết luyện chi thuật của Long Cổ tông để thay đổi chủ nhân. Chỉ cần Ngụy Tác tham ngộ được “Tiên cổ diệu thuật”, có đủ thời gian, sẽ biến “Tam sắc phi tâm” thành của mình.

Cái túi như nô thú đại quả nhiên là tiên cổ đại - vật đặc hữu của tiên cổ tông để đựng tiên cổ.

Vốn Ngụy Tác định dựa vào phương pháp ghi trên ngọc phù xem thử trong tiên cổ đại có bao nhiêu con tam sắc phi tâm. Nhưng Cơ Nhã lo lắng thúc giục nên gã đành bỏ ý định này, lấy ra Bách thảo đơn, giải trừ Chân ma phong thể thuật, rên lên thống khổ tột bậc rồi liệu thương.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

241. Chương 241: Một Ngày Hai Lần.

Năm ngày sau, Ngụy Tác sờ lồng ngực trơn láng, không một vết sẹo, thập phần mãn ý đứng dậy.

Bách thảo đơn không tính, một viên Âm dương long hổ đơn lấy được đúng là uy mãnh như long như hổ trong thể nội gã.

Tuy lần này thụ thương cực nặng, mất năm ngày mới liệu thương hoàn tất, nhưng Âm dương long hổ đơn phát huy công hiệu cường tráng khí huyết khiến gã còn mạnh mẽ hơn cả lúc trước khi thụ thương.

Khẽ mỉm cười vận người, gã ra khỏi gian thạch thất.

Đến gian an trí Hàn Vi Vi, Cơ Nhã đang thi pháp cho sư muội, tình hình này khiến gã dù đầy nhu tình mật ý cũng không dám quấy nhiễu, hơi ngần ra rồi đến gian thạch thất nuôi dưỡng Phệ tâm trùng.

Ngụy Tác hôn hờ, Phệ tâm trùng quả nhiên đã hoàn thành một lần lột xác, đang nằm trên đầu một con yêu thú hút lấy hút để.

Cảm giác kỳ, thể hình Phệ tâm trùng không to lên nhưng da nhẵn nhúm đi nhiều, tựa hồ không kém gì Phệ tâm trùng trưởng lão.

Thoáng ngần ngừ, Ngụy Tác hạ lệnh cho Phệ tâm trùng, trực tiếp phát động thần thức xung kích.

Chát một tiếng, gã tỏ vẻ thống khổ, rồi bực bội mắng một câu gì đó.

Đoạn gã lật đi lật lại Phệ tâm trùng, tỏ vẻ thất vọng và không hiểu.

“Sao vậy?” Cơ Nhã đã hoàn thành thi pháp, ra khỏi thạch thất, thấy vậy thì không nén được lên tiếng hỏi.

“Kỳ quái.” Ngụy Tác nhíu mày giải thích: “Phệ tâm trùng của ta đã hoàn thành một lần tiến giai. Ban nãy ta thử thần thức xung kích của nó, cũng ngang với trưởng lão Phệ tâm trùng bị ta giết khi xưa, tựa hồ nó đã tiến giai thành trưởng lão cấp. Để nuôi nó, ta đã đổ vào công thức hơn nghìn hạ phẩm linh thạch, cộng số lượng yêu thú cực nhiều. Phệ tâm trùng trưởng lão đó tồn cả đời cũng hút được nhiều não tủy cao giai yêu thú như con của ta, theo lý thì nó tiến giai thành trưởng lão cấp nhanh chóng cũng dễ hiểu. Nhưng ta không nghĩ ra là Phệ tâm trùng tiến giai thành trưởng lão cấp sẽ có dị năng. Phệ tâm trùng trưởng lão bị ta giết, dị năng tiến giai là ăn mòn pháp khí của tu sĩ. Con Phệ tâm trùng này tựa hồ không có dị năng gì, ta cảm giác được thủ đoạn công kích của nó là thần thức xung kích và vùi hút, thật không sao hiểu được.”

“Lẽ nào vì thức trưởng thành nhanh quá?” Cơ Nhã thoáng nghĩ, “Yêu thú được nuôi và ở tự nhiên vốn có khác sai biệt.”

Thấy Ngụy Tác buồn bực, Cơ Nhã an ủi: “Bất quá Phệ tâm trùng của huynh chủ yếu được nuôi bằng hút não tủy yêu thú, không khác gì với trong tự nhiên, có khi sẽ thật sự trở thành trưởng lão Phệ tâm trùng, chưa biết chừng lần tiến giai tới sẽ có dị năng.”

“Xem ra để cẩn thận thì ít nên dùng Bồi yêu dịch.” Nghe Cơ Nhã nói vậy, Ngụy Tác dễ chịu hơn, “Bất quá ở đây cũng không có nguyên liệu luyện chế Bồi yêu dịch, đành để nó hút não tủy yêu thú.”

“Đúng rồi, lần trước giục huynh liệu thương, quên mất vật này.” Cơ Nhã lấy từ nạp bảo nang ra một thứ đưa cho Ngụy Tác, “Vật này có thể hút khí huyết cùng chân nguyên của tu sĩ, là một món pháp bảo đặc biệt để đối địch hã? Muội dùng nó hút khí huyết của tu sĩ xoa tóc ...”

“Sao ta lại quên nhỉ!” Ngụy Tác nhìn Thực huyết pháp đao do Cơ Nhã đưa tới, ngần ra rồi vỗ đùi. Qua mấy lần sử dụng Thực huyết pháp đao cho thấy hút khí huyết của một tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng thì uy năng huyết châu đã đạt đến uy lực linh cấp thượng giai.

Tu sĩ xoa tóc có tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng. Hút khí huyết cùng chân nguyên của hắn, uy năng huyết châu ngưng thành sẽ đạt đến uy lực đạo giai pháp bảo?

Một món đạo giai pháp bảo! Đúng là trọng thương và mỹ sắc khiến gã lú lẫn, không chỉ quên Phệ tâm trùng, cả việc trọng yếu hơn cũng quên.

Liếc qua Thực huyết pháp đao, Ngụy Tác liền hôn hờ ôm lấy Cơ Nhã, “Cơ Nhã, nàng đúng là thông minh, nào, để ta hôn nàng.”

Hiện tại trong Thực huyết pháp đao, hồng quang hiện rõ ràng, đã thành công hút được khí huyết cùng chân nguyên của tu sĩ xóa tóc.

“Ngụy Tác.” Cơ Nhã uốn người. Thấy nàng muốn nhưng lại từ chối, Ngụy Tác nóng bừng người, hai tay thò vào trong áo.

“Đừng, Ngụy Tác.” Cơ Nhã giữ tay gã lại, đỏ mặt nhắc: “Huynh còn chưa xem xét tam sắc phi tâm trong tiên cổ đại, tam sắc phi tâm đều có uy lực bán linh giai, thu chúng lại thì chúng ta càng an toàn.”

“Đúng rồi.” Câu này nhắc nhở Ngụy Tác, gã liền nghiêm túc, “Ta có bí mật cho nàng biết.”

“Bí mật gì?” Dáng vẻ gã khiến Cơ Nhã sửng sờ.

Ngụy Tác không đáp mà móc từ nạp bảo nang ra Dưỡng quỹ quán đen xì.

“Ngụy Tác, đồ thấy sắc quên bạn! Được lắm!” Vừa ra, lục bào lão đầu liền ngoác miệng mắng trong tai gã.

“Đây là?” Cơ Nhã kinh ngạc nhìn cái lọ.

“Đừng trốn nữa, ra làm quen đi.” Ngụy Tác vỗ vỗ lên Dưỡng quỹ quán.

“Con bà nó chứ! Đồ hám gái!” Lục bào lão đầu từ trong cái lọ đen hiện ra, tỏ vẻ bất bình, mắng mãi.

“Khí linh!” Cơ Nhã ngây người, “Ngụy Tác, đây là thượng phẩm đạo khí?”

Lục bào lão tức thì ngưng ngừng hẳn.

Theo nhận thức của tu sĩ, chỉ có pháp bảo đạo giai thượng phẩm trở lên mới có khí linh. Tu sĩ nào ngưng được khí linh phụ trợ thì tuyệt đối không vô liệu đến mức tạo khí linh cho một món pháp bảo linh giai trở xuống. Dưỡng quỹ quán đích xác là đệ giai pháp bảo thậm chí không đáng linh giai.

“Pháp bảo này bản thân chỉ là một món đệ giai pháp bảo, lại đã phá tổn, hoàn toàn vô dụng, nhưng lão đầu lại là khí linh từ mấy vạn năm trước.” Ngụy Tác nhìn lục bào lão đầu đang trợn tròng trắng, giải thích.

“Khí linh từ mấy vạn năm trước?” Cơ Nhã hiểu ngay giá trị của lục bào lão đầu, kinh hô, “Ngụy Tác, chẳng trách muội luôn thấy huynh không phải là phổ thông tu sĩ.”

“Hừ!” Lục bào lão đầu hơi đắc ý, càng khinh miệt liếc Ngụy Tác, ra vẻ đồ không có kiến thức, không hiểu gì cả.

“Ngụy Tác”, Cơ Nhã nhìn Ngụy Tác, trong mắt ánh lên cảm động và nhu tình mật ý khôn xiết, kiến thức của nàng đích xác cao hơn gã khi trước chỉ có tu vi Thần hải cảnh lưỡng trọng, hiểu rõ khí linh như lục bào lão đầu có giá trị gì, càng hiểu rõ người khác mà biết gã có khí linh như thế sẽ có hậu quả gì – nếu họ biết, e rằng mọi đỉnh cấp tông môn của tu đạo giới đều đến Chập Khí hải, lật tung mọi góc ngách ngay!

Ngụy Tác tiết lộ bí mật này chừng tổ gã đã hoàn toàn tin tưởng nàng.

Ngụy Tác nhìn nàng, lòng dâng lên hào tình chỉ muốn bảo vệ nữ tu cả vẻ ngoài và tâm địa đều đẹp đẽ, không để nàng ảm ức gì nữa. “Ba năm!” Mắt Ngụy Tác lóe lên, “Ba năm, dù huyết sát khí của Tử ma anh trên mình ta tan hết, chúng ta rời Chập Khí hải vị tất trăm phần trăm an toàn, quan trọng nhất là đề thăng tu vi bản thân.”

“Nếu Hàn Vi Vi không chống nổi ba năm, chúng ta sẽ rời trước.” Ngụy Tác nhìn lục bào lão đầu, “Cơ Nhã giỏi luyện đơn hơn ta nhiều, người có thứ gì có lợi cho đề thăng thực lực, đừng giấu giếm.”

“Phì!” Ngụy Tác đang dâng tràn hào tình chợt toát mồ hôi vì lục bào lão đầu không thềm nể mặt, trợn tròng trắng, “Các người đều giấu giếm, sao ta phải vô tư?”

“Bọn ta che giấu?” Cơ Nhã có phần hiểu kỳ.

“Khụ khụ!” Ngụy Tác ho khan.

“Sao vậy?” Cơ Nhã càng hiểu kỳ, hỏi gặng: “Giấu giếm gì?”

Ngụy Tác mặt dày: “Lão đầu này nói đã mấy vạn năm không được thấy song tu, trách chúng ta không cho lão xem song tu.”

Cơ Nhã ngẩn ra, đỏ mặt đến tận mang tai.

“Đừng giỡn nữa.” Ngụy Tác phê bình lục bào lão đầu, “Người ngần ấy tuổi rồi còn con nít, đợi khi giúp người ngưng thành hình thể, người muốn làm gì chả được. Có cần ta giúp người luyện hóa Tử ma anh không?”

“Được thôi.” Nghe Ngụy Tác nói vậy, lục bào lão đầu hừ một tiếng, thỏa hiệp, “Ta sẽ cho nàng ta biết cách luyện chế vài loại cao giai đơn được có lợi cho tu luyện.”

“Vậy mới đúng.” Ngụy Tác măn ý gật đầu, “Ta sẽ giúp người luyện hóa Tử ma anh, từ từ dần âm nguyên cho người.”

“Không cần đâu, Ngụy Tác, việc đó muội lo được rồi.” Cơ Nhã nghiêm túc nói với gã, “Huynh cứ bế quan tu luyện, nhanh chóng đề thăng tu vi. Có khí linh thể này giúp đỡ, đạo lữ song tu của muội sau này khẳng định sẽ thành một truyền kỳ đại tu sĩ trong tu đạo giới.”

“Đạo lữ song tu của muội”, Cơ Nhã nói thế khiến Ngụy Tác cảm giác nhu tình như nước, ôm nàng vào lòng.

“Không chịu nổi các người.” Lục bào lão đầu bực mình lẩm bẩm. “Đừng lãng phí thời gian nữa, với tu vi hiện giờ của Ngụy Tác, mỗi ngày sẽ có hai lần thần thức mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, lúc đó thì mau tranh thủ thời gian song tu.”

Nhất thiên lương thứ?

Ngụy Tác chợt thấy Chập Khí hải thực quá khả ái.

Cơ Nhã ở trong lòng gã, mặt mũi nóng bừng.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

242. Chương 242: Chu Thiên Ngũ Trọng.

Xếp bằng trên thảm Ngân ti thảo, Ngụy Tác cầm pháp bảo như ngọn núi vàng lên.

Hiện tại tiên cổ đại dựng tam sắc trùng được Cơ Nhã lấy đi. Đúng như gã tính, tu sĩ xoa tóc dựng trong đó hơn ba mươi con tam sắc phi tâm. Nhưng theo như “Tiên cổ diệu thuật” của Long Cổ tông thì muốn thu phục chúng cần thì triển huyết luyện chi thuật.

Một con tam sắc phi tâm cần mấy giọt máu, thế cũng không sao nhưng mỗi lần huyết luyện thì mất chừng một ngày.

Cơ Nhã vì để gã có thêm thời gian tu luyện, nếm cần tiên cổ đại đi tự huyết luyện đàn tam sắc phi tâm.

Đúng là một cô nương tốt. Trước đây Cơ Nhã một lòng vì Hàn Vi Vi, hiện tại trừ Hàn Vi Vi ra thì một lòng đối tốt với Ngụy Tác.

Nghĩ thế, nét cảm động lóe lên trong mắt Ngụy Tác, thử kích phát pháp bảo này của tu sĩ xoa tóc.

Món pháp bảo này trông thập phần bình thường, không khác gì một gò đất, nhưng hôm tu sĩ xoa tóc đấu với gã thì uy năng phòng ngự ít nhất cũng đạt đến linh cấp trung giai.

“À!”

Nất gã ánh lên thần sắc kinh hãi vì chân nguyên dồn vào, pháp bảo toát ra hoàng khí, nhanh chóng ngưng thành một cái kén vàng quanh gã. Những gã ở trong vẫn nhìn rõ cảnh vật bên ngoài.

Pháp bảo này tuy thổ hệ linh khí cực nồng, rõ ràng là một món thổ hệ pháp bảo, nhưng lúc sử dụng lại tương đương với một món pháp bảo kiểu linh quang quang tráo.

Linh quang quang tráo là phòng ngự toàn diện, linh quang pháp khí tối lợi hại của gã hiện giờ chỉ là Linh quang mộc lệnh, uy năng phòng ngự gần đạt linh giai hạ phẩm. Hiện tại pháp bảo có lực phòng ngự đạt đến linh giai trung phẩm này giải quyết vấn đề khi tu vi của gã cao lên mà không có pháp bảo linh quang quang tráo hợp lý.

Nếu không vì Hắc thủy liên có thể thăng cấp, món pháp bảo này còn có giá trị hơn.

Cất đi xong, Ngụy Tác lấy ra một viên Kim linh đơn nuốt chửng, bắt đầu lịch trình tiềm tu ở “Ô Kê đảo”.

...

Thời gian như nước chảy.

Trên hòn đảo đầy bạch sắc vụ khí, càn tu luyện vô tuế nguyệt.

Mỗi lần luyện hóa đơn được tu luyện đến lúc thần thức mệt mỏi là thời khắc tối hươu diễm bắt đầu, nên “Khổ tu” hóa ra không khổ tí nào đối với Ngụy Tác.

Hiện tại Ngụy Tác đã hiểu vì sao phần lớn tu sĩ muốn tìm một nữ tu xinh đẹp làm đạo lữ song tu.

Tu vi càng cao, thời gian tu luyện đột phá cảnh giới càng dài, không có một đạo lữ song tu bầu bạn thì những tháng ngày này quá khó chịu.

Ví như Ngụy Tác, từ tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng đề thăng đến tu vi tam trọng, ở Linh Nhạc thành bế quan hơn bốn mươi ngày, giờ đã tiềm tu lâu hơn mười ngày, từ Chu thiên cảnh tứ trọng đột phá đến ngũ trọng, tựa hồ còn quá xa xăm.

Ngụy Tác vốn còn không ít Kim linh đơn, cộng thêm vết sạch kho Kim phủ, dọc đường giao dịch với tu sĩ trên Chập khí thuyền, số lượng các loại đơn được cộng lại thập phần kinh nhân.

Nhưng sau một trăm ba mươi ngày, toàn bộ đơn được rồi cũng hết.

Tiếp đó, gã lại dùng linh thạch tu luyện.

Cũng may tại Chập Khí hải, hòn đảo này như bị thế gian triệt để quên đi, không chỉ không có tu sĩ lợi hại đi qua, cả yêu thú tứ giai trở lên cũng không.

Ngày nổi ngày qua nhanh.

Lại thêm hơn bốn mươi ngày, trong động phủ lâm thời của Ngụy Tác đột nhiên vang lên tiếng sóng.

Trong gian thạch thất đơn giản trải thảm Ngân ti thảo, tiếng ầm ầm không rõ còn hơn nghe từ bên ngoài bao nhiêu lần.

Cơ Nhã và lục bào lão đầu, đang ở trong đó quan sát Ngụy Tác.

Trên mình gã ở cách Cơ Nhã không xa sáng rực mười dải tử sắc thần quang chói lòa.

Mười dải thần hải quang hoa.

Ngụy Tác sau rốt cũng từ Chu thiên cảnh đệ tứ trọng đột phá đến đệ ngũ trọng.

Dù là Cơ Nhã và lục bào lão đầu, thấy gã sau rốt cũng đột phá đến tu vi Chu thiên cảnh đệ ngũ trọng, đều tỏ ra thập phần bình tĩnh, không hề vừa ý hay bất mãn, đột phá hôm nay đã được họ dự liệu.

Trước đó hai mươi ngày, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu đã xem xét lại mọi thứ rồi đưa ra quyết định mới.

Cũng đành, dựa vào linh thạch thì tốc độ tu luyện quá chậm.

Vốn với song linh căn thể chất của Ngụy Tác, có đủ đơn được như Kim linh đơn đẳng chỉ cần một trăm bốn mươi ngày là sẽ thuận lợi trở thành tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng. Nhưng gã tốn nhiều hơn ba mươi ngày.

Với tu vi hiện tại của gã, luyện hóa đơn được như Kim linh đơn nhanh gấp bốn lần linh thạch.

Hiện tại Ngụy Tác từ Chu thiên cảnh tứ trọng đạt tới ngũ trọng, đơn được đầy đủ thì cần một trăm bốn mươi ngày, còn từ Chu thiên cảnh ngũ trọng đến Phân niệm nhất trọng, thời gian ít nhất cũng cần hai trăm tám mươi ngày.

Gã có đủ linh thạch nhưng chỉ thuần túy dùng linh thạch tu luyện thì phải hơn ba năm.

Lúc mùi máu tanh tan hết, có thể ra khỏi Chập Khí hải, gã cũng không cách nào đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng.

Tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng cùng tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng, khác nhau về bản chất.

Tu sĩ tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng không cách nào phân hóa thần thức, nhất tâm nhị dụng, để điều khiển pháp bảo, chỉ có thể thi triển một món pháp bảo, thu hồi pháp bảo này mới có thể tiếp tục kích phát. Nhưng tu sĩ Phân niệm cảnh có thể đồng thời điều khiển hai pháp bảo. Nếu đổi lại là một tu sĩ không có pháp bảo lợi hại hoặc thuật pháp lợi hại thì Chu thiên cảnh ngũ trọng và Phân niệm cảnh nhất trọng cách biệt không rõ ràng, nhưng Ngụy Tác hiện có trong tay mấy món linh cấp trung giai pháp bảo, và một môn thiên cấp trung giai thuật pháp đang tu luyện.

Ngụy Tác mà có tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, uy lực đối địch càng cao, ra khỏi Chập Khí hải khẳng định càng an toàn.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, lục bào lão tính kỹ lại, trong số những thứ Ngụy Tác có, chỉ có hai thứ đủ để gã trước khi rời Chập Khí hải sẽ đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng.

Một trong hai thứ đó là Kim ban sâm quả mà Ngụy Tác khó khăn lắm mới lấy được.

Trước khi đến Tê Phượng thành, gã cho Hàn Vi Vi hai quả mang về để Cơ Nhã thử được tính.

Nếu được tính không sao, hai quả đó là thù lao cho nàng ta. Lúc trước gã nghĩ vậy, nhưng không ngờ người tính không bằng trời tính, gã vừa đi là phong vân đột biến, Trân Bảo các rơi vào tay Đông Dao thắng địa, hai Kim ban sâm quả cũng lọt vào tay chúng.

Hiện tại Ngụy Tác còn năm Kim ban sâm quả, Cơ Nhã thử qua thì không có độc tính, nàng còn phát hiện linh khí và được lực đều cực kỳ đích kinh nhân, nếu nhanh chóng luyện hóa linh khí thì không chỉ đơn giản như tăng cường thần thức, khẳng định sẽ gia tốc tu vi tiến cảnh. Vì nó thập phần trân quý, không đành lãng phí, Cơ Nhã chỉ nghiền một quả thành được dịch, tiếp đó phải đợi xem được lực Kim ban sâm quả có hiệu quả gì.

Trừ giá Kim ban sâm quả còn một món nữa là ba viên lục sắc tiểu thạch được phát hiện cùng sâm quả, có thể khiến linh được tăng thêm niên hạn.

Thị trường Thiên Huyền đại lục hiện giờ, đơn được thường dùng để tu luyện là Kim nguyên đơn luyện chế từ yêu đơn tứ cấp yêu thú, công hiệu chừng gấp mười lần Kim linh đơn. Cao cấp hơn nữa là Nguyên đạo đơn dùng yêu đơn ngũ cấp yêu thú luyện chế, công hiệu gấp mười Kim nguyên. Tức là một viên Nguyên đạo đơn tương đương với một trăm viên Kim linh đơn.

Lục bào lão đầu biết nhiều công thức luyện chế tứ cấp, ngũ cấp yêu đơn, bản thân Cơ Nhã là lục phẩm đơn sư, hỏa linh căn tu sĩ, biết một môn luyện đơn hỏa thuật, chỉ cần có nguyên liệu và linh được phụ trợ, Cơ Nhã sẽ luyện chế được đơn được như Kim nguyên đơn, Nguyên đạo đơn.

Bất kỳ đơn được nào, được lực phụ được cũng cực kỳ trọng yếu đối với phẩm chất đơn được. Với linh được phụ trợ, có loại có thể dùng lục sắc tiểu thạch đề thăng được lực. Chỉ cần tìm đủ linh được phụ trợ, Cơ Nhã sẽ luyện chế được vô khối đơn được cao cấp.

Ngụy Tác trong trận ở Tứ Hải đường lấy được mấy nghìn yêu thú, Phệ tâm trùng chỉ cần hút não tủy, nên gã không thiếu gì yêu đơn của yêu thú tứ cấp trở lên.

Qua hải đồ và bút ký của Hoa Vi Dung, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu phát hiện Chập Khí hải còn mấy hải đảo lớn có linh được sinh trưởng.

Nên phải xem được lực của Kim ban sâm quả thật ra thế nào, nếu hiệu quả đề thăng tu vi không lớn thì cần đến mấy hải đảo tìm linh được. Thế nào cũng có những loại có thể di thực, đã đến lúc chín, được lực

không còn tích lũy thêm nữa, sẽ mang về dùng lực sắc tiểu thạch tiếp tục tăng gia được lực.

...

Thấy Ngụy Tác dứt khỏi cảm giác tu vi đề thăng đoạn gập đầu, Cơ Nhã cầm một lọ ngọc chỉ lớn cỡ ngón tay đưa cho gã.

Ngụy Tác mở nắp ngọc bình, thận trọng đổ một giọt nhỏ sâm dịch vào miệng.

Giọt dịch ánh lên hào quang ba màu, kỳ dị tột bậc.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

243. Chương 243: Được Lực Kinh Nhân!

Một giọt dịch Kim ban sâm tan vào miệng, Ngụy Tác biến hẳn sắc mặt.

Bạch ngọc đơn bình này Ngụy Tác lấy được trong kho Kim phủ, bên trong khắc pháp trận, chuyên dụng đựng được dịch cực kỳ trân quý. Dốc thể nào cũng chỉ được một giọt nhỏ xíu mỗi lần.

Một giọt này chỉ bằng một phần năm mươi được dịch của một Kim ban sâm quả.

Kim ban sâm quả vốn chỉ nhỏ như quả anh đào, nghiền thành được dịch cũng rất ít, nên một giọt này thật sự ít đến đáng thương.

Một giọt vào miệng, như nham tương chảy vào, khiến gã có cảm giác nham tương chảy trong bụng.

Ngụy Tác kinh hoảng thôi động chân nguyên bao lấy.

Gã càng kinh hoảng vì chỉ một phần được lực của Kim ban sâm dịch đã hoàn toàn coi thường chân nguyên của gã bao phủ, thấm ra như từng mũi kim nhỏ xíu, đâm đi đâm lại trong thể nội với tốc độ kinh nhân.

“A!”

Cơn đau đơn khó nén được khiến Ngụy Tác rên rỉ, không khống chế nổi chân nguyên bao lấy được lực còn lại. Được lực liền tan ra trong thân thể gã.

“Ngụy Tác, thể nào rồi!”

Cơ Nhã và lục bào lão đầu biến hẳn sắc mặt, kinh hô.

Ngụy Tác đau đớn cơ hồ tan hết ý thức, gã không biết nhưng Cơ Nhã và lục bào lão đầu lại nhìn rõ gã lăn lộn dưới đất, co rúm người, ôm chặt đầu.

Bất chợt, Ngụy Tác ngừng thở.

Khi Cơ Nhã kinh hoảng tột bậc lao tới thì gã lại thở phào, toàn thân đầm mồ hôi, người cũng nhẹ hẳn.

“Ngụy Tác, huynh sao rồi.” Cơ Nhã mặt mày nhợt nhạt đỡ lấy gã hỏi.

“Được lực lợi hại thật!” Ngụy Tác nhăn nhó, hỏi: “Ta hôn mê bao lâu rồi?”

“Hôn mê?” Cơ Nhã và lục bào lão đầu cực kỳ ngạc nhiên: “Huynh không hề hôn mê, từ lúc uống giọt Kim ban sâm dịch đến giờ chỉ mấy giây mà thôi.”

Ngụy Tác ngẩn ra, nhăn nhó bật cười, “Nhưng ta thấy mình vô thức hôn mê rất lâu.”

“Vậy giờ sao rồi?” Ngụy Tác nói vậy, Cơ Nhã càng khấn trương.

“Được tính tuy nhiên quá mãnh liệt, nhưng không gây ra tổn thương cho thân thể.” Ngụy Tác nhắm mắt, hít sâu một hơi: “Linh khí trong đó đối với đề thăng tu vi cũng có tác dụng nhất định nhưng không lớn, linh khí đó thập phần ngưng tụ, hiện tại tản khắp thể nội, tựa hồ không dễ luyện hóa như linh thạch, có

điều có công hiệu tưới nhuần nhục thân, nếu ta không nhầm thì thậm chí có thể tăng thêm đôi chút thọ nguyên. Bất quá công hiệu lớn nhất của Kim ban sâm quả quả nhiên là tăng cường thần thức.”

Ngừng lại một chốc, thần sắc hưng phấn khó che giấu dần lên, “Công hiệu tăng cường thần thức này có tác dụng tức thì.”

“Công hiệu ngay mà khiến người vui thế?” Lục bào lão đầu thấy gã như vậy thì thập phần khinh miệt, “Kim ban sâm có công hiệu tăng cường thần thức, vốn hữu hiệu ngay, ta biết lâu rồi, có gì lạ.”

“Hai trượng!” Ngụy Tác nhìn lục bào lão đầu vốn khinh miệt gã, cười hắc hắc.

“Cái gì mà hai trượng?” Lục bào lão đầu tròn trĩnh trắng nhưng đột nhiên cứng người, không tin nổi kinh kêu lên, “Ngụy Tác, thần thức của người đạt được bao nhiêu lần hai trượng?!”

“Ừ ừ!” Ngụy Tác đắc ý gật đầu.

“Được lực Kim ban sâm quả...” Lục bào lão đầu cùng Cơ Nhã nhất tề hít một hơi lạnh.

Thần thức đối với tu sĩ, là trọng yếu nhất.

Nội thị tu luyện, khu động chân nguyên, thi triển thuật pháp, pháp bảo, phát hiện đối thủ, cho đến tìm kiếm, theo dõi, tất cả đều cần đến thần thức.

Trước đây khi gã tu luyện đến Thần hải cảnh ngũ trọng, thần thức phát ra có thể vươn được đại khái hai mươi trượng. Đột phá đảo Chu thiên cảnh nhất trọng, thần thức tăng cao, đạt đến bốn mươi trượng.

Chu thiên cảnh mỗi lần đột phá nhất trọng tu vi, cự ly thần thức đạt được thêm đều chừng mười trượng.

Hiện tại Ngụy Tác đột phá đến Chu thiên cảnh ngũ trọng, thần thức toàn lực ngoại phóng thì bao trùm tám mươi trượng.

Trừ phi tu sĩ hoặc yêu có thuật pháp che giấu khí tức, bằng không lọt vào phạm vi này là gã sẽ cảm giác được.

Một giọt Kim ban sâm dịch, được lực mới phát huy đã khiến gã suýt nữa tan hết ý thức, đầu óc như nứt ra, lúc hồi phục lại thì phát hiện thần thức vươn xa thêm được hai trượng!

Đây là khái niệm gì?

Giọt Kim ban sâm dịch tương đương với một phần năm mươi của Kim ban sâm quả. Vậy thì một quả chẳng phải sẽ tăng thêm trăm trượng! Thần thức của gã sẽ đạt đến phạm vi một trăm tám mươi trượng!

Công hiệu một Kim ban sâm quả đại khái chỉ khiến thần thức Ngụy Tác tối đa đạt đến một trăm thập trượng.

Một trăm mười trượng là cường độ của tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng, có thể miễn cưỡng phân hóa thần thức. Với cường độ thần thức này xung kích phân hóa thần thức của Phân niệm kỳ, đương nhiên gần như có xác suất thành công trăm phần trăm.

Một trăm tám mươi trượng, cả tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng tu luyện thiên cấp đệ giai công pháp vị có được thần thức cỡ này!

Ngụy Tác hiện tại định xung kích Phân niệm cảnh, sẽ nhân lúc đột phá Phân niệm cảnh mà toàn lực đề thăng thần thức, đạt tới cường độ phân hóa thần thức.

Hiện tại nếu thần thức trực tiếp đề thăng đến một trăm tám mươi trượng, gã sẽ thành tu sĩ biến thái chỉ tu vi Chu thiên cảnh nhưng có thể phân hóa thần thức.

Chu thiên cảnh nhất trọng đến Phân niệm cảnh nhất trọng, giới hạn này không còn trọng yếu!

“Biến thái quá! Được lực Kim ban sâm tích lũy đến mức này, chắc sinh trưởng hai vạn năm rồi mất! Ngụy Tác, mau lên, mau dùng hết sâm dịch. Khẳng định sẽ có thể phân hóa thần thức!” Lục bào lão đầu hít một hơi, liên tục kêu lên, “Chúng ta còn có bốn quả! Dùng tất cả thì thần thức của người sẽ đến mức nào? Không ngờ mấy quả Kim ban sâm lại là bảo bối như thế! Đáng hận thật, chí bảo sánh với thiên giai thượng phẩm tiên đơn lại bị Đông Dao thánh địa cướp mất hai quả!”

Nghe lực bào lão đầu nhắc đến hai quả lọt vào tay Đông Dao thẳng địa, Ngụy Tác tỏ vẻ bức mình.

Thật ra gã bức nhất không phải vì hai Kim ban sâm quả, mà vì Huyền âm bảo y đã tổn hại khi đấu với tu sĩ xoa tóc, hiện tại tuy còn tích hỏa châu và Lực dương thần hỏa xoa nhưng không thể kích phát thần thức xung kích. Không thì với cường độ thần thức Phân niệm cảnh tam trọng, kích phát thần thức xung kích từ Huyền âm pháp y thì sẽ khiến tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng cứng người một lúc.

“Tôi đây phải tìm lấy một môn thuật pháp thần thức xung kích đã.”

Ngụy Tác trầm hạ chủ ý.

Để xem được lực Kim ban sâm tăng cường thần thức đến trình độ nào.

Ngụy Tác cầm bạch ngọc đơn bình, do dự một chốc, không tách thành lượng nhỏ nữa mà nghiêng rỗng đổ một giọt của mình.

“A!”

Một giọt uống vào, Ngụy Tác tức thì kêu lên thảm thiết.

Cũng như tự hành hạ, hồi phục xong, gã lại nghiêng rỗng uống thêm một giọt.

Nhất thời tiếng kêu thảm thiết vang lên liên hồi.

Nhưng hơn hai mươi giọt qua đi, tiếng kêu như lợn bị chọc tiết giảm dần. Thêm mấy giọt nữa, Ngụy Tác thậm chí không kêu la nữa, cứ như đang uống nước, tinh thần khá dần, mắt ngày một sáng rõ, thể nội cũng ánh lên tam sắc quang hoa.

Mười lăm giọt Kim ban sâm dịch bị gã uống hết.

“Thế nào, hiện tại thần thức đạt đến bao nhiêu trọng?” Gần như đúng lúc Ngụy Tác dừng lại, lực bào lão đầu kêu lên.

“Ta thử xem đã.” Ngụy Tác gật đầu.

Không thấy gã có bất kỳ động tác gì, Cơ Nhã lại kinh hô, uy áp kinh người từ thân thể phát ra, khiến nàng thở hổn hển.

Thần thức uy áp!

Chỉ khi đối diện tu sĩ có thần thức hơn nhiều thì mới cảm giác được thần thức uy áp!

“Cho nàng.” Cơ Nhã kinh hô, Ngụy Tác liền dừng lại, cưỡi một viên ngọc biệt của Đồng Thanh Y vốn chóng lại được thần thức uy áp từ trên cổ xuống, đeo cho nàng đoạn tận lực phát thần thức ra ngoài.

Gã vùng tay, một làn thanh hắc sắc âm khí tràn ra ngoài.

Âm khí từ tay gã tràn ra ngưng kết lại, trông như dầu sôi, xem ra mấy ngày này gã cùng Cơ Nhã song tu rất chăm chỉ.

Thanh hắc sắc âm khí phun ra, như một dải lụa nhanh chóng co lại, mang theo một con trùng trắng muốt.

Con trùng đã bị âm khí giết chết nhưng trên mình còn mấy giọt sương, rõ ràng từ ngoài động phủ bị bắt vào.

“Ngụy Tác!” Cơ Nhã gọi tên gã đầy kinh hãi. Từ gian phòng của hai người đến ngoài động phủ cách nhau hơn một trăm bốn mươi trọng, tức là thần thức của gã ít nhất cũng đạt đến cư ly này!

Thần thức cảm giác được ngoài một trăm bốn mươi trọng, ít nhất phải là tu sĩ Phân niệm cảnh nhị trọng tu luyện địa cấp công pháp mới đạt đến!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

244. Chương 244: Xem Có Tan Màu Đi Không.

“Thật ra bao nhiêu?” Lục bào lão đầu không kiên nhẫn, cầm cẩu kêu lên.

“Một trăm sáu mươi triệu?” Ngụy Tác đáp nhanh.

Hơi khác so với dự tính của gã, không phải được lực Kim ban sâm không đủ mà vì phát hiện thần thức vượt càng xa càng gặp trở lực. Thật ra hiện cường độ thần thức của gã tăng thêm không chỉ một lần.

“Một trăm sáu mươi triệu?” Cơ Nhã thiếu chút nữa khóc vì vui mừng. Thần thức đạt đến một trăm sáu mươi triệu, thì ngay cả tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng tu luyện huyền cấp công pháp cũng không có thần thức đó. Trong tay họ vẫn còn bốn quả Kim ban sâm.

“Ngụy Tác, đợi một chút, muốn sẽ chế Kim ban sâm quả còn lại thành dịch cho huynh uống.” Cơ Nhã cầm bạch ngọc đơn bình, định sang một gian thạch thất mới mở sau này. Hiện tại mọi chai lọ linh dược Ngụy Tác lấy được từ kho Kim phủ và của các tu sĩ khác đều đặt trong đó, được Cơ Nhã bố trí thành một đơn phòng đơn giản.

“Nàng giữ lại hai quả.” Nàng chưa quay đi, Ngụy Tác đã kéo tay: “Hai Kim ban sâm quả này khẳng định sẽ giúp nàng đạt đến mức đủ phân hóa thần niệm. Với tình hình của chúng ta, hai người cùng đạt đến phân hóa thần niệm thì hữu dụng hơn một mình ta có thần thức mạnh mẽ.”

“Không.” Cơ Nhã cố chấp lắc đầu, “Thần thức càng mạnh càng có lợi, huynh dùng hết Kim ban sâm quả. Hiện tại chẳng phải chúng ta đổi được một môn địa cấp thuật pháp có thể tăng cường thần thức từ người của Chập khí thuyền sao? Muội dùng môn thuật pháp đó tăng cường thần thức cũng vậy.”

Rõ ràng là lo cho gã, mọi thứ tốt đẹp đều dành cho gã. Ngụy Tác cảm động, đương nhiên lúc đổi môn thuật pháp đó, gã định dùng Phệ tâm trùng phát thần thức xung kích vào mình rồi qua đó mà tăng cường thần thức, nhưng như thế thì tốn thời gian biết bao, chậm biết bao, khó khăn vô vàn, đâu có nhanh và đơn giản như Kim ban sâm.

Cuối cùng là lục bào lão đầu xem vào, khuyên Cơ Nhã giữ lại một quả, để đảm bảo sau này từ Chu thiên cảnh đột phá đến Phân niệm cảnh.

Ba Kim ban sâm quả còn lại đều được Cơ Nhã chế thành sâm dịch, đổ vào bạch sắc đơn bình đặc chế.

Rồi Ngụy Tác bắt đầu dùng từng giọt dưới ánh mắt mong chờ của nàng.

Được lực Kim ban sâm quả thật sự quá huyền diệu.

Hiện tại mỗi giọt chảy vào, Ngụy Tác đều cảm giác như có một luồng khí nổ vang trong mình rồi tràn khắp những góc ngách nhỏ bé nhất trong thể nội, thần thức từ từ mạnh hơn một chút.

Không chỉ không thống khổ, mà còn có cảm giác dễ chịu.

Nhưng uống liền mấy chục giọt, gã thấy ánh mắt Cơ Nhã nhìn mình trở nên cổ quái rồi bịt miệng như muốn cười cợt.

“Chuyện gì hả?” Ngụy Tác lấy làm lạ, dừng lại hỏi.

“Ha ha”, Cơ Nhã sau rốt cũng không nén được, bịt miệng cười, vung tay thi triển thuật pháp, ngưng thành một dải bạch sắc băng hoa trước mặt gã.

“A?” Nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong bạch sắc băng hoa, Ngụy Tác tròn mắt.

Mặt gã cũng thành ba màu vàng, đỏ, tím như Kim ban sâm, ngoài ra gã phát hiện tay và thân mình cũng tương tự.

Ba màu này bóng loáng, như thể màu vốn có của làn da.

“Con bà nó chứ, ta biến thành người nhuộm màu mất rồi.” Ngụy Tác hiểu ngay.

Tuy bộ phận được lực có thể dưỡng thần, tăng cường thần thức có tác dụng ngang nhưng còn lại trầm tích bên trong khiến thân thể ánh lên ba màu. Chỉ cần đợi đến khi luyện hóa toàn bộ được lực thì những màu

đó sẽ tan đi. Cơ Nhã là lục phẩm luyện đơn sư nên từ đầu đã nhận ra, chỉ là thấy Ngụy Tác biến thành người lờ lệt thì không nén được cười..

“Người nhuộm thì người nhuộm.” Ngụy Tác cũng bật cười rồi tiếp tục uống sâm dịch.

Rồi khi lục bào lão đầu bắt đầu mất kiên nhẫn thì gã đã uống sạch sâm dịch trong bạch sắc đơn bình.

“Thật ra là bao nhiêu?”

Lục bào lão đầu mới hỏi xong thì chợt rụt đầu lại.

Uy áp kinh nhân đột nhiên từ mình Ngụy Tác phát ra.

Kỳ thực bản thể và thần thức của lục bào lão đầu đều ẩn mình trong Dương quý quán, thường thì trừ phi lão chủ động xuất hiện giúp Ngụy Tác ngăn cản thần thức xung kích của đối thủ, không thì Dương quý quán như lớp vỏ cứng giúp lão ngăn cản thần thức của đối phương. Thành ra thần thức uy áp của tu sĩ lợi hại vô dụng với lão nhưng hiện giờ thần thức Ngụy Tác phát ra khiến lão giật mình.

“Tu sĩ Kim đơn kỳ!”

Lục bào lão đầu chợt nhớ đến hôm ở ngoài Thất Tinh thành gặp tu sĩ Kim đơn kỳ Trường Phong chân nhân của Đông Dao thẳng địa.

Cả Ô Kê đảo nhất thời phong vân biến sắc, vô số côn trùng kinh hoảng thất thố chạy xa khỏi động phủ lâm thời của gã.

“Hai trăm năm mươi trọng!” Hít sâu một hơi, Ngụy Tác đáp.

“Trời ạ! Ngụy Tác, huynh đô đạt đến cường độ thần thức của tu sĩ Kim đơn kỳ.” Cơ Nhã không tin nổi bịt miệng, còn nửa câu sau không kịp nói ra: còn là tu sĩ Kim đơn kỳ tu luyện địa cấp công pháp.

Dù là tu sĩ Phân niệm kỳ ngũ trọng tu luyện địa cấp cao giai thuật pháp thì thần thức cũng không vượt được phạm vi hai trăm trọng.

“Đáng tiếc hai Kim ban sâm quả.” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác, hừ lạnh một tiếng với vẻ không vừa ý.

“Cả Huyền âm bảo y đã tổn hại không thể sử dụng.” Ngụy Tác nhắc nhở.

Lục bào lão đầu trợn tròn trắng.

Huyền âm pháp y khả dĩ kích phát thần thức xung kích, khi đối phó tu sĩ xoa tóc đã phá tổn, không thì với cường độ thần thức của Ngụy Tác hiện tại sánh với Kim đơn kỳ đại tu sĩ, kích phát thần thức xung kích thì tu sĩ thấp hơn, khẳng định không chịu nổi.

“Rời Chập Khí hải thì việc đầu tiên là tìm một môn thuật pháp thần thức xung kích.”

Mặc lục bào lão đầu trợn tròn trắng, Ngụy Tác lẩm bẩm.

Tuy Huyền âm bảo y tổn hại, gã có phần tiếc nuối nhưng sống sót dưới tay tu sĩ xoa tóc tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng thì cũng đáng mừng rồi. Tổn hại đó so với thu hoạch hiện tại của gã không đáng gì.

Đoạn gã lấy từ nấp bảo nang ra hai pháp bảo.

Một là Hàng long xích của “Kim lão ngũ”, một món là Bôn lôi chùy của Kim bà bà.

Mắt gã lóe lên, hai pháp bảo đồng thời rực quang hoa.

Thần thức phân hóa, đồng thời thi triển hai pháp bảo, chỉ tu sĩ Phân niệm cảnh mới làm được mà gã mới chỉ có tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng cũng dễ dàng hoàn thành.

Ngụy Tác thậm chí không hề kích phát hai pháp bảo, dừng lại rồi cất vào túi.

Không cần thử nữa, với cường độ thần thức hiện tại, thần thức phân hóa đối với gã quá dễ dàng.

Thu hai pháp bảo lại, Ngụy Tác bắt đầu tính xem thần thức kinh nhân như thế này có tác dụng gì đối với đề thăng thực lực.

Tìm một môn thuật pháp thần thức xung kích đương nhiên là chọn lựa tốt nhất.

Với cường độ thần thức của gã vốn không chỉ thần thức phân hóa, tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng trở lên miễn cưỡng có thể nương theo thần thức, còn gã rất dễ dàng làm được. Trong tay còn có nửa bộ phi kiếm pháp quyết, chỉ cần có một thanh phi kiếm lợi hại, uy lực sẽ cao hơn linh giai pháp bảo.

Bất quá trước mắt gã không thể thực thi hai việc này, chỉ đành đợi ba năm nữa, huyết khí trên mình tan đi, ra khỏi Chập Khí hải rồi tính.

Có thể dễ dàng thực lực ở mức cao nhất, đương nhiên phải theo kế hoạch, tìm linh dược có thể dùng để luyện chế cao giai đơn dược, rồi thì song tu, nhanh chóng dễ dàng uy lực Huyền Sát đại pháp.

Nghĩ vậy, khoe môi Ngụy Tác hé cười, nhét Dưỡng quỹ quán vào nạp bảo nang.

“Gian phu dâm phụ!”

Lục bào lão đầu hiện tại đã quen rồi nên phản ứng không dữ dội lắm, chỉ kêu lên như thế khi bị Ngụy Tác ném Dưỡng quỹ quán và nạp bảo nang.

“Ngụy Tác, huynh định làm gì.” Vốn càng lúc càng buồn cười trước việc gã bị nhuộm màu, Cơ Nhã lập tức hô lên kinh hãi.

“Nàng nói đi, vợ ngoan.” Ngụy Tác ra vẻ hung hãn, áp sát Cơ Nhã.

“A!” Cơ Nhã kinh hô, định bỏ chạy nhưng bị gã thập phần bá đạo kéo lại, ôm vào lòng.

“Hừ, dám cười ta.” Ngụy Tác ghé sát tai nàng mỉm cười, “Không phải biến thành người nhuộm màu sao, để ta xem có vì thế mà nhạt màu đi không, xem nàng có biến thành người nhuộm không.”

“Huynh... lưu manh.” Cơ Nhã không ngờ gã lại nói vậy, trợn tròn mắt, không tin nổi.

“Được rồi, ta không lưu manh, chúng ta làm chính sự, song tu.”

“A...”

...

Trong thạch thất, hắc bạch lưỡng sắc quang hoa lan tràn.

“Ai, quả nhiên không tan màu đi...”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

245. Chương 245: Vợ Vét.

“Ai, quả nhiên không tan màu đi...”

Giọng Ngụy Tác vang lên rồi lại kêu lên thê thảm, cơ hồ bị Cơ Nhã cắn một cái.

Chỉ mấy tuần hương sau, một dải thanh quang từ trong động phủ lâm thời lướt ra, chính thị Ngụy Tác, Cơ Nhã và Hàn Vi Vi vẫn như ngủ đông trong lòng sư tỷ được ắt một chân khí của Thanh hoàng hồ lô bao lấy.

Vì không đủ dược dịch nuôi dưỡng Diệt tiên đằng nên ở ngoài động phủ lâm thời, chỉ trông hai, ba nhánh. Trong Bảo nguyên ngọc hạp của gã còn một mầm Diệt tiên đằng nhưng trong hơn một trăm bảy mươi ngày Ngụy Tác tiềm tu đột phá đến Chu thiên cảnh ngũ trọng, Cơ Nhã cơ hồ mỗi ngày đều dùng huyết nhục yêu thú đã bị Phệ tâm trùng hút não tủy để nuôi dưỡng Diệt tiên đằng nên ba nhánh này đã vươn đến độ dài bảy tám mươi trượng, lớn cỡ bắp đùi người, trông như ba con cự蟒 màu tía.

Cơ Nhã và Ngụy Tác sau này đào động phủ lâm thời sâu thêm mấy chục trượng, kéo dài khoảng cách giữa thạch thất và bên ngoài đạt đến hơn một trăm bốn mươi trượng, không thì Diệt tiên đẳng cảm giác được khí tức tu sĩ và yêu thú tất đã bò vào.

Sắc mặt Cơ Nhã còn ửng đỏ, nguyệt thẹn hoa nhường, xinh đẹp khôn tả.

Khóe môi Ngụy Tác mỉm cười. Có người vợ như thế còn cần gì nữa.

Đứng ở rìa Ô Kê đảo thử nghiệm lợi ích khi thần thức mạnh lên, mắt gã ánh lên hưng phấn tột bậc.

Thần thức tương đương với tu sĩ Kim đơn kỳ quả thật quá mạnh.

Thần thức quét qua, Ngụy Tác cảm nhận mình ‘nhìn’ rõ mọi cảnh vật trong phạm vi hai trăm trượng giữa làn bạch sắc linh vụ. Những cảnh tượng này trực tiếp hiện trong óc tùy theo thần thức quét qua.

Tốc độ này nhanh hơn nhiều mắt nhìn rồi phản ứng trong óc.

Tu sĩ đối địch, đều dựa vào thần thức chứ không phải mục quang là vì thế. Khi thấy pháp khí của đối phương đánh tới mới phóng pháp khí thì chưa biết chừng pháp khí của đối phương đã đánh trúng mình.

Hiện tại Ngụy Tác toàn lực phát ra thần thức, chỉ đạt đến hai trăm ba mươi trượng, trong vòng hai trăm trượng sẽ cực kỳ rõ ràng, còn ngoài ra có phần hơi mờ lung, chứng minh chập khí trong Chập Khí hải, có tác dụng trở ngại nhất định đối với thần thức của tu sĩ.

Như thế cũng là kinh nhân tột bậc!

Ngụy Tác trước đây chỉ cảm tri được trong vòng mấy chục trượng, lại không thể cảm nhận được rõ ràng thế này.

Hiện tại thần thức đạt đến mức này thực không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, tựa hồ toàn thể giới đều rực rỡ sinh động hơn nhiều.

Gã thậm chí còn cảm nhận được nước chảy phía dưới mặt nước biến hóa thế nào, cảm nhận được màu sắc, sinh cơ, thọ mệnh của thủy thảo sinh trưởng trong đó.

Thần thức của gã mới quét ra, cảm nhận được trong làn nước biếc xanh bao phủ bạch sắc linh vụ cách đó chừng một trăm năm mươi trượng có một đầu cá đen xì thò lên.

Con cá này đen xám, hoa văn như nham thạch, trông giống đầu cá nhưng thân hình lại là vịt. Nó là tam cấp trung giai yêu thú Liên đầu áp thân thú độc hữu của Chập Khí hải mà Hoa Vi Dung nhắc đến trong bút ký.

Trừ tam cấp trung giai yêu thú mà trước đây dù đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng cũng không cách nào cảm giác được, Ngụy Tác còn “nhìn” thấy dưới nước biếc cách đó hơn năm mươi trượng, trên một tảng đá ngầm có mọc một cây trông như dải dây lưng màu vàng, là “Kim thủy hải đới” có thể dùng để luyện chế linh dược.

Mục quang Ngụy Tác lóe lên, vung tay chụp lên không, thanh hắc sắc âm khí như dải lụa cuốn ra hơn một trăm năm mươi trượng, trực tiếp trùm lên Liên đầu áp thân thú.

Liên đầu áp thân thú vốn không cảm tri thấy bất kỳ tu sĩ khí tức nào, kinh hoảng ngáng đầu phun ra hoàng quang, đồng thời định lặn nhanh xuống nước.

Nhưng hoàng quang phun ra bị thanh hắc sắc âm khí va phải liền tiêu tan vô ảnh vô tung, yêu thú mới lặn được nửa cái đầu đã bị Ngụy Tác phát ra âm khí bao lấy, nhô lên như nhô hành, không còn hơi thở bay đến trước mặt gã.

“Lợi hại! Ngụy Tác, muội không cảm nhận được yêu thú này tồn tại mà huynh lại hút lấy nó được.” Cơ Nhã nhìn Liên đầu áp thân thú, kêu lên kinh ngạc.

Ngụy Tác lại vung tay chụp, thanh hắc sắc âm khí từ tay tràn ra, chìm xuống mặt biển, xoạt một tiếng, kéo một nhánh “Kim thủy hải đới” ướt rùng rùng lên.

“Kim thủy hải đới!” Cơ Nhã lại kêu lên kinh hãi.

“Chả trách tu sĩ Kim đơn kỳ có phong hiệu chân nhân.” Ngụy Tác nhét hai thứ vào nạp bảo nang, nói vậy với Cơ Nhã, mắt ánh lên hưng phấn tốt bậc.

Tu sĩ Thiên Huyền đại lục, có tập quán hội Kim đơn kỳ đại tu sĩ là “Chân nhân”.

“Chân nhân” là phong hiệu của tu sĩ Kim đơn kỳ, tu sĩ thấp hơn không có phong hiệu đặc biệt.

Giữa tu sĩ Kim đơn kỳ và tu sĩ tầm thường đích xác cách biệt quá xa.

Không cần tính đến diệu dụng của một viên kim đơn, chỉ riêng thần thức, Ngụy Tác đã cảm giác rõ, thần thức như thế không chỉ dùng để tìm kiếm đối thủ, để đối địch, tìm linh dược, săn yêu thú thì tu sĩ dưới Kim đơn kỳ không thể sánh được.

Thần thức như thế mà đi tìm linh dược và yêu thú coi như càn quét, hiệu suất không rõ cao hơn tu sĩ tầm thường bao nhiêu lần.

Nếu thật sự quy thành kiếm linh thạch, chỉ nguyên việc tìm linh dược, tu sĩ Kim đơn kỳ có tốc độ kiếm linh thạch không rõ cao hơn phổ thông tu sĩ bao nhiêu lần.

Đối với tu sĩ Kim đơn kỳ, tu vi mỗi lần tiến thêm đều tiêu hao không rõ bao nhiêu linh đơn, linh dược, nên không coi yêu thú và linh dược phổ thông vào đâu.

Nhưng đối với Ngụy Tác thì khác, những yêu thú, linh dược này đều là nguồn giúp gã đề thăng thực lực.

Lần này gã rời động phủ lâm thời để hái linh dược, giờ như quét dọn dưới đất, vừa quét vừa nhặt đồ, làm gì có chuyện gã nén được?

“Đi thôi!”

Thu hai vật lại, Ngụy Tác tế xuất phi độn pháp bảo hình lá liễu, nhắm chuẩn phương vị, lướt đi sát mặt biển.

Có thần thức này, dù dọc đường gặp yêu thú hùng mạnh cũng sẽ phát hiện trước để tránh đi. Sát với mặt biển tiện cho dùng thần thức tìm xem dưới mặt nước có yêu thú nào, sinh trưởng linh dược gì.

Trừ uy lực đối địch và tốc độ phi độn, Ngụy Tác hiện tại đi trong Chập Khí hải không khác gì một tu sĩ Kim đơn kỳ đang đi.

“Đến đây!”

Một con tam cấp đề giai Phong linh điều bị Ngụy Tác kéo từ trên không xuống.

“Đồ tốt!”

Xoạt một tiếng, một dây leo xanh đậm chỉ chút gai bị gã kéo khỏi mặt nước.

“Đây là cái gì?”

Chốc sau, lại xoạt một tiếng, một cọng cây đen xì đượm thủy linh khí tức bị gã kéo lên cùng một mảnh đá ngầm.

...

“Sảng khoái quá! Ngụy Tác! Vợ vết cho ta!” Lục bào lão đầu hưng phấn vô cùng kêu lên.

Số yêu thú Ngụy Tác có trong tay sắp hết, nạp bảo nang mang theo thừa chỗ chứa, cộng thêm dù là nhị cấp đề giai yêu thú cũng có thể dùng để nuôi dưỡng Phệ tâm trùng và Diệt tiên đằng, nên dọc đường gã không tha cho bất kỳ yêu thú nào, cơ hồ mỗi lần lướt đi trăm trượng, đều tóm được một hai thứ gì đó. Lục bào lão đầu mê mua bán còn thấy thoải mái hơn được phép mua thích tay.

Mua đồ phải trả linh thạch nhưng thấy gì lấy nấy này có khác gì đi qua hàng nào cũng tùy tiện lấy.

Không đầy nửa canh giờ, Ngụy Tác lấy được hơn trăm thứ.

Cơ Nhã cũng đỏ mặt vì hưng phấn.

Đối với luyện đơn sư như nàng, trời sinh thích thu gom các loại nguyên liệu. Hiện tại Ngụy Tác tìm được nhiều loại linh dược mà trước đây nàng chưa từng có.

Biểu hiện của Ngụy Tác cho thấy nếu đến một hòn đảo có linh dược sinh trưởng thì tốc độ tìm của gã sẽ thập phần kinh nhân.

“Ha ha, tứ cấp trung giai yêu thú!”

Ngụy Tác càng tìm càng cao hứng, đối với tu sĩ Kim đơn kỳ thật sẽ không bao giờ để mắt đến những thứ gã đang kiếm, nhưng với người chỉ có tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng như gã thì không khác gì đang vào trong một linh thạch khoáng mạch mà đào linh thạch. Đúng lúc đó gã phát hiện cách đó gần hai trăm trượng có một con cóc lớn cỡ bánh xe nổi trên mặt biển.

Con cóc này toàn thân đỏ rực, toát ra hỏa sát chi khí, chính thị hỏa hệ yêu thú Xích hỏa cấp vốn khá hiếm trong số các yêu thú sống dưới nước. Quái thai sống dưới nước nhưng thuộc hỏa hệ này có thực lực tứ cấp trung giai.

Ngụy Tác cười ha hả, lướt thẳng tới cách chừng một trăm trượng, gã vung tay chụp, thanh hắc sắc âm khí lại phun trào trùm tới.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

246. Chương 246: Hạch Sách.

Xích hỏa cấp đang nổi trên mặt nước tu luyện, đột nhiên cảm thấy không ổn, vù một tiếng, hai mảnh vỏ trên lưng dấy lên hỏa diễm, biến thành một hỏa cầu.

Thanh hắc sắc âm khí chụp tới, tiếng xèo xèo vang lên, lửa tắt ngay.

Xích hỏa cấp rít lên lạnh lạnh, hai mảnh giáp trên lưng xèo ra, đoạn há miệng phun ra một viên ngân bạch sắc nội đơn.

Bên ngoài viên nội đơn rực sáng ngân sắc đơn hỏa nghênh đón thanh hắc sắc âm khí, hai bên cứ thế giằng co.

Vù, một đạo hồng quang đột nhiên xẹt tới, hỏa diễm bên ngoài yêu thú và ngân sắc đơn hỏa không ngăn nổi, bị bắn xuyên vào lớp thịt màu vàng mềm mại bên trong.

Lớp thịt của Xích hỏa cấp bị thủng một lỗ, ngân sắc đơn hỏa tắt ngóm, thanh hắc sắc âm khí thừa cơ phun trào, tóm lấy nó.

Tức thì tứ cấp trung giai yêu thú này không còn sinh khí.

“Con bà nó chứ!”

Ngụy Tác chụp lấy tứ cấp trung giai yêu thú, nhú mày lại.

Đơn hỏa của nó tiêu hao mất của gã không ít huyền sát âm khí, ít nhất phải vài chục lần song tu mới bồi bổ lại được.

Huyền Sát đại pháp và thần thức tuyệt cường của gã là tổ hợp tốt nhất để tìm kiếm nguyên liệu, nhưng không nên dùng huyền sát âm khí trực tiếp bắt yêu thú tứ cấp trở lên, bằng không sẽ tiêu hao không ít huyền sát âm khí.

Sau lần giáo huấn này, Ngụy Tác gặp yêu thú tam cấp trung giai trở lên đều dùng pháp khí kích sát, chỉ có yêu thú tam cấp trung giai trở xuống và lúc hái linh dược mới dùng huyền sát âm khí trực tiếp bắt lấy.

Nửa tháng sau, thân ảnh bọn Ngụy Tác xuất hiện phía trên một hòn đảo lớn trong Chập Khí hải.

Hòn đảo này có cái tên thập phần tục khí: “Quy Xác đảo”, nhưng rộng tới mấy trăm dặm, mọc đầy cây cối. Quy Xác đảo là một trong những mục tiêu chủ yếu của Ngụy Tác cùng Cơ Nhã chuyến này, theo bút ký của Hoa Vi Dung thì trên đảo có không ít linh dược.

Nửa tháng nay, Ngụy Tác bắt được lượng yêu thú và linh dược đủ chất đầy bốn nạp bảo nang.

Hai hôm trước gã cùng Cơ Nhã còn dừng lại trên một đảo san hô để kiểm kê.

Hiện tại Ngụy Tác có số yêu đơn thích hợp luyện chế Kim linh đơn là hơn bốn nghìn viên, số lượng yêu đơn đủ rồi, quan trọng là nguyên liệu phối hợp.

Cơ Nhã và lục bào lão đầu tốn không ít công sức kết hợp lại nghiên cứu, trừ nguyên liệu phối hợp đủ để trực tiếp luyện chế xuất hai trăm viên kiểu Kim linh đơn, Ngụy Tác còn không ít nguyên liệu luyện chế một loại đơn dược là “Tiên thủy đơn”. Tiên thủy đơn có chủ dược là tam cấp trung giai thủy hệ yêu đơn, Bích tiên hành, Long tu tảo và Xích phát thảo. Dược hiệu gấp đôi Kim linh đơn.

Bích tiên hành là loại cây cộng rỗng, xanh biếc, sinh trưởng trong nước, Long tu tảo là loại tảo mọc dài như râu tu sĩ.

Hai loại này, mấy ngày trước Ngụy Tác phát hiện rất nhiều, hiện giờ số Bích tiên hành và Long tu tảo đủ để luyện chế hơn hai nghìn viên “Tiên thủy đơn”, có điều Xích phát thảo mọc ở đất liền, gã chỉ hái được năm nhánh ở hai tiểu hình.

Hiện tại Ngụy Tác cùng Cơ Nhã hi vọng Xích phát thảo trên “Quy Xác đảo” nhiều một chút.

“Tiên thủy đơn” có dược gấp đôi Kim linh đơn, thời gian luyện hóa cũng gấp đôi. Với tu vi của gã, mỗi ngày hiện tại luyện hóa được hai mươi viên Kim linh đơn, đổi thành Tiên thủy đơn là chừng mười hai viên.

Theo gã tính toán, từ Chu thiên cảnh ngũ trọng đột phá đến Phân niệm cảnh nhất trọng, cần chừng hai trăm tám mươi ngày.

Nếu luyện chế được hai nghìn viên Tiên thủy đơn đương với giải quyết xong số đơn dược cần cho hai trăm ngày tu luyện, chỉ còn hơn tám mươi ngày nữa là xong.

...

Từ trên không quan sát “Quy Xác đảo” xong, Ngụy Tác điều khiển phi độn pháp khí hình lá liễu đáp xuống cực nam của đảo.

Gã thập phần cẩn thận lấy ra pháp bảo như ngọn núi màu vàng của tu sĩ xoa tóc đoạn từ từ cất bước.

Liên tục từng loại linh dược để luyện chế đơn dược bị gã tóm đến, Cơ Nhã chia loại nhét vào nạp bảo nang.

Bút ký của Hoa Vi Dung không sai, số lượng linh dược trên đảo này đích xác không ít.

Ngụy Tác đi từ nam sang bắc, tìm kiếm chừng một phần ba hòn đảo, hái được hơn ba nghìn nhánh linh dược, không thiếu loại linh khí phong phú nhưng Cơ Nhã và lục bào lão đầu cũng không biết.

“Kim quan hoa!”

Đột nhiên, mắt sáng lên thần sắc kinh hãi, dưới một vách núi cách hai trăm dặm năm nhánh Kim quan hoa.

Kim quan hoa có cộng màu đen, nhưng hoa lại màu vàng, không khác gì mào gà, công hiệu cũng như Dưỡng thần thảo, Kim ban sâm, có thể tăng cường thần thức. Tuy dược hiệu kém hơn Dưỡng thần thảo một chút, càng không cách nào so với Kim ban sâm nhưng cũng là linh dược giá trị kinh nhân. Tu sĩ thường thì khi không tìm được Dưỡng thần thảo đều tìm Kim quan hoa thay thế. Hiện tại năm nhánh Kim quan hoa ngang với hai nhánh Dưỡng thần thảo.

Ngụy Tác vung tay, thanh hắc sắc âm khí tràn ra, chạm vào năm nhánh chu Kim quan hoa.

Thanh hắc sắc âm khí cách năm nhánh Kim quan hoa hơn mười trượng thì một đạo lục quang đột nhiên từ vách núi tràn ra, chặn đứng âm khí.

Đoạn trong một động thấp lè tè phía dưới vách đá xuất hiện một tu sĩ ăn vận cổ quái.

Tu sĩ này lùn mập, mái tóc trắng rũ xuống gáy, mặc áo da đen ngắn tay, trông chừng sáu mươi tuổi, thập phần hung ác, tay cầm bát giác thanh sắc ngọc kính cổ xưa. Mép ngọc kính khắc phù văn hình hải tảo, chính giữa là hình năm con cá.

“Kẻ nào định đoạt Kim quan hoa của lão phu?” Tu sĩ này vừa xuất hiện đã hung hăng hỏi.

“À!”

Ngụy Tác cả kinh, tu sĩ này ẩn cư trong sơn động sau vách đá, cách mở Kim quan hoa chừng hai trăm năm mươi trượng, vượt qua phạm vi thần thức Ngụy Tác dò được nên gã không thể cảm tri ra. Thoáng dùng thần thức, gã phát hiện tu sĩ này có tu vi Phân niệm cảnh tam trọng.

Không đợi Ngụy Tác đáp, bạch phát tu sĩ vung tay tế xuất một món pháp bảo lạ lùng.

Món pháp bảo này như thể điêu khắc thành từ hoàng sắc tinh thạch, dài cỡ một thước, trông như một đoá thài dương hoa. Lão đồn chân nguyên vào, pháp bảo này phát ra từng vòng hoàng sắc quang hoa, xua tan bạch sắc chấp khí chung quanh.

Rất nhanh, trong phạm vi một trăm lục bảy mươi trượng quanh tu sĩ này tan hết bạch sắc chấp khí, cảnh vật rõ ràng.

Nhưng thấy không có bất kỳ tu sĩ nào, tu sĩ này lập tức trở nên sợ hãi.

Ban nãy lão thấy uy lực của thanh hắc sắc âm khí không lấy gì làm kinh nhân, cho rằng đối phương có tu vi yếu hơn mình, chỉ là sử dụng pháp bảo ẩn tàng khí tức nên lão không cảm giác được phương vị cụ thể, hưng giờ đã tế xuất pháp bảo thì nhận ra đối phương ở xa ngoài một trăm lục bảy mươi trượng mà thi pháp.

“Thế nào, Kim quan hoa do người trồng hả?” Thấy tu sĩ này kinh sợ, nhân quang Ngụy Tác lóe lên, cổ ý hừ lạnh một tiếng, toàn lực kích phát thần thức.

“Vãn bối có mắt không trông! Hóa ra Kim đơn kỳ tiền bối đến!” Cảm giác được thần thức uy áp kinh nhân, bạch phát tu sĩ kinh hãi, giải thích: “Mấy nhánh Kim quan hoa không do vãn bối trồng, nhưng vãn bối phát hiện lúc còn chưa chín, dùng không ít cách thúc chín nên năm nhánh Kim quan hoa mới được thể này.”

“Ý người là năm nhánh Kim quan hoa này của người? Ta không được hái?” Ngụy Tác hừ lạnh.

“Vãn bối không có ý đó.” Bạch phát tu sĩ dầm đìa mồ hôi lạnh: “Kim quan hoa đối vãn bối thập phần hữu dụng, vãn bối chỉ khẩn thiết xin tiền bối, để lại cho hai nhánh.”

“Cho người hai nhánh?” Ngụy Tác bình tĩnh nói: “Nếu người khiến ta vừa ý thì ta có thể đáp ứng thỉnh cầu, để lại cho người hai nhánh Kim quan hoa.”

Nghe Ngụy Tác không đến nỗi tuyệt tình, bạch phát tu sĩ hỏi: “Không rõ tiền bối muốn thế nào?”

“Người có bao nhiêu đơn được?” Ngụy Tác hỏi ngược.

“Tại hạ có một trăm hơn năm mươi viên Bạch thủy đơn.” Bạch phát tu sĩ do dự một chút, nghiêng rằng nói.

“Chỉ có ngần ấy Bạch thủy đơn?” Ngụy Tác cười lạnh, “Chỉ hơn một trăm năm mươi viên Bạch thủy đơn thì không đủ. Không thì chỉ mỗi việc người dám xuất thủ với ta thì ta đã giết người. Đưa toàn bộ linh thạch cho ta, người có biết ở Chập Khí hải nơi nào có nhiều Xích phát thảo không?”

“Ta không phải tu sĩ Kim đơn kỳ, có một trăm năm mươi viên Bạch thủy đơn còn không nhiều hả!” Bạch phát tu sĩ tim đập loạn xạ, nhưng không rõ Ngụy Tác chỉ là một tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng hư trương thanh thế nên lão không dám chậm trễ, đưa cả lọ Bạch thủy đơn và linh thạch đại ra: “Tiền bối, Xích phát thảo thì vãn bối biết tại Ma Nhân đảo có không ít.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

247. Chương 247: Đến Ma Nhân Đảo.

“Ma Nhân đảo? Cách bao xa? Có hải đồ cụ thể không?” Ngụy Tác bình tĩnh hỏi.

“Ma Nhân đảo cách đây sáu nghìn dặm về phía bắc, gần giữa Chập Khí hải.” Bạch phát tu sĩ hơi do dự, xốt ruột móc ra hải đồ bằng da thú, “Hải đồ của văn bối có ghi rõ vị trí cụ thể.”

“Được, đưa hải đồ và Bạch thủy đơn, linh thạch, đặt trước Kim quan hoa!”

Nghe Ngụy Tác nói thế, tu sĩ Phân niệm kỳ tam trọng không dám chần chừ, đưa cả ba thứ đến trước vật Kim quan hoa.

Thanh hắc sắc âm khí cuốn tới, ba thứ chưa rơi xuống đất thì đã bị cuốn theo, hiện trường chỉ còn lại hai nhánh Kim quan hoa.

Thấy thanh hắc sắc âm khí quả nhiên từ một trăm lục bảy mươi trượng tràn tới, bạch phát tu sĩ im lặng, sợ “tu sĩ Kim đơn kỳ” thay đổi chủ ý.

“Tiếp theo ta còn phải hái mấy thứ ở đây, ta không muốn ai vướng chân vướng tay. Trong hai canh giờ, người cứ ở đây, dám rời đi thì ta chỉ đơn giản cần có ba món này.” Ngụy Tác lạnh lùng cất giọng.

“Văn bối có động phủ lâm thời trong vách đá. Một ngày tới, văn bối không rời động quật.” Bạch phát tu sĩ tức thì toát mồ hôi lạnh, nhổ hai nhánh Kim quan hoa còn lại rồi lao vào vách đá sau lưng. Lão thoáng yên tâm vì lúc vào động phủ lâm thời, bên ngoài không còn bất kỳ thanh âm nào nữa.

Một ngày sau, bạch phát tu sĩ rời động quật, thận trọng lướt một vòng quanh đảo, sắc mặt còn khó coi hơn cả bị một lão bà béo ú cưỡng gian cả trăm lần.

Linh dược trên “Quy Xác đảo” bị vét sạch, cả loại để luyện chế đơn dược cấp thấp nhất cũng không còn nhánh nào.

“Quy Xác đảo” vốn đầy linh dược hữu ích đối với tu sĩ, cơ hồ biến thành sa mạc.

Sắc mặt biến đổi liên tục, bạch phát tu sĩ nghiêng rằng, không quay lại động quật lâm thời mà rời “Quy Xác đảo”, tan biến trong bạch sắc chập khí.

Hai ngày nữa, cách phía bắc “Quy Xác đảo” bốn nghìn dặm lóe lên một dải tử sắc độn quang.

Tử sắc độn quang là một con thuyền màu tím, như được điêu khắc từ tử ngọc, khắc đầy hoa văn bảo liên hoa, trông thập phần hoa lệ, đủ chứa bảy đến tám tu sĩ, lúc này có hai tu sĩ đang đứng, đều có tu vi Phân niệm cảnh lưỡng trọng, một ăn vận như hoàng sam nho sĩ, người còn lại ăn vận kiêu thanh bào đạo sĩ, đầu đội tử ngọc quan. Cả hai đều chừng hơn ba mươi, trông tiêu sái thoát trần.

“Gia Cát đạo hữu, tốc độ của Ngọc hư tử chu nhanh thế, tiêu hao chân nguyên cũng ít, trong số phi độn pháp bảo của toàn Vân Linh đại lục cũng đứng trong trăm món đứng đầu, cao hơn Sơn hà cân của mỡ hai lần trở lên.” Hoàng sam nho sĩ liếc tử ngọc tiểu chu dưới chân, lên tiếng khen.

“Trong một trăm món đứng đầu Vân Linh đại lục thì chưa hẳn, nhưng số một số hai ở quanh Hải Tiên thành tất không có vấn đề gì.” Nghe hoàng sam nho sĩ khen, thanh bào đạo sĩ hơi hở, đắc ý nói, “Ngọc hư tử chu dù gì cũng khiến mỡ tốn mất một khối ngọc hư tử tinh lớn, mất mười mấy năm mới luyện chế được.”

“Vậy hả?”

Đang lúc thanh bào đạo sĩ đắc ý thì giọng nói ngạo nghễ khác thần thức uy áp kinh nhân tràn tới, cả hai biến sắc mặt, kinh hãi hỏi: “Không hiểu chân nhân của tông môn nào giá lâm?”

“Vốn bằng vào hai tiểu bối các người không có quyền hỏi danh hiệu của bản chân nhân, bắt quá bản chân nhân khôm nay đang vui, cho các người biết cũng được.” Một giọng nghênh ngang vang lên: “Bản chân nhân là tán tu trong Chập Khí hải, các người cứ gọi là Tam Sắc chân nhân.”

“Hi!” Tiếng nữ tử cười khê vang lên.

Cả hai càng kinh sợ, rõ ràng đối phương không chỉ gồm một tu sĩ Kim đơn kỳ.

“Hóa ra là Tam Sắc chân nhân.” Nhìn nhau mà long lạnh buốt, thanh bào đạo sĩ hành lễ về phía giọng nói, “Không hiểu tiền bối cần vân bối làm gì?”

“Làm thì không cần. Các người có đơn được tu luyện thì cho ta mượn đã rồi tính, gần đây ta cũng đang thiếu linh thạch, tốt nhất cho ta mượn luôn toàn bộ linh thạch.” Giọng tu sĩ Kim đơn kỳ lại vang lên.

Rõ ràng là cướp cạm, nhưng hai tu sĩ Phân niệm kỳ này không dám tỏ vẻ không vừa ý, gật đầu liên tục: “Thừa mông tiền bối để mắt tới, lý nào không được.” Cả hai cùng lấy mỗi người một đơn bình và linh thạch đại ra, hoàng sam nho sĩ ngằn ngữ hỏi: “Tiền bối ở ngoài phạm vi thần thức cảm tri của bọn vân bối, làm cách nào giao cho tiền bối?”

“Các người ném tới là được.” Đối phương tựa hồ hơi bực mình.

Nghe thế, cả hai càng không dám chậm trễ, ném đơn bình và linh thạch đại tới.

Thanh hắc sắc âm khí cuốn tới, gom hết mọi vật.

“Ừ, món phi độ pháp bảo của các người không tệ. Cho bản chân nhân mượn dùng hai ngày được không?” Thu đơn bình và linh thạch đại xong, giọng đối phương lại vang lên.

“Chuyện đó...” Thanh bào đạo sĩ rùng mình.

“Thế nào? Mượn hai ngày không được hả?”

Thanh bào đạo sĩ nghiêng rằng, “Không phải vân bối nhỏ nhen, có điều pháp bảo này do sư thúc tổ Tử Tinh chân nhân luyện chế giúp, là pháp khí của Tử Vi tông, tại hạ mà tự ý cho mượn, bị sư thúc tổ biết thì sẽ bị trách phạt nghiêm khắc.”

“Trách phạt nghiêm khắc gì hả.” Đối phương cười ha hả, “Định đem Tử Tinh chân nhân ra dọa ta hả, ta không biết y, cứ bảo y ta lấy là được. Ta không để người thiệt, cũng cho người một món phi độ pháp bảo.”

Nghe đối phương không coi tu sĩ Kim đơn kỳ trong môn phái mình ra gì, thanh bào đạo sĩ không dám nói gì, nghiêng rằng ném Ngọc hư tử chu dưới chân đi.

Vẫn là thanh hắc sắc âm khí cuốn tới, món lục phẩm phi độ pháp bảo này được quét tới.

“Các người thu lấy món phi độ pháp bảo của bản chân nhân.”

Một món phi độ pháp bảo được đối phương dùng thanh hắc sắc âm khí đưa tới.

Nhìn rõ món phi độ pháp bảo đó, hai tu sĩ đều muốn khóc mà không có nước mắt.

Món pháp bảo này thoát trông giống bạch ngọc hạc, nhìn kỹ còn bé hơn con ngỗng.

Ban này còn đặc ý vì phi độ pháp bảo của mình, nháy mắt sau đã đổi thành một con ngỗng.

“Các người đi qua hay có việc gì?” Đối phương lại hỏi.

“Vân bối chỉ đến Chập Khí hải hái chút nguyên liệu, vì một mình không an toàn nên mới mời Vương huynh đồng hành.” Thanh bào đạo sĩ chỉ muốn thổ huyết, nhưng không dám không đáp.

“Hả? Các người biết gì về Ma Nhân đảo?” Đối phương đột nhiên hỏi một câu mơ hồ.

“Bọn vân bối chỉ biết Ma Nhân đảo là mooth hải đảo diện tích đạt đến mấy trăm dặm, nước biển quanh đó không hiểu vì sao mà hình thành một vũng xoáy khổng lồ, bên trên còn là lốc xoáy đặc biệt. Nghe nói trong đó có không ít cao giai yêu thú, đồn rằng có cả di chỉ của thượng cổ tông môn. Ma Nhân đảo còn nhiều nơi có đá núi đặc biệt, phát ra sức hút khiến tu sĩ tổn thương, ở đó lâu sẽ khiến tu sĩ hư nhược, nghiêm trọng sẽ ảnh hưởng đến thọ nguyên, thập phần bất lợi.” Hoàng sam nho sĩ và thanh bào đạo sĩ nhìn nhau nói.

“Được rồi, các người đi đi.” Đối phương không bình luận gì, bảo hai người.

Nghe thế, hai tu sĩ thở phào như được đại xá, chuẩn bị phi độ đi khỏi thì thanh bào đạo sĩ nhìn bạch ngọc hạc không khác gì con ngỗng này, dùng hay không đều dở. Hơi do dự một chút, thanh bào đạo sĩ nghiêng rằng, thi triển phi độ thuật pháp lướt đi.

Hai tu sĩ lướt đi mấy dặm, hoàng sam nho sĩ mới tể xuất phi độn pháp bảo trông như cái khăn vàng, không dám dừng lại, tiếp tục phi độn đi nhanh.

“Xem ra tên ở Quy Xác đảo không gạt chúng ta.” Thoáng sau, tử quang bay lại, Ngự Tác điều khiển Ngọc hư tử chu xuất hiện thân ảnh ở chỗ hai người kia vừa đứng.

“Ai dám lừa huynh, huynh là Tam Sắc chân nhân, Kim đơn kỳ đại tu sĩ.” Cơ Nhã liếc gương mặt gã vẫn còn ba màu, định cười nhưng lại không dám cười.

Hải đồ của bạch phát tu sĩ trên Quy Xác đảo cho Ngự Tác, ghi chép về Ma Nhân đảo chỉ là có vũng xoáy và gió lốc uy thế kinh nhân, muốn vào chỉ còn cách từ từ men theo hướng gió, lúc ra cũng vậy. Loại đá đen đặc biệt của Ma Nhân đảo trung là Bại huyết thạch, phát ra hơi sắc quang hoa, có thể phá hoại khí huyết, tu sĩ thông thường bị ánh sáng xám của Bại huyết thạch bao trùm, tối đa chỉ ở trong đó được nửa canh giờ, bằng không khí huyết sẽ biến mất không ít, thân thể cũng hư nhược, tổn thương không nhỏ.

“Hừ!” Nghe Cơ Nhã nói thế, lục bào lão đầu kêu lên, “Đối phương tưởng ngươi là tu sĩ Kim đơn kỳ, sao ngươi không bảo chúng giao hết ra mà chỉ lấy mỗi linh thạch và đơn dược, đúng là vô dụng.”

“Ngươi không biết rồi, đó gọi là đủ độ.” Ngự Tác cười hắc hắc: “Chỉ cần như thế, đối phương tối đa xót ruột một chút, sợ uy thế của tu sĩ Kim đơn kỳ thì không dám nói gì, nhưng yêu cầu quá cao, chúng sẽ chần chừ, ta lại không có thủ đoạn gì lợi hại đàn áp, chưa biết chừng chúng sẽ nghi ngờ thì hỏng bét.”

“Hừ.” Lục bào lão đầu hừ một tiếng, cho rằng gã nói cũng có lý.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

248. Chương 248: Gió Lốc Kinh Hồn.

“Để xem hai kẻ đó có gì.”

Cười một hồi, Ngự Tác mở đơn bình và linh thạch đại của thanh bào đạo sĩ cùng hoàng sam nho sĩ.

“Không tệ nhỉ.” Mở ra, hai mắt gã sáng rực.

Toàn bộ đơn bình của thanh bào đạo sĩ đều là đơn dược đồ tía lớn cỡ hạt đậu, mùi thơm ngọt mát. Đơn dược này là Tử vân đơn phổ biến ở Vân Linh đại lục, một viên có công hiệu tương đương với ba viên Kim linh đơn.

Thanh bào đạo sĩ có hơn trăm viên Tử vân đơn, tương đương với Ngự Tác bỏ túi hơn ba trăm viên Kim linh đơn.

Được dược luyện chế từ yêu đơn càng cao giai, linh khí càng tinh thuần, hiệu quả với nhục thân càng cao, nên giá cũng cao hơn, không đơn giản là gấp bao nhiêu lần. Tử vân đơn có công hiệu gấp ba Kim linh đơn nhưng giá tương đương với gần bốn viên Kim linh đơn.

Với tốc độ kiếm linh thạch của Ngự Tác cũng chỉ dùng Kim linh đơn để tu luyện, hiện tại thanh bào đạo sĩ dùng Tử vân đơn để tu luyện, chứng minh ở Tử Vi tông, thân phận của y không thấp. Bất quá nghĩ cũng đúng, thanh bào đạo sĩ mới chừng ba mươi tuổi đã có tu vi Phân niệm kỳ lưỡng trọng, khẳng định là nhân vật xuất loại bạt tụy được tông môn coi trọng.

Linh thạch đại của thanh bào đạo sĩ có tổng cộng ba vạn hạ phẩm linh thạch.

Trong đơn bình của hoàng sam nho sĩ đựng hơn hai trăm viên Bạch thủy đơn mà Vân Linh đại lục thường dùng, có hiệu lực ngang với Kim linh đơn. Linh thạch cũng có chừng ba vạn hạ phẩm linh thạch.

“Nếu Chập Khí hải có nhiều tu sĩ một chút, mỗi ngày gặp vài kẻ thì không mấy ngày ta sẽ thành người giàu nhất Linh Nhạc thành.” Hồn hử thu đơn bình và linh thạch đại lại, Ngự Tác cười hắc hắc, nói với Cơ Nhã.

“Đừng mơ.” Cơ Nhã bĩu môi, Trần Bảo các đại chưởng quỹ đã quen với phong cách lạnh tựa băng sương nên khi không nói chuyện với Ngụy Tác nàng vẫn phần nào giữ được nét băng sơn mỹ nhân, nhưng khi trò chuyện với gã thì tình ranh khả ái, phong tình vạn chủng. “Trừ phi Chập Khí hải tan hết chập khí, không nguy hiểm nữa thì mới có nhiều tu sĩ, bất quá chập khí mà tan hết, người ta nhìn rõ, lẽ nào còn dễ dàng chịu móc linh thạch đại ra cho người vì sợ thần thức uy áp.”

“Cũng phải.” Ngụy Tác cười hắc hắc, ngượng ngập sờ tai, nghiên cứu Ngọc hư tử chu.

Phi độn pháp bảo này trông thập phần hoa lệ, còn phát ra tử quang bao lấy tu sĩ trên thuyền, lúc bay thì cuồng phong, hơi sương không vào được, tu sĩ không có cảm giác khó chịu.

Ban này gã thử dùng phi độn pháp bảo này, không thử xem tốc độ nhanh nhất ở mức nào, giờ liên tục dồn chân nguyên, kích phát toàn tốc.

“Vù!”

Pháp bảo này hơi ngừng trên không trung rồi hóa thành cầu vòng xẹt đi.

“Chà!”

Cả Ngụy Tác cũng giật mình. Tích tắc Ngọc hư tử chu vút đi, gã có cảm giác mình không khống chế được, suýt nữa bị ném đi.

“Quả nhiên là đồ tốt, chẳng trách kẻ đó khẳng định ta là tu sĩ Kim đơn kỳ, lúc cướp pháp bảo này y không dám cãi.”

Định thần lại, Ngụy Tác hưng phấn hẳn.

Tốc độ nhanh nhất của Ngọc hư tử chu quả nhiên thập phần kinh nhân, không kém gì Huyết độn bảo phù, chừng gấp hai lần phi độn pháp bảo hình lá liễu.

Tu sĩ mà kích phát toàn tốc pháp bảo này đều không cách nào khống chế lâu, vì ở tốc độ đó, tu sĩ tầm thường khó cảm giác rõ cảnh vật chung quanh, cổ khống chế sẽ khiến thần thức mệt mỏi, đầu vầng mắt hoa.

Nhưng Ngụy Tác hiện tại có đủ thần thức, khống chế phi độn pháp bảo như cá gặp nước. Có điều tích tắc sau, Ngụy Tác đã hoàn toàn quen thuộc đặc tính, khống chế thoải mái, thậm chí có thể điều khiển phi độn pháp bảo phi hành với tốc độ cao nhất một cách ổn định.

Nếu giữ được toàn tốc thì không đầy nửa ngày là đến được Ma Nhân đảo.

Bất quá Ngụy Tác vốn có tâm thái vợ vết nên không vội, cứ theo tốc độ bình thường, từ từ đi về phương hướng Ma Nhân đảo, thần thức quét thấy thứ gì tốt là thu hết vào túi.

Từ lúc rời “Ô Kê đảo” gặp hai tu sĩ, lấy được Ngọc hư tử chu, Ngụy Tác đã nhét đầy mười một nạp bảo nang, cũng may hiện gã có hơn ba mươi nạp bảo nang, hai mươi mấy cái đựng đầy thì thể yếu thú gần như trống rỗng rồi nên không lo thiếu chỗ đựng.

Vừa thu hái vừa đi, mất một ngày, kể cả lúc dừng lại thi pháp cho Hàn Vi Vi, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu sau rốt cũng đến Ma Nhân đảo có nhiều Xích phát thảo sinh trưởng.

Cảnh tượng trước mắt tráng quan kinh nhân.

Ma Nhân đảo đen xì lớn ngang với Quy Xác đảo, có diện tích mấy trăm dặm, nhưng cao hơn Quy Xác đảo nhiều, tới hai, ba nghìn thước.

Mặt biển bao quanh hòn đảo đều hơi chúc xuống, quay tít hình thành một vũng xoáy khổng lồ, cơ hồ bên dưới Ma Nhân đảo là một lỗ hổng lớn.

Từ mặt biển đến điểm thấp nhất vùng xoáy ít nhất cũng hơn một trăm trượng, chỉ mỗi vùng xoáy lớn kinh nhân như thế, thanh thế đủ rùng mình, càng kinh nhân là phía trên lỗ xoáy là dòng khí cuộn cuộn hình thành lưỡi gió.

Từ xa nhìn lại, vòi rồng như nổi thẳng lên trời cao.

Ngụy Tác cách vũng xoáy chừng hơn hai trăm đa trượng, dừng lại một chốc, cười Ngọc hư tử chu thận trọng đến rìa cơn lốc.

Tiếng nước chảy vào tiếng gió rít hóa vào nhau, vọng trong tai gã.

Cuồng phong phía trước và thiên địa bên ngoài hình như có một giới hạn kỳ dị, bên ngoài sóng yên gió lặng, chỉ có gió mơn nhẹ nhưng bên trong cuồng phong kinh nhân.

Gió lốc hút bạch sắc chấp khí nên Ngụy Tác ở ngoài có cảm giác như mình đứng trong một thế giới khác.

Trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác thử phát ra thần thức, thăm dò bên trong.

Cũng như gã tính, trở lực của gió lốc mạnh hơn nhiều lúc thần thức tiến vào trong nước, chỉ hơn bốn mươi trượng là gã đã không cách nào cảm tri được tình hình cụ thể.

Chát!

Ngụy Tác thử phát ra một đạo Thanh thủy nhận chém vào cơn gió.

Chích thấy thanh quang lóe lên, Thanh thủy nhận lao đi được sáu, bảy trượng đã bị cương phong thổi tan vô ảnh vô tung.

“Vợ ngoan, nàng thử phát Băng Ly chân thuật xem nào?” Ngụy Tác nhú mày, ghé tai Cơ Nhã nói khẽ.

Cơ Nhã hơi đỏ mặt gật đầu, tay phải vung lên, một con bạch sắc băng long mấy trượng chợt xuất hiện, chen vào trong gió lốc.

“Cách cách cách!”

Bạch sắc băng long chui vào, liên vang lên tiếng tanh tách, bị ép nát nhiều vết. Đồng thời từng mảng văng rơi xuống.

“Con bà nó chứ!” Ngụy Tác mắng thầm.

Xem ra không chỉ phong lực phi thường kinh nhân, bên trong tựa hồ còn chứa cả cương phong trong suốt có uy năng không tệ.

Trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác lấy ra tị thủy pháp châu, kích phát uy năng rồi lặn xuống.

Nhưng lặn xuống hơn hai mươi trượng, Ngụy Tác phát hiện lực hút bên dưới cực lớn, muốn quan đó vào Ma Nhân đảo còn khó hơn vượt qua gió lốc.

Bỏ ý định này, gã lại vượt lên mặt biển, men theo gió lốc, cười Ngọc hư tử chu bay lên.

Lên được gần nghìn trượng, trong mắt Ngụy Tác xuất hiện thần sắc kinh hãi.

Gió lốc này quả nhiên không giống Thiên khung mà cả tu sĩ Thần Huyền kỳ cũng không cách nào lần ra ảo diệu, bay lên gần nghìn trượng, trên đỉnh tuy vẫn khép lại nhưng uy năng phong tường yếu đi nhiều. Từ đây bay vào sẽ bớt tổn linh lực hơn men theo từng lớp gió.

Mắt ánh lên thần sắc kinh hãi, Ngụy Tác lấy ra thủ pháp bảo phòng ngự như hòn núi màu vang, phát ra từng dải hoàng khí, bao lấy Ngọc hư tử chu như muốn lao vào.

Gã đột nhiên cảm giác được gì đó, kinh nghi bất định dừng lại.

Gã cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu thương nghị một lúc rồi lướt đi.

Chừng nửa canh giờ sau, một đạo tử quang xẹt tới, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu đi rồi quay lại, trước mặt gã là tam cấp đề giai yêu thú Xuyên vân âu hôn mê bị gã dùng chân nguyên hút lấy.

Lên gần đỉnh gió, Cơ Nhã ép hai nhánh linh được màu vàng nhạt như mầm đậu, nét vào miệng Xuyên vân âu đang hôn mê. Liền đó, nàng lấy ra bạch ngọc đơn bình đặc chế, thận trọng nhỏ chút hồng sắc được dịch.

Cơ Nhã nhỏ xong, Ngụy Tác vội ném yêu thú đi, đồng thời cười Ngọc hư tử chu lướt nhanh xuống.

Xuyên vân âu tĩnh lại trên không trung, lắc lắc đầu rồi như không nhận rõ phương vị, lao vút đi ra ngoài. Âm một tiếng, một dải hắc khí đột nhiên bùng lên trong gió lốc, rồi âm một tiếng nữa, hồng quang va mạnh trong đó.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

249. Chương 249: Dụ Sát Cao Giai.

Trong làn hắc khí là một long đầu yêu thú khổng lồ, thân hình dài hơn trượng, ngoại hình như con dơi, chỉ có hai chi dưới.

Yêu thú há miệng, hàm răng chó đan nhau lấp lánh hàn quang, hai chân dưới có móng màu đen dài cả thước, như mười lưỡi hắc sắc đoản kiếm khiến người ta không lạnh mà run.

Lục cấp trung giai yêu thú Hắc bức ma long!

Dải hồng quang là một yêu thú lạ lùng, chỉ chừng ba thước, thân thể như con thằn lằn màu đỏ gầy gò, nhưng khắp mình lởm chởm gai như nanh lợn.

Yêu thú này cả lục bào lão đầu cũng không biết, chỉ lớn bằng một phần năm Xuyên vân âu, không có cánh nhưng vẫn bay được trên không chính là đặc trưng của cao giai yêu thú, hơn nữa yêu khí từ yêu đơn trong thể nó toát ra còn hơn cả Hắc bức ma long. Tuy không hẳn là lục cấp cao giai yêu thú, nhưng khẳng định đứng đầu trong số lục cấp trung giai yêu thú.

Hai con yêu thú lao ra, dáng vẻ gầy gò gù gù đầy tức giận.

Ra khỏi gió lốc, Hắc bức ma long vẫn gầy gù còn trong đôi mắt hồng bảo thạch của hỏa hồng sắc tiểu thú lại hiện lên vẻ giận dữ vì bị trêu cợt một cách rất giống con người.

“Xoạt!”

Một đạo kim sắc điện mang cỡ ngón tay từ miệng hỏa hồng sắc tiểu thú bắn ra, đánh trúng Xuyên vân âu cách ít nhất cũng hơn hai trăm trượng.

Xuyên vân âu bị kim sắc điện mang xuyên qua, đoạn điện mang nổ tung, thân thể nó bị lôi quang đốt thành tro.

Hắc bức ma long ngẩn ra.

Hỏa hồng sắc tiểu thú hướng đôi mắt như hồng bảo thạch vào đạo tử quang, nhanh chóng lướt đến phía trên Ngọc hư tử chu.

Ngụy Tác hơi biến sắc, kích phát Ngọc hư tử chu đến tốc độ cao nhất.

Hồng sắc tiểu thú mắt ánh lên băng lãnh ngạo nghễ, nhanh chóng lao theo.

Hắc bức ma long ngừng lại một chút rồi cũng xòe cánh, hắc khí tràn ra, bám theo hồng sắc tiểu thú đuổi Ngọc hư tử chu.

Ngụy Tác trước đây định vào trong gió lốc, có cảm giác không lành, tựa hồ nhận ra có cao giai yêu thú ẩn mình, nên để cẩn thận, gã mới bắt Xuyên vân âu để nhỏ một giọt Thiên vân tinh đã pha. Không ngờ lại dụ được hai con lục cấp yêu thú. Hai con yêu thú này tựa hồ là minh hữu, Hắc bức ma long đi theo hồng sắc tiểu thú, trông cực kỳ ăn giỡ.

Lục cấp trung giai yêu thú có thực lực tương đương với tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng.

Còn bằng kim lý và Hỏa yêu long có uy thế cỡ nào, Ngụy Tác hiểu rõ hơn ai hết.

Nhưng rồi sau một thoáng kinh ngạc, sắc mặt gã khôi phục như thường.

Chân nguyên tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng, thần thức ngang với tu sĩ Kim đơn kỳ, cộng thêm một mớ linh cấp trung giai pháp bảo, cùng Cơ Nhã liên thủ thì giết một tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng không khó, Thực huyết pháp đạo của gã đã hút được khí huyết cùng chân nguyên của tu sĩ Phân niệm kỳ tứ trọng, uy lực đạt đến đạo giai. Chỉ cần động dụng pháp bảo này, gã cùng Cơ Nhã liên thủ thì hạ sát một trong hai con yêu thú sẽ không thành vấn đề.

Chỉ cần giết chết một con rồi đối phó con còn lại thì sẽ có cơ hội giết nốt.

Hai con yêu thú phía sau tuy yêu khí ngút trời nhưng tốc độ của Ngọc hư tử chu cao hơn chúng một chút nên chúng không thể đuổi kịp.

Nguyên liệu trên mình lực cấp trung giai yêu thú, chỉ cần có năng lực luyện chế, thậm chí sẽ luyện chế được linh giai thượng phẩm pháp bảo! Yêu đơn cũng có thể dùng để luyện chế đơn được phẩm chất hơn Kim linh đơn không biết bao nhiêu lần, ngoài ra còn nhiều cách dùng khác!

Hiện tại không cần lo lắng đến an toàn, Ngụy Tác rất thèm muốn hai con lực cấp trung giai yêu thú này.

Vốn gã cũng có hai con lực cấp yêu thú rất thích hợp luyện khí nhưng Hỏa yêu long và Xích dực viêm ma bị bức phải dùng hết trong lúc đối địch, cả da cũng không còn, cái đầu rồng đã tinh hóa còn lại gần như vô dụng. Tới đây gã rời Chập Khí hải, khẳng định sẽ phải luyện khí, lúc đó sẽ thiếu thốn cao giai nguyên liệu.

Nhưng rồi Ngụy Tác nhanh chóng bỏ ý định dùng Thực huyết pháp đạo đối phó hai con yêu thú. Thực huyết pháp đạo là thứ tối lợi hại gã hiện có, ở đây có tới hai con lực cấp trung giai yêu thú, vạn nhất giết một con mà thai thể Thực huyết pháp đạo bị con còn lại tổn hại, thì thiệt hại quá, cũng không ai biết trong Ma Nhân đảo vắng bóng tu sĩ liệu còn yêu thú lợi hại hơn hay không.

Đẹp ý niệm này, Ngụy Tác kiên nhẫn lượn vòng, định dẫn hai con yêu thú rời xa Ma Nhân đảo. Nhưng rồi gã lại nhụt胆 vì hai con yêu thú đuổi theo năm, sáu trăm dặm, tưởng đã thoát khỏi chúng rồi quay lại gần cơn lốc xoáy ngoài Ma Nhân đảo thì chúng cũng vòng về theo.

Tự hồ hai con yêu thú không thích ở bên ngoài mà thích cư trú tại vùng gió xoáy gần Ma Nhân đảo, biến nơi đó thành sào huyệt.

Ngụy Tác muốn vào Ma Nhân đảo, buộc phải giết hai con yêu thú này, bằng không dù dẫn chúng đi nơi khác, vào được như khi quay ra vẫn bị chúng chặn lối.

Ở trong cơn gió lốc uy năng kinh nhân, Ngụy Tác không chắc đối phó nổi hai con yêu thú. Chưa biết chừng phi độn pháp bảo cũng sẽ bị hạn chế, có khi không thể thoát thân được.

Gã dùng Ngọc hư tử chu ở ngoài gió lốc cùng Cơ Nhã, lực bào lão đầu thương nghị một lúc rồi đột nhiên tế xuất Bôn lôi chùy, liên tục kích phát lôi quang đại chùy, đập vào gió xoáy.

Trên đỉnh lốc rực rỡ kim quang, sấm sét ù ù.

Có điều tích tắc sau vang lên một tiếng ầm, hắc khí và hồng quang từ phía dưới Ngọc hư tử chu vút lên, chính là Hắc bức ma long và hồng sắc tiểu thú.

Hai con yêu thú lại lao ra, Ngụy Tác không ngừng nghỉ mà điều khiển Ngọc hư tử chu bỏ chạy.

Gã không dựa vào tốc độ của Ngọc hư tử chu để cắt đuôi hai con yêu thú mà giữ vững cự ly gần ba trăm trượng với chúng.

Cứ thế truy đuổi nhau, nửa ngày trôi qua rất nhanh.

Vì khác lúc đến đây cứ từ từ hái nguyên liệu, Ngụy Tác không chế Ngọc hư tử chu gần như đạt toàn tốc, chỉ nửa ngày đã bay được hơn bảy nghìn dặm.

Đuổi lâu như vậy, hồng sắc tiểu thú tựa hồ thấy không thể bắt kịp nên dừng lại, chuẩn bị quay về Ma Nhân đảo. Nhưng Ngụy Tác dùng Ngọc hư tử chu rồi kích phát một đạo pháp khí luyện chế từ lông đuôi Phượng vĩ hỏa nha.

Hồng sắc tiểu thú và Hắc bức ma long bị triệt để kích nộ, điên cuồng đuổi theo, ra điều quyết bất kíp Ngọc hư tử chu.

Lần truy đuổi này chặn năm ngày.

Năm ngày sau, trên tầng không một hòn đảo chỉ vào dặm, xuất hiện Ngọc hư tử chu.

Hòn đảo này là “Ô Kê đảo” mà Ngụy Tác kiến lập động phủ lâm thời.

Tốc độ của gã ít nhất cũng gấp năm lần lúc đến “Quy Xác đảo” hái nguyên liệu, vốn không đầy bốn ngày là sẽ từ Ma Nhân đảo về đây. Nhưng với tốc độ kinh nhân như thế, Ngụy Tác có lúc cũng lạc phương vị, phải dựa vào mấy điểm quan trọng trong hải đồ để xác định phương hướng. Nên tốn thêm một ngày.

Hiện tại nhìn thấy Ô Kê đảo, Ngụy Tác phấn chấn, gật đầu với Cơ Nhã.

Cơ Nhã lấy từ nạp bảo nang trung ra Thanh hoàng hồ lô rồi kích phát, cùng lúc đó, Ngụy Tác hơi dừng Ngọc hư tử chu, để hai con yêu thú rút ngắn được khoảng cách, đoạn gã kích phát Bôn lôi chùy, ném mạnh về phía sau một ngọn lôi quang đại chùy.

Suốt mấy hôm chơi trò cút bắt, Ngụy Tác đã biết rõ hồng sắc tiểu thú thi pháp được ở cự ly xa nhất chừng hai trăm ba mươi trượng, Hắc bức ma long không được như thế, suốt dọc đường, Hắc bức ma long đô không có cơ hội thi phóng thuật pháp. Ngụy Tác từng thấy uy lực thuật pháp của Côn bằng kim lý và Hỏa yêu long nên không dám lọt vào trong vòng hai trăm ba mươi trượng, Bôn lôi chùy không thể thi pháp ở cự ly vượt hai trăm trượng nên tất nhiên gã đánh hụt.

Nhưng như vậy càng khiến hai con yêu thú đuổi theo nhiều ngày nổi giận.

Thấy hai con yêu thú không bỏ đi, Ngụy Tác kích phát Ngọc hư tử chu đạt toàn tốc, được ắt một chân khí của Thanh hoàng hồ lô bao lấy, xẹt vào động phủ lâm thời.

Vào động phủ lâm thời, Ngụy Tác thu trận kỳ Kim môn cự thạch trận rồi lướt ra cửa động.

Hai con yêu thú điên cuồng lao xuống.

Hắc khí và hồng quang rực lên, trong bạch sắc chấp khí cũng thấy hai đạo lưu quang xẹt xuống.

Năm trăm trượng! Bốn trăm trượng!

Hai con yêu thú càng lúc càng gần Ngụy Tác, Cơ Nhã.

Ngụy Tác bình tĩnh bố trí Kim môn cự thạch trận phía ngoài gã cùng Cơ Nhã.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

250. Chương 250: Hôi Sắc Pháp Châu.

“Xoạt!”

Còn cách Ngụy Tác cùng Cơ Nhã không đầy hai trăm trượng, hồng sắc tiểu thú động thủ trước, kim sắc thiểm điện như một món pháp bảo bổ vào Ngụy Tác.

Tựa hồ nó nhận ra gã là nhân vật uy hiếp nhất.

Chát!

Điện mang bị Ngụy Tác dùng Hắc thủy liên đài chặn lại.

“Đến đây, tiểu trùng trùng, để xem ta có hạ được ngươi không.”

Ngụy Tác không vội kích phát Kim môn cự thạch trận, mà với găm vang hồng sắc tiểu thú, ra vẻ khinh miệt. Rồi gã mới thông thả kích phát Kim môn cự thạch trận và pháp bảo như hòn núi màu vàng.

Tiểu trùng trùng?

Không rõ vì xưng hô này hay vì động tác khinh miệt của gã, hồng sắc tiểu thú tỏ vẻ điên tiết, bao nhiêu gai nhọn trên mình đều ánh lên lói ti.

Mọi kim sắc lói ti ngưng kết thành hình cự hổ dài hai trượng.

Ầm! Dải sét hình cự hổ giáng xuống, đánh tan quá nửa hoàng khí của Kim môn cự thạch trận, cả pháp bảo hình ngọn núi do Cơ Nhã kích phát cũng gần như bị đánh tan hết hoàng khí.

Yêu nguyên hóa hình!

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu đều cả kinh. Ngụy Tác lùi mắt lên, nuốt nước bọt.

Chỉ có lục cấp cao giai yêu thú, mới có thể yêu nguyên hóa hình, cũng như thuật pháp mô phỏng hình dáng của tu sĩ kích phát. Nhưng lục cấp cao giai yêu thú có thực lực không kém gì tu sĩ Kim đơn kỳ, yêu thú này khẳng định chưa đạt lục cấp cao giai. Nhưng như vậy mà có thể kích phát uy lực thuật pháp như thế, có nghĩa hồng sắc tiểu thú là trưởng lão cấp. Bản thân nó là lục cấp đệ giai yêu thú, tiến giai xong thì còn lợi hại hơn lục cấp trung giai yêu thú.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nuốt nước bọt xong, Ngụy Tác lại gơ ngón trỏ lên với hồng sắc tiểu thú ngoắc khê, kêu to hơn, “Tiểu trùng trùng, ngươi thấy mình khó coi nên mong biến thành hổ hử, lúc phóng thuật pháp cũng hóa thành hình hổ, nhưng uy lực tệ quá. Có bản lĩnh thì thì xuống cắn ta xem nào.”

Gã kêu vậy, cả Cơ Nhã cũng toát mồ hôi, đáng vẻ của gã sặc mùi gậy hần.

“Gừ!”

Quả nhiên, dáng vẻ này của Ngụy Tác thì cả Hắc bức ma long cũng không chịu được, hắc khí phún ra, ngưng kết với tốc độ kinh thành một lớp giáp lấp lánh.

Cự thú như vắn thạch giáng xuống, chỉ muốn đập cho Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nát vụn.

Ngụy Tác tiếp tục làm động tác khiêu khích Hắc bức ma long và hồng sắc tiểu thú, đồng thời nắm lấy Thực huyết pháp đao.

Đương nhiên gã cũng dị thường khẩn trương.

Đáp xuống với tốc độ kinh nhân, Hắc bức ma long há miệng, hắc quang từ cái miệng lờm chờm răng nhọn ngưng tụ lại, tựa hồ đang tích tụ một đạo thuật pháp uy lực kinh nhân.

Đúng lúc đó ba ngọn Diệt tiên đằng im lìm lại động đậy.

Ba nhánh Diệt tiên đằng vốn bò lên sườn núi, đột nhiên dừng đứng, như tử sắc cự mãng ngẩng đầu vắng người, hai nhánh quấn chặt lấy Hắc bức ma long, treo lơ lửng trên không. Nhánh Diệt tiên đằng còn lại vấy ngọn trói lấy hồng sắc tiểu thú.

Lục cấp trung giai Hắc bức ma long là nhân vật bá chủ trong Chập Khí hải trung nhưng chưa từng được thấy Diệt tiên đằng.

Bị Diệt tiên đằng quấn lấy, đôi mắt to lớn của Hắc bức ma long ánh lên giận dữ và chế nhạo nhưng rồi Diệt tiên đằng xiết mạnh, cái lưỡi đen ngòm của Hắc bức ma long bị ép lè ra, hắc quang trong miệng tan biến.

“Chát, chát, chát!”

Hắc bức ma long giãy giụa kịch liệt trên không, khiến cả tiểu đảo rung lên, mặt đất mấy dặm bên dưới Diệt tiên đằng lồi lên, Diệt tiên đằng cũng căng ra, lên tục xoay tròn, vang lên tiếng gai bị gãy. Lớp vỏ hai nhánh Diệt tiên đằng có dấu hiệu bụnứt.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đều thấy hưng phấn vì chỉ tích tắc sau, Hắc bức ma long đã bị xiết đến mức xương cốt cũng kêu canh cách, không phát ra nổi bất kỳ thuật pháp nào.

“Bốp!”

Chỉ sau mấy tích tắc, máu từ miệng Hắc bức ma long phun ra như suối.

Cơ hồ Hắc bức ma long đã tan hết lực khí, không còn bất kỳ năng lực phản kháng nào.

Lục cấp trung giai yêu thú này coi như xong đời.

“Không xong!”

Cùng lúc đó, Ngụy Tác biến hẳn sắc mặt vì trên mình hồng sắc tiểu thú rực hội sắc quang hoa, Diệt tiên đằng chạm vào liên khô đi nhanh chóng.

Mất mấy ngày liền, khó khăn lắm mới dẫn được hai con lục cấp yêu thú đến đây, Ngụy Tác không đời nào để cho thịt béo đến mòn lại chạy mất.

“Xuống ngay!”

Ngụy Tác chụp mạnh lên không, thanh hắc sắc âm khí tràn ra, trùm lên hồng sắc tiểu thú. Hồng sắc tiểu thú mình lóe lói quang, bắt liên tục hóa giải thanh hắc sắc âm khí. Ngụy Tác tỏ vẻ xót ruột, thanh hắc sắc âm khí ép mạnh, thân thể hồng sắc tiểu thú bị dồn xuống trượng.

Hai nhánh Diệt tiên đằng vừa hạ được Hắc bức ma long lại lạng lẽ quần lấy hồng sắc tiểu thú.

Nó lại rực lên khí xám, chỉ mấy tích tắc, ba nhánh Diệt tiên đằng quần vào chỗ nào trên mình nó là khô xác đi.

Sắc mặt Ngụy Tác biến đổi, trước khi nó kịp gỡ Diệt tiên đằng xong thì thanh hắc sắc âm khí lại tràn ra ép hồng sắc tiểu thú xuống mấy trượng.

Như vậy mấy lần liền, thanh hắc sắc âm khí mỏng đi một chút, ba nhánh Diệt tiên đằng khô mất hơn hai mươi trượng.

Càng xuống dưới, Diệt tiên đằng càng to, thành ra hồng sắc tiểu thú sau rốt cũng không chịu nổi, bị ba nhánh Diệt tiên đằng quần lấy thì hội quang không còn phát ra nổi.

Thân hình nó rất nhỏ, bị quần trong Diệt tiên đằng thì mất hút.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu quan sát chừng một tuần hương, Hắc bức ma long vẫn bị treo trên không, Diệt tiên đằng vẫn hút huyết nhục, nhưng phần quần chặt tiểu thú đã lỏng ra, hồng sắc tiểu thú bị hút khô, quần lại thành một mớ rơi xuống.

Ngụy Tác vung tay, hút hồng sắc tiểu thú về.

Hồng sắc tiểu thú đã biến thành một bộ da nhăn nhúm.

Theo kinh nghiệm từ trước, Diệt tiên đằng chỉ hút huyết nhục yêu thú chứ không động đến nội đơn. Ngụy Tác thành thạo móc ra lục sắc tiểu đao chuyên dụng mổ xẻ thi thể yêu thú để xử lý.

Con yêu thú này là lục cấp yêu thú đã tiến giai thành trưởng lão cấp, thể nội chưa biết chừng hình thành một viên pháp châu uy năng phi phạm, có thì sẽ gắn lên Thanh tác ngân pháp trượng.

“Không hổ là lục cấp yêu thú.”

Ngụy Tác há hốc miệng vì da nó quá dai, con dao luyện từ thai thể phi kiếm này không mấy may khiến lớp da này trầy xước.

Không cắt được, không lấy được nội đơn, quả thật hơi ngượng ngùng.

Bất quá nhìn tiểu thú đã tan nát xương cốt, Ngụy Tác chột máy động linh quang, vò yêu thú lại rồi mở ra như đang cởi gút.

Không còn chân nguyên, lớp gai bên ngoài của nó cũng mềm xèo, không đâm được ai.

Ngụy Tác áp dụng cách vắt sữa bò, từ từ ép vật trong bụng nó ra.

Huyết nhục yêu thú đã bị Diệt tiên đằng hút toàn bộ, chỉ có đôi mảnh xương vụn màu vàng lòi ra.

Rồi một viên kim sắc đơn châu lớn cỡ ngón tay tròn xoe được Ngụy Tác ép ra khỏi miệng nó.

“Đây là yêu đơn của yêu thú này.”

Kim sắc đơn châu chứa đầy hoa văn đặc biệt như hải tảo nhỏ xíu, đẩy lên linh khí bàng bạc và lôi cương khí tức.

Lấy được yêu đơn, trong mắt Ngụy Tác càng xuất hiện thần sắc kinh hãi. Gã cảm nhận được trong da nó còn một thứ tròn xoe, chắc là một viên châu tử.

Được chân nguyên dồn xuống, viên châu tròn xoe sau rốt cũng thò ra khỏi miệng yêu thú.

Pháp châu!

Viên châu lộ ra xám ngắt một màu, như được đẽo gọt từ một hòn sắc tinh thạch, nhỏ hơn kim sắc yêu đơn đôi chút, không có linh khí, nhưng có ẩn chứa uy năng kỳ dị, rõ ràng là pháp châu tự nhiên sinh thành trong thể nội cao giai yêu thú sau khi tiến giai.

Yêu đơn, cũng như thần hải của tu sĩ, pháp châu là pháp bảo yêu thú luyện được, lúc đối địch rất hữu dụng.

Ngụy Tác hân hoan thu cả da và yêu đơn của hồng sắc tiểu thú không biết tên này, móc ra Thanh tác ngân đoản trường, thận trọng khảm pháp châu lên.

“Bốp!”

Gã dồn chân nguyên vào, pháp châu trên Thanh tác ngân đoản trường rực hồi sắc quang hoa, mấy cái cây bị hồi sắc quang hoa trùm lên đều khô héo.

Quả nhiên có công hiệu như hồi quang từ hồng sắc tiểu thú phát ra, chỉ không rõ hồi sắc quang hoa này có công dụng gì khi đối phó yêu thú hoặc tu sĩ.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

251. Chương 251: Nhanh Lên Một Chút Nào.

Gã còn phải quay lại Ma Nhân đảo, nên không hề vội, thu Thanh tác ngân đoản trường đã được khảm ba viên pháp châu về, chuẩn bị trên đường đến Ma Nhân đảo sẽ tìm yêu thú thử công dụng của hồi quang.

Không đầy nửa canh giờ, Diệt tiên đằng cặp chặt Hắc bức ma long buông lỏng ra, thi thể bị hút khô rơi xuống.

“Đồ tốt!”

Nhìn thấy thi thể ma long, Ngụy Tác hơn hớn.

Tuy lớp vỏ ma long va chạm với Diệt tiên đằng đã bị vỡ nhưng đôi cánh thịt trên lưng vẫn sáng bóng, không mấy may tổn hại.

Gã dùng thanh hắc sắc âm khí và nhẹ, phát ra tiếng bùng bùng như vỗ vào da.

Không dùng bất kỳ thủ đoạn luyện chế nào, đôi cánh thị dài ba trượng màu đen tựa hồ có lực phòng ngự linh cấp trung giai.

Một đôi trảo dài hai thước, móng vuốt đen xỉ như đoản kiếm, khiến Ngụy Tác cùng Cơ Nhã thập phần kinh hãi.

Mười móng vuốt như hắc ngọc, chất liệu còn tốt hơn phi kiếm, có thể luyện chế thành một bộ pháp khí không tệ.

Lớp vỏ cứng của ma long đã vỡ ra nên lấy thể nội yêu đơn không khó, Ngụy Tác quét thần thức lá lấy được một viên lớn cỡ quả trứng gà.

Bề mặt yêu đơn Hắc bức ma long sáng lên.

Đối với Hắc bức ma long, lục bào lão đầu cùng Cơ Nhã đều hiểu, chúng là biến chủng của thổ hệ yêu thú, lúc đối địch thì đơn dịch trong yêu đơn sẽ hình thành một lớp vỏ cứng bên ngoài, có thể đông kết đối phương trong đó. Nếu dùng được dịch Tử hức hoa luyện chế thành, từ từ ninh thì có thể ép được đơn dịch này ta, rồi dung luyện lên pháp khí thì sẽ khiến lục phòng ngự cao hơn một cấp.

Chỉ từ góc độ nguyên liệu luyện khí, Hắc bức ma long lại hơn nhiều hồng sắc tiểu thú.

Bất quá hai con lục cấp yêu thú này cuối cùng cũng bị Diệt tiên đằng hạ thủ, uy lực của Diệt tiên đằng khiến Ngụy Tác thầm chấn động. Xem ra chỉ cần một vật rừng Diệt tiên đằng, chúng mọc ra cỡ hai, ba trăm trượng thì một, hai tu sĩ Kim đơn kỳ cũng vị tất tấn công vào được.

“Cũng không rõ Diệt tiên đằng ở Tiểu Dạ sơn trưởng thành thể nào rồi.”

Ngụy Tác bất giác nhớ đến một đôi bảo bối ở Tiểu Dạ sơn, gã lại nhớ đến cả Nam Cung Vũ Tinh, nhất thời xuất thần.

“Được rồi, ta biết, các người nhanh lên.” Lục bào lão đầu cầm cẩu lăm bắm, lục sắc quang ảnh thu vào Dưỡng quỹ quán.

“Lão đầu, có ý gì hả?” Ngụy Tác ngăn ra.

“Không phải vừa rồi ngươi định về động phủ nghỉ ngơi một chút, song tu để khôi phục thần thức rồi mới đi hả?” Lục bào lão đầu hừ một tiếng, “Ai không biết ngươi nghĩ gì, còn định che giấu, do dự cái gì hả, ta đâu phải hạng không hiểu đời, cần gì phải ngượng, ta mà có đạo lữ song tu xinh đẹp như Cơ Nhã thì chỉ cần có thời gian, khẳng định sẽ song tu.”

“...!” Lục bào lão đầu nói thế, Cơ Nhã đỏ lừ cả da cổ, Ngụy Tác cũng trước mắt tối sầm, nên không giải thích nữa, ném Dưỡng quỹ quán vào nạp bảo nang, kéo Cơ Nhã vào động phủ lâm thời.

...

Hồi lâu sau, thanh quang lóe lên ở cửa động, Ngụy Tác hớn ha hớn hở cùng Cơ Nhã đang ôm Hàn Vi Vi hiện rõ thân ảnh.

Cơ Nhã hơi đỏ mặt, trông bóng bẩy khôn tả.

Được ắt mộc chân khí của Thanh hoàng hồ lô bao phủ, lướt khỏi động phủ, Ngụy Tác kích phát Ngọc hư tử chu, đưa ba người lướt xuống Ma Nhân đảo.

Dọc đường, Ngụy Tác vẫn dùng thanh hắc sắc âm khí vợ vét, bay được chừng gần nửa canh giờ, gã đột nhiên lấy Thanh tác ngân pháp trượng ra, đồng thời dồn chân nguyên vào Ngọc hư tử chu kích phát toàn tốc.

Một con tứ cấp đệ giai yêu thú Băng linh phượng toàn thân trắng muốt, lông đuôi rất dài, trông như phượng hoàng đang bay trong bạch sắc chấp khí. Đột nhiên, tử quang lóe lên, Ngọc hư tử chu từ trong chấp khí lao ra, không đợi băng linh điều kịp có bất kỳ động tác nào, hồi quang đã từ Thanh tác ngân pháp trượng tràn ra, trùm lên con yêu thú có thể hình gần bằng một nửa Ngọc hư tử chu này.

“Bốp!”

Nó kinh hãi, bạch sắc băng khí lan tràn, ngưng kết thành từng vạt băng nhận dài cả thước, xẹt vào Ngụy Tác.

Mắt Ngụy Tác lóe lên quang mang kinh ngạc, thông thả lấy ra Hắc thủy liên, ngăn cản vạt băng nhận.

Pháp châu của hồng sắc tiểu thú trên Thanh tác ngân pháp trượng phát ra hồi quang, cơ hồ Băng linh phượng và thuật pháp phát ra không ngăn được mấy may.

Nhưng tiếp đó cảnh tượng lạ lùng xuất hiện, Băng linh phượng già đi với tốc độ kinh nhân, lông chuyển màu xám rồi rụng xuống.

Băng linh phượng còn có thể kích phát thuật pháp, nhưng nhanh chóng già đi đến độ lông cũng ảm đạm vô quang, rụng mất quá nửa rồi gáy vang, không bay lên nổi, vô lực rơi xuống.

Gã vung tay hút Băng linh phượng đến trước mặt. Tuy không có vết thương nhưng cơ thể khước đã triệt để già đi.

Pháp châu của hồng sắc tiểu thú lại có công hiệu khiến yêu thú và cây cối nhanh chóng sa vào cảnh thọ nguyên hao tận!

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nhìn nhau, thần sắc thập phần kinh hãi.

Hơi trầm ngâm đoạn Ngụy Tác phát ra Hải thanh giải pháp thuận đối được của tu sĩ trên Chập khí thuyền.

Pháp thuận này bị tu sĩ xỏa tóc đánh nứt mấy vết, bất quá là linh giai hạ phẩm phòng ngự pháp thuận thật sự, chặn thêm mấy đòn của linh giai hạ phẩm pháp bảo thì khẳng định không có vấn đề gì.

Gã lại giơ Thanh tác ngân pháp trượng, nhắm chuẩn pháp thuận, phát ra hồi sắc quang hoa.

Hồi sắc quang hoa va vào Hải thanh giải pháp thuận.

“Pháp châu yêu thú này có thể thẩm thấu qua pháp thuận, coi thường phòng ngự hả?” Lục bào lão đầu kinh hô.

Hồi sắc quang hoa xung kích lên Hải thanh giải pháp thuận, trừ gần nửa được pháp thuận ngăn cản, còn lại nhẹ nhàng xuyên qua.

“Được!”

Ngụy Tác tròn mắt, lấy một khối Bách luyện đồng tinh kim lớn vỡ vụn của Kim phủ ném lên không.

Bách luyện đồng là tinh kim thường dùng để luyện chế phòng ngự pháp khí.

Khối bách luyện đồng lớn cỡ bánh xe, đủ để luyện chế ba tấm bán linh giai Xích đồng thuận được ném lên, Ngụy Tác kích phát hồi sắc quang hoa, chiếu vào khối tinh kim.

“Lần này ngươi phí lực khí dẫn hai con yêu thú đến, đúng là không uống.” Lục bào lão đầu lẩm bẩm.

“Xem ra kiếm được đồ tốt rồi!”

“A”, Ngụy Tác quá hưng phấn, hôn Cơ Nhã đứng bên chùn chụt.

Hồi sắc quang hoa khiến yêu thú già nhanh, chiếu vào tu sĩ chắc cũng có hiệu quả tương tự, quan trọng nhất là phòng ngự pháp thuận và linh quang quang tráo thông thường đều bị xuyên qua.

“Vật này đối phó tu sĩ Kim đơn kỳ thì không ổn, sợ chưa chiếu đến đã bị tu sĩ Kim đơn kỳ hạ sát, nhưng đối phó tu sĩ Phân niệm kỳ thì chắc không thành vấn đề?” Ngụy Tác càngh nhìn hồi sắc pháp châu trên Thanh tác ngân pháp trượng càng đắc ý.

“Nói thì nói vậy, bất quá ta thấy viên pháp châu này không còn dùng được mấy lần.” Lục bào lão đầu cười lạnh, “Tu sĩ đạt tới Phân niệm kỳ tam tứ trọng trở lên, thể nội chân nguyên ngưng kết như đồng lưu tượng. Không chỉ có thể tưới nhuần nhục thân với hiệu quả phi phàm, toàn lực vận chuyển chân nguyên thì có sức đề kháng nhất định với hồi sắc quang hoa. Ta thấy ngươi nên dùng vật này ít thôi, cũng như Thực huyết pháp đao, lúc đối địch hăng đem ra.”

“À..” Ngụy Tác nhìn kỹ, phát hiện hồi sắc quang hoa đã thập phần ảm đạm, như linh thạch sắp bị hút hết linh khí, chắc khi hồng sắc tiểu thú và Diệt tiên đẳng giao tranh, đã tiêu hao quá nửa uy năng của nó.

Quả thật hơi bực mình, nhưng dù thế nào, gã có thêm một món bài tẩy.

Có thêm pháp châu, uy lực của Thanh tác ngân pháp trượng tăng cao, Ngụy Tác thu lại rồi cho luôn cả Băng linh phượng đã chết vào túi, tiếp tục vừa hái linh dược, vừa đi về phía Ma Nhân đảo.

Dọc đường, Ngụy Tác học được Bằng Ly chân quyết mà trước kia Hàn Vi Vi sợ Cơ Nhã trách nên không cho gã biết.

Hơn mười ngày sau, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu, lại đến ngoài lớp gió lốc gần Ma Nhân.

Bốn cũ soạn lại, gã bắt một con yêu thú, nhỏ Thiên vân tinh đã pha lên, thấy không có yêu thú nào bị hút hết thì kích phát Hắc thủy liên đài, bảo Cơ Nhã kích phát pháp bảo như ngọn núi màu vàng, Ngọc hư tử chu được hoàng khí bao bọc lướt lên đỉnh gió lốc.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

252. Chương 252: Bại Huyết Thạch Bi.

Đại khái chừng sau một tuần hương, trên đỉnh gió lốc Ma Nhân đảo chợt vang lên tiếng lớp bốp, Ngọc hư tử chu bọc trong cái kén vào lao xuống.

“Xem ra Ma Nhân đảo mấy chục năm không có tu sĩ vào đây.”

Ngọc hư tử chu từ từ đáp xuống, Cơ Nhã ngoái lại bảo Ngụy Tác.

Nàng nhìn quanh, thấy ngay trên đỉnh Ma Nhân đảo có một thân cây màu xanh biếc cao bằng một người lừng lững hồng sắc tương quả lớn cỡ trứng gà.

Vỏ hồng sắc tương quả có hình vân mây, rõ ràng là Xích hà châu quả có thể tiêu tan âm hủ được lực bất lợi với tu sĩ ở trong một số yêu đơn.

Linh dược này ở ngoài không nhiều, xem màu vỏ thì Xích hà châu quả này từ hơn hai mươi năm trước được lực đã đạt đến đỉnh, hiện tại đang từ từ già đi, dược lực kém dần. Trong thời gian này mà có tu sĩ vào Ma Nhân đảo chắc đã hái mất.

Ngụy Tác gật đầu, không vội đáp xuống hái mà dừng lại trên không quan sát tất cả.

Cơn gió lốc kinh nhân chỉ thổi phía trên vũng xoáy bên ngoài đảo, biến Ma Nhân đảo thành một căn phòng ấm áp, cây cối mọc um tùm như trong Di Thiên cốc.

Nhìn từ trên không một lúc, Ngụy Tác mắt lóe lên dị mang, Ngọc hư tử chu đáp xuống, dùng thanh hắc sắc âm khí cuốn sạch Xích hà châu quả trên cây rồi lướt đến một sơn cốc ở đỉnh phía nam Ma Nhân đảo.

Sơn cốc chỉ mấy dặm, nhưng cũng như nhiều nơi trong Ma Nhân đảo, bao trùm một tầng hơi sắc quang hoa.

Ngọc hư tử chu dừng lại trên không, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu tỏ ra kinh nghi bất định.

Đá trong sơn cốc phần lớn màu đen, hơi sắc quang hoa từ trên đó phát ra. Hiển nhiên, đá này là “Bại huyết thạch” có thể phá hoại khí huyết tu sĩ.

Hơi sắc quang hoa tương tự với quang hoa mà pháp châu của hồng sắc tiểu thú phát ra, chỉ là một cực nhạt, một cực dày.

Ngụy Tác có cảm giác hồng sắc tiểu thú ở Ma Nhân đảo, vì muốn hút lấy hơi sắc quang hoa, tăng cường uy năng pháp châu.

Thứ thu hút ánh mắt bọn gã là một cây cầu gãy đen xì.

Chính giữa sơn cốc là một cây cầu gãy!

Cây cầu chỉ rộng chừng năm trượng, tạo cho người ta cảm giác như đi lên trời, tựa hồ cả cây cầu hoàn chỉnh vươn lên không rất xa, nhưng giờ chỉ còn lại một khúc chưa đầy hai mươi trượng, nơi gãy lõm chồm, không phải bị phong hóa, mà như lúc đầu pháp bị người ta dùng thuật pháp đánh gãy.

Kinh ngạc là toàn bộ cây cầu đều là “Bại huyết thạch”.

Rõ ràng, cây cầu này là tác phẩm của tu sĩ, nhưng Ngụy Tác quét thần thức mấy lần, cây cầu không hề có phù văn nên không nhận ra tác dụng vốn có.

Trầm ngâm một chốc, gã điều khiển Ngọc hư tử chu vòng quanh Ma Nhân đảo.

Từ trên đỉnh núi lượn men xuống, Ngọc hư tử chu lại quay về lưng núi, dừng lại trên không trung.

Cách Ngọc hư tử chu ba trăm trượng là một khối hắc sắc cự bi sừng sững.

Tám bia cũng đã gãy, chỉ còn một phần chừng hơn bốn mươi trượng, tạo cho người ta cảm giác cực kỳ dồn nén.

Cả tám bia cũng được chế tạo từ “Bại huyết thạch”, ánh lên hơi quang nhàn nhạt, không có phù văn.

Phía sau tám bia là một phế khu trông như bình đài, trên nền phẳng rộng chừng hơn hai trăm trượng, tuy lỗ chỗ nhưng rõ ràng là dùng Bại huyết thạch lát. Quanh bình đài còn sừng sững mấy khối Bại huyết thạch lớn đã vỡ. Theo bề ngoài những khối đá tuy vỡ nhưng láng bóng này, tựa hồ là văng ra từ một vài bức tượng.

Dừng lại bàn luận một chốc, Ngụy Tác lại điều khiển Ngọc hư tử chu rời đi.

Gần nửa ngày sau, Ngọc hư tử chu lại quay lại.

Trong thời gian này, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đã vơ vét bằng sạch linh dược trên Ma Nhân đảo, ở trên một dốc núi phía bắc, gã hái được ba nghìn nhánh Xích phát thảo, coi như hoàn toàn đạt thành mục đích. Đơn được để đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng khẳng định không thành vấn đề nữa.

Nhưng Ma Nhân đảo có phần quý dị, vì sơn cốc có cây cầu gãy, khắp đảo có tới mười tám nơi như thế.

...

Ngụy Tác quay lại chỗ hắc sắc cự bi, thanh hắc sắc âm khí chụp tới, cuốn một mảnh “Bại huyết thạch”, thu vào nạp bảo nang.

Ánh xám nhàn nhạt từ trong nạp bảo nang toát ra.

Ngụy Tác nhíu mày.

Hiện tại gã còn năm, sáu cái nạp bảo nang trống, vốn định mang chút “Bại huyết thạch” về rải bên ngoài động phủ, coi như tăng thêm một đạo phòng ngự. Quang hoa “Bại huyết thạch” có thể xuyên qua cả nạp bảo nang thì gã đành bỏ ý định đó.

Hôi sắc quang hoa tổn hại cực đại đối với tu sĩ, hiện tại Ngụy Tác cùng Cơ Nhã tuy không nằm trong vòng bao trùm của Bại huyết thạch nhưng uy năng hôi sắc quang hoa tựa hồ đã tỏa khắp Ma Nhân đảo, rõ ràng khí huyết liên tục tổn thương nhẹ, giảm bớt thọ nguyên. Có điều mắt thường cũng thấy, nơi nào càng nhiều hôi sắc quang hoa thì thân thể tu sĩ tổn thương càng lớn, có thể trong tích tắc tiêu tan đi mấy năm thọ nguyên.

Lấy “Bại huyết thạch” khỏi nạp bảo nang, ném mạnh đi, mục quang Ngụy Tác lại nhìn lên hắc sắc cự bi.

Nơi này có ngân ấn di tích cầu gãy quý dị, chỗ này lại có một tấm bia cực lớn cùng một phế khu bình đài, khẳng định có huyền hư gì đó. Nguyên khối hắc sắc cự bi cùng hôi sắc quang hoa đã khiến Ngụy Tác không dám lại gần trong phạm vi hai trăm trượng.

Với chân nguyên tu vi của gã, chỉ cần lọt vào phạm vi đó thì sẽ già đi nhanh chóng.

Tu sĩ Kim đơn kỳ bình thường vị tất vào được trong làn hôi sắc quang hoa mà không già đi, đừng nói chế thành ngân ấn cây cầu cổ quái, thành tám bia, thành bình đài.

Trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác không đến gần khối hắc sắc cự bi, dừng cách hai trăm bốn mươi trượng, dùng thanh hắc sắc âm khí cuốn lục sắc tiểu đao cắt vào đáy tám bia.

Gã chỉ thấy hiếu kỳ, đến đây rồi thì phải thử tìm hiểu ảo diệu, mặc kệ việc phá hoại di tích hay không.

Con dao được gã dùng chân hỏa tôi luyện, chất liệu còn tốt hơn phổ thông phi kiếm nên cứng hơn cả “Bại huyết thạch”, sau nửa tuần hương thì khối hắc sắc cự bi bị cắt đứt, đổ sầm xuống.

Trong đáy bia vẫn là “Bại huyết thạch”, không có bất kỳ huyền hư gì.

Ngụy Tác không hề tỏ vẻ thất vọng, kiên nhẫn dùng lực sắc tiểu đao cắt hắc sắc cự bi thành mấy đoạn, không phát hiện gì, gã lại dùng thanh hắc sắc âm khí cuốn mấy mảnh bia ném đi xa.

Lúc này Huyền Sát đại pháp mới thể hiện ưu thế của thiên cấp thuật pháp.

Phổ thông thuật pháp, tuy dùng chân nguyên là có thể trực tiếp kích phát, không như Huyền Sát đại pháp cần song tu tu thành âm khí, lúc đối địch âm khí lại tổn hao. Nhưng Huyền Sát đại pháp uy lực cao cường, âm khí tích lũy từ nghìn lần song tu ngang với linh cấp hạ phẩm pháp bảo, đến mức như Ngụy Tác thì đã có thể hóa hình, tùy tâm sở dục.

Thuật pháp và pháp bảo bình thường, chỉ cần có thần thức như gã là đủ để ở cự ly xa đánh vỡ hắc sắc cự bi nhưng sau đó thì “Bại huyết thạch” vẫn rơi dưới đất, hồi quang bất lợi đối với tu sĩ không tan đi bao nhiêu. Dù là tu sĩ Kim đơn kỳ thì chân nguyên cũng không thể vượt xa hai trăm mấy chục trọng.

Trừ phi chấp nhận tổn hao mấy chục năm thọ nguyên, đi vào trong hồi sắc quang hoa, không thì không thể nào lấy được “Bại huyết thạch” đã vỡ tan.

Nhưng hiện giờ thì khác, Ngụy Tác nhờ vào Huyền Sát đại pháp, thanh trừ hắc sắc cự bi xong thì hồi sắc quang hoa tan đi quá nửa.

Liên đó Ngụy Tác đi vòng quanh bình đài, thanh lý sạch sẽ Bại huyết thạch chung quanh.

Xong xuôi, Ngụy Tác có thể lọt vào cự ly hai trăm trọng. Nhìn thấy bình đài, gã chợt nhíu mày.

Bại huyết thạch rải rách quanh bình đài được thanh lý toàn bộ, hồi quang hình thành một quang tráo hình rẽ quạt ở phía trên.

Phối hợp với cự bi đã bị Ngụy Tác thanh trừ lúc trước, hồi sắc quang tráo này trông không khác gì một nắm mộ, còn hắc sắc cự bi giống như bia mộ.

Hơi do dự một chốc, Ngụy Tác lại dùng thanh hắc sắc âm khí cuốn lực sắc tiểu đao lên, liên tục cắt Bại huyết thạch, số đá rơi xuống bị gã ném xa.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

253. Chương 253: Luân Hồi Tháp.

Ngụy Tác điên cuồng cắt gọt, chỉ gần nửa canh giờ, toàn bộ Bại huyết thạch trong vòng hai trăm trọng quanh bình đài bị cắt đứt.

Bại huyết thạch ở bình đài dày cả trọng, toàn bộ được thanh lý sạch sẽ, nhưng dưới đó lại làm ột bức tường bao vùi dưới đất. Bức tường dày mấy trọng, toàn bộ là Bại huyết thạch, xem ra dù định luôn xuống đất tiến vào cũng bị Bại huyết thạch chặn lại.

Bên dưới bình đài thật ra có gì?

Ngụy Tác, Cơ Nhã và lục bào lão đầu càng hiếu kỳ.

Tuy dừng lại trên đảo lâu, hơn nữa uy năng Bại huyết thạch quanh bình đài cao hơn chỗ khác, khẳng định tổn thương đến thân thể nhưng thế này rồi mà không tìm rõ mọi sự thì không cam.

Cả ba nhìn nhau, hiểu ý người kia, Ngụy Tác không nói thêm gì, điên cuồng gạt đất đá cắt tiếp, đào sâu xuống.

Đá thường và Bại huyết thạch được gã đào lên ném sang một sơn cốc cạnh đó đã chất thành núi.

Càng đùa, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu càng chấn kinh.

Hơn ba mươi trượng dưới bình đài lại xuất hiện Bại huyết thạch, hình thù như quả trứng khổng lồ, tạo cho người ta cảm giác như đang ấp ủ gì đó.

Trong Bại huyết thạch không thể nào có vật sống, nên sau khi hít sâu một hơi, Ngụy Tác không hề do dự tiếp tục cắt gọt.

Chát!

Liên tục cắt gọt mười mấy trượng, quả trứng Bại huyết thạch sau rốt cũng thủng một lỗ trên đỉnh.

Tình cảnh khiến bọn Ngụy Tác cực kỳ chấn kinh xuất hiện.

Bạch sắc linh quang từ lỗ thủng vút lên, hình thành một quang trụ.

Chát!

Lại thêm một lỗ thủng, lại xuất hiện bạch sắc quang trụ.

Trong quả trứng Bại huyết thạch tựa hồ chứa đầy bạch sắc linh quang.

Ngụy Tác thập phần chấn kinh, cắt Bại huyết thạch với tốc độ còn nhanh hơn.

Đỉnh quả trứng “Bại huyết thạch” được mở toang, Ngụy Tác cười Ngọc hư tử chu lướt tới nhìn xuống. Gã cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu đều tỏ vẻ không tin nổi.

Trong đó sừng sững sáu cây bạch sắc tinh trụ mấy người mới ôm vừa, cao chừng hơn hai mươi trượng, bạch sắc linh quang chói lòa phát ra.

Giữa sáu cây trụ là một tòa tháp chín tầng đen ngòm vẽ đầy phù văn đỏ rực, toát ra khí tức viễn cổ, thần bí tột bậc!

Trong tích tắc, cơ hồ bọn Ngụy Tác vừa nhìn rõ sáu bạch sắc tinh trụ và tòa tháp chín tầng thì sáu cây trụ chợt rực quang hoa, bạch sắc linh quang bùng lên gấp mấy chục lần!

Đồng thời, cả Ma Nhân đảo tựa hồ rung lên.

“Chuyện gì hả?”

Ầm một tiếng, một trong sáu bạch sắc tinh trụ vỡ tung.

Vô số bạch sắc tinh phiến bay toán loạn, hiện lên yêu thú hư ảnh như kỳ lân. Đồng thời, mấy chục đạo quang hoa chói lòa với tốc độ và uy năng kinh nhân, bắn ra bốn phương tám hướng.

Ngụy Tác biến sắc.

Một đạo kim sắc lưu quang lướt cách gã không xa, uy năng lan tràn còn hơn cả linh cấp thượng phẩm pháp bảo!

Uy năng này với tu vi và pháp bảo hiện có của Ngụy Tác khó lòng chống nổi.

“Lục linh tuyến cơ trận! Luân hồi tháp!”

Lục bào lão đầu đột nhiên tỉnh ngộ, ré lên chói lói, “Ngụy Tác, mau đuổi theo lưu quang! Là pháp khí của thượng cổ kim đơn ngũ trọng tu sĩ để lại!”

“Cái gì!”

Ngụy Tác thiếu chút nữa lồi mắt ra.

Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ để lại pháp khí, sẽ kinh nhân đến mức nào?

Không hề do dự, Ngụy Tác để tốc độ Ngọc hư tử chu lên cực điểm, đuổi theo kim hắc lưỡng sắc lưu quang.

Lưu quang không rõ do pháp khí nào hóa thành, uy năng bắn ra không hề có dấu hiệu suy kiệt, dù gặp phải gió lốc bên ngoài thì cũng dễ dàng xuyên qua được. Ngụy Tác không cách nào nhanh chóng thoát được cơn lốc uy năng kinh nhân này.

Chỉ còn cách bắn pháp khí lao ra khỏi đỉnh gió lốc, Ngụy Tác mới có thể đuổi kịp.

“Bốp!”

Ngọc hư tử chu lao đi toàn tốc, tốc độ cực kỳ kinh nhân, nhưng vẫn không cách nào so được với đạo kim hắc lưỡng sắc lưu quang, chỉ sau tích tắc, lưu quang đã xung kích vào cơn lốc, tiếp tục lướt đi.

“Cơ Nhã! Toàn lực giúp ta đánh tan cương phong!”

Gã gằm vang, vung Hắc thủy liên đài, đồng thời kích phát pháp bảo hình ngọn núi màu vàng.

Đồng thời, Cơ Nhã cũng kích phát Thanh cương phiến, liên tục hóa ra thanh sắc cương phong trường kiếm, há miệng phun ra lam sắc hàn đơn, đánh tới không ngớt.

Cương phong phía trước bị đánh tan tành từng mảng, Ngọc hư tử chu lao vút qua khe cương phong vân khí.

“Dừng lại!”

Kim hắc lưỡng sắc lưu quang bị cương phong ngăn cản, tốc độ chậm hơn, Ngọc tử hư chu lại không giảm tốc độ nên thoáng sau, Ngụy Tác rút ngắn thêm một trăm năm sáu mươi trượng. Thấy kim hắc sắc lưu quang sắp xuyên khỏi dải mây, gã quát to, lại một con bạch sắc băng long lao tới, từ phía sau giáng vào kim hắc sắc lưu quang.

Trong vòng vây của tuyết bạch sắc băng khí, tốc độ kim hắc lưỡng sắc lưu quang chậm lại, Cơ Nhã vội thi triển Băng Ly chân quyết, cũng phát ra băng long, va vào lưu quang.

Ngụy Tác liên tục kích phát bạch sắc băng long, Cơ Nhã cũng làm theo, liên tục giữ cho một con băng long giáng vào dải kim hắc sắc lưu quang.

Từng con bạch sắc băng long lao bổ vào, khối băng bên ngoài kim hắc sắc lưu quang càng lúc càng lớn, nhanh chóng hình thành một tảng băng phi hành trên không, đường kính tới hai, ba trượng, uy năng của lưu quang tựa hồ dần suy kiệt.

Các loại lưu quang tản ra cũng đã bắn đến đây, khẳng định không đuổi kịp.

Tình cảnh của Ma Nhân đảo lại càng kinh nhân.

Năm bạch sắc tinh trụ còn lại và tòa tháp chín tầng đen xì cùng huyết hồng sắc phù văn nhìn vào là rợn người cũng tan biến vô ảnh vô tung khỏi bạch sắc linh quang.

Ma Nhân đảo mấy trăm dặm từ từ chìm xuống vũng nước xoáy cùng với tiếng nổ kinh thiên động địa, từ vũng xoáy và từ nơi Ma Nhân đảo chạm vào đáy lên sóng lớn nuốt trời.

“Cạch!”

Lại mười mấy đạo bạch sắc băng long va vào, kim hắc lưỡng sắc quang hoa bị bao phủ trong băng dày rồi cũng ảm đạm. Ngụy Tác phát ra thanh hắc sắc âm khí, chấn vỡ tảng băng lớn rồi cuốn vật trong quang hoa về.

Một tấm cổ phù hình vuông lớn cỡ bàn tay, trông như lệnh bài.

Cổ phù màu đen, làm bằng tinh kim, có vô số phù văn điểm lấm tấm như vì sao, khó mà lý giải được ý nghĩa, một mặt còn khảm năm dải hoàng sắc tinh thạch đặc biệt.

Vô luận là hắc sắc tinh kim hay hoàng sắc tinh thạch đều là thứ Ngụy Tác chưa từng thấy, trông thập phần trầm trọng, nhưng cầm lên lại nhẹ bẫng, cơ hồ có thể nổi trên mặt nước.

Phảo bảo của Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ!

Đây là pháp bảo gì?

Ngụy Tác hít sâu một hơi, nhìn lại thì hít một hơi lạnh.

Ma Nhân đảo rộng mấy trăm dặm đều chìm xuống mặt nước.

Trong cơn sóng, xoáy nước khổng lồ càng lúc càng nhỏ, cơn lốc cũng từ từ tan đi.

Ma Nhân đảo, tan biến khỏi Chập Khí hải!

“Lão đầu, thật ra là chuyện gì?” Ngụy Tác nắm lấy cổ phù, hỏi lục bào lão đầu.

“Xem ra hòn đảo này do Kim đơn kỳ ngũ trọng đại tu sĩ ở thời đại của ta bố trí.” Lục bào lão đầu bật cười: “Có những Kim đơn kỳ ngũ trọng đại tu sĩ, khi xung kích Thần huyền cảnh thất bại, thọ nguyên hao tận thì sẽ sử dụng một môn luân hồi bí thuật của thượng cổ Luân Hồi tông. Luân hồi bí thuật này mà do tu sĩ Kim đơn kỳ thi triển thì nhục thân sẽ tọa hóa, nhưng thần hồn ký ức bất diệt, có thể mấy năm hoặc mấy chục năm sau sẽ lại sinh ra một anh nhi chứa ký ức của tu sĩ này, cũng như luân hồi chuyển sinh, cách này thật ra là ký ức đoạt xá, nhưng đích xác huyền ảo khôn tả.”

“Đại tu sĩ này, có được bí thuật, trước khi thi triển thì đều xây dựng một ngôi mộ lưu giữ kim đơn và pháp khí thường dùng, thậm chí là rất nhiều cao giai đơn được, để bản thân trọng sinh sẽ sử dụng. Luân hồi thấp, là ngôi mộ khiến cho kim đơn uy năng bất diệt. Đời sau của mình khẳng định sẽ tu luyện cùng loại thuật pháp, công pháp, có được kim đơn thì tốc độ tu luyện một ngày nghìn dặm.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

254. Chương 254: Chúc Mừng Thành Công.

“Lão đầu, ý người là Kim đơn kỳ ngũ trọng đại tu sĩ này vì hậu thế không ai đến được đây, nên nơi này mới còn đến giờ.” Ngụy Tác hỏi lục bào lão đầu, “Bạch sắc tinh trụ và pháp bảo bắn đi, thật ra là chuyện gì?”

“Tu sĩ tu luyện vốn có bốn phần là thiên tư, sáu phần vận khí. Đừng nói có ký ức của một kim đơn tu sĩ mà dù là chính kim đơn tu sĩ đoạt xá, mất đi nửa tu vi thì vị tất tu lại được Kim đơn cảnh.” Lục bào lão nhìn Ngụy Tác: “Một phần như Luân hồi thấp thì đến bảy, tám phần mười là do chủ nhân cũ lấy được.”

“Sáu cây bạch sắc tinh trụ thì càng đáng sợ. Đây là Lục linh tuyền cơ trận, cần dung hợp sáu viên yêu đơn của yêu thú thất giai trở lên mới bố trí được không gian hình pháp trận này, mỗi lần vỡ một tinh trụ thì sẽ truyền tổng thứ trong phạm vi pháp trận đi nơi khác.” Lục bào lão dùng khẩu khí tiếu nuối giải thích: “Bố trí được pháp trận này phải là nhân vật đỉnh nhọn trong số Kim đơn kỳ đại tu sĩ. Người này bố trí pháp trận cơ này để phối hợp với Luân hồi thấp, khẳng định có tổng thể sáu mộ huyết, Ma Nhân đảo chỉ là chỗ đầu tiên. Nếu người đến là tu sĩ mà y chuyển sinh thì sẽ biết cách lấy Luân hồi thấp mà không khiến Lục linh tuyền cơ trận khởi động. Gặp người vô tình phát hiện như chúng ta, Lục linh tuyền cơ trận sẽ tự động khởi động, đẩy Luân hồi thấp sang mộ huyết khác. Pháp bảo bắn ra đương với thứ tặng cho tu sĩ phát hiện ra Luân hồi thấp. Người bố trí mộ huyết này tất biết tu sĩ tìm được Luân hồi thấp đều không tầm thường, sợ Luân hồi thấp bị lấy đi nên khi pháp trận kích phát thì bắn ra pháp khí, khiến đối phương chú ý, thừa cơ đối phương đi lấy pháp khí mà Luân hồi thấp thuận lợi truyền tổng đi.”

Nghe ra, Ngụy Tác bực bội kêu lên, “Lão đầu, người biết rồi mà không bảo ta sớm chuẩn bị, hại ta chỉ lấy được một món!”

“Ta cũng chỉ nghe nói chứ không tận mắt thấy đâu.” Lục bào lão đầu khinh miệt nói, “Phản ứng nhanh thế là khá rồi.”

Ngụy Tác trợn tròn trắng, nghiên cứu thứ vừa lấy được, điều khiển Ngọc hư tử chu phi độn ra phía ngoài rồi lượn vòng tìm kỹ.

Từ uy năng pháp khí bắn đi ban nãy, ít nhất cũng đã bay được một trăm dặm, tuy nhiên gã hiểu rõ số pháp khí này lọt vào Chập Khí hải thì khó mà tìm được nhưng pháp khí của Kim đơn kỳ ngũ trọng tu sĩ, khẳng định không phải tầm thường, cứ tìm đã rồi tính.

Lượn một vòng trên mặt biển, gã lại kích phát tích thủy châu lặn xuống rồi mất bóng.

Một ngày sau, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã mới xuất hiện ở một vùng biển khác.

Ngụy Tác mặt mũi ủ ê.

Suốt cả ngày, trừ lúc dừng lại để Cơ Nhã thi pháp cho Hàn Vi Vi, Ngụy Tác cứ tìm kiếm pháp khí bắn ra ở quanh hải vực gần đó, tuy lấy được không ít linh dược và nguyên liệu luyện khí nhưng pháp khí thì không được món nào.

Dưới Chập Khí hải rất phức tạp, với tu vi của gã và tích thủy châu mà vẫn không xuống đáy biển được, tìm cả ngày vẫn thấy hi vọng xa vời, chỉ tổ lãng phí thời gian, nên tuy không cam tâm nhưng gã đành nghỉ ngơi, chọn cách quay lại.

“Lão đầu, có nhận ra pháp bảo gì không?” Thò lên mặt nước, bắt đầu quay về, Ngụy Tác lấy ra cổ phù mà gã bắt kịp, nghiên cứu cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu.

“Không thấy, không rõ, đặc biệt lắm.” Lục bào lão đầu nói.

“...” Ngụy Tác tắt tiếng, bảo lục bào lão đầu, “ta cho người mấy chữ.”

“Cái gì?” Lục bào lão đầu hơi ngần ra.

“Con bà nó chứ!”

“Chà!”

Ngụy Tác làm lơ lục bào lão đầu, dùng cách quen thuộc nhất là sử dụng thần thức kiểm tra, không có phản ứng gì thử dồn chân nguyên vào cổ phù có khảm hoàng sắc tinh thạch.

“Cơ Nhã! Mau giúp ta điều khiển Ngọc hư tử chu!”

Đột nhiên, Ngụy Tác biến hẳn sắc mặt, phát ra tiếng kinh hô, Ngọc hư tử chu tan hết quang hoa rơi xuống.

Tích tắc này, thể nội chân nguyên của gã như vỡ òa, bị cổ phù đặc biệt hút sạch.

“Cổ phù cần tới ngần ấy chân nguyên?”

Ngọc hư tử chu dừng lại, được Cơ Nhã khống chế lơ lửng trên không trung. Ngụy Tác mặt mày nhợt nhạt, vội móc mấy viên Hồi chân đơn ra uống, Cơ Nhã và lục bào lão đầu mới hiểu thật ra là chuyện gì.

“Lẽ nào là pháp bảo đạo giai trung phẩm trở lên? Dù là đạo cấp hạ phẩm pháp khí, với tổng lượng thể nội chân nguyên của ta đủ để kích phát.”

Ngụy Tác không tin nổi nhìn cổ phù, dồn thể nội chân nguyên vào, cổ phù có vẻ còn lâu mới đủ, nên gã không thể kích phát.

“Cả địa cấp công pháp, tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng đều không cách nào thi triển, không phải thứ tầm thường mới đúng.” Lục bào lão đầu bảo Ngụy Tác.

Ngụy Tác gật đầu, không cần phí sức suy đoán, thu vào nạp bảo nang. Tiếp theo là lúc gã đột phá đến Phân niệm cảnh nhất trọng, chân nguyên chắc đủ để khu động vật này.

Tuy nguyên liệu trong tay đủ để đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng nhưng sẽ phải tiềm tu hai ba trăm ngày, thi thể yếu đuối không đủ cho Phệ tâm trùng hút não tuy nên gã không vội, lang thang thêm mười mấy ngày ở những nơi có nhiều đề giai yếu đuối tại Chập Khí hải, nhét đầy mọi nạp bảo nang rồi mới kích phát Ngọc hư tử chu đến cực điểm, quay lại động phủ lâm thời ở “Ô Kê đảo”.

Tiếp đó, Ngụy Tác lại bế quan tiềm tu nối ngày.

Tu sĩ tu luyện, dùng thần thức nội thị, khu động chân nguyên hành công, luyện hóa đơn dược hoặc linh thạch, tất cả đều khiến thần thức mệt mỏi. Với cường độ thần thức trước kia của gã, mỗi ngày đêm phải nghỉ hai lần. Nhưng hiện tại đã đạt tới mức của tu sĩ Kim đơn kỳ, dù bảy tám ngày liên tục tu luyện mới phải dừng lại nghỉ. Tất nhiên gã không bỏ qua cơ hội cùng Cơ Nhã song tu nên mỗi ngày trừ luyện hóa đơn dược tu luyện thì vẫn như trước, cùng Cơ Nhã song tu hai lần.

Sau hơn hai trăm tám mươi ngày, trong thạch thất Ngự Tác tu luyện đột nhiên truyền ra tiếng sóng còn lớn hơn cả tiếng lúc trước Ngự Tác đột phá đến Chu thiên cảnh ngũ trọng.

Ngự Tác mở bừng mắt hơn hở, trên mình sáng rực mười một dải tử sắc thần hải quang hoa.

Cơ Nhã đứng gần đó, mắt ánh lên mừng vui.

Hơn hai trăm bảy mươi ngày tiêm tu, thần thức đã vượt tu sĩ Phân niệm kỳ, Ngự Tác bình an thành công đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng.

“Cuối cùng cũng đại công cáo thành!”

Gã đứng lên, nhìn Cơ Nhã đầy nhu tình.

Cộng thêm lần trước bế quan đột phá Chu thiên cảnh ngũ trọng, đi khắp nơi chuẩn bị nguyên liệu, giờ lại đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, Ngự Tác cùng Cơ Nhã đã ở Chập Khí hải chỉ hơn năm trăm hai mươi ngày, xấp xỉ một năm rưỡi.

Gần nửa năm đã qua, Cơ Nhã như trái thủy mật đào đã chín, càng toát lên nét đẹp kinh tâm động phách.

Từ lúc ban đầu chỉ là hân thưởng và yêu thích, đến nửa năm nay, nàng coi gã ở vị trí đầu tiên, vì luyện đơn cho gã mà dừng cả tu luyện của mình. Giữa hai người thêm một phần gắn kết máu thịt.

Phổ thông phàm nhân, ở lâu một chỗ có lẽ sẽ chán, nhưng đối với Ngự Tác cùng Cơ Nhã thì con đường tu luyện dang dở, bầu bạn cùng nhau mỗi lần song tu, chung niềm vui nhục thể và sức mạnh đề thăng thì không cách nào nói rõ. Tình cảm lại càng thâm hậu, thật sự đôi lòng gắn kết.

“Vợ ngoan, không có nàng ta không thể nhanh chóng đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng như vậy.” Ngự Tác ôm nàng vào lòng.

Cơ Nhã không nói gì, ngoan ngoãn tựa vào lòng gã.

Trong mười lăm thành nam bộ Thiên Huyền đại lục, với tuổi tác như Ngự Tác mà đạt tới Phân niệm cảnh đệ nhất trọng cũng không mấy ai. Nhiều tu sĩ dù sớm luyện đến Chu thiên cảnh ngũ trọng nhưng vì cường độ thần thức không đủ, sợ lúc đột phá Phân niệm kỳ mất mạng, lại không tìm được linh dược như Dưỡng thần thảo nên không dám xung kích Phân niệm cảnh. Cường độ thần thức, của gã hiện có thể sánh với tu sĩ Kim đơn cảnh.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh.

Lòng nàng trừ nhu tình mật ý còn cả niềm kiêu ngạo không nói thành lời.

Gã là nam nhân, là đạo lữ song tu của nàng.

“Vợ ngoan, khó khăn lắm mới đột phá đến Phân niệm cảnh. Chúng ta đi chúc mừng chứ nhỉ?” Ngự Tác đột nhiên cười hắc hắc, nói.

“Đi chúc mừng? Chúc mừng thế nào?” Cơ Nhã hơi ngần ra.

“Ra rồi ta sẽ cho biết.” Ngự Tác mỉm cười, ôm Cơ Nhã, kích phát Thanh hoàng hồ lô rồi lướt ra khỏi động phủ lâm thời.

Đoạn gã kích phát Ngọc hư tử chu.

“Cho muội biết chúc mừng thế nào được chưa?” Cơ Nhã thấy gã thần bí thì trách.

“Chúng ta song tu trên Ngọc hư tử chu này để chúc mừng.” Ngự Tác mặt dày ghé tai Cơ, “Chắc càng kích thích nhỉ?”

“Huynh nói gì hả?” Cơ Nhã không tin nổi tròn mắt, nhưng chưa kịp phản ứng đã bị Ngự Tác bá đạo chặn lại.

Lúc này gã kích phát Ngọc hư tử chu đến cực điểm, lao vút lên.

Với gia tốc kinh nhân, Cơ Nhã cảm giác hồn phách như sôi lên, hạ vút xuống, cùng lúc đó, Ngự Tác nhanh nhẹn cỡi y phục nàng và ôm sát.

Nàng hô khẽ, Ngọc hư tử chu lại lao xuống với tốc độ kinh nhân, Cơ Nhã lại thấy như mất trọng lượng, bay vút lên.

“Thế nào, vợ ngoan, cách này ta nghĩ đến lâu lắm rồi.” Hắc bạch lưỡng sắc quang hoa từ thân thể hai người sáng lên, bao bọc cả hai, đồng thời vang lên giọng Ngự Tác đầy đắc ý.

“Lưu manh...” Cơ Nhã cất giọng ngọt ngào mềm mại.

Trong bạch sắc chấp khí, hắc bạch lưỡng sắc quang hoa liên tục lấp lóe, hồi lâu sau, quang hoa mới tan đi.

Một làn thanh hắc sắc quang từ Ngọc hư tử chu bay lên, là âm khí do Ngự Tác kích phát.

Thanh hắc sắc âm khí đã ngưng thành thực chất, thành một ngọn thanh hắc sắc cự trảo, uy năng tựa hồ không kém gì linh cấp trung giai pháp bảo.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

255. Chương 255: Phí Dụng Tương Đối Kinh Nhân.

Trên mặt biển mênh mông, một thanh sam lão giả và một hoàng sam thiếu niên cưỡi một phi độn pháp khí hình chiếc thảm sáng rực bạch sắc quang hoa thông thả lao đi.

Lão giả đầu tóc hoa râm, mặt chữ điền, tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng, còn hoàng sam thiếu niên tu vi chỉ Thần hải cảnh ngũ trọng.

Đột nhiên, một đạo lam quang xuất hiện trong thị tuyến, xẹt nhanh tới.

Nét mặt hai tu sĩ đều xuất hiện thần sắc kinh nghi.

Lam quang gần dần, là một phi độn pháp bảo hình lá liễu, có một trung niên tu sĩ mặt vàng và một tử y nữ tử mặt che sa mỏng, nữ tử còn ôm một nữ tu cũng che sa trên mặt.

Cảm giác được khí tức của trung niên tu sĩ mặt vàng, hai tu sĩ này đều lạnh buốt mặt mày dừng lại.

“Bọn mõ không phải tu sĩ ở thành trì gần đây, lạc đường trong hải vực này.” Thanh sam lão giả hành lễ, chuẩn bị lên tiếng thì trung niên tu sĩ đã vòng tay chào hỏi, “Không hiểu nơi này có thành trì nào? Ở phương vị nào?”

Nghe tu sĩ tu vi Phân niệm cảnh nói năng khách khí như thế, thanh sam lão giả và hoàng sam thiếu niên thâm thở phào, thanh sam lão giả đưa tay chỉ về phía sau lưng nói: “Tiền bối, gần đây nhất là Hải Tiên thành, theo hướng vân bối chỉ, với tốc độ của tiền bối chỉ nửa ngày là đến.”

“Hả? Trong cách thành trì gần Hải Tiên thành có việc gì quan trọng xảy ra gần đây không?” Tu sĩ mặt vàng nhìn về phía thanh sam lão giả chỉ, gật đầu đoạn hỏi.

“Việc quan trọng?” Thanh sam lão giả hơi sững lại, đáp: “Nếu coi là việc quan trọng thì là Hải Tiên thành Đông Trì tông lấy được một món linh cấp cao giai cổ bảo tại bờ Chập Khí hải.”

“Linh cấp cao giai cổ bảo?” Tu sĩ mặt vàng và tử y nữ tử hơi ngẩn ra.

“Không sai, kinh ngạc nhất là cổ bảo đó cắm trên lưng tứ cấp trung giai yêu thú Tử thiết hải mã. Theo lý, uy lực của linh cấp cao giai pháp bảo đánh vào mình Tử thiết hải mã thì tuyệt đối sẽ xuyên thủng, nhưng không rõ vì sao mà cổ bảo có vẻ không được kích phát bình thường, chỉ cắm vào lưng Tử thiết hải mã chứ không giết nó.” Thanh sam lão giả nói: “Vì thế mà Đông Trì tông xuất hiện một đại biến cố, đại đệ tử thân truyền Diệp Linh của Đông Trì tông tông chủ Lưu Thiên Mân đã ăn trộm bảo vật trốn khỏi tông môn, mấy hôm nay Đông Trì tông đang truy tìm, định lấy lại cổ bảo uy lực đạt đến linh cấp cao giai.”

“À, đa tạ.” Tu sĩ mặt vàng không nói thêm gì, gật đầu, điều khiển phi độn pháp bảo hình lá liễu lao về hướng Hải Tiên thành.

“Thật đáng tiếc.”

Nhìn theo bóng tử y nữ tử trên phi độn pháp bảo thượng, thanh sam lão giả và hoàng sam thiếu niên đều tỏ vẻ tiếc nuối, thân hình và khí chất nàng ta đều tạo cho người ta cảm giác kinh diễm nhưng gương mặt dưới lớp sa mỏng lại rõ ràng chột.

“Lấy được linh cấp cao giai cổ bảo ở rìa Chập Khí hải, con bà nó chứ, chắc là bắn ra từ mộ đại tu sĩ.”

Ra khỏi tầm mắt của thanh sam lão giả và hoàng sam thiếu niên, trung niên tu sĩ mặt vàng cất giọng của Ngụy Tác.

Trung niên tu sĩ và tử y nữ tử là gã và Cơ Nhã dùng dịch dung đơn cải biến dung mạo.

Lúc này hải vực trời quang mây tạnh, cách bờ Chập Khí hải cả vạn dặm.

Ngụy Tác ở trong Chập Khí hải mới hơn sáu trăm ngày, kể từ khi giết đệ tử Âm Thi tông đó, chưa đến hai năm.

Hóa ra hôm gã Ngụy Tác thành công đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, thấy vẫn còn hơn năm rưỡi nữa, còn có thể đột phá đến Phân niệm cảnh lưỡng trọng, nên vừa tu luyện vừa đi khắp nơi săn yêu thú, hái linh dược.

Dựa vào ba nhánh Diệt tiên đằng sinh trưởng kinh nhân, thực lực cao hơn cả lực cấp trung giai yêu thú, Ngụy Tác lại thành công dẫn dụ được một con lực cấp trung giai yêu thú Mị ảnh quái.

Mị ảnh quái là phong hệ yêu thú, lực bào lão đầu biết công thức có thể dùng yêu đơn của phong hệ yêu thú cơ này luyện chế thành cao giai đơn dược, nguyên liệu phối hợp đã gom đủ.

Cơ Nhã tốn hơn mười ngày, thành công luyện chế được đơn dược, Ngụy Tác luyện hóa xong thì một việc không ngờ xảy ra.

Mùi máu tanh thoang thoang cứ vẫn vút gã đã tan biến vô ảnh vô tung.

Thật ra là tự nhiên tiêu tan, hay vì nguyên nhân khác, hoặc vì viên đơn dược, Ngụy Tác không biết, cũng không thể đi giết một đệ tử Âm Thi tông có Tử ma anh khác để xác nhận.

Muốn cứu trị Hàn Vi Vi, tất nhiên càng nhanh càng tốt, cộng thêm tu luyện ở ngoài vẫn tiện hơn ở trong Chập Khí hải cả trăm lần. Sau lúc hơn hỏ, Ngụy Tác đương nhiên rời Chập Khí hải ngay. Có điều vì Ngọc hử tử chu lấy được từ đại tông môn có tu sĩ Kim đơn kỳ nên sau khi rời Chập Khí hải thì gã không dám thi triển, chỉ điều khiển phi độn pháp bảo hình lá liễu lao đi.

Hơn một canh giờ sau, Ngụy Tác lướt về phía Hải Tiên thành, không thấy đất liền mà thấy bạch sắc quang mạc nối liền trời đất.

Thiên khung!

Dù tu sĩ nào nhìn thấy cũng sẽ tâm thần chấn động, bội phục thần thông của thượng cổ đại năng tạo ra Thiên khung.

Thiên khung bảo vệ Vân Linh đại lục này nối liền trời cao và biển khiến tu sĩ không cách nào tra xét phần đáy dưới biển có gì.

Dừng lại bên ngoài Thiên khung, vừa chấn động vừa kính ngưỡng thần tích từ thời thượng cổ để lại, Ngụy Tác điều khiển phi độn pháp bảo xuyên qua.

Bên kia Thiên khung vẫn là mặt biển mênh mông, nhưng tích tắc sau trong mắt bọn Ngụy Tác xuất hiện một điểm đen.

Điểm đen gần dần, càng lúc càng lớn, là một hải đảo còn lớn hơn Linh Nhạc thành.

Hải đảo này, từ chân lên đỉnh toàn là nhà cửa, không có chỗ trống.

Thìh không quanh hòn đảo liên tục ánh lên độn quang do tu sĩ phi độn phát ra, rõ ràng thành trì này là Hải Tiên thành của Vân Linh đại lục, gần Chập Khí hải nhất.

Có điều nhìn đường bờ biển từ xa, khoảng nghìn dặm, bọn Ngụy Tác trước đây nhờ người trên “Chập khí thuyền” kể mà biết đến Hải Tiên thành nhưng không ngờ Hải Tiên thành hóa ra là tu sĩ chi thành xây dựng trên đảo.

Thúc nhanh phi độn pháp khí, không đầy nửa canh giờ sau, bọn Ngụy Tác chỉ còn cách Hải Tiên thành không đầy hai mươi dặm.

Hiện tại Ngụy Tác đã nhìn rõ diện mạo Hải Tiên thành.

Rìa đảo như bị nhân công đẽo gọt thành vách đá trơn láng cao năm sáu mươi trượng vây quanh đảo, có năm, sáu cảng khẩu và bến đỗ đậu đầy thuyền lớn nhỏ đủ cả.

Đỉnh Hải Tiên thành là một bức tượng tiên nữ bằng ngọc thạch cầm hồng sắc liên hoa, cao sáu bảy mươi trượng, diện mạo thập phần nhu mỹ, trông tuy không kinh diễm như Cơ Nhã nhưng cũng thuộc hàng tuyệt sắc.

Nhìn một chốc, Ngụy Tác thấy số lượng tu sĩ độn quang từ xa đến không ít, nhưng không trực tiếp bay vào thành mà dừng lại ở cảng đi bộ vào, tại mỗi cảng khẩu đều có cửa thành.

Cảnh tượng này khiến Ngụy Tác biết Hải Tiên thành có hạn chế cấm không, chỉ cho phép tu sĩ đi qua cảng và bến đỗ vào thành.

Gã không hề do dự, đáp xuống cảng gần nhất.

Chỗ bọn gã đáp xuống có một hôi bào trung niên nhân, tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng cười một món pháp bảo trông như kim sắc trường thoa.

Ngụy Tác bám theo từ xa, thấy hôi bào trung niên đi vào cửa thành là có hai hoàng bào tu sĩ nghênh đón. Trung niên tu sĩ không nói gì thêm, nhanh nhẹn móc ra năm viên hạ phẩm linh thạch, đón lấy lam sắc ngọc phù do hai hoàng bào tu sĩ đưa cho, đi thẳng vào Hải Tiên thành.

Ngụy Tác bình tĩnh đi tới.

“Tiền bối.” Cảm nhận được khí tức của Ngụy Tác, hai hoàng bào tu sĩ tu vi Thần hải cảnh tam trọng tỏ ra cung kính tốt bậc hành lễ.

“Mỗ đi qua Hải Tiên thành, không hiểu gì về ngôi thành.” Ngụy Tác không vòng vo, “Phiền hai vị giới thiệu quy củ của Hải Tiên thành.”

“Tiền bối lần đầu đến Hải Tiên thành hả?” Hoàng bào tu sĩ gầy gò bên trái vội cung kính hồi đáp: “Quy củ của Hải Tiên thành cũng như thành trì khác, vào trong không được phi độn, không được tự tiện đấu pháp đánh người. Tại Hải Tiên nội thành, mỗi ngày cần giao nạp một viên hạ phẩm linh thạch, ngoại thành thì nửa viên. Mỗi tu sĩ vào Hải Tiên thành đều phải giao nạp năm viên hạ phẩm linh thạch đặt cọc để lấy thông hành linh phù.”

“Nội thành và ngoại thành là sao? Mỗi ngày một viên hạ phẩm linh thạch? Phí dụng cao thế hả?” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã thoáng kinh ngạc.

Tuy gia tài của gã hiện cực kỳ kinh nhân, nhưng phí dụng mỗi ngày một viên hạ phẩm linh thạch đối với tu sĩ tầm thường cũng kinh nhân không kém, tại tuyệt đại đa số thành trì của Thiên Huyền đại lục, nơi ở bình thường, mỗi tháng chỉ mất mấy viên linh thạch.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

256. Chương 256: Linh Mạch Chi Thành.

“Tiền bối chả lẽ không phải tu sĩ Vân Linh đại lục?” Thấy Ngụy Tác cùng Cơ Nhã cả kinh, hai hoàng bào tu sĩ cũng lấy làm lạ.

Ngụy Tác bình tĩnh gật đầu: “Bọn mõ đến từ Tịch Hàn đại lục đối diện Tịch Diệt hải, đích xác không phải tu sĩ Vân Linh đại lục.”

“Tu sĩ Tịch Hàn đại lục?” Hai hoàng bào tu sĩ nhần càng tỏ vẻ kính sợ và cung kính, dù thế nào, có thể đi xuyên đại lục thì không phải tu sĩ tầm thường.

“Tiền bối không biết đó thôi.” Hoàng bào tu sĩ biết điều không hỏi thêm, mà giải thích: “Hải Tiên thành là thành trì duy nhất của Vân Linh đại lục có linh khí, tu luyện tại nội thành, một ngày hút được linh khí gần ngang một viên hạ phẩm linh thạch. Khác biệt giữa nội thành và ngoại thành là nồng độ linh khí. Lưng núi trở lên là nội thành, trở xuống là ngoại thành, tu luyện tại ngoại thành, một ngày hút được lượng linh khí gần bằng nửa viên hạ phẩm linh thạch, nên thu phí là nửa viên. Cần thông hành linh phù là để ghi lại thời gian tu sĩ dừng chân tại nội ngoại thành, nếu tu sĩ động dụng chân nguyên đấu pháp trong thành cũng sẽ bị thông hành linh phù ghi lại và phát ra linh quang cảnh báo, như thế càng an toàn cho tu sĩ trong thành. Hải Tiên thành đã mấy chục năm không xuất hiện tại việc đấu pháp gây thương tích trong thành.”

“Thành trì có linh khí!” Ngụy Tác hít một hơi lạnh, không tin nổi nhìn sang Cơ Nhã, “Lẽ nào Hải Tiên thành có linh mạch?”

“Chính thế.” Hoàng bào tu sĩ gầy gò gật đầu: “Hải Tiên tông tổ sư Hải tiên tử vì phát hiện linh mạch duy nhất của Vân Linh đại lục nên mới khai tông lập phái ở đây.”

“Hải tiên tử?” Ngụy Tác ngẩng lên, nhìn bức tượng tiên nữ ngọc thạch, “Chắc đó là tượng tổ sư của chư vị?”

“Tiền bối nói không sai, chính là tượng tổ sư bản môn.” Hoàng bào tu sĩ gầy gò gật đầu, nhìn Hàn Vi Vi, do dự hỏi, “Tiền bối, vị đồng bạn này...?”

“Vị đồng bạn của mõ trọng thương, còn liệu thương.” Ngụy Tác bình tĩnh nói.

Hoàng bào tu sĩ khó xử, “Nhưng theo quy củ Hải Tiên thành, tu sĩ ra vào, dù thế nào cũng phải nộp linh thạch phí dụng.”

“Theo quy củ là được. Mỗi người một linh phù, giao trước mười lăm viên hạ phẩm linh thạch, rồi thành mới toán phí dụng hả?” Ngụy Tác xua tay: “Có điều linh phù này sử dụng thế nào? Nếu cần động dụng chân nguyên thì vị đồng bạn này của mõ không làm được.”

“Không cần.” Ngụy Tác sáng khoái như thế, hai hoàng bào tu sĩ đều thở phào, một người thập phần cung kính lấy ra ba tấm lam sắc ngọc phù, đưa cho gã, “Hải Tiên thành có cấm chế, linh phù không cần chân nguyên kích phát, nhưng phải đeo trên mình, bằng không người Hải Tiên tông không thấy các vị có linh phù linh quang thì sẽ ngăn cản các vị hành tẩu. Phí dụng thì ba mươi ngày phải nộp một lần. Trong thành cơ chỗ của Hải Tiên tông cho các vị giao nạp linh thạch, quá ba mươi ngày không nộp, linh phù sẽ vô hiệu.”

“Hả?” Ngụy Tác không hỏi thêm, giao nạp mười lăm viên hạ phẩm linh thạch đổi lấy ba lam sắc ngọc phù, rồi cài cho Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, đi qua cửa thành sau lưng hai đệ tử Hải Tiên tông vào thành.

Vào Hải Tiên thành trung, không thấy có cấm chế gì nhưng lam sắc ngọc phù trên mình ba người từ từ phát quang.

Linh phù hình vuông lớn cỡ nửa bàn tay phát ra ánh sáng không mạnh nhưng phạm vi rất rộng, đạt tới độ cao năm, sáu trượng. Thoạt nhìn, trên đầu mỗi tu sĩ trong Hải Tiên thành đều có một cây lam sắc thủy tinh trụ.

Đi theo dãy cầu thang đá thêm mấy bước, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã cảm giác được quanh mình nhàn nhạt linh khí, rất giống với linh khí trong linh thạch, chỉ là không tinh thuần bằng.

Lúc trước lục bào lão đầu nói từ khi có Thiên khung, linh mạch của tu đạo giới đã cơ bản bị hủy hoại hết, ít nhất Thiên Huyền đại lục không có bất kỳ linh mạch nào, không ngờ tại Hải Tiên thành ở rìa Vân Linh đại lục lại có. Hải Tiên tông có linh mạch, liệu cũng tương đương với có trong tay linh thạch khoáng mạch?

Mắt ánh lên kinh ngạc, Ngụy Tác dừng lại đánh giá thành trì có linh mạch này.

Tuyệt đại đa số kiến trúc trong thành đều xây bằng san hô thạch, vỏ sò, mặt đường rải đá trứng ngỗng hoặc vỏ sò vỏ điệp, cả cát trắng mịn màng, tạo cho người ta cảm giác như ngôi tiên thành trên mặt biển, đẹp dễ vô ngần. Vì có linh khí nên ở cả kẽ mái ngói cũng mọc ra các loại thực vật, kỳ hoa dị thảo, trông đều tươi tắn, sinh khí tràn trề.

Dừng chân một chốc, đã có kinh nghiệm nên Ngụy Tác đến trước một tu sĩ mặt nhọn mặc pháp y tay ngắn bằng vải bố đen, tu vi Thần hải cảnh tứ trọng, tựa hồ đang muốn đến bắt chuyện nhưng chưa dám, chủ động hỏi: “Các hạ là tu sĩ Hải Tiên thành?”

“Vân bối chính là tu sĩ Hải Tiên thành.” Tu sĩ mặt nhọn trông có vẻ tinh minh, vừa nhìn quanh vừa cố gắng điều tức, hấp nạp linh khí tức thì sáng mắt: “Tiền bối cần vân bối giúp gì chăng?”

“Bọn mõ lần đầu đến đây, còn nhiều lạ lẫm, muốn tìm hiểu đôi chút, cần cả người dẫn đường.” Ngụy Tác nhìn tu sĩ đang sáng mắt: “Không rõ cần các hạ giúp thì tốn bao nhiêu linh thạch phí dụng?”

“Tiền bối tìm vân bối là đúng người rồi. Vân bối từ bé tu luyện trong thành, tu sĩ Hải Tiên thành bình thường không thể hiểu ngôi thành bằng vân bối. Tiền bối có vân bối dẫn đường thì làm việc gì cũng bớt được công sức.” Tu sĩ mặt nhọn càng hưng phấn hơn, lải nhải mãi, “Chỉ cần bốn viên hạ phẩm linh thạch, vân bối sẽ đi cùng tiền bối cả ngày.”

“Vậy hả?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhìn tu sĩ đang thập phần hưng phấn vì vớ được sinh ý: “Nếu đúng như các hạ nói, khiến mõ vừa ý thì sẽ trả bốn viên hạ phẩm linh thạch, nhưng nói khoác thì một viên cũng không.”

“Vân bối nào dám lừa tiền bối.” Tu sĩ mặt nhọn vỗ ngực chắc nịch: “Tiền bối muốn biết gì hoặc đi đâu, xin cứ hỏi.”

“Hải Tiên thành có thế lực nào lớn nhất?” Ngụy Tác gật đầu, hỏi ngay.

Tu sĩ mặt nhọn giơ ngón tay lên, “Thế lực lớn nhất đương nhiên là Hải Tiên tông. Tiếp theo là Lý gia, Vương gia và Hoa gia.”

Ngụy Tác giật giật chân mày: “Nói cụ thể xem trong mấy tông môn có tu sĩ Kim đơn kỳ không?”

“Kim đơn kỳ đại tu sĩ với tiền bối có lẽ không xa vời lắm nhưng đối với phổ thông tu sĩ như vân bối thì không thể vươn tới, Hải Tiên thành nhỏ xíu này lấy đâu ra nhiều tu sĩ Kim đơn kỳ. Tu sĩ Kim đơn kỳ trong Hải Tiên thành chỉ có Hải Tiên tông Hiên Viên lão tổ.” Tu sĩ mặt nhọn cười khổ: “Hải Tiên tông là tông môn sở trường thủy hệ công pháp cùng thuật pháp. Lý gia là tu sĩ gia tộc chuyên môn chế tạo pháp thuyền, nhiều tu sĩ, tông môn ra biển nguyên liệu, đều dùng pháp thuyền của Lý gia. Lý gia có riêng Kim lân thuyền có thể lặn xuống một nghìn năm trăm trượng. Vương gia chuyên môn buôn bán khắp Vân Linh đại lục, còn Hoa gia có hải đồ hoàn chỉnh của không ít hải vực, chuyên môn đi hái nguyên liệu thuê. Lý gia gia chủ có tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, Vương gia và Hoa gia chỉ có tu sĩ tu vi đạt đến Phân niệm cảnh tam trọng.”

“Chỉ có một tu sĩ Kim đơn kỳ?” Ngụy Tác hơi nhúu mày, hỏi tu sĩ mặt nhọn: “Hải Tiên thành có linh mạch, mỗi ngày tu sĩ vào thành đều giao nạp linh thạch, thu được không rõ bao nhiêu là linh thạch, còn hơn là có trong tay một linh thạch khoáng mạch cỡ lớn, khai thác không lo cạn kiệt, tông môn chỉ có một tu sĩ Kim đơn kỳ sao lại giữ được?”

“Khai thác không lo cạn kiệt? Xem ra tiền bối không biết nhiều về Hải Tiên thành.” Tu sĩ mặt nhọn lắc đầu: “Linh mạch trong Hải Tiên tông sơn môn, lượng linh khí không hề phong phú. Trước nay vẫn dùng pháp trận trấn thủ. Pháp trận nghe nói ở trong bức tượng Hải tiên tử ở sơn môn Hải Tiên tông, chỉ có mấy trưởng lão tối hạch tâm và tông chủ biết, dù cho đệ tử tu luyện, cũng dùng linh phù đặc biệt hút linh khí ra rồi giao cho. Nhưng lâu dài, pháp trận trấn thủ linh mạch tổn hại, Hải Tiên tông hiện tại không có đại tu sĩ như Hải tiên tử để chữa pháp trận, không cách nào trở ngăn được linh khí tan đi, nên mới phải công bố trong phái có linh mạch, khi ấy linh khí đã tỏa đi toàn đảo, pháp trận tổn hại, linh khí tan đi cũng là

việc của hơn mười năm trước. Tốc độ linh khí của linh mạch tan đi, đồ rằng chậm thì mười năm, nhanh thì năm năm sẽ triệt để khô kiệt. Hải Tiên tông dù gì cũng còn một tu sĩ Kim đơn kỳ tọa trấn, các đại tông môn khác cũng không vì linh mạch có linh khí hữu hạn, sắp khô kiệt đến nơi mà khải chiến với Hải Tiên tông. Hiện tại Hải Tiên tông tuy có vẻ ngày ngày ngồi thu hoạch nhưng thật ra chỉ là ánh tịch dương, cổ mà hưởng thụ nổi mấy năm cuối cùng. Hải Tiên tông gần trăm năm nay, trừ Hiên Viên lão tổ thì không còn ai kinh tài tuyệt diệu, xem ra khí số đã giảm, đang xuống dốc rồi.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

257. Chương 257: Đại Tông Giao Dịch.

“Hóa ra thế hả?” Ngụy Tác hơi trầm ngâm đoạn hỏi: “Ta định ở lại Hải Tiên thành một thời gian. Muốn thuê chỗ thì đi đâu? Hải Tiên thành trung chắc có nơi ở có địa hỏa lô cho thuê nhỉ?”

“Tiền bối chuẩn ở lại Hải Tiên thành tu luyện hả? Muốn thuê chỗ ở rất dễ, tiền thấy tòa điện vũ màu vàng đằng kia không? Chỉ cần đến đó đăng ký, trả linh thạch phí dụng là được. Nhưng Hải Tiên thành không có địa hỏa lô phòng.” Tu sĩ mặt nhọn nhìn gã: “Địa mạch của Hải Tiên thành đặc thù, khó nổi với hỏa mạch, nên Hải Tiên thành chỉ có thiên hỏa lô tụ dẫn thiên hỏa.”

“Thiên hỏa lô?” Ngụy Tác nhíu mày, “thiên hỏa lô có thể sử dụng vào ban đêm hả?”

“Thiên hỏa lô là dùng pháp trận dẫn tụ thiên hỏa, ngưng tụ vào hỏa thạch nhưng sử dụng được vào ban đêm. Có điều hỏa thạch tích tụ thiên hỏa chỉ hạn chế, liên tục sử dụng thì thiên hỏa lô chỉ được hai ngày đêm, sau đó lại phải để nó tích tụ hỏa lực.” Tu sĩ mặt nhọn nói.

Ngụy Tác bình tĩnh gật đầu, “Vậy thì thuê một gian có thiên hỏa lô là được.”

“Trừ thiên hỏa lô, tiền bối còn yêu cầu gì đặc biệt không? Ví như có cần linh điền chăng?” Tu sĩ mặt nhọn nói: “Nơi ở có thiên hỏa lô thường ở trong nội thành, càng lên cao, Hải Tiên thành càng nhiều linh khí. Nơi ở có thiên hỏa lô bình thường một trăm năm mươi hạ phẩm linh thạch một tháng. Có thêm linh điền thì hai trăm thập hạ phẩm linh thạch một tháng. Chưa tính phí dụng ở lại Hải Tiên thành.”

Ngừng lại một chốc, tu sĩ mặt nhọn ra vẻ tính toán cho gã: “Phí dụng dùng chân của Hải Tiên thành khá cao, nếu tiền bối không cần luyện chế thứ gì đó gấp thì nên sang thành khác. Tại Hải Tiên thành, bế quan tiềm tu là tốt nhất. Mặc cho lúc dùng linh thạch tu luyện hay luyện hóa đơn được để tu luyện chi thời, đều hút được số lượng linh khí nhất định, sẽ khiến tu luyện tiến cảnh nhanh hơn một chút.”

“Người thuê cho bọn ta một chỗ có thiên hỏa lô và linh điền, tốt nhất là có bốn, năm tĩnh thất trở lên.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói.

“Được, không thành vấn đề, nơi ở có thiên hỏa lô phòng và linh điền, ít nhất đều có sáu, bảy tĩnh thất trở lên, vẫn bồi dẫn đường. Tiền bối xin hay đi theo.” Tu sĩ mặt nhọn không hề không vui, nhanh nhẹ đi trước dẫn đường.

Không đầy nửa tuần hương, tu sĩ mặt nhọn dẫn bọn Ngụy Tác vào tòa hoàng sắc lâu các hai tầng.

Tòa lâu các này xây bằng một loại đá san hô gần như ngọc, trong đại sảnh chỉ có mấy tu sĩ ăn vận khác nhau và một đệ tử Hải Tiên tông mặc hoàng bào đang trò chuyện, chắc đang thuê chỗ ở.

“Tiền bối muốn thuê chỗ ở trong Hải Tiên thành?” Đệ tử Hải Tiên tông tựa hồ đều biết tu sĩ mặt nhọn, một đệ tử khá mập bước ra, không nói gì với tu sĩ mặt nhọn mà hành lễ với Ngụy lễ mạo hỏi.

“Vị tiền bối này thuê một chỗ có linh điền và thiên hỏa lô phòng.” Tu sĩ mặt nhọn vội vỗ mông ngựa, đáp thay Ngụy Tác.

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh gật đầu, đệ tử Hải Tiên tông không dám chậm trễ, móc ra một quyển lụa trắng, thần thức quét vào đoạn sáng mắt: “Nơi ở có linh điền và thiên hỏa lô phòng hiện có hai nơi, một chỗ thì thiên hỏa lô cao cấp hơn một chút, Chu tước lô bảy mươi hai khẩu thiên hỏa, hỏa thạch sử dụng cũng là loại tốt nhất Hấp hỏa tinh, có thể liên tục sử dụng ba ngày, chỗ còn lại thì thiên hỏa lô cấp thấp hơn, Hỏa xà lô ba mươi hai khẩu lửa, có thể liên tục sử dụng hai ngày. Thiên hỏa lô cấp cao, hai trăm bốn mươi hạ phẩm linh thạch một tháng, cấp thấp là hai trăm, không bao hàm phí dụng ở lại Hải Tiên thành. Tiên bối cần chỗ nào?”

“Chỗ có Chu tước lô bảy mươi hai khẩu thiên hỏa là được.” Ngụy Tác không hề do dự nói.

Ngụy Tác sáng khoái như vậy, đệ tử Hải Tiên tông càng cung kính, “Chỗ ở này cần trả linh thạch phí dụng trước một tháng, hết tháng lại giao tháng tiếp.” Ngừng lại một chốc, đệ tử Hải Tiên tông nhắc nhở: “Bất quá tiên bối nên đến Hải Tiên tông Đông Lai các, chỗ chuyên môn thu phí dụng để kiểm tra thông hành linh phù, nộp mười ngày linh thạch phí dụng một lần. Đương nhiên tiên bối không ngại bị quấy nhiễu thì Hải Tiên tông sẽ có đệ tử đến thu.”

“Được.” Ngụy Tác không nói thêm gì, trực tiếp lấy ra hai trăm bốn mươi viên hạ phẩm linh thạch, đưa cho tu sĩ Hải Tiên tông.

“Lâm sư đệ.” Đệ tử Hải Tiên tông đó vừa nhận linh thạch, vừa gọi một đệ tử khác mang đến một tấm hồng sắc ngọc bài.

“Đeo cấm chế lệnh phù trên mình có thể tự do ra vào chỗ ở.” Biết Ngụy Tác thuê tu sĩ mặt nhọn nên đệ tử Hải Tiên tông không giải thích nhiều, lúc đưa hồng sắc ngọc bài cho Ngụy Tác chỉ nói thế.

Ngụy Tác thu hồng sắc ngọc bài lại, không nói gì, xua tay với tu sĩ mặt nhọn đoạn bước đi.

Hiện tại gã cùng Cơ Nhã tuy đã thay đổi dung mạo, nhưng Cơ Nhã ôm Hàn Vi Vi, trông vẫn khá bắt mắt. Gã không muốn vô tình gặp phải tu sĩ Hoa gia trên Chập khí thuyền, bị nhận ra mà có thêm phiền hà.

Thấy Ngụy Tác trả ngân ấy tiền thuê mà không chớp mắt, tu sĩ mặt nhọn lại càng tôn kính.

“Đúng rồi, trước khi ta vào thành, nghe nói Hải Tiên thành xảy ra đại sự.”

“Tiên bối nói đến việc của Đông Trì tông? Thật ra Đông Trì tông không có tư cách lấy được linh cấp cao giai cổ bảo. Một tông môn không bằng cả Vương gia, Hoa gia, linh cấp trung giai pháp bảo còn không có mà đột nhiên lấy được một món linh cấp cao giai pháp bảo, khó trách môn hạ đệ tử thèm muốn, nên mới ăn cướp rồi bỏ chạy...”

“Hải Tiên thành có phường nào lớn không?”

“...”

Ngụy Tác và tu sĩ mặt nhọn có vẻ đang chuyện phiếm, tu sĩ mặt nhọn dẫn gã vào nội thành.

Đến gần chỉ thấy trong mấy chục dặm ở đỉnh Hải Tiên thành đều bao trùm bạch sắc linh quang mơ hồ, cảnh vật trong đó trừ bức tượng Hải tiên tử ra thì đều không nhìn rõ.

Trừ khu vực có bạch sắc linh quang bao trùm, lưng núi Hải Tiên thành toàn là những tòa tháp.

Bên ngoài mọi kiến trúc hình tháp này đều gần như giống nhau, đều hình vuông, đỉnh có mái buông. Khác nhau là xuống dưới càng nhiều công trình, càng lên thì các tòa tháp càng lớn, chu vi càng rộng.

Mọi công trình bên dưới đều trùm trong lục sắc linh quang quang tráo, công trình gần đỉnh nhất được phủ kín hồng sắc quang hoa.

Tu sĩ mặt nhọn dẫn bọn Ngụy Tác đến phía đông Hải Tiên thành, vào một nơi trùm trong hồng sắc quang hoa nằm giữa bạch sắc linh quang ở gần đỉnh núi.

Thoáng sau, hồng sắc quang hoa lóe lên, tu sĩ mặt nhọn và Ngụy Tác đi ra, Cơ Nhã không đi theo.

Tu sĩ mặt nhọn đi trước dẫn đường, dẫn Ngụy Tác vào Vương gia thương hành rộng mênh mông, rõ ràng là đại hình phường thị.

Dọc đường, Ngụy Tác cảm giác được Hải Tiên thành tắc đất tắc vàng thế nào. Phạm vi hòn đảo này tuy chỉ hơn Linh Nhạc thành một chút, mỗi ngày đều phải trả linh thạch phí dụng, nhưng vì linh khí trong thành có thể đề thăng tốc độ tu luyện nên số lượng tu sĩ thuê ở lại gấp mấy lần Linh Nhạc thành dày đặc.

Chỗ gã thuê chỉ có diện tích một trăm trượng vuông, trước mặt là hơn ba mươi trượng linh điền và tòa lầu ba tầng sau lưng, lầu các san sát, không thể so với chỗ ở thiên cấp của Linh Nhạc thành.

Ngụy Tác đã hỏi tu sĩ mặt nhọn, vì sao không phát triển lên cao mà toàn xây lầu cổ ba, bốn tầng để chật như nêm cối. Hỏi xong gã mới biết, vì để linh khí từ linh mạch phát ra không nhanh chóng tỏa khắp Hải Tiên thành, Hải Tiên tông dốc nhiều lực khí, bày cấm chế ở dưới lòng đất, linh khí được giữ ở độ cao cách mặt đất mười trượng trở xuống. Xây cao cũng không có linh khí, không có ý nghĩa gì.

Phường thị lớn nhất Hải Tiên thành là Vương gia thương hành, hiện tại Ngụy Tác chỉ hi vọng ngôi thành này có ngăn ấy tu sĩ thì các loại nguyên liệu càng phong phú, đủ để cho gã mua.

“Vị tiền bối này, xin hỏi đến Vương gia thương hành để mua hay bán?” Điểm viên phụ trách tiếp đãi của Vương gia thương hành tựa hồ không lạ gì tu sĩ mặt nhọn, từ xa thấy y dẫn Ngụy Tác đến thì đã bước ra đón.

“Mỗ muốn mua và bán mấy thứ giá trị không nhỏ.” Ngụy Tác bả điểm viên trẻ tuổi, chỉ chừng hai mươi sáu, hai bảy tuổi: “Dẫn mỗ đi gặp chương quỹ nào.”

“Gặp chương quỹ?” Điểm viên mặc áo gấm xám nhạt tức thì cười lạnh, “Không rõ tiền bối định giao dịch bao nhiêu linh thạch, chương quỹ của chúng tôi không ra mặt khi giao dịch từ hai vạn linh thạch trở xuống.”

“Xem ra thực lực Vương gia tại Hải Tiên thành quả nhiên không kém gì một đại tông môn, c tu viả Phân niệm kỳ nhất trọng như ta mà cũng coi thường.” Thấy điểm viên trẻ tuổi có phần coi thường mình, Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói, “Giao dịch bao nhiêu linh thạch phải do chương quỹ của các vị. Nguyên thứ mỗ bán cũng không ít hơn ba, bốn vạn linh thạch?”

“Cái gì, ba bốn vạn linh thạch?”

Điểm viên vừa mới cho rằng Ngụy Tác không hiểu gì về Hải Tiên thành tức thì ngẩn ra, lòng buốt lạnh, “Tiền bối xin theo văn bối.” Nói đoạn đi trước dẫn đường.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

258. Chương 258: Phân Niệm Tu Sĩ Giao Lưu Hội.

Ngụy Tác bảo tu sĩ mặt nhọn đợi ở ngoài phường thị, còn gã theo điểm viên trẻ tuổi vào một gian tĩnh thất. Thoảng sau, điểm viên trẻ tuổi dẫn một nho sĩ mặc áo bào xanh nhạt đi vào.

Nho sĩ thấy Ngụy Tác thì mỉm cười chào, “Tại hạ Vương Hiểu, chương quỹ ở đây, không rõ vị đạo hữu này định mua gì bán gì?”

Thấy đối phương chỉ chừng ba mươi mấy tuổi, mặt mày nhẵn nhụi, dáng vẻ thập phần tiêu sái, Ngụy Tác lạnh buốt trong lòng.

Chương quỹ Vương gia thương hành tên Vương Hiểu này lại là tu sĩ tu vi Phân niệm cảnh tam trọng.

“Tại hạ chủ yếu muốn mua mấy thứ.” Tuy thăm kinh hãi, Ngụy Tác vẫn bình tĩnh nói, “Đồng thời bán một số phần của yêu thú có thể dùng làm nguyên liệu luyện khí.”

“Để xem đạo hữu định bán gì.” Thanh sam nho sĩ địa vị rất cao tại Hải Tiên thành Vương gia mỉm cười: “Mỗ nghe đệ tử trong điểm nói thứ đạo hữu tưởng muốn bán giá trị không thấp.”

“E rằng ở đây không chất đủ.”

“Không chất đủ?” Nghe Ngự Tác nói thế, thiếu niên áo gấm cung kính đứng sau nho sĩ nhíu mày, mắt ánh lên thần sắc không tin. Gian nhà thất này ít nhất cũng hơn mười trượng vuông, thập phần rộng rãi, có thứ gì chất không vừa? Nhưng thấy Ngự Tác lấy ra hơn mười nẹp bảo nang, thiếu niên áo gấm biến sắc, lần đầu tiên mắt tỏ rõ nét kính nể.

Mắt thanh sam nho sĩ lóe lên dị quang: “Xem ra thứ đạo hữu định bán có số lượng rất lớn, vậy thì theo mỗ.”

Đoạn thanh sam nho sĩ đi trước dẫn đường, dẫn Ngự Tác vào một gian kho rộng rãi, ít nhất cũng hơn trăm trượng vuông.

“Nơi này chắc vừa rồi?” Vào kho, thanh sam nho sĩ hứng trí bảo Ngự Tác.

Ngự Tác gật đầu, đổ hết mọi thứ trong một nẹp bảo nang ra.

“Nhiều yêu thú thế hả?!”

Thanh sam nho sĩ và thiếu niên áo gấm đứng sau chấn kinh.

Thật lòng thì đại đa số yêu thú Ngự Tác lấy từ nẹp bảo nang ra không cao cấp lắm, đều từ tứ cấp trung giai trở xuống nhưng số lượng quá nhiều.

Thoáng nhìn thì thấy đồng yêu thú chất như núi đó ít nhất cũng bốn, năm nghìn con.

Lẽ nào tu sĩ này, trong mười mấy năm săn yêu thú vừa qua đều mang theo chứ không bán?

Nếu không vì yêu thú đô tựa hồ đã được xử lý, huyết nhục không còn thì căn phòng kho này vị tất chứa đủ.

Thanh sam nho sĩ và thiếu niên áo gấm không phản ứng ngoài dự liệu của Ngự Tác, trừ mấy nghìn yêu thú lấy được tại Cổ Hòe trang, tại Chập Khí hải gã cũng kiếm được hơn nghìn con. Gã giữ lại một phần để sau này luyện tập luyện khí, cao giai yêu thú như Hắc bức ma long cũng không mang ra, nhưng hiện tại cũng gom được hơn bốn nghìn con.

Phổ thông tu sĩ, dù vận khí không tệ, bình quân mỗi ngày săn được ba, bốn con yêu thú tam cấp trở lên cũng cần vài năm mới gom đủ ngần ấy yêu thú. Tu sĩ tầm thường đều mua pháp khí tăng cường thực lực hoặc bế quan tu luyện chứ làm gì có chuyện ngày nào cũng săn yêu thú. Nền thông thường, tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng trở xuống, e rằng phải mất mười năm mới săn được số lượng ngần ấy yêu thú.

“Vị đạo hữu này, yêu thú yêu đơn đều bị lấy rồi hả?” Thanh sam nho sĩ tuy chấn kinh nhưng sinh ý là sinh ý, thoáng quan sát xong thì hỏi Ngự Tác.

“Đúng, yêu thú yêu đơn đều do tại hạ lấy ra, đại bộ phận đã được tại hạ dùng vào việc khác, trong này còn một ít.” Ngự Tác lấy ra một hắc sắc nẹp bảo nang đưa cho thanh sam nho sĩ.

Thanh sam nho sĩ quét thần thức vào, thần sắc càng ngưng trọng, “Số yêu đơn này, mỗ có thể báo giá ngay, còn số lượng yêu thú quá nhiều, đếm lại cũng mất mấy canh giờ. Đạo hữu ở lại đây đợi chẳng?”

“Không cần.” Ngự Tác nhìn thanh sam nho sĩ, “Tại hạ tin vào chữ tín của Vương gia thương hành, cũng cần mua mấy thứ, nên phiền Vương chủơng quý phái người từ từ đếm.”

“Tất nhiên, hơn mười thành trì quanh đây không có phường thị nào dám nói là có chữ tín hơn được Vương gia thương hành, đạo hữu đã tín nhiệm, mỗ sẽ triệu tập thêm nhân thủ đếm xong trong nửa canh giờ.” Thanh sam nho sĩ ngạo nghễ nói rồi gật đầu với thiếu niên áo gấm, đoạn dẫn Ngự Tác về gian nhà thất lúc trước, hỏi: “Không rõ đạo hữu cần mua bảo vật gì?”

“Thứ tại hạ muốn mua đều ở trong ngọc giản này.” Ngự Tác móc từ nẹp bảo nang ra một thanh sắc ngọc giản dài, đưa cho thanh sam nho sĩ.

“Một môn phi kiếm kiếm quyết, một môn thuật pháp thần thức xung kích, một nhánh Hoàn dương hoa, một viên yêu đơn Dương chi điều, một khối Nhân pháp tinh, Thủy linh lung, Hắc du thảo...” Đọc ngọc giản xong, thanh sam nho sĩ tu vi Phân niệm cảnh tam trọng cũng hít một hơi lạnh, “Vị đạo hữu này, giá trị những thứ này thập phần kinh nhân.”

“Chuyện đó mỗ biết.” Ngụy Tác gật đầu, đáp: “Không biết Vương gia thương hành có bán những thứ đó?”

Thanh sam nho sĩ cười khổ: “Đạo hữu đưa ra toàn những thứ cực kỳ khó kiếm, Vương gia thương hành được coi là phường thị quy mô nhất trong mấy thành gần đây, nhưng theo danh sách này, chỉ có một nhánh Hoàn dương hoa, Thủy linh lung, Hắc du thảo có đôi chút. Những thứ còn lại đều không có.”

“Hoàn dương hoa giá bao nhiêu?” Ngụy Tác bình tĩnh hỏi, “Không hiểu Vương gia thương hành có thể mua hộ những thứ này?”

“Hoàn dương hoa ba vạn hạ phẩm linh thạch một nhánh. Thủy linh lung ba trăm hạ phẩm linh thạch một nhánh, Hắc du thảo năm trăm hạ phẩm linh thạch một nhánh.” Thanh sam nho sĩ càng lúc càng thấy Ngụy Tác phi thường, gật đầu, nói tiếp, “Những thứ không có, Vương gia thương hành tất nhiên sẽ mua hộ, chỉ thu một chút linh thạch phí dụng.”

“Thủy linh lung và Hắc du thảo các vị hiện có bao nhiêu?” Ngụy Tác nhìn thanh sam nho sĩ: “Không rõ mua hộ, cụ thể cần bao nhiêu linh thạch phí dụng?”

“Thủy linh lung có mười nhánh, Hắc du thảo có sáu nhánh.” Thanh sam nho sĩ do dự một chốc đoạn cười khổ: “Vốn phí dụng thủ tục là một phần những đạo hữu mua toàn thứ giá trị cao, ít nhất cũng vạn viên hạ phẩm linh thạch trở lên, nên theo quy củ, một món thu năm trăm hạ phẩm linh thạch làm phí dụng.”

“Được, Hoàn dương hoa và Thủy linh lung, Hắc du thảo, tại hạ mua hết.” Ngụy Tác lấy ra một linh thạch đại, đếm số linh thạch tương ứng, đưa cho thanh sam nho sĩ, “Những thứ còn lại nhờ chưởng quỹ phát tin cần mua.”

“Đạo hữu đợi chút.” Thấy Ngụy Tác rộng tay như vậy, thanh sam nho sĩ mắt lóe lên dị mang, giơ tay điểm vào một cái chuông vàng cạnh đó.

Tiếng chuông vang lên không lâu, một điểm viên mặc áo gấm màu đen nhanh chóng đi vào, nói mấy câu với thanh sam nho sĩ rồi đi ra, thaonsg sau bưng ba bạch sắc ngọc hộp quay lại.

Ngụy Tác mở ba bạch sắc ngọc hộp ra nhìn, mãn ý gật đầu, thu vào nạp bảo nang.

Thanh sam nho sĩ trả lại ngọc giản cho gã: “Vậy thì những thứ đạo hữu cần, mỗ sẽ phát tin cần mua ngay. Có điều đếm nguyên liệu từ yêu thú của đạo hữu cần thời gian, không rõ đạo hữu còn muốn giao dịch gì với bản thương hành chăng?”

“Có cao giai nạp bảo nang không?” Ngụy Tác trầm ngâm một chốc, hỏi thanh sam nho sĩ. Hiện tại gã có toàn đề giai nạp bảo nang, biết được lợi ích rồi thì gã không đành mang nạp bảo nang ra bán, chỉ là bản thân nạp bảo nang không thể để vào nạp bảo nang khác, mang theo quá nhiều thật sự không tiện.

“Đạo hữu cho rằng mang theo ngần ấy đề giai nạp bảo nang không tiện hả?” Nghe Ngụy Tác hỏi thế, thanh sam nho sĩ mỉm cười: “Cao giai nạp bảo nang, Vương gia thương hành có, không gian trữ vật tương đương với mười đề giai nạp bảo nang, nếu đạo hữu cần thì đem đề giai nạp bảo nang đổi là được.”

“Được.” Ngụy Tác không hề do dự lấy ra mười cái hắc sắc đề giai nạp bảo nang đưa cho thanh sam nho sĩ.

“Vậy thì đợi đếm xong đồ của đạo hữu, mỗ lại gọi thêm nhân thủ.” Thanh sam nho sĩ gật đầu, đặt mười nạp bảo nang cạnh bàn. Y vung tay hóa thành hồng sắc hỏa diễm, bao lấy hồ trà màu trắng trên bàn đoạn móc ra mấy cánh hoa nhỏ xíu cho vào.

Khoảnh khắc sau, mùi thơm đặc biệt từ ấm trà bốc lên.

“Đây là Thanh linh hoa chỉ Vương gia mới có, công hiệu sáng mắt không tệt. Đạo hữu thích thì dùng thử.” Thanh sam nho sĩ đưa cho Ngụy Tác một chén, rồi tự rót mà nhắm nháp.

Ngụy Tác biết đại thương hành kiểu này không bao giờ giả trò gì nên yên tâm uống, mùi thơm thấm cả vào kẽ răng, hơi mát tỏa khắp mắt, quả nhiên có linh hiệu.

Vừa uống trà vừa trò chuyện một chốc, tu sĩ mặc áo đen Ngụy Tác gấp đầu tiên mang một quyển tờ trắng cung kính đưa cho thanh sam nho sĩ.

“Các loại yêu đơn, bốn trăm ba mươi bảy viên, các loại yêu thú bốn nghìn hai trăm linh ba con. Theo giá của Vương gia thương hành tổng cộng là mười hai vạn ba nghìn bốn trăm hạ phẩm linh thạch.” Thanh sam nho sĩ mở cuộn lụa ra nhìn rồi đưa cho Ngụy Tác, “Đây là danh sách cụ thể, có kèm giá, đạo hữu không vừa ý chỗ nào cứ chỉ ra.”

“Được, tại hạ tin quý phường. Theo giá đó là được.” Ngụy Tác liếc nhìn thoáng qua, tiện gật đầu bảo.

Thanh sam nho sĩ thấy gã sảng khoái như vậy, mắt hơi ánh lên, đợi đệ tử mang linh thạch và một cái cao giai nạp bảo nang màu vàng tía đen, Ngụy Tác thu lại định đi thì y hơi chần chờ một chút rồi như hạ quyết tâm nói: “Vị đạo hữu này không rõ xưng hô thế nào, kỳ thực những thứ đạo hữu cần rất hiếm có với mọi tu sĩ khác, chỉ dùng linh thạch để mua, vị tất mua được, bọn mõ mua hộ cũng không thể lấy có được ngay. Bất quá có phương pháp có lẽ giúp được đạo hữu.”

“Hả? Phương pháp gì?” Ngụy Tác hơi sững người.

“Tại hạ biết một giao lưu hội nơi các tu sĩ trao đổi vật cho nhau, nhiều thứ không thể gặp được trên thị trường thông thường cũng có, chỉ là giao lưu hội này chỉ tu sĩ Phân niệm kỳ mới được tham gia, tu sĩ Phân niệm kỳ thông thường cũng không vào được.” Thanh sam nho sĩ nói.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

259. Chương 259: Tự Linh Trận.

“Tu sĩ Phân niệm kỳ giao lưu hội, tu sĩ Phân niệm kỳ thông thường không cách nào vào được?” Ngụy Tác đảo mắt, “Chưởng quỹ hình như có thể đưa mõ vào?”

“Đạo hữu nói không sai.” Thanh sam nho sĩ gật đầu, “Mõ là khách thường xuyên của giao lưu hội đó, đủ tư cách đưa đạo hữu vào.”

“Vương chưởng quỹ có thể dẫn tiến tại hạ vào giao lưu hội, muốn tại hạ làm gì chẳng?” Ngụy Tác hỏi thanh sam nho sĩ.

“Đạo hữu là người thông minh, tại hạ không cần che giấu nữa.” Thanh sam nho sĩ mỉm cười: “Mõ thấy đạo hữu không phải tu sĩ tầm thường, nên muốn kết giao với đạo hữu. Đối với thương hành như của bọn mõ, kết giao được càng nhiều đạo hữu thì sinh ý càng dễ dàng, đạo hữu có gia tài rất khá, thứ để trao đổi chắc không ít. Giao lưu hội này có lợi cho tất cả những ai tham gia nên đạo hữu không cần làm gì.”

“Vậy thì tại hạ nợ Vương chưởng quỹ một món.” Ngụy Tác bình tĩnh gật đầu, “Không rõ để vào giao lưu hội, trừ có người dẫn tiến thì điều kiện khác là gì?”

“Trừ ít nhất phải là tu sĩ Phân niệm kỳ ra còn một điều kiện là có tối thiểu mười vạn hạ phẩm linh thạch. Hoặc vật nào có giá trị tương đương mười vạn hạ phẩm linh thạch.” Thanh sam nho sĩ giải thích: “Cũng để phòng tu sĩ không có tài sản gì cũng vào xem. Điều kiện này đối với đạo hữu không có bất kỳ vấn đề gì.”

Ngụy Tác gật đầu, “giao lưu hội giữa tu sĩ Phân niệm kỳ này bắt đầu khi nào?”

“Ngày mai. Nếu đạo hữu muốn tham gia thì sáng mai đến thương hành tìm mõ, mõ sẽ đưa tới.” Thanh sam nho sĩ bảo Ngụy Tác: “Không rõ đạo hữu xưng hô thế nào?”

“Gọi tại hạ là Lý Lân.” Ngụy Tác thuận miệng nói ra hóa danh, “Không có gì thì sáng mai tại hạ sẽ đến tìm Vương chưởng quỹ.”

“Được, lúc đó mõ sẽ đợi Lý đạo hữu tại thương hành.” Thanh sam nho sĩ mỉm cười, đưa Ngụy Tác ra tận cửa Vương gia thương hành.

Tu sĩ mặt nhon đợi ở ngoài Vương gia thương hành, thấy Ngự Tác được chưởng quỹ đích thân đưa ra thì tròn mắt, càng tỏ ra cung kính lúc đón gã.

Ngự Tác ra khỏi Vương gia thương hành, nhưng không về chỗ ở trong Hải Tiên thành, do tu sĩ mặt nhon dẫn đường, đi khắp mấy tiệm khác, mua thêm không ít thứ rồi mới đưa cho tu sĩ mặt nhon năm viên hạ phẩm linh thạch, trước khi một mình trở về.

“Thế nào?”

Vào trong chỗ ở bao phủ hồng sắc quang hoa, Ngự Tác thấy Cơ Nhã đang bận rộn trong linh điền, chỉ ba mươi trượng vuông nhưng năng trồng không ít linh dược. Thấy gã về, Cơ Nhã đón gã đầy quan tâm.

Hai người thì thăm mấy câu rồi đi vào nơi ở là tòa tháp ba tầng ở sau lưng.

...

Màn đêm buông dần, toàn Hải Tiên thành từ từ chìm trong bóng tối.

“Chà, Ngự Tác, ngươi định làm gì, dọa chết ta hả.” Lục bào lão đầu từ Dưỡng quỹ quán chui ra, thấy Ngự Tác không tu luyện mà tỏ vẻ ngưng trọng, hoàn toàn bất động nhìn mình. Lão nói vậy xong nhìn quanh, biết đang ở trong tĩnh thất tu luyện thì biến sắc kêu lên, “Ngự Tác, ở đây là đâu mà sung mãn linh khí thế này?”

“Đây là Hải Tiên thành của Vân Linh đại lục.” Ngự Tác mới nói xong, Cơ Nhã đã vào gian tĩnh thất.

“Vân Linh đại lục, sao lại có thể, từ thời bọn ta đã không còn linh mạch, trong một thành nhỏ của Vân Linh đại lục sao lại có linh mạch.” Lục bào lão đầu gào lên thê thảm.

“Linh mạch này khai sơn tị tổ của thành này phát hiện, không cần kinh ngạc. Linh mạch này không thể so với linh mạch trong thượng cổ truyền thuyết, linh khí trong thành nghe nói còn mấy năm nữa sẽ tan biến.” Ngự Tác nói.

“Chỉ cần mấy năm là tan biến? Đó đâu phải linh mạch. Linh mạch thật sự phải là không ngừng ấp ủ thiên địa linh khí, tối đa chỗ này chỉ là một phần linh mạch bị hủy hoại được phong bế.” Lục bào lão đầu hồ nghi tột bậc nói, “Nhưng linh khí trong đoạn linh mạch này phải thoát hết lâu rồi chứ nhỉ, sao còn đến tận hôm nay?”

“Người Hải Tiên tông bố trí một pháp trận phong ấn trên linh mạch này, từ từ sử dụng, vì pháp trận quá lâu nên xuất hiện tổn hại, linh khí tiết ra.”

“Chả trách!” Lục bào lão đầu gật đầu, không nén được lên tiếng hỏi, “Người Hải Tiên tông không cách nào khống chế linh khí lộ ra, cứ để cho người khác linh khí tu luyện hả?”

“Không cần ngươi lo cho Hải Tiên tông, đừng chân tại Hải Tiên thành mỗi ngày đều phải nộp linh thạch phí dụng.” Ngự Tác bảo: “Ban này ta cùng Cơ Nhã đã thử, linh khí phân tán rất mỏng, ở đây tu luyện, tổng lượng linh khí hút được mỗi ngày chỉ gần một viên hạ phẩm linh thạch, tuyệt đối không thể cao hơn.”

“Linh khí cỡ này đã quá kinh nhân.” Lục bào lão đầu hít sâu một hơi, “Khẳng định là dùng pháp trận nào đó trói buộc linh khí, không thì linh khí tản ra sao có thể đạt tới nồng độ này.”

“Ta nhớ ngươi từng nói vào thời đại của ngươi, tuy toàn bộ linh mạch bị phá hoại nhưng có những nơi linh mạch vẫn toát ra linh khí, có nơi lan tràn linh khí.” Ngự Tác bảo lục bào lão đầu, “Người bảo lúc đó có tu sĩ có thể bố trí nhất tụ linh trận rút linh khí về cho mình hút.”

“Không chỉ vậy.” Lục bào lão đầu tỏ vẻ lạnh lùng, “Khi ấy có tông môn còn luyện chế được tịnh bình pháp bảo đặt vào những nơi còn dù ít những vẫn là thiên địa linh khí, dự trữ trong bình. Nhưng những nơi như thế hoặc đã tan hết linh khí hoặc bị tu sĩ thu gom mà từ hai vạn năm trước cơ hồ đã tuyệt tích. Không ngờ hiện tại còn có nơi như thế.”

Ngự Tác đang định nói gì đó nhưng bị lục bào lão đầu lạnh lùng hừ một tiếng, cắt ngang, “Dáng vẻ ngươi là ta biết ngươi định hỏi ta có biết cách bố trí tụ linh trận đó không, định rút linh khí ở đây cho mình tu luyện..”

“Lão đầu đúng là quá hiểu ta, thế nào, được không?” Lục bào lão đầu nói thế, Ngụy Tác tức thì mắt sáng rõ, gã quá hiểu lão, lục bào lão đầu khi biết rõ việc gì có lợi cho gã tu luyện thì thập phần nghiêm túc, thập phần băng lãnh.

“Ta biết cách bố trí tụ linh trận.” Lục bào lão đầu bảo Ngụy Tác, “Có điều cần không ít nguyên liệu. Chỉ cần người tìm đủ, ta sẽ bố trí hộ.”

“Cần nguyên liệu gì?” Nghe lục bào lão đầu nói thế, Ngụy Tác hưng phấn hẳn.

“Tam sắc ngọc, Chân từ bảo thạch, Thiên linh ngọc tủy, Xích nguyên ngọc, Điền hoàng tủy, Thiên lan chanh tinh.” Lục bào lão đầu mặt mũi lạnh tanh nói.

“Thiên lan chanh tinh?” Cơ Nhã vốn đầy hy vọng chợt nhú mày, “Nguyên liệu khác còn tìm được chứ Thiên lan chanh tinh quá khó kiếm.”

“Người tìm được cũng sẽ xót ruột. Thiên lan chanh tinh này sẽ tan vào Chân từ bảo thạch, bố trí xong tụ linh trận sẽ không thể dùng để luyện khí.” Lục bào lão đầu lại nhìn gã.

“Thiên lan chanh tinh, là cái gì hả?” Ngụy Tác chen lời.

“Người đúng là vô học!” Lục bào lão đầu trợn tròn trắng, không thèm nói với gã.

“Đó là một loại tinh thạch cực kỳ hiếm, lúc luyện khí mà cho vào thai thể pháp bảo hoặc thai thể pháp trận thì sẽ đề cao uy năng pháp bảo. Ví như một món pháp bảo, với nguyên liệu ban đầu mà luyện chế, luyện chế thành chỉ là linh cấp hạ phẩm nhưng cho tinh thạch này vào rất có khả năng đề thăng thành linh cấp thượng phẩm.” Cơ Nhã giải thích cặn kẽ cho Ngụy Tác: “Tinh thạch này trước đây tu đạo giới không có, mà bắt nguồn từ Thiên lan hư không, bản thân tinh thạch màu cam, bề ngoài lồi lõm như quả cam nên có tên này.”

Ngừng lại một chút, Cơ Nhã lại nói, “Tinh thạch này dù là đỉnh cấp đại tông môn cũng chưa chắc có.”

“Con bà nó chứ!”

Ngụy Tác nhú mày. Thứ đỉnh cấp đại tông môn vị tất đã có, cũng như Tử hồ hoa chỉ may mà gặp chứ không thể cưỡng cầu, dù cố công tìm mấy năm chưa chắc đã được. Xem ra bố trí một tụ linh trận không ít khó khăn.

“Nếu đổi lại là ta, có nơi như thế, dù khó cũng phải tìm.” Lục bào lão đầu liếc gã, “Linh khí này và linh khí ở trong linh thạch như nhau, chỉ là lúc hút và luyện hóa không tiêu hao bao nhiêu thời gian. Linh khí trong linh thạch cần chân nguyên dung hóa, từ từ hút lấy, không thể nâng cao tốc độ luyện hóa, nếu bày được tụ linh trận thì không chỉ người mà cả Cơ Nhã, chưa biết chừng chỉ vài ngày là sẽ đột phá vài tầng tu vi.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

260. Chương 260: Chỉ Thích Mua Đồ Chứ Không Cần Mạng.

“Lão đầu, công hiệu của Tụ linh trận đang sợ vậy hả?”

Nghe lục bào lão đầu nói vậy, Ngụy Tác hít một hơi lạnh.

Buổi chiều gã đã cảm giác kỹ, linh khí trong linh mạch chỉ cần hút vào thể nội, luyện hóa cơ hồ không mất bao nhiêu thời gian, chỉ là linh khí này quá mỏng, lúc tu luyện thời chỉ có thể thông qua phương thức thổ nạp hấp nạp linh khí, một ngày không được bao nhiêu nên gã mới muốn nhờ lục bào lão đầu bố trí một Tụ linh trận. Gã vốn tưởng tượng rằng linh khí từ một Tụ linh trận hút lại tối đa gấp mấy lần nồng độ quanh đây nhưng nghe lục bào lão đầu nói vậy, Tụ linh trận có thể trong mấy ngày khiến tu vi của họ đề thăng

hai, ba tầng thì có khác gì cá kình hút nước? Nồng độ sẽ cao gấp mấy vạn lần, mấy chục vạn lần nồng độ linh khí bình thường?

“Người tưởng thế nào?” Lục bào lão đầu khinh miệt nhìn gã, cầm câu hỏi đáp: “Người thấy linh khí trong Hải Tiên thành rất mỏng nhưng ở thời đại của ta, dù tìm được nơi có linh khí thì nồng độ cũng ít hơn vô số lần, Tụ linh trận không đủ uy năng thì hút được bao nhiêu linh khí. Ở nơi như thế này, công hiệu của Tụ linh trận đương nhiên cực kỳ cao.”

Ngừng lại một chốc, lục bào lão đầu nói tiếp, “Đại hình Tụ linh trận đủ uy lực hút sạch linh khí trong phạm vi mấy nghìn dặm. Tụ linh trận ta biết, chỉ cần người lấy được một khối Thiên lan chanh tinh cỡ trứng chim câu, đủ bố trí xuất một tiểu hình Tụ linh trận thì với nồng độ linh khí của Hải Tiên thành thì một ngày hút được tương đương với vài vạn hạ phẩm linh thạch sẽ không thành bất kỳ vấn đề gì.”

Ngụy Tác hiếm khi không tranh hơi với lục bào lão đầu, hơi trầm ngâm hỏi, “Tụ linh trận hút linh khí như thế liệu có bị phát hiện hội?”

“Khả năng rất ít.” Lục bào lão đầu nhìn gã, lắc đầu, “Cũng như người đứng trên rất cao, thiên địa chung quanh toàn là mưa bụi, mưa rơi xuống đầu, người khó mà biết được, hà huống là nơi linh khí mỏng thế này, còn nhỏ hơn mưa không rõ bao nhiêu vạn lần. Trừ phi Thần Huyền kỳ tu sĩ nắm chắc thiên địa khí tức, không thì dù là tu sĩ Kim đơn kỳ cũng không tìm được.”

Ngụy Tác gật đầu. Tụ linh trận có công hiệu kinh nhân như thế thì không thể bị phát hiện, Thiên lan chanh tinh tuy khó kiếm, nhưng phải thử xem có tìm được không.

“Phường thị người ghé không có?” Lục bào lão đầu không nói thêm gì về Tụ linh trận mà hỏi Ngụy Tác.

Từ khi có Cơ Nhã, lục bào lão đầu cùng nàng luôn tìm cách thiết kế phương án tu luyện, để gã dễ thắng thực lực nhanh nhất.

Hiện tại Ngụy Tác cứ theo phương án của hai người, nhanh chóng đạt đến tốc độ nhanh nhất về dễ thắng tu vi tiến giai cùng thực lực.

Kế hoạch của lục bào lão đầu cùng Cơ Nhã rất rõ ràng, nghỉ ngơi ở Hải Tiên thành xong, tìm cách cứu trị Hàn Vi Vi, tiêu hóa một số thứ có thể giúp Ngụy Tác dễ thắng thực lực.

Thần thức xung kích trọng yếu thể nào không cần nói nữa.

Ngụy Tác hiện tại đã đạt tới tu vi và cường độ thần thức Phân niệm kỳ, có thể dùng thần thức ngưng tụ luyện chế cao giai pháp khí.

Tới đây phải thử luyện một ít pháp khí, tích lũy chút kinh nghiệm rồi sẽ luyện chế phi kiếm, luyện chế giai nguyên liệu luyện như Hắc bức ma long thành cao giai pháp khí.

Luyện chế được một, hai món pháp bảo linh giai trung phẩm trở lên, hoặc luyện được phi kiếm lợi hại, tìm được một môn kiếm quyết phối hợp thì uy lực đối địch khẳng định tăng cao.

Đồng thời gã còn Hắc thủy liên và Phệ tâm trùng, chế tạo tốt thì rất có lợi.

Ngoài ra, cả đơn dược của yêu đơn Hắc bức ma long có thể dễ thắng đẳng cấp phòng ngự cho pháp bảo của Ngụy Tác, đơn dịch của lục cấp yêu đơn có thể dùng để luyện chế đơn dược. Theo dược lực của viên đơn dược luyện chế thành từ yêu đơn Mị ảnh quái thì đơn dược luyện từ lục cấp trung giai yêu đơn, linh khí của một viên gấp Kim linh đơn mấy trăm lần.

Xong phương án, lục bào lão đầu hỏi vậy cũng như xem Ngụy Tác có chấp hành đúng hay không.

“Đến rồi, nơi này là trạm trung chuyển của Vân Linh đại lục và Tịch Diệt hải vực, nhiều sản vật của biển đều có mặt ở đây, cộng thêm có linh khí nên không ít tu sĩ không thiếu linh thạch sẽ tu luyện trong thành, nên quy mô không lớn nhưng nhân khẩu phải gấp Linh Nhạc thành ba, bốn lần, phường thị giao dịch và lưu trữ cũng gấp mấy thành thị khác. Tu vi bình quân của tu sĩ cũng cao hơn nhiều thành trì khác.” Ngụy Tác gật đầu nói: “Nguyên liệu luyện chế Bồ thiên đơn thì ta đã chuẩn bị nhiều, chiều nay Cơ Nhã bắt đầu luyện, nguyên liệu để luyện hắc bức yêu đơn và luyện khí, kể cả Thủy linh lung có thể dễ thắng uy năng Hắc thủy liên ta cũng mua được một chút. Có điều hai dược vật chủ yếu để cứu trị Hàn Vi Vi là Hoàn dương hoa và

yêu đơn Dương chi điều, thì chỉ mua được một nhánh Hoàn dương hoa, Nhân pháp tinh để tinh luyện phi kiếm cũng không có, phi kiếm kiếm quyết và thuật pháp thần thức xung kích cũng không mua được. Ta đã nhờ phường thị lớn nhất mua hộ, gần đây Hải Tiên thành không có đại hình phách mại hội, chỉ Vân Mộng thành có nhưng phải ba tháng nữa. Bất quá hôm nay ta đến phòng lão bản Vương gia thương hành thì được hứa ngày mai sẽ đưa đến Tu sĩ Phân niệm kỳ giao dịch hội không công khai, nghe nói có những thứ không thể gặp trên thị trường, không rõ đáo có kiếm được thứ gì hữu dụng không.”

“Tu sĩ Phân niệm cảnh giao lưu hội? Hiện tại cũng có hả?” Lục bào lão đầu sáng mắt, “Những lúc thế này nhiều đồ tốt lắm, nhất định phải đưa ta đi mau sắm cho thỏa.”

Ngụy Tác thấy lão lại phát cuồng mua bán thì trợn tròn trắng, “Sáng mai, ngươi không phải là âm khí khí linh, sợ nhất thái dương chân hỏa, sẽ đại tổn nguyên khí nên không ra được sao?”

“Lần trước ngươi giúp ta luyện hóa Tử ma anh, đủ cho tổn hao mười mấy ngày. Cùng lắm là coi như luyện hóa ít nguyên khí hơn.” Lục bào lão đầu nghiêng răng.

“Ngươi đúng là ham mua sắm hơn cần mạng.” Lục bào lão đầu như vậy, Ngụy Tác cũng tắt tiếng.

...

Ngụy Tác và lục bào lão đầu, Cơ Nhã giao đàm một chốc, Cơ Nhã ra khỏi tỉnh thất, lên phòng có thiên hỏa lô, còn Ngụy Tác lấy Hắc thủy liên từ nạp bảo nang ra.

Gã lấy ra hai hai bạch sắc ngọc hạp.

Chỉ mở một bạch sắc ngọc hạp ra, gã cầm một nhánh cây lấp lánh băng lam sắc u quang, cọng cây trợ trụ, ngọn có mấy cái lá mỏng, ngoại hình trông như đèn lồng nhỏ, cực kỳ đặc biệt.

Ngụy Tác chăm chú quan sát cái cây đặc biệt này với vẻ hiếu kỳ, rồi ngồi xếp bằng, đưa tay điểm, tử sắc chân nguyên bao lấy nhánh cây, liên tục vò xé, thoáng sau nhánh cây biến thành một nhúm băng lam sắc linh dịch.

Tiếp đó linh dịch tựa hồ khó lòng bị chân nguyên luyện thành linh khí, được Ngụy Tác liên tục thi pháp mới có mấy chục tia linh khí phiêu dật ra, được chân nguyên của gã bao lấy, dồn lên Hắc thủy liên.

Từng tia băng lam sắc linh khí, chạm vào Hắc thủy liên liền bị hút vào.

Quá nửa sau canh giờ, băng lam sắc linh dịch mới hóa thành linh khí, bị Hắc thủy liên hút hết.

Từng nhánh một nối nhau, mất bảy, tám canh giờ, Ngụy Tác luyện hóa tổng cộng được mười nhánh thực vật băng lam sắc.

Đoạn gã lại mở một ngọc hạp, trong đó đựng hai phiến lá đen xì, lấp lánh.

Sáu nhánh thủy thảo dễ luyện hóa hơn này cũng được gã luyện hóa thành linh khí, bị Hắc thủy liên hút hết.

“Phù!”

Xong xuôi, Ngụy Tác thở phào, dồn chân nguyên vào Hắc thủy liên, kích phát pháp khí phòng ngự đặc biệt này.

Bên ngoài, Hắc thủy liên tựa hồ không có gì biến hóa, nhưng gã tốn hơn mười canh giờ, luyện hóa mười nhánh Thủy linh lung và sáu nhánh Hắc thủy thảo mà lục bào lão đầu khẳng định có ích cho Hắc thủy liên, ném đi sáu nghìn linh thạch thì uy năng phòng ngự của Hắc thủy liên chắc chắn được đề cao.

“Thêm mấy canh giờ nữa là phải tham gia tu sĩ Phân niệm kỳ giao lưu hội. Con bà nó chứ, tu sĩ tu luyện đều tiêu hao thời gian. Hi vọng tu sĩ Phân niệm kỳ giao lưu này không khiến ta thất vọng.”

Thu Hắc thủy liên lại, lẩm bẩm một câu, Ngụy Tác ném Dương quỹ quán vào ngực áo rồi ra khỏi gian tĩnh thất, đi lên thiên hỏa lô phòng.

...

Đợi mấy canh giờ cho đến lúc trời sáng, Ngụy Tác cầm một hắc sắc đơn bình đi ra.

Lúc ra đi ra cứ lắc mạnh hắc sắc đơn bình chừng một tuần hương mới cho vào nạp bảo nang, đoạn đi về phía Vương gia thương hành.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

261. Chương 261: Trưởng Lão Âm Thi Tông.

Ngụy Tác đến cửa Vương gia thương hành, hắc y điểm viên trẻ tuổi như gặp bạn cũ lâu năm, lập tức lên đón, bảo tiền bồi đợi chút rồi đi nhanh vào trong thương hành, thoáng sau thấy thanh sam nho sĩ Vương chương quỹ mỉm cười đi ra, chào hỏi gã rồi bảo: “Lý đạo hữu theo mỗ.”

“Phiền Vương chương quỹ dẫn đường.” Ngụy Tác đã thị mỉm cười thản nhiên, gật đầu.

Wương chương quỹ thông thả đi trước, vừa đi vừa trò chuyện với gã. Nơi diễn ra tu sĩ Phân niệm kỳ giao lưu hội cách Vương gia thương hành không xa, chỉ sau mấy con đường hương ra bên ngoài Hải Tiên thành, Vương chương quỹ dẫn gã vào một căn tiệm trông rất bình thường.

Tiệm này chuyên mua nguyên liệu luyện khí, đại sảnh có một điểm viên gầy khô vàng vọt đang đứng.

Điểm viên này chỉ có tu vi Thần hải cảnh tứ trọng, thấy Vương chương quỹ dẫn Ngụy Tác vào thì không nói gì mà chỉ gật đầu với Vương chương quỹ thay lời chào hỏi.

Wương chương quỹ dẫn Ngụy Tác đi tiếp vào trong, qua một hậu viện rồi vào một gian phòng trông như nhà kho.

“Tính khí tu sĩ ở đây đều cổ quái, nếu không cần thiết thì không cần lên tiếng, đỡ rước lấy phiền hà.” Dừng chân ở một gian phòng, Vương chương quỹ dặn Ngụy Tác.

“Đa tạ Vương chương quỹ nhắc nhở.” Ngụy Tác gật đầu, gã hiểu việc đó.

Tu sĩ Chu thiên cảnh tại các thành trì quanh Linh Nhạc thành được coi là thân phận bất phàm, tông môn như Kim Thấu cung cũng không có tu sĩ Phân niệm kỳ. Tu sĩ Chu thiên cảnh có chút thủ đoạn thì tính tình dễ trở nên cao ngạo. Còn tu sĩ Phân niệm cảnh, đều là trưởng lão đại tông môn, Ngụy Tác trước khi đến Vân Linh đại lục thì gặp tu sĩ Phân niệm kỳ nào cũng đều âm hiểm ngênh ngang.

Thấy Ngụy Tác lễ độ, Vương chương quỹ mãn ý mỉm cười, đưa tay đẩy cánh cửa trông ngậm rất bình thường.

Cửa mở ra, cảnh tượng bên trong hiện rõ.

Gần như bên trong được bao trùm trong xích hồng sắc quang tráo, bên ngoài quang tráo là một người lùn mặc áo màu vàng đất.

Gã lùn này chỉ cao bằng nửa Ngụy Tác, trông chừng hơn năm mươi tuổi, thần tình khá lạnh lùng, thoạt nhìn biết ngay không phải hạng dễ gần. Ngụy Tác chợt lạnh cõi lòng vì Vọng khí thuật không nhìn ra tu vi cụ thể của đối phương, theo khí tức phát ra thì là tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng.

“Hóa ra là Vương đạo hữu.” Thấy Vương chương quỹ dẫn Ngụy Tác vào, gã lùn chào lão rồi mặt mũi lạnh tanh quan sát Ngụy Tác, hỏi thẳng, “Vị đạo hữu này do Vương đạo hữu dẫn tiến tham gia giao lưu hội lần này hả?”

“Đây là Lý đạo hữu, có trong tay nhiều thứ khó kiếm ở bên ngoài để giao dịch, chính thị tại hạ dẫn tiến tham gia giao lưu hội lần này.” Vương chương quỹ thân phận bất phàm tại Hải Tiên thành nhưng không dám ơ hờ với gã lùn, lập tức đáp.

“Do Vương đạo hữu dẫn tiến chắc sẽ không khiến bọn mỗ thất vọng. Có điều trình tự thế nào thì cứ thế.” Gã lùn vẫn lạnh nhạt nói.

Dọc đường đã được nghe Vương chưởng quỹ nói, Ngụy Tác không hề do dự, bình tĩnh lấy ra một linh thạch đại, đưa cho tu sĩ lùn xùn này.

“Được, không thành vấn đề, mời hai vị vào.” Thần thức vừa quét xong, tu sĩ lùn xùn trả linh thạch đại cho Ngụy Tác.

“Đi thôi.” Nghe tu sĩ lùn nói vậy, Vương chưởng quỹ mỉm cười với Ngụy Tác, thấy gã có phần kinh nghi nhìn xích hồng sắc quang tráo thì khẽ giải thích, “Đó chỉ là cấm chế cách âm và ngăn không cho tu sĩ chưa đạt thần thức Phân niệm kỳ vào đây, với thần thức của tu sĩ Phân niệm kỳ thì đi qua không thành vấn đề.”

Ngụy Tác gật đầu, không nói thêm gì, theo Vương chưởng quỹ vào trong xích hồng sắc quang tráo.

Có điều cảm giác được phản ứng trở nên hơi trì trệ, gã vẫn dễ dàng qua được quang tráo dày cả thước này.

Trong xích hồng sắc quang tráo, bày hơn năm mươi chiếc ghế gỗ đồ thông thường, không theo quy tắc nào, hơn mười tu sĩ đang ngồi trong đó, thấy Vương chưởng quỹ và Ngụy Tác vào, mục quang đều dồn lên hai người.

Tuyệt đại đa số tu sĩ đều nhận ra Ngụy Tác chỉ có tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, ai cũng tỏ vẻ khinh thị nhưng thấy gã đi qua xích hồng sắc quang tráo như không thì đều tỏ rõ thần sắc kinh nghi, bất hẳn khinh thị.

Thần sắc các tu sĩ này biến hóa, đều lọt vào trong mắt Ngụy Tác.

Gã cơ hồ lập tức phản ứng là chuyện gì, vì hơn ba mươi tu sĩ có mặt, trừ năm, sáu tu sĩ Phân niệm kỳ nhất trọng và lưỡng trọng thì còn lại đều từ tam trọng tu vi trở lên.

Vương chưởng quỹ tu vi Phân niệm cảnh tam trọng lúc đi qua xích hồng sắc quang tráo thời tựa hồ khá cật lực, thân thể hơi lắc lư, xem ra tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng muốn đi qua không dễ.

Theo Ngụy Tác tưởng tượng, tu sĩ Phân niệm cảnh giao lưu hội vốn phần lớn là tu vi nhất trọng lưỡng trọng, nhưng hiện giờ đại bộ phận đều có tu vi tam trọng trở lên, ngần ấy tu sĩ tu vi đạt đến cảnh giới như thế tụ tập lại thật quá kinh nhân.

Thấy Ngụy Tác tựa hồ không hề bị xích hồng sắc quang tráo ảnh hưởng, Vương chưởng quỹ cũng ngần ra, tỏ vẻ kinh hỉ bất ngờ.

Đối với giao lưu hội kiểu này, lão là khách quen, một trung niên tu sĩ mặc lục sắc bào tử lên tiếng chào, “Vương đạo hữu, lâu này vẫn mạnh giỏi chứ. Vị đạo hữu này lạ lắm, là Vương gia tu sĩ hả?”

Tầm áo bào lục của trung niên tu sĩ có nhật nguyệt phù văn, cũng là tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng, tối đa chỉ chừng bốn mươi tuổi, tuổi này mà có tu vi như vậy, tại Thiên Huyền đại lục thì là nhân vật cấp trưởng lão của đại tông môn thực lực cao hơn nhiều Thiên Nhất môn và Đông Dao thánh địa.

“Hoàng đạo hữu, tu vi lại tinh tiến rồi.” Vương chưởng quỹ mắt lóe lên dị quang, rồi mỉm cười nhìn Ngụy Tác: “Đây là Lý đạo hữu, có chút giao tình với mỗ nên dẫn tiến vào giao lưu hội, Vương gia lấy đâu ra tài tuần trẻ tuổi như thế.”

“Hóa ra là Lý đạo hữu.” Tu sĩ mặt chữ điền ôm quyền với Ngụy Tác chào hỏi rồi nói thẳng, “Lý đạo hữu dùng dịch dung đơn thay đổi dung mạo hử, tuổi thật của Lý đạo hữu tuyệt đối không quá ba mươi, tuổi đó mà có tu vi này, đúng là khiến bọn lão phu hổ thẹn.”

“Hoàng tiền bối khách khí quá.” Ngụy Tác biết với thủ đoạn của tu sĩ Phân niệm kỳ, chỉ với dịch dung đơn và Dịch khí đơn mà muốn hoàn toàn che giấu là bất khả thi. Nên nghe tu sĩ mặt chữ điền nói thì gã không tỏ vẻ gì, khiêm hư nói, “Văn bối lần đầu tham gia giao lưu hội, mong tiền bối chỉ bảo.”

“Vương đạo hữu, đưa vị Lý đạo hữu này đến thật vinh dự cho lão phu quá.” Nghe khẩu khí Ngụy Tác khiêm hư như vậy, tu sĩ mặt chữ điền cười ha hả, “Chỉ bằng Vương đạo hữu và Lý đạo hữu sang chỗ lão phu, chúng ta làm quen?”

Vương chưởng quỹ quay nhìn thấy Ngụy Tác không có ý cự tuyệt thì mỉm cười gật đầu, dẫn gã đến ngồi cạnh tu sĩ mặt chữ điền.

Cả hai mới ngồi ấm chỗ, chưa kịp nghe tu sĩ mặt chữ điền nói gì nhiều, xích hồng sắc quang mang lóe lên hắc sắc nhân ảnh, một hắc bào tu sĩ đi vào.

Tấm áo bào đen của tu sĩ này không có bất kỳ hoa văn nào, hình như dùng loại lụa nào đó dệt thành, bóng loáng, lão trông chừng hơn bốn mươi tuổi, ngũ quan thập phần phổ thông, sắc mặt nhợt nhạt, âm hàn khí tức rợn người.

Lão vừa vào, nhiều tu sĩ tại trường đang giao đàm hàn huyên đều hơi ngừng lại, nhiệt độ xích hồng sắc quang tráo tựa hồ hạ giảm đi.

“Lão quái này cũng đến hả.”

Tu sĩ mặt chữ điền định trò chuyện với Ngụy Tác, Vương chương quỹ cũng hơi biến sắc, nhẹ giọng thốt.

Tu sĩ mặt mũi nhợt nhạt, tạo cho người ta cảm giác âm hàn cô tịch đó lạnh lùng nhìn khắp toàn trường rồi tìm chỗ trống ngồi xuống, không nói chuyện với ai.

“Vị tiền bối này là?” Ngụy Tác nhìn một lúc, ngoái lại hỏi khẽ tu sĩ mặt chữ điền. Hắc bào tu sĩ tạo cho người ta cảm giác thập phần quỷ dị, ngạo nghễ này, rõ ràng khí tức thập phần kinh nhân, là tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng!

“Y là một trong số trưởng lão của Âm Thi tông, họ Gia Cát, tên là gì thì không rõ, thường gọi là Gia Cát lão quái.” Tu sĩ mặt chữ điền hạ giọng, “Pháp khí của y đều dùng thi thể tu sĩ luyện chế thành, pháp khí tối lợi hại là Tu di cốt phan, không biết dùng răng của bao nhiêu tu sĩ luyện chế thành. Thông thường cứ nghĩ đến việc y cả ngày gần gũi với thi thể, mang theo thứ gì cũng là thi thể luyện chế thành thì tất nhiên không thoải mái. Âm Thi tông hùng mạnh, không có việc gì thì không nên đắc tội y.”

“Là trưởng lão Âm Thi tông?” Nghe tu sĩ mặt chữ điền bảo, Ngụy Tác thoáng cả kinh.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

262. Chương 262: Thất Sắc Tảo.

“Không rõ lão quái này đến giao dịch thứ gì.” Nói với Ngụy Tác xong, tu sĩ mặt chữ tỏ vẻ chờ đợi Gia Cát lão quái mặt mày nhợt nhạt đi thường. Với thân phận Gia Cát lão quái, nếu đến bán hoặc lấy thứ gì ra đổi thì giá trị đều không thấp.

Chốc sau, xích hồng sắc quang tráo xuất hiện một tu sĩ mặc pháp y màu bạc như vảy cá.

Tu sĩ này ngũ quan thập phần thanh tú, hơn ba mươi tuổi, hai tay dài ngắn không đều, thần sắc âm nhu.

Vừa thấy người này, tu sĩ mặt chữ điền và Vương chương quỹ đều biến sắc, Vương chương quỹ nhẹ giọng nhắc nhở Ngụy Tác đạo: “Lão là Ngân Lý tán nhân, là tán tu không rõ lập động phủ tại nơi nào trên biển, tu vi Phân niệm kỳ tứ trọng. Song thủ hơi tàn tật, ghét nhất bị người ta nhìn vào tay, nên chú ý.”

“Xem ra tâm lý y cũng có vấn đề.” Ngụy Tác đương nhiên không muốn rước phiền, bình tĩnh gạt đầu, không nhìn sang phía đối phương.

Đội thêm gần nửa canh giờ, lục có thêm năm, sáu tu sĩ tới, gã lùn mặc áo màu vàng, mặt mũi lạnh lùng cũng đi vào xích hồng sắc quang tráo.

“Chắc bắt đầu rồi.” Ngụy Tác máy động, quả nhiên gã lùn áo vàng mặt mũi lạnh tanh, trực tiếp nói, “Thời gian đã tới, giao lưu hội lần này bắt đầu.”

Ngụy Tác đảo mục quang, tổng thể có mặt chừng bốn mươi tu sĩ, còn hơn mười chiếc ghế để không, tất cả đều dừng bàn luận, nghe gã lùn áo vàng nói.

“Từ trái sang phải.” Gã lùn áo vàng liếc sang mé trái: “Cần đạo hữu, lần này định giao dịch bảo vật gì?”

Người ở góc trái được gã lùn áo vàng xưng là “Cần đạo hữu”, là một đạo nhân gầy gò mặc pháp bào màu chàm, đầu đội mũ màu đen, thấy y gật đầu thì móc một thứ lấp lánh lục quang từ ngực áo ra.

“Mảnh vỡ pháp bảo?”

Ngụy Tác thấy trong tay đạo nhân gầy gò cầm một mảnh vỡ tinh kim, bề mặt đầy phù văn cổ kính, quang hoa lấp lánh, linh khí thập phần kinh nhân.

Quả nhiên, đạo nhân gầy gò Phân niệm cảnh tam trọng nói: “Vật này là mảnh vỡ của một món cổ bảo vô danh, kích phát xong sẽ phát ra lục sắc quang trụ, uy năng đạt đến linh giai thượng phẩm pháp bảo, không hạn chế số lần kích phát. Có điều thời gian kích phát khá dài, cần năm tích tắc, mỗi lần kích phát, tiêu hao lượng chân nguyên bằng một phần mười tu vi hiện tại của tại hạ. Tại hạ muốn đổi vật này lấy một món pháp bảo phòng ngự linh giai trung phẩm.”

“Lý đạo hữu, tại hạ quên nhắc một việc.” Nghe đối phương nói xong, Vương chương quỹ đột nhiên nghĩ ra gì đó, hạ giọng cực thấp dặn Ngụy Tác: “Giao lưu hội kiểu này, không muốn trao đổi hoặc trao đổi không thành cũng không sao nhưng tuyệt đối không thể mặc cả.”

“Nếu mấy người cùng thích một thứ, tranh giá thì sao?” Ngụy Tác bình tĩnh hạ giọng hỏi. Thật lòng đầu tiên đã là một món mảnh vỡ pháp bảo uy lực đạt đến linh giai thượng phẩm khiến gã hơi chấn kinh. Tuy thời gian kích phát hơi dài nhưng có trong tay pháp khí lợi hại phòng ngự, không sợ đối phương oanh kích thì cực kỳ hữu dụng.

“Phải xem đối phương đưa ra điều kiện gì, có người tranh giành thì tăng thêm, sau cùng do người bán quyết định.” Vương chương quỹ đáp.

“Phong hỏa bồ đoàn của tại hạ có hợp ý Cần đạo hữu chăng?” Một tử y tu sĩ lùn mập đầu trọc mặt mũi hiền hòa lấy ra một chiếc bồ đoàn có hai màu xanh đỏ, đưa cho lão đạo họ Cần.

“Long đạo hữu, đó là linh giai trung phẩm pháp bảo phòng ngự gồm phong, hỏa lưỡng hệ, tại hạ đương nhiên mãn ý.” Thấy tu sĩ lùn mập ném bồ đoàn, đạo nhân họ Cần hơn hớn.

“Còn đạo hữu nào thích mảnh vỡ pháp bảo của Cần đạo hữu, muốn dùng pháp bảo phòng ngự khác trao đổi không?” Gã lùn áo vàng mặt mũi lạnh tanh hỏi.

Ngụy Tác liếc mảnh vỡ pháp bảo với vẻ thèm muốn, pháp bảo hình ngọn núi màu vàng và Hắc thủy liên của gã đều đủ yêu cầu, nhưng pháp bảo ngọn núi là lấy được của tu sĩ xoa tóc không tiện để lộ trong trường hợp này. Tuy thèm muốn lực công kích linh cấp cao giai này nhưng đành nuốt nước miếng tiếc rẻ.

“Đồ tốt! Đồ là đồ tốt!” Giọng lục bào lão đầu đột nhiên vang lên trong tai, càng khiến gã trợn tròn trắng. Lão đầu cuồng mua sắm này đúng là thích mua chứ không cần mạng.

Tu sĩ tại trường đều im lặng, gã lùn áo vàng gật đầu với đạo nhân họ Cần, lão không giấu được hưng phấn thu “Phong hỏa bồ đoàn” lại, ném mảnh vỡ pháp bảo lấp lánh lục quang cho tu sĩ đầu trọc. Y nhìn một chốc, cũng thập phần mãn ý thu lại.

“Tại hạ còn một khối Huyền hoàng đồng, là nguyên liệu cực tốt để luyện chế lõi hệ pháp bảo. Bán với giá ba vạn hạ phẩm linh thạch, nếu dùng linh dược giá trị tương đương có công dụng dưỡng thần, thêm thọ loại thì được ưu tiên.” Đạo nhân họ Cần lại lấy ra một túi gấm đựng một khối thổ hoàng sắc tinh kim cỡ nắm tay, màu như màu áo của gã lùn.

“Tại hạ có thể chỉ ra ba vạn hạ phẩm linh thạch.” Tu sĩ gầy khô họ Cần vừa dứt lời, một tán tu tóc xoa hơn năm mươi tuổi lên tiếng.

“Tại hạ có thể lấy Tử dương chi ra đổi.” Một trung niên tu sĩ đeo hai kim hoàn, mặc áo da đỏ rực hơi trầm ngâm đoạn lên tiếng.

Thấy không ai lên tiếng, gã lùn áo vàng nhìn lão đạo gầy gò họ Cần, lão không hề do dự lấy “Huyền hoàng đồng” ném cho trung niên tu sĩ mặc áo da đỏ, đổi lấy một vật trông như một cây tử kim sắc linh chi, đoạn bảo gã lùn áo vàng, “Tại hạ tạm thời không bán hay cần gì.”

“Mã đạo hữu.” Gã lùn áo vàng triều gập đầu với một tu sĩ ở cạnh tu sĩ họ Càn.

Bề ngoài tu sĩ này cực kỳ đặc biệt, thân thể không khác gì người thường nhưng mặt mũi trẻ nít, mặc hồng hoa đại bào cực kỳ bắt mắt.

“Tại hạ muốn đổi một con non thủy hệ yêu thú ngũ cấp trở lên hoặc trứng chưa ấp.” Tuổi thật của tu sĩ này không nhỏ, hơn nữa có tu vi Phân niệm cảnh tam trọng, nhưng nói lên vẫn là giọng trẻ nít.

“Tại hạ có một quả trứng ngũ cấp trung giai Thâm thủy pháp chu.” Một hắc y tu sĩ trẻ tuổi, mặt mũi âm u lãnh đạm nói, “Bất quá tại hạ muốn đổi một khối Thái âm thạch.”

“Thái âm thạch?” Tu sĩ mặc trẻ con nói, “Đạo hữu còn bảo vật khác định trao đổi không?”

Nhưng đúng lúc đó Âm Thi tông trưởng lão âm khí ràn rạt, mặt mũi nhợt nhạt dị thường, không khác gì người chết chợt vung tay, lạnh lùng ném ra một viên tinh thạch lam sẫm cho hắc y tu sĩ, đối phương không hề chậm trễ, lấy ra một quả bạch sắc trùng noãn cỡ nắm tay ném cho Gia Cát lão quái.

Tu sĩ mặt trẻ nít không dám tỏ vẻ khó chịu, thấy không ai lên tiếng thì gập đầu với gã lùn áo vàng.

Gã lùn áo vàng không tỏ vẻ gì, gập đầu với trung niên mỹ phụ đều gài kim trâm, mặc bạch sắc pháp y thất lưng vàng, “Đỗ đạo hữu, hiện tại đến lượt đạo hữu.”

“Tại hạ có một khúc Kim thủy liên căn, muốn đổi một khối Ngũ sắc tảo.” Trung niên mỹ phụ mỉm cười, lấy ra một cọng màu vàng, tỏ vẻ chờ đợi, nhìn quanh một lượt.

“Thất sắc tảo, tại hạ có một khối.” Lão đạo họ Càn sáng mắt, lấy ra một vật mềm mềm rực thất sắc quang hoa, đưa cho trung niên mỹ phụ.

Thấy vật đó, Ngụy Tác ngẩn người.

Đúng lúc trung niên mỹ phụ mắt ánh lên quang mang kinh hỉ, định trao đổi thì Ngụy Tác vốn kín tiếng, ngay cả tu sĩ quanh đó cũng không để ý đột nhiên lấy từ nấp bảo nang ra một thứ cũng lấp lánh thất sắc quang hoa, nhưng lớn gấp ba của đàn lão đạo họ Càn.

Thấy gã lấy ra, trung niên mỹ phụ tức thì sáng mắt.

“Đỗ đạo hữu, tại hạ cũng có vật đó nhưng nói thật là không biết công dụng. Không hiểu Đỗ đạo hữu có thể cho biết chăng, nếu vật này vô dụng với tại hạ một thì tại hạ sẽ dùng số Thất sắc tảo gấp đôi đổi Kim thủy liên căn.” Ngụy Tác bình thản nói. Vật mềm nhũn này gã vô tình hái được trên đường đến “Quy Xác đảo” chỉ là thấy màu sắc bất phàm, lục bào lão đầu cùng Cơ Nhã cũng không biết công dụng.

“Hả?” Trung niên mỹ phụ nhìn Ngụy Tác: “Tất nhiên có thể nói với đạo hữu, Thất sắc tảo này khi luyện chế tinh kim pháp khí mà cho dung luyện, khiến chất liệu tinh kim càng chắc chắn. Với loại tinh kim nào cũng hữu hiệu, không ảnh hưởng đến bất kỳ pháp trận nào. Có thể nói là nguyên liệu phụ trợ vạn năng để nâng cao phẩm chất thai thể tinh kim pháp bảo.”

“Được!” Mọi tu sĩ đều thấy Ngụy Tác do dự một chút, ánh mắt nhìn lên Kim thủy liên căn rồi gập đầu như hạ quyết tâm, vung tay lấy ra khối Thất sắc tảo lớn gấp đôi của lão đạo họ Càn ném cho trung niên mỹ phụ.

Thấy mọi tu sĩ không lên tiếng, trung niên mỹ phụ vội ném cọng màu vàng cho Ngụy Tác.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

263. Chương 263: Ngân Lý Tán Nhân.

Ngụy Tác đón lấy “Kim thủy liên căn” dài cả thước, cảm giác nặng trĩu, cộng cây này như làm bằng vàng, thu vào nạp bảo nang cùng số Thất sắc tảo còn lại.

“Thất sắc tảo có công dụng đó hả, tiểu tử, không ngờ ngươi vô tình kiếm được đồ tốt.”

“Chà chà, tiểu tử đúng là tình thâm ý trọng, ta chỉ bảo là ‘Kim thủy liên căn’ có thể đề thăng được lực Hoàn dương hoa và yêu đơn Dương chi diệu, hữu dụng với Hàn Vi Vi, ngươi lại đem ngân ấy Thất sắc tảo đổi về. Không tìm được yêu đơn Dương chi diệu, ngươi sẽ thiệt lắm đấy?”

Lục bào lão đầu khinh miệt cất tiếng trong tai gã.

Ngụy Tác coi như không nghe thấy, tiếp tục cúi đầu, bình tĩnh giữ kẽ.

“Mở dùng một môn pháp thuật địa cấp cao giai bằng hệ hộ thuẫn, cộng thêm linh giai thượng phẩm pháp bảo Hỏa vân thiên đối một nhánh Tử hồ hoa.”

Trung niên mỹ phụ họ Đỗ tiếp tục buông ra những lời khiến Ngụy Tác thầm dấy lên kinh đào hải lãng!

Bằng hệ hộ thuẫn thuật pháp, trong các hệ hộ thuẫn thuật pháp thì được tu sĩ hoan nghênh nhất vì bằng hệ linh khí có công hiệu pháp khí của đối thủ. Linh giai thượng phẩm pháp bảo, một đại tông môn cũng không có mấy món, Ngụy Tác không có món nào.

Cái giá này khiến Ngụy Tác cực kỳ động lòng.

Thầm hít sâu một hơi, gã bỏ ý định trao đổi, Tử hồ hoa rất khó kiếm, sau này còn cần vào linh dược này xung kích Kim đơn cảnh. Hiện tại nữ tu họ Đỗ đạt tới tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, khẳng định đang chuẩn bị cho ngày sau xung kích Kim đơn cảnh.

Trung niên mỹ phụ nhìn quanh, không thấy ai lên tiếng thì khẽ thở dài, gật đầu với gã lùn áo vàng.

Gã lùn áo vàng không nhìn bà ta, quay sang bảo một bạch diện tu sĩ trông thập phần âm nhu mặc áp bào đỏ sậm, “Kim Xà đạo hữu, hiện tại đến lượt đạo hữu.”

“Tại hạ cần một viên Thần Huyền tiên đơn.”

“Thần Huyền tiên đơn, lẽ nào y lấy được thiên giai công pháp?” Tất cả tu sĩ tại trường đều xuất hiện thần sắc chấn kinh, tu sĩ mặt chữ điền cạnh Ngụy Tác cũng hô khẽ với Vương chưởng quỹ.

“Hoàng tiền bối, xin hỏi Thần Huyền tiên đơn là gì?” Ngụy Tác liếc thấy Âm Thi tông trưởng lão mặt như người chết cũng hấp háy mắt mấy lần.

“Đó là cực phẩm đơn dược để tán công.” Tu sĩ mặt chữ điền hạ giọng bảo gã: “Trong lúc tán công sẽ chuyển hóa toàn bộ thể nội chân nguyên thành linh khí. Như thế khi luyện lại công pháp, tu vi ban đầu không tan hết. Kim Xà tán nhân vốn tu luyện địa cấp cao giai thuật pháp, tìm đơn dược này thì chắc là tìm được giai thiên giai công pháp.”

“Có điều tiên cấp đơn dược như thế quá khó tìm. E là Kim Xà lang quân phải thất vọng.” Vương chưởng quỹ nhăn nhó cảm khái, “Khó lắm thay.”

Quả nhiên, hiện trường không có tu sĩ nào đáp lời. Kim Xà lang quân trông thập phần âm nhu đành thất vọng lắc đầu, im lặng.

“Một viên yêu đơn thất cấp đề giai Hoàng kim phượng, đổi một món linh giai thượng phẩm pháp bảo công kích.”

“Tinh thần tinh một khối, đổi một món linh giai trung phẩm pháp khí linh quang quang tráo.”

“...”

Tu sĩ Phân niệm kỳ giao lưu hội này không chỉ thứ nào xuất hiện hoặc được đưa ra đều giá trị thập phần kinh nhân, thập phần hữu dụng đối với tuyệt đại đa số tu sĩ, Ngụy Tác thích mê tất cả. Nhưng những tu sĩ tu vi kinh nhân này, cơ bản đều không thiếu linh thạch, đại đa số không thích dùng linh thạch giao dịch,

chỉ lấy vật đổi vật. Thứ nào họ đưa ra cũng giá trị cực cao, Ngụy Tác dù muốn nhưng không cách nào vơ về, khiến lục bào lão đầu cứ ngứa ngáy kêu loạn lên.

Giao dịch hội kiểu này, tốc độ giao dịch nhanh hơn phách mại hội không rõ bao nhiêu lần, không ít tu sĩ không bán pháp khí mà chỉ muốn đổi hoặc đợi xem trong sổ tu sĩ tại trường đem ra giao dịch có vật gì mình cần không. “Hoàng đạo hữu, đến lượt đạo hữu.” Thoảng sau đã qua lượt của mười lăm, mười sáu tu sĩ, đến lượt tu sĩ mặt chữ điền cạnh Ngụy Tác.

“Tại hạ cần một viên yêu đơn lục cấp trung giai Hắc bức ma long.” Đến lượt mình, tu sĩ mặt chữ điền lớn tiếng nói.

Nói đoạn, tu sĩ mặt chữ điền tính cách tựa hồ thập phần hào sảng nhìn quanh đầy hy vọng. Không ai phản ứng, sắc mặt y xịu hẳn, nhưng cả y và Vương chưởng quỹ không ngờ là Ngụy Tác lại tỏ vẻ ngượng ngùng cất tiếng: “Tại hạ có một viên yêu đơn Hắc bức ma long.”

“Lý đạo hữu có yêu đơn Hắc bức ma long?” Tu sĩ mặt chữ điền không tin nổi ngoái lại, vẻ mặt như đang ghen hờn.

Nhiều tu sĩ tu vi Phân niệm cảnh tam trọng trở lên cùng nhìn Ngụy Tác với ánh mắt bớt phần phân khinh thị.

Hắc bức ma long là biến dị thổ hệ yêu thú, khải giáp dày kinh nhân, tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng dù địch nổi nhưng giết được nó không dễ tí nào.

“Không sai. Có điều đơn dịch đã bị mỗ lấy ra.”

“Đơn dịch đã lấy ra càng hay! Tại hạ chủ yếu cần đơn dịch này.” Tu sĩ mặt chữ điền hớn hỏ, “Không rõ Lý đạo muốn trao đổi vật gì?”

“Tại hạ cần nhiều lắm.” Ngụy Tác bảo gã lùn áo vàng: “Liệu tại hạ có thể kể hết ra không?”

“Đằng nào cũng đến đạo hữu, đương nhiên khả dĩ.” Thấy Ngụy Tác quả nhiên có thứ giá trị, gã lùn áo vàng tựa hồ lúc trước còn bất mãn vì Vương chưởng quỹ đưa đến tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng, ngữ khí đối với Ngụy Tác khách khí hẳn.

“Tại hạ cần một môn phi kiếm kiếm quyết, một môn thuật pháp thần thức xung kích, một viên yêu đơn Dương chi diệu, một khối Nhân pháp tinh, một viên Thiên lan chanh tinh.” Ngụy Tác gật đầu nói.

Ngụy Tác nói xong, tu sĩ tại trường, trừ Vương chưởng quỹ ra đều giật mình, càng không dám khinh thị người chỉ có tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng như gã. Tất cả những vật gã nói ra đều giá trị kinh nhân, thần sắc của gã cho thấy thứ đem ra trao đổi sẽ tuyệt đối không chỉ là một viên lục cấp trung giai đơn được.

Tu sĩ mặt chữ điền nghe xong thì sắc mặt khá khó coi, vì y không có vật gì phù hợp.

Sắc mặt Ngụy Tác cũng cực kỳ khó coi vì gã nói xong mọi thứ mà tu sĩ tại trường không ai nói gì, rõ ràng dù có thứ gã cần thì với họ cũng cực kỳ hữu dụng, không muốn đem ra trao đổi.

“Lý đạo hữu, có hứng thú với vật gì khác chẳng, pháp khí, đơn được, trận kỳ, tại hạ đều sẵn sàng mang ra trao đổi.” Tu sĩ mặt chữ điền cuống lên, bảo Ngụy Tác.

Nghe tu sĩ mặt chữ điền nói thế, Ngụy Tác vốn thập phần thất vọng liền thở dài: “Nếu có át mộc linh khí pháp trận kích phát được phạm vi rộng, tại hạ sẽ đổi.”

“Át mộc linh khí pháp trận kích phát được phạm vi rộng? Lẽ nào định bố trí linh điền phạm vi kinh nhân?” Tu sĩ mặt chữ sưng người. Theo khái niệm của y pháp trận không có uy lực đối địch gần như vô dụng với tu sĩ tầm thường, tất nhiên y không có pho pháp trận trận kỳ như thế hoặc cách bố trí.

“Tại hạ có một pho pháp trận trận kỳ như vậy, tên ‘Sơn thần tí hữu trận’, đủ bao trùm hơn ba mươi dặm. Không cần tinh thông trận pháp, cứ dồn chân nguyên là bố trí được.” Một thanh bào lão giả râu dài đang vuốt râu liếc tu sĩ mặt chữ điền và Ngụy Tác: “Pho trận kỳ này, tại hạ sẽ đem ra đổi nhưng không hứng thú với đơn được. Nếu dùng một món pháp khí phòng ngự linh giai trung phẩm trở lên, tại hạ sẽ đồng ý.”

“Được, Trần đạo hữu! Mỗ dùng Đâu nhật tán đổi lấy trận kỳ, được chăng?” Tu sĩ mặt chữ điền sáng mắt, lấy ra một món pháp bảo, ném cho lão giả râu dài.

“Tất nhiên là được.” Thanh sam lão giả mỉm cười, thu “Đâu nhật tán” đoạn lấy ra cả trăm cây thanh sắc trận kỳ ném trả.

“Đây là yêu đơn Hắc bức ma long, đây là đơn dịch, đơn dịch này mà không sử dụng ngay, mỗi ba canh giờ phải lắc liên hai tuần hương, không thì cứng lại rồi sẽ vô dụng.” Ngụy Tác lấy ra một viên yêu đơn đen nhạt, đồng thời giao cả chín hắc sắc đơn bình cho tu sĩ mặt chữ điền.

“Đa tạ Lý đạo hữu!” Tu sĩ mặt chữ điền hơn hớn, ném hết trận kỳ cho Ngụy Tác rồi cuống lên nhận lại, thần sắc y cho thấy thập phần cảm kích với việc Ngụy Tác chấp nhận đề nghị, đổi yêu đơn và đơn dịch lấy trận kỳ.

“Ngần này cao giai tu sĩ tại trường, đủ quét sạch một đại tông môn mà không có thứ tại hạ cần sao?” Ngụy Tác buồn bã thở dài, hỏi với vẻ không cam lòng, “Nếu tiền bối nào có thứ tại hạ cần, cứ đưa ra yêu cầu, tại hạ sẽ đổi bằng vật khác.”

“Tại hạ biết một người có Thiên lan chanh tinh.” Một giọng nói chói tai bằng vọng vào tai gã.

Ngụy Tác nhìn theo, tức thì lạnh buốt cõi lòng.

Người nói là Ngân Lý tán nhân mặc pháp y vẩy cá, hai tay dài ngắn không đều, ghét nhất bị người ta nhìn vào đó.

Ngân Lý tán nhân tiếp tục bảo gã: “Người đó ở tại Hải Tiên thành trung, tuyệt đối an toàn. Có điều vật bình thường không lọt vào mắt y được. Nếu các hạ có bảo vật hiếm có và cách luyện chế phi kiếm trao đổi với mỗ thì khi giao dịch hội kết thúc, mỗ sẽ đưa các hạ đi gặp người đó, các hạ sẽ có được một viên Thiên lan chanh tinh.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

264. Chương 264: Dị Bảo Xuất Hiện.

“Đổi đi, xem y đổi bằng gì.” Ngân Lý tán nhân nói vậy, lục bảo lão đầu tức thì âm dương quái khí nói trong tai Ngụy Tác: “Luyện chế phi kiếm, ta biết ít nhất ba mươi cách, chọn loại tầm thường nhất đổi cho y là được.”

“Bảo vật hiếm có?” Ngụy Tác biết Ngân Lý tán nhân bị ai nhìn hai tay là đều tìm cách đổi phốt phát nhiên tính cách hẹp hòi, hạng người này mà dùng cách võ mông ngựa thì cực kỳ hữu dụng. Nên gã ra vẻ lấy lòng: “Ngân Lý tiền bối, cách luyện chế phi kiếm, văn bối có thể dùng để trao đổi, chỉ là bảo vật hiếm có đó, không rõ ở phẩm cấp nào?”

Ngân Lý tán nhân rất dễ chịu với cách xưng hô tiền bối này, ánh mắt không còn âm lạnh nữa, “Người đó không thèm để ý đến công pháp cùng thuật pháp thiên cấp trở xuống, pháp bảo đạo giai hạ phẩm trở xuống cũng thế. Ta nói vậy, bảo vật hiếm có đến cấp nào chắc ngươi đã biết?”

“Văn bối dùng cách luyện chế phi kiếm này giao dịch với tiền bối. Giao dịch hội kết thúc, văn bối sẽ cho Ngân Lý tiền bối xem thứ mình có đủ tư cách đổi Thiên lan chanh tinh hay không, được chăng?” Ngụy Tác vẫn xưng hô tiền bối.

“Được.” Ngân Lý tán nhân bảo gã: “Các hạ xưng văn bối, mỗ không để các hạ thiệt, cần pháp khí hay thứ gì? Bất quá chắc các hạ hiểu rõ giá trị của cách luyện chế phi kiếm?”

Ngụy Tác bình tĩnh, trầm ngâm một chốc.

Ngân Lý tán nhân tuy ngoài miệng bảo là không để gã thiệt nhưng câu sau chót ẩn hàm ý uy hiếp rõ ràng. Tức là dù gã cần pháp khí, đối phương căn bản không thể đưa ra linh giai trung phẩm trở lên. Như vậy thì gần như vô dụng với gã.

“Y khẳng định muốn tự luyện phi kiếm, tinh kim luyện khí tốt chắc không đời nào bỏ ra.” Lục bào lão đầu ham mua bán hơn tính mạng nói: “Hỏi xem y có cao giai yêu đơn, hoặc thứ gì có thể dễ dàng uy năng Hắc thủy liên không?”

Ngụy Tác đồn thời máy động, bình tĩnh nói, “Tại hạ hứng thú với cả cao giai yêu đơn, hoặc Thủy long giao, Nhược thủy hành.”

“Hả? Vậy thì Nhược thủy hành đi.” Ngân Lý tán nhân hơi ngần ra, thản nhiên lấy ra một nhánh cây dài chừng ba thước, nhổ bằng ngón tay út, nhìn xa như một cây gậy sắt đen xì, nhưng nhìn kỹ lại lờm lờm lông nhon, vỏ ướt nhẹ, trông cực kỳ cứng.

“Được, văn bối sẽ giao ngay cách luyện chế phi kiếm cho tiền bối.” Ngụy Tác thu nhánh cây lại, lấy ra thanh sắc ngọc giản, vạch móng tay lên. Thoáng sau, Ngụy Tác đưa ngọc giản cho Ngân Lý tán nhân, lão xem xong gật đầu, không nói gì.

Thấy không ai lên tiếng muốn giao dịch, Ngụy Tác đành gật đầu với gã lùn áo vàng.

“Hoàng đạo hữu, còn cần bán hay mua gì không?” Gã lùn áo vàng mặt mũi lạnh tanh hỏi tu sĩ mặt chữ điền.

“Tạm thời không.” Tu sĩ mặt chữ điền vội xua tay, vẫn hờn hờ. Xem dáng vẻ y thì tám phần tu sĩ tại trường đoạn được y có bảo vật nào đó uy lực bất phàm, nhưng bản thân thai thể dễ tổn hại, có đơn dịch Hắc bức ma long gia cố, sử dụng an toàn hơn nhiều.

“Y đúng là, ta đã nghiên cứu rồi, Thực huyết pháp đạo không thể dùng đơn dịch này gia cố, không thì đầu đến lượt y.” Lục bào lão khinh bỉ cất giọng trong tai gã.

“Vương đạo hữu, đến lượt đạo hữu.” Gã lùn áo vàng mã gật đầu với Vương chưởng quỹ.

“Tại hạ cần một phần hải đồ ngoại hải Tịch Diệt hải, chỉ cần là hải đồ hải vực mở không có là được. Tại hạ đổi bằng một món linh giai trung phẩm phòng ngự pháp thuẫn hoặc pháp bảo công kích.” Vương chưởng quỹ mỉm cười.

...

Tiếp đó, các tu sĩ Phân niệm kỳ nối nhau xuất trường, bảo vật liên tục xuất hiện.

Không chỉ xuất hiện nạp bảo pháp giới có thể nạp vật lượng tương đương với hai mươi đề giai nạp bảo nang, Mật u pháp chu có thể lặn xuống năm nghìn trượng dưới biển, thậm chí còn xuất hiện một viên Bán giáp đạo đơn tăng được ba mươi năm thọ nguyên.

Những tu sĩ này đều có thể dùng một từ để hình dung, không thiếu linh thạch.

Tất cả đều không chấp nhận linh thạch, thứ cần trao đổi cũng đủ loại kỳ quái.

Có tu sĩ cũng như Ngụy Tác chỉ cần thuật pháp, tinh thạch đặc biệt, có tu sĩ, chỉ cần một nguyên liệu trên mình cao giai yêu thú, thậm chí cổ quái là một tu sĩ đề xuất điều kiện cần số lượng nhất định Thiết lê mộc, vùi trong bùn dưới đáy biển trên vạn năm, đang rửa nát dở.

Toàn những yêu cầu không giống ai đó những vẫn có không ít tu sĩ đáp ứng được.

Tu sĩ Phân niệm cảnh, nhất là Phân niệm cảnh tam trọng trở lên đích xác tu sĩ cấp thấp không cách nào tưởng tượng nổi.

Cùng Ngân Lý tán nhân giao dịch xong, Ngụy Tác bình tĩnh, giữ kẽ ngồi im, đột nhiên, quang mang lóe lên trong mắt gã.

Hóa ra đã đến tu sĩ sau chót, Âm Thi tông trưởng lão Gia Cát lão quái, tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng có khuôn mặt như cửa người chết.

“Mỗ cần một nhánh Vạn niên nhục chi, trao đổi bằng một món pháp khí phòng ngự linh cấp thượng phẩm.” Gia Cát lão quái cất giọng âm u.

Gia Cát lão quái vừa nói xong, Ngụy Tác ngoài mặt vẫn bình tĩnh, thật ra ngậm hít một hơi lạnh.

Vạn niên nhục chi có công hiệu bổ khí huyết kinh nhân, giá trị tất nhiên cũng thấp phần kinh nhân, Gia Cát lão quái lên tiếng đã đưa ra một món linh cấp thượng phẩm pháp khí phòng ngự, chứng tỏ lão còn pháp khí phòng ngự lợi hại hơn. Thực lực Âm Thi tông quả thật không thường.

Im lặng một chốc rồi một tu sĩ đầu to tướng mạo đặc biệt không nói gì mà vung tay ném một nhánh linh được trông như anh nhai cho Gia Cát lão quái.

Gia Cát lão quái không nhìn mà thu luôn vào túi rồi vung tay ném bạch sắc cốt hoàn cho đối phương.

Đoạn lão lại lạnh lùng nói, “Hủ thi điệp trùng noãn, một quả, đổi Thi ma dụ hoặc công thức bổ dương đơn được.”

“Hủ thi điệp trùng noãn?” Ngụy Tác rúng động!

Hủ thi điệp, gã không nhớ nhầm thì trong “Tiên cổ diệu thuật” lấy được của tu sĩ xoa tóc thì có thể dùng để luyện “Pháp vương thái điệp”. “Pháp vương thái điệp” được “Tiên cổ diệu thuật” xếp cao hơn “Long diên” hai vị trí, là tiên cổ xếp thứ ba.

“Thế nào, động lòng rồi hả, thì giao dịch với y. Chắc y tu luyện âm nguyên pháp quyết nào đó khiến tinh nguyên tổn hại, cần đơn được bổ khí huyết và tinh nguyên. Bằng không thể chất ngày càng hư nhược, tu luyện tiến cảnh chậm dần.” Giọng lục bào lão đầu đặc ý vang lên, “Công thức này ta biết không ít, tùy tiện cho y loại bét cũng được.”

Trong hội trường không có tu sĩ khác lên tiếng, Ngụy Tác lấy ngay ra một tấm thanh sắc ngọc giản, khắc công thức lục bào lão đầu bảo lên, rồi cũng như tu sĩ đầu to, ném cho Gia Cát lão quái.

Gia Cát lão quái hơi nheo mắt quan sát gã rồi thu ngọc giản, lấy ra một quả trùng noãn cỡ quả trứng gà trao cho gã.

Ngụy Tác hơi nhú mày.

Quả trùng noãn xám trắng, có chấm đen không chỉ có phần bóng bẩy mà phát ra mùi tanh lợn giọng như thi thể thối.

“Vậy thì giao lưu hội lần này kết thúc ở đây. Lần tới cử hành sau ba tháng nữa.” Ngụy Tác nhú mày, thu quả trùng noãn khó ngửi vào nạp bảo nang, gã lùn áo vàng lạnh nhạt cất giọng.

Đổi được hai thứ, Gia Cát lão quái không cần gì nữa, gật đầu với gã lùn áo vàng.

“Lý đạo hữu, cần tại hạ đi cùng chăng?”

Gã lùn áo vàng dứt lời, tu sĩ tại trường đều đứng dậy đi ra. Vương chương quý hạ giọng hỏi Ngụy Tác.

“Có Vương chương quý đi cùng càng chắc chắn.” Ngụy Tác đáp: “Có điều tại hạ phải nợ thêm Vương chương quý một món nhân tình.”

“Lý đạo hữu khách khí quá, hôm nay Lý đạo hữu xuất thủ bắt phạm, khiến tại hạ nở mày nở mặt.” Vương chương quý mỉm cười, tu sĩ mặt chữ điền cũng vòng tay với Ngụy Tác, “Lý đạo hữu, hôm nay lấy được vật của đạo hữu, xin được đa tạ trước, có Vương đạo hữu đi cùng, tại Hải Tiên thành càng vạn vô nhất thất, tại hạ cáo từ.”

Ngụy Tác cũng có hảo cảm, mỉm cười: “Tại hạ kết giao được với Hoàng tiền bối cũng là vinh hạnh, sau này gặp lại.”

“Vương đạo hữu, y do đạo hữu đưa đến, thế nào, không yên tâm, sợ lão phu gây bất lợi cho y hả?” Ngân Lý tán nhân hoàn toàn bất động, đợi cho tất cả đi, xích hồng sắc quang tráo chỉ còn lại lão, Ngụy Tác, Vương chương quý thì lên tiếng hỏi Vương chương quý.

“Ngân Lý đạo hữu nặng lời quá.” Vương chưởng quỹ mỉm cười thản nhiên nói: “Tại hạ cũng chỉ hiếu kỳ, muốn xem vị bằng hữu này có bảo vật gì, đồng thời mong được tận mắt thấy Thiên lan chanh tinh đầu của tai nheo thế nào. Thiên lan chanh tinh, đến giờ tại hạ chỉ được nghe chứ chưa được thấy.”

Ngân Lý tán nhân hừ lạnh một tiếng, đứng dậy bảo Ngụy Tác: “Người có gì thì lấy ra, đừng lãng phí thời gian của ta.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

265. Chương 265: Hiên Viên Lão Tổ.

“Đây là...”

Ngụy Tác bình tĩnh lấy ra hai thứ nhưng lập tức Vương chưởng quỹ tỏ vẻ chấn kinh tột bậc.

“Địa hỏa tiên liên?” Ngân Lý tán nhân biến sắc, thoáng sau mới rời ánh mắt khỏi hai thứ như hồng ngọc trên tay gã, lạnh lẽo hỏi Ngụy Tác, “Không ngờ các hạ lại có thứ này.”

“Vãn bối chỉ có hai cánh Địa hỏa tiên liên, đủ cho một tu sĩ tu thành hỏa linh căn.” Ngụy Tác thản nhiên nhìn đối phương, dù người thường chỉ nhìn vào thần sắc lão là đã thấy không thoải mái, “Không rõ có phù hợp yêu cầu của tiền bối không?”

“Có vật đó, giao dịch với ai cũng được.” Ngân Lý tán nhân nhìn Ngụy Tác, cười lạnh, “Xem ra hỏa linh căn của các hạ cũng là nhờ Địa hỏa tiên liên tu thành? Còn có Địa hỏa tiên liên nữa chẳng, có thì tại hạ sẽ giao dịch.”

Ngụy Tác lắc đầu, “Tại hạ chỉ còn hai cánh này.”

“Đi thôi.” Ngân Lý tán nhân lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, không nói thêm gì, trực tiếp xoay người ra khỏi xích hồng sắc quang tráo.

Vương chưởng quỹ cũng hớn hờ đi theo Ngụy Tác.

Địa hỏa tiên liên còn có thì lão càng lúc càng khẳng định Ngụy Tác không phải tu sĩ tầm thường, càng thấy kết giao với gã là sáng suốt.

“Ngân Lý đạo hữu, lẽ nào Thiên lan chanh tinh, ở trong tay người đó?”

Ra khỏi căn tiệm tầm thường đó, thấy Ngân Lý tán nhân đi thẳng lên phía cao của Hải Tiên thành, Vương chưởng quỹ đột nhiên phản ứng ra, kinh ngạc hỏi.

Ngân Lý tán nhân mặt mũi lạnh tanh hỏi ngược: “Hải Tiên thành trừ người đó ra lẽ nào còn ai đó coi thường thuật pháp và công pháp thiên cấp trở xuống, cả pháp bảo đạo giai trở xuống cũng không nhìn đến sao?”

Ngụy Tác máy động, “Vương chưởng quỹ, lẽ nào người các vị nói tới là Hải Tiên tông Kim đơn kỳ đại tu sĩ Hiên Viên lão tổ?”

“Ngân Lý đạo hữu nói vậy. Trừ Hiên Viên lão tổ còn ai nữa?” Vương chưởng quỹ cười khổ.

“Không phải chứ?” Ngụy Tác dở khóc dở cười.

Gã cần Thiên lan chanh tinh để “rút trộm” linh khí trong linh mạch Hải Tiên tông nhưng giao dịch này lại dính đến lão tổ đối phương, có khác gì ăn trộm hỏi mượn chủ nhà chìa khóa.

“Lại giao dịch với Hiên Viên lão tổ? Được, ha ha, dùng Thiên lan chanh tinh của y ăn trộm linh khí, thích thật! Kim đơn kỳ đại tu sĩ, Ngụy Tác, ta không thò ra để tránh bị phát hiện. Đợi tin tốt lành của người.” Giọng lục bào lão đầu vang lên trong tai gã, rồi vô thanh vô tức.

Ngân Lý tán nhân dẫn Ngụy Tác và Vương chương quỹ qua mọi khu dân cư trong Hải Tiên thành đến trước bạch sắc linh quang quang tráo ở trên đỉnh núi.

“Vương chương quỹ hả?”

Lúc ba người đến gần bạch sắc linh quang quang tráo, thấy một đệ tử Hải Tiên tông mặc ngân bạch sắc pháp y từ trong quang tráo đi ra, tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng, lưng đeo trường kiếm cán vàng vỏ bạc, sát phạt khí tức cực nồng, rõ ràng là kiếm tu tu luyện phi kiếm pháp quyết.

Đệ tử Hải Tiên tông này nhận ra Vương chương quỹ, nhưng không biết Ngân Lý tán nhân và Ngụy Tác.

“Tam vị tiền bối, không rõ đến Hải Tiên tông có việc gì?” Thấy Vương chương quỹ, đệ tử Hải Tiên tông rõ ràng có thân phận không thấp này hơi ngẩn ra, bình thần hỏi.

“Đi thông báo cho Hiên Viên lão tổ, bảo Ngân Lý tán nhân bái phỏng.” Ngân Lý tán nhân vẫn lạnh lùng nói.

“Chuyện đó...” Đệ tử Hải Tiên tông mặc ngân bạch sắc pháp y này tỏ vẻ khó xử, “Lão tổ có dặn khi người tọa quan thì không gặp ai.”

“Ta có ước hẹn với lão tổ, người thông báo, ông ta sẽ để bọn ta vào gặp.” Ngân Lý tán nhân mắt lóe lên lãnh quang, hừ lạnh một tiếng.

“Vậy thì mời tam vị tiền bối đợi một chút, tại hạ sẽ thông báo ngay.” Đệ tử Hải Tiên tông này không hề đổi sắc, gật đầu đi vào bạch sắc linh quang.

Có điều không đầy nửa tuần hương sau, ngân bạch sắc quang hoa lóe lên, đệ tử Hải Tiên tông đó lại xuất hiện, hành lễ với ba người, “Lão tổ có lời mời, tam vị tiền bối xin theo tại hạ.”

Ngân Lý tán nhân ra vẻ đã biết sẵn, hừ lạnh một tiếng, không gọi Ngụy Tác và Vương chương quỹ, đi vào.

Ngụy Tác và Vương chương quỹ nhìn nhau, đi theo ngay.

Đệ tử Hải Tiên tông này phát ra lục sắc quang hoa nhàn nhạt, đi trước dẫn đường, Ngụy Tác và Vương chương quỹ không thấy gì khác lạ thì đã đi qua mười mấy trượng bạch sắc linh quang quang tráo.

Đi qua bạch sắc linh quang quang tráo, Ngụy Tác cảm giác linh khí kinh nhân.

Linh khí trong sơn môn Hải Tiên tông ít nhất cũng gấp ba, bốn lần bên ngoài.

Có thể nói một tu sĩ tu luyện tại sơn môn Hải Tiên tông, một ngày hút được lượng linh khí tương đương với tu sĩ ở ngoài nhiều hơn ba đến bốn viên linh thạch. Đối với đại tu sĩ Phân niệm kỳ trở lên thì không là gì nhưng tu sĩ Thần hải cảnh và Chu thiên cảnh, thì tốc độ đề thăng tu vi này cực kỳ kinh nhân.

Đối với Ngụy Tác, lần đầu tiên vào sơn môn đại tông môn, sau một thoáng kinh ngạc thì ngẩng lên quan sát.

Sau bạch sắc quang tráo cực kỳ thoáng đăng, không có bất kỳ quang hoa, mê vụ gì nhưng không rõ do thần thông nào mà tu sĩ ở trong đó bị hạn chế rất nhiều về cảm tri. Thị tuyến của một tu sĩ có thể nhìn thấy mấy chục, mấy trăm dặm, nhưng ở trong sơn môn này thì dù không có bất kỳ trở ngại nào nhưng chỉ nhìn rõ trong vòng một, hai dặm.

Ngụy Tác thấy hai bên đều là lầu các chế tạo từ ngọc trắng, điêu khắc vô số phù văn, tựa hồ bản thân lâu các cũng là một món pháp khí có lực phòng ngự bất phàm.

Dãy bậc đá dẫn lên như vô cùng vô tận, cơ hồ lên tận trời, khí thế kinh nhân tột bậc.

Ở cuối con đường là một cung điện nguy nga, một bạch sắc ngọc môn vẽ hình ngư long cao mấy chục trượng, tạo cho người ta uy áp khôn tả, khiến người đứng trên dãy bậc đá có cảm giác nhỏ nhoi. Phía sau cung điện là tượng Hải tiên tử linh vận dị thường.

Gần như vừa nhìn rõ cảnh tượng, theo đệ tử Hải Tiên tông đi mấy bước tên dãy bậc đá, bạch sắc ngọc môn đột nhiên mở ra!

“Tam vị đạo hữu, tại hạ không đón được từ xa.”

Một giọng nói uy nghiêm khàn khàn từ trong điện vọng ra.

Đoạn bạch quang từ bạch sắc ngọc môn vút lên, trong tích tắc đến trước mặt bọn Ngụy Tác.

Hơi thở của gã thoáng đứt quãng.

Bạch quang lại là một bạch sắc liên dài dài cả trượng, lúc xuất hiện trước mặt gã cơ hồ sẽ đánh tan cả bọn nhưng với khí thể kinh nhân đó, dài sen dừng lại thì lại cực kỳ nhẹ nhàng, thậm chí không đẩy lên cuồng phong.

Ngụy Tác đã gặp tu sĩ Kim đơn kỳ Trường Phong chân nhân của Đông Dao thắng địa nhưng thần thông của Hiên Viên lão tổ rõ ràng cao hơn Trường Phong chân nhân nhiều.

“Mời!” Đệ tử Hải Tiên tông cung kính tột bậc hành lễ với tòa điện, lùi lại mời bọn Ngụy Tác lên đài sen.

Ngụy Tác và Vương chương quý, theo Ngân Lý tán nhân mặt mũi lạnh tanh nhảy lên.

Ầm, trước mắt gã liên tục lóe quang hoa, trong tích tắc, đài sen bay qua bạch sắc ngọc môn, vào trong tòa điện.

Một hoàng bào lão giả râu tóc trắng ngần xuôi tay đứng trong đó.

Toàn điện rộng hơn một trăm năm mươi trượng, trên đỉnh điện cao hơn bốn mươi trượng khảm một viên thanh sắc linh thạch cực lớn, phát ra thanh quang nhu hòa.

Trong điện không có trụ hay đồ đạc gì, bốn bức tường vẽ đầy phù điêu huyền ảo tột bậc, có tinh đồ gồm vô số ngôi sao, có khi chỉ là một tia sáng kỳ dị, một thiên thần mặc giáp trụ kỳ dị, cầm các loại pháp khí.

Linh khí trong điện còn cao gấp đôi bên ngoài, nhất là viên thanh sắc linh thạch cực lớn trên đỉnh đầu, không rõ là bảo vật gì mà thanh quang nhu hòa phát ra cũng tạo cho người ta cảm giác dễ chịu.

Hoàng bào lão giả không hề động dụng bất kỳ chân nguyên nào, an tĩnh đứng đó nhưng bên ngoài liên tục rực quang văn như mây vàng.

Kim đơn pháp tướng!

Đây là kim đơn pháp tướng chỉ linh khí trên mình tu sĩ Kim đơn kỳ nhị trọng trở lên dâng tràn mà hình thành!

“Ngân Lý đạo hữu, tìm được thứ lão phu cần rồi chăng?” Hoàng bào lão giả mặt mũi hồng hào hòa ái gật đầu với ba người đoạn hỏi Ngân Lý tán nhân.

Thân ảnh Ngân Lý tán nhân hơi run lên, như trong không khí có vô hình cự chùy gõ vào mình lão.

“Đương nhiên.” Chỉ gật đầu, Ngân Lý tán nhân cũng chặt vật, phát ra một đạo ngân quang tới chỗ hoàng bào lão giả.

Hiên Viên lão tổ không có bất kỳ động tác gì, ngân quang lóe lên rồi tan biến trong tay áo ông ta. Hiên Viên lão tổ thấy với thần thức uy áp của mình mà Ngụy Tác không ảnh hưởng gì thì trong mắt lóe lên dị mang. “Ngân Lý tán nhân, các hạ đưa Vương chương quý và vị đạo hữu này đến có việc gì?”

“Y có thứ mà các hạ cần.” Ngân Lý tán nhân kinh ngạc nhìn Ngụy Tác đang thản nhiên như không, “Y cần một viên Thiên lan chanh tinh.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

266. Chương 266: Chanh Tinh Đến Tay!

“Thứ mỡ cần?” Hiên Viên lão tổ hơi ngẩn ra, hứng trí nhìn Ngụy Tác đoạn mắt lóe lên dị quang, “Vị đạo hữu này xưng hô thế nào?”

“Vãn bối Lý Lâm.” Ngụy Tác bình tĩnh đáp.

Hiên Viên lão tổ hơi trầm ngâm một chốc, tựa hồ cân nhắc rồi bảo, “Đạo hữu có thứ gì để đổi một viên Thiên lan chanh tinh?”

Ngụy Tác không nói gì, lấy hai nhánh Địa hỏa tiên liên, trực tiếp đưa cho ông ta.

Hiên Viên lão tổ không động đậy, hai cánh Địa hỏa tiên liên đỏ rực lơ lửng trước mặt ông ta.

Kim đơn kỳ đại tu sĩ râu tóc trắng ngần nhìn hai cánh Địa hỏa tiên liên, sắc mặt thoáng tỏ vẻ hoan hỉ rồi lại tiếc nuối, đầy phức tạp.

Thoáng sau, Hiên Viên lão tổ mới hơi động tay, thu hai nhánh Địa hỏa tiên liên vào ống tay áo.

Quang hoa màu cam từ tay áo ông ta bay ra, từ từ lọt vào tay Ngụy Tác.

Quang hoa màu cam là một viên tinh thạch lớn cỡ trứng chim câu, bề ngoài lốm nhem vỏ cam, rơi vào tay Ngụy Tác thì hơi chìm xuống, đủ thấy viên tinh thạch không lớn lắm này có trọng lượng thập phần kinh nhân.

“Đó là Thiên lan chanh tinh trong truyền thuyết dùng để luyện chế pháp bảo sẽ đề thăng uy năng?”

Vương chưởng quỹ nhìn viên tinh thạch kỳ dị, mới kịp nghĩ thế thì Hiên Viên lão tổ đã nói, “Hai cánh Địa hỏa tiên liên đích xác đủ tư cách đổi Thiên lan chanh tinh.”

“Ngân Lý tán nhân, đây là thứ các hạ cần.” Bảo Ngụy Tác xong, Hiên Viên lão tổ vung tay, một đạo thanh quang bắn đến trước Ngân Lý tán nhân, lão thu lại ngay. Có vẻ là thanh sắc ngọc phù ghi gì đó.

“Vương chưởng quỹ cùng đến, có việc gì chăng?” Hiên Viên lão tổ lại hỏi Vương chưởng quỹ.

Vương chưởng quỹ vội lắc đầu: “Vãn bối chỉ có chút giao tình với Lý đạo hữu nên cùng tham gia tu sĩ Phân niệm kỳ giao lưu hội, đến đây để khai nhân giới, chứ không có gì khác.”

“Vương gia thương hành khá lắm, giúp Hải Tiên thành thu hút không ít tu sĩ.” Hiên Viên lão tổ mỉm cười thần nhiên: “Ta hơn và tuổi, các hạ tôn là tiền bối, các hạ đến thì ta không thể để các hạ về tay không, pháp thuận này chắc có ích với các hạ, coi như quà ra mắt của ta.”

Vung tay lên không, trước mặt Hiên Viên lão tổ xuất hiện một tấm ngân sắc tinh kim pháp thuận cao bằng người thật, đủ che toàn bộ phía trước một tu sĩ. Pháp thuận vẽ đầy hình rắn bò, ngân quang chói mắt.

Dứt lời, pháp thuận được Hiên Viên lão tổ đưa đến trước mặt Vương chưởng quỹ.

“Đa tạ Hiên Viên tiền bối!” Vương chưởng quỹ kinh hỉ tột bậc cảm tạ.

“Nên cho ta quà ra mắt chứ.” Ngụy Tác trông thấy pháp thuận, tức thì kích động vô vàn, mong Hiên Viên lão tổ cũng cho mình một món. Tấm pháp thuận này linh khí bức nhân, không chỉ là pháp bảo phòng ngự linh cấp trung phẩm, tựa hồ ít nhất cũng đạt linh giai thượng phẩm trở lên. Nhưng gã cực kỳ uất ức gì cho Vương chưởng quỹ pháp bảo này xong, vị Kim đơn kỳ đại tu sĩ không giận mà oai này gật đầu bảo, “Tại hạ đang bế quan, không tiện trò chuyện với các vị.”

“Không nói chuyện nhiều, thế là ý gì? Tiễn khách hả? Còn ta, ta còn là vãn bối thấp hơn nữa, cho quà ra mắt đi chứ!” Ngụy Tác hận không thể kêu lên như vậy.

Hiên Viên lão tổ mặc kệ suy nghĩ của gã, nói đoạn thì phát tay, đài sen chỗ bọn gã rời diện, quay lại lối đã vào đây.

“Tam vị tiền bối, mời.”

Tu sĩ Hải Tiên tông lúc trước đang đứng đợi ở dãy bậc đá, thấy đài sen dừng lại thì thông thả hành lễ với bọn Ngụy Tác, đưa tay mời.

Cả ba theo y rời khỏi bạch sắc linh quang, Ngân Lý tán nhân làm lơ Ngụy Tác và Vương chương quỹ, một mình đi trước.

“Lẽ nào y không rõ thêm bằng hữu sẽ dễ dàng mọi chuyện hơn sao?” Ngụy Tác tắt tiếng nhìn theo Ngân Lý tán nhân, rồi cảm tạ Vương chương quỹ: “Lần này đa tạ Vương chương quỹ.”

“Đâu có, đâu có, mỗi phải đa tạ Lý đạo hữu mới đúng.” Vương chương quỹ cảm khái: “Không đi theo Lý đạo hữu, tại hạ sao lại được lợi thế này.”

Ngừng lại một chút, Vương chương quỹ xin lỗi: “Nói ra thì còn chưa giúp Lý đạo hữu được gì, Lý đạo hữu cần hai môn thuật pháp, yêu đơn Dương chi diệu cùng Nhân pháp tinh, đều chưa mua được.”

“Những thứ đó vốn rất khó kiếm, không ai dám chắc có thể gom đủ.” Ngụy Tác nhăn nhó, nói với Vương chương quỹ: “Những thứ đó thập phần trọng yếu với tại hạ, phiền Vương chương quỹ lưu ý giúp.”

“Lý đạo hữu coi mỗi là bằng hữu, không cần khách sáo thế, lần trước đạo hữu đã cho mỗi biết chỗ ở, có tin gì, mỗi sẽ thông tri cho đạo hữu.” Vương chương quỹ nói.

Hai người trò chuyện thêm mấy câu, Ngụy Tác không trực tiếp về chỗ ở mà theo Vương chương quỹ đi tiếp, về Vương gia thương hành.

Chừng gần canh giờ sau, Ngụy Tác mới rời Vương gia thương hành quay về chỗ ở.

...

“Ngụy Tác, huynh về rồi, thế nào?” Ngụy Tác mới vào đến ngôi tháp ba tầng tại chỗ ở, nghe thấy tiếng Cơ Nhã ra đón. Được vật có thể cứu trợ Hàn Vi Vi đương nhiên cực kỳ trọng yếu với nàng.

“Chỉ có được một nhánh Kim thủy liên căn đề thăng dược hiệu Hoàn dương hoa và yêu đơn Dương chi diệu.” Ngụy Tác lắc đầu, cười khổ: “Cả một nhánh Nhược thủy hành cho Hắc thủy liên, một viên Thiên lan chanh tinh, còn lại không được món nào.”

Cơ Nhã mặt mày hơi nhợt nhạt, không nói thành lời.

“Nàng đừng lo.” Ngụy Tác biết nàng kho chịu nên vội cầm tay an ủi: “Dương chi diệu tuy hiếm có nhưng không đến nỗi là vật đã tuyệt tích, hiện tại chúng ta chưa đủ thực lực, công khai việc có Địa hỏa tiên liên thì không an toàn, đợi khi chúng ta tăng thêm một hai tầng tu vi, vẫn chưa có yêu đơn Dương chi diệu, thì ta sẽ bắn tin dùng Địa hỏa tiên liên hoa trao đổi yêu đơn Dương chi diệu. Không được thì sử dụng Tử hồ hoa. Địa hỏa tiên liên và Tử hồ hoa đối với tu sĩ, giá trị cao hơn nhiều yêu đơn Dương chi diệu, không có vấn đề gì thì sẽ đổi được.”

“Hóa ra huynh đã tính sẵn.” Cơ Nhã sững sờ, ánh mắt nhìn gã thay đổi, “huynh chỉ còn một nhánh Tử hồ hoa, đành bỏ đi sao.”

“Như thế không phải thừa lời sao.” Ngụy Tác đảo mắt, đột nhiên ngưng cười, “Ta còn đang không biết khi Vi Vi tỉnh lại thì làm cách nào nói rằng chúng ta đã thành đạo侣 song tu.”

Cơ Nhã thoáng đỏ mặt.

Thấy nàng như vậy, Ngụy Tác càng không chịu nổi, là vợ chồng lâu rồi, mà có lúc Cơ Nhã còn cả thẹn như tiểu cô nương, càng vậy gã càng không nén được. “Vợ ngoan, hai hôm trước ta mãi tế luyện Hắc thủy liên, quên cả song tu, chúng ta bù lại nào? Việc có thể tăng tiến tu vi thì không nên lười nhác.”

Ngụy Tác nói vậy, Cơ Nhã giật mình rồi đỏ mặt, trừng mắt, “Làm việc chính đã, huynh lấy được một viên Thiên lan chanh tinh, nguyên liệu còn lại đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đương nhiên chuẩn bị xong.” Ngụy Tác đắc ý nói, “Trừ một khối Thiên linh ngọc tủy ra, nguyên liệu còn lại ta mua được hết từ Vương gia thương hành. Thiên linh ngọc tủy thì Vương gia thương hành có tồn trữ ở thành trì khác, sáng mai sẽ đưa đến tận đây.”

“Muội đi luyện Bồ thiên đơn.” Ngụy Tác nói vậy, Cơ Nhã đảo mắt, hổ thẹn quay vào thiên hỏa lô phòng.

“Ta đứng xem kỹ thuật luyện đơn của nàng cao hơn ta bao nhiêu.” Ngụy Tác cười hắc hắc, bám theo. “Đúng rồi, vợ ngoan, ta còn kể thiếu một việc, tại giao lưu hội ta có được một quả trứng Hủ thi điệp.”

“Ngụy Tác...”

“Gọi ta làm gì?”

“Chồng ngoan..”

“Gần đúng.”

“A, Ngụy Tác, không nên trong thiên hỏa lô phòng này...”

“Lại gọi sai... ta đọc trong điển tịch nói ở trong này càng kích thích, hiệu quả song tu càng tốt.”

Thoáng sau, tiếng rên rỉ từ thiên hỏa lô phòng vọng ra.

...

Hồi lâu sau, thân ảnh Ngụy Tác xuất hiện tại tinh thất ở tầng hai.

Gã đã khôi phục bản lai diện mục, tuy còn ba màu trên mặt nhưng rõ ràng đã nhạt đi, sắp tan hết đến nơi.

Trừ ba màu do Kim ban sâm quả tạo thành, da Ngụy Tác ánh lên mượt mà.

Huyền Sát đại pháp là song tu thuật pháp đạt đến thiên cấp trung giai, không chỉ uy năng đối địch kinh nhân mà còn âm dương điều hòa, có lợi đối với thân thể tu sĩ. Ngụy Tác tuy diện mục không khác gì lúc ở Linh Nhạc thành nhưng người không quen gã mà gặp sẽ thấy gã anh tuấn hơn nhiều.

Có vợ như thế, còn cần gì nữa. Có đạo lữ song tu hiểu mình như Cơ Nhã, Ngụy Tác rất vừa ý với đời sống.

Vào trong tinh thất, nụ cười ôn nhu của gã tan dần, đổi thành nét ngưng trọng.

Thật lòng thì trước đó gã an ủi Cơ Nhã, nhưng thật ra rất lo cho Hàn Vi Vi. Hàn Vi Vi tỉnh lại sớm ngày nào hay ngày ấy.

Hiện tại viện quan trọng nhất là nhanh chóng đề thăng tu vi bản thân cùng thực lực.

Nhân quang hơi lóe lên, Ngụy Tác lấy Dưỡng quỷ quán ra, đoạn lấy Hắc thủy liên và Nhược thủy hành ra.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

267. Chương 267: Bố Trận!

“Tu sĩ họ Lý này có lai lịch gì mà tiên cấp linh dược như Địa hỏa tiên liên cũng có.”

Sáng sớm, một hắc y tu sĩ trẻ tuổi vừa nghĩ vậy vừa đến chỗ Ngụy Tác.

Tu sĩ trẻ tuổi này là điểm viên phụ trách tiếp đãi Ngụy Tác của Vương gia thương.

Lúc ban đầu tại Vương gia thương hành y thấy Ngụy Tác lớn lối, cho là gã không hiểu việc đời, đến giờ y lại thấy gã bất phàm.

Y đến bên ngoài chỗ ở của Ngụy Tác được hồng quang bao trùm, lấy ra lam sắc ngọc phù phải có khi cư trú trong Hải Tiên thành trung ra chạm vào hồng sắc quang trảo.

Hồng sắc quang trảo biến thành màu lam rồi lại như cũ.

Đoạn tu sĩ trẻ tuổi lần đầu tiên gặp Ngụy Tác còn có phần coi thường gã, vội cung kính đợi ở ngoài.

Có điều thoáng sau, hồng quang khẽ động, Ngụy Tác từ trong đi ra.

“Lý tiên bối, đây là Thiên linh ngọc tủy tiên bối cần.” Thấy gã đi ra, tu sĩ trẻ tuổi này vội lấy ra một thanh sắc ngọc hạp dài cả thước đưa cho Ngụy Tác.

“Đa tạ.” Ngụy Tác đón lấy, mở ra xem rồi đẩy lại, quay người khuất bóng trong hồng sắc quang tráo.

“Tu sĩ họ Lý này dễ tính hơn tu sĩ Phân niệm cảnh khác nhiều.” Điểm viên trẻ tuổi nghĩ vậy, đi nhanh về phía Vương gia thương hành.

Thân ảnh y vừa khuất hẳn, một tu sĩ mặc hắc bào xuất hiện tại con đường dẫn thẳng vào chỗ Ngụy Tác ở, mặt mũi lạnh tanh nhìn hồng quang rồi quay đi mất.

Hắc bào tu sĩ này, toàn thân phát ra âm hàn khí tức khiến người ta khó chịu, sắc mặt cực kỳ nhợt nhạt, gương mặt như người chết này chính là trưởng lão Âm Thi tông có tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, Gia Cát lão quái!

...

Trong tĩnh thất, Ngụy Tác đặt thanh sắc ngọc hạp mới lấy được xuống cạnh Đường quý quán, hoàn toàn không biết gì việc Âm Thi tông Gia Cát lão quái xuất hiện tại bên ngoài.

Bên cạnh Đường quý quán toàn là châu quang bảo khí, các loại ngọc thạch sáng rực chất thành đồng.

Thiên linh ngọc tủy đến nơi, nguyên liệu bố trí Tụ linh trận đã đủ!

Đặt thanh sắc ngọc hạp xuống, Ngụy Tác không hề dừng lại, thôi động chân nguyên, bao lấy nhánh cây trông như cây gậy sắt đen.

Nhược thủy hành đến giờ còn chưa bị luyện hóa, chỉ như bị chân nguyên của Ngụy Tác bào mòn, mềm dần, phồng lên.

Liên tục thi pháp mấy canh giờ, mục quang Ngụy Tác sáng lên.

Từng dải hắc sắc khí ti từ Nhược thủy hành phát ra.

Liền đó, lại là một sợi.

Phát ra là không thể thu lại, hai sợi hắc sắc khí ti phát ra, càng lúc càng nhiều, thi nhau từ Nhược thủy hành chui ra.

Ngụy Tác kinh hãi dùng chân nguyên bao lấy hắc sắc khí ti, dồn vào Hắc thủy liên.

Hắc sắc khí ti quấn lấy Hắc thủy liên, thẩm thấu vào rồi tan biến vô ảnh vô tung.

Có điều không đầy canh giờ, toàn bộ hắc sắc khí ti tràn ra, Nhược thủy hành biến thành màu xám trắng, thùng lỗ chỗ vô số lỗ, trông như cây san hô cùng màu.

Ngụy Tác thu chân nguyên, Nhược thủy hành chuyển thành màu xám trắng, tản ra trên không trung rồi biến thành tro tàn.

Ngụy Tác vội xem xét Hắc thủy liên.

Nhược thủy hành là một loại thực vật sinh trưởng tại hàn lưu cực kỳ băng hàn ở đáy biển, mấy trăm năm mới dài thêm một tấc, tuy nhánh Nhược thủy hành này chỉ dài ba thước nhưng không rõ đã sinh trưởng bao nhiêu năm dưới đáy biển.

Loại thực vật kỳ lạ này cực kỳ bền dai, có thể trực tiếp đem ra luyện chế mộc hệ pháp bảo, nghe lục bào lão đầu nói thì dùng để tế luyện Hắc thủy liên sẽ có hiệu quả gấp trăm Hắc thủy thảo mộc ở đáy biển sâu.

“À!”

Ngụy Tác sáng mắt vì Hắc thủy liên thoát nhìn không khác gì so với lúc được tế luyện bằng Hắc thủy thảo nhưng nhìn kỹ thì thấy bề mặt hiện lên nhiều đường gân, hình thành những thứ trông như Phạn văn, trông cực kỳ đặc biệt.

Ngụy Tác sờ vào hai lần, dấy lên chân nguyên, kích phát bảo vật không cách nào phân định là thực vật hay pháp bảo này.

So với trước kia, bốn cánh Hắc thủy liên trông càng không có quang hoa gì.

Đã hỏi kỹ nên gã biết Hải Tiên thành cho phép thi triển pháp khí hoặc kịch liệt động dụng chân nguyên ở trong chỗ ở, không bị lam sắc linh phù ghi lại. Hơi trầm ngâm một chốc, gã kích phát Tích hỏa châu rồi nhắm thẳng vào Hắc thủy liên kích phát Lục dương thần hỏa xoa!

Bùng một tiếng.

“Con bà nó chứ, muốn thử thì đợi sau đã, mới tế luyện xong đã thử, đúng là nóng lòng quá, hại ta từng có gì xảy ra.” Giọng lục bào lão đầu vang lên.

“Ngụy Tác, sao vậy? Thử Hắc thủy liên hả?”

Ngụy Tác không đáp, hai mắt sáng rõ.

Lục dương thần hỏa xoa bị hất bắn đi, Hắc thủy liên không mấy may hề hấn, thậm chí không sây sát gì.

Phổ thông pháp bảo phòng ngự linh giai trung phẩm, ngăn cản đòn oanh kích của Lục dương thần hỏa xoa thì kiểu gì cũng thương tổn. Cũng như linh giai hạ phẩm Xích giáp thuẫn của Ngụy Tác trước kia, bị pháp khí công kích linh giai hạ phẩm oanh kích thì sẽ lồm vào.

Pháp bảo phòng ngự cao hơn một cấp, khi chặn pháp bảo thấp hơn sẽ không tổn thương gì, pháp bảo thấp hơn cơ bản không cách tác động.

Hiện tại Lục dương thần hỏa xoa căn bản không cách nào tác động được đến Hắc thủy liên, tức là uy năng phòng ngự của Hắc thủy liên đã đạt đến linh cấp thượng phẩm!

“Mất mặt thật, uy năng phòng ngự linh cấp thượng phẩm thôi mà, còn chưa đạt đến đạo giai đã hưng phấn thành như thế.” Thấy Ngụy Tác sáng mắt hơn hờ, lục bào lão khinh miệt nói

“Có linh cấp thượng phẩm là ổn rồi, đạo giai thì khi nào có mới tính.” Ngụy Tác cười hắc hắc, thu Hắc thủy liên lại, thần tình càng hưng phấn, “Lão đầu, người ra rồi thì chúng ta bố trí Tụ linh trận thôi.”

“Tụ linh trận tuy nhiên bố trí không khó, bất quá...” Giọng lục bào lão đầu hơi ngừng lại.

Lão vốn định nói Tụ linh trận tuy bố trí không khó, nhưng với kẻ không có kinh nghiệm về pháp trận như người thì nguyên bố trí phù văn cũng đủ cho người chật vật. Nhưng nghĩ đến việc thần thức của gã đã đạt mức tu sĩ Kim đơn kỳ, cả thần thức ngưng trận cũng dễ dàng làm được nên lục bào lão đầu không nói tiếp được, đành lẩm bầm một câu con bà nó chứ.

“Bất quá gì hả?” Ngụy Tác cả kinh, một viên Thiên lan chanh tinh này phải mất hai cánh Địa hỏa tiên liên mới đổi được, pháp trận bố trí không thành thì đúng là thiệt hại lớn.

“Không có gì.” Lục bào lão đầu cầm cầu trợ tròng trắng, lục sắc quang ảnh lóe lên, ảo hóa ra một trận đồ trước mặt Ngụy Tác. “Tụ linh trận, cũng như đại đa số pháp trận, dựa vào địa khí. Người bố trí phù văn dưới đất rồi luyện chế ngọc thạch, bố trí theo trận đồ là được.”

“Không có gì, chỉ là hơi giật mình.” Ngụy Tác liếc lục bào lão đầu, không nói thêm gì, chăm chú nhìn phù văn trên trận đồ.

Đã được Kim Xảo Nhi truyền thụ, gã hiểu rõ bố trí trận đồ không khác gì luyện chế một tấm phù.

Có điều phù văn pháp trận có quy mô hơn hẳn của phù lục.

“Lão đầu, pháp trận bình thường vì sao đều khắc trên đá mà không phải trên nền đất, cũng nối với địa khí cơ mà, bố trí trên nền đất, không phải đỡ mất sức hơn sao?” Nhìn liền hai canh giờ, nhớ hết phù văn của trận đồ, Ngụy Tác tỏ vẻ hiểu học.

“Đúng là đầu lợn!” Lục bào lão đầu mắng, “Mỗi một đạo phù văn cũng như kinh mạch của tu sĩ, là đường đi đặc biệt của linh khí, đừng nói phù văn khác nhau mà cùng một loại thì độ nông sâu và đậm nhạt khác nhau tất tốc độ linh khí chảy trong đó cũng khác, sai một chút sẽ không cách nào kích phát pháp trận. Mặt đất hã, người chỉ cho ta xem có chỗ nào không biến hình, linh khí chảy vào mà không thay đổi? Người chỉ khê chạm móng chân sai là pháp trận hồng bét, hỏi một câu ngu xuẩn như thế, ta không có chân chứ có thì sẽ giẫm lên mặt người.”

“Không phải chỉ hỏi một câu thôi sao? Hà cố hung hãn thế?”

Ngụy Tác bực mình lắm lắm rồi thông thả bố trí pháp trận.

Gã phát ra tử sắc chân nguyên, được thần thức điều khiển, hình thành một lớp sáng mỏng như tấm thảm, rơi xuống đất.

Đoạn Ngụy Tác nhắm chuẩn những chỗ không phẳng dưới đất, dùng thần thức không chế chân nguyên cắt phẳng. Đoạn gã dồn chân nguyên hóa thành mấy trăm đạo ti quang mỏng tanh, rồi ả xuống đất thành một đạo ả ký mỏng, vẽ thành hình phù văn đoạn tiếp tục dùng thần thức không chế chân nguyên, từ từ khắc theo đúng độ sâu và rộng của phù văn. Mọi bụi bột rơi xuống đều bị gã dùng chân nguyên thổi tan.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

268. Chương 268: Lão Quái Âm Hiểm.

“Hồng rồi! Lão đầu, ta bắt cần để khối Ngũ sắc thạch và Tam sắc ngọc hòa vào nhau, ngọc tan mất rồi!”

“Cái gì!” Lục bào lão đầu ré lên.

“Ha ha, lão đầu, đừng nóng, đùa thôi. Ai bảo ngươi ban nãy hung hãn như thế.”

“...”

Sau đó hai, ba canh giờ, Ngụy Tác đầy hy vọng đứng trong một pháp trận chừng năm trượng vuông, chiếm quá nửa tỉnh thất.

Phù văn trong pháp trận huyền ảo cổ kính khôn tả, khảm ngọc thạch trong đó phát quang lấp lánh, như một vì sao trên không trung.

Phù văn ở rìa hình tròn, khảm Thiên linh ngọc tử trắng sữa, trận nhãn là một viên tinh cầu màu cam do Thiên lan chanh tinh và Chân từ bảo thạch dung luyện thành, vẽ đầy phù văn như giun bò.

Bận rộn mấy canh giờ, một tiểu hình Tụ linh trận đã được bố trí hoàn thành.

“Đừng có chuyện gì nhé.”

Ngụy Tác thầm cầu thần bái phạt rồi thập phần khẩn trương dồn chân nguyên vào tinh cầu màu cam.

Không tính Thiên lan chanh tinh, nguyên liệu bố trí pháp trận này tiêu tốn của gã không dưới năm vạn hạ phẩm linh thạch.

Thần sắc kinh hỉ tốt bậc hiển hiện trên mặt Ngụy Tác cùng Cơ Nhã.

Chân nguyên của gã dồn vào, ngọc thạch trong pháp trận rực quang hoa, phù văn huyền ảo dưới đất cũng rực quang hoa.

Thoảng sau, rìa pháp trận bốc lên mười sáu bạch sắc quang trụ cỡ cánh tay, ngưng kết không tan.

Linh khí rõ ràng nồng hơn.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nhìn nhau, linh khí trong pháp trận càng lúc càng nồng.

Nếu lúc này có ai đứng trên nhìn xuống toàn Hải Tiên thành, lại có pháp nhãn nhìn rõ linh khí mỏng manh tốt bậc, khẳng định sẽ cả kinh thất sắc. Vì linh khí toàn Hải Tiên thành đều chảy về phía chỗ ở của Ngụy Tác, nơi gã ở như biến thành một lòng động không đáy đang hút linh khí.

Tụ linh trận liên tục hút linh khí, nhanh chóng chuyển thành màu trắng sữa, thậm chí ngưng thành một giọt linh khí dịch như giọt nước!

Ngụy Tác đứng trong pháp trận, hít sâu một hơi, mắt ánh lên chấn kinh tốt bậc.

Có điều linh khí trong một hơi hít tựa hồ cao hơn hai viên hạ phẩm linh thạch!

Bình thường ở Hải Tiên thành, một ngàu hút được lượng linh khí bằng một viên hạ phẩm linh thạch nhưng hiện giờ một hơi đã hút được hai viên, nồng độ linh khí trong Tụ linh trận cao hơn Hải Tiên thành bao nhiêu lần?!

Không hề ngừng lại, Ngụy Tác gật đầu với Cơ Nhã, lướt khỏi chỗ ở.

Công hiệu của Tụ linh trận đáng sợ như vậy, Ngụy Tác lo rằng người ở ngoài cảm nhận được linh khí liên miên hút về chỗ gã ở.

Nhưng gã hớn hở vì đúng như lục bào lão đầu nói, dù đứng ở ngoài nhưng với thần thức của gã cùng không cảm giác được linh khí lưu động bên trong.

Nồng độ linh khí trong Hải Tiên thành tuy cao hơn nhưng nơi tan mất linh khí từ thời thượng cổ nhưng một tu sĩ toàn lực hấp nạp mỗi ngày chỉ hút được lượng ngang với một viên hạ phẩm linh thạch thì rất mỏng. Tu sĩ kiểu như gã, thần thức chỉ bao trùm được hai trăm mấy chục trượng, chứ không thể bao trùm toàn Hải Tiên thành.

Khẳng định dù là tu sĩ Kim đơn kỳ cũng không cách nào phát hiện linh khí trong Hải Tiên thành bị Tụ linh trận liên miên hút vào, Ngụy Tác quay về chỗ ở, đến tỉnh thất bố trí Tụ linh trận.

“Không có vấn đề gì, mau hút linh khí!”

Nói với Cơ Nhã thuyết xong, gã cùng nàng vào Tụ linh trận xếp bằng, toàn lực hấp nạp tu luyện.

Linh mạch linh khí này cực kỳ dễ luyện hóa, hiện tại Tụ linh trận có hiệu quả đó, cũng như Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đột nhiên lạc vào một kho chất đầy linh đơn dễ thăng tu vi cực nhanh, việc cần làm nhanh chóng uống hết!

“A!”

Ngụy Tác cơ hồ phát cuồng!

Tốc độ hút linh khí không cách nào tưởng tượng được.

Vốn với tu vi hiện tại của Ngụy Tác, toàn lực dùng yêu đơn tu luyện mỗi ngày cũng chỉ có thể luyện hóa hai mươi mấy viên Kim linh đơn, tương đương với một canh giờ hai viên, lượng linh khí bằng hai trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Nhưng hiện tại gã toàn lực hấp nạp tu luyện, một hơi có thể hút được ba đến bốn viên hạ phẩm linh thạch, lại có thể triệt để luyện hóa.

Gã ở Tụ linh trận một canh giờ coi như hút được bốn nghìn viên hạ phẩm linh thạch, tương đương với luyện hóa bốn mươi viên Kim linh đơn, tốc độ tu luyện hiện tại của gã nhanh gấp hai mươi lần dùng Kim linh đơn tu luyện!

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã điên cuồng hút linh khí, linh khí trong Hải Tiên liên miên bị Tụ linh trận hút tới!

Tụ linh trận hút linh khí, chỉ riêng Ngụy Tác cùng Cơ Nhã không thể hút hết. Linh khí trong trận dày đến mức không cách nào hút thêm nữa, chỉ giữ được cho nồng độ linh khí ở trạng thái kinh nhân như vậy.

Tụ linh trận mỗi lần kích phát sẽ duy trì được bốn canh giờ, tiếp đó, gã cứ mỗi bốn canh giờ kích phát nhất thứ Tụ linh trận ra thì ở trong trận quên ngày quên đêm tu luyện. Cơ Nhã trừ mỗi ngày một lần giúp Hàn Vi Vi thi pháp thì cũng ở trong trận hấp nạp linh khí tu luyện.

“Ngụy Tác, muội sắp đột phá!”

Có điều không đầy hai ngày, Cơ Nhã vốn đạt tới khoảng cách giữa Chu thiên tam trọng và tứ trọng liền hô lên kinh hỉ, trên mình rực chín dải thần hải quang hoa màu trắng pha lam.

Cơ Nhã lâu nay chuyên tâm phụ trợ Ngụy Tác tu luyện còn bản thân không có thời gian tu luyện, sua cùng cũng đột phá đến tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng.

“A!”

Chỉ thêm mười ngày, Cơ Nhã lại kinh hỉ tột bậc hô lên, trên mình rực sáng mười dải thần hải quang hoa!

Trước đây nàng vẫn dùng linh thạch tu luyện, hiện tại Ngụy Tác cảm giác tu luyện tại Tụ linh trận nhanh gấp hai mươi lần tốc độ tu luyện bình thường, còn với nàng thì một ngày ở đây bằng mấy chục ngày bề quan khổ tu.

Chỉ mười ngày, Cơ Nhã từ Chu thiên cảnh đệ tứ trọng đột phá đến đệ ngũ trọng, tốc độ tu vi tiến cảnh này khiến nàng trong tích tắc cảm giác đột phá đã thiếu chút nữa tâm thần thất thủ, sợ hãi khôn cùng.

Cơ Nhã đột phá, tất nhiên khiến Ngụy Tác vui mừng.

Cơ Nhã thiếu chút nữa tâm thần thất thủ vì tu vi tiến cảnh đề thăng quá nhanh, Ngụy Tác vì tốc độ đột phá tu vi không nhanh thế nên thích ứng với tốc độ hấp nạp linh khí kinh nhân này.

Mười chín ngày sau khi Cơ Nhã đột phá đến Chu thiên cảnh ngũ trọng, Ngụy Tác đột nhiên mở bừng mắt.

Tích tắc gã mở bừng mắt, trên mình rực lên mười hai dải tử sắc thần hải quang hoa, cùng lúc đó, toàn tỉnh thất vang lên tiếng động như kinh đào phách ngoạn.

Ba màu trên mình gã tan hết, da trắng ngần như màu ngà voi, rất đẹp đẽ.

Phân niệm cảnh lưỡng trọng!

Theo Ngụy Tác liệu tưởng, tu luyện bình thường, ít nhất cũng cần năm trăm tám mươi ngày trở lên mới từ tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng đột phá đến lưỡng trọng. Nhưng ở Tụ linh trận, chỉ mất ba một ngày, Ngụy Tác đã đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh lưỡng trọng!

Với tốc độ kinh nhân này mà tu luyện trong Tụ linh trận, có thể đạt đến Phân niệm cảnh ngũ trọng, gấp cửa ải kim đơn kết đơn chẳng?

Tụ linh trận có công hiệu tụ tập linh khí kinh nhân như vậy khiến Ngụy Tác hưng phấn vì đột phá đến Phân niệm cảnh lưỡng trọng xong thì không dám lãng phí thời gian, tiếp tục nhập trận tu luyện.

...

“Kỳ quái, lão Thường, có phát giác thấy linh khí Hải Tiên thành gần đây hình như nhạt hơn không? Trước đây một ngày ta hút được ngang với chỉ phần một viên hạ phẩm linh thạch nhưng gần đây chỉ được khoảng tám phần.”

Hơn tám mươi ngày sau khi Ngụy Tác đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh lưỡng trọng, một lão giả mặc hôi sắc bào tử và một trung niên tu sĩ mặc áo trắng kiểu văn sĩ, đi qua chỗ gã ở.

“Không phải chứ?” Nghe lão giả mặc hôi sắc bào tử than oán, bạch sam văn sĩ hơi ngần ra: “Lão Lữ, ta không nhận thấy.”

“Ai cũng bảo linh mạch của Hải Tiên tông nhanh nhất cũng mấy năm nữa mới khô kiệt, lẽ nào linh khí này bắt đầu khô kiệt rồi?” Lão giả lẩm bẩm, thân ảnh hai người từ từ tan biến trong màn đêm.

Nửa canh giờ sau khi hai người khuất bóng khỏi con đường trước chỗ Ngụy Tác ở, một hắc sắc thân ảnh, từ từ đi ra khỏi bóng tối.

Thân ảnh này mặc hắc bào, sắc mặt nhợt nhạt, toàn thân lạnh lẽo âm khí, nhìn xa như một người chết mặt mũi trắng bệch lơ lửng trên không trung, cực kỳ đáng sợ.

Tu sĩ này, chính thị trưởng lão Âm Thi tông Gia Cát lão quái, Phân niệm kỳ ngũ trọng tu vi.

“Một trăm ngày liên không xuất môn, ở trong bế quan tĩnh tu hả?”

Cười lạnh âm u xong, Gia Cát lão quái nheo mắt nhìn quanh rồi lấy ra một bạch sắc viên bát, nghiêng răng cắn đầu lưỡi, phun một ngụm tinh huyết vào cái bát.

Tình cảnh không lạnh mà run xuất hiện.

Một quỹ ảnh trong veo từ bạch sắc viên bát dâng lên, không hề bị ảnh hưởng, xuyên qua hồng sắc quang trảo bên ngoài chỗ Ngụy Tác ở.

codon.traí

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

269. Chương 269: Đoạt Xá Yêu Hồn

Quỷ ảnh trong suốt từ bạch sắc viên bát của Gia Cát lão quái cao bằng người thật, trong màn đêm coi như vô sắc vô hình, không thể nhìn ra.

Phát xong quỷ ảnh, Gia Cát lão quái neho mắt bật cười lạnh, thu nhanh bạch sắc viên bát, cơ hồ xuôi tay không làm gì, đứng im trên sơn đạo.

Quỷ ảnh xuyên qua linh điền, như khí thể lách qua khe cửa.

Cơ Nhã và Ngụy Tác vẫn nhắm mắt, tĩnh tu trong Tụ linh trận, không nhận ra nguy cơ.

Cơ Nhã đã đột phá thành công, đạt đến tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, hơn nữa đạt tới hậu kỳ, trên mặt ánh lên ba màu nhân nhật, rõ ràng lúc đột phá đến Phân niệm kỳ đã sử dụng Kim ban sâm quả. Ngồi xếp bằng nhắm mắt, hoàn toàn cạnh nằng là Ngụy Tác, thậm chí đã đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh tam trọng.

Trong Tụ linh trận, tốc độ tu luyện quá nhanh, bảy tám mươi ngày khổ tu tương đương với dùng đơn được tu luyện bốn, năm năm!

Đột nhiên, Ngụy Tác giật giật chân mày, mở bừng mắt.

Chát một tiếng vang lên rõ ràng gần cửa.

Ngụy Tác biến hẩn sắc mặt, thanh âm này rõ ràng là tiếng thần thức xung kích của Phệ tâm trùng!

Trong một tĩnh thất cách gian nuôi dưỡng Phệ tâm trùng không xa, lệnh cho Phệ tâm trùng trừ tự do vào ăn thì hộ pháp cho gã cùng Cơ Nhã. Chỉ khi có kẻ xâm nhập, Phệ tâm trùng mới phát động công kích!

“Ngụy Tác, chuyện gì vậy!”

Cả Cơ Nhã cũng bị kinh động, biến hẩn sắc mặt đứng dậy trong Tụ linh trận.

“Đi!”

Ngụy Tác vung tay phát ra Hắc thủy liên, cầm Thực huyết pháp đao nhãn nhó ra khỏi gian tĩnh thất.

Phệ tâm trùng là bảo bối của gã, đã đổ vào nó không rõ bao nhiêu linh thạch và tâm huyết, nếu nó có gì bất trắc, gã chắc đau lòng thổ huyết, càng trọng yếu là Hàn Vi Vi ở trong gian tĩnh kề đó, nếu nằng ta có bề gì, một trăm con Phệ tâm trùng cũng khó bù lại.

Cơ Nhã cũng nhột nhột mặt mày cầm pháp bảo như ngọn núi vàng, một tay cầm Thanh cương phiến lướt ra.

“À!”

Ngụy Tác nhanh chóng kích phát linh quang quang tráo, bảo vệ bản thân cùng Cơ Nhã, đồng thời sững sờ.

Gã nhận ra Phệ tâm trùng đã truy đuổi “kẻ xâm nhập” vào đại sảnh không lớn lắm.

“Đối phương” là một âm hồn trong veo, méo mó.

Theo lý, âm hồn vô sắc vô hình này, Ngụy Tác không thể cảm tri được nhưng giờ gã lại cảm nhận được rõ ràng nó tồn tại, còn cảm nhận được âm hồn đang nhe nanh múa vuốt lao đến.

Chát!

Âm hồ trong suốt này uốn người, lách qua khe bốn cánh Hắc thủy liên, va vào linh quang quang tráo bên ngoài Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, quang tráo nổ vang rồi lắc lư.

“Là ẩn hình pháp khí hả!” Cơ Nhã kinh hãi, thần thức hiện tại của nàng, bao trùm toàn đại sảnh và tính thất quanh đó không có bất kỳ vấn đề gì nhưng không cảm giác thấy đối thủ tồn tại, hay bất kỳ linh lực dao động nào.

“Ngụy Tác, thật ra là chuyện gì?” Giọng lục bào lão đầu vang lên trong tai gã, “Hình như ngươi cảm giác được đối phương?”

“Là một âm hồn.” Ngụy Tác sắc mặt rất khó coi đáp nhanh: “Có kẻ định dùng âm hồn ám toán chúng ta. Âm hồn này đã được tu sĩ tế luyện, không thì không thể không phát ra âm khí, vô sắc vô hình, lực công kích cũng đạt bán linh giai.”

“Âm hồn?”

Cơ Nhã và lục bào lão đầu kinh hô, Ngụy Tác đã phát ra một tấm kim sắc điện vòng, chụp xuống âm hồn tráo.

Hiện tại Ngụy Tác đã đạt tu vi Phân niệm cảnh tam trọng, thi triển Kim xà loạn vũ, mỗi tia chớp đều thập phần ngưng tụ, kêu lên tanh tách, tia chớp nào cũng có vẩy như thân rắn thật, uy thế thập phần kinh nhân.

“À!”

Hơn trăm tia chớp ngoằn ngoèo chụp xuống, mắt Ngụy Tác lóe lên thần sắc kinh hãi, gương mặt càng khó coi.

“Thế nào? Không đánh trúng hả?” Ngụy Tác đánh trượt, Cơ Nhã khẩn trương hỏi. Gặp đối thủ không cảm tri được, nàng không cách nào xuất thủ.

“Lôi quyết của ta lại không có tác dụng với âm hồn này.” Ngụy Tác “nhìn” rõ ít nhất có bảy, tám kim xà thiểm điện đánh trúng âm hồn, nhưng đều xuyên quan, cơ hồ không ảnh hưởng gì.

Gã thi triển lôi quyết vì có lực sát thương của lôi hệ thuật pháp đối với âm khí pháp khí và âm hồn là lớn nhất. Kim Xà lôi quyết không gây ra tổn thương cho âm hồn, thật quá quý dị.

“Vô dụng?” Lục bào lão đầu kinh ngạc hỏi.

“Hiện tại âm hồn ngưng thành một dóm nhỏ.” Ngụy Tác biến hẳn sắc mặt, “Lão đầu, ngươi cũng chưa thấy âm hồn này?”

Ngụy Tác cảm tri được âm hồn đã ngưng thành một viên ngọc trong veo lớn cỡ mắt người, thập phần quý dị, uy năng tựa hồ còn hơn lúc lớn bằng người thật.

“Lôi hệ thuật pháp cũng vô dụng, âm hồn ngưng thành một dóm?” Lục bào lão đầu ngẩn ra rồi nghĩ ra gì đó, oa oa kêu lên, “Ngụy Tác, mau lên! Dùng Âm lân sa hoặc Hủ thi thủy lai đối phó nó!”

Không hề chần chừ, Ngụy Tác chụp lấy một nắm Âm lân sa ném ra. Đồng thời, gã vung tay điểm, tể xuất bạch sắc hồ lô đựng đầy Hủ thi thủy lấy được của lão đạo râu chuột thuộc Hắc Sát.

“Xoạt!”

Luồng thanh hắc sắc lân hỏa rải ra, viên châu do âm hồn ngưng thành rung lên, bị lân hỏa dính vào bị thiêu đốt bốc khói.

Viên ngọc trong veo tỏa khói xanh, cả Cơ Nhã cũng nhìn thấy viên âm hồn châu quý dị.

Không dừng lại, Ngụy Tác chỉ tay, Hủ thi thủy trong bạch sắc hồ lô phun ra, viên âm hồn châu thấy không ổn, định muốn trốn chạy.

Âm hồn châu bốc khói, âm khí tựa hồ nhanh chóng bốc lên.

Lúc đó, Gia Cát lão quái ở bên ngoài vốn cực kỳ tự tin chợt biến sắc. Mắt lão ánh lên liên tục rồi dùng mục quang hung hãn tột bậc nhìn vào chỗ ở của Ngụy Tác đoạn lắc mình tan biến vào bóng tối.

“Lão đầu, thật ra là gì hả!” Trong chỗ ở của Ngụy Tác, thấy âm khí của âm hồn châu bị Hủ thi thủy thiêu đốt, gã liền gọi lục bào lão đầu.

“Đoạt xá yêu hồn!”

“Đây là ‘Đoạt xá yêu hồn’ do tu sĩ tinh thông âm nguyên công pháp, dùng tự thân tinh nguyên và âm hồn của cao giai tu sĩ luyện chế thành! ‘Đoạt xá yêu hồn’ này vô sắc vô hình, phá được nhiều cấm chế, là âm khí tuyệt vời để đánh lên âm toán! ‘Đoạt xá yêu hồn’ đã được bí pháp tôi luyện, chứ hệ thuật pháp đều vô dụng, mà phải dùng cách ngược lại, dùng âm khí như Âm lân sa mới sát thương được. ‘Đoạt xá yêu hồn’ này ít nhất cũng mấy chục năm mới luyện chế được, tuyệt đối không kém hơn công sức rèn một món đạo giai pháp khí! Sao đột nhiên lại vào đây nhỉ!”

“Trong tình huống không phát giác, bị ‘Đoạt xá yêu hồn’ chui vào thể nội, sẽ trở thành con rối bị thao túng! Lẽ nào có người biết Tự linh trận của chúng ta hút linh khí, định dùng ‘Đoạt xá yêu hồn’ biến người thành con rối để tìm hiểu thật ra là chuyện gì hả?” Giọng lục bào lão đầu tựa hồ còn hơi kinh hãi.

“Cơ Nhã, không chế Hủ thi thủy hồ lô, luyện hóa ‘Đoạt xá yêu hồn’, ta ra ngoài xem sao.”

Nghe lục bào lão đầu nói vậy, Ngụy Tác dặn Cơ Nhã rồi đi ra ngoài.

“Ngụy Tác, sao thế?”

Có điều tích tắc sau, Cơ Nhã thấy gã đi vào.

“Bên ngoài không có tu sĩ, đối phương chắc đã đi rồi.” Ngụy Tác nhú mày đáp.

“‘Đoạt xá yêu hồn’ ít nhất cũng phải dùng âm hồn của tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng tu vi trở lên mới luyện chế được, âm toán chúng ta tuyệt đối không phải tu sĩ tầm thường. Rất có thể là trưởng lão Âm Thi tông Gia Cát lão quái người gặp tại giao lưu hội, lẽ nào người có khí tức gì đó bị lão phát hiện?” Lục bào lão đầu oa oa kêu mấy câu, đột nhiên nhớ ra hỏi, “Ngụy Tác, ‘Đoạt xá yêu hồn’ chỉ tu sĩ luyện thần thông pháp nhân hoặc có pháp khí đặc biệt mới cảm giác được, sao người lại nhìn thấy!”

Ngụy Tác nhìn viên ngọc trong Hủ thi thủy đang bốc khói.

Viên ngọc lúc này chỉ còn một phần ba, xem ra khó thoát được, sẽ bị luyện hóa.

Trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác lấy ra nô thú đại, thu Phệ tâm trùng lại.

Đoạn gã nhắm mắt cảm giác.

Thần sắc kinh hỉ thoáng hiện trên gương mặt ngưng trọng của gã.

“Lẽ nào vì Phệ tâm trùng?” Cơ Nhã và lục bào lão đầu thấy vậy, cộng với thần sắc gã biến hóa thì lên tiếng hỏi.

codon.tra

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

270. Chương 270: Hồng Liên Võ, Lão Tổ Đến

Ngụy Tác gạt đầu, thả Phệ tâm trùng ra.

“Không ngờ Phệ tâm trùng bản thân có năng lực ẩn hình nhưng tiến hóa thành năng lực phản ẩn hình.” Thấy Ngụy Tác gạt đầu, lục bào lão đầu hiểu thật ra là chuyện gì, lẩm bẩm một câu.

“Lần này không có Phệ tâm trùng, chưa biết chừng chúng ta xong rồi.”

Ngụy Tác nhìn “Đoạt xá yêu hồn” bị Hủ thi thủy hoàn toàn luyện hóa, nhãn quang thập phần âm trầm.

Tuy có vẻ đối phó “Đoạt xá yêu hồn” tựa hồ dễ dàng nhưng thực tế còn hung hiểm hơn lúc Ngụy Tác đối trận Trương gia lão tổ.

Nếu không có Phệ tâm trùng, gã cùng Cơ Nhã dù không tu luyện, trong khi không phòng bị thì không có năng lực chống lại “Đoạt xá yêu hồn”.

Chả trách lần trước thấy Phệ tâm trùng đã tiến giai nhưng không tiến hóa ra năng lực đặc biệt nào, hóa ra Phệ tâm trùng tiến giai xong hình thành không phải thủ đoạn công kích mà là năng lực tra xét ẩn hình, nên Ngụy Tác có liên hệ tâm thần đặc biệt với nó mới cảm tri rõ về “Đoạt xá yêu hồn”.

Hiện tại Ngụy Tác thậm chí nhớ đến tu sĩ xóa tóc của Long Cổ tông. Khi gã nghiên cứu Tiên cổ diệu thuật lấy được của y, phát hiện “Long diên” có năng lực đặc biệt tìm ra vật ẩn thân và không sợ pháp bảo mê loạn tâm thần. Tu sĩ xóa tóc tựa hồ nhờ vào “Long diên” mà phát hiện ra gã.

Phệ tâm trùng hút não tủy “Long diên” mà tiến giai, hiện tại tiến hóa được năng lực này, Ngụy Tác lại nhớ đến suy đoán lúc trước, Phệ tâm trùng hút não tủy yêu thú hệ nào thì khi tiến giai rất có khả năng hình thành năng lực của yêu thú hệ đó. “Long diên” có năng lực ngự không thì nó là biến chủng của phong hệ yêu thú.

Có điều có phải thế không phải thử mới biết, giờ phải ứng phó “Đoạt xá yêu hồn” đột nhiên xuất hiện này.

“Kẻ ám toán chúng ta rất có khả năng là Âm Thi tông Gia Cát lão quái, bất quá không phải vì phát hiện chúng ta giết đệ tử Âm Thi tông đó mà tham lam đồ của chúng ta. Chắc hôm đó ta cần nhiều thứ, gia tài nhiều hơn tu sĩ tầm thường nên lão thêm muốn, chưa biết chừng đã ngầm bám theo, biết chúng ta vào Hải Tiên tông giao dịch với Hiên Viên lão tổ, nên đoán rằng chúng ta có thứ bất phàm.” Ngụy Tác mắt lóe lên mấy lần, trầm giọng: “Nếu vì việc của đệ tử đó, với thực lực của Âm Thi tông, cứ trực tiếp đòi người từ Hải Tiên tông là được, không cần dùng thủ đoạn đó đánh lén ám toán.”

“Dù thế nào, tể luyện ‘Đoạt xá yêu hồn’ đều cần mấy chục năm khổ công, hiện tại chúng ta diệt ‘Đoạt xá yêu hồn’ này coi như kết thù không giải được với kẻ đó.” Cơ Nhã hít sâu một hơi, hỏi Ngụy Tác: “Tiếp theo chúng ta làm gì? Lập tức rời thành?”

Ngụy Tác trầm ngâm một chốc, lắc đầu, “Chúng ta vừa diệt ‘Đoạt xá yêu hồn’, hiện tại mà đi ngay, rất có khả năng bị lão nhắm vào. Chúng ta ở trong Hải Tiên thành, lão ném đòn cũng là ngầm ngầm, còn e ngại Hải Tiên tông mà không cách nào quang minh chính đại đối phó chúng ta. Nếu ra khỏi Hải Tiên thành, lão tìm lý do nào đó cũng được, sẽ lợi dụng thế lực Âm Thi tông quang minh chính đại vây giết chúng ta. Tốt nhất là chúng ta coi như không có gì xảy ra, tiếp tục ở lại đây bế quan tu luyện. Có Tụ linh trận, nếu thực lực của chúng ta đạt tới mức thoát được tu sĩ Kim đơn kỳ truy sát thì cần gì sợ ai.”

“Người Âm Thi tông quá huênh hoang!” Lục bào lão đầu kêu to, “Ta không quen thuộc Vân Linh đại lục, nên không có cách gì, Ngụy Tác, đợi khi chúng ta về Thiên Huyền đại lục, đi tra xét ngay hai thượng cổ động phủ mà ta biết, lấy được vài món pháp bảo lợi hại, nhất định phải quay lại cho Âm Thi tông ném mùi đau thương!”

Ngụy Tác nghe lục bào lão đầu nói vậy thì thầm nhún nhó.

Đổi lại gã là trưởng lão Âm Thi tông, có chỗ dựa như thế thì mất một thứ khổ công mấy chục năm thời gian tể luyện được dưới tay một tu sĩ kém hơn mình nhiều thì không đời nào chịu bỏ qua.

Hiện tại có thể cứu trị Hàn Vi Vi và chưa giải quyết Gia Cát lão quái xong, việc quay lại Thiên Huyền đại lục thăm dò động phủ của lục bào lão đầu biết thì quá xa xôi.

Tu vi đề thăng, hiện tại dù có Tụ linh trận, muốn đột phá cũng không thể nhanh.

Từ tu vi Phân niệm cảnh lưỡng trọng đột phá đến tam trọng, Ngụy Tác chỉ mất hơn tám mươi ngày.

Tốc độ tu luyện trong Tụ linh trận gấp hơn hai mươi lần dùng yêu đơn tu luyện.

Theo tình huống bình thường, Ngụy Tác muốn từ Phân niệm cảnh lưỡng trọng đột phá đến tu vi Phân tam trọng ít nhất cũng cần một nghìn bảy trăm ngày, tức là gần năm năm.

Gã đã biết, tu vi càng cao, thời gian đột phá không chỉ đơn giản là gấp mấy lần.

Theo gã dự tính, tu luyện bình thường, từ tu vi Phân niệm cảnh tam trọng đột phá đến tứ trọng thì cần gần bốn nghìn ngày, tức là mười một, mười hai năm.

Dù có kỳ ngộ, hoặc đệ tử tinh anh đại tông môn có đủ linh thạch thì tu luyện đến Phân niệm cảnh tam trọng đều ít nhất cũng hơn hơn ba mươi tuổi, đến tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng phần lớn là năm mươi tuổi trở lên.

Tu luyện vô tuế nguyệt, tu vi càng cao, Ngụy Tác càng hiểu hàm nghĩa câu này.

Hiện tại Ngụy Tác muốn từ Phân niệm cảnh tam trọng đột phá đến tứ trọng, còn hơn một trăm bảy tám mươi ngày, tức là hơn năm tháng.

Tìm kiếm quanh chỗ ở, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã không yên tâm, an trí Hàn Vi Vi trong tĩnh thất có Tự linh trận.

Gã trực tiếp an trí Phệ tâm trùng bên ngoài cửa gian tĩnh thất.

Xác định được Bồi yêu dịch không khiến Phệ tâm trùng sau khi tiến giai sẽ không có dị năng, vì không có đủ não tủy yêu thú nên Ngụy Tác để Phệ tâm trùng bơi trong Bồi yêu dịch.

Tiếp đó, Ngụy Tác coi như chưa xảy ra chuyện gì, trừ mỗi ngày một lần xuất môn như trước kia để Hải Tiên tông kiểm nhất tra thông hành linh phù, bổ sung nguyên liệu luyện chế Bồi yêu dịch thì cơ hồ ở trong Tự linh trận quên ngày quên đêm khổ tu. Đồng thời vì Huyền Sát đại pháp là ý trọng quan trọng của Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nên hai người lại trở lại tần suất một ngày hai lần song tu.

Ném đòn một lần mà không được lợi gì, lại mất “Đoạt xá yêu hồn” rất khó tế luyện, Gia Cát lão quái như thể biến mất.

Thời gian vô thanh vô tức trôi qua từng ngày, cơ hồ tu sĩ Hải Tiên thành đều phát giác linh khí tựa hồ ngày càng mỏng.

...

Trong sơn môn Hải Tiên tông.

Dưới chân tượng Hải tiên tử linh vận phi phàm rải rác mười mấy bạch ngọc liên đài.

Trên đó còn hai đệ tử Hải Tiên tông trẻ tuổi xếp bằng.

Hai người đều chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, một người mặc pháp y màu lục nhạt, người còn lại mặc trường bào màu nguyệt bạch đính sợi vàng, ai cũng mày kiếm mắt sao, khí độ bất phàm. Cả hai đều có tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, rõ ràng đệ tử tinh anh của Hải Tiên tông.

Hai đệ tử xếp bằng trên bạch ngọc liên đài, trên mình lấp lánh linh quang theo tiết tấu, rõ ràng đều tĩnh tọa tiềm tu.

Đột nhiên, bức tượng Hải tiên tử trên đầu hai người phát ra tiếng “Chát”.

Bức tượng Hải tiên tử bằng ngọc thạch trước đây hoàn hảo nhưng lúc này trên đó sen đỏ bà ta cảm, không rõ từ khi nào đã có mấy chục vết nứt. “Chát” một tiếng, đó sen trong tay Hải tiên tử thêm một vết nứt sâu, rơi xuống nhiều mảnh hồng sắc ngọc thạch.

Hai đệ tử mở bừng mắt, ngẩng lên nhìn, biến hẳn sắc mặt.

“Lão tổ!”

Cả hai đệ tử đột nhiên lại cảm giác gì đó, quay lại cung kính tột bậc hành lễ.

Hiên Viên lão tổ mặc hoàng sắc trường bào, râu tóc trắng ngắn, không rõ từ lúc nào đứng sát sau lưng hai người, ngẩng nhìn tượng Hải tiên tử phía trên.

“Tiếp tục tu luyện đi.”

Hiên Viên lão tổ mặt mũi lạnh tanh phát tay, vẫn hoàn toàn bất động.

Hai đệ tử kính sợ Hiên Viên lão tổ tột bậc, thấy ông ta bảo vậy thì không dám cãi, vội nhắm mắt xếp bằng tu luyện.

Có điều chốc sau, một đệ tử Hải Tiên tông mặc hắc sam lao nhanh tới hành lễ với Hiên Viên lão tổ rồi đưa bạch sắc ngọc phù lên.

Hiên Viên lão tổ chạm vào bạch sắc ngọc phù, mắt ánh lên vô cùng vô tận, tựa hồ trong bạch sắc ngọc phù ghi lại tin tức với số lượng kinh nhân mà ông ta muốn đọc hết một lần.

Sát khí lẳng lẽ lóe lên trong mắt ông ta, đoạn khí tức nhanh chóng thu liễm lại, tạo cho người ta cảm giác chỉ có một phổ thông tu sĩ Chu thiên cảnh chứ không phải là Kim đơn kỳ đại tu sĩ thần thông kinh nhân, từ bạch sắc linh quang quanh Hải Tiên tông đi từng bước đến trước chỗ ở của Ngụy Tác.

Có điều chỉ một bước là xuyên qua hồng sắc quang mạc, đứng trước linh điền của Ngụy Tác!

macarongvn

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

271. Chương 271: Hải Liệp Đại Hội.

“Thần thức đã quét tới rồi, còn trốn tránh cái gì? Ra đi!”

Trực tiếp xuyên qua cấm chế hồng sắc quang mạc, Hiên Viên lão tổ đứng trước linh điền, mặt mũi lạnh tanh nói vào chỗ Ngụy Tác ở.

Ngụy Tác nhăn nhó cùng Cơ Nhã mặt mày trắng nhợt đi ra.

“Là người hả!”

Diện mạo Ngụy Tác lúc này khác xa tu sĩ mặt vàng vọt lúc cùng Ngân Lý tán nhân đến tìm Hiên Viên lão tổ giao dịch nhưng ông ta lập tức nhận ra. Kim đơn kỳ đại tu sĩ đang phát ra uy áp kinh nhân này cũng hơi ngắn ra, tựa hồ không ngờ tu sĩ ở chỗ này lại là người từng giao dịch với mình.

“Chính thị văn bối.” Ngụy Tác cười khở gật đầu.

Dáng vẻ của Hiên Viên lão tổ cho thấy không cần nói nhiều.

Hiên Viên lão tổ hơi nheo mắt, mặc nhiên nhìn Ngụy Tác, linh khí trên mình hình thành một dải mây vàng cuộn cuộn, vân khí toàn Hải Tiên thành tựa hồ trở nên biến ảo.

“Người dùng phương pháp lấy trộm linh khí của Hải Tiên thành?” Bất động nhìn Ngụy Tác một chốc, Hiên Viên lão tổ bằng hàn tột bậc hỏi.

“Văn bối bố trí một Tự linh trận.” Đã bị phát hiện, Ngụy Tác không giấu, nói với vẻ thực sự cầu thị.

“Tự linh trận? Pháp trận này đã thất truyền mấy vạn năm, không ngờ người văn biết cách bố trí.” Hiên Viên lão tổ cup mắt, “Người cần Thiên lan chanh tinh vì bố trí trận này?”

Ngụy Tác thở dài, không nói gì thêm mà gật đầu.

“Lớn mật! Đổi Thiên lan chanh tinh với ta để bố trí pháp trận, hút linh khí của Hải Tiên thành, người coi ta không ra gì hả!” Sát cơ lẳng lẽ từ mắt Hiên Viên lão tổ bùng lên!

“Ngọc hư tử chu? Người là người Tử Vi tông?” Hiên Viên lão tổ có vẻ định động thủ, Ngụy Tác không nói gì mà vung tay tể xuất Hắc thủy liên, đồng thời lấy cả Ngọc hư tử chu ra. Hiện tại khẳng định không đánh nổi nhưng vẫn còn một chút cơ hội có thể dea Hàn Vi Vi rời khỏi Hải Tiên thành. Thấy Ngụy Tác tể xuất Ngọc hư tử chu, mục quang Hiên Viên lão tổ lóe lên, sát khí dâng lên gấp mấy lần trong tích tắc.

“Văn bối và Tử Vi tông không có quan hệ, pháp bảo này chỉ tình cờ lấy được.” Ngụy Tác nắm Thực huyết pháp đao và Thanh tác ngân pháp trượng trong tay, nhãn quang hơi lóe lên.

“Vậy hả?”

Hiên Viên lão tổ thấy Ngụy Tác cùng Cơ Nhã định chống cự, mắt lóe hàn mang, không thực hiện bất kỳ động tác nào nhưng hoàng quang đã bao lấy ông ta.

Hoàng quang có đường kính sáu, bảy trượng, không rõ do thuật pháp và pháp bảo nào kích phát mà linh quang liên tục thành hình vạn niên thanh, linh áp kinh nhân hơn bất kỳ thuật pháp và pháp bảo nào Ngụy Tác từng thấy.

Hoàng quang dấy lên, thổ hoàng sắc quang diễm phun ra.

Ngụy Tác biến hẳn sắc mặt vung tay.

Thanh tác ngân pháp trượng thượng phát ra hồi hắc sắc quang hoa, bao trùm thổ hoàng sắc quang diễm, cùng lúc đó, thanh hắc sắc âm khí tràn ra, ngưng thành ma thảo, chụp vào quang diễm.

“Vù, vù!”

Quang diễm bị quang hoa bao trùm, dấy lên bạch khí, đoạn va chạm với thanh hắc sắc ma thảo, linh quang tắt đi không ít.

Ngụy Tác kinh hãi vì thổ hoàng sắc quang diễm đã tắt linh quang cơ hồ không hề đình trệ, trực tiếp xuyên qua thanh hắc sắc ma thảo và cả cái kén do Cơ Nhã dùng pháp bảo như hòn núi vàng phát ra, dư thể không giảm mà giáng vào cánh Hắc thủy liên.

Chát một tiếng, Hắc thủy liên rung lên, thủy quang tỏa sáng, cánh dấy lên hắc sắc thủy hoa, như thể nước ở bên trong văng ra.

Ngụy Tác nhìn rõ thổ hoàng sắc quang diễm là một pháp bảo bằng đóa sen lớn cỡ mắt rồng.

Uy năng cao hơn nhiều linh giai thượng phẩm, khẳng định là một món đạo giai pháp bảo!

“À!”

Ngụy Tác chặn được đòn này, Hiên Viên lão tổ hơi sững lại, mắt ánh lên lạ lùng.

Chỉ tích tắc này, hồi sắc quang hoa đặc dị từ Thanh tác ngân pháp trượng trong tay Ngụy Tác bao ra vây lấy Hiên Viên lão tổ.

Đại bộ phận hồi sắc quang hoa xuyên qua hoàng khí bên ngoài Hiên Viên lão tổ, chạm vào mình, ông ta biến sắc!

Ầm! Hoàng sắc khí lưu kinh nhân từ dưới đất dấy lên, Hiên Viên lão tổ lướt lên không năm mươi trượng như thuận di, thoát khỏi phạm vi hồi sắc quang hoa lung chảo.

Ngụy Tác vung tay, Thanh tác ngân pháp trượng phát ra hồi sắc quang hoa, tiếp tục đuổi theo Hiên Viên lão tổ, cùng lúc đó, Ngọc hư tử chu lui vào chỗ ở, định đưa Hàn Vi Vi được gã cùng Cơ Nhã an trí gần cửa.

Sắc mặt gã cùng Cơ Nhã đồng thời nhợt đi vì hoàng khí cuộn cuộn đột nhiên dấy quanh, hình thành một bức hoàng sắc tinh tường vây lấy cả hai!

Nguyên uy năng của hoàng sắc tinh tường đã không kém gì một món giai pháp khí phòng ngự linh cấp cao!

Hiên Viên lão tổ trên không loáng lên, tránh khỏi hồi sắc quang hoa, vung tay phát ra hoàng sắc khí lưu vào đại sảnh sau lưng Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, đưa Hàn Vi Vi đến trước mặt ông ta.

Đồng thời, Hiên Viên lão tổ lạnh lùng nhìn sang trái.

Nếu có người quan chiến lúc này, có lẽ sẽ không hiểu vì sao Hiên Viên lão tổ lại nhìn sang chỗ không có gì, còn Ngụy Tác biết rõ đó là nơi Phệ tâm trùng ẩn mình.

Hiển nhiên, Hiên Viên lão tổ đã phát hiện ra Phệ tâm trùng! Mà ông ta vẫn chưa động dụng toàn lực!

Sắc mặt Ngụy Tác triệt để âm trầm, chuẩn bị dù Phệ tâm trùng bị giết thì cũng phải nhân cơ hội này kích phát Thực huyết pháp đao có uy lực công kích lớn nhất.

“Dừng tay!”

Hiên Viên lão tổ triệt để chiếm thượng phong lại xua tay, thu lại pháp bảo hình hoàng sắc pháp liên bị Ngụy Tác tiêu hao không ít quang hoa.

“À!” Thấy Hiên Viên lão tổ không có sát ý, tựa hồ muốn dừng tay, Ngụy Tác hơi ngần ra, không kích phát Thực huyết pháp đao.

“Chỉ cần người đáp ứng giao dịch, ta không chỉ bỏ qua việc người bố trí Tụ linh trận, lấy linh khí của Hải Tiên thành mà còn mang lại lợi ích cho người.” Hiên Viên lão tổ vung tay trả Hàn Vi Vi cho Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, thản nhiên nói.

“Giao dịch? Giao dịch gì.” Ngụy Tác đổi sắc, nhìn thần sắc Hiên Viên lão tổ gac thậm chí cho rằng ông đột nhiên xuất thủ là vì muốn thử thực lực của gã đồng thời xem gã có phải là tu sĩ Tử Vi tông không.

“Vào trong đã rồi nói.”

Hiên Viên lão tổ liếc gã, không hề lo rằng gã thoát được, chấp tay sau lưng đi vào chỗ ở.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nhìn nhau, nghiêng răng đi theo Hiên Viên lão tổ.

Hiên Viên lão tổ đến cửa tinh thất bố trí Tụ linh trận mới dừng lại, nhìn một chốc, mắt ánh lên phức tạp rồi quay lại nhìn Ngụy Tác cùng Cơ Nhã.

“Người nuôi dưỡng yêu thú chắc là Phệ tâm trùng, tựa hồ thực lực sắp đạt mức lục cấp yêu thú nhỉ. Theo thần sắc của người chắc trừ pháp trượng ra chắc còn pháp bảo khác nữa là con bài tẩy?” Liếc Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hiên Viên lão tổ tỏ vẻ thâm ý bảo.

“Hiện tại tiền bối có thể nói rõ là giao dịch gì chẳng?” Ngụy Tác không đáp, ung dung nói.

“Gia nhập Hải Tiên tông.” Hiên Viên lão tổ bảo, “Nếu người thật sự muốn làm đệ tử Hải Tiên tông, ta sẽ thu người làm đồ đệ, nếu không thích gia nhập tông môn, có thể làm khách khanh trưởng lão của Hải Tiên tông.”

“Có việc tốt thế hả?” Ngụy Tác nhú mày nhìn ông ta, “Tiền bối, giao dịch này chắc không giản đơn vậy chứ?”

“Đương nhiên.” Hiên Viên lão tổ càng lúc càng thấy vừa ý với gã, mỉm cười: “Thành đệ tử hoặc khách khanh trưởng lão của Hải Tiên tông chỉ cần thay mặt bản tông tham gia một lần Hải liệt đại hội. Việc người dùng Thiên lan chanh tinh, bố trí Tụ linh trận hút linh khí Hải Tiên thành, khiến linh mạch của Hải Tiên thành khô kiệt nhanh hơn coi như cho qua.”

“Hải liệt đại hội?” Nhân quang Ngụy Tác hơi ánh lên, “Tiền bối có thể giải thích kỹ chẳng?”

“Hải liệt đại hội vốn là đại hội tỷ thí do Minh Nguyên tông, Tử Vi tông và Hải Tiên tông cử hành, mỗi hai mươi năm một lần.” Hiên Viên lão tổ gật đầu, tỏ rõ thần sắc ngưng trọng, “Tịch Diệt hải có một nơi là Hắc Mộc quần đảo, yêu thú rất nhiều. Lúc diễn ra Hải liệt đại hội, trưởng lão, tông chủ tam tông phong tỏa nơi đó lại rồi tam tông cùng chọn ra mười đệ tử cho vào Hắc Mộc quần đảo, sau ba ngày, đệ tử tông nào đệ tử săn được số lượng yêu thú nhiều nhất, cao cấp nhất là thắng. Tam tông đệ tử tham gia Hải liệt đại hội, tuổi thật phải từ bốn mươi tuổi trở xuống.”

macarongvn

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

272. Chương 272: Thọ Nguyên, Thọ Nguyên.

“Tam tông đệ tử tham gia Hải liệt đại hội có thể thanh toán lẫn nhau?” Ngụy Tác trầm ngâm một chốc, hỏi Hiên Viên lão tổ.

Hiên Viên lão tổ gật đầu: “Được.”

“Quả nhiên như vậy.”

Ngụy Tác giật giật chân mày. Hải liệt đại hội này không khác gì Đoạt bảo đại hội do tông môn mạnh nhất đông bộ chư thành ở Thiên Huyền đại lục trung Thăng Tiên tông và Lăng Vân kiếm môn của nam bộ chư thành tiến hành. Khác nhau ở chỗ Đoạt bảo đại hội là tỷ thí công khai còn Hải liệt đại hội mà được thả vào một khu vực rồi thoải mái giết nhau, rõ ràng còn hung hiểm gấp trăm Đoạt bảo đại hội.

“Không cần cân nhắc, người không có lựa chọn.” Hiên Viên lão tổ thấy gã trầm ngâm thì bảo, “ừ người có pháp khí lợi hại có thể uy hiếp ta cũng vô dụng, ta có thể sai Hải Tiên tông vây giết người rồi thừa cơ đánh lên. Người giỏi đến đâu cũng không cách nào đấu với mấy chục danh tu sĩ mà còn ứng phó được ta đánh lên?”

“Tiền bối quả nhiên nói thẳng.” Ngụy Tác bật cười khổ, “Tiền bối se rằng không chỉ tu vi Kim đơn kỳ nhất trọng? Thân phận như thế mà đánh lên văn bối, lẽ nào không sợ bị đồn ra sẽ thành trò cười?”

“Trò cười? Đối với tu sĩ, còn sống là thật, những thứ khác đều là giả.” Hiên Viên lão tổ nói đầy thâm ý.

“Tiền bối nói thẳng như vậy, tại hạ sẽ tiết kiệm lực khí, hỏi thêm về Hải liệt đại hội.” Ngụy Tác hỏi Hiên Viên lão tổ: “Tham gia Hải liệt đại hội, trừ tuổi thật ra thì không còn hạn chế nào khác? Ví như số lượng pháp khí.”

“Hạn chế duy nhất còn lại là pháp khí.” Hiên Viên lão tổ nhìn gã, tâm tư quả nhiên cẩn thận, ta quả nhiên không nhìn nhầm, “Tham gia Hải liệt đại hội, tam tông đệ tử chỉ được mang theo pháp bảo hoặc pháp khí tiêu hao từ đạo giai trở xuống, đạo giai trở lên không được phép.”

Ngụy Tác trầm ngâm: “Chỉ có hạn chế đó còn linh giai pháp bảo sẽ không hạn chế số lượng? Yêu thú như Phệ tâm trùng có thể mang vào không?”

“Số lượng không hạn chế.” Hiên Viên lão tổ mỉm cười, “Bất quá tông môn thường không chất đồng linh giai pháp bảo vào một đệ tử. Người cũng hiểu rõ, lúc đấu pháp không kịp dùng được mấy món đâu, hơn nữa Hải liệt đại hội có ai dám chắc môn hạ đệ tử trăm phần trăm an toàn thoát được, mang nhiều pháp bảo tương đương với cho không tông môn đối phương.”

Ngừng lại một chút, Hiên Viên lão tổ khán bổ sung, “tam tông đệ tử vào Hải liệt đại hội đều tách ra dùng thuật di phù đi vào theo phương vị khác nhau. Không ai rõ đệ tử vào đó sẽ xuất hiện tại đâu. Dù là đệ tử thực lực không tệ nhưng lọt vào đúng chỗ có hai ba đệ tử đối phương tụ tập thì rất có khả năng sẽ mất mạng. Có thể tham gia Hải liệt đại hội, tu vi tất nhiên không kém. Còn yêu thú như Phệ tâm trùng thì không hạn chế, trong ba tông môn đều không có nô thú chi pháp, dù có tu sĩ nuôi dưỡng yêu thú thì yêu thú đó cũng không có đẳng cấp cao, không uy hiếp được đệ tử tinh anh Phân niệm kỳ trở lên.”

“Tiền bối định bảo tại hạ lấy đệ tử thân phận Hải Tiên tông tham gia Hải liệt đại hội, vì đánh cược của đại hội này lớn lắm hả?”

“Đánh cược không lớn lắm, hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch, cùng yêu thú và yêu đơn lấy được trong Hải liệt đại hội.” Hiên Viên lão tổ nói, “Tông môn thất bại, đệ tử còn sống phải dâng hết yêu thú và yêu đơn sẵn được cho tông môn thắng lợi.”

“Hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch?!” Hiên Viên lão tổ nói nhẹ tênh còn Ngụy Tác thiếu chút nữa sắc nước miêng. Hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch, đặt cược như vậy còn không lớn?

Tất tiếng nhìn Hiên Viên lão tổ, Ngụy Tác hỏi, “Hải liệt đại hội khi nào sẽ cử hành?”

Hiên Viên lão tổ đáp: “Bảy tháng sau.”

“Bảy tháng sau?” Ngụy Tác ngoẹo đầu thoáng nghĩ, trực tiếp hỏi, “Món đánh cược không đáng gì với tiền bối, sao lại cần tại hạ tham gia Hải liệt đại hội? Với việc tiền bối không sợ ai cười, e ngại đệ tử tinh anh trong môn phái mất mạng thì cứ phái đệ tử thông thường là xong.”

“Người tưởng ta không làm vậy hả?” Hiên Viên lão tổ lắc đầu, “Hai lần trước ta đã làm vậy, hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch tương đương với đào tạo được một đệ tử tinh anh Phân niệm kỳ, bớt tổn thất hai đệ tử tinh anh Phân niệm kỳ thì đã có lợi rồi, chỉ là lần này không ổn.”

Ngụy Tác toát mồ hôi, càng không hiểu, “Tiền bối nói vậy, tại hạ càng không hiểu.”

“Ta nói giản đơn một chút. Tam tông lập ra Hải liệt đại hội là để xem thực lực của hậu khởi chi tú. Tam tông tuy ngoài mặt hòa khí, nhưng có ai không thêm thường đối phương, không thì lập ra Hải liệt đại hội làm gì.” Hiên Viên lão tổ cười lạnh, “Gần trăm năm nay Hải Tiên tông không xuất hiện đệ tử tinh anh nào khí vận đặc biệt tốt, tuy mỗi ngày thu được không ít linh thạch nhưng thực lực ngày càng suy lạc. Không có ta tọa trấn, chưa biết chừng đã bị Minh Nguyên tông và Tử Vi tông nuốt chửng lâu rồi.”

Ngừng lại một chút, Hiên Viên lão tổ nói tiếp, “Ta còn sống, dù Hải liệt đại hội này, dù ta thua thêm hai lần cũng vô vị. Nhưng nếu ta không còn, Hải Tiên tông không xuất hiện đệ tử lợi hại, không có tu sĩ Kim đơn kỳ mới hoặc chắc chắn sẽ tu đến Kim đơn kỳ thì hai tông môn đó khẳng định không nể mặt lịch đại tổ sư Hải Tiên tông và kẻ đã chết này.”

“Tiền bối muốn nói là...” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nhìn nhau.

“Người rất hợp với ta, lại được ta gặp đúng lúc này, coi như là duyên phận. Hiện tại coi như người đáp ứng tham gia Hải liệt đại hội, cũng coi như là đệ tử Hải Tiên tông, không cần ấp úng, ta cũng không giấu giếm.” Hiên Viên lão tổ nói, “Thọ nguyên của ta tối đa còn hơn mười năm, hơi quang vừa rồi của người ít nhất cũng hao mất của ta một tháng.”

“Tiền bối bảo tại hạ tham gia Hải liệt đại hội, chắc hai tông môn kia có thiên tài đệ tử thực lực siêu quần hả?” Ngụy Tác thấy Hiên Viên lão tổ gật đầu, nói thẳng: “Cho tại hạ lợi lộc chắc vì sợ thực lực tại hạ không đủ đối phó đệ tử hai tông môn kia?”

“Tử Vi tông có đáng gì, trong số đệ tử trẻ tuổi tối đa chỉ Phân niệm cảnh tam trọng, còn chưa đạt tu vi tứ trọng. Bất quá Minh Nguyên tông có một đệ tử tên Âu Nhiên Mạnh cũng là song linh căn tu sĩ, khác bằng hỏa lưỡng hệ của người, linh căn của y là phong, lôi lưỡng hệ. Y gặp không ít kỳ ngộ, không chỉ hiện tại đã đạt tu vi Phân niệm kỳ ngũ trọng, mà còn huênh hoang độc ác dị thường, Hải liệt đại hội hai mươi năm trước, y bất quá mới có Phân niệm cảnh lưỡng trọng tu vi, nhưng mười đệ tử Hải Tiên tông phái đi lần đó có quá nửa chết trong tay y. Nếu trừ được y thì coi như người giúp Hải Tiên tông giải quyết được hậu hoạn cực lớn.” Hiên Viên lão tổ nói thẳng: “Lợi ích ta cho người cũng để đối phó y, bất quá với ta, đích xác muốn người gia nhập Hải Tiên tông, dù người nguyện ý gia nhập, ta cũng cố gắng, sống đến tuổi ta thì nhân quang nhìn người rất chuẩn. Với tính tình của người, được lợi của ta, nợ một món nhân tình thì sau này Hải Tiên tông gặp nạn, giúp được chắc người sẽ giúp.”

“Một tông môn khí vận kém đi, dù nhiều linh thạch đến đâu cũng không vẫn hồi được suy bại. Ta từng có một thiên linh căn đệ tử nhưng đúng vào vận vô nhất thất, khẳng định có thể kết thành kim đơn, thì khi nó đột phá đến Phân niệm cảnh lại gặp bất trắc.”

“Tiếc là trước đây người không đến Hải Tiên thành bố trí Tụ linh trận, ta phát hiện sớm rằng dùng Tụ linh trận tu luyện, có thể trước khi thọ nguyên hao tận sẽ đột phá thêm nhất trọng tu vi, tăng thêm thọ nguyên, hiện tại không còn kịp nữa rồi.”

Ngụy Tác tắt tiếng. Hiên Viên lão tổ nói thẳng chứ không vòng vo, thật sự hợp với gã.

“Ý tiền bối là cứ để tại hạ dùng Tụ linh trận tu luyện?” Lại nhìn Hiên Viên lão tổ, Ngụy Tác hỏi thẳng.

“Tất nhiên.” Hiên Viên lão tổ nhạt giọng, “ta thấy tu vi hiện tại của người, tu luyện trong Tụ linh trận thì trước Hải liệt đại hội khẳng định sẽ đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, linh mạch của Hải Tiên tông không còn bao lâu, hiện tại hủy Tụ linh trận cũng vô vị.”

Hiên Viên lão tổ lại nhìn Ngụy Tác, lên tiếng khen, “Với tuổi người mà đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, tốc độ tu luyện đích xác kinh nhân.”

“Tiền bối có nói đến Minh Nguyên tông Âu Nhiên Mạnh đã đạt tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng cơ mà.” Ngụy Tác không có vẻ gì đắc ý: “Dù tại hạ có tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, đối phó y cũng không dám chắc.”

“Nói đi, cần gì nữa.” Hiên Viên lão tổ trầm ngâm một chút, “Chỉ cần ta có thể, nhất định sẽ đồng ý. Pháp bảo đạo giai trở xuống, không cần lo lắng, ta sẽ cho người mấy món thích hợp.”

“Một viên yêu đơn Dương chi điều, dùng để cứu trị đồng bạn của vãn bối.” Ngụy Tác chỉ vào Hàn Vi Vi nói, “Tại hạ có không ít nguyên liệu luyện chế thượng phẩm phi kiếm chỉ thiếu một khối Nhân pháp tinh và một môn kiếm quyết. Tại hạ còn cần một môn thuật pháp thần thức xung kích, và phải nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, càng nhiều thì thể yêu thú càng tốt!”

Vô Tình

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

— 00000 —

273. Chương 273 :tĩnh Táo Cùng Tu Luyện

“Nhân pháp tinh và kiếm quyết không thành vấn đề, đợi khi người đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, ta sẽ an bài.” Hiên Viên lão tổ nhìn Ngụy Tác, “Còn thuật pháp thần thức xung kích và yêu đơn Dương chi điều, ta không chắc sẽ nhất định tìm được.”

“Thuật pháp thần thức xung kích không tìm được thì thôi nhưng yêu đơn Dương chi điều liên quan đến sinh tử của đồng bạn tại hạ.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm: “Tiền bối có thể phát tin là Hải Tiên tông dùng hai nhánh Địa hỏa tiên liên đổi một viên yêu đơn Dương chi điều. Chỉ cần Hải Tiên tông tìm giúp được yêu đơn Dương chi điều, cộng thêm việc hôm nay, tại hạ sẽ đáp ứng là khách khanh trưởng lão, sau này Hải Tiên tông thật sự có nạn, tại hạ sẽ tận lực tương trợ.”

“Hai nhánh Địa hỏa tiên liên, ta sẽ cho một đệ tử luyện hóa, đệ tử này cũng sẽ tham gia Hải liệt đại hội.” Hiên Viên lão tổ bảo.

Ngụy Tác bình tĩnh đáp, “Tại hạ còn hai cánh nữa.”

“Hay lắm.” Hiên Viên lão tổ hơi ngần ra, thần sắc khôi phục như thường, “Vậy thì ta cho người thêm một trăm vạn hạ phẩm linh thạch, dùng hai cánh Địa hỏa tiên liên gia cộng thêm một trăm vạn hạ phẩm linh thạch mua một viên yêu đơn Dương chi điều, coi như xứng với khách khanh trưởng lão rồi nhỉ? Yêu thú dùng để nuôi dưỡng Phệ tâm trùng có yêu cầu đặc biệt gì không?”

“Vậy đa tạ tiền bối.” Ngụy Tác chân tâm thực ý hành lễ với Hiên Viên lão tổ: “Còn thi thể yêu thú để nuôi dưỡng Phệ tâm trùng thì không có gì đặc biệt, đương nhiên càng cao cấp càng tốt, tốt nhất là yêu thú cùng hệ.”

Hiên Viên lão tổ hơi trầm ngâm, hỏi, “Phệ tâm trùng của người chỉ hút não tủy yêu thú?”

Ngụy Tác gật đầu: “Không sai.”

“Lão phu sẽ đưa đến nhiều cao giai yêu thú.” Hiên Viên lão tổ nhìn gã rồi nói: “Có điều có những yêu thú chỉ là qua tay bọn ta, người dùng xong thì phải trả lại.”

“Không thành vấn đề.” Ngụy Tác đáp gọn.

“Vậy thì cứ tục tu luyện, khi đột phá đến tu vi Phân niệm kỳ tứ trọng thì đến tìm ta.” Hiên Viên lão tổ nói.

“Có việc còn phải phiền tiền bối.” Ngụy Tác nói: “Không thì chưa biết chừng lúc tu luyện tại hạ sẽ bị người ta ám toán.”

“Bị ám toán? Là sao hả?” Vốn đã chuẩn quay đi, Hiên Viên lão tổ phát tay áo, nhíu mày.

“Mấy hôm trước lúc tại hạ tu luyện có ‘Đoạt xá yêu hồn’ xông vào bị tại hạ giải quyết. Tại hạ hoài nghi Âm Thi tông trưởng lão Gia Cát lão quái đã gặp tại tu sĩ Phân niệm kỳ giao lưu hội gây ra.” Ngụy Tác nhìn Hiên Viên lão tổ: “Tại hạ biết ‘Đoạt xá yêu hồn’ luyện chế không dễ, nếu tại hạ bị giết mất ‘Đoạt xá yêu hồn’, khẳng định sẽ không bỏ qua.”

“Đoạt xá yêu hồn?”

Ầm, quanh Hiên Viên lão tổ rục rịch hoàng khí, nổi nóng, “Đoạt xá yêu hồn chỉ có người Âm Thi tông mới luyện chế được! Âm Thi tông thật quá đáng, dám dùng vật đó ở Hải Tiên thành!”

Thoáng sau, Hiên Viên lão tổ mới tan cơn giận, gật đầu, “Việc này ta sẽ xử lý, kiểm tra thông hành linh phù mỗi mười ngày, người không cần xuất hiện, cứ ở trong an tâm tu luyện. Còn lúc tu luyện cần gì chứ bảo đệ tử Hải Tiên tông ở ngoài là được. Ta sẽ an trí mấy đệ tử đợi ở ngoài.”

“Được.” Ngụy Tác gật đầu, không nén được lên tiếng hỏi: “Tiền bối, Tụ linh trận hút linh khí, theo lý thì bên ngoài không cảm nhận được, tiền bối phát hiện bằng cách nào?”

Hiên Viên lão tổ nhìn gã, “Tụ linh trận tất nhiên ta không cảm thấy nhưng linh khí trong Hải Tiên thành nhạt dần thì ai cũng thấy. Mỗi mười ngày kiểm tra thông hành linh phù, ta sai người chú ý thay đổi tu vi của các tu sĩ tu vi, tốc độ tu vi đột phá của người quá nổi bật.”

“Trước kia người thế nào ta mặc kệ.” Ngừng lại một chút, Hiên Viên lão tổ bảo, “Bất quá làm khách khanh trưởng lão Hải Tiên tông thì nên có danh hiệu, sau này để còn lưu truyền, chắc tên thật của người không phải Lý Lân?”

Ngụy Tác trầm ngâm một chút: “Vãn bối họ thật là Ngụy, tên chỉ có một chữ Tác.”

“Trưa mai ta sẽ phái đệ tử đưa túi thi thể yêu thú đầu tiên tới. Cứ hai ngày một lần, vào chính Ngọ ta lại phái đệ tử mang nạp bảo nang đựng yêu thú đưa đến ngoài linh điền. Người cứ đưa một nạp bảo nang đã đựng yêu thú lúc trước, cũng đặt ngoài linh điền là được.” Hiên Viên lão tổ dặn xong thì quay người rời khỏi nơi ở của gã.

Thấy Hiên Viên lão tổ triệt để biến mất khỏi thị tuyến, Ngụy Tác bắt chợt cười khổ.

Hiện tại tuy gã được lợi lớn nhưng trong lòng hiểu rõ, lần này mà không thể hiện được thực lực uy hiếp nổi Hiên Viên lão tổ khiến ông ta có ý định để gã đối phó đệ tử lưỡng tông kia thì chắc gã đã mất mạng lâu rồi.

Gã cùng Cơ Nhã lương ở trong Tụ linh trận một ngày tiêu hao lượng linh khí tương đương với sáu bảy vạn hạ phẩm linh thạch.

Ngần này ngày, dù không tính đến tổn thất của Hải Tiên tông, coi như lấy của họ hơn nghìn vạn viên hạ phẩm linh thạch.

Thật ra công hiệu của Tụ linh trận quá mạnh, tốc độ đề thăng tu vi quá nhanh, gã quá tham lam nên sơ ý. Nếu không chỉ đột phá một hai tầng tu vi, hoặc tu luyện một thời gian lại ngừng, để linh khí biến hóa không rõ ràng thì sẽ không gặp tai họa.

Hải liệt đại hội không dễ dàng gì qua được.

Bảo Ngụy Tác hiện tại đối phó đối thủ có thực lực Phân niệm cảnh ngũ trọng, nhất là khi đối phương lại là thiên tài đệ tử trăm năm khó gặp của tông môn thì tất nhiên sẽ mang theo rất nhiều pháp bảo lợi hại, gã không dám chắc. Hà huống, gã nghe Hiên Viên lão tổ nói vào Hắc Mộc quần đảo diễn ra Hải liệt đại hội là từ các phương vị khác nhau kích phát một loại Thuần di phù mà vào. Vạn nhất không may, bị truyền tống đến chỗ có hai tu sĩ lợi hại của đối phương giáp kích thì dù có thực lực cao hơn cùng song quyền nan địch tứ thủ, rất dễ mất mạng.

Vạn nhất Ngụy Tác mất mạng trong Hải liệt đại hội, gã không cho rằng Hiên Viên lão tổ sẽ tốt đến mức giúp gã xử lý hậu sự, cứu trợ Hàn Vi Vi.

Còn cách Hải liệt đại hội bảy tháng nữa, trong thời gian này càng bách thiết đề thăng thực lực.

Lòng tham không đáy quả nhiên là nguồn gốc tội lỗi của tu sĩ.

Thể nghiệm lại sai lầm, Ngụy Tác tài cùng Cơ Nhã trọng về trong Tụ linh trận, tăng tốc tu luyện.

...

Chính Ngọ hôm sau, một đệ tử Hải Tiên tông mặc hắc sam vô thanh vô tức đi qua hồng sắc quang tráo bên ngoài chỗ Ngụy Tác ở, cung kính đặt một hắc sắc nạp bảo nang cạnh linh điền rồi lặng lẽ lui ra.

Thân ảnh đệ tử Hải Tiên tông mới đi qua hồng sắc quang trảo, thanh quang lóe lên, Ngụy Tác mặc áo bào xanh bình thường từ trong lướt ra, nhanh chóng qua linh điền, cầm nạp bảo nang lên.

Đoạn gã về tĩnh thất gần chỗ ở, sát với cửa, dùng để nuôi dưỡng Phệ tâm trùng.

Phát hiện Phệ tâm trùng đã tiến giai, có năng lực phản ứng thì gã càng chờ đợi lần tiến giai tiếp theo của nó.

Hiện tại Phệ tâm trùng trưởng lão của gã đã tương đương với ngũ cấp trung giai yêu thú, gần đạt tới thực lực ngũ cấp cao giai. Theo lý, nếu tiến giai nữa, thực lực khẳng định nhảy vọt, ít nhất cũng đạt đến lục cấp đề giai yêu thú.

Phổ thông lục cấp đề giai yêu thú đã tương đương với tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng, hà huống Phệ tâm trùng còn có thần thức xung kích đặc biệt và năng lực ẩn thân.

Vào gian tĩnh thất chuyên dụng nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, Ngụy Tác đổ hết yêu thú trong nạp bảo nang ra.

Nạp bảo nang không có nhiều yêu thú, không đầy bốn mươi con. Xem ra Hiên Viên lão tổ hiểu rõ “sức ăn” của Phệ tâm trùng, biết ngần ấy yêu thú đủ cho nó ăn hai ngày.

Số lượng không nhiều nhưng phẩm giai khiến Ngụy Tác ngẩn ra.

Trong số yêu thú này kém nhất cũng đạt đến tứ cấp cao giai. Tuyệt đại bộ phận đều từ ngũ cấp trung giai trở lên, thậm chí có một con lục cấp trung giai ngũ sắc cự chương, thân thể cơ hồ lấp kín nửa tĩnh thất!

Không rõ vì Hiên Viên lão tổ nghe Ngụy Tác bảo tốt nhất là yêu thú đồng hệ hay vì Hải Tiên thành ở gần bờ Tịch Diệt hải, thủy hệ yêu thú rất nhiều nên số yêu thú này đều thuộc thủy hệ.

Ngụy Tác hờn hờ lệnh cho Phệ tâm trùng vừa bơi trong Bồi yêu dịch vừa thỏa mái hút não tủy cao giai thủy hệ yêu thú này đoạn hơi trầm ngâm, lấy ra một phiến thanh sắc ngọc phù, viết lên đó.

Hai hôm sau, Ngụy Tác cho yêu thú bị hút sạch não tủy vào nạp bảo nang đặt ra ngoài, lấy một nạp bảo nang đựng đầy yêu thú khác vào, nhét thanh sắc ngọc phù vào cái túi gã đặt ra.

Vô Tình

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

274. Chương 274 :thiên Nguyên Thần Mộc, Minh Nguyên Tông

“Hồi cốt nga, Xích hà độc thù, Tiểu diệt trùng...”

Phiến thanh sắc ngọc phù nhanh chóng được giao cho Hiên Viên lão tổ.

“Nhiều chủng loại và số lượng độc trùng thế này... Lẽ nào người còn biết luyện chế tiên cổ lợi hại? Ngụy Tác, càng lúc người càng khiến ta kinh ngạc.” Thân thức quét vào nhìn kỹ nội dung thanh sắc ngọc phù, Hiên Viên lão tổ mắt lóe lên dị mang, lẩm bẩm rồi chỉ tay, một đạo hoàng quang từ đầu ngón tay bay ra ngoài đại điện.

Có điều chỉ mấy tích tắc sau, một đệ tử Hải Tiên tông tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, mặc hồng sắc pháp y xuất hiện ở cửa đại điện.

“Chuẩn bị hết mọi thứ ở đây, đưa đến cho Ngụy trưởng lão.”

Hiên Viên lão tổ không rườm rà, cực kỳ uy nghiêm dặn như thế rồi ném thanh sắc ngọc phù cho đệ tử Hải Tiên tông. Đệ tử này hành lễ rồi lặng lẽ quay đi.

Đêm khuya hai hôm sau, một rương đựng các loại túi da được Hải Tiên tông bí mật đưa đến chỗ ở của Ngụy Tác.

Tất cả được gã đưa vào tĩnh thất cạnh gian chuyên môn nuôi dưỡng Phệ tâm trùng.

Trong đó đựng một chậu ngọc xanh đầy được dịch vàng lợt, có một quả trùng noãn tanh lợm giọng.

Dùng thần thức tra xét các loại túi da và rương, Ngụy Tác mở một cái túi, chụp một con bạch sắc thư trùng lớn cỡ nhánh ngó sen, mình nhầy nhầy, cực kỳ ghê tởm.

Gã cắt lên tay trái nhỏ máu, đoạn hoàn thành một đạo pháp quyết, huyết châu ngưng thành huyết hồng tiểu phù kỳ dị trên không trung, đã ẩn vào bạch sắc thư trùng.

Liền đó, gã hút trùng noãn ngâm trong được dịch vàng nhờ nhờ lên, vạch chân nguyên vào đầu bạch sắc thư trùng, nhét trùng noãn vào.

Kỳ dị tốt bậc là quả trùng noãn nhanh chóng mọc ra nhiều sợi tơ trắng nhỏ xíu như râu, ký sinh trong bạch sắc thư trùng.

Hoàn thành mọi sự, Ngụy Tác thở phào, đổi chậu được dịch đỏ sậm khác, ngâm bạch sắc thư trùng vào, quan sát một canh giờ rồi ra khỏi gian tĩnh thất.

Ba ngày tiếp theo, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đều không xuất hiện trong gian tĩnh thất đó.

Ngày thứ tư, trùng noãn tan biến hết trong đầu bạch sắc thư trùng, hòa làm một với bạch sắc thư trùng ghê tởm.

Thêm hai ngày nữa, da bạch sắc thư trùng biến thành xám đen, tới đó Ngụy Tác lại xuất hiện trong gian tĩnh thất, thả thư trùng đã chuyển màu vào một cái rương xanh.

Trong cái rương gỗ xanh đựng những bông hoa nhỏ xiu nhụy màu đen nhưng cánh màu vàng tía.

Vốn hôi hắc sắc thư trùng uể oải không dậy được nhưng thả vào cái rương thì đột nhiên hớn hở ăn từng bông hoa.

Bảy, tám ngày sau, Ngụy Tác lại vào tĩnh thất, số hoa trong cái rương xanh đã bị ăn hết, hôi hắc sắc thư trùng đã thổ ra những sợi tơ đen kết kén.

Cả tháng sau, cái kén vỡ nát, một vật như mảnh vải bố màu xám nhàu nhĩ chui ra, đợi khi nó xòe rộng thì hóa ra là một con bướm lớn màu xám đen dài cả trượng.

Ấp nở xong con bướm, Ngụy Tác không hề xuất hiện, nhưng Cơ Nhã cách vài ngày lại vào tĩnh thất, trừ cho cự điệp ăn kỳ hoa dị thảo và đơn được thì còn thả các loại trùng non vào giao đấu với nó.

Một trăm ba mươi ngày qua nhanh.

Linh khí trong Hải Tiên thành ngày càng ít.

Vốn Hải Tiên thành từ một ngày hút được linh khí gần bằng một viên hạ phẩm linh thạch từ từ thành ba ngày mới được một viên.

Phí dụng một ngày cũng từ một viên hạ phẩm linh thạch biến thành mỗi ngày một phần ba viên.

Hôm đó tu sĩ trong Hải Tiên thành đều thấy hồng sắc pháp liên trong tay tượng Hải tiên tử ở đỉnh tòa thành đột nhiên vỡ vụn rồi rơi xuống.

Hồng sắc pháp liên đột nhiên vỡ nát, cộng thêm linh khí trong Hải Tiên thành mỏng dần, không đầy nửa năm nữa sẽ hao tận, mọi tu sĩ không phải đệ tử Hải Tiên tông đều có ý nghĩ phải chăng khí số tông phái này sắp hết.

Ngày hồng sắc pháp liên trong tay Hải tiên tử vỡ vụn, Ngụy Tác nhắm mắt tu luyện trong Tụ linh trận đột nhiên cảm giác thấy gì đó, mở bừng mắt rồi lao vào tĩnh thất chuyên dụng nuôi dưỡng Phệ tâm trùng.

Mặt đất trước chậu ngọc đựng Bồi yêu dịch sáng lên lấp lánh.

Ngụy Tác vung tay chụp “màn sáng đỏ” bị gã chụp lên, là tấm bì Phệ tâm trùng mới lột!

Qua hơn một trăm ba mươi ngày hút não tủy thủy hệ yêu thú tứ cấp ngũ cấp trở lên và ngâm trong Bồi yêu dịch, Phệ tâm trùng lại tiến giai, trước khi gã đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng!

Thu tấm da hoàn toàn không kém gì da Phệ tâm trùng trưởng lão khi trước, gã lấy từ nấp bảo nang ra Thiên luyện ngân chuyên để thử uy lực pháp khí.

Nhân quang hơi ánh lên, Phệ tâm trùng còn đang hút não tủy yêu thú đột nhiên xuất hiện hơn mười phiến bạch sắc thủy nhận hình trăng khuyết rồi tản đi trên không, từ bốn phương tám hướng giáng vào Thiên luyện ngân!

“Chát, chát, chát, chát!”

Tiếng nổ vang lên dồn dập, Thiên luyện ngân xuất hiện hơn mười vết sâu hoắm.

Ngụy Tác tức thì không nén được thần sắc cuồng hỉ.

Uy lực thủy nhận do Phệ tâm trùng kích phát hoàn toàn không kém gì một món linh giai trung phẩm pháp khí, ngoài ra nó còn có thể phi hành gấp khúc trên không.

Thuật pháp này còn có uy lực cao hơn lục cấp đệ giai yêu thú một chút.

Hiện tại Phệ tâm trùng lại tiến hóa, tiến giai được thủy hệ thuật pháp, suy đoán của Ngụy Tác lúc trước không sai, Phệ tâm trùng ăn não tủy yêu thú hệ nào thì tiến giai sẽ có năng lực của yêu thú hệ đó.

Có nó tương đương với có một tu sĩ Phân niệm cảnh tùy thân, dù tham gia Hải liệt đại hội có xui tận mạng, gặp đối phương là hai tu sĩ Phân niệm kỳ lưỡng tam trọng trở lên, Ngụy Tác cũng có khả năng đấu một trận..

Linh khí của Hải Tiên thành dần khô kiệt, nồng độ linh khí trong Tụ linh trận nhạt đi, gã càng hoan hỉ, không dám lãng phí thời gian, thử uy lực của Phệ tâm trùng xong thì quay lại trong Tụ linh trận, nhắm mắt tu luyện.

...

Trên bờ biển cách Hải Tiên thành một vạn hai nghìn dặm sừng sững một tòa thanh sắc đại thành.

Quy mô tòa thành này đại khái gấp rưỡi Hải Tiên thành, Ngụy Tác mà thấy tất sẽ cả kinh vì ngôi thành được kiếp lập trên một đọt cây màu xanh!

Đọt cây này cao mấy trăm trượng, rộng năm sáu trăm dặm, gốc cây nguyên bản còn kinh nhân đến mức nào?

Gốc cây này là Thiên nguyên thần mộc lừng danh Vân Linh đại lục!

Tám nghìn năm trước, Vân Linh đại lục đệ nhất tán tu Lý Thiên Nguyên tu luyện đến Thần huyền cảnh ngũ trọng đã trồng. Lý Thiên Nguyên cắt cây luyện thành một món pháp bảo để chống lại lôi hỏa thiên kiếp từ Thần huyền cảnh đột phá đến Chân tiên cảnh dẫn động.

Sau rốt Lý Thiên Nguyên độ kiếp thất bại, bị lôi hỏa đốt cháy.

Sau đó khai sơn tổ sư Minh Nguyên tông là Minh Nghiêm chân nhân thừa cơ chiếm đọt cây Thiên nguyên thần mộc, kiến lập Minh Nguyên thành.

Thiên nguyên thần mộc tuy đã mất linh khí, không còn gì thần diệu nữa nhưng thường mọc ra một loại linh dược là Phong nguyên chi, rất có lợi đối với người tu luyện công pháp cùng thuật pháp phong hệ. Minh Nguyên tông sở trường công pháp cùng thuật pháp phong hệ.

Chính giữa Minh Nguyên thành, cũng là điểm chính giữa đọt Thiên nguyên thần mộc bao trùm một thanh sắc quang trảo mấy chục dặm.

Trong thanh sắc quang trảo là sơn môn Minh Nguyên tông.

Bên trong là những gian điện hoa lệ mọc đầy Phong nguyên chi xanh pha đỏ!

Trong một dãy lầu ba tầng, khói từ một cây hương vòng tím sẫm tỏa trong không khí như vàng rắng.

“Nhiên Mạnh, theo tin thì lần này Tử Vi tông có hai tu sĩ đều đạt tu vi Phân niệm cảnh tam trọng, cả hai có liên hệ tâm thần. Cần thiết thì cả hai sẽ tụ tập lại, con nên cẩn thận.”

Ngồi xếp bằng trong lầu các là bốn hoa phục lão già nua nhưng nhân thần cực kỳ lắng lẹ.

Ngồi dưới là một tu sĩ áo vàng nhạt. Y chưa đầy bốn mươi tuổi, mặt như bạch ngọc, anh tuấn dị thường, trên mình có khí tức dị thường khinh linh phiêu dật.

Ngoài ra, phía dưới tu sĩ này là hơn mười tu sĩ trẻ tuổi, ai nấy cường tráng, toát ra khí tức ngạo nghễ cao cao tại thượng.

“Hai tu vi tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng hả? Không đáng gì.” Nghe kim sắc hoa phục lão đầu nói, tu sĩ anh tuấn nhếch môi hé nụ cười lạnh.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

275. Chương 275: Tàng Kinh Các Của Hải Tiên Tông.

Kim sắc hoa phục lão giả nhìn tu sĩ áo vàng nhạt khí vũ bất phàm, nói tiếp, “Hiên Viên lão tổ tại trong Hải Tiên thành chiêu mộ một khách khanh trưởng lão gia nhập Hải Tiên tông, chắc để tham gia Hải liệt đại hội.”

“Khách khanh trưởng lão?” Tu sĩ mặc pháp y vàng nhạt à một tiếng, bình thần hỏi: “Tu vi cỡ nào?”

“Tựa hồ tu vi Phân niệm nhất trọng.” Kim sắc hoa phục lão giả nhếch mí mắt: “Ta thấy Hiên Viên lão tổ chắc không đành lòng thấy đệ tử mình vất vả bồi dưỡng tử thương, tham gia cho xong.”

“Cho xong?” Tu sĩ áo vàng nhạt bật cười, “Mười năm nữa con kết thành kim đơn, thọ nguyên của lão không còn bao nhiêu, kim đơn suy kiệt. Lúc đó con sẽ đến Hải Tiên tông khiêu chiến xem lão có tránh được nữa không.”

“Đối thủ chủ yếu lần này là Tử Vi tông, Tử Vi tông muốn trong Hải liệt đại hội lần này trọng thương chúng ta.” Kim sắc hoa phục lão giả gật đầu, nhìn mọi đệ tử Minh Nguyên tông tại trường đầy thâm ý: “Còn gần ba tháng, tất cả cố gắng tu luyện, chuẩn bị đi thôi, tông chủ có lệnh, đệ tử tham gia Hải liệt đại hội đều được thưởng một viên Diên thọ đơn, giết một đệ tử thuộc lương tông kia được thưởng một món linh giai thượng phẩm pháp khí, giết đệ tử đối phương trở lên, thưởng một môn thiên cấp thuật pháp!”

Diên thọ đơn có thể đề thăng thọ nguyên mười năm! Thiên cấp thuật pháp!

Kim sắc hoa phục lão nói xong, trừ tu sĩ áo vàng nhạt, đệ tử Minh Nguyên tông còn lại đều hưng phấn.

...

Chính Ngọ hơn hai mươi ngày sau, hai tháng trước khi Minh Nguyên tông, Tử Vi tông và Hải Tiên tông tiến hành Hải liệt đại hội, hồng sắc quang tráo bên ngoài chỗ Ngụy Tác ở rực lên, một thanh sam thiếu niên đi ra.

“Ngụy trưởng lão?”

Đệ tử Hải Tiên tông mặc áo đen chuẩn bị đưa nạp bảo nang đầy thi thể yêu thú vào chỗ Ngụy Tác ở, thấy thanh sam thiếu niên đi ra thì ngăn người.

Tuy biết trong đó có một trưởng lão họ Ngụy của bản môn ở, đệ tử Hải Tiên tông này đã mấy tháng đưa nạp bảo nang đến, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt thấy “Ngụy trưởng lão”.

“Trẻ vậy hả?”

Bất giác hành lễ với “Ngụy trưởng lão”, đệ tử Hải Tiên tông trông chừng ba mươi tuổi này mắt ánh lên thần sắc kinh hãi tột bậc.

Đệ tử Hải Tiên tông cảm giác được “Ngụy trưởng lão” không rõ đột nhiên từ đâu mọc ra này ít nhất cũng là tu sĩ tu vi Phân niệm cảnh lưỡng trọng, tam trọng trở lên, nhưng tuổi thật của “Ngụy trưởng lão” tuyệt đối chỉ hai mươi bảy, hai mươi tám là cùng.

Hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đã tu đến Phân niệm cảnh lưỡng trọng, thậm chí tam trọng trở lên, tốc độ tu vi tiến cảnh này cả Vân Linh đại lục cũng không mấy ai sánh được. Ít nhất đệ tử Hải Tiên tông này chỉ biết có thiên tài đệ tử Âu Nhiên Mạnh đại danh鼎鼎 của Minh Nguyên tông mới có tu vi tiến cảnh như thế. Ngay cả Âu Nhiên Mạnh cũng vì lúc nhỏ nhờ cơ duyên xảo hợp ăn được một nhánh tiên cấp Long lân thảo, trực tiếp hình thành thần hải rồi đại khai tâm trí, mới hai, ba tuổi đã bắt đầu tu luyện, nên khi mới hai mươi tuổi đã đột phá đến tu vi kinh nhân Phân niệm cảnh.

“Các hạ là đệ tử Hải Tiên tông đưa nạp bảo nang đến?” Đi ra khỏi hồng sắc quang tráo, Ngụy Tác đã khôi phục bản lai diện mạo, nói với đệ tử Hải Tiên tông ngăn ra trước tuổi và tu vi của gã. Lòng hư vinh của Ngụy Tác được thỏa ý, nội tâm thập phần đắc ý, nhưng ngoài mặt bình tĩnh, ra điều phong phạm cao nhân, nói xong thì đưa nạp bảo nang đựng yêu thú đã dùng xong cho đệ tử Hải Tiên tông đó.

Đệ tử Hải Tiên tông này tỉnh lại, vội tiếp lấy nạp bảo nang Ngụy Tác đưa, trao nạp bảo nang đựng đầy yêu thú cho gã, đồng thời cung kính dị thường hỏi: “Ngụy trưởng lão ra ngoài lần này có việc gì chăng?”

“Lần này ta muốn gặp lão tổ.”

Liền đó lại có một đệ tử Hải Tiên tông mặc ngân sam bước lên. Y cũng chừng ba mươi tuổi, nhưng tu vi cao hơn hắc sam đệ tử nhất giai, Chu thiên cảnh ngũ trọng.

“Ngụy trưởng lão.” Cũng kính hải hành lễ với Ngụy Tác xong, hắc sam đệ tử vội bảo ngân sam đệ tử, “Ngụy trưởng lão muốn tham kiến lão tổ, xin Lâm sư huynh đưa đi.”

Ngũ khí hắc sam đệ tử này cho thấy tựa hồ y chưa đủ tư cách đưa Ngụy Tác đi gặp Hiên Viên lão tổ.

“Ngụy trưởng lão, xin theo đệ tử.” Ngân sam đệ tử đến sau không rườm rà, đi trước dẫn đường.

Thoáng sau, Ngụy Tác đã đứng trên con đường bậc đá trắng ngần của Hải Tiên tông.

Cũng như lần trước, lại là một đài sen to lớn đưa gã vào cung điện.

Hiên Viên lão tổ mặc thổ hoàng sắc bào tử đứng trong chờ đợi.

“À!” Thấy Ngụy Tác từ liên đài đi xuống, Hiên Viên lão tổ chấp tay sau lưng tỏ vẻ kinh nghi, “Ngụy Tác, người còn chưa đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng?”

Ngụy Tác cười hắc hắc, không nói gì thêm, khí tức đột nhiên mạnh hơn nhiều.

Hiên Viên lão tổ tỏ vẻ bất ngờ, “Được lắm, không ngờ người còn biết thuật pháp ẩn giấu tu vi, Vân Linh đại lục rất hiếm thuật pháp này, đối phương khẳng định càng coi thường người.”

“Mấy thứ tại hạ cần thế nào rồi?” Ngụy Tác trực tiếp hỏi.

“Thuật pháp thần thức xung kích quá hiếm, đến giờ vẫn chưa tìm được, bất quá ta biết thần thức của người rất mạnh, không dùng thì lãng phí, tạm thời mới tìm được một môn mê thần ảo quang thuật pháp, là Thiên Ảo thần thuật, có thể ảo hóa ra ba ảo quang phân thân giống hệt bản thể khiến đối phương nhất thời khó nhận ra.”

“Yêu đơn Dương chi điều tuy chưa lấy được nhưng ta có tin chính xác, biết một tu sĩ đang sở hữu, kết thúc Hải liên đại hội, ta sẽ đưa người đi. Nhân pháp tình thì đã chuẩn bị xong.”

Đoạn Hiên Viên lão tổ đưa một hắc sắc nạp bảo nang bình thường cho gã.

Ngụy Tác dồn thần thức vào nạp bảo nang, hơi trầm ngâm: “Tu sĩ có yêu đơn Dương chi điều khiến tiền bối e dè?”

“Không sai.” Hiên Viên lão tổ không giấu, “Người đó là Hồng Vân chân nhân, Kim đơn kỳ tán tu nuôi dưỡng một con Dương chi điều. Bất quá y cũng có tu vi Kim đơn kỳ nhất trọng, lão phu ra mặt, lại cho thêm y đủ lợi lộc thì chắc sẽ nể mặt.”

Ngụy Tác gật đầu, nhìn Hiên Viên lão tổ: “Còn phi kiếm kiếm quyết?”

“Phi kiếm kiếm quyết, Tàng kinh điện của Hải Tiên tông có mấy môn.” Hiên Viên lão tổ bảo, “Chốc nữa ta đưa ngươi vào Tàng kinh điện, tự chọn thuật pháp và kiếm quyết thích hợp là được.”

“Để tại hạ vào Tàng kinh điện của Hải Tiên tông tự chọn?” Ngụy Tác giật chặt chân mày!

“Ngươi là khách khanh trưởng lão của Hải Tiên tông tất nhiên có tư cách vào Tàng kinh điện.” Hiên Viên lão tổ bảo: “Có điều Tàng kinh điện của Hải Tiên tông do tổ sư đích thân bố trí, mỗi năm năm mới vào được một lần, chỉ được chọn một môn công pháp, một môn thuật pháp, ngươi cứ theo tình hình mà chọn công pháp cùng thuật pháp thích hợp.”

Ngừng lại một chốc, Hiên Viên lão tổ lại nhìn Ngụy Tác: “Có điều phi kiếm tuy linh hoạt nhưng chân nguyên càng mạnh càng dễ khống chế, ta thấy ngươi tu luyện tối đa cũng chỉ là địa cấp trung giai công pháp. Còn lại hai tháng này, tổng lượng linh khí trong Hải Tiên thành còn lại không đủ cho ngươi đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng trước Hải liên đại hội. Với chân nguyên Phân niệm cảnh tứ trọng, địa cấp trung giai công pháp của ngươi, khống chế phi kiếm đối phó tu sĩ tầm thường không thành vấn đề, nhưng gặp đệ tử hàng đầu của hai tông kia, nhất là Âu Nhiên Mạnh thì vô dụng, Âu Nhiên Mạnh tu luyện địa cấp cao giai công pháp. Ta thấy tốt nhất ngươi nên tìm một môn thuật pháp hợp lý, đừng nghĩ quá xa mà không cách nào qua được nguy cơ trước mắt.”

“Đa tạ tiền bối nhắc nhở, văn bối tự có cân nhắc.” Ngụy Tác nói đầy thâm ý.

“Theo ta.”

Hiên Viên lão tổ mắt lóe lên dị quang, không nói gì mà quay đi dẫn đường. Không rõ vì sao, càng nhìn Ngụy Tác, ông ta càng thấy mình không nhầm người.

...

Thoáng sau, Hiên Viên lão tổ và Ngụy Tác đứng trước một bạch sắc ngọc môn.

“Tiên!”

Trên bạch ngọc đại môn cao bằng bốn người có chữ “Tiên” đỏ rực.

Uy áp khôn tả này tạo cho người ta cảm giác như đang đứng trong biển máu núi tuyết.

Bên dưới là tượng một nữ tử khinh linh phiêu dật. Nữ tử ngẩng đầu nhìn chữ “Tiên” với vẻ bất lực.

Có điều vẻ mặt giản giản đơn đơn và một chữ nữ đã biểu thị tận cùng khó khăn của tu luyện cầu tiên!

“Đó là tượng khai sơn tổ sư bản tông Hải tiên tử. Hải tiên tử tu vi kim đơn ngũ trọng, nhưng vì sau cùng không đột phá đến Thần huyền cảnh, mọi thứ đều tan biến.”

Hé nụ cười khổ nói với Ngụy Tác xong, Hiên Viên lão tổ vung tay, một đạo hoàng quang bắn vào cánh cửa, cách một tiếng, bạch sắc ngọc môn từ từ mở ra.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

276. Chương 276: Kim Uẩn Kiếm Quyết.

“Bên ngoài cấm chế mỗi môn công pháp cùng thuật pháp đều có tên và giới thiệu giản đơn, ngươi muốn biết cứ việc dùng thần thức lấy cách tu luyện. Tình hình cụ thể thì vào trong là rõ, nhưng thời gian chọn công pháp cùng thuật pháp không quá hai canh giờ, sau thời gian đó sẽ bị cấm chế đẩy ra.”

Dẫn xong, Hiên Viên lão tổ đưa tay mời Ngụy Tác.

Ngụy Tác không nói thêm gì, gạt đầu, đi vào Tầng kinh các.

Gã biết mỗi tông môn vì giữ truyền thừa đều có một Tầng kinh các như thế, chỉ là hạn chế giữa các tông môn khác nhau.

Đối với thái độ chân tâm thực ý của Hiên Viên lão tổ, Ngụy Tác không giả trò mà cũng chân tâm thực ý giúp Hải Tiên tông tham gia Hải liệt đại hội lần này.

Vào Tầng kinh các, Ngụy Tác thấy ngay một đại sảnh, lơ lửng hơn trăm bạch sắc linh quang quang cầu, bên ngoài mỗi quả quang cầu lớn cỡ đầu người còn lơ lửng một tấm bạch sắc ngọc phù.

Ở góc đối diện Ngụy Tác có một cầu thang dẫn lên, Tầng kinh các xem ra không chỉ một tầng.

“Tiên khí dẫn.”

“Luyện khí tam thiên.”

“Tử đình chân giải.”

“Hỏa vũ thuật.”

“Băng tiễn thuật.”

“...”

Ngụy Tác xem qua một bạch sắc linh quang quang cầu, phát hiện ghi trong đó phần lớn là công pháp huyền giai trở xuống và thuật pháp thích hợp cho đệ tử cấp thấp sử dụng.

Đi theo bậc thang, nhìn rõ toàn Tầng kinh các xong, Ngụy Tác phát hiện tất cả gồm ba tầng.

Công pháp cùng thuật pháp cao cấp đều được phong ấn tại tầng hai, còn lầu các tầng ba toàn bộ là công pháp cùng thuật pháp không hề thấp kém nhưng đều là tàn thiên.

Gã vào đại điện tầng hai, xem từng tấm ngọc phù giới thiệu.

Nửa canh giờ sau, Ngụy Tác xem hết toàn bộ ngọc phù trong đại điện, rồi vào lầu các ở tầng ba, xem nhanh từng phiến ngọc phù giới thiệu.

Thêm nửa canh giờ, Ngụy Tác đọc hết ngọc phù giới thiệu ở tầng ba. Gã tỏ vẻ thập phần trù trừ.

Do dự một tuần hương, gã sau rốt cũng hạ quyết tâm, thần thức trực tiếp dồn vào một bạch sắc linh quang quang cầu ở tầng ba. Mắt gã hơi lóe lên, rõ ràng đang tham ngộ nội dung phong ấn trong đó.

Tổng cộng một canh giờ rưỡi qua đi, tiếng bước vang lên, Ngụy Tác từ Tầng kinh các đi ra.

“Người chọn thuật pháp nào?”

Thấy Ngụy Tác đi ra, Hiên Viên lão tổ đón đang thấp thỏm, cực kỳ hiếu kỳ xem gã chọn thuật pháp nào.

“Văn bối chọn Kim Uẩn kiếm quyết.” Ngụy Tác đáp đạo.

“Cái gì!” Câu trả lời vượt ngoài dự liệu của Hiên Viên lão tổ. Nhìn gã với vẻ không tin nổi, ông ta bảo, “Đây là tàn thiên, người có nửa trước của kiếm quyết?”

Ngụy Tác gạt đầu, “Nửa trước Kim Uẩn kiếm quyết thì không có nhưng văn bối có một môn kiếm quyết khác, tựa hồ phù hợp.”

“Càng lúc ta càng không nhìn thấu người.” Hiên Viên lão tổ vốn định hỏi nữa nhưng hơi nhú mào rồi nén lại, hơi trầm ngâm: “Mọi thuật pháp khác ta biết, với tu vi của người thì triển thì uy năng không hơn âm nguyên thuật pháp người dùng hôm trước. Môn Huyền hoàng linh quang này lại hữu dụng với người.”

Hiên Viên lão tổ lấy ra một phiến hoàng sắc ngọc phù, ném cho Ngụy Tác.

“Đa tạ tiền bối.”

“Hiện người có thể gọi ta là tiền bối, ở Hải liệt đại hội thì cũng như đệ tử Hải Tiên tông khác, gọi ta là lão tổ.” Hiên Viên lão tổ thấy Ngụy Tác thu ngọc phù vào túi, “Tiếp theo người cứ tiếp tục tinh tu, một ngày trước khi Hải liệt đại hội bắt đầu, ta sẽ phái người đến thông tri cho người.”

“Được!” Ngụy Tác gật đầu, rời Hải Tiên tông, đi thẳng đến chỗ ở.

“Thuật pháp phòng ngự thiên cấp đệ giai, xem ra Hiên Viên lão tổ không yên tâm vì ta chọn Kim Uẩn kiểm quyết.” Vào chỗ ở, Ngụy Tác lấy hoàng sắc ngọc phù Hiên Viên lão tổ cho ra tham ngộ.

Gã lẩm bẩm, tỏ vẻ thập phần đắc ý.

Thật lòng tông môn như Hải Tiên tông có thực lực cao hơn nhiều Thiên Nhất môn và Đông Dao thánh, Tàng kinh các đúng là không thiếu thuật pháp lợi hại.

Thiên cấp trung giai thuật pháp có tới năm môn, kiểm quyết hoàn chỉnh cũng tới bốn bộ.

So ra, Kim Uẩn kiểm quyết gã chọn hơi thấp cấp.

Kim Uẩn kiểm quyết khi đối địch chỉ có thể dùng chân nguyên, khiến phi kiếm nặng hơn nhiều.

Kiểm quyết này cần chân nguyên tu vi thập phần kinh nhân, sử dụng tất nhiên uy lực phi phạm. Nếu do đại tu sĩ Kim đơn kỳ tam trọng, tứ trọng thi triển, nếu trong tay có một thanh kiếm dày nặng kinh nhân chém xuống, phi kiếm e rằng không khác gì ngọn núi nhỏ đè tới.

Ngụy Tác hiện tại chỉ có tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, chân nguyên thi triển kiểm quyết, uy lực không đến đâu cả, hà huống Kim Uẩn kiểm quyết chỉ là tàn thiên, thiếu nhiều phần tinh diệu về cải biến tốc độ và phương hướng phi hành, theo Hiên Viên lão tổ thì bộ kiểm quyết không có tác dụng gì đối với Hải liệt đại hội lần này.

Đối với một tông môn, thuật pháp và công pháp là gốc để lập tông. Ngụy Tác không phải thân truyền đệ tử thật sự của Hiên Viên lão tổ, ông ta sẵn sàng cho gã vài món linh giai pháp bảo chứ không muốn truyền thụ thuật pháp lợi hại. Rõ ràng ông ta bất ngờ trước lựa chọn của gã, thấy gần như vô dụng nên mới “cho thêm” một môn thuật pháp phòng ngự.

Môn thuật pháp phòng ngự Huyền hoàng linh quang này thập phần hữu dụng, hôm nọ Hiên Viên lão tổ đấu với gã đã sử dụng, hình thành hoàng quang quang tráo trông như vạn niên thanh. Hiên Viên lão tổ chỉ truyền cho gã thuật pháp này vì nhận ra gã không có thuật pháp phòng ngự lợi hại nào kiểu quang tráo.

Bất quá môn Kim Uẩn kiểm quyết này đối với Ngụy Tác, ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Môn kiểm quyết này thiếu một chút cơ sở về khống kiếm và nô kiếm, phối hợp với nửa bản Kinh Lôi kiểm quyết của gã thì có thể sử dụng. Gã quyết định chọn tàn thiên này chứ không phải kiểm quyết hoàn chỉnh vì theo chú giải Hải tiên tử, mỗi lần thi triển Kim Uẩn kiểm quyết, điều khiển phi kiếm đều hấp thu được một tia kim linh chi khí, lâu dài rất có khả năng tu thành kim linh căn!

Tức là môn kiểm quyết này là kiểm quyết đặc biệt, sử dụng sẽ rất có khả năng sẽ tu thành kim linh căn.

Ngụy Tác hiện tại đã lại bằng, hỏa song linh căn tu sĩ, nếu tu thành kim linh căn thì sẽ thành tam linh căn tu sĩ, tốc độ tu luyện càng nhanh, thiên tư càng nổi bật.

Trong số nguyên liệu luyện chế phi kiếm gã có, trừ Tân thiên tinh kim và Thái ất tinh kim đủ để rèn được một thanh phi kiếm có thai thể thượng giai thì gã còn một khối Nguyên từ tinh kim mua cùng lục bào lão đầu.

Nguyên từ tinh kim dung luyện vào thai thể pháp bảo, kích phát xong sẽ khiến thai thể nặng gấp trăm lần. Cộng với hiệu quả của Kim Uẩn kiểm quyết, uy lực phi kiếm khẳng định sẽ bất phạm.

Trừ ra, trước lúc bế quan, Cơ Nhã giúp gã luyện chế rất nhiều Bồ thiên đơn. Ngụy Tác đáp ứng Hiên Viên lão tổ sẽ tham gia Hải liệt đại hội, Cơ Nhã mỗi ngày đều đồ thời gian luyện chế Bồ thiên đơn thượng. Nguyên liệu luyện chế Bồ thiên đơn được Ngụy Tác tách ra, bảo Hải Tiên tông đưa tới.

Mấy tháng này, Cơ Nhã đã giúp gã luyện chế xuất đủ Bồ thiên đơn cho Tử Huyền chân quyết đệ thăng đến thiên cấp đệ giai!

Cùng là tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, chân nguyên thiên cấp đề giai hơn địa cấp trung giai không chỉ mấy lần!

Hải liệt đại hội không hạn chế phi kiếm vì uy lực của phi kiếm phụ thuộc vào chân nguyên tu vi, tu sĩ tu luyện thiên cấp công pháp đạt tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, uy lực khổng lồ phi kiếm không kém hơn đạo giai hạ phẩm pháp bảo, lại càng linh hoạt hơn pháp bảo, nhưng tu sĩ tu luyện thiên cấp công pháp, đừng nói tới chuyện trước bốn mươi tuổi đạt Phân niệm cảnh ngũ trọng, dù là tam trọng, tứ trọng, thì tại Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục mấy trăm năm nay chưa có.

Hải liệt đại hội chưa từng xuất hiện quá tu sĩ tu luyện thiên cấp công pháp có thể tu đến Phân niệm cảnh tứ trọng!

Hiện tại chỉ cần thành công luyện chế được phi kiếm, Ngụy Tác dám khẳng định với Kim Uẩn kiếm quyết điều khiển phi kiếm, uy lực chỉ ít cũng cao hơn linh cấp cao giai pháp bảo.

Nếu hôm nay gã lấy thuật pháp và kiếm quyết khác, Hiên Viên lão tổ khẳng định không chịu cho gã một môn huyền hoàng linh quang thuật pháp, giờ được một môn kiếm quyết và một môn thuật pháp phòng ngự thiên cấp linh quang, khó trách Ngụy Tác đắc ý.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

277. Chương 277: Vui Quá Hóa Buồn.

“Oa ha ha ha! Quả nhiên có thể dung hóa được Tân thiên tinh kim liễu!”

Trong thiên hỏa lô phòng cao nhất chỗ Ngụy Tác ở, bảy mươi hai khẩu thiên hỏa Chu tước lô toàn khai hỏa lực, gã đang toàn lực kích phát tiên thiên chân hỏa cũng đắc ý khôn cùng.

Một khúc tinh kim như cây ngân sắc đoản côn được tiên thiên chân hỏa và thiên hỏa lô thiêu đốt, màu chưa đổi nhưng có dấu hiệu tan dần.

Khúc này là Tân thiên tinh kim lấy được từ Phong lão quái.

Thật lòng Ngụy Tác muốn luyện phi kiếm từ lâu lắm rồi.

Hiện tại thanh đại đao chứa Thái âm tinh kim của Lưu Tam Pháo tuy không cầm trong tay nhưng Ngụy Tác còn một thanh mặc lục tiểu đao tinh luyện từ phi kiếm, một thanh ô kim phi kiếm bị Âm lân sa thiêu đốt, ban này gã còn dùng ô kim phi kiếm thử Kim Uẩn kiếm quyết. Cả thanh phi đao lá liễu của lão đạo râu chuột, một mớ tinh kim lấy từ kho Kim phủ và các tu sĩ đến sau có thể dùng để luyện chế phi kiếm, thật sự gã không thiếu nguyên liệu hảo hạng.

Bất quá muốn luyện chế được phi kiếm, cần có Tân thiên tinh kim và Nhân pháp tinh.

Nhân pháp tinh và Tân thiên tinh kim lấy được Hiên Viên lão tổ và Phong lão quái hoàn toàn miễn phí lại nhiều, Tân thiên tinh kim có tác dụng nâng cao độ sắc của phi kiếm, một viên như hạt đỗ đủ cho phi kiếm dài ba thước sắc hơn một bậc, còn Ngụy Tác lấy được của Phong lão quái bằng cây đoản côn nhỏ, dung luyện ngắn ấy Tân thiên tinh kim thì phẩm chất của phi kiếm cực kỳ kinh nhân. Nhân pháp tinh có tác dụng sau khi phi kiếm luyện thành, phủ ra bên ngoài thì có thể phá pháp và phòng ngừa pháp khí như Âm lân sa thiêu đốt. Hiên Viên lão quái cho gã một khối như đầu người, đủ dùng mười bảy, mười tám cây phi kiếm.

Nhưng hai nguyên liệu này đều chỉ chảy ở nhiệt độ cực cao, theo lục bào lão đầu thì ít nhất cũng cần tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng tu luyện huyền cấp cao giai công pháp dùng khổng hỏa thuật pháp toàn lực phối hợp với địa hỏa lô mới có thể triệt để dung hóa.

Hiện tại Nhân pháp tinh đã lọt vào tay, tu vi của gã địa cấp trung giai, Phân niệm cảnh tứ trọng, chắc đã đủ rồi, cộng thêm gã biết cách dung luyện kiếm thai, không cần lục bào lão đầu chỉ đạo cũng có thể thao tác, sức lửa của thiên hỏa lô hoàn toàn không thua cao giai hỏa lô. Đương nhiên gã muốn đến ngay thiên hỏa lô phòng thử luyện.

Hiện tại gã quả nhiên đã có thể nung chảy Tân thiên tinh kim, đắc ý cười vang đồng thời hớn hở kích phát tiên thiên chân hỏa.

Một canh giờ sau, đoạn Tân thiên tinh kim quả nhiên hoàn toàn tan ra, biến thành nhúm dịch thể màu bạc.

“Hắc hắc!”

Ngụy Tác hưng phấn ném lục sắc tiểu đao vào, thoáng sau nó chảy ra hòa vào Tân thiên tinh kim.

Đoạn gã ném ô kim phi kiếm bị Âm lân sa thiêu đốt vào.

Đại khái sau chừng một tuần hương, ô kim phi kiếm tan hết vào tinh kim dịch thể.

Bất quá vì chất liệu bản thân ô kim phi kiếm không ra thể nào cả, chưa được tinh luyện nên Ngụy Tác cho vào tinh kim dịch màu bạc sậm để tinh luyện.

Đoạn gã ném cả thanh liễu điệp phi đao của lão đạo râu chuột vào.

“Xa xỉ quá, dù gì cũng là một món linh giai hạ phẩm pháp bảo.”

“Bất quá pháp bảo này đã được tinh luyện, không có tạp chất.”

Ném liễu điệp phi đao vào, nhìn tinh kim dịch thể tan dần trong hỏa diễm, Ngụy Tác còn lên tiếng đùa.

Rồi gã lấy ra một khối tinh kim, ném vào trong.

Vì nung chảy Tân thiên tinh kim hòa và tinh luyện tinh kim tốn nhiều thời gian, nên khi trời sắp tối, lục bào lão đầu cũng từ Dưỡng quỹ quán cách gã không xa xuất hiện.

Lão nghe thấy hai câu đó, rồi thấy gã ném khối tinh kim cỡ nắm tay vào tinh kim dịch.

“Ngụy Tác, ngươi làm gì hử!” Lục bào lão đầu lồi mắt cả kinh kêu lên.

“Lão đầu ra rồi hử, làm ta giật mình.” Ngụy Tác cười ha hả, đắc ý hất đầu: “Còn làm gì nữa, luyện chế kiếm thai phi kiếm.” Đoạn gã móc từ nạp bảo nang ra khối Nhân pháp tinh được Hiên Viên lão tổ cho, lắc lắc trước mặt lục bào lão đầu, “Thấy chưa, Hiên Viên lão tổ cho ta khối Nhân pháp tinh lớn thế này, lão đầu, chẳng phải ngươi bảo Nhân pháp tinh tối đa phủ được hai lớp hử? Đừng nói hai, mười tám lớp cũng được. Khối Tân thiên tinh kim này cho vào, cộng với hai lớp Nhân pháp tinh, phi kiếm sắc thể nào. Ta nghĩ ra tên cho phi kiếm rồi, ‘Nhĩ muội yêu’ đi, lúc chúng ta lấy phi kiếm ra, đối phương thấy là sẽ ré lên ‘Nhĩ muội yêu!’”

“Nhĩ muội yêu!” Lục bào lão đầu thiếu chút nữa tối sầm hai mắt ngất đi.

Chật vật lắm mới thở nổi, lục bào lão đầu nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào tinh kim đang sôi trào trong hỏa diễm, “Ngươi vừa ném Nguyên tử tinh kim vào hử?”

“Nguyên tử tinh kim thì sao?” Ngụy Tác ngạc nhiên nhìn lục bào lão đầu, “Ngươi cho ta biết cách dung luyện phi kiếm cơ mà, phi thường giản đơn, có gì không ổn hử?”

“Đây là bình thường.” Lục bào lão đầu tỏ vẻ hận không thể bóp chết Ngụy Tác, “Nhưng giờ ngươi luyện chế phi kiếm để tham gia Hải liệt đại hội.”

“Khác nhau sao?” Ngụy Tác ngăn người.

Lục bào lão đầu tắt tiếng hồi lâu, mới nén được xung động thổ huyết: “Khác biệt ở chỗ không có Nguyên tử tinh kim, pháp trận của phi kiếm không phức tạp lắm, với đẳng cấp luyện khí hiện tại của ngươi, thử luyện nửa tháng thì sẽ thành công. Có thêm Nguyên tử tinh kim, pháp trận của phi kiếm lẽ một phức hợp hình pháp trận, cần bố trí một pháp trận khổng lồ chế Nguyên tử tinh kim trước rồi mới thêm pháp trận khác, phức hợp hình pháp trận khó hơn bố trí pháp trận tầm thường mười lần, với đẳng cấp của ngươi, ba tháng chưa chắc luyện chế được.”

“Không phải chứ?” Ngụy Tác tròn mắt, “Sao ngươi không nói sớm.”

“Lẽ nào trách ta?” Lục bào lão đầu tròn trĩnh trắng, bổ sung, “Trong kiếm thai có Nguyên từ tinh kim mà không cho pháp trận khổng chế Nguyên từ tinh kim vào thì mọi pháp trận khác vô dụng.”

“Không phải chứ?” Ngụy Tác kêu lên thê thảm, “Lão đầu, ý ngươi là dù giờ ta không cần uy năng của Nguyên từ tinh kim thì cũng không thể luyện chế tinh kim này thành phổ thông phi kiếm hả?”

Lục bào lão đầu thâm trầm: “Ngươi hỏi muộn rồi.”

“Ý ngươi là Nguyên từ tinh kim tan rồi thì không tách được nữa hả.” Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt hỏi lục bào lão đầu.

Lục bào lão đầu gật đầu, “Ngươi biết nhiều qua.”

“...”

...

“Không phải chứ?”

Mỗi ngày tiếp đó, trong thiên hỏa lô phòng của Ngụy Tác cơ hồ đều vang lên tiếng rú như sói tru quỷ khóc.

“Đừng phí sức, phí thời gian nữa. Ta nói với ngươi rồi, dù ở thời đại của ta, luyện kiếm sư Bắc Thần lợi hại nhất Thiên Huyền đại lục thì lúc mới luyện chế phi kiếm cũng thể nhanh như thế mà luyện chế thành một thanh phi kiếm khác phục hợp hình pháp trận.”

Suốt mười bảy ngày, trước bảy mươi hai khẩu thiên hỏa Chu tước lô là Ngụy Tác được ánh lửa hắt vào, nhón nhìn “Phi kiếm” dài chừng ba thước, trông như phế thiết màu bạc. “Phi kiếm” này trông còn khó coi hơn một khúc rễ cây cong queo, còn lục bào lão đầu đang khinh miệt nhìn gã.

Hôm đó vì tự ý làm, không đợi lục bào lão đầu chỉ đạo, đã dung luyện Nguyên từ tinh kim, Ngụy Tác đương nhiên không cam tâm bỏ cuộc. Phi kiếm có uy năng của Nguyên từ tinh kim quá thích hợp để phối hợp với Kim Uẩn kiếm quyết.

Trong mười bảy ngày tiếp theo, Ngụy Tác mỗi ngày đều bỏ thời gian thử luyện phi kiếm vài lần.

Nhưng kết quả vẫn giống nhau.

Phục hợp hình pháp trận quá huyền ảo, chỉ pháp trận khổng chế Nguyên từ tinh kim đã đành, nhưng khi khắc xong thì còn phải khắc thêm một pháp trận khổng chế phi kiếm.

Cách bố trí pháp trận trên kiếm thân cần dựa vào thần thức khổng hỏa, ngưng tiên thiên chân hỏa thành sợi lửa cực nhỏ. Một pháp trận cần hơn vạn đạo phù văn, đừng nói sợi lửa hơi khác nhau, cắt đứt một phù văn, dù khổng chế sai lệch một chút, một tia lửa bắn ra chạm vào một phù văn thì mới thứ đều công cốc.

“Con bà nó chứ”

Nhìn ngân sắc kiếm thai đã được gã dung luyện lại không rõ bao nhiêu lần, Ngụy Tác bực bội lắm lắm, đột nhiên ném kiếm thai lỗ chỗ, trông còn khó coi hơn cành cây vào thiên hỏa lô dung luyện lại.

“Thế nào, còn chưa ngã lòng hả?”

Lục bào lão đầu tỏ vẻ không dám tin, mắt tròn xoe vì Ngụy Tác lấy từng khối các loại tinh kim ném vào thiên hỏa lô dung luyện, đoạn bao lấy ngân sắc kiếm thai chưa tan hẳn. “Ngụy Tác, ngươi định làm gì?” Lục bào lão đầu ngăn ra, kêu lên.

“Chẳng phải ta vừa hỏi ngươi là phóng đại pháp trận này, hiệu quả cũng vậy hả?” Ngụy Tác lấy ra một khối Thái huyền tinh thiết, ném vào.

“Ý ngươi là... ?” Lục bào lão đầu ngăn ra.

“Kiếm thân nhỏ thế này, pháp trận phức tạp thế này mà tụ tại một điểm nhỏ, xem ra trước Hải liệt đại hội dù luyện tập thế nào cũng không ổn. Chỉ còn cách để kiếm thân to ra mới ổn.” Ngụy Tác lắm lắm

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

278. Chương 278: Phi Kiếm Đây Cá Tính.

“Chưa được, xem ra phải to hơn nữa.”

“...”

Mấy ngày tiếp đó, lục bào lão đầu có may mắn được thấy lần đầu trong lịch sử luyện chế phi kiếm, quá trình một phi kiếm kiếm thai liên tục to ra.

“Đây mà là phi kiếm hả?”

Mười ngày sau, lục bào lão đầu thấy kiếm thai Ngụy Tác mới luyện chế xong thì hoàn toàn tắt tiếng. Cơ Nhã đứng ngoài xem cũng phải bịt miệng cười lên.

“Ai bảo không phải phi kiếm? Xem này, mũi kiếm lưỡi kiếm cán kiếm đủ cả.”

Ngụy Tác nhìn phi kiếm kiếm thai lớn như cánh cửa, vừa hôn hử vừa huênh hoang.

Hiện tại phi kiếm kiếm thai màu bạc sẫm này to bằng một thân người, cao hơn gã một cái đầu, thật ra chuôi kiếm này vốn không nhỏ, nếu so với phi kiếm thông thường nhưng đặt vào phi kiếm lớn thế này thì không đáng gì. Giờ mà ném kiếm ra ngoài thì tu sĩ qua đường khẳng định không coi đó là phi kiếm.

Phi kiếm này mà luyện chế thành, lúc đối địch thật sự có cá tính, chưa biết chừng đối phương sẽ há hốc miệng kêu “Nhĩ muội yêu”.

...

Kiếm thai của phi kiếm to như cánh cửa được hỏa diễm trong thiên hỏa lô tôi luyện, vì kiếm thai khá lớn nên lửa trong thiên hỏa lô và tiên thiên chân hỏa Ngụy Tác phát ra chỉ bao được nó.

Gần một tháng nay luyện tập, Ngụy Tác luyện chế phi kiếm đã quen thuộc, không chế hỏa lực, giữ cho kiếm thai giữ trong trạng thái chảy nhưng không tan, gã bắt đầu khắc pháp trận lên thân kiếm.

Tiên thiên chân hỏa được thần thức của Ngụy Tác khống chế, ban đầu biến thành vô số sợi lửa nhỏ xíu, chảy vào thân kiếm, trên thân kiếm liền xuất hiện những phù văn huyền ảo cực nhạt.

Đoạn Ngụy Tác kích phát hỏa châm nhỏ hơn sợi tóc do tiên thiên chân hỏa ngưng thành, nhanh chóng vạch lên kiếm thân.

Sau ba canh giờ, hai bên kiếm thân, kể cả chuôi kiếm đều phủ dày một lớp phù văn nông sâu khác nhau.

Hoàn thành phù văn xong, từng tia ngân sắc hoa quang lóe sáng, kiếm thân trông thô ráp chột thêm mấy phần linh khí. Rõ ràng pháp trận khống chế Nguyên tử tinh kim đã hoàn thành.

Bất quá lục bào lão đầu vẫn khinh thị bĩu môi.

Khó nhất là khắc tiếp một pháp trận sau khống chế.

Mức độ phức tạp của việc khống chế pháp trận này còn khó hơn, nhiều phù văn len lỏi giữa phù văn mấy hôm trước Ngụy Tác thành công hoàn thành bước đầu nhưng thất thủ ở bước này.

“Thành công hả?”

Theo lục bào lão đầu, lần này Ngụy Tác khó mà thành công, tuy tiểu tử này trông rất có thiên phú nhưng phức hợp pháp trận quá phức tạp, có điều lão không ngờ Ngụy Tác hình như không sai lầm gì, mũi châm do tiên thiên chân hỏa ngưng thành không hề nhắc lên, một lớp phù văn nhỏ hơn phủ lên thân kiếm, tầng tầng linh quang rõ ràng từ đó phát ra.

“Thành rồi?”

Ngụy Tác đầm đìa mồ hôi nhìn “phi kiếm như cánh cửa” rực linh quang, bất giác ngẩn ra.

“Ngẩn ra làm gì! Còn không mau giảm lửa, không thì dù thành nhưng pháp trận sẽ bị tổn hại!” Lục bào lão đầu kêu lên.

Nghe lục bào lão đầu kêu, Ngụy Tác mới kịp phản ứng, như tỉnh mộng vội giảm bớt sức lửa để kiểm thân từ từ nguội bớt.

Nửa canh giờ sau, làn tiên thiên chân hỏa sau cùng cũng được thu lại, phi kiếm như cánh cửa còn bốc hơi nóng nghi ngút được Ngụy Tác hút đến.

Ngụy Tác vội thử theo kiếm quyết.

Tử sắc chân nguyên như dải lụa dồn vào phi kiếm, ngân bạch sắc linh quang rực lên, như được bao trong một lớp dầu trắng bóng, biến thành không trọng lượng, lơ lửng trước mặt Ngụy Tác.

“Thật sự thành công!”

Ngụy Tác thấy thế cười không khép miệng lại được, lấy Thiên luyện ngân từ nạp bảo nang ra.

Dựng Thiên luyện ngân lên, Ngụy Tác theo Kim Uẩn kiếm quyết vung tay, phi kiếm lơ lửng trước mặt gã lao vút tới chém vào Thiên luyện ngân, chợt dấy hoàng quang, không rõ nặng hơn bao nhiêu lần.

Choang, phi kiếm chém lên Thiên luyện ngân.

“Không phải chứ?”

Không chỉ Ngụy Tác và lục bào lão đầu, cả Cơ Nhã cũng tròn mắt.

Phổ thông pháp bảo giáng vào Thiên luyện ngân thượng, hoặc gây ra một vết nhỏ hoặc một vết lớn, nhưng thanh “phi kiếm như cánh cửa” này chém vào lại biến Thiên luyện ngân thành một lớp da mỏng dính lên thanh kiếm.

Đó là uy năng gì?

Ngụy Tác nghiên cứu hồi lâu mới đưa ra kết luận, phi kiếm của gã quá dày, quá nặng, chém lên Thiên luyện ngân đã ép cong nó dính sát mặt đất, dùng Thiên luyện ngân khó nhận ra uy năng cụ thể.

“Ngụy Tác, huynh định làm gì?”

Cơ Nhã cũng thè lưỡi, ban nãy thanh kiếm như cánh cửa của Ngụy Tác chém xuống, cảm giác như có ngọn núi ép tới. Nhưng nàng kinh ngạc vì Ngụy Tác lấy Thiên luyện ngân khỏi cây kiếm, lấy thêm không ít tinh kim không cao cấp lắm, cho vào thiên hỏa lò nung chảy.

“Thiên luyện ngân quá mỏng. Ta sẽ luyện một khối tinh kim dày, đắp khối Thiên luyện ngân lên, chắc sẽ thử được phi kiếm đại khái đạt uy năng nào.” Ngụy Tác đáp.

Lục bào lão đầu bĩu môi, phương pháp của Ngụy Tác có vẻ thô thiển nhưng thập phần thực dụng, tối chủ yếu là tinh kim bình thường dung luyện nhanh, không cần phí công, chỉ không đầy một tuần hương là gã đã luyện tinh kim huyền thiết cấp thấp thành một khối thép cao bằng thân người nhưng dày gấp đôi.

Ép Thiên luyện ngân lên khối thép, Ngụy Tác cho rằng thiên hỏa lò phòng quá nhỏ, không thi triển được, nên cho cả phi kiếm và khối thép vào nạp bảo nang mang ra đại sảnh.

Dựng khối thép trong đại sảnh, nhìn thanh phi kiếm còn lớn hơn mình, toát mồ hôi đoạn Ngụy Tác bắt kiếm quyết. Choang, kiếm quang màu bạc lóe lên trên tấm thép.

Phi kiếm bình thường khi chém thì kiếm quang lóe lên, còn phi kiếm của gã tạo cho người ta cảm giác rất “hoành tráng” không khác gì một tấm ván bổ vào.

“Không phải chứ?”

Ngụy Tác thiếu chút nữa tròn mắt, cả tấm tinh kim dày bị đập vỡ tan, Thiên luyện ngân phủ trên mặt cũng vậy!

“Chà!” Lục bào lão đầu thiếu chút nữa ngất xỉu.

Khối Tân thiên tinh kim lớn như thể dung luyện vào, khẳng định phi kiếm sẽ uy lực phi phàm, nhất là Ngụy Tác liên tục tăng trọng lượng, khác nào không ngừng tôi luyện, do gã thi triển sẽ đạt đến uy lực đạo giai hạ phẩm pháp bảo chắc không thành vấn đề. Chẽ Thiên luyện ngân làm đôi theo lục bào lão đầu dự liệu là đương nhiên nhưng chẽ làm mấy mảnh thể này thì lão thật không ngờ.

“Của người đâu phải là phi kiếm, đúng là cánh cửa.” Mãi mới định thần được, lục bào lão đầu tắt tiếng, “Sau này đừng bảo với ai là phi kiếm này do ta dạy người luyện chẽ, ta mất mặt lắm.”

“Ha ha!” Ngụy Tác không hề thấy mất mặt mà càng nhìn phi kiếm càng cao hứng, “Khó coi một tí nhưng uy lực cao là được, uy lực này chắc cao hơn đạo giai hạ phẩm pháp bảo nhỉ?”

Thấy hai mắt gã sáng rực, lục bào lão đầu cảm giác không thể hòa hợp với gã được, trợn tròn trắng lên im lặng.

Ngụy Tác hào hứng nghịch thanh phi kiếm.

Phi kiếm được gã điều khiển, bay đi bay lại trong sảnh.

Nguyên từ tinh kim và pháp trận của lục bào lão đầu đều cao cấp nên tốc độ phi kiếm này phi hành trên không trung vượt xa phi kiếm thường.

Sử dụng Kim Uẩn kiếm quyết, không khí phía dưới phi kiếm bị ép nổ vang, không rõ phi kiếm nặng bao nhiêu cân, nhưng không tạo cho người ta cảm giác đó là phi kiếm, mà giống một món pháp bảo hạng nặng.

Huyền diệu hơn cả là khi thi triển kiếm quyết khổng chế phi kiếm, một làn kim linh chi khí lơ lờ từ thân kiếm phát ra thấm vào thể nội. Xem ra Hải tiên tử chú giải rất đúng, sử dụng môn Kim Uẩn kiếm quyết này lâu, rất khả năng tạo thành kim linh căn.

Thông thả thu lại phi kiếm, về thiên hỏa lô phòng, coi như gã đã bọc xong Nhân pháp tinh khiến phi kiếm càng lợi hại.

Cho Nhân pháp tinh không khó gì, Hiên Viên lão tổ cho gã đủ Nhân pháp tinh để phủ lên hai lớp.

“Nhĩ muội yêu!” Thấy gã hơn hử bọc Nhân pháp tinh, lục bào lão đầu tắt tiếng

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

279. Chương 279: Đại Hội Sắp Tới!

“Hải Tiên tông đúng là khí số sắp hết.”

Ngày nối ngay, tu sĩ trong Hải Tiên thành thường nhắc đến câu này.

Tốc độ suy kiệt linh khí trong Hải Tiên thành cơ hồ cao hơn mọi tu sĩ tưởng tượng, chỉ mấy tháng, cách Hải liên đại hội năm ngày, thì linh khí trong thành mỏng đến độ gần như không cảm giác được, một tu sĩ toàn lực hấp nạp hơn mười ngày cũng vơi tắt đủ một viên hạ phẩm linh thạch.

Linh khí mỏng thế này, đối với nhiều tu sĩ Chu thiên cảnh, Phân niệm cảnh vì tốc độ đề thăng tu vi mà định cư tại đây, cơ bản không còn ý nghĩa. Hải Tiên tông đã triệt để thủ tiêu phí dụng dừng chân trong Hải Tiên thành, chỉ tu sĩ thuê chỗ ở mới phải trả phí dụng linh thạch.

“Ầm!”

Cách Hải liên đại hội chỉ năm ngày, trong Hải Tiên thành đột nhiên vang lên tiếng nổ.

“Lẽ nào tượng Hải tiên tử sụp đổ?”

Thanh âm này như có vô số tảng đá như sấm sét từ trên cao rơi xuống mặt biển, vang lên tiếng nước cuộn âm âm. Liên tưởng đến việc ngọc thạch pháp liên đồ rục trong tay tượng Hải tiên tử vỡ vụn trước đó, nhiều tu sĩ trong thành thậm chí nghĩ ngay thế.

“Chuyện gì hả, thật ra là tiếng gì?”

Những tu sĩ này ra khỏi chỗ ở, đều thấy tượng Hải tiên tử trên đỉnh Hải Tiên thành còn nguyên, toàn thành không có gì khác lạ.

“Nguy trưởng lão sao lại tạo thành động tĩnh như thế, đó là thanh âm chân nguyên dấy lên? Không thể nào! Đây là thanh âm chân nguyên phát ra thì ít nhất cũng là thiên cấp công pháp!”

Bên cạnh chỗ Nguy Tác ở, hai đệ tử Hải Tiên tông mặc ngân sam đều kinh hãi.

Hiện tại hai bên chỗ Nguy Tác ở toàn là đệ tử Hải Tiên tông, tất cả hộ pháp cho gã, nếu gã có yêu cầu gì là lập tức báo cho Hiên Viên lão tổ. Hiên Viên lão tổ gửi cả tương lai Hải Tiên tông cho gã, gã được hưởng thụ đãi ngộ hơn cả đệ tử tinh anh.

Hai ngân sam đệ tử này nghe rõ thanh âm kinh nhân đó từ chỗ “Nguy trưởng lão” vọng ra, nghe như tiếng một tu sĩ thử chân nguyên tu vi, chân nguyên trong thần hải rung lên phát ra. Nhưng thanh âm này khiến tu sĩ nửa Hải Tiên thành đều nghe rõ, nếu đúng là tiếng chân nguyên rung lên thì chỉ có thiên cấp đệ giai công pháp, ít nhất cũng cần tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng trở lên mới đạt đến. “Nguy trưởng lão” mới chỉ hai mươi bảy, hai tám tuổi, dù tu luyện thiên cấp công pháp không thể có tu vi đó.

“Lão đầu, chuyện gì vậy? Bồ thiên đơn đột nhiên sao lại vô dụng?”

Cùng lúc hai đệ tử Hải Tiên tông không sao hiểu nổi thì mười bốn dải thần hải quang hoa trên mình Nguy Tác biến toàn bộ tĩnh thất thành màu tím, từ từ tan đi. Tay gã cầm một viên đơn được tròn xoe, lấp lánh như ngọc thạch trong suốt hai màu vàng xanh. Rõ ràng là Bồ thiên đơn.

Từ khi thanh phi kiếm khiến lục bào lão đầu vừa thấy đã mắng “Nhĩ muội yêu” được phủ Nhân pháp tinh, thì Nguy Tác dốc toàn lực luyện hóa Bồ thiên đơn. Với kinh nghiệm trước kia, muốn từ địa cấp trung giai đề thăng đến thiên cấp đệ giai, không mất một vạn cũng chín nghìn viên Bồ thiên đơn.

Theo tốc độ luyện hóa mấy trăm viên một ngày thì cũng cần cả tháng.

Thật ra đúng vậy, Nguy Tác bỏ hẳn hai mươi sáu, hai mươi bảy ngày, đến khi Hải liệt đại hội chỉ còn năm ngày nữa thì mới đề thăng Tử Huyền chân quyết đến thiên cấp đệ giai công pháp, tổng cộng tiêu hao một vạn linh năm trăm viên Bồ thiên đơn.

Chân nguyên của thiên cấp công pháp quả nhiên kinh nhân tột bậc, thanh âm chân nguyên dấy lên đã đạt cảnh giới trong truyền thuyết như đá từ núi cao lăn xuống, chạm vào mặt biển thành tiếng.

Nhưng nửa năm nay, Cơ Nhã luyện chế được một vạn hai nghìn viên Bồ thiên đơn.

Hiện tại Nguy Tác còn gần một ngàn năm trăm viên nữa.

Nhưng bức mình là cố gắng luyện hóa thế nào cũng không có công hiệu.

Luyện hóa số lượng Bồ thiên đơn nhiều, gã cảm giác được kháng được tính, càng về sau được lực Bồ thiên đơn càng kém. Nhưng tựa hồ khi Tử Huyền chân quyết đề thăng đến thiên cấp đệ giai thì Bồ thiên đơn đột nhiên vô dụng.

“Không rõ.” Thấy gã ủ ê, lục bào lão đầu nói.

“Không rõ? Thứ này là người dạy ta luyện chế, mà lại bảo là không rõ.”

“Thừa hơi.” Lục bào lão đầu trợn tròn trắng, “Nguyên liệu Bồ thiên đơn ở thời đại của ta rất hiếm, tu sĩ bình thường luyện chế mười viên, hai mươi viên đều khó, lấy đâu như bây giờ, cả vạn viên cũng được.”

“Xen ra ở thời của người chưa có ai dùng Bồ thiên đơn đề thăng đệ giai công pháp đến thiên giai công pháp.” Nguy Tác tắt tiếng nhìn lục bào lão đầu, “Bồ thiên đơn phải chăng chỉ có công hiệu đến thiên giai là dừng, đối với thiên cấp trở lên thì vô hiệu?”

“Muốn biết đúng không đơn giản lắm giản đơn.” Lục bào lão đầu nói gọn, “Khi người đột phá đến Phân niệm cảnh ngũ trọng, xung kích Kim đơn cảnh sẽ phải dùng Tử hồ hoa, luyện hóa Tử hồ hoa xong người lại luyện hóa một viên Bồ thiên đơn thử xem là kháng thuốc hay Bồ thiên đơn chỉ có công hiệu đến đó.”

“Ồ, thế này vậy. Bồ thiên đơn này khi Cơ Nhã cần dùng thì còn có mà dùng.” Ngụy Tác thoáng nghĩ, thu hết đích Bồ thiên đơn lại rồi đột nhiên cười hắc hắc, lấy ra một thử.

“Nhĩ muội yêu!” Lục bào lão đầu thấy thử gã lấy ra thì buột lên tiếng kêu.

Ngụy Tác lấy ra một thanh phi kiếm như cánh cửa, bọc thêm hai lớp Nhân pháp tinh, cây ngân bạch sắc phi kiếm trở nên vàng rực, như rền bằng vàng ròng. Quan trọng là pháp trận phù văn đã bị Nhân pháp tinh che kín khiến cây kiếm trơn bóng, thậm chí trông còn khoe khoang thô thiển hơn trước, khó trách lục bào lão đầu không chịu nổi.

Lục bào lão đầu cảm thấy lúc gã lấy cây kiếm này ra chém người khác thì đúng là phong phạm cao thủ cái gì đó nào có, trông không khác gì hạng trọc phú mới phát.

“Ha ha!”

Ngụy Tác đắc ý cười ha hả thu phi kiếm lại, “Được rồi, lão đầu, tiếp theo còn thời gian luyện chế một món pháp bảo nhỉ? Hiện tại có phi kiếm này và Thực huyết pháp đao, lực công kích đã không thành vấn đề. Hiên Viên lão tổ chắc sẽ cho một món pháp bảo công kích linh cấp cao giai. Người nghĩ xem, với nguyên liệu chúng ta có, còn luyện chế được một món pháp bảo hữu dụng gì đó không?”

“Thế nào, người không định thử sau khi công pháp đề thăng đến thiên cấp đề giai thì uy lực phi kiếm thế nào hả?” Lục bào lão đầu thấy gã thu phi kiếm rồi nói vậy, bất giác ngăn người.

“Thử bằng cái gì, Thiên luyện ngân tan tành rồi, gặp pháp khí phòng ngự lợi hại của người ta mới biết uy mãnh thế nào.”

“Không thử thì lấy ra làm gì?” Lục bào lão đầu không hiểu, hỏi.

Ngụy Tác cười ha hả, “Không có gì, thấy người vừa nay oai quá nên lấy ra thử phản ứng của người.”

Đoạn gã khua cây kiếm như cánh cửa lấy từ nấp bảo nang ra trước mặt lục bào lão đầu.

“Nhĩ muội yêu!” Lục bào lão đầu thiếu chút nữa ngất xỉu, kêu lên, “Ngụy Tác, người dđwgf có không nhiên múa may thanh kiếm này trước mặt ta, không thì đừng mơ ta dạy người luyện khí!”

“Được thôi, lần sau không dùng thì ta không lấy ra.” Thấy lục bào lão đầu cơ hồ điên cuồng, Ngụy Tác tụt cười ha hả, thu phi kiếm lại.

“Con bà nó chứ!” Lục bào lão đầu hung hãn nhìn gã, thoáng nghĩ rồi bảo: “Người lấy hai cánh Hắc bức dực long ra đi.”

“Được!” Ngụy Tác hưng phấn hẳn, lấy cánh của Hắc bức ma long ra ngay.

...

Ba ngày sau, một đệ tử Hải Tiên tông mặc ngân sắc pháp y đi qua xích hồng sắc quang tráo ngoài chỗ Ngụy Tác trú ở.

Đệ tử Hải Tiên tông này đứng trước linh điện, không đặt một nấp bảo nang rồi đi ngay như thường lệ mà cung kính đứng đó.

“Ngụy trưởng lão.”

Thoáng sau, Ngụy Tác mặc thanh sắc pháp y từ trong lướt ra, thấy đệ tử Hải Tiên tông hành lễ với mình thì hỏi: “Tìm tại hạ có việc gì?”

“Ngụy trưởng lão, đệ tử phụng mệnh lão tổ đến nhắc nhở trưởng lão, sáng mai sẽ xuất phát đến tham gia Hải liệt đại hội. Lúc đó đệ tử sẽ đến cung nghênh Ngụy trưởng lão, tại nơi Hải Tiên tông tụ tập, nhất tề xuất phát. Lão tổ bảo đồng bạn của Ngụy trưởng lão có thể ở lại hoặc cùng lão tổ đến Hải liệt đại hội đợi Ngụy trưởng lão khai cờ đắc thắng.” Cự kỳ cung kính nói xong, đệ tử Hải Tiên tông này vẫn lấy ra một

nap bảo nang, đưa cho Ngụy Tác, “Đây là pháp bảo lão tổ bảo đệ tử đưa cho trưởng lão. Trưởng lão xem đi”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

280. Chương 280: Hải Liệp Đại Hội Bắt Đầu!

“Quen thuộc Hắc Mộc quần đảo, dẫn đường thành thạo!”

“Tu sĩ Phân niệm kỳ dẫn đội, xem tam tông đấu pháp, ra khỏi Thiên khung không có nguy hiểm, đi nhanh về nhanh!”

“Phi độn pháp khí tuyệt phẩm, phi hành bình ổn với tốc độ nhanh, nửa ngày là tới Hắc Mộc quần đảo, đi về chỉ mất năm viên hạ phẩm linh thạch.”

“Chiết quang pháp khí, bán giá thấp, xem đấu pháp rất rõ.”

...

Hải liệp đại hội, đối với tu sĩ Hải Tiên thành là thịnh hội hiếm có.

Hải Tiên tông, Tử Vi tông, Minh Nguyên tông, ba tông môn lớn nhất trong mấy thành trì gần đó.

Mấy lần Hải liệp đại hội trước, rất đông tu sĩ mang tâm thái đến xem nhiệt náo, xem đệ tử đỉnh nhọn của tam tông thật ra trông thế nào, tu vi ra sao hoặc vì muốn tận mắt thấy đệ tử tông môn nào thắng lợi sau cùng, hưởng thụ cảm giác kích thích đó.

Hải liệp đại hội khác những lần trước vì Minh Nguyên tông. Minh Nguyên tông chuẩn bị rất nhiều chiết quang pháp cảnh, đủ bao phủ nhiều nơi trong Hắc Mộc quần đảo để người ngoài nhìn rõ tình cảnh. Tương đương với tu sĩ đến xem Hải liệp đại hội có thể tận mắt thấy đệ tử tinh anh đỉnh nhọn của tam đại tông môn đấu pháp.

Tin tức đồn ra, mấy thành trì chấn động.

Ngày Hải liệp đại hội bắt đầu, mấy thành trì quanh đó nhiệt náo phi phàm, từng toán tu sĩ đổ về Hắc Mộc quần đảo.

Hắc Mộc quần đảo cách Hải Tiên thành hơn ba vạn dặm, chưa đến chính ngọ - thời điểm Hải liệp đại hội chính thức bắt đầu, tam tông tu sĩ chưa thấy ai thì trên mặt biển ngoài Hắc Mộc quần đảo đã tụ tập bốn, năm nghìn tu sĩ đến xem nhiệt náo.

Hắc Mộc quần đảo rất đặc biệt, là mấy trăm hải đảo lớn nhỏ tụ tập lại, rộng mấy nghìn dặm, đại bộ phận hải đảo đều liền nhau, đảo nào cũng mọc một loại cây tùng đen xì, hiểm dấu chân người, trông như chốn cùng sơn ác thủy, không việc gì thì đừng đến đó tìm cái chết.

Quần đảo này trông như một khối đá ngầm đen ngòm, trên đó có một bình đài ngọc thạch màu trắng đủ dung nạp mấy trăm người.

Bình đài dựng trên đá ngầm đen ngòm, trông như một cái mâm lớn đặt trên quả trứng gà, cơ hồ sẵn sàng rơi xuống bất cứ lúc nào. Nhưng ngọc thạch bình đài vững vàng trong sóng gió, chứng tỏ được bố trí pháp trận.

Bốn, năm nghìn tu sĩ xem nhiệt náo đều tụ tập quanh bình đài. Bình đài là chỗ cho tam tông tu sĩ đứng, hơn nữa nhân vật đỉnh cấp của tam tông dự Hải liệp đại hội, kim đơn tu sĩ đều đến, nên không ai cưỡng vọng đến mức dám lên đó.

“Mau xem kìa! Cái gì đấy!”

“Phúc thiên lăng, là người Tử Vi tông đến!”

Đột nhiên, tu sĩ tụ tập trên mặt biển gần đó xáo động, nhiều người ngẩng lên nhìn.

Tử sắc hồng quang tốc độ kinh nhân vút tới.

Tử sắc hồng quang là một dải tử sắc trường lăng rộng mấy trượng, dài hơn năm mươi trượng, lấp lánh vô số hào quang như ánh sao, như cây cầu màu tím bay trên không.

Trên trường lăng có hơn ba mươi tu sĩ, đứng đầu là một tu sĩ mặc áo bào tím nhưng lấp lánh ngân quang.

Tu sĩ này trông chỉ bốn mươi lai tuổi, mặt như bạch ngọc, toát ra khí tức uy nghiêm, linh khí trên mình ngưng thành một đóa đóa thanh sắc linh chi.

“Đơn khí hóa hình, Tử Vi tông có thêm một tu sĩ Kim đơn kỳ từ lúc nào?!”

Nhìn rõ cảnh tượng, ở một góc trên mặt biển, mấy tu sĩ đứng trên một pháp khí như thanh sắc ngọc bồn kinh hô.

“Sao lại là một tu sĩ Kim đơn kỳ. Rõ ràng là tu sĩ Kim đơn kỳ duy nhất của Tử Vi tông - Tử Tinh chân nhân.” Một trung niên thanh bào tu sĩ gầy gò ở sau lưng mấy tu sĩ, đứng trên pháp bảo trông như hắc sắc quy giáp tỏ vẻ khinh miệt phản bác.

“Vị đạo hữu này.” Mấy tu sĩ hơi ngạc nhiên ngoái lại, một tu sĩ lùn mập áo xám diện mạo thật thà vòng tay lễ mạo: “Tử Tinh chân nhân là thái thượng trưởng lão của Tử Vi nhưng đã hơn một trăm tám mươi tuổi, nếu là ông ta sao lại trẻ thế?”

“Vị Đại la chu thiên quyết của Tử Tinh chân nhân có công hiệu trú nham. Tuy ông ta hơn một trăm tám mươi tuổi nhưng trông không khác gì một đạo nhân hơn bốn mươi tuổi.” Thanh bào tu sĩ trung niên bảo bọn tu sĩ lùn mập áo xám.

“Xem ra vị đạo hữu này rất hiểu tam tông.” Bọn tu sĩ lùn mập áo xám nhìn nhau, tỏ vẻ bội phục, “Không rõ đạo lần này thấy tông nào sẽ thắng Hải liên đại hội?”

“Đương nhiên là phải ngã về Minh Nguyên tông. Minh Nguyên tông có thiên tài đệ tử Âu Nhiên Mạnh, tốc độ tu luyện tiến cảnh tại Vân Linh đại lục xếp trong năm người đứng đầu mấy trăm năm qua, tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng. Lần này họ chuẩn bị nhiều chiết quang pháp kính, để ngăn ấy tu sĩ cùng thấy, không phải định lập uy hả?” Trung niên thanh bào tu sĩ tỏ vẻ cao ngạo nói, “Bất quá hiện tại Tử Vi tông bình tĩnh thế này thì chưa chắc, biết đâu Tử Vi tông có thủ đoạn lợi hại nào đó.”

“Hải Tiên tông thì sao?” Cạnh tu sĩ lùn mập áo xám, một tu sĩ trẻ tuổi mặc hoàng sắc pháp y không nén được lên tiếng hỏi.

“Hải Tiên tông?” Thanh bào tu sĩ cười ha hả, “Sống sót được một hai người là khá lắm rồi. Hiên Viên lão tổ đã ứng phó qua quýt hai lần, lần này chắc cũng tùy tiện phái ai đó cho xong.”

Thấy thanh bào tu sĩ có kiến thức, nói năng hùng hồn, tu sĩ quanh đó tụ lại không ít.

Lúc đó, người Tử Vi tông đáp xuống bạch sắc ngọc thạch bình đài.

Phúc thiên lăng tỏa linh áp kinh nhân hóa thành tử quang, thu vào tay Tử Tinh chân nhân.

Trừ Tử Tinh chân nhân, người Tử Vi tông đều là tu sĩ Phân niệm kỳ!

“Lại một tông môn đến kìa, là người Minh Nguyên tông hay Hải Tiên tông?”

Đột nhiên, tu sĩ trên mặt biển lại xôn xao.

“Lớn thật!” Một nữ tu lên tiếng, vì nhìn rõ nên nhiều tu sĩ toát mồ hôi.

Hoàng sắc độn quang đang bay tới cực lớn.

Độn quang đến gần, tuyệt đại đa số tu sĩ đều hít một hơi khí lạnh vì phi độn pháp bảo này là một tòa hoàng ngọc lâu các ba tầng rộng cả trăm trượng, hoàng quang chói lòa, như tiên điện trên trời, uy thế cực kỳ kinh nhân.

Thấy phi độn pháp bảo đó đến gần, Tử Vi tông Tử Tinh chân nhân mục quang lóe lên.

“Tử Tinh đạo hữu, vẫn mạnh giỏi chứ?”

Một giọng phiêu diêu từ gian hoàng ngọc lâu các vọng lại.

“Lão phu tưởng là Hiên Viên đạo hữu hóa ra lại là Lý Minh Hà đạo hữu.” Tử Tinh chân nhân không hé mắt ra nói.

“Hóa ra là Minh Nguyên tông đến rồi!”

Tuyệt đại đa số tu sĩ tại trường đều có ý nghĩ này.

Cũng lúc hoàng ngọc lâu các bay đến sát bạch sắc ngọc đài chợt biến mất, hơn hai mươi tu sĩ đáp xuống.

Tu sĩ đứng đầu chỉ hơn năm mươi tuổi, nguyệt bạch sắc trường bào quét đất, tóc buộc bằng sợi lụa xanh, trông thập phần tiêu sái tuấn dật. Linh khí phát ra không khác gì một nhũ ý nhỏ, thập phần huyền diệu. Rõ ràng là Minh Nguyên tông tông chủ, Kim đơn kỳ đại tu sĩ Lý Minh Hà.

Tu sĩ trẻ tuổi vẫn mặc pháp y vàng nhạt, trông anh tuấn tốt bậc, như hạc giữa đàn gà này là thiên tài đệ tử Âu Nhiên Mạnh của Minh Nguyên tông.

“Xem ra Hiên Viên đạo hữu tự tin quá.” Đáp xuống, Lý Minh Hà coi như không có ai, mỉm cười với Tử Tinh đạo nhân.

Tử Tinh đạo nhân gật đầu, tựa hồ không muốn nhiều lời.

Mấy tuần hương sau, ngoài xa mới xuất hiện một đạo bạch quang.

“Hải Tiên tông sau cùng cũng đến!”

Đạo bạch quang đó là một bạch ngọc liên đài khổng lồ. Đạo bạch quang bay không nhanh.

Thấy thế, Tử Tinh chân nhân tỏ vẻ không vui, hừ lạnh: “Hiên Viên đạo hữu, để bọn lão phu đợi lâu quá.”

“Không phải tí nữa mới đến giờ hả?” Giọng Hiên Viên lão tổ cười ha hả từ bạch sắc liên đài vọng xuống: “Già rồi, động tác chậm hơn mấy người trẻ tuổi. Hải liệt đại hội lần nào cũng chỉ đồ có hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch, thực khiến người ta không nổi hứng thú được.”

“Không có hứng? Lẽ nào lần này Hải Tiên tông chắc phần tất thắng? Khẩu khí lớn thế nhỉ?”

Tuyệt đại đa số tu sĩ nghe thấy giọng Hiên Viên lão tổ thì đều sáng mắt. Nhưng khi bạch sắc liên đài bay đến gần, nhìn rõ tu sĩ Hải Tiên tông, họ đều không tin nổi tròn mắt, thậm chí kêu lên: “Không phải chứ?”

Sau lưng Hiên Viên lão tổ chỉ có mười người, phía sau nữa là một cỗ kiệu, không rõ có huyền hư gì.

Trong mười người xuất hiện này, có ba lão đầu rõ ràng là trưởng lão Hải Tiên tông, còn lại các đệ tử trẻ tuổi đều nhớn nhác, chỉ có một tu sĩ Phân niệm cảnh, còn lại toàn là tu sĩ Chu thiên cảnh. So với hai phái kia toàn là đệ tử Phân niệm cảnh, hình thành cách biệt quá lớn

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

281. Chương 281: Tặng Phần Cá Cược!

“Không phải chứ, tiền bối, Hải Tiên tông các vị hình như kém người ta quá mức?” Trong mười đệ tử trẻ tuổi của Hải Tiên tông, cao thủ Phân niệm cảnh duy nhất nói với Hiên Viên lão tổ.

Đương nhiên là Ngụy Tác.

Hiện tại Ngụy Tác mặc pháp y xanh đậm, có phù văn như hỏa diễm, vốn gã luyện thiên cấp đệ giai công pháp, tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, lại chỉ hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, lộ diện sẽ trấn áp cả Âu Nhiên Mạnh như hạc giữa đàn gà trên bạch sắc ngọc ngay nhưng không rõ vì sao lúc này gã chỉ có tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng.

“Người là khách khanh trưởng lão của Hải Tiên tông, cộng thêm Thanh minh pháp y ta cũng cho người, từ giờ người nên nể mặt, gọi ta là lão tổ.” Hiên Viên lão tổ bình tĩnh truyền âm, “Đối phó chúng, mình người đủ rồi, còn cần ai giúp hả?”

“Được thôi, lão tổ, bất quá dù gì ngài cũng có thêm một đệ tử Phân niệm kỳ, như vậy sẽ khiến tại hạ không quá nổi bật.” Ngụy Tác lên nói.

“Minh Nguyên tông tốn công mang chiết quang pháp kính đến, người muốn kín tiếng cũng không được.” Hiên Viên lão tổ bình tĩnh nói, “Nên người cứ việc huênh hoang một chút chấn nhiếp Minh Nguyên tông và Tử Vi tông, bây giờ không ai sợ kẻ hung hãn, chỉ sợ kẻ có nắm đầm cứng. Cần thiết người cho chúng ném đòn, sau này không dám chạm vào người và Hải Tiên tông nữa.”

“Tại hạ xưa nay âm hiểm quen rồi, đột nhiên bảo phải khoe khoang thì khó quá.”

“...” Hiên Viên lão tổ thiếu chút nữa đánh mất phong phạm của một Kim đơn kỳ đại tu sĩ, bật lên tiếng kêu ta khinh.

Tử Tinh chân nhân và Lý Minh Hà đều dồn thần thức về chiếc kiệu sau lưng Hiên Viên lão tổ và Ngụy Tác.

Trong kiệu là Cơ Nhã ôm Hàn Vi Vi, hai tu sĩ Kim đơn kỳ phát hiện không ẩn tàng cao thủ kinh nhân nào thì nhẹ nhõm hẳn.

Tử Tinh chân nhân cười đầy thâm ý, “Thế nào, ý Hiên Viên đạo hữu cho rằng hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch quá ít hả?”

Hiên Viên lão tổ và bọn Ngụy Tác đáp xuống bạch sắc ngọc đài, nghe Tử Tinh chân nhân nói vậy thì Hiên Viên lão tổ cười ha hả: “Tử Tinh đạo hữu bức ép như vậy, xem ra chắc thắng lần Hải liệt đại hội này hả?”

“Tất thắng thì không dám, bất quá tăng chút cá cược, tại hạ không cự tuyệt.” Tử Tinh chân nhân thần nhiên liếc Hiên Viên lão tổ.

“Hả?” Lý Minh Hà nhìn Tử Tinh chân nhân mỉm cười: “Nếu Tử Tinh đạo hữu nghĩ vậy, tại hạ phụng bồi.”

“Muốn tăng thêm! Được lắm, xem ra Tử Vi tông có thủ đoạn lợi hại nào đó, định báo thù Hải liệt đại hội lần trước!” Nghe hai Kim đơn kỳ đại tu sĩ Tử Tinh chân nhân và Lý Minh Hà đối thoại, mấy nghìn tu sĩ ngoài mặt biển đều hưng phấn.

Càng như vậy, Hải liệt đại hội lần này càng kịch liệt!

“Được!” Nghe Lý Minh Hà nói thế, nhân quang Tử Tinh chân nhân lóe lên, mặt biển quanh đó rung lên, ” Lý đạo hữu nói vậy, tại hạ dùng một nghìn viên ngũ cấp cao giai yêu đơn cược một nghìn viên Diên thọ đơn được chăng?”

“Một nghìn viên Diên thọ đơn, Minh Nguyên tông dốc toàn lực cũng phải mất một năm rưỡi mới luyện chế được, khá lắm. Xem ra Tử Tinh đúng là dốc vốn rồi, Ngụy Tác, người nên cẩn thận.” Hiên Viên lão tổ lên truyền âm cho gã.

“Diên thọ đơn là đơn được kéo dài thọ nguyên hả? Sao tiền bối không kiếm nhiều đơn được kiểu này?” Ngụy Tác bình tĩnh hỏi khẽ.

” Diên thọ đơn đối với tu sĩ Kim đơn kỳ trở xuống còn có tác dụng. Bất quá với kim đơn tu sĩ như ta thì không.” Hiên Viên lão tổ thở dài: “Lúc người kết đơn thành công rồi sẽ hiểu. Đơn khí gấp trăm lần tuyệt đại đa số linh dược. Thọ nguyên hao tận, chủ yếu vì kim đơn suy kiệt, dược vật thông thường có tác dụng gì.”

“Một nghìn viên ngũ cấp cao giai yêu đơn! Một nghìn viên Diên thọ đơn!” Tu sĩ trên mặt biển xôn xao, yêu đơn cỡ đó và Diên thọ đơn, đối với tu sĩ Phân niệm kỳ, một viên cũng khó kiếm, đừng nói cả nghìn viên!

Lý Minh Hà hơi tỏ vẻ chán động nhưng không hề do dự lạnh giọng: “Được! Minh Nguyên tông tiếp nhận món cược này!”

“Đợi đã.” Trong lúc tất cả hào hứng, Hiên Viên lão tổ đột nhiên chen vào.

“Thế nào?” Tử Tinh chân nhân nhìn Hiên Viên lão tổ, rồi nhìn trần dung la liệt lộn xộn sau lưng ông ta, tỏ vẻ cười cợt, “Hiên Viên đạo hữu, Hải Tiên tông không thêm cũng được.”

“Tử Tinh đạo hữu hiểu lầm rồi.” Hiên Viên lão tổ cười ha hả, hoàng quang phát ra ép quang hoa của Lý Minh Hà và Tử Tinh chân nhân hơi mờ đi. “Dù gì chúng ta cũng là Kim đơn cảnh tu sĩ, có ngần ấy đạo hữu nể mặt đến xem Hải liệt đại hội, cá cược như vậy hình như hơi keo kiệt thì phải?”

“Thế nào, Hiên Viên đạo hữu cho là cá cược như thế không đủ?” Lý Minh Hà nở nụ cười lạnh: “Chỉ cần Hải Tiên tông đưa ra, Minh Nguyên tông sẽ theo.”

“Để lão phu nghĩ đã.” Hiên Viên lão tổ mỉm cười ngẫm nghĩ, vỗ tay, “Được, chỉ bằng thế này, tông môn nào thua thì hai mươi năm sau đó không được vào Tây hải săn yêu thú, được chăng?”

“Cái gì!”

Hiên Viên lão tổ vừa buông lời, Ngụy Tác không hiểu gì về Tây hải thì thấy bình thường nhưng tu sĩ trên mặt biển đều hít một hơi lạnh.

Hóa ra Tây hải mà tu sĩ Vân Linh đại lục nói đến là hải vực phía tây Tịch Diệt hải, ở đây yêu thú cực nhiều, phần lớn từ tam cấp đến ngũ cấp, đi săn không gặp bao nhiêu nguy hiểm. Nên đây là nguồn thu chủ yếu của mấy tông môn gần đây. Trong ba tông môn, nếu hai tông môn không vào hải vực này thì không chỉ thu nhập đại giảm, mà còn thiếu nơi cho đệ tử rèn luyện, một tông môn kia thì lợi ích gấp mấy lần. Hai mươi năm không được vào, đem linh thạch ra tính thì không chỉ đơn giản là hai, ba trăm vạn linh thạch mà thôi.

Hiên Viên lão tổ đưa ra món cược quá lớn, hoàn toàn ảnh hưởng đến hưng suy của một tông môn!

“Hiên Viên đạo hữu, món cược này, tại hạ nhận!” Lý Minh Hà thấy Hiên Viên lão tổ nói vậy, khí tức tức thì trở nên lạnh lẽo, nhiệt độ quanh đó giảm nhanh khiến tu sĩ ở gần bạch sắc ngọc đài rung mình. Liếc đám đệ tử sau lưng Hiên Viên lão tổ, Lý Minh Hà nheo mắt cười, “Có điều không rõ Tử Tinh đạo hữu dám theo hay không thôi.”

Tử Tinh chân nhân chợt thấy mồm miệng khô ran.

Một tu sĩ muốn tu đến Kim đơn kỳ, không rõ phải trả bao sòng gió, không có cơ duyên nhất định, tu sĩ tầm thường không thể trở thành tu sĩ Kim đơn kỳ. Ngụy Tác hiện tại là Phân niệm kỳ, đã trải không biết bao nhiêu hung hiểm. Vậy mà Tử Tinh chân nhân lúc này không bình tĩnh nổi. Chủ yếu vì món cược này quá lớn!

Hiên Viên lão tổ là lão hồ ly, không nắm chắc ông ta tuyệt đối không đề nghị như thế.

“Sắp đến giờ rồi.”

Tử Tinh chân nhân nhất thời không nói thành lời thì Âu Nhiên Mạnh sau lưng Lý Minh Hà nhại nhèo nói.

“Ngươi có ý gì?” Tử Tinh chân nhân sầm mặt, uy áp bùng lên.

“Vãn bối chỉ định đề nghị, nếu Tử Tinh tiên bối không muốn theo thì cứ để Minh Nguyên tông và Hải Tiên tông tự tiến hành.” Âu Nhiên Mạnh thần sắc bất biến đáp.

“Tiểu tử này quả nhiên lợi hại!”

Thấy Âu Nhiên Mạnh y phục phất phới, dưới uy áp của tu sĩ Kim đơn kỳ mà vẫn như thường, tu sĩ tại trường càng thấy y bất phàm, sẽ đạt thành tựu kinh thiên.

“Hỗn xược! Ngươi là cái thá gì, vãn bối mà thôi, bọn ta nói chuyện đâu đến lượt ngươi chen vào!” Tử Tinh chân nhân mắt lóe sáng, từng chữ như vô hình đại chùy đập vào Âu Nhiên Mạnh.

“Không sai, hiện tại mỗ chỉ là vãn bối, nhưng hai mươi năm nữa sẽ đến Tử Vi tông, trực tiếp khiêu chiến Tử Tinh tiên bối.” Âu Nhiên Mạnh thần sắc bất biến, không hề chịu lép vế nhìn lại Tử Tinh chân nhân đạo.

Ầm!

Âu Nhiên Mạnh vừa buông lời, mặt biển quanh đó xôn xao.

Quá huênh hoang! Quá bá đạo! Trong tình hình này mà công khai khiêu chiến Kim đơn kỳ đại tu sĩ!

“Được lắm!” Tử Tinh chân nhân giận quá hóa cười, nói to: “Âu Nhiên Mạnh, chỉ cần ngươi sống sót khỏi hôm nay, hai mươi năm sau ta ở Tử Vi tông đợi ngươi. Được! Hiên Viên lão tổ, Lý Minh Hà, lão phu đánh cược với các ngươi. Hải liệt đại hội lần này, tông môn nào thua thì hai mươi năm sau không được vào Tây hải nữa bước!”

“Chà! Lão tổ, tiểu tử này chắc chắn như vậy, lần này tại hạ nguy hiểm rồi.” Nghe Âu Nhiên Mạnh trực tiếp ước chiến Tử Tinh chân nhân, Ngụy Tác thì thầm với Hiên Viên lão tổ.

“Yên tâm, ta rất tin ngươi.” Hiên Viên lão tổ truyền thanh: “Chỉ cần ngươi trừ được y, lấy được thứ gì trong Hải liệt đại hội cũng không cần giao cho tông môn.”

“Chà! Lẽ nào tiền bối còn định bảo tại hạ giao nộp.” Ngụy Tác trợn tròn trắng.

” Tử Tinh đạo hữu đã nói vậy. Hiên Viên đạo hữu, không thành vấn đề chứ?” Lý Minh Hà mỉm cười, thanh âm vang xa khắp mặt biển.

“A, không thành vấn đề.” Hiên Viên lão tổ cười ha hả: ”Bắt đầu thôi

-o0o-

Lôi Đế

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

282. Chương 282: Đen Quá!

Sưu tầm

“Trò gì đây?”

Cá cược tăng thêm, Hải liệt đại hội lập tức bắt đầu, chín trưởng lão của ba tông môn men theo vòng ngoài Hắc Mộc quần đảo bố trí cấm chế. Đệ tử hai tông môn còn lại đều lạnh lùng, ra vẻ quyết thắng lợi, sát khí đằng đằng như muốn giết sạch đệ tử tinh anh của đối phương, duy có phía Hải Tiên tông đề xuất món cược hai trăm vạn linh thạch quá thấp, sau khi Hiên Viên lão tổ bảo, “Có gì cần cược thì cược đi”, mười tu sĩ trẻ tuổi chuẩn bị tham gia Hải liệt đại hội có đến bảy, tám người chân tình lưu lộ, khóc lóc ngay.

“Sư huynh, nếu lần này đệ không về, dưới bề đoàn đệ tu luyện có một túi linh thạch.”

“Sư đệ, vạn nhất sư huynh gặp bất trắc, nhớ khuyên sư muội, mau tìm đạo lữ song tu khác.”

“Sư huynh, kỳ thực có việc đệ chưa cho huynh biết. Người mấy năm trước xem trộm Liêu sư muội tắm là đệ, khiến cho ai cũng tưởng là huynh.”

“...”

Chuyện gì đây hả?

Các tu sĩ không ngại vạn dặm xa xôi đến xem náo nhiệt đều tắt tiếng, cá cược này do Hiên Viên lão tổ đề xuất, theo lý Hải Tiên tông phải có vũ khí bí mật mới đúng, sao lại như dạo dò di ngôn thế này.

Càng đặc biệt là trong mười tu sĩ trẻ tuổi của Hải Tiên tông, thanh sam tu sĩ mi thanh mục tú duy nhất có tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng hô to về phía sau, “Vợ ngoan, ta yêu nàng, đợi ta về nhé.”

Nghe tu sĩ này kêu vậy, tu sĩ đứng xem đều thầm kêu lên như vậy, chết thì cứ chết, còn kêu gào cái gì. Cả Hiên Viên lão tổ tu vi còn cao hơn Tử Tinh chân nhân và Lý Minh Hà nghe thấy tu sĩ này kêu thế thì cũng dở khóc dở cười.

Cơ Nhã ngồi trong kiệu hơi đỏ mặt, lòng ngọt lịm.

Ngụy Tác tuy trước đây thường mặt dày với nàng nhưng giờ trước mặt mấy nghìn tu sĩ mà gã nói vậy thì khác hẳn.

“Nghiệm cốt linh!”

Trưởng lão Minh Nguyên tông mặc pháp y trắng ngần cũng không chịu nổi, cả lão cũng hoài nghi do Hải Tiên tông giả trò, mình chết thì cũng kéo theo một tông môn khác chết chìm theo, không cách nào vào Tây hải săn yêu thú.

Tiếng quát băng lãnh vang lên, trưởng lão Minh Nguyên tông mặt đỏ, khí thế phi phàm vung tay phát ra bạch sắc lăng hình tinh trụ.

Cây lăng hình tinh trụ cao bằng người thật đầy phù văn huyền ảo như sóng nước, quang hoa lấp lánh.

“Bắt đầu thôi!”

Minh Nguyên tông tông chủ Lý Minh Hà âm hiểm giảo trá không buồn nhượng mắt lên nói.

Mười tu sĩ Minh Nguyên tông chuẩn bị tham gia Hải liên đại hội, nối nhau đặt tay lên pháp khí đó, thiên tài tu sĩ Âu Nhiên Mạnh đang nổi đình nổi đám, tạo cho người ta cảm giác bất khả nhất thế, địa vị rõ ràng cao hơn đệ tử khác, ngạo nghễ xếp cuối.

Trong mười đệ tử Minh Nguyên tông có sáu người đặt tay lên pháp khí, bạch sắc lăng hình tinh trụ phát ra lục sắc quang hoa nhàn nhạt. Bốn người còn lại lúc đặt tay lên tinh trụ, trừ lục quang thì còn có màu sắc khác, có người màu đỏ, có người màu lam, khi Âu Nhiên Mạnh đặt lên thì có thanh sắc và kim sắc quang hoa. Thấy thế tu sĩ trên mặt biển đều chắc lưỡi.

Vừa dùng Vọng khí thuật quan sát tu vi của họ, Ngụy Tác lên hỏi Hiên Viên lão tổ, “màu sắc khác nhau là sao?”

Hiên Viên lão tổ truyền thanh giải thích: “Đây là Giám đồ tinh trụ của Minh Nguyên tông truyền thừa lại, sử dụng khi Minh Nguyên tông khai sơn thu đồ, thu đệ tử mới. Có thể giám định tuổi thật và linh căn thể chất. Kể cả linh căn thể chất khó phát hiện thì cũng có thể dùng pháp khí này tra xét ra, không lỗ mất mồm non tu luyện tốt. Hiện tại tuổi thật không quá bốn mươi thì là lục quang, vượt thì là bạch quang sáng lòa. Giữa quang hoa là linh căn. Hồng sắc là hỏa linh căn, thanh sắc không phải mộc linh căn thì là phong linh căn, lam sắc là thủy linh căn. Âu Nhiên Mạnh có tới hai màu vì y là song hệ, phong, lôi lưỡng hệ linh căn.”

“Xem ra Tử Vi tông lần này định lật đổ Minh Nguyên tông. Lão tổ, hắc quang là chuyện gì vậy?” Người Minh Nguyên tông được chứng thực không quá tuổi, bạch sắc lăng hình tinh trụ lại được trưởng lão Minh Nguyên tông đẩy đến chỗ đệ tử Tử Vi tông. Đệ tử Tử Vi tông lăng lăng đặt tay lên. Trong mười đệ tử Tử Vi tông có tám là linh căn tu sĩ, màu sắc khác nhau. Ngụy Tác thập phần kỳ quái vì có một tu sĩ lúc đặt tay lên, trừ lục quang đúng tiêu chuẩn thì lăng hình tinh trụ còn ánh lên hắc quang nhàn nhạt.

“Đây là quang hoa phát ra của kẻ đã tiết nguyên dương.” Hiên Viên lão tổ giải thích. “Càng nhiều thì màu càng đậm.”

Tiết nguyên dương?

Ngụy Tác ngăn người, rồi kịp phản ứng, không phải cảo lộ sao? Nhiều loại công pháp yêu cầu lúc mới tu luyện có nguyên dương chi thân. Có cả những công pháp dùng nguyên dương chi thân tu luyện sẽ nhanh hơn người từng cảo lộ, Minh Nguyên tông luyện chế pháp khí này quả thật chu đáo, thứ tạm coi là tư chất đó cũng tính đến.

Thoáng sau, trưởng lão Minh Nguyên tông đó đưa tay, lăng hình tinh trụ đến trước mặt Hiên Viên lão tổ và Ngụy Tác.

Thấy những đệ tử Hải Tiên tông khác còn đang ì xèo, Ngụy Tác hiểu kỳ đặt một tay lên.

Ngụy Tác chỉ thấy mát tay chứ không có cảm giác đặc biệt gì nhưng lăng hình tinh trụ phát ra lực quang như bình thường đoạn phía trong trở nên đen ngòm, như mặc ngọc, màu đen này không cách nào hình dung được bằng lời lẽ.

“Hả! Đen quá!”

Mấy nghìn tu sĩ trên mặt biệt thiếu chút nữa trực tiếp ngã nhào, cả tam tông đệ tử cũng đều tròn tròn mắt.

Đen quá! Lẽ nào gã chuyên mônảo lộ, cần bao nhiêu lầnảo lộ mới đen thế này.

“A?”

Ngụy Tác cũng đắm chìm hồi.

Rõ ràng vì tu luyện Huyền Sát đại pháp, lúc song tu nguyên dương nguyên âm dung hợp, chu thiên tuần hoàn không ngắt. Tinh trụ đen như thế vì gãảo lộ nhiều lần. Màu đen quá mức nên quang hoa bằng, hỏa lưỡng hệ linh căn của gã cũng được che giấu.

Ngụy Tác thấy toàn bộ tu sĩ như muốn điên cuồng thì ngượng ngập quyền: “Xin lỗi.”

“Kiểm nghiệm uy năng pháp bảo!”

Đệ tử Hải Tiên tông đều triệt để chấn kinh trước màu sắc của “Ngụy trưởng lão”, định thần lại mới hoàn thành khâu này. Tiếp đó một trưởng lão Tử Vi tông râu bạc hô lên với giọng như đang hát xướng, tế xuất một pháp khí như cái chậu rửa tay màu vàng.

Pháp khí như cái chậu rửa tay màu vàng này kkhảm đầy các loại bảo thạch, trông hoa lệ tột bậc.

Trưởng lão đó dồn chân nguyên vào, pháp khí rực kim sắc quang hoa, hình thành màn sáng như cánh cửa.

Bắt đầu từ Tử Vi tông, tam tông tu sĩ tham gia Hải liệt đại hội đều đi qua đó.

Đến lượt Hải Tiên tông, Ngụy Tác cũng đi đầu tiên.

Thấy không có gì khác lạ, Ngụy Tác thầm thở phào.

Hóa ra pháp bảo này của Tử Vi tông là Tam thanh giám bảo bồn, từ thượng cổ lưu truyền lại, khi pháp bảo trên cấp linh giai thượng phẩm đi qua, kim sắc quang mạc sẽ xuất hiện phản ứng. Hiện tại Ngụy Tác để hết mọi thứ, kể cả tấm phù lấy được ở Ma Nhân đảo mà dù với tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng vẫn không cách nào sử dụng, lại cho Cơ Nhã. Gã chỉ mang theo một chút đơn được tất yếu và pháp bảo có thể sử dụng được.

Thực huyết pháp đao và “phi kiếm như cánh cửa” thực tế có uy lực cao hơn linh cấp cao giai pháp bảo, Ngụy Tác quả thật hơi lo. Nếu quang mạc có phản ứng, mấy trưởng lão đối phương bảo rằng phi kiếm của gã kỳ lạ, là pháp bảo chứ không phải kiếm, thì thế nào cũng xảy ra tranh biện.

Hiện tại Tam thanh giám bảo bồn không có phản ứng, rõ ràng cổ bảo không coi pháp khí hút máu như Thực huyết pháp đao và phi kiếm dựa chủ yếu vào chất liệu cùng chân nguyên lực là đạo giai pháp bảo.

Ba mươi tu sĩ đều đi qua màn sáng của Tam thanh giám bảo bồn, chứng minh không có pháp bảo linh cấp thượng phẩm trở lên. Tam tông trưởng lão và các nhân vật khác đều lui lại, giữ cự ly nhất định với ba mươi tu sĩ. Đây là quy củ, e rằng sau khi kiểm nghiệm còn ai đó giở trò.

“Tất cả đều không có vấn đề gì, lưỡng vị đạo hữu, Minh Nguyên tông hiện tại bố trí chiết quang pháp kính, chắc không thành vấn đề chứ?”

Lý Minh Hà chuyển quay lại hỏi Hiên Viên lão tổ và Tử Tinh chân nhân.

“Mau lên, lão phu nóng lòng rồi.” Hiên Viên lão tổ cười ha hả.

“Lão tặc này có phải già rồi hồ đồ không?” Lý Minh Hà và Tử Tinh chân nhân đều nghĩ thế.

Hiên Viên lão tổ hưng phấn vậy, Tử Tinh chân nhân không dị nghị gì, hai trưởng lão Minh Nguyên tông bắt đầu công việc.

Sáu tia bạch quang từ tay hai trưởng lão bắn vào tầng không Hắc Mộc quần đảo, là sáu bạch sắc tinh phiến mây chực trướng cong như vầng trăng.

Lý Minh Hà điểm tay tế xuất lam sắc tinh trụ chứa đầy phù văn huyền ảo nhàn nhạt.

Lôi Đế

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

283. Chương 283: Đệ Tử Hải Tiên Tông Tại Đại Hội.

Sưu tầm

“Hiên Viên đạo hữu, kiểm tra số Thuần di phù này đi.”

Tế xuất lam sắc tinh trụ, Lý Minh Hà vung tay phát ra mười ngọc phù rực ngân quang cho Hiên Viên lão tổ.

Tử Tinh chân nhân cũng mặt mũi lạnh tanh lấy mười tấm ngọc phù tương tự đưa cho Hiên Viên lão tổ.

Đó là Thuần di phù do tam tông đặc biệt luyện chế, cách luyện chế giống nhau, chỉ là uy năng được điều chỉnh, mỗi tấm Thuần di phù có cự ly khác nhau.

Tam tông trưởng lão men theo bên ngoài Hắc Mộc quần đảo, chột ba mươi điểm tiến vào.

Ba mươi tu sĩ tham gia Hải liệt đại hội cùng rút lấy một tấm Thuần di phù rồi theo địa điểm tam tông trưởng lão định sẵn, kích phát để vào. Sau khi kích phát Thuần di phù để xuất hiện tại chỗ nào trong Hắc Mộc đảo thì phải trông vào vận khí.

Hiên Viên lão tổ tra xét hai mươi ngọc phù xong thì cũng lấy ra mười tấm, vung tay trộn ba mươi tấm lại, hoàng quang bao lấy tất cả đưa đến trước mặt ba mươi tam tông tu sĩ tham gia Hải liệt đại hội.

“Cùng lấy Thuần di phù đi!” Hiên Viên lão tổ liếc ba mươi tu sĩ.

Tam tông tu sĩ cùng phát ra chân nguyên, hút lấy ngọc phù trong hoàng quang. Vừa hay có hai người cùng nhìn trúng một tấm Thuần di phù.

“Vội thế làm gì?”

Một hoàng sam đệ tử Hải Tiên tông và một hồng sam đệ tử Tử Vi tông cùng dồn chân nguyên hút một tấm Thuần di phù. Đệ tử Tử Vi tông tu vi Phân niệm cảnh lưỡng trọng cực kỳ kiêu căng, hừ lạnh rồi cạy vào tu vi bản thân cao hơn đệ tử Hải Tiên tông Chu thiên cảnh mà hút lấy Thuần di phù.

Đệ tử Hải Tiên tông này biến sắc, giận nhưng không dám lên tiếng.

“Không sao, tấm khác cũng được, chưa biết chừng tấm này khi vào sẽ gặp lực cấp cao giai yêu thú, hoặc tu sĩ ba tông khác.” Một giọng nói từ bên cạnh vang lên.

“Ngụy trưởng lão nói đúng.” Ngoái lại nhìn, đệ tử Hải Tiên tông đó dễ chịu hẳn, thuận tay lấy phiến Thuần di phù khác.

“Tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng mà là trưởng lão?” Hồng sam đệ tử huênh hoang của Tử Vi tông, mé trái mặt có một nốt ruồi đen, mắt lóe lên sát khí, “Tốt nhất đừng để ta gặp người.”

“Ngu xuẩn!” Ngụy Tác khinh bỉ trợn tròn trắng thốt lên.

“Chà! Được! Khá lắm!” Ngụy Tác nói rất rõ, vang xa trên biển, các tu sĩ đang hi vọng càng náo nhiệt càng hay tức thì hưng phấn.

“Người nói gì hả!” Hồng sam đệ tử này không ngờ Ngụy Tác mắng mình, tức thì xanh lét mặt mày.

“Ta nói là ngu xuẩn!” Ngụy Tác cơ hồ hô to, “Lẽ nào người điếc?”

“Người muốn chết bây giờ hả!” Hồng sam đệ tử của Tử Vi tông cơ hồ định động thủ.

“Ngu xuẩn!” Ngụy Tác nhìn tu sĩ này với ánh mắt nhìn loại đàn độn, “Người dám phá hoại quy củ, động thủ ở đây hả? Không dám thì kêu cái gì.”

“Người...” Hồng sam đệ tử này mặt lúc xanh lúc trắng, tranh hơi với gã, y hoàn toàn không phải đối thủ, đặc biệt là không dám động thủ ở đây.

“Im mồm!” Cả Tử Tinh chân nhân cũng thấy mất mặt, tiếng quát như sấm vang lên, “Không được tranh cãi ở đây, lãng phí thời gian, đệ tử lấy được Thuấn di phù, tức khắc lên đường!”

Không chỉ hồng sam tu sĩ, mọi tu sĩ Tử Vi tông đều rục rịch sát khí trùng mắt với Ngụy Tác rồi lướt đến nơi đã định trước.

“Đi thôi.” Đợi cho toàn bộ tu sĩ hai tông kia vào hết, Ngụy Tác mới nhún vai, bảo các đệ tử Hải Tiên tông rồi thông thả lướt đến tiêu điểm được tam tông trưởng lão định sẵn ngoài Hắc Mộc quần đảo.

Ba mươi điểm tiến vào vây thành hình rẽ quạt ngoài Hắc Mộc quần đảo.

“Bắt đầu thôi!”

Tam tông tu sĩ đều vào vị trí, Lý Minh Hà thường lên tiếng.

Giọng nói đầy sát phạt khí tức khiến thính không cũng hơi mờ đi.

“Hừ!” Tử Tinh chân nhân mặt mũi âm trầm hừ lạnh một tiếng. Lý Minh Hà lên tiếng trước, rõ ràng muốn chứng minh với ngàn ấy tu sĩ đến xem rằng lão là tam tông lão đại.

Hiên Viên lão tổ chỉ mỉm cười thầm nhủ, Lý Minh Hà người nên cầu cho thiên tài đệ tử của mình đừng gặp phải Ngụy Tác, đừng chạm vào gã, bằng không khi Hải liệt đại hội kết thúc e rằng người thổ huyết mất.

...

Sau cùng cũng bắt đầu!

Mấy nghìn tu sĩ im lặng quan sát, ba mươi tu sĩ tam tông kích phát Thuấn di phù.

Chát! Chát! Chát!

Đoàn đoàn ngân quang lóe lên, thân ảnh ba mươi tu sĩ nối nhau tan biến khỏi mặt biển.

Đồng thời, Lý Minh Hà vung tay, chân nguyên như tinh kim dung dịch dồn vào lam sắc tinh trụ dày đặc phù văn hình con mắt.

Lam sắc quang hoa liên tục phát ra, phía trước bạch sắc ngọc đài dựng lên màn sáng lam sắc lưu ly hơn năm mươi trượng!

Pháp khí đặc biệt này kích phát xong, hai trưởng lão Minh Nguyên tông cùng lấy ra một bạch sắc viên hình tinh bàn, liên tục dồn chân nguyên. Hai tinh bàn tựa hồ đều dùng để khổng chế sáu tấm chiết quang pháp kính lơ lửng trên cao của Hắc Mộc quần đảo.

Hai trưởng lão Minh Nguyên tông thi pháp, sáu tấm chiết quang pháp kính như cánh bướm chuyển động trên không.

Lam sắc quang mạc chợt xuất hiện cảnh tượng một khu rừng tối tăm.

Rồi thị tuyến chuyển nhanh, cảnh tượng trên lam sắc quang mạc nhanh chóng hướng lên.

“Đây là cảnh tượng trong Hắc Mộc quần đảo!”

Tu sĩ tụ tập quanh mặt biển ngẩn ra, hoan hô kinh thiên động địa.

Hóa ra chiết quang pháp kính của cần ba tu sĩ đồng thời điều khiển mới giúp tu sĩ ở ngoài trông thấy cảnh tượng trong đảo. Tựa hồ sáu tấm chiết quang pháp kính dồn lại mới quan sát được một chỗ truyền ra màn sáng bên ngoài.

Bất quá cảnh tượng truyền ra rất rõ, như có đôi mắt khổng lồ trên không quét khắp Hắc Mộc đảo. Việc đó khiến mấy nghìn tu sĩ vượt vạn dặm tới xem nhiệt náo cực kỳ mãnh liệt.

Sáu tấm chiết quang pháp kính liên tục quét qua Hắc Mộc quần đảo, lam sắc quang mạc xuất hiện thân ảnh một tu sĩ!

“Là đệ tử Hải Tiên tông!”

Tu sĩ này mặc một tấm thổ hoàng sắc pháp bào, cơ hồ mọi tu sĩ nhìn thấy đều nhận ra y là kẻ trước lúc vào còn nói với một hắc bào sư huynh rằng, “Sư huynh, kỳ thực có việc đệ chưa cho huynh biết. Người mấy năm trước xem trộm Liêu sư muội tấm là đệ, khiến ai cũng tưởng là huynh.” Kết quả thiếu chút nữa bị hắc bào sư huynh bóp chết.

Tu sĩ Hải Tiên tông đó đứng bên một đầm bùn đen xì, tỏ vẻ sợ hãi, rồi lấy ra pháp bảo như con ốc biển đen ngòm mà kích phát.

“Không phải chứ?”

Thấy đệ tử Hải Tiên tông sắp kích phát pháp bảo, cơ hồ mọi tu sĩ quan sát đều thất lòng, tưởng y gặp địch thủ hoặc phát hiện yêu thú. Nhưng họ đều há hốc miệng vì y lắc mình, nhanh chóng chui pháp bảo hình ốc biển đang lớn dần, to bằng người thật, chui luôn xuống đầm bùn.

Chiết quang pháp kính nhắm kỹ vào đầm bùn mà không có bất kỳ động tĩnh gì, tức là đệ tử Hải Tiên tông đó không chịu thò ra.

“Lại là đệ tử Hải Tiên tông?”

Hai trưởng lão Minh Nguyên tông tắt tiếng tiếp tục điều động chiết quang pháp kính, một chốc sau xuất hiện tại lam sắc quang mạc lại là một đệ tử Hải Tiên tông.

Đệ tử mặc ngân sắc pháp y này ban nãy còn khóc lóc dặn sư đệ rằng trong nạp bảo nang ở tỉnh thất có một quyển họa sách hay ho, vạn nhất y không về, sư đệ cứ lấy mà xem, đập xuống một sơn cốc khô ráo đầy đá màu vàng.

“Không phải chứ?”

Các tu sĩ quan sát lại trợn tròn mắt vì đệ tử Hải Tiên tông mặc ngân sắc pháp y đảo mắt nhìn quanh, móc ra pháp khí như viên ngói vàng, dồn chân nguyên ném xuống chân, hoàng khí dấy lên, y chìm ngay xuống lớp đá màu vàng, rồi tất cả trở lại như thường, không ai nhận ra có tu sĩ trốn phía dưới.

Đệ tử Hải Tiên tông này lại trốn tránh.

Chỉ hai thôi cũng đành, chiết quang pháp kính tiếp tục tìm kiếm, người thứ ba được phát hiện cũng là đệ tử Hải Tiên tông.

Đệ tử Hải Tiên tông mặc lam sắc pháp y, mặt mũi trung hậu này khá may mắn, vừa kích phát Thuấn di phù xong đã lọt vào một khu rừng, quanh mình là những thân cây đen ngòm mười mấy người ôm.

Trên cành cây phải trước đệ tử này có mười mấy con bạch sắc biên bức.

Đầu đàn dơi đều giống đầu khỉ, chính thị tứ cấp đệ giai yêu thú Bạch hầu bức. Lam sam đệ tử của Hải Tiên tông, tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng, đối phó yêu thú này vốn thành vấn đề, vừa hay có thể thu hoạch một món.

“Chà!”

Mọi tu sĩ đều kêu lên vì đệ tử Hải Tiên tông trông rất trung hậu đó không hề do dự móc ra thanh sắc pháp khí chỉ bằng hạt cải rồi kích phát. Thanh quang lóe lên, thân thể tu sĩ này hòa vào thân cây cạnh đó, không hề định sẵn yêu thú mà trốn biệt.

Lôi Đế

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

284. Chương 284: Ngụy Tác Xuất Trường!

Sưu tầm

“Không nhầm chứ! Đây là Hải liệt đại hội, có phải đại hội trốn tìm đâu.”

Tuyệt đại đa số tu sĩ đều nhìn vào Hiên Viên lão tổ, đệ tử Hải Tiên tông đều ẩn mình, rõ ràng đã tính trước rồi.

Ngụy Tác mà thấy cảnh tượng trên lam sắc quang mạc chắc đã giậm chân mắng Hiên Viên lão tổ là lão hồ ly đáng chết.

Hiên Viên lão tổ làm vậy rõ ràng không muốn tổn thất một đệ tử Hải Tiên tông nào, mặc cho gã xử lý.

Bất quá Ngụy Tác đương nhiên không thấy được tình hình trên lam sắc quang mạc.

Hiện tại gã đang ở trên mặt biển.

Mặt biển này ở giữa mấy đảo nhỏ, chỉ là rộng chừng mười mấy dặm mà thôi, lộ ra không ít đá ngầm chỉ chít dây leo. Đám dây leo này còn vướng không ít cành khô gỗ mục nên trông nơi này không giống mặt biển mà giống một đầm lầy toàn bùn.

Đã thuộc lòng địa đồ Hắc Mộc quần đảo nên được Thuần di phù đưa đến đây, Ngụy Tác nhanh chóng nhận ra là Hủ mộc hải, ở rìa tây quần đảo.

Ban nãy Ngụy Tác đã phát giác, điểm xuất phát do tam tông trưởng lão bố trí là tiểu hình truyền tống pháp trận, đại khái có thể đưa người ta đi ba, bốn trăm dặm, Thuần di phù chỉ tăng thêm một đoạn nữa, tấm Thuần di phù có uy năng cao nhất cũng chỉ đưa được người ta đi hai, ba trăm dặm. Gã rút được tấm Thuần di phù có uy năng cao nhất, vì Hủ mộc hải cách điểm truyền tống của gã tới sáu trăm dặm.

Thần thức phát ra, Ngụy Tác thi triển Hắc thủy liên, lướt đến hải đảo gần nhất.

...

“Sau cùng cũng không phải là tu sĩ Hải Tiên tông!”

Chiết quang pháp kính trên không quét qua, lam sắc quang mạc xuất hiện một tu sĩ Tử Vi tông.

Tu sĩ Tử Vi tông này mặc một món pháp y vàng sậm, nhưng pháp y của y lúc này đang biến đổi theo cảnh vật khiến thân ảnh khó nhìn rõ trong rừng.

Lướt đi một chốc, thử danh đệ tử Tử Vi tông tu vi Phân niệm cảnh lưỡng trọng này vô thanh vô tức dừng lại.

Trong khu rừng phía trước toàn là lưới nhện trắng toát.

“Tứ cấp trung giai yêu thú, Hủ cốt tri thù!”

Trên tấm lưới lớn cỡ năm, sáu cái bàn là một con nhện lớn bằng mấy cái chậu rửa mặt, toàn thân lông vàng sậm.

Một đạo bạch quang đột nhiên từ tay đệ tử Tử Vi tông xẹt ra, cự thù mới định há miệng phun ra gì đó thì cứng người lại, lưới và cành cây quanh nó xuất hiện bằng hoa. Bạch quang trực tiếp xuyên qua mồm nó, con nhện vàng không hề kịp phản kháng đã biến thành một cục băng.

Bạch quang xuyên qua gáy con nhện, lóe lên rồi quay lại tay đệ tử Tử Vi tông. Từng vết nứt xuất hiện, thân thể con nhện biến thành một đồng băng vỡ.

“Linh cấp cao giai băng hệ pháp khí!”

Tu sĩ đứng ngoài cùng kinh hô!

Hủ cốt cự thù dù gì cũng là tứ cấp trung giai yêu thú, qua băng hàn khí tức của pháp khí phát ra mà cũng bị đông cứng thì đạo bạch quang của đệ tử Tử Vi tông này khẳng định là một món linh cấp cao giai băng hệ pháp khí hiếm thấy.

Trong tiếng kinh hô, đệ tử Tử Vi tông đó hút từ đồng băng ra một viên hoàng sắc yêu đơn, rồi không thèm ngoài lại phất tay, bạch quang vút lên không đông cứng một con Hủ cốt tri thù không rõ đến trên đầu y từ lúc nào thành băng.

Thoáng sau, đệ tử Tử Vi tông này giết hết sáu con Hủ cốt tri thù, lấy được bốn viên tứ cấp trung giai yêu đơn.

Tử Tinh chân nhân và mấy trưởng lão Tử Vi tông quan chiến đều tỏ vẻ đắc ý.

Cùng lúc, tại một điểm của Hắc Mộc quần đảo đột nhiên rực lên hai đạo quang hoa khác màu.

“À!”

Hai trưởng lão Minh Nguyên tông mắt lóe lên, khổng chế chiết quang pháp kính hướng về phía đó.

Cảnh vật Hắc Mộc quần đảo trôi nhanh trên lam sắc quang mạc, đột nhiên thanh ảnh lóe lên. Chiết quang pháp kính quét thấy một tu sĩ.

Bất quá hai trưởng lão Minh Nguyên tông không dừng lại, đưa chiết quang pháp kính đến chỗ có người đấu pháp.

“Là đệ tử Minh Nguyên tông và Tử Vi tông!”

Tu sĩ trên mặt biển hưng phấn hẳn.

Song phương đấu pháp là một tu sĩ Minh Nguyên tông mặc tử y, mặt dài ngoằng và một đệ tử Tử Vi tông mặc hắc sắc pháp y có vảy, thân hình cao lớn, mặt mũi dữ tợn.

Một tu sĩ Minh Nguyên tông mặc tử y mặt mũi lạnh tanh điều khiển pháp khí phòng ngự trông như cái vòng cháy rực. Còn đệ tử Tử Vi tông điều khiển lưỡng đạo kim quang, liên tục tấn công đệ tử Minh Nguyên tông.

Cự hoàn rực hoa lửa khiến Tử Tinh chân nhân và tu sĩ Tử Vi tông quan chiến đều đắc ý, tu sĩ Minh Nguyên tông đang sa vào hạ phong, tựa hồ chỉ kịp điều khiển pháp bảo, liên tục chống đỡ chứ không có sức phản kích.

Lam sắc quang mạc hiện lên cảnh tượng, đệ tử Tử Vi tông thần sắc hung hãn đó tỏ rõ về đắc ý.

“Chết đi!”

Theo miệng y thì đã hét lên như thế. Đồng thời vung tay phát ra một con hỏa xà hung hãn, từ phía trên bổ xuống đầu tu sĩ Minh Nguyên tông.

Nhưng lúc đó, biến cố phát sinh!

Một đạo hắc quang đột nhiên từ phía dưới tu sĩ Tử Vi tông vút lên. Nét đắc ý trong thần sắc đệ tử Tử Vi tông cứng lại trong mắt, không kịp điều khiển hắc sắc pháp thuẫn lơ lửng trước mặt ngăn lại đã bị hắc mang xuyên qua!

Máu từ đỉnh đầu đệ tử Tử Vi tông phun lên, vừa mới chiếm ưu thế nhưng lại lập tức bị giết!

Hai đạo kim quang và hắc sắc pháp thuẫn tan hết linh quang rơi xuống.

Hai đạo kim quang là hai phi nhận hình bàn nguyệt, dường như có thể hợp lại.

Về đắc ý trong mắt Lý Minh Hà lóe lên, bất quá ngoài mặt lão vẫn bình tĩnh, tựa hồ coi đó là việc bình thường. Sắc mặt bọn Tử Tinh chân nhân trở nên khó coi. Đệ tử Tử Vi tông đó là tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng! Lại chỉ ba mươi mấy tuổi.

Tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng ba mươi mấy tuổi, giá trị đối với một tông môn ít nhất cũng tương đương với mấy trăm vạn hạ phẩm linh thạch.

...

Trong lam sắc quang mạc, tu sĩ Minh Nguyên tông mặt dài thông thả điều khiển cự hoàn chặn hỏa xà trên đầu rồi lấy ra một nô thú đại, đạo hắc quang quay lại trong túi, là yêu thú trông như hình cá sấu nhỏ xù đen tuyền!

“Viễn cổ ma ngạ! Là ngũ cấp cao giai phong, thổ lưỡng hệ yêu thú có thể phi thiên độn địa!”

Trong số tu sĩ ở trên mặt biển, có người nhận ra tên của yêu thú này.

Tu sĩ Minh Nguyên tông lại biết nô thú chi pháp, nuôi được yêu thú!

Tu sĩ Minh Nguyên tông thu yêu thú lại rồi mặt mũi lạnh tanh vết sạch mọi thứ của đệ tử Tử Vi tông, lướt nhanh vào khu rừng ở mé trái.

Chiết quang pháp kính nhất thời không theo kịp, hai trưởng lão Minh Nguyên tông nhìn nhau, chiết quang pháp kính xoay hướng sang phía thanh sắc thân ảnh.

“Chà! Là y!”

Thanh sắc thân ảnh lén lút đó lại xuất hiện trong thị tuyến. Tu sĩ đứng sau tảng đá này chính thị tu sĩ Phân niệm kỳ duy nhất của Hải Tiên tông, cũng là người khiến cây lăng hình tinh trụ biến thành đen ngòm khi trắc nghiệm: Ngụy Tác.

“Ẩn hình pháp y? Không phải chứ! Lại trốn đi hả?”

Chúng tu sĩ còn chưa kịp định thần sau màn đấu pháp kinh hiểm thì lại trước mắt tối sầm vì Ngụy Tác lén lút lấy ra một món pháp y mặc vào rồi thân ảnh gã tan biến.

Hiên Viên lão tổ và mấy trưởng lão Hải Tiên thành ngăn người.

Hiên Viên lão tổ cũng không rõ Ngụy Tác có pháp khí này.

Ngụy Tác hiện tại có tu vi Phân niệm kỳ tứ trọng, không sợ gì tuyệt đại đa số tu sĩ, cũng có ý lập hung danh nên mới sử dụng ẩn hình pháp y, đổi lại trước kia, Hiên Viên lão tổ muốn thấy pháp khí này của gã cũng khó.

Ẩn hình pháp y tuy hiếm có nhưng thấy Ngụy Tác định ẩn mình, hai trưởng lão Minh Nguyên tông tỏ vẻ khinh bỉ, điều chuyển chiết quang pháp kính sang chỗ khác.

Tuyệt đại đa số tu sĩ tại trường càng khinh miệt Hải Tiên tông.

Nhưng đột nhiên, cảnh vật trên lam sắc quang mạc ngừng lại, một hồng sắc thân ảnh hiển hiện.

Hồng sắc thân ảnh từ trong khu rừng cách Ngụy Tác hơn hai trăm trượng lao ra.

Vô tình tu sĩ mặc hồng sam này chính là tu sĩ Tử Vi tông đã tranh chấp với gã lúc chọn Thuận di phù!

“Lần này tiểu tử Hải Tiên tông thảm rồi.”

Mọi tu sĩ vốn tất tiếng với Ngụy Tác đột nhiên nảy ra ý nghĩ này.

Trong tay hồng sam tu sĩ là pháp bảo trông như đĩa đèn dầu xanh lét. Tim đèn phát ra thanh sắc quang hoa quét xa mấy trăm trượng. Lúc quét qua chỗ Ngụy Tác ẩn thân, hồng sam tu sĩ Tử Vi tông lạnh mặt lại, phát hiện ra gã.

Rõ ràng pháp bảo này của hồng sam tu sĩ là một món pháp bảo kỳ dị cảm ứng được tu sĩ khác tồn tại trong vòng mấy trăm trượng.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

285. Chương 285: Hai Bên Bị Giết Trong Tích Tắc.

Thấy Ngụy Tác ẩn đi, trên lam sắc quang mạc, hồng sam tu sĩ Tử Vi tông lấy ra pháp bảo như cái hộp đen, tựa hồ định mò tới, xuất kỳ bất ý đánh lén Ngụy Tác.

Thấy cảnh tượng này, tu sĩ tại trường có phần đồng tình với việc Ngụy Tác trốn né.

Ầm!

Cùng lúc một lôi quang cự trụ chợt xuất hiện trên không, tiếng nổ ầm vang. Lôi quang cự trụ giáng xuống một chỗ trong Hắc Mộc quần đảo.

“To quá!”

Tiếng nữ tu kinh hô vang lên.

“Thiên cấp thuật pháp?!”

Tiếp theo là tiếng nam tu kinh hô vang lên.

Góc độ nữ tu và nam tu này nhìn thấy đầu tiên khác nhau. Nữ tu chú ý đến bề ngoài của cự trụ lớn hay không, thô hay tinh còn nam tu chú ý lôi quang cự trụ có hữu dụng không. Lôi cương chi khí từ quang trụ phát ra ngưng thành hình một con bò câu tản đi. Uy năng này phải là thiên cấp thuật pháp.

Nhìn thấy lôi quang cự trụ, hai trưởng lão Minh Nguyên tông chấn động tâm thần, sáu tám chiết quang pháp kính dồn hết về phía đó.

“Là Âu Nhiên Mạnh!”

Khi cảnh tượng trên lam sắc quang mạc thay đổi, xuất hiện thân ảnh hai tu sĩ, toàn bộ tu sĩ ở ngoài xem mới hiểu vì sao trưởng lão Minh Nguyên tông lại khẩn trương.

Một trong hai tu sĩ mặc pháp y vàng nhạt, toàn thân toát lên khí tức sắc bén, bất khả nhất thể, chính là thiên tài đệ tử Âu Nhiên Mạnh của Minh Nguyên tông, tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, chắc chắn trong vòng hai mươi năm nữa sẽ đột phá đến tu sĩ Kim đơn kỳ.

Người còn lại là một đệ tử Tử Vi tông mặc pháp y màu lục nhạt, mặt mày tuấn đạt, linh khí rần rạt, là phong linh căn tu sĩ, tu vi Phân niệm cảnh tam trọng.

Lam sắc quang mạc xuất hiện một con yêu thú lông đỏ rực, đầu sư tử mình ưng, bị lôi quang cự trụ đánh rớt xuống, da nứt toác thập phần thê thảm.

Hỏa vũ sư thứu! Yêu thú thân hình to lớn như tảng đá rơi xuống này lại là một con lục cấp đệ giai Hỏa vũ sư thứu.

Phía dưới Hỏa vũ sư thứu là mặt biển mênh mông.

Mặt biển nằm giữa hai hòn đảo lớn, trên mặt biển là đệ tử Tử Vi tông mặc pháp y màu lục nhạt, trên đầu lơ lửng một viên ngọc xanh lớn cỡ nắm tay.

Viên ngọc phát ra thanh sắc quang hoa, hình thành một quang tráo bao trùm lấy đệ tử Tử Vi tông.

Lam sắc quang hoa sẫm lại được đệ tử Tử Vi tông đó điều khiển, với tốc độ kinh nhân, nhấp nháy trước mặt Âu Nhiên Mạnh.

Quang hoa là một thanh phi kiếm chừng bốn thước, linh động dị thường.

Pháp bảo như hình cảnh dương liễu trước mặt Âu Nhiên Mạnh lấp lánh, liên tục phát ra thanh sắc quang hoa, ngăn trở phi kiếm.

Chỉ khe phát tay, hai lần kim sắc thiểm điện trong tích tắc ngưng kết thành lôi quang trường thương, đâm vào thể nội Hỏa vũ sư thứu đang rớt xuống.

Từ cảnh tượng này thì Âu Nhiên Mạnh coi như đồng thời đối phó cả yêu thú và đệ tử Tử Vi tông, thậm chí còn chiếm thượng phong.

Cùng lúc, cách đó năm, sáu trăm dặm, trong khu rừng Ngụy Tác và hồng sam tu sĩ đứng dậy lên hai làn sáng, cả hai đã động thủ.

Hai bên bắt đầu giao đấu, bất quá chiết quang pháp kính chỉ quan sát được một nơi.

Đối với trưởng lão Minh Nguyên tông và tuyệt đại đa số tu sĩ tại trường thật khó xử.

Một bên là đối quyết giữa thiên tài đệ tử tu vi kinh nhân Phân niệm cảnh ngũ trọng và một cao thủ Phân niệm cảnh tam trọng, hơn nữa tu luyện phi kiếm, một bên là tu sĩ Hải Tiên tông lén lút lút lút, chỉ Phân niệm cảnh nhất trọng gặp phải Phân niệm cảnh lưỡng trọng, coi như chắc chắn bị đối phương lấy mạng.

Hai trưởng lão Minh Nguyên tông không chuyển động chiết quang pháp kính quan sát phía Ngụy Tác.

Tu sĩ trên mặt biển chợt kinh hô.

Phía Âu Nhiên Mạnh và đệ tử Tử Vi tông Phân niệm cảnh tam trọng đã xuất hiện thay đổi cực lớn.

Tu sĩ Tử Vi tông mặc pháp y màu lục nhạt thấy không ổn, nghiêng rằng lại, không rõ thi triển mật pháp gì đó, hai tay dấy lên lục quang, vỗ vào trán.

“Đấu pháp đến độ chính mình thất khiếu chảy máu, huynh đài cũng coi là thiên cổ đệ nhất nhân.”

Nếu Ngụy Tác ở ngoài xem nhiệt náo, thấy cảnh tượng này chắc đã thốt lên như thế.

Tu sĩ Tử Vi tông này vỗ mạnh tay lên trán, cả miệng, lỗ mũi và mắt đều chảy máu, nét mặt y dị thường thống khổ.

Cùng lúc đó, lục sắc quang hoa nhàn nhạt từ phía sau tu sĩ này xẹt ra!

“Song phi kiếm!”

Tu sĩ trên mặt biển xôn xao.

Lục sắc quang hoa là một thanh phi kiếm dài ba thước, toàn thân xanh biếc, có nhiều phù văn như lá trúc.

Điều khiển phi kiếm khác sử dụng pháp bảo ở chỗ dựa vào kiếm quyết, phân liệt thần thức gửi vào.

Tu sĩ Phân niệm kỳ, tối đa chỉ khống chế được một phi kiếm, tu sĩ Tử Vi tông này có thể đồng thời điều khiển hai thanh, rõ ràng có phân liệt thần thức.

Thuật pháp này coi như chẻ đôi óc mà thi triển, tổn thương cực lớn đối với thần thức.

Đệ tử Tử Vi tông thi triển thuật pháp này, hiển nhiên vì Âu Nhiên Mạnh quá mạnh nên y muốn liều mạng.

Theo hình ảnh, phẩm chất hai thanh phi kiếm đều không thấp, đệ tử Tử Vi tông tu vi Phân niệm cảnh tam trọng này thi triển, uy lực tuyệt đối cao hơn hai món linh cấp cao giai pháp bảo.

“Chả trách Tử Vi tông dám đấu với Minh Nguyên tông, chỉ song phi kiếm của đệ tử này đã có thực lực không kém tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng.”

Thấy thế, tuyệt đại đa số tu sĩ trên mặt biển đều nghĩ vậy.

Âu Nhiên Mạnh vẫn rất tùy ý.

Lục sắc quang hoa đột nhiên xuất hiện trước mặt y.

Lục sắc quang hoa là pháp bảo hình liêm đao. Có điều quá lớn! Cao bằng thân người, lưỡi đao khiến người ta có cảm giác không lạnh mà run.

Tết xuất pháp bảo hải nhân này, đồng thời từng làn thanh sắc quang hoa từ tay Âu Nhiên Mạnh tràn ra quần lấy pháp bảo này.

Thanh quang lóe lên, pháp bảo này chém vào thanh sắc quang tráo của tu sĩ Tử Vi tông.

Thanh sắc quang tráo bị chẻ đứt như tờ giấy!

Hai lần sóng nhìn được bằng mắt thường rõ ra theo pháp khí phi hành của Âu Nhiên Mạnh, tuy không phát ra thanh âm nhưng chỉ thế thôi cũng đủ thấy pháp bảo này uy thế kinh nhân cỡ nào.

Đệ tử Tử Vi tông kinh hãi tột bậc, lưỡng đạo kiếm quang thu lại chém vào pháp bảo hình liêm đao.

Nhưng cả hai thanh phi kiếm, mỗi thanh còn xếp trên một món pháp bảo phòng ngự linh giai thượng phẩm lập tức bị chẻ làm đôi!

Tu sĩ hô lên như kinh đảo hải lãng, thanh quang lóe lên, đệ tử Tử Vi tông bị cắt đôi người.

Đệ tử Tử Vi tông thực lực kinh nhân bị Âu Nhiên Mạnh giết chết dễ dàng!

Sắc mặt kim đơn tu sĩ như Tử Tinh chân nhân cũng nhợt đi.

“Y không chỉ biết thiên cấp lôi hệ thuật pháp, còn có pháp bảo phối hợp, có thuật pháp đề thăng uy năng pháp bảo! Đồn này ngang với uy lực đạo giai trung phẩm pháp bảo, làm gì có tu sĩ Phân niệm cảnh nào chống nổi!”

Nhiều tu sĩ tại trường đều toát mồ hôi lạnh.

Nếu là đạo giai pháp bảo, người Tử Vi tông khẳng định đã làm ầm lên. Nhưng Tử Vi tông im lặng, chứng minh pháp bảo này của Âu Nhiên Mạnh tối đa chỉ là linh giai thượng phẩm pháp bảo, nhưng gã có thuật pháp đặc biệt để phối hợp, như bọc thêm một tầng đề thăng lực công kích.

Quả nhiên tà thiên tài đệ tử, thực lực lại đạt tới mức ấy!

Trên lam sắc quang mạc, Âu Nhiên Mạnh lạnh lùng thu thi thể Hỏa vũ sư thứu vào nạp bảo nang g, đoạn vết sạch của đệ tử Tử Vi tông bị y giết, thân ảnh lóe lên tan biến vào mặt biển.

Hai trưởng lão Minh Nguyên tông đắc ý vô ngần.

Đến giờ, qua chiết quang pháp kính, Tử Vi tông đã tổn thất ba tu sĩ, tu sĩ Minh Nguyên tông đang nổi đình nổi đám.

Hai trưởng lão Minh Nguyên tông nhìn nhau, vừa bình thản nhìn Hiên Viên lão tổ vừa quay chiết quang pháp kính về phía Ngụy Tác.

Theo hai trưởng lão Minh Nguyên tông này tưởng tượng, Ngụy Tác lúc này chắc thập phần thê thảm.

“Cái gì!”

Hai trưởng lão Minh Nguyên tông tròn mắt không tin nổi, đồng thời cả Tử Tinh chân nhân và mấy trưởng lão Tử Vi tông thiếu chút nữa nhảy dựng lên vì thanh sắc thân ảnh lén lút đó lóe lên rồi khuất vào khu rừng. Trên mặt đất, thi thể hồng sam tu sĩ nằm đó, như vừa bị tảng đá đè nát người.

Giết trong tích tắc?

Trên mặt biển vang lên tiếng hít hơi lạnh không tin nổi.

Trong tích tắc Âu Nhiên Mạnh giết đệ tử Tử Vi tông, hồng sam tu sĩ cũng toi mạng. Tức là chỉ một chiêu, đệ tử Hải Tiên tông đó đã giết chết tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng?

Hai trưởng lão Minh Nguyên tông tỏ vẻ không tin nổi, cùng không chế chiết quang pháp kính về phía Ngụy Tác

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

286. Chương 286: Không Đùa Với Các Người Nữa.

Thân ảnh Ngụy Tác lại xuất hiện trên lam sắc quang mạc.

Hiện tại gã cưỡi ẩn hình pháp y, trông tuy có phần thụt thụt thò nhưng cảm giác tạo cho mọi tu sĩ đã khác.

Gã cẩn thận cất bước trong một khu rừng toàn cây cúc dại vàng sậm, đột nhiên dừng lại. Đoạn vung tay lẳng không chụp ra, thanh hắc sắc âm khí dày đặc phun trào vươn vào rừng, như chơi ảo thuật, hút về một con kiến đen bốn cánh, lớn cỡ nửa người thật.

Đoạn gã thuần thực cực độ thu cự nghĩ vào nạp bảo nang.

“Vù!”

Tiếng hít hơi lạnh lại vang lên trên mặt biển!

Cự nghĩ cao bằng nửa thân người, bốn cánh trong suốt, trán lồi ra một cục đen, trông như bị đánh sưng lên, rõ ràng là tứ cấp trung giai yêu thú Thiết đầu nghê.

Dù gì cũng là tứ cấp trung giai yêu thú, mà bị gã dùng thuật pháp chụp tới, lúc đến tay thì nó đã chết từ lâu.

Thiên cấp thuật pháp! Chỉ có thiên cấp thuật pháp mới uy lực như thế!

Càng khiến tu sĩ tại trường chấn kinh là Ngự Tác phát ra làn thanh hắc sắc âm khí, tựa hồ đạt tới hai trăm triệu.

Tức là thần thức gã cách tứ cấp trung giai yêu thú một, hai trăm triệu đã đóng đinh được nó.

Thần thức như thế, lẽ nào gã là tu sĩ Kim đơn kỳ!

Thấy thế, không kể Tử Tinh chân nhân, ngay cả Minh Nguyên tông tông chủ Lý Minh Hà cực kỳ tự tin cũng biến sắc, mục quang liếc Hiên Viên lão tổ.

Ánh mắt nhiều tu sĩ đều đổ vào Hiên Viên lão tổ.

“Thế nào, Lý đạo hữu, trưởng lão này của Hải Tiên tông không tệ chứ?” Biết Lý Minh Hà ngoái nhìn, Hiên Viên lão tổ cười ha hả: “Tu vi hơi kém một chút mà thôi.”

“Y cùng lắm chỉ hai mươi bảy, hai mươi tám, tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng đã khá lắm rồi.” Lý Minh Hà phản ứng ra, dù gì cũng phải cố ra vẻ mình là đệ nhất đại lão tại trường, không nên thất thái như thế, nghe Hiên Viên lão tổ bao thì thần sắc lại khôi phục như thường, lạnh lùng hừ một tiếng. “Bất quá thần thức của y mạnh như vậy, có phải Hiên Viên đạo lấy được thiên cấp bí thuật gì đó có thể đề thăng thần thức?”

“Ai bảo Ngự trưởng lão là tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng?” Hiên Viên lão tổ hơi nheo mắt, cười vang, “Lý đạo hữu không nhìn thấu được Ngự trưởng lão của Hải Tiên tông hả?”

“Không phải tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng?” Hiên Viên lão tổ dứt lời, tu sĩ quan sát trên mặt biển đều chấn động.

Theo hàm ý của Hiên Viên lão tổ, Hải Tiên tông “Ngự trưởng lão” này dùng thuật pháp hoặc pháp khí nào đó che giấu tu vi.

Quan trọng nhất là tu sĩ Hải Tiên tông khác không làm gì, chỉ việc trốn cho kỹ. Chỉ có “Ngự trưởng lão” sẵn yêu thú.

“Lẽ nào Hiên Viên lão tổ tăng cá cược là dựa vào ‘Ngự trưởng lão’ này, một mình đối kháng đệ tử tinh anh đỉnh cao của hai tông kia?!”

Ý nghĩ khiến người ta cực kỳ chấn động dấy lên trong đầu tuyệt đại đa số tu sĩ.

Lý Minh Hà và Tử Tinh chân nhân lại biến sắc nhưng đột nhiên, Lý Minh Hà nở nụ cười đắc ý, “Không phải tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng hả? Mỗ đúng là nhìn nhầm, bất quá Hiên Viên đạo hữu, vị trưởng lão Hải Tiên tông này vận khí không ổn rồi.”

“Đúng vậy hả, hình như hơi đen đui một chút.” Hiên Viên lão tổ bình tĩnh à lên.

“Chà, một đầu hai?”

Mặt biển vang lên tiếng kinh hô.

Trên lam sắc quang mạc, trên cành cây phía trước Ngự Tác quất quất dây leo xanh đậm không có gì đặc biệt, quả vỏ cứng mọc trên dây leo đột nhiên đều nổ tung, cây cối chung quanh chấn động, tựa hồ lúc quả nổ, trừ phát ra tiếng động còn phun trào khí lưu.

Đứng trong đám hoa cúc đại vàng sậm, Ngự Tác chợt dừng chân lấy ra bốn pháp bảo phòng ngự như cánh hắc sắc liên hoa, lấy ra thêm hai pháp bảo nữa.

Cơ hồ đồng thời, trong khu rừng phía trước rực lên hai dải quang hoa, một vàng một lam, một tả một hữu theo thế giáp kích.

Trong hai linh quang quang tráo là hai tu sĩ Minh Nguyên tông.

Tu sĩ Minh Nguyên tông bên tay trái mặc hoàng sắc pháp y có vảy, thân hình nhỏ bé, thấp hơn Ngự Tác nửa cái đầu, hoàng quang quang tráo chính từ pháp y của y phát ra. Rõ ràng pháp của y cũng không tầm thường.

Bên tay phải là tu sĩ Minh Nguyên tông đã được chiết quang pháp kính chiếu đến lúc trước, biết nô thú chi pháp, có mang theo một con ngũ cấp cao giai yêu thú “Viễn cổ ma ngạc”.

Tu sĩ Minh Nguyên tông mặt dài vừa xuấ hiện này đã vung tay tế xuất pháp bảo phòng ngự hình chiếc vòng rực lửa.

Tu sĩ Minh Nguyên tông này là tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng, còn ngũ cấp cao giai Viễn cổ ma ngạc của y tương đương với một tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng.

Tu sĩ Minh Nguyên tông bên tay trái mặc hoàng sắc pháp y có vảy, tu vi còn cao hơn một bậc, là tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng!

Ngự Tác khác nào bị một tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng, một tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng, và một tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng bao vây, khó trách Lý Minh Hà đắc ý nói vận khí của gã xui xẻo.

...

”Lưỡng vị đạo hữu, gặp ở đây là duyên, không rõ xưng hô thế nào nhỉ, khi Hải liệt đại hội kết thúc, chúng ta nên gần gũi nhau. Đúng rồi, không rõ lưỡng vị đạo hữu sẵn được bao nhiêu yêu thú yêu đơn?”

“Kỳ đạo hữu, chẳng phải đạo hữu biết Độc thần thuật hử, trưởng lão Hải Tiên tông hiện tại còn nói thế hử, muốn kết giao bằng hữu với hai tu sĩ Minh Nguyên tông?”

Ở góc trái phía sau bạch ngọc bình đài, mấy tu sĩ đang tỏ vẻ không tin nổi hỏi một trung niên tu sĩ lùn mập mặc lam sắc cẩm phục.

“Chuyện đó... y nói vậy mà.” Tu sĩ lùn mập họ Kỳ nhăn nhó. Hóa ra y biết Độc thần thuật, có thể nhận ra Ngự Tác và hai tu sĩ Minh Nguyên tông nói gì qua hình ảnh.

“Thế nào, người biết Độc thần thuật?”

Lý Minh Hà nghe thấy, đảo mắt một vòng, thần sắc gian trá khó nhận ra lóe lên trong mắt, “Người biết Độc thần thuật thì nói to lên cho mọi người cùng nghe.”

“Văn bối tuân mệnh.” Nghe Kim đơn kỳ đại tu sĩ nói vậy, tu sĩ này lùn mập không dám chậm trễ, khấn trương hẳn.

“Người đùa hử, nếu ngoan ngoãn thì bọn ta có thể sẽ để người toàn thân.” Tu sĩ lùn mập vội nói ra những lời tu sĩ Minh Nguyên tông mặt dài nói.

“Không phải chứ? Tam tông tu sĩ đều là hảo huynh đệ, đánh giết nhau làm gì?”

“Thừa lời, xem ra phải để bọn ta động thủ giải quyết người.”

“Ai nấy tu luyện đâu có dễ. Chi bằng chúng ta thương lượng một chút, toàn bộ yêu thú của tại hạ sẽ thuộc về các vị. Các vị coi như chưa gặp tại hạ, ra ngoài chúng ta vẫn là hảo huynh đệ, tại hạ mời các vị đi cảo lộ, thế nào, tại hạ biết mấy nữ tu khá lắm.”

“Chà!” Nghe vậy, tuyệt đại đa số tu sĩ trên mặt biển há hốc miệng. Trưởng lão Hải Tiên tông này là tu sĩ kiêu gì.

Hai tu sĩ Minh Nguyên tông ngăn người. Tu sĩ nhỏ thó nói, “Trừ phi người giao hết pháp khí và nạp bảo nang, có thể bọn ta chừa cho người sinh lộ.”

“Xem ra không thương lượng được nữa. Các người thì ai lên trước?”

“Ai lên trước, người dẫn đòn hả? Đương nhiên hai chúng ta đánh mình người.”

“Đều là tu sĩ Phân niệm cảnh, các người định hai đánh một bắt nạt ta, vậy thì ta gọi huynh đệ ra giúp vậy.”

Ngụy Tác nói xong, quang hoa lóe lên, cứ cách mấy trượng cạnh gã xuất hiện ba phân thân y hệt.

Tu sĩ trên mặt biển thấy thế đều ngăn người.

Hai đệ tử Minh Nguyên tông không vội xuất thủ, nhìn Ngụy Tác như nhìn khỉ diễm trò, “Phân thân ảo quang thuật pháp của người để dọa ai? Bên ngoài chân thân của người có pháp bảo phòng ngự Hắc thủy liên, hình ảnh giả đâu có gì. Kiểu chân thân giả thân nhìn là nhận ra, người ngu xuẩn kẻ người, định tưởng bọn ta cũng vậy hả?”

Tuyệt đại đa số tu sĩ nghe tu sĩ lùn mập họ Kỳ truyền thanh, cùng trợn tròn trắng, cho rằng Ngụy Tác đích xác ngu xuẩn.

Nhưng họ cơ hồ đều không tin nổi trợn tròn mắt vì Ngụy Tác liên tiếp kích phát mười mấy tấm pháp phù.

“Cộng thêm mấy huynh đệ này, các vị nhận ra hả?”

Mười tấm pháp phù được phát ra, trước mặt hai tu sĩ Minh Nguyên tông, trừ ba phân thân không có Hắc thủy liên thì có thêm mười mấy “Ngụy Tác” có cầm. Đừng nói hai tu sĩ Minh Nguyên tông, mà ngay cả tu sĩ đứng xem trên mặt biển nhất thời không nhận rõ đâu là gã.

“Ngụy trưởng lão” có nhiều ảo quang pháp phù đến thế?

“Được rồi, không đùa với các người nữa, coi phi kiếm ‘Nhĩ muội yêu’ của ta.” Tu sĩ lùn mập qua hình miệng của một trong ba phân thân không có Hắc thủy liên đọc được lời Ngụy Tác nói.

“Nhĩ muội yêu?”

Tiếng kinh hô lại vang lên khắp mặt biển.

“Nhĩ muội yêu!” Lại càng có nhiều tu sĩ hô to!

Một vật to như cánh cửa xuất hiện trước một “Ngụy trưởng lão”.

Vật vàng rực này lại là một thanh kiếm, một thanh phi kiếm?

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

287. Chương 287: Thật Sự Không Đùa Đâu.

Vật to như cánh cửa đó lại là phi kiếm?

Tuyệt đại đa số tu sĩ đều không dám tin, vì phân thân không có Hắc thủy liên và Ngụy Tác là một, rõ ràng gã đang bắt kiếm quyết.

Vật đó rực kim quang, cực kỳ bá khí chém vào đệ tử Minh Nguyên tông nhỏ thó mặc hoàng sam.

Đệ tử Minh Nguyên tông nhỏ thó mặc áo vàng, tỏ vẻ không tin nổi, vội thi triển pháp thuẫn hình vuông che trước mặt.

Tấm pháp thuẫn hình vuông lấp lánh ô quang, linh khí rần rạt, rõ ràng phẩm giai rất cao.

Đúng lúc đó phi kiếm như cánh cửa của Ngụy Tác đột nhiên rực hoàng quang.

Hoàng quang dấy lên, phi kiếm còn to gấp mấy Ngụy Tác đột nhiên nặng hơn không rõ bao nhiêu lần, tạo cho người ta cảm giác nó biến thành một ngọn núi nhỏ, ép cho không khí cũng nổ vang.

Nhất chém bổ vỡ pháp thuẫn của tu sĩ Minh Nguyên tông nhỏ thó té xuất!

Thịch!

Mọi tu sĩ đều giật mình, dù chỉ thấy hình ảnh đấu pháp vô thanh nhưng đều cảm nhận được phi kiếm đó chém vào pháp thuẫn, chung quanh chấn động thể nào.

Đà phi kiếm chém vỡ pháp thuẫn giống với đập nát hơn là chém.

Không hề ngừng lại, hoàng sắc quang tráo của tu sĩ Minh Nguyên tông nhỏ thó cũng bị dễ dàng chém tan.

Thấy thế, hai tu sĩ Minh Nguyên tông đều kinh hãi, tu sĩ mặt dài bỏ cả công kích Ngụy Tác, vội điều khiển pháp bảo phòng ngự hình chiếc vòng rực lửa đến trước mặt tu sĩ nhỏ thó, định giúp đồng bạn đón đỡ phi kiếm chưa từng thấy này.

Một đạo lam quang từ tay tu sĩ Minh Nguyên tông mặt không còn hột máu nào bay ra va vào phi kiếm.

Đạo lam quang cũng bị đánh vỡ nhưng phần nào ngăn được, để pháp bảo như cự hoàn rực lửa kịp chặn trước phi kiếm.

Thịch!

Nhưng mọi tu sĩ trên mặt biển, kể cả Tử Tinh chân nhân và Lý Minh Hà đều giật mình.

Cự hoàn chặn trước phi kiếm, tuy không bị chém thành mấy mảnh nhưng sức mạnh khiến nó va vào mình tu sĩ Minh Nguyên tông nhỏ thó, hất cả y văng đi.

Không cần tu sĩ lùn mập nói ra, ai cũng thấy tu sĩ Minh Nguyên tông nhỏ thó kêu rên trời. Tuy không bị ép chết nhưng rõ ràng mình mẩy sưng u.

Cự hoàn rực lửa hằn một vết sâu, linh quang tan đi không ít.

Phi kiếm cánh cửa chỉ khê quay lại chém vào tu sĩ Minh Nguyên tông nhỏ thó.

Tiếng hít hơi lạnh lại vang lên trên khắp mặt biển.

Lần này mọi tu sĩ cùng biết vì sao ban nãy đệ tử Tử Vi tông bị đè dẹp lép. Tu sĩ Minh Nguyên tông nhỏ thó cũng bị phi kiếm đè bẹp dúm.

Vật như cánh cửa này không chỉ là phi kiếm, hơn nữa được “Ngụy trưởng lão” thi triển, uy lực sánh ngang đạo giai trung phẩm pháp bảo.

Thấy tu sĩ Minh Nguyên tông nhỏ thó chưa kịp thi triển thủ đoạn gì, mới giáp mặt đã bị giết, tu sĩ mặt dài kinh hãi cực độ. Y vang cả hai tay, hơn mười viên châu xám đen đánh vào phi kiếm như cánh cửa của Ngụy Tác.

“Âm lân châu!”

Không ít tu sĩ quan sát nhận ra. Âm lân châu này là pháp khí dùng Âm lân sa luyện chế ra, uy lực còn hơn Âm lân sa yếu, chuyên phá phi kiếm, cực kỳ độc ác!

Đồng thời, một dải hắc quang từ mặt đất dưới chân Ngụy Tác lao ra, chính là ngũ cấp yêu thú Viễn cổ ma ngạc chỉ dài hai thước, trông như con cá sấu nhỏ.

Tu sĩ tại trường đều cho rằng Ngụy Tác đang gặp hung hiểm.

“Không phải chứ? Thật ra là phi kiếm gì nhỉ!”

Tuyệt đại đa số tu sĩ trên mặt biển không tin nổi trọn tròn mắt vì ít nhất năm, sáu viên Âm lân châu đánh trúng phi kiếm cánh cửa, mấy ngọn lửa xanh đen liên tục thiêu đốt nhưng cây phi kiếm của gã vẫn lấp lánh kim quang, Âm lân châu không thiêu hỏng được.

Tình cảnh kinh nhân lại xuất hiện.

Viễn cổ ma ngạc thập phần âm hiểm mới từ dưới đất chui lên thì trên mình chợt dấy lên từng vòng sóng trong veo.

Viễn cổ ma ngạc cứng lại rồi máu từ trán nó chảy ra. Lúc máu phun lên còn thoáng thấy một vật gần như trong suốt trên trán Viễn cổ ma ngạc.

“Phệ tâm trùng!”

Trong mấy nghìn tu sĩ có mặt không thiếu người nhãn quang cao minh, liền có người kinh hô thành tiếng.

Hải Tiên tông “Ngự trưởng lão”, trừ thanh phi kiếm kỳ dị lại còn một con Phệ tâm trùng! Con Phệ tâm trùng này giết ngũ cấp cao giai yêu thú trong tích tắc thì nó không chỉ tiến giai một lần, ít nhất cũng đạt đến thực lực lục cấp yêu thú, là Phệ tâm trùng cấp trưởng lão!

Lý Minh Hà và Tử Tinh chân nhân, hai Kim đơn kỳ đại tu sĩ cũng triệt để biến sắc.

Phi kiếm cánh cửa còn rực cháy năm, sáu làn Âm lân châu hỏa trên thân kiếm, tiếp tục chém vào tu sĩ Minh Nguyên tông mặt dài.

Cự hoàn rực lửa quay lại chặn trước tu sĩ Minh Nguyên tông này nhưng khi kiếm thân rực hoàng quang thì cự hoàn bị chẻ làm đôi. Đoạn cây kiếm như cánh cửa không hề bị chặn lại tí nào, chém vào màn sáng bên ngoài tu sĩ Minh Nguyên tông.

Tu sĩ Minh Nguyên tông kinh hãi tột bậc liên tục phát ra hai đạo quang hoa một lam một đỏ, đồng thời quay đầu bỏ chạy.

Nhưng hai đạo quang hoa trực tiếp bị phi kiếm đánh bay, phi kiếm chém thẳng lên lưng khiến tu sĩ Minh Nguyên tông bẹp dí.

Tuyệt đại đa số tu sĩ tại trường không nói thành lời.

Một tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng, cộng một tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng, thêm một con ngũ cấp cao giai yêu thú thực lực sánh với Chu thiên cảnh ngũ trọng vậy công “Ngự trưởng lão” của Hải Tiên tông mà lại bị “Ngự trưởng lão” dễ dàng giải quyết.

Chả trách trước đó hồng sam tu sĩ Tử Vi tông bị “Ngự trưởng lão” giết trong tích tắc!

“Kỳ đạo hữu, y nói gì hả?”

Một tu sĩ cạnh tu sĩ lùn mập họ Kỳ buột miệng hỏi. Lúc đó Ngự Tác đã bắt đầu thu chiến lợi phẩm trên mình hai tu sĩ, tựa hồ còn lăm bầm gì đó. Mọi tu sĩ trên mặt biển đều lặng như tờ quan sát, giọng tu sĩ này trở nên rất rõ.

“Y bảo con Viễn cổ ma ngạc được nuôi nay không rõ năng có thể coi là yêu thú trong Hắc Mộc quần đảo không.” Tu sĩ lùn mập họ Kỳ cười khổ.

Tu sĩ lùn mập nói vậy, Lý Minh Hà vốn đang đợi cảnh Ngự Tác bị hai tu sĩ Minh Nguyên tông quần công lấy mạng, tức thì xanh lét mặt mày, hung hăng nhìn Hiên Viên lão tổ, “Hiên Viên đạo hữu, chả trách đạo hữu chủ động đề xuất tăng cá cược, hóa ra môn hạ có một nhân vật như thế!”

“Đâu có, đâu có.” Hiên Viên lão tổ cười ha hả: “Thật lòng lão phu cũng đâu hiểu thực lực Ngự trưởng lão, thật sự bất ngờ.”

“Bất quá Lý đạo hữu hiện tại rút lui, không theo vụ cá cược cũng được.” Ha ha một hồi, Hiên Viên lão tổ đầy thâm ý nói với Lý Minh Hà.

“Hiên Viên đạo hữu, tưởng mình thắng chắc hả?” Lý Minh Hà mắt lóe lên giận giữ: “Lý Minh Hà mỗ là loại nuốt lời sao!”

“VẬY HẢ, BẮT QUÁ TU SĨ MINH NGUYÊN TÔNG NÀY, VẬY KHÍ TỰA HỒ KHÔNG MAY LẮM.”

Lý Minh Hà ngăn người ngoài lại, trên lam sắc quang mạc, Ngự Tác đã vét sạch đồ của hai tu sĩ Minh Nguyên tông rồi lên lên lút lút lướt sang trái.

Chiết quang pháp kính quét tới, cách gã hai trăm ba, bốn mươi trượng xuất hiện một lục bào tu sĩ Minh Nguyên tông, tựa hồ nghe tiếng đầu pháp mới tới.

“Thần thức của y lại ngang với tu sĩ Kim đơn kỳ?!”

Mặt biển lại vang lên tiếng kinh hô.

Dáng vẻ Ngự Tác tựa hồ cách xa thế đã thập phần chuẩn xác đóng đinh vào tu sĩ Minh Nguyên tông! Nếu xuất thủ thì hiện tại gã có thể phát động đòn đột nhiên.

Nhưng Ngự Tác không vội xuất thủ.

Áp sát đến phạm vi thần thức tu sĩ Minh Nguyên tông nhận ra thì môi gã lại mấp máy.

“Bỏ toàn bộ yêu thú cùng pháp khí xuống, chúng ta vẫn là hảo huynh đệ, mỗi sẽ tha cho các hạ, thế nào?”
Tu sĩ lùn mập nói ra những gì Ngự Tác đang nói.

Đệ tử Minh Nguyên tông này cũng là tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng, trước kia mà nghe Ngự Tác nói với tu sĩ cỡ y những lời này, tất cả sẽ cho là gã dần dần, nhưng hiện tại, tất cả tu sĩ đều nhìn gã với ánh mắt khác.

Trưởng lão Hải Tiên tông này quá mạnh!

“Người đùa hả?” Lục bào đệ tử của Minh Nguyên tông thấy đối diện là tu sĩ Hải Tiên tông thì nhẹ người, bật cười lạnh.

“Mỗi không đùa, thật đấy, chốc nữa mỗi lấy ra một món để động thủ thì khẳng định các hạ sẽ kêu lên nhĩ muội yêu.” Ngự Tác nói.

“Chết đi!” Lục bào tu sĩ Minh Nguyên tông không thèm rườm rà, phát ra một đạo thanh quang vào Ngự Tác.

“Nhĩ muội yêu!”

Nhiều tu sĩ trên mặt biển cùng hô lên như thế. Phi kiếm cánh cửa lại xuất hiện trong thị tuyến rồi đánh bay thanh quang do lục bào tu sĩ Minh Nguyên tông phát ra

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

288. Chương 288: Đập Bẹp Dúm!

“Lại là Âm lân châu, Minh Nguyên tông thật ra không có trò gì mới hả?” Tu sĩ lùn mập họ Kỳ tiếp tục đọc ra những lời Ngự Tác nói.

Trên lam sắc quang mạc, lục bào tu sĩ Minh Nguyên tông sắc mặt chợt biến thành khó coi hơn cả mẹ chết, lại ném ra mười mấy viên Âm lân châu.

“Ta để lại hết yêu thú cùng pháp khí!” Âm lân châu giáng vào, phi được bọc hai lớp Nhân pháp tinh không hề hấn gì, nhưng lại dừng sững trên không, vì lục bào tu sĩ Minh Nguyên tông đột nhiên kêu lên.

“Đừng rồi, chỉ cần các hạ bỏ hết yêu thú cùng pháp khí xuống, chúng ta vẫn là hảo huynh đệ.” Ngự Tác để phi kiếm dừng lại trên không trung, tu sĩ tại trường đều nhìn rõ.

“Thật sự có chuôi kiếm, đúng là phi kiếm!” Những tu sĩ phản ứng chậm, lúc đó mới kêu lên, khiến nhiều người khác mắng thăm “Nhĩ muội yêu!”

Sắc mặt Lý Minh Hà và các trưởng lão Minh Nguyên tông khó coi tột bậc.

Lục bào tu sĩ Minh Nguyên tông thấy không xong thì đầu hàng cầu xin.

Y nghiêng rặng móc một nạp bảo nang ra ném cho Ngụy Tác.

“Không được, huynh đệ, chưa biết chừng huynh đệ còn giấu gì đó, cởi pháp y ra rồi tính.” Ngụy Tác lắc đầu, nói.

“Chuyện đó...” tu sĩ lùn mập biết Độc thần thuật đúng là nhân tài, nói lại những lời đối thoại giữa hai người, kèm cả ngữ khí.

“Thế nào, lẽ nào còn giấu thứ gì tốt?” Ngụy Tác sáng mắt.

“Không, tại hạ... tại hạ không mặc gì...” Lục bào tu sĩ Minh Nguyên tông ấp úng, cực kỳ ngượng ngùng nói.

“Không mặc gì?” Ngụy Tác nhất thời tỏ vẻ không hiểu.

“Là... Tại hạ xưa nay không thích mặc áo trong pháp y.”

“Không phải chứ?” Ngụy Tác hiểu rõ, tu sĩ trên mặt biển chợt cười vang.

“Không sao, ở đây làm gì có ai.” Ngụy Tác như đang khuyên bạn cũ.

“Nhĩ muội yêu, đúng là không mặc gì.” Nhiều tu sĩ tại trường kêu thành tiếng vì lục bào tu sĩ Minh Nguyên tông do dự một chốc, cởi luôn pháp y.

Trong lục sắc bào tử của tu sĩ này quả nhiên trống trơn.

“Huynh đệ, được lắm, ngực rất có múi.” Ngụy Tác nhìn tu sĩ này, nói thêm một câu.

“Pháp y này cũng được lắm, tặng cho huynh đệ đi. Các hạ mặc pháp y này vậy.”

Ngụy Tác vung tay, thu pháp y mà tu sĩ Minh Nguyên tông ngượng ngùng cởi xuống rồi ném cho đối phương một tấm phổ thông thanh bố pháp y.

Ha ha!

Trên mặt biển vang lên tiếng cười vang. Tu sĩ Minh Nguyên tông nhanh chóng mặc thanh bố pháp y vào quay đi. Nhưng tấm thanh bố pháp y không lấy gì làm chặt chẽ, lúc lướt đi, y còn rung mình, rõ ràng bị gió lạnh thổi qua mông.

Hai trưởng lão Minh Nguyên tông xanh lét mặt mày, gặp tình hình này dù họ chuyển chiết quang pháp kính đi sẽ bị tu sĩ tại trường cười chê, hơn nữa thực lực của Ngụy Tác khiến họ cực kỳ bất an, nhất thời họ dùng chiết quang pháp kính vào Ngụy Tác.

Ngụy Tác thu hết đồ của tu sĩ Minh Nguyên tông rồi không dừng chân, vô thanh vô tức lướt vào khu rừng bên tay phải.

Đi được chừng năm, sáu dặm, Ngụy Tác mới dừng lại, vung tay phát ra thanh hắc sắc âm khí hút mấy com yêu thú cho vào nạp bảo nang trung. Tốc độ hút yêu thú thuần thực đến mức thậm chí khiến mọi tu sĩ gần như không nhìn rõ gã hút yêu thú cấp nào.

Bắt xong mấy yêu thú, Ngụy Tác đột nhiên dừng lại nhứ mày, nghe thấy gì đó rồi nói to.

“Xuẩn ngọc!” Tu sĩ họ Kỳ do dự một chốc, rồi nói đúng lời Ngụy Tác nói.

Hai trưởng lão Minh Nguyên tông hơi ngẩn người, không chế chiết quang pháp kính, nhanh chóng quét một vòng trong mấy dặm quanh Ngụy Tác.

Một thân ảnh vàng nhạt và một thanh sắc thân ảnh, lóe lên tại lam sắc quang mạc.

Chiết quang pháp kính dừng lại.

Âu Nhiên Mạnh! Mọi tu sĩ nhận ngay ra là thiên tài đệ tử Âu Nhiên Mạnh của Minh Nguyên tông và đệ tử không mặc gì ban này.

Âu Nhiên Mạnh xuất hiện, Lý Minh Hà cười lạnh nhìn Hiên Viên lão tổ.

Hàm ý rất rõ, lão cho rằng Ngụy Tác lợi hại hơn nữa cũng không phải đối thủ của Âu Nhiên Mạnh. Ngụy Tác sắp hết thời.

“Chỉ bằng vào cây phi kiếm này mà cuồng vọng thế hả? Tưởng trốn tránh là ta không tìm được hả?” Tu sĩ họ Kỳ hít sâu một hơi đọc ra những lời Âu Nhiên Mạnh nói, “Ta sẽ cho biết thế nào là sống không bằng chết.”

Âu Nhiên Mạnh nói xong, toàn thân rực lói quang, loáng lên rồi tan biến!

Rõ ràng qua tiếng xuân ốc của Ngụy Tác, Âu Nhiên Mạnh đã phán đoán được phương vị của gã.

Mặt biển lặng ngắt như tờ, bầu không khí trở nên cực kỳ khản trương.

Hai trưởng lão Minh Nguyên tông vội chuyển chiết quang pháp kính sang chỗ Ngụy Tác.

Ngụy Tác vẫn đứng im.

“Là pháp trận?”

Mọi tu sĩ đều thấy Ngụy Tác vừa vung tay, mười mấy là thổ hoàng sắc tiểu kỳ cắm chung quanh gã.

Đoạn gã vung tay, mặc ẩn hình pháp y vào rồi tan biến.

Có điều mười mấy tích tắc sau, lói quang lóe lên, Âu Nhiên Mạnh đã xuất hiện trong khu rừng đó.

Hoàng khí bùng lên!

Pháp trận được Ngụy Tác kích phát.

Âu Nhiên Mạnh tỏ rõ vẻ khinh thường.

Tốc độ thi phóng pháp khí nhanh hơn người, tích tắc hoàng khí dâng lên, kim quang và lục sắc quang hoa đồng thời dâng lên quanh Âu Nhiên Mạnh.

Kim quang là một món pháp bảo như trường lụa, chắc là pháp khí phòng ngự, bao trùm toàn thân Âu Nhiên Mạnh. Lục sắc quang hoa là pháp bảo công kích hình liềm đao cao bằng thân người.

Tế xuất pháp bảo này, đồng thời gã hoàn thành một pháp quyết.

Thình không đột nhiên sáng rực, từng dải kim sắc thiểm điện như mưa rào trút xuống, bao trùm gần trăm trượng.

Hắc quang lóe lên, Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh hiện rõ thân ảnh được Hắc thủy liên bao quanh.

Hiển nhiên gã có ẩn hình pháp y, nhưng đạo thuật pháp này của Âu Nhiên Mạnh có phạm vi bao trùm và uy năng quá kinh nhân, buộc gã phát ra pháp khí phòng ngự, hiển lộ thân ảnh.

Cùng lúc, phi kiếm cánh cửa chém vào Âu Nhiên Mạnh.

“Lẽ nào ngươi tưởng mình là đối thủ của ta!” Âu Nhiên Mạnh cười lạnh khinh thường, pháp bảo công kích hình liềm đao cũng xé không gian chém vào Ngụy Tác.

Pháp bảo này va nhau với phi kiếm của Ngụy Tác trên không trung, tốc độ còn nhanh hơn phi kiếm. Phát sau mà đến trước, tích tắc sau đã đến trước mặt gã.

Tuyệt đại đa số tu sĩ trên mặt biển cơ hồ nín thở!

Theo tốc độ, dù Ngụy Tác muốn triệu hồi phi kiếm về phòng thủ pháp khí của Âu Nhiên Mạnh cũng không kịp.

Thiên tài đệ tử không hổ là thiên tài đệ tử, Âu Nhiên Mạnh không hề phòng ngự, trực tiếp dốc sức tấn công, định giết Ngụy Tác!

Mọi tu sĩ đều nhìn rõ uy năng pháp bảo này, Âu Nhiên Mạnh dùng kèm thêm thuật pháp thì uy lực đạt đến mức kinh nhân: đạo giai trung phẩm pháp bảo!

Nhưng thần sắc Ngụy Tác không hề thay đổi.

Gã mặt mũi lạnh tanh vung tay, thanh hắc sắc âm khí tràn ra, ngưng thành quỹ trảo, trong tích tắc, chụp lên pháp bảo này.

Thanh hắc sắc quỹ trảo bị chém tan.

Cùng lúc đó, hơn mười lưỡi thủy nhận trắng toát dài cả thước đột nhiên xuất hiện chém vào pháp bảo này.

Va vào hai thứ này, đà của pháp bảo hơi chững lại.

Liền đó, thanh sắc pháp y trên mình Ngụy Tác ánh lên vô số quang ti hình thành tầng tầng quang vông trước mặt.

Liên đao của Âu Nhiên Mạnh chém tan quang vông, xung kích vào Hắc thủy liên bên ngoài Ngụy Tác, một tầng thủy hoa từ cánh Hắc thủy liên tràn ra ngăn lại!

“Sao lại thế được!”

Thấy tầng Hắc thủy liên sau cùng không vỡ, trong mắt Âu Nhiên Mạnh lóe lên thần sắc không tin nổi.

Đúng lúc đó, phi kiếm của Ngụy Tác chém vào kim sắc la trướng.

Kim sắc la trướng trực tiếp bị phi kiếm chém tam. Lôi quang lóe lên, thân ảnh Âu Nhiên Mạnh tan biến, phi kiếm chỉ chém vào một tàn ảnh.

Tuyệt đại đa số tu sĩ trên mặt biển hít một hơi lạnh.

Âu Nhiên Mạnh có tốc độ đòn pháp không kém gì liên đao pháp bảo, còn nhanh hơn phi kiếm của Ngụy Tác.

Xem ra, phi kiếm của Ngụy Tác dù uy lực kinh nhân hơn nữa cũng không chém trúng y được. Từ tình hình ban nãy, Ngụy Tác ngăn cản liên đao pháp bảo của y đã gần đến cực hạn.

Xem ra, Ngụy Tác tuyệt đối không thể chiến thắng Âu Nhiên Mạnh.

Nhưng cùng lúc, Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh chỉ tay.

Hắc quang từ tay gã xẹt ra.

Hắc quang là pháp bảo trông như đôi cánh đen, pháp bảo này lóe lên đã đến trước mặt Âu Nhiên Mạnh.

Phía dưới pháp bảo dính một thanh hắc sắc tiểu đao.

Âu Nhiên Mạnh tỏ vẻ không tin nổi, mũi hắc sắc tiểu đao bắn ra huyết quang, trúng ngay y.

Một lỗ lớn cỡ miệng bát xuất hiện trên ngực y!

Không hề dừng lại, ngay khi Âu Nhiên Mạnh cứng người, phi kiếm cảnh cửa giáng mạnh vào thiên tài tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng này.

Chát!

Mọi tu sĩ tại trường biến sắc, nghe như tiếng gậy đập vào bị bông.

Âu Nhiên Mạnh cũng như hai tu sĩ trước, bị đập bẹp dúm

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

289. Chương 289: Chấn Kinh Tất Cả.

Cơ hồ mọi tu sĩ trên mặt biển đều há miệng, không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Sao lại thế được!

Gần như tất cả không dám tin vào mắt mình.

Âu Nhiên Mạnh tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, uy danh ngàn ấy năm tích tụ, nếu bảo Hải liên đại hội này chỉ có một người sống sót, mọi tu sĩ trên mặt biển trước đó có lẽ đều chọn Âu Nhiên Mạnh.

Trước khi diễn ra Hải liên đại hội, trước mặt mọi tu sĩ ước chiến Kim đơn kỳ đại tu sĩ Tử Tinh chân nhân, uy thế của Âu Nhiên Mạnh tăng đến mức chưa từng có.

Với tuyệt đại đa số tu sĩ, Âu Nhiên Mạnh như cự long so với ngàn ấy tu sĩ tham gia Hải liên đại hội, còn lại cùng lắm chỉ là loài giao mà thôi.

Nhưng giờ con “rồng” đó chỉ trong một hiệp đã bị Ngụy Tác giết chết như giết kiến! Cơ hồ bị giết trong tích tắc. Sao lại thế được!

“Cách cách cách cách!”

Thời gian ngưng trệ trên mặt biển, đột nhiên vang lên tiếng kinh hô.

Tu sĩ gần bạch sắc bình đài tranh nhau lui lại.

Lý Minh Hà phát ra tiếng nghiến răng kèn kẹt, hàn khí kinh nhân như vũng xoáy bùng lên, mặt biển gần bạch sắc bình đài đông cứng lại.

Âu Nhiên Mạnh là tu sĩ Kim đơn kỳ cầm chắc trong tầm tay của Minh Nguyên, đối với Minh Nguyên tông còn trọng yếu hơn mười, thậm chí năm mươi đệ tử Phân niệm kỳ cộng lại. Hải liên đại hội này, Minh Nguyên tông bỏ công sức bố trí chiết quang pháp kính chỉ nhằm lập uy cho Âu Nhiên Mạnh.

Hiện tại, Âu Nhiên Mạnh bị Hải Tiên tông “Ngụy trưởng lão” vô danh đó trực tiếp lấy mạng!

Tương phản đó khiến Kim đơn kỳ đại tu sĩ như Lý Minh Hà cũng không chịu nổi.

“Được! Hiên Viên lão tổ, Lý Minh Hà này đúng là bị ông lừa.” Lý Minh Hà giận quá hóa cười, mặt mũi méo đi, “Y hạ thủ độc ác như vậy, lẽ nào tướng Minh Nguyên tông không có người?”

“Lý đạo hữu nhĩ nói sai rồi.” Hiên Viên lão tổ cười lạnh, nhật nhèo nhìn Lý Minh Hà, “Mấy lần Hải liên đại hội trước, Hải Tiên tông chết sạch nhưng lão phu đâu có nói gì. Đệ tử Hải Tiên tông chết dưới tay Âu Nhiên Mạnh không ít. Thế nào, chẳng lẽ chỉ có chuyện Minh Nguyên tông giết đệ tử Hải Tiên tông, còn đệ tử Hải Tiên tông không được giết đệ tử Minh Nguyên tông? Ban nầy lão phu đã nhắc nhở, không được thì cứ việc rút khỏi Hải liên đại hội.”

Lý Minh Hà biến sắc mấy lần, không dám phát tác.

“Thua thì chịu, Hải liên đại hội vốn có quy củ đó. Muốn lật cước thì đợi Hải liên đại hội sau.” Tử Tinh chân nhân bình tĩnh liếc Lý Minh Hà, “Lẽ nào vì Hải liên đại hội này mà định trở mặt?”

Nghe Tử Tinh chân nhân nói xong, Lý Minh Hà sắc mặt cực kỳ khó coi hít sâu một hơi, áp chế sát ý trong lòng xuống.

Nếu hai tông môn khai chiến, Minh Nguyên tông dù thắng Hải Tiên tông, giết địch một nghìn tất tổn hại tám trăm. Đại tông môn như thế mà giao chiến, không chỉ bản môn đệ tử gia nhập, nhi còn dùng hết mọi thứ, dốc linh thạch, pháp khí, mời tán tu gia nhập. Mấy năm nay vì thâm cừu đại hận, tông môn đại chiến cũng có. Bất quá cơ bản song phương đều không có lợi gì, dù diệt được tông môn đối phương thì cũng tổn hại quá lớn, dù không bị tông môn khác thừa cơ diệt mất, thì cũng ngày càng sa sút.

“Hiên Viên đạo hữu, không ngờ Hải Tiên tông có nhân vật như thế.” Tử Tinh chân nhân lại nhìn Hiên Viên lão tổ: “Thứ cho lão phu mắt kém, không rõ Ngụy trưởng lão là tu sĩ Phân niệm cảnh cỡ nào? Có phải tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng không?”

“Tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng?” Nghe Tử Tinh chân nhân hỏi, tu sĩ trên mặt biển cùng hít hơi lạnh.

“Ngụy trưởng lão” tối đa chỉ hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, nếu đúng là tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, tốc độ tu vi tiến cảnh đó quá đáng sợ.

“Phân niệm cảnh ngũ trọng thì không.” Hiên Viên lão tổ đặc ý không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, nên biết lúc ông ta vừa thấy Âu Nhiên Mạnh và Ngụy Tác đối trận, thật ra cũng khẩn trương gần chết, sợ Ngụy Tác bị đối phương giết chết, hiện giờ thì chỉ biết nói là Ngụy Tác khiến gã quá kinh hãi. Nguyên việc trừ được uy hiếp lớn nhất với Hải Tiên tông trong tương lai thì món đầu tư linh mạch phá tổn coi như đã được hồi báo.

Tuy ông ta đặc ý tốt bụng, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ thản nhiên, “Ngụy trưởng lão chỉ có tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng.”

“Phân niệm cảnh tứ trọng!”

Ngữ khí của Hiên Viên lão tổ tựa hồ không đáng gì, nhưng lọt vào tai tu sĩ khác thì không hẳn.

Hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, đã là cực kỳ kinh nhân. Thông thường, dù bé quan khổ tu, tu sĩ tầm thường từ tu vi Phân niệm tam trọng đến tứ trọng cần khoảng mười năm.

Hiên Viên lão tổ lại bổ sung, “Thiên cấp đề giai công pháp.”

“Cái gì!”

Câu này của Hiên Viên lão tổ khiến mọi tu sĩ tại trường bùng nổ, ngay cả Tử Tinh chân nhân cũng hô lên không tin nổi.

Thiên cấp công pháp!

Thiên cấp công pháp có tốc độ tu luyện chậm không chỉ gấp đôi địa cấp công pháp.

Thiên cấp công pháp tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, nếu tu luyện địa cấp công pháp e rằng đã đến Phân niệm cảnh ngũ trọng rồi!

Âu Nhiên Mạnh gần bốn mươi tuổi, địa cấp công pháp tu luyện đến Phân niệm cảnh ngũ trọng, tại Vân Linh đại lục đã được coi là nhân vật thiên tài, nhưng so với Ngụy Tác thì không là gì.

Thiên cấp công pháp, hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi đã có tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, tốc độ tu luyện thế là thế nào!

Lý Minh Hà run lên bần bật.

Âu Nhiên Mạnh là bảo bối của Minh Nguyên tông nhưng so với đối phương thì chỉ là viên đá tầm thường.

“Hải Tiên tông sắp quật khởi.”

Hóa ra linh khí Hải Tiên thành tan đi, tuyệt đại đa số tu sĩ đều có ý nghĩ Hải Tiên tông hết khí số nhưng lúc này họ đều có ý nghĩ ngược lại.

“Thế nào? Hải liệt đại hội còn cần phải tiếp tục nữa không?” Hiên Viên lão tổ liếc Lý Minh Hà và Tử Tinh chân nhân, nói ra một câu khiến toàn trường cực độ chấn động.

Mọi tu sĩ tại trường đều nhìn Hiên Viên lão tổ, Lý Minh Hà và Tử Tinh chân nhân, ba tu sĩ Kim đơn kỳ.

Hiên Viên lão tổ phát ra uy áp chưa từng có.

Đích xác, cả Âu Nhiên Mạnh địa cấp công pháp, tu vi Phân niệm kỳ ngũ trọng cũng chỉ một hiệp là bị Ngụy Tác hạ gục gọn ghẽ, thực lực như thế, Hải liệt đại hội tiếp tục thì hai tông môn còn lại chỉ tổ mất thêm mạng người.

Nghe Hiên Viên lão tổ nói, thân thể Lý Minh Hà hơi run, chợt có cảm giác vô lực.

Nhưng khi lão định nhận thu thì Tử Tinh chân nhân hừ lạnh một tiếng, “Hiên Viên lão tổ, Ngụy trưởng lão của Hải Tiên tông đích xác kinh tài tuyệt diệu, nhưng bây giờ mà nói thế thì hình như hơi sớm?”

Lý Minh Hà ngẩn người, mắt Hiên Viên lão tỏ ánh lên thần sắc kinh nghi.

“Lý đạo hữu, Minh Nguyên tông muốn rút cứ việc, để Tử Vi tông và Hải Tiên tông đấu với nhau.” Tử Tinh chân nhân nheo mắt bảo Lý Minh Hà.

“Thế nào, Minh Nguyên tông không thua nổi hả?” Lý Minh Hà biến sắc mấy lần, tỏ vẻ quyết định, “Cùng lắm Minh Nguyên tông không ai sống sót.”

“Vậy coi như câu vừa này lão phu chưa nói.” Hiên Viên lão tỏ liếc hai người, chấp tay ra sau lưng.

“Lẽ nào Tử Vi tông cũng có nhân vật ẩn tàng thực lực như ‘Ngụy trưởng lão’?”

Tu sĩ tại trường lại nhìn lên lam sắc quang mạc.

Hải Tiên tông “Ngụy trưởng lão” cực kỳ thuần thực vết sạch của Âu Nhiên Mạnh rồi lấy hắc sắc tiểu đao cắm lên mình y.

Ban này lúc thi triển pháp bảo này, tựa hồ dính liền với đôi cánh đen, nhưng giờ tách riêng thì tựa hồ đôi cánh chuyên để phụ trợ cho tiểu đao, cực kỳ đặc biệt.

Đắc ý rút hắc sắc tiểu đao ra, “Ngụy trưởng lão” thu lại trận kỳ ban này không có tác dụng gì, không buồn ngoài lại rời khỏi khu rừng.

Đi thêm mấy dặm, gã chui vào một hốc cây, một hồi sau vẫn không có động tĩnh, tựa hồ đang đếm chiến lợi phẩm.

Chừng sau một tuần hương, Ngụy Tác chưa ra, hai trưởng lão Minh Nguyên tông nhìn nhau, quét chiết quang pháp sang chỗ khác trong Hắc Mộc quần đảo.

Thoáng sau, lam sắc quang mạc xuất hiện một tu sĩ mặc pháp y hai màu đen trắng.

Tu sĩ này mặt mũi trẻ nít, là một trong hai tu sĩ sinh đôi của Tử Vi tông.

Tu sĩ này thập phần trấn định, vô thanh vô tức lướt đi, một chốc sau y vào một sơn cốc toàn là vỏ sò và đá vụn.

Trong sơn cốc này, có ba tu sĩ Tử Vi tông

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

290. Chương 290: Liên Pháp!

Ba tu sĩ Tử Vi tông tụ tập trong sơn cốc, một tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng, hai tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng.

Tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng là một trong hai tu sĩ sinh đôi của Tử Vi tông, tu sĩ này mặc tử sắc trường bào, mặt mũi trông giống hệt tu sĩ mặc hắc bạch lưỡng sắc pháp y. Hai tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng kia, một người mắt híp vào, trông như chỉ còn một sợi chỉ giữa hai mí mắt, một người mặt rỗ chẳng chịt, cực kỳ đáng sợ. Thấy tu sĩ mặc hắc bạch lưỡng sắc pháp y xuất hiện trong tầm mắt, cả ba thở phào.

Bốn tu sĩ này khá có tiếng trong các thành quanh đây.

Hai tu sĩ sinh đôi của Tử Vi tông, người mặc hắc bạch lưỡng sắc pháp y là Doãn Đạo Tiên, mặc tử sắc trường bào tên Doãn Đạo Hậu.

Tu sĩ mắt híp tên Trịnh Uyên Đồ, tu sĩ mặt rỗ tên Chương Vô Cực.

“Đại ca, sao giờ mới đến.” Tu sĩ họ Kỳ đọc những lời Doãn Đạo Hậu nói ra.

“Đọc đường gặp một tu sĩ Minh Nguyên tông, bất quá may mà không phải Âu Nhiên Mạnh, đã giải quyết xong.” Doãn Đạo Tiền nhìn ba người, nhíu mày, “Chỉ mấy chúng ta đến hả?”

“Giờ còn chưa đến, chắc là gặp bất trắc rồi. Bất quá đại ca đến rồi, chúng ta đến bảy phần trở lên thắng được Hải liệt đại hội này.”

“Chắc chắn bảy phần trở lên?”

Tu sĩ họ Kỳ đọc xong, tu sĩ trên mặt biển thiếu chút nữa hỏi xem y có nhầm không. Ngự khí ban nãy của Doãn Đạo Tiền thì không chắc đối phó được Âu Nhiên Mạnh.

“Bắt đầu đi.” Tu sĩ họ Kỳ nói ra những lời của Doãn Đạo Tiền.

Doãn Đạo Tiền nói xong. Chương Vô Cực mặt đỏ chằng chịt gặt đầu, vung tay ném hơn mười lá lam sắc trận kỳ ra.

Đồng thời, Trịnh Uyên Đồ mắt híp móc ra một lò hương màu vàng nhả, tiếp đó móc mấy ngọn cỏ khô đỏ rực ra ném vào đốt.

Chân nguyên đầy ra, mấy ngọn cỏ khô màu đỏ bốc cháy, khói từ lò hương màu vàng nhạt phát ra.

“Đây là Ngọc giao thảo, chuyên dụng dẫn dụ Ngọc cốt yêu long!”

Hiện trường có vài tu sĩ nhận ra, liền kinh hô.

Nghe thấy Ngọc giao thảo và Ngọc cốt yêu long, mặt biển vang lên tiếng hít hơi lạnh không tin nổi, cả Hiên Viên lão tổ cũng hơi biến sắc.

Có chữ “Long” phần lớn là cao giai yêu thú.

Ngọc cốt yêu long là đạt lục cấp cao giai yêu thú đặc hữu của Tịch Diệt hải tại Vân Linh đại lục!

Long hình yêu thú đặc biệt này thường ăn ngọc thạch, cũng như Hắc bức ma long, là biến dị thổ hệ yêu thú hiếm có, mỗi khúc xương đều như ngọc, bền chắc dị thường, đều có thể dùng cho luyện chế pháp khí.

Lục cấp cao giai yêu thú, thực lực sánh với Kim đơn kỳ đại tu sĩ.

Hiện tại bốn tu sĩ Tử Vi tông đốt Ngọc giao thảo, rõ ràng định dẫn dụ Ngọc cốt yêu long.

Tuy nhiên Ngọc cốt yêu long thường độc cư, trong phạm vi mấy nghìn dặm chỉ có một con như thế, nhưng bốn tu sĩ Tử Vi tông dám dẫn dụ nó, lẽ nào có năng lực giết được cả yêu thú sánh ngang tu sĩ Kim đơn kỳ?

“Đến rồi!”

Doãn Đạo Tiền tỏ vẻ ngưng trọng.

“Không phải chứ?”

Nhiều tu sĩ tại trường trợn tròn mắt vì Doãn Đạo Tiền và Doãn Đạo Hậu chột đan ngón tay vào nhau.

Một nam một nữ hoặc hai nữ tử đan tay nhau đều không sao nhưng hai nam nhân nắm tay kiểu đó thì khiến người khác lạnh gáy.

Tình cảnh chấn động lòng người xuất hiện sau đó.

Linh khí trên mình Doãn Đạo Tiền sôi lên, là linh khí hóa hình như tu sĩ Kim đơn kỳ, hình thành từng cánh sen xanh biếc, Doãn Đạo Hậu tan hết linh khí như biến thành phàm nhân.

“Liên pháp!”

Hiên Viên lão tổ hít một hơi lạnh.

Dáng vẻ hai tu sĩ này rõ ràng đã tu luyện liên pháp bí thuật cực kỳ hiếm có ở tu đạo giới. Bí thuật này coi như dóc hết tu vi của một tu sĩ dồn sang một tu sĩ khác.

Chả trách Tử Tinh chân nhân biết rõ Âu Nhiên Mạnh tham gia, sau lại thấy thực lực của Ngụy Tác mà vẫn để Hải lập đại hội tiến hành, hóa ra còn thủ đoạn này!

Tử Tinh đạo nhân tỏ rõ thần sắc đắc ý.

Lúc trước lão không huênh hoang như Lý Minh Hà vì không cách nào chắc rằng hai tu sĩ này sẽ hội hợp lại.

Hiện tại trong mười tu sĩ Tử Vi tông chỉ còn bốn tập trung đến đây, Doãn Đạo Tiền và Doãn Đạo Hậu đã hội hợp lại, Tử Tinh đạo nhân càng chắc chắn.

Lão chắc hơn ai hết Doãn Đạo Tiền và Doãn Đạo Hậu tu luyện liên pháp bí thuật Hỗn độn nhất nguyên thuật! Hai người liên pháp, chân nguyên của Doãn Đạo Tiền hoàn toàn không kém tu sĩ Kim đơn kỳ. Tử Tinh chân nhân từng thử, chân nguyên sau khi liên pháp không kém gì lão.

...

Doãn Đạo Tiền và Doãn Đạo Hậu hoàn thành liên pháp, Doãn Đạo Tiền vung tay, một thanh sắc quang tráo trồi lên bốn người.

Quang tráo trông thập phần dày dặn, phủ phủ văn như dây leo.

Trịnh Uyên Đồ và Chương Vô Cực lấy ra một pháp bảo như viên gạch vàng và một viên bạch sắc tinh châu cỡ nắm tay.

Gần như cùng lúc thanh sắc quang tráo xuất hiện, sơn cốc cũng rung lên.

Vách núi ở mé trái bốn người đột nhiên xuất hiện một lỗ lớn, đá bay tung tóe, yêu thú dài hơn năm trượng lọt vào tầm mắt mọi tu sĩ trên mặt biển.

“Đó là Ngọc cốt yêu long?”

“Trời ạ! Không chỉ xương là ngọc thạch, bề ngoài cũng y hệt ngọc thạch!”

Mặt biển vang lên tiếng kinh hô.

“Ngọc cốt yêu long” đầu kỳ lân, trên đầu là hai cái chân tròn xoe, thân thể thô hơn cả thùng gánh nước mọc ra bốn ngọn.

Lục cấp cao giai yêu thú này, mọi tấm vảy trên mình đều màu xanh trắng, trông như dùng ngọc thạch điêu khắc thành. Hai con mắt thô lỗ cũng như bằng ngọc. Nếu nó hoàn toàn bất động sẽ tạo cho người ta cảm giác là con rồng bằng ngọc.

Hung quang khôn tả từ mắt Ngọc cốt yêu long ánh lên.

Lục cấp cao giai yêu thú đều có cực cao, tựa hồ chỉ thoát nhìn là hiểu chuyện gì.

Tích tắc Ngọc cốt yêu long hiện thân, dưới chân bốn tu sĩ vòng lên một mũi thủy tinh tiêm trùy như ngọn núi nhỏ đâm mạnh tới.

Thủy tinh tiêm trùy đâm vào thanh sắc quang tráo, quang tráo rung lên nhưng không vỡ nát, ngược lại tiêm trùy nát vụn.

Tình cảnh đó khiến sắc mặt Hiên Viên lão tổ tức thì trở nên âm trầm hơn mấy phần.

Đòn này của Ngọc cốt yêu long rõ ràng ngang với thuật pháp của tu sĩ Kim đơn cảnh nhất trọng, Doãn Đạo Tiền đỡ được chứng tỏ thuật pháp của y đích xác ngang với tu sĩ Kim đơn cảnh nhất trọng.

Thanh sắc quang tráo đỡ được, bốn tu sĩ nhẹ hẫng.

Chương Vô Cực dốc sức dồn chân nguyên vào bạch sắc tinh cầu, ba mươi mấy đạo lam sắc quang trụ từ mặt đất bốc lên tràn vào Ngọc cốt yêu long.

Đồng thời, Trịnh Uyên Đồ cũng kích phát pháp bảo như viên ngói.

Vật đó là một món pháp bảo khổng lồ, biến thành một viên ngói chừng bảy, tám trượng trên không, đập mạnh xuống đầu Ngọc cốt yêu long.

“Ngọc cốt yêu long quá lợi hại?”

Nhiều tu sĩ trên mặt biển kinh hô vì bên ngoài Ngọc cốt yêu long xuất hiện một quang tráo trong suốt, ba mươi mấy đạo lam sắc quang trụ liên tục xung kích nhưng không mấy may lay động.

Đồng thời, đơn dịch gần như trong suốt nhưng sáng rực từ miệng Ngọc cốt yêu long phun vào viên gạch.

Pháp bảo như viên gạch tinh kim bị phun trúng, lập tức đóng một lớp thủy tinh dày, linh quang tan biến, rơi ngay xuống.

Đơn dịch Ngọc cốt yêu long có công hiệu trực tiếp ngăn trở nguyên khí pháp trận, phong ấn pháp khí của tu sĩ!

Đối diện với yêu thú như thế, tu sĩ Phân niệm kỳ thông thường e rằng chỉ gặp mặt là mất mạng.

Trên lam sắc quang mạc, Doãn Đạo Tiền không tỏ vẻ gì, vung tay vạch xuống, từng dải phong nhận xanh biếc, không kém gì liềm đao pháp khí của Âu Nhiên Mạnh ngưng kết lại rồi lóe lên, bổ vào đầu Ngọc cốt yêu long.

Gặp phải phong nhận, Ngọc cốt yêu long tựa hồ không dám chậm trễ, phun ra đơn dịch, va vào phong nhận rồi tan biến.

Trịnh Uyên Đồ phát ra một pháp bảo trông giống thuần kim như ý.

Cũng như viên gạch tinh kim lúc trước, pháp bảo này cũng bị đơn dịch của Ngọc cốt yêu long phong bế, rơi ngay xuống.

Nhưng Trịnh Uyên Đồ thản nhiên, tiếp tục lấy ra một pháp bảo thanh đồng sắc hoàn.

Xem ra số lượng pháp bảo của y thập phần kinh nhân, uy năng mấy pháp bảo này đều rất đáng sợ. Tử Vi tông dám để y mang gần đây pháp bảo lợi hại có lẽ vì y có thủ đoạn nào đó chắc chắn đến được sơn cốc này. Giờ y không tiếc pháp bảo rõ ràng định dùng pháp bảo từ từ tiêu hao đơn dịch của Ngọc cốt yêu long vốn tương đương với chân nguyên. Pháp bảo chỉ bị phong ấn chứ không tổn hại

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

291. Chương 291: Tao Ngộ.

Thanh đồng sắc hoàn trạng biến thành chiếc vòng có đường kính ba trượng, bị đơn dịch của Ngọc cốt yêu long phong bế, rơi xuống đất.

Phun ra ngụm đơn dịch xong, Ngọc cốt yêu long bực mình, há miệng phun ra một viên yêu đơn trắng trẻo nhẵn nhụi lớn cỡ nắm tay, trông như dương chi bạch ngọc.

Đơn dịch lấp lánh như thủy tinh từ viên yêu đơn chảy ra, ngưng kết thành mũi dùi nhọn.

Tuy không nghe thấy thanh âm nhưng phía trước yêu đơn xuất hiện âm bạo hình tròn ốc, uy lực xem ra không kém gì Âu Nhiên Mạnh phối hợp với thuật pháp thi triển liềm đao pháp bảo.

Viên yêu đơn trực tiếp bổ vào bọn Doãn Đạo Tiền, phía dưới lại sôi lên, một làn gió tanh như ngọn núi vào vào thanh sắc quang tráo phía ngoài.

Tu sĩ Phân niệm cảnh có thể đồng thời thi triển hai món pháp bảo, lực cấp cao giai yêu thú cũng có thể đồng thời phát ra lưỡng đạo thuật pháp.

Thấy yêu đơn Ngọc cốt yêu long và làn gió tanh phía dưới lại oanh kích vào thanh sắc quang tráo bên ngoài bọn Doãn Đạo Tiền, trong tay Trịnh Uyên Đồ đột nhiên lóe lên bạch quang, bạch sắc quang trụ bao lấy bốn người rồi cả bốn tan biến, nội đơn Ngọc cốt yêu long lại va với làn gió tanh.

Thủy tinh quang hoa bên ngoài Ngọc cốt yêu long hơi lắc lư, tựa hồ không dễ chịu.

Đồng thời, bốn tu sĩ Tử Vi tông, xuất hiện sau Ngọc cốt yêu long hơn bốn mươi trượng.

Trịnh Uyên Đồ cầm một món pháp bảo bản thể vàng nhạt nhưng lấp lánh bạch sắc quang hoa, trông như bảo tháp.

“Thuần di pháp bảo!”

Có tu sĩ trên mặt biển kinh hô thành tiếng.

Sắc mặt Hiên Viên lão tổ khó coi hơn mấy phần, trong cái kiêu cách sau lưng ông ta không xa, Cơ Nhã vốn rất yên tâm với biểu hiện của Ngụy Tác mà cũng phi thường khẩn trương.

Hiện tại bốn tu sĩ Tử Vi tông tụ lại, tương đương với một tu sĩ Kim đơn kỳ tọa trấn, thêm thuần di pháp bảo thì trừ phi dùng thuật pháp và pháp bảo có phạm vi khổng lồ không thì không thể đánh trúng.

Trong lam sắc quang mạc, Ngọc cốt yêu long chưa kịp phản ứng, Doãn Đạo Tiền đã mặt mũi lạnh tanh vung tay phát ra thanh sắc phong nhận và pháp bảo như mũi dùi nhọn đồng thời đánh vào nó.

Lần này, thủy tinh quang trảo bên ngoài Ngọc cốt yêu long lóe lên rồi tan biến.

Thanh sắc phong nhận và pháp bảo hình mũi dùi lại cắt một vết dài và một lỗ thủng lớn trên lưng Ngọc cốt yêu long. Thủy tinh quang trảo tan biến, hơn ba mươi đạo lam sắc quang trụ xung kích lên mình Ngọc cốt yêu long khiến nó run lên.

Bình thường chỉ có Ngọc cốt yêu long bắt nạt kẻ khác chứ đã bao giờ bị bắt nạt, giờ ném đòn thì yêu đơn của nó quay lại, đơn dịch rải ra, tựa hồ định nhất tề phong ấn cả bốn đối thủ.

Bạch quang lóe lên, bốn tu sĩ Tử Vi tông lại biến mất rồi xuất hiện phía trước Ngọc cốt yêu long.

Ngọc cốt yêu long ngoái lại, phong nhận khổng lồ và một đạo hắc quang đổ thẳng vào mồm nó.

Đôi mắt như ngọc của Ngọc cốt yêu long lồi lên, như bị đổ nước vào cổ họng.

“Ngọc cốt yêu long xong rồi!”

Thấy thế, tuyệt đại đa số tu sĩ tại trường đều này ra ý nghĩ này.

Quả nhiên, không cho Ngọc cốt yêu long cơ hội hoàn thủ, bạch quang lóe lên, bốn tu sĩ Tử Vi tông lại xuất hiện trên lưng nó.

Thanh sắc phong nhận khổng lồ chém vào cổ Ngọc cốt yêu long.

Ngọc cốt yêu long gầm lên thê thiết, vô số đơn dịch trên yêu đơn phun ra như phong ấn toàn bộ khu vực quanh đây.

Bạch quang lóe lên, bốn tu sĩ lại xuất hiện phía dưới bụng Ngọc cốt yêu long, thanh quang lóe lên, máu từ cằm nó tràn ra.

Đơn dịch của Ngọc cốt yêu long là khắc tinh của pháp bảo, uy lực thuật pháp cũng tương đương với Kim đơn cảnh nhất trọng tu sĩ, nhưng gặp phải thuần di pháp bảo này thì lực khí đầy mình cũng không đánh trúng đối thủ.

Gần như đơn dịch đã phun ra, lại dính đòn nặng, Ngọc cốt yêu long vô địch cũng không chịu nổi, thân thể khổng lồ từ trên không rơi xuống.

Thanh quang từ tay Doãn Đạo Tiền tràn ra, ngưng thành thủ đao hơn mười trượng chém xuống, đạo thuật pháp này có uy lực còn hơn cả thanh sắc phong nhận y thi triển trước kia, định cắt đầu Ngọc cốt yêu long.

Thân thể Ngọc cốt yêu long cứng lại rồi hoàn toàn bất động. Doãn Đạo Tiền vung tay hút yêu đơn Ngọc cốt yêu long.

Lực cấp cao giai yêu thú bị bốn tu sĩ Tử Vi tông ung dung hạ sát!

“Tử Tinh sư tổ nói không sai, với Như ý linh lung thấp và lương vị sư huynh liên pháp, giết Ngọc cốt yêu long đích xác rất dễ.” Tu sĩ họ Kỳ chấn kinh nhưng vẫn đọc ra những lời Chương Vô Cực mặt rồ nói.

Nghe thế, Tử Tinh chân nhân tỏ rõ thần sắc đắc ý.

“Xem kịch lâu như vậy rồi, nên ra đi.” Doãn Đạo Tiền nắm lấy yêu đơn Ngọc cốt yêu long đột nhiên nói với vách núi đối diện.

“Cái gì! Lẽ nào ở đây có người?”

Tu sĩ trên mặt biển đều tròn mắt.

Trên vách đá đối diện, hoàng quang lóe lên, một viên đá rớt xuống, xuất hiện một tu sĩ mặc áo vàng sậm, mặt mày nhợt nhạt.

Nhìn rõ tu sĩ này, nhiều tu sĩ trên mặt biển đều dồn mục quang vào Hiên Viên lão tổ.

Tu sĩ này chỉ có tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng, lại là tu sĩ Hải Tiên tông. Trông y rõ ràng đại họa lâm đầu, nào có chuyện xem kịch, số y cực xui, vốn định ẩn mình ở vách đá này, không ngờ đứng chỗ Tử Vi tông chọn trước.

“Ta tưởng ai, hóa ra đệ tử Hải Tiên tông.” Doãn Đạo Tiền cười lạnh, “Nể tình chúng ta vô oán vô cừu, chỉ cần ngươi giao hết ra, chúng ta sẽ chừa cho đường sống.”

Tu sĩ Hải Tiên tông này do dự một chốc, ném nạp bảo nang cho Doãn Đạo Tiền.

“Hảo.” Tiếp lấy nạp bảo nang, thần thức quét qua, nụ cười lạnh lùng hiện trên môi Doãn Đạo Tiền, “Giờ thì ngươi chết được rồi.”

“Ngươi...” Tu sĩ Hải Tiên tông kinh giận tột bậc, chỉ kịp lùi lại năm, sáu trượng, một đạo thanh sắc phong nhận khổng lồ đã chém tới.

“Y quá âm hiểm xảo trá, giết thì giết, đối phó tu sĩ kém mình ngần ấy mà y còn giả trò này.”

Nhiều tu sĩ trên mặt biển thấy vậy lắc đầu.

Thấy tu sĩ Hải Tiên tông này hai tay trống không, pháp khí đã giao hết rồi, tu vi của y khẳng định không cách nào chặn nổi Doãn Đạo Tiền.

Tu sĩ Hải Tiên tông sắp bị đạo thanh sắc phong nhận cắt đôi.

Hoàng quang đột nhiên từ phía sau tu sĩ Hải Tiên tông bắn tới chấn tan thanh sắc phong nhận.

“Ai?” Doãn Đạo Tiền quát to.

“Nhĩ muội yêu!”

Như hồi đáp y, mặt biển đột nhiên bùng lên tiếng hô kinh thiên động địa.

Hoàng quang đó là phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác!

Hai trưởng lão Minh Nguyên tông ngẩn ra rồi phản ứng, hướng chiết quang pháp kính sang, mọi tu sĩ vừa kêu nhĩ muội yêu đều thấy Ngụy Tác mặc áo xanh đứng trong một khu rừng.

“Ngụy trưởng lão” không rõ từ lúc nào đã lần đến đây.

“Đi trước đi, để ta chặn họ.” Ngụy Tác tựa hồ ngó lơ Doãn Đạo Tiền, trực tiếp nói với tu sĩ Hải Tiên tông.

“Muốn chạy, không dễ thế đâu?” Doãn Đạo Tiền cười lạnh, bạch quang lóe lên, thân ảnh bốn người tan đi, xuất hiện ở cách sau lưng tu sĩ Hải Tiên tông đang liều mạng chạy lùi không xa.

Bọn Doãn Đạo Tiền co rút tròn mắt, phía trước chợt bay ra mấy chục yêu thú.

Tràn về phía bọn y toàn là yêu thú phẩm giai ngũ cấp trở lên!

Mấy chục yêu thú ngũ cấp trở lên nhất tề phát động công kích, e rằng tu sĩ Kim đơn kỳ thật sự cũng toi mạng!

“A!”

Thấy ngần ấy yêu thú lao đến, Trịnh Uyên Đồ kinh hãi kêu to, cơ hồ bất giác kích phát thuần di pháp bảo, bạch quang lóe lên, lùi lại mấy chục trượng.

“Đối phương sao lại không chế được ngần ấy cao giai yêu thú!”

“Nghĩ hình Ảo quang phù!” Bốn tu sĩ Tử Vi tông vốn định bỏ chạy nhưng thấy hoàng bào tu sĩ Hải Tiên tông kinh hãi lướt qua một con yêu thú mà chỉ đẩy lên gợn sóng thì cả bốn hiểu ngay

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

292. Chương 292: Cảm Thán Một Câu

“Coi Thái âm diệt tuyệt thần cầu!”

Ngụy Tác đột nhiên quát to.

“Cái gì?”

Nghe tu sĩ họ Kỳ đọc ra tiếng Ngụy Tác quát to, tu sĩ tại trường, ba Kim Đan kỳ đại tu sĩ kể cả Hiên Viên lão tổ đều biến sắc.

Thái âm diệt tuyệt thần cầu tại Vân Linh đại lục có danh khí kinh nhân, là thiên cấp cao giai thuật pháp đỉnh cao!

Môn thuật pháp này là độc môn thuật pháp của Thái Âm thần quân vô địch Vân Linh đại lục hơn nghìn năm trước, một khi xuất ra là thiên địa nhật nguyệt vô quang, lúc đó không ai chống nổi đạo thuật pháp này. Có điều đạo thuật pháp này đã thất truyền nghìn năm, lẽ nào “Ngụy trưởng lão” được Thái Âm thần quân truyền thừa?

“Quả nhiên là thiên cấp công pháp! Phân niệm tứ trọng tu vi!”

Ngụy Tác quát to, mọi tu sĩ trên mặt biển đều thấy trên mình gã rực lên mười bốn dải tử sắc thần hải quang hoa chói lòa, thần hải quang hoa này đều cực lớn, hơn của tu sĩ thông thường không rõ bao nhiêu lần, cùng một thanh phi kiếm cánh cửa rất có cá tính.

“Trời ạ! Y khẳng định nhờ cơ duyên xảo hợp được truyền thừa của Thái Âm thần quân!”

Nhiều tu sĩ kêu lên thập phần khẳng định.

Bọn Doãn Đạo Tiền thấy rõ tu vi của Ngụy Tác rồi thấy gã định phát Thái âm diệt tuyệt thần cầu, ai cũng nhột nhạt mặt mày sợ hãi, bạch quang lóe lên, bốn tu sĩ lùi thêm hơn năm mươi trượng, cùng lúc cuống quýt kích phát pháp khí phòng ngự cùng thuật pháp.

Ngụy Tác lặp lại, “Coi Thái — âm — diệt — tuyệt — thần — cầu...”

Đoạn ném ra một viên xích hồng sắc châu tử.

“Chuyện đó...”

Ngụy Tác thần thái trang nghiêm, cùng mười bốn dải tử sắc thần hải quang hoa lấp lánh khiến mọi tu sĩ đều cực kỳ khấn nguyện, nhưng rồi họ tròn mắt vì viên ngọc này nổ tung, chỉ biến thành một quả xích hồng sắc hỏa cầu.

Rõ ràng là một viên Bạo viêm châu phổ phổ thông thông.

Ngụy Tác cười hắc hắc, như con thỏ kinh hãi bỏ chạy.

“Không phải chứ?”

Tuyệt đại đa số tu sĩ trên mặt biển cơ hồ cùng kêu “Nhĩ muội yêu!”

“Dám hư trương thanh thế gạt ta!”

Doãn Đạo Tiền sững sờ rồi phản ứng, tức xì khói ra lỗ mũi.

“Người tưởng chạy thoát hả!”

Quát xong, Trịnh Uyên Đồ kích phát thuần di pháp bảo, bạch quang lóe lên, lướt đi năm mươi trượng, đuổi theo hướng Ngụy Tác đào tẩu.

Trịnh Uyên Đồ cảm Như ý linh lung thấp, không chỉ có thể ngăn chặn pháp bảo cùng thuật pháp của đối phương công kích, mà dùng làm phi độn pháp bảo dụng thì tốc độ cũng phi phạm. Trịnh Uyên Đồ là người được Tử Vi tông chuyên môn huấn luyện để sử dụng pháp bảo này, thi triển cực kỳ thuần thực.

Doãn Đạo Tiền cho rằng Ngụy Tác không thoát được.

Y và bọn Trịnh Uyên Đồ không tin nổi vì bạch quang chỉ lóe lên mấy lần, đuổi theo mấy trăm trượng thì không thấy tung tích Ngụy Tác.

“Ngụy trưởng lão đích xác không phải tu sĩ tầm thường!”

Tu sĩ trên mặt biển đều cảm thán. Bốn tu sĩ Tử Vi tông không nhìn thấy chứ họ thấy rõ, Ngụy Tác chui vào rừng liền mặc ngay ẩn hình pháp y đoạn lẩn ra sau một gốc cây, hoàn toàn bất động.

Doãn Đạo Tiền và bọn Trịnh Uyên Đồ đã vượt lên.

“Sao lại thế được, y dùng pháp bảo cùng thuật pháp nào mà chạy nhanh thế!”

“Y lai tu luyện thiên cấp công pháp, tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng, sao thế được!”

Bốn tu sĩ Tử Vi tông đứng cùng nhau, sắc mặt kinh nghi bất định.

“Y định làm gì?”

Mọi tu sĩ tại trường lại thấy Ngụy Tác mặc ẩn hình pháp y khê động, thân ảnh trong suốt như cơn gió lướt về phía bốn tu sĩ Tử Vi tông.

Cách bốn tu sĩ Tử Vi tông chừng hơn hai trăm hai mươi trượng, mọi tu sĩ trên mặt biển thấy Ngụy Tác dừng lại.

“Doãn sư huynh, làm sao bây giờ?” Chương Vô Cực mặt đỏ hỏi Doãn Đạo Tiền.

Doãn Đạo Tiền hơi trầm ngâm một chốc, tỏ rõ thần sắc độc ác, “Ta đuổi theo một đệ tử Hải Tiên tông khác, chúng ta không đuổi được y chứ đệ tử Hải Tiên tông kia thì được, y muốn cứu đệ tử đó cơ mà, để xem có cứu được không.”

“Y định làm gì?”

Mọi tu sĩ thấy thân ảnh Ngụy Tác trong suốt lay động, tựa hồ giơ tay lên.

“Chuyện gì hả!”

Mọi tu sĩ trên mặt biển đều run lên vì không có dấu hiệu gì nhưng hắc bạch lưỡng sắc pháp y trên mình Doãn Đạo Tiền đột nhiên rực quang hoa, hình thành trên trán một bát quái đồ ẩn hắc bạch lưỡng sắc.

Đoạn Trịnh Uyên Đồ ở bên trái y đột nhiên run người như bị ai đó nhét một quả bóng vào mũi, trán tóe máu!

Lúc máu bắn lên, mọi tu sĩ mới thoáng thấy có pháp khí như mũi dùi, nhưng rồi máu rơi xuống thì pháp khí này tan biến vô ảnh vô tung.

Trịnh Uyên Đồ mềm oặt ngã xuống, thủng từ Thái dương huyết bên trái sang phải, mất mạng tức thì.

“Ẩn hình pháp khí!”

Mặt biển trầm tịch một lúc rồi vang lên tiếng hít hơi lạnh.

“Ngụy trưởng lão”, trừ ẩn hình pháp y, còn có một món ẩn hình pháp khí!

Doãn Đạo Tiền mặt mày nhợt nhạt phát ra một thanh sắc quang tráo, đồng thời kinh giận dị thường liên tục kích phát thanh sắc phong nhận chém về phía Ngụy Tác ẩn thân.

Dọc đường, cây cối đều như cỏ bị cắt, đổ rạp xuống.

Từ phương hướng pháp khí bắn tới, Doãn Đạo Tiền đoán được phương vị của Ngụy Tác.

Mọi tu sĩ trên mặt biển nhìn thấy thân ảnh trong suốt lén lướt sang bên.

Tiếp đó Chương Vô Cực lấy cửu chuyển linh lung tháp trong tay Trịnh Uyên Đồ, bạch quang lóe lên, ép về phía Ngụy Tác.

Không phát hiện tung tích Ngụy Tác, ba tu sĩ Tử Vi tông kinh giận tột bậc nhanh chóng tìm kiếm chung quanh.

Hiện tại họ khẳng định, Ngụy Tác dùng pháp bảo cùng thuật pháp nào đó ẩn mình chung quanh chứ không chạy xa.

Trong lam sắc quang mạc, mọi tu sĩ trên mặt biển thấy ba tu sĩ Tử Vi tông điên cuồng tìm kiếm hưng không thấy Ngụy Tác, thỉnh thoảng vô tình đuổi đúng hướng nhưng Ngụy Tác lập tức cảm giác được, đổi sang hướng khác khiến ba tu sĩ Tử Vi tông luôn cách gã chừng hơn hai trăm trượng.

Trông có vẻ Ngụy Tác bị ba tu sĩ Tử Vi tông vây kín vòng ngoài nhưng ba người này không bắt được gã. Sau mấy vòng, Ngụy Tác cũng buồn bực nên thò đầu ra, không khác gì một cái đầu người qua lại trên không, cộng thêm thần thái gã hoạt kê, cực kỳ buồn cười.

Thần thức!

Mọi tu sĩ trên mặt biển dở khóc dở cười nhưng kịp phản ứng, hiểu vì sao Ngụy Tác dám đấu với bốn tu sĩ Tử Vi tông.

Thần thức của y rõ ràng nắm rõ tình hình cụ thể ngoài hai trăm trượng!

Thần thức của gã, ngay cả tu sĩ Kim Đan kỳ nhất trọng cũng vị tất đạt được.

Hai tu sĩ Tử Vi tông này tuy nhiên liên pháp, chân nguyên không kém gì tu sĩ Kim Đan kỳ nhưng liên pháp bí thuật tựa hồ không thể đề thăng thần thức.

Ngụy Tác ba nãy ở ngoài hai trăm trượng vẫn trực tiếp xuất thủ đánh lén Doãn Đạo Tiền. Xem ra Doãn Đạo Tiền mặc pháp y đặc biệt có công hiệu hộ chủ, còn Trịnh Uyên Đồ cực kỳ xui xẻo, bị ẩn hình pháp khí văng ra đánh trúng.

‘Ngụy trưởng lão’ rõ ràng kinh nghiệm đấu pháp thập phần phong phú, nhìn là đoán được ư khuyết của song phương, cứ giữ cự ly hai trăm trượng trở lên. Đối phương dù thi thoảng phát hiện cũng không cách nào nắm chuẩn được vị trí để công kích hữu hiệu, còn gã lúc nào cũng có thể xuất thủ đánh lén ba tu sĩ Tử Vi tông.

Có món ẩn hình pháp khí vô ảnh vô tung đó, trừ phi Doãn Đạo Tiền liên tục kích phát thanh sắc quang tráo hoặc tế xuất pháp bảo phòng ngự khác, bằng không sẽ bị Ngụy Tác đánh lén.

Thấy tình cảnh đó, Cơ Nhã vốn rất khấn trương, tức thì nhẹ lòng, thậm chí thấy ngọt ngào và kiêu ngạo.

Người khiến ngần ấy tu sĩ chấn kinh và không tin nổi là đạo lữ song tu của nàng.

“Lén lén lút lút thì là anh hùng gì!”

“Người tưởng trốn là xong hả, bọn ta có Ngọc cốt yêu long, người không ra đấu thì khi Hải liệt đại hội kết thúc, Hải Tiên tông cũng không thắng được.”

Tìm khắp không thấy Ngụy Tác, ba tu sĩ Tử Vi tông tức giận kêu lên.

“Lẽ nào tu sĩ Hải Tiên tông đều là loại chuột nhắt? Không dám kêu lên một tiếng chí!” Doãn Đạo Tiên mắng.

“Chí!”

Mọi tu sĩ tròn mắt vì nói xong Ngụy Tác liền cười hắc hắc rồi quay ngoắt sang hướng khác.

Ba tu sĩ Tử Vi tông đuổi về phía âm thanh, Ngụy Tác đã chạy sang hướng khác cách chúng hai trăm trượng ẩn thân

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

293. Chương 293: Đây Là Bá Khí Lộ Ra Ngoài

“Ha ha!” Hiên Viên lão tổ cười ha hả, hiện tại ông ta càng lúc càng thấy tìm được Ngụy Tác là việc thông minh nhất của mình.

Trên lam sắc quang mạc, Doãn Đạo Tiên xanh lét mặt mày.

Y nghiêng rằng hạ quyết tâm, đột nhiên lại lấy ra một món pháp bảo.

Pháp bảo này tròn xoe như cây nến đỏ, đồn chân nguyên vào, tức thì pháp bảo này đột rực hỏa vân, bay lên không trút xuống mưa lửa.

“Không phải chứ?”

Tu sĩ trên mặt biển trợn tròn mắt.

Doãn Đạo Tiên không ngớt đồn chân nguyên, hỏa vân càng rơi càng nhiều, mưa lửa trút xuống từng giọt như dầu sôi, chạm vào đâu là cháy rực.

Ngọn nến đỏ nhạt dần, rõ ràng pháp bảo này cũng là pháp khí tiêu hao như bạch ngọc hồ lô đựng Hủ thi thủy mà Ngụy Tác lấy được, khác nhau ở chỗ pháp bảo này dùng Đan dịch của hỏa hệ yêu thú nào đó luyện chế thành.

Vừa kích phát pháp bảo này, Doãn Đạo Tiên vừa bảo Chương Vô Cực khống chế thuần di pháp bảo lướt đi, chỉ tích tắc là khắp tầng không đã bao trùm hỏa vân.

Y lại phương pháp đốt cả ngọn núi bức Ngụy Tác hiện thân.

“Con bà nó chứ!”

Hỏa vũ rơi xuống, Ngụy Tác lên kích phát Tích hỏa pháp châu, gã lập tức phát hiện Tích hỏa pháp châu không cách nào chặn nổi Đan hỏa, sợ Hắc thủy liên tổn hại nên gã đành tế xuất một pháp bảo như viên minh châu xanh nhạt, hình thành một thanh bạch sắc quang trảo.

Pháp bảo này, là pháp bảo phòng ngự gã lấy được của một tu sĩ, đẳng cấp linh quang đạt đến linh cấp cao giai.

Nhưng thân ảnh gã vẫn hiện ra trong biển lửa.

“Người không trốn được nữa hả?” Thấy bạch sắc quang trảo xuất hiện trong biển lửa, Doãn Đạo Tiên cười lạnh.

Bạch quang lóe lên, ba người Tử Vi tông còn lại chỉ cách Ngụy Tác một trăm bảy tám mươi trượng.

“Tam vị lão đại, tại hạ dù gì cũng biết thiên cấp công pháp, biết cả thiên cấp thuật pháp. Chi bằng tại hạ cho các vị biết thiên cấp công pháp cùng thuật pháp. Các vị chờ cho đường sống, được chăng?” Ngụy Tác đột nhiên nói.

Trực tiếp đầu hàng?

Mọi tu sĩ trên mặt biển vừa thấy Ngự Tác gặp rắc rối, liền tròn mắt.

“Giờ người mới nói vậy, không thấy muộn quá hả?” Doãn Đạo Tiền cười lạnh, rõ ràng động lòng dừng lại chứ không vội động thủ.

“Không muộn, không muộn, tại hạ chỉ đùa thôi, các vị tưởng thật hả?” Ngự Tác cười hắc hắc, vừa nói vậy thì lục sắc quang hoa lóe lên, tế xuất một món phi độn pháp khí hình lá trúc không rõ lấy được của ai, bay lúi thật nhanh.

Đồng thời, gã nghiêm mặt gầm lên: “Các vị nếu ngoan ngoãn quỳ xuống, dập đầu trăm cái, gia nhập Hải Tiên tông thì tại hạ sẽ chừa cho đường sống, thế nào?”

Đoạn gã lẩm bẩm, “Lão tổ bảo ta khoa trương một chút, ta nói mình âm hiểm quen rồi, không biết cách. Bất quá hiện tại chắc cũng ổn?”

Tu sĩ lùn mập họ Kỳ dùng Độc thần thuật, cực kỳ chuẩn xác, cả cường độ to nhỏ cũng mô phỏng được.

Ngự Tác nói thế, tu sĩ trên mặt biển tức thì toát mồ hôi, thiếu chút nữa kêu lên nhĩ muội yêu, lẽ nào gầm to và kêu gào thì là bá khí? Xem dáng vẻ kia, quả thật nhân nhỏ.

“Người muốn chết!”

Bị Ngự Tác đùa cợt, Doãn Đạo Tiền giận đến mức mặt mày méo mó.

Bạch quang lóe lên, bọn Doãn Đạo Tiền lại cách Ngự Tác còn hơn một trăm bốn mươi trượng.

“Nhĩ muội yêu!”

Lần này tu sĩ chưa kịp hỏi, cùng kêu lên. Hóa ra kim quang lóe lên, Ngự Tác lại chém thanh phi kiếm có cá tính dị thường ra.

“Ném một kiếm của ta rồi tính.”

Kim quang lóe lên, phi kiếm mỗi lần xuất trường đều khiến nhiều tu sĩ kêu lên, chém vào ba tu sĩ Tử Vi tông.

Bạch quang lại lóe lên, bọn Doãn Đạo Tiền tránh thoát, lại rút ngắn thêm mấy chục trượng.

“Chậm một chút, các vị không muốn biết nguyên nhân vì sao tại hạ tu luyện thiên cấp công pháp mà nhanh chóng tu luyện đến Phân niệm cảnh tứ trọng hả?” Chém hụt, Ngự Tác đột nhiên lại nói, “Kỳ thực tại hạ có thể cho các vị biết một phương pháp, tuy phương pháp này tại hạ chưa dùng nhưng dám khẳng định các vị cứ theo đó mà tu luyện, tốc độ nhất định sẽ tăng gấp trăm.”

“À!” Nghe thế, bọn Doãn Đạo Tiền bắt giắc sững người.

Tốc độ tu luyện tăng gấp trăm lần là dụ hoặc không chống nổi với bất kỳ tu sĩ nào.

“Chỉ cần bỏ đi những thứ không dùng trên mình, không cần hấp thu linh khí, tự nhiên tốc độ tu luyện sẽ nhanh.” Ngự Tác nghiêm túc nói, “Chỉ cần các vị cắt nhỏ ra, tốc độ tu luyện sẽ tăng gấp trăm.”

“Chà!”

Tu sĩ trên mặt biển đang hào hứng lắng nghe, thấy Ngự Tác nói vậy thì thiếu chút nữa ngất xỉu.

“Người tưởng ta ngu hả!” Doãn Đạo Tiền gầm lên, bạch quang lóe sáng, cự ly cách Ngự Tác không đầy năm mươi trượng, thanh sắc phong nhận còn lớn hơn người gã lóe lên đến ngay trước mặt.

Ngự Tác lại phát ra một hoàng sắc quang tráo.

Hoàng sắc quang tráo và thanh bạch sắc quang tráo bị phong nhận chém tan, tiếp đó phong giáng vào Hắc thủy liên mới bị ngăn lại.

Với chân nguyên tu vi sánh với tu sĩ Kim Đan kỳ của Doãn Đạo Tiền hiện tại, thi triển thanh sắc phong nhận, uy năng tựa hồ đạt tới đạo giai hạ phẩm pháp bảo, Ngự Tác chặt vật mới ngăn được.

Ngụy Tác dùng phi kiếm chém liên tục nhưng không theo kịp tốc độ thuận di của ba người, không thể tạo thành uy hiếp thực chất.

Rõ ràng cứ đánh tiếp, Ngụy Tác căn bản không thoát được, cũng không có sức trả đòn, chỉ biết phòng thủ.

Mọi tu sĩ trên mặt biển đều thấy Ngụy Tác sa vào cảnh hung hiểm tột bậc, với Tử Vi tông thì gã không khác gì người chết.

“Tiểu tử có bá khí lắm, giọng cũng to! Bất quá các người vừa hỏi ta có dám kêu chí không, ta kêu rồi còn các người không dám dùng thuận di pháp bảo?” Ngụy Tác không hề sợ hãi, còn buông ra một câu không đầu không đuôi.

Nói xong, Ngụy Tác trực tiếp thu thanh phi kiếm như cánh cửa lại.

Nhiều tu sĩ thấy phi kiếm bay về trước mặt Ngụy Tác thì lại kêu “Nhĩ muội yêu” đồng thời phải thừa nhận, có lúc phi kiếm to cũng hữu dụng, ví như hiện tại phi kiếm này chặn trước mặt gã, coi như một tấm thuẫn bài. Bất quá tu sĩ tại trường đều không cho rằng bọn Doãn Đạo Tiền sẽ bị Ngụy Tác kích tướng, không dùng thuận di pháp bảo.

Phi kiếm của gã có uy lực biến thái, không dễ đón đỡ.

Quả nhiên, bọn Doãn Đạo Tiền cười lạnh, cố ý đả kích Ngụy, bạch quang càng lóe lên.

Chuyên tâm điều khiển pháp bảo này, Chương Vô Cực thậm chí còn kêu lên: “Ban nãy người kêu chí, giờ bọn ta cũng thế.”

“Quả nhiên không dám, bất quá các người tin không, dù có thuận di pháp bảo, các người cũng không phải đối thủ của ta?”

Ngụy Tác không hề sợ hãi, mà cười hắc hắc, “Các người ba người cậ đông ha? Xem ai đông hơn.”

Ngụy Tác liên tục kích phát pháp phù.

Quang hoa lóe lên, trước mặt gã lóe lên một đàn yêu thú hung thần ác sát, đổ về phía bọn Doãn Đạo Tiền.

“Mấy tấm Ảo quang phù nát cũng dám đem ra dọa người?”

Thấy cao giai yêu thú tràn đến, bọn Doãn Đạo Tiền không kinh hãi.

Đột nhiên, họ và mọi tu sĩ trên mặt biển không ngờ là con hồ điệp khổng lồ, màu sắc dị thường đó chợt phun ra ào ào.

Vô số dịch thể sắc sỡ từ miệng nó phun ra, nhanh chóng ngưng kết trên không, biến thành từng sợi dây cực kỳ bền dai.

“Đây là tiên cổ! Pháp vương thái điệp!”

Mãi đến khi hồ điệp phun dịch thể, ngưng kết dây nhợ khắp nơi, hình thành một tấm lưới lớn quanh bọn Doãn Đạo Tiền, chu vi năm, sáu mươi trượng quanh đó không còn chỗ trống thì bọn y và mọi tu sĩ trên mặt biển mới kịp phản ứng.

Ngụy Tác lấy Ảo quang phù ra che mắt, lén cho thêm một con Pháp vương thái điệp.

“Nào, ném thêm một kiếm của ta!”

Bạch quang lóe lên, bọn Doãn Đạo Tiền lại thuận di, nhưng còn chậm hơn bạch ngọc hạc trước kia của Ngụy Tác vì bị chặn đường. Kim hoàng quang hoa lóe lên, Ngụy Tác vùng phi kiếm chém vào ba người.

Thanh sắc quang tráo bên ngoài bọn Doãn Đạo Tiền bị phi kiếm đâm thủng.

Chương Vô Cực và Doãn Đạo Tiền, một tế xuất pháp bảo phòng ngự như cái bát gỗ màu xanh, một tế xuất pháp bảo phòng ngự như đóa tam sắc ngọc thạch hải đường.

Hai món pháp bảo này, một phát ra quang hoa cỡ con chim bồ câu, một phát ra tam sắc quang hoa như hơn trăm cánh hải đường, chặn phi kiếm của Ngụy Tác đích. Hai món pháp bảo phòng ngự này cũng là cực phẩm trong số linh cấp cao giai.

“Thế nào, người tưởng bằng vào Pháp vương thái diệu hạn chế thuận di pháp bảo, thì có thể đối phó bọn ta hả?” Chặn một đòn của Ngụy Tác xong, Doãn Đạo Tiền gầm lên. “Thứ này ngăn được ta bao lâu!”

Cùng tiếng gầm, phong nhận khổng lồ chém ra, cắt đứt một mớ dây thừng nối nhau trước mặt.

“Giọng càng lúc càng to, định so bá khí với ta hả? Để các người biết thế nào là bá khí.”

Ngụy Tác nói xong thì cũng gầm lên, thanh âm còn lớn hơn Doãn Đạo Tiền: “Các người tưởng ta chặn lại bao lâu? Một chút là đủ giết các người rồi. Có tin không, tin không. Hiện tại mau đầu hàng thì còn cơ hội! Không thì đừng trách ta độc ác!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

294. Chương 294: Kim Đan Cũng Sợ

“Giọng to thì là bá khí hả?”

Tu sĩ trên mặt biển đỏ khóc đỏ cười. Ngụy Tác cố ý gầm lên, đột nhiên kích phát ngân sắc đoãn trượng.

Thấy Ngụy Tác kích phát pháp khí này, Hiên Viên lão tổ vốn nhũn nhũn chặt mày, tựa hồ còn không rõ Ngụy Tác ứng phó bằng cách nào, chợt mỉm cười hiểu ra.

Hôi hắc sắc quang hoa từ đoãn trượng phát ra.

“Pháp bảo gì hả?”

Tu sĩ trên mặt biển đều kinh hãi, cho rằng Hải Tiên tông “Ngụy trưởng lão” có quá nhiều thứ cổ quái.

Ngụy Tác kích phát pháp bảo này, bọn Doãn Đạo Tiền biến sắc.

Tuy nhiên không rõ Ngụy Tác dùng pháp bảo gì nhưng qua việc gã xuất thủ lúc trước thì tất phi phạm.

Không gian tránh né rất nhỏ, bọn Doãn Đạo Tiền toàn lực kích phát pháp khí phòng ngự và pháp bảo.

“Vật gì mà mấy món pháp bảo phòng ngự linh cấp cao giai đều không chặn được?”

Tu sĩ trên mặt biển lại trợn tròn mắt vì, trừ một phần nhỏ hôi hắc sắc quang hoa bị chặn lại thì phần lớn thấu qua quang hoa của bọn Doãn Đạo Tiền bắn lên mình chúng.

Bọn Doãn Đạo Tiền bị bắn trúng, tựa hồ không có gì biến hóa, cũng không tổn thương gì.

Nhưng trong lam sắc quang mạc, bọn Doãn Đạo Tiền hiện rõ nét kinh hãi cùng cực.

“Thế nào, ta không cố ý dọa các người chứ! Đã bảo là làm người nên chừa đường cho nhau, sau này dễ nhìn mặt. Các người lại cạy vào liên pháp gì đó đánh ta! Ta có dễ chơi đâu!”

Ngụy Tác gần như gầm lên.

Bất quá hiện tại tu sĩ trên mặt biển đều thấy gã đầy bá khí.

Núi rừng bên dưới toàn là lửa cháy rừng rực, Ngụy Tác lăng không cầm pháp trượng, Pháp vương thái diệu màu sắc diễm lệ tốt bậc lượn quanh, trước mặt gã còn thanh phi kiếm “Nhĩ muội yêu” quá khổ. Tử Tinh chân nhân và Lý Minh Hà đều triệt để biến sắc, lòng buốt lạnh vì hôi hắc sắc quang hoa chiếu vào, bọn Doãn Đạo Tiền rõ ràng suy lão hẳn đi.

Trong ba người, Doãn Đạo Hậu cơ hồ không có linh khí dao động, già đi cực nhanh, chỉ tích tắc sau tóc đã muối tiêu, từ ba mươi mấy tuổi biến thành năm, sáu mươi tuổi.

“A!”

Doãn Đạo Tiên như phát cuồng phát ra phong nhận, chém vào mấy sợi “dây màu” quanh người để mở đường, rồi dùng thuẫn di pháp bảo thoát ra.

Khó khăn lắm phía trước mới mở được thông đạo thì hoàng quang lóe lên, Ngụy Tác chém thanh phi kiếm như cánh cửa tới.

Đồng thời, Pháp vương thái điệp cũng há miệng, phun nước miếng ào ào.

Thấy tình cảnh đó, bọn Doãn Đạo Tiên đẳng nhân đích nhãn trung, hiện rõ thần sắc tuyệt vọng.

“Tử Tinh đạo hữu, hiện tại lão phu thấy Hải liệt đại hội không cần tiếp tục nữa nhỉ?” Hiên Viên lão tổ ngoái nhìn Tử Tinh chân nhân mặt mũi nhợt nhạt như già đi mấy tuổi, nhạt nhẽo nói.

Tử Tinh chân nhân ngẩn ra, nhất thời đầu óc trống rỗng, không biết nên nói gì.

Chỉ tích tắc ngẩn ra đó, Doãn Đạo Hậu đã suy lão đến mức thổ ra trọc khí rồi mềm oặt ngã xuống.

“Chà!”

Cả Ngụy Tác cũng giật mình.

Không có linh khí tưới nhuận thân thể, Doãn Đạo Hậu nhanh chóng cánh nhiên mất mạng vì thọ nguyên hao tận.

“A!”

Doãn Đạo Hậu khí tức vừa tắt, Doãn Đạo Tiên kêu lên thê thảm, chân nguyên tỏa ra, linh khí nhanh chóng khôi phục về tu vi Phân niệm cảnh tam trọng vốn có.

Doãn Đạo Tiên và bọn Chương Vô Cực trông đều sáu, bảy mươi tuổi.

Thân thể Tử Tinh chân nhân lắc lư, vô lực gập đầu: “Được, Tử Vi tông nhận thua.”

“Còn Lý đạo hữu?” Hiên Viên lão tổ nhìn Lý Minh Hà.

Lý Minh Hà sắc mặt cực kỳ khó coi, hít sâu một hơi, thở dài, “Được, Hải liệt đại hội lần này, Minh Nguyên tông tự nhận không địch nổi.”

“Vậy thì mời lưỡng vị nhất tề cùng lão phu hạ lệnh, để môn hạ đệ tử dừng tay.” Hiên Viên lão tổ nhìn Lý Minh Hà và Tử Tinh chân nhân nhất nhãn, hoàng quang lóe lên, tay áo phát phơ bay lên.

Hiên Viên lão tổ lúc này trông uy thế khôn tả.

“Đệ tử Hải Tiên tông nghe lệnh! Hải liệt đại hội lần này, Tử Vi tông và Minh Nguyên tông nhận thua, Hải liệt đại hội đã kết thúc, đệ tử Hải Tiên tông toàn bộ dừng tay, rời Hắc Mộc quần đảo!”

“Đệ tử Tử Vi tông nghe lệnh! Hải liệt đại hội đã kết thúc, đệ tử Tử Vi tông toàn bộ dừng tay, rời Hắc Mộc quần đảo!”

“Đệ tử Minh Nguyên tông nghe lệnh! Hải liệt đại hội đã kết thúc, đệ tử Minh Nguyên tông toàn bộ dừng tay rời Hắc Mộc quần đảo!”

Lý Minh Hà và Tử Tinh chân nhân vận chân nguyên phát thanh, giọng ba tu sĩ Kim Đan kỳ như sấm sét chấn động toàn Hắc Mộc quần đảo.

“A?”

Trong lam sắc quang mạc, Ngụy Tác rõ ràng tròn mắt, không rõ vì gã mà Hải liệt đại hội kết thúc sớm. “Này, lưỡng vị đại ca, có phải các vị động dụng ảo thánh pháp bảo không?”

Ngụy Tác nói vậy, Doãn Đạo Tiên và Chương Vô Cực cơ hồ phát khóc, kêu to: “Không phải ảo thánh pháp bảo của bọn ta mà là hiệu lệnh của tam tông tổ sư.”

“Không phải chứ! Thanh âm còn lớn hơn, còn bá khí hơn ta?” Tu sĩ trên mặt biển đều toát mồ hôi vì Ngụy Tác như cho rằng người khác đều điếc, càng kêu to hơn: “Sao tại hạ thấy không phải hiệu lệnh của họ! Chưa biết chừng các vị lừa mô! Vạn nhất mở miệng, các vị đánh lên thì làm thế nào! Trừ phi...”

Doãn Đạo Tiền và Chương Vô Cực nước mắt chan hòa, ra vẻ “đã hiểu”, nhanh chóng ném nạp bảo nang cho Ngụy Tác.

“Được thôi! Tại hạ tin các vị một lần!” Mọi tu sĩ trên mặt biển đều lạnh người vì Ngụy Tác kêu to xong, mới thu pháp trượng lại. Lấy hai nạp bảo nang chi xong gã lại bảo: “Lưỡng vị huynh đệ khí sắc trông không được tốt lắm, Hải liệt đại hội xong rồi, tại hạ đưa các vị một đoạn nhé?”

Doãn Đạo Tiền và Chương Vô Cực coi Ngụy Tác như ma quỷ, nghe gã nói vậy thì biến sắc lắc đầu, hai người không ngảnh lại lao nhanh ra ngoài Hắc Mộc quần đảo.

Ngụy Tác phẩy tay, thu Pháp vương thái diệu vào nạp bảo nang, thông thả lướt ra Hắc mộc đảo.

“Vất vả thật, sau cùng cũng sống sót!”

Bay ra đến ngoài Hắc Mộc quần đảo, Ngụy Tác còn thở dài, ra vẻ may mắn.

“Hừ! Coi như người may mắn. Hải liệt đại hội kết thúc sớm, gặp ta trong đó người tưởng mình thoát được sao?”

Lúc đó tu sĩ Minh Nguyên tông từ phía sau Ngụy Tác bay đến, thấy thế thì cười lạnh. Tiếp đó y còn định bay qua đỉnh đầu gã.

“Cút!”

Ngụy Tác đột nhiên biến sắc, hừ lạnh một tiếng, trên mình rục lên mười bốn dải tử sắc thần hải quang hoa kinh nhân, cùng lúc đó, phi kiếm cánh cửa hiện lên, chém vào không gian trước mặt tu sĩ Minh Nguyên tông.

Chát!

Không khí trước mặt tu sĩ Minh Nguyên tông nổ vang kinh nhân. Sắc mặt y nhợt nhạt, đầm đìa mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn Ngụy Tác kinh sợ tột bậc.

“Với người mà cũng xứng nói thế với ta hả? Lê nào người tưởng ta không rõ bá khí là gì hả?”

Lạnh lùng nhìn tu sĩ Minh Nguyên tông, Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh lướt ra.

Tu sĩ trên mặt biển tận mắt thấy thế, đều lạnh buốt cõi lòng.

Ban này họ đứng xem gã đấu pháp với người khác, cho rằng gã có nhiều thủ đoạn, rất hấp dẫn nhưng giờ gã ra ngoài, nghĩ đến cảnh vạn nhất phải đối diện gã, đấu pháp với gã thì họ đều không lạnh mà run.

“Ngụy trưởng lão, vất vả quá.”

Ngụy Tác vừa ra khỏi Hắc Mộc quần đảo, Hiên Viên lão tổ đã mỉm cười đón. Đồng thời lén truyền âm, “Xem ra lão phù hợp tác với người là việc chính xác nhất đời.”

“Chuyện gì hả?” Ngụy Tác và Hiên Viên lão tổ đứng ngang hàng, cố ý hỏi, “Sao Hải liệt đại hội kết thúc như vậy?”

“Cả Âu Nhiên Mạnh và Tử Vi tông liên pháp đều không phải đối thủ của người, trong đó còn ai chống nổi?” Hiên Viên lão tổ nói, “Để tránh tử thương vô vị nên Hải liệt đại hội lần này dừng lại.”

“Cái gì! Âu Nhiên Mạnh cũng không phải đối thủ của y!”

Minh Nguyên tông còn lại bốn tu sĩ, và tu sĩ Hải Tiên tông lục tục đi ra còn chưa hiểu thật ra là chuyện gì, nghe Hiên Viên lão tổ nói thì tất cả biến sắc mặt, tỏ rõ nét kinh hãi.

Tử Tinh chân nhân mặt mũi sầu thảm.

Hải Tiên tông trừ Ngụy Tác, chín tu sĩ khác đều yên lành, Tử Vi tông chỉ còn sống hai, cả hai đều như biến thành lão đầu, không có gì bất ngờ thì không còn bao nhiêu tiền đồ.

Lý Minh Hà nhợt nhạt mặt mày nhìn Ngụy Tác, Kim Đan kỳ đại tu sĩ này thậm chí tỏ vẻ sợ hãi

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

295. Chương 295: Tại Hạ Không Phải Người Nhỏ Nhen

Hiên Viên lão tổ và Ngụy Tác đáp xuống bạch ngọc bình đài.

Nhất thời, ánh mắt mọi tu sĩ trên mặt biển nhìn Ngụy Tác nghiêm nhiên đã có mấy phần ngang với Hiên Viên lão tổ, Tử Tinh chân nhân, Lý Minh Hà - ba Kim Đan kỳ đại tu sĩ.

“Tử Tinh đạo hữu, Lý đạo hữu, Hải liệt đại hội lần này Hải Tiên tông thắng lợi, các vị chắc không nuốt lời đánh cược chứ?” Đáp xuống bạch ngọc bình đài, Hiên Viên lão tổ bình thản bảo Tử Tinh chân nhân và Lý Minh Hà.

Tính toán mãi, không ngờ sau cũng vẫn bại trong tay lão hồ ly này.

Nhìn Hiên Viên lão tổ và Ngụy Tác đứng sóng vai, Tử Tinh chân nhân và Lý Minh Hà đều dấy lên cảm giác vô lực.

Có cao thủ như Ngụy Tác, Tử Vi tông và Minh Nguyên tông kim hậu tướng yếu áp trứ sau này định đề nén Hải Tiên tông là việc bất khả thi, tốt nhất nên kết giao với tu sĩ chắc chắn sẽ có thành tựu kinh nhân trong tương lai như gã.

“Ngụy trưởng lão là kỳ tài, bọn lão phu bội phục. Đã định trước rồi thì Minh Nguyên tông trong hai mươi năm tiếp theo không vào Tịch Diệt tây hải một bước.” Lý Minh Hà lên tiếng trước đồng thời phất tay bảo bốn đệ tử Minh Nguyên tông còn lại giáp túi đựng yêu thú cho Ngụy Tác.

“Tử Vi tông trong hai mươi năm tiếp theo không vào Tịch Diệt tây hải nửa bước.” Tử Tinh chân nhân thở dài, không lệnh cho hai đệ tử giao đồ ra vì mọi thứ của họ đã bị Ngụy Tác lột sạch.

Thở dài xong, Tử Tinh chân nhân cáo từ Lý Minh Hà và Hiên Viên lão tổ rồi dẫn người Tử Vi tông đi khỏi.

Tử Vi tông đi rồi, Lý Minh Hà cũng không nói gì, dẫn các tu sĩ Minh Nguyên tông còn chìm trong thất bại đi nốt.

Hai tông môn đi hết, Hiên Viên lão tổ mới cười ngạo nghễ, tế xuất bạch ngọc liên đài.

Pháp bảo này lúc đến thì chậm rì nhưng về thì cực nhanh, bạch quang liên tục nổ vang nhe sấm, thoáng sau đã tan biến khỏi thị tuyến mọi tu sĩ trên mặt biển.

Tam tông tu sĩ đi khỏi, nhiều tu sĩ trên mặt biển cùng tràn vào Hắc Mộc quần đảo.

Ai cũng hiểu rõ lực cấp cao giai Ngọc cốt yêu long bị bốn tu sĩ Tử Vi tông liên thủ tiêu diệt, hiện tại đã bị Ngụy Tác lấy mất, mà lực cấp cao giai Ngọc cốt yêu long rất thích chiếm hữu địa bàn, trong phạm vi mấy nghìn dặm chỉ có một con cao giai yêu thú như thế.

Hắc Mộc quần đảo dù còn cao giai yêu thú, cũng tuyệt đối không thể là lực cấp cao giai yêu thú.

Nhiều yêu thú lợi hại khẳng định đã bị đệ tử tinh anh của tam tông săn hết, hiện tại vào Hắc Mộc quần đảo săn yêu thú, an toàn hơn bình thường không rõ bao nhiêu lần.

...

Rời đi sau cùng, nên Hiên Viên lão tổ về Hải Tiên thành tuy nhanh nhưng tu sĩ trong thành đều đã nhận được tin, biết Hải Tiên tông xuất hiện một “Ngụy trưởng lão” bất phàm, cả thiên tài tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng của Minh Nguyên tông cũng mất mạng trong tay “Ngụy trưởng lão” nên Hải liệt đại hội kết thúc sớm do hai tông kia nhận thua. “Ngụy trưởng lão” chỉ mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tu luyện thiên cấp công pháp đến tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng.

Mọi tu sĩ trong Hải Tiên thành không thuộc về Hải Tiên tông, nghe tin đó đều cực kỳ chấn kinh, tu sĩ Hải Tiên tông, trừ không dám tin thì rất hoan hỉ.

Bạch ngọc liên đài của Hiên Viên lão tổ bay về Hải Tiên thành, hơn nghìn đệ tử Hải Tiên tông đã tụ tập trên mặt biển ngoài Hải Tiên thành nghênh đón.

“Hải liên đại hội lần này, Ngự trưởng lão liên tục đánh bại cao thủ đỉnh nhọn hai tông môn kia, Hải Tiên tông giành được toàn thắng, hai mươi năm tới đây, lưỡng tông tu sĩ không được vào Tịch Diệt tây hải, các vị nên cảm tạ Ngự trưởng lão!” Hiên Viên lão tổ cất giọng sang sảng trên không.

Nghe Hiên Viên lão tổ chính miện nói ra việc thắng lợi ở Hải liên đại hội, tu sĩ Hải Tiên tông chịu lép lền hai kỳ càng hơn hẳn, hà huống họ không ngốc, biết Hải Tiên thành linh khí đoạn tuyệt, Hải Tiên tông dần suy lạc mà có tu sĩ như Ngự Tác và độc chiếm Tịch Diệt tây hải có ý nghĩa gì.

“Ngự trưởng lão là kỳ tài, lập công tích to lớn cho Hải Tiên tông, nhận một vái của bọn tại hạ!”

Nhất thời, cả nghìn tu sĩ Hải Tiên tông dị thường kích động hô to, vái Ngự Tác đứng trên bạch ngọc liên đài, cạnh Hiên Viên lão tổ.

Trận thế này khiến Ngự Tác cũng hơi kích động, thật ra cũng có phần chấn động lòng người.

“Những đệ tử Hải Tiên tông này chân tâm thực ý, người nên có đôi lời với họ.” Hiên Viên lão tổ truyền âm: “Người là người tốt luôn, thưởng cho mỗi người một trăm viên hạ phẩm linh thạch, ta trả giúp người.”

Lấy linh thạch của người ta ra làm việc tốt, không làm mới là ngốc.

Hiên Viên lão tổ nói thế, Ngự Tác sáng mắt, nói lớn: “Chư vị yêu mến tại hạ như vậy, tại hạ thân là trưởng lão, dù gì cũng có quà gặp mặt, chỉ vì người đông, tại hạ lại nghèo, thế này nhé, mỗi người một trăm viên hạ phẩm linh thạch.”

“Một trăm viên hạ phẩm linh thạch!”

Một trăm viên hạ phẩm linh thạch, đối với tu sĩ Chu thiên cảnh trở lên không là gì nhưng đối với tu sĩ Thần hải cảnh lại là một món lớn. Tu sĩ Hải Tiên tông tại trường, tuyệt đại đa số là tu sĩ Thần hải cảnh. Hiện tại nghe Ngự Tác nói vậy thì xôn xao lên.

“Lão tổ anh minh thần vũ, Ngự trưởng lão anh minh thần vũ!”

Nhất thời, không có trưởng lão ước thúc e rằng các tu sĩ Hải Tiên tông hưng phấn cực điểm đã hô ra cả những câu như thiên thu vạn đại, nhất thống Văn Linh đại lục mất.

“Hiện tại mọi đệ tử Hải Tiên tông, đều coi người là bề trên, sau này nên giúp đỡ họ.” Hiên Viên lão tổ nói khẽ vào tai Ngự Tác.

“Con bà nó chứ, đúng là lão hồ ly.” Ngự Tác trợn tròn trắng. Những tu sĩ Hải Tiên tông này câu nào cũng trưởng lão trưởng, trưởng lão đoán, sau này thấy đệ tử Hải Tiên tông có nạn, không giúp cũng khó nghĩ.

“Đi thôi, mọi đệ tử đến Thượng phạt điện lĩnh phần thưởng Ngự trưởng lão cho.”

Nói đoạn, bạch sắc ngọc thạch liên đài của Hiên Viên lão tổ lại vang tiếng sấm sét, trực tiếp lẳng không bay vào sơn môn Hải Tiên tông.

...

Thoáng sau, bạch sắc ngọc thạch liên đài đã bay vào đại điện hùng vĩ trên đỉnh Hải Tiên tông.

Những đệ tử Hải Tiên tông tham gia Hải liên đại hội đều được thưởng, trên bạch sắc ngọc thạch liên đài chỉ còn lại Hiên Viên lão tổ và Ngự Tác, Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi.

“Ngự Tác, biểu hiện của người lần này cao hơn dự liệu của ta, xem ra ta còn coi thường người.”

Thu bạch sắc ngọc thạch liên đài lại, Hiên Viên lão tổ nhìn Ngự Tác, bật cười ha hả, “Từ Tình chân nhân và Lý Minh Hà lần này tâm thần trọng thương, tốc độ tu luyện sẽ bị ảnh hưởng.”

“Đâu có, đâu có, cũng thế mà thôi.” Ngự Tác cười hắc hắc, “Bọn họ có định tìm biện pháp đối phó tại hạ không?”

“Đối phó ngươi e rằng hai lão tặc đó phải tự xuất thủ.” Hiên Viên lão tổ lắc đầu, “Lão phu thấy chúng không dám, nếu trở mặt, chúng vị tất là đối thủ của ta.”

“Vậy thì lão tổ mau đưa tại hạ đi lấy yêu Đan Dương chi điều.” Hợp tác với Hiên Viên lão tổ, Ngự Tác và ông ta có phần mềm nhàu, nói năng không còn khách sáo nữa.

“Vội thế? Ngươi không muốn kiếm lại lợi ích lần này? Đối với tu sĩ, những lúc như thế là hưởng thụ lớn nhất.” Hiên Viên lão tổ mỉm cười đầy thâm ý, “Lão phu thấy mấy tu sĩ Tử Vi tông đó có nhiều pháp bảo, chỉ bằng chúng ta thương lượng?”

“Thương lượng gì?” Ngự Tác hơi khần trương, như kẻ mới phát giữ chặt mấy nẹp bảo nang.

“Cao giai pháp bảo, mỗi tông môn đều thiếu. Ngươi đến những pháp bảo, không dùng đến, cho Hải Tiên tông mấy món được chăng?”

“Không phải chứ, lão tổ đã bảo là mọi thứ cho tại hạ hết, tại hạ ở trong đó rất nguy hiểm. Lão tổ nên biết tại hạ còn gặp một con thất cấp yêu thú, khó khăn lắm mới thoát được.” Ngự Tác lắc đầu quây quây.

Hiên Viên lão tổ trợn tròn trắng, chiết quang pháp kính bám theo ngươi suốt, gì mà thất cấp yêu thú. Nói dối mà không chớp mắt như thế thật đáng nể. Đoạn ông ta nói, “Lão phu sẽ trả linh thạch. Ngươi giảm giá một chút, coi như bán cho tông môn, được chứ?”

“Sớm nói thế thì đương nhiên được. Tại hạ không phải người hẹp hòi.” Ngự Tác ngừng lắc đầu, hớn hỏ nói.

“...” Hiên Viên lão tổ lại trợn tròn trắng. Nhưng rồi nghiêng túc bảo Ngự Tác: “Ngươi kiếm kê lại đi, ta đi xử lý chú việc, nửa canh giờ sau sẽ đưa ngươi đi tìm Hồng Vân chân nhân, thương lượng yêu Đan Dương chi điều. Bất quá ta còn một việc muốn thương lượng.”

“Không phải chứ, còn việc gì nữa?” Ngự Tác kêu lên.

“Trước đây ta đáp ứng ngươi chỉ mang danh khách khanh trưởng lão, tham gia Hải liệt đại hội xong thì ngươi muốn đi đâu cũng được. Bất quá hiện tại ta đổi ý, muốn giao dịch với ngươi.” Hiên Viên lão tổ từ từ nói: “Ta sẽ dốc lực giúp ngươi đề thăng tu vi, bất quá ngươi phải đáp ứng với ta lúc kết Đan nhất định tại sơn môn Hải Tiên tông, thế nào?”

“Tại Hải Tiên tông kết Đan?” Nghe Hiên Viên lão tổ nói vậy, Ngự Tác cả kinh, lập tức phản ứng.

Gã biết Hiên Viên lão tổ đề nghị như vậy vì lúc kết Đan, thiên địa nguyên khí dao động kịch liệt, hình thành nhiều dị tượng, gã kết Đan tại Hải Tiên tông thì mọi tu sĩ sẽ biết Hải Tiên tông có thêm một tu sĩ Kim Đan kỳ.

Đối với Ngự Tác, thật sự đến lúc kết Đan, tại Hải Tiên tông sẽ càng an toàn.

Hiên Viên lão tổ đề nghị như thế không có hại gì với gã.

“Được, chỉ cần cứu được vị đồng bạn này của tại hạ. Nhất thiết đều thương lượng được.” Ngự Tác không ngốc, lập tức đồng ý.

Ngự Tác gật đầu đáp ứng, Hiên Viên lão tổ mỉm cười, không nói gì mà quay đi khỏi đại điện

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

296. Chương 296: Lấy Nhỏ Đổi To

Thấy Hiên thân ảnh Viên lão tổ biến mất khỏi thị tuyến, Ngụy Tác hớn hỏ lấy từ nạp bảo nang ra một tấm Ngân ti thảo thăm, trải xuống đất, ngồi lên rồi vẩy tay với Cơ Nhã, “Vợ ngoan, nào, mau ngồi xuống đây, ta có thứ này hay lắm cho nàng xem.”

Dáng vẻ này của Ngụy Tác khiến Cơ Nhã biết Hiên Viên lão tổ đã đi, sẽ không trở lại ngay, nên nàng đỡ khóc đỡ cười ngồi xuống cạnh gã.

“Mau xem kia!”

Ngụy Tác lấy nhanh ra một quyển tranh đưa cho Cơ Nhã.

“Chuyện đó...” Cơ Nhã mới mở ra xem đã trả lại, đỏ mặt tía tai, ném sách cho gã.

“Vợ chồng lâu rồi mà còn hổ thẹn thế hả.” Ngụy Tác cực kỳ nhảu nhử cười hắc hắc, “Chúng ta xem mà học tập.”

“Không, không bao giờ.” Cơ Nhã trợn tròn trắng nhìn gã, giật quyển sách tranh về xé.

Hóa ra toàn là tranh nam tu nữ tu “Cảo lộ”, tấm nào cũng có ảo quang, nam tu nữ tu trong đó còn động đây, cực kỳ sinh động. Quan trọng là mỗi bức đều có chú giải. Bức này là Cầm lý hấp thủy, bức này là Điện quang độc hỏa, còn có giới thiệu diệu thuật nam tu nữ tu tu luyện thủy hệ, hỏa hệ hành công thể nào mới đạt đến mức đó.

“A?” Thấy Cơ Nhã định xé, Ngụy Tác vội thu lại vào nạp bảo nang, “Vợ ngoan đừng xé, thứ này đem ra bán ít nhất cũng mấy nghìn linh thạch. Xem những thứ người ta mang theo lúc vào Hắc Mộc quần đảo là biết bảo bối cỡ nào.”

“Huynh muốn xem cứ việc, đừng để muội thấy.” Cơ Nhã đỏ mặt nhìn gã.

“Để nói sau nhé.” Ngụy Tác cười hắc hắc, lấy ra một món thanh sắc pháp bảo như đĩa đèn dầu, đặc ý hỏi: “Vợ ngoan, chắc nàng không đoán ra là pháp bảo gì.”

Cơ Nhã liếc xéo, “Có phải pháp bảo cảm ứng trong vòng mấy trăm trượng có tu sĩ ẩn mình không hả?”

“A?” Ngụy Tác trợn tròn mắt, lấy ra một viên thanh bạch sắc châu tử, “Ta chắc nàng không đoán ra pháp bảo gì.”

Cơ Nhã hừ một tiếng, “Chẳng phải pháp khí phòng ngự kiểu linh quang sao. Kích phát xong sẽ hình thành một thanh bạch sắc linh quang quang tráo. Uy năng đạt đến linh cấp cao giai.”

“Không phải chứ, cả việc đó cũng nhìn ra?”

Cơ Nhã phì cười, “Chiết quang pháp kính nhắm vào huynh suốt, những pháp bảo đó đã dùng rồi, muội đương nhiên biết.”

“Xem ra không lấy thứ gì lợi hại thì không dọa được nàng.” Ngụy Tác toát mồ hôi, đặc ý lấy ra một linh thạch đại đưa cho Cơ Nhã.

“Nhiều linh thạch thế hả!” Cơ Nhã hơi cả kinh, “Linh thạch đại này của ai? Vào Hắc Mộc quần đảo hung hiểm như thế, tu sĩ tham gia Hải liệt đại hội này không mang theo linh thạch mới đúng.”

Trong linh thạch đại đựng toàn thượng phẩm linh thạch, tới ba nghìn mấy trăm viên, tương đương với ba mươi mấy vạn hạ phẩm linh thạch.

“Là của Âu Nhiên Mạnh, đại khái y không bao giờ ngờ rằng mình sẽ chết trong đó.” Ngụy Tác đặc ý nói rồi thấy Cơ Nhã tựa hồ không có gì đặc biệt thì gã hơi kinh ngạc, “Thế nào, vợ ngoan, ngần ấy linh thạch không khiến nàng giật mình?”

“Có gì mà giật mình.” Cơ Nhã bĩu môi, “Không nhiều linh thạch bằng huynh.”

“Chuyện đó...” Ngụy Tác vò đầu bứt tai, nghĩ lại cũng đúng, linh thạch đại hiện tại của gã đã vượt bốn mươi vạn hạ phẩm linh thạch.

“Xem ra ta phải dùng đòn sát thủ.” Thấy Cơ Nhã đắc ý, Ngụy Tác lắc đầu lấy ra từng nạm bảo nang, trừ thi thể yêu thú thì đổ sạch ra ngoài.

“Oa ha ha ha ha!”

Cơ Nhã dở khóc dở cười vì nàng biết trước Ngụy Tác thu hoạch lần này cực kỳ kinh nhân, đệ tử tinh anh của các tông môn đó rất nhiều pháp bảo là linh cấp cao giai, thấy gã lấy ra hàng loạt cũng không khiến nàng kinh ngạc, nhưng Ngụy Tác lại giả nộ cười vang khiến người ta lạnh mình vốn là chiêu bài.

Bất quá khó trách, thu hoạch lần này quá kinh nhân, đổi lại là một phổ thông tu sĩ Phân niệm cảnh thì bỏ ngần này thứ ra cho xem, chắc đã ngắt xủ vì hưng phấn quá.

Tổng cộng có mười hai nạm bảo nang!

Vốn Ngụy Tác trong Hải liên đại hội này gặp mười hai tu sĩ, nhưng như Âu Nhiên Mạnh và bốn tu sĩ Tử Vi tông thì trước đó có giết tu sĩ tông khác, mang theo nạm bảo nang của tông đó.’

Đại khái tính trước việc yêu thú thân hình khá lớn, sự săn được nhưng không đựng được, mười hai tu sĩ đều mang theo trung phẩm nạm bảo nang dung lượng tương đương với loại cấp thấp ba, bốn lần.

Trừ của Âu Nhiên Mạnh, các nạm bảo nang khác đều không có nhưng chỉ mười hai cái trung phẩm nạm bảo nang này mang đi bán cũng thu được ít nhất sáu, bảy nghìn hạ phẩm linh thạch một cái, cộng lại phải bảy, tám vạn hạ phẩm linh thạch.

Số pháp bảo nguyên lành cộng lại, trừ pháp bảo chiếc đèn của hồng sam tu sĩ có thể tìm ra tu sĩ ẩn mình và Như ý linh lung thấp có thể thuần di thì lên tới ba mươi tám món.

Con số này không đặc biệt kinh nhân, vì đại đa số nạm bảo nang chỉ có hai, ba món, chỉ riêng tu sĩ Tử Vi tông sau cùng có khá nhiều.

Nhưng phẩm giai những pháp bảo đó khá kinh người.

Ba mươi tám pháp bảo này, trừ mười hai món linh giai trung phẩm, hai mươi sáu món còn lại, uy năng đều đạt đến linh giai thượng phẩm!

Cũng khó trách Hiên Viên lão tổ mặt dày thương lượng với Ngụy xem có chia bớt pháp bảo được không.

Nên biết Hải Tiên tông, Minh Nguyên tông, những đại tông môn thực lực cao hơn nhiều Thiên Nhất môn và Đông Dao thẳng địa chi, linh giai thượng phẩm pháp bảo cộng lại cũng không hơn năm mươi món.

Lần này Minh Nguyên tông và Tử Vi tông, một bên cậu có cao thủ như Âu Nhiên Mạnh, một bên cậu có liên pháp tu sĩ, đều muốn làm thịt đối phương, không thì không mang theo ngần ấy cao giai pháp bảo.

Vì quyết giết đối phương, Minh Nguyên tông và Tử Vi tông dốc hết đại đa số linh giai thượng phẩm pháp bảo trong tông môn vào những đệ tử tinh anh vào Hắc Mộc quần đảo.

Hai tông môn không sao ngờ rằng Hải Tiên tông đột nhiên xuất hiện sát tinh như Ngụy Tác.

Ngần ấy linh giai thượng phẩm pháp bảo, pháp bảo linh giai trung phẩm trở xuống Ngụy Tác vốn có đều thành vô dụng.

Bôn lôi chùy của Kim bà bà, thậm chí Lục dương thần hỏa xoa, cả Âm mị nhận gã không đành ném đi, tìm mọi cách để sửa, Lục dương thần hỏa thuần chưa luyện chế xong... Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, trừ Hắc thủy liên, phi kiếm cánh cửa và Thanh tác ngân pháp trượng cùng Thực huyết pháp đao thì đổi hết.

Linh giai trung phẩm pháp bảo, vốn không dùng được, tiếp đó gã lại chọn trong hai mươi sáu món này những pháp bảo phòng ngự.

Hai mươi sáu linh giai thượng phẩm pháp bảo, có mười một món pháp bảo phòng ngự.

Viên ngọc trắng xanh, pháp bảo phòng ngự hình cành dương liễu mà Âu Nhiên Mạnh đã dùng, cùng một băng lam sắc ngọc bàn, ba món linh quang pháp bảo phòng ngự, toàn bộ được gã cho vào túi.

Ngụy Tác chọn một pháp bảo phòng ngự hình bạch sắc đoản côn trượng và một tấm thuẫn vuông màu đen cổ kính.

Hai món pháp bảo phòng ngự linh giai thượng phẩm đều có nét đặc biệt, bạch sắc đoản côn khi kích phát sẽ phát ra mười sáu bằng trụ khổng lồ, có công hiệu ngăn cản và đông kết pháp bảo công kích của đối phương. Hắc sắc pháp thuẫn sau khi phát ra không cần điều khiển cực nhanh di chuyển quanh tu sĩ, giúp tu sĩ có thể không chế pháp bảo phòng ngự khác.

Ba món linh quang loại pháp bảo phòng ngự, thêm hai món này, cả Hắc thủy liên, Ngự Tác có sáu món pháp bảo phòng ngự đạt đến linh giai thượng phẩm, với tu sĩ khác là đủ rồi.

Nhưng xưa nay gã không hiềm pháp bảo phòng ngự nhiều, trong mấy món còn lại, chọn ra hai pháp thuẫn khá lớn rồi mới vừa ý dừng lại, chọn pháp bảo tiến công.

Liên đao pháp bảo của Âu Nhiên Mạnh được gã lấy ra.

Trong nạp bảo nang của y loạn xạ, Ngự Tác chưa kịp nhìn kỹ, chỉ riêng liên đao pháp bảo gã từng thấy y thi triển, có thể tăng cường uy lực thuật pháp, đã đạt đến đạo giai trung phẩm.

Tiếp đó gã xem xét để pháp bảo hình viên gạch ba cạnh của đệ tử Tử Vi tông. Điểm quan trọng nhất của pháp bảo hạng nặng này là phát ra sẽ biến thành hạo một tảng tinh kim, cộng thêm phi kiếm cánh cửa thì chưa biết chừng đối thủ nhìn thấy sẽ kêu nhĩ muội yêu càng to.

Gã lại chọn trong số pháp bảo tiến công hai món có phạm vi không chế lớn.

Hai món pháp bảo này, một món là cái hộp đen của hồng sam tu sĩ, còn lại là bình hoa của thanh bào tu sĩ Minh Nguyên tông không mặc gì. Một món có thể bắn ra vô số hắc sắc âm phong tiễn, một có thể rải vô số thủy trụ từ trên không.

Pháp bảo loại này nhiều cũng không dùng hết, tính cả Hàn Vi Vi, gã cứ theo tiêu chuẩn một người ba món, lại chọn thêm năm pháp bảo.

Ngự Tác chọn xong, còn lại mười hai món linh giai trung phẩm pháp bảo, pháp bảo tiến công linh giai thượng phẩm sáu món, phòng ngự bốn món.

Những thứ này gã không định chuyển hết cho Hiên Viên lão tổ, linh giai trung phẩm pháp bảo và những thứ gã đem ra đổi thì có thể. Nhưng pháp bảo phòng ngự và tiến công linh giai thượng phẩm ít nhất cũng giữ lại một nửa, vì có lúc mang ra trao đổi với tu sĩ khác lại hữu dụng hơn nhiều linh thạch. Chưa biết chừng lúc về Thiên Huyền đại lục sẽ mang cho hai đệ đệ đầu óc Đan giản kia để tăng cường thực lực.

Lần này, Ngự Tác cùng Cơ Nhã được trang bị toàn là linh giai thượng phẩm pháp bảo.

Ngự Tác thử tính giá trị những thứ thu được lần này. Không tính không sao, tính xong gã giật mình. Dù một món linh giai trung phẩm pháp bảo bốn, năm vạn linh thạch, một món linh giai thượng phẩm pháp bảo mười vạn linh thạch thì tổng thu hoạch ít nhất cũng bốn trăm vạn linh thạch trở lên.

Còn chưa tính số yêu thú gã kiếm được và pháp y lấy được của các tu sĩ.

Pháp y của những tu sĩ này phần lớn là linh giai trung phẩm trở lên, Ngự Tác vì không muốn tổn hại đến nên khi thi triển phi kiếm thì cố ý chọn chém để tránh chặt đứt làm đôi.

“Con bà nó chứ, đột nhiên thành bách vạn linh thạch hộ! Hải liệt đại hội mà cử hành hàng ngày thì tốt quá!” Tính toán là bị giá trị những thứ đó khiến cho giật mình, Ngự Tác cảm thán

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

297. Chương 297: Vung Tay Quá Trán

Kiểm kê xong mọi thứ và pháp bảo trong các nạp bảo nang kia, Ngự Tác bắt đầu tính số đồ lấy được của Âu Nhiên Mạnh.

Tu sĩ Tử Vi tông, kể cả những tu sĩ Minh Nguyên tông khác, trừ Đan được bổ sung chân nguyên và liệu thương thì toàn là pháp bảo. Nhưng bất thể thiên tài không bao giờ nghĩ mình sẽ chết tại Hắc Mộc quần đảo, đã tâm rờ rở chuẩn bị hai mươi năm sau khiêu chiến tu sĩ Kim Đan kỳ thì còn không ít đồ lật vật.

Trừ một linh thạch đại đựng số lượng tương đương với ba mươi mấy vạn hạ phẩm linh thạch, nạp bảo nang của Âu Nhiên Mạnh còn loạn xạ các loại phù lục, một bạch sắc ngọc hạp, một thanh sắc ngọc phù, một viên ngọc màu cam tròn xoe.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã lập tức bị viên ngọc màu cam phát ra mùi ngọt thu hút chú ý.

Gã bỏ viên ngọc mất rỗng vào tay, cảm giác khá cứng, như một viên đường nhưng không có khí tức của thực vật độc, cơ hồ là loại quả nào đó.

Cơ Nhã cầm lên xem kỹ, cũng có cảm giác đó.

Nàng cũng không nhận ra là thứ gì, lục bào lão đầu lại không ra ngoài, nên Ngụy Tác nén lòng hiếu kỳ thu lại.

Tiếp đó, Ngụy Tác cực kỳ hồi hộp cầm tấm thanh sắc ngọc phù trông rất giống ký sự thanh phù lên, ngọc phù mà ghi lại thuật pháp Âu Nhiên Mạnh phối hợp với pháp bảo, đề thăng uy lực pháp bảo thì phát đạt. Hoặc dù không phải thuật pháp này, ghi lại phi độn thuật pháp của Âu Nhiên Mạnh có tốc độ hơn cả Hỏa Vân độn của gã thì cũng không tệ.

Hiện tại pháp bảo của gã đều là lấy ít đổi nhiều, toàn linh giai thượng phẩm pháp bảo, không đổi lấy một ít thuật pháp lợi hại đúng là không xứng.

Thần thức vừa quét vào, Ngụy Tác bật lên tiếng kêu “Nhĩ muội yêu!”

Thanh sắc ngọc phù đích xác là ký sự thanh phù, nhưng trong đó là địa đồ Hắc Mộc quần đảo. Gã đã nhớ kỹ nên gần như vô dụng.

Gã bực mình ném ngọc phù đi, mở bạch sắc ngọc hạp hình vuông còn lại ra, tức thì trợn tròn mắt, không nói thành lời.

“Tử hồ hoa!”

Cơ Nhã khước kinh hô không tin nổi.

Trong hộp ngọc trắng của Âu Nhiên Mạnh là một đóa hoa nhỏ màu tím, trông như con hồ ly mượt bóng. Ngụy Tác còn một nhánh, không phải Tử hồ hoa dù có linh thạch cũng không mua được sao?

“Vợ ngoan, hiện tại có thêm một nhánh Tử hồ hoa, nàng cứ việc dùng Đan dược tu luyện, nuốt Bồ thiên Đan cũng không cần cố kị.”

Ngắn ra một lúc, Ngụy Tác khó khăn lắm mới có phản ứng, hoan hỉ bảo Cơ Nhã.

Tử hồ hoa hơi nhạt màu, đang hơi khô đi, rõ ràng đã cực kỳ cổ xưa.

Minh Nguyên tông vì Âu Nhiên Mạnh mà dốc vốn, Âu Nhiên Mạnh đích xác sắp xung kích Kim Đan. Tử hồ hoa này rõ ràng nhằm đề thăng xác suất kết Đan thành công, theo số năm thì rất có thể là bảo vật lưu truyền của Minh Nguyên tông, đến khi xuất hiện thiên tài đệ tử như Âu Nhiên Mạnh mới lấy ra.

Minh Nguyên tông không sao ngờ rằng Âu Nhiên Mạnh tại Hải liệt đại hội định giết Ngụy Tác không thành mà còn mất mạng trong tay gã. Ngụy Tác vốn không phải tu sĩ Vân Linh đại lục, Hiên Viên lão tổ để gã tham gia Hải liệt đại hội vì đột nhiên thấy rằng gã uy hiếp được ông ta nên nảy ra ý định. Có thể coi là ý trời.

Nhánh Tử hồ hoa này đối với Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đúng là đại thu hoạch hoàn toàn không ngờ.

Trừ viên ngọc màu cam không rõ tác dụng và nhánh Tử hồ hoa, nạp bảo nang của Âu Nhiên Mạnh không còn gì đặc biệt.

Chưa được nửa thời gian nửa canh giờ Hiên Viên lão tổ nói, Ngụy Tác lại theo thói quen, cho phi kiếm cánh cửa đã quen dùng để sau này đem ra đấu pháp, Thực huyết pháp đao, Hắc thủy liên, viên ngọc xanh và Như ý linh lung thấp có thể thuận di năm sáu mươi trường vào trong một nạp bảo nang.

Đoạn giấu ẩn hình pháp y, ẩn hình pháp khí, Hỏa linh toàn chuyên phá hỏa hệ thuật pháp, tích hỏa và tích thủy pháp châu, Thanh tác ngân pháp trường – những pháp bảo có công dụng đặc thù vào một nạp bảo nang khác.

Rồi gã cho những thứ trọng yếu, không kể pháp khí, cũng những thứ không hiểu rõ cách dùng vào một nạp bảo nang.

Viên ngọc màu cam và Tử hồ hoa lấy được của Âu Nhiên Mạnh cũng cho vào nạp bảo nang này.

Trừ hai món này, trong nạp bảo nang còn đựng một nhánh Tử hồ hoa của Ngụy Tác, Địa hỏa tiên liên còn lại, Bảo nguyên ngọc hạp, tổ đường ngọc phù của Kim phủ, ba viên lục sắc tinh thạch kỳ dị. Tấm tử hắc sắc mộc phù lấy được của người Âm Thi tông vốn không rõ cách dùng và cổ phù chất liệu trông như hắc sắc tinh kim có khảm năm dải hoàng sắc tinh thạch lấy được tại Luân hồi tháp ở Ma Nhân đảo cũng được nhét vào.

Tấm cổ phù không biết tên lấy được từ Luân hồi tháp khiến Ngụy Tác rất buồn phiền.

Hiện tại Ngụy Tác dù gì cũng là thiên cấp công pháp, tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng nhưng thử kích phát cổ phù đích thì chân nguyên vẫn không đủ.

Bất quá bỏ qua cổ phù, ba nạp bảo nang của Ngụy Tác đủ khiến tu sĩ Phân niệm kỳ giật mình.

Chỉnh lý xong ba nạp bảo nang này, Ngụy Tác lại lấy Thanh cương phiến, Lục dương thần hỏa xoa, pháp bảo phòng ngự hình ngọn núi vàng – những thứ chắc chắn không dùng đến, và pháp y lấy được của mọi tu sĩ trong Hải liệt đại hội này được gã cho vào một nạp bảo nang khác, đoạn chọn hai món trong số mười hai linh giai trung phẩm pháp bảo trên thăm Ngân ti thảo, ba trong số sáu món pháp bảo tiến công linh giai thượng phẩm, hai trong bốn món pháp bảo phòng ngự linh giai thượng phẩm, và các loại linh thạch tổng cộng giá trị gần tám mươi vạn hạ phẩm linh thạch cho vào đó.

Hiển nhiên, Ngụy Tác coi nạp bảo nang đó là túi đựng tiền.

Vừa ý vỗ vỗ mấy nạp bảo nang, gã không muốn đợi mà gọi, “Lão tổ, tại hạ xong rồi. Số pháp bảo này ngài có cần không, không cần thì tại hạ thu lại.”

Thoáng sau, hoàng quang lóe lên, Hiên Viên lão tổ đã xuất hiện tại đại điện.

“À! Đều là pháp bảo không dùng đến hả?” Hiên Viên lão tổ biết Ngụy Tác chỉ nói mồm chứ không thù lại thật sự đưa ra nên không vội, nào ngờ thấy trên thăm Ngân ti thảo có nhiều pháp bảo như vậy thì hơi ngần ra. Xem ra ông ta vốn cho Ngụy Tác là kẻ nhỏ mọn.

“Đã bảo tại hạ không phải người hẹp hòi.” Nghe Hiên Viên lão tổ nói, Ngụy Tác cười hắc hắc: “Thế nào, có phải nhiều quá không, nhiều thì tại hạ thu lại hai món.”

“Xem ra Minh Nguyên tông và Tử Vi tông đúng là dốc vốn, người được lợi hơn ta tưởng tượng.” Hiên Viên lão tổ không đáp, vung tay hút hết mười lăm pháp bảo, thần thức chỉ quét qua là nhận rõ phẩm giai: “Mười món linh cấp trung phẩm pháp bảo, ba món pháp bảo tiến công linh giai thượng phẩm, hai món pháp bảo phòng ngự thượng phẩm.”

“À à.” Ngụy Tác gật đầu, không nói thêm gì, chăm chăm nhìn Hiên Viên lão tổ.

Hiên Viên lão tổ đương nhiên nhận ra: “Linh giai trung phẩm pháp bảo, năm vạn hạ phẩm linh thạch một món, linh giai thượng phẩm pháp bảo, mười vạn hạ phẩm linh thạch một món, tổng cộng một trăm vạn hạ phẩm linh thạch, thế nào?”

“Được, là người nhà, tại hạ không khách khí nữa, một trăm vạn hạ phẩm linh thạch thì một trăm vạn hạ phẩm linh thạch.” Thật ra linh giai trung phẩm pháp bảo đem ra đấu giá, năm vạn hạ phẩm linh thạch là đúng nhưng linh giai thượng phẩm pháp bảo vì số lượng cực kỳ ít, mười vạn hạ phẩm linh thạch khẳng định

không mua được, nhưng Ngụy Tác có ý định bán hết, nên nghe nói đến một trăm vạn hạ phẩm linh thạch thì hai mắt sáng rỡ, miệng không khép lại được.

Thấy Ngụy Tác nghe đến một trăm vạn hạ phẩm linh thạch thì không còn phong phạm cao thủ, trông cơ hồ chảy cả nước miếng, Hiên Viên lão tổ dở khóc dở cười, lấy ra một linh thạch đại, thần thức quét vào rồi lấy ra một mớ linh thạch rồi ném cho gã: “Dù gì ngươi cũng là tu sĩ thiên cấp công pháp, Phân niệm cảnh tứ trọng, ngần ấy linh thạch đã khiến ngươi thế hả?”

“Ngài chưa từng mệt rệp như tại hạ, nếu không còn thấy linh thạch là hai mắt sáng bừng.” Ngụy Tác hớn hở thu linh thạch đại căng phòng vào nạp bảo nang.

Hiện tại Ngụy Tác chỉ tính linh thạch cũng là một trăm tám mươi vạn hạ phẩm linh thạch, quả thật giàu có.

Mang theo cả đồng linh thạch, đối với Ngụy Tác lúc còn là tiểu tán tu tại Linh Nhạc thành nghèo mệt rệp thật sự cực kỳ vừa ý.

“Nếu không có gì khác, hiện tại chúng ta đi gặp Hỏa Vân chân nhân.” Nghe Ngụy Tác nói vậy, Hiên Viên lão tổ đành lắc đầu

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

298. Chương 298 : Hai Kim Đan Tu Sĩ!

“Động phủ của Hỏa Vân chân nhân ở trong đó?”

Trên bạch sắc ngọc thạch liên đài, Ngụy Tác kinh ngạc nhìn hải đảo đen xì trước mặt.

Tại Hải Tiên tông, nghe Hiên Viên lão tổ hỏi còn việc gì khác không, gã đem mấy thứ không biết ra hỏi.

Dù là viên ngọc màu cam đặc biệt trong nạp bảo nang của Âu Nhiên Mạnh cùng tử hắc sắc mộc phù của tu sĩ Âm Thi tông hoặc cổ phù lấy được từ Ma Nhân đảo Luân hồi tháp đều không phải đồ tầm thường, Ngụy Tác không dám chắc trong đó có thứ gì mà cả tu sĩ Kim Đan kỳ cũng thèm muốn hay không. Vạn nhất có thứ quan trọng đối với Hiên Viên lão tổ đến mức ông ta phải sát nhân đoạt bảo thì không đùa được.

Ngụy Tác không nói thêm gì, theo Hiên Viên lão tổ xuất phát đi gặp Hỏa Vân chân nhân.

Hỏa Vân chân nhân là Kim Đan kỳ tán tu, tự kiến động phủ tại Tịch Diệt hải.

Hiên Viên lão tổ điều khiển bạch sắc ngọc thạch liên đài, bay suốt nửa ngày mới đến Ly Hỏa đảo tọa lạc động phủ của Hỏa Vân chân nhân.

Hiên Viên lão tổ toàn lực điều khiển bạch sắc ngọc thạch liên đài, tốc độ phi độn gấp bốn, năm lần bạch ngọc hạc của Ngụy Tác, con hạc của gã bay nửa ngày cũng chỉ được hai đến ba nghìn dặm. Tức là Ly Hỏa đảo cách Hải Tiên thành hơn một vạn dặm.

Ngụy Tác cho rằng, Kim Đan kỳ đại tu sĩ tự lập động phủ chắc phải hoành tráng, ít nhất cũng hơn Tiểu Dạ sơn của gã nhiều.

Ly Hỏa đảo quả thật bình thường.

Hòn đảo đen xì này cao chỉ hơn hai trăm trượng, chu vi mười mấy dặm, đỉnh núi lõm lại đen ngòm, không mọc nổi nửa ngọn cỏ, liên tục bốc khói nghi ngút.

Quanh hải đảo xám xịt, không khí đầy lưu hoàng khí tức xộc vào mũi.

Ly Hỏa đảo rõ ràng là một miệng núi lửa nhỏ.

“Lẽ nào còn sợ ta gạt người.” Hiên Viên lão tổ thấy gã kinh ngạc thì giải thích: “Đừng thấy Ly Hỏa đảo bình thường mà coi rẻ. Dưới hòn đảo này có hỏa mạch cực lớn. Hỏa Vân chân nhân bố trí một pháp trận trên đảo, phát động thì đáy biển trong vòng mấy chục dặm đều bị địa hỏa lật tung. Uy lực đó mang tính chất ngọc thạch câu phân, ít nhất tu sĩ Kim Đan ngũ trọng trở lên mới chặn được, ta thì không.”

“Đáy biển trong vòng mấy chục dặm bị địa hỏa lật nhào?”

Nghe Hiên Viên lão tổ nói vậy, Ngụy Tác và Cơ Nhã ở trong kiệu đều biến sắc.

Đáy biển trong vòng mấy chục dặm đề bị địa hỏa lật nhào thì không chỉ nước biển mà còn hơi nước vô tận bị địa hỏa nung cho bốc hơi, liên tục nổ tung. Uy năng đó dù muốn cũng không đỡ nổi.

“Hỏa Vân chân nhân tính tình cổ quái, chỗ nữa cứ để ta nói. Nếu y coi ngươi là hậu bối, ngươi nói ra những câu y không thích thì chưa biết chừng sẽ có phiền hà không đáng.” Hiên Viên lão tổ dặn.

Ngụy Tác gật đầu, Hiên Viên lão tổ đẩy chân nguyên đều khiến bạch ngọc liên đài đáp xuống mặt biển cách Ly Hỏa đảo chừng bốn, năm dặm.

“Hỏa Vân đạo hữu, Hải Tiên tông Hiên Viên Đỉnh cầu kiến.” Hiên Viên lão tổ vận chân nguyên, thanh âm cuộn cuộn vọng vào Ly Hỏa đảo.

Nghe Hiên Viên lão tổ nói, Ngụy Tác mới biết tên ông ta là Hiên Viên Đỉnh.

“Hóa ra Hiên Viên lão tổ đại danh鼎鼎鼎鼎. Không rõ tìm văn bối có chuyện gì chẳng?” Đại khái sau mấy tích tắc, Ly Hỏa đảo trung vang lên giọng nói lạnh lạnh như tiếng kim châm và tai, cực kỳ khó chịu.

Ngụy Tác hơi nhíu mày. Trước khi đến, gã nghe Hiên Viên lão tổ nói rằng Hỏa Vân chân nhân tu vi Kim Đan nhất trọng, kém Hiên Viên lão tổ một bậc, nếu là tu sĩ tầm thường chắc đã đi ra nhưng đến giờ Hỏa Vân chân nhân tuy tự xưng văn bối nhưng giọng nói thập phần băng lãnh, hoàn toàn không muốn ra gặp.

Hiên Viên lão tổ giật giật chân mày: “Lão phu đến đây có việc cần nhờ.”

“Việc cần nhờ?” Hỏa Vân chân nhân cất tiếng cười thoáng nét chế nhạo, “Chắc lão tổ đến vì yêu Đan Dương chi điều?”

Hiên Viên lão tổ cùng Ngụy Tác, Cơ Nhã đều ngẩn ra.

“Đạo hữu biết tin Hải Tiên tông mua yêu Đan Dương chi điều?” Ngẩn ra một chốc, Hiên Viên lão tổ kịp phản ứng.

“Đương nhiên, tại hạ tuy không thích ra ngoài nhưng lão tổ định dùng hai cánh Địa hỏa tiên liên đổi yêu Đan Dương chi điều, Địa hỏa tiên liên là kỳ trân hiếm có, tin này tại hạ đã nghe, tại hạ cũng rất thèm muốn Địa hỏa tiên liên.” Hỏa Vân chân nhân nói.

“Tức là đạo hữu sẽ giúp lão phu, dùng yêu Đan Dương chi điều đổi Địa hỏa tiên liên?” Hiên Viên lão tổ và Ngụy Tác cùng hớn hở.

“Thèm là một việc, có đành bỏ ra đổi không là việc khác, nếu đành thì tại hạ đã đến Hải Tiên tông cầu kiến lão tổ, đổi hai cánh Địa hỏa tiên liên.” Nhưng câu tiếp theo của Hỏa Vân chân nhân khiến Hiên Viên lão tổ và Ngụy Tác, Cơ Nhã đều xịu hẳn, “Lần này tại hạ không giúp được lão tổ, lão tổ tìm người khác thôi.”

“Thế nào, người đùa với lão phu hả? Đã không muốn đổi, sao còn bả là thèm muốn hai cánh Địa hỏa tiên liên.” Ngờ kíp Hiên Viên lão tổ cũng băng lãnh lại “Nếu vì việc khác, lão phu cũng không cưỡng cầu, nhưng yêu Đan Dương chi điều để cơ người. Hỏa Vân đạo hữu nếu nể mặt giúp đỡ, coi như Hải Tiên tông nợ đạo hữu một món nhân tình, lúc cần thì Hải Tiên tông nhất định sẽ tận lực.”

“Không thể nói vậy.” Hỏa Vân chân nhân lạnh lùng nói, “Dương chi điều này từ khi tại hạ còn là tu sĩ Chu thiên cảnh đã gắn bó cùng nhau, coi là bằng hữu cũng được. Lão tổ cứu người nhưng lại lấy mạng Dương chi điều. Tại hạ không cách nào giúp được.”

“Dương chi điều do các hạ nuôi, chỉ cần bảo nó nhả yêu Đan, không đến nỗi mất mạng.” Hiên Viên lão tổ đổi giọng băng hàn, “Hỏa Vân đạo hữu không nể mặt lão phu?”

“Ngàn vàng không mua được câu đồng ý của mõ.” Giọng Hỏa Vân chân nhân cũng lạnh lại, “Hiên Viên lão tổ, ông định ý trượng tu vi, uy bức mõ chẳng.”

“Uy bức thì sao!” Hiên Viên lão tổ mắt ánh lên, “Lão phu từ xa đến, người thậm chí không thèm hiên thân. Chỉ thể thôi, lão phu cũng nên cho ông biết thể nào là lễ số tối cơ bản!”

“Hiên Viên lão tổ, ông lẽ nào không rõ Địa hỏa phiên hải đại trận?” Hỏa Vân chân nhân lạnh giọng: “Ồ đây mà dọa mõ cũng vô dụng.”

“Dọa? Không hẳn.” Hiên Viên lão tổ cười ha hả, giơ tay lên, linh khí uy áp kinh nhân bùng lên, hình thành gió lốc ngoài bạch sắc ngọc thạch liên đài.

Đồng thời, tầng không Ly Hỏa đảo biến thành màu vàng, hoàng vân theo linh khí dao động kinh nhân mà ngưng tụ lại, ngưng thành ngọn núi không đếm gì Ly Hỏa đảo.

Trên ngọn núi đáng sợ vàng rực xuất hiện trên không trung có hai đạo phù văn khổng lồ, trông như hai chữ “Ngũ ngục” kiểu cổ.

“Kim Đan cảnh lưỡng trọng tu sĩ tu sĩ, toàn lực thi triển thuật pháp, đáng sợ thật!”

Ngụy Tác thấy thuật pháp này thì biến sắc đồng thời hiểu ra lúc tại Hải Tiên thành, Hiên Viên lão tổ giao thủ với gã chỉ là đùa cợt.

“Hỏa Vân chân nhân, các hạ còn nhiều thọ nguyên, còn cơ hội xung kích cảnh giới tiếp theo.” Hiên Viên lão tổ giơ tay khổng chế ngọn núi kinh nhân, dấy lên uy thế vô thượng, “Bất quá lão đầu tử này không còn bao nhiêu thọ nguyên. Chết sớm hay muộn hơn hai mươi năm cũng không khác gì, để các hạ biết Kim Đan cảnh lưỡng trọng và nhất trọng khác biệt thể nào, thuận tiện xem Địa hỏa phiên hải đại trận có lợi hại như các hạ nói không.”

“Hiên Viên lão tổ, bình thường mà ông uy bức thể này, tại hạ chưa biết chừng sẽ chịu nhẹn, giao yêu Đan Dương chi diệu ra rồi tính nhưng hôm nay dù không dùng Địa hỏa phiên hải đại trận thì ông cũng đừng mơ chiếm ưu thế.” Dứt lời đám mây lửa đỏ rực cùng một dải lam quang từ Ly Hỏa đảo vút lên.

Trong đám mây lửa màu đỏ hình cây nấm là một tu sĩ nhỏ thó mặc hắc hồng sắc pháp bào.

Tu sĩ này chừng hơn năm mươi tuổi, cằm nhọn hoắt, mặt mũi khắc bạc âm trầm. Hóa hình linh khí tạo thành hình chín cây linh chi lửa đỏ sẫm, thập phần yêu dị.

Tu sĩ trong lam quang là một hoàng sam văn sĩ trông tiêu sái vô cùng, chỉ hơn bốn mươi tuổi, bên ngoài hiện rõ tiêu chí của tu sĩ Kim Đan kỳ, linh khí hóa hình, chỉ là hình thành từng bông liễu màu lam, thập phần khinh linh.

Ly Hỏa đảo lại có tới hai tu sĩ Kim Đan kỳ!

“Lam Hà đảo đảo chủ Lý Dực Triển?” Hiên Viên lão tổ thấy hoàng sam văn sĩ trong lam quang thì mắt lóe lên dị mang, ngữ khí càng lạnh, “Thể nào, định nhúng vào vũng nước đục này hả?”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

299. Chương 299: Thượng Cổ Di Tích

Ngọn núi do Hiên Viên lão tổ thi triển lơ lửng trên đầu hai người nhưng hoàng sam văn sĩ mặt mũi như ngọc lại mỉm cười nói: “Tại hạ và Hỏa Vân đạo hữu vẫn có giao tình, thu được không ít lợi ích, lão tổ định đối phó Hỏa Vân đạo hữu, tại hạ đành xin lỗi.”

“Hỏa Vân chân nhân, tưởng vì sao các hạ lớn lối như vậy, thì ra là có trợ thủ.” Hiên Viên lão tổ bằng hàn nhìn Hỏa Vân chân nhân và hoàng sam tu sĩ Lý Dực Triển, “Bất quá bằng vào hai người thì chưa đủ.”

“Hiên Viên lão tổ, lời ông nói hình như hơi cuồng vọng thì phải?”

Nghe Hiên Viên lão tổ nói vậy, Hỏa Vân chân nhân thấp hơn Ngụy Tác nửa cái đầu, mặc pháp y có hỏa điểm phù văn hai màu hơi sẫm ngẩng nhìn ngọn núi vàng che kín tầng không toàn Lý Hỏa đảo, mặt mũi lạnh tanh nói: “Một đấu một, bọn tại hạ đương nhiên không ai đấu được thuật pháp của các hạ, nhưng tránh thì được. Hai người bọn tại hạ liên thủ, một người chuyên môn phòng ngự, một người chuyên môn đối phó các hạ, thi phóng thuật pháp và pháp bảo khẳng định sẽ nhanh hơn các hạ, nếu các hạ có tu vi Kim Đan tam trọng hoàn trở nên còn được nhưng tiếc là các hạ chỉ có tu vi Kim Đan lưỡng trọng, hơn nghìn năm nay Văn Linh đại lục chúng ta, một tu sĩ Kim Đan lưỡng trọng bị hai tu sĩ Kim Đan nhất trọng liên thủ giết chết cũng không ít.”

“Bằng ta, đương nhiên không chắc hạ được hai người. Ta biết hai người đều luyện đến Kim Đan nhất trọng hậu kỳ.” Hiên Viên lão tổ hơi nheo mắt nhìn hai người, “Bất quá ta và Ngụy trưởng lão liên thủ, không giết các người thì trọng thương chắc không thành vấn đề.”

“Ha ha!” Hỏa Vân chân nhân liếc Ngụy Tác với vẻ khắc bạc, như thể nghe thấy chuyện tiêu lâm nên bật cười ha hả, “Lẽ nào các hạ nói đến tu sĩ Phân niệm cảnh này?”

“Ngụy trưởng lão, lại bị người ta coi thường rồi kìa.” Hiên Viên lão tổ bình tĩnh bảo Ngụy Tác, “Thế hiện một chút cho Hỏa Vân chân nhân và Lý đảo chủ xem nào.”

“Văn bối đành bôi xấu.”

Nghe Hiên Viên lão tổ nói vậy, Ngụy Tác bình tĩnh thôi động chân nguyên.

Mười bốn dải tử sắc thần hải quang hoa kinh nhân rực lên, không trung phát ra tiếng đá lở biển.

Liền đó, Ngụy Tác vung tay, thanh phi kiếm cánh cửa được lấy ra, trực tiếp thi triển Kim Uẩn kiếm quyết, không chế phi kiếm chém lên không, nơi nào kiếm quang đi qua là có tiếng ầm ào!

Gã chỉ tay thi triển Băng Ly chân quyết, hóa thành băng long lướt lên mé trái. Bạch sắc băng long lướt đi hai trăm sáu mươi trượng, Ngụy Tác vung tay chụp, thanh hắc sắc âm khí tràn ra với tốc độ kinh nhân, ngưng thành quỷ trảo bóp nát băng long.

Thấy mười bốn dải thần hải quang hoa của Ngụy Tác là thiên giai công pháp và phi kiếm cánh cửa, Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển mắt lóe dị quang lóe lên, nhưng thấy thuật pháp của gã có thể không chế chuẩn xác từ hai trăm sáu mươi trượng đích thì hai tu sĩ biến sắc.

Thật ra Ngụy Tác đột phá đến tu vi Phân niệm kỳ tứ trọng xong, thần thức cũng tăng trưởng nhất định, hiện tại xa nhất đạt đến hai trăm sáu mươi trượng. Lúc ở Hắc Mộc quần đảo, gã giữ cự ly hai trăm đến hai trăm ba mươi trượng với tu sĩ Tử Vi tông thì thi phóng thuật pháp và pháp bảo càng chuẩn.

Hai Kim Đan kỳ đại tu sĩ đương nhiên kiến thức hơn xa tu sĩ thông thường, nhận ngay ra dụng ý của Ngụy Tác trong lưỡng đạo thuật pháp này là khiến họ biết thần thức của gã cỡ nào.

Thần thức mạnh hay yếu là khác biệt lớn nhất giữa tu sĩ Kim Đan kỳ và tu sĩ Phân niệm kỳ.

Thần thức càng mạnh, cự ly pháp bảo công kích càng xa.

Tu sĩ Kim Đan kỳ đấu với tu sĩ Phân niệm kỳ, rất có khả năng chỉ một chiêu là hạ được, vì tu sĩ Kim Đan kỳ phát giác đối thủ sớm hơn mấy chục trượng, thậm chí đối diện thì vẫn có thể kéo giãn cự ly để công kích đối phương, đối phương vì không đủ cự ly thi pháp nên không cách nào công kích tu sĩ Kim Đan kỳ.

Hai tu sĩ Kim Đan kỳ này thần thức có thể bao trùm phạm vi hai trăm trượng.

Đương nhiên, Kim Đan kỳ đại tu sĩ phần lớn có thuật pháp kinh nhân, phạm vi bao trùm không chỉ hai trăm trượng, cơ bản không thể có chuyện Ngụy Tác công kích được họ mà họ không cách nào nắm chắc tình hình Ngụy Tác công kích họ. Nhưng thần thức mạnh như vậy, có thuật pháp và pháp bảo tuyệt đỉnh đương với trực tiếp vượt qua giới hạn giữa Phân niệm cảnh và Kim Đan cảnh, uy hiếp lớn đến tu sĩ Kim Đan cảnh.

Thoảng biến sắc xong, Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển lại khôi phục như thường.

“Phi kiếm ‘Nhĩ muội yêu’ quả nhiên uy lực phi phàm. Bất quá Ngự trưởng lão chưa sử dụng pháp trường đặc biệt không ngừng giảm bớt thọ nguyên của đối phương nhỉ?” Lam Hà đảo đảo chủ Lý Dực Triển toàn thân thủy linh khí tức liễu liễu, linh khí ngưng thành từng đóa hoa liễu bằng lam sắc mỉm cười, bảo Ngự Tác, ngữ khí mềm mại.

Lý Dực Triển đột nhiên nói thế, Hiên Viên lão tổ và Ngự Tác đều sửng sốt.

“Lẽ nào các hạ muốn thử xem pháp bảo này của Ngự trưởng lão có uy lực đó thật chăng?” Hiên Viên lão tổ sửng sốt rồi lạnh giọng nói.

“Tại hạ không muốn biến thành lão đầu như hai tu sĩ Tử Vi tông.” Lý Dực Triển mỉm cười, “Mong lão tổ tiên thu thuật pháp Ngũ ngục trần hải kinh nhân lại đã, tại hạ sẽ từ từ giải thích. Đáp xuống thì tại hạ và Hỏa Vân đạo hữu phải vất vả lắm mới đỡ nổi.”

Hiên Viên lão tổ mắt lóe lên dị quang, nhận ra Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển căn bản không định giao thủ thì nhú mày, thu tay lại, ngọn núi uy áp kinh nhân trên không chợt hóa thành vô số hoàng khí tan đi. “Lão phu không thích chơi trò câu đố với người khác, Lý đạo chủ có ý gì?” Thu lại đạo thuật pháp tựa hồ có thể khống chế do tâm, rõ ràng ít nhất cũng là thiên cấp trung giai trở lên, Hiên Viên lão tổ tức giận nói.

“Uy danh của Ngự trưởng lão e rằng nửa Vân Linh đại lục đều biết, cả Minh Nguyên tông Âm Thi tông và tu sĩ Tử Vi tông liên pháp cũng không phải đối thủ của trưởng lão, bọn lão phu tuy nghe nói nhưng chỉ kinh ngạc, muốn thử xem Hải Tiên tông có thật sự có một thiên tài tu sĩ như vậy hay không.” Lý Dực Triển mỉm cười: “Kỳ thực tại hạ và Hỏa Vân đạo hữu thấy lão tổ và Ngự trưởng lão đến thì không chỉ đoán được mọi việc mà còn thương lượng xong, yêu Đan Dương chỉ điều không hẳn không thể cho hai vị nhưng lại có việc cần hai vị giúp, chỉ bằng chúng ta giao dịch.”

“Hả?”

Hiên Viên lão tổ nheo mắt, lạnh giọng: “Nếu việc bình thường, chắc hai vị không phí công như thế, lại còn thử thực lực của Ngự trưởng lão. Bất quá yêu Đan Dương chỉ điều là vật Ngự trưởng lão quyết lấy, các vị có điều kiện gì cứ nói thẳng ra.”

“Việc này quả không tầm thường, xin Hiên Viên đạo hữu thứ lỗi.” Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển nhìn nhau, đáp xuống bạch ngọc liên đài rồi Hỏa Vân chân nhân vốn khắc bạc, cực kỳ khó gần, chợt vung tay tế xuất một tấm cách âm pháp phù, phát ra một cách âm quang tráo.

Thấy cách âm quang tráo hình thành, Lý Dực Triển nghiêm mặt: “Tại hạ vô tình biết một tin tức, Âm Thi tông phát hiện thượng cổ di tích tại Tịch Diệt hải, theo tin lão phu nghe ngóng chính xác, rất có khả năng là di chỉ của đại tông môn nào đó, hoặc là nơi rèn luyện kinh nhân.”

“Thượng cổ di tích?”

Hiên Viên lão tổ và Ngự Tác, cả Cơ Nhã trong kiệu, nghe Lý Dực Triển nói thì đều cả kinh.

“Không sai!” Lý Dực Triển tỏ vẻ ngưng trọng nói, “Theo tin tại hạ và Hỏa Vân đạo hữu nghe ngóng được, nơi đó được mây tầng cấm chế bao phủ, nhưng nhiều cấm chế đã xuất hiện phá tổn. Di tích này rộng hơn vạn dặm, thập phần kinh nhân. Âm Thi tông chỉ tự thám thính được một khu vực nhỏ. Bất quá dám khẳng định trong đó có nhiều đồ tốt. Âm Thi tông tuy chỉ tìm kiếm một khu vực nhỏ ở ngoài cùng, nhưng đã kiếm được một ít địa cấp linh Đan và linh giai pháp bảo.”

“Nơi đó bị Âm Thi tông khống chế?” Hiên Viên lão tổ nhú mày, hỏi.

“Không sai, Âm Thi tông đích xác định độc chiếm nơi đó.” Lý Dực Triển hừ lạnh một tiếng, nhắm nhó nói, “Bất quá di tích này phạm vi rất rộng, chúng ta tìm chỗ vào không khó.”

“Các hạ muốn cùng bọn lão phu liên thủ, vào tìm bảo vật?” Hiên Viên lão tổ lạnh giọng.

“Âm Thi tông có nhiều Kim Đan kỳ lão quái, hai người bọn tại hạ tiến vào không an toàn.” Hỏa Vân chân nhân vốn không nói gì, lên tiếng “Vốn bọn tại hạ định mời lão độc vật ở Độc Long đảo vào cùng nhưng lão độc vật đó đi xa, vừa hay lão tổ và Ngự trưởng lão tới nơi, với thực lực của chúng ta mà vào thì không sợ

Âm Thi tông. Dù Âm Thi tông phát hiện chúng ta thì cũng e ngại, không dám ép quá đáng, ai nấy dựa vào vận khí tìm bảo vật.”

“Chúng ta cùng vào, đích xác không sợ Âm Thi tông. Nhưng các vị là tán tu, đặc tội Âm Thi tông thì còn có thể chạy chứ Hải Tiên tông tất gặp tai ương.” Hiên Viên lão tổ cười lạnh: “Hơn nữa, thượng cổ di tích đầy rẫy cấm chế, nguy cơ tứ bề. Vào đó cực kỳ hung hiểm.”

“Lão tổ, ai cũng thông minh, bọn tại hạ lẽ nào không rõ tâm tư các hạ?” Hỏa Vân chân nhân lạnh giọng: “Thọ nguyên của các hạ sắp hết, trong di tích đó chưa biết chừng sẽ có tế ngộ, các hạ buộc phải liều. Lão tổ e dè Âm Thi tông, lẽ nào bọn tại hạ thì không, nói cho rõ là bốn chúng ta cùng vào thì cùng tiến cùng thoái, chỉ cần chúng ta hợp tác vui vẻ, bọn tại hạ ra ngoài sẽ mang danh trưởng lão Hải Tiên tông là được!”

Hỏa Vân chân nhân nói thế, Hiên Viên lão tổ chợt thấy tu sĩ có phần khắc này cũng dễ chịu, cười ha hả: “Hỏa Vân đạo hữu và Lý đảo chủ nói vậy, việc này được, chỗ đó không do Âm Thi tông lập ra, chúng ta vào kiếm chút lợi cũng được.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

300. Chương 300: Nhắc Lại Việc Cũ

Ngụy trưởng lão, việc đó thế nào?” Hiên Viên lão tổ hỏi Ngụy Tác.

“Chỉ cần giao trước yêu Đan Dương chi điều, văn bối đương nhiên cùng lương vị tiền bối vào di tích.” Ngụy Tác bình tĩnh nói.

“Đưa trước cho tiểu hữu yêu Đan Dương chi điều cấp thì không được. Ít nhất ra khỏi nơi đó hăng tính.” Hỏa Vân chân nhân không hề do dự cự tuyệt.

Ngụy Tác nhíu mày, cả quyết: “Đó là điều kiện cho chuyến đi này, tại hạ không muốn nhờ vả có gì bất trắc, không chỉ mình không được lợi mà cũng không cứu được đồng bạn.”

“Đúng.” Hiên Viên lão tổ cũng khuyên Hỏa Vân chân nhân: “Âm Thi tông có ưu thế, chúng ta cùng vào tức là đứng chung một thuyền, đưa trước hay sau không quan hệ gì? Ngụy trưởng lão cần yêu Đan Dương chi điều chỉ để cứu trợ đồng bạn, trọng tình trọng nghĩa như thế, Hỏa Vân đạo hữu còn sợ y bội tín hả?”

“Đương nhiên không phải nguyên nhân đó.”

Hỏa Vân chân nhân bật cười lạnh, không nói thêm gì, vỗ mạnh lên một bảo lam sắc nô thú đại trên eo, lam quang tỏa ra, một con chim kỳ lạ dài chừng hai thước xuất hiện.

Lông con chim này gồm hai màu trắng và vàng, sáng lấp lánh, tuy không lớn nhưng linh khí thập phần kinh nhân, hình thành một vầng sáng vào đỏ như mặt trời, rõ ràng tựa là Dương chi điều cực kỳ trân quý.

Hỏa Vân chân nhân mắt lóe lên, Dương chi điều kêu quang quác, trước mặt chợt xuất mấy chục mũi bạch sắc hỏa tiễn, trong tích tắc bắn đi trăm trượng.

Trong mắt Hiên Viên lão tổ và Ngụy Tác lóe lên dị quang.

“Nó theo tại hạ nhiều năm, đã tiến hóa đến lục cấp trung giai hơn nữa được tại hạ dạy dỗ nên rất có linh tính, thực lực còn cao hơn tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng. Dương chi điều tại thượng cổ tu đạo giới cũng được xếp vào hàng ngũ đại linh điều, thiên tính dự cảm lành dữ hơn nhiều tu sĩ chúng ta, có mấy lần tại hạ vì có nó dự cảm được điềm không lành nên mới không mất mạng ở những cấm chế không nhận ra.” Hỏa Vân chân nhân nhìn Hiên Viên lão tổ và Ngụy Tác, “Nếu hiện để Dương chi điều thả yêu Đan ra, năng lực phát giác khí tức nguy hiểm sẽ giảm nhiều, chúng ta vào thượng cổ di tích, coi như thiếu một trợ thủ đắc lực.”

“Chuyện đó...” Nghe Hỏa Vân chân nhân nói vậy, Hiên Viên lão tổ cũng trù trừ.

Thượng cổ di tích, Hiên Viên lão tổ cũng động lòng.

Tu đạo giới linh khí thiếu thốn, rồi tan biến hẳn, hậu thế tu sĩ tu luyện ngày càng khó, số lượng đại thần thông tu sĩ không cách nào so với thượng cổ tu đạo giới. Trong thượng cổ di tích chưa biết chừng lấy được pháp bảo, tu luyện điển tịch từ thượng cổ để lại, thậm chí còn có cả linh dược kinh nhân. Nếu có Đan dược mà được lực đủ cho ông ta tăng trưởng sáu, bảy mươi năm thọ nguyên thì rất khả năng xung kích tu vi Kim Đan cảnh tam trọng.

“Lão tổ, dù gì thực lực các vị cũng cao hơn bọn tại hạ, không cần lo lắng bọn tại hạ trở mặt. Hơn nữa chúng ta vào đó cần hợp lại hành động, vạn nhất vận khí tại hạ cực tệ mà mất mạng thì các vị lo gì không lấy được yêu Đan Dương chi điều?” Hỏa Vân chân nhân thấy Hiên Viên lão tổ còn chần chừ thì nói vậy rồi lạnh lùng bảo Ngụy Tác, “Ai cũng là người thông minh, tại hạ chỉ nói thế, trước khi vào đó, tại hạ không đời nào bỏ đi một món bảo vật giúp hệ số an toàn đại tăng. Nếu các vị không tiếp nhận điều kiện, bọn tại hạ đành tìm tu sĩ Kim Đan kỳ khác hợp tác. Với tại hạ và Lý đảo chủ thì tìm một hai tu sĩ Kim Đan kỳ hợp tác, chắc không đến nỗi không được.”

Ngụy Tác trầm ngâm một chốc: “Vậy thì chúng ta cần nói rõ đã, chỉ cần ra khỏi nơi đó, dù có được lợi gì hay không, hỏa vân tiền bối đồ đều phải giao yêu Đan Dương chi điều cho tại hạ.”

Tuy gã cực kỳ không vui nhưng tình hình này đành vậy, tu vi của Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển dù không địch nổi gã và Hiên Viên lão tổ nhưng bỏ chạy khăng định không thành vấn đề. Lúc đó yêu Đan Dương chi điều coi như không không bao giờ với được.

“Được, Ngụy trưởng lão quả nhiên sáng khoái.” Nghe Ngụy Tác đồng ý, Lý Dực Triển tức thì hớn hở.

Hiên Viên lão tổ vui vẻ, vội nói, “Bất quá lão phu còn một yêu cầu. Trước khi vào đó, lão phu phải loan tin hai vị thành khách khanh trưởng lão của Hải Tiên tông. Vạn nhất lão phu và Ngụy trưởng lão có bề gì, Hải Tiên tông không còn ý tưởng, lão phu không dám nhìn mặt lịch đại tổ sư.” =312389=

“Việc đó đã thành thì nói sớm hay muộn cũng thế.” Hỏa Vân chân nhân gật đầu, “Trước sau cũng được. Nhưng ra khỏi chỗ đó, tại hạ không cần linh thạch nhưng Địa hỏa tiên liên đổi yêu Đan Dương chi điều thì cần. Hai cánh Địa hỏa tiên liên không phải do Hải Tiên tông bịa ra chứ?”

“Hai cánh Địa hỏa tiên liên trên mình vẫn bối.” Ngụy Tác bình tĩnh lấy từ nạp bảo nang ra.

“Được lắm.” Hỏa Vân chân nhân liếc qua, thập phần mãn ý gật đầu.

“Lưỡng vị đạo hữu định lúc nào sẽ xuất phát?” Hiên Viên lão tổ thập phần mãn ý gật đầu, hỏi Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển, “Chỗ đó là nơi nào?”

“Đương nhiên càng nhanh càng tốt, nếu các vị chuẩn bị xong rồi, hiện tại xuất phát luôn.” Lý Dực Triển mỉm cười: “Chỗ đó ở tại tịch diệt bắc hải, cách đây khá xa.”

“Tịch diệt bắc hải?” Hiên Viên lão tổ hơi trầm ngâm một chốc, quay hỏi Ngụy Tác: “Ngụy trưởng lão, lưỡng vị đồng bạn của trưởng lão đi cùng hay về Hải Tiên tông? Nếu về Hải Tiên tông, chỉ cần đem tin hai vị này là trưởng lão bản tông truyền ra, chúng ta không cần quay về.”

Ngụy Tác hơi do dự một chốc, nhìn vào trong kiệu.

Cơ Nhã không hề cân nhắc nói, “Ngụy Tác, bọn muội đi cùng huynh.”

“Được.” Ngụy Tác gật đầu. Tình hình hiện thời, nếu gã không may, không lấy được yêu Đan Dương chi điều thì không cứu được Hàn Vi Vi, chi bằng cùng vào, vạn nhất lúc đối địch, Cơ Nhã và gã song tu luyện thành hàn Đan có tác dụng không nhỏ.

“Vậy thì lưỡng vị đạo hữu cùng bọn lão phu đi về phía Hải Tiên thành, dọc đường gặp tu sĩ thì lão phu sẽ bảo họ truyền tin về, thế nào?” Hiên Viên lão tổ gật đầu, hỏi Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển.

“Được, chúng ta lên đường ngay.” Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển đáp ứng, Lý Dực Triển nghiêm mặt: “Bất quá chúng ta có bốn người, mỗi bên hai người, vào trong mà lấy được bảo vật, cần bàn rõ phương thức phân phối đã.”

Hiên Viên lão tổ gật đầu: “Theo ý Lý đảo chủ thì lấy được bảo vật, phân phối thế nào?”

“Lấy được đồ trong đó, chúng ta chia bốn, tại hạ và Hỏa Vân đạo hữu mỗi người một phần, lão tổ và Ngụy trưởng lão cũng vậy, các vị thấy thế nào?” Lý Dực Triển nói ngay. Rõ ràng lão vào Hỏa Vân chân nhân đã thương lượng sẵn từ lúc ở Ly Hỏa đảo.

“Coi như chia đôi, tạm là công bình.” Hiên Viên lão tổ đáp ứng.

“Vậy thì chư vị lên Ly hỏa phẳng để tới đó. Ly hỏa phẳng tuy không có lực phòng ngự như Thông minh liên đài của lão tổ nhưng tốc độ hơn một chút.” Hiên Viên lão tổ đáp ứng, Hỏa Vân chân nhân vốn khắc bạc cũng tỏ vẻ vừa ý, tề xuất một món phi độn pháp bảo.

Ngoại hình phi độn pháp bảo Ly hỏa phẳng như một con thuyền, toàn thân màu đỏ sậm, dài hơn mười trượng, mấy chục người ngồi lên cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

Ly hỏa phẳng như điêu khắc từ nham thạch này, bên ngoài toàn là phù văn huyền ảo như hỏa diễm và nham tương, rực rỡ linh quang. Thấy pháp bảo này đột nhiên xuất hiện, Ngụy Tác vừa được trang bị lại toàn diện, pháp khí ít nhất cũng là linh cấp cao giai mà không khỏi hâm mộ.

Phi độn pháp bảo thông thường chỉ có tác dụng phi độn nhưng rõ ràng, của mấy Kim Đan kỳ đại tu sĩ này, dù là Hiên Viên lão tổ hay giá Hỏa Vân chân nhân thì đều có uy năng phòng ngự không tệ, đồng thời là một món pháp bảo phòng ngự. Cưỡi phi độn pháp bảo này cũng như cưỡi một di động pháp thuẫn cỡ lớn.

“Ly hỏa phẳng của Hỏa Vân chân nhân, trong số phi độn pháp bảo hơn mười thành gần đây, không nói là đệ nhất, e rằng cũng trong ba pháp bảo dẫn đầu.” Hiên Viên lão tổ thu bạch sắc ngọc thạch liên đài lại, cùng Ngụy Tác lên thuyền đầy hỏa sát khí tức nhưng sau khi vỗ mông ngựa Hỏa Vân chân nhân xong thì không nén được lên tiếng hỏi, “Đúng rồi, Âm Thi tông che giấu tin tức này, hai vị lấy được từ đâu?”

“Lão tổ còn nhớ mấy năm trước, Âm Thi tông nổi giận treo thưởng cao ngất khiến nhiều tu sĩ vào Chập Khí hải tìm kẻ giết môn hạ đệ tử không?” Lý Dực Triển hỏi.

Lý Dực Triển tuy nói nhẹ tênh nhưng lọt vào tai Ngụy Tác cùng Cơ Nhã thì cả hai cùng thất lòng

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

301. Chương 301: Diệu Lô Đỉnh

Bất quá lúc đó Hỏa Vân chân nhân đang toàn lực điều khiển Ly Hỏa phẳng. Đáy thuyền rực hắc hồng sắc hỏa diễm, như mũi tên rời dây cung lao vút đi. Thần sắc Ngụy Tác cùng Cơ Nhã biến hóa vì diệu không khiến Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển nghi ngờ mà cho rằng hai người kinh ngạc trước tốc độ của Ly Hỏa phẳng.

“Hà?” Hiên Viên lão tổ mắt ánh lên thần sắc kỳ quái, “Âm Thi tông đại động can qua, xuất động hơn nghìn môn hạ đệ tử.”

“Đệ tử Âm Thi tông bị giết tại Chập Khí hải trung tên Kỳ Tử Vũ, là thân truyền đệ tử của Âm Mị Ly lão quái.”

Ly Hỏa phẳng phát ra rồi, bên ngoài bao trùm một tầng hắc hồng sắc quang trảo, cuồng phong và tiếng động ở ngoài không vọng vào. Lý Dực Triển khẽ vung tay, lấy từ nạp bảo nang ra mấy cái ghế bạch ngọc, gọi Hiên Viên lão tổ và bọn Ngụy Tác ngồi xuống.

“Đệ tử Âm Thi tông cùng lắm chỉ là một tu sĩ Chu thiên cảnh ngũ trọng, dù thiên phú kinh nhân, tiền đồ rạng rỡ thì Âm Thi tông không thể dồn cho nhiều thứ, dù định báo cừu cũng không cần rình rang như vậy, cơ hồ như vì mất một trưởng lão Phân niệm cảnh ngũ trọng, có khả năng thành Kim Đan tu sĩ. Lúc đó tại

hạ hiệu kỳ, nên nghe ngóng.” Thông thả ngồi xuống đầu thuyền, Lý Dực Triển đắc ý nói, “Kết quả nghe được nhiều việc rất hay.”

“Không sai, đương thời Âm Thi tông treo thưởng thập phần kinh nhân. Có điều lão phu không ngờ rằng, mấy chục năm không có ai dám động vào đệ tử tinh anh Âm Thi tông, chúng định tuyên dương uy thế tông môn nên mới rình rang như vậy.” Hiên Viên lão tổ có vẻ bội phục.

“Hóa ra đệ tử Âm Thi tông này trên danh nghĩa là thân truyền đệ tử của Âm Mị Ly lão quái còn thực tế là con riêng của Âm Mị Ly và đạo lữ song tu của một sư huynh tầm thường tư thông sinh hạ.” Lý Dực Triển mỉm cười.

“Cướp nữ nhân của sư huynh? Âm Mị Ly lão quái làm cái việc xấu xa đó hả.” Hiên Viên lão quái cười ha hả, chép miệng, “Bất quá y sắp đột phá đến tu vi Kim Đan kỳ lưỡng trọng, cộng thêm thực lực của Âm Thi tông thì muốn nữ tu thế nào chẳng có, động đến nữ nhân của sư huynh khác chúng tỏ nữ nhân đó xinh đẹp kinh nhân.”

“Chuyện đó thì tại hạ đã nghe nói, nữ tu đó sắc đẹp không tệ nhưng quan trọng nhất là công pháp và thể chất đặc biệt của nàng ta.” Lý Dực Triển cười: “Nữ tu đó tu luyện công pháp là Thiên Hương chân pháp, toàn thâm mềm mại như hoa, thơm nức mũi. Thể chất là ‘Băng hồ đỉnh’.”

“Lại là ‘Băng hồ đỉnh’?” Hiên Viên lão tổ tỉnh ngộ, “Chả trách Âm Mị Ly lại thế.”

Hiên Viên lão tổ hiểu ra còn Ngụy Tác thì không, nghi hoặc hỏi, “Các vị tiền bối, ‘Băng hồ đỉnh’ là gì, văn bối chưa từng nghe qua, có thể giải thích đôi chút chăng?”

Lý Dực Triển mỉm cười: “Một vài nữ tu có thể chất khá đặc biệt, âm nguyên đối với nam tu có ích lợi khác nhau, nữ tu như vậy được gọi là ‘Diệu lô đỉnh’. Băng hồ đỉnh là Diệu lô đỉnh tốt nhất, linh khí và âm nguyên có thể tiêu trừ hỏa hệ tạp chất do linh dược để lại trong thể nội tu sĩ. Ngụy trưởng lão chắc biết, chúng ta lợi dụng Đan dược tu luyện, thể nội sẽ có tạp chất, không hẳn thủy hệ linh Đan là không có hỏa hệ tạp chất. Chỉ riêng việc trừ đi tạp chất hỏa hệ dược lực cũng rất có ích đối với tu sĩ.”

Ngừng lại một chốc, Lý Dực Triển nhìn Ngụy Tác, mỉm cười ám muội: “Ngụy trưởng lão trẻ như thế, thọ nguyên còn nhiều, sau này có cơ hội thì nên đến Diệu Ngọc thành mua một hai Diệu lô đỉnh, chưa biết chừng có ích cho tu luyện.”

“Diệu lô đỉnh cũng có thể trực tiếp mua?” Ngụy Tác tròn mắt, nhớ lại việc bảy trăm hạ phẩm linh thạch ở Linh Nhạc thành.

“Xem ra Ngụy trưởng lão quen khổ tu, hiếm khi hỏi để việc bên ngoài.” Lý Dực Triển cười: “Diệu Ngọc tông chuyên về việc này, đại bộ phận thu nhập của họ là từ phát hiện và huấn luyện nữ tu kiểu này, nhiều quan hệ đều do nữ đệ tử trong tông môn tạo ra. Tuy Diệu Ngọc tông hiện tại không có nổi một tu sĩ Kim Đan kỳ nhưng dù Vân Linh đại lục bắc bộ đệ nhất tông môn có mấy tu sĩ Kim Đan kỳ như Âm Thi tông cũng không dám động đến Diệu Ngọc tông. Môn hạ nữ đệ tử của họ đang hầu hạ mấy lão quái Kim Đan kỳ lưỡng trọng trở lên, vạn nhất cùng thì thăm to nhỏ thì mấy Kim Đan kỳ lão quái rất có khả năng ra mặt giúp Diệu Ngọc tông.”

Lý Dực Triển nói vậy, Ngụy Tác toát mồ hôi, không ngờ Vân Linh đại lục còn có việc như thế. Cơ Nhã thoáng đỏ mặt nhìn gã, lúc đó nàng dùng Dịch dung Đan cải biến một phần dung nhan, không thì với nhan sắc của nàng, cả ba tu sĩ Kim Đan kỳ đều động dung.

“Được rồi, nói vào việc chính.” Lý Dực Triển nhìn Ngụy Tác như nhìn trẻ con, thăm mường rờ nói tiếp, “Bất quá chỉ là con riêng của Âm Mị Ly lão quái cũng không đủ để Âm Thi tông rình rang như vậy. Âm Mị Ly chỉ xếp thứ ba trong số bảy tu sĩ Kim Đan kỳ của Âm Thi tông, hơn nữa việc có con riêng này đồn ra cũng không đẹp mắt gì. Sau đó Âm Thi tông mời mấy tu sĩ có thủ đoạn tìm kiếm đặc biệt vào Chập Khí hải tìm tu sĩ đã giết Kỳ Tử Vũ, trong số này có một người là hảo hữu của tại hạ nên tại hạ biết Âm Thi tông đặc biệt dặn họ lưu ý một món pháp khí tử sắc mộc phù. Lúc đó tại hạ và hảo hữu đoán ra, Âm Thi tông đại động can qua như thế không vì Kỳ Tử Vũ là con riêng của Âm Mị Ly mà nguyên nhân là vì tìm pháp khí đó.”

Nghe Lý Dực Triển nói vậy, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã rúng động, cả hai nghĩ ngay đến tấm tử sắc mộc phù mặt sau có hình mặt quỷ mà cả lục bào lão đầu cũng không rõ công hiệu, bốc mùi tanh khó chịu.

“Môn phái như Âm Thi tông mà còn coi trọng vật đó thế, tại hạ cũng ngạc nhiên.” Lý Dực Triển nói tiếp, “Tại hạ tốn bao công lao, thâm bảm theo nhiều tu sĩ Âm Thi tông mới nghe ngóng được, hóa ra Âm Thi tông thị phát hiện một thượng cổ di tích. Tử sắc mộc phù là lấy từ đó ra.”

“Tử sắc mộc phù là do Âm Mị Ly lấy được trong thượng cổ di tích, tựa hồ có ích đối với âm nguyên công pháp hoặc âm nguyên thuật pháp của Âm Thi tông tu luyện, Âm Mị Ly thấy rằng có lợi cho người khác chỉ bằng cho con riêng, nên cho Kỳ Tử Vũ. Bất quá Âm Thi tông thăm dò di tích này, nói mộc phù pháp khí có quan hệ với vài nơi bí ẩn trong đó, chứ không chỉ Đan giản là một món có thể phụ trợ tu luyện. Lúc bọn Âm Mị Ly định lấy lại để nghiên cứu thì con riêng của y đã bị người ta giết tại Chập Khí hải.” Lý Dực Triển hớn hở nói, “Bất quá tại hạ có phần bội phục đối với tu sĩ dám giết con riêng của Âm Mị Ly lão quái. Kỳ Tử Vũ có mang theo Tử ma anh, cùng mấy trưởng lão Âm Thi tông vào Chập Khí hải, lâu lắm rồi không ai dám động đến đệ tử Âm Thi tông, tu sĩ này lớn mật thật. Âm Thi tông sau cùng cũng không tìm được.”

“Chắc là Kỳ Tử Vũ kiêu ngạo, cậy có chỗ dựa là Âm Mị Ly nên chạm phải sĩ tiềm tu tại Chập Khí hải.” Hiên Viên lão tổ khinh bỉ nói, “Người ta vốn định ở lại Chập Khí hải mấy năm, tu vi cao hơn y nhiều, giết thì đã làm sao.”

“Chắc vậy.” Hỏa Vân chân nhân cười lạnh, “Nếu tại hạ ở đó tiềm tu, có tu sĩ Âm Thi tông như y đến trên vào thì tại hạ cũng không lưu tình, giết thẳng tay.”

“Các vị lão đại, tại hạ không phải tu sĩ định tiềm tu tại Chập Khí hải, các vị không biết đó tôi, y định cướp nữ nhân của tại hạ nên tại hạ mới giết y.” Ngụy Tác dờ khóc dờ cười kêu thảm, ngoài mặt vẫn bình tĩnh, giả bộ hiếu kỳ hỏi: “Lý đảo chủ, có nghe ngóng được tử sắc mộc phù có tác dụng gì chăng?”

“Cái đó thì không.” Lý Dực Triển lắc đầu: “Mấy lão quái Âm Thi tông thấy được một vài thứ trong di tích nên hoài nghi, định nghiên cứu tử sắc mộc phù. Họ cũng không rõ mộc phù và mấy thứ ở trong di tích có quan hệ đặc biệt hay không, chúng ta càng không thể biết tác dụng của tử sắc mộc phù.”

Ngừng lại một chút, Lý Dực Triển bổ sung, “Mộc phù đó chưa biết chừng là vật đặc biệt của thượng cổ tông môn đó, kiến thức nhiều hơn cũng vô dụng. Tu sĩ lấy được mộc phù thì cũng phải vào trong di tích lý mới có thể phát hiện ra liên hệ.”

Ngụy Tác bình tĩnh gạt đầu: “Văn bối trước đây không biết nhiều về Âm Thi tông nhưng nghe nói Âm Thi tông tông chủ có tu vi kinh nhân Kim Đan ngũ trọng, là đại tu sĩ có tiếng của Văn Linh đại lục. Chư vị tiền bối tựa hồ không lo gì điểm này, vì y có vấn đề hay là không có mặt tại nơi đó?”

“Huyết Linh lão tổ?” Hiên Viên lão tổ cơ hồ không quan tâm, lắc đầu, “Công pháp y tu luyện âm khí quá nặng, chỉ cần động dụng chân nguyên, nhục thân sẽ lập tức suy kiệt mất mạng. Từ mười năm trước, lão tặc này đã đóng cửa ở lại Âm Thi tông, không dám giao thủ đấu pháp với ai. Đành đợi đến khi đột phá đến Thần huyền cảnh mới thay đổi được tình hình khó xử này.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

302. Chương 302: Đan Đông Tu Sĩ

“Có tuyệt thế thần thông Kim Đan cảnh ngũ trọng mà không dám động dụng, chỉ làm rùa rút đầu tại Âm Thi tông đúng là thảm.”

Ngụy Tác lắc đầu với vẻ đồng tình, lòng thầm tính toán, xem ra gã vô tình lấy được đồ tốt của Kỳ Tử Vũ, chỉ tạm thời không dùng được, vào di tích rồi tính.

“Đương nhiên.” Lý Dực Triển cười thoải mái: “Huyết Linh lão tổ tu luyện công pháp, sau khi kết Đan sẽ đốt thiêu dương nguyên tinh huyết, tổn hại cực lớn đối với nhục thân, không tu thành Kim Đan thì không sao. Tu sĩ Vân Linh đại lục biết việc này đều thầm nói rằng Huyết Linh lão tổ nghĩ đến Kim Đan của mình chắc xót ruột lắm, đúng là Đan đông tu sĩ.”

“Công pháp như thế đúng là Đan đông.” Ngụy Tác cười hắc hắc, cực kỳ hiếu kỳ đối với Kim Đan của tu sĩ Kim Đan kỳ gã chưa từng thấy. Tu sĩ Kim Đan kỳ đối địch, uy lực tối lớn nhất là Kim Đan. Kim Đan có thể tế xuất như pháp bảo, rất nhiều hình dạng, tu sĩ tầm thường khó mà tưởng tượng. Có điều thật sự dùng đến Kim Đan sẽ tổn hao nhiều chân nguyên nguyên khí, Ngụy Tác biết ba tu sĩ Kim Đan kỳ này không thể vì gã hiếu kỳ mà chịu tổn hao chân nguyên và nguyên khí, phun Kim Đan ra cho gã xem nên chỉ nghĩ thế chứ đương nhiên không nói ra.

“Bất quá cũng coi như trời phạt, nhiều công pháp cùng thuật pháp của Âm Thi tông đều dùng thi thể phạm nhân, tu sĩ, thậm chí đặc biệt tìm người thích hợp, giết đi để tu luyện, nguyên pháp bảo Tử Hà tán của Huyết Linh lão tổ đã dùng hơn nghìn anh nhi mới sinh, cực kỳ khốn kiếp, bị báo ứng như thế không có gì lạ.” Cả người mặt mũi khắc bạc, không thích nói chuyện như Hỏa Vân chân nhân cũng lạnh lùng chen lời.

“Hơn nghìn anh nhi mới sinh?” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã biến sắc, giật mình, “Âm Thi tông tạo sát nghiệt như thế, lẽ nào không có tông môn khác để ý?”

“Nếu giết con cháu của tu sĩ hoặc cướp anh nhi của phạm nhân thì các tông môn Vân Linh đại lục không để yên.” Hỏa Vân chân nhân liếc Ngụy Tác nhất nhãn, nhướng mí mắt: “Nhưng Âm Thi tông tự xây đại thành, nuôi nhiều phạm nhân, thậm chí nuôi cả nữ tử chuyên môn sinh sản anh nhi, Âm Thi tông cho họ lợi lộc, họ cũng vui vẻ, người khác nói được gì nữa.”

Nghe Hỏa Vân chân nhân giải thích, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã tắt tiếng.

Tu sĩ trong mắt phạm nhân là tiên gia, công pháp, thuật pháp, pháp khí của tu sĩ, với phạm nhân là những vật bất phàm, khê cho họ chút lợi ích thì có cả đám người sẵn sàng cho con trong bụng, giao dịch kiểu này tuy khiến người ta ghê tởm nhưng một chấp nhận chịu đánh, một sẵn lòng đánh, người khác không xen vào được.

“Đúng rồi, nói đến công pháp Âm Thi tông, có một việc tại hạ cần nhắc nhở Ngụy trưởng lão.” Lý Dực Triển mục quang lóe lên, đột nhiên nhớ ra, bật cười, “Âm Thi tông không chỉ có bảy tu sĩ Kim Đan kỳ, số lượng tu sĩ Kim Đan kỳ đứng đầu bắc bộ chư thành Vân Linh đại lục, hơn nữa còn có nữ tu Kim Đan kỳ duy nhất ở bắc bộ. Nữ tu này tên Âm Lệ Hoa, thực lực xếp thứ tư trong Âm Thi tông thất tu sĩ, tại hạ chạm mặt cũng chưa chắc địch nổi. Công pháp của nàng ta khá âm độc, có phần Đan đông. Bất quá nàng ta có một môn thái dương bí thuật, để bồi bổ nhục thân. Nàng ta nuôi nhiều nam lô đỉnh, tựa hồ chưa vừa ý, rất thích nam sắc. Tại hạ và Hỏa Vân đạo hữu già rồi, dù gặp thì nàng ta cũng không thèm để ý. Bất quá tuyệt thế thiên tài như Ngụy trưởng lão, Vân Linh đại lục mấy trăm năm khó gặp, trẻ như thế đã tu luyện thiên cấp công pháp đến Phân niệm tứ trọng thì dù mặt mũi khó coi, nàng ta cũng có hứng ăn tươi, hà hưởng Ngụy trưởng lão anh tuấn tiêu sái, chỉ cần có cơ hội, nàng ta khẳng định không bỏ qua, trăm phương nghìn kế ăn thịt trưởng lão.”

“A?” Ngụy Tác hơi tròn mắt, “Lý đạo chủ, nàng ta chắc dễ chịu, tại hạ thì thăm?”

“Phải trông vào nàng ta.” Lý Dực Triển cười: “Du thiết thủ dương bí thuật của nàng ta có thể không tạo thành bất kỳ bất lợi nào cho các hạ khiến các hạ ngất ngây nhưng cũng có thể hút sạch tinh huyết nguyên dương, các hạ dù không chết thì cũng yếu ớt tám năm, mười năm, tu vi không cách nào tiến bộ.”

“Không phải chứ, hưởng thụ như thế để Lý đạo chủ hưởng.” Ngụy Tác cười hắc hắc, “Tại hạ không dám.”

“Nếu thật sự rơi vào tay nàng ta, sẽ không do chúng ta nữa.” Lý Dực Triển cười ha hả.

Cứ trò chuyện vui vẻ như vậy, Ly Hỏa phảng được Hỏa Vân chân nhân điều khiển đi về phía Hải Tiên thành, gặp mấy tu sĩ dọc đường, Hiên Viên lão tổ bảo họ truyền tin miệng cho Hải Tiên tông rồi Ly Hỏa phảng tiếp tục ngược bắc.

Dọc đường, Ngụy Tác và ba Kim Đan cảnh đại tu sĩ trò chuyện, biết thêm không ít kiến thức vốn không rõ và tin tức ngoài lề về tu sĩ Kim Đan kỳ với nhau.

Đúng là chim theo bầy, cá theo đàn, đến mức nào sẽ tiếp xúc với đẳng cấp ấy.

Đến tu vi này mới chạm được vào phạm vi của tu sĩ Kim Đan cảnh, nghe được bí văn về họ.

Hóa ra bắc bộ Vân Linh đại lục có ba mươi hai tu sĩ chi thành gần biển, cộng thêm mười mấy vạn dặm quanh Tịch Diệt hải, kể cả tán tu thì có hai mươi lăm tu sĩ Kim Đan kỳ.

Âm Thi tông có bảy tu sĩ Kim Đan cảnh, cơ hồ chiếm một phần ba, là đệ nhất đại tông môn của bắc bộ Vân Linh đại lục.

Trong số bảy tu sĩ, tu sĩ “Đan đông” hơn cả là Huyết Linh lão tổ, tu sĩ Kim Đan cảnh ngũ trọng, đương nhiên xếp đệ nhất. Từng đến Ma Nhân đảo, thấy uy năng kinh thiên của “Luân hồi tháp” mà thượng cổ tu sĩ Kim Đan cảnh ngũ trọng để lại nhấn chìm cả Ma Nhân đảo thì Ngụy Tác hiểu rõ giá thần thông của tu sĩ Kim Đan cảnh ngũ trọng kinh nhân thế na.

Trong sáu tu sĩ Kim Đan cảnh còn lại của Âm Thi tông, xếp thứ hai cũng chỉ như Hiên Viên lão tổ có tu vi Kim Đan cảnh lưỡng trọng. Nhiều lần nghe Hiên Viên lão tổ than thở, Ngụy Tác càng hiểu đến Kim Đan cảnh thì đột phá mỗi nhất trọng tu vi khó hơn lúc còn Phân niệm cảnh không rõ bao nhiêu lần.

Âm Thi tông, tu sĩ xếp thứ hai tên Dạ Vô Thương, y tuy không bị công pháp hạn chế, không cần co đầu rút cổ trong môn phái như “Đan đông” Huyết Linh lão tổ nhưng lại là tu luyện cuồng, người khác thấy rằng khổ tu thập phần khô khan, y lại thấy khổ tu cực kỳ hào hứng, không có việc gì đặc biệt thì đều dốc sức khổ tu. Thiên phú của y không tệ, chưa lớn tuổi nhưng cực có khả năng đột phá đến tu vi cao hơn.

Tu sĩ xếp thứ ba ở là Diệp Linh, cực kỳ hiếu sắc, tương tự Âm Lệ Hoa xếp thứ tư. Bất quá khẩu vị của y rất đặc biệt, không thích nữ tu xinh đẹp mà thích người béo tốt. Có điều đại đa số nữ tu đều rất coi trọng dung mạo, tu luyện công pháp đời nào để mình biến thành béo ú. Y tìm được mấy thị thiếp thì khiến họ trở nên béo ú, rất thích nằm giữa mấy người béo, thật sự khiến người ta khó hiểu.

Diệp Linh tu vi cũng Kim Đan cảnh lưỡng trọng, còn Âm Lệ Hoa, Âm Mị Ly và Mặc Thanh Phong, Trần Vực đều là tu sĩ Kim Đan cảnh nhất trọng.

Cả Vân Linh đại lục, đông nam tây bắc trung, đông bộ có nhiều tông môn lợi hại nhất. Tông môn mạnh nhất Vân Linh đại lục là Nguyên Đồ tông cũng ở đông bộ, nguyên nhân tương tự Thiên Huyền đại lục vì ở đông bộ, Thiên khung nhiều khe hở nhất, hoàn cảnh sinh tồn của tu sĩ càng ác liệt, nhưng vì thế càng có nhiều thu hoạch.

Thật ra một tông môn mạnh hay không không trông vào số lượng đệ tử cấp thấp mà phải xem tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên có bao nhiêu, bao nhiêu tu sĩ Kim Đan cảnh hòa và có thể tấn thăng thành tu sĩ Kim Đan cảnh.

Tu sĩ Kim Đan cảnh, đối với một tông môn, kỳ thực có tác dụng chấn nhiếp quan trọng, tu sĩ Kim Đan cảnh đầu pháp với nhau không mấy khi xảy ra.

Một vì khó khăn lắm mới tu luyện đến tu sĩ Kim Đan cảnh, ai cũng tiếc mạng, thập phần cẩn thận, hai là tu sĩ Kim Đan cảnh trở lên đều có đại thần thông, giết được đối phương cũng không dám chắc mình không tổn thương.

Tu sĩ Kim Đan cảnh không thiếu thủ đoạn chạy trốn, một tông môn lợi hại hơn một tông môn khác nhiều nhưng chỉ cần đối phương có một cao thủ Kim Đan cảnh tọa trấn, thì cũng không dám vọng động, cao thủ Kim Đan cảnh của đối phương mà đào tẩu thì hậu họa vô cùng, cứ trốn tránh rồi ra tay với đệ tử của tông môn đó thì thật khó đối phó. Không tông môn nào có thể buộc đệ tử ở riết trong sơn môn.

...

Ly Hỏa phảng đi về phía bắc, mất hẳn một đêm và gần nửa ngày, tới tảng sáng hôm sau, Hỏa Vân chân nhân mới ngừng điều khiển phi độn pháp bảo, dừng lại.

“Phía trước là Không Tang đảo, qua là đến gần di tích.”

Chỉ vào một hải đảo lớn không nhìn rõ ở trước mặt, Hỏa Vân chân nhân không thích lắm lời, ngưng trọng nói, “Tiếp theo phải đi dưới mặt nước, bằng không sẽ bị người Âm Thi tông phát hiện.”

“Hiên Viên lão tổ, có thủy độn pháp bảo tốt hơn Tinh Bạng chu chẳng? Nếu không có thì dùng pháp bảo này của tại hạ.” Lý Dực Triễn chỉ tay, tế xuất một pháp bảo trông như hai miếng vỏ trai trong suốt ghép lại, dài hơn bốn trượng.

“Lý đảo chủ, Tinh Bạng chu là dùng Ảo quang tinh bạng luyện chế thành nhĩ. Không hiểu xuống nước được bao sâu?” Hiên Viên lão tổ quan sát thủy độn pháp bảo của Lý Dực Triễn tế xuất rồi hỏi, có vẻ ông ta cũng có thủy độn pháp bảo.

“Pháp bảo này xuống nước sâu nhất là bảy trăm trượng.” Lý Dực Triễn đáp.

“Bảy trăm trượng?” Ngụy Tác không khỏi ghen tị, tại Chập Khí hải gã từng thử mấy lần, tị thủy pháp châu không cách nào đạt tới độ sâu ba, bốn trăm trượng.

“Đương nhiên dùng pháp bảo này của Lý đảo chủ.” Hiên Viên lão tổ nói: “Thủy độn pháp bảo của lão phu do một thế gia Hải Tiên thành luyện chế, xuống nước sâu nhất bất quá năm trăm trượng, kém xa pháp bảo này của đạo hữu.”

“Vậy thì mời chư vị lên thuyền.” Lý Dực Triễn mỉm cười, chỉ tay, linh quang lóe lên ngoài Tinh Bạng chu, vỏ trai trong veo bên ngoài mở ra

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

303. Chương 303: Âm Thi Tông, Hỏa Hoàng Cung

Hỏa Vân chân nhân thu Ly Hỏa phẳng, cả toán cùng vào trong thủy độn pháp bảo đặc biệt, pháp bảo này khép hai mản trai lại. “Bụp, hoa nước tóe lên, pháp bảo này lặn ngay xuống biển.

“Lý đảo chủ, pháp bảo này do ngài luyện chế?”

Ngụy Tác kinh ngạc nhiên, xuống nước rồi mà từ trong vỏ trai trong veo nhìn ra, không chỉ thấy rõ cảnh vật mà không hề khó thở, tốc độ của phi độn pháp bảo dưới nước còn hơn cả bạch ngọc hạc trước kia của gã.

“Tại hạ lấy đâu ra thủ đoạn luyện khí lợi hại thế, pháp bảo này là tác phẩm của Thiên Tuệ thành luyện khí sư Hoắc Như. Nếu Ngụy trưởng lão sản được Ảo quang tinh bạng, tại hạ sẽ giới thiệu vị luyện khí sư này luyện chế giúp.” Lý Dực Triễn nhận ngay ra Ngụy Tác hâm mộ nên mỉm cười.

“Lý đảo chủ, pháp bảo này có thể mở ra dưới nước không?” Hiên Viên lão tổ cũng thấy thủy độn pháp bảo này bất phàm, hỏi Lý Dực Triễn.

Lý Dực Triễn gật đầu: “Có thể nhưng mở ra thì phải dừng lại, bằng không pháp trận chi lực không chống nổi nước biển.”

“Vậy thì mời Lý đảo chủ mở ra, tại hạ sẽ dùng thủ đoạn che giấu.”

“Thế thì tốt quá.” Lý Dực Triễn vung tay, Tinh Bạng chu dừng lại, lớp vỏ ngoài mở ra, được linh quang bảo vệ, cách tuyệt nước biển. Hiên Viên lão tổ khẽ gợn tay, phát ra mười mấy nhánh cây.

Mười mấy loại thực vật như quả cầu nhung dính vào Tinh Bạng chu thì nhanh chóng sinh trưởng thành lục sắc thủy thảo.

Tinh Bạng chu đóng lại, trông như một dải lục sắc thủy thảo trôi trong nước biển, che hết linh quang.

Hiên Viên lão tổ làm vậy là để giảm phiền phức, không bị Âm Thi tông phát hiện là hay nhất.

Nhưng toán Hiên Viên lão tổ và Ngụy Tác giá không rõ rằng một dải độn quang từ phía đối diện họ đang áp sát hải vực có di tích của thượng cổ tu sĩ.

Trời đã sáng, từ Không Tang đảo cao bốn, năm trăm trượng, là một trong những đảo tiêu chí của hải vực này nhìn vào, mặt biển trống trơn, không có gì.

Có điều nhìn kỹ mới thấy trên mặt biển cách Không Tang đảo mấy nghìn dặm có một lớp hơi sắc vân khí lan tràn.

Mặt biển dưới hơi sắc vân khí trống trơn.

Nhưng có tu sĩ chân đến gần mặt biển, thần thức quét qua sẽ bị bắn ngược lại, cảm giác rõ hải vực có một vô hình cấm chế.

Cấm chế vô hình hàm chứa cảnh tượng cực kỳ kinh nhân.

Từ ngoài nhìn vào, mặt biển trống trơn nhưng thật ra là liên miên hải đảo. Phần lớn nối lại với nhau, khác tin tức mà Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển nghe được trước đó. Cả hai tuy đã để đây tra xét nhưng chưa vào cấm chế có công hiệu chướng nhãn mà chỉ cho rằng trong đó cùng lắm là mấy vạn dặm, nhưng thật ra hải đảo ở đây nối nhau thành một lục địa nhỏ, tới mười mấy vạn dặm.

Trong đó liên miên hải đảo cao thấp đủ loại, nhiều nơi có quang hoa đặc biệt và các loại linh vụ bao trùm, ở bên ngoài không nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Ở phía tây hải đảo, trong một nơi ước hơn một trăm dặm đang tụ tập không dưới một trăm tu sĩ.

Những tu sĩ này mặc các loại pháp y, tu vi khác nhau đại đa số đều tạo cho người ta cảm giác lạnh lùng, nhiều tu sĩ sắc mặt nhợt nhạt hơn tu sĩ tầm thường nhiều, nhìn vào là không thoải mái

Dốc núi các tu sĩ đứng như ruộng bậc thang, tất cả đứng trên từng bậc thang đó.

Ở mấy chục trượng sau lưng các tu sĩ đều trùm trong hắc sắc linh vụ, liên tục có bạch quang lóe lên, kèm theo âm thanh như sỏi gào, bậc đá gần hắc sắc linh vụ tựa hồ ngưng kết một tầng hàn băng dày.

Trên bậc thang cao nhất vắt ngang một cỗ quan tài màu đen có chữ thọ khiến người ta nhìn thấy là sờn da gà.

Trên quan tài là một hắc bào lão giả chừng năm mươi tuổi đang xếp bằng.

Hắc bào lão giả mặt mũi gầy khô, hai mắt xanh lè, hắc sắc đạo bào cũng thêu đều phù văn chữ thọ như quan tài dưới chân, nếu phổ thông tu sĩ thấy cảnh tượng này thì dù tu vi thế nào cũng sẽ có cảm giác cực kỳ khó chịu.

Càng kinh nhân là linh khí bên ngoài hắc bào lão giả đen xì, hình thành một hắc sắc khô lâu đầu cỡ nắm tay, đáng sợ tột bậc!

Linh khí hóa hình, hiển nhiên hắc bào lão giả đã là Kim Đan kỳ đại tu sĩ!

Quang văn trong véo lóe lên trên mặt biển, một hơi bào tu sĩ cao gầy, chầm giẫm lên Tử ma anh ma khí liễu liễu xuyên qua vô hình cấm chế ngoài thượng cổ di tích, hiển hiện thân ảnh.

Từ trong cấm chế không thấy được cảnh tượng trên mặt biển bên ngoài, hơi bào tu sĩ hào ung dung đi qua, rõ ràng cấm chế ở đó đã bị phương pháp nào đó phá giải làm nứt một lỗ mà chỉ còn công hiệu chướng nhãn ảo quang chứ không còn uy năng phòng ngự ngăn cản xâm nhập.

“Đối phương đã chuẩn bị phá giải cấm chế vòng ngoài!” Tu sĩ này không dừng lại, đáp xuống bậc đá trước quan tài, hành lễ với hắc bào lão giả, “là người Hỏa Hoàng cung.”

“Người Hỏa Hoàng cung?!”

Hơn trăm tu sĩ bên dưới xáo động, nhiều người tỏ vẻ kinh hãi.

“Không phải là tông môn như Hỏa Hoàng cung thì sao dám ngông nghênh đến thế, thế mà cũng không ngờ, trong óc người chắc toàn nước lã hả!”

“Hỏa Hoàng cung tuy là đệ nhất tông môn tây bộ Vân Linh đại lục, thực lực so với Âm Thi tông chúng ta còn kém một chút, vì thuật pháp của Hỏa Hoàng cung có tác dụng khắc chế thuật pháp Âm Thi tông, các người phản ứng như vậy thì hoặc rút khỏi Âm Thi tông, hoặc để ta giải quyết các người, đừng để mất mặt!”

Hắc bào lão giả trên quan tài mắt lóe lên lục sắc u quang, lạnh lùng lên tiếng.

Giọng nói không lớn nhưng hơn trăm tu sĩ đều biến sắc, run như cây sậy, hàng bậc thang dọc dốc núi triệt để an tĩnh.

Hắc bào lão giả hỏi tu sĩ gây khô có Tử ma anh vừa đến, “Hỏa Hoàng cung đến bao nhiêu người?”

“Hai trăm người, ít nhất có hai tu sĩ Kim Đan kỳ.” Hôi bào tu sĩ chân giẫm Tử ma anh tử hắc sắc ma khí liễu liễu, trông như một anh nhi nhưng mắt không hề chớp đầy quỷ dị thì thập phần trầm tĩnh, đáp, “Một Kim Đan tu sĩ rực bạch sắc tường quang, không tu luyện hỏa hệ thuật pháp, chắc là Bảo Tấn chân nhân Yêu Tấn Tấn.”

Thấy hôi bào tu sĩ thần sắc bất biến, hắc bào lão giả khiến người ta lạnh buốt cõi lòng tỏ vẻ vừa ý nhưng chỉ hơi gật đầu, không nói gì.

Chỉ sau nửa tuần hương, trong hắc sắc linh vụ sau lưng có tiếng quỷ khóc sói gào, bạch quang lóe lên, một tu sĩ trẻ tuổi mặc bạch sắc pháp y, tay cầm một viên bạch sắc cốt châu, lướt ra thở hồng hộc có vẻ cất lực.

“Tình hình thế nào?” Hắc bào lão giả mắt lại lóe lên lục sắc u quang hỏi.

“Đại khái hai, ba tuần hương nữa là sư tôn và Diệp sư thúc tổ sẽ phá được đạo cấm chế đó.” Tu sĩ trẻ tuổi mặc bạch sắc pháp y vội hành lễ, đáp ngay.

Hắc bào lão giả gật đầu, vẫn lạnh nhạt.

“Sư tôn, chúng ta nên chặn người Hỏa Hoàng cung hay trực tiếp vào trong?” Hắc bào lão đầu không hạ bất kỳ mệnh lệnh nào, hôi bào tu sĩ gây khô đứng trên Tử ma anh hỏi.

“Nếu là con thì làm thế nào.” Hắc bào lão đầu không ngoái lại mà hỏi ngược.

“Nếu do đệ tử quyết định thì mặc cho chúng vào. Nơi này không phải đất riêng của Âm Thi tông chúng ta, dù chặn lại cũng không có lý do. Cứ khai chiến, song phương đều tổn thất lớn.” Hôi bào tu sĩ ung dung nói, “Chúng ta dù gì cũng ở đây gần đây thời gian, hiểu được phần nào. So với giết địch một nghìn, tự thương tám trăm, chi bằng để chúng vào. Chúng vội vàng đến đây, chắc chắn số tu sĩ chết trong cấm chế còn hơn bị chúng ta ngăn lại.”

Hắc bào lão giả mặt mũi lạnh tanh nhìn hôi bào tu sĩ, lại tỏ vẻ vừa ý nhưng không nói gì, lạnh lùng hạ mệnh lệnh, “hai tuần hương nữa, chúng ta cũng vào.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

304. Chương 304: Cấm Địa Tiểu Thiên Giới

“Đi thôi!”

Sau hai tuần hương, hắc bào lão giả lạnh lùng phất tay, hắc sắc quan tài đằng không lướt về phía hắc sắc linh vụ, cùng lúc đó, tay lão xuất hiện một tấm huyết hồng sắc cổ kính, rìa kính có một vòng khô lâu đầu nhỏ xíu.

Miệng khô lâu đầu phun ra huyết hồng sắc quang hoa, hình thành một linh quang quang tráo hơn mười trượng.

Hắc bào lão giả tiến vào hắc sắc linh vụ, tu sĩ dưới quyền cũng tranh nhau tế xuất các loại pháp khí, nhất thời dốc núi âm phong trận trận, quỷ khóc sói gào, rồi thoáng sau không còn bóng ai.

Thêm nữa canh giờ nữa, ở một nơi phía bắc hải đảo khổng lồ hơn mười vạn dặm, bao trùm các loại linh vụ và quang hoa này, chướng ngại linh quang vô hình đột nhiên rung lên kịch liệt rồi một đạo ngân quang quang trụ bắn tới.

Ngân quang tan biến, hơn hai trăm tu sĩ tràn vào.

Quá nửa số này điều khiển một hỏa diễm liên đài chỉ đủ cho một người đứng, hỏa diễm liên đài đỏ rực, lửa bốc cao quá nửa thân người nhưng không uy hiếp đến tu sĩ đứng trên.

Thanh thế hai người đi đầu còn hơn mọi tu sĩ cộng lại, uy thế chấn động thiên địa, đều là tu sĩ Kim Đan kỳ, trong đó một tu sĩ tóc xõa hơn ba mươi tuổi, mặc nguyệt bạch sắc pháp y, phát ra bạch sắc linh khí hình thành hình dạng thần vương đi dạo như trong Phật kinh, đầu đội bảo tán, so với chân khí hóa hình của Kim Đan kỳ đại tu sĩ còn ấn tượng hơn.

Tu luyện công pháp bất đồng, khi kết thành Kim Đan, thể nội linh khí quán quanh mình, hóa ra hình dạng cũng khác nhau. Có người công pháp tu đến Kim Đan thì linh khí hóa thành cánh sen, có người là một ngọn lửa, như hắc bào lão giả của Âm Thi tông, linh khí kết thành thực hình là khô lâu đầu.

Hình ảnh do linh khí hóa ra càng lớn, càng bảo tướng uy nghiêm, càng trông hoành tráng thì phẩm giai công pháp càng cao.

Tu sĩ mặc nguyệt bạch sắc pháp y để tóc xõa, mặt mũi có phần âm nhu như nữ nhân, nhưng linh khí hóa hình lợi hại như vậy thì công pháp tột nhất cũng từ địa cấp cao giai trở lên.

Cùng tu sĩ này lướt vào là một mặc trung niên tu sĩ xích hồng sắc pháp bào.

Xích hồng sắc pháp bào của trung niên tu sĩ dính đầy kim sắc viên đỉnh, trông quang hoa lấp lánh, không rõ có diệu dụng gì. Tướng mạo người này thập phần thô kệch, thập phần hào sảng, linh khí ngoài mình cũng màu đỏ chói, ngưng kết thành từng thanh hỏa diễm trường kiếm khiến y càng thô hào, dương cương.

Đứng cùng một tu sĩ trông như nữ nhân, một âm nhu một thô hào, khiến người ta có cảm giác cả hai có sở thích quái dị.

Hơn hai trăm tu sĩ xông qua vô hình cấm chế ngoài hải đảo, chỉ hậu, trung niên tu sĩ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp bào phát tay, hơn năm mươi tu sĩ lướt đi theo rìa đảo.

Hai tu sĩ Kim Đan kỳ và một trăm năm mươi tu sĩ đều dừng lại trên mặt biển, không dám vọng động.

Nửa canh giờ sau, tu sĩ lướt đi lác đác quay lại, năm tu sĩ cung kính đưa cho hai tu sĩ Kim Đan kỳ quyền trục bằng tơ trắng.

Trên năm quyền trục tơ trắng vẽ tình hình về hòn đảo, bên trên còn nhiều chú giải.

Hơn năm mươi tu sĩ lướt ra đều có pháp khí nhìn xa, bằng không dù tốc độ phi độn nhanh hơn nữa cũng không thể trong thời gian ngắn như thế mà bay được nửa hòn đảo.

Hai tu sĩ Kim Đan kỳ nhìn kỹ địa đồ rồi nhìn nhau, cả hai không nói thêm gì, tu sĩ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp bào phát tay ra hiệu cho tất cả đi theo, đoạn cùng âm nhu tu sĩ mặc nguyệt bạch sắc pháp y đi trước dẫn đường, lướt về phía bắc.

Bay đến phía bắc hòn đảo, thấy gò núi mà vàng cao bất quá hơn hai trăm trượng, hai Kim Đan kỳ đại tu sĩ mới dừng lại.

Gò núi vàng cạnh hòn đảo trông như một đồng đất vàng bình thường nhưng không sinh trưởng bất kỳ cây cối gì mà ở giữa là một dãy bậc thang dài vượt qua đỉnh gò ra phía sau, cụ thể đến đâu thì không rõ. Phía sau gò núi lơ lửng từng dải bạch sắc vân vụ, che kín toàn bộ cảnh vật già.

Đến gần ngọn núi hơn ba trăm trượng, trên núi đột nhiên nhất lấp lánh trập trập hoàng quang, lơ lửng vô số hạt bụi. Hạt cát nhỏ xíu lơ lửng trên không nhưng không tán đi, che kín bầu trời, khiến mây dặm quanh đó, thiên hôn địa ám.

Tu sĩ Kim Đan cảnh mặc xích hồng sắc pháp bào điểm tay, đột nhiên ngưng thành hỏa tiễn dài chừng hai trượng, bắn vào ngọn núi màu vàng.

Vào trong phạm vi cát vàng bao phủ, cát đang lơ lửng bất động cơ hồ sống lại, tràn vào hỏa tiễn, chỉ sau mấy tích tắc là hỏa tiễn lớn dần, biến thành một mũi hoàng sa cự tiễn lớn gấp mấy chục lần.

Mũi hoàng sa cự tiễn tản ra, biến thành từng hạt cát li ti, rải dày mịn trên không.

Một Kim Đan kỳ đại tu sĩ phát ra một đạo thuật pháp mà lại dễ dàng bị hóa giải, tựa hồ chỉ dẫn động cát vàng lơ lửng trong vòng mấy chục trượng quanh hỏa tiễn.

Lớp cát thập phần quỷ dị tạo cho người ta cảm giác nếu tu sĩ tiến vào cũng sẽ bị cát tụ lại nuốt chửng.

Thấy thế, trung niên tu sĩ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp bào hơn hở bảo âm nhu tu sĩ mặc nguyệt bạch sắc pháp y: “Yêu hiền đệ, đây là Phi Sa sơn, xem ra Âm Thi tông phát hiện nơi này chắc là cấm địa Tiểu thiên giới trong truyền thuyết thượng cổ của Vân Giới tông!”

Âm nhu tu sĩ thập phần lãnh tĩnh, “Chắc là Tiểu thiên giới rồi, chúng ta biết cách phá giải Tiểu chân giải hoàng sa trận, tiến vào từ đây.”

Trung niên tu sĩ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp bào tự hưng phấn gật đầu, không nói thêm gì.

Tu sĩ Kim Đan kỳ mặt mũi âm nhu lấy ra mười mấy lá thanh sắc trận kỳ, vung tay ném ra, trận kỳ hóa thành mười mấy đạo thanh quang, bắn vào ngọn núi màu vàng.

Mười mấy lục sắc quang trụ bùng lên, nhưng không mấy may ảnh hưởng đến lớp cát vàng lơ lửng trên không.

Tu sĩ Kim Đan kỳ mặt mũi âm nhu này nhíu mày, lại lấy ra hơn ba mươi lá bạch sắc trận kỳ, phát tay biến thành hơn ba mươi đạo bạch quang, xuyên qua lớp cát, cắm vào ngọn núi.

Hơn ba mươi lá bạch sắc trận kỳ bố trí xong, cát vàng đang hoàn toàn bất động chợt rung lên, hình thành hình dáng giao long khổng lồ như muốn lao ra nuốt chửng mọi tu sĩ.

Hơn hai trăm tu sĩ sau lưng hai tu sĩ Kim Đan kỳ thấy vậy thì không chỉ kinh hãi, nếu không có hai tu sĩ Kim Đan kỳ hoàn toàn bất động ngăn chặn hộ, họ chắc đã lùi xa rồi tính.

Tu sĩ Kim Đan kỳ âm nhu mắt lóe lên quang mang, tế xuất liễu một món pháp bảo như đĩa tròn. Món pháp bảo này thập phần cổ kính, nhìn là biết từ rất xa xưa, lơ lửng bốn phù văn cổ thể “Sinh, tử, hư, thích”. Tu sĩ này dồn chân nguyên vào, pháp khí này bắn ra bạch quang cỡ thùng nước vào hoàng sa trận.

Cát vàng lăn quấy như quái vật đều tụ vào bạch quang quang trụ. Có điều tích tắc sau, với trung tâm là bạch quang quang trụ, hình thành một quả cầu cát đường kính hơn năm mươi trượng.

Quanh gò núi vàng đều sáng sủa, trông không gì nguy hiểm.

“Nhanh lên! Toàn bộ qua ngọn núi này mau lên! Ta không chịu đựng được lâu!”

Thấy thế, hậu phương hơn hai trăm tu sĩ hơn hở nhưng âm nhu tu sĩ lại quát to.

Nghe tu sĩ Kim Đan kỳ này phải quát lên, các tu sĩ đều nghiêm lại, nhanh chóng lướt tới.

Mọi tu sĩ đi qua xong, tu sĩ Kim Đan kỳ mặt mũi âm nhu tiếp tục điều khiển pháp khí lướt qua. Lúc thân ảnh y tan biến vào gò núi vàng thì trong bạch sắc vân vụ mới ngừng bắn ra bạch sắc quang trụ, quả cầu không ngừng lơ lửng trên không, tiêu hao uy năng bạch quang tản ra thành vô số hạt cát vàng, rơi khắp tứ phía.

Lúc này, Hiên Viên lão tổ và bọn Ngụy Tác đã đến phía ngoài vô hình cấm chế của di tích.

Hiên Viên lão tổ và bọn Ngụy Tác vẫn ở độ sâu năm, sáu trăm trượng, phía trước trông không có gì khác thường nhưng thần thức chạm vào là bị bắn lại, ai cũng cảm giác thấy chướng ngại vô hình tồn tại.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

305. Chương 305 : Bí Văn Cổ Điển

Ngụy tiểu hữu, thanh hắc sắc quỷ thảo của tiểu hữu thập phần huyền diệu, phát ra không có dấu hiệu, không dễ nhận ra, chỉ bằng ấn thủ vào cấm chế để bọn tại hạ xem uy năng thật ra thế nào.” Lý Dực Triển và Hỏa Vân chân nhân đã quen với Ngụy Tác nên không gọi gã là Ngụy trưởng lão nữa mà là tiểu hữu, rõ ràng thấy thực lực của gã, hai Kim Đan kỳ đại tu sĩ cũng coi gã là tu sĩ cùng cấp, không dám coi thường. Lúc trước Lý Dực Triển đề xuất chia đều đồ lấy được trong thượng cổ di tích cũng vì nguyên nhân này.

“Mời Lý đảo chủ đến gần hơn.” Ngụy Tác gật đầu, không từ chối mà đưa ra yêu cầu.

Thiên cấp trung giai Huyền Sát đại pháp, chỉ cần song tu âm dương dung hợp, sẽ liên tục ngưng tụ thành âm sát chi khí uy năng kinh nhân trong thể nội, hiện giờ Âm sát quỷ thủ của gã cùng hàn Đan của Cơ Nhã thi triển, uy năng đã cao hơn linh giai trung phẩm pháp bảo, gần đạt linh giai thượng phẩm. Môn thiên cấp trung giai pháp bảo này càng song tu hành công nhiều thì uy năng càng tăng, dần dần thì không chỉ vượt hơn linh giai thượng phẩm pháp bảo, ngay cả đạo giai pháp bảo cũng có thể vượt được.

Môn thuật pháp này so với các loại thuật pháp dựa vào chân nguyên kích phát, đánh ra tuy uy năng kinh nhân nhưng xong là thôi, uy lực tuy lớn nhưng đã cố định, chỉ khi chân nguyên tu vi tăng lên thì mới tăng theo, thì khá hơn nhiều.

Môn thuật pháp này cũng có khuyết điểm, âm sát chi khí gặp phải uy năng kháng cự thì sẽ tổn hao, nếu hao tổn qua mức thì uy năng sẽ giảm đi, cần song tu để tích lũy. Vì thế nên về lý luận, môn thuật pháp này có thể liên tục tích lũy uy năng như một món pháp bảo liên tục trưởng thành mà chỉ được xếp vào thiên cấp trung giai, bằng không đã thuộc nhóm đỉnh cấp của thiên cấp cao giai.

Hiện tại thi pháp ở độ sâu này, đấu với lực nước, khẳng định sẽ tổn thất một chút uy năng, càng đến gần càng tốt.

Ngụy Tác quyết định sau này không tắt yếu thì không để lộ môn thuật pháp này, cứ từ từ tích lũy, đến khi lợi hại hơn đạo giai thượng phẩm pháp bảo, có thể như phi kiếm “Nhĩ muội yêu” hiện tại đại danh đỉnh đỉnh bắc bộ Vân Linh đại lục, dùng để dọa người khác.

Lý Dực Triển đương nhiên không ngờ Ngụy Tác có giấu ấy quỷ chủ ý, thấy gã bảo đến gần thì điều khiển Tinh Bạng chu vốn gã rất thèm muốn đến cách vô hình cấm chế chỉ bốn, năm trượng rồi vung tay, Tinh Bạng chu mở ra.

Thanh hắc sắc âm khí từ tay Ngụy Tác dâng lên, ngưng thành một quỷ thảo, ấn vào bức tường vô hình.

“Con bà nó chứ! Sớm biết vậy thì kiếm có bảo họ xử lý.”

Xuyên qua nước biển, ấn vào chương ngại vô hình, Ngụy Tác cảm giác được áp lực lên quỷ thảo cực lớn, như khi Huyền sát quỷ thảo xuyên qua tám thép, tổn thất uy năng ít nhất cũng mười tám lần mới bổ sung lại được.

Ấn xuống bức tường vô hình, Ngụy Tác cảm giác phản lực kinh nhân, như ấn vào một ngọn núi lớn, không thể xô nổi.

Thủy hoa bùng lên, thanh hắc sắc quỷ thảo ấn xuống bất động thì thu lại ngay.

Chương ngại vô hình đột nhiên dấy lên thanh hắc sắc quang hoa, Hiên Viên lão tổ và bọn Ngụy Tác tỏ vẻ kinh dị tột bậc, chương ngại chột rục lên năm, sáu mươi đạo quang hoa, khí thể hung hung bổ vào Tinh Bạng chu.

Nước biển trước bùng lên, uy năng thập phần bất phàm.

Nhìn kỹ thì quang hoa là hình một con đom đóm cỡ nắm tay trông cực kỳ hung ác quái dị, không khác gì vật sống.

Hỏa Vân chân nhân chỉ tay, hắc hồng sắc hỏa quang lóe lên trước mắt, phân thành mấy chục con hỏa diễm tiểu diễm, từng con một, va vào đom đóm tràn tới.

Hai lần va nhau, mấy chục con hỏa diễm tiểu diệu của Hỏa Vân chân nhân mạnh hơn đom đóm, thiêu tan tất cả rồi lướt thêm một đoạn dưới nước biển trước khi tắt, hình thành từng dải khí trắng dưới biển sâu.

Hỏa Vân chân nhân thể hiện thủ đoạn, Lý Dực Triển tấm tắc, “Hỏa Vân đạo hữu, Ly Hỏa chân quyết tu luyện ngày càng tinh thâm.”

Hỏa Vân chân nhân không tỏ vẻ mừng mà hơi nhú mào, trầm ngâm một chốc, không nói gì mà phát tay, hắc hồng sắc hỏa trụ lớn cỡ bắp đùi hiện ra, hung hãn lao vào vô hình cấm chế.

Chướng ngại vô hình hơi run lên, sáng rực hắc hồng sắc quang hoa, rồi tràn ra năm, sáu mươi đạo quang hoa, xô vào Tinh Bạng chu.

Lần này năm, sáu mươi đạo hắc hồng sắc quang hoa là từng đóa hắc hồng sắc linh chi, cực kỳ đặc biệt.

Hỏa Vân chân nhân cứ thế thi pháp, bắn lửa ra rồi phân thành mấy chục con hỏa diễm tiểu diệu, va vào từng đóa hắc hồng sắc linh chi.

Va chạm lần này, mấy chục con hỏa diễm tiểu diệu và hắc hồng sắc linh chi đồng thời tan biến, uy năng cơ hồ hoàn toàn tương đương.

Thấy cảnh tượng đó, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã trừ kinh nghi thì không có cảm giác đặc biệt gì nhưng Hỏa Vân chân nhân và Hiên Viên lão tổ đều sáng mắt.

“Hiên Viên lão tổ, Hỏa Vân đạo hữu, thế nào, các vị biết lai lịch cấm chế hử?” Tia sáng lạ lùng đó nhanh chóng lọt vào mắt Lý Dực Triển.

“Cách tuyệt thần thức, chướng nhãn pháp trận lớn như vậy, thuật pháp nào đánh vào là phản lại đúng tính chất, thậm chí uy lực cũng vậy.” Hỏa Vân chân nhân mặt mày lạnh băng nhưng mắt lóe lên hỏa diễm, “Chỉ có Tổ sắc vân giới trận mới có uy năng và công hiệu đó.”

“Tổ sắc vân giới trận?” Lý Dực Triển sững sờ, “Lẽ nào đây là cấm địa Tiểu thiên giới của Vân Giới tông!”

Mắt Hiên Viên lão tổ sáng rõ như khi Ngụy Tác thấy một linh thạch. Ông ta không nói gì, phát ra một đạo hoàng khí, xung kích vào chướng ngại vô hình, bức tường vốn vô sắc vô hình chợt có hoàng sắc quang hoa lóe lên, bắn lại, năm, sáu mươi đạo hoàng sắc quang hoa.

Lần này hoàng sắc quang hoa như pháp ấn hình vuông lớn cỡ nắm tay, trông như nắm đất nhưng nặng tựa núi, phát ra dưới nước, phía trước mỗi pháp ấn dấy lên dòng nước kinh nhân.

Hiên Viên lão tổ vung tay phát ra hoàng quang, tiếp đỡ năm, sáu mươi pháp ấn.

Liên tục năm, sáu mươi pháp ấn, Hiên Viên lão tổ càng sáng mắt, “Nơi này rất có khả năng là cấm địa Tiểu thiên giới của Vân Giới tông!” Giọng nói hơi run chứng tỏ lão đầu tử này phi thường kích động.

“Lẽ nào Tiểu thiên giới trong truyền thuyết lại ở Tịch Diệt bắc hải! Không thể nào!” Lý Dực Triển hít hơi lạnh, “Tổ sắc vân giới trận không chỉ có uy năng như thế, nếu là Tổ sắc vân giới trận, chúng ta sẽ không thể cảm giác được nó tồn tại, vào trận sẽ bị chướng nhãn pháp và uy năng mê hoặc, xuyên qua mặt biển cũng không thể phát hiện pháp trận tồn tại.”

“Nhưng trừ Tổ sắc vân giới trận của Vân Giới tông năm xưa thì không còn pháp trận nào có uy năng đặc biệt như thế.” Hỏa Vân chân nhân thập phần lãnh tĩnh bảo Lý Dực Triển: “Chắc là quá lâu năm, pháp trận xuất hiện phá tổn, uy năng giảm đi nên mới khiến chúng ta cảm nhận được cấm chế tồn tại.”

“Rất có thể, pháp trận đại phạm vi thế này, lại có uy năng đó, trừ Tổ sắc vân giới trận, lão phu không nghĩ ra gì khác.” Hiên Viên lão tổ hít sâu một hơi: “Pháp trận này, trừ nổi thông thiên địa nguyên khí, khẳng định cần uy năng của linh thạch đặc biệt, qua nhiều năm, địa mạch biến động, linh thạch hao tận uy năng, ảnh hưởng đến pháp trận.”

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã như lạc và sương mù, có vẻ Vân Giới tông và Tiểu thiên giới rồi Tổ sắc vân giới trận gì đó đều là đỉnh cao tốt bậc, Ngụy Tác không nén được lên tiếng hỏi, “Vân bối kiến thức hữu hạn, không rõ Vân Giới tông và Tiểu thiên giới, thật ra lai lịch thế nào?”

“Cũng khó trách tiểu hữu chưa nghe đến, đã lâu quá rồi, Vân Giới tông là Vân Linh đại lục đệ nhất tông môn một vạn sáu nghìn năm trước. Họ thống trị Vân Linh đại lục rất lâu, đặt ra nhiều quy củ, Vân Linh đại lục chư thành đều phải tuân theo, tu sĩ phạm quy và xúc phạm môn uy định chống lại thì đều bị chế tài.” Hiên Viên lão tổ giải thích sơ qua cho Ngụy Tác: “Tiểu thiên giới, do Vân Giới tông đặc biệt lập ra, nhốt tu sĩ đối địch và cho môn hạ đệ tử rèn luyện.”

“Là nơi thả tu sĩ vào và cho môn hạ đệ tử rèn luyện?” Ngụy Tác tròn mắt, “Thế thì trong đó có gì hay?”

“Lão phu đọc được trong một quyển sách cổ đã rách, nói về Tiểu thiên giới. Chỉ biết Tiểu thiên giới cực kỳ rộng lớn, như một thiên địa hoàn toàn độc lập. Hoàn toàn sánh được với sơn môn một đại tông môn.” Hiên Viên lão tổ nói: “Khi đó có rất nhiều tu sĩ chủ động vào Tiểu thiên giới phối hợp với đệ tử Vân Giới tông rèn luyện, thành con mồi cho đệ tử Vân Giới tông truy sát, cũng vì muốn có được lợi ích trong đó. Con mồi bị đệ tử Vân Giới tông truy sát, khẳng định cử tử nhất sinh, theo ghi chép thì có rất nhiều lợi ích, tu sĩ sống sót rất có khả năng lấy được bảo vật kinh nhân. Còn có lợi ích kinh nhân thế nào thì lão phu không biết, Hỏa Vân đạo hữu, Lý đạo chủ, các vị biết không?”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

306. Chương 306 : Thiên Khung Chi Uy

“Lúc đó Vân Giới tông còn cho phép đệ tử tông môn khác vào hả?” Hỏa Vân chân nhân hơi trầm ngâm nói: “Những thứ liên quan đến Tiểu thiên giới mà tại hạ đọc được trong sách cổ không đầy đủ, chỉ bảo nội môn đệ tử Vân Giới tông mới có tư cách vào Tiểu thiên giới, Vân Giới tông rèn luyện đệ tử rất nghiêm, vào Tiểu thiên giới rồi sinh tử tự gánh, trông hết vào tế ngộ và phúc duyên mỗi người, sư trưởng trong môn phái không giúp gì. Tiểu thiên giới không thiếu nơi có linh dược sinh trưởng, cũng không ít nơi có đặt bảo vật. Chỗ nào cũng là cấm chế, vào rồi mà ra được, lấy được gì là thuộc về mình.”

“Tại hạ đọc được cũng như Hỏa Vân đạo hữu.” Lý Dục Triển gật đầu với Hiên Viên lão tổ: “Có điều cuốn sách tại hạ đọc nói Vân Giới tông còn bố trí hung hiểm tại Tiểu thiên giới, bắt được tu sĩ đối nghịch thì ném vào, cả pháp khí cũng cho giữ lại, đệ tử nào nguyện ý vào Tiểu thiên giới truy sát, giành được gì cũng thuộc về cá nhân. Hiện tại kết hợp với thứ lão tổ đọc được thì chưa hẳn không có khả năng tông môn khác tự nguyện vào đó, bất quá cũng như Hải liệt đại hội của các vị, tu sĩ đi vào sẽ bị điều kiện hạn chế nhất định, chắc đẳng cấp nào đó trở xuống mới được vào, trốn được thời gian truy sát bao lâu thì sẽ được tự do rời Tiểu thiên giới, mang theo đồ lấy được.”

“Theo lão phu đọc được, Tiểu thiên giới rộng ba vạn bảy nghìn dặm, Vân Giới tông mất sáu mươi năm mới bố trí xong.” Hiên Viên lão tổ hít sâu một hơi, nhìn vô hình cấm chế, thông thả nói.

“Lão phu có đọc được, Vân Giới tông vì kích thích người vào nên để thiên giai công pháp cùng thuật pháp trong này, có cả thiên cấp linh Đan và huyền giai pháp bảo.” Hỏa Vân chân nhân nhìn Hiên Viên lão tổ đầy nóng bỏng, “Nếu Tiểu thiên giới này chưa triệt để tổn hại, chưa biết chừng lão tổ sẽ có phúc duyên kinh thiên.”

“Vân Giới tông lợi hại như thế, là đệ nhất tông môn Vân Linh đại lục, vì sao mà lại bị diệt, bị tông môn khác đánh bại? Tiểu thiên giới sao lại giữ được, không có ghi chép gì sao?” Ngụy Tác ngắt ra.

Một pháp trận bao trùm mười ba vạn chín nghìn dặm, huyền giai pháp bảo đầy, đối với tán tu chưa thấy nhiều như gã thì thật đáng sợ. Bất quá vì không hiểu gì về Tiểu thiên giới, có bảo bối như lục bào lão đầu thì dù không có Tiểu thiên giới, gã cũng khẳng định sẽ thành tu sĩ Kim Đan kỳ, không giống Hiên Viên lão tổ đã sắp hao tận thọ nguyên, thành thử gã cùng Cơ Nhã lại bình tĩnh nhất.

“Tông môn nào cũng thịnh cực tất suy, bất quá Vân Giới tông sụp đổ là do mình, nhiều điển tịch cùng ghi lại nên không phải ngoa ngôn.” Hiên Viên lão tổ giải thích: “Vân Giới tông tối thiện nghệ trận pháp kết giới,

bố trí Tổ sắc vân giới trần của Tiểu thiên giới cũng đã thập phần kinh nhân, nhưng sau đó một số nhân vật đỉnh giai của Vân Giới tông lớn mật đến mức muốn bố trí một pháp trận, phối hợp với thuật pháp lấy uy năng của Thiên khung.”

“Lấy uy năng của Thiên khung?” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã tròn mắt.

Hiên Viên lão tổ gật đầu, “Thượng cổ đại năng sáng tạo Thiên khung, uy năng kinh nhân vô vàn, cả Thần huyền cảnh tu sĩ cũng khó tưởng tượng, lấy được một phần vạn, thậm chí một phần mấy chục vạn, mấy trăm vạn uy năng cho mình thì đã lợi ích thế nào? Vân Giới tông suy nghĩ không sai nhưng không khác gì một con kiến định rút lông của cửu cấp yêu thú, quá coi trọng mình. Vân Giới tông đương thời bị Thiên khung trút uy năng trực tiếp hủy diệt quá nửa, Thiên khung gần đó vỡ mấy lỗ, dẫn phát thú triều, kết quả đại tông môn thịnh cực một thời bị hủy diệt vì lòng tham không đáy của mình.”

“Vân Giới tông khi đó có ba Thần huyền cảnh đại tu sĩ, cũng không cách nào ngăn được một phần uy năng phản ngược của Thiên khung. Chỉ hận không sinh ở thời đại của đại năng đó, bằng không được chiêm ngưỡng tu vi và thần thông của người một lần cũng không uống kiếp sống.” Hỏa Vân chân nhân lạnh giọng: “Tiểu thiên giới của Vân Giới tông khi ấy cũng thập phần ẩn bí, phải có truyền tống pháp trận đưa vào, không ai biết vị trí cụ thể của Tiểu thiên giới.”

Ngụy Tác trầm trợn tròn trắng.

Hỏa Vân chân nhân rõ ràng có ý khinh miệt Vân Giới tông, nhưng dù gì tu sĩ Vân Giới tông khi đó cũng lợi hại hơn họ không rõ bao nhiêu lần, đến giờ còn ao ước vào lấy đồ của người ta cơ mà.

“Tổ sắc vân giới trận phá giải bằng cách nào?” Trợn tròn trắng xong, Ngụy Tác hỏi bọn Hiên Viên lão tổ. Đối với Ngụy Tác, là di tích của thượng cổ tông môn nào cũng không trọng yếu, quan trọng là có đồ tốt. Vạn nhất vận khí may mắn lấy được một món huyền giai pháp bảo thì đúng là phát đạt, huyền giai pháp bảo, cả tu sĩ Kim Đan kỳ cũng có thể hạ được kia.

“Dùng thuật pháp cường lực phá giải. Tổ sắc vân giới trận này, pháp bảo đánh vào sẽ xuyên qua, không thu lại được. Thuật pháp duy trì uy năng nhất định oanh kích một thời gian sẽ mở được khe vào, tuy cũng bị uy năng thuật pháp tương tự phản kích nhưng chúng ta đủ người, ngăn chặn không thành vấn đề gì.” Hiên Viên lão tổ trầm ngâm: “Đây là Tiểu thiên giới thì không cần sợ bị Âm Thi tông phát hiện. Miếng thịt thế này, Âm Thi tông không thể nuốt hết, chỉ đành tìm kiếm trong một khu vực, giành lấy lợi ích trước, bằng không chúng ta không vào được trong đó, mà quay về loan tin Tiểu thiên giới ra thì mọi tông môn sẽ đổ xô đến ngay.”

“Không sai!” Hỏa Vân chân nhân mắt lóe hàn quang, “Vậy thì chúng ta không cần cố kị gì nữa, không cần ẩn dưới nước, nổi lên phá giải cấm chế sẽ tiện hơn.”

Lý Dực Triển gật đầu, không nói gì thêm vung tay, Tinh Bạng chu đóng lại rồi nổi lên mặt nước, dương quang soi sáng, biển xanh mênh mang vạn dặm.

Nổi lên mặt biển, Lý Dực Triển thu Tinh Bạng chu lại, Hiên Viên lão tổ tế xuất bạch ngọc liên đài.

“Để tại hạ dùng sức phá giải Tổ sắc vân giới trận, chư vị đạo hữu ngăn trở uy năng phản kích.”

Hỏa Vân chân nhân nói đoạn vung tay gọn ghẽ, hắc hồng sắc hỏa diễm cỡ thùng nước, như cự trụ giáng vào vô hình cấm chế.

Tiếng nổ vang lên liên tục, chướng ngại vô hình sáng rực hắc hồng sắc quang hoa, liên tục bắn ra lưỡi lửa hình nấm màu đỏ pha đen, phản kích Hiên Viên lão tổ và bọn Ngụy Tác.

Một vòng bạch sắc linh quang từ bạch ngọc liên đài của Hiên Viên lão tổ dấy lên, dễ dàng ngăn chặn hắc hồng sắc hỏa diễm như hình cây nấm.

Xem ra Hỏa Vân chân nhân nói không sai, Thông minh liên đài của Hiên Viên lão tổ không chỉ là một món phi độn pháp bảo bất phàm mà còn là một món pháp bảo phòng ngự chí ít cũng là đạo giai.

Thấy Thông minh liên đài, Ngụy Tác thêm rõ dãi, bất quá Hiên Viên lão tổ liên tục động dụng pháp bảo này thì không đời nào ông ta cho gã, gã chỉ còn biết nuốt nước bọt.

Lý Dực Triễn xòe tay, tế xuất một thanh sắc linh đang nhỏ xíu, lơ lửng trên không trung.

Thanh sắc linh đang xuất hiện, tiếng thuật pháp oanh kích tựa hồ bị hút hết vào, tứ bề đều an tĩnh.

Lý Dực Triễn nói là không sợ bị người Âm Thi tông phát hiện, nhưng vẫn muốn không bị phát hiện vẫn hơn nên tránh để âm thanh phát ra, thu hút tu đạo giả đến.

Hỏa Vân chân nhân liên tục oanh kích mấy tuần hương, vô hình cấm chế đột nhiên phát ra tiếng lách cách, hỏa trụ mất đi lực cản, lao vào!

“Tẩu!”

Hỏa Vân chân nhân tỏ vẻ hơn hớn, thân ảnh loáng lên, theo hỏa trụ xông vào!

Nhanh chóng phá được cấm chế Tổ sắc vân giới trận như vậy là điều bất ngờ, xem ra uy năng pháp trận đã không cách nào so với xưa kia.

Hiên Viên lão tổ sợ Thông minh liên đài lớn thế, không cách nào thông qua nên thu lại rồi tất cả theo Hỏa Vân chân nhân tiến vào.

“Nhĩ muội yêu!”

Tuy đã nghe ba Kim Đan kỳ đại tu sĩ nói rồi nhưng vào trong Ngụy Tác chợt hít một hơi lạnh kêu thẳm.

Trước mắt, hải đảo liên miên, không thấy tận đâu, rộng lớn vô cùng, Tiểu thiên giới gì cả, mà là một vùng đất bị trận pháp phong bế.

“Chắc là Tiểu thiên giới rồi!”

Lục đại trước mắt toàn là các loại các dạng linh vụ và quang hoa bao phủ, ba Kim Đan kỳ đại tu sĩ cùng hô khẽ.

Phía trên gò núi trước mặt bọn Ngụy Tác lơ lửng một lớp hoàng sắc vân vụ, gò núi phủ trong một tầng huyết quang, trông thập phần yêu dị.

“Lưỡng vị đạo hữu thấy thế nào?” Nhìn gò núi khiến người khác rung mình, Hiên Viên lão tổ hỏi Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triễn.

Nơi nhìn rõ được, rừng núi dọc đường vào Tiểu thiên giới đều bị các loại quang hoa, linh vụ bao trùm, Hỏa Vân chân nhân không hề do dự gật đầu, “đằng nào chúng ta cũng không có địa đồ Tiểu thiên giới, không hiểu cấm chế trong đó, từ từ tìm kiếm là được!”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

307. Chương 307: Quỷ Sơn Quỷ Hải

“Tại hạ nghĩ vậy.” Lý Dực Triễn gật đầu.

Tuy gò núi đầy huyết quang, lơ lửng mây vàng, trông thập phần quái dị nhưng cấm chế không phải cứ càng quái dị thì nhất sẽ càng hung hiểm, chưa biết chừng cấm chế trông phổ phổ thông thông mới nguy hiểm.

Hiên Viên lão tổ rõ ràng muốn vào luôn, nghe hai người nói vậy, thân ảnh loáng lên đầu tiên, lao về phía gò núi.

Cách huyết quang hơn mười trượng, tất cả dừng lại, đứng trên mặt biển.

Thần thức quét qua, không có bất kỳ trở ngại gì, nhất thiết tựa hồ thập phần bình thường.

“Tại hạ thử xem sao.”

Ngụy Tác nói xong, trực tiếp thi triển Băng Ly chân quyết, hóa ra bạch sắc băng long, lao vào huyết quang. Gã tranh quyền động thủ vì muốn tránh bị Lý Dục Triển đề nghị sử dụng Huyền sát quỷ trảo.

“A?”

Bạch sắc băng long lao ra, càng lúc càng nhỏ, không đầy một trăm trượng thì tan biến.

Hỏa Vân chân nhân mục quang lóe lên, lập tức thi triển một hắc hồng sắc quang trảo cực nồng hỏa sát khí tức.

Hỏa Vân chân nhân không nói gì, đến gần huyết quang, để linh quang quang trảo chạm vào huyết quang rồi hơi trầm ngâm một chốc, từ từ lướt vào huyết quang.

“Hỏa Vân đạo hữu!”

Lý Dục Triển biến sắc, vì vừa vào trong huyết quang, Hỏa Vân chân nhân chìm hẳn xuống đất nhưng lập tức đứng vững, thử đi mấy bước trước khi quay lại.

“Trong đó có cấm không pháp trận, với tu vi của tại hạ cố bay lên cũng chỉ được chừng ba trượng. Huyết quang có công hiệu tiêu hao uy năng thuật pháp, tương đương với liên tục tổn hao chân nguyên. Bất quá tiêu hao kiểu này thì tu vi của chúng ta chịu được.” Quay lại, Hỏa Vân chân nhân lạnh lùng nói.

“Y cũng khá đấy chứ.”

Hỏa Vân chân nhân mặt mũi khắc bạc, lúc nào cũng có vẻ khó gần nên gã không có nhiều hảo cảm, nhưng giờ thấy ông ta chủ động thử nguy hiểm thì gã thay đổi hẳn quan điểm.

“Vậy thì chúng ta cùng qua!”

Hiên Viên lão tổ không nói gì, một hoàng sắc linh quang quang trảo kết thành trong tích tắc, linh quang quang trảo hình thành hình ảnh vạn niên thanh, chính thị thiên cấp đệ giai thuật pháp phòng ngự huyền hoàng linh quang ông ta truyền cho Ngụy Tác.

“Quả nhiên có cấm không cấm chế!”

Trong hoàng sắc linh quang quang trảo, lọt vào phạm vi huyết quang, Ngụy Tác quả nhiên thấy thân thể nặng nề, không bay lên nổi. Bất quá đúng như Hỏa Vân chân nhân nói, huyết quang trừ liên tục tiêu hao uy năng thuật pháp, tương đương với tiêu hao chân nguyên tu sĩ thì không có công hiệu gì nữa. Bọn Ngụy Tác nhanh chóng vượt qua gò núi.

Phía sau gò núi là vách núi xanh biếc cao vợi vợi, hơn ba trăm trượng, trơn bóng như gương.

Đến đây không còn cấm không cấm chế, Hỏa Vân chân vỗ lên nô thú đại trên eo, Dương chi điều sáng rực một vầng thái dương bay ra.

Hỏa Vân chân nhân thả Dương chi điều, Ngụy Tác máy động, thả Phệ tâm trùng ra theo.

Thật lòng Ngụy Tác thấy rằng hữu dụng nhất lúc này là lục bào lão đầu, Vân Giới tông là tông môn một vạn mấy nghìn năm trước, cách thời đại của lão không xa, chưa biết chừng lục bào lão đầu nhận ra được vài cấm chế, bất quá thực lực tu sĩ Kim Đan kỳ và thần thông thì lão không hiểu lắm Tu sĩ. Vân Giới tông năm xa tuy nhiên lợi hại nhưng không hiểu được Thiên khung huyền diệu thế nào. Với việc chưa hiểu, cần thận vẫn hơn, Ngụy Tác không dám chắc lục bào lão đầu xuất hiện mà không bị ba tu sĩ Kim Đan kỳ phát hiện, giờ là ban ngày, lấy Dương quỷ quán ra thì lục bào lão đầu cũng không ra, cứ theo ba Kim Đan kỳ đại tu sĩ là hay nhất.

“À!”

Dương chi điều và Phệ tâm trùng được thả ra, thần sắc Hỏa Vân chân nhân và Ngụy Tác đổi ngay.

“Lưỡng vị đạo hữu, chuyện gì vậy? Lê nào yêu thú lưỡng vị nuôi không hợp nhau, khó không chế hử?” Lý Dục Triển thấy Hỏa Vân chân nhân và Ngụy Tác đổi sắc, không nén được lên tiếng hỏi.

“Không phải.” Hỏa Vân chân nhân lắc đầu, thò tay phải búng ta một hỏa cầu cỡ trái dưa.

Thình không vốn không có gì lạ nhưng hỏa cầu bay lên thì đột nhiên có vô số đao nhận cương phong tràn ra, hỏa cầu bị cắt tan trong tích tắc.

“Tầng không có cấm chế?”

Hiên Viên lão tổ và Lý Dục Triển hơi biến sắc, uy năng cương phong phong nhận tựa hồ hoàn toàn không kém gì linh cấp cao giai pháp bảo.

Đồng thời, Ngụy Tác vung tay phát ra bạch sắc băng long bổ vào vách núi nhẵn bóng.

Vách núi uốn mình kỳ dị, bạch sắc băng long xuyên qua, vách núi lại uốn éo rồi trở lại như thường, không hề lõm vào.

“Ngụy tiểu hữu, Phệ tâm trùng này nhìn thấu được cả ảo quang pháp trận?” Lý Dục Triển tỏ vẻ lạ lùng, dù là tu sĩ ngốc thì cũng nhận ra vách núi đó là do ảo quang pháp trận hình thành.

“Phệ tâm trùng của tại hạ đã tiến giai, có năng lực nhìn được ẩn hình, chỉ là lần đầu tiên tại hạ biết nó có thể nhìn thấu được hư thực của ảo quang.” Thực lực của Ngụy Tác hiện tại không cần giấu giếm như trước, nân thật thà gạt đầu nói.

“Hả? Là trưởng lão Phệ tâm trùng tiến giai. Ngụy tiểu hữu quả nhiên có đại thần thông.” Lý Dục Triển thở dài.

“Bố trí cấm chế này đúng là độc ác. Không nhận ra ảo quang pháp trận mà bay lên thì chưa biết chừng sẽ bị cắt nhỏ.” Ngụy Tác ngẩng nhìn thình không không có gì khác thường, tỏ vẻ âm ỉ nói.

“Tại hạ không có thủ đoạn nào phá giải ảo quang pháp trận này.” Hỏa Vân chân nhân không nói gì, hơi nheo mắt nhìn vách núi, “Chư vị đạo hữu có thủ đoạn phá giải ảo quang pháp trận không?”

“Trưởng lão còn đợi gì nữa?” Hiên Viên lão tổ bảo Ngụy Tác.

“Tại hạ?” Đang đợi xem thủ đoạn của Hiên Viên lão tổ và Lý Dục Triển, Ngụy Tác tròn mắt, “Lão tổ có ý gì? Tại hạ không biết cách phá giải pháp trận này?”

“Tại Hải liệt đại hội, trưởng lão chẳng phải lấy được đạo tâm đăng của Tử Vi tông hả?” Hiên Viên lão tổ nhìn Ngụy Tác, có vẻ tất tiêng.

“Đạo tâm đăng? Pháp bảo này hả?” Ngụy Tác ngẩn ra, lấy ra pháp bảo hình đĩa dầu màu xanh của hồng sam đệ tử Tử Vi tông.

“Không ngờ pháp bảo này của Tử Vi tông cũng lọt vào tay Ngụy tiểu hữu.” Lý Dục Triển kinh ngạc nói.

“Pháp bảo này có công hiệu phá trừ ảo quang pháp trận?”

Ngụy Tác tròn mắt dồn chân nguyên triều vào “Đạo tâm đăng”.

“Đạo tâm đăng” rực lên thanh sắc quang hoa, lưu chuyển tứ bề.

Khung cảnh thần kỳ xuất hiện.

Thanh sắc quang hoa đi qua chỗ nào, vách núi liền cong vẹo rồi tan thành vô hình.

Cảnh tượng lạ lùng xuất hiện trước mắt bọn Ngụy Tác.

Phía trước là một sơn cốc hẹp đầy đá hình bầu dục, lan tràn lục sắc vân vụ, trông thập phần quỷ dị.

“Dương chi điều không có cảm ứng, chắc không có nguy hiểm.”

Dương chi điều dẫn đường, Hiên Viên lão tổ và bọn Ngụy Tác theo sau, cùng Hỏa Vân chân nhân thận trọng đi qua sơn cốc.

Lục sắc vân vụ lơ lửng, bọn Ngụy Tác tuy thấy cổ quái, đều trầm ngâm một chốc, rồi nén lòng hiếu kỳ không động vào vân vụ.

Bọn Ngụy Tác an nhiên đi nhanh qua sơn cốc.

Trước mặt lại là một dốc núi chệch xuống.

Dốc núi toàn là sương mờ xám xám, không ngăn cản thần thức nhưng tối đa chỉ nhìn được cảnh vật trong vòng năm sáu trăm trượng.

Hỏa Vân chân nhân không dừng mà vẫn đi trước dẫn đường, Dương chi diệu không cảm giác thấy nguy hiểm.

“À!”

Theo dốc núi đi lên hơn một trăm trượng, thoáng thấy đỉnh dốc, Hỏa Vân chân nhân đột nhiên dừng lại.

Hôi sắc vụ khí đột nhiên ngưng kết lại, hình thành từng quỹ ảnh cao bằng nửa người thật cảm song đao, âm khí trầm trầm.

Hôi sắc vụ khí ngưng kết thành quỹ ảnh, vụ khí ngoài xa cũng xáo động, nhanh chóng ngưng thành quỹ ảnh tương tự.

Bọn Ngụy Tác vốn đứng trên dốc núi trông trợn.

Nhưng chỉ tích tắc sau, cả bọn như đứng trong thiên quân vạn mã, chung quanh là “Quỷ sơn quỷ hải”.

Hỏa Vân chân nhân thấy quỷ vật hiển hiện thì vẫn mặt mũi lạnh tanh vùng tay, ngón lửa đỏ pha đen lớn cỡ bánh xe nổi lên rồi phân tán, hóa thành hơn năm mươi con hỏa diễm phi diệu dài một thước, từng con một lao vào quỷ vật đang lướt nhanh đến.

Ầm, hơn năm mươi quỷ vật bị hỏa diễm thiêu rụi đầu.

“Cái gì?!”

Hỏa Vân chân nhân lại biến sắc.

Đầu hơn năm mươi quỷ vật bị thiêu xong, không tan đi mà mọc ngay ra

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

308. Chương 308: Băng Nguyên Lập Trụ

“Chát, chát, chát!”

Quỷ vật xông đến trước hoàng sắc linh quang quang tráo do Hiên Viên lão tổ kích phát.

“Hừ, các ngươi không phải có đao hắc? Tưởng là màn thầu hay sao?”

Nhượng Ngụy Tác hơi choáng váng vì trong tay quỷ vật âm khí trầm trầm cảm âm phong trường đao có vẻ rất sắc bén nhưng lao vào linh quang quang tráo của Hiên Viên lão tổ kích phát thì không dùng đao mà nằm bò lên quang tráo cần như gặm màn thầu.

Xem ra hai thanh đại đao chỉ để dọa người.

“Phi kiếm của ta không chỉ để dọa như đại đao của các ngươi.”

Ngụy Tác lấy phi kiếm “Nhĩ muội yêu” đại danh đỉnh đỉnh ra, lưỡng sắc quang hoa lóe lên. “Bụp!”, tẹt chém nát ba quỷ vật như đập ruồi.

Kim Uẩn kiếm quyết cứ sử dụng là hút được kim linh chi khí, Ngụy Tác quyết định sau này nên dùng nhiều nhiều một chút.

“Không phải chứ?”

Ngụy Tác thiếu chút nữa kêu lên “Nhĩ muội yêu” vì ba quỷ vật bị đánh tan thì nhanh chóng ngưng tụ lại vùng song đao, lắc hông xông lên.

Thấy thế, Hỏa Vân chân nhân chấp hai tay, hắc hồng sắc hỏa liên hơn ba trượng xuất hiện.

Đóa sen lửa uy thế kinh nhân ngưng thành, nhanh chóng quay tít, tạo ra sức hút kinh nhân, toàn bộ quỷ vật bị hút vào.

Quỷ vật trong phạm vi hơn ba mươi trượng bị hút vào, đốt thành tro tàn.

Cảnh tượng này khiến Ngụy Tác rùng mình.

Uy năng của đóa hỏa diễm cự liên này, tu sĩ tầm thường mà đấu với Hỏa Vân chân nhân thì không nói pháp khí, chưa biết chừng cả bản thân cũng bị hút vào, rõ ràng ít nhất đó cũng là thiên cấp đệ giai thuật pháp, Hỏa Vân chân nhân khiến cả tu sĩ như Hiên Viên lão tổ e dè không phải không có lý.

Ngụy Tác trợn tròn mắt vì hỏa liên vừa tan đi, tro lại tản ra rồi biến thành hơi sắc khí vụ, ngưng tụ quỷ vật.

“Xoẹt”!

Lôi quang sáng rực hiện ra trước mặt Lý Dực Triển, ngưng thành kim sắc thiểm điện tiểu kiếm chừng hai thước.

Kim sắc tiểu kiếm lóe lên, giáng vào một quỷ vật.

Quỷ vật cũng không thèm nói nửa câu, lập tức hóa thành tro rồi tan thành hơi sắc khí vụ, ngưng thành hình dạng cũ, ra vẻ có bản lĩnh thì cứ việc.

“Cũng như ‘Đoạt xá yêu hồn’ của Âm Thi tông, không sợ thuật pháp.” Lý Dực Triển hơi biến sắc.

“Đoạt xá yêu hồn?”

Ngụy Tác máy động, ném ra một nắm Âm lân sa. Lý Dực Triển nói vậy thì gã thấy là khí tức quỷ vật này khá giống “Đoạt xá yêu hồn” đánh lên gã lần trước.

“Y tuy kiến thức hạn hẹp nhưng kinh nghiệm đấu pháp thập phần phong phú.” Thấy gã ném Âm lân sa, Lý Dực Triển và Hỏa Vân chân nhân đều có ý nghĩ này, ngoài mặt bình tĩnh chờ xem quỷ vật bị Âm lân sa thiêu đốt biến hóa thế nào.

Âm lân sa thiêu đốt, quỷ vật vẫn không tổn hại gì, nhưng Âm lân sa dính vào chỗ nào là bốc cháy xuyên qua.

Hiên Viên lão tổ nhíu mày, định đề nghị không nên cố ý đối phó quỷ vật, cứ dùng thuật pháp phòng ngự, cũng như ngăn chặn huyết quang lúc trước xông qua dốc núi rồi tính. Quỷ vật do pháp trận ngưng thành, chỉ cần vượt qua là chúng không đuổi kịp.

Nhưng tay Ngụy Tác lại rực thanh hắc sắc âm khí, ngưng thành Huyền sát quỷ trảo chụp vào quỷ vật bóp mạnh.

Mấy quỷ vật bị bóp nát, nhưng khác lúc trước là không hề ngưng kết trở lại.

“Ngụy tiểu hữu, môn thuật pháp này có thể khắc chế quỷ vật?” Lý Dực Triển và Hỏa Vân chân nhân đều rất kinh ngạc.

Mắt Ngụy Tác lúc đó sáng rực như thấy linh thạch.

Gã thi triển Huyền sát quỷ trảo, chỉ để thử xem, không ngờ thật sự hữu dụng, bị Huyền sát quỷ trảo chụp thì nguyên khí của quỷ vật như bị hấp thu, gã rõ ràng cảm giác thấy mấy lần âm khí dung hợp vào huyền sát âm khí, khiến âm khí càng mạnh lên.

Phát hiện này khiến Ngụy Tác điên cuồng chụp.

“Quỷ vật có thể tăng cường uy năng môn thuật pháp này?”

Chụp như bay một lúc, cả bọn Hiên Viên lão tổ đều hiểu uy năng Huyền sát quỷ trảo càng lúc càng mạnh.

Bọn Hiên Viên lão tổ nhìn nhau, đợi cho Ngụy Tác chụp quỷ vật.

Tốc độ Ngụy Tác chụp cực nhanh, ma trảo dài ngoằng như cơn lốc cuốn đi, quỷ vật không có đầu óc, vị đệ huynh trước vừa bị bóp nát thì vị sau đã xông lên. Không đầy nửa tuần hương sau, toàn bộ quỷ vật trên dốc núi đã bị Ngụy Tác chụp hết.

“Chà!”

Hấp thu nguyên khí của ít hất hơn nghìn quỷ vật, nhìn Huyền sát quỷ trảo, Ngụy Tác buột tiếng kêu.

Hóa ra gã cùng Cơ Nhã “vắt vả” tu luyện gần đây ngày, huyền sát âm khí ngưng thành quỷ trảo đã nhọn hoắt năm ngón, không khác gì trảo của Hắc Bức ma long, thậm chí Huyền sát quỷ trảo còn đáng sợ hơn. Hiện tại Huyền sát quỷ trảo ngưng tụ được một lớp vảy ở ngoài.

“Không ngờ môn thuật pháp này của Ngụy tiểu hữu còn có thể tăng trưởng, bọn tại hạ thấy uy năng cao hơn linh cấp trung giai phá bảo một chút nhưng hấp thu quỷ vật nguyên khí thì đã đạt đến uy lực đạo giai hạ phẩm pháp bảo.” Lý Dục Triển nhìn gã đầy thâm ý, “Ngụy tiểu hữu, môn thuật pháp này lẽ nào là thiên cấp cao giai thuật pháp?”

“Đạt tới uy lực đạo giai hạ phẩm rồi?” Ngụy Tác mừng thầm, tu sĩ Kim Đan kỳ này phán đoán không sai, Lý Dục Triển bảo Huyền sát quỷ trảo đã đạt tới uy năng đạo giai hạ phẩm thì chắc thế. Bất quá thấy Lý Dục Triển có thâm ý thì gã cười ha ha, tỏ vẻ ngược ngùng: “Môn thuật pháp này của tại hạ mà là thiên cấp cao giai thì tại hạ cười cả trong mơ mất, môn thuật pháp này đúng là thiên cấp thuật pháp nhưng chỉ là thiên cấp trung giai, là một môn song tu thuật pháp. Uy năng tuy có thể tích lũy nhưng dùng rồi thì sẽ tiêu hao.”

“Hả? Hóa ra như thế.” Lý Dục Triển nhìn Cơ Nhã cạnh gã, ra vẻ đã hiểu.

“Con bà nó chứ, nếu đúng là thiên cấp cao giai công pháp, định đối phó ta hả?”

Ngụy Tác cười hắc hắc nhưng lại mắng thầm. Lý Dục Triển và Hỏa Vân chân nhân tuy đều bình tĩnh, nhưng gã cảm giác rõ ràng hai người đều thèm muốn môn thuật pháp này. Dù giờ đang xưng hô tiểu hữu lão ca đầy vui vẻ, hợp tác ăn ý nhưng lúc cần thận thì vẫn nên cẩn thận.

Chỉ tiếc là pháp trận của dốc núi không mạnh, chứ không thì âm nguyên quỷ vật đông gấp mấy lần, mấy chục lần, Huyền sát quỷ trảo chẳng phải sẽ hơn cả phi kiếm cánh cửa, biến thành đạo giai thượng phẩm, thậm chí đạt đến uy lực huyền giai pháp bảo sao?

Nếu tu sĩ Vân Giới tông bố trí pháp trận này biết gã nghĩ gì thì sẽ bỏ dậy từ quan tài mà kêu to “Nhĩ muội yêu” rồi thổ huyết.

Pháp trận này là “Vạn quỷ bắt diệt đại trận”, ngưng xuất âm nguyên nguyên khí thập phần độc đáo, lúc trước không có thuật pháp như Huyền Sát đại pháp, đại trận này không ai giải được, quỷ vật có thể đuổi theo tu sĩ mấy dặm, cơ bản thì tu sĩ Kim Đan trở xuống chỉ còn cách bỏ chạy, muốn phá giải coi như chết chắc. Hiện tại Ngụy Tác lại khinh miệt pháp trận này không ra gì.

Qua khỏi dốc núi, phía trước là một bình nguyên bằng phẳng, sinh trưởng cây bụi thông thường.

An toàn bay hơn nửa canh giờ, nhiệt độ trong không khí dần băng lãnh.

Cây bụi dày đặc dần trở nên thưa thớt rồi không thấy ngọn cỏ nào, mặt đất phủ một lớp băng mỏng.

Đi thêm mấy dặm, mặt đất và chung quanh đều dày đặc những vì quá lâu năm nên nhiễm bụi, chuyển thành màu xám xịt.

Không lâu sau, bình nguyên phủ băng xám mọc lên nhiều băng trụ cao năm, sáu trượng đập vào thị tuyến tất cả!

Chính giữa băng trụ là từng căn thanh sắc mộc trụ, bên ngoài bọc băng.

Trên trụ gỗ đều buộc dây xích tinh kim, tuyệt đại đa số cột không nhưng có ba cột treo thì thể tu sĩ

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

— 0000 —

309. Chương 309 : Vạn Đạo Kim Quang

Nhìn thấy số cột trụ và thi thể ba tu sĩ, Hiên Viên lão tổ và Hỏa Vân chân nhân, Lý Dực Triển đều phần chấn.

Pháp y của ba tu sĩ và pháp y hiện tại khác nhau, thoát nhìn là biết từ rất xa xưa.

Quan trọng nhất là pháp y của ba tu sĩ còn lấp lánh linh quang, tuy cách xa, không thể đoán rõ phẩm giai, nhưng cách hơn một vạn năm mà không mất linh quang thì không phải tầm thường. Pháp y như thế mà không bị lấy đi, chứng tỏ họ còn thứ khác trên mình.

Dương chi điều dẫn đường, bọn Ngụy Tác thập phần thuận lợi đến trước mớ cột trụ.

Mỗi cây thanh sắc mộc trụ bị băng phong và dây xích tinh kim quấn trên đều phủ đầy phù văn huyền ảo.

Ánh mắt chúng nhân tụ hết vào thi thể thanh sam tu sĩ gần nhất.

Nhục thân tu sĩ này không hề rửa nát, còn nhìn ra y mới chừng bốn mươi tuổi, bị huyền băng đông cứng quá lâu, toàn thân xám xịt, trông thập phần hãi nhân.

Thanh sắc pháp y trên mình còn mới, phát ra lục quang nhàn nhạt, thần thức chúng nhân chạm vào thi pháp y này ánh lên thanh sắc quang hoa như hai con cá bơi quanh, trông thập phần linh động. Chúng nhân đều cảm nhận được thần thức bị bắn lại.

“Pháp y này không chỉ có công hiệu cách tuyệt thần thức, đề phòng tu sĩ tra xét mà còn giúp chủ nhận nhận ra có người khác thăm dò.” Lý Dực Triển mắt ánh lên quang mang kinh hỉ.

Chỉ cần có thần thức quét tới là hiện lên thanh sắc quang hoa như hai con cá khiến tu sĩ mặc pháp y này nhận ra có tu sĩ khác ẩn mình.

“Do ai thu lấy bảo vật? Lấy được thì do ai giữ?” Hỏa Vân chân nhân tỏ vẻ rạch ròi, hỏi Hiên Viên lão tổ.

“Hỏa Vân đạo hữu và Lý đạo chủ định thế nào?” Hiên Viên lão tổ nhìn Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển.

“Nếu bảo vật cùng pháp khí thông thường, ai giữ cũng thế, nhưng nếu là dị bảo mà do một trong bốn chúng ta giữ thì không ai yên tâm.” Hỏa Vân chân nhân nói thẳng, “Để tránh nghi ngờ vô vị, tại hạ thấy mọi bảo vật cứ do Cơ Nhã đạo hữu giữ, lấy bảo vật thì do Ngụy tiểu hữu, môn thuật pháp đó của tiểu hữu. Còn pháp bảo tiến công hoặc phòng ngự, không giúp gì cho chúng ta hiểu nơi này, cứ bỏ qua phẩm giai và tác dụng, thu lại đã, tránh bất lợi đến việc hợp tác. Đợi khi an toàn ra khỏi, về Hải Tiên thành thì nghiên cứu mọi thứ rồi thống nhất phân phối, các vị thấy sao?”

“Mọi thứ đều do bên lão phu giữ, tất nhiên không có ý kiến. Ai cũng đều hiểu, ở nơi thế này, lòng tham cũng vô dụng, dù lấy được bảo vật kinh thiên cũng cần sống sót đã.” Hỏa Vân chân nhân nói thẳng, Hiên Viên lão tổ đương nhiên cũng vậy, ông ta không còn nhiều thọ nguyên, hiện tại dù có tu sĩ tu vi cao hơn, ông ta cũng không sợ. Đoạn gật đầu với gã: “Ngụy trưởng lão, bắt đầu đi.”

Ngụy Tác hơi ngửa ngáy, thấy Hiên Viên lão tổ gật đầu thì vung tay chụp, thanh hắc sắc âm khí tràn tới, thi thể tu sĩ đó đông cứng, như màn thầu đông kết, biến thành bột vụn.

Thanh sắc pháp y dễ dàng bị thanh hắc sắc âm khí hút lên, lơ lửng trước mắt chúng nhân.

Một hoàng sắc nạp bảo nang nhỏ xíu, tinh tế từ pháp y rơi ra.

“Quả nhiên có nạp bảo nang!” Lý Dực Triển hưng phấn hô khẽ.

“Chắc không có cấm chế, lưỡng vị đạo hữu nếu yên tâm thì để Ngụy trưởng lão mở nạp bảo nang, được không?” Hiên Viên lão tổ quét thần thức vào nạp bảo nang.

“Được!” Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển gật đầu, thần sắc bất biến đáp ứng.

“Xem ra nạp bảo nang này xưa nay không thay đổi gì.”

Ngụy Tác thận trọng quét thần thức hai lần, thu hoàng sắc nạp bảo nang lại. Nạp bảo nang này hình thức không khác gì hiện tại, cả phù văn cũng thập phần tương tự. Xem ra pháp khí chỉ để đựng đồ này thì hậu bối tu sĩ không ai chịu bỏ lực khí cải tiến. Bất quá nếu Ngụy Tác là luyện khí sư thì cũng vậy, có lực khí nghiên cứu pháp khí này không bằng nghiên cứu cách luyện chế pháp bảo tiến công có uy lực cao hơn.

Ngụy Tác dồn chân nguyên vào, mọi thứ trong nạp bảo nang được lấy ra.

Trong nạp bảo nang có một khối xích hồng sắc tinh kim cỡ nắm tay, một ô hắc sắc mộc hạp, một pháp bảo như nghiên mực hình vuông, một bộ hồng sắc tế châm, một bộ bạch sắc pháp y tựa hồ đã bị dùng rồi, hai thanh ngọc Đan bình.

Đã nói trước nên Ngụy Tác trực tiếp thu tất cả vào nạp bảo nang ném cho Cơ Nhã. Đoạn mở hộp gỗ trước mặt Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển.

Ô hắc sắc ngọc hạp trống trơn, Ngụy Tác lắc đầu, mở hai thanh sắc Đan bình ra.

Trong hai thanh sắc Đan bình, một đựng mười hai viên thanh bạch sắc Đan dược, một đựng một viên kim sắc Đan dược. Ngụy Tác không nghiên cứu tác dụng hai loại Đan dược mà chỉ cùng Hỏa Vân chân nhân và Lý Dực Triển đếm số lượng, rồi đưa hết cho Cơ Nhã.

Thu mọi thứ lại, bọn Ngụy Tác đến trước thi thể tu sĩ thứ hai.

Tu sĩ này chừng hơn bốn mươi tuổi, râu quai nón rậm rì, bề ngoài cũng như tu sĩ trước, không có thương tích, cơ hồ bị người ta bắt trời đổ đây, chết vì băng giá.

Theo cách bố trí thanh sắc mộc trụ chắc dùng để chế tài tu sĩ đối địch.

Có điều vì sao mọi thứ trên mình các tu sĩ này không bị lấy đi thì không ai hiểu.

Dù Ngụy Tác kém kiến thức đến đâu cũng hiểu từ tu đạo giới mấy vạn năm trước đến hiện tại, không có một tông môn nào giàu đến mức coi rẻ cả pháp khí bán linh giai trở lên, coi như rác rưởi vứt lung tung. Hà huống chỉ một món thanh sắc pháp y lúc trước, phẩm giai không kém gì linh giai hạ phẩm.

Pháp y đỏ rực có hồ dầu phù văn của tu sĩ này cũng lấp lánh hồng quang, phẩm giai không hề thấp.

Bất quá pháp y ngày không có công hiệu ngăn cản thần thức, Ngụy Tác phát hiện ngay eo tu sĩ này đeo một nạp bảo nang.

Ngụy Tác không hề do dự, vung tay lấy cả nạp bảo nang và hồng sắc pháp y.

Thi thể tu sĩ bị đông cứng đến phong hóa nhanh chóng nát vụn.

“Cái gì nhỉ!”

Đột nhiên, mục quang Hiên Viên lão tổ và Hỏa Vân chân nhân lóe lên.

Thanh sắc mộc trụ sau lưng tu sĩ này hơi ánh vàng, tựa hồ có khảm một viên kim sắc tinh thạch. Có điều tinh thạch bị thi thể tu sĩ này che mất, mãi khi y hóa thành tro bụi thì mới lọt vào mắt chúng nhân.

“Không ổn!”

Hiên Viên lão tổ và Hỏa Vân chân nhân, Lý Dực Triển cũng Ngụy Tác, Cơ Nhã biến hẳn sắc mặt!

Kim sắc quang hoa từ trong tia sáng vàng nhạt dấy lên, lớp băng chúng nhân đang đứng cũng ánh lên vô số kim quang cỡ ngón tay.

Hiên Viên lão tổ kích phát huyền hoàng linh quang, vẫn không ngăn nổi kim quang.

Ai cũng cảm nhận được quanh mình là kim quang cỡ ngón tay, kim quang chiếu vào thì họ cũng không thấy bất kỳ cảm giác gì.

Sức mạnh căn bản không cách nào kháng cự được dấy lên, hút tất cả vào một thế giới khác.

“Truyền tổng pháp trận?”

Sắc mặt Ngụy Tác nhợt nhạt, cảm giác này không khác gì lúc truyền tổng pháp trận đi xa phát động, nhưng gã nín thở vì kim quang dấy lên, gã lập tức cầm tay Cơ Nhã nhưng hụt. Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi, đã bị “hút” trước, truyền tổng đi mất.

Tích tắc bị sức mạnh không cách nào kháng cự “nuốt chửng”, gã mặt mày nhợt nhạt thò tay, thanh hắc sắc âm khí tràn ra, cuốn pháp y của một tu sĩ cách hơn hai mươi trượng vào tay.

Tích tắc pháp y vàng sáng trên mình tu sĩ này lọt vào tay, gã cũng biến mất.

Nếu có người ở xa nhìn thấy biến cố đột nhiên thì sẽ phát hiện trước lúc Ngụy Tác biến mất, Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi, Hỏa Vân chân nhân đã tan biến trước. Ngay khi gã tan biến, còn lại Lý Dực Triển đang định lao ra cùng Hiên Viên lão tổ đều chìm vào vô số kim quang

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

310. Chương 310 : Tiểu Thiên Ảo Hóa Diệu Động Trận

Kim quang lóe lên, Ngụy Tác mặt mũi nhăn nhó hiện rõ thân ảnh tại một “Đại điện”.

Có điều nhìn rõ cảnh tượng, sắc mặt Ngụy Tác tức thì trở nên càng khó coi.

Gã đâu có ở trong đại điện, rõ ràng là một động quật khổng lồ.

Động quật này rộng cả trăm trượng, cao hơn sáu mươi trượng, đỉnh hình tròn, vách đá tứ phía lở lổm, không có bất kỳ phù văn nào nhưng rực một lớn huỳnh quang sậm màu, trông thập phần quỷ dị. Ngụy Tác đứng ở chính giữa.

Trước và sau gã đều có một cửa động rộng mấy trượng, đầy lam sắc và hồng sắc quang hoa, trông càng quỷ dị.

Trừ Ngụy Tác, động quật không có ai, chỉ có một con chim vào một con trùng.

Lúc trước gã rất muốn có Dương chi diệu của Hỏa Vân chân nhân thì giờ nó đang thập phần kinh hoàng bay lượn trên đầu gã, Phệ tâm trùng ẩn hình ngay dưới chân gã lúc pháp trận phát động.

Rõ ràng kim sắc quang trụ ban nãy là linh quang khi truyền tổng pháp trận kích phát.

Ba thi thể tu sĩ treo đó chỉ là con mồi dẫn dụ tu sĩ khác động vào khiến truyền tổng pháp trận kích phát.

Còn bố trí kiểu gì thì không thể đoán ra, nhưng dùng mồi dẫn cho tu sĩ khác động vào để kích phát truyền tổng pháp trận, chắc chắn không tốt lành gì.

Quan trọng nhất là truyền tổng pháp trận này không đưa tu sĩ đến một chỗ.

Không đưa thêm người đi cùng Ngụy Tác mà chỉ là một con chim và một con trùng!

Hiện tại Dương chi diệu có thể cứu trị Hàn Vi Vi ở ngay trước mắt, với thực của gã, giết nó không thành vấn đề, nhưng Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi cũng không ở cạnh.

Nếu Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi và Hiên Viên lão tổ ở cùng một chỗ thì khá an toàn, còn nếu hai nàng cũng như gã, bị đẩy vào một nơi vô danh, đối diện với vô số cấm chế, thật gã không dám nghĩ đến.

Nếu Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi có gì sơ sẩy trong Tiểu thiên giới, chuyện này sẽ khiến gã hối hận cả đời.

Biến sắc mấy lần, hít sâu một hơi đoạn Ngụy Tác buộc mình triệt để lãnh tĩnh, bắt đầu quan sát chung quanh. Tình hình này cuống lên cũng vô dụng, triệt để lãnh tĩnh mới có thể tìm được Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi.

Truyền tống pháp trận thông thường đều là khứ hồi nhưng gã nhìn quanh, không thấy bất kỳ phù văn nào, hoàn toàn không giống với có bố trí truyền tống pháp trận.

Lại hít sâu một hơi, Ngụy Tác toàn lực phát ra thần thức.

Vô hình uy áp tràn ra, bao trùm cả động quật, đổ xô tới động khẩu hai bên.

Dương chi điều vốn thập phần kinh hoàng lượn trên Ngụy Tác, đôi mắt đầy linh tính chợt tỏ ra sợ hãi, tựa hồ lần đầu hiểu rõ thực lực của gã.

Toàn lực phát ra thần thức, Ngụy Tác phát hiện lối thoát của hai động quật đều là thông đạo, thần thức vươn xa nhất cũng không tới đấy, cũng không có linh khí dao động đặc biệt, trống trơn và lặng ngắt như tờ.

“Cơ Nhã!”

Ngụy Tác trầm ngâm một chốc, nghiêng rằng dồn chân nguyên, gầm vang. Với chân nguyên của gã mà gầm lên, dù trong bụng núi thì vang đi mấy dặm căn bản không thành vấn đề.

Kêu to xong, gã lại nín thở lắng nghe.

Trừ ầm ầm ước ước có hồi âm thì không nghe thấy tiếng Cơ Nhã.

“Cơ Nhã!” Ngụy Tác lại gầm vang.

Gọi liền ba lần, gã sầm mặt lấy ra viên linh cấp cao giai thanh bạch sắc châu tử lấy được ở Hải liệt đại hộ, kích phát một linh quang quang tráo bao lấy mình đoạn lấy tiếp ra Hắc thủy liên và phi kiếm cánh cửa.

Gã lấy Dưỡng quỹ quán từ nạp bảo nang ra, móc một Đan bình, nhỏ huyết dịch vào Dưỡng quỹ quán.

Bình đựng máu Hỏa địa long, lúc Ngụy Tác rời Hải Tiên thành đã nói khi có việc thập phần khẩn cấp sẽ dùng phương thức này triệu hoán lục bào lão đầu, nhỏ vào Dưỡng quỹ quán là lão sẽ cảm giác thấy.

“Việc gì hả?”

Quả nhiên, một giọt máu Hỏa địa long nhỏ vào, thân ảnh lục bào lão đầu từ Dưỡng quỹ quán bay ra, nhìn rõ thì lập tức thần sắc đại biến, “Ngụy Tác, đây là thượng cổ di tích nào? Chẳng phải người đi cùng bọn Hiên Viên lão tổ hả, họ đâu?”

“Bọn ta vô tình chạm vào một truyền tống pháp trận cổ quái, bị truyền tống đến đây.” Ngụy Tác nói lại ngay tình hình ở băng cốc có nhiều thanh sắc mộc trụ và việc chạm vào pháp trận, tình cảnh khi pháp trận kích phát cho lão nghe.

“Đều là kim quang tế trụ?” Lục bào lão đầu nghe thấy việc mặt đất rục kim quang tế trụ, liền rung động, “Chắc là đại thiên ảo hóa diệu động trận!”

“Tiểu thiên ảo hóa diệu động trận? Lão đầu, người biết pháp trận này? Đây là truyền tống pháp trận gì?” Ngụy Tác sáng mắt, nhét Dưỡng quỹ quán vào ngực áo, lục bào lão đầu hóa thành lục quang, chu vào tai gã.

“Thật ra không thể coi là truyền tống pháp trận, là một pháp trận tương đương với thuận di. Pháp trận này dùng một loại pháp tinh đặc biệt để bố trí. Tu sĩ thường bố trí tại động phủ, hoặc khi cùng tu sĩ khác đấu pháp sẽ bố trí trước, vạn nhất không địch nổi thì kích phát pháp trận rồi thuận di đến chỗ xếp trước, an nhiên đào thoát, nhưng cự ly thuận di xa nhất cũng chỉ ba trăm dặm.” Lục bào lão đầu giải thích: “Pháp trận tối đa có thể sắp xếp một trăm thuận di điểm, nên gọi là Tiểu thiên ảo hóa diệu động trận, nếu uy năng mạnh hơn thì có thể thành một nghìn điểm, gọi là Đại thiên ảo hóa diệu động trận, nhưng pháp trận này khi kích phát là từng ngân sắc quang trụ, có ngân sắc pháp liên rơi xuống, thập phần tráng quan. Bất quá dù là một trăm thuận di điểm, cũng không rõ những người khác bị truyền tống đến đâu.”

“Tức là bọn Cơ Nhã tối đa chỉ cách chúng ta ba trăm dặm?” Ngụy Tác hỏi ngay.

“Sáu trăm dặm.” Vì tình huống khẩn cấp, lục bào lão đầu luôn thấy Cơ Nhã thuận mắt hơn Ngụy Tác, cho rằng năng với gã là bông hoa nhài cấm bãi *** trâu, thậm chí bãi *** trâu này lại là loại hạng bét. Nên lão không rườm lời, chỉnh lại sai lầm của gã, “Pháp trận đưa được xa nhất là ba trăm dặm nhưng nếu họ bị đưa đến phía đối diện thì sẽ thành sáu trăm dặm.”

“Đây là pháp y của các tu sĩ trên thanh sắc mộc trụ hả?” Lục bào lão đầu lại hỏi.

“Ồ đây là cấm chế gì, người nhận ra không?” Ngụy Tác gật đầu liếc nhìn, hỏi.

“Cấm chế ở đây thập phần quỷ dị, nhất thời ta không nhìn ra, thử xem rồi tính.”

Ngụy Tác gật đầu, kiểm tra nhanh mọi thứ của hai tu sĩ.

Khi Tiểu thiên ảo hóa diệu động trận phát động, gã không kịp kíp Cơ Nhã, phát giác Cơ Nhã đã bị truyền tống đi trước, tích tắc bị đẩy đi, gã nghiêng rằng lấy hết toàn bộ mọi thứ của một tu sĩ.

Hiện tại không có ba tu sĩ Kim Đan kỳ làm lá chắn, một mình ở trong thượng cổ di tích toàn cấm chế, Ngụy Tác không thể thu lại những thứ này, phải xem thi thể hai tu sĩ có pháp khí nào thích hợp với hoàn cảnh hiện tại và tìm được Cơ Nhã không. Không rõ có phát hiện thêm manh mối về Tiểu thiên giới chăng.

Ngụy Tác nhắc pháp y có hồ đầu phù văn lên dồn chân nguyên vào.

“Gừ!”

Pháp y này vang lên tiếng hổ gầm như sấm, hồng sắc hỏa diễm hình thành một con hổ cỡ hai trượng.

Ngụy Tác chỉ tay, hỏa diễm cự hổ uy thế cực kỳ kinh nhân lao vào thông đạo đầy hồng lam sắc quang mang phía trước.

Đây là một tám hỏa hệ pháp y đặc biệt, uy năng tựa hồ đạt đến linh cấp trung phẩm.

Ngụy Tác hiện tại mặc Thanh minh pháp y được Hiên Viên lão tổ cho, không chỉ đẳng cấp phòng ngự là linh giai thượng phẩm, lại có thể trực tiếp cải biến linh khí khí tức, khiến tu vi của gã dù đạt Kim Đan cảnh mà không có ý để lộ thì đối phương sẽ cho rằng gã chỉ có tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng.

Linh giai trung phẩm pháp y này không có nhiều tác dụng với gã nên bị nhét vào nạp bảo nang.

Gã lại kích phát tám pháp y vàng sáng.

Tám pháp y này thêu rải rác phù văn như sao trời, hoàng sắc quang hoa lấp lánh có ẩn chứa ngân sắc quang hoa, thập phần hoa lệ, là pháp y đẹp nhất gã từng thấy

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

311. Chương 311: Đàm Phán Với Chim

Ngụy Tác dồn chân nguyên vào, ngân sắc quang hoa như sao lấp tám trên hoàng sắc pháp y lại nổi lên quanh gã, nhất thời như có mấy trăm ngôi sao bạc bao quanh.

Điểm điểm quang hoa như nghìn vì sao bạc, tựa hồ uy năng không kém tí nào.

Tâm niệm thôi động, mấy trăm điểm ngân sắc quang hoa lơ lửng quanh gã vẫn yên lặng, không hề có động tĩnh.

Vì nóng lòng tìm một thứ giúp gã hiểu về Tiểu thiên giới nhiều hơn nên Ngụy Tác không thí nghiệm, mà trực tiếp thu pháp y lại rồi lấy hết mọi thứ trong nạp bảo nang trên pháp y ra.

Trong hai nạp bảo nang không có nhiều thứ.

Chỉ có hai thanh sắc Đan bình, một lá hắc sắc tiểu kỳ thêu hình ngũ trảo kim long sống sộ như thật, hai cái vòng tinh kim màu xanh có đầy phù văn kỳ dị. Ngoài ra, còn có một tám hoàng sắc ngọc phù.

Thấy hoàng sắc ngọc phù, Ngụy Tác mục quang lóe lên, cầm ngọc phù lên dồn thần vào.

“Con bà nó chứ!”

Thoáng sau, lục bào lão đầu bực bội kêu lên, Ngụy Tác cũng thở hắt ra, tỏ rõ thần sắc thất vọng.

Hoàng sắc ngọc phù rõ ràng là ký sự cổ phù của thượng cổ tu sĩ, Ngụy Tác cực kỳ hi vọng cổ phù này có ghi một số thứ liên quan đến Tiểu thiên giới, như nếu có địa đồ thì gã đúng là nên tạ thiên tạ địa. Nhưng cả gã và lục bào lão đầu đều bực mình vì cổ phù ghi lại danh xưng của linh được có thể tu thành các hệ linh căn.

Như Địa hỏa tiên liên có thể tu thành hỏa linh căn, Huyền minh tiên liên tu thành băng linh căn đều được ghi lại.

Đối với tu sĩ thông thường, nhưng điều này còn để tăng trưởng kiến thức nhưng lục bào lão đầu đều biết hết, nên ngọc phù đối với Ngụy Tác trở thành vô dụng.

Vung tay thu hoàng sắc ngọc phù lại, Ngụy Tác mở hai thanh sắc Đan bình.

Mỗi bình đựng hơn mười viên thanh bạch sắc Đan dược.

“Đây là Thanh nha Đan, tương tự Hồi chân Đan.” Lục bào lão đầu kinh hỉ kêu lên, “Xem ra các tu sĩ này cách thời của ta không xa.”

Ngụy Tác không nói thêm gì, thu hai Đan bình lại rồi đồng thời kích phát hắc sắc tiểu kỳ và hai thanh sắc tinh kim tiểu hoàn.

Hắc sắc tiểu kỳ rực quang hoa, quang hoa ngưng thành hắc long lượn quanh gã.

Hai thanh sắc tinh kim tiểu hoàn đột nhiên to lên, biến thành hai thanh sắc cự hoàn đường kính hơn trượng rồi lóe lên, tan biến trước mặt gã, xuất hiện cách đó mấy chục trượng.

Ngụy Tác cho hắc sắc tiểu kỳ vào nạp bảo nang đang được sử dụng như linh thạch đại, cho hai thanh sắc tinh kim tiểu hoàn vào nạp bảo nang đựng pháp bảo thường dùng.

Thử một lần là hiểu hai món pháp bảo này, hắc sắc long văn tiểu kỳ là pháp bảo phòng ngự linh cấp thượng phẩm, đôi thanh sắc tinh kim tiểu hoàn cũng như Ngũ hành hoàn gã thường dùng trước đây, có thể trói được đối thủ, tuy uy năng chỉ linh cấp trung phẩm nhưng so với bán linh giai Ngũ hành hoàn thì không rõ lợi hại hơn bao nhiêu lần.

Thu pháp bảo này lại, mục quang Ngụy Tác lại tập trung vào Dương chi điều đang kính sợ vì gã toàn lực phát ra thần thức uy áp.

Lúc Tiểu thiên ảo hóa diệu động trận kích phát, bọn Hỏa Vân chân nhân không biết Dương chi điều cùng thuấn di đến một nơi. Hiện tại Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi tuy thất tán với gã nhưng có lẽ cứ lấy yêu Đan Dương chi điều rồi tính.

Giờ là thời cơ cực tốt để giết Dương chi điều mà không bị Hỏa Vân chân nhân biết.

“À!”

Nhưng mắt Ngụy Tác ban này hiện rõ sát cơ, Dương chi điều rất sợ gã, đang lượn trên đầu như biết rõ tâm niệm liền tỏ vẻ cầu xin đây linh tính, hơn nữa cũng không bỏ chạy mà hai cánh xòe trước mặt như một người chấp tay.

Nó có linh tính như thế khiến Ngụy Tác hơi trù trừ.

“Người có linh tính như thế, hiểu được ta nói gì không? Hiểu thì lượn một vòng trên đầu xem nào.” Ngụy Tác trù trù rồi đột nhiên nói với con chim đuôi dài có hào quang như mặt trời này.

Gã nói vậy không phải đàn gảy tai trâu vì Dương chi điều được liệt vào ngũ đại linh điều tại thượng cổ tu đạo giới, linh trí hơn nhiều cao giai yêu thú bình thường, yêu thú có linh trí cao, tiếp xúc với tu sĩ lâu thì đều nghe hiểu lời nói.

Quả nhiên, Ngụy Tác vừa dứt lời, Dương chi điều kinh kinh hoảng hoảng lượn một vòng trên đầu gã.

“Người hiểu thì ta nói thẳng, người không hiểu thì lại bay một vòng trên đầu, ta sẽ tìm cách giải thích.” Ngụy Tác nói nhanh với Dương chi điều cực có linh tính, “Lúc trước ta cần yêu Đan của người để cứu trị

đồng bạn nên mới đáp ứng thỉnh cầu của chủ nhân người là Hỏa Vân chân nhân đến đây, chứ ta không cần tính mệnh người.”

Nghe Ngụy Tác nói vậy, Dương chi điều gặt đầu liên tục, tựa hồ cho biết nó hoàn toàn hiểu.

“Hiện tại ta và đồng bạn đó thất tán. Ta lấy yêu Đan của người bây giờ, nếu họ chết trong Tiểu thiên giới thì yêu Đan vô dụng đối với ngã ta, còn người yêu Đan ly thể sẽ rất tổn hại, tương đương với phế trừ quá nửa tu vi.” Ngụy Tác nói với Dương chi điều gặt đầu liên tục, “Năng lực cảm ứng lạnh dữ của người, ở đây thập phần hữu dụng, nếu người tận lực giúp ta tìm hai đồng bạn, rồi giao yêu Đan cho ta thì ta đảm bảo sẽ tìm linh dược để người nhanh chóng khôi phục nguyên khí, lại tu thành yêu Đan. Nếu người tận lực giúp mà cuối cùng ta không tìm được hai đồng bạn, ta sẽ để người đi mà không dùng yêu Đan. Sau này sẽ tìm hai nhánh linh dược hữu dụng đền bù cho người.”

Nếu bình thường mà giao dịch nghiêm túc như thế với một con chim thì đúng là buồn cười, nhưng Ngụy Tác vì muốn tăng khả năng tìm thấy Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi nên cực kỳ nghiêm túc, không hề thấy có gì đáng cười.

Linh điều cũng thập phần thức thời vụ, biết mình không có cửa cự tuyệt, nó tựa hồ cảm giác được Ngụy Tác thật lòng bàn điều kiện, nên gã nói xong là nó gặt đầu lia lịa, sợ gã đổi ý.

“Nhĩ muội yêu, con chim này quá mức linh tính. Chó nó ăn Linh thiệt quả thì với linh tính này, khẳng định sẽ nói chuyện được với người.” Thấy Dương chi điều gặt sải cả đầu, lục bào lão đầu đỡ khốc đỡ cười bảo.

Nghe đến quả, Ngụy Tác đột nhiên nhớ ra viên ngọc như một trái quả lấy được của Âu Nhiên Mạnh. Hiên Viên lão tổ luôn đi theo nên đến giờ gã vẫn chưa cho lục bào lão đầu xem.

“Lão đầu, người biết vật này không?” Mục quang lóe lên, Ngụy Tác lấy viên ngọc kỳ dị màu cam lớn cỡ mắt rồng ra.

“Đây là Hoang cổ thánh quả!” Lục bào lão đầu hít một hơi lạnh, “Ngụy Tác, người lấy được ở đâu? Ở Tiểu thiên giới gì đó này hả?”

“Hoang cổ thánh quả, thật ra là gì thì nói cho mau. Ta lấy được của Âu Nhiên Mạnh.” Ngụy Tác vừa đáp nhanh vừa lướt đến cửa động rực xích lam hồng sắc quang hoa. Tìm Cơ Nhã là quan trọng, gã không muốn mất thời gian nhiều.

“Đồ tốt! Đây mới là đồ tốt!” Giọng Ngụy Tác cấm cửu nhưng lục bào lão đầu lại không trả treo mà hưng phấn kêu lên, “Hoang cổ thánh quả này theo truyền thuyết là linh quả từ thời đất trời sụp đổ, viễn cổ đại năng sáng tạo Thiên khung đã có. Linh quả này không chỉ như Tử hồ hoa, đề thăng xác suất kết Đan thành công, mà còn tăng cường nội phủ mà kinh mạch để lưu trữ được nhiều chân nguyên, đề thăng phẩm giai công pháp. Linh quả này còn hiếm hơn Tử hồ hoa, đối với tu sĩ Kim Đan kỳ đồ cũng rất có ích, nên thứ thế này, tông môn cũng không bao giờ dành cho thiên tài đệ tử, Tử Tinh chân nhân mà có cũng để mình dùng, chắc là Âu Nhiên Mạnh tự lấy được, không ngờ lại lọt vào tay người! Ha ha! Hoang cổ thánh quả này ta cũng chỉ thấy có hình và giới thiệu trong điển tịch. Công hiệu và dược lực cụ thể thì ta cũng không rõ, Bồ thiên Đan giờ không bỏ với người nữa? Luyện hóa qua này thì Tử Huyền chân quyết khẳng định không chỉ thiên cấp đề giai, người ta nhìn vào thần hải quang hoa của người sẽ không thể nhận ra, chỉ cho rằng người là thiên cấp đề giai. Thứ này không tăng cường thần hải.”

“Đồ tốt thế hả, nghe ra thì linh quả này cực đại tăng cường nội phủ, nhục thân, tương đương với đề thăng phẩm giai công pháp, na chắc có thể tăng trưởng thọ nguyên nhỉ?” Nếu là thứ khác, lục bào lão đầu nói ngắn ấy thì gã sẽ thấy là lừa dối nhưng lúc này, thấy cửa động phía trước rực lam hồng sắc quang hoa thì gã lại hít hơi lạnh.

“Đương nhiên, công hiệu chí ít cũng gấp vô số lần linh dược phổ thông bồi bổ nhục thân như Diên thọ quả, mấy chục năm thọ nguyên sẽ không vấn đề gì. Có những thiên cấp đỉnh giai công pháp không phải vì liên tục tối luyện nhục thân, tăng cường kinh mạch và nội phủ, vì thế tổng lượng chân nguyên càng kinh nhân, nên được tu sĩ liệt vào hàng công pháp tối đỉnh cấp sao?” Lục bào lão đầu khẳng định rồi quan sát thông đạo ngoài động khẩu

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

312. Chương 312: Tiếng Đấu Pháp

Hoang cổ thánh quả, không ngờ linh quả màu cam của Âu Nhiên Mạnh lại có lai lịch như vậy.

Kết cục của Âu Nhiên Mạnh, thiên tài nhân vật danh động một thời càng nhắc nhở Ngụy Tác nên cẩn thận, hiện tại mới hai mươi mấy tuổi đã thiên cấp công pháp Phân niệm cảnh tứ trọng, thiên tài hơn cả thiên tài, vạn nhất chết trong tay người khác thì đồ tốt của mình sẽ chui vào túi người ta hết.

Còn không rõ được lực cụ thể của Hoang cổ thánh quả nên trong lúc này gã đương nhiên không dám luyện hóa, thu linh quả thậm chí còn cao cấp hơn Tử hồ hoa lại, gã lập tức quan sát cẩn thận thông đạo ngoài động khẩu.

Trong thông đạo ngoài cửa động ràn rạt lam hồng sắc quang hoa, nhưng cũng là một nơi tương tự như động quật. Hai bên thông đạo là vách đá cao vút chứa đầy khí xám.

Thông đạo trông như một cây cầu không thấy tận đầu, không rõ dẫn đến đâu.

Ngụy Tác chợt nhớ đến địa lũng Thanh Phong lũng.

Lam hồng lưỡng sắc quang hoa bao trùm phía trên khí xám, không nhận rõ từ đâu phát ra. Ban nãy Ngụy Tác thí nghiệm hồng sắc hồ văn pháp y đã biết quang hoa này không có tác dụng tiêu giảm thuật pháp.

“Không nhận ra.” Lục bào lão đầu quan sát một chốc, nói gọn ghẽ.

“Cảm ứng thấy nguy hiểm không?” Ngụy Tác hỏi Dương chi điều bay trước mắt.

Dương chi điều vội lắc đầu, biểu thị đầy nhân tính hóa rằng không cảm giác thấy khí tức nguy hiểm.

“Tiếp theo dù ta không hỏi, người cảm tri thấy nguy hiểm thì kêu lên, đừng hổng giở trò, nên hiểu rõ, không có ta thì người cũng sẽ bị khốn ở trong này đến chết.” Lục bào lão đầu kêu lên khinh bỉ vì Ngụy Tác lại dùng thủ đoạn uy hiếp nó.

Nghe Ngụy Tác uy hiếp, Dương chi điều lại gật đầu, như muốn nói, ngài là lão đại, tại hạ hiểu, tại hạ không dám giở trò gì, theo ngài thì mới có miếng ăn.

Nó gật đầu, Ngụy Tác vung tay, phát ra Huyền sát quỷ trảo đã đạt uy lực tương đương với đạo giai hạ phẩm pháp bảo, thậm trọng chụp vào lam hồng sắc quang hoa.

Không có bất kỳ phản ứng nào, lam hồng sắc quang hoa không ngăn được Huyền sát quỷ trảo.

Huyền sát quỷ trảo lại chụp vào hơi khí trong hai thông đạo.

Khí xám hai bên bên cốc sâu tan đi, tựa hồ thập phần phổ thông. Bất quá Ngụy Tác cảm giác được Huyền sát quỷ trảo hơi trầm xuống, hình như hai bên có bố trí cấm không pháp trận, nếu lao xuống tất bị tan xương.

Trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác vung tay, phi kiếm cánh cửa lơ lửng trước mặt trượt vào lam hồng sắc quang hoa.

Thấy phi kiếm vào trong mà không có bất kỳ phản ứng nào, Ngụy Tác từ từ cất bước.

Dương chi điều hiểu rõ với thực lực của mình, tuy trong số yêu thú là đại ca nhưng tại Tiểu thiên giới do siêu cấp tông môn có Thần huyền cảnh đại tu sĩ bố trí thì chẳng là gì nên ngoan ngoãn đi trong thanh bạch sắc linh quang quang trảo được Ngụy Tác kích phát.

Người và chim trầm mặc, cực kỳ cẩn thận đi mấy chục trượng thì phía trước ánh lên hoàng quang.

Đến nơi mới phát hiện cũng là một động quật chừng trăm trượng.

Động quật này cũng như ban nãy, bốn phía là vách đá đan nhau, lồi lõm, không có bất kỳ phù văn nào nhưng bề mặt ánh lên hoàng quang nhàn nhạt.

Động quật này trừ thông đạo gã vừa đi vào thì không có lối ra, chỉ ở giữa động là một đầm nước xanh biếc rộng hơn mười trượng.

Nước trong đầm không hề dị thường, nhưng Ngự Tác nhì xuống thì mực quang lóe lên.

Đáy đầm sâu hơn ba mươi trượng là một cảnh cửa đồng rỉ sét.

Cánh cửa trông cực kỳ cổ kính còn trông lơ mơ được một phù văn huyết hồng sắc, hình con nhện khổng lồ.

“Đây là Hỉ thù chi môn.” Ngự Tác nhẩn nhó nhìn cánh cửa trông cực kỳ quý dị thì giọng lục bào lão đầu đắc ý vang lên, “Huyết hồng sắc tri thù này tại tu đạo giới thời của ta là vật lành, tu sĩ gặp tri thù này đều gặp phúc duyên, thành ra kiểu phù văn phong ấn này đều được các tông môn dùng ở cửa Tàng bảo điện, có ý mở cửa gặp niềm vui.”

“Hỉ thù chi môn, phá giải bằng cách nào?” Ngự Tác máy động, Vân Giới tông và thời đại của lục bào lão đầu chỉ cách nhau mấy nghìn năm, xem ra nhiều thứ tương thông, lục bào lão đầu bắt đầu phát huy tác dụng.

“Nếu dùng huyết tế chi pháp, dùng máu mình tế Hỉ thù phù văn sẽ mở được cửa.” Lục bào lão đầu đáp.

Ngự Tác gật đầu, lấy từ nạp bảo nang ra Tị thủy châu, kích phát.

Có Tị thủy châu, Ngự Tác và Dương chi điều thuận lợi xuống đáy đầm, đến trước Hỉ thù chi môn mà lục bào lão đầu nói.

Gã không dừng lại, vạch lên cổ tay rải máu ra.

Đoạn gã dùng chân nguyên bao lấy, để máu thấm vào tri thù phù văn.

Có điều sau mấy tích tắc, tình cảnh kinh nhân xuất hiện, cánh cửa đột nhiên mở ra, phun trào bạch sắc hà quang.

Nước trong đầm bị cuốn lên khiến quanh Ngự Tác không có một giọt nước.

Đoạn gã thấy một cánh cửa xanh xuất hiện, một lối đi trắng ngần trải ra trước mắt.

Thấy thông đạo đầy bạch sắc hà quang, Ngự Tác lặp lại thí nghiệm với thuật pháp và phi kiếm cánh cửa rồi mới thận trọng lướt vào.

Đi chừng hơn ba trăm trượng, phía trước xuất hiện một lam sắc quang mạc chặn đường.

Quang mạc rất giống với phổ thông linh quang quang mạc, Dương chi điều cũng không cảm giác thấy nguy hiểm, có điều Ngự Tác không dám sơ ý, lại lặp lại thử nghiệm, thấy thuật pháp và pháp bảo xuyên vào được lam sắc quang mạc thì mới di động thân ảnh, đi vào trong.

Đi qua lam sắc quang mạc, Ngự Tác chợt ngăn người.

Trước mắt xuất hiện một đại sảnh.

Đại sảnh chân chính chân chính là một đại sảnh, nền lát bạch sắc ngọc thạch, bên trong còn không ít đồ đặc như kệ hoa, bình phong do bạch sắc ngọc thạch chế thành, còn kê cả những giá bạch ngọc.

Nhưng toàn bộ đồ đặc đều phá tổn liễu, nằm loạn xạ dưới đất, hình như có ai đã động thủ trong này hoặc đã cướp bóc sạch mọi thứ.

Thần thức quét xuống, thân ảnh gã ra khỏi gian đại sảnh.

Gã phát hiện đang đứng trong một tòa lầu ba tầng, lớn hơn chỗ ở của gã trong Hải Tiên thành, có hơn mười gian phòng, trông như nhà kho nhưng bị lật tung, không còn thứ gì hữu dụng.

Lâu các được bao trong lam sắc quang mạc, không thấy cảnh tượng bên ngoài.

Nhanh chóng tra xét kỹ, Ngự Tác quay lại cửa chính ở tầng một.

Trừ một thông đạo nối với đầm nước, lâu các còn một cánh cửa cũng bố trí theo kiểu Hỉ thù chi môn, vì đã ở trong nên không cần dùng huyết tế chi pháp phá giải. Ngụy Tác khẽ đẩy, cửa kêu lên kèn kẹt mở ra.

Bên ngoài cũng là lam sắc quang mạc.

Đi qua màn sáng như nước, thấy cảnh tượng bên ngoài, Ngụy Tác và lục bào lão đầu đồng thời hít một hơi lạnh.

Bên ngoài là một sơn cốc lớn.

Phía trên sơn cốc là mây khói trông như lục sắc độc chướng, trong sơn cốc toàn là các vết chém, hố sâu và bạch cốt.

Xem ra sơn cốc này tựa hồ xảy ra cảnh nhiều tu sĩ đấu pháp thảm liệt.

Nhìn lại, lam sắc quang mạc không hề ngăn cản thị tuyến, lâu các ba tầng trong lam xây bằng bạch ngọc, vẽ rồng vẽ phượng, trông tinh trí dị thường. Phía trên cánh cửa Ngụy Tác đi ra treo một kim sắc đại bài biển khắc ba đại tự rồng bay phượng múa, “Linh bảo các”.

Ngụy Tác không buồn tính xem nơi này có đúng là chỗ đặt pháp bảo hay không mà lại phát thần thức quét khắp rồi vào sơn cốc từ từ tìm kiếm.

Hài cốt trong sơn cốc rõ ràng từ hơn một vạn năm trước lưu lại, đã triệt để phong hóa, Ngụy Tác chỉ hơi động, gió phất qua là xương trắng trông nguyên vẹn đã tan tành thành bụi, tạo cho người ta cảm giác thương hải tang điền đặc biệt. Mọi di hài tu sĩ ở đây hình như đã bị lục lợi, cả cốc dường như một món pháp bảo, cả một món pháp y cũng không còn.

Đến giữa sơn cốc, tiếng động và tiếng rít kỳ dị hòa vào nhau, thoáng từ phía tây vọng đến.

Ngụy Tác giật giật chân mày! Rõ ràng là tiếng tu sĩ đấu pháp

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

313. Chương 313: Nhân Ma Phù Văn Thần Tượng

Theo tiếng đấu pháp, thận trọng đi qua sơn cốc có dấu tích đấu pháp và bạch cốt, xuất hiện trước mắt là một “khu rừng”.

Trong rừng sừng sững không phải cây cối mà là những tòa thanh sắc thạch tháp đủ cỡ.

Thanh sắc thạch tháp này trông rất giống phật tháp, xá lợi tháp của phật môn tông môn, đều rất cao, bên ngoài toàn là phù điêu tường vữa, bảo liên. Tòa nhỏ nhất cao bằng thân người, lớn cỡ bắp đùi, tòa lớn cao hơn mười trượng, đường kính hai người ôm, trông như cổ thụ ngất trời.

Ngụy Tác quét thần thức, cảm giác được thanh sắc thạch tháp tựa hồ không có gì khác lạ.

Hơi trừ trừ một chốc, Ngụy Tác vung tay, phi kiếm cánh cửa tương cắt một tòa thạch tháp nhỏ làm đôi.

Phi kiếm cánh cửa của gã trông không giống phi kiếm nhưng vì có dung luyện một khối Tân thiên tinh kim lớn nên thật ra sắc hơn phi kiếm bình thường nhiều, cắt ngọn tháp như đậu hủ.

Bên trong ngọn tháp này quả nhiên đặc, là đá xanh bình thường, không có bất kỳ dị thường gì.

Trong sâu khu rừng tháp, nơi có tiếng đấu pháp đột nhiên vang lên tiếng đùng đục của vật đập xuống đất.

Ngụy Tác nhìn Dương chi diệu, con chim rất có linh tính này hiểu ý, không đợi gã ra lệnh đã chủ động bay về phía có thanh âm phát ra. Ngụy Tác càng mãn ý vì vàng sáng chói của nó chợt biến mất, quang hoa thu liễm đến cực điểm.

Ngụy Tác vô thanh vô tức dồn thần thức đến mức cao nhất, theo sau Dương chi điều.

...

Chính giữa tháp lâm sừng sững một tế đàn cực kỳ hùng vĩ.

Tế đàn vuông vắn, rộng hơn hai trăm trượng, cao ước hơn hai mươi trượng, phía trước có một dãy bậc thang dẫn lên đỉnh.

Tế đàn có vẻ được chất bằng đá xanh thông thường nhưng được bao phủ trong một thanh sắc quang tráo.

Càng kinh nhân là đỉnh tế đàn đỉnh có một dải huyết hồng sắc quang diễm, huỳnh quang lấp lánh, thậm chí khiến người ta không cách nào nhìn thẳng, không rõ là vật gì phát ra quang hoa chói lòa như thế.

Trên bãi đất trống trước tế đàn có hai tu sĩ mặc hắc sắc pháp bào.

Hai tu sĩ trẻ tuổi này đều chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặt mũi khác hẳn nhau, tu sĩ bên tay trái mặt hơi tròn, bên tay phải lại gầy gò, mõm nhọn tai choắt. Pháp y cả hai mặc lại giống hệt nhau, đều âm khí trầm trầm, thêu đầy phù văn hắc sắc khô lâu đầu, tu sĩ Vân Linh đại lục mà thấy là nhận ra chính thị pháp y đặc biệt của nội môn đệ tử Âm Thi tông: Hắc khô linh bào. Linh bào này chỉ nội môn đệ tử Âm Thi tông lập công mới được phát một món, là pháp y phòng ngự linh giai hạ phẩm.

Cạnh hai tu sĩ có tòa tháp đá cao hơn mười trượng cao vờ thành năm, sáu mảnh.

Trên thanh sắc thạch tháp đổ gục còn rải rác từng khối thanh đồng sắc tinh kim dày cả thước, một mặt là quang hoa, một mặt đầy phù văn. Trừ tinh kim vỡ thì còn nửa hình người cũng bằng tinh kim này. Quanh đó còn mấy mảnh vỡ thanh đồng sắc đại phủ cùng mấy mảnh thủy tinh tinh thạch, và mấy thứ kỳ dị như vòng răng cửa.

Đáy tòa thanh sắc thạch tháp đã gãy không mịn, chắc vì nhân hình khôi lỗi bị đánh văng vào thanh sắc thạch tháp nên xô đổ.

“Không cần nhìn, chắc là phù văn tinh kim khôi lỗi của Tiểu thiên giới, tuy có thực lực Chu thiên cảnh ngũ trọng nhưng nguyên liệu luyện chế tinh kim khôi lỗi đều thập phần phổ thông. Tu đạo giới từ lâu đã có người nghiên cứu, tranh thủ xem trên tế đàn có bảo vật gì không.”

Tu sĩ mặt tròn đi tới ngưng thần nhìn mọi thứ loạn xạ dưới đất, tu sĩ Âm Thi tông mõm nhọn tai choắt còn lại nói.

“Hóa ra Triệu sư huynh hiểu như thế về phù văn tinh kim khôi lỗi. Sư huynh nói đúng, hồng quang trên tế thập phần bất phạm, nếu là bảo vật lợi hại thì chúng ta phát rồi.” Tu sĩ mặt tròn ngăn người gạt đầu, mục quang ánh lên nét hưng phấn.

“Nếu đúng là bảo vật, chúng ta có thể dừng lại đây, sau này quay lại báo.” Đệ tử Âm Thi tông mõm nhọn gạt đầu, “Tiểu thiên giới quá hung hiểm, đệ không muốn chết vô cớ tại đây.”

Cả hai thập phần cẩn thận đi về phía tế đàn hùng vĩ.

Cả hai thập phần cẩn thận, phương thức dò đường không khác gì Ngụy Tác, tu sĩ mặt tròn kích phát một đạo thuật pháp, phát ra âm hỏa xanh biếc bắn vào thanh sắc quang thấy không có trở ngại thì Triệu sư huynh mõm nhọn tai choắt mới tế xuất bạch cốt trường thương đâm vào quang tráo.

Thanh sắc quang tráo chỉ gợn lên như sóng nước, cũng như ban nãy thuật pháp bắn vào, bị bạch cốt trường thương đâm xuyên, không hề trở ngại.

Cảnh tượng này khiến hai đệ tử Âm Thi tông tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng tỏ vẻ hoan hỉ.

Hai người thận trọng đi vào thanh sắc quang mạc.

Thanh sắc quang mạc không hề ngăn được hai người, cả hai đi hơn mười bước theo dãy bậc thang thì phát sinh dị biến! Một thân ảnh cao bằng hai người thường, toàn thân lưu chuyển hồng sắc quang hoa từ đỉnh tế đàn nhảy xuống.

Thân ảnh cao bằng hai người, toàn thân lưu chuyển hồng sắc quang hoa là một tinh kim khôi lỗi đầy kỳ dị phù văn như gai xanh!

Bề ngoài tinh kim khôi lỗi đỏ rực nhưng cầm một cây trường thương cỡ ba trượng, ngoại giáp lởm chởm gai, trông thập phần đáng sợ.

“Thiên đô minh hỏa!”

Hai tu sĩ Âm Thi tông biến hẳn sắc mặt, đệ tử mặt tròn không có chủ kiến rất có phong phạm của Hàn Vi Vi, vừa thi phóng thuật pháp vừa giậm chân nói ta tên của thuật pháp.

Hai hỏa trụ màu lục đậm như cự mãng lao vào tinh kim khôi lỗi.

Đồng thời, đệ tử Âm Thi tông mồm nhón tai choắt cũng vòng tay, bạch cốt trường thương lơ lửng trước mặt rực bạch quang đâm vào tinh kim khôi lỗi.

Hai đệ tử Âm Thi tông cho rằng phù văn tinh kim khôi lỗi cũng như lúc trước, khẳng định bị đánh lùi.

Hai đệ tử Âm Thi tông không tin nổi vì hỏa trụ uy thế bất phàm chạm vào hồng sắc quang hoa của phù văn tinh kim khôi lỗi thì tiêu tan vô ảnh vô tung, căn không ảnh hưởng gì.

Cách. Bạch cốt trường thương với tốc độ kinh nhân đâm vào mặt tinh kim khôi lỗi. Tinh kim khôi lỗi hơi lắc lư nhưng vẫn lao tới ầm ầm, trường thương chéch lên, tu sĩ Âm Thi tông mồm nhón tai choắt chưa kịp phản ứng, không kịp cả kêu thảm thì đã bị xuyên ngực, rồi như con tôm bị xiên trên que nướng, ném lên tế đàn.

Pháp y uy năng phòng ngự linh cấp đề giai không ngăn nổi thanh trường thương!

Ngực bị trường thương đâm thủng, cơ hồ cắt y làm đôi, tu sĩ Âm Thi tông này mất mạng lập tức.

“A!”

Tu sĩ mặt tròn thấy thế thì thiếu chút nữa dựng tóc gáy, nào còn dám phát pháp khí, thi triển bừa một đạo thuật pháp rồi cầm cổ bỏ chạy.

“Bốp!”

Độn tốc của y hoàn toàn không cách nào so được với tinh kim khôi lỗi mình đầy gai nhọn xích hồng sắc, mới ra khỏi thanh sắc quang tráo thì một thanh trường thương đã từ phía sau cắm vào người, mắt y mới kịp ánh lên thần sắc tuyệt vọng rồi cũng như tu sĩ trước, bị trường thương đâm xuyên, ném vào tế đàn.

Giết tu sĩ này rồi, tinh kim khôi lỗi có cặp mắt trống rỗng lóe hồng quang, hoàn toàn không có tình cảm lại lắc mình quay về đỉnh tế đàn. Trên đó đỏ rực một màu nên không nhận ra tinh kim khôi lỗi ở đâu, trên đó có cảnh tượng gì.

“Không ngờ Vân Giới tông, còn luyện chế nhân ma thần tướng!”

Lúc này Ngụy Tác ẩn sau một thạch tháp cách tế đàn hơn hai trăm trượng, hoàn hoàn chỉnh chỉnh nhìn rõ quá trình hai tu sĩ Âm Thi tông bị giết.

“Nhân ma thần tướng này có bố trí nhân ma pháp trận, kỳ công hiệu như Nhân ma tinh. Thuật pháp thông thường với nó là vô hiệu, thực lực tương đương với tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng, phi kiếm của người có thể dễ dàng đối phó nhân ma thần tướng.”

Nghe lục bào lão đầu bảo, Ngụy Tác bình tĩnh đi ra khỏi thạch tháp, lướt về phía tế đàn nhưng đột nhiên biến sắc, lướt nhanh ra phía sau.

Thân ảnh gã vừa tan biến thì trong khi rùng rập hắc quang lại từ mé trái vị trí gã vừa đứng lướt tới, dừng lại trước tế đàn.

Hắc sắc thân ảnh lại là một nữ tu da trắng như tuyết, quỳn rũ tội bạc

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

314. Chương 314 : Kim Đan Kỳ Nữ Tu

Hắc bào nữ tu cũng mặc Hắc khô linh bào như hai tu sĩ Âm Thi tông lúc trước.

Hắc khô linh bào khoác lên mình nàng ta hình như quá rộng, nhưng thân thể nàng ta thật sự quá bóc lột, tiêu chuẩn của eo nhỏ ngực to.

Dù mặc pháp bào thùng thình thì cũng cảm giác được vòng eo nhỏ xíu.

Hắc khô linh bào hơi rộng mặc lên mình nàng ta, cổ áo hơi trễ xuống, lộ ra một khe trắng ngần, quyến rũ tột bậc.

Quan trọng nhất là lông mi nữ tu rất dài, mày liễu theo tiêu chuẩn, gương mặt trái xoan quyến rũ tột bậc, Ngụy Tác mà không quen với dung nhan khuynh quốc khuynh thành của Cơ Nhã thì thấy vưu vật bóc lột này chắc đã sắc tâm đại khởi.

Nữ tu dừng lại trước thạch tháp đồ nát, đôi mắt yêu đã nhìn quanh, nửa cười nửa không.

Đoạn nàng ta đi đến tế đàn trùm trong thanh sắc quang tráo.

Tựa hồ rất hiểu thanh sắc quang tráo, nàng ta không thăm dò mà đi vào quang tráo.

Từ từ cất bước, âm thanh trong trẻo vang lên theo mỗi lần chân ngọc dậm bước.

Đôi chân ngọc của nàng ta để trần nhưng mỗi bước thì chân dấy lên linh quang như nước, khiến chân không chạm đất, trông như bạch ngọc. Chân phải nàng ta còn quấn mấy dây ngân sắc tiểu linh đan, càng tô thêm nét mảnh mai và yêu đã cho đôi chân.

Đi được mười bậc, pháp bào tách ra, để hở một vùng trắng toát, là cặp đùi thon. Da nữ tu này trắng tựa ngọc, được hắc bào tô thêm lại càng trắng, cặp đùi lộ ra khiến người ta có cảm giác bên trong Hắc khô pháp bào không mặc gì.

Đi hơn mười bước, trên tế đàn vang tiếng kim loại rùng rợn, hồng quang như vãn thạch đập xuống, cực thương cực lớn đâm vào nữ tu, chính là “Nhân ma thần tướng” cảm thương!

Thấy ngọn thương còn to hơn eo mình đâm tới, nữ tu vẫn cười nửa miệng, khê đảo mắt điểm tay, hắc sắc quang hoa hình nòng nọc ẩn lên trán nhân ma thần tướng.

Hắc quang tại lóe lên, tản ra bao lấy đầu nhân ma thần tướng nhưng dần cơ hồ bị hồng quang tiêu hao. Nhân ma thần tướng vẫn lao tới, vùng thương với khí thể kinh nhân xông lên.

Nữ tu bóc lột thoáng tỏ vẻ kinh ngạc, hình như đánh giá hơi thấp nhân ma thần tướng nhưng vẫn giữ nụ cười nửa miệng, không tỏ vẻ gì lo lắng.

Khê điểm chân ngọc, nàng ta như hồ điệp bay lùi lại.

Nàng ta bay lùi có vẻ thong thả nhưng mũi thương luôn cách ba, bốn trượng, tựa hồ lúc nào cũng có thể cắm vào thể nội nhưng vẫn không tài nào bắt kịp.

...

Ngụy Tác không đi ngay mà mặc ẩn hình pháp y, trốn trong thanh sắc thạch tháp cách ba trăm trượng quan sát cảnh tượng tế đài.

Hắc bào nữ tu bóc lột tột bậc từ lúc xuất hiện đến khi đối trận với nhân ma thần tướng, nhất cử nhất động lọt hết vào trong mắt Ngụy Tác.

Cách xa như vậy nên chỉ nhìn được chứ đã vượt ngoài phạm vi thần thức bao trùm, không cách nào dùng Vọng khí thuật xem thử tu vi của hắc bào nữ tu. Nhưng qua khí tức thì có vẻ nàng ta chỉ có tu vi Phân niệm cảnh nhất, lưỡng trọng.

Nữ tu tự tin như vậy khiến mắt Ngự Tác liên tục lóe lên kinh nghi.

Nữ tu thập phần ưu nhã tế xuất một món pháp bảo giống bạch sắc như ý, giống như đang giáo huấn tiểu hài tử, gõ lên đầu nhân ma thần tướng.

Pho nhân ma thần tướng này không sợ thuật pháp oanh kích, cả linh quang phòng ngự cũng vô hiệu, thực lực ngang với tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng.

Nhìn từ xa, bạch sắc như ý khê gõ thì nhân ma thần tướng đột nhiên như phong hóa, dừng lại rồi tan dần chỉ còn lại cây thương trên tay. Từ đầu đến chân nhân ma thần tướng cực kỳ đáng sợ tan thành từng mảnh, rơi ngay xuống đất.

Tiếp đó nữ tu dừng lại trên không trung, chân ngọc khê điểm, ngọn thương chưa hết dư thế chợt nhảy dựng lên, lọt vào tay nàng ta.

Nữ tu này liếc cây thương, không rõ nghĩ đến điều gì mà nở nụ cười ám muội rồi ném sang một góc trong rừng thẳm.

Tiếp đó, nữ tu lướt vào thanh sắc quang tráo rồi theo bậc thang đi lên đỉnh tế đàn.

Tiếng chuông trong treo vang lên.

Thân ảnh nữ tu ẩn vào hồng quang.

“Cách”! “Cách”! “Cách”!

Hồng quan trên đỉnh tế đàn đột nhiên xuất hiện tiếng kim loại va nhau choang choang cùng tiếng vỡ vụn rồi hồng quang tan đi, cảnh tượng trên đó lọt hết vào mắt Ngự Tác.

Đỉnh tế đàn là những mảnh vỡ tinh kim xích hồng sắc, có lẫn một cây cự phủ, ba cây cự thương.

Nữ tu quỳ rũ đang đứng ở giữa, trước mặt là một ngọc đài cao bằng nửa thân người, gương mặt nửa cười nửa không của nàng ta tỏ ra cực kỳ hoan hỉ.

Hồng quang chói lòa tan đi, nhìn rõ cảnh tượng tế đàn, Ngự Tác hơi trù trừ rồi lén lui lại phía sau.

Từ lúc nữ tu xuất hiện đến hiện tại, dáng vẻ thản nhiên của nàng ta khiến gã hoài nghi đối phương không phải tu sĩ Phân niệm cảnh nhất lưỡng trọng.

Từ cảnh tượng và tiếng đấu pháp, rõ ràng đỉnh tế đàn ít nhất còn bốn nhân ma thần tướng. Có điều cả bốn bị nữ tu giết trong tích tắc. Khác nào chỉ thoáng cái đã lấy mạng bốn tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng, không chỉ tu sĩ Kim Đan cảnh mới có thực lực đó, ít nhất cũng phải là tu sĩ Phân niệm cảnh có thủ đoạn đặc biệt như Ngự Tác mới làm được.

Nữ tu quỳ rũ tột bậc này càng lúc càng giống với một nữ tu Âm Thi tông mà trước đây Lý Dực Triển đặc biệt dặn dò Ngự Tác.

Âm Lệ Hoa!

Kim Đan kỳ nữ tu duy nhất của Âm Thi tông cũng như toàn Vân Linh đại lục bắc bộ!

Tuy huyết quang chói lòa tan đi và dáng vẻ hớn hở của nàng ta thì có khả năng nàng ta lấy được bảo vật kinh nhân nào đó tại cá tế đàn.

Nếu bình thường, với tu vi của và mớ pháp bảo thích hợp đánh lên, chưa biết chừng gã sẽ thử xem có cơ hội đánh lên không nhưng Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi còn chưa biết thế nào, gã không muốn sinh sự, đi đánh lên một nữ tu có lẽ là tu sĩ Kim Đan kỳ làm gì.

Sau khu rừng thẳm đổ gã là sa mạc bình nguyên. Mặt đất bằng phẳng đều là cát vàng mịn.

Mỗi cách mười mấy dặm lại là tình cảnh khác hẳn nhau, hiện tại Ngự Tác mới đi chưa được một phần vạn Tiểu thiên giới, nhưng dù trước đó không hiểu gì thì cảm giác thế giới khác khiến gã nhận ra Tiểu thiên giới phức tạp kinh nhân thế nào.

Đặc biệt nhất là những nơi đi qua đều bao trùm các loại các dạng linh quang và vân vụ, tu sĩ căn bản không rõ mình đang ở đâu trong Tiểu thiên giới, thị tuyến không thấy được thứ cách mấy dặm, có cảm giác như đang ở trong một mê cung lớn, cứ đi qua từng gian phòng, so với mê cung khổng lồ như thế thì bản thân nhỏ như hạt bụi, nghệt thở vì đi mãi không hết.

Nếu bị khốn mấy tháng tại nơi thế này, đúng là có khả năng sẽ không chịu nổi, bị áp lực nghệt thở khiến có phát điên.

Hiện tại Ngụy Tác thậm chí hoài nghi Vân Giới tông năm xưa cho tu sĩ tông môn khác vào Tiểu thiên giới, không chỉ vì coi cấm địa này thành chiến trường cho đệ tử rèn luyện còn thể hiện môn uy, tu sĩ tầm thường ở trong này lâu, ra ngoài sẽ không dám đối địch với Vân Giới tông.

Cát vàng như đã triệt để trầm tịch vạn năm.

Dương chi điều cũng kiểu gần mực thì đen, lén lút nép sát mặt đất mà bay, trông không giống linh điều, mà giống chuột đang chui lủi hơn.

Khoác ẩn hình pháp y, Ngụy Tác theo sau Dương chi điều, như tấm áo choàng trong veo lướt đi.

Cát nhỏ li ti bị nữ tu vừa bốc lửa và nguy hiểm, Ngụy Tác và Dương chi điều dấy lên làn gió thổi tung.

Dưới lớp cát thoáng ánh lên nhũ bạch sắc quang hoa

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

315. Chương 315: Đa Tạ Người

Nhũ bạch sắc quang hoa dưới lớp cát không có linh khí dao động, cơ hồ dưới cát lẫn những hạt thủy tinh li ti, Ngụy Tác tuy nhiên cực kỳ cẩn thận nhưng không phát hiện mặt cát sau lưng lại biến hóa này. Đi một lúc, đột nhiên vô số bạch sắc quang hoa như huỳnh hỏa trùng (đom đóm - ND) bay lên.

“Chuyện gì hả?”

Ngụy Tác biến hẳn sắc mặt. Dương chi điều cũng cực kỳ kinh hoảng lùi lại bên cạnh, cơ hồ chỉ muốn nép sát vào gã.

Bạch sắc quang hoa không hề có linh khí dao động, không tổn hại đến thân thể gã, như ánh sáng bình thường mà thôi nhưng pháp trận của ẩn hình pháp y lại vô hiệu, linh khí tiêu tan. Một chiếc bóng rõ dần, hoàn chỉnh lộ ra thân ảnh Ngụy.

Ẩn hình pháp y của gã đã mất hiệu quả ẩn hình.

“Người không cảm giác thấy nguy hiểm hả!” Ngụy Tác quát to với Dương chi điều vì thể nội chân nguyên không kém đi nhưng chảy ra ngoài là tiêu tan mất tám phần, định dùng nạp bảo nang thì cũng không có bất kỳ phản ứng gì, tựa hồ bất kỳ pháp trận nào cũng vô hiệu ở đây.

Dương chi điều kinh hoảng tột bậc lắc đầu, xem ra việc không cảm giác thấy nguy hiểm không phải là cố ý giả trò.

“A! A! Chuyện gì hả, liên hệ giữa ta và pháp trận Dưỡng quỷ quán bị cắt đứt, ta không về Dưỡng quỷ quán được nữa! A! Dưỡng quỷ quán tổn hại thì ta chết chắc!” Giọng lục bào lão đầu kinh hãi vang lên trong tai gã.

Trong hoàng sa sa mạc rộng mười mấy dặm này lăm lăm bạch sắc huỳnh quang, từ từ dâng lên, hình thành một vầng trắng trắng bạc trên độ cao năm, sáu mươi trượng!

“Là Nguyệt thực pháp trận!”

Thấy vàng trắng do vô số bạch sắc huỳnh quang tụ lại, lục bào lão đầu kinh hãi vội kêu lên như thoát khỏi cỏi chết, “Ngụy Tác, pháp trận này chỉ khiến toàn bộ pháp trận trên pháp khí mất công hiệu, ở đây không cách nào động dụng bất kỳ pháp khí này, chân nguyên tiêu tan chín phần, tu vi của tu sĩ tương đương với một phần mười vốn có! Nhưng pháp trận này không tạo thành tổn hại cho tu sĩ cùng pháp khí.”

Liền đó, lục bào lão đầu phi thường sợ hãi kêu lên: “Ngụy Tác, mau đi! Pháp trận này đều phối hợp sử dụng với thứ khác, tu vi hiện tại chỉ tương đương với một phần mười bình thường. Dù chỉ là con rối tinh kim thì người cũng không chống nổi.”

Ầm!

Lục bào lão đầu vừa dứt lời, như gặp địa chấn, mặt cát rung lên, mười bốn chỗ quanh Ngụy Tác sụt xuống, cát chảy như nước, mười bốn thân ảnh khổng lồ từ dưới đất dâng lên.

Mười bốn con tinh kim khôi lỗi cao bằng hai người!

Có điều khác với nhân ma phù văn thần tượng là mười bốn tinh kim khôi lỗi này đều màu đen, không có bất kỳ phù văn, quang hoa gì, trông như tượng thật sự.

Mười bốn hắc sắc tinh kim khôi lỗi cầm đao, phủ nổi lên khỏi nền cát, thể nội phát ra tiếng lách cách.

“A! Xong rồi, xong rồi! Không thoát được, cả Dương quỷ quán cũng bị đánh vỡ.”

Lục bào lão đầu gào lên như khóc, đúng là ghét của nào trời trao của ấy, rõ ràng là cơ quá thiết ngẫu thường có trong cấm chế của thượng cổ tu đạo giới.

Ngụy Tác nhột nhột mặt mày, chết dưới tay thứ này đúng là chết không nhắm mắt.

Nhưng lúc đó, tình cảnh quỷ dị xuất hiện.

Tiếng kim loại vang lên lách cách, mười bốn hắc sắc tinh kim thiết ngẫu có sáu pho bất động, như đã “chết”, tám con bước lên một bước, khí thể hung hung định chém Ngụy Tác.

Tám tinh kim thiết ngẫu còn lại có ba con lướt lên, thể nội nổ vang như thể bước dài quá nên bị rách nát, nhưng vẫn hoàn toàn bất động.

Bốn trong năm con còn lại khi chạy thì thể nội liên tục nổ vang, được năm, sáu bước thì đứng lại như không chịu nổi nữa, con kiên trì được lâu nhất thì đột nhiên nổ bùng một tiếng, cánh tay cầm phủ rơi xuống, tiếp đó chân rụng ra. Tinh kim thiết ngẫu này bỏ chừng, vỡ thành mấy mảnh.

Tình cảnh này, đừng nói Ngụy Tác và lục bào lão đầu, cả Dương chi điều cũng tròn mắt!

Có câu chim khôn hơn người nhưng tình cảnh này thì cả hai đều không khôn.

“Nhĩ muội yêu!” Ngẩng ra nhìn tinh kim thiết ngẫu tan nát, Ngụy Tác và lục bào lão đầu cùng kêu lên.

Lâu năm quá rồi!

Nếu là hơn một vạn năm trước, Ngụy Tác chắc đã lành ít dữ nhiều vạn năm rồi, nhân ma thần tượng còn nguyên lành vì có pháp trận chi lực bảo vệ, còn tinh kim thiết ngẫu thuần túy nhờ vào cơ quan khu động, nhiều bộ phận chế tác từ tinh kim đặc biệt đều đã rỉ sét, bất động thì không sao chứ động rồi thì vỡ nát ngay.

Ngụy Tác chưa kịp cao hứng thì thân thể cứng lại!

Một thân ảnh quyền rũ từ rìa cát vàng xuất hiện.

Rất có khả năng là nữ tu Âm Thi tông quyền rũ Âm Lệ Hoa.

Nữ tu xinh đẹp, cả dung nhan và thân thể đều bốc lửa này rõ ràng bị dị cảnh Nguyệt thực pháp trận phát động thu hút.

Thấy Nhi Ngụy Tác ở trong bãi cát vàng, quanh mình toàn là tinh kim thiết ngẫu, nàng ta lại lướt vào bãi cát thuộc Nguyệt thực pháp trận, nhắm hướng gã.

Nữ tử quyền rũ tốt bậc này tỏ vẻ đáng thương.

So với thần thái cười mỉm tự tin trước đây, từ vưu vật yêu đã đã biến thành mỹ nữ ngây thơ bên nhà hàng xóm, trình độ biến hóa thần thái và khí chất này thì ngay cả Ngụy Tác xuất thân gian thương cũng tự than không bằng. Hiện tại Vọng khí thuật quét vào, không rõ vì pháp trận hay năng ta tu luyện thuật pháp ngăn đối phương tra xét mà chỉ thấy hắc quang như nước bao bọc, căn bản không cách nào phán đoán tu vi. Nếu không vì đứng trong tháp lâm xem lên, Ngụy Tác tuyệt đối không thể nào xâu chuỗi nữ tu đáng thương này và Kim Đan kỳ nữ tu Âm Lệ Hoa đỉnh đỉnh đại danh của Âm Thi tông lại.

“Vị đạo huynh này, là tu sĩ Hỏa Hoàng cung hả?”

Trong lúc Ngụy Tác bình tĩnh quan sát nữ tu thì năng ta vì nhìn rõ mặt mũi và y phục già thì nhanh chóng khôi phục thần thái mỉm cười lúc trước, từ thiếu nữ hàng xóm thân thiết biến thành vưu vật bốc lửa tốt bậc, biến hóa nhanh đến độ không ngờ. Giọng nói từ xa vọng lại thập phần không linh, thoáng chút khàn khàn, chỉ giọng nói cũng chứa nét mỉa mai hoặc khôn tả.

“Tu sĩ Hỏa Hoàng cung?”

Ngụy Tác ngẩn ra, ngoài mặt vẫn bình tĩnh, không gạt đầu, không phủ nhận, hỏi nữ tu đang đến gần: “Cô nương là ai?”

“Chắc đạo huynh không đến nỗi không nhận ra tôi là tu sĩ Âm Thi tông chứ?” Nữ tu mỉm môi mỉm cười, chỉ vào pháp y, trong tay áo rộng lộ ra đôi tay ngọc, đan với khe hở trên ngực.

“Có việc gì chẳng? Không có gì thì tại hạ đi trước.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói xong định đi ngay.

“Tại nơi thế này, gặp nhau là duyên phận, thế nào, đạo hữu thấy tiểu nữ đáng ghét, không muốn ở lại thêm một chút hả?” Nữ tu quyến rũ tốt bậc này tỏ vẻ ai oán, nhìn Ngụy Tác rồi bước tới, lộ ra đôi chân trần.

Ngụy Tác nhìn vào mục quang năng ta, trong đôi mắt mỹ lệ là thất sắc quang hoa mê ly từ từ chuyển động, như biến thành một vùng xoáy hút hết ánh mắt và thần hồn người khác vào.

Ngụy Tác tỏ vẻ si mê, nhìn cặp chân ngọc như sắc lang nuốt nước bọt.

“Đạo huynh muốn thế nào?” Nữ tu mỉm cười, giọng nói mê hắc, tay đặt lên hai ngọn núi trước ngực, khẽ hé hắc bào thêm một phân, “Đạo huynh muốn gì cũng được.”

Thân thể dưới lớp hắc bào không mặc gì mà chỉ có một cái yếm mỏng như cánh ve, dẹt từ tơ vàng. Cái yếm thoát ẩn thoát hiện, hai điểm đỏ rực và chồn đen tuyền thần bí đó cũng không bị che kín, càng khiến năng ta có thêm nét câu hồn đoạt phách.

“Thật sự muốn gì cũng được?” Ngụy Tác nhìn nữ tu bốc lửa đang trần trụi, nuốt nước bọt.

“Đương nhiên.” Nữ tu cười khanh khách, đôi ngọn núi mê hồn lắc lư, hắc sắc pháp y rơi xuống tấm thảm đen dưới đất.

Hoàng sa, hắc thảm, nữ tu diễm lệ tốt bậc, tình cảnh này khiến người ta không chịu nổi.

“Được!”

Ngụy Tác tỏ vẻ chảy nước bọt đi tới.

“Người... người định làm gì?” Nhưng rồi nữ tu diễm lệ tốt bậc không tin nổi tròng lớn mắt. Ngụy Tác gạt đầu, chụp lấy hắc sắc pháp y của năng ta rồi chạy ngay.

“Cô nương không phải bảo muốn gì cũng được hả?” Ngụy Tác vừa vo hắc sắc pháp y nhét vào ngực vừa bảo nữ tu còn chưa kịp phản ứng, “Cô nương rộng rãi quá, đa tạ

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

316. Chương 316: Mao Điều Nhạ

“Người...”

Nữ tu trần trụi quỳ rũ này vốn cho rằng Ngụy Tác là hạng gà mờ, định khiêu khích thêm thì chợt thấy hai mắt gã trong veo, bất giác tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn mỉm cười, “Tiểu hoai dẫn, thư thư còn có y phục trên mình, có cần không?”

Giọng nói mê hồn vang lên, nữ tu cởi nốt cái yếm mỏng như cánh ve xuống, ném cho Ngụy Tác.

Đôi ngọc thủ không bị ước thúc lại lắc lư, còn lớn hơn lúc trong áo ngực.

“Được thôi! Đa tạ.”

Ngụy Tác vung tay tiếp lấy tấm áo, nói xong thì thân ảnh vẫn liên tục lướt lùi lại.

“Không cần thứ này của thư thư hả?”

Tuy trần trụi, thân thể dụ hoặc tốt bậc lộ hết ra ngoài nhưng nữ tu như không thấy gì, mà ưỡn ngực, phất tay ngọc thập phần ưu nhã bắn hắc khí đang quay tít về phía Ngụy Tác lui nhanh.

“Không cần.”

Ngụy Tác vung tay, bạch sắc băng long nhỏ xíu hiện ra, va vào hắc khí.

Chát! Bạch sắc băng long bị đánh tan, nhưng không tổn thất bao nhiêu uy năng, bắn vào mặt Ngụy Tác.

Tuy nhiên bất kỳ tu sĩ nào ở trong Nguyệt thực đại trận thì tu vi chỉ tương đương với một phần mười vốn có, không thể phát pháp khí, Ngụy Tác là thiên cấp công pháp, tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, nhưng uy năng thi pháp thuật pháp kém hẳn đối phương thì tu vi và thân phận của nữ tu này hiện rõ.

Âm Lệ Hoa!

Nữ tu trần trụi này chính thị Kim Đan kỳ nữ tu duy nhất của Vân Linh đại lục bắc bộ: Âm Lệ Hoa!

Nữ tu này với cùng tu vi danh động Vân Linh đại lục, hiện tại trần trụi đứng trước mặt Ngụy Tác, chỗ nào cần phòng thì phòng, cần lồm thì lồm, không cần có mỡ thừa thì một tí cũng không, cả gò đen thần bí đó cũng đậm hơn một chút thì quá, nhạt đi một chút thì thiếu, hoàn toàn xứng danh hoàn mỹ.

Nhưng bạch sắc băng long của Ngụy Tác dễ dàng bị thuật pháp của Kim Đan kỳ nữ tu hóa giải, sắc mặt gã vẫn không có gì thay đổi.

Ngoài thân thể gã đột nhiên xuất hiện một hoàng sắc quang tráo, quang tráo có phù văn như vạn niên thanh.

Đồng thời, một vật từ dưới mình Ngụy Tác thò ra, là Dương chi điều. “Phù!” Dương chi điều phun ra kim sắc quang diễm, cùng lúc đó, phía dưới Ngụy Tác vốn trống trơn lại xuất hiện vô số bạch sắc phong nhận.

Hắc khí đánh vỡ băng long thì bị kim sắc hỏa diễm và bạch sắc phong nhận xung kích, không đánh trúng hoàng sắc quang tráo của Ngụy Tác thân đã nhanh chóng tiêu tan.

Thấy Ngụy Tác thi triển hoàng sắc quang tráo và dễ dàng bị hóa giải, nữ tu diễm lệ vốn ưỡn ngực mỉm cười chợt rung động, tỏ rõ thần sắc không tin nổi, “Các hạ tên gì? Quan hệ thế nào với Hiên Viên lão tổ?”

“Mao Điều Nhạ...”

Ngụy Tác vẫn lao nhanh, gã và con chim nhanh chóng biến thành một điểm đen, giọng gã từ xa vọng lại.

“Mao Điều Nhạ?”

Âm Lệ Hoa trần trụi sững sờ, lặp lại một lượt, bất giác nghĩ sao trên đời lại có cái tên cổ quái như thế, rõ ràng sử dụng thiên cấp phòng ngự công pháp xưa nay không truyền ra ngoài của Hiên Viên lão tổ nhưng chưa từng nghe nói trong số thân truyền đệ tử của ông ta có tu sĩ trẻ tuổi nào họ Mao?

Lặp lại cái tên đó xong, nữ tu thân hình bốc lửa như nhận ra nhìn xuống. Tức thì ban nãy còn trần trụi đuổi theo truy sát Ngụy Tác mà không đỡ mặt thì giờ sắc mặt nàng ta chợt hơi đỏ lên.

Trên bắp đùi trắng như ngọc có một sợi tơ đen khế lắc lư.

“Tiểu hoại đản!”

Nữ tu tựa hồ hơi động tay, sợi tơ đen hóa thành tro, mặt hơi đỏ rồi tỏ vẻ dờ khóc dờ cười.

Thân là tu sĩ Kim Đan kỳ, vưu vật này không có bao nhiêu địch thủ, vốn cho rằng thanh niên áo xanh này là tu sĩ Hỏa Hoàng cung, tựa hồ tu vi chỉ Phân niệm cảnh nhất trọng, nên mới yên tâm vào trận. Vốn nàng ta thấy tu sĩ này trẻ tuổi khí độ bất phàm, muốn xem có thú vị không, thú vị thì “ném thử”, không thì giết đi, trên đời nam tu Phân niệm cảnh vô vị nhiều không kể xiết.

Âm Lệ Hoa rất tin vào sắc đẹp và thân thể, ở Vân Linh đại lục bắc bộ chư thành, sắc đẹp của nàng ta hàng đầu, hà huống còn luyện một môn mị hoặc bí thuật chuyên dùng câu dẫn nam tu là “Đoạt phách pháp đồng”, đừng nói tu sĩ tầm thường, dù Kim Đan kỳ lão quái mà nhìn vào ma nhân của nàng ta cũng sẽ sắc tâm đại động, quên hết mọi thứ lao tới.

Nàng ta không ngờ rằng thanh sam tu sĩ trẻ tuổi này lại không bị sắc đẹp và ma nhân lay động, không sắc tâm đại động nhảy lên đòi giao hợp, mà cuồn hết rồi chạy!

Từ lần giao thủ vừa rồi, nàng ta cảm giác được thanh sam tu sĩ trẻ tuổi là tu sĩ thiên cấp công pháp, tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng!

Thế cũng không có gì, gã còn có hai con yêu thú thực lực lục cấp trở lên! Một con lại ẩn hình, tại pháp trận nàng ta không đoán được là yêu thú gì, thật quá quỷ dị.

Thực lực như đối phương, trong pháp trận này mà cứ đuổi theo, không những không dám chắc đối phó được tu sĩ trẻ tuổi này mà thậm chí rất có khả năng bị ẩn hình yêu thú đánh lén, mất mạng như chơi.

Một Kim Đan kỳ đại tu sĩ, lại bị đối phương quay cho tơi tả, chỉ còn lại một món y phục, Âm Lệ Hoa dù nghĩ kỹ mọi bề cũng không lường trước được việc này, làm sao lại không dờ khóc dờ cười.

“Y dùng thuật pháp của Hiên Viên lão đầu, lâu nay ta không rời Âm Thi tông, không rõ Hải Tiên tông mọc ra một thiên tài tu sĩ.”

“Xem ra Hiên Viên lão đầu đã nhận được tin.”

Âm Lệ Hoa dờ khóc dờ cười tỳ tay lên cằm có vẻ nghĩ ngợi một chốc, đoạn mỉm cười, nhìn theo hướng Ngụy Tác biến mất, mím môi lại mắng là tiểu hoại rồi lăm bầm, “Tiểu hoại đản, nhất định phải ném xem người thế nào.”

...

Trong lúc Âm Lệ Hoa trần trụi mỉm cười, Ngụy Tác đang ở trong một bồn địa ngập nước vàng.

Lưng chừng không lơ lửng quang hoa trong veo màu hồng, thập phần quỷ dị.

Ngụy Tác cực kỳ cẩn thận đi theo một hướng, cứ đi mấy bước lại rẽ hướng, xem ra lục bào lão đầu hiểu cấm chế này nên chỉ đạo gã.

Sau một tuần hương, Ngụy Tác thập phần thuận lợi đi qua bồn địa, trước mặt gã là một ngọn núi đen.

Đợi khi nhìn lên ngọn núi, trong mắt Ngụy Tác xuất hiện thần sắc kinh hãi.

Từ lưng núi trở lên đều được điêu khắc, nửa trên ngọn núi được điêu khắc thành một tòa cung điện.

Ngọn núi này cao hơn bốn trăm trượng, rộng mười mấy dặm, nửa ngọn núi được điêu khắc thành cung điện, vì bố trí nhiều pháp trận nên hơi sắc vân vụ liêu nhiễu, khí thế cực độ kinh nhân.

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác lau mồ hôi, lấy nạp bảo nang từ y phục của Âm Lệ Hoa ra.

Cũng may gã quen nhìn dung nhan Cơ Nhã khuynh quốc khuynh thành lại có thần thức mạnh hơn Âm Lệ Hoa và có lục bào lão đầu nhắc nhở nên không bị sắc đẹp và mị công mê hoặc, không thì đã bị Âm Lệ Hoa ăn tươi.

Kim Đan kỳ nạp bảo nang, lần đầu tiên gã lấy được!

Nạp bảo nang của Âm Lệ Hoa xanh biếc, cực nhỏ nhưng linh khí còn hơn cả cao giai nạp bảo nang của gã. Lục bào lão đầu kiểm tra kỹ, xác định cao giai nạp bảo nang này không có cấm chế, Ngụy Tác bèn lấy sạch mọi thứ của Âm Lệ Hoa trong đó ra.

Nạp bảo nang này không có nhiều thứ, nhưng vừa xuất hiện thì mắt Ngụy Tác sáng lên!

Bắt mắt nhất là một viên lăng hình hồng sắc bảo thạch dải cả thước, hồng quang cực kỳ xán lạn, cơ hồ không cách nào nhìn thẳng, hồng quang này khiến Ngụy Tác khẳng định ánh sáng trên tế đài là do nó phát ra!

Vật thứ ai thu hút ánh mắt gã là ba thanh bạch sắc cốt kiếm đầy hỏa diễm phù văn, là Bạch cốt lãnh hỏa khi dồn chân nguyên vào sẽ hóa thành bạch sắc băng hàn hỏa diễm!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

317. Chương 317: Huyết Tinh Thạch

Ngụy Tác neho mắt, lấy viên bảo thạch hồng quang cực kỳ chói lòa lên xem kỹ.

Dù là linh quang kinh nhân của bảo thạch này hoặc dáng vẻ Âm Lệ Hoa hơn hử khi lấy được nó đều khiến gã khẳng định nó bất phàm.

Đến gần thì mùi máu tanh xộc vào mũi gã.

Trong bề mặt trong veo lại thập phần nhu hòa, tạo cho người ta cảm giác là hồng sắc dịch thể.

“Đây là... Đây là Huyết tinh thạch!”

Giọng lục bào lão đầu tiên kinh nghi, rồi khẳng định, oa oa kêu lên.

“Huyết tinh thạch? Lão đầu, đây là Huyết tinh thạch?!” Ngụy Tác cũng không tin nổi hô khẽ.

“Chắc không sai! Thử dồn chân nguyên xem.” Lục bào lão đầu oa oa kêu to.

Ngụy Tác dồn chân nguyên vào bảo thạch rực hồng quang.

Gã dồn tử sắc chân nguyên vào, hồng sắc bảo thạch chợt mờ bớt hồng quang, bên trong ngập tử quang như đang tiến hành chuyển biến huyền ảo tốt bậc, mấy tích tắc sau, hồng sắc bảo thạch chảy ra một giọt hồng sắc linh dịch đặc sệt.

Giọt hồng sắc linh dịch có mùi máu tanh nhàn nhạt, ẩn ước có mùi u lan.

Giọt hồng sắc linh dịch nhỏ ra, lục bào lão đầu hơn hử, oa oa loạn kêu lên, “Tam thanh thánh huyết! Ngụy Tác, đây là tam thanh thánh huyết, thiên cấp liệu thương thánh dược! Nhục thân bị thương thể nào cũng chỉ cần tâm mạch không trọng thương, dù mới chết thì chỉ một giọt là cứu được!”

“Huyết tinh thạch!”

Mắt Ngụy Tác hiện rõ thần sắc kinh hỉ tốt bậc, nhanh chóng lấy ra một bạch sắc ngọc bình, cho hồng sắc linh dịch vào.

Giọt hồng sắc linh dịch nhỏ ra, hồng quang của hồng sắc bảo thạch ảm đạm hẳn.

Hiện tại không cần lục bào lão đầu nói, Ngụy Tác đã hiểu rõ bảo thạch này là gì.

Trước đây gã đọc được trong sách cổ giới thiệu về tinh thạch kỳ dị này. Huyết tinh thạch là do xương cốt của viên cổ cữu cấp cao giai yêu thú Lục dực huyết phượng hóa thành, nghe nói cữu cấp tối đỉnh giai yêu

thú thực lực kinh nhân này khi thọ nguyên gần hao tận thì đều bay về nơi cố định gửi nắm xương tàn. Lâu dần, ở nơi vùi chôn nhiều xương cốt Lục dực huyết phương sẽ hình thành tinh thạch kỳ dị này.

Lục dực huyết phương theo điển tịch ghi lại thì dùng huyết dịch cao giai yêu thú làm thức ăn, tinh thạch kỳ dị này có uy năng hấp nạp huyết dịch yêu thú, giết xong một con mà đặt tinh thạch cạnh nó thì máu sẽ nhanh chóng bị hút sạch.

Hút đủ yêu thú huyết dịch, tinh thạch này được tu sĩ dồn chân nguyên thì sẽ chuyển hóa, chảy ra “Tam thanh thánh huyết”!

Hồng sắc linh dịch “Tam thanh thánh huyết” có tác dụng tu bổ với nhục thân tu sĩ, là thiên cấp liệu thương thánh được được hiệu cực kỳ kinh nhân.

Tinh thạch này trân quý tốt bậc, tại thượng cổ tu đạo giới cũng hiếm hoi như Tử hồ hoa, có một viên thì khi cần thiết có thể giữ mạng hoặc cứu bạn.

Không ngờ tể đàn lại đặt bảo vật này.

Vốn Ngụy Tác rất thèm bảo vật trên tể đàn nhưng e dè thực lực của Âm Lệ Hoa, định lén bỏ đi, không ngờ Âm Lệ Hoa lại dâng bảo vật vào tay gã.

Thu bảo vật lại, Ngụy Tác nhanh chóng kích phát ba thanh bạch sắc cốt kiếm.

Quả nhiên, ba cây kiếm đầy hỏa diễm phù văn hóa thành ba làn bạch sắc hỏa diễm.

Từng làn hàn ý kinh nhân từ bạch sắc hỏa diễm phát ra, không khí nhanh chóng kết thành băng hoa.

Ngụy Tác dùng chân nguyên bao lấy, ba làn bạch cốt lãnh hỏa kỳ dị quán lại thành một ngọn to hơn.

Ngụy Tác chỉ tay, bạch cốt lãnh hỏa đánh xuống nền đá.

“Bốp!”

Bạch cốt lãnh hỏa như cắt vào đậu hủ, dễ dàng phá được lớp đá rồi quanh đó động một tầng sương trắng, trong vòng năm, sáu trượng đông cứng lại, tích tắc bạch cốt lãnh hỏa thu hồi thì tất cả đã nát vụn.

Ngụy Tác tùy ý phát tay, bụi bay phơi phơi, xuất hiện một hố sâu bảy, tám trượng!

Trong mắt Ngụy Tác tỏ vẻ kinh hãi.

Tại Chập Khí hải, gặp tu sĩ xoa tóc cười “Long diên”, Ngụy Tác được biết bạch cốt lãnh hỏa có thể cộng lại.

Gã đã thử, uy lực một lần bạch cốt lãnh hỏa tương đương với một món linh giai hạ phẩm pháp bảo.

Vốn Ngụy Tác tưởng tượng rằng uy lực bạch cốt lãnh hỏa có thể hợp lại nhưng không quá mạnh, giờ lấy được ba ngọn của Âm Lệ Hoa thì thử xem uy năng, không ngờ lại cao hơn cả linh giai trung phẩm pháp bảo, cộng thêm một ngọn gã sẵn có thì sẽ đạt đến uy năng linh giai thượng phẩm pháp bảo.

Với uy năng này cộng lại, thêm mấy ngọn bạch cốt lãnh hỏa chẳng phải sẽ đạt đến đạo giai pháp bảo sao?

Ngụy Tác chợt nảy ra ý nghĩ kinh hãi đó nhưng không không rõ rằng bạch cốt lãnh hỏa luyện chế không dễ, trong tay tu sĩ Kim Đan kỳ của Âm Thi tông cũng chỉ có ba, bốn ngọn. Kỳ Tử Vũ vì là con riêng của Âm Mị Ly nên mới có một ngọn. Bạch cốt lãnh hỏa còn quý hơn Tử ma anh nhiều.

Tiên cổ tu sĩ đó cũng không hiểu uy lực chân chính của bạch cốt lãnh hỏa, bằng không đã không dám nói là gom ba mươi kỷ ngọn thì y bỏ chạy, với tu vi của y, chỉ cần gom được bảy, tám ngọn là đủ lấy mạng.

Bạch cốt lãnh hỏa bay lại trước mặt Ngụy Tác, biến thành ba ngọn rồi trở lại hình dạng ba thanh bạch sắc cốt kiếm.

Ngụy Tác hơi trầm ngâm, hiểu uy lực bạch cốt lãnh hỏa cộng lại tuy mạnh nhưng kích phát lại cần thời gian, không thể coi là con bài tẩy để khi cực chẳng đã sẽ lấy ra hạ đối thủ, chỉ khi nào đấu pháp mà không nguy hiểm đến tính mạng mới sử dụng.

Trừ Huyết tinh thạch và ba ngọn bạch cốt lãnh hỏa, nạp bảo nang của Âm Lệ Hoa còn một lá bạch quang trường phan, một mặc lục sắc viên bát, một tấm hoàng sắc ngọc phù, một thanh sắc Đan bình và một linh thạch đại.

Thu ba ngọn bạch cốt lãnh hỏa lại, Ngụy Tác cầm hoàng sắc ngọc phù lên, thần thức quét vào, sắc mặt lại biến đổi.

Hoàng sắc ngọc phù ghi lại địa đồ Tiểu thiên giới nhưng số lượng khu vực cực ít, chỉ là một góc của một phần bên ngoài, là nơi người Âm Thi tông đã tra xét. Thanh sắc tháp lâm, hoàng sa sa mạc hay hắc sắc cự điện gã đang đứng đều không có trong địa đồ, hiển nhiên Ngụy Tác đã vào trong sâu Tiểu thiên giới, xem ra có hay không có địa đồ này cũng thế.

Thu hoàng sắc ngọc phù lại, Ngụy Tác nhìn là bạch quang trường phan và mặc lục sắc viên bát.

Bề ngoài hai món pháp bảo này khiến gã nhú mày.

Bạch quang trường phan vẽ hình bạch cốt thi sơn, trên núi đủ các loại các dạng hình người cong queo như ở a tì địa ngục, mặc lục sắc viên bát có vô số phù văn quỷ ảnh, như vạn quỷ đi trong đêm.

Thường thì pháp khí mà nữ tu xinh đẹp tu vi cao tuyệt sử dụng đều rất đẹp đẽ, nhưng hai món pháp bảo của Âm Lệ Hoa ngập âm khí, thập phần quỷ dị, nhìn vào là khó chịu.

Ba ngọn bạch cốt minh hỏa đối với Kim Đan kỳ đại tu sĩ như Âm Lệ Hoa, uy lực khẳng định không đủ, nhưng ngoài bạch cốt lãnh hỏa thì nàng ta còn hai món pháp bảo chứng tỏ phẩm giai đều bất phàm.

Xác định giá hai món pháp bảo không có cấm chế đặc biệt nào, Ngụy Tác thử kích phát hai món.

Chân nguyên dồn vào bạch quang trường phan, bạch sắc quang hoa rung lên, không phản ứng gì, có vẻ pháp bảo này có cách điều khiển đặc biệt. Chân nguyên dồn vào mặc lục sắc viên bát quỷ ảnh trùng trùng thì trận lục quang rực lên, tiếng quỷ khóc thê thiết vang lên, lục quang quỷ ảnh liên miên tràn ra, cơ hồ tích tắc sau, trong vòng năm sáu mươi trượng trước mặt gã toàn là quỷ ảnh.

“Âm khí lợi hại quá! Ngụy Tác, pháp bảo này ít nhất cũng có uy lực đạo giai hạ phẩm!” Giọng lực bào lão đầu oa oa kêu lên.

Ngụy Tác gạt đầu, tâm niệm máy động, toàn bộ lục sắc quỷ ảnh hựu thu về mặc lục sắc viên bát, gã biết viên bát là một món pháp bảo thuộc loại công kích.

Thu hai món pháp bảo lại, Ngụy Tác mở thanh sắc Đan bình và linh thạch đại, Đan bình đựng hơn mười viên nhũ bạch sắc Đan dược, là Thiên nguyên bổ chân Đan có dược lực gấp mười lần Hồi nguyên Đan, linh thạch đại của tu sĩ Kim Đan kỳ quả nhiên thập phần kinh nhân, có hơn năm nghìn viên thượng phẩm linh thạch, tương đương với thị năm mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch.

“Cơ Nhã!”

Thu hết mọi thứ xong, gã lại vận chân nguyên gọi to mấy lần, không thấy phản ứng gì mới lướt về phía hắc sắc cự điện

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

318. Chương 318: Đại Hắc Thiên Điện

Lối vào hắc sắc cự điện không có cả cửa, là một động khẩu cao mấy trượng gầm gào hắc phong.

Đến chỗ vào điện, Dương chi điều vẫy vẫy cánh, làm động tác đầy nhân tính hóa báo cho Ngụy Tác biết hắc phong có nguy hiểm.

Ngụy Tác gạt đầu, kích phát Hắc thủy liên và thanh bạch sắc linh quang quang tráo rồi thử ấn vào hắc phong.

“Chát, chát, chát, chát!”

Từng làn hắc phong xung kích tại thanh bạch sắc linh quang quang tráo, liên tục nổ vang.

Ngụy Tác nhú mày, tỏ rõ thần sắc trù trừ.

Hắc phong thổi ra có uy năng bán linh giai, vào hắc sắc cự điện tương đương với liên tục bị bán linh giai pháp khí công kích. Tòa điện này lớn như vậy, vào rồi không rõ mất bao nhiêu thời gian mới ra được.

“À!”

Đột nhiên, Ngụy Tác hơi đổi sắc.

Trong điện hình như có tiếng pháp thanh, chỉ là cách xa, cộng thêm hắc phong gào rú nên nhất thời không đoán được phương vị cụ thể.

Thoáng do dự một chút, Ngụy Tác lao về phía động khẩu đang gầm gào hắc phong.

Tiểu thiên giới quá rộng, kinh qua ngàn ấy khu vực, Ngụy Tác đã khẳng định cứ đi theo một hướng mà tìm Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi thật quá viễn vông. Hiện tại quan trọng nhất là xác định xem mình đang ở đâu trong Tiểu thiên giới, địa đồ của Âm Lệ Hoa nhắc nhở gã nên bắt một, hai tu sĩ Âm Thi tông, chưa biết chừng lại hữu dụng.

...

Ngụy Tác lướt và hắc sắc cự điện thì trong hạp cốc đầy hoàng sắc vân vụ đột nhiên vang lên tiếng nổ kịch liệt rồi quang diễm kinh nhân xuyên qua vân vụ, một toán tu sĩ Âm Thi tông xông ra.

Toán tu sĩ Âm Thi tông có tới mười hai lớp, phần lớn tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng và lưỡng trọng, kém nhất cũng là tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng.

Toán tu sĩ này ở ngoài là một thể lực kinh nhân nhưng lúc này lại đang sợ mất mặt, kinh hãi vô ngần.

“Bốp!”

Toán tu sĩ Âm Thi tông xông ta thì không hề có dấu hiệu gì nhưng linh quang quang tráo của một tu sĩ đột nhiên vỡ vụn, ngực y thủng một lỗ, cơ hồ bị một bàn tay vô hình xuyên qua.

“À!”

Mọi tu sĩ Âm Thi tông kêu lên kinh hãi tột bậc, toàn bộ pháp bảo đổ hết vào tu sĩ này.

Thi thể tu sĩ này trong tích tắc bị các loại quang hoa tràn ra đánh thành tro.

Cơ hồ đồng thời, lại có tiếng hô lên thê thảm, sau lưng một tu sĩ Âm Thi tông lại thủng một lỗ.

Sắc mặt mọi tu sĩ khác nhợt đi, chạy trốn khắp bốn phương tám hướng.

Máu lóe lên liên tục, các loại linh quang quang tráo và các loại pháp khí phòng ngự đều biến thành giấy bồi, nối nhau rách toạc. Liên tục ngã xuống bảy, tám thi thể thì mới có bốn tu sĩ Âm Thi tông chạy thoát.

Bốn tu sĩ Âm Thi tông chạy xa thì thi thể của tu sĩ ở cửa cốc có lam quang lóe lên, từ thi thể bò ra một yêu thú kỳ dị.

Nó đứng như người, mắt hơi vàng, tay chân tương tự người, chỉ là lưng hơi còng, đầu là đầu cóc bèn bẹt.

“Cô cô!”

Yêu thú gầm khê về hướng bốn tu sĩ Âm Thi tông bỏ chạy, con mắt vàng đục tỏ vẻ ngỗ ngược.

Liên đó, nó tùy tiện chụp tâm phế của mấy thi thể tu sĩ dưới đất lên ăn đoạn lặc mình, lướt đi như thuận di đuổi theo một tu sĩ Âm Thi tông.

Lam quang ánh lên, thân ảnh yêu thú kỳ dị mờ dần rồi trong veo, tan biến trong không khí.

Cùng lúc, Ngụy Tác vào một nơi trong hắc sắc cự điện, cũng có tiếng tu sĩ đang trò chuyện.

“Yêu hiền đệ, xem ra nơi này là Đại Hắc thiên điện. Qua đây chắc là Phong Ma sơn và Đạo Huyền điện!”

Chỗ có thanh âm phát ra là một đại điện không rõ bốn bức tường rên từ hắc sắc tinh kim gì. Trên một bức tường khắc chín ma thần phù văn, trấn mỗi ma thần đều khảm một viên bạch sắc tinh thạch cỡ nắm tay. Phù văn nào cũng có hắc quang lưu động, tự thành một pháp trận.

Hai tu sĩ trong gian đại điện này, linh khí trên đầu một người hóa thành hình bảo tán, người còn lại có linh khí xích hồng sắc, ngưng thành từng thanh hỏa diễm tiểu kiếm. Hai tu sĩ này là Kim Đan kỳ đại tu sĩ dẫn người Hỏa Hoàng cung đến đây.

“Chắc không sai.” Âm nhu tu sĩ mặc nguyệt bạch sắc pháp y gật đầu, tỏ vẻ hưng phấn, “Xem ra Âm Thi tông chưa đến đây.”

“Chúng không ngờ rằng Hỏa Hoàng cung từ mấy trăm năm trước đã lấy được cổ quyển địa đồ Tiểu thiên giới. Chỉ đợi ngày Tiểu thiên giới xuất thế.” Tu sĩ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp bào đắc ý nhìn ngân sắc quyển trục rách nửa trong tay, lại nhìn bức tường đầy ma thần phù văn, nói đầy thâm ý, “Đại Hắc thiên điện cũng có mấy bảo vật.”

Âm nhu tu sĩ gật đầu, không nói thêm gì, vung tay té xuất bảy lá bạch sắc trận kỳ.

Bảy lá bạch sắc trận kỳ lơ lửng trước mắt, thoáng sau phát ra bạch sắc hà quang diễm lệ nối nhau, hình thành một quang trảo hình cầu, phủ lên bức tường đầy ma thần phù văn.

Bạch sắc hà quang bao trùm bức tường, hắc quang đột nhiên bắn ra, chín ma thần như sống lại, há miệng hút lấy bạch sắc hà quang.

Bảy lá bạch sắc trận kỳ rực hào quang, có vẻ không bằng chín ma thần đang nuốt.

Thấy thế, âm nhu tu sĩ không đổi sắc, chỉ vẩy mạnh tay.

“Xoạt!”

Một dải bạch quang từ trước mặt bắn lên, nổ vang chói lói, lao vào bức tường.

Đồng thời, tu sĩ mặc xích hồng sắc pháp bào té xuất một chiếc tử sắc tiểu chung. Cái chuông có ba phù văn hình tam thanh phun ra tử sắc hỏa lãng kinh nhân.

Tích tắc sau, bạch quang và tử sắc hỏa lãng xung kích vào bức tường.

Ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa từ tam sắc quang hoa va chạm phát ra.

Hắc quang trên bức tường tinh kim màu đen rung lên, tựa hồ không chịu nổi mà tiêu tan.

“Chát!”

Âm nhu tu sĩ phát ra bạch quang cắm vào tường, là một cây thương bạch kim, lộ ra nửa cán.

Thần thức máy động, bạch sắc tiểu thương dài ba thước lại bay ra, liên tục giáng lên tường.

Pháp bảo này và tử sắc hỏa lãng liên tục xung kích, ầm một tiếng, bức tường tan vỡ.

Phía sau là một dãy bậc đã chệch xuống, chứa đầy hắc hồng sắc quang mang.

Thông đạo lộ ra, hai tu sĩ tỏ rõ thần sắc kinh hãi, bố trí của Đại Hắc thiên điện giống với cổ quyển địa đồ ngân của họ.

Dị biến chợt phát sinh!

Hắc khí như làn sóng đột nhiên từ thông đạo tràn ra, cuốn tới hai tu sĩ.

Bảy lá bạch sắc trận kỳ lơ lửng trước mắt cả hai không kịp thu lại, bị hắc khí phun trúng thì tan linh quang, bốc khói như bị đốt cháy, rơi ngay xuống đất.

Hắc khí tràn ra, một yêu thú quái dị tột xuất hiện trước mắt hai tu sĩ.

Yêu thú này như cá sấu đứng thẳng được, da cũng sần sùi như thế, có cả đuôi, có điều đầu lại là hai cái đầu sói hung ác.

Thấy yêu thú xuất hiện là bảy lá bạch sắc trận kỳ bị hủy, trong mắt âm nhu tu sĩ xuất hiện thần sắc kinh giật tột bậc.

Vung tay điểm ra, bạch sắc tiểu thương lóe lên, biến hóa thành bạch quang giáng vào ngực nó.

“Bụp!”, yêu thú có lớp da trông như cá sấu này không có gì đặc biệt bạch sắc tiểu thương đánh trúng nó liền bị bắn đi.

Hai tu sĩ Kim Đan kỳ đều kinh hãi, hai lần hắc khí đồng thời từ mồm yêu thú phun ra, trúng bạch sắc tiểu thương. Bạch quang của ngọn thương ảm đạm đi nhiều.

“Thật ra là gì nhỉ!”

Tu sĩ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp bào biến hắc sắc mặt, cái chuông lại tràn ra tử sắc hỏa lãng.

Người khác có lẽ không rõ bạch sắc tiểu thương của âm nhu tu sĩ là pháp bảo gì nhưng y thì hiểu Bạch sắc tiểu thương tên “Đế hồn”, đạo cấp trung giai pháp bảo thật sự! Vậy mà pháp bảo này không đả thương được yêu thú quái dị, linh khí còn bị giảm đi, như thể tổn hại.

Cả đạo cấp trung giai pháp bảo đều không cách nào công phá nổi phòng ngự, lẽ nào yêu thú này là thất cấp trung giai trở lên

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

319. Chương 319: Kim Đan! Kim Đan!

Hai cái đầu sói của yêu thú đồng thời phun ra hắc khí, giằng co với tử sắc hỏa lãng một chốc, uy năng lại có vẻ cao hơn, ép hỏa lãng lùi lại.

Âm nhu tu sĩ vội vỗ lên nạp bảo nang.

Pháp bảo viên bàn trông cực kỳ cổ kính lơ lửng trước mặt, có bốn cổ thể phù văn “Sinh, tử, hưu, thích”, chân nguyên dồn vào thì pháp bảo này bùng lên bạch sắc quang trụ, giáng vào yêu thú quỷ dị.

Chát!

Bạch sắc quang trụ đánh thủng hắc khí, giáng vào ngực yêu thú quỷ dị.

Thân thể yêu thú quỷ dị sưng lại, bị bạch sắc quang trụ đẩy lùi lắc lư nhưng ngực không hề bị thương, hắc khí trong hai cái đầu sói phun ra không ngừng.

Âm nhu tu sĩ và tu sĩ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp bào nhìn nhau, tỏ rõ thần sắc kinh hãi.

Yêu thú này thực lực cao hơn lực cấp cao giai, thuật pháp và lực phòng ngự hoàn toàn không kém gì một tu sĩ Kim Đan nhất trọng, hắc khí phun ra cũng như Âm lân sa có tác dụng ô uế đốt thiêu pháp bảo nhưng uy năng không rõ cao hơn bao nhiêu lần. Hai tu sĩ Kim Đan kỳ, dù ai Đan độc gặp phải nó cũng không phải đối thủ.

Hai Kim Đan kỳ đại tu sĩ kinh nghiệm đối địch phong phú vô vàn, nhìn nhau rồi không tể xuất pháp bảo, duy trì uy năng của viên bàn pháp bảo và tử sắc tiểu chung đoạn dùng thuật pháp tấn công yêu thú.

Tu sĩ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp bào đột nhiên chảy từ lỗ mũi ra hai làn kim sắc hỏa diễm, hóa thành hai con rắn vàng nhỏ xíu, âm nhu tu sĩ vung tay, vô số bạch sắc quang hoa hình nắm liên miên đổ tới.

Lưỡng đạo thuật pháp thi triển ra, yêu thú quỷ dị dù có thực lực không kém gì tu sĩ Kim Đan nhất trọng cũng không địch nổi, hắc khí bị ép lùi ngay.

Hắc khí bị ép cách yêu thú chỉ một trượng thì cái đầu bên trái của nó đột nhiên ra một viên lam sắc yêu Đan, lam sắc Đan dịch ngưng thành vô số lam sắc tiểu tiên, bắn vào hai đối thủ.

Hai tu sĩ Kim Đan kỳ biến hân sắc mặt, yêu thú này cũng có thuật pháp lợi hại như thế, không kém gì hai tu sĩ Kim Đan nhất trọng, dùng nội Đan Đan dịch kích phát thuật pháp đương nhiên càng lợi hại.

Âm nhu tu sĩ vượt lên viên bàn pháp bảo trước mặt, phù văn chữ “Sinh” rực quang hoa, bạch sắc quang trụ thu lại, hình thành một bạch sắc quang tráo bên ngoài y và tu sĩ mặc xích hồng sắc pháp bào. Đồng thời, tu sĩ thô kệch cũng như lâm đại địch, song thủ bắt pháp quyết, ngưng thành một vũng xoáy trước mặt toàn là kim sắc hỏa diễm.

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!.. Lam sắc tiểu tiên xung kích vào bạch sắc quang tráo nổ vang, nhưng bất ngờ là uy năng của lam sắc tiểu tiên cũng chỉ như hắc khí, không phá được phòng ngự của bạch sắc quang tráo.

Tình hình không hợp lý này khiến cả hai hoài nghi không hiểu yêu thú này có âm mưu quỷ kế gì chẳng.

Yêu thú chợt quay lại, hóa thành hoi sắc độn quang lao vút vào thông đạo.

“Đuổi!”

Âm nhu tu sĩ hơi ngẩn ra, quát khê rồi cùng tu sĩ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp y đuổi theo trong thông đạo.

Bất luận yêu thú này là lực cấp cao giai yêu thú trưởng lão cấp, thất cấp đệ giai hoặc thị thất cấp trung giai yêu thú, chỉ ít thực lực cũng đạt đến thất cấp. Bỏ qua mọi nguyên liệu trên mình nó, chỉ lớp da mà đem luyện chế tất sẽ được một món pháp y uy năng phòng ngự đạt đến đạo giai trung phẩm.

Tốc độ của yêu thú không bằng hai tu sĩ Kim Đan kỳ, rẽ qua bảy tám thông đạo thì cả hai đều tỏ vẻ hớn hở, cả hai cách nó không đầy năm mươi trượng.

Hai tu sĩ Kim Đan kỳ không phát giác rằng yêu thú đang bỏ chạy kia không ngừng cầu viện, không phát ra tiếng động nhưng lúc nó há miệng, phía trước lại dấy lên sóng âm trong veo.

Lại qua một ngã rẽ, phía trước chợt sáng lên, xuất hiện một lối thoát.

Yêu thú phản chấn tinh thần lao tới. Bên ngoài là một sơn cốc mười mấy dặm, trong cốc có một phé khu gồm hơn mười gian điện.

Hơn mười gian nhà đồ nát đầy cỏ dại có một quảng trường nhỏ phía trước, ở đó còn mấy cây bạch sắc tinh trụ nguyên vẹn, trên trụ là phù văn huyền ảo, khác nào một pháp trận.

Âm nhu tu sĩ và tu sĩ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp y lao ra, thấy cảnh tượng thì tỏ rõ thần sắc kinh nghi.

Yêu thú quái dị vốn đang bỏ chạy chợt dừng lại, bốn con mắt xám xịt ánh lên lãnh quang, hoàn toàn bất động nhìn hai tu sĩ Kim Đan kỳ lướt tới.

“Truyền tổng pháp trận?”

Hai tu sĩ cả kinh vì nơi giống như pháp trận chợt dấy lên tầng tầng bạch sắc linh quang.

Bạch sắc linh quang lấp lánh khiến hai tu sĩ Kim Đan kỳ cơ hồ khẳng định pháp trận này là một truyền tổng pháp trận.

Truyền tổng pháp trận ở trong phé khu mà vẫn nguyên vẹn!

Lúc này còn ai dùng truyền tổng pháp trận này truyền tổng đến?

Bạch sắc linh quang lấp lánh, mấy tích tắc sau thì tan đi, nhưng trong truyền tổng pháp trận không xuất hiện bất kỳ thân ảnh nào.

Hai Kim Đan kỳ đại tu sĩ càng kinh nghi bất định.

Lúc đó, yêu thú quái dị đứng trên quảng trường trải đá trắng chợt phun ra hắc khí, đổ vào cả hai.

Cả hai cùng kích phát pháp bảo, bạch sắc quang trụ và tử sắc hỏa lăng đổ tới con yêu thú.

Cơ hồ đồng thời, tu sĩ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp bào đột nhiên biến hẳn sắc mặt, há miệng phun trào vạn đạo hồng sắc hà quang, thân linh khí kịch liệt sôi lên ngưng kết thành hỏa diễm tiểu kiếm, kêu tanh tách như đang bốc cháy.

Uy áp kinh nhân phát ra, một viên xích hồng sắc Đan châu từ miệng tu sĩ thô kệch bay lên như mặt trời mọc.

Thời gian như ngưng trệ, Đan châu lớn cỡ trứng chim câu chứa vô số phù văn huyền ảo rực quang hoa, ngưng thành một pháp ấn. Trong viên Đan châu như có dịch thể lưu động, phát ra tiếng sóng vỗ.

Nếu Ngụy Tác thấy tình cảnh này chắc đã thất thần kinh hô.

Kim Đan của tu sĩ Kim Đan kỳ!

Đó là Kim Đan của tu sĩ Kim Đan kỳ già vốn muốn thấy nhưng không có cơ hội!

Kim Đan bay lên, phát ra tầng tầng hà quang, ngưng thành hồng sắc cự kiếm nhất hào quang vạn trượng bổ vào sau lưng tu sĩ thô kệch.

Tu sĩ thô kệch trở nên hư nhược.

Kim Đan của tu sĩ Kim Đan kỳ là chân nguyên và tinh huyết, tính mệnh tu vi ngưng tụ thành, huyền diệu dị thường, tương đương với yêu Đan của yêu thú, là vũ khí mạnh nhất của tu sĩ Kim Đan kỳ. Nhưng mỗi lần thôi động lại tiêu hao rất nhiều chân nguyên, tinh khí, chưa vạn bất đắc thì tu sĩ Kim Đan kỳ đều không thôi động Kim Đan đối địch.

“Cách!”

Hồng sắc cự kiếm rực hào quang chém ngược lại, phát ra âm thanh kinh thiên động địa.

Kim Đan lưu chuyển vô số pháp ấn quang hoa huyền ảo rung lên, hồng sắc cự kiếm chệch tán.

Nơi vốn trống trơn phía trước hồng sắc cự kiếm có lam quang lóe lên, xuất hiện một cánh tay lam sắc.

Canh tay này vòng gân đen, cực kỳ thô ráp, như bị hồng sắc cự kiếm do Kim Đan ngưng thanh thiêu đốt, co rút lại thật nhanh. Nhưng cánh tay đón đỡ hồng sắc cự kiếm không có vết thương. Lúc rút về, lam quang tan đi, cánh tay lại biến thành trong suốt.

Âm nhu tu sĩ hoàn cơ hồ chưa kịp phản ứng vì sao tu sĩ thô kệch đột nhiên tể xuất Kim Đan thì thấy cánh đó liền tỏ vẻ kinh hoàng, chạm vào viên bàn pháp khí, bạch sắc quang trụ hóa thành một bạch sắc quang tráo bao lấy cả hai.

Chát!

Gần như đồng thời, âm nhu tu sĩ cảm giác uy năng vô cùng vô tận từ bên trái oanh kích lên bạch sắc quang tráo. Quang tráo vỡ tan.

“Cách!”

Kim Đan của tu sĩ thô kệch rực hào quang, hiện ra hồng sắc cự kiếm đầu một chiêu với đối thủ vô hình.

Hồng sắc cự kiếm lại vỡ nát, chỗ trống không đó hiện lên một cánh tay rực lam quang rồi tan đi.

Có thể đấu với kình Đan của tu vi Kim Đan nhất trọng thì thực lực yêu thú này tương đương với đại tu sĩ Kim Đan kỳ lưỡng trọng! Nó còn ẩn thân! Tu vi của hai người cũng chỉ đến gần nó hơn mười trọng mới cảm giác được đôi chút khí tức.

Yêu thú này ban nãy còn ở phía sau nhưng giờ đã vượt lên, tốc độ đó chỉ có thể hình dung là kinh nhân, tuyệt đối cao hơn độn tốc của hai người.

Hà hưởng yêu thú này thông qua truyền tống pháp trận đến đây, biết cách khu động truyền tống pháp trận, trí tuệ cũng cao kinh nhân.

Thực lực này dù hai tu sĩ Kim Đan kỳ liên thủ cũng khẳng định không phải đối thủ!
Thấy cánh tay lấp lánh lam quang ắt nhanh đi, hai tu sĩ Kim Đan kỳ mặt cắt không còn hột máu
-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

320. Chương 320: Âm Hiểm Vô Sĩ

“Yêu hiền đệ!”

Tu sĩ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp y lên tiếng cầu viện.

Đồng thời âm nhu tu sĩ biến sắc mấy lần, đỉnh đầu rực linh quang, một viên Kim Đan rực vạn đạo bạch sắc hà quang xuất hiện.

Tu sĩ thô kệch phun Kim Đan từ miệng còn Kim Đan của âm nhu tu sĩ từ thiên linh bay ra, chứng tỏ công pháp khác nhau thì khiếu vị của Kim Đan cũng khác.

Kim Đan của âm nhu tu sĩ lớn cỡ trái trứng gà, to hơn của tu sĩ thô kệch, bạch sắc Kim Đan phát ra hào quang, hình thành vô số phù văn huyền ảo lưu chuyển.

Thấy âm nhu tu sĩ tế xuất Kim Đan, tu sĩ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp y nhẹ lòng hẳn, tiếng quát to ban nãy hiển nhiên muốn âm nhu tu sĩ tế xuất Kim Đan nghênh địch.

“Yêu hiền đệ, làm gì hả!”

Sắc mặt y biến hẳn vì bạch sắc hà quang trên Kim Đan của âm nhu tu sĩ mặc nguyệt bạch sắc pháp y ngưng thành bạch sắc thần tượng lại lao ngược lại. Đồng thời, âm nhu tu sĩ điều khiển viên bàn pháp bảo, bạch quang thu hồi bao lấy bản thân rồi cũng bạch sắc thần tượng lao vào thông đạo.

Âm nhu tu sĩ rõ ràng nhận ra ẩn hình yêu thú có thực lực ngang với tu sĩ Kim Đan kỳ lưỡng trọng, đằng trước còn một yêu thú quái dị tương đương với tu sĩ Kim Đan kỳ nhất trọng thì không tài nào địch nổi nên bỏ mặc tu sĩ thô kệch mà thoát thân.

“Yêu hiền đệ, yêu thú này nhanh hơn chúng ta nhiều, không thoát được đâu. đành tìm cách đấu với nó, may ra có sinh lộ.”

Tu sĩ thô kệch biến sắc rồi quát to.

“Không cần so tốc độ với nó, chỉ cần tiểu đệ nhanh hơn huynh là được.” Âm nhu tu sĩ đã đến cửa thông đạo nói vậy.

“Yêu Tán Tán!”

Tu sĩ thô kệch ngăn ra, hiểu rõ âm nhu tu sĩ có ý gì, cũng lảo vút vào thông đạo.

Một đạo bạch quang chợt xẹt tới.

Âm nhu tu sĩ kích phát bạch sắc tiểu thương linh quang ảm đạm.

Chát!

Tu sĩ thô kệch phòng bị đầu ẩn hình yêu thú, không dám động dụng Kim Đan, hai lỗ mũi lại rực lên kim sắc hỏa quang, hắt bạch sắc tiểu thương uy năng đã đi sang bên.

Nhưng chỉ thể thôi, thân ảnh âm nhu tu sĩ lao vào thông đạo thì Kim Đan lóe lên bạch sắc hà quang, thông đạo sụp xuống.

“Yêu Tán Tán!”

Tu sĩ thô kệch hừ thị không tin nổi rít lên.

“Hai người chúng ta ở lại thì không ai thoát, yên tâm đi, Liệt Hỏa huynh, sau này tiểu đệ sẽ báo thù cho huynh.”

Giọng âm nhu tu sĩ Yêu Tán Tán vang lên theo tiếng thông đạo sụp đổ.

Tu sĩ này quả thật âm hiểm cực điểm, không chỉ muốn bỏ chạy mà còn đánh sập thông đạo bịt đường của tu sĩ thô kệch, buộc y phải đoạn hậu.

Nghe Yêu Tán Tán nói, tu sĩ thô kệch kinh giận tột bậc, thiếu chút nữa giận đến mức trực tiếp phun máu.

Làm ra việc đó đã đành, còn nói đầy to tát thì thật không ngờ làm người lại có thể vô sỉ đến thế.

Nhưng thần sắc kinh hãi trong mắt y lóe lên, Kim Đan lại rực sáng vô số hồng sắc hà quang, ngưng thành hồng sắc cự kiếm chém vào chỗ trống bên trái.

“Cách!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hồng sắc cự kiếm lại vỡ vụn, nơi đó cũng hiện rõ một cánh tay rực lam quang.

Đồng thời, tu sĩ thô kệch cảm nhận được cự lực từ sau lưng tràn tới, thân thể bị hất đi như cái bao rách, va vào đồng đá phía sau.

Hóa ra lúc đó, yêu thú quái dị thừa cơ phun ra hắc khí, đồng thời phun cả lam sắc yêu Đan, ép tử sắc hỏa lãng đập vào chính chủ.

Bắn đi, pháp y của tu sĩ thô kệch phát ra xích hồng sắc hồng quang chói lòa, chứng tỏ đẳng cấp phòng ngự không thấp.

Tu sĩ thô kệch lại bắn ra, trông không có vẻ tổn thương nhưng nét mặt hồn phi phách tán.

Ảnh hình yêu thú này hiện thân ảnh trong lam quang.

Yêu thú này là yêu thú cấp mô đầu, thân như thân người quỷ dị tột bậc mà y chưa từng nghe thấy.

Nhìn Kim Đan kỳ đại tu sĩ ở phái đối diện, ánh mắt yêu thú này chứa đầy nét chế nhạo.

Chát!

Một cánh tay vung lên, va vào hồng sắc cự kiếm do Kim Đan của tu sĩ thô kệch thượng phát ra hồng sắc hà quang ngưng thành.

Hồng sắc cự kiếm bị đánh vỡ, thân thể yêu thú hơi run lên, tỏ vẻ đau đớn nhưng tay không thu lại, cũng không biến ảo phương vị, liên tục chụp vào ngực tu sĩ thô kệch.

“Không xong!”

Tu sĩ thô kệch tựa hồ nghĩ ra gì đó nên nghiêng rằng, hồng sắc hà quang trên Kim Đan thượng rực gấp mấy lần, khiến mấy trăm trượng không gian như biến thành hồng ngọc, phù văn trên kim cũng lưu chuyển với tốc độ kinh nhân, đồng thời xuất hiện từng vết nứt vỡ.

“Cấp mô đầu” yêu thú loáng lên thân ảnh, với tốc độ kinh nhân hóa thành lưu tàn ảnh, tạo cho người nhìn cảm giác thông thả, ngọn trào vốn chụp vào ngực tu sĩ thô kệch lại giáng vào Kim Đan của y.

Ầm!

Hồng sắc và lam sắc hà quang bùng lên. Kim Đan và “Cấp mô đầu” yêu thú đều rung rinh, nhưng yêu thú không hề dừng lại, chụp tiếp vào Kim Đan.

Phù văn trên Kim Đan lắc lư như trong sóng dữ, cơ hồ tan nát trật tự, vết vỡ hiện ra, bị yêu thú giáng thêm một đòn thì lại tắt đi.

Thấy hồng sắc hà quang trên Kim Đan mờ dần, song đầu yêu thú không xuất thủ, mà nhìn mình chăm chú, tu sĩ thô kệch tỏ vẻ tuyệt vọng.

“Yêu Tán Tán! Ta chửi tổ tông mười tám đời của ngươi!”

Như đã quyết định, sắc mặt tu sĩ thô kệch khó coi cực độ, gằm lên chấn thiên động địa. Kim Đan lơ lửng trước mặt ngăn cản song đầu yêu thú lại bay lùi, phát ra vô số hồng hà hình thành xích hồng sắc quang trụ, đánh vào thông đạo sụp đổ sau lưng.

Chạm vào xích hồng sắc quang trụ, toàn bộ đá núi bị kín thông đạo hóa thành nham tương tan chảy.

“Bốp!”

Không còn Kim Đan ngăn cản, cấp mô đầu yêu thú rực lam quang chụp nát ngực tu sĩ thô kệch móc tâm phế ra.

Tu sĩ thô kệch tu vi Kim Đan kỳ này cười thắm rồi ngoẹo đầu tắt sinh cơ.

Kim Đan sau lưng y vẫn bất khuất, không ngừng phun ra hồng sắc hà quang thiêu đốt thông đạo bị bị kín phải tan chảy.

Cấp mô đầu yêu thú nuốt tâm phế tu sĩ thô kệch rồi nhìn viên Kim Đan với vẻ trào phúng, đợi hồng sắc hà quang tan đi, từ không trung rơi xuống thì thân ảnh loáng lên như thuấn di đến phía dưới đón lấy, ngậm trong miệng như đường đậu, hình như mùi vị rất ngon.

Yêu thú này gật đầu với song đầu yêu thú có thực lực Kim Đan nhất trọng rồi lướt vào thông đạo đã cơ hồ bị Kim Đan của tu sĩ thô kệch mở được một nửa, thân ảnh mờ dần rồi triệt để ẩn hình.

...

Yêu thú lại triệt để ẩn hình, lướt vào thông đạo dẫn đến Đại Hắc thiên điện thì Ngụy Tác đã ở trong thông đạo đầy hắc khí, thập phần cẩn thận lắng nghe.

Trước đây trong Đại Hắc thiên điện có tiếng đấu pháp thập phần kinh nhân truyền ra nhưng lúc này tựa hồ đột nhiên dừng lại.

“À!”

Đột nhiên, Ngụy Tác biến hẳn sắc mặt, lướt nhanh vào thông đạo bên trái.

Thần thức gã đột nhiên cảm giác được khí tức kinh nhân áp sát, rõ ràng là tu sĩ còn có tu vi hơn cả Âm Lệ Hoa nhưng khác hẳn bọn Hiên Viên lão tổ.

“Không xong!”

Lướt đi theo thông đạo một lúc, Ngụy Tác đột nhiên dừng lại, sắc mặt rất khó coi.

Đại Hắc thiên điện có nhiều thông đạo, là một mê cung, cuối thông đạo Ngụy Tác lướt vào là một động quật đóng chặt, không có lối ra. Khí tức đó đang lao tới với tốc độ kinh nhân, rõ ràng cũng vào thông đạo.

Có điều tích tắc sau, bạch quang lóe lên, động quật xuất hiện một bạch sắc thân ảnh.

Người này mặc nguyệt bạch sắc pháp y, mặt mũi âm nhu, linh khí trên đỉnh đầu ngưng thành hình bảo tán, chính thị Kim Đan tu sĩ Yêu Tán Tán vô cùng âm hiểm đã đẩy đồng bạn vào cảnh phải đoạn hậu lúc trước.

Người này vào trong động quật bảy tám mươi trượng thì thấy ngay Ngụy Tác và Dương chi điều.

Thần sắc kinh nghi lóe lên trong mắt người này nhưng không dừng lại, không nói gì với Ngụy Tác mà lướt đi ra ngoài.

Tu sĩ Kim Đan kỳ này hành động thế khiến Ngụy Tác đã nắm chắc Thực huyết pháp đạo chuẩn bị liều mạng cũng ngăn ra

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

321. Chương 321: Dừng Tạm Đi Đã

Quang mang kinh nghi lóe lên, Ngụy Tác thoáng thấy không ổn, không dám dừng lại ở động quật mà theo thông đạo lướt đi.

Gã lướt đi mấy lần trong thông đạo, đột nhiên thân thể cứng đờ dừng lại, quay nhìn sau lưng.

Trong thông đạo hắc phong trận trận, một thân ảnh xinh đẹp hiển hiện.

Âm Lệ Hoa!

Nữ tu này quyền rũ tốt bậc, cười mỉm nhìn Ngụy Tác, không phải kim Đan nữ tu duy nhất của Âm Thi tông: Âm Lệ Hoa thì còn là ai nữa?

Lúc này nàng ta mặc lục sắc pháp y kiểu nam tu, khoác lên mình trông rất rộng, cũng lộ ra làn da trắng ngần câu hồn đoạt phách tốt bậc.

“Tiểu hoai đản, chúng ta lại gặp mặt. Đệ đệ lòng dạ cứng thật, bỏ thư thư trần trụi ở lại đó.” Mỉm cười nhìn Ngụy Tác, Âm Lệ Hoa nũng nịu.

Ngụy Tác không nói gì thêm, vung tay lấy phi kiếm cánh cửa ra, đồng thời bình tĩnh cầm Thực huyết pháp đạo vừa thu lại.

“Oa, lớn thật!”

Thấy phi kiếm “Nhĩ muội yêu”, Âm Lệ Hoa tròn mắt cả kinh rồi bật cười, “Tiểu hoai đản, phi kiếm của đệ hả? Phi kiếm thì thế, không rõ chỗ khác của đệ có lớn, có khác người thế không?”

“Đội đã.” Thấy Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh định động thủ, Âm Lệ Hoa xua tay ai oán nói, “Tại Tiểu thiên giới này, muốn gặp mặt cũng khó, tiểu hoai đản, làm gì mà lại mới gặp thư thư đã đánh đấm? Thư thư không muốn động thủ với đệ.”

“Âm tiền bối, tại hạ cũng không muốn động thủ với tiền bối nhưng lại sợ thoát dương mất mạng.” Ngụy Tác bình tĩnh nói.

“Biết thư thư là ai rồi hả?” Âm Lệ Hoa mắt như nước hồ thu, mỉm cười nói, “Tiểu đệ đệ là ai? Quan hệ thế nào với Hiên Viên lão tổ?”

“Tại hạ họ Ngụy, khách khanh trưởng lão của Hải Tiên tông.”

“Quả nhiên là thanh niên tài俊 của Hải Tiên tông.” Âm Lệ Hoa mỉm cười lắc đầu, “Thiên tài nhân vật như đệ, Vân Linh đại sáu trăm năm khó gặp, thư thư mới không nỡ để đệ thoát dương mất mạng, thư thư chỉ muốn thử xem một lần, coi như duyên phận, chưa biết chừng sau này có việc cần đệ chiếu cố thư thư.”

Ngụy Tác cũng mỉm cười, không nói gì mà vung tay, thanh hắc sắc âm khí cuốn về phía sau, cắt một mầm đá lớn trên đỉnh thông đạo ném cho Âm Lệ Hoa.

Âm Lệ Hoa đón lấy mầm đá còn lớn hơn đùi mình, sững sờ, “Tiểu hoai đản, là sao hả.”

“Của tại hạ không được như thế này, tiền bối dừng tạm đi. Tại hạ có việc riêng, phải đi trước.” Ngụy Tác nói.

Âm Lệ Hoa không phát nộ, bật cười thành tiếng.

“Tiểu hoai đản, đúng là thú vị, thư thư lại càng thích.” Nói xong, mầm đá trong tay nàng ta nát vụn rồi được chân nguyên bao phủ biến thành một chiếc vòng đá xám, đoạn đeo lên tay trái. “Thư thư không thích thứ dừng tạm này nhưng vật đệ đệ cho thì thư thư nhận.”

“Vật này thì tiền bối thích chăng?”

Gặp phải nữ tu này, Ngụy Tác cũng bó tay, phi kiếm cánh cửa rực kim quang và hoàng quang chém vào Âm Lệ Hoa.

“Vật này thư thư cũng không thích.” Âm Lệ Hoa mỉm cười, vòng tay rực lên lục sắc quang diễm ngưng thành một đóa bách hợp hoa, va vào phi kiếm cánh cửa, chặn đứng được.

“Độn tốc của thư thư chắc nhanh hơn đệ.” Tiếp đón phi kiếm cánh cửa nhất xong, Âm Lệ Hoa bước tới thập phần ưu nhã đích, lộ rõ cặp đùi trắng ngần, sau lưng xuất hiện tàn ảnh, “Dù pháp khí của thư thư đều trên mình đệ thì cũng chắc sáu phần đánh bại được đệ. Bất quá thư thư không muốn đại động can qua.”

“Vậy hả?”

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh vùng tay lấy ra pháp bảo bảo tháp.

“Như ý linh lung tháp? Bảo bối của Tử Vi tông sao lại trong tay đệ?” Thấy gã lấy ra pháp bảo này, Âm Lệ Hoa tỏ ra kinh ngạc.

“À!”

Ngụy Tác vốn không muốn nói gì với hoa si mỹ nữ này mà định phát động Như ý linh lung tháp, Như ý linh lung tháp mỗi lần kích phát sẽ trực tiếp thuần di xuất bốn, năm mươi trượng, dùng để trốn chạy có tới sáu, bảy phần trở lên thoát được Âm Lệ Hoa.

Nhưng lúc đó tiếng nổ liên tục vang lên từ mấy thông đạo.

Âm thanh càng lúc càng vang, tựa hồ nơi đâu pháp cách Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa không xa.

“Đi mau! Có tu sĩ Kim Đan kỳ tông môn khác đến, tu vi người này còn hơn thư thư!” Âm Lệ Hoa hơi nghiêng người, đột nhiên biến hẳn sắc mặt, nói nhanh với Ngụy Tác.

Ngụy Tác mới hơi do dự, thông đạo sau lưng Âm Lệ Hoa có một dải cầu vòng nhanh tột bậc lao ra.

“À!”

Ngụy Tác nhân ngay ra người lao đi với tốc độ tột bậc này lại là tu sĩ mặc nguyệt bạch sắc pháp y, mặt mũi thập phần âm nhu gã từng thấy. Đỉnh đầu y là một viên Đan châu cỡ trứng gà, phát ra vô số đạo bạch sắc hà quang khiến người ta không cách nào nhìn vào, uy áp và quang hoa dâng tràn toàn thông đạo.

“Đó là kim Đan của tu sĩ Kim Đan kỳ?”

Cảm giác thấy uy năng như sơn như ngục trong Đan châu, Ngụy Tác đẩy lên ý nghĩ này. Âm Lệ Hoa chợt hơi nhột nhạt mặt mày, “Yêu Tán Tán!”

“Âm Lệ Hoa, lần này ta không đấu với các ngươi, tránh ra là được!”

Yêu Tán Tán mặt mũi lạnh tanh nói, kim Đan trên đầu đẩy lên quang ảnh.

Nghe Yêu Tán Tán nói thế, Âm Lệ Hoa hơi ngạc nhiên.

Bản thân Kim Đan kỳ đại tu sĩ giao đấu, uy năng thuật pháp và pháp bảo của song phương đều thập phần lợi hại, dễ tổn thương nguyên khí, nên tu sĩ Kim Đan kỳ gần hoặc cùng cấp đều cố gắng tránh động thủ, hiện tại tuy nhiên hơi kinh ngạc nhưng Âm Lệ Hoa vẫn nghe lời lui ra.

“Uy năng bức tượng này tuyệt đối không kém gì phi kiếm của ta, ngang với đạo giai trung phẩm pháp bảo!”

“Nếu kim Đan không tiếc tổn thương, trực tiếp oanh kích hoặc tự nổ thì uy lực thế nào! Chả trách một tu sĩ Kim Đan kỳ lại có thể tọa trấn nhất phương, so với tu sĩ Phân niệm cảnh, hoàn toàn không cùng đẳng cấp!”

Mắt Ngụy Tác lóe lên liên hồi, tỏ rõ thần sắc chấn kinh, tránh nhanh sang bên.

“Chuyện gì hả?”

Liền đó, một đạo tử sắc độn quang và một đạo hỏa quang lao từ thông đạo Yêu Tán Tán vừa ra.

“Sư thúc tổ!”

Tử sắc độn quang nhìn thấy Âm Lệ Hoa thì gọi. Người này là một đệ tử Âm Thi tông mặc hắc sắc đạo bào, chân đứng trên Tử ma anh ghê rợn. Cùng y lao ra là một tu sĩ mặc bạch sắc pháp y, chân cưỡi hỏa diễm liên đài, tu sĩ này là tu sĩ Hỏa Hoàng cung.

Tu sĩ Âm Thi tông và Hỏa Hoàng cung, tuy không đến mức gặp mặt là sinh tử nhưng trong Tiểu thiên giới cung không tốt đẹp đến mức xưng huynh gọi đệ, cùng tìm bảo vật.

Cả hai đều dốc sức bỏ chạy.

Gọi Âm Lệ Hoa sư thúc tổ xong, đệ tử Âm Thi tông này thoáng do dự, tựa hồ cân nhắc xem có nên chạy tiếp không rồi nghiêng rằng, lướt qua trước Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác, đồng thời hô, “Sư thúc tổ, chạy mau!”

Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác tuy không tận mắt thấy song đầu yêu thú và ẩn hình yêu thú như Yêu Tán Tán nhưng lập tức hiểu rằng phải sau có thứ gì đó cả Tán Tán cũng không cách nào đối phó nổi đuổi theo. Bằng không Yêu Tán Tán không đời nào tể xuất kim Đan ra.

Nhưng lúc đó lại vang lên tiếng nổ ầm ầm, đất đai rung chuyển, sóng khí và bụi cát ràn ra, ba thông đạo sau lưng sập hết.

Yêu Tán Tán bốn cũ soạn lại, đánh sập mấy thông đạo có thể bỏ chạy được!

“A!”

Đệ tử Âm Thi tông và tu sĩ Hỏa Hoàng cung theo y lao ra cùng kinh kêu lên, cuống cuồng lùi lại.

“Cơ Nhã?”

Ngụy Tác lại biến sắc, rồi kêu lên kinh hãi xen lẫn vui mừng, một đạo hắc quang và một đạo hỏa quang liên tiếp lao ra.

Trên một cái nghiêng hình vuông đen xì là Cơ Nhã đang ôm Hàn Vi Vi! Hỏa quang là một tu sĩ Hỏa Hoàng cung đứng trên hỏa diễm liên đài.

“Ngụy Tác!”

Thấy gã, Cơ Nhã cũng tỏ vẻ kinh hãi tột bậc.

“Phía sau có một con ẩn hình yêu thú, thực lực kinh nhân, ít nhất cũng lực cấp cao giai!” Lướt đến bên Ngụy Tác, kích động cơ hồ run người, Cơ Nhã nói nhanh.

“Ẩn hình yêu thú lực cấp cao giai trở lên?” Âm Lệ Hoa cũng biến sắc.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

322. Chương 322: Yêu Thú Tề Tụ

“A!”

Cùng lúc, tiếng kêu thê thảm từ thông đạo vọng ra rồi vô thanh vô tức.

“Oành! Oành! Oành!”

Hai tu sĩ Hỏa Hoàng cung đều tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, nghe thấy tiếng kêu thảm thì mặc kệ bọn Ngụy Tác, liều mạng thi triển pháp bảo cùng thuật pháp oanh thông đạo bị Yêu Tán Tán đánh sập.

“Cơ Nhã, muội được truyền tống đến gần đây? Ẩn hình yêu thú thật ra là chuyện gì?” Ngụy Tác nắm tay Cơ Nhã ép mình bình tĩnh lại, đồng thời vỗ lên nơ thú đại tả Phệ tâm trùng.

Âm Lệ Hoa tỏ vẻ kinh ngạc, với thần thông của tu sĩ Kim Đan kỳ cũng không cảm giác được Phệ tâm trùng ẩn hình.

“Nơi muội bị truyền tống đến gần đây, nghe thấy tiếng đấu pháp thì nghĩ rằng có lẽ huynh ở đây nên đến thử xem, không ngờ gặp huynh thật.” Tay Cơ Nhã bị Ngụy Tác cầm, vốn hoảng sợ vô cùng thì giờ nàng

yên tâm, sắc mặt nhợt nhợt hơi ửng lên, “Muội gặp tu sĩ Kim Đan kỳ ban này và hai tu sĩ, thì đột nhiên xuất hiện một con ẩn hình yêu thú, cả pháp khí phòng ngự linh cấp thượng phẩm đều không cách nào ngăn được một đòn. Tu sĩ Kim Đan kỳ đó cũng trực tiếp bỏ chạy.”

“Linh điều này đi cùng huynh?” Thấy Dương chi điều theo Ngụy Tác như tiểu đệ, Cơ Nhã lại hô khẽ.

“Cô cô...” Dương chi điều rùng mình, nhìn Ngụy Tác van xin.

“Yên tâm đi.” Ngụy Tác an ủi con linh điều đầy nhân tính, “Ta nói là giữ lời, người nhà yêu Đan thì ta sẽ dốc sức tìm linh được để người nhanh chóng ngưng lại yêu Đan.”

Nghe Ngụy Tác bảo, Dương chi điều mới tỏ ra yên tâm.

Lúc trước mà nghe thấy Ngụy Tác và Dương chi điều đối thoại, Âm Lệ Hoa khẳng định sẽ trêu gã là oa, tiểu hoại đản, cả linh điều của đệ cũng có linh tính như thế, mau để thư thư thử xem nào. Nhưng giờ nàng ta liên tục biến sắc, nhìn chăm chăm vào thông đạo đầy hắc phong.

Yêu Tán Tán là thiên tài tu sĩ nổi danh của Hỏa Hoàng cung, công pháp cùng thuật pháp đều thập phần lợi hại, danh khí tại Vân Linh đại lục cực cao, lại thập phần狡詐, thực lực cao hơn nàng ta. Nếu gặp cao giai yêu thú có thể giết được, y tuyệt đối không bỏ qua. Cả y cũng không thể đối phó, sợ đến mức kim Đan cũng trực tiếp tể xuất thì thực lực yêu thú đó cực kỳ đáng sợ.

“Đánh sập thông đạo sau lưng đã!”

Trong lúc tâm tình khấn trương, Ngụy Tác đột nhiên lạnh lùng bảo, cùng lúc đó, phi kiếm cánh cửa chém điên cuồng vào thông đạo Cơ Nhã vừa ra.

Hiện tại Cơ Nhã cùng Hàn Vi Vi đã an toàn đến bên, bỏ qua tiếng thê thảm vừa này, dù có ai sống ở phái sau cũng không liên can đến gã.

Âm Lệ Hoa ngẩn ra, tu sĩ Âm Thi tông còn lại và hai tu sĩ Hỏa Hoàng cung mặt mày nhợt nhạt như tỉnh mộng, thi triển thuật pháp và pháp bảo oanh kích thông đạo vừa lao ra. Tích tắc sau thông đạo sụp đổ.

Đánh sập thông đạo, hai tu sĩ Hỏa Hoàng cung trông dễ coi hơn một chút lại im lặng mở một thông đạo bị Yêu Tán Tán đập sập.

Sau nửa tuần hương, hai tu sĩ Hỏa Hoàng cung tỏ vẻ kinh ngạc xen lẫn vui mừng, thân ảnh loáng lên, lướt vào thông đạo toàn là đá vụn.

Ngoài nhìn thông đạo được hai tu sĩ Hỏa Hoàng cung đả thông rồi nhìn lối bọn Cơ Nhã vào bị ngăn lại, không còn động tĩnh gì, Ngụy Tác tựa hồ hơi trù trừ rồi cùng Cơ Nhã lướt vào.

Âm Lệ Hoa và tu sĩ Âm Thi tông đứng trên Tử ma anh cũng đi theo.

Thuận theo thông đạo này được hơn trăm trượng, lại vào một động quật như đại sảnh.

Động quật vốn có hai lối ra nhưng một đã sụp đổ.

Hai tu sĩ Hỏa Hoàng cung không cần nghĩ ngợi, lao vào thông đạo nguyên lành.

Trong mắt Ngụy Tác loáng lên thần sắc kinh nghi, kéo tay Cơ Nhã dừng lại.

“A!”

Âm Lệ Hoa và tu sĩ Âm Thi tông ở phía sau cơ hồ vừa vào động quật hơn một trăm trượng này thì đột nhiên, tu sĩ Hỏa Hoàng cung hô lên thê thảm, từ ngực thấu ra lưng là một lỗ thủng, tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng này rơi phịch xuống mất mạng.

Tu sĩ Hỏa Hoàng cung nín thở, kinh hãi bắn ngược lại.

Âm Lệ Hoa tỏ vẻ không tin nổi.

Thật khó mà tin được!

Thông đạo đó nằm trong phạm vi thần thức nhưng nàng ta không nhận ra có gì khác lạ.

Đồng thời, Ngụy Tác hít sâu một hơi, trong lòng đầy hàn ý.

Phệ tâm trùng cách gã không đầy hai trượng, tu sĩ khác không nhìn rõ trong thông đạo có gì nhưng nó đã tiến giai hai lần, có năng lực cảm tri ẩn hình lại tâm thần tương thông với gã, giúp gã “nhìn” rõ một lam sắc nhân ảnh.

Đầu lam sắc nhân ảnh là một cái đầu cóc đáng sợ.

Gã cảm nhận rõ ràng Phệ tâm trùng run lên. Đây là phản ứng tự nhiên của yêu thú đối diện yêu thú mạnh hơn.

Ban nãy ở trong thông đạo hồi lâu mà không có phản ứng, gã hoài nghi yêu thú khiến Yêu Tấn Tấn bỏ chạy này có linh trí cực cao. Hiện tại đã triệt để chứng thực, yêu thú này rất quen thuộc đại hắc thiên điện, lén lén lút lút vòng ra phía sau. Tình hình lúc Yêu Tấn Tấn lúc gặp gã thì Yêu Tấn Tấn đang trốn tránh yêu thú này truy sát, chỉ là Yêu Tấn Tấn không quen thuộc đại hắc thiên điện nên bị yêu thú này vòng lại chặn đường.

Linh trí cao minh như thế, lại là ẩn hình yêu thú cổ quái mình người đầu cóc, Ngụy Tác chưa từng nghe nói.

Cảm giác thấy khí tức tu sĩ Kim Đan kỳ, lúc gặp Yêu Tấn Tấn thì lục bào lão đầu đã quay lại Dương quỹ quán, sở nên gã không cách nào hỏi xem là yêu thú gì, mục quang lóe lên, gã định không chế phi kiếm cánh cửa chém yêu thú này xem sao.

Thân thể gã cứng lại, yêu thú này lóe lên biến mất, xuất hiện trước mặt tu sĩ Hỏa Hoàng cung đang lướt đi, tốc độ như thuận di!

Chát!

Yêu thú này khê chụp, hồng sắc linh quang quang tráo mà tu sĩ Hỏa Hoàng cung vừa phát ra nát tan rồi từ ngực thấu đến lưng y xuất hiện một lỗ thủng bằng bàn tay.

Không cần phí sức cũng giết được hai tu sĩ Phân niệm kỳ củ Hỏa Hoàng cung, yêu thú này lại nhắm đến Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, thân ảnh lóe lên, biến mất khỏi tu sĩ thi thể Hỏa Hoàng cung.

Ngụy Tác bình tĩnh kích phát Như ý linh lung tháp, bạch sắc quang trụ dấy lên, gã cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, thậm chí Phệ tâm trùng và Dương chi điều đều tan biến.

Ẩn hình yêu thú cổ quái tốt bậc chụp hụt, xuất hiện sau lưng bọn Ngụy Tác hơn ba mươi trượng, thanh hắc sắc âm khí từ tay gã tràn ra, hóa thành ma trảo, nhân lúc nó đánh hụt mà giáng thẳng vào lưng.

Chát!

Yêu thú này lắc mình bắn ra lam quang, chặn đứng mà không bị bất kỳ tổn thương nào.

“Đây là yêu thú gì!”

Lam quang như sóng nước lóe lên, Âm Lệ Hoa và tu sĩ Âm Thi tông còn lại nhìn rõ yêu thú này, đều kinh hãi. Âm Lệ Hoa cũng chưa từng nghe nói đến.

Lam quang nhàn nhạt bao phủ, yêu thú này tựa hồ hơi kinh ngạc nhìn Ngụy Tác rồi lắc mình thành tàn ảnh, trong lúc lao đi với tốc độ kinh nhân thì lam quang của nó tan đi, trở nên trong suốt.

Ngụy Tác mục quang lóe lên, tựa hồ biết mình không đối phó nổi yêu thú này, chuẩn bị thi triển Như ý linh lung tháp, thuận di bỏ chạy. Nhưng rồi gã lại tỏ ra kinh hãi.

Gần như đồng thời, sắc mặt Âm Lệ Hoa càng khó coi.

Khí tức yêu thú đẳng cấp cực cao từ thông đạo trước mặt tràn ra, song đầu yêu thú quái dị thực lực tương đương với tu sĩ Kim Đan kỳ nhất trọng thò ra.

Yêu thú này không vội vào động quật, mà lui lại mấy trượng, chỉ phụ trách chặn đường, giết người cướp của là do cấp mô đầu yêu thú thực hiện.

“Bốp!”

Đột nhiên, Âm Lệ Hoa ngửa mặt, một đạo lục sắc quang trụ từ miệng phun lên. Một viên thúy lục sắc kim Đan cổ trướng chim câu bay lên.

Quanh kim Đan lưu động vô số lưu vân phù vân, rực rỡ hào quang, ngưng thành một lục sắc khô lâu đầu, bỏ sang chỗ trống bên trái.

Ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, một cánh tay rực lam quang thò ra.

“A!” Thấy cánh tay kinh nhân này, tu sĩ Âm Thi tông còn lại rú vang, lao vào thông đạo vừa từ đó chui ra.

“Đừng!”

Âm Lệ Hoa chưa kịp ngăn thì cánh tay rực lam quang tan biến, cơ hồ đồng thời, tu sĩ Âm Thi tông sững lại, mắt trợn lên không tin nổi, ngực thũng một lỗ, Tử ma anh cũng không biết nên phun huyết tiễn vào đâu thì đã bị bóp nát thành bột!

“Tự tìm chết, đúng là vô dụng, chết cũng đáng!”

Âm Lệ Hoa nhột nhột mặt mày mắng. Vốn nàng ta đã cảm giác được khi yêu thú này đến gần mười mấy trượng thì mới phát giác, định bảo tu sĩ Âm Thi tông này nhất định ở cách mình mười trượng là cũng nhưng y quá sợ mà bỏ chạy, bị yêu thú giết chết dễ dàng.

“Tiểu hoai đản, chúng ta giao dịch nhé?” Âm Lệ Hoa vừa mắng vừa lướt đến chỗ Ngụy Tác.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

——o0o0o——

323. Chương 323: Hồn Khế Bí Pháp

“Các hạ muốn liên thủ đối phó hai con yêu thú?” Bạch quang lóe lên, bọn Ngụy Tác xuất hiện sau lưng Âm Lệ Hoa, “Với hoàn cảnh hiện tại của các hạ, còn tư cách giao dịch với bọn mỡ hử? Chúng ta không quen nhau, mỡ sợ bị đánh lén lắm.”

“Tiểu hoai đản, đúng là nhẩn tâm. Hai con yêu thú thể này, không có thư thư thì đệ đừng mơ thoát được.” Âm Lệ Hoa bảo Ngụy Tác: “Nếu đệ cự tuyệt liên thủ đối phó hai con yêu thú này thì thư thư đành cùng chúng đối phó đệ, chẳng nào trên đường xuống suối vàng có hai người bầu bạn cũng không đến nỗi tịch mịch. Sinh thời không thành phu thê, có nhân duyên như thế cũng hay.”

“Cùng chúng đối phó bọn mỡ?” Ngụy Tác cười lạnh, lại thôi động Như ý linh lung tháp, biến phương vị, lạnh lùng nói, “Giờ mà đối phó các hạ thì e các hạ sẽ chết dưới tay chúng ngay, Không thì thì cứ thử xem.”

“Tiểu hoai đản, đúng là thư thư hết cách với đệ. Đệ không chịu liên thủ, thư thư đành tự nổ kim Đan. Thư thư mà tự nổ kim Đan thì dù các vị có Như ý linh lung tháp cũng không thể bình yên.” Âm Lệ Hoa vừa áp sát Ngụy Tác vừa bảo, “Nếu đệ không yên tâm thì dùng Hồn khế bí pháp của Âm Thi tông nổi tính mệnh hai người lại, nếu đệ xảy ra chuyện gì, thư thư cũng không sống được.”

“Có thuật pháp đó hử?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhìn Âm Lệ Hoa, “Không bằng không có, ta không tin được.”

“Tiểu hoai đản, đừng giả bộ lãnh khốc nữa. Bảo vệ thư thư một chút.” Âm Lệ Hoa cười khổ, thò tay ra, lục sắc quang hoa nhang chóng ngưng tụ thành một đạo phù. Thủ đoạn này là ngưng nguyên thành phù mà Ngụy Tác đến giờ chưa thực hiện được.

“Được!”

Ngụy Tác gạt đầu, bạch quang lóe lên, lại xuất hiện cách lưng Âm Lệ Hoa không đầy hai mươi trượng, Huyền sát quỷ trảo chụp mạnh. Chát! Lam quang lóe lên, trúng lưng cấp mô đầu yêu thú.

Đồng thời, phi kiếm cánh cửa chém mạnh xuống yêu thú.

Tốc độ của yêu thú này vượt xa phi kiếm cánh cửa, thân ảnh loáng lên thì đã tạo thành lam sắc tàn ảnh, tránh khỏi.

“Quả nhiên đệ cảm tri được ẩn hình yêu thú. Tiểu hoai dẫn, xem ra lần này chúng ta còn sinh cơ.” Sắc mặt Âm Lệ Hoa dễ coi hơn một chút, “Tiểu hoai dẫn, đón lấy”, đoạn vung tay ném đạo lục sắc quang phù cho gã.

Ngụy Tác đón lấy lục sắc quang phù, thần thức quét vào, nội dung quang phù như nước triều dồn lên óc, quang phù cũng tan thành vô hình.

“Thật sự có thuật pháp này?” Gã tỏ vẻ kinh ngạc.

“Thế nào, tiểu hoai dẫn, thư thư không lừa đệ chứ, yên tâm chưa? Thuật này chỉ duy trì trong một canh giờ, một canh giờ đủ cho liên thủ rồi, sau đó chúng ta chia tay, không sợ sinh tử của đối phương ảnh hưởng.” Âm Lệ Hoa bảo.

Cùng lúc, Ngụy Tác “nhìn” cấp mô đầu yêu thú vừa tránh khỏi đòn của mình, gạt đầu với song đầu yêu thú quái dị thực lực Kim Đan kỳ nhất trọng.

“Oành! Oành! Oành!”

Song đầu yêu thú đánh mạnh về thông đạo sau lưng, chấn sập tất cả.

Rõ ràng cấp mô đầu yêu thú thấy khó giải quyết gã và Âm Lệ Hoa, nên bảo song đầu yêu thú giúp sức.

“Được, có đạo thuật pháp này thì mỗ và các hạ liên thủ, bất quá pháp bảo của các hạ thì mỗ không trả.” Ngụy Tác gạt đầu bảo Âm Lệ Hoa.

“Tiểu hoai dẫn, cứ thế đi.” Ngụy Tác nói vậy, Âm Lệ Hoa đã đến gần gã nhả nhó, lục sắc ti quang từ ngón trở bắn vào gã. “Dù gì cũng nên trả lại Thập điện a tỳ phan, pháp bảo đó là huyết luyện pháp bảo của thư thư, đệ không dùng được đâu.”

“Thập điện a tỳ phan? Có công hiệu gì?” Lục sắc ti quang từ ngón giữa tay phải của Ngụy Tác tràn ra, quần vào sợi từ tay Âm Lệ Hoa bắn ra rồi tan biến.

“Là pháp bảo công thủ toàn diện ở phạm vi rộng, uy năng đạo giai hạ phẩm.” Nhận ra Ngụy Tác vẫn chưa yên tâm, Âm Lệ Hoa tắt tiếng, “Thư thư còn Vạn quỹ u minh đàn, cũng là pháp khí công kích đạo giai hạ phẩm, đệ có thể lấy ra đấu với hai con yêu thú.”

Thấy Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác đối thoại, Cơ Nhã hơi ngần người. Nàng không hiểu sao mọi thứ của Kim Đan kỳ đại tu sĩ lại rơi vào tay Ngụy Tác.

“Cơ Nhã, điều khiển Vạn quỹ u minh đàn.”

Ngụy Tác không nhiều lời, ném bạch sắc trường phan có hình bạch cốt thi sơn từ trong nạp bảo nang cho Âm Lệ Hoa, đồng thời đưa mặc lục sắc viên bát cho Cơ Nhã.

Thấy Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác, Cơ Nhã hội hợp lại, cấp mô đầu yêu thú không vội phát động tiến công mà đứng một góc lạnh lùng nhìn.

Song đầu yêu thú từ thông đạo lướt ra, hai cái đầu phun hắc khí lên đỉnh nham động.

Vào trong thanh bạch sắc quang trảo và Hắc thủy liên của Ngụy Tác, Cơ Nhã lại cảm Như ý linh lung thấp, Âm Lệ Hoa thấy an toàn hơn nhiều, thu kim Đan lại, vỗ vỗ ngực như thể sợ hãi lắm. “Hai cái đầu của nó đâm ra đần độn từ bao giờ thế nhỉ?” Thấy song đầu yêu thú đánh mạnh lên trên, nàng ta lại bảo.

“Dù gì các hạ cũng là Kim Đan kỳ đại tu sĩ, đừng có ngớ ngẩn như thế được không?” Thấy Âm Lệ Hoa vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn, cộng thêm nghe thấy câu đó, Ngụy Tác bực mình kêu lên, “Lẽ nào các hạ không thấy nó làm thế để hạn chế Như ý linh lung thấp thuận di hử?”

“Tiểu hoại đản, yên tâm đi, dù sập hết xuống cũng không sao.” Thấy gã kêu lên bực bội, Âm Lệ Hoa mỉm cười đoạn kích phát “Thập điện a tỳ phan”.

“Lớn thế hả?”

Ngụy Tác trợn tròn mắt.

Thập điện a tỳ phan kích phát xong, trên không ngưng thành một tòa bạch cốt tiểu sơn cỡ bốn, năm mươi trượng, liên tục phát ra bạch sắc quang hoa hình người, đánh nát mọi đá vụn do song đầu yêu thú đánh rơi xuống, bạch sắc quang hoa xung kích tứ phía khiến động quật rộng hẳn ra.

“Thế nào, lớn hơn thứ đệ cho thư thư chứ?” Âm Lệ Hoa tỏ vẻ ám muội, bảo Ngụy Tác đang chấn kinh.

“Ta chỉ cho nàng ta một nhánh mầm đá.” Thấy Cơ Nhã nghi ngờ, Ngụy Tác vội giải thích.

Nhận ra cách đánh sập động quật không hạn chế hành động được bọn Ngụy Tác, cấp mô đầu yêu thú loáng lên, hắc khí của song đầu yêu thú cũng tràn tới.

Ngụy Tác thần sắc thông thả kích phát Như ý linh lung tháp.

Đoạn gã cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa đồng thời tan biến trong bạch quang, xuất hiện cách vị trí cũ hơn ba mươi trượng.

Cơ hồ đồng thời, Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa biến sắc, cấp mô đầu yêu thú xuất hiện sau lưng họ!

Xem ra yêu thú này tựa hồ chỉ có thể cận chiến, không có thuật pháp công kích tầm xa.

Tốc độ của nó gần như thuần di, trí óc và kinh nghiệm đấu pháp cao đến kinh nhân, nó giả bộ tấn công để bọn Ngụy Tác thuần di, đợi cho đợt thuần di vừa kết thúc thì mới phát động công kích.

Trước đó Ngụy Tác cho rằng có Như ý linh lung tháp thì giữ mạng không thành vấn đề, nhưng xem ra pháp bảo này không có bao nhiêu tác dụng áp chế nó. Gã cũng không đoán được mỗi đòn của nó là tấn công thật hay giả.

...

Xuất hiện sau lưng bọn Ngụy Tác, cấp mô đầu yêu thú không hề khách khí vung trảo chụp Âm Lệ Hoa.

Xem ra nó hứng thú với tu sĩ Kim Đan kỳ Âm Lệ Hoa lộ làn da trắng muốt ra ngoài hơn hẳn Ngụy Tác.

Chát! Thanh bạch sắc linh quang quang trảo ở ngoài cùng có uy năng phòng ngự linh cấp cao giai vỡ vụn như vỏ trứng.

Huyền sát quỷ trảo của Ngụy Tác va chạm vào nó, nửa thân mình gã tê cứng, năm ngón Huyền sát quỷ trảo nổ tung.

Tay cấp mô đầu yêu thú sáng rực lam quang.

Bạch cốt tiểu sơn lơ lửng trên không cùng mặc lực sắc viên bát trên tay Cơ Nhã bùng lên vô số đạo bạch quang và quỷ ảnh xanh lè trùm lên yêu thú này.

Nganh tiếp mấy đòn với Ngụy Tác xong, thân ảnh yêu thú này loáng lên, với tốc độ thuần di tránh khỏi bạch quang và quỷ ảnh.

“Oành! Oành! Oành!”

Song đầu yêu thú thấy không thể đánh trúng bọn Ngụy Tác thì oanh kích bạch cốt tiểu sơn lơ lửng trên không.

Bị công kích, đạo giai hạ phẩm pháp bảo này có vẻ không chống nổi.

“Đối phó song đầu yêu thú đã.”

Ngụy Tác nói đoạn, thần sắc bất biến vung tay cầm Thanh tác ngân pháp trượng.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

324. Chương 324: Kim Đan Tu Sĩ

“Không được! Không thể ngạnh tiếp! Thuật pháp của nó ngang với Thập điện a tỳ phan, chí ít cũng tương đương với tu sĩ Kim Đan kỳ nhất trọng! Cáp mô đầu yêu thú còn đáng sợ hơn, nếm tìm cách mở thông đạo chạy trốn!”

Cảm giác được thực lực của song đầu yêu thú, thấy Ngụy Tác tựa hồ định tìm cách giết nó, Âm Lệ Hoa lắc đầu quây quây.

Vù!

Trước mặt Cơ Nhã nổ vang, bắn lên vô số hồng sắc hỏa tuyến, trong tích tắc đến trước song đầu yêu thú.

Song đầu yêu thú phun hắc khí, hồng sắc hỏa tuyến tan hết quang hoa rơi xuống, là một nắm châm nhỏ như lông trâu đỏ rực.

“Hắc khí nó phun ra còn có công hiệu hủy hoại pháp bảo! Chỉ yêu thú này, chúng ta vị tất đối phó nổi, tuyệt đối không thể luyện chiến!” Âm Lệ Hoa nhợt nhạt mặt mày kinh hô.

“Đối phó được không, thử mới biết.”

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh vung tay kích phát Thanh tác ngân pháp trượng, nhắm vào song đầu yêu thú.

Hồi hắc sắc hoa quang trùm lên nó.

Hồi hắc sắc hoa quang tràn tới, song đầu yêu thú phun hắc khí nghênh đón, nhưng phần lớn quang hoa của Thanh tác ngân pháp trượng dễ dàng xuyên qua, trùm lên yêu thú này.

Thoạt nhìn, song đầu yêu thú không hề tổn thương nhưng rồi nó tỏ ra cực kỳ kinh hãi, liều mạng lao về một phía, thoát khỏi hồi hắc sắc quang hoa.

Nhưng hồi hắc sắc quang hoa có thể bao trùm mấy chục trượng, song đầu yêu thú không có động tác kinh nhân như cáp mô đầu yêu thú nên không thoát được.

Song đầu yêu thú già đi cực nhanh.

“Đệ có pháp bảo gì thế? Lại nhanh chóng tiêu hao thọ nguyên của đối phương!” Âm Lệ Hoa hít một hơi lạnh, làn da mịn màng nổi gai ốc, trong mắt nàng ta, Ngụy Tác cũng bí ẩn như cáp mô đầu yêu thú.

“Pháp bảo gì thì các hạ không cần để ý. Chỉ cần giúp đỡ cầm chân cáp mô đầu yêu thú, chưa biết chừng chúng ta giết được cả hai con yêu thú này. Lấy chúng làm nguyên liệu, e rằng luyện chế được đạo giai thượng phẩm pháp bảo.” Ngụy Tác thản nhiên bảo.

“Tiểu hoai dẫn, không ngờ đệ lắm thủ đoạn như thế, xem ra thư thư đúng là coi thường đệ rồi, những lời ban nãy coi như thư thư chưa nói.” Ngụy Tác nói vậy, Âm Lệ Hoa dù gì cũng là Kim Đan kỳ đại tu sĩ, trấn định lại ngay, nhìn Ngụy Tác với vẻ thú vị hơn, “Bất quá nếu giết chết hai con yêu thú này thì chia chác thế nào, chắc đệ không bỏ quên thư thư chứ? Nhưng đệ không cho cũng không sao, chỉ cần để thư thư ném thử đệ một lần là xong.”

“Đầu óc người sao thế hả? Lẽ nào cả đời chưa thấy nam nhân, thèm khát thành thế này.” Ngụy Tác suýt nữa ngất xỉu vì giận. Hai yêu thú cha chết con nào mà nàng ta đã nghĩ đi đâu đâu.

“Phổ thông nam tu sao so với đệ được, thư thư thích đệ rồi.”

“Giết hai yêu thú này, cáp mô đầu yêu thú của mỡ, yêu thú này của các hạ. Không thì mỡ biến các hạ thành lão thái bà.” Ngụy Tác giận dữ.

“Được!” Âm Lệ Hoa ra vẻ hoa si, “Nổi giận cũng dễ coi như thế, đúng là càng lúc càng thích đệ.”

“Chát!”

Tếng nổ kinh thiên động địa thanh đột nhiên vang lên, thanh bạch sắc quang tráo bên ngoài bọn Ngụy Tác vừa tan nát, Huyền sát quỷ trào lại va chạm với cấp mô đầu yêu thú.

Âm khí của Huyền sát quỷ trào giảm bớt không ít, nửa thân mình gã tê dại, nhất thời không thể tiếp tục kích phát Thanh tác ngân pháp trượng, lưng hơi hắc sắc quang hoa tan biến.

“Thích cái đầu người! Không giúp đỡ cầm chân yêu thú này thì đừng nói giết hai con mà chúng ta chỉ còn nước mất mạng.” Ngụy Tác gầm lên.

“Được, thư thư sẽ giúp đệ.” Âm Lệ Hoa gật đầu, làn môi anh đào há ra, tế xuất thúy lục sắc kim Đan biến cả động quật thành màu xanh biếc.

“Con bà nó chứ! Sao ta lại gặp phải yêu nữ thế này.”

Ngụy Tác bực mình vận dụng chân nguyên, mười bốn dải thần hải quang hoa chói mắt lóe lên, chân nguyên kịch liệt lưu động, cảm giác tê cứng nửa người tan đi, Thanh tác ngân pháp trượng lại rực hơi hắc sắc quang hoa trùm lên song đầu yêu thú.

Như ý linh lung thấp gần như không có tác dụng với cấp mô đầu yêu thú có trí tuệ và kinh nghiệm đấu pháp hơn người, gã lại kích phát Thanh tác ngân pháp trượng, lấy luôn pháp bảo phòng ngự hình cảnh liễu của Âu Nhiên Mạnh ra, tức thì lục sắc quang hoa như những dải màu bao quanh cả ba người.

“Cơ Nhã, tiếp theo song đầu yêu thú khẳng định sẽ phản kích, toàn lực phòng ngự là được.” Ngụy Tác lấy ra pháp bảo phòng ngự bạch sắc đoản côn đưa cho Cơ Nhã.

“Quan âm chi của Minh Nguyên! Tỏa long huyền băng trụ của Tử Vi tông! Hai pháp bảo này sao lại trong tay đệ?”

Ngụy Tác lấy hai pháp bảo này ra, Âm Lệ Hoa lại tròn mắt không dám tin. Vân Linh đại lục có số lượng pháp bảo ít hơn nhiều các đại lục khác, tu sĩ Kim Đan kỳ như nàng ta cũng chỉ có hai, ba món pháp bảo thích hợp. Linh giai thượng phẩm pháp bảo đối với đại tông môn cũng là bảo bối, tu sĩ Phân niệm cảnh thông thường có một món đã khá lắm rồi, mà Ngụy Tác lại lấy hết món này đến món khác.

“Tiểu hoai đản, thật ra là ai?”

Nàng ta suýt nữa kêu lên vì trừ hai món linh giai thượng phẩm pháp bảo Ngụy Tác vừa lấy ra thì Cơ Nhã cũng vung tay lấy ra một lam sắc ngọc bàn, dồn chân nguyên vào, bên ngoài ba người có thêm một lam sắc linh quang quang tráo. Tuy nàng ta không nhận ra pháp bảo phòng ngự lam sắc ngọc bàn này nhưng uy năng cho thấy là linh giai thượng phẩm.

Hiện tại bên ngoài Ngụy Tác và nàng ta, Cơ Nhã vẫn có Hắc thủy liên, thanh bạch sắc quang tráo, mấy trăm dải quang hoa rực rỡ bay múa, mười sáu băng trụ do bạch sắc đoản côn hóa thành, một lam quang quang tráo, tới bốn đạo linh giai thượng phẩm phòng ngự, một đạo đạo giai hạ phẩm phòng ngự!

Song đầu yêu thú quái dị vốn định liều mạng như Ngụy Tác nói nhưng thấy bên ngoài bọn gã chột rục quang hoa, xuất hiện gần ấy đạo phòng ngự kinh nhân thì nó cơ hồ muốn thổ huyết.

“Ngao” một tiếng, nó quay ngoắt lại chạy vào thông đạo, cố mở được đường chạy.

“Điều! Đừng đừng nhìn nữa, trừ ngươi ra ở đây còn con chim nào nữa, nên động thủ đi, bằng không ta để cấp mô đầu yêu thú ăn thịt ngươi!”

Ngụy Tác vốn không đành kích phát hơi hắc sắc quang hoa của Thanh tác ngân pháp trượng liền kêu to, Dương chi điều nhìn vào dưới chân Ngụy Tác rồi phun ra một ngọn lửa vàng đục.

Ngọn lửa phun ra chỉ lớn cỡ ngón tay nhưng rồi hóa thành, hỏa trụ lớn cỡ thùng nước, uy thế cực kỳ kinh nhân.

Đồng thời, phía dưới Ngụy Tác vốn trống không bỗng lên vô số phong nhận như vàng trắng non.

Huyền sát quỷ trào và phi kiếm cánh cửa của gã cũng chém vào lưng yêu thú này.

“Oành!”

Song đầu yêu thú rõ ràng đang liều mạng, lam sắc yêu Đan từ một cái đầu phun ra, lam sắc Đan dịch cùng hắc khí ào ạt tuôn tràn, giằng co với Dương chi diệu và Phệ tâm trùng, cũng như Huyền sát quỷ trảo và phi kiếm cánh cửa mà không lép vế.

Phi kiếm cánh cửa bị hắc khí bao lấy thì kêu xèo xèo, tuy linh quang không hề giảm đi nhưng rõ ràng hắc khí của song đầu yêu thú có ảnh hưởng nhất định đến Nhân pháp tinh bọc ngoài phi kiếm cánh cửa, quá lâu cũng sẽ bị tổn thương.

“Chát!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa lại vang lên. Vô số lực sắc hoa quang tản ra, kim Đan của Âm Lệ Hoa va chạm một đòn với cấp mô đầu yêu thú.

“Gì nữa đây?”

Âm Lệ Hoa lại tròn mắt không dám tin vì một viên lam sắc Đan châu phát ra hàn khí kinh nhân từ miệng Cơ Nhã phun vào song đầu yêu thú.

Lam sắc Đan châu trông rất giống kim Đan nhưng rõ ràng không phải kim Đan.

Viên Đan châu giáng xuống, song đầu yêu thú không chống nổi, hắc khí thũng một lỗ, bị Đan châu đánh vào ngực, trên mình song đầu yêu thú xuất hiện một tầng lam hắc sắc hàn sương, cứng đờ ngay.

“Vợ ngoan!”

Ngụy Tác kêu lên hưng phấn, thừa cơ hắc khí tan đi, Huyền sát quỷ trảo và phi kiếm cánh cửa thế như chẻ tre giáng vào mình song đầu yêu thú.

“Phù!”

Hai cái lưỡi của song đầu yêu thú thè ra, trông thập phần hoạt kê, máu tuôn ồ ạt ộc. “Chát!” Lam sắc Đan châu và Huyền sát quỷ trảo bồi thêm một đòn, song đầu yêu thú bắn ngược lại, cứng đờ người, xem ra không sống nổi nữa.

“Thật ra là chuyện gì?”

Âm Lệ Hoa suýt nữa vò đầu bứt tóc. Tu sĩ Phân niệm cảnh lại không giống với tu sĩ Phân niệm cảnh, yêu Đan không giống yêu Đan. Rõ ràng thực lực Ngụy Tác cùng Cơ Nhã liên thủ hoàn toàn không còn như tu sĩ Phân niệm cảnh nữa. Còn song đầu yêu thú có thuật pháp và lực phòng ngự tương đương với tu sĩ Kim Đan kỳ cũng thập phần cổ quái, lẽ ra yêu Đan của nó phải có lực công kích thập phần kinh nhân, nhưng uy năng tựa hồ không lợi hại như hắc khí. Âm Lệ Hoa không sao nghĩ thông.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

325. Chương 325: Đốc Hết Bài Tẩy

Cấp mô đầu yêu thú hùng mạnh cực độ cũng ngẩn người.

Rõ ràng với linh trí không kém gì tu sĩ của nó không sao ngờ được song đầu yêu thú lại bị hai tu sĩ Phân niệm cảnh dễ dàng giết chết như thế.

Ngụy Tác mặc kệ yêu thú này nghĩ gì, Thanh tác ngân pháp trượng xoay vòng, hơi hắc sắc quang hoa trùm tới.

Cấp mô đầu yêu thú chỉ lách mình, biến mất khỏi vị trí, xuất hiện tại một chỗ khác trong động quật.

Lực công kích và phòng ngự của cấp mô đầu yêu thú tương đương với tu sĩ Kim Đan kỳ lưỡng trọng, không tính năng lực ẩn thân đặc biệt cùng vận tốc kinh nhân thì dù tu sĩ Kim Đan kỳ lưỡng trọng thật sự như Hiên Viên lão tổ mà một đấu một cũng không phải đối thủ.

Trừ phi chủ động đến gần phát động công kích, không thì ngay cả Huyền sát ma thảo linh hoạt như cánh tay của Ngụy Tác cũng không theo kịp tốc độ của nó.

Âm Lệ Hoa có tu vi Kim Đan kỳ kinh nhân cũng vô dụng, nàng ta không thể cảm tri được vị trí của yêu thú như Ngụy Tác, chỉ khi cấp mô đầu yêu thú đến gần hơn mười trượng thì nàng ta mới nhận ra, nó tay không ngăn đón kim Đan hà quang oanh kích, chứng tỏ thuật pháp và pháp bảo đạo giai trở không uy hiếp được nó.

Thật ra, yêu thú này là yêu thú lợi hại nhất mà Âm Lệ Hoa từng thấy, gặp nó Đan được thì dù nạp bảo nang không bị Ngụy Tác lấy mất cũng đừng mong sống sót.

“Thế nào, chạy nhanh thì có thể tứ xứ truy sát tu sĩ hả?”

Ngụy Tác lại hừ một tiếng, vỗ mạnh lên cái túi giống nô thú đại.

Một con bướm màu sắc sặc sỡ xuất hiện trước mặt gã.

“Đây là Pháp vương thái điệp? Sao y có lăm thứ cổ quái thế nhỉ?”

Thấy Ngụy Tác sử dụng cao giai tiên cổ, Âm Lệ Hoa lại kêu lên. Kim Đan kỳ đại tu sĩ như nàng ta mà so với gã lúc này lại thấy mình mạt rệp.

“Phù! Phù! Phù!”

Pháp vương thái điệp được thả, cũng như lần đối phó tu sĩ Tử Vi tông liên pháp tại Hải liệt đại hội, phun ra dịch thể sắc sỡ ngưng kết lại thành một tấm lưới trong động quật.

Pháp vương thái điệp được nuôi đến đỉnh cấp thì chất nhầy phun ra tương đương với uy năng đạo cấp trung giai pháp bảo, Pháp vương thái điệp của Ngụy Tác nuôi dưỡng chưa đủ thời gian nên thực lực chưa bằng một phần năm như thế.

Xoạt, tấm lưới màu sắc sỡ không ngăn cản được hành động của cấp mô đầu yêu thú, nơi nào nó đi qua đều tan vỡ.

Nhưng như thế, tung tích yêu thú này hiển lộ ra.

“Được!”

Trong mắt Âm Lệ Hoa ánh lên kinh hãi. “Tiểu hoại đản, tiếp tục, đừng dừng lại!”

Ngụy Tác trợn tròn trắng, câu “tiếp tục, đừng dừng lại ” này nói ra rất giống.

Kim Đan của Âm Lệ Hoa dấy lên vô số lực sắc quang diễm, khí tức kinh nhân tràn ra, lực sắc quang diễm lại ngưng thành lực sắc tranh nanh khô lâu đầu lao vào cấp mô đầu yêu thú.

Tiếng nổ vang lên, cấp mô đầu yêu thú hiện rõ thân ảnh trong lam quang.

Âm Lệ Hoa lạnh mình vì chỗ bị nàng ta đánh trúng không hề bị thương tổn gì.

Cấp mô đầu yêu thú đã bị triệt để kích nộ, đôi mắt cóc vàng đục hiện rõ thần sắc hung hãn, không ẩn hình nữa mà lam quang càng sáng hơn, thậm chí xuất hiện phù văn kỳ dị, khí tức của phù văn lại tương tự phù văn trên kim Đan của Kim Đan tu sĩ như Âm Lệ Hoa tế xuất.

Nhìn bọn Ngụy Tác bằng mục quang băng lãnh cực độ, cấp mô đầu yêu thú loáng lên, xuất hiện ở phía sau bọn gã, vùng thảo chụp tan lam sắc quang trảo ở vòng ngoài.

Kim Đan hà quang của Âm Lệ Hoa ngưng thành lực sắc khô lâu đầu, Cơ Nhã phát ra lam sắc hàn Đan, Huyền sát quỷ thảo của Ngụy Tác giáng hết vào yêu thú này.

“Oành!”

Một tràng tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên trên mình cấp mô đầu yêu thú.

Lam quang rung lên nhưng không tiêu tan, thân thể như cây cột vững vàng, không hề lui lại dù nửa bước trên không, ngược lại ba người bọn Ngụy Tác bị chấn đặc đến hơi tê người.

Cấp mô đầu yêu thú hơi ngắc đầu, lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa rồi vung trảo, chụp tan một băng trụ khác.

“Trời đất, thật ra là yêu thú gì!” Âm Lệ Hoa tròn mắt, kêu lên.

Ngụy Tác biến sắc, phi kiếm cánh cửa chém vào yêu thú.

Thân ảnh yêu thú này loáng lên biến mất, tránh khỏi phi kiếm cánh cửa.

“Cách” một tiếng, thanh bạch sắc quang trảo vỡ tan như vỏ trứng.

Đồng thời, lục sắc khô lâu đầu do kim Đan hà quang của Âm Lệ Hoa ngưng thành, Cơ Nhã phát ra lam sắc hàn Đan và Huyền sát quỷ trảo của Ngụy Tác lại đánh vào yêu thú này.

Nhưng trên mình yêu thú này rực lam quang, không hề tổn thương gì.

“Không được, tiểu hoai dẫn, yêu thú này quá lợi hại! Còn thủ đoạn công kích uy lực hơn nữa chẳng, bằng không chúng ta không phá được phòng ngự của nó.” Âm Lệ Hoa kêu lên, mặt mũi nhợt đi.

“Con bà nó chứ!”

Ngụy Tác nhăn nhó cầm Thực huyết pháp đao lên. Huyền sát quỷ trảo của gã đã giảm hẳn uy năng, phi kiếm cánh cửa lại không tạo thành uy hiếp với yêu thú này, trong khi đó linh trí và kinh nghiệm đối địch của nó cực cao, chỉ với tốc độ cũng không cho phi kiếm cánh cửa và pháp bảo khác của gã có cơ hội oanh kích. Chỉ có Huyền sát quỷ trảo của gã cùng hàn Đan của Cơ Nhã và kim Đan của Âm Lệ Hoa mới có thể vừa phát động công kích vừa kịp phản kích. Thực lực của nó đích xác lợi hại hơn nhiều tu sĩ Kim Đan kỳ lưỡng trọng!

Gã chỉ còn cách dùng đến Thực huyết pháp đao.

“Âm Lệ Hoa! Tìm cách hạn chế hành động của nó!” Vừa kích phát Thực huyết pháp đao, Ngụy Tác gầm lên.

“A!”

Âm Lệ Hoa biết đã đến lúc sinh tử quan đầu, nghiêng rằng, thủy lục sắc kim Đan bắn ra vạn đạo lục sắc hà quang, như sao băng giáng vào cấp mô đầu yêu thú đang chụp lấy Hắc thủy liên.

“Oành!”

Tiếng nổ chói màng nhĩ vang lên, bốn vách động vốn mở rộng gấp mấy lần trong lần kịch đấu lại bị chấn nứt vô số vết, đá rơi xuống như mưa, lại bị uy năng nghiền nát.

“Phù!” Âm Lệ Hoa rung động, há miệng phun máu.

Thân thể cấp mô đầu yêu thú như bị sét đánh, run lên, lam quang gần như tan biến nhưng nó không có vẻ gì là tổn thương, cụp cứng kim Đan của Âm Lệ Hoa, ngắc đầu như muốn ăn tươi.

Cùng lúc, Thực huyết pháp đao đã được kích phát.

Hiện tại Thực huyết pháp đao của Ngụy Tác có đôi cánh đen kỳ dị. Đôi cánh này là gã theo chỉ đạo của lục bào lão đầu dùng cánh Hắc bức ma long luyện chế thành, không có công hiệu gì ngoài nâng cao tốc độ cho Thực huyết pháp đao, coi như cho thêm một tầng hộ thuẫn bên ngoài Thực huyết pháp đao.

Hiện tại kích phát Thực huyết pháp đao có phần kỳ quái này, một đạo hồng quang từ mũi đao đen nhánh bắn vào ngực cấp mô đầu yêu thú.

Hộ thể lam sắc quang hoa của cấp mô đầu yêu thú tan biến nhưng một đạo huyết quang từ ngực nó phun ra.

“Oành!”

Đôi mắt Âm Lệ Hoa đang trắng biến thành lục sắc, kim Đan bị chụp lại búng lên lục sắc hà quang kinh nhân. Cánh tay cấp mô đầu yêu thú bị hà quang xung kích nát vụn.

“Cò!” Cấp mô đầu yêu thú kêu lên đau đớn, tỏ vẻ khiếp sợ nhìn Thực huyết pháp đao đoạn thân ảnh loáng lên, xuất hiện ở thông đạo mà song đầu yêu thú đã mở.

Bọn Ngụy Tác dốc hết Huyền sát quỷ thảo, phi kiếm cánh cửa, các chủng thuật pháp và pháp khí tràn tới thì mình nó ánh lên lam sắc quang hoa, biến mất ngay.

Ầm, ầm, ầm!

Tiếng nổ vang lên không ngớt, yêu thú bao trùm trong lam quang này lao đi với tốc độ thuần di bỏ chạy.

“Thật ra là yêu thú gì?”

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nhìn nhau, kinh hãi cực độ.

Trúng đòn nặng thế nhưng yêu thú này tựa hồ chưa trí mệnh, lại rực lam sắc hộ thể quang hoa mà chí ít cần uy năng tương đương với hai món đạo giai trung phẩm pháp bảo oanh kích mới miễn cưỡng phá được.

Dáng vẻ lúc bỏ chạy chứng tỏ nó sợ uy lực Thực huyết pháp đao của Ngụy Tác.

Thực huyết pháp đao hút cơ hồ khí huyết của một cao thủ cơ hồ sắp đột phá đến tu sĩ Kim Đan kỳ mới có uy lực đó mà chỉ dùng được một lần.

Nếu nó biết mà liều mạng thì họ vị tất là đối thủ!

“Sao không đuổi theo?!”

Âm Lệ Hoa tựa hồ định đuổi theo, thấy Ngụy Tác cùng Cơ Nhã kinh hãi đứng im thì dừng lại, rồi phản ứng, “Pháp bảo của đệ...” Tức thì nàng ta ngừng bật, sợ yêu thú đó nghe thấy, dùng chiêu hồi mã thương.

“Các hạ biết đường ra chứ?”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, không hề dừng lại, thu thi thể và yêu Đan song đầu quái thú vào nạp bảo nang rồi đáp nhanh Âm Lệ Hoa.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

326. Chương 326: Linh Điện Kinh Biến

“Thư thư chỉ biết vào lối nào phải tìm đúng lối ấy mới mong thoát khỏi Đạo Huyền điện.” Âm Lệ Hoa hơi nhợt nhạt mặt mày bảo Ngụy Tác. Ban nãy gã gỡ đủ thủ đoạn, đối phó yêu thú còn hữu dụng hơn tu sĩ Kim Đan kỳ, nàng ta và Ngụy Tác, Cơ Nhã cộng lại ít nhất tương đương với hai tu sĩ Kim Đan kỳ, thế mà vẫn không phải đối thủ của cấp mô đầu yêu thú. Tất nhiên nàng ta không dám thăm dò thêm.

“Đi.”

Ngụy Tác thấy nàng nói vậy, hít sâu một hơi, không nhiều lời mà thu mọi thứ trên thi thể hai Hỏa Hoàng cung tu sĩ và một tu sĩ Âm Thi tông lại, phi kiếm cánh cửa đi trước mở đường, cắt tan thông đạo đổ sụp, thoáng sau đã khuất vào động quật vừa kịch chiến.

Chừng một tuần hương sau, ngân quang lóe lên, một tu sĩ xuất hiện từ thông đạo cấp mô đầu yêu thú bỏ chạy.

Tu sĩ này thần thái tiêu sái, là Lam Hà đảo đảo chủ Lý Dực Triển lúc trước cùng bọn Ngụy Tác vào đây.

Lúc cùng bọn Ngụy Tác vào đây, y mặc hoàng sắc pháp y, nhưng giờ lại là ngân sắc pháp y chói mắt.

Ngân sắc pháp y rất cổ kính, khác hẳn pháp y của tu đạo giới hiện tại, ngực còn có hai hàng bạch sắc ngọc khấu dài, chất liệu ngân sắc pháp y mềm mại phiêu dật như mây, cổ áo và tay áo đầy phù văn huyền ảo hình bồ công anh. Linh khí từ quang hoa chói lòa cho thấy uy năng còn hơn cả linh giai thượng phẩm pháp y, chắc là đạo giai hạ phẩm pháp y.

Thỉnh thoảng y nhìn xuống pháp y, đều tỏ ra hớn hờ.

Rõ ràng sau khi lạc khỏi bọn Ngụy Tác tại bằng nguyên đó, y cũng thu hoạch rất khá ở Đạo Huyền điện.

Đạo giai pháp bảo cực kỳ trân quý, nữa là đạo giai pháp y còn hiếm có hơn.

Vào động quật thấy cảnh tượng đấu pháp kịch liệt và thi thể hai Hỏa Hoàng cùng tu sĩ, một tu sĩ Âm Thi tông, Lý Dực Triển tỏ vẻ kinh nghi bất định. Xem ra y cũng bị tiếng đấu pháp thanh thu hút nên lúc đến không gặp ẩn hình yêu thú.

Mục quang kinh nghi bất định nhìn quanh, thân ảnh Lý Dực Triển loáng lên, lướt vào thông đạo bọn Ngụy Tác rút chạy.

Thân ảnh Lý Dực Triển hóa thành một đạo ngân quang tan biến vào động quật, lam quang lóe lên, cấp mô đầu yêu thú hãy một tay lại xuất hiện trong sơn cốc mà tu sĩ Kim Đan kỳ thô kệch mặc xích hồng sắc pháp y mất mạng.

Đôi mắt vàng đục của cấp mô đầu yêu thú thực lực cực kỳ đáng sợ đã khôi phục thần sắc thập phần băng lãnh trấn định.

Nó lướt đến truyền tống pháp trận đã qua đó vào đây, một đạo lam quang từ tay xẹt ra, chảy vào tiểu hình truyền tống pháp trận này.

Tiểu hình truyền tống pháp trận lập tức khởi động, phát ra bạch sắc linh quang.

Bạch sắc linh quang tan hết thì thân ảnh cấp mô đầu yêu thú cũng hiển hiện trong đại điện.

Trong đại điện không rõ ở đâu này lại bố trí trước mấy chục truyền tống pháp trận, khắp nơi là đủ loại tinh trụ. Đại điện bao phủ một lớp bạch quang nhu hòa, rõ ràng có cấm chế lợi hại.

Trừ mấy chục truyền tống pháp trận, một góc đại điện còn sáu thanh ngọc liên đài, xem ra để cho người trông coi pháp điều tức tu luyện.

Yêu thú này ra khỏi truyền tống pháp trận, cực kỳ thuần thực nhảy lên một thanh ngọc liên đài ngồi phệt xuống.

Xích hồng sắc hà quang đột nhiên bao trùm cả đại điện.

Một viên xích hồng sắc châu tử từ miệng yêu thú này bay ra, quang hoa như vô số phù văn huyền ảo lưu động, là kim Đan của tu sĩ Hỏa Hoàng cùng lúc trước.

Viên kim Đan này tựa hồ đã âm đạm đi nhiều, bé hơn một chút.

Phun kim Đan ra, yêu thú này lại phun ra lam sắc quang trụ, bao kín kim Đan.

Dịch thể linh nguyên nhìn thấy được bằng mắt thường từ kim Đan chảy ra, nhanh chóng dung hợp vào lam sắc quang trụ.

Kim Đan của kim Đan tu sĩ đáng sợ cỡ nào, lại dung hợp công pháp bản thân tu luyện và thuật pháp nguyên khí, tu sĩ tối đa chỉ có thể tế luyện kim Đan thành pháp khí, không thể luyện hóa thành của mình. Nhưng yêu thú này tựa hồ có thể!

Linh nguyên của kim Đan bị rút ra, tan vào lam quang thì tình cảnh còn kinh nhân hơn xuất hiện.

Ngực yêu thú này có một lỗ thủng cỡ nắm tay, chỗ gãy tay cũng lấp lánh lam quang. Ngực nó nhấp nhô cơ nhục chuyển động, từ từ lành lại. Chỗ tay gãy cũng mọc thịt, cơ hồ sắp thành tay mới!

...

“Đây là linh điền do Vân Giới tông bố trí!”

Cùng lúc, lão giả Âm Thi tông xếp bằng trên hắc sắc thọ văn quan tài dừng lại trước một đỉnh núi trọc lóc cùng bảy, tám tu sĩ Âm Thi tông.

Tu sĩ cao gầy rất được lão thưởng thức, có lẽ là thân truyền đệ tử đứng bên trái.

Hắc sắc quan tài cực kỳ kinh rợn đã được Kim Đan kỳ lão giả có linh khí ngưng thành hắc sắc khô lâu đầu thu lại.

Phía trước vách núi trọc lóc là linh viên bao trùm trong hoàng quang.

Linh viên chỉ ít cũng mấy chục dặm, do từng vật linh điền tổ thành, hiện tại như bị quét sạch, biến thành hoang địa phế khư.

Nhưng ở mé đông linh viên là một đầm bùn lầy đen kịt, mọc lên hai nhánh linh thảo lấp lánh u lam sắc quang hoa.

Hắc bào lão giả Âm Thi tông đến linh viên bao trùm trong hoàng sắc quang tráo thì không làm gì, mấy đệ tử sau lưng lại cẩn thận dùng thuật pháp và pháp bảo thử xem thấy không có gì ảnh hưởng đến tu sĩ cũng đi qua linh điền, đến trước đầm lầy.

Hai nhánh linh thảo lấp lánh u lam sắc quang hoa nhô khỏi mặt bùn một thước, trên cộng lớn cỡ ngón tay nõn nà có hơn mười chiếc là tròn, đỉnh là hai quả màu lam đậm.

Hai trái đều vỏ mỏng tang, bên trong hình như toàn là nước, phát ra mùi thơm kỳ dị.

“Sư tôn, chắc là Hư nguyên quả.” Nhìn rõ hai nhánh linh thảo, đệ tử Âm Thi tông mặc áo xám vốn thập phần lão thành, lãnh tinh cũng không nén được thần sắc hưng phấn.

“Chắc là Hư nguyên quả.”

Hắc bào lão giả vẫn mặt mũi lạnh tanh bảo, “Linh thảo này rất có thể có yêu thú bảo vệ, các người cẩn thận giới bị.”

Đoạn lão vung tay, hai lần chân nguyên như dầu đen hút hai nhánh linh dược lại.

Chân nguyên như dầu đen kéo lại, hai linh dược bị nhỏ cả rế, lọt vào tay hắc bào lão giả.

Hắc bào lão giả lấy ra một hộp gỗ, bỏ vào rồi lạnh lùng nhìn quanh.

Nhưng tứ bề vẫn không có gì đặc biệt.

“Đi thôi.”

Hắc bào lão giả bực mình hừ lạnh. Xem ra lão cực kỳ tự phụ về thực lực, tốt nhất là có yêu thú lợi hại bảo vệ để lão giết.

“Cái gì đấy!”

Đột nhiên, mắt hắc bào lão giả chợt lạnh lại, hai đệ tử Âm Thi tông sau lưng cùng kinh hô.

Ở đầu kia linh viên, sát rìa hoàng sắc quang tráo, một ngân sắc thân ảnh đột nhiên hiển hiện.

Đột nhiên nhìn thì có vẻ giống một tu sĩ nhưng nhìn kỹ thì không phải, rõ ràng là nhân hình quái vật mình đầy vẩy bạc. Mặt mũi ngũ quan rất giống người, trên đầu có mái tóc màu bạc, gương mặt khá giống dạ xoa trong điển tịch Phật giáo, màu lam nhạt. Cái miệng rất dài, chiếm nửa khuôn mặt, ngoài ra là hai cái răng nanh nhọn hoắt.

Ngân sắc thân ảnh mới xuất hiện, vẻ mặt tạo cho người ta cảm giác thập phần âm lạnh, khóe môi nhếch lên, không khác gì vẻ mặt Âm Lệ Hoa lúc trước.

Âm Lệ Hoa mà thấy nhân hình quái vật này không rõ có cười nổi không.

Bọn hắc bào lão giả không biết rằng cùng lúc nhân hình yêu thú xuất hiện thì trong đại điện, cấp mô đầu yêu thú tựa hồ cảm giác được, mục quang băng lãnh đột nhiên lóe lên, tay nó đã mọc ra một nửa, hơi nhỏ hơn cánh tay cũ mà thôi.

“Phù!”

Không hề có dấu hiệu gì, bọn hắc bào lão giả còn đang chú ý đến yêu thú toàn thân ngân quang, đáng vẻ cười nửa miệng cực kỳ âm hiểm thì một đạo ngân sắc quang hoa đột nhiên vô thanh vô tức từ dưới đất bắn trúng một tu sĩ Âm Thi tông đứng cuối.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

327. Chương 327: Thư Hùng Yêu Thú

Đạo ngân sắc quang hoa dấy lên, mắt hắc bào lão giả lóe lên lục quang, năm đạo hắc mang từ năm ngón tay trái bắn ra.

“Oành!”

Ngân quang bắn ra, trong vòng mười trượng đều bị nổ tung, hình thành một hố sâu chừng hai trượng.

Trong hố trống trơn, tu sĩ Âm Thi tông bị ngân quang bắn trúng lại gục xuống mất mạng.

Hắc bào lão giả không biết rằng trong Đạo Huyền điện còn có yêu thú lợi hại hơn tu sĩ Kim Đan cảnh lưỡng trọng, một Kim Đan kỳ đại tu sĩ của Hỏa Hoàng cung đã chết, lão không ngờ rằng tu sĩ Kim Đan kỳ như mình tọa trấn, kết quả không giữ mạng được cho đệ tử Âm Thi tông mà còn đánh hụt, không thấy cả bóng đối phương, tức thì cực kỳ phẫn nộ, hổ thẹn cùng cực.

“Đối phương biết thổ độn thuật! Toàn bộ lên không!”

Hắc bào lão giả Âm Thi tông chân rực hắc khí lướt về phía nhân hình yêu thú quý dị mình đầy vảy bạc, rõ ràng mặc kệ kẻ đánh lên vừa rồi, cứ đối phó giá yêu thú quý dị này đã.

“Lên!”

Mọi đệ tử Âm Thi tông cùng biến sắc lao lên không, quang hoa lóe lên liên tục, cùng tế xuất pháp bảo phòng ngự cùng thuật pháp.

“Thứ quý quái gì hả, mau nằm xuống cho ta!”

Cách yêu thú một trăm năm, sáu mươi trượng, hắc bào lão giả cười lạnh, trước mặt dấy lên vô số hắc khí, ngưng thành hắc sắc lưu diễm bắn tới.

Ngân sắc yêu thú vốn cười mỉm đột nhiên hơi hé miệng cười gằn.

Ngọn lửa uy thế kinh nhân như vẩy thạch bắn đến trước mặt mà nó không hề có ý gì tránh né, hít mạnh một hơi.

Ngân quang quét ra, hắc sắc lưu diễm dài tới ba trượng bị nó nuốt như uống nước.

“Sao lại thế được! Thật ra là yêu thú gì!”

Kể cả hắc bào tu sĩ lão thành ổn trọng, mọi tu sĩ Âm Thi tông trên không trung thấy hắc bào lão giả và yêu thú đấu pháp thì đều biến sắc!

Đạo hắc sắc lưu diễm là “Thiên đô diễm”, với tu vi của hắc bào lão giả thi triển, uy năng không kém gì đạo giải hạ phẩm pháp bảo.

Một đờn như thế mà bị nuốt chửng, yêu thú này không hề hấn gì!

Mắt hắc bào lão giả có vô số hắc sắc khô lâu đầu quanh mình, uy thế kinh nhân nheo lại, lục mang lóe liên tục.

Lão chưa từng nghe nói đến yêu thú này.

Lục sắc quang hoa từ tay hắc bào lão giả lóe lên, đến trước ngân sắc nhân hình yêu thú đang bất động.

Yêu thú không hề tránh, lạnh lùng cười mỉm, lục sắc quang hoa cách nó chỉ ba trượng, cương phong thổi tung mớ tóc bạc thì một dải ngân sắc quang hoa mới từ miệng nó bay ra.

Lại là một viên ngân sắc yêu Đan lớn cỡ trứng chim câu!

Ngân quang từ yêu Đan bắn ra bao lấy lục sắc quang hoa của hắc bào lão giả.

Lục sắc quang hoa dừng lại trên không trung, là một pháp bảo chủ thủ khắc đầy khô lâu đầu phù văn.

“Thất cấp yêu thú!”

Thấy thế các tu sĩ Âm Thi tông đang dừng lại trên không quan chiến cùng hô lên kinh hãi!

Hắc bào lão giả hơi biến sắc, những lại khôi phục vẻ âm trầm.

“Toàn bộ động thủ, diệt nó đi!” Hắc bào lão giả quát to rồi vung tay, thọ văn hắc sắc quan tài hắc khí trăm trăm bay lên trước mặt.

Sáu, bảy tu sĩ Âm Thi tông vốn sợ xúc phạm uy nghiêm của hắc bào lão giả mà không dám động thủ tức thì thi nhau phát ra thuật pháp và pháp bảo đổ vào yêu thú.

Yêu thú rực ngân quang vẫn bất động, ngân sắc yêu Đan thượng tán phát quang hoa hình thành một ngân sắc quang tráo trước mặt.

Cấu, bảy tu sĩ Âm Thi tông sau lưng hắc bào lão giả thân hậu kích phát pháp bảo oanh kích, ngân sắc quang tráo rung lên nhưng đồng thời sáng hơn, càng mạnh mẽ.

“Yêu thú này thập phần quỷ dị! Tựa hồ có thể hút sức mạnh thuật pháp cho mình, đừng dùng thuật pháp oanh kích, toàn bộ dùng pháp bảo!” Hắc bào lão giả biến sắc.

“Cách cách!”

Lại một đạo ngân sắc quang trụ từ ngân sắc yêu thú bất động dưới đất bắn lên, xung kích vào mấy pháp bảo giăng co cùng ngân sắc quang tráo. Một tràng tiếng nổ vang vọng, mấy pháp bảo nổ tung!

“Đi thôi!”

Hắc bào lão giả vốn định giết đầu nhân hình yêu thú tức thì xanh lét mặt mày, bóp nát một viên hắc sắc châu tử, đồng thời chấp hai tay, lục sắc quang tráo âm ràn rạt xuất hiện bên ngoài lão và sáu, bảy tu sĩ Âm Thi tông.

Sáu, bảy đệ tử Âm Thi tông có ba tu sĩ Phân niệm kỳ trở lên, trong mấy pháp bảo cũng có hai món linh giai thượng phẩm.

Mấy pháp bảo lại bị một đạo ngân sắc quang trụ từ dưới đất trực tiếp đánh vỡ, rõ ràng yêu thú ẩn tàng dưới đất thiện nghệ thổ độn thuật đã lộ đẳng cấp, ít nhất cũng là thất cấp đệ giai yêu thú. Ngân sắc nhân hình yêu thú không rõ tên kia cũng có thực lực thất cấp đệ giai.

Như thế tương đương với hai tu sĩ Kim Đan cảnh, lão và mấy tu sĩ Âm Thi tông không thể đối phó nổi.

Hắc sắc châu tử bị bóp vỡ, hắc văn phát ra với tốc độ kinh nhân, bao trùm phạm vi mấy dặm, che kín lục sắc quang tráo của hắc bào lão giả.

“Oành!”

Ngân sắc và lục sắc quang hoa trong hắc văn dày đặc đột nhiên nổ tung giữa, hắc văn dạt đi, hắc bào lão giả và sáu, bảy tu sĩ Âm Thi tông kinh hãi hiện thân cách chỗ cũ ba mươi trượng.

Quỷ linh văn này có công hiệu ngăn cản thần thức, chuyên dụng khi trốn chạy, cả thần thức tu sĩ Kim Đan kỳ ở trong đó cũng không thể vượt qua ba mươi trượng. Nhưng ban này không rõ là yêu thú gì mà lại tinh chuẩn nắm được vị trí. Hiện tại hắc bào lão giả không nắm được vị trí cụ thể của đối phương.

Hắc bào lão giả còn đang biến sắc thì một đạo ngân sắc quang trụ đột nhiên từ dưới bắn lên, một đạo khác từ trên không bắn xuống.

“Oành!”

Đạo ngân sắc quang trụ phía dưới giáng vào lục sắc quang tráo của hắc bào lão giả, tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, quang tráo chấn động kịch liệt, miễn cưỡng chống nổi.

Ngân sắc quang trụ bùng lên, lục sắc quang tráo vang lên tiếng xé lụa rồi tan vỡ.

Hắc sắc quang hoa từ tay hắc bào lão giả xanh lét mặt mày bay ra, chặn ngân sắc quang trụ lại.

Nhưng rồi hai dải ngân quang chói lòa không hề e dè, từ dưới bắn lên.

Ngân quang bức hắc vân lùi đi mấy chục trượng, trong ngân quang là một viên ngân sắc yêu Đan cỡ trứng chim câu.

Bên dưới hai viên ngân sắc yêu Đan là một ngân sắc thân ảnh.

Một thân ảnh là nhân hình yêu thú ban nãy đứng bất động cùng hắc bào lão giả giao thủ.

Con còn lại cũng y hệt nhân hình yêu thú, chỉ là mảnh mai hơn, lớp vảy bạc trên mình có thêm ánh vàng nhạt, ngực to mông nở, là một thư tính yêu thú, cùng ngân sắc yêu thú lúc trước là một đôi. Xem ra tốc độ của chúng không kém hơn lão giả.

Thấy mình không thoát khỏi hai yêu thú truy sát, mắt hắc bào lão giả ánh lên hung hãn.

Lão vỗ lên trán, trán tức thì như mọc ra một con mắt khác, vô số đạo hắc sắc hà quang phun ra, hắc sắc kim Đan bay lên.

Hắc sắc kim Đan và kim Đan của Âm Lệ Hoa ngang ngửa nhau, cũng lưu động vô số quang văn huyền ảo, viên kim Đan này phát ra hắc sắc hà quang, tích tắc đã ngưng thành một con hắc sắc vũ dực phi xà dài một trượng, uy thế cực kỳ kinh nhân.

Đồng thời, thọ văn hắc quan dưới chân lão rung động, như có thứ gì đó ở trong.

Cổ đồng sắc quang hoa ánh lên qua khe quan tài.

“Cách”, nắp quan tài mở ra.

Cổ đồng sắc cương thi âm khí cực nồng đứng bật dậy.

“Trần lão quái, không ngờ mười mấy năm không gặp, ngươi đã tế luyện thành công Đồng nguyên thi. Chỉ có điều với ngươi và Đồng nguyên thi, e rằng không hạ được hai con yêu thú này nhỉ?” Đồng thời, một giọng nói the thé từ phía sau ngọn núi bọn hắc bào lão giả ẩn thân lúc trước vang lên. “Chúng ta dù gì cũng từng gặp mặt, muốn giao dịch thì một câu thôi, hạ được hai yêu thú, mỗi người một con. Không cần thì ta sẽ đi ngay. Coi như nước sông không phạm nước giếng.”

“Hỏa Vân chân nhân?” Hắc bào lão giả mắt lóe lục mang, không hề do dự nói, “Được, giết được chúng, chúng ta chia đôi.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

328. Chương 328: Khung Cửa Đá Khổng Lò

Hắc hồng sắc quang hoa hình nắm đấm dấy lên, một tu sĩ pháp bào cùng màu, mặt mũi khắc bạc xuất hiện, chính thị Hỏa Vân chân nhân cùng bọn Ngụy Tác vào Đạo Huyền điện.

Hai con ngân lân yêu thú cười mỉm lại không hề khách khí, hai viên yêu Đan rực lên hai đạo ngân sắc quang trụ, giáng vào hắc bào lão giả.

Hắc bào lão giả mặt mũi lạnh tanh nhìn hoi sam tu sĩ, mấp máy môi dặn dò chân truyền đệ tử này.

Đồng thời, hắc sắc yêu Đan ngưng xuất thành hắc sắc vũ dực phi xà lóe lên, ngăn được quang trụ của hùng tính ngân lân yêu thú. Cổ đồng sắc cương thi đầy âm khí như thuẩn bài chặn ngân sắc quang trụ còn lại.

“Oành!”

Cổ đồng sắc cương thi rung động, bị đánh bay đi như tảng đá, nhưng không có vẻ tổn thương nhiều.

Hôi bào tu sĩ và mấy đệ tử Âm Thi tông lao đi ngay.

Hỏa Vân chân nhân thầm hừ lạnh.

Rõ ràng, Trần lão quái không yên tâm với đối phương nên sai mấy tu sĩ Âm Thi tông trực tiếp lùi khỏi Đạo Huyền điện hoặc tìm Kim Đan tu sĩ khác của Âm Thi tông đến. Như thế, Hỏa Vân chân nhân khẳng định không dám hạ thủ hoặc dù Hỏa Vân chân nhân giết lão, Âm Thi tông cũng biết lão chết trong tay ai.

Nhưng thấy Đạo Huyền điện toàn là cấm chế, Hỏa Vân chân nhân vốn định thu được lợi là đi ngay, không hề sợ tu sĩ Kim Đan kỳ khác của Âm Thi tông kỳ đến sẽ cùng Trần lão quái nhất tề đối phó lão. Tại nơi không ai biết gì này, đối với Hỏa Vân chân nhân lại càng dễ ẩn thân.

“Thư tính yêu thú thế nào thì lão phu không biết nhưng hùng tính yêu thú nhưng như có thể lấy sức mạnh thuật pháp làm bổ phẩm.” Cổ đồng sắc cương thi bị đánh bay, hắc bào lão giả mặt mũi lạnh tanh lùi lại gần Hỏa Vân chân nhân.

“Có thể lấy sức mạnh thuật pháp làm bổ phẩm cho mình?”

Hỏa Vân chân nhân qua sát kỹ hai con yêu thú, mắt lóe lên dị quang, hắc sắc hỏa ngưng thành hình linh chi trước mắt, giáng vào thư tính yêu thú.

Ngân sắc yêu Đan của thư tính yêu thú yếu diệu ngược nhô cao rực quang hoa, hỏa diễm linh chi của Hỏa Vân chân nhân bị ngân sắc quang hoa thôn tính.

“Thư tính yêu thú để mỗ.”

Thấy thế, Hỏa Vân chân nhân mắt ánh lên kinh ngạc, hiển nhiên chưa từng nghe thấy loại yêu thú này nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên, tay phải hơi động, kim hoàng sắc viên kính cỡ bàn tay xuất hiện.

Chân nguyên dồn vào, kim hoàng sắc viên kính dày đặc những chữ hình vuông nhỏ xíu rực lên kim sắc hà quang, bao trùm thư tính ngân lân yêu thú.

Thư tính ngân lân yêu thú trầm người, tựa hồ nặng hơn mấy nghìn lần, động tác cũng chậm lại.

“Yêu thú này rất giỏi thổ độn chi thuật, chui xuống đất thì lão phu cũng khó phát hiện tung tích.”

Trần lão quái lạnh lùng nhắc, hắc sắc kim Đan phát ra hà quang tựa hồ không bị ngân sắc quang trụ thôn tính, vẫn chống lại kiên cường.

Lão vung tay, cổ đồng sắc cương thi thi khí trầm trầm lao thẳng về phía hùng tính yêu thú.

Nhìn cổ đồng sắc cương thi lao tới, hùng tính ngân lân yêu thú tỏ vẻ nghi hoặc nhưng không tránh. Lúc cổ đồng sắc cương thi lao đến bên, chụp vào đầu thì nó cũng trả lại một trào vào trào của đối thủ.

“Chát!” Ngân lân yêu thú run người, không hề lùi nửa bước nhưng cổ đồng sắc cương thi to lớn hơn hẳn lại vắng đi như bị sét đánh.

Yêu Đan của thư tính yêu thú rực ngân quang, hóa thành một ngân sắc quang tráo bao lấy nó, tựa hồ chống lại uy năng kim hoàng sắc viên kính trong tay Hỏa Vân chân nhân nên không còn sức hoàn thủ.

“Trần lão quái, ta biết Đồng nguyên thi không chỉ có uy lực như thế.” Thấy cổ đồng sắc cương thi bị đánh bay đi, Hỏa Vân chân nhân thông thả bảo.

Trần lão quái mặt mũi lạnh tanh hừ lạnh, chỉ tay ra, trên mình cổ đồng sắc cương thi xuất hiện một tấm đạo hoàng sắc phù lục.

Phù lục nhanh chóng cháy thành tro.

Hoàng quang trên mình cổ đồng sắc cương thi cơ hồ sáng gấp đôi.

Vừa bị đánh bay nhưng nó lại lao vào chụp lấy ngân lân yêu thú.

Ngân lân yêu thú thay đổi tác phong, đột nhiên thân ảnh loáng lên, yêu Đan thu lại ngân quang, va vào kim sắc hà quang của tấm gương trên tay Hỏa Vân chân nhân. Đồng thời, trực tiếp hóa thành một đạo ngân quang bỏ chạy.

Yêu Đan thư tính yêu thú bị kim sắc hà quang bao phủ chợt sáng rực, phối hợp với hùng tính yêu thú phá được kim sắc hà quang, lao xuống, ngân quang lóe lên là tan biến.

Trần lão quái chợt có cảm giác muốn thổ huyết vì toàn thân lực khí đánh hụt.

“Thế nào, đuổi hay không?” Hỏa Vân chân nhân vẫn giữ vẻ khắc bạc nhưng cũng lạnh lùng thốt rồi chỉ tay, tể xuất Ly Hỏa phảng.

“Đuổi theo.”

Trần lão quái mắt lóe lên giận dữ, nhảy ngay lên Ly Hỏa phảng.

“Vù!”

Ly Hỏa phảng hơi dừng trên không, lại với tốc độ kinh nhân bắn đi, đuổi theo hùng tính yêu thú.

...

Phía sau linh viên là một loạn thạch hạp cốc dài như thông đạo.

Đạo ngân quang lao đi, xuyên qua hạp cốc là một dãy núi đen nhánh, trông như miệng núi lửa khổng lồ.

Hai con yêu thú và Ly Hỏa phảng khuất bóng khỏi linh viên chừng hai canh giờ sau thì một chỗ trống đột nhiên xuất hiện lam quang, cấp mô đầu yêu thú thực lực kinh nhân lộ ra.

Tay cấp mô đầu yêu thú đã mọc ra, chỉ là hơi nhỏ hơn cánh tay cũ mà thôi.

Xuất hiện trong linh viên, cấp mô đầu yêu thú vùn đi tiếp rồi dừng lại ở hạp cốc phía sau.

Trong đôi mắt vàng đục lạnh băng, vốn không có tình cảm gì chợt tỏ ra cực kỳ do dự.

Hình như hạp cốc đối với nó chính là một ranh giới, một cấm địa, vào là gặp nguy hiểm.

Trừ trừ một chốc, hai con mắt vàng đục của cấp mô đầu yêu thú lại khôi phục thần sắc lạnh băng, đi vào hạp cốc, lam quang lóe lên là tan biến.

...

“Chỗ quỷ quái nào thế nào?”

Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã đều kinh ngạc nhìn quanh.

Thấy cấp mô đầu yêu thú thực lực kinh người như thế, bọn Ngụy Tác không có ý vào sâu hơn, nhưng thông đạo trong Đại Hắc thiên điện quá phức tạp, Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa có để lại ám hiệu lúc vào hưng vòng qua mây thông đạo mà không thấy ám hiệu đâu. Hiện tại vừa từ một thông đạo đi ra thì trước mắt không phải là bồn địa đầy những hồ nước màu vàng nhạt mà là một khung cửa đá đen có phần đồ sộ.

Phía trên và chung quanh khung cửa bao phủ hắc vân, còn phía sau loáng thoáng có sắc trắng.

Đứng trước khung cửa có cảm giác bên trong là một lăng viên, chính giữa lăng viên là thứ gì đó đang phát ra ánh sáng trắng.

“Hiện tại dù gì cũng chung một con thuyền. Sao hả? Quay lại tìm lối khác hay là vào trong xem thế nào?” Lặng lẽ quan sát khung cửa không có bất cứ hoa văn nào, Ngụy Tác giật giật chân mày hỏi Âm Lệ Hoa.

“Nơi này cũng có nét đặc biệt như tháp lâm lúc trước, dù thế nào, cũng nên vào xem đã.” Âm Lệ Hoa hơi cắn môi, nhìn Ngụy Tác, “Dù gì chúng ta quay về Đại Hắc thiên điện cũng vị tất tìm ra thông đạo đã vào.”

“Vào xem rồi tính.”

Ngụy Tác gật đầu.

Gã đến trước khung cửa cao gấp mấy chục người, tạo cho người ta cảm giác áp bức cực lớn, dùng thuật pháp và pháp bảo thử xong mới cẩn thận cùng Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã đi qua hắc vân.

Hắc vân tựa hồ không có gì quái dị, chỉ để che chắn thị tuyến và thần thức, Dương chi điều cũng không cảm tri thấy nguy hiểm, nhưng đi vào trong hắc vân mấy trượng, qua khung cửa thì Dương chi điều đi trước Ngụy Tác tiền phương cứng người như cảm nhận được nguy hiểm vô cùng.

“Cái gì đây!”

Cảnh tượng trước mắt khiến Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa co rút tròn mắt.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

329. Chương 329: Đạo Huyền Điện?

Bên trong khung cửa đen là một lăng viên sáu, bảy dặm, khắp nơi toàn là mảnh đá vỡ vã những tấm bia không chữ.

Trên nhiều mảnh bia vỡ như bị lợi trảo cào vào sâu hoắm, chính giữa lăng viên là một nhũ bạch sắc linh quang quang tráo cực lớn.

Linh quang quang tráo cao hơn hai trăm trượng, bao trùm năm, sáu trăm trượng.

Trong bạch sắc linh quang quang tráo là một bình đài cơ hồ do một khối hoàng sắc tinh thạch điêu khắc thành, bề mặt tựa hồ khắc đầy phù văn, vì ở trong bạch sắc linh quang quang tráo nên không nhìn rõ.

Trên đài sừng sững một hắc sắc tinh trụ và một khối bạch sắc tinh bi.

Hắc sắc tinh trụ hơi cao hơn một chút, chừng gấp ba Ngụy Tác, lớn cỡ eo người trưởng thành còn bạch sắc tinh bi đại khái chỉ cao cỡ nửa người gã.

Hắc sắc tinh trụ liên tục phát ra hắc sắc quang hoa như gợn sóng, bạch sắc tinh bi chỉ ánh lên bạch quang nhàn nhạt.

Trên bình đài, trước hắc sắc tinh trụ và bạch sắc tinh bi là một ngân sắc thi thể.

Nhìn từ xa không khác gì một tu sĩ, nhưng nhìn kỹ thì lại là một nhân hình yêu thú cực độ quý dị, toàn thân là vẩy bạc!

Thi thể nhân hình yêu thú này trừ toàn thân là vẩy bạc cùng mái tóc cũng màu bạc, cái miệng hơi hẹp thò ra hai chiếc răng nhọn hoắt thì không khác gì con người.

Bọn Ngụy Tác kinh hãi nhất là phía trên hắc sắc tinh trụ và bạch sắc tinh bi cùng ngân sắc thi thể quý dị nằm trong bạch sắc quang tráo, cách bình đài một trăm năm mươi trượng có hai khe nứt như hình trăng non.

Hai khe nứt đều dài chừng hơn mười trượng, rộng cỡ năm trượng, lấp lánh thủy tinh quang hoa.

Nhìn từ xa như đôi ma nhãn khổng lồ lạnh băng, không có tình cảm gì.

Bọn Ngụy Tác vào lăng viên là co tròn mắt vì hắc quang tựa như viên gạch không thể khổng chế, đột nhiên từ một khe nứt bay ra, rồi bị hút vào khe khác trước khi tan biến.

Hắc quang là một con tam cấp cao giai yêu thú Hắc phong kiêu!

“Khe nứt không gian!” Hít sâu một hơi, Âm Lệ Hoa thập phần khẳng định nói với Ngụy Tác.

Ngụy Tác cũng hít sâu một hơi, gật đầu.

Hắc phong kiều bị một khe ném ra, rõ ràng mang theo nguyên khí và uy năng kinh nhân, như thần vương tại thiên ngoại thổi mạnh, cảm giác không giác gì lúc Ngụy Tác cùng Cơ Nhã tại pháp trận truyền tống cảm nhận được không gian bị xé tan.

Khe nứt không gian đều do thiên địa nguyên khí kịch liệt dao động tạo nên, có thể vừa xuất hiện là tan biến ngay, nhưng hai khe nứt không gian này ổn định lơ lửng trên linh quang quang tráo thì rõ ràng do pháp trận và cấm chế kinh nhân hình thành.

Dương chi điều vẩy mạnh cánh vào bạch sắc linh quang quang tráo nhiềuch đầy nhân tính, đồng thời kinh hoảng lắc đầu, rõ ràng muốn nhắc Ngụy Tác rằng bạch sắc linh quang quang tráo thập phần nguy hiểm.

“Theo sau ta là được.”

Dương chi điều tròn mắt, Ngụy Tác vẫn thản nhiên nói với nó rồi cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa từ từ đến gần bạch sắc quang tráo.

Nó kinh hãi suýt nữa nghẹn nước miếng, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa dừng lại trước bạch sắc linh quang quang tráo, Ngụy Tác lấy từ một nạp bảo nang ra một thi thể yêu thú có từ Hải liệt đại hội ném vào quang tráo.

Chỗ va vào bạch sắc linh quang quang tráo, bạch quang tràn ra, thi thể yêu thú bị bạch sắc quang tráo thượng chấn nát.

“Y định tự sát hả?”

“Y không cần cánh tay này nữa?”

Linh điều này không dám tin vì Ngụy Tác thoáng trầm ngâm rồi thò tay vào bạch sắc linh quang quang tráo.

Dương chi điều cho rằng đầu óc gã có vấn đề, khí tức bạch sắc linh quang quang tráo khiến nó cảm thấy nguy hiểm cực độ, đã nhắc nhở mà gã còn thế, may thì tay mất, thậm chí chưa biết chừng mất cả mạng.

Vì sợ bị ảnh hưởng, nó lập tức lùi lại mấy trượng.

Nhưng nó ngăn ra vì tay Ngụy Tác không gây ra phản ứng gì, tựa hồ xuyên qua một màn nước, dễ dàng xuyên thấu bạch sắc linh quang quang mạc.

“Xem ra Vân Giới tông quả nhiên lĩnh ngộ một phần ảo diệu của Thiên khung.” Linh điều nghe thấy Ngụy Tác nói với Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa.

Âm Lệ Hoa gật đầu, thò tay chạm vào bạch sắc linh quang, bạch sắc linh quang như nước chảy qua kẽ tay.

Hóa ra cả ba đều cảm giác được bạch sắc linh quang quang tráo có khí tức rất giống Thiên khung.

Hiện tại thử xong là thấy, uy năng của bạch sắc linh quang quang tráo rất giống Thiên khung, không ảnh hưởng gì đến tu sĩ ra vào, nhưng có thể ngăn yêu thú. Khác với Thiên khung là linh quang quang tráo này phản ứng càng ác liệt đối với yêu thú. Thiên khung bao trùm các đại lục đều là yêu thú dốc ra bao nhiêu lực xung kích thì sẽ nhận lại gần ấy lực phản kích, tương đương với không chủ động thương tổn yêu thú, mà chỉ ngăn chúng tiến vào, còn linh quang quang tráo này chủ động oanh kích yêu thú, yêu thú chạm vào là bị tấn công. Khó trách Dương chi điều cảm nhận được bạch sắc linh quang quang cực kỳ nguy hiểm, chạm vào là nó mất mạng.

Rõ ràng linh quang quang tráo chỉ tham ngộ một chút ảo diệu của Thiên khung, lợi dụng pháp trận, cấm chế để mô phỏng một phần uy lực Thiên khung, không thể so được với Thiên khung chân chính đã hủy diệt cả Vân Giới tông.

“Đạo Huyền điện! Lê nào nơi này có liên quan đến Đạo Huyền điện hoặc là cửa vào điện?”

Cùng lúc, Âm Lệ Hoa đột nhiên kinh hô.

“Đạo Huyền điện? Là gì nhỉ?” Ngụy Tác còn đang quan sát thi thể yêu thú ngân sắc quỷ dị quay lại hỏi Âm Lệ Hoa.

“Nhìn lên bạch sắc tinh bi.” Âm Lệ Hoa chỉ vào tấm bia trên bình đài.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nhìn theo, thấy trên bạch sắc tinh bi khắc ba đại tự cổ thể, “Đạo Huyền điện”.

“Âm Thi tông vô tình phát hiện ra Đạo Huyền điện thì có thu thập được không ít ghi chép về nơi này. Vân Giới tông khi xưa vì khuyến khích đệ tử mà có đặt đạo giai và huyền giai pháp bảo trong Đạo Huyền điện!!” Âm Lệ Hoa có phần cuống lên.

“Đạo giai, huyền giai pháp bảo?!” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nhìn nhau, cực kỳ chấn động.

Không nói Vân Linh đại lục thiếu thốn pháp bảo, ngay cả Thiên Huyền đại lục mà Ngụy Tác cùng Cơ Nhã ở trước kia, Kim Đan kỳ đại tu sĩ mới có thể có một, hai món đạo giai pháp bảo.

Phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác, uy năng đạt đến đạo giai trung phẩm pháp bảo đã có thể hình thành uy hiếp với tu sĩ Kim Đan kỳ.

Đạo giai trung phẩm pháp bảo, đối với tu sĩ Kim Đan kỳ cũng rất hiếm có. Tu sĩ Kim Đan kỳ như Âm Lệ Hoa, ở một đại môn phái hàng đầu thì hai món pháp bảo thuận tay sử dụng cũng chỉ là uy năng đạo giai hạ phẩm.

Pháp bảo đạo giai thượng phẩm trở lên, cả nam bộ Thiên Huyền đại lục không có bao nhiêu, nói gì đến huyền giai pháp bảo.

Thiên Huyền đại lục có mấy huyền giai pháp bảo, đều là trấn phái chi bảo của đại tông môn, chỉ khi tu sĩ Kim Đan kỳ sinh tử đại chiến mới sử dụng.

“Tiểu hoai đản, giờ tính sao? Nơi này có thể liên quan đến Đạo Huyền điện, thư thư muốn vào xem sao.” Vốn Âm Lệ Hoa thấy trong bạch sắc quang tráo có hai khe nứt không gian đáng sợ thì hơi do dự có nên vào xem bên trong có pháp bảo gì không, bên trong lại còn một ngân sắc thì thể thập phần quý dị, uy năng cấm chế này đã vượt tầm của tu sĩ Kim Đan nhất trọng. Nhưng thấy trên khối bạch sắc tinh bi có ba chữ Đạo Huyền điện thì nàng ta động lòng. Nếu lấy được một món huyền giai pháp bảo coi như đề thăng một tầng thực lực.

“Vào đã rồi tính.”

Ngụy Tác trải rộng thần thức, quét một lượt rồi bảo.

Gã cho Phệ tâm trùng vào nô thú đại, xuyên qua bạch sắc linh quang quang tráo rồi thả nó ra. Tiếp đó gã ra khỏi quang tráo, bảo Dương chi điều còn đang rúm người, “Thấy chưa, vào nô thú đại rồi thì đi qua bạch sắc linh quang quang tráo không hề hấn gì.”

Ngụy Tác nói thế, Dương chi điều ra vẻ “Lão đại không cần nói, tiểu đệ biết rồi”, đoạn ngoan ngoãn phối hợp để gã cho vào nô thú đại.

Hiện tại Ngụy Tác chỉ có một nô thú đại, đành lần lượt đưa Phệ tâm trùng và Dương chi điều vào linh quang quang tráo. Qua việc truyền tống pháp trận ở băng nguyên, gã không dám để linh điều liên quan đến sinh tử của Hàn Vi Vi ở ngoài một mình.

“Vù!”

Mới thả Dương chi điều ra, không khí trong bạch sắc linh quang quang tráo tựa hồ rung lên. Trong hai khe nứt không gian kinh hồn như ma nhãn xuất hiện một con lưỡng cấp đề giai Thực hủ điều, bị ném sang khe nứt không gian khác rồi tan biến.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

330. Chương 330: Biến Dị Cổ Quái

Cảnh tượng đó khiến Ngụy Tác, Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa kinh hãi dừng chân.

Mục quang rời khỏi hai khe nứt không gian kinh nhân trên không, Ngụy Tác hơi ngần ngừ rồi lấy một pháp bảo hình ngọn núi nhỏ màu vàng từ nạp bảo nang gã vẫn dùng làm túi tiền và đựng linh thạch cùng pháp khí không dùng đến ra.

“Tiểu hoai đản định làm gì?” Âm Lệ Hoa hỏi Ngụy Tác.

“Tại hạ có một đạo bí pháp cần sử dụng, đạo bí pháp này với tại hạ rất trọng yếu, không muốn ai biết.” Ngụy Tác thần nhiên bảo Âm Lệ Hoa, “Để tránh những việc không hay, hy vọng các hạ không dùng thần thức tra xét.”

“Y còn thủ đoạn bí mật nào?” Nếu tu sĩ tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng khác dám nói vậy, Âm Lệ Hoa chưa biết chừng sẽ cho đối phương rơi rụng những thấy thủ đoạn của Ngụy Tác rồi thì nàng ta thảm thán.

Rõ ràng nàng ta mới là Kim Đan kỳ đại tu sĩ nhưng hiện giờ so ra, có vẻ gã mới là Kim Đan kỳ đại tu sĩ, còn nàng ta chỉ là hàn râu ria Phân niệm cảnh.

Khẽ than thở xong, Âm Lệ Hoa vốn là nữ tu bị tuyệt đại đa số tu sĩ tại Vân Linh đại lục coi là “Nữ ma đầu” lại ngoan ngoãn gật đầu.

Ngụy Tác tiếp tục kích phát pháp khí như hòn núi vàng, hoàng khí cuộn cuộn hình thành một cái kén bao lấy gã.

“Đi thôi!”

Thoảng sau hoàng khí tan đi, hiện ra thân ảnh Ngụy Tác, gật đầu với Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa.

Âm Lệ Hoa hơi kinh ngạc nhìn Ngụy Tác, theo khí tức thì gã không có gì khác biệt.

“Tiểu tử, hình như nàng ta không phát giác.”

Giọng lực bào lão đầu vang lên trong tai gã.

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh từ từ đi đến gần bình đài.

Gã dùng pháp bảo đó che kín mình vì theo cách đã định trước, nhỏ máu Hỏa địa long vào Dương quỹ quán gọi lực bào lão đầu ra.

Tuy lực bào lão đầu hoài nghi với thần thông và năng lực cảm tri của tu sĩ Kim Đan kỳ, rất có thể cảm nhận được khí linh như lão tồn tại, nhưng giờ chưa biết có ra khỏi Đạo Huyền điện không, lại thêm nơi này có liên quan đến huyền giai pháp, khe nứt không gian phía trên đáng sợ như thế, nên Ngụy Tác cân nhắc một lúc, cũng đành gọi lão ra, ngay trước mắt Kim Đan kỳ đại tu sĩ như Âm Lệ Hoa.

Theo thần sắc Âm Lệ Hoa thì tựa hồ nàng ta không phát hiện ra lực bào lão đầu.

“Pháp trận này bố trí quỷ dị như thế, ta chưa từng thấy. Ngụy Tác, nên cẩn thận, uy năng pháp trận này rất mạnh, chưa biết chừng hai khe nứt không gian kia là do pháp trận chi lực hình thành. Ngay cả tu sĩ Kim Đan ngũ trọng cũng không chống nổi.”

“Đây là Lam diện tu la? Nhưng Lam diện tu la không có loại vậy đó.”

Đến gần bình đài, lực bào lão đầu liên tục hô khẽ trong tai Ngụy Tác.

Không cần lực bào lão đầu nhắc, Ngụy Tác cũng nhận ra linh quang uy năng từ bình đài do hoàng sắc tinh thạch điêu khắc thành phát ra thì gã không chống nổi. Tuy hoàng sắc linh quang bị phù văn pháp trận ước thúc nhưng bạo phát tất cực kỳ kinh nhân.

Đứng vững ngoài bình đài, Ngụy Tác quan sát kỹ ngân sắc thi thể.

“Thật ra là yêu thú gì! Quá cổ quái! Trong mọi loại yêu thú, ngũ quan cũng giống người như thế không thể có quá mười lăm loại. Trong số này chỉ Lam diện tu la có thể hình như thế, mặt cũng màu lam nhạt. Lam diện tu la là lực cấp cao giai yêu thú... yêu thú này xem ra phẩm giai không thấp. Nhưng thân thể Lam diện tu la trừ hơi màu lam ra thì da không khác gì phổ thông tu sĩ, dù tiến giai cũng không có vậy bạc.”

Giọng lực bào lão đầu lại vang trong tai gã.

“À!”

Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã cơ hồ cùng nháy mắt.

Ngụy Tác thử phát ra thanh hắc sắc âm khí vào bình đài thấy không có phản ứng thì cuốn ngân sắc thi thể ra.

Ngân sắc thi thể này giống hệt hai yêu thú mà Âm Thi tông Trần lão quái, Hỏa Vân chân nhân gặp lúc trước, là hùng tính yêu thú, còn bọn Ngụy Tác chỉ gặp cấp mô đầu yêu thú chứ chưa thấy yêu thú này nên không biết. So với hai con mà Trần lão quái, Hỏa Vân chân nhân gặp, con này càng uy thế kinh nhân, dù chết lâu rồi nhưng lớp vảy bạc vẫn sáng loáng, mái tóc cũng dài như thân thể, lúc đứng lên chắc sẽ quét đất.

Hiện tại thi thể yêu thú này được hút ra, nhục thân dưới lớp vảy có phần bị thạch hóa, không hiểu đã tồn tại bao lâu rồi. Thân thể có nhiều vết thương nhỏ xíu như thể bị ai đó bắn thủng lỗ chỗ.

Hơi trầm ngâm, Ngụy Tác ra hiệu với Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã lùi xa thêm khỏi bình đài.

Gã lấy phi kiếm cánh cửa ra vạch khe vào khe lớp vảy bạc, cắt ngân sắc thi thể làm đôi.

Đoạn gã lấy ra hai viên ngọc, một nhỏ một lớn.

Viên lớn cỡ trứng chim câu, màu bạc nhạt, viên nhỏ gần như trong suốt, màu sắt hơi lợt.

Chát! Chát! Ngụy Tác không động dụng chân nguyên, chụp hai viên ngọc, hơi bóp là hai viên cùng nứt ra rồi vỡ toác.

Viên ngọc lớn còn đỡ, vỡ thành mười mấy mảnh như lưu ly, còn viên nhỏ như phong hóa, trực tiếp hóa thành một dùm bột.

Ngụy Tác mục quang lóe lên, có vẻ đã liệu trước.

“Xem ra yêu thú này đích xác xông vào. Không thì uy năng yêu Đan và pháp châu không hao kiệt toàn bộ.” Ngón tay Âm Lệ Hoa ánh lên lục diễm, bao lấy lớp vảy bạc, chân mày hơi nhíu lại: “Trưởng lão yêu thú này không kém hơn thất cấp. Vì sao nó lại xông vào? Lẽ nào bên trong có thứ cực kỳ quan trọng với nó?”

“Tiểu hoai dẫn định làm gì?” Vừa dứt lời, Âm Lệ Hoa lại kinh ngạc bởi thêm một câu.

Hóa ra lúc đó Ngụy Tác vung tay lấy thi thể và yêu Đan song đầu yêu thú ra.

“Ngụy Tác, người không biết yêu thú này? Xem ra nàng ta không phát giác ra ta, nên mới phản ứng như thế.”

Giọng lục bào lão đầu lại vang trong tai Ngụy Tác, hiểu ý gã muốn lão giám định xem là yêu thú gì.

“Là Đâu suất song thủ yêu... Không phải, yêu thú này quá cổ quái!”

Ngụy Tác giật giật chân mày vì lục bào lão đầu vốn rất tự tin lại đột nhiên phát hiện ra thứ gì đó không dám tin, thất thần kêu oa oa.

“Thế nào?” Thay đổi nét mặt của bị Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa cảm giác được.

“Yêu thú này thập phần cổ quái.” Ngụy Tác thông thả bảo.

Lục bào lão đầu cũng phát giác mình thất thái nên nói ngay với Ngụy Tác, còn gã thần nhiên nói lại, “Theo bề ngoài thì là Đâu suất song thủ yêu nhưng Đâu suất song thủ yêu là thủy hệ dị chủng yêu thú. Yêu Đan này trông giống yêu Đan, nhưng khí tức nhục thân lại không giống với thủy hệ yêu thú. Lúc đối địch với chúng ta nó còn phun hắc khí có thể hủy hoại pháp bảo, Đâu suất song thủ không có thuật pháp đó.”

“Cái gì, yêu thú này còn phun ra hắc khí hủy hoại pháp bảo?” Lục bào lão đầu nghe thấy Ngụy Tác nói thì lại ré lên.

“Lẽ nào yêu thú này tiến giai, hình thành uy năng đặc biệt?” Âm Lệ Hoa nhíu mày nhưng rồi cười khổ lắc đầu. Theo lý, yêu thú tiến giai dù có pháp châu, có thiên phú uy năng đặc biệt cũng không thể cải biến kỳ bản thân linh khí.

Bản thân yêu thú này lúc đối địch cũng thập phần cổ quái, tựa hồ yêu Đan còn không lợi hại như hắc khí.

Lắc lắc đầu, Âm Lệ Hoa nhớ ra gì đó, lục quang chảy khỏi tay chạm vào thi thể yêu thú này, thoáng sau tan biến, thần sắc nàng ta càng cổ quái.

Nàng ta tra xét là nhận ra thể nội yêu thú này không hề có pháp châu. Là một loại yêu thú quý dị, nhục thân và yêu Đan căn bản không hòa hợp.

“Huyết tinh thạch!”

Nàng ta càng chấn động vì trong tay Ngụy Tác có thêm một viên tinh thạch hồng quang chói mắt, chính là Huyết tinh thạch lấy được tại thanh sắc tháp lâm.

Ngụy Tác lấy ra viên Huyết tinh thạch chi hậu, đặt lên vết thương của song đầu yêu thú.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

331. Chương 331: Độ Tam Tu Sĩ Của Âm Thi Tông

“Sao lại thể được!”

Âm Lệ Hoa lại tròn mắt không dám tin.

Huyết tinh thạch có công hiệu hút khí huyết yêu thú chuyển thành “Tam thanh thánh huyết”.

Song đầu yêu thú vừa chết chưa lâu, máu trên miệng vết thương còn chưa ngưng kết, theo lý thì Huyết tinh thạch sẽ nhanh chóng hút được khí huyết nhưng Huyết tinh thạch cứ trơ ra.

“Sao lại thể được!”

Lục bào lão đầu kêu lên, nhưng rồi đột nhiên nhớ ra: “Lẽ nào không phải yêu thú, mà là Ký nguyên thú thân!”

“Ký nguyên thú thân?” Ngụy Tác rung động, nhưng lần này che giấu rất tốt, sắc mặt không hề dao động.

“Tiểu tử, có một môn thuật pháp khi tu sĩ hao tận thọ nguyên, đại hạn đến nơi thì chọn một yêu thú thọ nguyên cực dài, đem chân nguyên và thần hồn dung hợp vào thể nội nó, tương đương với đoạt xá ký sinh trên mình yêu thú.” Lục bào lão đầu giải thích: “Thuật pháp này tuy nhiên có được thọ nguyên kinh nhân, nhưng lâu dần thì thần trí sẽ tan biến, biến thành quái vật bán tu sĩ bán yêu thú. Trừ phi tu sĩ chưa hoàn thành tâm nguyện hoặc để báo đại cừu thì không bao giờ thi triển thuật này, thuật này cũng hiếm lưu truyền tại tu đạo giới thời của ta đã gần như thất truyền. Yêu thú này, yêu Đan lại không lợi hại bằng thuật pháp, nhục thân tựa hồ bị cải biến, không hòa hợp với yêu Đan, rất giống với Ký nguyên thú thân, vì tu sĩ một khi thi triển thuật này đoạt xá thì nhục thân yêu thú bị chân nguyên của tu sĩ cải biến, không thể đề thăng thực lực yêu Đan nữa. Thậm chí có lúc yêu Đan bị trực tiếp luyện hóa.”

Mắt Ngụy Tác lóe lên dị mang, cấp mô đầu yêu thú lúc đối địch với bọn gã không hề dùng yêu Đan mà hộ thể lam quang rất giống khi tu sĩ thuật pháp kích phát thần quang hộ thể.

“Âm Lệ Hoa, các hạ có nghe nói đến một loại thuật pháp đoạt xá với yêu thú chẳng?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường hỏi Âm Lệ Hoa đang kinh nghi bất định.

“Không.” Âm Lệ Hoa hít một hơi lạnh, “Lẽ nào đệ đệ hoài nghi có tu sĩ đoạt xá yêu thú này?”

“Mỗi chỉ thấy việc này quá quý dị, nên đoán như vậy. Yêu thú cấp mô đầu nhân thân, có hộ thể lam quang, tốc độ gần như thuần di, thực lực thậm chí cao hơn tu sĩ Kim Đan lưỡng trọng đó thì mỗi chưa nghe nói đến.” Ngụy Tác bảo Âm Lệ Hoa, thật ra câu này nói cho lục bào lão đầu nghe.

“Cấp mô đầu nhân thân, thực lực cao hơn tu sĩ Kim Đan lưỡng trọng? Đạo Huyền điện còn có yêu thú như thế?! Ta chưa từng nghe nói đến.” Lục bào lão đầu kêu lên kinh hãi trong tai Ngụy Tác.

“Thư thư chưa đọc được gì về yêu thú này.” Âm Lệ Hoa gật đầu, “Thật quá quý dị.”

Ngụy Tác gạt đầu, thoáng do dự, phi kiếm cánh cửa chém liền mấy nhát, cắt đứt một cái đầu của song thủ yêu thú ném vào bạch sắc quang tráo.

“Chát!”

Cái đầu va vào bạch sắc quang tráo, bị uy năng chân vỡ làm mấy mảnh.

Ngụy Tác tỏ vẻ trầm ngâm.

Xem ra bạch sắc quang tráo mô phỏng Thiên khung này cũng có tác dụng với yêu thú không giống yêu thú này.

Theo lục bào lão đầu, song đầu yêu thú và cấp mô đầu yêu thú rất giống Ký nguyên thú thân, nhưng ngân lân yêu thú trong bạch quang quang tráo, thể nội có pháp châu sau khi tiến giai thì là yêu thú chân chính. Nhưng yêu thú giống Lam diện tu la này lại không phải Lam diện tu la. Ngụy Tác hoài nghi, Đạo Huyền điện có thứ gì khiến yêu thú biến dị chẳng.

Có lẽ song đầu yêu thú và cấp mô đầu yêu thú cũng không phải Ký nguyên thú thân mà là biến dị nào đó.

Hơi trầm ngâm, Ngụy Tác gạt đầu với Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa, lại đi đến bình đài kỳ dị.

Đứng ở rìa bình đài nhìn một lúc, Ngụy Tác không hề đổi sắc, vòng ra phía sau, trong mắt gã cùng Cơ Nhã đều ánh lên lạ lùng.

Chính giữa hắc sắc tinh trụ không có phù văn, nhưng sau lưng lại là phù văn rất bắt mắt.

Phù văn hình mặt quỷ hung hãn không khác gì trên tử hắc sắc mộc phù vốn không rõ tác dụng của Ngụy Tác lấy được của Kỳ Tử Vũ.

“Âm Lệ Hoa, từng thấy loại phù văn này chưa?”

Âm Lệ Hoa nhíu mày nhìn hắc sắc tinh trụ, Ngụy Tác cố ý hỏi.

“Không.” Âm Lệ Hoa lắc đầu gọn ghẽ.

Ngụy Tác liếc Âm Lệ Hoa đoạn nheo mắt nhìn hắc sắc tinh trụ. Gã máy động vì trán mặt quỷ trên hắc sắc tinh trụ hơi lôm vào.

Chỗ lôm vào đó cực giống tử hắc sắc mộc phù!

Ngụy Tác nảy ra xung động lấy tử hắc sắc mộc phù ra đặt vào xem thế nào.

Nhưng xung động dấy lên vì huyền giai pháp bảo này nhanh chóng bị gã ép xuống.

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác lại quan sát bạch sắc tinh bi khắc ba chữ “Đạo Huyền điện”.

Một lúc sau, nhìn đến chân khối bạch sắc tinh bi, mắt gã đột nhiên ánh lên kinh ngạc.

Cùng lúc, gã và Âm Lệ Hoa đột nhiên đồng thời cảm giác thấy gì đó, nhìn ra ngoài bạch sắc linh quang quang tráo.

Cơ Nhã kinh ngạc nhìn theo Ngụy Tác, khung cửa cuộn cuộn hắc khí, bạch sắc quang hoa ánh lên, hiện rõ thân ảnh tu sĩ.

Ngụy Tác lạnh ngắt cõi lòng.

Tu sĩ này bất quá hơn ba mươi tuổi, mặt mũi như ngọc, tóc tết thành núi, pháp bào màu lục đậm, lấp lánh hào quang, thập phần hoa quý. Linh khí của y màu trắng lợt, ngưng thành hình bạch cốt bảo tháp!

Linh khí hóa hình! Rõ ràng y cũng là Kim Đan kỳ đại tu sĩ, Ngụy Tác hiểu rõ linh khí hóa thành hình dạng càng có uy thế, phẩm giai công pháp càng cao. Bạch cốt bảo tháp cao năm, sáu trượng, uy thế hơn nhiều linh khí hóa hình của bọn Hỏa Vân chân, công pháp tuyệt đối không thấp hơn địa cấp cao giai.

Nhìn rõ người đến, Âm Lệ Hoa liền biến sắc.

“Các hạ biết y?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường truyền âm hỏi Âm Lệ Hoa.

“Là tu sĩ Kim Đan kỳ của Âm Thi tông, tên Diệp Linh.” Âm Lệ Hoa mặt mũi khó coi đáp.

Diệp Linh?

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nhìn nhau, lòng thầm buốt lạnh. Trên đường đến Đạo Huyền điện, họ đã nghe Lý Dực Triển giới thiệu về mọi tu sĩ Kim Đan kỳ của Âm Thi tông. Diệp Linh cũng là tu vi Kim Đan kỳ lưỡng trọng như Hiên Viên lão tổ, thực lực xếp thứ ba tại Âm Thi tông. Theo lý, Âm Lệ Hoa thấy cao thủ cùng tông môn lẽ ra phải vui nhưng phản ứng của nàng ta tựa hồ cực kỳ e dè.

“Âm sư muội, tình cờ thế? Không ngờ gặp ở đây.” Tu sĩ này nhìn rõ bọn Âm Lệ Hoa trong bạch sắc quang tráo, mỉm cười đầy thâm ý, “Khí sắc Âm sư muội hình như không tốt, lẽ nào gặp đối đầu lợi hại nào?”

Đoạn tu sĩ uể oải đó lại quét ánh mắt qua mình Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, “Âm sư muội, hai tu sĩ này lạ lắm, lẽ nào là đồ chơi mới của muội?”

“Ta cũng muốn thân thiết nhưng người ta không thích, ta cũng đành bó tay.” Âm Lệ Hoa đảo mắt, sắc mặt khôi phục như thường, thần nhiên nhìn Ngụy Tác: “Người ta là khách khanh trưởng lão của Hải Tiên tông, giao thủ lúc trước, ta còn lép vế.”

“Hải Tiên tông cũng đến đây?” Diệp Linh nhìn Ngụy Tác, có vẻ cực kỳ coi thường, “Âm sư muội, y khiến sư muội thiệt thòi thì có cần ta thu thập giúp chăng?”

Âm Lệ Hoa khẽ biến sắc: “Ta và Ngụy trưởng lão chỉ là bằng hữu, không cần người lo lắng.”

“Các vị là tu sĩ cùng tông môn, sao các hạ lại e dè y như vậy? Lẽ nào các vị có gì mâu thuẫn? Trước đây mỗi nghe đồn y và các hạ là một duộc.” Thấy Diệp Linh bảo thu thập mình, Ngụy Tác vẫn bình tĩnh như thường truyền âm cho Âm Lệ Hoa.

“Chỉ là đồn thổi thôi, giữa bọn ta có nhiều mâu thuẫn, nhất thời khó nói rõ. Chỉ cần nhớ y cực kỳ tự tư tự lợi, thập phần háo sắc, lại phi thường biến thái, có thứ gì khiến y động lòng thì không bao giờ vì thư thư là người Âm Thi tông mà y nương tay.” Âm Lệ Hoa truyền âm đáp.

“Vậy hả?” Diệp Linh cười ruồi, loáng lên mấy lần, đứng trước bạch sắc linh quang quang tráo.

Quan sát bên ngoài bạch sắc linh quang quang tráo một lúc, thấy ba đại tự “Đạo Huyền điện”, mắt y tỏ rõ thần sắc tham lam, “Âm sư muội, nơi này bố trí kinh nhân như thế, các vị phát hiện gì chăng?”

Ngụy Tác thoáng nhìn qua khối bạch sắc tinh bi, mấy máy môi, hiển nhiên đang trao đổi với Âm Lệ Hoa.

Âm Lệ Hoa mắt ánh lên kinh ngạc, ngoài mặt bình tĩnh như thường đáp: “Khe nứt không gian và cấm chế bình đài quá đáng sợ, bọn ta không dám lên đó, đang định đi. Người có hứng thì cứ việc.”

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

332. Chương 332: Uy Năng Vô Tận

Diệp Linh cười ruồi nhìn Âm Lệ Hoa rồi không nhiều lời, thò tay vào bạch sắc linh quang quang tráo thử rồi xuyên qua, tay chấp sau lưng, ngắm nghía bình đài.

Đến gần chỗ bọn Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, mắt y lóa lè đầy thâm ý bảo Âm Lệ Hoa: “Âm sư muội, sư muội hiển nhiên đã thấy ba chữ Đạo Huyền điện trên khối tinh bi, nơi này rất có thể liên quan đến Đạo Huyền điện, có muốn cùng ta tìm bảo vật không?”

“Thế nào, nếu người không tin, bọn ta đi ngay.” Âm Lệ Hoa mặt mũi lạnh tanh đáp.

“Sư muội đã quyết tâm ý thì ta đương nhiên không cản, chỉ là bình đài này đích xác quỷ dị, ta không nhận ra nếu tu sĩ lên đó có gì xảy ra không, ta cũng dám thử.” Diệp Linh nói vậy, mục quang dừng lại trên mình Ngụy Tác, “Thần thái tiểu tử này khiến ta không vui, bất quá ta biết y và sư muội có Hồn khế bí pháp kết nối nên ta không bắt y thử.”

Đoạn Diệp Linh lại liếc Cơ Nhã, “Nữ tu này chắc không liên quan đến muội, để nàng ta lên bình đài thử xem. Âm sư muội, ta cần nữ tu Phân niệm cảnh này, muội không cự tuyệt chứ?”

“Đánh rắm!” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói thẳng vào mặt Diệp Linh.

Âm Lệ Hoa nhợt nhạt mặt mày.

“Người nói gì hử?” Diệp Linh co rút tròn mắt, thần thức uy áp hùng hậu ép tới Ngụy Tác cùng Cơ Nhã.

Nhưng cả hai không hề bị ảnh hưởng gì.

“Thế nào, người điếc hử?” Ngụy Tác cười lạnh không hề nhượng bộ, “Ban đầu người coi như không có ai đòi thu thập ta, ta cũng mặc nhưng giờ lại mở miệng muốn giữ người, qua cuồng vọng rồi.”

“Được lắm! Một tu sĩ Phân niệm cảnh mà dám nói ta cuồng vọng!”

“Âm sư muội, đừng cản! Ta chỉ bắt y, cho y biết hậu quả chạm đến uy nghiêm của ta!”

Diệp Linh không hổ là cự đầu Kim Đan kỳ lưỡng trọng, mỗi chữ phát ra là thiên địa cũng hơi chấn động. Tiếng cười của y không hề e dè, cốt trảo trắng nõn khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu Ngụy Tác chụp xuống.

Bạch quang lóe lên, cốt trảo to gấp mấy lần Ngụy Tác chụp hụt. Bọn gã hiện ra ở góc kia bình đài.

“Như ý linh lung thấp?”

Diệp Linh tắt cười, nhìn bạch sắc bảo tháp trong tay Ngụy Tác, cực kỳ băng hàn hừ lạnh, “Thế nào, tưởng rằng có vật này là thoát được hử?”

Ngụy Tác cười lạnh, tế xuất phi kiếm cánh cửa, đồng thời cầm Thanh tác ngân pháp trượng.

” Tiểu bối vô tri!”

Diệp Linh cười lạnh vung tay, quanh Ngụy Tác dấy lên bạch khí, từng cây bạch sắc cốt trụ như lao lung vây lấy gã. Cùng lúc, hắc sắc hỏa diễm từ tay y xẹt vào mặt gã.

Ngụy Tác cũng vung tay, phi kiếm cánh cửa rực kim, hoàng lưỡng sắc quang hoa nghênh đón hắc sắc hỏa diễm.

Cùng lúc, Cơ Nhã liên tục kích phát từng món pháp bảo phòng ngự linh giai thượng phẩm.

“Chát!” Phi kiếm cánh cửa dừng lại trên không, hắc sắc hỏa diễm cũng dừng lại, là một mũi dùi ba lưỡi hình một khô lâu đầu dài chừng một thước.

“Tưởng sao người cuồng vọng thế, hóa ra cây nhiều pháp bảo!” Pháp bảo bị Ngụy Tác ngăn lại, khóe môi Diệp Linh nhếch cười chế nhạo, “Bất quá người định cây vào pháp bảo so tài với ta?” Vô số bạch sắc hà quang từ lòng tay y dâng lên.

Âm Lệ Hoa biến sắc, há miệng phun ra một đạo lục sắc quang trụ, viên thúy lục sắc kim Đan cũng xuất hiện.

“Thế nào, Âm sư muội, định giúp người ngoài đối phó ta hử?” Diệp Linh tạm dừng tay, bạch sắc hà quang tan khỏi tay phải.

“Đấu pháp kiểu này, không cần thận là phân sinh tử ngay, khó lòng khống chế.” Âm Lệ Hoa mắt lạnh lại, “Đừng quên ta và y có Hồn khế bí pháp liên hệ.”

“Thế thì sao, Hồn khế bí pháp không đầy một canh giờ là vô hiệu. Lúc đó ta giết y chắc sư muội không có ý kiến.” Diệp Linh cười lạnh với Ngụy Tác, lại nhìn kim Đan của Âm Lệ Hoa đầy thâm ý, “Nếu ta không nhâm, sư muội cũng tổn thương, kim Đan uy năng tổn thất không ít, hai người liên thủ vị tất là đối thủ của ta.”

“Vây hử? Người đỡ được pháp bảo này rồi hẵng nói thế.” Ngụy Tác không cho rằng mình và Diệp Linh còn có thể hóa giải, trực tiếp kích phát Thanh tác ngân pháp trượng, hơi hắc sắc quang hoa trùm tới.

Diệp Linh căn bản không hề có ý tránh né, phát tay coi thường, bạch sắc quang ngưng thành.

Quá nửa hồi hắc sắc quang hoa chiếu lên mình y, bất giác y biến sắc. Có điều y vẫn bất động, vô số bạch sắc hà quang từ lòng tay dấy lên, tỏ vẻ cực kỳ âm trầm, “Chả trách dám ngông cuồng như vậy, bất quá dù ngươi và Âm sư muội liên thủ cũng chống được bao lâu?”

“Vậy thì ngươi thử xem.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh bảo Diệp Linh, liếc sang bình đài, “Dù không giết được ngươi nhưng ta tin với uy năng pháp bảo này và thủ đoạn của ta, tiêu hao của ngươi mấy chục năm thọ nguyên và hủy hoại bình đài này không khó, ta không dám chắc bình đài không còn thì có hậu quả gì.”

“Được, được lắm!”

Diệp Linh biến sắc, thân ảnh loáng lên, lướt khỏi hồi hắc sắc quang hoa.

“Tiểu tử, ta cho ngươi cơ hội cuối.” Cùng lúc, tiếng ầm ầm uy nghiêm vô thượng từ miệng Diệp Linh vang lên, “Chỉ cần ngươi để nữ tu lại thì ta bỏ qua mọi việc hôm nay, cả việc ngươi xúc phạm uy nghiêm cũng vậy. Còn không ta tất sẽ truy cứu.”

“Ngươi tưởng mình là ai!” Ngụy Tác đột nhiên nổi giận, băng hàn cực độ nói từng chữ với Diệp Linh, “Với những gì ngươi làm hôm nay, ngươi không tìm thì ta cũng tự đến tìm ngươi!”

“Ngươi tìm ta?” Diệp Linh giận quá hóa cười, tiếng cười toàn sát khí khiến không khí mấy chục trượng quang đó rung lên ong ong, “Được, hôm nay ta tha cho ngươi, xem ngươi đến tìm ta thế nào.”

“Chỉ cần lần này ta không chết tại Đạo Huyền điện, tất sẽ đến Âm Thi tông tìm ngươi.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói.

“Được lắm!”

Diệp Linh cúi mặt không nhìn Ngụy Tác, liếc Âm Lệ Hoa, “Âm sư muội không muốn đi cùng thì mời đi đi. Ta thi triển thủ đoạn thì không muốn ai nhìn.”

“Đi thôi!”

Âm Lệ Hoa nhân quang lóe lên, không nhiều lời, nhìn Ngụy Tác rồi cùng gã, Cơ Nhã ra khỏi linh quang quang tráo, Ngụy Tác tiếp lực, đưa Phệ tâm trùng và Dương chi điều qua linh quang quang tráo. Diệp Linh chỉ lạnh lùng, rõ ràng đã phát hiện ra Phệ tâm trùng.

“Ngụy Tác, đệ bảo bình đài có điều cổ quái, chưa biết chừng có hung hiểm vô cùng, thật ra là gì?” Ra khỏi linh quang quang tráo, Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã không hề dừng lại, lao qua khung cửa, đến khi đứng ngoài nơi bị hắc vân cách tuyệt, Âm Lệ Hoa không nén được hỏi Ngụy Tác.

“Sao lại thế này!”

Ngụy Tác há hốc miệng không kịp nói gù, gã và Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã cùng biến sắc.

Lực hút khó lòng tưởng tượng đột nhiên từ khung cửa phía sau tràn ra. Nhất thời, Ngụy Tác, Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã bị giữ chặt, kim Đan của Âm Lệ Hoa bạo phát vô số lực sắc hà quang.

Nhưng vô dụng!

Kim Đan bạo phát vạn đạo hà quang, va vào sức mạnh đó là bị hủy diệt!

Sức mạnh này hơn kim Đan uy năng của nàng ta nhiều lần! Một nghìn lần!

Hắc vân quanh khung cửa bị hút hết vào, khung cửa cũng vang lên tiếng nứt vỡ, tan thành mấy mảnh bay vào.

Trong tích tắc đó, Ngụy Tác nắm Cơ Nhã, kinh hãi nhận ra mọi bia đá, đá vỡ trong lăng viên đều bay lên không trung.

Bạch sắc linh quang quang mạc tan hết, lực hút không thể tưởng tượng đó do một trong hai khe nứt không gian trên không phát ra!

Bên dưới khe nứt không gian, Diệp Linh kinh hãi, lòng tay lơ lửng một viên bạch sắc kim Đan, phát ra vô số bạch sắc quang hoa, lún xuống đất như muốn chống lại lực hút, không để khe nứt không gian hút vào.

Trên sắc sắc tinh trụ, một vật đang rực tử hắc sắc quang hoa, là cổ phù kỳ dị giống hệt của Ngụy Tác!

Chỉ một tích tắc sau, bạch sắc kim Đan của Diệp Linh tan vỡ hết hào quang, cả y và kim Đan như bị nuốt chửng vào khe nứt không gian!

“A!”

Ngụy Tác, Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã đang ôm Hàn Vi Vi mặt mày nhợt nhạt bị cuốn vào!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

333. Chương 333: Do Yêu Thú Bố Trí?

Ngụy Tác cực kỳ kinh hãi, chân nguyên phát ra cũng bị hút đi, bất kỳ pháp bảo nào cũng không thể thi triển.

Trong khe nứt không gian trông có vẻ thập phần bình tĩnh lại cực kỳ hỗn loạn, toàn là thiểm điện và cương phong kinh nhân.

Vô số thiểm điện, tia nào cũng to hơn eo người lao đi cực tốc trên hư không, tựa hồ không hề có tiếng động, nhưng trong tai Ngụy Tác lại nổ ầm ầm, mọi thứ bị dồn vào óc, thần thức bị triệt để nắm cách.

Khác với lần truyền tống thông đạo tan vỡ, trong khe nứt không gian này, uy năng cuồng bạo vô cùng không kếp vào gã cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa mà đẩy họ đi với tốc độ khó tưởng tượng.

Đột nhiên Ngụy Tác cảm thấy thân thể trống rỗng, hụt hẫng rơi xuống.

Đoạn cảnh tượng lôi điện cương phong uốn mình trong hư không tan biến, trước mắt chỉ còn một màn đen.

Lại xuất hiện một lực hút hút gã xuống.

Thúy lục sắc hà quang đột nhiên sáng bừng, hình thành một lục sắc quang trảo bao lấy gã.

Đoạn thể nội chân nguyên như trực giác phun trào, Hắc thủy liên lại phát ra quang hoa.

Nơi này gã đã có thể động dụng chân nguyên, lực hút phía dưới không quá lợi hại.

Ngụy Tác kinh hãi hít sâu một hơi, bất giác nhìn lên.

Cách đỉnh đầu hơn ba trăm trượng lơ lửng một khe nứt không gian gần như hai khe lúc trước.

Từng làn nguyên khí, đá vụn từ trong đó phun ra.

Hiển nhiên khe nứt không gian này nối với khe ở lăng viên đã hút bọn Ngụy Tác vào.

Nếu gã nhớ không nhầm, lúc thấy hai con dê giai yêu thú đó là từ khe nứt không gian khác ném ra rồi bị cuốn vào khe nứt không gian này, tức là yêu thú bị cuốn vào sẽ bị ném vào đây.

Kinh hãi nhìn quanh chỉ thấy toàn hắc phong, đồ xô tới, phảng phất như phía dưới là chỗ thoát ra, lực hút lôi kéo bọn Ngụy Tác vì hắc phong lưu động mà tạo thành.

Hắc phong tựa hồ tịnh không có uy năng, chỉ có tác dụng cách tuyệt thần thức, thần thức của gã tối đa chỉ đạt được trăm trượng, nhận ra mình cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa tựa hồ lơ lửng trên không, chung quanh không có gì.

“Ngụy Tác, phi kiếm!”

Cơ Nhã kinh hô, một dải kim mang rơi nhanh xuống, là phi kiếm cánh cửa của gã.

Trước đây Ngụy Tác vẫn cầm phi kiếm, khi khe nứt không gian đột nhiên phát ra uy năng cuồng bạo thì gã đành lo cho Cơ Nhã, Hàn Vi Vi và Phệ tâm trùng, Dương chi điều mà bỏ mặc phi kiếm.

“Xoạt!”

Huyền sát quỷ thảo chụp lấy phi kiếm cánh cửa đang rơi nhanh.

“Tiểu hoai đản, hóa ra đệ tên Ngụy Tác.” Âm Lệ Hoa mặt mũi nhợt nhạt nhìn Ngụy Tác, “Sao từ đầu đệ đã biết bình đài có vấn đề, bảo chúng ta đi ngay?”

“Vấn đề là từ khối bạch sắc tinh bi.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, Dương chi điều uể oải nằm trong ngực mình nhưng không tổn thương gì, kiệt lực trấn định tâm thần, đổi sắc giải thích: “Đáy bạch sắc tinh bi hơi có khe hở, tựa hồ không cùng bình đài nối thành nhất thể, sau đó chúng ta bị hút vào, tinh bi cũng bị hút theo. Nếu không nhầm thì bạch sắc tinh bi sau này mới được đặt lên bình đài.”

“Đặt lên sau đó?” Âm Lệ Hoa mắt lóe lên kinh ngạc, đột nhiên phản ứng ra, hô khẽ: “Ngụy Tác, đệ hoài nghi bạch sắc tinh bi là do ngân sắc yêu thú đặt lên bình đài?”

“Không sai, lúc đó mồ cũng nghĩ vậy. Bạch sắc linh quang quang tráo tổn hại nhiều đến yêu thú, bình đài không có gì đặc biệt cả, Phệ tâm trùng và Dương chi điều của mồ cảm giác được cơ mà, thì yêu thú thất cấp trở lên, thực lực tương đương với tu sĩ Kim đan kỳ đó sao phải cố xuyên qua bạch sắc linh quang quang tráo, lên bình đài làm gì?” Ngụy Tác gật đầu.

Cơ Nhã hít sâu một hơi, bảo Ngụy Tác: “Ý huynh là khối bạch sắc tinh bi đó do yêu thú đó đặt lên, cố ý yếu tạo thành dấu tích giả là có liên quan đến Đạo Huyền điện hồng thu hút tu sĩ chạm vào pháp trận?”

“Không thể nào!” Âm Lệ Hoa lắc đầu, “Yêu thú dù có linh trí cực cao cũng không thể hiểu được bố trí của tu sĩ, không thể nào.”

“Yêu thú quỷ dị và việc không thể lý giải trong Đạo Huyền điện ít lắm sao?” Ngụy Tác cười lạnh.

Âm Lệ Hoa mặt mũi nhợt nhạt, há miệng không nói thành lời.

“Nếu do yêu thú bố trí thì nó định làm gì?” Cơ Nhã không hề hoài nghi Ngụy Tác, nhíu mày nói.

“Dù nó định làm gì cũng không hề tốt lành.” Ngụy Tác mặt mũi âm trầm nói.

Yêu thú và tu sĩ chi luôn có quan hệ đối nghịch, nếu bảo ngân sắc yêu thú quỷ dị đó liều mạng đặt khối tinh bi vào để mang lại lợi ích cho tu sĩ thì không thể nào.

Vốn gã đã nhận ra nhưng không ngờ trong tay Diệp Linh có một tấm tử hắc sắc mộc phù tương tự như của gã! Hơn nữa còn chạm vào bố trí ở bình đài!

Uy năng khe nứt không gian không ngờ lại đến mức đó.

Dù thế nào, họ bị đẩy vào đây cũng vì Diệp Linh vốn luôn coi thường gã.

Đổi lại trước kia, tu sĩ Kim đan kỳ chen ép chắc gã vượt mũi nín nhịn nhưng giờ đã có thực lực đấu với tu sĩ Kim đan kỳ, sau này mà đối phó tu sĩ Kim đan kỳ lưỡng trọng cũng chưa hẳn không có khả năng. Không vì gã có đủ thực lực, không thể cản đối phương giữ Cơ Nhã, mỗi hận đã kết, gã không thể nuốt trôi cục tức này.

“Làm sao bây giờ?” Âm Lệ Hoa vốn là nữ ma đầu tại Vân Linh đại lục nhưng ở trong hoàn cảnh này thì vô tình lại dựa vào Ngụy Tác.

“Xem đây là đầu đã rồi tìm lối ra.” Ngụy Tác bảo Âm Lệ Hoa, “Các hạ và Diệp Linh thật ra có mâu thuẫn gì mà cùng một tông môn lại chỉ mong giết chết đối phương?”

“Ta và y có nhiều xích mích lắm. Chỉ hai việc quan trọng là rõ.” Âm Lệ Hoa mắt đầy sát khí nói, “Y cực kỳ độc ác, trước khi tu thành kim đan, có mấy lần các sư huynh đệ cùng y đi rèn luyện, săn yêu thú hoặc rình thứ gì đó đều chết hết, mình y quay về, nhiều người hoài nghi các đồng môn sư huynh đệ bị y giết nhưng không có chứng cứ xác thực. Cộng thêm thiên phú tu luyện của y thập phần kinh nhân, tông môn cũng nhắm một mắt mở một mắt, thư thư có một sư thư cùng chung sống chết, một lần cùng y đi hoàn thành nhiệm vụ tông môn mà mất mạng, đó là việc thứ nhất. Thứ hai, y thập phần háo sắc, chơi bởi nữ tu xong còn thích biến nữ tu đó thành béo ú, trước khi thư thư kết thành kim đan thì y thích thư thư, có xin Huyết Linh lão tổ, khi ấy y đã tu thành kim đan, Huyết Linh lão tổ cũng đáp ứng nhưng rồi thư thư gặp kỳ ngộ,

thành tựu kim đan, việc này cho qua. Từ chỗ là đồ chơi sắp đến tay lại đột nhiên biến thành ngang vai thì tất nhiên y không vui. Với cá tính của y, xác định thư thư không thể thoát, y lại chắc chắn đối phó được thì y sẽ ra tay. Đối với phần thư thư cũng thế.”

“À!”

Một dải bạch quang lướt qua bọn Ngụy Tác, chính thị khối bạch sắc tinh bi khiến cả bọn nghi ngờ.

Khối bạch sắc tinh bi quả nhiên cũng bị khe nứt không gian cuốn vào, bạch quang nhàn nhạt phát ra tựa hồ đối có thể xua tan hắc khí, rơi xuống khiến bọn Ngụy Tác nhìn rõ cảnh tượng.

Phía dưới hơn bốn trăm trượng là tử hắc sắc quang mạc như tấm gương, rộng chừng mấy chục trượng, toàn bộ hắc phong chảy hết vào đó còn phía sau màn sáng lại ánh lên, tựa hồ đó là lối thoát, sau đó là một thế giới khác.

Bóng lưng phát ra bạch sắc quang hoa đang đứng trước tử hắc sắc quang mạc, là Diệp Linh bị cuốn vào trước bọn Ngụy Tác, khi khối tinh bi rơi xuống, y cũng quay lại nhìn. Mục quang quét đến bọn Ngụy Tác.

Về mặt y không giấu được nét cuồng hỉ, thấy bọn Ngụy Tác thì sát cơ lóe lên.

Bạch sắc tinh bi rơi lên tử hắc sắc quang mạc, cũng như yêu thú xúc chạm vào bạch sắc linh quang quang tráo, đột nhiên bị uy năng tử hắc sắc quang mạc chấn vỡ!

Thấy thế, trong mắt Diệp Linh hiện rõ nét trào phúng, tựa hồ cho rằng bọn Ngụy Tác căn bản không qua được tử hắc sắc quang mạc, tay y chợt rực tử hắc sắc quang hoa hình thành một quang tráo, ung ung đi qua.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã giật giật chân mày, cùng nhận ra tử hắc sắc quang hoa trên tay Diệp Linh do tử hắc sắc cổ phù cổ quái mà Ngụy Tác cũng có phát ra.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

334. Chương 334: Bát Cấp Yêu Thú!

“Tiểu tử, tử hắc sắc quang mạc đó rất cổ quái, nên cẩn thận.” Lục bào lão đầu lại cất giọng trong tai Ngụy Tác.

Ngụy Tác bình tĩnh như thường nhìn tử hắc sắc quang mạc rồi vung tay, tử hắc sắc cổ phù sáng bóng, bốc mùi tanh lợm hiện ra.

“Ngụy Tác, sao đệ lại có cổ phù này?” Âm Lệ Hoa tỏ rõ vẻ kinh hãi.

“Vô tình lấy được ở đây.” Ngụy Tác nhặt nhẻo nói, lúc nhìn tử hắc sắc cổ phù, nhãn quang hơi ánh lên.

Gã không làm gì nhưng hắc phong lưu động chung quanh bị tử hắc sắc cổ phù hút lại, dốc uy năng thấm vào cổ phù.

Hai phủ văn mặt quỷ trên tử hắc sắc cổ phù đều rực quang hoa, hai khuôn mặt quỷ phát quang.

Ngụy Tác máy động, thử dồn chân nguyên vào.

Tử hắc sắc cổ phù trước kia dồn chân nguyên cũng vô dụng thì được Ngụy Tác điều khiển lại rực quang hoa, hình thành một tử hắc sắc quang tráo, bao lấy gã cùng bọn Cơ Nhã.

“Đi thôi!”

Ngụy Tác đến giờ vẫn chưa hiểu huyền ảo của tử hắc sắc cổ phù, không hề do dự gật đầu với Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã rồi đến trước tử hắc sắc quang mạc.

“Đạo Huyền diện?!” Đến trước tử hắc sắc quang mạc, Âm Lệ Hoa kinh hô.

Ngụy Tác cũng ngẩn người.

Phía sau tử hắc sắc quang mạc tựa hồ là một thông đạo sáng rực, cuối thông đạo tựa hồ là một đại điện, nhìn không rõ.

Trong đại điện lấp lánh ba dải ngân sắc quang hoa, ngưng thành ba đại tự “Đạo Huyền điện”!

Lẽ nào trước đây gã nghĩ nhầm, nơi này thật sự liên quan đến Đạo Huyền điện?

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác thử chạm tử hồng sắc quang tráo vào màn sáng, quả nhiên, màn sáng không hề cản trở.

Màn sáng chủ động tránh ra, tử hắc sắc quang tráo bao quanh bọn Ngụy Tác lướt qua.

Đi qua màn sáng, không cần bọn Ngụy Tác điều khiển, tử hắc sắc quang tráo tự đi trong thông đạo như nước chảy với tốc độ kinh nhân lao về phía có ba dải ngân quang.

Không lâu sau, bọn Ngụy Tác xuyên qua thông đạo đầy tử hắc sắc quang hoa, lập tức cổ phù tắt hết quang hoa.

Nhìn rõ cảnh tượng, bọn Ngụy Tác đều biến sắc.

Là một đại điện rộng lớn kinh nhân.

Đại điện cao bốn, năm trăm trượng, rộng mấy dặm.

Nền lát hắc sắc ngọc thạch, tường và đỉnh động quật đều bằng ngọc xanh, đỉnh động còn có nhiều viên minh châu lớn cỡ nắm tay, trông như tinh không.

Bốn góc đại điện có bốn khung cửa lớn, hình dáng giống với cửa vào lăng viên.

So với đại điện khổng lồ, thân ảnh tu sĩ như một con kiến cỏ.

Giữa đại điện cũng có một một bạch sắc linh quang quang tráo.

Trong quang tráo là một tử hắc sắc tế đàn đầy quỷ kiếm phù văn.

Giữa tử hắc sắc tế đàn sừng sững một tinh trụ cùng màu, trong tinh trụ có một ngân sắc yêu thú cao bằng người thường bị băng phong.

Yêu thú này cũng toàn thân vậy bạc, nửa trên hình người nhưng nửa dưới là thân rắn, mọc đầy vẩy, cực kỳ đáng sợ.

Năm đạo kim quang xuyên thấu tử hắc sắc tinh trụ, đâm vào thân thể yêu thú giữ cứng trong tử hắc sắc tinh trụ. Năm đạo kim quang là năm ngọn hàng ma xử, linh khí và linh quang cực kỳ kinh nhân, phát ra uy thế rợn người.

Bên dưới tử hắc sắc tinh trụ có năm, sáu cái cái lỗ cùng một bạch sắc ngọc bồn. Nhìn vào, tử hắc sắc tinh trụ như thể đứng trên bạch sắc ngọc bồn.

Bạch sắc ngọc bồn có hơn mười viên ngân sắc kết tinh, phát ra linh khí kinh nhân! Linh khí này rất giống do linh thạch ra nhưng tựa hồ nồng hậu hơn không rõ bao nhiêu lần.

“Hỗn nguyên ngân oa!”

Nhìn rõ yêu thú, lục bào lão đầu kinh hô như bị ai đó bóp cổ.

“À!”

Cùng lúc, nhân ảnh trắng nhợt đứng trước tử hắc sắc tế đàn trong bạch sắc linh quang quay lại, là Diệp Linh.

Thấy Ngụy Tác cũng có tử hắc sắc cổ phù, Diệp Linh thoáng tỏ vẻ kinh ngạc rồi hiện rõ sát ý lạnh băng.

“Ngụy Tác! Đây là bát cấp yêu thú! Thực lực còn cao hơn tu sĩ Kim Đan ngũ trọng!”

“Nghe nói khí huyết của nó sẽ hình thành tinh tủy, bao hàm linh khí kinh nhân, cực dễ luyện hóa! Mấy viên ngân sắc kết tinh kia có thể là tinh tủy!”

Lục bào lão đầu kinh hô xong lại ré lên.

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh tề xuất phi kiếm cánh cửa, đồng thời cầm cả Thanh tác ngân pháp trượng. Thấy thế, kim Đan hà quang của Âm Lệ Hoa cũng hóa thành một lục sắc khô lâu đầu trước mặt, đồng thời cảnh giác nhìn Diệp Linh trước tề đàn.

“Thế nào, Âm sư muội, định quyết sinh tử ở đây hả?” Thấy thế, Diệp Linh lại chấp tay sau lưng, lãnh đạm nói.

“Ta không muốn quyết sinh tử với ngươi ở đây nhưng nếu ngươi định giết ta thì ta không đời nào bó tay chịu trói.” Âm Lệ Hoa lại lúng đáp.

“Ta đã bảo hôm nay tha cho Ngụy tiểu tử rồi.” Diệp Linh cười lạnh: “Chỉ cần các vị không tranh đồ trong Đạo Huyền điện này thì sao ta hạ thủ với đồng môn sư muội.”

Âm Lệ Hoa thấy Diệp Linh nói thế thì nhìn sang Ngụy Tác.

Nhưng gã tựa hồ đang suy tư, sắc mặt biến đổi liên tục, không nói câu gì.

“Thế nào, tiểu tử, chả lẽ ngươi chưa ngã lòng, định đấu với ta?” Diệp Linh lạnh lùng bật cười.

“Ta đã nói thì sau này sẽ đến Âm Thi tông tìm ngươi.” Ngụy Tác hơi ngắc đầu, mặt mũi lạnh tanh nhìn Diệp Linh, “Bất quá ta khuyên ngươi đừng động đến pháp khí trên tề đàn không thì không ra khỏi đây được, lúc đó ta đến Âm Thi tông cũng không tìm được ngươi.”

Diệp Linh mục quang lóe lên, neho mắt, “Tiểu tử, ngươi định cố lộng huyền hư hù dọa ta hả?”

“Nếu ta đoán không lầm, nơi này không phải Đạo Huyền điện.” Ngụy Tác lạnh lùng nhìn Diệp Linh và tề đàn sau lưng, “Yêu thú đó là bát cấp yêu thú Hỗn nguyên ngân oa, tề đàn này vốn để phong ấn nó. Ngươi ban nãy khẳng định cũng như bọn ta, thấy ba chữ ngân quang Đạo Huyền điện, ở trong này ngươi còn thấy không?”

“Chết cười! bố trí pháp trận và cấm chế trong Tiểu thiên giới há là thứ tu sĩ đẳng cấp như các ngươi hiểu hả.” Diệp Linh cười lạnh, “Dù nơi này đúng như ngươi nói, không phải Đạo Huyền điện, chỉ để phong ấn yêu thú này thì sao, nó như thế còn sống được hả?”

Âm Lệ Hoa lại nhìn sang Ngụy Tác.

Ngụy Tác nhắc đến bát cấp yêu thú, Âm Lệ Hoa cũng kinh hãi, nhưng yêu thú trong thủy tinh trụ có vẻ đã khô xác, chết nhiều năm rồi, không còn mấy may sinh cơ, còn sống thế nào được.

Từ linh quang và uy thế năm ngọn hàng ma xử thì đều từ đạo giai trở lên, đích xác khiến gã thêm muốn.

“Ngươi tin hay không thì trước khi bọn ta đi, đừng chạm đến thứ trên tề đàn là được.” Ngụy Tác lạnh lùng nhìn ra sau tề đàn, “Ta thấy ngươi chỉ chăm chăm xem trên tề đàn có bảo vật hay không mà quên hết những thứ khác.”

“À!”

Diệp Linh nhìn theo ánh mắt Ngụy Tác thấy phía sau tề đàn có mấy khúc xương vụn và mấy miếng lụa trắng rách. Mấy miếng lụa đó là mảnh rách của pháp y tu sĩ mặc.

“Thế nào, chỉ dựa vào mấy thứ đó mà định ngăn ta lấy bảo vật? Nếu có tu sĩ đến đây chắc đã chạm vào cấm chế, cấm chế sao lại nguyên lành thế này.” Diệp Linh lại cười lạnh.

Ngụy Tác không nói gì, đưa mắt cho Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa tựa hồ không muốn rời đi.

Gã cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa, Diệp Linh đồng thời biến sắc vì tiếng đấu pháp kịch liệt đột nhiên từ một khung cửa vọng ra, càng lúc càng gần.

Diệp Linh hơi trù trừ rồi thân ảnh xuyên qua bạch sắc linh quang quang tráo, nhảy lên bình đài có tử hắc sắc thủy tinh trụ.

Cùng lúc, trong khung cửa xuất hiện hỏa sát khí tức cực nồng.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oOoOo—

335. Chương 335: Nữ Hoàng

Hỏa sát khí tức hùng hậu vừa tràn vào, Dương chi điều co rúm sợ hãi trong ngực Ngụy Tác phần chấn hấn.

Dương chi điều phản ứng như thế, Ngụy Tác máy động, thần sắc không hề thay đổi.

Tích tắc sau, một dải hắc hồng sắc quang điểm lao vào, hai tu sĩ nhếch nhác chạy thực mạng tới.

Hai tu sĩ này một bao trong hắc hồng sắc quang điểm hình linh chi, một có linh khí ngưng kết thành vô số hắc sắc khô lâu đầu, chính thị Hỏa Vân chân nhân và Âm Thi tông Trần lão quái.

Thấy hai người như vừa trải qua đấu pháp kịch liệt, quang điểm rung rinh, cắm đầu chạy, Diệp Linh đang ở trên bình đài trong bạch sắc linh quang quang tráo cũng ngạc nhiên.

Trần lão quái tuy nhiên tu vi thấp hơn y một bậc nhưng vẫn là sư huynh. Y biết rõ cả Hỏa Vân chân nhân, hai người này mà Đan đả độc đấu vị tất là đối thủ của y nhưng liên thủ tất thực lực cao hơn.

Nhưng cả hai đến giờ còn cuống cuống vì bị thứ gì đó cực kỳ đáng sợ truy đuổi thì thật khó tin!

Hỏa Vân chân nhân và Trần lão quái lao vào đại điện, thấy có mấy tu sĩ thì thoáng kinh hãi rồi hốt hoảng, nhất là Trần lão quái cuống cuống gọi: “Diệp sư đệ, Âm sư muội, không ngờ hai người ở đây, tốt quá!”

Cả Hỏa Vân chân nhân luôn khắc bạc, không muốn gần ai, nhìn thấy Ngụy Tác thì sắc mặt xanh lét cũng tỏ ra hoan hỉ.

“Trần sư huynh, thật ra là việc gì, các vị bị ai truy sát?” Âm Lệ Hoa và lão quái lạnh lùng của Âm Thi tông hình như quan hệ không tệ, nên hỏi.

“Bọn ta truy sát hai con nhân hình yêu thú toàn thân vảy bạc đến đây, hai con nhân hình yêu thú đặc biệt đó là lục cấp cao giai, uy lực thuật pháp tương đương với tu sĩ Kim Đan nhất trọng.” Trần lão quái và Hỏa Vân chân nhân lướt đến cạnh Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác, Cơ Nhã mới dừng lại, nhân nhó giải thích: “Nhưng vào đây rồi thì lại đến thêm hai con ngân lân yêu thú. Nếu chỉ bốn con thì với tốc độ Ly Hỏa phản của Hỏa Vân đạo hữu, an nhiên đào thoát là đương nhiên nhưng không ngờ, lại xuất hiện một con ẩn hình yêu thú! Thực lực của nó quá kinh nhân, độn tốc cực nhanh! Nếu không nhờ lão phu có Đồng nguyên cương thì chắc đã chết trong tay nó, Đồng nguyên thi bị nó diệt!”

Nói đến đây, Trần lão quái và Hỏa Vân chân nhân nhìn rõ ngân sắc yêu thú băng phong trong tử hắc sắc thủy tinh trụ kinh người nằm giữa bạch sắc quang tráo, cả hai đều kinh hãi.

Trần lão quái nói đến ẩn hình yêu thú, Âm Lệ Hoa biến sắc mặt hỏi: “Trần sư huynh, ẩn hình yêu thú có phải là yêu thú có hộ thể lam quang mình người đầu cóc?”

“Không sai, bị thuật pháp của sư huynh đánh trúng thì hiện rõ nguyên hình như thế.” Trần lão quái rùng mình hỏi Âm Lệ Hoa: “Âm sư muội, các vị đã gặp nó?”

“Trước đây muội gặp nó ở chỗ khác, thực lực thậm chí cao hơn tu sĩ Kim Đan lưỡng trọng.” Âm Lệ Hoa nhợt nhạt mặt mày gật đầu: “Yêu Tán Tán của Hỏa Hoàng cung bị nó dọa cho chạy cong đuôi, muội và Ngụy trưởng lão liên thủ mới may mắn thoát khỏi yêu thú này.”

“Ngụy trưởng lão?” Trần lão quái kinh ngạc nhìn Ngụy Tác.

“Ngụy trưởng lão là thiên tài tu sĩ của Hải Tiên tông đích, hơn hai mươi tuổi đã là thiên giai công pháp, tu vi Phân niệm tứ trọng. Tại Hải liệt đại hội một mình diệt thiên tài tu sĩ Âu Nhiên Mạnh của Minh Nguyên tông, phá liên pháp của Tử Vi tông khiến Tử Tinh chân nhân và Lý Minh Hà nhận thua sớm, hiện tại thanh

danh như mặt trời chính ngọ.” Hỏa Vân chân nhân giải. Đoạn truyền âm cho Ngụy Tác, “Ước định của chúng ta vẫn giữ!”

Hỏa Vân chân nhân bồi thêm câu này, hiển nhiên không biết Âm Lệ Hoa và gã cùng phe, đang xung đột với Diệp Linh mà chỉ thấy có tới ba Kim Đan tu sĩ của Âm Thi tông, Diệp Linh còn là tu sĩ Kim Đan lưỡng trọng, thì vội lôi kéo Ngụy Tác để tránh quá lép vế.

“Được!” Ngụy Tác bình tĩnh như thường truyền âm đáp, Dương chi điều cũng không dám vọng động, tựa hồ thấy ở bên gã càng an toàn nên vẫn co rúm trong ngực gã, không về với Hỏa Vân chân nhân.

“Thiên giai công pháp tu vi Phân niệm tứ trọng? Giết Âu Nhiên Mạnh?” Hỏa Vân chân nhân nói vậy, Trần lão quái và Diệp Linh đều chấn động. Trần lão quái gật đầu, cảm giác thực lực tăng cường không ít mà thở phào còn Diệp Linh mắt lóe hàn mang, sát cơ với Ngụy Tác càng rõ.

“Trần sư huynh, các vị gặp ẩn hình yêu thú có phải mất một tay?” Âm Lệ Hoa thập phần khẩn trương nhìn ra cửa đại điện hỏi.

Trần lão quái vội lắc đầu, “Lúc yêu thú đó hiện thân thì không mất tay?”

“Lẽ nào yêu thú mà các vị gặp, bị các vị đánh gãy một tay?” Hỏa Vân chân nhân lại càng nhăn nhó.

Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác, Cơ Nhã nhìn nhau gật đầu, trong lòng buốt lạnh.

Cả ba không biết cấp mô đầu yêu thú có thể luyện hóa kim Đan của tu sĩ, có khả năng tự chữa lành kinh nhân, mà cho rằng không chỉ có một con. Nếu hai con như thế cùng tới, cộng thêm một vài con ngân lân yêu thú thực lực ngang ngửa tu sĩ Kim Đan kỳ thì mọi tu sĩ liên thủ cũng vị tất sống sót rời khỏi được Đạo Huyền điện.

Diệp Linh không thấy cấp mô đầu yêu thú lợi hại thế nào nên tuy chấn kinh nhưng không coi là gì, còn Trần lão quái từng thấy nó, qua sắc mặt Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác, Cơ Nhã thì thần sắc lão vốn xanh lét lại càng không còn hột máu nào.

“Trần sư huynh, yêu thú không phải đuổi theo các vị sao, hà cớ vẫn chưa vào điện?” Âm Lệ Hoa hơi run giọng hỏi.

Như để hồi đáp Âm Lệ Hoa, yêu khí kinh nhân từ bốn khung cửa cùng tràn vào.

Từng tia ngân quang cũng dấy lên theo.

Liên tục có ngân sắc thân ảnh xuất hiện tại bốn khung cửa.

“Nhiều thế hả?!”

Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng thấy số ngân sắc thân ảnh, bọn Ngụy Tác suýt nữa thất thần kêu lên.

Sáu con!

Mới xuất hiện đã là sáu con ngân lân yêu thú!

Ba trong bốn khung cửa có hai con ngân lân nhân hình yêu thú.

Hai con ngân lân yêu thú này một thư một hùng, một hùng tráng cao lớn, một hơi yêu kiều nhưng ngực nhô cao. Trừ toàn thân vẩy bạc, miệng dài và hai cái răng nanh nhọn thì chúng không khác gì tu sĩ.

Nhìn từ xa như có sáu ngân giáp tu sĩ đang cười mỉm đứng ở cửa nhìn chúng nhân.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa đã thấy một thi thể, giờ thấy yêu thú cùng loại sống nhẵn thì càng kinh hãi. Trong bạch sắc linh quang quang tráo, Diệp Linh trên tử hắc sắc bình đài cũng biến sắc.

Chỉ từ khí tức chúng phát ra, y biết Trần lão quái và Hỏa Vân chân nhân không hề nói quá, ngân lân yêu thú y chưa từng nghe nói tới này đích xác có thực lực lục cấp cao giai.

“Hùng tính yêu thú có tốc độ trên không trung khá nhanh nhưng không biết độn địa, thư tính yêu thú lại biết!” Trần lão quái lạnh buốt người nhắc nhở.

Trần lão quái chưa dứt lời, ngân quang lóe lên, một khung cửa khác lại xuất hiện hai ngân sắc thân ảnh.

Bọn Ngụy Tác lại hít một hơi lạnh.

Hai con ngân lân yêu thú mới hiện thân cũng một thư một hùng, thư tính yêu thú tóc dài quét đất, lớp vảy bạc cực kỳ mềm mại, ngũ quan càng nhu hòa, thân hình cực kỳ tuyệt mỹ, nhìn xa không giống yêu thú, mà là một nữ tu diễm lệ mặc ngân sắc pháp y bó sát.

Sự thực dù nhìn kỹ, bỏ qua hai cái răng nanh thì ngân lân yêu thú này cực kỳ có mị lực dã tính, hoàn toàn giống một mỹ nữ, khiến phổ thông nam tu trông thấy là xung động.

Ngân lân yêu thú này có khí tức hoàn toàn vượt trội, rõ ràng là trưởng lão yêu thú đã tiến giai, thực lực cao cường hơn, uy thế như nữ hoàng.

Hùng tính yêu thú trước mặt và nó không phải là một đôi, mà là con cùng Trần lão quái, Hỏa Vân chân nhân giao thủ, yêu thú này đang tỏ vẻ oán độc, vai trái máu thịt bầy nhầy, tựa hồ bị lợi khí cắt.

Yêu thú như nữ hoàng quyền rũ hiện rõ thân ảnh thì không dừng lại, ngân sắc quang diễm từ mình nó rực lên.

Uy áp kinh nhân từ mình nó phát ra khiến mọi tu sĩ tại trường biến sắc.

Cùng lúc, bảy con ngân lân yêu thú hơi ngẩng đầu phun yêu Đan ra!

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

336. Chương 336: Đoạt Tinh Tử

Bảy con yêu thú tương đương với bảy tu sĩ Kim Đan kỳ đồng thời liên thủ đối phó tu sĩ tại trường.

Thư tính yêu thú trông như nữ tu diễm lệ trần trụi không phun yêu Đan, trên mình rực ngân sắc quang diễm, khí tức còn đáng sợ hơn cả kim Đan.

Yêu thú này không chỉ có thực lực của tu sĩ Kim Đan nhất trọng!

“Nhiều yêu thú quá! Tự lại mới chống nổi!”

Thấy tám con yêu thú đồng thời động thủ, Trần lão quái rút lên, nhảy vào phía sau bạch sắc linh quang quang tráo. Thân ảnh vừa động, Hỏa Vân chân nhân cũng bám theo.

Trần lão quái và Hỏa Vân chân nhân nhanh chóng bỏ chạy, Ngụy Tác vốn không định vào bạch sắc linh quang quang tráo cũng nghiêng răng gặt đầu với Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa, thu Dương chi điều vào bảo nang trung, rồi lướt vào. “Hỏa Vân tiền bối, xin cho mượn nô thú đại”, đoạn gã không thả Dương chi điều ra mà bảo Hỏa Vân chân nhân.

Hỏa Vân chân nhân mặt mũi cực kỳ khó coi tựa hồ không tính gì đến một nô thú đại mà phát tay ném cho gã. Thân ảnh Ngụy Tác loáng lên rồi bạch sắc linh quang quang tráo, thu Phệ tâm trùng vào nạp bảo nang rồi quay lại bạch sắc quang tráo, đứng cạnh Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã.

Cộng thêm nữ hoàng thư tính yêu thú, tám con ngân lân yêu thú đáng sợ đều vào đai điện khổng lồ, trừ nữ hoàng thư tính yêu thú còn có phần nhu hòa thì bảy con còn lại đều cười nửa miệng lạnh lẽo, tạo cảm giác áp bức cực độ.

Nhưng chúng không phát ngân sắc quang trụ oanh kích.

“Người định làm gì?”

Ngụy Tác đột nhiên gầm lên.

Không biết vì sao, từ lúc vào bạch sắc linh quang quang tráo, gã không chú ý đến yêu thú quái dị ở ngoài mà luôn quan sát tử hắc sắc bình đài sau lưng cùng tinh trụ phong ấn Hỗn nguyên ngân oa. Nghe gã gầm

lên, Trần lão quái và Hỏa Vân chân nhân cùng Âm Lệ Hoa mới phát hiện Diệp Linh đã đến trước tử hắc sắc tinh trụ, tựa hồ định lấy cây năm kim sắc hàng ma xử linh quang cực nồng.

Hiện tại đến gần nhìn rõ, mũi ba cây hàng ma xử là ba cạnh, đuôi hình tròn, vẽ đầy phù bản hình cát tường bảo thụ và bạch tượng, cực kỳ cổ kính.

Diệp Linh lại cầm tử hắc sắc cổ phù đặc biệt, ở nơi khác dù dồn chân nguyên vào cũng không hề phản ứng thì lại tự động ánh lên quang hoa, tựa hồ cảm ứng kỳ diệu với tế đàn và tử hắc sắc tinh trụ.

“Ta định làm gì không phải quá rõ rồi hả?” Ngụy Tác quát to nên chúng nhân nhìn hết lên mình y, Diệp Linh nhìn Ngụy Tác, thần sắc âm độc lóe lên, cười lạnh: “Với thực lực của đàn yêu thú này dù chúng ta liên thủ cũng không chống nổi, thắng được cũng trả giá đắt, hai ba người sống sót là may lắm rồi. Năm pháp bảo này, uy năng đều đạo giai trung phẩm trở lên, rất có khả năng là đạo giai thượng phẩm pháp bảo. Lấy ra đối phó yêu thú, phần thắng sẽ tăng lên. Giờ mà ngươi còn bảo ta yêu thú còn sống để ngăn ta lấy bảo vật hả?”

“Đúng thế, ta lo như vậy!” Ngụy Tác lại lúng nhúng, “Lẽ nào ngươi không phát giác yêu thú tựa hồ đợi chúng ta lấy chúng ra?”

“Ngụy tiểu hữu biết yêu thú này?” Ngụy Tác nói vậy, Hỏa Vân chân nhân nhãn quang lóe lên, chen lời.

“Yêu thú này là Hỗn nguyên ngân oa, bát cấp yêu thú, thực lực ngang với tu sĩ Kim Đan ngũ trọng.” Ngụy Tác gật đầu, lạnh lùng nói, mục quang vẫn nhìn chăm chăm vào Diệp Linh, tựa hồ Diệp Linh làm gì là gã sẽ ngăn cản.

“Bát cấp yêu thú!” Trần lão quái và Hỏa Vân chân nhân cùng nín thở, nhìn bạch sắc linh quang quang tráo, ngân lân yêu thú tựa hồ đang đợi, cả hai liền tỏ vẻ trừ trừ.

“Hoang đường! Đàn yêu thú rõ ràng e dè uy năng bạch sắc linh quang quang tráo và pháp trận bố trí trên tế đàn.” Diệp Linh hừ lạnh khinh miệt: “Đừng bảo người Âm Thi tông bênh nhau, Hỏa Vân chân nhân, các hạ thử xem yêu thú này còn sinh cơ gì không?”

Hỏa Vân chân nhân không đáp, thần thức quét vào mấy lần.

Đoạn nhìn Ngụy Tác rồi nhìn Diệp Linh: “Năm pháp bảo này phân phối thế nào?”

Hỏa Vân chân nhân có vẻ cũng nghi ngờ khi nghe Ngụy Tác nói và nhìn bố trí quanh tế đàn khá quỷ dị, nhưng thần thức quét vào cũng không phát hiện yêu thú trong tử hắc sắc tinh trụ có sinh cơ, tình thế này lão cũng tán đồng lấy năm món ít nhất cũng là đạo giai trung phẩm pháp bảo ra, giờ phải tính đến cách chia chác với Diệp Linh.

“Trần sư huynh, Âm sư muội, tính sao?” Diệp Linh không thèm nhìn Ngụy Tác mà hỏi Trần lão quái và Âm Lệ Hoa.

“Theo tình hình này đành mạo hiểm xem sao.” Trần lão quái gật đầu.

“Ngụy Tác, không ngăn được đâu. Hiện tại dù thư thư đứng về phía đệ cũng không ngăn họ lấy bảo vật được, đành bàn việc chia chác xem sao.” Âm Lệ Hoa truyền âm cho Ngụy Tác, thấy gã sầm mặt nhưng không phản đối thì đứng lên thay, “Chư vị đều tán đồng thì cũng ta đành tề tâm hiệp lực thử xem sao.”

“Ta xem qua rồi, không phải là một bộ.” Âm Lệ Hoa nói thế, Diệp Linh mặt mũi lạnh tanh giờ tử hắc sắc cổ phù: “Ta vào đây đầu tiên, chỉ có cổ phù này thì uy năng tử hắc sắc tinh trụ mới không ngăn tu sĩ đến gần. Nên ta lấy hai món, Hỏa Vân chân nhân, Trần sư huynh, Âm sư muội, các vị là tu sĩ Kim Đan cảnh mỗi người một món, thế nào?”

Diệp Linh nói vậy, hoàn toàn không tính đến Ngụy Tác.

Âm Lệ Hoa mục quang khê đảo, chưa kịp nói gì thì Hỏa Vân chân nhân lên tiếng: “Diệp đạo hữu chia như thế không ổn. Ngụy tiểu hữu đưa ra nghi ngờ vì để an toàn. Với thực lực của tiểu hữu cùng Cơ Nhã đạo hữu mà không được chia gì thì không ổn.”

“Không sai.” Âm Lệ Hoa thấy Hỏa Vân chân nhân lên tiếng vì Ngụy Tác thì phụ họa: “Y cũng có cổ phù.”

“Ngụy Tác, ta thấy y tuyệt đối không chia cho ngươi. Xem ra họ không hiểu gì về Hồn nguyên ngân oa và tinh tủy. Bố trí ở đây là Vân Giới tông phong ẩn yêu thú nhằm ấy tinh tủy. Ta tuy không biết tinh tủy có bao nhiêu được lực, nhưng nghe nói linh khí thập phần kinh nhân, chưa biết chừng sẽ dễ thắng tu vi cho ngươi.” Giọng lực bào lão đầu vang trong tai Ngụy Tác, “Tìm cách lấy cho được tinh tủy.”

Ngụy Tác không hề đổi sắc, cố ý lạnh lùng nhìn ngân sắc tinh tủy dưới tử hắc sắc tinh trụ: “Hiện tại tình thế bức bách, mỗi thấy ngân sắc tinh thạch ở kia có vẻ linh khí bất phàm, huyền ảo lắm. Mỗi cùng Cơ Nhã chỉ cần một món pháp bảo. Diệp đạo hữu thấy như thế mỗi thiệt thì phân chia thêm ngân sắc tinh thạch, mỗi không có ý kiến.”

“Đừng nói ngươi hiểu yêu thú này, biết ngân sắc tinh thạch không có giá trị gì. Dù có gì huyền diệu, đối với ta cũng vô dụng.” Diệp Linh cười lạnh: “Ngươi chỉ tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, dù có pháp bảo lợi hại thì uy lực thi triển cũng không bằng bọn ta, chỉ bằng người lấy thêm ngân sắc tinh thạch.”

“Đừng khinh người quá!” Ngụy Tác ra vẻ âm lạnh, “Ta và Âm Lệ Hoa có Hồn khế bí pháp ràng buộc, ta đối địch với ngươi thì dù ngươi giết được ta mà không tổn thương nhưng không có ta và Âm Lệ Hoa, ngươi an toàn thoát khỏi đây sao? Chưa biết chừng sẽ ôm pháp bảo bồi táng! Thậm chí ngươi còn chưa rõ uy năng chân chính của pháp bảo. Biết đâu đạo giai trung phẩm pháp bảo là cùng!”

Ngụy Tác nói vậy, Hỏa Vân chân nhân và Trần lão quái biến sắc. Đích xác, bây giờ không nói đến tổn thất hai người, dù chỉ tổn thất mình Ngụy Tác thì khả năng rời khỏi đây ít đi mấy phần ngay.

“Ngụy tiểu hữu, Diệp đạo hữu, xin lấy đại cục làm trọng, cấm chế nơi này quỷ dị như thế, dù một bên thắng thì động khởi cũng chưa biết chừng sẽ bị uy năng cấm chế ảnh hưởng, không ai thoát được.” Hỏa Vân chân nhân nhấn mạnh.

“Y đã ước chiến với mỗi, nếu pháp bảo này có uy năng thật sự là đạo giai thượng phẩm, khi giao chiến mà y đột nhiên đánh lên thì mỗi chắc gì chống nổi, thập phần nguy hiểm.” Diệp Linh cười lạnh bảo Hỏa Vân chân nhân, “Không phải thế thì mỗi sẽ cho y một món. Đối lại là Hỏa Vân đạo hữu chắc cũng không làm việc nguy hiểm như thế.”

“Cái gì? Ước chiến?” Nhìn Ngụy Tác mặt mũi lạnh lùng, có vẻ không chịu nhượng bộ, lại nhìn đàn ngân lân yêu thú, Hỏa Vân chân nhân biến sắc mấy lần, nghiêng rằng: “Ngụy tiểu hữu! Nể mặt lão phu mà nhượng bộ được không, Dương chỉ điểm coi như tặng cho tiểu hữu. Nếu lấy được yêu thú trong tử hắc sắc tinh trụ hoặc giết được đàn yêu thú ở ngoài, khi chia sẽ thêm phần cho tiểu hữu, được chăng?”

“Được! Hỏa Vân tiền bối, đã vậy tại hạ đành nể mặt. Nhưng ngân sắc tinh thạch có vẻ hữu dụng, tại hạ lấy hết, được không?” Ngụy Tác nghiêng rằng nhìn Diệp Linh, tỏ vẻ hung hăng.

“Tất nhiên khả dĩ.” Hỏa Vân chân nhân quét thần thức, gật đầu.

Trần lão quái và Diệp Linh không hề dị nghị, họ đã quét thần thức vào tinh thạch nhưng không thấy nguyên khí hay uy năng đặc biệt, tựa hồ là thượng phẩm linh thạch bình thường.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

337. Chương 337: Đạo Giai Thượng Phẩm Pháp Bảo

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh, thân ảnh loáng lên, lướt lên tử hắc sắc bình đài.

Cách tử hắc sắc tinh trụ ước chừng hai trượng, thân ảnh gã hơi dừng rồi tử hắc sắc cổ phát ra quang hoa. Áp lực lên gã nhẹ đi, đến trước tử hắc sắc tinh trụ thì gã lấy hết hơn mười viên tinh tủy.

Thu hơn mười viên tinh tủy, Ngụy Tác không dừng lại mà nhảy xuống, về bên Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa.

Diệp Linh sợ Ngụy Tác giở trò nên lạnh lùng nhìn, đợi gã quay lại thì y lại nhìn lên năm kim sắc pháp bảo hình hàng ma xử trên tử hắc sắc tinh trụ.

Hơi trừ trừ, tay phải Diệp Linh đẩy lên bạch sắc hà quang, kim Đan rừng rực điểm quang xuất hiện.

Kim Đan của bọn Âm Lệ Hoa chỉ cỡ trứng chim câu nhưng của y lại cỡ trứng ngỗng.

Không tính đến hà quang và phù văn, chỉ tính uy thế thì đã hơn bọn Âm Lệ Hoa một bậc.

So với tu sĩ Kim Đan kỳ khác, viên này mang khí thế hùng hồn, hơi chuyển là phát ra bạch sắc hà quang, hình thành một đóa bạch sắc cốt liên cạnh Diệp Linh.

Tế xuất kim Đan, Diệp Linh mới cẩn thận điểm tay, bạch sắc chân nguyên dồn vào kim sắc pháp bảo ở sườn trái “Hỗn nguyên ngân oa”.

“Xoẹt!!”

Kim sắc pháp bảo mã rung lên đầy linh tính.

Đồng thời, tử hắc sắc tinh trụ sáng rực, quang hoa bùng lên.

Kể cả Ngụy Tác, tu sĩ trong bạch sắc quang tráo đều biến sắc, Diệp Linh trên tử hắc sắc bình đài mặt mũi nhợt nhạt định bật lùi.

Tử hắc sắc tinh trụ bùng lên quang hoa, uy năng tựa hồ không tu sĩ tại trường nào chống nổi.

Tử hắc sắc cổ phù của Diệp Linh tự động phát ra ánh sáng hình thành một quang tráo, bảo vệ chủ nhân.

Tinh trụ rực quang hoa va vào quang tráo nhưng quang tráo không hề hấn gì.

Chỉ một tích tắc sau, tử hắc sắc tinh trụ phát ra quang hoa, khuếch tán đến rìa tử hắc sắc bình đài thì tan biến.

Diệp Linh hơn hở, chân nguyên tiếp tục dồn vào kim sắc pháp bảo.

Kim sắc pháp bảo cắm tại tử hắc sắc tinh trụ cực kỳ trầm trọng, Diệp Linh dồn chân nguyên thì từ từ bị nhổ ra.

Trong lúc bọn Hỏa Vân chân nhân khấn trương thì cách một tiếng, bảo vật bật ra.

Diệp Linh kinh hãi hít sâu một hơi, vượt nhẹ pháp bảo này.

Tay y có một lớp bột màu bạc, nhìn Ngụy Tác với vẻ cực kỳ chế nhạo.

Theo mức độ của lớp phấn bạc thì “Hỗn nguyên ngân oa” trong tử hắc sắc tinh trụ đã phong hóa rồi.

Ngụy Tác không chú ý đến ánh mắt chế nhạo của Diệp Linh mà vẫn mặt mũi lạnh tanh nhìn “Hỗn nguyên ngân oa” trong tử hắc sắc tinh trụ, mắt hơi ánh lên không rõ nghĩ gì.

Thấy gã như vậy, Diệp Linh mắt lóe hàn mang rồi tiếp tục dồn chân nguyên vào, kim sắc pháp bảo sáng rực linh quang, ở mũi thậm chí hình thành kim mang hơn trượng!

Trừ Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hỏa Vân chân nhân, Trần lão quái và Âm Lệ Hoa đều sáng mắt, sắc mặt hơn hở.

Đạo giai thượng phẩm!

Qua uy năng tuy chưa đạt tới huyền giai nhưng vượt xa đạo giai trung phẩm, rõ ràng là đạo giai thượng phẩm pháp bảo!

Mất Diệp Linh rực lửa.

Đạo giai thượng phẩm pháp bảo, cực kỳ trân quý, y và Âm Lệ Hoa, Trần lão quái có thể coi là nhân vật đỉnh nhọn của Âm Thi tông, tại Vân Linh đại lục cũng coi là cự đầu danh động nhất phương nhưng không có lấy một món đạo giai thượng phẩm pháp bảo. Tối đa chỉ có pháp bảo mà uy năng đạt đến đạo giai trung phẩm.

Tu sĩ Kim Đan kỳ như y hiểu rõ việc này hơn tu sĩ Phân niệm cảnh như Ngụy Tác nhiều.

Đạo giai trung phẩm pháp bảo, ngang với kim Đan hà quang của tu sĩ Kim Đan nhất trọng.

Đạo giai thượng phẩm pháp bảo gần như ngang ngửa với kim Đan bản thể của tu sĩ Kim Đan nhất trọng và kim Đan hà quang của tu sĩ Kim Đan lưỡng trọng.

Hiện tại với tu vi Kim Đan lưỡng trọng, cùng điều khiển hai đạo giai thượng phẩm pháp bảo cũng không thành vấn đề. Có hai món pháp bảo công kích đạo giai thượng phẩm thì thực lực tuy không tăng gấp mấy lần nhưng ít nhất có thêm một trợ thủ Kim Đan nhất trọng.

“Năm pháp bảo này linh quang tương tự, món này là đạo giai thượng phẩm pháp bảo, bốn món còn lại cũng vậy. Yêu thú ngoài kia lúc nào cũng có thể động thủ, ta sẽ lấy nốt, món này giao cho Trần sư huynh, tiếp theo là Hỏa Vân đạo hữu, được chăng?” Diệp Linh hỏi Hỏa Vân chân nhân.

“Tất nhiên khả dĩ.” Hỏa Vân chân nhân nhãn quang lóe lên, không hề do dự gật đầu.

Diệp Linh vung tay, kim sắc hàng ma xủ bay đến trước mặt Trần lão quái, Trần lão quái hớn hử chụp lấy.

Tiếp đó Diệp Linh đang bốc lửa trong lòng lại nhỏ tiếp bốn kim sắc pháp bảo còn lại.

Y đã tính xong, vạn nhất không địch nổi ngần này ngân lân yêu thú quỷ dị thì một mình trốn đi, với tu vi và hai pháp bảo này, y có nhiều cơ hội đào thoát.

Rời Đạo Huyền điện, có hai pháp bảo công kích đạo giai thượng phẩm thì ba mươi hai thành trì Vân Linh đại lục bắc bộ khó ai là địch thủ của y.

Nhất thiết đều thập phần thuận lợi, bốn kim sắc pháp bảo dạng thức cơ hồ tương đồng, chỉ chất liệu và phù văn tựa hồ hơi khác nhau được nhỏ ra.

Món thứ hai cho Hỏa Vân chân nhân, lấy xong món thứ ba, Diệp Linh không nói gì mà ném cho Âm Lệ Hoa đứng cạnh Ngụy Tác.

“Tiểu tử, năm pháp bảo này rõ ràng có phức hợp pháp trận, là trận nhãn của tử hắc sắc tinh trụ, hiện tại bị chúng coi là phổ thông pháp bảo, nhắm đến uy năng đạo giai thượng phẩm, uy năng này chắc để phối hợp trấn áp yêu thú.” Âm Lệ Hoa còn đang hoan hỉ quan sát kim sắc pháp bảo linh quang nồng hậu trong tay, giọng lục bào lão đầu thập phần khẩn trương vang lên trong tai Ngụy Tác, “Pháp trận cần đến năm pháp bảo thể này phối hợp trấn áp, Hỗn nguyên ngân oa này khẳng định là trưởng lão đã tiến giai!”

Ngụy Tác mục quang lóe lên, Diệp Linh nhỏ kim sắc pháp bảo sau cùng ra, cầm hai pháp bảo rực kim quang với vẻ đầy ngạo nghễ.

Năm kim sắc pháp bảo được nhỏ lên, tử hắc sắc tinh trụ và yêu thú trong đó không thay đổi gì.

Nhưng Diệp Linh trên tử hắc sắc bình đài lại nhíu mày, đột nhiên có dự cảm không lành.

Bên ngoài bạch sắc linh quang quang tráo, cả nữ hoàng yêu thú vốn im lìm thì khi thấy y nhỏ kim sắc pháp bảo sau cùng ra đều tỏ vẻ cuồng nhiệt.

Sắc mặt Diệp Linh chợt nhợt nhạt hẳn.

Mắt Ngụy Tác cũng ánh lên lệ mang!

“Xoẹt!” Tử hắc sắc tinh trụ im lìm đột nhiên rung động, rực quang hoa chói lòa!

Tử hắc sắc quang hoa lần này chỉ bao lấy tinh trụ, không khuếch tán ra ngoài, tựa hồ ngăn cản thứ bên trong xông ra.

“A! Ngụy Tác, mau xem kia!”

Âm Lệ Hoa biết rõ Ngụy Tác không rời mắt khỏi tử hắc sắc tinh trụ nhưng vẫn không nén được kinh hãi hô lên

“Hỗn nguyên ngân oa” trong tinh trụ chợt rực ngân sắc quang hoa.

Năm vết thương khô cứng vì bị xuyên qua lại rực lên năm đạo ngân mang!

“Phù!”

Có ba đạo bị tử hắc sắc quang hoa nghiền nát nhưng có hai đạo thoát ra.

“Chát!”

Tử hắc sắc cổ phù của Diệp Linh vỡ tan, phát ra tử hắc sắc quang hoa càng rực rỡ hình thành một quang tráo.

Cổ phù trong tay Ngụy Tác cũng tan vỡ rồi hình thành một quang tráo.

Quang tráo không lớn, tối đa chứa được hai, ba người, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã vốn đứng cùng nhau nên Âm Lệ Hoa lại ở ngoài.

“Âm Lệ Hoa! Vào đây!”

Ngụy Tác gầm lên!

Gã nhận ra bạch sắc cốt liên do kim Đan của Diệp Linh ngưng thành nghênh đón, bị lưỡng đạo ngân mang va vào thì tan vỡ. Lưỡng đạo ngân mang tựa hồ e dè tử hắc sắc quang tráo nên vòng qua Diệp Linh.

Âm Lệ Hoa cơ hồ đã quá kinh hãi được Ngụy Tác quát to thì không hề nghĩ gì, lao vào quang tráo như lao vào lòng gã.

Hỗn nguyên ngân oa trên tử hắc sắc tinh trụ xuất hiện vô số vết nứt, nhục thân yêu thú rõ ràng đã chết lâu rồi.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

338. Chương 338: Nhân Thú Đại Chiến

Cơ hồ ngay khi Âm Lệ Hoa nghe thấy Ngụy Tác gầm lên, chui vào tử hắc sắc quang tráo thì lưỡng đạo ngân mang lóe lên trước mặt Hỏa Vân chân nhân và Trần lão quái.

“A!”

Hỏa Vân chân nhân và Trần lão quái cơ hồ kinh hãi cực độ, trực tiếp tể xuất kim Đan.

Lưỡng đạo ngân mang đã có thể nhìn rõ, là hai con “Hỗn nguyên ngân oa” nhỏ như ấu trùng!

Hai con “Hỗn nguyên ngân oa” trông như dịch thể, chưa phải thực thể nhục thân.

“Chát!”

Diệp Linh và bọn Ngụy Tác sồn da gà vì hai làn ngân dịch không chỉ có tốc độ không tránh được mà uy năng cũng vượt xa đạo giai thượng phẩm pháp bảo! Hỏa Vân chân nhân và Trần lão quái phát ra kim Đan hà quang và linh quang quang tráo lập tức bị xuyên qua.

Ngân dịch lóe lên tan vào Hỏa Vân chân nhân và thể nội Trần lão quái.

Không có vết thương, như thể thấm vào.

“A!”

Tiếng gầm đồng thời vang lên từ miệng Hỏa Vân chân nhân và Trần lão quái.

Khác nhau là từ miệng Hỏa Vân chân nhân và nhiều khiêu vị đồng thời phun ra hắc hồng sắc hỏa sát chi khí, cơ hồ thể nội bốc cháy.

Ngân dịch nhỏ xíu tựa hồ phát hiện không thể sinh tồn tại thể nội Hỏa Vân chân nhân nên kinh hoàng chạy ra, nhưng bị kim Đan hà quang của lão đốt thành tro.

Bụng Trần lão quái to lên nhanh chóng, kim Đan cũng thu về thể nội, mặt mũi méo mó như không thể khống chế hành động, lao ra khỏi bạch sắc linh quang quang tráo.

“Ngụy Tác, sao thế!”

Thấy tình cảnh đó, Âm Lệ Hoa xanh lét mặt mày kêu lên.

Mới chỉ là màn dạo đầu! Tình cảnh càng kinh hãi hơn xuất hiện.

Trần lão quái vắng đi, tám con ngân lân yêu thú tựa hồ đang cuồng nhiệt vây lấy lão. Lão như thể đã mất thần trí, mắt trợn trắng dã, không còn sinh cơ.

Thân thể lão khô đi nhanh chóng, bụng to lên, không đầy nửa tuần hương thì chất một tiếng, bụng lão nổ tung.

“A!”

Âm Lệ Hoa bịt miệng.

Bụng Trần lão quái nổ tung, không hề có máu bắn lên mà trong bụng chứa đầy chất nhầy màu bạc.

Ngân sắc thân ảnh bán nhân bán xà đứng lên khỏi đồng chất nhầy màu bạc, lớn lên với tốc độ kinh nhân, tựa hồ nhục thân và kim Đan của Trần lão quái cho nó đủ dinh dưỡng.

Sắc mặt Ngụy Tác cực kỳ khó coi vì chỉ thoáng sau, “Hỗn nguyên ngân oa” đã xuất hiện trước mặt gã!

“A! Lần này chúng ta chết chắc! Rơi vào tay yêu thú còn thê thảm hơn vào tay tu sĩ, chưa biết chừng Đường quỷ quán cũng bị đập!”

“Đều tại Diệp Linh! Y mà không làm rối tung mọi thứ thì chúng ta đâu thể này!”

Lục bào lão đầu cũng kêu loạn xạ trong tai Ngụy Tác.

Ngụy Tác dùng ánh mắt sát nhân nhìn Diệp Linh mặt mũi xanh lét, đồng thời hít sâu một hơi, kiệt lực lãnh tĩnh lại.

“Hỗn nguyên ngân oa” mới sinh nhỏ bằng một nửa con trong tử hắc sắc tinh trụ, chỉ là yêu thú non.

Nhưng yêu thú mới sinh chỉ cao hơn Ngụy Tác một cái đầu đã thể hiện rõ khí thế khó tưởng tượng của bát cấp yêu thú.

Ngân lân yêu thú trông như nữ tu diễm lệ trần trụi đã tạo cho người ta uy thế kinh nhân, thư tính yêu thú này có yêu khí tựa hồ hơn cả “Hỗn nguyên ngân oa”, thực lực trước mắt tất không kém.

So ra thì khí chất trời sinh đó chỉ nhìn là nhận ra. “Hỗn nguyên ngân oa” so với nữ hoàng thì có vẻ nó mới là hoàng giả chân chính, còn nữ hoàng ngân lân yêu thú chỉ là thị thiếp.

“Hỏa Vân tiền bối, có sao không?”

Tử hắc sắc quang tráo bảo vệ Diệp Linh và bọn Ngụy Tác đã tan vỡ, Hỏa Vân chân nhân mặt mũi nhợt nhạt, thân thể thậm chí tạo cho người ta cảm giác kiệt quệ.

“Thieu đốt không ít chân nguyên, khí huyết, tổn thất một chút tu vi.” Hỏa Vân chân nhân lạnh giọng: “Tạm thời vẫn thi pháp được.”

Hỗn nguyên ngân oa đứng trên thi thể Trần lão quái tạo cho người ta cảm như ảo giác.

Chúng nhân chưa thấy tu sĩ thô kệch của Hỏa Hoàng cung chết nên không dám tin một Kim Đan cảnh cự đầu lại mất mạng như thế.

Nhưng Hỗn nguyên ngân oa mới sinh lại như cao giai tu sĩ đang nhìn đề giai tu sĩ, nhợt nhèo bọn Ngụy Tác.

Yêu thú quỷ dị này tựa hồ không vội đối phó bọn gã.

Nữ hoàng yêu thú lại với tu thể quyền rũ đến trước ngân lân yêu thú. Tiếp đó nó cúi xuống, xoay mông vào Hỗn nguyên ngân oa! Cũng như nữ tu tại địa lũng Thanh Phong lũng, bị Lưu Tam Pháo uy hiếp thì bày ra tư thế lỗi cuốn!

Hỗn nguyên ngân oa không hề khách khí giờ dương vật trực tiếp cắm vào giao hợp!

“Chát, chát, chát!”

Tình cảnh vừa quỷ dị, vừa thập phần dâm mị.

Bảy yêu thú còn lại như thị vệ vây quanh Hồn nguyên ngân oa và nữ hoàng yêu thú, thần sắc cực kỳ cẩn thận, còn khấn咒 hơn bình thường, tựa hồ sợ ai đó đánh lén cả hai.

Ngụy Tác giật giật chân mày, không rõ nghĩ gì, vỗ lên nơ thú đại thả Phệ tâm trùng ra.

“Ta biết rồi!”

Lục bào lão đầu đột nhiên như tỉnh mộng hô lên, “Ngân lân yêu thú này có lẽ do Hồn nguyên ngân oa và Lam diện tu la tạp giao thành, nên ta không biết!”

“Hỏa Vân tiền bối.” Lục bào lão đầu nói vậy, Ngụy Tác bình tĩnh như thường hỏi Hỏa Vân chân nhân, “Hùng tính yêu thú bị thương trong tay các vị?”

Hỏa Vân chân nhân hơi ngẩn ra, nhìn con ngân lân yêu thú vai trái máu thịt bầy nhầy, lắc đầu: “Lão phu và Trần lão quái tính không đủ thương yêu thú này.”

Hỏa Vân chân nhân nói vậy chi hậu, Ngụy Tác mục quang lóe liên tục, không rõ nghĩ gì.

Đổi đầu với ngân ấy yêu thú, lại không còn Trần lão quái, phe Ngụy Tác không dám ra tay, chỉ mặc kệ nhìn yêu thú cảo lộ.

Chỉ là sau một chốc, hai con yêu thú dừng động tác dâm mị. Hồn nguyên ngân oa không khác gì lúc trước nhưng yêu thú như nữ tu diễm lệ trần trụi thì bụng to lên như mang thai, có điều bản thể không hề suy kiệt, không như Trần lão quái, hồn chân nguyên và khí huyết bị biến thành dưỡng chất rồi sau đó bị phá thể.

“Nó làm thế để bảo đảm để lại mầm giống!” Hỏa Vân chân nhân băng hàn nói.

“Không xong!”

Quan sát kỹ thần sắc yêu thú, Ngụy Tác đột nhiên biến hẳn sắc mặt.

Ánh mắt Hồn nguyên ngân oa dừng lại trên tử hắc sắc tinh trụ trong bạch sắc linh quang quang tráo. Trừ nữ hoàng ngân lân yêu thú, bảy con còn lại, yêu Đan đều bắn ra ngân sắc quang mang!

Bảy viên yêu Đan rực ngân sắc quang mang, tụ thành một ngân sắc quang trụ cực lớn.

“Chát!”

Ngân sắc quang trụ như gõ chuông, xung kích bạch sắc linh quang quang tráo, tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ngân sắc quang trụ tựa hồ hơi co lại, xuyên qua bạch sắc linh quang quang tráo, mục tiêu không phải bọn Ngụy Tác mà là tử hắc sắc tể đàn.

Chúng nhân biết không thể tránh khỏi đại chiến!

Dù là Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa hay Hỏa Vân chân nhân hoặc Diệp Linh, hiện tại đều nhận ra bạch sắc linh quang quang tráo có tác dụng trở ngại nhất định đối với uy năng thuật pháp của yêu thú. Tể đàn hoặc tinh trụ vạn nhất bị đánh sập thì chưa biết chừng sẽ có hậu quả gì. Nên dù ai nghĩ thế nào thì giờ cũng đành dốc sức chống lại.

“Ồanh!”

Hỏa Vân chân nhân, Diệp Linh, Âm Lệ Hoa - kim Đan của ba tu sĩ Kim Đan kỳ rực hà quang, nghênh đón ngân sắc quang trụ.

Cả ba dốc toàn lực, ba đạo hào quang chống lại ngân sắc quang trụ kinh rợn, linh khí bên ngoài ba tu sĩ Kim Đan kỳ rung động, tựa hồ tan vỡ bất cứ lúc nào.

Ngụy Tác nghiêng rằng, mặc kệ việc thi triển pháp bảo khác, trực tiếp tựu kích phát Thanh tác ngân pháp trượng.

Hôi hắc sắc quang hoa trùm lên Hồn nguyên ngân oa và nữ hoàng yêu thú bụng to.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

339. Chương 339: Tế Đàn Sụp Đổ!

Hôi hắc sắc quang hoa trùm xuống, nữ hoàng ngân lân yêu thú và Hỗn nguyên ngân oa tựa hồ thập phần khinh thường.

Hỗn nguyên ngân oa thậm chí không có ý động thủ, nữ hoàng ngân lân yêu thú như nữ tu trấn trụ lại há miệng nhưng không phun ra yêu Đan mà là ngân sắc quang hoa.

Ngân sắc quang hoa không ngăn nổi, hôi hắc sắc quang hoa trùm lên hai con yêu thú, thứ tính yêu thú còn không sao, riêng Hỗn nguyên ngân oa tan hết về khinh thường, thân ảnh loáng lên, tan biến ngay, xuất hiện cách đó mấy chục trượng.

Ngụy Tác chìm hẳn cõi lòng xuống.

Bát cấp yêu thú mượn thi thể Trần lão quái mà tái sinh vì căn cơ chưa ổn định, uy năng pháp châu Thanh tác ngân trượng nhanh chóng tiêu hao thọ nguyên của nó nhưng tốc độ của nó tựa hồ hoàn toàn không kém cấp mô đầu yêu thú, cứ thế thì Thanh tác ngân pháp trượng phát ra hôi hắc sắc quang hoa khó mà trúng đích.

Uy năng pháp châu Thanh tác ngân pháp trượng dùng là mất dần, thấy nữ hoàng yêu thú nhìn như thọ nguyên thập phần kinh nhân, nhất thời không ảnh hưởng nhiều đến nó, Ngụy Tác tạm thời dừng kích phát.

Thuần di mấy chục trượng, gương mặt toàn vậy bạc của Hỗn nguyên ngân oa nở nụ cười âm trầm.

Đoạn găm lên chói lói.

Nữ hoàng ngân lân yêu thú không dám chậm trễ, há miệng phun yêu Đan ra.

Yêu Đan này quả nhiên to hơn nhiều của mọi ngân lân yêu thú còn lại.

Ngân sắc quang trụ khổng lồ hòa vào quan trụ của bảy con ngân lân yêu thú.

“A!”

Ngân sắc quang trụ chỉ gia nhập, chưa va vào bạch sắc linh quang quang tráo thì hà quang trên kim Đan của Hỏa Vân chân nhân, Diệp Linh và Âm Lệ Hoa thu lại.

Đồng thời ba người và Ngụy Tác, Cơ Nhã kinh hoảng lách đi.

Tỷ thí thể này giống hệt tu sĩ Kim Đan kỳ thuần túy so kim Đan, vì dù là tu sĩ Kim Đan kỳ, uy lực thuật pháp cũng không thể so với kim Đan. Tình hình này, trừ phi có pháp bảo phòng ngự đạo cấp trung giai không thì tu sĩ Phân niệm cảnh như Ngụy Tác không thể phòng ngự hữu hiệu.

Ngân sắc quang trụ này có uy năng tương đương với kim Đan hà quang của tu sĩ Kim Đan lưỡng trọng như Diệp Linh, phát ra là tu sĩ tại trường không chống nổi.

“Oành!”

Bọn Ngụy Tác kinh hãi, ngân sắc quang trụ như dòng nước lũ xung kích vào tử hắc sắc tế đàn.

Tử hắc sắc tế đàn không hề phá tổn, cuốn ra tử hắc sắc quang diễm uy năng tựa hồ càn kinh nhân tỏa khắp tứ hướng.

Một đạo bạch quang, một đạo hắc hồng sắc quang diễm và một đạo bạch sắc quang hoa lóe lên, bọn Ngụy Tác và Hỏa Vân chân nhân, Diệp Linh đều mặt cắt không còn hột máu, xuất hiện bên ngoài bạch sắc linh quang quang tráo, cách tám ngàn lân yêu thú và Hỗn nguyên ngân oa một quang tráo.

Tế đàn phát ra tử hắc sắc quang diễm lan tràn khắp bạch sắc linh quang quang tráo, chạm vào quang tráo là rút đi.

“Oành!”

Hai con ngân lân yêu thú liên tục phát ra ngân quang quang trụ, oanh kích tử hắc sắc tế đàn, tén dà cũng không ngừng bắn ra tử hắc sắc quang diễm như nước triều.

Hai con yêu thú tựa hồ không định ngăn bọn Ngụy Tác quay lại linh quang quang tráo, vì năm pháp bảo phối hợp trấn áp được lấy ra, Hỗn nguyên ngân oa thoát được một tia ngân dịch, hình thành Hỗn nguyên ngân oa mới nên chúng không còn e dè gì, liên tục tiêu hao uy năng tử hắc sắc tế đàn.

Diệp Linh mắt lóe lên lãnh quang, không hề ngần ngại, kim Đan rực bạch sắc quang hoa bao lấy mình, hóa thành một đạo lưu quang, lao vào một khung cửa.

Hỏa Vân chân nhân biến sắc, lập tức phát ra.

“Diệp Linh!”

Nhưng lão lập tức giận giữ dừng lại gầm lên vì Diệp Linh vừa lao vào khung cửa thì một dải hoàng vân tanh lờm cuộn cuộn sau lưng y tràn ra.

Rõ ràng, Diệp Linh bỏ chạy đã đành, còn chặn họ ở lại ngăn chặn yêu để y tăng thêm cơ hội thoát thân.

Nhưng không hiểu sao thấy Diệp Linh làm thế mà Ngụy Tác vốn phản ứng cực nhanh lại bàng quan, không hề ngăn cản.

Rồi từ khung cửa Diệp Linh vừa khuất bóng, đột nhiên vang lên hai tiếng nổ kịch liệt.

Bạch sắc quang hoa lóe lên, Diệp Linh từ trong là hoàng vân tanh lờm quay ra.

Hoàng vân không chỉ dính dính mà hào quang do kim Đan của Diệp Linh phát ra cũng không ngăn được, không ít dính lên kim Đan của y.

Diệp Linh giận giữ bóp vỡ một Đan bình, nuốt liền ba viên hồng sắc Đan dược, đồng thời mục quang hải hùng nhìn vào, tựa hồ phía sau có thứ gì đó cực kỳ đáng sợ.

Cùng lúc, Ngụy Tác như đã dự liệu trước mà cũng đột nhiên biến sắc, Như ý linh lung tháp được kích phát, bạch quang lóe lên, gã cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa tan biến.

Thân ảnh gã cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa tan biến thì một ngân sắc quang trụ từ dưới đất bay lên đánh hụt.

Nữ hoàng ngân lân yêu thú từ dưới đất chui lên.

Hình như nó nhắm vào Ngụy Tác, đánh hụt liền há miệng phun ra vô số ngân sắc ti quang, dày đặc vây lấy bọn gã.

Thân ảnh vừa loáng lên, Ngụy Tác thấy chung quanh là ngân sắc ti quang dày đặc, hít một hơi lạnh, lòng đắng ngắt.

Ti quang dày đặc tuy cũng màu bạc nhưng khí tức khác ngân sắc quang trụ do yêu Đan của yêu thú tạo thành, rõ ràng là uy năng pháp châu hình thành sau khi yêu thú này tiến giai.

Hơn nữa uy năng tựa hồ không kém đạo giai hạ phẩm pháp bảo, Ngụy Tác mà thuận đi trong hào quang dày đặc này, chưa biết chừng sẽ bị cắt nát.

Thấy gã nhọt nhọt mặt mày, nữ hoàng thư tính yêu thú không hề khách khí, yêu Đan rực lên ngân sắc quang trụ giáng vào.

“Chát!”

Ngân sắc quang trụ dễ dàng phá tan hai linh giai thượng phẩm linh quang quang tráo bên ngoài bọn Ngụy Tác rồi mới bị gã dùng phi kiếm cánh cửa và nội Đan hà quang của Âm Lệ Hoa ngăn lại.

“Cách!”

Trên tử hắc sắc tế đàn, chỗ bị hai con yêu thú tương đương với Kim Đan nhất trọng liên tục dùng ngân sắc quang trụ oanh kích vang lên tiếng vỡ.

Mọi ngân lân yêu thú đang đấu với Hỏa Vân chân nhân, Diệp Linh đột nhiên cuồng nhiệt hẳn, mọi ngân sắc quang trụ xoay lại giáng vào tử hắc sắc tế đàn.

Tử hắc sắc tế đàn sau cùng cũng không chịu nổi, rung động rồi nứt toác.

“A!”

Âm Lệ Hoa lại kinh hô!

Bạch sắc linh quang quang trảo tan vỡ, hình thành vô số mảnh vỡ bắn đi bốn phương tám hướng!

Những mảnh vỡ linh quang có mảnh tan biến rất nhanh, có mảnh lại chứa uy năng hủy diệt.

Vù!

Có một mảnh vỡ linh quang cỡ ngón tay cái từ bên mé xẹt tới, cả Hắc thủy liên của Ngụy Tác cũng không chống nổi, xuyên thủng một lỗ trên cánh sen.

Khi bạch sắc linh quang sắp chém và thể nội gã gã thì phát một tiếng, lục quang bùng lên, Âm Lệ Hoa trực tiếp dùng kim Đan đón đỡ hộ gã.

Bạch sắc linh quang tan biến thành vô hình, kim Đan và thân thể của Âm Lệ Hoa rung động, miệng rỉ máu.

Cùng lúc, đầu một con hùng tính ngân lân yêu thú bay lên.

Hóa ra con ngân lân yêu thú va phải một mảnh bạch sắc linh quang nên đứt đầu.

Nhưng như thế không khiến yêu thú khác hoảng sợ, mà ánh mắt mọi ngân lân yêu thú càng thêm cuồng nhiệt.

Cơ hồ cùng lúc mảnh vỡ bạch sắc linh quang tan biến, tử hắc sắc tinh trụ cũng tan vỡ!

Ngân quang lóe lên, Hỗn nguyên ngân oa xuất hiện trước tử hắc sắc tinh trụ sụp đổ.

“Không xong!”

Tuy không biết yêu thú này định làm gì nhưng qua dáng vẻ nó hưng phấn khi tử hắc sắc tinh trụ sụp đổ làm xuất hiện thi thể Hỗn nguyên ngân oa khổng lồ thì tu sĩ tại trường đều cảm thấy hung hiểm trí mệnh, dấy lên ý nghĩ nó lấy được thi thể yêu thú bị phong ấn ít nhất cũng hơn vạn năm thì thật sự không ổn.

Hỗn nguyên ngân oa mới sinh đột nhiên rực ngân quang, quang diễm từ miệng phun ra.

“Chát!” Ngân sắc quang diễm trực tiếp bị bóp nát, lập tức lam quang lóe lên, một cánh tay lam sắc nổi gân xanh thò ra.

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

340. Chương 340: Kim Sắc Pháp Bảo

Chụp tan ngân sắc quang diễm Hỗn nguyên ngân oa phun ra, ngọn trảo lam quang lại chụp vào Hỗn nguyên ngân oa!

“Phù!”

Hỗn nguyên ngân oa ngân quang lóe lên, chưa kịp thuấn di, ngực bị bàn tay lấp lánh lam quang xuyên thủng Hỏa Vân chân nhân và bọn Âm Lệ Hoa đều vui mừng cực độ.

Vốn họ cho rằng cấp mô đầu yêu thú và ngân lân yêu thú cùng phe thì lại tàn sát nhau.

Chỉ Ngụy Tác lại có cảm giác không lành.

Diệp Linh bị yêu thú này bức lại, cộng thêm gã được Hỏa Vân chân nhân cho biết hùng tính yêu thú không bị thương dưới tay lão và Trần lão quái thì gã hoài nghi cấp mô đầu yêu thú đối địch với ngân lân yêu thú, bức Diệp Linh quay lại vì để đối phó đàn ngân lân yêu thú. Dù tiếp theo có phải sống chết với cấp mô đầu yêu thú thì với bọn gã hiện giờ, nó là trợ thủ mạnh nhất.

Hiện tại cấp mô đầu yêu thú đã đánh trúng chỗ hiểm của Hồn nguyên ngân oa, Hồn nguyên ngân oa không chỉ học máu mà chất nhầy màu bạc cùng ngân quang trên mình đều tan đi.

Trong mắt Hồn nguyên ngân oa tỏ rõ ti thần sắc đặc ý vì đối phương trúng kế.

Ngân quang lóe lên, ngân sắc thân ảnh yếu diệu đột nhiên xuất hiện dưới chân tử hắc sắc tinh trụ.

Ngân sắc thân ảnh là nữ hoàng thư tính yêu thú vừa cầm chân Ngụy Tác.

Thư tính yêu thú thực lực thập phần kinh nhân xuất hiện phía sau cấp mô đầu yêu thú, không công kích mà cầm tay vào ngực thì thể Hồn nguyên ngân oa lộ ra vì tử hắc sắc tinh trụ vỡ tan, chộp ra một viên ngọc gần như trong suốt, cỡ trứng chim câu.

Viên ngọc này tựa hồ không phải nội Đan, mà là pháp châu của viên cổ Hồn nguyên ngân oa tiến giai hình thành!

Không hề dừng lại, thư tính yêu thú nuốt pháp châu rồi lùi lại cực nhanh.

Sáu con ngân lân yêu thú còn lại mặc Hồn nguyên ngân oa bị cấp mô đầu yêu thú đâm xuyên mà tụ tập quanh thư tính yêu thú.

Bàn tay rực lam quang của cấp mô đầu yêu thú rút khỏi ngực Hồn nguyên ngân oa, mang theo một dòng chất nhầy màu bạc như suối phun trào.

Cùng lúc, Hồn nguyên ngân oa ngã nhào mất mạng.

Nhưng rút tay khỏi thể nội Hồn nguyên ngân oa thì lại lấp lánh ngân quang, không ít chất dịch màu bạc dính vào, lam quang trên trảo không tan đi mà chống lại chất nhầy xâm thực.

Lam quang như sóng nước lóe lên, đích thiểm động, cấp mô đầu yêu thú biết không ẩn hình được nên hiện luôn ra.

Yêu thú bao trong hộ thể lam quang trung này, đôi mắt màu vàng đục to vẻ kinh giận dị thường.

Sáu con ngân lân yêu thú vây lấy nữ hoàng thư tính yêu thú, chăm chăm nhìn cấp mô đầu yêu thú và mọi tu sĩ, sáu viên ngân sắc yêu Đan lơ lửng trên đầu, ngân quang lập lòe, sẵn sàng phát ra.

Biến hóa của nữ hoàng thư tính yêu thú khiến bọn Ngụy Tác hít một hơi lạnh.

Trên mình nó lóe ánh bạc, xương cốt kêu tanh tách, to lên cực nhanh.

Phần thân dưới mọc ra một đoạn thân rắn khổng lồ, hai chân co lại biến hình thành hai tay.

Cái bụng to đã phẳng lại, rất nhanh nữ hoàng thư tính yêu thú triệt để biến thành một con Hồn nguyên ngân oa không khác gì con trong tử hắc sắc tinh trụ, chỉ là có thêm hai cánh tay.

“A! Thật ra là Hồn nguyên ngân oa, hay là yêu thú mới! Yêu thú này còn đáng sợ hơn Hồn nguyên ngân oa, chúng ta chết chắc rồi!” Lục bào lão đầu kêu âm trong tai Ngụy Tác.

“À!”

Ngụy Tác đột nhiên thấy cấp mô đầu yêu thú gật đầu nhanh với gã và bọn Âm Lệ Hoa, làm động tác cắt cổ nữ hoàng thư tính yêu thú rồi chỉ ra ngoài.

Tựa hồ nó thỏa thuận với Ngụy Tác, cùng giết yêu thú rồi sẽ thả bọn gã đi.

Cùng lúc nữ hoàng yêu thú tựa hồ đã hoàn thành dị biến, nổ vang phát ra ngân sắc hà quang vô cùng vô tận.

Ngân sắc hà quang cơ hồ tràn cả đại diện trong tích tắc.

Nguyệt Tác cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa dấy lên một thanh bạch sắc linh quang quang tráo và lam sắc quang tráo.

Ngân sắc hà quang ép xuống, thanh bạch sắc linh quang quang tráo ở ngoài kê chân chất, cơ hồ không trụ nổi.

Nguyệt Tác cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa đều biến sắc.

Uy năng ngân sắc hà quang tựa hồ gần đạt linh giai thượng phẩm pháp bảo, bao trùm đại điện, căn bản không thể tránh được mà phải ngạnh tiếp.

Quan trọng nhất là ngân sắc hà quang còn có tác dụng cách tuyệt thần thức, thần thức của Nguyệt Tác cũng chỉ thăm dò được mười mấy trượng. Yêu thú biến thành Hỗn nguyên ngân oa bốn tay dễ dàng phát ra ngân sắc hà quang bao trùm phạm vi rộng như thế, uy lực như thế thì thực lực tuyệt đối cao hơn nữ hoàng thứ tính yêu thú, giờ mà nó tiếp tục phát động tiến công thì khó chống nổi.

“Chát!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Ngân sắc hà quang quanh bọn Nguyệt Tác đột nhiên tan biến, tất cả lại thoáng đặng.

Cáp mô đầu yêu thú bay lên đỉnh đầu Hỗn nguyên ngân oa bốn tay, giữ tư thế chụp xuống. Hỗn nguyên ngân oa thu hết ngân sắc hà quang về tụ lại trên đỉnh đầu hình thành một đóa hoa bốn cánh, va với ngọn trảo của cáp mô đầu yêu thú.

Thời gian như ngưng cố, cáp mô đầu yêu thú rực lam quang, bị chấn văng ngược lại, nhưng đóa hoa bạc ngưng tụ từ hà quang cũng tan tành.

Thực lực cáp mô đầu yêu thú tựa hồ gần đạt mức yêu thú bốn tay bán nhân bán xà cao gấp đôi người thường.

“Cầm tặc tiên cầm vương, phối hợp giết Hỗn nguyên ngân oa đã!”

Nguyệt Tác phấn chấn tinh thần, trực tiếp kích phát Thanh tác ngân pháp trượng, hồi hắc sắc quang hoabao trùm lên hai yêu thú.

Bị hồi hắc sắc quang hoa bao trùm, Hỗn nguyên ngân oa bốn tay có dấu hiệu già đui, hiển nhiên nó bị ảnh hưởng.

Thần sắc trong mắt yêu thú này không hề thay đổi.

Ngân quang lóe lên, thân ảnh khổng lồ của yêu thú này tan biến, xuất hiện cách sau lưng bọn Nguyệt Tác không xa.

Lục sắc hà quang trên kim Đan của Âm Lệ Hoa ngưng thành một lục sắc khô lâu đầu, tấn công nó.

“A!”

Âm Lệ Hoa nhợt nhạt mặt mày, yêu thú khổng lồ này cười lạnh, miệng lóe ánh bạc, nuốt chửng lục sắc hà quang như bổ phẩm, ngân quang của nó sáng hơn mấy phần.

“Vù!”

Trong đại điện đột nhiên vang lên tiếng nổ chói lòi.

Một đạo kim diễm lóe lên trước Hỏa Vân chân nhân, vòng ra sau Hỗn nguyên ngân oa.

Hỏa Vân chân nhân kích phát cây kim sắc hàng ma xử.

Món đầu tiên Diệp Linh lấy ra rồi ném cho Trần lão quái gần như giống hệt món của Hỏa Vân chân nhân nhưng kích phát rồi thì ngưng thành một đạo kim mang thực sự, món của Hỏa Vân chân nhân lại thành kim diễm rừng rực.

Pháp bảo của Hỏa Vân chân nhân, tốc độ gần như thuần di. Rõ ràng năm kim sắc pháp bảo tuy trông giống nhau, uy năng đều đạo giai thượng phẩm, nhưng đặc tính khác nhau.

Kim sắc pháp bảo giáng xuống, yêu thú to lớn vốn coi thường bọn Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa tức thì như lâm đại địch, ngân quang lóe lên, quay về vòng hộ vệ của sáu con ngân lân yêu thú.

Âm Lệ Hoa cũng máy động, kích phát kim sắc pháp bảo trên tay.

“Keng!”

Âm Lệ Hoa kích phát kim sắc pháp bảo phát ra tiếng long ngâm, kim quang hình thành kim sắc long trảo.

Hỏa Vân chân nhân vung tay, kim sắc pháp bảo thiên về tốc độ lóe lên quay về tay, lại được kích phát.

Hai món kim sắc pháp bảo một tiền một hậu, giáng vào Hỗn nguyên ngân oa.

Sáu con ngân lân yêu thú hộ vệ đồng thời như được chỉ thị, ngân sắc yêu Đan lơ lửng trước mặt cùng rực ngân sắc quang trụ, nghênh đón hai kim sắc pháp bảo.

Vù! Vù!

Tiếng nổ vang lên không ngừng.

Hai món kim sắc pháp bảo vốn để hiệp trợ phong ấn tựa hồ có tác dụng khắc chế trời sinh với ngân sắc quang trụ do yêu thú phát ra, vừa vào vào kim quang là ngân sắc quang trụ tan như băng tuyết chạm vào than đỏ. Sáu đạo ngân sắc quang trụ cơ hồ không chống nổi!

Bọn Ngụy Tác cuồng hỉ!

Chỉ cần Diệp Linh kích phát hai món kim sắc pháp bảo, khẳng định sẽ xuyên qua sáu đạo ngân sắc quang trụ, công kích vào Hỗn nguyên ngân oa bốn tay. Chưa biết chừng trong hai món của y cũng có một thuộc loại tốc độ, dù Hỗn nguyên ngân oa thuận di tránh né thì vẫn bị uy hiếp.

“Đồ ti tiện!”

Ngụy Tác và Hỏa Vân chân nhân suýt nữa trực tiếp giận ngắt đi vì mắt Diệp Linh lóe lên rồi không xuất thủ, bạch sắc quang hoa lao vào một khung cửa chạy trốn.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

341. Chương 341: Liều Mạng, Liều Mạng

Ở đầu kia, thân ảnh Hỗn nguyên ngân oa khổng lồ thấy uy thế hai món kim sắc pháp bảo nhưng chóng xuyên qua ngân sắc quang trụ thì đôi mắt băng lãnh ánh lên kinh ngạc.

Rồi yêu thú có trí khôn không kém gì tu sĩ này đột nhiên phản ứng, gương mặt đầy vảy bạc tỏ vẻ hờn hờ.

Yêu thú này không hề dừng lại, há miệng phun ra ngân sắc diễm quang, bao trùm kim sắc pháp bảo uy năng kinh nhân.

Bọn Ngụy Tác hãi hùng, hai món kim sắc pháp bảo đạo giai thượng phẩm vốn có tác dụng khắc chế uy năng thuật pháp của Hỗn nguyên ngân oa tạp giao này cũng trực tiếp bị ngân sắc diễm quang cuốn mất và bị nó nuốt chửng.

Rồi như nhả xương, hai món kim sắc pháp bảo bị nhổ ra.

Có điều cả hai tan hết linh quang, thủng lỗ chỗ như vật luyện khí thất bại.

Ngân quang trên mình yêu thú này càng sáng.

“A! Yêu thú này thôn tính được cả uy năng pháp bảo! Thực quá đáng sợ!” Lục bào lão đầu kêu lên như phát cuồng trong tai Ngụy Tác.

Trước kia lão luôn nhắc gã rằng trong hoàn cảnh càng nguy hiểm thì càng trấn định, nhưng sa vào tình hình này thì lão cũng không trấn định được.

Hỗn nguyên ngân oa thật sự dù hoàn toàn trưởng thành, triệt để thành niên cũng chỉ có trữ lượng thể nội yêu nguyên kinh nhân, phát ra ngân sắc hà quang uy năng cực mạnh, phạm vi cực rộng, tốc độ cũng như thuần di nhưng không thể hút hà quang và uy năng pháp bảo của Kim đan tu sĩ.

Hỗn nguyên ngân oa đã nuốt được pháp châu của viễn cổ Hỗn nguyên ngân oa rồi chiếm thân thể của nữ hoàng ngân lân yêu thú nếm mới hình thành năng lực đáng sợ đó.

Thuật pháp, pháp bảo của tu sĩ, thậm chí cả kim đan hà quang của tu sĩ Kim đan kỳ cũng có thể thôn tính thì tu sĩ lấy gì để chống lại?

“Đi thôi!”

Thấy thế, Ngụy Tác rợn tóc gáy, kích phát Như ý linh lung tháp. Bạch quang lóe lên, bọn Ngụy Tác đến bên Hỏa Vân chân nhân.

Như đã hiểu ý đồ của Ngụy Tác, Như ý linh lung tháp vừa lóe bạch quang thì Hỗn nguyên ngân oa bốn tay bán nhân bán xà, thập phần yêu dị, chợt nở nụ cười lạnh như nắm chắc mọi thứ trong tay.

Sáu ngân lân yêu thú vốn hộ vệ cho yêu thú này lướt ra ba khung cửa, mỗi khung cửa hai con.

Yêu thú này ngân quang lóe lên, chặn tại một khung cửa, ra vẻ quyết chặn cửa đánh chó, không muốn tha cho ai.

“Ngụy tiểu hữu, đến lúc này mà tiểu hữu không bỏ rơi lão phu, nếu may mắn sống sót thì chúng ta kết giao bằng hữu.” Thấy Ngụy Tác vốn chuẩn bị dùng Như ý linh lung tháp dẫn mình bỏ chạy nhưng lại dừng lại vì động tác của đàn ngân lân yêu thú thì Hỏa Vân chân nhân lóe lên nhãn quang, nói to.

Xem ra Hỏa Vân chân nhân tuy trông khắc bạc nhưng giảng nghĩa khí hơn tuyệt đại đa số tu sĩ.

Bình thường mà một Kim đan kỳ đại tu sĩ nói vậy, Ngụy Tác chắc mừng đến rơi lệ. Có Kim đan kỳ cao thủ là sinh tử chi giao, không ai biết sẽ lợi ích thể nào. Nhưng lúc này gã chỉ gạt đầu với Hỏa Vân chân nhân, khước môi nhếch nụ cười khổ.

Xem ra họ lạnh ít dữ nhiều.

Một đạo ngân sắc quang trụ kinh nhân từ miệng Hỗn nguyên ngân oa đang cười lạnh bùng lên, hóa thành một ngân sắc quang trảo hình quả trứng bao lấy bọn Ngụy Tác.

Bọn gã kinh hãi vì linh quang quang trảo chạm vào ngân quang quang trảo là uy năng bị thôn tính còn ngân quang càng sáng rõ.

Ngay cả kim đan hà quang của Âm Lệ Hoa và Hỏa Vân chân nhân xung kích mà cũng chỉ chọc thủng được ngân sắc quang trảo rồi tích tắc sau, lỗ thủng đó đã lành lại còn kim đan hà quang của Âm Lệ Hoa và Hỏa Vân chân nhân bị thôn tính không ít.

“Chát!” “Chát!”

Ngân quang quang trảo vang lên mấy tiếng nổ nhưng không mấy may động tĩnh, có vẻ Hỗn nguyên ngân oa chỉ định cầm chân bọn Ngụy Tác để đối phó cấp mô đầu yêu thú trước.

Dù gì hộ thể lam quang của cấp mô đầu yêu thú tựa hồ không sợ ngân quang, thực lực gần bằng nó nên là mối uy hiếp lớn nhất.

“Âm Lệ Hoa! Lần này không liều mạng không xong, không thể thoát khỏi đây được.” Hỏa Vân chân nhân biến sắc một lúc rồi cực độ băng hàn bảo Âm Lệ Hoa.

Hỏa Vân chân nhân nói thế, thân thể Âm Lệ Hoa rung động.

Nàng ta hiểu ý Hỏa Vân chân nhân là tự nổ kim đan liều mạng. Nhưng đối với tu sĩ Kim đan kỳ mà nói, kim đan là nhất thân tu vi, là nơi tinh hoa ngưng tụ, kim đan nổ là mất quá nửa tu vi, ngay cả nhục thân

cũng tổn thương cực lớn, tương đương với thiên phú tu đạo giảm đi. Thông thường, tu sĩ tự nổ kim đan cả đời sẽ không tu thành lại kim đan.

“Chát!”

Ngân quang quang tráo bao vây bọn Ngụy Tác thân đột nhiên xuất hiện một điểm lam quang, lam quang khuếch đại, ngân sắc quang tráo bị xé vụn.

Cảnh tượng trước mắt khiến bọn Ngụy Tác nín thở.

Cáp mô đầu yêu thú rực lam quang ở cách bọn Ngụy Tác không xa, ngân sắc quang tráo bị nó phá tan.

Nó lại cụt một tay, ngực thũng một lỗ.

Sáu con ngân lân yêu thú chặn trước ba khung cửa có một con như bị ngũ mã phanh thây thành mấy mảnh, bụng thũng một lỗ lớn, gục xuống thoi thóp bịt vết thương.

Hỗn nguyên ngân oa bốn tay khổng lồ, toàn thân ngân quang lưu động nhưng không hề hấn gì mà càng đắc ý, nhìn cáp mô đầu yêu thú và bọn Ngụy Tác như nhìn một đàn dê sắp bị làm thịt.

Vết thương ở tiểu phúc cáp mô đầu yêu thú trào máu, rõ ràng bị thương cực nặng.

Mục quang Ngụy Tác lóe lên vì đôi mắt vàng đục của cáp mô đầu yêu thú không hề sợ sệt. Yêu thú này phá tan ngân sắc quang tráo xong thì nhìn gã, thập phần lãnh tĩnh gật đầu.

Cáp mô đầu yêu thú đã gãy một tay, tiểu phúc thũng một lỗ, theo lam quang lóe lên mà khuất bóng rồi xuất hiện sau lưng Hỗn nguyên ngân oa.

Ngụy Tác rúng động, tựa hồ phản ứng ra.

Đồng thời, gương mặt đầy vảy bạc của Hỗn nguyên ngân oa nở nụ cười lạnh trào phúng.

Ngân sắc hà quang như đóa hoa ngưng lại, đổ vào cáp mô đầu yêu thú.

Vốn nó cho rằng, cáp mô đầu yêu thú thực lực kém hơn, khẳng định sẽ bị chấn văng như lần trước.

Nhưng nó không ngờ rằng xích hồng sắc quang hoa lại từ miệng cáp mô đầu yêu thú phun ra.

Xích hồng sắc quang hoa là kim đan của tu sĩ thô kệch thuộc Hỏa Hoàng cung, có điều đã bị tiêu hóa nhiều, không còn bằng một nửa ban đầu.

“Oành!”

Va vào ngân sắc hà quang, viên kim đan chỉ cỡ trứng chim câu nổ vang, rừng rực xích hồng sắc đan hỏa uy năng kinh nhân.

Ngân sắc hà quang tỏa ra rồi nổ tung.

“Chát!”

Ngọn trảo còn lại của cáp mô đầu yêu thú, cắm vào sườn Hỗn nguyên ngân oa, nó treo lủng lẳng trên mình đối thủ.

Cùng lúc, hơi hắc sắc quang hoa từ tay Ngụy Tác tỏa ra bao lấy cả Hỗn nguyên ngân oa và cáp mô đầu yêu thú!

Hỗn nguyên ngân oa tựa hồ phản ứng ra, trong mắt trừ đau đớn vì bị đâm thủng người thì tỏ vẻ sợ hãi, ngân quang lóe lên định thuấn di.

Cùng lúc, cáp mô đầu yêu thú cũng rực lam quang, như tảng đá trấn áp Hỗn nguyên ngân oa không thể thuấn di.

A!

Hỗn nguyên ngân oa khổng lồ hút hơi xoàn xoạt, cơ hồ không khí trong cả đại điện bị nó hút vào. Đồng thời bốn cánh tay rực ánh bạc giáng xuống cáp mô đầu yêu thú đeo cứng trên lưng.

“Phù!”

Mỗi đòn giáng xuống, cấp mô đầu yêu thú lại phun máu.

Nhưng trong đôi mắt vàng đục của nó lấp lánh kiên định vô cùng, quyết tâm bám chặt.

Bốn con ngân lân yêu thú còn lại chưa bị thương, thần sắc đại biến, bốn viên ngân sắc yêu đan cùng giáng xuống cấp mô đầu yêu thú.

“Giết!”

Hỏa Vân chân nhân méo mó mặt mày, kim đan trước mặt rực lên ngọn lửa như dầu hỏa.

Trong tích tắc, viên kim đan biến thành một hắc sắc hỏa cầu lớn như bánh xe!

Trực tiếp tế xuất kim đan, Hỏa Vân chân nhân cũng rung động hộc máu.

Âm Lệ Hoa nhột nhột mặt mũi cũng nghiêng răng, kim đan lơ lửng trước mặt cũng giáng vào bốn viên ngân sắc yêu đan.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

342. Chương 342: Chim Sẻ Sau Lưng

Thúy lục sắc kim đan của Âm Lệ Hoa rực lục sắc quang diễm, kim đan hóa thành một lục sắc khô lâu đầu.

“Oành!”

Hỏa Vân chân nhân và Âm Lệ Hoa xuất ra hai viên kim đan, như cự sơn phi hành trên không trung, mang theo khí thể kinh nhân, không rõ nặng hơn phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác bao nhiêu lần.

Kim đan hà quang của tu sĩ Kim đan nhất trọng, uy năng tương đương với đạo giai trung phẩm pháp bảo.

Uy năng của kim đan bản thể tương đương với đạo giai thượng phẩm pháp bảo, hiện tại Hỏa Vân chân nhân và Âm Lệ Hoa liều mạng, uy năng kim đan oanh kích cao hơn cả đạo giai thượng phẩm pháp bảo!

Bình thường, phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác không kém gì uy năng kim đan hà quang nhưng giờ va chạm với hai viên kim đan này thì khẳng định sẽ bị hất văng, chưa biết chừng còn tổn hại.

“Xoạt, xoạt, xoạt!”

Hai viên ngân sắc yêu đan va chạm với hắc hỏa kim đan của Hỏa Vân chân nhân như đôi trâu đang chọi, có điều ngân quang của yêu đan bị hắc sắc đan hỏa thiêu đốt mà tan chảy dần.

Hai viên ngân sắc yêu đan còn lại và kim đan của Âm Lệ Hoa va nhau, ngân quang và lục sắc quang diễm cuộn cuộn như đang thanh toán đối phương.

Bốn viên ngân sắc yêu đan bị Hỏa Vân chân nhân và Âm Lệ Hoa liên thủ chặn lại!

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã cảm nhận được khí tức suy kiệt cực nhanh trên mình Hỏa Vân chân nhân và Âm Lệ Hoa.

Rõ ràng, điều khiển kim đan không chỉ tiêu hao chân nguyên, ngay cả nhục thân cũng không được kim đan linh khí tưới nhuận, như một cây cỏ thụ đang vươn cao lại mất nước nên khô cong.

Đúng lúc đó, một thanh hắc sắc quỷ trảo từ tay kia của Ngụy Tác bùng lên cuốn lấy một đạo kim quang quay về.

Ngụy Tác liên tục kích phát Thanh tác ngân pháp trượng, hôi hắc sắc quang hoa bao kín Hồn nguyên ngân oa bị cấp mô đầu yêu thú trấn trụ, đồng thời thi triển Huyền sát quỷ thảo, cuốn lấy kim sắc pháp bảo trước thi thể Trần lão quái.

Không hề chần chừ, kim sắc pháp bảo được Ngụy Tác kích phát.

“Là pháp khí công kích thuộc loại linh quang?!”

“Cách cách cách cách!” Kim sắc pháp bảo được kích phát thì không rời khỏi tay mà phun ra kim sắc quang trụ cỡ thùng nước, long lanh như thủy tinh.

A! Thấy Ngụy Tác kích phát kim sắc pháp bảo, Hồn nguyên ngân oa miệng lắp lánh ngân quang, tựa hồ định kích phát dải sáng có thể thôn tính thuật pháp và pháp bảo nhưng trên mình cấp mô đầu yêu thú rực lam quang, ngọn thảo cắm trên mình đối thủ vào sâu thêm mấy tấc!

Hồn nguyên ngân oa cực kỳ đau đớn, thân thể lắc lư, định hất cấp mô đầu yêu thú ra, không phun ra nổi ngân quang.

“Cách!”

Tinh quang từ kim sắc pháp bảo trong tay Ngụy Tác xung kích một con ngân lân yêu thú, ngưng thành một kim sắc tinh trụ thật dày.

Ngân lân yêu thú đó tỏ rõ thần sắc kinh hoàng, ngân quang lấp lóe, tuy chưa chết nhưng bị phong ấn, nhất thời không thể thoát thân.

“Pháp bảo tốt!”

Ngụy Tác sáng mắt lên!

Năm món kim sắc pháp bảo quả nhiên có thần diệu riêng, món gã lấy được tuy không phải loại công kích nhưng uy năng cũng là đạo giai thượng phẩm, cả lực cấp cao giai yêu thú cũng phong ấn được, cộng thêm là linh quang pháp bảo, bản thể khó bị tổn tại, không kém gì món pháp bảo công kích có thể thuận di với tốc độ kinh nhân của Hỏa Vân đạo nhân.

A!

Thanh tác ngân pháp trượng bùng lên hôi hắc sắc quang hoa trùm xuống, Hồn nguyên ngân oa khổng lồ giữa đại lộ rõ khí tức già nua, lớp vảy bạc trên mặt mờ dần, tạo cho người ta cảm giác từ thời tráng niên bắt đầu bước vào tuổi già. Hồn nguyên ngân oa tựa hồ triệt để phát cuồng. Bốn cánh tay sáng lên thủy ngân quang hoa, giáng vào cấp mô đầu yêu thú ở sau lưng.

“Cách cách!”

Tất cả đều giật giạt chân mày, nghe thấy tiếng xương cốt trong thân thể cấp mô đầu yêu thú vỡ vụn.

Máu từ miệng cấp mô đầu yêu thú tuôn ra, hoàng quang trong mắt mờ đi, ai cũng nhận ra nó gần chết.

Thần sắc càng lạnh lùng hiện lên trong mắt nó.

Như tá lự, thảo của nó cắm sâu thêm một thước, cơ hồ cả bờ vai cắm vào thể nội Hồn nguyên ngân oa.

Hồn nguyên ngân oa co rút, mắt tròn ra.

“Cách!”

Ngụy Tác lại kích phát kim sắc pháp bảo, phát ra kim sắc tinh quang, đông kết một trong hai viên ngân sắc yêu đan giằng co với Âm Lệ Hoa.

Âm Lệ Hoa giảm bớt áp lực, lực diễm khô lâu đầu ngậm một viên ngân sắc yêu đan.

“Chát!” Cấp mô đầu yêu thú sau rốt không chống nổi, bị Hồn nguyên ngân oa đánh bay, nhưng tất cả đều rung mình vì nó dù không còn sinh khí nhưng bị hất đi mà vẫn tóm lấy một đoạn ruột của đối phương kéo theo.

“Oành!”

Ngân sắc quang điểm phun ra từ miệng Hồn nguyên ngân oa, ẩn cấp mô đầu yêu thú xuống đất, tạo thành một hố sâu.

Đồng thời, thân thể Hồn nguyên ngân oa lắc lư, không thể thuận di nữa.

Sắc mặt bọn Ngụy Tác đều vui mừng thấy rõ, vừa tiếp tục kích phát Thanh tác ngân pháp trường vừa dùng kim sắc pháp bảo đông kết một trong hai viên ngân sắc yêu đan đang giằng co với Hỏa Vân chân nhân.

Hỏa Vân chân nhân giảm hẳn áp lực, mắt lóe lên lệ mang, viên ngân sắc yêu đan còn lại bị đốt sạch ngân quang, hắc hỏa cuốn lấy, ngân sắc yêu đan bị Hỏa Vân chân nhân cuốn tới, chỉ tay phát ra một quang phù ép lên. Ngân sắc yêu đan bị lão tóm lấy cho vào túi.

Làn da dưới lớp vảy của Hồn nguyên ngân oa đột nhiên xuất hiện vết nứt.

Thần sắc tuyệt vọng đột nhiên lóe lên trong mắt yêu thú ban này còn bất khả nhất thế.

Đoan nó há miệng phun ra ngân mang bắn ra ngoài.

Ngụy Tác vùng tay, kim sắc tinh quang va vào ngân mang.

Bị đông kết trong đó là một con Hồn nguyên ngân oa nhỏ xíu do ngân sắc dịch thể ngưng thành.

“Chát!” Kim sắc tinh trụ dày dặn bị Hồn nguyên ngân oa trong trạng thái dịch thể xung phá, ngân quang lóe lên, ngân mang tan biến vào một khung cửa.

Ba con ngân lân yêu thú còn lại tuy không phải đối thủ nhưng liều mạng chặn trước khung cửa.

Bọn Ngụy Tác biến hẳn sắc mặt.

“Oành!”

Chỉ trong tích tắc, trong thông đạo sau khung cửa vang lên tiếng nổ, bạch quang mờ mờ cuốn ra.

Trong mắt bọn Ngụy Tác hiện rõ nét kinh ngạc, bạch sắc hà quang tựa hồ thấp thoáng vô số phù văn phun ra cuốn lấy ngân lân yêu thú vừa bị Hỏa Vân chân nhân thu yêu đan như cướp đoạt.

“Bảo Tán chân nhân Yêu Tán Tán?” Hỏa Vân chân nhân và Âm Lệ Hoa giật giật chân mày, sắc mặt vốn hớn hở chợt âm trầm lại, hai viên kim đan thu về.

Bạch sắc hà quang lại cuốn một con ngân lân yêu thú vào.

Ngân lân yêu thú vốn gần đạt thực lực tu sĩ Kim đan kỳ nhưng hai con liên thủ đối phó một tu sĩ Kim đan kỳ nhất trọng thì tu sĩ đó không chống nổi. Nhưng sau khi kịch chiến với Ngụy Tác, Hỏa Vân chân nhân thì tổn hao thập phần kịch liệt, không còn một nửa thực lực bình thường, đối diện bạch sắc hà quang thì cơ hồ một chiêu cũng không chống nổi.

Thu liền hai con ngân lân yêu thú, một tu sĩ Kim đan kỳ tạo cho người ta cảm giác thập phần âm nhu hiển lộ thân ảnh ở sau khung cửa.

Chính là Bảo Tán chân nhân Yêu Tán Tán mà Ngụy Tác gặp hai lần.

“Hỏa Vân chân nhân, không ngờ ngươi cũng vào Đạo Huyền điện, tin tức của ngươi cũng thập phần linh thông đấy.” Yêu Tán Tán không hề khách khí, vòng hai tay phát ra hào quang cuốn lấy con ngân lân yêu thú còn lại.

Bị cuốn ra ngoài, ngân lân yêu thú đó chỉ uốn éo mấy cái là tắt thở bất động. Yêu Tán Tán thu vào nạp bảo nang.

Lục cấp cao giai yêu thú thực lực ngang với tu sĩ Kim đan kỳ này, nguyên liệu trên mình có thể luyện chế được đạo giai hạ phẩm pháp bảo, gấp luyện khí sư lục phẩm trở lên, thậm chí luyện được xuất đạo giai trung phẩm pháp bảo!

“Yêu thú cỡ này mà giết được, Hỏa Vân chân nhân, thủ đoạn của các ngươi khiến người ta bất ngờ đấy. À!”

Yêu Tán Tán lạnh nhạt nhìn Hỏa Vân chân nhân và bọn Ngụy Tác, trong lúc nói ra câu đó, cái hổ sấu bị Hồn nguyên ngân oa tạo thành, trên mình cấp mô đầu yêu thú cháy rực lam sắc quang diễm như thiêu đốt thân thể, thoáng sau đã biến thành tro.

Một tấm lam sắc ngọc phù cỡ bàn tay hiện ra trong đồng tro tàn.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

343. Chương 343: Kim Đan Tu Sĩ Mất Mạng

“Yêu Tán Tán, ngươi đến đúng lúc lắm.” Hỏa Vân chân nhân nhìn tấm lam sắc ngọc phù trong tro tàn, mục quang dừng lại trên mình Yêu Tán Tán, tỏ vẻ cảnh giác.

“Coi là ta may mắn.” Yêu Tán Tán nhìn lướt thi thể Trần lão quái như tiếc nuối, “Trần lão quái tung hoành một đời, uy danh như thế, không ngờ lại chết ở đây.”

“Yêu Tán Tán, yêu thú này đều do bọn ta dốc sức giết, ngươi định dây máu ăn phần hả?” Hỏa Vân chân nhân không hề rườm lời.

Viễn cổ Hồn nguyên ngân oa cùng Hồn nguyên ngân oa bốn tay bị cấp mô đầu yêu thú và Ngụy Tác liên thủ giết chết đều là bát cấp yêu thú, toàn thân là bảo vật, ít nhất cũng luyện chế được đạo giai thượng phẩm pháp bảo.

Cấp mô đầu yêu thú thực lực cao hơn nhiều tu sĩ Kim đan lưỡng trọng sau khi hóa thành tro, để lại lam sắc cổ phù, nhiều khả năng có bí ẩn trong đó.

Nhưng song phương rõ ràng e dè nhau, không dám động thủ, sợ đối thủ thừa cơ đánh lén.

“Chính là có mặt thì có phần.” Yêu Tán Tán cười nhạt, liếc ngán lân yêu thú vẫn bị kim sắc tinh trụ đông kết, “Yêu thú này còn sống, ta lấy nốt nó, còn lại là của các ngươi, với thực lực của ta, như thế không quá chứ?”

Trong mắt Hỏa Vân chân nhân lãnh quang lóe lên, còn chưa kịp đáp lời.

Phù, Yêu Tán Tán đột nhiên há miệng, phun ra quang hoa đỏ trắng đan nhau.

Linh khí toàn thân Yêu Tán Tán hơi mờ đi, tựa hồ chân nguyên và tinh huyết tổn hao cực kỳ kịch liệt.

Quang hoa đỏ trắng thì màu trắng là kim đan hà quang, có vô số quang phù lưu động. Màu đỏ lại là từng dải tinh huyết. Vừa phun ra là tinh huyết dung nhập vào quang phù trong bạch sắc hà quang, quang mang sáng gấp mấy lần!

Lúc phun ra, quang hoa còn đan nhau giữa hai màu đỏ trắng, nhưng chỉ trong điện quang hỏa thạch thì đã biến thành bạch sắc.

Hủy diệt khí diễm bao trùm cả đại điện!

Quang hoa không bắn vào ngân lân yêu thú trong kim sắc tinh trụ mà giáng vào Âm Lệ Hoa.

“Cẩn thận!” Hỏa Vân chân nhân biến hẳn sắc mặt, kim đan bùng lên đan hỏa như dầu đen.

“A!”

Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác vốn đã giới bị, Yêu Tán Tán phun ra quang hoa, với tốc độ thuận di cùng uy năng hàm chứa trấn áp chi lực hùng hậu lóe lên trước mặt Âm Lệ Hoa và bọn Ngụy Tác, khí trường kinh nhân ép Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác không thể tránh né.

Trong tích tắc, Ngụy Tác chỉ kịp kích phát kim sắc pháp bảo, rực lên một đạo kim sắc tinh quang.

Nhưng đạo kim sắc tinh quang bị Yêu Tán Tán phát ra bạch quang đánh vỡ, Hắc thủy liên bị thùng sấn lại bị đạo bạch sắc quang hoa làm thùng thêm một lỗ.

Kim đan của Âm Lệ Hoa quay tít như phát cuồng, vô số quang phù huyền ảo lưu chuyển, chặn trước mặt.

“Rơi!”

Nhưng tiếng quát như từ ngoài thiên ngoại truyền về, mọi quang phù cơ hồ tan vỡ, kim đan tan hết thúy lục sắc hà quang. Kim đan của Âm Lệ Hoa bị bạch sắc hà quang của Yêu Tán Tán hất ngược vào thể nội, xuyên thấu lưng ra ngực!

“Ngụy Tác!”

Cùng lúc, Cơ Nhã nhợt nhạt mặt mày kinh hô, Ngụy Tác chấn động phun máu.

“Yêu Tán Tán! Người không sợ Hải Tiên tông và Âm Thi tông, liên đánh tới Hỏa Hoàng cung sao!” Hỏa Vân chân nhân gầm lên, kim đan biến thành hắc hỏa như thiên ngoại văn thạch giáng xuống đầu Yêu Tán Tán.

Thấy thế, Yêu Tán Tán thập phần âm nhu thông thả té xuất viên bàn pháp bảo. Chân nguyên kích phát, pháp bảo nổi lên phù văn cổ thể “Sinh, tử, hưu, thích”, đồng thời bắn ra bạch sắc quang trụ ngăn chặn khiến kim đan của Hỏa Vân chân nhân không ép xuống được.

“Hỏa Vân chân nhân, bình thường ngươi còn miễn cưỡng đấu được với ta chứ giờ ngươi như nổ cứng hết đà, kim đan uy năng tổn hao đến mức chỉ ngang đạo giai trung phẩm pháp bảo, căn bản không phải đối thủ của ta.”

“Còn Hải Tiên tông và Âm Thi tông, chỉ cần giết hết các ngươi thì ai biết chết trong tay ta? Có khi người Âm Thi tông đều chết trong tay Hỏa Vân chân nhân ngươi?”

Bạch sắc kim đan như quả trứng gà nổi lên trên đỉnh đầu y, bạch sắc hà quang hình thành quang ảnh voi trắng, ép tới kim đan của Hỏa Vân chân nhân.

Hắc hỏa trên kim đan của Hỏa Vân chân nhân cũng bị ép tắt ngóm từng lớp.

“A!”

Hỏa Vân chân nhân méo mó mặt mày gầm vang, định tự nổ kim đan, nhưng quang phù bị bạch sắc quang trụ từ viên bàn pháp bảo của Yêu Tán Tán trấn trụ.

“À!”

Trong mắt Yêu Tán Tán ánh lên thần sắc ngạc nhiên.

Ngụy Tác phun ra một vòi máu, tay chân vung loạn xạ, đan dịch thơm lừng nhanh chóng chảy vào miệng Âm Lệ Hoa đang tắt dần sinh khí.

Cùng lúc, tinh thạch hồng quang chói mắt xuất hiện trong tay, gã dồn chân nguyên vào thôi động, hai giọt đan dịch tương tự được bức ra.

Lấy hai giọt đan dịch xong, tinh thạch giảm hẳn hồng quang, cơ hồ biến thành bạch sắc. Ngụy Tác không hề ngơi tay, thu tinh thạch lại, đồng thời cho hai giọt đan dịch thơm lừng vào miệng.

Ngụy Tác học lên một tiếng, lộ rõ thần sắc thập phần thống khổ, vốn đang bình thường thì như thụ thương trí mạng, suy kiệt một cách cực kỳ kinh nhân. Nhưng rồi sinh khí hùng hậu lại từ tiểu phúc gã chảy lên, sinh cơ nhanh chóng thịnh vượng. Âm Lệ Hoa cạnh đó cũng nhanh chóng bình ổn khí tức, lỗ thủng trên ngực lành lại rất nhanh.

“Ồanh!”

Mắt Yêu Tán Tán lóe lên hàn mang. Bạch sắc kim đan trực tiếp giáng vào kim đan của Hỏa Vân chân nhân.

Hai viên kim đan một cỡ trứng gà một cỡ trứng chim câu va nhau, như hai ngọn núi va chạm, sóng khí kinh nhân lan tràn.

Kim đan của Yêu Tán Tán rung động, kim đan của Hỏa Vân chân nhân kêu đánh cách một tiếng, xuất hiện nhiều vết nứt.

“A!”

Hỏa Vân chân nhân hự một tiếng, rớt phịch xuống, linh khí cũng tán loạn.

Bạch quang lóe lên, bọn Ngụy Tác đột nhiên xuất hiện cạnh lão.

“Không ngờ trừ Huyết tinh thạch người còn có bí pháp phong ấn thương thế! Bất quá người chỉ có tu vi Phân niệm tứ trọng, còn tưởng chạy thoát sao?”

Yêu Tán Tán cười lạnh, hà quang cuốn ra, ép toàn bộ quang hoa trên kim đan đã nứt của Hỏa Vân chân nhân xuống. Đoạn thu luôn vào nạp bảo nang. Cùng lúc, lưỡng đạo phù văn “Hưu, thích” trong bốn chữ cổ thể phù văn “Sinh, tử, hưu, thích” trên viên bàn pháp bảo lơ lửng trước mặt rực quang hoa, bạch sắc quang trụ biến thành một bạch sắc quang trảo bao trùm bọn Ngụy Tác.

“Ngụy Tác!”

Hỏa Vân chân nhân nhắm mắt xếp bằng dưới đất, bị đoạt cả kim đan, đột nhiên mở bừng mắt, chỉ tay ra, một đạo tử hắc sắc quang điểm từ đầu ngón tay ẩn vào trán Ngụy Tác.

“Thái cổ hung hỏa quyết!”

Đầu óc Ngụy Tác rung lên, xuất hiện một thiên thuật pháp huyền ảo. Hỏa Vân chân nhân đột nhiên truyền cho gã một đạo thuật pháp.

Điểm xong một chỉ này, thần quang trong mắt Hỏa Vân chân nhân tan hết, sinh cơ đoạn tuyệt!

Lại một Kim đan kỳ đại tu sĩ mất mạng!

Trong óc Ngụy Tác, hình ảnh thuật pháp sáng lên, tích tắc này gã cảm nhận rõ “Thái cổ hung hỏa quyết” cũng là thiên cấp trung giai thuật pháp, có thể hút hắc sát hỏa khí trong lòng đất để từ từ tu luyện, nhất thời không sử dụng được. Hỏa Vân chân nhân truyền thuật pháp này, thuật pháp lợi hại cho gã để nếu có cơ hội đào thoát thì sau này báo thù cho lão.

“Yêu Tán Tán! Người dám đánh lên ta, nhất định người sẽ bị Âm Thi tông truy sát vô cùng vô tận!”

Tích tắc Hỏa Vân chân nhân mất mạng, Âm Lệ Hoa đang điều tức cũng mở bừng mắt quát to.

“Rườm lời, ta sợ Âm Thi tông thì đã không động thủ.” Yêu Tán Tán cười lạnh, liếc thi thể hai con Hồn nguyên ngân oa cùng lam sắc ngọc phù dưới hố, “Ban này để giết người, ta tốn mất mười năm tu vi. Bất quá thu hoạch này đủ cho ta đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng, luyện thêm được mấy món pháp bảo lợi hại nữa. Lúc đó Âm Thi tông dù biết ta giết người thì ta cứ bẻ quan tại Hỏa Hoàng cung là được, chẳng nào bẻ quan cũng cần nhiều thời gian. Lúc ta xuất quan, chỉ e trừ Huyết Linh lão tổ ra, các người không ai đối phó nổi ta.”

“Người cũng như Hỏa Vân chân nhân, kim đan uy năng tổn hao gần hết, may mắn mới không chết. Còn người.” Yêu Tán Tán nhìn sang Ngụy Tác, “Pháp bảo người cầm đúng là đạo giai thượng phẩm, nhưng chỉ thế thì không địch nổi ta. Nếu người ngoan ngoãn dâng bảo vật, chưa biết chừng ta sẽ để người chết sáng khoái hơn.”

Ngụy Tác coi như không nghe thấy Yêu Tán Tán nói, chỉ hít sâu một hơi, lấy ra một thanh hắc sắc tiểu đao, cắm vào ngực Hỏa Vân chân nhân.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

344. Chương 344: Dọa Khiếp Kim Đan!

“À! Tiểu tử này định giở trò gì?”

Thấy Ngụy Tác cầm hắc sắc tiểu đao vào ngực thi thể Hỏa Vân chân nhân, Yêu Tán Tán nhú mày.

Yêu Tán Tán không rườm lời, bạch sắc kim đan rực hà quang, hình thành hình ảnh voi trắng đứng trong mây lành ép tới Ngụy Tác, Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa.

Tựa hồ công pháp khác nhau khiến pháp tướng do kim đan hà quang ngưng thành cũng khác, phẩm giai công pháp càng cao, uy lực pháp tướng càng mạnh.

Bạch tượng pháp tướng của Yêu Tán Tán có uy thế vượt xa hắc hỏa của Hỏa Vân chân nhân và lục sắc khô lâu đầu của Âm Lệ Hoa.

“Cách!”

Đối diện kim đan bạch tượng pháp tướng của Yêu Tán Tán như cự sơn ép xuống, Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh giờ tay, kích phát kim sắc pháp bảo.

Kim sắc tinh trụ từ mũi pháp bảo tràn ra, nghênh tiếp bạch tượng pháp tướng.

Kim sắc pháp bảo của Ngụy Tác là đạo giai thượng phẩm pháp bảo thật sự, ngang với kim đan bản thể của tu sĩ Kim Đan nhất trọng, hiện tại kim đan hà quang pháp tướng của Yêu Tán Tán ngang với pháp bảo này, không chỉ chứng tỏ y tu luyện công pháp cao cường mà tu vi đã đạt mức Kim Đan nhất trọng diên phong, sắp đột phá Kim Đan lưỡng trọng.

“Chết đi!”

Vừa cười lạnh, Yêu Tán Tán phát tay, bạch sắc tinh vân chợt ngưng thành đánh tan mọi linh quang quang tráo bên ngoài bọn Ngụy Tác, đến tận Hắc thủy liên ở lớp sau cùng mới bị cản lại. Uy năng hùng hồn hất bay cả Hắc thủy liên.

Kim đan tu sĩ như Yêu Tán Tán không chỉ kim đan uy năng cực kỳ đáng sợ mà tốc độ thi pháp và kích phát pháp bảo cũng hơn xa Ngụy Tác.

Vù!

Một đạo hắc quang từ tay Ngụy Tác bắn ra, xòe rộng một đôi cánh đen với tốc độ kinh nhân.

“À!”

Yêu Tán Tán điểm lên viên bàn pháp bảo, bốn chữ cổ thể “Sinh, tử, hưu, thích” cùng sáng lên, một đạo bạch sắc quang trụ tràn ra, như đông kết hắc quang bọn Ngụy Tác kích phát.

Bạch sắc quang trụ hàm chứa hắc sắc tiểu đao Ngụy Tác đâm vào ngực Hỏa Vân chân nhân ban nãy nhưng giờ phát ra quang văn, nối với đôi cánh đen, thập phần kỳ dị.

“Chát!”

Mắt Yêu Tán Tán ánh lên hung hãn, co tay búng, bạch điểm bắn vào một chỗ trước cổ họng, nơi đó vốn trống không chợt nổ vang rồi rải rác vụn xương rơi xuống.

“Hóa ra là dùng thủ đoạn thu hút chú ý của ta rồi dùng ẩn hình pháp khí đánh lén. Ẩn hình pháp khí này là đạo giai, thì còn khó tránh nhưng tiếc là nó thậm chí không đạt linh giai.” Yêu Tán Tán nhếch môi cười nhạt.

“Sao lại thế này!”

Cùng lúc, tròng mắt Yêu Tán Tán co lại vì vù một tiếng, mũi hắc sắc tiểu đao bị bạch sắc quang trụ bao phủ chợt bắn ra một đạo huyết quang, phá tan quang trụ do viên bàn pháp bảo kích phát.

“Uy năng đáng sợ thật!”

Yêu Tán Tán dấy lên ý nghĩ đó.

Uy năng của đạo huyết quang tạo cho y cảm giác vượt cả đạo giai thượng phẩm pháp bảo!

Tinh vân như sao băng lóe lên trước mặt Yêu Tấn Tấn.

Nhưng đã muộn!

“Cách!” Tiếng nổ chấn động màng tai vang lên.

Đạo huyết quang không tấn công Yêu Tấn Tấn mà xung kích vào bạch sắc kim đan của y.

Huyết quang tan vỡ, hóa thành vô số quang văn như kinh mạch. Phù văn huyền ảo lưu động bên ngoài bạch sắc kim đan tan tành! Thậm chí vang lên tiếng động như vỡ vỡ.

“A!”

Yêu Tấn Tấn cảm giác như kim đan của mình va vào một viên kim đan khác mạnh hơn nhiều.

Bạch sắc kim đan quay tít trên không, thân thể Yêu Tấn Tấn rung động rồi hộc máu.

“Xoẹt!!”

Kim, hoàng lương sắc quang hoa sáng rực, phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác mang theo tiếng nổ vang vọng trong không khí, như vì sao băng chém xuống kim đan đã tan nát quang văn.

“A!”

Yêu Tấn Tấn kinh hãi ré lên, định thu kim đan lại. Nhưng kim sắc pháp bảo phát ra kim sắc tinh quang không bị kim đan hà quang ngăn chặn, bổ vào bạch sắc kim đan.

Bạch sắc kim đan ngưng lại một lớp kim sắc băng tinh, kim đan dừng sững trên không trung.

“Cách!”, phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác chém vào viên kim đan.

“A! Tiểu tử, ngươi dám dùng quỷ kế này, ta sẽ xé ngươi thành vạn mảnh!”

Yêu Tấn Tấn rú lên, lại phun ra một ngụm máu.

Ngụy Tác chém xuống, kim đan của Yêu Tấn Tấn thoáng hiện vết nứt.

“Hắc sắc tiểu đao của y lại có thể hút khí huyết tu sĩ? Uy năng mạnh đến thế?”

Âm Lệ Hoa tỏ rõ thần sắc không dám tin. Nàng ta không sao ngờ được tu vi như Yêu Tấn Tấn lại bị Ngụy Tác đánh nứt cả kim đan!

Một Kim đan kỳ đại tu sĩ lại không địch nổi một tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng!

“Cơ hội tốt! Yêu Tấn Tấn, ngươi cũng có ngày hôm nay!”

Bản thân Âm Lệ Hoa cũng ngăn ra đương trường, nhưng cũng kịp phản ứng, mặc kệ cả điều tức liệu thương, lục quang lóe lên, thủy lục sắc kim đan như sao băng bồi thêm một đòn vào kim đan của Yêu Tấn Tấn.

“Chát!”

Kim đan của Yêu Tấn Tấn vang lên tiếng vỡ vỡ, mất khổng chế, bị hất văng xa.

“A! Các ngươi đều phải chết! Chết hết cho ta! Nổ!”

Mặt Yêu Tấn Tấn méo mó, gầm lên điên cuồng, định để kim đan tự nổ.

Cùng lúc, thanh hắc sắc quỷ trảo chụp lấy viên kim đan.

“Phù! Phù! Phù! Phù!”

Thanh hắc sắc quỷ trảo ngưng tụ Huyền sát âm khí, bị uy năng kim đan nổ cho tan liên tục, trông như Huyền sát quỷ trảo liên tục tan ra nhưng quang văn của kim đan cũng tan đi.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh, mục quang lóe lên, phi kiếm cánh cửa lại rung động chém vào kim đan.

“A!”

Một ngụm máu lại từ miệng Yêu Tán Tán đang chấn động phun ra.

Kim đan sáng lóa quang văn rồi tan biến, thanh hắc sắc quỷ trảo chụp viên kim đan cỡ trứng gà cho vào trong nạp bảo nang của Ngụy Tác!

Kim đan của Yêu Tán Tán bị Ngụy Tác thu mất!

“A! Ta nhất định sẽ giết các ngươi!”

Kim đan bị trấn áp, thu mất, Yêu Tán Tán mất quá nửa tu vi, Ngụy Tác lại có Như ý linh lung thấp thì y muốn chạy cũng khó. Cùng lúc, thể nội khí huyết và hơi nước trong mình Yêu Tán Tán nhưng đã phát huy hết, thân thể khô đi. Thiên linh của y rực lên bạch sắc linh quang, gầm vang oán độc.

“Bảo đẳng đoạt xá thuật!”

Bạch sắc linh quang bùng lên, Âm Lệ Hoa kinh hô, “Ngụy Tác, mau lên, tiêu diệt bạch quang, nó thoát thì sẽ tìm nhục thân tu sĩ thích hợp, đoạt xá trùng sinh!”

“Cách!”

Âm Lệ Hoa bảo thể, Ngụy Tác không hề ngại tay, kim sắc pháp bảo phát ra kim sắc tinh quang, bao lấy dải bạch quang.

“A!”

Bạch sắc linh quang ré lên sợ hãi, Viên bàn pháp bảo cực kỳ có linh tính che chắn cho bạch sắc linh quang. Chát! Viên bàn pháp khí bị kim sắc tinh quang va vào, không đông kết mà vỡ tan.

Rõ ràng Yêu Tán Tán không muốn đạo giai thượng phẩm pháp bảo này rơi và tay Ngụy Tác nên mượn lúc chặn đòn của gã mà tự hủy pháp bảo.

“Vù!”

Chỉ trong tích tắc, bạch sắc linh quang lóe lên, tan biến vào thông đạo phía sau khung cửa.

Bạch quang lóe lên, Ngụy Tác cũng kích phát Như ý linh lung thấp, xuất hiện ở phía sau khung cửa. Ở đó cũng có mây ngã rẽ như trong Đại Hắc thiên điện, không rõ bạch sắc linh quang của Yêu Tán Tán đi đâu rồi.

Không đuổi được, Ngụy Tác quay lại đại điện vung tay hút lấy lam sắc cổ phù mà cấp mô đầu yêu thú hóa thành tro để lại.

“À!”

Thần thức quét vào, lam sắc cổ phù không hề phản ứng.

“Lẽ nào là pháp bảo?”

Ngụy Tác hơi trầm ngâm, thử dồn chân nguyên vào.

“Đây là?”

Gã cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa hơi nín thở vì chân nguyên dồn vào, lam sắc cổ phù rực quang hoa, ngưng thành một tấm địa đồ lập thể!

“Đạo Huyền điện!”

Âm Lệ Hoa nhìn thấy trong địa đồ có một cung điện kim bích huy hoàng nên kinh hô.

“Đây là Phong Ma sơn, xem ra bạch sắc tinh trụ đích xác do ngân lân yêu thú cố ý tạo thành dẫn dụ chúng ta tới đây.”

Ngụy Tác nhìn ra địa đồ ghi lại một phần ba Đạo Huyền điện, lại là một phần ba trọng yếu nhất. Theo đó, trong những nơi gã đã đến, lăng viên có bạch sắc linh quang quang trảo và hai khe nứt không gian đáng sợ

là “Tự yêu lãng”, địa đồ chú giải rất rõ, một khe nứt không gian nói với Thiên khung, khe nứt không gian còn lại nối với Phong Ma sơn.

“Phong Ma sơn, phong ấn trưởng lão Hồn nguyên ngân oa để lấy tinh tủy.”

Các địa điểm, ý nghĩa và cấm chế liên quan đều được ghi lại rõ ràng.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

345. Chương 345: Vô Số Linh Thạch!

“Phong Ma sơn, phong ấn trưởng lão Hồn nguyên ngân oa để lấy tinh tủy... tinh tủy là gì nhỉ?”

Địa đồ có chú giải về Phong Ma sơn, Âm Lệ Hoa nhận ra nhưng không hiểu tinh tủy là gì, không biết rằng tinh thể đây linh khí mà Ngụy Tác lấy lúc trước chính là tinh tủy.

“Đạo Huyền điện! Linh thảo viên! Ngụy Tác, trước Phong Ma sơn là Linh thảo viên, sau Phong Ma sơn là Đạo Huyền điện! Theo địa đồ, chúng ta đến Linh thảo viên và Đạo Huyền điện không khó khăn gì!”

Thoáng tìm tòi, Âm Lệ Hoa lại vui mừng kêu lên thành tiếng.

Địa đồ chú giải rất rõ, Đạo Huyền điện là nơi chứa cao giai pháp bảo, Linh thảo viên là linh điền trồng linh dược.

“Huyết Tinh đài, Phong Ma sơn, Đạo Huyền điện, Linh thảo viên.”

Ngụy Tác chỉ liếc qua là nhìn rõ bốn địa điểm trong địa đồ. Huyết Tinh đài là tể đài đặt Huyết tinh thạch, gã và Âm Lệ Hoa vô tình đi qua, Huyết tinh thạch đã lọt vào tay gã.

“Phát đạt rồi! Ngụy Tác, lần này đúng là phát đạt! Hai con Hồn nguyên ngân oa, chí ít cũng luyện chế được đạo giai trung phẩm pháp bảo, thậm chí là đạo giai thượng phẩm! Còn ngân ấy ngân lân yêu thú do Lam điện tu la tập giao sinh ra! A! Toàn là lục cấp cao giai yêu thú! Còn nạp bảo nang của hai tu sĩ Kim đan kỳ. A! Ngụy Tác, mau lên, xem trong nạp bảo nang của tu sĩ Kim đan kỳ có gì rồi chúng ta đến Đạo Huyền điện!” Giọng lục bào lão đầu có phần điên cuồng.

Ngụy Tác tuy vẫn bình tĩnh như thường, nhưng trong lòng kích động khôn xiết.

Thu hoạch lần này kinh nhân hơn mọi lần khác. Nếu không vì còn đang ở trong Đạo Huyền điện bên ngoài chưa biết chừng còn có hung hiểm, cộng thêm Hỏa Vân chân nhân dù gì cũng có chút giao tình, tạm coi là đồng bạn đã chết thì chắc gã đắc ý vô cùng mất.

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác lấy nạp bảo nang của Hỏa Vân chân nhân ra.

Rồi như tiến chân, gã gạt đầu với thi thể Hỏa Vân chân nhân trước khi phát ra tiên thiên chân hỏa đốt thành tro.

Đoạn gã lấy nạp bảo nang của Trần lão quái và Yêu Tán Tán ra, đồng thời cởi cả pháp y nguyên lành của Yêu Tán Tán xuống.

Đối với tu sĩ suýt nữa giết hết bọn gã, gã không đời nào khách khí.

Nếu không vì khi Yêu Tán Tán thi triển “Bảo đặng đoạt xá thuật” đã thiêu đốt toàn bộ tinh huyết, hiện tại thi thể chỉ còn là khúc gỗ khô chắc Ngụy Tác trừ dùng Thực huyết pháp đao hút khí huyết thì còn để Phệ tâm trùng hút sạch não tủy. Nhục thân tu sĩ Kim đan kỳ được kim đan linh khí tươi nhuận, đối với Phệ tâm trùng là đại bổ.

Thu nguyệt bạch sắc pháp y của Yêu Tán Tán lại, Ngụy Tác dùng tiên thiên chân hỏa đốt gọn thi thể y.

Đoạn gã không e dè gì Âm Lệ Hoa, lấy hết mọi thứ trong nạp bảo nang của Yêu Tán Tán ra.

“À!”

Gã hơi bất ngờ vì Kim đan kỳ đại tu sĩ âm nhu gian trá vô cùng này không có gì nhiều, trừ mấy con ngân lân yêu thú mới thù vào thì chỉ còn hai trận kỳ không rõ dùng làm gì, một linh thạch đại.

“À! Cái gì đây?”

Ngụy Tác mở linh thạch đại của Yêu Tán Tán ra thì ngẩn người, trong đó chỉ có mấy trăm viên hạ phẩm linh thạch, cũng mấy tinh phiến mỏng tang do ngân sắc tinh thạch chế thành. Gã lấy ra xem, tinh phiến gần như trong suốt có hóa văn phức tạp, nhưng không phải pháp khí, mà giống lệnh bài.

“Yêu Tán Tán có ngân này linh thạch cơ à?!” Thấy tinh phiến đặc biệt, Âm Lệ Hoa hít một hơi lạnh.

“Ngân này linh thạch? Là sao?” Ngụy Tác kinh ngạc liếc Âm Lệ Hoa.

“Thế nào, các vị không biết?” Âm Lệ Hoa hơi ngẩn ra, nhìn Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, chỉ vào tinh phù trong tay Ngụy Tác, giải thích, “Đây là tinh phù của Tuyền Cơ phường. Tuyền Cơ phường là phường thị lớn nhất Vân Linh đại lục, có phân hiệu ở các thành lớn. Tinh phù của Tuyền Cơ phường, một tấm tương đương với năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch. Tùy tiện đến phường thị nào của Tuyền Cơ phường cũng đổi được, mua tinh phù cũng là gửi vào, hết mỗi năm là được Tuyền Cơ phường chia cho số lãi nhất định. Cơ bản mỗi tấm tinh phù, từ một vạn rưỡi đến hai vạn linh thạch.”

Âm Lệ Hoa bổ sung, “Phường thị quy mô như Tuyền Cơ phường đâu có thiếu linh thạch. Làm vậy tương đương với lôi kéo chỗ dựa, vì tu sĩ có thể lấy ra năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch đổi tinh phù, đều không phải phổ thông tu sĩ. Nếu có tu sĩ nào gây thiệt hại cho Tuyền Cơ phường, ảnh hưởng đến lợi ích của Tuyền Cơ phường cũng là ảnh hưởng đến lợi tức của các tu sĩ đó, chưa biết sẽ khiến họ nổi giận. Bao năm nay chưa có tu sĩ hoặc thế lực nào dám cướp đoạt đồ của Tuyền Cơ phường.”

“Năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch?” Âm Lệ Hoa nói vậy, cả lục bào lão đầu cũng hít một hơi lạnh.

Một tấm tương đương với năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch, vậy mười tấm không phải năm trăm vạn hạ phẩm linh thạch sao?

Ngân này linh thạch, chẳng trách ngay cả Kim đan kỳ đại tu sĩ như Âm Lệ Hoa vốn kiếm linh thạch tương đối dễ dàng cũng thập phần chấn động.

Nên biết Hiên Viên lão tổ tuy mở miệng là một, hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch nhưng đó là với cả một tông môn. Hiên Viên lão tổ là Hải Tiên tông tông chủ, chương quần linh thạch cả tông môn còn Yêu Tán Tán không phải Hỏa Hoàng cung chủ, có ngân ấy linh thạch thực quá kinh nhân.

“Tinh phù này ai mang đi đổi cũng được hả?” Ngụy Tác lại hỏi Âm Lệ Hoa.

“Tinh phù này có thể giao dịch cho nhau. Tất nhiên ai mang đi đổi cũng được.” Âm Lệ Hoa đương nhiên biết Ngụy Tác nghĩ gì nên bật cười, “Lần này đệ phát tài rồi.”

“Phát đạt rồi, Ngụy Tác, lấy được ngân này linh thạch, linh thạch của người tương đương với kho của một tông môn không nhỏ!” Lục bào lão đầu ngẩn ra rồi kêu ầm trong tai Ngụy Tác.

Đích xác, Ngụy Tác vốn có một trăm tám mươi vạn, cộng thêm hơn năm mươi vạn lấy được của Âm Lệ Hoa thì là hơn hai trăm ba mươi vạn, thêm năm trăm vạn này đã thành bảy trăm ba mươi vạn.

Tông môn như Thái Nhất môn thì thông thường trong kho cũng không có số lượng linh thạch như vậy.

Ngân này đủ cho Ngụy Tác đột phá thành tu sĩ Kim đan kỳ cũng không lo thiếu.

Đạt tới Kim đan kỳ, tu vi muốn đột phá, tuyệt đại bộ phận nhờ vào cơ duyên, nhưng thứ hữu dụng với tu sĩ Kim đan kỳ thì có linh thạch cũng không mua được, cần phải cướp đoạt.

Yêu Tán Tán không có pháp bảo gì nữa, viên bàn pháp bảo công thủ song toàn đã bị hủy, thuật pháp của y cũng uy lực kinh nhân, chỉ có đạo giai thượng phẩm pháp bảo mới hữu dụng với y, thấp hơn cũng vô dụng.

Hít sâu một hơi, khó khăn lắm mới bình phục được chấn động trong lòng, Ngụy Tác thu linh thạch đại của Yêu Tán Tán vào nạp bảo nang chuyên đựng linh thạch và pháp bảo không dùng đến.

Gã lại mở nạp bảo nang của Trần lão quái ra.

Vừa mở ra, hắc sắc thọ văn quan tài rùng rợn đập ngay vào mắt.

“À!”

Ngụy Tác giật giật chân mày.

Trừ hắc sắc thọ văn quan tài, nạp bảo nang của Trần lão quái không có cả linh thạch đại, nhưng có hai thanh bạch sắc cốt kiếm, một hộp gỗ, một hỏa hồng sắc đan bình.

Hai thanh bạch sắc cốt kiếm là bạch cốt lãnh hỏa thập phần quý dị có thể kết hợp lại.

Lúc trước Ngụy Tác đã thử, kết hợp ba ngọn bạch cốt lãnh hỏa lấy được của Âm Lệ Hoa và một của Kỳ Tử Vũ thì đạt tới uy năng linh giai thượng phẩm pháp bảo. Cộng thêm hai ngọn này thì đạt tới đạo giai hạ phẩm uy năng pháp.

“Đây là Dương thi vạn thọ quan, Trần sư huynh mấy sáu mươi năm mới luyện chế được.” Hắc sắc thọ văn quan tài lộ ra, Âm Lệ Hoa có phần động lòng, lại thấy Ngụy Tác hấp háy mắt thì tưởng vì pháp bảo này nên nàng ta bảo: “Pháp bảo này chỉ thích hợp cho công pháp Âm Thi tông, đối với tu sĩ phái khác là vô dụng. Thư thư tuy không hứng thú với luyện thi chi thuật nhưng luyện hóa uy năng pháp bảo này thì sẽ tăng tiến tu vi không ít. Ngụy Tác, nếu đệ nhường pháp bảo này thì thư thư không cần thi thể yêu thú.” Hiện tại Âm Lệ Hoa tuy càng lúc càng thấy Ngụy Tác lợi hại, thủ đoạn hoàn toàn không kém tu sĩ Kim đan kỳ, nhưng chỉ tiếp xúc không lâu, nàng ta cũng nhận ra gã trọng tình nghĩa, nói là giữ lời nên bàn điều kiện.

“Được.” Mắt Ngụy Tác ánh lên, nhét hắc sắc đại quan đầy âm khí vào nạp bảo nang của Trần lão quái rồi đưa cả nạp bảo nang cho Âm Lệ Hoa. Âm Lệ Hoa biểu hiện trong quá trình liên thủ, lại vì một sư thư giao hảo mà bất hòa với Diệp Linh khiến cách nhìn của gã về nữ ma đầu này khác đi.

“Đúng rồi.” Đưa nạp bảo nang cho Âm Lệ Hoa, Ngụy Tác nhớ ra gì đó nên hỏi, “Với địa vị của các hạ, cần một Tử ma anh chắc không có gì to tát chứ?”

“Tử ma anh? Đệ cần làm gì?” Âm Lệ Hoa đón lấy nạp bảo nang, kinh hỉ vô vàn nhưng cũng ngạc nhiên hỏi Ngụy Tác.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

346. Chương 346: Tinh Phách Bị Bắt

“Tại hạ tế luyện một món pháp bảo, nguyên khí Tử ma anh rất phù hợp.” Ngụy Tác nói bừa, gã đương nhiên không thể cho Âm Lệ Hoa biết về lục bào lão đầu, nguyên khí Tử ma anh là đại bổ với lão.

“Tế luyện pháp bảo, cần dùng Tử ma anh?” Nói vậy thì Ngụy Tác càng thần bí trong mắt Âm Lệ Hoa. Tử ma anh bản thân là một món linh giai pháp bảo, pháp bảo cần dùng Tử ma anh để tế luyện thì theo lẽ thường không thể tầm tầm. Liếc Ngụy Tác đoạn Âm Lệ Hoa không hề do dự gật đầu, “Rời khỏi Đạo Huyền điện, về Âm Thi tông thì thư thư sẽ tìm cách lấy Tử ma anh cho đệ.”

“Thứ này là bạch cốt lãnh hỏa. Nạp bảo nang của các hạ cũng có ba ngọn.” Gật gù, Ngụy Tác không ngại gì, chỉ và bạch cốt lãnh hỏa của Trần lão quái hỏi thẳng Âm Lệ Hoa, “Bạch cốt lãnh hỏa hợp lại thì uy năng thập phần kinh nhân, vì sao không luyện thêm?”

Ngụy Tác nói vậy, nhớ đến vật của mình bị gã ăn chặn, Âm Lệ Hoa cười khở, giải thích: “Bạch cốt lãnh hỏa hợp lại, uy năng đích xác thập phần kinh nhân, chỉ là luyện chế cực khó, cần có hải cốt tu sĩ Phân niệm

cảnh phong linh căn và yêu đan của lục cấp trung giai yêu thú Lãnh hỏa chu điều, dùng bí pháp Âm Thi tông mới thành. Thử tu luyện ngàn ấy năm mới luyện được ba ngọn, Trần sư huynh cũng chỉ có hai.”

Ngừng một chốc, Âm Lệ Hoa tựa hồ nhìn ra nghi ngờ của Ngụy Tác nên bổ sung: “Nếu tập trung bạch cốt lãnh hỏa của mọi tu sĩ Âm Thi tông lại tất nhiên kinh nhân nhưng vật mình khó khăn lắm mới luyện chế được thì không thể tiện nghi cho kẻ khác. Nhất là bạch cốt lãnh hỏa có thể dùng để tế luyện bản mệnh pháp bảo.”

“Bạch cốt lãnh hỏa có thể dùng để tế luyện bản mệnh pháp bảo? Lẽ nào bạch cốt lãnh hỏa có dung nguyên pháp trận?” Không chỉ Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, ngay cả lục bào lão đầu cũng cả kinh.

Thiên Huyền đại lục hay Vân Linh đại lục, nhiều tu sĩ đều biết có những pháp bảo đặc biệt có thể luyện hóa tại thể nội, luyện chế thành bản mệnh pháp bảo. Bản mệnh pháp bảo theo quá trình tu sĩ tu luyện mà đề thăng uy năng. Đương nhiên, bản mệnh pháp bảo cần tu sĩ Kim đan kỳ trở lên, phối hợp với thuật pháp dụng mới luyện được. Bản mệnh pháp bảo cần kim đan đan hà tôi luyện, hơn nữa pháp bảo vốn chứa nguyên khí, không đạt tu sĩ Kim đan kỳ mà cứ luyện hóa tại thể nội, nhục thân sẽ bị nguyên khí pháp bảo tổn hại.

Tu luyện được bản mệnh pháp bảo, tế xuất kim đan sẽ tương đương với kim đan có thêm một tầng bảo vệ, đối địch sẽ tăng thêm uy năng, uy lực đương nhiên lớn hơn “kim đan trần trụi”.

Chỉ là trong số pháp bảo, có thể dùng để tu luyện bản mệnh pháp bảo rất ít. Dù Kim đan kỳ đại tu sĩ có thuật pháp luyện chế bản mệnh pháp bảo cũng khó lòng tìm được một món phù hợp, vì viễn cổ dung nguyên pháp trận, ngay từ thời đại của lục bào lão đầu đã cơ hồ thất truyền, mà chỉ pháp bảo khắc dung nguyên pháp trận mới không xung đột cùng thể nội chân nguyên. Muốn luyện chế bản mệnh pháp bảo phải chọn từ các cổ bảo từ rất xa xưa.

“Có dung nguyên pháp trận thì đúng nhưng dung nguyên pháp trận của Âm Thi tông chỉ thích hợp với bạch cốt lãnh hỏa, không thể dùng cho pháp bảo khác.” Thấy bọn Ngụy Tác cả kinh, Âm Lệ Hoa cười khổ, giải thích: “Bất quá chỉ cần gom đủ mười sáu ngọn bạch cốt lãnh hỏa, dung hợp lại, ngưng thành bạch cốt minh hỏa, mới có thể tu luyện bản mệnh pháp bảo. Gom đủ mười sáu ngọn bạch cốt lãnh hỏa, Âm Thi tông suốt năm trăm năm nay mới xuất hiện ba người.”

“Mười sáu ngọn bạch cốt lãnh hỏa, ngưng thành bạch cốt minh hỏa, uy năng của bạch cốt minh hỏa chắc không thấp.” Ngụy Tác hỏi Âm Lệ Hoa.

“Ừ.” Âm Lệ Hoa gật đầu, “Một ngọn bạch cốt minh hỏa tương đương với đạo giai thượng phẩm pháp bảo.”

Ngụy Tác gật đầu, không nhiều lời, thu hai ngọn bạch cốt lãnh hỏa của Trần lão quái rồi mở hộp gỗ và đan bình ra.

“Đây là Hư nguyên quả!”

Thấy hai nhánh u lam sắc linh thảo trong hộp gỗ, Cơ Nhã kêu lên vui mừng. Thấy trong hồng sắc đan bình có một viên huyết hồng sắc đan hoàn, nài nỉ hô khẽ, “Đây là Nhân hoàng đan!”

Hư nguyên quả là nguyên liệu chính luyện chế Thiên hư đại diệu đan. Thiên hư đại diệu đan, địa cấp trung giai đan dược, có thể hóa giải độc lực trong yêu đan lõi, hỏa lưỡng hệ yêu thú bát cấp trở xuống. Chỉ cần uống Thiên hư đại diệu đan là có thể trực tiếp nuốt yêu đan của lõi, hỏa lưỡng hệ yêu thú vốn linh khí kinh nhân nhưng vì không có công thức nên không thể luyện chế đan dược. Dùng Thiên hư đại diệu đan phối hợp luyện hóa yêu đan thì lõi, hỏa nguyên khí trong yêu đan mà một số tu sĩ không thể luyện hóa cũng dung hợp tại thể nội, cực kỳ hữu dụng với thuật pháp lõi hệ, hỏa hệ.

Nhân hoàng đan, địa cấp đỉnh giai đan dược công hiệu kinh nhân, có thể tăng cường khí huyết, tăng cường thể chất, tăng cường nhục thân tu sĩ, ngay cả phổ thông phạm nhân mà dùng đan dược này cũng có khí lực thập hổ, thể phách thuộc nhóm nhân trung chi hoàng. Tu sĩ Âm Thi tông tu luyện công pháp, tổn hại không nhỏ đến nhục thân và tinh huyết. Trần lão quái chắc định giữ viên đan dược này cho mình.

Hai vật này đối với tu sĩ nào cũng thập phần hữu dụng.

Thu mấy thứ của Trần lão quái lại, Ngụy Tác mở nắp bảo nang của Hỏa Vân chân nhân ra.

Nạp bảo nang của Hỏa Vân chân nhân cũng không có gì nhiều, chỉ có một tấm kim hoàng sắc viên kính cỡ bàn tay, một chiếc thuyền màu đỏ sậm và một lá xích hồng sắc tiểu kỳ.

“Đây là Ly Hỏa phảng, đại hình phi độn pháp bảo, độn tốc đạt lục phẩm. Bản thân có lực phòng ngự đạo giai hạ phẩm.”

“Đây là Nguyên từ bảo kính, đạo giai hạ phẩm pháp bảo, khiến đối phương trầm trọng vô số lần.”

“Đây là Ly địa điểm hỏa kỳ, đạo giai hạ phẩm pháp bảo phòng ngự.”

Âm Lệ Hoa tựa hồ rất quen thuộc ba pháp bảo này, không đợi Ngụy Tác hỏi đã bảo ngay.

Ngụy Tác chợt lắc đầu, khẽ thở dài.

Ba pháp bảo của Hỏa Vân chân nhân đều là đạo giai pháp bảo, nhưng trong Đạo Huyền điện gặp đối đầu quá lợi hại, trung phẩm uy năng vị tất có tác dụng, nên những pháp bảo này đều không dùng được.

Ngụy Tác khi đến đây đã rất thèm muốn Ly Hỏa phảng, không ngờ hiện giờ thật sự là của gã.

Kim đan kỳ đại tu sĩ, tại cả tu đạo giới cũng là bá chủ một phương nhưng chỉ trong thoáng chốc có tới ba người như thế chết trước mắt Ngụy Tác khiến gã cảm thán, tu đạo đúng là không khác gì mọi người trong tu đạo giới vẫn nói: khó như lên trời. Kim đan kỳ đại tu sĩ muốn đề thăng thực lực và tu vi mà cơ duyên không đủ thì vẫn mất mạng như thường.

“Đi thôi!”

Việc này càng nhắc nhở Ngụy Tác hành sự phải cẩn thận, đủ là dừng, trong Đạo Huyền điện đầy nguy cơ này, không nên dừng lâu. Nhanh chóng gom hết thi thể ngân lân yêu thú đích và hai con Hồn nguyên ngân oa lại, gã và Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã rời đi ngay, tiến đến Đạo Huyền điện.

...

“A! A! Ngụy Tác! Ta nhớ ngươi rồi. Ngươi dám thu kim đan, bức ta thi triển đoạt xá chi thuật! Ngươi chết chắc rồi, sư huynh nhất định sẽ báo thù cho ta!”

Trong thông đạo đầy hoàng khí, một dải bạch sắc linh quang lao đi, kêu lên oán độc vô cùng.

Đột nhiên, bạch sắc quang hoa lóe lên trước linh quang.

“A!”

Bạch sắc linh quang ré lên kinh hãi nhưng không kịp tránh, va vào bạch sắc quang hoa, bị trói chặt.

“Yêu Tán Tán, không ngờ ngươi cũng thế này.” Tiếng cười lạnh cất lên, thân ảnh Diệp Linh hiển hiện gần đó.

Dải bạch sắc quang hoa là pháp bảo hình túi tơ.

“Diệp Linh, là ngươi, mau thả ta ra!” Bạch sắc linh quang uốn éo, không thể thoát được, kêu lên thập phần kinh hoảng.

“Thả ngươi?” Diệp Linh mặt mũi lạnh tanh vung tay, túi tơ bay đến gần y, “Yêu Tán Tán, bình thường ngươi cũng không phải đối thủ của ta, hiện tại chỉ còn lại tinh phách mà dám nói thế với ta?”

“Diệp Linh, ngươi không thả ta ra, bị sư huynh của ta biết thì sẽ giết ngươi báo thù!”

“Thế nào, còn định mang sư huynh Lý Nhược Huyền ra dọa ta? Ngươi không bị ta bức phải từ bỏ nhục thân, mọi thứ của ngươi cũng không rơi vào tay ta, dù tra xét thì không lần ra ta.” Diệp Linh khinh bỉ cười lạnh: “Hơn nữa sư huynh ngươi biết thì sao, ta lấy được hai đạo giai thượng phẩm pháp bảo trong Đạo Huyền điện, y gặp ta cũng chắc gì thắng được.”

“A!” Diệp Linh nói vậy, Yêu Tán Tán thật sự sợ hãi, bạch sắc linh quang rú vang, “Diệp Linh, chỉ cần ngươi thả ta, ta sẽ cho ngươi đủ lợi ích.”

“Hả? Lợi ích?” Diệp Linh bình tĩnh như thường nhìn bạch sắc linh quang trong túi tơ, nhạt giọng: “Nói xem là lợi ích gì.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

347. Chương 347: Thập Hoang Minh Thần Tiễn

“Chỉ cần người giao ta cho sư huynh, ta sẽ bảo sư huynh truyền Tinh phách lưu đan quyết cho người! Có đạo thuật pháp này thì công pháp Âm Thi tông người luyện sẽ không bị âm khí quá độ, tổn hao tinh khí, ảnh hưởng không tốt đến nhục thân nữa. Căn bản không lo giống Huyết Linh lão tổ, tu đến Kim đan ngũ trọng mà còn lo lắng đủ đường, không dám động thủ với ai vì sợ tổn hao thọ nguyên!”

“Không phải người ước chiến với Ngụy tiểu tử của Hải Tiên tông hả? Ngụy tiểu tử đó quỷ kế đa đoan, có nhiều pháp khí quỷ dị nên ta bại trong tay y, y còn lấy được nhiều thi thể yêu thú, thu lợi không ít trong Đạo Huyền điện, thực lực khẳng định còn mạnh hơn, tuổi như y mà có tu vi và thực lực như thế, tể ngộ kinh nhân, là uy hiếp cực lớn với người.” Yêu Tán Tán kêu lên không ngớt, “Y là địch nhân chung của chúng ta, người thả ta thì ta sẽ bảo sư huynh cùng người đối phó y, người có hại gì!”

“Hóa ra người bị y bức thành thế này. Xem ra người ở gần nên biết rõ tình hình trong đại điện?” Yêu Tán Tán nói vậy, Diệp Linh tỏ ra chấn động, y vốn cho rằng đối phương gặp phải yêu thú không đối phó nổi nên mới phải thi triển đoạt xá thuật pháp, tinh phách ly thể đào vong. Y cho rằng gặp phải yêu thú thực lực như Hồn nguyên ngân oa, bọn Ngụy Tác không thể sống sót. Nhưng giờ Yêu Tán Tán nói lại thì bọn Ngụy Tác không chỉ đối phó được mà còn thu thập cả Yêu Tán Tán định dính vào chia phần, kết quả này quá chấn kinh với y.

“Ta chỉ biết một môn thuật pháp ‘Thỉnh lan’, nghe được từ rất xa, lúc các người ở trong đại điện, ta không dám đến gần.” Thấy Diệp Linh tựa hồ không cự tuyệt đề nghị của mình, Yêu Tán Tán hơi định thần, phần hận nói: “Ta tưởng chúng và yêu thú lưỡng bại câu thương, Hỏa Vân chân nhân và Âm Lệ Hoa tổn hao đến độ không còn một nửa thực lực của phổ thông tu sĩ Kim đan kỳ nên định cướp hết, không ngờ thủ đoạn của Ngụy tiểu tử còn quỷ dị hơn tu sĩ Kim đan kỳ.”

“Được, ta đáp ứng điều kiện của người. Chỉ cần người bảo sư huynh truyền Tinh phách lưu đan quyết cho ta thì ta sẽ giao người cho sư huynh, nhưng người phải cùng ta đối phó tiểu tử đó.” Diệp Linh mắt lóe lên lạnh lùng rồi hỏi, “Sao người lại bại trong tay y?”

“Y có một món đạo giai thượng phẩm kim sắc pháp bảo, chắc lấy được trong đại điện.” Yêu Tán Tán hớn hờ, nói nhanh, “Đáng sợ nhất là y có một thanh hắc sắc tiểu đao trạng, tựa hồ có thể hút khí huyết tu sĩ chuyển hóa thành uy năng pháp bảo. Y dùng pháp bảo này, rút khí huyết Hỏa Vân chân nhân rồi dùng ẩn hình pháp khí thu hút chú ý của ta trước không oanh kích kim đan, ta nhất thời không thể khống chế kim đan, bị y thu mất kim đan mà thất bại. Pháp bảo này, bản thân uy năng tựa hồ chưa đạt đạo giai nhưng huyết quang bắn ra cao hơn cả đạo giai thượng phẩm!”

“Y còn có cả Huyết tinh thạch, thuật pháp tạm thời phong ấn thương thế! Lúc ta đối địch với chúng đã thiêu đốt tinh huyết và kim đan uy năng, phát ra đòn mạnh nhất trọng thương Âm Lệ Hoa. Ta biết Âm Lệ Hoa và tiểu tử đó có Hồn khê bí pháp nên chỉ cần giết Âm Lệ Hoa thì y cũng mất mạng, tiếp đó chỉ phải đối phó Hỏa Vân chân nhân không còn một nửa thực lực, hai hoặc ba chiêu là đủ giải quyết vấn đề! Không ngờ Âm Lệ Hoa trúng đòn, những tưởng chắc chắn thì y lại phong ấn thương thế, dùng Tam thanh thánh huyết trong Huyết tinh thạch liệu thương. Biết vậy thì ta đã tìm mọi biện pháp giết y trước!”

“Hắc sắc tiểu đao? Rút khí huyết tu sĩ chuyển hóa thành uy năng pháp bảo?” Diệp Linh ngăn người, đột nhiên hớn hờ, “Thực huyết pháp đao! Ta hiểu rồi! Ngụy Tác, chẳng trách người dám ngông cuồng như vậy với ta, hóa ra là dựa vào nó, người chết chắc rồi!”

“Thực huyết pháp đao?” Yêu Tán Tán sững người.

“Pháp bảo này không có gì đặc biệt, trông không đạt cả linh giai pháp bảo. Kích phát thì mũi đao bắn ra huyết quang, đúng không?” Diệp Linh âm lạnh cười.

“Đúng thế, người biết pháp bảo đó?”

“Trừ Thực huyết pháp bảo của Bắc Mang sơn thì còn pháp bảo nào cổ quái như thế. Âm Thi tông bọn ta từ một phân chi Bắc Mang phát triển thành, nếu không nhờ đọc điển tịch trong tông môn, ta cũng không nhận ra pháp bảo này.” Diệp Linh cười lạnh, “Pháp bảo này dùng hải cốt một Thần huyền cảnh ma tu luyện chế thành, tuy có thể rút khí huyết tu sĩ chuyển hóa thành uy năng pháp bảo nhưng lực phòng ngự không đạt cả linh giai, chỉ cần đập vỡ bản thể, pháp bảo này sẽ vô dụng. Pháp bảo này rất dễ tổn hại, không ngờ còn một món lưu truyền lại, rơi vào tay y.”

“A! Bản thể phòng ngự không đạt cả linh giai! A! Ta lại bại dưới một pháp bảo như thế.” Diệp Linh nói vậy, bạch sắc linh quang ré lên rừng rợn.

“Hỏa Vân chân nhân chết trong tay người, Ngụy tiểu tử và những kẻ kia tình hình thế nào?” Diệp Linh coi như không nghe thấy Yêu Tán Tán gào hét, nhạ giọng hỏi.

“Âm Lệ Hoa tổn hao rất nhiều nhưng Ngụy tiểu tử không hề gì. Tựa hồ y và cấp mô đầu yêu thú đạt thành hiệp nghị gì đó. Cấp mô đầu yêu thú liên thủ với y đối phó Hỗn nguyên ngân oa, chứ không đối phó y.” Yêu Tán Tán không ngốc, biết càng tỏ vẻ Ngụy Tác lợi hại, Diệp Linh càng cần y để cùng đối phó Ngụy Tác. Nếu giờ Diệp Linh đối phó được Ngụy Tác thì tác dụng của y sẽ kém đi, tình hình càng thêm nguy hiểm. Nên y cố ý giấu việc cấp mô đầu yêu thú đã chết và để lại lam sắc ngọc phù.

Quả nhiên, y vừa dứt lời, Diệp Linh nghiêm mặt, tỏ vẻ e dè. Lúc y bỏ chạy lần đầu đã giao thủ với cấp mô đầu yêu thú, biết mình không phải đối thủ.

“Đi thôi. Cấp mô đầu yêu thú rất quen thuộc Đạo Huyền điện, chưa biết chừng sẽ đuổi đến. Tinh phách như ta trong hai mươi bốn canh giờ phải tìm được nhục thân thích hợp để đoạt xá không thì sẽ hồn phi phách tán, chúng ta rời Đạo Huyền điện đã.” Yêu Tán Tán thấy Diệp Linh e dè thì cổ vũ.

“Ừ, cũng đến lúc rồi.” Diệp Linh liếc tinh phách của Yêu Tán Tán, mặt mũi lạnh tanh nói.

“Diệp Linh, người nói gì hả?” Lời lẽ và thần sắc Diệp Linh khiến Yêu Tán Tán đột nhiên cảm thấy nguy hiểm trí mạng.

“Đưa người lên đường chứ còn làm gì nữa? Tinh phách Kim đan kỳ đại tu sĩ cả trăm năm khó kiếm, dùng để luyện chế ‘Thập hoang minh thần tiên.’” Diệp Linh mắt lóe lên, không hiểu nghĩ gì, vung tay phát ra một đạo bạch sắc quang phù có vô số khô lâu đầu phù văn nhỏ xíu giáng xuống tinh phách Yêu Tán Tán.

“A!” Quang phù giáng xuống, tinh phách Yêu Tán Tán co lại kịch liệt, gằm lên thảm thiết, “Diệp Linh! Lẽ nào người cũng muốn giống Huyết Linh lão tổ, tu đến Kim đan ngũ trọng mà không dám ra ngoài, người không cần Tinh phách lưu đan quyết hả?”

“Người tưởng ta ngốc chắc?” Diệp Linh mặt mũi lạnh tanh hừ lạnh, lại một đạo đạo quang phù ngưng tụ trong tay, đánh vào tinh phách Yêu Tán Tán đang quẫn quại, “Tinh phách lưu đan quyết, là thiên cấp thuật pháp nâng cao thần hải tuần hoàn, củng cố kim đan, là bất truyền chi bí của Hỏa Hoàng cung, chỉ có người kế thừa tông chủ và chứng hình trưởng lão được luyện, lẽ nào với quan hệ giữa người và Lý Nhược Huyền thì y sẽ truyền thuật pháp này cho ta?”

“A! Diệp Linh! Người nhất định không chết yên lành, ta nguyện rửa người sẽ bị bại vong mà chết! Bị đánh chết như một con chó trước mặt nghìn vạn tu sĩ!” Yêu Tán Tán ré lên tuyệt vọng.

“Trớ chú của người mà hữu dụng thì ta đã chết mấy nghìn mấy vạn lần rồi.”

Diệp Linh không thềm ngừng mí mắt, phát ra từng đạo quang phù.

Đạo đạo quang phù giáng xuống, sắc mặt Diệp Linh càng lúc càng nhợt nhạt, tựa hồ chân nguyên và tinh huyết tổn hao thập phần lợi hại, giọng Yêu Tán Tán nhỏ dần rồi tan biến, trong tinh phách có vô số khô lâu đầu phù văn nhỏ xíu lưu động, từ từ tụ lại, bạch sắc tinh phách kéo dài dần, biến thành bạch sắc tiểu tiên dài cỡ một thước.

Tích tắc bạch sắc tiểu tiên ngưng thành, khí tức kinh nhân từ tiền thân toát ra, thượng tán phát nhi xuất, như viên cổ minh thú ẩn mình dưới lòng đất, lấy minh hỏa làm thức ăn, đột nhiên nhảy lên mặt đất.

“Được lắm!”

Cảm giác được khí tức của mũi tên, Diệp Linh giật giật chân mày, “Âm Thi tông trong vòng trăm năm không ai luyện chế được ‘Thập hoang minh thần tiên’, ta nhờ cơ duyên xảo hợp, có được tinh phách hoàn chỉnh của Kim đan kỳ đại tu sĩ nên luyện thành! Có vật này, cơ duyên, khí vận như thế mà giết Ngụy tiểu tử dễ như trở bàn tay! Âm Lệ Hoa, người tưởng tu thành kim đan từ thoát khỏi tay ta? Người không biết ta có thứ này, chỉ cần lần này người không chết, về Âm Thi tông tất sẽ thành đồ chơi của ta! Ta muốn thế nào, người sẽ phải thế ấy!”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

348. Chương 348: Diên Cuồng Âm Sát!

Thập phần âm lạnh lắm lắm, Diệp Linh thò tay cắt ‘Thập hoang minh thần tiên’ còn đáng sợ hơn đạo giai thượng phẩm pháp bảo vào nạp bảo nang.

Đoạn y uống liền mấy viên đan dược hồi phục chân nguyên và tinh huyết, điều tức một chốc, rồi kích phát một trong hai món kim sắc pháp bảo lấy được trong đại điện.

Kim sắc pháp bảo kích phát xong thì hình thành từng vòng kim sắc tinh quang quay tít như trôn ốc ở trước mặt nhưng rồi mắt Diệp Linh lóe lên thì tinh mang lại hình thành một kim sắc thủy tinh quang tráo bao quanh.

Xem ra một trong hai pháp bảo của y là linh quang pháp bảo công phòng nhất thể!

Pháp bảo phòng ngự đạo giai thượng phẩm đủ chống lại kim đan bản thể của tu sĩ Kim đan nhất trọng và kim đan hà quang của tu sĩ Kim đan lưỡng trọng!

Năm kim sắc pháp bảo đều có thần diệu riêng, không biết món còn lại của Diệp Linh có đặc tính gì.

Kích phát kim sắc pháp bảo xong, thân ảnh Diệp Linh loáng lên, lướt vào thông đạo đầy hoàng khí.

Một canh giờ sau, Diệp Linh bao trùm trong kim sắc linh quang quang tráo lướt khỏi thông đạo quanh co.

Bên ngoài thông đạo là dốc núi toàn những cây cỏ màu vàng, mỗi nhánh cao chừng hai tấc, lá giống như thanh tiểu kiếm, phát ra kim thiết chi khí rõ rệt.

“Kim kiếm thảo!”

Diệp Linh tỏ rõ thần sắc chấn động, tay hơi run, tựa hồ định nhổ hết bãi cỏ trên dốc núi.

Kim kiếm thảo cũng như Thiết tiêu mộc có thể hút tinh kim từ địa mạch, đến số năm nhất định thì không chỉ có thể đem rút ra tinh kim đặc biệt mà bản thân cũng có thể dùng để luyện chế pháp khí.

Kim kiếm thảo này, kim thiết chi khí nồng hậu như thế, e rằng mỗi nhánh đủ để trực tiếp luyện chế pháp khí bán linh giai trở lên. Ngần này Kim kiếm thảo cùng dung sẽ được không ít Kim kiếm thảo tinh kim.

Nhưng chỉ chớp chớp mắt, Diệp Linh lại nén xung động lấy Kim kiếm thảo, ngoái lại nhìn.

Kim kiếm thảo tuy hữu dụng nhưng hái thì chưa biết chừng sẽ kích phát cấm chế nào đó, hiện tại Diệp Linh thu hoạch không tệ, không muốn mạo hiểm nữa, y cũng không giỏi về tinh kim luyện khí chi thuật, luyện khí sư ở Vân Linh đại lục cực hiếm, có tinh kim tốt cũng vị tất luyện chế được pháp bảo đạo giai trung phẩm trở lên, thực lực của gã thì pháp bảo đạo giai trung phẩm trở xuống gần như vô dụng, chỉ có thể thưởng cho đệ tử.

Ngoài nhìn là y giật mình, thần sắc chấn động biến thành kinh hãi.

Sau lưng là một ngọn núi lớn đen ngòm, đỉnh núi rừng rậm hắc sắc khí điểm kinh nhân, ngưng thành hai chữ “Phong Ma”.

Không tính mười mấy cột hắc sắc khí điểm cỡ thùng nước là cấm chế cỡ nào, chỉ uy thế đó cũng khiến Kim đan tu sĩ như y cũng thấy mình nhỏ xú.

Với kiến thức của y, biết ngay nhưng tu sĩ năm xưa thu lợi từ Đạo Huyền điện rồi ra ngoài, được thấy đủ loại uy thế thì sẽ không dám chống lại Vân Giới nữa.

Không có địa đồ Đạo Huyền điện nên uy thế đó càng khiến Diệp Linh từ bỏ ý định hái Kim kiếm thảo, cẩn thận men theo dốc núi lướt xuống.

Qua khỏi dốc núi, trước mặt là một phế khư lớn có vô số bức tượng đổ nát, toàn là tượng linh cầm, dị thú.

“À!”

Đi một lúc trong phế khư, Diệp Linh đột nhiên nhãn quang lóe lên, dừng lại.

Chỉ mấy tích tắc sau, một hắc bào tu sĩ, đột nhiên từ một phế khư lướt ra.

“Diệp sư thúc tổ?!” Nhìn rõ Diệp Linh, hắc bào tu sĩ chừng bốn mươi tuổi này giật mình rồi tỏ vẻ kinh hãi và kính sợ, bước lên cực kỳ cung kính hành lễ.

Mắt Diệp Linh ánh lên vui mừng khó thấy nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như thường, “Miễn lễ, người tu luyện Quỷ huyền khí quyết, chắc là đệ tử của Mã Hồng Quân?”

“Sư thúc tổ nhãn lực cao minh. Đệ tử Hải Thái Thương, chính thị tam đệ tử của Mã sư tôn.” Hắc bào tu sĩ vội đáp.

“Hay lắm, Mã Hồng Quân dạy dỗ được lắm.” Diệp Linh đnhạt giọng rồi bảo hắc bào tu sĩ Âm Thi tông, “Dọc đường có vẽ lại địa đồ rõ ràng không?”

Thấy Diệp Linh khen, hắc bào tu sĩ Âm Thi tông hơn hở. Tu sĩ đến tuổi như y mới đạt Phân niệm cảnh nhất trọng ở Âm Thi tông rất nhiều, thậm chí không có tư cách nói chuyện với người như Diệp Linh. Nếu có thể tạo ấn tượng tốt cho người thân phận cao tuyệt như Diệp Linh, nói hộ một câu, chưa biết chừng sẽ có lợi ích không ngờ.

“Đệ tử làm theo đúng lời dẫn trước khi vào, có ghi lại đầy đủ.” Thần sắc kinh hãi lóe lên liên tục, tu sĩ Âm Thi tông này vội lấy từ nạp bảo nang ra một quyển tờ trắng, đưa cho Diệp Linh.

“Hay lắm, Hải Thái Thương hả? Ta nhớ rồi.” Diệp Linh mở ra xem rồi thu lại, nói xong thì hóa thành bạch sắc quang hoa tan biến khỏi thị tuyến tu sĩ Âm Thi tông này.

Tu sĩ Âm Thi tông này đợi cho Diệp Linh đi khỏi nửa tuần hương mới dám đứng dậy, ngẫm nghĩ một lúc rồi không vào tiếp mà quay lại theo lối cũ.

...

“Được lắm! Đúng là trời giúp ta! Hạng tôm tép như Hải Thái Thương mà lại mò đến đây, không bị yêu thú giết chết. Có địa đồ này tuy không chắc trăm phần nhưng đến chín phần cơ hội an toàn thoát thân.”

“Thu được nhiều lợi ích như thế trong Đạo Huyền điện, về Âm Thi tông thì cả Dạ Vô Thương cũng không thắng được ta. Cộng thêm y chỉ biết có tu luyện tử, Huyết Linh lão tổ mà xung kích Thần huyền cảnh thất bại, vị trí Âm Thi tông tông chủ khẳng định là của ta!”

Đứng trên đỉnh tảng đá, mắt Diệp Linh toàn là thần sắc hưng phấn.

“À!”

Ở phía đông, cách y không đầy trăm dặm, trong một sơn cốc đột nhiên vang lên tiếng nổ.

Thổ hoàng sắc hư ảnh hình ngọn núi dâng lên, thanh thế cực kỳ kinh nhân.

“Là Hiên Viên lão tổ! Lão quỷ này thực lực quả nhiên hơn ta.”

Cảm giác được nguyên khí từ sơn cốc, sắc mặt Diệp Linh lạnh lại.

Y chợt nhảy xuống, tựa hồ e dè Hiên Viên lão tổ, định đi cho mau.

Nhưng mới được hơn ba mươi trượng, thân ảnh Diệp Linh dừng lại.

“Ngụy tiểu tử cũng là tu sĩ Hải Tiên tông, sau này ta giết y, Hiên Viên lão tổ khẳng định sẽ bênh vực. Tu vi của lão thì ta không làm gì được, đúng là đại họa!”

“Hiên Viên lão tổ mà gặp kỳ ngộ thì càng tệ!”

“Được! Thập hoang minh thần tiên này sẽ dùng với Hiên Viên lão tổ! Trừ khử Hiên Viên lão tổ rồi thì không tính Ngụy tiểu tử, cả Hải Tiên tông cũng không thành vấn đề.”

Mắt ánh lên, Diệp Linh hạ quyết tâm, xoay người lướt về phía sơn cốc.

...

Trong sơn cốc mệnh môn chứa vô số phù văn hình vết kiếm màu xanh, một tia hồng quang đang lướt đi.

Trong hồng quang là một con huyết hồng sắc tiểu thổ cực kỳ đặc biệt, trên đầu còn mấy cái lá đen phát ra linh khí ràn rạt. Huyết hồng sắc tiểu thổ tỏ ra cực kỳ kinh hoàng.

Phía sau là vô số hoàng khí cuộn cuộn, hình thành hình ảnh một kim giáp thiên thần rảo bước đuổi theo.

Mọi phù văn trong sơn cốc cơ hồ cùng phát ra thanh sắc kiếm khí, tụ lại hình thành thanh sắc kiếm luân chừng mười trượng, liên tục chém vào kim giáp thiên thần.

Mỗi lần thanh sắc kiếm luân chém vào kim giáp thiên thần thì hoàng sắc quang hoa như ngọn núi từ không trung trấn áp xuống ép tan thanh sắc kiếm luân.

Uy thế kim giáp thiên thần cao hơn ba mươi trượng này kinh thiên động địa.

Diệp Linh xuất hiện trên một mép núi ở rìa sơn cốc, thấy rõ tình hình.

“Huyết phục linh đã có linh tính?”

Nhìn rõ huyết hồng sắc tiểu thổ đầy linh tính, mắt Diệp Linh ánh lên thèm thuồng!

“Thứ này đại bổ tinh huyết, ảnh hưởng đến kim đan, có thể dễ dàng thọ nguyên cho tu sĩ Kim đan kỳ! Chả trách Hiên Viên lão tổ không ngại động đến cấm chế của sơn cốc xông vào, tạo thành thanh thế đó!”

“Vật này rất hữu dụng với Huyết Linh lão tổ! Chỉ cần lấy được nó, thu Âm Lệ Hoa vào túi càng đỡ phí công!”

“Hiên Viên lão tổ, người hiệu xưng người mạnh nhất trong các tu sĩ Kim đan kỳ lưỡng trọng tại duyên hải chư thành của Vân Linh đại lục, ta muốn xem trong lúc bị đạo giai thượng phẩm pháp trận liên tục chém xuống, người chống nổi Thập hoang minh thần tiên hay không!”

Không hề dừng lại, Diệp Linh đứng trong kim sắc tinh quang quang tráo lao tới, thò tay kích phát bạch sắc tiểu tiên như thượng cổ âm minh hung thú!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

349. Chương 349: Đạo Huyền Ngọc Phù

Bạch sắc tiểu tiên từ tay Diệp Linh bay ra, dấy lên bạch sắc khí diễm vô cùng vô tận, hình thành Hoang cổ minh thần đầu đội mũ bạch cốt, tay cầm bạch cốt trường mâu, nửa thân dưới là một bạch cốt liên đài!

Hoang cổ minh thần chỉ cao hai trượng nhưng khí tức kinh rợn phát ra.

Cùng lúc, Diệp Linh lật tay phải, trực tiếp tể xuất bạch sắc kim đan.

“Oành!”

Cùng lúc bạch sắc tiểu tiên hóa thành Hoang cổ minh thần công kích Hiên Viên lão tổ thì bạch sắc kim đan bùng lên vô số hà quang mang theo nhục thân của y lao về phía huyết hồng sắc tiểu thổ đang cắm cổ chạy phía trước Hiên Viên lão tổ.

“Chi!”

Trước mặt đột nhiên dấy lên khí tức cuồng bạo, huyết hồng sắc tiểu thổ biết không thoát thì rút lên tuyệt vọng.

“Diệp Linh! Là ngươi, ngươi dám đánh lên ta!”

Cùng lúc, trong dải hoàng khí ngưng thành kim giáp thiên thần vang lên tiếng Hiên Viên lão tổ gầm rống.

Thình không trên đầu Diệp Linh biến thành hoàng sắc.

Vô số hoàng sắc nguyên khí hình thành một ngọn núi ép xuống.

Hoàng sắc cự sơn có hai chữ cổ thể “Ngũ ngục” rần rạt khí tức, như vì sao băng trấn áp Diệp Linh. “Ầm, ầm, ầm, ầm!” Tiếng không khí nổ vang khuếch tán ra.

“Oành!”

Thập hoang minh thần tiên hóa thành Hoang cổ minh thần, va vào kim giáp thiên thần do hoàng khí của Hiên Viên lão tổ hóa thành.

Kim giáp thiên thần như bị phong hóa, hoàng khí bị uy năng vô cùng thổi tan, hiện ra thân ảnh Hiên Viên lão tổ tức giận dị thường.

“Xoẹt!!”

Tích tắc kim giáp thiên thần sắp tan thì bạch quang bốc lên trước mặt Hiên Viên lão tổ, chính thị bạch sắc liên đài lão vẫn ngồi.

“Cách!”

Bạch sắc liên đài vỡ làm mấy mảnh.

Đồng thời, đỉnh đầu Hiên Viên lão tổ dấy lên một viên thổ hoàng sắc kim đan.

Viên thổ hoàng sắc kim đan lớn hơn gấp đôi của bọn Âm Lệ Hoa, kim đan hà quang ngưng thành hình năm ngọn núi.

“Cách cách!”

Va vào Hoang cổ minh thần, kim đan hà quang tan biến còn Hoang cổ minh thần cũng vỡ vụn. Nhưng từ chính giữa Hoang cổ minh thần lóe lên bạch sắc hỏa quang găm vào kim đan của Hiên Viên lão tổ.

“Oành!”

Kim đan của Diệp Linh bay lên, đồng thời y kích phát kim sắc pháp bảo còn lại, lưỡng đạo quang hoa va mạnh vào đáy hoàng sắc cự sơn đang ép xuống, tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hoàng sắc cự sơn tan nát từ đáy trở lên.

Không hề ngừng tay, Diệp Linh mặt mũi lạnh tanh vùng tay, pháp khí túi tơ trong veo đã bắt tinh phách Yêu Tán Tán lúc trước tóm lấy huyết hồng sắc tiểu thổ đã kinh hãi ngẩn ra, quay lại tay y.

“Diệp Linh! Lê nào ngươi cho rằng thực lực của ngươi phá giải được Ngũ ngục thái sơn trấn! Chết đi!”

Hiên Viên lão tổ gầm lên điên cuồng, hoàng sắc cự sơn đã tan vỡ lại ngưng tụ, từng vòng hoàng quang trấn áp Diệp Linh chặt chẽ khiến y không thể thoát khỏi phạm vi bị bao trùm.

“Oành! Oành! Oành! Oành!”

Hoàng sắc cự sơn như thiên phật cự chùy liên tục giáng xuống. Mỗi va chạm với kim đan, pháp bảo của Diệp Linh là lại vỡ tan rồi ngưng tụ thành hình.

Cộng thêm làn trấn áp đầu tiên, hoàng sắc cự sơn ép xuống lần thứ năm, Diệp Linh ngạnh tiếp thì phun máu, cả kim đan hà quang cũng mờ đi.

“Ha ha!”

Thân ảnh Diệp Linh lùi lại thật nhanh, bật cười cuồng dại. “Đáng tiếc, Hiên Viên lão tổ, Ngũ ngục thái sơn trấn đích xác uy lực kinh nhân, bình thường mà giao thủ, ta không phải đối thủ, sẽ bị người giết. Tiếc là người trúng Hoang cổ minh hỏa, còn động dụng Ngũ ngục thái sơn trấn thì thọ nguyên tinh huyết sẽ hao kiệt mà mất mạng ngay!”

“Diệp Linh, người đàn hả?” Hiên Viên lão tổ thu kim đan vào khiêu vị, vẫn cuộn cuộn hoàng khí, ngăn chặn kiếm luân do pháp trận trong cốc hình thành, giọng nói đầy băng hàn, “Giá trị Thập hoang minh thần tiên còn cao hơn hóa hình Huyết phục linh. Người vì đoạt hóa hình Huyết phục linh, kết quả không tiếc tổn hao một món pháp khí như thế mà liều mạng bức ta trọng thương, tổn thất mười mấy năm tu vi?”

“Phải trách Ngụy tiểu tử của Hải Tiên tông các người.” Diệp Linh dừng lại, tựa hồ không vội vàng, cười lạnh: “Nếu y không ước chiến với ta thì ta đời nào sử dụng vật đó với lão quỷ người.”

Thoáng ngừng lại, Diệp Linh liếc Hiên Viên lão tổ đứng trong hoàng khí, khóe môi hiện rõ thần sắc đắc ý, “Giờ người chỉ còn cùng lắm là một năm thọ nguyên, trong thời gian này cố mà giữ Ngụy tiểu tử, sau đó ta sẽ đến Hải Tiên tông cho tiểu tử không biết trời cao đất dày đó biết hậu quả đắc tội với ta.”

“Ước chiến? Y ước chiến với người?” Hiên Viên lão tổ sắc mặt cực kỳ khó coi, hít sâu một hơi, rồi từ từ thở ra.

“Bảo tiểu tử đó chuẩn bị sẵn hậu sự, trong một năm cần hưởng thụ gì thì cố mà hưởng thụ, bất quá, người nên trông coi đừng để y chạy mất, không thì ta giết hết đệ tử Hải Tiên tông thì người thật sự chết không nhắm mắt.” Thân ảnh Diệp Linh hóa thành bạch sắc lưu quang tan biến khỏi ánh mắt điên cuồng vì giận dữ của Hiên Viên lão tổ.

...

“Chuyện gì nữa đây?”

Lúc Diệp Linh vừa luyện chế được Thập hoang minh thần tiên, chưa giao chủ với Hiên Viên lão tổ thì Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã đã đứng trong một phế khu khổng lồ.

Phế khu như một thành trì, la liệt những bạch sắc thạch trụ mười mấy người mới ôm vừa cùng các mảnh tượng vỡ. Chỉ một bức tường đổ mà cao bằng mười mấy người, dày cả chục trượng.

Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã đều chấn kinh.

Đạo Huyền điện!

Theo lam sắc cổ phù, nơi này là Đạo Huyền điện.

Theo địa đồ, Đạo Huyền điện cực kỳ hùng vĩ, nhưng giờ qua phế khu lớn không kém gì một tòa tu sĩ chi thành là có thể tưởng tượng được khi xưa Đạo Huyền điện uy thế kinh nhân cỡ nào.

“Đạo Huyền điện sao lại bị triệt để hủy hoại rồi?”

Cực độ chấn kinh qua đi, Âm Lệ Hoa hít sâu một hơi, nhìn Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, “Cáp mô đầu yêu thú chắc là tu sĩ Văn Giới tông trấn thủ Đạo Huyền điện. Y sinh tồn được đến giờ thì dù có tu sĩ vào đây cũng bị y giết, sao lại có ai phá hoại Đạo Huyền điện nhỉ.”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, bình phục tâm tình, nhìn quanh một lượt.

“À!”

Đột nhiên, Ngụy Tác liên tục lóe nhãn quang như hiểu ra.

“Kia là...” Cơ Nhã thuận theo ánh mắt Ngự Tác thấy mấy thi thể gần như đã phong hóa, tuy giống hình người nhưng chung quanh rải rác vẩy bạc, là thi thể ngân lân yêu thú.

“Đạo Huyền điện lễ nào bị yêu thú này phá hoại?” Thấy thần sắc Ngự Tác cùng các thi thể yêu thú, Cơ Nhã giật giật chân mày hiểu ra.

“Chắc vậy.” Ngự Tác gật đầu đi tới. Có tới sáu thi thể ngân lân yêu thú cộng hai con lớn hơn một chút, rõ ràng là trưởng lão yêu thú đã tiến giai.

“Lễ nào yêu thú này sợ có tu sĩ vào đây lấy được pháp bảo sẽ uy hiếp chúng nên hủy hết?” Âm Lệ Hoa thấy trên nhiều bức tường còn những lỗ thủng hình trụ, tựa hồ do ngân sắc quang trụ của yêu thú giáng vào nên ngấm ngấm như thế.

Ngự Tác gật đầu, “Chắc là vậy. Cấp mô đầu yêu thú và ngân lân yêu thú e dè nhau. Ngân lân yêu thú không dám đến khu vực cấp mô đầu yêu thú hoạt động và ngược lại cấp mô đầu yêu thú không dám đến khu vực ngân lân yêu thú tập trung. Phong Ma sơn có vẻ từng có tu sĩ đặt chân đến, từng bị Hỗn nguyên ngân oa lợi dụng, nhưng Hỗn nguyên ngân oa mới sinh bị cấp mô đầu yêu thú đánh lén hạ sát. Nên Hỗn nguyên ngân oa mới cẩn thận bày ra lắm quỷ kế như thế. Bạch sắc tinh bị chắc lấy từ đây ra.”

“Kia là...”

Bọn Ngự Tác đứng trên đỉnh cây trụ cao nhất nhìn xuống cả Đạo Huyền điện, trong phé khứ không có linh quang pháp bảo nhưng ở một nơi vẫn còn bạch sắc linh quang lấp lánh.

Bạch sắc linh quang ngưng thành hình viễn cổ thiên long nhỏ xíu, uy thế không hiện ra, ở giữa lơ lửng một tấm bạch sắc ngọc phù.

Quan linh quanh là vô số đá đổ nát, chỗ nào cũng thấy mảnh vỡ tinh, có vẻ là một đại điện.

“Thế nào?”

Còn cách bạch sắc linh quang hơn hai trăm trượng, cơ hồ thần thức Ngự Tác vừa chạm vào linh quang thì long hình linh quang đột nhiên như tỉnh lại, khác nào viễn cổ thiên long mở bừng mắt.

Lam sắc cổ phù trên tay Ngự Tác đột nhiên rực lam quang.

Trong bạch sắc linh quang, bạch sắc ngọc phù tự động bay đến trước mặt Ngự Tác.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

350. Chương 350: Thiên Cấp Đỉnh Giai Công Pháp!

“Ồnh!”

Bạch sắc ngọc phù bắn đến trước mặt Ngự Tác thì bạch sắc linh quang hình viễn cổ thiên long xuyên việt hư không trấn áp lên mình gã như thấm vào thể nội.

“Ngự Tác, không sao chứ?”

Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa kinh hô.

Ngự Tác run người, cảm nhận được ý chí hùng hậu lan khắp toàn thân, sau cùng co lại trong thần hải đầu tiên. Nội thị thì trong tử sắc thần hải có thêm một tầng bạch sắc viễn cổ thiên không, lơ lửng giữa chân nguyên.

“Đây là tinh khí và ý chí của viễn cổ thiên long!” Ngự Tác máy động, lắc đầu với Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa, “Ta không sao.”

Gã vung tay nắm lấy bạch sắc ngọc phù tự động nhận chủ.

“Oành!”

Thần thức quét vào, khí tức hùng hậu tràn vào thần thức gã.

Vấn tự, hình ảnh đầy đặc hình thành đáng vẻ viễn cổ thiên long xuất hiện trong não hải gã. Là điển tịch một thiên công pháp.

Ngụy Tác biến sắc.

Khí tức đó là cảm giác đầu tiên của điển tịch này tạo cho gã.

“Thiên long quần tinh tôi thể pháp! Thiên cấp đỉnh giai công pháp!”

Thiên công pháp này là thiên cấp đỉnh giai công pháp cao nhất của tu đạo giới!

“Bạch sắc ngọc phù thật ra có gì?” Âm Lệ Hoa thấy Ngụy Tác biến sắc mặt thì hỏi.

Bạch sắc ngọc phù bay tới, Âm Lệ Hoa dùng thần thức quét vào nhưng bị sức mạnh vô danh triệt để áp chế đến cơ hồ thổ huyết. Bạch sắc ngọc phù lóe quang hoa, linh quang ảm đạm ngay, biến thành một miếng ngọc trắng bình thường.

“Thiên long quần tinh tôi thể pháp... Viễn cổ thiên long, cảm ứng chu thiên tinh thần (sao trời), lấy tinh quang tôi thể...”

Ngụy Tác đọc nội dung công pháp, không giấu giếm mà giải thích cho Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã: “Đây là thiên cấp đỉnh giai công pháp.”

“Thiên cấp đỉnh giai công pháp?” Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã hít một hơi lạnh.

Tu đạo giả nào cũng biết mấy chữ thiên cấp đỉnh giai công pháp có ý nghĩa gì!

Thiên cấp đỉnh giai công pháp, cả Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục cộng lại cũng không quá mười bộ, công pháp này tại các tông môn chỉ người kế thừa tông chủ mới được luyện, trừ phi tông môn diệt môn, không thì không thể nào lưu truyền ra.

Công pháp thiên cấp trở lên tuy cực khó tu luyện nhưng không chỉ chân nguyên kinh nhân, mà còn những huyền diệu đặc biệt. Tử Huyền chân quyết của Ngụy Tác tuy dựa vào Bồ thiên đan, khai mở thần hải, tề thăng đến thiên cấp đệ giai công pháp, nhưng đệ thăng kiểu đó chỉ là tăng chân nguyên chứ không có thần diệu đặc biệt của thiên cấp công pháp chân chính.

Mấy nghìn năm trước, công pháp “Thiên nguyên đại đạo” của Thiên Nguyên tông là ví dụ, môn công pháp đó chỉ là thiên cấp trung giai nhưng tu thành thần hải lại có thể hút nguyên khí của thuật pháp tản ra trong khi đấu pháp, chân nguyên tự thân tổn hao được bổ sung, bền bỉ hơn thuật pháp bình thường không biết bao nhiêu lần.

“Môn công pháp này học theo viễn cổ thiên long dùng tinh quang tôi thể, chuyên môn tôi luyện nhục thân, sau cùng sẽ tu thành thể phách như viễn cổ thiên long nhất, kinh mạch cùng khiêu vị rộng lớn vô cùng, không liên quan gì đến công pháp đang luyện.” Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã đang chấn kinh thì Ngụy Tác tiếp lời.

“Gì hả! Chuyên tôi luyện nhục thân, không liên quan đến công pháp bản thân tu luyện! Cũng như Tinh Diệu chân kinh của Tinh Trần tông sau cùng có thể tu thành Tinh quang thánh thể! Mở rộng kinh mạch, khiêu vị tương đương với có thể dung nạp nhiều chân nguyên hơn, mở rộng thần hải.” Ngụy Tác nói vậy, Âm Lệ Hoa triệt để biến sắc, “Ngụy Tác, tuyệt đối không được cho ai biết đệ lấy được thiên công pháp này, bằng không sẽ bị mọi tông môn mạnh nhất Vân Linh đại lục truy sát mà cả tông môn và tu sĩ hàng đầu ở các đại lục khác cũng sẽ nhúng vào!”

Cơ Nhã nhợt nhạt mặt mày.

Nàng hiểu rõ có những bảo vật, không có thực lực nhất định mà giành được chỉ tổ diệt vong.

Thiên cấp đỉnh giai công pháp không cần phế tu vi thì ý nghĩa với tông môn và tiêm tu sĩ đỉnh cao tuyệt đối hơn huyền giai pháp bảo!

“Không cần như thế, ai cần công pháp này, ta cho luôn cũng vô dụng.” Ngụy Tác không có vẻ gì quá kinh hãi.

“Vô dụng? Là ý gì?” Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã ngẩn người.

“Tu luyện môn công pháp này cần có ‘Long khí’, hóa thân thành viên cổ thiên long mới có thể cảm ngộ và hấp nạp tinh quang tối thể.” Ngụy Tác hít sâu một hơi: “Dải bạch sắc long hình linh quang ban này là tinh khí và ý chí của viên cổ thiên long, là ‘Long khí’ cần thiết để tu luyện môn công pháp đó. ‘Long khí’ hiện tại đã nằm trong thân hải của mõ, người khác không thể lấy được. Nếu những gì ta đọc được không lầm thì hơn một vạn năm trước, viên cổ thiên long sau cùng đã diệt tuyệt vì Chân Tiên cung tông chủ Vũ Hóa Phàm tu luyện Long huyết chân pháp.”

“Hóa ra là vậy.” Âm Lệ Hoa trông dễ coi hơn đôi chút, trấn định, “Viên cổ thiên long đích xác từ hơn vạn năm trước đã diệt tuyệt. Bất quá đệ nên cẩn thận, vì công pháp này quá đáng sợ, chưa biết chừng có những tên tu luyện cuồng, mặc kệ hữu dụng hay không, cứ cướp được rồi tính. Tinh khí và ý chí hoàn chỉnh của viên cổ thiên long hiện tại có lẽ không còn nhưng tinh phách hoặc đã bị luyện chế thành khí linh thì có thể còn lưu truyền. Có những tu sĩ, chưa biết chừng không chống nổi dụ hoặc của thiên cấp đỉnh giai công pháp sẽ dùng tinh phách đó mạo hiểm thử xem, tốt nhất không nên để ai biết.”

“Vậy cần các hạ giữ kín.” Ngụy Tác nhìn Âm Lệ Hoa, gật đầu.

“Chỉ cần đệ đáp ứng một điều kiện, thư thư sẽ giúp.” Âm Lệ Hoa đảo mắt.

“Được rồi, đừng nói điều kiện đó thì hơn.” Ngụy Tác thấy Âm Lệ Hoa đảo mắt và khóe môi nhếch nụ cười thì toát mồ hôi xua tay.

Âm Lệ Hoa bĩu môi có vẻ không vui nhưng trong mắt càng hiện rõ nụ cười. “Ngụy Tác, càng lúc thư thư càng thích đệ, nhất định phải tìm cơ hội ném thử một lần.” Nàng ta nghĩ vậy.

“Đạo Huyền điện có công pháp cỡ này. Chả trách Vân Giới tông năm xưa bố trí được nơi to lớn như Đạo Huyền điện, có ngần ấy Thần huyền cảnh tu sĩ, thống nhất Vân Linh đại lục.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, càng lúc càng kính sợ viên cổ đại năng đã tạo ra Thiên khung. Tông môn như thế chỉ muốn mượn một chút uy năng của Thiên khung mà bị Thiên khung tùy ý tiết ra một chút uy năng mà bị hủy diệt. Vậy thì viên cổ đại năng tạo ra Thiên khung còn thần thông đến mức nào?

“Xem ra vì có long khí của viên cổ thiên long nên tám truyền công linh phù mới còn lại. Viên cổ thiên long là cứu cấp yêu thú, dù bất cấp yêu thú mà đến gần cũng bị long khí trấn áp, thậm chí bị long khí xâm nhập, khổng chế.” Âm Lệ Hoa gật đầu, mắt sáng lên như thiếu nữ thấy châu báu, “Ngụy Tác, chúng ta nên tìm kiếm xem có gì hay ho không, có thì khác gì kế thừa đạo thống của Thần huyền cảnh tu sĩ, cá chép thường cũng hóa rồng, gà chó bình thường cũng sẽ thăng thiên. Nói gì đến tu sĩ tuổi như đệ.”

“Yêu thú này tuyệt tình thế hả?”

Âm Lệ Hoa hỏi, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã động lòng, nhanh chóng tìm kiếm chung quanh, nhưng rồi Âm Lệ Hoa là người đầu tiên kêu lên bực bội.

Với phạm vi thần thức của nàng ta và Ngụy Tác mà tìm kiếm, tốc độ đương nhiên thập phần kinh nhân, có pháp bảo linh khí thì sẽ cảm thấy ngay. Nhưng tìm cả phế khư, mà không phát hiện pháp bảo. Rõ ràng, yêu thú đó dù không phá hoại được pháp bảo thì cũng mang đi giấu ở nơi tu sĩ không thể tìm được.

Linh trí cao giai yêu thú do Hỗn nguyên ngân oa và Lam điện tu la tập giao không kém gì tu sĩ.

Trong phế khư Đạo Huyền điện, tổng cộng có hơn hai mươi thi thể ngân lân yêu thú nhưng không có yêu đan và pháp châu, xem ra chúng hủy diệt tất cả chứ không thu thi thể hộ đồng bạn.

Vì quá lâu năm nên mọi bộ phận của thi thể yêu thú đã phong hóa, chỉ có lớp vảy bạc còn hữu dụng. Ngụy Tác thu hết lại.

“Ồn!”

Cùng lúc, hàng tràng tiếng nổ kinh thiên động địa từ một góc trời vang lên.

Mặt đất tựa hồ chấn động, đồng thời, nguyên khí dao động nhất mang theo thổ tinh khí nồng nặc tràn tới.

“Thổ hệ nguyên khí quá kinh nhân! Hiên Viên lão tổ đang đấu pháp!” Ngụy Tác hiểu ngay.

“Ai mà bức được Hiên Viên lão tổ dùng uy năng thuật pháp này?”

“Đi thôi!” Không hề chần chừ, Ngụy Tác kích phát Như ý linh lung thấp, bạch quang lóe lên, thân ảnh gã cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa tan biến.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

351. Chương 351: Tính Toán Thất Bại

“Phù!”

Hoàng khí cuộn cuộn ngưng thành kim giáp thiên thần bước ra khỏi sơn cốc kiếm khí tung hoành, một ngụm máu từ miệng Hiên Viên lão tổ phun ra.

Ngụm máu này đen bầm, tanh lợm giọng, phun xuống đất là đá cũng tan chảy, bốc khói đen.

Phun máu xong, hắc khí phủ kín mặt Hiên Viên lão tổ kiếm tan hết, nhưng thần thái như già thêm mười tuổi, khí tức già nua hiện rõ.

“Hiên Viên lão tổ!”

Cùng lúc tiếng quát như sấm động vang lên ngoài xa, người lên tiếng tựa hồ đang tìm ông ta nhưng Hiên Viên lão tổ không lên tiếng nên đối phương nhất thời không đoán được vị trí, thành thử lên tiếng như thế.

“Ngụy Tác?”

Hiên Viên lão tổ ngẩn người, hai tay vung lên, hoàng khí lan tràn hình thành một cây trụ mấy chục người mới ôm vừa, giáng lên không.

“Oành!”

Như trời cũng bị đâm thủng, tiếng nổ như nước triều tản đi.

Sau nửa tuần hương, thân ảnh bọn Ngụy Tác xuất hiện ở ngọn núi đối diện Hiên Viên lão tổ.

“Người là... Âm Lệ Hoa?!”

Cảm giác được khí tức Âm Lệ Hoa cạnh Ngụy Tác, Hiên Viên lão tổ biến sắc, khí tức dâng tràn, như muốn động thủ.

“Lão tổ, tại Đạo Huyền điện, nàng ta là minh hữu của mõ.”

Thắng đáng vẻ Hiên Viên lão tổ, Ngụy Tác lên tiếng ngăn cản rồi cảm nhận được khí tức già nua của ông ta, gã biến hẳn sắc mặt: “Hiên Viên lão tổ, xảy ra chuyện gì?”

“Minh hữu?” Hiên Viên lão tổ biến sắc mấy lần không đáp, một hữu hồi đáp, thập phần âm trầm nhìn Ngụy Tác, “Người kể lại việc xảy ra giữa ngươi và Diệp Linh đã.”

“Diệp Linh?” Bạch quang lóe lên mấy lần, bọn Ngụy Tác đến gần Hiên Viên lão tổ, “Lão tổ bị thương dưới tay Diệp Linh?” Ngụy Tác chớp mắt hỏi.

“Âm Lệ Hoa, Thập hoang minh thần tiền của Âm Thi tông quả thật có uy lực!” Hiên Viên lão tổ vẫn không đáp Ngụy Tác mà nhìn Âm Lệ Hoa hờ lạnh, sát ý hiện rõ.

“Thập hoang minh thần tiên? Hiên Viên lão tổ, ông nói gì? Diệp Linh luyện chế thành Thập hoang minh thần tiên, đối phó ông?” Âm Lệ Hoa trắng nhợt mặt mày.

“Nếu không phải pháp khí uy lực như thế, lần này dù ta mất mạng thì y cũng đừng mong sống sót.” Hiên Viên lão tổ lạnh giọng.

“Thập hoang minh thần tiên, chỉ khi tu sĩ Kim đan lưỡng trọng tổn hao kim đan uy năng, có được tình phách hoàn chỉnh của Kim đan đại tu sĩ mới luyện chế được.” Âm Lệ Hoa nhợt nhạt mặt mày nhìn Ngụy Tác, “Chắc là tình phách Yêu Tán Tán đào tẩu, rơi vào tay y, may mà y không dùng Thập hoang minh thần tiên giết chúng ta, bằng không chúng ta chết chắc.”

“Yêu Tán Tán cũng chết trong tay các vị? Bản lĩnh thật! Không dùng Thập hoang minh thần tiên giết các vị, thế nào, mạng của vị là mạng còn của người khác là rác?” Hiên Viên lão tổ cười lạnh.

“Lão tổ, năng ta không có ý đó.” Ngụy Tác giật giật chân mày, “Thật ra là chuyện gì, nói rõ đã.”

“Còn không phải người hoành tráng hay sao, tu vi Phân niệm kỳ tứ trọng đã ước chiến Diệp Linh, khiến y cảm thấy uy hiếp, cho rằng lão phu là chỗ dựa của người nên cần trừ đi trước.” Vốn Hiên Viên lão tổ cũng là nhân vật kiêu hùng trong duyên hải chư thành của Vân Linh đại lục, bình thường trấn định trầm ổn, mưu sâu kế cao, nhưng giờ Hải Tiên tông sắp hủy tại đời ông ta nên nộ hỏa công tâm, nói năng mất phong độ.

Ngụy Tác mắt lóe lên hàn quang nhưng không nổi giận, “Tại hạ và Diệp Linh ước chiến vì y quá khinh người, định bắt Cơ Nhã đem thân thử pháp trận. Chính y dẫn động pháp trận khiến bọn tại hạ sa vào hiểm cảnh đã đành còn mang bảo vật chạy trốn, cắt đường lui của bọn tại hạ. Mối thù giữa tại hạ và y không thể giải được. Lão tổ trùng ám toán của y? Có cách cứu trị chăng, có thì tại hạ nhất định tận toàn lực.”

“Diệp Linh đích xác mưu mẹo, không hổ là nhân vật số ba Âm Thi tông.” Hiên Viên lão tổ hít sâu một hơi, tựa hồ lãnh tĩnh lại nhưng sát ý càng rõ, “Minh hỏa của Thập hoang minh thần tiên bị lão phu bức hết ra nhưng y tính không sai, kim đan của lão phu tổn hao cực nặng, chỉ còn một năm thọ nguyên. Một năm sau, chỉ cần lão phu chết, y tìm cơ nào đó là có thể đánh tới Hải Tiên tông lúc đó không còn tu sĩ Kim đan cảnh có tác dụng chắn nhiếp nữa.”

Thoáng ngừng lại, Hiên Viên lão tổ nhìn Ngụy Tác, tiếp lời, “Lần trước người hỏi lão phu vì sao không tìm linh dược nâng cao thọ nguyên, lão phu không cho biết nguyên nhân, hiện tại sẽ tiết lộ. Tu sĩ Kim đan lưỡng trọng trở lên, kim đan linh khí tươi nhuận thân thể cao hơn tuyệt đại đa số linh dược. Tu luyện đến tu vi Kim đan lưỡng trọng trở lên, tương đương với nhục thân luôn ngâm trong linh dược nên trừ thiên giai đan dược có được lực cao hơn kim đan hoặc đan dược đề thăng thọ nguyên đặc biệt thì mới có tác dụng với tu sĩ như lão phu. Đan dược như thế nhiều linh thạch đến đâu cũng không mua được. Người muốn giúp ta thì cùng bắt Âm Lệ Hoa.”

“Cầm hạ ngã?” Âm Lệ Hoa nhíu mày, “Hiên Viên lão tổ, ông định đem ta làm con tin? Vô dụng, một hai trăm năm nay, Âm Thi tông vận thế đang vượng, đệ tử Âm Thi tông cùng lứa với ta có ba người rất có hi vọng trong mười mấy năm tới kết thành kim đan. Bắt ta sẽ tạo cơ cho Diệp Linh khai chiến, ta và y bất hòa, Ngụy Tác hiểu rõ. Y sẽ không vì ta đang nằm trong tay Hải Tiên tông mà e dè, thậm chí càng căng thẳng.”

“Người coi ta ngốc quá.” Hiên Viên lão tổ cười lạnh: “Ta chỉ đem bộ xương già này đến Âm Thi tông tự nổ thì thế nào cũng khiến Âm Thi tông tổn thương. Bớt một Kim đan tu sĩ trấn áp thì xác suất tự nổ kim đan thành công sẽ đại tăng.”

“Ông định đến Âm Thi tông tự nổ kim đan?!” Hiên Viên lão tổ nói vậy, Âm Lệ Hoa sợ hãi suýt nữa nhảy dựng lên.

“Ta đã nói ra kế hoạch, càng không thể để nàng ta đi.” Hiên Viên lão tổ lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, “Thế nào, Ngụy Tác, nếu người có giao tình với nàng ta thì càng nên giúp lão phu bắt nàng ta. Như thế nàng ta càng không thương tổn khi lão phu đến Âm Thi tông.”

Ngụy Tác không đáp, nhân quang lóe lên cân nhắc lợi hại.

“Thế nào, chút đó thôi cũng không giúp được? Lão phu đối đãi người không bạc, việc có thể khiến Hải Tiên tông đoạn tuyệt truyền thừa này cũng từ người mà ra.” Hiên Viên lão tổ sầm mặt, “Vốn lão phu định giúp

người nhanh chóng đột phá đến tu vi kim đan, nể chút tình đó, nếu người không muốn động thủ thì chốc nữa đừng nhúng vào, được chứ?”

“Xem vật này đó, có hữu dụng không rồi tính.” Ngụy Tác tựa hồ đã cân nhắc xong, không đáp lời Hiên Viên lão tổ mà lấy từ nạp bảo nang trung ra một vật, đưa cho Hiên Viên lão tổ.

“Đây là... Đây là Hoang cổ thánh quả?!” Hiên Viên lão tổ biến sắc rồi sáng lên một cách khó hình dung, đưa tay đón thứ Ngụy Tác đưa cho.

Ngụy Tác lấy ra viên ngọc màu cam: Hoang cổ thánh quả.

Tu sĩ khác chắc không đưa thứ này cho Hiên Viên lão tổ. Hoang cổ thánh quả hoàn toàn không kém gì thiên giai đan dược, hiếm có hơn cả Tử hồ hoa, không chỉ đề thăng xác suất kết đan thành công mà chỉ riêng việc đề thăng thọ nguyên thì tu sĩ cấp nào cũng cần.

Cũng như một tu sĩ Thần hải cảnh, có đủ linh thạch đột phá đến Chu thiên cảnh cũng tuyệt đối không tặng đan dược để nhanh chóng đột phá Chu thiên cảnh cho người khác.

Nhưng chỉ sau tích tắc là Ngụy Tác đã nghĩ thông, Hiên Viên lão tổ ngọc thạch câu phần tại Âm Thi tông, gã vị tất thoát được Âm Thi tông truy sát sau đó, hơn nữa Hiên Viên lão tổ đãi gã không bạc, gã chọn cách bỏ đi cũng không ổn. Gã lấy được Thiên long quần tinh tội thể pháp, tu luyện cũng là tội luyện nhục thân, có công hiệu đề thăng thọ nguyên mà chỉ tiêu hao thêm đôi chút thời gian tu luyện. Nếu Hoang cổ thánh quả giúp được Hiên Viên lão tổ thì cái giá đó cũng xứng.

“Ngụy Tác, người có Hoang cổ thánh quả!” Thần thức quét vào, cảm giác được đúng là Hoang cổ thánh quả, giọng Hiên Viên lão tổ hơi run.

“Tại hạ chỉ biết Hoang cổ thánh quả không kém thiên giai đan dược.” Ngụy Tác liếc Hiên Viên lão tổ kích động vạn phần, bất giác nhẹ lòng mỉm cười: “Xem dáng vẻ lão tổ thì thứ này chắc hữu dụng?”

“Hay lắm, không ngờ người còn con bài tẩy này, lần này Diệp Linh tính sai rồi!” Hiên Viên lão tổ hít sâu một hơi, cũng mỉm cười, “Tám trăm năm trước, nam bộ Vân Linh đại lục có tu sĩ nhờ cơ duyên xảo hợp ăn được Hoang cổ thánh quả, tu sĩ đó tư chất cực tệ, cả đời không đột phá đến Chu thiên cảnh, nhưng còn sống lâu hơn tu sĩ Phân niệm cảnh bảy, tám mươi năm, cả thiên cấp trung phẩm Thiên địa tăng thọ đan cũng không có hiệu lực đó. Thứ này sao lại không hữu dụng?”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

352. Chương 352: Rời Đạo Huyền Điện

“Sống lâu hơn tu sĩ Phân niệm cảnh bảy, tám mươi năm?” Lục bào lão đầu nghe Hiên Viên lão tổ bảo thì cũng ngẩn ra, xem ra được lực Hoang cổ thánh quả cao hơn lão ước lượng.

“Có Hoang cổ thánh quả, chưa biết chừng lão phu sẽ thử xung kích tu vi Kim đan cảnh tam trọng.” Hiên Viên lão tổ đã yên tâm, triệt để khôi phục khí độ nhất phương bá chủ, bảo Âm Lệ Hoa, “Âm Lệ Hoa, đan khí tức của người tổn hao thể này ít nhất cần mười mấy năm khổ tu mới hồi phục, xem ra đã cùng Ngụy Tác trải qua sinh tử đại chiến, giao tình thật sự, chẳng trách y tin người như thế, không thì với hành vi của Diệp Linh, lão phu phải lưu người lại để tránh bị lộ tin lấy được Hoang cổ thánh quả.”

“Yên tâm đi.” Âm Lệ Hoa bĩu môi, “Ta và Diệp Linh vốn bất hòa, ông trừ diệt y thì ta còn cảm tạ. Việc ông lấy được Hoang cổ thánh quả chỉ cần các vị không để lộ thì ta đảm bảo không ai biết.”

“Đúng rồi.” Hiên Viên lão tổ gật đầu, “Yêu Tán Tán sao lại chết trong tay các vị? Xem ra người Hỏa Hoàng cung đã vào Đạo Huyền điện, tin này không thể đồn ra, sư huynh Lý Nhược Huyền của y tu vi Kim đan

lưỡng trọng diên phong, tu luyện một môn thiên cấp trung giai thuật pháp, thần thông còn trên lão phu. Y và Lý Nhược Huyền cùng lớn lên, tình như thủ túc.”

“Y định thừa cơ cướp đoạt, chết dưới tay bọn tại hạ và Hỏa Vân chân nhân liên thủ.” Ngụy Tác đáp Hiên Viên lão tổ, “Nhưng Hỏa Vân chân nhân đã chết trong trận chiến với y, còn cả Trần lão quái của Âm Thi tông, bị yêu thú trong đại điện giết.”

“Hỏa Vân chân nhân đã chết?” Hiên Viên lão tổ biến sắc. Tuy giờ ông ta và bọn Ngụy Tác chưa biết một tu sĩ Kim đan kỳ của Hỏa Hoàng cung đã chết nhưng chỉ tin ba tu sĩ Kim đan kỳ mất mạng thì cũng đủ kinh nhân, đồn ra sẽ cực kỳ chấn động.

“Diệp Linh có thể biết Yêu Tán Tán chết trong tay bọn ta, bắt quá chỉ cần ông để lộ tin y dùng Thập hoang minh thần tiên đánh lên ông thì khẳng định y sẽ bưng kín miệng bình.” Âm Lệ Hoa cắn làn môi đỏ nói: “Nếu y nói đã gặp Yêu Tán Tán, biết Bảo Tán chân nhân chết trong tay chúng ta thì với trí tuệ của Lý Nhược Huyền sẽ biết Yêu Tán Tán thi triển đoạt xá thuật pháp, không khó gì đoán ra Diệp Linh dùng tinh phách của Yêu Tán Tán luyện chế Thập hoang minh thần tiên. Nếu tính nợ, chúng ta chỉ đánh tan của nhục thân Yêu Tán Tán còn hung thủ thật sự là Diệp Linh.”

Hiên Viên lão tổ gật đầu, hơi trầm ngâm: “Ngụy Tác, Đạo Huyền diện thập phần hung hiểm, gần đây Kim đan kỳ đại tu sĩ đã chết trong đó, Hoang cổ thánh quả đã vượt ngoài mong ước của lão phu, giờ không chỉ Âm Thi tông, ngay cả Hỏa Hoàng cung cũng vào đây, lão phu sẽ rời Đạo Huyền điện, người định thế nào, tìm tiếp hay rời đi?”

“Đạo Huyền điện đích xác thập phần hung hiểm, bắt quá chúng ta có địa đồ, còn một nơi có giá trị là Linh thảo viên, mỗi thấy nên qua đó xem rồi rời Đạo Huyền điện.” Ngụy Tác giờ đã hiểu rõ đạo lý tri túc, Đạo Huyền điện mang lại cho gã đủ lợi ích, nói với Hiên Viên lão tổ xong thì kích phát lam sắc cổ phù xem địa đồ.

“Không ngờ các vị lấy được địa đồ, phúc duyên to lớn!” Hiên Viên lão tổ nhìn lam quang hóa thành địa đồ, cũng cả kinh rồi gật đầu, “Được, có địa đồ thì đến Linh thảo viên không mất bao nhiêu thời gian, chúng ta đến đó rồi rời Đạo Huyền điện.”

“Đi thôi.” Ngụy Tác gật đầu với Hiên Viên lão tổ rồi trực tiếp kích phát Như ý linh lung tháp, bạch quang lóe lên, thân ảnh tan biến.

...

Trên một đỉnh núi, tiếng ầm ầm vang lên không ngớt, hơn mười đệ tử Âm Thi tông đang dốc sức thi triển thuật pháp và pháp bảo, oanh kích một tảng đá lớn màu đen xám.

Toán đệ tử Âm Thi tông đều có tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng trở lên, nhưng dù pháp khí hay thuật pháp oanh kích lên tảng đá đều chỉ bóc được một miếng cỡ nắm tay. Vết nứt trên tảng đá lấp lánh ô kim sắc quang mang.

Tảng đá này là khoáng thạch có thể luyện được Ô thiên huyền kim.

Ô thiên huyền kim là thượng phẩm tinh kim có thể luyện chế thai thể pháp bảo. Khối khoáng thạch lớn đến mức trung phẩm nạp bảo nang không đựng vừa thì đủ Ô thiên huyền kim để luyện chế mấy thai thể pháp bảo.

“Ai?!”

Cùng lúc, trong số hơn mười đệ tử Âm Thi tông, bạch diện tu sĩ mặc ngân hôi sắc pháp y cầm đầu, đột nhiên biến sắc, thị tuyến nhìn sang mé trái.

Trong làn sương trắng dày đặc bên trái đột nhiên bùng lên uy áp hùng hậu, đoạn bạch quang lóe lên, thân ảnh mây tu đạo giả lộ ra, chính thị bọn Ngụy Tác.

“Su thúc tổ!”

Nhìn rõ Âm Lệ Hoa, toán đệ tử Âm Thi tông vừa kinh ngạc vừa tỏ vẻ kính sợ, không dám thở mạnh hành lễ.

“Hả?”

Âm Lệ Hoa liếc hơn mười đệ tử Âm Thi tông, lại nhìn tảng khoáng thạch như con trâu, thập phần lãnh đạm nói, “Tiếp tục lấy khoáng thạch Ô thiên huyền kim.”

Đoạn Âm Lệ Hoa mặc toán đệ tử Âm Thi tông không dám thở mạnh, bạch quang lóe lên, cùng bọn Ngụy Tác tan biến khỏi thị tuyến.

“Phù.”

Khi thân ảnh Âm Lệ Hoa và bọn Ngụy Tác tan biến được nửa tuần hương, toán đệ tử Âm Thi tông mới thở phào.

“Phương sư huynh”, một đệ tử Âm Thi tông gầy gò mặc thúy lục sắc pháp y nhìn theo hướng Âm Lệ Hoa và bọn Ngụy Tác tan biến, có vẻ hồ nghi hỏi đệ tử đầu lĩnh, “Lão giả ban nãy hình như là Hiên Viên lão tổ của Hải Tiên tông, Âm sư thúc tổ sao lại đi cùng lão?”

Đệ tử mặc hôi sắc pháp y khẽ biến sắc, hạ giọng mắng: “Nhân vật như sư thúc tổ đi cùng ai không phải việc chúng ta quan tâm, việc hôm nay không ai được đồn lung tung, không thì tự chịu hậu quả.”

“Biết rồi, Phương sư huynh!” Mọi đệ tử Âm Thi tông nghiêm mặt gật đầu.

...

Mặt biển trống trơn đột nhiên vang lên tiếng xé lụa liên miên. Chừng một chén trà sau, vô hình cấm chế xuất hiện một lỗ thủng, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa, Hiên Viên lão tổ lướt ra.

“Không ngờ Linh thảo viên đã hoang phế, hại chúng ta công cốc một chuyến.”

Rời Đạo Huyền điện, Âm Lệ Hoa tiếc nuối nhìn Ngụy Tác, bảo thể.

Hóa ra Linh thảo viên là linh viên Trần lão quái hái Hư nguyên quả, gặp hai con ngân lân yêu thú. Linh viên đó đã triệt để hoang phế, hai Hư nguyên quả duy nhất đã được hái và cũng đã nằm trong tay Ngụy Tác, bọn gã đến đây đương nhiên không thu hoạch gì.

“Âm Lệ Hoa, người đi cùng bọn lão phu về Hải Tiên tông mấy ngày hay chia tay luôn?” Hiên Viên lão tổ hỏi Âm Lệ Hoa.

“Ta định về Âm Thi tông.” Âm Lệ Hoa liếc Hiên Viên lão tổ và Ngụy Tác, “Ta hiểu Diệp Linh hơn ai hết, tâm cơ thập phần âm trầm xảo trá, tuy ban nãy đệ tử Âm Thi tông nhìn thấy ta đi cùng các vị nhưng sẽ không dám đồn ra, nhưng việc Trần sư huynh chết trong Đạo Huyền điện thì Diệp Linh về đến Âm Thi tông, chưa biết chừng sẽ nói linh tinh gì đó với Huyết Linh lão tổ và các trưởng lão, có thể nói là ta câu kết với các vị, để lộ tin về Đạo Huyền điện cũng nên. Nếu ta cùng các vị về Hải Tiên tông, càng tạo chứng cứ cho y, với cả ta và Hải Tiên tông đều không hay ho gì.”

“Cho các hạ.” Ngụy Tác đưa hai thứ cho Âm Lệ Hoa. Hiện giờ Hồn khế mật pháp giữa gã và Âm Lệ Hoa đã hết hiệu lực, chia tay cũng không còn gì vướng mắc.

Gã trả Âm Lệ Hoa mặc lục sắc viên bát ngoại hình và linh thạch đại. Bạch sắc trường phan có hình núi xương thì lúc đấu pháp, gã đã trả lại nòng ta, còn ba ngọn bạch cốt lãnh hỏa và Huyết tinh thạch thì gã giữ lại.

“Hả?” Thấy Ngụy Tác trả hai thứ cho mình, Âm Lệ Hoa ngẩn người, rồi khóe môi nở nụ cười thấp thoáng nhìn gã, “Thế nào, lo cho thư thư mất những thứ này, cộng thêm Diệp Linh xiên xỏ thì sẽ bị trách phạt hả?”

“Con bà nó chứ.” Thấy ánh mắt Âm Lệ Hoa trêu chọc mình, Ngụy Tác âm ức kêu thầm, cầm cẩu nhìn Âm Lệ Hoa, “Thế nào, không muốn thì tại hạ thu lại.”

“Hung hãn với thư thư thế làm gì. Thư thư chỉ nhắc đệ, Diệp Linh khẳng định không đợi đến khi đệ đột phá đến Kim đan cảnh, thực lực uy hiếp đến y rồi đến tìm y, y sẽ tìm liệu cơ hội đối phó đệ. Thư thư quay về sẽ giám sát hộ đệ, có tin gì không hay sẽ đến Hải Tiên tông báo. Đệ đừng nhớ thư thư nhé.” Âm Lệ Hoa

đánh mất câu hồn với Ngự Tác rồi đi ngay, chỉ mấy lần nhấp nhô là tiếng cười như chuông bạc tan biến trên mặt biển.

“Con bà nó chứ, tiểu yêu nữ này khá lắm, cả ta cũng không chịu nổi.” Lục bào lão đầu lại kêu lên trong tai Ngự Tác.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

353. Chương 353: Địa Biển Chân Quyết

“Có vẻ ma nữ Âm Lệ Hoa đã động chân tình.” Nhìn theo Âm Lệ Hoa khuất bóng, Hiên Viên lão tổ nhìn Ngự Tác đầy thâm ý, “Ngự trưởng lão, lão phu đích xác thị càn ngày càng bội phục trưởng lão, nguyên âm của nàng ta vẫn còn, lại là Kim đan kỳ đại tu sĩ, nếu trưởng lão cùng Cơ Nhã không ngại thì cùng nàng ta kết thành đạo侶, coi như có trợ lực lớn.”

“Lão tổ, đang đùa hả?” Hiên Viên lão tổ nói vậy, Ngự Tác đang té xuất Ly Hỏa phảng suýt nữa lồi mắt ra. Nguyên âm vẫn còn, tức là Âm Lệ Hoa vẫn còn trong trắng, thật không dám tin? Ngự Tác không sao tin được nữ tu vừa gặp gã là cõi sạch ra dẫn dụ mà vẫn còn trong trắng.

“Thế nào, dù gì lão phu cũng chưa hoa mắt, lẽ nào còn nhìn lầm cả việc đó?” Hiên Viên lão tổ nhìn Ngự Tác, mỉm cười khó hiểu, “Người phản ứng kịch liệt như thế, thế nào, lẽ nào mới gặp mặt mà đã có chuyện gì?”

“Chuyện đó...” Ngự Tác cười ngượng: “Vừa gặp là nàng ta dùng thủ đoạn dẫn dụ mỗ.”

“Dẫn dụ người vị tất thật sự định làm gì.” Ngự Tác té xuất Ly Hỏa phảng, thân ảnh Hiên Viên lão tổ loáng lên, nhảy lên Ly Hỏa phảng đồng thời nhìn Ngự Tác: “Dù nàng ta dùng sắc đẹp mời chài người, giết người đi thì người cũng không thiệt gì.”

“Ngự Tác, tư thế nàng ta đi là ‘súc thủy bảo nguyệt, ngọc thối tỏa khải’”, Hiên Viên lão tổ không nói thì ta không nghĩ ra, giờ mới thấy rất giống xử nữ.” Lục bào lão đầu đột nhiên lên tiếng trong tai Ngự Tác.

“...” Ngự Tác tắt tiếng.

“Ta không nhầm thì Âm Lệ Hoa cũng là ‘Diệu lô đỉnh’ chi thân.” Hiên Viên lão tổ cười với Ngự Tác, “Nếu ta trẻ hơn trăm tuổi, đối phương lại trúng ý thì ta không đời nào cự tuyệt.”

“Diệu lô đỉnh?” Hiên Viên lão tổ nói ra ba chữ đó, Ngự Tác ngẩn người.

“Chắc vậy. Linh khí của nàng ta hơi đặc biệt, hơn cả biến hóa do linh căn thể chất dấy lên, chắc là ‘Diệu lô đỉnh’ chi thân rất có lợi với nam tu. Chỉ không hiểu là ‘Diệu lô đỉnh’ nào”, Hiên Viên lão tổ mỉm cười: “Thế nào, động lòng hả?”

“Thôi đi.” Ngự Tác mặt dày: “Song tu thuật pháp của tại hạ còn chưa xong kia.”

Hiên Viên lão tổ thị cười ha hả, Cơ Nhã đỏ lựng mặt mày, trừng mắt nhìn gã.

Một ngày rưỡi sau, Hải Tiên thành xuất hiện trong tầm mắt Ngự Tác và Hiên Viên lão tổ, Cơ Nhã.

Được dặn, Ngự Tác không dừng mà điều khiển Ly Hỏa phảng lướt tới sơn môn Hải Tiên tông trên đỉnh Hải Tiên thành.

Vừa đến tầng không Hải Tiên thành, mấy chục đạo độn quang bay lên bao vây Ly Hỏa phảng.

Hải Tiên thành cấm chỉ phi độn, độn quang toàn là đệ tử Hải Tiên thành đều đang như lâm đại địch.

“Tần đi.”

Hiên Viên lão tổ cất giọng mang theo vô thượng iuy áp, từ Ly Hỏa phảng vang lên.

“Lão tổ!”

Nghe giọng nói này, mọi đệ tử Hải Tiên tông đều nhẹ lòng, tỏ rõ thần sắc cung kính rồi đáp xuống.

Ly Hỏa phảng đến gần cấm chế đại trận của Hải Tiên tông là có hai ngân sam đệ tử nghênh đón.

“Thông tri cho Phó trưởng lão đến đại điện tìm ta.”

Thấy hai ngân sam đệ tử, Hiên Viên lão tổ không rườm lời dặn dò. Cùng lúc, Ngụy Tác thu Ly Hỏa phảng, ông ta phát tay áo, hoàng khí thu Ngụy Tác cùng Cơ Nhã lai, bay về đại điện trên đỉnh Hải Tiên tông.

“Hiên Viên sư huynh.”

Thoáng sau, một lão giả tóc vàng cháy, mặt mũi đen nhẻm khô cứng xuất hiện ở cửa điện, vòng tay với Hiên Viên lão tổ coi như hành lễ.

“Để lão phu giới thiệu.” Hiên Viên lão giả hơi gật đầu, không rườm lời, chỉ vào Ngụy Tác: “Đây là Ngụy trưởng lão, tại Hải liên đại hội nhờ có Ngụy trưởng lão mà chúng ta đại thắng Minh Nguyên tông và Tử Vi tông.” Đoạn, Hiên Viên lão tổ lại giới thiệu lão giả cho Ngụy Tác, “Đây là Hải Tiên tông đại trưởng lão Phó Vân, thường thì mọi việc do Phó trưởng lão xử lý.”

“Hóa ra là Ngụy trưởng lão.” Phó trưởng lão tựa hồ bận bịu xử lý sự vụ, cực hiếm khi xuất môn, căn bản không biết Ngụy Tác trưởng trông thế nào nhưng biết sự tích về gã, giờ nghe Hiên Viên lão tổ giới thiệu, gương mặt trở khác cũng xuất hiện thần sắc chấn động.

“Chào Phó trưởng lão.” Ngụy Tác theo thói quen dùng Vọng khí thuật, phát hiện lão giả có tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, nhưng khí huyết đã suy kiệt, khó lòng đột phá đến Kim đan cảnh.

“Chúng đệ tử Hải Tiên tông nghe lệnh!”

Thấy Ngụy Tác và Phó trưởng lão chào nhau, Hiên Viên lão tổ gật đầu, thanh âm như sấm vang đi, “Từ hôm nay lão phu bế quan tu luyện, trong thời gian này mọi việc do Phó đại trưởng lão toàn quyền.”

“Hiên Viên sư huynh định bế quan?” Phó trưởng lão cả kinh.

“Đúng thế, sư huynh gặp được tể ngộ, khả năng có cơ hội xung kích tu vi Kim đan cảnh tam trọng. Bất quá đệ đừng đồn rộng việc này.” Hiên Viên lão tổ có vẻ rất tín nhiệm Phó trưởng lão nên lại dặn: “Ngụy Tác, tiếp theo người có việc gì cứ tìm Phó trưởng lão giúp đỡ. Phó trưởng lão, đệ đưa lệnh bài chưởng hình trưởng lão cho y. Y có yêu cầu gì, Hải Tiên tông có thể thì đáp ứng.”

“Chưởng hình trưởng lão?” Hiên Viên lão tổ nói vậy, Phó trưởng lão không hề rườm rà đồng ý ngay, nhưng Ngụy Tác cùng Cơ Nhã lại cả kinh.

Khách khanh trưởng lão, nói thẳng ra chỉ là mang danh trưởng lão, được tông môn bảo vệ còn chưởng hình trưởng lão có thể chế tài cả đệ tử tinh anh và trưởng lão khác, địa vị tại Hải Tiên tông chỉ dưới Hiên Viên lão tổ và Phó trưởng lão, thuộc nhóm nhân vật thực quyền nhất tông môn.

Tu sĩ Kim đan kỳ như Âm Lệ Hoa, Diệp Linh, tu vi đứng hàng đầu tại tông môn nhưng chỉ cần phạm môn quy hoặc gây ra việc không có lợi cho tông môn thì sẽ bị chưởng hình trưởng lão tu vi kém hơn chế tài.

“Phó sư đệ, chốc nữa đệ bao người giao lệnh bài chưởng hình trưởng lão đến đây, huynh còn việc cần dặn Ngụy trưởng lão.” Hiên Viên lão tổ bình tĩnh như thường, với gật đầu Phó trưởng lão.

“Được!” Phó trưởng lão khôi phục vẻ mặt trở khác vốn có, gật đầu rồi đi ra.

“Hiên Viên lão tổ, để mờ làm chưởng hình trưởng lão là sao?” Phó trưởng lão vừa đi, Ngụy Tác không nén được hỏi Hiên Viên lão tổ.

“Nếu được lực Hoang cổ thánh quả đúng như dự đoán, lần này lão phu bế quan ít cũng hai mươi năm, chậm thì ba mươi năm, nhất thời sẽ không xuất quan.” Hiên Viên lão tổ nhìn Ngụy Tác: “Một năm sau, lão phu sẽ xuất quan một lần, trong thời gian này, Diệp Linh còn e dè lão phu mà không làm gì quá nhưng với thủ đoạn của y, chưa biết chừng trong một năm này sẽ dùng cách khác giở trò với Hải Tiên tông, người có thân

phận siêu nhiên trong tông môn nên có thể bớt được nhiều phiền hà. Như người, tại Hải Tiên tông chỉ có người chế tài người khác chứ không thể ngược lại.”

“Lão tổ không sợ mỗi nhân lúc ông bế quan mà làm loạn?” Ngụy Tác hỏi.

“Ta sống gần này năm rồi, ít nhất không nhìn nhân người.” Hiên Viên lão tổ liếc Ngụy Tác, “Bất quá ta thấy người không có thời gian làm loạn.”

Hiên Viên lão tổ nói vậy, Ngụy Tác trợn tròn trắng, không biết nói gì.

“Ta biết việc tiếp theo của người là cứu trị vị đồng bạn này.” Hiên Viên lão tổ liếc Hàn Vi Vi trong lòng Cơ Nhã, “Bất quá nên dành cho ta mấy ngày.”

Ngụy Tác kinh ngạc hỏi Hiên Viên lão tổ, “Dành cho mấy ngày? Các hạ định làm gì?”

“Còn nhớ điều kiện đã bàn không?” Hiên Viên lão tổ nhạt giọng: “Người đáp ứng kết đan tại Hải Tiên tông, ta đáp ứng giúp người nhanh chóng đề thăng tu vi.”

“Hiên Viên lão tổ, lẽ nào các hạ có thủ đoạn giúp tại hạ đề thăng tu vi thật nhanh?” Ngụy Tác nhướn mày, hiểu ý Hiên Viên lão tổ.

“Không sai.” Hiên Viên lão tổ gật đầu, vô tình phát ra uy thế kinh nhân, “Hải Tiên tông có một môn Địa Biến chân quyết, với tu vi của lão phu mà thi triển, có lẽ giúp được người đột phá đến Phân niệm ngũ trọng hậu kỳ, gần đạt mức đột phá tu vi Kim đan kỳ cũng nên. Nhưng kim đan của lão phu tổn hao khá lớn, chỉ miễn cưỡng giúp người đột phá đến tu vi Phân niệm ngũ trọng.”

“Chỉ cần mấy ngày là giúp mỗi đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng?” Ngụy Tác sáng mắt.

“Lão tổ, đệ tử phụng mệnh Phó trưởng lão đưa lệnh bài chưởng hình trưởng lão cho Ngụy trưởng lão.”

Một đệ tử Hải Tiên tông lên tiếng ngoài cửa đại điện, cực kỳ cung kính giơ lệnh bài lấp lánh hắc quang lên.

“Đi đi!”

Hiên Viên lão tổ mặt mũi lạnh tanh vung tay, lệnh bài bay đến trước mặt Ngụy Tác.

“Đi thôi! Chỉ cần ba, bốn ngày là đủ.”

Khi đệ tử Hải Tiên tông đó cung kính lui đi, Ngụy Tác cho lệnh bài vào nạp bảo nang, Hiên Viên lão tổ phát tay áo phát ra hoàng khí, cuốn gã cùng Cơ Nhã lướt ra sau điện.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

354. Chương 354: Phân Niệm Ngũ Trọng!

“Thiên địa nguyên khí là nguồn gốc thần thông của tu sĩ, tuyệt đại đa số công pháp, thuật pháp đều cảm ứng chư thiên tinh thần, vận dụng sức mạnh của ‘Thiên’. Công pháp do Hải Tiên tông tổ sư truyền thừa lại dựa vào ‘Địa’, thăm dò ‘Địa’.”

“Với tuyệt đại đa số tông môn, công pháp này của Hải Tiên tông chỉ là tiểu đạo, chứ không phải đại đạo. Vì ‘Địa’ chỉ là một trong chư thiên tinh thần của vũ trụ thái hư. So với ‘Thiên’ thì cách biệt xa lơ xa lắc, nhưng Hải Tiên tông tổ sư lại nghĩ khác, ‘Địa’ sinh thành vạn vật vạn linh, tu sĩ chúng ta so với ‘Địa’ cũng rất bé nhỏ, lấy thần thông từ ‘Thiên’ và lấy từ ‘Địa’ cũng như lấy một hạt vừng trong cả một biển và trong một kho. Kho này so với ‘Thiên’ thì rất bé nhưng từ tuyên cổ đến giờ chưa có tu sĩ nào lấy hết được cả kho này.”

Nơi cao nhất Hải Tiên tông là tượng Hải tiên tử.

Tuy tượng ngọc thạch liên hoa trong tay Hải tiên tử đã vỡ nhưng bức tượng vẫn tạo cho người ta khí tức mệnh môn về “Thần”, “Huyền”.

Hiên Viên lão tổ, Ngự Tác cùng Cơ Nhã ở trong tượng Hải tiên tử, trên một bình đài đầy hoàng khí, chung quanh là bảy mươi hai thổ hoàng sắc tinh trụ cao bằng thân người, vươn lên như lợi kiếm.

“Ngự Tác, Địa Biến chân quyết do Hải Tiên tông tổ sư Hải tiên tử sáng tạo, còn có tên là Thất thập nhị địa khiếu chân quyết, mở ra bảy mươi hai địa nguyên khiếu vị tại thể nội, quán thông địa khí, thi triển thổ nguyên thuật pháp thì có thể đề cao ba thành uy lực, vì thế mà trong các tu sĩ đồng cấp lão phu cơ hồ không có đối thủ.” Hiên Viên lão tổ nghiêm túc điểm tay, một đạo thổ hoàng sắc quang ngưng thành, bay đến tay Ngự Tác.

“Mở ra bảy mươi hai địa nguyên khiếu vị? Không nhiên đề cao ba thành uy lực thổ nguyên thuật pháp, không phải còn kinh nhân hơn thổ linh căn?” Ngự Tác quét thần thức, đọc được nội dung quang phù thì tỏ vẻ chấn động.

“Thổ linh căn chỉ là tiên thiên thể chất, còn về những thần diệu khác thì không so được với công pháp hậu thiên tu luyện thành, chuyên quán thông địa khí khiếu vị, tăng cường uy lực thổ nguyên thuật pháp này.” Hiên Viên lão tổ bảo Ngự Tác, “Nếu theo bình thường mà tu luyện, cảm ngộ quán thông bảy mươi hai địa nguyên khiếu vị, nhanh nhất cũng mất mười mấy năm. Người lĩnh ngộ thiên thuật pháp này rồi ta sẽ trực tiếp dùng tu của ta giúp đỡ quán thông khiếu vị.”

“Hiên Viên lão tổ, tại hạ mới chỉ xem qua nội dung, nhưng môn thuật pháp này quán thông bảy mươi hai địa khiếu mới chỉ có thể cảm ứng địa khí, đề thăng uy lực thổ nguyên thuật pháp, tựa hồ không liên quan đến việc đề thăng tu vi.” Ngự Tác tỏ vẻ kinh ngạc.

“Vậy phải xem người đang ở đâu.” Hiên Viên lão tổ nhìn Ngự Tác, “Người đang ở trên linh mạch Hải Tiên tông, hiện tại linh mạch này tuy không còn bao nhiêu linh khí, nhưng giúp người đề thăng đến tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, chắc không thành vấn đề?”

“Các hạ muốn tại hạ dùng Thất thập nhị địa khiếu chân quyết, luyện hóa cả linh mạch?” Hiên Viên lão tổ dứt lời, Ngự Tác cùng Cơ Nhã cả kinh.

“Nếu dùng linh mạch này hóa giải khí vận suy bại cho Hải Tiên tông thì lợi lớn rồi. Ngự Tác, chuẩn bị thôi.” Hiên Viên lão tổ bảo Ngự Tác.

“Được!” Ngự Tác không rườm lời, nhân quang liên tục lóe lên.

“Được rồi.” Đại khái sau mấy tuần hương, Ngự Tác ngừng nháy mắt, gạt đầu với Hiên Viên lão tổ.

“Ta bắt đầu đây.” Hiên Viên lão tổ nghiêm túc gạt đầu, trên mình sáng rực hoàng quang, đồng thời một trong bảy mươi hai thổ hoàng sắc tinh trụ bên ngoài bình đài cũng phát quang, tràn ra thổ hoàng sắc địa khí.

“Oa!”

Hoàng quang từ tay Hiên Viên lão tổ bùng lên, hòa vào thổ hoàng sắc địa khí do hoàng sắc tinh trụ phát ra, ngưng thành một cơn thổ hoàng sắc tam cước thiềm thử nhỏ xíu. Tam cước thiềm thử không chỉ phát ra thổ nguyên khí tức nồng hậu vô cùng mà còn kêu vang như yêu thú thật.

Tiếng hú vang lên, từ đáy sâu lòng đất tựa hồ có tiếng hưởng ứng, cũng rung lên âm âm.

“Đến đây!”

Ngự Tác nghiêm nghị bắt một pháp quyết, hai tay đồng thời ra hoàng sắc quang trụ.

Thổ hoàng sắc tam cước thiềm thử do Hiên Viên lão tổ ngưng thành nhảy vào hoàng sắc quang trụ, men theo đó tiến vào thể nội gã.

“Oành!”

Mọi lỗ chân lông trên mình Ngự Tác túa ra vô số làn hoàng khí nhỏ xíu.

Thổ hoàng sắc tam cước thiềm thờ như nhảy vào một vùng trời mênh mông, tung tăng trong thể nội Ngự Tác. Không hiểu bao lâu sau, nó như tìm được nơi trú thân, co người biến thành hoàng sắc tinh quang, đứng lại.

“Oành!”

Cùng lúc, Ngự Tác cảm giác được vị trí tinh quang đã mở được một khiếu vị, nối với một nơi rất sâu dưới lòng đất, thổ nguyên khí tức từ đó chảy vào khiếu vị này.

“Hay lắm, địa khôi khiếu đã thông rồi!”

Giọng Hiên Viên lão tổ vang lên trong óc Ngự Tác.

Quanh bình đài cuộn cuộn hoàng khí, một cây hoàng sắc tinh trụ sáng lên, địa khí nồng hậu và hoàng quang do Hiên Viên lão tổ phát ra ngưng tụ lại, hình thành hình ảnh thổ hoàng sắc xuyên sơn giáp nhỏ xíu.

Con thổ hoàng sắc xuyên sơn giáp nhỏ xíu men theo Ngự Tác hoàng quang trên tay tiến vào thể nội Ngự Tác.

...

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Giữa trưa ba ngày sau, Hải Tiên thành vẫn như thường nhật, tu sĩ ra ra vào vào, các cửa tiệm giao dịch thập phần nhiệt náo. Đột nhiên, tuyệt đại đa số tu sĩ đều ngẩng nhìn đỉnh Hải Tiên thành.

Tuyệt đại đa số tu sĩ trong Hải Tiên thành đều nhận ra linh khí trong thành vốn cực mỏng, giờ tan biến hết!

Tượng Hải tiên tử đứng trên đỉnh Hải Tiên thành, ở ngoài thành vẫn nhìn rõ thì đang được hoàng vân dày đặc bao phủ.

Thổ tinh khí cực nồng từ sơn môn Hải Tiên tông lộ ra, cả chỗ thấp nhất trong Hải Tiên thành cũng ngửi thấy.

“Được lắm! Ngự Tác, có thể luyện hóa linh mạch này, đề thăng tu vi!”

Trên đỉnh Hải Tiên tông, trong tượng Hải tiên tử, giữa bình đài dưới chân Hiên Viên lão tổ và Ngự Tác đã nát vụn, là một động sâu không thấy đáy.

Trên mình Ngự Tác ánh lên bảy mươi hai dải hoàng quang, hoàng sắc quang hoa từ khiếu vị phát ra này bằng nửa thần hải quang hoa nhưng lại cuộn cuộn thổ hoàng sắc địa khí.

Thổ hoàng sắc địa khí hình thành một con huyền quy khổng lồ.

Hoàng khí trên lưng huyền quy ngưng thành vô số dòng chảy, khí thể bàng bạc khôn xiết.

Một dải bạch sắc linh quang hình chiếc rẽ lơ lửng trước mặt huyền quy. Hiên Viên lão tổ lên tiếng, huyền quy há miệng nuốt bạch sắc linh quang.

Rồi huyền quy hóa thành bảy mươi hai dòng hoàng khí, nhập vào bảy mươi hai khiếu vị của Ngự Tác.

Ngự Tác xếp bằng bên ngoài bình đài.

Chỉ sau một tuần hương, bên ngoài Ngự Tác liễu nhiều tử quang, thể nội chân nguyên găm lên như kinh đào hải lãng.

“Oành!”

Đột nhiên, sóng khí sôi trào, một dải tử sắc thần hải quang hoa, như mặt trời dâng lên từ mình gã

Thần hải quang hoa dâng lên, nối nhau, đủ mười bốn dải thì lại thêm một dải phun trào!

Vô số tử sắc quang ti nối liền mười lăm dải tử sắc thần hải quang hoa thượng, hình thành vòng tuần hoàn đặc biệt.

“Gừ!”

Cùng lúc, trên mình gã phát ra tiếng rỗng gầm trên chín tầng trời.

Mười lăm dải thần hải quang hoa!

Rõ ràng, Ngụy Tác đã đột phá đến tu vi Phân niệm ngũ trọng, cách kim đan chỉ một bước nữa!

“À!”

Hiên Viên lão tổ vốn an tĩnh bất động nhìn Ngụy Tác chợt tỏ ra kinh ngạc, “Ngụy Tác, thần hải mới của người sao lại nhỏ hơn những cái khác?”

“Công pháp của tại hạ đặc biệt, tu luyện không lâu lắm là lại bằng nhau, không hề gì.”

Ngụy Tác mở mắt, theo kinh nghiệm trước kia, biết Bồ thiên đan sẽ khuếch đại thần hải để mức thiên cấp đề giai rồi vô dụng, thần hải mới tu thành chỉ đạt huyền cấp đề giai nên cần Bồ thiên đan bổ túc. Hiên Viên lão tổ hỏi vậy, gã bình tĩnh như thường che giấu.

“Hóa ra thế.” Hiên Viên lão tổ nghe Ngụy Tác nói vậy thì không nghi ngờ, công pháp trong thiên hạ thiên biến vạn hóa, huyền ảo vô cùng, ông ta cho rằng Ngụy Tác tu luyện thiên cấp công pháp tất nhiên có huyền diệu riêng, khác với công pháp thông thường cũng là bình thường. “Tiếp theo lão phu sẽ bế quan.” Nhìn Ngụy Tác đang ẩn đi thần hải quang hoa, ông ta lại dặn: “Diệp Linh có tu vi Kim đan kỳ lưỡng trọng, thêm hai món đạo giai thượng phẩm pháp bảo. Người tuy luyện thiên cấp công pháp, bài tẩy không ít nhưng gặp y thì tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng cũng không an toàn, liều mạng thì còn hi vọng, muốn hạ y thì chưa đủ. Âm Thi tông thế lực to lớn, người không có việc gì thì đừng nên rời Hải Tiên thành, tránh bị y chặn đường.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

355. Chương 355: Được Đan, Thu Hoạch

“Tiếp theo mỡ tu luyện tại Hải Tiên tông là được.” Ngụy Tác gật đầu.

“Đây là môn quy của đệ tử Hải Tiên tông và những việc cần chú ý. Giờ người mang thân phận chưởng hình trưởng lão thì cũng nên biết.” Hiên Viên lão tổ tương ném thanh sắc ngọc phù đến trước mặt Ngụy Tác, gạt đầu đoạn không nói gì, trực tiếp hóa thành một đạo hoàng quang lướt đi.

Ngụy Tác biết đối với Hiên Viên lão tổ thì thời gian là vàng bạc, thấy ông ta vội bế quan như thế cũng không lấy gì làm kinh ngạc, thần thức quét qua thanh sắc ngọc phù, đọc nội dung rồi gạt đầu với Cơ Nhã, ra khỏi tượng Hải tiên tử.

“Ngụy trưởng lão.” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã mới ra khỏi tượng Hải tiên tử, một đệ tử mặc ngân sam bước lên, cung kính hành lễ.

“Hả? Người tên gì?” Ngụy Tác quan sát đệ tử này.

Qua thanh sắc ngọc phù Hiên Viên lão tổ đưa cho, Ngụy Tác biết, tại Hải Tiên tông thì mặc thổ hoàng sắc pháp y là nội môn đệ tử bình thường, mặc ngân sắc pháp y là đệ tử tinh anh, có thể thay mặt các trưởng lão truyền khẩu dụ hoặc làm gì đó. Thấy đệ tử Hải Tiên tông này đứng đợi, chắc do Hiên Viên lão tổ sắp xếp giúp đỡ gã.

“Đệ tử Lâm Tu Nhân.” Ngân sam đệ tử chưa đến ba mươi tuổi này đáp, “Không biết Ngụy trưởng lão có cần đệ tử giúp gì chăng?”

“Tìm một chỗ ở có thiên hỏa lò phòng và tĩnh thất tu luyện tại Hải Tiên tông cho mỡ.” Ngụy Tác gật đầu, không rườm rà nói.

“Ngụy trưởng lão xin đi theo đệ tử.” Lâm Tu Nhân không dám chậm trễ, đưa tay mời rồi đi trước dẫn đường.

Đi lên đỉnh núi không lâu, ngân sam đệ tử này dừng lại trước một khoảnh sân có hoàng quang bao trùm.

Núi này là một hoa viên u tĩnh, phía sau có lầu các ba tầng, lớn gấp mấy lần chỗ ở trước kia của Ngụy Tác tại Hải Tiên thành.

Gã cầm tấm lệnh bài chưởng hình trưởng lão.

Ban này Hiên Viên lão tổ cho gã thanh sắc ngọc phù có nói rõ về thân phận chưởng hình trưởng lão, địa vị tại Hải Tiên tông đích xác thập phần siêu nhiên, tấm hắc sắc lệnh bài này không chỉ là biểu tượng của chưởng hình trưởng lão mà còn là thông hành linh phù đặc thù, có thể ra vào mọi nơi ở có cấm chế trong Hải Tiên tông. Nếu có đệ tử Hải Tiên tông gây ra việc cực kỳ bất lợi cho tông môn thì với lệnh bài này có thể tiến vào chỗ ở, khiến đối phương không kịp trở tay.

Thấy gã lấy ra lệnh bài chưởng hình trưởng lão, định đi vào chỗ ở thì ngân sam đệ tử Lâm Tu Nhân thập phần cung kính hành lễ, “Ngụy trưởng lão, ban ngày hôm nay do đệ tử trông coi ở đây, tối đến do Trương Hàn Lâm sư đệ, có gì cần xin cứ sai bảo.”

“Được!”

Ngụy Tác bình tĩnh như thường gạt đầu, đi vào trong chỗ ở có hoàng quang bao phủ. Tuy gia nhập tông môn, đích xác gặp nhiều hạn chế, ước thúc, còn bị cuốn vào phân tranh giữa các tông môn, có nguy cơ gặp tai bay vạ gió nhưng gã buộc phải thừa nhận, nếu có vị trí cao tại một đại tông môn, địa vị siêu nhiên thì làm việc gì cũng dễ hơn phổ thông tán tu không biết bao nhiêu lần.

Vào trong, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã xem xét một lượt. Tổng cộng có hơn mười gian phòng, không chỉ có thiên hỏa lô phòng và tĩnh thất tu luyện, phòng thử thuật pháp và pháp khí, ngay cả đan phòng cũng có đủ trang thiết bị thường dùng luyện chế đan dược.

Tra xét một lượt, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã vào thiên hỏa lô phòng. Ngụy Tác vỗ vào nô thú đại, thả Dương chi điều ra.

Để luyện chế Cửu dương đan trừ âm minh hàn khí cho Hàn Vi Vi thì gã đã tìm được Hoàn dương hoa, rồi yêu đan Trường xuân trùng để khu trừ dư độc, hiện tại yêu đan Dương chi điều cũng đã có, mọi nguyên liệu đã đủ.

Dương chi điều rất có linh tính vừa ra là tỏ vẻ không hiểu, vung cánh chỉ trở với Ngụy Tác, tựa hồ hỏi thật ra là việc gì, Hỏa Vân chân nhân đang ở đâu.

“Hỏa Vân chân nhân đã chết trong Đạo Huyền điện.” Thấy thần thái nó như thế, Ngụy Tác nói ngay.

“Cô cô!” Dương chi điều rung động, vừa đau lòng vừa có vẻ không dám tin.

“Ông ta chết dưới tay Yêu Tán Tán của Hỏa Hoàng cung, trước khi chết đã truyền Thái cổ hung hỏa quyết cho ta.” Ngụy Tác không rườm rà, chỉ tay phát ra hắc hồng sắc hỏa quang. “Nếu người đã thấy Hỏa Vân chân nhân thì triển môn thuật pháp này tất nhận ra.”

Đoạn gã vỗ vào nạp bảo nang, lấy của hai viên kim đan của Yêu Tán Tán và Hỏa Vân chân nhân ra.

Hai viên kim đan, một bằng quả trứng gà, một bằng trứng chim câu nhưng trọng lượng cực kỳ kinh nhân, rần rạt khí tức.

Cho Dương chi điều xem hai viên kim đan đoạn Ngụy Tác tiếp lời, “Yêu Tán Tán đã bị bọn ta giết, mối thù của chủ nhân Hỏa Vân chân nhân của người coi như được báo. Theo điều kiện ta đã bảo ở Đạo Huyền điện, người giao yêu đan thì sau này ta sẽ tìm linh dược, giúp người ngưng lại yêu đan. Sau đó người theo ta cũng được, tự tìm lối đi riêng cũng được, ta không cần.”

“Cô cô!”

Dương chi điều đích xác cực có linh tính, nhận rõ tình hình thì kêu lên đau đớn rồi gật đầu liên tục với Ngụy Tác như cảm tạ gã báo thù cho Hỏa Vân chân nhân rồi sau này sẽ theo gã. Đoạn một viên yêu đan nóng sức, bề mặt trơn tru được phun ra, rơi vào tay gã.

Ngụy Tác gật đầu với Dương chi điều rồi thu nó vào nạp bảo nang, đặt yêu đan lên tay Cơ Nhã.

“Ngụy Tác, muội sẽ toàn lực luyện chế Cửu dương đan, chỉ có một viên yêu đan Dương chi điều, không thể sơ sẩy gì, mấy ngày nay việc dồn chân nguyên cho Vi Vi phải trông vào huynh.”

Đón lấy yêu đan Dương chi điều, Cơ Nhã run người.

Ngày ngày thi pháp dồn chân nguyên cho Hàn Vi Vi, nhìn nàng ta không thể tỉnh lại, không thể cứu trị, áp lực tâm lý đó tích lũy lại, thật khó dùng lời lẽ để hình dung.

Không tính Cơ Nhã, yêu đan Dương chi điều đến tay, Ngụy Tác cũng có cảm giác ngọn núi ép trong lòng đã được trút đi.

“Nàng yên cứ luyện chế Cửu dương đan. Hàn Vi Vi để cho ta.”

Ngụy Tác gật đầu, ôm Cơ Nhã, vỗ nhẹ lên lưng nàng. Gã biết với đẳng cấp luyện đan của nàng, có công thức hoàn chỉnh thì luyện chế Cửu dương đan tất không có vấn đề gì. Gã hiểu Cơ Nhã chỉ muốn luyện được ngay Cửu dương đan.

“Vâng”, Cơ Nhã hít sâu một hơi, trong mắt hiện rõ nhu tình và thần sắc cảm động, đặt môi lên trán gã như gà mổ thóc rồi lướt nhanh vào đan phòng, điều chế được dịch phụ trợ cho việc luyện chế Cửu dương đan.

Ngụy Tác sờ trán như chưa hết thưởng thức, nhìn sang Hàn Vi Vi thì ánh mắt lại phức tạp hẳn.

“Hi vọng lần này không có gì bất ngờ, mau tỉnh lại đi.”

Lắm bầm một câu, Ngụy Tác dùng chân nguyên bao lấy Hàn Vi Vi lướt vào tĩnh thất gần đan phòng của Cơ Nhã nhất.

An trí Hàn Vi Vi xong xuôi, gã lấy từ nạp bảo nang ra một viên ngân sắc tinh thạch.

Viên ngân sắc tinh thạch lớn cỡ trứng chim câu toát lên linh khí nồng hậu, linh khí cực kỳ thuần tịnh, tựa hồ hút vào thể nội là hấp thu được ngau. Ngân sắc tinh thạch chính thị tinh tủy gã lấy được tại Đạo Huyền điện.

Lấy viên tinh tủy ra, gã đột nhiên nhớ ra gì đó, nhướng mày lướt sang một gian tĩnh thất tu luyện lớn hơn.

Gã lấy nô thú rồi thả Phệ tâm trùng ra. Lấy tiếp một nạp bảo nang, đổ bảy thi thể ngân lân yêu thú và ba con Hồn nguyên ngân oa thu được tại Đạo Huyền điện ra.

Ba con Hồn nguyên ngân oa, một con ở cấp viễn cổ đã khô đét nhục thân, hai con còn lại là con từ thể nội Trần lão quái xông ra và con do nữ hoàng ngân lân yêu thú tiến hóa thành nhưng bị bị cấp mô đầu giết.

Gã làm vậy vì đột nhiên nhớ ra số ngân lân yêu thú và Hồn nguyên ngân oa do nữ hoàng ngân lân yêu thú tiến hóa thành đều là yêu thú chân chính, thậm chí còn là yêu thú lực cấp cao giai trở lên, đặc biệt là Hồn nguyên ngân oa là bát cấp yêu thú, ngân ấy yêu thú đẳng cấp kinh nhân như thế chắc có công hiệu đặc biệt với Phệ tâm trùng, cũng như tu sĩ uống thiên giai đan được, chưa biết chừng sẽ khiến Phệ tâm trùng lại tiến giai cũng nên.

Đúng như gã liệu tưởng, bỏ hết thi thể yêu thú ra, quả nhiên cảm giác thấy ham muốn ăn uống chưa từng có của Phệ tâm trùng.

Hạ lệnh cho Phệ tâm trùng rồi gã nghiên cứu viễn cổ Hồn nguyên ngân oa bị phong ấn tại tử hắc sắc tinh trụ, nhục thân đã khô cứng.

Quan sát một chốc, thần thức quét liên mấy lần, Ngụy Tác thoáng qua thần sắc thất vọng.

Thể nội viễn cổ Hồn nguyên ngân oa không có yêu đan và pháp châu, chỉ có lớp vảy là dùng để luyện chế pháp bảo được.

Đoạn thần thức gã lại quét sang hai con Hồn nguyên ngân oa kia.

Mắt gã tỏ rõ thần sắc kinh ngạc.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

356. Chương 356: Tinh Tủy Kinh Nhân

Lúc đó Ngụy Tác nhìn rõ, cấp mô đầu yêu thú trí tuệ cực cao và Hồn nguyên ngân oa từ thể nội Trần lão quái phá thể lao ra đều dùng mưu mẹo thập phần lợi hại.

Cấp mô đầu yêu thú bức Diệp Linh quay lại, thừa lúc Hồn nguyên ngân oa đấu với bọn Ngụy Tác, nhắm chuẩn cơ hội mà giết Hồn nguyên ngân oa.

Hồn nguyên ngân oa cố ý đem mình ra làm mồi, thu hút chú ý của cấp mô đầu yêu thú để nữ hoàng ngân lân yêu thú lấy được pháp châu của viên cổ Hồn nguyên ngân oa.

Bọn Ngụy Tác nhìn thấy tận mắt nữ hoàng ngân lân yêu thú nuốt viên pháp châu xong mới tiến hóa, biến thành Hồn nguyên ngân oa bốn tay thực lực kinh nhân.

Hồn nguyên ngân oa bốn tay, ngay cả đạo giai thượng phẩm pháp bảo của Âm Lệ Hoa và Hỏa Vân chân nhân mà cũng nuốt chửng dễ dàng, nuốt xong thì quang hoa càng sáng, tựa hồ có thể biến pháp bảo thành của mình. Vốn Ngụy Tác liệu tưởng, đó là thiên phú thần thông sau khi tiến giai của viên cổ Hồn nguyên ngân oa bị tu sĩ Vân Giới tông phong ấn tại tinh trụ.

Xem ra ngân lân yêu thú không tiếc giá nào phá được tế đàn, thậm chí Hồn nguyên ngân oa đầu tiên còn đem mình ra làm mồi để lấy viên pháp châu.

Nếu đem pháp châu khảm lên Thanh tác ngân pháp tượng, chưa biết chừng có công hiệu kinh nhân.

Ngụy Tác quét thần thức thì phát hiện trong thể nội hồn nguyên yêu thú có yêu đan. Con từ thể nội Trần lão quái phá thể mà ra thì yêu đan chưa hoàn toàn thành khí nên chỉ cỡ trứng chim câu, còn của Hồn nguyên ngân oa bốn tay lại cỡ trứng vịt, chắc đã trưởng thành. Nhưng con nào cũng không có pháp châu.

Gã kinh ngạc vì xương cốt của Hồn nguyên ngân oa bốn tay khiến thần thức không thể xuyên thấu, như thai thể pháp bảo.

Gã hơi giàn giết chân mày, vung tay chụp, tử sắc chân nguyên hút Tứ tí ngân oa lên lơ lửng trước mặt rồi xem xét cẩn thận.

“À!”

Cơ hồ chỉ trong tích tắc, Ngụy Tác lại tỏ vẻ kinh ngạc.

Một nửa nguyên nhân cái chết của tứ tí yêu thú là bị cấp mô đầu yêu thú dứt đứt nội tạng, còn lại là do Ngụy Tác dùng Thanh tác ngân pháp tượng phát ra hồi hắc sắc quang hoa. Yêu thú này không chỉ thủng sườn mà làn da dưới lớp vảy cũng nứt nẻ.

Không khó nhìn thấy xương cốt trong thể nội yêu thú này.

Xương cốt trong thể nội yêu thú này trong bạc có vàng, lấp lánh huỳnh quang, trông không giống chất xương mà như đúc từ tinh kim.

Ngụy Tác chợt có cảm giác thai thể hai món đạo giai thượng phẩm pháp bảo đều dung hợp vào xương cốt yêu thú này.

Xem ra nữ hoàng ngân lân yêu thú vốn đã tiến giai và Hồn nguyên ngân oa giao hợp, không biết hình thành thứ gì tại thể nội mà nuốt pháp châu xong thì tiến hóa thành tứ tí yêu thú, không còn là Hồn nguyên ngân oa, mà là yêu thú tiến giai đặc biệt.

Xương cốt của nó có thể luyện chế pháp bảo, phẩm giai khẳng định không thấp.

Bất quá n vì là ban ngày, lực bào lão đầu không ra, Ngụy Tác không nghiên cứu mà thu chân nguyên, đặt yêu thú này xuống, không lấy cả yêu đan ra mà quay lại tĩnh thất.

Cầm viên tinh tủy, gã nhắm nhất xếp bằng như hút linh khí linh thạch để tu luyện.

Được tử quang nhàn nhạt bao phủ, Ngụy Tác nắm chặt viên tinh tủy, từ từ toát ra ngân sắc linh khí, thấm vào tử quang rồi vào kinh mạch.

Cơ hồ từ lúc mấy tia ngân sắc linh khí thấm vào kinh mạch, mắt Ngụy Tác mở bừng, dừng tu luyện, tỏ rõ thần sắc cực kỳ chấn kinh.

Sau phút chấn kinh, trong mắt Ngụy Tác ánh lên vui mừng!

Hiện tại gã đã hiểu vì sao Vân Giới tông tồn công như thế bố trí Phong Ma sơn phong ấn Hỗn nguyên ngân oa.

Tinh tủy này mà dùng thần thức quét vào tựa hồ không ra làm sao nhưng linh khí hàm chứa lại quá kinh nhân. Thần thức không phát hiện vì linh khí bên trong quá ngưng tụ, phát ra chỉ là một giọt nước trong biển cả.

Mỗi tia ngân sắc linh khí trông cực nhỏ nhưng thấm vào thể nội, tạo cho Ngụy Tác cảm giác như cự long bay vào.

Mỗi nhất tia ngân sắc linh khí ít nhất cũng tương đương với mười viên thượng phẩm phẩm linh thạch!

Đây là khái niệm gì?

Lúc trước Ngụy Tác bày Tụ linh trận, linh khí trong Hải Tiên thành chưa suy kiệt nhiều, một canh giờ trong Tụ linh trận hút được lượng linh khí tương đương với bốn mươi viên thượng phẩm linh thạch.

Một ngày mười hai canh giờ, cực hạn cũng chỉ hút tổng lượng của gần năm trăm viên thượng phẩm linh thạch.

Nhưng giờ hút linh khí của tinh tủy thì chỉ trong tích tắc đã được năm mươi tia ngân sắc linh khí, tương đương với tu luyện một ngày trong Tụ linh trận trung!

Lượng linh khí và tốc độ tu luyện này quá kinh nhân.

Hiện tại phải xem từ một viên tinh tủy có thể rút được bao nhiêu ngân sắc linh khí, một viên tinh tủy dùng được trong bao lâu.

Hít sâu một hơi, bình phục tâm cảnh, Ngụy Tác thử hút ngân sắc linh khí tu luyện.

Từng tia ngân sắc linh khí từ viên tinh tủy thấm ra, chảy vào thể nội gã.

Ngân sắc linh khí chảy ra, viên tinh tủy nhạt màu dần.

Chỉ một canh giờ rưỡi sau, màu viên tinh tủy từ bạc biến thành bạc nhạt, Ngụy Tác mở bừng mắt, há miệng thở hồng hộc, mắt ánh lên vẻ không dám tin.

Ngụy Tác có cảm giác nghẹt thở không vì tu luyện vất vả mà vì áp lực tâm lý, gã cứ phải cố khống chế xung động dừng tu luyện lại.

Thời gian duy trì của viên tinh tủy cao hơn nhiều gã tưởng tượng, nếu không liên tục dùng tu luyện thì gã khó mà cảm giác rõ tổng lượng linh khí.

Hiện tại Ngụy Tác đã cảm giác rõ, một canh giờ rưỡi này gã hút được lượng linh khí tương đương với một vạn năm nghìn thượng phẩm linh thạch! Viên tinh tủy còn chừng một nửa linh khí, tức là cả viên ngang với hơn ba vạn thượng phẩm linh thạch!

Lượng linh khí tương đương với hơn ba vạn viên thượng phẩm linh thạch mà chỉ cần ba canh giờ là có thể hoàn toàn luyện hóa!

Trước đây gã ở trong Tụ linh trận liên tục bế quan tu luyện nên đã có kinh nghiệm.

Gã từ tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng đột phá đến lưỡng trọng, tại Tụ linh trận dùng mất ba mươi mốt ngày, rồi thêm hơn tám mươi ngày từ lưỡng trọng đột phá đến tam trọng, từ tam trọng đột phá đến tứ trọng thì mất chừng năm tháng.

Tuy lần này từ Phân niệm cảnh tứ trọng đột phá đến Phân niệm cảnh ngũ trọng do Hiên Viên lão tổ lợi dụng Địa Biến chân quyết, mất vài ngày là giúp gã thành công.

Bỏ qua thời gian, mỗi lần đột phá cần lượng linh khí bao nhiêu thì Ngụy Tác đã hiểu rõ.

Thông thường, từ tu vi Phân niệm tứ trọng đột phá đến tu vi Phân niệm ngũ trọng, cần hơn lượng linh khí của mười vạn thượng phẩm linh thạch trở lên, từ ngũ trọng luyện đến sát mức kết đan đại khái cần ba mươi vạn viên thượng phẩm linh thạch!

Theo tốc độ tu luyện bình thường, tu đạo giả dù có đủ linh thạch từ tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng đột phá đến tu vi ngũ trọng đều mất hơn hai mươi năm, từ Phân niệm cảnh ngũ trọng đến giai đoạn xung kích kim đan ít nhất cũng hơn bốn mươi năm.

Sự thực trừ số ít tu sĩ may mắn, thời gian tuyệt đại đa số tu sĩ cần đều dài hơn nhiều.

Chính thế mà nhiều tu sĩ cả đời không đạt được Phân niệm cảnh thì đã thọ nguyên hao tận, cơ hồ mọi tu sĩ tu đến Kim đan cảnh thì đều trông cỡ bốn, năm mươi tuổi trở lên. Đó còn nhờ hầu hết công pháp có hiệu quả trú nham, không thì ít nhất cũng phải trông cỡ tám, chín mươi tuổi.

Vân Linh đại lục mấy trăm năm nay, tu sĩ kết đan sớm nhất cũng hơn bốn mươi tuổi.

Vốn thiên tài đệ tử Âu Nhiên Mạnh của Minh Nguyên tông có khả năng thành nhân vật truyền kỳ kết đan trước năm mươi tuổi nhưng lại chết trong tay Ngụy Tác.

Ngụy Tác thử tổng lượng linh khí trong tinh tủy xong thì bị ý niệm lóe lên triệt để chấn nhiếp.

Tu vi Phân niệm ngũ trọng, gần đạt mức kết đan cần chừng ba mươi vạn viên thượng phẩm linh thạch trở lên.

Ngụy Tác có mười bốn viên tinh tủy, tương đương với bốn mươi vạn viên thượng phẩm linh thạch trở lên. Mỗi viên chỉ cần ba canh giờ là luyện hóa xong.

Tức là chỉ cần ba ngày, gã có thể xung kích kết đan, xung kích Kim đan cảnh?!

Ý nghĩ này quá chấn kinh!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

357. Chương 357: Tuyệt Diệt Kim Đan

“Có rồi!”

Trong tĩnh thất yên lặng đột nhiên vang lên tiếng lục bào lão đầu kêu to.

Trong tĩnh thất Ngụy Tác tu luyện chất đầy cổ tịch, cổ quyển, ngọc sách, ngọc phù.

Lục bào lão đầu kêu lên như thế, Ngụy Tác vốn xếp bằng tham ngộ thuật pháp cũng dừng lại, vung tay hút quyển sách chất da đã vàng úa từ tay lục bào lão đầu lên.

Hơn ba ngày là có thể chuẩn bị kết đan, tinh tủy Hồn nguyên ngân oa tạo cho gã chấn động quá lớn, đến độ không dám tin.

Một viên tương đương với ba vạn viên thượng phẩm linh thạch, ba canh giờ là luyện hóa xong, vậy thì tông môn có Hồn nguyên ngân oa không phải sẽ dễ dàng tạo được Kim đan cảnh đại tu sĩ sao?

Nhưng Ngụy Tác thập phần khẳng định, dù ở thời của thượng cổ tu đạo giới có nhiều Thần huyền cảnh tu sĩ thì muốn thành tựu kim đan cũng cực khó.

Vì không nghĩ ra nên gã bảo đệ tử Hải Tiên tông ở ngoài đem hết cổ tịch trong tông môn có ghi chép về Hồn nguyên ngân oa đến.

Nguyên việc ba ngày là có thể chuẩn bị xung kích Kim đan cảnh đã khiến tâm thần gã quá chấn động, nghi hoặc này không làm rõ thì gã không thể trấn định tâm thần, tu luyện và xung kích Kim đan cảnh đều gặp vấn đề.

“Tinh tủy Hồn nguyên ngân oa, nghìn năm hóa sinh được một viên, ngang với Đại đạo lưu dẫn đan...”

Ngụy Tác hút cổ quyển da dê đã úa vàng lên, bắt giắc đọc thành tiếng.

“Một nghìn năm hóa sinh được một viên? Đại đạo lưu dẫn đan?” Ngụy Tác hơi nín thở hỏi lục bào lão đầu, “Đại đạo lưu dẫn đan là gì?”

“Đại đạo lưu dẫn đan là thiên giai đan được đề thăng tu vi cực cao từ thời đại của ta.” Lục bào lão đầu giải thích: “Nếu theo linh thạch hiện tại mà tính thì một viên giá trị mười vạn thượng phẩm linh thạch trở lên.”

“Một viên ngang với thiên giai đan được, giá trị mười vạn thượng phẩm linh thạch trở lên, theo những gì ghi lại thì một viên tinh tủy đích xác chứa linh khí của ba vạn thượng phẩm linh thạch, đúng là tinh tủy Hồn nguyên ngân oa, không sai được.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, có vẻ kinh ngạc, “Nhưng nghìn năm hóa sinh một viên, Vân Giới tông hủy diệt đến giờ đã một vạn mấy nghìn năm, Hồn nguyên ngân oa đã chết mấy nghìn năm, còn bố trí của tế đàn chắc có thể tự động rút tinh tủy của nó, tính ra không thể nhiều tinh tủy thế này.”

Lục bào lão đầu gật đầu, “Chỉ có hai khả năng, một là Hồn nguyên ngân oa này không phải Hồn nguyên ngân oa bình thường mà là trưởng lão đã tiến giai, phẩm giai chưa biết chừng không chỉ bát cấp, bằng không thì nhục thân nát rồi mà còn phát ra nhiều ngân dịch đoạt xá trùng sinh như thế. Hồn nguyên ngân oa cỡ đó tương đương với Thần huyền cảnh tu sĩ, tốc độ hóa sinh tinh tủy có thể không đến một nghìn năm. Khả năng còn lại là Vân Giới tông tổn nhiều công phong ấn yêu thú tại đây vì muốn nó liên tục sản sinh tinh tủy, cung cấp cho họ sử dụng. Biết đâu họ có thủ đoạn khác khiến yêu thú thôi sinh tinh tủy. Tử hắc sắc phù người lấy được lúc trước chắc là thông hành linh phù cho tu sĩ Vân Giới tông vào Phong Ma sơn.”

“Rất có thể.” Ngụy Tác gật đầu.

“Phong ấn một yêu thú thực lực tương đương với Thần huyền cảnh, không biết Vân Giới tông năm xưa phải trả giá nào, nếu Vân Giới tông không diệt vong thì Hồn nguyên ngân oa khẳng định không chết, sẽ bị biến thành con gà đẻ trứng vàng. Tinh tủy có hiệu lực như thế, dù sáu, bảy trăm năm kết được một viên thì dù cái giá lớn hơn cũng đáng. Tinh tủy này không rõ sẽ giúp Vân Giới tông tạo ra bao nhiêu tu sĩ tu vi kinh nhân!” Lục bào lão đầu càng nói càng kích động, sau cùng kêu loạn lên: “Ngụy Tác, đã hiểu kỹ về tinh tủy rồi, xem ra không có vấn đề gì, tinh tủy đích xác có hiệu lực kinh nhân! Ba ngày! Chỉ cần ba ngày là đạt đến mức xung kích kết đan. Tuổi như ngươi mà thành công kết đan thì có lẽ trong mấy nghìn năm nay là đệ nhất nhân!”

Lục bào lão đầu kích động vì việc giúp lão ngưng hình cần tu vi Kim đan kỳ, Ngụy Tác chỉ cần thành công kết đan, thì có thể chuẩn bị việc đó. Tốc độ này mà thuận lợi thì khi lão hao tận thọ nguyên chắc có hi vọng ngưng hình.

Thấy lục bào lão đầu kích động như vậy, Ngụy Tác đang chấn động vì phát hiện công hiệu của tinh tủy lại triệt để trấn định tâm cảnh.

Gã hiểu rõ, tuy nhiên luyện hóa tinh tủy, nói thì chỉ cần ba ngày là có thể xung kích kim đan nhưng thật sự chuẩn bị thì không chỉ như thế.

Lục bào lão đầu chưa từng đi theo tu sĩ Kim đan kỳ, không hiểu gì lắm về kết đan.

Ngụy Tác còn cần tìm hiểu khi chân chính kết đan cần chú ý hay chuẩn bị những gì.

Còn nữa, Ngụy Tác cũng không dám xung kích kim đan trong tình huống thần hải không đều, cần luyện hóa Bồ thiên đan, đưa thần hải mới biến thành như mười bốn thần hải trước, mà luyện hóa Bồ thiên đan

rồi Tử hồ hoa đều cần thời gian nhất định. Gã cũng phải đợi Cơ Nhã luyện chế được Cửu dương đan, cứu trị Hàn Vi Vi xong mới xung kích kim đan, không thì trong lòng còn vướng bận, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến việc xung kích kim đan.

Kích động một lúc xong, lục bào lão đầu lãnh tĩnh lại, liên tục kiến nghị, “Ngụy Tác, Hải Tiên tông cũng không phải tiểu tông môn, từng có không ít tu sĩ Kim đan cảnh, chắc có nhiều ghi chép về việc kết đan. Người bảo họ mang hết điển tịch liên quan đến kết đan đến đây. Kết đan nên chuẩn bị đi thôi. Người như Diệp Linh mà định đối phó người chắc sẽ không để đêm dài lắm mộng, chưa biết chừng nhanh đến độ khó tưởng tượng.”

“Chỉ cần người thành công kết đan, sẽ trấn áp được kim đan của Yêu Tán Tán và Hỏa Vân chân nhân, luyện chế hai viên kim đan thành ‘Tuyệt diệt kim đan’, lúc đó Âm Thi tông cũng phải e dè, mặc cho các người công bình tỷ đấu, dù người giết Diệp Linh thì có hai viên ‘Tuyệt diệt kim đan’ này, chúng cũng không dám làm gì người.”

“Tuyệt diệt kim đan?” Lục bào lão đầu nói vậy, mục quang Ngụy Tác lóe lên, nhớ đến ‘Giả đan’ mà Đồng Thanh Y đối phó mình, “Lão đầu, kim đan của tu sĩ Kim đan kỳ có thể dùng để luyện chế pháp khí?”

“Đúng thế!” Lục bào lão đầu tỏ vẻ hung hãn. Ngụy Tác sắp xung kích kim đan, Diệp Linh có thể coi là trở ngại lớn nhất. Ngụy Tác mà thành công kết đan, lão sẽ có thể ngưng hình nên trong mắt lão, Diệp Linh tất nhiên biến thành địch nhân lớn nhất. Dĩ nhiên sẽ hận Diệp Linh hơn ai hết.

Hung hãn gật đầu xong, lục bào lão đầu chớp mắt giải thích: “Kim đan là quá nửa sinh mệnh tinh hoa của tu sĩ Kim đan kỳ, ngưng tụ vô số nguyên khí, chân nguyên, như một tiểu tinh cầu, vì công pháp của tu sĩ tu luyện mà có phù văn, pháp trận tự nhiên, không thể phá được. Tuy chân nguyên và nguyên khí trong kim đan cực kỳ tinh thuần, ngưng luyện, còn hơn nhiều viên tinh tử kia, nhưng chỉ có hai môn thượng cổ công pháp có thể rút phần nào uy năng và nguyên khí của kim đan thành của mình. Hai môn này đã thất truyền. Từ thời của ta chỉ còn phương pháp luyện chế kim đan thành pháp khí ‘Tuyệt diệt kim đan’.”

“Tuyệt diệt kim đan, kích phát ra tương đương với tu sĩ Kim đan kỳ tự nổ kim đan. Một viên được kích phát thì tu sĩ Kim đan kỳ lưỡng trọng, tam trọng cũng chưa chắc chống nổi, người có hai viên thì tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, tam trọng cùng mất mạng như thường. Ngay cả Huyết Linh lão tổ Kim đan ngũ trọng cũng phải cân nhắc. Chỉ là khi luyện chế ‘Tuyệt diệt kim đan’, chỉ tu sĩ Kim đan kỳ mới trấn áp được kim đan đan hà. Bằng không hai viên kim đan sẽ nổ tung.”

“Luyện chế Tuyệt diệt kim đan cần bao nhiêu thời gian?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, từ từ nói, “Hỏa Vân chân nhân khẳng định hận Diệp Linh cùng cực, nếu biết ta dùng kim đan của ông ta luyện chế thành Tuyệt diệt kim đan, đối phó Diệp Linh thì chắc vui lắm.”

“Người gánh lắm thứ quá!” Lục bào lão đầu hàm hồ, “Nghĩ lắm thế làm gì. ‘Tuyệt diệt kim đan’ luyện chế cơ hồ không cần bao nhiêu thời gian, chỉ hao phí nhiều chân nguyên và tinh huyết mà thôi. Chuẩn bị xong xuôi thì thoáng cái là luyện được. Có hai thứ này rồi, cần tìm cách đem đồ trên mình Hỗn nguyên ngân oa ra luyện chế pháp bảo lợi hại. Khi ấy người đến Âm Thi tông khiêu chiến Diệp Linh cũng được.”

Ngụy Tác biết lục bào lão đầu tuy luôn mồm tu sĩ phải lục thân bất nhận, tự tư tự lợi, chỉ biết đến mình nhưng thật ra lão cũng không làm được điều đó. Nghe lão nói vậy, gã không tranh hơi mà gật đầu rồi thân ảnh loáng lên, lướt ra ngoài.

...

“Cái gì, điển tịch liên quan đến kết đan?” Ngân sam đệ tử ở ngoài nghe gã hỏi thì chấn động.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

358. Chương 358: Được Quyền

Trong đại điện như đúc bằng hắc sắc tinh kim có một bảo tọa vàng sậm toát lên viễn cổ man hoang khí tức.

Bảo tọa cao một trượng, rộng chừng ba trượng, vẽ đầy minh thần phù văn bên dưới là u minh hỏa diễm, phía trên là chiến giáp khô lâu.

Trên ghế là một hồng bào lão giả.

Hồng bào lão giả cực kỳ gầy gò, mắt nửa nhắm nửa mở, không hề đeo trang sức gì, đầu tóc có phần khô ráp, chỉ dùng vòng ngọc buộc túm sau gáy, nhưng vô thượng uy thế khôn tả phát ra, cùng hồng quang bao trùm cả đại điện.

Cả hắc sắc đại điện bị nhiễm thành màu đỏ sậm.

Đột nhiên, bạch sắc phù lục từ cửa đại điện bay vào lơ lửng.

“À!”

Hồng bào lão giả đang nhắm hờ mắt đột nhiên mở bừng.

Uy thế càng kinh nhân phun trào khiến đại điện không sáng lắm lại tối đi.

Hồng quang trên đỉnh đầu uốn éo theo đôi mắt mở bừng của lão, nhìn kỹ thì là hình ảnh một ma thần da đầu bốn tay, chưa hoàn toàn hóa hành thì lại tiêu tan.

Tình cảnh tựa hồ trong hồng quang đang thai nghén một ma thần nhưng chỉ thiếu một chút nên không thể sinh ra, thập phần kinh rợn.

“Vào đi!”

Mở bừng mắt, lão giả uy thế kinh nhân, mặt mũi lạnh tanh nói ra ngoài.

Một đạo bạch sắc quang hoa từ ngoài lướt vào. Đứng cách lão giả chừng năm mươi trượng.

“Lão tổ!” Vừa đứng vững, người đó cung kính hành lễ. Là Diệp Linh.

Dáng vẻ và xưng hô của y cho thấy hồng bào lão giả trên bảo tọa là Âm Thi tông tông chủ Huyết Linh lão tổ liễu.

Tại Vân Linh đại lục, nhiều tu sĩ đều cười thầm lão là “Đan đông lão tổ”, nhưng lúc gặp Huyết Linh lão tổ, e rằng không ai cười nổi, sẽ bị thần thức uy áp của lão chấn bẹp.

Hiện tại dù Diệp Linh tu vi Kim đan cảnh lưỡng trọng, mà khí tức cũng kém hơn Huyết Linh lão tổ không biết bao nhiêu lần, đứng dưới lại càng nhỏ bé.

“Diệp Linh, cầu kiến lão phu có việc gì chăng?” Huyết Linh lão tổ nhìn Diệp Linh, tựa hồ không hề khách khí lạnh lùng hỏi.

“Lần này tại hạ vào Đạo Huyền điện có được một vật, xin hiến cho lão tổ.” Diệp Linh bình tĩnh như thường vung tay, một đạo bạch sắc quang hoa bao phủ huyệt hồng sắc quang hoa, bay về phía Huyết Linh lão tổ.

“Hóa linh kỳ Huyết phục linh?”

Huyết Linh lão tổ neho mắt, không hề làm gì nhưng Huyết phục linh đã hóa thành hình linh thổ, có linh tính rồi, cũng bị hút lên tay. “Huyết phục linh này ít nhất cũng bổ sung được mấy năm cho ta tiêu hao tinh huyết, hoặc đủ cho ta toàn lực thi triển vài đạo thuật pháp liễu.”

“Hay lắm, Diệp Linh! Ngươi muốn thưởng gì?” Thu lại, Huyết Linh lão tổ tỏ vẻ mãn ý hỏi thẳng. Đủ thấy, địa vị của lão tại Âm Thi tông chỉ là chí cao, không cùng một đẳng cấp với tu sĩ Kim đan kỳ khác.

“Huyết linh độn pháp, thưởng Âm Lệ Hoa cho tại hạ làm thị thiếp.” Diệp Linh mục quang lóe lên.

Huyết Linh lão tổ tỏ vẻ không vui, “Diệp Linh, ngươi nên biết, chỉ một món này thì không đáng thưởng như thế.”

“Tại hạ biết.” Diệp Linh không hề đổi sắc, bảo Huyết Linh lão tổ: “Chỉ một nhánh hóa linh kỳ Huyết phục linh, tất nhiên tại hạ không dám đòi phần thưởng đó.”

“Nói đi!” Huyết Linh lão tổ liếc Diệp Linh, không hề thừa lời, vô thượng uy thể hiện rõ.

“Lúc bọn tại hạ vào Đạo Huyền điện, Hỏa Hoàng cung và Hải Tiên tông cùng vào đó. Tại hạ vô tình có được của tinh phách hoàn chỉnh Yêu Tán Tán luyện thành Thập hoang minh thần tiên, đánh lên Hiên Viên lão tổ. Nếu không có gì bất ngờ, Hiên Viên lão tổ tối chỉ gương thêm một năm là thọ nguyên hao tận...”

“Người định nuốt Hải Tiên tông?” Diệp Linh chưa nói xong đã bị Huyết Linh lão tổ cắt lời, “Diệp Linh, người nên rõ, với thực lực của Âm Thi tông chúng ta mà thanh toán một, hai tông môn như Hải Tiên tông có khó gì, nhưng tông môn thực lực ngang ngửa chúng ta như Hỏa Hoàng cung sẽ tuyệt đối không ngồi yên nhìn chúng ta bành trướng. Không thôn tính thành cấp tông môn là luật bất thành văn của tu đạo giới. Người định chằm ngòi cho đại chiến giữa các tông môn hả?”

Mấy câu này của Huyết Linh lão tổ hiện rõ bằng hàn chi ý, rõ ràng cho rằng Diệp Linh không đúng nên lão hơi giận.

“Hải Tiên tông thì không cần thanh toán, tối đa chỉ chèn ép một phen.” Diệp Linh mắt lóe lên hàn quang: “Tại hạ làm vậy vì một tu sĩ tên Ngụy Tác. Y có một thanh Thực huyết pháp đao! Mới chỉ hai mươi mấy tuổi, tu luyện thiên cấp công pháp, đã tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng. Thật sự quá lạ, không tính bí mật của y thì với tu vi tiền cảnh này cũng là uy hiếp cực lớn đến Âm Thi tông.”

“Thực huyết pháp đao?” Huyết Linh lão tổ tỏ rõ thần sắc chấn động, “Người xác định y có cổ bảo này?”

“Y dùng pháp bảo này rút khí huyết Hỏa Vân chân nhân đánh tan nhục thân Yêu Tán Tán, buộc Yêu Tán Tán thi triển đoạt xá thuật pháp, tinh phách mới lọt vào tay tại hạ.” Diệp Linh gật đầu, “Không sai được.” Thoáng ngừng lại, y bổ sung: “Y đang là một trong những nhân vật trọng yếu nhất Hải Tiên tông, chúng ta đối phó y, Hiên Viên lão tổ khẳng định sẽ toàn lực che chở, trừ Hiên Viên lão tổ đi rồi đối phó y là xong. Tại hạ cần Huyết linh độn pháp, vì y có Như ý linh lung tháp để thuấn di, cả linh quang pháp bảo khiến người ta già đi nhanh chóng. Cần có môn thuấn di độn pháp này mới áp chế được hai pháp bảo đó, khiến y không thể công kích, có chạy thì tại hạ cũng bắt kịp.”

“Được!”

Huyết Linh lão tổ hơi trầm ngâm là đã cân nhắc xong, gật đầu, “Việc này người hành sự rất được.”

Một đạo hồng sắc quang phù từ tay Huyết Linh lão tổ ngưng thành, bay đến trước mặt Diệp Linh.

“Đây là Huyết linh độn pháp người cần. Bất quá Âm Lệ Hoa tu vi Kim đan kỳ, là trụ cột của Âm Thi tông, tương lai sẽ có thành tựu. Giờ ta không thể thưởng năng ta cho người.” Huyết Linh lão tổ bảo Diệp Linh, “Bất quá ta đáp ứng, dù tiêu tử đó chỉ có mỗi Thực huyết pháp đao hoặc thật sự liên quan đến thượng cổ Bắc Mang chư phái, chỉ cần người đột phá đến tu vi Kim đan tam trọng thì ta sẽ thưởng Âm Lệ Hoa cho người. Hoặc người lấy được manh mối về thượng cổ Bắc Mang từ y, lập công lớn cho Âm Thi tông thì không cần đột phá đến tu vi Kim đan tam trọng, ta sẽ thưởng ngay Âm Lệ Hoa cho người làm thị thiếp.”

“Được, có câu này của lão tổ là đủ. Lão tổ không phản đối, tại hạ sẽ thẳng tay.” Diệp Linh nheo mắt, thần sắc đắc ý lóe lên.

Huyết Linh lão tổ ghét nhất nói xấu kẻ khác sau lưng, luôn coi lợi ích môn phái và bản thân là quan trọng, nên việc Âm Lệ Hoa qua lại với Ngụy Tác, Diệp Linh không hề hé răng. Y nói toàn sự thật, biết rõ công pháp Âm Thi tông đều từ thượng cổ Bắc Mang mà ra, công pháp của thượng cổ Bắc Mang tuy là âm nguyên công pháp nhưng không nhiều khiếm khuyết như của Âm Thi tông hiện tại.

Nghiên cứu kỳ thì vì công pháp không nguyên vẹn, hoặc không còn pháp môn phối hợp tu luyện nên mấy môn công pháp lợi hại của Âm Thi tông đều gây ra hậu quả bất lợi. Huyết Linh lão tổ trở thành “Đan đồng tu sĩ” là ví dụ tốt nhất.

Thượng cổ Bắc Mang, cả Huyết Linh lão tổ cũng không thể cự tuyệt dụ hoặc này.

“Linh thạch sáu trăm vạn, Phân niệm đệ tử hai mươi người. Nếu không còn việc gì khác thì người đi đi. Hiên Viên lão tổ hiện giờ thập phần nguy hiểm, không được để y vào sơn môn Âm Thi tông.” Huyết Linh

lão tổ nhạ giọng bảo Diệp Linh.

Linh thạch sáu trăm vạn, Phân niệm đệ tử hai mươi người, đó là quyền hạn Huyết Linh lão tổ cho phép Diệp Linh.

Không phải Huyết Linh lão tổ cho phép y sử dụng tùy ý mà là khi xử lý việc này, y được phép tổn hao như thế.

Sáu trăm vạn hạ phẩm linh thạch, hai mươi đệ tử Phân niệm kỳ, quyền hạn này cực kỳ kinh nhân.

“Không có gì.”

Diệp Linh không hề nói thêm, gật đầu rồi quay người rời đại điện.

“Nguy tiểu tử, đừng nói ta là nhân vật quan trọng của Âm Thi tông mà chỉ là tán tu thì ngươi cũng không phải đối thủ.”

Lướt đi như bay, Diệp Linh dừng lại trước một bạch sắc đại điện tựa hồ do xương cốt yêu thú chất lại mà thành.

Cửa đại điện trắng xóa lạnh lùng này có một đệ tử Âm Thi tông mặc thúy lục sắc pháp y đứng đợi, “Sư tôn, Ngụy Tác và Hiên Viên lão tổ đã về đến Hải Tiên tông, Hiên Viên lão tổ đã bế quan tu luyện.” Thấy Diệp Linh, đệ tử Âm Thi này vội hành lễ báo cáo.

“Được lắm! Ta không muốn y có thời gian an tĩnh tu luyện. Ngươi biết phải làm gì chưa?” Diệp Linh gật đầu, nói với đệ tử Âm Thi tông xong thì thân ảnh loáng lên, lướt vào bạch sắc cốt điện.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

359. Chương 359: Ngưỡng Cần Vượt

Bạch sắc quang hoa lóe lên, Diệp Linh hiện rõ thân ảnh trong bạch sắc cốt điện.

Trong đại điện cũng có bạch cốt bảo tọa khổng lồ, ngang với cửa Huyết Linh lão tổ, chỉ là cửa Huyết Linh lão tổ linh áp bức nhân, khẳng định là pháp bảo lợi hại, còn bạch cốt bảo tọa không có linh áp, là một cái ghế có vẻ ngoài oai vệ mà thôi.

Rõ ràng, bạch sắc cốt điện là nơi ở của Diệp Linh tại Âm Thi tông.

Tông môn như Hải Tiên tông, Minh Nguyên tông có tu sĩ Kim đan kỳ tọa trấn, các nhân vật trọng yếu thường có biệt viện, nơi ở của các yếu nhân Âm Thi tông lại như cung điện vương hầu. Chỉ thể thôi là biết Âm Thi tông có quyền uy không biết gấp bao nhiêu lần tông môn bình thường.

Vào điện, Diệp Linh không ngồi lên bạch cốt bảo tọa mà vỗ vào nệm bảo nang.

Thanh đồng sắc khô lâu đứng ngay cạnh y.

Bộ xương này hình người, cao hơn Diệp Linh nửa cái đầu, tuy chỉ còn là xương nhưng vẫn toát lên uy thế cực lớn. Dù ai thấy bộ xương cũng đều khẳng định, sinh tiền người này có tu vi thập phần kinh nhân, xương cốt còn bền chắc hơn nhiều loại yêu thú thì ắt tu luyện thuật pháp tới luyện gân cốt đến độ pháp bảo khó đả thương.

“Âm Lệ Hoa, ngươi chắc không ngờ ta lấy được hài cốt Kim đan tứ trọng đại tu sĩ tu luyện Thoái cốt mật pháp ở Đạo Huyền nhỉ?”

“Hài cốt này có thể luyện chế ‘Hắc minh cốt quân’, luyện xong thực lực ít nhất cũng tương đương với tu sĩ Kim đan nhất trọng! Việc này ta giấu cả Huyết Linh lão tổ, luyện xong ‘Hắc minh cốt quân’ tất thực lực của ta tại Âm Thi tông sẽ thành đệ nhị. Lúc đó không cần đột phá đến tu vi Kim đan kỳ tam trọng, Huyết

Linh lão tổ cũng sẽ thưởng người cho ta, hoặc chỉ cần Huyết Linh lão tổ đột phá không thành tu vi Thần huyền kỳ, ta sẽ là tông chủ tiếp theo của Âm Thi tông!”

Nhìn bộ xương có hốc mắt trống rỗng, Diệp Linh nở nụ cười lạnh càng đặc ý.

...

“À!”

Lúc đó, Ngụy Tác cầm một mảnh thanh sắc ngọc phù, do dự xếp bằng trong tĩnh thất, quanh mình rải rác điển tịch của Hải Tiên tông. Đột nhiên cái chuông ngọc trắng trên góc trái bàn hơi rung, sáng rực bạch quang.

Ngụy Tác thò tay điểm, một đạo chân nguyên gõ vào bạch ngọc tiểu chung rồi hỏi, “Việc gì hả?”

“Ngụy trưởng lão, Lý Dực Triển Lý trưởng lão cầu kiến.” Một đệ tử Hải Tiên tông lên tiếng bên ngoài.

“Lý Dực Triển? Y cũng an toàn ra khỏi Đạo Huyền điện? Tốt lắm!” Ngụy Tác tỏ rõ thần sắc kinh hỉ.

“Đưa Lý trưởng lão đến đây.” Nói đoạn, thân ảnh Ngụy Tác loáng lên, rồi tĩnh thất ra ngoài.

Hiện tại Lý Dực Triển tuy mang danh khách khanh trưởng lão Hải Tiên tông nhưng cũng như Ngụy Tác trước kia, khách khanh trưởng lão chỉ là chức hờ, còn lệnh bài chứng minh trưởng lão của gã có thể ra vào mọi chỗ ở, người khác không thể vào chỗ gã, Lý Dực Triển đến thì cần gã ra đón vào.

Không lâu sau, đệ tử mặt vuông tên Trương Hàn Lâm cùng Lý Dực Triển hiện rõ thân ảnh trong màn đêm.

“Lý trưởng lão”, hiện tại tại Hải Tiên tông, Ngụy Tác có thân phận cao hơn Lý Dực Triển nên chỉ xưng hô là Lý trưởng lão, không gọi Lý tiên bối như trước. Thấy sắc mặt Lý Dực Triển thì gã cả kinh.

Sắc mặt Lý Dực Triển nhợt nhạt, linh khí thập phần hư phù, không ngừng kết thành hình được, rõ ràng đã trải qua một trường đại chiến, kim đan tổn hao còn hơn Âm Lệ Hoa.

“Ngụy trưởng lão.” Thấy Ngụy Tác, Lý Dực Triển vòng tay, mỉm cười chào.

“Vào trong chỗ tại hạ ở đã, được không?” Ngụy Tác nói ngay.

Lý Dực Triển tỏ ra muốn nói chuyện cùng Ngụy Tác, gật đầu theo gã vào trong hoàng quang.

Vào đại sảnh, Ngụy Tác hỏi ngay: “Lý tiên bối, sao lại bị thương nặng thế này? Gặp đối đầu lợi hại tại Đạo Huyền điện chăng?”

“Tiểu thiên giới đích xác hung hiểm dị thường, tại hạ không dám vào sâu, không ngờ các vị còn ra sớm hơn.” Lý Dực Triển nhăn nhó, “Bất quá tại hạ rời Đạo Huyền điện xong mới bị thương dưới tay Liệt Hỏa đầu đà.”

“Liệt Hỏa đầu đà?” Ngụy Tác ngăn người, “Đã thương Lý tiên bối thành thế này, lẽ nào là đại tu sĩ Kim đan lưỡng trọng trở lên?”

“Y là một tán tu ở nam bộ Vân Linh đại lục, tu sĩ Kim đan lưỡng trọng.” Lý Dực Triển gật đầu, “Tại Vân Linh đại lục cũng có hung danh, thường tổ giết người cướp của, lần này không hiểu sao lại đến Tịch Diệt hải nên mới chạm mặt mỗ. Thần thông của y cao hơn nhiều tại hạ, tại hạ khó khăn lắm mới thoát khỏi truy sát.”

“Tức là, Lý tiên bối muốn liệu thương tại Hải Tiên tông, sau đó cùng tại hạ đối phó y?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, hỏi Lý Dực Triển.

“Đối phó y, tại hạ không có ý này.” Lý Dực Triển nhăn nhó bảo Ngụy Tác, “Đừng nói y là tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, hành tung thập phần quỷ bí, dù là tu sĩ Kim đan nhất trọng thông thường, đại đa số đều có thủ đoạn lợi hại, tán tu như chúng ta liên thủ giết y, nhờ may y thoát thì không sao, người trong tông môn giết tu sĩ Kim đan kỳ mà bị đối phương đào thoát thì chưa biết chừng sẽ có hậu quả nghiêm trọng. Tại hạ tự biết mình, không yêu cầu giúp đỡ giết đối phương, hiện chỉ muốn bế quan liệu thương tại Hải Tiên tông mà thôi. Thật ra tại hạ lấy được không ít đan dược rất khá tại Đạo Huyền điện, chỉ vài năm tu là sẽ khôi phục tu vi.”

Thoáng ngừng lại, Lý Dực Triển bổ sung: “Tu sĩ như tại hạ trọng thương rồi còn nguy hiểm hơn tu sĩ thông thường, vì giết chúng ta là sẽ có nhiều lợi ích. Nên cần tìm một nơi tuyệt đối an toàn để tiềm tu, tại hạ đã đến động phủ của Hỏa Vân đạo hữu nhưng chưa ai về. Vì thế tại hạ đến Hải Tiên tông, biết Hiên Viên lão tổ bế quan tĩnh tu, Ngụy tiểu hữu thành chuông hình trường lão. Không biết Ngụy tiểu biết tìn gì về Hỏa Vân đạo hữu chăng?”

“Hỏa Vân chân nhân đã chết trong Đạo Huyền điện.” Ngụy Tác thở dài.

“Gi hử!” Lý Dực Triển biến sắc, “Hỏa Vân đạo hữu chết như thế nào, không rõ Ngụy tiểu hữu khả có thể kể tường tận chăng.”

Ngụy Tác không giấu, kể lại việc Diệp Linh thả Hồn nguyên ngân oa, sau cùng Hỏa Vân chân nhân chết dưới tay Yêu Tán Tán thế nào. Vì không hiểu kỹ Lý Dực Triển nên gã lược những việc quan trọng như lấy được tinh tủy đi.

“Không ngờ Yêu Tán Tán ti tiện như vậy, nhưng y và sư huynh Lý Nhược Huyền lại có quan hệ rất tốt, Lý Nhược Huyền là tu sĩ Kim đan lương trọng điền phong, rất nổi danh.” Lý Dực Triển hít sâu một hơi, bình phục tâm tình chấn động, “Việc này không nên đồn ra, không thì với tu vi của y và thực lực Hỏa Hoàng cung, Hải Tiên tông phiền phức không nhỏ đâu.”

“Đa tạ Lý tiên bối nhắc nhở.” Ngụy Tác gật đầu: “Hiện tại cả Hải Tiên tông đều biết Lý tiên bối là khách khanh trường lão, Lý tiên bối cứ an tâm tiềm tu tại Hải Tiên tông, tại hạ sẽ sắp xếp.”

Nghe Lý Dực Triển nói, Ngụy Tác hiểu thêm mấy phần về Kim đan kỳ đại tu sĩ.

Tu sĩ Phân niệm cảnh một khi kết đan thành công, thành Kim đan đại tu sĩ, khác nào cá chép vượt long môn, từ cá hóa thành chân long, tông môn nào cũng phải e dè, nên có thể phóng tay. Nhưng quy tắc mà phổ thông tu sĩ phải tuân thủ thì đối với Kim đan kỳ đại tu sĩ vị tất thích hợp.

Đối với tu sĩ, Phân niệm cảnh đến Kim đan cảnh là cái ngưỡng cần vượt lớn nhất.

Tu sĩ Phân niệm cảnh, mỗi đại tông môn đều có không ít, với tu sĩ Phân niệm cảnh thì chọc vào tông môn thì nói giết là giết ngay. Còn tu sĩ Kim đan kỳ thì muốn giết cũng phải cân nhắc hậu quả, chỉ xuất động tu sĩ Phân niệm cảnh khẳng định không hoàn thành được. Tu sĩ Kim đan kỳ trong tông môn thường cố không xung đột với một Kim đan kỳ đại tu sĩ khác.

Kim đan! Kim đan!

Nghĩ thế, Ngụy Tác lại hít sâu một hơi. Lúc gã ở Linh Nhạc thành trung, cho đến khi không gian thông đạo truyền tống pháp trận tan vỡ, đến giá Vân Linh đại lục này thì luôn bị đại thể lực chèn ép, luôn cẩn thận, sợ chạm vào đại thể lực mà gặp họa sát thân. Nói đan giản là cúp đuôi nín nhịn. Chỉ cần kết thành kim đan, gã không cần lo gì nữa!

“Vậy thì đa tạ Ngụy tiểu hữu.” Lý Dực Triển gật đầu: “Nếu không còn việc gì, tại hạ sẽ bế quan tiềm tu.”

“Có việc quả thật phải phiền Lý tiên bối.” Ngụy Tác bảo Lý Dực Triển: “Việc liên quan đến từ Phân niệm cảnh xung kích kết đan, tại hạ không hiểu lắm. Lão tổ đang bế quan nên tại hạ đành thỉnh giáo Lý tiên bối.”

“Kết đan?” Ngụy Tác dứt lời, Lý Dực Triển hít một hơi lạnh, tỏ vẻ không dám tin, kinh hô, “Ngụy tiểu hữu, lẽ nào tu vi đã đạt tới giai đoạn kết đan?!”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

360. Chương 360: Hối Đạo

Ngụy Tác không giấu, gật đầu: “Tại hạ đã đạt tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, chuẩn bị kết đan.”

“Đã đến Phân niệm cảnh ngũ trọng? Ngụy tiểu hữu lễ nào có may mắn kinh nhân tại Đạo Huyền điện?” Lý Dực Triển tròn mắt nhìn Ngụy Tác, tim đập nhanh, sắc mặt nhợt nhạt hơi ửng lên. Y nhớ rõ lúc Ngụy Tác đến Đạo Huyền điện vẫn là tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, hiện tại đã đạt ngũ trọng. Quan trọng nhất là y biết Ngụy Tác cũng rõ từ lúc vừa đột phá đến Phân niệm cảnh ngũ trọng và cửa ải có thể xung kích kim đan cách nhau thể nào, tu sĩ thường tốn mấy chục năm khổ tu.

Hiện tại Ngụy Tác nói vậy, khẳng định nói vậy vì đã nắm chắc, thời gian kết đan không còn lâu nữa.

Ngụy Tác chỉ hai mươi mấy tuổi, lại luyện thiên cấp công pháp, tuổi này mà kết đan thật khiến người ta khó tưởng tượng, không cần nghĩ cũng biết tương lai sẽ có thành tựu kinh nhân, có quan hệ với tu sĩ như thế còn hơn lấy được pháp bảo, đan dược.

“Tại hạ và Hiên Viên lão tổ có thu được chút lợi tại Đạo Huyền điện nhưng chủ yếu vì lão tổ thi pháp, lợi dụng linh mạch Hải Tiên tông giúp tại hạ đề thăng tu vi.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường.

“Hóa ra thế.” Lý Dực Triển hít sâu một hơi, chấn kinh đến mức không thể hình dung bằng lời. Hiện tại y được Ngụy Tác chứng thực suy đoán, còn tìm hiểu nguyên nhân vì sao gã tiến giai tu vi nhanh thế cũng không có ý nghĩa. Tận lực giúp Ngụy Tác, tương lai chưa biết chừng sẽ được trả ơn.

Nhìn Ngụy Tác, Lý Dực Triển gật đầu, “Không biết Ngụy tiểu hữu muốn biết gì, chỉ cần tại hạ biết thì sẽ dốc lòng.”

“Việc liên quan và các khâu chuẩn bị kết đan, càng kỹ càng tốt.” Ngụy Tác cười khỏ: “Nói thật là tại hạ đã đọc hết điển tịch của Hải Tiên tông có nói về kết đan nhưng không có bao nhiêu dòng về cách chuẩn bị thể nào, chỉ nói nên chuẩn bị một chỗ bế quan tuyệt đối an tĩnh, cần có hộ pháp, quá trình kết đan không được gián đoạn, chuẩn bị một ít đan dược được lực cực thuần, có thể nhanh chóng bổ sung chân nguyên. Ngược lại thì nhắc nhiều đến những hung hiểm khi kết đan, có gì sơ sẩy thì nhẹ cũng tu vi hủy hết, nặng thì kinh mạch ngưng cổ, tổn thương, trở thành phế nhân, tu luyện thuật pháp từ đầu cũng không được, nặng hơn nữa thì chân nguyên mất khống chế, kim đan nổ tung, tan tành xác pháo. Tại hạ càng đọc càng sợ, Lý đạo hữu mà không tới thì đành quấy nhiễu lão tổ bế quan vậy.”

“Trong các tông môn, tu sĩ chuẩn bị kết đan đều có tu sĩ Kim đan kỳ tự thân chỉ đạo, tông môn như Hải Tiên tông luôn có tu sĩ Kim đan kỳ nên điển tịch ghi lại ít cũng là bình thường.” Lý Dực Triển nghe Ngụy Tác nói vậy thì gật đầu: “Qua lời Ngụy tiểu hữu thì có vẻ chỉ là có gì đọc nấy chứ chưa từng biết đến việc này, đã thế tại hạ sẽ nói kỹ.”

“Đa tạ Lý tiên bối chỉ dẫn!” Ngụy Tác tỏ vẻ hoan hỉ.

“Điển tịch của Hải Tiên tông bảo cần chuẩn bị nơi tuyệt đối an tĩnh, có người hộ pháp là không sai.” Lý Dực Triển gật đầu, giảng giải, “trong quá trình kết đan, chân nguyên, linh khí, khí huyết và thần thức cảm tri biến hóa đều cực kỳ vi diệu huyền ảo. Chỉ một chút ngoại vật ảnh hưởng, phản ứng vào não hải, vào cảm tri của tu sĩ đều dẫn đến biến hóa khó lường.”

“Như tiếng muỗi đập cánh, lọt vào tai tu sĩ đang kết đan thì không vấn đề gì nhưng vào thức hải thì như kinh đào hải lãng cũng nên. Trong quá trình kết đan, nếu một tia thủy linh chi khí, hỏa sát chi khí, âm khí, bị hút vào thể nội, trong thức hải tu sĩ đó sẽ thấy mình đang trong đại dương mê mông, trong liệt hỏa luyện ngục vô biên, hoặc đối diện với viễn cổ âm sát ma thần sắp thôn tính ý thức mình. Để an toàn, không chỉ cần tĩnh thất tuyệt đối mà cần cả cách âm pháp trận, và pháp trận triệt để cách tuyệt nguyên khí.”

“Ngụy tiểu hữu, đã có pháp trận thích hợp chưa?” Lý Dực Triển hỏi.

Ngụy Tác lắc đầu: “Không có.”

“Đây là cách bố trí hai pháp trận tại hạ dùng lúc kết đan.” Lý Dực Triển lấy từ nạp bảo nang ra một mảnh thanh sắc ký sự ngọc phù, đưa cho Ngụy Tác, “Nếu không có pháp trận tốt hơn thì hai pháp trận này là đủ.”

“Đa tạ Lý tiên bối.”

“Bất tất khách khí. Trừ ngoại vật xâm tập thì, càng nguy hiểm là tâm ma tự thân xâm tập. Tâm ma kỳ thực là thất tình lục dục, trong khi kết đan cũng sẽ theo biến hóa tự thân cực kỳ vi diệu của tu sĩ mà bị khuếch đại.” Lý Dực Triễn ngưng trọng nói: “Viễn cổ tu sĩ tu hành đạo pháp thiên về tâm pháp đồng tu, công pháp thiên về bồi luyện tâm thần, ý chí. Tu sĩ bây giờ chỉ tu pháp chứ không tu tâm, thuần túy theo đuổi sức mạnh, thiên địa chi uy. Tâm ma nhập xâm, với chúng ta lại càng nguy hiểm. Trong số các tu sĩ kết đan thất bại tại hạ biết thì đến bảy, tám phần vì không qua được ải này.”

Lý Dực Triễn tỏ vẻ sợ hãi, “như lúc tại hạ kết đan, tâm ma xâm tập, thấy một nữ tu gặp tử thừa niên thiếu, vốn tại hạ động lòng, trong ảo cảnh đã cùng nàng ta trải qua những cảnh khó quên, cơ hồ không thể rút chân ra. Sau đó lại thấy một đồng bạn cùng đi săn yêu thú, bị yêu thú giết chết, nói chung những gì xảy ra rất khó phân biệt thật giả. Muốn qua ải này, lòng phải ít vướng mắc, ít tâm kết, ý chí thập phần kiên định mới xong.”

“Hóa ra điển tịch nói đến tâm ma xâm tập lại đáng sợ như vậy.” Nhìn sắc mặt Lý Dực Triễn, Ngụy Tác biết cửa này rất khó qua.

“Nên có tu sĩ, để an toàn thậm chí tu luyện công pháp cắt đứt thất tình lục dục hoặc tu luyện công pháp khiến mình quên hết mọi sự trước khi kết đan.” Lý Dực Triễn hít sâu một hơi, tiếp lời, “quá trình kết đan không thể gián đoạn vì một khi chân nguyên đang ngưng kết mà bị cắt ngang thì sẽ có hậu quả nhẹ cũng tu vi hủy hết, nặng thì kinh mạch ngưng cố, tổn thương, trở thành phế nhân như Ngụy trưởng lão nói.”

“Muốn đề cao xác suất thành công, nên chuẩn bị linh dược phụ trợ. Như Tử hồ hoa có thể khu trừ tạp chất bất lợi cho tu sĩ, lúc kim đan ngưng tụ sẽ không gặp hậu quả vì có lẫn tạp chất. Nhiều tu sĩ dùng đan dược luyện chế từ yêu đan để tu luyện, thể nội tích lại nhiều bất lợi dược lực tương xung, dẫn tổng lượng và chất lượng chân nguyên đủ nhưng đến lúc quan trọng lại xung đột, có khả năng không ngưng nổi kim đan, hoặc biến thành tử đan. Có khác gì phế mất quá nửa tu vi, tổn hao quá nửa tinh huyết, thọ nguyên.”

“Để an toàn thì nên chuẩn bị một viên Kim lưu đạo đan. Đan dược này cơ hồ không có dược lực bất lợi, trong thời gian nhất định khiến chân nguyên lưu động chậm lại một chút, giúp quá trình kết đan bình hòa hơn. Địa cấp đỉnh giai cổ đan này còn lại không ít, có thể mua được.”

“Kết đan mà thành công tiến hành đến bước cuối: chính thức ngưng đan, nhục thân tu sĩ trống rỗng, còn kim đan mới ngưng tụ vẫn hút chân nguyên. Hút bao nhiêu là do công pháp quyết định, bất quá tu sĩ thường chuẩn bị linh dược có thể nhanh chóng bổ sung chân nguyên, mà không có dược lực bất lợi. Ngụy tiểu hữu, môn thiên cấp công pháp của cậu có công hiệu đặc biệt hoặc thiên về hệ nguyên khí nào không?”

“Không.” Ngụy Tác lắng nghe chăm chú vội lắc đầu, “Thế nào, việc đó cũng ảnh hưởng đến kết đan?”

“Không sai.” Lý Dực Triễn gật đầu: “Như công pháp của Âm Thi tông, bình thường hấp thu linh khí đều hút cả âm khí nên lúc ngưng đan, nhục thân tinh huyết tiêu hao nhiều hơn công pháp khác. Công pháp thiên về hỏa hệ, thủy hệ cũng có khả năng khiến thể nội linh khí mất cân bằng. Cần chuẩn bị vài linh dược đặc biệt. Ngụy tiểu hữu tu luyện đạo nguyên công pháp chính thống thì không cần.”

“Trừ ra còn một việc cuối cùng là trải kín linh thạch ở chỗ bế quan. Tích tắc sau cùng kết đan thành công, kim đan hà quang tràn ra, khiếu vị toàn thân mở rộng, kim đan sinh ra sức hút kỳ diệu hút lấy không ít linh khí của linh thạch, thập phần hữu dụng với tu sĩ, tương đương với đề thăng tu vi.”

“Trừ ra còn gì phải đặc biệt chú ý nữa chẳng?”

Thấy Lý Dực Triễn gật đầu, Ngụy Tác hành lễ: “Vậy thì tại hạ sẽ chuẩn bị, không phiền thêm thời gian liệu thương của Lý tiên bối.”

“Bất tất khách khí.” Lý Dực Triễn mỉm cười đứng dậy, đáp lễ: “Nếu Ngụy tiểu hữu kết đan thành công chắc sẽ động Vân Linh đại lục.”

Khách sáo mấy câu, Ngụy Tác tiễn Lý Dực Triễn ra, dặn đệ tử Hải Tiên tông tìm chỗ tiềm tu cho Lý Dực Triễn rồi quay lại cửa mới hỏi đệ tử mặt vuông tên Trương Hàn Lâm, “Hải Tiên tông có đan dược như Kim lưu đạo đan chẳng?”

“Kim lưu đạo đan?” Tu sĩ Hải Tiên tông có vẻ thật thà này chợt hoảng sợ: “Đệ tử phải tra mới biết.”

“Tra giúp mỗ. Nếu tông môn không có thì phải người nghe ngóng tin tức về Kim lưu đạo đan. Việc này khá gấp, nhưng nên nhớ không được đồn tin ta cần đan dược này ra ngoài, tốt nhất không để ai biết Hải Tiên tông chúng ta cần.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường gạt đầu dận.

“Đệ tử hiểu.” Đệ tử này vội vàng gạt đầu.

Ngụy Tác tựa hồ còn định dận nữa nhưng thoáng do dự rồi im lặng, đi vào trong hoàng quang.

...

“Lão đầu, những gì Lý Dực Triển nói với ta có vấn đề gì không?”

Về tinh thất, Ngụy Tác vung tay móc một thứ từ trong ngực áo ra đặt lên bàn, là Dưỡng quỷ quán bình thường.

“Không khác gì điển tịch viết, chắc không có vấn đề gì.” Giọng lục bào lão đầu vang lên trước rồi thân ảnh hiện ra, tỏ vẻ chỉ đặc ý măn, “tuổi như ngươi mà có thể kết đan, tương lai y phải nhờ vả, khẳng định muốn kết quan hệ, nếu biết người sắp xung kích kết đan, y sẽ càng chán kinh. Bất quá để cẩn thận thì nên tìm thêm trong Hải Tiên thành điển tịch về kết đan đọc xem sao.”

“Dù gì y cũng cho ta biết hai pháp trận, có những nguyên liệu mà Hải Tiên tông vị tất có, cũng nên ra ngoài một chuyến, tìm điển tịch kết đan xem sao.”

Ngụy Tác gạt đầu không nói gì, xếp bằng lấy từ nạp bảo nang ra một đan bình, đổ một viên đan dược cho vào miệng.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

361. Chương 361: Khát Vọng Vô Ngần!

Chỉ tích tắc sau, tử quang trên mình gã bùng lên, rực mười lăm thần hải hư ảnh, đan dược tựa hồ đã bị luyện hóa.

Không hề dừng lại, gã liên tục nuốt đan dược luyện hóa.

Gã đang luyện hóa Bỏ thiên đan.

Đột phá đến Phân niệm cảnh ngũ trọng, tu thành thêm một thần hải, gã thử luyện Bỏ thiên đan, kết quả chứng thực dự đoán của gã và lục bào lão đầu. Bỏ thiên đan không phải vì kháng dược tính mà vì dược lực hữu hạn, chỉ khuếch đại thần hải đến thiên cấp đề giai là hết, chỉ có tác dụng với thần hải mới.

Liên tiếp từng viên Bỏ thiên đan như đường đậu không đáng một xu, không ngừng bị gã nuốt chửng, luyện hóa!

“Thành rồi!”

Không biết liên tục luyện hóa bao nhiêu viên Bỏ thiên đan, đột nhiên Ngụy Tác mở mắt, toàn thân rực tử quang ả, nhiều thần hải quang hoa tựa hồ từ thể nội tràn ra.

“Không nên kinh động đến Cơ Nhã đang luyện chế Cửu dương đan.”

Mục quang lóe lên, thần hải quang hoa tan dần.

Đoan gã cực kỳ cẩn thận thi pháp cho Hàn Vi Vi rồi lấy ra một viên tinh tủy, trực tiếp luyện hóa.

“Chát!” Hơn ba đa canh giờ sao, tinh tủy tương đương với ba vạn thượng phẩm linh thạch bị Ngụy Tác rút hết linh khí, biến thành một nhúm bột vô dụng.

Không hề chần chừ, dùng xong viên tinh tủy, Ngụy Tác lại lấy ra một viên nữa, luyện hóa.

...

Không biết bao lâu sau, thân ảnh Cơ Nhã đột nhiên xuất hiện ở cửa tĩnh thất Ngụy Tác tu luyện, tay cầm một viên kim sắc đan hoàn cỡ trứng chim câu, tỏa mùi thơm lạ lùng.

“Ngụy Tác...”

Cơ Nhã sợ quấy nhiễu gã tu luyện, vốn không định lên tiếng nhưng nhìn rõ dáng vẻ gã thì lại hô khẽ.

Ngụy Tác lúc này hoàn toàn khác với mấy ngày trước.

Dưới da gã như có tử sắc dịch thể lưu động, bên ngoài bao phủ một tầng tử khí dày, sôi trào cuộn cuộn, rất dính như sắp ngưng kết thành hình dạng gì đó. Khắp người Ngụy Tác linh khí bức nhân, như biến thành một viên thiên giai linh đan đến nơi.

“Cơ Nhã, Cửu dương đan luyện chế thành rồi hả?!”

”Chát. Đồng thời, Ngụy Tác mở bừng mắt, đứng dậy.

Gã đứng dậy, toàn bộ tử khí như nước triều thu về thể nội. Nhưng linh áp kinh nhân lại phát ra. Gã tỏ rõ thần sắc hưng phấn.

Mười một viên!

Cơ Nhã xuất hiện tại tĩnh thất thì gã đang luyện hóa viên tinh tủy thứ mười một. Xong xuôi là gã biết chỉ thêm nữa viên nữa là thể nội chân nguyên sẽ đạt tới mức kết đan!

Tiếp theo chỉ cần chuẩn bị những thứ phụ trợ kết đan.

Cơ Nhã lại đã luyện xong Cửu dương đan!

“Cái gì, huynh đã sắp xung kích kim đan?” Mấy hôm nay nàng bế quan, toàn lực luyện chế Cửu dương đan, không biết gì về công hiệu của tinh tủy, nghe gã giải thích xong thì cực độ chấn kinh.

“Bất quá cứu trị xong Hàn Vi Vi đã, việc này cứ canh cánh trong lòng thì xung kích kết đan cũng vị tất thành công.” Ngụy Tác nhấn nhó.

“Cơ Nhã, đan dược thanh trừ tàn độc đã luyện chế xong chưa?” Thân ảnh lục bào lão đầu từ Dưỡng quỹ quán hiện ra, nghiêm túc hỏi. Lão biết rõ cứu trị Hàn Vi Vi không thành thì sẽ thành tâm bệnh của Ngụy Tác, xác suất kết đan thành công sẽ giảm đi.

“Đan dược thanh trừ tàn độc, muội đã luyện chế xong.” Cơ Nhã gật đầu, lục bào lão đầu nói vậy thì nàng lại chú ý đến Hàn Vi Vi.

“Bắt đầu thi pháp cứu trị thôi.” Lục bào lão đầu liếc Ngụy Tác, “Ngụy Tác, tu vi của ngươi cao, nếu không có vấn đề gì thì do người thi pháp.”

“Được!” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nhìn nhau, hít sâu một hơi, rồi gật đầu.

“Yên tâm đi, cách này chỉ cần chú ý cho được lực Cửu dương đan triệt để thấm vào thể nội. Khi Cửu dương đan hóa giải xong âm minh hàn khí thì giúp nàng ta thôi động khí huyết lưu động, thanh trừ tàn độc. Không sao đâu.” Lục bào lão đầu thấy Ngụy Tác cùng Cơ Nhã khẩn trương thì trầm giọng bảo.

Ngụy Tác gật đầu, không nói thêm gì, đón lấy Cửu dương đan từ tay Cơ Nhã.

“Ngụy Tác...” Cơ Nhã lại hô khẽ, nhìn chằm chằm Ngụy Tác, muốn nói lại thôi.

“Yên tâm. Lão đầu chắc chắn như thế thì không có vấn đề gì.” Ngụy Tác an ủi Cơ Nhã.

Cơ Nhã tựa hồ định nói nữa nhưng do dự rồi gật đầu với gã.

“Tan ra!”

Ngụy Tác quay lại, tỏ vẻ ngưng trọng, đoạn quát khẽ, tử sắc chân nguyên hùng hậu bao lấy Cửu dương đan mà dồn ép.

Cả viên Cửu dương đan, bị ép thành kim sắc được khí.

Kim sắc được khí được tử sắc chân nguyên của Ngụy Tác dần ra cực đều bao quanh Hàn Vi Vi.

Từng tia kim sắc được khí được Ngụy Tác thôi động chân nguyên đẩy vào thể nội Hàn Vi Vi.

Âm hàn chi khí trên mình Hàn Vi Vi giảm đi cực nhanh.

“Ngụy Tác, mau lên! Lúc nửa đông kết nửa không này tổn hại lớn nhất với thân thể.” Lục bào lão đầu nhìn kỹ, đột nhiên lên tiếng.

Lão nói vậy, Ngụy Tác mục quang lóe lên, chân nguyên dấy lên gấp mấy lần trong tích tắc.

“Được! Đợi một chút!”

Lục bào lão đầu kêu lên, toàn bộ kim sắc được khí của Cửu dương đan thấm vào thể nội Hàn Vi Vi.

“Được rồi, thôi động khí huyết, thanh trừ tàn độc!”

Chỉ mấy chục tích tắc sau, lục bào lão đầu vội vã kêu lên.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác dùng chân nguyên bao lấy lục sắc được khí đã tan ra, nhanh chóng đẩy vào thể nội Hàn Vi Vi. Cùng lúc, từng làn tử sắc chân nguyên nhỏ xíu không ngừng nhập vào khiếu vị của nàng ta.

Hàn Vi Vi vốn băng lạnh khắp người chợt xuất hiện từng tia hơi ấm.

Rất nhanh, khí huyết của nàng ta từ từ lưu động, hơi thở và nhịp tim lại bắt đầu.

“Được rồi, dừng lại.” Gần nửa canh giờ sau, lục bào lão đầu bảo Ngụy Tác dừng việc dùng chân nguyên xung kích khiếu vị, thôi động khí huyết giúp Hàn Vi Vi.

Lại thêm hai tuần hương, lục bào lão đầu thở phào, gạt đầu với Ngụy Tác cùng Cơ Nhã: “Không sao nữa rồi.”

“Không sao nữa?” Ngụy Tác lo lắng nhìn Hàn Vi Vi, “Sao còn chưa tỉnh.”

“Yên tâm đi. Hiện tại nàng ta không cần chân nguyên của người thôi động khí huyết, tự thân khí huyết đã có thể lưu động, sinh cơ đã quay lại. Chỉ là bị đông kết lâu thế, bản thân tinh phách, khí huyết quá hư nhược, nhất thời không thể tỉnh lại.” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác, thập phần khẳng định, “Tiếp theo mỗi ngày dùng đan dược bổ hư, cẩn thận điều dưỡng, tất nhiên sẽ khôi phục. Cơ Nhã chắc không có vấn đề gì chứ.”

Lục bào lão đầu nói vậy, thân thể Cơ Nhã run lên. Nàng cũng nhận ra Hàn Vi Vi không sao nhưng khi lục bào lão đầu nói vậy nàng mới dám khẳng định. Nàng muốn ôm lấy Hàn Vi Vi nhưng sợ ảnh hưởng đến khí huyết sự muội lưu động, nên chỉ dầm lệ đứng cạnh.

Ngụy Tác không nói thêm gì, ôm chặt Cơ Nhã.

Hiện tại Hàn Vi Vi không sao, gã sẽ toàn lực chuẩn bị kết đan. Chỉ khi thành tu sĩ Kim đan kỳ mới đủ năng lực bảo vệ Cơ Nhã và Hàn Vi Vi, những người quan trọng với gã, không thì chỉ Diệp Linh cũng là uy hiếp trí mạng.

Kim đan! Kim đan! Ta muốn trở thành Kim đan kỳ đại tu sĩ!

Nhìn Cơ Nhã dầm lệ, khao khát xung kích kim đan của Ngụy Tác chưa bao giờ cao thế!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

362. Chương 362: Thiên Long Tôi Thể

“Kim lưu đạo đan?”

Trong một thư phòng trần thiết rất thanh nhã, một thanh sam nho sĩ đặt sách xuống, nét mặt xuất hiện thần sắc chấn động.

Thanh sam nho sĩ này là chương quỹ Vương gia thương hành có giao tình với Ngụy Tác, từng đưa gã đến giao lưu hội của tu sĩ Phân niệm cảnh.

Một điểm viên hoạt bát, thập phần cung kính đứng đối diện, cạnh ông ta là một thanh niên mày rậm mặc hoàng sắc cẩm phục.

“Lâm Nhị, mời tu sĩ cần Kim lưu đạo đan tu sĩ vào.” Hơi trầm ngâm, thanh sam nho sĩ dẫn điểm viên phân.

“Chương quỹ, tu sĩ đó nói không muốn mất thời gian, chỉ muốn hỏi đại hình phách mại hội ngày mai của Vương gia thương hành có Kim lưu đạo đan không.” Điểm viên tỏ ra khó xử, “Y hình như có bối cảnh, tiểu nhân không dám đắc tội, đành bẩm báo chương quỹ.”

Thanh sam nho sĩ ngăn người, nói như chém đinh chặt sắt, “Bảo người đó là Vương gia thương hành sẽ mang Kim lưu đạo đan đến, chỉ cần lúc người đó tham gia phách mại hội, chuẩn bị đủ linh thạch là được!”

“Được, chương quỹ, tiểu nhân sẽ bảo tu sĩ đó.” Điểm viên gật đầu, vội vàng đi ra.

“Đại ca, nếu đệ không nhớ nhầm thì phách mại hội ngày mai không có Kim lưu đạo đan. Kim lưu đạo đan thất ra là đan được gì?” Điểm viên vừa khuất bóng, thanh niên mặc hoàng sắc cẩm phục cạnh thanh sam nho sĩ lên tiếng: “Phàm đan được có ‘Đạo’, chỉ ít cũng là địa cấp đan được, tìm đan được như thế tốn công lắm. Đại ca, người này không muốn gặp mặt, thái độ như thế sao đại ca còn giúp tìm đan được?”

“Tam đệ, Kim lưu đạo đan chuyên dùng khi kết đan.” Thanh sam nho sĩ không nhiều lời, chỉ nói thể với hoàng sắc cẩm phục thanh niên.

“Gi hử!” Thanh niên mặc hoàng sắc cẩm phục tròn trĩnh mắt.

” Tu sĩ chuẩn bị xung kích kết đan cũng như Kim đan đại tu sĩ, không thể làm méch lòng.” Thanh sam nho sĩ biết hoàng sam thanh niên đã hiểu ý nghĩa viên đan được nên từ từ nói, “Nếu kết đan không thành công thì không sao nhưng thành thì việc hôm nay ta giúp y tìm Kim lưu kim đan, tương lai chưa biết chừng sẽ niệm tình mà mang lại lợi ích lớn cho Vương gia thương hành, giúp chúng ta giải quyết tai họa.”

“Tức là Hải Tiên thành có khả năng sẽ thêm một Kim đan tu sĩ?” Hoàng sam thanh niên hít sâu một hơi, hỏi thanh sam nho sĩ, “Đại ca biết ai có khả năng sẽ xung kích kim đan chăng?”

“Nhưng tu sĩ huynh biết đều không thể kết đan trong thời gian tới.” Thanh sam nho sĩ lắc đầu, “Bất quá hành tung người này bí ẩn như vậy, chắc sợ lúc kết đan bị ám toán, có lẽ là tán tu.”

“Tán tu? Hải Tiên thành xuất hiện một Kim đan kỳ tán tu!” Hoàng sam tu sĩ tỏ rõ thần sắc chấn kinh.

...

Trong lúc chương quỹ Vương gia thương hành chấn kinh vì “Kim lưu đạo đan” thì trong Hải Tiên tông, Ngụy Tác đã rời chỗ ở chìm trong hoàng quang, đứng trên một bãi đất trống ở đỉnh tông môn, sừng sững nhiều bạch sắc ngọc trụ sau tượng Hải tiên tử.

Bãi đất này là cấm địa Hải Tiên tông, bình thường chỉ có tông chủ, đại trưởng lão, chương hình trưởng lão và đệ tử nào được phép, vào đây tu luyện.

Ngụy Tác cúi đầu, trên đỉnh đầu không hề trở ngại, là hư không vô tận, trong mắt có linh quang không ngừng lấp lánh, trôi qua từng hình ảnh.

“Long khí vi dẫn, thiên long vạn khiếu, vạn cổ tinh thần, tôi luyện pháp thân!...”

Khẽ gầm lên, thân thể Ngụy Tác lơ lửng, chú ý đầu xuống thành hình rồng.

Ầm, khí tức viễn cổ man hoang từ mình gã phun ra.

Gã đang thử tu luyện tha thiên cấp đỉnh giai công pháp lấy được tại Đạo Huyền điện: Thiên long quần tinh tôi thể pháp!

Qua nói chuyện với Lý Dực Triển và đọc diễn tịch, Ngụy Tác đã hiểu quá trình kết đan ngưng hình sẽ rút nhiều tinh huyết. Nhục thân càng cường tráng, tinh huyết càng vượng thì xác suất kết đan thành công càng cao.

Môn công pháp này mô phỏng viễn cổ thiên long, lợi dụng chu thiên tinh quang tôi thể, bản thân cũng được tôi luyện, cường hóa nhục thân. Thử luyện môn công pháp đó, cũng là Ngụy Tác chuẩn bị cho xung kích kết đan.

Thiên long quần tinh tôi thể pháp, bước đầu tiên là dẫn long khí nhập thể.

Lúc này, tinh phách viễn cổ thiên long vốn chìm nổi trong thần hải thứ nhất của gã được gã dùng công pháp dẫn ra.

Tinh phách tan trong thể nội, Ngụy Tác nhận ra ý chí, uy áp hùng hậu theo phương thức cực kỳ bá đạo trấn áp trên thần thức. Sát na đó gã không thể động đậy. “Oành!” một tiếng như nổ vang trong óc, một thứ gì đó tràn khắp toàn thân, tựa hồ bơm căng thân thể.

Thân thể như bị vạn lưỡi dao cắt vào, đau đan vô ngần.

Cơn đau không ngừng bùng lên, Ngụy Tác đột nhiên thấy thiên địa chung quanh như chậm đi, thần thức và cảm tri thay đổi, đạt tới mức không dám tin.

Thiên địa trước mắt tựa hồ cũng thay đổi.

Các màu nguyên khí như những sợi tơ xuất hiện trước mặt.

Trên đầu, thị tuyến của gã tựa hồ chạm đến vô tận, thấy điểm điểm ngân sắc tinh quang trút xuống.

“Đây là thiên địa trong mắt viễn cổ thiên long!”

“Hóa ra giá long khí vi dẫn, khiến tu sĩ cảm giác thấy thế giới trong mắt viễn cổ thiên long, như thể mới cảm tri được nguyên khí mà tu sĩ không thể cảm tri: tinh thần tinh quang!”

Trong lúc đau đớn đến cứng người, trong óc Ngụy Tác lóe lên điện quang, phản ứng ngay.

“Khiếu khai!”

Vốn còn mờ mờ về môn công pháp đó, thần thức Ngụy Tác chợt sáng rõ, hú lên vang vang, chân nguyên tuân theo công pháp lưu động nhanh lên. Đoạn những chỗ không có khiếu vị trong thân thể chợt rực lên, hình thành nhiều khiếu vị!

Trên mình gã xuất hiện nhiều quang điểm, long khí, chân nguyên từ quang điểm bùng lên, hình thành quang phù như vẩy rồng.

Quang phù lấp lánh quang hoa, hình thành tử sắc thiên long dài mấy chục trượng trên không!

“Sao lại thế này!”

“Khí tức mạnh thật! Cả bát cấp yêu thú cũng không có nổi khí tức này!”

Tu sĩ trong Hải Tiên thành vì bị tượng Hải tiên tử che kín nên không thấy long ảnh, nhưng nhiều tu sĩ Hải Tiên tông thoáng thấy trong cấm địa có tử sắc quang ảnh khổng lồ, đều biến sắc.

“Tinh quang tôi thể!”

Trong mắt Ngụy Tác lúc này, vô số tinh quang bị hút tới, liên tục chảy vào khiếu vị.

Liên tục hơn nửa canh giờ sau, Ngụy Tác dừng tu luyện, từ trên không đáp xuống, khiếu vị sáng rực đều đóng lại, long khí và tử quang tan hết.

“Lợi hại thật!”

Nét mặt gã xuất hiện thần sắc chấn kinh.

Chỉ hơn nửa canh giờ tu luyện, Ngụy Tác cảm giác được tinh thần, khí lực tựa hồ cường thịnh hơn bao giờ hết, gã khẳng định nếu cứ theo môn công pháp tu luyện thì nhục thân khí lực sẽ sánh được với viễn cổ thiên long!

Chỉ hơn nửa canh giờ tu luyện, Ngụy Tác nhận ra môn công pháp này khác với phổ thông công pháp ở chỗ không thể vội vàng, chân nguyên công pháp bình thường còn có thể dựa vào linh đan để thăng tu vi, còn môn công pháp này chỉ có thể dựa vào hút uy năng chu thiên tinh quang luyện thể. Hút được bao nhiêu tinh quang, sẽ có bấy nhiêu tác dụng bồi bổ thể. Với tốc độ hấp thụ tinh quang ban này, muốn đạt tới đệ nhất tầng Tinh quang cuồng mãnh chỉ thân thì cần hai năm. Ngụy Tác không đợi được, kết đan đã rồi tính.

“Thái cổ hung hỏa quyết!”

Ngụy Tác tham ngộ kỹ môn công pháp Hỏa Vân chân nhân truyền cho trước khi chết, đoạn thân ảnh loáng lên, ra ngoài cấm địa.

Môn thuật pháp của Hỏa Vân chân nhân là thiên cấp trung giai thuật pháp, nhưng cần hút hắc sát hỏa khí trong hỏa mạch dưới đất, tại Hải Tiên tông không thể tu luyện, hơn nữa cũng vô dụng cho việc kết đan sắp tới.

“Ngụy trưởng lão!”

Ngụy Tác phượng lướt khỏi cấm địa Hải Tiên tông, bên ngoài có một đệ tử gã chưa gặp bao giờ đang đợi, hành lễ cực kỳ cung kính xong thì đưa lên một tấm hồng sắc chỉ phù.

Gã dồn chân nguyên vào, chỉ phù hiện lên một hàng chữ rồi tan đi, chỉ phù cũng bốc cháy.

“Hay lắm.”

Ngụy Tác đọc được, ném một linh thạch đại cho đệ tử Hải Tiên tông, “Trương Hàn Lâm làm việc được lắm, đây là phần thưởng, y sẽ phân phát cho những ai liên quan.”

“Đa tạ Ngụy trưởng lão!”

Đón lấy linh thạch đại, đệ tử Hải Tiên tông này cảm nhận được số lượng linh thạch bên trong, tỏ vẻ hớn hở, lại hành lễ với gã.

Ngụy Tác không rườm rà, thân ảnh loáng lên, lướt vào chỗ ở.

“Vương gia thương hành phách mại hội, tốt, thừa cơ hội này đến Vương gia thương hành chuẩn bị Kim lưu đạo đan và những thứ khác! Thuận tiện xem có thứ gì giúp Hàn Vi Vi khôi phục nhanh chẳng.”

Vào trong liễu hoàng sắc quang tráo, Ngụy Tác hạ giọng trầm trầm.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

363. Chương 363: Cẩn Thận Mọi Bề

Sáng sớm, trong Hải Tiên thành, vô số tu sĩ đi đến một đại hình phường thị cực lớn.

Phần lớn là tu sĩ Chu thiên cảnh trở lên, thậm chí có cả tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng, tam trọng.

“Lần này Vương gia thương hành đứng đầu, cùng Hải Tiên tông và mấy gia tộc cử hành phách mại đại hội, là phách mại hội lớn nhất trong một năm của cả duyên hải Vân Linh đại lục. Lâm huynh cần Hàn tinh vẫn thiết, chưa biết chừng sẽ có...”

“Không biết phách mại hội lần này có pháp bảo phòng ngự linh giai trung phẩm trở lên chẳng.”

“Mỗi muốn mua yêu đan thủy hệ yêu thú lục giai trở lên...”

“...”

“Không ngờ lại trúng phách mại hội lớn nhất năm của Hải Tiên thành. Vương gia thương hành, Vương chưởng quỹ, lần này lại giúp đỡ một việc lớn, sau này có cơ hội sẽ cảm tạ, chỉ không biết khi rõ người cần Kim lưu đạo đan là mỗ thì mất y có lỗi ra kinh ngạc chẳng.”

Nghe thấy tiếng tu sĩ trò chuyện, Ngụy Tác hóa trang thành trung niên tu sĩ mặt vàng ệch, chột mỉm cười.

Vì không yên tâm về Hàn Vi Vi đang say ngủ khôi phục nguyên khí nên Cơ Nhã không theo, Hải Tiên thành là địa bàn của Hải Tiên tông, Ngụy Tác không cần lo đến vấn đề an toàn, mang cả lực bào lão đầu ham mua sắm theo.

Ngụy Tác từng mấy lần tham gia phách mại hội, lần nào cũng linh thạch hữu hạn, giờ gã chỉ tính inh phù Tuyên Cơ phường lấy được của Yêu Tán Tán thì thuần linh thạch đã gần bảy trăm vạn, giàu có vô cùng, lại thêm vì những thứ sau cùng để chuẩn bị kết đan nên tâm tình khác hẳn.

“Tiền bối, xin trình nhập trường linh phù.” Ở cửa phách mại hội trường, Ngụy Tác đang thông thả đi, bị một tu sĩ trẻ tuổi mặc hoàng sắc pháp y ngăn lại.

“Hả?” Ngụy Tác mỉm cười, không nói mình không có nhập trường linh phù, nhìn tu sĩ trẻ tuổi trên pháp y thêu chữ Vương nói: “Vương chưởng quỹ chắc ở trong kia. Phiên các hạ vào báo có bạn cũ họ Lý đến gặp, nói là tu sĩ từng được ông ta đưa đến tham gia giao lưu hội của tu sĩ Phân niệm cảnh.”

“Hóa ra tiền bối là bạn cũ của Vương chưởng quỹ, xin đợi một chút.” Ngụy Tác nói vậy, tu sĩ trẻ tuổi của Vương gia thương hành không dám chậm trễ, quay vào trong hội trường ngay. Thoáng sau, Vương chưởng quỹ ăn vận kiêu thanh sam nho sĩ theo tu sĩ trẻ tuổi đi nhanh ra.

“Lâu rồi không gặp, tu vi của đạo hữu đã đạt Phân niệm cảnh tứ trọng, đề thăng nhanh quá, thật đáng mừng!” Thấy Ngụy Tác mỉm cười đứng ngoài hội trường, thanh sam nho sĩ cũng tỏ ra kinh ngạc xen lẫn rung động.

Hiện tại Ngụy Tác không muốn Diệp Linh biết tin mình sắp kết đan, sợ người khác nhận ra nên mặc Thanh minh pháp y. Thanh minh pháp y là linh giai thượng phẩm phòng ngự pháp y, có thể trực tiếp cải biến linh khí tức, dù tu vi của gã đạt Kim đan cảnh, chỉ cần không cố ý hiển lộ thì đối phương sẽ cho là tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng.

Hiện tại Ngụy Tác dùng Tiềm ẩn quyết ẩn giấu tu vi, thanh sam nho nhận ra là tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, lúc xưa y đưa gã đến giao lưu hội của tu sĩ Phân niệm cảnh thì gã chỉ có tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng. Tu vi tiến cảnh này đương nhiên quá kinh nhân.

Ngụy Tác biết Vương chưởng quỹ cũng luyện Vọng khí thuật pháp, hiện tại nghe y nói vậy thì biết Vọng khí thuật pháp không nhận ra Tiềm ẩn quyết của mình nên mỉm cười: “Nói thật, tại hạ có việc muốn bàn riêng với Vương chưởng quỹ. Vương chưởng quỹ chắc nhận ra khối linh phù tham gia phách mại hội này.”

Đoạn gã lấy hồng sắc ngọc phù, đưa cho thanh sam nho sĩ.

“Lý đạo hữu...” Cầm sắc ngọc phù liếc qua, thân thể thanh sam nho sĩ run lên, tỏ vẻ không dám tin. “Lý đạo hữu, xin theo tại hạ.” Biến sắc mấy lần, thanh sam nho sĩ hít sâu một hơi, đưa tay mời rồi trực tiếp dẫn Ngụy Tác vào một quý tân bao sương.

Phách mại hội trường có thể dung nạp hơn nghìn tu sĩ, chia thành hai tầng. Gian quý tân bao sương này ở góc đông tầng trên, trần thiết đẹp đẽ, không gian rất lớn, hiển nhiên là bao sương hàng đầu.

“Lý đạo hữu, lẽ nào viên Kim lưu đạo đan là do đạo hữu cần?” Mời Ngụy Tác ngồi, thanh sam nho sĩ hỏi.

“Không sai. Kim lưu đạo đan, đích xác tại hạ cần. Chỉ là tại hạ khổ tu, người đến thương hành hỏi Vương chưởng quỹ là một tu sĩ phục vụ tại hạ.” Ngụy Tác mỉm cười gật đầu, triệt Tiềm ẩn quyết.

Linh khí kinh nhân từ mình gã dấy lên, thoáng sau gã chìm trong tử khí nồng hậu.

“Linh khí gần như hóa hình! Phân niệm cảnh ngũ trọng, Lý đạo hữu, tu vi của đạo hữu đã đạt Phân niệm cảnh ngũ trọng điển phong, sắp xung kích kết đan!” Thanh sam nho sĩ chấn kinh suýt nữa nhảy dựng lên.

“Không dám giấu, tại hạ tu luyện thuật pháp giấu được tu vi chân thực. Tu vi lần trước không phải là thật, không như Lý đạo đã thấy, không phải tu vi của mỡ tăng nhanh thế.” Ngụy Tác lại thi triển Tiềm ẩn quyết, đồng thời bình tĩnh như thường cố ý nói thế.

“Nghe đến Kim lưu đạo đan, tại hạ biết ngay trong Hải Tiên thành có vị đạo hữu chuẩn bị kết đan, nhưng nghĩ nát óc vẫn không ngờ là Lý đạo hữu.” Một lúc lâu sau, thanh sam nho sĩ mới định thần cười khổ, “Không ngờ tu vi Lý đạo hữu kinh nhân như thế, tại hạ đúng là có mắt không trông.”

“Vương chương quỹ không trách là tốt rồi.” Ngụy Tác mỉm cười: “Nói ra còn phải đa tạ Vương chương quỹ đưa tại hạ đến tham gia giao lưu hội của tu sĩ Phân niệm cảnh đó, rồi tìm giúp Kim lưu đạo đan.”

Thanh sam nho sĩ cực độ chấn kinh, cảm giác như gieo hạt vừng mà thu được dưa hấu, lòng thầm hớn hở, bèn nói, “Tu đạo giới chúng ta, che giấu tu vi là việc bình thường, sao tại hạ lại trách đạo hữu. Chỉ tiếc Kim lưu đạo đan là vật của một vị bằng hữu, nếu của Vương gia thương hành thì sẽ đưa đến cho Lý đạo hữu ngay.”

“Không sao. Đúng rồi, không đủ linh thạch thì tình phù Tuyền Cơ phường có thể đổi thành linh thạch chẳng?” Ngụy Tác lấy ra một tấm tình phù, đưa cho thanh sam nho sĩ.

“Đương nhiên. Một tấm năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch.” Thanh sam nho sĩ tỏ rõ thần sắc chấn kinh, không hề do dự gật đầu.

“Ngụy Tác, y keo kiệt quá, ta còn tưởng vì lấy lòng ngươi, y sẽ bảo không đủ linh thạch thì cứ gấp y.” Lục bào lão đầu lẩm bẩm trong tai Ngụy Tác. Lão đầu ham mua sắm này giờ lại nghĩ được như thế.

Lục bào lão đầu lên tiếng, Ngụy Tác chỉ thầm mỉm cười.

Đối với tu sĩ như Ngụy Tác, có thứ gì hữu dụng, chưa biết chừng cất tay là mấy chục vạn linh thạch, Vương chương quỹ muốn lấy lòng cũng không kham nổi.

“Vương chương quỹ, về Kim lưu đạo đan, tại hạ có việc muốn nhờ.” Thu tình phù lại, Ngụy Tác gật đầu với thanh sam nho sĩ.

“Việc gì hả?”

“Tại hạ biết thân phận của các tu sĩ mua bán trong phách mại hội được giữ kín.” Ngụy Tác nhìn thanh sam nho sĩ, “Nhưng tại hạ muốn nhờ Vương chương quỹ tìm cách đồn ra rằng Kim lưu đạo đan do một tán tu không thuộc Hải Tiên thành cần, nếu có thể tìm bịa ra thân phận của tán tu đó hộ tại hạ thì càng tốt.”

“Thế nào, Lý đạo hữu sợ lúc kết đan có gì bất trắc?” Thanh sam nho sĩ nhún mày.

“Không sai.” Ngụy Tác gật đầu: “Tại hạ có một đôi đầu lợi hại, tu vi tương đương, tại hạ sợ y qua việc Kim lưu đạo đan mà nhận ra, lúc tại hạ kết đan sẽ thừa cơ đối phó. Đôi đầu đó có thủ đoạn tìm được tại hạ.”

“Vậy thì, việc này tại hạ sẽ giúp. Lý đạo hữu yên tâm, tại hạ sẽ sắp xếp.” Thanh sam nho sĩ gật đầu, lại bảo, “Không biết Lý đạo hữu có cần tìm thêm tu sĩ hộ pháp?”

“Không cần.” Ngụy Tác lắc đầu, “Những việc khác tại hạ tự sắp xếp.”

Thoáng ngừng lại, Ngụy Tác lại bảo thanh sam nho sĩ, “Còn thế nào, nếu tại hạ kết đan thành công thì Vương chương quỹ sẽ hiểu hết thôi.”

Thanh sam nho sĩ gật đầu, đứng dậy, “Không biết Lý đạo còn cần giúp gì nữa không, nếu không thì tại hạ sẽ đi chuẩn bị cho phách mại hội và việc của đạo hữu. Việc của đạo hữu, nếu Vương gia thương hành chủ động đứng ra thì sẽ khiến người ta nghi ngờ, tại hạ sẽ sai mấy đệ tử không kín tiếng tìm cách để lộ, sẽ có người dùng lợi moi tin, coi như không vấn đề gì nữa.”

“Những nguyên liệu này phiên Vương chương quỹ chuẩn bị giúp. Ngoài ra không cần gì nữa.” Ngụy Tác đưa thanh sắc ngọc phù cho thanh sam nho sĩ.

“Được, những nguyên liệu này chuẩn bị không khó, sắp xếp sẽ ổn thôi, khi phách mại hội bắt đầu là tại hạ sẽ tự đưa đến.” Thanh sam nho sĩ quét thần thức rồi gật đầu. Ý y là đề phòng bất ngờ nên sẽ cùng Ngụy Tác tham gia phách mại hội.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

364. Chương 364: Lại Một Khí Linh!

“Lý đạo hữu, đây là những thứ khác mà đạo hữu cần, xem thử xem có vấn đề gì không.” Nửa canh giờ sau, thanh sam nho sĩ đi vào, đưa một nạp bảo nang cho Ngụy Tác, “Cũng đã sắp xếp xong thân phận mà đạo hữu muốn cố ý lộ ra, là tán tu Kim Phong tán nhân ở Dao Quang thành. Tán tu đó mấy năm trước đã đạt tu vi Phân niệm ngũ trọng, lập động phủ ở ngoài Dao Quang thành nhưng tin tức chính xác cho biết mấy năm rồi y chưa về động phủ. Nếu tin này đồn ra, nói người chuẩn bị kết đan là y thì mọi tu sĩ không hoài nghi, phát hiện ra sơ hở gì.”

“Không thành vấn đề.” Tính lại nạp bảo nang xong, Ngụy Tác gật đầu với thanh sam nho sĩ, “Đa tạ Vương chưởng quỹ, kết đan bất thành thì thôi, nếu thành thì tại hạ sẽ nói là nợ Vương gia thương hành một món nhân tình lớn.”

“Có câu này của Lý đạo hữu là đủ, Lý đạo hữu có cần tại hạ cùng tham gia phách mại hội chăng?” Thanh sam nho sĩ hớn hớn. Nếu Ngụy Tác kết đan thành công mà nói vậy, khác nào cho người ta biết Vương gia thương hành có một tu sĩ Kim đan kỳ làm chỗ dựa,

Dù có đối đầu lợi hại định đối phó Vương gia thương hành thì cũng phải cân nhắc.

“Không phiền Vương chưởng quỹ. Có việc gì tại hạ sẽ tìm. Chỉ là không biết có thể cho tại hạ danh sách vật đầu giá chăng?” Ngụy Tác hỏi thanh sam nho sĩ còn đang hớn hớn.

“Không hề gì.” Thanh sam nho sĩ lấy từ nạp bảo nang ra một quyển lụa đưa cho Ngụy Tác, “Tại hạ sẽ sai đệ tử đặc lực đứng ngoài quý tân thất, có gì cứ bảo họ tìm tại hạ là được.”

“Được.” Thanh sam nho sĩ đi khỏi, Ngụy Tác mở quyển tờ trắng ra xem danh sách vật phẩm của phách mại hội.

“Đề xà ấu noãn... Hà lạc kim thư... Kim lưu đạo đan...”

“Vương gia thương hành quả nhiên là phường thị lớn nhất duyên hải Vân Linh đại lục, đại hình phách mại hội có khá nhiều thứ rất được!”

Món đầu tiên là Đề xà ấu noãn, cũng khiến lục bào lão đầu và Ngụy Tác hít một hơi lạnh.

Đề xà, thất cấp đề giai thủy hệ yêu thú, trưởng thành thì thực lực còn cao hơn tu sĩ Kim đan nhất trọng.

Vương gia thương hành đưa vật này lên đầu vì muốn gây ấn tượng.

“A! A! Đồ tốt. Ngụy Tác, còn cả Thâm thủy quỳnh ngọc, có thể bồi bổ nhiều cho Hắc thủy liên. A! Cả Bảo chúc quả, linh được quan trọng cho Dương chi điều kết đan!” Lục bào lão đầu kêu liên tiếp trong tai Ngụy Tác.

“Ba món dị bảo, thật ra là thứ gì nhỉ?”

Ngụy Tác liếc một lượt, thấy cuối danh sách là “ba dị bảo bí ẩn”.

“Dị bảo bí ẩn... Không biết trong số này có thứ gì tốt không.”

Ngụy Tác không biết là khi gã nhìn đến mấy chữ dị bảo bí ẩn thì trong một quý tân bao sương đối diện, một thanh niên cũng nhìn đến mấy chữ này, lẩm bẩm.

Thanh niên này chỉ chừng hai mươi tuổi, mặt mũi như ngọc, mày kiếm mắt sao, mặc bạch bào ánh lên bạch quang nhu hòa, trông cực kỳ tiêu sái.

Y đang nghịch một chiếc bạch sắc ngọc ẩn.

Phù văn trên bạch sắc ngọc ấn cực kỳ cổ kính, huyền ảo, chính giữa là hình kỳ lân, phát ra thủy linh khí tức kinh nhân cực độ, linh quang ràn rạt gột rửa cho thanh niên khí vũ bất phạm này, tăng cường nhục thân cho y.

Pháp ấn này, qua linh khí và linh quang thì ít nhất cũng là pháp bảo đạo giai trung phẩm trở lên.

Cử chỉ thanh niên này toát lên khí tức cực kỳ tôn quý, tựa hồ coi tu sĩ khác chỉ là đồ chơi.

“À! Bắt đầu rồi? Nữ tu này trông khá lắm.”

Tu sĩ trẻ tuổi đặt quyền tơ xuống, hơi ngẩng lên nhìn ra, tỏ rõ dục vọng chiếm hữu.

Giữa phách mại hội trường bên dưới từ từ đi ra một nữ tu mặc tử hồng sắc pháp bào. Nữ tu chừng hai mươi bảy, hai mươi tám, thân hình đầy đặn cao ráo, tóc vấn cao, ngực nhô lên lộ ra nửa vòng cung trắng ngần, mặt trái xoan kiểu cổ điển, đích xác xinh đẹp vô ngần.

“Chủ nhân, thể chất nữ tu này không có ích gì cho chủ nhân tu luyện, giao hợp với nàng ta thì linh khí sẽ tưới nhuần cho nàng ta, mình không có lợi gì.”

Tu sĩ trẻ tuổi vừa nói xong thì bạch sắc ngọc ấn rực bạch sắc linh quang, ngưng thành hình kỳ lân, cực kỳ lão thành nói.

Khí linh!

Bạch sắc kỳ lân cũng là khí linh cực kỳ hiếm có, chỉ những pháp bảo đặc biệt đạo giai thượng phẩm trở lên ở thời thượng cổ mới có!

Bạch sắc kỳ lân phát ra vương giả khí tức uy nghiêm, rõ ràng là một cao giai khí linh.

“Lân vương nghiêm túc quá. Dù chơi bởi mấy ngày, tổn thất chút linh khí thì cũng hồi phục được, không cần khẩn trương như thế.” Thanh niên mỉm cười bảo bạch sắc kỳ lân.

“Chủ nhân đã tính rồi thì thôi.” Bạch sắc kỳ lân gật đầu, trực tiếp như lưu thủy, “Để xà ấu noãn có thể dùng để luyện chế ma linh, cứ mua. Cả Thâm thủy quỳnh ngọc, rất hữu dụng với công pháp của chủ nhân thì nên mua.”

“Món bảo bối tiếp theo là Để xà ấu noãn. Giá khởi điểm năm vạn hạ phẩm linh thạch.”

Không cần giới thiệu nhiều, hai đệ tử Vương gia thương hành dừng đĩa ngọc đựng Để xà ấu noãn ra.

“Để xà ấu noãn! Đây là thất cấp yêu thú, vật này cũng đưa ra phách mại hội được, Vương gia thương hành quả nhiên bất phạm!”

“Có cách nuôi dưỡng thì coi như có thêm một hộ vệ Kim đan kỳ!”

Cả phách mại hội trường đã kín, trừ vài khách quý thì không ai biết sẽ bán những gì nên Để xà ấu noãn vừa xuất hiện đúng như Ngụy Tác tưởng tượng, có thể chấn kinh toàn trường.

“Trúng đã lớn thế này. Chả trách để xà thành niên dài tới hơn mười trượng, có thể làm vật cưới. Để xà thì nghe nói thời thượng cổ có nhiều đại năng dùng để kéo pháp xa hoặc pháp bảo cỡ lớn.”

Ngụy Tác và lục bào lão đầu thấy quả trứng này màu vàng đậm, được che vải bố đỏ, sinh khí hùng hồn quay tít xung quanh. Sinh cơ và khí huyết còn hơn tu sĩ Phân niệm kỳ.

“Sáu vạn hạ phẩm linh thạch!”

“Tám vạn hạ phẩm linh thạch!”

Nữ tu cao ráo đầy đặn chủ trì phách mại hội vừa dứt lời đã có tu sĩ liên tục ra giá.

Đối với Để xà ấu noãn, Ngụy Tác không có hứng thú lắm.

Không tính gã không có nô thú pháp quyết cơ thể khổng lồ chế hai trở lên yêu thú, dù có thì yêu thú cỡ này mà bồi dưỡng cùng tiêu hao cực nhiều lực khí, linh thạch. Chỉ bằng dồn lực khí và linh thạch này cho Phệ tâm trùng. Phệ tâm trùng tiến giai nhiều lần thì cũng không kém gì, hơn nữa chỉ mỗi việc giúp Dương chi

điều lại kết đan cũng đủ nhứt óc rồi. Giúp nó kết đan không chỉ thực hiện lời hứa mà thiên phú cảm tri nguy hiểm của nó đích xác cực kỳ hữu dụng.

“Hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch!”

Trong một quý tân thất cạnh Ngụy Tác, một lam y trung niên tu sĩ mắt lóe sáng ra giá.

“Ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch.” Trong một quý tân thất khác, một thân ảnh nữ tử không chịu kém.

Ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch, cái giá này cho một quả trứng thật sự cực kỳ kinh nhân.

Những đúng lúc đó, trong một quý tân bao sương vang lên, “Năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch!”

“Được lắm!” Giọng nói vang lên, toàn trường chấn động, Ngụy Tác cũng cả kinh, nhìn về bao sương đó.

Bao sương đó là của thanh niên cầm bạch sắc ngọc thạch tiểu ấn.

“Chủ nhân, không cần trả cao thế, bốn mươi vạn hạ phẩm linh thạch là được rồi.” Bạch sắc kỳ lân lơ lửng trước mắt, nhú mào.

“Không sao, hiện tại chỉ cần tu vi và thực lực tăng trưởng nhanh, một chút linh thạch có là gì. Dù gì tu vi và thực lực tăng trưởng nhanh thì ta càng kiếm được nhiều linh thạch.” Bạch bào thanh niên cọ cọ bạch sắc tiểu ấn, mỉm cười. “Nếu tiếc linh thạch, bốn mươi vạn hạ phẩm linh thạch, chỉ dùng để luyện chế một món pháp khí tiêu hao thì cũng có lấy lại được đâu.”

“Chủ nhân anh minh, bất quá là khí linh, tại hạ vẫn nên đưa ra kiến nghị.” Bạch sắc kỳ lân gật đầu.

“Tất nhiên.” Bạch bào thanh niên mỉm cười, xoay xoay cái vòng bạc có nhiều khe trên cổ tay, bạch quang ánh lên, một linh thạch đại được lấy ra đặt sang bên.

Vòng tay y cực kỳ cổ kính, tựa hồ là pháp bảo kiểu nạp bảo nang từ thời thượng cổ!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

365. Chương 365: Thanh Niên Thần Bí

“Lâm tiên bối, đây là Đế xà ấu oán của tiên bối.”

Bạch bào thanh niên trả giá năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch thì không còn ai tăng thêm, quả trắng màu vàng to bằng nửa thân người hai đệ tử Vương gia thương hành mặc hắc sắc cẩm y trực tiếp đưa vào quý tân bao sương cho y.

“Được, đặt xuống.” Bạch sắc kỳ lân đã ẩn vào trong ấn, ra hiệu cho hai đệ tử Vương gia thương hành đặt Đế xà ấu oán xuống, thanh niên liền mỉm cười chỉ vào linh thạch đại trên bàn, “tự đếm năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch đi.”

“Nhiều linh thạch thế hả?!” Hai đệ tử Vương gia thương hành vội bước lên mở linh thạch đại đổ ra, tức thì hơi biến sắc.

Trong linh thạch đại đựng toàn thượng phẩm linh thạch, chỉ liếc qua cũng biết số lượng đối được hơn ba trăm vạn hạ phẩm linh thạch!

Ngần ấy linh thạch nhưng bạch bào thanh niên tựa hồ rất coi thường, tạo cho người ta cảm giác rất thoáng tay.

“Kim lưu đạo đan, đan dược này tuy còn lại không ít nhưng đều do các tông môn, gia tộc giữ, thường không xuất hiện tại phách mại hội. Xem ra Hải Tiên thành có tu sĩ định xung kích kim đan, ủy thác Vương gia thương hành, Vương gia thương hành không có nhưng nhờ quan hệ lấy về, chủ nhân viên đan dược cũng

muốn bán ở phách mại để thu được lợi ích lớn nhất. Hải Tiên thành nhỏ xíu này có thể có thêm một Kim đan tu sĩ.”

Đội hai đệ tử Vương gia thương hành chấn động đếm đủ năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch mang đi, mục quang bạch bào thanh niên lại nhìn xuống nữ tu cao ráo đầy đặn ở giữa phách mại hội trường, đĩa ngọc trước mặt nàng ta đặt một hộp gỗ trầm hương đựng Kim lưu đạo đan rực kim quang.

Hóa ra đã đến lượt Kim lưu đạo đan. Qua ánh mắt bạch bào thanh niên cực kỳ tôn quý này thì chắc hiểu rõ về Kim lưu đạo đan, chứng tỏ kiến thức và tài trí đều cực kỳ cao minh.

“Kim lưu đạo đan, địa giai đan được, giá khởi điểm hai vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Hai vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch.”

“Hai tám nghìn hạ phẩm linh thạch.”

“...”

Như bạch bào thanh niên nói, Kim lưu đạo đan tuy còn nhưng đại bộ phận các tông môn không có, có những tông môn dù còn không ít nhưng không bỏ ra, vì dù tông môn nội không có tu sĩ xung kích kim đan mà đan được lưu truyền ra, giúp tu sĩ tông môn khác đề cao xác suất kết đan thành công thì không hay ho gì. Nên Kim lưu đạo đan vừa xuất hiện đã khiến nhiều tu sĩ tranh giành.

Trong quý tân bao sương của Ngụy Tác, gã quyết giành lấy đan được này, không trả giá mà bình tĩnh như thường đội.

“Sáu vạn hạ phẩm linh thạch!”

“Tám vạn hạ phẩm linh thạch!”

“Mười vạn hạ phẩm linh thạch!”

Rất nhanh, giá Kim lưu đạo đan đạt tới mười vạn hạ phẩm linh thạch, đúng lúc đó, một giọng nói bình thản cất lên, “Hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch.”

“À!”

Trực tiếp tăng mười vạn hạ phẩm linh thạch khiến toàn trường sôi lên. Ngụy Tác này giờ bình tĩnh như thường cũng ngẩng lên. Gã nghe ra người tăng giá là tu sĩ dùng năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch mua Đế xà ấu noãn.

“Chủ nhân đã kết đan thành công, vì sao còn mua Kim lưu đạo đan?” Bạch bào thanh niên vừa hô hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch thì bạch sắc kỳ lân lại từ bạch ngọc tiểu ấn thượng hiện ra hỏi.

Khí linh nói thế, bạch bào thanh niên lại là một Kim đan kỳ đại tu sĩ!

“Kim lưu đạo đan tuy vô dụng với ta nhưng không mua được ở ngoài.” Bạch bào thanh niên mỉm cười: “Lân vương, tương lai ta phải lôi kéo một số tu sĩ, viên đan được này sẽ có chỗ dùng.”

“Hai mươi lăm vạn hạ phẩm linh thạch.” Giọng Ngụy Tác vang lên.

“Xem ra đây là chính chủ cần Kim lưu đạo đan.” Bạch bào thanh niên nhìn quý tân bao sương của Ngụy Tác, cười nhạt: “Ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Ngụy Tác, y tăng giá là ít cũng năm vạn mười vạn linh thạch. Chắc là đệ tử của đại tông môn hoặc đại gia tộc. Bất quá người có ngân ấy linh thạch, muốn so thì đề chết y đi!” Trong bao sương của Ngụy Tác, thân ảnh lục bào lão đầu hiện ra.

“Ba mươi lăm vạn hạ phẩm linh thạch.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường gật đầu, lên tiếng.

“Năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch.” Giọng nói nhạt nhẽo lại vang lên.

“Năm mươi một vạn.” Ngụy Tác giật giật chân mày.

“Sáu mươi vạn.”

“Sáu mươi mốt vạn.”

“Oành!” Toàn trường chấn động, giọng Ngụy Tác thập phần lãnh tĩnh bình đạm, nhưng rõ ràng có ý vô luận đối phương trả bao nhiêu thì gã cũng thêm vào một vạn hạ phẩm linh thạch.

“Được lắm! Lân vương, y định so linh thạch.” Bạch bào thanh niên cười nhạt, không coi Ngụy Tác ra gì nói ngay: “Một trăm vạn hạ phẩm linh thạch!”

“Một trăm vạn? Một trăm vạn linh thạch, đủ mua vài món đạo giai pháp bảo rồi!”

“Điên cuồng, hai người này lẽ nào cùng sắp kết đan?”

“...”

Bạch bào thanh niên vừa trả một trăm vạn linh thạch thì toàn trường lại hít hơi lạnh, ngay cả thanh sam nho sĩ ở một quý tân thất khác cũng biến hẳn sắc mặt đứng dậy.

“Một trăm linh một vạn hạ phẩm linh thạch.” Ngụy Tác lãnh tĩnh bình cất giọng.

“Hả?”

Thanh sam nho sĩ trông dễ coi hơn hẳn, bạch bào thanh niên tỏ vẻ hơi bất ngờ.

“Lân vương, y muốn đua với ta, có nên tăng giá tiếp không?” Nụ cười gần hiện lên trên khóe môi bạch bào thanh niên.

“Người này chịu bỏ ra ngần ấy linh thạch, chắc quyết giành được viên đan dược này, khẳng định sắp kết đan nên chuẩn bị nhiều linh thạch. Nếu chủ nhân vì đan dược này, tiêu hao quá nhiều linh thạch, tiếp theo có bảo vật gì tổ mà linh thạch không đủ thì thiệt lắm.” Bạch sắc kỳ lân lắc đầu, “Nếu là tại hạ thì không trả giá thêm nữa.”

“Được, nhường y một lần.” Bạch bào thanh niên thập phần quyết đoán gật đầu.

Ngụy Tác ra giá một trăm linh một vạn hạ phẩm linh thạch, bạch bào thanh niên không tăng thêm, thanh sam nho sĩ thở phào, ngồi xuống.

“Con bà nó chứ, sao không thêm giá, đấu với bọn ta hả, ép bẹp dùm ngay, hừ!”

Viên Kim lưu đạo đan dược đưa đến quý tân bao sương cho Ngụy Tác. Lục bào lão đầu ẩn đi, nhưng giọng nói đặc ý vẫn không ngừng vang trong tai gã.

“Đây là hai tấm tinh phù Tuyên Cơ phường và một vạn hạ phẩm linh thạch.”

Thu Kim lưu đạo đan, Ngụy Tác lấy ra hai tinh phù, cầm một nắm linh thạch, đưa cho hai đệ tử Vương gia thương hành.

“Lý tiên bối, đủ linh thạch rồi. Vương chương quý đã dặn nếu Lý tiên bối dùng tinh phù Tuyên Cơ phường thì năm mươi hai vạn hạ phẩm linh thạch một tấm. Còn thừa thì khi tiên bối rời đi sẽ trả lại cho tiên bối.” Một đệ tử Vương gia thương hành lại trả ngay linh thạch cho Ngụy Tác.

“Được!”

Ngụy Tác không khách khí, tiếp tục xem.

“Thâm thủy quỳnh ngọc...”

Liên tục hơn mười bảo bối qua đi, bạch bào thanh niên và Ngụy Tác cùng chớp mắt.

Giữa phách mại hội trường, hai đệ tử Vương gia thương hành bưng một khối mặc lục sắc ngọc thạch ra.

Khối ngọc thạch có vẻ rất nặng nhưng lại tạo cho người ta cảm giác thập phần nhu nhuyễn, thủy linh khí tức không ngừng phát ra.

Thâm thủy quỳnh ngọc, là xương yêu thú Ngọc cốt quỳnh ngư sống ở vực sâu chất lại, quanh năm tích lũy thủy linh chi khí ngưng thành, có thể luyện chế thủy hệ pháp khí. Khối Thâm thủy quỳnh ngọc lớn như thể này phải cần hơn nghìn con Ngọc cốt quỳnh ngư mới đủ.

“Mười vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Mười lăm vạn hạ phẩm linh thạch.”

“...”

Một khối nhỏ thì giá trị không cao nhưng khối lớn thế này thì có thể dùng để luyện chế pháp bảo, nên vừa được đưa ra là giá tăng liên tục.

“Hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch!”

Hắc thủy liên của Ngụy Tác, tại Đạo Huyền điện tổn hại khá nặng, uy năng giảm nhiều, Thâm thủy quỳnh ngọc lớn thế này đủ bù lại uy năng tổn thất, thậm chí khiến Hắc thủy liên tăng tiến một cấp cũng nên. Ngụy Tác quyết giành lấy. Đợi khi có người ra giá mười tám vạn hạ phẩm linh thạch mà không ai lên tiếng nữa thì gã ra giá hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch.

“Hả? Y lại ra giá.”

Trong bao sương của bạch bào thanh niên thần bí, y vốn nhất vốn đang chuẩn bị, cũng hơi ngẩn ra, bật cười, “Ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Tiếp rồi! Ngụy Tác, đề bẹp y!”

Lục bào lão đầu nhận ra giọng đối phương, hưng phấn hẳn.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

366. Chương 366: Mạnh Võ Diệu Thụ

Lúc đó Ngụy Tác còn số linh thạch hơn cả một tiểu hình tông môn, gặp thứ có thể dễ dàng thực lực thì không đời nào chịu bỏ qua.

“Ba mươi lăm vạn hạ phẩm linh thạch.” Nhìn sang quý tân thất của bạch bào thanh niên, Ngụy Tác bình tĩnh như thường tăng thêm năm vạn hạ phẩm linh thạch.

“Bốn mươi vạn hạ phẩm linh thạch.” Bạch bào thanh niên cũng nhìn sang quý tân bao sương của gã rồi trả giá.

“Bốn mươi năm vạn hạ phẩm linh thạch.” Giọng Ngụy Tác lãnh tĩnh bình đạm vang lên.

“Được lắm.” Bạch bào thanh niên khê vuốt bạch sắc tiểu ấn, nói với bạch sắc kỳ lân rồi mỉm cười, “Một trăm vạn hạ phẩm linh thạch.”

Một trăm vạn hạ phẩm linh thạch?

Cả phách mại hội trường vang lên tiếng hít hơi lạnh.

Trong phách mại hội trường, không mấy ai có hơn một trăm vạn linh thạch, kiểu trả giá đối phương hô bốn mươi lăm vạn hạ phẩm linh thạch thì tăng thành một trăm vạn này khiến tâm thần quá chấn động, khiến tuyệt đại đa số rung mình.

“Y điên hả? Cố mua làm gì?” Lục bào lão đầu ban nãy còn hung hăng, rõ ràng cũng giật mình.

Ngụy Tác giật giật chân mày, hơi chần chừ rồi cũng lên tiếng: “Một trăm mười vạn hạ phẩm linh thạch.”

“À, dám theo hả?” Bạch bào thanh niên mỉm cười thú vị, không hề dừng lại, “Hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch.”

Bạch sắc kỳ lân lơ lửng trước mặt há miệng định khuyên nhưng bạch bào thanh niên đã lên tiếng thì khí linh như nó không nói gì nữa.

“Hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch?”

“Ngụy Tác, đừng mua, y là kẻ điên, hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch mua những thứ khác có ích cho Hắc thủy liên cộng lại thì hơn nhiều khối Thâm thủy quỳnh ngọc này.”

Thấy bạch bào thanh niên đưa ra cái giá kinh nhân như thế, toàn trường lặng ngắt, Ngụy Tác biến sắc, không tăng giá thêm. Ngay cả lục bào lão đầu cũng kêu lên.

“Y có lai lịch gì? Dù là Kim đan kỳ đại tu sĩ cũng không thể vùng vút linh thạch như thế.”

Lục bào lão đầu kêu lên oa oa, Thâm thủy quỳnh ngọc được đưa vào quý tân thất của bạch bào thanh niên.

“Cấm chế của Vương gia thương hành được lắm, tu sĩ bên ngoài không cảm giác được khí tức trong quý tân bao sương, hợp cho ta luyện hóa khối Thâm thủy quỳnh ngọc.”

Nhìn Thâm thủy quỳnh ngọc còn cao hơn mình, bạch bào thanh niên mỉm cười, đỉnh đầu rực lam sắc hà quang có điểm xuyết điểm điểm ngân quang như tinh hải mênh mông, trong đó có một thân thể khổng lồ như muốn thò ra.

Không đợi thân thể đó hiện lên, lam sắc hà quang cuốn lấy như há miệng, nuốt Thâm thủy quỳnh ngọc còn lớn hơn bạch bào thanh niên, chất một tiếng, Thâm thủy quỳnh ngọc như bị cắn vỡ, trực tiếp bị lam sắc hà quang chuyển hóa thành nguyên khí, tràn vào thể nội bạch bào thanh niên.

Chỉ thoáng sau, lam sắc hà quang thu lại, Thâm thủy quỳnh ngọc bị bạch bào thanh niên thôn tính!

Từng làn nguyên khí không thuần từ lỗ chân lông bạch bào thanh niên chảy ra, như thể y đang bài trừ tạp vật trong Thâm thủy quỳnh ngọc.

Cùng lúc, thủy linh khí tức trên mình thanh niên không ngừng tăng trưởng.

Thanh niên này tựa hồ có thể trực tiếp dùng phương thức này tu luyện, tốc độ tu luyện cũng cực kỳ kinh nhân!

...

“Bảo chúc quả, linh quả rất có ích cho Dương chi điều kết đan. Ngụy Tác, phải mua.”

“...”

“Một vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch.”

“Hai vạn hạ phẩm linh thạch.”

Trong lúc bạch bào thanh niên thân bí trực tiếp luyện hóa Thâm thủy quỳnh ngọc tại quý tân bao sương trung thì từng món một được đưa ra. Ngụy Tác dùng hai vạn hạ phẩm linh thạch mua được Bảo chúc quả.

“Tiếp theo là ba dị bảo lạ, không biết là thể nào đây.”

Ngụy Tác không biết bạch bào thanh niên trực tiếp tu luyện tại quý tân bao sương, mục quang lại nhìn lên quỳnh lụa trắng.

Phách mại hội trường xuất hiện ba đệ tử Vương gia thương hành bưng ba ngọc bàn đi ra.

“Sau đây là ba dị bảo tuy không biết công dụng nhưng thập phần huyền diệu.” Giọng nữ tu chủ trì lại vang lên.

“Hóa ra dị bảo lạ là không giám định được công dụng nhưng sẽ có điềm lạ.” Ngụy Tác thấy trong ba đĩa ngọc là một viên châu hai màu đen trắng, một mảnh vỡ màu trắng ngần và một miếng kim sắc tinh kim hình vuông vẽ hình cánh hoa.

“Hả?” Nữ tu vừa lên tiếng, bạch bào thanh niên vốn nhắm mắt bài trừ thể nội tạp chất lại mở bừng mắt. Môn công pháp đó của y tựa hồ có thể dùng bất cứ lúc nào mà không hại gì.

“Đây là một viên châu vô danh, thiên hỏa lô và địa hỏa lô tối đỉnh giai cũng không nung chảy được...”

“Đây là...”

Nữ tu diễm lệ lại giới thiệu viên ngọc cỡ mắt rồng đựng trong đĩa ngọc nhưng lục bào lão đầu và bạch sắc kỳ lân trong bao sương của bạch bào thanh niên chỉ nhìn mảnh vỡ màu trắng nhạt cỡ ngón tay trong đĩa. Cả hai khí linh run lên.

“Thế nào, người biết là thứ gì hả??” Trong hai quý tân bao sương, Ngụy Tác và bạch bào thanh niên, đồng thời hỏi lục bào lão đầu và bạch sắc kỳ lân một câu.

Mảnh vỡ trong đĩa ngọc trông như chất ngọc nhưng có vân gỗ, vòng năm tuổi cực kỳ đặc biệt.

“Đây là...” Lục bào lão đầu hít sâu một hơi không dám khẳng định, nhìn chằm chằm mảnh vỡ: “Ta không dám khẳng định, đợi nghe giới thiệu đã.”

Ở bên kia, bạch sắc kỳ lân uy thế kinh nhân, vương giả khí tức rần rạt mãnh liệt gào lên, “Không sai đâu, là mảnh vỡ Diệu thụ! Chủ nhân, dù dùng cách nào cũng phải lấy được!”

“Người biết là gì chẳng?”

“Không biết.”

Lục bào lão đầu không biết viên ngọc đen trắng, tâm tư lão cũng không để ở đó. Tu đạo giới thiệu gì thứ lạ lùng, Ngụy Tác không muốn lãng phí linh thạch, viên ngọc được một tu sĩ dùng ba vạn hạ phẩm linh thạch mua được.

“Vật này có chất liệu và đặc tính giống linh thạch, có toát ra linh khí tinh thuần nhưng rất khó dùng chân nguyên rút lấy linh khí, lại có vân gỗ và đường kẻ năm tuổi, không giống phù văn do tu sĩ luyện chế, tựa hồ do nhiên sinh thành, có lẽ là thứ hình thành trong linh thạch khoáng mạch...”

“À!” Nghe nữ tu diễm lệ giới thiệu, lục bào lão đầu giật mình, kêu lên chưa từng có ai, “Đây đâu phải thứ hóa sinh từ linh thạch khoáng mạch! Rõ ràng là mảnh vỡ Diệu thụ! Ngụy Tác, kiểu gì cũng phải mua được!”

“Mảnh vỡ Diệu thụ, là cái gì?” Lục bào lão đầu giá phản ứng như thế khiến Ngụy Tác biết vật này phi phàm, thần sắc ngưng trọng hỏi.

“Không biết, vật này là gì thì tu đạo giới thời ta, thậm chí thượng cổ tu đạo giới cũng không ai biết hay định luận! Chỉ có truyền thuyết rằng có thể là mảnh vỡ tiên cấp đỉnh giai pháp bảo của viễn cổ đại năng.” Lục bào lão đầu rung rung lục quang trên mình như vì tâm tình kích động mà cháy lên. “Nhưng vật này mà có được dịch đặc chế và chân nguyên tế luyện thì sẽ liên miên hóa thành linh khí, mười mấy năm mới khô kiệt, trong thời gian này sẽ tăng được tốc độ tu luyện. Từng có tu sĩ đoán rằng vì là mảnh vỡ tiên khí, bình thường ngưng kết nhiều linh khí, bất quá vật này cực hiếm, mấy vạn năm mới có vài mảnh. Ta từng có một chủ nhân thích nghiên cứu những thứ cổ quái và điển tịch, tuy chưa từng có thứ này nhưng tìm được miêu tả và cách luyện hóa. Nghe nói tu sĩ từng lấy được mảnh vỡ Diệu thụ đều ít nhất cũng luyện đến Thần huyền cảnh! Như thế đủ thấy lợi hại!”

“Mảnh vỡ Diệu thụ, lại kỳ diệu như thế, có thể duy trì mười năm, mười sáu năm, tương đương với tăng tiến tốc độ tu luyện, là bảo vật vô giá? Môn công pháp đó có thể luyện hóa? Ta quyết lấy.” Cùng lúc, bạch bào thanh niên nghe rõ lời bạch sắc kỳ lân giải thích, mục quang nhìn chằm chằm vào mảnh vỡ trắng toát nhỏ xíu, đích khí tức vô thượng tôn quý lại bá đạo toát lên.

“Vật này, giá khởi điểm một vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Một vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch.” Nữ tu vừa dứt lời, có người ra giá ngay.

“Hai vạn...”

“Ba vạn hạ phẩm linh thạch.”

Đến ba vạn hạ phẩm linh thạch thì phách mại hội trường không còn ai tăng giá nữa.

“À!” Bạch bào thanh niên định ra giá thì giọng Ngụy Tác vang lên, “Ba vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch.”

“Năm vạn hạ phẩm linh thạch.” Bạch bào thanh niên nhạt giọng.

“Y lại ra giá! Thứ có thể tăng tốc độ tu luyện thì linh thạch không mua được, Ngụy Tác, nhất định phải mua đứt.” Lục bào lão đầu điên cuồng kêu lên.

“Mười vạn hạ phẩm linh thạch.” Ngụy Tác gật đầu.

“Một trăm vạn hạ phẩm linh thạch.” Bạch bào thanh niên cười lạnh.

“A, y điên hả, vừa tiêu một trăm vạn hạ phẩm linh thạch, hiện tại lại thêm một trăm vạn hạ phẩm linh thạch mua mảnh vỡ này?”

“Mảnh vỡ này là bảo vật sao?”

“Tốt mấy cũng là mảnh vỡ. Nếu là linh thạch linh khí kinh nhân thì đã bị chủ nhân dùng rồi, còn mang ra đấu giá làm gì. Đầu óc y có làm sao không?”

Cả phách mại hội trường sôi lên.

Ngụy Tác nhủ mày, ban này là một món đề cao uy năng pháp bảo phòng ngự thì gã nhượng bộ, còn thứ trực tiếp đối hữu dụng với tu vi là căn cơ của tu sĩ nên gã không thể nhượng.

“Một trăm linh một vạn hạ phẩm linh thạch.” Gã lãnh cất giọng.

“Muốn chết!”

Bạch bào thanh niên mắt lóe lệ mang, lạnh giọng: “Một trăm năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Một trăm năm mươi một vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch.” Bạch bào thanh niên không đổi giọng, nhưng khí tức lại hình thành một cái miệng, như muốn nuốt chửng tất cả.

“Hai trăm linh một vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Ồn!”

Ngụy Tác lên tiếng, nhiều tu sĩ trong trường suýt nữa đứng dậy. Hiện tại ai cũng khẳng định, Ngụy Tác và danh bạch bào tu sĩ đang con gà tức nhau tiếng gáy.

“Lý tiền bối, một đệ tử của tiền bối nói là có việc gấp, đưa một phong mật đến. Lý tiền bối có đọc không?”

“Đưa vào.”

Một đệ tử Vương gia thương hành đưa hồng sắc chỉ phù vào bao sương của Ngụy Tác.

“Hải Tiên tông có việc gấp cần ta về? Là việc gì?”

Chân nguyên dồn vào, hồng sắc chỉ phù cháy lên trong tay Ngụy Tác thì sắc mặt gã hơi biến đổi. Gã ở đây, chỉ Trương Hàn Lâm biết, tám truyền tẩn chỉ phù là do y đưa đến.

“Ba trăm vạn hạ phẩm linh thạch!”

Giọng bạch bào thanh niên lại vang lên.

Ngụy Tác biết việc không nghiêm trọng thì Trương Hàn Lâm không đưa tin vào nên sau khi chớp mắt, gã nói dứt khoát: “Năm trăm vạn hạ phẩm linh thạch!”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

367. Chương 367: Trưởng Lão Hội

“Năm trăm vạn hạ phẩm linh thạch? Mảnh vỡ này là gì mà Lý đạo bỏ ra ngần ấy linh thạch để mua!”

Thấy Ngụy Tác trả luôn năm trăm vạn hạ phẩm linh thạch, thanh sam nho sĩ sắc biến đứng dậy.

“Năm trăm vạn?”

Bạch bào thanh niên hơi biến sắc, thần sắc lúc trước còn coi thường tất cả giờ tan biến vô ảnh vô tung.

“Linh thạch của y còn nhiều hơn ta. Lân vương, xem ra ta không để ý, ban nãy hơi vung tay quá trán, hiện tại linh thạch không đủ năm trăm vạn, bị người ta mua mất.” Bạch bào thanh niên nhìn bạch sắc kỳ lân lơ lửng trước mắt, mục quang lóe lên, nhưng không có vẻ gì chán nản, “Tranh hơi với ta thì tuyệt đối không thể bỏ ra ngần ấy linh thạch, xem ra y biết giá trị.”

“Không thể nào.” Bạch sắc kỳ lân gầm lên, “Dù tại thượng cổ tu đạo giới cũng không mấy ai biết đến mảnh vỡ Diệu thụ. Dù lấy được mảnh vỡ Diệu thụ, không có thủ đoạn đặc thù để luyện hóa cũng vô dụng.”

“Chắc chỉ vậy thôi.” Bạch bào thanh niên cười lạnh, mục quang nhìn sang quý tân bao sương của Ngụy Tác, “Y mà không được truyền thừa đạo thống thượng cổ thì cũng như ta, có một khí linh như Lân vương.”

“Chắc chỉ có cách giải thích đó.” Bạch sắc kỳ lân rung động.

“Y chuẩn bị kết đan, linh thạch kinh nhân như thế, nếu có khí linh, chưa biết chừng không kém gì người.” Bạch bào thanh niên nhìn bạch sắc kỳ lân mỉm cười.

“Sao lại thế được! Tại hạ do Thủy Lân vương luyện chế, Lúc đó đã là tối đỉnh giai khí linh, khí linh tầm thường so sao được.” Bạch sắc kỳ lân như bị vũ nhục, gào lên.

“Đùa thôi, Lân vương, chúng ta nhất định phải đối phó đi.” Bạch bào thanh niên vuốt ve bạch sắc tiểu ấn, “Chưa biết chừng sẽ là mối qua.”

Bạch sắc kỳ lân thập phần uy nghiêm gật đầu, “Được, chốc nữa chúng ta ra ngoài đợi, tu sĩ sắp kết đan thì tại hạ nhận ra.”

“Năm trăm vạn hạ phẩm linh thạch, đối phương chắc sợ rúm rồi. Mảnh vỡ Diệu thụ, không ngờ ở phách mại hội lại xuất hiện mảnh vỡ Diệu thụ.”

Mảnh vỡ trắng ngần chỉ cỡ ngón tay do thanh sam nho sĩ tự đưa vào chỗ Ngụy Tác.

Cái giá năm trăm vạn hạ phẩm linh thạch này quá kinh nhân.

“Lý đạo hữu, vật này là gì mà đạo hữu tốn ngần ấy linh thạch để mua.” Thanh sam nho sĩ tỏ rõ thần sắc chán kinh.

“Vật này là nguyên liệu đặc biệt, rất hiếm có, hữu dụng với công pháp của ta.” Ngụy Tác tùy tiện giải thích, đưa tinh phù tương đương đương với năm trăm vạn hạ phẩm linh thạch cho thanh sam nho sĩ, thu lại mảnh vỡ Diệu thụ, “Vương chưởng quỹ, tại hạ có việc gấp. Để tránh bị lộ hành tung, khi tại hạ đi mong chưởng quỹ phong bế hội trường một chốc, không cho ai ra.”

“Được!”

Thanh sam nho sĩ theo Ngụy Tác đi ra, dặn lại.

...

“Lâm tiền bối, xin đợi một chút.”

Bạch bào thanh niên tài vừa đẩy cửa quý tân bao sương thì bị đệ tử Vương gia thương hành ngăn lại.

“Việc gì hả?” Giá danh bạch bào thanh niên mi đầu khiêu động nhất hạ.

Đệ tử Vương gia thương hành này chỉ thấy vô hình uy áp bao trùm, tựa hồ có viên cổ yêu thú nhìn vào, lòng lạnh lại, song cố gắng mỉm cười: “Cấm chế phách mại hội trường trực trặc nên chưởng quỹ đặc biệt dặn tại hạ bảo mọi quý khách đợi một chút, đừng đi ra kẻ chạm vào cấm chế.”

“Cấm chế trực trặc?” Bạch bào thanh niên mục quang lóe lên, hừ lạnh, uy áp càng mạnh hơn lan tràn khiến đệ tử Vương gia thương hành lùi liền mấy bước, “Cấm chế? Trục trặc? Ngươi tưởng ta ngốc sao? Ta có việc gấp phải đi, ngươi còn dám cản thì đừng trách ta không khách khí.”

“Việc gì hả?”

Bạch bào thanh niên hừ lạnh thì giọng thanh sam nho sĩ cũng vang lên, đợn xuất hiện ở đầu kia hành lang. “Vương chương quý, Lâm tiền bối có việc gấp phải đi.” Đệ tử Vương gia thương hành mặt nhợt đi, mồ hôi nhỏ tong tong nói.

“Vậy thì mời Lâm tiền bối theo tại hạ.” Thanh sam nho sĩ gật đầu.

Bạch bào thanh niên không nói gì nữa, mặt mũi lạnh tanh theo thanh sam nho sĩ, đi nhanh khỏi phách mại hội trường.

Rời khỏi hội trường, bạch bào thanh niên quay lại nhìn thanh sam nho sĩ, đột nhiên hỏi: “Vương chương quý, tu sĩ cạnh tranh mua mảnh vỡ với tại hạ hiện còn trong phách mại hội trường không?”

“À, tiền bối hỏi tu sĩ đó?” Thanh sam nho sĩ lắc đầu: “Y có việc gấp đã đi rồi. Y đi rất vội, không giải thích gì, còn va vào cả cấm chế.”

“Vương chương quý có biết lai lịch tu sĩ đó?” Bạch bào thanh niên hỏi thanh sam nho sĩ.

“Việc này tại hạ không rõ.” Thanh sam nho sĩ nhăn nhó, “Vương gia thương hành có quy củ, dù biết cũng không được tiết lộ tin tức gì về khách nhân.”

“Được, phiền Vương chương quý.”

Bạch bào thanh niên không nói gì nữa, đi khỏi phách mại hội trường.

“Lân vương, y hành động nhanh như vậy, xem ra cực kỳ cơ cảnh, không dễ đối phó.” Đi được hơn một trăm trượng, bạch bào thanh niên hừ lạnh với bạch sắc tiểu ấn.

“Chủ nhân, Vương gia thương hành và tu sĩ đó khẳng định có quan hệ.” Bạch sắc kỳ lân lại lên tiếng.

“Tất nhiên, lẽ nào ta lại tin những lời đó?” Bạch bào thanh niên hừ lạnh, “Hiện tại không vội, ta tìm chỗ hoàn toàn luyện hóa Thâm thủy quỳnh ngọc, rồi từ người Vương gia thương hành nghe ngóng tin tức về y xem sao.”

...

“Trương Hàn Lâm, chuyện gì hả?”

Ngụy Tác cùng Trương Hàn Lâm đến gần sơn môn Hải Tiên tông.

Trương Hàn Lâm giả thành một tu sĩ râu quai nón, không nhận ra dáng vẻ lúc trước, “Ngụy trưởng lão, Vân sư đệ và một tán tu xung đột, động đến cả. Hiện tại trưởng lão hội không xử được, cần Ngụy trưởng lão đến mới có thể quyết đoán.”

“Tán tu đó có chỗ dựa nào, vì sao lại có xung đột?”

Ngụy Tác vào sơn môn Hải Tiên tông thì đổ được dịch trong một đan bình lên mặt, tử quang sáng rực, khôi phục diện mục.

Độc ngọc phù Hiên Viên lão tổ để lại, Ngụy Tác biết nếu bình thường có việc gì thì một trưởng lão là đủ giải quyết. Nhưng nếu sự tình trọng đại thì phải mở trưởng lão hội, do năm trưởng lão trở lên quyết định. Nếu cả trưởng lão hội không quyết được thì phải xuất động đại trưởng lão, chương hình trưởng lão, thậm chí tông chủ.

Tán tu đó không có chỗ dựa chắc không dám gây loạn đến thế.

“Tán tu đó là đệ tử Ngân Câu tán nhân. Ngân Câu tán nhân là Kim đan kỳ đại tu sĩ ở Nguyên Âm thành. Tán tu đó và Vân sư đệ xung đột tại Tịch Diệt tây hải. Bị Cân sư đệ đánh trọng thương, hiện tại đến tận sơn môn làm loạn.”

“Ngân Câu tán nhân tu vi kim đan cấp nào?” Ngự Tác hỏi.

“Tu vi Kim đan nhất trọng.”

“Hả?” Ngự Tác mục quang lóe lên, tựa hồ đã nghĩ ra, lướt lên phía trên.

...

“Ngự trưởng lão đến rồi!”

Thân ảnh Ngự Tác nhanh chóng xuất hiện trong một đại điện.

Trong đại điện có đặt nhiều chiếc ghế ngọc thạch giao long, có chín trưởng lão.

Chín người này, trừ đại trưởng lão thì tám người kia, Ngự Tác chưa gặp.

Bên dưới chín người là một ngân sam đệ tử Hải Tiên tông mặt mày nhợt nhạt. Cạnh đệ tử này là ba chiếc ghế có ba tu sĩ. Người ngồi giữa chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặt hơi dài, mặc tử măng đạo bào, ngực có dấu máu, khí tức hư phù. Bên trái là một tu sĩ mặc thúy lục sắc pháp y, âm khí cực nồng, chừng ba mươi tuổi. Bên phải là một trung niên tu sĩ lùn mập mặt đỏ, mặc hoàng sắc pháp y.

“Chào các vị trưởng lão.”

Ngự Tác gật đầu với chín trưởng lão để chào hỏi, lại nhìn đệ tử Hải Tiên tông đang nhợt nhạt mặt mày, bình tĩnh như thường hỏi, “Chuyện gì hả?”

“Vị đạo hữu này tên Nam Cung Diệt, là đệ tử Ngân Câu tán nhân, nói là đệ tử Hải Tiên tông chúng ta tên Vân Bân tại Tịch Diệt tây hải đã đánh lén y. Ngân Câu tán nhân là Kim đan kỳ đại tu sĩ, việc này không thể chậm trễ.” Một trưởng lão đầu tóc hoa râm, mặt nhăn nheo, không tránh mà nói thẳng. Trưởng lão này là truyền pháp trưởng lão, trong các trưởng lão Hải Tiên tông đến đây, địa vị chỉ dưới đại trưởng lão và Ngự Tác.

“Vân Bân nói là Nam Cung đạo hữu dùng lời lẽ gây sự trước rồi còn động thủ đối phó. Y bị bức phải trả đòn.” Một trưởng lão trọc đầu cao ráo bổ sung.

“Nói nhăng!” Trưởng lão này vừa dứt lời, Nam Cung Diệt mặc tử măng đạo bào kêu lên, “Việc này có lương vị đạo hữu tận mắt thấy, y nói vậy là ô nhục lương vị đạo hữu, tội lại nặng thêm!”

“À, không hiểu lương vị đạo hữu đây thế nào?” Ngự Tác liếc Nam Cung Diệt nhưng không nói gì nữa, lại nhìn hai tu sĩ, hơi dừng lại trên mình tu sĩ có âm khí ràn rạt.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

368. Chương 368: Bắt Đầu Kết Đan!

“Tại hạ Hồng Nguyên Tông, tán tu Nguyên Âm thành, có giao tình với Ngân Câu tán nhân, thấy đệ tử Hải Tiên tông này đánh lén Nam Cung Diệt, nên xuất thủ cứu.” Tu sĩ lùn mập mặt đỏ au, mặc hoàng sắc pháp y mặt mũi lạnh tanh nói.

Tu sĩ lùn mập nói vậy, tu sĩ Hải Tiên tông tên Vân Bân nghiêng rằng, không nói gì, sắc mặt càng nhợt đi.

“Tại hạ Liễu Khuất Phong, đệ tử Âm Thi tông, có thấy việc này, yêu cầu công đạo.” Tu sĩ mặt mũi lạnh lùng mặc thúy lục sắc pháp y rủa mắt nói.

“Đệ tử Âm Thi tông, quả nhiên là đệ tử Âm Thi tông. Ngự Tác, Hồng Nguyên Tông này cũng tu vi Phân niệm ngũ trọng trung kỳ, gặp phải tranh chấp thế này khẳng định sẽ bình tĩnh như thường giết đệ tử Hải Tiên tông chứ đời nào còn đến tông môn đòi công đạo. Rõ ràng Diệp Linh cố ý an bài, gây phiền cho người!” Lục bào lão đầu lên tiếng trong tai Ngự Tác.

“Diệp Linh quả nhiên không cho ta nhiều thời gian.”

Không cần lục bào lão đầu nói, thấy tu sĩ trên mình âm khí cực đậm này, Ngụy Tác đã đoán được đại khái.

“Vân Bản, người có gì để nói? Trước mặt ta, cứ nói thật là được.” Nhưng ngoài mặt gã bình tĩnh như thường.

“Ngụy trưởng lão, đệ tử dùng tính mệnh đảm bảo nói thật, y dùng lời lẽ vũ nhục Hải Tiên tông rồi đột nhiên hạ thủ đối phó đệ tử.” Vân Bản nghiêng rằng, mắt phun lửa.

“Thế nào, ý người là bọn ta mù mắt nhìn lầm? Hoặc là bọn ta vu oan cho người?” Vân Bản nói vậy, Hồng Nguyên Tông neho mắt, cười lạnh: “Dùng tính mệnh đảm bảo? Nếu ta muốn giết, mấy mạng của người cũng xong rồi, người lấy gì ra bảo đảm.”

“Được, lưỡng vị đạo hữu làm chứng thì Vân Bản có nói cũng vô dụng. Việc người đánh lên Nam Cung Diệt coi như xác định.” Ngụy Tác gật đầu, không hề do dự nói.

“Gi hử!”

Chín trưởng lão Hải Tiên tông có bốn người biến sắc, rõ ràng nổi giận.

Vân Bản vốn thấy hi vọng lập tức nhọt nhọt mặt mày, thân thể run lên vì khuất nhục. Y thậm chí thậm chí hồi hận vì gia nhập Hải Tiên tông.

“Việc này xong rồi, ba vị mau rời Hải Tiên tông.” Bọn Nam Cung Diệt đang đắc ý, nhưng đúng lúc vui nhất thì Ngụy Tác đột nhiên nói vậy, đưa tay mời.

“Rời Hải Tiên tông?” Ngắc ra một chốc, Hồng Nguyên Tông định thần nhìn gã, “Ngụy trưởng lão, thế là sao, việc đả thương Nam Cung Diệt sao đây?”

“Đó là việc của bản tông, sẽ có xử phạt, không phiền các hạ.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh.

“Tức là các hạ bệnh y?” Hồng Nguyên Tông neho mắt bắn ra hàn quang.

“Ta nói rồi, sẽ xử phạt. Thế nào, Hải Tiên tông làm gì phải bảm báo các hạ?” Ngụy Tác không hề khách khí từng mắt nhìn lại đầy băng hàn.

“Người!” Bị uy thế của Ngụy Tác ép xuống, Hồng Nguyên Tông lạnh người sững lại, nhất thời không nói thành tiếng được.

“Được! Hải Tiên tông hành sự như thế, đệ tử tùy ý đánh lên tu sĩ khác. Sự tình bại lộ còn ngang ngược thế hử.” Nam Cung Diệt nhảy bật lên biến sắc đạo: “Đi, Hồng tiên bối, không cần nói nữa, đợi sư tôn đến gặp Ngụy trưởng lão quyền thế ngút trời này!”

“Tam vị đạo hữu dừng bước, Ngụy trưởng lão, xử trí như thế không được!” Trong chín trưởng lão Hải Tiên tông, một trưởng lão gầy gò mặc hắc bào đứng dậy, mắt ánh lên lệ mang.

“Không ổn?” Ngụy Tác liếc tay áo trưởng lão này, thấy kim sắc phù văn hình đỉnh núi, biết là chấp pháp trưởng lão của Hải Tiên tông, chuyên môn phụ trách xử phạt. “Theo trưởng lão thì nên thế nào?”

“Tất nhiên xử tử trước mặt đông người để cảnh cáo.” Chấp pháp trưởng lão lạnh giọng.

“Đùa hử.” Ngụy Tác cười lạnh.

“Không thể, vạn nhất Hải Tiên tông tổn thất lớn, người gánh được không?” Chấp pháp trưởng lão gần giọng, “Đừng quên, người làm chứng hình trưởng lão chỉ mới mấy ngày.”

“Thế thì sao, muốn làm chủ thì ông lên làm chứng hình trưởng lão đã.” Ngụy Tác liếc chấp pháp trưởng lão, lại đệ tử Âm Thi tông, nói đầy thâm ý, “Bất quá ta thấy hành vi của ông bất thường, không có cơ hội làm chứng hình trưởng lão đâu.”

“Đúng thế, Ngụy Tác, dù y vì Hải Tiên tông thì cũng không thể đưa ra cách xử phạt nặng như thế, có lẽ bị Âm Thi tông mua chuộc.” Lục bào lão đầu kêu lên.

“Ta phải đàn hặc người, chỉ cần có bốn trưởng lão trở lên trong trưởng lão hội nhất tề đàn hặc thì sẽ phế được chức chưởng hình trưởng lão của người.” Chấp pháp trưởng lão gào lên, “Các vị trưởng lão, lẽ nào tro mắt nhìn y làm vậy?”

“Ngự trưởng lão, có nên bàn lại việc này?”

Ngự Tác xử sự cứng rắn như vậy, vốn có hai trưởng lão không tán thành xử phạt Vân Bân, cho rằng việc này có vấn đề cũng dao động, lên tiếng khuyên. Nếu xử lý bình thường thì dù biết Âm Thi tông và Nam Cung Diệt kiếm chuyện cũng đành nén nhịn. Vì tông môn như Âm Thi tông vạn nhất có cơ thì Hải Tiên tông sẽ tổn thất không chỉ một đệ tử.

“Việc này do mình mỗ chịu.” Ngự Tác mặt mũi lạnh tanh nhìn chấp pháp trưởng lão: “Nếu sau này vì thế mà có phiền hà, ta sẽ rời Hải Tiên tông giải quyết, không quan hệ gì đến tông môn.”

Ngự Tác nói vậy, mọi trưởng lão Hải Tiên tông cùng chấn động.

“Được, được lắm!”

Đệ tử Âm Thi tông mặc thúy lục sắc pháp y gật đầu, quay người đi ra.

Nam Cung Diệt và Hồng Nguyên Tông vội đi theo.

Cả ba không giấu được thần sắc đắc ý.

“Ngự trưởng lão! Trưởng lão nói thế là trực tiếp cho Ngân Câu tán nhân cơ hội đàn độc đối địch với trưởng lão. Trưởng lão làm thế, sau này chúng động thủ ở bên ngoài thì Hải Tiên tông không có lý do trả đũa.” Ba người vừa đi, đại trưởng lão liền tỏ vẻ trách Ngự Tác gây ra đại họa.

“Không hề gì.” Ngự Tác bình tĩnh như thường gật đầu, “lúc đến đây thì mỗ đã hỏi rõ về phẩm hạnh của Vân Bân, rõ ràng đối phương cố ý giở trò thì phải tin Vân Bân chứ. Ngay một đệ tử còn không giữ nổi, chưởng hình trưởng lão này còn làm làm gì.”

“Đa tạ Ngự trưởng lão!” Ngân sam đệ tử vốn tưởng mình thế là xong rồi, quả thật cảm kích Ngự Tác không thể tưởng tượng được.

Tuyệt đại đa số trưởng lão tại trường cũng gật đầu, thập phần tán thưởng và bội phục gã.

“Hừ!” Chấp pháp trưởng lão lại hừ lạnh không vui, chuẩn bị phát tay áo bỏ đi.

“Chấp pháp trưởng lão, chốc nữa ông đến Giới luật các, nói rõ xem đã gặp ai, đến những đâu, trên mình có gì.” Ngự Tác trực tiếp lạnh lùng lên tiếng.

“Người định làm gì?” Chấp pháp trưởng lão cứng người gào lên.

“Lẽ nào ta nói vậy còn chưa rõ! Ta phải điều tra! Nếu tra ra người câu kết với Âm Thi tông thì sẽ theo môn quy phế tu vi. Nếu tra ra không có câu kết, ta sẽ từ chức chưởng hình trưởng lão.” Ngự Tác mỉm cười. Gã kết đan thành công chỉ là việc ngày một ngày hai, kết thành kim đan thì chức chưởng hình trưởng lão có đáng gì.

“Người!” Ngự Tác nói vậy, chấp pháp trưởng lão nhột nhạt mặt mày, không còn hạt máu.

“Đại trưởng lão, tại hạ cần tu tập một môn công pháp, sẽ bế quan ba mươi sáu canh giờ. Việc này xin nhờ đại trưởng lão.” Ngự Tác liếc chấp pháp trưởng lão, nhột nhèo nói.

“Được.” Thấy chấp pháp trưởng lão chịu nhún, mặt mũi nhột đi, đại trưởng lão cũng nhân ra có vấn đề nên gật đầu đáp ứng.

“Ngự trưởng lão, có một phong thư mật, tu sĩ đưa đến nói là thập phần khẩn cấp, nhất định phải đưa tận tay, y nói là thư thư của trưởng lão đưa cho, báo lại là trưởng lão sẽ hiểu.”

Ngự Tác mới ra khỏi đại điện mở trưởng lão hội thì một tu sĩ Hải Tiên tông vội vàng đi tới đưa một tấm bạch sắc cốt phù đến trước mặt Ngự Tác.

“À!”

Tay Ngụy Tác lóe lên tử quang, cầm bạch sắc cốt phù, bên trong có lục quang lấp lánh, ánh mắt gã cũng lóe lên.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác quay nhanh về chỗ ở, đưa Cơ Nhã và Hàn Vi Vi vẫn say ngủ nhưng khí sắc đã khá hơn lướt đến chỗ tượng Hải tiên tử.

“Trương Hàn Lâm, gọi mười đệ tử Phân niệm cảnh bảo vệ cấm địa, truyền lệnh của ta là trước khi ta ra ngoài, ai vào cứ việc giết.”

Đồng thời, mệnh lệnh được truyền đi ngay.

“Cơ Nhã, Hàn Vi Vi sao rồi?”

“Đại khái chỉ bốn, năm ngày là tỉnh lại. Huynh quyết định chuẩn bị xung kích kết đan?”

“Âm Lệ Hoa đưa tin, Diệp Linh đang tế luyện pháp khí lợi hại gì đó. Chưa biết chừng Ngân Câu tán nhân y sắp đặt sẽ tới, phiền lắm...”

Trong tượng Hải tiên tử vang lên tiếng Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nói chuyện.

Cả Hải Tiên thành, không ai ngờ lúc này Ngụy Tác chuẩn bị kết đan trong tượng Hải tiên tử!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

369. Chương 369: Kim Đan Khuynh Thành!

Bên ngoài tượng Hải tiên tử là cấm địa Hải Tiên tông, bố trí mấy đạo cấm chế, cả Hải Tiên tông chỉ có Hiên Viên lão tổ, đại trưởng lão và Ngụy Tác vào được.

Trong tượng Hải tiên tử là mật thất phong ấn linh mạch Hải Tiên tông, kết đan ở đây càng an toàn.

Hiện tại mật thất được san phẳng, khắc đầy phù văn và khảm không ít tinh thạch.

Hai quang tráo một xanh một vàng bao lấy Ngụy Tác đang xếp bằng, không chỉ toàn bộ ngoại giới khí tức bị cách tuyệt mà ngay cả thanh âm cũng không lọt vào.

Chung quanh gã chất đầy linh thạch, tạo cho người ta cảm giác một kẻ giàu xổi ngồi trên đồng tiền.

Bố trí như vậy vì gã đọc được từ điển tịch và được Lý Dục Triển cho biết khi, kim đan chân chính ngưng tụ thành hình sẽ hút linh khí từ thể nội tu sĩ và chung quanh, nếu hút từ linh thạch xếp quanh thì rất có lợi cho tu sĩ.

Tu sĩ tu luyện, đột phá mỗi nhất trọng tu vi, càng về sau càng tiêu hao nhiều linh thạch, ngồi trên tiền tu luyện vô hình trung lại diễn tả rất đúng.

“Ngụy Tác, huynh nên cẩn thận, muội ở ngoài hộ pháp.”

Cơ Nhã còn khấn trương hơn ai hết nhưng biết mình càng tỏ ra nhu nhược, càng xử sự kiêu tiểu nhi nữ càng ảnh hưởng đến tâm cảnh Ngụy Tác, đến việc gã xung kích kim đan.

Nên nàng chỉ gạt đầu, làm động tác ra ngoài hộ rồi đi ra.

Gã lẽ nào không hiểu tâm ý nàng, gạt đầu lấy Tử hồ hoa ra sử dụng.

Lần đầu luyện hóa Tử hồ hoa, Ngụy Tác tốn chẵn năm ngày, lúc đó gã mới có tu vi Chu thiên cảnh tam trọng, giờ tổng lượng thể nội chân nguyên so với lúc đó không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Không đến nửa ngày, được lực Tử hồ hoa được gã hoàn toàn luyện hóa, ô uế bài tiết qua lỗ chân lông hình thành một lớp “dầu đen” nhơm nhớp.

“Oành!”

Trên mình gã chợt dấy lên tử sắc linh khí, như tẩy rửa sạch sẽ lớp dầu đen trên mình gã. Thân thể gã sáng bóng như chưa từng dính bụi trần.

Được tử khí gột rửa, Ngụy Tác phát ra một đạo chân nguyên bao lấy lớp dầu đen, xuyên qua hai quang trảo, rơi xuống linh mạch đã triệt để phá tổn, để lại một miệng hố không đáy.

Không hề do dự, Ngụy Tác nuốt Kim lưu đạo đan, đồng thời cầm một viên tinh tủy Hỗn nguyên ngân oa, nhắm mắt lại.

Vù!

Trên mình Ngụy Tác thoáng hiện kim quang, tựa hồ Kim lưu đạo đan vào bụng, được lực tan ngay, tràn khắp thể nội.

“Được, Kim lưu đạo đan quả nhiên hữu dụng.”

Ngụy Tác đã triệt để tĩnh tâm, như đang ở trong một thế giới hoàn toàn thanh tịnh. Nội thị thì theo tốc độ chân nguyên lưu động chậm, cả thế giới, thiên địa vận chuyển cũng chậm lại.

Cảm giác này như lúc tu luyện Thiên long quần tinh tội thể thuật, nhưng khi đó là nhìn thấy thế giới bên ngoài, còn bây giờ là thiên địa trong thể nội.

Chân nguyên thôi động, từng tia ngân sắc linh khí từ tinh tủy Hỗn nguyên ngân oa được rút ra, chảy vào thể nội.

“Oành! Oành! Oành! Oành!”

Từng tia ngân sắc linh khí thấm vào thể nội Ngụy Tác, biến thành một dòng chảy.

“Chân nguyên ngưng kết!”

Cơ hồ trong tích tắc, Ngụy Tác cảm giác thấy chân nguyên đặc lại như không chảy nổi, sắp ngưng kết lại.

Tu vi của gã đã đạt đến mức kết đan!

“Ngưng dịch thành đan!”

Không hề chần chừ, cơ hồ toàn bộ thể nội chân nguyên dồn lên đỉnh đầu.

Công pháp khác nhau, khiếu vị kết đan cũng khác, Tử Huyền chân quyết thì bộ vị kết đan tại thần đình, khiếu vị cách mi tâm một tắc.

“Oành!”

Đầu óc Ngụy Tác như muốn nứt ra.

Chỉ trong tích tắc, khiếu vị trong mi tâm bị chân nguyên như núi đổ tràn vào, tựa hồ mở cánh cửa thông sang một thế giới khác. Chân nguyên cũng tìm được lối tiết ra.

“Cách cách cách!”

Chân nguyên tràn vào xoáy tít, ngưng tụ lại thành đan thể tròn xoe.

Đan thể cực nặng như vì một ngôi sao, phát ra tử sắc hà quang, ánh xạ thể nội gã rực rỡ.

Bán bộ kim đan!

Đây là bước đầu chân nguyên ngưng tụ kim đan, chỉ thiếu một chút nữa là ngưng tụ thành kim đan chân chính.

Lúc này cũng là lúc hung hiểm nhất.

Mi tâm khiếu vị vừa mở, vô số quang ảnh hình người như nước triều tràn vào, bao phủ thức hải.

“Ngụy Tác, cứu bọn ta.”

Gã đột nhiên ở ngoài một vùng hoang dã bên ngoài Thiên khung.

Phụ mẫu gã toàn thân thương tích xuất hiện ngoài xa, vẫy vẫy tay với gã.

Thân thể gã run lên nhưng không bước tới mà nhắm mắt.

Tất cả đều tan biến như bong bóng.

“Ngụy Tác.”

Một nữ tu diễm lệ mặc bạch sắc trường bào từ từ đi tới.

Nữ tu diễm lệ này là Cung Vũ Tinh mà gã từ khi đến Vân Linh đại lục thì bắt vô âm tín đích Nam.

Nam Cung Vũ Tinh nhìn gã nhưng gã không mở mắt ra.

Đột nhiên, quanh gã lại xuất hiện Diệp Cố Vi, bọn Chân Sùng Minh rồi hóa thành ma vật hung hãn lao vào gã.

“Không xong! Hóa ra xung kích kim đan hung hiểm đến thế.”

Ngụy Tác biết đó là thiên ma ảo ảnh nhưng khi ma vật xung kích lên mình lại như đang cắn xé nhục thân, ý thức khiến thân thể càng lúc càng hư nhược, chút ý thức còn lại cũng tựa hồ sắp cạn sạch.

Nếu từ bên ngoài nhìn vào cảnh tượng chân thực, khẳng định càng giật mình.

Bên ngoài gã lan tràn tử sắc linh khí kinh nhân, tựa hồ muốn ngưng kết thành hình, nhưng chỉ thiếu một chút mà không thành, thân thể gã cũng như mất máu quá độ, cực kỳ nhợt nhạt như một khối bạch ngọc.

Khí tức của gã giảm nhanh.

“Kết đan! Ta muốn kết đan!”

Cả thần hồn gã tựa hồ gào lên.

Các dạng ma vật bên ngoài lại biến hóa thành các hình ảnh, những hình ảnh từ bé đến lớn gã bị khuất nhục, bị chèn ép mà phải nín nhịn lại xuất hiện.

“Kết đan! Ta muốn kết đan!”

Trong thức hải của gã, ý chí kiên định tràn ra, tựa hồ chấn động thiên địa.

Tất cả tan tành, hóa thành tro bụi.

Chỉ có ý chí kiên định mới có thể kết thành kim đan!

Ngụy Tác đột nhiên hiểu vì sao mọi Kim đan tu sĩ đều có uy áp kinh nhân.

Khi ngưng kết kim đan, khí thể chỉ biết tiến lên, chống lại thiên địa, mệnh vận này còn lại đủ khiến phổ thông tu sĩ cảm giác được uy áp.

Ngụy Tác nhìn lại kim đan của mình.

Viên kim đan ngưng tụ bất ổn, tựa hồ sắp tan ra.

Cùng lúc, được ý chí của Ngụy Tác thôi động, kim đan càng ngưng tụ, phát ra hà quang càng nồng hậu.

“Oành!”

“Oành!”

“Oành!”

Viên kim đan đột nhiên chấn động mãnh liệt.

Tuyệt đại bộ phận tinh huyết, chân nguyên của gã ngưng tụ trong viên kim đan.

Kim đan chấn động liên tục như nổi với thiên địa.

Đột nhiên, Ngụy Tác rung động, thể nội xuất hiện vô số điểm tử quang. Tất cả tạo cho gã cảm giác toàn bộ đều là thần hải, đến hơn một vạn!

Như thể mở được hơn một vạn thần hải mới!

Thần hải mới mở tuy có vẻ khác trước, nhỏ hơn nhiều, còn cần phải không ngừng tu luyện mới có thể khuếch đại, nhưng Ngụy Tác có cảm giác rùng nhục thân, ý thức chợt bành trướng hẳn. Cả thân thể, mỗi một khiếu vị tựa hồ nối với thiên địa.

“Cách cách!”

Kim đan của Ngụy Tác chấn động, triệt để ngưng cố lại, hình thành phù văn huyền ảo lưu chuyển.

Thành rồi!

Xung kích kim đan, sau cùng cũng thành công!

Ngụy Tác cực kỳ chấn động.

Đúng lúc đó, gã cảm nhận được kim đan và thân thể cực kỳ trống rỗng. Kim đan sinh ra lực hút vô cùng, vô số tử sắc quang điểm nhỏ xíu trong thân thể cũng mở toang như vạn khung cửa hút lấy thiên địa linh khí.

Linh mạch Hải Tiên thành đã bị Ngụy Tác luyện hóa, cả tu đạo giới không còn nơi này đầy thiên địa linh khí như Hải Tiên thành nữa. Nhưng lực hút này lại khiến linh thạch rải quanh gã từ từ thấm ra linh khí.

...

“Là Kim đan kỳ đại tu sĩ!”

“Ngân nguyệt chu, là Ngân Câu chân nhân! Không xong, y đến làm phiền Ngụy trưởng lão! Y đến thật rồi! Làm sao đây, lão tổ đang bế quan, làm sao đây?”

Lúc đó Ngụy Tác không biết rằng từ lúc gã bế quan, xung kích kim đan đã được hai ngày. Một dải ngân quang khổng lồ với khí thể kinh nhân, như một viên vẩn tinh lao về Hải Tiên thành. Ngân quang là một ngân sắc phi chu hình trắng tuyết, đứng trên là một tu sĩ tóc xòa.

Tu sĩ này thập phần anh tuấn, chừng bốn mươi tuổi, mặc hôi sắc pháp bào, linh khí ngưng thành hình ngân câu. Hiển nhiên là tu sĩ Kim đan kỳ, Ngân Câu chân nhân.

“Nếu Hiên Viên lão tổ không ra, ta sẽ giết Ngụy Tác. Nếu y không ra, ra phải nói mấy câu để đòi lợi ích, Âm Thi tông sắp đối phó Hải Tiên tông, ta không hại gì.”

Nhìn Hải Tiên thành, Ngân Câu chân nhân rần rạt lãnh ngạo khí tức bất giác đẩy lên ý nghĩ này.

“Cái gì đó?”

Đột nhiên trong mắt lão hiện rõ thần sắc kinh hãi cực độ.

“Chuyện gì hả?”

Trong và chung quanh Hải Tiên thành, mọi tu sĩ đều dừng lại nhìn lên đỉnh thành.

Trên tầng không Hải Tiên thành, thiên địa nguyên khí cuộn cuộn, vân khí sôi trào hình thành hình nón khổng lồ, tử sắc quang trụ như lang yên vút lên chân trời.

“Đây là dị tượng kim đan kết thành!”

“Kết đan! Hải Tiên tông, có người kết thành kim đan!”

Đột nhiên, tiếng tu sĩ hô vang, như cơn lốc quét khắp Hải Tiên thành!

Trong Hải Tiên thành, có người kết đan thành công!

Quanh Hải Tiên thành, cơ hồ mọi tu sĩ đều chấn động!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

— 00000 —

370. Chương 370: Sợ Vỡ Mật

“Thật ra là việc gì?”

“Kết đan! Hải Tiên tông có người kết đan!”

“Sao lại thế được, Hải Tiên tông sao lại có người đột nhiên kết đan!”

Mọi tu sĩ trong Hải Tiên thành, chấn động nhất đương nhiên là tu sĩ Hải Tiên tông.

Mọi tu sĩ Hải Tiên tông không hề kịp chuẩn bị tâm lý nên không ngờ trong tông môn lại có tu sĩ kết đan.

“Nguy trưởng lão bế quan tu luyện là để xung kích kim đan?!”

“Ở tuổi đó mà lại kết đan thành công? Chả trách lão tổ coi trọng, trực tiếp để người ta làm gương hình trưởng lão!”

Đệ tử Hải Tiên tông bảo vệ ngoài cấm địa như Trương Hàn Lâm, Lâm Tu Nhân đều chấn động tâm thần nhìn tượng Hải tiên tử. Bức tượng vốn linh động phi phàm đó bị tử sắc hà quang ánh xạ rực rỡ.

Đại trưởng lão, truyền công trưởng lão, trấn thủ trưởng lão... nhiều nhân vật bình thường không ra ngoài của Hải Tiên tông giờ đều tỏ rõ thần sắc kinh hãi đứng ngoài cấm địa.

“Oành! Oành! Oành!”

Phía trên tượng Hải tiên tử, vân khí các màu điên cuồng tụ thành hình xoáy, gầm lên ầm ầm, tựa hồ đang tuyên bố với cả thiên địa, Hải Tiên thành đản sinh một Kim đan kỳ đại tu sĩ.

“Kim đan! Kim đan!”

Trong tượng Hải tiên tử, Ngụy Tác vẫn nhắm mắt, tử sắc linh khí cuộn cuộn quanh mình hóa thành từng cánh hoa tím ngắt.

Lúc đó trong lòng gã cũng cực kỳ chấn động.

Trong mi tâm khiêu vị, tử sắc kim đan như há ra vô số cái miệng, khao khát hút linh khí, kim đan điên cuồng hút vào, mười lăm thần hải co lại biến thành mười lăm tử sắc quang điểm, như thể ngưng kết kim đan thành công xong thì trên mình có thêm hơn một vạn khiêu vị.

“Hóa ra đến Kim đan cảnh, mười lăm thần hải sẽ kết thành một viên kim đan. Thần hải thế nào sẽ quyết định kích cỡ kim đan thế ấy.”

“Đồng thời với lúc kim đan thành, trên mình đã thông hơn một vạn thông đạo, nối liền thiên địa và kim đan. Thi triển thuật pháp, sử dụng được thiên địa uy năng càng rộng, càng mạnh hơn, chẳng trách kim đan tựa là cá chép vượt long môn, tu sĩ Phân niệm cảnh và Kim đan tu sĩ một trời một vực!”

Ngụy Tác cảm giác được từ trong ra ngoài kim đan ngập tràn vô số quang phù huyền ảo, lớn không kém gì quả trứng vịt, còn hơn cả kim đan của Yêu Tán Tán.

“Cách cách cách!”

Điên cuồng hút linh khí do linh thạch thẩm ra, kim đan của gã tựa hồ to lên.

Tích tắc này, linh thạch rải quanh Ngụy Tác ít nhất đã bị rút mất một phần ba linh khí. Chỉ một tích tắc hút này, tổng lượng thập phần kinh nhân, không rõ bằng bao nhiêu ngày khổ tu.

Gã còn cảm giác được kim đan căn bản chưa no, chút xíu linh khí này không đủ!

Kim đan muốn to lên nhưng không no nên không to nổi.

“A!”

Cảm giác này khiến thần hồn Ngụy Tác cũng kêu lên.

“Vù! Vù! Vù!”

Thể nội gã đột nhiên mở ra bảy mươi hai khiếu vị.

Những khiếu vị này do Địa Biến chân quyết của Hải tiên tử sáng tạo nói với địa khí hình thành.

Tất cả vừa mở, thể nội Ngụy Tác trừ hơn một vạn tử sắc quang điểm còn có thêm bảy mươi hai thông đạo.

Cùng lúc, thân thể gã lơ lửng, hai chân chống lên, tay cong lại thành hình rồng.

Tư thế thành hình thì ầm một tiếng, khí tức viển cổ man hoang bùng lên, hiển hiện nhiều quang điểm, mở thêm hơn một vạn khiếu vị!

Hơn một vạn khiếu vị này là Thiên long quần tinh tôi thể thuật mô phỏng viển cổ thiên long mở ra.

...

“Đã kết thành kim đan! Tu sĩ Hải Tiên tông kết thành kim đan!”

Trên không trung ngoài Hải Tiên thành, Ngân Câu chân nhân biến sắc nhìn hiện tượng lạ đang bao trùm toàn thành. Lão nhận ra đạo tử sắc quang trụ xung thiên là kim đan hà quang phát ra khi kim đan ngưng thành. Kim đan hà quang kinh nhân như thế, ít nhất cũng là địa cấp cao giai công pháp, thậm chí là thiên giai công pháp!

“Cái gì đó?”

Đột nhiên, sắc mặt lão nhợt đi, tỏ vẻ không dám tin, tượng Hải tiên tử trên đỉnh Hải Tiên thành sáng rực tử quang, như biến thành tử sắc hỏa cự khổng lồ. Trong vân khí cuộn cuộn trên không xuất hiện hư ảnh tử sắc thiên long.

“A! Sao lại là hư ảnh viển cổ thiên long!”

“Không phải hình ảnh do kim đan hà quang ngưng thành, là chuyện gì!”

Cả Hải Tiên thành và Hải Tiên tông, mọi tu sĩ thấy cảnh tượng đó đều biến sắc.

...

Trong tượng Hải tiên tử, hơn một vạn khiếu vị mô phỏng viển cổ thiên long mà mở ra, thể nội Ngụy Tác tựa hồ có thêm một vạn thông đạo.

Cộng thêm kim đan phát ra hấp lực vô cùng, Ngụy Tác chỉ cảm thấy quanh mình cuộn cuộn tinh quang, không ngừng rơi xuống, thấm vào thân thể, vào kim đan.

Vân khí phía trên tượng Hải tiên tử tựa hồ khuếch đại hẳn, như một ngọn úi ép lên đỉnh Hải Tiên thành nhưng còn lớn hơn cả tòa thành.

Ngụy Tác liên tục thi triển Địa Biến chân quyết và Thiên long quần tinh tôi thể quyết, theo ý thức mà khi kim đan ngưng thành thì đón ngộ.

“Cách cách cách!”

Khiếu vị mở ra, thân thể Ngụy Tác như biến thành viển cổ thiên long, một Kim đan tu sĩ và Hoang cổ cự thú hợp thể, cùng địa khí và tinh quang cuộn cuộn tràn vào, viên kim đan vốn bằng trứng vịt lại kêu lách cách to lên!

“A! A! A! A!” Ngụy Tác không ngừng găm lên trong lòng, tích tắc kim đan ngưng tụ thành hình, việc hút linh khí lại dừng lại. Chỉ tích tắc hút đó, kim đan của gã từ chỗ chỉ bằng trứng vịt thì giờ lớn hơn trứng ngỗng hai vòng.

Tử sắc kim đan lưu chuyển phù vân, toàn bộ lóe lên ngân sắc tinh quang, tinh quang thoáng hiện hoàng khí, so với kim đan phù vân bình thường thì càng thần diệu!

“Ồnh!”

Kim đan tại khiếu vị của Ngụy Tác trầm tĩnh lại, yên lặng như ngọn núi.

Cùng lúc, Ngụy Tác cảm giác được kim đan phát ra linh khí nồng hậu, tràn vào mỗi góc trong thân thể toàn thân như ngâm trong linh dược.

“Đó là sau khi kim đan ngưng thành, đan khí tưới nhuần.”

Ngụy Tác hiểu vì sao Hiên Viên lão tổ thuyết bảo linh dược vô dụng với tu sĩ Kim đan kỳ. Tích tắc này gã hiểu hiệu quả kim đan đan khí tưới nhuần nhục thân hơn linh dược không biết bao nhiêu lần.

Được kim đan đan khí tưới nhuần, Ngụy Tác vốn đang hao hụt chợt cảm giác được lực khí, khí huyết, không ngừng tăng trưởng.

Gã vung tay ném viên đan được của Trần lão quái vào miệng.

Viên đan được, cơ hồ bị Ngụy Tác luyện hóa trong tích tắc.

Kết thành kim đan, Ngụy Tác tốc độ luyện hóa đan dược nhanh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Chỉ trong tích tắc, thể nội khí huyết cơ hồ được bổ sung đủ, thân thể long tinh hổ mãnh hơn trước khi kết đan.

“Ồnh!”

Ngụy Tác mở bừng mắt, mi tâm lóe ánh tím, tuy tế xuất kim đan là tổn hao nhiều uy năng, chân nguyên của nhiều ngày tu luyện, nhưng gã vẫn tế xuất. Trong lòng gã vẫn còn cảm giác như mơ, khó khăn lắm mới kết thành kim đan, phải xem nó thế nào đã rồi tính.

Ngụy Tác chỉ muốn xem kim đan của mình thế nào, nhưng ở bên ngoài, tất cả mọi người kể cả Ngân Câu chân nhân mới đến ngoài Hải Tiên thành chỉ thấy vân khí khổng lồ tan đi, tử sắc hà quang quang trụ lại càng rực rỡ, nhìn từ xa cũng lớn như thùng gánh nước.

“A! Sao lại thế được, lẽ nào y luyện thiên cấp trung giai công pháp? Kim đan hà quang xung thiên lại đạt mức ấy!”

“Công pháp này ngưng thành kim đan thì uy lực thế nào, chỉ kim đan đập xuống là ta không đỡ được.”

Ngân quang lóe lên, Ngân Câu chân nhân biến sắc bỏ chạy.

Một Kim đan kỳ đại tu sĩ, trực tiếp bị kim đan hà quang khi Ngụy Tác thành đan dọa cho sợ vỡ mật!

Kim đan tế xuất, Ngụy Tác cảm giác thân thể trầm xuống.

Hóa ra thi triển kim đan cũng như thi triển một món pháp bảo phẩm giai kinh nhân, rất mất sức.

“Ha ha ha ha! Lớn quá! Ta thích!”

Nhìn rõ kim đan, Ngụy Tác tức thì hớn hở.

Kim đan của y so với trứng ngỗng còn chân chân chính chính hơn hẳn hai vòng, so với kim đan cũ trứng chim câu thì uy mãnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Lúc đó, hà quang chói mắt trên bắt đầu thu liễm, chỉ có uy thế không ngừng phát ra.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

371. Chương 371: Hà Quang Ngưng Hình

“Ngụy Tác!”

Cơ Nhã kích động vạn phần từ bên ngoài tượng Hải tiên tử lướt vào.

“Lớn thế hả? Sao lại lớn thế.”

Thấy tử sắc kim đan lơ lửng trước mặt gã, Cơ Nhã giật mình.

“Ha ha, Hàn Vi Vi mà tỉnh lại, thấy ta ngưng thành kim đan, kim đan lớn như thế thì có ngất đi không.”

Ngụy Tác từ hai pháp trận đi ra, đến trước mặt Cơ Nhã, thập phần đắc ý.

...

“Ngụy trưởng lão kết đan thành công! Hải Tiên tông lại có thêm một tu sĩ Kim đan cảnh! Khí vận bản môn chưa vong!”

“Hải Tiên tông có ai kết đan?! Hải Tiên tông lại có thêm Kim đan tu sĩ, dù Hiên Viên lão tổ thọ nguyên hao tận thì Hải Tiên tông vẫn đứng vững.”

Mọi hiện tượng đã tan nhưng người trong Hải Tiên thành đều nhận ra tu sĩ Hải Tiên tông này đã kết đan thành công.

“Y lại là tu sĩ Hải Tiên tông! Chả trách hôm đó y nói là khi kết đan thì ta sẽ biết.”

“Các trưởng lão Hải Tiên tông thì ta đều biết, trừ Ngụy trưởng lão ở Hải liệt đại hội, lẽ nào y là thiên tài tu sĩ Ngụy Tác đỉnh đỉnh đại danh?! Chỉ có y thôi, thiên giai công pháp nên khi kim đan ngưng thành mới có uy thế này! Là y! Ta lại có giao tình với y.”

Trong Hải Tiên thành, người Vương gia thương hành đều đứng ra ngoài, thanh sam nho sĩ chấn động không tả.

“Kim đan! Ngụy Tác, sau cùng các hạ cũng ngưng thành kim đan. A! Kim đan thế này dù thiên cấp trung giai công pháp cũng không bằng. Sau cùng ta cũng có chủ nhân là Kim đan cảnh đại tu sĩ!”

Trong tượng Hải tiên tử, thân ảnh lục bào lão đầu lơ lửng, không ngừng kêu lên, nhìn chăm chăm viên “kim đan” cực lớn lơ lửng trước mặt Ngụy Tác, hà quang lưu chuyển.

“Địa Biến chân quyết và Thiên long quần tinh tôi thể thuật khiến huynh hút được nhiều thiên địa nguyên khí, nên kim đan mới lớn như thế?” Cơ Nhã nhìn Ngụy Tác, vẫn tỏ ra không dám tin.

“Đúng, ta cảm giác được người sáng tại hai môn công pháp này, thần thông quảng đại. Thi triển hai môn thuật pháp này, ta như hóa thành viễn cổ thiên long và man hoang cự thú, thân thể lớn hơn tu sĩ chúng ta không biết bao nhiêu lần, thành thử kim đan mới to thế này. Chỉ là khi kim đan ngưng thành, thời gian tự nhiên hấp thụ linh khí quá ngắn, không thì luyện hóa số tinh tủy còn lại, kim đan khẳng định to hơn nhiều.” Hiện tại Ngụy Tác hồi tưởng lại, cảm giác rất rõ, tích tắc kết đan sau cùng, nếu kim đan “ăn” được nhiều nguyên khí thì sẽ to, không “ăn” no thì vì kim đan trống ở trong mà co lại. Nhìn kim đan uy mãnh của mình, Ngụy Tác càng đắc ý, bật cười ha hả, “Người nói xem khi kim đan của ta tế xuất, người khác nhìn thấy liệu có kêu ‘Nhĩ muội yêu’ không?”

“...” Lục bào lão đầu suýt nữa trợn tròn trắng ghen nước miếng, “Dù gì giờ ngươi cũng là Kim đan tu sĩ, cá chép hóa rồng, dù đỉnh cấp đại tông môn hàng đầu Thiên Huyền đại lục, Vân Linh đại lục muốn đối phó ngươi cũng phải cân nhắc. Đẳng cấp đã khác, có thể dùng danh hiệu chân nhân rồi mà vẫn không có phong phạm cao thủ như thế, không ngại người khác gọi là ‘Nhĩ muội yêu’ chân nhân hả?”

“Mặc kệ, sống lâu hơn người khác là được.” Ngụy Tác cười hắc hắc, nhìn kỹ phù văn trên kim đan thì phát hiện hoàn toàn không hiểu gì.

“À!”

Ngụy Tác cảm giác mọi thứ chung quanh tựa hồ rõ hơn, chậm hơn.

Đã có kinh nghiệm tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, Ngụy Tác biết không phải do thiên địa vận chuyển chậm đi mà vì cảm tri, thần thức của gã mạnh lên.

“Được lắm!”

Thần thức quét vào, Ngụy Tác phát giác thần thức cơ hồ gấp đôi, thứ ngoài sáu trăm trọng vẫn cảm tri được, ngoài năm trăm trọng thì “nhìn” rõ.

Vốn nhờ Kim ban sâm nên thần thức trước kia của gã tương đương với tu sĩ Kim đan cảnh nhất trọng, thần thức hiện tại không biết tương đương với tu sĩ Kim đan cảnh bậc nào.

“Cách cách!”

Tử sắc chân nguyên từ tay gã co lại, vang lên tiếng vỡ nứt như tinh kim co rút.

“Thoải mái! Thoải mái quá!”

Ngụy Tác hớn hở. Hiện tại chân nguyên của gã hơn nhiều khi trước.

“Là...?” Ánh mắt gã dừng lại trên linh khí bên ngoài thân thể.

Hiện tại linh khí này dày đến độ kết thành hình trạng.

Linh khí hóa hình, là tiêu chí rõ nhất của tu sĩ Kim đan kỳ, nhìn là ra ngay.

“Hình dạng linh khí hóa thành của ta sao lại tệ thế này?”

Lúc trước, Cơ Nhã và lục bào lão đầu cùng Ngụy Tác đều chú ý đến độ lớn của kim đan mà quên đi linh khí bên ngoài, hiện tại nhìn đến thì tròn mắt.

Tu sĩ kim đan càng lợi hại thì linh khí hóa thành hình ảnh càng hoành tráng.

Như linh khí của Hỏa Vân chân nhân hóa thành hình linh chi do hỏa diễm ngưng thành, còn linh khí của Yêu Tấn Tấn ngưng thành bính thần vương cự tán, bảo tướng uy nghiêm.

Nhưng linh khí của Ngụy Tác lại ngưng thành mấy cánh sen nhỏ xíu, trông không có gì đặc biệt.

“Không phải chứ? Kim đan của ta lớn như vậy, linh khí hóa hình sao lại tệ thế này?” Ngụy Tác ngẩn ra, bực mình kêu lên.

Trước đó gã rất mong chờ vào hình dạng do linh khí hóa thành, đương nhiên cũng muốn nó giống phi kiếm cánh cửa, càng lớn càng tốt, lấy ra là dọa được người khác.

“Linh khí hóa hình, hóa ra thứ gì là theo công pháp. Lúc người ngưng tụ kim đan, mười lăm thần hải tương đương với thiên cấp đệ giai công pháp tu thành, dù không thi triển Địa Biến chân quyết và Thiên long tôi thể thuật, thì cũng có uy năng như kim đan do thiên cấp đệ giai công pháp ngưng thành, nhưng bản chất công pháp vẫn là Tử Huyền chân quyết. Tử Huyền chân quyết tu thành kim đan, linh khí hóa hình đương nhiên là cánh sen.” Lục bào lão đầu hơi trầm ngâm, nghĩ ra ngay duyên cớ.

“Con bà nó chứ, dù hóa thành sen cũng nên có cả đài sen, sao lại một đóa hoàn chỉnh cũng không.” Ngụy Tác trợn tròn trắng.

“Không phải như thế càng phù hợp với tác phong của người hả? Người ta thấy linh khí hóa hình của người tệ thế thì cho rằng người tu luyện công pháp rác rưởi, kim đan có khi không to bằng giọt lệ. Lúc người động thủ, thi triển kim đan chắc đối phương lồi mắt.” Lục bào lão đầu khinh bỉ nhìn Ngụy Tác, hằm hừ.

“Đúng, cũng được.” Lục bào lão đầu trợn tròn trắng vì Ngụy Tác lại cao hứng ngay, “Để ta xem kim đan hà quang ngưng hình như thế nào.”

“Ta thấy chắc cũng chỉ là hoa sen vớ vẩn thôi.” Lục bào lão đầu lẩm bẩm.

Tu sĩ Kim đan kỳ mà động dụng kim đan sẽ có hai thủ đoạn công kích: kim đan hà quang ngưng hình, hoặc kim đan bản thể oanh kích.

Kim đan bản thể oanh kích, uy lực cao hơn kim đan hà quang ngưng hình, nhưng bản thể oanh kích thì tổn thương đối với kim đan cũng cao, dễ bị đối phương trọng thương. Vì thế khi bị bức phải động dụng kim đan thì thường động dụng kim đan hà quang ngưng hình.

Như kim đan của Âm Lệ Hoa phát ra lục sắc khô lâu đầu, của Yêu Tán Tán phát ra bạch sắc thần tượng, còn Hỏa Vân chân nhân là hắc hỏa, đó đều là kim đan hà quang ngưng hình.

“Hắc hắc”, nghe lục bào lão đầu nói, Ngụy Tác không nhiều lời, trực tiếp thôi động kim đan.

“À!”

Ngụy Tác cho rằng kim đan của mình hóa thành, chưa biết chừng là cánh hoa sen. Bất quá kim đan lớn thế này, hà quang uy năng hơn nhiều kim đan bình thường, dù là cánh sen thì cũng thuộc hàng lão đại, uy năng khẳng định thập phần kinh nhân. Nhưng khi phù văn lưu chuyển, tử sắc hà quang bùng lên, gã cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu đều tròn mắt.

Tử sắc hà quang nhưng chóng ngưng tụ, hình thành hình ảnh tử sắc thiên long khổng lồ.

Bên dưới tử sắc thiên long lấp lánh hoàng vân, phía trên thân thể là ngân sắc tinh quang, tạo cho người ta cảm giác thiên long liên thông với thiên địa.

Uy áp kinh nhân từ long hình hà quang phát ra, kim đan hà quang ngưng hình của gã còn kinh nhân hơn thần vương bạch tượng của Yêu Tán Tán nhiều lần!

“Kim đan ngưng hình không chỉ liên quan đến công pháp, xem ra còn liên quan đến nhục thân, tinh huyết, thuật pháp của tu sĩ, chẳng trách kim đan là sinh mệnh tinh hoa của Kim đan tu sĩ.” Ngụy Tác nói.

“Ngụy Tác, kim đan của ngươi to thật, so với của Kim đan tu sĩ thông thường thì hơn nhiều, uy năng kim đan hà quang ngưng hình cũng tương đương với kim đan bản thể của Kim đan tu sĩ.” Lục bào lão đầu tròn mắt rồi lắc lắc cổ nói.

“Thừa lời, kim đan lớn thế này là giả sao.” Ngụy Tác nói đoạn, không thu hồi kim đan, chụp hai viên kim đan của Hỏa Vân chân nhân và Yêu Tán Tán lại.

“Ngụy Tác, có phải định luyện chế Tuyệt diệt kim đan không?” Thấy gã lấy ra hai viên kim đan, lục bào lão đầu lóe lục quang trên mình.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

372. Chương 372: Đỉnh Cấp Hộ Thần Cổ Phù

“Diệp Linh dù gì cũng là Kim đan lưỡng trọng đại tu sĩ, không dễ đối phó. Tại Đạo Huyền điện, y lấy được hai đạo giai thượng phẩm kim sắc pháp bảo. Hiện tại đang toàn lực tế luyện một món pháp bảo. Tuy không biết vật này là gì, bất quá vạn nhất còn lợi hại hơn đạo giai thượng phẩm pháp bảo thì khi y luyện chế hoàn thành, chưa biết chừng ta sẽ toi mạng chứ không phải y, chỉ bằng hiện giờ đến ngay Âm Thi tông, không cho y thời gian ứng biến.” Ngụy Tác gật đầu với lục bào lão đầu, “Những thứ khác thì không có thời gian luyện chế, bất quá có hai viên Tuyệt diệt kim đan thì đến Âm Thi tông càng có vốn.”

“Được, phải thế, đối phó địch nhân càng không nên nương tay. Phương pháp trấn áp đan khí, luyện chế Tuyệt diệt kim đan, ta sẽ nhắc lại. Không thể có sơ sót, kim đan mà nổ thì chúng ta xong hết.” Lục bào lão đầu mãn ý kêu lên mấy câu, nhắc lại phương pháp luyện chế Tuyệt diệt kim đan, nhắc nhở Ngụy Tác, “Ngụy Tác, luyện chế xong Tuyệt diệt kim đan thì thử thử lấy được trong Ma Nhân đảo Luân Hồi tháp, chưa biết chừng với tu vi hiện tại của ngươi sẽ biết là pháp bảo gì.”

Ngụy Tác gật đầu biết là hung hiểm, ôn phương pháp lại tu luyện Tuyệt diệt kim đan.

Đoạn gã vung tay, dùng chân nguyên bao kim kim đan của Hỏa Vân chân nhân.

Kim đan của Hỏa Vân chân nhân lơ lửng trước mặt, ánh mắt gã lóe lên, trên tay ngưng thành một quang phù nhỏ xíu.

Hiện tại gã đột phá đến tu vi Kim đan cảnh, chân nguyên và thần thức đủ để thi triển ngưng nguyên thành phù, với bản lĩnh luyện chế phù lục thì thủ đoạn ngưng nguyên thành phù này cực kỳ dễ dàng.

Quang phù nhỏ xíu theo ngón tay Ngụy Tác ẩn lên kim đan của Hỏa Vân chân nhân.

Như ném một ngọn lửa vào đồng Lôi tiêu hỏa thạch, kim đan tử khí trầm trầm của Hỏa Vân chân nhân bùng lên vô số đạo tử hắc sắc hà quang.

“Hỏa Vân chân nhân, nguyên nhân các hạ chết phần lớn vì Diệp Linh. Lần này mỗ đến Âm Thi tông, nếu đánh cho y nhục nhã như đánh chó thì sẽ giúp các hạ trút giận u.”

“Kim đan hà quang, trấn áp!”

Ngụy Tác nắm với kim đan của Hỏa Vân chân nhân rồi viên tử sắc kim đan to đến mức biến thái của gã rực vô số đạo hà quang, trấn áp chặt chẽ.

“Cách cách!”

Kim đan của Hỏa Vân chân nhân rực tử sắc hà quang, toàn bộ bị trấn áp lùi lại trong kim đan, đoạn kim đan ánh lên vô số vết nứt phát quang như sắp tự nổ.

“Ngụy Tác, hiện giờ đây, mau tể luyện!” Lục bào lão đầu thập phần khẩn trương kêu lên.

“Không thành vấn đề.”

Ánh mắt Ngụy Tác rung lên kịch liệt, kim đan phát ra tử sắc hà quang, trấn áp kim đan của Hỏa Vân chân nhân, đồng thời đạo đạo quang phù không ngừng ngưng thành, ẩn lên kim đan.

Mỗi một đạo quang phù ẩn xuống, một vết nứt phát quang trên kim đan của Hỏa Vân chân nhân lại bị phong ấn, quang hoa trầm xuống, nhưng vết nứt vẫn còn.

Không biết bao nhiêu đạo quang phù ẩn xuống, toàn bộ quang hoa trên những vết nứt dày đặc trên kim đan của Hỏa Vân chân nhân chìm xuống, khí tức nguy hiểm tan đi.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác vạch lên ngón tay, đầu ngón tay rỉ máu, thấm vào kim đan đã nứt nẻ.

“Phi!”

Lục bào lão đầu có vẻ như ghen nước miếng, dù lão không có nước miếng.

Phổ thông Kim đan tu sĩ muốn trấn áp kim đan hà quang, luyện chế Tuyệt diệt kim đan không hề dễ dàng, nhưng kim đan của Ngụy Tác lớn như vậy, uy năng kim đan hà quang hơn xa của Hỏa Vân chân nhân, trấn áp như đè bẹp một con trùng bé tí, cơ hồ không tốn lực khí.

Tuyệt diệt kim đan này không đầy nửa canh giờ là dễ dàng hoàn thành luyện chế.

“Được lắm, thứ này quá nguy hiểm, thu lại rồi tính.”

Luyện chế xong Tuyệt diệt kim đan, Ngụy Tác cảm giác được kim đan cũng như pháp phù, chỉ cần động tâm ý là kích phát được. Chỉ bằng vào thần thức cảm giác cũng thấy được uy năng hủy diệt trong Tuyệt diệt kim đan. Tựa hồ đã được tể luyện, uy năng kim đan tự nổ còn dẫn động thiên địa nguyên khí, tương đương với uy lực được khuếch đại.

Ngụy Tác khẽ liếc đoạn ném Tuyệt diệt kim đan vào nạp bảo nang vẫn đựng pháp bảo.

Đoạn gã lại luyện chế kim đan của Yêu Tấn Tấn.

Kim đan của Yêu Tấn Tấn lớn hơn kim đan bình thường nhiều, cỡ quả trứng gà, hơn nữa tu vi của y cũng đạt Kim đan nhất trọng hậu kỳ.

“Không phải chứ?”

Lục bào lão đầu lại tròn mắt vì hà quang trên kim đan của Yêu Tán Tán bị Ngự Tác dễ dàng trấn áp!

Lão nhận ra có lẽ mình ước lượng nhầm.

Lúc trước nhìn uy năng kim đan hà quang của Ngự Tác thì lão cho rằng “Đại kim đan” này ngang với của tu sĩ Kim đan kỳ lưỡng trọng nhưng giờ tẩy gã trấn áp kim đan hà quang của Yêu Tán Tán dễ dàng như thế thì xem ra còn lợi hại hơn dự đoán nhiều!

“Phẩm giai công pháp cách biệt, tu vi càng cao càng lộ rõ.”

Lục bào lão đầu chợt có ý nghĩ dù lạc đà gãy vẫn to hơn ngựa, bát cấp yêu thú mới sinh cũng hơn nhiều yêu thú tứ, ngũ cấp.

Nên câu nói với Ngự Tác rằng kim đan của gã cực lớn, cực kỳ uy mãnh không hề giả.

Không đầy nửa canh giờ, kim đan của Yêu Tán Tán bị Ngự Tác thuận lợi luyện thành Tuyệt diệt kim đan, đoạn trong tay gã xuất hiện cổ phủ lấy được ở Ma Nhân đảo Luân Hồi tháp.

Cổ phủ không hiểu do loại hắc sắc tinh kim nào luyện chế thành, dày đặc phù văn kỳ lạ, một mặt khảm năm, sáu dải hoàng sắc tinh thạch.

Vật này dù lúc Ngự Tác đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, thử kích phát mà vẫn không đủ chân nguyên.

“Được rồi!”

Nắm lấy cổ phủ, đột nhiên mắt Ngự Tác sáng lên.

Năm, sáu dải hoàng sắc tinh thạch trên cổ phủ liền phát quang.

“Đây là gì nhỉ?”

Ngự Tác lại ngẩn ra vì cổ phủ không hề tiêu hao bao nhiêu chân nguyên, tựa hồ chỉ cần đạt đến tu vi Kim đan kỳ, có đủ chân nguyên là có thể thôi động, nhưng không yêu cầu nhiều về tổng lượng chân nguyên. Cổ phủ kích phát sẽ hình thành một hoàng sắc quang mạc bao trùm chừng một trượng.

Hoàng sắc quang mạc quang hoa như nước chảy, trông không có vẻ gì là uy năng phòng ngự, tựa hồ thuật pháp và pháp bảo chạm vào là xuyên qua, cũng không phải phòng ngự quang tráo.

“Đây... Đây là đỉnh cấp Hộ thần cổ phủ!” Lục bào lão đầu ngẩn ra rồi kêu lên.

“Đỉnh cấp Hộ thần cổ phủ? Cũng như Hộ thần cổ phủ, có thể khiến tu sĩ liên tục thông qua truyền tống pháp trận, mà thần thức không suy kiệt?” Ngự Tác ngẩn người.

“Đúng thế.” Lục bào lão đầu gật đầu, “Tìm một truyền tống pháp trận là biết ngay.”

“Loanh quanh mãi hóa ra là thứ như thế hả? Là một món huyền giai pháp bảo phòng ngự có hay không, lại cần tu sĩ Kim đan kỳ mới có thể sử dụng, phức tạp quá.” Ngự Tác trợn tròn trắng. “Đỉnh cấp Hộ thần cổ phủ khác Hộ thần cổ phủ bình thường thế nào?”

“Hộ thần cổ phủ thông thường vô dụng với truyền tống pháp trận ở cự ly quá xa. Đỉnh giai Hộ thần cổ phủ thì vẫn hữu hiệu.” Lục bào lão đầu nghiêm mặt: “Tại thượng cổ tu đạo giới, đỉnh giai Hộ thần cổ phủ cũng là bảo bối, vì truyền tống pháp trận hơn hai mươi vạn dặm trở lên, chỉ khi mang theo loại phù này mới được, trừ phi là Thần huyền cảnh tu sĩ, không thì sẽ bị không gian uốn cong chấn tan thần thức. Còn nữa, loại phù này có thể bảo vệ tu sĩ đi qua khe nứt không gian mà không tổn thương.”

“Hả?”

Ngự Tác biết không gian chi lực trong truyền tống pháp trận mạnh hơn chân nguyên của tu không biết bao nhiêu lần, khi truyền tống thì không gian chi lực sẽ khiến thần thức tu sĩ mệt mỏi, tu vi cao đến mấy cũng vô dụng. Tu vi cao thì năng lực chịu đựng cao hơn. Lúc ở Thiên Huyền đại lục, Ngự Tác chỉ đủ tu vi truyền tống mỗi ngày hai vạn dặm là cực hạn, hiện tại tu vi Kim đan kỳ thì một ngày dùng hơn mười truyền tống pháp trận đó cũng không thành vấn đề, nhưng hơn nửa thì cần thời gian tĩnh tu dưỡng thần. Gã nhớ lúc ở phách mại hội Tụ Tinh thành định mua Hộ thần cổ phủ nhưng rồi Tâm Hữu Lan mua mất.

Hiện tại có cỗ phù này thì di chuyển xa liên tục cũng thập phần hữu dụng. Còn việc đi qua khe nứt không gian mà không tổn thương càng khiến gã thay đổi cách nhìn về tấm cỗ phù này, bên ngoài Thiên khung có nhiều chỗ có khe nứt không gian, thập phần hung hiểm. Bị hút vào, không gian uốn cong thì phổ thông pháp bảo dấu cao cấp cũng không chống nổi, có cỗ phù này, sau này gã hành tẩu ngoài Thiên khung cũng an toàn hơn.

“Đi thôi.” Hơi trầm ngâm, Ngụy Tác gật đầu với Cơ Nhã và lục bào lão đầu, “Chúng ta đến Âm Thi tông, thử công hiệu vật này thế nào.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

373. Chương 373: Cút Ngay Ra Đây

“Ngụy trưởng lão!”

Ngụy Tác rời cấm địa Hải Tiên tông, vừa hiện rõ thân ảnh thì cả tông môn chấn động.

Một tông môn, bất kỳ khi nào có thêm một Kim đan kỳ đại tu sĩ cũng là việc mừng. Hà huống Hải Tiên tông gần đây tạo cho người ta cảm giác khí vận suy tàn, lúc này mà có thêm tu sĩ Kim đan kỳ thì càng quý.

Nhiều trưởng lão Hải Tiên tông không phục việc Ngụy Tác còn trẻ tuổi như thế mà ngồi lên ghế chuông hình trưởng lão, nhưng giờ gã kết thành kim đan, thì họ ngoài chấn động, khi nhìn gã, ánh mắt tỏ rõ thần sắc kính sợ một cách tự nhiên.

“Đại trưởng lão, tại hạ có việc ra ngoài, nếu có việc cần thì đợi tại hạ về đã.”

Hiện rõ thân ảnh ở cấm địa Hải Tiên tông, Ngụy Tác không dừng mà nói đoạn lướt đi, dưới chân rực hỏa vân, lao vào một truyền tông pháp trận trong thành.

Ngụy Tác làm thế để lập uy, câu nói của gã dùng chân nguyên nên như sấm, cả Hải Tiên thành đều nghe rõ.

Với tu vi hiện tại của gã, thi triển khởi Hỏa Vân động thì tu sĩ trong Hải Tiên thành chỉ thấy trên không, trong vòng mấy trăm trượng rừng rực lửa, khí thế kinh nhân.

Đến trên truyền tông pháp trận, hỏa vân thu lại, Ngụy Tác và Cơ Nhã ôm Hàn Vi Vi đáp xuống.

“Là Ngụy Tác của Hải Tiên tông! Lần trước ở Hải liên đại hội đã giết Âu Nhiên Mạnh! A! Y đã kết thành kim đan!”

“Trời đất! Y chưa đầy ba mươi mà đã kết thành kim đan!”

Thấy rõ mặt Ngụy Tác, tiếng kinh hô vang khắp trong Hải Tiên thành.

“Quả nhiên là đỉnh cấp Hộ thần cỗ phù.”

Vào chỗ đặt truyền tông pháp trận của Hải Tiên tông, hai đệ tử phụ trách trông coi truyền tông pháp trận thậm chí còn chấn động đến không nói thành lời. Ngụy Tác lên tiếng thì cả hai mới định thần lại, kinh hoảng thất thổ hành lễ rồi kích phát truyền tông pháp trận. Trước đó gã kích phát cỗ phù, quả nhiên, truyền tông pháp trận kích phát xong mà gã cùng Cơ Nhã không thấy có gì khó chịu.

“Được, có cỗ phù này sẽ có thể không ngừng đề sơn môn Âm Thi tông: Linh Cửu thành!”

Hải Tiên thành và Linh Cửu thành – nơi đặt sơn môn Âm Thi tông - cách mười mấy thành trì, thường dù Ngụy Tác hiện tại tu vi Kim đan kỳ mà đến đảo Linh Cửu thành cũng phải tĩnh tu dưỡng thần nửa ngày. Nhưng có đỉnh cấp Hộ thần cỗ phù thì không cần dừng chân.

Một truyền tông pháp trận rồi lại một truyền tông pháp trận, không đầy hai tuần hương, gã đã xuất hiện thân ảnh trong một truyền tông pháp trận ngoài Linh Cửu thành.

Linh Cửu thành cực kỳ đặc biệt, là một ngọn núi hình màn thầu và một ngọn núi vuông vắn nối nhau. Từ xa nhìn lại như một phần mộ cũng một phần tấm bia.

Mấy nghìn dặm ngoài Linh Cửu thành đều là xương trắng, mọc toàn cây cối lạnh lùng âm khí.

Trên ngọn núi hình màn thầu mọc lên đủ loại kiến trúc, quy mô gấp mấy Hải Tiên thành. Ngọn núi vươn lên phía sau lại chìm trong bạch khí, không nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Bên ngoài Linh Cửu thành toàn là xương cốt, thực vật âm hàn là do Âm Thi tông đặc biệt bố trí, tuyệt đại đa số công pháp của phái này cần hấp nạp âm khí, thành thử Linh Cửu thành thu hút nhiều tu sĩ tu luyện âm nguyên thuật pháp.

Những tu sĩ này tu luyện, âm khí và gió trng mấy nghìn dặm tựa hồ tràn hết về Linh Cửu thành khiến ngôi thành chìm trong hơi sắc vân vụ.

“Đó là sơn môn Âm Thi tông.”

Ngụy Tác nhìn ngọn núi chìm trong bạch khí, bề ngoài như bia mộ, lao vút lên.

“Diệp Linh! Ta đến đây! Có gan thì ra đây đấu với ta!”

Lướt lên độ cao ngang với Linh Cửu thành, Ngụy Tác ngẩng đầu nhìn chân nguyên, gầm vang.

“Diệp Linh! Ta đến đây! Có gan thì ra đây đấu với ta!”

Tiếng gầm như sấm, chấn động thiên địa!

Ngụy Tác trước khi đến đã nghĩ kỹ, lần này đến Âm Thi tông khiêu chiến Diệp Linh, không chỉ cần nhanh mà phải làm cho rình rang, dẫn động nhiều tu sĩ, kiểu khiêu chiến đan đối đan, thậm chí là vân bối khiêu chiến tiền bối thì Âm Thi tông không tiện dốc thế lực môn phái ra chèn ép.

“Sao lại thế này!”

“Chà, lẽ nào phát điên, lại huênh hoang đến mức này, dám đến cửa Âm Thi tông khiêu chiến Diệp Linh?”

“Cả môn phái như Âm Thi tông mà cũng dám mạo phạm? Ai nhĩ! Mau, mau ra xem!”

Linh Cửu thành vốn vẫn như thường, ai giao dịch cứ giao dịch, tu luyện cứ tu luyện, nhưng Ngụy Tác vừa quát vang thì cả hai, ba mươi vạn tu sĩ trong thành, ngay cả những tu sĩ bế quan cũng bị triệt để kinh động, nhiều người lướt ra.

“Được lắm! Nên quấy loạn! Ngụy Tác, bọn ta lui xa, tránh cho người không bị bó chân bó tay.”

Cơ Nhã và lục bào lão đầu giữ khoảng cách, ở dưới chứ không bay lên không.

“Ai? Lại khinh thường cả Âm Thi tông phóng.”

“Người muốn chết hử!”

Đột nhiên, mười mấy đạo quang hoa từ Linh Cửu thành bùng lên, rõ ràng là tu sĩ Âm Thi tông.

“Thế nào, định động thủ với ta! Cút mau!”

Ngụy Tác lên tiếng, uy áp hùng hậu phát ra khiến vân khí biến ảo.

Mười mấy đạo quang hoa dừng lại.

“Là Kim đan kỳ đại tu sĩ!”

“Có kịch hay để xem rồi!”

“Thật ra là ai nhĩ!”

Tu sĩ trong Linh Cửu thành thấy thế thì đều tròn mắt.

“Diệp Linh! Ta đã nói sẽ đến Âm Thi tông tìm ngươi, trước mặt muôn nghìn tu sĩ, đánh cho ngươi như đánh chó. Thế nào, ta đến rồi mà ngươi không dám ra hả?”

“Diệp Linh! Cút ra đây cho ta!”

Giọng Ngụy Tác vẫn như sấm động.

“Cái gì, đánh Diệp Linh như đánh chó. Thật ra là ai? Tu sĩ Kim đan kỳ thông thường đâu dám nói vậy.”

Nghe Ngụy Tác nói, nhiều tu sĩ Linh Cửu thành cùng rùng mình.

Diệp Linh vốn là đại tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, cộng thêm Âm Thi tông là tông môn lớn nhất bắc bộ Vân Linh đại lục, nhưng lời này mà nói trước cửa tông môn như thế thì quá ngông cuồng.

Trong bạch cốt cự điện ở sơn môn Âm Thi tông.

Diệp Linh đang xếp bằng trên bạch cốt bảo tọa, trước mặt lơ lửng hơn trăm ngọn lục sắc hỏa diễm. Hỏa diễm liên tục lóe sáng, thấm vào hải cốt tu sĩ.

Lúc này trong thể nội hải cốt tu sĩ rực hắc sắc quang hoa, linh khí bùng bùng.

“Ngụy Tác, lúc này Ngân Câu chân nhân chắc đã đến Hải Tiên tông rồi.”

“Coi như mười may mắn, không bị Ngân Câu chân nhân giết thì cũng không chống chọi được bao lâu, khi ‘Hắc minh cốt quân’ tế luyện xong, ta sẽ yêu cầu Huyết Linh lão tổ thưởng Âm Lệ Hoa cho ta, ta sẽ đến Hải Tiên thành đùa giỡn ả, xem ngươi có rút cổ trong Hải Tiên tông được nữa không.”

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng động như sấm nổ: “Diệp Linh! Ta đã nói sẽ đến Âm Thi tông tìm ngươi, đánh ngươi như đánh chó. Thế nào, ta đến rồi, ngươi có dám ra không?”

“Diệp Linh, cút ra đây cho ta!”

“Cút ra đây cho ta!”

...

“Ngụy Tác? Y đến rồi! Sao lúc này y lại dám khiêu chiến ta?” Diệp Linh nhận ra giọng nói của Ngụy Tác.

“Cách!”

Diệp Linh đỏ lựng mặt, mắt rực sát khí kinh nhân! Bạch cốt bảo tọa dưới chân xuất hiện vô số vết nứt.

Ngụy Tác đến thẳng sơn môn Âm Thi tông, lại rình rang như thế, Diệp Linh hàm dưỡng đến đâu cũng không nhận được.

“Oành!”

Huyết quang từ mình Diệp Linh bùng lên, nhân ảnh biến mất khỏi bạch cốt bảo tọa.

“Cái gì, là Ngụy Tác?”

Cùng lúc, trong sơn môn Âm Thi tông, trong cung điện nhỏ hơn bạch cốt cung điện của Diệp Linh, tựa hồ làm bằng tử đàn, trầm hương mộc, một nữ tu mặc thúy lục sắc cung trang, dung nhan kiều mị chột biến sắc.

“Sao bây giờ y lại đến Âm Thi tông?”

Nữ tu là Âm Lệ Hoa.

Nàng ta biến sắc nhưng không dừng lại, hóa thành thúy lục sắc quang hoa lướt đi.

“Chà, còn ngênh ngang hơn ta.”

Trong một địa động sâu thẳm thuộc sơn môn Âm Thi tông, một tu sĩ râu tóc bết lại, không biết bế quan bao nhiêu năm, mặt mũi cũng không còn nhìn rõ đột nhiên mở bừng mắt, tỏ vẻ kinh ngạc.

“Đến Âm Thi tông gây chuyện, chán sống rồi hả?”

Từng đạo quang diễm từ khắp Âm Thi tông dấy lên, cơ hồ mọi tu sĩ Âm Thi tông cùng chấn động.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

374. Chương 374: Gọi Hết Tông Môn Ra

“Cái gì, có người dám đến sơn môn Âm Thi tông chỉ đích danh khiêu chiến Diệp Linh?”

Kim đan kỳ đại tu sĩ quyết đấu, tuyệt đối chấn động cả bắc bộ Vân Linh đại lục, tin này không cần sắp xếp cũng sẽ lan đi rất nhanh, thoáng sau linh quang không ngừng lóe lên trong truyền tông pháp trận quanh Linh Cữu thành, nhiều tu sĩ ở thành trì quanh đó cũng đến xem náo nhiệt.

“Tu sĩ lợi hại của Âm Thi tông ra rồi!”

“A! Thực lực của Âm Thi tông quá đông, ngân này cao thủ Phân niệm cảnh tam, tứ trọng trở lên!”

Đột nhiên bạch sắc vân khí lấp lánh quang hoa, từng dải độn quang kinh nhân cùng khí thể hùng hậu bắn lên.

Đã hai, ba trăm năm không ai dám đến trước sơn môn Âm Thi tông khiêu chiến nên tức thì từ trong sơn môn lướt ra hai, ba mươi tu sĩ Phân niệm cảnh tam, tứ trọng trở lên.

“Ngụy Tác, ngươi muốn chết! Dám nói thể trước mặt ta thì ngươi chết chắc!”

Một dải huyết quang lóe lên, lướt tới tầng không Linh Cữu thành.

“Diệp Linh! Diệp Linh ra rồi.”

“Ngụy Tác, người khiêu chiến Diệp Linh tên Ngụy Tác, có phải thiên tài tu sĩ của Hải Tiên tông đã thắng Hải liên đại hội không? Y đã kết thành kim đan?”

Ngụy Tác hiện tại có danh tiếng không nhỏ tại bắc bộ Vân Linh đại lục, nghe thấy Diệp Linh lên tiếng thì nhiều tu sĩ đều chấn kinh, biết ngay lai lịch của người khiêu chiến.

“Diệp Linh, sau cùng cũng ra hả? Ta đến Âm Thi tông phò ước, lẽ nào đối phó ngươi còn cần ai giúp? Chỉ cần lúc ngươi không đánh nổi, đừng gọi người Âm Thi tông xông lên là được.” Thấy Diệp Linh lộ thân ảnh, Ngụy Tác mỉm cười, nhìn quanh, “Đừng vội xuất thủ, hiện tại ít người xem nhiệt náo quá, ta đã nói sẽ trước mặt mọi đệ tử Âm Thi tông, đánh cho loại nhát chết, thấy yêu thú lợi hại là cầm đầu chạy như người, không khác gì một con chó.”

“Được, ta đợi thêm người đến. Tưởng sao ngươi dám huênh hoang như vậy, hóa là là đột phá đến kim đan tu vi. Bất quá tu vi Kim đan nhất trọng như ngươi mà dám lên mặt với ta?”

“Đó là thực lực Kim đan kỳ lưỡng trọng đại tu sĩ hả? Đáng sợ, gặp ta thì chỉ thể cũng dọa chết khiếp.” Mọi tu sĩ Linh Cữu thành thấy Diệp Linh dừng lại trên không, linh khí ngưng kết thành bạch cốt bảo tháp, đoạn vung tay, bạch khí lạnh lẽo tràn ra ngưng thành một bạch sắc khô lâu đầu, y lên tiếng là khô lâu mấy mấy như đang nói chuyện. So Ngụy Tác với bạch sắc khô lâu đầu thì nhỏ hơn nhiều, như một người đứng trước gò núi.

“Diệp sư đệ, chắc đệ ở ngoài quá hòa khí nên người ta mới khinh thường Âm Thi tông.”

Cùng lúc, một tu sĩ mặc ngân bạch sắc pháp y thêu phù văn như tơ máu xuất hiện trên không cách Diệp Linh không xa.

Tóc tu sĩ này trắng tinh nhưng mặt chỉ chừng bốn, năm mươi tuổi, trông như bạch ngọc, thập phần anh tuấn. Linh khí lại ngưng thành nhiều hình ma nữ cỡ ba tấc, đều để ngực trần, rất đặc biệt. Chính là một trong các Kim đan kỳ đại tu sĩ của Âm Thi tông: Âm Mị Ly.

Âm Mị Ly tỏ rõ vẻ chế nhạo và thỏa mãn, rõ ràng cũng không hòa hợp với Diệp Linh.

“Là Mặc Thanh Phong và Âm Lệ Hoa! Hai Kim đan kỳ đại tu sĩ của Âm Thi tông đã xuất hiện!”

Âm Mị Ly đại danh đỉnh đỉnh xuất hiện thì một dải thủy lục sắc độn quang và hắc sắc độn quang cũng bay tới, dừng lại trên không.

Trong thủy lục sắc độn quang, một đôi mắt nhìn Ngụy Tác chăm chăm, trừ chấn kinh còn là ngạc nhiên, chính thị Âm Lệ Hoa.

Hắc sắc độn quang còn lại là một trung niên nam tử tướng mạo uy vũ, mặt mũi lạnh tanh, mặc pháp bào đen tuyền, linh khí phát ra cùng hắc sắc, ngưng thành hắc sắc tiểu xà hai đầu.

“Đại thiên thế giới có gì không có, tu đạo giới nhiều tu sĩ như thế, thế nào chẳng có mấy kẻ đần độn, không biết thực lực của mình thế nào, dám đấu với người cao cấp hơn.” Âm Mị Ly dứt lời, Diệp Linh cười lạnh đầy thâm ý.

“Chỉ e có người đánh giá mình quá cao.” Âm Mị Ly không đổi sắc cười ruồi nhìn Ngụy Tác, rồi bảo Diệp Linh: “Diệp sư đệ nên cẩn thận, Vân Linh đại lục không ít người tu vi cao chết dưới tay kẻ kém hơn.”

“Đối phương đến tận nơi mà còn định mâu thuẫn, để hai, ba mươi vạn tu sĩ cười nhạo Âm Thi tông sao?” Diệp Linh lạnh mặt, định nói gì đó nữa thì giọng nói dị thường uy nghiêm từ sơn môn Âm Thi tông vọng ra, lọt vào tai Diệp Linh, Âm Mị Ly, Mặc Thanh Phong và Âm Lệ Hoa.

“Được lắm! Ta chấp chương Âm Thi tông ngàn ấy năm, còn chưa ai dám đến sơn môn công khai khiêu chiến, người rất được, không phải người muốn đệ tử Âm Thi tông nhìn rõ hả? Đệ tử Âm Thi tông nghe lệnh, tất cả ra sơn môn quan chiến!”

Bọn Diệp Linh khê biến sắc, giọng nói cực kỳ vang vọng từ trong sơn môn Âm Thi tông phát ra.

Cả Linh Cữu thành rung động. Từng toán đệ tử Âm Thi tông như châu chấu lao ra khỏi sơn môn.

“Là Huyết Linh lão tổ!”

“Có vẻ Huyết Linh lão tổ đã nổi giận, Hải Tiên tông Ngụy Tác dù may mắn thắng được Diệp Linh, cũng vị tất thoát được.”

Mọi tu sĩ quanh Linh Cữu thành hiểu rõ Ngụy Tác tuy khiêu chiến Diệp Linh, nhưng thực tế khác nào vả vào mặt Âm Thi tông.

Âm Thi tông là tông môn thế nào?

Không chỉ có nhiều Kim đan cảnh đại tu sĩ, còn có tu sĩ Kim đan ngũ trọng tu vi cao nhất bắc bộ Vân Linh đại lục.

Tông môn như thế cao cao tại thượng, khác nào hoàng đế của bắc bộ Vân Linh đại lục, tu sĩ thông thường dù bị Âm Thi tông chèn ép cũng chỉ đành nín nhịn. Nhưng Ngụy Tác thẳng thừng khiêu chiến, bề gãy tôn nghiêm của Âm Thi tông.

“Không xong! Làm sao đây, cả Huyết Linh lão tổ cũng nổi giận, Ngụy Tác ơi Ngụy Tác, lần này đệ quá rình rang, gây ra đại họa rồi.” Nghe tiếng Huyết Linh lão tổ, Âm Lệ Hoa biến sắc, cuống lên.

“Được rồi, hiện tại chúng ta giải quyết.” Thấy Huyết Linh lão tổ truyền âm, Diệp Linh không chân chừ, lạnh lùng bảo Ngụy Tác.

“Đương nhiên được, bất quá chúng ta đã ước chiến. Nếu người bị ta giết, Âm Thi tông có ủa lên đối phó ta không.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, liếc Diệp Linh và bọn Âm Mị Ly, “Các người nhiều Kim đan cảnh đại tu sĩ thế này, dù không cùng xông lên mà xa luân chiến thì ta cũng không địch nổi.”

“Người tưởng mình đối phó được ta, vừa kết đan đã cuồng vọng thế hả?” Diệp Linh ha hả bật cười, “Người tưởng với Thực huyết pháp đao là đánh bại được ta?”

“Thực huyết pháp đao? Y biết lai lịch Thực huyết pháp đao?” Ngụy Tác máy động. Lần này Thực huyết pháp đao không hút khí huyết tu sĩ nên gã không định sử dụng, thành ra không thấy chấn động, nhưng ngoài mặt giả bộ kinh hoảng ngăn ra.

“Ta không cần dùng đến thứ đó cũng đánh bại được người.” Ngụy Tác nói ngay nhưng ngữ khí lọt vào tai mọi tu sĩ thì kém hẳn.

“Quả nhiên dựa vào đó.”

Diệp Linh càng yên tâm, cười lạnh, “Người sử dụng cũng vô dụng. Người định ước chiến công bình với ta trước mặt ngàn này tu sĩ? Người là văn bối, ta nhường người xuất thủ!” Lúc đó y có ý bắt sống Ngụy Tác.

“Được!”

Linh Cửu thành dày đặc tu sĩ đứng xem. Trên không, Ngụy Tác nghiêng rắng, tế xuất phi kiếm cánh cửa, rồi cầm cả Như ý linh lung tháp và kim sắc pháp bảo lấy được ở Đạo Huyền điện.

Kim, hoàng lương sắc quang hoa lóe lên, phi kiếm cánh cửa chém vào Diệp Linh.

“Oành!”

Phi kiếm chém xuống như ngọn núi ép tới, không khí nổ vang thành vô số sóng khí kinh nhân.

“Phi kiếm lại có uy lực như thế!”

Linh Cửu thành bên dưới dày đặc tu sĩ, đại bộ phận nhận ra lúc thân kiếm chém xuống, uy năng kinh nhân như núi đổ!

Lúc Ngụy Tác còn tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, thi triển phi kiếm này đã có uy lực đạo giai trung phẩm, hiện tại gã tu vi Kim đan nhất trọng mà thi triển thì tương đương với đạo giai thượng phẩm pháp bảo.

“Trò vật! Bằng vào phi kiếm này định đả thương ta?”

Diệp Linh nheo mắt, huyết quang lóe lên, thân ảnh tan biến ngay khi phi kiếm chém xuống, xuất hiện cách đó mấy chục trượng.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

375. Chương 375: Lớn Quá, Quá Lớn

“Lợi hại, Kim đan lương trọng đại tu sĩ đúng là Kim đan lương trọng đại tu sĩ, phi kiếm của Ngụy Tác tuyệt đối trên cơ một món đạo giai thượng phẩm pháp bảo hạng nặng. Đối lại là ta chắc phi kiếm này ép xuống tất nát nát.”

“Y chỉ hai mươi mấy tuổi, đã đạt tu vi Kim đan kỳ, tu luyện bằng cách nào nhỉ, tốc độ tu luyện này e rằng là đệ nhất của Vân Linh đại lục trong năm, sáu trăm năm nay! Có điều y tu vi cao, tuổi trẻ khinh cuồng, Hải Tiên tông lại không có bối cảnh gì, có khi sẽ mất mạng.”

“Lợi hại, đó là Huyết quang độn của Âm Thi tông, không phải thuần di pháp bảo căn bản không tạo thành uy hiếp với y.”

Chỉ một chiêu, mọi tu sĩ Linh Cửu thành đã nhận ra song phương lợi hại thế nào, tuyệt đại đa số đều lo cho Ngụy Tác.

“Được, ta đã nhường người một chiêu, tiếp theo đến phần ta.”

Diệp Linh cười lạnh, trên tay hiện hai kim sắc pháp bảo, nhắm vào Ngụy Tác, tựa hồ định kích phát.

Bạch quang lóe lên, thân ảnh Ngụy Tác cũng biến mất.

Nhưng Diệp Linh vẫn nở nụ cười âm lạnh.

Y cực kỳ xảo trá, kinh nghiệm đấu pháp cũng cực kỳ phong phú. Y vung hai tay nhưng không kích phát hai kim sắc pháp bảo, mà búng lên vô số đạo bạch sắc khí lưu.

Thân ảnh Ngụy Tác xuất hiện cách mấy chục trượng, bạch sắc khí lưu biến thành từng cổ trụ cỡ thùng gánh nước nối nhau, hình thành một bạch sắc cốt lao vây lấy gã.

“Đây là Ai lao cốt lao! Uy năng ít nhất tương đương với đạo giai trung phẩm pháp bảo! Ngụy Tác lần này thâm rồi, thuần di cũng bị hạn chế!”

Nhiều tu sĩ quan chiến, khê hô lên.

“Tiểu tử, lông còn chưa mọc đủ mà dám khiêu chiến ta, muốn chết!”

Một món kim sắc pháp bảo trong tay Diệp Linh được kích phát.

Thai thể kim sắc pháp bảo lóe lên kim quang, thình không nổ vang, đổ xuống tia sét cỡ thùng gánh nước, ngưng thành hình đầu sư tử.

Trong tế đàn ở Tiểu thiên giới Phong Ma sơn, năm kim sắc pháp bảo phong ấn viễn cổ Hỗn nguyên ngân oa đều có huyền diệu, Diệp Linh còn một món pháp bảo phòng ngự thuộc loại linh quang, còn pháp bảo đang dùng là đạo giai thượng phẩm pháp bảo cực kỳ hiếm có, có thể dẫn động thiên uy.

“Đây là cổ bảo!”

“Uy năng thế này! Chắc cũng là đạo giai thượng phẩm pháp bảo!”

“Chuyện gì hả? Ngụy Tác sao lại có một pháp bảo tương tự?”

Đầu sư tử ở mũi kim hoàng sắc thiểm điện cỡ thùng nước những tưởng nuốt chửng Ngụy Tác thì mọi tu sĩ quan chiến thấy gã vung tay kích phát một món kim sắc pháp bảo giống hệt của Diệp Linh. Pháp bảo của gã vừa kích phát thì ánh lên kim hoàng sắc quang trụ.

Hoàng sắc quang trụ va vào tia sét giáng xuống, uy năng tương đương, không bên nào mạnh hơn.

“Ngụy Tác, người tưởng lần trước ta để lộ toàn bộ thực lực hả? Kim đan lưỡng trọng và Kim đan nhất trọng cách biệt thế nào, hôm nay người sẽ biết.”

Diệp Linh cười lạnh vung tay, bạch quang hình thành trước mặt Ngụy Tác trong tích tắc, biến thành bạch sắc cốt kiếm chém xuống.

“À! Không xong! Đây là Vạn quỷ ma âm kiếm!”

Cơ hồ tuyệt đại đa số tu sĩ Linh Cửu thành biến sắc, nhiều linh quang quang tráo búng lên dù trong thành tâm thi pháp. Cả Linh Cửu thành rực rỡ sắc màu.

Đàn phải thế vì bạch sắc cốt kiếm của Diệp Linh ngưng thành thì dài hơn mười trượng, uy năng thập phần kinh nhân, thân kiếm có vô số đầu lâu gào hét. Ma âm kinh nhân vang lên, bịt tai cũng vô dụng vì có thể trực tiếp xung kích thần thức.

Ma âm tuy nhằm hết vào Ngụy Tác nhưng nhiều tu sĩ ở dưới tu vi thấp kém, vẫn như bị điện giật, không động đậy nổi.

“À! Thần thức của y không ngờ đến mức đó, tu sĩ Kim đan lưỡng trọng gặp phải đạo thuật pháp này thì phản ứng và tốc độ thi pháp cũng đều chậm hơn.”

Nhưng mắt Diệp Linh ánh lên kinh ngạc, bạch sắc cốt kiếm phát ra ma âm xung kích nhưng động tác của Ngụy Tác không hề trì trệ, phi kiếm cánh cửa bay lại, kim quang và hoàng quang rực lên, va vào bạch sắc cốt kiếm.

“Cách cách”, bạch sắc cốt kiếm vỡ tan, hóa thành bạch khí.

Ngụy Tác mượn đòn chém này thoát khỏi bạch sắc cốt lao.

“Kim sắc pháp bảo của y cũng là đạo giai thượng phẩm pháp bảo, phi kiếm tương đương với một món đạo giai thượng phẩm pháp bảo. Nếu ta có hai pháp bảo công kích đạo giai thượng phẩm thì sẽ áp chế hai món của y, cộng thêm uy lực thuật pháp cao hơn, tất giết được y.”

“Nếu Hắc minh cốt quân của ta luyện chế xong, y sao chống nổi hai chiêu này. Hiện tại tiếc là thiếu một món pháp bảo công kích đạo giai thượng phẩm.”

“Bất quá ta hiểu rõ Thực huyết pháp đạo của y, dù tể xuất thì ta vẫn có thể tránh kịp, hoặc dựa vào Huyết quang độn tránh né, có Huyết quang độn pháp thì y không thể uy hiếp thật sự đến ta. Hiện tại y đến gần hết trước sơn môn, Huyết Linh lão tổ cũng nổi giận, tốt nhất là bắt sống y bức hỏi manh mối về Bắc Mang, không thì Huyết Linh lão tổ không vui tí nào, hy vọng ta kế thừa Âm Thi tông tông chủ lại ít đi tí ấy.”

“Thiếu thủ đoạn công kích đạo giai thượng phẩm, nhất thời không thể giải quyết y, càng lâu càng mất mặt, chi bằng...”

Ngụy Tác thoát khỏi bạch sắc cốt lao của Diệp Linh, mắt y lóe lên như tính toán xong.

“Người nên ngoan ngoãn giao đầu, Ai lao cốt lao của ta bao trùm được mấy chục trượng, chỉ hơi phán đoán là dù người có Như ý linh lung tháp cũng bị bao vây.”

“Ngụy Tác, người định đánh ta như đánh chó mà, để ta làm như thế với người!”

“Ha ha ha!” Diệp Linh cười lạnh, một cây bạch sắc cốt lao lại trùm lên Ngụy Tác.

“Diệp Linh, cho người biết, ta còn chưa động dụng kim đan uy năng, bằng không người bị dọa chết khiếp rồi. Nếu người quỳ xuống cầu xin, chưa biết chừng ta sẽ tha người.”

“Ngụy Tác điên hả? Bị áp chế đến mức chỉ biết chống đỡ mà vẫn dám nói thế?”

Giọng Ngụy Tác vang lên, tu sĩ đứng dày đặc trong Linh Cửu xông xáo.

“Ha ha.” Diệp Linh bật cười, “ta chống mắt xem người dọa ta thế nào.”

“Được, chốc nữa người đừng khóc lóc, cầu xin tu sĩ Âm Thi tông khác cứu mạng.” Ngụy Tác lại lên tiếng.

“Ha ha, y ngốc thế hả?” Thấy Ngụy Tác đến lúc này còn cứng miệng, tuyệt đại đa số đệ tử Âm Thi tông bật cười vang.

“Lẽ nào y còn bài tấy gì?” Âm Lệ Hoa đang khấn trương lại trấn định, nhìn chăm chăm vào Ngụy Tác, tại Đạo Huyền điện nàng ta đi cùng gã khá lâu, rất hiểu gã.

“Không biết sống chết!”

Diệp Linh cho rằng mình còn lằm lờ với Ngụy Tác thì càng mất mặt nên cười lạnh, kim sắc pháp bảo lại được kích phát, tia sét mang theo hình đầu sư tử khổng lồ từ trên không giáng xuống Ngụy Tác.

Tia sét lại bị Ngụy Tác dùng kim sắc pháp bảo đón đỡ.

Cùng lúc, tay Diệp Linh rực lên vô số đạo phẩm sắc hà quang, cơ hồ nhuộm trắng nửa thính không.

“Kim đan! Đây là kim đan của Kim đan kỳ đại tu sĩ!”

“Diệp Linh định động dụng kim đan, trực tiếp một đòn là thắng! Ngụy Tác không thể chống nổi!”

“A! Kim đan to quá! Tu sĩ Kim đan nhất trọng, kim đan chỉ cỡ trứng chim câu, Diệp Linh không hổ là tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, kim đan không khác gì trứng ngỗng.”

Vô số đạo bạch sắc hà quang phun tràn, kim đan từ tay Diệp Linh bay lên, kích cỡ của nó khiến các tu sĩ ở dưới kinh hô.

“Ồn!”

Kim đan uy áp ngút trời bay lên, hà quang ngưng thành một đóa bạch sắc cốt liên cực lớn, lao thẳng vào Ngụy Tác.

“Ha ha! Linh khí hóa hình, sao lại tệ thế?”

Đồng thời, ngoài thân thể Ngụy Tác chảy ra tử sắc linh khí. Lúc trước gã dùng thuật pháp hoặc pháp bảo che giấu tu vi, cả linh khí cũng không hiển lộ. Giờ chân nguyên lưu động đến cực điểm, tế xuất kim đan là linh khí không thể giấu được nữa. Nhìn rõ hình dạng linh khí hóa hình của gã, Diệp Linh bật cười. Chỉ là mấy cánh hoa sen nhỏ xíu, thậm chí không ngừng thành cả đóa hoa, cự kỳ tệ hại.

“Không xong!”

Đột nhiên, Diệp Linh có cảm giác nguy hiểm, y chợt nhớ ra đối phương tu luyện thiên cấp công pháp, theo lý không thể tệ thế được.

“A!?”

Cũng lúc, mọi tu sĩ quan chiến lại tròn mắt.

Tử sắc kim đan từ mi tâm Ngụy Tác phát ra vạn đạo tử sắc hà quang.

Kim đan này còn lớn lớn của y hai vòng, nhìn vào chắc phải gấp rưỡi!

“To quá! Sao lại to thế được!” Không ít tu sĩ tròn mắt kêu lên.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

376. Chương 376: Quá Quyết Đoán

“Không xong!”

Ngụy Tác tế xuất kim đan thì trong sơn môn Âm Thi tông, Huyết Linh lão tổ tựa hồ cảm giác được mà biến sắc, mở bừng mắt.

Huyết quang lóe lên, thân ảnh Huyết Linh lão biến mất khỏi bảo tọa vàng sậm toát lên khí tức viễn cổ man hoang.

“Thế nào, Diệp Linh, ta đã nói rồi, ta tế xuất kim đan thì ngươi sẽ mất mặt. Xem kia, ngươi chẳng són đái còn gì.” Ngụy Tác ha hả cười với Diệp Linh đang kinh hãi vô cùng.

Không hề dừng lại, tử sắc kim đan của gã phát ra hà quang, ngưng thành viên cổ thiên long.

“Ta...”

Diệp Linh chỉ muốn thổ huyết, tuy kinh hãi nhưng nào đến mức són đái, có điều ngay cả cơ hội lên tiếng cũng không có vì không kịp thu lại kim đan, viên cổ thiên long do kim đan hà quang của Ngụy Tác ngưng thành lại va vào bạch sắc cốt liên.

“Cách cách!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, bạch sắc cốt liên to bằng một phần ba viên cổ thiên long bị va vỡ tan.

“Ngụy Tác tu luyện công pháp gì, lẽ nào là thiên cấp trung giai công pháp!”

“Sao lại thế được! Kim đan hà quang ngưng hình tu vi Kim đan nhất trọng lại có uy năng hơn cả kim đan hà quang ngưng hình của tu vi Kim đan lưỡng trọng.”

“Diệp Linh không kịp thu hồi kim đan, tiếp đó là đấu kim đan, kiểu giao đấu tính mạng của tu sĩ Kim đan kỳ, chúng ta không thường thấy đâu, hai viên kim đan này va nhau sẽ thế nào?”

“...”

Mọi ý nghĩ này lóe lên trong điện quang hỏa thạch, lướt qua óc vô số tu sĩ Linh Cữu thành.

“Chát chát chát chát!”

Trên không, tử sắc thiên long đập vỡ bạch sắc cốt liên, bùng lên xuất vô số cương phong như lưỡi kiếm.

Tử sắc thiên long và kim đan của Ngụy Tác va mạnh vào kim đan của Diệp Linh.

“Oành!”

Tử sắc thiên long vỡ tan, bản thể hai viên kim đan va nhau.

“A! Kim đan va nhau, như hai ngọn núi va chạm. Uy năng này, không phải tu sĩ Kim đan kỳ thì sao chống nổi.”

Tích tắc đó, từng vòng cương phong và sóng âm như thực chất tràn lan, cả Linh Cữu thành như bị vô hình cự chùy gõ mạnh, đá dưới mặt đất rung lên.

“Mắc hờm rồi, y định dụ cho ta tể xuất kim đan, rồi dùng kim đan va chạm!”

Diệp Linh hiểu rõ nhưng không còn lựa chọn nào khác.

“Cách!”

Lập tức, phù văn lưu chuyển trên kim đan của Diệp Linh tan vỡ.

“Phù!” Thân thể y rung động đoạn phun máu. Kim đan của y bị kim đan của Ngụy Tác đánh bay.

“Không xong!”

Âm Mị Ly, Mặc Thanh Phong quan chiến ngoài xa đều biến sắc.

Kiểu va chạm kim đan này, bên thua không chỉ nhục thân mà ngay cả kim đan tu vi cũng tổn thương.

“Nào, Diệp Linh! Ta đã nói sẽ đánh ngươi như đánh chó.”

“Cách!”

Không hề ngừng tay, kim đan của Ngụy Tác đuổi sát, va vào kim đan của Diệp Linh!

“Phù!”

Kim đan của Diệp Linh vừa ánh lên quang văn lại tan vỡ, thân thể y run lên co lại, phun máu ồng ộc.

“Uy năng kim đan của Ngụy Tác mạnh hơn nhiều Diệp Linh. Va chạm kiểu này là so kim đan, Diệp Linh lắm thủ đoạn đến đâu cũng không thể thi triển!”

“Diệp Linh lại bị đánh như một con chó, kim đan oanh kích kiểu này chỉ một vài lần nữa là Diệp Linh xong đời!”

“A! Trận chiến này khẳng định được ghi vào điển tịch, lưu truyền hậu thế. Một tu sĩ Kim đan kỳ nhất trọng, đến sơn môn đỉnh cấp đại tông môn như Âm Thi tông khiêu chiến, còn đánh cho tu sĩ Kim đan kỳ lưỡng trọng thành như thế.”

“Ngụy Tác lần này thành công rời khỏi Âm Thi tông, tương lai tuyệt đối sẽ có thành tựu kinh nhân! Tu vi này mà mới hơn hai mươi tuổi... Chỉ là y quá huênh hoang, trước mặt mọi tu sĩ Âm Thi tông, giết một tu sĩ Kim đan kỳ lưỡng trọng, Âm Thi tông khẳng định không thể bỏ qua!”

Khấp Linh Cữu thành, hai ba mươi vạn tu sĩ đều tỏ vẻ không dám tin.

“Đây là...?”

Một bóng người đột nhiên từ sơn môn Âm Thi tông hiển hiện, như đẩy cánh cửa hư không bước ra trước mặt chúng nhân.

Thân ảnh này không hề có linh khí ngưng kết thành hình dạng gì nhưng trên đầu lấp lánh hồng quang, liên tục ngưng tụ thành hình ma thần ba đầu bốn tay, trông như viên cổ ma thần đột nhiên giáng lâm nhân gian, cực kỳ đáng sợ.

Uy thế này hoàn toàn áp đảo mọi tu sĩ Kim đan kỳ tại trường.

“Huyết Linh lão tổ! Tu vi Kim đan ngũ trọng! Chỉ thiếu chút nữa là đột phá đến Thần huyền cảnh, tu thành thần huyền pháp tướng! Không biết bao nhiêu năm ông ta không rời Âm Thi tông mà giờ lại ra đây!”

“Đúng, tu sĩ Kim đan kỳ lưỡng trọng, đối với tông môn nào cũng là trụ cột, Diệp Linh rất có thể trở thành Âm Thi tông tông chủ tiếp theo, Huyết Linh lão tổ đương nhiên không thể trơ mắt nhìn y bị người ta giết chết trước sơn môn.”

“Huyết Linh lão tổ đã ra thì sẽ động thủ! Không ngờ ông ta cũng ra, Ngụy Tác thăm rồi.”

Thấy Huyết Linh lão tổ, Âm Lệ Hoa nhợt nhạt mặt mày, thân thể run lên.

“Thắng bại đã phân, dù là Hiên Viên lão tổ của Hải Tiên tông cũng không dám như thế trước mặt ta, thế nào, trước mặt ta mà người định đuổi tận giết tuyệt chăng?”

Giọng nói như sấm nổ trên không, Huyết Linh lão tổ khác nào viên cổ ma thần giáng lâm nhân gian, vung tay trái lẳng không chụp vào vị trí của Ngụy Tác và Diệp Linh.

Huyết Linh lão tổ và Ngụy Tác cách nhau hơn nghìn trượng, nhưng Huyết Linh lão tổ lẳng không xuất thảo thì ai cũng thấy tầng mây phía trên Ngụy Tác và Diệp Linh đột nhiên tách ra, huyết thảo khổng lồ cỡ bảy, tám mươi trượng chụp xuống cả hai.

“Huyết Linh lão tổ không ngại tổn hao tinh huyết, trực tiếp xuất thủ?! Lẽ nào lời đồn ‘Đan đông tu sĩ’ là giả?”

“Cổ ma huyết thảo! Huyết Linh lão tổ độc ác thật, thuật pháp này đâu chỉ cứu Diệp Linh, rõ ràng định giết luôn Ngụy Tác!”

Huyết Linh lão tổ thi triển huyết thảo, cơ hồ mọi tu sĩ Linh Cữu thành quan chiến đều nghẹt thở, ai cũng nhận ra Huyết Linh lão tổ không hề chưa đường sống cho Ngụy Tác.

“Thế nào, Huyết Linh lão tổ, thân phận như ông cũng định xuất thủ đối phó một văn bối như mõ?”

Trên không, không khí quanh Ngụy Tác bị trấn áp kêu tanh tách, nhưng thần sắc gã không đổi.

Gã điểm tay, một đạo quang hoa bắn ra rồi bành trướng vô hạn, sáng rực quang văn, quang phù, nguyên khí.

Như một viên đan nhưng không ngừng bành trướng, biến thành một vì văn tinh!

“Cái gì đó? Lẽ nào y tự nổ kim đan!”

“Không thể nào, kim đan của y đã thu hồi rồi.”

Ánh mắt mọi tu sĩ đều động lại.

“Ồanh!”

Sức mạnh hủy diệt không ngừng nổ tung, sau cùng biến thành một dải sáng đỏ sậm.

Dải sáng va vào huyết thảo, uy năng kinh nhân xung kích lên mình Diệp Linh.

“A!”

Tiếng kêu của Diệp Linh chìm trong tiếng nổ kinh thiên động địa.

Huyết thảo của Huyết Linh lão tổ vỡ tan, kim đan của Diệp Linh cũng nứt nẻ, đoạn Huyền sát ma thảo của Ngụy Tác cuốn cả kim đan và nhục thân Diệp Linh về.

Bị Huyền sát chụp vào, Diệp Linh vốn đã trọng thương liền đen bầm toàn thân, không còn sinh khí!

“Diệp Linh chết rồi!”

“A! Diệp Linh lại bị Ngụy Tác giết! Giết ngay trước mặt tu sĩ Âm Thi tông!”

“Đây là pháp bảo gì! Uy lực lại đến mức chặn được cả thuật pháp của Huyết Linh lão tổ!”

“Tu sĩ Kim đan lưỡng trọng lại trực tiếp bị tu sĩ Kim đan nhất trọng giết!”

Linh Cửu thành vang lên tiếng hít hơi lạnh.

“Ngụy Tác!”

Nguyên khí như sóng máu từ mình Huyết Linh lão tổ dâng lên, rõ ràng lão đang giận điên người.

“Phù!”

Cùng lúc, Huyết Linh lão tổ vừa quát vang thì Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh cầm hắc sắc tiểu đao cắm vào ngực Diệp Linh. Hành động này của gã khiến mọi tu sĩ rừng mình chấn động.

“Y thật sự quá quyết đoán.” Tuyệt đại đa số tu sĩ đều có ý nghĩ này.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

377. Chương 377: Đã Móc Sạch Rồi

“Huyết Linh lão tổ không xuất thủ, Diệp Linh tất bị đánh như con chó, trước đây y ý thế hiếp người, không biết bao nhiêu tu sĩ bị y chèn ép mà chỉ biết nhìn, không ngờ y cũng có hôm nay.”

“Rõ ràng ban nãy Diệp Linh bị thuật pháp giết chết, giờ còn cầm thêm một dao để làm gì?”

“Không ngờ Hải Tiên tông có được nhân vật như thế, trước đây Âu Nhiên Mạnh của Minh Nguyên tông được coi là thiên tài, hiện tại so với Ngụy Tác thì không đáng một xu, chẳng trách họ Âu chết trong tay người ta.”

Nhất thời, Linh Cửu thành lặng ngắt, mọi tu sĩ đều chờ xem sẽ xảy ra việc gì nữa.

Từ lúc đến Linh Cửu thành, kêu gào trước sơn môn, đến giờ dù Huyết Linh lão tổ ngăn cản mà gã vẫn giết Diệp Linh, Ngụy Tác khiến mọi tu sĩ tại trường quá mức chấn động.

Hai Kim đan kỳ đại tu sĩ của Âm Thi tông Âm Mị Ly, Mặc Thanh Phong đều lạnh buốt trong lòng. Vốn Âm Mị Ly và Diệp Linh không hợp, cả hai mình tranh ám đấu tại tông môn để mong trở thành Âm Thi tông tông chủ tiếp theo. Nhân vật số hai tông môn là Dạ Vô Thương tu vi tuy cao ngưng chỉ cảm đầu khổ tu, Âm Mị Ly và Diệp Linh, tại Âm Thi tông cực có thanh vọng, thủ đoạn lung lạc nhân tâm và chưởng quản đệ tử đều cao, theo lý nếu Diệp Linh bị giết, Âm Mị Ly lẽ ra vui mừng nhưng lúc này lão chỉ muốn giết Ngụy Tác ngay.

Vì thực lực Ngụy Tác quá biến thái, lại mới ngần ấy tuổi, không trừ đi thì là mối họa, sau này mà gặp gã chỉ còn cách tránh mặt.

Trong lịch sử Vân Linh đại lục, năm, sáu trăm năm này lần đầu tiên trước mặt đông người, tu sĩ Kim đan lưỡng trọng quyết đấu với tu sĩ Kim đan nhất trọng mà bị tu sĩ Kim đan nhất trọng giết chết, trong khi tu sĩ Kim đan nhất trọng không hề hấn gì.

Âm Mị Ly hoặc Mặc Thanh Phong đều biết đối lại là mình thì cũng thế, sẽ bị Ngụy Tác hạ sát.

“Không ngờ y lợi hại đến mức này, bất quá Huyết Linh lão tổ đã động sát tâm, y còn thủ đoạn gì nữa chẳng.” Âm Lệ Hoa vừa mừng vừa kinh ngạc, nhưng không lộ ra ngoài mặt.

“Ngụy Tác, ta lên tiếng ngăn cản mà ngươi còn dám làm vậy, lẽ nào còn định ung dung bỏ đi?”

Huyết Linh lão tổ quát tên Ngụy Tác thì vô số vân khí quay tít quanh mình lão thành một vùng xoáy khổng lồ.

“Lợi hại thật! Đây là khí tức khiêu vị mà cũng có uy lực đến thế.”

Tu sĩ phái dưới Huyết Linh lão tổ và Ngụy Tác xáo động lùi nhanh lại, tránh gặp họa khi hai Kim đan kỳ đại tu sĩ, nhất là Huyết Linh lão tổ - cao thủ bán bộ Thần huyền cảnh - động thủ.

Tu sĩ Phân niệm cảnh, trừ phi có pháp bảo phòng ngự đạo giai trung phẩm trở lên, không thì trước mặt Huyết Linh lão tổ có khác gì hạng tôm tép, tùy tiện một đạo thuật pháp là dễ dàng lấy mạng. Huyết Linh lão tổ từ cách nghìn trượng có thể trực tiếp thi triển thuật pháp, thần thức uy áp ngay cả tu sĩ Kim đan kỳ nhất trọng lưỡng trọng cũng hành động trì hoãn, nhưng không hiểu sao Ngụy Tác vẫn như không.

“Huyết Linh lão tổ, mỗ và Diệp Linh ước đấu công bình, nếu mỗ không địch nổi, Diệp Linh sẽ nhường tay chăng?”

“Tu sĩ Linh Cửu thành đều nhìn rõ, đạo thuật pháp của các hạ không chỉ định cứu Diệp Linh, mà định giết luôn mỗ, thân phận như các hạ mà đối phó vân bối, mỗ đành dựa vào pháp bảo.”

“Hiện tại với thân phận của ông mà định tự xuất thủ đối phó mỗ? Dù thắng chắc cũng bị tu sĩ Vân Linh đại lục cười nhạo. Hoặc cứ bảo ngăn này người Âm Thi tông ủa lên nhỉ? Tất cả xông lên thì khẳng định ta không chống nổi, bất quá trừ ông ra, ta không sợ ai.”

Ngụy Tác không chịu lép, nhìn Huyết Linh lão tổ, tam sắc quang hoa đỏ, vàng, tím, từ lòng tay bay lên.

“Kim đan?! Lê nào công pháp của y tu thành được hai viên kim đan?”

“Ngu xuẩn, làm gì có công pháp tu thành hai viên kim đan, rõ ràng đó là pháp bảo do kim đan luyện chế thành. Ban này chắc y dùng pháp bảo này chống lại Huyết Linh lão tổ!”

“Vật này còn uy lực kinh nhân hơn tự nổ kim đan, tu sĩ Kim đan nhất trọng lưỡng trọng cũng bị nổ tan xác.”

“Y có bao nhiêu vật này? Nếu có mười mấy hai mươi viên, Âm Thi tông e rằng hôm nay thảm rồi.”

Trong tay Ngụy Tác sáng lên viên Tuyệt diệt kim đan thứ hai luyện từ kim đan của Yêu Tán Tán. Tuyệt diệt kim đan vừa xuất hiện, chung quanh hô lên vang vọng.

“A, còn có nữa? Viên này còn đáng sợ hơn lúc trước, thôi vậy, ta không phải đối thủ, đợi khi tu luyện đến mức chống lại được thứ này rồi tính.”

Cùng lúc, một tu sĩ chưa kịp rời khỏi sơn môn Âm Thi tông, đầu tóc râu ria bết lại, không biết bao nhiêu năm chưa tắm gội, ngay cả mặt mũi cũng không trông rõ chột nuốt nước bọt lác đầu, quay người đi vào địa đạo vừa đi ra.

Linh khí của tu sĩ này màu vàng, ngưng thành nhiều hình kim sắc để chung, khí tức hơn nhiều Diệp Linh. Không cần nói cũng biết là tu luyện cuồng nhân Dạ Vô Thương của Âm Thi tông. Qua lời lẩm bẩm thì tính y thẳng thắn, không có bao nhiêu tâm cơ.

“Được lắm! Vân bối lớn mật như ngươi thì ta lần đầu tiên được thấy. Ta động thủ không vì ngươi và Diệp Linh ước chiến, và vì ngươi gào hét trong sơn môn Âm Thi tông. Ngươi chống được một chiêu thì ta không tiện đối phó. Ta sẽ sai hậu bối đệ tử đến Hải Tiên tông tìm ngươi. Bất quá thì thể Diệp Linh thì ngươi không được mang đi, ta sẽ để ngươi rời Linh Cửu thành.” Huyết Linh lão tổ cất giọng.

“A? Huyết Linh lão tổ lại nhượng bộ?”

Huyết Linh lão tổ dứt lời, mọi tu sĩ Linh Cửu thành đều ngẩn người, cứ như một màn kịch hay sắp mở màn thì diễn viên chính tuyên bố về nhà ăn cơm không diễn nữa.

“Xem ra lời đồn quả nhiên đúng, Huyết Linh lão tổ vẫn toàn lực xung kích Thần huyền cảnh, có điều công pháp tổn hao tinh huyết quá lợi hại, không thể kịch liệt giao thủ với người ta, bằng không khó giữ được mình.”

Phần lớn tu sĩ hiểu ra, ai cũng cảm nhận được sát cơ ban nãy của Huyết Linh lão tổ, nhân vật như lão tất nhiên không vì vài ba câu của Ngụy Tác mà bỏ đi ý định giết gã. Lão nói vậy vì e ngại thực lực gã, tìm cách xuống nước.

“Được, phiên chư vị tu sĩ Linh Cữu thành làm chứng. Hôm nay Huyết Linh lão tổ nói là sẽ sai hậu bối đệ tử đến Hải Tiên tông tìm mõ, mõ sẽ đợi.” Ngự Tác cười nhạt, nói đoạn phất tay ném thi thể Diệp Linh cho Huyết Linh lão tổ.

“Tu sĩ Âm Thi tông quay lại, để y rời Linh Cữu thành!”

Huyết Linh lão tổ quét ra, thân ảnh lão và thi thể Diệp Linh tan biến, hồng quang lại lóe lên, khuất vào sơn môn Âm Thi tông.

Mọi tu sĩ Âm Thi tông không dám dừng lại, mặt mũi hầm hăm quay về Âm Thi tông.

Âm Lệ Hoa cũng không nói gì, nhìn Ngự Tác đoạn quay về sơn môn Âm Thi tông.

Lúc nhìn Ngự Tác, miệng nàng ta mấp máy, qua khẩu hình và thần sắc nàng ta, Ngự Tác nhận ra câu nói, “Vật của đệ lớn lắm.”

Huyết Linh lão tổ và toàn bộ tu sĩ Âm Thi tông quay về sơn môn, khung cảnh lại trở nên vắng vẻ.

Ngự Tác không hề dừng lại.

Đoạn gã cùng Cơ Nhã lại vào truyền tông pháp trận, khuất bóng trong linh quang.

Mọi tu sĩ Linh Cữu thành đều chấn động nhìn Ngự Tác đi khỏi, tất cả bất động cho đến khi gã khuất bóng.

“Oành!”

Đến khi thân ảnh gã tan vào linh quang trong truyền tông pháp trận nửa tuần hương thì Linh Cữu thành mới sôi lên.

Trận chiến kinh thiên động địa đó đã xong.

Nhưng tu sĩ tại trường đều biết trận này khẳng định trở thành truyền kỳ trong lịch sử Vân Linh đại lục. Họ lại tận mắt thấy trận chiến này từ đầu đến cuối!

“A! Tiểu tử, trước mặt ta mà người dám giở trò này, không giết người thề không làm người!”

Trong đại điện, Huyết Linh lão tổ gầm lên vang vọng.

Thi thể Diệp Linh trước mặt lão, nạp bảo nang cũng nằm trong tay nhưng bên trong trống trơn, không có gì! Ngự Tác không hiểu từ lúc nào đã lén móc sạch mọi thứ trong nạp bảo nang của Diệp Linh, ngay cả Huyết Linh lão tổ cũng không chú ý thấy.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

378. Chương 378: Đối Thủ Thần Bí

“Gì hả! Ngự trưởng lão trực tiếp đến sơn môn Âm Thi tông khiêu chiến Diệp Linh, dù Huyết Linh lão tổ xuất thủ ngăn cản mà vẫn giết được Diệp Linh!”

“Làm sao đây, đại trưởng lão, có nên thông tri cho lão tổ chăng, Huyết Linh lão tổ khẳng định không bỏ qua cho Hải Tiên tông.”

“Quá xung động, Ngự trưởng lão còn trẻ, muốn đối phó Diệp Linh cũng không thể đến tận sơn môn, có khác nào vả vào mặt Huyết Linh lão tổ.”

Trong sơn môn Hải Tiên tông, tại đại điện lần trước mở trường lão hội, lần này còn có mặt nhiều trưởng lão hơn, tuyệt đại đa số khi nhắc đến Diệp Linh, Ngự Tác và Huyết Linh lão tổ thì đều rung mình như thể sắp gặp tai họa.

“Đừng vội.”

Đại trưởng lão mặt mũi trở khắc nãy giờ không nói gì, thấy tuyết đại đa số trưởng lão dừng lại, chăm chú nhìn mình thì phất tay thông thả nói, “Giết cũng giết rồi, cuống lên cũng vô dụng. Ngự trưởng lão làm thế, Huyết Linh lão tổ và Âm Thi tông tưởng muốn đối phó trưởng lão và Hải Tiên tông cũng là tất nhiên, nhưng Ngự trưởng lão đã về Hải Tiên tông, giết Diệp Linh xong mà ung dung ra về như thế chứng tỏ Huyết Linh lão tổ muốn cũng không đối phó nổi.”

“Không trực tiếp đối phó nổi, thế lực Âm Thi tông như thế, ngầm hạ thủ thì Hải Tiên tông cũng khó chịu nổi.” Truyền pháp trưởng lão thập phần ngưng trọng nói.

“Chư vị trưởng lão nghĩ xem, Hải Tiên tông chúng ta trước kia có nguồn lợi lớn nhất là linh thạch trong thành, hiện tại linh mạch đã khô kiệt, thu nhập chủ yếu đến từ Tịch Diệt tây hải. Tịch Diệt tây hải là do Ngự trưởng lão tại Hải liên đại hội giành về.” Đại trưởng lão tiếp lời, “Hiện tại trừ lão tổ và Ngự trưởng lão, còn có Lý trưởng lão là Kim đan tu sĩ. Bản tông dù gì cũng có ba Kim đan kỳ đại tu sĩ, Âm Thi tông tính cả Huyết Linh lão tổ cũng chỉ có năm Kim đan kỳ đại tu sĩ, mà trừ Huyết Linh lão tổ thì không ai Kim đan tu sĩ nào của họ là đối thủ của Ngự trưởng lão, nếu ở ngoài mà săn lùng tu sĩ của tông môn đối phương thì mình Ngự trưởng lão cũng không dễ hạ được. Âm Thi tông tất nhiên không dám làm quá. Không nên quý nhiều lão tổ, ảnh hưởng tiềm tu của người.”

“Đại trưởng lão nói không sai.” Truyền pháp trưởng lão nhướng mày, gật đầu. Nhiều trưởng lão cũng thở phào.

“Ngự trưởng lão làm thế, hiện tại thanh thế Hải Tiên tông cao nhất trong mấy trăm năm nay, lợi ích vô cùng, chúng ta nên làm không phải lo Âm Thi tông trả đũa mà phải giúp Ngự trưởng lão, chỉ cần thần thông và tu vi của Ngự trưởng lão tăng lên thì Âm Thi tông có thêm Kim đan tu sĩ cũng không sao.” Đại trưởng lão tiếp tục nói.

“Đúng.” Đại trưởng lão nói vậy, cơ hồ mọi trưởng lão Hải Tiên tông đều giãn hân chân mày. Một trưởng lão mặc mặc lục sắc pháp y, mặt đầy nếp nhăn đứng dậy, đưa một ngọc hạp cho đệ tử Hải Tiên tông ở ngoài, “Đưa Phúc lộc đạo đan này cho Ngự trưởng lão.”

“Tiêu trưởng lão còn như thế, vật này cũng tặng Ngự trưởng lão luôn.” Một lão giả mặc kim sắc pháp bào gật đầu, lấy một khúc gỗ màu vàng ném cho đệ tử Hải Tiên tông.

...

“Hải Tiên tông cường hình trưởng lão Ngự Tác kết đan thành công, chỉ hai mươi mấy tuổi, thiên cấp công pháp, đến tận Âm Thi tông giết tu sĩ Kim đan lưỡng trọng Diệp Linh?”

Trong khi Hải Tiên tông triệu tập đại quy mô trưởng lão hội vì việc Ngự Tác giết Diệp Linh thì trên không của một tòa thành lớn dao động vàng sáng vàng kỳ dị, một tu sĩ trẻ tuổi mặc bạch sắc pháp y dừng bước.

Thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sao, thập phần anh tuấn tiêu sái, tay cầm một chiếc ấn bạch ngọc kỳ lân, tạo cho người ta cảm giác rất cao quý, cao nhân nhất đẳng. Chính là thanh niên thần bí tại phách mại hội tranh chấp mảnh vỡ Diệu thụ với Ngự Tác.

Thành trì y đang có mặt là Dao Quang thành ở bắc bộ Vân Linh đại lục, Dao Quang thành sản xuất Dao Quang thạch để luyện chế ảo quang pháp khí h, phía trên thành luôn rực sáng hào quang do Dao Quang thạch trong núi non gần đó bề cong ánh sáng hình thành. Tin Ngự Tác kết thành kim đan, giết Diệp Linh đã lan đến Dao Quang thành, tu sĩ ở mỗi góc ngách trong thành đều bàn luận, ở đâu cũng nghe thấy mấy từ “Ngự Tác”, “Diệp Linh”.

“Lân vương, có lẽ chúng ta không cần đi tìm Kim Phong tán nhân nữa?”

Thanh niên thần bí như tản bộ đi vào một truyền tông pháp trận trong Dao Quang thành. Nghe thấy tiếng bàn tán thì thanh niên thần bí dừng lại nói. Giọng y tu lại, truyền vào bạch sắc tiểu ấn.

“Chủ nhân nói không sai.” Giọng bạch sắc kỳ lân thập phần uy nghiêm vang lên từ bạch sắc tiểu ấn, “Hai mươi mấy tuổi, tu luyện thiên cấp công pháp, đã kết thành kim đan, tốc độ tu luyện này không kém gì chủ nhân, phổ thông tu sĩ sao sánh được.”

“Mới mua được Kim lưu đạo đan, Hải Tiên tông lại có người kết đan, sao lại trùng hợp thế, chúng ta mắc hờn Vương gia thương hành và tu sĩ đó rồi, mảnh vỡ Diệu thụ đang ở chỗ y.”

“Vừa kết đan đã giết chết tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, thần thông không kém đâu.” Bạch y thanh niên mỉm cười: “Đi thôi, chúng ta về Hải Tiên thành gặp y. Không trừ y đi, đoạt lại mảnh vỡ Diệu thụ thì tương lai sẽ là kinh địch lớn nhất của ta.”

Đoạn bạch y thanh niên thần bí quay lại một truyền tông pháp trận vừa rời khỏi không lâu trước đó. Tu sĩ trông coi pháp trận ngạc nhiên, y lại dùng pháp trận quay về. Y không ngừng xuyên qua liên tiếp từng pháp trận, thoáng sau đã ở trong Hải Tiên thành.

Quay về trong Hải Tiên thành, bạch y thanh niên không vội vàng, thoang thả vào Vương gia thương hành, thoáng sau một đệ tử mặc hắc sam cung kính đi theo.

“Lâm tiền bối.”

Đệ tử Vương gia thương hành thập phần tinh minh theo bạch y thanh niên thần bí đến một ngõ vắng, tựa hồ định hỏi thanh niên cần giúp gì thì thanh niên thần bí mỉm cười vung tay, đột nhiên một đạo bạch quang bắn vào trán đối phương.

“A!”

Đệ tử Vương gia thương hành này run người, tỏ rõ thần sắc cực kỳ thống khổ, nhưng chỉ thoáng sau đã khôi phục như thường, lặng lẽ đi ra.

Có vẻ đệ tử này đã bị bạch y thanh niên dùng thuật pháp khống chế.

Thi pháp trong Hải Tiên thành sẽ bị thông hành linh phù ghi lại, linh quang phát ra sẽ khác đi. Nhưng không hiểu sao, thanh niên thần bí này thi pháp lại không bị thông hành linh phù cảm ứng được.

Thấy đệ tử Vương gia thương hành đi ra, bạch y thanh niên thần bí mỉm cười, thông thả đi ra ngoài Hải Tiên thành.

“Không ngờ Diệp Linh lại có lăm bạch cốt lãnh hỏa như thế.”

Lúc đó, Ngụy Tác đã về Hải Tiên tông, kiểm kê lại những gì thu được trong nạp bảo nang của Diệp Linh.

Lúc tế xuất Tuyệt diệt kim đan luyện chế từ kim đan của Yêu Tán Tán thì y đã móc hết nạp bảo nang của Diệp Linh, cả Huyết Linh lão tổ lúc đó dồn hết chú ý vào Tuyệt diệt kim đan nên không nhận ra rằng dù gã trả thi thể Diệp Linh xong nạp bảo nang đã rỗng không.

Lần này Ngụy Tác thu hoạch từ Diệp Linh rất khá.

Không chỉ có thêm một viên kim đan để luyện chế Tuyệt diệt kim đan mà Thực huyết pháp đao cũng hút thêm được khí huyết của tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, uy lực đối địch e không kém gì Tuyệt diệt kim đan.

Trừ ra, hai đạo giai thượng phẩm kim sắc pháp bảo của Diệp Linh cũng lọt vào tay gã.

Ngụy Tác không ngờ là trong nạp bảo nang của y có tới năm ngọn bạch cốt lãnh hỏa. Cộng với số có sẵn trên mình gã là mười một ngọn, chỉ cần thêm năm ngọn nữa sẽ ngưng thành bạch cốt minh hỏa, dùng để tế luyện bản mệnh pháp bảo.

Linh thạch đại của Diệp Linh có khoảng tám mươi vạn hạ phẩm linh thạch. Vốn gã hao hụt gần hết linh thạch, giờ có bịp bổ sung.

Trừ ra, nạp bảo nang của Diệp Linh chỉ còn lại một tấm hắc sắc ngọc phù.

Ngụy Tác thu bạch cốt lãnh hỏa và hai kim sắc pháp bảo lại rồi đọc hắc sắc ngọc phù.

“Hắc minh cốt quân...?”

Thần thức quét vào, nhãn quang Ngụy Tác lóe lên, hắc sắc ngọc phù lại là ký sự cổ phù, chỉ là không ghi lại thuật pháp “Vạn quý ma âm kiếm” như gã mong muốn mà là cách luyện chế pháp bảo Hắc minh cốt quân.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

379. Chương 379: Một Đồng Đồ Tốt

“Vạn quỷ ma âm kiếm” của Diệp Linh ít nhất cũng là thiên cấp đệ giai thuật pháp, có cả tác dụng thần thức xung kích, quan trọng nhất còn là thuật pháp đại phạm vi.

Trong số thuật pháp đại phạm vi Ngụy Tác biết hiện tại chỉ có Kim xà loạn vũ trong Kim xà lôi quyết.

Phạm vi và uy lực Kim xà loạn vũ đối với tu vi hiện tại của gã là không đủ. Nếu đối diện hai, ba mươi cá tu sĩ Phân niệm cảnh mà gã có thuật pháp đại phạm vi như “Vạn quỷ ma âm kiếm” thì một chiêu là khiến đại đa số tu sĩ trong số này không thể công kích, đoạn sẽ dễ dàng đánh cho họ liêu xiêu. Nhưng không có thuật pháp uy lực như thế mà bị ngăn ấy tu sĩ Phân niệm cảnh vây công, tình huống của gã sẽ rất tệ, nhiều khả năng mất mạng.

“Vạn quỷ ma âm kiếm”, Ngụy Tác đương nhiên thêm muốn, giờ xem ngọc phù thấy không phải thuật pháp đang mong thì gã hơi thất vọng.

“Hắc minh cốt quân... có thể luyện chế hài cốt tu sĩ và yêu thú thành pháp bảo khôi lỗi..., uy năng đạt tới mức nào? Lễ nào Diệp Linh luyện chế vật này tại Âm Thi tông?”

Đọc xong nội dung, gã tỏ rõ thần sắc kinh ngạc.

“Hắc minh cốt quân” ghi trong hắc sắc ngọc phù không phải pháp bảo bình thường mà tương đương với “Hộ pháp khôi lỗi”, rất có linh tính. Pháp bảo này mà luyện chế thành công thì cũng như Phệ tâm trùng, có thể do tâm niệm gã điều khiển, nghe hiệu lệnh của gã.

Hắc sắc ngọc phù nói rõ, Hắc minh cốt quân chỉ cần dùng hài cốt hoàn chỉnh của tu sĩ và yêu thú là có thể luyện chế, thực lực chỉ kém hơn bản thể tam trọng tu vi. Hài cốt tu sĩ Kim đan tứ trọng luyện chế thành Hắc minh cốt quân thì thực lực tương đương với tu sĩ Kim đan nhất trọng, hài cốt thất cấp thượng giai yêu thú luyện chế thành Hắc minh cốt quân thì thực lực tương đương với lực cấp cao giai yêu thú.

Những gì ghi trên hắc sắc ngọc phù khiến đầu óc gã cơ hồ nghĩ ngay đến thi thể Hỗn nguyên ngân oa.

Hỗn nguyên ngân oa bốn tay do nữ hoàng ngân lân yêu thú tiến hóa ít nhất có thực lực bát cấp trở lên, nếu luyện chế thành Hắc minh cốt quân thì ít nhất cũng đạt thực lực thất cấp đệ giai yêu thú. Thất cấp yêu thú thì ngay cả tu sĩ Kim đan nhất trọng vị tất đối phó được!

Nghĩ vậy gã lại đọc kỹ nội dung hắc sắc ngọc giản.

Gã lập tức tỏ vẻ hớn hở.

Hắc sắc ngọc giản ghi lại rằng, “Hắc minh cốt quân” có uy lực thuật pháp không tệ, theo nguyên liệu luyện chế mà hình thành hắc minh hỏa có uy năng tương ứng nhưng nhược điểm là bản thể không cứng, không chịu được chấn động kịch liệt, cần dùng hài cốt cứng để luyện chế.

Điểm này đối với Ngụy Tác thì thật quá hợp!

Hài cốt Hỗn nguyên ngân oa hấp thu thai thể hai kim sắc pháp bảo, cứng hơn cả thai thể đạo giai thượng phẩm pháp bảo.

“Âm minh tinh, Vô căn thảo dịch, Hắc đề liên.”

Ngụy Tác quyết định luyện chế pháp bảo này, những còn cần vài ba nguyên liệu phụ trợ.

Hiện trong tay gã, nguyên liệu luyện khí cao cấp và phương pháp luyện chế đều không thiếu. Ở Tiểu thiên giới lấy được ngăn ấy ngân lân yêu thú và Hỗn nguyên ngân oa mà chưa có thời gian luyện chế, hơn nữa gã cũng có tới ba đạo giai thượng phẩm kim sắc pháp bảo, thêm Cơ Nhã thì khi đối địch cũng đủ dùng. Nhưng

“Hắc minh cốt quân” lại khác, khi đối địch chỉ cần hạ lệnh là không hao phí chân nguyên của gã, cũng không cần điều khiên, tương đương với có một trợ thủ đắc lực.

“Việc gì hả?”

Đúng lúc đó, pháp khí truyền âm hình cái chuông trong chỗ ở của Ngụy Tác rực quang hoa, gã dồn chân nguyên vào hồi.

“Ngụy trưởng lão, đại trưởng lão phái người đưa đồ đến, nói là chư vị trưởng lão tặng Ngụy trưởng lão, có thể sẽ hữu dụng với trưởng lão.” Truyền âm pháp bảo được Ngụy Tác kích phát thì giọng Lâm Tu Nhân thường trong nom ở ngoài vang lên.

“Đưa đồ đến, thứ gì nhỉ?”

Ngụy Tác kinh ngạc rời chỗ ở, thấy gã đi ra, Lâm Tu Nhân đợi sẵn vội đưa nạp bảo nang tới.

“Đây là?”

Ngụy Tác đón lấy nạp bảo nang, quay về tĩnh thất lấy hết đồ trong đó ra. Là một bạch sắc ngọc hạp, một khúc gỗ màu vàng, một viên ngân sắc châu tử cũng một khối hoàng sắc nhuyễn ngọc trạng tinh thể hình ngọc thiềm.

“Ngụy Tác, đó là Phúc lộc đạo đan...” Bạch sắc ngọc hạp đựng một viên đan được đỏ rực to cỡ mắt rồng, có hoa văn hình cá chép do thiên nhiên hình thành, tỏa mùi thơm kỳ dị như mùi rượu. Ngụy Tác không nhận ra nhưng Cơ Nhã lại nhận ra, mặt ửng lè.

“Vợ ngoan, Phúc lộc đạo đan thật ra là đan được gì, công hiệu thế nào mà nàng đỏ mặt?” Cơ Nhã hay xấu hổ nên ra ngoài, Ngụy Tác chỉ gọi tên nàng, nhưng khi chỉ có hai người, gã đều chỉ gọi vợ ngoan.

“Phúc lộc đạo đan có công hiệu đại bổ dưỡng nguyên âm nguyên, tu sĩ tu luyện song tu công pháp mà sử dụng thì tu luyện sẽ có hiệu quả gấp mấy lần.” Cơ Nhã chần chờ một lúc mới đỏ mặt giải thích: “Trưởng lão này biết huynh tu luyện song tu công pháp nên tặng đan được này.”

“Hả?” Ngụy Tác hưng phấn hẳn, nháy mắt với nàng, “Vợ ngoan, chúng ta thử xem nhỉ?”

“Muội biết huynh sẽ nói vậy.” Cơ Nhã đỏ mặt liếc Ngụy Tác, “Lo chính sự đã.”

“Chính sự?” Ngụy Tác cười hắc hắc, “Tu luyện đề thăng tu vi, không phải chính sự sao?”

“Được rồi, muội không nói lại huynh.” Cơ Nhã cực kỳ hổ thẹn, “Ít nhất cũng phải xem những thứ gì khác gì đã rồi tính.”

“Được, vợ ngoan, đó là nàng nói, xem xong mấy thứ này thì nên tu luyện,... việc tu luyện của chúng ta dừng lâu quá rồi. Phải bù lại chứ.”

Cơ Nhã càng đỏ mặt, Ngụy Tác hỉ hả, nhanh chóng xem xét mấy món kia.

Khúc gỗ vàng chỉ dài một thước, là gỗ thật sự, nhưng rất đặc biệt, rần rạt lôi cương khí tức.

Ngân sắc châu tử trong veo như thủy tinh, không hề có phù văn, không giống đan được hay pháp châu, bên trong lấp lánh lam quang.

Hoàng sắc nhuyễn ngọc trạng tinh thể, đặt trước mặt thì có mùi thơm nhẹ như cỏ, nhẹ bằng hổ phách, lại mềm mại, có thể cắt ra.

“Vợ ngoan, nàng biết ba vật này không?” Ngụy Tác đã quan sát kỹ nhưng không nhận ra gì.

“Không biết, muội chưa thấy.” Tim đang đập nhanh, nghĩ đến việc sắp tới, Cơ Nhã đỏ mặt lắc đầu.

Cơ Nhã càng ngượng vì Ngụy Tác nghe câu trả lời thì nhanh chóng móc Dưỡng quỹ quán ra nhỏ một giọt máu Hỏa địa long vào.

“Con bà nó chứ, việc gì mà gọi ta ra, gần đây nguyên khí tổn hao lợi hại, tình nhân ở Âm Thi tông của người tệ quá, giờ mà chưa tìm được Tử ma anh cho ta khôi phục nguyên khí.” Lục bào lão đầu lẩm bẩm.

“Cái gì mà tình nhân ở Âm Thi tông.” Ngụy Tác trợn tròn trắng.

Lục bào lão đầu khi xem nhiệt náo và tham gia phách mại hội thì đủ nguyên khí, hiện tại nhờ giám định thì lại tiếc nguyên khí.

“À! Kim lôi thần mộc? Ngụy Tác, sao ngươi lại có thứ này? Lẽ nào trên đường về, ngươi thuận tiện giết người cướp của? Ta ở trong Dương quỷ quán không cảm giác thấy nguyên khí dao động kịch liệt, hình như ngươi không đầu pháp?” Gã chưa nói gì, thân ảnh lục bào lão đầu đã xuất hiện, thấy thứ trong tay gã thì lão tròn tròn mắt.

“Kim lôi thần mộc?”

“Phá đan châu! Đây là Phá đan châu! Ngụy Tác, sao ngươi lại có thứ này?”

“Đây là Dương nguyên thiên thiên ngọc!”

Ngụy Tác mới cầm khúc gỗ màu vàng lên, chưa kịp hỏi lục bào lão đầu xem Kim lôi thần mộc là gì thì lão càng tròn mắt, như bị bóp nghẹt cổ họng.

“Lão đầu, những thứ này đều là do các trưởng lão Hải Tiên tông tặng.” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nhìn nhau, hỏi lục bào lão đầu: “Xem ra chắc là đồ tốt, bất quá ngươi cứ bảo cho ta biết từng món rồi hẵng kêu?”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

380. Chương 380: Trúng Kê

“Đừng vội lên mặt.” Lục bào lão đầu thấy Ngụy Tác nói vậy, thì kêu lên: “Có tin ta nói ra một món thôi là ngươi kêu lên ngay không?”

“Vậy hả?” Ngụy Tác liếc lục bào lão đầu, “Cho biết từng thứ.”

“Được!” Lục bào lão đầu hằm hừ, chỉ vào Ngụy Tác khối hoàng sắc nhuỵ ngọc trạng tinh thể như ngọc thiên: “Nghe rõ này, đây là Dương nguyên thiên thiên ngọc, cũng như hổ phách, là dịch trần của viễn cổ linh mộc ngưng kết thành, do thiên nhiên hình thành hình ngọc thiên. Công hiệu lớn nhất là điều tiết khí huyết, ôn dưỡng thần hồn, tăng cường thể chất, được tính thập phần ôn hòa. Cực kỳ thích hợp cho Hàn Vi Vi hiện tại, cho nàng ta uống thì không cần dùng thêm linh dược khác, chậm nhất hai ngày là nàng ta sẽ tỉnh lại, vài ngày nữa là sinh long hoạt hổ, y như lúc trước, có khi thể chất còn hơn cũng nên.”

“À!”

Lục bào lão đầu nói vậy, Cơ Nhã kêu lên. Nên biết nhiều lúc Hàn Vi Vi còn quan trọng hơn chính bản thân nàng, mấy hôm nay trông nom Hàn Vi Vi, hiểu rõ tình trạng của sư muội, dù Hàn Vi Vi tỉnh lại ngay, không có thứ này thì với thể chất của sư muội, muốn hồi phục như trước, từ từ điều dưỡng chắc chắn mất mấy tháng.

Nhưng Ngụy Tác không nói gì.

“Thế nào, ngươi liều mạng vì Hàn Vi Vi, hiện tại nàng ta được cứu tỉnh, ngươi không hưng phấn hả?” Ngụy Tác phản ứng như thế khiến lục bào lão đầu tròn mắt, hỏi.

“Hưng phấn, sao lại không hưng phấn?” Ngụy Tác nhìn Cơ Nhã và lục bào lão đầu, cười ha hả, “Bất quá ta không quen kêu. Hưng phấn đến đâu cũng không kêu.”

Cơ Nhã đỏ lựng mặt mày, hận không thể cho gã một cước, lại sợ lục bào lão đầu liên tưởng lung tung nên nàng cúi đầu không nhìn Ngụy Tác.

Bất quá nàng đánh giá thấp mức độ hiểu nhau của lục bào lão đầu và Ngụy Tác, “ta sao biết được ngươi có kêu hay không, đằng nào ngươi cũng có người khác giới là mất hết nhân tính, chưa cho ta xem bao giờ.” Lục bào lão đầu phẫn hận nói.

Ngụy Tác càng thấy Cơ Nhã hồ thẹn thì càng đắc ý như trọc phú ại: Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ khi xưa có ai ngờ lại là vợ gã, còn e thẹn như thế trước mặt gã. Đoạn gã nhìn lục bào lão đầu với vẻ khinh thường: “Được rồi, ta đã đáp ứng sẽ giúp người ngưng hình, lúc người ngưng thành hình thể, ta sẽ cho mượn linh thạch, muốn làm gì cũng được, giờ nói sang hai món khác nhỉ?”

“Kim lõi thần mộc mà đan độc luyện hóa thì vô dụng, nhưng có thêm Thanh hư đằng cùng luyện hóa thì có khả năng đồng thời tu luyện thành lõi linh căn, mộc linh căn.” Hiện tại Ngụy Tác đã kết đan thành công, thành tu sĩ Kim đan kỳ, lục bào lão đầu sợ y nuốt lời, không giúp lão ngưng hình, nên không nhiều lời mà chỉ vào khúc gỗ màu vàng trong tay gã giải thích

“Lôi, mộc song linh căn? Lợi hại vậy sao? Vật này thì ngay cả cổ phù ta lấy được cũng không ghi chép.” Ngụy Tác tròn mắt. Gã đang là bằng hỏa song hệ linh căn tu sĩ, đương nhiên hiểu rõ có thêm một linh căn có lợi gì với tu sĩ, ngay cả thi thể trong cây trụ ở bằng nguyên Đạo Huyền điện có mang ngọc phù ghi chép về linh căn, cho biết trong tu đạo giới từ cổ đến kim, linh căn đều được trọng thị, không chỉ linh căn tu mới biết lợi ích của linh căn.

“Kim lõi thần mộc và Thanh hư đằng đều rất hiếm có, Thanh hư đằng có ích với cả Thần huyền cảnh tu sĩ, tu sĩ tầm thường căn bản không biết, không có gì ghi lại cũng bình thường.” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác, “Bất quá người có một khúc Kim lõi thần mộc, cũng nên nghe ngóng Thanh hư đằng. Nếu tu luyện thêm hai linh mạch, tốc độ tu luyện của người sẽ nhanh hơn mấy phần.”

“Vật này là Phá đan châu, thật ra là gì?” Ngụy Tác hỉ hả thu Kim lõi thần mộc, cầm viên ngân sắc châu tử lên hỏi.

“Phá đan châu là pháp khí do Thiên Cương tông ở thời đại của ta luyện chế. Pháp khí này luyện chế bằng gì thì ta không biết.” Lục bào lão đầu tỏ ra thập phần ngưng trọng, “Vật này chuyên dụng để đối phó tu sĩ Kim đan kỳ, va vào kim đan hà quang ngưng hình là sẽ nổ! Uy năng hoàn toàn không kém gì Tuyệt diệt kim đan! Chỉ có điều phạm vi nổ nhỏ hơn, chỉ nhắm vào tu sĩ Kim đan kỳ. Có vật này, chỉ cần đối phương dùng kim đan đối phó thì dù kim đan uy năng cao hơn người cũng sẽ ném mùi. Vì thế vật này mới gọi là Phá đan châu.”

“Ngụy Tác, mấy trưởng lão Hải Tiên tông cho người những thứ này, khẳng định đã nghĩ kỹ rồi. Âm Thi tông không dám làm gì quá, e dè chính người. Cố gắng giúp người thì càng có lợi cho Hải Tiên tông. Nhưng trong những thứ này chỉ thứ này quan trọng nhất vì xứng đáng là thứ bảo mệnh. Trưởng lão cho người thứ này quá thật chân tâm thực ý hơn hết.”

“Uy lực không kém gì Tuyệt diệt kim đan?” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nhìn nhau, hít sâu một hơi.

“Không đúng.” Bất quá lục bào lão đầu nhớ ngay ra, sửa lại, “trưởng lão Hải Tiên tông cùng lắm chỉ có tu vi Phân niệm cảnh, dù đối địch với Kim đan tu sĩ vị tất có thể bức Kim đan tu sĩ tể xuất kim đan. Vật này nằm trong tay trưởng lão đó cũng không phải thứ bảo mệnh, cho người cũng không xót ruột lắm.”

“Dù thế nào, vật này cũng là một con bài tẩy.” Ngụy Tác gật đầu, nhìn viên ngân sắc châu tử, “Kích phát thế nào?”

“Dồn chân nguyên, ném vào kim đan của đối phương.” Lục bào lão đầu giải thích: “Vật này sử dụng thập phần giản đơn, như cách dùng Bạo viêm châu. Chú ý chỉ khi vạn vô nhất thất, xác định ít nhất có thể trực tiếp cùng kim đan hà quang ngưng hình hoặc kim đan của đối phương va chạm thì mới sử dụng, không thì đối thủ tránh mất là sẽ lãng phí.”

“Dưỡng nguyên thiên thiên ngọc thì dùng thế nào?” Ngụy Tác chỉ vào Dưỡng nguyên thiên thiên ngọc đã nhét vào tay Cơ Nhã.

“Dùng nước lã đun, Dưỡng nguyên thiên thiên ngọc sẽ từ từ tan thành được dịch, sau đó uống là được, khí huyết lưu động thì được lực tan ra, thế là hay nhất với tình trạng của nàng ta.”

“Biết rồi.” Ngụy Tác gật đầu, cầm Dưỡng quỹ quán lên.

“Ngụy Tác, người...” Lục bào lão đầu ngăn người, tựa hồ biết gã định làm gì nên kêu to. Nhưng gã đã nhét Dưỡng quỹ quán vào nạp bảo nang.

“Ngụy Tác...” Cơ Nhã ngẩn người đỏ mặt, quay người chạy đi. “Muội đi đun Đường nguyên thiên thiên ngọc.”

“Vợ ngoan, xong việc đã rồi đi.” Nàng nhanh chóng bị Ngụy Tác kéo lại.

“Không!” Cơ Nhã lắc đầu: “Nghỉ xong Đường nguyên thiên thiên ngọc rồi tính.”

“Chi bằng vừa đun vừa.....”

“Huỳnh...”

Thấy Cơ Nhã e lệ, Ngụy Tác càng xồn xang.

“Lại ai đây?” Gã cực kỳ bức mình vì pháp khí truyền âm sáng lên g.

“Không có việc gì đặc biệt, họ không làm phiền.” Ngụy Tác thậm không thể đập tan cái chuông, nhưng Cơ Nhã lý trí hơn hẳn, khuyên ngay.

“Việc gì hả?” Cơ Nhã nói vậy, Ngụy Tác bức bối kích phát truyền âm pháp khí.

“Ngụy trưởng lão”, giọng Lâm Tu Nhân vang lên, “Đệ tử Vương gia thương hành báo là Vương chưởng quỹ có việc gấp cần tìm.”

“Vương chưởng quỹ có việc gấp tìm ta?” Ngụy Tác ngẩn người.

Vương chưởng quỹ hiện tại biết thân phận gã, Ngụy Tác không may kinh ngạc, vì mới những gì gã tiết lộ và với kiến thức của ông ta chắc đoán ra tu sĩ kết đan là ai. Gã chỉ ngạc nhiên là Vương chưởng quỹ có việc gì gấp cần tìm?

“Con bà nó chứ!”

Thoáng do dự rồi gã càng tỏ vẻ bức mình. Khóe môi Cơ Nhã nở nụ cười đắc ý.

Hiện tại gã cùng Cơ Nhã không biết gì về bạch bào thanh niên thần bí, cả hai cho rằng Vương chưởng quỹ thử tìm Ngụy Tác vì có việc liên quan đến Âm Thi tông, bằng không đâu cần gấp thế.

Việc này, Ngụy Tác tất nhiên không thể dừng lại.

“Lại bị cắt ngang tu luyện, sau này bù thêm một lần. Để xem Vương chưởng quỹ có việc gì.” Thấy Cơ Nhã cười cười, Ngụy Tác đảo mắt, nói ra một câu khiến nàng đỏ mặt hơn.

“Vợ ngoan, đợi ta về.” Hôn nhanh Cơ Nhã đoạn mặc cho nàng kinh hô, thân ảnh Ngụy Tác loáng lên, lướt ra ngoài.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

381. Chương 381: Thủy Lân Vương Ẩn

Hoàng quang lướt đi trên mặt biển, đột nhiên thu lại, đáp xuống một hòn đảo hoang vu, mọc toàn cây bụi đỏ rực.

Tu sĩ này ăn vận theo kiểu thanh sam nho sĩ, chính thị Vương chưởng quỹ của Vương gia thương hành.

Dừng lại ở bãi đất trống, Vương chưởng quỹ không ngừng ngó nghiêng như tìm ai, rồi tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Chào Vương chưởng quỹ.”

Đỏ nhiên mặt biển bắn lên thủy hoa, hình thành một liên đài, bạch bào thanh niên thần bí từ liên đài bước ra.

Bạch bào thanh niên vẫn cầm bạch sắc pháp ấn, thủy linh khí tức không ngừng gột rửa nhục thân y, vẻ mặt vẫn cao cao tại thượng, tựa hồ trời sinh cao nhân nhất đẳng.

“Lâm đạo hữu?” Vương chương quỹ tỏ ra cảnh giác, đảo mắt nhìn quanh, càn kinh ngạc.

“Vương chương quỹ trí nhớ không tệ.” Bạch bào thanh niên vuốt ve bạch sắc kỳ lân tiểu ấn, mỉm cười: “Vương chương quỹ đang tìm Kim đan đại tu sĩ trẻ nhất Vân Linh đại lục, Ngự trưởng lão của Hải Tiên tông hả, đừng nóng, cùng lắm một hai tuần hương nữa là y tới.”

“Lâm đạo hữu, sao đạo hữu biết Ngự trưởng lão gặp tại hạ ở đây?” Vương chương quỹ ngăn người, “Lẽ nào đạo hữu có giao tình với Ngự trưởng lão?”

“Vương chương quỹ hiểu sai rồi.” Bạch bào thanh niên lắc đầu, nhìn Vương chương quỹ, “Chương quỹ và Ngự Tác đều do mỡ sắp sếp cho đến đây.”

“Cái gì?” Vương chương quỹ biến sắc, thâm nhủ không xong, trực tiếp tế xuất hoàng sắc phi độn pháp khí hình lá đào và ngân sắc đoản côn. “Lâm đạo hữu làm vậy là ý gì?”

“Không có gì, Ngự Tác tại phách mại hội đã mua Kim lưu đạo đan, tranh cướp mảnh vỡ đó với ta. Ta định giết y cướp lại mảnh vỡ.” Bạch bào thanh niên mỉm cười.

“Sao đạo hữu biết Ngự trưởng lão sẽ tới?” Vương chương quỹ nghe bạch bào thanh niên nói thì nhột nhạt mặt mày.

“Vì mỡ sai người Vương gia thương hành đến báo là chương quỹ có việc gấp đến đây trước, y sẽ không hoài nghi.”

“Người!”

Vương chương quỹ biến sắc mấy lần, khóe mắt hơi co lại, không nhiều lời mà kích phát ngân sắc đoản côn.

Ngân sắc đoản côn dài cả thước to lên với tốc độ kinh nhân, biến thành ngân sắc cự trụ mười mấy người mới ôm vừa, khắc đầy phù văn hình hổ. Ngân sắc cự trụ đập vào bạch bào thanh niên.

Cùng lúc, phi độn pháp bảo hình lá đào rực hoàng quang, đưa lão quay về Hải Tiên thành.

“Vương chương quỹ, tu vi của ông mà muốn đi thì khó lắm.”

Bạch bào thanh niên mỉm cười, thủy hoa hình hoa sen chợt ngưng thành chặn đứng ngân sắc đoản côn. Cùng lúc, bạch quang từ tay y bay ra.

Bạch quang bắn tới, tròn như chiếc khăn tơ trắng chỉ dài chừng một thước nhưng thoáng sau đã hóa thành một bức tường nước cao mấy trượng, vây khốn Vương chương quỹ.

“Chát!” Vương chương quỹ kích phát xuất một thanh sắc linh quang quang tráo, nhưng linh quang quang tráo bị tường nước ép vào là tan vỡ.

Vương chương quỹ cuống quýt kích phát pháp bảo khác, nhưng tích tắc đó mấy sợi tơ xanh thoát có thoát không bắn ra đầy quỹ đệ, thanh quang lóe lên, đâm vào thể nội ông ta.

Mấy sợi tơ xanh đâm vào, mắt Vương chương quỹ ánh lên kinh hãi, linh khí dao động tắt hết.

Tường nước cuốn lại, Vương chương quỹ tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng trực tiếp bị cuốn đến trước bạch bào thanh niên.

Bạch bào thanh niên thò tay, tường nước lại hóa thành cái khăn trắng hơi trong quay lại tay, ngân sắc đoản côn cũng lọt vào tay còn Vương chương quỹ mềm nhũn ngã xuống.

“Ngự Tác không để mỡ đợi lâu, đến nhanh lắm.”

Chế trụ Vương chương quỹ xong, bạch bào thanh niên nhìn lên thình không ngoài xa, thu chiếc khăn tơ trắng và ngân sắc đoản côn lại, nói với bạch sắc tiểu ấn.

Thình không hiện lên hắc hồng sắc quang hoa uy thế kinh nhân, lao tới hòn đảo y và Vương chương quỹ có mặt với tốc độ chóng mặt.

Cách mấy dặm, hắc hồng sắc quang hoa dừng lại, chính thị Ly Hỏa phảng của Hỏa Vân chân nhân.

Trên Ly Hỏa phảng là Ngụy Tác bất động nhìn xuống hòn đảo.

Gã nhìn rõ bạch bào thanh niên và Vương chưởng quỹ mềm nhũn nằm dưới đất, tuy chưa hiểu gì nhưng rõ ràng bạch bào thanh niên là địch chứ không phải bạn. Vọng khí thuật quét vào như bị thủy quang tựa sóng nước hất bắn lại, không nhận ra tu vi cụ thể của bạch bào thanh niên, chỉ bằng trực giác, gã khẳng định đối thủ cũng là Kim đan kỳ đại tu sĩ.

Bạch bào thanh niên tuổi tác tương tự gã, đột nhiên xuất hiện Kim đan tu sĩ như thế, khiến gã thập phần kinh nghi, trước đó gã biết Vân Linh đại lục không có ai trước ba mươi tuổi đạt được mức tu sĩ Kim đan kỳ. Còn bạch bào thanh niên này nhìn gã bằng vị trí của kẻ cao cao tại thượng, tựa hồ coi gã là đồ chơi trong tay, khiến gã khó chịu.

“Xem ra ngươi là Ngụy Tác.” Ngụy Tác còn đang kinh nghi bất định thì bạch bào thanh niên mỉm cười, lên tiếng trước.

“Mỗ là Ngụy Tác. Không biết các hạ là ai, có quan hệ gì với Vương chưởng quỹ? Vương chưởng quỹ bị các hạ khống chế?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường gạt đầu với bạch bào thanh niên.

“Ta tên Lâm Phong Hoa, các hạ không cần biết lai lịch.” Bạch bào thanh niên mỉm cười: “Trước đây chúng ta gặp một lần, mảnh vỡ Diệu thụ chắc vẫn trên mình các hạ. Còn Vương chưởng quỹ vô dụng với mỗ. Có thêm chưởng quỹ một thương hành, chưa biết chừng sẽ giúp mỗ tìm được đồ tốt, mỗ sẽ giữ mạng cho y, xong việc sẽ để y về. Hiện tại không thả vì chúng ta còn cần bàn việc bí mật, không muốn y về Hải Tiên thành sẽ đến tìm Hải Tiên tông tới quấy nhiễu nhả hứng của chúng ta.”

Đoạn bạch bào thanh niên chỉ tay, quang hoa xung kích lên đầu Vương chưởng quỹ. Vương chưởng quỹ không còn năng lực phản kháng ngoẻo đầu hôn mê.

“Nhã hứng? Mỗ không có hứng với các hạ.” Ngụy Tác liếc bạch bào thanh niên, “Xem ra mỗ và Vương chưởng quỹ đến đây đều do các hạ sắp xếp?”

“Vậy hả?” Bạch bào thanh niên mỉm cười: “Không biết về thượng cổ khí linh thì các hạ có hứng không?”

Bạch bào thanh niên cho rằng mình nói vậy, Ngụy Tác khẳng định sẽ biến hắc sắc mặt, nói thẳng luôn nhưng y ngăn người vì Ngụy Tác trực tiếp lắc đầu, “Không có hứng, nếu không có việc gì, mỗ đi.” Đoạn gã kích phát Ly Hỏa phảng lướt về phía Hải Tiên thành. Không trung còn vang lại tiếng y lẩm bẩm, “Thần kinh, thượng cổ khí linh cái gì, vô vị.”

“Ta...” Bạch bào thanh niên có cảm giác giả cao thâm lại thành loại ngốc, ngăn người rồi biến sắc, “Muốn chạy, không dễ thế đâu!” Lạnh lùng lên tiếng, thân ảnh loáng lên, bạch bào thanh niên sử dụng một đóa thủy liên còn lớn hơn Ly Hỏa phảng và mạnh vào.

“Ầm, một đạo kim sắc thiểm điện có hình đầu sư tử từ trên không giáng xuống đóa hoa sen nước. Cả hai tan ra, tung tóe vô số thủy tiễn và điện quang.

Ly Hỏa phảng xuyên qua thủy tiễn và điện quang.

“Ta đã nói không có hứng với ngươi, còn đeo bám làm gì?” Giọng Ngụy Tác vang lên.

“Giả đại thì ta không nhiều lời nữa.”

Bạch bào thanh niên tự xưng tên Lâm Phong Hoa cười lạnh, bạch sắc tiểu ấn từ tay bay ra.

Bạch sắc tiểu ấn tràn ra bạch sắc thủy linh nguyên khí, hình thành một con bạch sắc kỳ lân, gầm lên vô thượng uy nghiêm. Bạch sắc kỳ lân và hình trên cái ấn không khác gì nhau, cùng toát ra vương giả chi khí, thủy linh khí tức ngưng thành hình mây xoáy tròn ốc. Bạch sắc kỳ lân này dài hơn năm trượng, khí tức hùng hậu khôn tả.

Vù!

Kích phát bạch sắc tiểu ấn, vô số nguyên khí từ trên trời trút xuống, ngưng thành thủy tiễn trước mặt bạch bào thanh niên.

“Chuyện gì hả? Sao thủy linh khí tức nồng như thế, nguyên khí dao động kịch liệt thế nhỉ!”

Ngụy Tác rời Hải Tiên thành thì có mang theo Đường quý quán, vì là ban ngày nên lục bào lão đầu không ra, giờ bạch bào thanh niên kích phát pháp bảo, thuật pháp, cả lục bào lão đầu cũng bị kinh động, kinh hô trong tai gã.

“Đây là... Thủy Lâm vương ấn...!” Lục bào lão đầu kêu lên không dám tin như bị bóp cổ họng.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

382. Chương 382: Tam Hoàng Đại Diệt Thuật

“Kêu cái gì, nên cho ta biết đã rồi kêu.”

Ngụy Tác nhanh chóng lấy ra một món kim sắc pháp bảo. Đoạn kích phát hai kim sắc pháp bảo nhằm vào bạch sắc kỳ lân ép xuống.

Hiện tại Thủy Lâm vương ấn tế xuất, Ngụy Tác cảm giác được nước biển như có linh tính, pháp bảo này thì không cần lục bào lão đầu gọi, gã cũng biết là lợi hại cực kỳ nhưng quan trọng là ở cấp nào và ứng phó bằng cách gì.

“Ngụy Tác, dừng dừng hai pháp bảo này! Không được.” Lục bào lão đầu lại kêu to.

“Cái gì?” Ngụy Tác suýt nữa bỏ chững.

Lúc đó gã đã kích phát hai kim sắc pháp bảo tiến công.

Kim sắc pháp bảo trên tay phải kim quang lóe lên, thỉnh không nổ vang, kim sắc thiểm điện giáng xuống, kim sắc pháp bảo bên tay trái đồng thời bắn ra kim sắc tinh quang quang trụ.

“Chuyện đó...”

Ngụy Tác tròn mắt vì kim sắc thiểm điện và kim sắc tinh quang quang trụ đổ về bạch sắc kỳ lân thì nó ngửa mặt tỏ vẻ thập phần uy nghiêm há miệng nghênh đón, như nuốt chửng cả hai.

Nguyên khí như sóng nước không ngừng gột rửa, kim sắc thiểm điện và kim sắc tinh quang quang trụ tan dần, bạch sắc kỳ lân vốn dài năm trượng, thân thể bành trướng thành sáu trượng.

“Xoạt!”

Thủy kiếm trước mặt bạch bào thanh niên tan đi, tích tắc đó, chỗ thanh kiếm hiển hiện chảy ra ba dải thủy linh nguyên khí ngưng thành ba hình tượng hoàng giả mặc chiến giáp.

“Thủy hoàng thần kiếm! Đây là Thủy hoàng thần kiếm!” Lục bào lão đầu kêu lên liên hồi.

Lúc đó Ngụy Tác quá thực muốn khóc mà không có nước mắt, định đập cả Đường quý quán.

Vì thủy kiếm của bạch bào thanh niên vừa tan đi, uy năng đã ập đến trước mặt gã.

Rõ ràng, bạch bào thanh niên thi triển đạo thuật pháp này thuộc loại thuần di quý dị, tốc độ công kích cực kỳ kinh nhân.

Ngụy Tác phản ứng không chậm, thu hai kim sắc pháp bảo lại, lấy ra một món kim sắc pháp bảo phòng ngự và Như ý linh lung thấp ra, kích phát Như ý linh lung thấp.

Bạch quang lóe lên, thân ảnh Ngụy Tác tan biến, thủy kiếm vạch qua chỗ gã vừa đứng.

Thủy kiếm chém hụt, không hề tan đi mà lóe lên, thân ảnh Ngụy Tác vừa hiển hiện cách mấy chục trượng thì cây kiếm lại từ sau lưng đâm tới.

Thủy kiếm trong suốt rõ ràng do thuật pháp ngưng tụ nhưng không khác gì kiếm thật, thậm chí còn linh hoạt, tốc độ còn kinh nhân hơn.

“Cách!”

Ngụy Tác dù có Như ý linh lung thấp mà vẫn không tránh kịp, chỉ kịp kích phát kim sắc pháp bảo, hóa ra một kim sắc quang tráo, thủy kiếm chém vào quang tráo. Cùng với tiếng nổ, thủy kiếm và kim sắc quang tráo đồng thời vỡ nát.

Uy năng thủy kiếm lại đạt mức đạo giai thượng phẩm pháp bảo!

Ngụy Tác lạnh buốt cõi lòng, xem ra bạch bào thanh niên chưa dốc toàn lực.

“À!”

Bạch bào thanh niên liếc mắt, có vẻ thấy gã cũng khá, chắc chắn có nhiều bảo vật.

“Ngụy Tác, thăm rồi, lần này thăm rồi. Không ngờ Thủy Lâm vương ấn vẫn còn lưu truyền tới giờ.” Ngụy Tác nhẫn định hỏi thì lục bào lão đầu cực kỳ sợ hãi nói, “Thủy Lâm vương ấn là huyền giai trung phẩm pháp bảo! Tuy không có lực công kích, nhưng có thể gột rửa, thôn tính các loại nguyên khí! Khí linh trong Thủy Lâm vương ấn là dùng thủy kỳ lân đã tiến giai luyện chế, có thể độc lập không chế pháp bảo này!”

“Thủy hoàng thần kiếm là thiên cấp trung giai thuần di thuật pháp, có thể chém liên tục như phi kiếm.”

“Ngụy Tác, pháp bảo, này vẫn nguyên lành. Pháp bảo này cũng một thời đại với ta, y cũng là tu sĩ có thượng cổ khí linh. Chả trách nhận ra mảnh vỡ Diệu thụ. Thuật pháp của y rất có thể qua miệng khí linh đó, được Tam Hoàng môn truyền thừa. Tốt nhất đừng biết Tam hoàng đại diệt thuật! Không thì chưa biết chừng chúng ta không thoát nổi.”

“Tam hoàng đại diệt thuật, là thuật pháp gì?”

Ngụy Tác nghe lục bào lão đầu nói vậy, định hỏi.

“Vù!”

Vô số khiêu vị trên mình bạch bào thanh niên bắn ra thủy linh nguyên khí mất thường cũng thấy được. Cảm giác như thân thể y là một cái túi da căng phồng, lập tức thủng lỗ chỗ.

Từng làn thủy linh nguyên khí kinh nhân bắn ra, thân thể bạch bào thanh niên tan biến rồi xuất hiện sau lưng Ngụy Tác.

Độn tốc này tựa hồ tỷ còn hơn cả Huyết quang độn của Âm Thi tông.

“Xoạt!”

Thân ảnh vừa lóe lên, lại ngưng thành Thủy hoàng thần kiếm chém vào trước mặt Ngụy Tác.

Chát! Ngụy Tác nhăn nhó, không tránh mà tể xuất phi kiếm cánh cửa đón đỡ, phi kiếm cánh cửa bị chấn vỡ đi, còn Thủy hoàng thần kiếm của bạch bào thanh niên bị chém vỡ.

“Chủ nhân, pháp trận trên phi kiếm này là thượng cổ pháp trận nhiều tầng vốn đã thất truyền, người này nhất định có thượng cổ khí linh.” Giọng nói uy nghiêm từ bạch sắc kỳ lân trên đỉnh đầu bạch bào thanh niên vang lên.

“Hả?”

Thanh niên thần bí tỏ vẻ thắng chắc, nắm lấy ngân sắc đoản côn của Vương chưởng quỹ rồi nhặt nhéo nhìn Ngụy Tác, phán xét: “Ngụy Tác, nếu ngoan ngoãn giao nộp khí linh, quy thuận ta thì chưa biết chừng ta sẽ tha mạng cho.”

“Được rồi, cho người xem.” Bạch bào thanh niên không ngờ là Ngụy Tác gạt đầu ngay, lấy ra một lá hắc hồng sắc tiểu kỳ.

Gã dồn chân nguyên vào, hắc hồng sắc tiểu kỳ bùng lên hỏa diễm nhiệt lực kinh nhân, vây quanh gã, ngưng thành từng đóa hắc hồng sắc hỏa liên.

Đoạn gã lại kích phát kim sắc pháp bảo phòng ngự, hình thành một kim sắc quang tráo.

“Người dám hí lộng ta?”

Bạch sắc kỳ lân và bạch bào thanh niên thấy Ngụy Tác kích phát hắc hồng sắc tiểu kỳ thì ngẩn ra, gã kích phát xong kim sắc quang tráo, bạch bào thanh niên mới kịp phản ứng. Ngụy Tác không hề lấy ra khí linh mà kích phát pháp bảo phòng ngự. Y tỏ vẻ băng hàn dị thường.

“Đợi đã, ta rất thức thời vụ.”

Bạch bào thanh niên sắp động thủ thì Ngụy Tác đột nhiên bảo, thân ảnh lục bào lão đầu bay ra lơ lửng trước mặt.

“Hả?” Cả bạch bào thanh niên và bạch sắc kỳ lân cũng bất ngờ.

“Âm hỏa linh?” Chỉ liếc qua lục bào lão đầu, bạch sắc kỳ lân liền tỏ vẻ khinh bỉ.

“Xem ra không sai.” Bạch bào thanh niên thấy lục bào lão đầu đầy sợ hãi thì hỏi, “Lân vương, âm hỏa linh là gì?”

“Âm hỏa linh là đệ giai khí linh dùng đệ giai âm linh và thần hồn của đệ giai hỏa hệ yêu thú luyện chế thành. Khí linh này thường dùng cho pháp bảo tối đệ cấp, chỉ là loại vật vãnh, không đáng gì. Không có cả năng lực khống chế pháp bảo.” Bạch sắc kỳ lân khinh thường.

“Vậy hả, bất quá khí linh này lâu rồi, chắc cũng hữu dụng.” Bạch bào thanh niên liếc Ngụy Tác và lục bào lão đầu, “Các người đã biết lai lịch của mô và Lân vương, đã như thế, các người muốn tan nát hình thần hay quy thuận ta, dưới một người trên vạn người?”

“Không sai.” Ngụy Tác gật đầu, “Xem ra người được Tam Hoàng môn truyền thừa, cộng thêm pháp bảo này, thực lực đích xác kinh nhân. Bất quá người cũng nhận ra, ta cũng có đôi chút thủ đoạn. Nếu người không biết Tam hoàng đại diệt thuật, vị tất thắng được ta?”

“Hả?” Bạch bào thanh niên tỏ vẻ đùa cợt, “Ý người là ta mà biết Tam hoàng đại diệt thuật thì người sẽ quy thuận còn không biết thì người sẽ liều mạng?”

“Nếu lão đầu ta biết không nhầm thì Tam hoàng đại diệt thuật là thiên cấp đỉnh giai thuật pháp phối hợp với pháp bảo mà thi triển, mỗi lần hủy diệt một món pháp bảo, phát ra uy năng kinh nhân. Uy năng thậm chí cao hơn bản thân pháp bảo hai cấp.” Ngụy Tác tiếp lời, “Trừ việc Tam hoàng đại diệt thuật, ta còn phải xem người có bao nhiêu pháp bảo đạo giai trở lên. Nếu không đủ bốn món pháp bảo đạo cấp đệ giai trở lên thì làm gì được ta.”

“Lân vương là trấn phái chi bảo của thượng cổ Tam Hoàng môn, ta được Lân vương nhận chủ tương đương với có toàn bộ truyền thừa của Tam Hoàng môn, sao lại không biết Tam hoàng đại diệt thuật? Xem nhé.”

Bạch bào thanh niên ngạo nghễ cười lạnh, thanh bạch lưỡng sắc quang hoa lóe lên, ngân sắc đoản côn bắn vào Ngụy Tác, bay được năm, sáu trượng thì nổ tung, biến thành một dải sáng bạc khổng lồ.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

383. Chương 383: Cho Người Chết

“Cách!”

Dải sáng bạc còn to hơn Ngụy Tác xung kích vào kim sắc quang tráo, đánh tan quang thì dải sáng cũng biến thành vô số đạo ngân sắc lưu quang.

Ngân sắc đoản trường của Vương chưởng quỹ lúc thi triển chỉ có uy năng đạo giai hạ phẩm, hiện tại đánh tan kim sắc quang trảo có uy năng phòng ngự đạo giai thượng phẩm chứng tỏ uy lực dải sáng bạc cũng đạt đạo giai thượng phẩm.

“Tam hoàng đại diệt thuật!”

Ngụy Tác và lục bào lão đầu sợ hãi cuống cuồng kêu lên.

Bạch bào thanh niên mắt lóe lên đắc ý, vuốt lên chiếc vòng tay màu bạc đặc biệt như được nối từ từng đốt, một đốt rực bạch quang như một nấp bảo nang, lơ lửng hơn ba mươi pháp bảo.

Rõ ràng, bạch bào thanh niên làm vậy để Ngụy Tác nhìn rõ y thi triển Tam hoàng đại diệt thuật cũng có đủ số lượng và phân lượng pháp bảo để phối hợp.

Theo y và bạch sắc kỳ lân tưởng tượng thì thấy ngàn ấy pháp bảo, Ngụy Tác và lục bào lão đầu càng sợ hãi rồi sẽ triệt để đầu hàng.

Hơn ba mươi pháp bảo, còn có mấy món là pháp bảo đạo giai trở lên!

“A! Huyết Linh lão tổ!”

Ngụy Tác và lục bào lão đầu đột nhiên kinh hãi nhìn ra phía sau bạch bào thanh niên kinh hô.

Bạch bào thanh niên và bạch sắc kỳ lân ngẩn ra, quay lại nhìn, cùng lúc Ngụy Tác giơ tay, đồng thời kích phát hai kim sắc pháp bảo.

“Ầm”, Kim sắc thiểm điện và kim sắc tinh quang quang trụ khổng lồ đồng thời đổ vào bạch sắc kỳ lân.

“Người còn dám đối địch với ta?” Bạch bào thanh niên tỏ ra không dám tin.

“Các người ngốc thế hả?”

Bạch sắc kỳ lân cười nhạo há miệng, nuốt kim sắc thiểm điện và kim sắc tinh quang quang trụ rồi thủy linh nguyên khí như sóng nước gột rửa, nhanh chóng tiêu hóa cả hai.

“Mau lên, là lúc này!” Cùng lúc, lục bào lão đầu nhanh chóng quay lại ngực Ngụy Tác, đồng thời ré lên.

“Nuốt đi! Cho người chết!”

Quang điểm từ tay Ngụy Tác bay ra.

Quang điểm chói lòa từ tay Ngụy Tác bay ra chỉ cỡ trứng gà nhưng ánh lên vô số quang văn, phù văn, không ngừng nổ tung. Biến thành một dải sáng khổng lồ giáng vào bạch sắc kỳ lân.

“Tuyệt diệt kim đan!”

Bạch sắc kỳ lân to lớn lên với tốc độ kinh nhân, nuốt trọn uy năng của Tuyệt diệt kim đan mà Ngụy Tác dùng kim đan của Yêu Tán Tán luyện chế thành, vân khí như sóng nước không ngừng gột rửa, chặn đứng uy lực Tuyệt diệt kim đan phát nổ, không ngừng tiêu hóa, không để Tuyệt diệt kim đan khuếch tán.

“Đê giai khí linh mà dám âm mưu ám toán ta! Lẽ nào người tưởng với Tuyệt diệt kim đan thì đối phó được ta?” Bạch sắc kỳ lân gầm lên liên tục, rõ ràng nó phần nộ không vì Ngụy Tác mà là lục bào lão đầu, tựa hồ khí linh cấp thấp như lục bào lão đầu mà dám đối phó nó khiến nó căm phẫn vô cùng.

“Ai bảo đê cấp không hạ được cao cấp?”

Cùng câu nói này, vạn đạo tử sắc kim đan hà quang từ mi tâm rực lên, viên kim đan to lớn được tế xuất, kim đan hà quang ngưng thành viễn cổ thiên long và vào thể nội bạch sắc kỳ lân.

Bạch sắc kỳ lân tựa hồ đạt tới cực hạn, ầm một tiếng, bụng nổ tung phun ra quang điểm kinh nhân.

“A!”

Thân hình bạch sắc kỳ lân co lại rất nhanh, linh quang tan đi, ẩn vào bạch sắc tiểu ấn.

“Lân vương!”

“Các người muốn chết!”

Bạch bào thanh niên gầm lên giận dữ dị thường.

“Oành!”

Cùng tiếng quát giận dữ, y tóm lấy hỏa hồng sắc viên hoàn, đồng thời thanh bạch lưỡng sắc quang hoa lóe lên, chiếc vòng nổ tung, biến thành quang điểm kinh nhân nghênh đón tử sắc kim đan của Ngụy Tác.

Hồng sắc quang điểm phát ra uy năng không kém gì kim đan của Ngụy Tác.

Thi triển “Tam hoàng đại diệt thuật”, kích phát hồng sắc quang điểm, bạch bào thanh niên chụp lấy thanh sắc ngọc tháp, định liên tục thi triển Tam hoàng đại diệt thuật.

Gã lại vung tay, một đạo hắc quang bắn ra, là Thực huyết pháp đao!

Thấy hồng sắc quang điểm do hỏa hồng sắc viên hoàn nổ tung tạo thành sắp va vào kim đan, một đạo huyết quang từ mũi Thực huyết pháp đao bắn ra va vào quang điểm.

“Oành”, hồng sắc quang điểm uy năng cao hơn đạo giai thượng phẩm trực tiếp bị Ngụy Tác dùng Thực huyết pháp đao bắn ra huyết quang đánh tan.

Huyết quang lại vẫn còn uy năng, bắn đến trước mặt bạch bào thanh niên.

Tình hình này vượt ngoài dự liệu của bạch bào thanh niên, lần đầu tiên y tỏ vẻ kinh hãi. Gần như thế này mà dùng Tam hoàng đại diệt thuật đón đỡ, uy năng sức nổ chắc sẽ ảnh hưởng đến y, mà huyết quang uy năng kinh nhân đã đổ tới, không thể kịp thi triển thuật pháp tránh đi.

Phù, y há miệng, vô số hà quang trong veo từ miệng phun ra.

Lam sắc kim đan như trứng ngỗng bay lên.

Khí tức kinh nhân dấy lên, thủy linh nguyên khí ngưng thành hình vàng trắng.

Đồng thời, kim đan hà quang ngưng thành hoàng giả mặc kim giáp, cầm trường kiếm, sau lưng có bốn làn nước trong vẩy vung, như bốn cái cánh.

Linh khí hóa hình của bạch bào thanh niên ngưng thành vàng trắng, tạo ra cảnh tượng trắng mọc trên biển.

Kim đan hà quang ngưng hình là thủy trung hoàng giả uy thế cực kỳ kinh nhân, chứng tỏ y tu luyện thượng cổ thiên cấp công pháp.

So với y, linh khí hóa thành của Ngụy Tác thành cánh hoa sẽ nhỏ li ti, quả thật quá kém cỏi.

Bạch bào thanh niên té xuất kim đan, kim đan hà quang ngưng thành hoàng giả, va vào huyết quang thì cùng tan biến, kim đan của Ngụy Tác va vào kim đan của y, tử sắc kim đan dù to hơn cũng rung động khiến Ngụy Tác run người rồi khôi phục như thường, còn kim đan của y vắng đi trong tiếng nổ kinh thiên động địa. Cùng lúc, vô số khiêu vị trên mình y vì bị chấn lùi mà phun ra vô số thủy linh khí tức trông thấy bằng mắt thường.

Rõ ràng, linh khí hóa hình của Ngụy Tác trông không có gì đặc biệt nhưng kim đan uy năng triệt để trấn áp bạch bào thanh niên.

“Chát!”

Kim đan của Ngụy Tác lóe lên, đuổi theo va vào kim đan của bạch bào thanh niên.

“Phù!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa lại vang lên, bạch bào thanh niên chưa kịp định thần bị chấn động, vô số khiêu vị phun ra thủy linh nguyên khí tinh thuần.

Bạch bào thanh niên tỏ vẻ kinh ngạc, tựa hồ đến giờ vẫn không tin Ngụy Tác có thể triệt để áp chế, khiến y không còn sức hoàn thủ.

“Chát!” “Chát!” “Chát!...”

Ngụy Tác bức bạch bào thanh niên sa vào cảnh so kè kim đan thì liên tục thôi động kim đan, không ngừng đuổi theo tấn công kim đan của đối phương!

“Ta cho người biết thế nào là nhả hứng!”

“Loại mặt trắng ẻo lả như người thì ta hứng thú thế nào được. Vốn ta và vợ ngoan đang có hứng thì bị người phá hoại. Ta cho người chết...”

“Tam Hoàng tông truyền thừa thì sao? Tam hoàng đại diệt thuật thì sao, cho người biết ta ghét nhất là lãng phí, ghét nhất kẻ coi bả linh thạch không là linh thạch, một lần thì pháp tổn một món pháp bảo, không phải tiêu chuẩn của loại phá hoại thì là gì nữa? Cho người chết...”

Hàng tràng tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thủy linh vân khí trên mình bạch bào thanh niên không ngừng xáo động, nhờ có công pháp nên khiếu vị tự động đóng mở tựa hồ giảm bớt chấn động cho thể nội y, nhưng kim đan liên tục va chạm thì y cũng đổ máu mũi.

“Lão đầu, mau ra xem, có phải y có sở thích đặc biệt, gặp nam nhân mà cũng chảy máu mũi. Chưa biết chừng y và con chó trắng kia có gì đó với nhau.” Ngụy Tác không ngừng khu động kim đan vừa nói. Tuy va chạm kim đan kiểu này, y cũng không dễ chịu gì, xong vẫn thản nhiên cất tiếng.

“Phù!”

Ngụy Tác nói thế thì bạch sắc tiểu ấn lơ lửng sau lưng thanh niên chợt phun ra vô số thủy linh nguyên khí. Tựa hồ bạch sắc kỳ lân khí linh nghe thấy Ngụy Tác gọi nó là con chó trắng thì giận đến suýt nữa nổ người.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

384. Chương 384: Chi Bằng Thêm Lân Nữa

“Đủ rồi! Là người bức ta!”

Bạch bào thanh niên vốn thấy Ngụy Tác bảo “cho người chết...” thì vốn đã giận đến sắp thổ huyết, hiện tại lại thấy gã bảo y và bạch sắc kỳ lân có vấn đề thì như phát cuồng.

Gầm lên điên cuồng, thể nội bạch bào thanh niên kêu canh cách như một khối tinh thạch đột nhiên vỡ vụn.

Huyết khí mang theo viễn cổ hồng hoang khí tức từ mình bạch bào thanh niên dấy lên, khiếu vị bị chấn đến phun ra vô số thủy linh nguyên khí, biến thành xích hồng sắc.

“Cách! Cách! Cách!”

Bạch bào thanh niên kêu tanh tách xương cốt, huyết mạch vồng lên cực kỳ đáng sợ, thân thể cũng to hẳn. Vốn ngang ngửa với Ngụy Tác thì thoáng sau đã cao hơn gã hai cái đầu.

Hung diễm uy thế kinh nhân bừng lên, y đột nhiên như biến thành viễn cổ man hoang hung thú.

“Lão đầu, sao thế này? Nhớ rõ, nói cho ta biết rồi hẵng kêu.” Ngụy Tác đang dùng kim đan đập loạn cũng tròn mắt.

“A!” Vốn lục bào lão đầu đã kêu lên, nghe Ngụy Tác bả thì tiếng kêu của lão mới có nội dung, “Hung sát hoán huyết thuật! Ngụy Tác, đó là thiên cấp thuật pháp của một thượng cổ ma môn, cần săn một con cao giai yêu thú, luyện tinh phách và khí huyết thành một viên huyết đan, phong ấn tại khiếu vị. Lúc đối địch mà hòa tan huyết đan thì sẽ đổi khí huyết như biến thân thành yêu thú đó, không chỉ chân nguyên mà ngay cả kim đan uy năng cũng tăng cao. Bất quá thuật pháp này mà triển thì dù giết chết đối phương tất mình cũng biến thành quái vật bán nhân bán thú.”

“Không phải chứ? Bán nhân bán thú? Ta nên gọi người là thú nhân hay nhân thú? Vị huynh đệ, chỉ so tài thôi mà, có cần liều mạng thế không?” Ngự Tác bảo bạch bào thanh niên.

“Người tưởng ta biến thành bán nhân bán thú hả?”

Bạch bào thanh niên méo mó mặt mày, giọng nói cũng như hung thú gầm gào, “Công pháp Thủy hoàng chân quyết của ta, chân thủy không ngừng gột rửa nhục thân, có thể rửa sạch mọi lệ khí, thuật pháp này thì người khác không dùng được chứ ta thì có, tối đa thân thể tổn thương đôi chút, tĩnh dưỡng mấy tháng là xong.”

“Viên Huyết hoàng tinh huyết đan này có được không dễ, ta sẽ cho người biết thế nào là sống không bằng chết!”

“Xoẹt! Xoẹt, xoẹt, xoẹt!”

Kim đan của bạch bào thanh niên đích kim đan rung lên kịch liệt, nguyên khí mang theo khí tức viển vông hồng hoang phát ra, chảy vào kim đan. Kim đan của y nhanh chóng to lên.

“Ngự Tác, y có vẻ vợ vết khá lắm, chắc không chỉ biết thuật pháp của một tông môn như Tam Hoàng môn.”

“Không phải chứ?”

Ngự Tác vốn chắc thắng chợt nuốt nước bọt, sau tích tắc, lam sắc kim đan của bạch bào thanh niên còn to hơn tử sắc kim đan của gã một vòng.

“Oành!”

Ngự Tác chưa kịp nghĩ gì, kim đan của bạch bào thanh niên sau khi to lên lại va vào kim đan của gã.

Trong tiếng nổ kinh thiên động địa, vô số khiêu vị trên bạch bào thanh niên như hú lên, cơ hồ vô số lỗ mũi hít hơi. Kim đan của y hơi chấn động còn kim đan của Ngự Tác vắng đi, thân thể gã như bị điện giật, run lên.

“Oành!”

Không hề dừng lại, kim đan của bạch bào thanh niên lại giáng vào kim đan của Ngự Tác.

“Lần này ta có hứng với người rồi, cùng dừng lại uống trà trò chuyện nhé?”

Mũi Ngự Tác cũng bị chấn đến rỉ máu.

“Nhã hứng? Người có thì hiện tại hạ không hề. Ban nãy không phải người cạy vào kim đan uy năng, hung hăng lắm hả? Hiện tại cho người biết kim đan của ai lợi hại.”

Bạch bào thanh niên mặt mày hung hãn, kim đan lại giáng vào kim đan của Ngự Tác thượng.

“Phù!”

Kim đan của Ngự Tác nổ vang, quang phù tan vỡ, gã há miệng phun máu.

“Y có lắm thuật pháp lợi hại thế này, khó chơi thế, chẳng trách mắt để trên trán. Thêm mấy lần nữa, ta chết chắc.”

Phun máu xong, Ngự Tác nhân quang lóe lên, hạ quyết tâm.

“Được! Đó là người bức ta! Chúng ta đồng quy vu tận!”

Ngự Tác kêu lên, đồng thời vung ta nói từng chữ, “Xem ta... tự... nổ... kim... đan!”

Tự nổ kim đan?

Ngự Tác vừa kêu lên, bạch bào thanh niên cũng lại.

Y hiểu hơn ai hết kim đan uy năng của đối phương, biết nếu gã tự nổ kim đan thì sẽ mình sẽ trọng thương, chưa biết chừng kim đan tan rã cũng nên.

“Người lừa ta?”

Nhưng chỉ hơi ngần ra đoạn bạch bào thanh niên gầm lên vì Ngụy Tác không hề tự nổ kim đan mà thu lại kim đan, trực tiếp điều khiển Như ý linh lung thấp, bỏ chạy.

“Người tưởng thoát hả?”

Kim đan của bạch bào thanh niên quay tít phát ra hà quang, lại giáng vào sau lưng Ngụy Tác.

“Tuyệt diệt kim đan! Nổ chết người đi!”

Ngụy Tác giơ tay, một đạo ngân quang va vào kim đan của bạch bào thanh niên.

“Lại lừa ta?”

Bạch bào thanh niên nghe thấy bốn chữ Tuyệt diệt kim đan thì hơi kinh hãi nhưng nhận ra đạo ngân quang chỉ là một viên ngọc nhỏ xíu, khí tức cũng không phải Tuyệt diệt kim đan. Y tức giận gầm lên, kim đan không hề do dự ép vào Ngụy Tác.

“Chủ nhân, dừng!” Bạch sắc kỳ lân ẩn trong bạch sắc tiểu ấn đột nhiên phát hiện ra, kinh hãi kêu lên.

Nhưng cùng lúc, ngân sắc châu tử của Ngụy Tác đã va vào kim đan của bạch bào thanh niên.

“Oành!”

Bạch bào thanh niên đột nhiên tỏ vẻ kinh hãi, ngân sắc châu tử chạm vào kim đan hà quang của y thì bùng lên ngân bạch sắc quang hoa chùng một trạng.

“Cách!”

Ngân bạch sắc quang hoa lóe lên, tan biến. Kim đan của bạch bào thanh như bị cự chủy khó tưởng tượng nổi gõ vào, hà quang nổ tung, ngay cả phù văn cũng tan vỡ.

Bạch bào thanh niên bị chấn đến run người, lại chảy máu mũi.

“Được rồi, tiếp này!”

Ngụy Tác bình tĩnh như thường, tử sắc kim đan thừa cơ giáng vào kim đan của bạch bào thanh niên.

“Cách!”

Kim đan của bạch bào thanh niên sắp không chịu nổi, bị Ngụy Tác va vào thì xuất hiện nhiều vết nứt.

“Chi bằng lần này người tự nổ kim đan? Hoặc cứ dùng Tam hoàng đại diệt thuật, nổ Lân vương thủy ấn đi. Lân vương thủy ấn không phải huyền giai pháp bảo hả, dùng Tam hoàng đại diệt thuật tự nổ thì ta chắc không chống nổi.”

Ngụy Tác không ngừng điều khiển kim đan, hung hãn va vào kim đan của bạch bào thanh niên vừa lên tiếng.

“Phù!”

Bạch bào thanh niên lại trọng thương, cấp nộ công tâm, há miệng phun máu.

Đừng nói Lân vương thủy ấn cực kỳ trọng yếu với y mà dù muốn tự nổ thì Ngụy Tác liên tục va chạm này, y không có cơ hội thi triển Tam hoàng đại diệt thuật.

Nếu không liều mạng khu động kim đan, kim đan của y bị Ngụy Tác chấn vỡ!

“Phong hoàng nhiên thần thích!”

Bạch bào thanh niên hộc máu, tỏ rõ thần sắc cực kỳ oán độc. “A!” Y nhăn nhó mặt mày như trong óc đang cháy lên. Chết! Một đạo sóng trong veo đột nhiên dấy lên trên đầu Ngụy Tác.

“Ngụy Tác, đó là thuật pháp thần thức xung kích, phải chấp nhận tổn thương thần thức mới thi triển được!” Lục bào lão đầu kêu lên trong tai Ngụy Tác.

“À!”

Thi triển giá đạo thuật pháp này, bạch bào thanh niên méo mặt vì đau đớn, ra vẻ chuẩn bị phản kích. Nhưng y trợn tròn mắt không dám tin vì Ngụy Tác vẫn như thường, còn nói, “Người bảo đây là thuật pháp gì? Ta không thấy gì, chỉ bằng thêm một lần nữa để ta có cảm giác?”

“Không thể nào! Không thể nào! Thần thức của người mạnh đến đâu cũng không thể gấp bốn, năm lần ta. Sao lại thể được, chống nổi đạo thuật pháp này là sao, người có dị bảo chống lại thần thức uy áp?”

Bạch bào thanh niên triệt để tuyệt vọng, đại nạn lâm đầu thì ré lên, thân thể lùi nhanh lại.

“Cái này người không dùng nữa. Thế nào, ta có hứng thế này mà người định đi hả?”

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh liếc đối phương, kim đan lại giáng tới.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

385. Chương 385: Nửa Thủy Linh Căn

Cú va chạm này khiến Ngụy Tác chấn động, phù văn trên kim đan cũng thi nhau vỡ nát. Kim đan của bạch bào thanh niên bị chấn bay, từ vết nứt trên vỏ toát ra quang hoa, nguyên khí.

“A!”

Cùng lúc, bạch bào thanh niên gằm lên như lợn bị chọc tiết, vô số khiêu vị trên mình lan tràn thủy linh nguyên khí, khác với lần trước là thể nội nguyên khí sôi trào, tựa hồ khiêu vị tiết ra kiểu gì cũng không hết.

Thủy linh nguyên khí không ngừng tràn ra khiến thể nội khiêu vị không ngừng khuếch đại, khuếch đại thành nhiều vết thương, tựa hồ sắp chấn tan thân thể y.

“Ngụy Tác, mau lùi lại. Kim đan của y bị người đánh cho sắp tan rồi.” Lục bào lão đầu hưng phấn kêu to.

“Hả? Trốn đi đã.”

Tử quang lóe lên, Ngụy Tác thu kim đan, lùi nhanh lại. Đồng thời sáng mắt nhìn vòng tay của bạch bào thanh niên, như đợi lấy đồ của mình.

Dù tu sĩ nào có mặt cũng đều khẳng định tới đây sẽ là cảnh Ngụy Tác thu hoạch. Rõ ràng bạch bào thanh niên dù năng khổng chế được nguyên khí, thì cũng bị kim đan nổ banh xác.

“Thủy hoàng hộ mệnh bảo phù!”

Đột nhiên quang hoa trong veo tự động từ miệng bạch bào thanh niên phun ra.

Quang hoa là một tấm phù lục hình vuông.

Tấm phù lục như thể do loại nước tối thuần tịnh ngưng kết thành, phát ra thủy linh khí tức tinh thuần hơn cả bạch sắc tiểu ấn. Bên trong phù lục lấp lánh vô số quang hoa sâu thẳm như vô số phù văn đang bơi.

“Oành!”

Phù lục từ ngực bạch bào thanh niên phun ra, tự động phân giải, biến thành thủy linh nguyên khí.

“Lại là cái gì đây?”

Ngụy Tác nhột nhạt mặt mày, như con thỏ bị dọa khiếp, nhảy lùi lại nhanh hơn.

Gã biết thủy linh nguyên khí này còn lợi hại hơn kim đan uy năng của mình.

Nhưng thủy linh nguyên khí không lao vào gã mà liên tục gột rửa kim đan sắp vỡ.

“Không phải chứ?”

Ngụy Tác tròn mắt vì được thủy linh nguyên khí tinh thuần trong veo gột rửa, kim đan của bạch bào thanh niên không ngừng nổ tung thành từng thanh lợi kiếm, bị trấn áp lại. Thân thể y như thể không chịu nổi uy năng kích phát một đạo phù lục mà nổ tung.

Cái gì đây? Xá thân bảo vệ “trứng”?

“Trứng” giữ được nhưng người không còn thì để làm gì?

“Ngụy Tác, ta thề sẽ giết ngươi, để ngươi sống không bằng chết!” Tiếng gầm vang lên chói lói, đồng thời, tinh phách trong suốt như do thủy khí ngưng kết thành thắm vào kim đan. Rồi bạch sắc kỳ lân trong bạch sắc tiểu ấn rú lên kinh hãi, bạch sắc thủy linh khí tức chấn tan kim đan và nhục thân bạch bào thanh niên, cuốn lấy cái vòng tay màu bạc đang rơi xuống, lao vào mặt biển.

“Ngu xuẩn! Giết chết rồi thì sao khiến ta sống không bằng chết được.” Ngụy Tác tiếp tục tể xuất kim đan, giáng vào ngọn sóng trắng lặn xuống biển.

“Con bà nó chứ!” Gã bực mình vì làn sóng trắng vào nước là lao nhanh với mức khó tưởng tượng, như con các quấy đuôi hai ba cái là biến mất.

“A a a!” Lục bào lão đầu cũng kêu lên cực kỳ bực mình, “Đây là thượng cổ cao giai nạp bảo thủ trạc, y được Tam Hoàng môn truyền thừa, trong đó chắc nhiều đồ tốt lắm, đánh tan cả nhục thân mà vẫn để y thoát.”

Để đối phó bạch bào thanh niên đột nhiên mọc ra này, Ngụy Tác dùng mất một viên Tuyệt diệt kim đan, một viên Phá đan châu và uy năng tích tụ sẵn của Thực huyết pháp đạo. Kim đan của Diệp Linh chưa kịp luyện chế thành Tuyệt diệt kim đan, bằng không với tình thế lúc trước, chắc gã đã dùng rồi.

Bảy, tám dai quang hoa trút xuống, Huyền sát quỷ thảo của Ngụy Tác thu hết lấy.

Ban này bạch bào thanh niên lấy ra hơn ba mươi pháp bảo, không kịp lấy đi món nào, chỉ là kim đan liên tục va vào, rồi nhục thân y nổ tung nên chỉ còn lại bảy, tám món nguyên lành.

Trong số mấy món pháp bảo, đẳng cấp tối cao chỉ là đạo cấp hạ phẩm pháp bảo, đối với Ngụy Tác chỉ là có còn hơn không.

“Xoạt!”

Cùng lúc, trên tầng không gã đứng đột nhiên đổ mưa.

Giọt mưa nào cũng như giọt lệ, đều cực kỳ thuần tịnh, trông như tinh thạch trong suốt tỏa ra thủy linh khí tức.

“Chuyện đó...”

Thấy thế, ngăn người xong đoạn lục bào lão đầu đột nhiên như tỉnh mộng kêu to, “Mau lên! Ngụy Tác, thu hết thủy linh nguyên khí!”

“Thu những thứ này?”

Ngụy Tác tuy không hiểu gì nhưng nghe giọng lục bào lão đầu thập phần khẩn cấp thì cũng phản ứng cực nhanh, gom hết mấy pháp bảo vào nạp bảo nang, rồi lướt khắp không trung, tử sắc chân nguyên càn quét, không ngừng thu hết cơn mưa vào.

Thoáng sau trận mưa cổ quái dừng lại. Chân nguyên của Ngụy Tác bao lấy hai dải nước dài hơn hai trượng.

“Cách!”

Được chân nguyên dồn ép, dải nước dồn lại còn cỡ hai quả trứng chim câu.

“Lão đầu, những thứ này có tác dụng gì, làm sao đây?”

Ngụy Tác cảm giác được chỉ cần chân nguyên thả ra, hai viên nước sẽ hóa thành nguyên khí, tiêu tan vào không trung ngay.

“Vừa rồi đạo Thủy hoàng hộ mệnh bảo phù đó phải tu sĩ Thần huyền cảnh lưỡng trọng mới luyện chế được. Hoàn toàn dùng chân nguyên và thủy linh nguyên khí ngưng thành. Thần huyền cảnh tu sĩ có thể ngưng

tụ thủy linh nguyên khí đến mức khó tưởng tượng. Con mưa là một đạo bảo phù tan ra, thủy linh nguyên khí ở đây quá nồng hậu, hấp phụ vào nên mới hình thành. Người trực tiếp luyện hóa cơn mưa thì rất có lợi. Ta nghe nói đệ tử Tam Hoàng tông mà có được bảo phù, tuân theo công pháp cho vào thể nội, dù thể chất phổ thông, không có linh căn thì cũng hình thành thủy linh căn.”

“Trực tiếp luyện hóa?”

Ngụy Tác máy động, trực tiếp dồn chân nguyên nuốt cả hai viên nước.

“Oành! Oành! Oành!”

Hai viên nước xuống bụng, Ngụy Tác cảm giác như nuốt hai biển nước, thủy linh nguyên khí như sóng trào gột rửa thể nội, chảy vào những góc nhỏ nhất trong thân thể.

Cảm giác này cực kỳ kỳ diệu, như thân thể ngâm trong làn nước vô cùng vô tận, cực kỳ thanh thuần.

Kinh mạch, ngũ tạng lục phủ, đều được gột rửa, Ngụy Tác thậm chí cảm giác được mọi thương tổn trong lúc đấu pháp kịch liệt với bạch bào thanh niên lành lạnh lại rất nhanh.

Tựa hồ gột rửa mấy vạn lần, “mặt biển” trong thể nội từ từ tan đi.

“À!” Ngụy Tác tỏ vẻ kinh hãi, thể nội chân nguyên lưu động. Ba làn quang hoa kỳ dị ngưng thành.

Ba dải quang hoa, một trắng một đỏ một lam, đều hình rẽ cây. Chỉ có điều màu trắng và đỏ là hoàn chỉnh còn màu lam chỉ cỡ một nửa.

Ba dải quang hoa này rõ ràng là linh căn quang hoa.

“Nửa thủy linh căn! Ngụy Tác, thủy linh nguyên khí của Thủy hoàng hộ mệnh bảo phù giúp người trực tiếp hình thành nửa thủy linh căn. Thủy hoàng hộ mệnh bảo phù quả nhiên danh bất hư truyền!” Nhìn rõ quang ảnh, lục bào lão đầu mã kêu lên.

Ngụy Tác cũng hơi ngỡ, đột nhiên mọc ra bạch bào thanh niên, bức gã phải dùng không ít con bài tẩy, cả Phá đan châu cũng sử dụng rồi, nhưng vì thế mà hình thành nửa thủy linh căn thì sinh ý đảo này không tệ.

“Xem Vương chưởng quỹ thể nào đã.”

Gã há miệng định hỏi thêm về Tam Hoàng tông, ban nãy đấu pháp kịch liệt, lục bào lão đầu sợ hãi cực độ, chỉ kịp nói vài ba thuật pháp của đối phương chứ không kịp nói về những thứ khác, rồi trừ trừ một lúc thì thân ảnh gã loáng lên, lướt về phía Vương chưởng quỹ nằm mềm nhũn trên đảo.

“À!”

Đáp xuống trước mặt Vương chưởng quỹ, Ngụy Tác thấy mấy khiêu vị của ông ta, lấp lánh thanh quang, mấy mũi thanh sắc tế châm thò cán ra.

“Đây là Định nguyên châm đặc hữu của Thanh Nguyên môn. Là pháp bảo chuyên dụng cấm chế thể nội chân nguyên củ tu sĩ. Y quả thật đã đến nhiều nơi, thu được không ít đồ tốt.” Lục bào lão đầu nhìn kỹ rồi đọc ra lai lịch mấy mũi châm.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

386. Chương 386: Tam Hoàng Tông

“Pháp bảo chuyên dụng cấm chế chân nguyên của tu sĩ? Phẩm giai thể nào?”

“Định nguyên châm phẩm giai không cao, chỉ linh cấp cao giai, chỉ khi bắt được đối thủ mới hữu dụng.” Lục bào lão đầu giải thích, “chỉ là Định nguyên châm là thuần di pháp bảo, có thể xuất kỳ bất ý đánh lén.”

“Định nguyên châm sử dụng thế nào?” Ngự Tác gật đầu.

“Lấy ra không khó, chỉ cần dồn chân nguyên vào.”

Lục bào lão đầu nói vậy, Ngự Tác thử kích phát chân nguyên, dồn vào mũi thanh sắc tế châm.

Quả nhiên, thanh quang lóe lên, thanh sắc tế châm vốn tựa hồ nối liền với thân thể Vương chưởng quỹ bị gã hút ra.

Cây châm dài chừng ba tấc, cực nhẹ, nhỏ hơn cả sợi tóc, nhưng có khắc phù văn huyền ảo.

“Pháp bảo này, Thanh Nguyên môn luyện chế không nhiều, khi chủ nhân cuối cùng của ta chết, ta bị khốn tại Dương quỹ quán, Thanh Nguyên môn vẫn còn, sau này ta đọc điển tịch không thấy nói gì về việc Thanh Nguyên tông bị diệt thế nào. Y có Định nguyên châm, chưa biết chừng đã mò qua di tích của Thanh Nguyên tông. Hung sát hoán huyết thuật cũng là bất truyền chi bí của Ma Huyết tông, không thể lưu truyền ở ngoài, phải vào sơn môn Ma Huyết tông mới có.” Lục bào lão đầu tiếp lời.

Ngự Tác nhú mày, liên tục lấy hết Định nguyên châm khỏi người Vương chưởng quỹ.

Định nguyên châm gồm sáu mũi, kích phát là thành một bộ, phải sáu ngón cùng cắm vào mới có tác dụng, bất quá lúc lấy ra lại cần từng ngón.

Thu sáu mũi Định nguyên châm vào nạp bảo nang trung, Ngự Tác chợt tỏ vẻ kinh nghi.

Đoạn mắt gã lóe lên, tựa hồ dùng thần thức quét kỹ mấy lượt khắp người Vương chưởng quỹ.

Tiếp đó tử sắc chân nguyên giáng vào sau gáy Vương chưởng quỹ.

Chát! Thủy linh nguyên khí trong veo bị đánh tan, bật khỏi gáy lão.

Vương chưởng quỹ học một tiếng, từ từ tỉnh lại.

“Ngự trưởng lão!”

Mở mắt ra, thấy Ngự Tác đứng trước mặt, Vương chưởng quỹ cuống quýt bò dậy, đồng thời kinh hãi nhìn quanh nhưng không thấy tung tích bạch bào thanh niên.

“Vương chưởng quỹ, thứ lỗi, trước kia đã che giấu thân phận.” Ngự Tác gật đầu với Vương chưởng quỹ: “Thật ra chúng ta là người quen, Vương chưởng quỹ đã giúp đỡ nhiều, chúng ta không nên khách khí, cứ xưng hô là đạo hữu như trước được rồi.”

Vương chưởng quỹ dù gì cũng từng trải, thấy gã thần nhiên rồi không thấy tung tích bạch bào thanh niên thì đoán ra đại khái, tỏ rõ thần sắc chấn kinh rồi trấn định, nhắc nhở: “Tại hạ không ngờ đạo hữu là thiên tài tu sĩ đại danh鼎鼎 của Hải Tiên tông.”

“Không nhờ Vương chưởng quỹ tìm giúp Kim lưu đạo đan, tại hạ không thể nhanh chóng kết đan thành công như vậy.” Ngự Tác bảo: “Vương chưởng quỹ biết lai lịch bạch bào tu sĩ trẻ tuổi ban này?”

“Y mua mấy thứ ở Vương gia thương hành, rất giàu có, lại tự xưng là Lâm Phong Hoa, nghe khẩu khí tựa hồ không phải tu sĩ Vân Linh đại lục, lai lịch thế nào thì tại hạ không biết. Tại hạ chỉ biết tu vi của y cao tuyệt, nhưng không ngờ là Kim đan kỳ đại tu sĩ. Lúc chế tụ tại hạ có nói là muốn đoạt mảnh vỡ màu trắng Ngự đạo hữu mua được.” Vương chưởng quỹ nghĩ lại cảnh mấy chiêu là bị bạch bào thanh niên chế trụ thì kinh hãi hỏi Ngự Tác vấn, “Hiện tại y đã bị Ngự đạo hữu thanh toán rồi?”

“Công pháp cùng thuật pháp của y cực kỳ kinh nhân, tuy bại trong tay tại hạ nhưng đã chạy thoát.” Ngự Tác lắc đầu, “Việc này liên lụy đến Vương chưởng quỹ, thật sự xin lỗi.”

“Ngự đạo hữu nói vậy thật quá khách khí, nếu Ngự đạo hữu không coi mỗ là bằng hữu thì đã không đến đây.” Vương chưởng quỹ vội nói.

“Vậy thì vật này tặng Vương chưởng quỹ phòng thân.” Ngự Tác lấy hắc hồng sắc tiểu kỳ vừa sử dụng ra đưa đến cho Vương chưởng quỹ. Lá cờ này gã lấy được từ nạp bảo nang của Hỏa Văn chân nhân, đạo giai hạ phẩm pháp bảo phòng ngự Ly địa diễm hỏa kỳ. Pháp bảo cờ này đối với tu sĩ Phân niệm cảnh ngự Vương chưởng quỹ cực kỳ khó kiếm.

“Tại hạ còn tìm kiếm tung tích y, không cùng Vương chưởng quỹ về Hải Tiên thành.” Đưa pháp bảo này đến trước mặt Vương chưởng quỹ, Ngụy Tác bảo.

“Được, vậy không phiền Ngụy đạo hữu nữa.” Vương chưởng quỹ tung tẩy thu Ly địa điểm hỏa kỳ, rơi khỏi hòn đảo.

Lần này tuy ông ta kinh hiểm vạn phần, suýt nữa mất cả mạng nhưng Ngụy Tác tặng Ly địa điểm hỏa kỳ thì không chỉ có nghĩa là một món pháp bảo. Rõ ràng qua việc này, giao tình giữa ông ta và Ngụy Tác lại thêm một phần.

Ông ta hiểu rõ thần thông của bạch bào thanh niên, dù gì cũng có tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, lại là chưởng quỹ Vương gia thương hành nên giàu có hơn nhiều tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng bình thường nhiều, nhưng đối diện bạch bào thanh niên lại chỉ vài chiêu bị chế trụ. Mà bạch bào thanh niên cũng bại dưới tay Ngụy Tác, đủ thấy thần thông của gã thế nào.

...

“Lão đầu, Tam Hoàng tông là tông môn thế nào?” Độn quang của Vương chưởng quỹ khuất đi, Ngụy Tác không tìm kiếm tung tích bạch bào thanh niên mà từ từ lướt về phía Hải Tiên thành, vì biết trong hải vực thế này mà tìm tung tích là vô vọng, nên để Vương chưởng quỹ đi trước nhằm tiện trò chuyện với lục bào lão đầu.

“Tam Hoàng tông, chừng ba vạn năm trước, là Tịch Hàn đại lục đệ nhất tông môn.” Lục bào lão đầu lên tiếng, “Lập ra Tam Hoàng tông là ba Thần huyền cảnh đại tu sĩ, Thủy hoàng, Phong hoàng và Đại diệt thần hoàng. Ba đại tu sĩ này có sở trường riêng, tu vi và thần thông tối cao là Thủy hoàng, chủ tu công pháp cùng thuật pháp thủy hệ. Công pháp bạch bào thanh niên tu luyện chắc là của Thủy hoàng, Thủy hoàng thần kiếm cũng là thuật pháp của ông ta, Tam hoàng đại diệt thuật lại là của Đại diệt thần hoàng.”

“Tịch Hàn đại lục đệ nhất tông môn? Lão đầu, chẳng phải người chỉ ở Thiên Huyền đại lục, cả Vân Linh đại lục cũng không hiểu gì. Sao lại biết tông môn này?” Ngụy Tác nhíu mày.

“Vì thế lực Tam Hoàng tông quá lớn, sau này thậm chí lan sang cả Vân Linh đại lục. Một vài tông môn của Vân Linh đại lục và Tịch Hàn đại lục liên thủ, trọng thương Tam Hoàng tông, nhiều cao giai tu sĩ của Tam Hoàng tông gục ngã trong trận đó, sau cùng Tam Hoàng tông không giữ được cả sơn môn, toán tu sĩ sau cùng không hiểu chạy đi đâu kiến lập động phủ, Tam Hoàng tông hùng mạnh một thời tan vỡ.” Lục bào lão đầu nhăn nhó, “Ta sống lâu như vậy, trong tu đạo giới mà với sức một tông xâm lấn đại lục khác cướp đoạt thì không có mấy. Thiên Huyền đại lục khi ấy có không ít tu sĩ được tông môn của Vân Linh đại lục mời đi đối phó Tam Hoàng tông, từ lúc Tam Hoàng tông xâm nhập Vân Linh đại lục cho đến khi không giữ được sơn môn là gần chín năm, tu sĩ Kim đan cảnh gục ngã vô số, nên ta mới hiểu rõ thế về Tam Hoàng tông.”

Thoáng ngừng lại, lục bào lão đầu tiếp lời, “Y tu luyện công pháp của Thủy hoàng lợi hại nhất trong Tam Hoàng tông, lại biết thuật pháp của cả ba tổ sư, được pháp bảo Lân vương pháp ấn nhận chủ, rõ ràng kế thừa của đạo thống hoàn chỉnh Tam Hoàng tông, tương đương với tông chủ Tam Hoàng tông. Nếu y không coi thường người, chưa biết chừng lần này chúng ta không thoát được.”

Lục bào lão đầu nói vậy, Ngụy Tác tựa hồ nhớ ra, móc một viên thanh sắc châu tử trong ngực áo ra.

Viên thanh sắc châu tử này vốn lấy được của Đồng Thanh Y, không có phù văn nhưng có thể hóa giải thần thức xung kích và thần thức uy áp.

Lần trước đến Âm Thi tông, Ngụy Tác có mang theo nên thần thức uy áp của Huyết Linh lão tổ cũng bị y hóa giải. Lần này mà không có thì thuật pháp thần thức xung kích Phong hoàng nhiên thần thích của bạch bào thanh niên thi triển, gã vị tất đỡ được.

Nghĩ lại thì bạch bào tu sĩ trẻ tuổi cũng tu luyện thiên cấp công pháp, sử dụng thiên cấp thuật pháp. Đánh tan nhục thân y quả thật là may mắn.

“Ngụy Tác, tiếc là lần này không giết được y, không thu được hết đồ.” Lục bào lão đầu lại lên tiếng, tựa hồ đã nghĩ chín, “Sau này phải tìm ra y, tuy y đoạt xá có được nhục thân thì cũng mất nhiều năm khổ công. Nhưng Lân vương khí linh trong Thủy Lân vương ấn trung, tiếp xúc ở cấp cao hơn ta, hiểu biết không kém gì. Để lại địch thủ như thế là ẩn họa lớn nhất.”

Ngụy Tác không nói gì, lại tế xuất Ly Hỏa phảng lướt về Hải Tiên thành.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

387. Chương 387: Không Chịu Nổi

Trên một chỗ trong Tịch Diệt hải, một lão tẩu mặc hôi y và một thanh niên mặt mũi thật thà mặc thanh sắc bố y đang cười trên một thuyền nhỏ màu xanh nhạt lướt đi.

Con thuyền dài chừng hơn trượng, điều khiển phù văn hình hải tảo, ánh lên thanh quang, linh khí không mạnh, rõ ràng không đạt cả linh giai pháp khí.

Trên con thuyền có mấy thi thể yêu thú cấp thấp trông như cá, và một ít tảng đá như khoáng thạch cơ hồ lầy được dưới biển.

Xem ra hôi y lão và thanh niên thật thà là đệ giai tu sĩ không có cả nạp bảo nang.

Đột nhiên, hai đệ giai tu sĩ dừng lại, hôi y lão tẩu cầm hắc sắc trường tiên trạng cuộn xuống nước, lôi lên một chiếc bạch sắc ngọc ấn.

Thấy rõ là bạch sắc ngọc ấn, hôi y lão tẩu và thanh y thanh niên nhìn nhau hơn hở.

Hôi y lão tẩu đặt hắc sắc trường tiên xuống, lật đi lật lại bạch ngọc tiểu ấn đoạn nhãn quang lóe lên, thanh sắc chân nguyên được dồn vào.

Chân nguyên như bị nuốt chửng, bạch quang từ bạch ngọc tiểu ấn bắn ra, cắm vào mi tâm thanh y thanh niên.

“A!”

Thanh niên đang hào hứng quan sát bạch ngọc tiểu ấn chợt méo mó mặt mày, thân thể co rút cực kỳ thống khổ.

“Đoạt xá?!”

Hôi y lão tẩu hô lên với vẻ không dám tin, biến sắc mặt, định ném bạch sắc tiểu ấn đi.

Nhưng lúc đó bạch sắc tiểu ấn trong tay y rực bạch quang.

Mắt hôi y lão tẩu ánh lên kinh hoàng vì uy năng bạch sắc tiểu ấn khiến chân nguyên lão không lưu động nổi.

“Chát!”

Trong khi lão tuyệt vọng, bạch sắc tiểu ấn vượt khỏi tay đập vào ngực lão, hất lão bắn khỏi con thuyền.

Rớt xuống mặt biển, ngực hôi y lão tẩu lõm vào, xem ra xương cốt và nội tạng đã vỡ nát, không còn sinh cơ.

Trên thuyền, bạch sắc tiểu ấn giết hôi y lão tẩu xong thì rớt xuống khoang, linh quang tắt ngóm, như thể tổn hao thập phần lợi hại, hữu khí vô lực.

Sau hai tuần hương, thân thể thanh y thanh niên ngừng co rút.

Thanh y thanh niên vốn trông rất thật thà giờ như thành người khác, mặt mũi hung hãn.

Cực kỳ oán độc nhìn về phía Hải Tiên thành, nhanh chóng thu bạch sắc tiểu ấn vào ngực, y điều khiển con thuyền rời xa Hải Tiên thành, nhanh chóng khuất bóng vào mặt biển.

...

“Còn có người có một thượng cổ khí linh như huynh.” Trong tĩnh thất ở Hải Tiên tông, Cơ Nhã lo lắng nhìn Ngụy Tác, “Hiện tại y nằm đòn, liệu có đòn tin huynh có thượng cổ khí linh ra không?”

“Chắc không đòn ra, vì y đòn việc ta có thượng cổ khí linh ra thì ta cũng sẽ tiết lộ việc y có Lâm vương thủy ấn. Hiện tại tu vi của y cơ hồ phế mất quá nửa, nếu tu sĩ Kim đan tứ ngũ trọng, thậm chí Thần huyền cảnh tu sĩ tranh đoạt thì y còn nguy hiểm hơn ta.” Ngụy Tác bảo Cơ Nhã, “Bất quá không loại trừ việc y tắng tâm bệnh cuồng, cũng nên phòng bị, tới đây ta sẽ kiểm cố bệ quan tại Hải Tiên tông, thực tế sẽ lên quay về Thiên Huyền đại lục giúp lão đầu ngưng hình, giải quyết ân oán giữa chúng ta và Đông Dao thắng địa, cũng coi như tránh nạn.”

“Ừ.” Cơ Nhã gật đầu.

Cơ Nhã bình thường khi cùng Ngụy Tác đi ra đều thay đổi dung mạo, còn khi ở cùng gã thì với gương mặt thật. Giờ nàng mặc tử sắc cung trang, đẹp dễ thoát tục, khi gặp người ngoài nàng luôn giữ vẻ lạnh như băng sương còn trước mặt Ngụy Tác lại là tiểu nữ nhi đúng nghĩa.

“Về Thiên Huyền đại lục phải tìm cách giúp lão đầu ngưng hình. Đông Dao thắng địa thì chúng ta không cần tính tới.” Cơ Nhã nhìn Ngụy Tác đặt đầu, nghiêm túc nói.

“Chúng ta suýt nữa chết bởi Đông Dao thắng địa, hiện tại ta kết thành kim đan, kim đan lớn như thế mà mặc kệ chúng?” Cơ Nhã nói vậy, Ngụy Tác lấy làm lạ.

“Muội không muốn có quá nhiều chuyện, trước kia huynh nói đúng, nếu sư tôn còn sống thì cũng sẵn lòng dùng phương thị đổi lấy niềm vui cho muội và Vi Vi. Đông Dao thắng địa là tông môn không nhỏ, dây mơ rễ má với nhiều thế lực. Muội thà ba chúng ta ở cạnh nhau, chỉ cần bình bình an an, khoái khoái lạc lạc là được.” Cơ Nhã nhìn vào mắt gã.

“Ta hiểu ý nàng, nhưng tu sĩ như chúng ta, không chạm vào người khác thì chưa biết chừng người khác sẽ chạm vào chúng ta. Chúng ta không động đến Đông Dao thắng địa, không có Đông Dao thắng địa, chưa biết chừng sẽ xuất hiện Tây dao thắng địa, Bắc dao thắng địa. Quan trọng là phải đề thăng tu vi và thực lực. Giờ ta đạt Kim đan cảnh, không mấy ai dám chạm đến chúng ta nữa. Nếu nàng cũng tu thành kim đan, hai Kim đan đại tu sĩ cùng nhau, hoặc ta đột phá thêm mấy tầng tu vi, không tính Thần huyền cảnh thì như Huyết Linh lão tổ, chúng ta cũng không ngại. Ta và lục bào lão đầu đã thương lượng, món nợ này phải trả. Không chỉ trút giận mà chưa biết chừng sẽ kiếm được lợi ích cho tu luyện. Dù gì cũng phải lấy lại mọi thứ cho vợ ngoan.” Ngụy Tác nhìn Cơ Nhã, trong mắt nhu tình khôn tả, với gã thì tại tu đạo giới này, tìm tuyệt sắc nữ tu tương đương Cơ Nhã thì có nhưng tốt bụng như nàng thì thiên nan vạn nan.

“Ngụy Tác, huynh lại không đứng đắn.” Cơ Nhã thoáng đỏ mặt.

“Vợ ngoan, gọi ta làm gì?” Ngụy Tác đảo mắt, mỉm cười ám muội, “Sao ta lại không đứng đắn, ta đứng đắn quá đi chứ. Phúc lộc đạo đan đâu?”

Ngụy Tác nói đến Phúc lộc đạo đan, Cơ Nhã khẩn trương hẳn, “Sao hả.”

“Đương nhiên phải tu luyện, đề thăng thực lực. Vợ ngoan, mau lấy Phúc lộc đạo đan ra tu luyện ba.” Ngụy Tác cười hắc hắc.

“Không được, không được.” Cơ Nhã như thổ thảy cáo, hoảng loạn định bỏ chạy, “Muội đã cho Vi Vi uống được dịch Dưỡng nguyên thiên thiên ngọc, có khi nó sắp tỉnh lại.”

“Nàng ta sắp tỉnh lại nên càng phải tranh thủ thời gian.” Ngụy Tác chặn nàng, có vẻ ám ức, “Dù thế nào, nàng ta tỉnh lại thì lâu lắm chúng ta sẽ không được song tu. Nàng đã nói Phúc lộc đạo đan có ích cho hai chúng ta đề thăng thực lực, đan được này càng nhanh luyện hóa càng tốt. Không cần lo việc nàng ta tỉnh lại sẽ phát giác, với thần thức của ta khẳng định sẽ phát hiện ngay, chỉ cần thần thức uy áp đủ khiến nàng ta không vào được cửa tĩnh thất.”

“Huynh lại viện cớ.” Cơ Nhã trừng mắt, mặt đỏ như quả táo chín.

“Vợ ngoan, Phúc lộc đạo đan đâu?” Ngụy Tác hí hỏ ôm lấy nàng. Nếu nam tu khác thấy dáng vẻ nhả nhỏ này của gã thì chắc sẽ tìm cách bóp chết gã, vì cho rằng hoa nhài cấm bãi *** trâu.

Cơ Nhã bị gã ôm, tức thì nóng bừng người mềm nhũn, hổ thẹn úp mặt vào ngực gã, không nói gì nữa, lấy Phúc lộc đạo đan ra.

“Vợ ngoan, đan dược này chúng ta sử dụng đều như nhau hả?” Ngụy Tác mỉm cười nhả nhỏ hơn.

“Dược tính viên đan dược này mãnh liệt phi thường, tu vi của huynh cao, luyện hóa chắc sẽ an toàn.” Cơ Nhã hổ thẹn, tựa hồ trách Ngụy Tác lúc này mà còn cố ý trêu cợt, nên cắn mạnh lên ngực gã.

“A, không chịu nổi.”

Bị Cơ Nhã cắn, Ngụy Tác rung mình, nuốt Phúc lộc đạo đan, gã chống nổi tâm ma lúc kết đan thì tâm chí có thể coi là kiên định nhưng giờ cũng xáo động, toàn thân nóng bừng, có phần không chịu nổi.

“A!”

Kết quả Cơ Nhã như cố ý, mím môi lại.

Ngụy Tác càng không chịu nổi, ôm nàng lên, lần này đến lượt nàng kinh hô, vì toàn bộ y phục được gã cởi ra một cách cực kỳ thuần thục.

Ngọc thể hoàn mỹ lại dính sát vào gã.

Có những song tu công pháp chỉ cần song phương nối thông chân nguyên là tu luyện được, Huyền Sát đại pháp chỉ khi nhục thân song phương giao hợp, vui vậy cả nước thì mới có thể hành công tu luyện.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

388. Chương 388: Nhìn Thấy Mọi Thứ

Theo quy củ tu đạo giới, chỉ khi là địa cấp đỉnh giai đan dược, danh xưng mới có chữ “Đạo”.

Nuốt Phúc lộc đạo đan, Ngụy Tác cảm giác được viên đan hóa thành hai làn nguyên khí, một nóng một lạnh.

Nguyên khí nóng bừng nhanh chóng dung hợp vào thể nội, tinh lực gã không ngừng dâng lên. Nguyên khí lạnh lại chạy loạn xạ, không bị hấp thu mà đang tìm chỗ tiết ra.

Gã cùng Cơ Nhã ôm chặt nhau, theo công pháp hành công thì bằng khí tràn vào thể nội Cơ Nhã để nàng hút lấy.

“Phúc lộc đạo đan quả nhiên là địa cấp đỉnh giai đan dược, tốt thật.”

Ngụy Tác cảm giác được có nguyên khí của Phúc lộc đạo đan, âm nguyên của Cơ Nhã mỗi lần lưu chuyển một chu thiên, Huyền sát âm khí tạo ra gấp sáu, bảy lần bình thường.

Đối với Ngụy Tác, mọi thứ còn tuyệt vời hơn.

Gã đột nhiên cảm giác được âm nguyên của Cơ Nhã vốn bao chặt dương nguyên của gã, đột nhiên rung động kỳ dị, tốc độ tràn vào thể nội gã gấp mấy lần.

“A!”

Ngụy Tác cực kỳ bội phục người sáng tạo ra song tu thuật pháp vừa ảo lộ vừa tu luyện này, tu luyện thuật pháp này là khoái cảm kép, vừa đề thăng sức mạnh vừa ảo lộ, hiện tại khoái cảm kép này tăng lên thì gã cũng không nén được mà kêu lên. Cũng may song tu không có gì nguy hiểm, không thì gã xong rồi.

“Vợ ngoan, sao vậy?” Ngụy Tác tỏ vẻ không dám tin nhìn Cơ Nhã.

Ngọc thể hoàn mỹ của Cơ Nhã ánh lên quang ho màu hoa đào, không khác gì lúc tu luyện bình thường. Thấy gã tròn mắt, thường thì khi song tu, nàng không bao giờ nhìn gã nên giờ càng hổ thẹn, cất giọng nhỏ như muỗi kêu: “Lần trước tại Hải liệt đại hội lấy được cuốn sách đó, muội đọc được mấy thứ có ích cho song tu công pháp.”

“A?”

Ngụy Tác tròn mắt, hưng phấn hẳn.

“Vợ ngoan, diệu thuật này là Cẩm lý hấp thủy hay Thôn vân hàm nguyệt...”

...

“Tiếng gì nhỉ.”

Một cánh tay nòn nà giơ lên rồi đặt xuống, dụi dụi mắt.

Chủ nhân cánh tay là tiểu mỹ nữ mộng cong Hàn Vi Vi.

Mỹ nữ mộng cong nhu nhược này vừa dụi mắt vừa mơ hồ ngồi dậy, lảo đảo như bất mãn.

Hàn Vi Vi chỉ thấy như như mình ngủ quá lâu, đầu óc hôn hôn trầm trầm, không rõ mọi thứ ra sao, đồng thời tứ chi vô lực.

Lảo đảo xong, Hàn Vi Vi phát hiện có chuyện không ổn.

Nàng ta nhận ra mình đang ở trong một tỉnh thất lạc, bố trí còn cao cấp hơn chỗ ở thiên cấp tại Linh Nhạc thành.

Lắc lắc đầu, Hàn Vi Vi thấy y phục của mình đã thay đổi.

Nàng ta không mặc ngân tiêu pháp y như trước mà đổi thành pháp y kiểu cung trang màu trắng. Pháp y này rằn rạt linh khí, ít nhất cũng là linh giai pháp y, cao cấp hơn ngân sắc pháp y nhiều.

“Ta đang ở đâu?”

Hàn Vi Vi nhớ lại, hình như ở Trân Bảo các trứng độc dược của trưởng lão Đông Dao thắng địa đó rồi còn thấy Ngụy Tác cứu mình. Nhưng cụ thể thế nào thì không thể nhớ ra.

Hoạt động tay chân một tí, đầu óc còn mơ hồ, Hàn Vi Vi cảm thấy thân thể trừ hơi yếu ra thì không có đáng ngại.

“Lẽ nào là lão lưu manh Ngụy Tác cứu ta, sư thư đâu?”

Ý nghĩ vừa lóe lên, nàng ta giật mình tỉnh táo lại.

Nàng ta nhận ra thanh âm thoát có thoát không đó có thật, không phải ảo giác.

Âm thanh đó như hai con cá đang vui vầy trong nước, búng đuôi tanh tách, tựa hồ có cả tiếng thì thầm như mơ ngủ.

Nàng ta càng lắng làm lạ là tiếng kêu đứt quãng như nỉ non đó rất giống của sư thư Cơ Nhã.

“Sư thư?”

Vừa quan sát chung quanh, nàng ta vừa nghi hoặc gọi khẽ.

“Y... A!... Không!”

Loáng thoáng, nàng ta nghe thấy mấy tiếng đó, giọng nói có phần kinh hoàng tựa hồ là Cơ Nhã.

Hàn Vi Vi nóng lòng, lắc lắc đầu đi về phía đó.

Đi qua hai gian phòng, nàng ta dừng lại trước một gian tĩnh thất.

Thoảng do dự, đẩy cửa đi vào, chỉ kịp nhìn qua là Hàn Vi Vi đã kêu lên với vẻ không dám tin.

“Lão lưu manh!”

Nàng ta thấy trong tỉnh thất, Ngụy Tác ôm chặt sư thư Cơ Nhã, hai thân thể dính sát nhau.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đang hoàn toàn trần trụi.

Tay Ngụy Tác không ngừng du lịch trên mình Cơ Nhã.

Cơ Nhã như con dê non bị mãnh hổ ép xuống, kinh hoàng khôn tả.

Cảnh tượng này khiến Hàn Vi Vi cảm thấy như nằm mộng, cắn lưỡi thấy đau khiến nàng ta băng lạnh, nảy ra ý nghĩ Ngụy Tác đang phi lễ sư thư.

Nhưng khi vừa ré lên định giết tên cầm thú Ngụy Tác thì nhận ra có điểm lạ lùng.

Nàng ta thấy Ngụy Tác tựa hồ muốn khóc mà không có nước mắt. Trên mình gã cùng Cơ Nhã lấp lánh hồng sắc quang hoa. Dưới da hai người có khí lưu chảy với tốc độ kinh nhân.

“Thật ra là việc gì?”

“Sao lại thế này?”

Nhất thời, đầu óc Hàn Vi Vi vốn lạnh lợi cũng vô dụng.

Không biết nàng ta đầu óc trống rỗng ngẩn ra bao lâu, thân thể Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đột nhiên rời nhau.

Hai người vừa tách ra, khí tức hùng hậu khiến Hàn Vi Vi chao mình.

Ngực Cơ Nhã phập phồng, không dám ngẩng lên vội cầm lấy mớ y phục đã Ngụy Tác lột ra.

Lúc nàng mặc xong, Ngụy Tác mới định thần lại, tay chân thừa thãi, mặc nhanh quần áo.

“Người tỉnh rồi hả?” Ngụy Tác muốn tỏ ra mặt dày, coi như không có chuyện gì chào Hàn Vi Vi, nói là người hôn mê quá lâu, đầu óc không tỉnh táo, tất cả vừa nhìn thấy đều là ảo giác. Nhưng hai lần há miệng, gã vẫn thấy mình không đủ mặt dày, không thể nói thành tiếng.

“Sư thư, muội đi nghỉ đã.”

Hàn Vi Vi khước đột nhiên bảo. Đoạn không ngoái lại, quay về tỉnh thất lúc trước.

“Ngụy Tác!” Cơ Nhã nhìn Ngụy Tác, giậm chân rồi đuổi theo, để lại mình gã trong gian tỉnh thất.

“Không trách ta được, ai ngờ được lực Phúc lộc đạo đan hung mãnh thế!” Ngụy Tác bực mình vô cùng.

Vốn dù Hàn Vi Vi tỉnh lại, cũng sẽ không xảy ra việc gì, như gã đã bảo Cơ Nhã lúc trước. Vì Hàn Vi Vi tỉnh lại là gã nhận ra ngay.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã không ngờ nửa đầu được lực Phúc lộc đạo đan thập phần bình hòa, nhưng đoạn sau thì cuồng bạo hẳn, tan hết tất cả. Cơ Nhã lúc đó đang “gia tốc”. Dù với tu vi của Ngụy Tác mà đình chỉ tu luyện thì cũng có khả năng banh xác.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đành không ngừng tu luyện hạ khứ.

Cùng lúc, Hàn Vi Vi lại nghe thấy mà đến chỗ cả hai.

Cảm giác thấy Hàn Vi Vi đi vào, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã không thể dừng lại, không thể ngăn nàng ta dừng vào. Vốn cả hai định đợi cho Hàn Vi Vi tỉnh lại thì làm cách nào giải thích quan hệ giữa hai người, hiện tại thì thấy hết rồi.

“Không biết Cơ Nhã nói gì với nàng ta.”

Ngụy Tác dù mặt dày thì nghĩ đến cảnh vừa rồi cũng thấy mặt nóng bừng.

“Phệ tâm trùng thật ra thế nào?”

Cười khổ đoạn gã lóe lên ý nghĩ này, lướt ra ngoài.

Ban nãy phát hiện Hàn Vi Vi đi vào, gã không thể dừng lại, nên ra lệnh cho Phệ tâm trùng ngăn Hàn Vi Vi lại. Có điều Phệ tâm trùng không hề phản ứng, như đang ngủ say.

“Xem Huyền sát quỷ thảo biến hóa ra sao đã.”

Ngụy Tác định hành động rồi cười khổ dừng lại. Đến tỉnh thất của Phệ tâm trùng phải đi qua gian của Hàn Vi Vi, hiện tại không hiểu Cơ Nhã và Hàn Vi Vi nói gì nên gặp Hàn Vi Vi thì càng ngượng.

Vù, Ngụy Tác dừng lại phát tay, thanh hắc sắc âm khí phun trào, ngưng thành quỷ thảo.

Quỷ thảo lấp lánh tinh quang như thủy tinh, ngưng luyện hơn lúc nào hết.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

389. Chương 389: Sao Hả, Nhỏ Mọn Thế

“Vi Vi, xin lỗi.” Cơ Nhã đuổi theo Hàn Vi Vi vào tỉnh thất, thấy sư muội dừng lại, vai hơi run run. Nếu là bình thường, Cơ Nhã khẳng định đã ôm Hàn Vi Vi, nhưng giờ chỉ đứng tại cửa, quay lưng lại, tuy chỉ cách sáu, bảy bước nhưng không khác gì một khoảng cách không thể vượt qua, mặt mày nhợt nhạt nói.

“Sư thư, không phải y bức bách, thì có phải vì cứu muội mà...” Hàn Vi Vi chợt quay lại, nước mắt lưng tròng nghiêng rằng nói: “Nếu thế, muội thề sẽ giết y.”

Cơ Nhã sững người, dáng vẻ Hàn Vi Vi cho thấy nàng ta hiểu lầm, nàng bước tới ôm sư muội vào lòng dịu giọng: “Vi Vi, việc giữ tỷ và y không như muội tưởng tượng đâu.”

“Sư thư thật sự thích y?” Hàn Vi Vi không dám tin ngẩng lên, “Sao lại thế được, y sao xứng với sư thư.”

“Y đã là Kim đan đại tu sĩ, sao lại không xứng.” Cơ Nhã do dự rồi vuốt mái tóc Hàn Vi Vi buông xuống như dòng suối.

“Kim đan đại tu sĩ?” Hàn Vi Vi tròn mắt, tựa hồ câu nói của Cơ Nhã khiến nàng ta quên hết, khôi phục như bình thường, “Sư thư, sao lại thế được, mới có mấy ngày mà y lại từ tu sĩ Chu thiên cảnh biến thành Kim đan đại tu sĩ? Sư thư có nhầm không?”

“Vi Vi, muội hôn mê ba năm rồi.” Cơ Nhã nhìn Hàn Vi Vi, tỏ vẻ không diễn tả nổi. Chỉ mình nàng ta biết, mỗi ngày thi pháp cho Hàn Vi Vi mà không thấy nàng ta tỉnh lại thì có cảm giác nào.

“Ba năm? Muội hôn mê lâu thế sao?” Hàn Vi Vi cứng người. Một chốc sau, Hàn Vi Vi mới ngẩng ngơ nhìn Cơ Nhã, “Sư thư, thật ra có chuyện gì? Muội chỉ nhớ là bị Đông Dao thắng địa Lý Thiệu Hoa ám toán. Sau đó xảy ra chuyện gì thì muội không biết.”

“Đông Dao thắng địa ám toán muội, lấy muội ra làm con tin ép tỷ cưới Đông Thanh Y. Ngụy Tác bắt Đông Thanh Y, bức chúng thả chúng ta.” Cơ Nhã kể lại rõ ràng việc Ngụy Tác bức bách Đông Dao thắng địa rồi đến Vân Linh đại lục, lúc vào Chập Khí hải, sau cùng kết đan thành công, cứu nàng ta tỉnh lại.

“Chu thiên cảnh tứ trọng mà dám bắt Đông Thanh Y, bàn điều kiện với tu sĩ Kim đan kỳ cứu chúng ta? Chúng ta đang ở Vân Linh đại lục? Y đã kết đan thành công, thành Kim đan kỳ đại tu sĩ?” Hàn Vi Vi chỉ nhớ mình gặp Ngụy Tác, tựa hồ lúc đó gã đang tìm cách cứu mình, nhưng sự tình cụ thể thì không nhớ rõ. Hiện tại nghe Cơ Nhã kể lại từng việc, nàng ta biến sắc, biết mấy năm nay xảy ra nhiều việc, đều cực kỳ hung hiểm.

“Chả trách sư thư thấy y khác với tu sĩ khác, tốc độ tu luyện cực nhanh, hóa ra vì có một thượng cổ khí linh.” Nghe đoạn, Hàn Vi Vi bình tĩnh lại, trong lòng băng khuâng khôn tả, “Sư thư, nói vậy là sư thư thích lão lưu manh đó? Không phải vì y liều mạng cứu mà cảm kích?”

“Đương nhiên là thích thật sự... Vi Vi, y đích xác khác mọi tu sĩ.” Cơ Nhã bảo Hàn Vi Vi: “Y là người có thể tuyệt đối tin tưởng, có thể nương tựa.”

“Y tốt thế hả? Sao muội không thấy nhỉ.” Hàn Vi Vi bĩu môi, không hiểu sao càng lúc càng thấy vừa tỉnh lại là mọi thứ đều không dám tin vào nữa.

“Xin lỗi, Vi Vi.” Cơ Nhã nhìn Hàn Vi Vi bằng ánh mắt phức tạp.

“Xin lỗi?” Hàn Vi Vi tròn mắt không hiểu, “Sư thư, muội bất cẩn bị Lý Thiệu Hoa ám toán, hại sư thư suýt nữa phải lấy Đồng Thanh Y. Hà cơ phải xin lỗi muội.”

“Tỷ thấy muội rất thích Ngụy Tác...”

“Cái gì?” Cơ Nhã chưa dứt lời đã bị Hàn Vi Vi cắt ngang, không vì nàng ta thấy mình uể oải, trong lòng Cơ Nhã lại rất dễ chịu thì chắc đã nhảy lên. “Sư thư”, nàng ta nhìn Cơ Nhã không dám tin, “Sư thư tưởng muội thích lão lưu manh, sư thư cướp y nên ngại?”

Cơ Nhã gật đầu.

“Phì! Muội thích ai thì thích chứ không bao giờ là y.” Hàn Vi Vi lắc đầu quây quây, “Y trông nham nhở quá, mặt mũi thân thể đều không ra sao cả. Dù y là Kim đan đại tu sĩ, muội vẫn thấy y không xứng với sư thư. Đúng là hoa nhài cắm bãi *** trâu...”

“Đừng đến.” Hàn Vi Vi nói đến nhe nanh múa vuốt, khô ran mồm miệng mới dừng lại, Cơ Nhã vừa bực vừa buồn cười, chỉ ngón tay trắng muốt vào trán sư muội, “Lẽ nào tỷ còn không hiểu muội. Trước đây muội nhắc đến y trước mặt tỷ thì hớn hờ, tỷ sợ muội bị tu sĩ bất lương quyến rũ mà bỏ đi, giờ còn cứng miệng hả.”

“Phì! Dù cả đời thanh tu, muội cũng không thêm y. Sư thư, sao lại nhìn muội như thế?”

“Đừng ồn.” Đã kể xong, Cơ Nhã vô tình lại tỏ mấy phần uy nghiêm của sư thư với Hàn Vi Vi, từ lúc còn ở Linh Nhạc thành, từ khi phụ thân Hàn Vi Vi qua đời, nàng luôn chăm lo cho sư muội, tròng mắt nhìn Hàn Vi Vi đang phì phì không ngừng, nàng như quyết định nói: “Tỷ thấy y rất thích muội, chưa biết chừng trước kia y còn thích muội hơn tỷ, không thì cần gì liều mạng, tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng mà dám bắt thiếu chủ Đông Dao thắng địa. Tỷ luôn thấy mình nhân mấy năm y không có muội mà cướp mất y, nên...”

“Sư thư, đừng bắt an, sư thư không chê lão lưu manh này thì kệ, đừng đẩy muội vào đồng lửa.” Hàn Vi Vi bị Cơ Nhã tròng mắt thì có vẻ xiu đi, không dám nói nữa, nghe Cơ Nhã nói thì lắc đầu, kêu lên cắt ngang.

“Muội thật sự không thích y?” Cơ Nhã lại nhìn Hàn Vi Vi.

“Muội và y là huynh đệ.” Hàn Vi Vi lắc đầu, “Sư thư, không như sư thư tưởng tượng đâu.”

“Thật hả?” Cơ Nhã nói với Hàn Vi Vi, “Hiện tại muội không khó chịu vì y là đạo lữ song tu của tỷ?”

“Muội khó chịu gì cơ?” Hàn Vi Vi bĩu môi.

Nhưng nói ra thì nàng ta lại thấy sống mũi cay cay, trong lòng khác hẳn.

Có phải hôn mê quá lâu, thân thể hư nhược nên không thoải mái? Hình như không.

Những hình ảnh cùng gã lướt nhanh qua, cảm giác này dâng ngập lòng.

“Lẽ nào ta thật sự thích lão lưu manh?” Hàn Vi Vi tròn mắt, lóe lên một ý nghĩ không dám tin là sự thật.

“Thế nào, muội hiểu chưa?” Cơ Nhã như thể đã biết trước Hàn Vi Vi sẽ như thế.

“Phì! Muội thấy sư thư theo lão lưu manh nên mới vậy.” Hàn Vi Vi lắc đầu, lòn khỏi lòng Cơ Nhã kéo tay sư thư đi ra, “Đi, sư thư, muội phải xem lão lưu manh có gì khác, có gì khiến sư thư thích.”

“Ngươi!” Nghe tiếng là biết Ngụy Tác còn ở trong gian tĩnh thất ban này, vừa đến cửa, nhìn rõ cảnh tượng, Hàn Vi Vi tự suýt buông ra một câu không có tí phong phạm thực nữ nào.

Trong tĩnh thất, Ngụy Tác vung thanh hắc sắc thủy tinh quỷ trảo, dễ dàng cào một vết sâu trên tường.

Ngụy Tác sáng mắt hí hỏ, thập phần mãn ý với uy lực quỷ trảo, đáng vẻ vẫn nhẵn nhụi như trước.

“Ta thích lão lưu manh?”

Hàn Vi Vi lại thăm phản bác.

“Hàn...” Ngụy Tác lúc đó mới phát hiện nàng ta cùng Cơ Nhã tới, quay lại không biết nói gì.

“Hàn cái quỷ sứ gì.” Không biết vì sao, ban nãy bình thường nhưng vừa thấy Ngụy Tác, Hàn Vi Vi lại nổi đóa, “Nghe nói người là tu vi Kim đan kỳ nhất trọng?” Nói đoạn pháp y bạch sắc của nàng ta rực hà quang, hóa thành bạch sắc kiếm khí, trực tiếp chém vào Ngụy Tác.

“Chát!” Ngụy Tác vung tay, thanh hắc sắc quỷ trảo chụp ra, bạch sắc kiếm khí tan tành.

Hàn Vi Vi tròn mắt.

Nàng ta muốn thử xem Ngụy Tác có thật sự lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần không, thể nội không có bao nhiêu chân nguyên nên kích phát pháp y, không ngờ thử mới biết là linh giai thượng phẩm công kích pháp y mà chính nàng ta không biết tên là gì này. Phát đòn xong, nàng ta giật mình, sợ Ngụy Tác kịp đón đã mất mạng.

Nhưng nàng ta không ngờ là Ngụy Tác như bóp chết một con ruồi, không thèm chớp mắt cũng chặn được.

“Tiểu tử khá lắm.” Tròn mắt ngẩn ra, Hàn Vi Vi định thần nhìn Ngụy Tác, hằm hừ, “Việc của người và sư thư, ta đã nghe sư thư nói. Sư thư nói tốt cho người như thế thì ta đành vậy. Ngọn trảo của người uy lực không tệ, chốc nữa truyền môn thuật pháp này cho ta.”

“A? Không phải chứ?” Ngụy Tác nuốt nước bọt. Sự thực vừa rồi gã thử Huyền sát quỷ trảo đã cảm giác thấy Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã đến, chỉ là không biết Cơ Nhã giải thích đến mức nào, cũng không biết phải nói gì nên cứ không ngừng cào lên tường, trong lòng thì ngứa ngay, không biết tiếp theo sẽ thế nào. Câu nói này của Hàn Vi Vi khiến gã tròn mắt. Lẽ nào chỉ tích tắc mà Cơ Nhã khiến được Hàn Vi Vi thoải mái đến thế?

“Lẽ nào không định dạy muội?” Hàn Vi Vi thấy gã như vậy thì nhướn mày như muốn nổi giận.

“Chuyện đó...” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã nhìn nhau, Cơ Nhã đỏ mặt, Ngụy Tác cẩn thận hỏi, “Hàn Vi Vi, môn thuật pháp này là bọn ta lấy được ở Cổ Hồn trang, từ tay cháu Lý Thiệu Hoa, người xác định sẽ tu luyện?”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

390. Chương 390: Chuẩn Bị Quay Về

“...” Hàn Vi Vi tròn mắt, quay nhìn Cơ Nhã.

Nàng ta nhớ rõ, khi ấy kẻ sử dụng Huyền sát quỷ trảo chỉ là thanh hắc sắc âm khí, không như Ngụy Tác hiện tại, không khác gì một món pháp bảo do tinh thạch ngưng thành. Vì Huyền sát quỷ trảo của gã bây giờ và của kẻ đó khác nhau nên nàng ta không nhận ra là cùng một loại thuật pháp.

Nàng ta nhớ rõ môn thiên cấp thuật pháp đó là song tu thuật pháp, song tu càng nhiều Huyền sát âm khí càng lợi hại. Hiện tại Huyền sát quỷ trảo của Ngụy Tác ngưng kết thành thể này thì y và sư thư song tu bao lần rồi?

Bị Hàn Vi Vi nhìn, Cơ Nhã lại hơi đỏ mặt.

“Diệu lực của Phúc lộc đạo đan.” Thấy Hàn Vi Vi nhìn Cơ Nhã, Ngụy Tác biết ngay nàng ta nghĩ gì nên giải thích.

“Thuật pháp này người tự luyện đi, ta không thích.” Hàn Vi Vi hung hãn trừng mắt nhìn gã, càng nhìn càng bực, càng không hiểu vì thích gã vì cái gì.

“Ban này người nói muốn tu luyện mà.” Hàn Vi Vi vẫn ngông như trước, Ngụy Tác tức thì khôi phục được mấy phần bản sắc, cười hắc hắc.

“Đừng có được đăng chân lân đăng đầu, người giỏi trò lưu manh với sư thư thì đành không nói gì nữa, còn dám với ta thì cẩn thận ta cắt một số chỗ của người cho yêu thú ăn.” Hàn Vi Vi phát tay uy hiếp.

Ngụy Tác cười ngượng ngùng, thanh hắc sắc Huyền sát quỷ thảo hóa thành Huyền sát âm khí, thu lại thể nội.

“Nghe nói người đã kết đan thành công, là tu sĩ Kim đan nhất trọng?” Thấy Ngụy Tác thật thà, Hàn Vi Vi càng hiếu kỳ: “Thật không, ai kết đan thành công, thành Kim đan tu sĩ thì cũng có linh khí hóa hình hả? Sao ta không thấy người có linh khí hóa hình?”

“Thường ta vẫn dùng Tiềm ẩn quyết che giấu tu vi.” Ngụy Tác giải thích đoạn thu Tiềm ẩn quyết. Tử sắc linh khí bùng lên ngưng thành mấy cánh sen tím.

“Ha ha!”

Thấy cánh tử sắc liên hoa nhỏ xíu, Hàn Vi Vi tròn tròng trắng, bật cười.

“Ngụy Tác, đây mà là linh khí hóa hình? Kim đan tu sĩ khác uy mãnh bao nhiêu, còn linh khí hóa hình của người đứng xa một chút là không nhìn thấy, chắc kim đan của người cũng không ra sao cả, chỉ bằng hạt đỗ hả?” Trợn tròn trắng xong, Hàn Vi Vi coi thường.

“Ta muốn giữ kín cũng không được, cho người biết, kim đan của ta rất to, xuất hiện chắc người sợ lắm.” Ngụy Tác cười ha ha.

“Phì! Trông thể này thì to đến đâu, dọa được ta?”

“Vậy hả?” Thấy Hàn Vi Vi khinh thường, Ngụy Tác không tiếc tổn hao chân nguyên và kim đan uy năng, cười hắc hắc, tế xuất kim đan.

Mi tâm gã rực hà quang vạn đạo, tử sắc kim đan bay lên.

“Nhĩ muội yêu!”

Hàn Vi Vi vốn đang khinh thường, thấy thể thì tròn mắt kêu lên.

Dù chưa ăn thịt lợn thì cũng từng thấy lợn đi, Hàn Vi Vi hiểu rõ, tu sĩ Kim đan nhất trọng bình thường, kim đan chỉ cỡ trứng chim câu còn viên của Ngụy Tác lại như trứng ngỗng, quả thật dọa khiếp người ta.

“Ha ha, thể nào, không nhỏ chứ?” Ngụy Tác thấy Hàn Vi Vi tròn mắt thì càng đắc ý.

“Người dùng Áo quang phù dọa ta?” Hàn Vi Vi chỉ muốn thò tay chạm vào xem kim đan là thật hay giả, mềm hay cứng nhưng mới đi được hai bước thì bị kim đan uy áp khiến cho dừng lại.

“Thứ lỗi, tuy to một chút nhưng là thật.” Ngụy Tác bật cười ha ha.

“Đắc ý cái gì, trông to nhưng vô dụng.” Ngụy Tác đắc ý vô cùng khiến Hàn Vi Vi lại bực mình.

“Sao lại vô dụng. Vô dụng thì ta mất mạng lâu rồi.” Ngụy Tác đảo mắt, đột nhiên nhớ ra, vỗ lên một nạp bảo nang thượng, lấy kim đan của Diệp Linh ra. “Hiện tại đã tế xuất kim đan rồi, đem viên kim đan này luyện thành Tuyệt diệt kim đan đã.”

“Đây là kim đan của Kim đan tu sĩ bị người giết?” Hàn Vi Vi lại chú ý đến kim đan của Diệp Linh. Nàng ta đã nghe Cơ Nhã nói Ngụy Tác kết thành kim đan thì đến Âm Thi tông giết Diệp Linh rồi bị bạch bào thanh niên mai phục. Nan này nói kim đan của Ngụy Tác vô dụng chỉ vì không thích việc gã đắc ý nên phản bác.

“Là kim đan của Âm Thi tông Diệp Linh, hiện tại ta dùng hết bài tẩy rồi, đem vật này luyện chế thành Tuyệt diệt kim đan mới được.” Ngụy Tác gật đầu, dặn Hàn Vi Vi, “Quá trình ta luyện chế Tuyệt diệt kim đan khá nguy hiểm, chốc nữa người đừng có nghịch đại, không thì cả ba chúng ta đều tan xác.”

“Ngụy Tác, người có ý gì, trước đây ta toàn làm hỏng việc hả?” Ngụy Tác nói vậy, Hàn Vi Vi bực mình kêu lên. Ngụy Tác không nói gì mà đảo mắt, Hàn Vi Vi nhớ lại thì toát mồ hôi, hình như trước đây quả thật mình toàn gây họa.

Hàn Vi Vi không nói gì nữa, Ngụy Tác bắt đầu luyện chế Tuyệt diệt kim đan.

Có kinh nghiệm luyện chế hai viên Tuyệt diệt kim đan, luyện chế viên này chỉ khi áp chế kim đan uy năng hơi vất vả ra thì không sao, gã nhanh chóng luyện chế xong.

“Luyện chế xong rồi?”

Hàn Vi Vi trước kia chưa từng thấy kim đan nên nhìn rất thú vị, đợi Ngụy Tác luyện chế xong thì còn tỏ ra tiếc rẻ.

Ngụy Tác quá hiểu tính Hàn Vi Vi, sợ nàng ta nghịch Tuyệt diệt kim đan nên mặc cho nàng ta hào hứng nhìn gã luyện chế, xong là gã gặt đầu, lẳng lặng thu Tuyệt diệt kim đan vào nạp bảo nang.

“Đúng rồi.” Những lần này gã tính nhầm, Hàn Vi Vi đảo mắt rồi bảo, “Không phải ngươi có thượng cổ khí linh hử, sao trước đây không cho ta biết? Mau lấy ra cho ta xem thế nào.”

Hàn Vi Vi nói vậy, Ngụy Tác biết không để nàng ta gặp lục bào lão đầu thì sẽ bị làm phiền đến chết nên gã lấy luôn Dưỡng quỷ quán ra.

Mấy giọt máu Hỏa địa long nhỏ vào, lục quang lóe lên, thân ảnh lục bào lão đầu bay khỏi Dưỡng quỷ quán.

“Có việc gì?” Lục bào lão đầu xuất hiện, bực mình lẩm bẩm, thấy Hàn Vi Vi đứng trước mặt thì lão ngăn ra, “Thế nào, nàng ta tỉnh rồi hử.”

“Ngươi là thượng cổ khí linh? Sao lại là lão đầu?” Ngụy Tác chưa nói gì, Hàn Vi Vi đã lên tiếng, “Biến sang hình khác được không...”

“Chuyện đó... Trước mắt không được, bất quá ngưng hình xong thì có thể...”

“Nghe nói ngươi sống mấy vạn năm rồi, tu đạo giới khi đó thế nào, nữ tu mặc pháp y kiểu gì...”

“Tu đạo giới khi đó và hiện tại tương tự, nữ tu thời đó...”

“...”

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã tắt tiếng vì Hàn Vi Vi và lục bào lão đầu rất hợp chuyện.

“Chỉ bằng hai người cứ trò chuyện? Ta đi xem Phệ tâm trùng.” Hàn Vi Vi và lục bào lão đầu càng lúc càng hợp chuyện, Ngụy Tác bảo.

“Phệ tâm trùng?” Hàn Vi Vi dừng lại, nhớ ra, “Ngươi vẫn nuôi Phệ tâm trùng? Còn Phệ tâm trùng của ta?”

“Thế nào, Phệ tâm trùng lại tiến giai?” Đang cùng Hàn Vi Vi trò chuyện say sưa, lục bào lão đầu nghe Ngụy Tác đột nhiên nói vậy thì ngăn người.

“Tiến giai hay không thì ta không biết. Bất quá có vẻ đang ngủ sau khi tiến giai.” Ngụy Tác giải thích, đoạn bảo Hàn Vi Vi, “Phệ tâm trùng của ngươi lọt vào tay Đông Dao thắng địa.”

“Cướp cả Phệ tâm trùng của ta!” Hàn Vi Vi nổi giận, “Ngụy Tác, không phải ngươi kết thành kim đan rồi hử, sao không giáo huấn Đông Dao thắng địa?”

“Vốn định đợi ngươi tỉnh lại là quay về. Bất quá cần chuẩn bị một chút. Không hiểu mấy năm nay, Linh Nhạc thành và Đông Dao thắng địa biến thành thế nào rồi.”

Ngụy Tác vừa nói vậy với Hàn Vi Vi vừa dẫn đường, đến gian phòng nuôi dưỡng Phệ tâm trùng.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

391. Chương 391: Để Ta Thử Chơi Đùa Với Chim Của Người

“Yêu thú gì đây?”

Vào đến gian phòng Ngụy Tác nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, Hàn Vi Vi cả kinh.

Tại Đạo Huyền điện lấy được bảy thi thể ngân lân yêu thú, Hỗn nguyên ngân oa chui ra từ thể nội Trần lão quái và Hỗn nguyên ngân oa bốn tay do nữ hoàng ngân lân yêu thú tiến hóa biến thành cùng viên cổ Hỗn nguyên ngân oa đã khô cứng nhục thân, đều được Ngụy Tác để ngổn ngang trong phòng.

Dù nàng ta có kiến thức tẹt đến đâu thì cũng nhận ra đẳng cấp của yêu thú này rất đáng sợ.

“Là yêu thú mà tỷ đã nói với muội, ở Đạo Huyền điện...” Cơ Nhã giải thích.

“À!”

Mục quang quét vào, Ngụy Tác tỏ rõ vẻ kinh hãi, chụp một thi thể ngân lân yêu thú lên.

Bị gã chụp trong tay cơ hồ là một nhúm trong veo, trông như một con Phệ tâm trùng.

Phệ tâm trùng đang ngâm trong một chậu ngọc đầy được dịch, lúc gã cầm lên thì nó lột xác.

Theo kinh nghiệm nuôi dưỡng trước đây, Phệ tâm trùng lột xác chứng tỏ lại tiến giai.

Thời gian này Ngụy Tác vì toàn lực xung kích kết đan, nên không chuẩn bị nhiều thi thể yêu thú cho Phệ tâm trùng, chỉ đặt mấy chậu Bồi yêu dịch vào. Không ngờ Phệ tâm trùng lại tiến giai. Với gã đúng là niềm vui bất ngờ.

“Quả nhiên lại tiến giai.” Lục bào lão đầu đã có kinh nghiệm, thấy Phệ tâm trùng lột xác thì bảo.

“Xem ra cao giai yêu thú rất có hiệu quả nuôi dưỡng với Phệ tâm trùng. Một con thất cấp, bát cấp yêu thú có thể tương đương với hơn trăm con tứ, ngũ cấp yêu thú.” Ngụy Tác gật đầu, không nén được lên tiếng, “Sau này phải nghĩ cách kiếm cao giai yêu thú.”

“Tu vi hiện tại của ngươi có thể thử sẵn cao giai yêu thú. Bất quá cao giai yêu thú hiếm có, cần nghe ngóng mới biết ở chỗ nào có. Ngươi mà còn dựa vào sẵn đề giai yêu thú kiếm linh thạch thì mất hết danh dự tu sĩ Kim đan kỳ. Ngươi đã có thể tranh đoạt đồ tốt với các đại tông môn rồi. Tiếp theo cần chú ý nghe xem ở đâu có lợi cho tu luyện thì đến cướp đoạt.” Lục bào lão đầu lại nhìn da Phệ tâm trùng trong tay gã, “Trước đây không phải ngươi có hai tấm da đã lột hả? Gom lại đủ luyện chế một tấm ẩn hình pháp y. Nhất là hai lần gần đây lột da, còn tốt hơn của Phệ tâm trùng trưởng lão, ẩn hình pháp y này chắc có lực phòng ngự cao hơn.”

“Đúng, chi bằng quay về thì lại tìm luyện khí sư nhờ luyện chế ẩn hình pháp y. Có kinh nghiệm lần trước, luyện chế chắc sẽ thành.”

“Tĩnh rồi?”

Ngụy Tác thu da Phệ tâm trùng lột ra, tựa hồ bị những lời bàn luận đánh thức, Phệ tâm trùng ngâm trong được dịch tỉnh lại.

“Ngụy Tác, Phệ tâm trùng của ngươi to thể này?” Nhìn rõ con trong được dịch, lại nhớ đến con Phệ tâm trùng suýt nữa bị chết đói của mình, Hàn Vi Vi lại đau lòng.

Ngụy Tác không nói gì, nhìn Phệ tâm trùng với ánh mắt lấp lóe.

Phệ tâm trùng của gã nhảy khỏi được, lập tức triệt để ẩn hình rồi không hề động tĩnh.

“Thế nào, Phệ tâm trùng tiến giai lần này sẽ có dị năng về trực tiếp công kích hoặc phòng ngự hả?” Cơ Nhã nhận ra Ngụy Tác vừa thử thiên phú dị năng mà Phệ tâm trùng tiến giai xong hình thành, thấy nó không động tĩnh gì thì nàng không nén được lên tiếng hỏi.

“Xem ra lần này cũng như lần tiến giai trước có năng lực nhận ra ẩn hình, không phải năng lực công kích hoặc phòng ngự.” Ngụy Tác nhún mày, “Phệ tâm trùng không có linh tính như Dương chi điều chứ không thì biết ngay.”

“Đúng rồi, suýt nữa quên mất.” Nhắc đến Dương chi diệu, Ngự Tác nhớ ra Bảo chúc quả mua được ở Vương gia thương hành phách mại hội.

Đoạn gã vô vào nô thú đại thả Dương chi diệu ra.

Không còn yêu đan, linh tính của Dương chi diệu sẽ tan dần, Ngự Tác trước đây bàn điều kiện vì nó thập phần thông linh. Nếu Dương chi diệu mất linh tính, không nhận ra gã mà gã không có khống thú chi pháp, chắc chắn sẽ rất tổn công.

Đạo này gã xung kích kim đan, kết đan thành công rồi đấu với Diệp Linh và tu sĩ được Tam Hoàng tông truyền thừa nên không chiếu cố được cho nó.

“Còn may.”

Ngự Tác thở phào, Dương chi diệu được thả ra, tuy linh quang thập phần ảm đạm, hai mắt mờ đi nhưng vẫn nhận ra được gã. Thấy quả cây như khúc nến đỏ trong tay gã, Dương chi diệu gáy lên rồi lao xuống nuốt trọn Bảo chúc quả.

“Đây là Dương chi diệu, khả ái quá. Nào, Ngự Tác, để ta đùa với chim của ngươi.” Hàn Vi Vi thấy Dương chi diệu, liền hưng phấn hẳn.

“...” Ngự Tác tắt tiếng, một lúc sau mới thở dài: “Thứ lỗi, con chim này không bị ta khống chế, muốn đùa thì ngươi thương lượng với nó.”

“Nào, ngoan nào, đến chỗ thư thư, lần sau thư thư sẽ kiếm quả gì ngon cho mà ăn.” Hàn Vi Vi không nghĩ ngợi nhiều, hưng phấn đưa tay câu dẫn linh diệu của Ngự Tác.

Hàn Vi Vi nói vậy, Dương chi diệu do dự một chút rồi đáp xuống tay nàng ta.

Ngự Tác lắc đầu, thu Phệ tâm trùng lại, tử sắc chân nguyên tràn ra, hút một thi thể ngân lân yêu thú lên.

Đoạn gã dùng chân nguyên dồn ép, một viên ngân sắc yêu đan cỡ trắng chim câu từ miệng ngân lân yêu thú thò ra.

Thoáng sau, gã có thêm tám viên yêu đan.

Trong chín viên yêu đan, bảy viên lấy từ thể nội ngân lân yêu thú, đều lớn cỡ trứng chim câu, trông như bằng bạc, bên trong là một dải bạc đang chảy.

Một viên khác cũng tương tự nhưng của Hỗn nguyên ngân oa từ thể nội Trần lão quái phá chui ra.

Viên này cũng thuần bạc nhưng có phần kỳ dị, có phù văn như hình vẩy, ánh lên hào quang, thậm chí tạo cho người ta cảm giác là kim đan của tu sĩ.

Nội đan của cao giai yêu thú, nếu có công thức luyện chế thành đan được thì đều có công hiệu kinh nhân.

Nội đan yêu thú lực cấp trở lên luyện chế thành đan được ít nhất cũng là địa cấp đan được. Ngân lân yêu thú đều là lực cấp cao giai yêu thú, Hỗn nguyên ngân oa còn là bát cấp yêu thú, viên nội đan này mà luyện chế được đan được tất đạt địa cấp đỉnh giai trở lên, cũng cấp với Phúc lộc đạo đan.

Hỗn nguyên ngân oa từ thời thượng cổ cũng hiếm hơn cả Tử hồ hoa, ngân lân yêu thú lại là biến dị nên càng không có công thức luyện đan thích hợp.

Yêu đan này chỉ có thể dùng đề nguyên linh dịch phải bát phẩm luyện đan sư mới luyện chế được để rút đan nguyên ra cho tu sĩ luyện hóa. Đan nguyên chỉ có một nửa hiệu lực của yêu đan nhưng nội đan lực cấp trở lên thì chỉ được một nửa cũng quý.

Thu tám viên yêu đan lại. Chát! Yêu đan của Hỗn nguyên ngân oa bốn tay bị Ngự Tác ép ra từ vết thương ở bụng.

“Lớn thế hả?”

Viên yên đan này to thế cũng không khiến Ngự Tác lấy làm lạ, gã đã biết nó to bằng trứng vịt. Nhưng Hàn Vi Vi đang hào hứng đùa với linh diệu thì tròn mắt.

Viên yêu đan này cũng màu bạc nhưng lại hơi trong, ánh lên trập trập ngân sắc quang hoa.

Ngân sắc quang hoa lấp lóe theo tiết tấu, như nước triều lên xuống.

“Ngụy Tác, cho ta nghịch yêu đan một lúc.”

Ngụy Tác kinh ngạc nhìn viên yêu đan lạ lùng một chốc, định thu lại thì Hàn Vi Vi hưng phấn kêu lên.

Ngụy Tác biết nàng ta luôn thích thú với những thứ chưa thấy, nên lập tức đưa viên yêu đan cho Hàn Vi Vi.

Rồi gã thu hết thi thể yêu thú lại, quan sát xương cốt Hồn nguyên ngân oa bốn tay.

Gã vung tay lấy ra một món linh giai pháp bảo, tựa hồ định thử xem xương cốt Hồn nguyên ngân oa có như mình tưởng tượng, thập phần thích hợp luyện chế “Hắc minh cốt quân” chăng.

Đột nhiên một luồng pháp lực dao động dấy lên sau lưng, sinh cơ bàng bạc lan tràn.

Sinh cơ này tạo cho gã cảm giác như Hoang cổ cự thú đột nhiên dẫn sinh.

“Chuyện gì hả?”

Ngụy Tác kinh ngạc ngoái lại.

Ngoái lại thì thấy Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu đều tròn mắt nhìn viên yêu đan kỳ dị trên tay Hàn Vi Vi. Viên yêu đan đó thoáng có lục quang ánh lên, sinh cơ hùng hậu phát ra.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

392. Chương 392: Thu Hoạch Bất Ngờ

Tốc độ ngân sắc yêu đan trên tay Hàn Vi Vi lóe ngân quang nhanh hơn nhiều.

“Thật ra là sao?” Ngụy Tác lại hỏi, giọng nói hơi gằn lại.

Hồn nguyên ngân oa cực kỳ cổ quái, gã nhớ rõ viễn cổ Hồn nguyên ngân oa bị phong ấn tại Đạo Huyền điện không biết chết đã bao nhiêu năm nhưng năm kim sắc pháp bảo hiệp trợ phong ấn vừa lấy ra thì ngân dịch đã hạ sát cả Kim đan tu sĩ như Trần lão quái.

“Ta chỉ thấy viên yêu đan này giống một quả trứng nên thuận tay dùng Khống linh thuật, sao ta biết được.” Hàn Vi Vi thoáng kinh hãi đến độ mặt nhợt đi, tỏ vẻ vô tội.

“Khống linh thuật? Lẽ nào...” Ngụy Tác ngăn người, lướt đến cạnh Hàn Vi Vi.

Gã không nên được hít sâu một hơi vì hiện tại viên yêu đan Hồn nguyên ngân oa không còn giống yêu đan mà giống quả trứng.

Sinh cơ hùng hậu cùng trập trập ngân quang toát ra, cơ hồ đang hô hấp theo tiết tấu.

“Khống linh thuật đã thi triển thành công?” Cố nén chấn kinh, Ngụy Tác hỏi Hàn Vi Vi.

“Thành công rồi, lẽ nào không phải viên yêu đan mà là một quả trứng?” Hàn Vi Vi vốn bị giật mình trở nên đắc ý.

“Gi hả!” Cơ Nhã và lục bào lão đầu cùng hít một hơi lạnh.

“Người thấy Hồn nguyên ngân oa này lúc nào sẽ nở?” Ngụy Tác lại hỏi Hàn Vi Vi.

“Chắc nhanh nở lắm, chỉ một hai ngày nữa thôi.” Hàn Vi Vi cầm viên yêu đan trong veo, hưng phấn vô cùng.

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, lục bào lão đầu đều tắt tiếng.

Việc này thật không dám tin. Vật này đầy đặn đan khí, tuyệt đối là một viên yêu đan, không thể là trứng nhưng Hàn Vi Vi vô tình thi triển Khổng linh thuật thành công, nghĩ lại thì viên cổ Hồn nguyên ngân oa chết lâu như vậy mà còn bắn ra được ngân dịch, từ thể nội Trần lão quái phá thể trùng sinh, chắc chỉ còn cách giải thích là phương thức sinh sản của Hồn nguyên ngân oa khác yêu thú thông thường, có lẽ ẩn giấu ngân dịch ấu trùng trong yêu đan. Như thế yêu đan không khác gì một quả trứng.

Hàn Vi Vi vô tình thi triển Khổng linh thuật thành công, chẳng phải thành công không chế một con bát cấp yêu thú?

Bát cấp yêu thú!

Bọn Ngụy Tác nhớ rõ, nếu không có cấp mô đầu yêu thú sánh ngang mấy Kim đan tu sĩ và dị bảo như Thanh tác ngân pháp trượng của gã thì dù có thêm Diệp Linh và Yêu Tán Tán, tức là bốn, năm Kim đan kỳ đại tu sĩ hợp lực cũng vị tất là đối thủ của Hồn nguyên ngân oa bốn tay.

Hàn Vi Vi đột nhiên có yêu thú như thế?

Nô thú tàn thiên của Ngụy Tác khẳng định không có nuôi dưỡng phương pháp yêu thú đẳng cấp nhe Hồn nguyên ngân oa. Nhưng từ bố trí quanh Đạo Huyền điện Phong Ma sơn thì Hồn nguyên ngân oa chắc cùng giống một vài yêu thú chuyên ăn yêu thú khác, chỉ cần ấp nở là không lo bị đối chết.

Lạc đà gầy còn to hơn ngựa, yêu thú cỡ này dù vừa nở, thực lực cũng cực kỳ đáng sợ.

“Ngụy Tác, vật này giờ cho người cũng vô dụng, người không tính linh thạch với ta chứ?” Hàn Vi Vi đắc ý bảo.

“Hồn nguyên ngân oa thập phần quý dị, tại Đạo Huyền điện lúc trước bắn ra ngân dịch chui vào thể nội Kim đan tu sĩ, trực tiếp hạ sát một Kim đan tu sĩ. Người nên cẩn thận, nếu thấy có gì không ổn thì phải nói ngay.” Ngụy Tác không hề nói đùa, thập phần ngưng trọng dặn.

Với tu vi của gã, yêu thú thất cấp trở xuống không thành vấn đề nhưng bát cấp yêu thú, nhất là Hồn nguyên ngân oa thì vượt ngoài tầm khống chế.

“Nên chẳng đặt ở ngoài, đừng vào thứ này rồi tính.” Ngụy Tác nói vậy, Hàn Vi Vi cũng hơi sợ, không dám để bên mình.

“Như thế an toàn nhất, đặt trong tĩnh thất là được. Ta còn phải chuẩn bị mấy thứ, một thời gian nữa mới về Thiên Huyền đại lục được. Xem nở ra thể nào mới tính.” Ngụy Tác gạt đầu thu hết thi thể yêu thú lại, chỉ để lại Hồn nguyên ngân oa bốn tay. Nhất thời, vốn tĩnh thất vốn đông đúc lại trống trơn.

“Được.” Quan hệ đến tính mạng, Hàn Vi Vi không dám đùa, cực kỳ nghe lời, đặt ngân sắc yêu đan lên chiếc bàn trong tĩnh thất.

Ngụy Tác hong hờ rườm rà, nhằm thi thể Hồn nguyên ngân oa kích phát ngân sắc tiểu phủ.

Ngân sắc tiểu phủ hóa thành một đạo ngân quang, cực kỳ tinh chuẩn chém vào cái xương lộ ra ở vết thương dưới bụng nó.

“Choang”! Hoa lửa tóe ra, vang lên tiếng kim loại va nhau.

Ngân sắc tiểu phủ quay lại, Ngụy Tác quét mục quang vào, tỏ rõ thần sắc kinh hãi.

Ngân sắc tiểu phủ mở một miếng chỗ chạm vào giống xương, giống xương vẫn trơn bóng, không hề sây sát gì.

Ngân sắc tiểu phủ này gã lấy được của bạch bào thanh niên, cũng là linh giai thượng phẩm pháp bảo.

Ngân sắc tiểu phủ chém xuống mà xương cốt không hề hấn gì, cây phủ lại phá tổn, chừng tỏ xương Hồn nguyên ngân oa không kém gì pháp bảo phòng ngự đạo giai hạ phẩm.

Hỗn nguyên ngân oa bốn tay tề nhất cũng đạt bát cấp đệ giai, thậm chí có thể là bát cấp trung giai, theo điển tịch của Diệp Linh ghi lại việc luyện chế Hắc minh cốt quân thì thực lực khẳng định lợi hại hơn thuật pháp của Kim đan nhất trọng.

Nhưng điển tịch cũng nói rõ, nhược điểm của Hắc minh cốt quân là công mạnh thủ yếu, tự thân xương cốt không có bao nhiêu lực phòng ngự, thủ đoạn công kích cũng như yêu thú, thập phần đơn điệu. Nếu dễ dàng bị đánh tan thì luyện chế được cũng vô nghĩa.

Hiện tại Ngụy Tác biết xương Hỗn nguyên ngân oa cỡ này, vậy có thể chuẩn bị nguyên liệu khác để luyện chế Hắc minh cốt quân.

“Xương yêu thú này đáng sợ thế hả?”

Hàn Vi Vi chưa từng thấy yêu thú này lợi hại thế nào nên vẫn không dám tin, Ngụy Tác hơi trầm ngâm, dồn chân nguyên vào truyền âm pháp khí.

“Ngụy trưởng lão, có gì dặn dò?” Một giọng nói cung kính vang lên.

“Hỏi Lý trưởng lão đang bế quan xem có thể gặp mặt ta không.” Ngụy Tác nói: “Nếu Lý trưởng lão có thể thì dẫn ta tới.”

“Đệ tử sẽ đi ngay.”

“Oa! Được, Ngụy Tác, khá lắm, dùng Thực huyết pháp đao hút máu Lý Dực Triển thì người có thêm một con bài tẩy.” Lục bào lão đầu thấy gã tìm Lý Dực Triển, liền hưng phấn hẳn.

“Lão đầu, đừng có xấu bụng như thế.” Ngụy Tác dở khóc dở cười, “Lý Dực Triển dù gì cũng là người cùng phe, hơn nữa Âm Thi tông nhận ra lai lịch Thực huyết pháp đao, bản thân pháp đao này không có lực phòng ngự, nhược điểm này sẽ càng lúc càng nhiều người biết, lại thêm tốc độ bình thường, nếu gặp tu sĩ Kim đan kỳ chú ý phòng bị thì quả thật nó vô dụng.”

“Thế thì sao, chẳng lẽ các người cũng không quen.” Lục bào lão đầu hừ lạnh, “Người tìm y làm gì?”

“Ta muốn đến động phủ của Hỏa Vân chân nhân tu luyện Thái cổ hung hỏa quyết. Hỏa Vân chân nhân truyền môn này cho ta, hiện là thuật pháp tiến công tối lợi hại của ta, với tu vi hiện tại thi triển thì chưa biết chừng còn hữu dụng hơn đạo giai thượng phẩm pháp bảo. Chỉ là môn thuật pháp này cần hắc sát hỏa khí vào thể nội tu thành mười sáu hóa thái cổ hung hỏa. Hắc sát hỏa khí tinh thuần khó tìm lắm.” Ngụy Tác giải thích: “Hỏa Vân chân nhân luyện thuật pháp này chắc Ly Hỏa đảo phải có bố trí. Lý Dực Triển và Hỏa Vân chân nhân giao tình không tệ, từng vào động phủ của bằng hữu, hỏi là biết.”

“Đúng thế, người có hỏa linh căn, tu luyện hỏa hệ thuật pháp này, uy lực sẽ rất cao.” Lục bào lão đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Tiếp theo về Thiên Huyền đại lục để tránh nạn, và giúp người ngưng hình. Bất quá người cũng nói ít nhất cần tu vi Kim đan tam trọng mới giúp được. Người nói kỹ xem kế hoạch đề cao tu vi hòa và tìm thứ để người ngưng hình xem nào. Tên được Tam Hoàng tông truyền thừa đó đã đến nhiều nơi, thu được nhiều lợi ích. Người thì chưa đưa ta đến chỗ nào tốt cả.”

“Trước đây người không đủ tu vi. Lần này quay về ta sẽ cho người thấy lợi hại của ta. Lần trước đó dám khinh thường ta, con bà nó chứ, còn không bị ta đánh cho tơi tả, kẻ sở hữu y còn tệ hơn kẻ sở hữu ta, may mà y chạy nhanh.”

Cùng lục bào lão đầu nói thêm mấy câu, truyền âm pháp khí sáng lên, Ngụy Tác dồn chân nguyên vào thì giọng đệ tử Hải Tiên tông vang lên, “Ngụy trưởng lão, Lý trưởng lão đã tới.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

393. Chương 393: Chuyên Gia Đốt Linh Thạch

Một đệ tử Hải Tiên tông trẻ tuổi mặc ngân sam thập phần cung kính đứng ngoài chỗ ở của Ngụy Tác.

Ngân sam đệ tử này là Lâm Tu Nhân mà Ngụy Tác đã quen mặt.

Sau lưng y là một hoàng sam trung niên tu sĩ ăn vận theo lối văn sĩ, trông cực kỳ phong lưu anh tuấn, linh khí hình thành một đóa hoa liễu màu lam nhạt, chính là tu sĩ Kim đan kỳ Lý Dực Triển.

“Ngụy trưởng lão!”

Hoàng quang lóe lên, Ngụy Tác xuất hiện, Lâm Tu Nhân thập phần cung kính hành lễ.

“Lý trưởng lão, thứ lỗi đã quấy nhiễu nhiều tiềm tu.”

“Ngụy trưởng lão, không ngờ mới đây mà đã kết đan thành công, giết cả Diệp Linh, thật khó tưởng tượng.”

“Lý trưởng lão, vào trong nói chuyện.”

“...”

Hàn huyền mấy câu, chích kiến Ngụy Tác mời Lý Dực Triển vào chỗ ở. Chừng hơn một canh giờ sau, hoàng quang lóe lên, Lý Dực Triển đi ra, gật đầu với Lâm Tu Nhân rồi về nơi bế quan. Thần sắc y thì tuy biết Ngụy Tác kết đan thành công và giết chết Diệp Linh nhưng đến giờ vẫn thấy khó tin.

...

“Cái gì, Cự Đan chân nhân Ngụy Tác bế quan, định xung kích Kim đan cảnh đệ nhị trọng?”

Ngụy Tác và Lý Dực Triển gặp nhau hôm trước, hôm sau tin Ngụy Tác bế quan đã lan khắp Hải Tiên thành.

“Y hai mươi mấy tuổi kết đan, là đệ nhất nhân suốt mấy trăm năm nay của Vân Linh đại lục, hiện tại định trực tiếp xung kích tu vi kim đan đệ nhị trọng, lẽ nào lấy được bảo vật nghịch thiên nào đó?”

“Ta thấy y làm thế vì sợ Âm Thi tông báo thù, cứ ở trong nhà thì Âm Thi tông không ám toán được.”

“Cây cao thì gió cả. Ngụy Tác trẻ thế đã kết đan thành công, chưa biết chừng khiến nhiều tông môn kiêng dè, chứ không chỉ Âm Thi tông đối phó y, y làm vậy cũng là lựa chọn thông minh.”

“...”

Những tu sĩ nghe được tin đó đều bàn luận xôn xao thì trong lúc đó Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi lại đang ở trong một tĩnh thất bốn phía toàn là đá đen.

Nền tĩnh thất lát lam sắc tinh thạch, toát lên hơi lạnh đặc biệt khiến tu sĩ đứng trong phòng mát mẻ dễ chịu, như được tắm gội gió xuân.

Nhưng trong một đại sảnh ngoài tĩnh thất lan tràn hỏa sát khí tức, như lò lửa.

Nếu có tu sĩ thấy nơi bọn Ngụy Tác đang đứng sẽ phát hiện cả bọn đang ở trong bụng núi trên hòn đảo đá đen.

Hòn đảo nhỏ chỉ cao chừng hơn hai trăm trượng, rộng chừng mười mấy dặm, đỉnh lồm xuồng, không mọc nổi một ngọn cỏ, thân đảo có nhiều vết nứt, phun ra hơi nóng và khói đặc.

Hòn đảo này là Ly Hỏa đảo.

Ngụy Tác không biết rằng sau khi trước mặt chúng nhân giết chết Diệp Linh thì bắc bộ chư thành của Vân Linh đại lục tặng gã xưng hiệu đỉnh đỉnh đại danh “Cự Đan chân nhân”. Hiện tại nhắc đến “Cự Đan chân nhân” Ngụy Tác, bắc bộ chư thành Vân Linh đại lục không ai không biết.

Hiện tại gã cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, kể cả lục bào lão đầu lơ lửng trên Dương quỹ quán đều chăm chú nhìn chiếc bàn đá ở giữa tĩnh thất.

Trên chiếc bàn đá đen, một viên yên đan mà bạc lấp lánh ngân quang.

Là yêu đan của Tứ tí ngân oa.

Thời gian qua đi, đột nhiên viên yêu đan kỳ dị vang lên tiếng nứt vỡ.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Ngụy Tác lạnh lại, như lâm đại địch, lấy ra hai kim sắc pháp bảo, nhắm vào viên yêu đan.

Vỏ ngoài viên yêu đan lấp lánh nứt ra.

Như tiếng trứng vỡ vỡ, vỏ yêu đan tách ra theo vết nứt, một con tiểu yêu thú lấp lánh ngân quang xuất hiện trước mắt bọn Ngụy Tác.

“Khả ái thể hả?”

Hàn Vi Vi vốn khấn trương, sợ có thứ gì cổ quái nhảy ra, chợt sáng mắt.

“Không phải bốn tay? Hình như là Hỗn nguyên ngân oa chính tông.” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã và lục bào lão đầu đều ngẩn người.

Từ trong yêu đan chui ra là một con Hỗn nguyên ngân oa hai tya nhỏ xíu, mình đầy vẩy bạc, thân thể giống nữ hoàng ngân lân yêu thú sáu, bảy phần. Trông như một nữ tu mặc ngân sắc giáp y. Chỉ là ngân lân yêu thú hoặc Hỗn nguyên ngân oa đều tạo cho người ta cảm giác rừng rợn, còn Hỗn nguyên ngân oa này cực kỳ khả ái.

“Hàn Vi Vi, có thấy gì không ổn không?” Ngụy Tác từng thấy yêu thú này lợi hại thế nào nên không dám lơ lỏng vì nó mới nở, hỏi ngay.

“Không.” Hàn Vi Vi định cầm yêu thú này lên trời, đáp ngay, “Ngụy Tác, ta cảm giác thấy yêu thú này muốn ăn viên yêu đan đã vỡ này, thế nào đây?”

Ngụy Tác nhìn tiểu yêu thú đang nháy mắt hiếu kỳ nhìn bọn gã, bình tĩnh như thường gạt đầu đao: “Cho nó ăn là được.”

“Được rồi.” Hàn Vi Vi ngoan ngoãn gạt đầu.

Hỗn nguyên ngân oa trông như tiểu nữ tu cao không đầy một thước hờn hờ ôm viên yêu đan lên cắn.

Rất nhanh, Hàn Vi Vi tròn mắt.

Yêu đan tách làm đôi, ở giữa trống rỗng, nhưng nửa nào cũng to hơn tiểu thú nhiều. Hai mảnh yêu đan đều cứng như tinh thạch, nhưng không đầu một tuần hương, tiểu thú cắn tanh tách như gặm dưa, ăn gọn một mảnh rồi vui vẻ xử lý mảnh còn lại.

“Ngụy Tác, nó có nứt bụng không?” Thấy bụng tiểu thú căng lên, Hàn Vi Vi hỏi Ngụy Tác.

“Nếu bát cấp yêu thú đều ngóc thế, ăn đến nứt bụng thì cứ để nó chết quách đi.” Ngụy Tác bảo.

Hàn Vi Vi nghĩ cũng đúng nên không lo nữa, lại nhìn tiểu thú gặm nốt nửa viên yêu đan.

Chỉ chừng một tuần hương, nửa viên yêu đan cũng bị nó ăn sạch.

Bất quá bụng tiểu thú không to hơn bao nhiêu lúc chưa ăn yêu đan, như thể nửa viên đã bị nó tiêu hóa xong.

Ăn xong, tiểu thú cứ quanh quẩn chiếc bàn, chăm chăm nhìn Hàn Vi Vi như vẫn còn đói.

“Chưa ăn no? Làm sao bây giờ? Ngụy Tác, chi bằng kiểm mấy con yêu thú xem nó có ăn không?” Hàn Vi Vi rất thích tiểu thú, không nên được hỏi Ngụy Tác.

Ngụy Tác không đáp, hơi chần chừ rồi lấy bảy viên yêu đan ngân lân yêu thú và yêu đan Hỗn nguyên ngân oa đã từ thể nội Trần lão quái chui ra.

“Ngụy Tác, hình như nó muốn ăn số yêu đan này!” Hàn Vi Vi nhãn quang lóe lên, kinh hỉ kêu to.

Dù Hàn Vi Vi không nói, Ngụy Tác đã biết, yêu đan vừa được lấy ra thì tiểu thú tỏ vẻ thèm thuồng lao đến chỗ gã ai.

“Lệnh cho nó đừng động đây.” Ngụy Tác trầm giọng.

Hàn Vi Vi tuy không biết sao Ngụy Tác nói vậy, nhưng trả treo là việc của bình thường, còn khi có việc thì thường có thói quen nghe theo gã, liền hạ lệnh cho tiểu thú đứng im.

Tiểu thú dừng lại, thềm thường nhìn yêu đan trong tay Ngụy Tác.

Gã thu hết yêu đan lại, lấy ra mấy viên yêu đan khác, hỏi Hàn Vi Vi, “Người thấy nó có thích yêu đan này không?”

“Có, nó thích ăn, nhưng không nhiều như lúc trước.” Hàn Vi Vi kinh hỉ kêu lên, “Lẽ nào yêu thú này chuyên môn ăn yêu đan?”

“Chắc vậy, để nó ăn đi.” Ngụy Tác thu mấy viên yêu đan kia lại, rồi lấy yêu đan Hồn nguyên ngân oa đã phá thể Trần lão quái chui ra, đặt trước mặt nó.

“Tóp tép, tóp tép!”

Tiểu thú hôn hử ôm lấy yêu đan, há mồm gặm.

“Quả nhiên, xem ra Hồn nguyên ngân oa dói quá. Sư thư, muội nên gọi Hồn nguyên ngân oa là gì?” Hàn Vi Vi cười như hoa nở.

“Đúng là đốt linh thạch.” Ngụy Tác lại xót ruột.

Phệ tâm trùng dù gì cũng chỉ hút não tủy yêu thú, Bồi yêu dịch cũng chỉ tốn không nhiều linh thạch lắm, còn Hồn nguyên ngân oa trực tiếp ăn yêu đan. Rõ ràng yêu đan càng cao giai thì công hiệu càng lớn, nó càng muốn ăn, một viên cao giai yêu đan là vô số linh thạch. Quan trọng nhất, bất cấp yêu thú không biết sẽ ăn bao nhiêu yêu đan mới trưởng thành.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

394. Chương 394: Thái Cổ Hung Hỏa

Ngân sắc tiểu thú xem ra rất thích ăn uống.

Ăn xong yêu đan của Hồn nguyên ngân oa chui ra từ mình Trần lão quái, ngân sắc tiểu thú ăn thêm một viên yêu đan ngân lân yêu thú rồi mới tỏ vẻ no nê, tâm mãn ý túc dừng lại.

Thấy ngân sắc tiểu thú ăn no, Hàn Vi Vi định chơi với nó thì nó ngoẹo đầu, nháy mắt rồi ngủ khì.

“Ăn no là ngủ, sao lại giống lợn thế nhỉ.”

Hàn Vi Vi lẩm bẩm, bất quá cố nén hiếu kỳ, ôm ngân sắc tiểu thú đang ngủ khò lên.

“Ha ha, mềm lắm, không cứng tí nào.”

Vẩy bạc của ngân sắc tiểu thú sờ vào mềm nhũn. Hàn Vi Vi véo tay rồi má, phi thường cao hứng. Bất quá nàng ta lại đồ mặt, ngân sắc tiểu thú rất giống nữ tu, những gì cần có đều có. “Phải tìm pháp y cho nó mặc.” Ý nghĩ “thiên tài” vừa lóe lên là Hàn Vi Vi tâm mãn ý túc cho ngân sắc tiểu thú đang ngủ say vào nô thú đại chuẩn bị trước.

“Đi thôi.”

Thấy Hàn Vi Vi không chế ngân sắc tiểu thú dễ dàng, Ngụy Tác gật đầu, không nhiều lời, ra khỏi tinh thất, xuyên qua đại sảnh, vào trong một lối đi hẹp.

Song nhiệt kinh nhân tràn ra, tạo cho người ta phía trong là núi lửa đang phun trào.

Lúc đi vào, Cơ Nhã kích phát một viên xích hồng sắc châu tử. Màn sáng xích hồng sắc bao lấy ba người.

Viên ngọc chính là Tích hỏa pháp châu của Ngụy Tác.

Kích phát Tích hỏa pháp châu, ba người theo thông đạo đi vào.

Đi thêm hơn hai mươi trượng, không khí phía trước nóng đến độ biến hình, bốn vách thông đạo ánh lên màu kim loại, rõ ràng được phủ tinh kim rất dày, bằng không với nhiệt lực này thì bên trong sẽ như nồi cháo sôi, không thể còn thông đạo cho bọn gã đi vào.

Đi thêm hơn ba mươi trượng, bọn Ngụy Tác dừng chân.

Trước mặt bọn gã là một động quật lớn, bốn vách đều khảm tinh kim chịu nhiệt. Động quật hơn ba mươi trượng này có năm hồng sắc tinh trụ cao bằng nửa thân người.

Hỏa diễm như dầu đen tỏa sáng trên đỉnh năm cây trụ.

Ngụy Tác quan sát năm ngọn lửa cỡ ngón tay cái, hai tay hơi động, phát ra một hoàng sắc linh quang quang tráo.

Ngụy Tác gật đầu với Cơ Nhã và Hàn Vi Vi, thần sắc ngưng trọng đi ra ngoài màn sáng của Tích hỏa pháp châu.

“Vù! Vù! Vù!”

Hoàng sắc linh quang quang tráo bao quanh gã liên tục vang lên tiếng động như dầu sôi hắt vào bát sắt, linh quang quang tráo không ngừng run rẩy quang hoa.

Linh quang quang tráo này là Huyền hoàng linh quang mà Hiên Viên lão tổ truyền cho, là thiên cấp đệ giai thuật pháp, với tu vi hiện tại của gã thì triển ít nhất cũng có uy năng phòng ngự đạo giai hạ phẩm. Hiện tại uy năng linh quang quang tráo không ngừng tổn hao thì nhiệt lực cũng đạt tới linh cấp đệ giai hỏa hệ pháp bảo.

Ngụy Tác càng tỏ ra ngưng trọng.

Cơ Nhã và Hàn Vi Vi càng khẩn trương, ngay cả Hàn Vi Vi cũng im lặng, ngoan ngoãn quan sát.

Gã đến trước một cây hồng sắc tinh trụ chừng một mét dừng lại.

Đoạn gã hít sâu một hơi, hai tay bắt mấy pháp quyết, há miệng phun ra một đạo hắc hồng sắc quang hoa.

Đạo quang hoa này bắn vào hỏa diễm cháy rực như dầu hỏa trước mặt.

Chừng nửa tuần hương sau, hỏa diễm đột nhiên men theo hắc hồng sắc quang hoa dẫn nhập vào miệng Ngụy Tác.

Hắc hồng sắc quang hoa thu lại, như ngắt đứt hỏa diễm tựa dầu đen.

Thân thể Ngụy Tác run lên, linh khí cuộn cuộn, có vẻ thể nội chân nguyên tiêu hao thập phần kịch liệt, như áp chế man hoang cổ thú.

Chừng nửa tuần hương sau, tử sắc khí diễm từ miệng gã phun ra, linh khí sôi trào bên ngoài tĩnh lại. Sắc mặt gã nhợt đi.

“Được rồi?” Cơ Nhã không nén được lên tiếng hỏi.

“Thành rồi.” Thân ảnh Ngụy Tác loáng lên, triệt vắng sáng đỏ do Tích hỏa pháp châu phát ra đoạn gập đầu chỉ tay bắn hắc quang quay tròn trên không.

“Thái cổ hung hỏa quyết ngưng thành hỏa chủng Thái cổ hung hỏa là thế này?”

Hàn Vi Vi kinh ngạc, hắc quang từ ngón tay Ngụy Tác bắn ra là hỏa diễm hình linh chi dài chừng một tấc.

Ngụy Tác gật đầu, lấy ra một khối cổ đồng sắc khoáng thạch.

Đoạn gã vung tay, chân nguyên chảy vào linh chi hắc sắc hỏa diễm. Hỏa diễm rực hắc quang, từng làn hắc sắc hỏa diễm liếm vào cổ đồng sắc khoáng thạch.

Cổ đồng sắc khoáng thạch cơ hồ tan chảy trong tích tắc rồi bị thiêu thành khí diễm, rất gọn gàng.

“Lợi hại thế hả?” Hàn Vi Vi tròn mắt.

Nàng ta nhận ra cổ đồng sắc khoáng thạch chỉ là Hoàng huyền đồng khoáng thạch nhưng dễ dàng nung chảy khối khoáng thạch này thì hỏa lực quả thật kinh nhân.

“Quả nhiên không hổ là thiên cấp trung giai thuật pháp.” Ngụy Tác điểm tay, hắc sắc linh chi hỏa diễm thu vào đầu ngón tay.

Gã đã biết vì sao môn thuật pháp này cần ngưng luyện hỏa chủng thái cổ hung hỏa. Hóa ra hỏa chủng thái cổ hung hỏa có thể chuyển hóa chân nguyên thành hắc sát hỏa khí nhiệt lực kinh nhân.

Hiện tại gã ngưng thành thái cổ hung hỏa hỏa chủng, theo môn thuật pháp này ngưng tụ mười sáu đóa hỏa chủng rồi thi triển, uy lực càng cao.

Môn thuật pháp này còn có một điểm thần diệu là thiêu rụi mọi thứ xâm nhập vào thể nội tu sĩ, Hỏa Vân chân nhân và Trần lão quái đồng thời trúng ngân dịch của Hồn nguyên ngân oa nhưng Trần lão quái vong mạng còn Hỏa Vân chân nhân đã dùng thái cổ hung hỏa thiêu rụi.

“Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, sử dụng môn thuật pháp này không có hạn chế, hai người có thể tu luyện. Chỗ có thể ngưng luyện thái cổ hung hỏa này khi về Thiên Huyền đại lục vị tất tìm được. Tốt nhất chúng ta ngưng xong hỏa chủng thái cổ hung hỏa rồi trở về.” Hơi trầm ngâm, đoạn Ngụy Tác bảo: “Môn thuật pháp này, ta cảm nhận được dù được ta hộ pháp thì ít nhất cũng cần tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng mới có thể ngưng luyện hỏa chủng thái cổ hung hỏa, bằng không thể nội chân nguyên không áp chế được hung hỏa, chân nguyên bị cháy hết thì thân thể cũng ra tro. Hàn Vi Vi, người nên tu luyện Phân niệm cảnh nhất trọng đã.”

“Phân niệm cảnh nhất trọng?” Hàn Vi Vi nhăn nhó, “ta phải bế quan ở đây bao lâu?”

Ngụy Tác đưa hai viên tinh tủy còn lại cho Hàn Vi Vi, “Có tinh tủy, thời gian tu luyện không thành vấn đề, với tốc độ luyện hóa của người, tối đa một, hai chục ngày là đủ. Chỉ là Kim ban sâm đã hết, chỉ còn ba nhánh Kim quan hoa lấy được ở Chập Khí hải, có thể dùng để đột phá Phân niệm cảnh, hiệu quả tương đương với hai nhánh Dưỡng thần thảo, người lại chưa triệt để khôi phục, đột phá Phân niệm cảnh không hẳn chắc trăm phần.”

“Không có vấn đề gì chứ.” Cơ Nhã nhìn Ngụy Tác, đột nhiên e dè, như sợ gã trách: “Muội còn giữ lại hơn hai mươi giọt Kim ban sâm dịch...”

“Cái gì?!” Cơ Nhã nói vậy, Ngụy Tác nhăn nhó, không nói thành lời.

Trước đây xuất hiện bạch bào thanh niên, Ngụy Tác và lục bào lão đầu trò chuyện, tuy gã bảo là lục bào lão đầu không đưa mình đến chỗ nào tốt nhưng gã hiểu rõ tu luyện nhanh như thế, suy cho cùng là nhờ lão Kim ban sâm quả, Tụ linh trận, đều do lão mà có. Lúc trước lấy được bảy Kim ban sâm quả, hai quả được đưa đi thử ở Trần Bảo các, kết quả khẳng định lọt vào tay Đông Dao thắng địa, năm quả còn lại vì phát hiện hiệu lực phi phạm, Cơ Nhã ép Ngụy Tác dùng hết. Gã nài mãi, Cơ Nhã mới miễn cưỡng giữ lại một quả để dùng khi đột phá Phân niệm cảnh.

Kim ban sâm quả này, Ngụy Tác tưởng Cơ Nhã đã dùng hết nhưng không ngờ nàng lén để lại hơn hai mươi giọt. Tất nhiên là cho Hàn Vi Vi. Một trái Kim ban sâm quả tách ra cũng chỉ được năm giọt, ngần ấy là một nửa.

Kim ban sâm quả lúc trước gã để cho Cơ Nhã dùng, nàng lén để lại một nửa cho Hàn Vi Vi, nên sợ gã trách mắng. Có điều gã không hề có ý trách nàng, nữ tu như nàng, tâm địa thật quá tốt. Ngụy Tác biết nàng đối với Hàn Vi Vi thế nào thì cũng thế ấy với gã nên chợt cảm thấy, có được người vợ như vậy thì còn cần gì nữa.

“Sư thư.” Hàn Vi Vi tỉnh lại, đã nghe Cơ Nhã cho biết nguyên nhân vì sao nàng và Ngụy Tác đột phá tu vi nhanh thế, cũng hiểu giá trị của Kim ban sâm quả, giờ nghe Cơ Nhã nói vậy, mắt nàng ta đỏ lên.

Ngụy Tác không nén được thở dài. Tuy rời Thiên Huyền đại lục không phải chóng vánh gì nhưng gã nhớ rõ, tiểu mỹ nữ mông cong Hàn Vi Vi này tuy có lúc rất điêu ngoa nhưng có thể làm mọi việc vì sư thư.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

395. Chương 395: Thần Thông Dẫn Thành

Động quật bố trí trước năm cây hồng sắc tinh trụ, Ngụy Tác một tay cầm Tích hỏa pháp châu, kích phát xích hồng sắc quang hoa, bao lấy gã cùng Cơ Nhã.

Trên mình Cơ Nhã, bạch sắc linh khí cuộn cuộn, tổ ra cật lực.

Đột nhiên bạch sắc linh khí ngừng sôi trào, sắc mặt nàng cũng giãn ra.

“Được rồi?” Ngụy Tác hiện rõ thần sắc kinh hãi, đưa tay lau mồ hôi trên trán nàng.

“Được rồi.” Không biết vì gã làm vậy hay vì cật lực ban nãy, Cơ Nhã lại đổ mồ hôi.

Ngụy Tác gật đầu, mỉm cười: “Thử xem uy lực thế nào?”

“Ừ.” Cơ Nhã cũng vui lây, thấy gã gật đầu thì khẽ búng tay, mười sáu đóa hắc sắc linh chi hỏa diễm bắn ra, lơ lửng trước mặt.

Hóa ra mười sáu đóa hắc sắc hỏa diễm, Cơ Nhã vung tay, chân nguyên bắn ra.

Mười sáu ngọn lửa như hình thành một pháp trận, mỗi đóa hắc sắc hỏa diễm đều sinh ra lực hút lạ lùng, chân nguyên của Cơ Nhã tách thành mười sáu làn, liên miên tràn vào hắc sắc hỏa diễm.

Cùng lúc mười sáu đóa hắc sắc hỏa diễm hiện lên, nhiệt độ trong động quật không hề thay đổi, như thể hắc sắc hỏa diễm không hề phát ra nhiệt lượng.

Chân nguyên dồn vào, mười sáu đóa hắc sắc hỏa diễm đồng thời rực hắc quang, cháy rần rật.

Hắc hỏa ngưng tụ với tốc độ kinh nhân, hình thành một đóa hắc sắc linh chi cỡ hai thước.

“Đại linh chi” nhiệt lực dị thường kinh nhân, không khí chung quanh không ngừng kêu tanh tách, dù được Tích hỏa pháp châu bao phủ nhưng Ngụy Tác cùng Cơ Nhã đều nhận ra nhiệt độ tăng nhanh.

“Đại linh chi” ngưng thành, mục quang Ngụy Tác lóe lên.

Hai tay gã hoa lên, nhiệt độ trong động quật hạ xuống rất nhanh.

Từng dải bạch khí băng hàn cực độ ngưng thành bạch sắc băng long.

Băng long thập phần ngưng tụ, trên mình có cả vảy, trông như rồng thật.

Được Ngụy Tác điều khiển, bạch sắc băng long va vào đóa hắc sắc “Đại linh chi” của Cơ Nhã.

“Chát!”

Động quật vang lên tiếng nổ!

Bạch sắc băng long và “Đại linh chi” cũng tiêu tan, uy năng tương đương.

“Không hổ là thiên cấp trung giai thuật pháp, vợ ngoan, uy lực nàng thi triển đạo thuật pháp này tương đương với đạo giai hạ phẩm pháp bảo!”

Với tu vi hiện tại của gã thi triển Băng Ly chân quyết, uy năng băng long tương đương với đạo giai hạ phẩm pháp bảo, hiện tại ngang với “Đại linh chi” của Cơ Nhã thì uy năng của nàng đã rõ.

“Tu vi của muội thì triển tương đương với đạo giai hạ phẩm pháp bảo, tu vi của huynh chắc đạt đạo giai thượng phẩm.” Cơ Nhã thu mười sáu đóa hắc sắc hỏa điểm lại, hớn hờ bảo Ngụy Tác, “Huynh mau ngưng luyện hỏa chủng thái cổ hung hỏa.”

“Được.” Hóa ra thời gian này, Ngụy Tác giúp Cơ Nhã ngưng luyện hỏa chủng thái cổ hung hỏa, nhân lúc chân nguyên của nàng tổn hao cần điều tức bổ sung thì củng cố hỏa chủng. Giờ chỉ thiếu đóa hỏa chủng thái cổ hung hỏa cuối cùng. Gật đầu xong thì gã không nhiều lời, tay bắt một pháp quyết, miệng phun ra một đạo hắc hồng sắc quang hoa, giáng vào ngọn lửa đen trên một hồng sắc tinh trụ.

Nửa tuần hương sau, hỏa điểm như dầu đen bị Ngụy Tác dẫn nhập vào thể nội.

Nhanh nhẹn ngưng tụ, trấn áp rồi tử sắc linh khí yên lặng lại, gã búng tay liên tục, mười sáu đóa hỏa chủng thái cổ hung hỏa hình hắc sắc linh chi lơ lửng trước mặt.

Cũng như Cơ Nhã ban nãy, dồn chân nguyên vào, mười sáu ngọn thái cổ hung hỏa ngưng thành một đóa đại linh chi.

Đóa đại linh chi này thanh thế càng kinh nhân, bề ngoài cũng gấp rưỡi đóa của Cơ Nhã.

“Cơ Nhã, muội dùng pháp bảo này thử uy năng đạo thuật pháp này.” Cùng lúc, Ngụy Tác lấy pháp bảo có thể kích phát kim sắc tinh quang quang trụ lấy được ở tại Đạo Huyền điện đưa cho Cơ Nhã.

“Được rồi.” Cơ Nhã kích phát kim sắc pháp bảo.

Kim sắc tinh quang quang trụ phát ra, va vào “Đại linh chi” của Ngụy Tác.

“Ngụy Tác, tu vi của huynh thì triển đạo thuật pháp này, uy năng còn trên mức đạo giai thượng phẩm một chút!” Cơ Nhã kêu lên ngạc nhiên.

Kim sắc tinh quang quang trụ và “Đại linh chi” của gã va nhau, không ngừng kêu tanh tách, kim sắc nguyên khí bị đốt co lại, xem ra uy năng còn hơi kém hơn “Đại linh chi”.

“Thiên cấp trung giai thuật pháp không hổ là thiên cấp trung giai thuật pháp, tốc độ đạo thuật pháp này tuy không bằng Thủy hoàng thần kiếm nhưng uy năng và thiêu đốt chân nguyên, phá hoại pháp bảo thì hơn nhiều. Thuật pháp này còn có thể thiêu hủy pháp bảo trong thể nội tu sĩ.” Ngụy Tác thò tay, mười sáu điểm hắc quang do hỏa chủng thái cổ hung hỏa hóa thành quay lại vào ngón trỏ.

Lần trước cùng Diệp Linh đối quyết, Ngụy Tác có hai viên Tuyệt diệt kim đan, giết y là việc chắc trăm phần, chỉ không ngờ Huyết Linh lão tổ xuất thủ.

Hôm đó Diệp Linh thiếu một món pháp bảo công kích hoặc thuật pháp uy lực đạo giai thượng phẩm tính không thì trước khi Huyết Linh lão tổ xuất thủ, Ngụy Tác muốn giết Diệp Linh chưa biết chừng đã phải dùng đến Tuyệt diệt kim đan.

Giờ gã luyện thành Thái cổ hung hỏa quyết, đấu với tu sĩ như Diệp Linh thì dù không có Tuyệt diệt kim đan cũng thắng chắc, tối đa bị đối phương đào tẩu, quyết không thể thất bại.

“Vợ ngoan, tuy tu vi chưa đủ để phát huy toàn bộ uy năng của đạo giai thượng phẩm pháp bảo nhưng ta cảm nhận được mình thì triển Thái cổ hung hỏa quyết còn cao hơn toàn bộ uy năng của pháp bảo này. Chắc là do tác dụng của hỏa linh căn, không thì theo những gì ghi lại trong Thái cổ hung hỏa quyết thượng, cùng lắm chỉ đạt đạo giai thượng phẩm. Hỏa linh căn đối với thuật pháp này, ít nhất cũng tăng thêm một thành uy năng.” Thu mười sáu đóa thái cổ hung hỏa lại, Ngụy Tác có vẻ nghĩ chín, tay rực hồng quang, lấy hai cánh Địa hỏa tiên liên đưa cho Cơ Nhã, “Thái cổ hung hỏa tuy đốt cháy được tất cả, chân nguyên khác mà kích phát thái cổ hung hỏa đều sẽ tự đốt cháy, không thể liên pháp, có điều uy lực môn thuật pháp này đích xác rất cao, Hàn Vi Vi tu luyện thì uy lực đối địch đại tăng. Với thực lực của chúng ta mà phò một, hai tu sĩ Kim đan tam trọng trở xuống thì không thành vấn đề, nhưng chưa biết chừng khi đấu với Đông Dao thắng địa và Thái Nhất môn mà bị vây công thì vẫn không ổn. Để ta luyện chế Hắc cốt minh quân đã. Luyện chế xong, Hàn Vi Vi đột phá đến Phân niệm cảnh và luyện hóa hai cánh Địa hỏa tiên liên cũng cần gần ấy thời gian. Lúc đó ta sẽ giúp nàng ta ngưng luyện hỏa chủng thái cổ hung hỏa.”

“Được, muội cũng muốn xem sư muội tu luyện thế nào.” Cơ Nhã đón lấy hai cánh Địa hỏa tiên liên, chuẩn bị đi ra.

“Vợ ngoan, đợi đã.” Nàng lại bị Ngụy Tác gọi.

“Thế nào?” Cơ Nhã lấy làm lạ hỏi.

“Hàn đan Huyền sát đại pháp của muội hiện tại ngưng luyện đến mức nào.” Ngụy Tác thò tay, Huyền sát quỷ thảo như tinh thể thò ra trước mắt, “Vợ ngoan, sau lần dùng Phúc lộc đạo đan song tu thì âm khí của Huyền sát quỷ thảo ngưng kết thành hình, như thai thể pháp bảo, dù bị pháp bảo hoặc thuật pháp đánh trúng thì cũng chỉ tan ra chứ uy năng tổn hao rất ít.”

Ngụy Tác nói vậy, Cơ Nhã tức thì đỏ mặt, nhưng vẫn gật đầu: “Hàn đan hình như đã ngưng tụ, thi triển cũng đạt uy năng đạo giai hạ phẩm.”

“Chả trách Huyền sát đại pháp là thiên cấp trung giai công pháp, có rất nhiều huyền ảo.” Ngụy Tác đột nhiên mỉm cười, “Môn thuật pháp này kinh nhân như thế, chúng ta có nên...”

“Muội thăm Vi Vi đã.” Ngụy Tác chưa dứt lời, Cơ Nhã lập tức kích phát một linh quang quang tráo, lướt ra ngoài như con thỏ kinh hoảng.

“Da mặt mỏng quá, chỉ dọa chút thôi mà. Nhưng mà ta thích.” Nhìn theo bóng Cơ Nhã, Ngụy Tác cười nhún nhún.

Thân ảnh gã loáng lên, lướt khỏi động quật. Chốc sau, gã đứng trong một gian tĩnh thất, trước mặt là một bộ xương còn cao hơn gã.

Bộ xương này cao lớn, màu bạc pha vàng, là xương Tứ tí ngân oa.

Hai tay Ngụy Tác bung ra, được dịch đen ngòm từ một đan bình bay ra, không ngừng bị chân nguyên bao lấy, quấn vào hài cốt kinh nhân. Cùng lúc, gã bắt một đạo pháp quyết, cả tĩnh thất tựa bị hơi sắc âm phong bao trùm, lục quang lấp lánh, gào hét như quỷ khóc.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

396. Chương 396: Quê Cũ

Thời gian qua đi, Vân Linh đại lục ít đàm luận về tin Ngụy Tác bế quan đản.

Tin tức Đạo Huyền điện không hiểu vì sao lại lan ra, nhiều tông môn và tán tu của Vân Linh đại lục đổ về Đạo Huyền điện, nhất thời số lượng tu sĩ hoạt động tại Tịch Diệt hải tăng cao.

...

Về việc này, Thiên Huyền đại lục vốn cách Vân Linh đại lục không biết bao nhiêu vạn dặm hoàn toàn không biết gì.

Thiên Huyền đại lục bắc bộ có một tòa thành nhỏ là Bắc Linh thành.

Ngôi thành này rất nhỏ, do Vạn Linh tông quản lý, chỉ có thể dung nạp năm vạn tu sĩ, danh tiếng tại Thiên Huyền đại lục không lớn nhưng cái tên thành này lại rất nổi trong số các cao giai tu sĩ.

Vì trong thành còn một thượng cổ truyền tông pháp trận. Truyền tông pháp trận này có thể truyền tống ở cự ly cực xa, nối với một di tích cổ cách Vân Linh đại lục chỉ hơn ba vạn dặm.

Truyền tông pháp trận cỡ này, cả Thiên Huyền đại lục chỉ có ba cái, có điều phải tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng mới miễn cưỡng chịu được lực xung kích nhục thân và thần thức khi pháp trận khởi động. Tu sĩ thấp hơn dù muốn sang đại lục khác cũng đành liên tục trung chuyển qua mấy truyền tông pháp trận, rồi mạo hiểm thông qua man hoang hoang nguyên hai, ba mươi vạn dặm ngoài Thiên khung.

Tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng, ở đại lục nào cũng không nhiều. Thông thường, tu sĩ không có việc gì đặc biệt thì không rời khỏi hoàn cảnh quen thuộc, đến một đại lục lạ lùng rèn luyện. Phí dụng mỗi lần của truyền tông pháp trận này là một vạn hạ phẩm linh thạch, nên tuy có nhiều cao giai tu sĩ biết Bắc Linh thành có thượng cổ truyền tông pháp trận nhưng mỗi năm, pháp trận này không khởi động mấy lần.

Nhưng hôm đó, thượng cổ truyền tông pháp trận im lìm không biết bao lâu rồi đột nhiên phát ra hoàng sắc linh quang.

Hoàng sắc linh quang bao trùm cả trăm trượng, ôm lấy thượng cổ truyền tông pháp, chợt hình thành linh quang quang trụ vút lên trời.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mấy đệ tử Vạn Linh tông trông coi pháp trận, một thanh niên mặc thanh sắc pháp y và hai nữ tu trẻ tuổi lại hiện rõ thân ảnh trong linh quang quang trụ.

Thanh niên mặc thanh sắc pháp y trông chỉ hơn hai mươi tuổi, mặt hơi vàng vọt, hai nữ tu cùng xuất hiện trong truyền tông pháp trận đều bình thường nhưng thân hình cực kỳ yếu diệu, tạo cho người ta cảm giác kinh diễm.

Tu sĩ trẻ tuổi và hai nữ tu ra khỏi truyền tông pháp trận, không có vẻ gì khó chịu, hỏi pháp trận nổi Bắc Linh thành với thành trì khác ở đâu rồi tiếp tục vào một truyền tông pháp trận cự ly gần khác, khuất bóng trong truyền tông linh quang.

Ba người thần bí này xuất hiện tạo cho Bắc Linh thành thêm chủ đề trò chuyện, nhưng tu sĩ trong thành không biết rằng ba người này không dừng lại ở mọi thành trì mà cứ thẳng tiến về phía nam.

Dù là Kim đan cảnh, thậm chí đại tu sĩ Kim đan cảnh tứ trọng, ngũ trọng, cứ không ngừng sử dụng truyền tông pháp trận thì nhục thân và thần thức cũng không chịu nổi. Nhưng ba người này, mỗi lần vào truyền tông pháp trận, pháp trận kích phát thì cổ phù kỳ dị trong tay nam tu lại sáng lên quang hoa, cả ba như không hề ảnh hưởng gì.

...

Chỉ không đầy một ngày, hai nữ một nam hay đi xuyên qua quá nửa Thiên Huyền đại lục, hiện rõ thân ảnh tại truyền tông pháp trận ở Thanh Phong lăng tọa lạc mãi cực nam Thiên Huyền đại lục.

Rời khỏi truyền tông pháp trận trong bụng núi ở Thanh Phong lăng, cả ba lướt tới Thiên khung bên ngoài.

Ba tu sĩ đến Thiên khung ngoài Thanh Phong lăng mới dừng lại.

“Sau cùng cũng về đến.” Thấy Thiên khung, thanh sam nam tử không nén được nói khẽ, trong mắt cả ba chứa chan tình cảm khôn tả.

Ba tu sĩ tất nhiên là Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi đã dịch dung.

“Đi thôi.”

Dừng lại đôi chút ở Thiên khung, Ngụy Tác đi qua trước, trực tiếp tế xuất Ly Hỏa phỏng.

Số lượng yêu thú bên ngoài Thiên khung nam bộ Thiên Huyền đại lục tuy không nhiều như Tịch Diệt hải nhưng quan trọng là yêu thú ở Tịch Diệt hải phần lớn là thủy hệ yêu thú, hoạt động dưới mặt nước, còn phi độn trên tầng không man hoang hoang ở đây thì tỷ lệ gặp cao giai yêu thú hơn nhiều Tịch Diệt hải.

Cộng thêm ở ngoài Thiên khung không hteer biết sẽ gặp yêu thú cấp nào, có khi nghênh ngang lướt đi cũng không gặp nửa con ngũ cấp cao giai trở lên yêu thú, nhưng có khi được mấy trăm dặm lại gặp một con thất cấp, thậm chí bát cấp yêu thú.

Dù là Thiên Huyền đại lục hay Vân Linh đại lục, mỗi năm đều có Kim đan kỳ đại tu sĩ mất mạng nhưng bị giết như Diệt Linh thì không nhiều, đại đa số chết vì cấm chế trong khi tìm bảo vật, hoặc gặp phải cao giai yêu thú ở ngoài Thiên khung.

Hiện tại Ngụy Tác muốn xem động phủ Tiểu Dạ sơn tổn không ít lực khí bố trí thế nào rồi, nên Ly Hỏa phỏng phi độn rất từ tốn, theo đường lối đã quen, luôn giữ cẩn thận, man hoang hoang dã ngoài Thiên

khung ngoại biến hóa liên tục, mấy năm rồi nên chưa biết chừng những nơi vốn không có cao giai yêu thú giờ lại có cũng nên.

Ly Hỏa phảng lướt về phía Tiểu Dạ sơn, bình an vô sự lao đi ngoài Thiên khung ước hơn bốn trăm dặm, Ngụy Tác đột nhiên dừng Ly Hỏa phảng.

“Không cần ẩn tàng nữa, ra đi.” Ngụy Tác bình thản nói một câu vào khu rừng trước mặt.

Tức thì quang hoa lóe lên, ba tu sĩ run run sợ hãi xuất hiện.

Đứng đầu là một trung niên tu sĩ mặt vuông mặc hoàng sắc pháp y, hai người còn lại mặc thanh sắc pháp y bình thường, một người chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặt hơi dài, người còn lại chưa đến hai mươi, mặt mũi trắng trẻo. Trung niên tu sĩ có tu vi Chu thiên cảnh tam trọng, hai tu sĩ trẻ tuổi, một Thần hải cảnh ngũ trọng, một Thần hải cảnh tứ trọng.

“Các vị ẩn mình ở đó định đánh lén bọn mõ hả?” Thấy ba tu sĩ xuất hiện, Ngụy Tác bình tĩnh như liếc cả ba, nhặt giọng.

“Tiền bối hiểu lầm rồi.” Ngụy Tác nói vậy, trung niên tu sĩ trán toát mồ hôi, cười khổ: “Ở ngoài Thiên khung này, bọn văn bối thấy độn quang của tiền bối khí thế bất phàm, sợ tiền bối hạ thủ nên mới tránh đi, đâu dám có ý gì với chư vị tiền bối.”

“Chỉ cần các người đáp thật thà mấy câu, ta sẽ không khó dễ.” Ngụy Tác biết đề giai tu sĩ gặp tu sĩ có tu vi cao hơn nhiều thì đều kính sợ, nên không rườm rà, “Các người là tu sĩ ở đâu?”

“Bọn tại hạ đều là tán tu Linh Nhạc thành.” Ngụy Tác nói vậy, trung niên tu sĩ mặt vuông vội.

“Tán tu Linh Nhạc thành?” Ngụy Tác hơi trầm ngâm: “Mỗi nhiều năm chưa qua Linh Nhạc thành, hiện tông môn lớn nhất Linh Nhạc thành vẫn là Thiên Nhất môn?”

“Tất nhiên vẫn là Thiên Nhất môn.” Trung niên tu sĩ tỏ vẻ kinh ngạc nhưng không dám do dự, đáp ngay.

“Người có biết Thiên Nhất môn hiện tại có bao nhiêu Kim đan kỳ đại tu sĩ không?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường hỏi.

“Kim đan kỳ đại tu sĩ, Thiên Nhất môn chỉ có một là Thiên Sâm chân nhân.”

“Hả?” Ngụy Tác nhãn quang lóe lên, “Ta có nghe nói Linh Nhạc thành Trần Bảo các bán không ít đan dược, hiện tại Trần Bảo các còn không?”

“Trần Bảo các vẫn còn. Chỉ là chủng quỹ Cơ Nhã đã về Đông Dao thắng địa rồi.”

“Cơ Nhã đã về Đông Dao thắng địa?” Ngụy Tác sững ra, không nén được nhìn Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, “Sao ta không nghe nói đến việc này nhỉ?”

“Vốn Đông Dao thắng địa muốn rình rang, mời nhiều tông môn và tu sĩ đến xem, nhưng sau này nghe nói Cơ Nhã không muốn như thế, chỉ cần đan giản, mặc cho Đông Dao thắng địa xử lý.” Trung niên tu sĩ nhìn Ngụy Tác, giải thích, “Tiền bối lâu nay không đến Linh Nhạc thành, không biết việc này chắc là vì thế.”

“Đông Dao thắng địa hiện tại có bao nhiêu Kim đan kỳ đại tu sĩ?” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, hỏi tiếp.

“Đông Dao thắng địa cũng chỉ có một Kim đan kỳ đại tu sĩ, hình như là Trường Phong chân nhân.” Trung niên tu sĩ nhìn Ngụy Tác: “Bất quá có một trưởng lão tương sắp xung kích kim đan.”

“Hả? Bọn ta phải đến Tiểu Dạ sơn một chuyến, nhưng bọn ta không quen thuộc với bên ngoài Thiên khung ở đây, nhĩ các vị biết Tiểu Dạ sơn chỗ nào chẳng?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường cố ý hỏi.

“Tiểu Dạ sơn?” Ngụy Tác nói vậy, trung niên tu sĩ biến sắc.

“Thế nào, có gì không ổn hả?” Ngụy Tác máy động, hỏi ngay.

“Không dám giấu, quanh Tiểu Dạ sơn không hiểu có cổ quái gì đó mà gần đây tu sĩ đi qua đều không ra được. Có cả tu sĩ Phân niệm cảnh muốn xem là chuyện gì nhưng không ra được. Mấy năm nay không có tu sĩ nào đến đó.” Trung niên tu sĩ đáp.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

397. Chương 397: Cự Đẳng Kinh Nhân

“Tiểu Dạ sơn thì cứ đi tiếp theo hướng này bảy, tám trăm dặm là đến.” Thấy Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh, trung niên tu sĩ bổ sung.

“Được rồi.” Ngụy Tác nhật nhẽo nhìn trung niên tu sĩ, “Còn một việc nữa ta cần dặn, bọn ta không muốn bị ai biết hành tung, nên tốt nhất đừng cho ai biết gặp bọn ta ở đây. Chỉ cần các người rõ điểm này thì cứ tự nhiên đi.”

“Đa tạ tiền bối.” Trung niên tu sĩ như được đại xá, hành lễ với Ngụy Tác rồi bảo hai tu sĩ trẻ tuổi sau lưng đi ngay.

Nhưng họ chưa kịp lướt đi, hắc hồng sắc quang hoa lóe lên, Ly Hỏa phảng đã lao đi được sáu, bảy mươi trượng rồi tan biến khỏi thị tuyến.

“Ngô đại ca, ba tu sĩ này lai lịch thế nào? Sao lại chưa từng nghe thấy?” Tu sĩ trẻ nhất còn sợ hãi nhìn theo phía bọn Ngụy Tác khuất bóng, hỏi trung niên tu sĩ.

“Đi thôi, coi như lần này may mắn.” Trung niên tu sĩ toát mồ hôi phất tay lao vào rừng, vừa đi vừa nói: “Ba người này đều là tu sĩ Phân niệm cảnh, tuổi như thế lại pháp y như vậy, cả phi độn pháp bảo đều không thường, khẳng định là đệ tử tinh anh đại tông môn. Đệ tử tinh anh Thiên Nhất môn cũng không so được, muốn giết chúng ta thật quá dễ. Nên nhớ không được tiết lộ gì về họ, nhớ mấy sau này gặp lại họ thì thập phần nguy hiểm.”

“Biết rồi, Ngô đại ca.”

...

“Trần Bảo các xem rai bị Đông Dao thắng địa và Thiên Nhất môn chia chác. Đông Dao thắng địa đúng là không biết xấu, dám nói là sư thư lấy tên công tử bột Đồng Thanh Y đó!”

Trên Ly Hỏa phảng, Hàn Vi Vi mặt mày nhợt đi, trông có vẻ giận giữ cực độ.

“Không sao, khi Cơ Nhã của chúng ta lộ diện, Đông Dao thắng địa sẽ bị cười nhạo.” Ngụy Tác không đổi sắc, thập phần lãnh tĩnh nói, “Chúng dám đồn tin này ra chắc vì cho rằng chúng ta đã chết trong truyền tống pháp trận.”

“Chúng chỉ có một tu sĩ Kim đan kỳ, Ngụy Tác, có nên đối phó Đông Dao thắng địa?” Ngụy Tác nói vậy, Hàn Vi Vi trông dễ coi hơn, “trưởng lão xung kích kim đan đó có thể là Lý Thiệu Hoa. Với thực lực của chúng ta, đối phó chúng chắc không thành vấn đề.”

“Không an toàn lắm.” Cơ Nhã lắc đầu, “Thiên Nhất môn khẳng định cùng Đông Dao thắng địa có quan hệ minh hữu, chúng ta đối phó Đông Dao thắng địa, Thiên Nhất môn chắc sẽ đối phó chúng ta. Chúng là địa đầu xà, mọi truyền tống pháp trận do chúng chưởng quản. Nếu bị vây công, chúng ta không có chỗ trú chân thì không xong, cứ từ từ đã.”

...

Vừa đi vừa bàn, hơn một canh giờ sau, bọn Ngụy Tác nhìn thấy bóng dáng Tiểu Dạ sơn.

“Tiểu Dạ sơn sao lại biến thành thế này?”

Đến gần, nhìn rõ Tiểu Dạ sơn, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi đều kinh ngạc.

Trước kia Tiểu Dạ sơn trông như một cái bô, động phủ Ngụy Tác kiến lập ở sơn cốc trên miệng.

Vốn lúc đi gã có bố trí đôi chút ở sơn cốc, để hơi sương bao phủ, không để tu sĩ đi qua nhìn thấy cảnh tượng.

Nhưng giờ trong vòng trăm dặm quanh Tiểu Dạ sơn mờ mịt sương mù, không thể thấy rõ cảnh tượng.

“Không giống do tự nhiên hình thành, có ai đó bố trí pháp trận ở Tiểu Dạ sơn.” Ngụy Tác cười Ly Hỏa phảng lượn vòng trên Tiểu Dạ sơn, nhú mào.

Cơ bản thị tuyến chỉ nhìn rõ cảnh vật mười trượng trong sương mù, sương mù ở đây còn dày hơn ở Chập Khí hải.

“Có phải do Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân bày ra?” Hàn Vi Vi không nén được hỏi Ngụy Tác.

“Chân Sùng Minh! Chu Tiểu Xuân!” Ngụy Tác tỏ vẻ không dám tin, do dự một chốc rồi với tâm thái thử xem, vận chân nguyên gọi.

Đợi một chốc, Tiểu Dạ sơn trong sương mù vẫn yên tĩnh.

“Xuống xem sao, các vị cẩn thận.”

Ngụy Tác hơi trầm ngâm, gật đầu với Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã: “Biết đâu đã bị kẻ khác chiếm rồi.”

“Được!”

Ngụy Tác nói vậy, tay Cơ Nhã lóe lên kim quang, lấy ra hai kim sắc pháp bảo, có vẻ Ngụy Tác cho nàng hai đạo giai thượng phẩm pháp bảo này. Hàn Vi Vi thì tỏ vẻ chỉ mong gặp đối thủ, vỗ mạnh lên nô thú đại.

Nô thú đại sáng lên hoàng quang, hiện rõ thân ảnh ngân sắc tiểu thú.

So với lúc ở Ly Hỏa đảo, Hồn nguyên ngân oa đã lớn hơn. Nó vẫn đang ngủ say tít.

“Ngụy Tác, nó ngủ đến lúc nào, Phệ tâm trùng của người vì sao ngủ một hai ngày là tỉnh dậy.” Thấy ngân sắc tiểu thú vẫn ngủ say, Hàn Vi Vi âm ức lẩm bẩm.

“Sao ta biết được, chắc là trưởng thành bình thường, không sao hết.” Ngụy Tác lắc đầu lấy ra Thanh hoàng hồ lô lâu rồi không dùng, đồn chân nguyên vào, Thanh hoàng hồ lô liền kích phát thanh sắc át mộc linh khí, bao lấy ba người.

“Bớt ngủ đi.” Hàn Vi Vi dí tay vào trán ngân sắc tiểu thú, kim quang lóe lên trong tay, cầm lấy một món kim sắc pháp bảo.

“Đi thôi.”

Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã đã chuẩn bị xong, Ngụy Tác vung tay tế xuất Thanh ẩn đằng lấy được ở Hải liệt đại hội.

Thanh ẩn đằng bùng lên quang hoa, tựa hồ không thể tan được màn sương mù bên dưới.

Ngụy Tác không hề do dự, thu Thanh ẩn đằng lại rồi co tay búng, một đóa hắc hồng sắc linh chi hỏa diễm hình thành.

“Vù! Vù!” Sương mù trong chu vi hơn ba mươi trượng quanh đóa hắc hồng sắc hỏa diễm bị nhiệt lực kinh nhân thổi tan.

“Ta giúp người dẹp tan hơi sương.” Thấy Ngụy Tác làm vậy, Hàn Vi Vi chỉ muốn thử xem, hào hứng búng liên tục, cũng ngưng thành một đóa hắc sắc linh chi hỏa diễm. Bất quá nàng ta bực mình vì so với đóa của Ngụy Tác thì quá nhỏ, chỉ thổi được hơi sương trong mấy trượng.

Ngụy Tác không nói gì nữa, gật đầu, Ly Hỏa phảng từ từ đáp xuống.

“Có chuyện! Cẩn thận!”

Thêm hơn năm mươi trượng nữa, Ngụy Tác đột nhiên biến sắc, một hoàng sắc linh quang quang tráo xuất hiện, thái cổ hung hỏa cũng đổ xuống cực nhanh.

“Cái gì đó?”

Hàn Vi Vi ngăn người kinh hô, định kích phát kim sắc pháp bảo.

Trong bạch sắc vụ khí chợt cuốn ra năm, sáu hắc ảnh tròn xoe, tạo cho người ta cảm giác như năm, sáu con măng xà lao tới.

“Đừng kích phát pháp bảo!”

“Hàn Vi Vi, đừng kích phát thái cổ hung hỏa!”

Ngụy Tác đột nhiên phản ứng, biến sắc quát to, vung tay hóa giải thái cổ hung hỏa, Ly Hỏa phản cũng được gã thu lại.

Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã dừng lại, dừng kích phát pháp bảo, nhưng thái cổ hung hỏa của Hàn Vi Vi hơi chậm hơn.

Tích tắc thái cổ hung hỏa tan biến thì năm, sáu nhánh dây leo đỏ tía khổng lồ cuốn tới chỗ thái cổ hung hỏa tan đi. Đoạn mấy nhánh dây leo có vẻ do dự, vô thanh vô tức co lại vào bạch sắc vụ khí.

“Đây là Diệt tiên đằng?”

Hàn Vi Vi hơi nhột nhột mặt mày, tỏ vẻ không dám tin nhìn Ngụy Tác, “Diệt tiên đằng sao lại to thế này?”

Hàn Vi Vi nói vậy, Ngụy Tác cũng tỏ vẻ nghi hoặc.

Tuy không nhìn rõ cảnh vật bên dưới nhưng khẳng định còn cách sơn cốc có động phủ hơn ba trăm trượng.

Xa như thế mà Diệt tiên đằng có thể công kích chứng tỏ nó mọc dài hơn cự ly này!

Diệt tiên đằng tuy lớn không chậm nhưng phải có đủ thi thể yêu thú mới nhanh được. Hơn nữa sơn cốc tựa hồ có bố trí pháp trận mê hoặc thần thức, với thần thức của Ngụy Tác mà cũng chỉ thấy trong cốc trống trơn. Mãi khi Diệt tiên đằng cuốn tới gần mới nhận ra.

Trừ trừ một chốc, Ngụy Tác quyết định tiếp tục kích phát Thanh hoàng hồ lô, đồng thời dùng chân nguyên bao lấy Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã đáp xuống sơn cốc.

“Không phải chứ?”

Đáp xuống đáy sơn cốc, Hàn Vi Vi hít một hơi lạnh.

Cả ba đã nhìn rõ, trong sơn cốc chỉ có hơn ba mươi nhánh Diệt tiên đằng nhưng nhánh nào cũng bằng thùng gánh nước, ít nhất cũng dài hơn ba trăm trượng, bò lên vách tạo cho người ta cảm giác rợn người.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

398. Chương 398: Gặp Lại Người Quen

“Cách!”

Ngụy Tác và Hàn Vi Vi, Cơ Nhã vừa nhìn rõ hơn ba mươi nhánh Diệt tiên đằng thì đều giật mình vì có ba nhánh thẳng ra, vang lên tiếng xé lụa.

Bất quá ba nhánh Diệt tiên đằng ngoài rìa không cuốn vào họ mà lên không.

“Chát!” Một hắc ảnh từ trên không rơi xuống, ba nhánh Diệt tiên đằng lại rũ xuống, bò lên vách núi.

Từ trên không rơi xuống là một con thanh sắc ô nha, to hơn quạ thường mười lần. Toàn thân yêu thú này bị ép nát, rõ ràng đang bay qua thì bị Diệt tiên đằng kéo xuống. Xem ra năng lực tiêu hóa của Diệt tiên đằng kinh nhân, chỉ tích tắc đã xử lý xong huyết nhục của một yêu thú.

“Phong hành nha.” Cơ Nhã nhận ngay ra yêu thú này là tam cấp đệ giai phong hệ yêu thú Phong hành nha. Hàn Vi Vi vốn lẩm lờ nhất cũng tròn mắt, không nói được gì.

Quanh sơn cốc có một lớp xương vụn.

Xương vụn chắc đều là xương yêu thú bị Diệt tiên đằng nghiền nát, cũng chưa lâu lắm nên nhiều mảnh vương còn dính lại da. Huyết nhục đã bị Diệt tiên đằng tiêu hóa nên sơn cốc không có mùi gì khác lạ, chỉ có điều cảnh tượng thập phần hãi hùng.

Hàn Vi Vi tung chân đá, sắc mặt càng nhợt đi.

Nàng ta giẫm thành một hố, bên dưới vẫn là xương vụn.

“Ngụy Tác, lạ quá.” Cơ Nhã nhìn quanh, không nén được ngoái lại bảo Ngụy Tác: “Những bộ phận có giá trị với tu sĩ của những yêu thú này đã bị lấy đi rồi.”

“Không sai. Nhiều hài cốt thể này, không có mấy nghìn yêu thú không thể chất thành. Nếu không ai lấy đi thì ít nhất cũng phải có yêu đan để lại.” Ngụy Tác thần sắc ngưng trọng đáp rồi nhìn quanh.

Gã nhận ra màn sương trắng bao trùm Tiểu Dạ sơn xuất phát từ mặt hồ, nhưng lại không thấy thần thức bị mê hoặc. Rõ ràng nơi này có người đặc biệt bố trí cấm chế.

“Ngụy Tác, chỗ của người rất có thể bị người ta chiếm mất. Người này cũng có thể ra vào trong phạm vi Diệt tiên đằng không chế.” Hàn Vi Vi đợi Ngụy Tác đưa ra, “Ngụy Tác, làm sao bây giờ?”

“Còn làm gì nữa, đến rồi thì phải xem thật ra là việc gì đã.” Ngụy Tác nhìn cửa vào động phủ dặn: “Chốc nữa cứ ở cạnh ta, vạn nhất có gì bất ngờ thì ta không kịp ứng phó.”

“Chà, tu vi hiện tại cao rồi thì nói năng mạnh mẽ hơn.” Hàn Vi Vi mới thì nói vậy chứ thật ra lại đến gần gã hơn.

Ngụy Tác không rườm lời, vung tay ép dai khí lại, tế xuất phi độn pháp bảo hình lá liễu đã được ất mộc chân khí của Thanh hoàng hồ lô bao phủ, đưa cả ba vào động phủ.

Mắt gã ánh lên, so với mấy năm trước, cửa động phủ đầy rêu xanh, không thấy dấu sức người khai mở.

Ngụy Tác thu phi độn pháp bảo hình lá liễu lại, đứng ở cửa vào, hơi do dự rồi vỗ lên nô thú đại thả Phệ tâm trùng ra, lệnh cho nó bám theo, không ngoài phạm vi Thanh hoàng hồ lô kích phát ất mộc chân khí.

Đi thêm hơn mười trượng, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi càng ngạc nhiên.

Thông đạo lớn hơn nhiều lúc Ngụy Tác đi nhưng tứ bề đều lồi lõm, rải rác đá vụn, như bị pháp khí oanh kích.

Trong thông đạo trước mặt bọn gã trải nhiều mảnh gỗ màu xám mọc lên nhiều cây nấm xanh. Cây nấm nào cũng phát ra ất mộc linh khí.

Cơ Nhã, Hàn Vi Vi Ngụy Tác nhìn nhau rồi cùng vào trong.

Chốc sau, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi dừng lại, thậm chí hơi tròn mắt.

Hiện tại cả ba đứng trong đại sảnh Ngụy Tác mở khi xưa.

Quanh đại sảnh không khác gì ba năm trước, thời điểm gã đi khỏi.

Ngay cả địa hỏa lô phòng vẫn rùng rục lửa, nồng nặc mùi thuốc, tựa hồ thời gian cũng ngưng cố, Ngụy Tác hôm qua còn luyện đan ở đó.

“Ngụy Tác, bố trí ở ngoài thông đạo tựa hồ để phòng Diệt tiên đằng cảm giác được khí tức tu ở trong mà cuốn vào.” Đứng ở cửa địa hỏa lô phòng, thấy không khác gì ba năm trước, “thông đạo to lên vì hình như bị Diệt tiên đằng cuốn vào.”

Ngụy Tác gật đầu, dùng kích phát Thanh hoàng hồ lô, quả nhiên Diệt tiên đằng không hề động tĩnh.

“Nếu có cao thủ ẩn ở trong, dựa vào cấm chế đột nhiên xuất thủ thì thập phần nguy hiểm.” Cơ Nhã lấy ra một cái túi như nô thú đại, dồn một đạo chân nguyên vào, hơn ba mươi đạo tam sắc quang hoa bay ra.

Hơn ba mươi đạo tam sắc quang hoa đều là dị trùng như con tắc béo múp, là Tam sắc phi tâm nang và Ngụy Tác lấy được của tu sĩ tóc xòa tại Chập Khí hải.

Thả hơn ba mươi con Tam sắc phi tâm xong, không thấy Cơ Nhã làm gì, Tam sắc phi tâm bay một vòng quanh nang rồi tản ra, vào thông đạo sau đại sảnh.

Chừng nửa tuần hương sau, Cơ Nhã đang đợi đột nhiên mắt lóe lên dị quang, trong thông đạo sau đại sảnh tựa hồ vang lên tiếng kinh hô.

Ngụy Tác hơi biến sắc, tựa hồ định lướt về chỗ có tiếng động, mục quang lóe lên, bảo Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã im lặng, đồng thời gật đầu với Cơ Nhã.

Tuy không nói gì nhưng chỉ bằng ánh mắt, Cơ Nhã tâm lĩnh thần hội. Chốc sau, Tam sắc phi tâm phi quay lại lượn trên đỉnh đầu nang.

Thoáng sau, trong thông đạo vang lên tiếng xé không khí.

Thoáng sau Tam sắc phi tâm từ thông đạo lao ra đại sảnh, phía sau là một hắc sắc thân ảnh nghênh ngang.

“Ai!” Tu sĩ có phần nóng nảy này không ngờ trong đó có người khác, thấy vậy thì như lâm đại địch, dừng tóc gáy chực động thủ.

“Chu Tiểu Xuân, là người?!”

Nhìn rõ tu sĩ này, Ngụy Tác và Hàn Vi Vi cùng tròn mắt.

Tu sĩ đang đuổi theo Tam sắc phi tâm trông khá cao lớn, lông mày cực rậm như hai lưỡi đao, không phải Chu Tiểu Xuân trong bộ đôi đầu óc đan giản còn ai nữa?

Chu Tiểu Xuân mặc hắc sắc pháp y sáng bóng, có phù văn kim sắc quỳ hoa, linh khí đầy đủ, ít nhất cũng đạt linh giai trung phẩm trở lên, chỉ nguyên pháp y cũng thấy y của trước kia không so được. Ngụy Tác và Hàn Vi Vi càng không hiểu là Chu Tiểu Xuân cũng đạt tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng!

“Các người là ai?” Nghe Ngụy Tác và Hàn Vi Vi đều gọi tên mình, Chu Tiểu Xuân ngẩn người.

“Chuyện gì hả, chuyện gì?”

Cùng lúc, một tu sĩ cơ bắp từ thông đạo lao ra. “A! Có người!” Thấy bọn Ngụy Tác, tu sĩ này run lên, ra vẻ sợ hãi.

“Không phải chứ?” Ngụy Tác và Hàn Vi Vi bắt giác tròn mắt.

Tu sĩ này cơ bắp phát đạt, đầu óc đan giản, chính là một trong tổ hợp hai kẻ đầu óc siêu đan giản, Chân Sùng Minh!

Hiện tại y mặc hoàng sắc tùng văn đạo bào, đạo bào vốn rộng nhưng vì thân thể nên khoác lên mình y lại thành chật ních, trông có phần bất luân bất loại, nhưng thoáng nhìn cũng thấy tùng văn đạo bào là linh giai pháp y. Quan trọng nhất y cũng đã là tu sĩ Phân niệm cảnh.

“Các người sao hả, tu luyện cách gì mà cả hai đều đạt Phân niệm cảnh.” Hàn Vi Vi bị đả kích dị thường, không nén được kêu lên bức bối.

“Người là ai? Sao giọng nghe quen quen?” Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh nhìn nhau.

“Bà cô của các người đây.” Hàn Vi Vi trừng mắt, lấy ra một đan bình, đổ được dịch bôi lên mặt.

“À? Đẹp thế này hả?”

“À? Sao quen mắt thế, hình như là tình nhân trước kia của Ngụy lão đại.” Chân Sùng Minh đột nhiên nhớ ra, vỗ trán, “Người là Hàn Vi Vi?!”

“...” Hàn Vi Vi nghe Chân Sùng Minh nói vậy, cũng tắt tiếng.

“Hàn Vi Vi, sao người lại quay về?! Ngụy lão đại đâu?” Chân Sùng Minh kêu lên.

“Giờ mà vẫn chưa nghe ra giọng ta?” Ngụy Tác cũng bó tay, tử quang rực lên, hoàng khí trên mặt tan đi, lộ ra bản lai diện mục.

“Ngụy lão đại, đúng là lão đại?” Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh tròn mắt.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

399. Chương 399: Ngọn Nguồn Phát Tích

“Ngụy lão đại, mấy năm nay đi đâu? Lão đại không bị Đông Dao thắng địa giết?”

“Ngụy lão đại, ai đây, có vẻ quan hệ thân mật quá? Lẽ nào là tình nhân của lão đại?”

Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh ngẩn ra không dám tin, cơ hồ chỉ mong cầu thử Ngụy Tác xem có phải thật không. Cả hai tuy không thông minh lắm nhưng ánh mắt già thì không có vấn đề gì.

“Việc của ta nói sau, cho ta biết sao nơi này lại biến thành thế này?” Ngụy Tác bảo hai người: “Tu vi của các người sao lại đột phá đến Phân niệm cảnh?”

“Chuyện đó...” Chân Sùng Minh há miệng, lấy tay đẩy Chu Tiểu Xuân, “Người kể kỹ cho lão đại nghe.”

“Được.” Chu Tiểu Xuân gỡ đầu gỡ tai, toét miệng mỉm cười rồi mới kể, “Ba năm trước lão đại đi rồi bất vô âm tín, linh thạch của bọn đệ dùng hết, bên ngoài lại có Diệt tiên đằng nên không dám ra, định đào thông đạo ở phía sau. Thông đạo chưa đào xong thì hai nhánh Diệt tiên đằng chui vào, may mà chưa đủ dài, bằng không bọn đệ đã bị cuốn ra. Bọn đệ đương nhiên sợ hãi, lão đại không về, bọn đệ lại biết đến Diệt tiên đằng không lâu, không biết sao lại mọc nhanh thế nên liều mạng đào, suốt hai ngày mới xong thông đạo, chuẩn theo lối cửa sau. Thoát rồi thì bọn đệ không nên được trèo lên đỉnh núi xem thật ra là việc gì, Diệt tiên đằng sao lại dài ra nhanh thế. Không xem không biết, xem rồi là giạt mình, thấy Diệt tiên đằng lão đại trồng đã mọc gần đến đỉnh núi. Quan sơn cốc có bảy, tám trăm thi thể Tinh mục ngao.”

“Bọn đệ nghĩ kỹ mới biết, Tiểu Dạ sơn chỗ nào chẳng có Tinh mục ngao, khẳng định có Tinh mục ngao vào sơn cốc, bị Diệt tiên đằng giết nên kích nộ cả đàn, kết quả gần ấy con Tinh mục ngao vây công. Bất quá Tinh mục ngao không phải đối thủ của Diệt tiên đằng, dù không chết sạch cũng cũng gần hết. Diệt tiên đằng khẳng định được gần ấy Tinh mục ngao bốn nên mọc nhanh.”

“Vốn lão đại đi rồi, Diệt tiên đằng lại như thế, bọn đệ tuyệt đối không dám ở lại, nhưng lúc sắp đi thì đệ nảy ra linh cơ, Tinh mục ngao đều là tứ cấp trung giai yêu thú, Diệt tiên đằng chỉ tiêu hóa huyết nhục, Tinh mục ngao còn lại bao nhiêu là thứ hữu dụng như yêu đan chẳng hạn. Mỗi con ít nhất hơn một trăm viên hạ phẩm linh thạch, vì thế nghĩ đi nghĩ lại, bọn đệ không bỏ được Tinh mục ngao, dùng dây leo trên núi, móc móc câu vào từ từ móc Tinh mục ngao lên. Mỗi ngày câu được hai, ba mươi con. Có điều Tinh mục ngao ở hơi xa vách núi thì không móc được, tổng cộng móc được hơn ba trăm con Tinh mục ngao.”

“Rồi các người lấy thi thể Tinh mục ngao đi bán?” Hàn Vi Vi tuy nghe ra Chu Tiểu Xuân linh hoạt hơn mới biết cách câu lấy yêu thú thì, trợn tròn trắng, nhưng sau cùng thấy cả hai dùng cách vớ vẩn đó kiếm được hơn ba trăm thi thể Tinh mục ngao thì nàng ta lại tròn mắt.

“Đúng thế.” Chu Tiểu Xuân gật đầu: “Bọn tiểu đệ bán được ba vạn sáu nghìn hạ phẩm linh thạch. Bọn đệ thấy không dùng nốt số thi thể yêu thú còn lại thì phí quá nên tìm người làm một thứ như cần câu dài, câu hết hơn ba trăm thi thể Tinh mục ngao lên.”

“Bán hơn ba trăm con Tinh mục ngao này, thuận tiện tham gia một phách mại hội. Kết quả tại phách mại hội gặp được một thanh Thanh linh mộc kiếm. Là vật này.” Chu Tiểu Xuân móc từ ngực áo ra như lấy bảo bối, lấy ra một thanh thanh mộc tiểu kiếm dài chừng ba thước, đưa cho Ngụy Tác.

“Cây kiếm là pháp khí công kích bán linh giai, nhưng người ở phách mại nói có thể kích phát át mộc linh khí. Đệ nhớ rõ Thanh hoàng hồ lô của đại ca không phải cũng kích phát át mộc linh khí hả? Có vật này thì ra vào sơn cốc lấy thi thể yêu thú càng dễ. Đệ và Chân Sùng Minh mua luôn, sau này thử mới thấy đủ cho một người ra vào.”

Vù! Ngụy Tác dồn chân nguyên, thanh sắc mộc kiếm không có hoa văn rực thanh quang, toát lên át mộc linh khí, găm như hoàn toàn bao phủ được Ngụy Tác.

Thấy thế, Ngụy Tác lắc đầu, cảm thán đúng là “thánh nhân đãi kẻ khù khờ”.

Lục bào lão đầu nói rõ rằng pháp bảo kiểu át mộc linh khí không có uy lực đối địch gì nên hiếm ai luyện chế, pháp bảo có thể kích phát xuất át mộc linh khí thì càng hiếm, mười mấy thành trì vị tất tìm được một món, không ngờ hai người này tại một phách mại hội lại mua được.

“Có Thanh linh mộc kiếm, bọn đệ lấy được hết Tinh mục ngao. Lúc đi lấy Tinh mục ngao còn lại, bọn đệ phát hiện trong mười ngày này, bị Diệt tiên đằng cuốn xuống còn hơn mười yêu thú khác. Bọn đệ nghĩ nếu Diệt tiên đằng dài hơn, chẳng hóa càng cuốn được nhiều yêu thú sao? Nên bọn đệ đi mua huyết nhục yêu thú, Diệt tiên đằng chỉ cần yêu thú chứ không phải nội đan, yêu thú phẩm giai nào cũng được nên giá mua huyết nhục cũng rẻ.” Chu Tiểu Xuân hào hứng, “Diệt tiên đằng ngày càng dài, bất quá một năm nay không dài thêm nữa, xem ra chỉ được ba, bốn trăm triệu là cùng.”

“Bên ngoài Thiên khung có nhiều yêu thú đi qua. Vận khí kém thì Diệt tiên đằng trong mười ngày chỉ cuốn được mười con yêu thú. Vận khí tốt thì gặp cả đàn đi qua, thu hoạch rất khá. Trừ Tinh mục ngao, lần khác nhất là có hơn ba trăm con tứ cấp đệ giai Thạch giáp liêu nha thú đi qua khiến bọn đệ vớ bẫm. Bọn đệ cứ ở lại, lấy yêu thú bị Diệt tiên đằng cuốn xuống đem bán, thế là đủ linh thạch tu luyện.”

Hàn Vi Vi lại tròn tròn trắng, lúc xưa Ngụy Tác bố trí Diệt tiên đằng vì giữ an toàn cho động phủ chứ nào nghĩ đến biến nó thành công cụ kiếm linh thạch. Hiện tại Chu Tiểu Xuân nói vậy, nơi này cơ hồ là linh điền liên miên sản sinh linh thạch.

“Dù các người có đủ linh thạch tu luyện, theo lý cũng không thể nhanh đột phá đến Phân niệm cảnh. Cấm chế ở đây đều do các người bố trí cả.” Ngụy Tác ngăn người, nghe Chu Tiểu Xuân kể đến đây thì vẫn chưa hiểu hết. Gã biết chỉ từ Chu thiên cảnh tam trọng đột phá đến tứ trọng, Chu thiên cảnh tứ trọng đột phá đến ngũ trọng đều cần nhiều thời gian. Cơ Nhã và Hàn Vi Vi hiện tại đều là tu vi Phân niệm cảnh, chủ yếu nhờ Tụ linh trận ở Hải Tiên thành và tinh tủy, còn với tốc độ tu luyện bình thường, Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh vốn chỉ vừa đạt tu vi Chu thiên cảnh, ba năm nay dù bế quan khổ tu cả ngày lẫn đêm cũng không thể đột phá đến Phân niệm cảnh.

“Vì đi qua đây trừ yêu thú còn có tu sĩ.” Chu Tiểu Xuân giải thích: “Ba năm nay, không ít tu sĩ vô tình đi qua bị Diệt tiên đằng kéo xuống, bọn đệ nhờ thế thu được không ít đồ tốt. Một lần không biết đệ tử tông môn nào đi qua, bị Diệt tiên đằng kéo xuống, trên mình lại có đan dược như thủy tinh châu tử. Đan dược đó đầy đủ linh khí, bọn đệ thử luyện hóa một viên thì phát hiện ngang với rất nhiều thượng phẩm linh thạch, tốc độ luyện hóa lại nhanh.”

“Đan dược như thủy tinh châu tử?” Ngụy Tác ngăn ra. Cơ Nhã mục quang lóe lên, hỏi ngay, “Các người còn đan dược đó không?”

“Không, bị dùng vào tu luyện hết rồi.” Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh nhìn nhau, ngược ngùng gãi đầu.

“Đan dược đó có phải chỉ cỡ nửa quả trứng chim câu?” Cơ Nhã lại hỏi.

“Đúng, chỉ cỡ đó.” Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh gật đầu.

“Sư thư biết là đan dược gì?” Hàn Vi Vi quay sang hỏi Cơ Nhã.

“Thiên tinh đế đan.” Cơ Nhã cười khỏ, “Tu sĩ bị cuốn vào chắc là đệ tử tinh anh của Ngọc Thiên tông.”

” Đệ tử tinh anh Ngọc Thiên tông?” Cơ Nhã nói vậy, Hàn Vi Vi và Ngụy Tác đều cả kinh.

Ngọc Thiên tông đỉnh đỉnh hữu danh tại Thiên Huyền đại lục, cũng như Huyền Phong môn, là siêu cấp đại tông môn đứng đầu. Tông môn có quy mô và thực lực như thế, Âm Thi tông cũng không sánh được.

“Thiên tinh để đan là dùng Đế tinh giao độc hữu của Ngọc Thiên tông và thượng phẩm linh thạch luyện chế thành. Đan dược này có thể tăng tốc độ tu luyện nhưng nguyên liệu luyện chế là Đế tinh giao cực hiếm, chỉ được coi là phần thưởng của tông môn cho đệ tử tinh anh.” Cơ Nhã bảo Ngụy Tác: “May mà đệ tử Ngọc Thiên tông này không có sư trưởng đi cùng, không thì dù Diệt tiên đằng cũng chưa chắn ngăn được, động phủ của huynh chắc đã bị lật tung.”

“Biết cách luyện chế đan dược này, chẳng trách được liệt vào siêu cấp đại tông môn.” Ngụy Tác nhú mày, “Ngọc Thiên tông mất mấy đệ tử tinh anh mà không ai đến điều tra?”

“Say này thấy quanh Tiểu Dạ sơn có điều khác lạ, không ít tu sĩ đến tìm. Bất quá cơ bản bị Diệt tiên đằng cuốn xuống, có vài kẻ là tu sĩ Phân niệm cảnh tam tứ trọng, bọn đệ lấy được cao giai đan dược để tu luyện, bằng không sao nhanh thế được. Bố trí ở Tiểu Dạ sơn cũng từ mình họ.” Chu Tiểu Xuân ngượng ngùng, “Trong đó có người Ngọc Thiên tông không thì bọn đệ không biết, gần nửa năm nay không có ai đến cả.”

“Ngọc Thiên tông cực nhiều đệ tử, đại tông môn như thế mỗi năm đều phái không ít đệ tử ra ngoài Thiên khung hoang nguyên tìm bảo vật, mất mạng là bình thường, vị tất khiến tông môn chú ý.” Cơ Nhã gật đầu bảo.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

400. Chương 400: Uy Hiếp Đại Ca

“Các người bố trí bao nhiêu cấm chế?” Ngụy Tác gật đầu hỏi tiếp.

“Một.” Chu Tiểu Xuân nói: “Là một trận kỳ nhiễu loạn thần thức được bố trí trong sơn cốc. Dù có tu sĩ lợi hại đi qua cũng chưa chắc phát hiện Diệt tiên đằng. Còn sương mù thì là bọn đệ đặt vào hồ hai viên Vụ bạng châu, lấy được từ một tu sĩ bị Diệt tiên đằng cuốn xuống, không ngừng chuyển hóa nước hồ thành sương mù.”

“Xem ra các người lấy được không ít đồ tốt.” Hàn Vi Vi liếc mắt, “Mấy cây gỗ và nấm ở ngoài thông đạo là sao, sao lại phát ra ất mộc linh khí?”

“À, là Ất mộc chi, có thể dùng để phối hợp tu luyện mộc hệ công pháp, bọn ta tốn không ít công mới mua được. Chủ yếu sợ rằng Diệt tiên đằng đột nhiên cuốn vào.”

“Đầu óc còn tạm.” Hàn Vi Vi khen xong thì đột nhiên nhớ ra, trừng mắt nhìn cả hai, “Đúng rồi! Các người ở đây, vì sao Ngụy Tác gọi lại không đáp?”

“A? Ngụy lão đại vừa gọi ở ngoài hả? Bọn đệ ở quá sâu nên không nghe thấy.”

“Sâu quá?” Hàn Vi Vi nghi hoặc nhìn Chu Tiểu Xuân.

“Đúng, đưa các vị xuống là biết ngay.” Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh vỗ ngực bình bịch, ra vẻ không nói sai.

“Đi thôi, xem chỗ các người ở đã rồi tính.” Hàn Vi Vi hào hứng, “Nhân thể xem các người lấy được gì.”

“Các người ở gần lối ra phía sau?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, không biết có ý gì mà hỏi thế.

“Tĩnh thất tu luyện hiện tại đích xác cách thông đạo không xa. Chỉ là...” Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh nhìn nhau, rồi nhìn Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, như muốn nói gì đó.

“Chỉ là cái gì?” Hàn Vi Vi nóng lòng phát tay, “Có gì nói cho mau, lẽ nào còn thứ gì không thể cho bọn ta xem?”

“Không phải. Chỉ là... Chỉ là bọn ta có lời muốn nói với lão đại.” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân áp úng một hồi, Chân Sùng Minh cổ lấy dũng khí đùn đẩy Chu Tiểu Xuân, “Người nói với đại ca đi.”

“Thật ra là sao?” Hàn Vi Vi thấy cả hai áp úng thì không nén được bực mình. Ngụy Tác gật đầu: “Có gì nói thẳng đi.”

“Là thế này.” Chu Tiểu Xuân do dự rồi quyết định: “Lão đại, đan dược mà lão đại bảo luyện đã bị bọn đệ dùng hết rồi.”

Ngụy Tác hít một hơi lạnh, gã chỉ bảo Chân Sùng Minh luyện chế một loại đan dược, là Bồ thiên đan!

“Lão đại, từ đầu đã gạt bọn đệ đúng không, lão đại bảo Chân Sùng Minh luyện chế đan dược, không phải để nuôi dưỡng yêu thú, tu sĩ uống vào là mất mạng mà đan dược lợi hại có thể khai tích thần hải?” Chu Tiểu Xuân hít một hơi lạnh nhìn Ngụy Tác, tỏ vẻ quyết tâm.

“Người nói không sai.” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi nhìn nhau, hơi nhú mày lại gật đầu, “Đích xác là đan dược khai tích thần hải. Sao các người lại uống?”

“Chân Sùng Minh uống lầm.” Chu Tiểu Xuân chỉ vào Chân Sùng Minh: “Có một lần bọn đệ lấy được Thanh minh đan luyện chế từ thủy hệ yêu thú nội đan từ một tu sĩ bị Diệt tiên đặng cuốn xuống. Lúc tu luyện, y không cẩn thận lấy nhầm một viên, coi đan dược đại ca bảo luyện thành Thanh minh đan, rồi y mới nhận ra điểm lạ.”

“Đan dược cũng uống nhầm?” Chu Tiểu Xuân nói vậy, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã suýt nữa bỏchứng. Đan dược tu luyện mà uống nhầm, chắc chỉ có hai kẻ đầu óc đan giản này mới thế.

“Các người có cho tu sĩ khác biết về đan dược này?” Ngụy Tác tỏ vẻ ngưng trọng hỏi.

“Bọn đệ đương nhiên không cho ai biết, đại ca tưởng bọn đệ ngốc hả.” Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh lắc đầu, “Đan dược này lợi hại như thế, người khác biết thì sẽ lật tung chỗ này, bọn đệ đừng mong an ổn nữa.”

“Các người không ngốc?” Cả hai nói vậy, Hàn Vi Vi liền trợn tròn trắng.

Ngụy Tác gật đầu, hỏi cả hai, “Các người định thế nào?”

“Lão đại, đan dược này có thể đề thăng đẳng cấp công pháp.” Chu Tiểu Xuân nói: “Nhưng công thức chỉ lão đại biết, nhiều nguyên liệu đều do lão đại chuẩn bị. Có thể cho bọn đệ thêm đan dược nữa không?”

“À, các người định uy hiếp bọn ta?” Hàn Vi Vi chỉ vào cả hai, kêu lên.

“Không thể nói vậy.” Chu Tiểu Xuân ngượng ngùng, “Đan dược này thập phần hữu dụng, luyện chế cũng không khó, Chân Sùng Minh cũng có thể luyện chế...”

“Tức là bọn ta không cho đan dược, các người sẽ không đưa xuống chỗ các người ở, thậm chí sẽ đối phó bọn ta?” Chu Tiểu Xuân chưa dứt lời đã bị Hàn Vi Vi cắt ngang.

“Chuyện đó...” Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh vốn không lạnh lùng miệt, giờ bị Hàn Vi Vi nói toạc ra thì không biết nên mở mồm thế nào, cả hai tròn mắt một lúc rồi Chu Tiểu Xuân chột giật giật chân mày như quyết tâm, “Lão đại lúc nào cũng là lão đại, bọn đệ đương nhiên không dám uy hiếp, nhưng lão đại lừa bọn đệ là không nên, có đan dược tốt không cho là cũng không đúng, dù có uy hiếp thì cũng sao nào, hiện tại các vị có tu vi Phân niệm cảnh, hai bọn đệ cũng vậy, hai đấu với ba, bọn đệ lại có linh giai pháp bảo, coi như có chút phân lượng.”

“Linh giai pháp bảo?” Hàn Vi Vi trợn tròn trắng.

“Đúng! Người nhìn đi, linh cấp trung giai pháp bảo đây. Y cũng có một món linh cấp trung giai pháp bảo, nếu trở mặt thì các vị chưa chắc đâu nổi.” Chân Sùng Minh lấy ra một phi nhận pháp bảo hình kim sắc lý ngư.

“Cho ta xem.” Hàn Vi Vi tắt tiếng nhìn Chân Sùng Minh.

“Được.” Chân Sùng Minh gật đầu, định đưa pháp bảo cho Hàn Vi Vi, nhưng đột nhiên phản ứng, rút tay lại lắc đầu, “Không được, vạn nhất người dùng pháp bảo này đối phó bọn ta thì sao.”

“Nếu không nể mặt Ngụy Tác thì ta đã đánh các người rồi.” Hàn Vi Vi dở khóc dở cười lấy ra một món kim sắc pháp bảo, ném cho Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân, “Xem thử món của Ngụy Tác là đẳng cấp gì?”

“Chuyện đó...” Đón lấy xem, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân tròn mắt. Rõ ràng so với kim sắc pháp bảo thì pháp bảo của Chân Sùng Minh bị ép tan linh quang, cả hai nhận ra cách biệt.

“Lẽ nào là đạo giai pháp bảo?” Chu Tiểu Xuân nuốt nước bọt.

“Đạo giai thượng phẩm.” Hàn Vi Vi trợn tròn trắng.

“Đạo giai thượng phẩm?” Chân Sùng Minh hít một hơi lạnh, “Các vị không sợ bọn ta dùng để đối phó các vị?”

“Y có thiếu gì đồ cỡ đó.” Hàn Vi Vi kéo Ngụy Tác, “Ta lười nói lắm, cho hai tên này xem tu vi của người.”

Hàn Vi Vi nói vậy, Ngụy Tác mỉm cười, không nói gì nữa, tử sắc linh khí rục lên ngưng thành từng cánh hoa.

“Linh khí hóa hình!”

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân như gặp quỷ, tròn mắt kêu lên.

Tuy linh khí hóa hình của Ngụy Tác chỉ là cánh sen, trông không ra thế nào, nhưng Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân dù gì cũng biết đôi chút, ngốc hơn nữa cũng biết linh khí hóa hình là tiêu chí của Kim đan kỳ đại tu sĩ, biết nếu không kết thành kim đan, linh khí của nhục thân không thể như vậy.

“Lão đại đã là Kim đan kỳ đại tu sĩ?”

“Có phải lão đại dùng pháp phù gạt bọn đệ.”

“...”

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân nói thế, Ngụy Tác tắt tiếng, trực tiếp dùng thần thức ép tới.

“A!”

Cả hai như trầm xuống bất động, sắc mặt xám xịt, “Lão đại, đúng là Kim đan kỳ đại tu sĩ!”

Hàn Vi Vi bĩu môi, không nói gì nữa.

“Bọn đệ không uy hiếp lão đại nữa.”

Cả hai vội kêu lên, “Lão đại, sau này lão đại nói gì thì là thế. Nói trắng là trắng, nói đen là đen.”

“Lão đại, bất quá có thể cho thêm mười đan dược nữa không. Chừng mười viên nữa, công pháp của bọn đệ sẽ đề thăng thêm một tầng.”

“Được rồi.” Với hai hoạt bảo này, Ngụy Tác cũng dở khóc dở cười, “Lúc trước ta không đủ thực lực, sợ công thức này đồn ra, bị phát hiện thì sẽ gặp đại họa. Hiện tại các người đã biết tác dụng của đan dược này thì không cần giấu nữa. Các người cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi đều cần đan dược đó. Chân Sùng Minh sẽ giúp luyện chế Bồ thiên đan, sau đó chia nhau luyện hóa.”

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

401. Chương 401: Bố Trí Động Phủ

“Thật hả?” Ngụy Tác nói vậy, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân tỏ vẻ không dám tin, “Lão đại không lừa bọn đệ chứ?”

Nói với hai hoạt bảo này, đương nhiên là phải nói thẳng.

Liếc cả hai đoạn Ngụy Tác nói: “Ta nói vậy đương nhiên không gạt hai người. Bất quá Bồ thiên đan, không thần diệu như các người tưởng tượng, tối đa chỉ đề thăng công pháp đến thiên cấp đệ giai. Phổ thông công pháp đề thăng đến mức thiên cấp đệ giai thì cùng lắm chỉ có chân nguyên ngang với cao giai công pháp chứ không phải có những huyền diệu như cao giai công pháp thật sự. Các người định dùng đan dược này tu luyện cũng được nhưng cũng nên tìm cách đổi sang cao giai công pháp thật sự mà tu luyện.”

“Thiên cấp đệ giai? Thiên cấp đệ giai đủ rồi. Không phải siêu cấp đại tông môn thì không có thiên cấp công pháp, dù là siêu cấp đại tông môn cũng chỉ có đệ tử tinh anh trong các đệ tử tinh anh mới được chân truyền thiên cấp công pháp.” Trong việc này, đầu óc Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân không tệ tí nào, toét miệng gật đầu, “Bọn đệ dùng đan dược đề thăng phẩm giai công pháp là được.”

“Vậy thì các người đưa chúng ta đi xem chỗ ở của các người và lối ra khác.” Ngụy Tác gật đầu, “Có Diệt tiên đằng và bố trí của các người, động phủ bắt đầu có quy mô rồi, tiếp theo chúng ta phải biến nơi này thành cứ điểm. Để đề phòng có tu sĩ từ lối thoát tấn công vào, chúng ta phải bố trí thêm.”

“Nào, lão đại, bọn đệ dẫn đường, trong này có không ít tinh thất, các vị đều tu luyện ở trong cũng đủ chỗ.” Chu Tiểu Xuân ngoái lại, ra vẻ chuẩn bị dẫn đường, đột nhiên nhớ ra, hồ nghi nhìn Cơ Nhã, “Cơ Nhã? Lão đại, sao tên giống Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ thế hả?”

“Đúng.” Chân Sùng Minh vỗ đầu hiểu ra.

Hàn Vi Vi khinh miệt nhìn cả hai, “Sao lại giống. Đây là sư thư Cơ Nhã của ta, các người không nghe ta gọi sư thư hả?”

“A? Cơ Nhã không phải đã lấy thiếu chủ Đông Dao thắng địa rồi hả? Sao lại ở cùng lão đại?” Chu Tiểu Xuân tròn mắt, bội phục vô cùng, “Lão đại, có phải cướp của y?”

“Cướp cái gì! Đông Dao thắng địa đồn loạn xạ, sư thư ta căn bản không về Đông Dao thắng địa. Đông Dao thắng địa thật quá đáng, ta sẽ chúng biết tay!” Hàn Vi Vi hầm hừ.

“Không phải chứ, Đông Dao thắng địa lại làm thế? Không sợ lộ tẩy thì mất mặt hả?”

“Không đúng. Lão đại, Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ cũng theo lão đại? Lợi hại...”

“Lão đại, mấy năm nay đi đâu, sao lại biến thành Kim đan kỳ đại tu sĩ?”

“...”

“Cái gì, các vị đến Vân Linh đại lục?”

...

Vừa đi vừa nói chuyện với hai kẻ đầu óc đan giản dọc thông đạo quanh co, bọn Ngụy Tác tới chỗ họ ở.

“Các người tạo thành thế này?”

Cảnh tượng trước mắt, đừng nói Hàn Vi Vi, ngay cả Ngụy Tác cùng Cơ Nhã cũng ngẩn người.

Xuất hiện trước mặt họ là một sơn động tròn lòng núi, do tự nhiên hình thành, rộng chừng sáu, bảy trăm trượng, cao sáu, bảy mươi trượng, chắc Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân đào đến tận đây.

Đại sơn động bằng phẳng đã dành, còn trồng không ít hoa cỏ như trong một hoa viên.

Lại còn có cả một đình viện hai lớp, có gần chục gian phòng.

Đình viện được xây dựng rất quy cách, rất đẹp để chứ không phải tùy tiện chất bằng đá tảng.

“Thế nào, lão đại, đẹp chứ.” Thấy bọn Ngụy Tác tròn mắt, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân thập phần đắc ý.

“Các người làm cách nào tạo ra?” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi theo cả hai đi vào, cực kỳ kinh ngạc, bên trong đủ cả tỉnh thất, nhà kho, đồ đạc cũng đầy đủ.

“Đây là chủ ý của đệ.” Chân Sùng Minh lên tiếng kể công: “Có lần đệ phát hiện trong nạp bảo nang của một tu sĩ bị Diệt tiên đằng cuốn xuống có một gian nhà. Trông không khác gì nhà bình thường nhưng chính thể cực kỳ liên lạc, có thể thu vào nạp bảo nang. Có nó thì qua đêm ở ngoài cũng không cần ăn gió nằm sương nữa nên bọn đệ khi đi bán yêu thú đã bảo một tiệm làm cho một đình viện như thế. Lão đại, xem kỹ đi, đình viện đều do từng gian nhà ghép lại, dùng trung giai nạp bảo nang là có thể tách từng gian mang đi. Bất quá một trung giai nạp bảo nang chỉ mang được một gian mỗi lần, bọn đệ mất rất nhiều lần mới mang được về hết.”

“...”, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi tất tiếng.

Chủ ý thiên tài này chỉ có hai kẻ như thế mới nghĩ ra. Ngay cả Ngụy Tác thích hưởng thụ hạng nhất cũng không tốn công dựng đình viện làm gì, chỉ bằng bỏ thời gian tu luyện còn hơn. Nhưng dù thế, cả hai vẫn đặt tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng. Người so với người sao mà cách biệt, nếu để nhưng người khổ tu nhiều năm còn chưa đột phá đến tu sĩ Phân niệm cảnh thấy hai gã và một nơi thế này chắc sẽ ngất xỉu mất.

“Các người bán nhiều yêu thú như thế, đi đi lại lại mấy lần mà không bị tu sĩ khác để ý?” Tất tiếng lác đầu, Ngụy Tác không nén được hỏi.

“Bị nhòm ngó vài lần, còn theo vào cả Tiểu Dạ sơn, bất quá bị Diệt tiên đằng hạ hết. Sau đó bọn đệ cẩn thận, không bán yêu thú ở một chỗ.” Chân Sùng Minh hớn hỏ, “Có hai lần bọn đệ cố ý dẫn hai tu sĩ định giết người cướp của vào Tiểu Dạ sơn. Qua đó mà có thêm hơn một vạn hạ phẩm linh thạch.”

Chân Sùng Minh nói vậy, Ngụy Tác hoàn toàn tất tiếng.

Cũng may Tiểu Dạ sơn gần Linh Nhạc thành, quanh Linh Nhạc thành không có môn phái đỉnh nhọn nào. Thiên khung ở đây cũng không có đặc sản gì, không thì cách của hai tu sĩ đầu óc đan giản này mà Tiểu Dạ sơn không khiến đại tông môn chú ý mới là lạ.

Có lẽ cả hai bị Diệt tiên đằng khiến cho mất mật, đào không theo hướng nào nên đã xuống dưới lòng núi, tiếng động từ phía ngoài khó lọt vào.

“Động phủ có lối ra khác không?” Ngụy Tác dạo một vòng, quan sát kỹ xong thì hỏi Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân.

“Cách đây không xa. Lão đại, bọn đệ đưa đến xem là biết.” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân thập phần ân cần dẫn đường.

“...!”

Cùng cả hai đi ra, Ngụy Tác một lần nữa tất tiếng.

Thông đạo ở sau dãy nhà, đào thẳng ra ngoài chứ không rẽ ngang dọc gì.

Bên ngoài thông đạo là một dốc núi, vị trí ở phía sau sơn cốc chỗ Ngụy Tác trồng Diệt tiên đằng. Dốc núi khá âm ám, địa thế bằng phẳng, không có bố trí gì. Nếu có tu sĩ phát hiện ra thông đạo thì sẽ dễ dàng vào được chỗ ở của hai người.

Ngụy Tác chỉ biết cảm thán vận khí cả hai quá tốt, không bị an lén bám theo.

Với hai người như thế, không còn gì để nói. Quan sát một vòng xong, Ngụy Tác đứng lại gần lối ra.

Gã đảo một cái hồ dưới đất, lấy ra một thi thể yêu thú từ nạp bảo nang chuyên dụng ra ném xuống rồi lại lấy Bảo nguyên ngọc hạp ra.

“Lão đại, định trông Diệt tiên đằng ở phía sau này?”

Thấy Ngụy Tác lấy một đoạn Diệt tiên đằng nhỏ vắn để dành ra, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân mới phản ứng.

“Thừa lời, nếu không có phòng bị, vạn nhất đối đầu lợi hại trực tiếp từ đây tiến vào thì làm thế nào.” Hàn Vi Vi trợn tròn trắng.

“Nhưng nếu trông ở phía sau, bọn đệ ra vào phiền lắm.” Chân Sùng Minh gãi đầu lúng túng: “Nhờ may Diệt tiên đằng cũng dài như phía trước, phủ kín cả núi mà không có pháp bảo kích phát ắt một chân khí thì muốn đào ra cũng khó.”

“Không sao, ta sẽ có cách, không khiến các người lo.” Ngụy Tác thông thả trông Diệt tiên đằng rồi đột nhiên nhân quang lóe lên, gật đầu với Cơ Nhã và Hàn Vi Vi: “Đi, chúng ta ra sơn cốc xem sao.”

“Hiện tại đến sơn cốc đó, Ngụy Tác, người định làm gì?” Cơ Nhã và Hàn Vi Vi không hiểu.

“Ta đột nhiên nghĩ đến việc này.” Ngụy Tác không nhiều lời, xòe tay ra cho Cơ Nhã và Hàn Vi Vi xem.

“Ngụy Tác, huynh định...” Cơ Nhã và Hàn Vi Vi giật giật chân mày hiểu ra.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

402. Chương 402: Thề Sẻ Đi Theo

Ngụy Tác cầm ba viên lục sắc tinh thạch kỳ dị, có thể khiến linh dược tiếp tục sinh trưởng sau khi đã đến cực hạn.

Hiện tại gã lấy ra ba viên lục sắc tinh thạch, rõ ràng muốn thử xem có thể khiến Diệt tiên đằng tiếp tục trưởng thành hay không. Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân đã nói rõ, Diệt tiên đằng trong sóc từ nửa năm trước đã không còn sinh trưởng nữa.

Đối với Ngụy Tác, độ dài của Diệt tiên đằng cũng là cự ly pháp bảo công kích, đương nhiên càng dài càng tốt.

Dù không dài thêm nhưng nếu khiến Diệt tiên đằng chắc hơn thì cũng như đề thăng uy năng pháp bảo. Lục sắc tinh thạch có thể khiến linh dược tiếp tục sinh trưởng, gia tăng được lực, dùng với Diệt tiên đằng có hữu dụng không, có tổn hao uy năng đặc biệt không, Ngụy Tác phải thử đã.

“Đi thôi.”

Cơ Nhã và Hàn Vi Vi hiểu ngay, Ngụy Tác không nhiều lời, kích phát Thanh hoàng hồ lô.

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân chưa hiểu gã định làm gì nhưng thấy gã cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi lướt đi thì vội bám theo.

Thoáng sau, cả toán hiện thân trong sơn cốc có hơn ba mươi nhánh Diệt tiên đằng.

Tra xét một chút, Ngụy Tác đến gần nhánh Diệt tiên đằng ở ngoài rìa, đào gốc lên, đặt ba viên lục sắc tinh thạch xuống.

Ba viên lục sắc tinh thạch phát ra lục quang nhu hòa, bao trùm mấy thước khiến đoạn rễ Diệt tiên đằng ánh lên màu lục.

Đặt ba viên lục sắc tinh thạch xuống, Ngụy Tác vỗ lên một nạp bảo nang thượng, lấy một thi thể yêu thú ra.

Vì các giai yêu thú đối với Phệ tâm trùng đều hữu dụng, nên trên đường đến rồi rồi Ly Hỏa đảo và quay lại Thiên Huyền đại lục, Ngụy Tác dùng Huyền sát quỷ thảo hút được yêu thú, hiện tại nạp bảo nang không thiếu gì yêu thú.

Gã lại vung tay, ném mạnh thi thể yêu thú chéo xuống.

Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã kinh ngạc vì thi thể yêu thú này vừa ra khỏi phạm vi ất mộc linh khí của Thanh hoàng hồ lô thì Diệt tiên đằng vốn bất động như cự mãng say ngủ lại như người thấy mùi máu mà tỉnh lại, thân Diệt tiên đằng cực to uốn éo cuốn tới thi thể yêu thú.

Những nhánh Diệt tiên đằng khác chưa kịp hành động thì nhánh gần nhất này đã cuốn chặt yêu thú này, không để lộ tí nào.

“Cách cách cách!”

Tiếng xương vỡ rợn tóc gáy vang lên, nhánh Diệt tiên đằng thập phần linh hoạt nới lỏng ra, ném thi thể yêu thú nhàu mĩ như mảnh vải bố rách lên mặt đất.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác lại lấy ra một thi thể yêu thú, ném mạnh đi.

Cứ vậy, gần một trăm thi thể yêu thú bị Diệt tiên đằng “thanh toán” huyết nhục xong, Ngụy Tác mới dừng lại.

Gã hơi trầm ngâm, lấy ra một bộ thanh sắc trận kỳ.

Bộ thanh sắc trận kỳ do hơn một trăm lá cờ nhỏ đầy linh khí tạo thành. Mỗi lá chứa đầy phù văn kỳ dị hình mây và gân lá.

“Ngụy Tác, cái gì đây?” Thấy gã lấy ra nhiều thanh sắc tiểu kỳ như thế, Hàn Vi Vi không nén được hiếu kỳ.

“Đây là trận kỳ Sơn thần tí hữu trận.” Ngụy Tác đáp đoạn không ngừng dồn chân nguyên triều vào thanh sắc tiểu kỳ.

Thanh sắc tiểu kỳ hóa thành thanh sắc lưu quang, tự động phân tán rơi xuống, chạm xuống dù là đá hay đất đều lún ngay, cực kỳ đặc biệt.

Sau cùng trong tay gã chỉ còn một lá cờ, lớn hơn hơn trăm lá kia đôi chút.

Chân nguyên dồn vào, lá thanh sắc tiểu rực quang hoa, ngưng thành một chữ “Sơn”.

Ngụy Tác phất lá cờ, thanh sắc linh khí từ dưới đất dấy lên, linh khí này đều là mộc hệ, là ất mộc linh khí thập phần thích hợp cho các loại hoa cỏ linh mộc sinh trưởng.

“Lão đại, như thế khác gì Diệt tiên đằng sẽ vô hiệu?”

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân tròn mắt vì ất mộc linh khí thập phần thanh linh, khiến núi rừng tựa hồ sinh động tươi mới hẳn lại bao trùm mây chực dậm.

“Không sao, trận kỳ này tương đương với trận nhân, có thể dùng để khống chế cả trận, đợi ta một chút.” Ngụy Tác nói đoạn thân ảnh loáng lên lao lên không.

Men theo Diệt tiên đằng leo lên núi, dùng thần thức quan sát kỹ, Ngụy Tác phát giác Diệt tiên đằng dài chừng ba trăm năm mươi trượng. Nhánh vừa thanh toán gần trăm yêu thú không có gì thay đổi đặc biệt, độ dài và độ to cũng như mọi nhánh khác.

Hơi trầm ngâm, Ngụy đáp xuống cạnh Cơ Nhã và Hàn Vi Vi.

“Thế nào?” Cơ Nhã quan tâm hỏi han, thấy gã lướt lên quan sát Diệt tiên đằng thì biết gã đang tìm hiểu biến hóa của nó.

“Chưa có khác biệt rõ ràng.” Ngụy Tác đáp rồi cúi xuống nhìn ba viên lục sắc tinh thạch. Quang hoa không hề thay đổi, chứng tỏ không xảy ra việc giảm bớt uy năng.

“Đến mai sẽ biết là có hữu dụng không. Lúc trước ta dùng yêu thú nuôi dưỡng Diệt tiên đằng, cũng phải qua đêm mới thấy thay đổi.” Ngự Tác bảo Cơ Nhã, cẩn thận dùng đất lấp ba viên lục sắc tinh thạch lại. Ba viên đều là dị bảo, vạn nhất mất đi thì tổn thất không nhỏ.

Đoạn gã thu lấy thi thể yêu thú đã khô, kích phát Thanh hoàng hồ lô, ra hiệu cho tất cả đi vào vòng ắt một linh khí. Gã dồn chân nguyên vào thanh sắc tiểu kỳ phát mạnh. Ắt một chân khí từ dưới đất toát ra dừng lại, ắt một chân khí bao trùm theo gió mà tan dần.

“Đi thôi.”

Thấy Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân thở phào, Ngự Tác dẫn cả nhóm quay lại động phủ.

“Các người còn lại gì thì lấy hết ra cho ta xem.” Quay lại động phủ, Ngự Tác vào đại sảnh chỗ Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân ở, ngồi xuống hỏi như thăm vấn.

“Bọn đệ còn chừng tám vạn linh thạch và mấy pháp bảo...”

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân nghe Ngự Tác nói vậy thì không nghĩ ngợi gì, lấy hết bảy, tám nạp bảo nang ra đưa cho.

“Chỉ thế thôi hả.” Ngự Tác lấy ra hết mọi thứ trong nạp bảo nang, Hàn Vi Vi rất hưng phấn nhưng rồi lắc đầu. Trừ hai linh giai công kích hình pháp bảo thì còn lại không có linh giai pháp bảo nữa. Đan dược và phù lục không thiếu nhưng toàn cấp thấp.

Bất quá vì nàng ta ở gần Ngự Tác, gã có quá nhiều đồ tốt. Nên biết dù ở Thiên Huyền đại lục thịnh hành pháp bảo hơn Vân Linh đại lục nhiều thì tu sĩ Phân niệm cảnh vị tất có một món linh giai pháp bảo, trước kia nàng ta có một món linh giai hạ phẩm pháp bảo, chắc vui mừng cực độ.

“Trừ ra, các người không còn gì nữa?” Ngự Tác liếc qua, bình tĩnh như thường hỏi.

“Thật sự không còn, bọn đệ sao dám gạt lão đại.” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân vỗ ngực bình bịch, ra vẻ lão đại có thể nghi ngờ trí thông minh của bọn đệ nhưng không nên nghi ngờ lời nói.

“Các người gọi ta là lão đại, nói sẽ đi theo ta, từ hôm nay trở đi, ta không đảm bảo việc gì cũng cho các người biết nhưng không gạt hai người. Từ hôm nay, ta bảo gì thì các người cứ nghe theo, không được có ý này ý kia, càng không được như hôm nay, bàn điều kiện với ta. Làm được không?” Ngự Tác cực kỳ nghiêm túc hỏi.

“Kỳ thực lúc đó bọn đệ nói vậy, lão đại không muốn thì bọn đệ cũng không dám động thủ...”

“Không rườm rà.” Ngự Tác không hề khách khí cắt lời Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân, lạnh giọng: “Chỉ cần cho ta biết có được không.”

“Được.” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân nhìn nhau, gật đầu.

“Thề đi. Nếu trái lời thề, cả đời sẽ không đột phá đến tu vi kim đan, bị ta giết cũng đừng tách ta.” Ngự Tác gật đầu.

“Được.” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân lại nhìn nhau, thề theo những gì Ngự Tác bảo.

“Mấy pháp bảo này hơn của các người nhiều, cho các người luôn.” Ngự Tác thấy cả hai thề thì gật đầu, lấy từ nạp bảo nang ra bốn pháp bảo, là hai pháp bảo công kích linh giai thượng phẩm và hai pháp bảo phòng ngự linh giai thượng phẩm.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

403. Chương 403: Nhòm Ngó Cô Em?

Bốn pháp bảo này, Ngụy Tác lấy được tại Hải liệt đại hội, vốn định để lại cho hai người.

Nhiều tán tu, đạt tu vi nhất định, tự lập động phủ thì đều chiêu thu đệ tử, môn đồ. Số đệ tử, môn đồ này không chỉ trợ giúp khi đối địch mà có thể giúp nhiều cho công việc hàng ngày.

Luyện chế pháp khí, tìm kiếm đồ vật, thu gom tin tức, những việc này thường đại tu sĩ đều sai môn nhân đệ tử làm.

Tại Hải Tiên tông, Ngụy Tác được hưởng thụ lợi ích của trưởng lão thực quyền trong một tông môn.

Hiện tại về Thiên Huyền đại lục, Ngụy Tác đương nhiên không thể trợ trợ một mình, cần có người giúp. Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân tuy ngốc nghếch bàn điều kiện về Bồ thiên đan với gã nhưng gã quá hiểu cả hai, dù gã không triển lộ tu vi, không đồng ý thì cả hai cũng không dám làm gì.

Quan trọng là đầu óc cả hai thập phần giản đơn, thu nhận người như thế an toàn hơn nhiều. Nếu thu nhận tu sĩ khác, bề ngoài có vẻ trung thành nhưng thật ra ai hiểu được sâu kín bên trong. Trước kia, gã bảo cả hai đi làm những việc nguy hiểm, chưa bao giờ bị chối từ.

Hiện tại gã quyết định thu nhận cả hai, thực lực của họ đương nhiên càng cao càng tốt. Bồ thiên đan, pháp bảo không dùng đến, tất nhiên gã không tiếc.

Hiện tại Ngụy Tác có ba món kim sắc pháp bảo đạo giai thượng phẩm, cả phi kiếm cánh cửa, Thực huyết pháp đao, Tuyệt diệt kim đan, đủ trang bị cho gã cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi. Linh giai thượng phẩm pháp bảo theo gã thì không đáng gì, nhưng đối với Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân thì hiếm có.

Lúc gã rời Thiên Huyền đại lục nếu có một món linh giai pháp bảo, dù là linh giai hạ phẩm thì cũng hoan hỉ vô cùng, coi là bảo bối.

“Lão đại, đây... đây là linh giai thượng phẩm pháp bảo?!” Chỉ nhìn linh quang, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân như bị ai bóp họng.

“Linh giai thượng phẩm pháp bảo, lão đại, cho bọn đệ thật hả? Một người hai món!”

“Lão đại, theo lão đại thì có linh giai thượng phẩm pháp bảo, đi theo là đúng.”

“...”

Nhất thời, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân đều tỏ vẻ sau này lão nói một là một hai là hai.

“Theo ta thì có lợi tất không thiếu phần các người.” Với cả hai thì không cần vòng vo, Ngụy Tác bình tĩnh như thường nói, “Bất quá sau này hai người làm gì cũng phải nhớ lời thề vừa rồi, không thì nếu gây ra việc bất lợi cho ta, ta sẽ không nương tay đâu.”

“Đại ca, yên tâm. Bọn đệ sao dám gây bất lợi cho lão đại.” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân vỗ ngực bình bịch.

“Các người ở trước chỗ này tu luyện, bọn ta tu luyện ở sau một dãy, bọn ta có việc thì sẽ ra tìm, không thì dù thế nào các người cũng không được vào phía trong.” Ngụy Tác chỉ vào đình viện nói.

“Được, bọn đệ không quấy nhiễu lão đại.” Ngữ khí Ngụy Tác nghiêm túc nên Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân không dám đùa, gật đầu ngay.

“Từ mai, ta lại để các người luyện Bồ thiên đan, bất quá có mấy nguyên liệu ta sẽ chuẩn bị. Công thức luyện đan này không thể để các người biết.” Ngụy Tác tiếp lời, “Các người có biết nếu công thức này bị người khác biết thì sẽ có hậu quả nghiêm trọng không tưởng tượng nổi hay không, tu vi như các người mà biết công thức cũng không an toàn, e rằng các người không khai thì chưa biết chừng có những tu sĩ có thuật pháp khác để moi được từ miệng các người. Từ mai, dù Bồ thiên đan luyện xong, các người cũng không được mang theo, không mang ra ngoài động phủ, muốn luyện hóa thì phải ở trong động.”

“Được. Tất cả nghe theo lão đại, lão đại về rồi, làm chủ tất cả, bọn đệ dù gì cũng không thích động não ch.”

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân nói thế khiến Hàn Vi Vi suýt không nén được xung động đâm đầu vào tường.

“Hiện tại tình hình Linh Nhạc thành và Thất Tinh thành, Lạc Nguyệt thành thế nào, các người kể đi.” Cả hai nói vậy, Ngụy Tác đành lắc đầu.

“Vẫn như trước. Chỉ là người Trân Bảo các đã bị thay hết.” Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh ra vẻ không có gì hay ho.

“Có tin về Diệp gia huynh muội và Nam Cung Vũ Tinh không?” Ngụy Tác hỏi tiếp.

“Không, bọn đệ thường ở đây tu luyện, không hay ra ngoài.” Chu Tiểu Xuân lắc đầu: “Đệ tưởng họ đi cùng lão đại hoặc bị Đông Dao thắng địa giết rồi.”

“Sao các người biết Đông Dao thắng địa định đối phó bọn ta?” Hàn Vi Vi nhìn sang. Việc Ngụy Tác bắt Đồng Thanh Y, Đông Dao thắng địa khẳng định không đồn ra.

Chân Sùng Minh tỏ vẻ đương nhiên là thế, nói luôn: “Người và lão đại không phải vẫn thậm ghét Đồng Thanh Y, phản đối Cơ Nhã lấy Đồng Thanh Y sao, Cơ Nhã mà lấy Đồng Thanh Y, hai người khẳng định sẽ chống đối Đông Dao thắng địa đến cùng, lại có tin đồn Cơ Nhã bị bức phải lấy Đồng Thanh Y, đương nhiên bọn ta nghĩ rằng hia người tìm biện pháp đối phó Đông Dao thắng địa, kết quả bị Đông Dao thắng địa giết. Dù gì bọn ta hiểu được lão đại vì người mà đầu óc u mê, việc gì cũng dám làm.”

Hàn Vi Vi tròn tròn trắng, hai tên này từ khi nào đầu óc linh hoạt như thế. Chân Sùng Minh bảo Ngụy Tác vì nàng ta mà đầu óc u mê, việc gì cũng dám làm thì tai hơi ửng lên, lòng chột xao xuyến.

“Các người làm quen với pháp bảo ta vừa cho đi, tiếp đó tu luyện ở đây.” Ngụy Tác đứng dậy, không nhiều lời, phất tay trả lại nạp bảo nang cho bọn Chân Sùng rồi cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi rời đại sảnh.

“Ngụy Tác, tiếp theo chúng ta làm gì?” Rời đại sảnh, Hàn Vi Vi hỏi Ngụy Tác. Vì nhiều lý do, giọng nàng ta nhu hòa hơn nhiều, khiến câu này càng ấm muội.

“Tiếp theo ta tế luyện Hắc minh cốt quân, chừng hai, ba chục ngày sẽ xong.”

Bất quá Ngụy Tác còn đang tính toán nên không nghĩ gì khác, hơi nhú mày: “Động phủ này phải khi Diệt tiên đăng ở phía sau trưởng thành mới an toàn, cần chút thời gian.”

“Theo ta thì không cần vội, các vị tiếp tục tĩnh tu, đề thăng tu vi, sau đó luyện hóa Bồ thiên đan, đề thăng đẳng cấp công pháp. Ta sẽ nhân thời gian này xem có thể dùng Hồn nguyên ngân oa và ngân lân yêu thú luyện chế được pháp bảo lợi hại không, hoặc thử thăm dò mấy nơi, cụ thể thế nào ta và lục bào lão đầu sẽ thương lượng.”

“Ngày mai ta sẽ đến Linh Nhạc thành, Thất Tinh thành, và Lạc Nguyệt thành chuẩn bị một ít nguyên liệu, nghe ngóng tin tức.”

“Vậy thì ta tu luyện, có gì tìm ta.” Ngụy Tác nói vậy, Hàn Vi Vi gật đầu, lấy từ nạp bảo nang ra một món đưa cho Cơ Nhã, “Sư thư.”

“Tĩnh tử?” Thấy thứ trong tay Hàn Vi Vi, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã ngẩn ra. Nàng ta lấy ra một viên ngân sắc tinh tử của Hồn nguyên ngân oa.

“Lúc tu luyện tại Ly Hỏa đảo, muội dùng một viên. Còn lại viên này, Ngụy Tác, ta cho sư thư, người không có ý kiến chứ?” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã ngẩn ra, Hàn Vi Vi bảo.

“Muội chỉ dùng một viên? Vi Vi, tinh tử này cực kỳ hữu dụng, muội luyện hóa đi.” Cơ Nhã xua tay định cự tuyệt.

Hàn Vi Vi cố nhét vào tay nàng, “Hiện tại chúng ta đều Phân niệm cảnh, muội đề thăng tu vi không hữu dụng như sư thư, nên sư thư nhanh chóng đột phá đến kim đan tu vi, hai tu sĩ Kim đan kỳ thì càng không cần sợ gì ai.”

“Còn nữa.” Hàn Vi Vi lại nhìn vào mắt Cơ Nhã: “Sư thư, lúc còn ở Trân Bảo các, sư thư luôn lo cho muội, giờ đến lúc muội lo cho sư thư.”

“Vi Vi...” Nàng ta nói vậy, mắt Cơ Nhã ầng ậng nước. Bề ngoài nàng là băng sơn mỹ nhân, Trân Bảo các đại chưởng quỹ, nhưng Ngụy Tác hiểu rõ thật ra nàng ngoại cương nội nhu, nội tâm thập phần nhu nhược.

“Được rồi, sư thư, chi bằng chúng ta cùng tu luyện, mặc kệ y.” Hàn Vi Vi kéo tay Cơ Nhã.

“Hai người theo ta tu luyện, ta sẽ hộ pháp, cũng an toàn hơn. Cơ Nhã, mượn để Tam sắc phi tằm ở gần cửa là được. Có gì chúng ta còn kịp ứng biến.” Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã trò chuyện, Ngụy Tác im lặng, đến lúc đó mới gật đầu bảo.

Vì có lúc nhìn vào ánh mắt Hàn Vi Vi, gã luôn thấy luống cuống. Lúc trước ở Linh Nhạc thành, đại đa số những khi chảy nước miếng nghĩ lung tung, đối tượng cáo lộ đương nhiên là mục tiêu vươn tới: Thủy Linh Nhi, nhưng sau khi gặp tiểu mỹ nữ mộng cong thì có mấy lần nàng ta thay được vị trí của Thủy Linh Nhi. Đương nhiên Nam Cung Vũ Tinh cũng có vài lần.

Giờ gã cùng Cơ Nhã đã thế rồi nghĩ đến việc này, gã không nén được cảm giác tội ác trong lòng, như đã lấy cô chị còn ngấp nghé cả cô em.

“Chuyện đó... Lẽ nào trước đây ta luôn muốn nàng ta là đạo lữ song tu?” Ý nghĩ này đột nhiên hiện lên trong óc khiến gã giật mình.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

404. Chương 404: Tầm Truyền Tẩn Ngọc Phù Đổng

Ban sáng, bạch sắc vụ khí bao trùm động phủ của Ngụy Tác chợt dạt ra, gã lướt vào sơn cốc có hơn ba mươi nhánh Diệt tiên đằng.

“Quỷ lão đầu khôn kiếp!”

Ngụy Tác lướt ra lắc đầu đầy bực mình.

Vừa nãy lục bào lão đầu nói chuyện với gã, cho rằng gã không yên ổn tâm thần nên hầm hừ, “Người để ý đến Hàn Vi Vi rồi hả?”

“Sao người biết?” Ngụy Tác chấn kinh, nói xong vội giải thích, “Ta chỉ hình như nghĩ thế, giờ cảm thấy không đúng lắm...”

“Không cần giải thích, ta hiểu.” Lục bào lão đầu mã nhìn gã đầy khinh bỉ, “Sao ta biết hả, qua cái vẻ của các người trước kia và bây giờ, nếu người hôn mê là Cơ Nhã, song tu với người khẳng định là nàng ta, với tính cách của nàng ta, chưa biết chừng uy lực Huyền sát quỷ thảo của người còn cao hơn nhiều.”

“Không phải chứ?” Ngụy Tác càng chấn kinh.

“Không phải mới là lạ.” Lục bào lão đầu trợn tròn trắng, “Tính nàng ta ngoại nhu nội cương, lúc cần còn chủ động hơn Cơ Nhã, chưa biết chừng đã thử hết mọi bí thuật trong sách của người, uy lực Huyền sát quỷ thảo lại không hơn hả?”

“Ta không bảo thế.” Ngụy Tác khổ não, “Ta định nói là phải chăng ta không nên vô tình thích nàng ta, muốn lấy nàng ta? Nàng ta cũng có ý thế chẳng?”

“Thừa lời?” Lục bào lão đầu càng khinh thị, “Người không muốn lấy nàng ta mà lại liều mạng. Nàng ta không muốn lấy người thì đi theo làm cái gì, lẽ nào người anh tuấn tiêu sái phong lưu đến độ quỷ khóc thần sầu?”

“Nàng ta theo ta cũng có lợi.”

“Với thân phận và tướng mạo của nàng ta, theo người khác cũng thiếu gì lợi ích, người may mắn vì ở cùng nàng ta đúng lúc. Nàng ta ra ngoài rèn luyện, kết quả bị người gặp, hai các người, một như oán phụ phòng khuê vừa có cơ hội hồng hạnh xuất tường thì gặp người.”

“... Đừng có biến bọn ta thành gian phụ dâm phụ có được không.”

“...”

Thật ra nếu chỉ thế gã cũng không bức mình lắm nhưng tiếp theo nên làm gì thì thật sự khiến gã nhức óc.

Lục bào lão đầu tỏ vẻ khinh miệt, “Có gì đâu, tu đạo giả tam mê tứ thiếp cũng là việc thường thấy.”

“Nhưng một là sư thư, một là sư muội...”

“Đừng nói sư thư sư muội, chị em ruột cũng đã làm sao.”

Ngụy Tác cũng biết nói năng với lục bào lão đầu thế nào nữa, vì nói tiếp thế nào lão cũng nói đến vắng nước bọt nào là tu đạo giả cần tự tư tự lợi, thứ gì tốt cũng phải vợ lấy, nữ tu tốt đẹp cũng cần cướp lấy, giết sạch tu sĩ đối chọi....

Lục bào lão đầu còn bồi thêm một câu, “Ta thấy người chắc đang nghĩ Hàn Vi Vi hiện tại cái gì cũng nhường Cơ Nhã, dù người muốn song tu với nàng ta, chưa chắc nàng ta chịu đáp ứng?”

Ngụy Tác chưa kịp nói gì, lục bào lão đầu đã ra vẻ hiểu hết, “Còn không giản đơn hử, các người một sẵn sàng chịu đòn một sẵn sàng đánh, củi khô gần lửa, người đi đâu đó kiếm chút nguyên liệu, luyện được tán ‘Kỳ dâm hợp hoan tán’, ‘Ngã ái đại băng chùy’, cứ thế là xong thôi, còn phải lẩn cẩn về việc này thì thật ta qua bao nhiêu đời chủ nhân mà chưa ai vô dụng như người.”

...

“Nảy ra ý này, không biết là giúp hay hại ta.”

“Không có việc gì khó, Chỉ sợ lòng không bền, ta cả nghĩ quá, nên tìm thuật pháp tu tâm không thì sau này lúc tu vi đột phá, tâm trí không vững thì nguy hiểm mất.”

Ngụy Tác lăm bằm mấy câu rồi thân ảnh loáng lên, lướt đến chỗ Diệt tiên đằng có vùi lục sắc tinh thạch.

Chỉ hơi gạt đất đi, ba viên lục tinh kỳ dị phát ra lục sắc quang hoa như nước.

Bới hết đất cát trên ba viên lục tinh, gã quan sát kỹ một chốc, không lấy ra mà lao lên không.

Quang hoa của ba viên lục tinh không giảm, xem ra không hao hụt uy năng đặc biệt, chỉ còn xem chúng có tác dụng gì với Diệt tiên đằng mà thôi.

Ngụy Tác men theo nhánh Diệt tiên đằng leo lên, chưa nhìn kỹ đã sáng mắt.

Đỉnh nhánh Diệt tiên đằng có một đoạn chừng năm, sáu trượng nhạt màu hơn, tạo cho người ta cảm giác là mới mọc thêm ra.

Thần thức quét kỹ một lượt, Ngụy Tác không giấu được thần sắc hoan hỉ.

So với mấy nhánh Diệt tiên đằng quanh đó, nhánh này có vẻ dài hơn năm trượng, có lẽ vì nhờ lục tinh mà mọc thêm.

Sau việc này, Ngụy Tác càng cẩn thận tra xét.

Gã nhanh chóng phát hiện độ lớn và độ dai của vỏ nhánh Diệt tiên đằng này không có gì khác mấy nhánh kia, có nghĩa là ba viên lục tinh chỉ khiến Diệt tiên đằng tăng trưởng độ dài mà thôi.

Bất quá đối với Ngụy Tác thế là đủ.

Diệt tiên đằng vốn cực to, theo gã tính toán, dù đạo giai trung phẩm trở lên pháp bảo cũng đánh nhiều lần vào một chốc mới cắt đứt được. Diệt tiên đằng không như yêu thú, bị đánh đứt thì đoạn còn lại vẫn tiếp tục công kích.

Trừ không thể di động, nếu ngành tiếp thì một nhánh Diệt tiên đẳng tuyệt đối không kém gì một con ngân lân yêu thú trong Đạo Huyền điện.

Ngụy Tác không đáp xuống, thu ba viên lục tinh vào nạp bảo nang rồi lướt lên đỉnh Diệt tiên đẳng.

Quan sát hơn nửa canh giờ đoạn gã mới thập phần mãn ý lui xuống, vùi ba viên lục tinh lại như cũ.

Lục tinh tuy hữu hiệu, nhưng với nhiều loại linh dược đã chín, lấy lục tinh đi là linh dược sẽ rụng. Nhưng lấy xong mà bộ phận mới mọc thêm của Diệt tiên đẳng không có gì khác, chứng tỏ Ngụy Tác có thể dùng cách này nuôi dưỡng.

Gã đem nốt bảy, tám mươi thi thể yêu thú trong nạp bảo nang ra “bón” cho nhánh Diệt tiên đẳng.

“Xem ra phải mua thêm huyết nhục yêu thú.”

Xong xuôi, gã lẩm bẩm rồi cười khở.

Theo kinh nghiệm trước kia của Ngụy Tác, hôm nay không cho Diệt tiên đẳng “ăn” yêu thú thì hôm qua đã ăn nhiều nên nó vẫn sinh trưởng trong mấy ngày, bất quá thường thì ngày đầu sẽ sinh trưởng nhanh nhất rồi chậm dần. Theo suy đoán của gã, ngày đầu mọc thêm năm trượng thì sẽ còn mọc thêm chừng mười trượng nữa. Gần một trăm thi thể yêu thú, đại khái chỉ đủ cho nhánh Diệt tiên đẳng này dài thêm mười lăm trượng.

Cứ thế này, để một nhánh Diệt tiên đẳng dài thêm một, hai trăm trượng cần mấy trăm yêu thú, ở đây hơn ba mươi nhánh, cộng cả nhánh mới trồng phía sau thì sẽ mất tổng cộng hơn vạn thi thể yêu thú, thật sự quá lớn. Ngụy Tác đi săn yêu thú không biết đến năm nào mới đủ.

Gã còn lại một chút Thiên vân tinh, một vì chỉ đủ dùng một lần nên gã tiếc, hai là Diệt tiên đẳng tối đa chỉ có thể tách ba viên lục sắc tinh thạch ra đồng thời nuôi dưỡng ba nhánh, dẫn dụ một lần nhiều yêu thú đến cũng vô dụng. Ở ngoài Thiên khung mà dẫn phát thú triều, hơn ba mươi nhánh Diệt tiên đẳng khẳng định không chống nổi.

Hơi trầm ngâm một chốc, Ngụy Tác thu thi thể yêu thú khô cong lại. Trừ số được gã ném ra, chung quanh còn năm, sáu thi thể yêu thú khác, xem ra Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân nói không sai, Diệt tiên đẳng khi không may mắn thì mấy ngày mới thu hoạch được vài yêu thú, còn lại khác nào một mảnh linh điền biết sinh linh thạch.

Gã quay về động phủ, đến chỗ Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân tu luyện dặn dò mấy việc. Tổ hợp đầu óc đan giản này cung kính đi theo gã ra ngoài.

Cắt một nhánh Diệt tiên đẳng mới trồng, cho vào Bảo nguyên ngọc hạp làm giống, Ngụy Tác không dừng lại mà trực tiếp kích phát Ly Hỏa phỏng, lướt về phía Linh Nhạc thành.

Bình an đi cho đến tận gần Thiên khung, Ngụy Tác vẫn không yên tâm dặn thêm Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân mấy câu rồi thu Ly Hỏa phỏng, cả ba chia ra, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân dùng truyền tống pháp trận trong lòng núi Thanh Phong lẳng đi sang thành trì khác còn Ngụy Tác vào Linh Nhạc thành!

So với ba năm trước, Linh Nhạc thành tựa hồ không thay đổi gì, thành bắc tập thị vẫn thế.

Cửa Cửu Đỉnh trai từng luyện chế ẩn hình pháp y cho gã vẫn như xưa.

Gã đến trước khối bố cáo bài lớn nhất ở thành bắc thì hơi sững lại, ánh mắt đầy phức tạp lấy ra một vật tròn chân nguyên vào.

Gã lấy ra truyền tẩn ngọc phù hình con cá vẫn dùng để liên lạc với Nam Cung Vũ Tinh trước kia.

Dồn chân nguyên vào truyền tẩn ngọc phù, gã đứng trước khối bố cáo bài khá lâu rồi mới thở dài, đi vào Cửu Đỉnh trai.

Chừng gần canh giờ sau, Ngụy Tác rời Cửu Đỉnh trai, theo đường lớn trong Linh Nhạc thành về Trần Bảo các, trung chuyển một chốc rồi từ từ đến truyền tống pháp trận dẫn sang Lạc Nguyệt thành.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

405. Chương 405: Bên Trong Sơn Môn Đông Dao

Đang lúc Tuyết nguyệt hoa nở rộ, Lạc Nguyệt thành rực rỡ những đóa hoa trắng ngần to như miệng bát, trong thành trì đứng trong sơn cốc nằm lọt giữa hai ngọn núi, không khí thơm ngọt trong ngần.

Trên mái nhiều cửa tiệm ở thành nam tập thị rải đầy cánh loại hoa này.

Gió mơn qua, nhiều cánh hoa rải xuống, cực kỳ đẹp đẽ.

Bất quá điểm viên nhiều tiệm ở thành nam tập thị đã quen, đang lúc giữa trưa nên sinh ý không có gì, dù điểm viên chào hỏi ở cửa cũng uể oải, ngủ gà ngủ gật.

“Tu sĩ Phân niệm cảnh!”

Một thanh sam tu sĩ trẻ tuổi thông thả đi dọc đường phố, khiến nhiều điểm viên giật mình.

Thanh sam tu sĩ trẻ tuổi mặc thanh sắc pháp y linh khí rần rạt, phẩm giai bất phàm, hơn nữa khí tức cũng hơn nhiều tu sĩ Chu thiên cảnh, khẳng định là một tu sĩ lợi hại Phân niệm cảnh. Tu sĩ thế này, đề giai tu sĩ không thể so được.

Điểm viên mấy cửa tiệm gần đó tỏ vẻ cung kính chuyên nghiệp, thậm chí định bước lên tìm sinh ý.

Nhưng thanh sam tu sĩ trẻ tuổi lại đi thẳng đến Linh Đan phường.

Trong Linh Đan phường, một điểm viên gầy gò áo vàng đã chú ý đến thanh sam tu sĩ trẻ tuổi tỏ vẻ kính hỉ ra đón.

“Tiền bối đến bản điểm, định mua gì chăng?”

“Không sai.” Thanh sam tu sĩ trẻ tuổi mặt mũi lạnh tanh gật đầu, lấy ra một tấm thanh sắc ký sự ngọc phù, đưa cho điểm viên, “Những thứ trong này, các người cần bao lâu thì gom đủ?”

Hoàng sam điểm viên cung kính đón lấy ngọc phù, thần thức quét vào, biến sắc ngay, “Tiền bối đợi một chút, số lượng và giá trị quá lớn, chỉ có chương quỹ mới quyết được.”

“Được.” Thanh sam tu sĩ trẻ tuổi không hề rườm lời đi vào, ngồi xuống chiếc ghế gỗ đỏ.

“Vị khách nhân này cần mua gì chăng?” Thoáng sau, tiếng bước chân vang lên, một lão giả mặt mũi nhăn nhoe mặc hắc sắc hoa phục, cầm ngọc phù đi ra, chào thanh sam tu sĩ trẻ tuổi.

“Đúng thế, những thứ này, các vị mất bao lâu mới gom đủ?” Thanh sam tu sĩ trẻ tuổi bình tĩnh như thường hỏi.

Lão giả cười khỏ: “Quá nhiều nên nhanh nhất cũng phải ba ngày mới gom đủ.”

“Nếu ba ngày thì được, mỗi sẽ theo quy củ, trả trước tiền cọc.” Thanh sam tu sĩ trẻ tuổi bảo lão giả: “Bất quá mỗi cần mua mấy thứ, không muốn người khác biết, cần bàn riêng với chương quỹ.”

“Vậy thì, quý khách theo lão phu.” Lão giả hơi ngẩn ra, đưa tay mời, đi trước dẫn đường, vào một gian phòng yên tĩnh ở hậu viện.

“Trong này có bố trí cách âm pháp trận, vị khách nhân này có yêu cầu gì xin cứ nói, chắc chắn trừ chúng ta, không còn ai biết.” Nhìn thanh sam tu sĩ quan sát căn phòng, lão giả lễ mạo hỏi, “Không biết các hạ xưng hô thế nào?”

“Mạc chương quỹ, Linh Nhạc thành Trần Bảo các toàn là người mới, không ngờ ở đây còn gặp được ông.” Thanh sam tu sĩ trẻ tuổi không đáp mà nhìn lão giả, thở dài.

Lão giả rùng mình run giọng, “Các hạ là ai?”

“Thế nào, Mạc chương quỹ không nhận ra cả giọng mõ hử?” Thanh sam tu sĩ trẻ tuổi nhăn nhó hỏi.

“Ngụy Tác, là Ngụy Tác!” Mạc chương quỹ đột nhiên phản ứng, chấn kinh cực độ kêu lên.

“Mạc chương quỹ, ba năm nay xảy ra việc gì, sao Đông Dao thắng địa không động đến ông?” Ngụy Tác từ từ hỏi Mạc chương quỹ.

“Ngụy Tác, các hạ đã đột phá đến Phân niệm cảnh!” Mạc chương quỹ kinh ngạc nhìn gã, hoàn toàn không không chế được chấn động, “Lâu quá không có tin, lão phu tưởng các hạ đã chết trong tay Đông Dao thắng địa.”

Ngụy Tác nhất thời không đáp, nhìn Mạc chương quỹ, tựa hồ đợi ông ta đáp.

Mạc chương quỹ hít sâu một hơi, trấn định tâm thần đoạn nói tiếp, “Ba năm trước Kim đan đại tu sĩ của Đông Dao thắng địa đột nhiên ra khỏi thành, không lâu sau Cơ Nhã đại chương quỹ và Đồng Thanh Y chính thức thành hôn, rồi không có tin tức gì của các hạ, lão phu tưởng các hạ đã chết dưới tay Đông Dao thắng địa. Cơ Nhã đại chương quỹ và Đồng Thanh Y sau khi thành hôn thì lão phu cũng không còn nghe tin tức gì của tiểu thư nữa, Đông Dao thắng địa truyền tin đến rằng Cơ Nhã chương quỹ bảo lão phu cứ tiếp tục quản lý chỗ này, lão phu không biết là thật hay giả, vẫn cứ ở đây.”

Đoạn Mạc chương quỹ lại kích động: “Các hạ có tin của tiểu thư không? Tiểu thư có đi cùng các hạ?”

“Mạc chương quỹ yên tâm.” Thấy Mạc chương quỹ kích động, Ngụy Tác bảo: “Không chỉ Hàn Vi Vi, ngay cả Cơ Nhã cũng đi cùng mõ, họ đều rất ổn.”

“Cơ Nhã đại chương quỹ đi cùng?” Mạc chương quỹ tỏ vẻ không dám tin, “Đồng Thanh Y để tiểu thư rời khỏi Đông Dao thắng địa?”

“Trừ người Đông Dao thắng địa còn ai tận mắt thấy Đồng Thanh Y cùng Cơ Nhã chính thức kết hôn? Ba năm nay có ai gặp Cơ Nhã không?” Ngụy Tác nhìn Mạc chương quỹ, mỉm cười.

Mạc chương quỹ sững người, “Lẽ nào... Cơ Nhã đại chương quỹ không hề cưới Đồng Thanh Y? Tất cả là do Đông Dao thắng địa bịa ra?”

“Đây có phải chữ của Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã hay không chác chương quỹ nhận ra.” Ngụy Tác không nhiều lời, trực tiếp đưa một tờ giấy trắng cho Mạc chương quỹ.

“Thanh vân thảo, Kim tiền hoa, Thủy thiềm đan...”

Nét chữ trên tờ giấy thập phần thanh nhã, bút tích cực mới, rõ ràng mới viết, công thức luyện đan này còn lạc khoản của Cơ Nhã và Hàn Vi Vi, kèm một câu: “Tất cả bình thường.”

Tay Mạc chương quỹ không ngừng run rẩy, nhìn thấy lạc khoản thì nức nở.

“Ông trời có mắt!” Mạc chương quỹ hành lễ với Ngụy Tác, “Đa tạ Ngụy đạo hữu, khẳng định nhờ đạo hữu tương trợ, Cơ Nhã đại chương quỹ và tiểu thư mới bình an vô sự.”

“Đều là người mình, không cần khách sáo.” Ngụy Tác bảo Mạc chương quỹ: “Mõ đến đây, trừ chuẩn bị nguyên liệu luyện chế đan dược và pháp khí, chủ yếu nghe ngóng tin tức. Lúc thích hợp sẽ để các hạ gặp họ.”

Thoảng ngừng lại, Ngụy Tác tiếp lời, “Nghe nói Đông Dao thắng địa sắp có tu sĩ kết đan, chương quỹ biết là ai chăng?”

“Là Lý Thiệu Hoa, hiện tại nhiều đan dược của Trân Bảo các do đệ tử của y phụ trách luyện chế. Mấy hôm trước đệ tử của y đến đây lấy đi không ít Chân nguyên đan có thể bổ sung khí huyết, nâng cao nhục thân. Đông Dao thắng địa vì lập uy nên cho đồn tin ra, tông môn có tu sĩ sắp kết đan, xác suất kết đan thành công rất cao, chỉ là không nói rõ là Lý Thiệu Hoa.” Mạc chương quỹ lau nước mắt nói.

Ngụy Tác gật đầu, hỏi tiếp: “Có tin của Diệp gia huynh muội không? Ba năm nay họ có liên hệ với ông chăng?”

“Không, lão phu sợ vị giám thị nên không nghe ngóng tin tức.” Mạc chương quỹ lắc đầu: “Đạo hữu thật sự cần mọi thứ trên ký sự thanh phù?”

“Không sai, mỗi cần tất cả.”

“Những thứ này, lão phu sẽ cố gắng tìm đủ trong hai ngày. Còn cần gì cứ nói, nếu thiếu linh thạch thì ở đây vẫn có mấy chục vạn hạ phẩm linh thạch.”

Ngụy Tác hơi ngần ra, Mạc chương quỹ nói vậy, rõ ràng không lấy một xu của gã mà còn cho mấy chục vạn hạ phẩm linh thạch. “Mạc chương quỹ, sao ông có nhiều linh thạch như thế?” Ngần ra đoạn Ngụy Tác không nén được hỏi.

“Lão phu biết Cơ Nhã chương quỹ có lấy Đồng Thanh Y cũng vì bị bức bách, linh thạch kiếm được khẳng định không đến tay chương quỹ, Đồng Dao thắng địa chẳng phải muốn lão phu ở đây kiếm linh thạch cho chúng sao? Ba năm nay, lão phu tìm mọi cách lén giữ linh thạch lại, có lúc kiếm được nhiều nhưng lão phu biến thành suýt lỗ vốn. Không ngờ ông trời có mắt, để lão phu đợi được đến ngày này.” Mạc chương quỹ phần hận nói, “Đợi chút nữa, lão phu sẽ lấy hết linh thạch cho đạo hữu.”

“Được.” Ngụy Tác không chối, gật đầu.

...

Trong lúc Ngụy Tác và Mạc chương quỹ bàn chuyện, trong một điện vũ thuộc sơn môn Đông Dao thắng địa, một trung niên tu sĩ mặc thúy lục sắc pháp y và một lão giả gầy khô mặc hắc sắc bào tử, một bạch bào tu sĩ ba mươi mấy tuổi đang bàn luận.

Trung niên tu sĩ mặc thúy lục sắc pháp y mặt mũi nhẵn nhụi, thần thái thập phần uy nghiêm, là lão đầu tử của Đồng Thanh Y, Đồng Dao thắng địa tông chủ Đồng Diệu Chân.

Đột nhiên, một con bạch ngọc tiểu hạc bay vào điện, bị bạch bào tu sĩ hơn ba mươi tuổi, sau lưng tết tóc thành bím tóm lấy.

“Sư huynh, đã tìm được lõi linh căn tu sĩ thích hợp!” Tựa hồ chỉ cần quét thần thức vào, bạch bào tu sĩ tỏ ra hoan hỉ, nói với Đồng Diệu Chân và hắc bào lão giả.

” Đã tìm được lõi linh căn tu sĩ thích hợp?” Đồng Diệu Chân ngồi trên ghế bạch ngọc đứng dậy, tỏ vẻ hớn hở.

“Đưa tất cả vào tiểu động thiên mật địa, để họ tu luyện Tiên căn ngũ bí, không được để sơ sẩy gì!” Đồng Diệu Chân cực kỳ ngưng trọng hạ lệnh.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

406. Chương 406: Luyện Hóa Mảnh Võ Diệu Thụ

“Tu sĩ Phân niệm cảnh cũng có pháp khí như Lạc nguyệt thần hỏa tiễn!”

Trên một hòn đảo vô danh trong Tịch Diệt hải, một tu sĩ trẻ tuổi nghiêng răng nghiêng lợi nói, khí tức sôi trào trên mình cho thấy y vừa trải qua một trường kịch chiến.

Tu sĩ trẻ tuổi tuy mặc bảo lam sắc pháp y, tay cầm bạch ngọc tiểu ấn, trên mình phát ra thủy linh khí tức kinh nhân, là bạch bào thanh niên thần bí được Tam Hoàng tông truyền thừa.

Nhục thân của y bị Ngụy Tác đánh tan nhưng diện mạo hiện tại có đến bảy, tám phần tương tự.

“Chủ nhân, đợi khi khôi phục phần nào, chúng ta sẽ thanh toán một con Viễn cổ cự chấp! Nhất định khiến tu vi của chủ nhân thêm một tầng... Một khí linh hạng bát dảm giở trò với chúng ta... Báo cừu! Ta phải báo cừu...”

“Hai cánh Địa hỏa tiên liên, cộng thêm một món đạo giai thượng phẩm pháp bảo, một trăm vạn hạ phẩm linh thạch... Phần thưởng này cơ hồ khiến mọi tu sĩ chuyên đi săn người lấy phần thưởng, thậm chí cả nhiều đại tông môn cũng động lòng muốn đối phó chúng ta. Y đánh tan nhục thân của ta mà còn không tha, tiếc là y không ngờ Thủy hoàng phệ nhật quyết thần diệu thể này, có công hiệu liên tục gột rửa, tẩy sạch nhục thân, đoạt xá xong không chỉ nhanh chóng hòa hợp với nhục thân, khôi phục tu vi, mà nhục thân mới cũng nhanh chóng biến thành cực phẩm thủy linh căn chi thể, Thủy hoàng thánh thân!”

Đối thoại giữa tu sĩ này và Lâm vương khí linh thì hiển nhiên Ngụy Tác tuy mượn cơ bế quan, lên về Thiên Huyền đại lục, nhưng vẫn treo phần thưởng kinh nhân thông tập y, thủy linh khí tức của y khác người thường, cực kỳ rõ ràng, ban này y còn gặp phải một tu sĩ Phân niệm cảnh có pháp khí lợi hại truy sát, tổn hao không ít tí nào.

“Thủy hoàng phệ nhật quyết có thể trực tiếp nuốt thủy hệ yêu đan, thủy nguyên linh thạch, linh mộc, thậm chí cả kim đan của tu sĩ Kim đan kỳ tu luyện thủy hệ công pháp, là thiên cấp đỉnh giai công pháp, hơn nữa vì tốc độ tu luyện này mới được liệt vào hàng thiên cấp đỉnh giai công pháp. Tốc độ tu luyện cả y tuyệt đối không sánh được với ta, công pháp của y cũng không thể luyện hóa mảnh vỡ Diệu thụ, dù lấy được mảnh vỡ Diệu thụ cũng chỉ là giữ hộ ta, Hiên Viên lão tổ của Hải Tiên tông cũng chỉ là tu vi Kim đan kỳ lưỡng trọng, dù lần này bế quan thành công cũng chỉ có tu vi Kim đan tam trọng. Để an toàn, ta luyện đến Kim đan tứ trọng rồi hẵng báo cừu!”

Tu sĩ trẻ tuổi thần bí nói chuyện, Lâm vương thủy ấn thượng không ngừng phát ra thủy linh nguyên khí nồng hậu cực độ, mọi lỗ chân lông trên mình y mở ra như vô số cái miệng cóc hút khí, thổ khí, nuốt lấy thủy linh nguyên khí rồi nhả ra trọc khí.

Tình hình này có vẻ thập phần kinh nhân, chỉ cần Lâm vương pháp ấn thì y liên tục tu luyện, gột rửa nhục thân, đề thăng tu vi.

Tu sĩ dù thuận lợi thì triển đoạt xá chi thuật, dù kim đan giữ được mà muốn khôi phục tu vi cũng cực kỳ khó khăn, đến tám chín phần mười cả đời không khôi phục nổi tu vi lúc trước chứ đừng mong tiến.

Có vẻ tu sĩ trẻ tuổi này chỉ cần vài tháng nữa là sẽ triệt để khôi phục thực lực, tu vi tiến cảnh vẫn kinh nhân như trước.

...

“Hay lắm, luyện hóa Địa nguyên đạo đan xong ta sẽ thuận lợi kết đan, công pháp của ta hơn nhiều Trường Phong chân nhân và lão bất tử Thiên Nhất môn, không ai biết ta lấy được hai quả Kim ban sâm đề thăng giá thần thức. Kết thành kim đan xong, mấy thành trì quanh đây không còn ai là đối thủ của ta. Tối đa một tháng nữa là ta sẽ thành công kết đan!”

Cùng lúc, trong một tĩnh thất có bố trí mấy pháp trận ở Đông Dao thánh địa có một tu sĩ chỉ hơn hơn ba mươi tuổi, mặc mặc lục sắc pháp y tu sĩ, nuốt một viên đan dược màu vàng đậm.

Pháp y của tu sĩ này đầy hù văn cổ kính hình rắn, mặt mũi lạnh lùng, mắt ánh lên thần sắc cuồng ngạo, chính thị Lý Thiệu Hoa suýt nữa giết chết bọn Ngụy Tác trong truyền tông pháp trận.

Nuốt đan dược xong, Lý Thiệu Hoa nhắm mắt, thể nội chân nguyên không ngừng kêu vang, toàn lực luyện hóa.

...

Cùng lúc linh quang truyền tông pháp trận lóe lên, thân ảnh Ngụy Tác xuất hiện trong truyền tông pháp trận ở bụng núi Thanh Phong lãng.

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân bị gã phái đến các thành trì, mua huyết nhục yêu thú, đồng thời nghe ngóng tin tức.

Hiện tại trừ mớ nguyên liệu số lượng kinh nhân để luyện chế Bồ thiên đan thì những gì cần để luyện chế pháp bảo cũng đã chuẩn bị xong, Ngụy Tác đi khắp mấy thành trì quanh đó mua yêu thú.

Vì Mạc chương quỹ cho nên hiện tại Ngụy Tác trừ phí dụng đi thì còn mang theo gần ba mươi vạn viên hạ phẩm linh thạch.

Gặp Mạc chương quỹ xong, gã cố ý chần chừ trong lúc đi đường.

Quá lâu rồi nên gã không dám tin Mạc chương quỹ trăm phần trăm, nếu có người truy sát thì khả năng Mạc chương quỹ có vấn đề, nhưng gã không phát hiện được gì khác lạ, xem ra Mạc chương quỹ rất trung thành với Cơ Nhã và Hàn Vi Vi.

Ra khỏi Thiên khung không lâu, Ngụy Tác không vội lên đường, dừng lại trên tầng không một ngọn núi, lấy từ nạp bảo nang ra một đan bình bằng lưu ly trong suốt.

Trong đan bình đựng đầy hơi hắc sắc được dịch, ngâm một mảnh võ trắng tinh, là mảnh võ Diệu thụ mà thanh niên thần bí từng bảo gã dù lấy được cũng vô dụng.

“Mảnh võ Diệu thụ này đúng như lão đầu nói, chỉ xử lý đan giản là có thể luyện hóa?”

“Thôi vậy, lão không nói ngoa bao giờ, mảnh võ Diệu thụ luôn phát ra linh khí, tương đương với không ngừng tu luyện, cũng nên sớm...”

Ngụy Tác trừ trừ một chút rồi mở nắp bình, hút mảnh võ Diệu thụ ra.

Mảnh võ Diệu thụ lấp lánh bạch quang linh động trông như đã mềm đi nhiều, nhưng còn lại không khác gì.

Lấy ra mảnh võ Diệu thụ, Ngụy Tác không hề do dự, cắt lên lòng tay, máu tứa ra.

Gã ấn nhanh mảnh võ Diệu thụ vào vết thương.

Mảnh võ Diệu thụ bị gã ấn vào trong.

Gã há miệng đau đớn.

“Quả nhiên hữu dụng!”

Đồng thời, mắt gã sáng lên.

Mảnh võ Diệu thụ tạo cho gã cảm giác như được lực một viên đan được kinh nhân tan ra, toàn thân mát lạnh.

Từng làn linh khí không ngừng từ lòng tay theo khí huyết lưu động, chảy vào mỗi góc ngách trong thể nội.

Nhất thời, gã cảm giác được mỗi hơi thở, chân nguyên từ khi đột phá đến tu vi kim đan hình thành hơn một vạn khiêu vị, dần cao lên.

Hiện tại Ngụy Tác đã triệt để cảm ngộ, ngưng thành kim đan xong thì số lượng khiêu vị là một vạn ba nghìn.

Mười lăm thần hải không tan biến mà biến thành mười lăm trong số một vạn ba nghìn cái. Tức là, kết thành kim đan rồi, tu sĩ thể nội biến hóa, như thể có một vạn ba nghìn thần hải.

Tu sĩ tu luyện là không ngừng nâng cao chân nguyên, chân nguyên sẽ tưới nhuần nhục thân. Nhục thân, chân nguyên, thần thức đến trình độ nhất định, thể nội sẽ biến hóa, tu vi sẽ đột phá.

Mảnh võ Diệu thụ được khí huyết và chân nguyên gột rửa, hóa thành linh khí y như bình thường gã vẫn hút linh khí tu luyện.

Mảnh võ Diệu thụ phát ra linh khí cực mạnh tạo cho gã cảm giác như thể nội hiện tại có hai trái tim, ngực một quả và tay trái quả. Quả ở ngực phun ra khí huyết, quả ở tay trái phun ra linh khí.

“Chả trách lão đầu nhận ra vật này lại điên cuồng như thế.”

Ngụy Tác giờ tay, vết thương đã ngưng kết lại, không nhận ra bên trong có gì nhưng cảm giác kỹ lưỡng linh khí thì mảnh võ Diệu thụ thượng không ngừng phát ra khiến gã không nén được hít một hơi lạnh.

Thanh niên thần bí được Tam Hoàng tông truyền thừa cho rằng mình có công pháp Thủy hoàng phê nhật quyết mới có thể luyện hóa mảnh vỡ Diệu thụ, nhưng không ngờ lục bào lão đầu biết cách này, cũng có thể luyện hóa hữu hiệu. Y mà biết chắc sẽ giận đến phun máu.

Hiện tại lượng linh khí mảnh vỡ Diệu thụ thượng phát ra tuy không kinh nhân bằng tinh tủy Hỗn nguyên ngân oa nhưng so với khi Ngụy Tác toàn lực dùng thượng phẩm linh thạch tu luyện thì gấp bảy, tám lần. Tức là giờ gã không cần làm gì, dù ngủ suốt thì tốc độ tu vi đề thăng cũng tương đương với bế quan tiềm tu bảy, tám lần!

...

“Thiên Vũ phường mua huyết nhục yêu thú với số lượng lớn, sau này giết được yêu thú, có thể mang huyết nhục đến đổi linh thạch.”

“Huyết nhục yêu thú có tác dụng gì? Lẽ nào để nuôi yêu thú to lớn cần ăn nhiều?”

Cùng lúc, trong nhiều thành trì, không ít đề giai tu sĩ hào hứng mang huyết nhục yêu thú trước đây bị coi là vô dụng đến đổi linh thạch.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

407. Chương 407: Không Ngừng Luyện Khí

“Tiểu tử, người nhanh chóng quay lại luyện khí như vậy, ta còn tưởng người sẽ bỏ ra vài ngày nghe ngóng tin về tình nhân Nam Cung Vũ Tinh.”

Đêm xuống, trong địa hỏa lô phòng ở động phủ của Ngụy Tác, lục bào lão đầu nhìn gã đứng trước địa hỏa lô.

Bên cạnh gã là một đồng lấp lánh ngân quang, là da và vảy của viên cổ Hỗn nguyên ngân oa và Hỗn nguyên ngân oa bốn tay do nữ hoàng ngân lân yêu thú tiến hóa thành. Nhìn kỹ thì tất cả đã được chế thành ba pháp y.

“Đâu chỉ Nam Cung Vũ Tinh, Diệp gia huynh muội, cả tu sĩ cùng phụ mẫu của ta ra ngoài Thiên khung nhưng vẫn sống sót, tất cả đều cả nghe ngóng. Bất quá muốn tìm ra một tu sĩ đâu có dễ. Chúng ta đối phó Đông Dao thắng địa, tiếng tăm đồn xa, chỉ cần họ không có gì sơ sẩy, nghe thấy là sẽ đến gặp chúng ta.” Ngụy Tác liếc lục bào lão đầu, “Người nên nghĩ cách giúp ta có thêm mấy món bài tẩy, không thì lúc gặp Đông Dao thắng địa sẽ thua thiệt.”

“Tiểu tử, suy nghĩ chu đáo lắm, xem ra người cũng nóng lòng đối phó Đông Dao thắng địa. Vậy thì, từng thứ một đi. Thả Dương chi điểu ra, được lực qua cây lần trước chắc nó đã tiêu hóa rồi, cho ăn thêm Ngọc vân chi, được lực của Ngọc vân chi tuy không đủ cho yêu thú cỡ nó tiến giai nhưng để nhanh chóng kết thành yêu đan thì không thành vấn đề.” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác, “Nếu ta không nhớ nhầm thì vật đó người lấy được cùng Nam Cung Vũ Tinh, người không nỡ dùng mà để làm kỷ niệm hả.”

“Lão đầu, ta nói rồi, đừng có quạ đen kêu xằng, chọc giận ta thì đừng trách ta không tôn trọng người già.” Ngụy Tác bực bội nhìn lục bào lão đầu, vỗ vào nôm thú đại đực Dương chi điểu thả ra.

Dương chi điểu đã phấn chấn hơn nhiều, mắt linh động hơn, bay đi bay lại quanh Ngụy Tác như lấy lòng.

Ngụy Tác lấy Ngọc vân chi ra, đưa cho Dương chi điểu.

Mắt linh điểu sáng lên, do dự một chốc, biết Ngụy Tác tựa hồ cho mình ăn Ngọc vân chi nên nó lao bổ tới, tích tắc sau đã thanh toán gọn nhẹ nhánh Ngọc vân chi.

Dương chỉ điều ăn xong Ngọc vân chi, Ngự Tác cầm nô thú đại lắc lắc, linh điều thập phần phối hợp bay vào.

“Với thần thức hiện tại và kinh nghiệm luyện khí của ngươi, luyện chế pháp y thuần về phòng ngự thì đơn giản thôi. Chỉ là nguyên liệu của yêu thú như Hồn nguyên ngân oa, vạn nhất luyện hồng, tương đương với tổn thất một món đạo giai pháp bảo. Ngươi dùng ngân lân yêu thú luyện chế thử đã.” Ngự Tác lại Dương chỉ điều, lục bào lão đầu lại chú ý đến khung ba pháp y cạnh gã.

“Được!” Ngự Tác không hề lăm lờ quay đi, vào một gian thạch thất gần đó.

Gian thạch thất này hiện tại tựa hồ là chỗ gã chứa nguyên liệu luyện khí và sản phẩm trước khi hoàn thành luyện khí. Chỉ không đầy hai tuần hương, gã đi ra, tay cầm hai tấm pháp y lấp lánh ngân quang, rõ ràng dùng da và vảy ngân lân yêu thú chế thành.

“Xem ra ngươi đối xử với hai kẻ đó không tệ.” Thấy Ngự Tác cầm pháp y, lục bào lão đầu cười lạnh, biết gã định luyện chế cho Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân. “Cả hai tuy không có tâm cơ gì, bất quá ngươi dùng cả ân lẫn uy, tránh để chúng vô tình làm hỏng việc, quan trọng nhất là để chúng không thay lòng.” Đoạn lão bảo.

“Tất nhiên, cũng như môn quy Hải Tiên tông, sau này những thứ không dùng thì tưởng cho người lập công, không cho không nữa. Làm sai cũng xử phạt.” Ngự Tác gật đầu, trong số tán tu, không thiếu chuyện sư đồ trở mặt, đại tu sĩ bị môn nhân đệ tử ám toán, kết cục vô cùng thê thảm.

Ngự Tác nói vậy, lục bào lão đầu không nói gì, chỉ chấp tay sau lưng nhìn địa hỏa lô. Có vẻ đã cho gã biết hết thủ đoạn luyện khí, chỉ còn chờ gã động thủ.

Ngự Tác không nói gì nữa vung tay, địa hỏa lô phòng đột nhiên giảm hẳn nhiệt độ.

Một khối bạch sắc băng tinh được chân nguyên bao phủ, phát ra hàn khí dày đặc.

“Cách cách”, vật cỡ quả dưa được chân nguyên của gã dồn ép, biến thành bột vụn, rồi hóa thành từng giọt nước.

Vật này rõ ràng là Vạn tái huyền băng.

Hoàn thành bước này, Ngự Tác lấy ra ngân sắc pháp y có một lớp vảy nhỏ, được chân nguyên của gã giữ cứng trên không, bột Vạn tái huyền băng được chân nguyên bao lấy rải đều vào trong tấm pháp y bán thành phẩm. Không hề dừng lại, Ngự Tác chỉ tay, một tia lửa trắng ngần xuất hiện, ngưng thành mũi châm nhỏ, với tốc độ kinh nhân lướt đi trên tấm pháp y bán thành phẩm khắc phù văn.

Gã đã thử, dù là vảy và da của ngân lân yêu thú hay Hồn nguyên ngân oa, phối hợp thích đáng pháp trận thì đều có lực phòng ngự tương đương. Nhưng vảy chống được lửa còn da thì không, nên để phòng lúc khắc pháp trận thời bị tổn hại thì gã thường dùng huyền băng cho vào trong.

Vảy ngân lân yêu thú được gã kích phát tiên thiên chân hỏa, khắc xong pháp trận. Nhưng vảy Hồn nguyên ngân oa thì gã thử rồi, cộng cả hỏa lực địa hỏa lô và tiên thiên chân hỏa mới đủ.

Có nghĩa vảy Hồn nguyên ngân oa bền hơn vảy ngân lân yêu thú, luyện chế được pháp y phẩm giai cũng cao hơn.

Chỉ thoáng sau, lục bào lão đầu tỏ vẻ vừa ý vì pháp trận khắc xong, thoáng có quang hoa lưu chuyển, rõ ràng pháp trận không sơ sẩy gì.

Ngự Tác cũng có chút thiên phú về phương diện luyện khí.

Gã không dừng lại, chân nguyên rung lên, bán thành phẩm pháp y lơ lửng trước mặt. Cùng lúc, một khối ngân sắc tinh kim cỡ trứng chim câu xuất hiện trong tay.

Khối ngân sắc tinh kim được gã dùng tiên thiên chân hỏa thiêu thành dung dịch, liên tục rút thành từng sợi tơ khảm vào pháp y, hình thành hoa văn bắt mắt.

Lam sắc dịch thể được Ngự Tác lấy ra, bình dịch thể được chân nguyên bao lấy, dần lên bán thành phẩm pháp y thượng, tựa hồ bị hấp thu.

Thoáng sau, phù văn ngoài vẩy pháp y và phù văn do ngân sắc tế ti bên trong hình thành đều rực quang hoa, nổi liền nhau.

Cả tấm pháp y như có sinh mệnh, phát ra linh quang khá có linh tính.

Trong mắt gã ánh lê thần sắc đặc ý.

Chân nguyên từ tay gã dồn vào pháp y. Màn sáng màu bạc lẫn lam ánh lên.

Đạo thanh quang là đoản mâu pháp bảo, tốc độ cực nhanh, là pháp bảo công kích linh giai trung phẩm lấy được tại Hải liệt đại hội.

Đạo thanh quang là đoản mâu pháp bảo, tốc độ cực nhanh, là pháp bảo công kích linh giai trung phẩm lấy được tại Hải liệt đại hội.

“Phù!”

Pháp bảo này giáng vào pháp y Ngụy Tác vừa luyện chế, quang hoa hơi rung lên, tựa hồ pháp bảo này không uy hiếp nổi.

“Đạo giai hạ phẩm.”

Lục bào lão đầu đoán ngay ra. Về mặt lão chứng tỏ phẩm cấp của pháp y đã nằm trong dự liệu.

“Lợi hại thế hả?” Ngụy Tác tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ta nói với ngươi rồi, tuy ta chỉ biết cách luyện chế pháp khí với đẳng cấp không cao, Lân vương đó tiếp xúc ở mức cao hơn ta, biết được cao giai pháp trận và phương pháp luyện khí có những công hiệu huyền ảo nhưng cách của ta cũng luyện chế được pháp bảo lại rất thực dụng. Uy năng này lạ lắm sao?” Thấy Ngụy Tác kinh ngạc, lục bào lão đầu mỉm cười tỏ vẻ không vui. Lúc chưa xuất hiện Lân vương khí linh, lục bào lão đầu đến những lúc thế này đều ra vẻ lão tử thiên hạ đệ nhất, từ khi có Lân vương thủy ấn thì lão luôn đem mình ra so sánh, sợ Ngụy Tác cho rằng lão kém Lân vương thủy ấn vô số lần.

Lục bào lão đầu phản ứng như thế, Ngụy Tác chỉ mỉm cười, không nói gì nữa, thu pháp y phẩm giai thấp phần kinh nhân, đưa vào phách mại hội sẽ khiến cao giai tu sĩ tranh cướp lại, không ngừng luyện chế tấm thứ hai.

...

“À!”

Trong một gian tĩnh thất khác, Hàn Vi Vi đang nhắm mắt xếp bằng, đột nhiên cảm ứng ra, mở mắt.

“Tĩnh rồi?!”

Vỗ lên nô thú đại tả Hồn nguyên ngân oa ra, Hàn Vi Vi sáng mắt.

Ngân sắc tiểu thú cao hơn trước nửa cái đầu, xòe tay nhìn nàng ta chăm chăm.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

408. Chương 408: Yêu Sủng Đối Quyết

Trong địa hỏa lô phòng của Ngụy Tác ràn rạt hồng quang như cả căn phòng cháy lên.

Thời gian qua đi, hồng quang đột nhiên giảm bớt.

“Phù!”

Trong địa hỏa lô phòng vang lên tiếng động, như đột nhiên tế xuất pháp bảo nào đó.

Địa hỏa lô phòng, một món pháp y màu bạc pha vàng lơ lửng trước mặt Ngụy Tác.

Bên cạnh gã vốn có ba tấm bán thành phẩm pháp y dùng vải Hồn nguyên ngân oa chế thành, hiện tại còn hai. Rõ ràng pháp y này là tấm thiếu kia.

So với pháp y dùng nguyên liệu từ ngân lân yêu thú luyện chế thì tấm này có thêm một tầng màu vàng trơn bóng, dưới mỗi vảy có khắc phù văn đẹp đẽ, hiện tại nhìn kỹ cũng không nhận ra dưới lớp sáng là vảy mà là hoa văn huyền ảo.

Tấm pháp y trông thập phần hoa lệ cao quý, khác hai phương pháp luyện chế trước đó, có dùng thêm nguyên liệu khác.

Pháp y lấp lánh linh quang, chưa hề được kích phát.

Tiếng động ban nãy tựa hồ là khi pháp y luyện thành, pháp trận quán thông, linh khí lưu động làm rung không khí phát ra.

Chỉ riêng linh khí chấn động của bản thân pháp y đã như thế, chứng minh phẩm giai cực kỳ kinh nhân.

Mắt Ngụy Tác ánh lên nhìn tấm pháp y, dồn chân nguyên vào kích phát!

Bên ngoài pháp y hình thành quang hoa vàng nhạt xen lẫn màu bạc như lông vũ.

“Chát!”

Tiếng xé lụa vang lên, Ngụy Tác không kích phát pháp bảo, trực tiếp dùng Huyền sát quỷ trảo chụp vào.

“Đạo giai trung phẩm!”

“Tiểu tử, nguyên liệu trên mình Hồn nguyên ngân oa này kém hơn, nguyên liệu lấy từ Hồn nguyên ngân oa bốn tay và viên cổ Hồn nguyên ngân oa mà luyện chế được pháp y khẳng định sẽ đạt đạo giai thượng phẩm.”

Lục bào lão đầu nheo mắt.

Được chân nguyên của Ngụy Tác giữ trước mặt, Huyền sát quỷ trảo toàn lực giáng xuống nhưng quang hoa của pháp y không vỡ tan mà không mấy may tổn hại. Không đánh vỡ được bản thể pháp y chứng tỏ có đánh nữa cũng không phá được.

“Đạo giai trung phẩm... Đạo giai thượng phẩm...”

Tuy đã tính trước nhưng thấy kết quả này, Ngụy Tác vẫn có cảm giác không tin được.

Trước đây, gã còn không dám nghĩ đến đạo giai pháp bảo.

Tu sĩ như Diệp Linh, Âm Lệ Hoa, trước khi vào Đạo Huyền điện thì cũng không có nổi một món pháp bảo đạo giai trung phẩm trở lên.

Tông môn bình thường thì có một món đạo giai hạ phẩm pháp bảo cũng không có.

Có những tán tu thành tu sĩ Kim đan kỳ mấy chục năm, cũng vị tất có một món đạo giai pháp bảo, chỉ biết dựa vào thuật pháp đối địch.

Giờ gã lại luyện chế được cả đạo giai pháp bảo!

Bất quá chỉ mấy tích tắc sau, Ngụy Tác đã bình phục tâm thần, nở nụ cười tự trào.

Đừng nói có khí linh cỡ luyện khí đại sư như lục bào lão đầu chỉ đạo, tu vi Kim đan kỳ của gã phối hợp, chỉ nguyên số nguyên liệu này cũng toàn loại hiếm có, bất cấp yêu thú thì dù Ngụy Tác muốn cũng không thể tìm ra. Đạo giai pháp bảo cũng rất hiếm, không thể nói cứ luyện chế là thành.

“À!”

Ngụy Tác đột nhiên hơi ngẩn ra, quay người lại.

Chốc sau, thoáng có gió nổi, thân ảnh Hàn Vi Vi xuất hiện ở cửa.

“Người đã biết ta đến nhưng không lên tiếng, cứ bất động để dọa ta hả.” Vào thấy Ngụy Tác bất động, Hàn Vi Vi hơi giật mình.

Nhưng một động tác của nàng ta lại khiến Ngụy Tác nhăn nhó.

Tiểu mỹ nữ mỏng cong mỗi lần giật mình là hay vỗ ngực khiến một vài chỗ cứ rung rung.

“Đây là pháp y người luyện chế được? Xem ra không tệ.” Bất quá Hàn Vi Vi không ý thức được, ánh mắt bị pháp y Ngụy Tác vừa luyện chế xong hấp dẫn.

“Thử xem pháp y thế nào?” Ngụy Tác đưa tấm pháp y còn ấm cho nàng ta.

“Người luyện cho ta?” Hàn Vi Vi không khách khí mặc lên, cảm giác rất hợp, rõ ràng luyện chế theo thân hình.

“Tiểu tặc này còn tạm được, có lương tâm.” Gã gật đầu, Hàn Vi Vi vui hơn hẳn, lòng mềm đi.

“Chất liệu hai pháp y kia tốt hơn, bất quá ta biết người sẽ cho Cơ Nhã, nên luyện chế tấm này cho người.”

“...” Ngụy Tác nói thế, Hàn Vi Vi trợn tròn trắng, hận không thể bóp chết gã.

“Đúng rồi, Phệ tâm trùng của người vẫn tỉnh chứ.” Hung hãn trừng mắt nhìn gã, Hàn Vi Vi đảo mắt, đột nhiên hỏi.

“Thế nào?” Ngụy Tác ngửi thấy mùi âm mưu, cảnh giác nhìn Hàn Vi Vi.

Hàn Vi Vi mím môi mỉm cười, “Tiểu Ngân tỉnh rồi, hiện tại không biết nó có lợi hại không, chi bằng để nó và Phệ tâm trùng so tài được chăng?”

“Tiểu Ngân?” Ngụy Tác tắt tiếng liếc Hàn Vi Vi, bất quá không cự tuyệt, gật đầu.

“Người để Phệ tâm trùng đừng ẩn hình nữa, không thì ta sợ Tiểu Ngân không nhìn thấy, còn đấu gì nữa.” Cùng Ngụy Tác vào thạch thất nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, Hàn Vi Vi thấy nó có vẻ no nê, uể oải ngâm mình trong Bồi yêu dịch. Vì được dịch thấm lên mình nên Phệ tâm trùng loáng thoáng hiện lên.

“Đăng cấp như Hồn nguyên ngân oa, gần thế này chắc nhận ra khí tức của Phệ tâm trùng. Bất quá muốn nhìn rõ cũng không thành vấn đề.”

Trong khi Ngụy Tác nói thì Phệ tâm trùng ngâm trong Bồi yêu dịch nhảy lên, gã lấy ra một con dê giai yêu thú, bóc mấy cái vẩy đen rồi dùng chân nguyên ép thành bột, rải lên mình Phệ tâm trùng.

Phệ tâm trùng đã ẩn hình lại có thêm một tầng hắc sa, thoát ẩn thoát hiện.

“Ra đi, Tiểu Ngân.”

“...” Ngụy Tác hựt suýt nữa bỏ chừng vì cũng như trước kia, mỗi khi thi pháp là kêu to, Hàn Vi Vi thả Hồn nguyên ngân oa ra thì cũng hô lên như thế.

Ngân quang lóe lên, Hồn nguyên ngân oa xuất hiện.

Ngụy Tác thấy ngân sắc tiểu thú cao hơn nửa cái đầu, tuy hình thể không to nhưng phát ra khí tức dặt biệt của cao giai yêu thú.

Cách Hồn nguyên ngân oa không xa, Phệ tâm trùng hơi run lên.

“Thế nào, Tiểu Ngân khá đấy chứ.” Cười cười nhìn Hồn nguyên ngân oa, Hàn Vi Vi bảo, “Ngụy Tác, để chúng đấu thử xem.”

“Được!” Ngụy Tác đảo mắt nhìn hai con cao giai yêu thú, gật đầu.

“Tiểu Ngân, bắt đầu.” Thấy Ngụy Tác gật đầu, Hàn Vi Vi đắc ý hạ lệnh.

Vù!

Động tác của Hồn nguyên ngân oa và Phệ tâm trùng còn nhanh hơn giọng nàng ta. Hàn Vi Vi cơ hồ mới lên tiếng thì một đạo ngân quang quang trụ từ miệng Hồn nguyên ngân oa bắn ra.

Cùng lúc, Phệ tâm trùng cực kỳ linh hoạt lướt sang bên, tránh khỏi đạo ngân sắc quang trụ công kích.

Chát! Cơ hồ đồng thời, trên đầu Hỗn nguyên ngân oa gợn sóng.

Thần thức xung kích đặc hữu của Phệ tâm trùng!

“Xoạt, xoạt, xoạt!”

Cơ hồ đồng thời, từng dải bạch quang thủy nhận, liên miên giáng vào Hỗn nguyên ngân oa.

“Ngụy Tác, Phệ tâm trùng của ngươi sao lại biết thuật pháp này?”

Hàn Vi Vi cả kinh.

Nhưng Hỗn nguyên ngân oa bị thần thức xung kích đánh trúng nhưng không hề lắc lư.

Ngụy Tác cũng hơi chấn động.

Bất cấp yêu thú vẫn là bất cấp yêu thú, thần thức mạnh đến khó tưởng tượng.

Thấy bạch quang thủy nhận uy năng thập phần kinh nhân đổ tới, ngân sắc tiểu thú không hề tránh, cũng không làm gì, ngân sắc hà quang đột nhiên dấy lên quanh mình.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Tiếng động như rang đỗ vang lên, bạch quang thủy nhận va vào ngân sắc hà quang là tan vỡ.

Được ngân sắc tiểu thú điều khiển, ngân sắc hà quang liên miên bao lấy Phệ tâm trùng.

“Lợi hại thế hả?”

Hàn Vi Vi há hốc miệng, ngân sắc hà quang tựa hồ còn hơn cả ngân sắc quang trụ ban nãy.

“Sao lại thế được?”

Nàng ta kêu lên không dám tin vì Phệ tâm trùng khước đột nhiên dấy lên hoàng khí, biết mất lập tức. Hỗn nguyên ngân oa gần ra hoang mang.

Ngụy Tác cũng tròn mắt.

Phệ tâm trùng không ẩn hình mà chui luôn xuống đất.

Hỗn nguyên ngân oa đang ngẩn ngơ như bị lửa đốt mông, kinh hoảng thất thố, ngân quang lóe lên, nhảy vọt lên không.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

409. Chương 409: Chuẩn Bị Báo Thù

Chân Hỗn nguyên ngân oa bị chọc thủng một lỗ.

Chân nó thủng một lỗ nhỏ như bị lợi khí chọc trúng.

Hỗn nguyên ngân oa nhìn xuống với vẻ sợ hãi, không thể cảm ứng được Phệ tâm trùng.

Dừng lại trên không một chốc, Hỗn nguyên ngân oa lại đáp xuống.

Thoáng sau, Hỗn nguyên ngân oa như bị lửa đốt đít, kinh hoảng thất thố nhảy lên không, gan bàn chân nó có vết thương, chân kia còn có vẻ bị thương nặng hơn.

Lần này nó không dám xuống nữa, lơ lửng trên không nhìn Hàn Vi Vi cầu xin.

“Ngụy Tác, không đánh nữa.” Hàn Vi Vi bực bội cực độ kêu lên. Tuy nàng ta và Hồn nguyên ngân oa có cảm ứng đặc biệt, biết thương thể của nó không sao nhưng rõ ràng Hồn nguyên ngân oa cũng bó tay với Phệ tâm trùng của Ngụy Tác, chỉ còn cách chịu đòn.

Hoàng khí dấy lên, Phệ tâm trùng từ dưới đất chui ra.

“Chuyện gì hả, Phệ tâm trùng của ngươi sao lại biết phát thuật pháp, biết độn địa, quá đáng quá?” Nhìn thấy Phệ tâm trùng, Hàn Vi Vi lại kêu lên. Vốn nàng ta định dùng Hồn nguyên ngân oa bắt nạt Phệ tâm trùng của Ngụy Tác vì dù thế nào ấu thú bát cấp yêu thú cũng có thực lực hơn ngũ cấp, lục cấp yêu thú. Nhưng Hồn nguyên ngân oa lại bị Phệ tâm trùng đâm thủng chân, thật sự khiến nàng ta ảm ức.

“Oa ha ha ha!” Hàn Vi Vi kêu thét, Ngụy Tác bật cười nhả nhổ, “Tiền giai mà không phản ứng gì, hóa ra là vì có năng lực độn địa.”

“Chỉ là độn địa thôi mà.” Hàn Vi Vi bực bội kêu lên: “Thổ hệ yêu thú biết độn địa nhiều lắm, kiếm một con tam giai Thổ giáp trùng là được, cần gì cao hứng.”

“Khác chứ.” Ngụy Tác đắc ý bảo Hàn Vi Vi, “Phệ tâm trùng phát động thần thức xung kích với Hồn nguyên ngân oa, nó không hề ảnh hưởng chừng tỏ thần thức của thượng cổ dị chủng bát cấp yêu thú tuyệt đối không kém gì tu sĩ Kim đan nhất trọng. Với thần thức và năng lực cảm tri như thế mà không đoán ra tung tích của Phệ tâm trùng dưới đất thì độn địa của nó khác xa phổ thông thổ độn thuật, chắc còn cả thần thông che giấu tự thân khí tức. Dù đấu với tu sĩ Phân niệm cảnh tứ ngũ trọng trở lên, thậm chí Kim đan kỳ đại tu sĩ thì vẫn có thể đến gần mà không bị nhận ra.”

“Thế thì sao, lẽ nào lúc tu sĩ đối địch lại đứng im đợi Phệ tâm trùng chọc vào chân?” Hàn Vi Vi bĩu môi.

“Đối địch ở ngoài thành đương nhiên không xong. Bất quá nếu trong thành thì khác.” Ngụy Tác cười hắc hắc đầy thâm ý, “vòi hút của Phệ tâm trùng xuyên qua được cả da Hồn nguyên ngân oa thì phổ thông linh giai pháp bảo phòng ngự chắc không chống nổi, bàn chân sẽ thủng thôi.”

“...”, thấy gã cười nhả nhổ, Hàn Vi Vi tắt tiếng. Tại thành trì không cho ngự không như Linh Nhạc thành mà dùng Phệ tâm trùng đánh lén thì chắc chắn hữu hiệu, dù là cao giai tu sĩ, gan bàn chân đột nhiên bị đâm thủng, tuy không trí mạng nhưng thập phần ảnh hưởng đến thi pháp.

Ngụy Tác lẩm bẩm thêm: “Gan bàn chân bị thủng, phản ứng đầu tiên khẳng định cũng như Hồn nguyên ngân oa của ngươi, sẽ nhảy bật lên xem có gì. Lúc đó ta chỉ việc dùng phi kiếm cánh cửa chém từ trên xuống, thế nào đối thủ cũng bị đập bẹp rúm. Cùng lắm y chỉ kịp kêu ‘Nhĩ muội yêu’ là xong đời.”

“Nhĩ muội yêu!” Ngụy Tác nói vậy, Hàn Vi Vi trợn tròn trắng, thấy gan bàn chân lạnh ngắt.

“Hồn nguyên ngân oa này, uy lực thuật pháp gần như đạt uy năng đạo giai hạ phẩm pháp bảo, thực lực tương đương với tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng trở lên.” Ngụy Tác lại nói: “Cứ để nó ăn yêu đan, lúc chúng ta đến Thất Tinh thành đấu với Đông Dao thắng địa, thực lực của nó mà cao lên thì rất có lợi.”

“Đợi Tiểu Ngân lợi hại đã, sẽ lại cùng Phệ tâm trùng của ngươi đấu một trận, ta không tin Tiểu Ngân không địch nổi Phệ tâm trùng. Ta tu luyện đây.” Vốn định mang Hồn nguyên ngân oa ra khoe, cho rằng Hồn nguyên ngân oa sẽ cho Phệ tâm trùng của gã một trận nhưng giờ lại bị Phệ tâm trùng đâm thủng hai vết, Hàn Vi Vi ảm ức cực độ, nói xong là đi ngay.

Thấy Hàn Vi Vi bĩu môi với vẻ không vui, Ngụy Tác không nén được mỉm cười.

Gã không vội rời tinh thất, vỗ lên một nẹp bảo nang, hắc quang lóe lên, một bộ khô lâu to lớn xuất hiện trước mặt.

Khô lâu là hài cốt Hồn nguyên ngân oa bốn tay, chỉ là so với trước thì ngoài hai màu vàng, bạc còn loáng thoáng ánh lên lục quang, bên trong là hắc sắc quang hoa nồng hậu cực độ, đôi mắt trống rỗng đầy hắc quang, tạo cho người ta cảm giác thập phần quỷ dị.

Vù!

Ngụy Tác mục quang lóe lên, Phệ tâm trùng đột nhiên kích phát bạch sắc thủy nhận vào tứ tí khô lâu.

Cùng lúc, thể nội khô lâu rực hắc sắc quang hoa, như sống lại, bốn cánh tay bắn ra bốn hắc sắc quang trụ.
“Chát! Chát! Chát! Chát!”

Phệ tâm xung kích phát bạch sắc thủy nhận, toàn bộ hắc sắc quang trụ như bốn cánh tay chấn tan.

Ngụy Tác tỏ rõ thần sắc mãn ý.

Phệ tâm trùng như hoàn thành nhiệm vụ, chui vào chậu ngọc ngâm mình. Tay Ngụy Tác lại lấy từ nạp bảo nang ra một đan bình.

Được chân nguyên bao phủ, đan bình trút ra hơn mười giọt hắc sắc dịch thể, bắn vào miệng khô lâu.

Khô lâu như ăn uống, răng kêu lên canh cách, thể nội hắc quang phun trào thành tiếng như gầm gào, hắc quang trong mắt lúc mờ lúc tỏ.

Ngụy Tác gơ tay búng nhanh, từng làn lục sắc quang phù không ngừng hiện hình, ngưng thành lục sắc quang điểm và lục sắc khô lâu đầu, không ngừng giáng vào khô lâu.

Hơn hai canh giờ sau, Ngụy Tác dừng thi pháp, khí tức trên mình khô lâu và thể nội hắc quang tựa hồ mạnh hơn nhiều.

Mãn ý quan sát một lục, Ngụy Tác thu khô lâu lại.

“Long khí vi dẫn, thiên long vạn khiếu, vạn cổ tinh thần, tôi luyện pháp thân!...”

Thân thể gã lại lơ lửng, bày thành long hình, tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật.

Một ngày sau, tổ hợp đầu óc đan giản Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân về động phủ.

Rồi gã lại rời nhà, lấy mấy thứ đã đặt từ hai ngày trước, quay về địa hỏa lô phòng cho Chân Sùng Minh không ngừng luyện chế Bồ thiên đan.

Mấy hôm tiếp theo, Ngụy Tác giao nhiệm vụ nuôi dưỡng Diệt tiên đằng đã trưởng thành trong sơn cốc cho Chu Tiểu Xuân, còn gã toàn lực tu luyện Hắc minh cốt quân, nuôi dưỡng Diệt tiên đằng ở sau núi và tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật.

Ba mươi ngày sau, trên dốc núi sau động phủ của Ngụy Tác, số lượng Diệt tiên đằng đã là ba mươi hai nhánh. Trong số này, trừ hơn mười nhánh vì thời gian còn ngắn nên mỗi ngày vẫn cần huyết nhục yêu thú thì hơn hai mươi nhánh đã dài hơn bốn trăm trượng.

Diệt tiên đằng trong sơn cốc phía trước sinh trưởng thập phần kinh nhân, có lục sắc tinh thạch đên mỗi nhánh mọc thêm được năm, sáu trượng, không cần vùi cả ba viên lục sắc tinh thạch dưới mỗi gốc, một viên là được.

Được Ngụy Tác chỉ dẫn, Chu Tiểu chú ý nuôi dưỡng năm nhánh Diệt tiên đằng.

Gã đã cân nhắc, Diệt tiên đằng hiện tại cần bốn, năm nhánh mới có thể uy hiếp được tu sĩ Kim đan kỳ.

Năm nhánh Diệt tiên đằng quán đến, chỉ cần Kim đan tu sĩ không tránh được thì những nhánh khác sẽ cuốn tới, dù có mấy món đạo giai pháp bảo, cũng không chống nổi.

Hiện tại năm nhánh Diệt tiên đằng đã dài quá bốn trăm hai mươi trượng, từ đỉnh núi mọc thêm, gần như bảo vệ được cả thính không sau núi.

...

Hôm đó, trong cửa động phủ Ngụy Tác đột nhiên vang lên tiếng gầm đáng sợ, tựa hồ một ma vương đã thành công thoát khỏi phong ấn.

Chỉ thoáng sau, âm thanh tắt lịm.

Chừng hơn nửa canh giờ sau, Ngụy Tác, Cơ Nhã và Hàn Vi Vi, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân được Thanh hoàng hồ lô kích phát ắt một linh khí bao phủ, rời Tiểu Dạ sơn. Ngụy Tác kích phát Ly Hỏa phẳng, lướt về Linh Nhạ thành.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

410. Chương 410: Kịch Hay Bắt Đầu

Buổi trưa, truyền tông pháp trận lóe linh quang, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân lần lượt ra khỏi truyền tông pháp của Linh Nhạc thành.

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân vẫn ăn vận như trước, Hàn Vi Vi mặc ngân sắc pháp y mà Ngụy Tác luyện chế cho, Cơ Nhã mặc tử sắc cung trang, cả hai đều dùng lớp sa mỏng ngăn cản được thần thức tra xét.

Ngụy Tác mặc một tấm thanh bố pháp y ngoài Thanh minh pháp y, dùng dịch dung đan hóa trang thành một trung niên đại hán, trông như tán tu mặt rệp.

Ra khỏi pháp trận, gã tỏ vẻ không yên tâm, còn dặn dò Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân mấy câu. Cả hai vỗ ngực đảm bảo sẽ hoàn thành.

Ngụy Tác lại sang một truyền tông pháp trận khác, giao nạp linh thạch phí dụng rồi linh quang lóe sáng, tan biến trong truyền tông pháp trận.

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân, Cơ Nhã và Hàn Vi Vi, đều tách ra, thông thả đến Trân Bảo các.

Lúc đó tuyệt đại đa số tu sĩ chuẩn bị xuất thành kiểm linh thạch, thông thường tu sĩ đều chuẩn bị đan dược hoặc pháp khí, cũng là lúc Trân Bảo các và các tiệm của Linh Nhạc thành làm ăn tốt nhất.

Nhưng lúc sinh ý thừa thốt, tiệm số một số hai trong thành như Trân Bảo các cũng chỉ có năm, sáu đệ tử phụ trách tiếp đãi, lúc này trong đại sảnh Trân Bảo các có mười đệ tử đang bận rộn, trong sảnh có mười lăm, mười sáu tu sĩ đang mua bán.

Chân Sùng Minh vào đại sảnh Trân Bảo các, cơ hồ mới qua ngưỡng cửa thì đã kêu rống lên, “Chưởng quỹ đâu, chưởng quỹ đâu?”

“Ai? Vào đây mà còn nghênh ngang như vậy?”

Mọi điểm viên và tu sĩ Trân Bảo các đều quay lại.

Chân Sùng Minh lại bực bội kêu lên, “Ngần ra cái gì, chút sinh ý này làm làm gì, mau gọi chưởng quỹ ra cho ta.”

Điểm viên Trân Bảo các thấy rõ Chân Sùng Minh thì không dám tỏ vẻ không vui, một người cò bước lên hành lễ, chào hỏi, “Xin hỏi tiền bối muốn mua gì? Vật bình thường thì bọn tại hạ có thể quyết, không cần phiền đến chưởng quỹ.” Chân Sùng Minh là tu sĩ Phân niệm cảnh, hắc sắc pháp y cũng là linh giai trung phẩm pháp y, xem ra rất có lai lịch.

Nhưng trong tiệm còn hai tu sĩ cũng là tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng, tại thành trì như Linh Nhạc thành thì tu sĩ Phân niệm cảnh là cấp có thể tung hoành, như Ngụy Tác khi trước còn ở trong thành, thấy một tu sĩ Phân niệm cảnh là phải cực kỳ cung kính. Hai tu sĩ này nhướng mày, hừ lạnh, “Thế nào, tiểu sinh ý không phải sinh ý hả, vị đạo hữu này, việc gì cũng phải có thứ tự trước sau.”

“Thứ tự trước sau cái rắm chó gì, quyền đầu của ai to hơn thì người ấy đến trước.” Chân Sùng Minh nhướng đôi mày rậm, cầm hai món linh giai thượng phẩm pháp bảo, một phòng ngự một tiến công mà Ngụy Tác cho ra, tỏ vẻ hung thần ác sát: “Nếu các người thấy quyền đầu to hơn, pháp bảo tốt hơn ta thì ta để các người đến trước, nếu không thì im miệng, đừng để sau này khó nhìn mặt nhau ở ngoài.”

“Linh giai thượng phẩm pháp bảo?!”

Đại đa số tu sĩ trong tiệm đều có kiến thức, có người chột khê kinh hô, hai tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng hơi biến sắc, không dám nói gì thêm. Tu sĩ Phân niệm cảnh có một món linh giai pháp bảo đã là không tệ, như Chân Sùng Minh có một món pháp bảo phòng ngự linh giai thượng phẩm và một món pháp bảo tiến công linh giai thượng phẩm, đối phó hai Phân niệm cảnh nhất trọng tu sĩ cũng không thành vấn đề.

“Ta không mua mà đến bán.” Thấy những người khác không nói gì, Chân Sùng Minh hăm hừ, “Các người nói lắm thế, chắc muốn xem ta có thứ gì mới vào gọi chuông quỹ hả? Vậy ta cho các người xem.” Y vỗ lên nẹp bảo nang lấy ra một thi thể yêu thú cao gấp mấy thân người.

Yêu thú này có một cái đầu kỳ lân, trên đầu có hai cái chân tròn xoe, thân thể lớn hơn thùng nước mọt ra bốn ngọn trảo. Lục cấp cao giai yêu thú này, vẩy trên mình đều màu xanh trắng trong suốt, trông như dùng ngọc thạch điêu khắc thành. Ngay cả hai con mắt thô lỗ cũng như ngọc thạch. Nếu yêu thú này bắt động thì cảm giác tạo cho người ta là một con rồng bằng ngọc.

Khí thể cao giai yêu thú đặc hữu từ mình cự hình yêu thú dấy lên.

“Đây là... Ngọc cốt yêu long!”

“Lục cấp cao giai yêu thú!”

“Nguyên liệu của yêu thú này tệ nhất cũng có thể luyện chế được linh giai thượng phẩm pháp bảo, thậm chí là đạo giai pháp bảo!”

Thi thể yêu thú vừa được lấy ra, tu sĩ tại trường đều triệt để biến sắc, mấy điểm viên và đệ giai tu sĩ thậm chí sợ hãi lùi lại mấy bước.

“Thế nào, không đủ để mời chuông quỹ ra hả?” Chân Sùng Minh hừ lạnh.

“Tiền bồi đợi một chút, văn bồi sẽ mời chuông quỹ ra.” Chân Sùng Minh hừ lạnh, một điểm viên nói xong, chạy nhanh vào trong.

Chân Sùng Minh không thu Ngọc cốt yêu long thi thể chiếm mất gần nửa đại sảnh, nghênh ngang đứng cạnh nó chờ đợi.

“Đây là yêu thú gì... đáng sợ quá!”

“Yêu thú này long hình, chết rồi còn khí thể này, ít nhất cũng lục cấp trung giai trở lên!”

Ngọc cốt yêu long quá bắt mắt, cơ hồ mỗi tu sĩ đi qua Trân Bảo các đều chú ý đến, càng lâu thì tu sĩ đổ về Trân Bảo các xem náo nhiệt càng nhiều.

“Ngọc cốt yêu long! Quả chân là Ngọc cốt yêu long thành niên!”

Thoáng sau một trung niên bạch sam tu sĩ đi nhanh ra, tu sĩ này mặt mũi gầy gò, mắt hơi lõm vào, trông có vẻ rất có tâm kế. Thấy Ngọc cốt yêu long trong đại sảnh, trung niên bạch sam tu sĩ giật mình rồi ôm quyền chào Chân Sùng Minh, “Tại hạ Dư Phong Bình, chuông quỹ ở đây, vị đạo hữu này xưng hô? Thế nào? Định bán Ngọc cốt yêu long cho bản các?”

“Tại hạ họ Chân.” Chân Sùng Minh nghênh ngang nhìn trung niên bạch sam tu sĩ nói to: “Trân Bảo các chuông quỹ không phải Cơ Nhã hả? Mỗ nghe nói Cơ chuông quỹ là đại mỹ nữ nổi danh nên mới đến đây bán đồ. Sao lại biến thành nam nhân?”

Lúc đó số tu sĩ tụ tập tại Trân Bảo các xem náo nhiệt đã tới hơn trăm người, còn nhiều tu sĩ nữa đang đổ tới góp vui, lục cấp cao giai yêu thú tương đương với Kim đan kỳ đại tu sĩ, đối với tuyệt đại đa số tu sĩ thì cả đời khó gặp. Chân Sùng Minh nói vậy, nhiều tu sĩ bật cười, có người không nén được lên tiếng: “Huynh đệ, muộn rồi, lấy được yêu thú này quá muộn, Cơ Nhã đã lấy người ta rồi.”

“Cái gì? Cơ Nhã đã gả cho người ta? Lại không đợi ta.” Chân Sùng Minh làm như thật, trợn tròn mắt kêu lên.

“Vị đạo hữu này, đại chuông quỹ từ ba năm trước đã gả cho Đông Dao thắng địa.” Trung niên bạch sam tu sĩ liếc Chân Sùng Minh, theo y chắc Chân Sùng Minh là kẻ ngốc điển hình.

“Con bà nó chứ, Cơ Nhã cũng không gặp thì chán chết.” Chân Sùng Minh tỏ ra cực buồn, tựa hồ không muốn làm sinh ý nữa, định thu Ngọc cốt yêu long lại.

“Nếu đạo hữu muốn gặp Cơ Nhã chưởng quỹ, tại hạ có thể sắp xếp.” Trung niên bạch sam tu sĩ mục quang hơi lóe lên, đi lên hai bước, “Ngọc cốt yêu long này, bản các sẽ đưa ra giá khiến đạo hữu mãn ý.”

Chân Sùng Minh hưng phấn hẳn, “Vây hả, thật chứ?”

“Đương nhiên, chỉ cần đạo hữu ở lại bản các mấy ngày thì có thể sắp xếp.” Trung niên bạch sam tu sĩ bình tĩnh như thường gật đầu, thật ra thầm cười lạnh, lúc đó sẽ đưa người xuống suối vàng gặp Cơ Nhã.

“Được!” Chân Sùng Minh vỗ đùi, “Ngọc cốt yêu long này đáng giá bao nhiêu linh thạch?”

“Năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch, thế nào?” Trung niên bạch sam tu sĩ bình tĩnh như thường ra giá. Thông thường, Ngọc cốt yêu long e không đạt mức này nhưng lúc này trong mắt trung niên bạch sam tu sĩ, Chân Sùng Minh không khác gì người chết, che thêm linh thạch cũng chỉ như gửi vài ngày là thu lại.

“Nhiều quá! Xem ra Trân Bảo các quyết mua được yêu thú này!”

“Cũng đúng, nếu dùng yêu thú này luyện chế được đạo giai pháp bảo, mở phách mại hội thì không biết sẽ thu hút bao nhiêu cao giai tu sĩ...”

Cái giá được đưa ra, mọi tu sĩ bàn luận nhao nhao.

“Năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch, thành giao.” Chân Sùng Minh có vẻ mãn ý gật đầu, “Dư chưởng quỹ trả giá cũng khá, mỗ còn vật nữa cần bán.”

“Hả? Còn gì nữa?” Trung niên bạch sam tu sĩ sáng mắt lên.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

411. Chương 411: Người Chi Trả Linh Thạch Đi

“Trả linh thạch mua Ngọc cốt yêu long đã.” Chân Sùng Minh chỉ vào Ngọc cốt yêu long, “Không thì bàn xong mà các vị không đủ linh thạch thì sao.”

“Hả? Chân đạo hữu đợi một chút.” Trung niên bạch sam tu sĩ với gật đầu một đệ tử, mỉm cười: “Chân đạo hữu yên tâm, nhiều không nói chứ mấy trăm vạn hạ phẩm linh thạch thì gom đủ ngay.”

“Mấy trăm vạn linh thạch mà cũng phải gom mới đủ.” Chân Sùng Minh gật đầu, bất quá không lấy ra mà đợi linh thạch đưa đến.

“Mấy trăm vạn linh thạch mà cũng phải gom mới đủ? Khẩu khí sao lớn thế? Y còn đồ gì tốt nữa.” Càng lúc càng có đông tu sĩ bu lại xem, càng hưng phấn, càng chờ mong.

Trung niên bạch sam tu sĩ nghe Chân Sùng Minh nói vậy, mắt hơi ánh lên nhưng vẫn bình tĩnh như thường.

“Chân đạo hữu, đây là năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch, đếm kỹ đi.” Thoáng sau, đệ tử Trân Bảo các đi nhanh vào, đưa hai nạm bảo nang cho trung niên bạch sam tu sĩ, đoạn trung niên bạch sam tu sĩ đưa cho Chân Sùng Minh một cái, cái còn lại cho vào tay áo.

“Dư chưởng quỹ sáng khoái, Trân Bảo các có chữ tín như thế, không cần đếm.” Chân Sùng Minh cho nạm bảo nang đựng linh thạch vào, lại vỗ lên nạm bảo nang, dồn chân nguyên vào, ngân quang lóe lên, lấy ra hai thi thể ngân lân yêu thú.

“Đây là yêu thú gì?”

“Là nhân hình yêu thú!”

“Khí tức hoàn toàn không kém gì Ngọc cốt yêu long, phẩm giai ít nhất cũng lục cấp cao giai!”

“...”

Hai con ngân lân yêu thú được lấy ra, mọi tu sĩ xông xáo, trung niên bạch sam tu sĩ cũng tỏ rõ thần sắc chấn kinh.

Tuy y không biết hai con ngân lân yêu thú là loại gì nhưng khẳng định phẩm giai tuyệt đối không kém Ngọc cốt yêu long.

“Đúng rồi, còn một con nữa lấy nốt ra, ra giá cho cả ba con. Xong thì bàn sang món khác.” Chân Sùng Minh vỗ trán, tựa hồ nghĩ ra, lại lấy từ nạp bảo nang ra một con yêu thú.

Yêu thú này là song đầu yêu thú Ngụy Tác lấy được tại Đạo Huyền điện. Đẳng cấp của nó không kém gì ngân lân yêu thú.

“Yêu thú gì đây?”

“Xem da và khí thể thì yêu thú này hình như còn lợi hại hơn hai con yêu thú kia.”

“A, y cũng chỉ tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, sao lại có phẩm cao giai yêu thú như thế. Hai con thể này cộng lại, Kim đan kỳ đại tu sĩ cũng không phải địch thủ!”

Song đầu yêu thú được lấy ra, mọi tu sĩ đều hít một hơi lạnh.

“Chân đạo hữu, thứ cho tại hạ mắt kém, chỉ biết ba yêu thú này phẩm giai không kém hơn Ngọc cốt yêu long, còn là yêu thú gì thì Chân đạo hữu có thể nói rõ chẳng, để tại hạ tăng tiến kiến thức.” Trung niên bạch sam tu sĩ nhìn ba yêu thú, không nén được hỏi.

“Những thứ đó mà không biết mà dám mở tiệm, dám làm chưởng quỹ? Ba thứ này mà không biết thì thứ này chắc càng không?” Trung niên bạch sam tu sĩ nói vậy, vốn khá vừa lòng với y nhưng Chân Sùng Minh lại cau mặt, ngữ khí bất thiện buông ra một câu rồi vỗ lên nạp bảo nang, lấy ra một vật trắng muốt lớn có trái trứng ngỗng.

Vật này tròn xoe, có nhiều vết nứt và phù văn huyền ảo lưu chuyển, lấp lánh hà quang và khí tức rợn người.

“Đây là cái gì?!”

Vật này lấy ra khiến mọi tu sĩ đều rung mình, nhất là những người đứng gần Chân Sùng Minh đều lùi lại. Khí tức của vật đó khiến họ không chịu nổi, như sắp bị hủy diệt đến nơi.

Trung niên bạch sam tu sĩ biến sắc, Chân Sùng Minh lấy ra vật đó tạo cho y cảm giác là một viên kim đan. Nhưng kim đan cỡ đó phải là của tu sĩ Kim đan cảnh lưỡng trọng tu luyện công pháp lợi hại, viên kim đan này tựa hồ đã bị luyện chế thành pháp khí lợi hại cực độ nào đó, lúc nào cũng có thể nổ tung.

“Biết vật này không?” Chân Sùng Minh lấy ra một vật, tỏ vẻ khinh thường nhìn trung niên bạch sam tu sĩ.

“Lẽ nào là pháp khí luyện chế từ kim đan của đại tu sĩ?” Trung niên bạch sam tu sĩ hít sâu một hơi, do dự một chốc.

“Con bà nó chứ, vẫn là người không biết, lẽ nào còn cần ta bảo nữa. Cho người biết, ta ghét nhất là bàn sinh ý với kẻ không có kiến thức, ghét nhất kẻ ngu xuẩn. Không bán nữa, những thứ này bán cho tiệm khác. Trần Bảo các chỉ có hư danh, không ai có kiến thức.” Chân Sùng Minh cực kỳ khinh bỉ mồm linh thạch đại vừa nhận ra, tựa hồ cả Ngọc cốt yêu long cũng không bán cho Trần Bảo các nữa.

“Y rất có cá tính, xem ra có vẻ không thông minh lắm mà lại ghét người ngốc.”

“Đầu óc y có vẻ không linh hoạt. Trần Bảo các lần này mất mặt quá. Bất quá hiện tại Cơ Nhã gả vào Đông Dao thắng địa, hậu đãi của Trần Bảo các không phải Đông Dao thắng địa là gì, nghe nói Đồng Thanh Y hay chấp vật, hẹp hòi cực độ, y không sợ Đông Dao thắng địa trả thù?”

Chân Sùng Minh làm vậy khiến mọi tu sĩ tròn mắt.

Trung niên bạch sam tu sĩ biến sắc, mắt lóe sát cơ nhưng một giọng lạnh băng từ góc cửa cất lên, “Ai nói Trần Bảo các chỉ có hư danh, không ai có kiến thức?”

“Là ta, thế nào, ta đứng ở đây này, người ngốc hử!” Chân Sùng Minh nói đoạn ngoái lại.

“À!” Mọi tu sĩ tại trường nhận ra người nói là một nữ tu mặc tử sắc cung trang.

Nàng ta tuy che mặt bằng sa mỏng nhưng dáng vẻ cũng tạo cho người ta cảm giác phong hoa tuyết đại.

“Con bà nó chứ, vẫn là một nữ tu.” Chân Sùng Minh vò đầu nói to, “Người là ai mà nói hộ cho Trần Bảo các, thế nào, người là người Trần Bảo các hử?”

Tử y nữ tu không đáp mà cởi lớp sa mỏng trên mặt xuống.

Mọi tu sĩ đều sáng bừng mắt, nhiều người nghẹt thở, cảm giác nữ tu này nồn nà như ngọc, diễm lệ kinh nhân. Trên mình nàng ta tự nhiên phát ra khí tức băng lãnh cao quý khiến người ta không dám có ý khinh nhờn.

“Cơ Nhã!”

Chợt có người hô lên với vẻ không dám tin.

Trung niên bạch sam tu sĩ và mọi điểm viên Trần Bảo các đều co rút tròn mắt, bắt giác tỏ rõ nét không dám tin.

“Cơ Nhã! Là Cơ Nhã!”

Mọi tu sĩ xôn xao.

Có tu sĩ tại trường từng thấy mặt Cơ Nhã còn tuyết đại đa số chưa hề, những người chưa từng gặp đó lúc này đều khẳng định đây là Cơ Nhã, vì dung nhan này mà không phải là Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ thì không còn thiên lý nữa.

“Cơ Nhã về Trần Bảo các rồi!”

“Cơ Nhã hiện tại đang ở đại sảnh Trần Bảo các!”

Nhất thời, tin tức như mọc cánh lan khắp Linh Nhạc thành, tuyết đại đa số tu sĩ nghe được đều đổ về Trần Bảo các.

“Cơ Nhã? Người là Trần Bảo các đại chương quỹ Cơ Nhã? Mẹ ơi, quả nhiên đẹp thật.” Chân Sùng Minh như thể lần đầu nhìn thấy Cơ Nhã, “Không phải Cơ Nhã đã đến Đông Dao thắng địa? Sao lại ở đây?”

“Các người sẽ nhanh biết thôi.” Cơ Nhã băng lãnh lên tiếng, từ từ đi tới, các tu sĩ tự động tránh đường.

“Cơ Nhã đại chương quỹ hiện thân thì sinh ý còn bàn được.” Chân Sùng Minh cười ha hả: “Bất quá Cơ Nhã đại chương quỹ, thật sự cần mấy thứ này?”

Lúc đó, trung niên bạch sam tu sĩ mới định thần, thăm ra hiệu cho một điểm viên. Điểm viên cũng tỉnh lại, lén lút ra ngoài.

Cơ Nhã khước tựa hồ không chú ý đến chuyện vụn vặt đó, gạt đầu, không hề thừa lời, “Hai con ngân lân yêu thú chắc là biến chủng Lam diện tu la, yêu thú lục cấp cao giai trở lên, song đầu yêu thú tên Đâu suất song thủ yêu, cũng là lục cấp cao giai thủy hệ yêu thú, thượng cổ dị chủng. Bất quá yêu thú này là trưởng lão yêu thú tiền giai, khí tức khác với bình thường.”

“Đâu suất song thủ yêu! Đúng thế, là Đâu suất song thủ yêu! Ta đọc được ở cổ tịch về yêu thú này!” Trong số người xem, có tu sĩ kêu lên.

“Còn viên đan kia là Tuyệt diệt kim đan dùng kim đan của đại tu sĩ luyện chế.” Cơ Nhã không hề ngừng lời, “Pháp khí này mà kích phát, uy năng chỉ hơn chứ không kém tự nổ kim đan. Tuyệt diệt kim đan của người e là tu sĩ Kim đan tam trọng vị tất chống nổi.”

“Tuyệt diệt kim đan! Là pháp khí thượng cổ!” Chung quanh lại vang lên tiếng tu sĩ kinh hô. Trung niên bạch sam tu sĩ biến sắc hơn mấy phần, mắt ánh lên như đang tính toán.

“Được! Cơ Nhã đại chưởng quỹ kiến thức quả nhiên bất phàm, xem ra mỗi coi thường Trân Bảo các.” Chân Sùng Minh cười ha hả, đặt Tuyệt diệt kim đan vào tay Cơ Nhã, “Pháp bảo này và yêu thú, mỗi bán hết cho các vị. Gặp được Cơ Nhã đại chưởng quỹ, Cơ Nhã đại chưởng quỹ lại có kiến thức đến thế thì giá tiền thấp một chút cũng được.”

“Được!” Cơ Nhã gật đầu không chối, cầm lấy Tuyệt diệt kim đan rồi dùng nạp bảo nang thu Ngọc cốt yêu long và ba yêu thú lại, lạnh lùng nói, “Ba con yêu thú và viên Tuyệt diệt kim đan, hai trăm năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch. Thêm nữa thì Trân Bảo các kim thiên không đủ, Chân đạo hữu, thế nào?”

“Không thành vấn đề.” Chân Sùng Minh cười ha hả, đáp ứng.

“Vậy thì, Dư chưởng quỹ, mau đếm linh thạch trả cho y.” Cơ Nhã gật đầu, băng lãnh bảo trung niên bạch sam tu sĩ.

-o0o-

[/B]

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

412. Chương 412: Thiên Sâm Chân Nhân

“Cơ đại chưởng quỹ, trả linh thạch tất nhiên không thành vấn đề, nhưng có việc cần bàn.” Trung niên bạch sam tu sĩ bình tĩnh như thường.

Cơ Nhã lạnh như băng sương liếc trung niên bạch sam tu sĩ, “Bàn việc gì?”

“Thế này.” Trung niên bạch sam tu sĩ nhạt giọng: “Với thân phận của Cơ đại chưởng quỹ tất nhiên do Cơ đại chưởng quỹ quyết nhưng đã giả đến Đông Dao thắng địa, không quản sinh ý của Trân Bảo các lâu rồi, hiện tại Trân Bảo các đại chưởng quỹ là mồi, hiện tại mồi trả linh thạch, những thứ này phải do Trân Bảo các giữ, Trân Bảo các là Trân Bảo các, Đông Dao thắng địa là Đông Dao thắng địa.”

“Thế nào, người tưởng ta nuốt mấy thứ này?” Cơ Nhã không nhiều lời, lạnh lùng nhìn trung niên bạch sam tu sĩ.

“Không hề.” Trung niên bạch sam tu sĩ nghiêm mặt: “Tại hạ là Trân Bảo các chưởng quỹ, tất nhiên phải lo cho, Cơ đại chưởng quỹ chắc hiểu được.”

“Nói hay lắm!”

Một giọng nói yêu kiều vang lên.

“Ai đây?”

“Đây là Trân Bảo các đại tiểu thư Hàn Vi Vi, sư muội của Cơ Nhã.”

Nhiều tu sĩ tại trường kinh ngạc, Hàn Vi Vi mặc pháp y vàng pha bạc, cười cười đi đến chỗ Cơ Nhã.

Hàn Vi Vi xuất hiện tại, trung niên bạch sam tu sĩ lại biến sắc, nhưng nở nụ cười lạnh.

“Hàn đại tiểu thư nghe nói tình như thư muội với Cơ Nhã, sao ngữ khí lại như giúp cho Dư chưởng quỹ, chống đối Cơ Nhã thì phải?”

“Pháp y của Hàn đại tiểu thư sao mà linh quang kinh nhân như thế, lẽ nào là đạo giai pháp bảo!?”

Trong khi tu sĩ tại trường bàn luận thì Hàn Vi Vi mỉm cười: “Trân Bảo các và Đông Dao thắng địa, tất nhiên ai lo nhà nấy, nhưng ta mua vật này cho sư thư thì lại khác. Dư chưởng quỹ, trả linh thạch đi.”

“Đại tiểu thư nói vậy, tại hạ tuân mệnh.” Trung niên bạch sam tu sĩ nhìn Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã rồi lấy ra nạp bảo nang, ném cho Chân Sùng Minh, “Linh thạch trong này chắc đủ rồi.”

“Họ Dư này cũng khá, lại nhịn được.” Trung niên bạch sam tu sĩ làm thế, Hàn Vi Vi cười lạnh nói.

Trung niên bạch sam tu sĩ mắt lóe lên, thần sắc không hề thay đổi, “Không biết đại tiểu thư nói vậy là sao?”

Hàn Vi Vi cười lạnh, định lên tiếng thì một giọng nói mang theo uy nghiêm vô thượng như từ chín tầng trời vọng xuống: “Có tu sĩ giết người cướp của tại Linh Nhạc thành trung, giết cả đệ tử Thiên Nhất môn, mọi tu sĩ tại Linh Nhạc thành từ giờ không được xuất thành, trong vòng nửa canh giờ phải về chỗ ở, mọi tu sĩ mới tạm thời đến Linh Nhạc thành, chưa chính thức cư trú, cũng trong nửa canh giờ phải đến quảng trường ở thành bắc. Ai vi phạm, giết!”

“Gi hử! Có kẻ giết người cướp của trong Linh Nhạc thành, giết cả đệ tử Thiên Nhất môn?”

“Chỉ chân nguyên của Kim đan kỳ đại tu sĩ mới phát ra được âm thanh như sấm động chín tầng trời, mới uy nghiêm như thế. Y giết bao nhiêu đệ tử Thiên Nhất môn mà cả Kim đan kỳ đại tu sĩ cũng bị kinh động!”

Giọng nói vang lên, cả Linh Nhạc thành, cả tu sĩ tụ tập tại Trân Bảo các đều biến sắc, cùng ngẩng nhìn, mấy trăm dải độn quang từ sơn môn Thiên Nhất môn bắn ra, quanh bốn thành môn có mười mấy đạo độn quang lượn vòng.

“Nửa tuần hương, đi cho mau! Lúc này mà chạm đến Thiên Nhất môn, chưa biết chừng sẽ là họa sát thân.”

Nhất thời, tu sĩ cả Linh Nhạc thành biến sắc chạy về chỗ ở hoặc thành bắc quảng trường, tích tắc sau quanh Trân Bảo các sạch bóng tu sĩ, ở cửa chỉ còn lại Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân này giờ chưa làm gì.

Trung niên bạch sam tu sĩ hé nụ cười đắc ý âm hàn cực độ.

“Cơ đại trưởng quỹ, Hàn đại tiểu thư, không ngờ các vị chưa chết.” Cười lạnh nhìn quanh, trung niên bạch sam tu sĩ nheo mắt, “Bất quá các vị không ngờ Thiên Nhất môn cũng nhúng vào hử?”

Mấy dải độn quang đáp xuống ngoài Trân Bảo các.

Mấy dải độn quang là tu sĩ Thiên Nhất môn, khí tức đều hùng hậu, tu vi Phân niệm cảnh lưỡng tam trọng trở lên, nhưng đáp xuống thì không xông vào mà tản ra như hộ vệ Trân Bảo các.

Tiếp đó, chỉ mấy tích tắc sau, uy áp hùng hậu từ trên không bao trùm cả Trân Bảo các.

Hoàng sắc quang hoa lóe lên, một lão giả râu tóc trắng xóa, diện mạo thanh thoát, mặt mũi lạnh tanh đi vào đại sảnh.

Bạch phát lão giả mặc kim sắc pháp y chứa đầy lưu diễm phù văn, linh quang lóe sáng, trên mình ánh lên hoàng sắc linh khí còn hơn cả linh quang của pháp y ngưng thành hình nhân sâm kỳ dị.

Linh khí hóa hình!

Bạch phát kim sam lão giả là một Kim đan kỳ đại tu sĩ, tu luyện một hệ công pháp không hề thấp cấp, không chỉ linh khí ngưng thành hình dạng đặc biệt mà một linh khí tức cũng cực kỳ nồng hậu.

“Dư Phong Bình, Đông Dao thắng địa các ngươi không phải nói chúng tan xương rồi hử? Sao còn xảy ra việc này!” Vào đại điện Trân Bảo các, bạch phát lão giả tỏ vẻ mắt cao quá trán, cao cao tại thượng, chỉ liếc bọn Cơ Nhã rồi coi như họ không tồn tại, tỏ vẻ không vui nhìn bạch sam trung niên tu sĩ.

“Sư tôn hao phí một món dị bảo, khiến truyền tông không gian trong truyền tông pháp trận tan vỡ mà các ngươi vẫn sống sót.” Trung niên bạch sam tu sĩ với hành lễ bạch phát lão giả, cười lạnh: “Xem ra các ngươi đã gặp may, quay về định trả thù hử.”

“Chúng không đáng lo nhưng việc này liên quan đến danh dự tông môn, nếu đồn ra, Thiên Nhất môn sẽ đối phó với việc Linh Nhạc thành giảm bớt cửa tiệm, giảm bớt số tu sĩ định cư, việc này thập phần nghiêm trọng.” Bạch phát kim sam lão giả trong mắt lóe lên hàn quang, mặt mũi lạnh tanh nói.

“Thiên Sâm tiên bối nói đúng, may mà tiên bối xử lý kịp thời, chúng chưa kịp nói gì, chưa làm lớn chuyện lên.” Trung niên bạch sam tu sĩ vội nói, “Hiện tại vẫn bối thấy nên tra xem chúng định làm gì, còn đồng bọn không để làm rõ mọi việc.”

“Còn nữa.” Trung niên bạch sam tu sĩ đột nhiên nhớ ra: “Trong tay chúng có một viên Tuyệt diệt kim đan dùng kim đan của Kim đan tu sĩ luyện chế. Chúng chắc dựa vào bảo vật này nên mới dám sinh sự. Lúc đó đi với chúng còn một nam tu, vì y bất thiếu chủ nên sư tôn vẫn bối mới sử dụng dị bảo đó.”

“Tuyệt diệt kim đan? Tu sĩ Phân niệm cảnh có pháp khí đó thì sao?”

Bạch phát kim sam Thiên Sâm chân nhân mặt mũi lạnh tanh hừ lạnh, không nhiều lời, thần thức uy áp ép tới bọn Cơ Nhã và Hàn Vi Vi.

“Ta và Dư chưởng quỹ bàn chuyện, các người đã nghe rõ? Nam tu đó ở đâu?” Đồng thời, Thiên Sâm chân nhân cất giọng mang theo vô thượng uy áp.

“À!” Theo Thiên Sâm chân nhân tưởng tượng, bị thần thức uy áp của lão dồn xuống, bọn Cơ Nhã sẽ nhanh chóng bị khống chế mới đứng nhưng lão ngăn người vì Hàn Vi Vi và Chân Sùng Minh, Chu Tiểu Xuân đều run người nhưng Cơ Nhã bất động, ti không hề ảnh hưởng.

“Thiên Sâm chân nhân, chỉ bằng vào ông chưa có tư cách nói thế với ta.” Cơ Nhã liếc Thiên Sâm chân nhân, cầm Tuyệt diệt kim đan lên nhặt giọng, “Còn y thì các vị không cần nóng lòng, y sắp đến gặp mặt các vị rồi.”

...

“Không phải chứ?”

Bọn Thiên Sâm chân nhân không ngờ là Ngụy Tác đang đứng trước một truyền tông pháp trận, đang tròn mắt.

Gã ăn vận theo kiểu hủ nho mặt rệp, trông không có gì đặc biệt, lại đang ở Thất Tinh thành.

Lúc đó, tu sĩ hơi cao cấp một chút trong thành tựa hồ cảm ứng được, ngẩng nhìn về sơn môn Đông Dao thắng địa.

Tầng không Đông Dao thắng địa vốn trong trẻo đột nhiên xuất hiện nhiều dải mây khiến bầu trời u ám hẳn.

“Oành!”

Một đạo lục sắc hà quang quang trụ, đột nhiên từ Đông Dao thắng địa bắn lên trời cao.

Mây trên không tụ lại thành hình nón, các loại thiên địa nguyên khí cuộn cuộn.

“Kết đan, có người kết đan thành công!”

“Đông Dao thắng địa có người kết đan thành công!”

“Kim đan đại tu sĩ, Đông Dao thắng địa lại thêm một Kim đan đại tu sĩ!”

“Khẳng định là Lý Thiệu Hoa trưởng lão của Đông Dao thắng địa, nghe nói y sắp xung kích kim đan, không ngờ là thật, y đã kết đan thành công!”

Đạo lục sắc hà quang quang trụ kinh nhân dấy lên, ở Thất Tinh thành đều phản ứng, tuyệt đại đa số tu sĩ biến sắc.

“Không ngờ vô tình lại thế.” Ngụy Tác không ngờ lại gặp lúc Lý Thiệu Hoa đan thành công, bất quá gã còn cười hắc hắc, tựa hồ không lo lắng gì.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

413. Chương 413: Đã Nói Người Còn Không Tin

“Kim đan! Ha ha, sau cùng ta cũng kết thành kim đan!”

Trong một tĩnh thất của Đông Dao thắng địa, Lý Thiệu Hoa mặc mặc lục sắc pháp y cười lên điên cuồng. Trước mặt lão lơ lửng một viên lục sắc kim đan cỡ trứng chim câu, lấp lánh lục sắc hà quang.

“Nhỏ thế thì có gì mà đặc ý?”

Nếu Ngụy Tác mà ở cạnh y, thấy kim đan và dáng vẻ đó khẳng định sẽ không nén được mà nói vậy.

Nhưng lúc đó Lý Thiệu Hoa càng nhìn kim đan, càng thấy đặc ý.

Lão há miệng, lục sắc kim đan hà quang lóe lên, chui vào miệng, cơ hồ đồng thời, linh khí chảy ra ngưng thành lục sắc tiểu xà.

“Thần thức của ta hơn hẳn tu sĩ Kim đan nhất trọng! Kim đan của ta cũng hơn hẳn Trường Phong chân nhân và Thiên Sâm chân nhân!”

“Sau cùng ta cũng kết được kim đan! Trong mấy thành trì quanh đây, ta là vô địch!”

Lý Thiệu Hoa ngẩn ra rồi bật cười điên cuồng.

Ầm. Lão không mở cửa mà lục quang lóe lên, đánh sập tĩnh thất lao ra.

“Vù!”

Lý Thiệu Hoa hóa thành lục quang, vút lên trời.

Lão hóa thành lục sắc độn quang lao lên tầng không Đông Dao thắng địa, đúng lúc dải mây trên không tan đi, nhìn từ xa như dải mây bị lão nuốt chửng, khí thế cực kỳ kinh nhân.

“Mau nhìn kìa, y bay ra rồi!”

“Kim đan tu sĩ đúng là Kim đan tu sĩ, khí thế và uy áp lợi hại như thế, tu sĩ như ta thì y chỉ một ngón tay cũng giết được.”

“Lý trưởng lão nghe nói rất trẻ, hiện tại kết thành kim đan, tiền đồ vô lượng.”

“Đông Dao thắng địa có hai Kim đan kỳ đại tu sĩ! Tự Tinh tông không thể áp chế được nữa.”

Thấy thân ảnh Lý Thiệu Hoa xuất hiện trên không, tuyệt đại đa số tu sĩ Thất Tinh thành đều kính sợ.

“Cung hỉ Lý trưởng lão thành công kết đan, tấn thăng tu vi kim đan.”

Thình không Đông Dao thắng địa tựa hồ tối đi, đồng thời một giọng nói mang theo uy áp hùng hậu vang khắp Thất Tinh thành.

“Khẳng định là Kim đan tu sĩ Trường Phong chân nhân của Đông Dao thắng địa.”

“Kim đan đại tu sĩ, uy thế thật sự đáng sợ, nếu ta luyện đến mức Kim đan đại tu sĩ thì tốt quá.”

Giọng nói này khiến tuyệt đại đa số tu sĩ trong Thất Tinh thành chấn động tâm thần.

Trong mắt Lý Thiệu Hoa càng đặc ý.

Theo bối phận, Trường Phong chân nhân cao hơn lão hai bậc nhưng tông môn nào cũng lấy tu vi làm đầu, hiện tại lão vào Trường Phong chân nhân cùng có tu vi Kim đan nhất trọng, coi như ngang nhau. Trường Phong chân nhân không hiện thân mà chỉ lên tiếng chúc mừng, rõ ràng sợ cùng lộ diện, thanh thế bị lão chen ép, sẽ bị người Thất Tinh thành nhận ra Trường Phong chân nhân không bằng Lý Thiệu Hoa.

“Vô địch rồi! Ha ha, mấy thành trì quay đây không ai là đối thủ của ta, ta có thể tung hoành.”

Cực kỳ đặc ý cười vang, Lý Thiệu Hoa từ từ đáp xuống sơn môn Đông Dao thắng địa.

Trong sơn môn toàn là linh tuyến dị hoa, từng tòa điện vũ đẹp đẽ như tiên cảnh.

“Lý trưởng lão!”

Lý Thiệu Hoa đáp xưng, cơ hồ mọi trưởng lão Đông Dao thắng địa và đệ tử tinh anh đã xếp hàng cung nghênh, một tu sĩ tấn thăng Kim đan đại tu sĩ, tại tông môn nào cũng là đại sự.

“Lý trưởng lão quả nhiên kết đan thành công! Môn đang bế quan tại tiểu động thiên mật địa, có truyền khẩu dụ, mười ngày sau là ngày lành, sẽ cử hành điển lễ, mời tu sĩ các tông môn đến.”

Lý Thiệu Hoa bình tĩnh như thường gạt đầu.

“Sư tôn, đây là thư hỏa tốc mà Dư sư huynh mới sai người đưa về.” Một hoàng sam tu sĩ bước lên đưa một quyển da dê.

Một người đắc đạo, gà chó thăng thiên, Lý Thiệu Hoa tấn thăng Kim đan đại tu sĩ, địa vị thân truyền đệ tử của y tại tông môn cũng khác, nên nét mặt hoàng sam tu sĩ này hơn hớn.

“Cơ Nhã và Hàn Vi Vi chưa chết, đến Trân Bảo các gây sự?”

Mở quyển da dê ra nhìn, Lý Thiệu Hoa ánh lên kinh ngạc.

“Hay lắm, các người chưa chết thì bắt về, việc Cơ Nhã coi như giải quyết xong, Hàn Vi Vi cũng khá, có thể làm thị thiếp, trong kim đan đại lễ ta thuận tiện nạp thiếp, thị thiếp lại là Trân Bảo các đại tiểu thư, lúc đó có thể quang minh chính đại gộp Trân Bảo các vào Đông Dao thắng địa. Phân hiệu của Trân Bảo các thì cũng nên bàn bạc với hòa Thiên Sâm chân nhân, thay đổi hết.” Lý Thiệu Hoa cười lạnh đắc ý.

“Ta đi xử lý mấy việc.”

Đoạn thân ảnh Lý Thiệu Hoa loáng lên, rời Đông Dao thắng địa.

...

“Kim đan kỳ đại tu sĩ!”

“Vừa kết đan là y!”

“Linh khí hóa hình, là linh khí hóa hình của Kim đan tu sĩ?!”

“Hình như y đến truyền tông pháp trận...”

Tu sĩ Thất Tinh thành đều thấy Lý Thiệu Hoa đi trên đường.

“Vô địch rồi! Mấy thành trì quanh đây không ai là đối thủ của ta!” Lý Thiệu Hoa mặt mũi lạnh tanh nhưng trong lòng đắc ý không thể tả bằng lời.

Đi giữa vô vàn ánh mắt kính sợ, Lý Thiệu Hoa đến trước chỗ đặt truyền tông pháp trận trong Lạc Nguyệt thành.

Từ Thất Tinh thành đến Linh Nhạc thành, phải trung chuyển ở Lạc Nguyệt thành.

Lý Thiệu Hoa sắp đi qua cửa điện vũ đặt truyền tông pháp trận thì đột nhiên dừng lại.

Bên cạnh đó có một tu sĩ qua đường cũng đang đi vào khung cửa này, gã đang cúi đầu nghĩ ngợi gì đó, không hề chú ý đến Lý Thiệu Hoa.

Gã đến gần Lý Thiệu Hoa, như nghĩ đến việc không vui, lại còn nhổ nước miếng vào.

“Phù!”

Ngậm nước miếng dĩ nhiên không trúng Lý Thiệu Hoa nhưng va vào lục sắc linh khí của y thì tan thành vô hình, có điều Lý Thiệu Hoa sầm mặt ngay.

“Tên này không có mắt chắc, cả Kim đan kỳ đại tu sĩ mà không lưu ý.”

“Không xong, y thâm rồi!”

Lý Thiệu Hoa dọc đường đường chú ý, tu sĩ thấy cảnh này không một nghìn cũng tám trăm, ai cũng biến sắc, đồng tình với tu sĩ qua đường này.

Tu sĩ này mặc phở thông pháp y, trông cực kỳ mặt rệp, không có gì đáng để ý.

“Không phải chứ?”

Nhưng càng khiến tu sĩ nhìn thấy tròn mắt vì tu sĩ mặt rệp đó, thoáng nhìn cũng biết là tán tu không có bối cảnh gì, nhỏ nước bọt về phía Lý Thiệu Hoa xong thì lại còn định đi qua trước mặt lão, vào truyền tông pháp trận.

“Thế nào, người định đi qua mặt ta?” Chúng tu sĩ giật mình vì Lý Thiệu Hoa sầm mặt lên tiếng.

“Thế nào? Tiền bối bảo mõ?” Chúng tu sĩ suýt nữa bỏ chừng vì tu sĩ mặt rệp qua đường vẫn nhìn ngang nhìn dọc.

“Người nhỏ nước bọt vào ta, coi như ta không tồn tại mà định đi?” Lý Thiệu Hoa mắt lóe sát cơ lạnh giọng.

“Nhỏ nước bọt? Ban nãy? Thứ lỗi, mõ không chú ý, không hề cố ý.” Đoạn gã quay người định đi.

“Y muốn chết chắc?”

Mọi tu sĩ đều rợn tóc gáy, cho rằng đầu óc tu sĩ mặt rệp có vấn đề. Gặp một tu sĩ cùng cấp hoặc không bằng mình mà nói vậy còn được, nhưng đây là một Kim đan kỳ đại tu sĩ. Chỉ một câu rồi bỏ mặc đối phương thì Kim đan đại tu sĩ nào cũng không nuốt trôi.

“Người muốn chết!” Sát khí lăm liết từ mình Lý Thiệu Hoa phun ra, linh khí hóa thành lục sắc tiểu xà uốn éo như muốn cắn xé đối phương.

“Các hạ sao thế, mõ có việc gấp phải đi.” Lý Thiệu Hoa quát to nhưng tu sĩ mặt rệp có vẻ vội nên nổi giận: “Cái gì mà muốn chết, còn lằng nhằng đừng trách mõ giết người!”

“...” Gã nói vậy, mọi tu sĩ đứng ngoài đều tắt tiếng, trong mắt họ gã cũng đã là một thi thể.

“Được lắm!” Lý Thiệu Hoa giận quá hóa cười, “Hôm nay ta không để người đi khỏi, có thủ đoạn gì cứ đem ra giết ta đi.”

“Được! Đây là người bức ta.”

Tu sĩ mặt rệp vùng tay, lấy từ nạp bảo nang ra một món pháp bảo.

Nụ cười lạnh khinh miệt hiện lên tên khóe môi Lý Thiệu Hoa, vùng tay định phát một đạo thuật pháp.

Nhưng không ai ngờ được rằng Lý Thiệu Hoa đột nhiên kêu lên thê thảm, bắn ngược lên không.

Chân lão đột nhiên thủng một lỗ lớn.

“Chát!”

Không hề dừng lại, kim hoàng lưỡng sắc quang hoa từ trên đầu bổ xuống. Lý Thiệu Hoa vừa tỏ vẻ kinh hãi cực độ thì quang hoa đã chấn vỡ một linh quang quang tráo lão mới kích phát, đồng ép vỡ hà quang phun ra từ miệng lão, bổ thẳng vào người.

“Đây là pháp bảo gì?”

Lúc này, mọi tu sĩ đều nhìn ra tu sĩ mặt rệp qua đường té xuất một món pháp bảo như cánh cửa.

Pháp bảo này bổ xuống, thân thể Lý Thiệu Hoa tóe máu, cơ hồ bẹp rúm!

“Sao lại thế được!”

Mọi tu sĩ đứng xem đều suýt rớt tròn, tiếng hít hơi lạnh vang vọng.

Rõ ràng, Lý Thiệu Hoa đã xong đời.

Một Kim đan kỳ đại tu sĩ vừa kết đan lại như một con ruồi nhặng, bị người ta đập bẹp rúm, là một tu sĩ mặt rệp qua đường động thủ.

Mọi tu sĩ suýt nữa phun máu vì tu sĩ mặt rệp lại lăm bầm, “Thật đấy, đã bảo giết rồi mà người còn không tin.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

414. Chương 414: Tông Chủ Ra Lệnh

Vây quanh không một nghìn cũng tám trăm, không ít người dụi mắt, một phần cần thử vào lưỡi, cấu vào đùi.

Một Kim đan kỳ đại tu sĩ mà chỉ một chiêu đã mất mạng, khí tức cho thấy đối phương chỉ là tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng.

Sao lại thế được!

Ảo giác, nhất định là ảo giác!

Nhưng dù là dụi mắt hay cắn lưỡi, cấu tay, các tu sĩ lại thấy tu sĩ mặt rệp lấm bầm, “Thôi vậy, đánh người thành thế này, nếu không chết thì đúng là thống khổ, cho người chết thì cho nó sáng khoái một tí.”

Lấm bầm xong, tu sĩ qua đường mặt rệp còn như đại phát thiện tâm, móc ra một thanh hắc sắc tiểu đao cắm vào ngực Lý Thiệu Hoa vốn xương cốt và nội tạng đều đã tan nát.

“A, quá hung tàn!”

Mọi tu sĩ đều nhận ra, tất cả là thật, không phải ảo giác.

“Gan bàn chân sao lại bị thủng? Y bị pháp bảo nào đâm thủng hả?”

“Y giết Lý Thiệu Hoa bằng pháp bảo gì, uy lực tựa hồ hơn cả đạo giai thượng phẩm, cả kim đan hà quang của Lý Thiệu Hoa cũng không chặn được.”

“Pháp bảo này sao còn có lưỡi kiếm?”

Xác định không phải ảo giác xong thì mọi tu sĩ càng điên cuồng.

Họ không sao hiểu được vì sao gan bàn chân Lý Thiệu Hoa đột nhiên thủng, hơn nữa pháp bảo lão đại mà tu sĩ mặt rệp tể xuất còn có chuỗi kiếm. Lẽ nào pháp bảo kinh nhân đó là phi kiếm?

“Được rồi, tu vi của người cũng khá, tìm nơi sơn thanh thủy tú để người vui thân.” Tu sĩ mặt rệp rút hắc sắc tiểu đao ra rồi ném Lý Thiệu Hoa vào nạp bảo nang.

“Mau kích phát truyền tống pháp trận, mỗ có việc.” Đoạn gã đến trước truyền tống pháp trận, nói với tu sĩ trông coi.

Truyền tống pháp trận trong Thất Tinh thành do Tụ Tinh tông chưởng quản, hai tu sĩ trông coi pháp trận tất nhiên cũng là đệ tử Tụ Tinh tông. Kim đan kỳ đại tu sĩ trực tiếp bị một tu sĩ Phân niệm cảnh giết chết, cảnh tượng này khiến họ hoài nghi chính mình, đến khi tu sĩ mặt rệp đến trước mặt nói thể thì cả hai mới nuốt nước bọt ừng ực định thần lại.

Vây quanh đó không một nghìn cũng tám trăm tu sĩ, đương nhiên không ít là đệ tử Đông Dao thắng địa, bản môn lại có thêm một Kim đan kỳ đại tu sĩ, áp đảo Tụ Tinh tông là việc không chóng thì chầy, ai cũng đang hưng phấn, đang quang vinh, tự hào rằng ta là đệ tử Đông Dao thắng địa đây, nhưng Kim đan đại tu sĩ Lý trưởng lão vừa kết xuất kim đan, uy thế phi phàm lại chỉ vì một ngụm nước bọt mà bị một tu sĩ mặt rệp qua đường đập bẹp rúm.

Đệ tử Đông Dao thắng địa tròn mắt sững người, đến khi tu sĩ mặt rệp sắp đi mới kịp định thần, không ít người thất hồn lạc phách, kêu lên như cha mẹ vừa chết.

“A! Lý trưởng lão chết rồi!”

“Lý trưởng lão bị giết rồi.”

“Báo thù cho Lý trưởng lão.”

“Không được kích phát pháp trận, không để hung thủ giết Lý trưởng lão thoát!”

“...”

“Thật ra là chuyện gì?”

“Cái gì? Lý Thiệu Hoa bị giết rồi?”

Lúc đó có mười mấy đệ tử Tụ Tinh tông phụ trách tuần tra quanh đó nhận ra, độn quang lướt tới, tuyệt đại đa số đệ tử Tụ Tinh tông mặt mày băng hàn, cho rằng Lý Thiệu Hoa kết đan thành công, thành Kim đan kỳ đại tu sĩ rồi thì khinh miệt tất cả, gây sự ở đây. Nghe người Đông Dao thắng địa kêu gào, đệ tử Tụ Tinh tông đều tròn tròn mắt, suýt nữa cả phi độn pháp bảo cũng không khống chế được.

“A!”

Trong Thất Tinh thành vốn không cho đấu pháp, nhất là việc quang minh chính đại đấu pháp sát nhân ắt bị Tụ Tinh tông nghiêm khắc xử lý. Theo lý, hai đệ tử Tụ Tinh tông trông coi pháp trận không thể nào kích phát pháp trận đưa gã đi mà phải đối phó nhưng tu sĩ mặt rệp qua đường này vùng tay là giết chết Kim đan kỳ đại tu sĩ, chính Kim đan kỳ đại tu sĩ này vì nói mấy câu, chặn gã đi khỏi nên bị gã giết, thật quá hung tàn, giết đối phương rồi còn bồi thêm một đao. Gặp phải đối phương thế này, hai tu sĩ Tụ Tinh tông đời nào dám động thủ nhưng cũng không dám kích phát pháp trận, nhờ may truy cứu ra, chưa biết chừng cả hai sẽ bị định tội lớn, nên sau khi nhìn nhau, cả hai kêu lên, cầm đầu bỏ chạy, nói với Ngụy Tác là không phải bọn ta, bọn ta cũng chỉ qua đường, không trông coi pháp trận.

“Chuyện gì hả, đúng là gặp quỷ, xem ra đành tự đi.”

Các tu sĩ đều thấy Ngụy Tác ăn vận xoàng xĩnh lắm bảm xong thì từ đại điện có bố trí truyền tống pháp trận lướt ra, tế xuất một món phi độn pháp bảo nhỏ xíu hình đài sen chỉ đủ cho một người đứng lướt ra ngoài thành.

Mười mấy độn quang vây lại, là đệ tử Tụ Tinh tông vừa đến.

“Tiền bối, trong Thất Tinh thành không cho phép phi độn.” Một đệ tử Tụ Tinh tông mặc cổ đồng sắc pháp y lên tiếng.

“Các người tưởng ta thích phi độn hả. Ai bảo không có cả người trông coi truyền tống pháp trận, ta đã bảo có việc gấp, dừng cản ta, không thì ta không khách khí.” Ngụy Tác không dừng mà như muốn xông ra.

“Tiền bối bức Tụ Tinh tông đối địch sao?” Đệ tử Tụ Tinh tông mặc cổ đồng sắc pháp y biến sắc, ngữ khí lạnh lẽo hẳn.

“Chuyện gì hả?”

Nhưng mọi tu sĩ ở dưới ngẩng lên đột nhiên thấy các tu sĩ Tụ Tinh tông đều lác lác trên không rồi mới nhợt nhạt dừng độn quang lại được, Ngụy Tác không buồn ngoảnh lại tiếp tục lướt đi.

“Thần thức uy áp của y sao mạnh thế nhỉ, có pháp bảo đặc biệt hả?” Trên không trung chỉ còn lại mười mấy đệ tử Tụ Tinh tông ướt đầm lòng tay biết rõ tình huống ban nãy. Để ứng đối tình huống đột ngột, phụ trách tuần thành thường nhật đều là đệ tử tinh anh, trong mười mấy đệ tử Tụ Tinh tông này có ba người tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng, đệ tử đứng đầu mặc cổ đồng sắc pháp y đạt tới Phân niệm cảnh nhất trọng, địa vị hoàn toàn không kém các trưởng lão. Nhưng ban nãy đối phương dùng thần thức uy áp thì ngay cả đệ tử tu vi Phân niệm nhất trọng này cũng rung động, cảm giác mình nhỏ xíu còn đối phương uy nghiêm và cao lớn vô cùng.

“Phi hỏa liên đài! Không phải phi độn pháp bảo của thiếu chủ hả? Sao lại trong tay tu sĩ này?”

Đột nhiên, một tu sĩ Đông Dao thắng địa nhận ra phi độn pháp bảo dưới chân Ngụy Tác, kêu lên không dám tin.

“Đợi đã!”

Vốn mười mấy tu sĩ Tụ Tinh tông này chuẩn bị nghiêng rằng đuổi theo, lúc này trong Thất Tinh thành có mấy chục đạo độn quang lướt tới, rõ ràng có tu sĩ Tụ Tinh tông cao cấp hơn đã tới. Mười mấy tu sĩ Tụ Tinh tông nhìn thấy vô số độn quang từ Đông Dao thắng địa lao tới. Nhưng nghe tu sĩ Đông Dao thắng địa ở dưới kêu lên thì dè dặt đứng đầu mặc cổ đồng sắc pháp y lạnh buốt trong lòng, nhớ đến một khả năng, phất tay ra hiệu cho các tu sĩ đồng môn dừng lại, không vây giết Ngụy Tác.

“Là đạo hữu phương nào?”

Tiếng nói kinh nộ dị thường vang khắp toàn thành.

Cả Thất Tinh thành dấy lên cuồng phong, một dải mây đen với tốc độ kinh nhân từ Đông Dao thắng địa bắn ra.

Uy thế và dải mây đen rõ ràng là Trường Phong chân nhân xuất động.

Trong đám mây lấp lánh linh quang, rõ ràng không chỉ mình Trường Phong chân nhân. Hơn hai trăm đạo độn quang theo sát sau lão đuổi theo Ngụy Tác.

“Cái gì, Lý Thiệu Hoa vừa kết đàn thành công đã bị giết?”

Thinh không sơn môn Tụ Tinh tông, một ngân bào tu sĩ đứng đó ngẩn ra, hiện rõ thần sắc chấn kinh.

Ngân bào tu sĩ này, pháp y rực quang hoa, vô số ngân quang lấp lánh như vô số vì sao ngưng thành tấm pháp y này. Y trông khoảng hơn ba mươi tuổi, mặt mũi như ngọc, thập phần anh tuấn, toàn thân toát lên khí tức uy nghiêm chỉ có ở kẻ ăn trên ngồi trốc, sau lưng là năm, sáu nhân vật tựa hồ là trưởng lão Tụ Tinh tông, đều tỏ vẻ không dám tin.

“Tông chủ, Trương Sơ Thu truyền tin về, tu sĩ đó cưới phi độn pháp bảo của Đồng Thanh Y, rất có thể là kẻ thù của Đông Dao thắng địa đến tìm thù.” Một trung niên tử bào tu sĩ cưới dị chủng hắc sắc cự hạc dừng lại trước mặt ngân bào tu sĩ như đợi lệnh, “Tông chủ, hiện tại chúng ta nên làm gì?”

“Đông Dao thắng địa mất một Kim đan tu sĩ, uy hiếp đến chúng ta dĩ nhiên đại giảm. Hiện tại hai tông môn môi hở răng lạnh, đối phương sát nhân tại Thất Tinh thành trung, chúng ta không ngăn cản thì mất đi uy nghiêm, hà huống Đông Dao thắng địa cơ hồ xuất động toàn tông, làm gì có chuyện không đối phó được một tu sĩ.” Ngân bào tu sĩ anh tuấn ràn rạt khí tức uy nghiêm hơi trầm ngâm tính toán quyết định nhặt giọng, “Truyền lệnh cùng hiệp trợ Đông Dao thắng địa giết kẻ đó!”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

415. Chương 415: Một Đấu Với Một Trăm

“Đại tông môn đúng là đại tông môn, nhiều tu sĩ lợi hại thật!”

“Y mà không có phi độn pháp bảo lợi hại nào khác, khẳng định sẽ bị đuổi kịp.”

“Mau nhìn kìa! Tụ Tinh tông đã xuất động, chắc giúp Đông Dao thắng địa giết y.”

“Đương nhiên, nếu có kẻ giết người ở trong thành mà chúng ta không quản thì ngôi thành này nên bỏ đi, vì tông môn không có năng lực giữ an toàn cho tu sĩ trong thành, Tụ Tinh tông cũng không thể đối phó với kẻ đó.”

Đại tông môn như Đông Dao thắng địa và Tụ Tinh tông, bình thường không khác gì các tông môn khác nhưng xảy ra đại sự thì lập tức thể hiện thực lực mà tiểu tông môn hoàn toàn không so được.

Hơn trăm tu sĩ Đông Dao thắng địa rời Thất Tinh thành, tiếp đó có bốn, năm mươi tu sĩ Tụ Tinh tông đuổi theo.

Trong số tu sĩ Đông Dao thắng địa ít nhất hơn ba mươi người là tu sĩ Phân niệm cảnh, còn lại là tu sĩ Chu thiên cảnh trở lên.

Bốn, năm mươi tu sĩ Tụ Tinh tông chỉ có đến một nửa là tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên.

Hai tông môn cộng lại ít nhất cũng hơn năm mươi tu sĩ Phân niệm cảnh.

Trong tu sĩ chi thành, tu sĩ Chu thiên cảnh, bình thường không khó gặp nhưng tu sĩ Phân niệm cảnh thì không nhiều, cửa tiệm nào thấy tu sĩ Phân niệm cảnh đến cũng đều cung kính, cẩn thận chiêu đãi. Như Trần Bảo các ở Linh Nhạc thành hôm nay là ví dụ, Trần Bảo các là tiệm lớn bậc nhất Linh Nhạc thành, cơ hồ thị lũng đoạn mọi sinh ý đan dược, cao giai tu sĩ giàu có một chút đều đến Trần Bảo các mua đồ, lúc Chân Sùng Minh vào là khi Trần Bảo các bận nhất mà trong đại sảnh cũng chỉ có hai tu sĩ Phân niệm cảnh.

Hiện tại mọi tu sĩ tại Thất Tinh thành đều thấy gần đây tu sĩ Phân niệm cảnh, mỗi người một ngụm nước bọt cũng đủ chết chìm Ngụy Tác.

Xem ra độn tốc phi độn pháp bảo của Ngụy Tác tựa hồ hơi chậm hơn Trường Phong chân nhân, càng lúc càng bị bám sát.

“Y định làm gì?”

Cả Thất Tinh thành đã bị triệt để kinh động, đừng nói tu sĩ tầm thường mà các tiệm và thương gia đều dừng sinh ý, không chỉ cả nghìn tu sĩ đứng xem mà là toàn thành. Cơ hồ mọi tu sĩ một lần nữa không dám tin trọn tròn mắt vì Ngụy Tác đã bay khỏi Thất Tinh thành mấy chục dặm lại vòng về.

Đồng thời, Ngụy Tác ăn vận cực kỳ mặt rẹp theo cách nhìn của tu sĩ tại Thất Tinh thành cũng lên tiếng: “Đây là ân oán riêng giữa mỡ và Đông Dao thắng địa, tông môn khác tốt nhất đừng nhúng vào, không thì thuật pháp, pháp bảo không có mắt, đừng trách mỡ.”

“Quả nhiên có ân oán riêng, cố ý gây sự.”

Bốn, năm mươi tu sĩ Tụ Tinh tông ra khỏi Thất Tinh thành thì đệ tử mặc cổ đồng sắc pháp y cũng có mặt. Nghe Ngụy Tác nói vậy thì y lạnh buốt trong lòng, có cảm giác không lành.

“Xem ra chỉ là tu sĩ Phân niệm cảnh, tối đa trong tay có pháp bảo lợi hại nên dám ngông nghênh như vậy!” Trong số tu sĩ Tụ Tinh tông, hắc bào trung niên tu sĩ mặt mũi lạnh lẽo đứng đầu lại cười lạnh.

“Hóa ra là người!”

Nhìn rõ Ngụy Tác đang dùng vốn phi độn pháp bảo thuộc về Đồng Thanh Y, lại ghe gã nói thì Trường Phong chân nhân đột nhiên nhận ra.

Sau lưng Trường Phong chân nhân còn một hắc bào tu sĩ hơn ba mươi tuổi, đầu tóc kết thành bím, mặt mũi gầy gò. Hai tu sĩ này mấy hôm trước còn cùng Đông Dao thắng địa tông chủ Đồng Diệu Chân bàn mưu, rõ ràng là nhân vật có thân phận và tu vi rất cao của Đông Dao thắng địa.

Hai tu sĩ này cũng có mặt ở ngoài Thất Tinh thành hôm Ngụy Tác bắt Đồng Thanh Y.

“Thế nào, Trường Phong chân nhân, Đồng Diệu Chân và thằng ranh bắt thành khí Đồng Thanh Y đâu?” Thấy tu sĩ Tụ Tinh tông khí thế hung hung lao tới muốn đối phó mình, Ngụy Tác không hề kinh hoảng, nhạt nhẽo nhìn Trường Phong chân nhân, “Nếu các hạ có thể toàn quyền đại biểu thì chỉ cần lấy mỡ ba lạng, cho tất cả biết các vị mưu đoạt Trần Bảo các, Cơ Nhã không hề gả cho Đông Dao thắng địa thì mỡ sẽ tha cho Đông Dao thắng địa.”

“Cái gì? Y lại bảo Trường Phong chân nhân lấy ba lạng?”

“Y nói gì cơ, Cơ Nhã không về Đông Dao thắng địa?”

“Thật ra là việc gì?”

Cơ hồ mọi tu sĩ Thất Tinh thành đều ra ngoài xem náo nhiệt. Lời Ngụy Tác vang lên, Thất Tinh thành xôn xao, tuyệt đại đa số tu sĩ không hiểu thật ra là việc gì.

“Cuồng vọng!”

Trường Phong chân nhân gầm lên như sấm, cuồng phong từ đám mây đen tràn ra.

“Mỗ có cuồng vọng hay không, chốc nữa các vị sẽ biết.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhìn độn quang của các tu sĩ Tụ Tinh tông đang áp sát: “Mỗ nói lại một lần nữa, hôm nay mỗ tìm Đông Dao thắng địa giải quyết ân oán, tông môn khác mà nhúng vào, đừng trách mỗ không khách khí.”

“Giết!” Một tiếng thét lạnh lùng, tựa hồ hoàn toàn không coi Ngụy Tác ra gì vang lên từ phía các tu sĩ Tụ Tinh tông. Là lời đáp đanh giản nhá với gã.

“Tiếc là các ngươi quá ngu xuẩn.” Ngụy Tác lắc đầu.

“Ngươi dám đối địch với Đông Dao thắng địa? Chốc nữa sẽ cho ngươi biết mùi muốn sống không được, muốn chết không xong!” Một trưởng lão Đông Dao thắng địa mặc lam sắc pháp bào cười lạnh, “Mấy kẻ sâu kiến như các ngươi, giết thế nào chả được, còn dám kêu gào giải quyết ân oán với bọn ta thì chết cười. A!”

Nhưng lão chưa nói dứt lời thì đột nhiên kêu lên thảm thiết, thanh hắc sắc thủy tinh quỹ trảo đột nhiên chụp lên mình, linh quang quang trảo tan vỡ, thân thể bị trực tiếp bóp nát.

“Phi độn pháp bảo nhanh thật! Thuấn di pháp bảo?”

Bên ngoài Thất Tinh thành vang lên tiếng hít hơi lạnh.

Ai cũng nhìn thấy trong tích tắc đó Ngụy Tác đột nhiên thu lại liên đài phi độn pháp bảo, tế xuất một phi độn pháp bảo khác.

Phi độn pháp bảo hình con thuyền rùng rục hắc hồng sắc hỏa quang lao tới với tốc độ cực kỳ kinh nhân, thoáng sau đã vòng đến bên trái toàn tu sĩ Đông Dao thắng địa, ngay khi cả toán dùng pháp bảo nhắm vào phi độn pháp bảo oanh kích, Ngụy Tác chợt thu phi độn pháp bảo lại rồi kích phát một món pháp bảo khác, đến trước mặt trưởng lão Đông Dao thắng địa trong nháy mắt, ung dung hạ sát.

Nói thì phức tạp còn thực tế chỉ một tích tắc hắc hồng sắc quang hoa lóe lên, bạch quang lóe lên, rồi trưởng lão Đông Dao thắng địa mất mạng.

“Vây y lại!”

“Kéo giãn cự ly, tránh để ngộ thương!”

Hơn trăm tu sĩ Đông Dao thắng địa đuổi theo đều là đệ tử tinh anh, kinh nghiệm đấu pháp đều cực kỳ phong phú, thấy vậy thì kinh hãi, nhiều tu sĩ không vội lao vào gã mà tản ra, vòng lại bao vây, cứ ba, bốn người một tổ hỗ trợ nhau.

Họ cho rằng dù Ngụy Tác lợi hại thế nào, chỉ cần bao vây chặt thì gã khẳng định không thoát được, dù có thuấn di pháp bảo, phải vài tu sĩ cùng phòng ngự thì có thể chặn được việc gã đột nhiên tập kích.

Ngụy Tác vẫn không hề đổi sắc.

Bạch quang lóe lên, thân ảnh gã tan biến, xuất hiện cách đó năm mươi trượng.

Cùng lúc, phi kiếm cánh cửa uy lực đã cao hơn đạo giai thượng phẩm được gã tế xuất, giáng vào bốn tu sĩ Đông Dao thắng địa.

“Chát!”

“A!” Bốn tu sĩ Đông Dao thắng địa không ngờ nổi, kêu lên kinh hãi cực độ vì hai linh quang quang trảo, hai pháp thuấn, bị phi kiếm cánh cửa chém tan sáu một tiếng nổ vang.

Bốn tu sĩ Đông Dao thắng địa bị đánh văng đi như ruồi nhặng, há miệng phun máu ồ ạt.

Thân ảnh Ngụy Tác tan biến trong bạch quang, tránh khỏi mấy chục đạo quang hoa đổ tới.

“‘Phi kiếm’ của y thật ra là pháp bảo cấp nào mà chém tan ngàn ấy phòng ngự? Có cả pháp thuấn linh giai Phượng vĩ huyền quy thuấn cơ mà!”

“Ít nhất cũng là đạo giai trung phẩm! Có thể là đạo giai thượng phẩm! Không thì phá ngàn ấy phòng ngự sao lại dễ dàng thế!”

Bê ngoài Thất Tinh thành lại vang lên tiếng hít hơi lạnh.

“Chát!”

“Chát!”

Chỉ hai tích tắc, lại có hai tiếng nổ kịch liệt vang lên, thêm năm, sáu tu sĩ Đông Dao thắng địa bị đánh rớt xuống.

Ngụy Tác bị gần đây tu sĩ Đông Dao thắng địa bao vây mà vẫn ra vào như chỗ không người.

“Oành!”

Một đạo thanh sắc long quyển phong giáng xuống nhưng hụt.

Trường Phong chân nhân xanh lét mặt mày.

Ngụy Tác chỉ cần dừng lại một chỗ là sẽ bị vô số thuật pháp và pháp bảo áp chế, chỉ còn đường chết, nhưng gã hiểu rõ nên không ngừng di chuyển. Gã có trong tay thuần di pháp bảo, ngay cả lão cũng khó công kích trúng, lực công kích của gã cực kỳ hùng hậu, mấy tu sĩ liên thủ cũng chưa chắc chống nổi.

“Tưởng sao ngươi huênh hoang thế, té ra nhờ vào hai pháp bảo này.” Cùng lúc, hắc bào trung niên tu sĩ của Tụ Tinh tông đến ngoài vòng vây của Đông Dao thắng địa cười lạnh. Đoạn vung tay lấy ra một pháp bảo hình ngân sắc tiểu đỉnh.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

416. Chương 416: Thực Lực Kinh Nhân

Bên ngoài ngân sắc tiểu đỉnh có một lớp văn tự trông không giống phù văn, cũng không giống với văn tự tu sĩ thời hiện tại hoặc thượng cổ sử dụng, cực kỳ đặc biệt.

Ngân sắc tiểu đỉnh còn một cái nắp hình tròn có hình con chó bạc há miệng phun mây.

Lấy ra ngân sắc tiểu đỉnh, hắc bào trung niên tu sĩ của Tụ Tinh tông không có ý xuất thủ mà nháy mắt ra hiệu với đồng bạn, tất cả bình tĩnh như thường tản ra, hình thành một lớp bao vây nữa.

Một núi không có hai hổ, Tụ Tinh tông và Đông Dao thắng địa xưa nay minh tranh ám đấu, hắc bào trung niên tu sĩ làm vậy là muốn tọa sơn quan hổ đấu, chỉ cần đối phó được Ngụy Tác, không để gã giết người tại Thất Tinh thành rồi nghênh ngang đi mất thì đương nhiên người Đông Dao thắng địa chết càng nhiều, Tụ Tinh tông càng có lợi.

“Pháp bảo của y không tệ, cùng các đạo hữu Tụ Tinh tông hợp lực.”

Nhưng bạch bào tu sĩ sau lưng Trường Phong chân nhân lại mục quang lóe lên, tựa hồ nhận ra tình thế và dụng ý của Tụ Tinh tông, lạnh lùng hạ lệnh rồi quang hoa trong suốt lóe lên, tế xuất một đóa băng liên.

Đóa băng liên cỡ bàn tay quay tít, phát ra băng hàn chi khí kinh nhân, trong phạm vi mấy trăm trượng ngưng kết thành hình tiểu đạo nhỏ xíu.

“Chúng vị đạo hữu Tụ Tinh tông, có băng hệ thuật pháp và pháp bảo đại phạm thì xin xuất thủ. Băng phong tất cả thì không ai có thể phi độn, đối phương cũng thế.” Bạch bào tu sĩ lên tiếng.

Giọng nói này có pháp lực đặc biệt, nhiều tu sĩ Tụ Tinh tông thì nhau xuất thủ, nhất thời băng khí lan tràn, không trung rợp băng trùy, băng khối, những mảnh tuyết cỡ bàn tay, trong không khí đầy hơi băng, như cả thỉnh không sắp bị băng phong.

“Mị âm thuật! Bạch Huyền Cơ, người dùng Mị âm thuật với bọn ta!” Hắc bào trung niên tu sĩ tỏ vẻ kinh nộ dị thường.

“Tại hạ cũng chỉ vì đối phó y, Ngụ huynh bắt tất nổi giận.” Bạch bào tu sĩ mặt mũi lạnh tanh đáp.

“Y động thủ tại Thất Tinh thành, vốn do Tụ Tinh tông đối phó, hiện tại các vị còn không động thủ, lẽ nào sợ y? Vậy thì, đừng chường mặt ra, về Thất Tinh thành cho rồi.” Trường Phong chân nhân cũng cười lạnh.

“Bọn mõ thấy các vị nhất thời không thể đối phó y, sợ ngộ thương mà thôi.” Trường Phong chân nhân hỏi, hắc bào trung niên tu sĩ Tụ Tinh tông cười lạnh, “Hiện tại các vị rút về Linh Nhạc thành để Tụ Tinh tông đối phó y!”

Dứt lời hắc bào trung niên tu sĩ kinh hãi kêu lên, Ngụ Tác đứng trong một hoàng sắc linh quang quang tráo đột nhiên xuất hiện cách lão không xa, phi kiếm dễ dàng chém vỡ linh quang quang tráo của lão.

“Chát!”

Ba tấm pháp thuẫn từ bên sườn xô về, bị phi kiếm cánh cửa của Ngụ Tác chẻ thành mấy mảnh, nhờ mấy tu sĩ Tụ Tinh tông xuất thủ nên hắc bào trung niên tu sĩ mới thoát, mặt mũi toát mồ hôi lạnh lù lù lại.

“Ta ghét nhất những kẻ lải nhải, nói toàn lời thừa.” Bạch quang lóe lên, thân ảnh Ngụ Tác tan biến, xuất hiện cạnh phi kiếm.

“Huênh hoang thật, lẽ nào lại xuất hiện một Tu La chân nhân?”

Cả Thất Tinh thành thấy thế đều lạnh mình, nhiều người có ý nghĩ này.

Năm trăm năm trước, tông môn lớn nhất Cô Xạ thành ở tây bộ Thiên Huyền đại lục là Bảo Huyền tông kết oán với tán tu, vây giết tán tu đó, kết quả bị tán tu giết mất hơn hai trăm người, chấn động Thiên Huyền thành, tán tu đó được xưng tụng là Tu La chân nhân.

“Mau nhìn kìa, pháp bảo gì nhỉ?”

Chúng tu sĩ quan chiến cùng kinh hô, hắc bào trung niên tu sĩ vừa thoát nạn, mặt mũi nhăn nhó kích phát ngân sắc tiểu đỉnh.

Vô số đạo ngân sắc quang tuyến kỳ dị bắn ra, thân thể và phi độn pháp bảo của mọi tu sĩ đều trở nên cực kỳ trầm trọng, lắc lư đáp xuống.

“Đây là pháp bảo kiểu Tinh thần chân từ, khiến phi độn pháp bảo mất công hiệu, uy năng thì tu sĩ bình thường dù thi triển phi độn thuật pháp cũng vị tất bay lên được, tu sĩ này thảm rồi!” Nhiều tu sĩ nhận ra thần diệu của ngân sắc tiểu đỉnh kinh hô.

Pháp bảo này tế xuất, thuận di phi độn pháp bảo của Ngụ Tác sẽ bị thụ ảnh hưởng, bình thường tất cả cùng chậm thì không sao nhưng bị vây công thì chỉ cần chậm một chút là theo tuyệt đại đa số tu sĩ, tương đương với mất đi nửa tính mệnh.

...

Hơn chín mươi tu sĩ Đông Dao thắng và gần năm mươi tu sĩ Tụ Tinh tông đều đáp xuống.

“Giết!”

Hai đệ tử Tụ Tinh tông mặc hoàng sắc pháp y và huyền sắc pháp y rút xuống cách không xa, một thanh hồng sắc trường đao trắng và một hắc sắc tiểu ấn giáng vào gã.

Ngụ Tác ngó lơ, dấy lên một thổ hoàng sắc linh quang quang tráo, hai pháp bảo giáng vào là bắn đi, cả quang hoa cũng không lóe lên.

“A!”

Hai tu sĩ Tụ Tinh tông đột nhiên kêu lên thảm thiết, gan bàn chân tóa máu.

Cùng lúc, Ngụ Tác lướt qua hai tu sĩ Tụ Tinh tông, hắc hồng sắc quang hoa giáng vào bốn tu sĩ Đông Dao thắng địa.

Hắc hồng sắc quang hoa là hỏa diễm hình linh chi.

Thấy hắc hồng sắc hỏa diễm bắn tới, bốn tu sĩ Đông Dao thắng địa đều kích phát linh quang quang tráo, phòng ngự pháp khí.

Linh chi hỏa diễm tràn ra, ba đạo linh quang quang tráo và hai tấm pháp thuẫn, thêm một món pháp khí phòng ngự kiểu linh quang và bốn tu sĩ Đông Dao thắng địa bị thiêu thành tro!

Uy năng hắc hồng sắc hỏa diễm hoàn toàn không kém gì pháp bảo hình cánh cửa!

Chỉ trong tích tắc giết bốn người, đả thương hai người!

“Chết đi!”

Cùng tiếng quát động trời, thanh sắc cự hổ và thanh sắc cự long từ trên đầu Ngụy Tác ép xuống gã.

Hình ảnh long, hổ lớn gấp Ngụy Tác năm, sáu lần này đều do cương phong cực kỳ ngưng tụ ngưng thành.

Phát ra đạo thuật pháp này là Trường Phong chân nhân của Đông Dao thắng địa.

Trường Phong chân nhân vẫn đứng trên không nhưng trong lòng lạnh buốt vì Ngụy Tác tuy rút xuống nhưng tốc độ lao đi hình như không hề bị trở ngại gì. Trường Phong chân nhân khu động chân nguyên cũng không có được tốc độ như thế, chẳng lẽ chân của gã còn cao hơn Trường Phong chân nhân.

“Oanh!”

Ngụy Tác vùng tay, hắc hồng sắc hỏa diễm va và thanh sắc cự hổ cùng cự long, chấn tan cả hai trong tích tắc.

“Chát!”

Cùng lúc, linh quang quang tráo bên ngoài lục bào lão giả của Đông Dao thắng địa đột nhiên tan vỡ. Chân lão thủng một lỗ đầm máu.

Vù!

Cùng lúc pháp bảo thanh ngọc như ý trạng được Trường Phong chân nhân kinh nộ dị thường kích phát, lướt đến đỉnh đầu Ngụy Tác!

Thanh sắc như ý cuộn cuộn khí xanh, ngưng thành hình đạo tôn đội mũ ngọc.

Pháp bảo này uy năng ít nhất cũng đạt đạo giai trung phẩm!

Cùng lúc, hắc bào lão giả sau lưng Trường Phong chân nhân mặt mũi lạnh tanh vùng tay, kim sắc quả trứng được kích phát, hóa thành kim sắc lưu quang, giáng vào Ngụy Tác. “Ầm”, kim sắc quả trứng kích phát khiến thính không rung lên, giáng xuống hoàng sắc lôi trụ như thùng nước.

Bạch bào tu sĩ vùng cả hai tay, nguyên khí băng hàn cực độ ngưng thành một thanh băng đao năm trượng, chém vào Ngụy Tác.

Hắc bào lão giả và bạch bào tu sĩ, tu vi cùng Phân niệm cảnh ngũ trọng.

Trừ Trường Phong chân nhân và hai tu sĩ này, quanh Ngụy Tác còn chừng sáu, bảy tu sĩ thành công vây chặt phương vị của gã, năm, sáu đạo quang hoa từ bốn phương tám hướng đổ xuống.

Gã không thể tránh được.

“Xong rồi! Chỉ Trường Phong chân nhân và Bạch Huyền Cơ, La Đạo U, hai đại trưởng lão Đông Dao thắng địa công kích ít nhất cũng ngang với một món đạo giai thượng phẩm pháp bảo và một món đạo giai hạ phẩm pháp bảo. Cộng thêm gần ấy công kích, tương đương với ba pháp bảo công kích đạo giai thượng phẩm trở lên!”

“Công kích này dù là Kim đan kỳ đại tu sĩ tế xuất kim đan toàn lực phòng ngự, cũng không chống nổi!”

“Dù đỡ được mà vẫn đứng im thì sẽ còn nhiều công kích mãnh liệt hơn!”

Mọi tu sĩ quan chiến ngoài Thất Tinh thành đều cho rằng Ngụy Tác chết chắc.

Nhưng tình cảnh khó tưởng tượng lại xuất hiện!

“Phù!”

Sắc mặt Ngụy Tác không hề thay đổi, kích phát một món kim sắc pháp bảo, thổ hoàng sắc linh quang quang tráo được phủ thêm kim sắc quang tráo, tay kia lấy ra một tấm ngân hoàng sắc pháp y mặc lên.

Pháp y chỉ thoáng nhìn cũng thấy linh quang phi phạm được kích phát, hình thành một màn sáng màu bạc ánh vàng.

Tứ tí khô lâu rừng rực hắc diễm xuất hiện cạnh gã.

“Chát!” Khô lâu giơ tay, bắn ra hắc sắc quang trụ dễ dàng chặn đứng thanh sắc như ý của Trường Phong chân nhân.

“Chát! Chát! Chát!”

Những tu sĩ còn lại kích phát thuật pháp và pháp bảo, giáng lên kim sắc quang tráo, đánh tan cả thổ hoàng sắc linh quang quang tráo nhưng chạm vào pháp y thì uy năng không lay động được gã, bị chặn dễ dàng.

“Phù!”

Thân ảnh Ngụy Tác không hề dừng lại, hắc hồng sắc hỏa diễm bay múa trước mặt, nơi nào lướt qua, tuyệt đại đa số tu sĩ đều kêu lên thê thảm, chưa kịp tế xuất pháp khí đã hóa thành tro.

“A! A! A!” Cùng lúc, không ít tu sĩ ôm chân thét lên thê thảm.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

417. Chương 417: Khoái Ý Ân Cừ

Hiện tại là hai đại tông môn đối phó một tán tu, có cả Kim đan đại tu sĩ tọa trấn.

Dù là ai, chỉ cần không phải óc bả đậu thì đều cho rằng tán tu kia sẽ bị đánh nát xác ngay.

Hiện tại, mọi tu sĩ đều run rẩy, khung cảnh lại trở thành một phe đồ sát. Một tán tu dễ dàng đồ sát lưỡng đại tông môn.

Ngụy Tác hiện tại đích xác rất thoải mái.

Thuật pháp và pháp bảo công kích của Trường Phong chân nhân bị Hắc minh cốt quân đứng cạnh gã bắn ra hắc sắc quang trụ dễ dàng chặn lại.

Pháp y trên mình gã chế từ vải của viễn cổ Hỗn nguyên ngân oa, uy năng đạt đạo giai thượng phẩm.

Hắc minh cốt quân cầm chân Trường Phong chân nhân, không còn Kim đan kỳ đại tu sĩ khác tại trường thì gần đây tu sĩ cũng không mấy may uy hiếp được gã.

Gã không ngừng lướt qua lướt lại, chỉ có bảy, tám tu sĩ có thể đánh trúng nhưng uy năng thuật pháp và pháp bảo của họ cộng lại cũng không bằng hai đạo giai thượng phẩm uy năng pháp bảo, không phá được phòng ngự của gã.

Nhưng gần đây tu sĩ, chỉ có mấy nhân vật đỉnh nhọn như Trường Phong chân nhân có một, hai đạo giai pháp bảo.

Còn lại có một món linh giai pháp bảo đã khá lắm rồi, nhiều tu sĩ Chu thiên cảnh thì cả một món linh giai pháp bảo cũng không có, chỉ có bán linh giai pháp khí.

Tu vi và pháp bảo cỡ này so với Ngự Tác kém quá xa. Bán linh giai, thậm chí linh giai hạ phẩm pháp bảo, trước mặt thái cổ hung hỏa của gã, trừ phi ghép lại dày đặc, không thì sẽ vô dụng.

Hà hưởng gã còn một Phệ tâm trùng đi đến đều vô hình, chuyên đâm gan bàn chân!

Hiện tại tuyệt đại đa số đều không thể phi độn, càng tiện cho Phệ tâm trùng.

Các tu sĩ quan chiến ngoài Thất Tinh thành cơ hồ phát cuồng.

Ngự Tác như cắt rau, Đông Dao thẳng địa và Tụ Tinh tông bao vây nhưng chỉ sau một thoáng là đã gục ngã hơn hai mươi tu sĩ.

Tầng không Thất Tinh thành, Tụ Tinh tông tông chủ mặt mày nhợt đi, cắt không còn hột máu.

Chính là ngân sam tu sĩ thập phần anh tuấn, pháp y rực rỡ hạ lệnh giết Ngự Tác, giờ đã nhận ra mình phạm sai lầm lớn.

Y cho rằng dù đối phương là Kim đan kỳ đại tu sĩ, khi lưỡng đại tông môn liên thủ, Trường Phong chân nhân tự thân xuất động thì vẫn giết được, hơn nữa y cho rằng Ngự Tác có hai dị bảo nên mới huênh hoang như vậy. Giết gã xong, Tụ Tinh tông tất có lợi.

Nhưng thực lực của Ngự Tác cao hơn nhiều Kim đan kỳ đại tu sĩ bình thường, Tụ Tinh tông không trêu vào được!

Nhưng giờ bảo y cúi đầu với gã, triệu hồ hết tu sĩ Tụ Tinh tông?

Trước mặt chúng nhân, nếu hạ lệnh như thế tương đương với vứt hết uy nghiêm tông môn.

“Đi thôi!”

Hít sâu một hơi, Tụ Tinh tông tông chủ không hạ lệnh dừng tay mà nghiêng răng, gật đầu với mấy trưởng lão Tụ Tinh tông, lao vào vòng chiến.

“Giết!”

Thấy tông chủ xuất hiện, mấy trăm tu sĩ Tụ Tinh tông hú vang, lao theo. Nhất thời, các màu quang hoa bùng lên như núi lửa, thập phần kinh nhân.

Trong tay Tụ Tinh tông tông chủ đột nhiên xuất hiện một cây ngân sắc trường cung.

Ngân sắc trường cung khảm mười chín viên ngân sắc tinh thạch, dây cung màu lam đậm, như màu trời đêm.

“Lạc tinh thần cung!”

Thấy pháp bảo này, những ai ở ngoài Thất Tinh thành không biết Tụ Tinh tông tông chủ đều nhận ra đó là Hàn Vô Nhã.

Lạc tinh thần cung là trấn sơn chí bảo của Tụ Tinh tông, đạo giai thượng phẩm pháp bảo thật sự, văn do tông chủ giữ.

“Trường Phong chân nhân, dù gì ngươi cũng là Kim đan kỳ đại tu sĩ, có dám độc chiến với ta không?”

Thấy Tụ Tinh tông tông chủ Hàn Vô Nhã lấy ra Lạc tinh thần cung, dẫn theo các tu sĩ Tụ Tinh tông vây tới, thần sắc Ngự Tác vẫn thản nhiên.

Ngự Tác vỗ lên nõ trùng đại tả Pháp vương thái điệp ra.

Cạnh gã xuất hiện một con bướm khổng lồ cao bằng thân người, màu sắc rực rỡ vô cùng.

Pháp vương thái điệp xuất hiện liền há miệng phun ra chất nhầy rực rỡ, giữ chặt mấy pháp bảo đồ vào gã, không thu lại được.

Cùng lúc, một dải mây lửa bao lấy Ngự Tác và Hắc minh cốt quân bắn vào Trường Phong chân nhân.

“Giữ!”

Trong tiếng gầm trầm trầm, hắc sắc quang trụ từ Hắc minh cốt quân dấy lên, cùng thái cổ hung hỏa của Ngụy Tác nhất tề tấn công Trường Phong chân nhân.

“Oành!”

Trường Phong chân nhân hàn quang lóe lên trong mắt, vung tay tể xuất thanh ngọc như ý, quang hoa rực lên ngăn chặn hắc sắc quang trụ của Hắc minh cốt quân, đồng thời vô số cương phong hình thành một con thanh sắc linh điểu va vào thái cổ hung hỏa.

Thấy Trường Phong chân nhân ngăn đỡ đòn công kích, Ngụy Tác chợt nở nụ cười nhạt.

Từ mi tâm y đột nhiên dấy lên vạn đạo tử sắc hà quang!

“Kim đan kỳ đại tu sĩ! Y cũng là Kim đan kỳ đại tu sĩ!”

Tích tắc đó cơ hồ mọi tu sĩ biến sắc, ngay cả Tụ Tinh tông tông chủ Hàn Vô Nhã đang lao tới cũng dừng người.

“A! To thế hả!”

Cơ hồ đồng thời, mọi tu sĩ đều hô lên kinh thiên động địa.

Ngụy Tác tể xuất kim đan thì Trường Phong chân nhân tỏ rõ vẻ không dám tin, há miệng phun ra một viên thanh sắc kim đan cùng hà quang chói mắt.

Kim đan của lão nếu bình thường mà tể xuất tất tạo cho người ta cảm giác không chống nổi uy thế.

Thanh sắc kim đan vừa tể xuất, thỉnh không trên đầu lão âm trầm hẳn, xuất hiện một cơn lốc xanh biếc.

Nhưng so với tử sắc kim đan từ mi tâm Ngụy Tác dâng lên thì kim đan của lão chỉ là tiểu đệ đệ.

Kim đan của lão chỉ hơn trứng chim câu một chút còn kim đan của Ngụy Tác lớn gấp rưỡi trứng ngỗng!

“Oành!”

Kim đan hà quang của Ngụy Tác ngưng thành tử sắc thiên long, cùng với kim đan ép xuống Trường Phong chân nhân.

Vù!

Bạch bào tu sĩ và hắc bào lão giả sau lưng Trường Phong chân nhân rần rạt khí tức, kim quang và bạch sắc quang hoa giăng vào kim đan hà quang của Ngụy Tác.

Hà quang trên thanh sắc kim đan của Trường Phong chân nhân ngưng thành hình cơn lốc nhưng cơn lốc của lão và quang hoa của bạch bào tu sĩ lẫn hắc bào lão giả toàn lực phát ra chạt vật đầu với kim đan hà quang của Ngụy Tác, đoạn kim đan của gã va vào thanh sắc kim đan.

“Cách!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, kim đan của Trường Phong chân nhân hoàn toàn không chống nổi, quang văn tan vỡ, lão cũng run rẩy, thất khiếu đều chảy máu.

Kim đan của Ngụy Tác không hề dừng lại, vẫn ép xuống Trường Phong chân nhân.

“A!”

Bạch bào tu sĩ và hắc bào lão giả cuống cuồng kêu lên, thấy Trường Phong chân nhân sắp bị Ngụy Tác giết thì chát một tiếng, Trường Phong chân nhân miễn cưỡng bóp nát pháp khí gì đó, bao phủ toàn thân trong cầu vòng lướt đi hơn bảy mươi trượng.

Tránh khỏi đòn đánh, Trường Phong chân nhân vì chân nguyên nhất thời sôi trào, chạt vật khổng lồ, không thể cả ngự không mà rơi xuống.

“Nào, tiếp thêm một chiêu!”

Ngụy Tác không chú ý đến bạch bào tu sĩ và hắc bào lão giả, bước tới kích phát thái cổ hung hỏa, đồng thời hắc sắc quang trụ của Hắc minh cốt quân và kim đan của gã lại ép xuống Trường Phong chân nhân.

“Phù!”

Tiếng hít hơi lạnh lại vang lên.

Trường Phong chân nhân không dám nghênh đón, chưa kịp chạy thì kêu a một tiếng.

Gan bàn chân lão xuất hiện một lỗ thủng!

Pháp y trên mình Trường Phong chân nhân thân bắn ra vô số đạo thanh sắc khí lưu, chân tóe máu kinh hãi bỏ chạy, về sơn môn trong Thất Tinh thành.

Một Kim đan kỳ đại tu sĩ mà cũng bị đâm thủng bàn chân, sợ hãi bỏ chạy về sơn môn!

Trường Phong chân nhân bỏ chạy, Ngụy Tác tỏ vẻ tiếc rẻ nhưng không truy kích, xoay mình nhìn Tụ Tinh tông tông chủ.

Phi kiếm cánh cửa lơ lửng trước mặt, chỉ vào Tụ Tinh tông tông chủ.

“Muốn tìm chết cứ việc xông lên.”

Lạnh lùng lên tiếng đoạn điều khiển Hắc minh cốt quân phát ra hắc sắc quang trụ hòa cùng thái cổ hung hỏa đốt năm tu sĩ xông lên thành tro.

Bị Ngụy Tác nhìn xuống, mọi tu sĩ Tụ Tinh tông mới thấy, kể cả Tụ Tinh tông tông chủ đều sững lại.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

418. Chương 418: Cả Tông Môn Vây Giết?

“Kim đan đại tu sĩ cũng không địch nổi thì Tụ Tinh tông tất nhiên phải nể mặt. Đệ tử Tụ Tinh tông nghe lệnh, toàn bộ về Thất Tinh thành.”

Không hề do dự, Tụ Tinh tông tông chủ Hàn Vô Nhã dừng lại trên không, mặt nhăn nhó lên tiếng.

Nếu Trường Phong chân nhân vẫn còn ở lại, dù gì y cũng sẽ liều mạng nhưng Trường Phong chân nhân chỉ một chiêu là suýt nữa bị đối phương hạ sát, hơn nữa bị đâm thủng chân, kim đan của đối phương to kinh người, Hàn Vô Nhã hiểu rõ nếu không rút thì Tụ Tinh tông sẽ rằng sẽ thành Bảo Huyền tông đệ nhị, đối phương trở thành đệ nhị Tu La chân nhân.

Thấy Hàn Vô Nhã hạ lệnh, hắc bào trung niên tu sĩ ban đầu còn huênh hoang coi thường Ngụy Tác giờ lại sợ vỡ mặt thu ngân sắc tiểu đỉnh bỏ chạy.

Ngân sắc tiểu đỉnh vừa thu, Ngụy Tác thông thả lấy ra Ly Hỏa phản.

Tu sĩ Đông Dao thắng địa sớm đã không còn ai cầm đầu, thấy Tụ Tinh tông về thành thì đều kinh hãi bỏ chạy.

“Bảo con rùa Đổng Diệu Chân nếu trong ba ngày công cáo thiên hạ, nói rõ việc mưu đoạt Trân Bảo các cùng việc Cơ Nhã chưa gả cho Đông Dao thắng địa thì chưa biết chừng ta sẽ tha cho các người, còn không thì ba ngày sau, kẻ nào của Đông Dao thắng địa không muốn chết cứ việc co đầu ở sơn môn, bằng không ra kẻ nào ta giết kẻ đó.”

Thấy thế, Ngụy Tác trên Ly Hỏa phản cũng không truy sát, chỉ lạnh lùng nói.

“Y là ai mà lại có thần thông này?”

“Nghe lời y thì ba năm trước Cơ Nhã không đến Đông Dao thắng địa? Đều do Đông Dao thắng địa bịa ra?”

Ngụy Tác nói thế, lại thấy tu sĩ Đông Dao thắng địa cầm cổ bỏ chạy, ngoài Thất Tinh thành sôi lên.

Truyền kỳ!

Ngụy Tác hôm nay tương đương với một mình đấu với hai tông môn, ra vào như chỗ không người, giết mấy chục tu sĩ, một chiêu là suýt nữa hạ cả Trường Phong chân nhân, tu sĩ Kim đan kỳ như lão mà không biết bị gã dùng thủ đoạn gì đâm thủng chân.

Cộng thêm hai mươi mấy tu sĩ đã bị gã đâm thủng chân, Lý Thiệu Hoa là Kim đan tu sĩ cũng chỉ một chiêu là bị gã giết.

Việc hôm nay tuyệt đối sẽ thành truyền kỳ của Thiên Huyền đại lục, những tu sĩ quan chiến này tận mắt được thấy.

“Đúng là khí khái nam tử, không được, ta đã yêu y, phải hỏi xem y có thu ta làm thị thiếp không!” Giọng nói ồm ồm cất lên khiến mọi tu sĩ Thất Tinh thành không nén được ngoái nhìn.

“Không phải chứ? Như người mà người ta cần?”

Quanh đó, không một nghìn cũng phải tám trăm tu sĩ suýt nữa ngất xỉu vì người lên tiếng, định lao lên không là một nữ tu lùn tịt, béo ú, còn bôi dày phấn son, trông như yêu tinh.

“Kẻ nào bám theo, giết không tha!”

Ngụy Tác thu hết những thứ của các tu sĩ bị giết rơi xuống, thu cả Phệ tâm trùng và Pháp vương thái diệu rồi điều khiển Ly Hỏa phảng lao đi, lạnh lùng buông tiếng.

Nữ tu béo ú vừa lao lên đành dừng lại.

“Ha ha, nếm đòn chưa.” Nhiều tu sĩ quanh đó bật cười, cho rằng nữ tu mập sẽ ầm ỨC, nhưng họ lại suýt nữa bổ chừng vì nàng ta vẫn như hoa si, ồm ồm nói, “Càng thêm khí khái nam tử hán, người ta càng thích.”

...

Ở bên kia, Ngụy Tác điều khiển Ly Hỏa phảng lao vút đi, khẳng định sau lưng không có ai thì đáp xuống, vào một vạt rừng.

Gã lại đổi pháp y, thành một hoàng bào tu sĩ bốn mươi tuổi, vòng về Thất Tinh thành.

Cả đi và về chỉ trong tích tắc, lúc đó cả Thất Tinh thành đang bàn về trận chiến lúc nãy, không ai chú ý thấy gã đã quay về thành.

Không hề dừng lại, gã lướt vào truyền tống pháp trận trong Lạc Nguyệt thành.

Trung chuyển qua truyền tống pháp trận Lạc Nguyệt thành rồi linh quang lóe sáng, thân ảnh Ngụy Tác xuất hiện tại Linh Nhạc thành.

Rời khỏi truyền tống pháp trận, gã căn bản không hề dừng lại, cầm phi kiếm cánh cửa lao về phía Trân Bảo các.

“Lớn mật! Linh Nhạc thành không cho phép phi đệ!”

Ngụy Tác vừa bay lên, có mấy đạo độn quang dồn tới ngay.

“Cút!”

Trước kia mà Ngụy Tác đạt tu vi kim đan, chắc cũng sẽ nể Thiên Nhất môn đối chút, không để mình có nhiều đối thủ, nhưng từ khi biết Thiên Nhất môn là đồng đảng của Đông Dao thắng địa thì gã không còn hảo cảm gì, gã cùng Cơ Nhã chia ra, chủ yếu vì cầm chân lực lượng Thiên Nhất môn.

Giao chiến như ban nãy, có thêm bọn Cơ Nhã hóa ra lại bất tiện, không linh hoạt như mình gã, đương nhiên có Tuyệt diệt kim đan trong tay, dù Thiên Sâm chân nhân và cao thủ Thiên Nhất môn đến Thất Tinh thành liên thủ với Trường Phong chân nhân, Ngụy Tác cũng chưa hẳn đã không tiến hành một trường đồ sát khoa trương hơn thế. Nhưng thêm một Thiên Nhất môn không chỉ thêm một Kim đan tu sĩ, chưa biết chừng còn là có thêm hai pháp bảo lợi hại đạo giai trở lên, bớt một Thiên Nhất môn, đối phó Đông Dao thắng địa đương nhiên chắc ăn hơn.

Gã đã để lại viên ngọc chống nổi thần thức uy áp và hai kim sắc pháp bảo cho Cơ Nhã, có Tuyệt diệt kim đan cũng Hồn nguyên ngân oa thì nàng và Hàn Vi Vi tuyệt đối không có chuyện gì.

Hiện tại Lý Thiệu Hoa đã bị gã giết, Trường Phong chân nhân bị gã trọng thương, dù có thiên giai đan được, nhất thời không thể chữa kịp, không thể đến Linh Nhạc thành, dù gã trở mặt với Thiên Nhất môn thì ở Linh Nhạc thành này, đương nhiên không cần e dè.

“Cái gì? Sư tôn...!”

Cùng lúc, trong Trần Bảo các, đón lấy quyển da dê do điểm viên đưa đến rồi mở ra xem, trung niên bạch sam tu sĩ vốn cười lạnh nhìn bọn Cơ Nhã chột nhọt nhọt mặt mày.

“À!”

Cùng lúc, Thiên Sâm chân nhân hơi biến sắc, thân ảnh loáng lên, đứng ở cửa Trần Bảo các.

Ngụy Tác còn cách Trần Bảo các không đầy hai trăm trượng, thỉnh không quanh gã lượn vòng năm, sáu mươi đạo độn quang, như lâm đại địch.

“Người là Ngụy Tác?” Thấy gã đi về phía Trần Bảo các, Thiên Sâm chân nhân mặt mũi lạnh tanh nói.

“Các hạ chắc là Thiên Sâm chân nhân.” Thấy Thiên Sâm chân nhân, Ngụy Tác dừng lại, nhạ giọng: “Bọn Cơ Nhã ở đây, Thiên Sâm chân nhân chắc không làm khó họ.”

“Ngụy Tác, bọn muội không sao.” Giọng Cơ Nhã từ Trần Bảo các vang lên.

“Hay lắm.” Nghe giọng Cơ Nhã, Ngụy Tác mẫn ý gật đầu, bảo Thiên Sâm chân nhân: “Thiên Sâm chân nhân, ông chắc làm chủ được với Thiên Nhất môn. Hiện tại bọn tôi đã tính nợ với Đông Dao thắng địa, điều kiện đã mở ra cho các vị. Đến lúc cùng Thiên Nhất môn tính món nợ về Trần Bảo các.”

“Cuồng vọng!” Thiên Sâm chân nhân mặt mũi lạnh tanh nhìn Ngụy Tác, “Lẽ nào người tưởng với một viên Tuyệt diệt kim đan là uy hiếp được ta?”

“Thiên Sâm chân nhân, sư tôn...” Trung niên bạch sam tu sĩ đến sau lưng Thiên Sâm chân nhân định nói nhưng lão xua tay, bằng hàn cực độ cắt lời, “Việc của Lý trưởng lão chốc nữa mới tính.”

“Thế nào, người chống được cả Tuyệt diệt kim đan?” Ngụy Tác tỏ vẻ kinh ngạc.

“Đối phó các người, vị tất cần ta động thủ.” Thiên Sâm chân nhân cười lạnh: “Ta đợi các người sử dụng Tuyệt diệt kim đan xong mới động thủ. Thiên Nhất môn muốn kiếm mấy tu sĩ đối phó được Phân niệm cảnh nhất, lưỡng trọng thì rất dễ...”

“Thiên Sâm chân nhân, sư tôn...”

“Không phải đã bảo người là việc của Lý trưởng lão chốc nữa mới tính hả!” Thiên Sâm chân nhân bị cắt lời thì nhướn mày, quay phắt nhìn trung niên bạch sam tu sĩ, hàn quang lóe lên.

“Sư tôn kết đan thành công nhưng chết trong tay y!” Trung niên bạch sam tu sĩ nhọt nhọt mặt mày nghiêng rằng nói nhanh.

“Gì hả!” Thiên Sâm chân nhân đang tức giận cũng ngẩn người.

“Y nói không sai, đây là kim đan của Lý Thiệu Hoa.” Ngụy Tác lấy kim đan của Lý Thiệu Hoa ra, trên tay xanh biếc.

“Người giết được một Kim đan tu sĩ?” Thiên Sâm chân nhân biến sắc rồi neho mắt, “Bất quá người nghĩ mình đối phó được một tông môn bao vây?”

“Đã biết tin Lý Thiệu Hoa chết dưới tay tôi rồi thì tin tiếp theo sẽ biết ngay thôi.” Ngụy Tác không đáp Thiên Sâm chân nhân mà nhạ neho nói.

Ngụy Tác nói đúng, điểm viên vừa đưa quyển da dê cho trung niên bạch sam tu sĩ lại chạy nhan vào đưa tiếp.

Trung niên bạch sam tu sĩ như gặp quỷ.

“Sao lại thế này!” Thiên Sâm chân nhân dùng chân nguyên hút quyền da dê lên liếc qua, Kim đan tu sĩ vừa uy hiếp Ngụy Tác rằng, “người nghĩ mình đối phó được một tông môn bao vây” rùng mình nuốt nước bọt.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

419. Chương 419: Hợp Mưu

“Hiện tại chúng ta có thể bàn chuyện chưa?” Ngụy Tác nhìn Thiên Sâm chân nhân đang run lên, nhặt giọng.

“Người định thế nào?” Thiên Sâm chân nhân định thần, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Có việc chúng ta nói riêng thì hơn.” Ngụy Tác liếc trung niên bạch sam tu sĩ và Trần Bảo các nói đầy thâm ý, “Lúc chúng ta bàn chuyện, mỗi không thích người tông môn khác có mặt.”

“Được!” Thiên Sâm chân nhân biến sắc rồi gật đầu, bảo trung niên bạch sam tu sĩ: “Bảo người của người mau rời Trần Bảo các.”

Trung niên bạch sam tu sĩ run người, không dám lải nhải, không dám nhìn Ngụy Tác mà chạy vào Trần Bảo các. Thoảng sau, y cùng mấy chục điểm viên đều rời các, chuẩn bị rút đi.

“Chậm đã.”

Ngụy Tác đáp từ trên không xuống, trước mặt cả toán không xa, nhặt giọng: “Ta bảo các người đi nhưng đồ trong Trần Bảo các thì không được mang đi nữa món. Trừ y phục thì nạp bảo nang và pháp khí để lại hết, dám giấu gì thì đừng trách ta.”

Ngụy Tác nói thế, bọn trung niên bạch sam tu sĩ xám ngoét mặt mày, không dám nói nửa câu hay bất mãn gì, bỏ hết xuống rồi rời Trần Bảo các.

“Thiên Sâm chân nhân, mời.”

Thu hết mọi thứ, Ngụy Tác bảo Thiên Sâm chân nhân rời đi vào Trần Bảo các.

Thiên Sâm chân nhân do dự một chốc, nghiêng răng nhẩn nhé đi vào đại sảnh Trần Bảo các.

“Thiên Sâm chân nhân phối hợp thế này thì đành nói thẳng vậy.” Thấy Thiên Sâm chân nhân nhẩn nhé đi vào, ngồi xuống thì Ngụy Tác đứng cạnh Cơ Nhã và Hàn Vi Vi khề bảo cả hai đoạn bình tĩnh như thường nói với Thiên Sâm chân nhân, “Hiện tại Thiên Nhất môn có hai chọn lựa, một là cùng Đông Dao thắng địa tiếp tục đối địch với mỗi. Nửa là rũ bỏ quan hệ với Đông Dao thắng địa, như thế chưa biết chừng chúng ta sẽ hóa can qua thành ngọc bạch.”

“Người đứng là tu sĩ Kim đan kỳ, bị Đông Dao thắng địa và Tụ Tinh tông vây công mà giết được mấy chục tu sĩ, trọng thương Trường Phong chân nhân?” Thiên Sâm chân nhân tựa hồ hơi bình tĩnh lại, không đáp lời Ngụy Tác mà hỏi.

Ngụy Tác không nói gì, thi triển thái cổ hung hỏa, đồng thời toàn lực trải thần thức ép tới Thiên Sâm chân nhân.

Thiên Sâm chân nhân tỏ vẻ kinh hãi, há miệng nhưng không thành lời, thoảng sau chợt cười khổ, “Nếu hôm nay câu trả lời của lão phu không khiến đạo hữu mãn ý, e rằng chắc không sống sót về đến sơn môn Thiên Nhất môn?”

“Tất nhiên.” Ngụy Tác gật đầu, nói thẳng, “Nếu Thiên Nhất môn đối địch với mỗi, các hạ ở đây, mỗi đương nhiên sẽ tìm cách trừ đi một Kim đan tu sĩ.”

Thiên Sâm chân nhân nhẩn nhé: “Đạo hữu thực lực thế này, lại nói vậy, lão phu đành chấp nhận nghị mà rũ bỏ quan hệ với Đông Dao thắng địa, nhưng đạo hữu chỉ có điều kiện thế thôi?”

“Mỗ muốn thu nhập ba năm nay của Trân Bảo các, sau này Trân Bảo các do Thiên Nhất môn toàn quyền quản lý, nhưng đại chương quỹ vẫn là Cơ Nhã, thu nhập linh thạch thì bọn mỗ tám phần.” Ngụy Tác hỏi Thiên Sâm chân nhân, “Điều kiện này chắc không quá chứ?”

“Điều kiện này không thành vấn đề.” Thiên Sâm chân nhân nhíu mày: “Trân Bảo các chủ yếu kinh doanh đan dược, Lý Thiệu Hoa trước kia tinh thông đan đạo, có một toán đệ tử biết luyện nhưng Thiên Nhất môn không có luyện đan sư, Trân Bảo các giao cho Thiên Nhất môn thì e không xong.”

“Không cần lo, Cơ Nhã sẽ có công thức luyện đan phù hợp, cứ chọn mấy đệ tử có thiên phú luyện đan để Cơ Nhã dạy.”

“Nếu là đề nghị này, Thiên Nhất không thể cự. Bọn tại hạ thừa nhận việc mưu đoạt Trân Bảo các thì ảnh hưởng đến Thiên Nhất môn quá lớn, cần phải che giấu đi.” Thiên Sâm chân nhân hơi trầm ngâm.

Ngụy Tác nhìn Thiên Sâm chân nhân: “Chỉ cần Thiên Nhất môn và Đông Dao thắng địa không còn quan hệ, việc này sẽ trút hết lên đầu Đông Dao thắng địa, các vị cứ giả như không biết.”

“Được!” Ngụy Tác nói vậy, Thiên Sâm chân nhân nghiêng rằng như hạ quyết tâm: “Ta thay mặt Thiên Nhất môn đáp ứng điều kiện này.”

“Vậy thì, Trân Bảo các cho các vị tiếp quản. Mấy hôm nữa bọn mỗ sẽ đến tìm chân nhân.” Ngụy Tác không hề thừa lời, dẫn Cơ Nhã, Hàn Vi Vi và tổ hợp đầu óc đan giản ra ngoài Linh Nhạc thành.

Thấy Thiên Sâm chân nhân để bốn người rời Trân Bảo các, tu sĩ Thiên Nhất môn còn quanh quẩn bên ngoài, không biết trong đó xảy ra chuyện gì, không dám can, mặc bọn Ngụy Tác đi khỏi.

Tthân ảnh bọn Ngụy Tác vừa khuất tầm mắt, Thiên Sâm chân nhân cười khổ lắc đầu, lẩm bẫm gì đó rồi đi về sơn môn Thiên Nhất môn.

...

“Tông chủ, việc này định thế nào?”

Trong một đại điện khảm bạch sắc tinh thạch, như hoàn toàn làm bằng bạc có mười lăm tu sĩ.

Tu sĩ ngồi trên cao nhất chỉ chừng ba mươi tuổi, thấp phần anh tuấn, mặc ngân sắc pháp bào như do vô số tinh quang tụ lại, chính thị Tụ Tinh tông tông chủ Hàn Vô Nhã.

Người lên tiếng là lão giả mặt dài mặc hồng sắc pháp bào có phù văn hình vuông như lỗ đồng tiền, nhân thân như điện, mục quang lấp lánh, chính thị đại trưởng lão Tổng Dương.

Mười ba tu sĩ kia đều là trưởng lão có thực quyền nhất Tụ Tinh tông.

Tụ Tinh tông cũng như các tông môn, tu vi là trên hết, trừ vị trí tông chủ do thượng nhiệm tông chủ quan sát, khảo nghiệm rất lâu rồi chỉ định thì chỉ cần đạt tới Phân niệm cảnh, sẽ tự động tấn cấp thành trưởng lão, hưởng thụ bổng lộc. Tu vi đạt đến Phân niệm cảnh tứ trọng sẽ tấn thăng thành trưởng lão của Trưởng lão viện, có thể cùng tông chủ quyết định việc quan trọng.

Tụ Tinh tông hiện tại không có Kim đan kỳ đại tu sĩ, nhưng tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng trở lên lại có tới mười lăm người, cộng thêm pháp bảo như Lạc tinh thần cung có thể uy hiếp trí mệnh đến tu sĩ Kim đan kỳ nên mấy năm nay áp chế chặt chẽ Đông Dao thắng địa, chưởng quản Thất Tinh thành.

Hiện tại trưởng lão viện tề tụ, định bàn việc xảy ra hôm nay.

Tụ Tinh tông bị Ngụy Tác giết gần hai mươi tu sĩ ở ngoài Thất Tinh thành, có cả trưởng lão Phân niệm cảnh, gần trăm năm nay Tụ Tinh tông chưa từng gặp phải việc thế này.

Giờ nghe đại trưởng lão Tổng Dương nói, Hàn Vô Nhã mặt mũi anh tuấn, có uy nghiêm của nhất phái tông chủ, nhưng tâm cơ cực kỳ thâm trầm lại không nói gì, ngón tay gõ gõ lên thành ghế bạc như đang cân nhắc hoặc chờ đợi gì đó.

Đột nhiên ngoài điện vang lên giọng đệ tử Tụ Tinh tông cung kính, “Tông chủ, chư vị trưởng lão, Đông Dao thắng địa trưởng lão Bạch Huyền Cơ cầu kiến.”

“Hay lắm, sau cũng cũng đến rồi.”

Hàn Vô Nhã dùng gõ tay lên thành ghế bạc nở nụ cười lạnh âm u, “Dẫn Bạch trưởng lão đến đây.”

“Đệ tử tuân mệnh.” Đệ tử ngoài cửa cung kính đáp.

“Tông chủ, không quyết vì đời Bạch Huyền Cơ?” Tụ Tinh tông đại trưởng lão Tống Dương nhíu mày, không nén được hỏi, “Lẽ nào tông chủ đã cùng Đông Dao thắng địa ước định cùng đối phó người đó?”

“Thần thông của y ít nhất cũng sánh ngang tu sĩ Kim đan lưỡng trọng. Tại hạ sao dám quyết định vội vàng.” Hàn Vô Nhã xua tay với Tống Dương, ra hiệu dừng vội, lạnh giọng: “Mỗ cũng định đối phó y, bằng không y giết ngàn ấy tu sĩ, lưỡng đại tông môn lại không làm gì được một tán tu, việc này đồn ra thì Tụ Tinh tông mất hết danh dự, chưa biết chừng không còn ai có thiên phú tu luyện chịu gia nhập bản tông nữa. Nhưng chỉ Tụ Tinh tông mà đối phó y thì không chắc, vạn nhất còn rước họa diệt thân. Bất quá Đông Dao thắng địa còn tệ hơn, càng muốn đối phó y, nên nhất định sẽ đến tìm chúng ta thương nghị. Có đối phó không phải xem Đông Dao thắng địa có con bài tẩy gì nữa. Nếu chúng không có thực lực khiến chúng ta tin tưởng thì quân tử báo cừ, mười năm không muộn, tạm thời nén cục tức này lại đã.”

“Tông chủ nói đúng.” Đại trưởng lão Tống Dương và các trưởng lão nhìn nhau, toàn bộ gật đầu rồi im lặng.

Gần nửa tuần hương sau, “Bạch trưởng lão đến”, đệ tử Tụ Tinh tông cung kính lên tiếng, rồi Bạch Huyền Cơ mặc bạch bào, tóc tết thành bím đi vào.

“Bạch trưởng lão, việc lớn thế này, sao Đồng tông chủ không tự đến?”

Bạch Huyền Cơ đi vào, Hàn Vô Nhã gõ ngón tay lên thành ghế màu bạc, mặt mũi lạnh tanh hỏi.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

420. Chương 420: Tứ Đại Kim Đan Tu Sĩ

“Tông chủ bản tông đang bế quan tu luyện một môn công pháp trọng yếu, tạm thời không thể ngừng lại, đã giao việc này cho tại hạ và Trường Phong chân nhân xử lý.” Bạch Huyền Cơ với hành lễ Hàn Vô Nhã xong, không rườm rà nói ngay.

“Vậy thì Đông Dao thắng địa định thế nào?” Hàn Vô Nhã nhìn Bạch Huyền Cơ, nhạt giọng, “Việc này là ân oán của Đông Dao thắng địa và người đó. Ta không nghe nhầm thì y cho các vị ba ngày, với tu vi của y, nếu phục kích ám sát thì không ai chống nổi.”

Bạch Huyền Cơ nhướng mày: “Tất nhiên phải trừ khử y, tại hạ đến đây là muốn thương nghị với Tụ Tinh tông để giết y, nếu có Lạc tinh thần cung của tông chủ...”

“Tại hạ không nghĩ chúng ta có năng lực giết y.” Bạch Huyền Cơ chưa dứt lời, bị Hàn Vô Nhã lạnh lùng cắt ngang, “Y cũng không tuyệt tình với Tụ Tinh tông, các vị muốn đối phó y thì tùy, đừng kéo cả Tụ Tinh tông vào.”

“Tông chủ nói vậy, khẳng định muốn xem con bài tẩy của Đông Dao thắng địa rồi.” Bạch Huyền Cơ mặt mũi lạnh tanh liếc Hàn Vô Nhã: “Cộng thêm Trường Phong chân nhân là có ba Kim đan tu sĩ, đối phó mình y.”

“Ba Kim đan tu sĩ?” Câu nói của Bạch Huyền Cơ khiến các trưởng lão Tụ Tinh tông xuất hiện thần sắc chấn động, Hàn Vô Nhã chỉ khẽ à một tiếng, hỏi, “Còn hai người nữa là ai?”

“Một là Điều Sa chân nhân, còn lại là Kim Chung thượng nhân.” Bạch Huyền Cơ nói.

“Hoang đường.” Một trưởng lão Tụ Tinh tông mặc hắc bạch lưỡng sắc âm dương đạo bào cười lạnh: “Kim Chung thượng nhân thì lão phu không biết nhưng Điều Sa chân nhân tính cách cực kỳ quái dị độc lai độc vãng, chưa từng có bằng hữu. Sao y lại chịu giúp Đông Dao thắng địa.”

“Quê trưởng lão không biết rồi, Kim Chung thượng nhân và Lý Thiệu Hoa trưởng lão có giao tình, được bản tông đưa ra điều kiện thì đã đáp ứng xuất thủ đối phó y.” Bạch Huyền Cơ nhìn trưởng lão đó cười lạnh, “Điều Sa chân nhân thì càng may mắn, trong số Đông Dao thắng địa bị giết có một người là con cháu của ông ta. Ông ta tuy không có bằng hữu, nhưng rất coi trọng hậu nhân của gia tộc, giờ đang trên đường đến Thất Tinh thành.”

Hàn Vô Nhã mắt hơi ánh lên, ngón tay lại gõ nhẹ lên thành ghế, nói đầy thâm ý: “Kim đan và nhục thân Trường Phong chân nhân tựa hồ bị thương khá nặng, thương thế e rằng không thể khôi phục như cũ ngay?”

“Điều Sa chân nhân còn có việc nên việc giết y phải xong trong ba ngày. Trường Phong chân nhân đã dùng Thiêm nguyên đạo đan của Đông Dao thắng địa, chỉ trong hai ngày là thương thế sẽ khôi phục.”

“Ba tu sĩ Kim đan kỳ, Điều Sa chân nhân lại là Kim đan lưỡng trọng đại tu sĩ, thực lực này còn cần gì đến Tụ Tinh tông?” Hàn Vô Nhã mặc nhiên nói.

“Nhất định phải giết y, để y thoát thì hậu hoạn tựu vô cùng, y vốn quỷ kế đa đoan, dù Kim Chung thượng nhân và Điều Sa chân nhân là tu sĩ Đông Dao thắng địa, chưa biết chừng cũng bị y đánh lén. Muốn chắc chắn giết y thì ba Kim đan tu sĩ vẫn chưa đủ.” Bạch Huyền Cơ lạnh lùng, “Thần thông của y hôm nay, tông chủ và chư vị trưởng lão chắc đã thấy rõ. Khô lâu pháp bảo của y thực lực không kém gì Kim đan tu sĩ, kim đan uy năng của y cũng không kém tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, bọn tại được tin y còn mấy trợ thủ Phân niệm cảnh, trong đó có người có pháp khí dùng tu sĩ kim đan luyện chế thành, cả Kim đan tu sĩ cũng khó đối phó được.”

Thoáng ngừng lại, Bạch Huyền Cơ nhìn Hàn Vô Nhã tiếp lời, “Cần có Lạc tinh thần cung và Vũ hóa thiên kính của tông chủ mới có thể triệt để áp chế được y. Phi độn pháp bảo của y tốc độ kinh nhân, cần Thiên cầu yêu đỉnh của Ngu trưởng lão mới không để y chạy trốn.”

“Chắc các vị đã điều tra nơi kịch chiến, y chắc chắn có một con thổ độn yêu thú cao cấp.” Hàn Vô Nhã bảo Bạch Huyền Cơ: “Yêu thú này, các vị có biện pháp khác chế hã?”

“Cần nhờ vào Hàn tông chủ.” Bạch Huyền Cơ bình tĩnh như thường, “Nghe nói Hàn tông chủ và Linh Thú cung có giao tình, mượn một hai con yêu thú đến áp chế yêu thú đó, cộng với Tinh tị yêu thử tra xét thì chắc không khó tìm ra y.”

“Xem ra kế hoạch của Đông Dao thắng địa thập phần chu toàn.” Hàn Vô Nhã cười lạnh, “Thiên Sâm chân nhân đó, sao các vị không đến mà du thuyết? Hình như các vị có quan hệ với Thiên Nhất môn?”

“Việc này thật ra có quan hệ đến Thiên Nhất môn, bọn tại đã gặp Thiên Sâm chân nhân nhưng lão tặc Thiên Sâm chân nhân không hiểu đạt thành ước định gì với y mà không dám cùng đối phó.” Bạch Huyền Cơ cười lạnh.

“Vậy thì để chu toàn, giết y xong sẽ chia chác thế nào, chắc các vị cũng tính rồi.” Hàn Vô Nhã nói thẳng.

“Y có nhiều dị bảo như thế, pháp bảo khác có thể sẽ tổn hại trong lúc đấu pháp nhưng đạo giai thượng phẩm pháp bảo ra phát kim quang phòng ngự đó thì không.” Bạch Huyền Cơ nói thẳng, “Chỉ cần tông chủ toàn lực hiệp trợ bản tông đối phó y, món đạo giai thượng phẩm pháp bảo đó thuộc về Tụ Tinh tông, còn lại pháp khí, pháp bảo do bản tông phân phối, linh thạch và đan dược của y thì bản tông và Tụ Tinh tông chia đôi, được chăng?”

“Điều Sa chân nhân và Kim Chung thượng nhân tất nhiên không thể về tay không. Nhưng nếu y có nhiều pháp khí mà chia như thế, bọn ta thiệt qua.” Hàn Vô Nhã nhạ giọng: “Nếu đạo giai pháp bảo không đủ cho tam vị Kim đan tu sĩ mỗi người một món, bản tông sẽ theo như đề nghị của trưởng lão, không cần pháp khí nào nữa. Nhưng cộng thêm cả kim sắc pháp bảo mà số lượng đạo giai pháp bảo nhiều hơn bốn, bản tông chỉ lấy có một món kim sắc pháp bảo này, không động đến đạo giai pháp bảo nữa, nhưng pháp bảo dưới đạo giai thì chia đôi, được chăng?”

“Được! Việc này quyết như thế, tông chủ cứ chuẩn bị, lúc nào xuất phát, tại hạ sẽ đến báo.” Bạch Huyền Cơ gật đầu bước ra.

“Tổng đại trưởng lão, lập tức đến Hoàng Nha sơn.” Bạch Huyền Cơ vừa đi, Hàn Vô Nhã đứng dậy, nói với đại trưởng lão Tổng Dương.

Tổng Dương cả kinh, mắt lóe dị mang, “Tông chủ, định bảo tại hạ đi mời Hoàng Nha Tử?”

“Trưởng lão cho rằng Hoàng Nha Tử chịu ơn của lão tông chủ, chỉ đáp ứng toàn lực giúp Tụ Tinh tông xuất thủ một lần, giờ có ba Kim đan đại tu sĩ áp trận, vạn vô nhất thất, không nên lãng phí một cơ hội như thế đúng không?” Hàn Vô Nhã hỏi Tổng Dương, “Đối phó y đương nhiên vạn vô nhất thất, nhưng chúng ta không có Kim đan kỳ đại tu sĩ áp trận thì chúng ta lại không vạn vô nhất thất.”

“Tông chủ sự Đông Dao thắng địa sẽ đối phó chúng ta?” Một hoàng bào trưởng lão giật giật chân mày, không nén được lên tiếng.

“Nếu đối lại là chúng ta, có thực lực áp đảo thì có dâng một món đạo giai thượng phẩm pháp bảo cho người ta hả?” Hàn Vô Nhã cười lạnh, “Kim Chung thượng nhân và Điều Sa chân nhân đều tham lam, không có Kim đan tu sĩ như Hoàng Nha Tử áp trận, mỡ không yên tâm, vì một món đạo giai thượng phẩm pháp bảo, dùng lời hứa đó cũng đáng.”

“Được! Tại hạ sẽ đi mời Hoàng Nha Tử.” Đại trưởng lão Tổng Dương gật đầu lướt đi.

“Lâu trưởng lão có giao tình với Vạn trưởng lão của Linh Thú cung nên sẽ đến Linh Thú cung.”

“Tiền trưởng lão, ngằm đi treo thưởng, đối phó y chưa biết chừng sẽ chết không ít tu sĩ, trả thêm linh thạch mà giảm thiểu thương vong cho đệ tử cũng được.”

“Lâm trưởng lão phụ trách chọn nhân tuyển và pháp khí...”

Đại trưởng lão Tổng Dương lướt đi, Hàn Vô Nhã sắp xếp từng việc.

...

Trong động phủ của Ngụy Tác chất đồng nạp bảo nang, pháp khí, đan bình.

Hàn Vi Vi và lục bào lão đầu đang sáng mắt nhìn.

Tay gã cầm một mặc lục sắc nạp bảo nang.

Mặc lục sắc nạp bảo nang dung lượng tương đương với mười đề giai nạp bảo nang này là của Kim đan tu sĩ đoan mệnh nhất trong lịch sử Thiên Huyền đại lục: Lý Thiệu Hoa.

Ngụy Tác nhướng mày, lấy một tấm ô hắc sắc ngọc phù đưa cho Cơ Nhã.

Hai mặt ngọc phù đều có hình bò cạp độc.

“Thượng cổ độc kinh!”

Thần thức quét vào, Cơ Nhã liền kinh hô.

Ngụy Tác gật đầu mỉm cười, ném nạp bảo nang vào đồng trước mặt Hàn Vi Vi, chứng tỏ trừ ngọc phù ra, nạp bảo nang của Lý Thiệu Hoa không có gì giá trị gì với y.

“Ngụy Tác, trong đó có cách luyện chế Âm dương đan độc khiến vôi hút của Phệ tâm trùng chứa chất độc trong thời gian dài.” Cơ Nhã đọc nội dung ô hắc sắc ngọc phù xong thì chỉ muốn đi luyện đan, “Tuy huynh và Đông Dao thắng địa có hẹn ước ba ngày nhưng chúng chắc sẽ không ngã lòng, đến đối phó chúng ta. Muội sẽ thử luyện chế Âm dương đan độc, vạn nhất chúng phát hiện hành tung của chúng ta, Phệ tâm trùng cũng uy lực đại tăng.”

“Ta đem kim đan của Lý Thiệu Hoa luyện chế thành Tuyệt diệt kim đan.” Ngụy Tác mỉm cười, “Bất quá Âm dương đan độc luyện chế không khó, để Hàn Vi Vi luyện chế là được.”

“Con bà nó chứ, coi ta là tay sai hả.” Hàn Vi Vi đang hào hứng đếm đồ, tức thì bĩu môi.

“Đối phương không đến thì thôi, đến thì sẽ dốc hết sức mạnh, chúng ta không nên coi thường.” Ngụy Tác bảo Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã: “Cơ Nhã, muội thả Tam sắc phi tâm ra, đối phương đến thì chúng ta sẽ biết ngay.”

“Được rồi, nể tình người nói có lý, ta đành bỏ công bỏ sức.” Hàn Vi Vi thấy Ngụy Tác nói vậy, không nói gì nữa, cầm ô hắc sắc ngọc phù trên tay Cơ Nhã, quét thần thức vào rồi lướt ra.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

421. Chương 421: Đánh Tới Tận Động Phủ

Đêm khuya hai hôm sau, một toán tu sĩ đen đặc, sử dụng các loại phi độ pháp bảo, dừng lại trên một vạt rừng ở bên ngoài Thiên khung.

Cả toán tu sĩ, cộng lại phải một trăm bốn, một trăm năm mươi, mười bảy, mười tám tu sĩ đi đầu cách nhóm phía sau một đoạn, có vẻ thân phận cao hơn.

Trong số đi các tu sĩ đi đầu, có ba người nổi bật nhất. Một người có linh khí ngưng thành hình lá sen, là Kim đan tu sĩ Trường Phong chân nhân của Đông Dao thắng địa.

Trường Phong chân nhân bị Ngụy Tác dọa cho vỡ mật, bị đâm thủng chân đã đành, kim đan và nhục thân đều trọng thương, tu vi có lẽ tụt đến mười năm chưa chắc hồi phục, nhưng giờ qua lần linh khí sôi trào trên mình thì thương thế đã lành. Xem ra Bạch Huyền Cơ nói đến “Thiên nguyên đạo đan”, thật sự là địa cấp đỉnh giai đan được.

Hai người còn lại, bắt mắt nhất là một đầu đà lùn mập, đầu đội vòng vàng, mái tóc nhờn bóng dính sát đầu, mặt mũi sần sùi, đôi mắt rực hung quang, trông như hung thần ác sát. Linh khí toát ra màu vàng, ngưng thành từng hạt bồ đề tử. Thứ hai là một thanh niên tu sĩ, gầy gò cao ráo như cây sào trúc, linh khí hình thành dải đai lưng xanh, thủy linh khí tức cực nồng, chắc là thiên phú thủy linh căn tu sĩ, khí tức hơn hẳn Trường Phong chân nhân và đầu đà lùn mập hung thần ác sát, tu vi cao hơn nhiều.

Cạnh Trường Phong chân nhân là Bạch Huyền Cơ mặc bạch bào, hắc bào lão giả La Đạo U – những nhân vật thân phận cao tuyệt của Đông Dao thắng địa và mấy trưởng lão Phân niệm cảnh tứ trọng của Tụ Tinh tông.

Trừ các trưởng lão hai phái, ba Kim đan kỳ đại tu sĩ còn có hai thanh niên tu sĩ trông khá đặc biệt.

Một thanh niên tu sĩ râu quai nón mặc áo da đen, chấp tay sau lưng, eo đeo ba nô thú đại. Người còn lại mặc hôi sắc giáp y đầu tóc rối bù, mặt còn một vết thương đáng sợ. Thanh niên tu sĩ này điều khiển một con bạch sắc tiên hạc sải cánh hơn trượng, chõ y và tu sĩ râu quai nón, tay cầm một con ngân sắc tiểu thử.

Ngân sắc tiểu thử rất đặc biệt, mọi bộ vị cũng như chuột bình thường nhưng mũi màu đỏ như nhụy hoa, chia thành năm cánh.

“Bắt bọn ta chờ ở đây, xem ra Hàn Vô Nhã kênh kiệu gớm.” Ngoái nhìn thình không tối om sau lưng, đầu đà lùn mập đứng trên phi độ pháp bảo hình cái xích đột nhiên cười lạnh với mấy trưởng lão Tụ Tinh tông.

Giọng đầu đà lùn mập vang vang, nhưng rất cứng, như tiếng cồng rỗng rỗng, trong mấy trưởng lão Tụ Tinh tông số danh, một hoàng sam văn sĩ họ Lâu vội giải thích: “Thực xin lỗi, Hàn tông chủ đi đón người, chắc sắp về rồi.”

“Hả? Ai mà cần Hàn Vô Nhã tự thân tiếp đón, xem ra không phải Hàn Vô Nhã kênh kiệu mà người đó.” Đầu đà lùn mập hừ lạnh.

“Đến rồi!” Mấy trưởng lão Tụ Tinh tông đều tỏ ra hớn hở.

Trên trời đêm đột nhiên xuất hiện một dải cầu vòng bạc.

Tích tắc sau, dải cầu vòng bạc đã cách chỗ bọn Trường Phong chân nhân không xa. Là một món ngân sắc phi độ pháp bảo hình trăng khuyết, trên phi độ pháp bảo có ba người, Hàn Vô Nhã và Tụ Tinh tông đại trưởng lão Tống Dương, và một trung niên đạo nhân.

Đạo nhân mặc hoàng bào, hơi cúi đầu, tóc cài bạch sắc ngọc trâm. Tấm hoàng bào không có phù văn, cũng không đeo trang sức gì, linh khí không lộ ra, mặt mũi như ngọc, tạo cho người ta cảm giác cực kỳ nhẹ nhõm sạch sẽ.

“Hoàng Nha Tử! Hóa ra là y, không ngờ Hàn Vô Nhã lại mời được.” Nhìn rõ hoàng bào đạo nhân, thanh sam trung niên tu sĩ vốn nhắm mắt dưỡng thần, cơ hồ không quan tâm gì đến mọi sự cũng hơi biến sắc, truyền âm nhắc đầu đà lùn mập, “Hoàng Nha Tử thù dai, chốc nữa nên cẩn thận lời nói, chộc giận y thì chưa biết chừng các hạ sẽ nếm đòn.”

“Lai lịch của y thế nào?” Đầu đà lùn mập hơi ngần ra, “Tu vi Kim đan lưỡng trọng trở lên?”

“Y là một tán tu ở gần Ngân Thạch thành thuộc Thiên Huyền đại lục tây bộ, tu vi Kim đan nhất trọng.” Thanh sam tu sĩ như cây sào trúc đáp.

“Cũng tu vi Kim đan nhất trọng, ta sợ y chắc?” Đầu đà lùn mập hung quang lóe lên trong mắt, rõ ràng y không phải hạng tốt lành gì.

“Y chỉ có tu vi Kim đan nhất trọng, nhưng được thượng cổ Xã Tắc tông truyền thừa, có một món bán huyền giai pháp bảo ‘Trường hà thao thiên quyền’, tu sĩ Kim đan kỳ chết trong tay y tới hai người.” Thanh sam tu sĩ cười lạnh nhìn đầu đà lùn mập, “Mồ nhắc rồi, còn thể nào tùy các hạ.”

“Bán huyền giai pháp bảo?” Đầu đà lùn mập nghe thanh sam tu sĩ nói vậy, không nói gì nữa, mục quang lóe lên liên tục, không biết đang nghĩ gì.

Khoảnh khắc sau, Hoàng Nha Tử, Hàn Vô Nhã và Tống Dương đến trước mặt bọn Trường Phong chân nhân.

Hoàng Nha Tử vốn cực kỳ sạch sẽ, nhìn bọn đầu đà lùn mập, không nói gì, không hề có ý chào hỏi.

“Hàn tông chủ đến rồi, xem ra vị tiền bối đó là Hoàng Nha Tử tiền bối đại danh鼎鼎鼎鼎 rồi.” Thấy ba người đến, Bạch Huyền Cơ bước lên hành lễ, “Đây là Trường Phong chân nhân của tệt tông.” Giới thiệu xong, Bạch Huyền Cơ lại giới thiệu đầu đà lùn mập và thanh sam tu sĩ gây nham, “Lưỡng vị tiền bối đây là Kim Chung thượng nhân và Điều Sa chân nhân.”

“Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng.” Hoàng Nha Tử lạnh nhạt gật đầu với Trường Phong chân nhân và Kim Chung thượng nhân, Điều Sa chân nhân.

“Đại danh của Hoàng Nha Tử đạo hữu, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu (cửu ngưỡng - ND).” Điều Sa chân nhân bình tĩnh như thường gật đầu.

Kim Chung thượng nhân cũng lạnh nhạt gật đầu, coi như chào hỏi.

“Hoàng Nha Tử đạo hữu đến đây, đối phó y càng dễ dàng.” Trường Phong chân nhân gật đầu: “Hàn tông chủ, không còn gì nữa thì bắt đầu thôi?”

Trường Phong chân nhân vốn cũng như tuyệt đại đa số Kim đan tu sĩ đều ngạo khí bức nhân, cũng là nhân vật kiêu hùng nhưng bị Ngụy Tác đánh cho tơi tả thì thu liễm nhiều, không còn ngạo khí.

“Không còn gì nữa.” Hàn Vô Nhã mỉm cười nho nhã nhìn hai tu sĩ cười bạch sắc tiên hạc, “Hiện tại xin phiền Cốc đạo hữu và Mã đạo hữu.”

Hai thanh niên tu sĩ này rõ ràng là tu sĩ Linh Thú cung mà y mời đến. Cả hai chỉ có tu vi Phân niệm cảnh lưỡng trọng, nhưng đối diện ngần này tu sĩ Kim đan kỳ, mà tựa hồ không hề khẩn trương, không nhiều lời, thông thả gật đầu, tu sĩ mặt sẹo đỡ ngân sắc dị thử lấy ra một viên hồng sắc đan dược cỡ hạt đỗ, nhét vào miệng nó.

Đoạn ngân sắc dị thử mũi như hồng sắc hoa nhụy đột nhiên phấn chấn tinh thần, hít hà.

Ngân sắc dị thử chỉ trảo về một hướng, tu sĩ Linh Thú cung mặt sẹo điều khiển bạch sắc tiên hạc đi theo.

“Đi thôi!”

Bọn Trường Phong chân nhân, Kim Chung thượng nhân mặt mũi lạnh tanh đi theo, một trăm năm mươi tu sĩ cũng vội vàng cất bước.

Nhưng tu sĩ không thấy trận chiến hôm trước, biết ân oán giữa Ngụy Tác và Đông Dao thắng địa, Tụ Tinh tông, thấy thế thì hiểu hai phái tụ tập nhân thủ đối phó Ngụy Tác. Ngân sắc dị thử chỉ bằng vào khí vị, khí tức mà truy tung Ngụy Tác.

Nếu có tu sĩ nhìn thấy cảnh này tất sẽ tất tiếng.

Hơn một trăm năm mươi tu sĩ, cơ hồ đều Phân niệm cảnh trở lên, nhiều cao giai tu sĩ thế này dù tiến công một đại phái không có hộ sơn đại trận lợi hại thì cũng không thành vấn đề.

Bốn Kim đan tu sĩ cộng thêm ngàn này cao giai tu sĩ chỉ để đối phó một tán tu, thật quá kinh nhân.

...

Hai tu sĩ Linh Thú cung đi không nhanh, còn dừng lại hai lần, bốn hai viên hồng sắc đan được.

Nhưng năng lực phát hiện của ngân sắc dị thử cực kỳ kinh nhân, gần như không đi nhầm, cơ hồ đúng theo lối Ngụy Tác thường đi.

Khi trời tảng sáng, một đỉnh núi bị bạch sắc vụ khí bao trùm xuất hiện trước mắt tất cả.

“Tiểu Dạ sơn.”

Hàn Vô Nhã tựa lắc đầu, nhạ giọng: “Tại hạ nghe nói gần Tiểu Dạ sơn có điều cổ quái, lẽ nào y mở động phủ tại Tiểu Dạ sơn?”

“Chắc không sai đâu.” Trường Phong chân nhân hít sâu một hơi, lạnh giọng: “Màn sương này chắc là cấm chế, không phải do tự nhiên hình thành.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

422. Chương 422: Lấy Đức Phục Người Trước Đã

“Chắc ở ngọn núi này.” Hai tu sĩ Linh Thú cung đi đầu dừng lại, quan sát Tiểu Dạ sơn chìm trong sương mù.

“À!”

Cùng lúc, bọn Trường Phong chân nhân, Kim Chung thượng nhân đột nhiên quay nhìn Điều Sa chân nhân.

Điều Sa chân nhân không hề đổi sắc nhưng tay phải đột nhiên bắn ra lam sắc quang ti vào vạt rừng trước mặt.

Lam sắc quang ti lại quay về tay lão, cuốn theo một con tam sắc tiểu trùng đặc biệt.

“Không phải yêu thú, là tiên cổ do tu sĩ luyện chế.” Chỉ nhìn tam sắc tiểu trùng đã chết cứng trên tay Điều Sa chân nhân, Hàn Vô Nhã nói ngay.

“Phù!”

Tam sắc tiểu trùng hóa thành tro trong tay Điều Sa chân nhân, lão mặt mũi lạnh tanh gật đầu, “Xem ra đối phương có thủ đoạn đặc biệt, chỉ con trùng nhỏ xíu này đã có uy năng của một món bán linh giai pháp bảo.”

“Xem ra y đã phát hiện chúng ta.” Kim Chung thượng nhân cười lạnh, phát tay, tế xuất hoàng sắc tinh trụ.

Hoàng sắc tinh trụ cao bằng thân người, lớn cỡ bắp đùi, khắc chín hỏa diệu phù văn, tế xuất xong thì rực lên chín dải sáng vàng sậm như chín vàng thái dương chiếu rọi cả Tiểu Dạ sơn.

“Đi thôi.”

Hàn Vô Nhã và Trường Phong chân nhân nhìn nhau, tiếp tục lướt về Tiểu Dạ sơn.

Thoáng sau, bốn Kim đan đại tu sĩ và Hàn Vô Nhã, Bạch Huyền Cơ đã đến tầng không Tiểu Dạ sơn, hơn một trăm năm mươi tu sĩ tản ra như tấm lưới lớn vây kín ngọn núi.

Kiểu này ngay cả một con ruồi bay khỏi Tiểu Dạ sơn cũng bị bắt.

Hai tu sĩ Linh Thú cung gật đầu với Hàn Vô Nhã rồi không nói gì, cười bạch sắc cự hạc bay về. Rõ ràng hai đệ tử Linh Thú cung có ý tăng đã giúp xong rồi, tiếp theo là việc của các người, đáng vẻ cả hai tựa hồ không coi mấy Kim đan tu sĩ này ra gì.

“Hai tiểu bối này ngهنh ngang lắm.” Thấy đáng vẻ hai tu sĩ Linh Thú cung, Kim Chung thượng nhân không vui hừ lạnh.

“Có Linh Thú cung cung chủ Lệ Nhược Hải làm chỗ dựa đương nhiên có thể vênh vang.” Điều Sa chân nhân nhìn Kim Chung thượng nhân rồi cúi đầu nhìn Tiểu Dạ sơn trong màn sương, “Các vị đạo hữu, Trường Phong chân nhân từng giao thủ với y, tuy tu vi Kim đan nhất trọng nhưng kim đan còn to hơn của tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, có một khô lâu thực lực sánh với tu sĩ Kim đan nhất trọng, chắc y có công pháp và luyện khí chi pháp độc đáo, nếu có thể bắt sống thì nên cố gắng để tra hỏi pháp quyết.”

Điều Sa chân nhân nói vậy, Kim Chung thượng nhân và Trường Phong chân nhân đều gật đầu, Hoàng Nha Tử vẫn chỉ lạnh lùng như không.

“Không biết y giở trò huyền hư gì.” Lâu trưởng lão cạnh Hàn Vô Nhã phát ra hỏa cầu cỡ bánh xe, ném xuống màn sương.

Hỏa cầu rơi xuống, màn sương lại khép lại ngay.

“Màn sương này đối với Trường Phong chân chắc không thành vấn đề?” Điều Sa chân nhân liếc xéo Trường Phong chân nhân.

Trường Phong chân nhân gật đầu, không nhiều lời, vung tay lên, linh khí đột nhiên bùng bùng, quanh Tiểu Dạ sơn dấy lên vô số cuồng phong.

“À!”

Cuồng phong thổi tung cả đá tảng nhưng sắc mặt bọn Trường Phong chân nhân khó coi vì htooir vào màn sương thì chỉ thành một thông đạo, sương không hề bị thổi tan.

Một cơn lốc xoáy đường kính trên năm trượng xuất hiện trên tầng không Tiểu Dạ sơn.

Nhưng mặc cho thanh sắc long quyển phong lồng lộn, màn sương vẫn không tan, vẫn vây kín Tiểu Dạ sơn.

Thanh sắc long quyển phong lại trầm xuống, đột nhiên một đạo hắc sắc quang trụ lướt qua, đánh tan cơn lốc.

“Hắc sắc quang trụ là do khô lâu pháp bảo phát ra.” Trường Phong chân nhân biến sắc, nói với bọn Điều Sa chân nhân, “Chắc y ở trong Tiểu Dạ sơn.”

“Lão đầu, Định vụ pháp trận quả nhiên hữu dụng, may mà nghe theo người, bố trí thêm một đạo cấm chế, không thì hơi sương đã bị thổi tan hết.” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi đứng ở cửa động phủ, nhìn lên không như xem kịch. Hắc minh cốt quân đứng trong sơn cốc như thần giữ cửa. Lục bào lão đầu không hiện thân mà như bình thường, truyền âm vào tai Ngụy Tác.

“Ngụy Tác, có đến bốn Kim đan kỳ đại tu sĩ.” Cơ Nhã đã thu hết Tam sắc phi tà về lượn vòng sau lưng, tỏ vẻ lo lắng.

“Đừng vội, chúng chỉ biết chúng ta có một viên Tuyệt diệt kim đan, chứ không biết ta đã dùng kim đan của Lý Thiệu Hoa luyện thành Tuyệt diệt kim đan, hơn nữa còn Thực huyết pháp đạo.” Ngụy Tác không lo lắng mà cười hắc hắc, “Ở chỗ khác, chưa biết chừng chúng ta phải tìm cách trốn chạy, nhưng đây là địa bàn của chúng ta, chỉ thế cũng đủ đầu với hai, ba Kim đan đại tu sĩ, hà huống còn Hắc minh cốt quân và ta.”

“Còn Tiểu Ngân của ta.” Hàn Vi Vi hùng hồn bổ sung, vỗ vỗ Hồn nguyên ngân oa ngoan ngoãn đứng cạnh.

“...” Nàng ta nói vậy, lại nhìn sang “Tiểu Ngân”, Ngụy Tác vốn đại địch trước mặt cũng cười nói như không cũng thấy muốn khóc mà không có nước mắt.

Hiện tại Hồn nguyên ngân oa đã lớn bằng tiểu nữ hài ba tuổi, uy năng ngân quang quang trụ và ngân sắc hà quang phát ra tuy kém hơn tu sĩ Kim đan kỳ một chút nhưng đối phó tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng không có vấn đề gì.

Bát cấp yêu thú có uy nghiêm của bát cấp yêu thú. Hàn Vi Vi cho rằng Hồn nguyên ngân oa quá giống nữ tu nên không thể để trần mà tìm một tấm tiểu pháp y mặc vào.

Mặc pháp y cũng được, Hàn Vi Vi còn bảo mặt Hồn nguyên ngân oa lấp lánh ngân quang, không dễ coi nên bôi phấn trắng thoa vào, còn tết mớ tóc màu bạc thành hai bím.

Thành thử Hồn nguyên ngân oa không còn giống Hồn nguyên ngân oa nữa, trông như một tiểu nữ hài tử trắng trẻo mới ba tuổi.

“Lão đại, được rồi.”

Đúng lúc đó, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân hơn hở đẩy một thứ, xuất hiện sau lưng ba người.

Thứ hai gã đẩy ra cao bằng nửa thân người, do hắc sắc tinh kim luyện chế thành, có giá đỡ, trông như cái đỉnh tròn, nhưng lại có một lỗ hõm sâu xuống khắc chữ long phù văn.

Cái đỉnh lại lõm xuống này cắm dày đặc hơn nghìn pháp khí hình mũi tên. Tất cả đều bằng xương, tựa hồ dùng xương yêu thú luyện chế thành.

“Lão đại, cự ly công kích của Cửu long bạo viêm vẫn thật sự là hơn năm trăm trượng?” Đẩy vật đó ra, Chu Tiểu Xuân không nén được hỏi Ngụy Tác. Thấy mặt Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh ám khói, tựa hồ vật này luyện chế không khó nên cả hai luyện cả ngày lẫn đêm.

“Đương nhiên, lẽ nào ta gạt các người.” Ngụy Tác gạt đầu.

“Lão đại, cho chúng ném mùi chứ?” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân thấy Ngụy Tác gạt đầu, thì lại càng nóng lòng.

“Đợi đã, chúng ta phải lấy đức phục người trước.” Ngụy Tác mỉm cười nhún nhún, lớn tiếng kêu lên, “Các người nếu ngoan ngoãn cút đi, ta sẽ tha mạng, còn không đừng trách ta không khách khí.”

“Không cần khách khí... Không cần khách khí...” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân cũng kêu lên.

“Các người hô không khách khí làm gì?” Hàn Vi Vi thấy Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân hô to, không nén được lên tiếng hỏi.

“Như thế có tiếng vang, càng hoành tráng.” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân đáp.

“Có tiếng vang...” Hàn Vi Vi nghe cả hai nói vậy, suýt nữa trước mắt tối sầm, ngất xỉu.

“Bọn ta đến đây mà người dám lớn lối như vậy, bảo bọn ta cút đi?” Trên tầng không Tiểu Dạ sơn, bọn Kim Chung thượng nhân nghe tiếng Ngụy Tác thì đều cười lạnh khinh thường.

“Nếu ngoan ngoãn bó tay chịu, chưa biết chừng ta sẽ tha mạng cho người.” Kim Chung thượng nhân cũng lên tiếng.

“Thế nào, lão đại, cho y một đòn chứ?” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân hào hứng nhìn Ngụy Tác.

“Nhắm vào phương vị này mà kích phát. Pháp khí này với tu sĩ Kim đan kỳ thì vẫn chưa đủ uy lực.” Ngụy Tác liếc cả hai, chỉ lên không.

“Được!”

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân hưng phấn vô cùng đẩy pháp khí nhắm chuẩn vào phía Ngụy Tác chỉ rồi đập tay vào nhau, kết quả Chân Sùng Minh thắng còn Chu Tiểu Xuân ầm ỨC lắc đầu, Chân Sùng Minh dồn chân nguyên vào pháp khí.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

423. Chương 423: Lợn Cùng Tiểu Nữ Hải

“Màn sương hình như không có tác dụng ngăn cách thần thức, uy năng pháp khí cũng có thể xua tan.”

Chân Sùng Minh kích phát “Cửu long bạo viêm văn”, Hàn Vô Nhã vùng tay chụp xuống như hút nước, chụp một là bạch sắc vụ khí lên ép tành dải, xem kỹ một lúc rồi co tay búng đi, “Hơi sương này do thủy hệ pháp khí kích phát, đối với tu sĩ không có gì nguy hại. Trường Phong chân nhân, chúng ta cùng phải nhân thủ xuống thăm dò chứ nhỉ?”

“Chắc là như vậy.” Trường Phong chân nhân gật đầu, nhìn Hàn Vô Nhã, trầm ngâm: “Bất quá dù thuật pháp hay lực công kích pháp bảo của y đều rất mạnh, ít nhất phải mười người một tổ, phải có mấy pháp bảo có lực phòng ngự cao thâm mới chặn được.”

“Mười người một tổ, chắc không có vấn đề gì.” Hàn Vô Nhã nhặt giọng: “Vậy thì chúng ta cùng phải ra một tổ tu sĩ, thử xem thế nào?”

“Được! Người, người, người, cả người nữa...”

Trường Phong chân nhân gật đầu, không rườm lời, cử tổ tu sĩ đầu tiên vào Tiểu Dạ sơn.

Trong số hơn một trăm năm mươi tu sĩ vây kín Tiểu Dạ sơn, Đông Dao thắng địa và Tự Tinh tông đều có hơn bốn mươi người, bảy mươi người còn lại đều do hai tông môn dùng linh thạch thuê mượn, đều là tu sĩ của những tổ chức sát thủ như Hắc Sát, dĩ vì linh thạch mà làm mọi thứ.

Trong hơn mười bảy tu sĩ này, cơ bản đều là cao giai tu sĩ tu vi Chu thiên cảnh và Phân niệm cảnh.

Hiện tại Hàn Vô Nhã và Trường Phong chân nhân chọn người theo cùng một cách, tám tu sĩ thuê mượn và hai tu sĩ bản môn.

Dù toán đầu tiên chết sạch, tông môn cũng chỉ tổn thất hai tu sĩ, hai tu sĩ này có thể lãnh đạo nhóm, không để xảy ra tình trạng mỗi người một phách.

“Được rồi!”

Trong sơn cốc Tiểu Dạ sơn, Chân Sùng Minh hưng phấn kêu lên. Y dừng dồn chân nguyên vào, pháp khí trông không ra sao cả đó bừng lên hắc sắc diễm quang, vừa thần bí, vừa thập phần nguy hiểm.

“Chuyện gì hả?!”

Hàn Vô Nhã và Trường Phong chân nhân đang chỉ huy hào hứng, mười tu sĩ được chọn vừa tụ tập sau lưng cả hai, khí thế hưng hưng, thì tất cả nghe thấy trong Tiểu Dạ sơn đầy sương mù vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

Trong màn sương phía dưới đột nhiên ánh lên hồng quang.

Hồng quang với tốc độ kinh nhân càng lúc càng lớn, như hỏa sơn phun trào, xé tan màn sương bay ra!

“A!”

Mọi tu sĩ trên tầng không Tiểu Dạ sơn trợn tròn mắt rồi kinh hãi kêu lên.

Hồng quang có đường kính ba trượng, do vô số hỏa tiễn tụ thành, bắn ra là hóa thành hình khô lâu cự xà!

“Oành!”

Hồng sắc khô lâu cự xà nổ tung thành nghìn mũi hỏa tiễn cháy rực!

“Chát! Chát! Chát!...”

Hỏa tiễn quá dày, bao trùm cả trăm trượng, chỉ tích tắc sau liên tục vang lên tiếng pháp khí và linh quang quang tráo tan vỡ. Hơn mười tu sĩ đều hóa thành tro.

Tất cả chỉ trong một tích tắc.

Hồng quang khô lâu cự xà lao ra, nổ tung rồi hỏa quang tan biến, hơn mười tu sĩ trên không tan biến.

Lúc đó, hai mươi tu sĩ được chỉ định toan lao xuống, lập tức sắc mặt không còn hột máu.

“Đây là pháp khí gì? Uy lực lại mạnh như thế, cự ly công kích cũng đạt mức ấy?” Trường Phong chân nhân và bọn Kim Chung thượng nhân không nén được nhìn nhau.

Ngay cả Hoàng Nha Tử lạnh nhạt nhất, nhãn quang cũng ánh lên.

Trong sơn cốc, pháp khí hình cái đỉnh trước mặt Chân Sùng Minh đã tan vỡ, hắc sắc diễm hỏa hình rồng lác lác rồi tan biến.

“Lão đại, lợi hại quá.”

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân ngẩng lên tròn mắt. Trong tích tắc màn sương bị gạt ra, cả hai nhìn thấy hơn mười tu sĩ bị tiêu diệt.

“Tiếc là Câu Ly tông quá keo kiệt, biết chúng ta đối phó Đông Dao thắng địa, họ có thù với Đông Dao thắng địa mà chỉ chịu chi ra một chút Tử tiêu lôi tinh, không thì làm thêm mấy pháp khí này, kiểu gì cũng dọa cho chúng mất mặt.” Ngắc ra một chốc, Chu Tiểu Xuân nhìn pháp khí đã vỡ vụn, ầm ục nói.

Một trăm năm mươi cao giai tu sĩ, cộng thêm một toán cao thủ Phân niệm cảnh tứ trọng, ngũ trọng, bốn tu sĩ Kim đan kỳ tọa trấn để đối phó một tán tu, kết quả chưa kịp động thủ đã mất hơn mười tu sĩ, cả Hàn Vô Nhã nho nhã nhất cũng xanh lét mặt mày.

Bọn Trường Phong chân nhân hạ lệnh, hai mươi danh tu sĩ vừa mới khí thế hung hung, kích phát pháp khí phòng ngự, cẩn thận lướt xuống.

“Lão đại, chúng đến rồi, đã vào phạm vi tiến công của Diệt tiên đằng, sao lão đại không triệt Sơn thần tí hữu trận?” Thấy pháp khí trên không còn lượn vòng, Chân Sùng Minh thập phần khẩn trương lùi lại cạnh Ngụy Tác hỏi.

Sơn thần tí hữu trận ở Tiểu Dạ sơn đang kích phát nên cả ngọn núi đều bao trùm ắt mội chân khí, dù có tu sĩ vào núi, Diệt tiên đằng cũng không làm gì. Chỉ cần Ngụy Tác lệnh cho Sơn thần tí hữu trận dừng kích phát, Diệt tiên đằng sẽ hành động ngay.

“Chỉ à toán thăm dò, động dụng Diệt tiên đằng khác gì giết gà dùng dao mổ trâu.” Ngụy Tác cười hắc hắc, “Bất quá đối phương có gần ấy Kim đan tu sĩ, Hàn Vi Vi, Cơ Nhã, chúng ta bớt chút bài tẩy, đừng động dụng hai kim sắc pháp bảo.”

“Được!” Ngụy Tác nói vậy, Hàn Vi Vi ngoan ngoãn gạt đầu, thu một món kim sắc pháp bảo lại.

...

Hai tổ nhân mã một tả một hữu, từ từ đáp xuống.

Hai tổ cách nhau ba, bốn mươi trượng, nếu có biến cố gì thì còn kịp chi viện.

“Không xong!” Đột nhiên, bạch sắc mê vụ càng nồng hơn đột nhiên bay tới, chia cách hai tổ.

Bạch sắc mê vụ khác với mê vụ lan tràn khắp Tiểu Dạ sơn, rõ ràng do pháp khí kích phát nhưng thần thức quét vào chỉ thấy trống trơn.

“Đây là Mê thần đằng của bản môn Đông Dao thắng địa! Cẩn thận, y lấy được thứ này từ Đồng thiếu chủ.” Trong tổ của Đông Dao thắng địa, một tu sĩ mặc mặc lục sắc pháp y đột nhiên kinh hô.

“A!”

Nghe tiếng tu sĩ kinh hô, hai tổ đều sững lại, cuống quýt kích phát pháp bảo nhắm vào mê vụ che kín trước mặt.

“Chuyện gì hả?”

Toán tu sĩ bên trái đột nhiên tròn mắt.

Vì họ thấy trên không đột nhiên xuất hiện một đàn lợn trắng, hoan hỉ chạy qua gần đó.

Chỗ này sao lại có một đàn lợn?

Dù có lợn cũng lẽ đâu lại chạy trên trời?

Hai tổ tu sĩ nhất thời đều cho rằng mắt mình có vấn đề.

Nhưng tất cả đều không nén được nuốt nước bọt vì đàn lợn chạy qua rồi lại xuất hiện thêm đàn khác.

Tổ tu sĩ kia lại rợn tóc gáy.

Thanh phi kiếm cánh cửa lấp lánh kim, hoàng lương sắc quang hoa, ba ngọn hắc sắc hỏa quang, một hắc sắc quang trụ và một ngân sắc quang trụ từ mê vụ tràn ra, xung kích lên linh quang quang tráo và pháp khí.

“Oành!”

“Còn may!”

Mười tu sĩ diện đều hơn hở, vì sau tiếng nổ kinh thiên động địa, phòng ngự bên ngoài dù chặn ngăn ấy quang hoa mà vẫn còn lại một đạo linh quang quang tráo.

Nhưng nét vui mừng lập tức tan biến ngay.

Một ngọn thủy tinh quý bảo và một viên lam sắc châu tử xung kích vào linh quang quang tráo bên ngoài.

“A!”

Không đợi lúc linh quang quang tráo tan vỡ, mười tu sĩ đều kinh hãi lao lên.

“Ha ha, đang đợi đây!”

Giọng nói đắc ý khôn tả vang lên, lương đạo quang hoa bắn ra giáng vào hai tu sĩ, hất bắn đi.

Cùng lúc, thủy tinh quý bảo lấy mạng hai tu sĩ rồi hút vào màn sương. Lam sắc châu tử giáng lên một tu sĩ khác, biến y thành từng mảnh băng vỡ.

Mười tu sĩ, trong tích tắc bị diệt mất năm.

“Chạy mau!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, hơn mười tu sĩ nhìn thấy hai đàn lợn sợ vỡ mật, vội lao lên.

Năm tu sĩ còn lại đang cảm cổ chạy, lao đi được hơn bốn mươi trượng.

Đột nhiên, năm tu sĩ tròn mắt vì trong bạch sắc mê vụ trước mặt đột nhiên xuất hiện một tiểu nữ hài tử mặc áo hoa.

Tiểu nữ hài tử này chỉ hai, ba tuổi, trắng trẻo vô cùng.

“Phù!”

Năm tu sĩ giác nhận ra không phải ảo giác thì tiểu nữ hài tử lại kích phát ngân vụ, đánh vào ba tu sĩ. Bị ngân vụ đánh trúng, cả ba không kịp kêu lên thì đã văng ngược ra sau, mất mạng.

Mười tu sĩ nhợt nhạt mặt mày và hai người mới thoát chết sắc mặt càng nhợt hơn từ trong màn sương lao ra.

Thấy còn lại mười hai tu sĩ, Hàn Vô Nhã và Trường Phong chân nhân vốn sắc mặt cực kỳ khó coi cũng dễ chịu hơn. Hàn Vô Nhã khôi phục lại phong cách đại tướng, nho nhã hẳn, “Bên trong thế nào, các người có thấy không?”

“Bọn tiểu nhân thấy hai đàn lợn chạy qua.” Trong mười tu sĩ có người kêu lên không dám tin.

“Còn một tiểu nữ hài tử mặc áo hoa, chỉ lớn thế này.” Hai tu sĩ mới thoát chết, sắc mặt càng nhợt nhạt, vừa vung tay vừa bảo, “Giết một mạch ba người.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

424. Chương 424: Biển Sương Mênh Mông

“Hai đàn lợn? Một tiểu nữ hài mới hai, ba tuổi?” Hàn Vô Nhã và bọn Trường Phong chân nhân ngẩn người.

“Chúng chắc bị đối phương dùng ma âm hoặc là nhiếp tâm thuật pháp mê loạn tâm thần.” Kim Chung thượng nhân liếc mấy tu sĩ kinh hoảng lại điên cuồng, nhủ thầm, “Di đà thanh tâm pháp!”

Thốt lên đầy tự tin, Kim Chung thượng nhân chỉ tay ngưng thành kim quang, hóa ra quang ảnh di đà phật ngực trần.

“A!”

Quang ảnh di đà phật cùng với phật âm kỳ dị hóa thành kim quang quang hà, bao trùm trên đầu mười hai tu sĩ.

“A?”

Kim Chung thượng nhân cực kỳ mất mặt vì mười hai tu sĩ vẫn kể tiếp, “Thật sự có hai đàn lợn... Đúng là một tiểu nữ hài mặc áo hoa, tiểu nữ hài rất lợi hại, biết thi triển thuật pháp, xuất thủ giết chết liền ba đạo hữu, Hoàng đạo hữu có một món pháp bảo phòng ngự linh giai thượng phẩm mà không chống nổi...”

“Chắc không bị ma âm hoặc nhiếp tâm thuật pháp mê loạn tâm thần.” Điều Sa chân nhân nhíu mày, “Chắc là ảo quang pháp trận hoặc pháp khí.”

Thoảng ngừng lại, Điều Sa chân nhân liếc mười hai tu sĩ, “Các ngươi bị tập kích ở đâu?”

“Khải bẩm tiền bối, khi sắp đến đáy cốc, cách chừng sáu, bảy mươi trượng.” Một hắc sam đệ tử Đông Dao thắng địa định thần.

Điều Sa chân nhân gật đầu, “Lúc các ngươi đáp xuống có phát hiện cấm chế gì không?”

“Không có pháp lực dao động, chắc không có cấm chế.” Đệ tử Đông Dao thắng địa này nhớ lại, khẳng định.

“Chư vị đạo hữu thấy thế nào?” Điều Sa chân nhân ngoái lại, mặt mũi lạnh tanh hỏi Hàn Vô Nhã và Trường Phong chân nhân.

“Chúng ta ngần này người, đối phó một người còn lãng phí thời gian thế này, đồng ra chắc bị cười sái quai hàm.” Kim Chung thượng nhân cảm thấy rất mất mặt, hừ lạnh, “Y là tán tu, Tiểu Dạ sơn không phải thượng cổ động phủ gì, dù y muốn cũng không bố trí được cấm chế kinh thiên gì. Bốn Kim đan tu sĩ chúng ta cứ chia ra dẫn người xông xuống, y không coi chúng ta ra gì nên chắc không đào tẩu.”

Trường Phong chân nhân hơi trù trù: “Thượng nhân nói có lý, dù y có cấm chế thì với sức chúng ta cũng ứng phó được. Ngọn núi chỉ hai, ba trăm trượng, thần thức của chúng ta đáp xuống là đủ bao trùm cả cốc, phán đoán được nơi y ở rồi thi pháp đối phó, không sợ y gỡ trò gì.”

“Mỗ không có ý kiến. Hàn tông chủ và Hoàng Nha Tử đạo hữu thế nào?” Điều Sa chân nhân mặt mũi lạnh tanh hỏi Hàn Vô Nhã và Hoàng Nha Tử bình tĩnh như thường cạnh đó.

“Vậy thì tốt rồi.” Hoàng Nha Tử mỉm cười.

Ban đầu có vẻ không hào hứng gì nhưng giờ qua thần thái của y cũng thấy đã nổi hứng với Ngụy Tác ở dưới sơn cốc.

Chưa thấy bóng đối thủ đã mất hơn hai mươi tu sĩ tu sĩ, khí thế đột nhiên chùng xuống.

Trừ để lại hai mươi tu sĩ trên tầng không Tiểu Dạ sơn, còn lại chia thành bốn tiểu đội.

Thực lực bốn tiểu đội có thể dùng từ xa xỉ để hình dung.

Mỗi một tiểu đội đều chừng ba mươi tu sĩ, dẫn đầu ngoài một Kim đan kỳ đại tu sĩ còn từ ba đến năm trưởng lão Phân niệm tứ trọng, Phân niệm ngũ trọng có thực quyền.

Tu sĩ Đông Dao thẳng địa và Tụ Tinh tông đều thấy cảnh Trường Phong chân nhân và Ngụy Tác giao thủ. Lúc đó Trường Phong chân nhân và bọn Bạch Huyền Cơ liên thủ mới miễn cưỡng chống nổi đòn toàn lực của Ngụy Tác, hiện tại có thêm ngàn này tu sĩ, không dám nói dễ dàng giết gã nhưng chống đỡ tập kích thì không thành vấn đề.

Ai cũng thấy bốn tiểu đội do bốn Kim đan kỳ đại tu sĩ cầm đầu như bốn thanh đao, cắt xuống sẽ chẻ Tiểu Dạ sơn thành mấy phần.

“Đến rồi! Hàn Vi Vi, bảo Tiểu Ngân đừng chạy lung tung, vạn nhất khỏi phạm vi của Thanh hoàng hồ lô, bị Diệt tiên đằng cuốn thì đừng trách ta.” Trong sơn cốc, bọn Ngụy Tác đã lùi sát cửa động quật, Ngụy Tác cũng kích phát Thanh hoàng hồ lô.

Bốn dải sáng đủ màu do quang hoa tụ lại từ bốn hướng đông nam tây đổ xuống sơn cốc.

“Bốn Kim đan đại tu sĩ dẫn đầu một nhóm tu sĩ, lực phòng ngự không tệ, mấy chục nhánh Diệt tiên đằng e chưa đủ, còn cần chúng ta cùng phát ra đòn mạnh nhất.”

Thần thức của Ngụy Tác vốn hơn hẳn Kim đan đại tu sĩ, sơn cốc còn bị Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân bố trí pháp trận nhiễu loạn thần thức nên hiện tại bọn Điều Sa chân nhân không thể đoán được phương vị của gã, còn gã thì có.

Tình hình này rõ ràng một bên ngoài sáng, một bên trong tối.

...

Bốn tu sĩ Kim đan kỳ thanh thế thập phần kinh nhân.

Trường Phong chân nhân từng ném đòn nên như lâm đại địch, trên đầu lơ lửng thanh sắc trường phan, rừng rực thanh sắc quang hoa hình thành một hòn núi nhỏ. Trừ ra, lão đứng trong một bạch sắc linh quang quang tráo, cùng hình long hổ do cương phong ngưng thành.

Rồng và hổ đều màu xanh, lao đi lao lại trong màn sương, khiến Trường Phong chân nhân cũng thấy mới lạ.

Kim Chung thượng nhân tế xuất một kim bát pháp khí, hình thành một kim sắc quang tráo, hai tay cũng phát ra kim quang, hình thành một kim sắc di đà.

Kim sắc di đà phủ đầy phù văn, khác hẳn hư ảnh di đà Phật lúc trước, chắc là một đạo thuật pháp tiến công lợi hại.

Điều Sa chân nhân kích phát lam sắc cổ phù như do tinh thạch chế thành, phát ra quang hoa hình thành một con cá kinh dài hơn mười trượng màu lam, lão đứng trong bụng nó. Cùng lúc, tay lão cầm một thanh hắc sắc trúc lâu, thủy linh nguyên khí bắn ra ràn rạt, pháp bảo này rõ ràng là một món thủy hệ pháp bảo lợi hại.

Hoàng Nha Tử lấy ra một đóa hoàng ngọc liên hoa, kích phát một hoàng sắc quang tráo, còn Hàn Vô Nhã trừ đạo giai thượng phẩm Lạc tinh thần cung còn một tấm bạch sắc pháp kính đặc biệt.

Bạch sắc pháp kính hình tròn, có cán, trông như gương trang điểm của các phổ thông nữ tu, pháp kính trắng muốt như sứ, linh khí, linh quang phát ra hình thành một vật lông vũ trắng. Chỉ thế cũng đủ khiến các tu sĩ biết là pháp bảo uy năng phi phàm.

Phía sau bốn tu sĩ Kim đan kỳ, mười mấy tu sĩ không ngừng phát thuật pháp, pháp khí, đạo đạo quang hoa khiến hơi sương trong vòng năm, sáu mươi trượng cực mỏng.

Tất cả đều yên tĩnh, không có gì dị thường.

“Lâu thế không có động tĩnh gì, y trốn rồi hả?” Thấy thanh thế bốn dải sáng ép xuống, có tu sĩ không nén được lẩm bẩm.

“Đúng, ta chạy rồi.” Tu sĩ này vừa lẩm bẩm thì giọng nói khác cực kỳ hể hả từ dưới đáy cốc vọng lên.

Một đạo kim quang từ phía trước Kim Chung thượng nhân bắn ra nhưng kim sắc di đà hóa thành kim sắc pháp ấn trấn áp.

“Cách”, trong màn sương có kim quang và hắc sắc quang hoa lóe lên, lại vang lên giọng Ngụy Tác, “Đầu đà béo, bằng vào người e rằng hơi kém?”

“Vậy hả?” Kim Chung thượng nhân sầm mặt nhưng không giận, rõ ràng luyện đến mức Kim đan tu sĩ, cơ không ai giản đan. Lão cười lạnh tiếp lời: “Chốc nữa ta cho người biết chỉ sính khẩu thiệt nhất thời sẽ có hậu quả gì.”

“Đồ đầu lợn, đùa mấy câu thì tưởng mình ghê gớm lắm hả? Như người thì ta không ngón tay cũng giết được. Ở đây mà đắc ý.” Kim Chung thượng nhân vừa dứt lời, Ngụy Tác đã khinh khỉnh nói.

“Được! Được! Được!”

Kim Chung thượng nhân giận quá hóa cười, “Ta xem người làm các nào không động ngón tay cũng giết được ta.”

“Xem đi.” Giọng Ngụy Tác nhạt nhẽo vang lên.

“À!”

Cùng lúc, Điều Sa chân nhân và bọn Hoàng Nha Tử đều giật giật chân mày, màn sương chung quanh chợt sôi lên.

“À!”

“Cái gì hả?”

Mấy tu sĩ kinh hãi cực độ hô lên. Ở cuối dải sáng của Trường Phong chân nhân ánh lên tử hồng sắc trường ảnh cỡ thùng nước cuốn lấy hộ thể quang tráo của một tu sĩ.

Như đốt một sợi dây dẫn.

Từng dải tử hồng sắc trường ảnh tương tự, không ngừng từ trong màn sương tràn ra, như vô số cự mãng múa may trên không.

“Chát! Chát! Chát!...”

Tuyệt đại đa số tu sĩ chỉ kịp nhìn rõ là mấy sợi dây leo thì nhiều linh quang quang tráo đã không ngừng tan vỡ.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

425. Chương 425: Uy Lực Của Diệt Tiên Đẳng

“À!”

Tất cả chìm vào triệt để hỗn loạn.

Nhiều tu sĩ kinh hãi phát hiện, kích phát thuật pháp và pháp bảo oanh kích lên mớ dây leo đều không cạo đứt được vỏ. Dây leo này không phải phổ thông pháp bảo, cuốn trượt là thu về mà không ngừng quay tít trên không. So ra, các tu sĩ như đàn nhặng bay loạn xạ, bị quét tơi bời.

Một tu sĩ bị cuốn lấy.

Tiếng xương vỡ và tiếng kêu thê thảm không ngừng vang vọng tầng không sơn cốc.

Chỉ thoáng sau, gần nửa số tu sĩ bị quét sạch.

“Chuyện gì hả?”

Kim Chung thượng nhân chưa kịp hiểu ra là chuyện gì thì ba nhánh Diệt tiên đằng đã cuốn lấy lão, từ xa nhìn lại như ba con cự mãng đang vằn một quả trứng vàng.

“Cách”, kim sắc quang tráo bên ngoài Kim Chung thượng nhân bị ba dây Diệt tiên đằng quấn lại, xuất hiện vết nứt.

Kim Chung thượng nhân biến sắc, hai tay vung lên, hắc sắc niệm châu rực hắc quang đâm thủng một nhánh Diệt tiên đằng.

Nhưng nhánh Diệt tiên đằng cơ hồ không bị ảnh hưởng, lực cuốn không hề giảm bớt.

“Chát!” Kim sắc quang tráo của y không chịu nổi, nát vụn.

“Đây là Diệt tiên đằng!”

Kim Chung thượng nhân chợt nhớ ra, kinh hãi cực độ kêu lên. “Xoẹt!”, kim sắc tiểu chung từ tay lão bay ra, hóa thành cả trượng bao lấy lão. Ba nhánh Diệt tiên đằng cuốn tới khiến kim chung rực kim quang, là Phạn văn huyền ảo khôn tả, chặn đứng ba nhánh Diệt tiên đằng.

Ba nhánh Diệt tiên đằng kêu canh cách trên vỏ, không làm gì được cái chuông vàng còn Kim Chung thượng nhân không ngừng dòn chân nguyên, nhất thời cũng không thoát được vòng vây của Diệt tiên đằng.

“A!”

Long hổ do cương phong ngưng thành bên ngoài Trường Phong chân nhân tan vỡ, dùng thanh sắc trường phan nghênh đón Diệt tiên đằng, mặt mày nhợt nhạt, lực thần vô chủ.

Bọn Ngụy Tác ở dưới cũng thâm kinh hãi.

Tuy biết nhánh Diệt tiên đằng này tương đương với một tu sĩ Phân niệm ngũ trọng trở lên, toàn bộ phát động thì mỗi nhánh còn mạnh mẽ hơn vì Diệt tiên đằng dù bị cắt đứt cũng không tổn hại uy năng. Nhưng cảnh tượng này vẫn khiến tất cả giật mình.

Chỉ một tích tắc đó, gần một trăm ba mươi tu sĩ lao xuống đã bị Diệt tiên đằng diệt mất một nửa.

Tốc độ giết chóc điên cuồng này khiến người ta không thể tưởng tượng.

Nhưng lúc này Ngụy Tác không thể mềm lòng, là đệ giai tán tu rất lâu tại Linh Nhạc thành nên gã hiểu rõ bất kỳ tu sĩ này khi gặp địch thủ kém hơn đều không nương tay bao giờ. Tu đạo giới hiện thực như thế, không giết người thì sẽ bị người giết. Tay tử tinh anh và trưởng lão các đại tông môn không biết dính máu của bao nhiêu đệ giai tu sĩ.

“Hàn Vi Vi, Cơ Nhã, cùng ta nhất tề công kích Kim đan tu sĩ gây gò kia!” Ngụy Tác gắn chặt vào Điều Sa chân nhân.

Trên tay Điều Sa chân nhân, thanh hắc sắc trúc lâu phát ra thủy khí ràn rạt bao phủ lấy lão, trừ pháp bảo này thì lão lấy thêm ra một thanh ô kim sắc trường đao.

Ô kim sắc trường đao được lão điều khiển, phát ra quang hoa hơn năm trượng, uy năng cực kỳ kinh nhân, đao nào cũng cắt xuống một nửa thân Diệt tiên đằng, hai đao là đứt. Thoáng sau có hai nhánh cuốn về phía lão đã bị cắt đứt.

Nếu không nhanh chóng đối phó lão, e rằng Diệt tiên đằng sẽ bị chặt đứt hết.

“Tiểu Ngân, đánh y!”

Nghe Ngự Tác chỉ thị, Hàn Vi Vi vẫn như lúc thi pháp bình thường, hô vang rồi kích phát pháp bảo có thể phát ra kim sắc lôi trụ, đồng thời Hỗn nguyên ngân oa ngoan ngoãn đứng cạnh nàng ta cũng bùng lên ngân sắc quang trụ.

Cùng lúc, kim sắc pháp bảo trong tay Cơ Nhã cũng rực lên một đạo kim sắc tinh quang, cùng thái cổ hung hỏa của Ngự Tác, hắc sắc quang trụ của Hắc minh cốt quân và quang hoa của Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân đổ hết vào Điều Sa chân nhân.

Ngự Tác tuy sợ rằng trong tình huống hỗn loạn này sẽ ảnh hưởng đến phi kiếm nên không sử dụng nhưng công kích ít nhất cũng tương đương với mấy đạo giai thượng phẩm pháp bảo.

“Không xong!”

Điều Sa chân nhân chính đồn lại, mặt mũi lạnh tanh chém Diệt tiên đằng, đột nhiên cảm thấy pháp lực dao động kinh người phía dưới, thần thức quét vào, liền tỏ ra kinh hãi vô ngần.

Thanh hắc sắc trúc lâu phun trào thủy khí, tốc độ tăng gấp mấy lần, thủy khí như dòng suối ngăn chặn kim sắc lôi quang cự trụ hình sư tử trên không, ô kim sắc trường đao cũng rực ô quang ngăn đón kim tinh quang trụ do Cơ Nhã kích phát.

Cùng lúc, vô số lam sắc hà quang kinh nhân từ miệng lão phun ra, một viên kim đan tương đương với Diệp Linh bay lên.

Lam sắc kim đan hà quang ngưng thành quang ảnh ngư ông cầm cần câu.

Điều Sa chân nhân tu luyện Điều sa tiên thuật, có được một từ thượng cổ dị nhân tán tu truyền thừa. Công pháp này là địa cấp cao giai, càng tu luyện thì chân nguyên dễ thăng song song với không ngừng tăng cường nhục thân và khí huyết, tu sĩ Phân niệm cảnh tu luyện công pháp này, chỉ với nhục thân quật cần câu cũng ngưng với một con cá mập lao lên bờ.

Hiện tại Điều Sa chân nhân không chỉ công pháp lợi hại, tu vi Kim đan lưỡng trọng, hà quang ngưng hình tuy chỉ là ông già đi câu nhưng uy năng còn hơn Trường Phong chân nhân không biết bao nhiêu lần.

Dù vậy nhưng cũng đủ chặn đòn hợp lực của bọn Ngự Tác!

Va vào thái cổ hung hỏa, hắc sắc quang trụ và ngân sắc quang trụ, kim đan hà quang ngưng thành hình ngư ông tan thành vô số điểm lưu quang.

Đồng thời, Diệt tiên đằng quanh đó tràn tới, tựa hồ đối với Diệt tiên đằng thì nhục thân Kim đan lưỡng trọng đại tu sĩ càng ngon lành.

“A!”

Điều Sa chân nhân kinh hoàng kêu lên, như thể mỗi lỗ chân lông đều ré vang.

“Toàn bộ lui lên! Diệt tiên đằng dù cắt đứt một vài đoạn cũng vô dụng!”

“Hàn Vô Nhã, mau động thủ áp chế y, bằng không y liên tục phát động công kích thì ta cũng không cứu được Điều Sa chân nhân.”

Cùng lúc, Hoàng Nha Tử chưa hề kích phát pháp bảo lợi hại đột nhiên hành động.

Đồng thời một pháp bảo như họa quyền màu xanh và trắng được kích phát.

Pháp bảo kích phát, thanh không vang lên tiếng dậy sóng ầm ào như đột nhiên có thêm một dòng sông.

“Đây là pháp bảo gì mà lợi hại như thế!”

Thần thức của Ngự Tác bao trùm toàn trường, pháp bảo này chưa kích phát thì gã đã cam nhận được uy năng kinh nhân.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Từng ngọn sóng khổng lồ không ngừng pháp bảo của Hoàng Nha Tử tràn ra, giáng xuống.

Bọn Ngụy Tác kích phát thái cổ hung hỏa, ngân sắc quang trụ và hắc sắc quang trụ đều bị mấy ngọn sóng ngăn trở.

“Đa tạ đạo hữu tương trợ!” Điều Sa chân nhân nhảy lên, thoát khỏi kiếp nạn.

“A!”

Mấy nhánh Diệt tiên đằng quần quanh Kim Chung thượng nhân bị sóng đánh vào thì hé ra, Kim Chung thượng nhân thừa cơ lao ra.

Cùng lúc, Lạc tinh thần cung trong Hàn Vô Nhã cũng vang lên tiếng xé gió kịch liệt, một đạo ngân sắc tiền quang kinh nhân lóe lên trước mặt Ngụy Tác.

“Chát!” Ngụy Tác lại ngưng tụ thái cổ hung hỏa, đạo ngân sắc tiền quang và thái cổ hung hỏa cùng tan biến.

“Ngụy Tác, uy năng thủy hệ pháp bảo này hơn nhiều đạo giai, ngọn sóng hung mãnh như thế, phạm vi rộng thế thì gần đạt huyền giai rồi!” Chặn một đòn của Hàn Vô Nhã, lục bào lão đầu lại kêu lên trong tai Ngụy Tác.

“A! A! Ngụy tiểu tử, ta phải giết ngươi!”

Một đạo đạo độn quang lướt đi lướt lại, mượn uy năng pháp bảo này của Hoàng Nha Tử thoát khỏi phạm vi của Diệt tiên đằng, Hàn Vô Nhã và bọn Trường Phong chân nhân gào lên như mất trí.

Hiện tại mấy tu sĩ độn quang thoát được ra cùng còn chưa đầy ba mươi đạo.

Chỉ trong tích tắc, Tụ Tinh tông và Đông Dao thắng địa tổn thất một trăm danh tu sĩ, trong số này trừ một số lượng nhất định được thuê mượn thì đều là đệ tử tinh anh và trưởng lão của hai tông môn! Ngần ấy tu sĩ bị Ngụy Tác giết chết, dù giết được gã thì cả hai tông môn cũng lung lay căn cơ.

“Tiểu tử, dù gì ngươi cũng là Kim đan kỳ đại tu sĩ, dùng thủ đoạn thế này hả! Có bản lĩnh thì quang minh chính đại ra mặt tử chiến với ta!” Kim Chung thượng nhân tại nội hỏa xung thiên gầm lên. Tích tắc ban nãy, lão đã mất một món pháp bảo phòng ngự.

“Kim Chung thượng nhân, đừng nóng tính.” Kim Chung thượng nhân dừng phía trên sơn cốc, Trường Phong chân nhân và Điều Sa chân nhân vội nhắc nhở.

“Sợ cái gì! Giá Diệt tiên đằng tối đa dài ba trăm năm mươi trượng, mỗi biết rõ điểm này, Diệt tiên đằng của y tuyệt đối không làm gì được chúng ta.” Kim Chung thượng nhân sầm mặt, “Các vị đừng bị Diệt tiên đằng dọa cho vỡ mặt, mau đến chỗ mõ, chém sạch Diệt tiên đằng! A!...!”

Kim Chung thượng nhân chưa nói xong, đột nhiên tỏ rõ thần sắc kinh hãi. Năm nhánh Diệt tiên đằng tràn tới quần lấy!

Kim Chung thượng nhân chỉ kịp kích phát kim chung pháp bảo, liền bị năm dây Diệt tiên đằng quần lấy.

“Diệt tiên đằng sao lại dài thế nhỉ!”

Hoàng Nha Tử biến sắc, chỉ kịp nói hộ Kim Chung thượng nhân câu đó. “Oành”, mấy ngọn sóng đổ lên năm nhánh Diệt tiên đằng thượng, nhưng Kim Chung thượng nhân đã lọt vào phạm vi công kích cả mấy nhánh Diệt tiên đằng khác, năm nhánh này lỏng ra nhưng còn nhiều Diệt tiên đằng hơn quần đến thành một quả cầu to.

Chỉ một tích tắc, Kim Chung thượng nhân không nhìn thấy kim quang, đoạn lão ré lên kinh hãi. “Cách”, Diệt tiên đằng bót áp lực, phồng lên như quả cầu rồi xẹp xuống.

Rõ ràng, Kim đan kỳ đại tu sĩ Kim Chung thượng nhân bị Diệt tiên đằng lấy mạng!

“Ta đã bảo là ta không dùng nửa ngón tay mà.” Giọng Ngụy Tác từ sơn cốc nhạt nhẽo vang lên.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

426. Chương 426: Tiền Hậu Giáp Kích

Tất cả lặng ngắt.

Một Kim đan kỳ đại tu sĩ, bị Diệt tiên đằng dễ dàng thanh toán trước mặt chúng nhân.

Tình hình này còn đáng sợ hơn là Kim Chung thượng nhân bị Ngụy Tác dùng kim đan và pháp bảo đánh chết. Đến giờ, hai phần ba số tu sĩ đã bị giết nhưng tuyệt đại đa số còn chưa thấy mặt gã. Tu sĩ đạt mức những người có mặt đều không sợ nguy hiểm, không ít lần từng vây giết yêu thú có thực lực cao hơn mình, nhưng không sợ nguy hiểm và đối diện một đối thủ biến thái khiến họ không thể thắng được là hai việc khác nhau.

“Ta không cần! Không cần linh thạch các các người.”

Một tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng được thuê mượn bỗng thất hồn lạc phách kêu to rồi độn quang bỏ chạy.

“Ai bỏ chạy thì đó là hậu quả!”

Tu sĩ này mới lướt đi chưa đầy mười trượng, một đạo ngân sắc tiến quang đánh tan nửa người y. Hàn Vô Nhã cầm Lạc tinh thần cung mặt mũi méo đi.

“Ngần ấy người... Ngần ấy người bị Diệt tiên đằng giết...” Một trưởng lão Đông Dao thẳng địa đột nhiên bật khóc.

Năm trăm năm trước, tông môn lớn nhất tây bộ Thiên Huyền đại lục là Bảo Huyền tông kết oán với một tán tu, vây giết tán tu đó, kết quả bị tán tu đó giết hơn hai trăm người, Bảo Huyền tông sau đó không hồi phục được, dần dần tiêu vong, còn tán tu đó được xưng tụng là Tu La chân nhân.

Trận này thắng hay bại thì Đông Dao thẳng địa và Tụ Tinh tông cũng không khác gì Bảo Huyền tông, hai phần ba tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên đều mất mạng trong tay Ngụy Tác.

“Câm mồm!”

Trường Phong chân nhân lệ gầm vang, xung động cơ hồ thổ huyết. Ngần này đệ tử tinh anh và trưởng lão tu sĩ, Đông Dao thẳng địa tích lũy mấy trăm năm lại hủy hết dưới âm mưu âm toán của đối thủ.

“Các người mà ngoan ngoãn rời đi, nhớ điều kiện ta nói đến từ hai ngày trước thì còn kịp.” Giọng Ngụy Tác lạnh lùng từ bên dưới vang lên.

“Rời đi? Đông Dao thẳng địa quyết tử với người, hôm nay người không chết thì ta vong!” Trường Phong chân nhân run người, phát cuồng kêu lên.

“Trường Phong đạo hữu, bình tĩnh đã, xung động bây giờ không có lợi.” Hoàng Nha Tử này giờ không nói gì đột nhiên nói, kích phát cách âm linh quang quang tráo, bao trùm cả Trường Phong chân nhân và Hàn Vô Nhã, Điều Sa chân nhân.

Kích phát cách âm linh quang quang tráo, Hoàng Nha Tử nhìn Trường Phong chân nhân và Hàn Vô Nhã, nhạ giọng: “Chư vị đạo hữu, thần thông của y chúng ta đã linh giáo, đích xác hơn xa tu sĩ Kim đan nhất trọng, tiếp theo các vị định thế nào, quyết sinh tử hay chấp nhận điều kiện nghị hòa?”

“Nghị hòa? Không đời nào!” Hoàng Nha Tử vừa dứt lời, Trường Phong chân nhân đã kích động dị thường kêu lên, “Không giết y, Đông Dao thẳng địa không còn chỗ đứng trong tu đạo giới.”

“Nhất định phải trừ đi! Chỉ có thu được lợi ích từ y mới vãn hồi phần nào tổn thất.” Hàn Vô Nhã gật đầu, mặt mày xanh lét nói.

“Điều Sa chân nhân định thế nào?” Hoàng Nha Tử không tỏ thái độ mà hỏi Điều Sa chân nhân.

Điều Sa chân nhân gật đầu, “Nếu Hoàng Nha Tử đạo hữu muốn thì tại hạ cũng muốn thử. Chỉ riêng mấy pháp bảo và cách nuôi dưỡng Diệt tiên đằng cũng đáng.”

“Tất cả ý kiến thống nhất, mỗi cũng thử một phen.” Hoàng Nha Tử gật đầu, liếc Hàn Vô Nhã và Trường Phong chân nhân, “Bất quá thần thông của y cao tưởng tượng, mỗi cũng có khả năng sẽ mất mạng, nên khi đối phó y, mỗi cần được chia một phần.”

“Tất nhiên! Lợi ích chia đều.” Trường Phong chân nhân vốn sợ hãi Ngụy Tác, nhưng giờ Đông Dao thắng địa trọng thương, lão lại điên cuồng, hung hãn nói.

“Được!” Hàn Vô Nhã và Điều Sa chân nhân không hề do dự, gật đầu ngay.

“Diệt tiên đằng có được ghi lại trong cổ tịch, như Kim Chung đạo hữu nói, tối đa chỉ dài ba trăm năm mươi trượng, nhưng mấy nhánh ban này đã dài hơn bốn trăm trượng. Không hiểu y có cách gì khiến Diệt tiên đằng sinh trưởng nhỉ.” Hoàng Nha Tử liếc ba người, “Rõ ràng y có pháp trận khổng lồ chế Diệt tiên đằng, chúng ta định ở trên mà chém đứt Diệt tiên đằng là bất khả thi.”

“Không sai.” Điều Sa chân nhân mắt lóe lên hàn quang, “Y chỉ cần không phát động Diệt tiên đằng, Diệt tiên đằng bò lên vách núi, chúng ta khó công kích được. Nếu đáp xuống, y phát động Diệt tiên đằng thì chúng ta khó ứng phó.”

“Pháp khí đạo giai trở xuống không làm gì được đệ đằng.” Hoàng Nha Tử gật đầu, “Muốn đối phó y chỉ có hai phương pháp, một là dùng pháp khí kích phát ắt một linh khí hoặc chui xuống đất công vào. Động phủ của y chắc trong lòng núi, chúng ta xuống đó thì Diệt tiên đằng không thể nhận ra khí tức, dù nhận ra thì Diệt tiên đằng xô vào, Tiểu Dạ sơn và động phủ của y coi như hủy hết.”

“Pháp bảo có thể kích phát ắt một linh khí? Mỗi không có, chứ vị đạo hữu có không?” Hoàng Nha Tử nói vậy, mục quang Hàn Vô Nhã lóe lên, lấy ra hai nô thú đại và hai hắc sắc thiết phù đặc biệt, “Hai con Liệt địa cuồng ngao này là mỗi mượn từ Linh Thú cung để phòng bị thổ độn yêu thú của y. Với hai thổ hệ yêu thú này không khó để chui vào Tiểu Dạ sơn.”

“Pháp bảo kích phát ắt một linh khí?” Điều Sa chân nhân máy động, vỗ lên nạp bảo nang thượng lấy ra cọng rễ như nhân sâm.

“Thanh mộc sâm?” Điều Sa chân nhân lấy ra cái rễ, Hoàng Nha Tử cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

“Không sai.” Điều Sa chân nhân gật đầu: “Vật này vốn tại hạ định dùng để trao đổi nguyên liệu với một đạo hữu tu luyện mộc hệ công pháp. Giờ lại có tác dụng.”

“Thanh mộc sâm ít nhất cũng khiến Diệt tiên đằng trong một canh giờ không thể công kích.” Hoàng Nha Tử hơi trầm ngâm: “Vậy thì chúng ta dẫn người từ xa đột nhập vào, các hạ ở đây giả bộ tấn công, nghe thấy bọn mỗi phát động thì hai mặt cùng giáp kích, thế nào?”

“Được!” Điều Sa chân nhân bảo Hoàng Nha Tử, “Bất quá y thập phần xảo trá, nhận ra là sẽ trốn ngay hoặc xông ra. Cần cả pháp khí che giấu thần thức mới được.”

“Không sao. Do Hàn tông chủ điều khiển hai con Liệt địa cuồng ngao đào thông đạo đột nhập. Đào xong thì phát tín hiệu, mỗi và Trường Phong đạo hữu sẽ rời khỏi đây, theo thông đạo vào trong. Trước đó mỗi và Trường Phong chân nhân sẽ ở lại dụ địch.” Hoàng Nha Tử liếc Hàn Vô Nhã, “Từ dưới đất tiến vào thì không có nguy hiểm gì.”

“Được! Vậy thì diễn kịch cũng phải cho giống.” Hoàng Nha Tử nói vậy, Hàn Vô Nhã cũng nghiêng rằng, ra khỏi cách âm linh quang quang tráo, nói to xướng: “Tự Tinh tông hôm nay nhận bại, sau này mong đạo hữu nước sông không phạm nước giếng!”

“Hả? Nếu các hạ không động đến mỗi, mỗi cũng thế.” Ngụy Tác tỏ vẻ lạ lùng, giọng nói từ dưới vọng lên.

“Tu sĩ Tự Tinh tông, theo ta!”

Hàn Vô Nhã không đáp, hạ lệnh rồi lao theo hướng đã đến đây.

Nghe lệnh rồi thấy tông chủ lướt đi, tu sĩ Tụ Tinh tông tất nhiên không dám dừng lại, sắc mặt nhợt nhạt bám theo. Các tu sĩ được Tụ Tinh tông thuê thì hơi ngần ngừ, bám theo nhưng cố ý chậm lại rồi chạy tứ tán.

Họ đều không muốn bị Tụ Tinh tông diệt khẩu vì che giấu việc xấu hổ hôm nay.

Lướt đi sáu, bảy dặm, Hàn Vô Nhã đột nhiên đưa tay, từ từ đáp xuống vạt rừng.

“Tìm quanh đây xem có tiên cổ mà y luyện chế không!” Thấy chỉ còn không đầy hai mươi tu sĩ, Hàn Vô Nhã hạ lệnh xong thì bất giác run lên, kích nộ công tâm.

“Tông chủ định làm gì?” Đại trưởng lão Tống Dương mặt mày xám ngoét dừng bên Hàn Vô Nhã. Ban này bị Diệt tiên đảng đồ sát, lão may mắn sống sót.

“Lẽ nào trưởng lão tưởng bản nhân sẽ đi?” Hàn Vô Nhã gần giọng: “Chúng ta đã xác định sẽ chia ra hai hướng, chúng ta ở đây đào thông đạo vào Tiểu Dạ sơn, lưỡng diện giáp kích, giết y.”

Đại trưởng lão Tống Dương há miệng, nhưng không nói gì, chỉ mặc nhiên gật đầu. Trưởng lão như lão vốn dĩ thường bội phục tâm cơ, mưu lược của Hàn Vô Nhã, nếu lúc này mà đối phó ai khác thì lão sẽ cho rằng Hàn Vô Nhã thấp phần anh minh, nhưng nghĩ đến Ngụy Tác và cảnh Diệt tiên đảng dễ dàng tiêu diệt các tu sĩ ban này thì không hiểu sao, lòng lão lạnh ngắt, hi vọng lần này Hàn Vô Nhã quyết định không sai.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

427. Chương 427: Vào Động

Trên tầng không Tiểu Dạ sơn, Hoàng Nha Tử, Trường Phong chân nhân, Điều Sa chân nhân và hơn hai mươi tu sĩ không ngừng thi triển các loại thuật pháp và pháp khí tấn công.

Tuy vượt ngoài phạm vi thần thức xác định, thuật pháp và pháp khí công kích loạn xạ, nhưng ngần ấy cao giai tu sĩ nhất tề thi pháp, thanh thế cũng cực kỳ kinh nhân.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy thiên hỏa không ngừng trút xuống Tiểu Dạ sơn, Tiểu Dạ sơn cũng không ngừng vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

“Ngụy Tác, chúng định giở trò gì? Hay là cho chúng một viên Tuyệt diệt kim đan? Nếu hạ được một, hai Kim đan đại tu sĩ thì không thiệt.” Hàn Vi Vi không nén được quay sang bảo Ngụy Tác.

Công kích của các tu sĩ phies trên khiến đá bay rào rào, nhất là khi ba Kim đan tu sĩ công kích, uy hiếp lớn đến Diệt tiên đảng và vách núi, Hàn Vi Vi và bọn Ngụy Tác phải liên tục phát động thuật pháp và pháp bảo ngăn đón. Nếu ngần ấy tu sĩ không tiếc chân nguyên mà không ngừng công kích thì có thể sẽ thật sự san bằng Tiểu Dạ sơn mất.

“Rất có thể chúng giở trò gì đó.”

Hàn Vi Vi nói vậy, Ngụy Tác nhìn quang điểm liên tục bay qua bay lại trên không, tỏ vẻ suy ngẫm.

“Giở trò?” Cơ Nhã nhìn Ngụy Tác, nhíu mày, “Ngụy Tác, huynh hoài nghi Hàn Vô Nhã không đi mà giở âm mưu quỷ kế?”

“Trước khi y đi thế nào cũng bàn mưu với ba Kim đan tu sĩ. Kể mặc hoàng sam, dùng thủy hệ pháp bảo uy lực trên cả đạo giai thượng phẩm đó đi cũng y, chắc do y mời đến đối phó chúng ta, nhưng y đi rồi mà tên mặc áo vàng này vẫn ở lại n.” Ngụy Tác gật đầu: “Ta thấy y đang giở trò, chưa biết chừng tìm Kim đan tu sĩ lợi hại hơn đến đây.”

“Làm sao bây giờ, biết thế dùng cả hai viên Tuyệt diệt kim đan nổ chết hết bọn chúng.” Hàn Vi Vi bĩu môi, tỏ vẻ bạo lực.

“Người tưởng Tuyệt diệt kim đan là trúng thối, thích thì ném đi hử. Tuyệt diệt kim đan không có tác dụng ở mức xa thế, với thuật pháp và uy năng pháp bảo của mấy kẻ đó chắc chặn được.” Ngụy Tác nhìn Hàn Vi Vi như hang phá hoại, “cả Thiên Huyền đại lục nam bộ mới có một vài chục Kim đan tu sĩ, đem giết sạch luyện thành Tuyệt diệt kim đan cũng chỉ có ngần ấy viên. Vật thể này, thêm viên nào là thêm phẩm bảo mệnh.”

“Không dùng thì thôi, hung với ta làm gì.” Hàn Vi Vi chu môi, “Làm sao bây giờ?”

“Xem tình huống đã, nếu chúng có trợ thủ lợi hại thì khẳng định sẽ tấn công chứ không thể đánh nhau kiểu này suốt mười bữa nửa tháng.” Ngụy Tác tỏ ra mưu mô, “Đợi chúng đánh xuống hẵng động dụng Tuyệt diệt kim đan, sau đó lại dùng tiếp mới là thượng sách. Bất quá để đề phòng tình huống động dụng Tuyệt diệt kim đan cũng vô dụng thì nên tính trước đường chạy. Các người thu dọn hết trong động phủ cho vào nấp bảo nang đã. Ta sẽ nhặt những thứ từ các tu sĩ bị giết rơi xuống, lãng phí là rất xấu, đúng không?”

“Những thứ trong đó ta thấy rồi, họ sẽ kịp thu dọn. Những thứ ngoài này cũng nên thu gom lại, nhiều như thế thì mình người sẽ không gom nhanh được. Biết đâu âm mưu quỷ kế của y nhanh chóng được thực hiện, không gom đi được hết thì thật lãng phí.” Hàn Vi Vi nghe Ngụy Tác nói vậy, nháy mắt bảo.

“Được rồi.” Hàn Vi Vi như thế, Ngụy Tác không nói gì nữa, đưa kim sắc pháp bảo phòng ngự đạo giai thượng phẩm cho nàng ta. Với thần thức và Huyền sát quỷ thảo của gã thì lấy đồ cực nhanh. Nhưng Tiểu Dạ sơn lúc này có hơn trăm cao giai tu sĩ mất mạng, những thứ rơi xuống khắp núi, có những nấp bảo nang không còn nhiều linh khí dao động, lại thêm vô số thuật pháp và pháp bảo đánh xuống bữa bãi, muốn nhặt nhanh cũng không được.

Trong tình hình đó, dù pháp khí và nấp bảo nang không bị thu lấy ngay thì cũng bị thuật pháp và uy năng pháp bảo phía trên phá hoại.

Có một món đạo giai thượng phẩm pháp bảo phòng ngự, cộng thêm Hàn Vi Vi vốn có một món kim sắc pháp bảo, cộng cả “Tiểu Ngân” thì xuống Tiểu Dạ sơn đây quang điểm lấy đồ cũng thập phần an toàn.

“Ngụy Tác, chúng ta vào động phủ lấy đồ, huynh và và Hàn Vi Vi nhớ cẩn thận.”

“Lão đại còn lợi hại hơn Tu La chân nhân, đánh cho chúng không còn manh giáp.”

Cơ Nhã và Chân Sùng Minh, Chu Tiểu Xuân quay lại động phủ. Ngụy Tác và Hàn Vi Vi lướt sát mặt đất, nhanh chóng thu pháp khí và nấp bảo nang của các tu sĩ mất mạng rơi xuống.

...

Ngụy Tác và Hàn Vi Vi như lá thu quét lá, bao nhiêu pháp khí dưới đất, dù phẩm cấp nào cũng cứ thu lại rồi tính.

Trong động, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân thu dọn sạch sẽ, cùng Cơ Nhã lấy hết nguyên liệu luyện khí, luyện đan, cả phẩm Ngân ti thảo cũng không bỏ qua, vì có đủ nấp bảo nang nên cả mấy gian phòng có thể tách ra cũng được nhét vào.

“Con bà nó chứ, Chân Sùng Minh, lão bản chế tác mấy gian phòng này lừa chúng ta.” Đang thu vén, Chu Tiểu Xuân đột nhiên nói.

“Lừa chúng ta?” Chân Sùng Minh Chính đang thu một gian tĩnh thất vào nấp bảo nang chợt ngăn người, “Lừa thế nào?”

“Nghe đi, có tiếng cách cách.” Chu Tiểu Xuân bực mình, “Chúng tổ gian phòng không chắc chắn, chưa biết chừng dờ ra vài lần là sập. Lúc trước lão bản dám cam đoan với chúng ta dù dờ bao nhiêu lần cũng không sao, có phải thấy chúng ta thật thà thì lừa không? Coi chúng ta là ngốc hử.”

“Đúng thế! Chúng ta theo lão đại lợi hại như thế, y dám cho chúng ta là ngốc hử!” Chân Sùng Minh cũng dùng dùng nổi giận, đột nhiên nghi hoặc lắc đầu, “Chu Tiểu Xuân, không đúng, sao âm thanh như từ dưới đất vọng lên.”

“Dưới lòng đất có tiếng động?”

Cơ Nhã vốn đứng cạnh đó, đợi khi cả hai thu xong là đi ngay ra gặp Ngụy Tác tức thì biến hẳn sắc mặt, “Chúng thổ động vào đây, đi mau!”

“Ngụy Tác, sao thế?” Cùng lúc, Hàn Vi Vi đang hôn hờ thu nhặt đột nhiên phát hiện Ngụy Tác dừng lại, lướt về phía mình với vẻ kinh ngạc.

“Hai Kim đan tu sĩ tựa hồ đã đi mất.” Ngụy Tác chỉ lên phía trên, “Họ không xuất thủ một lúc rồi.”

“Ý người là chỉ có một tu sĩ Kim đan kỳ trên đó? Chúng ta sông lên?” Hàn Vi Vi sáng mắt.

“Cách!”

Cùng lúc, nền động phủ nứt ra. Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân như tỉnh mộng, theo Cơ Nhã lướt vào một thông đạo.

Vốn lựa chọn tốt nhất là theo thông đạo chạy ra sau động phủ kích phát pháp bảo, Ngụy Tác sẽ nhận ra. Nhưng vết nứt ở ngay cạnh cửa thông đạo, lướt qua đó chắc sẽ bị chặn lại. Tổ hợp đầu óc đan giản không nghĩ ra còn Cơ Nhã dù trong lúc này vẫn tính toán cực kỳ chính xác.

“Cách!”

Cơ hồ ngay khi Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân tan biến vào thông đạo cùng Cơ Nhã, nền động chợt lún xuống, hai con thổ hồn sắc yêu thú từ dưới loạn thạch chui lên, phía sau là địa động rộng cả trượng.

Hai yêu trùng nhìn như hai con tôm, đều có đầu cứng, thân thể thành đốt, hai cái càng bén, nhưng nhìn kỹ thì yêu thú này trừ càng còn bốn cái chân dưới bụng, trông thập phần hữu lực.

Hai con dị thú chui ra, Hàn Vô Nhã, Hoàng Nha Tử và Trường Phong chân nhân nhảy lên, hơn hai mươi tu sĩ Tụ Tinh tông cũng nổi gót.

“Định chạy?”

Thân ảnh xuất hiện trong lòng núi, thấy mấy gian phòng Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân chưa kịp thu dọn, Hoàng Nha Tử tỏ vẻ kinh ngạc, cơ hồ đồng thời hừ lạnh, một đạo hoàng quang bắn vào thông đạo bọn Cơ Nhã vừa vào.

“Oành!”

Trong sơn cốc, Ngụy Tác và Hàn Vi Vi đang nhìn thình không, đột nhiên Tiểu Dạ sơn rung động từ phía trong, lòng núi vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

“Không xong! Chúng vào động phủ!” Ngụy Tác biến sắc, thân ảnh loáng lên, lao về động phủ.

“Muốn chạy, không dễ đâu!”

Đồng thời, một đạo ô kim sắc quang hoa từ trên không lao xuống, chém vào Ngụy Tác.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

428. Chương 428: Chính Thức Một Đối Một

Ngụy Tác biến sắc vung tay.

“Choang”, phi kiếm cánh cửa sáng rực kim, hoàng lưỡng sắc quang hoa va vào đạo ô kim sắc quang hoa.

Phi kiếm cánh cửa rung lên ong ong, ô kim sắc quang hoa bị hất văng đi.

Ô kim sắc quang hoa chính thị trường đao Điều Sa chân nhân, uy năng hơi kém hơn phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác.

Hất bay ô kim sắc trường đao đoạn Ngụy Tác không ngẩng lên, hắc sắc thái cổ hung hỏa đã bắn lên không. Gã và Hàn Vi Vi không hề dừng lại, lao vào cửa động phủ.

“Phù!”

Hắc hỏa bay lên khỏi màn sương, đột nhiên bị vật gì đó ngăn cản, một màn nước màu lam xuất hiện trước mặt Ngụy Tác và Hàn Vi Vi. Vù! Ô kim sắc trường đao vốn bị hất đi lại chém xuống đầu Ngụy Tác.

Ô kim sắc quang hoa vẫn dài mấy trượng, uy năng tuy không như phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác nhưng chất liệu thai thể cực tốt, dù va chạm trực tiếp với gã cũng không tổn hại.

Thấy cảnh đó, sắc mặt Ngụy Tác âm trầm hẳn.

“Choang!”

Phi kiếm cánh cửa chém bay ô kim sắc trường đao. Cùng lúc, hắc sắc thái cổ hung hỏa và Hắc minh cốt quân sau lưng phát ra hắc sắc quang trụ xung kích vào lam sắc thủy mạc trước mặt gã và Hàn Vi Vi, khoét thủng một lỗ chừng một trượng.

Tựa hồ đã dẫn dò Hàn Vi Vi, vừa mở xong, nàng ta đã đi qua lỗ thủng. Hắc minh cốt quân cạnh Ngụy Tác cũng bám theo, cùng Hàn Vi Vi vào động phủ.

Hàn Vi Vi và Hắc cốt minh quân vào động phủ, mà nước tách ra, như dê vỡ xô vào.

Ngụy Tác không vào động phủ mà âm trầm ngẩng nhìn lên không.

Điều Sa chân nhân đang ở đó, mặt mũi lạnh tanh quan sát gã.

Ô kim sắc trường đao sáng chói lơ lửng trước mặt, pháp bảo hình giỏ trúc trên đỉnh đầu không ngừng phun ra thanh hắc sắc thủy khí.

Không thấy Điều Sa chân nhân làm gì, lam sắc cổ phù đột nhiên vỡ vụn thành tro tàn.

“Người khá lắm, biết đấu dằng dai với ta thì dù thắng, những người ở trong cũng bị giết sạch. Bất quá cho người biết, trong đó là hai Kim đan kỳ đại tu sĩ Hoàng Nha Tử và Trường Phong chân nhân, cả Hàn Vô Nhã có hai đạo giai thượng phẩm pháp bảo, thực lực không kém gì một Kim đan tu sĩ, những tu sĩ còn lại đã xuống thông đạo vào đó, người phát động Diệt tiên đảng cũng vô dụng. Người tưởng một nữ tu Phân niệm cảnh, một khô lâu pháp bảo xuống tăng viện thì hữu dụng hả? Khác gì tự sát.” Lam sắc cổ phù hóa thành tro, Điều Sa chân nhân chỉ lên không nói to.

Không cần Điều Sa chân nhân nói, thần thức của Ngụy Tác đã nhận ra tu sĩ phía trên không còn có mặt. Trong lòng núi Tiểu Dạ sơn có tiếng nổ ầm ầm, rõ ràng đang đấu pháp, nhưng Điều Sa chân nhân nói thế thì gã mặt mũi lạnh tanh, “Người định dùng những lời đó là loạn tâm thần của ta hả, vô dụng thôi. Bất quá người dù gì cũng là một Kim đan lưỡng trọng đại tu sĩ, tạm là tiền bối, nể tình đó ta phí sức nói thêm vài câu với người. Họ dù không phải đối thủ nhưng chống chọi một lúc thì được, các người tự một chỗ mà muốn giết người thì phí sức chứ người một mình muốn chết thì hay lắm.”

Choang một tiếng, phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác chém vào Điều Sa chân nhân, mi tâm rực lên vạn đạo tử sắc hà quang, trực tiếp tế xuất kim đan.

“Hả? Ta cũng muốn xem vì sao người tự tin như thế.” Điều Sa chân nhân mặt mũi lạnh tanh phun ra vô số lam sắc hà quang, một viên kim đan cỡ quả trứng gã bay lên.

“Oành!”

Giữa hai người vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

Điều Sa chân nhân dùng pháp bảo hình giỏ trúc phun ra thanh hắc sắc thủy khí ngăn chặn phi kiếm cánh cửa, kim đan hà quang ngưng thành hình ngư ông và vào tử sắc thiên long của gã, ngư ông tan vỡ, lão vung ô kim sắc trường đao chẻ đôi tử sắc thiên long của Ngụy Tác vốn uy năng đại giảm.

Ô kim sắc trường đao rõ ràng cũng có uy năng đạo giai thượng phẩm, Điều Sa chân nhân đấu với kim đan của Ngụy Tác quyết không hề kém.

Vừa đấu với Ngụy Tác một chiêu, Điều Sa chân nhân liếc gã đầy thâm ý, một xích hồng sắc pháp bảo như dùng xương một loại cá nào đó cực dài luyện chế thành.

Pháp bảo này như một ngọn trường tiên chừng bảy, tám trượng, mỗi đốt chỉ chừng nửa tấc, Điều Sa chân nhân dồn chân nguyên vào, pháp bảo này đột nhiên tách ra, mỗi đốt hóa thành một lưới xích hồng sắc hỏa diễm chừng một tấc lơ lửng quanh lão.

Xích hồng sắc hỏa diễm phân bố cực rộng, trông như quanh Điều Sa chân nhân đốt lên hơn nghìn ngọn nến.

Phi kiếm cánh cửa chém qua, xích hồng sắc hỏa diễm bị chém tan nhiều chỗ nhưng nhanh chóng ngưng kết lại, không có gì tổn thất.

Điều Sa chân nhân lại phun ra chân nguyên.

Chân nguyên kỳ dị khuếch tán ra, thấm vào hỏa diễm, xích hồng sắc hỏa diễm như ngọn nến đột nhiên dài ra hình thành vô số sợi lửa như một tấm lưới.

“Nếu ta không lầm, đạo giai thượng phẩm pháp bảo của người đều ở chỗ hai nữ tu, hiện tại khô lâu pháp bảo cũng không có, pháp bảo công kích đạo giai thượng phẩm trở lên của người chỉ còn thanh phi kiếm này. Nếu người còn pháp bảo đạo giai thượng phẩm trở lên, lúc trước tập trung đối phó ta thì đã dùng chứ không bao giờ nương tay, trừ phi đó pháp khí trân quý dùng là tiêu hao.” Kích phát pháp bảo này đoạn Điều Sa chân nhân thông thả kích phát kim đan, ngưng thành hình ngư ông, mặt mũi lạnh tanh bảo Ngụy Tác: “Nghe nói người có thượng cổ Tuyệt diệt kim đan, bất quá ta có Ngự long linh hỏa võng để khắc chế pháp khí đó rồi dẫn nổ. Ta chưa từng gặp tu sĩ có cổ bảo như Tuyệt diệt kim đan, người có hứng thì cứ lấy ra, giúp ta kiểm nghiệm pháp bảo này.”

Trong tay Điều Sa chân nhân đột nhiên bạch quang lóe lên, một ngọn trường tác bạch khí liễu nhiễu xuất hiện cạnh Ngụy Tác quần lấy gã.

Ngọn roi trong suốt này toát lên long tức, cực kỳ bền chắc, chắc sử dụng gân của loại giao long nào đó luyện chế thành.

Pháp bảo này rõ ràng là thuần di pháp bảo có thể trời buộc, Điều Sa chân nhân cũng là Kim đan lưỡng trọng đại tu sĩ nhưng thủ đoạn còn hơn Diệp Linh, lúc đối địch cũng cẩn thận, giảo trá hơn.

Sợi trường tác quần lấy Ngụy Tác, xiết chặt lại.

Cùng lúc, ô kim sắc trường đao của Điều Sa chân nhân và kim đan hà quang ngưng thành hình ngư ông cũng đổ vào gã.

“À!”

Hoàn toàn chiếm thượng phong nhưng con người Điều Sa chân nhân lại co rút.

Ngụy Tác lại đứng im đợi chết, hoàn toàn không dùng phi kiếm cánh cửa và kim đan đón đỡ.

Điều Sa chân nhân hiểu rõ, với thần thông của Ngụy Tác thì lão cùng lắm chỉ chiếm thượng phong, kéo dài thời gian chứ không giết được.

Lão định dốc hết khả năng cầm chân Ngụy Tác, đợi bọn Hoàng Nha Tử từ trong xông ra bao vây.

“Phù!”

Điều Sa chân nhân còn đang kinh nghi bất định, trên mình Ngụy Tác thân thượng chợt ánh lên ngân hoàng sắc quang hoa, đón đỡ trường tác.

Cùng lúc, Ngụy Tác vẫn mặt mũi lạnh tanh dạng tử phát tay phải, một đạo hắc quang bắn ra, lại một đạo hồng quang từ đỉnh đạo hắc quang bắn ra.

“Cách!”

Điều Sa chân nhân hồn rợn tóc gáy, hồng quang bắn vào, hình ngư ông do kim đan ngưng thành tan nát, ô kim sắc trường đao va chạm với phi kiếm cánh cửa không sao mà cũng mờ hắc quang hoa, rõ ràng tổn thương.

Không hề dừng lại, phi kiếm cánh cửa và kim đan trực tiếp phá được thanh hắc sắc thủy khí từ cái giỏ trúc của Điều Sa chân nhân, đập nát bản thể.

Phi kiếm cánh cửa và kim đan của gã giáng lên kim đan của Điều Sa chân nhân!

“A!”

Như hai hành tinh kịch liệt chấn động, mọi lỗ chân lông của Điều Sa chân nhân phun ra vô số huyết khí.

“Tính toán được lắm! Không ngờ ngươi còn có pháp bảo thể này! Pháp bảo này bản thể yếu ớt, chỉ biết công kích thẳng, tránh được là vô dụng nên ngươi không dám kích phát, phải đợi cơ hội ngạnh tiếp!”

“Nhưng ngươi vẫn sai một bước! Điều sa ngư lâu của ta cũng là đạo giai thượng phẩm pháp bảo, phi kiếm và kim đan của ngươi thiếu một chút nữa mới khiến ta mất khống chế chân nguyên! Nên không giết được ta đâu!”

Cùng lúc, Điều Sa chân nhân gầm lên, lam sắc hà quang từ kim đan rực lên, quần quanh mình như muốn lao đi với tốc độ kinh nhân.

Điều Sa chân nhân cũng hiểu, nếu dồn toàn lực của Ngụy Tác khiến lão không thể khống chế chân nguyên thì tiếp theo chỉ cà cách miễn cưỡng dùng kim đan đón đỡ, kim đan sẽ không ngừng bị oanh kích, chắc chắn mất mạng. Nhưng rõ ràng uy năng đòn Ngụy Tác tích tụ đã lâu còn thiếu một chút nữa mới đạt mức đó.

Nhưng hiểu rõ là một chuyện, thoát hay không là việc khác.

Ngụy Tác vẫn mặt mũi lạnh tanh khống chế phi kiếm cánh cửa và kim đan giáng vào Điều Sa chân nhân, đồng thời quang hoa chói rực đột nhiên xuất hiện cạnh gã.

Pháp vương thái điệp!

Con bướm rực rỡ vừa xuất hiện đã phun ra một mớ chất nhầy vào Điều Sa chân nhân.

Tiếng rống của lão ngừng bật, tỏ vẻ sợ hãi vô ngần.

Chất nhầy phun ra, thân thể lão đang bắn lùi chợt dừng lại.

Vừa ngừng lại, phi kiếm cánh cửa và kim đan của Ngụy Tác lại oanh kích vào kim đan của lão.

Chỉ thiếu một tí! Vì toàn lực điều khiển kim đan, Ngụy Tác không thể đồng thời kích phát thái cổ hung hỏa uy năng kinh nhân, nhưng Pháp vương thái điệp lại là con bài quyết định giết được Điều Sa chân nhân!

“Oành!”

Phi kiếm cánh cửa và kim đan của gã giáng xuống, phù văn trên kim đan của Điều Sa chân nhân tan vỡ, thân thể như bị sét đánh, không khống chế được chân nguyên.

“Oành!”

Kim đan của Ngụy Tác lại giáng lên kim đan của Điều Sa chân nhân còn phi kiếm cánh cửa lại chém vào thân thể lão, vốn không còn năng lực kháng cự.

Rõ ràng Ngụy Tác cố ý nương tay, phi kiếm cánh cửa chém nhẹ nhưng ngực Điều Sa chân nhân cũng lõm vào.

Không hề ngừng tay, Ngụy Tác vung tay chụp lấy kim đan của Điều Sa chân nhân đang mờ dần hà quang cùng trường tác trong veo, cả xích hồng sắc pháp bảo không còn bị khống chế, biến thành một cái xương cá dài. Gã vung tay, Thực huyết pháp đao chuẩn xác cắm vào ngực lão.

Ngụy Tác không hề dừng lại, đón lấy ô kim sắc trường đao đã hơi tổn hại và cái giỏ trúc nát thành mấy mảnh, rồi cuốn cả thi thể Điều Sa chân nhân, lao vào động phủ.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

429. Chương 429: Xung Động Thổ Huyết

Thực huyết pháp đao và Tuyệt diệt kim đan đều là còn bài tẩy của Ngụy Tác. Nhưng tiêu hao khí huyết của một tu sĩ Kim đan nhất trọng mà đổi lại được khí huyết của tu sĩ Kim đan lưỡng trọng thì gã có lợi.

Bất quá Kim đan lưỡng trọng đại tu sĩ Điều Sa chân nhân mất mạng mà không tu sĩ nào trong lòng Tiểu Dạ sơn biết.

“Ồnh!”

Cùng với tiếng nổ kinh thiên động địa, Cơ Nhã và Chân Sùng Minh, Chu Tiểu Xuân cùng làn sóng khí và vô số đá vụn lao.

Cơ Nhã mặt mày nhợt nhạt cuống quýt vung tay, hắc quang bao quanh nàng và Chân Sùng Minh, Chu Tiểu Xuân.

Hắc quang ràn rạt thủy linh chi khí, là Hắc thủy liên được Ngụy Tác bồi dưỡng thành uy năng phòng ngự đạt đạo giai hạ phẩm.

Cùng lúc đó, bạch quang từ trong thông đạo trước mặt ba người lao ra, là một ngọn sóng, giáng vào tinh quang quang trụ từ kim sắc pháp bảo của Cơ Nhã rục lên.

Chát! Kim sắc tinh quang quang trụ vốn nứt nẻ liền vỡ nát.

Ngọn sóng đã giảm uy năng giáng vào Hắc thủy liên, khiến hắc sắc quang hoa chao chát. Thủy trụ cỡ bắp đùi hình thành sau pha va chạm bắn lên vách đá, dễ dàng vỡ tan như đập vào đậu hũ.

Vốn bọn Cơ Nhã đang ở trong một thạch thất nhỏ như một tiểu sảnh chung quanh có mấy thông đạo, bị thủy trụ đổ vào là đá văng tứ tung, thạch thất lớn gấp mấy lần.

Thủy trụ đánh vỡ vô số tảng đá, uy năng hao tận, biến thành một vũng nước chảy theo vách xuống, nước trong thạch thất sâu thêm một thước, chảy theo thông đạo thấp xuống, phát ra tiếng nước chảy rì rào.

Làn sóng dấy lên, trong thông đạo phía trước, hoàng quang lóe lên, thân ảnh Hoàng Nha Tử cầm “Trường hà thao thiên quyền” xuất hiện.

Cùng lúc, uy áp hùng hậu dấy lên sau lưng, Trường Phong chân nhân và Hàn Vô Nhã cũng xuất hiện.

Thấy thế, sắc mặt Cơ Nhã càng nhợt đi.

“Tiểu tử đó đối với người không tệ, cho người cả thuần di pháp bảo, bất quá hiện tại người thoát được sao?” Trường Phong chân nhân sắc mặt âm trầm cực độ liếc Như ý linh lung thấp trong tay Cơ Nhã, sát khí hiện rõ.

“Trường Phong đạo hữu, đừng rườm lời. Nếu Điều Sa chân nhân không cầm chân được y, chúng ta sẽ phiền đấy. Bất quá chốc nữa bắt sống được ả thì sẽ khiến y ném chuột sợ vỡ đồ.” Hoàng Nha Tử nhàn giọng nói, “Trường hà thao thiên quyền” rục quang hoa.

“À!”

Hoàng Nha Tử định kích phát pháp bảo này đối phó Cơ Nhã và Chân Sùng Minh, Chu Tiểu Xuân thì đột nhiên mục quang y lóe lên, ngoái lại.

Sóng lớn từ pháp bảo của Hoàng Nha Tử đổ ra sau lưng.

“Ồnh!”

Tiểu Dạ sơn rung động, trong thông đạo có một đạo kim quang và hắc quang chặn đứng làn sóng, thông đạo tung hoành đá vụn, hình thành một động quật lớn.

“Sư thư, không sao chứ?” Thân ảnh Hàn Vi Vi từ thông đạo tung tóe đá lao ra. Hắc minh cốt quân hắc sắc quang hoa liễu nhiễu lưng lưng đứng sau lưng Hàn Vi Vi.

“Tại hạ hạ đối phó ả, Trường Phong đạo hữu, Hàn tông chủ, giải quyết nhanh lên.”

Hoàng Nha Tử liếc Hàn Vi Vi, nhặt giọng nói xong thì tế xuất một món pháp bảo thanh sắc tiểu xích.

Thanh sắc tiểu xích như thể bằng ngọc, bên ngoài là quang hoa, bên trong có phù văn li ti, Hoàng Nha Tử dồn chân nguyên vào, thanh sắc tiểu xích cũng như kim đan phát ra thanh sắc hà quang, không khác gì kim đan hà quang, hình thành một đóa thanh sắc liên hoa.

Vù!

Cùng lúc, ở góc kia, Trường Phong chân nhân và Hàn Vô Nhã đã đấu với Cơ Nhã, Chân Sùng Minh, Chu Tiểu Xuân. Tiếng xé lụa vang lên, Hàn Vô Nhã kích phát Lạc tinh thần tiễn, một đạo ngân sắc tiễn quang xạ bắn vào Cơ Nhã. Trường Phong chân nhân vung tay, vô số cương phong ngưng thành hình long hổ, với thanh thể kinh nhân cuốn vào nàng.

Kim sắc pháp bảo của Cơ Nhã thủ trung lại phát ra kim sắc tinh quang quang trụ, cùng ngân sắc tiễn quang xung kích va nhau, uy năng tương đương.

Hai dải quang hoa một đỏ một vàng từ Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân bùng lên, giáng vào long và hổ của Trường Phong chân nhân.

“Chát!”

Hai dải quang hoa bị long hổ uy thế kinh nhân chấn tan, long hổ lại xung kích lên Hắc thủy liên khiến Hắc thủy liên rung động, chặt vật ngăn đỡ được.

Hoàng Nha Tử phát tay, thanh sắc tiểu xích thượng ngưng thành thanh liên chợt hóa thành lưu quang, đổ vào Hàn Vi Vi.

“Oanh!”

Làn sóng trắng như một cự nhân ngẩng lên lao vào Hàn Vi Vi.

“Cạch”, không khí giữa Hàn Vi Vi và Hoàng Nha Tử chấn động, Hắc minh cốt quân bắn ra một đạo hắc sắc quang trụ va vào thanh sắc liên hoa, cùng tan vỡ.

Hắc minh cốt quân toàn lực công kích, cũng có uy năng đạo giai thượng phẩm pháp bảo, ngang với đóa sen xanh do thanh sắc tiểu xích của Hoàng Nha Tử ngưng thành, rõ ràng Hoàng Nha Tử trừ “Trường hà thao thiên quyền” là bán huyền giai pháp bảo thì còn một món đạo giai thượng phẩm pháp bảo!

Kim sắc lôi quang như thùng nước, phần đầu ngưng thành hình sư tử uy mãnh từ trên nóc động, giáng vào làn sóng của Hoàng Nha Tử.

Thủy hoa và lôi quang bắn tung, đổ vào Hàn Vi Vi.

Bên ngoài Hàn Vi Vi dấy lên một kim sắc quang tráo, làn sóng đã giảm uy năng giáng và chỉ khiến kim sắc quang tráo hơi lắc lư.

“Hai đạo giai thượng phẩm pháp bảo, một công một thủ. Hắc sắc khô lâu cũng tương đương với một món đạo giai thượng phẩm pháp bảo, tựa hồ còn có linh tính, không cần điều khiển. Các người có nhiều đạo giai pháp bảo thế này thì thật khó tưởng tượng, đại tông môn bình thường cũng không lấy đâu ra lắm cao phẩm giai pháp bảo đến thế.” Bán huyền giai pháp bảo và đạo giai thượng phẩm pháp bảo xuất toàn lực vẫn bị Hàn Vi Vi đón đỡ được, Hoàng Nha Tử vẫn thản nhiên. Mục quang dừng lại trên hai kim sắc pháp bảo của nàng ta, khóe môi mỉm cười khinh miệt, “Bất quá người tưởng với tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, thì là đối thủ của ta hả?”

Hoàng quang chợt ngưng thành trước mặt y, với tốc độ kinh nhân tụ lại thành một hoàng sắc nguyên bảo.

Hoàng Nha Tử kiêu ngạo không phải vô cớ.

Kim đan kỳ đại tu sĩ và tu sĩ Phân niệm cảnh vốn cách nhau một trời một vực.

Hiện tại Hàn Vi Vi có hai đạo giai thượng phẩm pháp bảo và Hắc cốt minh quân, uy năng sánh được với một món bán huyền giai pháp bảo và một món đạo giai thượng phẩm pháp bảo của Hoàng Nha Tử.

Uy năng thuật pháp của Kim đan đại tu sĩ, tu sĩ Phân niệm cảnh không thể so được.

Tu sĩ Phân niệm cảnh tối đa chỉ có thể đồng thời điều khiển hai pháp bảo, chân nguyên của Hàn Vi Vi mà thôi động hai đạo giai thượng phẩm pháp bảo là cực hạn, dù có thêm đạo giai pháp bảo cũng vô lực. Hiện tại Hoàng Nha Tử nhận ra pháp y trên mình nàng ta cũng có đạo giai uy năng, nhưng vì nàng ta không còn đủ sức kích phát uy năng pháp y.

Y vốn cho rằng đạo kim hệ thuật pháp này phát ra, công thêm hai pháp bảo thì một chiêu là hạ được Hàn Vi Vi.

Nhưng mắt y trợn tròn không dám tin vì cạnh Hàn Vi Vi lóe lên quang hoa, đột nhiên có thêm một tiểu nữ hài tử nòn nà chỉ chừng hai, ba tuổi.

“Thật sự có một tiểu nữ hài?”

Đang cùng bọn Cơ Nhã đấu pháp, Trường Phong chân nhân và Hàn Vô Nhã mắt tròn mắt dẹt.

“Cái gì đây nhỉ?!”

Cơ hồ đồng thời, Hoàng Nha Tử và Trường Phong chân nhân biến sắc, cảm giác được khí tức của “Tiểu nữ hài”.

Khí tức này khiến Hoàng Nha Tử có cảm giác thập phần kỳ quái, ai cũng thấy có bao hàm hai chữ: “Cực mạnh”.

“Phù!”

“Tiểu nữ hài” xuất hiện, phát ra ngân sắc quang trụ va vào nguyên bảo do Hoàng Nha Tử phát ra, có vẻ cực kỳ trầm trọng, tựa hồ do vô số hoàng sắc tinh kim đúc thành.

Ngân sắc quang trụ và hoàng sắc nguyên bảo va nhau, uy năng tương đương, cùng tan vỡ!

“Yêu thú! Đây là yêu thú gì, uy năng thuật pháp mạnh thế!”

Hoàng Nha Tử tỏ rõ thần sắc kinh hãi.

“Tiểu Ngân, đánh y!”

Hàn Vi Vi vốn khẩn trương cực độ tức thì dừng khí đại tăng, hô vang rồi kích phát hai kim sắc pháp bảo và bạch sắc băng long sáng loáng.

Với tu vi của nàng ta mà thi triển hai kim sắc pháp bảo thì không thể kích phát thái cổ hung hỏa nên đành kích phát Băng Ly chân quyết, tổn hao chân nguyên tương đối ít.

Băng Ly chân quyết với tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng thi triển, trước mặt Kim đan đại tu sĩ thì uy lực không đáng gì.

Hoàng Nha Tử đồng thời tế xuất hai pháp bảo, lại thi triển thuật pháp, bị Hồn nguyên ngân oa và Hắc minh cốt quân cùng hai đạo giai thượng phẩm kim sắc pháp bảo giáp kích thì y đã đạt cực hạn, không thể động dụng kim đan. Hàn Vi Vi bồi thêm đạo thuật pháp này, y lại phải phân tâm đối phó.

Y tỏ ra không dám tin vì lại bị Hàn Vi Vi áp chế.

Một Kim đan đại tu sĩ có hai dị bảo lại bị đánh nhau, không đối phó được một tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng.

Hoàng Nha Tử xưa nay không coi tu sĩ đồng cấp, thậm chí tu sĩ Kim đan lưỡng trọng ra gì cũng nảy ra xung động thổ huyết.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

430. Chương 430: Suối Vàng Không Cửa Lại Xông Vào

“Đây là yêu thú gì, thần thức còn hơn cả Kim đan nhất trọng đại tu sĩ?”

“Loạn rồi, rõ ràng là yêu thú thất cấp trở lên, mà con mặc cho pháp y hoa hòe!”

Sắc mặt Trường Phong chân nhân khó coi cực độ, cũng không nén được xung động thổ huyết.

Hoàng Nha Tử bị Hàn Vi Vi áp chế, Trường Phong chân nhân kinh nghiệm đấu pháp phong phú cũng hơi ngắc ra, toàn lực phát động thần thức uy áp, nhưng trừ Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân bị ảnh hưởng, không thể thi phóng thuật pháp và pháp bảo thì Cơ Nhã và Hàn Vi Vi không hề hấn gì.

Nguyên nhân Cơ Nhã tự thân chống lại thần thức uy áp, Trường Phong chân nhân không hiểu ra. Đồng Thanh Y năm xưa có một viên Phạm thiên châu, rơi vào tay Ngụy Tác, gã từng nhờ vào nó mà cười nói thần nhiên bắt Đồng Thanh Y rồi thành công thoát đào, dẫn đến họa lớn hôm nay. Hàn Vi Vi không bị ảnh hưởng vì có yêu thú trông trắng trẻo như tiểu nữ hài.

Trường Phong chân nhân toàn lực phát ra thần thức uy áp, không ngờ thần thức uy áp lại không bằng nữ hài, thần thức ép tới thì Trường Phong chân nhân lại rùng mình, cảm giác tiểu nữ hài cực kỳ to lớn còn mình rất nhỏ bé.

...

“Xem pháp bảo của ta!”

“Bằng Ly chân quyết!”

Hàn Vi Vi càng lúc càng quen tay, mỗi lần kích phát pháp bảo cùng thuật pháp đều hô to.

Nàng ta không hề nghĩ rằng có thể triệt để áp chế Hoàng Nha Tử là nhờ may mắn.

Ban đầu nàng ta không thả Hồn nguyên ngân oa ra.

Nếu ban đầu Hoàng Nha Tử cảm nhận được nàng ta và Hắc minh cốt quân đến, sợ Hắc minh cốt quân thừa cơ đánh lén, trực tiếp kích phát “Trường hà thao thiên quyền” đấu pháp hoặc ở chỗ rộng rãi chỉ có nàng ta và Hoàng Nha Tử đối chọi, nàng ta sẽ không thả Hồn nguyên ngân oa, khẳng định nàng ta chỉ có nước chết.

“Pháp bảo gì nhỉ?”

Hoàng Nha Tử và Trường Phong chân nhân, Hàn Vô Nhã đều không ngờ rằng lúc đó Cơ Nhã lại há miệng, đột nhiên phun ra một viên lam sắc đan châu.

Đan châu này lớn cỡ trứng chim câu, không có kim đan hà quang, đan khí, phù văn, nhưng vừa xuất hiện thì nhiệt độ trong động quật giảm nhanh, uy năng ít nhất cũng đạt đạo giai hạ phẩm pháp bảo.

Đan châu không phải pháp bảo mà cực kỳ linh hoạt như kim đan, động dậy theo tâm.

Đan châu rực bằng hàn lam quang vòng trên không, vòng qua long quyển phong trụ của Trường Phong chân nhân kích phát rồi giáng vào lưng Hoàng Nha Tử.

“A! Đạo hữu cứu mỗ!”

Hoàng Nha Tử chặt vật ứng phó Hàn Vi Vi và Hắc minh cốt quân, Hồn nguyên ngân oa, thấy đan châu đánh tới thì y hồn phi phách tán, kêu to với Trường Phong chân nhân và Hàn Vô Nhã.

Vù!

Trường Phong chân nhân búng mười ngón tay, thanh sắc phong nhận lớn ngang phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác lóe lên, ngăn đỡ sau lưng Hoàng Nha Tử.

Lam sắc hàn đan của Cơ Nhã tựa hồ không dám va vào thanh sắc phong nhận mà thu lại.

Hoàng Nha Tử tránh thoát nhưng sắc mặt xám ngoét như gan lợn.

“Mất mặt thật!”

Đấu với tu sĩ Phân niệm cảnh mà Kim đan kỳ đại tu sĩ có dị bảo bị bức phải hô cứu mạng, nếu mà có nỗ lực dưới đất thì chưa biết chừng y đã chui vào.

“Cách! Cách!” Mặt đất đột nhiên xuất hiện nhiều vết nứt, đá núi sụp xuống.

Hai con Liệt địa cuồng ngao trông như tôm nhưng hung hãn hơn không biết bao nhiêu lần chui khỏi đá vụn.

Một con Liệt địa cuồng ngao còn dùng hai cái càng cắt đá ra ăn như ăn đậu rang, cơ hồ rất ngon lành.

Hai con Liệt địa cuồng ngao chui ra, trong mấy thông đạo lóe quang hoa, hơn hai mươi tu sĩ xuất hiện thân ảnh.

Rõ ràng, Cơ Nhã dùng Như ý linh lung thấp thoát thân nhưng bị Hoàng Nha Tử và Trường Phong chân nhân và Hàn Vô Nhã đuổi theo. Nhưng tu sĩ khác cũng bắt kịp.

“Phù!”

Liệt địa cuồng ngao thập phần hung ác vừa chui lên thì như nhận rõ địch ta, nhắm vào Cơ Nhã phun ra hoàng quang cỡ miệng bát.

“Sư thư!”

Hàn Vi Vi lại kinh hô, Hàn Vô Nhã tế xuất một tấm bạch sắc pháp kính.

Tấm bạch sắc pháp kính trông cực kỳ cổ kính kích phát xong thì rải ra vô số quang hoa như lông vũ, hình thành một quang trụ.

Bị quang trụ va vào, kim tinh quang trụ từ kim sắc pháp bảo của Cơ Nhã uy năng đại giảm, không ngăn được ngân sắc tiền quang của Hàn Vô Nhã.

Ngân sắc tiền quang và hai dải hoàng quang xung kích vào Hắc thủy liên bên ngoài Cơ Nhã, Hắc thủy liên vốn óc mấy lỗ thủng nhỏ lập tức thủng một lỗ to.

Dư uy của ngân sắc tiền quang và hoàng quang giáng lên mình Cơ Nhã, hất nàng văng khỏi Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân.

Cơ Nhã bật lùi lại, trên mình lấp lánh ngân hoàng lưỡng sắc quang hoa, tựa hồ được uy năng pháp y bảo vệ thì không hề tổn thương, nhưng nàng và bọn Hàn Vi Vi đều mặt cắt không còn hạt máu.

Uy năng pháp kính của Hàn Vô Nhã thập phần cổ quái, có thể khiến uy năng pháp bảo giảm một đến hai cấp.

Hiện tại pháp bảo này tế xuất, chỉ Trường Phong chân nhân và Hàn Vô Nhã, Hoàng Nha Tử thì nàng và Hàn Vi Vi không đấu nổi, hà huống lại có hơn hai mươi tu sĩ phần lớn từ Phân niệm cảnh trở lên xuất thủ.

Cơ Nhã bị hất bay, Hàn Vô Nhã hé nụ cười lạnh tàn nhẫn.

Mặc kệ Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân, y vùng tay kích phát Lạc tinh thần cung, chuẩn bị cho Cơ Nhã một đòn nữa.

“Cách”, một con Liệt địa cuồng ngao đột nhiên có tiếng động như vỡ vỡ, miệng còn rực hoàng quang nhưng nó chống bốn vó.

“Oành”, một con Liệt địa cuồng ngao khác đột nhiên như phát cuồng, chui ngay xuống đất.

Cả động quật rung lên mãnh liệt như địa chấn.

“À!”

Hàn Vô Nhã tỏ vẻ kinh nghi bất định ngừng lại.

“Chắc là thổ động yêu thú của y!”

Trường Phong chân nhân quát to, mười mấy thanh sắc phong trụ giáng vào nền đất dưới Liệt địa cuồng ngao.

“Oành!”

Mặt đất xuất hiện một miệng hố sâu hơn mười trượng.

Một đồng màu xám xịt bị hất khỏi đồng loạn thạch, rơi xuống đất, là con Liệt địa cuồng ngao.

Ngũ cấp cao giai Liệt địa cuồng ngao thủng trán, rõ ràng không còn sinh khí.

Thanh sắc nguyên khí và chiếc bóng trong suốt cỡ quả dưa trong đám loạn thạch bị đòn toàn lực của Trường Phong chân nhân hất tung lên.

Vù!

Cùng lúc, Trường Phong chân nhân thi triển thanh sắc phong nhận chém vào vật như quả dưa, vang lên bùng bụi tựa đập vào túi da.

Vật đó lóe lên huỳnh quang, hiện rõ thân ảnh như bạch tuộc.

Bị thanh sắc phong nhận của Trường Phong chân nhân đánh trúng, bắn xuống dưới đất, vật đó rục hoàng khí, như không hề tổn thương, nhanh chóng chìm xuống.

“Phệ tâm trùng?!”

Trường Phong chân nhân, Hàn Vô Nhã và Hoàng Nha Tử đều tỏ ra không dám tin!

Phệ tâm trùng chỉ là ngũ cấp yêu thú, bình thường đấu với Liệt địa cuồng ngao vị tất địch nổi, nhưng giờ hai con Liệt địa cuồng ngao chỉ trong tích tắc đã bị Phệ tâm trùng lấy mạng.

“Phệ tâm trùng này sao lại có năng lực thổ động! Sao lại thế được, lực phòng ngự đến thế là sao, chịu một đòn mà vẫn không sao?”

Cả ba đều nhận ra yêu thú này của Ngụy Tác là Phệ tâm trùng, nhưng không hiểu sao nó lợi hại như thế.

“Ngụy Tác!”

Thấy Phệ tâm trùng, Cơ Nhã và Hàn Vi Vi kinh hãi cực độ, cùng kêu lên.

“Đúng là đường lớn thênh thang không cất bước, Suối vàng không cửa lại xông vào. Các người muốn chết thì đừng trách ta.”

Giọng nói thấp phần băng hàn cất lên. “A” một tiếng, hơn hai mươi tu sĩ sắp đến vòng chiến đột nhiên chìm vào hỗn loạn.

“Mau đằng không! Bằng không sẽ bị thủng chân!”

Một tu sĩ ôm chân nhảy chơi chơi, vừa nhảy lên thì chợt cứng người như hóa đá rớt xuống.

Cùng lúc, hắc sắc linh chi hỏa quang đột nhiên tràn ra sau lưng ba tu sĩ.

Cả ba đều kinh hãi, không kịp kêu lên thì đã bị hắc sắc hỏa quang thiêu rụi.

Biến cố này khiến Hàn Vô Nhã nhột nhột mặt mày, một đạo ngân sắc tiễn quang bắn vào hắc sắc linh chi hỏa quang.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

431. Chương 431: Tức... Đến Chết

“Oành!” Ngân sắc tiễn bắn vào thông đạo, vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa, sóng khí tràn ra.

Hơn mười đệ tử Đông Dao thắng địa và Tụ Tinh tông ở gần thông đạo đều kinh hãi, định kích phát pháp bảo cùng thuật pháp.

Trong thông đạo trống trơn, không một bóng người.

Đừng nói có tu sĩ đang run rẩy, ngay cả Hàn Vô Nhã vừa kích phát Lạc tinh thần tiên cũng ngẩn người.

“Lẽ nào y còn thuần di pháp bảo khác?”

“Cách!” Trong lúc các tu sĩ ngẩn người, đầu óc hiện lên ý nghĩ này thì mặt đất dưới chân vang lên tiếng động khẽ.

Tuyệt đại đa số tu sĩ kinh hoàng nhìn xuống.

“Xoẹt!”, phi kiếm lấp lánh kim, hoàng lưỡng sắc quang hoa của Ngụy Tác xuất hiện trong thông đạo trống trơn, thái cổ hung hỏa hình nấm cũng tràn ra.

“Oành!”

Tuyệt đại đa số tu sĩ không kịp phát ta pháp bảo công kích thì phi kiếm và hắc sắc thái cổ hung hỏa đã xung kích lên phòng tuyến do linh quang quang tráo và pháp khí phòng ngự tổ thành.

“Phù!”

Một đòn này của Ngụy Tác xuyên thủng năm, sáu tầng quang hoa cánh, hai tu sĩ bị thái cổ hung hỏa thiêu đốt, hóa thành tro tàn, còn ba tu sĩ đối diện gã bị phi kiếm hất bay, tắt thở trên không.

Trước ba sau năm, Ngụy Tác giết liền tám người!

“Ẩn hình pháp y!”

Một bạch sam tu sĩ hải hùng, tu sĩ tết tóc sau gáy này lại là trưởng lão Đông Dao thắng địa Bạch Huyền Cơ.

Ba này Ngụy Tác xuất thủ, Tụ Tinh tông đại trưởng lão Tống Dương vốn vận khí không tệ cũng bị thái cổ hung hỏa lấy mạng, nhưng Bạch Huyền Cơ đến giờ vẫn may mắn sống sót.

Phi kiếm cánh cửa và thái cổ hung hỏa tề xuất, quanh Ngụy Tác tử khí liễu nhiễu, thân ảnh hiện ra.

Hóa ra ba này ngàn ấy tu sĩ nhìn thông đạo chằm chằm, gã bất động đứng trong đó.

Tuy có thể qua được ngàn ấy thần thức tìm kiếm, khẳng định trừ ẩn hình pháp y còn cần đến thuật pháp che giấu khí tức nữa. Nhưng gã làm ấy quả thật cực kỳ lớn mật, vì chỉ cần các tu sĩ toàn lực phát động một đòn thì gã lãnh đủ.

Bạch Huyền Cơ kinh hô, Ngụy Tác không hề dừng lại, thân thể bắn lùi lại, thu ẩn hình pháp y lại, đồng thời mặt mũi lạnh tanh ném thanh sắc pháp y dính máu ra.

“Điều Sa chân nhân!”

Trường Phong chân nhân và Hàn Vô Nhã mặt cắt không còn hột máu.

Ngụy Tác ném pháp y ra, là của Điều Sa chân nhân.

Gã cầm pháp y của Điều Sa chân nhân, không cần nghĩ cũng biết kết cục của lão thể nào!

Từ lúc Hoàng Nha Tử, Trường Phong chân nhân vào trong lòng Tiểu Dạ sơn đến giờ mới chỉ một chốc, Hoàng Nha Tử và Hàn Vi Vi mới giao thủ vài chiêu nhưng một tu vi Kim đan lưỡng trọng đại tu sĩ đã bị gã lấy mạng!

Mà những pháp bảo lợi hại, kể cả khô lâu pháp bảo cũng không có mặt!

“A!”

Tiếng kêu thảm đột nhiên từ thông đạo bên vách vang lên.

Một tu sĩ Tụ Tinh tông tài vừa thò đầu lên, chưa nhìn rõ mô tê gì thì bị một con bướm rực rỡ phun ra chất nhầy bao kín, chân y lóe lên huyết quang, ngã ngửa.

Một tu sĩ Đông Dao thắng địa run rẩy, đột nhiên nhắm một thông đạo khác bỏ chạy.

Nhưng tu sĩ khác như tỉnh mộng, tranh nhau bỏ chạy.

“Kẻ nào bỏ chạy, giết!” Một đạo ngân sắc tiến quang lấy mạng một tu sĩ Tụ Tinh tông bỏ chạy.

Những tất cả đã vỡ mặt, càng chạy nhanh hơn.

Phát ra đạo tiến quang, thân thể Hàn Vô Nhã lắc lư, thoảng sau trong động quật trừ bọn Ngụy Tác thì chỉ còn lại y, Trường Phong chân nhân, Hoàng Nha Tử.

“Ta liều với người!”

Trường Phong chân nhân nhợt nhạt mặt mày gầm lên, thanh sắc kim đan dày đặc quang văn nhỏ xíu. Rõ ràng lão biết đã thất bại toàn diện, định tự nổ kim đan.

Nếu kim đan nổ, Tiểu Dạ sơn chắc sẽ sập quá nửa.

“Cơ Nhã, cầm chân hai người kia, đừng để đào tẩu.”

Sắc mặt Ngụy Tác không hề biến hóa, mi tâm bùng lên vạn đạo tử sắc hà quang, trấn áp kim đan của Trường Phong chân nhân.

Nhất thời quang văn trên kim đan của Trường Phong chân nhân bị trấn áp, không thể khuếch đại.

Cùng lúc, phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác cũng chém xuống Trường Phong chân nhân.

“Nổ! A!”

Trường Phong chân nhân tỏ vẻ điên cuồng linh khí kịch liệt dâng tràn, thanh sắc phong trụ chặn đứng phi kiếm cánh cửa, kim đan quang văn sáng rực, có vẻ sắp phá được trấn áp từ kim đan hà quang của Ngụy Tác thì gan bàn chân đột nhiên lóe lên huyết quang.

Gan bàn chân lão từng bị Phệ tâm trùng đâm thủng, lại bị thêm một vết nữa!

Hóa ra phi kiếm cánh cửa từ trên không ép xuống, Trường Phong chân nhân tuy dốc toàn lực ngăn chặn nhưng bất tri bất giác bị ép đến sát mặt đất.

Trường Phong chân nhân cứng người.

Ngụy Tác phất tay, thanh quang nhỏ xíu bắn ra, đâm vào thân thể Trường Phong chân nhân.

Trường Phong chân nhân tắt hẳn tiếng kêu rớt xuống. Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh hút viên kim đan mờ hẳn quang hoa vào nạp bảo nang.

“Ngụy Tác, ta làm quỷ cũng không tha cho người!”

Cùng lúc, Hàn Vô Nhã đột nhiên gầm lên hung hãn, dùng công kích Cơ Nhã và Chân Sùng Minh, Chu Tiểu Xuân. Y không kích phát hai pháp bảo mà ngưng thành ngân sắc tinh quang giáng lên hai pháp bảo.

“Cách!” Lạc tinh thần cung gã gục, Vũ hóa thiên kính cũng vỡ vụn.

Thân thể y lao vào mấy đạo quang hoa, hóa thành tro!

Ngụy Tác neho mắt.

“A! Đây là đạo giai thượng phẩm pháp bảo!” Lực bào lão đầu xót ruột cực độ kêu lên.

Tụ Tinh tông tông chủ Hàn Vô Nhã thấy không thoát được thì quyết ngọc thạch câu phần, chết cũng không để bọn Ngụy Tác lấy được pháp bảo.

“Cứng cổ lắm!”

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân lắc đầu, nhìn sang phía Hoàng Nha Tử.

Hoàng Nha Tử mặt như tro tàn.

“Đừng ai nhúng tay, để ta một mình đối phó y.” Thấy bọn Chân Sùng Minh đều nhìn vào, Hàn Vi Vi đang giao đấu hăng say với Hoàng Nha Tử kêu to.

“À!” Hàn Vi Vi kêu thề, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân lại nhìn sang Ngụy Tác cùng Cơ Nhã.

Ngụy Tác bình tĩnh như thường gạt đầu, hoàng quang lóe lên, Phệ tâm trùng vừa đâm thủng chân Trường Phong chân nhân xuất hiện, Pháp vương thái điệp cũng bay tới, áp sát Hoàng Nha Tử.

Ngụy Tác gạt đầu, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân ngoan ngoãn đứng xem.

“Xem pháp bảo!”

“Bằng Ly chân quyết!”

Tiếng kêu không ngừng vang trong động quật, Hàn Vi Vi càng đánh hưng phấn, Hoàng Nha Tử càng lúc càng nhột nhột.

Hoàng Nha Tử chỉ muốn đào tẩu nhưng không thoát được.

Độn tốc của tiểu nữ hài trắng trẻo này không hề kém y, mấy lần đều bị nó phát ra một đạo ngân sắc quang trụ ngăn đón.

Y còn phải đối phó Hắc minh cốt quân và hai kim sắc pháp bảo của Hàn Vi Vi, cũng một đạo băng hệ thuật pháp công kích với tu vi của nàng ta thì triển, uy lực không ra sao cả.

Vốn thể đã đành nhưng đột nhiên có thêm một con bướm rõ ràng là tiên cổ và Phệ tâm trùng phẩm giai cao kinh nhân, quỷ dị khôn tả.

Hai yêu thú hiện tại không xuất thủ, nhưng theo sát tiểu nữ hài từng bước, như hai hộ pháp kim cương. Rõ ràng Hoàng Nha Tử liều mạng thế nào cũng không thể giết yêu thú như tiểu nữ hài để trốn chạy.

Nếu có tu sĩ vào, thấy cảnh Hoàng Nha Tử và Hàn Vi Vi đấu pháp, khẳng định sẽ kinh ngạc đến tắt tiếng.

Một tu sĩ Kim đan nhất trọng lại bị một tu sĩ Phân niệm nhất trọng đánh cho không còn sức trả đòn.

Tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng này có đủ thứ cổ quái, đúng là thiên cổ kỳ quan.

“Ta đường đường tu sĩ Kim đan nhất trọng, có Trường hà thao thiên quyền mà bị một nữ tu Phân niệm nhất trọng đánh cho không chạy thoát.”

Uất ức dâng lên ngập lòng Hoàng Nha Tử.

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân đứng xem lại bàn luận một cách rất thiếu nhân tính, “Y đúng là tu sĩ Kim đan kỳ hử? Ta thấy tệ quá. Ta chắc cũng đánh bại được.”

“Đúng thế, tệ quá, nếu không có pháp bảo phun nước thì chắc bị Hàn Vi Vi đánh chết mất.”

“Bất quá vô dụng thế nào cũng có thể bón cho Diệt tiên đằng.”

“Thật vô liêu, đánh đi đánh lại có thế, ta buồn ngủ chết mất.”

“...”

“Câm mồm!” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân còn đang lải nhải, sắc mặt Hoàng Nha Tử vốn đã xám ngoét chợt găm lên động trời.

“?” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân ngẩn người, không hiểu sao Hoàng Nha Tử đột nhiên găm lên.

“Không ngờ ta đường đường Kim đan tu sĩ, bốn mươi lăm tuổi ngưng kết kim đan, có dị bảo như Trường hà thao thiên quyền, là nhân vật hàng đầu mà sa vào cảnh này, bị coi là khỉ diễn trò. Còn bị hai tên ngu xuẩn xem như đang xem khỉ diễn trò. Đúng là tức... tức chết ta mất!” Thấy vẻ mặt của Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân rồi nghe Hàn Vi Vi quát to, sắc mặt Hoàng Nha Tử tím bầm, phum máu ngả nhào!

Hoàng Nha Tử, Kim đan đại tu sĩ, lại bị chọc giận đến chết.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

432. Chương 432: Bức Hối Kim Đan

Tử quang lóe lên, thân ảnh Ngụy Tác xuất hiện trong lòng núi Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân an trí chỗ ở.

Hoàng Nha Tử và bọn Hàn Vô Nhã chui ra đầu tiên.

Cơ Nhã và Hàn Vi Vi, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân rời thông đạo, dừng lại cạnh gã.

“Nhà của chúng ta!” Chân Sùng Minh xách Trường Phong chân nhân và Chu Tiểu Xuân kêu lên.

Mấy gian phòng chưa kịp thu dọn đã tan tành, biến thành một phế khứ, gần đó có một địa động, do hai con Liệt địa cuồng ngao đào.

“Dừng kêu nữa, thanh lý chỗ này, bỏ mấy tỉnh thất ra, ta có việc cần.”

Ngụy Tác liếc Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân vốn không đau đớn gì, lấy ra thanh sắc trận kỳ, dồn một đạo chân nguyên vào.

Gã dùng kích phát Sơn thần tí hữu trận bố trí tại Tiểu Dạ sơn, Diệt tiên đẳng lập tức hữu hiệu, nếu có tu sĩ ở ngoài núi, trừ phi có pháp khí đặc thù mê hoặc Diệt tiên đẳng, bằng không sẽ bị chúng công kích.

“Được! Lão đại, một là một hai là hai.” Ngụy Tác dặn dò, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân ngừng kêu, nhanh chóng dọn dẹp, bỏ mấy gian phòng trong nạp bảo nang ra.

Ngụy Tác gạt đầu, mục quang hơi ánh lên, Phệ tâm trùng chui vào bị Liệt địa cuồng ngao đào thành.

Rồi địa động vang lên tiếng đổ sập, rõ ràng gã bảo Phệ tâm trùng lấp địa động.

“Tiểu Ngân, vào trong động phủ xem có tu sĩ lọt lưới không. Dừng chạy ra ngoài, không thì Diệt tiên đẳng sẽ thanh toán ngươi ngay. Đi một vòng rồi quay lại.” Ngụy Tác sắp xếp xong, Hàn Vi Vi nói với Hồn nguyên ngân oa.

Hồn nguyên ngân oa được ăn vận như tiểu nữ hài cũng rất có linh tính gạt đầu, ngân quang lóe lên, nhảy vào một thông đạo.

“Được rồi, đủ rồi.” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân lấy ra hai gian tỉnh thất, Ngụy Tác quát ngừng. Đoạn gạt đầu với Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã, chân nguyên cuộn lấy Trường Phong chân nhân vào một gian.

Vào gian tỉnh thất, Ngụy Tác ngồi lên ghế, Trường Phong chân nhân bị ném lên Ngân sắc thảo thảm.

Cơ Nhã tựa hồ biết gã định làm gì, lấy ra một viên bạch sắc đan dược nhỏ xíu, bóp nát rồi cho hết vào mũi Trường Phong chân nhân.

“Trường Phong chân nhân, không cần giả chết, không có viên đan dược này thì các hạ vẫn nói chuyện được.” Thấy Trường Phong chân nhân hít được phần xong vẫn nhắm mắt, Ngụy Tác cười lạnh.

Trường Phong chân nhân nhắm mắt như không nghe thấy.

“Thế nào, coi như không nghe thấy hả?” Ngụy Tác không bực mà dặn Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân: “Hai người lột pháp y của y xuống, viết lên mấy chữ Trường Phong chân nhân rồi treo lên Linh Nhạc thành ngoại thị chúng, chắc có nhiều tu sĩ nhận ra y là Kim đan tu sĩ của Đông Dao thánh địa.”

“Được! Lão đại nói gì cũng đúng nhưng đệ thấy cứ dùng đao khắc chữ lên mình lão, máu chảy đầm đìa thì càng có sức uy nhiếp.” Chu Tiểu Xuân và Chân Sùng Minh đi lên, định lột y phục Trường Phong chân nhân, đồng thời Chu Tiểu Xuân nói.

“Sĩ khả sát bất khả nhục, ta bại trong tay ngươi, muốn giết cứ việc, làm nhục ta như thế không sợ tương lai sẽ gặp kết cục đó hả!” Trường Phong chân nhân đang nhắm mắt chợt mở bừng, gầm lên như phun lửa.

“Trách mỗ? Nếu không phải tông môn các người cậy thế ép mỗ thì mỗ lại gây sự với các người chắc?” Ngụy Tác khinh miệt liếc Trường Phong chân nhân, “Dù không có hôm nay, mỗ cũng đã cho các người cơ hội, mỗ

thế này là không hề đuổi tận giết tuyệt, coi như hậu đạo lắm rồi. Chân Sùng Minh, Chu Tiểu Xuân, cứ việc dùng dao khắc như lời các người là được.”

“Bốn Kim đan tu sĩ, thêm Lạc tinh thần cung và Vũ hóa thiên kính của Hàn Vô Nhã và đệ tử tinh anh, trưởng lão của hai tông môn, dù một tông môn như Thiên Nhất môn chắc cũng bị diệt, thế mà lại bại vong trong tay người.” Ngụy Tác nói đoạn, Trường Phong chân nhân như xẹp xuống, sắc mặt xám ngoét, già đi mấy chục tuổi, “Người muốn hỏi gì ta sẽ đáp, không cần dùng thủ đoạn đó. Chỉ cần hỏi xong người để ta thống khoái.”

“Vậy thì chỉ cần các hạ nói thật, mỗ sẽ để các hạ thống khoái.” Ngụy Tác gật đầu hỏi, “Ba Kim đan tu sĩ kia thân phận thế nào?”

“Trước kia kẻ bị Diệt tiên đằng giết là Kim Chung thượng nhân, tu sĩ Kim đan lưỡng trọng bị các hạ giết là Điều Sa chân nhân, tu sĩ giận đến độ chân nguyên chạy sai đường mà đứt tâm mạch là Hoàng Nha Tử. Cả ba đều là tán tu.” Trường Phong chân nhân vô lực nói.

“Những tu sĩ này có bối cảnh gì không?” Ngụy Tác hỏi.

“Cả ba đều độc lai độc vãng, Kim Chung thượng nhân và Điều Sa chân nhân không có bối cảnh gì, bất quá Hoàng Nha Tử cực kỳ giữ lời hứa, có không ít bằng hữu là tu sĩ Kim đan kỳ.” Trường Phong chân nhân nói: “Tại hạ chỉ biết thế còn sinh tử chi giao của y tu vi cụ thể là gì thì mỗ không biết.”

“Tông chủ Đồng Diệu Chân đâu? Sao y không lộ diện?” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, hỏi Trường Phong chân nhân.

Lần này lợi dụng uy lực Diệt tiên đằng giết đến thống khoái, trút hết cơn giận nhưng khẳng định sẽ có vô số hậu hoạn, nhất phái chi chủ này lại không lộ diện ngay trong thời điểm quan trọng càng khiến Ngụy Tác cho rằng sự tình không tầm thường, sợ Đồng Diệu Chân đang chuẩn bị đối phó mình.

“Y bế quan tu luyện một môn công pháp.” Trường Phong chân nhân trù trừ, nhưng rồi nghiêng rằng quyết định. Hiện tại lão không sợ chết nhưng sợ bị sỉ nhục. Đông Dao thắng địa cơ hồ mất hết tu sĩ Phân niệm cảnh, sẽ trở thành Bảo Huyền tông trong lịch sử Thiên Huyền đại lục, tất sẽ suy bại, Ngụy Tác sẽ thành Tu La chân nhân đệ nhị, hiện tại tính toán cho Đông Dao thắng địa cũng vô dụng.

“Bế quan tu luyện công pháp? Công pháp gì?” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi nghe Trường Phong chân nhân nói vậy, mục quang cùng ánh lên.

“Không biết.” Trường Phong chân nhân lắc đầu, cười khổ: “Mỗ chỉ biết môn công pháp này từ hơn mười năm trước được phát hiện trong tiểu động thiên Đông Dao thắng địa. Chắc do một tiền bối bản môn có tu vi kinh nhân để lại. Cụ thể là công pháp gì thì chỉ Đồng Diệu Chân biết.”

“Các hạ là Kim đan đại tu sĩ duy nhất của Đông Dao thắng địa? Thân phận tuyệt đối không dưới y.” Ngụy Tác tỏ vẻ không tin, “Cả các hạ cũng không biết?”

“Tông môn nào cũng có công pháp bí mật, chỉ có đệ tử đặc biệt mới được tu tập, thân phận tại hạ tuy không dưới y nhưng không thể bức bách, không biết cũng không có gì lạ.” Trường Phong chân nhân cười khổ: “Bất quá công pháp này luyện thành thì thực lực sẽ tăng cao, tựa hồ cần nhiều linh căn tu sĩ cùng tu luyện.”

“Cần nhiều linh căn tu sĩ cùng tu luyện, là sao hả?” Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã hơi ngẩn ra.

“Cụ thể thế nào, tại hạ không biết. Chỉ biết hơn mười năm trước, môn công pháp đó hiện thế, trưởng lão như bọn Bạch Huyền Cơ toàn lực tìm kiếm linh căn tu sĩ. Năm xưa tìm mọi cách khiến Cơ Nhã gả vào Đông Dao thắng địa, cũng vì Cơ Nhã là linh căn tu sĩ.” Trường Phong chân nhân liếc Cơ Nhã rồi yếu ớt nói, “Cách đây không lâu, Đông Dao thắng địa tìm được một lõi linh căn tu sĩ hãn hữu, sau đó y bế quan tu luyện, chắc các linh căn tu sĩ này phối hợp với y tu luyện môn công pháp đó. Bạch Huyền Cơ và Đồng Diệu Chân thân cận, chắc biết nhiều hơn.”

“Cần nhiều linh căn tu sĩ cùng tu luyện, công pháp này ta chưa từng nghe nói.” Giọng lục bào lão đầu vang lên trong tai gã, “Bất quá người còn nhớ năm xưa Đồng Diệu Chân tựa hồ rất ghét Đồng Thanh Y như chỉ muốn giết quách đứa con bất thành khí đó đi để đỡ bị người uy hiếp, nhưng rồi lại ném chuột sợ vỡ đồ

không, Đồng Thanh Y là phong linh căn tu sĩ, chắc liên quan đến môn công pháp đó. Xem ra môn công pháp không giản đơn, nên cẩn thận.”

Lục bào lão đầu nói vậy, mắt Ngụy Tác hơi ánh lên nhưng vẫn bình tĩnh như thường hỏi Trường Phong chân nhân, “Hộ sơn pháp trận của Đông Dao thắng địa thể nào?”

“Các hạ định tiến công sơn môn Đông Dao thắng địa?” Trường Phong chân nhân hiện rõ thần sắc chấn kinh, nhưng rồi bình tĩnh lại, yếu ớt nói, “Sơn môn bản môn do tổ sư bố trí Lục nguyệt đại trận, lực công kích không đủ giết tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, tam trọng, nhưng lực phòng ngự thập phần kinh nhân, có thể vây khốn người khác. Lại bao trùm cả sơn cốc, dù lọt vào mà pháp trận phát động, sẽ bị vô số đạo lục sắc nguyệt hoa vây lấy.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

433. Chương 433: Sinh Ý Không Lỗi

“Hả? Người hiểu hộ sơn pháp trận của Tụ Tinh tông?”

“Căn cơ Tụ Tinh tông sâu hơn Đông Dao thắng địa, hộ sơn pháp trận là Tinh vãn đại trận, phát động là vô số ngân quang từ không trung rơi xuống, mỗi dải uy lực ngang với kim đan hạ quang của tu sĩ Kim đan tam trọng. Không có tu vi Kim đan ngũ trọng trở lên không thể chống nổi Tinh vãn đại trận.”

“Hộ sơn pháp trận của tông môn như Thiên Nhất môn, Lạc Nguyệt tông, các hạ có hiểu không?” Ngụy Tác lại hỏi Trường Phong chân nhân.

“Hộ sơn pháp trận Thiên Nhất môn là ‘Quy nhất’, của Lạc Nguyệt tông là ‘Thực nguyệt’, uy năng đều không dưới ‘Tinh vãn’ pháp trận của Tụ Tinh tông, trận nhãn đều bố trí tại cấm địa, có trường lão trấn thủ, trừ bản môn tông chủ thì không ai vào được.” Trường Phong chân nhân thở dốc, đáp.

Ngụy Tác hơi trầm ngâm.

Trường Phong chân nhân trả lời không khiến gã bất ngờ. Gã đã ở Hải Tiên tông khá lâu, biết thực lực tu sĩ của một tông môn và uy năng hộ sơn pháp trận khác nhau. Tuyệt đại đa số hộ sơn pháp trận do cao giai tu sĩ của một tông môn qua vô số đời bổ sung hoàn thiện, trong số này có tu sĩ Kim đan tam, tứ trọng trở lên, thậm chí Thần huyền cảnh. Hải Tiên tông chỉ có một Kim đan kỳ đại tu sĩ như Hiên Viên lão tổ, nhưng nhiều uy năng pháp trận, cấm chế hoàn toàn siêu việt thần thông của Kim đan tu sĩ, tuyệt đại bộ phận thì cả Hiên Viên lão tổ cũng không thể bố trí lại hay phá hoại.

Sơn môn một tông phái là cái mai rùa chắc chắn nhất, đánh bại tông môn đó và đánh lên sơn môn, diệt môn lại là việc khác. Pháp trận của nhiều tông môn thậm chí có thủ đoạn ngọc thạch câu phần.

Vì thế nhiều thượng cổ tông môn triệt để suy bại, thậm chí truyền thừa đoạn tuyệt, nhưng sơn môn vẫn còn giữ lại được di tích.

Vì các tông môn đó có nhiều trận pháp, cấm chế đáng sợ, đừng nói tu sĩ tông môn khác, dù tu sĩ chính tông môn mình hủy hoại, cũng không hủy hoại được.

Đối với Ngụy Tác, Đồng Diệu Chân vẫn là mối uy hiếp lớn, xuất thân từ tầng lớp tu sĩ thấp nhất Linh Nhạc thành nên gã lại hiểu hơn ai hết cần phải trăm thảo trừ căn, gã cũng hiểu kỳ với môn công pháp của Đồng Diệu Chân, tấn công sơn môn khẳng định không xong, phải tính cách khác.

Gã định bức hỏi Trường Phong chân nhân những việc cần biết rồi giải quyết dứt điểm. Tuy kim đan của lão đã bị gã đoạt, tu vi và thực lực của lão không đáng sợ nhưng tu sĩ Kim đan kỳ vẫn là tu sĩ Kim đan kỳ, lão đào tẩu được thì chưa biết chừng sẽ rất phiền hà.

Ngẫm nghĩ một lúc gã lại đổi ý. Kim đan đại tu sĩ như Trường Phong chân nhân vốn mất tám mươi một trăm năm mới tu thành tất sẽ biết rộng, lục bào lão đầu của gã biết nhiều hơn Trường Phong chân nhân không rõ bao nhiêu lần, nhưng lão chỉ biết đến thượng cổ tu đạo giới, còn Trường Phong chân nhân biết đến những thứ của hiện tại, quan trọng nhất Trường Phong chân nhân còn ở Thiên Huyền đại lục nam bộ, là địa đầu xa nên hiểu quá rõ những thành trì gần đây. Ngụy Tác sẽ còn ở Thiên Huyền đại lục nên Trường Phong chân nhân trong mắt gã lại rất có giá trị.

“Trường Phong chân nhân, sáng khoái.” Hơi trầm ngâm, Ngụy Tác bình tĩnh như thường hỏi Trường Phong chân nhân đạo: “Chi bằng chúng ta giao dịch?”

“Giao dịch?” Trường Phong chân nhân ngẩn người, “Giao dịch gì?”

“Mỗ đối phó Đông Dao thắng địa chỉ để trút giận, lúc trước các vị và Thiên Nhất môn chiếm Trân Bảo các, Lý Thiệu Hoa hại bọn mỗ suýt nữa chết trong truyền tông pháp trận. Quan trọng nhất, Cơ Nhã là đạo lữ của mỗ mà Đông Dao thắng địa đồn rằng nàng đã gả cho Đồng Thanh Y việc này không chỉ liên quan đến danh tiết của Cơ Nhã mà đạo lữ của mình bị đồn là đạo lữ của tên vô dụng Đồng Thanh Y đó thì cục tức này ai nuốt được.” Ngụy Tác bảo Trường Phong chân nhân, “Bất quá mỗ chỉ cần trút giận xong, lấy được thứ cần lấy là xong, không bao giờ đuổi tận giết tuyệt. Kẻ nào giết mỗ, mỗ giết y, còn không có hứng đồ sát đề giai tu sĩ. Các hạ cũng biết, Thiên Nhất môn đáp ứng điều kiện là mỗ không đối phó họ. Các hạ nên biết, tu sĩ như mỗ, vì tu luyện, sẽ không bao giờ chỉ ở lại Thiên Huyền đại lục.”

“Các hạ có ý gì?” Trường Phong chân nhân không hiểu, hỏi Ngụy Tác.

“Chỉ cần các hạ tận tâm tận lực giúp đỡ, xong việc mỗ không chỉ thừa đường sống cho các hạ mà còn trả lại kim đan.” Ngụy Tác liếc xéo Trường Phong chân nhân, “Không mất bao năm, ít nhất các hạ cũng có thể khôi phục tu vi.”

“Trả kim đan cho tại hạ?” Trường Phong chân nhân hít sâu một hơi, tỏ vẻ thâm trầm, “Chắc các hạ sẽ đối phó Đồng Diệu Chân, Đông Dao thắng địa tất sẽ suy bại. Dù các hạ trả lại kim đan, tại hạ khôi phục tu vi cũng có tác dụng gì. Lẽ nào còn định bảo tại hạ cùng đối phó Đông Dao thắng địa?”

“Vô dụng? Không hẳn.” Ngụy Tác cười lạnh: “Mỗ chỉ cần thứ cần có chứ không định đuổi tận giết tuyệt Đông Dao thắng địa, đương nhiên Đồng Diệu Chân không tiếp nhận điều kiện thì mỗ sẽ đối phó y. Nhưng dù mỗ giết y và quá nửa tu sĩ Đông Dao thắng địa, sơn môn Đông Dao thắng địa vẫn còn, các hạ lấy lại kim đan thì Đông Dao thắng địa vẫn còn Kim đan tu sĩ tọa trấn. Mỗ có thể cho các hạ vài thứ, Đông Dao thắng địa chưa hẳn không thể khôi phục nguyên khí.”

“Tu sĩ Phân niệm cảnh chết hết, dù có một, hai đạo giai thượng phẩm pháp bảo, sao có thể ngăn được Đông Dao thắng địa suy vong.” Trường Phong chân nhân vô lực cúi đầu.

“Một, hai pháp bảo thì không có nhưng nếu mỗ tuyên bố là bảo trợ các vị năm mươi năm thì sao?” Ngụy Tác nhạt giọng, “Trận chiến hôm nay đồn ra, chắc cả Thiên Huyền đại lục nam bộ không có bao nhiêu tu sĩ dám đối địch với mỗ. Lúc đó Tự Tinh tông suy vong, các vị chiếm Thất Tinh thành, năm mươi năm liền không ai dám đối phó, chắc cũng khôi phục nguyên khí?”

“Các hạ sẽ công cáo thiên hạ là bảo trợ cho Đông Dao thắng địa năm mươi năm?!” Ngụy Tác dứt lời, Trường Phong chân nhân run lên, giọng nói cũng run rẩy, “Thật chứ?!”

Một, hai pháp bảo tất nhiên không cải biến được vận mệnh của một tông môn, không có nhiều cao giai tu sĩ thì không thể thực hiện sinh ý, không ngăn được các tu sĩ gây loạn trong thành trì, không thể cùng tông môn khác tranh đoạt thiên tài địa bảo, đệ tử cũng sẽ bị đàn áp, tài lộ bị cắt, nhiều mối kiếm linh thạch cũng bị tông môn khác tranh giành, không đủ nguồn lực cho tông môn đệ tử tu luyện hàng ngày.

Nhưng một nhân vật khiến Kim đan kỳ đại tu sĩ cũng e dè thì khác.

Lời buông ra cũng có nghĩa ai đối phó đệ tử tông môn đó tương đương với đối địch cùng nhân vật này.

Sau trận này, Ngụy Tác khẳng định sẽ khiến cơ hồ mọi tông môn và tu sĩ Thiên Huyền đại lục đều không dám coi thường.

Trường Phong chân nhân vốn cho rằng Đông Dao thắng địa sẽ suy bại, dù Đồng Diệu Chân trực tiếp biến thành tu sĩ Kim đan lương trọng cũng không thể thay đổi kết quả, đâm ra lão lòng lạnh tro tàn, quyết tâm tìm cái chết, nhưng giờ nghe thấy cơ vân hồi nguy cơ tông môn diệt vong thì khác. Tu sĩ từ bé đã ở tông môn tu luyện như lão thì còn xem trọng tông môn hơn bản thân. Tông môn diệt vong trng tay mình thì lão thấy thẹn với lịch đại tổ sư.

“Mỗ xưa nay nói là giữ lời, tu sĩ chúng ta hành sự cần bản không cần đạo lý, tu vi cao là đạo lý. Các hạ đồng ý giao dịch, mỗ sẽ đến Thất Tinh thành nói là chúng ta đã đạt thành ước định, nhưng Đồng Diệu Chân vì tư lợi, mặc kệ lợi ích tông môn, bá chiếm Trân Bảo các đã đành, còn lừa dối thiên hạ, nói là Cơ Nhã đã gả vào Đông Dao thắng địa, y không biết hỏi cải nên từ giờ Đông Dao thắng địa do các hạ chưởng quản.” Ngụy Tác bảo Trường Phong chân nhân, “Đông Dao thắng địa có tồn tại ở tu đạo giới hay không là do chọn lựa của Trường Phong chân nhân các hạ.”

“Được! Ta đáp ứng yêu cầu! Nhưng có một điều kiện.” Trường Phong chân nhân hít liên mấy hơi hạ quyết tâm rồi nghiêng rằng: “Nếu chúng ta hoàn thành giao dịch, các hạ có thứ mình cần, sẽ không nhúng vào việc Đông Dao thắng địa về sau. Đông Dao thắng địa vĩnh viễn không đối địch với các hạ nhưng người của các hạ cũng phải như vậy.”

“Việc đó mỗ có thể đáp ứng.” Ngụy Tác gật đầu với Trường Phong chân nhân, “Mỗ không có hứng bá chiếm một tông môn, quản lý những việc loạn xạ, chỉ cần sau này các vị đừng chạm đến mỗ là được.”

“Được! Ta đáp ứng giao dịch.” Trường Phong chân nhân dốc hết lực khí nói.

“Hảo tiểu tử, chỉ một câu khơi khơi là khiến một Kim đan tu sĩ chịu phục. Xong việc cứ phải dứt mà đi. Chỉ cần người không chết, người ta sẽ vẫn sợ, không dám đối phó Đông Dao thắng địa, có tổn tí sức nào đâu. Người còn sống thì tu vi càng cao, danh khí càng lớn, người ta đương nhiên càng không dám đối phó Đông Dao thắng địa. Sinh ý này không lỗ.” Lục bào lão đầu lên tiếng trong tai Ngụy Tác.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

434. Chương 434: Quỷ Dị Tuyệt Luân

Ngụy Tác cho địa đầu xà như Trường Phong chân nhân rất hữu dụng, hoàn thành giao dịch thì trong sơn môn Đông Dao thắng địa diễn ra một việc cực kỳ quỷ dị.

Trong đại điện lơ lửng một quang cầu lớn.

Đại điện trắng ngần, lan tràn bạch sắc vân khí, tạo cho người ta cảm giác như tiên cảnh. Nền đại điện sáng bóng, in rõ bóng hình phản chiếu mà không có kẻ hở, như dùng nguyên một tảng ngọc điêu khắc thành.

Quang cầu lơ lửng trong điện gần như trong suốt, lưu chuyển vô số bạch sắc quang ti như vô số thiểm điện, quang ti là vật nổi quang cầu với một tu sĩ đứng trong.

Tu sĩ này lại là Đồng Diệu Chân, nhưng da thịt lúc này gần như trong suốt, kinh mạch đỏ lòm thoát ần thoát hiện, đầu tóc đã cạo trọc bởi hoàng sắc được dịch, hình như được dịch không ngừng dồn vào thân thể lão.

Quanh quang cầu có năm tu sĩ, đều là tu sĩ Phân niệm cảnh lương trọng, linh khí đặc biệt lan tràn, rõ ràng là linh căn tu sĩ.

Cả Đồng Thanh Y năm xưa bị Ngụy Tác bắt cũng có mặt.

Đồng Thanh Y cũng có tu vi Phân niệm cảnh lương trọng, qua thần thái thì tựa hồ tâm tính không thay đổi gì nhiều so với ba năm trước.

Hiện tại cả Đồng Thanh Y cũng tổn hao chân nguyên thập phần kịch liệt, mặt nhợt đi.

Cách một đoạn thời gian, năm người thay nhau thi pháp phát ra một đạo quang hoa màu đỏ nhạt, thoáng mùi máu tanh.

Một đạo quang hoa giáng lên quang cầu, tinh quang bên ngoài sáng lên mấy phần, vô số bạch sắc quang ti biến thành màu đỏ nhạt, mấy giây sau mới lại chuyển thành màu trắng ngần.

Mỗi một đạo quang hoa giáng lên quang cầu, Đồng Diệu Chân lại phần chấn, cực kỳ dễ chịu.

Thời gian trôi qua, Đồng Diệu Chân ở trong quang cầu đột nhiên bắt pháp quyết ánh lên bạch quang, vỗ vào đỉnh đầu.

Quang cầu rung lên, hoàng sắc được dịch trên đầu Đồng Diệu Chân tan hết, thân thể lão lại trong hơn mấy phần, thể nội chân nguyên và khí huyết có tốc độ lưu động gấp mấy lần.

Năm linh căn tu sĩ bọn Đồng Thanh Y đều tỏ rõ thần sắc khẩn trương, bắt pháp quyết, phát ra quang hoa gấp mấy lần.

Khung cảnh càng quỷ dị xuất hiện.

Năm hồng sắc quang hoa như năm mũi đao đâm vào quang cầu, toàn bộ quang ti phía trong biến thành xích hồng sắc, thấm vào thể nội Đồng Diệu Chân, thân thể lão lúc này gần như trong suốt nên có thể nhìn rõ quang ti tại vào, tựa hồ thị ngưng thành phù văn huyền ảo.

Phù văn lóe lên tại thể nội Đồng Diệu Chân, cơ hồ lập tức ánh lên mười lăm dải thần hải quang hoa.

Mười lăm dải thần hải quang hoa tựa hồ quay tít khiến dù ánh mắt hay thần thức quét vào đều có cảm giác choáng vàng.

“Chát!”

Tiếng nổ vang vọng, quang cầu to lên gấp đôi, thần hải quang hoa trên mình Đồng Diệu Chân vụn vỡ.

Cùng lúc, hơn vạn khiêu vị trên mình Đồng Diệu Chân sáng lên, hiện rõ năm quang ảnh.

Quang ảnh hình rẽ này đều là linh căn hư ảnh, màu sắc khác nhau, rõ ràng là “phong, thủy, hỏa, mộc, lôi” ngũ hệ linh căn!

Năm linh căn hư ảnh và năm linh căn tu sĩ bên ngoài quang cầu có thuộc tính giống nhau.

Đồng Diệu Chân trước kia là mộc linh căn tu sĩ, lẽ nào y nhờ vài năm tu sĩ hiệp trợ, dùng công pháp gì đó biến thành đồng thời có năm linh căn?

“Thành rồi?”

Đồng Diệu Chân biến hóa quỷ dị như thế, bọn Đồng Thanh Y ở ngoài quang cầu cũng tròn mắt rồi tỏ vẻ hoan hỉ.

Dị biến lại phát sinh!

Năm linh căn hư ảnh có quang hoa khác màu bên ngoài Đồng Diệu Chân quay tít, như sợi dây thừng nổi lại. Quang cầu như thủy tinh bao quanh lão có vết nứt.

Vô thanh vô tức, quang cầu đột nhiên tan vỡ, thủy tinh quang hoa chảy hết vào thể nội Đồng Diệu Chân.

Cùng lúc, năm linh căn hư ảnh tan vỡ, hòa vào nhau biến thành nhũ bạch sắc linh căn hư ảnh, linh khí liêu nhieu!

“Thiên linh căn?!”

Trong năm tu sĩ xếp bằng, một hỏa hệ linh căn tu sĩ mặc xích sắc đạo bào không nén được kinh hô.

Hiện tại linh căn hư ảnh của Đồng Diệu Chân rất giống với thiên linh căn trong truyền thuyết nhưng lại không phải là thiên linh căn, hư ảnh thiên linh căn không to hơn phổ thông linh căn còn linh căn hư ảnh này lại to hơn hẳn.

Linh căn này rõ ràng không phải thiên linh căn!

Năm tu sĩ chần kinh cực độ nhìn quang hoa và linh căn hư ảnh thu lại. Đồng Diệu Chân thần tình bình tĩnh đáp xuống nền đất nhẵn mịn.

“Đồng tông chủ, Tiên căn ngũ đã thi pháp thành công?” Im lặng một chốc, một hoàng sam tu sĩ mặc linh căn không nén được lên tiếng hỏi.

“Đúng thế, Tiên căn ngũ mật đích xác đã thi pháp thành công.” Đồng Diệu Chân liếc tu sĩ đó.

“Cung hỉ Đồng tông chủ, thi pháp đã kết thúc, có phải đến lúc Đồng tông chủ thực hiện lời hứa?” Mặc linh căn tu sĩ hớn hờ nói, mấy linh căn tu sĩ khác cũng vậy.

“Những gì đã hứa với các vị sẽ không thiếu, mỗ sẽ lấy ngay.” Đồng Diệu Chân mặt mũi lạnh tanh nói.

Trừ Đồng Thanh Y, bốn tu sĩ đều cuồng hỉ, Đồng Diệu Chân phát tay, mấy đạo chân nguyên điểm xuống nền bạch sắc ngọc thạch bóng loáng.

Chân nguyên chảy vào, mặt ngọc thạch đột nhiên hiện lên vô số lục sắc quang văn, bốc lên thành quang trụ, ngưng thành quang hoa như vàng trắng khuyết.

“Đồng Diệu Chân! Ông định không đưa pháp bảo và công pháp cho bọn ta!” Thấy lục sắc quang hoa ngưng thành, mấy tu sĩ đều hiểu ra, biến hẳn sắc mặt, lấy pháp bảo ra kích phát.

“A!”

Một loạt tiếng tanh tách vang lên, mọi pháp bảo bị lục sắc quang hoa xung kích, thi nhau nổ tung.

“Cha, định làm gì?!” Đồng Thanh Y kinh hãi cực độ hô lên.

Đồng Diệu Chân hành động, lục sắc quang hoa bao trùm cả Đồng Thanh Y như muốn giết cả y.

Đồng Thanh Y hãi hùng hô lên, Đồng Diệu Chân như không nghe thấy, ngẩng mặt lên, mặt mũi lạnh tanh.

Năm tu sĩ, cả Đồng Thanh Y bị lục sắc quang hoa xuyên qua.

“Hổ độc không ăn thịt con, hóa ra ta không phải con ruột của ông?” Oán độc cực độ nhìn Đồng Diệu Chân, nói đoạn Đồng Thanh Y khí tuyệt nhiên vong.

Đồng Diệu Chân vốn bất động nhìn lên chợt hành động.

Tay lão đột nhiên bắn ra thủy tinh tinh quang, phân thành năm lần bắn vào ngực năm tu sĩ.

Chân nguyên của cả năm vốn sắp tan lại được rút ra chảy vào thể nội Đồng Diệu Chân!

Chân nguyên của năm tu sĩ Phân niệm cảnh lưỡng trọng bị hút sạch, thần hải cũng triệt để khô kiệt, thi thể không khác gì phổ thông phạm nhân.

Hút sạch chân nguyên năm người, Đồng Diệu Chân nuốt nhanh mấy viên đan dược, lập tức phát sinh dị biến!

Thanh sắc linh khí từ thể nội Đồng Diệu Chân tràn ra, cuộn cuộn rồi ngưng thành hình thanh sắc trúc trượng!

Trên mình lão có thể hơn một vạn khiêu vị, đột nhiên há ra điên cuồng hút nguyên khí.

Vô số linh khí từ nóc điện chảy xuống, hóa ra nóc điện được xây bằng linh thạch!

“Ồnh!”

“Ồnh!”

Hai dải hà quang dâng lên khỏi đỉnh đầu Đồng Diệu Chân!

Kim đan!

Là hai viên thanh sắc kim đan cũng kích cỡ, quang hoa lưu chuyển!

Hai viên kim đan đều cỡ trứng gà, quang phù lưu chuyển, càng lúc càng ngưng tụ, tựa hồ sắp ngưng kết thành hình!

Đồng Diêu Chân ngưng đan? Lại ngưng thành hai viên kim đan?

“A!”, lão gào lên thảm thiết. Lão tỏ rõ thần sắc cực kỳ thống khổ, tay chụp lên đầu như muốn cào tung óc.

Chụp lung tung một lúc khiến đầu bị thương nhiều chỗ, Đồng Diêu Chân chợt xé đứt cả tay trái!

Xét đứt tay trái, thân thể Đồng Diêu Chân rung động, tựa hồ khôi phục lại, thần sắc thống khổ giảm đi.

Không lâu sau, hai viên thanh sắc kim đan lơ lửng trên đầu triệt để ngưng tụ, hà quang rực rỡ, kết đan thành công.

Tất cả đều không dám tin vì Thất Tinh thành không hề có thiên địa nguyên khí dao động đặc biệt, không có hiện tượng tu sĩ kết đan thành công.

Hai viên kim đan triệt để ổn định, Đồng Diêu Chân mở bừng mắt.

Nhìn cánh tay gãy, lại nhìn thi thể Đồng Thanh Y, Đồng Diêu Chân nở nụ cười khổ khôn tả.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

435. Chương 435: Xá Nữ Tiên Đan

“Nếu không phải con ruột thì lúc ta kết đan đã không gặp tâm ma đến mức đó. Không nhờ tâm chí ta kiên định, e rằng đã xé chính mình thành mấy mảnh. Bước cuối cùng của Tiên căn ngũ mật là hút chân nguyên của tất cả, để có tu vi này, con ruột cũng có là gì.”

Đồng Diêu Chân lẩm bẩm, nhặt cánh tay gãy lên, hai viên thanh sắc kim đan lơ lửng trên đầu rực hà quang chói lọi, năm linh căn tu sĩ kể cả Đồng Thanh Y thành tro, hút lấy năm cái nạp bảo nang rồi thân ảnh loáng lên, lướt ra khỏi gian đại điện đặc biệt như được xây dựng bằng thượng phẩm linh thạch.

Gian đại điện này nằm trong một nơi như thần miếu.

Kiến trúc như thần miếu này hình vuông, chiếm diện tích mấy trăm trượng, bên ngoài là một quảng trường trải bạch ngọc, một mà nước hình tròn bao lấy tất cả khiến ai cũng có cảm giác công trình nằm trong nước.

Đồng Diêu Chân dứt đứt một tay lướt ra ngoài, thấy mấy tấm thanh sắc ngọc phù lơ lửng trước màn nước.

Cầm ngọc phù lên, thần thức quét vào, thân thể Đồng Diêu Chân lắc lư, sắc mặt nhợt đi.

...

“Nhiều thế này, phát tài rồi!”

Trong động phủ Tiểu Dạ sơn, trước mặt Ngụy Tác và Hàn Vi Vi, Cơ Nhã là một đồng đồ vậ.

Toàn là nạp bảo nang, các loại pháp bảo, pháp khí.

Tụ Tinh tông và Đông Dao thắng địa dốc hơn một trăm năm mươi tu sĩ đến Tiểu Dạ sơn giết Ngụy Tác, kết quả chỉ có ba mươi tu sĩ đào thoát. Đồ của hơn một trăm năm mươi người lọt vào tay gã hết.

Hơn một trăm hai mươi tu sĩ phần lớn là tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên, ai cũng mang theo nạp bảo nang.

Hiện tại chất trước mặt Ngụy Tác và Hàn Vi Vi, Cơ Nhã là hơn trăm nạp bảo nang!

Lúc trước Hàn Vi Vi nhanh chóng thu gom mọi thứ không có cảm giác gì lạ, nhưng giờ lấy ta, hợp cũng những thứ Ngụy Tác gom được thì số lượng này tạo cảm giác khác hẳn.

Hàn Vi cầm một thanh sắc trung giai nạp bảo nang, thần thức quét vào, lấy ra một linh thạch đại.

Đoàn mở linh thạch đại đồ ra, linh thạch lấp lánh rải dưới đất.

Cộng lại ít nhất cũng sáu, bảy vạn hạ phẩm linh thạch.

Hàn Vi Vi không lấy những thứ khác trong nạp bảo nang này mà lấy thêm sáu, bảy nạp bảo nang, lấy hết linh thạch đại ra.

Mỗi một linh thạch đại mở ra đều có không ít linh thạch lấp lánh chất xuống đất.

“Ngụy Tác, xem ra ngươi chả là gì trong mắt chúng, chúng coi ngươi là miếng thịt trên thớt nên mang đi không thiếu thứ gì.” Hàn Vi Vi sáng mắt, lại nhìn Ngụy Tác bĩu môi.

Lúc Ngụy Tác tham gia Hải liệt đại hội, đệ tử Hải Tiên tông, Minh Nguyên tông và Tử Vi tông trừ pháp khí bắt buộc thì không mang theo gì, đề phòng bị đối phương giết xong sẽ thu sạch. Chỉ Âu Nhiên Mạnh là mang đủ. Giờ các tu sĩ này cũng không mang không thiếu gì, rõ ràng lúc đến đây cũng với tâm thái như Âu Nhiên Mạnh.

Bất quá khó trách, ai ngờ bốn tu sĩ Kim đan kỳ cộng thêm hai tông môn lại không hạ được một tán tu.

“Ngụy Tác, vật này vốn là cổ bảo thành bộ. Hai nửa hợp lại, uy lực khẳng định sẽ là huyền giai.” Lục bào lão đầu lại bảo.

Kiểm điểm đồ đạc không bao giờ thiếu phần lão đầu mê mua bán. Lục bào lão đầu dừng thân ảnh xanh rờn trên “Trường hà thao thiên quyền” của Hoàng Nha Tử để quan sát.

“Trường hà thao thiên quyền” trông có vẻ nhưng luyện chế thành từ vô số sợi tơ, gồm ba màu xanh trắng vàng, cơ hồ trên một họa quyền có một dòng sông cuộn chảy.

“Bộ pháp bảo? Hai món thành một bộ, đây là một món?” Lục bào lão đầu nói thế, Ngụy Tác giật giật chân mày.

“Chắc không sai.” Lục bào lão đầu chỉ vào một chỗ trên ‘Trường hà thao thiên quyền’, “Ở đây có hai pháp trận khổng lồ chế pháp bảo thành bộ.”

Ngụy Tác nhìn vào chỗ lục bào lão đầu chỉ, lấp lánh có hoàng sắc phù văn huyền ảo.

“Cổ bảo này có từ hai, ba vạn năm trước. Món còn lại đã tổn hại hoặc mất rồi, không thì kết hợp lại chắc phải có uy năng ngang với ba đạo giai thượng phẩm pháp bảo.” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác và Hàn Vi Vi, Cơ Nhã, “Y có đủ cả hai thì chúng ta lành ít dữ nhiều.”

“Một huyền giai pháp bảo tương đương với uy năng ba đạo giai thượng phẩm pháp bảo, lão đầu, mau đưa ta đi tìm mấy huyền giai pháp bảo phòng thân.” Hàn Vi Vi vội bảo lục bào lão đầu. Nàng đã hiểu uy lực của pháp bảo, có pháp bảo uy năng kinh nhân trong tay thù dù kém xa đối thủ vẫn hạ được như thường.

“Pháp bảo đạo giai trở lên, tại thượng cổ tu đạo giới cũng hiếm có, huyền giai pháp bảo thì đều do kim đan tu sĩ cấp cao mới có, tu đạo giới một nghìn năm chưa chắc có được vài món. Người tưởng là rau dưa, tìm đâu cũng thấy hử.” Lục bào lão đầu trợn tròn trắng, “Hiện tại có một món pháp bảo thể này cũng là may lắm rồi.”

“Người bảo là đối phó xong Đông Dao thánh địa sẽ đưa bọn ta đến mấy nơi, không có huyền giai pháp bảo thì đến có ý nghĩa gì.”

“Không có huyền giai pháp bảo, có thể sẽ có hữu công pháp, đan dược, hoặc nguyên liệu luyện khí, pháp bảo không phải là cách duy nhất để tu sĩ đề thăng thực lực, mà chưa hẳn đã không có, chưa biết chừng hội có một món cũng nên...”

...

Lục bào lão đầu và Hàn Vi Vi đầu khẩu, Ngụy Tác cùng Cơ Nhã mỉm cười, không ngừng lấy đồ từ nhiều nạp bảo nang ra. Cả hai phối hợp rất ăn ý, chia theo linh thạch, pháp khí công kích hoặc phòng thủ, đan dược, nguyên liệu luyện khí mà dồn lại. Ngụy Tác chuyên môn xử lý pháp bảo, pháp khí còn Cơ Nhã xử lý đan dược, nguyên liệu luyện khí.

Thấy trước mắt mình như chất thành một ngọn núi nhỏ, Hàn Vi Vi và lục bào lão đầu cũng sáng mắt nhìn những thứ từ trong các nạp bảo nang được lấy ra.

“A, Thiên tuyệt viên yêu đan, thất cấp trung giai yêu đan, Tiểu Ngân chắc ăn được.”

“Đây là Thần huyền thiết! Là tinh kim chỉ Thần huyền cảnh cao thủ mới ngưng luyện được! Dùng luyện chế thai thể pháp bảo thì tuyệt vời.”

“Oa! Đây là Ngưng chi thảo, luyện chế thành Ngưng chi lộ sẽ khiến da càng nõn nà, trắng trẻo...”

Tiếng kêu kinh ngạc không ngừng vang lên. Những thứ trên mình hơn một trăm đệ tử tinh anh và trưởng lão, tương đương với tinh hoa của hai tông môn rất nhiều, nhất là những trưởng lão đã cao tuổi.

“À!”

Đột nhiên, Ngụy Tác, Hàn Vi Vi và lục bào lão đều đều chú ý đến tay Cơ Nhã.

Mùi thơm đặc biệt từ tay nàng toát ra, bao trùm tĩnh thất.

Bạch ngọc đan bình trong tay Cơ Nhã có ba viên đan dược cỡ mắt rồng trắng ngần như ngọc.

Ba viên đan dược phát ra hào quang thoáng hình thành hình ảnh một bạch y phi thiên tiên nữ!

“Xá nữ tiên đan!”

Đến sát đan bình, lục bào lão đều tròn mắt, kêu lên.

“Xá nữ tiên đan là đan dược gì?” Cơ Nhã tỏ vẻ cực kỳ chấn kinh, “Ta cảm nhận được được lực kinh nhân cực độ!”

“Đúng là lấy được bảo vật thật rồi! Nạp bảo nang này của ai mà có đan dược đó!” Lục bào lão đều thở dốc, “Xá nữ tiên đan là thiên cấp đan dược của thượng cổ Xá Nữ môn, viên nào cũng có linh khí kinh nhân để thăng tu vi, tương tự như tinh tủy Hỗn nguyên ngân oa, chỉ là linh khí không thuần tịnh bằng, chỉ nữ tu mới có thể luyện hóa, Ngụy Tác người không dùng được nhưng Cơ Nhã và Hàn Vi Vi thì có thể, bất quá mỗi người chỉ một viên. Hơn nữa cũng vô dụng.”

“Thiên cấp đan dược?” Hàn Vi Vi hít một hơi lạnh, dù gì nàng ta cũng là luyện đan sư, đương nhiên hiểu hai chữ thiên cấp có nghĩa gì, “Chỉ nữ tu mới có thể luyện hóa, lại chỉ một viên, cổ quái quá nhỉ?” Nàng ta không nén được hiếu kỳ.

“Xá Nữ môn là môn phái chỉ có nữ tu. Nữ tu tu luyện Xá nữ tâm kinh đều cần hoàn bích chi thân. Điểm đặc biệt của môn công pháp đó là khi thọ nguyên hao tận cơ thể lợi dụng công pháp ngưng tụ xá nữ châu. Nữ tu Xá Nữ môn Phân niệm cảnh tam trọng trở lên ngưng thành xá nữ châu là có thể dùng để luyện chế Xá nữ tiên đan. Xá nữ châu Phân niệm cảnh tam trọng trở xuống có thể luyện đan dược khác, đều khiến tốc độ tu luyện nâng cao.” Lục bào lão đều bảo Ngụy Tác và Hàn Vi Vi, Cơ Nhã, “Công pháp đặc biệt như thế, tương đương với một tu sĩ Xá Nữ môn chết rồi vẫn truyền lại một phần tu vi cho tân nhân đệ tử, nên có một thời thực lực Xá Nữ môn tại thượng cổ tu đạo giới thập phần kinh nhân, được liệt vào thập đại tông môn. Môn công pháp này cần hoàn bích chi thân, có điều bị Mê Nguyên tông chuyên môn hút nguyên âm tu luyện nhòm ngó, lưỡng tông đại chiến một trận, Mê Nguyên tông bị diệt nhưng Xá Nữ môn tử thương thảm trọng rồi từ từ tiêu vong.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

436. Chương 436: Rất Nhiều Bảo Vật

“Đây là nạp bảo nang của Hoàng Nha Tử.” Hàn Vi Vi nhận ra nạp bảo nang đựng Xá nữ tiên đan là của Hoàng Nha Tử.

“Của Hoàng Nha Tử? Xá Nữ môn tuy đã tiêu vong, nhưng sơn môn Xá Nữ môn thì từ thời của ta cũng không ai biết ở đâu, đan dược này chỉ đọc được qua điển tịch, không ngờ vẫn lưu truyền lại, được khí ngưng

thành hình thiên nữ thì đúng là thiên cấp Xá nữ tiên đan.” Lục bào lão đầu nhìn đan bình trong tay Cơ Nhã, rõ dài như chỉ muốn nuốt trọn một viên.

“Xá nữ tiên đan chứa bao nhiêu linh khí?” Ngụy Tác đảo mắt hỏi.

“Bao nhiêu thì không ghi lại rõ.” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác, “Bất quá có ghi lại rằng mấy tu sĩ Phân niệm ngũ trọng của Xá Nữ môn cùng luyện hóa Xá nữ tiên đan xong là trực tiếp kết đan thành công. Xá nữ tâm kinh của Xá Nữ môn là địa cấp trung giai công pháp, một viên Xá nữ tiên đủ cho tu sĩ tu luyện địa cấp trung giai công pháp trực tiếp từ Phân niệm cảnh ngũ trọng đột phá đến kim đan công hiệu ít nhất cũng là thiên cấp trung giai đan được.”

“Lợi hại thế hả? Không phải mỗi viên tương đương với rất nhiều tinh tủy?!” Hàn Vi Vi hít một hơi lạnh.

“Xá nữ tiên đan chỉ có thể luyện hóa một viên, do kháng được tính hả?” Ngụy Tác ngưng trọng hỏi.

“Kháng được tính, đúng là kháng được tính, bất quá hiệu lực của Tử hồ hoa cũng không thể khu trừ kháng được tính này. Tử hồ hoa không thể so với Xá nữ tiên đan.” Lục bào lão đầu tựa hồ hiểu ý Ngụy Tác, lắc đầu, “Người định dùng Tử hồ hoa, trực tiếp cho Cơ Nhã luyện hóa hai viên Xá nữ tiên đan, xung kích Kim đan cảnh, không được đâu. Chân nguyên và nhục thân càng ít được lực tạp loạn, xác suất xung kích kết đan thành công càng lớn, thần hải càng uy mãnh, kết thành kim đan càng lớn, uy năng càng cao. Cơ Nhã nên bế quan tu luyện, đột phá đến tu vi Phân niệm ngũ trọng, dùng Bồ thiên đan đề thăng công pháp đến thiên cấp, lúc đó dùng Xá nữ tiên đan, xem đạt mức kết đan chưa. Tiếp đó mới dùng Tử hồ hoa, dù không thể khu trừ kháng được tính của Xá nữ tiên đan thì cũng trừ được phần lớn được lực tạp oạn khiến, xác suất kết đan cao hơn.”

Thoáng ngừng lại, lục bào lão đầu lại bảo Cơ Nhã, “Cơ Nhã đã đạt Phân niệm cảnh tứ trọng hậu kỳ, bế quan tiềm tu thì không đầy nửa năm là đạt Phân niệm ngũ trọng.”

“Tức là nếu dùng đan được này, sư thụ ngàn có thể sẽ nhanh chóng xung kích kim đan tu vi?” Hàn Vi Vi hấp háy mắt mấy lần, kinh hỉ cực độ cầm tay Cơ Nhã.

“Xung kích kim đan thập phần hung hiểm, tâm chí bất ổn thì sẽ kết đan thất bại.” Ngụy Tác nhớ lại lúc xung kích kim đan, không nén được nhăn nhó, gật đầu, “Để an toàn thì không nên vội, trừ đan được như Kim lưu đạo đan thì cần một môn công pháp rèn luyện tâm chí mới vạn vô nhất thất.”

Ngụy Tác qua lần Cơ Nhã hái Huyền minh tiên liên là biết ý chí của nàng cao hơn tuyệt đại đa số tu sĩ, không có vấn đề gì, chỉ là nàng thiện tâm, có nhiều vương vấn, chưa biết chừng sẽ gặp tâm ma thập phần lợi hại. Người vợ như Cơ Nhã có thấp tám cái đèn lồng cũng không tìm được, Ngụy Tác muốn thật chắc chắn, không để nàng gặp sơ sẩy gì khi xung kích kết đan.

“Rèn luyện tâm chí, không chỉ thượng cổ tu đạo giới, hiện các phật môn tông môn còn không ít. Rất hữu dụng cho tu luyện sau này, muốn tuyệt đối an toàn thì cứ từ từ.” Lục bào lão đầu nhìn thấu tâm tư Ngụy Tác, hầm hừ, “Chắc chuẩn bị mất mấy năm.”

“Xem có thứ gì tốt không đã!” Phát hiện Xá nữ tiên đan, Hàn Vi Vi vốn hào hứng tính toán chiến lợi phẩm lại càng cao hứng.

...

“Gần này linh thạch...”

Gần nửa canh giờ sau, hơn một trăm cá nẹp bảo nang đều được lấy ra toàn bộ.

Hơn một trăm nẹp bảo nang này có hai cao giai nẹp bảo nang, mười ba trung giai nẹp bảo nang, còn lại đều là phổ thông nẹp bảo nang, linh thạch đại được chất đồng trước mặt Ngụy Tác. Đổ ra thành ngọn núi nhỏ, dù cả bọn nằm lên linh thạch thì cũng sẽ lún xuống, đây mới là nằm ngủ trên linh thạch.

Hơn một trăm tu sĩ vì phần lớn là tu sĩ Phân niệm cảnh, linh thạch đại ít cũng chứa hơn vạn linh thạch, nhiều là hơn mười vạn, cộng lại được hơn bảy trăm vạn hạ phẩm linh thạch.

Hơn bảy trăm vạn hạ phẩm linh thạch, tương đương với một linh thạch khoáng mạch cỡ nhỏ.

Cộng thêm linh thạch lấy được từ Trần Bảo các và số lượng Ngụy Tác sẵn có, tổng lượng của gã đã hơn một nghìn vạn!

“Những tu sĩ này sao lại nghèo như yêu thú thế nhỉ, pháp bảo lợi hại chẳng có bao nhiêu.”

Một tán tu có được gia tài như thế đủ rợn người nhưng đếm pháp bảo xong, Hàn Vi Vi vẫn tỏ vẻ chưa thỏa mãn.

Lần này lấy được hơn một trăm bốn mươi pháp bảo nguyên lành, đạo giai trở lên đặc chỉ có “Trường hà thao thiên quyển” của Hoàng Nha Tử và pháp bảo đạo giai thượng phẩm có thể ngưng thành một đóa thanh liên, thanh sắc trường phan của Trường Phong chân nhân, kim bát của Kim Chung thượng nhân và hồ đầu câu không biết của ai đó. Ba món sau đều có uy năng đạo giai hạ phẩm.

Thật ra đạo giai pháp bảo của các tu sĩ này không chỉ có thế, như pháp bảo của Điều Sa chân nhân thân thượng và Hàn Vô Nhã, pháp bảo phòng ngự hình cái chuông vàng của Kim Chung thượng nhân... trong lúc đấu pháp đều đã bị hủy hoại, nên số pháp bảo đạo giai trở lên chỉ còn năm món. Ngân sắc tiểu đỉnh hôm ở ngoài Thất Tinh thành có thể hạn chế tu sĩ độn không thì không thấy, nếu không nhờ tu sĩ Tụ Tinh tông đó may mắn, không mất mạng ở trận này thì pháp bảo này đã lọt vào tay gã.

Còn lại hơn một trăm ba mươi pháp bảo, linh giai trở lên chỉ gần nửa, ngoài ra là bán linh giai hoặc gần đạt linh giai.

Những thứ này, đừng nói Hàn Vi Vi, ngay cả tổ hợp đầu óc đan giản giờ được trang bị linh cấp trung giai cũng không thích.

“Xá nữ tiên đan”, “Thần huyền thiết”, “Thần mục ưng yêu đan”, trừ linh thạch và pháp bảo thì các đan được khác cũng đến hơn vạn viên, nguyên liệu luyện khí và linh dược cả đồng, không thiếu những thứ có thể dễ thăng tu vi, nuôi dưỡng yêu thú, nhưng có giá trị nhất chỉ là ba thứ đó.

Trừ “Xá nữ tiên đan”, Thần huyền thiết là tinh kim do Thần huyền cảnh tu sĩ thi pháp ngưng luyện từ cực phẩm huyền thiết. Tinh kim này dù trong hay ngoài đều có vô số phù văn hoa văn. Dùng để luyện chế thai thể pháp bảo, không dùng thiên tài địa bảo khác phối hợp thì cũng chống nổi đạo giai thượng phẩm pháp bảo oanh kích. Tức là dùng Thần huyền thiết luyện khí thành công, uy năng ít nhất cũng là đạo giai thượng phẩm.

Hiện tại lấy được Thần huyền thiết tuy chỉ cỡ trái trứng gà nhưng để luyện chế một món pháp bảo nhỏ thì đủ rồi.

Thần mục ưng là thất cấp cao giai yêu thú. Nó còn hiếm hơn Dương chi điều, dùng được dịch tẩm vào yêu đan trung rồi luyện hóa thì sẽ tăng cường mục lực, nhìn được ở xa hơn hoặc những nơi âm ám, nơi có mê vụ, cực kỳ hữu dụng với tu sĩ. Tu sĩ như Ngụy Tác cũng chỉ dựa vào thần thức phán đoán tình hình trong vòng mấy trăm trượng, xa hơn nữa vẫn phải dựa vào mắt.

“Ngụy Tác, đó là pháp bảo dùng Khuê thủy trúc luyện chế thành.” Ngụy Tác và Hàn Vi Vi, Cơ Nhã thu nhặt mọi thứ, lục bào lão đầu nghiên cứu các pháp bảo tổn hại, tổng thể chừng năm, sáu mươi món. Trừ thiếu số bị bọn Ngụy Tác đánh hỏng thì phần lớn bị Diệt tiên đằng bóp vỡ. Lục bào lão đầu chột lên tiếng như phát hiện bảo bối.

“Khuê thủy trúc là vật gì, có tác dụng gì không?” Ngụy Tác nhận ra lục bào lão đầu đang nói đến pháp bảo giỏ trúc của Điều Sa chân nhân, lúc trước pháp bảo này tựa hồ có uy năng đạo giai thượng phẩm, nhưng đã bị đánh vỡ làm mấy mảnh, linh quang tan hết.

“Vật này mọc lên từ xương Thâm hải khuê xà, hàm chứa nhiều thủy linh nguyên khí, có thể tưới nhuần cho Hắc thủy liên.” Lục bào lão đầu giải thích.

“Hả?” Ngụy Tác thu hết mấy mảnh vỡ lại. Tuy Hắc thủy liên bị đâm thủng mấy lỗ hư mảnh vải bố rách nhưng gã hiểu rõ pháp bảo tự trưởng thành này, chỉ cần được chăm chút tốt, Hắc thủy liên sẽ lành lại.

“Vật này... vật này... kia nữa. Mấy thứ này về sau luyện khí có thể sẽ dùng đến, thu lại đã. Nhưng thứ khác toàn là tạp chất, giữ cũng vô dụng.” Thấy Ngụy Tác thu pháp bảo của Điều Sa chân nhân lại, lục bào lão đầu tỏ rõ phong phạm đại tướng chỉ vào hơn mười pháp bảo đã vỡ.

“Những thứ này vô dụng hả? Ném đi hết cũng tiếc.” Hàn Vi Vi không nén được kiểm nhật lên một hồng sắc ngọc phiến. Ngọc phiến này không rõ là mảnh vỡ của pháp bảo nào, hình nửa cánh hoa đào, cực kỳ mịn màng, có phù văn còn nhỏ hơn con kiến, rất đẹp đẽ.

“Nếu không thấy phiến thì cứ giữ lại. Đến lúc người cho rằng động phủ dù gặp đối thủ cỡ nào cũng vạn vô nhất thất, thì cứ học tập Đế Tồn tông, tông môn mạnh nhất thượng cổ Thiên Huyền đại lục.” Lục bào lão bảo Hàn Vi Vi lúc này trông như thần giữ cửa.

“Đế Tồn tông? Tông môn này lợi hại lắm hả? Dùng pháp bảo vỡ làm gì?” Hàn Vi Vi hiếu kỳ.

“Tông môn đó cũng như tông môn ở Vân Linh đại lục đã lập lên Đạo Huyền điện, áp chế mọi tông môn Thiên Huyền đại lục một thời gian dài.” Lục bào lão đầu nói: “Tông môn này đấu mấy chục năm với sáu tông môn khác và diệt hết đối thủ, đem pháp khí vỡ nát của sáu tông môn đúc thành sáu kim nhân, trấn thủ tại sơn môn, sáu kim nhân được gọi là Đế Tồn kim nhân, cao hơn trượng, khiến người ta nhìn thấy là kính sợ.”

“Lợi hại thật, xem ra sau này có cơ hội thì cũng làm thế, chất đồng pháp bảo thành cái gì đó, cũng đủ dọa chết người khác.” Hàn Vi Vi liền thu hết mảnh vỡ pháp bảo lại.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

437. Chương 437: Chặn Sơn Môn

“Cái gì, Tụ Tinh tông và Đông Dao thắng địa cùng Kim Chung thượng nhân, Hoàng Nha Tử, Điều Sa chân nhân, thêm Trường Phong chân nhân, bốn Kim đan đại tu sĩ mà không đối phó được tán tu đó, bị tán tu đó giết mất hơn trăm tu sĩ tại Tiểu Dạ sơn! Tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên của lưỡng đại tông môn cơ hồ chết sạch?!”

“A! Tin này có nhầm không! Bốn Kim đan tu sĩ, ngàn ấy tu sĩ Phân niệm cảnh! Y còn hơn cả Tu La chân nhân năm xưa.”

“Cả Tụ Tinh tông tông chủ Hàn Vô Nha cũng mất mạng.”

“Y có thần thông như thế! Đông Dao thắng địa và Tụ Tinh tông xong rồi...”

Trời chưa sáng, đừng nói Thất Tinh thành, ngay cả Lạc Nguyệt thành, Linh Nhạc thành gần đó cũng sôi sùng sục.

“Thần thông như thế! Thần thông như thế!...”

Trong sơn môn Thiên Nhất môn, một lão giả như điên cuồng không ngừng lặp lại mấy chữ.

Lão giả uy nghiêm này có linh khí ngưng thành hình nhân sâm, chính thị Thiên Sâm chân nhân địa vị tối cao của Thiên Nhất môn, vừa như điên cuồng vừa không ngừng mừng thầm. Lúc trước Đông Dao thắng địa đến du thuyết lão cùng đối phó Ngụy Tác, nếu lúc đó lão cũng đồng ý thì e bây giờ Thiên Nhất môn có khác gì Đông Dao thắng địa.

...

“Người này thân cao tám thước, mày kiếm mắt sao, anh tuấn vô cùng, chỉ thần thức uy áp cũng khiến cả toán tu sĩ không có sức hoàn thủ, kim đan không biết to hơn Trường Phong chân nhân bao nhiêu lần, công pháp là Thần long chân pháp, thiên cấp đỉnh giai công pháp...”

Trong Thất Tinh thành, một đại hán mặc hoàng sam nói đến văng bọt mép, chung quanh có hơn hai mươi tu sĩ lắng nghe, rõ ràng y đang kể lại trận Ngụy Tác đấu với Đông Dao thắng địa, Tụ Tinh tông.

“Không đúng, hôm y và Trường Phong chân nhân đại chiến ngoài thành, ta có thấy, người đó chỉ cao như chúng ta, không phải thân cao tám thước.” Trong số tu sĩ đứng nghe, một thanh y tu sĩ trẻ tuổi không nén được hỏi.

“Đó là khi y không phát động công pháp, phát động là nguyên khí bành trướng, thân thể cao lớn, thuật pháp cũng uy lực kinh nhân.” Hoàng sam đại hán hàm hồ.

“Thật hả, có thuật pháp như thế?” Lương vị tu sĩ cạnh đó không nén được xen lời.

“Thừa lời, tối đó mờ mắt thấy, giả thế nào được.”

“Không phải chứ? Tận mắt?” Chung quanh kinh hô, “Lẽ nào các hạ tham gia trận đó?”

“Tham gia trận đó thì không nhưng tối đó ta vô tình đi qua Tiểu Dạ sơn, có gặp y một lần, y nhận ra ta không phải tu sĩ của hai tông kia nên không khó dễ.” Hoàng sam tu sĩ tỏ vẻ kiêu ngạo, ra điều các người nhà quê lắm, không hiểu gì hết.

“Các hạ từng gặp y.” Mấy tu sĩ quanh đó kích động hẳn, “Mau kể đi.”

“Đúng.” Hoàng sam tu sĩ đắc ý ngẩng đầu: “Y có một món pháp bảo trông như cánh cửa nhưng thật ra là do thuật pháp hóa thành.”

“Thuật pháp hóa thành? Không phải chứ, những tu sĩ ở ngoài thành đều nhận ra là do tinh kim luyện chế.”

“Phì! Vì công pháp cùng thuật pháp của y đặc biệt, các vị đã bao giờ thấy pháp bảo luyện chế nào cổ quái thế không?” Hoàng sam tu sĩ khinh miệt nhìn quanh.

“Chuyện đó...” Mấy tu sĩ bị y coi thường nhìn nhau, nghĩ cũng.

“Vật này hả?” Cùng lúc, thanh sam tu sĩ trẻ tuổi mi thanh mục tú cười ha hả, vỗ lên nẹp bảo nang lấy ra một thứ.

“Chuyện đó...”

Quanh đó đều giật mình, bất giác tránh ra một vòng. Tu sĩ trẻ tuổi lấy ra một vật trông như cánh cửa, nhưng lại có thân và lưỡi kiếm, cả chuôi kiếm, không khác gì một thanh phi kiếm.

“Thế nào, có phải thứ này?”

“Xoẹt!!”, thanh sam tu sĩ trẻ tuổi khê cười, vật đó lơ lửng trước mặt, kim, hoàng lương sắc quang hoa rực lên, uy thế hùng hậu khiến tất thấy tu sĩ nghẹt thở.

“Chính... chính là... là vật này...” Hoàng sam đại hán suýt nữa ướm đứng quần.

“Sao mờ không thấy vật này do thuật pháp hình thành nhỉ, mờ cũng chưa gặp các hạ.” Thanh sam tu sĩ trẻ tuổi cười ha hả, vật như cánh cửa rơi xuống, ép tảng đá bên đường thành bột. Trong vòng trăm trượng, mặt đất như rung lên.

“Các hạ là người đó... Trong thành không được công nhiên dùng pháp bảo...” Hoàng sam đại hán run lên rồi hiểu ra, là y thì có dùng pháp bảo trong thành cũng không sao, bèn nhợt nhạt mặt mũi quỳ sụp xuống, “Tiền bối tha mạng, tại hạ chưa từng gặp tiền bối. Tại hạ toàn là khoác lác, tiền bối đại nhân đại lượng, tha cho vãn bối...”

“Y là tu sĩ đó!”

Tu sĩ quanh đó hiểu ra, kinh hãi đứng bất động.

Nhưng Ngụy Tác lúc này mặc phổ thông thanh y lại cười ha hả, không thu phi kiếm cánh cửa mà lao đến sơn môn Đông Dao thắng địa. “Mờ lấy đức phục người, hôm nay tha cho các hạ, sau này còn nói linh tinh thì đừng trách mờ.” Giọng nói từ xa vọng lại.

“Y đến Thất Tinh thành! Y công nhiên đến Thất Tinh thành! Đến Đông Dao thắng địa!”

Lúc Ngụy Tác biến mất khỏi thị tuyến, các tu sĩ trở mắt nhìn gà lấy ra phi kiếm cánh cửa mới dám động dậy. Mấy tu sĩ há miệng, nhất thời không nói thành tiếng.

Ban này Ngự Tác lách đến gần lắng nghe, gã nằm mơ cũng không ngờ trong lòng họ, mình lại biến thành một nhân vật truyền kỳ.

“Đông Dao thắng địa! Y đến sơn môn Đông Dao thắng địa!”

Không cần mấy tu sĩ đó đồn ra, dọc đường nhiều tu sĩ qua phi kiếm cánh cửa là đoán ra Ngự Tác là ai.

Dọc đường không ai cản, ngay cả đến gần gã mấy chục trưởng cũng không có ai, tu sĩ Tự Tinh tông cũng rụt hết vào sơn môn như nước triều dạt ra. Ngự Tác ung dung đến thẳng hào sơn môn Đông Dao thắng địa trong ánh mắt chấn động của nhiều tu sĩ.

“Đồng Diệu Chân, kỳ hạn ba ngày đến rồi, ngươi định thế nào?”

Đứng trên dãy bậc thang dẫn lên sơn môn Đông Dao thắng địa, giọng Ngự Tác vang khắp Thất Tinh thành.

“Tông chủ, làm thế nào bây giờ?”

Trong đại điện Đông Dao thắng địa, sắc mặt Đồng Diệu Chân cực kỳ khó coi, mấy trưởng lão cuống quýt lên.

Trong số bảy, tám trưởng lão có đến năm người là trần thu trưởng lão, chuyên trách ở lại trấn thủ sơn môn. Xem ra Đông Dao thắng địa cũng chỉ còn lại ngần này trưởng lão đủ tư cách.

“Chúng ta đã đến mức này, lẽ nào còn khuất phục y? Cứ để y gầm gào ở ngoài cũng không sao, đằng nào y cũng không thể công phá sơn môn, muốn đua thì chúng ta đua với y!” Đồng Diệu Chân đã nổi tay nhưng linh khí trên cánh tay gã và thân thể không hòa hợp, vẻ mặt lão lúc đó cùn méo mó khôn tả.

Đồng Diệu Chân nói thế, mấy trưởng lão run người, không nói thành lời.

Tình cảnh Đông Dao thắng địa bây giờ còn tính gì đến uy nghiêm tông môn nữa, để người ta đến sơn môn, coi như không còn gì mất mặt nữa.

Nhưng người Đông Dao thắng địa không ngờ là bản môn lạng ngắt, như đang giả chết, không ai trả lời nhưng Ngự Tác không nói thêm gì, chỉ cười nhạt.

“Ai?”

Mọi tu sĩ trong Thất Tinh thành đều nhìn lên không. Một đạo tử hắc sắc quang hoa đáp xuống, dừng trên không trung, là một nữ tu mặc ngân sắc y sam.

Nữ tu này tuyệt thế dung nhan, diễm lệ kinh nhân đến độ mọi tu sĩ trong thành chưa từng thấy, như tiên nữ từ trên không đáp xuống.

Tuyệt đại đa số tu sĩ đều ngẩn người.

Tuyệt sắc nữ tu đáp xuống cạnh Ngự Tác, cầm tay gã.

Một người thần thông kinh nhân, một dung nhan tuyệt mỹ, đứng cạnh nhau đúng là ngạo nghễ khuynh thành.

“Cơ Nhã! Là Trần Bảo các trưởng quỹ Cơ Nhã!”

Đột nhiên, có tu sĩ nhận ra nữ tu, kinh hô.

“Cơ Nhã! Trần Bảo các trưởng quỹ Cơ Nhã, nàng ta và Ngự Tác...”

“Đồng Diệu Chân! Người định nuốt Trần Bảo các, ngầm giết Cơ Nhã và Hàn Vi Vi, còn nói là Cơ Nhã gả vào Đông Dao thắng địa. Cơ Nhã là đạo lữ của Ngự đạo hữu, người làm thế không chỉ ô nhục danh tiết Cơ Nhã còn coi Ngự đạo hữu ra gì? Để xảy ra việc hôm nay, Đồng Diệu Chân, ngươi là tội nhân của Đông Dao thắng địa!” Cùng lúc, một giọng nói giận dữ vang lên.

“Trường Phong chân nhân? Sao y lại...”

Trong đại điện Đông Dao thắng địa, thân thể Đồng Diệu Chân run lên, suýt nữa trực tiếp rơi khỏi ghế.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

438. Chương 438: Nói Không Giữ Lời?

“Cơ Nhã là đạo lữ của y?”

“A! Chả trách y đối phó Đông Dao thắng địa, vợ mình bị đồn thành vợ người khác, cục tức này đương nhiên nuốt không trôi.”

“Trường Phong chân nhân hiện tại có ý gì?”

Tu sĩ Thất Tinh thành sững sờ vì quá nhiều bất ngờ.

“Đồng Diệu Chân! Giờ mà ngươi còn chấp mê bất ngộ? Lão phu và Ngụy đạo hữu đã bàn xong, chỉ cần ngươi đáp ứng điều kiện, đạo hữu không những không đối địch với Đông Dao thắng địa mà còn bảo trợ trong vòng năm mươi năm.” Thân ảnh Trường Phong chân nhân xuất hiện trên tầng không Thất Tinh thành, đáp xuống cạnh Ngụy Tác.

“Trường Phong chân nhân, ngươi tham sống sợ chết, bị uy hiếp nên mới nói thế hả?” Đồng Diệu Chân gằn giọng, “Y giết ngằn ấy tu sĩ Đông Dao thắng địa, lẽ nào thế là xong?”

“Ta không muốn để Đông Dao thắng địa hủy trong tay ngươi!” Trường Phong chân nhân không lảm lời với Đồng Diệu Chân: “Ngươi không muốn cùng Ngụy đạo hữu hòa giải, định để Đông Dao thắng địa bồi táng hả?”

“Làm sao đây! Làm sao đây? Tông chủ, chỉ bằng chúng ta bàn bạc với y xem y muốn gì. Hiện tại thừa nhận chúng ta mưu đoạt Trân Bảo các, giả tin đồn Cơ Nhã gả vào Đông Dao thắng địa cũng vô vị.”

Trong nghị sự đại diện của Đông Dao thắng địa, mấy trưởng lão đứng ngồi không yên. Uy tín của Trường Phong chân nhân tại Đông Dao thắng địa còn trên Đồng Diệu Chân, giờ Trường Phong chân nhân nói thế, mấy trưởng lão đều lay chuyển.

“Giết ngằn ấy tu sĩ Đông Dao thắng địa, lại chặn sơn môn, khinh người quá mức!”

Đồng Diệu Chân biến sắc mấy lần, như đã quyết định, méo mặt gầm lên, “Được, ta ra bàn tính điều kiện.”

Thân ảnh lão loáng lên, lướt khỏi đại diện, lao về phía sơn môn Ngụy Tác đứng.

“Tông chủ định làm gì?”

“Hình như không đình hòa đàm với đối phương.”

“Mau lên, không thì cơ nghiệp Đông Dao thắng địa sẽ hủy mất.”

Bảy, tám trưởng lão Đông Dao thắng địa biến sắc bám theo.

“Được! Trường Phong chân nhân, ta ra đây, Ngụy Tác, ngươi muốn điều kiện gì?” Đồng Diệu Chân dừng lại bên rìa hộ sơn pháp trận, qua một quang trảo trong suốt bảo bọn Ngụy Tác, Cơ Nhã và Trường Phong chân nhân.

“Điều kiện của mỡ rất giản đơn, ngươi chính miệng nói với mọi tu sĩ Thất Tinh thành là các ngươi cậy thế mà giả tin đồn Cơ Nhã gả vào Đông Dao thắng địa.” Ngụy Tác nhạt giọng, “Lợi tức thì mỡ chỉ cần xem một môn công pháp là được.”

“Định nhắm vào Tiên căn ngũ mật? Môn công pháp này cho người biết cũng vô dụng.”

“Tiên căn ngũ mật này cả Đông Dao thắng địa chỉ mình ta biết, Trường Phong chân nhân cũng không hiểu rõ ảo diệu, không biết ta đã ngưng thành hai viên kim đan. Ta không cần cả hai viên kim đan này mà giết người, lấy được mọi thứ của người cũng không thiệt hại gì!”

Ngụy Tác nói thế, Đồng Diệu Chân thầm cười lạnh, mắt lóe hàn quang tính toán.

“Được! Người cần công pháp gì cũng được nhưng cần một điều kiện là cùng ta công bình đấu pháp, đánh bại ta đã!” Đồng Diệu Chân leng tiêng, “Người không phải vẫn bảo ta là rùa rút đầu hủ, hôm nay ta muốn đấu với người. Đánh bại ta thì công pháp gì Đông Dao thắng địa có cũng sẽ cho người. Nhưng người thua thì mọi pháp khí, mọi thứ của người đều thuộc về ta! Thế nào, có dám không!”

“Cái gì?! Đồng Diệu Chân muốn đan đả độc đấu? Y không phải là Kim đan tu sĩ, lấy đầu ra lá gan đó, có phải đầu óc có vấn đề, muốn chết sớm không hủ.”

“Đồng Diệu Chân có phải điên rồi, định tự sát không?”

Đồng Diệu Chân dứt lời, cả Thất Tinh thành xôn xao.

“Lẽ nào môn công pháp đó cực kỳ huyền diệu?”

Ngụy Tác nghi vấn, nhưng thần tình không hề biến hóa, gật đầu, “Các hạ dám đan đả độc đấu, mỗi tất nhiên không cự tuyệt.”

“Bất quá để công bằng thì yêu thú người thuần dưỡng và khô lâu pháp bảo đều không được sử dụng?” Đồng Diệu Chân cười lạnh: “Không chỉ yêu thú, khô lâu pháp bảo của người cũng có linh tính, tế xuất ra thì không cần điều khiển, tương đương với có một trợ thủ.”

“Gì hủ?” Đồng Diệu Chân nói vậy, nhiều nơi trong Thất Tinh thành xôn xao. Dù tu sĩ cấp thấp nhất cũng biết khi tu sĩ đấu pháp, không chỉ so về tu vi mà cả thần thông, thần thông này bao gồm mọi thủ đoạn, thuật pháp, pháp bảo, yêu thú thuần dưỡng được, có gì giở hết ra xem hươu chết về tay ai. Đồng Diệu Chân nói vậy khác nào bảo Ngụy Tác tự phế thực lực, nói là công bình nhưng không phải.

“Đồng tông chủ không cần nói thế mỗi cũng không sử dụng.” Ngụy Tác cười nhạt, đáp ứng.

Đoạn gã nói với tu sĩ Thất Tinh thành: “Việc này nhờ đạo hữu Thất Tinh thành làm chứng, nếu Đồng tông chủ thua mà không giữ lời, các vị cùng xuất thủ, cướp sạch Đông Dao thắng địa được chăng?”

“Được!”

Nếu bình thường họ đời nào dám đáp ứng, nhưng hiện tại Đông Dao thắng địa không khác gì chuột chạy cùng sào, giờ có Ngụy Tác và Trường Phong chân nhân chống lưng, được phép cướp Đông Dao thắng địa thu lấy lợi ích thì họ không việc gì phải cự tuyệt, trong số các tu sĩ không ít người hiểu sự, cảm thấy đời sống quá nhạt nhẽo, cần chút kích thích nên nghe Ngụy Tác nói thì trong Thất Tinh thành có đến mấy vạn tu sĩ đáp ứng.

Tuyệt đại đa số tu sĩ trong sơn môn Đông Dao thắng địa đều biến sắc.

Hộ sơn pháp trận của Đông Dao thắng địa tuy nhiên lợi hại nhưng mấy vạn tu sĩ vậy công thì cũng không chống nổi, sẽ bị cướp sạch.

“Được, việc này nhờ các đạo hữu Thất Tinh thành làm chứng!”

Đồng Diệu Chân chợt hú vang, từ sơn môn Đông Dao thắng địa lao ra.

Đồng Diệu Chân lướt ra, thỉnh không Đông Dao thắng địa hơi mờ đi, uy thế hùng hồn phát ra. Nhục thân lão bùng lên lục sắc linh khí, ngưng thành quang ảnh hình thanh sắc trúc trượng.

“Linh khí hóa hình?! Đồng Diệu Chân đã kết đan thành công, tấn thăng Kim đan đại tu sĩ?”

“Sao lại như thế! Đồng Diệu Chân đã thành tựu kim đan?! Sao không xuất hiện thiên địa dị tượng lúc kết đan, lẽ nào y không kết đan tại Thất Tinh thành!”

Nhất thời, Thất Tinh thành lại vang lên tiếng hít hơi lạnh.

Đồng Diệu Chân hiện tại rõ ràng đã tu thành kim đan.

Nếu Ngụy Tác không đến đối phó Đông Dao thắng địa, Lý Thiệu Hoa không chết, Đông Dao thắng địa chẳng phải xuất hiện ba Kim đan đại tu sĩ?!

“Y kết đan rồi?”

Không chỉ Trường Phong chân nhân, ngay cả Ngụy Tác cũng tròn mắt nhìn Đồng Diệu Chân.

“Ngụy Tác, ngươi không ngờ ta đã kết thành kim đan hả? Đến đây, để ta xem ngươi có thần thông gì!”

Thấy Ngụy Tác ngơ người, Đồng Diệu Chân mắt ánh lên dị thường âm lãnh, thanh quang lóe lên, lao vút lên không.

“Y có vẻ tự tin, Ngụy Tác, huynh nên cẩn thận.” Cơ Nhã lo lắng bảo Ngụy Tác rồi rút tay lại, lấy một nạp bảo nang đưa cho gã.

Động tác của nàng cộng ánh mắt nhìn Ngụy Tác thật khiến không ít tu sĩ trẻ tuổi xáo động.

“Yên tâm, nếu ta không phải đối thủ thì nàng tưởng ta không không dùng vật này hả.” Ngụy cười nhả nhỏ cạnh tai Cơ Nhã: “Ta cũng muốn xem y giỏi trò gì.”

Đoạn thân ảnh Ngụy Tác loáng lên.

“Đến đây! Xem Lôi ngục thiên nhận!”

Thấy Ngụy Tác lướt tới, Đồng Diệu Chân không hề thừa lời vung tay, ngân bạch sắc quang hoa chém tới.

Ngân bạch sắc quang hoa là một thanh trường đao, bên mặt kêu tanh tách, toàn là điện quang cỡ ngón tay.

“Ngươi! Ngươi nói không giữ lời!”

Tế xuất pháp bảo, Đồng Diệu Chân kêu lên không dám tin.

Cạnh Ngụy Tác xuất hiện một con Ngọc cốt yêu long.

“Không phải chứ?” Cả Thất Tinh thành xôn xao, lúc đầu pháp không dùng yêu thú. Dù nuốt lời cũng không nên nhanh thế chứ.

“Không nhận ra thật giả mà dám đấu với ta?” Ngụy Tác bĩu môi, kim hoàng lưỡng sắc quang hoa bùng lên, tế xuất phi kiếm cánh cửa đã thành chiêu bài.

“Là giả! Là ảo quang pháp khí!” Ngụy Tác tế xuất phi kiếm cánh cửa thì Ngọc cốt yêu long bị uy năng và quang hoa của phi kiếm cánh cửa bẻ cong, Đồng Diệu Chân và số ít tu sĩ nhận ra.

Nhưng chỉ tích tắc đó, Đồng Diệu Chân không kịp phản ứng, choang một tiếng, lôi quang trường đao bị phi kiếm cánh cửa chấn bay.

“Giảo trá!”

Tu sĩ trong Thất Tinh thành quan chiến hít hơi lạnh. Ngụy Tác chỉ tay, một đạo thái cổ hung hỏa bắn vào Đồng Diệu Chân.

Tuy Ngụy Tác muốn xem Đồng Diệu Chân giỏi trò gì nhưng đã đấu pháp thì gã không thể nương tay.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

439. Chương 439: Thừa Đan Chân Nhân

“Kim đan! Đồng Diệu Chân tế xuất kim đan!”

“A! Đồng Diệu Chân trực tiếp tự nổ kim đan? Y định cùng Ngụy Tác đồng quy vu tận?”

Tiếng hô như bài sơn đảo hải vang lên. “Oành”, đỉnh đầu Đồng Diệu Chân sáng rực vô số thanh sắc hà quang, kim đan bay lên, hà quang ngưng thành hình trắng khuyết, va chạm với thái cổ hung hỏa.

“Nổ chết người!”

Đồng Diệu Chân cười gằn, thanh sắc kim đan bùng lên quang văn huyền ảo cực độ lưu chuyển rồi tan vỡ, phát ra khí tức hủy diệt.

“Độc ác thế hả?”

Ngụy Tác giật mình, vỡ lên nấp bảo nang mà Cơ Nhã đưa cho, kích phát kim sắc pháp bảo có thể phát ra kim sắc tinh quang quang trụ xung kích lên kim đan của Đồng Diệu Chân.

Cơ hồ đồng thời, thanh sắc tiểu xích của Hoàng Nha Tử được Ngụy Tác kích phát.

Pháp bảo này có uy năng đạo giai thượng phẩm, là linh quang thuần di pháp bảo hiếm có, tuy được kích phát sau kim sắc pháp bảo nhưng quang hoa ngưng thành thanh sắc liên hoa lóe lên, tan biến rồi cơ hồ cùng với kim sắc tinh quang quang trụ đồng thời giáng vào thanh sắc kim đan.

“Chát!”

Bị hai đạo giai thượng phẩm uy năng pháp bảo đổ lên, quang văn trên thanh sắc kim đan của Đồng Diệu Chân như bị trấn áp, thân thể lão run lên

“Mắc lừa rồi!”

Đồng Diệu Chân chợt nở nụ cười méo mó hung ác.

“Oành!”

Lại một viên thanh sắc kim đan bay lên khỏi đỉnh đầu.

“Hai viên kim đan?”

Hàn Vi Vi đang ăn vận như một tở trai áo xanh, ở cửa một tiệm trong Thất Tinh thành cùng Chân Sùng Minh, Chu Tiểu Xuân xem nhiệt nháo. Nàng ta và tổ hợp đầu óc đan giản này làm vậy theo lời Ngụy Tác. Gã đánh thẳng đến sơn môn, không định cho Đồng Diệu Chân cơ hội, lại sợ Đồng Diệu Chân bày ra mai phục lợi hại, vạn nhất cục thế không ổn, bọn Hàn Vi Vi ở sẵn trong Thất Tinh thành sẽ gây ra hỗn loạn, rất có tác dụng.

Vốn Hàn Vi Vi đang hào hứng nhưng thấy thế thì kêu lên một cách không giống thực nữ tí nào.

“Sao lại thế được!” Cả Thất Tinh thành vang lên tiếng kêu không dám tin.

Tu sĩ kết đan thường chỉ được một viên, nếu trước đây có tu sĩ bảo Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân là thấy có người có hai viên kim đan thì khẳng định bị hai gã cho một trận, nói rằng người có thể hoài nghi nhân phẩm của ta nhưng không được vũ nhục trí óc, tưởng bọn ta ngốc hử. Một tu sĩ hai viên kim đan, với ai cũng là phi lý. Nhưng giờ lại thành chính xác, Đồng Diệu Chân tể xuất viên kim đan thứ hai cũng có uy năng như viên đầu.

“Sao lại có hai viên kim đan?” Thấy Đồng Diệu Chân tể xuất viên kim đan thứ hai, trong mắt Ngụy Tác co lại, ngẩn ra.

“Nổ!”

Tích tắc đó, Đồng Diệu Chân gầm lên điên cuồng, kim đan nổ tung trước mặt gã!

Tự nổ kim đan!

“A!” Cơ Nhã và Hàn Vi Vi nhợt nhạt mặt mày bịt miệng.

“Oành!”

Giữa tiếng nổ kinh thiên động địa, từng dải nguyên khí, quang hoa, khí diễm hủy diệt, quang phù vô vụn tạo thành sóng xung kích từ viên kim đan của Đồng Diệu Chân lan ra, tích tắc sau biến thành một quang cầu chưa vô số lần sáng đan nhau cùng sức mạnh cuồng bạo, tỏa rộng với tốc độ kinh nhân.

“Phù!”

Kim đan tự nổ, thất khiếu Đồng Diệu Chân cũng rỉ máu.

“A! A! A!”

Nhiều tu sĩ kêu lên, gió lốc do kim đan nổ tung ép xuống, nhiều phòng ốc trong Thất Tinh thành sụp đổ.

Quang diễm trùn lên Ngụy Tác.

“Chát!”

Mọi tu sĩ đều thấy trong tích tắc đó, quanh Ngụy Tác xuất hiện một kim sắc linh quang quang tráo và một thổ hoàng sắc linh quang quang tráo. Sau tiếng nổ, kim sắc linh quang quang tráo chống chọi được một chút rồi vỡ vụn, nhưng gã vẫn mặt mũi lạnh tanh.

Hỏa quyền pháp bảo ngay khi kim sắc linh quang quang tráo tan vỡ đã được Ngụy Tác kích phát, nhiều cơn sóng cao hơn năm trượng tràn ra.

Cùng lúc, vô số tử sắc hà quang từ mi tâm bùng lên, tử sắc kim đan dâng lên, phát ra hà quang hình thành hình ảnh tử sắc thiên long.

Cự lãng ngưng trời, tử sắc thiên long, thổ hoàng sắc linh quang quang tráo, quanh Ngụy Tác hình thành ba chương ngại.

“Oành!”

Mấy làn sóng cầm chân được một lúc rồi nổ tung, thình không rải vô số thủy châu cỡ nắm tay.

“Cách cách!”

Tử sắc thiên long cũng tan tành.

Kim đan quang diễm lại xung kích lên thổ hoàng sắc linh quang quang tráo.

“Chát!”

Thổ hoàng sắc linh quang quang tráo có uy năng tựa hồ không bằng cự lãng và tử sắc thiên long, lóe quang hoa rồi tan vỡ.

Cùng lúc, bên ngoài Ngụy Tác lại hình thành một màn sáng hai màu.

Đồng thời, tay gã xuất hiện một tòa bạch sắc bảo tháp.

Tất cả xảy ra trong điện quang hỏa thạch.

Ngân hoàng lưỡng sắc quang tăng cũng vỡ tan nhanh chóng, thân thể Ngụy Tác không chống nổi uy năng liên tục xung kích, phun ra một ngụm máu, cũng nhân lúc bạch quang lóe lên mà tan biến rồi xuất hiện cách đó năm mươi trượng.

“A! A! A!”

Mọi tu sĩ thấy thế đều kêu lên như phát cuồng!

Mỗi một đạo phòng ngự của Ngụy Tác bị xung phá đồng thì thân thể gã cũng bị uy năng đẩy bay lùi, tận năm mươi trượng mới triệt để thoát khỏi phạm vi uy năng kim đan nổ tung.

Dải sáng do kim đan nổ tung bành trướng đến cực điểm, bắt đầu co lại.

Từ dưới nhìn lên, Ngụy Tác chỉ là một con ruồi so với dải sáng, nhưng gã lại chống nổi viên kim đan tự nổ!

“Trên mình y có bao nhiêu pháp bảo phòng ngự đạo giai thượng phẩm trở lên!”

“Cả kim đan tự nổ mà y cũng chống nổi!”

Tuyệt đại đa số tu sĩ đều cảm nhận được kim đan tự nổ có uy năng thế nào.

Sự thực thì Ngụy Tác trong tích tắc này kích phát một món đạo giai thượng phẩm kim sắc pháp bảo, lực phòng ngự từ đạo giai trở lên, Trường hà thao thiên quyển là bán huyền giai pháp bảo, uy năng ngang với hai đạo giai thượng phẩm pháp bảo. kim đan hà quang của gã có uy năng cuđạo giai thượng phẩm pháp bảo, cộng thêm sau tấm phổ thông thanh sắc bố y là Hồn nguyên ngân oa pháp y, cũng đạt mức phòng ngự đạo giai thượng phẩm.

Coi như quanh gã có sáu lớp pháp bảo phòng ngự đạo giai thượng phẩm!

Ngần ấy uy năng phòng ngự, dù đối với tu sĩ Kim đan kỳ nhất trọng thì cũng rùng mình, nói gì phổ thông tu sĩ.

Bất quá nếu sau cùng không nhờ Như ý linh lung tháp thuấn di, Ngụy Tác không chỉ đan giản là chấn thương vài kinh mạch.

“Sao lại như thế! Kim đan tự nổ, cả tu sĩ Kim đan tam trọng, tứ trọng cũng sẽ tan xác! Y lại chống nổi!”

Kim đan nổ, Đồng Diệu Chân tuy cũng thụ thương nhưng thấy kế mưu đắc sính thì mỉm cười đắc ý cực độ, tiếp đó thấy Ngụy Tác chặn dừng kim đan tự nổ, sắc mặt lão biến thành kinh hãi đến không dám tin.

“À!” Đồng Diệu Chân gầm lên điên cuồng, định phát nổ viên kim đan còn lại.

“Đồng Diệu Chân, không ngờ ngươi còn trò này, tưởng thế giết được ta ha!” Ngụy Tác cười lạnh, nhìn thanh sắc kim đan lấp lánh vô số quang văn giáng tới, gã không lùi mà tiến, tích tắc một đạo kim sắc tinh quang oanh kích vào kim đan thì tử sắc kim đan của gã cũng phát ra tử sắc hà quang, trấn áp lên thanh sắc kim đan.

“Ta nhận thua!”

Ngụy Tác vốn cho rằng, Đồng Diệu Chân phát cuồng thì sẽ không dừng tay, gã đang định trấn áp chân nguyên của lão, như thế sẽ có thêm một viên Tuyệt diệt kim đan. Nhưng gã lại ngăn ra vì Đồng Diệu Chân kêu to đầu hàng.

“À!” Mắt Ngụy Tác ánh lên, không động thủ, để Đồng Diệu Chân thu thanh sắc kim đan lại.

“Song Đan chân nhân, lợi hại.” Lúc Đồng Diệu Chân té xuất hai viên kim đan, một tu sĩ Thất Tinh thành thấy Đồng Diệu Chân cực kỳ lợi hại đã nói thế.

Nhưng giờ thấy Đồng Diệu Chân trực tiếp cầu xin, thu hồi kim đan, tu sĩ vốn ngả về phía lão, cho rằng lão có thể sẽ giết được Ngụy Tác, trở thành một truyền kỳ tu sĩ, tức thì bực bội kêu lên, “Hừ, giờ biến thành Thặng Đan lão nhân rồi.”

“Các hạ cần công pháp gì?” Tự nổ một viên kim đan, nguyên khí hao kiệt thập phần lợi hại, Đồng Diệu Chân có vẻ già đi mấy chục tuổi, run lên một lúc rồi xám ngoét mặt mày hỏi.

“Đương nhiên là thuật pháp tu thành hai viên kim đan.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

440. Chương 440: Tiên Linh Cẩn

“Các hạ xác định chỉ cần môn công pháp đó?” Đồng Diệu Chân nghiêng rằng, hỏi Ngụy Tác.

“Trừ môn công pháp đó, Đông Dao thắng địa còn công pháp khiến ta thích hả?” Ngụy Tác lấy ra một viên đan dược, đoạn nói đầy khinh miệt.

Qua số nạp bảo nang của các tu sĩ Đông Dao thắng địa và Tụ Tinh tông thì gã lấy được không ít liệu thương đan dược tốt. Bị uy năng ngoại lực chấn thương thế này, chỉ điều dưỡng mấy ngày là hoàn toàn khôi phục.

“Môn công pháp này ghi chép trong Tiểu động thiên của Đông Dao thắng địa. Các hạ muốn theo mô vào trong đó hay đợi tại hạ vào lấy ngọc phù ra?” Đồng Diệu Chân oán độc nhìn gã.

“Đương nhiên là vào Tiểu động thiên, mô không muốn các hạ giở trò với môn công pháp đó, mô tu luyện sẽ gặp vấn đề.” Ngụy Tác lạnh lùng nhìn Đồng Diệu Chân, “Bất quá các hạ phải dẹp hết cấm chế của Đông Dao thắng địa.”

“Đóng hết cấm chế là chuyện bất khả thi vì như thế không ai dám chắc với tu vi của các hạ, thừa cơ đối phó Đông Dao thắng địa thì không ai ngăn được.” Đồng Diệu Chân chối.

“Thế nào, đến giờ các hạ còn tưởng mình có tư cách mặc cả?” Ngụy Tác sầm mặt, “Hay là định nuốt lời?”

“Tại hạ cần chút phòng thân sau cùng, chắc chắn không giở trò. Với thần thông của các hạ mà phát hiện ra, đến đối phó bản tông thì bản tông cũng bó tay.” Đồng Diệu Chân nhắm mắt ra vẻ tùy người, thích thì cứ giết ta.

“Được...” Ngụy Tác không ngờ Đồng Diệu Chân đường đường nhất phái tông chủ còn dùng chiêu này, đang định phát tác thì một tiếng “phu quân” cất lên khiến lòng gã như hoa nở.

Người gọi “phu quân” đương nhiên là Cơ Nhã.

“Tôi vào Tiểu động thiên ghi lại môn công pháp đó, Đồng tông chủ chắc không phản đối.” Trước mặt mọi tu sĩ Thất Tinh thành gọi Ngụy Tác là phu quân xong, Cơ Nhã lại nói.

“Quá nguy hiểm, vạn nhất họ Đồng tâm lý biến thái, mặc kệ Đông Dao thắng địa mà đối phó Cơ Nhã thì sao.”

“Chỉ bằng để lại tu sĩ dọc đường gặp phải bất bình chẳng tha như chúng ta đến chứng kiến, giúp các vị ghi lại công pháp, được không?”

Cơ Nhã nói thế, Ngụy Tác nhú mày, chưa kịp nói gì thì hai giọng nói vang lên.

“Nhĩ muội yêu!” Ngụy Tác không cần nhìn cũng biết là Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân. Gã biết Hàn Vi Vi hiểu mình lo cho an nguy của Cơ Nhã không để nàng mạo hiểm, nàng ta đương nhiên cũng lo cho sư thư nên kích động Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân. Nhưng đáng vẻ và ngữ khí hai gã quá giả dối, cái gì mà qua đường thấy bất bình, kẻ ngốc cũng biết là cùng bọn với gã. May mà lúc còn báng gàng giả tại Linh Nhạc thành, gã không biết cả hai, không thì bảo hai gã này giúp, tất bị người ta cho một trận.

“Nếu các hạ để hai người này vào ghi lại thì tại hạ không có ý kiến.” Đồng Diệu Chân nhìn Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân diễn kịch cực tẻ, tắt tiếng.

“Để hai người này vào cũng được, chỉ là mô và Đồng tông chủ trò chuyện rất hợp, chỉ bằng Đồng tông chủ ở lại trò chuyện, cứ cho một người của Đông Dao thắng địa biết cách lấy môn công pháp đó rồi dẫn cả hai vào là được.” Ngụy Tác nghiêm nghị.

“Không phải chứ? Trò chuyện rất hợp?” Ngụy Tác nói thế, tu sĩ Thất Tinh thành cơ hồ quá nửa suýt bổ chừng. Vừa nãy còn tự nổ kim đan, quyết sống quyết chết, sợ Đồng Diệu Chân giở trò mà còn nói là trò chuyện rất hợp thì thật quá vô sỉ.

Đồng Diệu Chân nghe Ngụy Tác bảo vậy thì xung động huyết, nghiêng răng gật đầu đồng ý, vậy một trưởng lão Đông Dao thắng địa đến dẫn mấy câu trước khi giao một linh phù. Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân nghênh ngang theo trưởng lão đó vào Đông Dao thắng địa.

Mọi tu sĩ Thất Tinh thành trợn tròn trắng sự, cả hai theo trưởng lão đó vào Đông Dao thắng địa, Ngụy Tác đáp xuống cạnh Cơ Nhã, ngó lơ Đồng Diệu Chân.

Chỉ sai ba tuần hương, trưởng lão Đông Dao thắng địa và Chân Sùng Minh, Chu Tiểu Xuân từ sơn môn lướt ra.

“Môn công pháp này là Tiên căn ngũ mật, ghi trên một màn sáng trong Tiểu động thiên, các hạ xem có gì không.” Đi ra, Chu Tiểu Xuân ra vẻ không biết Ngụy Tác, đưa thanh sắc ngọc phù cho gã.

“Tiên căn ngũ mật?”

Ngụy Tác tiếp lấy thanh sắc ngọc phù, thần thức quét qua rồi tỏ vẻ thập phần cổ quái.

“Chắc không có vấn đề chứ?” Thấy Ngụy Tác tỏ vẻ lạ lùng, Đồng Diệu Chân thoáng tỏ ra đắc ý, “Nếu xác định không có vấn đề thì đạo hữu nên thực hiện lời hứa.”

“Được! Mọi đạo hữu Thất Tinh thành làm chứng giúp.”

Ngụy Tác liếc Đồng Diệu Chân đầy thâm ý rồi lên tiếng vang vọng, “Từ nay chỉ cần Đông Dao thắng địa không đối phó mỗi, mỗi sẽ không đối phó người Đông Dao thắng địa, mỗi cũng sẽ che chở cho Đông Dao thắng địa năm mươi năm, trong thời gian này có ai đối phó Đông Dao thắng địa tức là chống đối mỗi.”

“Hai người theo ta.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh dùng chân nguyên cuốn lấy Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân, kéo Cơ Nhã, không nói gì với Trường Phong chân nhân mà trực tiếp hóa thành một đạo độn quang rời Thất Tinh thành.

Ngụy Tác lướt đi, một đạo độn quang từ Thất Tinh thành bay lên hợp cùng bọn gã.

Thoáng sau, bọn Ngụy Tác độn quang, tan biến khỏi tầm mắt tu sĩ Thất Tinh thành.

Mọi việc xảy ra trong không đầy nửa canh giờ này khiến nhiều tu sĩ trong Thất Tinh thành như đang mơ, nhưng hàng loạt công trình bị hủy do Đồng Diệu Chân và Ngụy Tác giao chiến, kim đan nổ tung tạo thành cuồng phong quét qua nhắc nhở họ rằng rất cả chân thực thể nào.

...

“Ngụy Tác, Trường Phong chân nhân và Đồng Diệu Chân liệu có quyết sinh tử?”

“Đó là việc của họ. Tiếp theo chúng ta cứ việc lặng lẽ phát tài tu luyện.”

“Không ngờ Tiên căn ngũ mật lại là môn công pháp như thế!”

Một sơn cốc phổ phổ thông thông, Ngụy Tác, Cơ Nhã và Hàn Vi Vi đứng cạnh nhau, còn lục bào lão đầu đang đọc thanh sắc ngọc phù của Ngụy Tác.

Rời Thất Tinh thành, lao đi một lúc, bọn Ngụy Tác dừng lại trong sơn cốc phổ phổ thông thông. Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân bị cử ra ngoài, nói là giúp gã canh chừng có ai vào sơn cốc không, thực tế là Ngụy Tác không muốn cả hai biết tới lục bào lão đầu.

Những việc không cần suy nghĩ, hai gã làm rất tốt nhưng việc quá bí ẩn mà cho hai gã biết thì không an toàn lắm.

“Tiên linh căn, không ngờ môn công pháp đó cũng là thiên cấp đỉnh giai công pháp, khiến tu sĩ có thêm một kim đan đã đành, còn khiến tu sĩ tu thành tiên linh căn, bất quá môn công pháp quá cổ quái, chẳng trách Đồng Diệu Chân giao ngay cho ta.” Lục bào lão đầu đọc nội dung thanh sắc ngọc phù, Ngụy Tác nói thêm.

Ngụy Tác dừng lại ngay, gọi lục bào lão đầu ra vì môn công pháp đó quá quý dị, quá kinh nhân.

Tiên căn ngũ mật là một môn thiên cấp đỉnh giai công pháp!

Theo giới thiệu của môn công pháp đó, do một thượng cổ tu sĩ căn cứ vào một môn hóa thân công pháp khác hẳn phương pháp tu luyện của tu đạo giới hiện giờ tạo ra.

Tu luyện môn công pháp này, tuy không thể giống với hóa thân công pháp trong viễn cổ truyền thuyết tạo thành một hóa thân nhưng có thêm một viên kim đan!

Theo pháp môn này mà tu luyện, chỉ cần thành công là tu vi Kim đan ngũ trọng trở xuống sẽ trực tiếp tăng được nhất giai tu vi, như Ngụy Tác hiện tại sẽ trực tiếp đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng.

Kinh nhân nhất là theo cách này tại thể nội sẽ tu thành tiên linh căn!

Việc này chưa từng nghe nói.

Nên biết tu sĩ linh căn đan nhất, tốc độ tu luyện nhanh hơn tu sĩ bình thường một thành, trong tu đạo giới, thiên tư tối lợi hại là thiên linh căn tu sĩ có tốc độ tu luyện cao hơn tu sĩ linh căn đan nhất năm lần.

Thiên phú thiên linh căn tu sĩ xưa nay vẫn là bậc kinh tài tuyệt diệu, cơ hồ ai cũng có thành tựu kinh nhân.

Nhưng tiên linh căn luyện thành theo cách này, tốc độ tu luyện còn hơn thiên linh căn tu sĩ ba, bốn thành. Vì linh căn thể chất này còn hơn thiên linh căn nên mới được gọi là “Tiên linh căn!”

Hạn chế của công pháp này cũng cực kỳ hà khắc, cổ quái. Yêu cầu tu luyện giả có tu vi Phân niệm tứ trọng trở lên, có tới năm linh căn mới được!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

441. Chương 441: Trộm Được Phù Sinh Nửa Ngày Nhàn

Pháp môn này không hạn chế, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, băng, lôi, phong các loại linh căn đều được nhưng nhất định tu đạo giả phải có linh căn mới mong thi triển.

Tu sĩ có đủ năm linh căn, đừng nói Thiên Huyền đại lục nam bộ, dù cả Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục cộng lại thì cũng như thiên linh căn tu sĩ, vị tất tìm được ai.

“Đồng Thanh Y là phong linh căn tu sĩ, thái độ Đồng Diệu Chân với y trước đây chắc vì căn y phối hợp tu luyện. Hiện tại Đồng Diệu Chân tu luyện thành công, tức là giết cả con ruột?” Cơ Nhã thu thần thức, đọc nội dung ngọc phù xong thì biến sắc.

Hóa ra điều kiện thi triển quá hà khắc, dù lấy được cũng không thể sử dụng, tiền bối của Đông Dao thắng địa khẳng định tổn không ít công sức mới tìm ra cách thay thế.

Cách này là tìm năm tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên có linh căn khác nhau, cùng thi pháp theo cách này, giúp một tu sĩ tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng trở lên, hình thành tiên linh căn, ngưng tụ hai viên kim đan.

Nhưng cách này có một điểm là phải hút hết chân nguyên và tinh nguyên của họ, coi như lấy hết tu vi và linh căn của năm người cho mình.

Thi triển pháp môn này cần tính mạng năm tu sĩ Phân niệm cảnh có linh căn khác nhau.

Đồng Thanh Y là một phong linh căn tu sĩ trong kế hoạch của Đồng Diệu Chân, hiện tại Đồng Diệu Chân thi pháp thành công, kết cục của Đồng Thanh Y quá rõ rồi.

Dù “Tiên căn ngũ mật”, hay cách thay thế mà đại thần thông tiền bối của Đông Dao thắng địa sáng tạo ra đều cần “Đề hồ thánh quả” phối hợp mới xong.

“Đề hồ thánh quả là linh dược gì mà ta chưa nghe thấy, có chữ thánh thì chắc cũng như Hoàng cổ thánh quả, không tầm thường hả?” Hàn Vi Vi đọc xong nội dung, chu môi ảm ức, “Dù như Đồng Diệu Chân, tìm được năm linh căn tu sĩ, không có nó thì cũng vô dụng, môn công pháp đó hình như không có tác dụng gì.”

“Đề hồ thánh quả, ta chỉ đọc được trong điển tịch, là linh dược có thể tăng cường ký ức và ngộ tính công hiệu khác thì ta không biết.” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác, “Xem ra sau này người phải nghe ngóng về linh dược này.”

“Đồng Diệu Chân tìm được, vậy thì cơ hội tìm được linh dược này cũng vẫn còn.” Ngụy Tác gật đầu, cẩn thận thu thanh sắc ngọc phù lại.

“Không phải chứ, lẽ nào các người định dùng pháp môn này?” Hàn Vi Vi nghe Ngụy Tác và lục bào lão đầu đối thoại, không nén được trợn tròn mắt.

“Muốn thi triển pháp môn này thì vẫn còn cơ hội.” Tuy Hàn Vi Vi xưa nay vẫn đĩnh đoảng nhưng lục bào lão đầu vẫn thấy nàng ta thuận mắt hơn Ngụy Tác nhiều, nàng ta hỏi vậy thì lão kiên nhẫn giải thích, “Y đã là băng hỏa song linh căn, thêm nửa thủy linh căn, thường xuyên sử dụng phi kiếm cánh cửa thì sẽ hình thành kim linh căn. Y lại còn có một khúc Kim lôi thần mộc của trưởng lão Hải Tiên tông, chỉ cần tìm được Thanh hư đằng thì sẽ luyện thành lôi, mộc song linh căn.”

“Chỉ cần phi kiếm cánh cửa không mất đi, kim linh căn là chắc rồi. Coi như y có ba linh căn, không tính nửa thủy linh căn, kỳ thực y định tu luyện ‘Tiên căn ngũ mật’ cũng chỉ thiếu Thanh hư đẳng và Đề hồ thánh quả. Không có Thanh hư đẳng thì vẫn có thể tìm cách ngưng tụ cả thủy linh căn hoặc linh căn khác. Cơ hội thi triển pháp môn này cao hơn tu sĩ khác không biết bao nhiêu lần.”

“Đi thôi.” Ngụy Tác thấy lục bào lão đầu và Hàn Vi Vi trò chuyện rất hợp thì không nhiều lời, tế xuất Ly Hỏa phẳng, đưa theo cả Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân. Ly Hỏa phẳng hóa thành tử hắc sắc độn quang, tan biến vào thinh không.

...

Có thể chống nổi một viên kim đan tự nổ, thực lực này quá kinh nhân?

Giết một mạch hơn một trăm tu sĩ Phân niệm cảnh, dù Tu La chân nhân cũng không bá đạo thế. Tu La chân nhân tuy giết nhiều người nhưng Bảo Huyền tông khi đó chỉ có bảy, tám mươi tu sĩ Phân niệm cảnh, cũng chỉ có một Kim đan tu sĩ tại trường.

Ngụy Tác lại nghênh ngang vào trong thành đứng chặn sơn môn.

Thật quá bá khí.

Kim đan và pháp bảo đều cực lớn, đúng là Bá Khí chân nhân.

Tại Thất Tinh thành đấu với Đồng Diệu Chân xong, danh hiệu “Dạ Hồ chân nhân” mà Ngụy Tác lo lắng khi trước không tồn tại vì xưng hiệu “Bá Khí chân nhân” đã lưu truyền. Nhiều tu sĩ không tin vào thần thông của gã, tận mắt thấy gã chống nổi cả kim đan tự nổ thì bội phục sát đất.

Không ít tu sĩ coi Ngụy Tác là hình mẫu, đến gần Tiểu Dạ sơn để ngắm nghía.

Có tu sĩ lớn mật, thậm chí đến Tiểu Dạ sơn trung kích phát bái thiếp pháp khí, muốn làm môn hạ của Ngụy Tác.

...

“Vạn Thọ thành quả nhiên là Vạn Thú thành, chỗ nào cũng thấy khí tức dã man phủ vào mặt. Không biết có vô tình gặp Tâm Hữu Lan. Hiện tại không biết nàng ta tu vi thế nào. Nô thú tâm pháp của Linh Thú cung có thể đồng thời điều khiển chín yêu thú, có cơ hội thì tìm cách lấy.”

Không ai ngờ trong lúc đó Ngụy Tác đã giả thành một công tử ca sắc mặt hơi nhợt nhạt, cầm bạch ngọc phiến, mặc thúy lục sắc pháp y hoa lệ đi dạo trong Vạn Thọ thành.

Tuy lần này báo cừu sảng khoái nhưng động phủ Tiểu Dạ sơn đã bị lộ, cộng thêm thể hiện quá nhiều bảo vật trước các tu sĩ, chưa biết chừng sẽ khiến cao giai tu sĩ thêm thuồng, nên Ngụy Tác luôn đặt yếu tố an toàn là đệ nhất chọn Vạn Thọ thành là nơi tu luyện trong thời gian tới.

Chọn Vạn Thọ thành vì Linh Thú cung quản lý khá lỏng lẻo. Không cần biết tu sĩ vào thành là ai, chỉ cần giao đủ linh thạch, thậm chí đưa ra bồi thường thỏa đáng thì đấu pháp trong thành cũng được. Vì thế Vạn Thọ thành, ở Thiên Huyền đại lục trừ Quỳnh Quang thành ra, là tu sĩ chi thành tự do, ngư long hỗn tạp nhất. Khác nhau ở điểm, Quỳnh Quang thành là ngôi thành tự do ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ, không có tông môn chưởng quản, còn được gọi là lưu lãng tu sĩ chi thành và hỗn loạn chi thành. Vạn Thọ thành dù gì thì nơi tĩnh tu cũng được đảm bảo, muốn gây chuyện cũng phải sang chỗ khác. Ở nơi tông môn quản lý kiểu này, muốn ẩn mình càng an toàn. Cứ bẻ quan tu luyện thì sẽ không bị ai tìm ra.

Lần này lấy được của tu sĩ Đông Dao thắng địa và Tụ Tinh tông nhiều vật có lợi cho tu luyện, thậm chí có cả bảo vật như Xá nữ tiên đan. Tiếp theo Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã sẽ bẻ quan tu luyện. Nếu nguyên liệu và đan dược chuẩn bị thuận lợi thì Cơ Nhã có cơ hội trong mấy năm là xung kích tu vi kim đan.

Gã sẽ làm theo kế hoạch của lục bào lão đầu thám thính mấy nơi, kể cả Bắc Mang di tích, đồng thời tìm kiếm Đề hồ thánh quả, Thanh hư đẳng.

Tu thành kim đan như gã, đạt tới tu sĩ Kim đan nhất trọng, nếu cứ bẻ quan tu luyện, dùng linh thạch và phổ thông đan dược thì dù có đủ cũng phải tốn mấy chục năm mới đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng. Từ Kim đan lưỡng trọng đến tam trọng, ít nhất cũng bảy, tám mươi năm.

Kim đan kỳ đại tu sĩ đều không dựa vào linh thạch và phổ thông đan được tu luyện, mà đều đi khắp nơi rèn luyện, tìm thứ có thể đề thăng tu vi, hoặc tìm thuật pháp, pháp bảo lợi hại. Một môn hoặc một môn như thế đều khiến tu sĩ Kim đan nhất trọng đề thăng nhất giai thực lực, tương đương với mấy chục năm khổ tu, muốn tranh giành thứ khác càng dễ dàng.

Như Hiên Viên lão tổ có thể phát động sức của một tông môn tìm vật để đề thăng tu vi nhưng khi luyện đến Kim đan lưỡng trọng hậu kỳ cũng gặp thọ nguyên hao kiệt, nghe nơi nào có đồ tốt là bắt chấp nguy hiểm đến đoạt.

Từ Kim đan kỳ trở đi, tu sĩ có được thành tựu kinh nhân đều lang bạt bên ngoài, tìm kiếm cơ hội, nếu cứ cầm đầu dùng linh thạch tu luyện thì dù có trong tay cả một linh thạch khoáng mạch, quên ngày quên đêm, suốt đời không ngừng bế quan khổ tu, tới đa cũng chỉ đến tu vi Kim đan tam trọng là thọ nguyên hao kiệt.

Hiện tại Ngụy Tác có đỉnh cấp Hộ thần cổ phù, chọn thành trì ở xa để tu luyện lại càng an toàn, càng âm thầm phát tài, trong mấy nơi cần đến thăm dò có hai chỗ ở ngoài Thiên khung thuộc Thiên Huyền đại lục nam bộ, xuất phát từ Linh Thú thành tiện hơn.

Vì có thể bọn Nam Cung Vũ Tinh nghe được tin tức về gã sẽ đến Trần Bảo các tìm, nên Ngụy Tác cùng Cơ Nhã mới chọn Vạn Thọ thành, sắp xếp cũng tiện hơn.

Ngụy Tác vốn thích hưởng thụ, dựng động phủ còn tạo ôn tuyền, hiện tại đã báo thù Đông Dao thắng địa xong, Cơ Nhã và Hàn Vi Vi cùng tổ hợp đầu óc đan giản an trí xong tại Vạn Thọ thành, nên gã đi mau mấy thứ, tất nhiên nổi hứng đi dạo xem ngôi thành thế nào.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

442. Chương 442: Bảo Bối Của Ta

Dù là những tu sĩ không thích du lịch, lần đầu đến Vạn Thọ thành cũng đều quan sát kỹ, vì Vạn Thọ thành khác hẳn tu sĩ chi thành thông thường.

Quy mô thành này hơn hẳn Thất Tinh thành, được xây dựng trên một gò đất không cao lắm, là một ngôi thành hình tròn, bức tường cao hơn mười trượng bao kín ngôi thành, chỉ có hai cửa ở phía nam và bắc.

Ngoài thành môn phía bắc là một bình nguyên hoang vu, phía nam là một ngọn núi hùng vĩ n.

Tại góc đông Vạn Thọ thành, cũng là nơi địa thế cao nhất, có một nơi chiếm chừng một phần tư diện tích toàn thành, chìm trong quang hoa trắng xóa. Trong quang hoa loáng thoáng thấy một bức tường cao hơn tường thành, bên trong nữa là một hắc hồng sắc cung điện như hòn núi nhỏ, không biết có nhiều phòng ốc, là sơn môn Linh Thú cung. Linh Thú cung tuy không quản lý chặt Vạn Thọ thành nhưng hai trăm trượng ngoài bạch quang cũng là cấm khu, chỉ cho phép tu sĩ Linh Thú cung ra vào.

Linh Thú cung chủ Lệ Nhược Hải cách đây mấy năm đã là tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, có mấy yêu thú phẩm giai rất cao nên tu sĩ Kim đan nhất trọng, lưỡng trọng đều không dám chạm vào Lệ Nhược Hải, ngay cả gặp đề giai tu sĩ của Linh Thú cung thì cũng nể nang đôi phần.

Ngụy Tác chọn thành trì cho Cơ Nhã và Hàn Vi Vi cũng đã cân nhắc điểm này. Lệ Nhược Hải và thực lực Linh Thú cung không sợ thế lực khác nhúng vào, vạn nhất xung đột với Linh Thú cung thì gã cũng không đến mức không thoát nổi. Với tu vi của gã, chưa dám tung hoành ở thành trì có mấy tu sĩ Kim đan kỳ, thậm chí cả tu sĩ Kim đan tam trọng, tứ trọng tọa trấn.

...

Kiến trúc và tường Vạn Thọ thành đều xây dựng bằng Vạn thọ thạch.

Nham thạch này đen pha đỏ, chỗ nứt có hoa văn hình chữ thọ, cực kỳ cứng, lúc mới đến Vạn Thọ thành, Ngụy Tác thử gõ lên, độ dày của tường thành thì dùng một món linh giai thượng phẩm pháp bảo cũng phải năm, sáu đòn mới thủng.

Trước khi đến Vạn Thọ thành, gã đã biết vì Linh Thú cung không quản chặt nên tu sĩ trong thành đều hung hãn, dã man. Chỉ qua bề ngoài cũng thấy, kiến trúc trong Vạn Thọ thành không cần đẹp, chỉ cần chắc chắn là được, nhiều công trình chỉ là chất Vạn thọ thạch lại, không có trang trí gì. Ngụy Tác nhìn ngắc hồi lâu cũng không thấy công trình nào đẹp, khiến gã hoài nghi có phải xây dựng đẹp nhưng để hư hại có khi không bằng xấu nhưng chắc chắn.

Tu sĩ chi thành khác đều đẹp đẽ, tiên khí phiêu diêu còn Vạn Thọ thành tạo cho người ta cảm giác về khí tức man hoang dã man.

Đặc sắc nhất không phải kiến trúc mà Vạn Thọ thành không cấm tu sĩ mang theo yêu thú hoạt động, ở đâu cũng thấy tu sĩ cùng yêu thú nghênh ngang đi lại.

Cả thành trì, trước nhưng nơi trông như thương điểm, phường đều sừng sững trụ đồng có phù văn, vòng đồng và dây xích, trông như để cho các tu sĩ vào trong tạm thời an trí yêu thú thể hình to lớn, không thể cho vào nô thú đại.

Ngụy Tác đi dạo rất thư thái.

Nơi này phong cách hoang dã, phổ thông tu sĩ không thích ở lâu, nên trong các tu sĩ gặp trên đường, đến năm, sáu phần mười trông như hung thần ác sát. Gã cũng gặp được không ít yêu thú lạ lùng, thậm chí trước một gian tiệm còn thấy một con Linh ảo hồ có thể dùng ảo quang ngưng thành các hình dạng, thậm chí là nữ tu.

Gã không nén được định mua ảo quang tam cấp cao giai yêu thú đó.

Đối địch thì yêu thú này không có tác dụng gì nhưng Linh ảo hồ sở trường ngưng hình ảnh đã thấy thành hình lập thể. Ngụy Tác chợt nhận nghĩ rằng, nếu để Linh ảo hồ nhìn thấy quyền tranh cãi lộ của gã thì quang ảnh lập thể ngưng thành sẽ như thật, rất thích mắt.

Có điều gã chưa kịp mua thì Linh ảo hồ đã được một tu sĩ móc linh thạch ra mua mất. Tu sĩ này có lẽ không nghĩ “sâu” như gã, thông thường tu sĩ mua ảo quang yêu thú đều muốn lợi dụng ảo quang để mê hoặc đề giai yêu thú, hỗ trợ khi săn yêu thú kiếm linh thạch dụng.

Ngụy Tác đi dạo trong Vạn Thọ thành rồi như bị hấp dẫn, đi vào một phường thị ở tập thị trước mặt.

Nếu từ trên tầng không Vạn Thọ thành nhìn xuống thì sẽ phát hiện đây là tập thị lớn nhất trong thành, có chừng năm, sáu trăm tiệm. Phường thị thu hút ánh mắt gã là chỗ lớn nhất trong đó.

Phường thị này chiếm diện tích chừng hơn mười lần một tiệm bình thường, những từ bề ngoài nhìn vào lại rất đơn giản. Bên ngoài là những cây cột vuông do Vạn thọ thạch đẽo gọt thành, chỉ dùng gỗ rào quanh, trên nóc là da yêu thú xanh biếc che phủ.

Phường thị đang náo nhiệt, có không ít tu sĩ, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng thú gầm.

Cách phường thị chừng hai trăm trượng, Ngụy Tác đột nhiên dừng lại.

Gã ngoái nhìn vào một gian phòng tối tăm ở bên trái, âm một tiếng, nơi có vẻ chuyên bán da yêu thú và nguyên liệu luyện khí tràn ra xích hắc sắc khí lãng, còn mang theo cả kim sắc hỏa tinh.

Sóng khí tràn ra, một tu sĩ bỏ nhào xuống vệ đường.

Trong gian phong vang lên tiếng quát. “Bằng vào ngươi, tu luyện thêm mười năm nữa hẵng huênh hoang trước mặt ta.” Một tu sĩ râu quai nón mặc xích hồng sắc pháp y hung hãn xuất hiện ở cửa tiệm, khinh bỉ liếc tu sĩ dưới đất, đoạn cười lạnh thần nhiên đi vào, bắt đầu mua bán.

Hồi bào tu sĩ thủ ngã dưới đất ôm ngực bò dậy, trông chừng bốn mươi tuổi, ngực thũng một lỗ nhỏ, máu chảy ào ào. Bò dậy xong, y không nói gì, móc ra mấy viên đan dược nuốt nhanh rồi mắt ánh lên hung hãn, bỏ đi ngay.

“Xem ra thành phong Vạn Thọ thành đúng là dã man, là chỗ tu sĩ tụ tập.” Thấy tu sĩ chung quanh quá quen với xung đột, Ngụy Tác không nén được lắc đầu, lẩm bẩm.

“Ồnh!”

Ngụy Tác lắc đầu, định tiếp tục đến phường thị mà gã hiểu kỳ thì hỏa quang đột nhiên bùng lên ở góc đường bên phải.

Nhìn hỏa quang thò ra như cái lưỡi, Ngụy Tác không nén được mỉm cười.

Hóa ra vì nhân thú hỗn tạp, so với tu sĩ chi thành khác, Vạn Thọ thành chỉ có thể hình dung bằng hai chữ bẩn thỉu. Trừ nước dãi và thể dịch của yêu thú cỡ lớn thì trên đường trong thành thường có phân yêu thú. Có tu sĩ thích thì thuận tay phát một đạo thuật pháp đốt thành tro, không thích thì coi như không nhìn thấy, chỉ cần mình không giẫm phải là được.

Tu sĩ Vạn Thọ thành có lúc phải chịu đựng mùi yêu thú và phải dọn dẹp miễn phí. Hiện tại tu sĩ đó thì phát hỏa hệ thuật pháp, đốt tan đồng phân yêu thú.

Ngụy Tác từng thấy trên đường trước mấy phường thị lớn có đồng phân kiểu đó, tu sĩ đi qua đều phát một đạo thuật pháp dọn sạch, giờ lại thấy thì gã không kinh ngạc nữa.

“À!”

Đột nhiên, Ngụy Tác ngẩn người.

Trên góc đường, hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi thì triển một đạo hỏa hệ thuật pháp, Ngụy Tác nhìn nghiêng chỉ thấy rất quen mặt, hình như gặp ở đâu rồi nhưng nhất thời không nhớ ra.

“Bảo bối, bảo bối của ta! Người lại đốt sạch đồng bảo bối của Bảo thạch địa long!” Một giọng nói âm ỉ từ gian hàng cạnh đó vang lên.

Một trung niên tu sĩ mặc hắc sắc pháp bào, mặt mũi sần nghiêng răng nghiêng lợi quát một hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi.

“Tiền bối đang nói với tại hạ? Cái gì mà bảo bối của Bảo thạch địa long?” Hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi không hiểu mô tê gì.

Ngụy Tác nhú mày, hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi tạo cho gã cảm giác quen thuộc, chắc đã gặp ở đâu đó.

“Người định cho qua?” Trung niên tu sĩ nổi giận chỉ xuống đất, “Người đốt hết phân Bảo thạch địa long, tính sao bây giờ!”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

443. Chương 443: Táo Bón Nặng Lắm Rồi

“Phân của Bảo thạch địa long? Các hạ bảo bảo bối là phân?” Hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi ngẩn ra.

“Thừa lời! Người đốt bảo bối rồi, nên làm sao đây.” Hắc bào trung niên tu sĩ nổi giận.

Mắt Ngụy Tác ánh lên, bình tĩnh như thường đi đến chỗ hai người.

Hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi tắt tiếng, tựa hồ cho rằng đầu óc hắc bào trung niên tu sĩ có vấn đề.

“Đồng bảo bối này ta bỏ ra năm trăm hạ phẩm linh thạch mới mua được.” Hắc bào tu sĩ khước gằn giọng, “Người không trả năm trăm hạ phẩm linh thạch cấp thì ta không khách khí.”

“Năm trăm hạ phẩm linh thạch?” Hắc bào trung niên tu sĩ nói vậy, hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi tỏ vẻ giận dữ, “Vật các hạ mua, sao lại để giữa đường?”

“Mỗ đang cùng vị đạo hữu này mua một thứ, không kịp thu bảo bối lại.” Hắc bào trung niên tu sĩ cười lạnh.
“Đúng thế, việc này mỗ xin làm chứng.” Một tu sĩ áp xám béo ú đứng cạnh hắc bào trung niên tu sĩ gật đầu.

Hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi mặt thoát xanh thoát trắng, trầm giọng: “Dù các hạ nói đúng thì cũng do các hạ không thu lại, để ở giữa đường. Một đồng phân mà đòi năm trăm hạ phẩm linh thạch, hình như hơi quá?”

“Thế nào, người tưởng ta nói dối?” Hắc bào trung niên tu sĩ sầm mặt, cười lạnh: “Đồng bảo bối này đối với người khác vô dụng nhưng với ta thì khác.”

Hắc bào trung niên tu sĩ vỗ lên một nô thú đại trên eo.

Hoàng quang lóe lên, một con thanh sắc sơn dương lưng có mấy cái gai nhọn, phong linh khí tức cực nồng xuất hiện.

“Thanh cương linh dương?” Thấy yêu thú trông khá giống phổ thông sơn dương, hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi hơi biến sắc.

“Tiểu tử, người đã biết là Thanh cương linh dương thì biết phân Bảo thạch địa long đối với Thanh cương linh dương cũng như linh đan, có thể tăng trưởng thực lực chứ nhỉ?” Hắc bào trung niên tu sĩ mặt mũi lạnh tanh bảo hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi.

“Thế nào, không định bồi thường hả? Chư vị đạo hữu, làm chứng hộ.” Thấy hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi nhất thời không nói gì, hắc bào trung niên tu sĩ cười lạnh, tiếp lời.

“Thế nào, lẽ nào tại Vạn Thọ thành còn có kẻ bá đạ như thế, phá hoại bảo bối rồi không bồi thường?” Ba tu sĩ quanh đó bước lên, sầm mặt vây lấy hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi.

Hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi cúi đầu giận dữ, lấy linh thạch đại ra.

“Đạo hữu, việc này có phần bất công.” Thấy hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi định nín nhịn móc ra năm trăm linh thạch, thì Ngụy Tác bình tĩnh như thường xem nhiệt náo chợt cười hắc hắc, gõ gõ bạch ngọc phiến, nói.

“Bất công?” Hắc bào trung niên tu sĩ mắt lóe lên lệ quang, quay lại thấy một thanh niên cầm bạch ngọc phiến, mặt thúy lục sắc pháp y, mặt mũi hơi nhợt nhạt.

Giết người đền mạng, nợ thì trả tiền, ta không thấy việc gì bất công cả.” Hắc bào trung niên tu sĩ nhìn gã với vẻ uy hiếp. Ba tu sĩ kia cũng nheo mắt, ra vẻ tiểu tử người nên hiểu không được nhúng mũi vào đây.

“Đâu có, việc này quá bất công.” Ngụy Tác không thèm nhìn ai, nói thật thà.

“Để mỗ xem bất công chỗ nào.” Hắc bào trung niên tu sĩ cười lạnh.

“Năm trăm hạ phẩm linh thạch sao đủ được.” Ngụy Tác nghiêm túc, “phân Bảo thạch địa long với Thanh cương linh dương ít nhất cũng giá trị tám trăm hạ phẩm linh thạch. Với tu sĩ có linh dương mà gặp thì tốn bao nhiêu linh thạch cũng mua. Trước đây mỗ gặp tu sĩ có Thanh cương linh dương tìm được phân Bảo thạch địa long thì thường phải trả tám trăm hạ phẩm linh thạch. Nên biết phân này không phải cứ thích mua là mua được.”

“Gì hả!” Ngụy Tác nói vậy, hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi vốn nhìn gã đầy cảm kích càng trở nên nhăn nhó.

“Đạo hữu nói đúng, phân này không phải muốn mua là được.” Hắc bào trung niên tu sĩ thấy Ngụy Tác nói vậy, giãn hân sắc mặt: “Bất tại hạ không phải người quá đáng, năm trăm hạ phẩm linh thạch là xong.”

Hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi không nói gì, lấy ra năm trăm hạ phẩm linh thạch.

“Đợi đã. Mỗ chưa nói xong.” Ngụy Tác dùng bạch ngọc phiến ngăn hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi đừng vội giao linh thạch cho hắc bào trung niên tu sĩ. “Nếu đúng là phân Bảo thạch địa long thì đạo hữu đòi năm trăm linh thạch đích xác không có gì phải nói, chỉ có điều đạo hữu nhầm rồi, đó tựa hồ không phải phân Bảo thạch địa long.”

“Không phải phân Bảo thạch địa long?” Hắc bào trung niên tu sĩ và hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi ngẩn người. Hắc bào trung niên tu sĩ sầm mặt, “Vừa nãy chư vị đạo hữu đều nhìn rõ đồng phân đó lấp lánh lam quang, không phải phân Bảo thạch địa long thì là gì? Lẽ nào đạo bảo mỗ nói ngoa?”

“VẬY HẢ?” NGUY TÁC CƯỜI HA HẢ, “VỊ ĐẠO HỮU NÀY, NẾU MỖ NHỚ KHÔNG NHẦM, BẢO THẠCH ĐỊA LONG THÀNH NIÊN GIỐNG NHƯ CON GIUN, CHỈ LÀ TRÊN MÌNH CÓ U LỒI TRONG SUỐT NHƯ BẢO THẠCH, LÀ TƯ CẤP TRUNG GIAI YÊU THÚ NHƯNG THẬP PHẦN HÂN HỮU. THỂ HÌNH CHỈ CHỪNG MỘT THƯỚC, LỚN CỠ TAY TRẺ CON, TRỪ BẢO THẠCH ĐỊA LONG NÀY CHẮC KHÔNG CÒN GIỐNG THỨ HAI CHỨ NHỈ?”

“Thừa lời, Bảo thạch địa long là yêu thú thể nào, cả Vạn Thọ thành có ai không biết. Bảo thạch địa long đương nhiên chỉ có một loại.” Hắc bào trung niên tu sĩ cười lạnh, “Các hạ định khoe kiến thức? Nếu không có việc gì nữa thì đi ngay, không thì mỗ không có hứng nói vớ vẩn.”

“Bảo thạch địa long đó, móng còn to hơn người, tảo bón lắm rồi.” Hắc bào trung niên tu sĩ nói vậy, NGUY TÁC CƯỜI HA HẢ, CHỈ XUỐNG ĐẤT, “KHÔNG THÌ THÂN THỂ BẢO THẠCH ĐỊA LONG CHỈ BẰNG TAY TRẺ CON, SAO PHÂN LẠI BẰNG TAY NGƯỜI LỚN.”

“Ha ha!” Nhìn vào hướng NGUY TÁC CHỈ, NGAY CẢ HOÀNG SAM TU SĨ TRẺ TUỔI SẮC MẶT KHÓ COI CŨNG KHÔNG NÉN ĐƯỢC CƯỜI THÀNH TIẾNG.

Hóa ra “bảo bối” đó tuy bị một đạo hỏa hệ thuật pháp đốt thành tro nhưng mặt đất còn dấu. “Bảo bối” màu lam thì không sai nhưng, hắc bào trung niên tu sĩ không nói mò nhưng từ dấu vết thì đều to như tay người lớn. Một yêu thú lớn cỡ tay trẻ con mà thải ra thứ to hơn mình nhiều thì bản lĩnh còn hơn cả tu sĩ Kim đan ngũ trọng.

“NGƯỜI!” HẮC BÀO TRUNG NIÊN TU SĨ NGẮN RA, QUYẾT ĐỊNH TRỞ MẶT, SẮC MẶT ÂM TRẦM, “TIỂU TỬ, XEM RA CỐ Ý GIỎI TRÒ VỚI TA HẢ.”

“Hôm nay hơi nóng, không biết dùng vật này tạo gió thì có mát hơn không, hay là dùng vật này tạo nước? Có khí dùng băng hệ lại càng thoái mái.” NGUY TÁC NHƯ KHÔNG NGHE THẤY, VỪA LẮM BẮM VỪA LẤY RA TỪNG MÓN.

“...” HẮC BÀO TRUNG NIÊN TU SĨ VÀ MẤY TU SĨ QUANH ĐÓ NHỘT NHẬT MẶT MÀY.

NGUY TÁC LẤY RA TOÀN LÀ LINH GIAI THƯỢNG PHẨM PHÁP BẢO. GÃ LẤY TỪ NẠP BẢO NANG RA PHÁP BẢO TIẾN CÔNG NĂM LINH GIAI THƯỢNG PHẨM, BA PHÁP BẢO PHÒNG NGỰ.

Linh giai thượng phẩm pháp bảo, với tu sĩ Phân niệm cảnh tứ ngũ trọng cũng đáng coi trọng, nói gì đến tu sĩ Phân niệm nhất trọng, Chu thiên tứ trọng, ngũ trọng. Hà huống NGUY TÁC LẤY RA NHIỀU NHƯ THẾ, NẾU GIAO ĐẦU, CHỈ CẦN GÃ DÙNG MỘT NỬA LÀ ĐỦ ĐỐI PHÓ CẢ TOÁN.

“A? CÁC HẠ NÓI GÌ? TRỜI NÓNG NÊN MỖ KHÔNG CHÚ Ý.” LẤY TỪ NẠP BẢO NANG RA CẢ MƠ PHÁP BẢO, NGUY TÁC NHƯ VỪA KHÔNG THẤY HẮC BÀO TRUNG NIÊN TU SĨ UY HIẾP, LẠI HỎI.

“A. KHÔNG CÓ GÌ, CÓ LẼ TẠI HẠ BỊ LỪA, KẼ ĐÓ ĐƯA CHO TẠI HẠ KHÔNG PHẢI PHÂN BẢO THẠCH ĐỊA LONG, TẠI HẠ SẼ TÌM TÊN LỪA ĐẢO ĐÓ TÍNH SỔ.” HẮC BÀO TRUNG NIÊN TU SĨ BUÔNG RA MỘT CÂU VÔ SĨ RỒI BỎ CHẠY.

“BỌN TẠI HẠ GIÚP CÁC HẠ TÍNH NỢ!” MẤY TU SĨ KHÁC VỘI CHẠY THEO.

“Ha ha!” HOÀNG SAM TU SĨ TRẺ TUỔI LẠI BẬT CƯỜI. ĐOẠN HÀNH LỄ VỚI NGUY TÁC: “ĐA TẠ TIỀN BỐI XUẤT THỦ TƯƠNG TRỢ.”

“BẮT TẮT KHÁCH KHÍ.” NGUY TÁC MỈM CƯỜI, LẤY MỘT MÓN PHÁP BẢO TIẾN CÔNG LINH GIAI THƯỢNG PHẨM HÒA MỘT MÓN PHÁP BẢO PHÒNG NGỰ LINH GIAI THƯỢNG PHẨM, ĐƯA CHO HOÀNG SAM TU SĨ TRẺ TUỔI.

“Tiền bối, thế là thế nào?” HOÀNG SAM TU SĨ TRẺ TUỔI NGẮN NGƯỜI.

“Nếu mỗ không nhầm, các hạ tên Trương Phong Dực.” NGUY TÁC MỈM CƯỜI, BẢO HOÀNG SAM TU SĨ TRẺ TUỔI: “CÓ LẼ CÁC HẠ KHÔNG NHỚ MỖ NHƯNG MẤY NĂM TRƯỚC TỪNG GIÚP TẠI HẠ. HAI THỨ NÀY COI NHƯ LỄ VẬT CẢM TẠ.”

“Giúp đỡ từ mấy năm trước?” HOÀNG SAM TU SĨ TRẺ TUỔI NGẮN NGƯỜI, NGHI HOẶC.

“Đằng nào cũng chỉ hai thứ, các hạ nhận đi, nếu có thời gian, mỗ sẽ nói kỹ.” NGUY TÁC CƯỜI BẢO.

“Tại hạ xin nhận.” HOÀNG SAM TU SĨ TRẺ TUỔI DO DỰ MỘT CHỐC, THU HAI PHÁP BẢO, TỎ VẼ KHÓ XỬ, “TẠI HẠ CÓ VIỆC GẤP PHẢI ĐI...”

“Vậy thì, Trương đạo hữu cứ đi trước. Sau này có duyên gặp lại, chúng ta trò chuyện sau.” Ngụy Tác vòng tay.

“Không biết đạo hữu xưng hô thế nào?” Hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi quay đi, nhưng chợt nhớ ra, quay lại hỏi.

“Tại hạ Quý Lý”, Ngụy Tác mắt lóe lên.

“Quý đạo hữu, tại hạ nhớ rồi, lần tới tuyệt đối không quên.” Nói đoạn hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi đi ngay.

“Không ngờ tại địa phương này gặp được y.” Nhìn theo hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi, Ngụy Tác không nén được mỉm cười.

Gã nghĩ mãi mới ra từng gặp đối phương ở đâu.

Lúc xưa gã đến Thất Tinh thành, thấy Tâm Hữu Lan thì y đã nhắc nhở đừng nhìn thẳng, bằng không sẽ chọc giận Tâm Hữu Lan. Lúc đó y bảo mình tên Trương Phong Dực, Ngụy Tác tưởng y cũng như mình, chỉ dùng tên giả, nhưng sau đó nghe mấy tu sĩ khác gọi y như thế thì mới biết là tên thật. Y thập phần chân thành, để lại ấn tượng rất sâu cho gã.

Lúc đó y nhắc nhở Ngụy Tác đừng nhìn Tâm Hữu Lan, đương nhiên chỉ là việc thoáng qua nên không nhớ, chỉ là việc này đối với Ngụy Tác lại không nhỏ, bởi nếu thật sự chọc giận Tâm Hữu Lan, chưa biết chừng Ngụy Tác sẽ gặp phiền hà, không có tu vi như hiện giờ.

Ngụy Tác cho rằng y đáng để kết giao, nên khi có nhiều linh giai pháp bảo, coi y là bằng hữu thì gã cực kỳ xa xỉ tặng liền hai linh giai thượng phẩm pháp bảo.

Đối với Ngụy Tác vốn không có nhiều bằng hữu thì gặp một người quen có hảo cảm là việc rất vui mừng.

Hôm đó tại Thất Tinh thành gặp Trương Phong Dực, gã chỉ có tu vi Chu thiên tam trọng, Trương Phong Dực bắt qumới Chu thiên lưỡng trọng, lần này gặp lại, Trương Phong Dực đã có tu vi Chu thiên ngũ trọng, tốc độ tu luyện không chậm tí nào.

Lại mỉm cười nhớ lại việc trong Thất Tinh thành hôm đó, Ngụy Tác lại đi về phía phường thị.

...

“Xem ra y không phải tu sĩ thông thường, có nhiều linh giai thượng phẩm pháp bảo như thế! Cho ta liền hai món.”

“Ta tùy nhìn mặt một đệ tử mới vào mà luyện chế Hỗn nguyên diện cụ, đệ tử đó tựa hồ tên Trương Phong Dực, xem ra y là bạn cũ của Trương Phong Dực. Bất quá để tránh bị phát hiện thì tan nên đi thật nhanh.”

Ngụy Tác không biết rằng hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi vội vàng rời tập thị đến một truyền tông pháp trận trong Linh Thú thành nộp phí dụng rồi xuất hiện trong truyền tông pháp trận của Thiên Cơ thành gần đó nhất. Lúc hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi lẩm bẩm, thanh âm đã đổi, không phải là nam mà là giọng nữ rất ngọt ngào.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

444. Chương 444: Vết Nứt Thiên Khung

Đi nhanh qua mấy đường phố, hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi dừng lại trong một ngõ nhỏ.

Hai tay rực lên lam sắc quang hoa nhàn nhạt, vuốt lên mặt, cỡi một tấm mặt nạ mỏng như cánh ve xuống.

Tấm mặt nạ đặc biệt này màu trắng, mềm xèo, ướt nhẹp, như mỡ dưới da cá, một mặt có khoa đầu phù văn.

Trừ tấm mặt nạ, hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi khẽ vẩy tay, lam sắc quang hoa lóe lên, tấm mặt nạ mà tu vi và thần thức của Ngụy Tác cũng không nhận ra hóa thành tro tàn, tan biến vô ảnh vô tung.

Tiếp đó, hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi lấy ra một tấm mặt nạ tương tự, mặt nạ được biến thành hoàn toàn trong suốt rồi dính lên mặt nàng.

Diện mạo của hoàng sam tu sĩ trẻ tuổi lại là một tuyệt sắc nữ tu mặt hoa da phấn, xinh đẹp không kém gì Cơ Nhã.

Đeo mặt nạ lên, nữ tu biến thành một nam tu mặt rỗ.

Mặt nạ của nữ tu cực kỳ huyền diệu, không thể nào nhận ra nàng đang đeo mặt nạ. Vừa đeo lên là khí tức cũng thay đổi, biến thành một tu sĩ Phân niệm lương trọng, khí tức công pháp cũng khác hẳn.

Mặt nạ này có công hiệu triệt để cải biến khí tức củ tu sĩ.

Dù Ngụy Tác gặp bây giờ cũng không nhận ra nữ tu là “Trương Phong Dực”. Gã luyện Vọng khí thuật còn không nhận ra thì tu sĩ khác càng không thể.

“Chỗ phân này không phải cứ muốn mua là có bán... Xem ra Bảo thạch địa long táo bón nặng lắm rồi...”

Nữ tu biến đổi xong thì khẽ nói rồi nở nụ cười vừa ý. Hiển nhiên nàng đang nhớ lại đoạn đối thoại giữa Ngụy Tác và hắc bào trung niên tu sĩ.

“Chắc y cũng dùng dịch dung đan được, đó mới là diện mục của y.”

Cổ nén nụ cười, nữ tu liếc quanh, xác định không có ai thì vung tay, thủy quang trong veo dâng lên, không ngừng biến hóa, mục quang nàng ta cũng không ngừng lấp lóe, tựa hồ thủy quang có thể thay đổi hình dạng theo suy nghĩ của nàng ta.

Kinh ngạc là chỉ mấy giây sau, thủy quang trong suốt lại ngưng thành diện mục một nam tu giống Ngụy Tác mấy phần!

Rõ ràng, tuyệt sắc nữ tu này còn luyện thuật pháp nhìn thấu dịch dung thuật của đối phương.

“Ta đang không có pháp bảo gì, y cho ngay hai món này, ngày sau có cơ hội sẽ cảm tạ.” Khẽ nói đoạn nữ tu lại to vẻ ưu sầu nhún chân lướt khỏi con ngõ.

...

“Bán cả yêu thú thành niên, phường thị này là một tại Thiên Huyền đại lục nam bộ.”

Ngụy Tác đang đứng trong một phường thị rất rộng, khiến gã hứng thú, nhưng bề ngoài cực kỳ đơn giản.

Phường thị này chuyên bán các loại yêu thú còn sống, phần lớn là yêu thú thành niên.

Trong gian phường thị có hơn trăm cái lồng, mỗi lồng đựng một hoặc mấy yêu thú.

Những yêu thú này đều hoang dã, trên mình còn đã tính đặc hữu và những vết thương đã bị từ lâu. Lồng nhốt chỉ bằng gỗ thường, bên trong bố trí thanh sắc đồng trụ có dây xích khắc đầy phù văn, yêu thú bị trói thì thần thông bị chế trụ, chỉ có thể đi lại chứ không thể động dụng thuật pháp.

Trong phường thị có rất nhiều tu sĩ, những yêu thú cũng được tự do, ăn uống bài tiết đều một chỗ nên mấy cái lồng không khác gì chuồng lợn, mùi khó ngửi bốc lên nồng nặc, trong phường thị còn bẩn hơn bên ngoài.

Ngụy Tác đi vào, không hề có ai tiếp đón, xem ra tu sĩ vào đây đều tự xem xét, thích yêu thú nào thì gọi điểm viên đến giao dịch.

Bình thường gã sẽ không có hứng ở lại lâu một nơi thế này vì tuy trong phường thị có gần trăm loại yêu thú nhưng cao nhất chỉ là ngũ cấp đệ giai. Yêu thú cỡ này đối với hữu Phệ tâm trùng và Ngụy Tác đương nhiên không có tác dụng gì.

Gã không vội rời đi ngay mà đi quanh xem xét.

Chốc sau, Ngụy Tác mua một hỏa hồng sắc tiểu thú trông như chuột rồi rời khỏi phường thị bẩn thỉu, khó ngửi đó.

Lúc gã rời đi, ở một nơi tại thình không cực bắc Thiên Huyền đại lục, có hai tu sĩ không liên quan gì đến gã đang lướt về phía Thiên khung.

Hai tu sĩ này, một mặc quất hoàng sắc pháp y, theo phù văn như tiểu kiếm, chừng bốn mươi tuổi, mặt mày nhẵn nhụi, người còn lại mặc hôi sắc pháp y có phù văn như đồng tiền, chừng ba mươi tuổi, mặt dài ngoằng, lưng đeo ô sao phi kiếm, rõ ràng là kiếm tu tu luyện phi kiếm pháp quyết.

Cả hai đều tu vi không thấp, bạch diện trung niên tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng, kiếm tu mặc hôi sắc pháp y cũng vậy. Cả hai đứng trên phi độn pháp bảo tử ngọc hồ lô do bạch diện trung niên tu sĩ điều khiển, lướt đến Thiên khung gần đó, chắc cùng ra bên ngoài Thiên khung rèn luyện, sẵn yêu thú hoặc hái thiên tài địa bảo.

Sau lưng hai tu sĩ loáng thoáng thấy bóng một tòa tu sĩ chi thành xây theo ngọn núi, còn ở phía đông, cách chừng một nghìn năm trăm dặm, trên một điểm của Thiên khung có lam hắc sắc quang hoa cực kỳ đặc biệt như đang vá Thiên khung.

Lam hắc sắc quang hoa được nhìn rõ từ ngoài nghìn dặm, dài quá mấy trăm trượng, rộng ít nhất cũng mười mấy trượng.

Quanh lam hắc sắc quang hoa liên tục có độn quang lóe lên, tựa hồ có tu sĩ tuần tra.

Nếu Ngụy Tác đến đây khẳng định sẽ dừng lại, thậm chí ra xem lam hắc sắc quang hoa, nhưng gã chưa từng đến đây, cũng không thấy Thiên khung tỏa nhũ bạch sắc linh quang nhàn nhạt lại có lam hắc sắc quang hoa quỷ dị như thế. Hai tu sĩ này liếc nhìn nơi đó, không hề tỏ vẻ kinh ngạc, rõ ràng biết vì sao có một đạo quang hoa này.

Chừng sau một tuần hương, hai tu sĩ Phân niệm cảnh tiện cách Thiên khung thông thiên tiếp địa chừng trăm trượng.

Bạch diện trung niên tu sĩ điều khiển tử ngọc hồ lô hạ bớt độn tốc, sắc mặt hai tu sĩ tỏ vẻ ngưng trọng và kính sợ.

Rõ ràng dù là tu sĩ nào, trước uy lực của Thiên khung đều phải khuất phục.

Hơi ngừng lại như kính ngưỡng Thiên khung chỉ uy, tử ngọc hồ lô lại rục rục quang xem ra định vượt ra ngoài Thiên khung.

Nhưng lướt đi chưa đầy mười trượng trượng, tử ngọc hồ lô dừng lại.

“Diệp đạo hữu, đây là...?” Đồng thời, trung niên bạch diện tu sĩ hơi ngừng thở, kinh hãi nhìn hôi sam kiếm tu.

Cả hai đối diện Thiên khung, một điểm xích hồng sắc quang điểm với tốc độ kinh nhân lớn vụt lên, chỉ hai tích tắc đã trở thành một dải sáng khổng lồ và uy năng kinh ngân va vào Thiên khung.

“Chát!”

Tầng không dưới chân trung niên bạch diện tu sĩ và hôi sam kiếm tu rung động, tử ngọc hồ lô rung theo.

Thiên khung lóe lên quang hoa, tựa hồ không hề hấn gì, xích hồng sắc quang hoa bắn lại với tốc độ kinh nhân. “Oành!” Xích hồng sắc quang hoa bị vật gì đó ngăn lại, nổ tung bên ngoài Thiên khung.

Xích hồng sắc quang hoa bùng lên, vô số đạo quang diễm rục rờ va vào Thiên khung.

Vô số hắc ảnh, ầm ầm ước ước hiện lên bên ngoài Thiên khung.

“Lẽ nào...” Hôi sam kiếm tu đột nhiên nhớ ra, sắc mặt không còn hạt máu.

“A!” Trung niên bạch diện tu sĩ thấy hôi sam kiếm tu biến sắc thì như hiểu ra, kinh hãi kêu lên, quay ngược tử ngọc hồ lô, chạy như điên theo lối đã đi.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” “Chát!”

Sau lưng hai người Thiên khung bất động, tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên không ngừng.

“Cách!”

Nhìn thì các loại quang hoa, quang điểm từ bên ngoài xung kích không khiến Thiên khung hề hấn gì, nhưng lúc này Thiên khung ở đây như có biến đổi về chất, có một đoạn linh quang đột nhiên mong dần rồi xuất hiện thủy tinh quang văn.

Trên Thiên khung, một chỗ rộng chừng sáu, bảy mươi trượng, rộng năm, sáu trượng mờ hẳn linh quang, đột linh quang tan biến hết!

Thiên khung thông thiên tiếp địa này đột nhiên xuất hiện một vết nứt!

“A!”

Hai tu kinh hãi kêu lên thảm thiết, rục lên quang hoa, bị vô số quang điểm nhấn chìm!

Các loại yêu thú như dòng suối lao vào!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

445. Chương 445: Ngôi Thành Quan Trọng Ở Cực Bắc

Yêu khí ngút trời phun tràn.

Xích hồng sắc quang hoa chói lòa va vào vết nứt để yêu thú dày đặc “chen” vào.

Xích hồng sắc quang hoa bao trùm một con hỏa phượng hơn năm trượng!

Khí tức của hỏa phượng thậm chí còn đáng sợ hơn tu sĩ Kim đan nhất trọng, lưỡng trọng. Ngực nó có một vết cháy đen, tựa hồ bị uy năng Thiên khung phản kích nên thụ thương không nhẹ.

Hỏa phượng yêu thú không thấp hơn thất cấp trung giai xuyên qua Thiên khung thì hắc sắc yêu khí hùng hậu tràn vào theo.

Phát ra hắc sắc yêu khí là một hắc sắc cự viên, đầu lồm xuống, ngực có hoàng sắc hoa văn đặc biệt.

Khí tức trên mình hắc sắc cự viên hoàn toàn không kém gì hỏa phượng, trông nó cực kỳ hung thần ác sát, mắt ánh lên hoàng quang, tính khí cũng không tốt hơn hỏa phượng, hai tay vung loạn xạ khiến mọi yêu thú dám đến gần nó năm trượng bị hắc quang trực tiếp đánh tan xác.

Hai con yêu thú phẩm giai cực cao lần lượt lọt vào, trong tu sĩ chỉ thành cách mấy nghìn dặm dấy lên độn quang.

Đầu tiên là mấy trăm đạo, càng về sau càng nhiều, thành nghìn vạn đạo, khiến tu sĩ trong thành bị triệt để kinh động, đổ xô đến.

Yêu thú không ngừng tràn vào như dòng suối, thoáng sau đã đến mấy nghìn con.

Đàn yêu thú, kể cả hỏa phượng và hắc sắc cự viên không chạy tứ tán mà đổ vào tu sĩ thành trì.

Trong số độn quang từ tu sĩ chỉ thành có một đạo vàng mà một đạo trắng vượt trội, tốc độ hơn xa, cùng rục lên uy áp kinh nhân, phía trên độn quang bị linh khí dao động khiến cho liên tục biến đổi.

Bạch sắc độn quang là một hôi bào lão giả, mặt mũi đoan chính uy nghiêm, mắt có điện mang, mái tóc bạc không ngừng lấp lánh thanh quang, cũng là Kim đan kỳ đại tu sĩ, bạch sắc linh khí ngưng thành hình con tằm, rất đặc biệt.

Hoàng sắc độn quang còn lại là một đạo sĩ lùn chỉ cỡ nam đồng năm, sáu tuổi. Lam bào đạo sĩ này cũng là Kim đan kỳ đại tu sĩ, phát ra linh khí cùng màu tím như Ngụy Tác, độn do hoàng sắc tiểu chu dưới chân dấy lên. Có điều tử sắc linh khí ngưng thành một tấm bát quái pháp kính. Gã lùn này mi thanh mục tú,

mặt mũi như trẻ con mấy tuổi, chỉ là nhân thần thập phần lẳng lẹ, thâm trầm, rõ ràng vì công pháp nên mới có dung mạo này, tuổi tác thật thì không hề ít.

“Thiên khung lại nứt một vết! Trong mười năm nay, vết thứ tư rồi, còn cách vết cũ quá gần!”

“Thanh đạo hữu, để mỗ hộ pháp, mau bày Bể pháp hàn quang trận.”

Hai Kim đan tu sĩ dẫn đầu lao về phía đàn yêu thú cuộn cuộn yêu khí, không ngừng trò chuyện.

“Vết nứt này không biết lớn cỡ nào...”

“Thanh đạo hữu, có thể cho mượn Long ngâm bảo âm chung chăng?”

Hồi bào lão giả uy nghiêm được đạo sĩ lùn gọi là Thanh đạo hữu hiện rõ thần sắc kinh hãi, toàn nói đến việc Thiên khung thủng một lỗ. Đạo sĩ lùn mặt mũi như nam đồng năm, sáu tuổi lại trầm tĩnh như nước, nói về việc nghênh chiến yêu thú.

Hồi bào lão giả uy nghiêm trông có vẻ sợ hãi, không ra thế nào cả.

Thực tế bất kỳ tu sĩ Thiên Huyền đại lục bắc bộ nào thấy hồi bào lão giả thì đều kính sợ, không dám khinh thị.

Lão giả tên Thanh Lăng Tử, phong hiệu Thiên Tầm chân nhân, đại danh鼎鼎 tại Thiên Huyền đại lục, từng giết hai tu sĩ Kim đan kỳ, bình thường vẫn nổi danh là tính cách nóng nảy.

Hiện tại Thanh Lăng Tử biểu hiện như vậy vì từng cùng đạo sĩ lùn Phượng Tiêu Nhiên, cực kỳ nổi danh ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ từng trải qua một lần Thiên khung bị nứt.

Mấy năm trước Ngụy Tác tham quan đại hội thu đồ của Huyền Phong môn thì kiến thức còn thiếu bạc, chỉ được nghe qua tu sĩ khác giới thiệu, tuy tại Thiên Huyền đại lục, nghĩ đến đại tông môn鼎鼎 nhon thì mọi tu sĩ đều nhớ đến trung bộ, những鼎鼎 cấp tông môn như Huyền Phong môn đều ở trung bộ. Thật sự thì vì Thiên Huyền đại lục trung bộ quá rộng, có hơn nghìn tu sĩ chỉ thành chứ thực lực bình quân lợi hại nhất phải là bắc bộ chứ thành.

Vì ở phía bắc, Thiên khung bao trùm cả đại lục nứt nhiều nhất, phía trong cũng có không ít yêu thú lợi hại sinh tồn, hoàn cảnh sống của tu sĩ khó khăn, kinh nghiệm đấu pháp cũng phong phú. Bắc Minh tông ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ ngang danh với Huyền Phong môn, được xếp vào thập đại tông môn, nhưng số lượng môn hạ đệ tử chỉ bằng một phần Huyền Phong môn.

Thiên Tầm chân nhân Thanh Lăng Tử và Tử Kính chân nhân Phượng Tiêu Nhiên đều là tu sĩ Thiên Dương thành, khác nhau ở chỗ Thiên Tầm chân nhân là tán tu, Tử Kính chân nhân là đại trưởng lão của Thiên Dương tông.

Thiên Dương thành là một ngôi thành quan trọng ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ, một trong thị ba thành trì ở cực bắc gần Thiên khung nhất, có thị trường giao dịch lớn nhất về da yêu thú, yêu đan và nguyên liệu luyện khí như xương cốt, là chỗ tụ tập quan trọng nhất của các tu sĩ luyện khí ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ.

Ba mươi năm trước, Thiên khung ngoài Thiên Dương thành đột nhiên xuất hiện vết nứt.

Vết nứt là nơi tử hắc sắc quang hoa lấp lánh, tử hắc sắc quang hoa là phong ấn pháp trận do các tu sĩ lợi hại của Thiên Dương thành liên thủ bố trí, bịt Thiên khung lại!

Tu sĩ chưa từng trải qua lần Thiên khung bị thủng đó vị tất sẽ thấy Thiên khung nứt có gì quan trọng, cùng lắm có thêm yêu thú tràn vào. Nhưng thật ra có nhiều yêu thú tựa hồ do cảm giác được, thậm chí có những yêu thú cảm tri đặc biệt sắc bén sẽ biết trước khi uy năng Thiên khung yếu ớt, nên sẽ có số lượng kinh nhân yêu thú tràn qua vết nứt này.

Ba mươi năm trước, tuyệt đại đa số tu sĩ Thiên Dương thành không ý thức được như thế, cũng không kịp thời tổ chức chống chọi, vá lại vết nứt Thiên khung, kết quả không biết bao nhiêu yêu thú tràn vào, nhờ tu sĩ ở các thành trì khác không ngừng thông qua truyền tông pháp trận đến cứu viện mà Thiên Dương thành và vài thành trì vẫn như bị thú triều xung kích, chết mất hơn vạn tu sĩ.

Khi ấy Thanh Lăng Tử còn tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, Phượng Tiêu Nhiên vừa ngưng thành kim đan, chưa có bao nhiêu pháp bảo lợi hại, tận mắt thấy không ít tu sĩ có thực lực ngang ngửa mất mạng.

Hiện tại những tu sĩ từng trải qua lần đó đều biết Thiên khung nứt ra thì cũng như hồng thủy, phải nhanh chóng vá lại, không thì bên ngoài Thiên khung sẽ càng lúc càng có nhiều yêu thú cảm giác được, tràn tới với số lượng càng kinh nhân, thực lực càng đáng sợ. Đối với nhiều cao giai yêu thú, nhục thân tu sĩ nhiều linh khí, thậm chí kim đan của Kim đan tu sĩ là vật đại bổ, tương đương với linh dược. Càng nhiều cao giai yêu thú tràn tới, uy thế sẽ càng như nước lũ vỡ đê, đừng nói thành trì bị hủy, tu sĩ gần đó cũng khó thoát, độn tốc của nhiều yêu thú còn hơn cả pháp bảo và thuật pháp phi độn của tu sĩ.

Thanh Lăng Tử kinh hãi đến độ tâm thần bất ổn vì số lượng vết nứt Thiên khung ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ không ít nhưng là từ bao nhiêu vạn năm tích lũy lại, còn mấy chục năm đã xuất hiện hai vết nứt trong vòng vài nghìn dặm thì lịch sử Thiên Huyền đại lục chưa từng có!

Nhưng dấu hiệu cho thấy thời gian vết nứt Thiên khung xuất hiện càng lúc càng ngắn, Thiên khung uy năng tổn hao, tựa hồ là sự thực!

“Thất sát hỏa phượng, Phệ hồn viên, Thanh đạo hữu, bày Bàng phách hàn quang trận ở đây! Đạo hữu đối phó Thất sát hỏa phượng, tại hạ nghênh đón Phệ hồn viên.”

Lướt nhanh tới, cách đàn yêu thú quần chừng ba, bốn mươi dặm, thấy rõ hỏa phượng và hắc sắc cự viên thì đạo sĩ lùn vốn trầm tĩnh cực độ cũng nhăn mặt, nói mấy câu với Thanh Lăng Tử rồi dừng lại, vung tay tế xuất một chiếc bạch sắc tiểu chung bạch vụ liễu nhiều và một viên thanh sắc châu tử cỡ nắm tay, lấy ta cả một tấm băng lam sắc ngọc phù.

Thanh Lăng Tử dừng lại, vỗ lên nạp bảo nang lấy ra một bạch sắc huyền băng băng trụ chừng ba trượng.

Thoáng sau, Thanh Lăng Tử lại lấy ra hơn trăm cây bạch sắc huyền băng băng trụ cỡ đùi người, được y điều khiển, tản ra đứng sừng sừng trước mặt.

“Bạch đạo hữu đến rồi.”

Đồng thời, hai Kim đan tu sĩ cảm giác được, liếc về phía bắc, nhẹ lòng hẳn.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

446. Chương 446: Thăm Dò Thượng Cổ Động Phủ

Sau lưng Thiên Tàm chân nhân Thanh Lăng Tử và Tử Kính chân nhân Phượng Tiêu Nhiên dày đặc tu sĩ độn quang, có một dải cầu vòng phi độn với tốc độ gấp hai, ba lần, uy thế thập phần kinh nhân.

Nhìn kỹ thì cầu vòng là một đạo bạch sắc kiếm quang, qua thần sắc Thanh Lăng Tử và Phượng Tiêu Nhiên thì đạo kiếm quang này không chỉ là kiếm tu, còn là Kim đan kỳ đại tu sĩ không kém gì họ.

Ngoài nhìn đạo kiếm quang, Thiên Tàm chân nhân Thanh Lăng Tử không dám dừng tay.

Lấy ra hơn trăm cây bạch sắc huyền băng băng trụ cắm xuống đất, từng lần chân nguyên không ngừng tràn ra, dồn vào băng trụ.

Mỗi băng trụ được chân nguyên dồn vào mười mấy tích tắc là cháy lên như ngọn nến, rùng rục bạch quang, đồng thời phát ra hàn khí băng hàn cực độ.

Mỗi băng trụ cách nhau hai, ba trượng, mỗi cây “cháy lên”, Thiên Tàm chân nhân Thanh Lăng Tử tổn hao chân nguyên thập phần kịch liệt, thở hồng hộc, lấy ra mấy viên đan dược hồi phục chân nguyên.

Bạch sắc hàn khí từ băng trụ nối nhau, khiến mấy trăm trượng quanh Thanh Lăng Tử và Phượng Tiêu Nhiên hình thành bạch sắc quang mạc, huyền băng băng trụ được che kín.

Nuốt mấy viên đan dược hồi phục chân nguyên xong, Thiên Tâm chân nhân vung tay bắt một pháp quyết, mấy chục dải bạch sắc quang hoa ngưng lại rồi ẩn xuống bạch sắc quang mạc.

Bạch sắc quang mạc dấy lên thủy tinh quang hoa, nhìn kỹ thì đã động lại vô số băng ti.

Hoàn thành bước này, đàn yêu thú chỉ cách hai hai Kim đan tu sĩ không đầy sáu trăm trượng.

“Thanh Lăng Tử tiền bối! Phượng tiền bối!” Cùng lúc sáu, bảy mươi tu sĩ đã tới sau lưng hai Kim đan tu sĩ, chào hỏi xong, như lâm đại địch tế xuất pháp khí.

“Bằng phách hàn quang trận không sợ bằng hệ thuật pháp oanh kích, nhưng đề kháng kém trước lôi hệ thuật pháp. Chốc nữa mà có lôi hệ yêu thú phát động công kích thì mong chư vị đạo hữu chặn hộ.” Thanh Lăng Tử dặn.

Một lam sam trung niên tu sĩ ở phía sau kích phát không ít trận kỳ, bố trí xong một pháp trận, hình thành một lam sắc quang tráo bao trùm trăm trượng, phủ lên hơn sáu mươi tu sĩ đến đây.

Thoáng sau lại có thêm tu sĩ đến, lấy Bằng phách hàn quang trận của Thanh Lăng Tử là đạo phòng tuyến đầu tiên, bố trí các loại pháp khí, pháp trận, cấm chế ở đằng sau hoặc hai bên.

Thấy đàn yêu thú có tốc độ nhanh còn cách Bằng phách hàn quang trận chừng ba trăm trượng, Thanh Lăng Tử ẩn xuống, lưỡng đạo bạch quang quang trụ tòng chạm vào bạch sắc quang mạc. Vô số băng ti không ngừng hiện lên cắt tới.

Ít nhất hơn ba mươi yêu thú bị băng ti cắt vụn, những mảnh vụn không hề chảy máu, bị băng tuyết đông kết.

“Oành”, Phượng Tiêu Nhiên kích phát băng lam sắc ngọc phù, ngọc phù hóa thành tro thì vô số băng lam sắc quang hoa tràn lên không, hình thành một dải mây quỷ dị, từng mũi dùi băng nhọn hắt cõ hai thước trút xuống.

“Choang!” Cùng lúc, Phượng Tiêu Nhiên há miệng, phun ra tử sắc hà quang, giáng vào bạch sắc tiểu chung lơ lửng trước mặt.

Cái chuông là pháp bảo Thanh Lăng Tử cho mượn, cực kỳ đặc biệt, cần có uy năng kim đan hà quang mới có thể kích phát, chỉ Kim đan kỳ đại tu sĩ mới điều khiển được.

Tiếng chuông như viễn cổ giao long gầm vang, sóng âm nhìn rõ được bằng mắt thường với tốc độ kinh nhân rung lên.

Yêu thú dày đặc, quá nửa nghe thấy âm thanh đó đều cứng người, thập phần trì độn, nhiều yêu thú cấp thấp thậm chí rơi từ trên không xuống.

Vù! Vù! Vù!

Đàn yêu thú cũng không tầm thường, trong tích tắc bạo phát hơn trăm đạo quang diễm.

Trận chiến giữa Thiên Dưỡng thành và yêu thú bắt đầu.

“Chư vị đạo hữu cẩn thận, Thất sát hỏa phượng và Phệ hồn viên để mồi và Thanh đạo hữu đối phó, các vị đối phó yêu thú còn lại.”

Giọng Phượng Tiêu Nhiên vang lên rộn rã trong tiếng nổ của thuật pháp.

Viên thanh sắc châu tử lớn cỡ nắm tay, phát ra đích thanh sắc quang hoa, hình thành một quang tráo, đồng thời với rung bạch sắc tiểu chung, trước mặt y không biết từ bao giờ có thêm một đạo hồng mang lấp lóe.

Nói đoạn, thân ảnh đạo sĩ lùn loáng lên, lướt lên không, bắn vào dải hắc khí cuộn cuộn.

Hắc khí vang lên tiếng gầm như sấm của Lôi viên.

Cùng lúc, Thanh Lăng Tử mắt lóe lên lệ mang, Bằng phách hàn quang trận bắn ra vô số băng ti, tụ lại thành một cây băng kiếm cỡ ba thước, chém vào hồng quang.

Hồng quang chói lòa là yêu thú dài mấy trượng, Thất sát hỏa phượng.

Thanh Lăng Tử kích phát băng kiếm, Thất sát hỏa phượng ngẩng đầu, trực tiếp tể xuất yêu đan.

Yêu đan của yêu thú này cực kỳ đáng sợ, lớn như đầu người, chứa đầy hắc hồng sắc hoa văn, trông như một quả cầu do nham tương ngưng thành. Yêu đan vừa bay ra là phun trào xích hồng sắc đan dịch.

“Chát chát chát chát!”

Chạm vào đan dịch, Băng phách hàn quang trận trung kích phát băng kiếm nổ tung, biến thành bạch khí.

Bạch khí bao trùm mấy dặm.

Trong bạch khí ràn rạt bóng đen, các màu quang hoa lấp lánh, ít nhất có hơn nghìn tu sĩ đang đấu với yêu thú.

“Oành!”

Chỉ mười mấy tích tắc sau, trong hắc khí bao trùm mấy trăm trượng trên không nổ vang kinh thiên động địa. Phượng Tiêu Nhiên tự biết không địch nổi, thanh sắc quang trảo nứt nẻ, bay ra từ hắc khí, hắc sắc cự viên lớn hơn y bao nhiêu lần cũng hiện rõ thân ảnh, viên hắc sắc yêu đan lơ lửng trước mặt cũng rải ra hắc sắc quang hoa, ép xuống.

Phượng Tiêu Nhiên không hề tỏ vẻ chán kinh.

Một đạo cầu vòng kinh nhân đột nhiên từ bên trái đằng sau lóe lên, chém vào hắc sắc cự viên, cắt đứt một tay.

Một đạo hồng mang từ tay Phượng Tiêu Nhiên bắn ra ngăn đón hắc sắc quang hoa từ yêu đan của hắc sắc cự viên. Nó mới ngoái lại định bỏ chạy thì dải cầu vòng kinh nhân và lục quang có uy năng hoàn toàn không kém gì, liên tục chém vào cổ nó.

“Cách!”

Tiếng xương vỡ vang lên, yêu thú thực lực kinh nhân này gầm thảm thiết, nửa cái đầu bị chém rời cổ, thân thể khổng lồ lảo đảo rồi đổ xuống.

Một tu sĩ mặc tuyết bạch pháp y hiện lên bên trái phía sau yêu thú này.

Tu sĩ này không nhiễm bụi trần, bạch sắc linh khí hình thành hình lá liễu, trông chừng bốn mươi tuổi, mặt mũi khá anh tuấn, nhưng nghiêm nghị khôn tả.

Cầu vòng chỉ là phù văn trên thanh bạch sắc phi kiếm ánh lên, cây kiếm dài chừng bảy thước, dải sáng còn lại là lục sắc đoản kiếm hình rắn, chỉ chừng một thước.

Bạch sắc phi kiếm dưới chân tu sĩ này, còn lục sắc đoản kiếm lượn vòng quanh người. Rõ ràng y tu luyện song phi kiếm kiếm quyết, khả năng công thủ đều lợi hại hơn kiếm tu khác.

Tu sĩ mặc tuyết bạch sắc pháp y nói một câu giản đơn cực độ “chia đều” với Phượng Tiêu Nhiên rồi thu hắc sắc cự viên vào nạp bảo nang.

Tu sĩ này không chỉ nghiêm nghị mà ngay cả nói chuyện bình thường cũng không lảm lời, bớt được chữ nào hay chữ ấy.

Phượng Tiêu Nhiên không nhiều lời, gật đầu gọn ghẽ rồi hai tu sĩ lao vào hồng quang chói lọi.

Nhưng cả hai tu sĩ đều dừng lại kinh hãi vì phía sau Thất sát hỏa phượng đang giăng co với Thanh Lăng Tử đột nhiên xuất hiện mây vàng.

Dải mây này tanh nồng, các tu sĩ đều phải nhao tránh đi, ai không tránh kịp, bị chạm vào là đoạn tuyệt sinh cơ ngay.

“Bạch đạo hữu! Phượng đạo hữu! Làm sao đây, Hủ thi tinh mãng tới thì ba chúng ta liên thủ cũng không chống nổi.” Thanh Lăng Tử toàn lực kích phát Băng phách hàn quang trận kinh hãi hô to.

Phượng Tiêu Nhiên mắt lóe lên, “Bọn mõ ngăn trở một chốc, để những tu sĩ khác lui về Thiên Dưỡng thành...”

“Không cần, Vân tiền bối.” Bạch sam tu sĩ đột nhiên cắt lời Phượng Tiêu Nhiên, cực kỳ giản đơn buông ra năm chữ.

Mấy chữ này, người khác không hiểu ý còn Phượng Tiêu Nhiên và Thanh Lăng Tử chỉ ngoái lại là tinh thần phần chân hân.

Thanh, hồng, bạch tam sắc hà quang từ phía Thiên Đường thành lướt đến.

...

“Lão đầu, người bảo Diệu Đan chân nhân đại danh鼎鼎鼎鼎 trong thời đại của người ở đây?”

Trong khi ở ngoài Thiên Đường thành bạo phát trận chiến giữa tu sĩ và yêu thú dữ dội nhất trong vòng ba mươi năm này của Thiên Huyền đại lục thì tuyệt đại đa số thành trì khác không biết gì. Lúc này, Ngụy Tác đang lướt đi trên một ngọn núi đầy cỏ hoang, hồ nghi quan sát.

“Thế nào, ta lừa người chắc.” Lục bào lão đầu ré lên.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

447. Chương 447: Chờ Một Chút

Lục bào lão đầu nói thế, Ngụy Tác không nói gì nữa, từ từ đáp xuống vách núi.

Gã vỗ lên một nô thú đại tả hồng sắc tiểu thú mua tại phường thị Vạn Thọ thành ra.

Hai bên mép hồng sắc tiểu thú có hoa văn xoắn ốc, khí tức không quá lợi hại, phẩm giai không cao, năng lực phi độ cũng không có, chỉ là hành động nhanh nhẹn. Ngụy Tác vừa đặt xuống, hồng sắc tiểu thú ngửi ngửi rồi nhắm một hướng lao đi.

Gã thông thả bám theo, cách hồng sắc tiểu thú hơn hai mươi trượng.

Cầm cổ chạy một lúc, hồng sắc tiểu thú đột nhiên biến mất tại một dốc núi trông rất bình thường, như tan biến vào không khí.

“Thấy chưa.” Lục bào lão đầu đắc ý lên tiếng trong tai Ngụy Tác, “Chương nhân pháp trận của Diệu Đan chân nhân đến giờ vẫn còn.”

“Pháp trận hữu hiệu hay không không quan trọng, quan trọng là còn thứ gì hay không, đồ tốt mà mất hiệu lực cũng vô dụng.” Ngụy Tác cười hắc hắc, lấy ra một nhúm bột màu lam, dùng chân nguyên bao lấy, rải đều.

Nhúm bột màu lam rải xuống, dốc núi xuất hiện sáu dải sáng lam nhạt.

Tựa hồ dải sáng này hoàn toàn trong suốt nhưng giờ dính bột màu lam.

Trên dốc núi, dưới sáu làn sáng xuất hiện một vết nứt sâu.

Sáu vết nứt đều không thấy đáy, trong mỗi vết lơ lửng lục sắc quang hoa như lá liễu, rất đặc biệt.

“Động tác nhanh lên, Lam thiềm phần chỉ khiến pháp trận này hiển hình trong một tuần hương. Nếu trong thời gian này mà người không phá trận được thì đành tìm một túi Lam thiềm phần khác mới mong tìm được lối vào.” Thấy Ngụy Tác đang hào hứng quan sát, lục bào lão đầu hừ lạnh.

“Không thành vấn đề, xưa nay mổ rất nhanh.” Ngụy Tác cười ha hả phát tay, tế xuất pháp bảo có thể kích phát kim sắc thiểm điện hình sư tử.

Gã dồn một đạo chân nguyên vào, kim sắc pháp bảo rực kim quang, một đạo lôi quang quang trụ giáng xuống.

“Chát!”, lục sắc quang hoa lơ lửng dưới vết nứt rung lên, tan biến không ít.

“À!”

Ngụy Tác định kích phát kim sắc pháp bảo thì đột nhiên nhúu mảy, tỏ vẻ nghi hoặc.

Trong một vết nứt ánh lên hoàng sắc quang hoa.

Một tu sĩ mặc pháp y vàng nhạt xuất hiện.

Tu sĩ này thập phần đĩnh đạc, mảy kiếm mắt sao, chỉ hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, là mỹ nam tử hiếm có.

Y mặc hoàng sắc pháp y thập phần hoa mỹ, thêu phù văn như vì sao bạc, mái tóc đen bộn lại sau gáy bằng một cái vòng ngọc màu vàng. Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật quét vào, phát hiện thử y là tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng, bất quá đã đạt hậu kỳ. Với tuổi này mà có tu vi tiến cảnh đó thật sự thập phần kinh nhân.

“Đợi đã!”

Thấy Ngụy Tác, tu sĩ anh tuấn biến sắc, không đợi gã lên tiếng mà phủ đầu trước đoạn thân ảnh loáng lên, đột nhiên nhảy xuống khe nứt.

Chỉ mười mấy tích tắc sau, tu sĩ anh tuấn khiến Ngụy Tác không hiểu nổi này chột loáng lên.

“Ai mà dám oanh kích động phủ của ta.” Vừa hiển hiện thân ảnh, tu sĩ này lên tiếng trách Ngụy Tác.

“Động phủ của các hạ?” Lục bào lão đầu và Ngụy Tác ngẩn người.

Hóa ra nơi này là một điểm ở bên ngoài Thiên khung Thiên Huyền đại lục nam bộ, một nơi mà lục bào lão đầu đã định sẽ để Ngụy Tác thăm dò xem có lợi ích gì không. Nơi này là động phủ của Kim đan kỳ đại tu sĩ Diệu Đan chân nhân, Diệu Đan chân nhân từ thời đại của lục bào lão đầu đã là đại luyện đan sư nổi danh, tùy tiện cũng luyện được địa giai đan dược. Trong động phủ có Thần nguyên sâm được đỉnh, thân đỉnh luyện bằng Thần nguyên sâm có thể dễ thắng tu vi, dù Diệu Đan chân nhân không để lại cao giai đan dược và pháp bảo thì chỉ Thần nguyên sâm đỉnh cũng là bảo vật hiếm có. Một đời chủ nhân của lục bào lão đầu có giao tình với Diệu Đan chân nhân nên từng đến động phủ này. Lão biết rõ vị trí và cách ra vào. Với lão nơi này thập phần an toàn, có khả năng có nhiều lợi ích, hiện tại Ngụy Tác đủ tu vi thì lão đưa gã đến đây đầu tiên. Nhưng cả hai không ngờ trong động phủ của Diệu Đan chân nhân lại mọc ra một tu sĩ.

“Thế nào, ta ở trong đó ra, không phải động phủ của ta thì của người chắc?” Ngụy Tác kinh ngạc, tu sĩ anh tuấn hất tóc trợn tròn trắng nhìn gã.

“Nhưng mỗ biết qua cổ tịch, nơi này là động phủ của thượng cổ tu sĩ Diệu Đan chân nhân.” Ngụy Tác bảo tu sĩ anh tuấn, “Các hạ chỉ đến sớm hơn mỗ một chút thôi.”

“Chuyện đó...” Tu sĩ anh tuấn ngẩn người, rồi trợn tròn trắng, “Dù là thượng cổ động phủ cũng thuộc về người hữu duyên, ta đến trước đương nhiên là của ta.”

“Ai bảo thế, thượng cổ di tích thì ai gặp là có phần.” Ngụy Tác cười hắc hắc, “Đạo hữu, có gì tốt mang ra chia đi.”

“Nằm mơ, đi mau đi, còn oanh kích động phủ thì đừng trách ta không khách khí.” Tu sĩ anh tuấn tỏ vẻ khinh thường xua xua tay.

“Không khách khí? Mỗ cũng muốn xem huynh đệ không khách khí thế nào.” Ngụy Tác cười hắc hắc, tỏ vẻ nhất định phải được chia phần.

“Rượu mời không uống uống rượu phạt.” Tu sĩ anh tuấn liếc Ngụy Tác, đồng thời lưỡng đạo ngân quang bắn ra.

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác bình tĩnh như thường trực tiếp tế xuất phi kiếm cánh cửa, kim hoàng sắc quang hoa lóe lên, choang, lưỡng đạo ngân quang bị hất bay, là hai ngân sắc tiểu linh đang, hoa văn vòng lên đẹp đẽ.

“Pháp bảo gì mà lợi hại như thế?” Thấy hai ngân sắc tiểu linh đang bị đánh bay lại, tu sĩ anh tuấn há hốc miệng, không dám tin.

“Pháp bảo này là ‘Nhĩ muội yêu’, uy năng cực kỳ lợi hại, nhược điểm duy nhất là không thể bay vòng.” Thấy tu sĩ anh tuấn hảo chưa từng nghe đến mình, Ngự Tác cười hắc hắc, cố ý nói.

“Không thể bay vòng mà đòi đánh trúng ta, phế vật...” Tu sĩ anh tuấn tỏ vẻ khinh miệt, nhưng chưa dứt lời thì phi kiếm cánh cửa đột nhiên vòng lại, từ góc khác chém tới. “Vô sỉ, lại gạt ta! Còn nói là không thể bay vòng.”

“Ha ha, chỉ loại ngốc mới nói gì tin đấy.” Ngự Tác vừa dùng phi kiếm cánh cửa chém tu sĩ anh tuấn, vừa kích phát kim sắc pháp bảo, ngưng thành một đạo đạo lôi quang, không ngừng đẩy đối thủ xuống hố.

Hộ sơn pháp trận trong động phủ của Diệu Đan chân nhân chỉ lời hệ pháp bảo đặc biệt mới phá giải được.

“Dừng lại!”

Ngự Tác tỏ vẻ kiêu gì cũng sẽ phá hộ sơn pháp trận, tu sĩ anh tuấn vung tay tế xuất một pháo bảo rực rỡ như lông đuôi khổng tước. Ngự Tác cả kinh vì pháp bảo này tế xuất liền phát ra vô số vòng sáng ngũ sắc, chặn phi kiếm cánh cửa. Phi kiếm cánh cửa như bị đông kết bất động trên không.

“Phù!”

Ngự Tác vùng tay, thái cổ hung hỏa hình nắm tràn vào tu sĩ anh tuấn.

Nhận ra uy năng thái cổ hung hỏa, tu sĩ anh tuấn biến sắc, một bạch sắc quang tráo xuất hiện, đồng thời một tấm thuẫn bạc cũng ánh lên.

Chát!

Bạch sắc linh quang quang tráo vỡ tan nhưng tấm thuẫn rung lên rồi vẫn ngăn được dư uy của thái cổ hung hỏa, có điều bị thiêu đốt đỏ lừ.

“Đợi đã!”

Cùng lúc, tu sĩ anh tuấn đột nhiên xua tay, kêu lên.

“Các hạ làm gì?” Ngự Tác vốn cho rằng y đánh không lại sẽ cầu xin nhưng gã tròn mắt vì tu sĩ anh tuấn lại lau mặt, phỉ phỉ pháp y.

Lau sạch lớp bụi đen trên mặt và pháp y bị thái cổ hung hỏa của Ngự Tác tạo thành, tu sĩ anh tuấn lại xua tay, “Được rồi.” Đoạn y phát ra một đạo bạch quang giáng tới.

“Các hạ bảo mỗ đợi vì phỉ bụi?” Ngự Tác kích phát một thổ hoàng sắc linh quang quang tráo, dở khóc dở cười.

“Thừa lời, ta anh tuấn tiêu sái thế này, dính bụi vào thì khó coi chết được.” Tu sĩ này tỏ vẻ đương nhiên là thế, hếch mặt lên.

“Các hạ bảo mỗ đợi rồi đi ra đi vào để làm gì?” Ngự Tác trợn tròn trắng, không nén được lên tiếng hỏi.

“Đầu tóc rối quá nên vào chải.” Y vuốt mấy nếp nhăn trên pháp y rồi đáp.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

448. Chương 448: Cố Nhân Thực Sự

Ngự Tác suýt nữa bỏ chừng.

Thật ra gã gặp không ít tu sĩ yêu thích cái đẹp nhưng tu sĩ cả lúc đầu pháp còn thế thì đây là lần đầu.

Lắc đầu đoạn Ngụy Tác kích phát Hắc minh cốt quân.

Chát!

Ngụy Tác kích phát một đạo thái cổ hung hỏa, Hắc minh cốt quân cũng kích phát hắc sắc quang trụ nhất tề xung kích vào thuấn bài của tu sĩ anh tuấn.

Ngân sắc thuấn bài bị đánh vỡ.

“Đợi đã, không đánh nữa, không phải đối thủ của ngươi.”

Tu sĩ anh tuấn dùng thuấn bài ngăn lại, chặt vật thừa cơ lách đi hơn mười trượng, tránh khỏi đòn của Ngụy Tác, mặt nhợt đi.

“Pháp bảo của ngươi quá quý dị, như một trợ thủ, ngươi có thì chẳng lẽ ta lại không có? Đợi đấy, ta gọi trợ thủ đến thì ngươi sẽ thảm lắm.” Ngụy Tác đương nhiên cho rằng tu sĩ anh tuấn sẽ đầu hàng thì suýt nữa bỏ chững vì nói đoạn liền kích phát một đạo xích hồng sắc quang trụ.

Bùng, xích hồng sắc quang trụ nổ tung trên không, hình thành quang diễm khổng lồ, hồi lâu chưa tan.

Cùng lúc, tu sĩ anh tuấn móc ra một cái khăn gấm trắng lau mặt.

Thoáng sau, một đạo hoàng sắc độn quang bắn nhanh tới.

“À!”

Vốn Ngụy Tác thị chuẩn bị định mặc cho tu sĩ anh tuấn gọi trợ thủ nào đến cũng cứ tiếp tục dùng kim sắc pháp bảo oanh kích pháp trận, nhưng mục quang quét vào, thấy tu sĩ trong đạo hoàng sắc độn quang thì lại ngăn người.

Đạo hoàng sắc độn quang là quang hoa của phi độn pháp bảo hình hoàng ngọc lý ngư, phía trên là một tu sĩ vừa lùn vừa mập, mặc trường bào màu chàm, mặt mũi trông rất bình thường, nhưng mục quang Ngụy Tác quét vào, lại có cảm giác từng gặp ở đâu đó.

“Sư Phi Thanh, sao hả?” Từ xa, tu sĩ lùn mập đã hỏi.

“Là y?” Nghe giọng nói và nhìn rõ mặt tu sĩ lùn mập đ, Ngụy Tác nhớ ra.

Tu sĩ lùn mập không phải kẻ nhàn nhỡ mà lần đầu tiên gã gặp Chu Tiểu Xuân, Chân Sùng Minh, đi săn Song đầu khuyển, dạy gã Tiềm ẩn quyết thì còn ai nữa!

Không ngờ tại đây lại gặp một cố nhân, nếu gã nhớ không nhầm thì y họ Trương, tên Trương Châu Dự.

Tu sĩ lùn mập này năm xưa từng cùng gã giao tình, trải qua sinh tử, coi là bằng hữu đáng tin.

Nghĩ ra tu sĩ lùn mập là ai, Ngụy Tác kinh hỉ đứng tay, thu Hắc minh cốt quân lại.

“Trương đại ca, y đến phá động phủ, còn đòi chia phần.” Tu sĩ anh tuấn thấy tu sĩ lùn mập thì hưng phấn hẳn, lớn tiếng.

“Đạo hữu, chỗ nào bọn tại hạ chiếm cứ đã lâu, đổ vào không ít tâm huyết, cộng thêm đã dùng gần hết mọi thứ ở trong, không còn gì để chia nữa. Đạo hữu không tin thì theo bọn mỡ vào trong.” Tu sĩ lùn mập vừa quan sát Ngụy Tác vừa nói.

“Đưa mỡ vào rồi lợi dụng cấm chế đối phó?” Ngụy Tác cố ý bình tĩnh như thường.

“Vị đạo hữu này sao lại nói thế? Các hạ thấy mỡ là tiểu nhân âm hiểm hả?” Tu sĩ lùn mập nghiêm mặt.

“Không thể trông mặt mà bắt hình dong.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh bảo tu sĩ lùn mập: “Đạo hữu tên Trương Châu Dự hả?”

“Sao đạo hữu biết mỡ?” Tu sĩ lùn mập và tu sĩ anh tuấn ngăn người, không nén được nhìn nhau.

“Trương Châu Dự, còn nhớ việc Song đầu khuyển không? Việc Song đầu khuyển đã lộ rồi.” Ngụy Tác cố ý lạnh giọng.

“Không thể nào, môn phái nào thì qua ngàn ấy năm rồi cũng không thể nhớ được, nói gì tìm ra mỗ.” Tu sĩ lùn mập sầm mặt, bất động nhìn Ngụy Tác, “Thật ra các hạ là ai?”

“Ha ha, không biết Trương đạo hữu còn nhớ mỗ không.” Ngụy Tác cười ha hả, vuốt tay lên mặt khô phục bản lai diện mục.

“Người... người là tu sĩ có một món linh giai pháp bảo hắc sắc tiểu tiên?” Trương Châu Dự kinh nghi nhìn Ngụy Tác một lúc rồi nhớ ra, sáng mắt vô dùi, kêu lên.

“Đúng thế, tại hạ Ngụy Tác, năm xưa đa tạ Trương đạo hữu truyền Tiềm ẩn quyết cho.” Ngụy Tác cười.

“Trương đại ca, các vị quen nhau? Thế thì không cần đánh nữa?” Tu sĩ anh tuấn tròn mắt.

“Đương nhiên không cần đánh nữa, Ngụy đạo hữu có giao tình với ta.” Trương Châu Dự nói đoạn đột nhiên hơi nghi hoặc, “Ngụy Tác... Ngụy đạo hữu, cái tên này hình như gần đây có nghe qua.”

“Vậy hả?” Ngụy Tác mỉm cười, không nói gì nữa.

“Ngụy Tác... Bá Khí chân nhân.” Trương Châu Dự đột nhiên mãnh giật mình, kêu lên không dám tin, “Ngụy đạo hữu là Bá Khí chân nhân khiến cho cao giai tu sĩ của Tụ Tinh tông và Đông Dao thắng địa cơ hồ chết sạch, cả Điều Sa chân nhân và Hoàng Nha tử cũng bị đạo hữu giết?”

“Ha ha, chính thị tại hạ.” Ngụy Tác cười ha hả đầy nhả nhỏ.

“Đúng là Bá Khí chân nhân?” Tu sĩ anh tuấn giật mình, “Các hạ dùng Tiềm ẩn quyết che đi tu vi?”

“Lúc xưa mới là tu sĩ Chu thiên cảnh, hiện tại đã ngưng thành kim đan, thần thông cao hơn tu sĩ Kim đan lưỡng trọng.” Trương Châu Dự không nén được nhìn Ngụy Tác, “Tu luyện tiến cảnh của các hạ sao nhanh thế nhỉ?”

“Tại hạ lấy được một ít linh dược luyện hóa nhanh.” Ngụy Tác nhìn Trương Châu Dự, mỉm cười: “Không biết Trương đạo hữu tu vi hiện tại là Phân niệm ngũ trọng hay tứ trọng? Tu vi tiến cảnh của đạo hữu cũng đâu có chậm.”

Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật quét vào, Trương Châu Dự có tu vi Phân niệm tứ trọng, nhưng gã biết y đã dùng Tiềm ẩn quyết ẩn giấu đi một bậc.

Thật ra Trương Châu Dự là tu vi Phân niệm ngũ trọng hoặc tứ trọng thì Ngụy Tác đều kinh ngạc, trước kia y chỉ có tu vi tương đương với gã, gã gặp kỳ ngộ liên tiếp mới được thế này, nếu theo tốc độ tu luyện thông thường, dù có may mắn thì Trương Châu Dự đột phá đến Phân niệm nhất trọng cũng đã là quá nhanh rồi.

“Phân niệm ngũ trọng.” Quả nhiên, Trương Châu Dự đáp không ngoài Ngụy Tác dự liệu.

“Bọn mỗ có được tiến cảnh này vì phát hiện động phủ ở đây.” Trương Châu Dự tiếp lời.

“Lẽ nào Diêu Đan chân nhân để lại thiên giai đan dược? Theo những gì ghi lại thì dù cất Thần nguyên sâm được đỉnh của Diêu Đan chân nhân ra luyện hóa cũng không thể nhanh thế. Nếu có thiên giai đan dược thì Diêu Đan chân nhân đã dùng rồi, sao còn để lại?” Ngụy Tác không nén được ầm ức.

Lục bào lão đầu ầm ức cực độ không ngừng kêu gào trong tai gã. Thần nguyên sâm được đỉnh của Diêu Đan chân nhân do một nhánh Thần nguyên sâm luyện chế thành, dược lực của Thần nguyên sâm sánh với thiên giai linh dược nhưng chỉ khi đạt Phân niệm tam trọng trở lên, chân nguyên mới phân giải được, hơn nữa dù đạt tu vi này thì tốc độ luyện hóa Thần nguyên sâm cũng chỉ gấp mười mấy lần phổ thông đan dược. Vì thế trước đây lão không đưa gã đến nơi này, lúc đó gã còn chưa đạt cả Phân niệm nhất trọng, nơi này cách Thiên khung mấy nghìn dặm, tu vi của gã khi đó dù đến được đây cũng vị tất về được.

“Đạo hủ đọc được kỹ như thế, hiểu rõ nơi này. Xem ra bọn mỗ chỉ may mắn phát hiện sớm hơn không thì sẽ trắng tay.” Trương Châu Dự cười ha hả: “Bất quá đạo hữu không biết rồi, Diêu Đan chân nhân đích xác không để lại thiên giai đan dược, công thức luyện đan cũng vô dụng rồi, nhưng sau cùng ông ta xung quan thất bại, đặt trong Thần nguyên sâm được đỉnh mấy viên dược thạch. Kết quả lúc bọn mỗ đến, dược lực Thần nguyên sâm đỉnh đã bị hút hết vào dược thạch. Thần nguyên sâm đỉnh biến thành một dược đỉnh phổ thông.”

Thoáng ngừng lại, Trương Châu Dự lại bảo, “Bọn mõ phát hiện luyện hóa được lực trong được thạch rất nhanh. Thế nên cứ bế quan tu luyện mới có tu vi này.”

“Tức chết ta mất! Diệu Đan chân nhân còn bố trí như thế, hiện tại Thần nguyên sâm được đỉnh bị hai tên này dùng hết rồi.” Trương Châu Dự nói vậy, lực bào lão đầu cơ hồ thổ huyết.

“Đúng rồi, nhớ mõ thì các huynh đệ chưa quên Phong Tri Du?” Trương Châu Dự lại hỏi Ngụy Tác.

“Đương nhiên nhớ, sao hả?” Ngụy Tác gật đầu, Phong Tri Du cũng quen qua lần săn Song đầu khuyển, gã nhớ rõ, Phong Tri Du trọng thương đã được Trương Châu Dự đưa đi.

“Vào trong đã nhỉ?” Trương Châu Dự chỉ xuống khe núi: “Y sắp đến rồi, còn việc cần nhờ đạo hữu giúp.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

449. Chương 449: Thông Linh Địa Mẫu

“Thông linh địa mẫu? Ở đây có Thông linh địa mẫu?”

Ngụy Tác nhìn vực sâu đen xì, tỏ vẻ thập phần hiếu kỳ.

Từ chỗ gã đứng mà nhìn thì như đang đứng trên vách đá, nhưng từ bên trên nhìn xuống thì gã đang ở giữa khe đất, đối diện là một vách núi dựng đứng. Sau lưng gã là khe nứt như bị đại đao khổng lồ tạo thành, trong khe là hơn ba mươi lầu các hai, ba tầng.

“Ban đầu bọn mõ cũng không biết, vô tình phát hiện động phủ của Diệu Đan chân nhân thì cũng đến đây khe thám thính, cũng như mọi hạp cốc thông thường, trừ nhiều loạn thạch ra thì không có gì lạ.” Trương Châu Dự và tu sĩ anh tuấn đứng cạnh Ngụy Tác, hiện tại gã biết tu sĩ anh tuấn tên Sư Phi Thanh, tán tu của Lạc Nguyệt thành. Trương Châu Dự chỉ xuống khe đất, “Thông linh địa mẫu có tập tính rất đặc biệt, nó đã ở đâu là ở đấy cả đời, nên chắc vẫn còn ở dưới kia.”

“Việc cần nhờ mõ giúp là đối phó Thông linh địa mẫu?” Ngụy Tác liếc Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh.

“Không sai. Nó là thất cấp yêu thú, bọn mõ vẫn thấy có tu sĩ Kim đan kỳ tại trường mới an toàn, không hiểu đạo hữu có biết không, Thông linh địa mẫu nhất gan, ném đòn một lần là dù bên ngoài có gì tốt cũng ẩn mình mười mấy ngày mới thò ra. Với yêu thú có thọ nguyên hơn vạn năm như nó thì không là gì nhưng tu sĩ chúng ta không kiên nhẫn được như thế.” Trương Châu Dự gật đầu: “Bọn mõ vẫn tìm một Kim đan tu sĩ trợ giúp, hiện tại có đạo hữu, đương nhiên quá tốt.”

“Mõ có biết đôi chút, nhưng điển tịch đều viết Thông linh địa mẫu là thú mang lại điềm lành, tu sĩ nào giết đó đều có kết cục không ra gì.” Ngụy Tác hỏi: “Các vị quyết tâm yếu săn yêu thú này?”

“Việc đó bọn mõ đã đọc sách rồi, có lẽ vì Thông linh địa mẫu tính tình ôn hòa, là yêu thú hiếm có không chủ động công kích mà còn có hảo cảm với tu sĩ. Nhiều tu sĩ không đành sẵn giá nó nên mới đồn đại thế.” Trương Châu Dự mỉm cười: “Bất quá bọn mõ đã thương lượng, không nên mạo hiểm, không giết mà chỉ cắt sừng nó. Đẳng nào như thế cũng không ảnh hưởng đến nó.”

“Sừng Thông linh địa mẫu nghe nói có ích cho tu sĩ tu luyện thổ hệ công pháp, tăng cường thổ hệ chân nguyên, ngoài ra thì vô dụng. Hai vị không tu luyện thổ hệ công pháp, Phong Tri Du tựa hồ cũng vậy, cần sừng Thông linh địa mẫu làm gì?”

“Không phải bọn mõ cần Thông linh địa mẫu giác, tại một tu sĩ Phân niệm cảnh giao dịch hội cách đây không lâu, mõ biết một Kim đan đại tu sĩ có vạn niên Xích tinh tử, dùng khi xung kích kết đan sẽ khiến kim đan to hơn nhiều.” Sư Phi Thanh giải thích, “Chỉ là đối phương tu luyện thổ hệ công pháp, chỉ chấp nhận đổi lấy bằng những thứ có thể dễ thăng kỳ tu vi và thần thông, mõ mới nghĩ đến Thông linh địa mẫu.”

“Vạn niên Xích tinh tử? Đồ tốt, tuy chỉ khi ngưng kết kim đan mới hữu hiệu, người không dùng được nhưng đối với Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã thì khác. Chỉ bằng giết hết chúng, chiếm động phủ rồi tìm cách lấy Thông linh địa mẫu giá đổi vạn niên Xích tinh tử.” Sư Phi Thanh nói vậy, lục bào lão đầu hưng phấn kêu lên trong tai Ngụy Tác.

“...” Đối với việc lục bào lão đầu thỉnh thoảng lại điên cuồng kiểu này, Ngụy Tác tắt tiếng. Quỷ lão đầu bình thường rất có nhân tính nhưng gặp được thứ gì tốt là mặc kệ ba bảy hai mươi mốt, chỉ muốn giết sạch cướp sạch.

“Thế nào, huynh đệ, tu vi kim đan rồi thì cũng nên vì giao tình mà giúp các huynh đệ chứ.” Ngụy Tác tắt tiếng, Trương Châu Dự cho rằng gã sợ phiền hà nên nói một cách nhản nhủ, “Hoặc lúc đổi Xích tinh tử, cho huynh đệ một đọt thay tiền công.”

“Được!” Ngụy Tác gật đầu biểu thị đồng ý.

“..., vật đó có tác dụng gì với huynh đệ đâu.” Ngụy Tác thẳng thắn như thế, Trương Châu Dự nuốt nước bọt, “Lẽ ra phải nên khách khí một tí chứ.”

“Vật đó vô dụng với mõ nhưng với hai bằng hữu khác thì lại hữu dụng.” Ngụy Tác cười ha hả: “Đã gọi mõ là huynh đệ, cần gì phải khách khí nữa.”

“Được rồi, Xích tinh tử sẽ chia bốn.” Trương Châu Dự vỗ bàn, sợ nói thêm là Ngụy Tác sẽ đòi cắt làm năm.

“Kim đan đại tu sĩ đó là ai, Xích tinh tử có còn không, chúng ta phải biết rõ đã rồi mới cắt Xích tinh tử thành năm, sáu đoạn chia chác.” Ngụy Tác bảo Trương Châu Dự, “Theo mõ biết Thông linh địa mẫu thường không thò lên mặt đất, tốc độ thổ độn kinh nhân, xuống đất là không thể đuổi kịp nó. Các vị có cách dụ nó ra không?”

“Bọn tại hạ nghe ngóng rồi, Kim đan đại tu sĩ đó còn đang cần giao dịch. Đúng rồi, Kim đan đại tu sĩ đó là Hắc Lang chân nhân, tán tu, danh hiệu có vẻ hung hãn nhưng tính tình không tệ, có uy tín về giao dịch trong số các tán tu.” Trương Châu Dự nói: “Bọn tại hạ đã chuẩn bị phương pháp đối phó nó, hôm nay lão Phong đi lấy thứ sau cùng có thể thu hút nó vào pháp trận để cầm chân nó một chốc. Khi đó có cắt được cũng nó không thì phải trông vào huynh đệ.”

Thoáng ngừng lại, Trương Châu Dự mỉm cười: “Lão phong thấy áy náy nên chuẩn bị không ít linh dược hữu dụng với Thông linh địa mẫu để bù lại tổn thất, theo lời y là làm sinh ý, mua sừng thì phải trả tiền. Sau đó chúng ta đến đổi Xích tinh tử của Hắc Lang chân nhân.”

“Vậy thì không có vấn đề gì.” Ngụy Tác mỉm cười.

“Vào trong đợi lão Phong về.” Trương Châu Dự quay người, cùng Ngụy Tác, Sư Phi Thanh đi vào lầu các ba tầng.

Lầu các trong động phủ của Diệu Đan chân nhân đều làm bằng tử hồng mộc, tỏa mùi thuốc thoang thoang, tuy đã hai, ba vạn năm nhưng không hề tổn hại, thậm chí không có cả dấu hiệu mối mọt.

Có thể do sở thích của luyện đan sư, tựa hồ có cảm tình đặc biệt với thảo mộc, Trương Châu Dự và Ngụy Tác, Sư Phi Thanh vào lầu các thì không thấy có đồ kim loại, tất cả đều chế tạo từ thảo mộc.

Ví như bàn ghế đều dùng dây mây đen đan thành, tỏa mùi thơm khiến người ta thần thanh khí爽.

Trò chuyện chừng hai tuần hương, Ngụy Tác và Trương Châu Dự, Sư Phi Thanh cùng hôn hử, đứng dậy.

Một đạo thanh quang lóe lên, một thanh sam tu sĩ xuất hiện ở cửa.

Thấy trừ Trương Châu Dự hòa Sư Phi Thanh còn thêm một người, thanh sam tu sĩ ngăn ra, tỏ rõ thần sắc kinh nghi.

“Lão phong, đừng hỏi, nhìn kỹ xem có nhận ra vị huynh đệ này không?” Không để thanh sam tu sĩ hỏi, Trương Châu Dự cười ha hả.

“Vị đạo hữu này...” Thanh sam tu sĩ quan sát Ngụy Tác, đột nhiên tỏ vẻ vui mừng, “Quý đạo hữu?!”

“Xem ra Phong huynh chưa quên mỗ.” Ngụy Tác cười ha hả, vòng tay, “Bất quá mỗ quên mất khi xưa nói gì, tự xưng là Quý Lý?”

Thanh sam tu sĩ đương nhiên là người năm xưa cùng săn Song đầu khuyển, tu vi gần như cao nhất nhóm: Phong Tri Du.

“Cơn gió nào đưa đạo hữu đến đây! Không ngờ sau mấy năm lại được gặp mặt.” Phong Tri Du kích động bước lên chạm vào vai Ngụy Tác, “Lúc trước đạo hữu nói tên là Quý Lý, hóa ra còn tên khác.”

“Lão phong, có tin là ta nói ra tên thật của huynh đệ này, lão Phong sẽ giết mình không?” Trương Châu Dự cười hắc hắc, bảo Phong Tri Du.

“Hả?” Phong Tri Du bình phục tâm tình kích động rồi cười hỏi: “Nói nghe xem nào.”

“Nghe kỹ nhé. Tên thật của y là Ngụy Tác.”

“Ngụy Tác?!” Phong Tri Du tắt cười, mắt lồi ra. Một lúc sau y mới định thần, tỏ vẻ không dám tin nhìn Ngụy Tác và Trương Châu Dự, “Lẽ nào đạo hữu chỉ một mình là thắng được Đông Dao thắng địa và Tụ Tinh tông, là Bá Khí chân nhân Ngụy Tác?”

Trương Châu Dự chỉ Sư Phi Thanh, “Mỗ chưa thử, bất quá Sư Phi Thanh đã thử rồi, không đánh nổi là vội gọi mỗ đến, khiến mỗ giết mình.”

“Tức là, Ngụy huynh đệ ẩn giấu tu vi. Không ngờ huynh đệ có cơ ngộ kinh nhân đến thế.” Phong Tri Du nhìn Ngụy Tác, tầm tắc mãi.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

450. Chương 450: Dụ Dỗ Địa Mẫu

“Ở đây? Khá lắm.” Ngụy Tác nhìn quanh, bảo bọn Trương Châu Dự.

Gã và bọn Trương Châu Dự đã hàn huyền xong, đang đứng trong một sơn cốc chừng bốn, năm dặm mọc toàn cỏ dại đến ngang người, không có gì đặc biệt.

“Đương nhiên, tinh kim trải ở đây đều do bọn tại hạ mang từ ngoài sơn cốc vào trải từng tí một.” Trương Châu Dự đắc ý, “Cho huynh đệ biết, để lấy Thông linh địa mẫu giác, bọn tại hạ tốn không ít công, chỉ việc chọn nơi này cũng tính toán kỹ lắm. Bọn tại hạ tra bao nhiêu sách mới biết Thông linh địa mẫu hoạt động xa nhất cũng chỉ cách tổ mười dặm, thấy có biến là nó sẽ lặn xuống đất một, hai trăm trượng, chạy ngang cho đến gần ổ mới tiếp tục chui xuống nữa. Thông linh địa mẫu có sáu tai, nghe ngóng tốt hơn tuyệt đại đa số yêu thú, trong sơn cốc này tại hạ có bố trí cách âm pháp trận, tránh khi chúng ta mai phục thì bị nó phát hiện. Lúc huynh đệ và Sư Phi Thanh giao thủ thì tại hạ còn đang bố trí pháp trận che đi tinh kim khí tức, kết quả bị cắt ngang, nhưng pháp trận này chỉ thêm vài tuần hương là xong.”

Trương Châu Dự ngoái nhìn Phong Tri Du: “Lão phong, nếu thấy không có gì thì bố trí thôi.”

“Được.” Phong Tri Du mỉm cười, lấy ra một đan bình bảo Ngụy Tác: “Ngụy huynh đệ cần ở lại chuẩn bị, hay theo bọn tại hạ? Nếu theo thì cần bồi được dịch này. Thông linh địa mẫu rất nhất, ngoài này không sao, không khí lưu động, tu sĩ chúng ta cóm ừ gì thì cũng tan nhanh nhưng vào khe đất thì khí tức không dễ tan như thế, nó cảm giác được thì chúng ta công cốc.”

“Mỗ không cần chuẩn bị, theo các vị đi xem náo nhiệt vậy.” Ngụy Tác không cần nghĩ, đón lấy đan bình. Tuy rằng Thông linh địa mẫu vô dụng với gã, hơn nữa yêu thú như nó rất hiểm, sau này chắc không phải đối phó Thông linh địa mẫu nữa nhưng là tu sĩ, biết thêm kiến thức cũng tốt.

“Không thể chậm trễ, chúng ta đi thôi.” Phong Tri Du hưng phấn gật đầu, đoạn cùng Ngụy Tác dùng chân nguyên làm tan được dịch trong một đan bình, bồi đều lên người, Sư Phi Thanh cho rằng được dịch này tổn thương đến làn da hoàn mỹ kinh thiên động địa nên thà chết cũng không đi.

Ngụy Tác phát hiện ra Sư Phi Thanh mọi thứ đều khá, chỉ có điều ham làm đẹp khủng khiếp, luôn cho rằng lão tử tu vi không phải thiên hạ đệ nhất, nhưng đẹp trai kinh thiên động địa.

Kết quả Ngụy Tác vừa “hảo tâm” kiến nghị một tu sĩ muốn đẹp trai thì trước tiên phải lạnh lùng, phải biết tạo dáng, không phải các tu sĩ đẹp trai trong lịch sử Thiên Huyền đại lục đều thế cả sao. Sư Phi Thanh thập phần hưng phấn, cho rằng gã có lý, nên giờ khi nói chuyện mấy gã cũng đều lãnh khốc, nhiều lúc không nói thẳng mà chỉ nghiêng mặt đi.

...

Phong Tri Du và Ngụy Tác rải được dịch mùi đất quanh mình rồi lướt về phía động phủ của Diệu Đan chân nhân.

Không lâu sau, Ngụy Tác và Phong Tri Du đã xuống đáy vực.

Khe đất này tạo cho người ta cảm giác như khi có đại địa chấn mà nứt ra, sâu cả nghìn trượng, đông phủ của Diệu Đan chân nhân ở giữa, từ đáy nhìn lên thì không thấy được gì.

Đáy khe tuy rộng sáu, bảy trượng nhưng vì cách mặt đất quá xa nên có áp lực khá lớn, chỉ sợ hai bên mép đất đột nhiên ập xuống.

Nền khá bằng phẳng, không có cây cối, vì lối vào được hộ sơn pháp trận của Diệu Đan chân nhân bao trùm nên không có tạp vật, khá sạch sẽ, chỉ có loạn thạch đổ nát từ lâu.

Nếu không phải bọn Trương Châu Dự cho biết, Ngụy Tác không bao giờ ngờ ở đây có Thông linh địa mẫu.

Gã quan sát tình hình, Phong Tri Du gật đầu, đưa tay ra hiệu im lặng.

Y khẽ móc ra một cái hộp dùng hàn ngọc chế thành từ ngực áo ra.

Hộp ngọc chừng một thước thập phần bằng hàn ngọc này đặt mấy viên thanh sắc đan dược.

Đan dược có lớp vỏ dày lấp lánh.

Phong Tri Du điểm tay, ba viên đan dược bay lên, đáp xuống đồng loạn thạch.

Phong Tri Du cùng Ngụy Tác vô thanh vô tức lướt lên, cách mỗi sáu mươi trượng lại đặt hai viên lên vách.

Lướt lên mặt đất, Phong Tri Du lại mở một hàn ngọc ngọc hạp to hơn.

Hàn ngọc ngọc hạp này cũng chứa đan dược, vỏ ngoài có vẻ dày hơn một chút.

Cứ thế suốt nửa canh giờ, Phong Tri Du và Ngụy Tác quay lại sơn cốc cùng Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh.

Đáp xuống cạnh hai người, Trương Châu Dự gật đầu, vung tay.

Quanh bốn người đột nhiên bắn ra mấy chục đạo thanh sắc quang trụ.

Thân ảnh cả bốn tan đi, nơi cả bốn vừa đứng có thêm một bụi cây loạn xạ.

Bọn Ngụy Tác không biết là dưới đáy vực nối với động phủ của Diệu Đan chân nhân, một tảng đất đột nhiên động dậy.

Một cái đầu xám đen tròn xoe nhô lên khỏi mặt đất.

Dừng lại một chốc, mặt đất lật nhào, Thông linh địa mẫu ngay cả lục bào lão đầu cũng chỉ được nghe nói, sau cùng cũng chui lên.

Hình dáng Thông linh địa mẫu kỳ lạ cực độ.

Trông như một con bạch tuộc không râu.

Cái đầu tròn vo, thân thể đẹp lẹp phô bày trên mặt đất, không có tay chân gì, trông như bạch tuộc, có điều ngoài da khô cong chứ không mềm oặt như bạch tuộc.

Thân thể nó đại khái cỡ hai trượng, từ xa nhìn lại như một cái nón cỏ màu xám đen nhô lên.

Đầu nó khá đặc biệt, mọc ra một sừng như sừng tê ngưu chừng hai thước màu vàng đậm, sáng bóng như mã não, thô nguyên khí tức cực kỳ nồng hậu. Đằng sau là sáu cái tai, đằng trước không có mũi, chỉ có hai con mắt đen tròn xoe.

Thất cấp yêu thú thông thường, thậm chí là lục cấp yêu thú, cảm giác tạo cho người ta là cực kỳ hung tàn nhưng diện mục Thông linh địa mẫu thuộc thất cấp trung giai lại khả ái và hoạt kê.

Cao giai yêu thú khác lộ diện là khí thể hung hung, dù có nhiều tu sĩ tại trường nhưng chỉ cần không có khí tức có tu vi và thực lực cao hơn nó nhiều, khiến nó biết mình chắc chắn bị diệt thì tất sẽ rất hung hãn. Nhưng yêu thú này vừa lộ mặt là đảo mắt rụt rè, nhát gan không khác gì chuột.

Lé nhìn quanh một lượt, Thông linh địa mẫu cẩn thận nhảy lên, đáp xuống đồng đá có thanh sắc đan được.

Nó không làm gì nhưng ba viên lớp vỏ băng dày của thanh sắc đan được tan biến vô ảnh vô tung, bị hút vào bụng Thông linh địa mẫu, tiêu hóa hết.

“Cô cô cô!”

Ăn xong ba viên đan được, Thông linh địa mẫu phần chần tỉnh thần, ra vẻ rất ngon miệng, kêu lên hoan hỉ rồi leo lên. Mỗi năm, sáu mươi trượng nó lại dừng một lần, thập phần hưng phấn ăn thanh sắc đan được mà Phong Tri Du để lại, từ từ đi về phía sơn cốc bọn Ngụy Tác mai phục.

Tuy nó linh trí không thấp nhưng còn chưa biết suy nghĩ như tu sĩ, không nghĩ ra sao dọc đường lại có đan được, không hiểu là tu sĩ an bài để dụ dỗ nó.

Thông linh địa mẫu cực kỳ cẩn thận, đi không nhanh lắm, hơn một canh giờ sau, Thông linh địa mẫu mới đến sơn cốc mà bọn Ngụy Tác mai phục.

“Cô cô!”

Ra ngoài sơn cốc, Thông linh địa mẫu rõ ràng dừng lại, nhìn xem đã rời hang ổ được bao xa, còn rút lên nhỏ. Đoạn nó không nén được dự hoặc, hạ quyết tâm lướt lên sơn cốc.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

451. Chương 451: Thú Mang Lại Điềm Lành

“Đến rồi!”

“Thông linh địa mẫu lại trông thế kia hả.”

Ngụy Tác và bọn Phong Tri Du nín thở, bắt động quan sát Thông linh địa mẫu.

Thông linh địa mẫu có vẻ lấp ló đó kêu lên hưng phấn “cô cô”, ở giữa sơn cốc không chỉ có hơn mười viên thanh sắc đan được, còn hơn mười nhánh linh dược khác nữa.

Lại lú lo mấy tiếng đoạn Thông linh địa mẫu lao bổ vào đồng linh dược, nhìn miệng nó ăn linh dược thì miệng ở dưới bụng.

Trương Châu Dự và bọn Ngụy Tác nhìn nhau, hoàng quang lóe lên tên tay, hoàng sắc trận kỳ hiện ra.

Phát mạnh lá cờ, một hoàng sắc quang mạc đột nhiên dấy lên bao lấy nửa sơn cốc có Thông linh địa mẫu.

Cùng lúc, Phong Tri Du tế xuất một hỗn kim sắc viên bát pháp bảo, một đạo kim hoàng sắc phù lục cũng hiện lên trong tay Sư Phi Thanh.

Ngụy Tác vung tay, bình tĩnh như thường thả cả Hắc cốt minh quân, Pháp vương thái diệu và Phệ tâm trùng ra.

“Cô cô cô!”

Tíc tắc hoàng sắc quang mạc hình thành, Thông linh địa mẫu nhận ra, kêu lên hoảng sợ rồi toàn thân sáng lên hắc hôi sắc quang hoa, hình thành một quang trảo. Yêu thú nhất gan này không dám giao thủ với bộn Ngụy Tác, thân thể chìm ngay xuống đất.

Ngụy Tác và Sư Phi Thanh không động thủ, thân ảnh loáng lên, trực tiếp lướt lên phía trên yêu thú này.

Mặt Phong Tri Du đỏ lên vì hưng phấn, dồn chân nguyên vào, hỗn kim sắc viên bát bùng lên ô quang, bao trùm Thông linh địa mẫu.

Thông linh địa mẫu chìm xuống chậm hẳn, xem ra ô quang của Phong Tri Du có lực hút rất cao.

Nếu là yêu thú thực lực kém cỏi hoặc pháp kh khác, có lẽ đã bị ô quang hút đến chỗ hỗn kim sắc viên bát nhưng Thông linh địa mẫu đầy man lực nên chỉ nháy mắt sau đã chui xuống đất. Chỉ có dải ô quang vẫn dính lên mình nó.

Uy năng ô quang không ngớt giảm đi, chỉ mấy tích tắc nữa thì Thông linh địa mẫu sẽ thoát.

“Chát!”

Mặt đất phía dưới tựa hồ vang lên tiếng xung kích đùng đục.

Cùng lúc, Sư Phi Thanh tỏ vẻ sắp khóc đến nơi, kích phát kim hoàng sắc phù lục cầm đã lâu.

Phù lục cỡ bàn tay như dùng tinh kim luyện chế thành hóa thành hơn nghìn tia sáng vàng, bắn vào chỗ có âm thanh.

“Cách!”, trong vòng mấy trăm trượng được ánh sáng vàng bắn vào, mặt đất cứng lại, nứt nẻ như biến thành một vật hỗn hợp giữa tinh kim dung dịch và đất ngưng kết lại.

“Ngụy Tác, trông vào huynh đệ!”

Trương Châu Dự hú lên, phát hoàng sắc trận kỳ, hoàng sắc quang trảo lập tức sinh ra lực hút kéo từng tảng đất mấy trăm cân lên không.

Thông linh địa mẫu bị bao phủ trong hắc hôi sắc quang hoa hiện rõ thân ảnh.

Nó kinh hoảng cực độ, bên dưới toàn là bạch sắc tinh kim cực kỳ trầm trọng, dày kinh nhân.

Không hề do dự, mục quang Ngụy Tác lóe lên, hai dải hắc quang, một dải chất nhầy nhiều màu và kim sắc tinh quang quang trụ ập xuống đầu Thông linh địa mẫu.

Hai lần hắc quang một là hắc sắc quang trụ của Hắc cốt minh quân phát ra, một là thái cổ hung hỏa của gã, kim sắc tinh quang quang trụ là kim sắc pháp bảo của gã.

Trừ Phệ tâm trùng không biết chui đi đâu thì công kích ở mức này gần như toàn lực của gã.

Ngụy Tác hiện tại chỉ sợ thiện chứ không sợ ác, thấy Thông linh địa mẫu không muốn chạy trốn, gã đương nhiên không định giết nó, dù nó được xếp vào thất cấp trung giai, thì gã cũng tự tin tiếp được công kích. Nếu lực công kích không đủ, chưa biết chừng nó sẽ chạy mất.

“Cô cô!”

Quả nhiên, Thông linh địa mẫu kêu lên sợ hãi cực độ, cái sừng vàng trên đầu sáng bừng hoàng sắc quang hoa, cái đầu tròn xoe cũng trắng xóa, phát sáng rực.

“Oành”, thái cổ hung hỏa và kim sắc tinh quang quang trụ va vào hai dải quang hoa, uy năng tương đương, cùng tan vỡ. Hắc cốt minh quân phát ra hắc quang quang trụ chậm hơn một chút, xung kích vào hắc hôi sắc quang hoa bên ngoài nó, khiến nó run lên, màu quang hoa nhạt đi.

“Phù!”

Chất nhầy của Pháp vương thái điệp cũng trùn lên.

Ngụy Tác không hề dừng tay, thanh quang lóe lên trước mặt.

Trên mình Thông linh địa mẫu đột nhiên có thêm mấy cái vòng đồng cỡ cổ tay trẻ con, lấp lánh thanh quang.

“Cách!”, Thông linh địa mẫu lại lóe lên bạch quang, mấy cái vòng đồng tan nát.

Lại thêm hai lần hắc quang và kim sắc tinh quang quang trụ ập tới.

Cơ hồ cũng như lần công kích trước, Thông linh địa mẫu liều mạng chịu đòn, chống lại hắc quang và kim sắc tinh quang trụ, nhưng cũng dính thêm chất nhầy của Pháp vương thái điệp.

Bị chất nhầy của Pháp vương thái điệp dính vào, Phong Tri Du cũng toàn lực thi triển hỗn kim sắc viên bát lôi kéo, Thông linh địa mẫu chỉ di động được không đầy năm, sáu trượng.

Thông linh địa mẫu bị dải chất nhầy thứ hai dính phải thì không động đậy được, hai lần hắc quang cũng bùng lên, Ngụy Tác không kích phát kim sắc pháp bảo mà kim hoàng lưỡng sắc quang hoa lóe lên, phi kiếm cánh cửa được tể xuất.

Uy năng của phi kiếm cánh cửa còn hơn cả kim sắc pháp bảo.

“Cô cô cô!” Cảm thụ được uy năng phi kiếm cánh cửa, Thông linh địa mẫu như biết không chạy được, liều mạng kích phát hoàng sắc quang hoa trên sừng và bạch quang trên đầu, không ngừng ré lên, gật đầu liên tục với Ngụy Tác như xin gã dù giết nó cũng không cần dùng phi kiếm biến thái như thế.

“Đừng sợ, bọn ta không định giết người, chỉ cần một đoạn sừng. Thực xin lỗi, nhưng bọn ta đã chuẩn bị không ít linh dược đủ cho người mọc lại.” Thấy Thông linh địa mẫu như thế, Phong Tri Du cũng không nhẫn tâm, ra hiệu cho Sư Phi Thanh.

Y tỏ vẻ lạnh lùng với Thông linh địa mẫu, lấy từ nạp bảo nang ra mấy nhánh linh dược, ném cho nó.

Thông linh địa mẫu vốn có phẩm giai còn trên cả Dương chi điều của Ngụy Tác nhưng không có linh tính như thế, nhất thời không hiểu lời Phong Tri Du, vẫn kêu “cô cô cô” hoảng sợ rúm người lại.

“Chuyện gì hả? Ngụy Tác, huynh đệ giở thủ đoạn gì thế?”

Phong Tri Du và Trương Châu Dự, thậm chí Sư Phi Thanh này giờ làm màu làm mè cũng tròn mắt, cạnh Thông linh địa mẫu lóe lên một cái bóng trong veo.

Cùng lúc Thông linh địa mẫu chật vật chống lại hắc sắc quang hoa thì cái bóng đột nhẹ, Thông linh địa mẫu chột cứng người.

Chỉ tích tắc đó, phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác chém lên Thông linh địa mẫu giác.

“...!”

Sư Phi Thanh vốn khôi phục vẻ lãnh khốc, làm màu làm mè cũng không nén được nuốt nước bọt.

Phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác rất nặng nhưng cắt lại cực kỳ sắc bén, Thông linh địa mẫu giác bị cắt một khúc nhỏ, trông như thúy ngọc.

“Chả trách gọi là Bá Khí chân nhân, quá nhiều thủ đoạn.”

Trương Châu Dự không nén được kêu lên. Cắt Thông linh địa mẫu giác xong, cả ba lại thấy tay Ngụy Tác lóe lên thanh hắc sắc quang hoa, thủy tinh quỷ trảo chụp đoạn sừng lên.

Thấy Ngụy Tác đắc thủ, Trương Châu Dự tấm tắc, Phong Tri Du thu hỗn kim sắc viên bát pháp khí lại.

“Cô cô!”

Thông linh địa mẫu vốn lúc bị chém cũng kêu lên, cho rằng chết chắc, giờ thấy Ngụy Tác và Phong Tri Du thu pháp bảo, mình lại còn sống, trước mặt có thêm mấy nhánh linh dược thì nó không hiểu.

Kêu một lúc, Thông linh địa mẫu có phần nghi hoặc nhìn bọn Ngụy Tác, chỉ vào linh được rồi chỉ vào bọn gã.

“Cho người đẩy.” Động tác này của Thông linh địa mẫu khiến Phong Tri Du không nén được lên tiếng.

“Không phải chứ?” Ngụy Tác và Trương Châu Dự suýt nữa bổ chừng vì Thông linh địa mẫu vẻ hiểu ra, cô cô mấy tiếng, hào hứng thanh toán sạch mấy nhánh linh được rồi nhìn bọn Ngụy Tác chăm chăm, không chạy mà gật đầu nịnh nọt, như ăn chưa đã, muốn xin thêm.

“Chả trách sách cổ đều nói Thông linh địa mẫu tuy nhất gan nhưng trời sinh thân cận với tu sĩ, là thú mang lại điềm lành không giết được.”

Bọn Phong Tri Du đổ sạch nạp bảo nang ra mới tìm được mấy thứ có ích với Thông linh địa mẫu cho nó ăn, Thông linh địa mẫu có ý muốn cọ cọ vào bọn Ngụy Tác biểu thị thân thiết.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

452. Chương 452: Ngọc Phù Phát Sáng

“Xem ra sau này phải kiểm lấy nô thú pháp quyết.”

Thông linh địa mẫu đi rồi, Trương Châu Dự tổ vẽ âm ức.

Ngụy Tác cũng lắc đầu.

Hóa ra Thông linh địa mẫu tuy ăn xong, tỏ vẻ thân thiết nhưng khi bọn Phong Tri Du không còn đồ gì nữa thì nó đi quanh hai vòng trước khi quay về chỗ ở.

Yêu thú như Thông linh địa mẫu tuy nhất gan, chỉ muốn bỏ chạy chứ không công kích địch thủ, nhưng nếu có thể dùng nô thú thuật pháp khống chế, để nó phòng thủ thì khác, coi như có thêm một Kim đan kỳ đại tu sĩ trợ lực, tác dụng không kém hơn Hắc cốt minh quân.

Nô thú thuật pháp mà Ngụy Tác biết chỉ khống chế được một yêu thú, mà phải là ấu trùng yêu thú, không thì dù Thông linh địa mẫu phối hợp, gã cũng điều khiển được. Bọn Phong Tri Du tuy thu lợi không ít từ động phủ của Diệu Đan chân nhân, đạo giai cổ bảo cũng có mấy món nhưng không ai biết nô thú thuật pháp, trơ mắt nhìn Thông linh địa mẫu đi mất.

Ngụy Tác lúc ở Vạn Thọ thành cũng muốn tìm nô thú thuật pháp nhưng cực kỳ hiếm có, không thể mua được. Chỉ có vài ba phương pháp nuôi dưỡng yêu thú, khiến chúng tăng hảo cảm kiểu nuôi chó nuôi mèo, sẽ nhận tu sĩ làm chủ. Thật ra không khác gì cách gã nuôi Dương chi điều. Chỉ là Dương chi điều trời sinh linh tính, hiểu được y gã còn tuyệt đại đa số yêu thú thì không, cần có phương pháp đặc thù phát triển linh trí mới hiểu được ý chủ nhân.

Tìm kiếm ở Vạn Thọ thành thì Ngụy Tác có ấn tượng sâu với nô thú thuật pháp mà nữ tu Tâm Hữu Lan của Linh Thú cung biết.

Linh Thú cung không chỉ có một loại nô thú thuật pháp dùng tâm thần điều khiển yêu thú, kém thì chỉ điều khiển một con còn loại lợi hại nhất có thể đồng thời khống chế bảy đến chín con, cơ hồ tuyệt đại đa số Kim đan đại tu sĩ nể mặt Linh Thú cung chủ Lệ Nhược Hải vì ông ta không chỉ là Kim đan lưỡng trọng đại tu sĩ mà vì ông ta có thể đồng thời khống chế nhiều yêu thú, lại thu phục được mấy yêu thú phẩm giai rất cao.

Chỉ là nô thú thuật pháp cấp thấp hay cao thì Linh Thú cung đều cực kỳ bảo mật. Chưa biết chừng là tông môn điều khiển yêu thú nên chỉ cần có nô thú thuật pháp lộ diện, Linh Thú sẽ mua luôn cho vào tàng kinh điện.

Hiện tại thấy Thông linh địa mẫu thoát khỏi tay, Ngụy Tác thâm hạ quyết tâm, có cơ hội phải bắt một tu sĩ biết nô thú, không hỏi được cao cấp nô thú thuật pháp thì kiếm một bộ cấp thấp cũng được.

“Nặng thế hả?” Thân ảnh Thông linh địa mẫu bèn chùn chụt tan biến, Trương Châu Dự hiểu kỳ hỏi Ngụy Tác đưa cho Thông linh địa mẫu giác xem sao, nhưng mới đón lấy một khúc cỡ nửa thước thì đã kêu lên kinh ngạc.

Khúc sừng vàng trông như mã não, trọng lượng không nặng nhưng Trương Châu Dự đón lấy thì do không dùng lực thì không giữ được, đập trúng chân.

Một đốt sừng này xem ra cũng hai, ba trăm cân.

Đưa lên xem, Trương Châu Dự và Phong Tri Du, Sư Phi Thanh nhận ra khúc sừng trước khi cắt cực nồng thổ nguyên chi khí nhưng hiện không có mảy may mùi tanh đặc biệt của thổ hệ linh khí, không có cả quang hoa, nhưng bên trong lại có quang hoa lóe lên như ở chính giữa chứa một ngọn nến vàng, rất đặc biệt.

“Chúng ta lấy được rồi, mang đi giao dịch?” Quan sát Thông linh địa mẫu giác một lúc, Ngụy Tác và bọn Phong Tri Du bàn đến việc dịch sự. Hiện tại mọi thứ của Diệu Đan chân nhân đã bị phân chia, bất quá dù gì cũng rơi vào tay bằng hữu, có một khúc Xích tinh tử coi như đủ bù lại.

“Bọn mõ biết tin qua một giao dịch ở Lạc Nguyệt thành, bất quá đã biết động phủ của Hắc Lang chân nhân, ở hướng đông, cách đây hai nghìn mấy trăm dặm, chúng ta đến đó.” Phong Tri Du giải thích.

Phong Tri Du và Trương Châu Dự lại cùng Ngụy Tác nói về những thứ liên quan đến Hắc Lang chân nhân, Phong Tri Du tế xuất phi độn pháp khí màu đỏ như cánh sen, không có tiếng xé gió hay quang hoa nhưng tốc độ thập phần nhanh chóng lao về phía động phủ của Hắc Lang chân nhân.

“Tịnh hoa phi liên, phi độn pháp bảo của Tịnh Liên tông năm xưa, phi độn ban đêm vô thanh vô tức, không có ánh sáng, rất hữu dụng. Sớm biết động phủ của Diệu Đan chân nhân còn nguyên, lại nhiều pháp bảo như thế thì đã liều mạng đến. Biết thế người đừng đến Di Thiên cốc, đến đây thì phải.”

“Vì sao y lại quen người, nếu không có quan hệ gì thì cứ giết sạch cướp pháp bảo, người cho Phệ tâm trùng hút não tủy là xong.”

Phong Tri Du tế xuất phi độn pháp bảo hình hoa sen, lục bào lão đầu đã lâu không lên tiếng, lại kêu lên.

Lục bào lão đầu nói thế, Ngụy Tác trợn tròn trắng. Tu vi tiến cảnh của gã cao hơn tốc độ nhanh nhất mà lão dự tính, nên hiểu lúc ban ngày mà lão cũng không ngại tổn hao nguyên khí thò ra. Kinh nghiệm của lão rất hữu dụng với gã nhưng cũng có lúc gã phải nghe những lời kiểu giết sạch cướp sạch của lão.

Vật tốt cướp về cho mình đương nhiên không sai nhưng ai cũng giết hết thì dù tu vi thiên hạ đệ nhất mà không bằng không hữu thì Ngụy Tác cho rằng vô liêu cực độ. Gã càng tắt tiếng vì biết lão đầu cuồng mua sắm này chỉ kêu thế thôi chứ dù có năng lực động thủ thì lão cũng không hạ thủ được.

...

Trời tối dần.

Ở bên ngoài Thiên khung, càng tối càng nguy hiểm.

Nhưng tu sĩ như Ngụy Tác, cộng thêm ba tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng đều có pháp bảo đạo giai trở lên, Tịnh hoa phi liên của Phong Tri Du không chỉ không lóe quang hoa, phi độn trên không cơ hồ bất không khiến yêu thú chú ý, hành động bên ngoài Thiên khung thì hệ số an toàn đương nhiên cực cao, dù gặp bất cấp yêu thú thì cũng thoát thân được.

“Ở đây.”

Liên tục phi độn mấy canh giờ, tịch dương cơ hồ lặn hẳn, Phong Tri Du và bọn Ngụy Tác dừng lại ở một ngọn núi lớn.

Ngọn núi mọc đầy cỏ thụ này cao gấp bốn, năm lần Tiểu Dạ sơn của Ngụy Tác.

“Nếu tu sĩ đó không nói nhầm thì động phủ của Hắc Lang chân nhân ở trong ngọn thác.”

Khẽ lướt vòng, Phong Tri Du đáp xuống sườn núi phía đông.

Lưng núi đó có một khe nứt, một dòng suối rộng trút xuống thành một ngọn thác bạc, bên dưới là một đầm nước sâu mấy trăm trượng, thủy khí mênh mông, tựa hồ có cả cò trắng đậu, đọt tiên khí.

“Tiểu tử, Hắc Lang chân nhân gì đó chọn chỗ khá hơn người nhiều, phong thủy nơi này hơn hẳn Tiểu Dạ sơn. Có ngọn thác này là đủ để bày thủy hệ pháp trận.”

“Ta nói không sai chứ, Tịnh hoa phi liên dùng vào ban đêm thì từ xa không nhìn được, rất tốt để chạy trốn và lừa gạt.”

Lục bào lão đầu lại lẩm bẩm, Ngụy Tác bình tĩnh như thường bữu môi, ngó lơ quỳ lão đầu.

“Vấn bối Phong Tri Du, nghe nói chân nhân có Xích tinh tử, muốn đổi lấy một thứ có thể dễ thắng tu vi hoặc thần thông. Tại hạ có một món như thế nên đến cầu kiến chân nhân.” Đáp xuống thác nước, Phong Tri Du và bọn Ngụy Tác nhìn nhau, lớn tiếng.

“Ồn!”

Chừng mấy tích tắc sau, trong ngọn thác đột nhiên phun ra thủy trụ khí thể kinh nhân. Một hắc sam tu sĩ mày rậm sát tóc mai, mặt mũi có phần hung ác hiện rõ thân ảnh.

“Tại hạ Nghê Thu Thành, đệ tử Hắc Lang chân nhân.” Hắc sam tu sĩ chừng hơn ba mươi tuổi, thân hình cao gầy, mặt mũi lạnh tanh nhìn Phong Tri Du và bọn Ngụy Tác rồi báo danh hiệu và hỏi, “Các người đến giao dịch cái gì?”

“Bọn tại hạ mang Thông linh địa mẫu giác đến, không biết có vừa ý chân nhân không.” Phong Tri Du vòng tay chào hắc sam tu sĩ thêu phù văn đầu sói trên áo.

“Thông linh địa mẫu giác?” Hắc sam tu sĩ mặt mũi lạnh tanh chấn động nói ngay, “Để ta xem.”

Phong Tri Du và bọn Ngụy Tác nhìn nhau, không nhiều lời, đưa một khúc Thông linh địa mẫu giác đến.

“Quả nhiên là Thông linh địa mẫu giác, tuy nhỏ nhưng đổi Xích tinh tử thì không thành vấn đề.” Hắc sam tu sĩ đón lấy Thông linh địa mẫu giác, hơi run người, nhìn một chốc rồi nói.

“Đợi một chút, ta vào bấm bảo sư tôn, lấy thứ cần đổi ra.” Đoạn hắc sam tu sĩ trả Thông linh địa mẫu giác cho Phong Tri Du, lướt vào trong thác nước.

Nửa tuần hương sau, hắc sam tu sĩ quay lại, không giấu được niềm vui, tựa hồ vừa được thưởng.

“Đây là Xích tinh tử, xem đi xem có vấn đề gì không.” Tiếp đó hắc sam tu sĩ vung tay ném một tử hồng sắc mọc hạt cho Phong Tri Du.

“Hình như...!” Đúng lúc đó, Ngụy Tác đột nhiên rung động, biến sắc, mắt ánh lên thần sắc không dám tin.

Một vật trên mình gã đột nhiên sáng lên!

Truyền tấn ngọc phù!

Là truyền tấn ngọc phù hình con cá trên eo gã!

Vật đó gã và Nam Cung Vũ Tinh thường dùng để liên lạc tại Linh Nhạc thành. Từ lúc ở Vân Linh đại lục về, Ngụy Tác tuy không nghe được tin của Nam Cung Vũ Tinh nhưng vẫn đeo ở trên eo, tránh khi nó sáng mà gã lại không chú ý.

Ngay cả Ngụy Tác cũng không hy vọng vật này lại phát sáng. Thiên Huyền đại lục lớn như thế, muốn hai người vô tình gặp nhau trong vòng mấy trăm dặm khác nào đáy bể mò kim.

Ở chỗ này, vật đó đột nhiên sáng lên!

Làm gì có chuyện Ngụy Tác không rung động!

“Sao hả?” Trương Châu Dự cũng nhận ra, khẽ hỏi.

Ầm, phía trên ngọn thác xuất hiện một đạo độn quang cực độ chói lòa!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

453. Chương 453: Hắc Lang Chân Nhân

“Đây là?”

Đạo độn quang này màu vàng kim chói lòa, lao vút ra khiến nửa trên màn thác ngừng chảy rồi mới bay ra, thanh thể kinh nhân cực độ. Đột nhiên xuất hiện tình cảnh đó, dừng nói Phong Tri Du và Trương Châu Dự lạnh buốt trong lòng mà cả Sư Phi Thanh tỏ vẻ lãnh khốc cũng giật mình.

Độn quang kinh nhân cực độ đó là một dây kim sắc lâu các bảy tầng, kim quang chói lòa khiến người ta không thể nhìn thẳng, bên trong châu quang bảo khí, đèn đuốc sáng trưng, cả tiếng nhạc du dương vọng ra, như lâu các thật sự bay trên không trung.

Nhưng lâu các lại toát ra uy áp kinh nhân, tốc độ cực kỳ kinh nhân, chỉ sau tích tắc, mấy người còn chưa kịp nhìn kỹ thì phi độn pháp khí đó đã tan biến khỏi thị tuyến.

Ngụy Tác biến sắc.

Thần thức quét vào lại không thấu, rõ ràng phi độn pháp bảo khí thể cực kỳ kinh nhân này có cấm chế. Phi độn pháp bảo lớn như thế mà có độn tốc hơn hẳn Ly Hỏa phảng của gã!

Ly Hỏa phảng tại mấy chục thành trì quanh Hải Tiên thành là phi độn pháp bảo có tốc độ hàng đầu, ít nhất dù ở Vân Linh đại lục hay Thiên Huyền đại lục thì chưa từng thấy phi độn pháp bảo nào có tốc độ cao hơn. Nhưng giờ phi độn pháp bảo này lại có độn tốc còn hơn Ly Hỏa phảng, thật gã chưa từng nghe thấy.

Gã biến sắc mặt vì phi độn pháp bảo hình kim sắc lâu các tan biến không lâu thì truyền tấn ngọc trên eo cũng tắt dần.

Nếu kích phát truyền tấn ngọc phù là Nam Cung Vũ Tinh thì không phải lúc này nàng dừng kích phát mà đã theo phi độn pháp bảo hình kim sắc lâu các đi xa rồi.

Nhìn theo hướng kim hoàng sắc độn quang kinh nhân tan biến, gã liên tục thay đổi sắc mặt dồn một đạo chân nguyên vào truyền tấn ngọc phù.

Ngụy Tác dồn chân nguyên, truyền tấn ngọc phù không thay đổi gì.

“Thế nào, Xích tinh tử không có vấn đề gì chứ?” Hắc sam tu sĩ cũng bị kim hoàng sắc độn quang kinh nhân chấn nhiếp, thấy bọn Phong Tri Du chưa ném Thông linh địa mẫu giác cho mình thì nóng nảy.

“Vị đạo hữu này.” Phong Tri Du gật đầu, định ném Thông linh địa mẫu giác cho hắc sam tu sĩ, nhưng Ngụy Tác lại giữ nói, vòng tay lãnh tinh hỏi tu sĩ không lấy gì làm thân thiện đó, “Không biết vị đạo hữu này có biết trong độn quang ban này là vị tiền bối nào. Là sư tôn Hắc Lang chân nhân của đạo hữu?”

“Các người đến giao dịch hay nghe ngóng tin tức?” Hắc sam tu sĩ cười lạnh, nhìn Ngụy Tác một cách đầy thâm ý và khúc Thông linh địa mẫu giác rồi chấp tay, không nói gì nữa.

Rõ ràng, tu sĩ này có ý, các người nên biết thân biết phận, bỏ Thông linh địa mẫu giác ra mà hỏi.

“Người ban này có quan hệ quan trọng với tại hạ, không hiểu có thể giúp đỡ, cho biết lai lịch người đó chăng?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường hỏi hắc sam tu sĩ.

“Định ép ta hả?” Ngụy Tác nói vậy, hắc sam tu sĩ sầm mặt, lạnh lùng nhìn gã, “Có phải ta không cho biết, người không đưa Thông linh địa mẫu giác?”

Hắc sam tu sĩ nói vậy, Phong Tri Du lạnh mặt lại, định lên tiếng nhưng Trương Châu Dự ngằm kéo pháp y. Trương Châu Dự đã nhận ra đạo độn quang có quan hệ quan trọng đối với Ngụy Tác.

“Tại hạ chỉ muốn nhờ đạo hữu cho biết lai lịch người đó, đối với đạo hữu có khó gì đâu?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh, “Nếu đạo hữu giúp được, tại hạ sẽ hậu tạ, còn không muốn giúp thì phiền vào thông báo cho sư tôn rằng tại hạ muốn cầu kiến, không cần chụp mũ cho tại hạ là ép hay không ép.”

“Nói năng hay lắm, bất quá mỗ không thừa lời.” Hắc sam tu sĩ hừ lạnh: “Cho người biết, mau giao Thông linh địa mẫu giác cho ta, còn không dù giết hết các người, người ta cũng chỉ cho là các người tham lam Xích tinh tử. Còn lớn lối muốn gặp sư tôn, Người tưởng mình là ai? Kim đan đại tu sĩ hả?”

“Nếu mỗ là Kim đan đại tu sĩ thì sao?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh hỏi hắc sam tu sĩ.

“Người...” Hắc sam tu sĩ định nói, đột nhiên biến hẳn sắc mặt, cùng lúc uy áp hùng hậu từ Ngụy Tác phát ra khiến y rung động, không thở nổi.

“Người... Tiền bối... Tiền bối che giấu tu vi? Tại hạ ban nãy thất lễ, xin tiền bối đừng trách.” Hắc sam tu sĩ ngẩn ra rồi nhăn nhó định thần, xưng hô cũng thay đổi.

“Người đi ban nãy là sư tôn Hắc Lang chân nhân của các hạ?” Ngụy Tác hỏi hắc sam tu sĩ.

“Tiền bối đó không phải sư tôn, chỉ ngang qua thì ghé vào.” Hắc sam tu sĩ không dám chần chừ, Ngụy Tác vừa vận chân nguyên và thần thức uy áp là y biết gã lợi hại hơn sư tôn Hắc Lang chân nhân, lại không biết gì về gã, Kim đan kỳ đại tu sĩ hành sự không hề cố kỵ, chọc giận gã thì dù gã không động thủ đối mà lấy cả Xích tinh tử lẫn Thông linh địa mẫu giác đi thì y không biết ăn nói thế nào với Hắc Lang chân nhân, sẽ bị trừng phạt. Nói đoạn, y run thâm bổ sung: “Lai lịch tiền bối đó thế nào thì tại hạ cũng không biết.”

“Vậy có thể vào thông báo là mỗ cầu kiến sư tôn các hạ không.” Hắc sam tu sĩ thập phần phối hợp, Ngụy Tác mềm bớt khẩu khí. Gã biết không thể đuổi kịp đạo độn quang ban nãy, nên đành hỏi thăm Hắc Lang chân nhân. Tu vi của Nam Cung Vũ Tinh tất nhiên không phải chủ nhân đạo độn quang đó.

“Xin tiền bối đợi một chút, vẫn bối vào thông báo cho sư tôn.” Hắc sam tu sĩ không dám chậm trễ, quay mình đi vào thác nước.

“Huynh đệ, thật ra là việc gì?” Hắc sam tu sĩ vừa vào, Trương Châu Dự không nén được hỏi Ngụy Tác.

“Lúc tại hạ ở Linh Nhạc thành có một vị hảo hữu cũng từng trải sinh tử như với huynh đệ, vẫn dùng truyền tấn ngọc phù này liên lạc. Từ mấy năm trước bắt tin, nhưng ban nãy truyền tấn ngọc phù lại sáng lên.” Ngụy Tác không giấu, đưa truyền tấn ngọc phù cho Trương Châu Dự xem, “Nếu không nhầm thì vị đó ở trong phi độn pháp bảo ban nãy.”

“Hảo hữu cái gì, không phải hồng nhan tri kỷ hả, trước mặt bọn mỗ đừng giả đồ.” Trương Châu Dự nghe Ngụy Tác nói vậy, cười hắc hắc đầy ám muội.

“Sao đạo hữu biết?” Ngụy Tác tròn mắt.

“Nam nhân với nhau không bao giờ như thế, nam nhân có giao tình đến đâu cũng đều thấy đối phương có khoảng trời riêng, chưa biết chừng lúc nào cũng thoải mái, việc gì phải đem theo vật như thế.” Trương Châu Dự cười hắc hắc, “Bất quá hồng nhan tri kỷ này tình thâm ý trọng lắm đây, không thì vô sự sao lại kích phát truyền tấn ngọc phù, mỗi lần như thế là nhớ đến huynh đệ. Chắc chắn nàng ta không thể biết huynh đệ có mặt gần đây.”

“Chuyện đó...” Ngụy Tác chợt thấy tim đập nhanh, không nói thành lời.

“Đạo độn quang này bắt phạm, lao đi với khí thế lăng nhân, tựa hồ hoàn toàn không e dè Hắc Lang chân nhân, thân phận chắc không kém Hắc Lang chân nhân.” Phong Tri Du tỏ vẻ ngưng trọng.

“Không biết đạo hữu phương nào đến báỉ phỏng tại hạ?” Cùng lúc, tiếng cười sang sảng vang lên trong thác.

Thác nước chợt được vén lên như rèm cửa, đích xác có bố trí thủy hệ pháp trận.

Cùng tiếng nói vang vang, một trung niên tu sĩ cũng mặc hắc sắc pháp y, thân hình trung bình, chừng hơn bốn mươi tuổi, mặt hơi vàng vọt hiện rõ thân ảnh, vòng tay với bọn Ngụy Tác, chơi như chào hỏi.

Quanh mình hắc sam tu sĩ cuộn cuộn hắc sắc linh khí, hình thành hình con sói đen, có nhiều con khác nhỏ hơn vây quanh, rõ ràng Hắc Lang chân nhân.

“Tại hạ Quý Lý, là tán tu tu hành ở bên ngoài Thiên khung. Lần này muốn cùng đạo hữu giao dịch, chỉ vì có việc không hiểu nên mong đạo hữu giúp.” Ngụy Tác vòng tay, đưa Thông linh địa mẫu giác đến cho Hắc Lang chân nhân.

“Đa tạ đạo hữu mang đồ tốt đến.” Hắc Lang chân nhân mặt mũi hiền hòa, thu Thông linh địa mẫu giác, mỉm cười: “Tại hạ nghe tiểu đồ nói, Quý đạo muốn tìm hiểu về đạo độn quang vừa này, thứ cho tại hạ lăm mồm, không hiểu đạo hữu có dụng ý gì?”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

454. Chương 454: Đến Cực Lạc Cung

“Vừa này tại hạ phát hiện, một vị hảo hữu có thể ở trong đạo độn quang đó nên mới muốn hỏi thăm chân nhân về tu sĩ điều khiển phi độn pháp bảo đó.” Ngụy Tác hỏi Hắc Lang chân nhân.

Đối với Hắc Lang chân nhân lạ mặt này, gã đương nhiên không thể nói nhiều.

Linh khí của Hắc Lang chân nhân cho thấy tuy cũng là tu sĩ Kim đan nhất trọng, nhưng phẩm giai công pháp không thấp, là địa cấp cao giai công pháp.

“Một hảo hữu ở trong đạo độn quang đó?” Hắc Lang chân nhân ngần ngừ: “Vậy thì cho đạo hữu biết cũng được, tu sĩ đó là Cực Lạc chân nhân, cũng là một tán tu.”

“Cực Lạc chân nhân? Đạo hữu có thể cho biết đôi chút chẳng? Ví như động phủ của y.” Ngụy Tác hỏi Hắc Lang chân nhân: “Hoặc nếu đạo hữu là hảo hữu của y thì có thể dẫn kiến tại hạ chẳng, tại hạ sẽ hậu tạ đạo hữu.”

“Nếu tại hạ dẫn kiến, đạo hữu vị tất gặp được, bất quá nếu đạo hữu thật sự cần gặp thì có một cơ hội.” Hắc Lang chân nhân bảo.

“Xin đạo hữu nói rõ.” Ngụy Tác và bọn Trương Châu Dự nhìn nhau, không hiểu ý Hắc Lang chân nhân.

“Quý đạo hữu không hiểu gì về Cực Lạc chân nhân, khẳng định không biết y có tu vi Kim đan tứ trọng, gần đạt mức đại tu sĩ khai sơn lập tông rồi nhỉ?” Hắc Lang chân nhân nhắc nhở.

“Kim đan tứ trọng đại tu sĩ?!” Hắc Lang chân nhân nói vậy, bọn Ngụy Tác không nén được hít sâu một hơi.

“Xem ra Quý đạo hữu bình thường không tiếp xúc với Kim đan tu sĩ khác.” Hắc Lang chân nhân cười khở, “Cực Lạc chân nhân tuy không nổi tiếng lắm trong các tu sĩ thông thường của Thiên Huyền đại lục, nhưng trong các Kim đan tu sĩ, nhất là Kim đan tán tu thì rất nổi danh. Y ở Cực Lạc sơn tự lập Cực Lạc cung, môn hạ hơn trăm. Thần thông của y lại Kim đan tứ trọng, với cả Thiên Huyền đại lục thì cũng là có hạng, tu sĩ Kim đan nhất lưỡng trọng như chúng ta không thể ngang hàng.”

Ngụy Tác nhìn Hắc Lang chân nhân, “Còn hôm nay?”

“Hôm nay vì tại hạ có thứ y cần nên đi qua thì vào giao dịch chứ không phải có giao tình gì, trước đây tại hạ cũng chỉ gặp y một lần. Kim đan lão quái như y cao hơn chúng ta nhiều lần, tính tình kiêu ngạo, thường không gặp ai nên dù tại hạ dẫn đạo hữu đến Cực Lạc cung, y cũng không nể mặt mà tiếp kiến.” Hắc Lang chân nhân bảo Ngụy Tác.

“Tu vi Kim đan tứ trọng...” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, hỏi tiếp, “Ban này đạo hữu nói là có một cơ hội, là cơ hội gì?”

“Kim đan tu sĩ chúng ta sau mỗi thời gian nhất định sẽ do mấy người đứng lên cử hành giao dịch hội. Ba ngày sau, Cực Lạc chân nhân sẽ nạp một thị thiếp ở Cực Lạc cung, mời các Kim đan tu sĩ đến dự, có Kim đan tu sĩ đề nghị nhân thể mở luôn một giao dịch hội. Cực Lạc chân nhân đã đồng ý.” Hắc Lang chân nhân

cười bảo: “Đạo hữu là tu sĩ Kim đan kỳ, chỉ cần có thứ gì có giá trị là có hể đến Cực Lạc cung, tham gia giao lưu hội.”

“Nạp thiếp?” Trương Châu Dự nảy ra ý nghĩ không lành, không nén được khẽ truyền âm cho Ngụy Tác, “Huynh đệ, Cực Lạc chân mà định nạp hồng nhan tri kỷ của huynh đệ thì thảm rồi.”

Ngụy Tác mục quang lóe lên, ngoài mặt bình tĩnh như thường, vòng tay với Hắc Lang chân nhân: “Không biết Hắc Lang chân nhân có tham gia giao dịch hội này?”

“Tại hạ định đến giao dịch hội đổi lấy thứ gì có lợi cho tu luyện nhưng giờ có Thông linh địa mẫu giác giá thì vốn để tránh đêm dài lắm mộng, nên bẻ quan tu luyện ngay.” Hắc Lang chân nhân cười khở: “Nhưng hôm nay Cực Lạc chân nhân mời tại hạ đến tham gia nghỉ thức nạp thiếp, tuy mỗi mười mấy năm y lại nạp thị thiếp nhưng y đã mời thì tại hạ phải nể mặt, Kim đan lão quái như y thì tại hạ không dám đắc tội.”

“Mỗi mười mấy năm lại nạp thị thiếp, Cực Lạc chân nhân chẳng phải có cả mớ thị thiếp sao?” Sư Phi Thanh không nén được buột miệng.

“Đích xác như vậy.” Hắc Lang chân nhân nói: “Cực Lạc cung chia làm hai cung tiền hậu, tiền cung dành cho đệ tử môn nhân là nam tu, Cực Lạc hậu cung toàn là nữ tu, là chỗ nữ đệ tử và thị thiếp ở, nghe nói cộng lại hơn nhiều số lượng nam đệ tử.”

“...” Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh tròn mắt, tắt tiếng. Hắc Lang chân nhân nói vậy, Nam Cung Vũ Tinh mà lấy Cực Lạc chân nhân thì không hay ho gì.

Trương Châu Dự cho rằng tệ nhất là đối tượng Cực Lạc chân nhân nạp thiếp lần này là Nam Cung Vũ Tinh, Nam Cung Vũ Tinh thành một thị thiếp của Cực Lạc chân nhân thì không hiểu Ngụy Tác có phát cuồng không. Nghĩ thế, Trương Châu Dự không nén được hỏi, “Cực Lạc chân nhân nạp thiếp lần trước là khi nào?”

“Lần nạp thiếp trước cũng từ mười mấy năm rồi.” Hắc Lang chân nhân nghe Trương Châu Dự hỏi thì tỏ vẻ ngưng trọng hỏi Ngụy Tác: “Quý đạo hữu, hảo hữu đó là một nữ tu xinh đẹp”

“Chính thị.” Ngụy Tác gật đầu: “Hảo hữu của tại hạ họ Nam Cung, không biết lần này Cực Lạc chân nhân đến, Hắc Lang chân nhân có thấy cùng y có một nữ tu cao ráo?”

“Y chỉ ở trong pháp bảo Cực Lạc điện nói mấy câu, không hề lộ diện, tất nhiên tại hạ không biết có ai ở bên cạnh.” Hắc Lang chân nhân nghiêm túc nhìn Ngụy Tác: “Bất quá đạo hữu mà có hảo cảm với nữ tu đó mà nàng ta đã theo Cực Lạc chân nhân thì tốt nhất nên bỏ cuộc, đừng tham gia giao dịch hội. Có lắm một Kim đan tu sĩ chỉ nhìn tay một thị thiếp của y và thị thiếp mỉm cười với Kim đan tu sĩ đó, Cực Lạc chân nhân chặt luôn tay thị thiếp tặng cho Kim đan tu sĩ đó, Kim đan tu sĩ đó hơi tỏ vẻ không vui, có phần bất nhẫn, liền bị y tìm cớ nói là không nể mặt, giết chết ngay.”

Thoáng ngừng lại, Hắc Lang chân nhân bổ sung, “Bàn tán sau lưng y thì không sao, y tuy nạp thiếp không ít nhưng về mặt lại là đại kỵ, ghét nhất nữ tu của mình dính dáng đến tu sĩ khác. Đạo hữu có đến Cực Lạc cung tham gia giao dịch hội, thấy nữ tu đó mà để lộ chân tình, dù không nói ra, nhìn nhau mấy lần thôi, chưa biết chừng y sẽ cực độ bất mãn, xuất thủ đối phó cả hai.”

“Cực Lạc chân nhân bá đạo như thế? Ai nhìn thị thiếp mà thị thiếp cười với người khác thì chặt tay thị thiếp, đối phó người kia?” Hắc Lang chân nhân vừa dứt lời, Trương Châu Dự không nén được kêu lên.

“Nữ tu là bằng hữu vào sinh ra tử của mõ.” Mắt Ngụy Tác lóe lên hàn mang, thần sắc không đổi, nói với Hắc Lang chân nhân, “Đã biết nàng ta có thể ở Cực Lạc cung, tất nhiên phải gặp một lần. Mong đạo hữu giúp cho, đưa tại hạ đến tham gia giao dịch hội, tại hạ lấy mạng ra đảm bảo, dù có họa gì cũng không liên quan đến đạo hữu. Nếu đạo hữu không yên tâm thì đến Cực Lạc cung, chúng ta coi như không quen, lần lượt vào.”

“Đạo hữu trọng tình trọng nghĩa như thế, lẽ nào tại hạ không giúp.” Hắc Lang chân nhân thở dài nhìn gã, “Chỉ dẫn các hạ vào thì dù gây họa cũng không liên quan đến tại hạ. Bất quá hi vọng đạo hữu cân nhắc, đừng châu chấu đá xe, tu sĩ như Cực Lạc chân nhân thì hảo hữu toàn có thần thông gần bằng, chúng ta không có tư cách đàm phán, trừ phi các hạ có gì khiến y động lòng, tại giao dịch hội đứng lên trao đổi thì

có lẽ y sẽ nể mặt, ở giao dịch hội thì y cũng không tiện phát tác. Dùng bảo vật đổi lấy thị thiếp hoặc nữ đệ tử cũng không phải việc gì lạ lắm.”

“Đa tạ đạo hữu nhắc nhở, tại hạ sẽ cẩn thận. Dù thế nào, tại hạ cũng nợ đạo hữu một món nhân tình.” Ngụy Tác nhìn Hắc Lang chân nhân, gật đầu.

Chả trách Hắc Lang chân nhân có tiếng trong các tán tu, ông ta và Ngụy Tác không có giao tình, giúp thế này là không tệ rồi.

“Vậy thì nếu đạo hữu không xiêm thì cứ ở lại đây tĩnh tu hai ngày, đỡ phải đi lại vất vả, đến lúc chúng ta sẽ cùng xuất phát, đến Cực Lạc cung.” Hắc Lang chân nhân đại khái thấy Ngụy Tác thập phần thuận mắt, có ý kết giao nên mời.

“Đạo hữu nói thế thì tại hạ không khách khí.” Ngụy Tác đáp ứng, liếc bọn Trương Châu Dự, “Mấy vị bằng hữu này của tại hạ liệu có thể tham gia giao dịch hội này?”

“Giao dịch hội này phải là Kim đan kỳ đại tu sĩ mới được tham gia, họ không thể tham dự.” Hắc Lang chân nhân nhìn bọn Ngụy Tác: “Bất quá họ cứ ở lại động phủ của tại hạ nghỉ ngơi mấy ngày, đợi khi chúng ta đi rồi, họ hãy đi.”

“Các vị thế thế nào?” Ngụy Tác hỏi bọn Trương Châu Dự.

“Đa tạ chân nhân, bọn tôi sẽ chiêm ngưỡng động phủ.” Cả ba nhìn nhau, đáp ứng ngay. Kỳ thực đối với động phủ của một tán tu, họ không có hứng thú, Hắc Lang chân nhân khẳng định không cho họ xem những nơi quan trọng, nhưng cùng Ngụy Tác đến đây thì cũng nên ở lại giúp nhau, như thế càng an toàn.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

455. Chương 455: Kết Bái Nhiều Vào

“Vậy thì, chư vị đạo hữu theo tôi.”

Hắc Lang chân nhân nhìn Phong Tri Du và Trương Châu Dự, Sư Phi Thanh, mỉm cười đưa tay mời, rồi dẫn đường.

Ngụy Tác và bọn Phong Tri Du lướt qua thác nước, màn nước hợp lại, che kín lối vào động phủ.

Hắc Lang chân nhân vung tay, quang hoa phía trước uốn cong, vách núi vốn trơn ướt đột nhiên tan biến vô ảnh vô tung, là một ảo trận.

Ảo trận bị Hắc Lang chân nhân triệt đi, phía sau cũng đầy huyền hư.

Xuất hiện trước mắt bọn Ngụy Tác là một sơn quật lớn.

Thoạt nhìn, trước mắt là một sơn cốc lớn trồng không ít kỳ hoa dị mộc, ở vách núi đối diện bọn Ngụy Tác là một dãy lầu các.

Lầu các đều xây bằng gỗ, đá, điểm xuyết không ít tinh thạch, ngọc thạch, cực kỳ đẹp đẽ. Đặc biệt nhất, mọi lầu các trên vách đá đều chỉ do một cây bạch sắc tinh trụ đỡ bên dưới. Trông như một cây đu đưa đỡ lấy vô số bát đĩa lơ lửng trên không.

“Động phủ của chân nhân quả nhiên đẹp đẽ, bất phàm.” Trương Châu Dự tấm tắc, đồng thời nịnh nọt.

“Động phủ này của tôi, trong số các tu sĩ cùng cấp chỉ là bình thường.” Hắc Lang chân nhân mỉm cười, hỏi Ngụy Tác và bọn Trương Châu Dự: “Không biết động phủ của Quý đạo hữu ở đâu, các vị thường cùng tu luyện?”

“Chỗ của bọn tại hạ cách đây không đầy hai nghìn dặm, là động phủ của thượng cổ tu sĩ để lại. Mấy hảo hữu của tại hạ hiện tại tu luyện ở đó.” Ngụy Tác cho rằng không nên để lộ thân phận, gã giết mấy Kim đan tu sĩ, Hoàng Nha tử không không ít hảo hữu là Kim đan tu sĩ, chưa biết chừng sẽ phiền hà.

“Động phủ của thượng cổ tu sĩ?” Ngụy Tác nói vậy, Hắc Lang chân nhân kinh ngạc, “Sau này có cơ hội, tại hạ cũng muốn đến thăm động phủ của chư vị. Thượng cổ động phủ nguyên lãnh, tại hạ chưa có cơ hội thấy.”

“Chân nhân rồi rồi là bọn mỗi thập phần hoan nghênh.” Phong Tri Du mỉm cười: “Nếu chuyển đi Cực Lạc cung thuận lợi, mời các vị qua.”

“Được, một lời đã định.”

Vừa đi vừa trò chuyện, Hắc Lang chân nhân dẫn cả ba vào một công trình trông trơn, lúc đến gần bọn Ngụy Tác mới nhìn rõ là một tòa nhà ở trên tinh trụ lơ lửng trên không, có hành lang, quảng trường, cầu vồng ngang. Không khác gì một viện lạc.

“Ở đây có mấy gian tĩnh thất, các vị tùy ý chọn. Bên ngoài có mấy đệ tử của tại hạ, muốn gặp tại hạ hoặc có yêu cầu gì thì cứ bảo chúng. Hai ngày này, không có việc gì thì tại hạ không quây nhiễu chư vị thanh tu. Lúc xuất phát, tại hạ sẽ đến tìm chư vị.” Hắc Lang chân nhân dẫn Ngụy Tác và bọn Phong Tri Du vào một viện lạc có năm, sáu gian tĩnh thất.

Dọc đường, Ngụy Tác và bọn Phong Tri Du thấy không ít thân ảnh tu sĩ, Hắc Lang chân nhân thu không ít môn nhân đệ tử.

“Hắc Lang chân nhân rất được, chỉ là Ngụy Tác, nói thật thì thần thông của đạo hữu, với Kim đan tứ trọng lão quái như Cực Lạc chân nhân thì có thể giữ mình không?” Hắc Lang chân nhân hàn huyên mấy câu rồi đi, Trương Châu Dự ở cùng một tĩnh thất vội hỏi Ngụy Tác.

“Tôi đa chỉ giữ mình được, còn phải trong tình hình đối phương e dè.” Ngụy Tác trầm ngâm.

Kim đan tu sĩ, Kim đan nhất trọng đột phá đến tu vi lưỡng trọng, kim đan sẽ lớn hơn hẳn, uy năng cũng tăng tiến tương đương. Kim đan lưỡng trọng đến tam trọng, rồi từ tam trọng đến tứ trọng cũng vậy.

Thông thường, tu luyện công pháp cùng cấp, kim đan uy năng của tu sĩ Kim đan tứ trọng gấp khoảng tám lần Kim đan nhất trọng.

Kim đan lưỡng trọng đến tam trọng là một ngưỡng lớn.

Tu sĩ thông thường dù đạt đến kim đan, không gặp may mắn thì cũng như Hiên Viên lão tổ, đến Kim đan lưỡng trọng là thọ nguyên hao tận.

Cả tu đạo giới, đạt tới kim đan đều là tu sĩ có may mắn, còn đạt tới tu sĩ Kim đan tam trọng, Kim đan tứ trọng thì đều có thành tựu kinh nhân, khẳng định phúc duyên vô cùng. Thuật pháp và pháp bảo lợi hại cũng có nhiều hơn tu sĩ thông thường.

Khác với mọi Kim đan tu sĩ, Ngụy Tác có kinh nghiệm đối địch với tu sĩ cổ Huyết Linh lão tổ.

Gã biết hôm đó Huyết Linh lão tổ hợ hao tổn thọ nguyên, động thủ đã không động dụng toàn lực, uy năng tương đương với tu sĩ Kim đan tứ trọng, hơn cả huyền giai hạ phẩm pháp bảo, chỉ dùng con bài tẩy như Tuyệt diệt kim đan mới chống nổi.

Nếu động khởi, Ngụy Tác có thể dựa vào Tuyệt diệt kim đan, và thần thức không kém gì Cực Lạc chân nhân, ngoài ra không còn ưu thế gì, cả chạy trốn thì Ly Hỏa phản cũng không bằng pháp bảo của đối phương.

“Trước kia với tu vi Chu thiên cảnh mà huynh đệ dám bắt Đông Dao thắng địa thiếu chủ, đàm phán với Kim đan tu sĩ Trường Phong chân nhân, mỗi thấy Cực Lạc chân nhân nạt hiếp mà đứng là Nam Cung Vũ Tinh, nếu dùng thủ đoạn bức bách, khẳng định huynh đệ sẽ đòi Nam Cung Vũ Tinh.” Trương Châu Dự nhìn Ngụy Tác.

“Chưa biết chừng lần này lại thành vĩnh biệt.” Ngụy Tác than thở.

“Hảo huynh đệ, yên tâm đi, mỗi sẽ chiếu cố cho Cơ Nhã.” Trương Châu Dự cười hắc hắc.

“... Có huynh đệ thế hử?” Ngụy Tác trợn tròn trắng.

“Đừng giả bộ nữa, giả bộ thảm thương mà mắt cứ đảo nhìn Sư Phi Thanh, muốn mượn pháp bảo của y chứ gì?” Trương Châu Dự hầm hừ.

“Không phải chứ? Thế mà cũng nhìn ra?” Ngụy Tác nhìn Trương Châu Dự với vẻ không dám tin, “Mỗ ở Linh Nhạc thành nhiều năm, kỹ thuật diễn kịch đã lô hỏa thuần thanh mà vẫn bị nhìn ra?”

“Mỗ cũng bán hàng giả không biết bao nhiêu năm.” Trương Châu Dự cười ha hả, vỗ vỗ Ngụy Tác đang âm ỉt: “Chỉ bằng chúng ta xưng huynh đệ đã lâu, hôm nay kết bái, vạn nhất huynh đệ mất mạng ở Cực Lạc cung, pháp bảo cho mượn mất rồi thì sao, pháp bảo cho huynh đệ mượn thì không tiếc.”

“Chính thức kết bái?” Ngụy Tác ngẩn người, mỉm cười: “Kết bái thế nào?”

“Lão Phong lớn tuổi nhất, tiếp đó là mỗ, rồi Sư Phi Thanh, lão Phong là đại ca, mỗ lão nhị, Sư Phi Thanh lão tam, huynh đệ lão tứ. Tu sĩ kết bái không cần phiền phức, cùng uống chén rượu, thế nào?” Trương Châu Dự nghiêm túc bảo Ngụy Tác và Phong Tri Du, Sư Phi Thanh.

“Mạng của mỗ là do các vị kéo về, kết bái đương nhiên không thành vấn đề.” Phong Tri Du nghiêm túc bảo Trương Châu Dự và Ngụy Tác.

“Mỗ đồng ý, bất quá kết bái xong đừng gọi mỗ là lão tam?” Sư Phi Thanh nói.

“Vì sao không thể gọi là lão tam?” Trương Châu Dự và Ngụy Tác, Phong Tri Du không hiểu.

“Lão tam nghe nhà quê quá, gọi là Sư tam thiếu hoặc Sư tam công tử, nghe thế mới hoành tráng.” Sư Phi Thanh say sưa.

“Nào! Đây là linh tửu do Bích linh quả luyện chế, bổ âm tráng dương.” Trương Châu Dự vỗ lên nắp bảo nang lấy ra một hồ rượu.

“Lão phong tuổi lớn nhất nên là đại ca, kết bái do lão Phong chủ trì.” Lấy ra bình rượu bằng sứ xanh, Trương Châu Dự đưa cho Phong Tri Du.

“Được!” Phong Tri Du nghiêm túc gạt mở bình rượu, ngửa cổ uống: “Phong Tri Du hôm nay cùng Ngụy Tác, Trương Châu Dự, Sư Phi Thanh kết làm huynh đệ, thiên địa làm chứng. Có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, nếu sai lòng thì trời tru đất diệt.”

“Trương Châu Dự hôm nay...” Tiếp đó bắt đầu từ Trương Châu Dự, ba người còn lại cũng nói vậy, ngửa mặt uống rượu rồi ném chén rượu, bật cười.

“Được rồi, Tiềm long thổ châu quyết hoàn chỉnh sẽ cho các vị, Tiềm ẩn quyết chỉ là phần trước. Ngụy Tác, huynh đệ mà đấu với Cực Lạc chân nhân, môn thuật pháp này chưa biết chừng sẽ hữu dụng.” Cười vang đoạn Trương Châu Dự nhét thanh sắc ngọc phù vào tay Ngụy Tác.

“...Hảo tiểu tử, lần đó không truyền pháp quyết hoàn chỉnh?”

“Lão tứ, đừng vội, pháp quyết này do sư tôn để lại cho ta, không thể dễ dàng truyền cho người ngoài, cho các người một nửa là quá lắm rồi.”

“Ngụy Tác, Khổng tước minh vương vũ này có thể vô hiệu nhiều pháp trận khổng chế pháp bảo, cho lão tứ mượn.” Sư Phi Thanh lãnh khốc móc một món pháp bảo như lông khổng tước lấp lánh linh quang năm màu cho Ngụy Tác.

“Ta không có pháp bảo hữu dụng với lão tứ, bất quá phi độn pháp bảo này dùng để chạy trốn cũng hữu dụng, thu lấy đi đã.” Phong Tri Du mỉm cười lấy Tịnh hoa phi liên đưa cho Ngụy Tác.

“Hảo a! Oa ha ha ha ha! Kết bái thì mọi thứ tốt đều về tay ngươi. Ngụy Tác, lần tới thấy ai có thứ gì tốt thì nên kết bái nhiều vào!” Lục bào lão đầu lại hưng phấn vô cùng kêu lên.

Nghe tiếng lục bào lão đầu kêu, Ngụy Tác lại trợn tròn trắng.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

456. Chương 456: Kim Giáp Cầm Dáo, Mỹ Nữ Dẫn Đường

Trên tầng không một khoảnh rừng núi bên ngoài Thiên khung, đang lúc chính Ngọ thì xuất hiện vài đạo độn quang, tốc độ kinh nhân lướt tới.

Phía trên tầng mây trắng là một cung điện hùng vĩ cực độ lơ lửng bất động.

Cung điện này không kém gì Đại Hắc thiên điện mà Ngụy Tác thấy tại Đạo Huyền điện, rộng ít nhất mười mấy dặm, như một ngọn núi.

Đại Hắc thiên điện trong Đạo Huyền điện là khoét rỗng một lòng núi, mọi gian phòng và điện vũ đều ở trong, thì cung điện này giống hệt với điện vũ của tông môn thông thường, chỉ là cực lớn, thoát nhìn cũng thấy hơn nghìn gian phòng, có đủ đình đài lầu các, đến mấy trăm trượng, khí thế kinh nhân cực độ.

Cả cung điện đều xây bằng bạch sắc mỹ ngọc, tinh trí hoa lệ, tỏa kim quang nhàn nhạt, cách cung điện cả trăm trượng hình thành một kim sắc linh quang quang tráo nhàn nhạt.

Liên tục có độn quang từ bốn phương tám hướng bắn tới, dừng lại ngoài kim sắc quang tráo đợi tu sĩ ra đón vào.

Mười mấy đạo độn quang được đón vào điện, một đạo hắc quang lướt nhanh tới.

Đạo hắc quang là một món phi độn pháp bảo hắc sắc như ý, do tinh kim luyện chế thành, chứa đầy phù văn mây lành.

Như ý dài chừng hai trượng, hai thân ảnh đứng trên một xanh một đen, là Hắc Lang chân nhân mặc hắc sắc pháp y và Ngụy Tác mặc phổ thông thanh sắc pháp y.

Thanh tu tại động phủ của Hắc Lang chân nhân hai ngày, ông ta dẫn Ngụy Tác xuất phát, bọn Trương Châu Dự cũng về của động phủ Diệu Đan chân nhân.

Nhờ bọn Trương Châu Dự, Ngụy Tác thu được không ít lợi ích.

Hóa ra hôm đó Trương Châu Dự truyền cho bọn Ngụy Tác Tiềm ẩn quyết có thể che giấu một tầng tu vi là phần trước của một môn thiên cấp trung giai thuật pháp: Tiềm long thổ châu quyết!

Phần sau của Tiềm long thổ châu quyết là một môn thuật pháp huyền diệu ngưng tụ toàn thân chân nguyên thành một viên châu để công kích.

Chỉ qua Huyền sát quỷ trảo của Ngụy Tác là biết thiên cấp trung giai thuật pháp tuyệt đối không thường. Theo Tiềm long thổ châu quyết, tu vi Kim đan nhất trọng như gã mà ngưng nguyên thành châu phun ra thủ uy lực còn hơn cả tự nổ kim đan.

Thi triển thuật này, thể nội chân nguyên không chỉ hao quang mà kim đan chân nguyên cũng bị rút đi không ít, nên hơn mười ngày tiếp theo, tu vi tự sẽ tụt xuống Chu thiên nhất, lưỡng trọng.

Nếu một tu sĩ tu vi đột nhiên sa sút tu vi, bị cừu nhân biết thì sẽ nếm mùi truy sát, nên môn thuật pháp này không phải lúc vạn bất đắc dĩ thì không dùng, chỉ hơn tự nổ kim đan ở điểm là sau hơn mười ngày sẽ nhờ thể nội chân nguyên hồi phục, khiếu vị lại mở ra, tu vi cũng nhanh chóng khôi phục.

Bất quá tu sĩ tạo ra môn công pháp này rất vừa ý với kiệt tác của mình, ở cuối có nói rõ vạn nhất động dụng thì khi tu vi sút xuống, dù Kim đan đại tu sĩ cũng không thể phát hiện tu vi chân thực, cho rằng tu sĩ thi triển chỉ còn Chu thiên cảnh nhất lưỡng trọng là do dùng cách gì đó che đi tu vi mà thôi.

Trừ môn thuật pháp này, lợi ích của Tịnh hoa phi liên không cần phải nói thêm. Khổng tước minh vương vũ mà Sư Phi Thanh cho Ngụy Tác mượn cũng là một món dị bảo cực kỳ hiếm có.

Dị bảo này không thể xác định đẳng cấp, vì công hiệu là vô hiệu pháp trận không chế pháp bảo. Ngụy Tác thử rồi, cơ hồ mọi pháp bảo của gã, trừ Hắc cốt minh quân, ngay cả kim sắc pháp bảo và Trường hà thao thiên quyển đều bị khắc chế.

Dị bảo này tuy không có lực công kích, nhưng khiến một món pháp bảo của đối phương vô hiệu. Dù đối phương có một món pháp bảo phẩm giai cực cao thì Ngự Tác sẽ dùng pháp bảo này khắc chế, đập tan ưu thế của đối phương. Quyết định thắng bại phải trông vào khía cạnh khác.

Dọc đường, Ngự Tác được Hắc Lang chân nhân cho biết không ít việc liên quan đến Cực Lạc chân nhân. Gã thăm thử phào.

Hóa ra Cực Lạc chân nhân có tính thích hư danh, nạp thiếp cũng rình rang như cưới chính thất, thích nữ tu nào thì trước khi diễn ra nghi thức nạp thiếp sẽ không cưỡng bách. Sau đó thì cho rằng đã cho mọi tu sĩ biết nữ tu đó là thị thiếp, là người của ta, tùy tiện đối xử thế nào cũng được.

Trương Châu Dự đã hỏi, Hắc Lang chân nhân cho biết Cực Lạc chân nhân nạp thiếp từ hơn mười năm trước, Nam Cung Vũ Tinh dù sao cũng chưa trở thành thị thiếp của y, tối đa được thu làm môn hạ, hoặc là nhân vật chính của lần nạp thiếp này. Nam Cung Vũ Tinh tuy không xinh đẹp như Cơ Nhã nhưng tại các tu sĩ chỉ thành cũng vào hàng hiếm có. Ngự Tác cũng không còn là hạng cắc kè như ba năm trước, chỉ cần năng chưa thành thị thiếp của Cực Lạc chân nhân thì vẫn có thể xoay chuyển sự tình được.

...

Ngôi điện lơ lửng trên mây trắng là động phủ của Cực Lạc chân nhân: Cực Lạc cung.

Hắc sắc như ý đến gần ngôi điện thì chậm lại.

Ngự Tác hồ nghi nhìn quanh, đột nhiên cảm giác thấy gì đó, ngẩng lên.

“Hả!”

Thấy ngôi điện trên mây như điện của tiên nhân trong truyền thuyết, Ngự Tác hít một hơi lạnh, tỏ vẻ chấn kinh.

Để một ngọn núi lớn như thế lơ lửng trên không thì cần thần thông cỡ nào?

“Hóa ra là dùng ảo trận che đi ngọn núi.”

Ngưng thần nhìn một chốc, Ngự Tác định thần lại lẩm bẩm.

Lúc đó gã nhận ra bên dưới ngôi điện có quang hoa, tựa hồ nối với mặt đất.

“Quý đạo hữu nhãn lực cao minh, Cực Lạc cung đích xác cây trên đỉnh núi, bất quá Cực Lạc sơn không nhỏ như động phủ của tại hạ, dùng một ảo trận che kín cả ngọn núi thì thần thông này đích xác đạt mức khai sơn lập tông rồi.” Hắc Lang chân nhân đã quen với gã chợt mỉm cười nhắc nhở, “Lần này các hạ đến vì nữ tu đó, có đòi người cũng nên thập phần cẩn thận về lời lẽ, vạn nhất y không vui thì rầy rà to.”

“Chân nhân nói vậy, tại hạ xin được lắng nghe.”

Hắc Lang chân nhân điều khiển hắc sắc như ý lướt đến chính môn Cực Lạc cung.

Đến gần tòa điện, Ngự Tác nhìn rõ bên dưới hình vuông, có vô số gian phòng, và tầng tầng lầu các.

Cửa điện hướng về phía nam, cao hơn mười trượng, treo một tấm biển lấp lánh kim quang có ba chữ vang to như cái đẩu “Cực Lạc cung”.

Ba chữ này hùng hồn cực độ, kim quang chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Hắc Lang chân nhân và Ngự Tác vừa dừng lại trước kim sắc quang trảo, kim quang lóe lên, hai tu sĩ Cực Lạc cung đi ra.

Cả hai đều mặt kim sắc tinh kim giáp y, cầm kim qua pháp bảo cao bằng thân người, uy phong lẫm lẫm.

“Tiền bối chắc là Hắc Lang chân nhân. Thứ cho vãn bối mắt kém, không rõ vị tiền bối này lai lịch thế này.” Hành lễ với Hắc Lang chân nhân và Ngự Tác, kim giáp tu sĩ bên trái hỏi.

“Vị này là Quý đạo hữu, Kim đan tu sĩ tại hạ quen chưa lâu, đến tham gia giao dịch hội.” Hắc Lang chân nhân nói.

“Là Kim đan tiền bối thì không có vấn đề gì, lưỡng vị tiền bối xin theo tại hạ.” Hai kim giáp tu sĩ không hề thừa lời, đưa tay mời.

Hắc Lang chân nhân gật gù, không nói gì nữa, khu động phi độn pháp bảo, xuyên qua kim sắc linh quang quang mạc.

Kim sắc linh quang quang tráo tựa hồ không có uy năng gì, như một màn nước đan thuần, nhưng vừa vào là Ngụy Tác biến sắc.

Thần thức chỉ xuyên được một trăm trượng là dừng, pháp trận trong Cực Lạc cung rõ ràng có công hiệu áp chế thần thức.

“Lưỡng vị tiền bối xin theo tại hạ.”

Vào trong, Ngụy Tác nhíu mày, bên trong là một hàng tu sĩ mặc kim giáp, cầm đao vàng.

Kim giáp tu sĩ dẫn cả hai đến cửa điện là đứng vào hàng, ắt động.

Lại có hai nữ tu diễm lệ mặc kim sắc cung trang pháp y, cầm kim sắc hương đỉnh uyển chuyển đi ra, khẽ nói mấy câu với hai kim giáp tu sĩ rồi dẫn đường thay.

Toán kim giáp tu sĩ xem ra chỉ đứng làm cảnh, thân phận địa vị tại Cực Lạc cung thập phần phổ thông, nhưng tu vi đều Chu thiên cảnh ngũ trọng, kim giáp và kim qua là linh giai hạ phẩm pháp bảo.

Hai nữ tu diễm lệ đi trước dẫn đường, mùi hương thơm nữ xộc vào mũi, tu vi còn cao hơn kim giáp tu sĩ, đều là tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng.

Hiện tại cách hai nữ tu diễm lệ không xa có một dải lam sắc linh quang, bên trong có tiếng đàn loáng thoáng từ trên cao vọng xuống.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

457. Chương 457: Tình Định Cũ?

Đại sảnh Cực Lạc cung cách lam quang mấy chục trượng.

Đại sảnh đều lát bạch ngọc đẹp đẽ, ở giữa có một lối đi khảm vàng thành hình long phượng, mây lành. Hai bên là những đồ trang trí bằng vàng, như kim hương lô hình tiên hạc, khảm minh châu hình ve sầu và lá sen, hoa sen, hoa quý cực độ.

Hai nữ tu diễm lệ dẫn đường đi đến cuối, đến chỗ lam sắc linh quang thì thân ảnh loáng lên, lướt vào linh quang.

Hắc Lang chân nhân và Ngụy Tác nhìn nhau, bình tĩnh như thường đi vào.

Như đi qua một truyền tống pháp trận, Ngụy Tác cảm giác lam sắc quang hoa đẩy mình rồi cùng Hắc Lang chân nhân thấy trước mắt sáng lên, ở trong một tòa điện lớn.

Tòa điện rộng ba, bốn trăm trượng, dù có hơn nghìn người cũng không chật, mặt đất và bốn vách đều xây bằng mỹ ngọc, sừng sững không ít cây cột bằng vàng, cửa cũng bằng vàng nhưng đang mở rộng.

Ngoài cửa là một quảng trường vân hà liễu nhiễu, mở cửa nhìn ra sẽ thấy không ít điện vũ và tầng không trên vân hà.

Ngôi điện này ở gần đỉnh Cực Lạc cung.

Giữa điện trải một lớp hồng sắc mỹ ngọc, bày biện toàn thứ màu đỏ như chúc tụng.

Hai bên con đường chính giữa bày nhiều chiếc ghế bằng vàng trải lông màu đỏ, trước mỗi cái ghế là một cái bàn bày hồ và đĩa đựng các loại linh quả, mỹ tửu.

Cuối phía bắc ngôi điện, tường đều khắc hình nữ tu diễm lệ, ai nấy trang phục rõ ràng đẹp dễ. Phía trước tường bày một chiếc ghế vàng còn trống, rất có khí thế.

Hai bên đại điện có không ít kim giáp tu sĩ cầm đao vàng, trừ ra còn nhiều nữ tu xinh đẹp đánh đàn, gõ chuông, múa hát góp vui, thanh thoát vang vọng.

Trong hai hàng ghế vàng bày bên điện cho tu sĩ đến thăm, đã có mười mấy tu sĩ.

Hắc Lang chân nhân và Ngụy Tác hiện thân trong lam quang, tất cả đều nhìn sang.

Ngụy Tác lặng lẽ nhìn quanh, trong hơn ba mươi nữ tu trong điện không có Nam Cung Vũ Tinh, gã cũng không quen ai trong số mười mấy Kim đan tu sĩ đã đến.

Bất quá có ba tu sĩ thu hút chú ý của gã.

Một lão giả ăn vận như nho sinh, mặc một hồng sắc pháp y có hình hai con cá phun lửa, mặt mũi bình thường nhưng hai hàng lông mày bạc trắng, phát ra linh khí hình cầu vòng vắt ngang trời, vươn lên mười mấy trượng.

Người thứ nhất là một đạo sĩ mặc một tuyết bạch đạo bào, chừng hơn ba mươi tuổi, cực kỳ tiêu sái, linh khí trên mình màu trắng bạc, hình thành một cây phát trần.

Còn lại là một trung niên tu sĩ mặt vuông mặc áo tím, tướng mạo uy nghiêm, chừng bốn mươi tuổi, tử sắc linh khí hình thành hình ảnh tử sắc còn bằng mấy trượng trên đầu.

Bạch hồng quán nhật, côn bằng phi thiên, đều là hình ảnh kinh nhân do linh khí ngưng thành, trong ba người, lão giả ăn vận kiêu và tử bào trung niên tu sĩ khẳng định tu luyện công pháp bất phàm, qua linh khí và khí tức thì có lẽ là thiên cấp công pháp. Đạo sĩ thu hút chú ý của Ngụy Tác vì uy áp hơn hẳn những người khác, rõ ràng là Kim đan lưỡng trọng đại tu sĩ, cũng như Hiên Viên lão tổ, đạt tới hậu kỳ rồi.

Cả ba người này tạo cho người khác rằng thần thông cao cường, nhưng Ngụy Tác hiểu rõ trong các Kim đan tu sĩ khẳng định không thiếu người đặc biệt, không thể coi thường.

“Hắc Lang chân nhân đến rồi. Vị đạo hữu này là bằng hữu của chân nhân hử, lạ mặt lắm.”

Ngụy Tác lặng lẽ quan sát thì một trung niên tu sĩ cao gầy mặc cẩm y hoa phục đứng dậy, mỉm cười chào Hắc Lang chân nhân.

“Hử!” Đồng thời, một hoi bào tu sĩ mặt ngựa ở góc khác hừ lạnh, tựa hồ bất mãn với Hắc Lang chân nhân, quay đi không thèm nhìn.

“Hóa ra là Lữ đạo hữu.” Hắc Lang chân nhân vòng tay, chào cẩm y trung niên tu sĩ, nhưng nhìn sang hoi bào tu sĩ mặt ngựa thì ông ta tỏ vẻ hơi ngưng ngừng. Đoạn mặc kệ đối phương, ông ta lại vòng tay với Kim đan tu sĩ lạ mặt khác, coi như chào hỏi, rồi đi đến chỗ cẩm y tu sĩ họ Lữ, “Đây là Quý đạo hữu, là tán tu tu luyện bên ngoài Thiên khung, bằng hữu tại hạ mới quen. Quý đạo hữu, đây là Lữ Kỳ đạo hữu, trưởng lão Thanh Loan tông, là hảo hữu sinh tử với tại hạ. Lúc còn là tu sĩ Chu thiên cảnh thường đi rèn luyện cùng nhau.”

” Trưởng lão Thanh Loan tông?” Ngụy Tác vòng tay với Lữ Kỳ chào hỏi, tỏ vẻ kinh ngạc.

“Quý đạo hữu, sao hử? Hình như kinh ngạc với thân phận tại hạ?” Lữ Kỳ tỏ vẻ lạ lùng, hỏi Ngụy Tác.

“Giao dịch hội này không phải chỉ giữa tán tu với nhua hử?” Ngụy Tác hỏi.

“Không.” Lữ Kỳ hơi ngần ra, lắc đầu: “Nếu chỉ tán tu, lấy đâu ra nhiều Kim đan tu sĩ.”

“Hóa ra thế, tại hạ còn tưởng giao dịch hội này do tán tu tự phát tổ chức, nghe thấy đạo hữu là tông môn tu sĩ thì mới kinh ngạc. Tại hạ gần đây kết đan thành công, không hiểu lắm về các Kim đan tu sĩ, để đạo hữu cười chê.” Ngụy Tác mỉm cười. Thanh Loan tông thì gã biết là tông môn chưởng quản Thanh Loan thành, thực lực ngang với Đông Dao thắng địa, là một trong các thành trì ở nam bộ.

“Xem ra Quý đạo hữu lần đầu tham gia giao dịch hội.” Lữ Kỳ cũng không khó gần, giống Hắc Lang chân nhân, mỉm cười giới thiệu cho Ngụy Tác, “Giao dịch hội trước kia thường thì tông môn tu sĩ nhiều hơn, Kim đan tán tu rất ít, như lần này, quá nửa là các tông môn tu sĩ. Linh khí hóa hình bạch hồng quán nhật là Thiên Kiếm chân nhân của Lăng Vân kiếm môn, còn bạch bào đạo sĩ có linh khí hóa hình là ngân sắc phát là Vô Cầu cung chủ ở Vô Cầu thành: Thiên Cửu chân nhân.”

“Hả?” Ngụy Tác máy động, Lữ Kỳ nói đến hai trong số ba người mà gã chú ý, thần thông đích xác cao hơn Kim đan tu sĩ bình thường, giờ Lữ Kỳ lại nhắc nhở. “Còn hôi bào tu sĩ có linh khí hình con bò cạp có lai lịch gì? Sao tại hạ thấy y như có thù với Hắc Lang chân nhân.”

“Ha ha!” Ngụy Tác nói vậy, Lữ Kỳ không nén được bật cười, Hắc Lang chân nhân ngượng ngùng, không nhìn sang hôi bào tu sĩ vừa hừ lạnh nữa.

“Phải trách Hắc Lang chân nhân quá có mị lực.” Thấy Hắc Lang chân nhân như thế, Lữ Kỳ không nén được mỉm cười, khẽ nói với Ngụy Tác, “Hôi bào tu sĩ là Kỳ Long Vương, tán tu ở Long Vương sơn, tuy cũng là tu sĩ Kim đan nhất trọng nhưng Kim đan tu sĩ thường không dám chạm vào vì đạo lữ Thanh Bình của y cũng là Kim đan tu sĩ, cả hai có liên pháp chi thuật đặc biệt, uy lực cực cao. Thanh Bình chân nhân là vị ở cạnh y. Hắc Lang chân nhân mười mấy năm trước cùng họ liên thủ tìm bảo vật, không hiểu vì sao, sau lần đó Kỳ Long Vương hoài nghi Hắc Lang chân nhân và Thanh Bình có dính dáng, luôn hằm hè với Hắc Lang chân nhân. Cụ thể hai người có gì không thì mỗi người không biết nhưng mỗi người hoài nghi là có, không thì Kỳ Long Vương sao không ghen với ai mà lại ghen với y.”

“Đạo hữu đừng cười.” Lữ Kỳ nói vậy, Hắc Lang chân nhân nhún nhó ngượng ngùng, “Tại hạ và Thanh Bình chỉ gặp nhau nói vài câu, nào biết Kỳ Long Vương cả nghĩ như thế. Mười mấy năm rồi mà còn coi mỗi là tình địch không bằng.”

“Vậy hả?” Ngụy Tác hớn hờ lên nhìn. Cạnh hôi bào tu sĩ Kỳ Long Vương đích xác có một Kim đan kỳ nữ tu suy nhất trong sảnh. Nữ tu mặc thanh sắc trường bào, tóc vấn lại đan giản, môi đỏ răng trắng, tuy không phải tuyệt sắc nhưng cũng thanh lệ.

Gã lên nhìn nhưng hình như bị Kỳ Long Vương nhận ra, bực mình hừ lạnh, liếc gã và Hắc Lang chân nhân. Thanh Bình lại hơi đỏ mặt, hung hãn trừng mắt nhìn Kỳ Long Vương, mấp máy môi như trách móc.

Nhìn ngứa mắt nhưng bị Thanh Bình mắng thì hôi bào tu sĩ không dám trả treo.

“Ngồi xuống bàn bạc đã.” Hắc Lang chân nhân ngượng ngùng, nói với Lữ Kỳ và Ngụy Tác xong thì cùng ngồi xuống.

Cùng lúc, lam sắc linh quang lóe lên, lại có tu sĩ Kim đan kỳ đến.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

458. Chương 458: Kim Đan Tụ Hội

Lam quang linh quang lóe lên, một tu sĩ nữa xuất hiện.

Trong điện đã có hơn hai mươi tu sĩ Kim đan kỳ, sau khi Ngụy Tác và Hắc Lang chân nhân đến thì có thêm, sáu, bảy người nữa có mặt.

Được Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ giới thiệu, Ngụy Tác hiểu sơ qua về gần hết số Kim đan tu sĩ có mặt, chỉ có bốn người mà Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ cũng không biết.

Trong số này, Kim đan tu sĩ thuộc các tông môn chiếm quá nửa, hơn nữa dù là thuộc tông môn hay là tán tu, tuyệt đại bộ phận Kim đan tu sĩ hôm nay không chỉ đến từ Thiên Huyền đại lục nam bộ mà còn từ tây bộ, trung bộ.

Xem ra tu sĩ Kim đan kỳ đích xác tự tụ họp lại, long chơi với long, phượng giao kết phượng, không đủ tư cách thì dù biết cũng không thể góp mặt vào.

“Không ngờ cả y cũng đến.”

Tu sĩ mới đến bước vào, các tu sĩ trong điện đều hơi đổi sắc, Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ đang nói chuyện cũng kinh hãi, dừng lại.

“Vị này là ai?” Ngụy Tác biết lai lịch người này phi phàm nên quan sát kỹ.

Người này cũng là mỹ nam tử, mày kiếm mắt sao, tóc buộc bằng dải lụa xanh ra sau gáy, cực kỳ tiêu sai, mặt lưu kim pháp y bằng chất liệu như lụa, trông rất cổ kính, che kín cả chân, linh khí màu vàng xanh hình thành hình man hoang cổ thú như mãnh hổ bốn cánh.

Nếu tuyệt đại đa số tu sĩ có mặt ở đây, linh khí hóa hình đều tiên khí phiêu diêu thì của tu sĩ này đầy khí tức man hoang hung mãnh.

“Y khá nổi tiếng, là cung chủ Linh Thú cung Lệ Nhược Hải ở Vạn Thọ thành, Quý đạo hữu chắc đã nghe nói?” Hắc Lang chân nhân đáp.

“Y là sư tôn của Tâm Hữu Lan: Lệ Nhược Hải?” Ngụy Tác ngẩn người.

Linh Thú cung cung chủ đương nhiên cực kỳ nổi danh.

Không ít cao giai tu sĩ cho rằng trong mười lăm thành trì ở Thiên Huyền đại lục nam bộ nếu thật sự dốc bản lĩnh quyết đấu, lợi hại nhất có lẽ là Linh Thú cung cung chủ Lệ Nhược Hải.

“Hắc Lang chân nhân, Lữ đạo hữu, ai cũng bảo y thường mang theo cao giai yêu thú, các vị có biết y mang theo yêu thú gì không?” Vừa quan sát Linh Thú cung cung chủ, Ngụy Tác vừa hạ giọng hỏi.

“Lệ Nhược Hải không hay giao tiếp, tuy ai cũng bảo y luôn mang theo mấy cao giai yêu thú, nhưng tu sĩ giao thủ với y đều chết hết, nên cụ thể là yêu thú gì thì không ai biết.” Lữ Kỳ truyền âm cho Ngụy Tác và Hắc Lang chân nhân, “Tại hạ biết Thứ Tinh chân nhân chết trong tay y, thần thông của y khẳng định hơn xa chúng ta, đừng nên trêu vào, y rất cố chấp, tính tình kỳ cục.”

“Đây là Vân Hàn chân nhân, trưởng lão Thăng Tiên tông, Thăng Tiên tông và Lăng Vân kiếm tông mình tranh ám đấu, luận bối phận theo tám chữ “tiên vân lưu đan, tứ hải thăng bình”, tứ hải thăng bình là phổ thông đệ tử, chữ Lưu tự là trưởng lão, chữ Vân là tu vi kim đan, chữ Tiên là Thần huyền cảnh đại tu sĩ, có điều Thăng Tiên tông nghìn năm nay chưa có Thần huyền cảnh đại tu sĩ...”

“Là Bích Hồ chân nhân, tán tu ở vùng giữa Thiên Huyền đại lục trung bộ và bắc bộ, từ xa đến đây, ở giao dịch hội lần trước, tại hạ gặp y, linh khí hóa hình rất đặc biệt nên mới nhận ra”

“...”

Một lúc sau, lại có mấy tu sĩ lục tục đến.

“Không ngờ Kim đan tu sĩ giao dịch hội lại quy mô thế này.”

Số lượng tu sĩ đến nơi và quy mô giao dịch hội khiến Ngụy Tác cả kinh.

Trong mấy tu sĩ đến nơi, Vân Hàn chân nhân và Bích Hồ chân nhân được Hắc Lang chân nhân cùng Lữ Kỳ giới thiệu đều có tu vi Kim đan lưỡng trọng.

Nếu không dùng thuật pháp đặc biệt che giấu tu vi thì qua khí tức, tu vi Kim đan lưỡng trọng đã có tới bốn người.

Số tu sĩ Kim đan kỳ có mặt đã là hơn ba mươi, linh khí hóa hình đủ màu, vân hà liễu nhiễu, khiến đại điện cũng hoa không tả, Ngụy Tác lần đầu tham gia tu sĩ Kim đan kỳ tụ hội chấn động như thấy tiên nhân tụ hội.

Lam quang liên tục lóe lên, mọi tu sĩ trong điện đều sững lại, lại có hai tu sĩ đi ra.

Lão đạo lùn thấp đi đầu mặc lam sắc đạo bào đầy phủ văn, đầu tóc khô vàng, mặt mũi bình thường nhưng linh khí ngưng thành từng tấm hơi hắc sắc phù lục sau lưng, phù văn ngoằn ngoèo như vẽ quỷ, không nhận ra là chữ gì.

Tu sĩ còn lại cao lớn, mặc tử sắc pháp bào, mặt mũi vuông vắn, uy nghiêm, linh khí màu vàng rực, hình thành hình kim giáp kỳ lân khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy uy thế ràn rạt.

Ngụy Tác lạnh buốt trong lòng.

Uy áp của hai tu sĩ này còn cao hơn tu sĩ Kim đan lưỡng trọng như Lệ Nhược Hải, linh khí chạm vào không khí tạo thành làn gió khiến cả đại điện xáo xạc.

Gió nổi khiến linh khí hóa xuất của mọi Kim đan tu sĩ trong điện hơi chao chất, hai tu sĩ mới đến hình như hơi quá đà.

Hai tu sĩ này đều là Kim đan tam trọng đại tu sĩ.

“Tăng lão quái và Thiên La chân nhân cũng đến rồi.” Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ đều biến sắc.

“Hai người này lai lịch thế nào?” Ngụy Tác thản nhiên truyền âm hỏi.

“Tăng lão quái là thái thượng trưởng lão của Âm Phù tông ở Âm Phù thành tại Thiên Huyền đại lục đông bộ, trong đông bộ chư thành tuy Âm Phù tông không bằng Thăng Tiên tông, nhưng Tăng lão quái từ mấy chục năm nay đã được coi là Đông bộ đệ nhất tu sĩ, đông bộ chư thành không ai địch nổi.” Hắc Lang chân nhân hạ giọng truyền âm cho Ngụy Tác: “Thiên La chân nhân là tán tu hành tung bất định, không ai biết động phủ của y ở đâu, nghe nói lúc trẻ y lấy được đạo thống truyền thừa của một thượng cổ tán tu nên mới được như ngày nay, công pháp rất đặc biệt, có thể khiến thân thể cứng như thai thể pháp bảo.”

Hai tu sĩ này đến nơi, phần lớn tu sĩ đến trước đều tỏ ra kính sợ, Đông bộ chư thành đệ nhất tu sĩ Tăng lão quái ngồi xuống một cái ghế vàng, còn Thiên La chân nhân cũng không nói chuyện với ai, đến bên bốn tu sĩ đối diện Ngụy Tác, ngồi xuống mấp máy môi trò chuyện, hình như có quen bốn người.

Tiếp đó, lục lục tục tục có bảy, tám danh Kim đan tu sĩ nữa đến

Gần tối, trong đại điện Cực Lạc cung có mặt đến hơn bốn mươi tu sĩ Kim đan kỳ.

Số lượng nghe có vẻ không nhiều nhưng thật ra phi thường kinh nhân, cả mười lăm thành trì ở Thiên Huyền đại lục nam bộ và mười lăm thành trì ở đông bộ cộng lại mới đủ hai mươi Kim đan tu sĩ thuộc các tông môn, cộng thêm số Kim đan kỳ tán tu kiến lập động phủ và hoạt động gần nam bộ cùng đông bộ thì cũng không thể quá bốn mươi.

Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ cho biết giao dịch hội lần này vì nể mặt Cực Lạc chân nhân chứ không thì số Kim đan tu sĩ đến dự tối đa chỉ hơn hai mươi người, không thể có số lượng kinh nhân như bây giờ.

Không có thêm tu sĩ Kim đan kỳ lộ diện.

Trời tối dần, tiếng trò chuyện trong điện cũng nhỏ đi.

Cực Lạc chân nhân có nói nghi thức nạp thiếp bắt đầu lúc hoàng hôn, xem ra sắp đến lúc ông ta lộ diện, nhưng tu sĩ cần đến đâu đã đến đủ.

...

Đột nhiên vang lên tiếng hú.

Quảng trường ngoài gian điện bắn lên mấy chục đạo hồng sắc quang diễm, chiếu rọi nửa cung điện.

Tiếng đàn ca sáo nhị vang vang.

Một hàng nữ tu xinh đẹp cầm đu thừ từ trong màn mây ở cuối quảng trường đi ra.

“Phiên chư vị đạo hữu đợi lâu.”

Ngụy Tác giật giật chân mày vì cùng tiếng nói dị thường uy nghiêm cất lên, kim quang chói lòa từ vân vụ phun trào, một tu sĩ đầu bạc, mặc áo đỏ đội mũ vàng, trông chỉ hơn bốn mươi tuổi xuất hiện.

Kim sắc linh khí ngưng thành hình bảo thụ kết quả quanh người này, kim quang lấp lóe theo tiết tấu khiến bảo thụ trông như liên tục hút thiên địa nguyên khí.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

459. Chương 459: Tất Cả Cùng Chú Ý

Tăng lão quái và Thiên La chân nhân đã có khí thế và uy áp thập phần kinh nhân, người này vừa xuất hiện là cả hai bị ép xuống ngay.

Thân hình người này không cao lớn lắm nhưng tạo cảm giác cao hơn hẳn mọi tu sĩ tại trường.

Rõ ràng là chủ nhân Cực Lạc cung, Cực Lạc chân nhân.

“Cung hỉ Cực Lạc chân nhân.” Quá nửa Kim đan tu sĩ trong điện đều thận trọng, không nói năng gì, gần nửa còn lại lên tiếng chúc mừng, nịnh nọt.

Ngụy Tác bình tĩnh như thường quan sát Cực Lạc chân nhân.

Qua linh khí hóa hình của Cực Lạc chân nhân thì biết công pháp tu luyện không phải thiên cấp thì ít nhất cũng là địa cấp cao giai. Rõ ràng ông ta có tể ngộ kinh nhân chứ không phải vì tu luyện công pháp cấp thấp mà đạt tới Kim đan đệ tứ trọng. Công pháp cổ đó mà đạt Kim đan tứ trọng thì kim đan uy năng khẳng định cực kỳ đáng sợ.

“Ngần này đạo hữu đến Cực Lạc cung thật khiến bản cung vinh hạnh lây.” Cực Lạc chân nhân uể oải nhìn quanh, không chú ý đến Ngụy Tác mà đứng giữa các nữ tu diễm lệ bưng đủ loại đủ đồ chúc mừng, như ngàn sao nâng vầng trăng, đến ngồi trên bảo tọa lớn kinh nhân giữa điện.

“Kỳ đạo hữu, Thanh Bình đạo hữu, trước đây tại hạ định đưa tin đến cho hai vị, giờ lương vị đạo hữu có mặt thì tại hạ cần thương lượng.” Ngồi xuống thuận kim bảo tọa, Cực Lạc chân nhân đột nhiên nhìn hai tu sĩ, nói.

Hai tu sĩ đó là kim đan phụ phụ có xích mích với Hắc Lang chân: Kỳ Long Sơn và Thanh Bình.

“Cực Lạc chân nhân, xin cứ nói.” Không chỉ Kỳ Long Sơn và Thanh Bình, ngay cả Kim đan tu sĩ khác trong điện cũng hơi biến sắc, biết sắp có việc xảy ra.

“Có tu sĩ họ Lục đắc tội với hai vị, nhưng có chút quan hệ với tại hạ, y không biết tu sĩ bị y giết có quan hệ với hai vị, biết thì đời nào y dám. Y đến gặp nhờ tại hạ xin hộ, không biết lương vị đạo hữu có nể mặt tại hạ mà bỏ qua cho y?” Cực Lạc chân nhân hỏi Kỳ Long Sơn và Thanh Bình.

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình đều sầm mặt, hiển nhiên tu sĩ bị tu sĩ họ Lục giết chết có quan hệ khá sâu với họ.

Mắt ánh lên một lúc, Kỳ Long Sơn nghiêng răng, gật đầu, “Cực Lạc chân nhân đã lên tiếng xin hộ, bọn lão phu sẽ tha cho y.”

“Tại hạ xin đa tạ.” Cực Lạc chân nhân mỉm cười.

Tuy nói năng thập phần khách khí nhưng chỉ một câu là xóa được mối thù giết người cướp của, đối phương lại không phải Kim đan tu sĩ tầm thường, rõ ràng uy thế đang phơi bày.

“Được rồi, xong việc nhỏ khiến các vị không vui, tiếp theo là việc tại hạ nạp thiếp. Từ nay nàng ta là thị thiếp của tại hạ, sau này nếu thị chưa vị đạo gặp mà có xung đột thì xin hạ thủ lưu tình.” Không rườm rà, rời ánh mắt khỏi Kỳ Long Sơn và Thanh Bình, Cực Lạc chân nhân nói luôn.

Cực Lạc chân nhân nói thế, Ngụy Tác lạnh buốt trong lòng, tiếng đàn lại vang lên.

Lại một hàng nữ tu từ ngoài quảng trường thông thả đi vào, một nữ tử che mặt bằng sa đỏ, đội mũ phượng, mặc áo cũng màu đỏ đi giữa.

“À!”

Liếc ngang nữ tu diễm lệ đó, Ngụy Tác rung động.

Nữ tu diễm lệ này tuy thấp phần yếu diệu, tạo cho người ta cảm giác quốc sắc thiên hương nhưng nhỏ thó, không phải Nam Cung Vũ Tinh.

Nhưng một thị nữ cầm một đóa bách hợp hồng ngọc đứng cạnh, eo lại đeo truyền tãn ngọc phù hình con cá!

Nữ tu này rất gầy, không phải Nam Cung Vũ Tinh.

Lần này mà Cực Lạc chân nhân định nạp Nam Cung Vũ Tinh làm thiếp thì gã tất không tỏ ra thần sắc có gì dao động, nhưng giờ gã vốn vì Nam Cung Vũ Tinh mà đến lại tỏ vẻ kinh nghi bất định.

“Quý đạo hữu, xin hãy khắc chế.” Ngụy Tác phản ứng như vậy lại khiến Hắc Lang chân nhân cho rằng thị thiếp này là Nam Cung Vũ Tinh, sợ gã gây loạn nên truyền âm nhắc nhở.

Ngụy Tác không nói gì, mặt mũi lạnh tanh nhìn các nữ tu khác nhưng không thấy thân ảnh quen thuộc.

“Nữ tu này tên Thuần Vu Uất, chức vị đạo hữu xin làm chứng, tại hạ nạp làm thị thiếp.”

Không có nghi lễ gì phiền hà, nữ tu mặc áo đỏ được dẫn đến chỗ Cực Lạc chân nhân, ông ta chỉ cởi lớp sa đỏ xuống.

Nữ tu đó mặt trái xoan, tuy không diễm lệ kinh nhân như Cơ Nhã song da tựa mỡ đông, trắng nõn nà, ôn nhu nhã nhặn, nhan sắc đẹp một kiểu khác.

Mời tu sĩ tại trường cùng uống chén rượu xong, Cực Lạc chân nhân cực kỳ bá khí kéo nữ tu ngồi xuống cạnh mình.

Nghi thức nạp thiếp diễn ra giản đơn cực độ.

Bốn mươi tu sĩ Kim đan kỳ có mặt, không ít người cũng như Ngụy Tác, đều tỏ vẻ lạ lùng, không ít người từng chứng kiến Cực Lạc chân nhân nạp thiếp, biết chỉ giản đơn như thế nên không hề bất ngờ.

“Lần này chức vị nể mặt mà đến đây đông đảo. Bất quá vì thế càng có nhiều thứ tốt, tại hạ không lãng phí thời gian của chức vị đạo hữu nữa. Nếu chức vị đạo không có ý kiến gì thì bây giờ giao dịch hội bắt đầu?” Cực Lạc chân nhân uể oải nói.

“Cực Lạc chân nhân quá khách khí, bất quá tại hạ nóng lòng rồi, thôi để tại hạ bắt đầu được chăng?” Một giọng nói cực nặng âm mũi vang lên.

Tu sĩ lên tiếng là tử bào tu sĩ trong ba người thu hút chú ý của Ngụy Tác lúc trước.

Tử bào tu sĩ này tu vi Kim đan lưỡng trọng, tử sắc linh khí trên đầu hình thành hình côn bằng khổng lồ. Ngụy Tác đã được Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ chi biết, y là một tán tu ở Thiên Huyền đại lục đông bộ, ngoại hiệu Thôn Hà chân nhân, khá nổi tiếng trong các tu sĩ Kim đan kỳ trung.

“Tại hạ chỉ là chủ nhà lên tiếng mời, còn lại chức vị cứ theo quy củ giao dịch hội.” Cực Lạc chân nhân tuy có vẻ cao cấp hơn mọi tu sĩ một bậc nhưng lại tỏ ra không khó tính lắm, gật đầu bảo.

“Cực Lạc chân nhân nói vậy, tại hạ không rườm rà nữa.” Thôn Hà chân nhân mặt mũi thấp phần uy nghiêm không hề khách khí, đứng dậy, vỗ nhẹ lên nạp bảo nang.

Hoàng sắc quang hoa lóe lên, trong tay có thêm một tinh thạch đan bình trong suốt.

Trong tinh thạch đan bình lớn cỡ bình hoa thông thường có một dải thúy lục sắc quang hoa lập lòe, nhìn kỹ thì là một cọng rễ trông như hải mã, hình như vẫn còn sống, tung tăng trong đan bình.

“Tráng dương chi!” Mấy Kim đan tu sĩ hơi biến sắc, nói ra tên vật đó.

“Đúng thế, là Tráng dương chi, chắc phải một nghìn năm trăm năm trở lên.” Nghe Kim đan tu sĩ nói tên vật đó, Thôn Hà chân nhân đặc ý gật đầu, nhìn quanh, “Công hiệu vật này thì không cần tại hạ nói ra, tại hạ muốn đổi một viên thất cấp cao giai phong hệ yêu đan.”

“Thôn Hà chân nhân, tại hạ có một viên yêu đan như thế, không biết có hợp không?” Nhìn thấy thứ trong tinh thạch đan bình, Ngụy Tác mắt lóe lên, nhưng lập tức một lam y tu sĩ mặt mũi âm trầm búng tay, một đạo thanh quang bay đến chỗ Thôn Hà chân nhân.

“Hà?” Thôn Hà chân nhân hoan hỉ đón lấy thanh quang rồi gật đầu. “Thánh cổ thanh cầu yêu đan này rất được.” Đoạn ném tinh thạch đan bình cho lam y tu sĩ.

Ngụy Tác liếc lam y tu sĩ, phát hiện Thiên La chân nhân tu vi Kim đan tam trọng ngồi cạnh đó.

Không phát hiện tung tích Nam Cung Vũ Tinh, Ngụy Tác trầm tĩnh lại, truyền âm hỏi Hắc Lang chân nhân: “Chân nhân, giao dịch hội này mà muốn mua tranh thì có quý củ gì không?”

“Để tránh tranh đoạt vô vị, muốn trả giá thì theo quy củ giao dịch hội cứ dùng cùng loại nhưng cao cấp hơn, ví như Thôn Hà chân nhân cần thất cấp cao giai phong hệ yêu đan thì chỉ có thể dùng phong hệ yêu thú nội đan bát cấp để giai trở lên trao đổi, không thể dùng bảo vật khác.” Hắc Lang chân nhân truyền âm: “Giao dịch hội kiểu này, trừ phi quyết tâm lấy vật gì đó thì không nên tranh giá, bằng không tu sĩ bị tranh mua không vui, chưa biết chừng về sau sẽ phiền hà.”

“Vị đạo hữu này lạ mặt lắm, không biết tu hành ở đâu, đến giao dịch hội định đổi thứ gì?” Thôn Hà chân nhân và lam y tu sĩ hoàn thành giao dịch thuận lợi, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Người lên tiếng là Cực Lạc chân nhân.

Mục quang y đầy thâm ý nhìn vào Ngụy Tác cạnh Hắc Lang chân nhân.

Nhất thời, mọi Kim đan tu sĩ đều dồn ánh mắt vào gã.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

460. Chương 460: Đệ Tử Đồng Ý

“Tại hạ là tán tu tu luyện bên ngoài Thiên khung, đến giao dịch hội vì cần một đoạn Thanh hư đẳng, và Đề hồ thánh quả.” Ngụy Tác thất lòng nhưng ngoài mặt bình tĩnh như thường, “Đạo hữu nào có hai thứ đó, cần đổi gì thì nói ra, xem tại hạ có đáp ứng được không?”

Thanh hư đẳng và Đề hồ thánh quả là điều kiện để tu luyện Tiên căn ngũ mật. Nếu lấy được rồi ngưng thành hai viên kim đan và tiên linh căn thì thần thông sẽ đại tăng. Lần này tụ tập ngàn ấy Kim đan tu sĩ là cơ hội ngàn năm khó gặp, Ngụy Tác dĩ nhiên phải nêu ra.

“Thanh hư đẳng? Đề hồ thánh quả?”

Ngụy Tác lên tiếng, cả đại diện lập lại nhưng không ai lên tiếng giao dịch, rõ ràng không có hai thứ đó, hoặc có cũng không mang ra đổi.

“Vị đạo hữu này, xem ra hai thứ đó đều không có, còn cần giao dịch gì nữa không?” Cực Lạc chân nhân uể oải nhìn Ngụy Tác, không hiểu hỏi gã với ý gì.

“Tại hạ còn muốn mua hai viên Kim lưu đạo đan, hoặc đan dược phụ trợ kết đan, đề cao xác suất kết đan thành công cũng được.” Ngụy Tác hơi nháy mắt.

“Hà?”

Ngụy Tác nói vậy, một lão đạo mặc từng văn đạo bào, linh khí ngưng thành hình tiên hạc, ngồi ở đối diện bên phải liếc gã: “Tại hạ có một viên Tuyết linh đạo đan, công hiệu như Kim lưu đạo đan, không hiểu đạo hữu có cần không?”

“Nếu thị Tuyệt linh đạo đan thì được. Đan được này không chỉ có hiệu quả ngưng đan như Kim lưu đạo đan mà còn trừ được được lực không thuần của hỏa hệ đan được, còn tốt hơn Kim lưu đạo đan.” Ngụy Tác gật đầu, “Không biết đạo hữu định đổi thứ gì.”

“Tại hạ muốn đổi lấy Thất sắc táo và Thần huyền thiết, nếu không có...”

“Thất sắc táo và Thần huyền thiết thế này đủ chưa?” Lão đạo đang trầm ngâm xem có hai thứ đó không, có gì để thay thế thì Ngụy Tác lấy từ nấp bảo nang ra hai thứ, đưa đến trước mặt.

“Y trông không có gì, chắc là Kim đan tu sĩ mới tấn cấp nhưng lại có không ít đồ tốt, nguyên liệu hiếm có thế này cũng lấy ra được.” Ngụy Tác lấy hai thứ ra, lão đạo mặc từng văn đạo bào hơi ngẩn ra, mọi Kim đan tu sĩ còn lại không nén được, đánh giá gã bằng con mắt khác.

Họ không biết lúc gã ở Vân Linh đại lục vô tình lấy được một khối Thất sắc táo lớn, hiện tại chỉ bỏ ra một phần nhỏ, lần này đến đây cũng gần như lột sạch tu sĩ tinh anh của hai tông môn, so ra chắc trong số tu sĩ tại trường khó ai hơn được.

“Không ngờ đạo hữu có hai thứ này, được rồi.” Lão đạo ngẩn người, đón lấy Thất sắc táo và Thần huyền thiết, đoạn hớn hờ móc ra một lam sắc đan bình do bằng ngọc luyện chế thành đưa đến trước mặt Ngụy Tác.

“Đa tạ đạo hữu.” Ngụy Tác mở nắp đan bình liếc vào rồi gật đầu với lão đạo, thu lại.

“Xem ra đạo hữu chỉ thiếu đan được này.” Hoàn thành giao dịch xong nhất thời không ai giao dịch tiếp với Ngụy Tác, Cực Lạc chân nhân nhìn gã, “Đạo hữu còn cần bảo vật gì nữa hăng?”

“Những thứ tại hạ cần gần như đã đủ, tiếp theo phải xem chư vị đạo hữu cho thứ gì khiến tại hạ thích.” Ngụy Tác thông thả đáp, rồi từ tốn nói với Cực Lạc chân nhân, “Chỉ là tại hạ muốn hỏi thăm tin tức từ chân nhân.”

“Quý đạo hữu!”

Ngụy Tác nói vậy, Hắc Lang chân nhân biến sắc, truyền âm cho Ngụy Tác. Ông ta vẫn cho rằng thị thiếp là hảo hữu của gã, sợ gã đòi người thì khê khiến Cực Lạc chân nhân nổi cơn lôi đình.

“Hỏi tin tức?” Cực Lạc chân nhân nheo mắt, hỏi Ngụy Tác, “Tin gì.”

“Tại hạ từ mấy năm trước thất tán với một hảo hữu, trước đó thường dùng truyền tấn ngọc phù này liên lạc.” Ngụy Tác coi như không nghe Hắc Lang chân nhân nhắc nhở, bình tĩnh như thường nhìn Cực Lạc chân nhân, cởi truyền tấn ngọc phù trên eo xuống, “Truyền tấn ngọc phù này tuy là cấp thấp nhưng hiếm có, ban nãy tại hạ thấy trên mình một thị nữ của chân nhân có nên hơi kinh ngạc, không biết vị thị nữ này có biết tung tích về hảo hữu của tại hạ không.”

Ngụy Tác dứt lời, đại đa số tu sĩ hơi ngẩn ra, Cực Lạc chân nhân mắt móa đi mang nhìn sang một thị nữ.

Là thị nữ có đeo truyền tấn ngọc phù.

Từ lúc lên tiếng, Ngụy Tác không nhìn thị nữ, nhưng Cực Lạc chân nhân lại nhìn sang, rõ ràng mọi biến hóa cực nhỏ của gã đều lọt vào mắt ông ta.

Mục quang lóe lên, Cực Lạc chân nhân không động thủ nhưng truyền tấn ngọc phù của thị nữ đó lại bay lên, lơ lửng trước mặt ông ta.

Cực Lạc chân nhân mặt mũi lạnh tanh dồn chân nguyên vào, truyền tấn ngọc phù của Ngụy Tác sáng rực quang hoa.

“Việc gì hử?” Cực Lạc chân nhân liếc thị nữ gầy gò, nhạt giọng.

Thị nữ đó hoa dung thất sắc, lên tiếng: “Ngọc phù là Nam Cung sư muội giao cho tỳ tử.”

“Là nàng?” Nghe đến hai chữ Nam Cung, Ngụy Tác rúng động, Cực Lạc chân nhân cũng bất ngờ, chỉ nhìn thị nữ đó ra hiệu giải thích.

“Nam Cung sư muội nói ngọc phù này dùng để liên lạc với một hảo hữu đã thất tán, vì đệ tử thường đi đến các thành trì nên sư muội cho đệ tử mượn, thuận tiện tìm kiếm hộ sư muội.” Thị nữ này không dám giấu giếm, mặt mũi hơi nhợt đi giải thích.

“Gọi đến đây.” Cực Lạc chân nhân mặt mũi lạnh tanh xoa tay.

Thị nữ đó không dám nhiều lời, đi khỏi đại điện, khuất bóng vào màn mây ở quảng trường.

Nhất thời Cực Lạc chân nhân không nói gì, mọi tu sĩ đều không biết ông ta đang nghĩ thế nào nên đều im lặng, chỉ có linh khí va vào không khí tạo thành gió nhẹ.

Thoáng sau, thị nữ ra ngoài điện là lao nhanh đi, thân ảnh lại xuất hiện.

Đi cùng là một nữ tu mặc nguyệt bạch sắc pháp y, dáng người cao ráo, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

Nữ tu này dung nhan tuyệt mỹ, thân thể yếu diệu, thấy Ngụy Tác cầm truyền tẫn ngọc phù trong điện thì hơi run lên.

Ngụy Tác rung động, không phải Nam Cung Vũ Tinh thì ai nữa!

“Vị đạo hữu này, xem ra hảo hữu đó của đạo hữu là nữ đệ tử này của mẫu?” Cực Lạc chân nhân lạnh lùng nói.

“Đúng thế, là vị hảo hữu năm xưa của mẫu.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường.

Thân thể Nam Cung Vũ Tinh lại khẽ run. Gã vẫn dùng dịch dung đan nhưng nàng nhận ra giọng nói.

“Không ngờ các hạ tìm người lại tới tận Cực Lạc cung.” Cực Lạc chân nhân lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, mặt mũi lạnh tanh, “Hiện tại nàng ta ra rồi, các hạ định thế nào?”

“Tại hạ cả gan, nếu nàng ta đồng ý, liệu có thể để nàng ta rời Cực Lạc cung?” Ngụy Tác liếc Nam Cung Vũ Tinh, nói ngay.

“Rất thẳng tính, tại hạ không ngại cho biết, nữ tu này là một tu sĩ nhờ đến quan hệ giữa sư môn và tại hạ để nhờ thu làm môn hạ.” Cực Lạc chân nhân cười lạnh: “Hiện tại tại hạ đã thu làm đệ tử, các hạ đột nhiên dẫn đi, lẽ nào coi Cực Lạc cung là chỗ muốn vào muốn ra đều tùy tiện? Chỉ riêng thuật pháp truyền cho nàng ta mà bị đồn ra thì rất bất lợi với Cực Lạc cung.”

“Đương nhiên mẫu hiểu.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường gạt đầu: “Không biết chân nhân cần điều kiện gì, tại hạ có thể thì sẽ đáp ứng.”

“Nam Cung Vũ Tinh, con ở trong cung nhưng không quên người đó, xem ra giữa các ngươi cũng có tình nghĩa.” Cực Lạc chân nhân cười lạnh, không đáp Ngụy Tác, mà nhìn Nam Cung Vũ Tinh đang bất động, “Ta hỏi con, có muốn đi theo y không?”

“Khả bẩm sư tôn, nếu y muốn đệ tử đi cùng. Đệ tử đồng ý.” Nam Cung Vũ Tinh hít sâu một hơi, hạ quyết định, từ từ nói.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

461. Chương 461: Các Hạ Hộ Ngụy?

“Dù ta phế trừ toàn bộ tu vi, con cũng không tiếc?” Giọng Cực Lạc chân nhân băng hàn hằn.

“Phế trừ toàn bộ tu vi, quá độc ác!”

“Bất quá cũng khó trách, thân phận như Cực Lạc chân nhân mà người ta lấy người đi, y không thể nào tùy tiện đáp ứng.”

“Điều kiện này thì nữ tu đó khẳng định không đáp ứng. Cực Lạc chân nhân rõ ràng đánh đổ, bất quá y chỉ là tu sĩ Kim đan nhất trọng mới, muốn ngang cơ với Cực Lạc chân nhân thì thật không coi Cực Lạc chân nhân ra gì.”

Cực Lạc chân nhân dứt lời, mắt tu sĩ tại trường đều lóe lên, đều có cùng ý nghĩ.

“Việc của y, con có biết đôi chút.” Cực Lạc chân nhân nói đoạn, sắc mặt Nam Cung Vũ Tinh càng nhợt đi, nhìn Ngụy Tác rồi thì khiến tuyệt đại đa số tu sĩ không ngờ là nàng gật đầu: “Y ở đây lúc này thì chắc có bản lĩnh bảo vệ đệ tử, dù đệ tử không còn tu vi cũng được.”

Nam Cung Vũ Tinh dứt lời, Kim đan tu sĩ tại trường đều chấn động, đối với tuyệt đại đa số tu sĩ thì tu vi quan trọng hơn hết. Nam Cung Vũ Tinh đã đạt Chu thiên cảnh tứ trọng, phệ đi thì một, hai mươi năm khổ tu mới hồi phục.

Ngụy Tác cũng rung động, Nam Cung Vũ Tinh nói vậy, gã cảm thấy dù làm gì vì nàng cũng đáng.

“Hay lắm, không ngờ môn hạ của mỗi có đệ tử như thế.” Cực Lạc chân nhân lạnh lùng nhìn Nam Cung Vũ Tinh và Ngụy Tác, “Con nói vậy, mỗi không phệ tu vi nữa vì phần lớn là tu thành trước khi bái làm môn hạ của mỗi, bất quá con bảo y có bản lĩnh bảo vệ được thì mỗi phải thử xem. Không thì mỗi thu nhiều nữ đệ tử, ai cũng đến đòi đưa đi thì Cực Lạc cung sẽ thành chỗ của mình lão phu, đệ tử đều làm lợi cho người khác hết.”

“Sư tôn...!” Cực Lạc chân nhân nói thế, Nam Cung Vũ Tinh cuống lên.

“Cuống cái gì.” Cực Lạc chân nhân mỉm cười, cắt lời Nam Cung Vũ Tinh, liếc Ngụy Tác đầy thâm ý, “Ta đã bảo rồi thì sẽ không cậy lớn hiếp nhỏ mà dùng toàn lực, chưa biết chừng y cũng muốn thử?”

Thoáng ngừng lại, không đợi Ngụy Tác lên tiếng, Cực Lạc chân nhân bảo: “Các hạ hỏi mỗi điều kiện hả? Mỗi không cần điều kiện gì, các hạ xin người thì tất có bản lĩnh, Nam Cung Vũ Tinh dù gì cũng là thân truyền đệ tử của mỗi, nếu nó theo các hạ thì các hạ mà không bảo vệ được cho nó, không phải phí công mỗi dạy dỗ nó. Các hạ đỡ được một đòn thì mỗi để các hạ đưa nó được, được chứ? Mỗi đảm bảo không dùng pháp bảo, phát động thuật pháp thì cũng không cậy lớn hiếp nhỏ, động dụng toàn lực.”

“Quý đạo hữu, xin hãy cân nhắc!” Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ biến hẳn sắc mặt, đồng thời truyền âm cho gã.

Tu sĩ Kim đan tứ trọng, dù không động dụng toàn lực, uy lực một đạo thuật pháp tùy tiện cũng gấp mấy lần tu sĩ Kim đan nhất trọng, uy năng thậm chí hơn cả đạo giai thượng phẩm pháp bảo, với họ thì một tu sĩ Kim đan nhất trọng đương nhiên không chống nổi một đòn.

“Cực Lạc chân nhân muốn nói là nếu tại hạ chặn được một đòn thì chân nhân sẽ để mỗi đưa Nam Cung Vũ Tinh đi, không cần điều kiện gì nữa?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường nói.

“Tất nhiên, xưa nay mỗi nói là giữ lời, có ngần này đạo hữu tại trường làm chứng.” Cực Lạc chân nhân bắt động trên thuẫn kim bảo tọa.

“Được, mỗi đồng ý.” Ngụy Tác không hề do dự gật đầu.

“Không...” Nam Cung Vũ Tinh thấy gã đáp ứng lời khiêu chiến, buột miệng kêu lên, tỏ vẻ lo lắng.

“Không sao, ta biết chân nhân sẽ hạ thủ lưu tình.” Ngụy Tác bảo nàng.

“Quý đạo hữu, nếu không ổn thì nhận thua ngay, đừng cứng cỏi.” Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ nhìn nhau, thở dài.

“Vậy thì tỷ thí trong này luôn. Chú ý, mỗi xuất thủ đây.” Thấy Ngụy Tác đồng ý ngay, Cực Lạc chân nhân tỏ ra kinh ngạc, nhưng không rườm rà, nói đoạn trên mình đột nhiên rực kim quang.

Y không hành động, cũng không rời bảo tọa. Chát! Một đạo sóng trong veo nổ vang trên trán Ngụy Tác.

Ngụy Tác cảm giác đầu óc chấn động kịch liệt!

“Thần thức xung kích!”

Quá nửa Kim đan tu sĩ trong điện biến sắc.

Cực Lạc chân nhân thi triển là một môn môn thuật pháp thần thức xung kích mà Ngụy Tác muốn có từ lâu nhưng quá hiếm nên chưa tìm được!

Cực Lạc chân nhân tu vi Kim đan tứ trọng, thần thức gấp tu sĩ Kim đan nhất trọng không chỉ một lần. Với thần thức của y mà phát động thuật pháp này, tu sĩ Kim đan nhất trọng tất không thể chống nổi, sẽ chấn động tâm thần, khó lòng khống chế chân nguyên.

Thần thức xung kích hoàn toàn là so sánh tu vi, không hề có kỹ xảo gì.

Đạo thần thức xung kích đánh trúng Ngụy Tác thì kim sắc quang hoa từ tay Cực Lạc chân nhân bùng lên.

Kim sắc quang hoa trông như một giọt lệ, không hề bay nhanh nhưng chỉ sau tích tắc đã đến trước mặt Ngụy Tác.

Không chỉ Nam Cung Vũ Tinh và bọn Hắc Lang chân nhân mà tuyệt đại đa số Kim đan tu sĩ đều lạnh buốt trong lòng.

Uy năng kim sắc quang hoa không kém gì đạo giai thượng phẩm pháp bảo nhưng dù có kém hơn thì đối lại là họ, bị Cực Lạc chân nhân dùng thần thức xung kích thì cũng sẽ như người chết, không thể phát động phòng ngự, khẳng định không chống nổi.

Tức là nhiều tu sĩ Kim đan nhất trọng trong điện, nếu đấu với Cực Lạc chân nhân thì có thể chỉ một chiêu là bị y lấy mạng.

Tu sĩ Kim đan tứ trọng và tu sĩ Kim đan nhất trọng, lại có thuật pháp thần thức xung, đích xác không cùng một đẳng cấp.

“Sao lại thế được! Sao y lại không bị ảnh hưởng, thần thức của y mạnh thế sao!”

Nhưng mọi Kim đan tu sĩ đều tỏ vẻ không dám tin vì Ngụy Tác không hề gì, một đạo hắc quang bùng lên trong tay.

Chát! Hắc quang và kim quang do Cực Lạc chân nhân phát ra va nhau.

Hắc quang của Ngụy Tác tan ra, hóa thành hỏa sát chi khí mỏng rây. Kim quang của Cực Lạc chân nhân chỉ còn một phần mười ban đầu, như thể lớp vỏ và thịt quả của quả vải đã tan biến, chỉ còn lại cái hạt.

Chỉ còn lại một chút kim sắc quang hoa, Ngụy Tác bất động, mặc cho cái hạt đánh trúng.

Trên mình gã lóe lên ngân hoàng lưỡng sắc quang hoa, hạt kim sắc quang hoa tan biến.

“Hừ!” Cực Lạc chân nhân hừ lạnh.

Cực Lạc chân nhân dù vậy vẫn dừng tay, không thi triển thuật pháp nữa.

“Quý đạo hữu...” Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ đều tỏ ra không dám tin, Ngụy Tác lại nhẹ tênh như vậy, không dùng pháp bảo mà chặn được một đòn của Cực Lạc chân nhân.

“Đa tạ Cực Lạc chân nhân thành toàn.” Cực kỳ nhẹ nhàng, không chỉ chống nổi một đòn của Cực Lạc chân nhân, Ngụy Tác vòng tay, coi như hành lễ.

“Không ngờ các hạ có thần thông như thế, mỡ đã quá coi thường.” Cực Lạc chân nhân không tỏ vẻ giận hay mừng, nhạt nhẽo buông một câu rồi gạt đầu với Nam Cung Vũ Tinh, “Vậy thì từ giờ con theo y, vì sư không cần.”

“Đa tạ sư tôn.” Nam Cung Vũ Tinh đã định thân, đỏ mặt nói.

“Một đạo thuật pháp đổi một đệ tử, coi như là một giao dịch.” Cực Lạc chân nhân xua tay như không liên quan đến mình, ra hiệu giao dịch lại có thể bắt đầu.

“Vị đạo hữu này đã thế, lão phu cũng muốn nghe ngóng tin tức, giải quyết việc riêng.” Thấy Ngụy Tác định đến chỗ Nam Cung Vũ Tinh, một thanh âm uy nghiêm đột nhiên vang lên.

“À!” Ngụy Tác nhìn theo, chợt nhíu mày.

Tu sĩ này cao lớn, mặc tử sắc đạo bào, linh khí hình thành hình kim giáp kỳ lân, uy nghiêm cực độ, là Kim đan kỳ tam trọng đại tu sĩ Thiên La chân nhân.

“Tu vi như chúng ta có mấy ai khiến chúng ta phải để ý, chán biết bao, có việc để nghe ngóng, tiêu khiển như thế không tệ, chứ vị đạo chắc không có ý kiến.” Thiên La chân nhân nói xong, Cực Lạc chân nhân khẽ cười, “Thiên La chân nhân định hỏi tin tức gì?”

“Lão phu muốn hỏi đạo hữu.” Thiên La chân nhân mặt mũi lạnh tanh nhìn Ngụy Tác, “Đạo hỏa sát thuật pháp ban này uy lực hùng hậu, lão phu chỉ nghe nói ở Thiên Huyền đại lục này có một tu sĩ biết thuật pháp đó. Nếu lão phu không nhầm thì các hạ họ Ngụy?”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

462. Chương 462: Đồ Đấu

“Họ Ngụy?” Thiên La chân nhân dứt lời, nhiều Kim đan tu sĩ đều sáng mắt.

Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ rùng mình nhớ ra, nhìn nhau.

“Tại hạ họ Ngụy hay không thì liên quan gì đến chân nhân?” Ngụy Tác dừng lại, thản nhiên như không.

“Liên quan hay không, chốc nữa là biết.” Kim giáp kỳ lân quanh Thiên La chân nhân do linh khí hình thành khẽ chao chất, như muốn lao lên. Ngoài mặt lão vẫn bình tĩnh, “Như thế lão phu càng tin rằng các hạ họ Ngụy, tên Tác.”

“Ngụy Tác, Bá Khí chân nhân?” Đại diện vang lên tiếng hít khí lạnh, cả Cực Lạc chân nhân cũng tỏ vẻ chấn động.

“Nếu mỡ bảo là không phải thì sao?” Ngụy Tác nhìn Thiên La chân nhân nhất nhãn, nhú mày.

“Lão phu tin vào mình, thử là biết ngay đạo hữu có phải Bá Khí chân nhân hay không.” Thiên La chân nhân cười lạnh.

“Thế nào, giao dịch hội này còn bắt phải lộ rõ thân phận hả?” Ngụy Tác cười lạnh, “Tại hạ tuy lần đầu tham gia nhưng cũng biết đôi chút quy củ của giao dịch hội.”

“Giao dịch hội tất nhiên không có quy định đó, vốn các hạ có thân phận gì, lão phu cũng mặc. Nhưng lão phu có một hảo hữu đã chết trong tay các hạ.” Thiên La chân nhân sầm mặt, “Lẽ ra dù người thân của mỡ chết trong tay các hạ cũng phải đợi khi giao dịch hội kết thúc mới tính nợ nhưng hảo hữu đó là người Nhân Văn minh, quan trọng nhất là hảo hữu đó nói lần này có thứ cần giao dịch với mỡ, các hạ là kẻ đó thì vật đấy cũng lọt vào tay các hạ. Mỡ phải hỏi rõ.”

“Các hạ có ý gì?” Ngụy Tác liếc Thiên La chân nhân, ngữ khí trả treo, “Dù mỡ là kẻ đó, dù mỡ lấy được đồ của hảo hữu của các hạ, mỡ không thích giao dịch thì sao, định xuất thủ đối phó ở giao dịch hội chẳng? Theo quy củ, nghe ngóng lại lịch cũng vô dụng.”

“Vô dụng hay không thì là các hạ nói sao?” Thiên La chân nhân neho mắt, ngoái nhìn Cực Lạc chân nhân, “Cực Lạc chân nhân, Nhân Văn minh là tổ chức của chúng ta, hiện tại Hoàng Nha Tử có thể bị y giết, các hạ không vì y có quan hệ với nữ đệ tử mà bênh vực chứ?”

Cực Lạc chân nhân liếc Ngụy Tác và Nam Cung Vũ Tinh, trù trừ rồi gật đầu, “Vậy thì giao dịch hội tạm dừng, xong việc rồi tính.”

“Các hạ lần đầu tham gia nên lão phu nhắc nhở, giao dịch hội này có gì đột biến thì chủ nhà sẽ tạm dừng.” Thiên La chân nhân cười lạnh: “Hiện tại giải quyết việc của chúng ta.”

“Vậy thì mỗ cho các hạ biết, mỗ là Ngụy Tác, Hoàng Nha Tử đó chết trong tay mỗ.” Thấy không che giấu được, Ngụy Tác lạnh lùng gật đầu.

“Ngụy Tác, một mình y cơ hồ diệt cả Đông Dao thắng địa và Tụ Tinh tông. Bá Khí chân nhân Ngụy Tác!” Đại sảnh sôi lên.

“Hay lắm, Cực Lạc chân nhân, y thừa nhận giết người của Nhân Vân minh, lão phu xuất thủ giết y chắc chân nhân không có ý kiến?” Thiên La chân nhân bật cười, câu này là hỏi Cực Lạc chân nhân.

“Thứ cho tại hạ cô lậu quả văn, không hiểu Nhân Vân minh là gì?” Cực Lạc chân nhân hơi trầm ngâm, chưa lên tiếng thì Ngụy Tác bình tĩnh như thường hỏi.

“Cho người biết cũng không sao, để người chết minh bạch.” Thiên La chân nhân cười lạnh, “Nhân Vân minh do lão phu và Cực Lạc chân nhân đứng đầu, là liên minh của các Kim đan kỳ tán tu. Tán tu đều như nhân vân dã hạc, so với các đại tông môn thì thế đan lực bạc, liên hợp lại thì sẽ khiến các tông môn có nhiều Kim đan tu sĩ cũng không dám tùy ý chèn ép. Ở đây cũng có hơn mười người đã gia nhập Nhân Vân minh.”

“Vậy hả? Hoàng Nha Tử chết trong tay mỗ, mỗ thừa nhận, nhưng y đánh tới động phủ của mỗ nên mới mất mạng.” Ngụy Tác cười lạnh, “Theo các hạ, Nhân Vân minh chỉ là do tán tu liên hợp lại để không bị đại tông môn chèn ép, lẽ nào chỉ người Nhân Vân minh được giết Kim đan tu sĩ khác, còn Kim đan tu sĩ khác không được trả đũa?”

Thoáng ngừng lại, Ngụy Tác cười lạnh: “Chắc các vị cũng biết nguyên nhân mỗ đấu với Đông Dao thắng địa. Họ chứ không phải mỗ gây sự trước.”

“Ngụy đạo hữu nói không sai.” Một giọng nói đột nhiên vang lên. Thuận theo tiếng nói mà nhìn thì là hội bào tu sĩ Kỳ Long Sơn đã ghen với Hắc Lang chân nhân nhiều năm. Kỳ Long Sơn mặt mũi lạnh tanh bảo Thiên La chân nhân: “Theo quy củ của Nhân Vân minh, nếu chủ động đối phó người khác thì tu sĩ đó không được Nhân Vân minh bảo vệ, Nhân Vân minh vốn là tổ chức không tranh đấu với người khác, nếu biến thành tổ chức như tông môn, tranh bá tại tu đạo giới thì sẽ phiền hà lắm, mỗ và Thanh Bình đành rút khỏi Nhân Vân minh.”

Thiên La chân nhân mắt lóe lên hàn quang, rồi sững lại, hiển nhiên lời Kỳ Long Sơn khiến lão không thể phản bác.

“Vậy thì lão phu bỏ qua việc các hạ giết hảo hữu, nhưng Hoàng Nha Tử đáp ứng sẽ dùng Trường hà thao thiên quyền giao dịch với lão phu thì không ít đạo hữu biết.” Hít sâu một hơi, Thiên La chân nhân trầm giọng: “Trường hà thao thiên quyền, tất phải lấy ra giao dịch.”

“Đúng thế, tại hạ làm chứng việc này.” Lam y tu sĩ đứng cạnh Thiên La chân nhân, lúc trước dùng một viên yêu đan đổi Tráng dương chi, gật đầu ngay.

“Nếu các hạ có Thanh hư đẳng và Đề hồ thánh quả, tại hạ sẽ lấy Trường hà thao thiên quyền ra đổi.” Ngụy Tác thần nhiên nói.

“Hoàng Nha Tử muốn dùng Trường hà thao thiên quyền đổi một viên Phẩm chân đạo đan, cộng thêm một môn thiên cấp đề giai công kích thuật pháp.” Thiên La chân nhân nhìn Ngụy Tác với ánh mắt uy hiếp, “Trao đổi thì đúng theo như Hoàng Nha Tử ước định.”

“Hoàng Nha Tử và các hạ ước định cũng chỉ là nói suông, một món bán huyền giai pháp bảo đổi lấy một viên đan dược vô dụng với Kim đan tu sĩ và một môn thiên cấp đề giai thuật pháp, Hoàng Nha Tử đâu óc chắc có vấn đề.” Ngụy Tác cười lạnh, “Hai thứ đó mỗ không có hứng, lúc nào các hạ tìm được Thanh hư đẳng và Đề hồ thánh quả thì đến trao đổi, thế là mỗ nể mặt lắm rồi.”

“Thanh hư đẳng và Đề hồ thánh quả đều là thứ trăm năm khó gặp, còn hiếm hơn Tử hồ hoa.” Thiên La chân nhân nhìn Ngụy Tác, mặt mũi lạnh tanh, “Vậy thì chúng ta dùng phương thức đồ đấu được chăng?”

Ngụy Tác nhìn Thiên La chân nhân, thần sắc không hề biến hóa, “Đồ đấu thế nào?”

“Song phương định ra điều kiện ước đấu, bên thua phải chấp nhận giao dịch.” Thiên La chân nhân nhìn Ngụy Tác, khóe môi hé nụ cười nhạt, “Lão phu cũng muốn xem thần thông của Bá Khí chân nhân.”

“Tu vi Kim đan tam trọng và Kim đan nhất trọng đấu pháp, đồ đấu này công bình quá nhỉ?” Ngụy Tác nhún vai, “Cực Lạc chân nhân hậu đạo hơn các hạ nhiều.”

“Lúc này mà y vẫn có thể đùa bốn đối phương?” Nhiều Kim đan tu sĩ lại nhìn nhau.

“Đồ đấu là việc thường thấy tại giao dịch hội, có vài quy củ để thể hiện thần thông của song phương, đồng thời lại công bình.” Bị Ngụy Tác trêu cợt, Thiên La chân nhân không nổi giận mà lạnh giọng: “Song phương có thể đặt ra điều kiện, nên tu sĩ Kim đan nhất trọng chiến thắng tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, tam trọng không hiếm.”

“Vậy thì tại hạ rửa tai lắng nghe.” Ngụy Tác mỉm cười.

“Đừng bảo lão phu cậy tu vi, Nhân Vân minh cửa ra ba tu sĩ, lão phu là một, hai người kia cũng là tu sĩ Kim đan nhất trọng ra đầu ba trận, điều kiện hai trận do các hạ xác định.” Thiên La chân nhân liếc Ngụy Tác: “Thua hai trận là phe đó thua luôn.”

“Thế nào mới là điều kiện xác định?” Ngụy Tác hỏi.

“Đồ đấu có nhiều quy củ, ví như ai phi độn nhanh hơn, như song phương chỉ được dùng thuật pháp giao đấu xem ai thắng. Còn cả cách xác định khu vực, ai bị bức ra ngoài là thua...” Thiên La chân nhân nói rõ, cơ hồ mọi tu sĩ có mặt đều thấy thú vị, đồ đấu kiểu này chỉ thịnh hành ở vài thành trì của Thiên Huyền đại lục, có cả đồ đấu đại hội, vì đồ đấu rất thú vị, thắng bại khó đoán nên nhiều tu sĩ thích xem, tại Thiên Huyền đại lục nam bộ hiếm khi xảy ra đồ đấu, phần lớn Kim đan tu sĩ ở đây chưa được xem, lần này song phương đều là Kim đan tu sĩ thì càng đặc biệt.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

463. Chương 463: Trận Đấu

“Hóa ra đồ đấu có nhiều hạn chế như thế, chỉ chọn trong các kiểu so tài.” Ngụy Tác cười lạnh.

“Tất nhiên, không có ước định hạn chế thì tất sẽ có những điều kiện cổ quái, tỷ như các hạ chọn một tu sĩ tóc ngắn phe mô rồi đòi thì tóc thì đồ đấu cũng vô vị.” Thiên La chân nhân mặt mũi lạnh tanh liếc Ngụy Tác, “Có ước định hạn chế rồi, đối với song phương càng công bình, các hạ được chọn hai lần, coi như được ưu tiên.”

Thoảng ngừng lại, Thiên La chân nhân lại liếc gã: “Lão phu cũng không muốn có tin đồn rằng lão phu dùng tu vi và Nhân Vân minh chèn ép tu sĩ khác, so ra các hạ vẫn là văn bối. Chỉ cần các hạ chấp nhận đồ đấu, thắng hay bại thì ân oán của chúng ta cũng tiêu tan, sau này lão phu sẽ không đối phó nữa, thế nào?”

“Đạo hữu nói vật thì mỗ còn lựa chọn sao?” Ngụy Tác lạnh lùng nhìn Thiên La chân nhân và mấy tu sĩ, bình tĩnh như thường, “Bất quá mỗ không thích thuật pháp công kích thiên cấp dê giai, đổi thành Tráng dương chi thì mỗ sẽ đồng ý đồ đấu.”

“Tráng dương chi?” Thiên La chân nhân liếc lam y tu sĩ rồi gật đầu, “Được, như các hạ muốn, nếu các hạ thua thì giao Trường hà thao thiên quyền ra, bọn lão phu thua thì giao ra một viên Phẩm chân đạo đan và Tráng dương chi.”

“Đồ đạo hữu, lấy Tráng dương chi ra.” Gật đầu với Ngụy Tác, Thiên La chân nhân vung tay, bạch sắc băng hàn chi khí ngưng thành một băng trụ cao bằng thân người. Lão lại vung tay, một nhũ bạch sắc đan bình nhẹ nhàng đáp xuống cây trụ.

Lam y tu sĩ phát tay, tinh thạch đan bình đựng Tráng dương chi bay lên đỉnh băng trụ.

“Đã đồ đấu thì có điều kiện để chọn, xin Thiên La chân nhân nói rõ.” Ngụy Tác không lấy ra Trường hà thao thiên quyền, liếc Thiên La chân nhân.

Thần thái gã thần nhiên khiến mọi Kim đan tu sĩ tại trường càng có hứng, không chỉ vì đồ đấu kiểu này ít gặp mà danh hiệu Bá Khí chân nhân quả thật đang vang lừng.

“Trừ vài ba kiểu vô vị ra thì song phương cứ chọn từ một trong các kiểu tỷ thí.” Thiên La chân nhân nói luôn, “Một là tỷ thí độn tốc xem ai đến một điểm nhanh hơn, có thể sử dụng thần thông ngăn cản đối phương. Hai là song phương không dùng pháp bảo, chỉ dùng thuật pháp giao đấu. Ba là song phương chỉ được sử dụng pháp bảo, không dùng dụng thuật pháp so tài. Bốn là xác định khu vực, dùng cách gì cũng được, ai bị bức ra khỏi là thua. Năm là tỷ thí kiến thức nhân lực, song phương mỗi lần lấy ra một thứ để đối thủ nhận định, bên nào không nhận ra ba thứ trước là thua. Sáu là phá giải cấm chế, song phương tự bày cấm chế, bên nào không giải được là thua. Bốn loại tỷ võ, hai loại tỷ văn, mỗi loại chỉ có thể tiến hành một lần, không thể liên tục sử dụng một loại?”

“Tuy không thú vị như mổ tưởng tượng nhưng cũng thử xem.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường liếc Thiên La chân nhân, “Các hạ định chọn ba vị nào ra đồ đấu?”

“Lão phu, Đồ đạo hữu, Hà đạo hữu.” Thiên La chân nhân nói đoạn, hai tu sĩ sau lưng lẳng lặng đứng dậy.

Hai Kim đan tu sĩ một mặc hoàng sắc pháp y có phù văn lá dâu, trông rất già, mặt mũi nhăn nheo, môi khô quắt lại, trông không khác gì một lão đầu tử có đế, nhưng linh khí lại ngưng thành những con mắt xanh biếc, trông như cả nghìn quỹ nhãn lơ lửng trước mặt, tạo cho người ta cảm giác thập phần quỷ dị.

Tu sĩ còn lại chừng hơn bốn mươi tuổi, mặc hắc sắc pháp y sáng loáng, thân hình nhỏ thó, mặt mũi tinh minh, linh khí mệnh mang tiên khí, hình thành từng đóa sen đỏ.

“Đồ đạo hữu và Hà đạo hữu đều tu vi Kim đan nhất trọng, việc này ai cũng có thể làm chứng.” Ngụy Tác quan sát hai tu sĩ, Thiên La chân nhân ngoái nhìn Cực Lạc chân nhân đang xem với vẻ thú vị, “Cực Lạc chân nhân, các hạ là chủ nhà, đồ đấu tiến hành ở đây, phiền các hạ tìm chỗ hộ.”

“Dễ thôi.” Cực Lạc chân nhân mỉm cười, chỉ ra quảng trường, “tỷ đấu ở kia là được.”

“Được!”

Thiên La chân nhân nhìn Ngụy Tác, thân ảnh loáng lên lướt ra quảng trường đầy hơi sương.

“Thiên La chân nhân nóng tính quá.” Cực Lạc chân nhân cười nhạt, vỗ tay nhìn các kim giáp tu sĩ và thị nữ. Tất cả cực kỳ ăn rờ lướt ra, đứng ngoài quảng trường như bày quân cờ. Các thị nữ lấy ra hồng sắc liên hoa pháp khí không rõ do tinh thạch gì luyện chế thành, hồng quang điểm điểm, quảng trường bừng sáng.

Các kim giáp tu sĩ và thị nữ đứng quanh quảng trường, mọi tu sĩ trong điện cũng ra đó, kể cả Cực Lạc chân nhân, Ngụy Tác và Thiên La chân nhân, tu sĩ họ Đồ, tu sĩ họ Hà mặt mũi tinh minh đều ra ngoài, đứng đối diện nhau.

Băng trụ đặt Phẩm chân đạo đan và Tráng dương chi, vẫn được để trong đại điện.

“Hiện tại Ngụy đạo hữu chọn đi.” Thiên La chân nhân ung ung bảo Ngụy Tác: “Ngụy đạo hữu chọn ai trong ba bọn mổ để tỷ thí?”

“Hà đạo hữu.” Ngụy Tác thông thả, cười nhạt, liếc tu sĩ mặt mũi thập phần tinh minh, linh khí ngưng thành từng đóa hồng sắc liên hoa.

“Ngụy đạo hữu, cửu ngưỡng đại danh.” Hắc y tu sĩ và bọn Thiên La chân nhân nhìn nhau, bước lên khách khí vòng tay với Ngụy Tác. Có vẻ dù tỷ thí, y cũng không định đắc tội Ngụy Tác.

“Phiên Hà đạo hữu.” Thiên La chân nhân liếc tu sĩ họ Hà và Ngụy Tác, “Ngụy đạo hữu, lần này Hà đạo hữu hay các hạ ra điều kiện?”

“Do Hà đạo hữu ra điều kiện.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường.

“Để Hà Văn Hưu ra điều kiện?”

“Y giở trò gì nhỉ?”

“Y là nghệ cao gan lớn hay là quá tự phụ?” Ngụy Tác dứt lời, quá nửa Kim đan tu sĩ tại trường, cả Cực Lạc chân nhân đều nhú mày, hơi bất ngờ.

Vốn quy định mà Thiên La chân nhân đưa ra không hẳn có lợi cho bên nào. Tu sĩ nào cũng không thể hơn đối thủ ở cả sáu mục đó, nhưng Thiên La chân nhân tu vi Kim đan tam trọng, khẳng định khó đối phó nhất, sẽ hơn Kim đan tu sĩ bình thường không ít về sáu mặt này. Tuyệt đại đa số tu sĩ tại trường cho rằng Ngụy Tác nên bỏ qua trận với Thiên La chân nhân để thắng hai trận kia, trận gặp Thiên La chân nhân thì để lão ra điều kiện, còn lại thì già sẽ ra. Trông Ngụy Tác cũng thông minh nhưng không ngờ lại như thế, quá nửa số Kim đan tu sĩ không nghĩ thông.

Thiên La chân nhân nheo mắt, nhưng không nói gì. “Vậy thì chúng ta tỷ thí độn tốc được chăng?” Tu sĩ họ Hà trầm ổn gật đầu, nói ngay.

“Được.” Ngụy Tác nhãn quang lóe lên, gật đầu.

“Cực Lạc chân nhân, phiền các hạ chỉ rõ đường lối phi độn. Không thì khó mà phân thắng bại.” Thiên La chân nhân quay sang hỏi Cực Lạc chân nhân.

“Cứ theo đường này, ai lên đỉnh điện trước là thắng.” Cực Lạc chân nhân mỉm cười, hồng quang từ tay bắn lên đỉnh điện cách đó khá xa rồi nổ tung biến thành mưa lửa.

“Song phương cách nhau mấy chục trượng, theo đạo thuật pháp của mỗi làm tín hiệu, sao đó cứ thi triển thủ đoạn, phi độn đến đằng kia, được chứ?” Thiên La chân nhân vung tay, hoàng sắc lôi quang nổ tanh tách trên đầu.

Ngụy Tác và tu sĩ họ Hà không thừa lời, thân ảnh loáng lên, đứng cách nhau mấy chục trượng.

“Chát!”

Không hề dừng lại, hai người vừa đứng lại, Thiên La chân nhân giơ tay, một đạo hoàng sắc lôi quang bùng lên trên đầu.

“Vù!” “Vù!”

Cơ hồ hoàng sắc lôi quang vừa nổ, quảng trường vang lên tiếng xé gió.

Khác nhau ở chỗ một tiếng xé gió là của tu sĩ họ Hà độn quang phát ra. Y không kích phát thuật pháp, thân ảnh hóa thành hắc sắc lưu quang, ràn rạt vô số đạo cương phong.

Tiếng xé gió vang lên, là tiếng Ngụy Tác dùng thuật pháp công kích.

Trong tích tắc một đạo kim sắc kim tinh quang trụ, hắc sắc thái cổ hung hỏa và chất nhầy rực rỡ trùn lên tu sĩ họ Hà!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

464. Chương 464: Thần Huyền Khí Tức

Tu sĩ họ Hà chọn thi độn tốc với Ngụy Tác, khẳng định có phi độn thuật pháp hoặc phi độn pháp bảo kinh nhân nên già không định thi xem ai nhanh hơn mà định chặn y lại.

Ngụy Tác công kích như thế, dù tu sĩ Kim đan lưỡng trọng cũng bị cản chân.

“Ngụy đạo hữu thần thông quả nhiên kinh nhân, bất quá với Kim phong ảo ảnh độn của mỗi thì không ngăn nổi đâu!”

Tích tắc đó, đột nhiên, sau lưng tu sĩ họ Hà xuất hiện mười hai tia ngân bạch sắc quang hoa như trường kiếm lóe lên, y biến thành mười hai dải sáng, không thể nhận ra bản thể.

Ngụy Tác phát ra kim tinh quang trụ, thái cổ hung hỏa và chất nhầy của Pháp vương thái diệu va vào một dải ngân sắc độn quang.

Ngân sắc độn quang uốn cong rồi tản ra, biến thành hơi sương nồng hậu kim thiết khí tức rồi tan đi.

Cơ hồ đồng thời, trong mười một lần ngân bạch sắc độn quang bắn đi mấy chục trường đột nhiên có một lần biến thành đỏ sậm.

Vù!

Đạo độn quang này với tốc độ gấp mấy lần bắn vút tới.

Độn tốc này tuy không bằng phi độn pháp bảo kim sắc lâu các của Cực Lạc chân nhân nhưng cũng kinh nhân cực độ, hơn nhiều Ly Hỏa phẳng của Ngụy Tác.

Thấy tốc độ của xích hồng sắc độn quang, Ngụy Tác hơi lắc đầu, bất động.

Đạo xích hồng sắc độn quang tựa hồ chỉ mấy tích tắc là đến đỉnh ngôi điện mà Cực Lạc chân nhân chỉ định.

Lượn vòng rồi dừng lại, phát ra hồng sắc quang hoa là một cây thoa cỡ ba, bốn thước, chỉ đủ cho một người đứng lên.

Thai thể pháp bảo khảm toàn hồng sắc tinh thạch, thập phần hoa lệ.

Tu sĩ họ Hà thông thả điều khiển phi độn pháp bảo quay lại.

“Hà đạo hữu, Xích quang phích lịch thoa quả nhiên danh bất hư truyền.” Liếc tu sĩ họ Hà, Cực Lạc chân nhân lại hỏi Ngụy Tác, “Ngụy đạo hữu có gì để nói không?”

“Hà đạo hữu độn thuật tinh diệu cực độ, đương nhiên Hà đạo hữu thắng rồi.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường.

Cực kỳ thần nhiên, tựa hồ không coi trận này là gì, càng khiến các Kim đan tu sĩ không hiểu.

“Trận đầu đã phân thắng bại, trận thứ hai, Ngụy đạo hữu muốn đấu cũng lão phu hay Đỗ đạo hữu?” Thiên La chân nhân cười mỉm, tỏ vẻ chắc thắng.

“Tiếp theo là Đỗ đạo hữu.” Ngụy Tác thần nhiên gật đầu.

“Trận này Ngụy đạo hữu chọn điều kiện tỷ thí.” Thiên La chân nhân mỉm cười: “Không biết Ngụy đạo chọn điều kiện nào.”

“Trận vừa này là nửa tỷ võ, trận này tỷ văn.” Ngụy Tác bảo Thiên La chân nhân: “Mỗ và Đỗ đạo hữu tỷ thí kiến thức và nhân lực.”

“Thi kiến thức và nhân lực với Đỗ Khô Diệp? Trong số ở đây, Đỗ Khô Diệp lớn tuổi nhất, đã chứng kiến không ít việc, y lại so hai thứ đó với Đỗ Khô Diệp?”

“Có phải y cố ý thua đỗ đấu, lấy lòng Thiên La chân nhân mà tặng Trường hà thao thiên quyền để không bị đối phó?”

Ngụy Tác dứt lời, cơ hồ quá nửa tu sĩ tại trường đều có ý nghĩ này.

“Thi kiến thức và nhân lực?” Ngụy Tác nói thế, Đỗ Khô Diệp trông già cỗi để giận run người, đấu pháp thì lão tự nhận không phải đối thủ, nhưng với tuổi như già mà đòi thi kiến thức nhân lực thì lão cho rằng mình bị coi thường.

“Đúng thế, tại hạ tuy biết Đỗ đạo hữu kiến đa thức quảng, nhưng vẫn muốn thử.” Ngụy Tác cười nhạt.

“Được! Vậy thì mời Ngụy đạo hữu lấy ra.” Đỗ Khô Diệp bực mình.

“Vật này, Đỗ đạo hữu nhận ra không?” Ngụy Tác không nhiều lời, lấy đỉnh cấp Hộ thân cổ phù ra, chân nguyên bao lấy, lơ lửng trước mặt Đỗ Khô Diệp.

“Đây là?”

Đỗ Khô Diệp hơi biến sắc. Kim đan tu sĩ khác đều nhìn nhau.

Đừng nói Đỗ Khô Diệp, mọi Kim đan tu sĩ đều không biết đỉnh cấp Hộ thân cổ là gì.

“Cổ bảo của đạo hữu, tại hạ đích xác chưa từng thấy.” Nhìn một lúc, Đỗ Khô Diệp lắc đầu, vung tay, “Ngụy đạo hữu có nhận ra cổ bảo này?”

“Là cái gì nhỉ?”

Đỗ Khô Diệp lấy ra một viên ngọc cỡ trứng gà trong suốt. Vỏ viên ngọc này trong ngần như thủy tinh, bên trong đựng đầy lam sắc dịch thể, trong dịch thể lấp lánh quang phù kỳ diệu. Tu sĩ tại trường kể cả Cực Lạc chân nhân đều không biết.

“Nếu mỗi không lầm thì đó là của Trọng thủy huyền châu của thượng cổ Trọng Huyền tông, là thủy hệ pháp khí tiêu hao trong một lần, có thể dập tắt mọi chân hỏa, là khắc tinh của hỏa hệ thuật pháp và pháp bảo, đối phó thuật pháp và pháp bảo loại khác thì uy năng cũng gần đạt huyền giai.” Chỉ nhìn một tí, Ngụy Tác mỉm cười nói thế, “Đỗ đạo hữu có dị bảo này, xin chúc mừng.”

“Trọng Huyền cung gần như không còn được ghi lại trong điển tịch hiện tại mà các hạ vẫn nhận ra!” Vốn tưởng Ngụy Tác không nhận ra, Đỗ Khô Diệp kêu lên thành tiếng không dám tin.

“Có gì mà ngạc nhiên, vật này ở thời của ta đâu có thiếu, Ngụy Tác, ba viên lục tinh kỳ dị lấy được cùng Kim ban sâm cả ta cũng không biết thì y biết sao được, bất quá mấy thứ đó quá quý giá, vạn nhất có kẻ biết được công hiệu thì không ổn. Người cho y xem song đầu yêu thú tại Đạo Huyền điện, kiến thức như y khẳng định không biết.” Họ Đỗ không biết rằng lúc đó lục bào lão đầu cất tiếng khinh miệt trong tai Ngụy Tác.

“Đỗ đạo hữu, nhìn kỹ nhé, tại hạ lấy ra món thứ hai đây.” Ngụy Tác không hề dao động, vỗ lên một nạp bảo nang khác, lấy thi thể song đầu yêu thú đi cùng cấp mô đầu yêu thú tại Đạo Huyền điện ra, “Mời Đỗ đạo hữu xem là yêu thú gì?”

“Cái này...” Song đầu yêu thú không rõ có phải do tu sĩ thi pháp dung hợp thú thân hình thành hay không, cả liên lục bào lão đầu và sĩ Kim đan kỳ như Âm Lệ Hoa, Hiên Viên lão tổ cũng không biết, Đỗ Khô Diệp tất nhiên càng không. Có điều cả lão và mọi tu sĩ tại trường đều nhận ra song đầu yêu thú là cao giai yêu thú thực lực phi thường kinh nhân.

Thiên La chân nhân hơi nhíu mày, mắt ánh lên nhưng thần sắc lại như thường.

Đối phương liên tục lấy ra hai thứ mà lão không biết, còn thứ mình lấy ra thì đối phương liếc mắt là biết, trán Đỗ Khô Diệp đổ mồ hôi, cân nhắc một lúc rồi mới hạ quyết định, lấy từ nạp bảo nang ra một vật.

Mùi đàn hương nồng hậu cực độ tỏa ra.

Đỗ Khô Diệp lấy ra một cục gỗ đen, trông như rễ cây tự nhiên, nhưng hình thiềm thừ mồm ngậm vàng. Trên khối gỗ hỏa mùi đàn hương và hắc sắc quang hoa bóng loáng.

“Đây là cái gì nhỉ?” Các Kim đan tu sĩ thấy vật lạ lòng đó, thì hứng thú hẳn, thăm bàn tán nhưng không nhận ra.

“Cung hỉ Đỗ đạo hữu, không ngờ Đỗ đạo hữu có chí bảo Thiên đàn thiềm châu.” Ngụy Tác nói ngay.

“Thiên đàn thiềm châu?” Đỗ Khô Diệp ngăn người, “Vật này là Thiên đàn thiềm châu?”

Về mặt Đỗ Khô Diệp cho thấy cả lão cũng biết vật mình lấy ra là gì.

“Chắc không sai.” Ngụy Tác gật đầu.

“Ngụy đạo hữu, có biết Thiên đàn thiềm châu là vật gì, có công hiệu gì không?” Đỗ Khô Diệp do dự một chốc, không nén được lên tiếng hỏi.

“Thiên đàn thiềm châu còn được gọi là Huyền hóa thiềm châu, luyện xong sẽ có khí tức như Thần huyền cảnh tu sĩ, tuy không thể đề thăng tu vi thành Thần huyền cảnh tu sĩ nhưng có khí tức đó thì hành tẩu bên ngoài Thiên khung cũng rất hữu dụng.” Ngụy Tác bảo Đỗ Khô Diệp.

“Luyện hóa xong trên mình sẽ phát ra khí tức giống Thần huyền cảnh tu sĩ?” Cả quảng trường vang lên tiếng suýt soa.

Quanh thiên tài địa bảo thường có cao giai yêu thú bảo vệ, càng quý thì yêu thú trông coi càng lợi hại, có những yêu thú mà Kim đan tu sĩ nhìn thấy cũng bỏ chạy ngay. Nhưng có khí tức của Thần huyền cảnh tu sĩ thì chưa biết chừng sẽ dọa được nó bỏ chạy.

“Vật này lại thế hả?” Đỗ Khô Diệp nhất thời ngăn người, chần chờ một lúc rồi hạ quyết tâm, vòng tay với Ngụy Tác: “Ngụy đạo hữu, vật này tại hạ từng thử được tính, thử cắt ra luyện hóa nhưng vô dụng, lẽ nào cần phương pháp đặc biệt luyện hóa thì mới có hiệu quả đó?”

“Không phải.” Ngụy Tác lắc đầu, bảo Đỗ Khô Diệp: “Các hạ cắt đôi ra là biết, nên cẩn thận, đừng làm hỏng thứ ở trong.”

“Cắt đôi?” Đỗ Khô Diệp ngăn người, nhìn vật trong tay rồi nghiêng răng, cách một tiếng, cọt rễ hình thiềm thừ tách đôi.

“Bên trong còn viên châu khác?”

Cả Đỗ Khô Diệp đều kinh ngạc nhận ra ở giữa là một viên bạch sắc châu tử cỡ hạt đậu.

Viên châu giống như tinh thạch, nồng nặc mùi đàn hương, tỏa khắp quảng trường.

“Thiên đàn thiềm châu là viên này?” Đỗ Khô Diệp ngăn ra rồi nhãn quang lóe lên, hỏi Ngụy Tác, “Trực tiếp luyện hóa được?”

“Đúng thế, tinh hoa ở hết trong viên châu này, chỉ cần luyện hóa là được.” Ngụy Tác gật đầu.

“Đa tạ Ngụy đạo hữu chỉ dẫn! Tại hạ cam bái hạ phong!” Ngụy Tác nói đoạn, Đỗ Khô Diệp tỏ vẻ bái phục thật sự, vòng tay với gã rồi không cần xem món thứ ba mà nhận thua luôn.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

465. Chương 465: Đan Độc Khiêu Chiến Kim Đan Tam Trọng?

“Không có gì, tại hạ vô tình đọc được trong mấy quyển sách cổ hiếm có mà thôi.” Ngụy Tác nói với Đỗ Khô Diệp vốn cực độ bội phục gã.

“Ban nãy tại hạ tưởng Ngụy đạo hữu khinh thị nhưng nhưng hóa ra không phải.” Đỗ Khô Diệp vòng tay với Ngụy Tác, ngưỡng ngừng hỏi: “Ngụy đạo hữu, tại hạ còn một việc xin thỉnh giáo, Thiên đàn thiềm châu được tính thế nào, luyện hóa một lần hay có thể nuốt chửng rồi từ từ luyện hóa? Luyện hóa xong, khí tức Thần huyền tu sĩ có thể thu liễm được chăng?”

“Thiên đàn thiềm châu được tính không mãnh liệt, luyện hóa không tốn bao nhiêu thời gian. Tu vi như đạo hữu thì không đầy nửa tuần hương là sẽ hoàn toàn luyện hóa xong.” Ngụy Tác bảo Đỗ Khô Diệp: “Khí tức Thần huyền tu sĩ hình thành trong linh khí của tu sĩ, chỉ cần có thuật pháp che giấu khí tức là giải quyết được.”

“Hóa ra thế, đa tạ Ngụy đạo hữu!” Đỗ Khô Diệp đảo mắt, hoãn hỉ ngửa mặt nuốt Thiên đàn thiềm châu.

Không tu sĩ nào có mặt tỏ ra bất ngờ.

Bảo bối có thể luyện hóa ngay, rất có lợi khi hành tẩu và tìm bảo vật bên ngoài Thiên khung đương nhiên trực tiếp luyện hóa được là tốt nhất, tránh bị cướp đoạt.

Đỗ Khô Diệp hỏi Ngụy Tác cách luyện hóa là tu sĩ tại trường đều hiểu.

“Ngụy đạo hữu nói không sai. Tại hạ nợ Ngụy đạo hữu một món.” Nuốt Thiên đàn thiềm châu xong, tựa hồ cảm giác thoáng qua, Đỗ Khô Diệp chân thành nói vậy, trên mình toát ra mùi thơm kỳ dị.

Linh khí của Đỗ Khô Diệp vốn ngưng thành hình con mắt, nhưng mùi thơm đó toát ra thì trên con mắt đó có thêm nhũ bạch sắc linh khí, càng lúc càng nồng, sẽ còn biến hóa.

Nhất thời tu sĩ tại trường đều chú ý đến Đỗ Khô Diệp.

“Ngụy đạo hữu, kiến thức quả nhiên bất phàm, vốn các hạ thắng trận này thì chúng ta tỷ thí ngay nhưng chưa ai được thấy cảnh luyện hóa Thiên đàn thiềm châu, chỉ bằng chúng ta đợi Đỗ đạo hữu luyện hóa xong, xem khí tức Thần huyền cảnh tu sĩ là gì rồi hẵng tỷ thí, được chăng?” Thiên La chân nhân vốn lạnh nhạt, chợt mỉm cười hỏi Ngụy Tác.

“Đương nhiên khả dĩ, mỗi chỉ biết vật này chưa từng thấy Thần huyền cảnh đại tu sĩ trong truyền thuyết, cảm thụ khí tức của Thần huyền cảnh đại tu sĩ cũng tốt.” Ngụy Tác nhạt giọng: “Đối với việc phân thắng bại, mỗi không vội.”

Ngụy Tác nói vậy, Thiên La chân nhân ngậm tự cười lạnh, không nhiều lời, ngoái nhìn Đỗ Khô Diệp.

“Đúng là kỳ diệu! Đây là hiện tượng nhục thân biến hóa khi xung kích thần huyền sắp thành công mà điển tịch nói đến, không ngờ lại xảy ra với Đỗ đạo hữu.”

Thoáng sau, một Kim đan tu sĩ mặc pháp y có vẩy không nén được tấm tắc.

Hiện tại cả Thiên Huyền đại lục biết đến Thần huyền cảnh đại tu sĩ chỉ có mấy người như Phong Hầu chân quân của Huyền Phong môn, thần thông của Thần huyền cảnh cả tu sĩ Kim đan tu sĩ cũng không thể tưởng tượng, họ đều cao cao tại thượng, thân phận cực kỳ cao tuyệt, Kim đan cảnh và Thần huyền cảnh chỉ cách nhau một cấp nhưng mỗi nhất trọng tu vi trong đó đều khó như lên trời, nên tu sĩ Kim đan cảnh muốn gặp một Thần huyền cảnh tu sĩ còn khó hơn một tu sĩ Thần hải cảnh muốn thấy tu sĩ Kim đan cảnh.

Nói đến Thần huyền cảnh đại tu sĩ, gần đây Kim đan tu sĩ cũng chỉ vài người được thấy, Thiên Huyền đại lục có bao nhiêu Thần huyền cảnh tu sĩ thì không ai biết, nhưng mấy nghìn năm nay dù là những năm tháng hoàng kim của tu đạo giới, những khi không thiếu thiên tài tu sĩ xuất hiện, thì Thiên Huyền đại lục cũng không có hơn mười Thần huyền cảnh tu sĩ. Hiện tại Thiên Huyền đại lục còn không đủ mười.

Bất quá tuy phần lớn chưa gặp Thần huyền cảnh tu sĩ, nói gì được thấy tu sĩ Kim đan ngũ trọng xung kích Thần huyền cảnh, nhưng họ đều đọc trong điển tịch về tình cảnh này.

Theo ghi chép, Kim đan cảnh ngũ trọng đạt đến diên phong, xung kích thần huyền sẽ khiến kim đan phá kén trùng sinh nhất ban, kim đan vỡ ra, tạo thành dị biến, hình thành thần huyền pháp tướng.

Xung kích thần huyền cũng như áp nổ yêu đan, yêu đan vỡ vỡ thì sẽ chui ra một yêu thú.

Tùy theo công pháp và kim đan, kim đan tan vỡ hình thành thần huyền pháp tướng cũng sẽ khác nhau, đủ hình đủ dạng.

Có tu sĩ chủ tu thủy hệ công pháp, kim đan vỡ ra, ngưng thành thần huyền pháp tướng là thủy hệ thiên long hoặc cũng có thể là thủy hệ huyền quy. Có tu sĩ chủ tu hỏa hệ công pháp, ngưng thành thần huyền pháp tướng có thể là hỏa kỳ lân hoặc hỏa nguyên đạo tôn.

Thần huyền pháp tướng là kim đan và chân nguyên biến hóa thành, là tinh hoa của tu sĩ ngưng kết, là một hình thái sau khi kim đan tiến giai, là thực thể chứ không phải hư ảo, có thể tùy ý điều khiển như kim đan, có nhiều thần thông kinh nhân hơn.

Như Âm Thi tông Huyết Linh lão tổ, đã đạt Kim đan ngũ trọng hậu kỳ, linh quang và đan khí thoát hiện lên hư ảnh ma tôn, là thần huyền pháp tướng sẽ hình thành sau khi kim đan vỡ ra. Chỉ là Huyết Linh lão tổ do công pháp và nhục thân có hạn chế nên không dám xung kích Thần huyền cảnh, không thể để kim đan biến thành thần huyền pháp tướng.

Theo điển tịch, tu sĩ Kim đan ngũ trọng diên phong xung kích Thần huyền cảnh, kim đan phá bích thì nguyên khí và tinh hoa sẽ quay lại tưới nhuần nhục thân, khiến nhục thân tăng tiến kinh nhân, trừ sạch ô uế để nhục thể, da dễ trở thành trạng thái lai giữa ngọc thạch và thảo mộc, phát ra mùi thơm, cơ hồ tu sĩ đã biến thành một nhánh linh dược hiếm có nhất.

Hiện tại chân nguyên tu vi và nhục thân của Đỗ Khô Diệp không đổi nhưng da trở nên sáng bóng, thoảng mùi dị hương.

Cảnh tượng này không khác gì lúc Kim đan tu sĩ xung kích Thần huyền cảnh, nhục thân thay đổi.

Đỗ Khô Diệp tiếp tục luyện hóa, trong con mắt do linh khí ngưng kết thành, làn khí nhũ bạch sắc bao lấy con người, linh khí hình con người cũng tỏa mùi thơm nức.

Thoảng sau, cả quảng trường mấy trăm trượng lan tràn khí tức như mùi đàn hương và hoa sen.

Khí tức tạo cho người ta cảm giác thánh khiết trong trẻo.

“Được rồi!”

Chỉ nửa tuần hương sau, khí tức trên mình Đỗ Khô Diệp ngưng lại, toàn bộ được lực tan đi, lão hít sâu một hơi, mỉm cười.

“Vật này chỉ mô phỏng khí tức của Thần huyền cảnh tu sĩ, không tưới nhuận nhục thân hay có uy áp tương đương.” Cực Lạc chân nhân nhắm mắt cảm giác đoạn nói như than thở, “Bất quá cao giai yêu thú có cảm giác với khí tức rất sắc bén, khí tức này đủ chấn nhiếp trú tuyệt đại đa số yêu thú, cung hỉ Đỗ đạo hữu.”

“Đa tạ Ngự đạo hữu, tại hạ có vật này mà cũng không biết cách sử dụng.” Đỗ Khô Diệp hớn hởi, cảm kích gật đầu với Ngự Tác.

“Hiện tại Đỗ đạo hữu đã luyện hóa Thiên đàn thiềm châu, chúng ta tỷ thí thôi.” Đỗ Khô Diệp đa tạ thêm, định nói tiếp với Ngự Tác thì Thiên La chân nhân tỏ vẻ không vui, mặt mũi lạnh tanh bảo, “Không biết Ngự đạo hữu định chọn cách tỷ thí nào?”

“Được, hoàn thành trận đồ đấu sau cùng đã.” Ngự Tác mỉm cười, tự tin nhìn quanh: “Chọn cách thứ tư mà chân nhân nói, xác định khu vực, dùng thủ đoạn bức đối phương ra khỏi đó là thắng. Chân nhân thấy thế nào?”

“Gì hả!”

Tuyệt đại đa số tu sĩ còn chưa kịp dứt tư duy khỏi Thiên đàn thiềm châu, nghe Ngự Tác nói vậy thì đều ngẩn ra như không kịp thích ứng với thay đổi.

Xác định khu vực, bức đối phương khỏi khu vực đó, tỷ thí này tưởng như có hạn chế nhưng thật ra cơ hồ trực tiếp đấu pháp trên lôi đài!

Tỷ thí kiểu này là cách gần với mức đan đấu nhất trong sáu kiểu.

“Các hạ chọn cách này?” Thiên La chân nhân tỏ rõ thần sắc chấn động, mắt lóe lên hàn quang.

“Thế nào, chân nhân có vấn đề gì hả?” Ngự Tác liếc Thiên La chân nhân.

“Lão phu tất nhiên không thành vấn đề.” Thiên La chân nhân khôi phục dáng vẻ mặt mũi lạnh tanh, mục quang triệt để âm trầm hẳn, nhìn Ngự Tác nhưng nói với Cực Lạc chân nhân: “Ngự đạo hữu chọn phương thức đồ đấu này, phiền Cực Lạc chân nhân tìm chỗ.”

“Quảng trường này luôn đi.” Cực Lạc chân nhân kinh ngạc nhìn Ngự Tác, rồi chỉ vào quảng trường, “Chỗ này cũng đủ rồi, lấy độ cao hai trăm trượng là giới hạn, ai bị bức khỏi quảng trường hoặc bị bức vượt khỏi độ cao hai trăm trượng là thua, được chứ?”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

466. Chương 466: Trận Đấu Khốc Liệt

“Lão phu tất nhiên không có vấn đề gì, Ngụy đạo hữu định thế nào.” Thiên La chân nhân mặt mũi lạnh tanh cúi đầu.

“Quảng trường này đương nhiên tuyệt vời, chỉ là đấu pháp thì khó không chế uy năng thuật pháp và pháp bảo, sẽ có tổn hại, Cực Lạc chân nhân không trách chứ?” Ngụy Tác nhìn Cực Lạc chân nhân mỉm cười.

“Các vị phá nát cũng không sao.” Ngụy Tác nói vậy, Cực Lạc chân nhân bật cười: “Còn các công trình ở ngoài thì ngần này đạo hữu tại trường, ngăn đón chút uy năng tản ra thì không thành vấn đề. Nếu ngần này đạo hữu cũng không chặn được thì dù các vị lật tung Cực Lạc cung, mỗi cũng không có gì để nói.”

“Đương nhiên, điện vũ ngoài kia dù tại hạ muốn lật đổ cũng không thể.” Ngụy Tác cười ha hả: “Cực Lạc chân nhân, ban nãy nghe Thiên La chân nói thì các hạ cũng là thành viên Nhân Văn minh?”

“Không sai.” Cực Lạc chân nhân mắt lóe lên, nhìn Ngụy Tác, “Ngần này đạo hữu đang đợi, đạo hữu có gì cứ nói thẳng.”

“Hắc hắc, không có gì, một câu sau cùng thôi.” Ngụy Tác cười hắc hắc, “Thuật pháp và pháp bảo đều khó không chế, nếu Thiên La chân nhân có gì sơ sẩy, Nhân Văn minh chắc không khó dễ tại hạ.”

“Ngụy Tác, ngươi tưởng mình làm gì được ta!” Ngụy Tác nói vậy, nhiều tu sĩ không nén được nín thở, Thiên La chân nhân hé nụ cười tàn nhẫn.

Thiên La chân nhân tu vi Kim đan tam trọng, tu sĩ Kim đan nhất lưỡng trọng hoàn toàn không được lão coi ra gì, thử hiện thời thần sắc tuy nhiên bình tĩnh nhưng Ngụy Tác nói thế thì lão giận điên người.

Lúc này lão cho rằng Ngụy Tác dám khinh thị như thế là đã chọc giận đến uy nghiêm của lão, khác gì tự sát!

“Thế nào, các hạ tưởng mỗi đồ đấu là định cố ý nhận thua?” Ngụy Tác nãy giờ vẫn khiên tốn chột nghiêm mặt, cười lạnh, “tu sĩ Kim đan lưỡng trọng chết trong tay mỗi không ít.”

“Được! Nếu đối thủ nhất chết, đồ đấu còn thú vị gì nữa.” Thiên La chân nhân nheo mắt, sát ý băng lãnh cực độ phát ra, “Ngụy Tác, các hạ nói vậy, có các đạo làm chứng, dù mỗi bị giết cũng là việc cá nhân, Nhân Văn minh sẽ không nhúng vào gây khó các hạ.”

“Thuật pháp, pháp bảo không có mắt, nếu tại hạ bất cẩn chết trong tay các hạ thì không có gì để nói.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh.

“Y định cùng Thiên La chân nhân quyết sinh tử?”

“Tu vi Kim đan nhất trọng lợi hại đến đâu cũng không thể thắng được tu sĩ Kim đan tam trọng, cùng một thuật pháp mà tu sĩ Kim đan tam trọng thi triển thì uy năng gấp mấy lần! Y dựa vào đâu?!”

“Nghe nói y giết chết mấy Kim đan tu sĩ là nhờ vào Diệt tiên đằng. Giờ định khiêu chiến Thiên La chân nhân, định tự sát hả!”

“Thiên La chân nhân bức ép mãi, y không phát tác mà ẩn nhẫn, nếu bị Thiên La chân nhân hạ sát thì không nói làm gì, còn nếu chống nổi thì tuyệt đối không ai nên chạm vào, sau này không được đắc tội với y.”

Nghe Thiên La chân nhân và Ngụy Tác đối đáp, các Kim đan tu sĩ khác đều sáng mắt, lướt ra ngoài quảng trường.

“Ngụy Tác, cẩn thận.” Nam Cung Vũ Tinh nhìn gã chằm chằm, do dự một chốc rồi nói câu đó trước khi lướt lên.

“Yên tâm đi.” Ngụy Tác mỉm cười, “Người lùi ra sau một chút, không có gì nguy hiểm đâu.”

“Ngụy đạo hữu, nên xem lại mình đi.” Quảng trường mấy trăm trượng trong tích tắc trống trơn, chỉ còn lại Ngụy Tác và Thiên La chân nhân, Thiên La chân nhân ra vẻ kẻ cả, uy áp dâng lên ào ạt.

Thiên La chân nhân là tu sĩ Kim đan tam trọng, dù thu liễm mọi khí tức thì cất tay giơ chân cũng có uy thế khôn tả.

“Oành! Oành! Oành!”

Đồng thời, Thiên La chân nhân rực kim quang, liên tục bành trướng ba lần, linh khí ngưng thành kim giáp kỳ lân, trong tích tắc cũng to lên ba lần, biến thành hơn mười trượng.

Thân thể lão không thay đổi gì, khí tức và linh quang bùng lên, tạo thành xung kích tâm thần khiến mọi tu sĩ đều thấy lão cao lớn hẳn.

Có cảm giác lão cao lớn hơn Ngụy Tác mấy lần, còn gã trở nên cực kỳ bé nhỏ.

“Chân nguyên tu vi của các hạ cao hơn mỗi hai bậc, Kim đan tam trọng, nhưng đồ đấu công bằng thì mỗi không cần được ưu tiên.” Ngụy Tác không hề đổi sắc, bình tĩnh như thường nhìn Cực Lạc chân nhân, “Chốc nữa mời Cực Lạc chân nhân dùng thuật pháp làm hiệu lệnh, chúng ta cùng động thủ thi pháp?”

“Được! Ngụy Tác, thanh niên như người quả nhiên không cuồng!” Cực Lạc chân nhân gật đầu, Thiên La chân nhân không nén được lửa giận, gầm lên vang vọng.

“Lưỡng vị đạo hữu cẩn thận.” Cực Lạc chân nhân nhíu mày, đoạn không nhiều lời, hồng quang từ ngón tay vút lên trời.

Vù!

Tích tắc Cực Lạc chân nhân bùng hồng quang, tiếng xé không khí vang lên trước mặt Ngụy Tác.

Tích tắc đó, Ngụy Tác kích phát thái cổ hung hỏa, không chỉ tế xuất của Trường hà thao thiên quyển Hoàng Nha Tử mà cả Hắc minh cốt quân, Pháp vương thái diệu, Phệ tâm trùng.

Nhất thời, nghìn tầng sóng tụ tập các loại quang hoa đổ vào Thiên La chân nhân.

“Cuồng vọng, thần thông của tu sĩ Kim đan tam trọng đâu phải loại nhai ranh như người tưởng tượng được. Nếu người trực tiếp động dụng kim đan phối hợp với mấy pháp bảo, chưa biết chừng còn khiến ta e dè, như thế này thì chỉ một chiêu là người bại!”

Ngụy Tác kích phát Trường hà thao thiên quyển, đồng thời kích phát pháp bảo có thể phát ra kim sắc tinh quang, hai pháp bảo cùng một đạo thuật pháp là gần đạt cực hạn, cộng thêm Hắc minh cốt quân thì uy thế khiến quá nửa Kim đan tu sĩ có mặt biến sắc, đối lại là mình tuyệt đối không chống nổi. Có điều Thiên La chân nhân chỉ cười lạnh khinh miệt, sau lưng đột nhiên xuất hiện sáu dải hoàng sắc quang hoa, quần lại hình thành cự trụ, giáng mạnh đến.

Cùng lúc, vô số hoàng sắc hà quang từ miệng Thiên La chân nhân phun ra hình thành kim giáp kỳ lân như linh khí ngưng hình.

“Phù!”

Hoàng sắc cự trụ và kim giáp kỳ lân đổ tới, cự lãng của Trường hà thao thiên quyển, thái cổ hung hỏa, kim tinh quang trụ, hắc sắc quang trụ của Hắc minh cốt quân... mọi thể công của Ngụy Tác tan vỡ!

Tuy hoàng sắc cự trụ và kim giáp kỳ lân cũng tan vỡ, chỉ bằng thuật pháp và kim đan uy năng, Thiên La chân nhân cũng chống được đòn của Ngụy Tác.

Vù!

Tích tắc sau, trước mặt Thiên La chân nhân hiện lên mũi thanh sắc tiểu tiễn như được luyện chế từ xương cốt, từng làn gió không ngừng hình thành chung quanh.

Cùng lúc, Ngụy Tác như cảm thấy không ổn, vạn đạo tử sắc kim đan hà quang từ mi tâm bùng lên hình thành hình ảnh viên cổ thiên long.

“Để người biết thế nào là diệu pháp! Ban này không dùng kim đan, hiện tại còn kịp không?”

Thiên La chân nhân cười lạnh phun ra quan hoa lên thanh sắc tiểu tiễn. Uy năng thanh sắc tiểu tiễn thượng phát ra tăng lên mấy lần. Chát! Thanh sắc tiểu tiễn hóa thành lưu quang chấn tan tử sắc viên cổ thiên long của gã.

Không xong!

Đột nhiên Thiên La chân nhân chấn động tâm thần!

Viễn cổ thiên long vô tan, vẫn còn lơ lửng một dải bạch quang. Bạch quang là một viên đan châu tròn xoe cỡ trứng gà!

Đan châu lưu động vô số quang phù và quang văn, khí tức khiến người ta rùng mình.

Vật này vừa hiện ra, quanh Ngụy Tác xuất hiện một thổ hoàng sắc quang tráo và kim sắc quang tráo, gã và mọi thứ quanh mình đều được hai linh quang quang tráo bao lấy bay lùi lại.

“Oành!”

Bạch sắc đan châu nổ tung, vô số quang văn và nguyên khí tràn ra vô hạn.

“Tuyệt diệt kim đan!”

Tuyệt đại đa số Kim đan tu sĩ đều rùng mình, phát ra đạo đạo quang hoa ngăn trước mặt. Ngay cả Cực Lạc chân nhân cũng biến sắc, hồng quang bùng lên hình thành chướng ngại, che chở cho mọi điện vũ sau lưng.

Quang diễm bao trùm quảng trường mấy trăm trượng.

“Chát! Chát! Chát! Chát!”

Linh quang quang tráo của Ngụy Tác không ngừng tan vỡ, mỗi một đạo vỡ đi là lại có quang hoa mới che trước mắt, gã đứng sừng sững ở rìa quảng trường.

Tuyệt diệt kim đan nổ tung cách Thiên La chân nhân không xa, lão coi như phải chống chọi với phần lớn uy năng của Tuyệt diệt kim đan.

“A!”

Thân ảnh Thiên La chân nhân chìm trong quang diễm, chỉ có tiếng rú vang cùng tiếng nổ kinh thiên động địa lồng lộng.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

——o00o——

467. Chương 467: Lộ Cả Mông Ra Ngoài

Ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm!

Như có núi lửa phun trào ngoài quảng trường, nguyên khí hỗn loạn lan tràn, nền đá ngọc thạch nát vụn. Các Kim đan tu sĩ dốc hết bản lĩnh bảo vệ cho các công trình, toàn bộ nguyên khí tràn ra bị chặn lại, hất lên không, hình thành quang diễm xung thiên.

“Tuyệt! Diệt! Kim! Đan!”

“Nhãi ranh, dám dùng pháp bảo đó với ta!”

Hoàng sắc thân ảnh rách bươm từ trong luồn nguyên khí hỗn loạn chui ra.

Tất nhiên là Thiên La chân nhân.

Tử sắc pháp y trên mình Thiên La chân nhân không khác gì cái bao gai rách, thùng lỗ chỗ, nhục thân biến thành màu vàng sáng, cảm giác như là một khối tinh kim. Trên mình lão chỉ chút vết thương, kim giáp kỳ lân do linh khí ngưng thành cùng quang hoa ẩm đậm, lắc lư chực tan.

“Còn chưa chết hả!”

Tu sĩ tại trường đã đổi hẳn suy nghĩ, Thiên La chân nhân còn sống đã là không dễ, chỉ qua quang điểm tản đi, họ đều nhận ra uy năng một viên Tuyệt diệt kim đan mà Ngụy Tác kích phát còn hơn tu sĩ Kim đan lưỡng trọng tự nổ kim đan.

Thiên La chân nhân còn toàn lực ngạnh tiếp một đòn của Ngụy Tác, khi Tuyệt diệt kim đan nổ, lão không kịp thi triển thủ đoạn, gần như chỉ dùng thần thông chống lại.

Tu sĩ Kim đan nhất lưỡng trọng khác chắc tan xác lâu rồi.

“Chưa chết?”

Mắt Ngụy Tác ánh lên.

Rõ ràng, gã định diệt luôn Thiên La chân nhân.

Tu đạo giới vốn ai có nắm đầm lớn thì có tư cách nói, Thiên La chân nhân cậy vào tu vi, chèn ép Ngụy Tác, thậm chí còn nói là giết gã nên gã cũng định trừ khử đối phương luôn. Ngụy Tác biết Thiên La chân nhân bị bức bách tại giao dịch hội sẽ không đối phó gã, nhưng hôm nay gã khiến lão không vui, sau này tất sẽ ngầm hạ thủ.

Chỉ cần đủ mức quyết đoán, đủ thực lực mới khiến người khác e sợ, bằng không người ta sẽ gây sự ngay.

Ngụy Tác ẩn nhẫn đến ban này, đáp ứng đồ đổi, thậm chí cố ý để phe Thiên La chân nhân thắng ở trận thi độn tốc, cố ý đến lúc ngạnh tiếp với lão sẽ giết lão lập uy.

Trước mặt ngàn này Kim đan tu sĩ lập uy khác hẳn với lập uy trước mặt các đệ giai tu sĩ, nên gã không tiếc tổn hao, dùng Tuyệt diệt kim đan luyện từ kim đan của Diệp Linh.

Bình thường mà tế xuất Tuyệt diệt kim đan, đối phương không chống nổi thì có thể tránh đi nhưng đang đồ đổi, đối phương chỉ còn cách nghênh tiếp.

Dùng Tuyệt diệt kim đan mà không giết được Thiên La chân nhân, đã nằm ngoài dự liệu của gã.

“Thiên La chân nhân, như thế mà ngươi cũng đỡ được? A!”

Mục quang lóe lên kịch liệt, Ngụy Tác hạ chủ ý, giả bộ kinh hoảng cực độ, cuống quýt kích phát thái cổ hung hỏa và Trường hà thao thiên quyền, điều khiển Hắc minh cốt quân tấn công Thiên La chân nhân.

“Ngụy Tác, muốn chết!”

Ngụy Tác cố ý kêu lên sợ hãi, Thiên La chân nhân rú lên chói tai.

“Bản mệnh pháp bảo?! Thiên La chân nhân đã luyện hóa bản mệnh kim đan pháp bảo!”

Phần lớn các Kim đan tu sĩ hít một hơi lạnh, kim đan hà quang và quang điểm phun ra từ miệng Thiên La chân nhân, hoàng sắc kim đan to lớn xuất hiện.

Viên này còn lớn hơn kim đan của Ngụy Tác, phía trước còn là một tấm bia tinh kim màu bạc trắng nổi với vô số quang văn.

Kim đan hà quang dồn vào, tấm bia tinh kim bành trướng thành cả trượng, hai mặt đều hiện lên kỳ lân phù văn, như thuấn bài cùng với kim đan của Thiên La chân nhân ép xuống Ngụy Tác.

“Ồn!”

Tấm bia và vào quang hoa của Ngụy Tác, quang hoa tan vỡ hết. Sau tấm bia và kim đan, Thiên La chân nhân run lên.

Tấm bia tinh như hòa làm một với hoàng sắc kim đan, tiếp tục ép xuống Ngụy Tác.

“Ngụy đạo hữu, hạ thủ lưu tình!”

Ngụy Tác cười lạnh. “À!” Đúng lúc đó, gã chợt giật giật chân mày, thân ảnh Cực Lạc chân nhân loáng lên, áp lực kinh hồn ép xuống, hồng quang chói lòa đầy mạnh, hất Thiên La chân nhân văng khỏi quảng trường.

Quảng trường bên dưới không còn giống quảng trường nữa, là một hố sâu mười mấy trượng, chất đầy tro bụi.

“Chuyện gì hả?”

Dị biến này khiến nhiều tu sĩ không nén được nhìn lên Cực Lạc chân nhân vừa đột nhiên xuất thủ. Hồng quang trên mặt y vụt tắt.

“Cực Lạc chân nhân, sảo hả? Lẽ nào các hạ che chở cho y!” Thiên La chân nhân xanh lét mặt mày, giận dữ hỏi Cực Lạc chân nhân.

“Thiên La chân nhân, các hạ nhầm rồi, mỗ không muốn các hạ có gì sơ sẩy nên mới ngăn cản.” Cực Lạc chân nhân nhặt nhẹo nhìn Thiên La chân nhân.

“Các hạ nói gì hả!” Thiên La chân nhân thất khiếu xì khói, “Các hạ bảo là đòn vừa rồi của mỗ không những không giết được y mà còn không phải là đối thủ?”

“Nếu y còn Tuyệt diệt kim đan thì sao?” Cực Lạc chân nhân hỏi Thiên La chân nhân.

“Y có thêm một viên, tối đa cũng là lưỡng bại câu thương. Các hạ làm vậy là mỗ thua hả!” Thiên La chân nhân gằn giọng.

“Một viên Tuyệt diệt kim đan?” Cực Lạc chân nhân đầy nhìn thâm ý về phía Ngụy Tác bình tĩnh như thường, “Nếu y có hai viên, ba viên Tuyệt diệt kim đan?”

“Tuyệt diệt kim đan mà...”

Thiên La chân nhân định nói Tuyệt diệt kim đan dù tại thượng cổ tu đạo giới cũng khó thấy, lại là pháp bảo tiêu hao chứ không phải rau cỏ, một tu sĩ làm gì mà có hai viên ba viên. Nhưng nhìn theo ánh mắt Cực Lạc chân nhân đầy thâm ý thì lão tắt tiếng.

“Y có ngàn ấy Tuyệt diệt kim đan!”

“A! A! A! Ngàn ấy Tuyệt diệt kim đan ném ra, ai chống nổi!”

Tiếng hít hơi lạnh vang lên xoàn xoạt.

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh thu pháp bảo lại. Trong tay gã có ba, bốn viên đan châu tròn xoe, rực quang văn.

Mấy viên đó đều có kim đan khí tức đặc biệt, là Tuyệt diệt kim đan chính cống!

Thiên La chân nhân tối đa chỉ chống được một viên Tuyệt diệt kim đan, hai viên tắt lão tan xác.

Tuyệt đại đa số Kim đan tu sĩ nhìn Ngụy Tác với ánh mắt kính sợ. Thực lực của gã thể hiện khi đấu pháp cùng Tuyệt diệt kim đan đã có tác dụng triệt để chấn nhiếp. Mọi Kim đan tu sĩ đều đánh giá lại gã, đưa gã thành ngang với lão quái Kim đan tam trọng.

“Được! Được! Được! Không ngờ Ngụy đạo hữu thần thông như thế, tại hạ nhận thua!”

“Cực Lạc chân nhân, tại hạ nợ một món nhân tình, có cơ hội sẽ trả.”

Sắc mặt thoát xanh thoát trắng một chốc, Thiên La chân nhân toàn thân tươi tắn nói đoạn rồi hoàng sắc quang hoa lóe lên, lướt khỏi Cực Lạc cung.

“Phù!”

Nhiều tu sĩ tại trường đều muốn cười mà không dám, vì pháp y của Thiên La chân nhân rách mướp, lúc lao lên thì gió lùa qua, mông cũng lộ ra.

Thân phận như Thiên La chân nhân bị mộ tu sĩ Kim đan nhất trọng đánh bại là không còn mặt mũi nào, không thể ở lại giao dịch hội nữa nên đi ngay, cả pháp y cũng không thay, đâm ra càng mất mặt.

“Không ngờ Cực Lạc chân nhân tinh mắt như vậy! Uống quá!”

Nhưng không ai hiểu rằng Ngụy Tác có vẻ bình thản, thật ra cực kỳ ảo não thở dài.

Gã không tin Thiên La chân nhân ném mùi lần này mà lần sau không dám làm phiền mình, thành thử đã hạ quyết tâm giết lão.

Ban này y đã tính kỹ, giết chết Thiên La chân nhân là sẽ cướp lấy kim đan, tối đa gã tổn thất hai đến ba viên Tuyệt diệt kim đan, nhưng lấy được kim đan của Kim đan tam trọng thì khi đủ thực lực trấn áp sẽ luyện chế thành Tuyệt diệt kim đan, uy lực chưa biết chừng khiến tu sĩ Kim đan ngũ trọng cũng không chống nổi.

Quay lại Vân Linh đại lục, chưa biết chừng sẽ bày kế hạ luôn Huyết Linh lão tổ, trừ đi mối họa.

Không ngờ Cực Lạc chân nhân xuất thủ, Ngụy Tác biết dù gã mặc kệ, cố phát Tuyệt diệt kim đan thì bọn Cực Lạc chân nhân sẽ toàn lực xuất thủ, gã vẫn không giết được Thiên La chân nhân, nên dù cực kỳ ảo não nhưng đành bỏ qua, tránh hậu quả không hay.

“Không ngờ Ngụy đạo hữu có thần thông như thế.” Cực Lạc chân nhân lắc đầu phát tay, hai đan bình đựng Phẩm chân đạo đan và Tráng dương chi bản về phía Ngụy Tác.

Ngụy Tác bình tĩnh như thường đón lấy hai đan bình.

“Nào, chư vị đạo hữu cứ tiếp tục giao dịch hội.” Cực Lạc chân nhân coi như chưa có gì xảy ra, quay lại lướt vào đại điện.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

468. Chương 468: Bích Hồ Chân Nhân

“Nếu không bị khu vực đồ đấu hạn chế, Tuyệt diệt kim đan chưa chắc đã đối phó được Thiên La chân nhân, chỉ là y lâm nguy bất loạn, bày ra bố cục không chỉ có lợi cho mình mà còn định diệt luôn Thiên La chân nhân, tâm cơ xảo trá thâm trầm đến thế, chưa biết chừng đối địch ở ngoài cũng còn lắm trò khác. Gặp nhau ở chỗ khác, Thiên La chân nhân vị tất thắng được y.”

“Chả trách cả Hoàng Nha Tử và Điều Sa chân nhân đều chết trong tay y, hắc sắc khô lâu đó cũng ngang với tu sĩ Kim đan nhất trọng rồi, yêu thú của y là Phệ tâm trùng? Sao lại biết kích phát thuật pháp, uy năng lợi hại đến thế nhỉ...”

“Thần thông của y e rằng tu sĩ Kim đan tam trọng trở xuống không ai địch nổi.”

“Tuyệt diệt kim đan cần dùng tu sĩ kim đan luyện chế mới thành, là pháp khí tiêu hao, thời thượng cổ cũng không có bao nhiêu, gần nghìn năm nay gần như không nghe thấy có pháp bảo này xuất thế. Y có nhiều như vậy, chắc không phải lấy được ở thượng cổ di tích mà biết cách luyện chế.”

“...”

Kim đan tu sĩ tại trường theo Cực Lạc chân nhân vào đại điện. Kim đan tu sĩ không ai không là nhất phương kiêu hùng, tuy thực lực của Ngụy Tác khiến họ thập phần chấn kinh, nhưng chỉ tích tắc sau là nhiều người đã đưa ra suy đoán chính xác.

“Ngụy Tác, sao ngươi lại có tu vi này?” Nam Cung Vũ Tinh nhìn Ngụy Tác, lên tiếng hỏi.

Ngụy Tác nóng bừng trong lòng.

Nhìn Nam Cung Vũ Tinh, Ngụy Tác nhớ đến lần đầu tiên tham gia phách mại hội, thấy nàng áo trắng phát phơ đi tới phía mình.

“Đi thôi, chúng ta vào đó đã. Sao lại có tu vi này thì phải nói rất lâu, ở đây không an toàn, để họ nghe được thì phiền.” Mục quang nhìn Nam Cung Vũ Tinh triu mến, Ngụy Tác nháy mắt.

“Đã đắc tội Thiên La chân nhân, lại lấy ra ngàn ấy bảo vật, không sợ bị đối phó sao...”

“Ta cố ý để họ nhìn thấy, ta đang muốn lập uy, càng nhiều thứ chấn nhiếp thì càng không ai dám động đến. Sao người lại thành đệ tử của Cực Lạc chân nhân.”

“Việc này không thể nói ngay được, rời khỏi đây rồi tính...”

Ngụy Tác và Nam Cung Vũ Tinh vào đại điện, Nam Cung Vũ Tinh dù gì cũng là đệ tử của Cực Lạc chân nhân, bối phận kén hơn nhiều tu sĩ tại trường nên không tiện ngồi ghế mà đứng cạnh Ngụy Tác.

“Không ngờ đạo hữu là Bá Khí chân nhân đại danh鼎鼎, tại hạ và Lữ đạo hữu đúng là thất lễ.” Ngụy Tác quay về cạnh Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ, cả hai đều khẽ nói.

“Thứ lỗi, tại hạ sợ có phiền hà nên ẩn tàng thân phận. Chân nhân giúp tại hạ như vậy, tại hạ đâu dám quên, nếu chấp nhận thì chúng ta kết giao bằng hữu.” Ngụy Tác mỉm cười với Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ, hành lễ xin lỗi.

“Kết giao bằng hữu như Ngụy đạo hữu là vinh hạnh của bọn tại hạ.” Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ vội đáp lễ.

“Hiện tại do đạo hữu nào bắt đầu?” Cực Lạc chân nhân mặc kệ bọn Ngụy Tác, thấy mọi Kim đan tu sĩ vào đại điện thì nói luôn.

“Ban này tại hạ đã bêu xấu trước các vị, giờ do tại hạ bắt đầu chăng?” Giọng nói hớn hở cất lên, là Đỗ Khô Diệp vừa luyện hóa Thiên đàn thiềm châu. Mùi hương trên mình lão bao trùm cả đại điện.

“Đỗ đạo hữu, mời.” Cực Lạc chân nhân gật đầu.

“Tại hạ muốn đổi linh dược hoặc đan dược kéo dài thọ nguyên. Nếu có, tại hạ đổi bằng vật này. Vật này đã được Ngụy đạo hữu giám định, không cần tại hạ phải nói nhiều.”

“Trọng thủy huyền châu?”

Kim đan tu sĩ trong điện chấn động tinh thần, Đỗ Khô Diệp lấy ra cổ bảo trông như quả trứng gà vỏ thủy tinh, bên trong chứa đựng lam sắc dịch thể, Trọng thủy huyền châu.

Ngụy Tác cũng máy động.

Uy năng của Trọng thủy huyền châu kém hơn Tuyệt diệt kim đan một chút nhưng có tác dụng áp chế pháp bảo cùng thuật pháp hỏa hệ, gặp tu sĩ chủ tu hỏa hệ thì công hiệu còn hơn Tuyệt diệt kim đan. Ngụy Tác cũng động lòng nhưng gã không có đan dược hoặc linh dược tăng thọ nguyên, nên đành trơ mắt nhìn.

Với những Kim đan tu sĩ còn trẻ, thọ nguyên không bức bách thì sẽ dùng linh dược gia tăng thọ nguyên đổi một món pháp bảo có thể giữ mạng.

“Đỗ đạo hữu, Kim lộc đạo đan có được không?” Quả nhiên, chỉ mấy tích tắc sau, một trung niên tu sĩ cao gầy mặc hồng sắc đạo bào ném một viên kim hoàng sắc đan dược đến chỗ Đỗ Khô Diệp.

Kim sắc đan dược lớn cỡ mắt rồng, có đầy vảy, phát ra quang hoa ngưng hình một con hươu nhỏ ở ngoài.

“Kim lộc đạo đan ít nhất cũng kéo dài được hai mươi năm thọ nguyên, đương nhiên hữu dụng, đa tạ Văn đạo hữu.” Đỗ Khô Diệp hớn hở như lấy được chí bảo, thu vào túi đồng thời phát tay, Trọng thủy huyền châu bay đến chỗ trung niên đạo nhân.

“Trừ giao dịch này, hiện tại còn cần thuật pháp che giấu khí tức. Khí tức của tại hạ chỉ dọa được yêu thú, trước mặt các vị mà cứ giả mạo Thần huyền cảnh tu sĩ thì mất mặt lắm.” Liên tục thu lợi, Đỗ Khô Diệp vui vẻ nói.

Dứt lời, Đỗ Khô Diệp nhìn lướt qua chỗ Ngụy Tác. Rõ ràng lão rất hiểu Ngụy Tác biết rõ những gì mình nghĩ.

“Đỗ đạo hữu, tại hạ có một món thuật pháp che giấu khí tức.” Ngụy Tác mỉm cười.

“Ngụy đạo hữu muốn đổi vật gì?” Đỗ Khô Diệp như chờ đợi Ngụy Tác lên tiếng.

Ngụy Tác hơi trầm ngâm, bảo Đổ Khô Diệp: “Tại hạ cần một môn thuật pháp tôi luyện tâm tính, không biết Đổ đạo hữu có chăng.”

“Thuật pháp đó tại hạ không có.” Đổ Khô Diệp nhú mày, nhìn quanh lớn tiếng: “Không biết vị đạo hữu nào có thuật pháp này, tại hạ sẽ đổi bằng thứ này.”

“Tại hạ có Kim cương luyện tâm pháp.” Đổ Khô Diệp vừa dứt lời, một trung niên hoàng bào Kim đan tu sĩ đầu trọc, bình tĩnh như thường nói: “Tại hạ thích Thiên mộc ký thần thuật của Đổ đạo hữu.”

“Được!” Ngụy Tác không biết Thiên mộc ký thần thuật của Đổ Khô Diệp là gì, chỉ thấy lão nghiêng răng gật đầu, không nhiều lời ném ký sự thanh phù cho tu sĩ đầu trọc đổi lấy một tấm phù tương tự.

Đổ Khô Diệp ném cho gã.

“Đây là thuật pháp Đổ đạo hữu cần.” Ngụy Tác quét thần thức vào ký sự thanh phù ghi “Kim cương luyện tâm pháp” rồi thông thả đưa cho Đổ Khô Diệp một tấm tương tự.

Ký sự thanh phù của gã ghi nửa trên của Tiềm long thổ châu quyết, phần dưới quan trọng nên không thể để Đổ Khô Diệp biết.

“Đa tạ Ngụy đạo hữu.” Đổ Khô Diệp quét thần thức vào thanh sắc ngọc phù, nhãn quang lóe lên, khí tức thu liễm lại, tạo cảm giác như từ tu vi Kim đan kỳ biến thành tu sĩ Phân niệm ngũ trọng. Đoạn thập phần cảm kích vòng tay với Ngụy Tác, mãn ý cực độ ngồi xuống.

“Được, Đổ đạo hữu tạm thời không cần giao dịch gì. Tiếp theo đến vị nào?” Cực Lạc chân nhân mỉm cười.

“Tại hạ muốn dùng một viên thất cấp cao giai hỏa hệ yêu đan, đổi một viên thất cấp cao giai phong hệ yêu đan...” Một trung niên tu sĩ mặc thanh bạch lương sắc nho phục gật đầu, đứng dậy.

“Tại hạ có một viên này có được chăng?”

...

“Người đến Cực Lạc cung bao lâu rồi?”

“Nửa năm trước ta mới đến Cực Lạc cung.”

Mấy vật tiếp theo đều không phải thứ Ngụy Tác cần, gã và Nam Cung Vũ Tinh lâu rồi mới gặp lại nên vừa xem náo nhiệt vừa lên nói chuyện với nàng.

“Sao người biết ta ở đây?” Đến lúc này, Nam Cung Vũ Tinh vẫn không dám tin Ngụy Tác đang ở trước mặt nàng, có được tu vi kinh nhân như thế.

“Ta đến động phủ của Hắc Lang chân nhân, phát hiện truyền tẩn ngọc phù phát sáng.” Ngụy Tác cười mỉm, “Là người hay nữ tu đó kích phát giúp?”

“Ta nhờ kích phát hộ. Ta vẫn bế quan ở đây.” Nhìn truyền tẩn ngọc phù trên eo gã, Nam Cung Vũ Tinh không hiểu nghĩ gì, mặt đột nhiên hơi ửng lên.

...

“Tại hạ cần Phá không pháp tinh. Mỗi một viên Phá không pháp tinh, tại hạ dùng mười viên Bích diễm tẩy tủy đan một món đạo giai hạ phẩm pháp bảo để trao đổi.”

Một giọng nói đột nhiên cất lên khiến Ngụy Tác nhú mày chú ý.

Nhìn theo tiếng nói, là một tu sĩ mặc lục thủy phù văn pháp y, linh khí xanh biếc ngưng thành hình linh hồ.

Tu sĩ này là tu sĩ Kim đan lương trọng, lúc trước Ngụy Tác nghe Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ giới thiệu là Bích Hồ chân nhân, tán tu ở vùng giáp ranh Thiên Huyền đại lục trung bộ và bắc bộ, là người ở xa nhất so với các tu sĩ tại trường.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

469. Chương 469: Sự Tinh Trọng Yếu

“Bích diễm tẩy tẩy đan?”

“Đạo giai hạ phẩm pháp bảo?!”

“Mười viên Bích diễm tẩy tẩy đan hoặc một món đạo giai hạ phẩm pháp bảo đổi một viên Phá không pháp tinh?!”

Bích Hồ chân nhân dứt lời, không chỉ khiến Ngụy Tác chú ý mà mọi Kim đan tu sĩ khác đều cả kinh.

Bích diễm tẩy tẩy đan là đan được độc môn của Bích Thủy cung ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ, công hiệu phạt cốt tẩy tẩy, đề cao tư chất tu luyện cho tu sĩ.

Đạo giai hạ phẩm pháp bảo tất nhiên không cần nói.

Phá không pháp tinh là tinh thạch đặc biệt để bố trí truyền tống pháp trận, hiện tại cả Thiên Huyền đại lục thượng, trừ vài cổ truyền tống pháp trận từ thượng cổ còn lưu lại thì mọi truyền tống pháp trận đều dùng tinh thạch này, cho đến nay nó chưa có thêm công dụng gì nữa.

Tinh thạch đặc biệt này tuy ít nhưng dùng vào truyền tống pháp trận, một viên phải mấy chục năm mới suy kiệt, nên tại Thiên Huyền đại lục thượng chỉ có giá trị không thể bằng mười viên Bích diễm tẩy tẩy đan hoặc một món đạo giai hạ phẩm pháp bảo.

“Bích Hồ chân nhân, giá trị Phá không pháp tinh không thấp nhưng không thể đến thế.” Trầm mặc một chốc, hồi y tu sĩ già nua, trông cực kỳ lão thành trầm giọng: “Các hạ dùng giá đó đổi Phá không pháp tinh, lẽ nào tinh thạch này có diệu dụng mới?”

Hồi y lão giả lên tiếng thì tu sĩ khác không nói gì nữa.

Các Kim đan tu sĩ đều không ngốc, Phá không pháp tinh mà có huyền diệu gì mới, họ đời nào chịu bỏ ra trao đổi.

Bích diễm tẩy tẩy đan chỉ có tác dụng với đề giai tu sĩ còn hạ phẩm pháp bảo với Kim đan tu sĩ thì không đủ sức hấp dẫn.

“Hiện tại Phá không pháp tinh ở đây chưa có giá trị này nhưng đối với tông môn tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ thì không hẳn.” Bích Hồ chân nhân trông chỉ chừng bốn mươi tuổi, vì mặt hơi dài, linh quang ánh màu lục lên mặt nên lúc nói chuyện, sắc mặt không vui vẻ gì, giọng cũng lạnh lạnh, như thể tu sĩ tại trường nợ y bảo bối không bằng.

Bích Hồ chân nhân nói thế, Cực Lạc chân nhân hơi nhíu mày, nhạt giọng: “Bích Hồ chân nhân, lẽ nào ở đây có ai chạm vào đạo hữu?”

“Thứ lỗi, chư vị đạo hữu, tại hạ không phải có ý kiến gì.” Bích Hồ chân nhân giật mình, ôm quyền với hồi bào lão giả và Cực Lạc chân nhân.

“Hà? Lẽ nào Phá không pháp tinh này có gì khúc mắc?” Cực Lạc chân nhân nhìn Bích Hồ chân nhân đầy thâm ý.

“Chư vị đạo hữu nhìn là biết.” Bích Hồ chân nhân nhún nhó, lục quang trên mình sáng rực, như toàn lực thôi động chân nguyên. Hồn kim sắc quang hoa hiện lên quanh mình.

Hồn kim sắc quang hoa ngưng thành hình dây xích, có vô số quang phù nhỏ xíu lưu động.

Đếm kỹ thì có mười hai tia hồn kim sắc quang hoa xuyên qua xuyên lại trên mình Bích Hồ chân nhân, không hợp với nhục thân, chân nguyên và linh quang của lão, là cấm chế.

Ngụy Tác hít một hơi lạnh.

Hỗn kim sắc quang hoa rõ ràng không phải pháp bảo, là do thuật pháp ngưng thành, uy năng mỗi tia đều cực kỳ đáng sợ, lại không giảm đi. Đủ thấy tu sĩ hạ cấm chế này với Bích Hồ chân nhân có thần thông cỡ nào?

“Hỗn thiên tỏa thần liên!”

Ngay cả Cực Lạc chân nhân vốn uể oải cũng biến sắc, ngưng trọng nhìn Bích Hồ chân nhân: “Lẽ nào các hạ trêu vào Bắc Minh tông?”

“Bắc Minh tông?”

Ngụy Tác giằng giật chân mày, không nén được nhìn Nam Cung Vũ Tinh, Bắc Minh tông tại Thiên Huyền đại lục quả thật đỉnh đỉnh đại danh, là bắc bộ đệ nhất tông môn, đỉnh cấp đại môn phái như Huyền Phong môn, được liệt vào thập đại tông môn, đồn rằng thực lực của Bắc Minh tông thậm chí còn hơn cả Huyền Phong môn.

“Chạm đến Bắc Minh tông thì không, cho tại hạ mười cái mật cũng không dám. Việc này rất dài, để tại hạ từ từ kể lại, nhưng thật sự rất quan trọng, liên can đến mỗi tu sĩ, vốn tại hạ cũng nên bỏ công đến đây nhưng vì bị bức bách nên không vui mà thôi.” Bích Hồ chân nhân cười khổ, thể nội chân nguyên kịch liệt lưu động, hỗn kim sắc quang hoa trên mình co lại.

“Việc quan trọng liên can đến mỗi tu sĩ?” Bích Hồ chân nhân nói vậy, các Kim đan tu sĩ khước càng nghi hoặc, tròn mắt. Cực Lạc chân nhân tỏ vẻ kinh nghi đoạn trầm ổn gật đầu, “Không hề gì, các hạ cứ từ từ giải thích về Phá không pháp tinh.”

“Nơi này là điểm xa nhất so với Thiên Huyền đại lục bắc bộ, một nơi ở cực bắc, một ở cực nam, cách nhau không biết bao nhiêu vạn dặm. Hiện tại chư vị đạo hữu chưa biết, mấy ngày trước Thiên khung ngoài Thiên Dưỡng thành có thêm một vết nứt?” Bích Hồ chân nhân gật đầu, nhìn khắp.

“Gì hả! Thiên khung ngoài Thiên Dưỡng thành thêm một vết nứt?!” Bích Hồ chân nhân vừa dứt lời, quá nửa Kim đan tu sĩ có mặt tỏ rõ thần sắc chấn động.

“Đúng thế, chư vị đạo hữu chắc cũng biết ba mươi năm trước Thiên khung ngoài Thiên Dưỡng thành có một vết nứt, lúc đó vì không phòng bị, thú triều đổ xuống, tu sĩ chư thành quanh đó không kịp đến, Thiên Dưỡng thành cơ hồ bị hủy một nửa, tổn thất hơn vạn tu sĩ và không ít cao giai tu sĩ thần thông kinh nhân. Sau đó vết nứt được Thiên Dưỡng tông và Thất Sát tông liên thủ bày ra nhiều cấm chế mà vẫn có không ít cao giai yêu thú đổ vào.” Mắt Bích Hồ chân nhân ánh lên lạnh lạnh, “Nhưng mấy hôm trước, cách vết nứt đó không đầy hai nghìn dặm, Thiên khung lại nứt một vết lớn. Tuy số lượng yêu thú tràn vào không nhiều như lần trước nhưng có cả bát cấp cao giai yêu thú như Hủ thi tinh mãng. Trận này tuy kinh động cả Kim đan ngũ trọng đại tu sĩ như Vân Phạm chân nhân nhưng cũng chết mất hơn hai nghìn tu sĩ, ngay cả Thiên Tầm chân nhân Thanh Lăng Tử của Thiên Dưỡng tông cũng chết trong tay Thương long tộc.”

“Gì hả! Tin này đúng chứ?” Cực Lạc chân nhân tỏ vẻ dị thường chấn động, thân thể vốn uể oải dựa xuống cũng thẳng lên, “Xảy ra biến cố như thế sao đến giờ bọn mỡ vẫn chưa biết?”

“Cực Lạc chân nhân cứ an lòng, tin này cực kỳ chính xác, tại hạ còn tin tức kinh nhân hơn nữa.” Bích Hồ chân nhân hít sâu một hơi, nhìn Cực Lạc chân nhân và mọi Kim đan tu sĩ một lượt: “Họa vô đơn chí, cùng ngày Thiên Dưỡng thành xuất hiện vết nứt Thiên khung, đại chiến dừng được canh giờ, Thiên khung ngoài U Hàn thành cũng xuất hiện một vết nứt, U Hàn thành bị hủy một nửa, tổn thất hơn năm nghìn tu sĩ, ba tu sĩ Kim đan kỳ dự trận đó cũng mất mạng!”

“Gì hả!”

Cả đại diện sôi lên, mọi tu sĩ đều biến sắc.

“Trận chiến U Hàn thành, tại hạ không dự nhưng hảo hữu Âm Sơn tán nhân thì có.” Bích Hồ chân nhân bổ sung.

“Trong một ngày Thiên khung tiếp liên xuất hiện hai vết nứt, việc này chưa từng có.” Cực Lạc chân nhân hít sâu một hơi, ngưng trọng nói.

“Cả hai vết này, mười năm nay, Thiên Huyền đại lục bắc bộ đã nứt sáu vết rồi.” Bích Hồ chân nhân bảo Cực Lạc chân nhân.

“Lẽ nào Thiên khung...” Một nữ tu lạc giọng, chính là Thanh Bình trong đôi kim đan đạo lữ, nhắc đến hai chữ Thiên khung thì ngừng bật, nhưng mỗi vị Kim đan tu sĩ đều hiểu ý.

Lẽ nào Thiên khung bao trùm Thiên Huyền đại lục không biết bao nhiêu vạn năm sắp cạn ụy năng?

Ai cũng biết, không cần cả Thiên khung tan vỡ mà chỉ cần trong mấy vạn dặm mà nứt mấy chục vết thì sẽ khiến cả tu đạo giới đối diện họa kiếp. Số lượng yêu thú bên ngoài Thiên khung hơn tu sĩ không biết bao nhiêu lần.

Không ít yêu thú tựa hồ thập phần miễn cảm đối với vết nứt Thiên khung, mỗi lần có vết nứt là lại xảy ra thú triều đại quy mô.

“Việc này đúng là liên quan đến mỗi vị tu sĩ.” Cực Lạc chân nhân trầm ngâm nhìn Bích Hồ chân nhân: “Vết nứt Thiên khung, cấm chế trên mình các hạ và Phá không pháp tinh liên quan gì? Một ngày nứt hai chỗ mà tin này chưa đến tai bọn mõ là vì sao?”

“Chư vị đạo hữu chắc cũng biết, U Hàn thành và Thiên Dương thành ở cực bắc, cách nhau tám bát tu sĩ chi thành, Thiên khung ngoài hai thành xuất hiện vết nứt, trong một ngày, không chỉ tám thành trì quanh đó mà... hai mươi ba tu sĩ chi thành, mọi truyền tông pháp trận, toàn bộ hủy hết.” Bích Hồ chân nhân hít sâu một hơi, từ từ nói.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

470. Chương 470: Tai Bay Vạ Gió

“Hai mươi ba tu sĩ chi thành, mọi truyền tông pháp trận, toàn bộ bị hủy hết?”

Không chỉ tu sĩ tại trường và Ngụy Tác không dám tin, ngay cả lục bào lão đầu cũng kêu lên trong tai gã.

Theo tập quán, tu sĩ Thiên Huyền đại lục phân chia khu vực bắc bộ lớn hơn nhiều nam bộ, tu sĩ chi thành ở bắc bộ cũng nhiều hơn nam bộ và tây bộ, nhưng con số hai mươi ba thành trì quá kinh nhân, tương đương với quá nửa thành trì ở đó.

Một thành trì không có truyền tông pháp trận, tu sĩ qua lại rất khó khăn, lâu dần sẽ biến thành một vùng nước tù đọng, một tu sĩ chi thành phần lớn là tu sĩ Chu thiên cảnh trở xuống, nhiều người đừng nói phi độ pháp bảo mà phi độ thuật pháp cũng không có, nếu không có truyền tông pháp trận thì như Ngụy Tác lúc còn là tu vi Thần hải cảnh, phạm vi hoạt động chỉ là hai nghìn dặm quanh Linh Nhạc thành. Muốn đi xa hơn thì phải qua đêm ở ngoài, với đề giai tu sĩ có khác gì lấy mạng ra liều. Thiên Huyền đại lục bắc bộ là nơi có nhiều yêu thú ở rừng núi nhất đại lục.

“Truyền tông pháp trận bị hủy hết vì có gì?” Cực Lạc chân nhân tỏ vẻ cực kỳ ngưng trọng hỏi Bích Hồ chân nhân, “Lẽ nào vì Phá không pháp tinh trong truyền tông pháp trận bị hủy?”

“Ngần ấy truyền tông pháp trận mất tác dụng, đều vì Phá không pháp tinh bị hủy hoại.” Bích Hồ chân nhân gạt đầu, hai ba mươi đạo quang hoa tản ra, “Phá hủy Phá không pháp tinh là đây.”

“Đây là?”

Mọi Kim đan tu sĩ ngưng thần nhìn, Bích Hồ chân nhân ném cho chúng nhân mười mấy tia quang hoa, đều là mấy quả cầu thủy tinh cỡ trứng chim sẻ.

Trong quả cầu thủy tinh có một con trùng đen xì cỡ con kiến.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” Tuyệt đại đa số tu sĩ đang kinh ngạc, Cực Lạc chân nhân và Ngụy Tác, Linh Thú cung cung chủ Lệ Nhược Hải vùng tay đánh tan lớp thủy tinh bao quanh mấy con trùng, dùng chân nguyên hút chúng đến gần.

Mọi Kim đan tu sĩ mới hiểu ra, con trùng ở trong đã chết, lớp thủy tinh bên ngoài chỉ để giữ cho khỏi hủy hoại ứ.

“Chát chát chát”, mọi tu sĩ chấn tan lớp thủy tinh ngoài mấy con trùng, dùng chân nguyên bao lấy.

A!

Tiếng hít hơi lạnh lại vang lên.

Con trùng bên trong thì chỉ cái đầu hình gọng kìm đã chiếm một nửa thân thể, mọi bộ phận thân thể gần giống với kiến, không có mắt hay xúc giác nhưng cứng hơn cả tinh kim, mấy Kim đan tu sĩ thử dùng chân nguyên ép xuống nhưng vô hiệu. Quái dị nhất là loại trùng này cũng là yêu thú song không có mấy may khí tức. Nếu nhắm mắt, quét thần thức vào thì hoàn toàn không cảm giác được, như thể không khí, vì thế bọn Ngụy Tác phải phá bỏ lớp đem con trùng đem quan sát bằng mắt.

“À!”

Cùng lúc, một tiếng cách lại thu hút chú ý của mọi Kim đan tu sĩ.

Linh Thú cung cung chủ mảy kiếm mắt sao, thập phần anh tuấn, linh khí hình thành Hoang cổ mãnh thú hổ vương bốn cánh đang cầm một thanh ngân sắc tiểu đao.

Lệ Nhược Hải lấy ra ngân sắc tiểu đao cắt nhẹ lên mé trái đầu con trùng bé tí.

Con trùng trông vẫn nguyên lành nhưng bị y cắt một vết thì tách ra.

A!

Tiếng hít hơi lạnh lại vang lên, Lệ Nhược Hải thu đao, thanh hoàng sắc chân nguyên bao lấy một viên đan nhỏ màu đen pha vàng từ đầu yêu trùng rơi ra.

Yêu khí trên viên đan rất nồng, là một viên yêu đan!

Trong thể nội con trùng nhỏ xíu này lại có yêu đan tồn tại, yêu đan tuy bé nhưng mọi Kim đan tu sĩ đều nhận ra phẩm giai không thấp.

“Ngũ cấp đề giai yêu thú, điển tịch Thiên Huyền đại lục không ghi gì về loài này.” Lệ Nhược Hải trầm ngâm, thông thả nói.

“Ngay cả mấy thái thượng trưởng lão Bắc Minh tông cũng không nhận ra. Lệ cung chủ có thể coi là nhân vật hàng đầu Thiên Huyền đại lục về yêu thú mà nói vậy thì chắc là yêu thú vô danh chưa từng xuất hiện.” Bích Hồ chân nhân gật đầu, kể tiếp, “Yêu thú mà dùng thần thức sẽ không thể phát hiện, cũng không chủ động công kích tu sĩ, chỉ ăn phê Phá không pháp tinh, nên khi truyền tống pháp trận trong các thành trì thì nhau vô hiệu thì mới biết là do chúng phá hoại Phá không pháp tinh. Loại trùng này có thể vô thanh vô tức theo tu sĩ truyền tống đi rồi mới phá hoại Phá không pháp tinh. Nếu không kịp phát hiện, hiện tại chưa biết chừng không chỉ truyền tống pháp trận của hai, ba mươi thành trì tổn hại.”

“Hiện tại không biết còn loại trùng này thoát ra không, ở đây có nhiều đạo hữu trong các tông môn, xin hãy nhắc nhở tông môn đề phòng, nhất là ở phía ngoài truyền tống pháp trận.” Thoáng ngừng lại, Bích Hồ chân nhân nhìn quanh bổ sung.

“Hơn hai mươi tu sĩ chỉ thành bị đứt liên lạc, tương đương với bị tạm thời cách tuyệt. Tin tức lan chậm, chẳng trách bọn họ vẫn chưa biết Thiên Huyền đại lục bắc bộ chư thành gặp biến cố.” Cực Lạc chân nhân nheo mắt, “Bích Hồ chân nhân, cấm chế của các hạ là sao?”

“Cấm chế trên mình tại hạ đúng là tai bay vạ gió.” Bích Hồ chân nhân cười khổ, “Truyền tống pháp trận tổn hại, các tông môn đều muốn tìm cách sửa nên lan tin ra. Vấn đề này không liên can gì đến tại hạ, chư vị đạo hữu cũng biết tại hạ chỉ là một tán tu nhân văn dã hạc. Hôm đó tại hạ đang hành tẩu tại Thiên Huyền đại lục trung thì thấy một dải độn quang khí thể hung hung lao qua đầu mình, vì chỉ nhận ra tu sĩ trong

đạo độn quang tu vi không cao, tại hạ bực mình chặn lại, định cho y biết mùi. Không ngờ y lại là Quy Lạc Minh, một trong các thái thượng trưởng lão Bắc Minh tông, tu vi Kim đan tứ trọng nhưng có thuật pháp che giấu khí tức. Chỉ mấy câu là hai bên động thủ, Bắc Minh tông thần thông kinh nhân, chỉ mấy chiêu là tại hạ bị chế trụ. Y cười ha hả nói là vừa hay đỡ công. Hóa ra sau việc Thiên khung trong một ngày có hai vết nứt thì Bắc Minh tông nhận ra nguy cơ, phái nhiều cao giai tu sĩ đi truyền tin và mua Phá không pháp tinh, đồng thời mời cao giai tu sĩ đến Thiên Huyền đại lục bắc bộ trợ trận, thanh trừ đại quy mô ở mấy chỗ có số lượng yêu thú đông, ít nhất cũng giảm bớt mật độ yêu thú bên ngoài Thiên khung, sau này dù Thiên khung đồng thời nứt nhiều vết thì quy mô thú triều cũng bớt đi. Tại hạ xui xẻo, tranh phong đấu khí, kết quả gặp phải cao thủ Bắc Minh tông.”

“Tức là y hạ cấm chế rồi bắt chân nhân làm việc này thay cho y?” Cực Lạc chân nhân hỏi Bích Hồ chân nhân đang nhăn nhó, âm ức cực độ.

“Đúng thế, cấm chế này người khác rất khó giải. Y lệnh cho tại hạ lan tin ra trong các Kim đan tu sĩ, tìm ba viên Phá không pháp tinh giao cho y thì mới giải cho. Cấm chế chưa giải ngày nào là ngay ấy không thể tu luyện, tu vi đình trệ.” Bích Hồ chân nhân thở dài, “Y cũng cho tại hạ một ít Bích diễm tẩy tủy đan và hộ thần phù, cũng không tệ lắm.”

Chúng nhân coi như hiểu hết nhưng vết nứt Thiên khung ảnh hưởng như thế đến Thiên Huyền đại lục bắc bộ chứ thành, tu sĩ tại trường đều thấy nặng nề.

“Đây là một viên Phá không pháp tinh, đưa cho mỗi mười viên Bích diễm tẩy tủy đan.” Chúng tu sĩ trầm ngâm, Linh Thú cung chủ Lệ Nhược Hải ném một viên hoàng sắc tinh thạch cho Bích Hồ chân nhân.

“Đa tạ Lệ cung chủ.” Bích Hồ chân nhân lấy ra một thanh ngọc đan bình, đưa cho Lệ Nhược Hải.

“Bắc bộ chứ thành gặp biến cố, Phá không pháp tinh của tại hạ cứ giao cho Bích Hồ chân nhân, Bích diễm tẩy tủy đan và đạo giai hạ phẩm pháp bảo cứ tùy ý.” Lại một viên Phá không pháp tinh phi bắn đến chỗ Bích Hồ chân nhân, người lấy ra là Lữ Kỳ cạnh Ngụy Tác.

“Viên pháp tinh này coi như Lăng Vân kiếm môn giúp chút sức mọn cho đạo hữu bắc bộ.” Lại một viên Phá không pháp tinh bay đến chỗ Bích Hồ chân nhân, là Lăng Vân kiếm môn Thiên Kiếm chân nhân có linh khí hình thành hình bạch hồng quán nhật.

Thoáng sau là đủ ba viên Phá không pháp tinh.

Những Kim đan tu sĩ này đúng là có lắm đồ hơn hẳn tu sĩ thông thường. Tu sĩ Thiên Huyền đại lục bắc bộ tuy thường thì không liên quan nhưng vạn nhất Thiên khung thật sự tan vỡ thì họ dù gì cũng là tấm thuẫn bài che chắn, nên các tu sĩ này không tính toán.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

471. Chương 471: Muốn Người Cùng Tắm Ôn Tuyền

“Đây là Tinh văn cương trong thể nội vạn niên Tinh giáp thú, tại hạ muốn đổi...”

Hỏi han Bích Hồ chân nhân thêm tin tức về Thiên Huyền đại lục bắc bộ, giao dịch hội lại diễn ra điên cuồng.

Thứ gì đưa ra ở giao dịch hội này cũng hữu dụng với tu sĩ Kim đan kỳ, cực kỳ hiếm có, chọn một món bất cứ nào đưa ra phách mại hội, thậm chí là tu sĩ Phân niệm cảnh phách mại hội mà Ngụy Tác từng tham gia cũng sẽ tạo thành chấn động.

Nhưng mỗi người cần một thứ khác nhau, Kim đan tu sĩ không thiếu linh thạch, nên gần nửa không tìm được thứ mình cần.

Ngụy Tác cũng định đổi một linh dược giúp nửa thủy linh căn của gã hoàn thành nhưng không có.

Gã rất thèm muốn thuật pháp thần thức xung kích của Cực Lạc chân nhân, thần thức của gã còn cao hơn đối phương, có được thuật pháp như thế thì khi đối địch với tu sĩ Kim đan tam trọng chỉ một hai chiêu là gã giải quyết xong.

Thuật pháp này gã không nhắc đến tại giao dịch hội.

Không tu sĩ nào chịu giao thuật pháp như thế cho người khác, ví như thần thức của Cực Lạc chân nhân hiện tại không bằng Ngụy Tác, giao thuật pháp đó cho gã mà gã đem ra đối phó y thì sẽ tạo thành uy hiếp trí mệnh.

Tu sĩ tại trường dù có thuật pháp thần thức xung kích cũng sẽ không đối cho gã, không thì có khác gì giao mạng mình cho kẻ khác.

Ngụy Tác đem Tiềm ẩn quyết đối lấy Kim cương luyện tâm thuật tôi luyện tâm chí cũng đã cân nhắc đến việc này.

Nửa đầu của Tiềm long thổ châu quyết là Tiềm ẩn quyết thiên về che giấu hành tung, nhưng tu vi từ Phân niệm tứ ngũ trọng trở lên, dựa vào cách này che giấu hành tung không dễ tí nào. Thần thức như Ngụy Tác thì có tu sĩ sử dụng Tiềm ẩn quyết đến gần gã trong phạm vi ba trăm trượng thì sẽ bị phát hiện, không thể đánh lén được gã. Nên với Kim đan tu sĩ thì nửa trên của môn thuật pháp này chỉ để giấu bớt tu vi, thu liễm linh khí, khiến đối phương khinh thị mình. Đối với Ngụy Tác thì điểm này cũng không cần thiết, gã không chủ động gây sự với ai, còn bị người khác trêu vào thì gã chưa bao giờ khinh địch.

Sau hơn một canh giờ, giao dịch hội kết thúc.

Giao dịch hội kết thúc, Cực Lạc chân nhân không khách khí kiêu mới các Kim đan tu sĩ bỏ lại vài ngày. Thật ra y rất thông minh biết trừ phi có giao tình sinh tử, thường thì tu sĩ không bao giờ ở lại cạnh một tu sĩ khác có tu vi cao hơn, lúc nào cũng có thể giết mình.

Cực Lạc chân nhân tuyên bố giao dịch hội kết thúc, mọi Kim đan tu sĩ nhao nhao cáo từ, Ngụy Tác cũng không khách sáo, cùng Nam Cung Vũ Tinh, Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ rời Cực Lạc cung.

Lúc rời Cực Lạc cung, bốn người không nói gì, nhưng được mấy dặm thì Hắc Lang chân nhân không nén được lên tiếng, “Ngụy đạo hữu, tại hạ và Lữ đạo hữu có việc, không thể đi cùng.”

Hắc Lang chân nhân nói vậy, rồi y nhìn Lữ Kỳ, Ngụy Tác không nén được than thầm.

Gã cũng thấy Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ không tệ, có lòng muốn kết giao nhưng gã cũng hiểu cả hai không hiểu nhiều về gã, thấy gã thần thông như thế thì tất sẽ e dè, cộng thêm gã đã đắc tội Thiên La chân nhân, đòi Nam Cung Vũ Tinh từ tay Cực Lạc chân nhân trong khi không biết Cực Lạc chân nhân nghĩ gì, sợ đi cùng gã sẽ gặp phiền hà, thành thử mới tìm cách tách ra.

“Hai vị có việc thì chúng ta chia tay.” Tuy thăm thở dài nhưng Ngụy Tác vẫn mỉm cười, nói đầy chân thành, “Chuyến đi Cực Lạc cung này cũng nhờ vào Hắc Lang chân nhân giúp đỡ, tại hạ gặp hai vị là thấy hợp, cũng muốn kết giao, bất quá tại hạ hành tung bất định, sau này nếu hai vị có việc cần tìm thì cứ đến mấy tiệm này nhắn lại hoặc đưa tín vật, tại hạ sẽ biết ngay.”

Đoạn gã lấy ra thanh sắc ngọc phù đưa cho cả hai.

“Ngụy đạo hữu coi trọng tại hạ như vậy, tại hạ có cơ hội sẽ đến tìm.” Gã nói năng chân thành, Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ đều tỏ vẻ ngưng trọng vòng tay, đón lấy thanh sắc ngọc phù rồi dùng thần thức quét vào.

Tu vi Kim đan nhất trọng thì đột phá mỗi nhất trọng tu vi đều cực kỳ gian nan, có thêm một bằng hữu thần thông quảng đại cũng tốt.

“Vậy thì tại hạ cáo từ.” Ngụy Tác không nói nhiều, vòng tay rồi té xuất Ly Hỏa phảng.

“Hắc Lang chân nhân, các hạ thấy Ngụy đạo hữu thế nào?” Nhìn Ly Hỏa phảng hóa thành hắc hồng sắc độn quang, Lữ Kỳ hốt nhiên hỏi.

“Ngụy đạo hữu thần thông thật khó tưởng tượng, chúng ta cộng lại cũng vị tất là đối thủ.” Hắc Lang chân nhân nghiêm túc.

“Tại hạ không hỏi tu vi và thần thông của y.” Lữ Kỳ nhìn Hắc Lang chân nhân: “Tại hạ hỏi các hạ thấy con người y thế nào.”

“Y quả thật rất được.” Lữ Kỳ nói vậy, Hắc Lang chân nhân hơi trầm ngâm: “Lúc trước y cùng ba tu sĩ Phân niệm cảnh đến động phủ của mỡ thì mỡ mới biết y, thấy ba người đó rất tin tưởng y nên tại hạ cho rằng có thể kết giao và đưa đến đây. Không cần biết ân oán giữa y và Đông Dao thắng địa thế nào nhưng hôm nay tình thâm ý trọng với nữ tu đó, xa cách đã lâu mà nghe tin là tìm đến Cực Lạc cung, không ngại va chạm với Cực Lạc chân nhân để đòi người thì quả thật y là bậc trọng tình nghĩa.”

“Thật ra, tại hạ cũng thấy thế, Ngụy đạo hữu đích xác có thể kết giao.” Lữ Kỳ nhìn Hắc Lang chân nhân với vẻ trách móc, “Vậy thì sao ban nãy các hạ còn truyền âm để tách ra, theo lý thì chúng ta nên đi cùng y, vì sợ Thiên La chân nhân và Cực Lạc chân nhân trả đũa mà tìm cơ tách đi thì không phải là bằng hữu.”

“Tại hạ biết như thế không hay nhưng chúng ta đi cùng y cũng vô dụng, Thiên La chân nhân hoặc Cực Lạc chân nhân đối phó y thì với thực lực của chúng ta cũng không giúp được gì, chỉ tổ chết uống, chưa biết chừng còn liên lụy y.” Hắc Lang chân nhân cười khổ: “Chi bằng cứ tách ra, sau này thành thật với nhau, có lợi ích gì đừng quên y là được.”

“Đạo hữu nói đúng, với thần thông của y, an thân lập mệnh không có vấn đề gì, chúng ta đi thôi.” Lữ Kỳ hơi trầm ngâm, không nhiều lời. Thoáng sau Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ khuất bóng vào thình không bên ngoài Cực Lạc cung.

...

“Nam Cung Vũ Tinh, Cực Lạc chân nhân không truyền cho người công pháp thiên giai trở lên, hoặc bắt truyền chi bí gì chứ?” Chia tay Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ, Ngụy Tác đứng trên Ly Hỏa phẳng tỏ vẻ ngưng trọng hỏi Nam Cung Vũ Tinh.

“Người sợ sư tôn đối phó chúng ta?” Nam Cung Vũ Tinh hiểu gã nghĩ gì, lắc đầu: “Thiên La chân nhân thì có thể chứ sư tôn thì không.”

“Vì sao?” Ngụy Tác ngăn người, “Nghe nói tính khí y thập phần cổ quái, thị thiếp chỉ liếc mắt đưa tình với tu sĩ khác là y cắt tay thị thiếp rồi giết tu sĩ kia.”

“Ta biết là người nghe lời đồn.” Nam Cung Vũ Tinh trách móc, “Tuy đúng là có việc đó nhưng tu sĩ ở ngoài đâu biết nguồn cơn. Thị thiếp đó vốn phụ trách mua bán cho Cực Lạc cung nhưng ngầm dây dưa với tu sĩ đó, bị Cực Lạc chân nhân phát hiện, tu sĩ đó dẫn dụ thị thiếp này cũng chỉ muốn lấy được mấy thứ của Cực Lạc chân nhân. Lần đó Cực Lạc chân nhân chỉ mượn cơ mà giết y. Việc này vốn không đẹp mặt gì, người ngoài không biết thì ai lại đi vạch áo cho người xem lưng. Kỳ thực sư tôn đối xử với thị thiếp và chúng đệ tử rất tốt, nữ đệ tử Cực Lạc cung cũng có người kết thành đạo lữ với tu sĩ ngoài cung.”

“Tức là ta hiểu lầm y?” Ngụy Tác toát mồ hôi, “Lúc đó ta định liều mạng với y để đòi người về.”

“Người định liều mạng đòi ta, người định làm gì?” Nam Cung Vũ Tinh hơi đỏ mặt, mắt như nước hồ thu, ánh lên tình cảm khôn tả.

“Ta... Chuyện đó...” Ngụy Tác cười hắc hắc, đảo mắt: “Ta đòi người về để cùng tắm ôn tuyền, còn nhớ là nợ ta một lần tắm ôn tuyền đấy chứ.”

“Người vẫn dẻo mỏ như thế. Đã là Kim đan đại tu sĩ mà không đổi gì cả.” Nam Cung Vũ Tinh tỏ vẻ bất lực, thở dài, “Được rồi, cho ta biết sao người có tu vi này đi.”

“Ta đâu có dẻo mỏ?” Ngụy Tác cười hắc hắc, đột nhiên nhú mày, nhìn lại, “Chốc nữa mới kể với người được.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

472. Chương 472: Tin Tức Về Thanh Hư Đằng

Đoạn không hề dừng lại, Ngụy Tác thu Ly Hỏa phẳng, tế xuất Tịnh hoa phi liên của Phong Tri Du.

Đang đêm khuya, phi độn pháp bảo lưu truyền từ thượng cổ Tịnh Liên tông không hề phát ra độn quang.

“Có tu sĩ hay yêu thú lợi hại bám theo?” Nam Cung Vũ Tinh khản trương hỏi, nhìn về phía sau trống trơn, không có độn quang.

“Ta rải pháp châu lấy được của tu sĩ Đông Dao thắng địa suốt dọc đường. Pháp châu này như thủy khí lơ lửng trên không trung, không có nguyên khí dao động, nhưng có tu sĩ đi qua thì sẽ tách ra báo cho ta biết, yêu thú thì không khiến pháp châu vỡ. Chắc có tu sĩ bám theo nhưng không biết là ai.”

“Mặc pháp y này vào đi.” Ngụy Tác giải thích nhanh rồi vung tay, lấy từ nấp bảo nang trung ra hai ẩn hình pháp y.

Ẩn hình pháp y luyện chế từ da Phệ tâm trùng, Ngụy Tác vốn có một tấm, sau đó gã lấy được mấy tấm da Phệ tâm trùng còn tốt hơn của Phệ tâm trùng trưởng lão nên về Thiên Huyền đại lục thì tìm luyện khí sư đã luyện chế ẩn hình pháp y khi xưa, nhờ giúp đỡ.

“Ngụy Tác, quay đi.” Ngụy Tác mặc nhanh ẩn hình pháp y, Nam Cung Vũ Tinh đột nhiên nói.

“Quay đi?” Ngụy Tác ngẩn ra không hiểu ý nàng.

“Vân la sa pháp y của ta xung đột với pháp y khác.” Nam Cung Vũ Tinh nhìn Ngụy Tác.

“À...” Ngụy Tác hiểu ngay, Nam Cung Vũ Tinh muốn kích phát ẩn hình pháp y thì phải cởi bạch sắc cung trang pháp y ra đã.

“Đợi đã.” Nam Cung Vũ Tinh ngăn ra vì Ngụy Tác nhanh chóng móc ra một cái lọ đen xì trong ngực áo ra, nhét vào nấp bảo nang. “Ngụy Tác, thấy kẻ khác giới là người mất hết nhân tính! Nhìn cũng không cho nhìn!” Cùng lúc, vật đen xì đó loáng thoáng cất lên giọng nói già nua, cực độ âm ức.

“Được rồi.” Thu nhanh mọi thứ, Ngụy Tác đảm bảo: “Thay đi, ta đảm bảo không nhìn lên.”

“Người quay lại đi.” Nam Cung Vũ Tinh nhìn Ngụy Tác.

“Được!” Ngụy Tác thềm lắc đầu, quay đi.

Đối diện Nam Cung Vũ Tinh, gã luôn chịu lép, từ lúc gặp nàng, nàng lúc nào cũng như chị cả trong nhà, dạy dỗ gã đủ thứ, đưa đi dự phách mại hội, bảo gã đừng vung vít linh thạch, nên cho đến giờ, dù tu vi hơn xa nàng thì khi gặp, gã vẫn như cậu em trước bà chị, bao nhiêu trò vô sỉ đều không dùng được.

Nam Cung Vũ Tinh từ bé đã là đệ giai tu sĩ không có bối cảnh gì, lâu dần nên trải nhiều sinh tử, hành sự cũng gọn gàng, không giống đại đa số nữ tu.

Đổi lại là Hàn Vi Vi thay pháp y thì sẽ nhe nanh múa vuốt như hung thần ác sát nói với gã rằng nếu dám nhìn trộm thì lão nương sẽ cho người biết tay, càng như thế Ngụy Tác chưa biết chừng càng bày ra trò gì đó, thừa cơ vô sỉ nhìn lên.

Nhưng Nam Cung Vũ Tinh chỉ đan giản bảo gã quay đi chứ không bắt gã không được nhìn lên, như thế gã càng không dám.

Thấy gã bó tay, ngoan ngoãn quay đi, khóe mắt Nam Cung Vũ Tinh hiện lên nụ cười.

Không hề vòng vo, nàng cởi pháp y ra, tuy dung nhan không bằng Cơ Nhã nhưng thân thể quả thật cực kỳ hoàn mỹ.

Nếu Ngụy Tác thật sự nhìn lên hoặc dùng thần thức thì tất không nén được nuốt nước bọt.

“Được rồi.” Không dừng lại, Nam Cung Vũ Tinh mặc ẩn hình pháp y thì dồn chân nguyên vào kích phát.

“Xem là ai đã.”

Ngụy Tác gạt đầu, kích phát ẩn hình pháp y, giảm tốc độ phi độn của Tịnh hoa phi liên đáp xuống.

Chừng nửa canh giờ sau, một đạo lưu quang gần như trong suốt lướt đến chỗ hai người thay pháp y.

Lưu quang là một phi độn pháp bảo như đuôi cá, nhìn trên không như một mảnh băng đang di chuyển.

Phi độn pháp bảo này tốc độ thấp phần kinh nhân, tựa hồ không kém gì Ly Hỏa phản của Ngự Tác, bất quá rất nhỏ, chỉ đủ cho một người đứng.

Trên phi độn pháp bảo này là một hoàng bào trung niên tu sĩ đầu trọc, tỏ vẻ kinh nghi bất định, linh khí ngưng thành từng viên thanh sắc phật châu.

“À!”

Lướt đi mấy dặm, thu Tịnh hoa phi liên lại rồi vô thanh vô tức dừng chân, nhãn quang Ngự Tác lóe lên liên hồi, tỏ vẻ kinh ngạc.

Trong lúc tối thế này, lại ỏ xa như thế, theo lý khó mà nhìn rõ trung niên tu sĩ đầu trọc.

Nhưng qua Ngự Tác sắc mặt gã biến hóa thì đã nhìn rõ.

Hoàng bào trung niên tu sĩ lại là tu sĩ đã trao đổi Kim cương luyện tâm thuật. Ngự Tác được Hắc Lang chân nhân và Lữ Kỳ cho biết y tên Thái Khuê, danh hiệu Pháp Hoa chân nhân, cũng là một tán tu bên ngoài Thiên khung.

Tán tu này không có giao tình với Thiên La chân nhân, cũng chỉ tu vi Kim đan nhất trọng, không phải định giết người cướp của gì. Tu vi này mà đấu với Ngự Tác thì chỉ vài chiêu là mất mạng, nên cũng không phải định chặn đường gã cho tu sĩ khác đối phó.

Tu sĩ như thế đuổi theo khiến Ngự Tác bất ngờ.

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Hơi trầm ngâm, Ngự Tác bảo Nam Cung Vũ Tinh rồi tế xuất Tịnh hoa phi liên.

“À!”

Hoàng bào tu sĩ đang tìm kiếm đột nhiên biến sắc, xoay nhìn sau lưng.

Ngự Tác điều khiển Tịnh hoa phi liên không biết từ bao giờ đã đến phía sau, đang bình tĩnh nhìn y.

“Ngự đạo hữu!”

Tuy cực kỳ kinh hãi, nhưng hoàng bào tu sĩ không dám chậm trễ, sợ Ngự Tác xuất thủ nên vội vòng tay, hành lễ.

“Các hạ đuổi theo đến đây, có vấn đề gì chăng?” Ngự Tác bình tĩnh như thường hỏi.

“Ngự đạo hữu đừng trách, tại hạ đuổi theo vì có việc không tiện nói trước mặt tu sĩ khác, cần thương lượng với Ngự đạo hữu.” Hoàng bào tu sĩ định thần, mỉm cười. Ban nãy y mất dấu, nếu Ngự Tác đột nhiên mai phục ám sát thì chưa biết chừng y chưa hiểu mô tê gì đã mất mạng trong tay gã cũng nên.

“Hả?” Tu sĩ này nói vậy, Ngự Tác và Nam Cung Vũ Tinh không nén được nhìn nhau. Cả hai mặc pháp y luyện chế từ da Phệ tâm trùng nhưng chưa kích phát, trông có phần cổ quái. “Cần thương lượng việc gì với mô?”

“Việc này cũng giản đơn thôi, có một di tích chứa bảo vật, nhưng có một cửa ải cần vào thần thông của đạo hữu mới phá giải được, tại hạ đuổi theo là muốn mời đạo hữu.” Thấy Ngự Tác không thích vòng vo, hoàng bào tu sĩ hơi chần chừ rồi nói.

“Di tích, di tích gì?” Mắt Ngự Tác lóe lên, “Tức là các vị đã thám xét ở đó?”

“Là sơn môn một thượng cổ tông môn.” Hoàng bào tu sĩ gật đầu: “Bọn tại hạ đã thám xét mấy lần, có tìm ra đôi chút.”

“Việc này thứ cho tại hạ không giúp được.” Ngự Tác hơi trầm ngâm, lắc đầu, “Tại hạ có việc gấp, không thể cùng đạo hữu đến đó.”

Ngụy Tác cự tuyệt vì gã không thiếu chỗ để tìm bảo vật, Bắc Mang di chỉ và vài chỗ mà lục bào lão đầu chỉ điểm cũng đủ cho gã rồi. Thượng cổ di tích đúng là để có bảo vật, vì sao gã không đi tìm di tích mình biết mà cần phải hợp tác với người khác?

Thật ra gã cũng hiểu gì về đối phương, cùng tu sĩ mình không tín nhiệm đi tìm bảo vật thì thập phần hung hiểm. Hoàng bào tu sĩ là Kim đan tu sĩ mà còn có thứ không đối phó được, cần gã phá giải. Như thế gã càng không muốn.

“Đạo hữu cứ tự nhiên, tại hạ không thích lắm lời, cũng không thích tu sĩ khác bám theo.” Ngụy Tác lại bổ sung, định điều khiển Tịnh hoa phi liên bay đi.

“Ngụy đạo hữu cứ cân nhắc, việc này do Lệ đạo hữu đề nghị, còn nhờ tại hạ đưa tin là biết tin tức về một vật đạo hữu cần tìm.” Thấy Ngụy Tác sắp đi, hoàng bào tu sĩ cuống lên nói.

“Lệ đạo hữu? Lệ đạo hữu nào? Tìm tại hạ làm gì?” Ngụy Tác dừng lại.

“Linh Thú cung chủ Lệ Nhược Hải, còn cả Kỳ long vương và Thanh Bình.” Hoàng bào tu sĩ nói nhanh: “Lệ đạo hữu biết tin về Thanh hư đằng.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

473. Chương 473: Thanh Thành Khư, Mị Ma Nữ Lộc

“Lệ Nhược Hải?”

Ngụy Tác ngăn người, đầu óc hiện lên thân ảnh tu sĩ siêu phàm thoát tục, linh khí hình thành man hoang cổ thú bốn cánh.

Lệ Nhược Hải, tu sĩ Kim đan lưỡng trọng đại danh đỉnh đỉnh, tạo cho gã ấn tượng rất sâu tại giao dịch hội lần này.

“Đúng thế, việc này Lệ đạo hữu đích thân dẫn. Phi độn pháp bảo của tại hạ không thể mang thêm người nên tại hạ đến trước.” Thấy mọi sự còn có thể thương lượng, hoàng bào tu sĩ nói ngay, “Nếu đạo hữu quan tâm thì để tại hạ phát tín hiệu, họ sẽ đến ngay.”

“Sao tại hạ biết có phải Lệ Nhược Hải đến không? Vạn nhất họ đến không phải vì thượng cổ di tích mà cùng đối phó tại hạ thì sao?” Ngụy Tác khản trước thốc đầu hoàng bào tu sĩ, bình tĩnh như thường thuyết đạo.

“Với thần thông của đạo hữu vị tất sợ bị mấy Kim đan tu sĩ vây công, nếu đạo hữu không tin thì chờ nữa tại hạ phát tín hiệu xong sẽ đến gần chỗ đạo hữu, nếu có gì thì đạo hữu cứ giết tại hạ.” Hoàng bào tu sĩ cười khổ: “Tại hạ dù muốn gạt đạo hữu, chắc cũng không đem mạng mình ra đùa.”

“Không sao, các hạ nên biết là tại hạ phải cẩn thận một chút.” Ngụy Tác gật đầu: “Vậy thì các hạ cứ phát tín hiệu, rồi đứng cách tại hạ năm mươi trượng, bắt quá các hạ đừng sử dụng pháp khí xuất, tránh để tại hạ hiểu lầm.”

“Tất nhiên rồi hiểu. Mỗ sẽ phát Thiên ngô linh diễm của Linh Thú cung, Ngụy đạo hữu ít nhất cũng thấy không phải tại hạ nhắc suông đến Lệ đạo hữu.” Hoàng bào tu sĩ móc ra một mũi xung thiên tiễn, ném lên không.

“Xoạt!” Pháp khí hóa thành hoàng diễm vút lên không, hình thành hoàng sắc ngô công diễm quang hơn năm trượng, đầu hướng về phía Ngụy Tác, Nam Cung Vũ Tinh và hoàng bào tu sĩ.

Thoáng sau, mắt gã ánh lên, trời đêm lấp lánh lam quang.

Lập tức lam quang càng lúc càng lớn, là một đám mây cùng màu.

Đợi khi đám mây lam nhạt đến gần bọn Ngự Tác thì đột nhiên thu lại, hiện ra ba bóng người.

Là hai nam một nữ, chính thị Linh Thú cung cung chủ Lệ Nhược Hải hòa và Kỳ Long Sơn cùng kim đan nữ tu Thanh Bình.

Đám mây lam nhạt lọt vào tay Thanh Bình, hóa thành một đóa hoa nhỏ bé, thập phần thần kỳ. Trong số phi độn pháp bảo Ngự Tác từng thấy không món nào có thể phát ra vân khí sau khi kích phát rồi bao lấy tu sĩ phi độn.

“Tại hạ Lệ Nhược Hải, chào Ngự đạo hữu.”

“Tại hạ Kỳ Long Sơn, đây là đạo hữu Thanh Bình, chào Ngự đạo hữu.”

Vừa xuất hiện, Lệ Nhược Hải và đôi kim đan phụ phụ thập phần khách khí chào hỏi Ngự Tác.

“Chào Lệ cung chủ và Kỳ đạo hữu, Thanh đạo hữu, cả Thái đạo hữu nữa, tại hạ đã đắc tội.” Ngự Tác vòng tay với bốn Kim đan tu sĩ, không rườm lời, “Chư vị muốn tại hạ đi cùng, Lệ cung chủ biết tin về Thanh hư đẳng?”

Bọn Lệ Nhược Hải nhìn nhau, Lệ Nhược Hải dường như là người đứng đầu nên kích phát một đạo cách âm pháp phù, hóa thành cách âm quang trảo bao lấy chúng nhân rồi gật đầu với Ngự Tác: “Đúng thế, bọn tại hạ định nhờ vào thần thông của đạo hữu, cùng đi tìm bảo vật. Thanh hư đẳng thì tại hạ chỉ biết địa điểm sinh trưởng chứ không phải biết ai có.”

“Lệ cung chủ biết nơi có Thanh hư đẳng sinh trưởng, mà vẫn chưa bị hái đi?” Ngự Tác hơi trầm ngâm, hỏi Lệ Nhược Hải.

Lệ Nhược Hải gật đầu với Ngự Tác, “Tin này rất chính xác.”

“Lệ cung chủ không đem tin này ra giao dịch với tại hạ tại giao dịch hội thượng, xem ra định lấy ra làm điều kiện mời tại hạ tham gia?” Ngự Tác thông thả nói.

“Ngự đạo hữu nói không sai, trừ điều kiện này ra, mọi thứ lấy được sẽ chia đều, không vì thế mà khiến đạo hữu thiệt thòi.” Thường thì tu sĩ quá tuần tú sẽ tạo cho người ta cảm giác hơi hợm nhưng Lệ Nhược Hải lại tạo cho người ta cảm giác thập phần trầm ổn, hoàn toàn đúng nét uy nghiêm của nhất phái tông chủ.

Ngự Tác cân nhắc một lúc, nói với Lệ Nhược Hải và bọn Kỳ Long Sơn: “Tại hạ vẫn muốn nghe thêm về thượng cổ di tích thì mới trả lời được. Tại hạ còn mấy nghi ngờ, chư vị đạo hữu có thể mời tu sĩ khác, vì sao lại chọn người không quen như tại hạ?”

“Đạo hữu thế nào, bọn tại hạ cũng hiểu đôi chút.” Lệ Nhược Hải nhìn Ngự Tác và Nam Cung Vũ Tinh: “Việc này nói thẳng với Ngự đạo hữu cũng không sao, thượng cổ di tích đó là Thanh Thành khư.”

“Thanh Thành khư?” Ngự Tác giật giật chân mày, nhớ lại trong một nạp bảo nang đựng đồ linh tinh có hai mảnh địa đồ Thanh Thành khư. Một vài tin tức về Thanh Thành khư thì gã đã nghe lục bào lão đầu nói.

“Xem ra đạo hữu có hiểu qua về Thanh Thành khư.” Thần sắc Ngự Tác biến hóa bị Lệ Nhược Hải nhận ra.

“Đúng thế, tại hạ đọc được đôi chút về Thanh Thành khư, Thanh Thành khư nằm ở man hoang hoang nguyên giữa Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục, cách Thiên khư không biết bao nhiêu vạn dặm.” Ngự Tác ngưng trọng hỏi bọn Lệ Nhược Hải, “Lẽ nào chư vị đạo hữu đã đến đó?”

“Nói thật là tại hạ chưa qua nhưng có mấy đệ tử bản cung và bọn Kỳ đạo hữu từng đến.” Lệ Nhược Hải gật đầu.

“Thanh Thành khư là di tích của viễn cổ đại tông môn từ trước thời thượng cổ khi Thiên khư hình thành, trong đó có những pháp khí và nguyên liệu luyện khí đã tuyệt tích tu đạo giới hiện tại. Nhưng cũng có không biết bao nhiêu cấm chế đã phá tổn, cao giai đệ thủ đầy đàn, thập phần hung hiểm.” Mắt Ngự Tác ánh lên, “Kỳ đạo hữu đã từng qua đó, không biết Thanh Thành khư có phải là di tích của viễn cổ tông môn? Mấy vạn năm nay cũng có không ít cao giai tu sĩ vào đó nhưng đều không còn tình mạng, quả thật cực kỳ hung hiểm.”

“Đạo hữu nếu tận mắt thấy thì sẽ biết là di tích của viễn cổ tông môn, rất nhiều bố trí, kể cả phù văn pháp trận tối giản đan thì cũng khác xa tu đạo giới bây giờ, thậm chí khác cả thượng cổ tu đạo giới.” Kỳ Long Sơn ghen với Hắc Lang chân nhân nhiều năm cũng nghiêm túc bảo Ngụy Tác: “Thanh Thành khư cực rộng, muốn tìm hết là bất khả thi, lần này bọn tại hạ chỉ định tìm kiếm một góc vốn đã có một phần địa đồ do thượng cổ tu sĩ vẽ và bọn tại hạ đã đặt chân qua. Chỉ cần đạo hữu gia nhập, Lệ cung chủ tự thân xuất thủ, nguy hiểm sẽ xuống mức thấp nhất. Chưa chắc lấy được chí bảo, nhưng thu được lợi ích rồi an toàn lui ra là cực lớn.”

“Chọn lựa đạo hữu vì hai nguyên nhân.” Lệ Nhược Hải nhìn Ngụy Tác, “Nếu tại hạ không lầm thì lúc ở giao dịch hội, đối đầu với Đỗ Khô Diệp, đạo hữu có lấy ra đỉnh cấp Hộ thần cổ phù ba.”

“Hả?” Ngụy Tác kinh ngạc hỏi Lệ Nhược Hải, “Đỉnh cấp Hộ thần cổ phù rất hiếm có ghi chép mà không ngờ Lệ cung chủ nhận ra.”

“Vì việc Thanh Thành khư, tại hạ và bọn Kỳ đạo hữu đã trừ tính sáu, bảy năm, đường sá xa xôi nên Linh Thú cung vẫn tìm kiếm pháp bảo có thể khiến tu sĩ trong một ngày đi qua nhiều pháp trận, nên mới đọc được về nó. Cổ phù này cực hiếm, bọn tại hạ vẫn chưa tìm được, mà chỉ được vài tấm phổ thông Hộ thần cổ phù.” Lệ Nhược Hải kiên nhẫn nói, “Hiện tại không ngại cho đạo hữu biết, bọn Kỳ đạo hữu lần trước đến Thanh Thành khư là nhờ cổ truyền tổng pháp trận, chỉ là cổ truyền tổng pháp trận đó đã phá tổn, uy năng không ổn định, quá trình truyền tống dễ nhầm lẫn, vì an toàn thì cần đến Thái Tổ thành xuất phát, gần Thanh Thành khư nhất. Có đỉnh cấp Hộ thần cổ phù của đạo hữu thì ẽ bớt được một, hai nguyệt tháng đi lại.”

Lệ Nhược Hải nói đến Hộ thần cổ phù thông thường, Ngụy Tác chợt tỏ vẻ cổ quái, gã vẫn nhớ lần Tâm Hữu Lan mua được Hộ thần cổ phù tại phách mại hội.

“Quan trọng hơn là chỗ chúng ta định tìm kiếm trong Thanh Thành khư có một con Mị ma nữ lộc. Mị ma nữ lộc đã tiến giai hai lần, ma âm phát ra thì thần thức tu sĩ căn bản không chống nổi, lọt vào phạm vi ma âm sẽ hoàn toàn không phải đối thủ của nó, thần thức không đủ thì nhiều Kim đan tu sĩ cũng vô dụng.” Lệ Nhược Hải hít sâu một hơi, thong thả nói.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

474. Chương 474: Khả Năng Xấu Nhất

“Mị ma nữ lộc? Yêu thú phẩm giai nào?”

Lục bào lão đầu đã bị Ngụy Tác thu lại, không nghe thấy những lời về yêu thú, bằng không gã đã được giải thích miễn phí.

Bất quá lão đầu vừa bị chọc giận nên dù Ngụy Tác hỏi thì lão cũng không nói.

“Mị ma nữ lộc là yêu thú bán nhân bán lộc trạng, có thể kích phát hồng sắc hà quang như dải mây cỡ bàn tay, phạm vi bao trùm rất rộng, là bát cấp đệ giai yêu thú, Mị ma nữ lộc này đã tiến giai nên ma âm dò dù phụ phụ mẫu và Thái đạo hữu liên thủ cũng không chống nổi.” Kỳ Long Sơn ngưng trọng nói, “Bọn mẫu và Lệ cung chủ đã tính kỹ, chỉ cần có thêm một tu sĩ có thần thức cao cường đủ chống lại ma âm thì đủ cho bọn mẫu giết nó.”

“Tức là địa phương yêu thú này chiêm cứ thập phần trọng yếu?” Ngụy Tác cười nhạt: “Sao các vị không tìm Cực Lạc chân nhân, thần thông của y hơn xa mẫu.”

Lệ Nhược Hải, phụ phụ Kỳ Long Sơn và tu sĩ đầu trục họ Thái nhận ra Ngụy Tác đã động lòng nên bầu không khí nhẹ hẳn. “Đúng thế, nơi yêu thú đó chiếm cứ có vẻ là nơi đặt một số pháp bảo trong di tích.” Kỳ

Long Sơn nói luôn, “Không tìm Cực Lạc chân nhân vì tu sĩ như y đều tham lam, chưa biết chừng hợp tác không thành mà bọn mõ cũng bị thanh toán.”

“Tức là so với Cực Lạc chân nhân thì chư vị cho rằng mõ dễ nuốt hơn.” Ngự Tác cười hắc hắc.

“Đạo hữu nói đùa rồi.” Lệ Nhược Hải nhận ra Ngự Tác đùa, cười nhạt: “Bọn tại hạ đã nói nếu Ngự đạo hữu còn ý kiến gì thì cứ nêu ra.”

Lệ Nhược Hải nói vậy, Ngự Tác nhất thời không đáp, chỉ nhú mày ra vẻ cân nhắc.

Lệ Nhược Hải và Kỳ Long Sơn cũng im lặng, kiên nhẫn chờ gã quyết định.

“Thanh hư đằng, tuy Lệ cung chủ biết địa điểm xác định nhưng chắc không dễ lấy, dù cho tại hạ biết cũng chưa chắc lấy được, đúng không?” Ngự Tác đột nhiên ngẩng lên hỏi Lệ Nhược Hải.

Lệ Nhược Hải tỏ vẻ ngần ngừ, do dự một chốc rồi gật đầu: “Ngự đạo hữu nói không sai.”

“Nói thật tại hạ vốn có sắp xếp khác, nếu không có Thanh hư đằng thì tại hạ không đồng ý, nếu muốn dùng đỉnh cấp Hộ thần cổ phù rồi trông vào mõ để áp chế yêu thú đó, coi như mõ bỏ sức nhiều nhất, nhờ may không lấy được Thanh hư đằng thì quá thiệt, chi bằng thế này, mõ có thêm một điều kiện nhỉ?” Ngự Tác hỏi Lệ Nhược Hải: “Điều kiện này không khó với Lệ cung chủ.”

Lệ Nhược Hải nhượng mày, “Ngự đạo hữu cứ nói.”

Ngự Tác không nói gì nữa, vỗ lên một nô thú đại, thả Dương chi điểu ra.

Linh điều toàn thân rực hoàng sắc quang hoa lượn vòng, tỏ vẻ kính sợ bọn Lệ Nhược Hải đoạn như nịnh nọt Ngự Tác, đậu trên vai gã.

“Dương chi điểu? Không ngờ Ngự đạo hữu thuần dưỡng được linh điều hiếm thế này.” Lệ Nhược Hải tỏ vẻ hâm mộ. Theo lý với tu vi và thực lực của y, uy lực đối địch của Dương chi điểu không có tác dụng gì lớn nhưng là tông chủ của tông môn thuần dưỡng linh thú thì y trời sinh có lòng yêu thích dị thú, như kiểu cuồng mua sắm của lục bào lão đầu. Vừa quan sát Dương chi điểu, Lệ Nhược Hải vừa hỏi, “Ngự đạo hữu thêm điều kiện có phải liên quan đến linh điều này?”

“Lệ cung chủ đoạn không sai, yêu đan Dương chi điểu đã được mõ dùng để cứu một đồng bạn. Nó rất có linh tính, trước đây tại hạ bảo là sau khi nó hiến yêu đan thì sẽ giúp nó ngưng kết lại. Hiện tại sau một thời gian tại hạ nuôi dưỡng, cho nó ăn linh dược thì gần kết thành yêu đan. Mõ nghĩ với thủ đoạn của Lệ cung chủ, để nó kết thành yêu đan chắc không vấn đề gì. Lệ cung chủ cũng biết nó có lại yêu đan, sẽ có năng lực dự cảm nguy hiểm nên chúng ta vào Thanh Thành khư sẽ thập phần an toàn.” Ngự Tác như một con buôn tinh minh nói đến văng nước bọt, “Nói thật, tại hạ ngoài hai yêu thú này thì cũng còn yêu thú khác nhưng chưa có thuật pháp dùng tâm thần điều khiển, Linh Thú cung có không ít thuật pháp kiểu này, Lệ cung chủ có thể truyền cho một môn chẳng. Nếu các hạ cần trao đổi thì tại hạ sẽ bỏ ra một ít linh giai thượng phẩm pháp bảo.”

Thấy gã dùng kiểu lấy lòng của con buôn, Lệ Nhược Hải bật cười.

Nếu không chính diện trò chuyện với gã, bọn Lệ Nhược Hải không sao ngờ được “Bá Khí chân nhân” còn thế này.

“Giúp Dương chi điểu kết lại yêu đan không thành vấn đề, chỉ ba ngày là xong. Bình đan dược này cứ cho nó uống là xong.” Lệ Nhược Hải bật cười lấy ra hồng sắc đan bình đưa cho Ngự Tác, “Còn của nô thú thuật pháp Linh Thú cung tuy không thiếu nhưng là vốn liếng của bản cung nên không thể truyền cho đạo hữu loại thượng đẳng nhất, chỉ là loại tối đa có thể đồng thời khống chế ba con yêu thú, sau chuyến đi Thanh Thành khư thì sẽ truyền cho đạo hữu, thế nào?”

“Đồng thời khống chế ba yêu thú?”

Đầu óc Ngự Tác xoay chuyển rất nhanh, có bảo bối như lục bào lão đầu thì khác gì nắm trong tay vô số cách đề cao thực lực, yêu thú chỉ là một, hơn nữa nuôi dưỡng yêu thú cực kỳ tốn thời gian và tinh lực, chỉ Phệ tâm trùng cũng khiến gã đổ công không ít, ba con yêu thú chưa biết chừng khiến gã không đủ thời gian trông nom cũng nên.

“Được, Lệ cung chủ sẵn khoái như thế thì cứ theo lời cung chủ, môn thuật pháp đồng thời khống chế ba yêu thú là được. Sau chuyển đi Thanh Thành khư mới truyền thụ môn thuật pháp này cũng không sao. Như thế song phương càng tin nhau.” Ngụy Tác hơn hở đáp ứng.

Con bà nó chứ, cứ đến Thanh Thành khư mở rộng tầm mắt, không ổn thì phải mông mà đi, coi như được lợi miễn phí.

Ngụy Tác sẵn khoái đáp ứng, bọn Lệ Nhược Hải đều tỏ vẻ hoan hỉ nhìn nhau, Lệ Nhược Hải nghiêm túc nói: “Ngụy đạo sẵn khoái như thế thì muốn xuất phát bây giờ hay chuẩn bị thêm?”

“Đợi khi Dương chi điều kết được yêu đan đã, tại hạ sẽ nhân lúc đó chuẩn bị mấy thứ, ba ngày sau tại hạ sẽ đến Linh Thú cung tìm Lệ cung chủ, các vị không lo tại hạ cuỗm bình linh dược này rồi chạy mất chứ.” Ngụy Tác lắc hồng sắc đan bình, mỉm cười.

“Nếu chút xíu đó mà không tin Ngụy đạo hữu, sau đây không cần đến Thanh Thành khư nữa.” Lệ Nhược Hải và bọn Kỳ Long Sơn nhìn nhau, gật đầu, “Ba ngày sau bọn mỗ chờ đạo hữu ở Linh Thú cung.”

“Được, chư vị đạo hữu, tại hạ cáo từ.”

Ngụy Tác mỉm cười, trực tiếp kích phát Tịnh hoa phi liên, thoáng sau tan biết khỏi tầm mắt bọn Lệ Nhược Hải.

“Y quả thật thần thông quảng đại, bất quá y cũng dễ chịu, là lão quái khác chắc đã bắt tại hạ trước rồi tính.” Thân ảnh Ngụy Tác vừa khuất, hoàng bào tu sĩ đuổi theo gã lúc đầu hé nụ cười khổ.

“Nghe nói lúc y còn là một tiểu tán tu đã dám ra mặt vì Cơ Nhã, chống đối Đông Dao thắng địa, cộng thêm những gì hôm nay thì y đúng là trọng tình nghĩa, thần thông càng cao thì với chuyển đi Thanh Thành khư này, chúng ta càng an toàn.” Lệ Nhược Hải mỉm cười, phất tay, “Đi thôi, về Vạn Thọ thành, đợi ba ngày sau y sẽ tới.”

“Lệ đạo hữu, hiện tại bắc bộ xảy ra biến cố, chuyển này không biết chúng ta có gặp trở ngại gì không.” Thanh Bình lo lắng nhíu mày.

“Hiện tại bắc bộ có nhiều thành trì bị hủy truyền tống pháp trận, chết mất nhiều tu sĩ, thu được vô số thi thể yêu thú, tình thế khẳng định thập phần hỗn loạn, khó tránh trở ngại.” Thanh Bình nói vậy, Lệ Nhược Hải tỏ rõ thần sắc ngưng trọng, “Nhưng càng thế chúng ta càng phải đi, không thì nếu Thiên khung bắc bộ thật sự không chống chọi nổi nữa, muốn đi lại càng khó.”

Thoáng ngừng lại, Lệ Nhược Hải tiếp lời, “Nếu không chỉ Thiên khung bắc bộ không chịu nổi thì chúng ta nên tranh thủ đề thăng thực lực, nhanh chóng đến Thanh Thành khư.”

“Lệ đạo hữu, nghe theo ý các hạ thì Thiên khung đã gay go lắm rồi hả?” Lệ Nhược Hải nói vậy, hoàng bào tu sĩ không nén được hít một hơi lạnh.

“Thiên khung tổn thất uy năng e rằng còn nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng, nhất định phải tính đến trường hợp xấu nhất.” Lệ Nhược Hải lạnh giọng, “Không thể thì tông môn như Bắc Minh tông không thể nào bị chấn động, rình rang đến thế. Bình thường mà có thêm vài vết nứt, với họ có khác gì có thêm nguyên liệu tu luyện. Các vị chắc chưa biết Bắc Minh tông từ mấy chục năm xuất hiện một Thần huyền cảnh đại tu sĩ!”

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình, Thái Khuê nhợt nhạt mặt mày, lạnh buốt xương cốt giữa trời đêm bên ngoài Thiên khung.

Thần huyền cảnh tu sĩ là thế nào, cả ba hiểu hơn ai hết. Nếu cả Thần huyền cảnh tu sĩ phải cản trở thủ thì Thiên khung... thật không dám nghĩ tới nữa.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

475. Chương 475: Trục Tiếp Thế Hả

“Ngụy Tác, chúng ta đi đâu?”

Trên Tịnh hoa phi liên, từ chỗ kinh hỉ, khẩn trương rồi không dám tin thì đến hiện tại đứng cạnh Ngụy Tác nhìn trời đêm bên ngoài Thiên khung đen tối, Nam Cung Vũ Tinh thập phần bình tĩnh.

“Chúng ta đến Diệu Đan sơn, có động phủ của một thượng cổ tán tu, ta có ba bằng hữu ở đó, xem ra họ cũng thích vào Vạn Thọ thành tu luyện. Ta đang dừng chân ở Vạn Thọ thành.”

“Người đang ở Vạn Thọ thành.”

“Đúng, không ngờ lần này gặp Lệ Nhược Hải, nhưng để không phiền phức thì không thể cho họ biết.”

“Hiện tại Cơ Nhã đã là đạo lữ của người?” Nam Cung Vũ Tinh chăm chú nhìn gã, tựa hồ quan sát những gì gã khác trước, đột nhiên hỏi.

“Người biết việc đó cơ à?” Ngụy Tác giật mình, nhất thời không biết nói gì nữa.

“Giờ danh tiếng của người quá lớn, tìm Đông Dao thắng địa báo cừu, diệt Lý Thiệu Hoa, Hoàng Nha Tử và Điều Sa chân nhân thì ta đều nghe nói, lại biết người ở cùng bọn Hàn Vi Vi thì chắc rằng ‘Ngụy Tác’ đó là người, nhưng chưa dám tin là người đã kết thành kim đan, thành tu sĩ thế này.” Nam Cung Vũ Tinh bảo Ngụy Tác, “Đến hôm nay thấy tận mắt mới biết là thật.”

“Tức là người nghe thấy tin về ta, mới nhờ người lúc ra ngoài thì mang theo truyền tấn ngọc phù, kích phát liên tục xem ta có may mắn trông thấy không?” Ngụy Tác hỏi.

“Bất quá ta không quá hi vọng, không ngờ người luôn mang theo truyền tấn ngọc phù.” Nam Cung Vũ Tinh nở nụ cười chân thành.

Ngụy Tác tắt tiếng.

Không biết vì sao, trước mặt Nam Cung Vũ Tinh, gã như đứng trước một thư thư.

Trẻ con dù ra ngoài ranh mãnh thế nào thì trước mặt thư thư cũng đều chịu phép. Những lúc Ngụy Tác đối diện Nam Cung Vũ Tinh đều thế, những hành vi nham nhở, mặt dày thường ngày đều không tài nào sử dụng được.

“Hiện tại người đưa ta ra, ta đi theo người, người muốn ta làm gì?” Nam Cung Vũ Tinh lại nhìn vào mắt gã: “Không dùng những lời kiểu tầm ôn tuyền để ứng phó.”

“Trục tiếp thế hả?”

Ngụy Tác rung động, đương nhiên hiểu ý Nam Cung Vũ Tinh sẽ xử lý mối quan hệ với gã thế nào.

Bất quá nhớ lại thì bà chị cả này xưa nay luôn thẳng thắn như vậy.

Cũng như lúc còn ở tại Linh Nhạc thành, vừa thuê chỗ ở thiên cấp là gã đã dẻo mồm mời nàng ta cùng tầm ôn tuyền, Nam Cung Vũ Tinh thành thật bảo gã nên nghĩ cho kỹ, nếu gã muốn nàng kết thành đạo lữ thì nàng sẽ cân nhắc nhưng gã đừng hối hận vì khi ấy gã chưa từng trải đời, chưa gặp bao nhiêu nữ tu khác.

Vì Nam Cung Vũ Tinh luôn thẳng thắn như thế nên trước mặt nàng, gã không thể nham nhở được.

“Người nghĩ gì? Nam Cung Vũ Tinh.” Nhớ lại lần đầu gặp nàng mặc hồng sắc kinh giáp, tao ngộ việc giết người cướp của, nhớ lại khi cùng sinh tử ở địa lũng Thanh Phong lũng rồi khi àng mặc bạch sắc pháp bào cùng tham gia phách mại hội... Ngụy Tác chợt mềm lòng, càng lúc càng nghiêm túc, mặc cho Tịnh hoa phi liên tự do lướt đi, ngoái lại hỏi.

“Người muốn thành đạo lữ của ta không?” Đột nhiên cảm giác gã chín chắn hẳn, khác hẳn khi trước, Nam Cung Vũ Tinh hơi ngẩn ra, Ngụy Tác nghiêm túc hỏi nàng.

Nam Cung Vũ Tinh ngạc nhiên, trừng mắt, “Cơ Nhã thì sao?”

“Tinh ý của ta, nàng ấy hiểu.” Trong óc Ngụy Tác hiện lên dung nhan Cơ Nhã, bật cười, “Hiện tại chỉ còn thuộc vào người.”

“Ta thành đạo lữ của ai sẽ một lòng vì người ấy, dù chết vì y cũng không hối hận, nhưng người đó cũng phải thật lòng với ta, dù không có ta bên cạnh cũng phải nhớ rằng ta là đạo lữ, nhớ đến ta cũng phải thật lòng vui sướng.” Nam Cung Vũ Tinh nhìn Ngụy Tác, “Thiên hạ không thiếu gì nữ tu tốt, chưa biết chừng người gặp người tốt hơn thì sẽ không thích ta nữa, muốn ta làm đạo lữ thì phải nghĩ cho chín, đừng để sau này hối hận.”

“Thiên hạ có không ít nữ tu tốt nhưng không ai cùng ta đồng sinh tử, chung hoạn nạn, có các người, ta sẽ không dính dáng đến nữ tu khác nữa.” Ngụy Tác mỉm cười, không nhiều lời, nắm tay Nam Cung Vũ Tinh.

“Cũng đúng.” Nam Cung Vũ Tinh không rút tay ra, mặc cho gã nắm, những lời ban nãy đã xua đi chướng ngại sau cùng, không cần nói thêm nữa. Nhìn trời đêm mênh mông, mắt nàng bình tĩnh khôn tả, “Người có tu vi và thần thông này, cả nhân vật như Lệ cung chủ cũng nhờ vả thì tương lai sẽ có thành tựu phi thường, mấy nữ tử như ta sao có thể cầm chân được.”

“Vậy thì ta đành vất vả thôi.” Nắm tay Nam Cung Vũ Tinh, vô tình nhìn lên bộ ngực của nàng, đầu óc Ngụy Tác “linh hoạt” hẳn.

“Người cái gì cũng tốt nhưng có lúc lại quá thiên về tình cảm, không cẩn thận tí nào.” Nam Cung Vũ Tinh trợn tròn trắng giáo huấn, “Người đòi tư từ Cực Lạc chân nhân thì cũng không nên vội, cần tìm cách hiểu rõ thần thông và thực lực của sư tôn đã, sau này đừng mạo hiểm như thế nữa.”

“Ta từng giao thủ với tu sĩ Kim đan ngũ trọng, không chỉ thuần túy là mạo hiểm.” Ngụy Tác lại thấy hứng thú, “Đúng rồi, sao người lại bái làm môn hạ của y? Có học được gì không?”

“Chắc người cũng biết đôi chút, lúc đó người của Thiết Sách bị Hắc Sát và Đông Dao thắng địa phục kích. Một tu sĩ vô tình đi qua cứu ta, chính là một người thân thiết có họ xa, sư tôn người ấy có giao tình với Cực Lạc chân nhân, ta tưởng người đã chết trong tay Đông Dao thắng địa và cũng muốn báo thù cho Thiết Sách, tu vi của thân thích đó chỉ là Phân niệm cảnh, không thể giúp được nên đã xin Cực Lạc chân nhân thu ta làm đồ đệ.” Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười với Ngụy Tác, “Không ngờ ta mới ở Cực Lạc cung bấy lâu thì đã nghe nói người suýt nữa hủy cả Đông Dao thắng địa và Tụ Tinh tông, khiến ta đáng lòng. Theo quy củ của Cực Lạc cung, trước khi đạt Phân niệm cảnh tam trọng thì mọi đệ tử đi đâu cũng phải theo lệnh của Cực Lạc chân nhân.”

“Pháp bảo thì vì ta làm môn hạ của sư tôn chưa lâu nên không có, bằng không hôm nay đã phải lấy ra trả.” Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười, tiếp lời: “Bất quá thuật pháp của sư tôn khá đặc sắc, có lẽ có tác dụng với người.”

“Hả? Thuật pháp gì?” Ngụy Tác hiếu kỳ.

“Nhìn kỹ nhé.” Nam Cung Vũ Tinh rút tay khỏi “trảo” của Ngụy Tác, kim sắc quang hoa hình bầu dục bùng lên, bắn đi được vài trường thì lại có thêm quang hoa tương tự xuất hiện ở hướng khác, dải quang hoa đầu tiên nổ vang, tan biến đặc vô ảnh vô tung.

“Đây là thuật pháp có thể mê hoặc đối thủ, khiến đối thủ không kịp phản ứng.” Ngụy Tác máy động, nhận ra đạo thuật pháp đầu tiên của Nam Cung Vũ Tinh tuy đầy đủ uy năng nhưng không hề có lực công kích, chân chính phát động công kích là đạo kim sắc quang hoa thứ hai đột nhiên xuất hiện. Thần thức của gã cũng phải khi nàng phát ra đạo kim sắc quang hoa thứ hai mới nhận biết.

Nếu đối phương không biết gì về đạo thuật pháp này, rất dễ bị dồn cho cuống quýt, không kịp phản ứng.

“Đạo thuật pháp này là Cực Lạc bảo sinh quang. Quang hoa phát ra thành rất nhiều dải, khi đối địch thì đối phương khó đoán được đạo thuật pháp tiếp theo của người thể nào, rất khó phòng bị.” Nam Cung Vũ Tinh bảo: “Đạo thuật pháp này, ta sẽ cho người biết sau.”

“Được.” Ngụy Tác gật đầu, thuật pháp này với gã đương nhiên hữu dụng.

“Sao người lại có tu vi Kim đan kỳ và thần thông này. Giờ đã nói được chưa.” Nam Cung Vũ ra vẻ rửa tai lắng nghe.

“Phải kể từ đầu, giới thiệu với người đã.” Nam Cung Vũ Tinh nói vậy, Ngụy Tác nhớ ra, vỗ trán, móc từ nạp bảo nang ra một vật đen xì.

“Ngụy Tác, đồ thấy người khác giới là không còn nhân tính!”

Nam Cung Vũ Tinh giật mình vì trong vật đen xì đó phát ra âm thanh bực bội cực độ.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

476. Chương 476: Cảm Giác Thấy Ngụy Cơ

Trong Vạn Thọ thành lộn xộn, một toán tu sĩ không khiến ai chú ý đến trước một chỗ ở.

Một tu sĩ lấy ra thông hành phù ngọc phù kích phát, thanh sắc linh quang tráo tách ra, cả toán chui vào.

Nơi ở này là mức tối thượng đẳng tại Vạn Thọ thành, Vạn Thọ thành không có linh mạch như Hải Tiên thành, trong chỗ ở này chỉ có hai lớp lầu các, trước mặt là một linh điền lớn trồng hơn mười loại linh dược, sinh trưởng tươi tốt.

“Nam Cung Vũ Tinh?”

“Ai mà quen mất thế nhỉ?”

Toán người này đi qua linh điền, vào lầu các rồi vang lên tiếng Hàn Vi Vi kêu to kinh ngạc.

...

“Nghĩ đi, không chỉ thấy ta quen mất mà cả lão Phong cũng thế?”

Trong đại sảnh, Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã xuất hiện, Hàn Vi Vi nhú mày, ngẫm nghĩ nhưng không nghĩ ra, nhìn Trương Châu Dự.

“Lão Phong?”

Trương Châu Dự nói vậy, Hàn Vi Vi ngẩn người, nhìn kỹ Phong Tri Du đang cười mỉm, nàng ta chợt nhận ra, chỉ vào Trương Châu Dự và Phong Tri Du, “À... à... à... các người là khi cùng đi săn Song đầu khuyển...”

“Phong đại ca!”

Đúng lúc đó một tiếng kêu như sấm vang lên. Tổ hợp đầu óc đan giản đi vào, tiếng kêu là do Chân Sùng Minh phát ra.

Chân Sùng Minh trước khi theo Ngụy Tác thì theo chân Phong Tri Du, sau lần săn Song đầu khuyển thì y và Chu Tiểu Xuân mới theo Ngụy Tác.

“Chân Sùng Minh, vẫn như xưa nhỉ.” Phong Tri Du thấy Chân Sùng Minh thì mỉm cười, dọc đường y được Ngụy Tác cho biết Chân Sùng Minh ở đây.

“Phong đại ca, không ngờ còn được gặp đại ca, đệ tưởng lúc đó đại ca trọng thương như thế thì chết rồi. Bất quá hiện tại đại ca đến đây cũng vô dụng, đệ đã bán Ngụy Tác làm đại ca.” Chân Sùng Minh nhảy phóc đến chỗ Phong Tri Du ôm chặt lấy y rồi nghiêm túc nói.

Phong Tri Du đỡ khóc đỡ cười.

“Các người cũng đều tu vi Phân niệm cảnh? Mà không chỉ Phân niệm cảnh tam trọng? Sao lại nhanh thế nhỉ?” Quan sát Trương Châu Dự và Phong Tri Du, Hàn Vi Vi lại ầm ức.

“Nói cho đan giản là lần này Ngụy huynh đệ đến động phủ của Diệu Đan chân nhân tìm bảo vật nhưng nhận ra mọi thứ trong đó đã bị ba người dùng sạch bách rồi, bọn ta là ba người đó.” Trương Châu Dự cười ha hả.

“Các người tốt số thật, phát hiện động phủ của một thượng cổ tu sĩ.” Hàn Vi Vi chỉ vào Sư Phi Thanh đang cố giữ tư thế lãnh khốc, khẽ hỏi Trương Châu Dự và Phong Tri Du, “Y là bằng hữu của các vị hử, đầu óc có vấn đề hay sao?”

“Đầu óc có vấn đề?”

“Đúng, có phải còn tệ hơn bọn Chân Sùng Minh... Không thì sao cứ ra vẻ thế hử.”

“Không phải chứ?” Hàn Vi Vi nói vậy, Sư Phi Thanh suýt nữa bỏ chững.

Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh nhìn nhau, gật đầu mỉm cười.

“Cái gì, Ngụy Tác, ba ngày sau người sẽ đến Thanh Thành khư? Ta cũng muốn đi.” Chúng nhân hàn huyền một lúc, Ngụy Tác kể lại chuyện đi Cực Lạc cung và việc cùng bọn Lệ Nhược Hải đi tìm bảo vật, Hàn Vi Vi hưng phấn kêu lên.

“Chuyến đi Thanh Thành khư thập phần nguy hiểm, đối phương toàn là Kim đan kỳ đại tu sĩ, người ở lại tiềm tu, ta đi một mình tiện hơn.” Ngụy Tác lắc đầu: “Ta đưa ba huynh đệ đến đây vì họ đều tu vi cao thâm, cộng với các người thì thực lực thập phần kinh nhân. Ở Vạn Thọ thành tu luyện càng an toàn.”

“Nói vậy tức là người cho rằng ta là gánh nặng. Lẽ nào người coi thường Tiểu Ngân?” Nghe Ngụy Tác nói vậy, Hàn Vi Vi bĩu môi.

“Giờ mà đối diện Kim đan tu sĩ, khuyết điểm lớn nhất của các người là thần thức. Nếu gặp tu sĩ có thần thức uy áp hơn quá xa, pháp khí lợi hại của các người thậm chí không kịp tế xuất. Mà Hỗn nguyên ngân oa đủ thần thức chống lại thần thức uy áp của Kim đan tu sĩ.” Ngụy Tác liếc Hàn Vi Vi, “Hỗn nguyên ngân oa lợi hại nên tốt nhất người ở lại, có Hỗn nguyên ngân oa tọa trấn, đối diện tu sĩ Kim đan kỳ thì các người cũng không lép vế.”

Thoáng ngừng lại, Ngụy Tác nhìn Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã, “Lúc ta cùng Thiên La chân nhân đồ đấu, lấy được đan dược này.” Gã đưa một bạch sắc đan bình cho Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã.

“Phẩm chân đạo đan?!” Mở bạch sắc đan bình ra liếc vào, ngửi mùi là Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã tỏ rõ thần sắc chấn kinh.

“Kim đan tu sĩ giao lưu hội, thứ gì cũng cơ hồ thích hợp cho Kim đan tu sĩ, phẩm giai cao hơn tưởng tượng.” Ngụy Tác bảo Cơ Nhã và Hàn Vi Vi, “Tại Cực Lạc cung, ta không chỉ đồ đấu được Phẩm chân đạo đan, còn đổi được một viên Tuyệt linh đạo đan và Kim cương luyện tâm thuật để tôi luyện tâm chí.”

“Tức là sư thư nên chuẩn bị cho kết đan?” Hàn Vi Vi sững người, không nén được kêu to.

Đan dược khác thì luyện được sư hạng bét như nàng ta không biết.

Phẩm chân đạo đan thì nàng ta không lạ gì.

Cơ Nhã trước kia thường luyện chế Hợp hư đan, Phẩm chân đạo đan có công hiệu tương tự, thậm chí càng kinh nhân hơn. Hợp hư đan khiến tu sĩ Phân niệm cảnh trở xuống trực tiếp đề thăng nhất giai tu vi, còn Phẩm chân đạo đan có thể đề thăng tu vi cho tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên. Tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng trở xuống mà luyện hóa một viên Phẩm chân đạo đan, sẽ trực tiếp đề thăng nhất giai tu vi.

Hiện tại Cơ Nhã sắp đột phá đến tu vi Phân niệm ngũ trọng, nếu luyện hóa một viên Phẩm chân đạo đan tất sẽ thành công.

Phẩm chân đạo đan tuy có tác dụng phụ nhưng hiện tại Ngụy Tác có Tử hồ hoa nên không cần lo lắng.

Có Phẩm chân đạo đan để đột phá đến tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, lại thêm Tử hồ hoa, Tuyệt linh đạo đan và thuật pháp tôi luyện tâm chí đã đủ, tính cả Xá nữ tiên đan thì đối với Cơ Nhã việc xung kích Kim đan cảnh chỉ là cần thời gian tĩnh tu.

“Xung kích kim đan không thể trì hoãn. Người nên ở lại hộ pháp, các người cũng nên cố gắng tu luyện.” Nhìn Hàn Vi Vi, Ngụy Tác ngưng trọng gật đầu.

“Ngụy Tác, có việc gấp gì chẳng?” Cơ Nhã rất hiểu Ngụy Tác, thấy thần sắc gã biến hóa thì lo lắng hỏi.

“Tin tức chắc vài hôm nữa sẽ đồn rộng, Thiên khung ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ từ vài hôm trước trong một ngày nứt liền hai vết, truyền tống pháp trận của hơn hai mươi thành trì đều bị phá hoại.” Ngự Tác giải thích: “Tuy hơn hai mươi thành trì bị ảnh hưởng đều do một loại yêu thú vô danh phá mất Pháp không pháp tinh, nhưng Thiên khung trong một ngày nứt hai vết là việc chưa từng có.”

“Bắc Minh tông cũng phải cao giai tu sĩ truyền tin đi, chiêu lãm cao giai tu sĩ đến Thiên Huyền đại lục bắc bộ săn yêu thú. Nếu ta đoán không lầm, Bắc Minh tông còn hiểu rõ uy năng Thiên khung biến hóa hơn ai hết. Nên tình hình đã cực kỳ nghiêm trọng rồi.” Thoáng ngừng lại, Ngự Tác nhấn mạnh.

Tuy lúc trò chuyện với Lệ Nhược Hải, cả hai không nhắc đến Thiên khung nhưng giờ gã đề cập đến Bắc Minh tông, thì cách nhận định lại tương tự Lệ Nhược Hải.

“Ngự Tác, ý ngươi là Thiên khung ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào, khiến tu đạo giới đại loạn?” Ngự Tác nói vậy, Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã biến sắc.

“Nếu chỉ Thiên khung bắc bộ xuất hiện nhiều vết nứt thì thôi, nhưng quan trọng là Thiên khung huyền diệu đến độ từ cổ đến nay không biết bao nhiêu Thần huyền cảnh đại năng cũng không hiểu, nếu Thiên khung cũng như một cấm chế, xuất hiện tổn hại rồi thì vỡ tan khi nào sẽ khó tính lắm.” Ngự Tác bảo Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã: “Nếu tiếp theo còn vết nứt nữa, cũng ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ thì dù gì thành trì ở đó cũng đã phòng bị, nhưng ở nơi khác hoặc nhiều nơi nứt cùng lúc thì hậu quả khôn lường.”

“Nhiều chỗ đã nứt ra, thật thế sao.” Hàn Vi Vi nhợt nhạt mặt mày.

“Không ai muốn việc này xảy ra nhưng nếu Thiên khung không biết đã tồn tại bao nhiêu vạn năm mà tan vỡ ở thời đại chúng ta thì cũng đành, phản ứng của Bắc Minh tông khiến ta phải tính đến khả năng xuất nhất, bởi lúc đó địa vị của tu sĩ và yêu thú sẽ đảo ngược, tu sĩ hoàn toàn lép vế.” Ngự Tác hít sâu một hơi đạo: “Nhanh chóng đề thăng tu vi và thực lực là cần thiết nhất.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

477. Chương 477: Chuyện Không Nói Được

Cơ hồ mọi yêu thú đều có cảm giác kính sợ Thiên khung.

Cảm giác đó không biết hơn bao nhiêu lần các tu sĩ dành cho Thiên khung.

Tu sĩ chỉ kính sợ thần thông tạo ra Thiên khung còn yêu thú va vào Thiên khung là mất mạng.

Nhục thân, khí huyết cho đến kim đan của Kim đan tu sĩ trở lên đều sung mãn nguyên khí, linh khí sung, tu sĩ đối với cao giai yêu cũng là linh dược, linh thạch để đề thăng tu vi. Trong đại lục được Thiên khung bao trùm có vô số tu sĩ thành trì, tu sĩ vô số, bên trong Thiên khung là một miếng bánh thơm phức với yêu thú.

Bình thường có Thiên khung đã đành, tuyệt đại đa số yêu thú cực kỳ kính sợ, không dám đến gần Thiên khung, nhưng Thiên khung mà tan biến hoặc nứt ra thì vô số yêu thú sẽ tràn vào tranh miếng bánh đó. Lúc đó mật độ yêu thú trong Thiên Huyền đại lục còn hơn bên ngoài Thiên khung không biết bao nhiêu lần.

Bất quá Thiên khung tồn tại từ thời tiền cổ này, luôn tạo cho tu sĩ cảm giác sẽ vĩnh viễn tồn tại cùng tiền cổ, giờ bảo có lẽ không chống chọi được lâu nữa thì không tính Hàn Vi Vi hay Cơ Nhã, ngay cả bọn Trương Châu Dự từng cùng Ngự Tác thảo luận việc này cũng thấy không dám tin.

“Đúng rồi, hiện tại Bồ thiên đan đã luyện chế được bao nhiêu viên?” Ngự Tác liếc Hàn Vi Vi đã bị thuyết phục, ngoái lại hỏi Chân Sùng Minh.

“Bồ thiên đan? Lão đại đã bảo là việc này không thể cho người ngoài biết cơ mà? Sao còn hỏi đệ?” Chân Sùng Minh há hốc miệng.

Chân Sùng Minh nói vậy, Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt.

Dù gì y cũng từng theo Phong Tri Du mà giờ gã hỏi thì y lại coi Phong Tri Du là người ngoài, không muốn cho biết về Bồ thiên đan. “Bọn Phong đại ca đã cùng ta kết bái huynh đệ, không phải người ngoài, nhưng trừ họ ra, người không được cho ai biết đến ba chữ Bồ thiên đan.” Với những kẻ đầu óc thể này, Ngụy Tác phải dặn cẩn thận.

Bồ thiên đan vốn Ngụy Tác dành cho Phong Tri Du và Trương Châu Dự, Sư Phi Thanh.

Sau chuyến đi Cực Lạc cung, thấy toán Thiên La chân nhân và Nhân Vân minh thì gã hiểu rõ, một tu sĩ mà không có bằng hữu đáng tin là cao thủ thì thập phần thể đan lực bạc. Gã dù lợi hại đến đâu cũng không địch nổi Thiên La chân nhân liên thủ với vài Kim đan tu sĩ đi.

Trương Châu Dự và Phong Tri Du có giao tình sinh tử với gã, Sư Phi Thanh cũng từng cùng hai gã trải qua sinh tử khảo nghiệm nên ba người này tuyệt đối đáng cho gã tin tưởng.

Hiện tại có Phẩm chân đạo đan, gã cho rằng việc Cơ Nhã xung kích kim đan chỉ trong một, hai năm tới, xác suất thành công rất cao.

Tiếp theo bọn Trương Châu Dự cũng có thể sẽ trở thành Kim đan tu sĩ, thực lực của bọn gã sẽ cực mạnh, dù tông môn như Âm Thi tông thì trừ phụ liên quan đến sinh tử của tông môn, tuyệt đối không dám chạm vào.

Danh tiếng của gã đang lên nhưng cây cao gió cả, tông môn như Âm Thi tông thì thể lực kém đỉnh cấp đại tông môn kiểu Huyền Phong môn và Bắc Minh tông không biết bao nhiêu lần, với thực lực của gã đương nhiên không dám cuồng vọng đến mức nghĩ mình có thể thoải mái tung hoành.

Công thức Bồ thiên đan chỉ được phép trong tay gã chứ không thể lưu truyền đi. Hiện tại người ở cạnh gã càng có thực lực thì đương nhiên càng có lợi cho gã, Bồ thiên đan chỉ có tác dụng khai tích thần hải cho tu sĩ chưa đạt Kim đan cảnh, đạt tới thiên cấp đệ giai là cùng, có được tu vi kim đan rồi thì trở nên vô dụng.

“Lão đại cũng bảo không phải người ngoài thì đệ nói.” Chân Sùng Minh thật thà đáp: “Không đủ thời gian nên chỉ luyện được hơn một trăm viên Bồ thiên đan.”

“Từ hôm nay, luyện chế được Bồ thiên đan thì thêm phần họ và Nam Cung Vũ Tinh, chia ra luyện hóa.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm.

“Bồ thiên đan, đan được gì hả?” Bọn Trương Châu Dự nhìn nhau, đô thị không nén được lên tiếng hỏi.

“Chân Sùng Minh, lấy ba viên Bồ thiên đan ra.” Ngụy Tác bảo Chân Sùng Minh.

Ngụy Tác nói vậy, Chân Sùng Minh ngoan ngoãn lấy ra ba viên Bồ thiên đan đưa cho Ngụy Tác, gã đưa cho mỗi người một viên, bảo Trương Châu Dự và Phong Tri Du, Sư Phi Thanh: “Các vị thử luyện hóa xem là đan được gì.”

“Đồ tốt gì mà thần bí thế nhỉ.” Trương Châu Dự thấy Ngụy Tác nói vậy, không nén được cười bảo.

Cả ba uống đan được xong, chỉ tích tắc sau là biến sắc, tỏ ra không dám tin.

“Ngụy Tác... không đùa chứ. Đan được có thể khai tích thần hải?!” Ngay cả Sư Phi Thanh suốt ngày làm màu làm mè cũng như thấy quỷ.

“Đã hiểu vì sao mõ thần bí, dặn Chân Sùng Minh không được nhắc đến Bồ thiên đan chưa?” Ngụy Tác mỉm cười, không hề tỏ ra bất ngờ.

“Hiểu, hiểu.” Sư Phi Thanh gật lia lịa.

“Chân Sùng Minh, nếu người để lộ về đan được này ra ngoài, ta sẽ cắt người thành mười bảy, mười tám đoạn.” Trương Châu Dự bảo Chân Sùng Minh.

“Ngụy Tác, huynh đệ lấy được công thức luyện đan thời thượng cổ? Không ngờ lại có đan được này.” Phong Tri Du hít hơi lạnh liên tục, y hiểu đan được này sẽ bị mọi tông môn bất chấp giá nào cũng cướp đoạt, e rằng tu sĩ Kim đan tứ ngũ trọng, thậm chí Thần huyền cảnh tu sĩ bình thường hiếm lộ diện cũng sẽ tự thân xuất động.

“Đúng là mỗ có công thức đó, bất quá đan dược này chỉ khai tích thần hải đến thiên cấp đệ giai. Đạt tới ‘Thiên’ mà thôi, chỉ hữu dụng trước khi ngưng kết kim đan. Công hiệu không kinh nhân như các vị tướng tượng.” Ngụy Tác bảo: “Bất quá tu vi ba người hiện tại có thể không ngừng dùng Bỏ thiên đan để thăng thần hải, lúc kết đan thì kim đan uy năng sẽ đại tăng. Khuyết điểm là Bỏ thiên đan khẳng định có dược lực lưu lại, trước khi xung kích kết đan nên chuẩn bị linh dược như Tử hồ hoa.”

“Khuyết điểm không phải là khuyết điểm với bọn mỗ, vì tu vi của bọn mỗ đều nhờ đan dược của Diệu Đan chân nhân và Thần nguyên sâm dược đỉnh mà có. Dược lực không thuần trong thể khẳng định nhiều lắm, không có Bỏ thiên đan thì bọn mỗ cũng phải tìm linh dược thanh trừ.” Trương Châu Dự thở dài, vỗ vai Ngụy Tác, “Xem ra việc thông minh nhất đời mỗ là quen huynh đệ.”

“Mỗ biết vì thế mà các huynh đệ không cự tuyệt Bỏ thiên đan.” Ngụy Tác cười hắc hắc, “Đừng có nhòm ngó Cơ Nhã là được.”

“Ha ha, lão Trương tự dù tự cao đến cũng không đời nào nhòm ngó anh em của mình?” Trương Châu Dự cười hắc hắc, đầy thâm ý nhìn Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi.

“Nhìn ta làm gì.” Hàn Vi Vi bị Trương Châu Dự nhìn, sồn gai ốc quay đi, thâm lâu bầu.

“Tức là huynh đệ quyết tâm một mình cùng bọn Lệ Nhược Hải liên thủ tìm bảo vật?” Phong Tri Du mỉm cười, rồi nghiêm mặt.

“Mỗ có một mình thì thoát thân cũng dễ hơn.” Ngụy Tác gật đầu, trầm ngâm: “Đến Thanh Thành khư phải qua nhiều thành trì ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ, sau cùng từ Thái Tổ thành xuất phát. Nhân cơ hội này xem Thiên khung thế nào rồi, vạn nhất cả tu đạo giới có biến cố kinh nhân thì chúng ta cũng kịp chuẩn bị.”

Nói đến đây, mục quang Ngụy Tác lóe lên, dặn Cơ Nhã: “Cơ Nhã, nàng bảo Chu Tiểu Xuân lúc nào rồi thì chuẩn bị dược dịch nuôi dưỡng Diệt tiên đằng.”

“Được.” Cơ Nhã tựa hồ hiểu ý gã, gật đầu.

“Tiếp theo còn cần chuẩn bị mấy thứ nữa. Vậy thì không còn việc gì nữa, bọn ta đi tu luyện.” Phong Tri Du và Trương Châu Dự, Sư Phi Thanh nhìn nhau, tỏ vẻ ám muội.

Ngụy Tác nói là không còn việc gì, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân dẫn cả ba vào một tĩnh thất trống, đại sảnh chỉ còn lại Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi.

“Vi Vi, muội về tu luyện đi. Tỷ có việc nói riêng với Ngụy Tác và Nam Cung Vũ Tinh.” Bọn Phong Tri Du đi hết, Cơ Nhã nói với Hàn Vi Vi.

“Có gì mà muội không thể nghe.” Hàn Vi Vi bấu môi âm ỨC.

“Vi Vi!”

“Được rồi.” Thấy Cơ Nhã trừng mắt, Hàn Vi Vi mới ngúng nguẩy rời đại sảnh.

“Nam Cung Vũ Tinh, lúc trước tại Linh Nhạc thành chúng ta cũng gặp nhau mấy lần.” Cơ Nhã thấy Hàn Vi Vi đi rồi mới bảo Nam Cung Vũ Tinh, “Bất quá tôi chưa biết tuổi thực của cô nương, tôi năm nay ba mươi ba, còn cô nương?”

“Tỷ ba mươi lăm.” Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười, “Hơn Cơ đại chương quỹ hai tuổi.”

“Đều hơn tuổi ta.” Ngụy Tác thâm than, bất quá đối với tu sĩ thì hơn ba mươi tuổi còn rất trẻ, vì được linh khí tưới nhuần nên nữ tu sáu, bảy mươi tuổi thì da dẻ và mặt mũi cũng không khác gì nữ tử mười tám đôi mươi. Gã thâm than không phải vì chê hai người nhiều tuổi mà tự thấy ngọt ngào.

“Cơ Nhã cả gan xưng hô cô nương là thư thư. Vũ Tinh thư thư đừng gọi Cơ đại chương quỹ nữa.” Cơ Nhã mỉm cười nhìn Nam Cung Vũ Tinh, nghiêm túc vào Ngụy Tác, “Việc của y và tỷ thì muội đã biết. Dù y không nói thì muội cũng nhận ra ai người ngả lòng về nhau. Muội muốn thư thư và y kết thành đạo侶, không biết thư thư thấy thế nào?”

“Tiểu tử, quả nhiên người nói đúng, người đúng là phúc khí!” Nam Cung Vũ Tinh hung hãn nhìn Ngụy Tác.

“Vũ Tinh thư thư đừng cả nghĩ, thư thư và y quen nhau trước, lại có tình cảm, nếu không sao muội nhận ra.” Nam Cung Vũ Tinh nhất thời không tỏ vẻ gì, Cơ Nhã lại tính toán hộ, “Muội muốn thư thư và kết thành đạo侶 còn có nguyên nhân trọng yếu khác.”

Lúc đó Nam Cung Vũ Tinh đã hiểu vì sao Ngụy Tác nói Cơ Nhã hiểu tình ý của gã, rõ ràng Cơ Nhã toàn tâm toàn ý lo cho gã, gã tất nhiên cũng phải trân trọng, phải toàn tâm toàn ý với nàng. Nhưng giờ Cơ Nhã nói, Nam Cung Vũ Tinh cũng hơi nghi hoặc, “nguyên nhân trọng yếu khác?”

“Người cũng tu luyện đi, ta có chuyện riêng với Vũ Tinh thư thư.” Cơ Nhã trừng mắt nhìn Ngụy Tác vốn đang giả bộ ngoan ngoan im lặng như trẻ con đứng đó.

“A? Ta không nghe được?” Ngụy Tác tròn mắt.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

478. Chương 478: Tu Luyện, Nguyên Nhân

“Lão đầu, ta chỉ còn hai ngày, chuẩn bị được gì nữa?”

Trong tinh thất, Ngụy Tác âm ức nhìn bào lão đầu vẫn lơ lửng trên Đường quỷ quán.

Lục bào lão đầu là thứ quan trọng nhất của Ngụy Tác nên gã không cho bọn Trương Châu Dự biết về lão.

Ngụy Tác tuy muốn nghe xem Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh nói gì nhưng Cơ Nhã bảo thế thì dù mặt dày ở lại cũng sẽ bị nàng tổng khứ, thành thử gã ngoan ngoãn quay về tinh thất chuẩn bị cho chuyến đi Thanh Thành khư.

Địa đồ Thanh Thành khư, trước kia gã vô tình lấy được hai mảnh, lần này ước định cùng bọn Lệ Nhược Hải xong thì gã trên đường về đã lấy ra xem nhưng hai mảnh đều về một nơi, không thể ghép lại, chưa vào Thanh Thành khư và đến chỗ hai mảnh này về lại thì gã không biết đó là chỗ nào trong Thanh Thành khư.

“Không biết.” Gã hỏi, lục bào lão đầu hằm hừ.

“Đừng gây chuyện nữa, ta đang loạn hết lên đây. Người oán ta không kịp giúp người ngưng hình, ta đồng ý sau chuyến đi Thanh Thành khư này về sẽ đưa người đến Liễu hạ hạng xem cáo lộ, được chưa.” Ngụy Tác âm ức.

“Tạm được.” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác, tỏ vẻ thỏa hiệp.

“Vậy thì nghĩ cùng ta xem nên chuẩn bị những gì hữu dụng.” Ngụy Tác trợn tròn trắng, cho rằng lục bào lão đầu có phần biến thái, bất quá nghĩ lại lúc còn là xử nam thì nhìn trộm nữ tu tắm cũng sướng rơn thì gã lại thông cảm cho lục bào lão đầu, không chấp nhặt nữa. Lục bào lão đầu cho biết khi ngưng hình thì lão cũng như nam tu chân chính, có thể cáo lộ, không biến thái như các tu sĩ tu luyện công pháp âm độc, kết quả không thể cáo lộ mà thích nhìn người ta làm vậy.

“Thời gian còn ít quá, không kịp chuẩn bị gì, tối đa là tế luyện Hắc thủy liên và toàn lực tu luyện Thiên long quần tinh thôi thể thuật.” Lục bào lão đầu như đã tính kỹ, bảo ngay.

“Thiên long quần tinh thôi thể thuật?” Ngụy Tác ngẩn người.

Hắc thủy liên vốn nằm trong kế hoạch, sau trận chiến ở Tiểu Dạ sơn, trừ mảnh võ pháp bảo của Điều Sa chân nhân luyện chế từ Khuê thủy trúc thì gã còn lấy được mấy thứ có thể bồi bổ cho Hắc thủy liên, dùng vào thôi luyện Hắc thủy liên thì nhất định sẽ khiến uy năng tăng thêm. Chỉ riêng Khuê thủy trúc thôi thì thủy linh nguyên khí đã không kém bản thân Hắc thủy liên.

Nhưng Thiên long quần tinh thôi thể thuật, Ngụy Tác không tính đến.

“Người cũng thấy công pháp của Thiên La chân nhân, lúc đổ đầu mà không nhờ nhục thân của y như thế thì một viên Tuyệt diệt kim đan dù không hạ được cũng khiến y trọng thương, đâu có nhẹ nhàng như thế.” Lục bào lão đầu liếc gã, “Qua chân nguyên của y thì thuật pháp cùng lắm là thiên cấp đệ giai công pháp, chỉ là có thêm huyền diệu của luyện thể. Thiên long quần tinh tôi thể thuật của người là thiên cấp đỉnh giai thuật pháp chuyên dụng luyện thể, công pháp của y tu luyện được nhục thân sánh với viên cổ thiên long hả? So với nhục thân viên cổ thiên long thì y chỉ là rơm rác.”

“Không sai.” Ngụy Tác động lòng, lúc trước cho thấy nhục thân Thiên La chân nhân ít nhất cũng đạt mức lực phòng ngự ngang với đạo giai hạ phẩm pháp bảo. “Chỉ còn hai ngày rưỡi có ngắn quá không?” Ngẫm nghĩ một chốc, Ngụy Tác lại hỏi lục bào lão đầu.

“Thuật pháp kiểu này thường là ban đầu có hiệu quả cao nhất, nhục thân chưa tôi luyện thì hiệu quả tu luyện càng rõ.” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác, “Không phải người biết Phong thể thuật để phong bế thương thể hả? Hai ngày này dù chỉ giúp nhục thân thêm chút sinh cơ thì ít nhất khi bị trọng thương, phối hợp với Phong thể thuật sẽ có thêm cơ hội sống sót.”

“Đúng là nên toàn lực tu luyện.” Ngụy Tác gật đầu, vỗ nhanh lên nẹp bảo nang thượng lấy Hắc thủy liên và mấy mảnh giò trúc có thể dễ dàng uy năng cho Hắc thủy liên ra, đồng thời lấy cả gần nửa bình lam sắc được dịch, bôi lên mắt.

Gần nửa bình lam sắc được dịch này là dùng yêu đan Thần mục ứng luyện chế thành, có tác dụng dễ dàng thăng mục lực. Hiện tại mục lực nhìn trong bóng đêm của gã hơn hẳn tu sĩ thông thường, gần nửa bình được dịch này đủ cho mục lực của gã dễ dàng không ít nhưng cần mấy ngày mới có thể triệt để được song mục hấp thu, triệt để phát huy hiệu lực.

Đoạn gã phát ra chân nguyên bao lấy giò trúc, luyện hóa thủy linh nguyên khí của Khuê thủy trúc tưới nhuần cho Hắc thủy liên.

“Lão đầu, Khuê thủy trúc linh khí quả nhiên không tệ!”

Cơ hồ chỉ thoáng sau, Ngụy Tác đã kêu lên hơn hở.

Gã từng luyện hóa mấy thứ sung mãn thủy linh nguyên khí nhưng không có món nào kinh nhân như Khuê thủy trúc, được chân nguyên thấm vào, thủy linh nguyên khí trong Khuê thủy trúc phun trào như suối, nhất thời Hắc thủy liên thậm chí không kịp tiêu hóa, buộc gã phải hơi hãm đà.

“Có gì đâu, lần trước người chả hạ được tiểu tử có Lân vương thủy ấn đó thôi, nếu có được Lân vương thủy ấn thì linh nguyên khí còn hơn Khuê thủy trúc không biết bao nhiêu lần.” Lục bào lão đầu bĩu môi.

“Khí linh của người ta lợi hại như thế, ta không bị lấy mạng là may rồi.” Ngụy Tác cố ý nói.

“Cao giai khí linh thì sao? Lần tới nhất định đập bẹp rúm y.” Quả nhiên, nghe Ngụy Tác nói đến Thủy Lân vương khí linh, lục bào lão đầu kêu lên.

Ngụy Tác không nói gì, liên tục dùng chân nguyên rút thủy linh nguyên khí từ Khuê thủy trúc dồn cho Hắc thủy liên.

Lục bào lão đầu lẩm bẩm, thoáng sau cũng thấy vô liêu, thân ảnh tan biến vào Dương quỹ quán.

Khue thủy trúc quả nhiên thủy linh nguyên khí thập phần kinh nhân, luyện hóa mới một phần năm mà Ngụy Tác đã thấy Hắc thủy liên lành hết mọi tổn thương.

“Ngụy Tác, ta vào thì có quấy nhiễu người tinh tu không?”

Cùng lúc, giọng Nam Cung Vũ Tinh từ ngoài tỉnh thất truyền vào.

“Không sao, ta đang tế luyện một món pháp bảo, người vào cũng không hề gì.” Ngụy Tác nói thế nhưng cũng hơi khẩn trương, gã không biết Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh nói gì.

“Pháp bảo này của người là gì? Lại có thể hấp thu thủy linh nguyên khí?” Ngụy Tác lên tiếng, Nam Cung Vũ Tinh đi vào, cổ vẻ thần sắc như thường qua sát Hắc thủy liên một lúc rồi hỏi.

“Đây là Hắc thủy liên, pháp bảo phòng ngự. Vậy này có thể hấp thu thủy linh nguyên khí mà sinh trưởng, là pháp bảo có thể trưởng thành.” Ngự Tác giải thích cho Nam Cung Vũ Tinh: “Hiện tại gần đạt mức phòng ngự đạo giai hạ phẩm, ta luyện hóa xong những nguyên liệu này thì có thể thăng đến đạo giai trung phẩm cũng không thành vấn đề.”

“Hả?” Nam Cung Vũ Tinh gật đầu, im lặng đứng cạnh Ngự Tác, chăm chú nhìn gã tế luyện Hắc thủy liên.

Ngự Tác sau cùng cũng không chịu nổi, ho khan, “Cơ Nhã nói gì với ngươi? Nguyên nhân quan trọng gì khác.”

“Ngươi có thể dừng tế luyện chẳng?” Nam Cung Vũ Tinh không trả lời mà hỏi ngược.

“Dừng lúc nào cũng được, không hề tổn hại đến uy năng Hắc thủy liên.” Ngự Tác lấy làm lạ, không hiểu nàng có ý gì.

“Ngươi cùng Cơ Nhã, tu luyện song tu thuật pháp?”

“A?” Câu tiếp theo của Nam Cung Vũ Tinh khiến Ngự Tác tròn mắt, cứng đờ đầu óc.

“Nguyên nhân trọng yếu đó là môn thuật pháp đó được xếp vào thiên cấp trung giai, uy năng sẽ tăng theo quá trình tu luyện.” Nam Cung Vũ Tinh hơi ửng hồng gò má, thần sắc vẫn nghiêm túc, “Muội ấy nói sắp phải bế quan rất lâu, không đủ thời gian cùng ngươi tu luyện thuật pháp đó, có ta là vừa hay.”

“... Không phải chứ?” Ngự Tác tròn mắt. Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh đều muốn tu luyện, một người không đủ thời gian thì người kia thay vào, có điều...? Hóa ra đó là nguyên nhân Cơ Nhã muốn nói riêng với Nam Cung Vũ Tinh? Cơ Nhã hay e thẹn nên không tiện nói trước mặt gã.

Nam Cung Vũ Tinh dù thắng thắng tới đâu thì thần sắc hiện tại cũng cho thấy nàng đang thẹn thùng, vì sao lại trực tiếp cho gã biết? Gã nhận ra có vấn đề.

“Ta đã nghe ngươi kể về thân thể nhưng thân thể của ta thì chưa từng cho ngươi biết.” Ngự Tác còn ngần ra thì Nam Cung Vũ Tinh vẫn nhìn Hắc thủy liên sáng loáng, bảo vậy.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

479. Chương 479: Tắm Ôn Tuyền

“Thân thể của ngươi?” Ngự Tác ngần người.

Gã vốn cho rằng Nam Cung Vũ Tinh cũng như gã, xuất thân từ một gia đình phổ thông tán tu. Lúc gã quen nàng, tu vi của nàng không cao, gia nhập Thiết Sách cũng không phải tổ chức lợi hại gì.

Linh Nhạc thành có quá nhiều tán tu như gã và Nam Cung Vũ Tinh. Nhưng xem ra có vẻ nàng không như gã, không phải là dân cư bản địa cực kỳ phổ thông của Linh Nhạc thành.

“Phụ mẫu ta kỳ thực là tu sĩ trong Lộc Giác thành, một thành nhỏ ở Thiên Huyền đại lục trung bộ. Sau này vì kết oán với tu sĩ khác nên mới đến Linh Nhạc thành.” Nam Cung Vũ Tinh nhìn Ngự Tác: “Phụ mẫu sẵn yêu thú bên ngoài Thiên khung mà chết trong tay yêu thú, chỉ còn lại mình ta.”

“Phụ mẫu ngươi kết oán với ai?” Ngự Tác nhíu mày, gã chưa từng nghe nói đến Lộc Giác thành, khẳng định là một ngôi thành nhỏ tầm thường ở Thiên Huyền đại lục trung bộ, nhưng giờ có tu vi này nên nghe nàng nói thế thì phản ứng đầu tiên đương nhiên là muốn giúp nàng giáo huấn tu sĩ năm xưa kết oán với phụ mẫu nàng.

“Cho qua thôi, phụ mẫu bảo sư môn của mẫu thân muốn gả người cho một tu sĩ khác, nhưng người cùng phụ thân trốn đến Linh Nhạc thành.” Nam Cung Vũ Tinh càng đỏ mặt, “sư môn của mẫu thân không biết hiện giờ thế nào, ta cho ngươi biết không phải muốn ngươi xuất thủ, dù gì sư môn của mẫu thân cũng không

đổi phó hai người. Cho người biết vì khi ấy sư môn nhất định muốn mẫu thân lấy tu sĩ khác là có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân, nguyên nhân gì?” Ngụy Tác càng lúc càng mơ hồ.

“Mẫu thân ta có thể chất đặc biệt.” Nam Cung Vũ Tinh nhìn gã.

“Thể chất đặc biệt? Linh căn tu sĩ?” Ngụy Tác ngẩn người.

“Không phải linh căn.” Nam Cung Vũ Tinh lắc đầu, “Thể chất của người nếu cùng ai đó kết đạo lữ, tập luyện song tu thuật pháp thì sẽ có lợi cho nam tu, Thiên Huyền đại lục không có danh xưng cho thể chất này nhưng đại lục khác thì...”

“Diệu lô đỉnh?!” Nam Cung Vũ Tinh chưa dứt lời, bị cắt ngang vì dáng vẻ tròn mắt không dám tin của Ngụy Tác.

“Đúng thế, theo cách nói của Vân Linh đại lục thì nữ tu có thể chất đó là Diệu lô đỉnh.” Nam Cung Vũ Tinh gật đầu.

“Người nói với ta chuyện đó là...” Ngụy Tác trợn mắt lớn hơn, nuốt nước bọt, nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên.

“Mẫu thân nói rằng thể chất của ta cũng vậy.” Nam Cung Vũ Tinh gật đầu.

Nam Cung Vũ Tinh cũng là Diệu lô đỉnh chi thân? Chả trách nữ tu xinh đẹp nhiều như thế nhưng nàng luôn có khí chất khác hẳn.

Nếu Ngụy Tác không nhớ lầm thì Âm Lệ Hoa đã nói với gã Hàn Vi Vi cũng là Diệu lô đỉnh chi thân.

Gã đã được Hiên Viên lão tổ và Lý Dực Triển cho biết về Diệu lô đỉnh nề hiểu rõ thể chất Diệu lô đỉnh cũng hiếm có như linh căn thể chất.

Giờ Nam Cung Vũ Tinh cũng là Diệu lô đỉnh chi thân, thật khiến gã không dám tin.

Biết về Diệu lô đỉnh nên có lần Cơ Nhã và Ngụy Tác song tu xong thì đã tiếc rằng mình không phải Diệu lô đỉnh chi thân, bằng không sẽ càng có ích cho gã, Kết quả Ngụy Tác cười cực kỳ nham nhở, ôm nàng nói là cần cù sẽ bù lại hết, tư chất kém một chút nhưng tu luyện thêm thì hai, ba lần cũng bằng người ta một lần, khiến Cơ Nhã vốn hay thẹn, không dám nhắc đến ba chữ Diệu lô đỉnh nữa.

“Không ngờ người lại là Diệu lô đỉnh chi thân.” Ngụy Tác khó khăn lắm mới định thần được, bảo Nam Cung Vũ Tinh, “Theo ta biết Diệu lô đỉnh chi thân có rất nhiều loại, thể chất của người là loại nào?”

“Ta không biết.” Nam Cung Vũ Tinh thật thà đáp, rồi đỏ mặt, “Mẫu thân ta chỉ biết là có thể chất loại đó chứ không biết cụ thể.”

“Ta biết rồi. Ngụy Tác, người cho ta vào nạp bảo nang đi.” Lục bào lão đầu đột nhiên lên tiếng.

Biết rồi?

Lục bào lão đầu nói thế, Ngụy Tác tưởng lão biết Nam Cung Vũ Tinh là Diệu lô đỉnh chi thân gì nhưng nửa câu sao thì khiến gã ngẩn người, “Lão đầu, người có ý gì?”

“Còn ý gì nữa?” Thân ảnh lục bào lão đầu xuất hiện, nhìn gã với vẻ cực kỳ coi thường, “Xuẩn ngọc, Diệu lô đỉnh nào thì thử là biết ngay. Nàng ta nói với người chuyện đó chẳng phải muốn xem có thể mang lợi ích gì cho người, cùng người song tu hử? Nam Cung Vũ Tinh, đừng làm đạo lữ của y nữa, y quá ngốc, không hiểu phong tình, ta thật không chịu nổi.”

“Chuyện đó...” Ngụy Tác nghe vậy thì lại nhìn Nam Cung Vũ Tinh.

Dù Nam Cung Vũ Tinh lúc ở cùng Ngụy Tác đều không cảnh vệ gì nhưng nghe lục bào lão đầu nói thế rồi bị gã nhìn, thì nàng cũng đỏ ửng mặt mày, nhất thời không biết nên nói gì.

Ngụy Tác tỉnh ra ngay, nham nhở chụp lấy Dương quỷ quán định cho vào nạp bảo nang.

“Đợi đã!” Lục bào lão đầu vốn có vẻ tính trước rồi, đột nhiên đưa tay yêu cầu tạm dừng.

“Sao hử? Người bảo hiểu rồi cơ mà?” Ngụy Tác hỏi lục bào lão đầu.

“Ta đột nhiên nghĩ ra, đừng trách ta không nhắc ngươi.” Lục bào lão đầu hầm hừ với vẻ khinh miệt, “Ngươi lấy được Tráng dương chi từ Thiên La chân nhân vốn cần phối hợp với âm nguyên linh dược, luyện chế thành đan dược thì mới có công hiệu tăng cường dương nguyên, khí huyết, nhưng phối hợp với song tu công pháp thì có thể trực tiếp luyện hóa, có lợi cho cả hai.”

“Tráng dương chi?” Ngụy Tác vỗ lên nạm bảo nang lấy ra một tinh thạch đan bình, thủy lục sắc quang hoa lấp lóe bên trong, là một cọng rễ như hình hải mã, là Tráng dương chi mà gã thắng đồ đấu với Thiên La chân nhân.

“Nhớ việc đã đáp ứng với ta nhé.” Lục bào lão đầu trợn tròn trắng, lục quang lóe lên, quay vào Đường quý quán.

Ngụy Tác đương nhiên cho luôn Đường quý quán vào nạm bảo nang.

Cho Đường quý quán vào nạm bảo nang, chỉ còn lại Ngụy Tác và Nam Cung Vũ Tinh, gã cầm Tráng dương chi một cách ngưỡng chừng.

“Ngụy Tác, dùng Tráng dương chi đi.” Nam Cung Vũ Tinh nghiêm túc nhìn gã.

“A?” Ngụy Tác nuốt nửa sắc nước miếng.

“Ta đến tìm ngươi, tâm ý đúng như nhĩ lục bào lão đầu nói.” Nam Cung Vũ Tinh nhìn gã với thần sắc an định, “Ngươi đi Thanh Thành khứ chuyển này, ai biết sẽ gặp hung hiểm gì. Tu sĩ sinh ly tử biệt vốn là bình thường, không ai dám chắc chia tay rồi sẽ gặp lại, phụ mẫu chúng ta đều rời nhà như bình thường nhưng rồi không trở lại. Thần thông của ngươi tuy hơn xa phổ thông tán tu, ta đồng ý làm đạo lữ của ngươi cộng thêm môn song tu thuật pháp này hữu dụng thì ta cũng muốn thật sự trao thân, trở thành đạo lữ đúng nghĩa của ngươi.”

Theo tính cách của Ngụy Tác, trước đó mà có nữ tu xinh đẹp nói vậy thì gã khẳng định sẽ cực kỳ nham nhở vồ vập nhưng Nam Cung Vũ Tinh nói vậy thì gã lại có cảm giác trang trọng khôn tả.

Nhìn vào mắt Nam Cung Vũ Tinh, Ngụy Tác đột nhiên bật cười, “Nhưng chúng ta chưa từng cùng tắm ôn tuyền.”

“Lần tới tắm ôn tuyền rồi tính.” Nam Cung Vũ Tinh vừa bực vừa buồn cười trừng mắt, cổ ý quay đi.

“Đợi đã, thư thư.” Ngụy Tác đột kéo tay nàng, hắc hắc mỉm cười.

“Đệ định giở trò gì?” Lòng tay Nam Cung Vũ Tinh nóng lên, định gõ đầu gã.

“Xem này.” Ngụy Tác mỉm cười, toàn lực luyện hóa Khuê thủy trúc.

Lam sắc thủy linh nguyên khí thanh linh vô cùng bị Ngụy Tác rút từ Khuê thủy trúc ra, ngần ấy thủy linh nguyên khí nhưng gã không dùng để tế luyện Hắc thủy liên.

Càng lúc càng nhiều thủy linh nguyên khí xuất hiện, ngưng thành một viên thủy châu trong suốt đoạn càng lúc càng nhiều thủy châu tụ tập lại, khi Khuê thủy trúc bị luyện hóa xong, lượng thủy linh nguyên khí hình thành một dải nước mấy trượng.

Từng làn bạch sắc chân hỏa từ tay Ngụy Tác quay quanh dải nước, thiêu đốt không khí bên ngoài.

Nhiệt độ dải nước tăng lên.

Tích tắc sau, Ngụy Tác thu chân hỏa chỉ vào Hắc thủy liên, bốn cánh của Hắc thủy liên xòe ra như cái bát đón lấy dải nước.

Hắc thủy liên chạm vào dải nước do thủy linh nguyên khí kinh nhân ngưng thành thì liên tục hấp thu thủy linh nguyên khí, nhưng chắc phải nửa ngày mới hút cạn được.

“Thế nào, ôn tuyền này được chứ.” Nam Cung Vũ Tinh khê hô, Ngụy Tác phát ra cách âm linh quang quang tráo, thả cả Hắc minh cốt quân ở cửa, kéo Nam Cung Vũ Tinh cùng nhảy vào dải nước ấm.

Lúc bay lên, y phục cả hai rơi xuống như bướm bướm.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

480. Chương 480: Chỉ Cần Làm Là Được

Nam Cung Vũ Tinh mặc tấm áo lót chỉ vừa đủ che kín ngực, xuống nước là ướt sũng, dính sát vào thân thể, làn da trắng ngần thoát ẩn thoát hiện. Nàng còn cao hơn Cơ Nhã, cơ hồ gần bằng Ngụy Tác nên giờ chỉ còn mặc áo lót thì càng tô thêm đôi chân dài, hai quả núi trước ngực càng ngạo nghễ nhô lên.

Theo bản năng, vừa xuống nước là Nam Cung Vũ Tinh định đẩy gã ra nhưng rồi không kháng cự, nghỉ hơi ngẩng lên, mắt nhắm lại, gom mái tóc xanh xõa ra lại.

Trong dải nước có lam quang lóe lên, tấm áo cuối cùng của Nam Cung Vũ Tinh bay ra, đáp xuống thảm Ngân ti thảo.

“Ngụy Tác...”

Tiếng rên rỉ khe khẽ vang lên, Nam Cung Vũ Tinh bị Ngụy Tác ôm vào lòng, không kịp nói gì thì đã bị gã bịt kín môi, dương cương khí tức như linh xà tiến vào.

Nam Cung Vũ Tinh chưa từng trải qua việc cùng đạo lữ song tu, cơ hồ ngất đi, theo ý thức ôm chặt Ngụy Tác.

Vốn đã “dày dặn chiến trường”, cộng thêm gã và Nam Cung Vũ Tinh mấy năm rồi mới trùng phùng, tình cảm khó cưỡng, lưỡi như linh xà thò vào khiến nàng nghẹt thở, tay gã lướt đi trên làn da trắng ngần khiến thân thể nàng mỗi lúc một nóng bỏng.

“A!”

Không biết bao lâu sau, Nam Cung Vũ Tinh đột nhiên cứng người, khẽ gọi như khóc. “Ngụy Tác, đừng giày vò thiếp.” Vừa kêu lên rồi thở hồng hộc, nàng lại nói như cầu xin.

“Sao ta lại dày vò nàng.” Ngụy Tác bật cười cúi xuống.

“A!” Nam Cung Vũ Tinh đột nhiên kêu lên, hóa ra môi Ngụy Tác lướt nhẹ trên hai quả đào tiên của nàng, kích thích khiến nàng run người.

Đúng lúc đó, Ngụy Tác ép hẳn xuống...

“A!”

Nam Cung Vũ Tinh ôm chặt gã, rên lên trầm trầm như khóc.

Nguyên khí nóng bỏng chảy vào thân thể nàng, tu sĩ cũng như phàm nhân, chỉ khi vầy duyên cá nước thì mới thật sự là phu thê. Giờ này nàng thật sự là nữ nhân, là đạo lữ của gã.

“A...”

Ngụy Tác cũng thấy mình hoàn toàn tan chảy trong sự ôn nhu của Nam Cung Vũ Tinh, quên sạch mọi công pháp thần thông.

“Chát chát chát!”

Như hai con cá to quẫy nước, thỏa sức vẫy vùng.

“Ngụy Tác, nuốt Tráng dương chi chưa?”

Không biết bao lâu sau, Nam Cung Vũ Tinh vừa thở vừa nghĩ ra gì đó, hỏi gã.

“Đã nuốt rồi.” Ngụy Tác đáp, dùng thần thức nội thị, dương nguyên của gã và âm nguyên của Nam Cung Vũ Tinh giao hòa, lưu động, dung hợp, chuyển hóa một cách tự nhiên.

Hiển nhiên Cơ Nhã đã truyền song tu công pháp Huyền sát đại pháp cho Nam Cung Vũ Tinh, tâm ý cả hai mới động thì công pháp phát động.

“A!”

Toàn thân gã run lên.

Mỗi lần âm nguyên của Nam Cung Vũ Tinh gột rửa thể nội Ngụy Tác, đều có linh khí mát lạnh dung nhập vào chân nguyên của gã.

Liền đó gã cảm thấy kim đan hơi rung lên, như được tưới nhuần.

Trước đó mấy lần gã động dụng kim đan ngành tiếp, kim đan phần nào bị tổn thương, giờ được linh khí đặc biệt tưới nhuần, gã cảm nhận được mọi thương tổn đó đã lành lại.

Theo lý, kim đan tổn thương, chỉ còn cách tu luyện, chân nguyên liên tục tôi luyện mới lành lại được.

Tức là Diệu lô đỉnh chi thân của Nam Cung Vũ Tinh có tác dụng tưới nhuần kim đan của đối phương!

Tại Vân Linh đại lục, lúc Ngụy Tác trò chuyện với Lý Dực Triển và Hiên Viên lão tổ, được hai người cho biết thể chất của Âm Lệ Hoa là “Băng hồ đỉnh”. Băng hồ đỉnh là chỉ vào linh khí và âm nguyên của nữ tu có thể tiêu trừ hỏa hệ tạp chất của nhiều linh dược lưu lại trong thể nội tu sĩ. Tất nhiên lợi ích vô cùng.

“Băng hồ đỉnh” rất hiếm trong số thể chất Diệu lô đỉnh, nếu lời đồn Âm Lệ Hoa là Băng hồ đỉnh chi thân không lầm thì thể chất Nam Cung Vũ Tinh e rằng còn hơn thế.

Trực tiếp tưới nhuần kim đan, có khác gì linh dược bồi bổ kim đan.

Ngụy Tác hiện tại tuy không biết thể chất của Nam Cung Vũ Tinh là Diệu lô đỉnh nào nhưng nhận ra linh khí của nàng chưa lành mọi tổn thương của kim đan xong còn tiếp tục tưới nhuần, khiến kim đan to lên.

Kim đan càng lớn, đương nhiên càng uy mãnh.

Thiên long quần tinh tôi thể thuật của Ngụy Tác vốn có công hiệu tôi luyện nhục thân, cải biến thể chất, tăng cường thể nội khiếu vị, gián tiếp bồi bổ kim đan, cộng thêm tiên sinh thể chất của Nam Cung Vũ Tinh thì kim đan của gã dĩ nhiên càng lớn hơn, lúc đối địch càng đáng sợ hơn.

Nam Cung Vũ Tinh vốn là bảo bối trong lòng Ngụy Tác, gã thật sự phát tích từ khi gặp lục bào lão đầu và nàng. Nếu không có Nam Cung Vũ Tinh, từ lần đầu gặp tu sĩ giết người cướp của trong sơn động thì gã đã xong đời. Nếu vì nàng đến địa lũng Thanh Phong lũng tắt gã không thể vớ được vô số lợi ích, có Phệ tâm trùng. Giờ thì nàng càng là bảo bối.

Tu sĩ khác lúc ở ngoài đều thấy động thì không vào, nhưng Ngụy Tác từ lúc gặp Nam Cung Vũ Tinh thì lần này gặp động cũng thu lợi, “động” cơ hồ là phúc địa của gã.

Nghĩ đến thể chất bảo bối của nàng, rồi từ khi gặp nàng, động cơ hồ thành phúc địa, nghĩ đến chữ “Động” là gã càng động tình, dương nguyên dâng trào, lưu chuyển càng nhanh.

“Ngụy Tác, yêu thư thư không?” Nam Cung Vũ Tinh đột nhiên rên rỉ hỏi.

“Đương nhiên.”

“Yêu thì phải làm gì.”

“Không cần làm gì, chỉ...” Ngụy Tác lại phát huy bản tính, càng cố sức.

“A! Ngụy Tác, thư thư không chịu nổi nữa.” Nam Cung Vũ Tinh cảm giác trời xoay đất chuyển, thật sự không chịu nổi.

Tu luyện Huyền sát đại pháp cần âm nguyên của nữ tu và dương nguyên của nam tu dung hợp, chuyển đổi thành Huyền sát âm khí tại thể nội song phương. Ngụy Tác đã ngưng kết kim đan, nhục thân hơn nhiều Nam Cung Vũ Tinh, dương nguyên cũng hơn xa âm nguyên của nàng, gã lại nuốt Tráng dương chi, dương nguyên liên tục xung kích thể nội nàng khiến dù còn là xử nữ, nguyên âm sung mãn thì cứ liên tục tu luyện dung hợp tất cũng tiêu hao gần hết, thân thể mềm nhũn như bị rút hết.

Tiếp tục tu luyện thì không chỉ môn song tu thuật pháp này của song phương không có lợi gì mà còn tổn hại cho Nam Cung Vũ Tinh.

Nam Cung Vũ Tinh nói thế, Ngụy Tác đang ý loạn tình mê cũng phải dừng song tu thuật pháp, vẫn lưu luyện cùng nàng ôn tồn triển miên một lúc rồi mới để nàng thoát ra, mặc pháp y vào.

“Ngụy Tác, mặc pháp y vào, đợi thư thư.”

Mặc nhanh pháp y, Nam Cung Vũ Tinh đỏ bừng mặt nói vậy đoạn ra khỏi gian tĩnh thất, khiến Ngụy Tác ngơ ngẩn.

“Chuyện đó...” Thoáng sau Ngụy Tác trợn tròn mắt vì Nam Cung Vũ Tinh kéo tay Cơ Nhã vào gian tĩnh thất.

“Cơ Nhã, y chưa hoàn toàn luyện hóa được lực Tráng dương chi.” Cơ Nhã chưa hiểu mô tê gì thì bị Nam Cung Vũ Tinh kéo vào tĩnh thất rồi đẩy vào lòng Ngụy Tác. “Tỷ không chịu nổi nữa.” Đồng thời Nam Cung Vũ Tinh thì thâm với nàng.

“Vũ Tinh thư thư...” Cơ Nhã hiểu ra, xưa này nàng cả thẹn, tức thì đỏ mặt, lắc đầu quây quây.

“Gọi là thư thư thì phải nghe lời.” Nam Cung Vũ Tinh ra khỏi gian tĩnh thất, đồng thời khép chặt cửa u, “Muội cũng biết chuyện này y đi thập phần nguy hiểm, luyện hóa Tráng dương chi sẽ trợ giúp không nhỏ.”

Cơ Nhã dừng lại gần cửa, thân thể run lên vì xấu hổ, không dám nhìn Ngụy Tác.

“Ngụy Tác, yêu nàng ấy không?”

Giọng Nam Cung Vũ Tinh lại vọng vào.

“Đương nhiên.” Ngụy Tác nhìn Cơ Nhã vốn đã “vợ chồng già” mà còn e thẹn thế này thì lòng như tan chảy, ôm chặt nàng vào lòng.

“Yêu thì nên làm gì?” Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười, nhưng giọng đã xa dần, rõ ràng đang tìm chỗ điều tức tu luyện.

“Yêu thì không cần làm gì, làm thế này thôi là được...” Ngụy Tác đáp Nam Cung Vũ Tinh.

Nghe gã và Nam Cung Vũ Tinh đối thoại, đầu óc Cơ Nhã rung lên, ngã vào lòng gã.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

481. Chương 481: Uy Năng Biến Hóa

Trong dải nước thuần tịnh, thân thể mỹ lệ của Cơ Nhã quấn lấy Ngụy Tác, ánh lên hồng sắc quang hoa.

“Chát! Chát! Chát!”

Ban đầu, thủy linh nguyên khí thập phần ngưng tụ, Cơ Nhã và Ngụy Tác song tu trong dải nước thì phát ra tiếng như hai con cá chép giỡn nước.

Rồi Hắc thủy liên không ngừng hấp thu thủy linh nguyên khí, nước cạn dần, dòng chảy ngưng tụ biến thành hơi, tĩnh thất chỉ còn lại tiếng hai người hỗn hển...

“Ngụy Tác, muội...”

Không biết bao lâu sau, âm nguyên của Cơ Nhã cũng gần tiêu hao hết, mềm nhũn cầu xin.

“A!”

Ngụy Tác đương nhiên thương hoa tiếc ngọc, dừng lưu chuyển chân nguyên, hơi run lên kinh hô.

Liên tục hai lần song tu tiêu hồn cực độ, được lực Tráng dương chi đã chuyển hóa gần hết, Huyền sát âm khí dâng tràn, còn hơn cả trăm lần song tu thông thường.

“Ngụy Tác, sao vậy?”

Cơ Nhã tưởng gã tu luyện có vấn đề, tức thì lo lắng hỏi.

“Không có gì, chỉ cảm thấy lần này tu luyện hóa sinh được nhiều Huyền sát âm khí.” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã vẫn trần trụi ôm nhau, thân thể Cơ Nhã ép lại, đôi thỏ ngọc trước ngực ép lên gã, tạo thành cảnh tượng chảy máu mũi. Ngụy Tác không chịu nổi, ôm Cơ Nhã, cúi xuống hôn nàng đắm đuối, đồng thời tay kia phun trào Huyền sát âm khí hình thành quỷ trảo.

“Cơ Nhã, mau xem kia!”

Liếc qua Huyền sát quỷ trảo, Ngụy Tác đang ôm Cơ Nhã không nén được kêu lên.

Huyền sát quỷ trảo của gã không chỉ ngưng kết như thủy tinh thật sự mà còn vòng lên nhiều chỗ như vậy, thoáng có phù văn lưu động, cực kỳ kinh nhân, so với trước kia thì hình thức cũng đã khác xa.

“Lợi hại thế hả?”

Cơ Nhã thấy cảnh tượng đó, phản ứng đầu tiên là thấy hiệu lực của Tráng dương chi thập phần kinh nhân, bằng một viên địa cấp đỉnh giai đan được, nhưng dù Tráng dương chi có đến đâu thì gã cũng cùng nàng và Nam Cung Vũ Tinh song tu mới chuyển hóa được ngần ấy Huyền sát âm khí, nghĩ thế là nàng lại hổ thẹn không dám ngẩng lên.

“Xấu xa, chúng ta đang thế này mà huynh cho muội xem thay đổi của Huyền sát quỷ trảo... Để muội mặc y phục đã.” Cơ Nhã hổ thẹn.

“Vợ chồng già với nhau rồi còn sợ gì, không có ai vào đâu.” Thấy Cơ Nhã như thế, Ngụy Tác lại rạo rức.

“Không... Muội không chịu nổi...” Cơ Nhã cầu xin.

“Được rồi, gọi hảo lão công thì ta tha cho nàng.” Ngụy Tác cười hắc hắc.

“Được.. Hảo lão công.”

“Ngoan nào, không chịu nổi nữa rồi.” Ngụy Tác run người, không nén cúi xuống hôn nàng đoạn mới để nàng thoát khỏi “ma trảo”, mặc áo vào.

Chát. Ngụy Tác mặc xong y phục, muốn thử uy năng Huyền sát quỷ trảo nên kích phát một món linh giai thượng phẩm linh quang pháp bảo.

Linh quang chỉ bị cào khê là tan vỡ, dễ dàng như xé một chiếc đèn lồng giấy.

“Được lắm!”

Ngụy Tác nhìn Cơ Nhã mềm nhũn nằm cạnh, tỏ rõ thần sắc kinh hãi.

“Huyền sát quỷ trảo trước kia đã cao hơn đạo giai hạ phẩm pháp bảo một chút, hiện giờ tựa hồ không kém gì đạo giai trung phẩm pháp bảo, xem ra Tráng dương chi sánh được với một viên địa cấp đỉnh giai đan được. Cơ Nhã, thử xem hàn đan của nàng có biến hóa gì không?”

“Ừ.” Ngụy Tác nói vậy, Cơ Nhã đành gật đầu, lam sắc quang hoa từ miệng phun ra, nhiệt độ trong tĩnh thất hạ nhanh xuống.

Âm nguyên của nàng tổn hao, nên hơi yếu người, động dụng chân nguyên không hề gì.

Bề ngoài viên hàn đan của Cơ Nhã hàn khí liễu liễu, lấp lánh hoa văn như hình vẩy, không khác gì kim đan phù văn, nhưng hoa văn này còn chưa rõ, xem ra vẫn kém hơn Huyền sát quỷ trảo của Ngụy Tác một chút.

Cơ Nhã và Ngụy Tác song tu, nàng lại ít động dụng hàn đan nên Huyền sát âm khí không tổn hao bao nhiêu, theo lý thì uy năng phải hơn Ngụy Tác nhưng giờ lại không bằng Huyền sát quỷ trảo, rõ ràng vì khi

gã và Nam Cung Vũ Tinh song tu, âm nguyên của Nam Cung Vũ Tinh nồng hậu, cộng với được lực Tráng dương chỉ nên gã được lợi lớn.

“Ngụy Tác, Hắc thủy liên sắp hấp thu xong thủy linh nguyên khí, lần này huynh đi Thanh Thành khứ, vào Thiên khung hoang nguyên, nhất định phải cẩn thận, nên tranh thủ thời gian tế luyện Hắc thủy liên, muội về tĩnh tu đây.” Ngụy Tác đã thấy hàn đan, Cơ Nhã đỏ mặt liếc Hắc thủy liên, dịu giọng.

Cơ Nhã luôn giữ khí chất lạnh như băng sương trời sinh, chỉ qua bề ngoài thì cả nhưng tu sĩ ở Linh Nhạc thành biết nàng cũng không ngờ nàng lại e thẹn như thế trước mặt Ngụy Tác.

Thủy linh nguyên khí trong Khuê thủy trúc đích xác đã bị Hắc thủy liên hấp thu gần hết.

Mọi phá tổn đều lành lại, bốn cánh sen càng dày, càng mượt như muốn nhỏ nước xuống, dải nước ban đầu chỉ còn lại là hơi nước mỏng mảnh.

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ cẩn thận, nhất định sẽ quay về, cùng lắm thấy không ổn là quay về ngay.” Thấy nàng lo cho an nguy của gã, sợ gã mất thời gian nên định đi, gã kéo tay nàng lại, “Lần này chắc một, hai mươi ngày, lâu như thế không gặp, chỉ bằng nàng đợi ta tế luyện xong Hắc thủy liên hẵng về tĩnh tu.”

Mất chút thời gian?

Ngụy Tác nói vậy, Cơ Nhã sao lại không nhận ra tình ý.

Nàng vì gã mà sẵn lòng gửi gắm tấm thân, sao lại e dè “mất chút thời gian”?

Nhìn gã thật sâu, Cơ Nhã chỉ gật đầu.

“Phù!”

Ngụy Tác nhìn Cơ Nhã, mỉm cười, vẫn cầm tay nàng, chân nguyên cuốn lấy một viên đá màu đỏ tía.

Chân nguyên bao lấy, viên đá cũng chảy ra thủy linh nguyên khí tinh thuần.

...

Thủy linh nguyên khí tinh thuần không ngừng thấm vào Hắc thủy liên.

Chừng hơn nửa canh giờ sau, thủy linh nguyên khí bị Ngụy Tác luyện hóa hết cho Hắc thủy liên hấp thu.

Hắc thủy liên không to lên nhưng thủy linh khí tức mạnh hơn nhiều lần, hình thành nhiều gợn trong veo.

“Ngụy Tác, uy năng Hắc thủy liên hiện tại tựa hồ không chỉ đạo giai trung phẩm.”

Cơ Nhã vẫn nắm tay gã nhìn Hắc thủy liên, không nén được ngoài nhìn gã, nói. Trước kia Hắc thủy liên đạt uy năng đạo giai hạ phẩm pháp bảo, nhưng giờ chỉ mỗi thủy linh khí tức cũng đã cao hơn đạo giai trung phẩm pháp bảo.

“Phù!”

Nhân quang Ngụy Tác ánh lên, không nói gì mà thanh hắc sắc quang hoa lóe lên, trực tiếp hóa ra Huyền sát quỷ trảo, chụp lên Hắc thủy liên.

Hắc thủy liên rung động, như dấy lên sóng nước trong veo nhưng không hề mấy may phá tổn.

“Lão đầu nói không sai, thủy linh nguyên khí của Khuê thủy trúc đích xác không kém bản thân Hắc thủy liên, hiện tại uy năng Hắc thủy liên đã cao hơn đạo giai trung phẩm, nhưng vẫn chưa đạt đạo giai thượng phẩm ta.” Ngụy Tác gật đầu với Cơ Nhã.

“Dù là Huyền sát quỷ trảo hay Hắc thủy liên, uy năng đối với huynh có phần không đủ rồi, chuyến này huynh nên cẩn thận, theo còn cần chuẩn bị gì nữa?”

“Tiếp đây ta sẽ toàn lực tu luyện Thiên long quần tinh tột thể thuật, chuyến đi Cực Lạc cung vừa rồi nếu Thiên La chân nhân không có nhục thân hơn người thì đã bị ta giết rồi, tuy ít thời gian không thể tu luyện nhục thân đến mức như y nhưng sinh cơ hơn phân nào thì khi trọng thương, dùng Chân ma phong thể thuật sẽ có thêm cơ hội...”

“...”

Thử uly năng Hắc thủy liên xong, Cơ Nhã và Ngự Tác lại trò chuyện một lúc thì nàng mới hạ được quyết tâm, rời gian tĩnh thất.

“Bất ngờ thật...”

Cơ Nhã đi rồi, Ngự Tác không hiểu nghĩ gì, cười cười lắc đầu lẩm bẫm.

Đoạn thân thể gã lơ lửng, uốn theo tư thế hình rồng, toàn lực tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật.

Tĩnh thất nhanh chóng bị nhất tử sắc quang hoa bao trùm, vang lên tiếng rồng gầm.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

482. Chương 482: Nhìn Đi

Gian tĩnh thất này là ở trên đỉnh.

Mới tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, đỉnh tĩnh thất bị Ngự Tác lật tung, coi như cả tĩnh thất lộ hết ra ngoài.

Chỗ ở cấp cao nhất trong Vạn Thọ thành có pháp trận phòng hộ, hiện tượng do tu luyện tạo thành bên trong thì bên ngoài không nhìn ra.

Trong tĩnh thất, Ngự Tác đang lơ lửng, trên mình như bị xuyên qua, ánh lên hơn một vạn tử sắc quang điểm, tất cả đều há miệng hút nguyên khí của sao trời với tốc độ nhìn được bằng mắt thường.

Hơn một vạn tử sắc quang điểm là khiếu vị Thiên long quần tinh tôi thể thuật mô phỏng viễn cổ thiên long hóa thành.

“Long khí vi dẫn, thiên long vạn khiếu, vạn cổ tinh thần, tôi luyện pháp thân!...”

Ngự Tác nội thị, cơ hồ khí huyết, da dẻ, kinh mạch, xương cốt cho đến cốt tủy... toàn bộ đều được vô số ánh sao xuyên qua.

“Sắp đến giờ rồi.”

Đột nhiên, thân ảnh lực bào lão đầu ra khỏi Dưỡng quỷ quán, Ngự Tác cũng dừng tu luyện.

Hơn hai ngày này, Ngự Tác không ngừng tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, đã sắp đến thời gian ước định với bọn Lệ Nhược Hải.

“Tiểu tử, ta cảm giác thấy khí huyết của ngươi hơn hẳn, theo môn công pháp đó thì chỉ chừng hai năm sẽ tu thành tầng đầu tiên Tinh quang mẫn thân, nhục thân ngang với Tinh quang cuồng mẫn, môn công pháp đó cũng như ta liệu tưởng, ban đầu tiến cảnh cực nhanh, cải biến nhục thân rõ rệt. Ngươi thử xem thay đổi bao nhiêu.” Lực bào lão đầu nhìn Ngự Tác đáp xuống, thân thể lại chui vào Dưỡng quỷ quán. Đã tăng sáng nên lúc này mà ra ngoài, lão tổn hao nguyên khí không ít.

Ngự Tác gật đầu, vung tay. Chát! Tiếng động như gân trâu đứt vang lên.

Gã lao lên, từ đỉnh tĩnh thất đáp xuống bãi đất trước lâu các.

“Thiên cấp đỉnh giai công pháp không hổ là thiên cấp đỉnh giai, xem ra hơn mười năm tới đây, ta phải chủ tu môn thuật pháp này.”

Đáp xuống, Ngự Tác lại trầm cảm thán.

Bay lượn thể này mà hoàn toàn dựa vào nhục thân, không hề động dụng chân nguyên.

Tu sĩ kết đan thành công thì kim đan linh khí tươi nhuận nhục thân, công dụng hơn nhiều chân nguyên, nhục thân của Kim đan tu sĩ vì thế hơn hẳn tu sĩ thông thường.

Nếu cùng không động dụng chân nguyên, hai tu sĩ chỉ dựa vào khí lực xuất quyền, Kim đan tu sĩ khẳng định sẽ đánh bại tu sĩ cấp thấp hơn chỉ bằng một quyền.

Nhục thân khí huyết mạnh lên, sinh cơ cũng mạnh lên phổ thông tu sĩ, dù là tu sĩ Phân niệm cảnh mà ngực bị thủng một lỗ thì chưa biết chừng sẽ chết ngay, tu sĩ Kim đan kỳ thì chỉ cần không tổn thương những chỗ yếu hại như tâm mạch, chưa biết chừng còn có thể chống chọi được để liệu thương.

Nhưng khí lực của phổ thông Kim đan tu sĩ thì không thể lướt đi một, hai mươi trượng, chỉ hai ngày tu luyện, nhục thân Ngụy Tác hiện tại hơn hẳn một cấp! Gân cốt cũng bền dai hơn!

Theo Thiên long quần tinh tôi thể thuật, môn thiên cấp đỉnh giai thuật pháp này chia thành bốn cảnh giới “Tinh quang măng thân”, “Tinh quang giao thân”, “Tinh quang long thân”, và “Thiên long pháp thân”.

Thời gian để tu luyện mỗi tầng gấp nhiều lần tầng trước.

Như tầng thứ nhất Tinh quang măng thân phải toàn lực bế quan hơn hai năm mới đạt được, hai ngày nay chỉ là một phần mấy trăm thời gian đó.

Chỉ hơn hai ngày, khí lực và sinh cơ của Ngụy Tác đã cao hơn Kim đan tu sĩ một bậc, đủ thấy nhục thân viễn cổ thiên long đến mức nào.

Chả trách thượng cổ điển tịch ghi lại rằng nhục thân cửu cấp đỉnh giai yêu thú viễn cổ thiên long dù một vạn Kim đan tu sĩ cộng lại cũng không so được.

Hiện tại thể nội Ngụy Tác còn mảnh vỡ Diệu thụ, được chân nguyên lưu động gột rửa thì liên miên sinh ra linh khí, dung hợp vào thể nội. Nên dù già không làm gì thì cũng như không ngừng tu luyện, từ từ để thăng tu vi. Vốn tốc độ luyện hóa mảnh vỡ Diệu thụ này ít nhất hơn mười năm mới xong.

Nhưng hai ngày tu luyện khiến nhục thân so với khi trước thì khí huyết, chân nguyên càng cao cường, tốc độ luyện hóa mảnh vỡ Diệu thụ nhanh hơn hẳn.

Thiên cấp đỉnh giai thuật pháp không hổ là thiên cấp đỉnh giai thuật pháp, có nhiều lợi ích như thế thì tiếp đây, Ngụy Tác khẳng định sẽ bỏ công tu luyện.

Trừ ra còn một lợi ích nữa khiến Ngụy Tác toát mồ hôi.

Nhục thân khí huyết được tăng cường, dương nguyên tất nhiên tăng theo, càng tu luyện thì dương nguyên càng lúc càng sung mãn, song tu với Nam Cung Vũ Tinh, Cơ Nhã có khác gì cự mãng, giao long đối phó nữ tu, hai người khẳng định càng lúc càng không chịu nổi.

“Xem ra sau này không cần linh được tăng cường dương nữa mà cần tìm linh được tăng cường âm nguyên.”

Hơi toát mồ hôi, Ngụy Tác cười hắc hắc thập phần nham nhở đoạn thân ảnh loáng lên, nhảy vào tĩnh thất nhét Dưỡng quỹ quán vào ngực áo.

Gã lại đi một vòng quanh mấy gian tĩnh thất.

...

“Lệ cung chủ, đã đến thời gian ước định, y có đến không?”

Trong một đại điện trên tường vẽ đầy hình thượng cổ man thú có bốn tu sĩ ngồi trên ghế.

Tay ghế đúc từ hắc sắc tinh kim này đều hình đầu thú hung dữ, phát ra thiết huyết khí tức. Bốn tu sĩ là một hoàng bào tu sĩ đầu trọc, một hôi y tu sĩ mặt ngựa, một thanh y mỹ phụ thanh tú, cùng một mỹ nam tử mặc lưu kim pháp y, mày kiếm mắt sao.

Đương nhiên là Linh Thú cung chủ Lệ Nhược Hải, Pháp Hoa chân nhân Thái Khuê, đôi kim đan phụ phụ Kỳ Long Sơn và Thanh Bình.

“Tại hạ thấy y không phải kẻ nuốt lời, hơn nữa dù y thu lợi mà không giữ lời thì Linh Thú cung sẽ có cách tìm ra.” Lệ Nhược Hải nhìn Kỳ Long Sơn, thần sắc thập phần bình thản.

Vừa dứt lời, một đạo ngân quang tòng từ ngoài điện bắn vào, là một con ngân sắc viên hầu chỉ cỡ nắm tay, lưng có hai cái cánh thật nhỏ xíu.

“Chi chi.”

Đôi mắt đen láy của ngân sắc viên hầu cực kỳ thông linh, vừa kêu chi chi vừa khoa chân múa tay với Lê Nhược Hải.

“Y đến rồi.”

Lê Nhược Hải mỉm cười, trực tiếp đứng dậy, “Y không muốn vào mà muốn chúng ta ra ngoài cùng xuất phát.”

“Y quá cẩn thận.” Lê Nhược Hải nói vậy, Kỳ Long Sơn đứng dậy, bực bội hầm hừ, “Y không vào Linh Thú cung, lẽ nào sợ chúng ta đối phó.”

“Y chưa hợp tác với chúng ta, cẩn thận cũng là bình thường, y càng cẩn thận thì chuyện này với chúng ta đương nhiên càng an toàn. Hình như y ân oán phân minh vô cùng, chúng ta không cần lấy lòng nhưng cứ khách khách khí khí với y là được.” Thanh Bình vội khuyên Kỳ Long Sơn.

“Thanh Bình đạo hữu nói đúng, đi thôi.” Pháp Hoa chân nhân từng bị Ngụy Tác chấn nhiếp gật đầu, theo Lê Nhược Hải ra ngoài điện.

Bốn người không ngờ là ở ngoài sơn môn Linh Thú cung, Ngụy Tác đang thăm cảm thán đúng là vô tình lại ở đây.

Linh Thú cung ở phía đông Vạn Thọ thành, chiếm một tư ngôi thành, quang hoa trắng xóa bao phủ sơn môn. Cách quang hoa hai trăm trượng là cấm khu.

Ngụy Tác đang đứng ngoài cấm khu, sau lưng gã là một con man thú như gian phòng đang thông thả đi về phía Linh Thú cung.

Đỉnh đầu man thú này có một chiếc sừng trắng duy nhất, toàn thân xanh biếc, trông như con tê giác một sừng nhưng trên mình vẫn vẹn sóng nước.

Man thú này là ngũ cấp cao giai thủy hệ yêu thú Thủy văn thanh ngư.

Lưng Thủy văn thanh ngư đặt yên phủ da, một nữ tu diễm lệ mặc váy ngắn bằng kim loại cưỡi lên.

Kim giáp của nữ tu diễm lệ này chỉ che kín hai ngọn núi trước ngực, còn tay cùng vòng eo, lưng đều lộ hết làn da trắng muốt, phía dưới là cái váy da đen không thể ngắn hơn, hai cái chân trắng ngần lác lư.

Tâm Hữu Lan, nữ tu bốc lửa vẫn tóc, dung mạo xuất chúng này rõ ràng là người của Linh Thú cung năm xưa tạo cho Ngụy Tác ấn tượng rất sâu.

Dung mạo và cách ăn mặc của nàng ta không khác gì mấy năm trước, vẫn nóng bỏng mắt.

Thủy văn thanh ngư nàng ta cưỡi so với mấy năm trước đã to hơn, mắt thoáng có màu trắng, khí tức hơn xa ngũ cấp cao giai yêu thú, khẳng định đã tiến giai.

Tâm Hữu Lan đã đạt tu vi Phân niệm tam trọng, tốc độ tu luyện đích xác không chậm.

Lúc đến Vạn Thọ thành, Ngụy Tác còn nghĩ không biết có gặp mỹ nữ tu sĩ này không, giờ vô tình gặp mặt thì gã vừa cảm thán vừa không nén được đưa mắt nhìn.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

483. Chương 483: Chẳng Lẽ Là Y?

Chỉ nhìn là nhận ra vấn đề.

Ngụy Tác gặp người quen cũ nên nhìn xem có thay đổi gì, chỗ nào nhỏ đi, chỗ nào không lớn lên chẳng.

Nhưng Ngụy Tác không phải hạng đẹp trai kinh thiên động địa, Tâm Hữu Lan đương nhiên không nhớ gã là ai, thường thì gã lại kín tiếng, không muốn tu sĩ khác chú ý, luôn mặc phổ thông thanh sắc pháp y, linh khí cũng được Tiềm ẩn quyết thu liễm lại, trông không khác gì Phân niệm kỳ tán tu.

Vạn Thọ thành có ai dám thẳng thừng nhìn Tâm Hữu Lan như thế?

Bên giờ mới là ngoài sơn môn Linh Thú cung, tặc tử đó có vẻ nhìn thỏa thuê.

“Lẽ nào tưởng bản cô nương đến đây dự thi sắc đẹp, mặc thế này cho người nhìn?”

Tâm Hữu Lan thăm cười lạnh, ngoài mặt càng dịu dàng. “Đạo hữu, nhìn tiểu nữ vì thấy tiểu nữ xinh đẹp sao?”

“Hả?” Thấy Tâm Hữu Lan cười mỉm nhìn mình, Ngụy Tác ra vẻ tỉnh ngộ, dù không dùng Dịch dung đan thì tu vi của gã thế này, năng ta không bao giờ liên tưởng đến tu sĩ vô tình gặp ở Lạc Nguyệt thành mấy năm trước. Lúc ấy Ngụy Tác nhận ra Tâm Hữu Lan ăn vận như thế là cố ý để nam tu nam tu hiếu sắc nhìn rồi thừa cơ gây sự, dù gì năng ta cũng là thân truyền đệ tử của Linh Thú cung chủ nên không thiệt được, thậm chí có thêm kinh nghiệm đấu pháp. Nhưng Ngụy Tác tu vi thế này, còn đang đợi Lệ Nhược Hải thì còn sợ gì, nên năng ta bảo thế thì gã cố ý giả bộ không biết gì, gật đầu, cười ha hả: “Đúng, mỗi thấy xinh đẹp nên cứ nhìn.”

Đoạn gã còn ra vẻ thưởng thức, liếc thêm cặp đùi trắng ngần của Tâm Hữu Lan, như muốn nhìn thẳng cả vào trong chiếc váy ngắn.

Tâm Hữu Lan vốn định trêu cợt gã nhưng thấy ánh mắt “háo sắc” của gã thì không chịu nổi nữa, sầm mặt, “Có cần ta cởi hết y phục cho người ngắm không?”

“Thật hả?” Ngụy Tác cười thầm nhưng ngoài mặt nghiêm túc, ra vẻ kinh ngạc, hạ giọng: “Cô nương thoải mái như thế hả? Lẽ nào bảy trăm linh thạch một lần?”

“Bảy trăm linh thạch một lần?” Tâm Hữu Lan suýt nữa ngất xỉu vì giận.

“Xin lỗi, tại hạ nhầm rồi, tu vi và gia tài của cô nương thì khẳng định không phải bảy trăm linh thạch một lần.” Năng ta định phát tác, Ngụy Tác lại vỗ đùi, quan sát một lúc, “Cô nương có tu vi Phân niệm cảnh, ít nhất cũng hai nghìn linh thạch...”

“Người!” Tâm Hữu Lan không nén được nữa, lạnh lùng nhìn gã, “Người là ai, đến ngoài Linh Thú cung làm gì?”

“Mỗi là một tán tu, đến Linh Thú cung vì Linh Thú cung chủ mời đi thực hiện một việc, mỗi không muốn vào nên bảo đệ tử Linh Thú cung đã đi thông báo, chắc y sắp ra.” Ngụy Tác bảo.

“Người bảo Linh Thú cung chủ nhờ vả người? Người không muốn vào nên cung chủ sẽ gặp người? Nói khoác quá nhỉ.” Tâm Hữu Lan không nén được cười lạnh. Năng ta không chỉ muốn đan giản là giáo huấn Ngụy Tác một trận nữa.

“Mỗi đâu có khoác lác.” Ngụy Tác cố ý nhìn quanh, ra điều ta không nói cho kẻ tầm thường biết, rồi nhự giọng nói với Tâm Hữu Lan: “Thật sự ta rất lợi hại.”

“Lợi hại? Sao ta không thấy nhỉ?” Tâm Hữu Lan không muốn rườm lời với gã, cười lạnh, “Người biết ta là ai không? Là thân truyền đệ tử của Linh Thú cung chủ.”

“Cô nương là thân truyền đệ tử của Linh Thú cung chủ? Không phải chứ? Đệ tử của Linh Thú cung chủ sao lại mặc ít thế hả.” Ngụy Tác không tỏ ra kinh ngạc như Tâm Hữu Lan tưởng tượng mà cười ha hả, “Mỹ nữ, đừng đùa nữa, cho mỗi biết tên thật và chỗ ở, xong việc với Linh Thú cung chủ, mỗi sẽ đến tìm.”

“Người chán sống rồi hả!” Tâm Hữu Lan giận nhột nhột mặt mày, lam sắc pháp bảo như vàng trắng khuyết xuất hiện, vỗ lên một nô thú đại.

“Đội đã! Được lắm, động thủ trước cửa Linh Thú cung, lẽ nào người đúng là đệ tử Linh Thú cung?” Ngụy Tác kêu lên.

“Giờ người mới tỉnh ngộ thì muộn quá rồi, dám trước mặt ta mà nói khoác là sư tôn nhờ vả người, còn sắp ra gặp, đợi ta bắt người đưa vào, gặp sư tôn xem người còn khoác lác được nữa không.” Tâm Hữu Lan tức giận.

“Là đệ tử của Lệ cung chủ thì chúng ta không cần đánh nữa.” Ngụy Tác cười ha hả: “Ta không nói khoác, sư tôn cô nương sắp ra rồi, không tin thì chúng ta cá cược.”

“Đánh...” Tâm Hữu Lan không nén được định mắng là đánh cá cái đầu người, nhưng mới được một chữ thì tròn mắt, quang hoa lóe lên, hiện ra thân ảnh Lệ Nhược Hải.

Đi cùng Lệ Nhược Hải còn ba Kim đan đại tu sĩ.

“Nhanh thế.” Thấy Lệ Nhược Hải hiện thân, Ngụy Tác lầm bầm, vốn đang đùa với Tâm Hữu Lan vui vẻ nhưng giờ thì không thể nữa.

“Ngụy đạo hữu...” Lệ Nhược Hải vội chào gã, thấy gã và Tâm Hữu Lan đang nói chuyện thì hơi ngần ra.

“Sư tôn.” Tâm Hữu Lan ngoan ngoãn nhảy khỏi lưng Thủy văn thanh ngư, hành lễ với Lệ Nhược Hải.

“Chư vị đạo hữu.” Ngụy Tác cười ha hả với Lệ Nhược Hải và bọn Kỳ Long Sơn.

“Lệ cung chủ, hóa ra nàng ta là đệ tử của ngài?” Ngụy Tác cố ý bảo Lệ Nhược Hải.

“Sao hả?” Lệ Nhược Hải thấy Ngụy Tác và Tâm Hữu Lan lạ lùng, nhìn Tâm Hữu Lan, “Đây là tiểu đồ Tâm Hữu Lan.”

“À, không có gì, tại hạ thấy đệ tử này của cung chủ rất khá, chi bằng gả cho tại hạ làm đạo侶?” Ngụy Tác cười ha hả.

“Đạo hữu nói thật chứ?” Lệ Nhược Hải nhíu mày, có vẻ động lòng.

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình, Pháp Hoa chân nhân nhìn nhau. Họ cho rằng nếu Ngụy Tác thật sự kết duyên cùng Linh Thú cung thì chuyện này càng ổn thỏa.

“Sư tôn!” Tâm Hữu Lan nhột nhột mặt mày lắc đầu.

Nàng ta nhận thấy Ngụy Tác vừa háo sắc vừa hạ lưu, đáng ghét vô cùng, thà chết cũng không muốn thành đạo侶 của gã.

“Ha ha, mỗ chỉ thấy đệ tử của Lệ cung chủ rất giống một đạo hữu của mỗ, đạo hữu đó từng muốn thu mỗ đệ tử, để mỗ gia nhập tông môn, còn cho một tấm lệnh bài đệ tử. Vì thế tại hạ mới đùa như vậy.” Ngụy Tác mỉm cười: “Hiện tại đệ tử của cung chủ không có hảo cảm với mỗ, thì mỗ không thể cưỡng ép.”

“Bảo châu cũng có khi bị bụi che phủ.” Lệ Nhược Hải mỉm cười, trừng mắt nhìn Tâm Hữu Lan như trách móc “Tiểu đồ ngốc ngếch, gây ra việc đáng cười này.”

“Phù!” Tâm Hữu Lan thầm thở phào, thầm nhủ thành đạo侶 của ai thì cũng ít nhất phải như sư tôn, vừa đẹp trai vừa thần thông kinh nhân, bất quá nàng ta cũng hiểu kỳ, nhận ra Lệ Nhược Hải và ba Kim đan tu sĩ thập phần tôn kính với Ngụy Tác, tựa hồ y cũng có bản lĩnh.

“Đạo hữu gọi bọn tại hạ ra là định xuất phát luôn?” Lệ Nhược Hải hỏi Ngụy Tác.

“Tại hạ đã chuẩn bị xong, sẵn sàng xuất phát.” Ngụy Tác mỉm cười, gật đầu.

“Vậy thì chúng ta xuất phát.” Lệ Nhược Hải và bọn Kỳ Long Sơn nghe Ngụy Tác nói thế thì phấn chấn, lấy ra một viên chu hồng sắc đan hoàn.

Linh khí của Lệ Nhược Hải và bọn Kỳ Long Sơn ầm ỉ, dung mạo đều biến hóa.

Ngụy Tác không hề đổi sắc.

Gã hiểu rõ bọn Lệ Nhược Hải nuốt đan dược không ngoài Dịch khí đan, Dịch dung đan. Chuyến này đến Thái Tổ thành ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ, đi qua truyền tông pháp trận ở nhiều thành trì, gần ấy Kim đan đại tu sĩ đi cùng nhau tất sẽ khiến tu sĩ khác chú ý. Gã có Tiềm ẩn quyết song bọn Lệ Nhược Hải cũng biết gã không thể tùy ý truyền cho họ nên đành tìm cách riêng.

“Lệ cung chủ, tại hạ gặp vị đệ tử này ở đây, coi như có duyên, tặng chút quà gặp mặt đã.”

Trước khi đi, Ngụy Tác quay lại đưa cho Tâm Hữu Lan một thứ.

“Vậy thì đa tạ đạo hữu.” Tiền bối tặng quà cho vãn bối là việc thường thấy của tu đạo giới nên Lệ Nhược Hải không bất ngờ, liếc Tâm Hữu Lan rồi mỉm cười, thân ảnh loáng lên, cùng bọn Kỳ Long Sơn và Ngụy Tác lướt đến một truyền tông pháp trận trong Vạn Thọ thành.

“Lẽ nào tưởng cho một món đồ là ta sẽ có hảo cảm? Đây là gì nhỉ? Còn kèm thêm thứ này, đúng là bệnh hoạn!”

Nhìn theo Ngụy Tác, Tâm Hữu Lan cảm giác gã là đại biến thái.

Ngụy Tác vừa nãy quay lại cho đồ còn nháy mắt thè lưỡi với nàng ta.

Nhìn thứ gã cho, nàng ta hơi kinh ngạc, là một linh quang pháp bảo phòng ngự hình vòng tay, đạt mức linh giai thượng phẩm. Pháp bảo phòng ngự cỡ này, Tâm Hữu Lan chưa có, gã cực kỳ rộng tay nhưng món còn lại khiến nàng ta cho rằng gã phi thường biến thái.

Món còn lại là da yêu thú làm nguyên liệu luyện khí. Tắm da có vẻ lột xuống đã lâu, hình như gã không dùng đến nên cũng chưa xử lý, tấm da yêu thú này phẩm giai cũng khá, chắc là mảnh da có lực phòng ngự tốt nhất của Nhân diện hàn băng thù nhưng với Linh Thú cung thì cực kỳ bình thường, mà còn nghiêm túc tặng kèm với một món linh giai thượng phẩm pháp bảo.

Lẽ nào cũng như phạm nhân mua thức ăn, mua thịt là được tặng kèm hành!

“Nhân diện hàn băng thù... đạo hữu đó khi xưa nói muốn thu mỗ làm đệ tử, gia nhập tông môn của họ, còn tặng một tấm lệnh bài đệ tử...”

Tâm Hữu Lan định ném tấm da đi nhưng đột nhiên nhớ ra, tròn mắt không dám tin.

“Lẽ nào là y?!”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

484. Chương 484: Vết Nứt Thứ Ba

“Đừng tranh nhau, không thì tốc độ càng chậm!”

Trong một thành trì ngang với Linh Nhạc thành, ngoài một truyền tông pháp trận ít nhất có hơn nghìn tu sĩ, cực kỳ hỗn loạn. Hơn hai mươi tu sĩ mặc xích hồng sắc pháp y đang duy trì thứ tự.

Quanh thành trì này là những đụn cát mênh mông, cây cối thưa thớt.

Trừ truyền tông pháp trận ở thành đông thì ngôi thành đã loạn xạ ngẫu, từng đạo độn quang liên tục lóe lên, lao về phía tây.

Rõ ràng thành trì này quanh năm ít mưa, độn quang bắn ra dấy lên gió lốc, nơi nào cũng thấy cảnh cát bay đá chạy, cát bụi mù mịt.

Hơn hai mươi tu sĩ mặc xích hồng sắc pháp y trông coi truyền tông pháp trận, đứng đầu là một lão giả râu quai nón mặt vuông, tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, tướng mạo thập phần uy nghiêm.

Tình hình cực kỳ hỗn loạn, mục quang lão giả râu quai nón mặc xích hồng sắc pháp y lóe lên, tế xuất bạch sắc tinh trụ.

Tinh trụ cao bằng thân người, lớn cỡ bắp đùi người lớn, có khắc bốn phù văn voi thần.

“Tu vi Phân niệm cảnh tam trọng trở lên đi trước! Thử bằng chính tinh trụ này, ai tu vi Phân niệm cảnh tam trọng trở lên được vào truyền tống pháp trận!”

Tế xuất bạch sắc tinh trụ, lão giả tướng mạo uy nghiêm gầm lên.

“Vì sao tu vi Phân niệm cảnh tam trọng trở lên được đi trước!”

“Bọn ta đến trước, vì sao phải nhường.”

“...”

Lão giả dứt lời, nhiều tu sĩ xông xáo.

“Tình thế nguy cấp, tu vi càng cao càng hữu dụng.”

“Thú triều không phải trong chốc lát, đi chậm hơn vẫn có thể sẵn yêu thú, đối với tu sĩ tu vi thấp thì càng an toàn.”

“Hiện giờ tình hình đặc biệt, liên quan đến tính mệnh vô số đạo hữu, ai gây loạn là đối địch với Tứ Tượng môn! Hôm nay không giết được thì Tứ Tượng môn sau này cũng sẽ truy sát.”

Nhưng lão giả tướng mạo uy nghiêm dấy lên khí tức, ngữ khí cực kỳ băng hàn nói liền ba câu.

Ba câu này đầy sát ý, mọi tu sĩ đang ồn ào đều yên tĩnh lại.

Nhiều tu sĩ không rườm lời lướt đến dồn chân nguyên vào bạch sắc tinh trụ.

Mỗi làn chân nguyên dồn vào, bạch sắc tinh trụ rực lên với mức độ khác nhau.

...

“Cái gì, Thiên khung ngoài Hoàng Đạo thành nứt một vết?”

Cùng lúc, ở ngoài một truyền tống pháp trận khác trong thành, bốn nan một nữ tử vẻ kinh ngạc nhìn thành trì hỗn loạn.

Là Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải.

Trong năm người, trừ danh khí của Pháp Hoa chân nhân hơi kém thì Ngụy Tác, Lệ Nhược Hải và phụ phụ Kỳ Long Sơn, Thanh Bình hiện tại đều vang danh Thiên Huyền đại lục nam bộ, nhưng tuyệt đại đa số tu sĩ thường chỉ nghe đến tên họ chứ chưa thấy mặt, dọc đường liên tục kích phát đỉnh cấp Hộ thần cổ phù, không ngừng đi qua nhiều truyền tống pháp trận, có tu sĩ nhận ra bọn Ngụy Tác bất phàm nhưng thoáng sau đã mất tung tích, không biết bọn gã đi đâu.

Lệ Nhược Hải và bọn Kỳ Long Sơn đã tính toán xong, đi thẳng từ thành trì này sang thành trì khác, chỉ mấy không đầy nửa ngày là tới Tứ Tượng thành ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ.

Tứ Tượng thành ở rìa tây Thiên Huyền đại lục, trung chuyển ở Giáp Long thành là tới Thái Tổ thành.

Đến Thái Tổ thành rồi thì có thể vượt Thiên khung ra man hoang hoang nguyên, đến Thanh Thành khư.

Mọi thành trì dọc đường là đẹp nhất Thiên Huyền đại lục trung bộ, nhiều thành trì phong cảnh đẹp đẽ, tiên khí liêu nhiên, nhưng càng đi về phía bắc, người càng thưa thớt, hoàn cảnh càng lúc càng hoang vu hiểm ác, tu sĩ chỉ thành thưa dần, phong cảnh đượm vẻ cùng sơn ác thủy.

Tứ Tượng thành vốn tạo cho bọn Ngụy Tác cảm giác vô cùng “lộn xộn” nhưng không ngờ khi vừa từ truyền tống pháp trận hiện thân ở thành trì này thì tất cả đã loạn lên như ong vỡ tổ.

Không cần nghe ngóng, chỉ qua việc các tu sĩ kinh hô và bàn luận là Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải đã nghe được một tin tức kinh nhân.

Hoàng Đạo thành cách Tứ Tượng thành chỉ một Giáp Long thành, Thiên khung lại nứt một vết!

Cách đó không lâu, Thiên khung ở Thiên Dưỡng thành và U Hàn thành tại cực bắc Thiên Huyền đại lục vừa nứt, giờ Hoàng Đạo thành lại cũng vậy!

Cộng thêm vết này, Thiên khung chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi đã nứt liền ba chỗ, tin tức này thật quá kinh nhân.

“Lệ cung chủ, Ngụy đạo hữu, Pháp Hoa chân nhân, các vị thấy Thiên khung nứt thế nào, có dính vào không hay là cứ đến Thái Tổ thành?”

Thấy cảnh binh hoang mã loạn, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình nhìn nhau, không nén được hỏi bọn Ngụy Tác. Có vẻ cả hai muốn xem tình hình thế nào.

“Ngụy đạo hữu thấy thế nào?” Lệ Nhược Hải nhìn Ngụy Tác.

“Vừa hay gặp lúc Thiên khung có vết nứt, lại nứt liên tục thì thật đáng lo, chắc sẽ có nhiều cao giai tu sĩ của Thiên Huyền đại lục bắc bộ đổ đến, tu sĩ của tông môn Thiên Huyền đại lục bắc bộ khẳng định đã có nghiên cứu về Thiên khung. Chúng ta đến đó chưa biết chừng sẽ nghe ngóng được tin tức hữu dụng.” Ngụy Tác liếc Lệ Nhược Hải: “Nếu hỏi mỗi, tất nhiên mỗi tán thành.”

“Mỗi thấy nên qua xem, thuận tiện nghe ngóng tin tức về Thiên khung.” Pháp Hoa chân nhân gật đầu.

“Vậy thì chúng ta đến Hoàng Đạo thành đã.” Lệ Nhược Hải gật đầu, tất cả không rườm rà, trực tiếp đi đến truyền tông pháp trận có hơn nghìn tu sĩ tụ tập.

Truyền tông pháp trận đó nối với Quy Chân thành, từ Quy Chân thành chỉ cần qua một truyền tông pháp trận nữa là đến Hoàng Đạo thành.

Đến ngoài truyền tông pháp trận, Lệ Nhược Hải phát thần thức, uy áp kinh nhân bùng lên.

Nhất thời, tu sĩ quanh y đều biến sắc, chưa ra lối đi như thông đạo.

Chỉ nguyên thần thức uy áp cũng khiến họ nhận ra y là Kim đan kỳ đại tu sĩ.

“Tiền bối...” Chưa đến truyền tông pháp trận, lão giả uy nghiêm mặc xích hồng sắc pháp y đã chú ý đến Lệ Nhược Hải và bọn Ngụy Tác, tỏ vẻ kính sợ.

“Bọn mỗi muốn đến Hoàng Đạo thành. Đây là bằng hữu của mỗi, mong đạo hữu giúp đỡ.” Lệ Nhược Hải không muốn để lộ thân phận, nói đoạn cũng bọn Ngụy Tác vào truyền tông pháp trận.

“Chư vị tiền bối, mời.” Lão giả uy nghiêm không dám chậm trễ bảo hai tu sĩ phụ trách kích phát truyền tông pháp trận.

Hai tu sĩ cũng mặc xích hồng sắc pháp y thực hiện ngay.

“Mau lên! Vết nứt ngoài Hoàng Đạo thành không bé hơn ở U Hàn thành!”

“Nghe nói có không ít ngũ cấp, lục cấp yêu thú hiện thân, đến đó sẽ nguy hiểm!”

“Người biết cái gì! Hoàng Đạo thành gần Quy Chân thành nhất, Hoàng Đạo thành mà bị yêu thú nuốt chửng thì cự ly vạn dặm này chẳng là gì với chúng cả. Quy Chân thành cũng sẽ tai ương.”

“...”

Trong truyền tông pháp trận lóe sáng linh quang, bọn Ngụy Tác vừa xuất hiện trong Quy Chân thành đã cảm giác như đang ở trong một nồi cháo bỏng rẫy.

Tiếng ồn ào vọng vào tai, chỗ nào cũng là thân ảnh.

Quy Chân thành gần Hoàng Đạo thành nhất, hỗn loạn hơn Tứ Tượng thành.

Quy Chân thành không nằm trong kế hoạch của bọn Lệ Nhược Hải nên không ai hiểu gì về nó.

Nhìn theo hướng nhiều tu sĩ dồn về, Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải không cần hỏi cũng biết là truyền tông pháp trận thông đến Hoàng Đạo thành.

“Kim đan tu sĩ, Ngọc Trì chân nhân của Quy Chân tông!”

Một đạo bạch sắc độn quang đột nhiên từ trong thành với khí thể kinh nhân dâng lên, tích tắc sau đã đến truyền tổng pháp trận.

Nưng tu sĩ đang tranh nhau vào truyền tổng pháp trận đều không dám, mặc cho người này vào trước.

“Tu vi Kim đan nhất trọng.”

Bạch sắc độn quang bay lên, Ngụy Tác nhìn rõ là một trung niên đạo sĩ thanh tú đội mũ ngọc, bạch sắc linh khí ngưng thành một chiếc ao nhỏ.

Cách xa nên Kim đan tu sĩ đó đáp xuống là không nhìn thấy.

“Chát!”

Chỉ một hai tích tắc, tiếng nổ vang vọng từ truyền tổng pháp trận vọng ra, hình như nơi đó sáng lên.

“Không xong! Truyền tổng pháp trận bị hủy rồi!”

“Là loại dị trùng chuyên môn phá hoại truyền tổng pháp trận! Cẩn thận với truyền tổng pháp trận khác.”

“Ngọc Trì chân nhân!”

Tiếng kinh hô và kêu ré không ngừng vang lên.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

485. Chương 485: Tăng Viện

“Là Kim đan tu sĩ!”

“Ai nhĩ, có vẻ không phải tu sĩ quanh đây.”

“...”

Quanh truyền tổng pháp trận cực kỳ hỗn loạn, Lệ Nhược Hải lại phát ra thần thức uy áp khiến các tu sĩ biết y là Kim đan tu sĩ, mới đến được trước pháp trận.

Nhìn rõ cảnh tượng, Ngụy Tác thầm hít một hơi lạnh.

Truyền tổng pháp trận trừ linh quang tắt hết thì không có gì tổn thương, nhưng quanh đó rải rác mảnh pháp y và huyết nhục.

Mảnh pháp y này rõ ràng là của Kim đan tu sĩ Ngọc Trì chân nhân!

Hiển nhiên lúc truyền tổng pháp trận tổn hại, Ngọc Trì chân nhân đang ở trong.

Truyền tổng pháp trận xuất hiện phá tổn, truyền tổng thông đạo sụp đổ thì cũng có thể an toàn nhưng không truyền tổng được hoặc bị truyền tổng đến một nơi nào đó, cũng có thể bị không gian chi lực cuồng loạn giết chết.

Ngọc Trì chân nhân quả thật xui xẻo, bị mất mạng trong truyền tổng thông đạo.

Một Kim đan tu sĩ chỉ trong tích tắc là mất mạng trong truyền tổng pháp trận, đích xác khiến người ta sợ hãi.

Nếu lần đó truyền tổng là bọn Ngụy Tác, kết quả e cũng như Ngọc Trì chân nhân.

Ngụy Tác quét nhanh thần thức, không phát hiện kim đan của Ngọc Trì chân nhân ở chỗ nào, xem ra Ngọc Trì chân nhân bị không gian chi lực cuồng bạo xé tan, một phần mảnh vụn thi thể và cả kim đan không rõ bị truyền tổng đến đâu nữa.

Cùng lúc, mấy đạo độn quang đáp xuống.

Trong độn quang đều là những lão giả năm, sáu mươi tuổi, đều là trưởng lão Quy Chân tông.

Mấy lão giả tu vi không thấp, chừng Phân niệm cảnh tứ trọng ngũ trọng. Vừa đáp xuống, tất cả đều cuống cuống.

Quy Chân tông cũng là đại phái tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ, cả tông môn chỉ có Ngọc Trì chân nhân là Kim đan tu sĩ, hiện tại Ngọc Trì chân nhân chưa kịp kêu lên thì đã chết trong truyền tông pháp trận, đương nhiên khiến người Quy Chân tông kinh nộ dị thường.

“Vãn bối cả gan, không biết đạo tiền bối lai lịch thế nào?”

Cảm giác được uy áp của Lệ Nhược Hải, mấy lão giả đang cuống lên cũng định thần lại, một đạo sĩ lùn mập mặc chu hồng sắc đạo bào vội hành lễ.

“Tại hạ là một tán tu ở Thiên Huyền đại lục trung bộ, nghe thấy Bắc Minh tông phát tin, qua Tứ Tượng thành thì nghe nói Thiên khư ngoài Hoàng Đạo thành nứt, không ngờ lại có biến cố này.” Lệ Nhược Hải không muốn để lộ nên đáp.

“Cẩn thận, đừng để hai con yêu trùng thoát!”

Cùng lúc, một lão giả mặt nhọn mặc hắc sắc pháp y gầm lên.

Lão và hai lão giả khác lấy từ truyền tông pháp trận ra một viên tinh thạch bầu dục.

Tinh thạch này là Phá không pháp tinh mà Ngụy Tác thấy tại giao dịch hội ở Cực Lạc cung nhưng có mấy vết nứt, hai hắc quang nhỏ xíu bắn ra chạy trốn.

Nghe tiếng quát, đạo sĩ lùn mập đang nói với Lệ Nhược Hải biến hắc sắc mặt, ít nhất có năm, sáu dải quang hoa bắn tới hai lần hắc sắc quang hoa.

Nhưng hắc sắc quang hoa không chỉ tốc độ kinh nhân, động tác linh hoạt cực độ, lượn mấy vòng là tránh thoát mấy đạo quang hoa.

Thấy hai tia sáng đen sắp bắn lên không, đột nhiên thanh hắc sắc thủy tinh quỷ trảo lóe lên chụp cả hai xuống.

Quỷ trảo đột nhiên thò ra, âm sát chi khí kinh nhân, uy năng cực kỳ đáng sợ.

“Vị đạo hữu này...” Tu sĩ lùn mập chính đang thi pháp, đột nhiên thấy lưỡng đạo hắc quang bị chụp lại thì ngoái nhìn, thanh hắc sắc quỷ trảo đã tan, trong tay Ngụy Tác cầm hai con hắc sắc tiểu trùng.

Hai con tiểu trùng này không khác gì loại Bích Hồ chân nhân mang đến Cực Lạc cung, chỉ là đã bị Huyền sát quỷ trảo giết chết.

Mấy trưởng lão Quy Chân tông chắc cũng hiểu về dị trùng vô danh này, thấy Ngụy Tác dễ dàng giết chúng thì nhìn gã đầy kính sợ.

“Mau lên! Lấy hết Phá không pháp tinh trong các pháp trận ra!”

Định thần lại, lão đạo lùn mập hiểu ra, gầm lên.

Lão giả mặt nhọn mặc hắc y cùng hai lão giả khác biến sắc, không hề chần chừ lao lên, nhắm thẳng hướng mấy truyền tông pháp trận khác trong thành.

“Chư vị tiền bối, hiện tại truyền tông pháp trận đã vô dụng, muốn đến Hoàng Đạo thành tăng viện chỉ còn cách dùng phi độn pháp bảo.” Lão đạo lùn mập qua khí độ của Ngụy Tác và bọn Kỳ Long Sơn, đã nhận ra manh mối, biết họ dù không phải Kim đan tu sĩ thì cũng có thần thông cao cường.

“Quả nhiên là yêu trùng này.”

Lệ Nhược Hải nhìn hai con trùng trong tay Ngụy Tác, nhíu mày hỏi lão đạo lùn mập: “Hiện tại tình hình yêu trùng này ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ thế nào, có phương pháp hữu hiệu đối phó chưa? Mỗ thấy

truyền tông pháp trận vừa này chỉ truyền tông đến Hoàng Đạo thành chứ không có tu sĩ Hoàng Đạo thành đến. Lẽ nào yêu trùng này có thể nghịch hướng truyền tông?”

“Chư vị tiền bối, lần trước Thiên khung có hai vết nứt, nhiều truyền tông pháp trận tổn hại thì không có thêm truyền tông pháp trận bị phá hoại nữa, theo lý thì yêu trùng không thể khuếch tán mới đúng. Tập tính của chúng thì đến nay chỉ biết chúng xuất hiện thành đôi, hủy hoại Pháp không pháp tinh rất nhanh chóng, không thể thanh toán được hỏa hệ tinh thạch, lấy Pháp không pháp tinh cho vào vật đựng do hỏa hệ tinh thạch chế thành thì không bị phá tổn nữa.”

“Đúng rồi, đặc tính kinh nhân nhất của yêu trùng này là sinh tồn được trong không gian pháp bảo như nạp bảo nang, cho Pháp không pháp tinh vào nạp bảo nang cũng không an toàn, nếu quanh nơi nào có yêu trùng tồn tại thì nhất định cho Pháp không pháp tinh vào vật chứa bằng hỏa hệ tinh thạch mới xong.” Sắc mặt lão đạo lùn mập rất khó coi, “Còn cách đề phòng khác vẫn chưa có, trừ phi bố trí một cấm chế dù vật nhỏ nhất lọt vào cũng sẽ cảnh báo, không thì không thể phát hiện được chúng. Chúng không mấy may có yêu khí, thần thức cũng không phát giác.”

“Lưu trưởng lão!”

Cùng lúc, hắc y lão giả quay lại, lão đạo lùn mập mặt mũi nhăn nhó kêu lên, vòng tay hành lễ với Lệ Nhược Hải và bọn Ngụy Tác, “Chư vị tiền bối nếu định tăng viện Hoàng Đạo thành thì mau lên. Truyền tông pháp trận của Thủy Di thành đã hỏng rồi.”

“Thủy Di thành?” Lão đạo lùn mập trông khó coi hơn mấy phần.

“Đúng, lúc tại hạ lấy Pháp không pháp tinh ở đó phát hiện pháp trận vô dụng, chắc chắn đã có vấn đề.” Hắc y lão giả hít sâu một hơi, tựa hồ đợi lão đạo lùn mập hạ lệnh.

“Lưỡng vị đạo hữu, bọn tại hạ không phải tu sĩ Thiên Huyền đại lục bắc bộ, thứ cho bọn tại hạ cô lậu quả văn, không biết Thủy Di thành và Quy Chân thành, Hoàng Đạo thành quan hệ thế nào?” Ngụy Tác giật giật chân mày, hỏi lão đạo lùn mập và hắc y tu sĩ.

“Trong mấy thành trì quanh đây, có pháp trận nối với Hoàng Đạo thành chỉ gồm Quy Chân thành và Thủy Di thành. Từ thành trì khác mà muốn đến Hoàng Đạo thành thì phải trung chuyển ở hai thành trì này, hiện tại toàn bộ truyền tông pháp trận ở Quy Chân thành và Thủy Di thành có vấn đề.” Lão đạo lùn mập không nói tiếp nhưng Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải đã hiểu.

Không có truyền tông pháp trận, muốn đến Hoàng Đạo thành chỉ còn cách dùng phi độn pháp bảo và độn thuật, Hoàng Đạo thành không khác gì một cô thành, tu sĩ tăng viện sẽ cực chậm!

“Các vị tính sao?” Hít sâu một hơi, Lệ Nhược Hải hỏi Ngụy Tác và bọn Kỳ Long Sơn.

“Còn làm gì nữa, đi thôi.”

Ngụy Tác và bọn Kỳ Long Sơn nhìn nhau, đều cười khổ.

Hiện tại để phòng bị dị trùng, Quy Chân thành đã lấy hết Pháp không pháp tinh ra, mọi truyền tông pháp trận đều ngừng lại, dù Quy Chân thành dám dùng truyền tông pháp bây giờ thì bọn Ngụy Tác cũng không mạo hiểm.

Ai biết được có như Ngọc Trì chân nhân không, truyền tông pháp trận vừa kích phát là hủy.

Có vẻ yêu trùng này sau khi Thiên khung nứt ra, thông qua truyền tông pháp trận ẩn đi hoặc lan khắp Thiên Huyền đại lục bắc bộ rồi cũng nên, dù quay lại Tứ Tượng thành thì bọn Ngụy Tác cũng không dám dùng truyền tông pháp trận đến Thái Tổ thành. Phương pháp an toàn nhất là dùng phi độn pháp bảo, như thế Hoàng Đạo thành xuất phát hay từ Thái Tổ thành xuất phát không khác gì nhau cả.

Đã đến đây, bọn Ngụy Tác cũng muốn xem Hoàng Đạo thành thế nào, không được tăng viện kịp thời, đừng nói vá được vết nứt mà Hoàng Đạo thành có giữ được không cũng là vấn đề.

“Vậy thì phải dùng đến phi độn pháp bảo của đạo hữu rồi.” Ngụy Tác nói đoạn, Lệ Nhược Hải gật đầu, truyền âm: “Phi độn pháp bảo của Pháp Hoa đạo hữu tuy nhanh nhưng chỉ chở được một người.”

“Chư vị đạo hữu, tình huống khẩn cấp, bọn tại hạ sẽ động dụng pháp bảo trong thành.”

Ngụy Tác không thừa lời, nói với đạo sĩ lùn mập và hắc y lão giả đoạn tể xuất Ly Hỏa phảng. “Xoạt!”, Ly Hỏa phảng chở bọn Ngụy Tác hóa thành hắc hồng sắc độn quang, với tốc độ kinh nhân bắn về phía Hoàng Đạo thành.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

486. Chương 486: Phong Hoàng Tứ Túc Thứu

Quy Chân thành và Hoàng Đạo thành cách nhau chừng một vạn ba, bốn nghìn dặm. Khu vực nằm giữa khô cằn, cơ bản bãi cát thừa thớt cây cối.

Trong sa mạc cũng không thiếu yêu thú tứ giai ngũ giai trở lên, nhưng đối với Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải không có gì đáng ngại.

Gã không còn e dè gì, kích phát Ly Hỏa phảng đến tốc độ cao nhất.

Dọc đường thấy không ít tu sĩ độn quang, đại đa số là tu sĩ Phân niệm cảnh, Chu thiên cảnh, cả toán cứ tiếp tục lướt qua phía trên.

Với tốc độ của Ly Hỏa phảng thì không đầy nửa ngày là sẽ đến gần Hoàng Đạo thành.

Sau hơn một canh giờ, Ngụy Tác đột nhiên mục quang lóe lên, khống chế Ly Hỏa phảng dừng lại.

“Ngụy đạo hữu, sao thế?” Lệ Nhược Hải lập tức trải thần thức rộng nhất nhưng không cảm thấy gì không ổn.

“Phía trước có một toán đông, không rõ là tu sĩ hay yêu thú.” Ngụy Tác bất động nhìn tới, tỏ vẻ ngưng trọng.

“Một toán đông?” Lệ Nhược Hải và phu phụ Kỳ Long Sơn, Pháp Hoa chân nhân hơi ngẩn ra. Ly Hỏa phảng có độn tốc gấp mấy phi độn pháp bảo bình thường, họ đã bỏ xa những tu sĩ cùng rời Quy Chân thành, cả tu sĩ Phân niệm cảnh cũng ít nhất gần canh giờ nữa mới tới được đây, nhìn lên không thì họ không thấy gì.

Thoảng sau, trước mặt có một đám mây đen bay về phía bọn Ngụy Tác.

Đám mây cao mấy trăm trượng độ, dài mười mấy dặm, không do tự nhiên hình thành.

“Mục lực của y nhìn xa hư thế, chắc là dùng linh dược đề thăng mục lực.” Bọn Lệ Nhược Hải tỏ vẻ ngưng trọng, đều đẩy lên ý nghĩ này.

“Mau nhìn kìa!”

Đột nhiên, Thanh Bình chỉ tới hô khẽ.

Trong đám mây thoảng ánh lên quang hoa, quá xa nên không thấy rõ màu gì.

“Độn quang của tu sĩ, chắc có tu sĩ và yêu thú độn thủ.” Ngụy Tác nhíu mày bảo.

“Lẽ nào đám mây này là do yêu thú hình thành, thật ra có bao nhiêu yêu thú?” Pháp Hoa chân nhân kinh hãi nói.

“Đã đến đây thì không thể bỏ chạy, qua xem đã rồi tính.” Kỳ Long Sơn tỏ vẻ cả quyết, “Chư vị đạo hữu thấy thế nào?”

“Xem đã rồi tính, chúng ta có ngàn này người, không địch nổi thì thoát thân chắc không thành vấn đề.” Lệ Nhược Hải nhặt giọng.

Ngụy Tác vung tay, Ly Hỏa phảng xẹt tới.

Đám mây đang ập tới phía Ngụy Tác, chỉ không đầy nửa tuần hương là đã ở trước mặt bọn gã.

Cuồng phong gào rú, sát khí kinh nhân ngút trời.

Nhìn xa, đám mây màu vàng xám nhưng đến gần thì không phải mây mù gì hết, mà là một luồng hơi hoàng sắc cuồng phong.

Cát bay đá chạy, vô số cát vàng và cành khô bị thổi tung, trong cuồng phong ngút trời là một làn gió xám đường kính chừng hai, ba trượng.

Trong làn gió là yêu thú trông như chim thúu trọc đầu, có bốn ngọn trảo, thân thể màu xám đen nhưng trảo màu xanh.

Từng làn gió xoáy bao quanh yêu thú, hình thành nhiều dải gió xám nhạt.

“Phong hoàng tứ tức thúu, ngũ cấp đề giai yêu thú! Nhiều thế hả!”

Nhìn rõ, Thanh Bình mặc kệ có mặt Lệ Nhược Hải là cao thủ giám định, không nén được kinh hô.

Khó trách Thanh Bình vì số lượng yêu thú trong cuồng phong quá kinh nhân, chắc phải hơn vạn con.

Thanh bạch sắc linh quang đang trong vòng vây công của yêu thú.

Từ xa nhìn lại như có vô số quả cầu da xám lơ lửng ngoài thanh bạch sắc linh quang, liên tục từ bốn phương tám hướng va vào, trong quả cầu da còn có thanh sắc phong nhận trút như mưa đổ.

Thanh bạch sắc linh quang tránh né trong làn gió xám, tiếng nhạc đặc biệt không ngừng từ trong linh quang vang lên.

Phong hoàng tứ tức thúu liên tục áp sát thanh bạch sắc linh quang đột nhiên cuồng tính đại phát, không nhận rõ địch thủ mà quay sang phát động công kích nhưng con Phong hoàng tứ tức thúu khác.

“Người này đang dùng Mê thú giác, chắc là tu sĩ Áo Thú tông.” Nghe tiếng nhạc đặc biệt cùng với nhìn rõ cảnh tượng, Lệ Nhược Hải nói khẽ.

“Áo Thú tông?” Ngụy Tác nhủ mảy, tông môn ở Thiên Huyền đại lục nổi danh về nô thú nhất là Linh Thú cung và Áo Thú tông. Áo Thú tông cũng là đại tông môn tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ, có mấy Kim đan tu sĩ, thực lực còn hơn cả Linh Thú cung, thuộc hàng không dễ trêu vào.

Bất quá thanh bạch sắc linh quang tuy tả xung hữu đột trong cuồng phong nhưng không thể thoát được, chỉ bằng “Mê thú giác” mà Lệ Nhược Hải nói đến, chật vật chống cự, lâu dần khó lòng thoát chết.

“Ngụy đạo hữu, chúng ta cứ giết chóc thoải mái, giải quyết chỗ yêu thú này cứu tu sĩ đó để hỏi han, được chăng?” Đoán được thân phận của tu sĩ trong cuồng phong, Lệ Nhược Hải nhìn Ngụy Tác, hỏi.

“Ha ha, chúng ta không muốn giải quyết yêu thú thì chúng cũng sẽ giải quyết chúng ta, hà huống yêu thú này đáng giá không ít tinh thạch, bình thường muốn bắt cũng khó, giờ gặp thì đương nhiên không để lỡ.” Ngụy Tác cười ha hả té xuất phi kiếm cánh cửa.

Chuyến đi Thanh Thành khư này thật ra là vì Thanh hư đẳng, để tu thành thêm hai linh căn, chuẩn bị cho tu luyện Tiên căn ngũ mật, dùng phi kiếm cánh cửa sẽ hình thành kim linh căn nên gã tất nhiên không hiềm dùng nhiều.

“Đạo hữu, phi kiếm này đặc biệt quá.” Thấy Ngụy Tác té xuất phi kiếm cánh cửa, Lệ Nhược Hải không nén được mỉm cười, vận chân nguyên, quát to: “Có phải đạo hữu Áo Thú tông?”

“Tại hạ Dư Bất Cơ, tu sĩ Áo Thú tông.” Nghe tiếng Lệ Nhược Hải, trong thanh bạch sắc linh quang vang lên tiếng kinh hãi cực độ.

Giọng nói nghe hơi chói, chắc chưa nhiều tuổi.

Lệ Nhược Hải dứt lời, tu sĩ trong thanh bạch sắc linh quang chưa kịp nói thêm thì nhiều Phong hoàng tứ tức thúu đã nhắm vào Lệ Nhược Hải và bọn Ngụy Tác.

Lệ Nhược Hải cười nhạt, té xuất pháp bảo hình chiếc khăn tay trắng.

Cái khăn tay này khảm không ít ngọc thạch và pháp châu, thập phần tinh mỹ, được Lệ Nhược Hải dồn thanh hoàng sắc chân nguyên vào thì rực bạch quang, hình thành một quang tráo bao trùm Ly Hỏa phảng.

Cùng lúc, Pháp Hoa chân nhân phát tay, tế xuất một món pháp bảo hình phạt châu thủ liên, chân nguyên dồn vào, pháp bảo sáng lên mười sáu hoàng sắc linh quang cỡ một trượng, lơ lửng trong bạch sắc linh quang quang tráo như mười sáu thuần bài quay tít quanh Ly Hỏa phảng.

Ngụy Tác không thu Ly Hỏa phảng, vỗ lên nẹp bảo nang, hắc quang lóe lên, thả Hắc minh cốt quân ra.

Gã lấy ra kim sắc pháp bảo có thể kích phát sư tử đầu thiểm điện.

“Ầm!”

Phong hoàng tứ tức thứu đi đầu cách Ly Hỏa phảng gần năm trăm trượng thì Ngụy Tác kích phát kim sắc pháp bảo, kim sắc lôi quang trụ chuẩn xác đánh cho yêu thứu bay đầu đen xì rơi xuống.

“Thần thức của y còn hơn cả tu sĩ Kim đan tứ trọng.”

Lệ Nhược Hải và bọn Kỳ Long Sơn hơi lạnh cả cõi lòng. Rõ ràng, đòn này của Ngụy Tác là dùng thần thức xác định tinh chuẩn. Công kích ở cự ly này thì Lệ Nhược Hải cũng chào thua.

Vù!

Kim sắc pháp bảo kích phát, trước mặt Ngụy Tác nổ vang, phi kiếm cánh cửa hóa thành kim hoàng lưỡng sắc quang hoa bắn ra.

“Chát! Chát! Chát! Chát!”

Như vỗ lên quả bóng da, Phong hoàng tứ tức thứu chặ đường đều bị phi kiếm chém văng.

“Cũng may số lượng yêu thú nhiều thế, nếu chỉ mấy trăm con thì đã bị mình y giết hết rồi, chúng ta sẽ biến thành hôi của.” Thanh Bình không nén được thầm nghĩ.

Nhưng chưa hết.

Phập! Thanh hắc sắc quang hoa bắn đi mấy trăm trượng.

Ngụy Tác đồng thời phát ra Huyền sát quỷ trảo, kim sắc pháp bảo và phi kiếm cánh cửa mỗi lần hạ được một con Phong hoàng tứ tức thứu là gã lại nhanh chóng hút về, chỉ tích tắc sau là gã chụp được mười mấy con.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

487. Chương 487: Thần Giữ Cửa

Phạm vi công kích của Phong hoàng tứ tức thứu chừng trăm trượng.

Ngụy Tác từ rất xa công kích Phong hoàng tứ tức thứu, giết chúng dễ dàng như thái rau.

Đây là gã còn cố ý nương tay, không động dụng Trường hà thao thiên quyền.

Uy lực của Trường hà thao thiên quyền quá lớn, rất có thể đánh nát đàn yêu thú.

Số yêu thú này đối với Ngụy Tác rất hữu dụng, có thể để nuôi dưỡng Phệ tâm trùng và Diệt tiên đằng. Theo kinh nghiệm, Phệ tâm trùng thanh toán yêu thú hệ nào thì sẽ tiến giai thiên phú dị năng hệ đó. Bình thường gã muốn tìm ngân này ngũ cấp phong hệ yêu thú rất khó, hiện tại đương nhiên như thần giữ cửa, không chịu lãng phí.

Bất quá Phong hoàng tứ tức thứu đều liều mạng, thoáng sau ập tới dày đặc, vây kín mít Ly Hỏa phảng.

Nếu năm, sáu tu sĩ bị số lượng Phong hoàng tứ tức thứu như thế vây kín, e rằng đã xám xịt mặt mày, chỉ muốn chạy cho nhanh, nhưng trên Ly Hỏa phẳng đều là những nhân vật thượng đẳng, Lệ Nhược Hải phất tay, hắc sắc quang hoa bắn ra.

Hắc sắc quang hoa là một sợi xích hơn mười trượng, lớn cỡ cánh tay người lớn, một đầu là hình khô lâu xà đầu. Mỗi đốt xích lại có nhiều phù văn đặc biệt lưu động.

Sợi xích vừa xuất hiện là Phong hoàng tứ tức thứu bay khắp trời, chạm phải liền kêu vang, mất sức chống cự, rơi thẳng xuống đất.

Tốc độ giết Phong hoàng tứ tức thứu hoàn toàn không kém phi kiếm cánh cửa.

Pháp Hoa chân nhân tế xuất một món pháp bảo kim sắc trường sinh quả, pháp bảo này là thuần di pháp bảo, mỗi lần kim quang lóe lên là có một con Phong hoàng tứ tức thứu rơi xuống.

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình cùng lấy ra bích lam sắc trường kiếm.

Hai thanh trường kiếm đều lấp lánh thủy quang, bên trong lưu động mấy quang phù hình vuông, trông như phù lục, rất đặc biệt.

Hai thanh trường kiếm rõ ràng đều là thuật pháp ngưng thành, được Kỳ Long Sơn và Thanh Bình điều khiển thì không khác gì phi kiếm thật sự, tùy tâm sở dục, bay lượn trên không trung, linh hoạt vô cùng.

Mỗi lần hạ được năm, sáu con Phong hoàng tứ tức thứu, uy năng thủy kiếm tổn hao gần hết, hóa thành hơi nước tan đi, hai người lại ngưng tụ ra thủy kiếm tương tự.

Mười sáu dải sáng do Pháp Hoa chân nhân dùng phật châu thủ liên hóa thành đã bọc lấy bạch sắc linh quang quang tráo của Lệ Nhược Hải, ngăn đón hộ bạch sắc linh quang quang tráo không ít phong nhận, Hắc cốt minh quân cũng chủ yếu phòng thủ, Phong hoàng tứ tức thứu nào đến gần bạch sắc linh quang quang tráo là bị hắc sắc quang trụ đánh trúng.

Nhất thời, Phong hoàng tứ tức thứu không mấy may uy hiếp đến bọn Ngụy Tác mà rơi xuống như mưa.

“Xem ra có thêm bằng hữu tu vi cao mới được.”

Ngụy Tác không nên được thăm cảm khái.

Nếu chỉ một mình gã mà đối diện ngần này Phong hoàng tứ tức thứu thì chắc rất cật lực, hơn trăm con nhất tề phát động thuật pháp oanh kích thì thật khó chống, chỉ đành du đấu, bị vây khốn thì lách lách ít dữ nhiều.

Phong hoàng tứ tức thứu đến gần là bị giết, dù ở trong đàn Phong hoàng tứ tức thứu như cả bốn đều thoát mái như đang du sơn ngoạn thủy.

Chỉ tích tắc sau, Ngụy Tác đã bắt được hơn bảy mươi con Phong hoàng tứ tức thứu.

Thế như chẻ tre, Ly Hỏa phẳng lao đến trước thanh bạch sắc quang hoa.

Trong làn thanh bạch sắc linh quang, một bạch diện tu sĩ trẻ tuổi mặc tử sắc pháp y, trông có vẻ hơi gầy, đầu tóc tết lại thành từng lọn nhỏ, tai đeo vòng vàng, cách ăn vận khác hẳn tu sĩ Thiên Huyền đại lục nam bộ, thanh bạch sắc linh quang từ một cái đĩa bằng xương dưới chân y phát ra.

Tay y cầm một chiếc sừng trâu xích hồng sắc, thai thể pháp bảo này có phù văn đặc biệt, kêu lên ô ô.

Thấy bọn Ngụy Tác như du sơn ngoạn thủy, cực kỳ dễ dàng giết yêu thú, tu sĩ này tỏ rõ thần sắc kinh hãi.

“Sát sinh trấn thú liên! Tiền bối là Linh Thú cung Lệ cung chủ?!” Thấy sợi sây xích màu đen của Lệ Nhược Hải, tu sĩ này hít một hơi lạnh.

“Mô là Lệ Nhược Hải, đạo hữu vào đây đã.” Lệ Nhược Hải gật đầu.

Tu sĩ đó như chỉ chờ chể, lướt lên Ly Hỏa phẳng.

“Văn bối Dư Bất Cơ, tam đệ tử của Ảo Thú tông tông chủ Lý Nguyên Kỳ, đa tạ chư vị tiền bối cứu giúp.” Lên Ly Hỏa phẳng, bạch diện tu sĩ trẻ tuổi hành lễ, nói với Lệ Nhược Hải và bọn Ngụy Tác.

“Bất tất đa lễ.” Lệ Nhược Hải bình tĩnh như thường hỏi: “Nơi này sao lại có số lượng yêu thú kinh nhân thế hả?”

“Tiền bối biết việc Thiên khung ngoài Hoàng Đạo thành đã nứt?” Tu sĩ trẻ tuổi thở dốc, lấy ra mấy viên đan được bổ sung chân nguyên nuốt chửng.

“Bọn mõ đến Quy Chân thành, nghe nói Thiên khung ở Hoàng Đạo thành bị nứt, truyền tông pháp trận của Quy Chân thành tổn hại, nên mới đến Hoàng Đạo thành.” Lệ Nhược Hải giật giật chân mày, “Lẽ nào các hạ từ Hoàng Đạo thành đến? Hoàng Đạo thành thế nào rồi?”

“Tại hạ đang ở hoang nguyên giữa Hoàng Đạo thành và Thủy Di thành rèn luyện, nhận được tin thì đến ngay.” Bạch diện tu sĩ trẻ tuổi Dư Bất Cơ hít sâu một hơi, thần sắc kinh hãi trong mắt không hề giảm đi, vì bọn Ngụy Tác vẫn luôn chân luôn tay, sẵn Phong hoàng tứ tức thú như hái quả, nhất là Ngụy Tác. Trong lúc nói mấy câu này, Dư Bất Cơ thấy gã cho hơn bốn mươi con Phong hoàng tứ tức thú vào túi, tuy linh khí của bọn gã không hiển lộ nhưng thần thông này đủ cho y nhận ra họ đều là Kim đan đại tu sĩ.

“Hoàng Đạo thành thế nào thì tại hạ không biết.” Hít sâu một hơi, Dư Bất Cơ tiếp lời, “Lúc đến gần Hoàng Đạo thành, vết nứt Thiên khung chưa được vá, trông vòng mấy nghìn dặm quanh đó đều là tu sĩ và yêu thú hỗn chiến. Số lượng yêu thú thập phần kinh nhân. Tại hạ bị một con lục cấp trung giai yêu thú nhắm vào, chạy trốn hơn hai nghìn dặm mới thoát được, kết quả vòng lại Hoàng Đạo thành thì gặp phải một đàn yêu thú. Độn tốc của chúng không kém tại hạ, biết không thoát nên tại hạ đành cố chạy về phía Áo Chân thành, hi vọng gặp được đạo hữu khác, bất quá vẫn bối coi như may mắn, số lượng yêu thú này quá kinh nhân, nếu không gặp chư vị tiền bối, dù gặp tu sĩ Áo Chân thành thì cũng khó thoát.”

“Lúc bọn mõ đến, pháp trận nối Thủy Di thành và Hoàng Đạo thành đã bị phá hoại.” Lệ Nhược Hải hơi nhú mày: “Theo ngươi, Hoàng Đạo thành giữ được không?”

“Lúc vẫn bối đến, các tu sĩ đều dốc sức, không phong tỏa được vết nứt Thiên khung. Hoàng Đạo thành khó giữ.” Dư Bất Cơ nhăn nhó.

“Lần này bọn mõ đến Hoàng Đạo thành, chủ yếu muốn xem vết nứt Thiên khung thật ra là việc gì, Thiên khung trong mười mấy ngày nứt liền ba vết, Áo Thú tông chắc cũng có lưu ý về Thiên khung?” Lệ Nhược Hải hơi trầm ngâm, hỏi.

“Thiên khung uy năng huyền ảo khó dò, không thể nhìn ra biến hóa, Áo Thú cung không tìm ra nhưng trước đó đã được Bắc Minh tông nhắc nhở rằng Thiên khung có thể sẽ nứt thêm.” Dư Bất Cơ nhìn Lệ Nhược Hải đáp: “Tiền bối Bắc Minh tông tu vi cao tuyệt rất đông, tích lũy mấy nghìn năm thì có thể nghiên cứu được đôi chút huyền diệu của Thiên khung.”

“Hiện tại Hoàng Đạo thành như thế, tông môn như Bắc Minh tông chắc sẽ có đại tu sĩ tới, nên qua nghe ngóng, Lệ cung chủ có khi sẽ nghe ngóng được tin gì chẳng.” Dư Bất Cơ bổ sung.

“Ngụy đạo hữu, yêu thú này hữu dụng với đạo hữu?”

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình dở khóc dở cười với Ngụy Tác.

Ngụy Tác như thể liều mạng tranh cướp tiền, cho rằng nhất Phong hoàng tứ tức thú không đủ nhanh, thả cả Pháp vương thái điệp và Phệ tâm trùng ra, có thêm hai yêu thú hợp tác thì càng tiện, Pháp vương thái điệp có thể dùng chất nhầy hút Phong hoàng tứ tức thú đã bị giết về.

“Yêu thú này có thể dùng để nuôi dưỡng Phệ tâm trùng. Nếu các vị đạo hữu thấy vô dụng thì để nhục thân yêu thú cho mõ, yêu đan thì thuộc về chư vị đạo hữu.” Ngụy Tác không hề khách khí cười ha hả.

“Số yêu thú này đúng là vô dụng với bọn mõ, nếu hữu dụng với đạo hữu thì cứ lấy, chút yêu đan này có là gì.” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình giúp Ngụy Tác thu nhặt ta yêu thú.

Đối với Kim đan tu sĩ, thường thì không thiếu linh thạch, cái thiếu chỉ là nguyên liệu và linh dược cho hữu dụng tu luyện.

Ngũ cấp đề giai yêu thú với mọi tu sĩ đều là tài phú nhưng đối với Kim đan tu sĩ thì đẳng cấp quá thấp, cùng lắm bán được chút linh thạch.

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình đối thoại, thấy Ngụy Tác sáng mắt, tỏ vẻ càng nhiều càng tốt, Pháp Hoa chân nhân và Lệ Nhược Hải mỉm cười, lấy hết Phong hoàng tứ tức thứu giết chết cho gã.

Trước mặt gã là một đồng Phong hoàng tứ tức thứu.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

488. Chương 488: Đế Vương Hắc Giao, Hỏa Vũ Vân Hạc

“Chả trách tu sĩ Tứ Tượng thành và Quy Chân thành nghe thấy Thiên khung nứt ra là tranh nhau đến Hoàng Đạo thành. Thiên khung nứt ra cũng như đột nhiên rơi xuống một đại bảo tàng, đối với tuyệt đại đa số tu sĩ khác nào một cơ hội.”

Ngụy Tác thâm cảm thán.

Không đầy nửa tuần hương, gã thu được hơn hai nghìn con Phong hoàng tứ tức thứu. Thu hoạch lần này còn hơn thú triều ở Cổ Hồ trang khi xưa.

Tuy lần này gã lấy được ba, bốn nghìn yêu thú, đại bộ phận hoàn là tứ cấp trở xuống nhưng không sánh được với ngũ cấp dê giai yêu thú hôm nay.

Hơn hai nghìn ngũ cấp dê giai yêu thú, rơi vào tay một tu sĩ Chu thiên cảnh sẽ là một món gia tài dị thường kinh nhân.

Phổ thông tu sĩ tuy không thể dễ dàng như bọn Ngụy Tác nhưng giành lấy mấy yêu thú hữu dụng thì có thể.

Đương nhiên là phải trong tình huống thú triều do Thiên khung nứt ra bị áp chế, còn nứt nhiều thì tu sĩ chống nổi yêu thú yêu thú hay không là việc khác.

Liên tục giết hơn hai trăm con Phong hoàng tứ tức thứu, số còn lại cũng hiểu ra không chạm vào mấy tu sĩ này được, nhao nhao bỏ chạy.

Bọn Ngụy Tác tất nhiên không để chúng dễ dàng chạy thoát, yêu thú đẳng cấp này không là gì với họ nhưng tu sĩ Chu thiên cảnh gặp phải thì sẽ nguy hiểm, nên cả bọn chia nhau ra truy sát mấy nghìn yêu thú.

Giết thêm gần hai nghìn yêu thú, số còn lại đều bỏ chạy hết, bọn Ngụy Tác mới tụ lại.

Cộng lại Ngụy Tác gom được bốn nghìn mấy trăm con Phong hoàng tứ tức thứu, gã thâm tính có ngân này nào tủy mà Phệ tâm trùng không tiến giai thì mất hết cả thiên lý.

Còn số Phong hoàng tứ tức thứu do tu sĩ Ảo Thú cung tên Dư Bất Cơ giết thì bọn gã không lấy, Dư Bất Cơ không dám chối mà thu lại.

Hỏi Dư Bất Cơ được biết y cũng đến Hoàng Đạo thành thì bọn Ngụy Tác tiếp tục tiến về mục tiêu.

...

Tiếp tục lướt về phía Hoàng Đạo thành, số lượng yêu thú dọc đường tăng lên, liên tục xuất hiện bóng dáng yêu thú ngũ cấp cao giai trở lên vốn cực hiếm ở trong Thiên khung.

Yêu thú dọc đường cứ con nào phát hiện bọn Ngụy Tác là bị diệt ngay, nhưng con ở xa thì đều nhanh chóng tránh đi.

A!

Cách Hoàng Đạo thành một nghìn mấy trăm dặm, trong mắt bọn Ngụy Tác thì ngôi thành miễn cưỡng lắm mới nhìn thấy, không khác nào một miếng đậu hũ nhỏ, nhưng cả bọn đều hít một hơi lạnh.

Trong vòng năm, sáu trăm dặm quanh Hoàng Đạo thành, dù trên trời hay dưới đất đều dày đặc điểm đen, quang hoa và vân khí.

Nơi nào cũng là điểm quang không ngừng nổ tung, khói do sát khí trên mình yêu thú và thuật pháp và pháp bảo của tu sĩ va nhau tạo thành, vô số yêu thú và tu sĩ đang kịch chiến.

Hoàng Đạo thành đã biết thành một tổ ong, chỗ nào cũng là điểm quang và tiếng nổ, vô số điểm đen qua lại.

Đỉnh Hoàng Đạo thành có một lục sắc quang tráo liên tục ánh lên lục sắc quang trụ và quang điểm xung kích ra ngoài, quanh lục sắc quang tráo dày đặc điểm đen.

Trông như hiện tượng kỳ dị hình cái nón đen mà Kim đan tu sĩ tạo thành khi kết đan.

Thiên khung cách Hoàng Đạo thành hai, ba nghìn dặm thì rất khó nhìn rõ nhưng ở đó liên tục có từng đàn điểm đen tràn vào, xem ra tình hình Thiên khung bị nứt chưa được phong tỏa.

“Kia là sơn môn Hoàng Đạo tông, yêu thú đã đánh vào thành, hiện tại khẳng định tu sĩ đang bất lợi.” Dư Bất Cơ nhợt nhạt mặt mày.

Lướt thêm một chớp, cách Hoàng Đạo thành sáu, bảy trăm dặm không khác gì luyện ngục.

Dưới đất có vô số yêu thú và tu sĩ kịch chiến, liên tục có yêu thú hoặc tu sĩ bị giết, trên không cũng thế, yêu thú và tu sĩ thì nhau rơi xuống.

Trận chiến vốn cực lớn lại không ngừng khuếch đại, tu sĩ đổ tới không ngừng, phía sau là yêu thú truy đuổi, thỉnh thoảng ở vòng ngoài lại có tu sĩ ở nơi khác đến, đấu với yêu thú.

“Dư Bất Cơ, bọn mõ vào đó sẽ khó chiếu cố được đạo hữu nên sẽ để đạo hữu xuống đây, nhớ cẩn thận hành sự.”

Lệ Nhược Hải và bọn Ngụy Tác nhìn nhau, âm liễu mấy câu đoạn Lệ Nhược Hải bảo Dư Bất Cơ.

Thấy cảnh tượng kinh nhân như thế, Lệ Nhược Hải và bọn Ngụy Tác tuy hơi kinh ngạc nhưng cũng động lòng, không tính số lượng yêu thú khó tưởng tượng nổi thì trong Hoàng Đạo thành cũng có không ít đồ tốt. Hoàng Đạo thành đã bị công phá, triệt để hỗn loạn, họ không lấy đồ của những tiệm đã bị hủy hoại, đồ của tu sĩ rơi rụng thì người khác cũng sẽ không khách khí.

Thả Dư Bất Cơ ở đây rồi vào Hoàng Đạo thành, họ càng không phải lo lắng gì.

“Đa tạ chư vị tiền bối.” Dư Bất Cơ tất nhiên không dám phản đối, thân ảnh loáng lên, rời Ly Hỏa phẳng.

Đi thêm hơn một trăm dặm, Ngụy Tác giật giật chân mày, mục quang hoàn toàn bị lục sắc quang tráo trên thỉnh không Hoàng Đạo thành hấp dẫn.

Tầng không trên lục sắc quang tráo lơ lửng một đám mây đen, vô số yêu thú rít vang bay quanh, hình thành một cột đen quanh quang tráo đều rất sợ đám mây, giữ cự ly ít nhất cũng năm, sáu mươi trượng.

Trong mây đen là ba con hắc sắc giao long đang quẫy lộn.

Ba con hắc sắc yêu thú như giao long này to lớn kinh nhân, là loại to nhất Ngụy Tác từng thấy. Ba con lúc này còn ẩn quá nửa thân hình trong đám mây nhưng thỉnh thoảng thân thể lộ ra một đoạn đều hơn mười trượng, xem ra ít nhất chúng cũng dài hơn ba mươi trượng. Đường kính thân thể chắc phải mấy trượng, so ra thì tu sĩ quả thật là một con kiến nhỏ xíu.

Yêu thú này dù điện vũ cao mấy chục trượng mà bị chúng đè vào tất cũng tan nát.

“Đế vương hắc giao! Thất cấp trung giai Đế vương hắc giao, có tới ba con!”

Nhìn theo Ngụy Tác, Lệ Nhược Hải thấy ba yêu thú khổng lồ, hơi biến sắc.

“Đế vương hắc giao thành niên, tại thể nội ngưng thành Đế giao chỉ có thể đề thăng tu vi rất tốt.” Nhìn thấy ba con yêu thú khổng lồ, lại nghe Lệ Nhược Hải nói tên chúng ra, mắt Kỳ Long Sơn ánh lên, “Ba con Đế vương hắc giao này có vẻ đã thành khí rồi, chúng ta giết chúng chứ?”

“Bằng năm người chúng ta chắc ứng phó được ba con yêu thú. Ngụy đạo hữu, Pháp Hoa đạo hữu, các vị thấy thế nào?”

“Được, giết ba yêu thú này đã.” Ngụy Tác và Pháp Hoa chân nhân gật đầu, Ly Hỏa phảng lao thẳng đến Hoàng Đạo thành.

Thoáng sau yêu khí ngút trời phủ vào mặt, bọn Ngụy Tác lao vào chiến trường có vô số tu sĩ và yêu thú kích chiến.

Một tích tắc sau, mười mấy đạo quang hoa từ Ly Hỏa phảng bắn ra, áp lực của tu sĩ đang đấu với yêu thú quanh đó nhẹ bỗng, yêu thú ở gần đều bị diệt sạch.

Tuyệt đại đa số yêu thú bị giết là bị mấy dải quang hoa cuốn vào Ly Hỏa phảng.

“Kim đan kỳ tiền bối đến rồi!”

“Đi mau!”

“Giết!”

Yêu thú quanh các tu sĩ bị giết trong tích tắc, nhiều người đào tẩu về phía sau, còn lại vẫn cùng yêu thú giao chiến.

Xác định rõ mục tiêu, gặp yêu thú thì giết được cứ giết, không thì bỏ mặc, Ly Hỏa phảng lao vun vút về phía Hoàng Đạo thành.

Hoàng Đạo thành có quy mô lớn hơn Linh Nhạc thành một chút, cũng tọa lạc trên một ngọn núi nhưng lúc này mọi công trình trong thành gần như tan hoang, khắp nơi là cảnh đổ nát khói lửa, không ít tu sĩ bày ra pháp trận, cấm chế giao chiến với yêu thú.

Đến gần, thể hình Đế vương hắc giao trông càng kinh nhân, càng có cảm giác ghê sợ.

Trong hắc vân cuộn cuộn liên tục có hắc sắc quang điểm khổng lồ giáng lên lục sắc linh quang quang tráo ở đỉnh Hoàng Đạo thành.

Linh quang quang tráo này bao trùm mấy chục dặm, tuy trong linh quang quang tráo dày đặc quang điểm và lục sắc quang trụ do hộ sơn pháp trận kích phát, liên tục đánh rụng không ít yêu thú, có vẻ sơn môn Hoàng Đạo tông ít nhất cũng tụ tập hơn nghìn tu sĩ nhưng số yêu thú vây quanh quang tráo có tới hơn ba vạn, quang điểm không ngừng xung kích quang tráo thành những tiếng nổ rền vang. Lục sắc linh quang quang tráo ngày một nhạt màu.

Trong Hoàng Đạo thành trừ ba con Đế vương hắc giao gây ra áp lực ghê sợ thì còn một làn hồng lưu xích điểm cực kỳ kinh nhân.

Dải lửa tung hoành trong Hoàng Đạo thành là yêu thú như tiên hạc nhưng lông cháy rực, ít nhất cũng bảy, tám mươi con.

“Nhiều Hỏa vũ vân hạc quá! Cần tìm cách trừ chúng đi đã, không thì bị chúng và Đế vương hắc giao vây công thì chúng ta nguy ngập.” Lệ Nhược Hải nhíu mày, lên tiếng.

Hỏa vũ vân hạc, lục cấp trung giai yêu thú, bình thường ở ngoài Thiên khung cũng không dễ gặp nhưng lúc này ở Hoàng Đạo thành, số lượng lại đến mức đó!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

489. Chương 489: Hoang Cổ Bạch Trạch

Ngụy Tác không hề thừa lời, thu kim sắc pháp bảo, Ly Hỏa phảng lao vào đàn Hỏa vũ vân hạc.

“Ầm”.

Cơ hồ đồng thời, Ngụy Tác tế xuất Trường hà thao thiên quyền.

Một làn sóng khổng lồ ập vào Hỏa vũ vân hạc.

Thoáng sau sáu, bảy con Hỏa vũ vân hạc ở sau chót đều ré lên, dựng đứng mớ lông, phun ra từng viên xích hồng sắc hỏa châu ngưng kết.

Vù!

Bị xích hồng sắc hỏa châu ngăn trở, tuy ngọn sóng của Trường hà thao thiên quyền vẫn đổ vào ba con Hỏa vũ vân hạc ở cuối, dập tắt hỏa quang của chúng, biến chúng thành ba con gà mắc mưa nhưng không chết, chỉ run rẩy bỏ chạy.

Ngụy Tác lại tỏ ra vui mừng, Huyền sát quỷ trảo bùng lên, chụp lấy ba con Hỏa vũ vân hạc gấp ngoải về.

Một chiêu hạ được ba con Hỏa vũ vân hạc, trong dòng xích diễm hồng lưu, đàn Hỏa vũ vân hạc bị chọc giận, quay lại bổ vào bọn Ngụy Tác.

“Ngụy đạo hữu, uy năng thuật pháp của yêu thú này hơn xa Phong hoàng tứ túc thú, thần thức có thể xác định chuẩn xác trong vòng hai trăm trượng, để bị chúng vây công thì không dễ đối phó đâu.”

“Sát sinh trần thú liên” cuốn tới, lấy mạng một con Hỏa vũ vân hạc, Lệ Nhược Hải nói vậy với Ngụy Tác đoạn trong tay xuất hiện một nô thú đại.

Nô thú đại lóe lên hoàng quang, một con tuyết bạch sắc ngô công cỡ một trượng đột nhiên hiện lên trước mặt bọn Ngụy Tác.

Tuyết bạch sắc ngô công phát ra hàn khí kinh nhân, thân thể không có cánh, mọc lên từng cục băng, bụng toát ra bạch khí, lơ lửng trên không như thể có năng lực ngự không.

“Phù!”

Yêu thú này được tế xuất, bạch quang từ miệng phun vào Hỏa vũ vân hạc.

Mắt Hỏa vũ vân hạc tỏ vẻ kinh hãi, trong miệng lóe lên hồng quang, tế xuất một viên yêu đan cỡ mắt rồng, rải ra xích hồng sắc đan hỏa.

Đan hỏa không ngăn được bạch quang của tuyết bạch sắc ngô công, tích tắc sau thì bạch quang đã ép được xích hồng sắc đan hỏa, xung kích yêu đan, đoạn giáng thẳng vào Hỏa vũ vân hạc.

Yêu đan và mình Hỏa vũ vân hạc cơ hồ trong tích tắc phủ sương, hình thành hai khối băng rơi xuống.

Ngụy Tác giật giật chân mày.

Tuy vẫn là ban ngày, gã không để lực bào lão đầu ra nhưng cũng biết tuyết bạch sắc ngô công mà Lệ Nhược Hải thả ra là “Thiên sương tuyết ngô”.

Yêu thú này vốn chỉ là ngũ cấp cao giai, kém hơn Hỏa vũ vân hạc song Thiên sương tuyết ngô dễ dàng hạ được Hỏa vũ vân hạc thì uy năng thuật pháp ít nhất cũng là lục cấp cao giai.

“À!”

Mắt Ngụy Tác ánh lên vì thả Thiên sương tuyết ngô xong, Lệ Nhược Hải không dừng tay.

Lại một con hỏa hồng sắc yêu thú từ một nô thú đại bay ra.

Hỏa hồng sắc yêu thú là một con dơi đầu sói.

“Vù!”

Uy năng thuật pháp của con dơi này còn hơn cả Thiên sương tuyết ngô, hỏa hồng sắc hỏa nhận lóe lên, cắt đứt đầu Hỏa vũ vân hạc.

“Còn nữa?”

Lệ Nhược Hải không dừng tay, lấy tiếp ra một nô thú đại. Trước mặt bọn Ngụy Tác là một con bạch sắc băng phương khí tức kinh nhân.

Chỉ một hơi thở, băng trùy dài cả thước lại bắn ra, bắn thủng lỗ chỗ hai con Hỏa vũ vân hạc.

Thả liền ba yêu thú xong, Lệ Nhược Hải không thả thêm nữa, có điều Ngụy Tác không nén được thở dài.

Thủ đoạn của Linh Thú cung về nuôi dưỡng yêu thú và phương pháp nô thú thì quả thật tông môn khác không so được.

Không nói đến con Thiên sương tuyết ngô thứ nhất vì cũng như Phệ tâm trùng của Ngụy Tác, không chỉ tiến giai một cấp.

Hỏa hồng sắc biên bức rất giống tứ cấp đề giai phong hệ yêu thú Lang đầu biên bức, trừ Lang đầu biên bức thì gã không nghe nói đến có hỏa hệ yêu thú nào ngoại hình như vậy.

Lang đầu biên bức, gã từng có mấy con nhưng yêu thú này lại biến thành hỏa hệ yêu thú, thật khiến gã không dám tin.

Con thứ ba là thất cấp đề giai yêu thú Thiên cực băng phương chính chính tông tông, là phân chi của Huyền thiên băng phương.

Thực lực của Thiên cực băng phương đã ngang với Hắc cốt minh quân của Ngụy Tác.

Thiên sương tuyết ngô và Lang đầu biên bức biến dị cộng lại thì đủ đấu với phổ thông tu sĩ Kim đan nhất trọng không có dị bảo đặc biệt.

Ngụy Tác khẳng định là trong tình hình này, Lệ Nhược Hải chưa để lộ toàn bộ thực lực, lời đồn quả không sai, Lệ Nhược Hải không chỉ là tu sĩ Kim đan lưỡng trọng mà còn có rất nhiều yêu thú phẩm giai cực cao.

Chỉ riêng thực lực thể hiện ra, Ngụy Tác trừ phi động dụng Tuyệt diệt kim đan hoặc Thực huyết pháp đao, bằng không không phải đối thủ của Lệ Nhược Hải.

Ba yêu thú này gia nhập, cộng thêm Ngụy Tác cố ý khống chế Ly Hỏa phản lướt sát rìu đàn Hỏa vũ vân hạc nên đối phó rất dễ dàng, chỉ thoáng sau, năm người đã hạ được hai mươi mấy con.

Đúng lúc đó xảy ra biến cố.

Ngụy Tác đột nhiên cảm giác được khí tức đặc biệt từ phía sau phát ra.

Khí tức này thậm chí khiến gã cảm thấy nguy hiểm khôn tả.

“Kia là...”

Gã ngoái lại, hít một hơi lạnh.

Trên một đoạn tường Hoàng Đạo thành đồ nát có một con yêu thú như viên hầu.

Yêu thú này toàn thân lông trắng, thể hình kinh nhân, cao chừng bảy, tám trượng, trông có vẻ nặng nề nhưng chân như dẫm trên đám mây mềm, không hề có tiếng động.

Đỉnh đầu nó có một cái mấu thịt nhô lên, hai mắt rực bạch quang, miệng thò ra bốn cái răng nanh, hung ác cực độ.

Kinh nhân nhất là lớp lông trắng của cự viên không chỉ phát ra hơi sương trắng, giữa các sợi lông còn có vô số bạch sắc cự tảo cố nắm tay bò ra bò vào.

Trong vòng hai trăm trượng nếu có tu sĩ tồn tại, sẽ có không ít bạch sắc cự từ trên mình cự viên rơi xuống như quả chín rụng.

Mấy dải trắng đó chỉ nhấp nhô là đến trước mặt các tu sĩ.

Bạch sắc cự tảo đều chỉ công kích cận thân nhưng sức nhảy cực kỳ kinh nhân, mỗi bước nhảy đều như pháp bảo bắn đi mấy trăm trượng, ngay cả tu sĩ ở trên không trung cũng bị trúng đòn. Uy năng của chúng lại thập phần kinh nhân, chỉ thoáng nhìn là Ngụy Tác thấy có năm, sáu tu sĩ bị cự tảo công phá linh quang, chui vào thể nội.

Tu sĩ bị cự tảo chui vào thể nội đều sưng vù, thân thể sáng lên như ngâm trong nước quá lâu rồi hóa thành một vũng nước, chỉ còn lại bộ xương vàng vọt. Cự tảo chui ra, có vẻ như đã no nê.

“Hoang cổ bạch trạch!”

Cảm giác được nét khác lạ của Ngụy Tác, Lệ Nhược Hải ngoái lại nhìn, biến sắc hô lên.

“Hoang cổ bạch trạch? Yêu thú nào nhỉ?” Ngụy Tác hỏi.

Gã chưa từng nghe nói đến yêu thú này, cảm giác được thần thức của nó còn hơn gã, hiện tại đang nhắm vào gã.

“Hoang cổ bạch trạch là dị thú ở nơi cực kỳ man hoang cách xa các tu sĩ đại lục! Bạch sắc chướng khí của chúng có nhiều tác hại, tồn tại rất lâu, nhìn vạn lần không nên hít phải dù là một chút, không thì Kim đan tu sĩ cũng sẽ mắc quái bệnh, tiếp xúc với tu sĩ mắc bệnh cũng sẽ bị truyền nhiễm. Ba nghìn năm trước, Lưu Ly tông có mấy chục tu sĩ gặp yêu thú này tại hoang nguyên, tuy có năm, sáu người may mắn thoát thân nhưng về đến tông môn thì gây ra ôn dịch, tới mấy thành trì, mấy vạn tu sĩ mất mạng. Nếu đấu với yêu thú này, trừ linh quang và nguyên khí pháp bảo như Trường hà thao thiên quyển của các hạ ra, mọi pháp bảo trực tiếp công kích đều không thể sử dụng, bằng không sẽ nhiễm phải bạch sắc chướng khí.” Lệ Nhược Hải nhắc nhở giải thích: “Cự tảo cũng có chướng khí, để chúng đến gần trong vòng mười trượng cũng sẽ nguy hiểm.”

“Thật ra là dị thú cấp nào?” Lệ Nhược Hải nói nhiều như thế mà không đề cập tới phẩm giai, Ngụy Tác không nén được kêu lên.

“Bát cấp đệ giai!” Bọn Kỳ Long Sơn cũng chưa biết đến yêu thú này, thấy Lệ Nhược Hải nói mãi không đi vào trọng điểm, mãi khi y nói ra bốn chữ đó thì mới hít một hơi lạnh.

“Không xong!”

Cùng lúc, Ngụy Tác đột nhiên biến sắc nhìn lên.

Một bóng đen khổng lồ ép xuống!

So ra, Ly Hỏa phẳng của Ngụy Tác quá nhỏ bé, không đủ cho bóng đen nhét kẽ răng.

Là một con Đế vương hắc giao!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

490. Chương 490: Nước Giếng Không Phạm Nước Sông?

Đế vương hắc giao dài cả trăm trượng, hơn cả dự liệu của Ngụy Tác, như bức tường thành chắn trên không!

Hắc khí lan tràn trên đầu, không trông rõ hình dáng, trong hắc khí có hai con mắt như chuông đồng sáng rực, hai cái rìng cũng tuôn tràn hắc khí, dị thường kinh nhân.

“Oành!”

Ngụy Tác ngẩng lên, hắc quang dài cả trượng từ miệng Đế vương hắc giao phun ra, va vào mười sáu dải sáng vàng đục quanh Ly Hỏa phẳng.

Sau tiếng nổ, hai dải sáng vàng đục tan biến, hóa thành hai viên phật châu được Pháp Hoa chân nhân nhấc nhó thu lại.

Hắc sắc quang hoa chưa tan hết đà, va vào bạch sắc linh quang quang tráo quanh Ly Hỏa phảng.

Chát. Bạch sắc linh quang quang tráo của Lệ Nhược Hải rung lên nhưng vẫn nguyên lành.

Đúng lúc, mặt đất dưới Ly Hỏa phảng đột nhiên dấy lên hoàng sắc khí trụ, cả trăm tượng bị lật tung, một con trùng béo mập dài hơn năm trượng chui ra.

Hoàng sắc cự trùng không khác gì con nhộng bình thường nhưng đầu tách ra làm bốn cánh, bên trong là từng hàng răng bệch, trông như một cái mồm có sáu, bảy xúc giác tròn, điện quang liểu liểu.

Đúng lúc Đế vương hắc giao phát ra hắc sắc quang hoa oanh kích bạch sắc linh quang quang tráo, “Hoang cổ bạch trạch” khắp mình bạch sắc chướng khí liểu liểu cũng đột nhiên lao về phía bọn Ngụy Tác.

“Hoang cổ bạch trạch” mỗi bước được hơn trăm trượng, bạch sắc cự tảo như mưa rào trút xuống, thoáng sau đã hơn hai mươi tu sĩ bị số lượng cự tảo kinh nhân công phá hộ thể linh quang, thân thể tan chảy thành nước vàng.

“Hoang cổ bạch trạch” là bát cấp đệ giai yêu thú, bát cấp yêu thú thì thực lực cao hơn Kim đan tu sĩ, chướng khí lại thập phần tà môn, nên bọn Ngụy Tác chú ý hết lên nó.

Bên dưới Ly Hỏa phảng đột nhiên mọc ra một yêu thú, bọn Ngụy Tác không kịp cả phản ứng.

Chát!

Miệng hoàng sắc cự trùng phun ra điện quang lầy nhầy, đánh tan bạch sắc quang tráo đang rung lên.

Bạch sắc linh quang quang tráo tan vỡ, Ngụy Tác không kịp trao đổi với bọn Lệ Nhược Hải, mất ánh lên, thu Ly Hỏa phảng.

Điện quang như thùng nước đánh hụt, cơ hồ lướt sát sạt Ngụy Tác.

Rõ ràng bọn Ngụy Tác nhắm vào ba con Đế vương hắc giao nhưng cũng bị mấy cao giai yêu thú nhắm vào.

Ngụy Tác còn chưa biết tên hoàng sắc cự trùng, nhưng uy năng có vẻ không kém gì Đế vương hắc giao, cũng là thất cấp trung giai yêu thú.

Ly Hỏa phảng tuy có uy năng phòng ngự đạo giai hạ phẩm, nhưng giờ có tới hai con thất cấp trung giai yêu thú, một bát cấp yêu thú, uy năng bất kỳ một đạo thuật pháp nào của chúng đều cao hơn đạo giai hạ phẩm pháp bảo, bị đánh trúng là Ly Hỏa phảng sẽ tổn hại.

Ngụy Tác không dám sử dụng Ly Hỏa phảng nữa.

“Đây là Địa nguyên bì khâu! Thất cấp trung giai yêu thú!”

“Trừ công kích kiểu này, nó còn phun ra hoàng sắc hà quang, cẩn thận đừng để bị trùm lên, không thì thể nội chân nguyên sẽ lưu động khó khăn! Cẩn thận! Đừng chạm vào bạch sắc chướng khí!”

Ngụy Tác thu Ly Hỏa phảng, Lệ Nhược Hải nói nhanh nhưng chưa dứt lời thì đột nhiên kêu to.

Hóa ra “Hoang cổ bạch trạch” tuy cách họ sáu, bảy trăm trượng nhưng gầm lên điên cuồng, bạch sắc quang trụ như dòng chảy từ miệng bát cấp yêu thú phun ra.

Bạch sắc quang trụ phun ra cách nó sáu, bảy mươi trượng liền khuếch tán, biến thành bạch sắc chướng khí mênh mông.

Sau cùng chướng khí hình thành sáu, bảy dòng đổ vào bọn Ngụy Tác.

Mỗi luồng bạch sắc hồng lưu đều dài hai, ba trăm trượng, rộng mấy chục trượng!

Mỗi dòng còn lớn gấp mấy lần Đế vương hắc giao phía trên đầu họ!

Ngay cả Đế vương hắc giao cũng không dám chạm vào bạch sắc khí lưu mà phát ra hắc sắc vân khí bay lên cao.

Lệ Nhược Hải quát vang, nhìn bạch sắc chướng khí tràn tới hung hãn, Ngụy Tác không kịp suy nghĩ, thân ảnh loáng lên, lướt chéo lên không.

Hai lần bạch sắc chướng khí dị thường kinh nhân, một lướt qua phía dưới mé trái Ngụy Tác, một lướt qua bên trên mé phải.

Tránh khỏi đòn của “Hoang cổ bạch trạch”, sắc mặt Ngụy Tác cực kỳ khó coi.

Sáu, bảy dòng bạch sắc chướng khí kinh nhân dài mấy trăm trượng, rộng mấy chục trượng liên tục tản ra trên không, khiến gã như đứng trong biển mây trắng mênh mông, không thấy thân ảnh bọn Lệ Nhược Hải.

Bạch sắc chướng khí còn có công hiệu ngăn cách thần thức, thần thức của gã chỉ xuyên vào được hơn hai trăm trượng.

Trong phạm vi hơn hai trăm trượng, không cảm nhận được bọn Lệ Nhược Hải tồn tại.

Hiển nhiên bọn Lệ Nhược Hải vì tránh né bạch sắc chướng khí mà lùi rất xa.

“Oành!”

Cùng lúc, bên sườn đột nhiên vang lên tiếng nổ lớn.

Mắt Ngụy Tác lóe lên, nhưng không dừng lại.

Cùng lúc dấy lên thổ hoàng sắc linh quang quang tráo, gã vung tay tế xuất kim sắc pháp bảo thiên về phòng ngự, hai linh quang quang tráo cùng lúc sáng lên quanh mình.

Tiếp đó một đạo hắc sắc thái cổ hung hỏa xuất hiện.

Thái cổ hung hỏa bùng lên, Ngụy Tác thử điều khiển thái cổ hung hỏa dồn xuống bạch sắc chướng khí ở mé trái.

“Xoạt, xoạt, xoạt!”

Bạch sắc chướng khí bị thái cổ hung hỏa thiêu đốt, vang lên tiếng động như côn trùng bị đốt, hóa thành tro tàn.

Bạch sắc chướng khí trông không dày lắm, như hơi nước nhưng bị thiêu cháy thì lại rải rác tro tàn, thập phần quý dị.

Ngụy Tác nhẹ lòng, vì dù quý dị thế nào, rõ ràng thái cổ hung hỏa có thể khắc chế bạch sắc chướng khí.

Đột ngột gã lạnh mình, như bị thứ gì đó đáng sợ chú ý.

Bạch sắc chướng khí sôi lên, khí thể hung hung cuộn tới như muốn ép dã bẹp rúm.

Ngụy Tác hít sâu một hơi, chân nguyên đổ ra, Trường hà thao thiên quyền lơ lửng trên đầu gầm vang, cuộn cuộn sóng nước.

Bị sóng nước xô đi, bạch sắc chướng khí tan tác, không thể đến sát phạm vi năm mươi trượng quanh gã.

Thấy uy năng bạch sắc chướng khí không lợi hại, Ngụy Tác nhẹ lòng, ngoài mặt vẫn thập phần ngưng trọng, nhìn quanh.

“Không phải chứ?”

Chỉ mấy tích tắc sau, Ngụy Tác tỏ vẻ muốn khóc mà không có nước mắt.

Sau lưng gã, uy áp dồn tới, bạch sắc chướng khí như kinh đào hải lãng hình thành một vùng xoáy.

Ở giữa dòng xoáy trắng muốt xuất hiện một thân ảnh khổng lồ, mục quang rực hung diễm nhìn gã chăm chăm.

Yêu thú này là “Hoang cổ bạch trạch” khó đối phó nhất trong ba yêu thú.

Cự viên lơ lửng trên không, từ hai đầu gối trở xuống chìm trong bạch sắc chương khí, hiển nhiên bát giai yêu thú này không có năng lực ngự không. Vừa nãy lướt đi lướt lại dưới đất, vị lão đại này thấy nhàm chán nên thử công kích tường thành xem sao.

Không biết vì thấy thần thức của Ngụy Tác mạnh nhất hoặc vì thái cổ hung hỏa ủa gã thiêu đốt bạch sắc chương khí thập phần lợi hại mà yêu thú cao cấp nhất này muốn độc chiến với gã.

“Lệ đạo hữu, các vị thế nào?”

Ngụy Tác định gọi trợ thủ nên kêu to.

“...” Ngụy Tác tắt tiếng vì ban nãy còn không sao nhưng hiện giờ liên tục vang lên tiếng nổ vang, ít nhất cũng có ba, bốn chỗ đang đấu pháp kịch liệt, giọng nói như sấm của gã bị tiếng nổ liên miên kinh thiên động địa che lấp.

“Hòa khí sinh tài, không cần liều mạng, nước sông không phạm nước giếng chứ nhỉ?” Xem ra nhất thời không có trợ thủ, Ngụy Tác nói với bát cấp lão đại đang tỏ vẻ hăm hè với gã, đoạn định phủi mông bỏ chạy.

“Hoang cổ bạch trạch” không hề có ý nước giếng không phạm nước sông với gã, một đạo bạch sắc quang trụ phun ra, đổ xuống đầu gã.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

491. Chương 491: Chương Khí Nhập Thể

“Hoang cổ bạch trạch” quyết bám sát, Ngụy Tác cũng tắt tiếng.

Ngụy Tác vung tay, thái cổ hung hỏa hình nắm va vào bạch sắc quang trụ.

“Xoạt, xoạt, xoạt, xoạt!”

Thái cổ hung hỏa và bạch sắc quang trụ va nhau, tro tàn rơi tả, uy năng của thái cổ hung hỏa cũng giảm đi với tốc độ kinh nhân.

Thiêu cháy chừng một phần ba bạch sắc quang trụ, thái cổ hung hỏa liên tan biến.

Phát ra thái cổ hung hỏa, Ngụy Tác không kích phát thuật pháp hoặc pháp bảo khác mà vỗ lên nạp bảo nang, lấy Dưỡng quý quán ra, đồng thời nhỏ nhanh mấy giọt máu Hỏa địa long vào.

“Lại nữa... A!”

Mấy giọt máu Hỏa địa long huyết nhỏ vào, giọng lục bào lão đầu vang vọng. Vốn lão định uể oải hỏi “có việc gì hả” nhưng rõ ràng phát giác tình hình thì sợ đến hồn phi phách tán ré lên.

“Oành!”

Ngụy Tác nhú mày, không hề ngưng tay, kích phát Trường hà thao thiên quyền, ngọn sóng đánh tan quá nửa bạch sắc quang trụ.

Đại khái còn một đoạn bạch sắc quang trụ không đầy một trượng xuyên qua ngọn sóng của Trường hà thao thiên quyền, va vào kim sắc linh quang quang tráo quanh gã.

Chát! Dải bạch sắc quang có vẻ cứng lắm là có uy năng đạo giai hạ phẩm va vào kim sắc linh quang quang tráo do kim sắc pháp bảo đạo giai thượng phẩm kích phát, triệt để tan vỡ, kim sắc linh quang quang tráo chỉ rung lên chứ không hề hấn gì.

Nhưng bạch sắc quang hoa vỡ nát thành chương khí, thấm qua linh quang quang tráo.

“Không phải chứ?”

Ngụy Tác trợn tròn trắng, cuống quýt lấy ra Như ý linh lung tháp kích phát.

Bạch quang lóe lên, thân ảnh gã tan biến, xuất hiện trên không trung cách đó ba mươi trượng.

Không hề dừng lại, vừa hiện thân là Ngụy Tác kích phát Như ý linh lung tháp, tiếp tục tránh xa “Hoang cổ bạch trạch”.

“Hoang cổ bạch trạch” quá khó đối phó, uy năng thái cổ hung hỏa còn hơn đạo giai thượng phẩm pháp bảo, Trường hà thao thiên quyển là bán huyền giai pháp bảo nhưng vẫn không thể hoàn toàn ngăn được thuật pháp của yêu thú này. Đoạn bạch sắc quang trụ đó phát ra chướng khí cổ quái đến thế, Ngụy Tác không dám chắc mình có thể dễ dàng giải quyết yêu thú này.

Thân ảnh Ngụy Tác loáng lên, thuận di mấy chục trượng mới dừng lại, trợn tròn trắng.

Hóa ra “Hoang cổ bạch trạch” thấy gã bỏ chạy nhưng vẫn bất động, tỏ vẻ cười nhạo, há miệng phun ra sáu làn bạch sắc quang hoa.

Bạch sắc quang hoa không trực tiếp oanh kích Ngụy Tác mà vòng qua, khuếch tán ra, gã nhận ra mình bị bạch sắc chướng khí vây kín, chỉ còn một vùng chừng năm, sáu mươi trượng chưa bị.

Muốn chạy thoát cũng phải liên tục kích phát thái cổ hung hỏa, đốt thành một thông đạo.

Nhưng vị bát cấp lão đại chăm chăm nhìn Ngụy Tác, coi gã là món đồ trong túi, tuyệt đối không để gã thiêu đốt được thông đạo bỏ chạy.

Lần này, Ngụy Tác bị “Hoang cổ bạch trạch” dồn vào rọ.

“Ngụy Tác, sao thế này? Không phải ngươi đi cùng bọn Lệ Nhược Hải hả, đây là Hoang cổ bạch trạch, bát cấp yêu thú...” Lục bào lão đầu kêu ầm lên trong tai gã.

“Bọn ta đang ở gần Hoàng Đạo thành, Thiên khung ở đây lại nứt một vết, Hoang cổ bạch trạch thì ta đã được bọn Lệ Nhược Hải cho biết, ngươi đừng rườm lời, mau cho ta biết nó có nhược điểm gì.” Ngụy Tác thu Như ý linh lung tháp lại, lấy kim sắc pháp bảo có thể kích phát kim sắc thiểm điện ra.

“Cái gì, Thiên khung lại nứt một vết!” Lục bào lão đầu kêu lên: “Hoang cổ bạch trạch từ thời thượng cổ đã được coi là ôn thần, không có nhược điểm, sinh lực dị thường, mớ tảo trên mình nó có thể phun ra chất nhầy giúp nó nhanh chóng khôi phục vết thương của thân thể, nên dù ngươi xuyên thủng người nó thì nó cũng lành lại rất nhanh. Muốn giết nó thì phải cắt đầu hoặc trọng thương não bộ! Trừ hỏa hệ thuật pháp và pháp bảo có tác dụng khắc chế phần nào thì các loại thuật pháp khác đều vô dụng.”

“Ồanh!”

Cùng lúc, Hoang cổ bạch trạch gầm lên phun ra một đạo bạch sắc quang trụ.

“Ngươi không nể mặt thì đừng trách ta.”

Lục bào lão đầu nói thế, lại thấy bạch sắc quang trụ to gấp mấy lần thân người phả vào mặt, Ngụy Tác lắc đầu, không hề tỏ ra khẩn trương.

Hắc quang lóe lên, Hắc minh cốt quân vốn được gã thu lại, chuẩn bị bỏ chạy lại được thả ra, phát một đạo hắc sắc quang trụ, va vào bạch sắc quang trụ.

Chát!.

Hắc bạch phân minh, Hắc cốt minh quân phát ra hắc sắc quang trụ tan biến vô ảnh vô tung, bạch sắc quang trụ cũng tan đi một phần ba.

“Ầm”, Ngụy Tác lại thông thả kích phát Trường hà thao thiên quyển.

Theo gã tính toán, cùng với kinh nghiệm giao thủ trước kia, Trường hà thao thiên quyển tung đòn này, bạch sắc quang trụ của Hoang cổ bạch trạch cùng lắm chỉ còn lại một đoạn.

Đoạn lại kích phát thái cổ hung hỏa mới thiêu sạch sẽ được, không bị bạch sắc chướng khí thấm vào linh quang quang tráo.

Nhưng gã hít một hơi lạnh vì Hoang cổ bạch trạch kích phát bạch sắc quang trụ, đánh tan hắc sắc quang trụ của Hắc cốt minh quân rồi tản thành từng đốt, biến hình, ngưng tụ lại.

Bạch sắc quang trụ phân tán thành mấy trăm dải quang hoa cỡ bàn tay, từ bốn phương tám hướng đổ vào Ngụy Tác.

Thuật pháp của Hoang cổ bạch trạch không ngờ lại quỷ dị như thế, hoàn toàn sáng với thuật pháp đỉnh nhọn được!

Ngụy Tác hơi giơ tay, Trường hà thao thiên quyền cuộn cuộn sóng, đánh tan quá nửa bạch sắc quang hoa hình đom đóm trước mặt.

Gã tỏ vẻ ngưng trọng liên tục bắt pháp quyết, thái cổ hung hỏa hóa thành hình nấm, ngoài ra từng làn bạch sắc tiên thiên chân hỏa liên tục phát ra.

Từng làn bạch sắc tiên thiên chân hỏa tràn vào thái cổ hung hỏa, khiến thái cổ hung hỏa liên tục biến hình, khuếch đại.

Được gã khống chế, thái cổ hung hỏa và tiên thiên chân hỏa hình thành một lớp hỏa quang màu trắng pha đen bên ngoài kim sắc linh quang quang tráo.

“Xoạt, xoạt, xoạt, xoạt!”

Đom đóm không ngớt va vào hắc bạch lưỡng sắc hỏa tráo nhưng đều bị đốt thành tro.

Ngay cả Hoang cổ bạch trạch cũng tỏ vẻ kinh ngạc, không ngờ đạo thuật pháp này lại bị Ngụy Tác phá như thế.

Ngụy Tác không rời tay.

Gã dùng Khống hỏa thuật, kích phát tiên thiên chân kéo thái cổ hung hỏa thành một lưới lửa, nhưng liên tục kích phát tiên thiên chân hỏa cũng như thiêu đốt chân nguyên, tổn hao cực kỳ kinh nhân.

Nhưng gã không dám ngưng, hải lửa hai màu va vào vùng bạch sắc chướng khí phía sau.

“Xoạt, xoạt, xoạt, xoạt!”

Chướng khí chạm vào dải lửa hai màu là tan thành tro.

“Oành!”

Hoang cổ bạch trạch như lướt trên không, lại một đạo bạch sắc quang trụ bổ vào Ngụy Tác.

Ngụy Tác không hoảng loạn, Hắc cốt minh quân phát ra một đạo hắc sắc quang trụ, Trường hà thao thiên quyền dấy lên một đạo cự lãng, cùng kim sắc thiểm điện như thùng nước của gã, đồng thời oanh kích bạch sắc quang trụ t.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, bạch sắc quang trụ bị đánh vỡ tan, uy năng không đủ phá hai dải lửa quanh gã.

Mí mắt Ngụy Tác co lại vì biến cố chợt xuất hiện, từ phía trên đầu, hắc sắc quang diễm còn lớn gấp rưỡi dải lửa hai màu của gã giáng mạnh lên.

Chát!

Hai dải lửa vỡ nát, biến thành từng tia bay tứ tán, ngay cả kim sắc linh quang quang tráo cũng nứt nẻ rồi tan vỡ.

“Gù!”

Tiếng giao long gầm vang.

Nếu có tu sĩ ở phía trên sẽ thấy trong bạch sắc chướng khí trên đầu Ngụy Tác có một thân thể to lớn đang cử động.

Lúc này trên đỉnh Hoàng Đạo thành, ba con Đế vương hắc giao chỉ còn lại một.

Lại một con lao xuống đầu Ngự Tác.

Đế vương hắc giao phát ra hắc sắc quang diễm, phá tan kim sắc linh quang quang tráo của gã thì uy năng hao tận, tan biến vô ảnh vô tung, tích tắc đó có không ít bạch sắc chướng khí thấm vào thổ hoàng sắc linh quang quang tráo còn lại của gã.

Mấy chục dải bạch sắc chướng khí thấm vào thể nội gã.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

492. Chương 492: Cướp Đoạt Bảo Vật

Thân thể Ngự Tác cứng lại.

Hoang cổ bạch trạch đang đuổi theo, tỏ vẻ đắc ý.

Nó hít sâu một hơi, bạch sắc chướng khí sau lưng Ngự Tác hình thành một con bạch sắc trường long, tựa hồ định đẩy gã vào miệng nó.

Nó cho rằng Ngự Tác cũng như một nhánh linh dược không tẻ, giờ đã không còn sức chống cự nữa.

Yêu thú lục cấp trở lên, dù linh trí không cao, thì cũng có cảm giác rất nhạy đối với tu vi của tu sĩ.

Hoang cổ bạch trạch là bát cấp yêu thú thì phổ thông tu sĩ Kim đan kỳ với nó chỉ là chuyện vặt.

Nhưng nó liền tỏ ra kinh nghi bất định vì trên da Ngự Tác, vô số lỗ chân lông đột nhiên phun ra hỏa sát chi khí, trong hỏa sát chi khí là tro tàn.

Ngự Tác tỏ vẻ thống khổ, không dễ chịu tí nào.

Mắt gã chột ánh lên hung hãn, ngay khi Hoang cổ bạch trạch hơi ngẩn ra, một đạo lục sắc quang diễm từ tay gã vút ra, tích tắc sau đã tới trên đầu nó.

“Oành!”

Hoang cổ bạch trạch không thềm suy nghĩ, há miệng phun ra một đạo bạch sắc quang trụ nghênh đón lục sắc quang diễm, nhưng quang trụ chưa va vào thì quang diễm đã rục lên vô số quang văn, quang phù, rồi nổ tung.

Thiên địa như rung lên, quang diễm, văn khí hủy diệt bùng lên trên đầu Hoang cổ bạch trạch.

Bạch sắc quang trụ của nó bị quang diễm và xung kích xé tan.

Đám mây hình nắm kinh nhân hình thành trước mặt Hoang cổ bạch trạch, quang diễm và khí lưu xung kích vào đầu nó.

Trông như quá nửa cái đầu Hoang cổ bạch trạch lọt vào quang diễm hình nắm đang lóe lên hồi.

Từng làn sóng xung kích và cương phong với tốc độ kinh nhân khuếch tán đi, bạch sắc chướng khí trong mây trăm trượng bị thổi tan tã.

Qua làn chướng khí, Ngự Tác nhìn thấy Đế vương hắc giao đánh lên gã đang cách mấy nghìn trượng, cùng một con khác đầu với Lệ Nhược Hải.

Cổ con Đế vương hắc giao lúc trước có quân một sợi xích đen, là “Sát sinh trấn thú liên” của Lệ Nhược Hải, uy năng đặc biệt, có tác dụng khắc chế tựa hồ đối với yêu đan của yêu thú.

Nó bị sợi xích quấn cho lẫn lộn trên không, cố gắng chống lại sợi xích thít chặt, không còn bao nhiêu sức trả đòn.

Cạnh Lệ Nhược Hải, trừ băng còn có một con bạch sắc mãnh hổ. Dị thú này thực lực tựa hồ không kém băng phượng, bao nhiêu yêu thú xông đến đều bị băng phượng thu thập gọn ghẽ, nó liên tục phát ra bạch sắc quang hoa, cùng Lệ Nhược Hải đối phó hai con Đế vương hắc giao, tựa hồ chiếm thượng phong.

Thinh không toàn là bạch sắc chương khí và yêu vụ, bọn Kỳ Long Sơn không thấy Ngụy Tác.

Nhân quang lóe lên, Ngụy Tác chưa tan hết thần sắc thống khổ nhưng lại tập trung án mắt vào Hoang cổ bạch trạch.

Trong đám mây hình nấm, thân thể Hoang cổ bạch trạch co rút, lắc lư nhưng không ngã xuống.

Vô số nguyên khí cuộn cuộn, đám mây nấm tiếp tục khuếch đại, dâng lên.

Cái đầu Hoang cổ bạch trạch thủng lỗ chỗ.

Xương sọ của nó bị mất một nửa, nửa phần da mặt và huyết nhục bị nổ tan, lộ ra cả xương trắng, gương mặt chỉ chít lỗ thủng.

Từ lỗ trên xương sọ hay các lỗ trên mặt đều chảy ra nước vàng, không biết là huyết dịch hay não tương.

Nếu là yêu thú khác thụ thương như thế thì đã sinh cơ đoạn tuyệt, mất mạng từ lâu.

Hoang cổ bạch trạch vẫn đầy sinh cơ.

Cơ hồ ngay khi đám mây hình nấm bay lên, rời khỏi đầu nó, lớp lông trắng chuyển động, vô số bạch sắc cự tảo như nước chảy đổ vào đầu Hoang cổ bạch trạch.

Như thể một miếng đậu hũ thối bị ruồi nhặng bu đầy.

Đầu Hoang cổ bạch trạch bị loài tảo trắng bò kín.

Bạch sắc cự tảo liên tục thổ ra chất nhầy màu vàng ngưng kết lại. Phun xong, bạch sắc cự tảo như tan hết tinh hoa và sinh lực, nhao nhao rơi xuống.

Thoáng sau, đầu Hoang cổ bạch trạch như được đóng lại bằng một lớp vảy vàng trong suốt.

“Ném trúng đầu mà con không chết! Ngụy Tác, mau lên!”

Lục bào lão đầu gầm lên lạc giọng trong tai gã.

“Oành!”

Không hề dừng lại, trong mắt Ngụy Tác hàn quang lóe lên, Trường hà thao thiên quyền dấy lên cự lãng, Hắc minh cốt quân bắn ra hắc sắc quang trụ, cùng thái cổ hung hỏa giáng vào đầu bát cấp yêu thú này.

Ban này gã động dụng Tuyệt diệt kim đan do của kim đan Lý Thiệu Hoa luyện chế thành.

Vốn gã có bốn viên kim đan của Diệp Linh, Lý Thiệu Hoa, Kim Chung thượng nhân, Hoàng Nha Tử luyện chế thành Tuyệt diệt kim đan. Của Diêu Sa chân nhân vì gã chưa dám chắc trấn áp được nên chưa luyện chế.

Lúc đấu với Thiên La chân nhân đã dùng Tuyệt diệt kim đan luyện chế từ kim đan của Diệp Linh, chỉ còn lại ba viên, nên đối diện yêu thú gã không muốn dùng tới Tuyệt diệt kim đan.

Giết bát cấp yêu thú thì nguyên liệu luyện khí thu được, đối với Ngụy Tác thì chưa chắc đã bằng một viên Tuyệt diệt kim đan.

Nhưng nếu gã không dùng Tuyệt diệt kim đan, khẳng định khó thoát khỏi vòng công kích của nó.

Hoang cổ bạch trạch không ngờ thuật pháp của Ngụy Tác có thể luyện hóa chương khí xâm nhập thể nội, nên mới để cho kim đan trực tiếp nổ trước mặt. Nó cơ hồ hứng chịu quá nửa uy lực của Tuyệt diệt kim đan, không chết vì sinh lực quá kinh nhân.

Hoang cổ bạch trạch tuy chưa chết nhưng nguyên khí đại thương, bằng không đã nổi điên phát động phản kích.

Đây là thời cơ tốt nhất để giết yêu thú này!

“Ngụy Tác, giết yêu thú này xong thì dùng Huyết tinh thạch hút huyết dịch! Yêu thú này là bát cấp yêu thú, Huyết tinh thạch chưa biết chừng sẽ ử được mấy giọt Tam thanh thánh huyết.”

Lục bào lão đầu lại liên tục kêu trong tai gã, cơ hồ sắp xếp sẵn việc tiếp theo, sau khi gã hạ được yêu thú này.

“Ngao!”

Hoang cổ bạch trạch vốn đỉnh thiên lập địa, tung hoành một cõi mà cũng cảm thụ được nguy hiểm. Nhưng nó không thể phát ra thuật pháp, gầm lên thảm thiết, bạch sắc quang hoa phun ra, là một viên yêu đan bằng đầu người lớn.

“Oành!”

Yêu đan phát ra vô số bạch sắc quang điểm, va vào cự lãng của Trường hà thao thiên quyển, hắc sắc quang trụ của Hắc minh cốt quân và thái cổ hung hỏa, chấn tan ba đạo công kích rồi rung lên, bạch sắc quang điểm cũng tan biến.

“Xem ngươi có chết không!”

Ngụy Tác và lục bào lão đầu cơ hồ đồng thời gầm lên.

Cả hai nhận ra khí tức của Hoang cổ bạch trạch đã tán loạn, đèn khô dầu cạn, không thể chịu nổi đòn tiếp nữa.

Tình huống đột nhiên biến hóa.

Ngoài xa, uy áp kinh nhân tràn tới, tạo cho Ngụy Tác cảm giác còn đáng sợ hơn lúc bị Hoang cổ bạch trạch nhằm vào.

“Gừ”

Tiếng hú mang theo viễn cổ khí tức từ trên không trút xuống, yêu thú trong vòng nghìn trượng đột nhiên kinh hoảng.

Huyền quang chói lòa rực lên trên tầng không Hoàng Đạo thành, là phi độn pháp bảo hình huyền quy, lớn cỡ gian phòng.

Huyền hắc sắc quy có đầy phù văn hình sao trời, cự mãng bò lên, cả hai đều do tinh kim luyện chế thành, rõ ràng là hình huyền vũ.

Phi độn pháp bảo xuất hiện, kim quang lóe lên, càng lúc càng lớn, hình thành một kim sắc thủ chương khổng lồ, trực tiếp tóm lấy Hoang cổ bạch trạch nhấc lên! Như định cướp nó đi!

“Bịch, bịch, bịch, bịch!”

Yêu đan của Hoang cổ bạch trạch bị kim sắc đại thủ triệt để trấn áp, hai chân giãy giụa trên không, tạo thành tiếng trống nhưng bị kim sắc cự thủ ấn xuống, trừ hai chân thì ngay cả yêu đan của nó cũng không thể động đậy!

Uy năng kim sắc cự thủ cực kỳ đáng sợ!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

493. Chương 493: Đoạt Xong Liền Chạy!

Mục quang Ngụy Tác âm trầm hẳn.

Huyền quy phi động pháp bảo lớn cỡ căn phòng lơ lửng trên không, kim sắc đại thủ chụp lấy Hoang cổ bạch trạch, Ngụy Tác hơi nhìn lên, chỉ thấy bóng phi động pháp bảo và Hoang cổ bạch trạch che kín, không thể thấy ai đang thi triển.

Gã nhận ra uy năng kim sắc cự thủ hơn nhiều Trường hà thao thiên quyền.

Kim sắc cự thủ do thuật pháp hình thành, cộng thêm uy áp của tu sĩ này lúc xuất hiện thì tu vi hoàn toàn không kém Thiên La chân nhân, cũng là Kim đan tam trọng đại tu sĩ.

Tu sĩ cỡ này, đối với Ngụy Tác thường thì tránh được là tránh, không nên chạm vào.

Hoang cổ bạch trạch đã bị Ngụy Tác đánh cho gần chết, gã lại tiêu hao một viên Tuyệt diệt kim đan, thường thì Kim đan tam trọng đại tu sĩ cũng không dễ dàng đối phó được Hoang cổ bạch trạch. Tu sĩ này rõ ràng định cướp trắng công lao.

Một tu sĩ sắp hạ được yêu thú, chuẩn bị thu nhận chiến lợi phẩm thì đột nhiên mọc ra một tu sĩ cướp mất thì quả thật quá thiếu đạo nghĩa.

“A! Vô sỉ thật, tình huống này mà còn cướp bảo vật!”

“A! Bất cấp yêu thú, Hoang cổ bạch trạch, xương sống Hoang cổ bạch trạch cộng với yêu đan có thể luyện chế cốt khí, kích phát được bạch sắc chưởng khí, uy năng khẳng định thập phần kinh nhân.”

Lục bào lão đầu đau lòng.

“Huyền Vũ chân nhân!”

Ở góc thỉnh không khác, thấy phi động pháp bảo hình huyền quy xuất hiện, Lệ Nhược Hải biến sắc.

Từ chỗ của y dễ dàng nhìn rõ điều khiến phi động pháp bảo này là một đạo nhân gầy gò, mặt mũi lạnh lùng, mặc áo kim sắc đạo bào. Thân ngoại linh khí của đạo nhân cũng màu đen tuyền, hình thành hình huyền vũ.

Cạnh đạo nhân mặc áo kim sắc đạo bào còn một công tử phong độ rõ ràng, chỉ chừng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, mặc y phục màu trắng, tóc buộc bằng vòng ngọc tím, diện mạo còn anh tuấn hơn Lệ Nhược Hải mấy phần. Y đứng trên phi động pháp bảo, chấp tay sau lưng, thoải mái tự tại, không lo lắng đến cao giai yêu thú tại trường.

Tu sĩ này không hề lộ ra linh khí nhưng khí tức khẳng định là tu sĩ Kim đan kỳ.

“Hứa Thiên Áo! Sao y lại ở đây!”

Thấy tu sĩ đó, nhân thần Lệ Nhược Hải lạnh đi.

Thần sắc của y cho thấy thân phận hoặc tu vi này còn khiến y e dè hơn đạo nhân mặc áo kim sắc đạo bào.

“Không xong!”

Đột nhiên thấy đạo nhân mặc áo kim sắc đạo bào kích phát kim sắc cự thủ, nhắc Hoang cổ bạch trạch lên như muốn cướp đi, mí mắt Lệ Nhược Hải giật giật, lấy ra một chiếc bạch sắc cốt tiêu ngậm vào miệng.

Y hơi nín thở vì sau tiếng nổ, lưỡng đạo hắc sắc quang hoa và một đạo cự lãng va lên kim sắc cự thủ.

Phát ra công kích là Ngụy Tác.

Nếu lục bào lão đầu không bảo Hoang cổ bạch trạch hữu dụng, Ngụy Tác còn nhin được cục tức này nhưng lão đã bảo Hoang cổ bạch trạch có thể luyện chế thành pháp bảo lợi hại, lại thêm tổn hao một viên Tuyệt diệt kim đan mà đối phương không coi gã ra gì thì bảo sao gã ném được.

Nếu liều mạng, tổn hao một viên Tuyệt diệt kim đan mà vô dụng thì thà dùng luôn hai viên để đối thủ biết phải trả cái giá nào!

“Ầm!”

Kim sắc cự thủ thượng thủng một lỗ, chực tan vỡ.

“Tiểu bối ở đâu, muốn chết hả!”

Trên huyền quy phi độn pháp bảo, đạo sĩ mặc áo kim sắc đạo bào nghiêm mặt phát tay áo, một đạo ám kim sắc kiếm khí tràn ra, biến thành dài hai, ba trăm trượng, rộng mấy trượng chém vào Ngụy Tác.

“Ngụy Tác, y là Huyền Vũ chân nhân, Huyền Vũ tông tông chủ, tu sĩ Kim đan tam trọng, tu luyện nhiều loại thiên cấp thuật pháp, nhất thân thần thông còn hơn cả Thiên La chân nhân. Y thì có lẽ đạo hữu không ngại nhưng tu sĩ cạnh y thì không nên chạm vào!”

“Người đó tên Hứa Thiên Áo, là Chân Võ thiếu chủ! Chân Võ tông tông chủ Đô Thiên thần quân là phụ thân y, Thần huyền cảnh tu sĩ! Y cũng có tu vi Kim đan tam trọng, một trong mấy thiên tài tu sĩ nổi danh nhất Thiên Huyền đại lục trung bộ. Thực lực tuyệt đối không kém hơn Huyền Vũ chân nhân.”

Cùng lúc, tiếng truyền âm vọng vào tai Ngụy Tác, do Lệ Nhược Hải dùng bạch sắc cốt tiêu truyền âm cho gã.

“Chân Võ tông thiếu chủ!”

Bạch quang lóe lên, Ngụy Tác trực tiếp dùng Như ý linh lung thấp tránh khỏi ám kim sắc kiếm khí cơ hồ cắt cả đất trời của Huyền Vũ chân nhân. Nghe Lệ Nhược Hải truyền âm, gã cũng chấn động.

Chân Võ tông, cũng như Huyền Phong môn, Bắc Minh tông, được xếp vào hàng siêu cấp đại tông môn của Thiên Huyền đại lục, môn hạ đệ tử mấy chục vạn, Kim đan tu sĩ có đến hơn hai mươi người!

Tông môn cỡ này, với tu đạo giới cũng là siêu cấp cự bá, có cả Thần huyền cảnh tu sĩ. Linh Thú cung cũng không dám chạm vào.

Ngụy Tác hiểu rõ nếu động thủ với Hứa Thiên Áo và Huyền Vũ chân nhân, Lệ Nhược Hải đành coi như không quen, không dám trợ lực.

“Được!”

Nhân quang lóe lên, Ngụy Tác quyết định.

“Oành”, Trường hà thao thiên quyền lại dấy lên, hòa với thái cổ hung hỏa và một đạo hắc sắc quang trụ, trực giáng vào huyền quy phi độn pháp bảo.

“Muốn động thủ với ta, tu vi của ngươi non lắm.”

Huyền Vũ chân nhân cười lạnh, nhận ra Ngụy Tác chỉ là tu sĩ Kim đan nhất trọng.

“Phù!”

Cổ đồng sắc pháp bảo hình chìa khóa từ tay áo y hiển nhiên, phát ra quang hoa ngưng thành một chiếc thuyền cổ kính, đồng thời kim quang bùng lên thành kim sắc cự chưởng.

Hai thứ này từ trên ép xuống, chấn tan cả thái cổ hung hỏa và hắc sắc quang trụ của gã.

Cùng lúc, bạch quang lóe lên, Ngụy Tác biến mất, xuất hiện ở sau Hoang cổ bạch trạch.

Lặng lẽ vung tay, tế xuất phi kiếm cánh cửa chém mạnh, cắt đầu Hoang cổ bạch trạch đã không còn sức trả đòn.

Đồng thời Huyền sát quỷ trảo chụp lấy yêu đan vào nạp bảo nang.

“Tiểu bối, muốn chết!”

Huyền Vũ chân nhân nổi giận, không ngờ tu sĩ kém xa mình lại dám chính diện động thủ, thậm chí dám lấy cả Hoang cổ bạch trạch ngay trước mắt y.

“Xoạt!”

Một đạo ám kim sắc kiếm khí chém xuống đầu Ngụy Tác.

Ngụy Tác vừa giết Hoang cổ bạch trạch, hút lấy yêu đan, nhất thời không kịp thi triển thuật pháp và pháp bảo.

“Chát! Chát!”. Kim sắc linh quang quang tráo và thổ hoàng sắc linh quang quang tráo quanh gã bị đạo ám kim sắc kiếm khí chém gục!

Ám kim sắc kiếm khí có uy năng cực kỳ đáng sợ, tựa hồ có thể nhờ vào chân nguyên kích phát, duy trì uy năng, ít nhất cũng là thiên cấp trung giai thuật pháp!

Ngụy Tác những tưởng bị ám kim sắc kiếm khí chém trúng nhưng gã không mấy may rung động.

“Xoẹt!!”

Vô số tử sắc hà quang kinh nhân đột nhiên từ mi tâm phun trào.

Tử sắc kim đan to lớn bay ra.

“...!!”

Lệ Nhược Hải nhột nhột mặt mày, không sao tưởng nổi Ngụy Tác đã được nhắc nhở mà còn dám động thủ với Huyền Vũ chân nhân. Hôn nữa lại trực tiếp tể xuất kim đan.

“Oành!”

Kim đan của Ngụy Tác bay lên, hà quang hình thành hình viễn cổ thiên long va vào ám kim sắc kiếm khí.

Cùng lúc, Ngụy Tác lại vung tay kích phát một cao giai nạp bảo nang, cho thi thể Hoang cổ bạch trạch vào.

“Cách!”

Kim đan hà quang ngưng thành viễn cổ thiên long, chỉ giằng co một chốc là bị ám kim sắc kiếm khí cắt tan.

Bạch quang lại lóe lên, thân ảnh Ngụy Tác tan biến, xuất hiện cách hơn năm mươi trượng.

Gã thu kim đan, một dải lửa hai màu đen trắng đột nhiên xuất hiện.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác bỏ chạy ngay, hắc bạch lưỡng sắc lưu quang bắn ngược lại vào bạch sắc chướng khí do Hoang cổ bạch trạch kích phát còn chưa tan hết.

Tất cả chỉ trong điện quang hỏa thạch.

Tu sĩ nào thấy cảnh đó cũng chỉ chớp mắt là Ngụy Tác đã thu Hoang cổ bạch trạch, thân ảnh tan biến vào bạch sắc chướng khí.

Đoạt xong là chạy!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

——o0o0o——

494. Chương 494: Canh Sông Cũng Không Còn

“Huyền Vũ tông chủ, y được lắm.”

Ngụy Tác lướt vào bạch sắc chướng khí, Chân Võ thiếu chủ Hứa Thiên Áo trên huyền quy phi độn pháp bảo, trông cực kỳ phong lưu tiêu sái, như không nhiễm bụi trần liếc Huyền Vũ chân nhân, mỉm cười.

“Hừ!”

Đã giành được Hoang cổ bạch trạch mà bị tu sĩ Kim đan nhất trọng đoạt mất, đối với một tu sĩ Kim đan tam trọng quả thật không gì mất mặt hơn.

Hứa Thiên Áo nói thể, sắc mặt Huyền Vũ chân nhân xám ngoét như gan lợn.

Hai tay phát lên, một cái đỉnh bốn chân màu xanh lơ lửng trước mặt.

Y gầm lên, thanh sắc cương phong cuộn cuộn quét tới.

Huyền Vũ tông cũng là đại phái của Thiên Huyền đại lục trung bộ, thực lực ngang với Âm Thi tông, có mấy Kim đan tu sĩ, Huyền Vũ chân nhân không thiếu gì đệ bảo.

Cái đỉnh bốn chân phun ra thanh sắc cương phong, tương đương với uy năng đạo giai thượng phẩm pháp bảo, với tu sĩ như Ngụy Tác thì uy năng đó không có gì ghê gớm, nhưng cương phong có phạm vi bao trùm cực kỳ kinh nhân, thoang sau đã bao kín năm, sáu trăm trượng.

Cùng lúc, huyền quy phi độn pháp bảo của Huyền Vũ chân nhân có độn tốc tựa hồ không kém gì Ly Hỏa đuổi theo phía thân ảnh Ngụy Tác tan biến, chỉ mấy tích tắc là bạch sắc chướng khí trước mặt bị thổi tan.

Với tốc độ truy kích của Huyền Vũ chân nhân, Ngụy Tác không thể chạy xa, thoáng nhìn là thấy.

“À!”

Huyền Vũ chân nhân nhìn quanh, sắc mặt càng khó coi, y chỉ thấy dày đặc yêu thú, nào có thân ảnh Ngụy Tác.

Hóa ra y đã mất tung tích của Ngụy Tác, khẳng định không đuổi kịp.

“Huyền Vũ tông chủ, thế nào, mất tung tích của y hả?”

Hứa Thiên Áo vốn chấp tay sau lưng, không có ý xuất thủ lại cười nhạt, mí mắt ánh lên lam quang.

Đoạn y chỉ vào một mé, “Huyền Vũ tông chủ, xem chỗ kia kìa.”

Hứa Thiên Áo chỉ, Huyền Vũ chân nhân nhìn thấy ở rìa dải khói xám có một làn quang hoa nhàn nhạt đang lao đi.

Quang ảnh như làn gió, trong tình hình đầu đầu cũng là cảnh tu sĩ và yêu thú kịch chiến, nếu Hứa Thiên Áo không chỉ thì y tuyệt đối không chú ý.

“Đa tạ Hứa thiếu chủ! Y quá ngông cuồng, tại hạ phải đuổi theo, không thể cùng thiếu chủ săn yêu thú.”

“Vù!” Huyền Vũ chân nhân âm trầm cực độ điều khiển huyền quy phi độn pháp bảo, hóa thành một đạo huyền hắc sắc lưu quang, đuổi theo Ngụy Tác.

Hứa Thiên Áo một mình ở lại.

Khẽ mỉm cười đứng trên không, Hứa Thiên Áo thản nhiên tự đắc, như đang du sơn ngoạn thủy.

Một hồng sắc pháp bảo hình bầu dục trông như lu cá hiện lên.

Pháp bảo này dùng tinh thạch nào đó luyện chế thành, không có phù văn, tuy trong suốt nhưng linh quang cực kỳ nùng hậu, hình thành vô số tinh quang.

Lệ Nhược Hải vẫn lén quan sát y và Huyền Vũ chân nhân, Ngụy Tác, thấy Hứa Thiên Áo tế xuất vật đó thì nghiêng rằng, vỡ lên một kim hoàng sắc nô thú đại.

Tứ cước tích dịch đột nhiên xuất hiện cạnh y.

Yêu thú trông không khác gì phổ thông tích dịch này chỉ dài cỡ hai thước, nhưng vẩy trên mình như hoàng bảo thạch, hai mắt màu lục, như hai viên ngọc cũng màu.

Yêu thú này xuất hiện, trước mặt ánh lên vô số hoàng sắc ti quang, ngưng kết thành một mũi tên.

Thấy yêu thú không có gì đặc biệt đó xuất hiện, Đế vương hắc giao bị Lệ Nhược Hải dùng Sát sinh trấn thú liên trối chặt, đang lẫn lộn chống cự liên rục lên hắc sắc quang hoa, tỏ vẻ hoảng sợ.

Phù, một viên hắc sắc yêu đan cỡ trái dưa phun ra, bắn vào Lệ Nhược Hải và yêu thú này.

Hắc sắc yêu đan rục lên vô số quang văn, tràn ra khí tức hủy diệt, Đế vương hắc giao tựa hồ định tự nổ yêu đan.

Nhưng không để yêu đan phát nổ, mũi tên lóe lên, phát ra sau nhưng đến trước, cắm vào cổ Đế vương hắc giao.

So với Đế vương hắc giao, mũi tên chỉ là một cái lông tơ.

Nhưng mũi tên bắn ra, Đế vương hắc giao run người, thần quang trong mắt đi đi.

Thân thể khổng lồ bị Sát sinh trăn thú liên kéo đến chỗ Lệ Nhược Hải, quang văn trên hắc sắc yêu đan tan đi, cả Đế vương hắc giao và yêu đan bị Lệ Nhược Hải thu lại với tốc độ kinh nhân.

Hạ gục rồi thu lấy Đế vương hắc giao, Lệ Nhược Hải không dây dưa với con Đế vương hắc giao còn lại mà thân ảnh loáng lên, bắn về phía trái.

Cách mé trái Lệ Nhược Hải bảy, tám trăm trượng lan tràn một dải mây vàng nồng nặc thổ tinh khí.

Trong đám mây vàng, Kỳ Long Sơn, Thanh Bình và Pháp Hoa chân nhân đang đấu ngang ngửa với yêu thú như con tầm béo mập và một con ngân sắc biên bức không rõ xuất hiện từ lúc nào.

Ngân sắc biên bức cao bằng nửa thân người, uy năng ngân sắc quang diễm phát ra ngang với đạo giai thượng phẩm pháp bảo, khó đối phó nhất là nó liên tục thuấn di, mỗi lần phát ra một đạo thuật pháp là ngân quang lóe lên, không biết tiếp theo nó xuất hiện ở đâu

Ngân sắc biên bức chí ít cũng đạt thất cấp trung giai.

Trừ hai lão đại yêu thú ra, trong đám mây vàng còn liên tục có Hỏa vũ vân hạc xuyên qua xuyên lại.

Bọn Kỳ Long Sơn không chiếm được thượng phong.

Lệ Nhược Hải chưa kịp xuất thủ, thì hồng sắc tinh quang đột nhiên từ bên trên đổ xuống, tách đám mây vàng ra, trùm lên hoàng sắc thổ hệ yêu thú như con tầm.

“Cách cách cách!”

Hoàng sắc yêu thú bị kết một lớp vỏ cứng màu đỏ, đang định cự quậy thì một đóa băng liên quang hoa giáng lên nó.

Yêu thú này cứng lại, da nổi lên những cục băng, như hơi nước trong cơ thể đều kết thành băng.

Lớp vỏ đỏ của nó bị ép, thân hình co lại một nửa, khí tức tắt hết.

Mắt bọn Kỳ Long Sơn ánh lên kinh hãi, ngẩng nhìn, thấy con Đế vương hắc giao vừa giao đấu với Lệ Nhược Hải đã bị bao phủ trong lớp vỏ đỏ, không còn sinh cơ. Chiếc nhân màu vàng trên tay Hứa Thiên Áo trông có vẻ tự đắc bùng lên hoàng sắc quang hoa, cổ quang phù đặc biệt lưu chuyển không ngừng.

Hoàng sắc quang hoa chiếu vào Đế vương hắc giao rồi co lại, Đế vương hắc giao bị thu vào cái nhẫn.

Giới chỉ này rõ ràng là nạp vật bảo giới có không gian gấp trăm lần phổ thông nạp bảo nang, thượng cổ tu đạo giới cũng hiếm có!

Thu Đế vương hắc giao xong, thân ảnh Hứa Thiên Áo loáng lên, lướt đến phía trên con tầm vàng béo ú.

Hoàng sắc quang hoa trùm xuống, nó cũng bị y thu vào nạp vật bảo giới.

“Vù!”

Đoạn Hứa Thiên Áo mặc kệ bọn Lệ Nhược Hải, thân ảnh đột nhiên hóa thành bạch sắc lưu diễm bắn tới.

Ngân quang liên tục lấp lánh.

Hóa ra ngân sắc biên bức thấy con tầm bị giết thì nhận ra nguy hiểm, liều mạng bỏ chạy ngay.

Nhưng chỉ một tích tắc, ngân sắc yêu thú vừa phát động thuấn di, thân ảnh hiện ra thì hồng quang đã trùm lên.

Quang hoa như sợi xích băng từ tay Hứa Thiên Áo giáng lên mình nó.

Yêu thú này cũng như thổ hệ yêu thú hình con tầm, khí tức tắt ngóm, lớp vỏ đỏ bên ngoài co lại một nửa, bị hoàng sắc quang hoa trùm lên, thu vào nạp vật giới chỉ.

Nếu là tu sĩ Kim đan tam trọng bình thường, giao khởi với Lệ Nhược Hải vị tất thắng được y nhưng pháp bảo như lu nước trong suốt của Hứa Thiên Áo còn có uy năng kinh nhân hơn Trường hà thao thiên quyển, tựa hồ là một món huyền giai pháp bảo chân chính!

Hứa Thiên Áo hóa ra băng liên, tựa hồ ít nhất cũng là thuật pháp thiên cấp trung giai trở lên, tu vi như y thì triển thì uy năng cao hơn bán huyền giai pháp bảo.

Pháp bảo cùng thuật pháp cỡ này phối hợp, thu gom yêu thú quả thật đúng ý nghĩa càn quét, bọn Lệ Nhược Hải chỉ còn biết trở mắt.

May mà Lệ Nhược Hải nhận ra tình thế, giành lấy một con Đế vương hắc giao, không thì e rằng canh sông cũng không có để húp, bao nhiêu cao giai yêu thú đều bị Hứa Thiên Áo quét sạch.

“Ngụy Tác, phi vận pháp bảo của y không kém gì Ly Hỏa phản chỉ hạ, xem ra khó thoát!”

Lúc đó Ngụy Tác đã kích phát Ly Hỏa phản, hóa thành một đạo hắc hồng sắc vận quang, bay cách Hoàng Đạo thành không biết bao nhiêu dặm, sau lưng gã, một đạo huyền hắc sắc vận quang theo sát, càng lúc càng gần.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

495. Chương 495: Đại Trận Sấm Dậy, Kiếm Khí Tràn Đến

“Ngụy Tác, cách Hoàng Đạo thành càng xa càng tốt, vạn nhất động thủ mà Chân Võ thiếu chủ đuổi tới, người thắng được y thì cũng đừng mong thoát.”

“Tuyệt diệt kim đan cũng nên sử dụng cho cẩn thận, ở đây chưa biết chừng y tránh được.”

Cảm giác thấy không thể thoát được Huyền Vũ chân nhân truy kích, lục bào lão đầu nói trong tai Ngụy Tác.

“Băng Ly chân quyết!”

Mắt Ngụy Tác lóe lên liên tục, bạch sắc băng long liên tục ngưng thành, vỡ tan sau lưng, hóa thành hàn khí.

Cùng lúc, tay gã xuất hiện một loạt băng hệ phù lục, liên tục kích phát.

Không trung phía sau kết dày băng.

“Huyền Vũ ám kim kiếm khí!”

“Dám tranh đồ với ta, người chết chắc!”

Ám kim sắc kiếm khí mấy trăm trượng dấy lên trước mặt Huyền Vũ chân nhân chém tan hết băng, thủ đoạn của Ngụy Tác không ngăn cản được y.

Ngụy Tác hơi nhíu mày, vẫn thi triển Băng Ly chân quyết, với tốc độ kinh nhân kích phát các loại băng hệ phù lục, đồng thời thả cả Pháp vương thái diệu.

“Phù! Phù! Phù!”

Pháp vương thái diệu liên tục phun ra chất nhầy, ngưng kết thành từng lớp lưới.

“Bằng vào thủ đoạn này mà thoát được hả?”

Huyền Vũ chân nhân cười lạnh, dùng kích phát ám kim sắc kiếm khí, vung tay phát ra kim quang đại thủ đánh tới.

Thuật pháp hóa ra kim quang đại thủ, uy năng còn trên ám kim sắc kiếm khí, lớp băng trước mặt và cả chất nhầy của Pháp vương thái điệp đều bị phá vỡ.

“Chết cười, người tưởng ta bỏ chạy chắc? Ta chỉ e gần Hoàng Đạo thành quá, Chân Võ thiếu chủ can thiệp mà thôi. Chân Võ tông thì ta không trêu vào được chứ Huyền Vũ tông các người thì với ta chẳng là gì. Ta tìm một nơi thanh tĩnh rồi giáo huấn người đừng có ý thể hiếp người.” Ngụy Tác cố ý kích Huyền Vũ chân nhân, lớn tiếng cười lạnh.

“Cuồng vọng! Tu vi như người mà dám nói thể với ta hả, ta không động thủ với người trước, người không cần thêm hành động vô vị nữa.” Huyền Vũ chân nhân quả nhiên giận xì khói, “ta để người chạy đủ ba nghìn dặm, cách lúc đó cách Hoàng Đạo thành đủ xa rồi nhỉ.”

“Ba nghìn dặm, được rồi.” Tuy Huyền Vũ chân nhân khinh địch nhưng Ngụy Tác không hề coi thường Kim đan tam trọng đại tu sĩ, nhất tông tông chủ như y. Gã mặt mũi lạnh tanh gặt đầu, dùng kích phát Băng Ly chân quyết và băng hệ pháp phù, Pháp vương thái điệp cũng ngừng phun chất nhầy. Huyền Vũ chân nhân dùng thi pháp, điều khiển huyền quy phi độn pháp khí giữ cự ly nhất định với gã.

“Huyền Vũ lão quỷ, ở đây được rồi.”

Chưa được ba nghìn dặm, có khi chỉ hai nghìn dặm thì Ngụy Tác để Ly Hỏa phảng hơi nghiêng, đáp xuống một sơn cốc hoang vu.

“Phong thủy ở đây không tệ, đủ cho người vùi xương.” Huyền Vũ chân nhân cười lạnh, huyền hắc sắc độn quang như vắn thạch đáp xuống.

“Chỗ vùi xương? Người nghĩ nhiều quá, người làm gì còn cốt hôi mà cần mai táng.” Ngụy Tác mỉm cười dừng lại giữa sơn cốc.

“Tiểu bối, tu đạo giới trông vào thần thông chứ không phải mồm mép.” Huyền Vũ chân nhân để huyền quy phi độn pháp bảo ép xuống, tích tắc sau đã cách Ngụy Tác chỉ năm trăm trượng.

“Người biết thân phận của ta không? Ta là đệ tử của Bắc Minh tông tông chủ! Người dám giết ta ở đây?” Ngụy Tác đột nhiên nói.

“Bắc Minh tông tông chủ...” Huyền Vũ chân nhân run người, giật mình với câu nói khoác của Ngụy Tác.

“Thế nào, sợ hả!”

Nhân cơ hội, Ngụy Tác vung tay, kích phát cả Trường hà thao thiên quyền và pháp bảo tóa kim sắc lôi quang. Cùng lúc, kim đan của gã rừng rực tử sắc hà quang, ngưng thành hình tử sắc thiên long, Hắc minh cốt quân cũng được thả ra, tất cả xô vào Huyền Vũ chân nhân.

“Công pháp cùng thuật pháp của người không phải của Bắc Minh tông, định dọa ta hả?”

Mắt Huyền Vũ chân nhân chỉ ánh lên rồi như đã quyết tâm, cổ đồng sắc pháp bảo nhanh chóng xuất hiện, phát ra quang hoa, hình thành một chiếc cự thuyền cổ kính.

“Ồn!”

Kim quang đại thủ lại xuất hiện, cùng cổ đồng sắc cự thuyền ép xuống, tuy bị quang hoa của Ngụy Tác như dòng thác chấn vỡ nhưng quang hoa còn lại xung kích lên huyền quy phi độn pháp bảo dưới chân Huyền Vũ chân nhân thì nó chỉ rung lên, không hề tổn hại.

Phi độn pháp bảo to lớn này như tấm thuẫn bài, uy năng phòng ngự ít nhất cũng đạt đạo giai thượng phẩm!

“Trước khi chết, cho người thấy thủ đoạn của ta!”

Chặn đòn của Ngụy Tác xong, Huyền Vũ chân nhân tỏ rõ sát ý.

Cùng lúc, y phát tay, rải ra hơn trăm dải quang hoa vàng rực.

Quang hoa đều là những quả cầu tròn, mỗi quả khắc đầy phù lục, lôi cương khí tức nùng hậu cực độ.

Hơn trăm quả cầu rơi xuống, găm vào sơn cốc tổ thành một đại trận.

Mỗi quả cầu liên tục dấy lên bạch sắc lôi quang, như vô số vàng trắng dâng lên.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” “Chát!”

Ngụy Tác tránh né về phía nào thì trong vòng mấy trượng đều có hơn hai mươi quả lôi cầu oanh kích.

Hơn hai mươi quả lôi cầu oanh kích, uy năng ngang với Trường hà thao thiên quyển, mỗi ngọn sóng của Trường hà thao thiên quyển đều chỉ đủ phá được uy năng của lôi cầu.

Huyền Vũ chân nhân bày ra lôi trận trong tích tắc, trực tiếp áp chế một món pháp bảo công kích bán huyền giai của Ngụy Tác.

Muốn công phá trận thế từ trên không là bất khả thi, càng xuống thì lôi cầu càng dày, còn cả Huyền Vũ chân nhân.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

496. Chương 496: Tính Toán Cực Hạn

Vù!

Trước ngực và sau lưng Ngụy Tác đều toé máu, bị ám kim sắc kiếm khí xuyên qua.

Tuyệt diệt kim đan của gã và tử sắc kim đan của bản thân cũng rơi xuống theo quang diễm.

“Tiểu bối vô tri, để ngươi ngông nghênh trước mặt ta, mọi thứ cuối cùng vẫn là của ta.”

Huyền Vũ chân nhân tỏ vẻ đắc ý, kim sắc đại thủ chụp xuống, thu cả Ngụy Tác và Tuyệt diệt kim đan lại.

Y hiểu rõ Huyền Vũ ám kim kiếm khí hơn ai hết, bị một đạo kiếm khí đâm thủng ngực như thế, dù còn hơi thở thì cũng mong manh.

Kim sắc đại thủ định bóp chết Ngụy Tác rồi tóm về.

Huyền Vũ chân nhân tính toán quả âm hiểm cẩn mật.

“Mắc hờm rồi!”

Nhưng lúc đó, Ngụy Tác vốn sắp tắt sinh cơ lại đột nhiên sinh long hoạt hổ, như chưa hề thụ thương.

“Oành!”

Tử sắc kim đan vốn hà quang ảm đạm chợt sáng rực, ngưng thành tử sắc viên cổ thiên long khổng lồ.

Cùng lúc, trước mặt gã hiện lên một pháp bảo hình lông đuôi khổng tước, phát ra ngũ sắc quang hoa vây chặt phá bảo hình chìa khóa của Huyền Vũ chân nhân.

Pháp bảo của Huyền Vũ chân nhân không phát ra được linh quang, bị giữ cứng trên không.

“Tiểu bối, ngươi giả chết để ám toán ta! Tiếc là ta biết ngươi dùng Tuyệt diệt kim đan! Để ta xem ngươi sử dụng bằng cách nào!”

Cùng lúc, Huyền Vũ chân nhân vung tay, phá trận phái dưới dấy lên bạch sắc lôi cầu, không đổ vào Ngụy Tác mà lơ lửng dày đặc giữa y và Ngụy Tác.

Ngụy Tác mà kích phát Tuyệt diệt kim đan, sẽ va vào lôi cầu, tự nổ ngay.

Nếu thế, Huyền Vũ chân nhân sẽ không nằm giữa trung tâm sức nổ của Tuyệt diệt kim đan mà là gã.

Huyền Vũ chân nhân vốn cho rằng Ngụy Tác chỉ có Tuyệt diệt kim đan đối phó được y.

Hiện tại y không kịp thi triển thêm thuật pháp và pháp bảo, bị Ngụy Tác thừa cơ đánh lén, nhưng chỉ cần gã không thể dùng Tuyệt diệt kim đan oanh kích thì tất sẽ mất mạng.

Khổng chế lôi trận, Huyền Vũ chân nhân coi như đã dốc toàn lực, quanh mình quang hoa liễu nhiễu, trán nổi gân xanh.

“Ai bảo đối phó người là cứ phải dùng Tuyệt diệt kim đan?”

Ngụy Tác có vẻ cực kỳ nguy cấp, không còn cơ hội thứ hai để phản đòn. Nhưng đúng lúc đó, gã lại buông ra một câu càng huênh hoang.

“Ồnh!”

Một ngọn sóng từ Trường hà thao thiên quyền văng ra, phi kiếm cánh cửa và Thực huyết pháp đao bắn theo.

Thực huyết pháp đao tể xuất, một đạo hồng quang từ mũi đao bắn ra.

Trường hà thao thiên quyền kích phát cự lãng lao tới đầu tiên, hồng quang của Thực huyết pháp đao kích phát tiếp theo, rồi tới phi kiếm cánh cửa vô cùng linh hoạt, bay vòng chém vào Huyền Vũ chân nhân.

“Ầm, ầm, ầm, ầm!”

Lao đi mấy chục trượng, Trường hà thao thiên quyền kích phát ngọn sóng mới tan biến uy năng.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” “Chát!”

Thực huyết pháp đao kích phát huyết quang, xuyên qua lôi cầu như chọc thủng bong bóng, lao tới trước mặt Huyền Vũ chân nhân.

“Đây là pháp bảo gì mà uy năng như thế!”

Huyền Vũ chân nhân rợn tóc gáy, chỉ kịp giậm chân, huyền quy phi độn pháp bảo biến thành thuẫn bài che trước mặt.

“Cách!”

Huyền quy phi độn pháp bảo bị đâm thủng, từ vết thủng nứt nẻ cực nhanh, quang hoa tắt ngóm rơi xuống.

Pháp bảo có uy năng phòng ngự đạo giai thượng phẩm này bị Thực huyết pháp đao phá hủy.

Nhưng Thực huyết pháp đao không thể xuyên thấu thai thể pháp bảo này, không đánh trúng Huyền Vũ chân nhân.

Huyền Vũ chân nhân có cơ hội lấy hơi.

“Chát!”

Một đạo ám kim sắc kiếm khí bắn ra trong tích tắc.

Phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác cách gáy y không đầy mười trượng, sắp đập y bẹp rúm thì một đạo ám kim sắc kiếm khí đã va vào, chặn đứng phi kiếm cánh cửa.

“Người xong rồi!”

Chặn đòn của Ngụy Tác, sắc mặt Huyền Vũ chân nhân tỏ ra dị thường âm hàn.

“Kinh nghiệm đấu pháp của người kém lắm, nếu chấp nhận để phi kiếm tổn hủy, phá vỡ uy năng phòng ngự lôi trận của ta rồi dùng đạo huyết quang ban này xung kích tất ta trọng thương...”

Đồng thời, Huyền Vũ chân nhân cười lạnh như đang dạy dỗ tiểu bối, nhìn gã bằng ánh mắt nhìn kẻ đáng thương.

Kim đan của y rừng rực hà quang, kim sắc thủ chương ngưng thành.

“Sao thế này!”

Thân thể y chợt cứng lại, mắt tỏ ra cực độ kinh hãi.

“Phù!”

Vô số khiêu vị phun ra huyền hắc sắc chân nguyên.

Phía trước chân nguyên là bạch sắc khí thể.

“Không phải chỉ người mới có tay, ta cũng có.”

Cùng lúc, tiếng xé gió vang lên, thanh hắc sắc thủy tinh quỷ thảo cào mặt và cổ họng y.

“A!”

Huyền Vũ chân nhân run người, dù là kim đan hà quang hay kim quang đại thủ của y, uy năng đều cao hơn nhiều Huyền sát quỷ thảo nhưng y vừa động dụng toàn bộ chân nguyên đầy khí trắng khỏi cơ thể, không thể thi thố gì, bị Ngụy Tác chụp trúng mặt.

“Phù!”

Tiếng kêu không dám tin tắt lịm, ngũ quan Huyền Vũ chân nhân bị cào nát, biến thành màu xanh lè.

“Ta phải đa tạ ngươi, đẩy được chướng khí của Hoang cổ bạch trạch ra, không thì thi thể ngươi cũng thành vô dụng.”

Bạch quang lóe liên tục, thân ảnh Ngụy Tác xuất hiện gần Huyền Vũ chân nhân.

Ngực gã có một vết thương cỡ nắm tay trẻ con, cực kỳ đáng sợ.

Những gã mặc kệ vết thương, Huyền sát quỷ thảo vận mạnh cổ Huyền Vũ chân nhân, đầu y bị bẻ quặt ba trăm sáu mươi độ, khẳng định không còn khả năng sống sót.

Kim đan tam trọng đại tu sĩ, Huyền Vũ tông tông chủ, bị gã lấy mạng!

Vù!

Hạ được Huyền Vũ chân nhân, Ngụy Tác không vội hút lấy thi thể y mà phát ra thái cổ hung hỏa, thiêu sạch bạch sắc chướng khí bị y bức ra lúc này, từ các khiêu vị trên mình gã rục rục hỏa sát chi khí, đẩy ra không ít tro tàn.

Đoạn thái cổ hung hỏa quấn quanh phi kiếm cánh cửa thiêu đốt.

Bạch khí trên đó bị đốt thành tro.

Ngụy Tác từ lúc chạy khỏi Hoàng Đạo thành, bị Huyền Vũ chân nhân truy đuổi thì đã tính toán xong, Thực huyết pháp đạo và phi kiếm cánh cửa phối hợp chỉ là một cách.

Trong tích tắc điện quang hỏa thạch, Huyền Vũ chân nhân bỏ qua một sự thực cực kỳ trọng yếu là lúc trước gã dùng phi kiếm cánh cửa cắt đầu Hoang cổ bạch trạch.

Thượng cổ bát cấp dị thú Hoang cổ bạch trạch cực kỳ đặc biệt.

Chân nguyên của nó như do bạch sắc chướng khí hình thành, chướng khí lại như vô số độc trùng hình thành, uy năng cực kỳ cổ quái.

Nó chết, chân nguyên sẽ ngưng kết tại yêu đan và xương sống, bạch sắc chướng khí không phát ra nữa. Cả hai thứ này có thể dùng để luyện khí. Tu sĩ tâm thường có đến gần thi thể cũng không sợ bị nhiễm bạch sắc chướng khí.

Nhưng nó không chết thì trên mình luôn bạch sắc chướng khí liễu nhiễu, có thể dính lên pháp bảo.

Lúc trước Lệ Nhược Hải đã dặn, đối phó yêu thú này, nhất định không được đến gần nó trong vòng năm mươi trượng, hoặc để bạch sắc chướng khí bao sát mấy chục trượng. Cũng không được sử dụng pháp bảo trực tiếp công kích.

Phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác chém nó nên dính cả bạch sắc chướng khí.

Ngạnh tiếp trong tình hình đó, bạch sắc chướng khí tản ra, thể nội Huyền Vũ chân nhân bị dính không ít.

Tuy tích tắc đó, Huyền Vũ chân nhân dùng chân nguyên hùng hậu cực độ bức ra nhưng bị Ngụy Tác thừa cơ giết chết.

Theo lý, Ngụy Tác không nên trừ chướng khí trên phi kiếm cánh cửa vội, vì như thế uy lực đối địch càng cao, thi thể Hoang cổ bạch trạch đã trong tay gã nhưng chướng khí không còn phát ra, gã có dùng phi kiếm cánh cửa chém thoải mái cũng không lo bị nhiễm.

Có điều thương thể của gã không nhẹ nên không dám để bạch sắc chướng khí xâm nhập thể nội, mỗi lần thi pháp thiêu đốt thì thương thể càng trầm trọng.

Thiêu sạch chướng khí trên phi kiếm cánh cửa thượng, gã mặt mày nhợt nhạt thu lại.

Đoạn gã tế xuất Ly Hỏa phảng, mang theo thi thể Huyền Vũ chân nhân lai đi hơn nghìn dặm mới đáp xuống một ngọn núi.

Đoạn gã lấy thi thể Hoang cổ bạch trạch ra.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

497. Chương 497: Âm Hoàng Kiếm Khí

Thân thể Hoang cổ bạch trạch khổng lồ, dù chết rồi nhưng vẫn có cảm giác áp bức cực mạnh.

Mỗi sợi lông trắng đều lớn cỡ ngón tay, cao như thân người.

Bạch sắc cự tảo vẫn dính trên da Hoang cổ bạch trạch nhưng đều chết sạch.

Cái đầu bị Ngụy Tác chặt đứt, máu vẫn phun trào, đặt xuống đất mà chưa ngừng chảy.

Thân thể cự thú này đích xác không còn mấy may bạch sắc chướng khí.

Trong tay gã lóe lên hồng quang, nhanh chóng lấy Huyết tinh thạch ra, đặt lên cổ Hoang cổ bạch trạch.

Như có không gian vô cùng ở trong, khí huyết của Hoang cổ bạch trạch bị Huyết tinh thạch hút lấy.

Chỉ nửa tuần hương sau, thi thể Hoang cổ bạch trạch khô đét, không còn máu thịt.

Hồng quang của Huyết tinh thạch hơn trước mấy lần, chiếu rọi mấy chục trượng, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Ngụy Tác không nhìn, thi cả Huyết tinh thạch và Hoang cổ bạch trạch lại.

Đoạn gã lấy ra Thực huyết pháp đao cắm vào ngực Huyền Vũ chân nhân.

Thoáng sau, thi thể Huyền Vũ chân nhân khô cong.

Nếu có tu sĩ không biết lai lịch của Ngụy Tác đi qua, thấy gã lần lượt hấp nạp máu Hoang cổ bạch trạch và Huyền Vũ chân nhân thì sẽ cho gã là ma môn tu sĩ chuyên lấy máu và xương cốt tu luyện công pháp và pháp bảo.

Đoạn gã rút Thực huyết pháp đao, thu lại, lục lợi đồ của Huyền Vũ chân nhân.

Một cái chìa khóa cổ đồng sắc và một tử hồng sắc cao giai nạp bảo nang xuất hiện trong tay gã.

Tuy ngực gã có một vết thương rùng rợn nhưng gã không vội, thập phần cẩn thận.

Thu hai thứ này, Ngụy Tác vỗ lên nạp bảo nang, lấy huyền quy phi độn pháp bảo cổ gian phòng đã bị gã đánh hỏng và hoàng sắc tinh cầu được Huyền Vũ chân nhân khảm dưới đất, tổ thành lõi cầu pháp trận uy năng kinh nhân ra.

Mắt Ngụy Tác lóe lên, rõ ràng dùng thần thức quét kỹ những thứ lấy được của Huyền Vũ chân nhân, xem có cấm chế không.

Xác định không có cấm chế, Ngụy Tác thu dọn hết, chỉ để nạp bảo nang của Huyền Vũ chân nhân lại rồi dồn thần thức vào.

Thần thức cơ hồ vừa quét vào, mắt gã ánh lên vui mừng.

Vỗ lên nạp bảo nang, tay gã có một tấm ám kim sắc cổ phù.

Cổ phù có nhiều phù văn cổ kiếm, luyện chế thành từ ám kim sắc tinh kim, trông rất cổ kính.

Thần thức dồn vào, Ngụy Tác càng tỏ ra bất ngờ.

Đoạn gã thu hết mọi thứ, tế xuất Tịnh hoa phi liên, xác định hướng rồi không ngừng phi động.

Gần một ngày một đêm sau, phái trước gã ầm ầm ước ước xuất hiện một thành trì.

Trong thành có vẻ có nhiều công trình xây bằng đá màu trắng pha xám, quy mô không lớn, ngang ngửa Linh Nhạc thành.

Theo phương hướng phi động thì thành trì này là đích đến của gã nhưng đến nơi thì gã không vào mà lượn một vòng rồi vòng qua.

Vòng qua thành trì rồi tiếp tục phi động một lúc, trước mặt gã thoáng xuất hiện bạch sắc quang mạc, rõ ràng là Thiên khung thông thiên tiếp địa.

Bay qua Thiên khung ở đây, thêm gần ba canh giờ, Ngụy Tác mới đáp xuống một sơn cốc toàn là loạn thạch, không có bao nhiêu cây cối.

Gã dùng phi kiếm cánh cửa chém liên tục lên một vách núi âm u như đang mở động phủ, đào một lối vào và một thạch thất giản đơn, cửa phong bế bằng đá vỡ.

Xong xuôi, Ngụy Tác thả hết Hắc minh cốt quân, Phệ tâm trùng, Pháp vương thái diệu ra trong coi lối vào lòng núi, đồng thời lấy ra Huyết tinh thạch.

Gã không dám lãng phí thời gian, xếp bằng cõi pháp y, để trần nửa thân trên.

Vết thương trước ngực đã chuyển màu đen, có vẻ không ổn rồi.

Chân nguyên dồn vào, hồng sắc quang hoa trong Huyết tinh thạch rực lên, một giọt được dịch thơm nức từ từ chảy ra.

Ngụy Tác dùng chân nguyên bao lấy giọt huyết hồng sắc được dịch, như thể một lớp vỏ tím bên trong có hồng sắc đan được lơ lửng trước mặt gã.

Đoạn gã lại dồn vào chân nguyên Huyết tinh thạch, quang hoa nhạt dần, lại có một giọt huyết hồng sắc được dịch thấm thấu ra.

Ngụy Tác chỉ tay, huyết hồng sắc được dịch được chân nguyên bao lấy, tan ra rồi bôi đều lên da. Cùng lúc, giọt huyết hồng sắc được dịch được gã nuốt.

“Phù!”

Huyết hồng sắc được dịch vào miệng, hai tay Ngụy Tác bắt một pháp quyết, thể nội như được cởi trói, đẩy lên hắc sắc vụ khí hình thành hình ảnh ma tôn khổng lồ.

Thân thể gã lắc lư, tỏ rõ thần sắc cực kỳ thống khổ, gần như ngất xỉu, hư nhược cực điểm.

Sau hơn nửa canh giờ, Ngụy Tác mới khá hơn, hơi thở ổn định, vết thương lành lại rất nhanh.

“Con bà nó chứ!”

Gã lại liên tục lấy từ nạp bảo nang ra hai viên đan dược, liệu thương mấy canh giờ mới dừng lại, buột ta một câu chữ thô thiển.

Lần này cùng Huyền Vũ chân nhân đấu pháp, tuy giết chết y nhưng quá hung hiểm.

Uy năng của đạo kiếm khí không chỉ tạo thành vết thương như thế mà đã thương cả tâm mạch gã, gã lại không dám ở lâu, sợ bị Chân Võ thiếu chủ hoặc người của Huyền Vũ tông đuổi tới, mãi tới đây mới dám liệu thương, dù có thánh huyết của Huyết tinh thạch với hiệu quả kinh nhân thì gã cũng suýt nữa không chịu đựng nổi.

Cũng may đã nghe lục bào lão đầu kiến nghị, toàn lực tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, không thì lần này xong đời.

Tuy giữ được mạng nhưng muốn khôi phục như lúc trước thì cần mấy ngày.

“Con bà nó chứ!”

Nhìn ngân sắc pháp y, Ngụy Tác không nén được buột miệng mắng.

Lúc đối địch với Huyền Vũ chân nhân, gã mặc pháp y luyện chế từ da Hồn nguyên ngân oa, bên ngoài là phổ thông thanh sắc pháp y, Hồn nguyên ngân oa pháp y có uy năng phòng ngự đạt đạo giai thượng phẩm mà giờ cũng bị xuyên thủng, đã hỏng mất.

Pháp y này là tấm có phẩm giai tối cao của gã, ở Thiên Huyền đại lục cũng rất hiếm có, trong chuyến đi Cực Lạc cung, gặp ngân ấy Kim đan đại tu sĩ mà gã không thấy ai có pháp y cao cấp hơn.

Bực bội lên tiếng mắng chửi, Ngụy Tác lấy ra tử hồng sắc nạp bảo nang của Huyền Vũ chân nhân.

Sắc mặt gã lúc đó mới dễ coi hơn.

Hóa ra tử sắc nạp bảo nang của Huyền Vũ chân nhân có quá nhiều đồ.

Thần thức quét vào, gã phát hiện có hơn trăm thi thể yêu thú, xem ra Huyền Vũ chân nhân bắt được không ít dọc đường.

Trừ ra còn một linh thạch đại cỡ phòng, không ít đan bình và nguyên liệu luyện khí đủ loại.

Trong ám kim sắc cổ phù gã lấy ra có ghi một môn thuật pháp “Ám hoàng kiếm khí”.

Mới dồn thần thức vào là gã đã phát hiện, ám kim sắc kiếm của Huyền Vũ chân nhân kích phát không phải “Huyền Vũ ám kim kiếm khí” gì hết mà là “Ám hoàng kiếm khí”!

Cả hai vốn là một.

Huyền Vũ chân nhân lấy được cổ phù, tu luyện thuật pháp này nhưng gán cho cái tên Huyền Vũ ám kim kiếm khí, cơ hồ môn thuật pháp này do Huyền Vũ tông sáng tạo ra.

Gã rất thèm muốn thuật pháp phát ra kim sắc đại thủ và ám kim sắc kiếm khí của Huyền Vũ chân nhân, giết y xong chỉ mong giành được, hiện giờ đã cầu được ước thấy một môn.

Chỉ thoáng quét vào, Ngụy Tác nhận ra “Ám hoàng kiếm khí” cũng là thiên cấp trung giai thuật pháp.

Ngụy Tác hiện tại lấy ra cổ phù, lục bào lão đầu từ Dưỡng quỷ quán hiện ra.

Ngụy Tác mặc kệ lão đầu cuồng mua bán, cứ kiếm kê thu hoạch là hưng phấn vô vàn, quan sát kỹ ám kim sắc cổ phù.

Đoạn mắt gã ánh lên liên tục, vô cùng hứng hởi.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

498. Chương 498: Thất Khiếu Tiên Đan

“Ám hoàng kiếm khí” có hai thủ đoạn công kích.

Một là kiếm khí dài mấy trăm trượng, rộng mấy trượng.

Đương nhiên với tu vi hiện tại của Ngụy Tác, thi triển không thể đạt tới uy năng như Huyền Vũ chân nhân.

Kiểm khí uy thế kinh nhân, theo gã tính toán thì với tu vi hiện tại mà thi triển thì uy năng hơi kém hơn thái cổ hung hỏa.

Nhưng tốc độ kích phát lại thập phần kinh nhân.

Theo gã tính toán thì nhanh hơn thái cổ hung hỏa chừng năm phần.

Thời gian phát hai ngọn thái cổ hung hỏa đủ cho gã phát ra ba ngọn Ám hoàng kiếm khí.

Thiên cấp thuật pháp dù uy năng hay tốc độ kích phát đều cao hơn thuật pháp bình thường.

Tốc độ kích phát thái cổ hung hỏa vốn đã rất nhanh, nhanh hơn Băng Ly chân quyết nhiều.

Tốc độ kích phát Ám hoàng kiếm khí thật sự kinh người.

Đối với tu sĩ, thần thức càng mạnh, phản ứng càng nhanh, điều động chân nguyên, kích phát thuật pháp càng nhanh.

Thần thức của gã thậm chí còn hơn tu sĩ Kim đan tứ trọng nên tốc độ thi phóng thuật pháp và pháp bảo so với tu sĩ Kim đan tam trọng như Huyền Vũ chân nhân thì vẫn chiếm thượng phong.

Vốn tốc độ kích phát kim sắc đại thủ của Huyền Vũ chân nhân nhanh hơn thuật pháp thông thường nhiều nhưng dụng Ngụy Tác thì lại lép vế về tốc độ thi pháp.

“Ám hoàng kiếm khí”, đối với Ngụy Tác đúng là niềm vui vô vàn, vì với thần thức của gã, tốc độ thi triển thuật pháp này cực kỳ kinh nhân.

Nếu đối phó tu sĩ Phân niệm cảnh, e rằng đối phương chưa kịp thi triển một đạo thuật pháp, thậm chí pháp bảo phòng ngự chưa kịp gỡ ra thì đã mất mạng.

Gặp tu sĩ Kim đan kỳ cũng cực kỳ hữu dụng, đối phương khả mới phát được một đạo thuật pháp thì gã đã liên tục phát ra hai lần kiếm khí.

Trừ tốc độ kích phát kinh nhân thì “Ám hoàng kiếm khí” còn có thủ đoạn công kích khác.

Cũng là thủ đoạn Huyền Vũ chân nhân đã thương Ngụy Tác, ngưng kiếm khí thành một cây trụ.

Tốc độ kích phát kiếm đó hơi chậm, chậm hơn Ngụy Tác kích phát thái cổ hung hỏa ba phần nhưng uy năng cao hơn Ám hoàng kiếm khí phát nhanh hai phần.

Như thế uy năng công kích đã cao hơn thái cổ hung hỏa.

Ngụy Tác tính rằng khi tu vi đột phá nhất trọng, đạt Kim đan lưỡng trọng, Ám hoàng kiếm khí sẽ cao hơn bán huyền giai pháp bảo, gần đạt huyền giai.

Lúc nào dùng kiếm khí nhanh hay chậm là tùy lựa chọn khi đấu pháp.

Ám hoàng kiếm khí, đối với Ngụy Tác cũng thập phần hữu dụng, là thu hoạch đáng kể.

Linh ngộ một hồi, nhận ra môn thuật pháp này không có vấn đề gì, Ngụy Tác không nhiều lời, trực tiếp đưa ám kim sắc cổ phù cho lục bào lão đầu.

Gã biết lục bào lão đầu sẽ hỏi cổ phù là vật gì.

Đặt cổ phù xuống, Ngụy Tác lấy cái chìa khóa màu cổ đồng mà Huyền Vũ chân nhân sử dụng, cái đỉnh màu xanh phun cương phong, hơn trăm hoàng sắc tinh cầu bố thành lõi trận, huyền quy phi độn pháp bảo ra.

Huyền quy phi độn pháp bảo cực lớn, cơ hồ lấp đầy thạch thất của Ngụy Tác.

“Lão đầu, xem thử vật này còn tác dụng gì không?”

Đặt xuống, Ngụy Tác chỉ vào huyền quy phi độn pháp bảo.

Phi độn pháp bảo này đen tuyền, thập phần trầm trọng, nhìn kỹ thì mai rùa và thân rắn bò trên đó đều đầy phù văn cứng đanh như đúc cùng một lúc, trông cũng không mới mẻ gì, chắc phải từ hơn nghìn năm trước.

“Phù văn pháp trận này là đặc hữu của tông môn của y, không thể khôi phục.” Lục bào lão đầu đáp, không tỏ vẻ gì kinh ngạc, tựa hồ qua thần sắc của Ngụy Tác là biết trong ám kim sắc cổ phù ghi lại Âm hoàng kiếm khí. “Bất quá dù gì nó cũng do Huyền văn cương luyện chế thành, là nguyên liệu luyện khí không tệ, người thu lại, sau này có thể đem luyện chế thai thể pháp bảo.”

Theo hướng lục bào lão đầu chỉ, Ngụy Tác nhận ra chỗ tinh kim bị Thực huyết pháp đao xung kích vỡ một vết có hoa văn.

Nhìn thêm một chút, gã không nói nhiều mà thu lại.

“Đây là Hạo thiên ti nam, vật này còn lưu truyền thì không biết Hạo thiên la bàn còn lưu truyền không.”

Lục bào lão đầu chấp tay sau lưng nhìn cổ đồng sắc pháp bảo bình luận.

“Hạo thiên ti nam? Đây là pháp bảo phẩm giai gì? Hạo thiên la bàn là cái gì?” Ngụy Tác thu cổ đồng sắc pháp bảo lại.

“Hạo thiên la bàn từ thời của ta đã là một món huyền giai trung phẩm pháp bảo nổi danh. Hạo thiên ti nam mô phỏng pháp trận trên Hạo thiên la bàn mà luyện chế, uy năng chỉ bán huyền giai.” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác, ra vẻ người có biết gì đâu, “Bất quá nguyên liệu luyện chế Hạo thiên ti nam cũng như Hạo thiên la bàn, đều có Hạo thiên tinh kim. Hạo thiên tinh kim là loại tinh kim bền nhất tu đạo giới, không sợ thuật pháp xung kích. Trước thời viễn cổ đại năng tạo ra Thiên khung, pháp khí phòng ngự đứng đầu tu đạo giới là Hạo thiên kính, dùng tinh kim này luyện chế thành.”

Ngụy Tác gật đầu, không nhiều lời, thu pháp bảo này vào nạp bảo nang đựng pháp bảo thường dùng.

Lục bào lão đầu khoe kiến thức, bảo vật này là đồ phỏng chế nên coi thường nhưng bán huyền giai pháp bảo tại tu đạo giới hiện tại rất hiếm có, trong tay Ngụy Tác thì lợi hại nhất cũng chỉ là Trường hà thao thiên quyển, bán huyền giai mà thôi.

Vật này là trấn sơn chi bảo của Huyền Vũ tông. Nếu bình thường mà lấy được thứ thế này, Ngụy Tác tất kinh hỉ cực độ. Nhưng vì lúc giao đấu với Huyền Vũ chân nhân, gã đã biết pháp bảo này là bán huyền giai nên thần sắc mới không có gì ngạc nhiên lắm.

“Vật này chắc là của thời các ngươi, không phải cổ bảo.”

Lục bào lão đầu như giám định sư, đi quanh cái đỉnh, nói thế.

Cái đỉnh màu xanh không có chữ, chỉ có phù văn hình giao long phun mây nhả khói.

Ngụy Tác cho luôn vào pháp bảo nạp bảo nang thường dùng.

Tuy không biết tên pháp bảo này, nhưng lúc trước Huyền Vũ chân nhân sử dụng thì gã đã nhận ra uy năng không chỉ đạt mức đạo giai thượng phẩm, phạm vi bao trùm cũng năm, sáu trăm trượng, rất hữu dụng khi đối phó tu sĩ và yêu thú trên quy mô lớn, có tác dụng khắc chế với tu sĩ và yêu thú độn tốc kinh nhân, thậm chí biết thuận đi.

“Vật này ta chưa thấy, chắc là pháp trận thành bộ. Người thử là biết.” Lục bào lão đầu nhìn kỹ mớ hoàng sắc tinh cầu đoạn bảo.

Ngụy Tác quét thần thức, nhãn quang lóe lên, tựa hồ có thêm phát hiện.

Gã dùng chân nguyên bao lấy hơn trăm hoàng sắc tinh cầu, lấy Thanh minh pháp y từ nạp bảo nang ra mặc vào rồi nhét Dương quý quán xuống ngực áo, phá ta loạn thạch chặn thông đạo, nhảy ra ngoài sơn cốc.

Chân nguyên thử dồn vào một hoàng sắc tinh cầu, còn lại đều rực quang hoa, tà tay gã bắn ra, liên tục khảm vào sơn cốc.

Hoàng sắc tinh cầu rực loi quang, dấy lên vô vàn loi cầu.

Không đợi loi cầu bay lên, mục quang Ngụy Tác lóe lên, loi cầu lại tan đi, gã thu hết hoàng sắc tinh cầu vào nạp bảo nang.

Gã đã thử được mấy quả cầu này là pháp trận thành bộ, cách thi triển thập phần giản đơn.

Điều khiển pháp trận này rất tiêu hao chân nguyên.

Huyền Vũ chân nhân khiến được loi cầu ngăn cách giữa y và gã, nhưng thủ pháp khổng chế đó không có trong pháp trận này. Pháp trận chỉ có thể kích phát loi cầu, rồi tu sĩ khổng chế hoàng sắc tinh cầu khiến trong vòng mấy dặm liên tục có loi cầu oanh kích. Có pháp trận này là có một món pháp bảo công kích bán huyền giai, Huyền Vũ chân nhân khổng chế như thế là nhờ có thuật pháp khác.

Bất quá uy năng bán huyền giai cũng rất hiếm có.

Dù không có Âm hoàng kiếm khí, chỉ hai món bán huyền giai này cũng đủ cho thực lực của gã tăng thêm một cấp.

“Đây là Thất khiêu tiên đan!”

Ngụy Tác về thạch thất, đổ sạch mọi thứ trong nạp bảo nang của Huyền Vũ chân nhân ra đếm. Trong nạp bảo nang này, yêu thú đều từ ngũ cấp đề giai trở lên, linh thạch đại chứa lượng thượng phẩm linh thạch tương đương với hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch. Đột nhiên, đang kiểm kê đan bình và tạp vật của Huyền Vũ chân nhân thì một thủy tinh đan bình đựng một viên đan được khiến gã và lục bào lão đầu run lên.

Viên đan được này cỡ trứng gà, có bảy lỗ, toát lên xích kim sắc quang hoa theo tiết tấu như đang thở.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

499. Chương 499: Kim Đan Lớn Lên

Ngụy Tác mở đan bình, đưa viên đan được lên mũi ngửi.

Đan được này không chỗ nào có mùi thuốc, chỉ có ở bảy lỗ mới hơi có hương vị.

Chỉ cần ngửi được hai lần hương mỏng manh, Ngụy Tác đã cảm thấy mát lạnh toàn thân, sáng khoái cực độ.

Kim đan kỳ đại tu sĩ như gã, bộ phận thân thể nào cũng được kim đan đan khí tưới tắm nên sung mãn linh khí, chỉ một ngụm nước bọt cũng không thiếu gì linh khí. Hiện tại gã thấy ngọt mồm như ăn linh quả, trong miệng cũng đầy linh khí.

“Thất khiêu tiên đan! Quả nhiên là Thất khiêu tiên đan! Y lại tặng ta một phần đại lễ!” Ngụy Tác nhìn viên đan được, không nén được cười vang.

Trong tu đạo giới, chỉ cần có một chữ “Đạo” thì đều được xếp vào địa cấp đan được, chữ “Tiên” là thiên cấp đan được.

Thất khiêu tiên đan đương nhiên là thiên cấp đan được, chuyên để đề thăng tu vi.

Đan được này có thể bớt đi trăm năm khổ tu cho tu sĩ! Là chí bảo của tu sĩ. Bao nhiêu tổn thất về Tuyệt diệt kim đan, đạo giai thượng phẩm pháp y của gã đều được thu hồi!

“Đừng vội mừng.” Lục bào lão đầu cũng sáng mắt nhưng nhắc ngay: “Ta đọc được trong điển tịch hiện nay về đan được này, Thất khiêu tiên đan là chí bảo của thượng cổ Tiên Cực cung, khi xưa dù có lọt ra cũng bị tu sĩ luyện hóa ngay. Chân Võ tông tổ sư Chân Võ đại đế được Tiên Cực cung truyền thừa, nên đan được này chỉ Chân Võ mới có, đừng nói tu sĩ Kim đan kỳ mà đối với Thần huyền cảnh tu sĩ cũng là chí bảo, hiện tại Huyền Vũ chân nhân thân có đan được này, khẳng định do Chân Võ đưa cho, Chân Võ và Huyền Vũ chân nhân chắc có giao dịch kinh nhân gì đó, động đến Thất khiêu tiên đan khẳng định sẽ động vào Chân Võ.”

“Mặc kệ, Huyền Vũ chân nhân ta còn giết rồi, lẽ nào lấy được đan được này thì trả lại Chân Võ?”

Ngụy Tác không phải hạng thấy tiền mất sáng, Huyền Vũ chân nhân lúc ở Hoàng Đạo thành định trước mặt gã cướp Hoang cổ bạch trạch, cũng vì cậy vào thực lực, tu vi. Tại Cực Lạc cung giao dịch hội, Thiên La chân nhân cũng thế, ở tu đạo giới này vốn nắm đầm ai to người ấy có lý, gã lại là tán tu, thích đi đâu thì đi, không có gì vướng bận. Loại đan được dễ thăng tu vi này đương nhiên gã không bỏ qua.

“Được!” Gã nói thế, lục bào lão đầu hưng phấn kêu lên, “Phải thế chứ! Đan được này không có hậu di chứng, cứ trực tiếp luyện hóa, luyện hóa cực nhanh. Ngụy Tác, mau luyện hóa đi. Đan được này đủ để một tu sĩ Thần hải cảnh đột phá đến Phân niệm cảnh, phổ thông tu sĩ sẽ bớt được trăm năm khổ công, dù tu sĩ Kim đan cảnh như người cũng bớt được mấy chục năm vất vả!”

Không hề do dự, Ngụy Tác không thèm nhìn những thứ lộn xộn lại, há miệng nuốt Thất khiêu tiên đan.

“Được lắm!”

Ngụy Tác kêu lên.

Không cần ngưng thần nội thị, Ngụy Tác cũng biết bảo cái lỗ trên viên đan được vừa nuốt phun trào được khí như suối, chuyển hóa thành linh khí, liên tục gột rửa, dung hợp vào chân nguyên.

Chỉ tích tắc sau, Ngụy Tác cảm giác nhục thân được tưới nhuần, liên tục biến hóa, thể nội chân nguyên càng lúc càng hùng hậu.

Ngụy Tác xếp bằng, tu luyện theo Tử Huyền chân quyết.

“Cách! Cách! Cách!”

Chân nguyên tuần hoàn lưu động theo cách đặc biệt, thể nội kim đan của gã càng lúc càng chịu chân nguyên xung kích hùng hậu, bắt đầu biến hóa, hút thêm chân nguyên, to dần lên.

“A! A! A!”

Ngụy Tác liên tục kêu thảm, như thể có một Ngụy Tác khác như lúc còn là tiểu tán tu tại Linh Nhạc thành kêu gào là phát đạt rồi.

Thất khiêu tiên đan được lực quá đáng sợ, hơn nhiều một viên tinh tủy của Hồn nguyên ngân oa, được lực này tựa hồ chỉ chảy đến thất khiêu của tu sĩ, bao nhiêu được lực chảy ra cũng không thoát ra ngoài thân thể, cứ lưu chuyển trong thể nội tu sĩ, chuyển hóa thành linh khí, tốc độ dễ thăng tu vi càng nhanh!

Như thể Thất khiêu tiên đan liên tục nhỏ đi, kim đan to dần.

Không biết bao lâu sau, bùng một tiếng, Ngụy Tác cảm giác viên Thất khiêu tiên đan nhỏ xíu còn lại vỡ tan, hóa thành được khí, chuyển hóa thành linh khí, dung hợp vào thể nội.

“Cách!”

Kim đan của gã rung lên, quá trình bành trướng rồi cũng dừng lại.

“Ồn!”

Ngụy Tác mở bừng mắt, nhảy bật lên, mi tâm tràn ra vạn đạo hà quang, trực tiếp tế xuất kim đan.

“Không hổ là thiên cấp đan được có chữ Tiên.”

Ngay cả Ngụy Tác cũng chấn động, không oa ha ha ha cười nham nhở như thói quen khi lấy được đồ tốt.

Kim đan của gã to hơn hẳn, vốn cỡ gấp rưỡi quả trứng ngỗng thì hiện tại bằng hai quả.

Kim đan này đừng nói Kim đan nhất trọng, ngay cả tu sĩ Kim đan lưỡng trọng tu luyện thiên cấp công pháp cũng không bằng.

“Kim đan nhất trọng hậu kỳ, thiếu chút nữa là đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng.”

Nhìn kỹ kim đan, lục bào lão đầu vốn cũng chấn động, bắt đầu giám định.

Tử sắc kim đan rực hà quang, nồng độ hà quang cơ hồ hơn trước một bậc.

Kim đan xuất hiện nhiều đường viền trông như vết nứt.

Nhưng nhìn kỹ thì đường viền lại nhô lên, bên trong có nhiều quang phù huyền ảo lưu động.

Kim đan nhất trọng đột phá đến Kim đan lưỡng trọng, kim đan to lên, bề ngoài cũng hơi nứt ra nhưng không vỡ mà hình phù lục.

Kim đan biết đổi về chất, là tiêu chí đột phá Kim đan nhất trọng đến Kim đan lưỡng trọng.

Ngụy Tác tuy đã xuất hiện tình trạng nhô lên nhưng chưa hình thành phù văn, coi như đạt tới Kim đan nhất trọng hậu kỳ, thiếu một chút là đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng.

Điều này phù hợp với việc từ Kim đan nhất trọng đột phá đến Kim đan lưỡng trọng, vì khi đó độ lớn và uy năng của kim đan đều gấp đôi, kim đan của gã vốn gấp rưỡi một quả trứng ngỗng, chính thức đột phá đến Kim đan lưỡng trọng ít nhất cũng to bằng ba quả.

Hiện tại kim đan của gã đã thế, chính thức đột phá thì khẳng định còn tăng trưởng.

“Ta luyện hóa đan dược này mất bao nhiêu thời gian?”

Ngụy Tác nhìn kim đan, hít sâu một hơi, hỏi lục bào lão đầu.

“Đại khái nửa canh giờ.”

Lục bào lão đầu nghe Ngụy Tác hỏi thì tắt tiếng, từ Kim đan nhất trọng đến Kim đan lưỡng trọng, tu luyện trong tình hình có đủ linh thạch và phổ thông đan dược thì ít nhất cũng mất mấy chục năm, hiện tại một viên đan dược này sẽ giúp Ngụy Tác đạt mức đó, thời gian luyện hóa chỉ nửa canh giờ, thiên cấp đan dược hiệu lực này thật quá kinh nhân. Chả trách Chân Võ xuất hiện Thần huyền cảnh tu sĩ.

Hiện tại lục bào lão đầu hoài nghi Chân Võ có ngần ấy Kim đan tu sĩ tất có người từng dùng đan dược này.

“Tối đa nửa năm, ta sẽ chính thức đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng.”

Ngụy Tác bảo lục bào lão đầu.

Gã nhận ra thân thể được linh khí kinh nhân tưới nhuần, thể chất tăng cường nhiều, hiện tại tốc độ thể nội tự động luyện hóa mảnh vỡ Diệu thụ nhanh hơn năm, sáu phần.

Dù tiếp theo không tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, không luyện hóa linh dược khác thì cùng lắm sau nửa năm, gã sẽ trực tiếp đột phá đến Kim đan lưỡng trọng.

“Tu sĩ Kim đan tam trọng quả nhiên hơn xa tu sĩ thông thường! Xem còn thứ gì tốt không!”

Lục bào lão đầu nhanh chóng tra xét đồ của Huyền Vũ chân nhân nhưng đan dược kinh nhân này không thể có nhiều, nên lão chỉ tìm được hai nguyên liệu khá cao cấp để luyện chế thai thể pháp bảo, ngoài không còn thứ gì đặc biệt kinh nhân nữa.

Ngụy Tác vỗ lên một nẹp bảo nang, lam quang lóe lên, lấy ra lam sắc kim đan của Điều Sa chân nhân.

Điều Sa chân nhân không hiểu tu luyện thuật pháp phụ trợ gì, tuy kim đan chỉ lớn cỡ trứng ngỗng, không to hơn của Diệp Linh bao nhiêu nhưng khi giao đấu, Ngụy Tác nhận ra kim đan uy năng của y cao hơn nhiều Diệp Linh, thành thử gã không dám chắc mình áp chế được, không dám dùng để luyện chế Tuyệt diệt kim đan.

Nhưng giờ tu vi của gã đề thăng nhiều, từ Kim đan nhất trọng tiền kỳ trực tiếp đột phá đến hậu kỳ, kim đan uy năng chắc đủ áp chế kim đan uy năng của Điều Sa chân nhân.

Gã lập tức luyện viên kim đan của Điều Sa chân nhân thành Tuyệt diệt kim đan.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

500. Chương 500: Sính Lễ Kinh Người

Ngụy Tác vung tay, dùng chân nguyên bao lấy kim đan của Điều Sa chân nhân lơ lửng trước mặt.

Một tấm quang phù nhỏ xíu ngưng trên ngón tay Ngụy Tác, ẩn lên kim đan.

“Ồnh!”

Kim đan rung lên, sáng bừng vô số đạo lam sắc kim đan hà quang.

“Cách!”

Tử sắc kim đan của gã rục lên vô số hà quang trấn áp.

Kim đan của Điều Sa chân nhân tràn ra bao nhiêu hà quang cũng bị trấn áp.

Ngụy Tác tính không nhầm thì kim đan uy năng đủ trấn áp kim đan của Điều Sa chân nhân, luyện chế Tuyệt diệt kim đan khẳng định vạn vô nhất thất.

...

“Thiếu chủ, vội gọi tại hạ đến là có chuyện gì?”

Cùng lúc, Ngụy Tác không biết rằng phía trên sơn cốc gã giết Huyền Vũ chân nhân xuất hiện ba tu sĩ.

Một người mặc bạch sắc lưu kim pháp y, thập phần hoa quý phiêu dật, có phần siêu phàm thoát tục, là Chân Võ thiếu chủ Hứa Thiên Áo lúc trước tại Hoàng Đạo thành ra tay càn quét cao giai yêu thú, khiến bọn Lệ Nhược Hải gần như trắng tay.

Trước mặt y lúc này là một lão giả hơn năm mươi tuổi, mặc thanh sắc đạo bào thâm trúc điệp phù văn.

Lúc trước Ngụy Tác xót ruột pháp y tổn hại, vì chưa thấy Kim đan tu sĩ khác có pháp y cao cấp hơn, nhưng giờ pháp y của lão giả này linh khí kinh nhân cực độ, từng dải lục sắc linh quang bao trùm mười mấy trượng, không kém gì Trường hà thao thiên quyền, ít nhất cũng là bán huyền giai.

Da lão giả ánh lên màu hoàng ngọc, mũi khoằm như mỏ chim ưng, mặt mũi đầy thiên nhiên sát khí, linh khí hình thành một con rồng vàng. Con rồng dài năm, sáu trượng, trông như thực chất. Không dùng Vọng khí thuật cũng biết y là tu sĩ Kim đan tam, tứ trọng tu vi kinh nhân.

Bên cạnh y là một tu sĩ trung niên ăn vận theo lối văn sĩ, mặc hoàng sắc pháp y, mặt mũi trắng trẻo nhưng để tóc xõa, đủ biết là người cuồng ngạo.

Linh khí của y mà đem xám, ngưng thành hình đom đóm khổng lồ, chân đứng trên một phi độn pháp bảo hình cá sấu bằng tinh kim.

Phi độn pháp bảo này có vảy cá sấu màu đen như lưỡi dao bén, hàn quang lấp lóe phù văn khiến người ta không lạnh mà run.

Uy thế không kém gì lão giả vừa lên tiếng.

“Bàn Long chân nhân, Cổ Ngọc động chủ”, liếc hai tu sĩ tu vi kinh nhân coi như chào hỏi, Hứa Thiên Áo nhặt giọng: “Nếu không nhầm thì Huyền Vũ chân nhân đã bị y giết.”

“Cái gì!”

Hứa Thiên Áo nói thế, “Bàn Long chân nhân” và “Cổ Ngạc động chủ” đều biến sắc, tỏ vẻ kinh nghi bất định.

Cả hai quá hiểu thần thông của Huyền Vũ chân nhân.

Gom hết mấy nghìn tông môn và các tán tu lợi hại của Thiên Huyền đại lục lại, không quá năm mươi người có thể giết được Huyền Vũ chân nhân, năm mươi tuy có vẻ nhiều nhưng Thiên Huyền đại lục mệnh mông cở nào? Nguyên Thiên Huyền đại lục trung bộ cũng có hơn nghìn thành trì, cách nhau đều mấy nghìn dặm, mấy vạn dặm. Năm mươi tu sĩ phân tán khắp nơi, tuyệt đại đa số có khi mấy chục năm không gặp nhau một lần.

Cũng như rải năm mươi hạt gạo xuống một lòng biển, hi hữu cực độ.

Cũng như tu sĩ Kim đan nhất trọng thì trong hơn mười thành trì thế nào cũng có sáu, bảy người, nhưng phổ thông tu sĩ thì không thể thấy được Kim đan kỳ đại tu sĩ.

“Thiếu chủ, Huyền Vũ chân nhân đi cùng với ngài, ai mà khi có mặt ngài vẫn giết được Huyền Vũ chân nhân?” Con rồng linh khí của Bàn Long chân nhân rung lên rần rạt, mắt ánh lên sợ hãi, “Lẽ nào Thiên Huyền đại lục bắc bộ mới xuất hiện Thần huyền cảnh đại tu sĩ?”

“Y không đi cùng ta mà truy kích một tu sĩ Kim đan nhất trọng mà bị giết. Nếu ta không nhầm thì sơn cốc này là địa điểm y bị giết.” Hứa Thiên Áo từ từ nói, gật đầu nhìn xuống.

“Tu sĩ Kim đan nhất trọng?” Cổ Ngạc đảo chủ nhíu mày, không hiểu y tu luyện công pháp gì, diện mạo tầm thường nhưng tạo cho người ta cảm giác cực kỳ hung hãn, nhìn kỹ mới thấy con người của y thuần đen, lúc nói liên tục thay đổi hình dạng thành các loài cá sấu. Vung tay lên như chụp không khí, y hơi trầm ngâm, liếc Hứa Thiên Áo, “Nơi này quả có dấu vết dấu pháp kịch liệt của hai tu sĩ Kim đan kỳ, nhưng tu sĩ Kim đan nhất trọng sao có thể hạ được Huyền Vũ chân nhân, thần thông của Huyền Vũ chân nhân thì dù kẻ đó có pháp bảo lợi hại cực độ, y không chống nổi thì bỏ chạy cũng đâu thành vấn đề.”

“Y có một thanh phi kiếm như cánh cửa, còn rất trẻ, chỉ chừng hơn hai mươi tuổi, chắc là Bá Khí chân nhân vang danh tại Lạc Nguyệt thành.” Hứa Thiên Áo vẫn thản nhiên, mắt hơi ánh lên như đang có vô số tính toán, tâm cơ thâm trầm cực độ, “Y mới ngần ấy tuổi, tu vi như thế lại cướp đoạt yêu thú với Huyền Vũ chân nhân, mỗi cố ý kích Huyền Vũ chân nhân để mượn tay trừ diệt y, nếu Huyền Vũ chân nhân trừ khử được y tất đã về Hoàng Đạo thành gặp mẫu. Xem ra vẫn coi thường thần thông của y.”

“Bá Khí chân nhân? Y chỉ hơn hai mươi tuổi?” Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ nhìn nhau, không dám tin Ngụy Tác có thể giết được Huyền Vũ chân nhân.

“Lẽ nào mẫu nhìn nhầm?” Hứa Thiên Áo mắt ánh lên hàn ý. Như thể một con mãnh thú đang nhấm hờ, đột nhiên mở bừng mắt định vỗ người.

“Thiếu chủ tu luyện Phá thiên chi đồng, tại hạ không dám hoài nghi nhãn lực của thiếu chủ.” Bàn Long chân nhân vội giải thích rồi chuyển chủ đề, “Thiếu chủ tìm bọn tại hạ là để đối phó y?”

“Sính lễ đó đã giao cho Huyền Vũ chân nhân, đổi lại là các hạ thì sao?” Hứa Thiên Áo lại trở lại sắc mặt lạnh lùng nhưng khoanh khắc thần sắc biến hóa ban nãy và đáng vẻ hiện giờ của y khiến người ta lạnh mình.

“Tại hạ biết, tại hạ và Cổ Ngạc đạo hữu nhất định sẽ tận lực giúp thiếu chủ đối phó y.” Bàn Long chân nhân biến sắc, vội gật đầu.

“Vậy thì làm phiền Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ.” Hứa Thiên Áo gật đầu đầy thâm ý.

Y không nhiều lời, thân ảnh loáng lên, thoáng sau đã khuất bóng.

“Bàn Long đạo hữu, sính lễ là thế nào nhỉ?” Cổ Ngạc động chủ liếc hướng Hứa Thiên Áo vừa khuất bóng, tỏ vẻ không vui hầm hừ.

“Mong Cổ Ngạc động chủ đừng để lộ việc này.” Bàn Long chân nhân do dự một chốc, cẩn thận bày ra cách âm quang tráo, “Chân Vô đã đề thân với Huyền Phong môn, Huyền Phong môn cũng đồng ý rồi, Huyền Vũ

chân nhân là người mới lái, tuy nói là đề thân, kỳ thực việc này do Huyền Phong môn nhờ Huyền Vũ chân nhân chủ động...”

“Cái gì! Thủy Linh Nhi...!” Cổ Ngạc động chủ tỏ vẻ cực kỳ chấn động, còn hơn cả nghe thấy việc Huyền Vũ chân nhân mất mạng.

“Chính thị.” Bàn Long chân nhân gật đầu với Cổ Ngạc động chủ: “Không vì đạo hữu và mối giao tình đặc biệt, lại có quan hệ với Chân Võ thì tại hạ sẽ không nói ra việc này.”

“Việc này tại hạ sẽ không đồn ra.” Cổ Ngạc động chủ hít hơi liên tục mới bình tĩnh lại được.

Thủy Linh Nhi là nữ đệ tử xuất sắc nhất của Huyền Phong môn, lúc nào cũng là ngôi sao của tông môn, là đạo lữ song tu mà vô số nam tu mơ ước, nàng xuất giá hay không có ảnh hưởng cực lớn đối với Huyền Phong môn, vì năm nào cũng có không ít nam tu vì nàng mà gia nhập Huyền Phong môn.

Nữ tu như Thủy Linh Nhi mà xuất giá, thế nào cũng dây mơ rễ má, ảnh hưởng lớn đến các thế lực của Thiên Huyền đại lục.

Chân Võ tông và Huyền Phong môn liên nhân, còn do Huyền Phong môn chủ động thì khẳng định Chân Võ có thứ gì đó cực kỳ trọng yếu đối với Huyền Phong môn, hoặc nhân vật đỉnh nhọn của Huyền Phong môn tu luyện đến ngưỡng, cần vật đó của Chân Võ.

“Hiện tại chỉ cần đưa sinh lễ hỏi Thủy Linh Nhi đến Huyền Phong môn là có thể chuẩn bị đại hôn. Thiếu chủ nói sinh lễ đó là thứ cho Thủy Linh Nhi.” Nhìn Cổ Ngạc động chủ, Bàn Long chân nhân nói: “Là một viên Thất khiêu tiên đan!”

“Thất khiêu tiên đan, Chân Võ còn thiên cấp đan được như thế?” Cổ Ngạc động chủ cả kinh.

“Viên sau cùng rồi.” Bàn Long chân nhân cười khổ, “Viên này là khi khai quật một di tích trong tông môn, vô tình phát hiện.”

“Đan được này ai lấy được cũng sẽ lập tức luyện hóa.” Cổ Ngạc động chủ nhíu mày: “Giết y cũng vô dụng, y có thần thông như thế, chỉ bằng nên kết giao.”

“Sinh lễ là gì thì cũng cho Huyền Phong môn biết rồi nên phải tìm về.” Bàn Long chân nhân hít sâu một hơi: “Đạo hữu không biết đấy thôi, đan được này rất đặc biệt, nếu bắt được tu sĩ luyện hóa nó, cho cả y và kim đan vào luyện chế thì vẫn có thể thành một viên Thất khiêu tiên đan. Chân Võ biết cách luyện chế này, có cả một vị trưởng lão đủ năng lực. Phải xem trong một tháng chúng ta có đưa được y về Chân Võ không.”

“Đan được này lại đặc biệt như thế hử, luyện hóa xong mà vẫn luyện lại được?” Cổ Ngạc động chủ mục quang lóe lên, tỏ vẻ kinh ngạc rồi hừ lạnh, “Thiếu chủ của các vị quá thâm trầm, không coi bọn ta ra gì, nếu không vì tông chủ của các vị thì mỗi đời nào nề mặt.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

501. Chương 501: Một Lần Nữa Hội Hợp

“Về thiếu chủ thì chúng ta đừng nói nữa, tu vi và dị bảo của y đều lấy được trong khi rèn luyện, không phải dựa vào tông chủ. Với tu vi tiến cảnh hiện tại, dù lần này liên nhân thành công hay không thì y cũng sẽ chấp chưởng Chân Võ đại thống.” Bàn Long chân nhân bảo Cổ Ngạc chân nhân, “Tâm cơ y càng thâm trầm, đối với Chân Võ càng có lợi.”

“Mỗi không nói đến mưu kế của y, mà bảo y hẹp hòi, thấy người khác có tu vi tiến cảnh nhanh hơn thì muốn trừ đi, chưa biết chừng đi đêm lắm có ngày gặp ma...”

Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ nói thêm mấy câu, Cổ Ngạc chân nhân vung tay vẩy ra hơn nghìn đạo kim quang.

Kim quang là đàn tinh kim tiểu trùng như ruồi nhặng.

Đàn tinh kim tiểu trùng tản đi, trong tay Cổ Ngạc động chủ đột nhiên có thêm một quả cầu trong suốt.

Nhìn quả cầu trong suốt, hơi ngừng lại rồi Cổ Ngạc động chủ gật đầu với Bàn Long chân nhân, cả hai lướt đi, thoáng sau đã khuất bóng.

...

Chân Võ tông và Huyền Phong môn định liên nhân, hơn nữa là Hứa Thiên Áo cưới Thủy Linh Nhi, Thất khiếu tiên đan là sinh lễ Chân Võ môn dành cho Thủy Linh Nhi... Tin này quá chấn động, Thủy Linh Nhi là đệ tử đỉnh nhọn của Huyền Phong môn, khẳng định tu luyện nhiều đỉnh cấp công pháp, thuật pháp, kết thành đạo hữu với Hứa Thiên Áo thì tương đương với truyền cho Hứa Thiên Áo tất cả, liên nhân kiểu này là hai siêu cấp đại tông môn liên thủ, thế lực của tu đạo giới Thiên Huyền đại lục sẽ rung chuyển.

“Long khí vi dẫn, thiên long vạn khiếu, vạn cổ tinh thần, tôi luyện pháp thân...”

Ngụy Tác hoàn toàn không biết việc đó, vẫn ở trong thạch thất bên ngoài Thiên khung tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật.

Kỳ thực dù biết gã cũng chỉ cho rằng thế sự vô thường, không ngờ mình lại vô tình nhúng vào việc này, cướp sinh lễ của Chân Võ thiếu chủ dành cho tình nhân trong mộng của gã năm xưa.

Lúc còn ở Linh Nhạc thành làm tiểu tán tu, Ngụy Tác nghĩ nhiều đến Thủy Linh Nhi, nhưng chỉ thuần túy là ngưỡng mộ và khoắc lác với lực bào lão đầu, chứ đề giai tán tu như gã mà thật sự theo đuổi đệ tử đỉnh nhọn của siêu cấp tông môn như Thủy Linh Nhi thì đúng là đầu óc có vấn đề. Sau khi cùng Cơ Nhã kết thành đạo lữ thì gã càng không nghĩ đến Thủy Linh Nhi, nói gì theo đuổi.

Đối với Ngụy Tác thì chạm vào một Huyền Vũ tông cộng thêm một Chân Võ cũng không khác gì, thực lực hai tông môn này đều hơn xa gã.

Đại tông môn tranh đấu quyền thế, không quan hệ gì đến tán tu như gã, chỉ cần không động đến gã là được.

Hiện tại kim đan của Điều Sa chân nhân đã bị Ngụy Tác luyện chế thành Tuyệt diệt kim đan.

Ngụy Tác không vội đi mà tu luyện mấy canh giờ, đợi khi trời tối dần thì mới tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, lướt ra khỏi thạch thất lâm thời, tế xuất Tịnh hoa phi liên rồi vô thanh vô tức lướt đi.

Lướt đi hơn hai canh giờ, Ngụy Tác mới dừng lại trên tầng không một gò đất bình thường.

Mắt hơi ánh lên, gã xuất ra một đạo bạch sắc tiên thiên chân hỏa xuống gò đất.

Tiên thiên chân hỏa nhất kích phát, trong gò đất phía dưới có huỳnh quang lóe lên, mấy nhân ảnh lướt lên.

“Ngụy đạo hữu đến rồi.”

Người đi đầu mày kiếm mắt sao, anh tuấn đỉnh bật, chính thị Lệ Nhược Hải. Ba người còn lại là phụ phụ Kỳ Long Sơn và Pháp Hoa chân nhân.

“Thế nào, chư vị đạo hữu tưởng mỡ không đến?” Thấy bốn người tỏ ra kinh ngạc, Ngụy Tác mỉm cười.

“Hôm đó bọn mỡ đều thấy Huyền Vũ chân nhân truy đuổi đạo hữu.” Kỳ Long Sơn nhìn Ngụy Tác, không giấu vẻ ngưng trọng: “Huyền Vũ chân nhân là Kim đan tam trọng đại tu sĩ, là Huyền Vũ tông tông chủ, dĩ bảo nhiều hơn hẳn tán tu như chúng ta, Lệ cung chủ tuy đã ngầm truyền âm hẹn gặp ở đây nhưng bọn tại hạ không dám tin sẽ gặp lại.”

“Thật ra Huyền Vũ chân nhân thần thông thập phần kinh nhân.” Kỳ Long Sơn nói thẳng, Ngụy Tác chỉ mỉm cười, “Tại hạ suýt nữa không đến được.”

“Lúc đó bọn tại hạ không thể xuất thủ.” Lệ Nhược Hải tỏ vẻ ngưng trọng: “Hi vọng Ngụy đạo hữu hiểu cho.”

“Tất nhiên, nếu có thân phận như Lệ cung chủ, có một tông môn để lo thì tại hạ cũng đành nuốt giận.” Ngụy Tác bảo Lệ Nhược Hải, “Bất quá tại hạ có thể đi đâu tùy thích, không bị hạn chế, nên không nuốt được cục tức đó.”

“Huyền Vũ chân nhân và Hứa Thiên Áo quả thật khinh người. Bất quá phải đủ thần thông mới dám như đạo hữu, đổi lại là tại hạ thì đành nuốt giận.” Thanh Bình cũng không vui, bảo Ngụy Tác: “Huyền Vũ chân nhân cũng không ngăn được đạo hữu?”

“Huyền Vũ chân nhân đã bị mổ giết.” Ngụy Tác nhìn Thanh Bình và bọn Lệ Nhược Hải, bình tĩnh như thường lấy từ nấp bảo nang ra một vật.

“Cái gì!”

Lệ Nhược Hải và bọn Kỳ Long Sơn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, biến sắc.

Ngụy Tác cầm một viên huyền hắc sắc kim đan cực lớn, khí tức kinh nhân.

Không cần gã giải thích cũng biết là kim đan của Kim đan tam trọng Huyền Vũ chân nhân.

“Đạo hữu giết được Huyền Vũ chân nhân!” Mười mấy tích tắc sau, Pháp Hoa chân nhân mới buột ra một câu.

“Ngụy đạo hữu, xem ra bọn tại hạ vẫn xem nhẹ thần thông của đạo hữu. Chả trách đạo hữu dám xuất thủ với Huyền Vũ chân nhân.” Lệ Nhược Hải hít sâu một hơi, từ từ nói.

“Tại hạ cũng chỉ liều mình lưỡng bại câu thương, mới giết được y. Không dễ tí nào.” Ngụy Tác nói đoạn thu kim đan của Huyền Vũ chân nhân lại.

Cho bọn Lệ Nhược Hải biết tin đã giết Huyền Vũ chân nhân, gã đã nghĩ chín, dù gì tin này cũng sẽ lan đi, cho bọn Lệ Nhược Hải biết thì họ càng e dè thần thông của gã, càng không dám hai lòng. Lúc ở Hoàng Đạo thành, gã thấy thần thông của Lệ Nhược Hải cũng thập phần kinh nhân.

Gã và bọn Lệ Nhược Hải đến Thanh Thành khư, dù có lợi gì thì cũng sẽ chia tay, không ngại bại lộ hành tung.

“Ngụy đạo hữu thần thông như thế, chuyên đi Thanh Thành khư này càng cần nhờ tới đạo hữu.” Kỳ Long Sơn bình tĩnh lại, tu đạo giới không thiếu gì kỳ nhân dị sĩ, Kim đan nhất trọng giết Kim đan tam trọng tuy khiến người ta chấn kinh nhưng không phải chưa từng có. “Chỉ là Huyền Vũ tông thế lực rất lớn, Huyền Vũ chân nhân thử nhân và Chân Võ thiếu chủ Hứa Thiên Áo có giao tình, Ngụy đạo hữu nên chú ý.”

“Việc này chư vị đạo hữu đã thấy, không phải tại hạ gây chuyện, nếu Huyền Vũ chân nhân không đuổi riết thì mổ không liều mạng. Tông môn như của chúng thì mổ sẽ cố tránh, nhưng nếu bức quá thì mổ đành liều thôi.” Ngụy Tác gật đầu, bảo Lệ Nhược Hải và Kỳ Long Sơn: “Sau khi mổ đi thì tình hình Hoàng Đạo thành thế nào?”

“Hoàng Đạo thành gần như bị hủy hết.” Lệ Nhược Hải từ từ bảo Ngụy Tác, “Huyền Vũ chân nhân truy đuổi đạo hữu, Hứa Thiên Áo xuất thủ cướp đoạt yêu thú. Y có một món dị bảo như lu cá, uy năng thập phần kinh nhân, chắc là huyền giai pháp bảo. Phối hợp với thuật pháp của y thì ba Đế vương hắc giao bị y lấy mất hai, Địa nguyên bì khâu và Phi thiên ngân tiêu cũng vậy, nếu từ đâu tại hạ không cướp lấy một con Đế vương hắc giao, thì lần này chúng ta đúng là không có cả canh sông mà húp.”

“Cái gì mà một ngụm canh sông cũng không có, cũng vì thân phận Chân Võ thiếu chủ chứ không thì thần thông của Lệ cung chủ và bọn tại hạ thì cướp mấy con yêu thú trong tay đâu khó.” Thanh Bình chen lời.

“Dù thân phận y thế nào thì thần thông quả rất cao, không thì đã không bắt được nhiều yêu thú như thế.” Lệ Nhược Hải nói với Ngụy Tác, “Vốn từ được hết yêu thú thất cấp trở lên và Hoang cổ bạch trạch bị giết thì Hoàng Đạo thành giữ được nhưng sau đó từ vết nứt Thiên khung xuất hiện một con Cửu u toan nghê, một con Hoang cổ thủy chu. Hai bát cấp yêu thú gia nhập, cộng thêm mấy con Địa nguyên bì khâu, Hứa Thiên Áo cũng không thể đối phó. Sơn môn Hoàng Đạo tông bị công phá. Số lượng yêu thú quá nhiều nên bọn tại hạ phải rút đi.”

“Thiên khung ngoài Hoàng Đạo thành...” Ngự Tác ngẩn người, không ngờ hậu quả vết nứt Thiên khung này nghiêm trọng như thế. Gã biết, Bắc Minh tông và U Minh tông là hai tông môn mạnh nhất Thiên Huyền đại lục bắc bộ.

“Nghe nói tu sĩ đỉnh nhọn của Bắc Minh tông và U Minh tông đến nơi, phong bế được, có điều số lượng yêu thú vào trong Thiên khung thập phần kinh nhân nên tới đây hoang nguyên ở trong Thiên khung của Thiên Huyền đại lục bắc bộ sẽ rất nguy hiểm. Lần này truyền tông pháp trận bị hủy hoại không chỉ có vài thành trì chúng ta biết, muốn hành tẩu khắp Thiên Huyền đại lục bắc bộ đều phải dựa vào phi độn pháp khí.” Lệ Nhược Hải nhìn Ngự Tác.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

502. Chương 502: Tồn Tại Chí Cao

“Các vị sau đó bị cao giai yêu thú bức lui khỏi Hoàng Đạo thành, chắc không nghe ngóng được tin tức về tình huống Thiên khung.” Ngự Tác nhú mày, hỏi Lệ Nhược Hải.

“Không nghe được tin gì, rời Hoàng Đạo thành là bọn tại hạ đến đây đợi đạo hữu.” Lệ Nhược Hải gật đầu, trầm ngâm: “Bất quá Bắc Minh tông và U Minh tông đã tới, liên thủ phong ấn vết nứt khiến bọn tại hạ nhận ra điều bất thường, theo tình huống ở Hoàng Đạo thành, nếu là Thiên Huyền đại lục nam bộ e rằng không có thành trì nào chống nổi, nứt nhiều vết thì ngay cả Kim đan tu sĩ như chúng ta cũng vị tất thoát được. Nên chuyển đi Thanh Thành khư này càng phải tiến hành.”

“Ngự đạo hữu đến rồi, không nên chần chừ nữa, chúng ta đến Thanh Thành khư thôi.”

Bọn Kỳ Long Sơn và Ngự Tác bàn luận thêm một lúc rồi rời đi.

...

Lúc đó, bên ngoài Thiên khung nơi này vẫn gió yên sóng lặng, còn quanh Hoàng Đạo thành mà bọn Lệ Nhược Hải và Ngự Tác nói đến thì khác.

Lúc bọn Ngự Tác đến, Hoàng Đạo thành mới chỉ bị hủy một nửa.

Đại đa số kiến trúc và điện vũ tuy tổn hủy nhưng còn thấy được hình dáng ban đầu.

Sơn môn Hoàng Đạo tông trên đỉnh Hoàng Đạo thành còn được bao phủ trong lục sắc quang mạc, vẫn nguyên lành.

Nhưng Hoàng Đạo thành lúc này không khác gì bị núi lửa phun, nơi nào cũng là hố sâu, là khe nứt.

Có vết do thuật pháp và pháp khí oanh tạc hình thành, có vết do yêu thú chui vào hình thành.

Mọi công trình cơ hồ biến thành phế khư, ngay cả con đường chính cũng không còn dấu vết.

Sơn môn Hoàng Đạo tông trên đỉnh Hoàng Đạo thành biến thành phế khư. Phần đỉnh không biết vì sao, như bị sức mạnh kinh nhân trấn áp nên thiếu đi mấy chục trượng.

Trong phạm vi nghìn dặm quanh Hoàng Đạo thành đều là dấu vết dấu pháp kích liệt, như bị lôi hỏa quét qua, đen xì một dải, nhiều chỗ còn bốc khói.

Tuy cơ hồ đã thu gom hết thi thể tu sĩ và yêu thú nhưng trong hơn nghìn dặm vẫn còn mảnh vụn pháp y, pháp khí, tay chân gãy và những thứ vô dụng của yêu thú như vỏ võ, xương cốt, da nát, nhìn vào là rùng mình.

Dưới trời đêm, trong mấy nghìn dặm quanh Hoàng Đạo thành thì kinh nhân nhất là vết nứt Thiên khung mà bọn Ngự Tác không đến gần.

Vết nứt này sát mặt đất, rộng hơn năm trượng, vươn lên hơn hai trăm trượng.

Nơi này cách vết nứt không xa, dựng lên một hỏa hồng sắc tế đàn.

Tế đàn chừng hơn bốn mươi trượng, cao hơn mười trượng, do hỏa hồng ngọc thạch có hỏa sát chi khí cực nồng chất lại, bề mặt khắc đầy phù văn.

Làn mây lửa rừng rực từ tế đàn phát ra, phía trên tế đàn lại như đổ tuyết, liên tục ngưng thành từng đóa xích hồng sắc hỏa diễm.

Đám mây lửa và xích hồng sắc hỏa diễm ngưng tụ, hình thành một con chu tước thần diệu không lồ.

Chu tước thần diệu lao vào vết nứt Thiên khung, bịt kín lại.

Nó phát ra hỏa lực kinh nhân cực độ, cao hơn nhiều thái cổ hung hỏa của Ngụy Tác, trong vòng hai trăm trượng dưới vết nứt Thiên khung tan chảy, hình thành một nham tương trì cực lớn liên tục nổi bong bóng.

Sau tế đàn là ba mươi sáu ngọn tháp hắc hồng sắc, đúc bằng tinh kim, lõi quang liễu nhiễu, đỉnh tháp đều có tu sĩ xếp bằng, tựa hồ lúc nào cũng sẵn sàng khống chế ba mươi sáu tinh kim cự trụ lõi cương khí tức kinh nhân này.

Sau ba mươi sáu ngôi tháp này là năm, sáu trăm trượng nền lát phẳng lì, trải một lớp thanh ngọc bóng loáng.

Phía trên thanh ngọc chỉ chít phù văn, khắc các loại tinh thạch, rõ ràng bố thành một đại hình pháp trận kinh nhân.

Hai bên đại hình pháp trận còn bốn dải hơi hắc sắc âm vân cuộn cuộn, bên trong là bốn tượng thần ma bằng hàn cực độ, thân cao năm trượng.

Tượng ma thần đều dùng một loại hơi hắc sắc tinh thạch đặc biệt luyện chế thành, mắt rực quang hoa, liên tục ánh lên hoàng quang như vật sống, nhìn chu tước thần diệu do hỏa nguyên ngưng thành chặn đứng vết nứt.

Hai linh quang quang tráo màu lam và trắng bao lấy cả tế đàn và pháp trận.

Bên ngoài hai linh quang quang tráo, trong mấy chục dặm toàn là quang hoa lan tràn, ít nhất còn mười mấy dặm cấm chế nữa.

Ít nhất hơn năm mươi đạo độn quang lượn vòng, rõ ràng đang bảo vệ, tuần thị.

Phía đông được dựng lên mấy gian đại điện, để tu sĩ trấn thủ nơi này thay phiên nghỉ ngơi.

Trên xích hồng sắc tế đàn có ba tu sĩ.

Khí tức cả ba đều cực kỳ kinh nhân, người kém nhất cũng hơn hẳn Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ.

Nhân vật như thế đều là kinh tài tuyệt diễm của cả tu đạo giới!

Thật ra dù cả ba thu liễm khí tức, tu sĩ khác nhìn thấy thì cũng biết ngay cả ba siêu phàm thoát tục, cao cao tại thượng.

Trang phục, vật dụng cùng khí độ của ba người hơn xa tu sĩ thông thường.

Người có khí tức kém nhất là một lão giả mặc tử sắc pháp bào. Lão giả đội mũ bằng tử kim và bạch ngọc chế thành, ngồi trên chiến xa.

Lão giả mặt như bạch ngọc, nhãn thần thập phần dàu bể, nhưng không mấy may có nếp nhăn.

Pháp bào theo kiểu thượng cổ, rất rộng rãi, quét chân, cổ áo cũng đến tận tai, được dệt bằng tử sắc tinh kim tỉ tuyền, không có bất kỳ phù văn gì nhưng linh quang màu vàng kim hình thành chín con kim long, toát lên khí thế cửu thiên thập địa, duy ngã độc tôn.

Chiến xa cũng màu đỏ tía, đúc bằng một loại tinh kim nào đó nên trông cực nặng, đáy liên tục tỏa hắc khí, do hai con hắc sắc kỳ lân kéo.

Nhìn từ xa, hai dị thú này như do tinh kim chế thành, nhưng nhìn gần thì thân thể chúng ràn rạt tử khí, tựa hồ dùng hai con cao giai dị thú luyện chế thành thi luyện.

Lệ Nhược Hải ở đây tất sẽ nhận ra chiến xa là Quỷ đế chiến xa của U Minh tông!

Quỷ đế chiến xa dùng hai con bát cấp trung giai Hắc thủy kỳ lân luyện chế thành, trấn sơn pháp bảo của U Minh cung.

Lão giả đánh xe, linh khí hình thành hắc sắc mộ bi cao chừng mười trượng, loáng thoáng phù văn quỷ dị, cực kỳ đáng sợ.

Có chiến xa này, linh khí lại như thế, thân phận tử bào lão giả có khí tức sánh với hồng hoang cự thú này đã lộ rõ.

Lão là U Minh cung thái thượng trưởng lão, tu vi Kim đan tứ trọng, Quỷ Đế chân nhân!

Cạnh Quỷ đế là một tu sĩ mặc bạch sắc vũ y.

Tóc tu sĩ này trắng muốt, cài một cây bích ngọc trầm, diện mạo chỉ ba, bốn mươi tuổi, làn môi mỏng hơi nhếch lên, cao ngạo khôn tả.

Tấm áo không hiểu do lông dị cầm nào đó luyện chế thành, cao nhã vô ngần, không kích phát chân nguyên thì cũng hình thành một tuyết bạch linh quang quang tráo. Thân ngoại linh quang liên tục uốn khúc, cũng như Huyết Linh lão tổ, hình thành bạch y đạo tôn trên đỉnh đầu.

Bạch y đạo tôn trông cực kỳ lãnh khốc, trên mình phát ra quang hoa bay khắp trời như vô số tua rua.

Người này đã đạt Kim đan ngũ trọng, thiếu một chút là đột phá đến Thần huyền cảnh!

Dưới lão là một cây bạch sắc ngọc kiếm cực lớn, dài năm, sáu trượng, các bộ phận của thân kiếm rất hài hòa, khí thế kinh nhân. Không như phi kiếm của Ngụy Tác, giống hệt cánh cửa.

Lão ngồi xếp bằng trên ngọc kiếm, cúi mặt không rõ suy nghĩ gì.

Lão là Bắc Minh tông thái thượng trưởng lão, nhân vật số hai của tông môn, Ngọc Kiếm chân nhân!

Ngọc Kiếm chân nhân không chỉ là thiên tài tu luyện mà còn là tu luyện cuồng, xuất thủ độc địa có tiếng, đã xuất thủ là lấy mạng đối thủ. Từ khi đột phá đến Kim đan lưỡng trọng, lão hiếm khi rời Bắc Minh tông, luôn ở Ngọc Kiếm cung tu hành, hiện tại cũng đến đây.

Nhưng khí tức của Ngọc Kiếm chân nhân không đáng sợ nhất trong ba người.

Trong ba người, khí tức đáng sợ nhất là trung niên tu sĩ râu dài, đầu đội tử kim hoàng quan, mặc hắc kim lưỡng sắc long bào, trông như hoàng đế.

Tu sĩ này khí tức cực kỳ uy nghiêm, như nhắm quyền sinh sát của nghìn vạn sinh linh.

Linh khí hình thành một huyết trì cuộn cuộn trên đầu, như có một ma thần sắp bước ra.

Dưới lão là một con hắc sắc cổ long mấy chục trượng, toàn thân rực hắc diễm, khí tức hoàn toàn không kém gì tu sĩ Kim đan tam trọng tứ trọng, dù bát cấp đề giai yêu thú thấy khí tức này cũng phải tránh đi.

Bộ xương này là cửu giai dị thú chính tông, viễn cổ thiên long!

Hiện tại pháp bảo luyện chế từ hài cốt viễn cổ thiên long hơi cuộn lại, nếu trải ra e rằng còn lớn hơn tể đàn.

U Minh cung có ghi lại rằng khai sơn tổ sư U Minh chân quân, tại u minh chi địa đã lấy được thiên long hài cốt, luyện chế thành trọng khí, ai được trọng khí truyền thừa sẽ là U Minh cung chủ.

Hiện tại người nắm thiên long hài cốt là U Minh cung chủ, U đế!

Quỷ Đế chân nhân, Ngọc Kiếm chân nhân, U đế, cả ba đều là nhận vật giậm chân cũng đủ chấn động Thiên Huyền đại lục bắc bộ. Nhưng giờ lại tụ tập ở đây!

Thật ra có đại sự kinh thiên gì sắp xảy ra?!

Hiện tại xem ra ba người đang đợi, nhưng rõ ràng không đợi yêu thú vì Quỷ Đế chân nhân thì thoảng vẫn liếc, nhưng không liếc vết nứt Thiên khung mà về phía Hoàng Đạo thành.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

503. Chương 503: Thần Huyền Pháp Tướng

“Đến rồi.”

Đột nhiên, Ngọc Kiếm chân nhân đứng dậy trên bạch sắc ngọc kiếm, tỏ rõ thần sắc băng lãnh ngưng trọng.

Thình không ngoài xa Hoàng Đạo thành đột nhiên hiện hai dải sáng lớn, một trắng bạc, một đem xám.

Như hai dải nắng rực rỡ di động về phía Ngọc Kiếm chân nhân, hai dải sáng với tốc độ cực kỳ kinh nhân, đẩy lên âm thanh chói lói như cữu thiên thiên lôi gầm vang.

Thoảng sau uy áp cực độ từ trên không ép xuống.

Bên ngoài vết nứt Thiên khung, các tu sĩ vốn điều khiển độn quang tuần tra trấn thủ, đều không thể không chế được tâm thần, đều đáp xuống, cực kỳ kính sợ nhìn lên.

Hai dải sáng từ trên không đáp xuống.

Hai dải sáng là hai đạo tôn cao hơn sáu trượng!

Một đạo tôn trắng bạc, ngồi ngấn ngấn trên ngân bạch sắc liên đài, mặt mũi vừa giống nam vừa giống nữ nhìn xuống thương sinh, một tay cầm đóa hoa bảy cánh kỳ lạ, pháp y như biển mây chất thành, tay kia hơi giơ lên trước ngực bắt một pháp quyết, giữa lòng tay là một tu sĩ mặc nguyệt bạch sắc pháp y.

Trong lòng tay đạo tôn này, không ai nhìn rõ mặt mũi tu sĩ đó, nhưng khi ngân bạch sắc đạo tôn đáp xuống thì phát ra linh khí hình thành vô số liên hoa, như hoa rơi khắp trời, trên mình lão cũng có khí tức đàn hương mát lành, khoảnh khắc sau lan khắp mấy trăm trượng.

Đạo tôn này là đan hà ngưng kết thành, tu sĩ này phát ra khí tức đặc hữu của Thần huyền cảnh tu sĩ!

Đạo tôn đó là thần huyền pháp tướng hình thành sau khi kim đan phá bích!

Tu sĩ này là Thần huyền cảnh tu sĩ!

Tu sĩ còn lại cũng vậy.

Đạo tôn còn lại xám đen, diện mục cực kỳ hung thần ác sát, đôi chân trần đứng trên không trung, đáp xuống thì pháp y như đúc bằng thép, lóe lên bảy tia tinh quang, tổ thành hình bắc đẩu thất tinh. Hai tay xích túc đạo tôn, một cầm bút một cầm sách, trông như địa ngục phán quan trong truyền thuyết của phàm nhân, quyết đoán thọ nguyên, sinh tử của người đời!

Hóa ra thần huyền pháp tướng, Thần huyền cảnh tu sĩ đó được hơi sắc linh khí nâng lên lơ lửng ở tâm tạng đạo tôn.

Thần huyền cảnh đại tu sĩ!

Thần huyền cảnh đại tu sĩ là tồn tại chí cao trong tu đạo giới, đừng nói tu đạo giới hiện tại mà gần vạn năm nay, mọi điển tịch đều ghi lại rằng tu sĩ có tu vi tối cao chỉ đạt Thần huyền cảnh!

Trên Thần huyền cảnh còn có Chân tiên cảnh.

Đến Chân tiên cảnh mới thật sự là đại năng, là tiên nhân chân chính, búng tay cũng có đại thần thông di sơn di hải, cải biến khí hậu.

Mấy vạn năm nay, các loại thiên địa linh dược diệt tuyệt, các công pháp mà viễn cổ đại năng tu luyện thất truyền, tu đạo giới sa sút nên gần vạn năm nay, không chỉ Thiên Huyền đại lục mà Vân Linh đại lục gần nhất cũng chỉ xuất hiện Thần huyền cảnh tu sĩ, không xuất hiện Chân tiên cảnh tu sĩ nào.

Thần huyền cảnh đại tu sĩ là đỉnh nhọn của cả tu đạo giới, Kim đan tu sĩ cũng không mấy ai biết Thiên Huyền đại lục thật ra có mấy Thần huyền cảnh đại tu sĩ.

Khẳng định là cả Thiên Huyền đại lục cộng lại cũng không quá mười Thần huyền cảnh tu sĩ!

Tu vi kim đan đột phá mỗi nhất trọng đều tiêu hao kinh nhân, đều cần cơ ngộ bất phàm, từ Kim đan tứ trọng trở đi thì tu vi đột phá vượt khó khăn ngoài tưởng tượng, trừ thập đại siêu cấp tông môn của Thiên Huyền đại lục thì chưa nghe nói tông môn khác có Thần huyền cảnh tu sĩ.

Thập đại tông môn không phải đều có Thần huyền cảnh tu sĩ.

Ở ngoài Thiên khung thì uy hiếp được Thần huyền cảnh tu sĩ cũng chỉ có yêu thú bát cấp cao giai trở lên, bát cấp cao giai tới cửu cấp yêu thú đều hiểm hoi không kém gì Thần huyền cảnh tu sĩ. Đồn rằng Thần huyền cảnh tu sĩ nếu không ở bên ngoài Thiên khung ngạo du, tìm bảo vật thì cũng bẽ quan tu luyện.

Trong tu đạo giới, mọi thứ được giao dịch hay thậm chí đồ của Kim đan tu sĩ cũng không đáng cho họ để mắt.

Thần huyền cảnh tu sĩ đều trong truyền thuyết hư vô phiêu diêu.

Nhưng giờ lại xuất hiện Thần huyền cảnh đại tu sĩ, thậm chí hai người, đủ thấy có sắp có đại sự cực kỳ kinh nhân phát sinh!

“Tông chủ!”

Kim đan ngũ trọng đại tu sĩ còn cách Thần huyền cảnh một khoảng cách không thể vượt qua, chưa biết chừng còn lớn hơn giữa Phân niệm cảnh và Kim đan cảnh. Trước mặt hai người này, dù Ngọc Kiếm chân nhân cũng phải bớt đi nét lãnh ngạo, khi hai Thần huyền cảnh đại tu sĩ cùng thần huyền pháp tướng và thần huyền khí tức giáng lâm thì cũng phải đứng xa hành lễ. Xưng hô tu sĩ đứng trong lòng tay bạch sắc đạo tôn là tông chủ xong thì lão lại hành lễ với tu sĩ ngưng thành hồi sắc đạo tôn: “Vãn bối Ngọc Kiếm, tham kiến Thiên Quỷ chân quân.”

“Tông chủ.”

“Thiên Quỷ chân quân.”

Nếu bọn Lệ Nhược Hải nhìn thấy cảnh này, nghe Ngọc Kiếm chân nhân xưng hô, khẳng định sẽ chấn động vô cùng.

Tu sĩ hóa ra ngân bạch sắc đạo tôn, mặc nguyệt bạch sắc pháp y này lại là Bắc Minh tông tông chủ Vũ Hóa Phàm.

Thiên Quỷ chân quân là Vô Kỵ thiên cung cung chủ.

Vô Kỵ thiên cung cũng là siêu cấp đại tông môn của Thiên Huyền đại lục, đệ tử mười vạn, lão hiện thân tại đây là đại biểu cho một đại thế lực.

“Ngọc Kiếm chân nhân khách khí quá, bất tất đa lễ.”

Một giọng nói nhạt nhẽo từ trên không vang xuống, mang theo uy năng đặc biệt, từng chữ trấn áp tâm thần tu sĩ tại trường khiến người ta có cảm giác người này rất cao lớn, là tiên nhân, thiên tôn từ chín tầng trời giáng lâm.

Nhưng đến gần mới thấy người lên tiếng là một trung niên tu sĩ bình thường, còn thấp hơn Ngụy Tác nửa cái đầu.

Tu sĩ này mặc thiết hồi sắc pháp bào, phù văn như rải mực lên, thập phần cuồng loạn, không hiểu rõ ý nghĩ gì.

Mặt mũi lão thập phần phổ thông, nhưng khi nhìn người khác, dù không có thần huyền pháp tướng, thì không ai để ý đến diện mục, vì xuất thần quang trong mắt lão hoàn toàn ngưng thành thực chất bắn đi trượng, chỉ cần nhìn vào là ai cũng có cảm giác quỳ xuống thần phục.

Hai Thần huyền cảnh tu sĩ đáp xuống, vốn ở ngoài Thiên khung còn có nhiều tiếng thú gầm, tựa hồ nhiều yêu thú muốn đột phá vết nứt thì giờ đều ngừng bật, tựa hồ yêu thú cũng cảm giác được nguy hiểm, chạy được xa đến đâu thì chạy.

Phái trên tế đàn năm, sáu mươi trượng, hai thần huyền pháp tướng co lại, hóa thành lưỡng đạo thần quang, thu vào thể nội hai Thần huyền tu sĩ.

Thần huyền pháp tướng là khi kim đan phá bích, biến hình mà thành, uy năng khiến người ta không thể tưởng tượng, cũng tế xuất được như kim đan, đưa tu sĩ bay lượn, hơn xa phi độn pháp bảo, cũng có thể thu lại.

Dù không hiển lộ thần huyền pháp tướng, uy áp tự nhiên của Thần huyền cảnh tu sĩ, nhục thân phát ra hương khí đặc biệt cũng khiến bất kỳ tu sĩ nào nhận ra là đỉnh nhọn của tu đạo giới.

Hai tu sĩ thu thần huyền pháp tướng đáp xuống, Bắc Minh tông tông chủ Vũ Hóa Phàm là một tu sĩ chỉ ba mươi mấy tuổi trông thập phần ôn hòa, tóc cột lại sau gáy thành một ngọn roi, mặc phổ thông nguyệt bạch sắc pháp y. Còn tuổi thật của lão thì không ai nhìn ra.

Trong mắt lão ánh lên thần quang huyền hoặc, không giống với ánh mắt tu sĩ thông thường, có thể nhìn vào là biết những bề sâu từng trải.

“U đế, lâu rồi không gặp, tu vi lại tinh tiến không ít.”

Đứng ngang với bọn Ngọc Kiếm chân nhân, Bắc Minh tông tông chủ Vũ Hóa Phàm gật đầu nói với U đế đứng trên viễn cổ thiên long hải cốt.

Xem ra hai tông phái lớn nhất Thiên Huyền đại lục bắc bộ lâu rồi không gặp nhau.

“Tu vi tuy tinh tiến, nhưng cách thần huyền không biết bao nhiêu cự ly.” U đế không giả dối, thở dài, tựa hồ đến cảnh giới như lão thì hư danh, hiểu thấu đã thành ngoại vật, chỉ còn theo đuổi thần thông, tựa hồ đột phá đến Thần huyền cảnh là mục tiêu duy nhất.

Bọn U đế đang hội diện với mấy cao thủ đỉnh nhọn nhất của tu đạo giới, phong vân tế hội, linh khí dao động dấy lên chấn động khiến ngoài tế đàn rung lên ong ong, không cần kích phát cách âm quang trảo thì người ở ngoài cũng không nghe được họ nói gì.

“Vũ Hóa Phàm, tại hạ biết Bắc Minh tông đã hơn nghìn năm nghiên cứu Thiên khung. Nhưng thử tình hình Thiên khung thì nắm chắc mấy thành?” Thở dài đoạn U đế hỏi thẳng Vũ Hóa Phàm: “Mỗ đạo được trong cổ tịch rằng không chỉ có một Thần huyền cảnh tu sĩ vì thử uy năng của Thiên khung mà mất mạng.”

“Yên tâm đi, việc này chắc tám phần trở lên, bằng không tại hạ đã không mời được Thiên Quỷ chân quân.” Vũ Hóa Phàm liếc vết nứt Thiên khung, tỏ rõ thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Thử nghiệm uy năng của Thiên khung?!

Nếu Ngụy Tác ở đây tất biến sắc, khi xưa siêu cấp đại tông môn kiến lập Đạo Huyền điện ở Vân Linh đại lục vì tư lợi mà định thử uy năng của Thiên khung!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

504. Chương 504: Biến Cố Từ Hỏa Kỳ Lân!

Vũ Hóa Phàm nói chắc tám thành trở lên bả ác, U đế không nói gì nữa.

“Hi vọng Thiên khung không như Vũ cung chủ suy đoán, không thì không hiểu sẽ có hậu quả gì.” Thiên Quỷ chân quân nhìn Thiên khung, đoạn gật đầu, “Vũ cung chủ, chúng ta bắt đầu.”

“Đi thôi!”

Tựa hồ đã bàn trước, Vũ Hóa Phàm gật đầu, không nhiều lời, Quỷ Đế chân nhân điều khiển Quỷ đế chiến xa thi pháp.

Hai lần hắc sắc chân nguyên như cự mạng, liên miên tràn vào một pháp trận trong Quỷ đế chiến xa.

Chiến xa phát ra tử hồng sắc quang hoa, hình thành một linh quang quang tráo, bao lấy bọn Vũ Hóa Phàm.

Linh quang quang tráo hình thành thì hai con kỳ lân kéo chiến xa đột nhiên rít vang như vong linh yêu thi ở hoàng tuyền u minh chi địa sống lại, phun ra hắc sắc thủy nguyên âm hàn cực độ.

Hắc sắc thủy nguyên vẫn dính vào linh quang quang tráo biến quang tráo hành hắc sắc.

Vù!

Cơ hồ đồng thời, Ngọc Kiếm chân nhân phát ra băng tinh bạch quang, bắn vào linh quang quang tráo.

Nhất thời, hắc sắc thủy nguyên như đông lại, hình thành một màn sương trắng.

“Chát! Chát! Chát!”

Tiếng nổ vang lên, lớp màn đen như bị đông kết, xuyên qua chu tước thần diệu do tế đàn hình thành, ra ngoài vết nứt Thiên khung.

Uy năng hỏa nguyên tố đàn phong bế vết nứt Thiên khung cực kỳ hùng hậu, cần hai đại nhân vật Quỷ Đế chân nhân và Ngọc Kiếm chân nhân liên thủ mới chống nổi.

Xuyên quan chu tước thần diệu do hỏa nguyên ngưng tụ thành, vốn hơn cả thái cổ hung hỏa, mấy nhân vật kinh thể dừng lại chính giữa vết nứt Thiên khung.

Ngọc Kiếm chân nhân thu thuật pháp, Quỷ đế lệnh cho cương thi kỳ lân ngưng phun hắc sắc thủy nguyên, chỉ duy trì tử hồng sắc quang tráo quanh Quỷ đế chiến xa.

Đến gần có thể trông rõ vết nứt Thiên khung có vô số quang hoa lấp lánh.

Trông rất mỏng manh nhưng chứa vô số quang văn, phù lục, phạn văn huyền ảo cực độ như dòng sông sao.

“Thượng cổ đại năng, thần thông thật khó tưởng tượng nổi.”

Nhìn vết nứt Thiên khung một chốc, Bắc Minh tông tông chủ Vũ Hóa Phàm, Thần huyền cảnh tu sĩ đỉnh nhọn của tu đạo giới trung cũng phải cảm thán.

Đoạn trên tay lão xuất hiện bảy viên châu tròn xoe.

Bảy viên ngọc kích cỡ khác nhau, nhỏ nhất cỡ hạt đậu, lớn nhất cỡ trứng chim câu, màu cũng có trắng có vàng, nhưng đều phát ra khí tức thánh khiết, từ bi.

Những viên châu ánh lên Phật quang, có hai viên rực quang hoa, hình thành hình ảnh Phật tượng.

“Viên ngọc này là xá lợi của thượng cổ tu sĩ tu luyện Phật môn công pháp?”

Thiên Quỷ chân quân vốn cũng nhìn vết nứt Thiên khung với ánh mắt kính sợ, Vũ Hóa Phàm lấy ra bảy viên ngọc thì chân mày lão giãn giãn, tỏ vẻ kinh ngạc.

“Đúng thế, đều là xá lợi từ thượng cổ lưu truyền lại.” Vũ Hóa Phàm gật đầu.

“Xá lợi?”

Thiên Quỷ chân quân quan sát kỹ bảy viên xá lợi, đều khắc đầy đặc phù văn là phạn văn, như từng thiên kinh thư.

Phật môn công pháp tu luyện xá lợi, từ mấy vạn năm trước đã thất truyền, xá lợi tại tu đạo giới hiện tại khó thấy hơn kim đan không biết bao nhiêu lần.

“Việc này quan trọng thì mời chư vị đạo hữu cũng thử xem Thiên khung có gì ẩn giấu.” Vũ Hóa Phàm nhìn Thiên Quỷ chân quân và bọn U đế, thần sắc ngưng trọng giải thích: “Bắc Minh tông từ nghìn năm trước đã hoài nghi uy năng của Thiên khung giảm đến một mức nhất định rồi, nên vẫn nghiên cứu, nghìn năm này vô số tiền bối tu sĩ của bản tông đã phát hiện muốn dẫn uy năng của Thiên khung ra là bất khả thi, vì chỉ tùy ý một chút cũng hơn xa chân nguyên của một Thần huyền cảnh tu sĩ. Thử uy năng của Thiên khung, phương pháp duy nhất khả thi không phải là dẫn xuất uy năng, mà là dồn uy năng xem Thiên khung biến hóa thế nào.”

“Bọn tại hạ thấy uy năng của Thiên khung khá giống thượng cổ xá lợi, uy năng của thượng cổ xá lợi có thể dồn vào Thiên khung, được Thiên khung hấp thu.”

“Uy năng thượng cổ xá lợi có thể dồn vào Thiên khung, được Thiên khung hấp thu?” Thiên Quỷ chân quân và bọn U đế tỏ rõ thần sắc chấn kinh.

“Mấy trăm năm trước bọn tại hạ đã nhận ra nhưng uy năng của thượng cổ xá lợi đối với cả Thiên khung chỉ là một giọt nước trong biển cả.” Vũ Hóa Phàm hít sâu một hơi, “Nên chỉ còn cách cố định một vật nhỏ Thiên khung thì qua uy năng biến hóa mà đoán được hiện trạng của Thiên khung. Thủ đoạn tạm thời cố định một vật Thiên khung này và phương pháp đoán uy năng của Thiên khung tồn của Bắc Minh tông mấy trăm năm. Hiện tại gom được ngàn này thượng cổ xá lợi, đủ cho chúng ta đoán được tốc độ suy kiệt uy năng của Thiên khung.”

“Tạm thời phong ấn, cố định một vật nhỏ Thiên khung?” Mất U đế lóe lên, hơi thở thoảng đình trệ.

“Chư vị yên tâm, bọn tại hạ đã thử. Một mình tại hạ không thể phong ấn cố định được nhưng có thể chư vị thì chắc không thành vấn đề.” Vũ Hóa Phàm vung tay, bảy cây bạch sắc băng lăng tinh trụ dài nửa thước xuất hiện.

Một tấm phổ thông thanh sắc ngọc phù lơ lửng trước mặt.

“Trong này là phương pháp tạm thời cố định phong ấn một vật Thiên khung, Thiên Quỷ chân quân đã đọc rồi. U đế, các vị đọc đi.” Phát ra ngọc phù, Vũ Hóa Phàm bảo bọn U đế.

“Được, Bắc Minh tông quả thật phí công. Mồ khổ tu cũng vì mong có ngày hiểu được thần thông của thượng cổ đại năng, ảo diệu của Thiên khung. Vũ Hóa Phàm, sớm muộn gì cũng thử thì luôn đi!”

Thần thức quét qua, U đế nghiêm mặt vung tay, lấy hai trong số các bạch sắc băng lăng tinh trụ Vũ Hóa Phàm thi triển.

“Ngọc Kiếm chân nhân, phụ trách trấn thủ chung quanh, có ai hoặc yêu thú lọt vào phạm vi năm trăm trượng thì giết ngay!” Vũ Hóa Phàm cũng lấy hai cây.

Ngọc Kiếm chân nhân gật đầu, bạch sắc quang hoa lóe lên, trên mình rực bạch sắc kiếm quang, hình thành một con nhím to trên không, phát ra sát khí lâm liệt cực độ.

“Phù!”

Thiên Quỷ chân quân cũng lấy hai cây tinh trụ, Quỷ Đế chân nhân lấy một cây, không nói gì mà dồn chân nguyên vào.

Vũ Hóa Phàm, Thiên Quỷ chân quân, U đế, Quỷ Đế chân nhân liên tục thi pháp hai tuần hương, thể nội chân nguyên tổn hao cực kỳ kịch liệt, bạch sắc băng lăng tinh thể mới được kích phát, hóa thành bảy đạo bạch quang bắn vào Thiên khung.

Bảy đạo bạch sắc quang hoa bao lấy vật Thiên khung chỉ mấy thước vuông, một mép vết nứt.

Bảy đạo bạch sắc quang hoa bắn ra, hóa thành vô số đạo ti quang, xuyên qua xuyên lại ở Thiên khung như trời buộc.

Không hề dừng lại, Vũ Hóa Phàm vung tay, bảy viên xá lợi rực quang hoa, hình thành bảy quang trụ, liên tục tràn vào Thiên khung.

Đoạn trước mặt Vũ Hóa Phàm đột nhiên hiện lên một cây lam sắc tinh trụ cao hơn nửa thân người, vẽ đầy phạm văn.

Tinh trụ tựa hồ dùng để cảm ứng uy năng của Thiên khung rồi phán đoán tốc độ suy kiệt.

Chỉ mấy chục tích tắc sau, bảy viên xá lợi đột nhiên vỡ vụn.

Uy năng đều được dồn vào vật Thiên khung đó.

“Lên!”

Vũ Hóa Phàm gầm khê, bọn Thiên Quỷ chân quân như lâm đại địch, bảo đạo bạch quang bắn vào Thiên khung đều quay về, hóa thành từng cây bạch sắc tinh trụ.

Ai nấy nhẹ lòng vì Thiên khung quang hoa vẫn thập phần ổn định, xem ra lần thử Thiên khung này không có gì bất ngờ.

Thầm thở phào, tất cả lại chú ý đến lam sắc tinh trụ trước mặt Vũ Hóa Phàm.

“Cách!”

Lam sắc tinh trụ đột nhiên chói lòa lam quang, tích tắc sau đã có vết nứt, như thể sắp vỡ nát.

Vũ Hóa Phàm biến sắc!

“Thiên khung...”

Bọn Thiên Quỷ chân quân định hỏi thì Ngọc Kiếm chân nhân đang ngự không cách chúng nhân trăm trượng đột nhiên rú vang!

Tiếng rú đầy sát ý pha lẫn kinh hoàng!

Một ngọn lửa nóng bỏng hơn thiên ngoại vẫn tinh, với độ kinh nhân và uy áp hơn cả Tuyệt diệt kim đan giáng xuống.

Hỏa quang rừng rực bao trùm phạm vi nghìn trượng!

Giữa hỏa quang là một con kỳ lân dài chừng ba trượng, phát ra khí tức duy ngã độc tôn!

Viễn cổ Hỏa kỳ lân!

Không phải biến chủng do kỳ lân và dị thú khác giao phối sản sinh mà là cửu cấp yêu thú viễn cổ Hỏa kỳ lân!

“Vù! Vù! Vù! Vù!”

Ngọc Kiếm chân nhân hú vang, vô số đạo bạch sắc kiếm khí bên ngoài cây ngọc kiếm cùng chém vào Hỏa kỳ lân.

Nhưng bạch sắc kiếm khí, kể cả ngọc kiếm, chém trúng Hỏa kỳ lân thì đều tan vỡ!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

505. Chương 505: Gục Ngã Gây Chấn Động

Cửu cấp yêu thú, vốn là bậc tôn quý nhất của yêu thú, địa vị cũng như Thần huyền cảnh tu sĩ trong tu đạo giới.

Cửu cấp yêu thú, thực lực không kém Thần huyền cảnh tu sĩ.

Viễn cổ kỳ lân, viễn cổ thiên long, viễn cổ phượng hoàng... những dị thú đó so với cửu cấp yêu thú thì càng có thiên phú thần thông, có năng lực cảm ứng đặc biệt với thiên địa linh được.

Những yêu thú này, trong số cửu cấp yêu thú cũng khó phân cấp chính xác.

Viễn cổ kỳ lân, viễn cổ thiên long ăn được ít thiên địa linh dược thì chỉ có thực lực cửu cấp đề giai, nhưng cũng có viễn cổ kỳ lân, viễn cổ thiên long lại có thực lực cửu cấp đỉnh giai.

Dù là viễn cổ kỳ lân hay viễn cổ thiên long, tại thượng cổ tu đạo giới cũng rất hiếm, viễn cổ thiên long thậm chí đã tuyệt chủng, vạn năm rồi không xuất hiện!

Đúng lúc đó trên mình kỳ lân phát ra huyết khí như liệt nhật, hỏa nguyên vô cùng thuần chính, hoàn toàn do thể nội huyết khí hóa thành. Nó là viễn cổ kỳ lân thật sự! Cũng như viễn cổ thiên long!

Cũng kinh nhân như ở một ngôi thành nhỏ hươu vạn năm chưa xuất hiện Kim đan tu sĩ tu sĩ lại đột nhiên mọc ra mười Thần huyền cảnh tu sĩ!

Viễn cổ kỳ lân phát ra thần thức cực mạnh, khó trách Ngọc Kiếm chân nhân dù có tu vi Kim đan ngũ trọng cũng không nói lên lời mà phải hú vang.

Ngọc Kiếm chân nhân phát ra thuật pháp, pháp bảo nhưng đều tan vỡ, lão không dám ngăn cản, phát cuồng lướt sang bên.

“A!”

Quỷ Đế chân nhân và U đế rực linh quang, tóc dựng lên.

Tích tắc cả hai định xuất thủ thì...

“Gừ!”

Viễn cổ kỳ lân gầm lên kinh thiên động địa! Ý chí khó tưởng tượng, vô cùng vô tận và hoàng giả uy áp cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn, như sóng xung kích đổ xuống.

Thân thể hai người thời run lên, nảy ra xung động thần phục.

Viễn cổ kỳ lân đang thi triển thuật pháp thần thức xung kích, thần thức của nó quá mạnh, triệt để áp chế tu sĩ Kim đan ngũ trọng!

“Sao ở đây lại xuất hiện viễn cổ kỳ lân! Lẽ nào Thiên khung...”

“Ồn!”

Hai Thần huyền cảnh tu sĩ, Bắc Minh tông tông chủ Vũ Hóa Phàm và Vô Kỵ thiên cung cung chủ Thiên Quỷ chân quân không hề bị ảnh hưởng, ý chí của viễn cổ kỳ lân như nước triều dâng lên thì khiêu vị của cả hai tựa hồ đồng thời há ra, nguyên khí dâng lên, hai thần huyền pháp tướng to hơn con kỳ lân đầy lên.

Vù!

Thiên Quỷ chân quân hóa ra thần huyền pháp tướng màu đen xám, một tay cầm bút, một tay cầm sách, bút vạch lên là hình không xuất hiện quang văn, quyển sách đẩy lên một hơi sắc phù lục to lớn.

Trong mắt thần huyền pháp tướng của Vũ Hóa Phàm bắn ra lưỡng đạo ngân bạch sắc quang trụ.

Tốc độ ba đạo công kích đều hơn cả thuần di thuật pháp và pháp bảo, trực tiếp giáng lên mình kỳ lân.

“Ồn!”

Viễn cổ kỳ lân không ngăn chặn công kích.

Bị Thiên Quỷ chân quân và Vũ Hóa Phàm đánh trúng, nhục thân đột nhiên bắn ra vô số quang trụ nhỏ xíu, rồi tan vỡ.

Đồng thời, hồng quang uy thế càng kinh nhân, ý chí càng đáng sợ hơn khiến thần huyền pháp tướng của Thiên Quỷ chân quân và Vũ Hóa Phàm đều chấn động, lao vào vật Thiên khung mà cả toán vừa phong ấn cố định.

“A!”

Thiên Quỷ chân quân tựa hồ tu vi hơn Vũ Hóa Phàm một chút.

Lão như kịp phản ứng, thần huyền pháp tướng co lại rất nhanh, hóa thành hôi sắc hồng lưu kinh nhân, bỏ vào hồng quang!

“Oành! Oành! Oành!”

Hồng quang nổ vang, bị dòng chảy màu xám trấn áp.

Hồng quang là yêu đan của viễn cổ kỳ lân!

Yêu đan của viễn cổ kỳ lân bị trấn áp thì từ trong yêu đan bùng lên một đạo quang trụ.

Quang trụ là một con kỳ lân nhỏ xíu, là thần hồn của viễn cổ kỳ lân.

“A!”

Bọn Thiên Quỷ chân nhân kinh hãi cực độ, quang trụ xung kích lên vạt Thiên khung vừa nãy.

“A!” Bên trong Thiên khung, các tu sĩ vốn tuần tra quanh cấm chế phong bế vết nứt đều kêu lên.

Tuy cách một màn sáng nhưng các tu sĩ đều nhìn rõ viễn cổ kỳ lân đột nhiên xuất hiện, thấy rõ tình cảnh đấu pháp kinh nhân giữa Thần huyền cảnh tu sĩ và cửu cấp yêu thú.

“Cách!”

Đúng lúc yêu đan của viễn cổ kỳ lân bắn ra quang hoa nhỏ xíu vào Thiên khung, lam sắc tinh trụ trước mặt Vũ Hóa Phàm vỡ vụn.

“Ngũ...”

Vũ Hóa Phàm vốn không trông rõ nét mặt chợt lên tiếng.

Cùng lúc, vạt Thiên khung được tạm thời phong ấn, cố định lại dấy lên vô số nhũ bạch sắc quang văn.

Quang hoa với tốc độ khó tưởng tượng nổi xung kích ra.

“A!”

Từ lúc viễn cổ kỳ lân hiện thân đến giờ chỉ một tích tắc, bị ý chí và thần thức của nó xung kích, Quỷ đế và U đế chưa kịp động thủ đều nhọt nhọt mặt mày găm lên.

Đỉnh đầu hai người bùng lên kim đan, quanh người xuất hiện mấy tầng linh quang quang tráo.

Đi đầu là Thiên Quỷ chân nhân.

Thần huyền pháp tướng của lão vì lao vào kim đan của viễn cổ kỳ lân, ở gần Thiên khung nhất nên tích tắc sau từ Thiên khung thượng tràn ra nhũ bạch sắc quang ba va vào thần huyền pháp tướng của lão.

“Phù!”

Như tờ giấy bị đốt cháy thành tro, thần huyền pháp tướng của Thiên Quỷ chân nhân va vào nhũ bạch sắc quang ba thì tan rã, hóa thành tro.

Thần huyền pháp tướng của Thần huyền cảnh tu sĩ, uy năng như thế mà cũng không thể chống nổi uy năng của Thiên khung, bị đốt thành tro!

“A!”

Ngọc Kiếm chân nhân ở xa nhất, thấy thế thì cũng ré lên chói tai! Khiếu vị bùng lên vô số hà quang, kiếm khí, ngưng thành một thanh bạch sắc trường kiếm chém vào nhũ bạch sắc quang ba, hồng ngăn cản một chốc cho bọn Thiên Quỷ chân nhân và Vũ Hóa Phàm đào thoát.

Nhưng vô dụng.

Chạm vào bạch sắc quang ba, Ngọc Kiếm chân nhân cảm thấy đạo thuật pháp của mình là một cành cây mà phải đấu với một ngọn núi nhỏ ép xuống.

Không lời lẽ nào hình dung được tình cảnh lúc đó.

Không lời lẽ nào hình dung được tốc độ quang ba khuếch tán.

“Phù!”

Thân thể Thiên Quỷ chân nhân, tu vi Thần huyền cảnh, ở đỉnh chóp của tu đạo giới, bị quang ba khuếch tán hóa thành tro tàn!

Tiếp đó, Quỷ Đế chân nhân và U đế chân nhân cũng không làm gì được, hóa thành tro trong tích tắc.

Kinh hãi vì pháp khí của họ, cả chiến xa của Quỷ Đế chân nhân và viễn cổ thiên long hài cốt của U đế chân nhân đều không tồn tại. Nguyên lành rơi xuống.

Tựa hồ quang ba khuếch tán chỉ hủy diệt sinh linh dám phá hoại Thiên khung chứ không tổn hại những gì đã luyện chế thành pháp bảo, pháp khí.

Tích tắc đó, thần huyền pháp tướng của Vũ Hóa Phàm co lại, nhục thân bé lại rất nhanh, như biến thành một anh nhi.

Tích tắc sau thân thể Vũ Hóa Phàm cũng bị nhũ bạch sắc quang ba nhấn chìm.

“A!”

Ngay cả Ngọc Kiếm chân nhân cách bọn Vũ Hóa Phàm trăm trượng cũng không thoát.

Lão không kịp làm gì, bạch sắc trường kiếm và thân thể lão, toàn bộ hóa thành tro.

Quang ba lóe lên rồi tan biến.

Yêu đan, nhục thân của Viễn cổ kỳ lân đều tan biến.

Thân ảnh bọn Vũ Hóa Phàm cũng tan vào thinh không.

Sau cùng, pháp y và mấy thứ của Ngọc Kiếm chân nhân rơi xuống.

“A! A! A!”

Mọi tu sĩ ở trong Thiên khung trầm tịch nửa tuần hương rồi mới dựng tóc gáy kêu vang.

“Tông chủ!”

Không ít tu sĩ bật khóc.

Hai Thần huyền cảnh đại tu sĩ, hai tu sĩ Kim đan ngũ trọng, một tu sĩ Kim đan tứ trọng, bị Thiên khung uy năng hủy diệt!

Không tính Thiên Quỷ chân nhân, bốn tu sĩ đỉnh nhọn Thiên Huyền đại lục bắc bộ mất mạng ở đây trong tích tắc.

Thần huyền cảnh tu sĩ gục ngã, tin này đồn ra không hiểu sẽ chấn động thế nào.

Tuyệt đại đa số tu sĩ tại trường không chịu đựng nổi!

Phần lớn là tu sĩ của Bắc Minh tông và U Minh cung.

“Kia là...”

Toán tu sĩ đầu tiên từ hai bên Thiên khung lao ra thấy bọn Thiên Quỷ chân nhân trừ y phục và pháp khí thì không còn gì, chỗ Vũ Hóa Phàm đứng đầu tiên có một thanh sắc viên cầu.

Viên cầu lớn cỡ quả dưa, trong như hòn đá, không mấy may có linh khí hay phù văn.

“Đây là cái gì nhỉ?”

Thanh sắc thạch cầu khiến các tu sĩ run rẩy nhớ lại chữ Ngũ mà Vũ Hóa Phàm nói lại sau cùng, “Ngũ” là ý gì?

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

506. Chương 506: Bên Ngoài Thanh Thànhh Khư

Sáng sớm, một tu sĩ mặc phổ thông thanh y thong thả đi trong Tứ Tượng thành.

Tu sĩ này mặt bèn bẹt rõ chẳng rõ chịt, nhưng đôi mắt thỉnh thoảng lại ánh lên linh động, ngược với ngoại hình.

Là nữ tu mà Ngụy Tác gặp tại Vạn Thọ thành, cho là Trương Phong Dực, nên tặng hai pháp bảo.

Sao đó nàng thi triển thủ đoạn, biến thành dung mạo này, không ngờ giờ lại xuất hiện ở Tứ Tượng thành thuộc Thiên Huyền đại lục bắc bộ. Lúc trước nàng mặc áo vàng, giờ mặc phổ thông thanh sắc pháp y.

Đại sự kinh thiên ở vết nứt Thiên khung ngoài Hoàng Đạo thành ngoại bị Bắc Minh tông và U Minh cung phong tỏa nên Tứ Tượng thành chỉ cách một thành trì cũng không ai biết có Thần huyền cảnh tu sĩ gục ngã.

Hiện tại Hoàng Đạo thành tuy ngã gục nhiều kinh thể tu sĩ nhưng vết nứt Thiên khung đã được phong bế.

Vết nứt Thiên khung hình thành, Hoàng Đạo thành tan nát, yêu thú lọt vào phía trong Thiên khung vô vàn, tu sĩ sẵn được số lượng yêu thú thập phần kinh nhân.

Hiện tại nhiều truyền tông pháp trận của Thiên Huyền đại lục bắc bộ đã bị phá hoại, thật ra dù truyền tông pháp trận còn nguyên, tuyệt đại đa số tu sĩ cũng không dám sử dụng vì sợ gặp dị trùng phá hoại Pháp không pháp tính. Tuyệt đại đa số tu sĩ giờ đều trông vào phi độn thuật pháp và phi độn pháp bảo. Nhiều tu sĩ sẵn được yêu thú, đều đến thành trì gần Hoàng Đạo thành giao dịch, nên trong Tứ Tượng thành, các loại yêu đan và nguyên liệu luyện khí, không chỉ số lượng kinh nhân, phẩm giai cũng cực cao.

Nhiều tu sĩ đến mua yêu đan và nguyên liệu luyện khí, nhiều tu sĩ đến săn yêu thú vào Thiên khung.

Nên đạo này thỉnh không ngoài thành trì như Tứ Tượng thành lóe lên đủ loại độn quang, số lượng tu sĩ ra vào Tứ Tượng thành gấp mười lần bình thường, giao dịch nóng bỏng không ngờ, cơ hồ cả thành trì đang mua bán với quy mô lớn.

Vết nứt Thiên khung, xưa kia khó thấy nhưng mấy chục năm gần đây nứt liền mấy vết, tuyệt sắc nữ tu dung nhan không kém gì Cơ Nhã này cũng không phải tu sĩ Thiên Huyền đại lục bắc bộ, có lẽ nàng lần đầu tiên thấy cảnh tượng này.

Hiện tại ở trong Tứ Tượng thành, lẽ ra nữ tu này nên xem náo nhiệt mới đúng.

Nhưng đi trong thành mà nàng không hề có vẻ gì nhàn tình nhả trí, chân mày tỏ rõ vẻ lo sầu.

Vào một tiệm khá lớn mua bán mấy thứ rồi nàng lại đi nhanh ra ngoài thành.

Được mấy trăm bước, nữ tu đột nhiên biến sắc, nhìn quanh rồi đi vào một con ngõ không người.

“Phù!”

Vừa vào ngõ, thân thể nàng run lên, đột nhiên rực lực sắc linh khí.

Như thể nàng đang cố áp chế thứ gì đó nhưng không nổi.

Chừng mấy tích tắc sau, linh khí của nữ tu mới tan đi.

“Muộn nhất là mười ngày nữa sẽ kết đan, mau ra bên ngoài Thiên khung tìm chỗ an toàn mới được...”

Nàng phát sầu lắc đầu, lẩm bẩm đoạn rời con ngõ, tiếp tục đi ra ngoài Tứ Tượng thành.

Nữ tu đang áp chế việc kết đan!

Công pháp của nàng tựa hồ rất đặc biệt, cũng như mảnh vỡ Diêu thụ của Ngụy Tác, dù cố ý không tu luyện, chân nguyên tu vi cũng vẫn đề thăng, nên dù nàng áp chế nhưng không tránh được việc kết đan.

Theo lý, tu sĩ có cơ hội xung kích kim đan thì đều hưng phấn, khẳng định sẽ chọn một thành trì an toàn. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà nàng áp chế xung kích kim đan, giờ không nổi nữa thì cũng không chọn tu sĩ thành trì mà định ra bên ngoài Thiên khung diện xung kích chương ngại Kim đan tu sĩ.

Thật không ai hiểu nổi.

...

“Là Bàn Long lão quỷ, y không ở Chân Võ mà ra đây làm gì? Tên còn lại là ai mà không kém y nhỉ.”

Nữ tu vội vàng rời Tứ Tượng thành thì trong một khu rừng hoang dã bên ngoài Thiên khung, trên một cây cổ thụ ngất trời đột nhiên ánh lên thanh khí, một thanh bào lão giả lùn xùn thoát ẩn thoát hiện.

Thanh bào lão giả chỉ bằng trẻ con năm, sáu tuổi nhưng mặt mũi phi thường hung ác.

Linh khí của lão cũng cực mạnh, ngưng thành hình thanh sắc cổ mộc.

Linh khí và khí tức của lão giả kết làm một với núi rừng, không khác gì cây cối chung quanh, dù thần thức của Ngụy Tác cũng không thể phát hiện.

Lão giả lùn tỏ vẻ hung hãn nhìn lên thỉnh không mé tây.

Thỉnh không phía tây có hắc sắc độn quang thoát ẩn thoát hiện với tốc độ kinh nhân.

“Hai kẻ này lại đi vào sâu man hoang, khẳng định có gì đó lợi lộc.”

Nhân quang lóe lên mấy lần, lão giả định bám theo.

“Không được, hai tên này ta đều không đối phó được, đợi bọn Hắc Tiều đến giúp mới xong.” Lão lại vỗ lên nạp bảo nang, lấy ra một chiếc thanh sắc ngọc ma tước bàn.

Lão vung tay, thanh sắc ngọc ma tước bàn hóa thành một đạo thanh quang, bắn về phía sau. Còn lão lặng lẽ đuổi theo hắc sắc độn quang thoát ẩn thoát hiện phía chân trời.

Cùng lúc, trong một sơn cốc ở man hoang bên ngoài Thiên khung đột nhiên thanh hắc sắc quang diễm.

Xoạt, thanh hắc sắc quang diễm thu nhanh lại, là Huyền sát quỷ trảo của Ngụy Tác kéo về sáu, bảy con độc xà.

A! A!

Huyền sát quỷ trảo như đốt cháy một thùng thuốc súng, trong sơn cốc tĩnh lặng đột nhiên xuất hiện vô số độc xà.

Độc xà đủ kích cỡ, nhỏ thì cỡ ngón tay, lớn thì cỡ thùng nước.

Trong số độc xà có nhiều con phẩm giai không thấp, há miệng phun các loại vân vụ, quang hoa, uy năng rất cao.

“Chát chát chát!”

Quang hoa lóe liên hồi, độc xà phát ra bao nhiêu công kích đều bị mấy màn sáng chặn lại, quang diễm quét qua, độc xà đều sạch ống.

Tiếp đó cương phong dấy lên, ô uế chi khí cũng tan sạch, thân ảnh Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải xuất hiện trong sơn cốc.

Trước sơn cốc là một hạp cốc.

Phía trên hạp cốc có thanh quang ẩn hiện.

Hạp cốc lan tràn hơi sắc vân vụ, nhất thời không rõ dài bao nhiêu, có gì ở trong.

“Đến rìa Thanh Thành khư rồi.”

Ngụy Tác hơi ngẩng lên nhìn thanh quang thoát ẩn thoát hiện trên hạp cốc, Kỳ Long Sơn giải thích, “Thanh quang này không hiểu do cấm chế nào hình thành, nhưng bọn tại hạ đã thử, uy năng thập phần hùng hậu, chúng ta không thể chống nổi, nên chỉ còn cách vượt qua từ đây.”

Ngụy Tác gật đầu, mục quang lóe lên, tựa hồ trải thần thức vào hạp cốc âm u, quay qua bảo Kỳ Long Sơn: “Hạp cốc có cấm chế gì chăng? Tựa hồ cũng thập phần cổ quái.”

“Trong hạp cốc có những mảnh vỡ màu đen hình con dơi, tựa hồ là uy năng tàn dư của cấm chế Thanh Thành khư bị hủy hoại hình thành. Mảnh vỡ này có tác dụng khắc chế uy năng thuật pháp, chỉ sợ hỏa hệ thuật pháp, Ngụy đạo hữu có hỏa hệ thuật pháp uy năng kinh nhân, không khó qua được.” Kỳ Long Sơn nhìn Ngụy Tác, ngưng trọng hẳn, “Bất quá viễn cổ cấm chế đã phá tổn, ai biết được so với lần trước có khác gì, nên không thể sơ ý, Ngụy đạo hữu khi thi pháp, tốt nhất đừng làm hỏng mặt đất và các công trình, tránh xảy ra bất trắc.”

“Tại hạ sẽ cẩn thận, không có gì bất ngờ thì tại hạ sẽ cố để không phải động thủ.” Ngụy Tác gật đầu.

“Ngụy đạo hữu, đây là thứ đạo hữu cần.” Cùng lúc, Lệ Nhược Hải đưa hai tấm thanh sắc ký sự ngọc cho gã.

“Đây là?” Ngụy Tác ngẩn ngời.

“Trước kia đã giao hẹn rồi, đến Thanh Thành khư thì tại hạ sẽ giao một môn nô thú thuật pháp cho đạo hữu cho mà?” Lệ Nhược Hải nhìn Ngụy Tác mỉm cười.

“Tại hạ không nhớ ra.” Ngụy Tác toát mồ hôi, gã chỉ quan sát chung quanh mà quên mất việc này.

“Còn lại là địa đồ Thanh Thành khư bọn tại hạ có. Cho Ngụy đạo hữu xem thì cũng công bình.” Lệ Nhược Hải lại mỉm cười.

“Lệ cung chủ, việc các vị làm, tại hạ rất hâm mộ. Thật ra chỉ cần các vị không đối phó mỗ, mỗ khẳng định sẽ toàn lực cùng các vị tìm bảo vật, không có ý gì khác.” Thần thức lại quét vào hai tấm thanh sắc ngọc phù, thần sắc Ngụy Tác nghiêm túc bảo bọn Lệ Nhược Hải.

“Hi vọng sau này chúng ta còn cơ hội hợp tác, sẽ không cần lo lắng đến chữ tín nữa.” Lệ Nhược Hải mỉm cười, không nhiều lời, gật đầu với Kỳ Long Sơn.

Họ Kỳ vung tay điểm, tế xuất một viên ngân sắc châu tử cỡ nắm tay, ngân quang bao trùm mấy trăm trượng.

Tùy tức, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình dẫn đường, cùng vào trong hạp cốc đầy hơi sắc vân vụ.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

507. Chương 507: Bên Trong Núi

Chạm vào ngân quang do ngân sắc châu tử của Kỳ Long Sơn tế xuất, hơi sắc vân vụ tự động tiêu tan.

Cảnh tượng trong mấy trăm trượng hiện rõ.

Ngân sắc châu tử tựa hồ có công hiệu nhìn được những thứ bí ẩn.

Sơn cốc thập phần âm hàn, mặt đất có đá vụn, trông thập phần phổ thông, nhưng nhìn kỹ thì huỳnh quang lấp lánh, ngưng kết một lớp hơi sắc hàn băng dày.

Hơi sắc vân vụ cơ hồ do hàn băng phát ra.

Ngụy Tác biết bọn Kỳ Long Sơn đã đến đây, chắc có cách đi qua nơi này, Thanh Thành khư tồn tại từ trước thời có Thiên khung, tuyệt đại đa số cấm chế thì cả lực bào lão đầu cũng không biết, nên gã không dám chạm vào thứ gì, cẩn thận đi cạnh Lệ Nhược Hải, đọc hai tấm thanh sắc ngọc phù.

Lệ Nhược Hải đưa cho Ngụy Tác thuật pháp “Hoang cổ kế linh thuật”.

Thuật pháp này cao minh hơn thuật pháp già điều khiển Phệ tâm trùng nhiều, có thể khống chế ba yêu thú, không cần thi pháp lúc yêu thú còn là ấu trùng.

Nhưng xét kỹ thì môn thuật pháp này cũng có hạn chế, không thể cố tình khống chế yêu thú, mà là thông linh thuật pháp kiểu tâm thần cảm ứng, thi triển với những yêu thú có hảo cảm với người thi pháp thì mới thành công.

Xem ra môn thuật pháp này thích hợp với tông môn chuyên môn nuôi dưỡng yêu thú.

Nuôi dưỡng yêu thú từ bé, chúng sẽ có hảo cảm với người nuôi dưỡng, càng thích hợp thi triển.

Nhưng thuật pháp này dù gì cũng là nô thú thuật pháp dùng tâm thần khống chế, Ngụy Tác biết Lệ Nhược Hải và già lần đầu hợp tác, không thể giao thứ tốt nhất của Linh Thú cung ra.

Thuật pháp này dù thi pháp không thành công cũng không sao, yêu thú không hề bị tổn hại. Môn thuật pháp này cũng có ưu điểm, thi pháp thành công sẽ khiến yêu thú có hảo cảm hẳn, coi người thi pháp là bạn thân nhất, không bao giờ trái lệnh.

Nhưng môn thuật pháp này lại không phức tạp, chỉ thoáng sau già đã lĩnh ngộ rõ ràng, xem đến thanh sắc ngọc phù ghi lại địa đồ một phần Thanh Thành khư.

Vù!

Đột nhiên tiếng xé không khí vang lên.

Một đạo hắc sắc quang hoa bắn vào bọn Ngụy Tác.

Gã hơi ngoái nhìn, đúng như Kỳ Long Sơn nói, đạo hắc quang quả nhiên là quang hoa hình dơi.

Quang hoa thập phần ngưng tụ, rìa ánh lên như thủy tinh, không khác gì mảnh tinh thạch.

Đúng như Ngụy Tác liệu trước, thấy hắc sắc quang hoa là Thanh Bình bình tĩnh như thường tế xuất hồng sắc thủ trạc.

Hồng sắc thủ trạc rực liệt diễm, hình thành hỏa trụ, nghênh đón hắc sắc quang hoa.

“Phù!”

Sau tiếng va đụng đục, hắc sắc quang hoa hình con dơi sững lại trên không rồi tan dần, bị Thanh Bình dùng hỏa trụ thiêu cháy.

“Rất giống với Âm minh vạn nga trận của Âm Minh giáo, bất quá tàn trận mà thế này thì Âm minh vạn nga trận so thế nào được.” Tiếng lục bào lão đầu lẩm bẩm vang lên trong tai gã.

Ngụy Tác bình tĩnh như thường, trong lòng càng tỏ ra ngưng trọng.

Tuy hắc sắc quang hoa bị Thanh Bình ứng phó dễ dàng nhưng Ngụy Tác nhận ra hồng sắc thủ trạc là đạo giải hạ phẩm hỏa hệ pháp bảo.

Hắc sắc quang hoa giằng co với của pháp bảo này một lúc thì uy năng cũng đạt đến linh giai thượng phẩm pháp bảo.

Uy năng e rằng tu sĩ Phân niệm cảnh không thể chống nổi, cả hạp cốc cũng không thể vượt qua.

Đồn rằng viễn cổ tu đạo giới, thiên địa linh mạch, linh khí sung túc, các loại công pháp tu luyện trăm hoa đua nở, số lượng tu sĩ thần thông siêu tuyệt nhiều kinh nhân, thực lực tông môn khi đó hơn xa hiện tại.

Qua lần Đạo Huyền điện, Ngụy Tác biết đỉnh cấp tông môn thời đó lợi hại hơn bây giờ nhiều, thực lực chính thể của tu đạo giới cũng hơn.

Tông môn lập ra Đạo Huyền điện theo cách tính của tu đạo giới thuộc thời thượng cổ, không đầy mấy vạn năm, hiện tại Thanh Thành khư còn là trước đó sáu, bảy vạn năm, chỉ qua uy năng cấm chế vòng ngoài cũng thấy thần thông của viễn cổ tu đạo giới, tu đạo giả bây giờ không thể tưởng tượng.

Kỳ Long Sơn đã nói, Ngự Tác biết hắc sắc quang hoa hình con dơi này tuyệt đối không chỉ một, hai mảnh, liên tục bắn tới nhưng bị Thanh Bình kích phát pháp bảo đốt tan, gã không cần xuất thủ.

Cứ thế, chừng gần nửa canh giờ sau, xuyên qua hạp cốc, cả toán xuất hiện ở một dãy núi liên miên bất đoạn.

Đỉnh núi này thập phần man hoang, cây cối đều mấy chục người mới ôm vừa, khó lòng nhìn được trên đỉnh.

Dãy núi do hơn trăm đỉnh núi nối liền, đều cao một nghìn năm trăm trượng trở lên, không đỉnh nào chênh nhau quá ba trăm trượng.

Ngần ấy đỉnh núi nối lại, nhìn từ xa như có mười mấy đóa sen xanh tụ lại, rất đặc biệt.

Ra khỏi hạp cốc, nhìn lại dãy núi, Ngự cũng kinh hãi.

Trên đỉnh núi phía đông có một tòa tháp cao.

Ngọn tháp đã tàn phá quá nửa, nửa trên không còn, nửa còn lại cũng xơ xác nhưng đứng trên đỉnh núi mà vẫn cao hơn tượng Hải tiên tử ở Hải Tiên thành, tới bốn, năm trăm trượng, chìm trong bạch sắc vân khí.

Nếu tòa tháp còn nguyên thì sẽ đạt bao nhiêu trượng?

Chẳng lẽ là hơn hai nghìn trượng, hơn cả ngọn núi?

Tu sĩ tu luyện trên đỉnh tháp chẳng phải cũng như tiên nhân trong truyền thuyết, tu luyện tại Vân Tiêu thiên cung sao.

Trên một đỉnh ngọn núi cách ngọn này năm ngọn liên tục ánh lên hào quang màu đỏ, cam, vàng, lục, tím, quang hoa rọi lên không hơn nghìn trượng, khí thế hùng vĩ cực độ.

Đỉnh núi phía tây trắng toát.

Trông lên tử khí đằng đằng, chất đầy xương trắng.

Ngự Tác kinh hãi, Kỳ Long Sơn gật đầu, thở dài: “Viễn cổ tu sĩ quả thật thần thông khó tưởng tượng, lần đầu bọn tại hạ đến đây cũng chấn động vô văn.”

Kỳ Long Sơn thở dài, Pháp Hoa chân nhân vỗ lên nạp bảo nang, lấy ra một tấm hoàng sắc cổ phù bằng ngọc, kích phát.

Một hoàng sắc quang tráo thập phần nhu hòa, bao trùm hơn hai mươi trượng bao lấy bọn Ngự Tác.

“Ngự đạo hữu, tới đây là một chân từ cấm chế, Tu di cực quang của tại hạ có thể khiến chúng ta không bị cấm chế hạn chế, nhưng không giữ được tinh kim pháp bảo. Pháp bảo loại này nên giữ trong nạp bảo nang, không thì khó giữ.” Kích phát hoàng sắc quang tráo đoạn Pháp Hoa chân nhân dặn Ngự Tác.

“Được, tới đây cứ theo lời các vị.” Ngự Tác gật đầu.

Kỳ Long Sơn gật đầu với Lệ Nhược Hải và bọn Ngự Tác, thân ảnh loáng lên, không kích phát phi độ pháp bảo, mà dùng phi độ thuật pháp lướt tới một đỉnh núi.

Lên đến đỉnh núi, Kỳ Long Sơn giơ tay, Lệ Nhược Hải và bọn Ngự Tác dừng lại.

Kỳ Long Sơn không rườm rà, vung tay ném ra một lá bạch sắc tiểu kỳ, lơ lửng cách y năm trượng.

Chân nguyên dồn vào, bạch sắc tiểu kỳ đột nhiên to lên thành ba trượng vuông, phun trào hà quang, cuốn tới.

Hà quang tràn ra, đá núi và cây cối đột nhiên vỡ tan như mặt kính, tan biến ngay.

“Đây mới là sơn môn chân chính của thượng cổ tông môn, phía ngoài chỉ là ngoại viện, ngoại môn?”

Lục bào lão đầu hít hơi lạnh trong tai Ngự Tác.

Hà quang tràn vào, trong vòng mấy trượng, cảnh vật tan tành, còn những nơi khác vẫn y nguyên, như mở ra khung cửa trước mặt chúng nhân.

Cảnh vật phía sau khác hẳn.

Từ đỉnh núi nhìn xuống, giữa Thanh Thành khứ cũng có mười mấy ngọn núi tụ lại.

Nhưng nhìn qua “đại môn” thì tình hình khác hẳn.

Toàn bộ các ngọn núi tan biến, thay vào là một ngọn núi cao gấp ba lần núi thường.

“Đi thôi!”

Kỳ Long Sơn trực tiếp thu lá cờ phát ra bạch sắc hà quang lại rồi đi qua “đại môn”.

Bọn Ngụy Tác vào theo, nhìn lại thì cảnh tượng sau lưng không đổi nhưng trước mặt là một ngọn núi dị thường.

Ngoại vi mấy chục tọa sơn phong, tựu hảo tượng nhất điều liên miên thành tường, vi trứ thử tọa cự sơn.

Từ lưng núi trở xuống là những công trình đồ sộ, không có bao nhiêu cây cối, xem ra là một cự thành hoang phế.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

508. Chương 508: Để Không Cũng Phải Đi

“Hồi Vụ hạp cốc”, “Ngoại vi ảo trận”, “Chân Từ thâm uyên”, “Tẩy Kiếm trì”, “Ngọc Giai thông đạo”, “Chân Tàng điện”, “Linh Diệu cốc”.

Trong thanh sắc ngọc phù Lệ Nhược Hải đưa cho Ngụy Tác, địa đồ Thanh Thành khứ có mấy chỗ này.

Chỉ có hình vẽ và ghi chú đơn giản nên Ngụy Tác không nhìn rõ, giờ phá được Ngoại vi ảo trận, thấy nội sơn Thanh Thành khứ thì gã mới hiểu về tám địa đồ.

Không thì gã không tài nào hiểu được địa hình và ghi chú tiếp theo.

Tiếp theo là “Chân Từ thâm uyên” liễu, theo ghi chú và những gì Pháp Hoa chân nhân nói thì không được sử dụng tinh kim pháp khí ở đó.

Trên ngọn núi này, cũng như ở Đạo Huyền điện, toàn là quang hoa.

Quang hoa còn hỗn loạn hơn ở Đạo Huyền điện, các loại nguyên khí càng cuồng loạn.

Ở Đạo Huyền điện, các loại cấm chế còn nguyên phần lớn nhưng ở Thanh Thành khứ thì đã phá tổn.

Vì thế uy năng của cấm chế càng khó đoán, có những uy năng kết hợp lại không theo nguyên lý nào, dù Thanh Thành môn nhân khi xưa cũng không thể phá giải, nên càng hung hiểm.

Tựa hồ có ý để Ngụy Tác và Lệ Nhược Hải quan sát Thanh Thành khứ, Kỳ Long Sơn đi trước cũng dừng lại.

Gật đầu với Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải, rồi cùng Thanh Bình, Pháp Hoa chân nhân nhắm cự sơn mà lướt đi.

Rõ ràng ngọn núi có quá nhiều cấm chế và sức mạnh vô danh nên không thể vào thẳng, chỉ còn cách đến chân núi rồi từ từ đi lên.

Địa đồ của Kỳ Long Sơn và bọn Lệ Nhược Hải là kết quả của không biết bao nhiêu tu đạo giả đời trước thăm dò.

Từ đỉnh núi chúng nhân đứng nhìn xuống, cự sơn tựa hồ không xa nhưng thật ra thì cách nhau cực xa.

Cẩn thận lướt đi một lúc, chúng nhân đến một chân núi ở phía bắc cự sơn.

Ở đỉnh núi bên ngoài nhìn vào, ngọn núi này không tạo ra cảm giác gì đặc biệt kinh nhân, nhưng đến chân núi thì thấy ai cũng nhỏ như con kiến, áp lực hùng hồn phủ tới.

Ngụy Tác nhận ra chân núi toàn là đá trướng ngổng cực lớn, có cả dấu nước.

Xem ra bao bên ngoài dãy núi là tường thành liên miên, phía trong tường thành còn là đại giang đại hà.

Từ chân núi đến chỗ có dấu nước thì đại giang đại hà đó sâu trăm trượng, rộng mấy trăm trượng, thập phần kinh nhân.

Nhưng dưới chân núi này không có một giọt nước, khô cong từ lâu.

Nhìn từ xa có mấy vết nứt lớn từ lòng sông, theo thân núi vươn lên, Ngụy Tác nhìn tới lưng núi mà vết nứt chưa đứt, như thế lên tận trên đỉnh.

Như thể có tu sĩ thần thông kinh thiên đấu pháp trên đỉnh núi, chỉ một đòn là khiến ngọn núi nứt toác.

Thần thông này, uy năng này dù Kim đan ngũ trọng đại tu sĩ như Huyết Linh lão tổ cũng không thực hiện được.

Chỗ bọn Ngụy Tác đứng như một bình đài, giờ đã triệt để tàn phá, chỉ còn lại một mảnh đủ cho hơn mười người đứng cùng một con đường mòn sỏi sỏi.

Cả hai nơi này đều xây bằng bạch sắc ngọc thạch, qua sáu, bảy vạn năm mà không mất hẳn ánh sáng. Bề mặt còn thoáng thấy được những phù văn huyền ảo và hình hoa sen, lá sen.

Dừng lại một chốc ở đây, do Pháp Hoa chân nhân dẫn đầu, men theo con đường sỏi sỏi lướt đi tiếp.

Đi chừng chín mươi trượng, một tảng đá lớn hình tấm bia chặn ngang đường.

“Viễn cổ tông môn quả thật tông môn bây giờ không sánh được.” Lục bào lão đầu không nén được hít hơi lạnh trong tai Ngụy Tác.

Hóa ra tảng đá trông như một đoạn của khung cửa hoặc tấm biển treo bên ngoài.

Nhưng chỉ một đoạn nằm ngang cũng cao hơn hai mươi trượng, cả tấm biển hoặc khung cửa mà còn nguyên thì sẽ lớn thế nào?

Hiện tại giữa vật này có một lỗ đủ cho mấy người đi qua, Pháp Hoa chân nhân đi trước, xem ra lỗ thủng này là lần trước vào đây bọn y đã tạo thành.

Ở chỗ thế này, Kim đan tu sĩ cũng không dám xông pha lung tung, chỉ dám thập phần cẩn thận đi theo địa đồ, ngay cả rẽ ngang mấy chục trượng cũng không dám.

Đi qua lỗ thủng, xuất hiện một màn sáng xanh đậm.

Màn sáng che kín cảnh tượng phía sau, Ngụy Tác phát thần thức thì nhận ra không thể xuyên qua thanh sắc quang mạc.

“Màn sáng này cũng như Thiên khung, có thể đi qua, không gây trở ngại đối với tu sĩ. Nhưng sau đó là Chân Từ thâm uyên, chư vị đạo hữu không sử dụng tinh kim pháp bảo.” Đến trước thanh sắc quang mạc, Pháp Hoa chân nhân dừng lại, dặn Lệ Nhược Hải và Ngụy Tác.

Lệ Nhược Hải gật đầu, vỗ lên một nô thú đại trên eo.

Yêu thú như thần lân, chỉ dài hai thước, vậy như hoàng bảo thạch xuất hiện cùng với hoàng quang lóe lên.

Lúc ở Hoàng Đạo thành, Lệ Nhược Hải tể xuất yêu thú này giết chết Đế vương hắc giao, phẩm giai của nó tựa hồ còn trên Đế vương hắc giao.

Lúc ấy Ngụy Tác vừa giật Hoang cổ bạch trạch rồi chạy nên không thấy uy thế của nó, giờ Lệ Nhược Hải thả ra thì gã cả kinh.

“Lệ cung chủ, yêu thú gì đây?” Ngụy Tác không nén được qua sát yêu thú này, đồng thời hỏi.

Khí tức yêu thú này rất đáng sợ, cả lục bào lão đầu cũng không biết.

“Yêu thú này là Xạ nhật tích, do Thôn thiên tích và Lôi vương tích giao phối mấy đời, bồi dưỡng mới thành.” Lệ Nhược Hải không giấu, giải thích với Ngụy Tác: “Yêu thú này sinh ra là bát cấp đệ giai, chỉ là không thể sinh thực, chỉ có thể gây dựng được bằng Thôn thiên tích và Lôi vương tích, mất cả trăm năm.”

“Linh Thú cung không hổ là tông môn nô thú số một số hai của Thiên Huyền đại lục, thủ đoạn này thật đáng bội phục.” Ngụy Tác không nén được nói.

Lệ Nhược Hải nói tuy giản đơn, nhưng qua nuôi dưỡng yêu thú, sản sinh thành yêu thú mới, phẩm giai lại cao hơn thì cả tu đạo giới, trừ Linh Thú cung và Áo Thú tông, không ai làm nổi.

Ngụy Tác nói đoạn vỗ lên nô thú đại thả Dương chi điếu ra.

“Ngụy đạo hữu, Dương chi điếu này hiếm lắm, cả Linh Thú cung cũng không có.”

Thấy Ngụy Tác thả Dương chi điếu, Lệ Nhược Hải cũng mỉm cười.

Dương chi điếu phát ra hoàng sắc linh quang, như đứng trong một vầng dương nhỏ, linh quang trong mắt thập phần linh động, thân thiết dị thường với Ngụy Tác, rõ ràng đã thành công ngưng kết yêu đan.

Ngụy Tác không đáp, mục quang lóe lên, bắt một đạo pháp quyết, ngón giữa tay phải đột nhiên bắn ra bạch sắc quang trụ, trúng Dương chi điếu.

Dương chi điếu giật mình với bạch sắc quang trụ nhưng rồi dựng lông lên, trấn định lại.

Bạch sắc quang trụ tắt đi, Dương chi điếu hơn hở, càng nịnh nọt Ngụy Tác.

Lệ Nhược Hải lại cười.

“Lệ cung chủ, môn thuật pháp này là song hướng.” Ngụy Tác âm ỨC, không nén được bảo Lệ Nhược Hải.

Nói vậy vì Ngụy Tác đột nhiên phát giác hảo cảm với Dương chi điếu cũng đại tăng, như thể không phải lấy được nó từ Hỏa Vân chân nhân mà gả nuôi nhiều năm rồi.

“Cao giai nô thú công pháp của Linh Thú cung đều thế.” Lệ Nhược Hải hiểu ý Ngụy Tác, mỉm cười: “Linh Thú cung tổ sư cho rằng chỉ khi coi linh thú là bằng hữu thì khi điều khiển chúng mới phải cẩn thận, tránh được tổn thất vô vị.”

Thoảng ngừng lại, Lệ Nhược Hải nhìn Dương chi điếu trước mặt gã, “Dương chi điếu là thượng cổ linh điếu cực có tiềm lực, nuôi dưỡng tốt thì linh trí tiến bộ, sẽ tiến giai thành năng lực tự tu luyện. Mỗ đạo đường rằng từng có Dương chi điếu của một tán tu tấn thăng thành cửu cấp yêu thú. Ngụy đạo hữu có linh điếu này, nên cẩn thận bảo vệ nó.”

“Tiến giai thành năng lực tự tu luyện?” Ngụy Tác ngẩn người rồi nham nhở mỉm cười với Lệ Nhược Hải, “Lệ cung chủ, chắc cung chủ có phương pháp nuôi dưỡng Dương chi điếu. Linh Thú cung không có Dương chi điếu, phương pháp này để không cũng phí, chi bằng cho mỗ biết nhỉ?”

“Thế mà người cũng nói ra được?” Ngụy Tác nói vậy, lục bào lão đầu suýt nữa ngất xỉu, cái gì mà để không cũng phí.

“Không sao, Ngụy đạo hữu không truyền thụ đi là được.” Lục bào lão đầu không ngờ là Lệ Nhược Hải không nhỏ nhen, mỉm cười lấy ra một thanh sắc ngọc phù, dùng thủ pháp ngưng khí thành phù ghi chép rồi đưa đến trước mặt Ngụy Tác.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

509. Chương 509: Phục Kích Dưới Vực Sâu

Mặt dày thì no bụng.

Tại Linh Nhạc thành, lúc còn làm cái nghề rất có tiền đồ là dê giai tiểu tán tu, giao dịch thì gã đều mặt dày thêm này thắt kia cũng là việc bình thường.

Mặt dày để thu lợi thì với Ngụy Tác không có gì phải nói.

Kỳ Long Sơn, Thanh Bình và Pháp Hoa chân nhân không vội, đợi gã nhận thanh sắc ngọc phù của Lệ Nhược Hải xong mới gặt đầu, đi trước dẫn đường.

Đi qua thanh sắc quang mạc, Chân Từ thâm uyên hiện ra trước mắt Ngụy Tác.

Trước mặt Ngụy Tác là vực sâu.

Phía trên miệng vực độ trăm trượng và bên trong vực đều lan tràn ngân sắc quang tuyến.

Như từng sợi tơ nhện màu bạc kết lại, cũng giống vô số sợi dây đàn bằng bạc bện vào nhau.

Bờ kia vực là một bình đài đồ nát chỉ còn lại ba mảnh vỡ hình tam giác lơ lửng trên không trung.

Từng đạo hồng sắc quang hoa mê ly như tia chớp lóe lên sau bình đài khiến thỉnh không ánh màu cam.

Nếu miệng vực này sâu không đáy đã đành.

Đáy vực thì với mục lực của bọn Lệ Nhược Hải có thể nhìn thấy phần nào, với Ngụy Tác thì càng rõ.

Đáy vực có rất nhiều cây trụ cao cỡ ba thân người, tua tủa như măng đá.

Phần lớn trụ đá đã gãy đổ nhưng trên trụ còn nhiều ngân sắc quang điểm, tựa hồ ngân sắc quang tuyến bắt nguồn từ các cây trụ.

Trừ ra, đáy vực còn nhiều bức tượng tu sĩ cầm pháp khí, đại đa số là phi kiếm.

Trên các bức tượng đầy phù văn huyền ảo khôn tả, cực kỳ cổ kính và phát ra quang hoa đặc biệt.

Đáy vực mọc đầy rêu, rải rác xương khô, loáng thoáng có quang mang, tựa hồ là pháp bảo.

“Kỳ đạo hữu, các vị thử thăm dò dưới kia chưa?” Thấy quang mang thoát ẩn thoát hiện, Ngụy Tác máy động.

“Bọn mõ không dám.” Kỳ Long Sơn lắc đầu, “Ngụy đạo hữu thử kích phát một đạo thuật pháp là biết nguyên nhân.”

“Hả?”

Ngụy Tác máy động, một đạo ám kim sắc kiếm khí đột nhiên vút xuống.

Đạo thuật pháp này là “Ám hoàng kiếm khí” mà Ngụy Tác lấy được từ tay Huyền Vũ chân nhân.

Gã định thừa cơ rèn luyện, đạo thuật pháp này trừ có hai thủ đoạn công kích thì kích phát kiếm khí cỡ nào là do cách khống chế chân nguyên, tu vi hiện tại của gã mà dùng thuật pháp này, dù cố ý giả trang thành tu sĩ Phân niệm cảnh, không có Vọng khí thuật pháp tất không nhìn ra.

Hiện tại Ngụy Tác cũng sợ đạo thuật pháp này uy năng quá mạnh nên cố ý khống chế khiến kiếm khí kích phát uy năng chỉ ngang với đạo giai hạ phẩm pháp bảo.

“À!”

Gã giật giật chân mày vì vực sâu trừ ngân sắc quang ti ra không có gì nữa nhưng đạo kiếm khí bắn xuống thì lại rực ánh đỏ, hơn trăm đạo hồng sắc ti quang cắt ngang ám kim sắc kiếm khí, thần thức của gã không thể đoán được hồng sắc ti quang từ đâu đột nhiên mọc ra.

Đạo ám kim sắc kiếm khí bị cắt thành mấy trăm đoạn.

Ngụy Tác trợn tròn trắng, uy năng hồng sắc ti quang khiến gã lạnh người.

“Uy năng hồng sắc ti quang thì bọn mỡ đã thử, huyền giai trở lên, không phá được thì càng có nhiều hồng sắc ti quang đổ tới.” Kỳ Long Sơn nhìn Ngụy Tác, “Từ năm mươi trượng trở xuống, kích phát phi độn thuật pháp, tạo thành nguyên khí dao động cũng dẫn phát hồng sắc ti quang.”

“Huyền giai trở lên?” Ngụy Tác trợn tròn trắng, đột nhiên nghĩ đến tổ hợp đầu óc đan giản Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân.

Lúc trước hai gã dùng cách câu cá, từ đỉnh Tiểu Dạ sơn, móc được không ít thi thể yêu thú trong Diệt tiên đằng. Học theo họ, làm một cần câu dài, chưa biết chừng sẽ câu được thứ gì tốt cũng nên, chân từ xạ tuyến hút tinh kim, nên có thể sẽ câu được thứ gì đó hay ho nhưng không làm bằng tinh kim.

“Đi thôi!”

Thấy Ngụy Tác trợn tròn trắng, Kỳ Long Sơn và Pháp Hoa chân nhân tưởng gã bỏ ý tìm hiểu thứ trong vực sâu, nên gật đầu, cả toán lại lao lên không.

“À!”

Ngân sắc quang ti trên Chân Từ thâm uyên xung kích hoàng sắc quang tráo do Pháp Hoa chân nhân kích phát, liên tục vang lên tiếng thiêu đốt, quang tráo sáng bừng những đóa hoa, không phá được quang tráo nhưng Ngụy Tác cũng hơi biến sắc.

Ngân sắc quang ti tuy không thấu qua được hoàng sắc quang tráo, nhưng vừa vào phạm vi bao trùm của ngân sắc quang ti lung, Ngụy Tác cảm nhận thân thể chìm hẳn xuống như có sức mạnh lôi kéo.

Thân thể nặng hơn không chỉ trăm lần, phi độn ở Chân Từ thâm uyên chậm bằng nửa bình thường.

Gã hiểu rõ đó còn là vì Pháp Hoa chân nhân kích phát linh quang quang tráo chống lại chân từ chi lực không thì gã đã không chống nổi, bị Chân Từ thâm uyên lôi xuống.

Hiện tại uy năng hoàng sắc linh quang quang tráo do Pháp Hoa chân nhân kích phát tan dần, ngân sắc quang ti xung kích vào thì quang tráo nhạt dần, mỗi mười mấy tích tắc, Pháp Hoa chân nhân lại dồn một đạo chân nguyên vào khiến hoàng sắc cổ phù kích phát một hoàng sắc linh quang quang tráo khác.

Chốc sau, cả toán đến giữa Chân Từ thâm uyên.

Thấy cả toán sắp an toàn đi qua nơi này, đột nhiên Kỳ Long Sơn hơi sững lại.

“Sao hả?” Cảnh Kỳ Long Sơn, Pháp Hoa chân nhân hỏi.

“Nhìn phía kia.” Kỳ Long Sơn chỉ tay, mục quang âm trầm, “Các vị có nhớ lần trước đến đây không có màn sương xám không?”

Pháp Hoa chân nhân và Thanh Bình hơi ngẩn ra, nơi Kỳ Long Sơn chỉ là phía sau bình đài.

“Tựa hồ không đúng, lần trước đến không có.” Pháp Hoa chân nhân và Thanh Bình tỏ rõ thần sắc dị thường ngưng trọng.

Từ phía sau bình đài, một đạo đạo hồng sắc quang hoa mê người mang theo hơi sương xám nhạt bao trùm trăm trượng.

Hôi sắc vụ khí và hơi sương ở Hôi Vụ hạp cốc khá giống nhau.

“Lần trước không có sương xám thế này?”

Ngụy Tác nghe Kỳ Long Sơn và Pháp Hoa chân nhân nói thì quan sát màn sương, nhưng đúng lúc đó thì màn sương bất động chợt uốn mình lan ra.

Cùng lúc, giọng nói dị thường không linh, cực kỳ lọt tai đột nhiên vang lên.

Giọng nói là của một nữ tu, cảm giác đầu tiên của Ngụy Tác là chưa từng nghe tiếng hát nào hay đến thế.

Giọng nói lại như trực tiếp vang trong óc bọn Ngụy Tác, mỗi một âm tiết như sóng xung kích vô cùng đánh vào não hải.

“Không xong!”

Ngụy Tác biến hẳn sắc mặt.

Trừ gã thì bọn Kỳ Long Sơn, ngay cả Lệ Nhược Hải đều tỏ ra si mê.

Bọn Lệ Nhược Hải cả phi độ thuật pháp cũng ngừng thi triển, ngay cả Pháp Hoa chân nhân cũng dừng kích phát hoàng sắc cổ phù, linh quang quang trảo tan nhanh.

Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải rơi nhanh xuống như cục đá.

Bọn Lệ Nhược Hải hoàn toàn mất khống chế, rơi cực nhanh còn Ngụy Tác vẫn có thể thi triển phi độ thuật pháp, chỉ là thân thể nặng hơn mấy chục lần, rơi chậm hơn mà thôi

“Phù!”

Tích tắc đó, Ngụy Tác vung tay dồn chân nguyên vào đóa hoàng sắc cổ phù.

Ngụy Tác thay Pháp Hoa chân nhân khống chế hoàng sắc cổ phù.

Cùng lúc, chân nguyên từ tay kia Ngụy Tác bao lấy bọn Lệ Nhược Hải, như sợi dây kéo họ lại.

Hoàng sắc quang trảo lại sáng lên, thân ảnh bọn Ngụy Tác dừng lại trên không.

Dù vậy, lưng gã cũng toát mồ hôi lạnh.

Rơi liền mấy chục trượng, cách chỗ dẫn phát hồng sắc quang ti mà Pháp Hoa chân nhân nói có hai, ba mươi trượng.

Dùng chân nguyên lay bọn Lệ Nhược Hải lướt đi, đồng thời gã hít sâu một hơi, nhìn về màn sương xám.

Trong hơi sắc vụ khí, một thân ảnh mảnh mai, có phần kiều ngạo hiện ra.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

510. Chương 510: Cũng Cong Đây

Trong màn hơi sắc vụ khí nhàn nhạt xuất hiện một yêu thú kỳ quái.

Yêu thú này có nửa thân trên y hệt nữ tu, mặt trái xoan, ngũ quan giống của người, tay như ngó hành, ngón tay búp măng, cực kỳ quyến rũ, tóc cũng đen tuyền, ngực vun đầy mỡ màng, chỉ là trên mình có những đóa hắc sắc mai hoa.

Yêu thú này mà chỉ lộ nửa người, tuyệt đại đa số tu sĩ nhìn từ xa sẽ cho là một nữ tu ở trần chứ không phải yêu thú.

Nửa thân dưới yêu thú này là hươu, có đủ bốn vó.

Đứng trong bạch quang mê ly, không hiểu nó dùng cách gì tạo thành hơi sắc vụ khí, giờ đang tan đi.

“Đại thư, đệ biết đại thư là cao giai yêu thú, nhưng cao giai yêu thú đều thế này hả?”

Thấy yêu thú này, Ngụy Tác càng âm ức.

Yêu thú này là Mị ma nữ lộc mà bọn Lệ Nhược Hải nói đến, vốn đạt bát cấp đệ giai, hiện tại không biết tiến giai mấy lần rồi.

Theo địa đồ Lệ Nhược Hải cho gã, Mị ma nữ lộc ứng phải ở “Ngọc Giai thông đạo” sau “Tỷ Kiếm trì”, mà “Ngọc Giai thông đạo” cách “Chân Từ thâm uyên” rất xa. Hiện tại Mị ma nữ lộc xuất hiện tại đây, chứng tỏ lần trước bọn Kỳ Long Sơn tha đến đây đã kinh động nó, trí tuệ của Mị ma nữ lộc thập phần kinh nhân, biết phục kích đánh lén đã đành, lại nắm đúng thời cơ, đợi khi cả toán đến giữa Chân Từ thâm uyên mới phát động, Ngụy Tác cũng luống cuống.

Bất quá Ngụy Tác càng âm ức vì Mị ma nữ lộc nhìn gã với kiểu cười nửa miệng.

Lúc ở Đạo Huyền điện, ngân lân yêu thú cũng đều như thế.

Lẽ nào cứ phải giữ vẻ mặt đó?

“Đại thư? Tu sĩ ngu xuẩn, dám lên tiếng làm nhục ta!”

Một giọng nói thanh lệ cực độ, mang theo uy áp và giận dữ cực độ, đột nhiên vang lên.

“Không phải chứ? Đại thư biết nói?” Ngụy Tác suýt nữa kinh hãi nuốt cả lưỡi.

Phát ra tiếng nói là Mị ma nữ lộc đang tự tin nhìn gã.

Ngụy Tác tuy biết có những yêu thú linh trí cực cao, đạt trình độ nhất định thì trí khôn không kém gì tu sĩ, có thể nói năng, Dương chi điều mà có linh được thích hợp thì cũng nói năng như thường, nhưng dù gì gã cũng chưa từng thấy yêu thú biết nói nên hơi kinh ngạc.

“Tu sĩ các người trong mắt bọn ta lại không phải dị loại yêu thú hả, thế nào, tu sĩ ngu xuẩn, ta biết nói thì các người kinh ngạc?” Mị ma nữ lộc cười lạnh.

“Đại thư biết nói thì dễ thương lượng.” Mị ma nữ lộc ngẩng ra vì Ngụy Tác không giận mà hỉ hả xua tay, “Bọn mỡ vào đây chỉ xem có cổ bảo, thuật pháp nào hữu dụng không, đằng nào những thứ dành cho tu sĩ thì với các vị cũng vô dụng, chúng ta không cần liêu mang với nhau. Tại hạ gọi là đại thư cũng đâu phải vũ nhục, tuổi hơn thì gọi là đại thư cũng có sao.”

“Ngụy Tác... người quá vô sỉ, để làm thân với một yêu thú mà người gọi nó là đại thư.” Lục bào lão đầu không nén được kêu trong tai gã.

“Chết cười.” Mị ma nữ lộc không mắc lừa Ngụy Tác, cười lạnh: “Tu sĩ và bọn ta là đối đầu trời sinh, ta để các người vào lấy thứ hữu dụng, sau đó thực lực các người càng cao, càng giết nhiều đồng loại của ta hả?”

“Yêu thú khác không thể coi là đồng loại của đại thư. Mị ma nữ lộc, xưa nay mỡ chưa từng giết, không thể coi là có thâm cừ đại hận.” Ngụy Tác không bỏ cuộc, như gian thương mặc cả: “Chúng ta liêu mạng thì không ai được lợi, đại thư thấy không đủ thì chúng ta giao dịch? Đại thư muốn gì, bọn mỡ có sẽ cố sức cung cấp.”

“Ta cần gì, người sẽ cố sức cung cấp?” Ngụy Tác nói vậy, Mị ma nữ lộc có vẻ động lòng.

“Đương nhiên, ai cũng có lợi thì hơn chứ? Đánh đánh đấm đấm là việc của kẻ dã man, có thể thì sau này chúng ta hợp tác.” Ngụy Tác thấy có kịch hay thì vỗ ngực.

“Các người định làm gì!” Cùng lúc, Mị ma nữ lộc đột nhiên biến sắc, nhìn sang cạnh Ngụy Tác.

“Sao hử?”

Ngụy Tác lấy làm lạ ngoái nhìn, lúc Mị ma nữ lộc nói, mỗi một âm tiết đều như thần thức xung kích, hiện tại bọn Lệ Nhược Hải chưa khôi phục bình thường, ngay cả Dương chi điều cũng ngẩn ra, nhưng gã lại thấy Xạ nhật tích của Lệ Nhược Hải như không bị ảnh hưởng, vẫn còn tỉnh táo.

Nhưng Xạ nhật tích hiện tại vẫn đứng im, như chờ lệnh của Lệ Nhược Hải.

“Không xong!”

Đột nhiên, trong lòng Ngụy Tác linh quang lóe lên, quanh mình hình thành một thổ hoàng sắc linh quang quang tráo, ám kim sắc kiếm khí uy thế cực kỳ kinh nhân bắn ra.

“Chát!” Ngụy Tác toàn lực kích phát ám kim sắc kiếm khí, bị hồng sắc hà quang hình hoa đào chấn tan.

Hồng sắc hà quang không cạn đà, oanh kích lên thổ hoàng sắc linh quang quang tráo gã vừa đẩy lên.

Linh quang quang tráo tức thì nứt nẻ.

Vù!

Linh quang quang tráo sắp không chống nổi thì lại một đạo ám kim sắc kiếm khí bắn ra, va vào đào hoa hồng sắc hà quang thượng, chấn tan.

“Người đúng là quá âm hiểm?”

Ngụy Tác bực bội cực độ kêu lên với Mị ma nữ lộc.

Thủ đoạn xuất kỳ bất ý lừa đảo này là thói quen của gã, không ngờ lại bị Mị ma nữ lộc dùng phản lại.

“Xem ra người cũng có chút bản lĩnh.”

Mị ma nữ lộc thấy Ngụy Tác đỡ được thì cũng tỏ vẻ bất ngờ, nhưng không rườm rà, một vạt đào hoa hồng sắc hà quang đổ tới. Cùng lúc, mũi nó phun ra hai dải hồng sắc hà quang, tan thành một loạt rắng đỏ cỡ bàn tay, dày đặc cuốn vào gã.

“Không phải chứ?”

Ngụy Tác quả muốn khóc mà không có nước mắt.

Bất cấp yêu thú, tựa hồ tuyệt đại đa số đều biết thuật pháp có phạm vi cực kỳ rộng, uy năng cực mạnh. Yêu thú cỡ này có vẻ thể nội yêu nguyên hùng hậu hơn chân nguyên của tu sĩ Kim đan kỳ không biết bao nhiêu lần. Mị ma nữ lộc phát ra hồng sắc hà quang rợp trời, khiến Ngụy Tác lại nhớ đến ngân sắc hà quang của Hỗn nguyên ngân oa.

Xem ra hồng sắc hà quang không kém gì đạo giai thượng phẩm pháp bảo.

Thế đã đành, Mị ma nữ lộc còn hát không ngừng, âm thanh nổ tanh tách trong óc Ngụy Tác, tuy gã đã phòng bị nhưng điều động chân nguyên vất vả hơn nhiều.

Quan trọng nhất là các tu sĩ thập phần lợi hại như Lệ Nhược Hải tạm thời không giúp gì được.

Viên ngọc có thể chống nổi thần thức xung kích, Ngụy Tác để lại cho Cơ Nhã, không thì ít ra cũng có thể có thêm một người tỉnh táo.

“May mà còn vị đại ca này giúp rập!”

Sắc mặt Ngụy Tác dễ coi hơn một chút vì Trường hà thao thiên quyền tế xuất, trừ cảm giác tiêu hao chân nguyên nhiều hơn thì Trường hà thao thiên quyền không bị ảnh hưởng, nguyên liệu luyện chế bảo vật này không phải bằng tinh kim. Đồng thời, Xạ nhật tích của Lệ Nhược Hải cũng không ngăn ra nữa mà động thủ.

Chát! Xạ nhật tích phát ra một đạo hoàng quang, va vào đào hoa hà quang của Mị ma nữ lộc, uy năng ngang nhau.

Ngụy Tác toàn lực kích phát, Trường hà thao thiên quyền dấy lên nhiều cự lãng, gã cũng liên tục kích phát ám kim sắc kiếm khí, đối phó hồng sắc hà quang ngợp trời cũng không quá cật lực.

“Đại thư, xinh đẹp như thế mà sao quá âm hiểm.”

“Đúng rồi, đại thư thông minh như thế, biết nói nữa thì sao không tìm y phục mặc vào, lại để mỡ nhìn thấy hết như thế.”

“Bất quá thật ra thì thân hình đại thư khá lắm, chà chà tuyệt đại đa số nữ tu đều không có kích cỡ như thế, dù có thì cũng không cong bằng...”

Vừa ngăn đỡ hồng sắc hà quang, Ngụy Tác vừa nhìn Mị ma nữ lộc, không ngừng lải nhải.

“Người... muốn chết!” Mị ma nữ lộc thấy Ngụy Tác nói càng lúc càng hạ lưu, mắt không ngừng đảo đi đảo lại ở vài bộ vị thì không nén được, gằn lên phần nộ cực độ.

Cùng lúc, một viên phần hồng sắc yêu đan bay lên khỏi miệng nó. Hà quang ngưng thành hình dây leo.

“Nhất tề hạ nó!”

Đồng thời, Ngụy Tác kêu lên.

“Người!”

Mị ma nữ lộc sững người, đôi gò bồng đảo rung lên, phát hiện bị mắc hãm, do Ngụy Tác kêu to nên nó không phát ra thần thức xung kích, bọn Lệ Nhược Hải tỉnh ngay.

Hung hăng nhìn Ngụy Tác nhưng Mị ma nữ lộc cũng biết rõ tình thế, nghiêng rằng, bỏ chạy.

“Đại thư, mộng cũng cong lăm!” Câu tiếp theo của Ngụy Tác lọt vào tai, suýt nữa khiến Mị ma nữ lộc giận học máu.

“Ta sẽ cho người biết tay.” Vặc lại một câu đoạn Mị ma nữ lộc không hề dừng lại, khuất bóng ngay.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

511. Chương 511: Nơi Có Thanh Hư Đăng

“Ngụy đạo hữu, lần này nhờ có đạo hữu, không thì bọn tại hạ đều mất mạng ở đây.”

“Không ngờ Mị ma nữ lộc lại mai phục ở chỗ này.”

Nhìn theo Mị ma nữ lộc, bọn Kỳ Long Sơn đã tỉnh lại đều vô cùng nhăn nhó.

“May mà có Xạ nhật tích của Lệ cung chủ, không thì mình tại hạ khó đối phó được Mị ma nữ lộc.” Ngụy Tác khiêm hư nói, vừa bảo Pháp Hoa chân nhân, vừa kích phát hoàng sắc cổ phù, “Pháp Hoa chân nhân, qua Chân Từ thâm uyên đã, không cần đổi tay, qua rồi tại hạ sẽ trả cổ phù?”

“Không thành vấn đề.” Pháp Hoa chân nhân nhăn nhó, nhưng Ngụy Tác nói vậy thì lão nghiêm mặt: “Ban nãy bọn tại hạ không hề phòng bị, bị Mị ma nữ lộc chấn nhiếp tâm thần, Ngụy đạo hữu có lòng dạ nào thì quá dễ hạ thủ. Ngụy đạo hữu đáng cho tại hạ tin tưởng.”

“Đương nhiên, lúc tại hạ ở Linh Nhạc thành làm tán tu đã nổi danh không dối già gạt trẻ.” Ngụy Tác nham nhở nói.

“Phì! Gian thương như ngươi mà không dối già gạt trẻ.” Lục bào lão đầu suýt nữa ngắt xỉu. Ngụy Tác từng dùng chim thường, vẽ mực lên rồi bán như Hắc phong điều mà còn bảo mình không gạt ai thì là loại người gì.

“Ngụy đạo hữu có lẽ không biết bọn tại hạ nhưng bọn tại hạ thì hiểu, sau chuyện này, Ngụy đạo hữu cũng là người có thể tin tưởng.” Kỳ Long Sơn thấy Ngụy Tác đang khoác lác thì vẫn nghiêm túc nói.

“Tại hạ tin các vị, ai cũng tin nhau thì chỉ bằng Lệ cung chủ cho tại hạ biết tin về Thanh hư đăng đi.” Ngụy Tác mặt dày cười hắc hắc.

“Đã đến đây, tin về Thanh hư đăng cho Ngụy đạo hữu biết hay không cũng không sao.” Ngụy Tác nói vậy, Lệ Nhược Hải mỉm cười.

“Cho biết hay không cũng không sao?” Ngụy Tác vốn linh hoạt chột há hốc miệng, “Lẽ nào Thanh hư đăng sinh trưởng trong Thanh Thành khư?”

“Không sai.” Lệ Nhược Hải cười bảo: “Nếu tu sĩ để lại phần địa đồ này nói không loạn xạ thì trong Linh Diệu cốc có một nhánh Thanh hư đăng.”

“Thanh hư đăng ở trong Linh Diệu cốc?” Ngụy Tác tròn mắt.

“Không xong!”

Bất quá gã lại biến sắc, hiện chỉ cách bình đài chừng mười trượng, có vẻ chỉ muốn nhảy phát đến ngay.

“Các hạ lo Mị ma nữ lộc sẽ phá Thanh hư đẳng?” Lệ Nhược Hải như đọc được Ngụy Tác nghĩ gì, mỉm cười: “Tuy Mị ma nữ lộc có linh trí không kém gì tu sĩ, có khi nghe được lời chúng ta trò chuyện nhưng nó khó phá được thứ trong Linh Diệu cốc.”

“Hả?” Ngụy Tác nhú mày, nhìn Lệ Nhược Hải, “Ngoài Linh Diệu cốc có cấm chế gì?”

“Ngụy đạo hữu tâm tư quả nhiên cực kỳ cơ mẫn, nghĩ là ra ngay.” Lệ Nhược Hải tựa hồ kinh ngạc vì Ngụy Tác phản ứng nhanh như thế, nhãn quang lóe lên, đi qua Chân Từ thâm uyên, đáp xuống một bình đài hình tam giác, thông thả giải thích, “Bọn tại hạ lấy được phần địa đồ này trong một lần đi rèn luyện, ở động phủ của một tán tu bên ngoài Thiên khung, tán tu đó tu vi không cao, tối đa chỉ Phân niệm cảnh tứ trọng ngũ trọng. Qua những gì ghi chép trong động phủ đan giản đó thì từ một nghìn hơn ba trăm năm trước có một tu sĩ tên Mã Hồng Tuấn. Thời đó có tu sĩ vô tình lấy được một món cổ bảo tại Thanh Thành khư nên việc thăm dò Thanh Thành khư thập phần thịnh hành, một đạo có nhiều tu sĩ và tông môn đến đây tìm bảo vật. Bất quá Thanh Thành khư quá hung hiểm, mười tu sĩ vào thì tám không ra được, hai người kia có khi tay trắng. Các tu sĩ và tông môn sau này thấy thế thì không ai đi đường xa đến thăm dò Thanh Thành khư nữa. Bất quá địa đồ liên quan đến Thanh Thành khư từ thời đó để lại thì không ít. Tu sĩ để lại phần địa đồ này vừa may mắn vừa bất hạnh.”

“May vì Mã Hồng Tuấn tu sĩ khi thăm dò Thanh Thành khư đã tới được Chân Tàng điện và Linh Diệu cốc. Chân Tàng điện có cổ bảo, Linh Diệu cốc là nơi như linh điền trồng linh dược hiếm có, lúc y tới Linh Diệu cốc thì gặp Tam thủ ô giác mãng, tuy không địch nổi nhưng cũng thoát thân được. Chân Tàng điện và Linh Diệu cốc đích xác có cấm chế lợi hại ngăn cản tu sĩ và yêu thú, Mã Hồng Tuấn lại tìm hiểu được cấm chế, nghĩ ra cách vào.”

“Bất hạnh là tu sĩ đó khó khăn lắm mới gom đủ nguyên liệu phá giải cấm chế nhưng do đấu pháp bị trọng thương, thọ nguyên hao tổn, không đến nổi Thanh Thành khư, bọn tại hạ gặp y tọa hóa ở động phủ lâm thời.”

“Chuẩn bị bao lâu, chưa thấy lợi đã thấy xui xẻo.” Ngụy Tác thập phần đồng tình với Mã Hồng Tuấn.

Còn Tam thủ ô giác mãng biến thành Mị ma nữ lộc thì không khó lý giải.

Tam thủ ô giác mãng chỉ là lục cấp cao giai yêu thú, Mị ma nữ lộc là bát cấp yêu thú, dù Tam thủ ô giác mãng có liều mạng thì Mị ma nữ lộc đến rồi, nó tất nhiên phải cuốn gói.

“Tại Ngọc Giai thông đạo, là thấy Chân Tàng điện. lần trước bọn tại hạ đến, cấm chế Chân Tàng điện tựa hồ không hề hấn gì.” Thanh Bình bảo Ngụy Tác, “Hơn nghìn năm nay, tình hình không khác gì so với tu sĩ ký đó ghi lại, Linh Diệu cốc chắc không có vấn đề gì, Thanh hư đẳng cũng ở đó.”

Thanh Bình không ngừng nhìn tứ bề, tựa hồ lo lắng Mị ma nữ lộc đột nhiên xuất hiện.

“Yên tâm đi, chỉ cần chúng ta ở cạnh Ngụy đạo hữu, Mị ma nữ lộc sẽ không hiện thân.” Lệ Nhược Hải thần sắc bình tĩnh nói, “Mị ma nữ lộc cẩn thận hơn tuyệt đại đa số yêu thú, tại Chân Từ thâm uyên đã đối phó được Ngụy đạo hữu, thì ở nơi có thể phát pháp bảo, Ngụy đạo hữu càng có thực lực, lại thêm chúng ta đi cùng, nó không dám làm càn, chắc sẽ chọn cách tạm lánh đi

“Vậy thì, tiếp theo chúng ta cứ đi sát Ngụy đạo hữu, bảo vệ chặt chẽ là được.” Pháp Hoa chân nhân không nén được nói, bầu không khí hòa hoãn hẳn.

“Đi thôi, từ đây đến Tẩy Kiếm trì, đến Ngọc Giai thông đạo không còn cấm chế, chỉ cần không để bị Mị ma nữ lộc xen vào là xong.”

Kỳ Long Sơn vung tay tế xuất ngân sắc châu tử.

Không còn màn sương xám ở ngoài sơn cốc trở ngại, ngân sắc châu tử phát ra quang hoa bao trùm bảy, tám trăm trượng.

“Lệ cung chủ, các vị có biết ở đâu có thuật pháp thần thức xung kích?” Thấy Kỳ Long Sơn thi triển, Ngụy Tác vừa lao theo vừa hỏi.

Gã có phần không nén được vì với thần thông của Lệ Nhược Hải và bọn Kỳ Long Sơn mà đối phó bát cấp yêu thú không khó nhưng gặp Mị ma nữ lộc thì chịu lép vế, có nguy cơ bị giết trong tích tắc vì Mị ma nữ

lộc thần thức quá mạnh, lại có thiên phú như thần thức xung kích. Thần thức của gã còn hơn cả tu sĩ Kim đan tứ trọng, nếu có thuật pháp đó thì uy lực đối địch tuyệt đối không tệ hơn Mị ma nữ lộc, đối phó tu sĩ Kim đan tam trọng trở xuống thì quá dễ dàng hạ được. Nhưng thuật pháp thần thức xung kích thì gã thêm muốn đã lâu nhưng chưa lấy được.

“Thuật pháp thần thức xung kích? Với thần thức của Ngụy đạo hữu mà có thuật pháp này thì đúng là đáng sợ.” Lệ Nhược Hải trầm ngâm: “Cách thần thức xung kích thông thường thì cứ tìm một tiệm lớn, bỏ tiền ra chắc cũng mua được, nhưng thần thức xung kích kiểu này có nhiều hạn chế. Có môn vì tiêu hao quá độ một lần mà tổn thương thần thức, có môn chỉ phát được cường độ thần thức xung kích bằng phần mấy vốn có, cách thần thức xung kích thông thường cần thời gian thì pháp nhất định, lại có thần thức dao động, sẽ nhận ra. Thích hợp cho Ngụy đạo hữu thì hơi khó, theo tại hạ biết Lan Tinh tông và Mật Vân tông đều có một môn thuật pháp thần thức xung kích để tu sĩ lợi dụng thần thức khắc chế đối thủ, mà không hề tổn thương tự thân thần thức.”

“Lan Tinh tông, Mật Vân tông?” Ngụy Tác sáng mắt lên. Lan Tinh tông cũng là siêu cấp đại tông môn của Thiên Huyền đại lục như Chân Võ, Huyền Phong môn, bất quá Mật Vân tông thì không phải tông môn quá mạnh, có thời gian nên đi một chuyến.

“Ngụy đạo hữu dù có thuật pháp thần thức xung kích cũng nên cẩn thận sử dụng. Cách này khi dùng thần thức xung kích đối thủ thì cũng bị thần thức của đối phương chống lại, tức là khiến người thi pháp mệt mỏi thần thức, vô tình thần thức xung kích một lần nhiều tu sĩ, chịu kháng lực lớn thì thần thức tổn hao càng lợi hại. Có cả những pháp bảo chống lại được, thậm chí phản ngược thần thức xung kích.” Lệ Nhược Hải hiểu ý Ngụy Tác tâm lý nên nhìn gã đoạn khuyên: “Đối với tu sĩ, thần thức tổn thương là đáng sợ nhất, thuật pháp thần thức xung kích luôn là con dao hai lưỡi, tu đạo giới từng có cao giai tu sĩ dùng thần thuật pháp thức xung kích đối phó đệ giai tu sĩ, nhưng đệ giai tu sĩ có pháp bảo phản ngược thần thức mà bị tu sĩ cấp thấp hơn nhiều hạ sát.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

512. Chương 512: Truy Binh Đuổi Đến

“Hắc hắc!”

Lệ Nhược Hải nói năng nghiêm trọng, Ngụy Tác chỉ thầm nham nhở mỉm cười.

Gã đương nhiên biết thần thức mà trọng thương sẽ nghiêm trọng thế nào nhưng trong tay gã còn có Phệ tâm trùng trời sinh biết phát ra thần thức xung kích.

Chỉ cần có thuật pháp thần thức xung kích thích hợp thì khi đối địch, nếu không yên tâm là sai Phệ tâm trùng phát động trước thăm dò.

Nếu đối phương có pháp bảo phản ngược thần thức xung kích, thần thức Phệ tâm trùng thụ thương thì gã lại từ từ nuôi tiếp.

Pháp bảo này cực hiếm, đến giờ gã mới thấy Đồng Thanh Y có một viên ngọc chống lại được thần thức uy áp của đối phương ra thì chưa thấy pháp bảo nào phản ngược được thần thức xung kích.

Nếu pháp bảo phản ngược thần thức xung kích dễ tìm thì bọn Lệ Nhược Hải không cần đi mời gã.

Gã đã quyết tâm, có thời gian sẽ đến Mật Vân tông xem có cơ hội lấy được thuật pháp thần thức xung kích thích hợp không.

Thấy Ngụy Tác thần nhiên, Lệ Nhược Hải như hiểu ra, tỏ vẻ ngẫm ngợi.

“Đúng rồi.” Ngự Tác đột nhiên nhớ ra, hỏi Lệ Nhược Hải, “Lệ cung chủ, tại hạ cần Thanh hư đẳng vì để phối hợp luyện linh dược. Nhưng nghe nói Thanh hư đẳng hữu dụng với Thần huyền cảnh tu sĩ nhưng không biết kỹ, mong Lệ cung chủ giải thích cho?”

Thanh hư đẳng có tác dụng với cả Thần huyền cảnh tu sĩ, Ngự Tác cũng chỉ nghe lục bào lão đầu nói là Thanh hư đẳng hiếm hơn cả Tử hồ hoa, tại điện tịch không ghi lại, lão cũng chưa từng có chủ nhân là đại tu sĩ Kim đan kỳ trở lên, hiểu vật này hữu dụng với Thần huyền cảnh tu sĩ nhưng không biết cụ thể.

“Ngự đạo hữu cần Thanh hư đẳng để chuẩn bị tương lai xung kích Thần huyền cảnh?” Lệ Nhược Hải và Kỳ Long Sơn, Thanh Bình đều tỏ vẻ kinh ngạc.

“Xem ra các vị đã biết tác dụng của Thanh hư đẳng, chả lẽ thứ này dùng để xung kích Thần huyền cảnh?” Đầu óc Ngự Tác cực kỳ linh quang, hiểu ý bọn Lệ Nhược Hải.

“Xem ra Ngự đạo hữu không hiểu gì về Thanh hư đẳng.” Lệ Nhược Hải khẽ lắc đầu, giải thích, “Thanh hư đẳng còn gọi là Tam thanh tiên đẳng, là vật mọi tu sĩ có hi vọng xung kích Thần huyền cảnh đều cần. Nó không chỉ đề cao xác suất tu sĩ xung kích Thần huyền cảnh thành công, mà tương đương với đề thăng tư chất cho thần huyền pháp tướng.”

“Tư chất cho thần huyền pháp tướng?” Ngự Tác ngẩn ra, Thần huyền cảnh đối với gã là một lĩnh vực mới, cơ hồ không biết gì, thậm chí lục bào lão đầu cũng không. Sự thực thì lục bào lão đầu không biết nhiều về Kim đan cảnh, những gì gã biết là từ điện tịch Hải Tiên tông mà từ miệng Lý Dực Triển.

Ngự Tác hoàn toàn không hiểu gì, Lệ Nhược Hải và bọn Kỳ Long Sơn nhìn nhau, tắt tiếng.

Họ nhận ra tuổi thật của gã chỉ hữu hai mươi mấy tuổi, hai mươi mấy tuổi mà có tu vi, thần thông thể này thì nghìn năm nay, gã là bất thể thiên tài của Thiên Huyền đại lục. Họ đều cho rằng gã đương nhiên có hi vọng xung kích Thần huyền cảnh, hiện tại chuẩn bị Thanh hư đẳng cũng là bình thường, thường thì linh dược lúc cần lại không tìm được. Nhưng hóa ra gã không hiểu gì về Thần huyền cảnh, chuẩn bị Thanh hư đẳng không phải để tương lai xung kích Thần huyền cảnh.

Nếu bảo không hiểu gì về Thần huyền cảnh mà lại tu luyện đến Thần huyền cảnh, thì những lão quái chuẩn bị cả trăm năm cho Thần huyền cảnh mà không thành công biết được tất sẽ học máu tức chết.

Thượng cổ tu đạo giới có một tu sĩ là Hoang Dã chân quân, trong tình huống không biết gì mà đạt tới tu vi kinh thiên Thần huyền cảnh.

Lúc còn là anh nhi, y được phụ mẫu mang theo, cùng một toán tu sĩ đi từ đại lục này đến đại lục khác, kết quả gặp cao giai yêu thú tại man hoang hoang nguyên ở ngoài Thiên khung nên tất cả chết sạch. Y được linh thú của phụ mẫu nuôi nấng nên mới sống sót.

Kết quả tu sĩ này không biết gì về tu đạo giới, mù chữ luôn, cứ theo hình mà tu sĩ đi cùng cha mẹ để lại mà tu luyện, không biết gì đến Thiên khung và tu sĩ chi thành, cho là hoàn cảnh sinh tồn ở hoang dã ngoài Thiên khung, nhưng cứ thế mà y đạt tới Thần huyền cảnh.

Quan trọng là man hoang bên ngoài Thiên khung có yêu thú bát giai, cửu giai, y tu luyện đến Thần huyền cảnh vẫn thấy thực lực của mình không ra sao. Kết quả nhờ cơ duyên xảo hợp, gặp vài tu sĩ, quay về bên trong Thiên khung thì y mới phát hiện mình là đại nhân vật.

“Thần huyền pháp tướng do kim đan phá bích, biến hóa thành.” Tắt tiếng nhìn nhau, Lệ Nhược Hải thấy mình như thành sư tôn của Ngự Tác, giải thích, “Xung kích Thần huyền cảnh thành công, kim đan biến hóa thành thần huyền pháp tướng thì lúc tu luyện, thần huyền pháp tướng cũng như tu sĩ có thêm một thân thể hấp nạp luyện hóa linh khí, đồng thời hấp nạp thiên địa nguyên khí, đề thăng chân nguyên tu vi cho tu sĩ. Nên tốc độ tu luyện của Thần huyền cảnh tu sĩ cao hơn tu sĩ Kim đan ngũ trọng nhiều. Thanh hư đẳng có thể đề cao tư chất cho thần huyền pháp tướng, tương đương với giúp thần huyền pháp tướng hấp nạp nguyên khí và tu tốc độ luyện càng cao.”

“Không phải chứ? Cũng như Huyền minh tiên liên khiến tu sĩ tu thành băng linh căn, mỗi linh căn sẽ khiến tốc độ tu luyện nhanh hơn. Thanh hư đẳng khiến thần huyền pháp tướng như có thêm linh căn.” Ngự Tác tròn mắt nuốt nước bọt.

“Thần huyền pháp tướng là kim đan biến hình, nhất thân tinh hoa và linh khí của tu sĩ ngưng tụ thành, có thêm linh căn cũng có thể đem ra làm ví dụ.” Lệ Nhược Hải gật đầu, nhìn Ngụy Tác, “Đề thăng phẩm giai thần huyền pháp tướng thì chỉ có Thanh hư đẳng và Pháp tướng tiên thảo. Hai loại linh dược này có thể khiến nguyên khí của thần huyền pháp tướng thay đổi về chất.”

“Lệ cung chủ kiến thức quả nhiên phi phàm. Không ngờ Thanh hư đẳng còn có thần diệu này.” Ngụy Tác thấy lần này theo bọn Lệ Nhược Hải đã tăng trưởng không ít kiến thức.

“Tiếc là Thanh hư đẳng chỉ ba thước, dược lực đến mức nào đó sẽ không tăng thêm, một nhánh Thanh hư đẳng đủ cho một thần huyền pháp tướng biến đổi về chất, bằng không bọn tại đã yêu cầu Ngụy đạo bớt cho chút đỉnh.” Lệ Nhược Hải cười khỏ nhìn Ngụy Tác, “Ngụy đạo hữu, với tu vi và thần thông của đạo hữu thì xung kích Thần huyền cảnh rất sáng sủa, lấy được Thanh hư đẳng thì sử dụng nên cân nhắc. Thần huyền pháp tướng quan trọng hơn một môn thuật pháp nhiều.”

“Dược lực của Thanh hư đẳng chỉ đề thăng phẩm giai của một thần huyền pháp tướng?” Ngụy Tác hỏi: “Vật đó có thể trồng đi nơi khác không?”

“Di thực thì có thể, lại không khó, bắt quá cũng vô dụng.” Thanh Bình chen lời, nàng ta hiểu ý Ngụy Tác nên, lắc đầu, “Thanh hư đẳng có chỗ cổ quái là cắt đứt rồi thì không mọc thêm nữa, dù di thực thì nó cũng không dài ra, thành thử phát hiện Thanh hư đẳng thì cứ cắt cả mang đi.”

“Không phải chứ, biến thái thế hả?” Ngụy Tác tròn mắt, “Chúng phồn thực bằng cách nào?”

“Không ai biết chúng phồn thực kiểu gì, quanh Thanh hư đẳng mấy vạn dặm sẽ không có nhánh thứ hai, cắt cụt rồi cũng không có nhánh nữa mọc ra. Vật này vì thế càng lúc càng hiếm, bọn tại hạ được được ở điển tịch vài tông môn nhưng lịch sử mấy nghìn năm nay của Thiên Huyền đại lục dù thỉnh thoảng xuất hiện Thanh hư đẳng cũng bị Thần huyền cảnh tu sĩ lấy mất. Mấy nghìn năm chỉ có vài người tận mắt thấy Thanh hư đẳng, còn lại chỉ nghe nói chứ không thấy tận mắt.” Lệ Nhược Hải nghiêm túc bảo Ngụy Tác: “Ngụy đạo hữu lấy được Thanh hư đẳng cũng không nên để lộ, bằng không sẽ có Thần huyền cảnh tu sĩ tìm tới thì rắc rối to.”

“Vậy thì trực tiếp luyện hóa chắc ăn hơn.” Ngụy Tác nói.

Vừa bàn luận, bọn Ngụy Tác thân ảnh không hề dừng lại, tan biến vào con đường đá sỏi sẫm.

...

“Nơi này là Thanh Thành khư?”

“Họ vào đây tìm bảo vật?”

Thân ảnh bọn Ngụy Tác vừa khuất bóng thì một dải độn quang từ Hôi Vụ hạp cốc đáp xuống.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

513. Chương 513: Tiến Vào Bảo Điện

Hai tu sĩ độn quang này, khí tức đều rất đáng sợ.

Người bên tay trái là một lão giả mũi khoằm hơn năm mươi tuổi, da ánh lên màu hoàng ngọc, pháp y có linh khí kinh nhân cực độ, lục sắc linh quang lan khắp mười mấy trượng, linh khí hình thành một con rồng vàng, uy áp kinh nhân.

Người bên phải ăn vận chần chu, hôi hạt sắc linh khí hình thành một con đom đóm xám khổng lồ.

Dưới chân hai người là hắc sắc phi độn pháp bảo bằng tinh kim hình cá sáu cỡ năm trượng.

Là hai người Chân Võ thiếu chủ Hứa Thiên Ảo nhờ đối phó Ngụy Tác: Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ.

“Bàn Long đạo hữu, hiện tại chúng đã vào Thanh Thành khư, các hạ thấy sao?”

“Thanh Thành khư hung hiểm khó dò, Lan Tinh tông trước kia không tin nên cử một toán tu sĩ liên thủ xông vào, kết quả không ai thoát ra, ngay cả Thanh lão quỷ cũng mất mạng. Chúng vào vì chắc có địa đồ của thượng cổ tu sĩ để lại. Chúng ta vào sẽ cực kỳ nguy hiểm, ở đây đợi cũng được.”

“Được! Tại hạ cũng không muốn vì thiếu chủ các hạ mà mạo hiểm.”

Cả hai nói chuyện ở cách sơn cốc đầy khí xám hơn hai trăm trượng, Bàn Long chân nhân vung tay, kích phát ảo quang pháp trận gì đó mà mọc lên cây cối, thân ảnh cả hai ẩn đi, không còn khí tức phát ra

“Thọ Ông huynh, hai tên đó lại gỡ mộc hệ ảo trận với huynh, đúng là...”

Trong một khu rừng trên gò núi mà Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ ẩn thân, có ba tu sĩ chăm chú theo dõi hai người.

Một dải thanh khí bao lấy ba tu sĩ, linh khí và khí tức hoàn toàn kết thành một với núi rừng, không xuống đến nơi thì không thể phát hiện ra họ ẩn thân.

Phát ra thanh khí là thanh bào lão giả chỉ như hài đồng năm, sáu tuổi nhưng mặt mũi phi thường hung hãn.

Hai tu sĩ cạnh lão tuổi tác tương đương, một người mặc hắc sắc bào tử, diện mục thô tháp, linh khí hình thành một thanh hắc sắc cự phủ. Còn lại ăn vận như nho sĩ, dáng vẻ thấp phần cẩn thận, hoàng sắc linh khí hình thành một chiếc quạt xòe ra.

“Hắc Tiều huynh, thần thông của Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ đều hơn chúng ta một chút, không nên coi thường.” Nho sĩ lão giả nói năng thấp phần cẩn thận, giọng hạ hết cỡ.

“Chúng ta ba đấu hai, dù không làm gì được thì thoát thân tất không thành vấn đề, không cần sợ chúng.” Linh khí hình thành hình hắc sắc cự phủ, hắc bào lão giả mặt mũi thô tháp nói năng cũng thô lỗ.

“Thọ Ông huynh, hai tên này đừng ở đây hình như không định vào tìm bảo vật mà định chặn đường ai đó.” Nho sĩ lão giả không tranh biện, mà nhỏ giọng phân tích.

“Chắc là vậy.” Lão giả lùn gật đầu, quang hoa ánh lên trong mắt, không biết nghĩ gì.

“Mặc kệ, như vậy càng hay. Dù cho họ đợi người tìm bảo vật gia để giết người cướp của hay đợi kẻ cần đối phó thì chúng ta cứ ngư ông đắc lợi!” Hắc bào lão giả hầm hừ.

“Chuyện đó...” Nho sĩ lão giả tựa hồ nghi ngờ, còn lão giả lùn gật đầu hung hãn: “Được, chúng ta đợi xem rồi tính, nếu đối phương quá mạnh thì chúng ta đừng xuất thủ.”

Lão giả nói vậy, nho sĩ tựa hồ yên lòng, gật đầu, không nhiều lời.

...

“Ngụy đạo hữu, lần này chắc đạo hữu đã biết vì sao bọn tại hạ lại nói Linh Diệu cốc nguyên lành không... Lần đầu tiên bọn tại hạ đến Chân Tàng điện còn kinh ngạc hơn kia.”

Ngụy Tác ngẩng ra ngẩng nhìn, tỏ vẻ hít hơi lạnh.

Gã đang ở một bình đài đồ nát, phía sau là dãy bậc đá.

Nhưng tất cả đều điêu khắc từ bạch ngọc tuyệt đẹp.

Cổ mọc cao ngang thân người ở bình đài và dãy bậc đá đồ nát, không ít ngọc thạch đã phong hóa thành bột.

Trên dãy bậc đá và bình đài còn những hình khắc đẹp đẽ, trừ hình mây trắng thì là linh diệu ngư trùng không ghi chép trong điển tịch.

Phía trước là một điện vũ đã đồ nát một nửa, như thể bị một đạo kinh thiên thuật pháp chẻ xuống.

Nhưng điện vũ lại lơ lửng trên không, ngoài rìa là quang hoa như kim sắc lý ngư bơi lội.

Mỗi tia kim sắc lý ngư quang hoa còn có uy năng đáng sợ hơn hồng sắc ti quang ở Chân Từ thâm uyên. Tia nào cũng chạy không theo quy tắc nào, tạo thành khí tức hủy diệt, uy áp run rẩy.

Điện vũ trông chỉ có ba tầng, tám biển đã vỡ hơn nửa nhưng còn nhìn rõ được ba chữ Chân Tàng điện.

Hóa ra sau Chân Từ thâm uyên là “Tẩy Kiếm trì”, “Ngọc Giai thông đạo”, không có cấm chế, cũng không có tung tích Mị ma nữ lộc, “Tẩy Kiếm trì” và “Ngọc Giai thông đạo” cơ bản đã thành phế khứ, cảnh tượng vốn có thể nào cũng không thể đoán ra, bọn Ngụy Tác nhanh chóng đến “Chân Tàng điện”.

“Chân Tàng điện” bố trí quá kinh nhân.

“Kỳ đạo hữu, cấm chế này phá giải được không?”

Ngụy Tác biết chỉ hai, ba tia kim sắc lý ngư quang hoa thì gã cũng không đỡ được, nhưng số lượng và phạm vi ở đây thì muốn vào “Chân Tàng điện”, ít nhất phải chạm mặt hơn trăm dải.

“Uy năng này dù Thần huyền cảnh tu sĩ cũng chưa chắc vào được.” An toàn đến được đây, Kỳ Long Sơn cũng vui vẻ, nở nụ cười hiểm có ý, “Bất quá tu sĩ để lại địa đồ đã nghĩ hộ chúng ta phương pháp vào trong.”

Đoạn y vỗ lên nẹp bảo nang, lấy ra hai ngân hắc sắc viên cầu cỡ đầu trẻ con, như thể do lớp bột cùng màu kết thành, không có phù văn.

“Chốc nữa tại hạ kích phát vật này, Ngụy đạo hữu đừng động dụng tinh kim pháp bảo.” Kỳ Long Sơn dặn Ngụy Tác.

“Hả?” Ngụy Tác máy động, không hỏi gì.

“Chúng ta có một tuần hương trong điện, chỉ e lúc vào bị Mị ma nữ lộc gây loạn, các vị nên cẩn thận.”

Kỳ Long Sơn không nói thêm, chân nguyên dồn vào một ngân hắc sắc viên cầu.

Phụp.

Ngân hắc sắc viên cầu từ tay Kỳ Long Sơn bắn ra, cách kim sắc lý ngư quang hoa chừng hai mươi trượng thì nổ tung.

Tiếp đó phun ra vô số hạt bụi bạc rải lên quang hoa, bên trong là một dải sáng trắng bạc cỡ một trượng, như hạt nhân.

Kim sắc lý ngư quang hoa tràn đến dải sáng màu bạc trắng.

Xuyên qua dải sáng, dải sáng không hề tổn hại gì, kim sắc quang hoa lại quay về, không ngừng xuyên qua xuyên lại.

Thoáng sau, tuyệt đại đa số kim sắc quang hoa đều bị hút vào gần dải sáng bạc, ngoài Chân Tàng điện đột ngột xuất hiện một lỗ thủng lớn.

“Đi thôi!”

Kỳ Long Sơn thông thả thu một ngân hắc sắc viên cầu còn lại vào, cả toán an toàn đi qua.

Lúc cả toán dừng lại ở cửa Chân Tàng điện thì dải sáng bạc mới tan đi, lý ngư kim sắc quang hoa lại như trước, lượn quanh đại điện.

“Phương pháp của tu sĩ đoá quả nhiên không sai.” Ngân bạch sắc quang mang tan đi, Ngụy Tác tấm tắc.

Hiện tại gã mặc kệ ngân hắc sắc viên cầu dùng thứ gì luyện chế, chỉ cần kích phát ngân hắc sắc viên cầu còn lại là sẽ thoát được.

“Chân Tàng điện”!

Mọi người đều chú ý đến đại điện!

Đại điện dày đặc phù lục huyền ảo, linh quang bức nhân, cường độ khiến cả Lệ Nhược Hải và Ngụy Tác đều nghệt thở.

Như thể chính đại diện cũng là một món pháp bảo phẩm giai kinh nhân.

Kim sắc đại môn đã vỡ, phía sau là một tầng bạch sắc linh quang nhàn nhạt.

Mắt cả toát sáng lên vì trong sảnh đường sau linh quang có từng hàng bậc ngọc được thanh sắc quang tráo bao trùm, quang hoa lấp lánh, tựa hồ có thứ gì đó!

Dương chi diệu của Ngụy Tác ở gần cửa, không hề cảm giác thấy nguy hiểm.

Có vẻ bạch sắc linh quang vô hại với tu sĩ.

Hít sâu một hơi, Kỳ Long Sơn vung tay, quả nhiên tay y dễ dàng xuyên qua bạch sắc linh quang.

Y hớn hở gật đầu với bọn Ngụy Tác, đi qua bạch sắc linh quang.

Bọn Ngụy Tác cũng an toàn đi qua, vào sảnh đường trong Chân Tàng điện.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

514. Chương 514: Lấy Bảo Vật!

Vào sảnh đường của Chân Tàng điện, Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải đều hơi nheo mắt, không ngừng nhìn tứ bề, mím môi với vẻ kinh hãi dị thường.

“A! Ngàn này cổ bảo! Phát đạt rồi!”

Lục bào lão đầu như điên cuồng kêu lên trong tai Ngụy Tác.

Sảnh đường chừng năm, sáu mươi trượng vuông, mặt đất toàn là mảnh ngọc vỡ, phía trên đầu thủng một lỗ to, đã đổ nát lăm lăm rồi.

Trong sảnh chân chân thực thực dựng sừng sững ba mươi mấy bạch ngọc đài hình tròn phủ kín trong thanh sắc quang tráo.

Trừ mấy ngọc đài trống trơn thì đều đặt một món pháp bảo.

Pháp bảo muôn hình vạn trạng, có ngọc trăm, vòng tay, viên bát, pháp kỳ, trường phan... không món nào giống nhau.

Ngụy Tác hít sâu một hơi, thần thức trải ra, thanh sắc quang tráo không gây ra trở ngại, tổng cộng hai mươi bảy pháp bảo.

Theo tu đạo giới hiện tại, viễn cổ cổ bảo đều uy năng kinh nhân, nhưng con số hai mươi bảy món này cũng quá kinh nhân.

“Chư vị đạo hữu, chúng ta thử xem thanh sắc quang tráo có gì lạ, lấy được cái gì ra không?”

Sau mười mấy tích tắc, Lệ Nhược Hải tài hít sâu một hơi bảo Ngụy Tác và bọn Kỳ Long Sơn.

“Để tại hạ, nếu không nhằm thì lần này đến lượt mỡ.” Pháp Hoa chân nhân liếc Dương chi diệu đang thoải mái, nói.

Có vẻ y và bọn Lệ Nhược Hải thường hợp tác, đã có ước định, việc có thể nguy hiểm thì lần lượt.

Hiện tại Ngụy Tác và lục bào lão đầu không hiểu gì về cấm chế ở đây, tuy điện vũ này trong sơn môn của viễn cổ đại tông môn thì không có cấm chế với lực sát thương quá cao, Dương chi diệu cũng không cảm thấy nguy hiểm, nhưng Ngụy Tác đương nhiên không cướp cơ hội.

Pháp Hoa chân nhân nhìn quanh một lượt, đi về phía một thanh sắc quang tráo.

“Y...”

Ngụy Tác không nén được thâm toát mồ hôi.

Hóa ra ngọc dài trong thanh sắc quang tráo có đặt một pháp bảo hình hoàng sắc mộc ngư.

Pháp Hoa chân nhân tu luyện phật môn công pháp, tất nhiên thích phật môn pháp khí.

Bất quá Pháp Hoa chân tựa hồ càng cẩn thận hơn Kỳ Long Sơn, đi quanh thanh sắc quang tráo ba, bốn vòng, thấy không uy năng hủy diệt hì mới chạm tay vào, khê đồn cổ chân nguyên ần thử.

Xoạt, Pháp Hoa chân nhân và bọn Ngụy Tác không ngờ là chân nguyên không bị trở ngại, xuyên vào thanh sắc quang tráo, cuốn hoàng sắc mộc ngư ra.

Lần đầu tiên thử đã thành công!

Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải kinh hỉ dị thường.

Xoạt, mọi người không thấy gì lạ, cùng hoan hỉ lao đến cạnh Pháp Hoa chân nhân.

Pháp Hoa chân nhân cũng thập phần hưng phấn, thu hoàng sắc mộc ngư cổ bảo lại, cùng chúng nhân quan sát.

Hoàng sắc mộc ngư đích xác bằng gỗ, thơm man mát, bề mặt nhẵn bóng. C màu vàng thuần chính cũng là màu gỗ, đừng nói thị bọn Lệ Nhược Hải, ngay cả lục bào lão đầu cũng không biết chất gỗ đó.

Bề mặt mộc ngư không có phù văn, nhưng mỗi vảy lại là một đóa bảo hoa, càng nhìn càng thấy bảo tướng trang nghiêm. Cũng như tuyệt đại đa số cổ bảo, không có linh quang và linh khí lộ ra, không giống pháp bảo của tu đạo giới hiện tại nên không rõ phẩm giai.

“Ngụy đạo hữu, hiện tại số lượng cổ bảo nhiều, Pháp Hoa chân nhân đã thử, để lấy chắc không có nguy hiểm. Chúng ta cứ theo cách đã bàn trước, do Ngụy đạo hữu chọn một món, thích món nào cứ lấy.” Nhìn kỹ vật này, Lệ Nhược Hải mỉm cười với Ngụy Tác.

Gã và bọn Lệ Nhược chọn trước tiên khiêu tuyển một món, tiếp đó bọn Lệ Nhược Hải chọn, vòng hai thì ngược lại, gã chọn cuối cùng, nếu còn vòng ba lại do gã chọn trước, cứ thế.

Có tới hai mươi bảy cổ bảo, nếu hoàn toàn thuận lợi thì có thể chọn năm lần, còn lại sẽ do Kỳ Long Sơn thu lấy, tìm đủ số lượng thì lại phân phối.

“Ngụy Tác, cổ bảo thường có cách điều khiển đặc biệt, có những cổ bảo thậm chí cần chân nguyên công pháp của tông môn sở hữu để phối hợp mới có thể thi triển, không thì chỉ là phế vật.”

“Chọn thì phải chọn thứ gì tính chất thập phần phân minh, là đan hệ nguyên khí, như thế sẽ dễ tìm được cách điều khiển, không thì chọn thứ gì chất liệu hữu dụng, dù không tìm được cách sử dụng cũng có thể tận dụng chất liệu.”

Lệ Nhược Hải và Ngụy Tác bàn đến việc phân phối cổ bảo, lục bào lão đầu hưng phấn kêu lên.

Cổ bảo cao cấp là thứ mỗi tu sĩ mong ước, những lúc nhàn hạ thì đều nhắc đến, khi Ngụy Tác là tiểu tán tu tại Linh Nhạc thành thì thường lang thang ở chợ giao dịch tự do nên biết không ít về cổ bảo.

Gã biết tuyệt đại đa số cổ bảo không thể dùng bừa bãi vì khác với pháp bảo hiện tại, cứ đồn chân nguyên vào là xong. Có cổ bảo mà sử dụng sai cách thì sẽ nổ tung, nên nhiều tiệm có tu sĩ chuyên môn nghiên cứu cổ bảo và thử đoạn để thử cách sử dụng.

Thông thường chỉ có chừng ba phần cổ bảo thử ra được phương pháp sử dụng, đại đa số cổ bảo chỉ thử được một phần phương pháp, phát huy một phần nhỏ uy năng, hoặc sử dụng vô thưởng vô phạt.

Bất quá Ngụy Tác không hề nóng lòng, vì biết lục bào lão đầu cuồng mua sắm thì dù gã không hỏi, lão cũng sẽ không nén được mà chỉ cho gã chọn.

Quả nhiên, không ngoài Ngụy Tác sở liệu, chưa xem xong hai mươi bảy pháp bảo thì lục bào lão đầu đã kêu lên trong tai, “Người chọn trong số hắc sắc chủy thủ, hồng sắc cổ kính và kim sắc tiểu cổ. Hắc sắc chủy thủ

do phù văn tinh kim luyện chế thành, hồng sắc cổ kính dùng Hỏa tước ngọc luyện chế thành, kim sắc tiểu cổ có phù văn giống với một lối hệ pháp bảo lợi hại ở thời của ta, chắc là một món lối hệ pháp bảo.”

Sợ Ngụy Tác không đủ kiến thức nên lục bào lão đầu lại giải thích, “Phù văn tinh kim là cách luyện chế độc đáo của viên cổ tu đạo giới, chia những hạt tinh kim đã nhỏ rồi thành nhỏ hơn, theo phương pháp đặc biệt mà hình thành phù lục li ti. Tinh kim luyện chế được như có vô số phù lục nên độ bền dai thập phần kinh nhân. Thậm chí có thể chịu nổi uy năng huyền giai thượng phẩm trở lên, dù luyện lại cũng không ảnh hưởng đến chất liệu. Hắc sắc chủ thủ dù không có phương pháp sử dụng thì cũng có thể đem luyện chế thai thể pháp bảo. Hỏa tước ngọc là hỏa hệ bảo ngọc uy năng thập phần lợi hại, ngọc thạch này rất có linh tính, có thể luyện chế thông linh pháp bảo, thậm chí có khí linh.”

“Có thể có khí linh?” Lục bào lão đầu nói vậy, Ngụy Tác cực kỳ động lòng.

Nếu trong cổ bảo này cũng có một khí linh, chẳng phải tuyệt vời lắm sao?

“Tại hạ chọn pháp bảo này.” Ngụy Tác bảo Lệ Nhược Hải rồi dùng chân nguyên bao lấy, thuận lợi cuốn hồng sắc cổ kính ra.

Tầm kính chỉ cỡ bàn tay, một mặt trơn nhẵn, soi rõ mặt người, mặt kia có phù văn đặc biệt hình chìn con Trường vũ hỏa điều.

“Thanh Bình đạo hữu, đến lượt đạo hữu rồi.” Lệ Nhược Hải không nhìn vật trong tay Ngụy Tác mà mỉm cười với Thanh Bình.

Thanh Bình hơi đỏ mặt vì hưng phấn, xoa chân múa tay, có vẻ bọn Lệ Nhược Hải đã ước định sẵn xem ai chọn trước.

Xoạt, Thanh Bình dùng chân nguyên cuốn ra một thứ.

“Vật này bất phàm nhưng càng phức tạp thì càng khó tìm được phương pháp sử dụng...” Lục bào lão đầu thở dài trong tai Ngụy Tác.

Hóa ra Thanh Bình lấy được một chiếc vòng tay.

Cái vòng tay có năm viên châu, dùng dây vàng xuyên lấy nhau, mỗi viên đều cỡ ngón tay, màu sắc khác biệt, phát ra hào quang nhu hòa màu đen, trắng, đỏ, xanh, tím đẹp mắt.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

515. Chương 515: Đành Phải Từ Bỏ

“...”

Giọng lục bào lão đầu tắt ngay, Ngụy Tác trợn tròn trắng, suýt nữa mắng lão là nhĩ muội yêu.

Thanh Bình lấy ra vòng tay xong thì dồn chân nguyên vào, năm viên ngọc đều ánh lên linh quang hình con chim hỉ thước.

Mỗi con đều khác màu.

Năm con ngưng tụ lại, hình thành một quang tráo đủ màu lưu chuyển quanh Thanh Bình.

“Thanh Bình đạo hữu, biết cổ bảo này?” Lệ Nhược Hải lại hỏi.

Hiện tại dù Ngụy Tác là kẻ ngốc, thấy Thanh Bình thông thả kích phát cổ bảo, rõ ràng biết cổ bảo này.

“Quả nhiên là Ngũ sắc hỉ thước liên.” Thanh Bình và Kỳ Long Sơn nhìn nhau, cười tươi.

“Tại hạ có được được từ điển tịch, tại thời viễn cổ hậu không được coi là đặc biệt lợi hại, số lượng cũng nhiều, bất quá pháp bảo này kích phát phòng ngự linh quang bán huyền giai. Đối với tại hạ thì thế là được rồi, Ngụy đạo hữu không trách tại hạ không cho biết về vật này chứ?” Giải thích với Lệ Nhược Hải đoạn Thanh Bình nhìn Ngụy Tác mỉm cười.

“Được rồi, lần này mỗi không trách đạo hữu nữa, có thứ gì tốt nhớ bảo mỗi.” Ngụy Tác ầm ừ.

“Được, lần tới có thứ gì bọn tại biết sẽ cho đạo hữu hay.” Thanh Bình bật cười.

“Tại hạ chọn cổ bảo này.” Pháp Hoa chân nhân đã thị mỉm cười, thu hoàng sắc mặt ngự lại. Xem ra sau Thanh Bình là y.

“Con bà nó chứ!”

Lục bào lão đầu khước hựu thị ừ muộn cực độ kêu lên.

Hóa ra tiếp theo đến lượt Lệ Nhược Hải, y nhìn một vòng rồi chọn kim sắc tiểu cổ mà lục bào lão đầu đã chấm.

Kim sắc tiểu cổ làm bằng xương, hai mặt là da, thân có hoa văn hình chớp, hai mặt có hình đạo tôn, một nam một nữ, y phục rõ ràng, thập phần uy nghiêm.

“Đừng chọn phù văn tinh kim chủ thủy, đừng chọn phù văn tinh kim chủ hỏa...”

Ngụy Tác tắt tiếng vì lúc Kỳ Long Sơn chọn, lục bào lão đầu kêu lên như cầu thần bái phật.

Kỳ Long Sơn mà thích vật đó, kêu nữa cũng vô dụng.

“Oa ha ha ha!”

Bất quá lục bào lão đầu lập tức đắc ý bật cười, vì Kỳ Long Sơn dùng chân nguyên hút một món ngân sắc cổ bảo ra.

Cổ bảo hình con cóc ngậm đồng tiền, lưng tuy có máu nhưng đều sáng rực bạch quang.

“À! Đừng chọn phù văn tinh kim chủ thủy!”

Tiếp theo, Ngụy Tác chỉ muốn dùng bần bệ mồm lục bào lão đầu vì lần chọn đầu tiên kết thúc, tiếp theo đến lượt phía Lệ Nhược Hải chọn, họ đã ước định sẵn do Lệ Nhược Hải chọn đầu, nên lục bào lão đầu càng kêu to lên.

“Oa ha ha ha ha!” Lục bào lão đầu đắc ý bật cười, Lệ Nhược Hải cũng không thích hắc sắc chủ thủy mà chọn một pháp bảo cỡ nắm tay, trông như như Giáp xác trùng.

Pháp Hoa chân nhân và Thanh Bình, Kỳ Long Sơn lựa chọn vật gì, lục bào lão đầu đều kêu như thế.

Pháp Hoa chân nhân à Thanh Bình, Kỳ Long Sơn cũng không thích thanh hắc sắc chủ thủy, chọn một là tử hồng sắc trường phiên, một cây lam sắc ngọc trâm, một lá thanh sắc tam giác tinh kim tiểu kỳ.

Lục bào lão đầu đắc ý cười oa ha ha ha tiểu thì Ngụy Tác thuận lợi lấy được hắc sắc chủ thủy luyện chế bằng phù văn tinh kim.

“À!”

Hắc sắc chủ thủy lọt vào tay, Ngụy Tác hơi nhú mày, nhãn quang lóe lên, tựa hồ nghĩ đến vật gì đó trọng yếu.

Nhưng gã không nhìn thêm, thu hắc sắc chủ thủy lại rồi quan sát số pháp bảo còn lại.

Vì ba lượt lựa chọn này, đến lượt gã chọn pháp bảo.

“Tiểu tử, chỉ bằng chúng ta đánh cược, hai lần đầu cứ chọn chất liệu, chưa biết chừng chọn được cao giai cổ bảo còn sử dụng được cũng nên. Nhánh san hô thụ kia rất đặc biệt, tu đạo giới hiếm có pháp bảo nào như thế...” Lục bào lão đầu hưng phấn bảo.

Ngụy Tác nhìn về phía san hô thụ mà lục bào lão đầu nói.

Pháp bảo này chỉ hai thước, trông không khác gì san hô nhưng trắng ngần như dương chi bạch ngọc, phát ra quang hoa bảy màu.

Cổ bảo phẩm cấp này, phát ra bảy sắc như thế khiến Ngụy Tác thập phần động lòng.

Chỉ hơi trù trù, gã quyết định đánh cược một phen, tử sắc chân nguyên cuốn lấy pháp bảo đó.

Xoạt.

“Sao hả?”

Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải đều biến sắc vì lần này chân nguyên của Ngụy Tác va vào thanh sắc quang tráo thì bị bắn lại, quang tráo không hề rung động.

“Lê nào...”

Ngụy Tác mục quang lóe lên, tử sắc chân nguyên dồn vào một thanh sắc quang tráo khác.

Xoạt, tử sắc chân nguyên lại bị hất ngược.

Ngụy Tác nhăn nhó, nhìn Lệ Nhược Hải.

Lệ Nhược Hải không nói gì, thanh hoàng sắc chân nguyên ấn vào thanh sắc quang tráo bao quanh một cổ bảo khác.

Nhưng chân nguyên của y cũng bị thanh sắc quang tráo hất ngược.

“Tại hạ thử xem có phải cấm chế Chân Tàng điện chỉ cho tu sĩ lấy đi hai thứ?” Kỳ Long Sơn nhú mày, đoạn phát ra chân nguyên.

Thử hết với mọi thanh sắc quang tráo toàn bộ, kết quả đều như nhau, chân nguyên không cách nào đột phá được.

“Xoạt!”

“Xoạt!”

Pháp Hoa chân nhân và Thanh Bình không ngã lòng, thử đi thử lại nhưng chân nguyên cũng bị thanh sắc quang tráo hất ngược.

“Xem ra đúng rồi.” Pháp Hoa chân nhân chán nản nhìn Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải: “Chư vị đạo hữu thấy thế nào?”

“Chúng ta đều lấy được hai cổ bảo, uy năng cấm chế quá mạnh, tại hạ tuyệt đối không muốn mạo hiểm.” Lệ Nhược Hải hơi trầm ngâm, thần sắc ngưng trọng nói.

“Chúng ta không hiểu cấm chế này, cố phá thì thập phần hung hiểm, tại hạ cũng không ủng hộ phá giải.” Kỳ Long Sơn trầm giọng nói, nhìn Ngụy Tác.

“Tuy mỗi cổ bảo nhưng mạng mình quan trọng hơn, chi bằng lên xem có gì khác không.” Ngụy Tác âm ức nhìn lên.

“Chỉ như vậy thôi.” Pháp Hoa chân nhân thở dài.

Hiện tại thanh sắc quang tráo còn chứa mười bảy cổ bảo, ngần ấy ở trước mặt mà không lấy được, thật sự quá âm ức.

“A! Không có món gì! Trò gì đây!” Lục bào lão đầu tựa ẩm ức cực độ kêu lên.

Hóa ra hai tầng trên của ngôi điện càng phá tổn nghiêm trọng, nhưng còn không ít bạch sắc và hồng sắc quang tráo, rõ ràng để chứa phóng pháp khí hoặc vật phẩm trọng yếu.

Bạch sắc và hồng sắc quang tráo trống trơn, như bị vét sạch, không còn vật gì.

“Đi thôi, đến Linh Diệu cốc.”

Lệ Nhược Hải thể hiện tính quyết đoán của nhất phái tông chủ, thấy không có lời thì không hề do dự, nhay vào cửa Chân Tàng điện.

Bọn Kỳ Long Sơn cũng không lăm lờ, đi theo.

Ngụy Tác không hề do dự đi theo, chợt có thêm hảo cảm với mấy người.

Khi tìm bảo vật, đáng sợ nhất không phải là đối thủ như thần mà là đối thủ như heo.

Có lúc chỉ cần một người tham lam sẽ liên lụy đến người khác cũng đi tìm bảo vật, hiện tại thì bọn Lệ Nhược Hải rất biến tri túc, là bạn hợp tác không tệ.

Đúng như Ngụy Tác tưởng tượng, tiếp theo Kỳ Long Sơn quả nhiên lại kích phát ngân hắc sắc viên cầu còn lại, kim sắc lý ngư quang hoa ngoài Chân Tàng điện bị kéo sang bên, bọn Ngụy Tác thập phần thuận lợi thoát thân.

“Khe nứt không gian?!”

Đi theo dãy bậc đá bằng ngọc đã tổn hủy nghiêm trọng nửa canh giờ, Ngụy Tác dừng lại hít một hơi lạnh.

Theo địa đồ Lệ Nhược Hải đưa cho, nơi này là “Linh Diệu cốc” trọng yếu nhất.

Trước mắt không phải sơn cốc như trong tưởng tượng mà lơ lửng trên không, giữa dải quang hoa trong veo dài mười mấy trượng, rộng chừng hai trượng. Nhìn xa quang hoa như mảnh thủy tinh, bên trong có một thế giới khác còn quang hoa phát ra khí tức lại cực kỳ nguy hiểm.

Quang hoa trong veo quý dị này là một khe nứt không gian.

“Đúng thế, Linh Diệu cốc của viễn cổ tông môn được dựng trong khe nứt không gian. Viễn cổ tu sĩ có thần thông mở được khe nứt không gian, tạo ra tiểu thiên thể giới trong đó.” Thấy Ngụy Tác chấn kinh, Kỳ Long Sơn thập phần lãnh tĩnh, “tiểu thiên thể giới lập ra tại khe nứt không gian, theo điển tịch của thượng cổ tông môn được gọi là Tu di không gian.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

516. Chương 516: Bảo Khố Khổng Lồ!

“Khe nứt không gian này là cách tu sĩ đó nghĩ ra?”

Ngụy Tác không ngờ Linh Diệu cốc lại ở trong khe nứt không gian.

Lúc ở Đạo Huyền điện, gã biết sức mạnh của khe nứt không gian thì cả Thần huyền cảnh tu sĩ cũng không chống nổi.

“Y có pháp khí nơi này, có hữu dụng không thì phải thử mới biết.”

Kỳ Long Sơn vỗ lên nạp bảo nang, một vật màu vàng nhạt hiện lên.

Vật này chỉ cỡ ba thước, không theo một quy tắc nào, dày hơn hai thước, trông như một mảnh bia vỡ.

Một mặt còn có phù văn hình dây leo, trông cực kỳ cổ lão.

...

“Ta nhớ mặt ngươi rồi... Dám bảo mong ta cong... Dám trêu cợt ta... Ngươi chết chắc rồi!”

“Lần tới ngươi có một mình, ta sẽ đối phó ngươi!”

Kỳ Long Sơn tế xuất vật đó thì trong một dốc núi mọc đầy cỏ dại, Mị ma nữ lộ đang điên cuồng.

Giận dữ nhảy chơi chơi trên dốc núi, Mị ma nữ lộc liên tục vặt lá cỏ chung quanh, ngực rung lên.

Từ dốc núi có thể nhìn thấy hoàng quang của Chân Tàng điện phát ra ngoài, hiển nhiên cách không xa.

Có thể Mị ma nữ lộc vẫn ngằm bám theo bọn Ngụy Tác mới phát hiện không tìm được cơ hội hạ thủ, ra đây phát tiết.

“A, sao thế nhỉ.”

Đột nhiên, Mị ma nữ lộc như giẫm phải đinh, nhảy dựng lên.

Đương nhiên bát cấp yêu thú thì không có thứ gì cắm được vào chân nó.

Thân thể nó nhảy nghiêng lên, mặt đất dưới chân nó sụp đổ.

Như thể trời bị đâm thủng, dưới chân nó hiện ra một địa cung chừng trăm trượng.

Nhìn địa cung đen sì, Mị ma nữ lộc giật mình, thân ảnh lại cao thêm mười mấy trượng.

Linh trí vốn không kém gì tu sĩ nên Mị ma nữ lộc hơi định thần lại ngay, kinh nghi bất quan sát miệng hố.

Không chống nổi lòng hiếu kỳ, Mị ma nữ lộc cẩn thận đến gần rồi nhảy xuống.

Vốn có một thông đạo liên thông đáy xuống địa cung, nhưng giờ thông đạo đã sụp đổ, còn có quang hoa loạn xạ bắn ra.

Tứ bề địa cung là thủy văn phù điêu.

Trong địa cung không có gì, chỉ trừ một ao hoa sen.

Quanh ao không có lan can, nhưng nước lại ánh lên ô quang.

Trong nước có một nhánh ô hắc sắc thủy thảo, đỉnh kết một trái vỏ cứng cỡ trứng chim câu.

“Hoán huyết thánh quả! A! Ở đây lại có linh dược này!”

Mị ma nữ lộc giật mình kinh hô.

“A! Làm sao đây! Làm sao đây?”

“Khẳng định là Hoán huyết thánh quả, làm sao đây, làm sao đây?”

“Không được, không được, ao nước cổ quái thế này, chưa biết chừng có cấm chế...”

Mị ma nữ lộc lại cuống lên.

Nó lăm bắm, tuy không hiểu sao nó lại biết là Hoán huyết thánh quả nhưng rõ ràng rất có hấp dẫn với nó, thèm muốn gần chết nhưng không dám lấy, lại không đành bỏ, cứ chạy vòng vòng.

“Đi khỏi thì hơn.”

“Không, không được, ta biết nơi có tinh huyết lợi hại, không lấy linh dược này thì...”

Chạy vòng vòng một lúc, Mị ma nữ lộc tựa hồ cố nén dụ hoặc mà đi, nhưng lướt lên khe thủng thì nó không nén được nữa, nghiêng rặng lao về linh dược giữa ao, chụp lấy Hoán huyết thánh quả.

“A! Sao lại thế này, có cấm chế!”

Nhưng khi nó cầm vào nhánh linh dược thì mặt nước đột nhiên lồm xồm.

Mặt ao lập tức hình thành một vũng xoáy.

Từng vòng ô quang từ ao bùng lên.

Vốn từng vòng ô quang trông không có gì đặc biệt nhưng khi cấm chế phát động thì không rõ nổi với cấm chế nào khác, mấy lần nguyên khí cực mạnh cũng bị hút tới.

Ô quang trở nên phức tạp, có cả điểm điểm lam sắc quang văn! Uy năng cũng trở nên hỗn loạn.

Rõ ràng là cấm chế nơi này còn nguyên, có móc xích với mấy cấm chế tổn hại khác.

“A!”

Mị ma nữ lộc kêu lên sợ hãi, rừng rực hồng sắc hà quang bao lấy nó bắn lùi lại, tốc độ kinh nhân.

Mị ma nữ lộc còn chưa kịp vào trong thì đã bị ô quang như thủy triều nuốt chửng.

Thoáng sau thân ảnh Mị ma nữ lộc khuất trong ô quang.

Đáy ao, các loại nguyên khí giao nhau tanh tách, ô quang mang theo lam sắc quang văn văn với tốc độ kinh nhân tràn ra.

Thoáng sau, ô quang như nước triều lan tràn cả dốc núi, vẫn với tốc độ kinh nhân khuếch tán đi.

...

“A! Linh nguyên chi!”

“Hắc hỏa vương sâm!”

“Thiên nguyên hà thủ ô!”

“A! A! Nhiều linh được quá!”

“...”

Cùng lúc, trong hoàng sắc linh quang, bọn Ngụy Tác đi qua khe nứt không gian, vào trong Linh Diệu cốc.

Kỳ Long Sơn lấy ra hoàng sắc tinh bi, kích phát hoàng sắc linh quang cũng không theo quy tắc nào nhưng đi qua khe nứt không gian lại không hề trở ngại.

Y chưa thu hoàng sắc tinh bi lại, nhìn kỹ cảnh tượng Linh Diệu cốc thì tất cả đều kêu lên không dám tin.

Cả Linh Diệu cốc như một sơn động khổng lồ.

Tứ phía và đỉnh đều có hoàng hắc sắc vân khí, nhưng ngưng kết bất động, trông không khác gì nham thạch.

Linh Diệu cốc chỉ chừng mấy chục mẫu, ở giữa là một gò đất nhỏ, linh khí bức nhân, chung quanh là những khoảnh linh điền.

Dù là trên gò núi hay dưới linh điền đều trồng đầy linh dược hiếm có!

Chỉ những loại có ích cho tu sĩ Kim đan kỳ mã già biết, cũng tới mấy trăm nhánh.

Linh Diệu cốc đúng là trân bảo rải đầy.

Hà hưởng trừ linh dược còn nhiều dị thảo, dị quả linh khí cực kỳ kinh nhân mà lục bào lão đầu cũng không biết tên!

Nếu Chân Tàng điện là một bảo vật thì Linh Diệu cốc là một bảo khố, bảo tàng kinh nhân!

“A! Ngụy Tác, phát đạt rồi! Long huyết thảo! Hồng hồ quả! A, còn có Tử hồ hoa!”

Lục bào lão đầu kêu như sắp đoạn khí.

“Ừc, ừc...” Dương chi điều trước mặt Ngụy Tác không ngừng nuốt nước bọt, tỏ vẻ không dám tin, sắp ngất xỉu đến nơi.

“Chư vị đạo hữu, chúng ta đúng là gặp được tể ngộ kinh nhân!” Lê Nhược Hải không ngừng hít sâu, bình phục tâm tình kích động cực độ.

Ngần này linh dược, hái được phần lớn thì dù chúng nhân đều là tu sĩ Kim đan kỳ, đề thăng nhất lưỡng trọng tu vi không phải quá khó.

“Chư vị đạo hữu, chúng ta phân phối thế nào?” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình không nén được nắm tay, hơi run lên.

Quan trọng nhất, Dương chi điều tuy chấn kinh đến biến thành một con chim ngơ ngẩn nhưng không cảm thấy có gì nguy hiểm.

Bọn Kỳ Long Sơn quét mục quang và thần thức nhưng không phát hiện giá Linh Diệu cốc có cấm chế, tựa hồ linh dược này thích hái lúc nào thì hái.

“Như trước, mỗi người chọn một nhánh linh dược chứ?” Lệ Nhược Hải hít sâu một hơi, từ từ nói.

“Đợi đã.” Ngụy Tác nuốt nước bọt, “Để mỗ tìm được Thanh hư đằng đã.”

“Thanh hư đằng là điều kiện chúng ta bàn để hợp tác, nếu có tất nhiên thuộc về Ngụy đạo hữu, không tính vào phần phân phối, Ngụy đạo hữu còn một lần chọn nữa.” Lệ Nhược Hải bật cười.

“Tu sĩ để lại địa đồ không thể vào khe nứt không gian, nhưng từ ngoài đã nhìn thấy Thanh hư đằng, tuy y chắc có pháp khí nhìn xuyên thấu khe nứt không gian nhưng Thanh hư đằng tựa rất có thể ở chính phía đối diện khe nứt không gian.” Kỳ Long Sơn mỉm cười nhìn Ngụy Tác.

Họ vào được chỗ thế này, có ngàn ấy linh dược, đều có tế ngộ kinh nhân, làm sao không vui cho được.

“Phía trước...”

Ngụy Tác liếc khe nứt trên không, cúi đầu, mục quang nhìn lên gò núi.

“Lẽ nào đây là...”

Cơ hồ vừa lướt lên phía trên gò núi, Ngụy Tác và Thanh Bình, Pháp Hoa chân nhân không nén được kinh hô.

Trên đỉnh gò núi, cạnh một tảng đá lớn hình con trâu đang nằm, có mọc ra một nhánh dây leo cỡ ba thước.

Dây leo chỉ cỡ ngón tay, vỏ màu xanh nhưng lấp lánh tử kim sắc quang hoa.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

517. Chương 517: Quét Sạch

“Cung hi Ngụy đạo hữu.” Lệ Nhược Hải nhìn Ngụy Tác hơi mỉm cười.

“Lệ cung chủ xác định đây là Thanh hư đằng?” Ngụy Tác nhìn kỹ, lại hỏi.

“Thanh hư đằng, lá như lá dâu, mùi như hoa lan, linh khí ràn rạt.” Lệ Nhược Hải cười bảo: “Theo tại hạ đọc được thì không sai, lúc trước không hiểu vì sao có chỗ bảo là Thanh hư đằng xanh đậm, chỗ lại bảo là màu vàng tía, giờ gặp thì hiểu, hóa ra nó là dây leo màu xanh nhưng phát ra tử kim sắc quang hoa.”

“Lá như lá dâu, mùi như hoa lan, linh khí ràn rạt...”

Lệ Nhược Hải nói vậy, Ngụy Tác nhìn xem, lá và quả của dây leo rất giống dâu, lá hơi nhỏ hơn, trên đỉnh có khí lưu thò thụt như một khúc nến màu tím nhạt, rất đặc biệt. Dây leo cũng tỏa mùi thơm như hoa lan.

“Lệ cung chủ, nghe nói Thanh hư đằng di thực không khó, không biết cần cách gì?” Hơi trầm ngâm, Ngụy Tác đã xác định sợi dây mây kì dị đó là Thanh hư đằng, liền hỏi Lệ Nhược Hải.

“Hà? Đạo hữu định di thực Thanh hư đằng?” Lệ Nhược Hải không ngờ, không nén được nhìn Ngụy Tác, không rườm rà: “Di thực Thanh hư đằng chỉ cần nhổ cả rễ, trồng lên Thanh nham ngọc là được. Điểm đặc biệt nhất của nó là không thích đất, rễ hay găm vào Thanh nham ngọc.”

“Đan giản thế hả? Chỉ cần tìm được Thanh nham ngọc, khoét lỗ rồi nhét Thanh hư đằng vào là xong?” Ngụy Tác không nén được nhìn Thanh hư đằng.

“Đúng thế, bất quá Thanh nham ngọc cần vùi xuống đất, nối với địa khí.” Lệ Nhược Hải gật đầu, “Tốt nhất trong vòng bảy ngày là phải di thực xong, không thì dược lực Thanh hư đằng vẫn còn nhưng thật ra đã khô, còn di thực gì nữa.”

Ngụy Tác gật đầu không thành vấn đề, định lấy Thanh hư đằng ngay.

“Thế nào?”

Nhưng ngay lúc đó gã lại giật giật chân mày, sững lại, nhìn lên.

Lệ Nhược Hải và bọn Kỳ Long Sơn cũng cùng lúc nhìn theo.

“Chuyện gì đây?”

Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải đều tỏ vẻ dị thường kinh hãi.

Đỉnh Linh Diệu cốc, hoàng hắc sắc vân khí vốn ngưng kết bất động đột nhiên vỡ vụn như nham thạch.

Hoàng hắc sắc vân khí theo vết nứt lan xuống, như thể không gian Linh Diệu cốc sắp tan tành!

Bọn Ngụy Tác không biết rằng, ô quang từ cái ao đã quét khắp Linh Diệu cốc.

Nếu từ ngoài nhìn vào, ô quang xung kích khe nứt không gian trong suốt ngoài cửa Linh Diệu cốc, khe nứt không gian bắt đầu nứt vỡ, ô quang qua đó chảy vào Linh Diệu cốc.

“Không xong! Không gian này sắp sụp!”

Tuy không biết tình hình bên ngoài nhưng vô số vết nứt trong veo rơi dày đặc thì Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải lập tức phản ứng.

“Oành!”

Kỳ Long Sơn nhột nhột mặt mày, kích phát hoàng sắc tinh bi.

“A! Đi mau! Không gian này sẽ tan vỡ, vật này không chống nổi.”

Đồng thời, Thanh Bình kinh hãi hô lên.

Hoàng quang trên hoàng sắc tinh bi vừa hình thành một quang tráo bất quy tắc thì một vết nứt đã cắt qua quang tráo.

Như lưỡi dao cắt, hoàng sắc quang hoa bị cắt cụt, tách khỏi quang tráo.

“A!”

Cơ hồ đồng thời, lục bào lão đầu ré lên.

Huyền sát quỷ trảo của Ngụy Tác chụp lấy Thanh hư đằng.

Không ai ngờ trong lúc này lại xảy ra biến cố!

Dù thế nào, Thanh hư đằng đã ở trước mắt, Ngụy Tác cứ lấy Thanh hư đằng đã rồi tính.

“Giết!”

Ngay khi vật hoàng sắc quang hoa bị cắt đứt, quang tráo tách ra thì vút nứt lại từ trên không lan đến Huyền sát quỷ trảo.

Huyền sát quỷ trảo đã tóm lấy Thanh hư đằng, sắp kéo về.

Nhưng vết nứt trong suốt dễ dàng cắt qua Huyền sát quỷ trảo.

Quá nửa Huyền sát quỷ trảo bị cắt cụt.

“Không thoát được rồi!”

Pháp Hoa chân nhân thất hồn lạc phách kêu lên.

Vốn vẫn kích phát hoàng sắc tinh bi, Kỳ Long Sơn định lao ra chỗ thoát thì chợt nhột nhột mặt mày dừng lại, nắm tay Thanh Bình.

Chỉ không đầy một tích tắc, cảnh tượng trong Linh Diệu cốc không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Vết nứt trong veo từ đỉnh Linh Diệu cốc lan ra.

Nổi với mặt đất thì cũng cắt gọn gàng như cắt giấy.

Linh Diệu cốc chia thành hơn trăm mảnh, tan vỡ bất cứ lúc nào.

Từ chỗ bọn Ngụy Tác đến khe nứt không gian vào Linh Diệu cốc cách biệt hơn trăm vết nứt sáng loáng nổi từ dưới lên đỉnh, như cả trăm chướng ngại.

Uy năng mỗi một vết nứt, bọn Ngụy Tác cũng không thể đột phá.

Những vết nứt vẫn xuất hiện liên tục!

Đỉnh Linh Diệu cốc không ngừng nứt ra rồi rơi xuống.

Từ phía trên mấy vết nứt, ô quang kỳ dị phun tràn.

Đừng nói mấy tu sĩ Kim đan kỳ, dù mười mấy Thần huyền kỳ tu sĩ cộng lại cũng không thoát được.

“Chư vị đạo hữu, chúng ta quen biết, Lệ Nhược Hải mỗi tự thấy không có lỗi với chư vị đạo hữu, nếu hôm nay mỗi không sống sót, mong chư vị giúp cho Linh Thú cung.”

Nhìn phía trên trút xuống như mưa, Lệ Nhược Hải bi thương nói.

“Sao lại thế này! Linh Diệu cốc vốn nguyên lành sao lại sụp đổ!”

Sắc mặt Ngụy Tác cũng khó coi khôn tả.

Nhưng gã không cam lòng, cứ thi triển Huyền sát quỷ trảo, không cần biết là linh dược gì, cứ lấy được là nhét vào nạp bảo nang.

“Đúng là số mệnh, nhân vật kinh tài tuyệt diệu thế này, có cơ hội xung kích Thần huyền cảnh tu sĩ, ở trong Linh Diệu cốc đầy bảo vật lại gặp bất trắc, cùng chúng ta táng thân ở đây.” Thấy Ngụy Tác phát cuồng chụp linh dược, Thanh Bình vừa tuyệt vọng vừa đẩy lên suy nghĩ này.

“A!”

Cơ hồ đúng lúc đó, mấy vết nứt lại từ trên lan xuống.

Tốc độ lan trông có vẻ không nhanh nhưng bọn Ngụy Tác lại không kịp phản ứng.

“Cách!”

Kỳ Long Sơn kích phát hoàng sắc tinh bi, bị cắt làm hai đoạn, quang hoa tắt hết, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình bị ngăn cách sang một bên, còn Ngụy Tác, Pháp Hoa chân nhân và Lệ Nhược Hải ở bên kia.

Nhưng vết nứt khác lan xuống, Ngụy Tác và Pháp Hoa chân nhân, Lệ Nhược Hải bị phân cách ra.

Linh Diệu cốc bị chia thành hơn nghìn mảnh, lơ lửng trên không trung.

“Phù!”

Ô quang với tốc độ kinh nhân quét qua.

Ô quang tựa hồ ánh lên đạo quang hoa, rồi quang hoa và cả Linh Diệu cốc tan biến.

Từ ngoài nhìn vào, khe nứt không gian để vào Linh Diệu cốc đã tan vỡ.

Như thể khe nứt đã bị ô quang vá lành, Linh Diệu cốc tan biến vô ảnh vô tung.

Ô quang do uy năng của mấy cấm chế ở địa cung tiếp tục với tốc độ kinh nhân khuếch tán...

Chốc sau, Hôi Vụ hạp cốc ngoài Thanh Thành khư, hôi sắc vụ khí vốn an tĩnh đột nhiên sôi lên.

Tích tắc sau, ô quang từ cửa hạp cốc tràn ra.

Ô quang như song xung kích khuếch tán ra tận hạp cốc vẫn chưa dừng!

“Cái gì nhỉ!”

Vốn Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ đang ở trong vạt rừng cách hạp cốc hai trăm trượng. Giờ thấy ô quang như nước triều cuốn tới thì cả hai kinh hãi nhảy lên.

Cổ Ngạc động chủ kích phát ngạc ngư phi độn pháp bảo lùi lại.

Nhưng tốc độ này vẫn kém hơn tốc độ khuếch tán của ô quang.

Độn quang cơ hồ vừa lóe lên, sắp gia tốc thì ô quang đã cuốn lấy.

“Bất Lão thọ ông! Hắc Tiều chân nhân! Các người...”

Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ cũng thấy trong vạt rừng có ba dải độn quang kinh hoàng cực độ hiện ra, Bàn Long chân nhân tức thì gầm lên.

Bàn Long chân nhân nhìn ngay ra, mấy người này vốn mai phục sau lưng y không xa tìm cơ hội đối phó y và Cổ Ngạc động chủ.

Chữ dứt tiếng gầm, y và Cổ Ngạc động chủ bị ô quang triệt để nuốt chửng.

“Thứ gì nhỉ!”

“A! Không thoát được rồi!”

Tu sĩ lùn tịt, hắc bào tu sĩ, nho sinh lão giả vốn thập phần cẩn thận chỉ kịp ré lên là bị ô quang nhấn chìm.

Ô quang khuếch trương thêm sáu, bảy mươi dặm mới rút đi.

Bàn Long chân nhân, Cổ Ngạc chân nhân và tu sĩ lùn tịt mất bóng.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

518. Chương 518: Vùng Đất Quỷ Dị

Đầu óc Ngụy Tác rung lên, như bị ném mạnh đi, trời xoay đất chuyển, trước mắt tối sầm, không nhìn thấy gì.

Quan trọng nhất là thần thức không thể ly thể, bị sức mạnh vô hình hoàn toàn cấm cố tại thể nội.

Rồi gã cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, rớt phịch xuống.

Trước mắt gã chợt sáng lên, nhưng chưa kịp nhìn rõ thì bịch một tiếng, gã rớt xuống đất.

Cứ ngã cực nặng, ít nhất cũng từ mấy chục trượng xuống, khiến gã trước mắt tối sầm, suýt nữa thét lên vì đau.

“Ngụy Tác, sao rồi?”

Lục bào lão đầu cuống quýt kêu trong tai gã.

“Cũng may, chưa chết được.”

Thở hồng hộc một lúc, Ngụy Tác ngồi dậy.

“...”

Nhìn quanh, gã lại như muốn chửi cha mắng mẹ.

Nơi gã đang hiện diện, trên đầu là tầng mây dày đặc, không thấy điểm kết thúc.

Mặt đất toàn loại đá xám xịt, cũng không thấy tận đâu.

Đám mây trên đầu mà lam đậm, cũng như ở Linh Diệu cốc, mây cứ bất động, nhưng thỉnh thoảng lại lóe lên lam sắc thiểm điện, rớt xuống đất.

Nếu bình thường mà thấy cảnh tượng này, Ngụy Tác cho rằng có cấm chế phạm vi bao trùm kinh nhân nào đó.

Nhưng khí tức lại rất giống ở Linh Diệu cốc.

Nên gã khẳng định nơi này là một không gian mở ra trong khe nứt không gian nào đó.

Gã bị cuốn từ một khe nứt không gian sang một khe nứt không gian khác.

Không gian này rộng hơn Linh Diệu cốc không biết bao nhiêu lần, lại càng quỷ dị.

“Ngụy Tác, hình như chúng ta đến khe nứt không gian khác.” Lục bào lão đầu hiện thân từ ngực Ngụy Tác, mặt mày méo xệch.

Ngụy Tác đã nhận ra nhưng không nói gì.

Dù nơi này do viễn cổ tông môn bố trí hoặc bị vô tình cuốn vào không gian vô danh này thì cũng lành ít dữ nhiều.

Nhưng so với mất mạng thì vẫn hơn.

Hiện tại còn sống là được rồi, chỉ cần nghĩ thế đã.

Cảnh tượng không gian Linh Diệu cốc tan vỡ quá đáng sợ, hoàn toàn không phải tu sĩ như gã chống nổi, không bị không gian xé tan xác đã khá lắm rồi.

Không biết bọn Lệ Nhược Hải đã chết hay cũng như gã, bị cuốn đến nơi nào đó.

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác nhăn nhó đứng dậy.

Sườn trái đau nhói, Ngụy Tác nội thị xong lại nhìn lên tầng không quỷ dị lam sắc, cười khổ khôn tả.

Hiện tại thể nội chân nguyên và thần thức vẫn vận chuyển như thường, nơi này có vẻ không có vấn đề gì nhưng gã nhận ra bị gãy hai xương sườn.

Bản thân nhục tị Kim đan tu sĩ đã hơn xa tu sĩ thông thường, cộng thêm Ngụy Tác tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, nhục thân của gã hơn người khác mấy lần, đánh gãy xương sườn gã không phải dễ.

Cú ngã này làm gã gãy hai xương sườn, xem ra độ cao còn hơn tưởng tượng, cũng không không phải va đập ở đầu chứ không sẽ không chỉ tổn thương thể này.

Vỗ lên nạp bảo nang, Ngụy Tác lấy ra một viên hỏa hồng sắc đan dược.

Cùng lúc, gã cả kinh ngoái lại.

Lập tức gã tỏ vẻ hớn hở.

Một dải linh quang vàng vọt cách gã không xa, lắc lư lư bay tới.

Trong linh quang là Dương chi điều.

Lúc Linh Diệu cốc tan vỡ, gã không kịp thu lấy Dương chi điều, còn nó tự co vào ngực gã.

Dương chi điều không lạc đi, cùng gã rơi xuống nơi lạ lùng này, nó cũng sợ hãi, còn quay cuồng nhưng không tổn thương.

“À!”

Mục quang Ngụy Tác đột nhiên lại lóe lên, thân ảnh loáng lên, lướt đến trước Dương chi điều.

Nền đá ở đây xám xịt nhưng cách Dương chi điều không xa lại là một vật vàng vàng.

“Đây là...”

Đến nơi, Ngụy Tác phát hiện vật này là hoàng sắc tinh bi mà Kỳ Long Sơn tế xuất nhưng đã bị cắt vụn, chỉ còn một phần năm, sáu trước kia.

Ngụy Tác vung tay, hút khối hoàng sắc tinh bi lên.

Gã lại nhìn lên lam sắc thiên không rồi thử dồn chân nguyên vào khối hoàng sắc tinh bi.

Lúc tại Linh Diệu cốc, hoàng sắc tinh bi toái bị không gian nứt vỡ cắt đứt, linh quang tan hết, nhưng Ngụy Tác vẫn hoan hỉ vì gã dồn chân nguyên vào, tinh bi lại phát ra hoàng sắc quang hoa.

Tức thì gã tỏ rõ thần sắc thất vọng.

Chân nguyên dồn vào kiểu gì thì hoàng sắc tinh bi quá nhỏ nên phát ra quang hoa rất bé, dù gã co người kiểu gì cũng chỉ bao được nửa người.

Dù có lối vào Linh Diệu cốc như trước thì gã cũng không thể nhờ vào hoàng sắc tinh bi để thoát thân.

Chân ma phong thể thuật của gã phong bế thương thể đến đâu cũng không thể có tác dụng khi bị cắt đôi người.

Bất quá Ngụy Tác không ném mảnh hoàng sắc tinh bi huyền ảo này đi mà lượn vòng, xác định không còn gì rơi xuống nữa thì mới thu vào nạp bảo nang.

Hiện tại chỉ còn cách xem nơi này thế nào, có lối ra hay không mà thôi.

Đoạn gã vẫy tay với Dương chi điều, đề phòng cấm chế kiểu ở Chân Từ thâm uyên nên không dùng phi độ pháp bảo, để Dương chi điều đậu lên vai rồi thi triển phi độ pháp quyết, lướt đi.

...

Một ngày sau, sắc mặt Ngụy Tác càng khó coi hơn, dừng lại.

Trên đầu gã vẫn là tầng mây màu lam bất động, trước mắt gã vẫn là nền đất xám xịt.

Cảm giác được nơi này mệnh mỏng, gã cứ đi thẳng theo một hướng, dọc đường có để lại tiêu ký, tin rằng mình không đi vòng.

Dù không tế xuất phi độ pháp bảo, với độ tốc của Ngụy Tác, một ngày ít nhất cũng vạn dặm.

Nhưng cả vạn dặm rồi mà cảnh tượng vẫn thế.

Nơi này quá rộng, không biết đến mức nào.

Dọc đường cảnh vật hoàn toàn một kiểu, vẫn là tầng mây lam và nền đất xám, không hề có cây cối, hoa cỏ, cơ hồ là một hoang mạc.

Dừng lại, liếc mắt đất bằng phẳng xám xịt, Ngụy Tác lại nhìn tầng mây màu lam trên không.

Tầng mây này cách mặt đất ít nhất hơn ba nghìn trượng.

Lướt cách tầng mây mấy trăm trượng, Dương chi điều cảm giác thấy nguy hiểm, khẩn trương múa may với Ngụy Tác bao gã dừng đến gần.

Kỳ thực dù không có Dương chi điều, lướt đến đây thì gã cũng không dám đến gần, đám mây màu lam phát ra khí tức khiến gã biết được uy năng hủy diệt. Rõ ràng đám mây này nằm ngoài khả năng thần thông của gã chống nổi. Đám mây kết chặt, muốn xuyên qua là bất khả thi.

Với ý định không có lối ra thì cách nào cũng thử, gã lẹ đáp xuống nền đá xám xịt.

Đoạn gã cẩn thận lấy phi kiếm cánh cửa ra, coi như cái thuổng để đào.

Với cách này của gã, lục bào lão đầu cũng chỉ biết nhăn nhó.

Lão cho rằng đào cũng chưa chắc được lối thoát nhưng không biết gì về nơi này nên cứ đào thử đã, thành thử lục bào lão đầu không nói gì, chỉ nhìn Ngụy Tác cầm cổ đào.

Ngụy Tác cứ đào, đều là lớp đá bình thường, không hề có linh khí.

Đào sâu hơn nghìn trượng, “nền đất” đã bị Ngụy Tác đào xuyên.

Gã nhảy qua chỗ thủng, lại tỏ vẻ tắt tiếng.

Ở phía kia “nền đất” cũng là nền đá xám và tầng mây màu lam.

Có cảm giác chỗ vô danh này là một vùng xám xịt mênh mông lơ lửng giữa một vùng mây màu lam, Ngụy Tác cũng không hiểu mình ở phía trên hay dưới nữa.

Để mình không điên cuồng trong hoành cảnh này, Ngụy Tác lại theo động quật đã đào quay về chỗ cũ.

Đoạn gã nghiêng rằng, nhìn chuẩn phương hướng rồi lướt đi.

Gã không tin nơi này không có điểm kết thúc.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

519. Chương 519: Lại To Lên

Lướt đi suốt hơn hai canh giờ, thần sắc Ngụy Tác đột nhiên máy động, dừng lại, lướt sang trái.

Nơi đó có một gò đất nhỏ.

Nhảy xuống, gã vung tay chụp một nhánh bạch sắc linh dược lên.

Bạch sắc linh dược cỡ một thước, lá mỏng manh hình kim, cành có vẩy như vẩy rắn, ngưng kết một tầng bạch sắc huyền băng, hàn khí cực nặng.

“Băng lân thảo, chắc từ Linh Diệu cốc bị cuốn xuống đất.” Lục bào lão đầu lên tiếng.

Ngụy Tác gật đầu.

Gò đất đầy thủy khí, chung quanh còn rải rác đất vụn, chắc là một mảnh nhỏ trong Linh Diệu cốc cùng Ngụy Tác bị cuốn vào đây.

“Xem ra trừ thứ trong Linh Diệu cốc thì không ít thứ ở nơi khác trong Thanh Thành khư cũng bị cuốn vào.” Nhìn quanh, Ngụy Tác bảo lục bào lão đầu.

Trừ lam sắc thiên không xa xăm và nền đá xám mênh mông thì trong vòng hơn nghìn trượng không có gì ngoài gò đất nhỏ này.

Ví như cách gã gần năm trăm trượng có một cái đuôi rồng đá đã gãy thành mấy mảnh, cách mé phải hơn ba trăm trượng có mấy cây bạch sắc trụ tử.

Dù là cái đuôi rồng gãy hoặc mấy cây trụ đều đã phong hóa thập phần nghiêm trọng, nhưng vết nứt lại rất mới, chắc vừa bị cuốn đến đây.

“Thanh hư đằng, có bị cuốn vào không?” Ở ngực Ngụy Tác, lục bào lão đầu sáng mắt.

“Dù bị cuốn vào thì dù ta lấy được cũng cần thoát thân đã.” Ngụy Tác nhìn tầng mây, lắc đầu.

Chỗ này quỷ dị như thế, nếu không tìm được lối ra, dù gã đạt Thần huyền cảnh thì cũng không thoát thân nổi. Dù gã có đủ nguồn lực tu luyện đến Thần huyền cảnh, ít nhất cũng mấy chục năm, hơn trăm năm, ra ngoài không biết sẽ biến thành thể nào.

“Xem ra nhất thời không thể tìm được lối thoát, chỗ quỷ quái này sao rộng thế nhỉ.” Lục bào lão đầu nhíu mày, “Băng lân thảo có thể phối hợp với băng hệ yêu đan lục cấp trở lên luyện chế Băng phách đạo đan, sẽ dễ thăng uy năng băng hệ thuật pháp, cần bỏ vào hàn ngọc đan bình. Linh Diệu cốc tan vỡ, người chụp

được không ít linh dược, hiện tại không ra được thì mang ra xem có bao nhiêu linh dược, cần cất giữ đặc biệt chăng.”

“Cứ thế đã.”

Ngụy Tác gật đầu, lúc Linh Diệu cốc tan vỡ, gã chụp bừa bãi, không biết được cụ thể bao nhiêu linh dược nữa.

Nếu thật sự bị khốn ở đây thật lâu, gã không thể tự hủy mình, phải cố gắng tận dụng mọi thứ có trong tay rồi tìm cách.

Lấy ra một hàn ngọc đan bình, cho Băng lân thảo tạm thời không dùng đến vào, gã lại vỗ lên nạp bảo nang đựng linh dược mới hái được tại Linh Diệu cốc, lấy hết ra.

“Nhiều thế hả? A! Huyền chân tiểu lộ thảo! Ngụy Tác! Linh dược này có thể trực tiếp luyện hóa, đề thăng tu vi!”

Ngụy Tác vừa lấy linh dược ra, lục bào lão đầu đã ré lên.

Ngay cả Ngụy Tác cũng bất ngờ.

Thoạt nhìn cũng thấy có ba, bốn mươi nhánh linh dược.

Hóa ra trong tích tắc Linh Diệu cốc tan vỡ, gã lại lấy được ngần ấy linh dược.

“A, Nhuyễn ngọc chi!”

“Đây là Tuyệt linh đạo quả!”

“...”

Tiếp đó, lục bào lão đầu liên tục kêu lên kinh hãi.

Phẩm giai linh dược trong Linh Diệu cốc đều rất cao, Ngụy Tác hái được bốn mươi ba nhánh, hai mươi một nhánh có thể luyện chế địa cấp đan dược. Đủ để luyện chế thiên cấp đan dược cũng có Tiếp dẫn tiên thảo!

“A! Tiếp dẫn tiên thảo, chỉ cần kèm với một viên thất cấp thủy hệ yêu đan là sẽ luyện chế thành Tiếp dẫn tiên đan! Uống vào thì tu sĩ Kim đan nhất trọng có thể tăng bán giai tu vi...”

“Tuyệt linh đạo quả, phối hợp với Linh thù hoa, luyện chế Tuyệt linh đạo đan! Đây là đan dược cổ bản bởi nguyên tốt nhất, thể chất hư nhược thể nào cũng được đại bổ tiên thiên nguyên khí, có thể chất tu luyện không tệ!”

“...”

Thu hoạch quá lớn!

Ngụy Tác lúc đó chỉ kịp chụp trong vòng mấy trăm trọng mà đã được ngần ấy.

Nếu Linh Diệu cốc không sụp, gã lấy được một phần năm thì còn kinh nhân thế nào nữa!

“Ngụy Tác, ba vật này không thể bảo tồn, cần luyện hóa ngay, không thì dược lực tan hết.” Lục bào lão đầu kêu gào mãi mới nhận ra có kêu thế nào, Linh Diệu cốc cũng không thể quay lại nên ảo não chỉ nhanh vào ba linh dược.

“Là linh dược gì, có tác dụng gì?” Ngụy Tác nhìn ba nhánh linh dược mà lục bào lão đầu nói, một là ngọn cỏ thấp trắng ngần, có ba cái lá dày, một nhánh trông như tiên nhân cầu, chỉ là không có gai nhọn, thuần cổ đồng sắc, mùi thơm nức cũng một đóa hoa sen xanh.

“Linh thảo này là Huyền chân tiểu lộ thảo đại danh鼎鼎! Tại thượng cổ tu đạo giới được trồng với quy mô lớn.” Ở chỗ quỷ dị hung hiểm này, lục bào lão đầu khác hẳn lúc trước, chỉ vào bạch sắc linh thảo, giải thích, “Linh thảo này đều phải trồng trên linh mạch, hấp thu linh khí sinh trưởng, không có linh mạch thì sinh trưởng chậm, phải mất hai, ba vạn năm. Từ khi toàn bộ thiên địa linh mạch hủy diệt thì linh thảo này diệt tuyệt, không ngờ Linh Diệu cốc lý lại có, linh thảo này có thể chuyển hóa thành linh khí tinh thuần, người nuốt vào thì nó cũng như mảnh vỡ Diệu thụ, liên tục tỏa ra linh khí cho thân thể hấp thu.”

“Trực tiếp luyện hóa?” Ngụy Tác máy động, cầm bạch sắc linh thảo lên.

“Đúng, giờ ngươi cứ luyện hóa. Linh thảo này hái xuống, được lực sẽ tan dần.” Lục bào lão đầu gật đầu.

“Hả?”

Ngụy Tác không hề do dự, há miệng, nuốt bạch sắc linh thảo.

Cơ hồ đồng thời, mắt gã sáng lên.

Không cần thôi động chân nguyên luyện hóa, gã cảm nhận được linh khí tinh thuần từ bạch sắc linh thảo thấm vào thể nội.

Chỉ mấy tích tắc, tổng lượng linh khí toát ra tuy không bằng mảnh vỡ Diệu thụ nhưng cũng cỡ một nửa.

“Huyền chân tiểu lộ thảo giữ được mấy ngày.” Lục bào lão đầu chỉ vào nhánh tiên nhân cầu, “Tiên chi cầu này phạm nhân nuốt vào cũng có thể tích cốc mười năm, đương nhiên tu sĩ tu đạt Thần hải cảnh cũng có thể nhưng công hiệu lớn nhất của nó là cải thiện trí nhớ.”

“Đây là Bích ngọc đạo liên, có thể tăng cường kim đan.” Lục bào lão đầu chỉ vào một bông bích lục sắc liên hoa, nói nhanh.

“Có thể tăng cường kim đan?” Ngụy Tác cả kinh.

Gã hiểu rõ có thể tăng cường kim đan, đề thăng kim đan uy năng cũng như đề thăng phẩm giai công pháp. Được lực có thể tưới nhuần kim đan thì càng kinh nhân.

“Đúng thế, linh dược có chữ Đạo có thể ngang với một viên địa cấp đan dược có chữ Đạo.” Lục bào lão đầu bảo Ngụy Tác: “Bích ngọc đạo liên thì cả Bảo nguyên ngọc hạp cũng không thể bảo tồn, hái xong là bắt đầu tan dược lực.”

“Mấy thứ này có thể đồng thời luyện hóa hả?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, hỏi ngay.

“Dược lực ba nhánh này không xung đột, có thể trực tiếp luyện hóa.” Lục bào lão đầu khẳng định.

Ngụy Tác vung tay, hai lần chân nguyên bao lại, ép hai nhánh linh dược thành một cục rồi nuốt.

“Dược lực lợi hại thật!”

Nuốt linh dược xong, Ngụy Tác giật giật chân mày.

Tiên chi cầu có dược lực thập phần ôn hòa, nuốt xong chỉ thấy khí mát dâng lên óc, sáng khoái vô cùng. Còn dược lực Bích ngọc đạo liên như từng thanh bích lợi kiếm đâm vào kim đan.

Tích tắc sau, Ngụy Tác cảm nhận được kim đan to lên!

Được dược lực Bích ngọc đạo liên tưới nhuần, kim đan của gã lại bành trướng!

“Phù!”

Bích ngọc đạo liên có thể luyện hóa dược lực cực nhanh, như một chảo dầu đun sôi, nhưng thời gian duy trì không dài, ngay cả lục bào lão cũng cảm giác được trong bụng Ngụy Tác, mảnh Bích ngọc đạo liên sau cùng tan ra, hóa thành nguyên khí đổ lên mi tâm.

Trong mi tâm gã, tử sắc hà quang lóe lên rồi ổn định.

Uy năng kim đan hà quang tựa hồ hơn hẳn bình thường.

“Việc gì hả?”

Theo lý, dược lực Bích ngọc đạo liên đã tiêu hao hết, chỉ mấy chục tích tắc sau, lục bào lão đầu đột nhiên tỏ rõ thần sắc kinh hãi.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Tử sắc kim đan hà quang chói lòa không thể áp chế được, từ mi tâm ánh lên!

Ngụy Tác tỏ rõ thần sắc không hề kinh hãi, ngược lại trở nên hớn hởi.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

520. Chương 520: Kim Đan Lưỡng Trọng

“Sao càng lúc càng mạnh nhỉ!”

Lục bào lão đầu cảm giác được uy năng kim đan hà quang của Ngụy Tác đang tăng cường.

“Kim đan lưỡng trọng! Y sắp đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng!”

Đột nhiên, lục bào lão đầu phản ứng quá lai liễu thập yêu tự, phát xuất liễu nhất thanh kinh hô.

Kim đan hà quang từ mi tâm gã liên tục ánh lên.

Còn thể nội chân nguyên bị kim đan rút đi, cứ giảm dần.

Lục bào lão đầu tuy không biết tình hình thể nội gã nhưng đoán không sai tí nào.

Ngụy Tác trong chính lúc này lại đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng!

Lần trước gã lấy được Chân Vô chí bảo Thất khiêu tiên đan đã đột phá đến Kim đan nhất trọng hậu kỳ.

Không có gì bất ngờ thì dù gã không tu luyện, mấy tháng nữa là sẽ đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng.

Trong Bích ngọc đạo liên, trừ nguyên khí trực tiếp tăng cường kim đan thì cũng có không ít linh khí, lúc Bích ngọc đạo và nguyên khí tan ra, gột rửa Huyền chân tiểu lộ thảo và mảnh vỡ Diệu thụ mang theo cực kỳ nhiều linh khí tinh thuần.

Lần này vừa hay giúp Ngụy Tác từ Kim đan nhất trọng đột phá đến Kim đan lưỡng trọng!

Với gã đúng là niềm vui bất ngờ.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Trong nội thị của gã, kim đan được Bích ngọc đạo liên tưới nhuần, đã tăng cường không ít, lại bành trướng!

Bao nhiêu vết gồ từ lần bành trướng trước trên vỏ kim đan vỡ tan.

Nhưng không phải nứt vỡ mà mỗi một vết nứt đều có vô số huyền ảo quang phù nổi lên, tham lam nuốt lấy chân nguyên.

Chân nguyên vào kim đan lại ép lại mà biến hóa, kim đan to dần lên.

“Oành!”

“Oành!”

“Oành!”

Không biết liên tục chấn động, bành trướng bao nhiêu lần, quang văn trên kim đan đều ngưng kết lại, hình thành những đường gồ rõ ràng.

Mỗi đường gồ có vô số điều phù lục huyền ảo.

Kim đan hà quang của gã triệt để ổn định.

Kim đan lưỡng trọng!

Trong chốn hung hiểm này, Ngụy Tác lại đột phá thành tu sĩ Kim đan lưỡng trọng.

“Ầm!”

Vết nứt ngưng đọng, bành trưởng kết thúc, Ngụy Tác cảm thấy tinh thần, cảm tri lại tăng tiến.

Đan khí hùng hậu tùy theo hơi thở cứ từ kim đan tràn ra gột rửa trứ thân thể.

Thể nội chân nguyên lưu động, dưới tác dụng của kim đan thì thất lại, ngưng tụ.

Ngay cả thời gian cũng trôi chậm hơn.

Ngụy Tác phát ra toàn bộ thần thức!

Tức thì gã tỏ vẻ hưng phấn cực độ.

Kim đan hoàn thành lần bành trưởng đầu tiên, đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng thì thần thức của gã cũng tăng theo, hiện tại gã quét thần thức sẽ cảm tri rõ cảnh vật trong vòng bảy trăm trượng.

“Oành!”

Kích động vô vàn, Ngụy Tác lại tế xuất kim đan.

“A!”

Lục bào lão đầu lồi mắt, lão thấy kim đan của Ngụy Tác rất lớn, như một quả dưa!

“To thế này hả?”

Không chỉ lục bào lão đầu, ngay cả Ngụy Tác lúc thấy kim đan của mình cũng cả kinh.

Vật gì cũng phải so sánh, kim đan của tu sĩ Kim đan nhất trọng thường chỉ cỡ trứng gà, tu sĩ Kim đan lưỡng trọng mới cỡ trứng ngỗng, như thế cũng là tu sĩ Kim đan lưỡng trọng tu luyện công pháp cao cấp rồi.

Nhưng của gã còn hơn cả ba quả trứng ngỗng, lực xung kích tất cực kỳ đáng sợ.

Tu sĩ Kim đan lưỡng trọng khác, trên kim đan chỉ có mấy đường vân mờ còn của gã không khác gì con rết bò lên.

“Xoạt!”

Mắt Ngụy Tác lóe lên, không khí quanh viên kim đan to đến biến thái bị kim đan hà quang thổi rung rinh.

Tử sắc hà quang ngưng thành hình viễn cổ thiên long.

Kim đan hà quang ngưng thành tử sắc thiên long cả chục trượng, uy thế cực kỳ kinh nhân, thân thể thiên long càng ngưng tụ, tử quang điểm điểm, trông như từng dải phù lục.

“Ngụy Tác, giờ thì đạo giai thượng phẩm pháp bảo đối với ngươi cũng vô dụng rồi.”

Thấy uy thế kim đan hà quang ngưng hình của gã, ngưng thành tử sắc thiên long, lục bào lão đầu chêm vào.

Tu vi từ Kim đan nhất trọng đột phá đến Kim đan lưỡng trọng, chân nguyên đề thăng, thuật pháp cũng có uy lực hơn hẳn.

Thái cổ hung hỏa của Ngụy Tác, kể cả Âm hoàng kiếm khí lấy được của Huyền Vũ chân nhân đều có uy năng đạo giai thượng phẩm, với tu vi hiện tại của gã thi triển, uy năng khẳng định ít nhất cũng bán huyền giai.

Tử sắc thiên long khẳng định còn trên bán huyền giai.

Gã còn có Trường hà thao thiên quyển và Hạo thiên ti nam đều là bán huyền giai pháp bảo, cả bộ pháp bảo bán huyền giai Minh nguyệt lõi châu pháp trận, có thể nói trang bị của gã được thay máu mạnh mẽ.

Tính đi tính lại thì chỉ thiếu một món pháp bảo phòng ngự bán huyền giai trở lên.

Hắc thủy liên của gã là pháp bảo có thể trưởng thành nhưng hiện tại còn chưa đạt đạo giai thượng phẩm, muốn đạt bán huyền giai trở lên cần tìm nguyên liệu có thủy linh nguyên khí kinh nhân để tôi luyện.

“Mặc kệ có hữu dụng hay không, xử lý chỗ linh dược còn lại đã.”

Bình thường đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng, Ngụy Tác chắc hẳn hở lắm, có điều ở chỗ thế này, thoát được hay không còn chưa biết, niềm vui tu vi đột phá giảm nhiều. Tử quang lóe lên, thu kim đan lại, Ngụy Tác không thử uy năng thuật pháp khác mà hồi lục bào lão đầu.

“Năm nhánh này đều có thể trực tiếp luyện hóa, đề thăng tu vi. Tuy hiệu lực không như Huyền chân tiểu lộ thảo, nhưng cũng có ích. Chỉ là được lực tương xứng, chỉ có thể luyện hóa riêng rẽ, cần thời gian nhất định. Năm nhánh này không tan mất được lực, người muốn luyện hóa lúc nào cũng được.”

“Mấy nhánh kia cứ dùng đan bình nút kín là được...”

“Mấy nhánh này dùng Bảo nguyên ngọc hạp đựng, Bảo nguyên ngọc hạp lý trừ mầm Diệt tiên đằng thì còn chứa được nữa, mấy thứ này có thể phối hợp với yêu đan, luyện chế cao giai đan được...”

“...”

Lục bào lão đầu cũng muốn thoát khỏi chỗ quỷ quái này nên không lảm lòi, tách linh dược còn lại ra xử lý. Số linh dược lấy được ở Linh Diệu cốc cùng mấy nhánh bị Ngụy Tác luyện hóa thì là bốn mươi ba nhánh.

Trong số này, lục bào lão đầu xác định được sĩ Kim đan kỳ như Ngụy Tác không dùng tới, để lại cho Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh là mười một loại.

Ba mươi hai nhánh kia có năm nhánh có thể trực tiếp luyện hóa đề thăng tu vi, ba nhánh trực tiếp luyện hóa để tăng cường khí huyết, thọ nguyên.

Trừ ra, hai mươi tư nhánh linh dược còn lại có mười tám nhánh để phối hợp với nguyên liệu khác luyện chế cao giai đan dược, có cả Tiếp dẫn tiên thảo để luyện Tiếp dẫn tiên đan.

Trừ Chu du quả cần ngô đồng mộc hạp đặc biệt để bảo tồn, đành nhìn nó tan được lực biến thành phế vật chi ngoại, còn lại Ngụy Tác thu hết.

Tu sĩ khác e rằng không có đủ đồ đựng linh dược đủ chất liệu nhưng Ngụy Tác sau trận chiến Tiểu Dạ sơn đã hạ ngân ấn cao giai tu sĩ thì những thứ này gã quá nhiều. Hiện tại gã có cả mớ nạp bảo nang, đủ để mở tiệm.

Bất quá lục bào lão đầu vẫn không nhận ra sáu nhánh linh dược.

Lục bào lão đầu có mấy kiến thức vạn năm tích lũy, khả năng nhận ra linh dược hơn bất kỳ đỉnh cấp luyện đan sư nào của Thiên Huyền đại lục, linh dược mà lão không nhận ra thì chỉ cực ít tu sĩ vô tình đọc được ghi chép mới biết.

Trong sáu nhánh có bốn nhánh hình cây cỏ, một nhánh là đóa hoa màu đỏ sậm, và một chùm quả lam hắc sắc.

Từ màu sắc và mùi vị thì đều không phải phổ thông linh dược, chỉ là không nhận ra nên Ngụy Tác không dám thử liều, cân nhắc một lúc thì gã lấy ra sáu bạch ngọc đan bình, định cứ nhét vào đã.

Nhưng bạch ngọc đan bình không thích hợp bảo tồn vài linh dược, hỏng thì hỏng, Ngụy Tác cũng bó tay.

“Ừc, ực!”

Lúc gã định thu sáu nhánh này lại thì Dương chi điều đột nhiên ra vẽ khoa chân múa tay.

“Lẽ nào trong số này có linh dược mà người nhận ra, không cần giữ nữa mà người cứ việc luyện hóa?” Thấy Dương chi điều như thế, Ngụy Tác và lục bào lão đầu nhìn nhau, rồi hỏi nó.

Ngụy Tác nhiều nhiều yêu thú có năng lực nhận ra linh dược đặc biệt hơn xa tu sĩ.

“À!”

Nhưng Ngụy Tác ngăn người vì linh diệu lại lắc đầu, còn dùng cánh chỉ vào mình.

“Ý người là trong này có linh dược có ích với người?” Lục bào lão đầu lên tiếng.

Dương chi điều gật đầu đầy nhân tính hóa.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

521. Chương 521: Tiểu Đệ Thăng Cấp Rồi!

“Nhánh linh dược nào?” Ngụy Tác và lục bào lão đầu nhìn nhau, hỏi linh diệu.

Dương chi diệu gật gù với chùm quả màu lam đậm.

Ngụy Tác và lục bào lão đầu liền quan sát kỹ.

Chùm quả trông như trái đào nhưng mỗi quả chỉ cỡ viên đỗ, tổng cộng kết mười mấy quả, cành lá cùng màu lam đậm, có mùi rượu thơm nức.

Cành lá rất mềm, chỗ bị Ngụy Tác bẻ đã cứng nhựa, trông như lam hắc sắc thủy tinh lấp lánh phát quang.

“Ừc ực!”

Dương chi diệu cực kỳ nhân tính hóa giờ cánh chỉ vào linh dược, đồng thời chỉ vào miệng mình.

“Ý người là sẽ luyện hóa?” Ngụy Tác hỏi Dương chi diệu.

Dương chi diệu lại gật gù.

“Vậy thì, vật này cho người.” Ngụy Tác vung tay, ném linh dược cho Dương chi diệu.

Dương chi diệu hưng phấn chấp hai trảo, vẫy đuôi lắc lắc đầu với Ngụy Tác như đánh nịnh gã là hảo lão đại, đi theo quả nhiên có lợi.

Dương chi diệu cảm cổ mổ sạch.

Thoảng sau, không chỉ chùm quả mà cả cành lá đều bị thanh toán gọn, nhựa cũng không thừa.

Cả lục bào lão đầu cũng không biết Dương chi diệu ăn xong sẽ biến hóa gì, Ngụy Tác và lục bào lão thập phần hiếu kỳ, lặng lẽ chờ đợi.

“Chuyện đó...”

Chỉ sau tích tắc, Dương chi diệu đột nhiên co người, hai chân đạp mạnh, người cứng đơ, lưỡi cũng thè ra.

Lưỡi cũng màu lam sậm.

Đoạn nó ngã hào xuống đất lăn lộn.

“Nó chắc không nhìn nhầm mà trúng độc chứ?” Ngụy Tác và lục bào lão nhìn nhau, tròn mắt.

Lăn lộn một lúc, Dương chi diệu lại rụt lưỡi vào.

Ngụy Tác thở phào, xem ra khá hơn.

Nhưng rồi gã nhanh chóng tròn mắt.

“A... Khệt.. A...”

Con chim này nằm dưới đất đã đành, còn kêu lên cổ quái.

Chừng nửa tuần hương sau, nó đạp chân rồi im lìm.

Ngụy Tác cũng không nhịn được, chân nguyên bao lấy nó, dù gì nó cũng là linh diệu hiếm có, chết thể này thì tổn thất không nhỏ.

“Khó chịu chết mất... Để tiểu đệ nằm đã, đừng động vào...”

Một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Không phải chứ?” Lục bào lão đầu tròn mắt kêu lên.

Con chim này biết nói chuyện.

Ngụy Tác cũng sửng sốt.

Rõ ràng giọng nói do Dương chi điều phát ra, giọng nam the thé đã đành, còn là giọng ở vùng biên viễn xa xôi hẻo lánh.

“Linh dược này có thể đề cao linh trí, giúp người nói được?” Lục bào lão đầu phải mấy tích tắc sau mới biết là do Dương chi điều nói, trợn tròn trắng nhìn nó nằm soài dưới đất.

“Đây là Phổ độ quả, không chỉ đề cao linh trí, có thể giúp tiểu đệ tiến giai.” Dương chi điều vẫn dùng khẩu âm cổ quái, “Không ngờ mùi vị khó chịu thế này, như thể táo bón nặng, khó chịu chết đi được.”

“Phổ độ quả?”

Ngụy Tác ôn lại cách nuôi dưỡng Dương chi điều mà Lệ Nhược Hải đưa cho, hình như không có linh dược này.

Xem ra linh dược này là viên cổ linh dược, Lệ Nhược Hải vị tất đã biết.

“Người đã tiến giai?” Ngụy Tác hỏi Dương chi điều.

Nói chuyện với chim đã khiến Ngụy Tác thấy quá cổ quái, nhất là nó còn nằm soài dưới đất, dùng khẩu âm khó nghe thì càng cổ quái.

“Lão đại, đúng rồi, tiểu đệ đã tiến giai, hiện tại đệ là một con chim rất lợi hại.”

“Chẳng qua tiến giai một lần, tối đa cũng không quá lực cấp cao giai, lợi hại gì đâu.” Lục bào lão đầu bĩu môi, cho rằng con chim này cũng như Ngụy Tác, rất dễ đắc ý.

“Tuy hiện tại thực lực chỉ lực cấp trung giai nhưng trong óc ta có một dải sáng.”

“Một dải sáng?” Lục bào lão đầu cảm giác Dương chi điều mới năng mơ hồ.

“Hiện tại là thế, nhưng hai hôm nữa sẽ rõ thôi...”

“Áp ứng cái gì, nói rõ mau đi.” Lục bào lão đầu cho rằng con chim này ầm ầm.

“Đan giản thì là tiểu đệ đang cảm ngộ nhưng chưa rõ, hai ngày nữa thì sẽ rõ, lúc đó cũng có thể tu luyện.”

“Ý người là linh ngộ ra tu luyện chi pháp?” Ngụy Tác máy động, gã đã nghe Lệ Nhược Hải nói linh điều như Dương chi điều khi linh trí tiến giai đến trình độ nhất định thì cũng linh ngộ ra tu luyện chi pháp, có thể hấp nạp thiên địa nguyên khí, tốc độ tiến giai nhanh hơn trước nhiều.

“Không có gì bất ngờ thì là thế.” Dương chi điều nói.

“Phổ độ quả là linh dược gì? Chỉ hữu dụng với Dương chi điều?” Lục bào lão đầu nháy mắt, không coi thường Dương chi điều nữa, lão hiểu yêu thú linh ngộ được tu luyện chi pháp đặc biệt có nghĩa là gì. Yêu thú như thế, tốc độ tiến giai nhanh hơn yêu thú không biết tu luyện không biết bao nhiêu lần. Nhìn Dương chi điều còn nằm dưới đất, lão hỏi, “Sao người biết đó là Phổ độ quả, kiến thức này cho người, còn cả khẩu âm nữa?”

“Linh dược Phổ độ quả này, tiểu đệ trời sinh đã biết, có thể đề thăng linh trí, giúp đệ tiến giai, còn lợi ích gì nữa không thì ta không biết.”

“Trời sinh đã biết?”

“Đúng, từ lúc tiểu đệ còn non, không, từ lúc còn trong trứng đã biết, được sinh ra thì kiến thức đó nằm sẵn trong đầu.”

Lục bào lão đầu tắt tiếng, yêu thú truyền thừa xác không thể lý giải được, nhiều lúc truyền thừa đó là thiên tính.

“Khẩu âm này vì trước đây tiểu đệ ở rìa Tịch Hàn đại lục, tu sĩ ở đó đều mang khẩu âm như thế. Sau này theo Hỏa Vân chân nhân mới đến Vân Linh đại lục.” Dương chi điều tựa hồ đã thoải mái hơn, từ từ bò dậy.

“Trời sinh người biết nhiều thế thì chỗ kiểu này có lối ra không?” Lục bào lão đầu nhìn Dương chi điều, dù sao cũng thấy nói với nó rất ngượng ngập.

Mị ma nữ lộ lúc trước dù sao cũng còn giống tu sĩ.

“Chỗ thế này sao tiểu đệ biết, cần nhờ lão đại đưa ra.” Dương chi điều lắc đầu.

“Người có tên chưa?” Ngụy Tác hỏi Dương chi điều, giờ nó đã biết nói, lúc hỏi không thể cứ gọi trống không, nên có xưng hô.

“Tiểu đệ chưa có. Lão đại nhĩ chỉ có một con Dương chi điều, cứ gọi là Dương chi điều cũng được.”

“Không có thì chọn đại một cái tên là xong, Tiểu Bạch Tiểu Hắc gì đó.” Lục bào lão đầu bĩu môi.

“Không được.” Dương chi điều lắc đầu, “Theo tập quán của Dương chi điều, phải cưới vợ xong mới có tên. Nếu vợ tên Thanh Thanh, tiểu đệ là khiêu Dương Thanh, nếu tên Bằng Huyền, tiểu đệ là Dương Bằng...”

“Dương chi điều còn có tập quán đó? Có vợ thì mới có tên? Đặt một chữ theo danh húy của vợ?” Lục bào lão đầu trợn tròn trắng, “Thế thì đặt đâu ngồi đấy hử, Dương chi điều đều sợ vợ?”

“Ai bảo thế.” Dương chi điều đắc ý hất đầu, “Dương chi điều coi trọng phu là trụ cột, có câu rằng không dạy thì sẽ nhờn mặt, vợ không nghe thì sẽ bị đánh ngay.”

“...” Lục bào lão đầu tắt tiếng.

“Mấy nhánh linh dược này người nhận ra không?” Dương chi điều tiến giai, đối với Ngụy Tác là niềm vui bất ngờ, chỉ là hiện tại phải tìm cách thoát khỏi đây đã, nên gã không muốn lãng phí thời gian, không nhiều lời, chỉ vào mớ linh dược.

“Mấy nhánh này tiểu đệ không biết.” Dương chi điều lắc đầu.

“Đi thôi, hiểu rõ đã rồi tính.” Ngụy Tác cho hết linh dược không biết vào bạch ngọc đan bình, Dương chi điều lại chui vào ngực gã, cả toán lướt đi.

Dọc đường, các công trình đổ nát càng lúc càng nhiều, những vết nứt vỡ đều còn mới, rõ ràng cùng Ngụy Tác bị cuốn vào đây.

Lướt đi thêm gần nửa canh giờ, Ngụy Tác thậm chí thấy cả một gò đất từ Linh Diệu cốc bị cuốn vào. Gã lấy được một nhánh Thất diệu tiểu tử sâm tương đương với một nửa dược hiệu Tử hồ hoa.

Thấy các công trình đổ nát càng lúc càng nhiều, Ngụy Tác càng lúc càng kinh nghi bất định.

Phi độn gần hai canh giờ, Ngụy Tác đột nhiên dừng lại.

Phía trước là một vùng âm u.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

522. Chương 522: Dây Núi Đứt Gãy

Không phải yêu thú.

Bóng đen cao hơn nghìn trượng, dù siêu cấp viễn cổ kim sí còn bằng có thể hình lớn nhất cũng không đạt như thế.

Nhìn từ xa, bóng đen như ngọn núi nhưng lại không giống, có phần cổ quái.

Vì một đầu chiến đến nửa bóng đen nhô cao, lơ lửng trên không.

“Không phải chứ?”

“Dọa chết người ta mất.”

Ngụy Tác lướt đi tiếp, đến gần thì nhìn rõ bóng đen, lục bào lão đầu và Dương chi điều hít một hơi lạnh.

Ánh mắt Ngụy Tác cứng lại.

Bóng đen đó là một ngọn núi.

Cụ thể thì là dãy núi đứt gãy.

Hiện tại ngọn núi nghìn trượng này như một khối thiên ngoại vẫn tĩnh cầm chéo dưới đất, gần nửa ngập xuống đất, còn lại lộ ra chơ vơ trên không.

Quanh ngọn núi đứt gãy có vô số khe hốc, đá vụn tứ tán.

Nhưng khe hốc này rõ ràng do ngọn núi va xuống đất tạo thành. Chỗ vỡ ở rìa ngọn núi, kể cả những khe hốc, đều rất mới, chứng tỏ ngọn núi cũng vì ô quang như nước triều tràn ra, cuốn vào đây như Ngụy Tác.

Cuốn cả nửa dãy núi vào như một mảnh vỡ, uy năng này đạt mức nào?

“Lúc chúng ta ở Linh Diệu cốc, cấm chế nào đó ở bên ngoài bị kích phát, nhiều cấm chế trong Thanh Thành khư đã phá tổn nên tạo thành không biết bao nhiêu phản ứng dây chuyền.” Lục bào lão đầu hít hơi lạnh. Uy năng như thế mà chỉ gãy hai xương sườn là tốt lắm rồi.

“Nhìn này, trên núi có nhiều công trình lắm.” Dương chi điều kêu lên.

Nhân quang Ngụy Tác lóe lên, lao lên không.

Ngọn núi này đích xác có nhiều tàn tích điện vũ, nhìn một lượt thì những chỗ đổ nát đều cực kỳ cổ lão, gã có cảm giác không phải là một ngọn núi trong Thanh Thành khư mà là một đoạn tường thành vây kín phía ngoài.

“Cẩn thận, trong đó còn cấm chế chưa mất uy năng!”

Lục bào lão đầu kinh hô. Từ trên không nhìn xuống, dãy núi như thần vương cự thuyền găm xuống bùn lầy, vẫn còn nhiều nơi có quang hoa.

“À!”

Đột nhiên, Ngụy Tác tỏ vẻ kinh nghi bất định, hơi sững lại rồi lướt xuống một nơi.

Chốc sau, Ngụy Tác dừng lại trên một phế khư.

Trong phế khư sừng sững một tòa tử sắc điện vũ đổ nát!

Điện vũ tịnh không hùng vĩ, chỉ mấy trăm trượng vuông, cũng như Chân Tàng điện, chỉ có ba tầng.

Cả điện vũ dù phá tổn quá nửa, chỗ nào cũng bị phong hóa thành những lỗ thủng, nhưng vẫn không thấy có vết gấn, rõ ràng điện vũ được làm từ nguyên một tảng đá tím khổng lồ.

Bên ngoài loáng thoáng có tử sắc quang mạc, thoát sáng thoát tối.

Tứ bề đại điện vốn có mấy cái ao lớn, không hiểu trông thứ gì mà giờ đều nát tan, không thể nhận rõ hình dạng ban đầu.

Dừng lại trên đại điện một chốc, Ngụy Tác vỗ lên nạp bảo nang, lấy ra một thanh sắc tàn phiến.

“Thế nào? Lê nào chỗ này có vẽ trên mảnh địa đồ của chúng ta?” Thấy thần sắc rồi gã lấy ra thanh sắc tàn phiến, lục bào lão đầu vốn hoang mang cũng kinh hô.

“Luận đạo điện! Không ngờ cả nơi này cũng bị cuốn vào.” Ngụy Tác không biết nên buồn hay vui.

Hóa ra Ngụy Tác và lục bào lão đầu có hai mảnh địa đồ Thanh Thành khư.

Nghiên cứu kỹ thì Ngụy Tác và lục bào lão đầu phát hiện hai mảnh địa đồ đều vẽ một nơi trong Thanh Thành khư. Chỉ là mảnh ghép nên không thể đoán được, thậm chí không thể khẳng định vẽ nơi nào trong Thanh Thành khư.

Dù biết hai phần địa đồ này vẽ nơi nào trong Thanh Thành khư thì không có phần khác, muốn vào cũng cực kỳ hung hiểm.

Hai phần địa đồ này không có tác dụng với đối với chuyển đi, vốn Ngụy Tác giữ lại để xem sau này có vô tình tìm được mảnh khác không, biết đâu ghép được địa đồ hoàn chỉnh.

Chỉ không ngờ là cấm chế hỗn loạn trong Thanh Thành khư lại cuốn cả nơi này vào đây.

“Luận đạo điện, điều khắc từ từ thạch kỳ dị, hộ điện tử quang cần dùng sức mạnh phá giải, viễn cổ tông môn này chắc dùng cho đệ tử đầu pháp luận đạo, có thể lưu lại công pháp.” Lục bào lão đầu nhìn mảnh địa đồ của Ngụy Tác, có hình tử sắc tiểu điện và ghi chú, rất giống tòa điện này.

Ngụy Tác có hai phần địa đồ, không như của bọn Lệ Nhược Hải vốn có tiêu ký rõ ràng. Luận đạo điện có thể có công pháp để lại, một trong những nơi có thể có bảo vật nhất lại xuất hiện trước mắt thì gã tất sẽ vào tìm kiếm.

Địa đồ trong tay không có ghi chép gì về gian điện vũ này nên gã thu lại, thân ảnh loáng lên, đáp xuống trước điện.

Tuy cả dãy núi bị gãy cắm dưới đất nhưng ở giữa dãy núi nên cảm giác không rõ, chỉ thấy nền đất hơi nghiêng đi.

Đáp xuống cửa, Ngụy Tác thấy khung cửa không còn, bên trong loạn xạ, tựa hồ tầng đáy không có quang hoa đặc biệt.

Điện vũ không treo bài biển, chỉ có phù văn huyền ảo.

Nhìn quanh, tử sắc quang mạc thoát có thoát không bay lấy toàn bộ điện vũ, không có chỗ nào hở để vào.

“Uy, không tên, có thấy chỗ này nguy hiểm không?” Lục bào lão đầu nhìn tử sắc quang mạc đoạn hỏi Dương chi điều.

“Ta không thấy có nguy hiểm.” Dương chi điều thật thà gật đầu.

Dương chi điều nói vậy, Ngụy Tác không do dự, tử sắc chân nguyên xung kích lên tử sắc quang mạc.

Xoạt, tử sắc chân nguyên như va vào tường, màn sáng không phản ứng, cũng không phản ngược uy năng.

Thấy thế, Ngụy Tác mục quang lóe lên, “xoạt!”, một đạo Âm hoàng kiếm khí chém lên tử sắc quang mạc.

Tử sắc quang mạc vang lên tiếng động khê, bị cắt một vết mấy trượng, vết cắt từ từ co lại.

Ngụy Tác càng tỏ vẻ lạ lùng.

Không phải vì tử sắc quang mạc năng lạnh lại được mà vì uy năng của nó không đủ. Ở Thanh Thành khư đã gặp mấy cấm chế, uy năng đều kinh nhân, uy năng tử sắc quang mạc không đạt cả bán huyền giai, xem ra tổn hại rất nặng nề.

Như thế với gã, ra vào không có bao nhiêu khó khăn.

Thấy tử sắc quang mạc lạnh lại, Ngụy Tác không vội mà đợi cho lạnh hẳn thì lại một đạo Âm hoàng kiếm khí chém thành một vết khác.

Thân ảnh Ngụy Tác loáng lên xuyên qua vết nứt, vào trong màn sáng.

Đứng trong màn sáng, gã không hề dừng lại mà bắn một đạo kiếm khí ra.

Thấy kiếm khí cắt được tử sắc quang mạc, Ngụy Tác mới yên tâm, cẩn thận đi vào gian điện vũ.

“Ở đây lại có Tinh thần bạch lạc kim!”

Tầng đầu của gian điện vũ, Ngụy Tác phát hiện dưới nền và tường đều bọc một lớp ngân bạch sắc tinh kim, lục bào lão đầu nhìn thấy là hít một hơi lạnh.

“Tinh thần bạch lạc kim?”

Ngụy Tác cả kinh.

Tinh thần bạch lạc kim là tinh kim trong thiên ngoại vẫn thiết, chất liệu tuyệt hảo, không kém gì Thái Ất tinh kim, một khối nhỏ cũng đáng giá rất nhiều linh thạch. Hiện tại điện vũ này bọc tinh kim dày chừng ba tấc thì cộng lại, số lượng thập phần kinh nhân.

“Chốc nữa cứ việc bóc hết mang đi. Phù văn tinh kim sắc hơn tinh kim này, người dùng phù văn tinh kim chủ thủ chắc cất được.” Lục bào lão đầu nhìn tinh kim trắng bóng chung quanh, mục quang lóe lên, “Ngần này Tinh thần bạch lạc kim, đủ để luyện chế thai thể một món đại hình pháp bảo.”

“Xem có thứ gì khác không đã.” Ngụy Tác gật đầu, thần thức quét kỹ, thấy không còn gì có giá trị thì cẩn thận lướt lên hai tầng trên.

Tầng hai cũng vậy, trừ nền và tường bọc Tinh thần bạch lạc kim thì trống trơn, không có thứ gì tồn tại.

Mới đến cửa tầng thứ ba, Ngụy Tác đã giật giật chân mày.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

523. Chương 523: Đại Tu Sĩ Hai Vạn Năm Trước

Gian điện vũ tổng cộng có ba tầng.

Tầng này cũng như hai tầng trước, đều bọc Tinh thần bạch lạc kim, chỉ khác là chỉ chút mảnh thanh ngọc vỡ.

Từ những mảnh ngọc vỡ khá lớn thì tầng thứ ba vốn đặt không ít đài sen bằng thanh ngọc nhưng giờ tất cả đã vỡ nát.

Trên bức tường phía đông khảm một khối bạch sắc tinh thạch, có điều đã nứt nẻ như mạng nhện.

Đặc biệt mỗi khi có ánh sáng chiếu vào, bạch sắc tinh thạch lại rực quang hoa, tựa hồ có vô số nhân ảnh vụn vỡ đang lưu động.

Thứ thu hút ánh mắt Ngụy Tác là lỗ thủng trên nóc, qua mức Tinh thần bạch lạc kim nứt ra thì cảm giác tạo cho gã là vật nặng gì đó từ trên rơi xuống, giáng vào tầng này.

Chính dưới một lỗ thủng có một thi hài hình người.

Là một tinh kim khô lồi đã nát vỡ.

Tôn tinh kim khô lồi màu lam sáng, hình đạo tôn nhưng đầu đã vỡ tung, ngực cũng thủng một lỗ.

Tuy đã cách biệt không biết bao nhiêu vạn năm, trên mình tinh kim khô lồi và nhiều chỗ bên trong đã phong hóa, nhưng bề ngoài vẫn mới mẻ, lấp lánh lam quang. Phù văn trên mình nó cực độ huyền ảo, các loại cơ quan, linh kiện phức tạp như sao trời.

Tinh kim khô lồi này tay trống trơn, dù đã vỡ nát nhưng vẫn toát lên khí tức lãnh khốc.

Ngụy Tác có trực giác nó lợi hại hơn tinh kim khô lồi ở Đạo Huyền điện không biết bao nhiêu lần.

Tinh kim khô lồi đang đối diện một bộ khô lâu hình hài tu sĩ ở dưới tường.

Khô lâu như bạch ngọc, không hề bị phong hóa, thậm chí còn ánh lên linh quang nhàn nhạt.

Pháp y không hề phá tổn, màu xanh óng ả có thêm phù văn đỏ tươi.

Xanh và đỏ là hai màu bắt mắt, cực kỳ xung khắc nhưng ở cùng trên một tấm pháp y này lại rất hòa quện, phát ra khí tức bá đạo.

Không thể nhận ra pháp y làm bằng chất liệu gì nhưng linh quang chói mắt, cảm giác đầu tiên tạo cho người ta là phẩm giai cực cao.

Khô lâu cơ hồ khảm lên tường, Tinh thần bạch lạc kim cũng lốm xuống, trước mặt là mấy mảnh tinh kim cổ đồng sắc, như một món pháp bảo đã vỡ.

Đầu óc Ngụy Tác chợt hiện lên một cảnh.

Một tu sĩ mặc thanh hồng lưỡng sắc pháp y, vào đây nhìn tứ bề.

Đột nhiên, trên đỉnh tách ra, bảo lam sắc tinh kim khô lồi lao xuống.

Một chiêu là tu sĩ đó đánh vỡ đầu, ngực thũng một lỗ tinh kim khô lồi bố trí tại nơi khác trong Thanh Thành khư nhưng không hiểu sao lại truy kích đến đây. Y cũng bị đòn của tinh kim khô lồi đánh vỡ pháp bảo, bị uy năng hất vào tường, trọng thương mà mất mạng.

“Đây là?”

Ngụy Tác quét thần thức vào, đột nhiên vùng tay chụp, hút một mảnh ngọc xanh từ sau lưng tinh kim khô lồi ra.

Vật này giống một viên kim đan, bên mặt tròn xoe có vô số đường gồ lên, phù văn huyền ảo, lớn hơn kim đan của Ngụy Tác hai vòng!

Đặc biệt nhất, một đầu của viên đan châu lại cùng một tấm hắc sắc tam giác lệnh phù dung hợp lại, tựa hồ dung hòa làm một.

Đan châu kỳ quái có màu đồng đỏ, hiện tại không hề có quang hoa, linh khí, nhưng vẫn toát lên khí tức kinh nhân.

Mảnh thú tuy chết, dư uy vẫn còn.

Cảm giác như đối diện với một thi thể yêu thú đẳng cấp kinh nhân đã chết.

“Kim đan! Ngụy Tác, kim đan của Kim đan tu sĩ tu luyện bản mệnh pháp bảo!”

Nhìn rõ vật trong tay gã, lục bào lão hít một hơi lạnh, kinh ngạc kêu lên, “Viễn cổ tu sĩ, không có công pháp phối hợp với kim đan tu luyện bản mệnh pháp bảo, Ngụy Tác, người này không phải là viễn cổ tu sĩ cùng thời với Thanh Thành khư mà là Kim đan kỳ đại tu sĩ vào tìm bảo vật!”

“Kim đan tinh hoa, vạn năm là sẽ tiêu tan, viên kim đan này đã hao còn linh khí, chỉ như phạm thiết, nguyên khí đã tan hết rồi, ít nhất cũng là của tu sĩ hai vạn năm trước!”

“Ngụy Tác, mau xem tu sĩ này có thứ gì không, tu sĩ này có thể đã trải qua thời đại của ta, là đại tu sĩ mà ta biết!”

“Tu sĩ ở thời của ngươi?” Ngụy Tác máy động, thân ảnh loáng lên, lướt đến cạnh bạch ngọc hải cốt.

Hải cốt này cao lớn, rõ ràng là nam tu.

Tìm kiếm pháp y của hải cốt xong, nhìn rõ phù văn trên áo thì lục bào lão đầu lại kinh hô, “Nghịch hỏa hồng liên pháp y! Càn La chân nhân! Ngụy Tác, y là một trong thập đại thiên tài tu sĩ của tu đạo giới hai vạn năm nghìn năm trước! Hơn năm mươi tuổi đã đạt tu vi Kim đan tứ trọng! Kim đan tu sĩ năm xưa chết trong tay y không ít. Sau này y biến mất, không nghe nói bị ai giết, không ngờ lại mất mạng ở đây!”

“Tu sĩ Kim đan tứ trọng? Chả trách kim đan to thế này.”

Ngụy Tác dồn chân nguyên hút hải cốt khỏi bức tường.

“Xoạt”, hải cốt y nguyên, nhưng kéo ra thì tan nát. Hóa ra mảng tường và với lưng đã tan nát.

Ngụy Tác không nén được ngoái nhìn bảo lam sắc tinh kim khô lồi.

Tu sĩ Kim đan tứ trọng, tu luyện bản mệnh pháp bảo, kim đan cũng tế xuất, thực lực như thế mà cũng mất mạng ở đây.

Không cần nghĩ cũng biết thực lực bảo lam sắc tinh kim khô lồi cỡ nào.

“Nghịch hỏa hồng liên pháp y?”

Mở pháp y ra, Ngụy Tác thấy màu xanh hình thành tầng vạt lá sen xanh, còn màu đỏ là phù văn, tụ thành từng đóa sen hồng, toát lên khí tức thiêu đốt trời xanh.

Pháp y không hề có nấp bảo nang.

Mở pháp y ra, Ngụy Tác lại chụp được một vật.

Ngụy Tác cầm một chiếc nhẫn vàng sậm, có vô số phù văn nhỏ xíu, chính giữa khảm một khối kim hoàng sắc tinh thạch.

“Nạp vật cổ giới! Ngụy Tác, là nạp vật cổ giới từ thượng cổ lưu truyền lại! Nạp vật cổ giới có không gian hơn nhiều cao giai nạp bảo nang, sau này ngươi không cần mang theo gần đây nạp bảo nang nữa.” Nhìn cái nhẫn trong tay Ngụy Tác, lục bào lão kêu lên kinh hãi.

“Nghịch hỏa hồng liên pháp y, phẩm giai gì?” So với lục bào lão đầu, Ngụy Tác tuy sáng mắt, nhưng lãnh tĩnh hơn, không hỏi về nạp vật cổ giới mà về pháp y. Hiện tại pháp y luyện chế từ da Hổ nguyên ngân oa đã tổn hủy, pháp y này mà hơn đạo giai thượng phẩm thì quá hữu dụng.

“Nghịch hỏa hồng liên pháp y, pháp y phòng ngự huyền giai!” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác, kích động vô cùng, “Đây là huyền giai hạ phẩm pháp bảo!”

“Huyền giai pháp bảo?” Ngụy Tác run lên, tỏ rõ thần sắc chấn kinh. Tuy đoán được pháp y phẩm giai bất phàm, nhưng gã không ngờ lại là huyền giai pháp bảo!

Gã chưa có pháp bảo ở cấp này, chỉ có bán huyền giai pháp bảo!

Hiện tại gã đã có một món huyền bảo chân chính!

Tu sĩ Kim đan lưỡng trọng có kim đan to như gã mà thi triển thiên cấp trung giai thuật pháp, uy lực không kém gì bán huyền giai.

Tu luyện thiên cấp công pháp, tu vi đạt tới Kim đan tam trọng đại tu sĩ, thi triển thiên cấp thuật pháp, uy lực cũng vị tất cao hơn huyền giai.

Tức là chỉ bằng uy năng pháp y này, Ngụy Tác có thể chống nổi một đòn của đại tu sĩ tu vi Kim đan tam trọng trở lên.

“Ngụy Tác, mau xem kia, trong nạp vật cổ giới của Càn La chân nhân còn bảo bối gì. Từ thời của ta, y đã nổi danh lạt thủ...” Lục bào lão đầu tỏ vẻ nóng lòng, cấp thiết bảo Ngụy Tác: “Nạp vật cổ giới là cổ bảo sử dụng đan giản nhất, dồn chân nguyên vào, bằng thần thức cũng lấy được.”

“Chỉ sử dụng được như nạp bảo nang?” Ngụy Tác không do dự, dồn chân nguyên vào nạp vật cổ giới.

“A!” Lục bào lão đầu và Dương chi điều kinh hô, hơn mười vật như dòng suối từ hoàng sắc quang hoa của nạp vật cổ giới phun ra.

Trong hơn mười món có năm, sáu pháp bảo.

Nhưng trong số này, trừ một hắc sắc tiểu nhân trông có vẻ là cổ bảo nguyên lành thì còn lại đều là tinh kim pháp bảo, toàn bộ đều phá tổn.

Ngay cả đan bình lấy ra cùng pháp bảo đều trống trơn.

Cảm giác là Càn La chân nhân vào đây thì đã trải qua mấy trận sinh tử kịch chiến, không chỉ pháp bảo phá tổn, đan dược cũng hao hết.

Ngụy Tác lại nhìn lên hai tấm thanh sắc ngọc phù.

Trong nạp vật cổ giới của Càn La chân nhân lại rất ít đồ, rất có thể những thứ khác đều được để ở động phủ, chỉ mang theo những thứ hay dùng. Hiện tại trừ hắc sắc cổ bảo hình người nhỏ xíu lấy được ở Thanh Thành khư thì những thứ có giá trị chỉ là hai tấm ký sự phù này.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

524. Chương 524: Viễn Cổ Ký Sự, Bản Mệnh Pháp Bảo

“Viễn cổ ký sự?”

Ngụy Tác cầm hai mảnh thanh sắc ngọc phù lên dòn thần thức vào một tấm, lập tức tỏ ra kinh ngạc.

Hai tấm thanh sắc ngọc phù đích xác là ký sự thanh phù, không ghi địa đồ Thanh Thành khư, công pháp, thuật pháp gì hết mà là điển tịch “Viễn cổ ký sự”.

“Viễn cổ ký sự” ghi chép những thứ về viễn cổ tu đạo giới, đối với Ngụy Tác đều là những việc chưa từng nghe.

Viễn cổ tu sĩ, thần thông kinh nhân, công pháp cũng khác hiện tại, có tu sĩ tu luyện nhục thân thành pháp bảo lợi hại cực, xưng là nhục thân thành thánh. Có tu sĩ lại từ bỏ nhục thân, để thể nội tinh nguyên hóa thành nguyên thần, bất tử bất diệt, xưng là thân ngoại hóa thân. Có tu sĩ tu thành tiểu nhân như kim đan nhưng uy lực hơn nhiều lần, là nguyên anh.

Viễn cổ tu đạo giới trung, thậm chí còn có yêu tu, yêu tu đều là viễn cổ linh thú trời sinh biết tu luyện chi pháp, khác với yêu thú hiện tại. “Viễn cổ ký sự” cũng bảo sau này trời đất sụp đổ, tu sĩ và linh thú đều thương vong thảm trọng, số lượng linh thú cực ít, phần thực khó khăn, tu luyện cần có linh được đặc biệt, nên yêu tu từ thời thượng cổ đã diệt tuyệt toàn bộ.

“Thiên khung?”

Đọc những thứ thanh sắc ngọc phù ghi về viễn cổ tu đạo giới, trong óc Ngụy Tác lại hiện lên hai chữ này.

Quả nhiên, thần thức quét vào, gã phát hiện tin tức về Thiên khung.

“Hai viễn cổ đại năng mạnh nhất tranh đấu, một đại năng không địch nổi, dẫn lạc sao trời, hủy diệt thiên địa, đại năng kia tạo ra Thiên khung, cho đệ tử đi khắp tứ phương, truyền bá tu đạo chi pháp...”

“Dẫn lạc sao trời, hủy diệt thiên địa?” Ngụy Tác hít một hơi lạnh.

Thủ đoạn kéo sao trời xuống thì Ngụy Tác khẳng định, dù Thần huyền cảnh diên phong tu sĩ cũng không có thần thông đó. Tuy gã chưa từng thấy một Thần huyền cảnh tu sĩ nào nhưng theo điển tịch thì Thần huyền cảnh tu sĩ cũng chỉ có sức mạnh di sơn diển hải, tuy một đạo thuật pháp có thể hủy diệt cả ngọn núi nhưng không thể so với một ngôi sao, nói gì đến sức mạnh có thể kéo xuống.

Thần thông của đại năng sáng tạo Thiên khung còn hơn đối thủ, tu vi và thần thông như thế chẳng trách chỉ một chút uy năng của Thiên khung phát ra cũng giết được Thần huyền cảnh tu sĩ.

Viễn cổ tu đạo giới tu sĩ dùng cả cửu cấp viễn cổ thiên long – linh thú siêu phàm đối với tu sĩ hiện tại làm vật cưỡi, làm hộ sơn linh thú, việc này không phải đồn thổi mà là sự thật.

“Thiên khung hình thành tới nay đã gần tám vạn năm, uy năng dần suy kiệt, có đại năng tu sĩ đoán được thọ hạn của Thiên khung ước mười vạn năm nghìn năm...”

“Gì hả!” Ngụy Tác tức thì biến sắc.

“Thế nào? Ngụy Tác, trong đó ghi những gì?” Ngụy Tác đột nhiên biến hắc sắc mặt, lực bào lão đầu không nén được lên tiếng hỏi.

“Lão đầu, Càn La chân nhân cách bây giờ bao nhiêu năm?” Ngự Tác không đáp mà hít sâu một hơi, hỏi lục bào lão đầu.

“Ta đã nói với ngươi rồi mà?” Lục bào lão đầu lấy làm lạ, “Đại khái hai vạn năm nghìn năm.”

“Đừng đại khái, nói chính xác đi.” Ngự Tác thập phần ngưng trọng bảo.

“Hai vạn năm nghìn hơn bốn trăm năm.” Lục bào lão đầu tính kỹ, “Cụ thể là bốn trăm bao nhiêu năm thì ta không rõ, liên quan gì đến ngọc phù hả?”

“Trong này là điển tịch Viễn cổ ký sự, ghi lại những việc của viễn cổ tu đạo giới, có cả tin liên quan đến Thiên khung. Ngươi đọc đi là biết.” Ngự Tác không nhiều lời, rút thần thức khỏi thanh sắc ngọc phù.

“Thiên khung?” Lục bào lão đầu hơi ngẩn ra, bắn một đạo lục quang vào thanh sắc ngọc phù.

“Mười vạn năm nghìn năm? Thọ mệnh của Thiên khung là mười vạn năm nghìn năm?” Thoáng sau, lục quang thu lại, lục bào lão đầu kêu lên.

“Nếu viễn cổ ký sự không nhầm thì những gì chúng ta lo lắng là thật.” Ngự Tác co rút tròng mắt, “Xem ra Thiên khung không lâu nữa sẽ tan tành.”

“Mười vạn năm nghìn năm, nếu những gì ghi lại là đúng thì hiện tại chúng ta cách lúc Thiên khung hình thành gần mười vạn năm nghìn năm. Hiện tại liên tục nứt vỡ, lẽ nào là dấu hiệu Thiên khung sụp đổ?” Lục bào lão đầu tỏ vẻ không dám tin, “Vậy thì vì sao Thiên khung của Vân Linh đại lục và các đại lục khác không có gì biến cố, không nứt vỡ?”

“Mấy mươi năm, thậm chí hơn trăm năm, đối với mười vạn năm nghìn năm thì chỉ là tích tắc. Cùng một cấm chế, ở những chỗ khác nhau thì tồn tại theo thời gian khác nhau cũng là bình thường.” Ngự Tác hít sâu một hơi, từ từ nói, “Nhưng nếu ghi chép không nhầm thì tối đa là mấy trăm năm.”

“Ngươi cho rằng tối đa mấy trăm năm nữa là Thiên khung sẽ tan vỡ?” Lục bào lão đầu nhìn Ngự Tác, nhất thời không nói lên lời.

“Kiến thức của ngươi hơn ta, có khó đoán đâu, chỉ là ngươi không dám tin.” Ngự Tác nheo mắt.

“Tức là Thiên khung sau mười vạn năm nghìn năm thì nhất trường hạo kiếp đáng sợ sẽ bắt đầu?” Lục bào lão đầu thất hồn lạc phách.

Lão đương nhiên hiểu rằng từ lúc Thiên khung liên tục nứt cho đến khi tan vỡ thì phải mấy trăm năm, nhưng tu đạo giới không có ngần ấy thời gian chuẩn bị, vì Thiên khung cứ thỉnh thoảng nứt ra một vết là tu đạo giới đủ triệt để đại loạn.

“Các vị không cố ý dọa cho tiểu đệ sợ đấy chứ?” Dương chi điệu ngẩn ra, không dám tin rằng Thiên khung cực kỳ đáng sợ đối với yêu thú, cửu cấp yêu thú va vào cũng chết mà lại tan vỡ.

“Ta cũng muốn đùa với ngươi, bắt quá hiện tại còn lòng dạ đó thì tốt quá.” Ngự Tác nhìn lên lam sắc thiên không quý dị, cười khổ lắc đầu, cầm tấm thanh sắc ngọc phù kia lên, “Ngươi xem viễn cổ ký sự còn gì hữu dụng không, ta xem trong phiên này.”

Lục bào lão đầu không nói gì, đọc tiếp “Viễn cổ ký sự”.

Ngự Tác thâm hít sâu một hơi.

Tâm tình gã không bình tĩnh như bề ngoài.

Vốn gã và bọn Lệ Nhược Hải vòng qua Hoàng Đạo thành, trừ thuận tiện xem vết nứt Thiên khung thì cũng muốn nghe ngóng xem Thiên khung hiện tại thế nào, không ngờ tại Hoàng Đạo thành không nghe ngóng được mà giờ lại từ tu sĩ của hai vạn năm nghìn năm trước biết được tin tức kinh nhân về Thiên khung.

Vốn bị khốn ở đây một thời gian thì gã cũng không nóng lòng, dù mười năm, hai mươi năm, chỉ cần ra được là không sao, mười năm hoặc hai mươi năm đối với tu sĩ không dài.

Nhưng biết được tình huống của Thiên khung thì khác, nếu mười năm hai mươi năm không ra được, không hiểu bên ngoài sẽ thế nào, khó chắc Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi được an toàn.

Ở nơi thế này, ra được hay không cũng là vấn đề, nói gì ra nhanh.

Ngụy Tác đã từng trải sóng gió, biết lúc này cuống lên cũng vô ích, thâm hít sâu một hơi, lãnh tĩnh lại.

“Kim đan tâm ấn diệu kinh.”

Thần thức luồn vào thanh sắc ngọc phù, Ngụy Tác rung động.

Nhì thấy sáu chữ đầu tiên là đã biết đó là công pháp hoặc thuật pháp quý giá.

“Là thuật pháp tu luyện bản mệnh pháp bảo!”

Chỉ liếc qua, Ngụy Tác đã tỏ rõ thần sắc kinh hãi.

Lúc ở Vân Linh đại lục, gã đã biết lợi ích khi kim đan tôi luyện bản mệnh pháp bảo, bản mệnh pháp bảo là một thuần bài của kim đan, bản mệnh pháp bảo khác nhau thì thần diệu cũng khác, thành thử gã vẫn giữ không ít bạch cốt minh hỏa. Lúc tại Cực Lạc cung và giao thủ với Thiên La chân nhân, Ngụy Tác đã thấy huyền diệu của bản mệnh pháp bảo.

Nếu không vì Thiên La chân nhân tu luyện bản mệnh pháp bảo, Tuyệt diệt kim đan của gã nổ, lão không chỉ bị thương giảo đan như thế.

Thuật pháp tu luyện bản mệnh pháp bảo thì Ngụy Tác vẫn thêm muốn, hiện tại không ngờ thượng cổ tu sĩ có danh hiệu chỉ khác Thiên La chân nhân một chữ là Càn La chân nhân lại có.

“Kim đan, tính mệnh, pháp bảo, thiên địa linh vật, dùng mệnh nối thông linh nguyên...”

Ngụy Tác đọc kỹ thuật pháp tu luyện bản mệnh pháp bảo này.

“Càn La chân nhân, không hổ là một trong thập đại thiên tài tu sĩ thời đó.” Đọc xong, Ngụy Tác cũng cảm thán.

Thuật pháp tu luyện bản mệnh pháp bảo này là một môn cao giai thuật pháp cực kỳ hiếm có.

Hóa ra thuật pháp tu luyện bản mệnh pháp bảo đều có hạn chế, nhiều thuật pháp chỉ có thể dung luyện pháp bảo đặc biệt, Kim đan tâm ấn diệu kinh thì không có hạn chế đó, cứ dùng Tâm ấn ấn chứng pháp thử, tìm được pháp bảo thích hợp thì dùng để tu luyện, dung hợp thành bản mệnh pháp bảo.

Có môn thuật pháp này mà tu luyện bản mệnh pháp bảo thì quan trọng là có pháp bảo đáp ứng điều kiện.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

525. Chương 525: Tranh Chấp Liên Quan Đến Quan Bản Mệnh Pháp Bảo

“Ngụy Tác, người định làm gì?”

Lục bào lão đầu vẫn đọc nội dung viễn cổ ký sự, đột nhiên thấy Ngụy Tác bắt một pháp quyết, bạch sắc hồng quang giáng lên hắc sắc tiểu nhân trong nạp vật cổ giới của Càn La chân nhân.

Hắc sắc tiểu nhân thì ban nãy lục bào lão đầu đã xem qua.

Tiểu nhân này mang hình thù một phi giáp võ sĩ, một tay buông, một tay chỉ tới, mặt mũi không khác gì phổ thông tu sĩ, có vẻ được luyện chế từ tinh kim, nhưng nhìn kỹ thì màu đen là chất gỗ đặc biệt.

Nhìn kỹ, khôi giáp đều có phù văn hình vuông đan nhau tung hoành, có cả tiêu ký hình sao trời, phù văn và văn tự hình thành theo từng đôi.

Cổ bảo thường thì không có cách sử dụng, nếu thử bừa bãi, có khả năng bị uy năng phản nghịch.

Hiện tại Ngụy Tác làm thế, tất nhiên khiến lục bào lão đầu giật mình.

Chát! Bạch sắc hồng quang xung kích lên hắc sắc tiểu nhân nhưng không mảy mảy có phản ứng.

“Người không muốn điều khiển cổ bảo này? Thanh sắc ngọc phù ghi lại cái gì?” Lục bào lão đầu nhận ra Ngụy Tác đang thí nghiệm thuật pháp gì đó.

“Là Kim đan tâm ấn diệu kinh, thuật pháp tu luyện bản mệnh pháp bảo. Tâm ấn ấn chứng pháp có thể thử xem pháp bảo có thể dùng để phối hợp tu luyện bản mệnh pháp bảo hay không.” Ngụy Tác ném thanh sắc ngọc phù cho lục bào lão đầu.

“Có thuật pháp đẳng cấp này hả?” Lục bào lão đầu xuất hiện thần sắc chấn kinh, một đạo lục quang thâm vào thanh sắc ngọc phù rồi thu lại, lão hoan hỉ, “Ngụy Tác, môn thuật pháp này là loại cao cấp nhất trong các thuật pháp tu luyện bản mệnh pháp bảo. Càn La chân nhân là một trong thập đại thiên tài tu sĩ khi xưa, quả nhiên không thường.”

“Môn thuật pháp này có cả cách để thử xem những thứ nào có thể tu luyện bản mệnh pháp bảo. Ngụy Tác, người lấy hết pháp bảo ra thử xem có thứ gì thích hợp không.” Lục bào lão đầu bảo.

Ngụy Tác tựa hồ cũng nghĩ thế, không lảm lời mà vỗ lên nạm bảo nang, lấy hai cổ bảo tại Chân Tàng điện ra.

Hai cổ bảo này là hồng sắc viên kính luyện chế bằng Hỏa tước ngọc và phù văn tinh kim chủ thủ.

Cơ hồ mọi cổ bảo đều phải nghiên cứu được phương pháp sử dụng thì mới dùng được.

Cộng thêm hắc sắc tiểu nhân của Càn La chân nhân thì Ngụy Tác hiện tại tuy lấy được ba cổ bảo còn nguyên nhưng gã và lục bào lão đầu không nghiên cứu gì về cổ bảo, viễn cổ ký sự nói về những lời đồn và phong vật cùng thời chứ không nói đến phương pháp luyện cổ bảo. Ngụy Tác và lục bào lão đầu mà thuận lợi ra được thì cứ dùng thử đoạn thử nghiệm xem cổ bảo nào thích hợp.

Nhưng giờ dùng Kim đan tâm ấn diệu kinh thử xem các cổ bảo có thể dùng để tu luyện bản mệnh pháp bảo hay không thì không thành vấn đề.

“Chát!” “Chát!”

Ngụy Tác vẫn phát ra lưỡng đạo bạch sắc hồng quang, ấn lên hai cổ bảo.

“Hai thứ này không thể luyện chế bản mệnh pháp bảo, thử pháp bảo khác.” Lục bào lão đầu thấy lưỡng đạo bạch sắc hồng quang giáng lên nhưng hai cổ bảo cũng như hắc sắc tiểu nhân, không hề biến hóa.

Trong số các pháp bảo, có thể luyện chế bản mệnh pháp bảo không nhiều, nên Ngụy Tác không thất vọng mà lấy ra bán huyền giai pháp bảo hình chiếc chìa khóa và Trường hà thao thiên quyền của Huyền Vũ chân nhân thân ra.

“Chát!”

Bạch sắc hồng quang đánh lên chiếc chìa khóa cổ đồng sắc, vẫn không hề biến hóa. Nhưng khi chạm vào Trường hà thao thiên quyền thì đột nhiên phát sinh dị biến.

Không có âm thanh phát ra nhưng men theo Trường hà thao thiên quyền mà tan ra, hình thành một hình bạch sắc pháp ấn ở ngoài.

“Trường hà thao thiên quyền lại có thể đem luyện chế bản mệnh pháp bảo!”

Ngụy Tác và lục bào lão đầu đều không ngờ, vật này tuy nổi tiếng ở Thiên Huyền đại lục nam bộ nhưng không ai bảo có thể dùng để tu luyện bản mệnh pháp bảo cả.

Nhìn lục bào lão đầu đoạn Ngụy Tác không dừng tay mà lấy hết đạo giai thượng phẩm pháp bảo ra thử.

Ngay cả bạch cốt minh hỏa chưa gom đủ số lượng cũng được lấy ra thử.

Trừ Trường hà thao thiên quyền ra, pháp bảo khác đều không thể dùng để tu luyện bản mệnh pháp bảo, kể cả bạch cốt minh hỏa.

Thu pháp bảo lại, Ngụy Tác chỉ để lại Trường hà thao thiên quyền, nhúu mày trầm ngâm.

“Ngụy Tác, người định dùng Trường hà thao thiên quyền tế luyện bản mệnh pháp bảo?” Lục bào lão đầu tỏ rõ vẻ ngưng trọng.

“Đúng thế.” Ngụy Tác gật đầu, nhìn lục bào lão đầu, “Môn thuật pháp này nói chỉ cần kim đan uy năng tương đương với tu vi Kim đan tam trọng là có thể dùng cách này tế luyện bản mệnh pháp bảo. Ta tuy chỉ tu vi Kim đan lưỡng trọng, nhưng kim đan uy năng còn hơn tu sĩ Kim đan tam trọng, rất có thể trực tiếp dùng cách này tế luyện bản mệnh pháp bảo.”

“Theo cách này thì người cứ thử, không thành công cũng không nguy hiểm.” Lục bào lão đầu lắc đầu: “Nhưng ta không tán thành dùng pháp bảo này tế luyện bản mệnh pháp bảo. Tuy nhiên pháp bảo tế luyện thành bản mệnh pháp bảo, được kim đan tưới nhuận, trở thành một món pháp bảo có thể phát triển, uy năng cũng không ngừng tăng trưởng, tu luyện bản mệnh pháp bảo sớm ngày nào hay ngày ấy. Nhưng cũng như nuôi dưỡng yêu thú, nền tảng kém thì bắt đầu đã kém rồi, người ta dùng huyền giai pháp bảo, thậm chí huyền giai thượng phẩm tu luyện bản mệnh pháp bảo, người phải phí bao nhiêu thời gian mới theo kịp. Trường hà thao thiên quyền không phải pháp bảo hoàn chỉnh, chỉ là bán huyền giai pháp bảo.”

Thoáng ngừng lại, lục bào lão đầu ngưng trọng nói, “Môn thuật pháp này tuy không nói nhưng ta biết kim đan uy năng, nguyên khí, có quan hệ đến công pháp cùng thuật pháp của tu sĩ, tu sĩ tu luyện thủy hệ công pháp, biết nhiều thủy hệ thuật pháp thì trong kim đan sẽ nhiều thủy linh nguyên khí, càng tưới nhuận tốt cho thủy hệ bản mệnh pháp bảo. Trường hà thao thiên quyền, bản chất là thủy hệ pháp bảo, người chưa từng tu luyện công pháp cùng thuật pháp thủy hệ, chỉ có nửa thủy linh căn, tôi luyện tác dụng cho Trường hà thao thiên quyền không tốt. Dùng pháp bảo này luyện bản mệnh pháp bảo cũng như một tu sĩ thiên tư hơi kém nhưng nền tảng tu luyện rất kém.”

“Kém còn hơn không. Bán huyền giai cũng không tệ.” Ngụy Tác liếc lục bào lão đầu: “Tu luyện kiểu này không so với người ta mà với chính mình, chỉ cần nhanh chóng đề thăng thực lực và thần thông là được. Người cũng biết số lượng pháp bảo thích hợp tu luyện bản mệnh pháp bảo không nhiều, dù ta đợi cũng vị tất tìm được.”

“Thích hợp tu luyện bản mệnh pháp bảo hiếm có, ta hiểu chứ, nhưng giờ người có thuật pháp này, xác định dễ dàng, có ưu thế hơn hẳn tu sĩ khác.” Lục bào lão đầu kiên trì: “Bản mệnh pháp bảo đã luyện thì không thể rút khỏi kim đan, chọn rồi là không thể đổi. Cũng khi chọn công pháp tu luyện, cực kỳ trọng yếu, cứ bỏ ra mười năm tám năm chuẩn bị, không tìm được thứ tốt hơn Trường hà thao thiên quyền hẵng dùng pháp bảo này tu luyện, ta sẽ có ý kiến gì nữa.”

“Tám năm, mười năm? Chúng ta có thoát được hay không còn chưa biết, dù ra được, tình huống của Thiên khung e rằng không cho ta thời gian tìm pháp bảo thích hợp hơn.” Ngụy Tác thuyết phục lục bào lão đầu.

Nói đến có được hay không và về Thiên khung, lục bào lão đầu ngẩn ra, không còn kiên quyết như trước nữa.

“Nếu là ta thì cứ đợi thêm một thời gian.” Do dự một chốc, lục bào lão đầu liếc Dương chi diệu, “Hiện tại ta phản đối, y tán thành, Dương chi diệu, ý kiến của người thế nào?”

“Tiểu đệ được có ý kiến? Tiểu đệ chỉ là một con chim, lão đại nói gì đương nhiên cũng đúng.” Lục bào lão đầu vốn tưởng Dương chi diệu lực đứng về phía mình, nhưng rồi suýt nữa trực tiếp ngắt xủ.

“Có thứ đề thăng thực lực thì cứ dùng trước đã, chết rồi còn dùng gì nữa. Hơn nữa tiểu đệ cũng thấy lão đại có lý, mặc kệ, tu luyện đã.”

“Mẹ nó chứ, hiện tại tu luyện, chốc nữa phát hiện thứ tốt hơn Trường hà thao thiên quyền để tu luyện bản mệnh pháp bảo thì ta nhớ sạch lòng người.” Lục bào lão đầu hung hãn trừng mắt nhìn Dương chi diệu luôn mồm tiểu tiểu đệ đệ.

“Kỳ thực ta muốn trực tiếp dùng pháp bảo này tu luyện bản mệnh pháp bảo là còn một nguyên nhân. Nếu ta thoát khỏi đây, còn cơ hội tìm Thanh hư đẳng để tu luyện Tiên căn ngũ mật, tu thành hai viên kim đan, tìm được pháp bảo tốt hơn thì vẫn có thể dùng để tu luyện bản mệnh pháp bảo nữa.” Ngụy Tác bảo lục bào lão đầu.

Ngụy Tác nói vậy, lục bào lão đầu cũng thấy có lý, không hề phản đối.

Ngụy Tác đã quyết tâm, không nói gì nữa, tử sắc kim đan to kinh người phun hà quang, được gã tế xuất.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

526. Chương 526: Gột Rửa Nhục Thân

Tử sắc kim đan được tế xuất, ngón tay Ngụy Tác chuyển động kỳ dị ngay.

Mười mấy ti quang kỳ dị lướt qua kẽ tay, nổi lại thành một phù văn pháp trận.

Lục bào lão đầu không nén được lắc đầu.

Cách thi pháp Kim đan tâm ấn diệu kinh thập phần giản đơn, có điều lục bào lão đầu hiểu, thuật pháp kiểu này thật ra cực khó, chỉ cần ngón tay bất quyết hơi sai lệch thì phù văn pháp trận không thể hình thành.

Nhưng gã có thiên phú kinh nhân ở nhưng phương diện thập phần tinh tế như luyện phù, người ta luyện tập mấy chục lần chưa chắc thi pháp thành công thì gã chỉ cần một lần.

Lục bào lão đầu cho rằng thiên phú này và tính nham nhở của gã không hợp nhưng Ngụy Tác thi pháp không hề ngưng tay.

Bạch sắc phù văn pháp trận hoàn thành, lại từ tay gã dấy lên.

Pháp trận hình trụ, nhìn từ xa như một viên kim cương nhỏ màu trắng.

Phù văn pháp trận lặng lẽ lơ lửng, kim đan của Ngụy Tác phát ra hà quang dần biến hóa.

Tử sắc kim đan hà quang hình thành từng dòng nước, bao lấy Trường hà thao thiên quyển.

Cách thi pháp trông có vẻ thập phần bình tĩnh, có điều linh khí của gã dao động thập phần kịch liệt, từng vạt cánh hoa rung chuyển, rõ ràng tổn hao chân nguyên không ít.

Rất nhanh, tình cảnh kỳ dị xuất hiện.

Tử sắc kim đan hà quang bao lấy, Trường hà thao thiên quyển như bị làm mềm đi.

Trường hà thao thiên quyển kháng cự lại, thủy quang trong veo hình thành phía ngoài.

Ngón tay Ngụy Tác động đập mấy lần.

Trong bạch sắc phù văn pháp trận, vị trí vài quang ti tựa hồ biến hóa không nhỏ.

Trong kim đan hà quang của Ngụy Tác lóe lên quang phù nhỏ xíu, không ngừng xung kích tầng nước ngoài Trường hà thao thiên quyển.

Dần dà, tầng sóng trong suốt của Trường hà thao thiên quyển dần biến thành tử sắc, như cùng kim đan hà quang của Ngụy Tác hòa làm một.

Lục bào lão đầu không nén được trợn tròn trắng.

Xem ra kim đan uy năng của Ngụy Tác đủ để thuận lợi hoàn thành thuật pháp tu luyện bản mệnh pháp bảo mà tu sĩ Kim đan tam trọng mới có thể này.

Ngụy Tác lúc đó mới tỏ vẻ vui mừng.

Tầng sóng ngoài Trường hà thao thiên quyển biến thành tử sắc thì nó không kháng cự tự thân biến hóa nữa mà trầm tĩnh lại.

Từ từ, Trường hà thao thiên quyển vốn màu trắng làm chủ có pha xanh, dần biến thành tử sắc.

Chất liệu gần như tơ trắng tựa hồ trong suốt, trông như chất keo mềm mại.

Bạch quang phù văn pháp trận lơ lửng trong lòng tay Ngụy Tác lại thay đổi, Trường hà thao thiên quyền không ngừng nhỏ đi, chỉ còn nửa bàn tay.

Ngụy Tác mục quang lóe lên, kim đan của gã từ từ áp sát Trường hà thao thiên quyền.

“Oành!” Kim đan hà quang mãnh tỏa rộng, như nuốt nguyên khí, hút Trường hà thao thiên quyền vào trong!

“Sao nhỉ!” Dương chỉ điều suất nửa lời mất ra, từ vị trí của nó thì như thấy Trường hà thao thiên quyền tan vào kim đan của Ngụy Tác.

“Phù!”

Biến hóa huyền diệu hơn chưa hết.

Trường hà thao thiên quyền ẩn vào kim đan của Ngụy Tác, kim đan lưu chuyển quang hoa, trong phù văn đột nhiên có thêm không ít quang phù, quanh kim đan có thêm một tầng thủy khí nồng đượm, như đang được sóng nước không ngừng gột rửa.

“Chuyện này?” Lục bào lão đầu ngăn người, nhìn thấy tử sắc linh khí của gã hình thành cánh hoa sen xuất hiện ánh nước, nhiều cánh hoa còn có một giọt thủy châu.

Tuy Trường hà thao thiên quyền ẩn trong kim đan nhưng lão biết Ngụy Tác đã luyện chế nó thành thành bản mệnh pháp bảo. Tiếp theo, dù gã không làm gì thì uy năng Trường hà thao thiên quyền được kim đan đan khí tưới nhuần, sẽ từ từ trưởng thành.

Bản thân cách luyện chế bản mệnh pháp bảo, cũng như trồng hạt tại kim đan, tiếp theo đợi nó trưởng thành.

Những biến hóa này khiến lục bào lão đầu hơi bất ngờ.

Ngụy Tác lại kinh hỉ dị thường.

Thành công luyện Trường hà thao thiên quyền thành bản mệnh pháp bảo, gã cảm nhận được kim đan và Trường hà thao thiên quyền có liên hệ đặc biệt, nó như đã thành một bộ phận thân thể.

Chỉ cần tâm ý máy động, Trường hà thao thiên quyền sẽ cùng kim đan tế xuất ra.

Gã chỉ không ngờ Trường hà thao thiên quyền và kim đan dung hợp thì kim đan uy năng đột nhiên tăng lên không ít!

Gã nhận ra uy năng Trường hà thao thiên quyền đề thăng không ít!

Xem ra Kim đan tâm ấn diệu kinh tuy không nói rõ nhưng kim đan và bản mệnh pháp bảo có quan hệ tương hỗ, kim đan đan khí cũng có lợi cho bản mệnh pháp bảo và ngược lại.

Hiện tại thủy linh chi khí của Trường hà thao thiên quyền tựa hồ còn có công hiệu gột rửa nhục thân.

Trường hà thao thiên quyền chảy ra thủy linh khí tức gột rửa, Ngụy Tác thậm chí cảm giác được kim đan và nhục thân được tẩy đi không ít tạp chất bất lợi.

“Lão đầu, ta chọn Trường hà thao thiên quyền luyện chế thành bản mệnh pháp bảo, đúng là không sai.” Cảm giác này khiến Ngụy Tác không nén được kinh hỉ bảo lục bào lão đầu.

Lục bào lão đầu quá quen thuộc với gã, biết gã sẽ nói ra nguyên do nên không nói gì nữa, liếc gã với vẻ nói tiếp đi.

“Pháp bảo có uy năng càng mạnh thì càng khó luyện hóa áp chế, luyện chế bản mệnh pháp bảo cũng như luyện chế Tuyệt diệt kim đan.” Ngụy Tác nói ngay, “Dù tìm được pháp bảo có uy năng cao hơn để tu luyện bản mệnh pháp bảo thì tu vi của ta vị tất luyện hóa được, có khi không phải chỉ thêm tám năm, mười năm nữa đâu. Kim đan uy năng của ta chỉ tế luyện được bán huyền giai pháp bảo.”

“Hiện tại ta cảm giác được, pháp bảo có thể luyện chế bản mệnh pháp bảo này thứ nhất phải dung hợp được với kim đan, hai là có lợi cho tu sĩ, bản thân nguyên khí không được tổn hại đến nhục thân và kim đan, bản mệnh pháp bảo khác nhau thì tác dụng đối với tu sĩ tựa hồ cũng khác. Trường hà thao thiên quyền thứ là

thủy hệ pháp bảo có thủy linh nguyên khí tinh thuần cực độ, nên có công hiệu gột rửa kim đan và nhục thân, khu trừ tạp chất bất lợi.”

Thoảng ngừng lại, Ngụy Tác mỉm cười với lục bào lão đầu, “Công hiệu này thế nào, chắc người biết?”

“Xem ra người chọn pháp bảo này cũng đúng.” Lục bào lão đầu hơi trầm ngâm, rồi hăm hừ.

Lão hiểu rõ, theo thời gian tu luyện mà thể nội tu sĩ tích tụ càng nhiều tạp chất bất lợi, thể chất tu luyện càng lúc càng giảm, Tử hồ hoa tuy nhiên thần diệu nhưng không phải cứ muốn là có. Thủy linh nguyên khí gột rửa nhục thân và kim đan này coi như không ngừng đề thăng và cải thiện thể chất, bồi bổ căn cơ tu luyện tối cơ bản cho tu sĩ.

Vì trong các chủ nhân trước kia không có ai là tu sĩ Kim đan kỳ, lục bào lão đầu không hiểu về bản mệnh pháp bảo, cộng thêm môn thuật pháp của Càn La chân nhân thân không nói rõ khi pháp bảo luyện thành bản mệnh pháp bảo có tác dụng gì nên lão cho rằng Ngụy Tác dùng bán huyền giai pháp bảo để luyện thì khởi điểm hơi thấp.

Trường hà thao thiên quyển có công hiệu giúp tu sĩ tăng tiến căn cơ này, thì dù bây giờ có pháp bảo tốt hơn Trường hà thao thiên quyển để luyện chế bản mệnh pháp bảo thì lục bào lão đầu cũng sẽ chọn Trường hà thao thiên quyển.

Pháp bảo khác tuy có tác dụng đề thăng thần thông của tu sĩ hoặc đề thăng kim đan uy năng nhưng vẫn không thể bằng được tăng cường căn bản.

“Oành!”

Đột nhiên, kim đan của Ngụy Tác rực hà quang, hà quang ngưng hình thành tử sắc thiên long.

Lần này lục bào lão đầu đang trầm ngâm cũng giật mình.

“Định dọa ta hả!” Không đợi lục bào lão đầu mắng xong, mục quang sững lại.

Dưới tử sắc thiên long của gã có một làn bạch sắc thủy lãng.

Rõ ràng, luyện được bản mệnh pháp bảo, kim đan hà quang ngưng hình cũng có uy năng của bản mệnh pháp bảo.

“Uy năng kim đan hà quang ngưng hình ít nhất cũng cao hơn hai phần.” Ngụy Tác vừa ý cảm nhận tử sắc thiên long, đột nhiên nhớ ra hỏi lục bào lão đầu: “Lân vương thủy ấn đó có thể tế luyện bản mệnh pháp bảo không nhỉ, nếu được thì công hiệu gột rửa nhục thân và kim đan có lẽ còn hơn?”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

527. Chương 527: Mối Nghi Ngờ Về Tinh Bi

“Thủy Lân vương ấn là huyền cấp trung giai pháp bảo, thủy linh nguyên khí tinh thuần hơn Trường hà thao thiên quyển mấy lần, nếu dùng để tế luyện bản mệnh pháp bảo, công hiệu gột rửa nhục thân và kim đan đương nhiên cao hơn.” Lục bào lão đầu nhíu mày, gật đầu.

“Tiếc là dễ y chạy mất, không lấy được Thủy Lân vương ấn. Không thì cũng có thể thử xem có luyện chế bản mệnh pháp bảo được không.” Ngụy Tác tỏ vẻ tiếc nuối.

Ngụy Tác còn tiếc rẻ vì không lấy được Thủy Lân vương ấn nhưng không hiểu rằng thật ra không phải mỗi thủy hệ pháp bảo thích hợp luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo đều có thể gột rửa nhục thân và kim đan như Trường hà thao thiên quyển.

Pháp bảo và kim đan dung hợp, cực kỳ huyền ảo, thủy hệ pháp bảo khác nhau luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo sẽ có huyền diệu riêng.

Ngụy Tác không biết Thủy Lân vương ẩn trừ uy năng đạt huyền cấp trung giai thì huyền diệu lớn nhất là thủy linh chi khí có thể gột rửa nhục thân.

Pháp bảo gột rửa nhục thân, cả tu đạo giới Thủy Lân vương ẩn khó tìm ra món thứ hai.

Đó là điều thần bí bạch bào nhân được thượng cổ Tam Hoàng môn truyền thừa tự hào nhất.

Gã luyện hóa Trường hà thao thiên quyển thành bản mệnh pháp bảo, vô tình lại có hiệu quả đó, hiện tại bạch bào thanh niên thần bí mà biết gã cũng vô tình có được căn cơ này thì e rằng giận đến thổ huyết.

“Tiếc thật, viên kim đan này vô dụng rồi, nếu có thể dùng để luyện chế Tuyệt diệt kim đan thì uy năng khẳng định cực kỳ đáng sợ, chưa biết chừng tu sĩ Kim đan ngũ trọng cũng bị giết trong tích tắc.” Ngụy Tác tiếc rẻ cầm kim đan của Càn La chân nhân lên.

Kim đan của Càn La chân nhân còn hơn của gã, đủ thấy phẩm giai công pháp của y khẳng định rất cao.

Hiện tại nắm trong tay mới thấy viên kim đan này đáng sợ thế nào.

Nhưng kim đan uy năng đã tan hết, đan châu tuy còn màu đồng đỏ nhưng không hề có quang hoa, linh khí, cơ hồ chỉ là một cục gỗ, bản mệnh pháp bảo hắc sắc tam giác lệnh phù dung hợp với kim đan đã triệt để tổn hủy.

“Lão đại, viên kim đan này không thể luyện chế thành Tuyệt diệt kim đan, nhưng trông nó đáng sợ thế, liệu có thể cho thêm quang văn, giả thành Tuyệt diệt kim đan, đem dọa người ta cũng tốt.” Ngụy Tác thở dài, định ném viên kim đan vào hải cốt Càn La chân nhân thì Dương chi điều nói.

“Giả thành Tuyệt diệt kim đan?” Dương chi điều nói vậy, Ngụy Tác hơi ngẩn ra, không nén được nhìn lục bào lão đầu.

“Ý tưởng rất được.” Lục bào lão đầu liếc Dương chi điều, bảo Ngụy Tác: “Dù gì đây cũng là kim đan, nghĩ cách giả quang văn Tuyệt diệt kim đan quá dễ, chốc nữa người muốn làm thế nào cũng được nhưng khi tức thì không thể nào giống với Tuyệt diệt kim đan được, chỉ e thoáng nhìn là nhận ra, dọa ai cũng không xong.”

“Dem một viên Tuyệt diệt kim đan thật khảm vào cũng vậy mà?” Dương chi điều lại nói.

“Chuyện đó...” Lục bào lão đầu nghẹn họng.

Kim đan của Càn La chân nhân đã tan hết uy năng, khoét lỗ nhét Tuyệt diệt kim đan vào rất dễ, cho viên thật vào rồi xử lý bên ngoài thì e Kim đan ngũ trọng đại tu sĩ cũng không nhận ra đây là hàng giả, chỉ khi nổ mới phát hiện thứ nổ là Tuyệt diệt kim đan ở trong.

“Lúc nào thuận tiện sẽ tìm cách xử lý kim đan.” Ngụy Tác không lãng phí thời gian, mục quang quét vào, nhét tinh kim khôi lỗi ở tầng thứ ba vào nạp vật cổ giới.

Bảo lam sắc tinh kim khôi lỗi tuy đã hoàn toàn phá tổn, nhưng nó giết được một Kim đan tứ trọng đại tu sĩ thì chưa biết chừng còn có huyền diệu khác, tinh kim của nó biết đâu còn có tác dụng.

“Chắc là Lưu ảnh tinh thạch ghi lại cảnh đấu pháp. Tầng thứ ba này là nơi cho tu sĩ trong môn phái xem cảnh tu sĩ lợi hại đấu pháp, nhưng Lưu ảnh tinh thạch cần pháp trận phối hợp, tan vỡ thế này rồi cũng vô dụng.” Ngụy Tác lại nhìn lên một khúc bạch sắc tinh thạch vỡ, lục bào lão đầu hơi trầm ngâm, đoạn nói.

Ngụy Tác gật đầu, thần thức quét kỹ mấy lượt, xác định không còn vật gì giá trị nữa mới thu phù văn tinh kim hắc sắc tiểu đao, bắt đầu cắt Tinh thần bạch lạc kim.

Phù văn tinh kim hắc sắc tiểu đao cắt Tinh thần bạch lạc kim, quả nhiên rất dễ.

Chỉ hơn nửa canh giờ, Ngụy Tác đã cắt hết Tinh thần bạch lạc kim cho vào nạp vật cổ giới.

Ngụy Tác không dừng ở đây núi đứt gãy mà tiếp tục lướt về một hướng.

...

Chần nửa ngày, Ngụy Tác đang lướt trên không đột nhiên dừng lại.

Nơi này mệnh môn hơn xa gã tưởng tượng.

Liên tục lướt đi hồi lâu mà vẫn chưa thấy điểm kết thúc, gã có cảm giác không chỉ mấy chục vạn dặm, có khi diện tích phải là mấy trăm vạn dặm.

Nơi này cũng không phải ở vị trí trung tâm, các kiểu công trình đồ sộ thế này, dọc đường gã thấy mấy chỗ.

Xem ra những thứ bị cuốn vào đây, cuốn đến chỗ nào còn là một câu hỏi.

Những chỗ nhìn được, cả địa hình đều không đổi.

Nửa ngày này, gã càng đi càng kinh hãi, cả không gian đều thế này thì gã không biết thoát bằng cách nào.

Nhưng gã dừng lại vì hình như ngoài xa có tiếng đầu pháp.

Trong lúc kinh nghi bất định, gã lại nghe có tiếng nổ vang lên.

Tràng thanh âm này từ vị trí bên phải chỗ gã đứng vọng lại.

Không hề do dự, Ngụy Tác lướt tới.

Chừng không đầy nửa tuần hương sau, trong tầm mắt gã xuất hiện một đạo thanh sắc độn quang và một đạo hoàng sắc độn quang.

Hai đạo độn quang khiến nhân thần gã hơi co, mục quang lóe lên, lấy ẩn hình pháp y khoác vội.

Tốc độ lưỡng đạo độn quang kinh nhân cực độ, nhất là đạo thanh sắc độn quang phía trước, phải gấp hai lần Ly Hỏa phản. Đạo hoàng sắc độn quang phía sau cũng hơn hẳn Ly Hỏa phản.

Hai đạo độn quang, một đuổi một chạy, thanh sắc độn quang đang liều mạng bỏ chạy.

Tốc độ đạo thanh sắc độn quang vốn có thể thoát được hoàng sắc độn quang nhưng thoáng sau Ngụy Tác thấy thanh sắc độn quang liên tục giảm tốc.

Tựa hồ tu sĩ dùng thanh sắc độn quang đang thi triển thuật pháp kiểu Huyết quang độn, cố gắng đề thăng độn tốc, nhưng không thể thi triển lâu.

“À!”

Đột nhiên, Ngụy Tác chỉ đứng xem lại nhướng mày, trực tiếp tể xuất Ly Hỏa phản, hóa thành một đạo hắc hồng sắc độn quang, nghênh đón đạo thanh quang.

“Đạo hữu ở đây mà đuổi riết Thanh Bình đạo hữu?” Đồng thời, giọng Ngụy Tác sang sảng vang lên.

“Ngụy đạo hữu!”

Thanh sắc độn quang thấy độn quang của Ngụy Tác bay lên thì càng kinh hãi nhưng nghe giọng gã thì kêu lên kinh hãi cực độ.

Tu sĩ đứng trong thanh sắc khí điểm là Thanh Bình thất tán với gã ở Linh Diệu cốc.

“Đi mau!”

Nàng ta dốc sức lao về phía Ly Hỏa phản, xem ra chân nguyên tổn hao cực kỳ kịch liệt.

“Không thoát được, độn tốc của họ hơn Ly Hỏa phản của mình.” Thoáng sau Ly Hỏa phản đã đón Thanh Bình, nhưng Ngụy Tác dừng lại, nhìn đạo hoàng sắc độn quang, “Ai đang truy kích đạo hữu?”

“Là Bàn Long chân nhân của Chân Võ và một tu sĩ lạ mặt, Bàn Long chân nhân là Kim đan tam trọng hậu kỳ đại tu sĩ, người kia cũng có tu vi hơn tại hạ.” Thanh Bình thở hồng hộc, nhìn độn quang phía sau, sắc mặt vốn trắng lại càng không còn huyết sắc.

Nàng ta biết Ngụy Tác nói thật, ở nơi không có chướng ngại mà độn tốc không bằng đối phương, sẽ không thể thoát được.

“Chân Võ tông đại tu sĩ? Sao lại ở đây?” Ngự Tác nhú mày, “Vì sao họ truy sát đạo hữu? Kỳ đạo hữu đâu?”

“Không biết.” Thanh Bình nhột nhạt lắc đầu, “Tại hạ và phu quân bị không gian chi lực chia cắt, một mình đến đây. Trước đó tại hạ vô tình tìm được một mảnh hoàng sắc tinh bi. Thấy mảnh võ tinh bi, tại hạ cho rằng phu quân chắc cũng bị cuốn vào gần đó nên gọi to, không ngờ lại thu hút hai kẻ đó, không hiểu hoàng sắc tinh bi có tác dụng gì với họ mà vừa thấy là hạ sát thủ, định cướp đoạt.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

528. Chương 528: Cá Lớn Nuốt Cá Bé?

“Hoàng sắc tinh bi?”

Thanh Bình nói vậy, mục quang Ngự Tác lóe lên, “Thanh Bình đạo hữu, hoàng sắc tinh bi đó lớn cỡ này, có thể kích phát được nữa không? Họ đuổi riết thế này chắc vì chính nó?”

“Mảnh tinh bi tại hạ có đây.” Hoàng quang lóe lên, thấy độn quang nhất thời chưa bắt kịp, Thanh Bình lấy hoàng sắc tinh bi từ nạp bảo nang trung ra. “Kích phát được hay không thì tại hạ chưa thử.”

Khối hoàng sắc tinh bi này lớn hơn mảnh Ngự Tác lấy được nhiều, chừng một phần ba nguyên khối.

Không hề do dự, mục quang lóe lên, Ngự Tác dồn chân nguyên vào khối hoàng sắc tinh bi.

Ngự Tác dồn chân nguyên vào, hoàng sắc tinh bi rực hoàng sắc linh quang, hình thành quang tráo, tạm đủ che cho ba người.

Ngự Tác giật giật chân mày, hít sâu một hơi, không điều khiển Ly Hỏa phảng đi tiếp mà dừng lại.

Gã đương nhiên biết Kim đan tam trọng đại tu sĩ cực khó đối phó, nhưng trực giác cho biết hoàng sắc tinh bi có quan hệ lớn đến việc thoát khỏi nơi này.

“Ngự đạo hữu cho rằng chúng biết phương pháp rời khỏi đây có liên quan đến hoàng sắc tinh bi?” Thanh Bình không ngốc, nghe Ngự Tác hỏi về hoàng sắc tinh bi và qua dáng vẻ gã thì hiểu ngay.

“Các hạ thu lại đã.” Ngự Tác gật đầu, “Tại hạ không cho rằng hoàng sắc tinh bi trừ công hiệu đi qua được khe nứt không gian thì còn gì khiến Kim đan tam trọng đại tu sĩ thêm muốn. Thượng cổ tu sĩ để lại địa đồ đó cả phương pháp phá giải cấm chế Chân Tàng điện và Linh Diệu cốc còn nghiên cứu ra, nếu hoàng sắc tinh bi có công hiệu khác thì y đã tìm ra từ lâu.”

“Ngự đạo hữu?”

“Y họ Ngự, biết Thanh Bình, lại tuổi như thế thì chắc là tu sĩ mở đang tìm! Đi nát gót giày không thấy bóng, vô tình lại tìm thấy ở đây! Bạch đạo hữu, y không dễ đối phó, để mở lên tiếng, nếu động thủ thì chú ý đừng tổn thương nhục thân y.”

Ngự Tác và Thanh Bình bàn chuyện thì hai tu sĩ trong hoàng sắc độn quang cũng trò chuyện.

Hoàng sắc độn quang do một chiếc hoàng ngọc đại đỉnh ba chân phát ra.

Cái đỉnh lớn như gian phòng, chạm hình hoàng sắc giao long, hình dáng cổ kính, là thượng cổ pháp bảo.

Bên trên cái đỉnh, một lão giả mặc trúc điệp phù văn thanh bào, thân ngoại linh khí hình thành hình con rồng uốn lượn dài năm, sáu trượng, là thái thượng trưởng lão của Chân Võ, Bàn Long chân nhân.

Người còn lại không phải Cổ Ngạc động chủ vẫn đi cùng, mà nho sĩ có vẻ nhu nhược đi cùng tu sĩ lùn.

Không hiểu sao tu sĩ này lại đi cùng Bàn Long chân nhân nhưng hai người có vẻ đã đạt thành ước định liên thủ.

“Hay lắm, y có pháp bảo có tốc độ không nhanh hơn Bàn long hoàng đỉnh của mõ, tựa hồ y nhận ra chúng ta biết phương pháp thoát thân, có thể bàn với nhau được.”

Bàn Long chân nhân rõ ràng gian hoạt, phản ứng cực kỳ cơ mẫn, thấy Ngụy Tác dừng độn quang lại, là đoán ngay ra.

“Oành”, thần quang gian trá lóe lên, hoàng ngọc cự đỉnh dưới chân lão chậm lại, không còn bức ép nữa.

“Vị đạo hữu nào đó?”

Đồng thời, Bàn Long chân nhân sang sảng cất tiếng.

“Tại hạ họ Ngụy, các hạ là Bàn Long chân nhân đại danh đỉnh đỉnh, không biết đạo hữu còn lại danh hiệu thế nào?” Nhìn hoàng ngọc cự đỉnh giảm tốc, Ngụy Tác thản nhiên hỏi.

“Tại hạ đích xác là Bàn Long chân nhân, vị đạo hữu này là Bảo Phiến chân nhân Bạch Kiếm Không.” Bàn Long chân nhân vẫn điều khiển cái đỉnh lướt về phía Ly Hỏa phẳng của Ngụy Tác.

“Bảo Phiến chân nhân Bạch Kiếm Không!” Ly Hỏa phẳng của Ngụy Tác cách cái đỉnh không đầy mười dặm, đã nhìn rõ Bàn Long chân nhân và nho sĩ, nghe Bàn Long chân nhân nói vậy, Thanh Bình biến sắc, truyền âm với Ngụy Tác: “Ngụy đạo hữu, cẩn thận, Bảo Phiến chân nhân này không như vẻ ngoài đâu, hung danh tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ cực thịnh, là Kim đan lưỡng trọng hậu kỳ đại tu sĩ, cùng với Bất Lão thọ ông, Hắc Tiều chân nhân hợp thành Thiên Bắc tam hung, chuyên môn chặn đường tu sĩ bên ngoài Thiên khung, cả những tu sĩ kém xa cũng không tha!”

“Hóa ra vị còn lại cũng là cao nhân đại danh đỉnh đỉnh. Sao hai vị lại vào đây, còn truy sát Thanh Bình đạo hữu?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường hỏi Bàn Long chân nhân và Bạch Kiếm Không.

Một Kim đan tam trọng đại tu sĩ, thêm một tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, Ngụy Tác không dám trở mặt động thủ.

“Tại hạ không định truy sát Thanh Bình đạo hữu.” Bàn Long chân nhân nhìn Ngụy Tác, thản nhiên như không, rõ ràng đã nghĩ trước, “Chỉ là vật trong tay đạo hữu đó thập phần trọng yếu, bọn tại hạ phải lấy, bằng không sẽ bị khốn đến chết già ở đây. Thật ra bọn tại hạ cũng không biết vì sao mình bị kéo đến đây, đang ở Thiên khung hoang nguyên tìm kiếm đồ thì bị ô quang cuốn vào.”

“Tức là các vị biết phương pháp ra khỏi đây?” Ngụy Tác hơi giật giật chân mày.

“Đúng thế, bọn mõ bị cuốn vào đây, đã tìm nhiều chỗ mới phát hiện nơi thoát. Nhưng cần có vật của Thanh Bình đạo hữu thì mới qua được.” Bàn Long chân nhân không tránh mà nhìn Thanh Bình nói ngay.

“Thanh Bình đạo hữu có một vật vốn do bọn tại hạ mang đến đây ” Ngụy Tác bảo Bàn Long chân nhân: “Tất cả cùng sa vào đây thì nên cùng tìm cách thoát ra, được chăng?”

“Nếu khả dĩ thì bọn tại hạ không cự tuyệt đề nghị. Nơi này không có gì, linh khí cũng không, ai muốn ở lại đâu.” Bàn Long chân nhân vung tay, một đạo hoàng quang lướt về phía Ngụy Tác, “Các hạ xem đi.”

“À!”

Ánh mắt Ngụy Tác lóe lên.

Bàn Long chân nhân đưa cho gã một mảnh hoàng sắc tinh bi. Mảnh này còn nhỏ hơn mảnh gã lấy được, chỉ cỡ bàn tay, sắc vàng đã nhạt đi nhiều, bên trong còn vết nứt.

“Không biết Ngụy đạo hữu hiểu gì về vật này chẳng?” Thấy mắt Ngụy Tác ánh lên, Bàn Long chân nhân bình tĩnh như thường hỏi.

Ngụy Tác không đáp, ngoái nhìn Thanh Bình. Vật này vốn của Kỳ Long Sơn, Thanh Bình khẳng định hiểu rõ hơn gã.

“Bọn tại hạ chỉ biết nó có thể đi qua một vài khe nứt không gian, còn lại không hiểu gì.” Thanh Bình hít sâu một hơi.

“Nếu tại hạ không lầm thì đây là mảnh vỡ của Trường sinh bi.” Bàn Long chân nhân liếc Ngụy Tác hòa Thanh Bình đầy thâm ý, “Tại hạ biết vốn cổ bảo này có công hiệu chia không gian, chạy trốn và ẩn thân, nhưng từ thời thượng cổ tu sĩ thì đã phá tổn. Thành ra chỉ còn đi qua được một số khe nứt không gian. Mảnh vỡ này chỉ còn lại uy năng của chất liệu, uy năng pháp trận gần như tan hết, nếu gặp khe nứt không gian quá mạnh thì dù đi qua cũng sẽ bị hủy.”

“Lẽ nào...” Bàn Long chân nhân nói thế, Ngụy Tác lại giật giật chân mày.

“Xem ra Ngụy đạo hữu đã đoán ra.” Bàn Long chân nhân nhìn Ngụy Tác, “Đúng thế, bọn tại hạ vô tình nhặt được, phát hiện ra khe nứt không gian thì đã thử. Kết quả Trường sinh bi tuy miễn cưỡng bảo vệ tu sĩ qua được nhưng sau đó sẽ tổn hủy.”

Thoáng ngừng lại, Bàn Long chân nhân nhìn mảnh vỡ trắng nhạt trước mặt Ngụy Tác: “Vật này mà dùng chân nguyên kích phát, dừng lại trong khe nứt không gian trung một chốc thì thành thế này.”

“Nói thật, tại hạ đã thử vật của Thanh Bình.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, bảo Bàn Long chân nhân, “Nhưng quang hoa tối đa chỉ bao kín ba người, chân nhân định thế nào?”

“Ở ngoài Thiên khung thì quy củ tối công bình là cá lớn nuốt cá bé, mỗi vị đạo hữu đều không muốn trao cơ hội ra ngoài cho người khác chứ nhỉ?” Bàn Long chân nhân nhìn Ngụy Tác: “Nếu tại hạ không nhầm, thần thông của Ngụy đạo hữu và Bạch đạo hữu đều hơn Thanh Bình đạo hữu.”

“Ý các hạ là ba chúng ta đi ra, để Thanh Bình đạo hữu lại?” Ngụy Tác nhìn Bàn Long, nhạt giọng hỏi.

Thanh Bình nhợt nhạt mặt mày.

“Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất. Tần thông như chúng ta mà giao đấu, chưa biết chừng không ai thoát cũng nên.” Bàn Long chân nhân gật đầu với Ngụy Tác, “Đạo hữu cũng là người thông minh, chắc hiểu được tình thế.”

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

529. Chương 529: Muốn Lấy Mạng Của Người

“Tại hạ không đồng ý lắm với phương pháp giải quyết này.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh liếc Bàn Long chân nhân, “Trường sinh bi vốn là vật của bọn tại hạ, dù các vị không cho biết khe nứt không gian ở đâu, bọn tại hạ cứ từ từ tìm thì cũng ra. Hiện vật ở trong tay mình mà bảo phải bỏ lại một đồng bạn để ra thì tại hạ không làm được. Bạch đạo hữu không phải người của Chân Võ, chỉ bằng tại hạ và Thanh Bình đạo hữu đưa các hạ ra, để Bạch đạo hữu lại.”

Ngụy Tác nói thế, Thanh Bình tỏ vẻ cảm kích.

Nàng ta hiểu rõ nếu Ngụy Tác cùng Bàn Long chân nhân, Bảo Phiến chân nhân Bạch Kiếm Không liên thủ đối phó thì mình không có cả cơ hội hủy hoại trường sinh bi hồng ngọc thạch câu phần.

“Tại hạ không chắc mình ép được Bạch đạo hữu ở lại mà không phải trả giá.” Ngụy Tác nói vậy, Bàn Long chân nhân mỉm cười, “Nếu tại hạ và Bạch đạo hữu đấu với Ngụy đạo hữu và Thanh Bình đạo hữu, dù không dễ đối phó được Ngụy đạo hữu, nhưng cơ hội giết Thanh Bình đạo hữu chắc không nhỏ đâu nhỉ?”

“Hai vị cứ thử xem.” Ngụy Tác không nhướng mí mắt lên.

“Tại hạ không muốn làm găng, chi bằng tìm cách chiết trung.” Bàn Long chân nhân hơi trầm ngâm, “Nếu các hạ đáp ứng điều kiện, ba chúng ta rời đi, mỗ sẽ cho các hạ thêm lợi ích. Chân Võ không thiếu gì đan dược địa giai trở lên.”

Thoáng ngừng lại, Bàn Long chân nhân nói với Ngụy Tác, “Nếu đạo hữu không tin tại hạ, tại hạ sẽ thề.”

“Đan dược đạo giai trở lên?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, có vẻ động lòng.

Thanh Bình lại nhợt nhạt mặt mày.

“Với thân phận tại Chân Võ của tại hạ, hai ba viên đan dược đạo giai trở lên, không thành vấn đề.” Bàn Long chân nhân liếc Ngụy Tác, “Ngụy đạo hữu còn điều kiện gì thì cứ nêu ra, được thì tại hạ sẽ đáp ứng.”

“Nghe nói Bạch đạo hữu có một thứ mà tại hạ cần.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường liếc Bạch Kiếm Không, “Có việc mà tại hạ muốn nói riêng với Bạch đạo hữu.”

“Hả?” Ngụy Tác nói vậy, Bàn Long chân nhân và Bạch Kiếm Không đều ngạc nhiên.

“Ngụy đạo hữu!”

Thanh Bình biến sắc, thân ảnh lướt sang, ấn tay lên nẹp bảo nang thượng, định ra đòn.

“Bàn Long chân nhân, phiền các hạ trông chừng Thanh Bình đạo hữu, có gì thì phiền các hạ xuất thủ.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh, không nhìn Thanh Bình, “Tại hạ có mấy câu nói riêng với Bạch đạo hữu.”

“Tất nhiên không vấn đề gì.” Thần sắc âm lãnh đặc ý lóe lên trong mắt Bàn Long chân nhân.

Thân ảnh Bạch Kiếm Không loáng lên, đến gần hơn mười trượng, tỏ vẻ kinh ngạc, “Không biết Ngụy đạo cần vật gì của tại hạ?”

“Cần mạng... người!” Ngụy Tác nhìn Bạch Kiếm Không, thần sắc không hề biến hóa.

“Gì hả!” Bạch Kiếm Không ngăn ra, Ngụy Tác chưa dứt lời thì cảm giác cực kỳ nguy hiểm đã dâng lên trong lòng lão.

“Chát!”

Nhưng lão chưa kịp làm gì thì một đạo ám kim sắc kiếm khí dài mấy trăm trượng, rộng mấy trượng đã chém tới!

“Ngụy Tác, người!” Bàn Long chân nhân không ngờ, thân ngoại linh khí nổ tung.

“Tốc độ thi pháp nhanh quá!”

Bạch Kiếm Không không lên tiếng nổi, đầu tóc dựng lên!

Lão phản ứng không chậm nhưng đạo thuật pháp của Ngụy Tác xung kích đến mà lão vẫn chưa kịp phát ra một đạo thuật pháp nào!

Tốc độ thi pháp của Ngụy Tác cao hơn hẳn y.

“Ồn!”

Bạch Kiếm Không há miệng, vạn đạo bạch sắc hà quang bay lên.

Một viên bạch sắc kim đan cỡ một quả rưỡi trứng ngỗng dấy lên trong hà quang.

Tích tắc điện quang hỏa thạch đó, bạch sắc kim đan hà quang ngưng thành hình bạch sắc thiên sư.

“Chát!” Bạch sắc thiên sư và ám kim sắc kiếm quang va nhau, cùng vỡ tan.

Đồng thời, tử sắc hà quang càng chói lòa từ mi tâm Ngụy Tác bay lên.

“Ồn!”

Tử sắc kim đan như trái dưa từ tử sắc hà quang bay lên.

“Lớn thế hả?!”

Đừng nói Bạch Kiếm Không và Bàn Long chân nhân kinh hãi, ngay cả Thanh Bình cũng rung động, há miệng kinh hãi.

Tử sắc viễn cổ thiên long cười sòng, hình thành trong tích tắc, ép xuống Bạch Kiếm Không vừa chặn một đòn của Ngụy Tác.

“Bản mệnh pháp bảo! Người đã tu luyện bản mệnh pháp bảo!”

“Người dám lừa gạt ta, rồi đột nhiên đánh lén, muốn chết hả!”

Bàn Long chân nhân đã kịp phản ứng, hai tay phát ra hoàng sắc cương khí vô cùng vô tận trút xuống, hình thành một chiếc đàn tỳ bà kích cỡ ngang với tử sắc viễn cổ thiên long của Ngụy Tác!

Hoàng sắc tỳ bà do Bàn Long chân nhân dùng thuật pháp ngưng thành, trấn áp lên tử sắc viễn cổ thiên long do kim đan hà quang ngưng thành, thế mà lại chấn tan được.

Ngụy Tác đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng, uy năng kim đan hà quang ngưng hình đạt tới huyền giai hạ phẩm, ngang với hai bán huyền giai pháp bảo! Trường hà thao thiên quyển đã luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo thì tử sắc viễn cổ thiên long cười sòng còn có uy năng cao hơn huyền giai hạ phẩm hai thành.

Uy năng như thế cũng bị một đạo thuật pháp của Bàn Long chân nhân đánh tan, chứng tỏ thuật pháp của lão là thiên cấp đỉnh giai thuật pháp!

Đoạn hoàng sắc tỳ bà của Bàn Long chân nhân chưa hết đà, ép xuống kim đan của Ngụy Tác.

Ngụy Tác tỏ vẻ chấn kinh.

Thiên long quần tinh tội thể thuật của gã cũng là thiên cấp đỉnh giai thuật pháp, nhưng chuyên môn luyện thể, bồi dưỡng căn cơ. Hiện tại, gã đã tận mắt thấy uy lực của thuật pháp công kích thiên cấp đỉnh giai.

Vù!

Nhưng gã không hề ngừng xuất thủ, cơ hồ cùng lúc tử sắc viễn cổ thiên long bị chấn tan thì một dải hắc quang từ tay bay ra, bắn một đạo huyết quang vào Bạch Kiếm Không.

“Thái nhất phân quang kính!”

“Sao lại thế được!”

Đạo huyết quang bắn tới Bạch Kiếm Không, trước mặt lão xuất hiện một chiếc gương hình vỏ con trai trong suốt. Nhưng Bạch Kiếm Không kinh hãi vô cùng vì tấm gương bị huyết quang đánh vỡ tan ngay!

Không kịp thừa lời, Bạch Kiếm Không chỉ kịp trầm kim đan xuống chặn đạo huyết quang.

“Chát!” Kim đan của Bạch Kiếm Không va ngược vào mình lão, máu phun ào ào.

“Người!”

Bàn Long chân nhân kinh nộ dị thường lách đi, chặn trước mặt Bạch Kiếm Không.

Đồng thời, bạch quang lóe lên, thân ảnh Ngụy Tác xuất hiện cạnh Thanh Bình.

“Bàn Long chân nhân, hiện tại chúng ta bàn lại điều kiện chứ nhỉ?” Xuất hiện cạnh Thanh Bình, Ngụy Tác không động thủ, nhặt nhẻo bảo Bàn Long chân nhân, “Hiện tại thực lực của Bạch đạo hữu chắc không bằng Thanh Bình đạo hữu, ba chúng ta đi ra là lựa chọn hay nhất.”

Bàn Long chân nhân biến sắc mấy lần.

“Phù!”

Bạch Kiếm Không giận quá, há miệng phun ra một ngụm máu.

“À!”

Ngụy Tác và Bàn Long chân nhân, Thanh Bình cũng biến sắc.

Ở chân trời xuất hiện một đạo hắc sắc độn quang.

“Ha ha ha ha!”

Chỉ mấy chục tích tắc sau, Bàn Long chân nhân vốn nhăn nhó chợt ngửa mặt điên cuồng bật cười.

“Bàn Long đạo hữu?!”

Trên đạo hắc quang vang lên tiếng hú kinh hãi của Cổ Ngạc động chủ!

Cổ Ngạc động chủ tuy cũng bị cuốn vào đây nhưng thất tán với Bàn Long chân nhân, giờ vì nghe thấy tiếng đấu pháp mà mò đến.

“Ngụy Tác, y lộ mặt rồi, tên mới đến có tu vi còn trên Bạch Kiếm Không, xem ra không hay rồi...” Lục bào lão đầu hít hơi lạnh trong tai Ngụy Tác.

Ngụy Tác nhăn nhó hẳn.

Từ đầu gã đã không tin Bàn Long chân nhân vô tình xuất hiện tại Thanh Thành khư rồi bị cuốn vào.

Lúc Huyền Vũ chân nhân tại Hoàng Đạo thành có đi cùng Chân Võ thiếu chủ Hứa Thiên Áo. Bàn Long chân nhân xuất hiện, gã nghĩ ngay tới Thất khiêu tiên đan.

Gã giả bộ chấp nhận đề nghị, sự thực thì đã ngầm trao đổi với Thanh Bình sẽ đánh lén Bạch Kiếm Không, chứ không phải thật lòng muốn cùng Bàn Long chân nhân, Thanh Bình rời khỏi đây.

Bàn Long chân nhân tạo cho gã cảm giác là có ý xấu, trừ được Bạch Kiếm Không rồi cùng Thanh Bình đối phó lão thì càng chắc.

Ban này động thủ, Bàn Long chân nhân tức giận mà gọi ra tên, gã nhớ rõ chỉ nói là họ Ngụy chứ không bảo tên là Ngụy Tác đích, Thanh Bình cũng chỉ gọi gã là Ngụy đạo hữu, căn bản không nhắc đến tên.

Bàn Long chân nhân gọi ra tên gã, xem ra cũng hiểu rõ gã, rõ ràng có ý đồ riêng.

Vốn gã định sẽ đấu một trận với lão.

Cổ Ngạc động chủ đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn nằm ngoài tính toán.

Ban này vì muốn hạ gục Bạch Kiếm Không nên gã không chỉ trực tiếp tế xuất kim đan, ngay cả Thực huyết pháp đạo cũng sử dụng, nhưng đột nhiên mọc ra một tu sĩ có tu vi hơn cả Bạch Kiếm Không thì tình hình quá tệ!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

——o00o——

530. Chương 530: Yêu Thú Trợ Lực

“Đây là Tuyên cơ đan của Chân Võ.”

Cổ Ngạc động chủ hiện thân, Bàn Long chân nhân không cần che giấu, vung tay ném một viên đan được ngân quang lấp lánh cho Bạch Kiếm Không.

“Huyền Vũ chân nhân, Thất khiêu tiên đan?”

Ném “Chân Võ Tuyên cơ đan” cho Bạch Kiếm Không đoạn Bàn Long chân nhân nhìn Ngụy Tác, uy thế kinh nhân dâng lên.

“Hóa ra là vì Thất khiêu tiên đan của Huyền Vũ chân nhân.” Ngụy Tác biết với đại tông môn như Chân Võ thì gã không nhận cũng vô dụng, nên cười lạnh: “Huyền Vũ chân nhân ngu xuẩn, định giết mổ nên mới mất mạng, lẽ nào các ngươi định đòi lại đồ của y?”

“Được lắm! Nhất giới tán tu như ngươi mà trước mặt Chân Võ còn dám thế hả.”

“Đến đây, để ta xem ngươi còn thủ đoạn gì!”

Bàn Long chân nhân vốn là trong cự đầu trong tu đạo giới, thân phận Chân Võ thái thượng trưởng lão hiển lộ bản tính thì khí diễm xung thiên, ngông nghênh cực điểm.

Thấy Ngụy Tác dám tranh cãi với mình, Bàn Long chân nhân điên cuồng bật cười.

Thần thức uy áp khuếch tán, trấn áp Ngụy Tác và Thanh Bình.

“Oành!”

Cùng lúc, trên đầu Ngụy Tác và Thanh Bình, thỉnh không mấy trăm trượng đột nhiên sụp xuống, rủ xuống màn sáng vàng.

Cũng như hoàng sắc quang hoa ngưng thành hình đàn tỳ bà, ép xuống Ngụy Tác và Thanh Bình.

Cùng lúc, cây cầu vàng dài hơn mười trượng xuất hiện trước mặt Bàn Long chân nhân.

Từng làn thanh hoàng sắc nguyên khí từ cây cầu tràn ra, hình thành một thanh hoàng sắc khô lâu đầu dồn vào Ngụy Tác.

“A!”

Thanh Bình kinh hô, nàng ta bị thần thức của Bàn Long chân nhân ép cho không kịp thi triển thuật pháp và pháp bảo, thế công của lão đã như núi lửa phun trào.

“Ngụy Tác, đây là Nại hà kim kiều! Pháp bảo của thượng cổ Hoàng Tuyền tông! Huyền giai hạ phẩm pháp bảo, Nại hà hoàng khí có thể tổn hủy thai thể pháp bảo!” Thấy Bàn Long chân nhân tế xuất pháp bảo, lục bào lão đầu lên tiếng nhắc nhở Ngụy Tác.

“Huyền giai pháp bảo!” Ngụy Tác sầm mặt. “Ầm”, kim đan hà quang của gã lại ngưng thành tử sắc viên cổ thiên long, một họa quyển rần rạt thủy linh nguyên khí từ kim đan hiện ra, ngọn sóng khổng lồ dâng lên, cùng hòa vào viên cổ thiên long và chạm với hoàng sắc tỳ bà của Bàn Long chân nhân.

Cùng lúc, trước mặt gã xuất hiện một chiếc chìa khóa cổ đồng sắc chước, quang hoa rùng rục ngưng thành một chiếc cổ đồng sắc cự thuyền, cùng thái cổ hung hỏa giáng vào hoàng sắc khô lâu đầu.

“Oành!” “Oành!”

Hai tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Hoàng sắc tỳ bà và thanh hoàng sắc khô lâu đầu đồng thời bị đánh vỡ.

“Xoạt!”, một đạo ám kim sắc kiếm quang mấy trăm trượng, chém vào Bàn Long chân nhân.

“Chát!”

Mũi Bàn Long chân nhân phun ra hoàng khí, ngưng thành hoàng sắc tiểu long, chấn tan đạo ám kim sắc kiếm quang của Ngụy Tác.

Hơn trăm viên hoàng sắc tinh cầu từ tay Ngụy Tác rải xuống đất.

Tùy tức, Minh nguyệt lôi cầu bay lên dày đặc.

“Ngũ hỏa thần lôi!”

Cùng lúc, năm ngọn lửa cỡ quả dưa đột nhiên hiện lên trước mặt Bàn Long chân nhân, ở giữa là một tia sét xanh lè.

Đạo thuật pháp này của Thanh Bình.

“Hư không biến hóa!”

Cùng lúc, Bạch Kiếm Không nuốt xong một viên ngân sắc đan dược cũng miễn cưỡng vung tay, một dải sáng trong veo cuốn lấy năm ngọn lửa cỡ trái dưa ra ngoài mấy chục trượng.

“Hóa ra ngươi là Bá Khí chân nhân Ngụy Tác? Để ta xem ngươi bá khí thể nào.”

Tiếng cười nhạo từ phía sau vang lên.

Nguyên khí dao động ép xuống đầu Ngụy Tác và Thanh Bình.

Phía dưới Ngụy Tác và Thanh Bình, Cổ Ngạc động chủ chân đứng trên phi độn pháp bảo tinh kim hắc sắc ngạc ngư, cách hơn nghìn trượng nữa trong mắt có vô số quang ti nhìn được bằng mắt thường chuyển động.

Mười ngón tay lão có mười lần bạch quang lấp lánh, là bạch sắc tiểu ấn do quang hoa ngưng thành, liên tục chuyển động.

Cái ấn chuyển động nhanh, trên đầu Ngụy Tác và Thanh Bình, đạo đạo bạch sắc quang hoa dấy lên, ngưng thành sáu cây bạch sắc thạch trụ ép xuống.

Cổ Ngạc động chủ còn cách Ngụy Tác, Thanh Bình hơn nghìn trượng, dù thần thức như Ngụy Tác cũng không thể ở cự ly xa như thế mà phát động thuật pháp công kích.

Nhưng đạo thuật pháp của Cổ Ngạc động chủ tựa hồ có thể qua nguyên khí biến hóa quanh Ngụy Tác và Thanh Bình mà suy đoán, dùng mục quang xác định để trực tiếp phát động công kích!

Tu sĩ như Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ, thần thông quả nhiên hơn xa tu sĩ Kim đan cảnh!

“Oành!”

Tử sắc kim đan của Ngụy Tác lại rực quang hoa, viễn cổ thiên long và làn sóng chấn tan sáu cây trụ của Cổ Ngạc động chủ kích phát.

“Thanh Bình! Hủy Trường sinh bi đi! Xem chúng có ra được không!”

Cùng lúc, một viên đan châu kinh nhân từ tay Ngụy Tác dấy lên, gã lại nói.

“Tuyệt diệt kim đan!”

Thấy trong tay gã bay lên viên đan châu, Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ vốn nắm chắc tình hình đều nhột nhột mặt mày.

Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ có hiểu về gã, biết gã có pháp khí như Tuyệt diệt kim đan.

Cả hai cho rằng với thần thông và uy năng thuật pháp của mình, trừ phi từ đầu Ngụy Tác tế xuất Tuyệt diệt kim đan, không thì chỉ một chiêu là sẽ bị triệt để áp chế, cơ hội thi triển pháp khí này cũng không có.

Ngụy Tác không ngốc, đời nào lại dùng Tuyệt diệt kim đan nổ mình.

Từ lúc Cổ Ngạc động chủ hiện thân, Ngụy Tác và Bàn Long chân nhân giao thủ đều nằm trong tính toán của lão.

Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ hoàn toàn không ngờ là Ngụy Tác tấn thăng thành tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, kim đan uy năng tăng vọt, tu luyện cả Trường hà thao thiên quyển thành bản mệnh pháp bảo, thực lực cao hơn dự liệu, mấy chiêu liền mà cả hai không thể áp chế nổi!

Hiện tại Ngụy Tác tế xuất chỉ là Tuyệt diệt kim đan do kim đan của Kim Chung thượng nhân luyện chế thành, nhưng với nó thì muốn cầm chân Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ để Thanh Bình hủy hoại Trường sinh bi ắt không khó.

“Được! Thế thì không ai mong ra nữa!” Thanh Bình cũng tỏ vẻ cứng rắn, định lấy Trường sinh bi ra hủy.

“Ngu xuẩn, không ai ra được thì có lợi gì, Ngụy tiểu tử, chúng ta giao dịch chứ?” Đúng lúc đó, một thanh âm đột nhiên vang lên.

Giọng nói lọt tai này của nữ, tựa hồ trực tiếp vang lên trong óc tất cả, dù là Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ cũng ong ong trong óc, khổng chế chân nguyên không xuôi. Thanh Bình thì cứng người.

“Mị ma nữ lộc?” Ngụy Tác tỏ vẻ kinh hãi.

Nhìn theo, Ngụy Tác thấy ở mé trái, sau một công trình đồ nát quả nhiên xuất hiện thân ảnh Mị ma nữ lộc.

Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ, Bạch Kiếm Không đều lạnh cả cõi lòng, dù không biết Mị ma nữ lộc là yêu thú gì nhưng nhận ra đẳng cấp của nó.

Không biết Mị ma nữ lộc đến từ lúc nào, cách không đầy tám trăm trượng mà họ không phát hiện.

Nhất thời, Mị ma nữ lộc đến nên tình cảnh cực kỳ bạo liệt trầm tịch hẳn. Chỉ còn một viên Tuyệt diệt kim đan có uy áp và quang văn đáng sợ từ từ chuyển động trên tay phải Ngụy Tác.

“Giao dịch, muốn giao dịch với ta?” Ngụy Tác nhìn Mị ma nữ lộc đột nhiên hiện thân, bình tĩnh như thường hỏi, “Giao dịch thế nào?”

“Khe nứt không gian đó, ta biết.” Mị ma nữ lộc trừng mắt nhìn Ngụy Tác, cắn môi ra vẻ bị bức, “Không phải Trường sinh bị gì đó chứ đưa được ba người ra hả, ta và các người là vừa đủ?”

“Ý người là giúp bọn ta đối phó chúng?” Ngụy Tác hơi ngẩn ra.

“Ta xem rồi, thêm ta thì đối phó chúng tất không thành vấn đề. Ta giúp người đối phó chúng, người đưa ta khỏi đây.” Mị ma nữ lộc nhìn Ngụy Tác, thần nhiên, “Người thấy thế nào?”

Ngụy Tác liếc nó.

Sự thực thì gã tể xuất Tuyệt diệt kim đan không phải để ngọc thạch câu phần, mà trong tình hình này gã biết chắc Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ sẽ phải bàn điều kiện. Chân chính giao thủ, trừ Tuyệt diệt kim đan ra, thực lực Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ đều trên gã, đối phương lại phòng bị, dù gã sử dụng hết Tuyệt diệt kim đan cũng bị tất là đối thủ.

Nhưng chỉ cần bức hai người dừng tay, cùng bàn điều kiện là còn cơ hội.

Mị ma nữ lộc đột nhiên mọc ra, còn giao dịch với gã thì vượt ngoài ý liệu.

“Được! Ta giúp người đối phó chúng, ta đưa người ra.” Liếc Mị ma nữ lộc, Ngụy Tác gật đầu.

Mị ma nữ lộc có chủ ý gì thì điều kiện của nó, Ngụy Tác đương nhiên không cự tuyệt.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

531. Chương 531: Cường Giả Kịch Chiến

“Các hạ hợp tác với y chi bằng với bọn mõ.” Nghe Mị ma nữ lộc và Ngụy Tác đối thoại, Bàn Long chân nhân biến sắc, nói ngay: “Chỉ cần các hạ hợp tác, bọn mõ không chỉ đưa các hạ ra mà còn tặng một viên Đại thuận đạo đan. Đại thuận đạo đan do Thuận yêu quả luyện chế thành, khẳng định đề thăng không ít yêu nguyên cho các hạ.”

“Hợp tác với các người? Ý người là bỏ lại y?” Mị ma nữ lộc cười nhạo, chỉ vào Bạch Kiếm Không.

“Y có nô thú đại, bọn mõ sẽ giết y, dùng nô thú đại đưa các hạ ra.” Bàn Long chân nhân nhìn Mị ma nữ lộc, “Các hạ chắc cũng thấy hợp tác với bọn mõ, giết y càng dễ.”

“Để các người cho ta vào nô thú đại?” Mị ma nữ lộc mỉm cười chế nhạo, “Rồi các người đưa ta về sơn môn, giết chết rồi luyện pháp khí. Người tưởng ta ngốc thế hả?”

“Các hạ có dám chắc hợp tác với y thì y không đối phó các hạ?” Bàn Long chân nhân cười lạnh, “Lẽ nào các hạ tưởng giúp chúng thì sẽ nhất định đối phó được mõ?”

“Dù gì trước đó ta đã nhận ra, tuy y đáng ghét nhưng trong lúc này mà không bỏ rơi đồng bạn, còn có chút tín nghĩa.” Mị ma nữ lộc nhìn Ngụy Tác, “Còn đối phó được các người hay không thì thử là biết.”

“Được lắm! Ta xem người có thủ đoạn gì mà lớn lối như thế!”

Bàn Long chân nhân là thái thượng trưởng lão của siêu cấp tông môn Chân Võ, địa vị tại tu đạo giới tôn quý hơn nhiều tu sĩ cùng cấp, giờ Mị ma nữ lộc không nể mặt thì lão gào lên.

“Tách tách!”

Không khí trên đầu lão nổ vang, một viên hoàng sắc kim đan cùng hoàng sắc hà quang bay lên.

Hoàng sắc kim đan không kém gì kim đan của Ngụy Tác, hà quang cũng quang hoa điểm điểm, như có phù lục lơ lửng bên trong.

Tuy Bàn Long chân nhân có tu vi Kim đan tam trọng hậu kỳ, hơn xa Ngụy Tác nhưng gã lấy được không ít linh dược, kim đan mới to như thế. Bàn Long chân nhân có được kim đan cỡ này vì công pháp cũng là thiên cấp công pháp.

“Hiện tại ngươi quyết định hợp tác với y là tùy nhưng ta muốn giao dịch với ngươi.”

Phía sau Ngụy Tác và Thanh Bình, Cổ Ngạc động chủ không huênh hoang như Bàn Long chân nhân, mà tâm cơ càng âm trầm, nhìn Mị ma nữ lộc, nói với giọng đầy dụ hoặc, “Chốc nữa các hạ phát hiện phe mình không địch nổi thì mong các hạ cản chúng hỷ Trường sinh bi. Bằng không sẽ không ai thoát được. Chỉ cần các hạ đừng để Trường sinh bi bị hủy thì cứ việc tin tưởng bọn mỗi một lần, mỗi sẽ dùng nô thú đại đưa các hạ ra.”

“Được, muốn giao dịch phải xem các ngươi có đủ bản lĩnh không.” Mị ma nữ lộc nửa cười nửa không.

“Quyết định thế đi.” Cổ Ngạc động chủ không thừa lời, ấn mạnh xuống, hơi sắc chân nguyên dồn vào hắc sắc cự ngục dưới chân.

“Chát chát chát!”

Hắc sắc cương khí từ tinh kim cự ngục phát ra, linh khí uy áp đồng thời khuếch tán ra.

“Huyền giai pháp bảo! Ngụy Tác, uy năng vật này hình như không kém gì Nại hà kim kiều, cũng là một món huyền giai hạ phẩm pháp bảo!” Lục bào lão đầu hải hùng.

“A! Ngụy tiểu tử, pháp bảo của chúng lợi hại như thế. Ta còn một điều kiện.” Mị ma nữ lộc tỏ rõ thần sắc giảo trá, nói với Ngụy Tác.

“Thanh Bình đạo hữu, pháp bảo này tạm do đạo hữu sử dụng.” Ngụy Tác đưa Hạo thiên ti nam cho Thanh Bình, đồng thời nhú mày, “Điều kiện gì?”

“Nếu đối phó chúng, pháp bảo rơi vào tay người thì ta không yên tâm. Ta giúp người đối phó chúng, những thứ lấy được phải do ta giữ, ra ngoài thì sẽ trả cho người. Dù gì thì pháp bảo với bọn ta là thứ vô dụng.” Hồng sắc hà quang dấy lên quanh Mị ma nữ lộc.

Nó đã sử dụng đến thần thức xung kích, động tác của bọn Bàn Long chân nhân cũng hơi chậm hơn, Ngụy Tác và Thanh Bình lại không hề bị ảnh hưởng.

“Được!” Ngụy Tác gật đầu, trong tình hình này, gã chỉ cần thoát ra, những việc khác không cần tính tới.

“Động thủ!”

Bàn Long chân nhân đã bực mình, gầm vang.

Kim đan hà quang rung lên ong ong, hóa thành hoàng sắc thần long.

Trong miện con rồng hào quang ngậm hoàng sắc quang hoa càng sáng hơn.

Hoàng sắc quang hoa là một cây tỳ bà.

Thiên cấp đỉnh giai thuật pháp!

Bàn đến thuật pháp thiên cấp trung giai trở lên, trừ uy năng đối địch đáng sợ thì còn nhiều huyền diệu. Môn thiên cấp đỉnh giai công pháp của Bàn Long chân nhân lại có thể dung hợp với kim đan uy năng.

Vốn với uy năng kim đan hà quang ngưng hình của Bàn Long chân nhân, tối đa chỉ ngang với Ngụy Tác đã dung luyện bản mệnh pháp bảo, nhưng giờ con rồng ngậm tỳ bà của lão lại có uy năng cao hơn hẳn huyền giai hạ phẩm pháp bảo!

Chả trách trước khi Bàn Long chân nhân động thủ, trực tiếp tể xuất kim đan.

“Ồnh!”

Phát ra con rồng, Nại hà kim kiều cũng phun trào thanh hoàng sắc nguyên khí, ngưng thành một khô lâu đầu.

Hắc sắc tinh kim cự ngạc của Cổ Ngạc động chủ hóa thành hắc sắc hồng quang lao tới Ngụy Tác. Thân ảnh lão bất động, giữ cự ly nghìn trượng với Ngụy Tác, mười ngón tay lay động, sáu cây bạch sắc cự trụ trấn áp xuống.

Đạo thuật pháp này phẩm giai cũng không thấp, ít nhất cũng uy năng bán huyền giai, cộng thêm con rồng ngậm tỳ bà của Bàn Long chân nhân tương đương với hai huyền giai hạ phẩm pháp bảo.

Cộng thêm hai huyền giai pháp bảo chân chính!

Tương đương với có bốn huyền giai pháp bảo giáng vào Ngụy Tác!

“Xoạt! Xoạt!”

Bốn huyền giai pháp bảo đáng sợ cỡ nào, Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ động thủ thì không khí quanh Ngụy Tác và Thanh Bình dấy lên cương phong.

“Hai người giúp ta đối phó Bàn Long chân nhân!”

Ngụy Tác vỗ lên nạp bảo nang, hắc quang lóe lên, Hắc minh cốt quân xuất hiện.

Đồng thời, gã vung tay, Khổng tước vĩ linh được kích phát, ngũ sắc hà quang trùn lên hắc sắc tinh kim cự ngạc.

Hắc sắc tinh kim cự ngạc có uy năng huyền giai bị pháp bảo của gã phát ra hà quang bao trùn, đình trệ trên không trung.

“Đây là pháp bảo gì mà cả huyền giai pháp bảo cũng không chế được?”

“Đối phó Bàn Long chân nhân?”

Ngụy Tác xuất thủ, trực tiếp cố định một món huyền giai pháp bảo của Cổ Ngạc động chủ, Mị ma nữ lộe mắt lóe dị mang, không hề do dự, hồng hà và đào hoa quang hoa đồng cuốn tới Bàn Long chân nhân.

“Ồnh!”

Thanh Bình kích phát Hạo thiên ti nam, đồng thời hóa ra năm dải sét lòng xanh vỏ đỏ.

Trong tiếng nổ kinh thiên động địa, Mị ma nữ lộe và Hắc minh cốt quân, quang hoa của Thanh Bình chấn tan con rồng ngậm tỳ bà của Bàn Long chân nhân kích phát.

Cùng lúc, kim đan của Ngụy Tác thượng kích phát tử sắc thiên long và cự lãng, chấn tan thanh hoàng sắc khô lâu đầu của Nại hà kim kiều.

“A!”

Cổ Ngạc động chủ hãi hùng kinh hô, Ngụy Tác mặc kệ sáu cây bạch sắc cự trụ cầu lão giáng xuống, một đạo ám kim sắc kiếm khí lóe lên, bắn tới trước Bàn Long chân nhân.

“Chát!”

Sáu bạch sắc cự trụ giáng lên Ngụy Tác thì trên mình gã rực sáng một đóa hồng sắc hỏa liên. Vừa chạm vào, bạch sắc cự trụ tan rã, hóa thành tro tàn.

Vù!

Ám kim sắc kiếm khí của gã, uy năng thập phần đáng sợ, đâm thủng hộ thể lục sắc linh quang của Bàn Long chân nhân.

“Sao lại như thế!”

Mũi Bàn Long chân nhân phun ra hai dải hoàng quang, đánh lên ám kim sắc kiếm khí của Ngụy Tác.

Nhưng rồi mắt lão ánh lên thần sắc kinh hãi vì hoàng quang lập tức tan vỡ, không chống nổi đạo kiếm quang của Ngụy Tác!

Vù!

Cuồng cuồng, Bàn Long chân nhân chỉ kịp lách mình, đạo kiếm quang đánh trúng ngực trái.

Tiếng xé lụa vang lên, pháp y của Bàn Long chân nhân tựa hồ chặn được quá nửa uy năng, nhưng vẫn bị thủng một lỗ, tóe máu.

“A!” Cổ Ngạc động chủ dựng tóc gáy, không dám ở ngoài nghìn trượng như trước mà điên cuồng áp sát Ngụy Tác.

“Bàn Long chân nhân!”

Cùng lúc, Bảo Phiến chân nhân Bạch Kiếm Không vốn nhân quang thập phần tán loạn đột nhiên tỉnh lại, thấy ngực Bàn Long chân nhân tóe máu thì tỏ vẻ kinh hãi.

Cẩn mạnh lên đầu lưỡi, trong tay lão xuất hiện một mảnh vỡ lấp lánh huỳnh quang, rì sứt sủ không theo quy tắc nào.

“Xoạt!”, vật đó được dồn chân nguyên vào, bắn tới Ngụy Tác.

Quang hoa càng lúc càng sáng, khí tức càng đáng sợ.

Ban đầu, vật đó như ngân bạch sắc diễm hỏa trên không nhưng phi hành mấy chục trượng thì biến thành một viên ngân bạch sắc vẫn tinh.

Vật này phát ra ngân bạch sắc quang hoa hình thành năm đạo tôn ôm chặt lấy nhau, quay tít.

“A! Đây là pháp bảo gì!” Lục bào lão đầu kêu lên như sắc nước.

“Cái gì nhỉ!” Mị ma nữ lộc cũng nuốt nước bọt, nhợt nhạt mặt mày.

Bạch Kiếm Không kích phát vật này, uy năng còn hơn hoàng sắc chi long của Bàn Long chân nhân, Mị ma nữ lộc cũng thấy bị uy hiếp trí mệnh.

“Cả y cũng không chống chế được, người muốn bị cho vào nô thú đại hử?!” Ngụy Tác gầm lên với Mị ma nữ lộc.

“Hung cái gì mà hung, sao lại trách ta. Đấu pháp kiểu này sao ta không chế được y suốt. Y cần đầu lưỡi thì triển thuật pháp trấn định thần thức...” Mị ma nữ lộc trừng mắt với Ngụy Tác.

“Oành! Oành! Oành!”

Cùng lúc hoàng sắc linh khí đột nhiên từ Bàn Long chân nhân nổ vang, chân nguyên tăng vọt!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

532. Chương 532: Đại Tuyệt Diệt Kim Đan

“Tu vi của y sao lại đột nhiên bùng lên?!” Mị ma nữ lộc tắt tiếng mắng thầm, toàn thân lạnh ngắt, Ngụy Tác cũng biến sắc.

“Các người đều phải chết!”

Bàn Long chân nhân gầm lên, ngực trái lão máu thịt bầy nhầy, thần sắc cực kỳ nanh ác, hoàng sắc linh khí ngưng thành hoàng sắc chi long đã lớn gấp đôi.

Lão không ngờ rằng bốn huyền giai pháp bảo xung kích mà Ngụy Tác vẫn có thể phát động phản kích, vẫn đã thương được lão.

Ngụy Tác đối với lão, chỉ là văn bối, tiểu bối, thân phận lão tôn quý cỡ nào!

Một chiêu mà bị một văn bối kích thương, thật sự khiến lão nổi giận.

“Oành!”

Tiếng gầm như sấm vang vọng, một hoàng sắc đạo tôn cầm tỳ bà, kim cương nộ mục, hiện ra trên đầu Ngụy Tác.

Khí tức của hoàng sắc đạo tôn cực kỳ đáng sợ!

“Chát! Chát! Chát!”

“A!”

Mị ma nữ lộc và Thanh Bình kinh hoàng thất sắc kêu lên.

Mọi thuật pháp và pháp bảo của cả hai xung kích lên ngân bạch sắc quang diễm của Bạch Kiếm Không mà không ngăn được!

Hạo thiên ti nam trong tay Thanh Bình cộng thêm thuật pháp, uy năng ít nhất cũng tương đương với một món huyền giai hạ phẩm pháp bảo, Mị ma nữ lộc thi phát ra hồng sắc quang hoa, cộng với hắc sắc quang trụ của Hắc minh cốt quân kích phát thì không kém gì một món bán huyền giai hạ phẩm pháp bảo.

Như thế mà cũng không ngăn được!

Bạch Kiếm Không kích phát ngân bạch sắc quang diễm, uy năng cao hơn cả huyền giai trung phẩm pháp bảo!

“Oành!”

Hắc sắc thái cổ hung hỏa xung kích lên ngân bạch sắc quang diễm.

Bị hắc sắc thái cổ hung hỏa va vào, uy năng ngân bạch sắc quang diễm mới cạn, năm đạo tôn tản ra, huyễn quang hóa thành bột.

Vật này không rõ là mảnh vỡ của thượng cổ dị bảo nào, cũng như Tuyệt diệt kim đan, là pháp bảo mang tính tiêu hao.

Tuy chỉ tích tắc, đón đỡ xong ngân bạch sắc quang diễm đáng sợ nhưng hoàng sắc đạo tôn từ trên không cũng ép tan từ sắc viễn cổ thiên long từ kim đan của Ngụy Tác và cự lăng của Trường hà thao thiên quyền kích phát.

“Oành!”

Hoàng sắc đạo tôn trấn áp tại Trường hà thao thiên quyền.

Trường hà thao thiên quyền rền rĩ, linh quang tan hết, ẩn vào kim đan của Ngụy Tác.

Hoàng sắc đạo tôn tiếp tục trấn áp từ sắc kim đan.

Kim đan rung lên mãnh liệt.

Ngụy Tác bị ảnh hưởng, phun ra một ngụm máu.

Hoàng sắc đạo tôn này tương đương với uy năng của huyền giai trung phẩm pháp bảo!

“Y dùng bí thuật gì mà có thể tăng tiến chân nguyên như thế nhỉ, thuật pháp này với tu vi Kim đan tam trọng của y trước kia không thi triển được!”

“Chết đi!”

Ngụy Tác rúng động, máu miệng vừa phun ra, đầu óc vừa lóe lên một ý nghĩ thì Bàn Long chân nhân lại gầm rú, hoàng sắc đạo tôn cùng một thanh hoàng sắc khô lâu đầu tiếp tục ép tới.

Hoàng sắc đạo tôn và thanh hoàng sắc khô lâu đầu đều nhắm vào kim đan của gã.

Bàn Long chân nhân rõ ràng định oanh kích kim đan của Ngụy Tác, giết gã để đoạt kim đan và nhục thân.

“Đề thăng chân nguyên kiểu này khẳng định không thể duy trì lâu.”

“Thuật pháp của y như thế, không giết được y thì giết Cổ Ngạc động chủ đã!”

Ngụy Tác biết đã đến lúc sinh tử tồn vong này, chỉ lóe mắt là một đạo kim quang cùng trứ khí tức hủy diệt đã bay khỏi tay. Cùng lúc, thân ảnh gã và Thanh Bình được bạch quang bao lấy.

“Tuyệt diệt kim đan!”

Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ giật giật mí mắt.

“Oành!”

Nguyên khí và quang diễm kinh nhân nổ tung trước hoàng sắc đạo tôn và thanh hoàng sắc khô lâu đầu của Bàn Long chân nhân kích phát, chấn tan cả hai.

Một đám mây hình nấm bay lên.

Ngụy Tác và Thanh Bình ngay khi bạch quang lóe lên, đã xuất hiện cách năm, sáu mươi trượng, lao vào Cổ Ngạc động chủ.

“Vù!”

Ngụy Tác tựa hồ không khống chế được kkhổng tước vĩ linh, hắc sắc tinh kim cự ngạc vốn bị khống chế lại được thu về.

Thấy Ngụy Tác hòa Thanh Bình chân nhân toàn lực lao tới, Cổ Ngạc động chủ sầm mặt, điều khiển tinh kim cự ngạc lùi lại. Lão nhận ra Ngụy Tác biết gã bất lợi, không đấu nổi Bàn Long chân nhân nên định giết lão trước. Hiện tại Ngụy Tác muốn chặn một đòn của Bàn Long chân nhân cũng khó, chỉ cần lão không bị gã giết thì khẳng định mất mạng là tiểu tử đáng ghét đó.

“Mị ma nữ lộc! Cản Bàn Long chân nhân một chốc!”

Tiếng Ngụy Tác kêu to lại vang lên.

“Có bệnh, y lợi hại như thế sao ta cầm chân được, chi bằng thừa cơ cướp nạp bảo nang, đào mệnh hoặc tìm cơ hội bàn điều kiện với hai tên kia.” Mị ma nữ lộc ngay trước khi Tuyệt diệt kim đan nổ thì đã chạy xa, nghe Ngụy Tác nói thì nó nghiêng răng nghiêng lợi mắng thầm, chăm chú nhìn nạp bảo nang của Thanh Bình.

Nó không muốn ngăn cản Bàn Long chân nhân, nó cho rằng Ngụy Tác khẳng định không thắng được lão và Cổ Ngạc động chủ, nó chỉ muốn cướp lấy Trường sinh bi trong nạp bảo nang của Thanh Bình.

Với thứ này, nó có thể bàn điều kiện với Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ.

“Cái gì! Đây là cái gì?”

Nhưng rồi mắt nó lồi lên như thấy ma quỷ.

“A!”

Mắt Cổ Ngạc động chủ còn tròn to hơn, tóc dựng đứng.

Thân thể lão sưng lại trên không.

Hắc sắc tinh kim cự ngạc lại bị ngũ sắc hà quang trấn trụ!

Rõ ràng lão bị trúng kế Ngụy Tác.

Ngụy Tác cố ý để lão thu lại hắc sắc tinh kim cự ngạc, thấy gã đuổi tới, lão tất nhiên sẽ điều khiển phi độ pháp bảo có tốc độ cực nhanh này, đoạn gã sẽ cố định nó.

Chỉ tích tắc đó, cự ly giữa lão và Ngụy Tác còn không đầy bốn trăm trượng!

Toàn thân lão run lên, mắt cơ hồ rớt tròng vì trong tay Ngụy Tác bay lên một vật.

Một viên kim đan còn lớn hơn của Ngụy Tác và Bàn Long chân nhân!

Viên kim đan này còn lấp lánh quang văn, khí tức hủy diệt dâng lên.

Ừc, Bàn Long chân nhân bất giác nuốt nước bọt, thân ảnh đang truy kích hơi chững lại.

Tuyệt diệt kim đan!

Tuyệt diệt kim đan cực lớn!

Một viên Tuyệt diệt kim đan thế này mà nổ thì chân trời cũng tan chẳng?

“Chát!”

Cổ Ngạc động chủ dừng tóc gáy kinh hô, tâm tạng lão thất lại, kêu vang như trống rền.

Khí tức trên mình Cổ Ngạc động chủ tan nhanh, cơ hồ bao nhiêu thể nội chân nguyên tiêu hao hết.

Một đạo hôi sắc quang trụ từ ngực lão tràn ra, liên tục biến hóa phương vị, oanh kích vào Tuyệt diệt kim đan ghê người trong tay Ngụy Tác.

Ở cự ly này, Cổ Ngạc động chủ tuyệt đối không dám để Tuyệt diệt kim đan áp sát.

Tuyệt diệt kim đan như thế, dù tránh xa cũng chưa chắc thoát, nên không cần tìm cách chạy mà phải chặn lại!

“Đây rồi!”

Cùng lúc, Ngụy Tác lại kêu to với Thanh Bình.

Không hề dừng lại, một đạo quang hoa lan tràn khí tức hủy diệt từ tay Thanh Bình bắn vào Cổ Ngạc động chủ.

“Không xong!”

Cổ Ngạc động chủ rung động, thò cả hai tay nhưng chưa xong thì một làn quang diễm hủy diệt đã nổ tung trước mặt.

Quang diễm, hình thành một dải sáng kinh nhân, nuốt chửng thân ảnh Cổ Ngạc động chủ.

“Cổ Ngạc động chủ! Người!”

Bàn Long chân nhân kinh nộ dị thường gào lên, hoàng sắc đạo tôn từ trên không ép xuống, Nại hà kim trực tiếp áp tới Ngụy Tác, tựa hồ hoàn toàn không cần lo lắng đến việc thai thể huyền giai pháp bảo này bị tổn hại.

Thân ảnh Cổ Ngạc động chủ tuy chìm trong dải sáng kinh rợn nhưng hôi sắc quang trụ lão phát ra lúc trước vẫn tràn vào Ngụy Tác.

Đòn này của Bàn Long chân nhân rõ ràng định trấn áp Ngụy Tác, khiến gã không tránh được đạo hôi sắc quang trụ mà phải ngạnh tiếp.

“Tuyệt diệt kim đan, uy lực đáng sợ thật!”

“Y có nhiều Tuyệt diệt kim đan thế hả? Cả viên to thế kia.”

“Ngần ấy Tuyệt diệt kim đan, có viên to thế thì thắng là đương nhiên.”

Thấy trong tay Ngụy Tác bay lên một viên Tuyệt diệt kim đan cực lớn chưa nổ, kết quả trong tay Thanh Bình đột nhiên phát ra một viên Tuyệt diệt kim đan, Mị ma nữ lộ đầy chấn kinh, đồng thời mắt ánh lên quyết định.

“Phù!”

Hồng sắc yêu đan từ miệng nó bay ra, giáng lên hoàng sắc đạo tôn đang ép xuống.

“Oành!”

Như hai ngọn núi va nhau, quang ba thấy được bằng mắt thường khuếch tán ra.

So với hoàng sắc đạo tôn, hồng sắc yêu đan của Mị ma nữ lộ nhỏ xíu nhưng va nhau thì hoàng sắc đạo tôn nứt nẻ rồi vỡ nát.

“Ừ!” Yêu đan bắn lại, đồng thời Mị ma nữ lộ hộc lên, lắc lư bay lùi, như thể trọng thương.

Nhờ vào Mị ma nữ lộ, thân ảnh Ngụy Tác và Thanh Bình bật lên, tránh khỏi hôi sắc quang trụ.

“A!”

Một thân ảnh “tan tác” gằm lên từ trong đám mây hình nấm lao ra.

Cổ Ngạc động chủ trúng Tuyệt diệt kim đan nhưng không chết.

Thần sắc Ngụy Tác không đổi, như đã chuẩn bị sẵn. “Xoạt!”, một đạo ám kim sắc kiếm quang dừng ở ngực Cổ Ngạc chân nhân.

“Phù!”

Cổ Ngạc chân nhân tắt tiếng, sững lại như bị đóng đinh, ám kim sắc kiếm quang xuyên thủng người lão.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

533. Chương 533: Lại Mê Hoặc

“A! Người dám giết Cổ Ngạc động chủ! Ta sẽ cho người ném mùi sống không bằng chết!”

Thấy Cổ Ngạc động chủ bị ám kim sắc kiếm quang đâm xuyên, Bàn Long chân nhân biết đồng bạn đã xong đời.

Mỗi lỗ chân lông của lão đều gằm lên, hoàng sắc linh khí bùng bùng!

“Thuật pháp gì nhỉ?!”

Thanh Bình nhột nhột mặt mày, thấy hoàng sắc đạo tôn hiển hiện trên không, uy năng đang bành trướng.

“À!”

Uy năng của hoàng sắc đạo tôn khiến Ngụy Tác cảm thấy nguy hiểm trí mệnh.

Lúc này trừ viên Tuyệt diệt kim đan khảm trong kim đan của Càn La chân nhân, vốn dùng kim đan của Điều Sa chân nhân luyện chế thành, Ngụy Tác đã dùng hết Tuyệt diệt kim đan.

Hiện tại mà động dụng viên Tuyệt diệt kim đan đó ngăn cản hoàng sắc đạo tôn, tiếp theo ngay cả một món khả dĩ hình thành uy hiếp trí mệnh với Bàn Long chân nhân cũng hết. Như thế, những thứ khác của Ngụy Tác trở thành vô dụng, Dương chi điều và Phệ tâm trùng, Pháp vương thái điệp đều không dám thả ra vì sẽ lập tức bị giết ngay.

Nhưng cùng lúc gã cảm giác được khí tức suy giảm từ Bàn Long chân nhân.

Trên kim đan của Bàn Long chân nhân, đan khí cuộn cuộn chảy vào thân thể, nhưng trên mình vẫn lộ ra khí tức già đi.

Đạo thuật pháp này của lão có cái giá phải trả là tổn hao kim đan để đề thăng chân nguyên!

Tu sĩ tu luyện kim đan, coi như dùng tinh hoa, chân nguyên nuôi dưỡng, đạo thuật pháp này coi như dùng kim đan tinh hoa chuyển thành chân nguyên.

Kim đan tổn hao, nhục thân không được đan khí tưới nhuần thì sẽ già đi.

“Thanh Bình đạo hữu, lỗi trận do đạo hữu thi triển, giúp đỡ một chút!”

Mắt Ngụy Tác lóe lên hàn quang, một viên hoàng sắc tinh cầu bắn vào tay Thanh Bình, giao Minh nguyệt lôi châu pháp trận có uy năng bán huyền giai cho Thanh Bình.

Cùng lúc, trong tay gã, ngân quang lóe lên, xuất hiện Thanh tác ngân pháp trượng!

Không hề dừng lại, hôi quang được kích phát, trù lên Bàn Long chân nhân.

“Ồn!”

Bàn Long chân nhân kích phát hoàng sắc đạo tôn, uy năng đạt mức khó tưởng tượng nổi, ép lùi cả Hạo thiên ti nam và Minh nguyệt lôi châu pháp trận do Thanh Bình kích phát, Hắc minh cốt quân, kim đan hà quang của Ngụy Tác.

Hoàng sắc đạo tôn lại trấn áp kim đan của Ngụy Tác thượng.

Thân thể gã run lên, lại phun máu.

“Đây là pháp bảo gì?”

Đồng thời, mắt Bàn Long chân nhân tỏ cực kỳ kinh hãi.

Chạm vào hôi quang, thân thể Bàn Long chân nhân già đi cực nhanh, thoáng sau, trên mặt đã nhàu nhúm, như già đi mười năm.

“A!”

Bàn Long chân nhân vung tay, Nại hà kim kiều như thuẫn bài che trước mặt nhưng cũng vô dụng, hôi quang của Ngụy Tác xuyên qua thanh hoàng sắc vân khí của Nại hà kim kiều trù lên lão.

“Bạch Kiềm Không!”

Nại hà kim kiều không ngăn được hôi quang của Thanh tác ngân pháp trượng, Bàn Long chân nhân ngoái nhìn Bạch Kiềm Không. Bạch Kiềm Không lúc đó còn ngơ ngẩn, vẫn bị Mị ma nữ tộc khống chế.

“Phế vật!”

Bàn Long chân nhân suất nữa giận đến mức phun máu, lẳng không hút Bạch Kiềm Không chặn trước mặt như thuẫn bài.

Bạch Kiềm Không là một trong Thiên Bắc tam hung, tu vi Kim đan lưỡng trọng hậu kỳ, thực lực cực cao nhưng giờ Mị ma nữ tộc dùng thần thức trấn áp thì lại thành vô dụng.

“A!”

Nhưng Bàn Long chân nhân hãi hùng vì Bạch Kiềm Không che trước mặt cũng không chặn được hôi quang do Ngụy Tác Thanh tác ngân pháp trượng thượng phát ra, cả lão và Bạch Kiềm Không đều già đi.

“Phế vật, để lại người làm gì!”

Bàn Long chân nhân đã điên cuồng, cảm giác được nguy hiểm mất mạng.

Pháp, phát giác kéo Bạch Kiềm Không làm thuẫn bài cũng vô dụng, Bàn Long chân nhân táng tâm bệnh cuồng phát ra một đạo quang hoa đánh vào hậu tâm Bạch Kiềm Không chẻ nát đồng bạn.

Cùng lúc, Bàn Long chân nhân đẩy hoàng ngọc tam túc đại đỉnh, lao vút lại.

Phi độ pháp bảo của Bàn Long chân nhân nhanh hơn Ly Hỏa phảng, lão lại nhận ra nguy hiểm nên định nhờ vào pháp bảo thoát thân đã.

“Muốn chạy, không dễ đâu!”

Ngụy Tác vùng tay, Khổng tước minh vương vũ trước mặt rực hà quang ngũ sắc, cố định phi độ pháp bảo của Bàn Long chân nhân.

“A! Ngụy Tác, ta và ngươi không đội trời chung! Muốn ta chết hả, không dễ đâu!”

Phi độ pháp bảo bị Ngụy Tác cố định, Bàn Long chân nhân gào lên.

“Oành! Oành! Oành!”

Lão không ngừng điều khiển Nại hà kim kiều và hoàng sắc đạo tôn đập xuống Ngụy Tác.

Thân thể gã run lên.

Uy năng công kích của Bàn Long chân nhân cực mạnh, Nại hà kim kiều phối hợp với hoàng sắc đạo tôn thì đòn nào gã cũng phải dùng kim đan ngành tiếp mới chặn được, tạo thành tổn thương không nhỏ với kim đan và nhục thân.

Hiện tại cả hai đã liều mạng, để xem ai không chịu nổi trước, hoặc Ngụy Tác bị Bàn Long chân nhân đánh gục trước, hoặc Bàn Long chân nhân bị Thanh tác ngân pháp trượng hao tận thọ nguyên trước.

Chỉ tích tắc sau, Thanh tác ngân pháp trượng đã ngân lên khe khẽ.

“Ngụy đạo hữu!”

Thanh Bình vốn nhợt nhạt mặt mày, cố điều khiển Hạo thiên ti nam và Minh nguyệt lôi châu trận kinh hải kêu lên.

Trên Thanh tác ngân pháp trượng, pháp châu kích phát hồi sắc quang hoa vỡ vụn!

Viên pháp châu Ngụy Tác lấy được từ hồng sắc tiểu thú đã tổn hao quá nửa uy năng, trong lúc quan trọng này thì lại hao tận!

Hồi sắc quang hoa tắt ngóm.

“Hóa ra cũng là pháp bảo tiêu hao! Ha ha!”

Bàn Long chân nhân đã râu tóc phơ phơ, mặt đầy nếp nhăn, tựa hồ chết già bất cứ lúc nào, nhưng hồi sắc quang hoa tan đi thì lão hơi ngẩn ra rồi mắt sáng lên, diên cuồng bật cười.

“Xem ngươi làm cách nào là đối thủ của ta! Chết đi!”

Trong tiếng cười, hoàng sắc đạo tôn khổng lồ hiện ra, ép xuống Ngụy Tác.

“Có bao nhiêu Tuyệt diệt kim đan, mau nổ đi!”

Mị ma nữ lộc lùi xa cũng không nén được kêu lên.

Uy năng thuật pháp của Bàn Long chân nhân thì nó chỉ đỡ được một hai lần, còn tình hình của lão hiện giờ thì thi triển hơn mười lần cũng không thành vấn đề, không lo thọ nguyên hao tận.

Nó không cho rằng Bàn Long chân nhân giết Ngụy Tác xong sẽ tha cho nó.

“Y định làm gì?”

Bàn Long chân nhân và Mị ma nữ lộc không ngờ là xoạt một tiếng, Ngụy Tác thò ra thanh hắc sắc quỷ trảo, kéo thi thể Cổ Ngạc động chủ về, cầm hắc sắc tiểu đao lên ngực.

“Phù!”

Phá được mấy tầng quang hoa, hoàng sắc đạo tôn của Bàn Long chân nhân trấn áp lên tử sắc kim đan khiến thân thể Ngụy Tác rung động, máu từ miệng phun ra.

Vù! Một đạo hắc quang từ tay Ngụy Tác bay ra, là một thanh hắc sắc tiểu đao.

“Hóa ra pháp đao này có thể hút khí huyết, tinh hoa của tu sĩ để chuyển thành uy năng! Người đối phó Bạch Kiếm Không chắc đã dùng khí huyết của Huyền Vũ chân nhân, chẳng trách Thái ất phân quang kính của Bạch Kiếm Không là lực phòng ngự đệ nhất Thiên Bắc cũng không chặn được.”

Thấy đạo hắc quang từ tay Ngụy Tác, Bàn Long chân nhân tỏ vẻ đã chuẩn bị, cười nhạo gã.

“Tiếc là trước đây khi người sử dụng vật này đối phó Bạch Kiếm Không, ta đã nhận ra chất liệu của nó không ra gì, tùy tiện một món linh khí cũng đánh vỡ được!”

Thanh quang từ tay Bàn Long chân nhân bay lên.

Là một chiếc vòng tai màu xanh.

Chiếc vòng lóe lên, tan biến khỏi tay Bàn Long chân nhân, “choang” một tiếng giáng vào hắc sắc tiểu đao.

Thanh sắc pháp bảo này, linh áp không mạnh, tựa hồ chỉ là một món linh giai thượng phẩm pháp bảo, nhưng pháp bảo này là thuần di pháp bảo hiếm có.

“Thế nào?”

Bàn Long chân nhân cho rằng bị pháp bảo của mình đánh trúng, hắc sắc tiểu đao khẳng định sẽ vỡ vụn nhưng trông mắt lão co lại vì hắc sắc tiểu đao bị cái vòng xanh đánh vào nhưng chỉ bắn đi chứ không có tí uy năng nào.

Hắc sắc tiểu đao không hề tổn hại.

“Không xong!”

Một ý niệm cực kỳ nguy hiểm mới dâng lên, lão chỉ kịp giờ ngang Nại hà kim kiều thì một đạo hắc quang từ trước mặt Ngụy Tác bắn ra, một đạo hồng quang từ mũi hắc quang xẹt tới.

“A!”

Đạo hồng quang thông thả xuyên qua Nại hà kim kiều, qua ngực Bàn Long chân nhân.

Máu tóe lên sau lưng lão.

“A! Ta lại chết trong tay người!... Ngụy Tác, Chân Võ nhất định không tha cho người! Chân Võ tông chủ có tu vi Thần huyền cảnh, người sẽ không chết yên thân!...” Bàn Long chân nhân cứng người, gào lên nguyên rủa, nhưng rồi nhỏ dần, khí tức tắt hết.

Chân Võ tông thái thượng trưởng lão, Bàn Long chân nhân, bị Ngụy Tác giết chết!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

534. Chương 534: Thu Chiến Lợi Phẩm

“Lão quỷ biến thái!”

Nuốt nước bọt, Ngụy Tác nuốt cả máu, mắng thảm.

Bàn Long chân nhân đáng sợ và gian trá hơn gã tưởng tượng, nếu không có phù văn tinh kim hắc sắc tiểu đao gọt găm thì Thực huyết pháp đao chắc đã bị hủy, chưa biết chừng người chết là gã. Dù vậy, kim đan và nhục thân gã tổn thương không nhẹ, ít nhất phải mười mấy ngày mới hồi phục.

“Người định làm gì?”

Cùng lúc, Ngụy Tác thấy Mị ma nữ lộc vốn ẩn một bên đột nhiên lao đến chỗ thi thể Bàn Long chân nhân.

“Chúng ta đã nói rồi, những thứ của chúng đều do ta bảo quản mà? Pháp đao của ngươi, uy lực quá lớn, vạn nhất ngươi dùng giết ta thì làm sao đây?” Mị ma nữ lệ dừng lại trước thi thể Bàn Long chân nhân, bĩu môi hằm hừ.

“Thi thể y cũng tính là đồ trên mình? Pháp bảo và pháp khí sẽ do ngươi bảo quản nhưng thi thể thì không.” Ngụy Tác hừ lạnh. Thật ra gã thập phần bất mãn với việc liên thủ của Mị ma nữ lệ ban này, nếu nó không chế được Bạch Kiếm Không thì lão đã không thể phát ra pháp bảo cỡ đó. Mị ma nữ lệ luôn gió chiều nào che chiều ấy, trừ ngăn cản Bàn Long chân nhân một chốc thì không lúc nào chịu dốc toàn lực. Bình thường gã cũng bỏ qua, nhưng vì đối phó Cổ Ngạc động chủ và Bàn Long chân nhân mà đã dốc hết vốn, Tuyệt diệt kim đan chỉ còn lại một viên, quan trọng là quá lâu thì Thực huyết pháp đao không thể hút khí huyết của Bàn Long chân nhân nữa.

“Thi thể sao lại không tính? Đầu ngươi không tính là thứ trên mình hả? Không tính thì cắt xuống cho ta, ta không từ chối.” Mị ma nữ lệ chống nạnh, khinh khỉnh.

“Ta không rườm rà, thế nào, ngươi tưởng không có pháp đao thì ta không giết được ngươi? Ta không giữ lời thì giết ngươi cũng cần gì dùng đến pháp đao đó?” Ngụy Tác trừng mắt với Mị ma nữ lệ, lắc “Đại tuyệt diệt kim đan”.

“Chà chà, to thế này thì đáng sợ thật, không được, để y then quá hóa giận thì e tro cũng không còn.”

Mị ma nữ lệ thấy Ngụy Tác cầm Đại tuyệt diệt kim đan thì nhột nhạt mặt mày.

“Được rồi! Coi như ngươi thắng, cho ngươi biết, đừng có giở trò, không thì ta tự nổ yêu đan, tất cả cùng xong.”

Bực mình giậm chân, uy hiếp Ngụy Tác đoạn Mị ma nữ lệ cuốn lấy nẹp bảo nang của Bàn Long chân nhân thân, chỉ ném thi thể cho gã.

“Ngươi đừng giở trò là được rồi, đưa ta kim đan của y.” Ngụy Tác nhìn yêu thú vẫn dè chừng gã, không hề ngần ngại cầm Thực huyết pháp đao vào ngực Bàn Long chân nhân.

“Cái gì, ngươi cần kim đan của y? Đừng có được voi đòi tiên.” Mị ma nữ lệ khí phẫn kêu lên.

“Kim đan của y, ta có dùng được đâu, ngươi sợ cái gì.” Ngụy Tác cầm cẩu bảo Mị ma nữ lệ.

Mị ma nữ lệ khí phẫn nhìn Ngụy Tác, sau cùng cũng khuất phục, ném kim đan của Bàn Long chân nhân cho gã.

“Đội dã, ta muốn đến cạnh ngươi, đừng có giở trò.” Ném viên kim đan cực lớn của Bàn Long chân nhân cho Ngụy Tác, thấy gã rút Thực huyết pháp đao khỏi ngực lão, Mị ma nữ lệ đảo mắt nói.

“Đến cạnh ta?” Ngụy Tác ngăn người, không hiểu Mị ma nữ lệ có ý gì.

“Như thế nếu ngươi đánh lén, ta tự nổ yêu đan, ngươi cũng không thoát được.” Mị ma nữ lệ gật đầu.

“Nổ cái đầu ngươi.” Ngụy Tác không nén được mắng. “Được, đến đây.” Bất quá gã không cự tuyệt Mị ma nữ lệ.

Thật ra Ngụy Tác cũng sợ Mị ma nữ lệ đột nhiên đánh lén gã và Thanh Bình. Thần thức xung kích của nó thập phần lợi hại, phát động là Thanh Bình coi như vô dụng, không còn khả năng kháng cự. Để nó đến gần, gã sẽ cho Hắc minh cốt quân canh chừng, thần thức xung kích của Mị ma nữ lệ không ảnh hưởng đến tử vật như Hắc minh cốt quân nên nó đánh lén Ngụy Tác thì ở cự ly gần sẽ không chống nổi Hắc minh cốt quân công kích.

“Tạm được.” Mị ma nữ lệ không ngờ Ngụy Tác tính toán như thế, hằm hừ đoạn cẩn thận loáng lên, đến cạnh Ngụy Tác và Thanh Bình.

Ngụy Tác mặc kệ, lấy ra một viên liệu thương đan được nuốt xuống, Huyền sát quỷ thảo bắn đi mấy trăm trượng kéo kim đan của Bạch Kiếm Không về.

Kim đan của Bạch Kiếm Không trắng tuyền, so với của Điều Sa chân nhân thì to hơn hẳn.

Là một trong Thiên Bắc tam hung, dĩ bảo đầy mình mà vẫn bị Bàn Long chân nhân giết như thế, Bạch Kiềm Không có lẽ là một trong những Kim đan đại tu sĩ của Thiên Huyền đại lục chết uất ức nhất trong mấy chục năm nay.

Ngụy Tác tự nhủ bình thường thì kim đan của gã miễn cưỡng trấn áp được kim đan của Bạch Kiềm Không để luyện thành Tuyệt diệt kim đan nhưng giờ kim đan của gã tổn hại không nhẹ nên không dám chắc.

Mục quang lóe lên, Ngụy Tác thu kim đan của Bạch Kiềm Không vào nạp vật cổ giới chi trung, Huyền sát quỷ thảo lấy hắc sắc tiểu đao do phù văn tinh kim luyện chế thành về.

“À! Phù văn tinh kim dẻo dai cực độ.”

Thu hắc sắc tiểu đao lại, mắt Ngụy Tác ánh lên dĩ mang.

Ban nãy đối phó Bàn Long chân nhân, gã thành công dùng tiểu đao gạt lão, gã không biết cách kích phát nên thuần túy dùng chân nguyên bao lấy ném ra, có điều bị linh giai thượng phẩm pháp bảo đánh trúng mà thai thể hắc sắc tiểu đao không hề phá tổn.

“Ngụy tiểu tử, kim đan của chúng thuộc về người nhưng đã nói rồi, pháp bảo do ta bảo quản.”

Mị ma nữ lộc cực nhanh nhẹn, cuốn lấy hết pháp y và pháp khí của Cổ Ngạc động chủ bị Ngụy Tác túm đến, cùng với đồ của Bàn Long chân nhân dồn vào một bao, phát ra hồng hà cuốn cả nạp bảo nang của Bạch Kiềm Không về.

“Còn mấy thứ này lớn quá, ta không biết dùng nạp bảo nang của tu sĩ, người cứ thu lại vào nạp bảo nang này cho ta bảo quản.” Mị ma nữ lộc chỉ chỉ tới.

Mị ma nữ lộc chỉ vào mấy pháp bảo dưới đất.

“Huyền giai pháp bảo này không hề bị hủy.”

Ngụy Tác thấy trong hồ có một món đen xì, tức thì hơi biến sắc.

Là hắc sắc tinh kim cự ngọc của Cổ Ngạc động chủ.

“Xoạt”, Ngụy Tác không đáp Mị ma nữ lộc, Huyền sát quỷ thảo tóm lấy vật đó lên, dồn chân nguyên vào.

“Người định làm gì? Đừng có giở trò.” Ngụy Tác khiến Mị ma nữ lộc giật mình.

“Yên tâm đi, chỉ xem qua thôi mà.” Ngụy Tác liếc Mị ma nữ lộc, không nhiều lời, hắc sắc tinh kim cự ngọc rực quang hoa, dấy lên hắc sắc cương phong.

Huyền giai pháp bảo này quả nhiên không bị hủy hoại!

Bị uy năng Tuyệt diệt kim đan xung kích, pháp bảo này chỉ tan hết uy năng, Cổ Ngạc động chủ nhất thời không khống chế được mà thôi.

“Không thử nữa! Nếu thử đợi khi ra ngoài, ta sẽ cho người thử.” Mị ma nữ lộc thấy Ngụy Tác không nghe thì mặt mũi lạnh tanh.

“Thanh Bình đạo hữu, thu giúp nó đi.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, bảo Thanh Bình.

Thật ra gã không muốn giao vật này cho Mị ma nữ lộc bảo quản, huyền giai pháp bảo cơ đấy.

Một món huyền giai pháp bảo khác là Nại hà kim kiều của Bàn Long chân nhân, đã bị Thực huyết pháp đao hủy hoại, linh quang tắt hết, không cần thử nữa.

Huyền giai pháp bảo thật sự, Ngụy Tác chưa có món nào, nếu có thì khi đối địch, thực lực sẽ đại tăng.

Nhưng tính tình yêu thú khác xa tu sĩ, ở nơi vô danh này, Ngụy Tác không dám kích nộ Mị ma nữ lộc, nhờ may có sơ sẩy gì không ra được thì hồng phúc.

Hoàng ngọc tam túc cự đỉnh còn nguyên, tuy to lớn uy mãnh nhưng chỉ có độn tốc kinh nhân, chứ không có huyền ảo đặc biệt nào.

“Được! Ta giúp người thu lại, thế nào?” Thanh Bình hỏi Mị ma nữ lộc.

Đến lúc này nàng ta mới tựa hồ định thần lại sau việc Ngụy Tác thành công giết chết Cổ Ngạc động chủ và Bàn Long chân nhân.

“Được rồi.” Thấy Ngụy Tác đành chỉ kích phát hắc sắc tinh kim cự ngọc, Mị ma nữ lộc hừ lạnh, gật đầu.

Ngụy Tác mặc kệ, mục quang lóe lên, không hiểu nghĩ gì mà thu cả thi thể Bạch Kiếm Không lại.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

535. Chương 535: Không Gian Loạn Lưu

“Thanh Bình đạo hữu, rất có thể họ không bị cuốn vào không gian này, không thì dù chết cũng phải có dấu vết.”

“Tại hạ mặc kệ, hôm nay nhất định phải thoát được, chỗ quỷ quái này, ai biết sẽ có chuyện gì...”

“...”

Một dải hắc hồng sắc độn quang lướt đi dưới vòm không màu lam ngưng kết bất động.

Liên tục có năm dải lửa từ độn quang phát ra, nổ tung rồi bắn lên vô số đạo thanh sắc lôi quang, vang đi không biết bao nhiêu dặm.

Hắc hồng sắc độn quang chính thị Ly Hỏa phản của Ngụy Tác, Mị ma nữ lộc mặt mũi cực kỳ khó coi đứng trên, ra vẻ đã chịu đủ rồi.

“Tìm cách rời khỏi đã rồi tính, họ ở đây thì sao ngăn ấy ngày mà không gặp.” Thanh Bình có phần tiêu tụy, thần sắc thất vọng lóe lên.

Ngụy Tác liếc Thanh Bình, ngẫm lắc đầu, nhìn về phía trước, sắc mặt gã cũng nhợt đi.

Hóa ra sau khi giết Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ, Ngụy Tác cùng Thanh Bình tìm hơn mười ngày, liên tục kích phát thuật pháp thành tiếng động.

Ở chỗ vô danh này tuy mệnh mông nhưng địa thế thập phần bằng phẳng, thanh âm truyền đi rất xa, nếu Kỳ Long Sơn và bọn Lệ Nhược Hải ở trong không gian này tất sẽ nghe thấy, ngăn ấy hôm không tìm được chứng tỏ họ không bị cuốn vào đây.

Ngụy Tác hiểu rõ còn một khả năng là họ đã chết dưới sức mạnh của không gian.

Tu sĩ so với không gian chi lực thật quá nhỏ bé, chết trong tình huống đó cũng không cách nào cưỡng nổi.

Ở chỗ vô danh này, Ngụy Tác cũng muốn sớm thoát thân, không nhanh lên thì Mị ma nữ lộc phát cuồng mà tự nổ yêu đan đồng quy vu tận mất.

Thanh Bình có Trường sinh bi đủ cho ba người, Mị ma nữ lộc cho rằng đi tìm người khác ở đây chỉ tổ có hại.

...

Ly Hỏa phản liên tục phi độn hai canh giờ, phía trước xuất hiện một làn cuồng phong màu lam.

Ly Hỏa phản đến gần thì gã nhìn ra không phải cuồng phong mà là lam sắc vân trụ từ trên không rũ xuống ngưng kết bất động.

Dưới lam sắc vân trụ là một thâm cốc lớn.

Đáy cốc nối với phía kia, cũng là một lam sắc vân trụ, cực kỳ quỷ dị.

Đến trước lam sắc vân trụ quỷ dị, Ly Hỏa phản trầm xuống tận đáy cốc.

Ở đó có một khe nứt không gian dài hơn mười trượng, rộng ba trượng, như tầng băng trong suốt treo lơ lửng.

Hai lam sắc vân trụ khi cách khe nứt không gian chừng mười trượng thì thu nhỏ, tạo cho người ta cảm giác cùng với khe nứt không gian không xâm phạm nhau.

“May mà khe nứt không gian không hề biến hóa.” Ngụy Tác thu Ly Hỏa phảng, Mị ma nữ lộc nhe hàm răng trắng nói ngay.

“Dù thế nào cũng phải đa tạ Ngụy đạo hữu, không có Ngụy đạo hữu thì tại hạ cũng không còn mạng.” Nhìn khe nứt không gian, Thanh Bình ngoái lại, tỏ vẻ cảm kích nói với Ngụy Tác.

“Bất tất khách khí, Bàn Long chân nhân vốn đối phó mỗ, thế nào mỗ cũng phải đấu với y.” Ngụy Tác nhìn Thanh Bình, mỉm cười nói.

“Đại ân không thể nói bằng lời, dù thế nào, tại hạ cũng hiểu con người Ngụy đạo hữu.” Thanh Bình bảo.

“Đừng có vòng vo nữa, ra rồi muốn nói gì cũng có khối thời gian. Ta không muốn nghe các người than vãn với nhau.” Mị ma nữ lộc tỏ vẻ giục giã.

“Chúng ta ra rồi tính.” Ngụy Tác tựa hồ đã quen với kiểu nói năng khó nghe của Mị ma nữ lộc nên không đổi sắc, “Biết đâu Lệ đạo hữu và Kỳ đạo hữu đã rời Thanh Thành khứ, đang tìm chúng ta cũng nên.”

“Đa tạ Ngụy đạo hữu.” Thanh Bình hiểu Ngụy Tác có ý an ủi, tỏ vẻ cảm kích, vỗ lên nấp bảo nang, lấy Trường sinh bi ra.

“Đi thôi.” Ngụy Tác gật đầu với Thanh Bình, không nói gì thêm.

Thanh Bình không nói, dồn chân nguyên vào Trường sinh bi, hoàng sắc quang hoa hình thành một linh quang quang tráo vừa đủ cho ba người.

“Còn được.” Mị ma nữ lộc hàm hừ, mắt ánh lên thần sắc giảo trá khó nhận ra.

“Đi thôi!”

Thanh Bình vung tay, Trường sinh bi mang theo nàng ta, Ngụy Tác và Mị ma nữ lộc, từ từ đến sát khe nứt không gian.

“Quả nhiên được.”

Trường sinh bi tàn phát ra hoàng sắc linh quang, tiến vào khe nứt không gian, vô số nguyên khí ép tới cuồng bạo, bên ngoài hoàng sắc linh quang liên tục có tiếng tanh tách, nhưng Ngụy Tác lỏng bớt thần sắc ngưng trọng vì không gian chỉ lực quả nhiên không thể xuyên qua linh quang.

Tích tắc này, suy nghĩ của Ngụy Tác rất phức tạp.

Theo cảm giác từ lúc vào Linh Diệu cốc, tuy biết khe nứt không gian tựa hồ càng cuồng bạo nhưng cũng như chỗ vào Linh Diệu cốc, đi ra không có vấn đề gì.

Liên tưởng đến Linh Diệu cốc, gã cho rằng không gian cực lớn này là do viễn cổ tông môn mở ra, nhưng chưa kịp hoàn thiện thì tông môn đã bị diệt, nên không gian trở thành một pháp khí bán thành phẩm.

Lúc đó gã còn nghĩ tới Thiên khung, sẽ làm thế nào khi thoát ra.

Nhưng gã không chú ý thấy Mị ma nữ lộc cạnh Thanh Bình chợt tỏ vẻ cực kỳ âm hiểm, cực kỳ giảo trá.

Hồng sắc ti quang từ tay nó vô thanh vô tức bắn ra.

Ngụy Tác cả kinh.

Tuy gã không để ý thần sắc biến hóa trong mắt Mị ma nữ lộc nhưng cảm tri lại cực kỳ mãnh liệt, nguyên khí dao động đột ngột nổi lên khó giấu được gã.

“Người định làm gì! Diên rồi!”

Ngụy Tác kinh nộ dị thường ngoái lại.

Mị ma nữ lộc phát ra hồng sắc ti quang, bắn lên mảnh Trường sinh bi.

Thực huyết pháp đao cơ hồ xuất hiện ngay trong tay gã.

Nhưng Mị ma nữ lộc lại ném cái bao trong tay đi.

Những thứ này gom được từ Bàn Long chân nhân, Cổ Ngạc động chủ và Bạch Kiếm Không, trừ ba viên kim đan thì mọi bảo vật đều được gom vào!

Vù!

Thanh hắc sắc âm khí cuốn lại.

“Những thứ này không có tác dụng với ta, bồi táng với người cũng được.”

“Pháp bảo của người dù uy lực hơn nữa cũng hơn được không gian chi lực hả?”

Thấy Ngụy Tác dùng Huyền sát quỷ trảo chụp đồ rồi kích phát Thực huyết pháp đao, Mị ma nữ lộc tỏ vẻ đắc ý xen lẫn chế nhạo, đồng thời Trường sinh bi vang lên tiếng nứt vỡ, nó cùng một mảnh bia tách khỏi Ngụy Tác và Thanh Bình, chìm xuống không gian chi lực cuồng bạo chung quanh.

“Ngụy Tác, cẩn thận!”

Đồng thời, Thanh Bình kinh hãi cực độ! Một ngũ sắc quang trảo ngưng thành quanh nàng ta và Ngụy Tác.

Tích tắc này, nàng ta kích phát Ngũ sắc hỉ thức liên cổ bảo lấy được tại Chân Tàng điện.

Mảnh Trường sinh bi dưới chân nàng ta và Ngụy Tác bị Mị ma nữ lộc cắt mất một vạt gần một nửa ất.

Hiện tại hoàng sắc linh quang của Trường sinh bi dưới chân không đủ che cho hai người, chỉ đủ cho một người rười, nửa thân thể Ngụy Tác lộ ra, nguyên khí trong suốt ép tới.

Ngụy Tác kinh nghiệm không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Trước đây gã vẫn lưu ý Mị ma nữ lộc nhưng mấy hôm nay nó không giở trò nên gã không ngờ nó dám động thủ trong khe nứt không gian.

Mị ma nữ lộc lại cực hiểu Trường sinh bi, hồng quang nó cắt tằm bia lại có thể phong ấn khiến Trường sinh bi tiếp tục chảy ra uy năng! Mị ma nữ lộc rõ ràng đã tính trước, đợi cơ hội này đối phó mà gã không phát giác!

Ngụy Tác mặt mày xanh lét ngừng kích phát Thực huyết pháp đao, toàn lực kích phát Nghiệp hỏa hồng liên pháp y.

“Chát! Chát! Chát!”

“A!”

Thanh Bình kinh hãi cực độ kêu lên, quanh Ngụy Tác xuất hiện một thổ hoàng sắc linh quang quang trảo và một đóa liệt hỏa hồng liên cực lớn, nhưng cả hai và ngũ sắc quang trảo của nàng ta cũng không chống nổi không gian chi lực,

Bị nguyên khí cuồng bạo ép nát. “Cách!” Trường sinh bi dưới chân nàng ta và Ngụy Tác lại tách làm đôi!

Thanh Bình và Ngụy Tác bị tách ra!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

536. Chương 536: Yêu Thú Chất Thành Núi

Ngụy Tác nhợt nhạt mặt mày trong tích tắc.

Trường sinh bị dưới chân Thanh Bình khá lớn, hoàng sắc linh quang vừa đủ bao lấy nàng ta.

Nhưng khối dưới chân gã không đủ hoàng sắc linh quang bao lấy nửa người!

“Ngụy Tác!”

Thanh Bình cũng nhợt nhạt mặt mày.

Cùng lúc, Ngụy Tác nghiêng rằng, từ nạp bảo cổ giới ánh lên hoàng quang.

Là khối Trường sinh bị gã lấy được lúc trước.

Mảnh Trường sinh bị phát ra hoàng sắc linh quang, chạm vào linh quang từ mảnh dưới chân gã, gã ông đầu co người lại.

Tích tắc đó, thân ảnh Thanh Bình đã bị nguyên khí cuốn đi mất bóng.

A!

Tay Ngụy Tác đau nhói nhưng gã không dám nhìn, cứ giữ tư thế đó.

Chốc sau, như bị ép từ một lỗ hổng vọt ra, áp lực quanh gã nhẹ bằng, toàn bộ nguyên khí điên cuồng tan mất.

Thần thức quét vào, Ngụy Tác vẫn còn kinh hồn dừng lại trên không, đồng thời hai mảnh Trường sinh bị dưới chân nứt vỡ.

Gã đang ở trên một sơn cốc vô danh.

Cơn cốc thập phần man hoang, chắc ở hoang nguyên bên ngoài Thiên khung, nhưng cảnh tượng không thấy những ngọn núi như hoa sen nổi liền trong và ngoài Thanh Thành khứ, không hiểu đang ở đâu nữa.

Hít liền mấy hơi, Ngụy Tác giơ tay lên xem.

Da tay gã bị lột sạch, lộ ra lớp xương, máu chảy đầm đìa, cực kỳ ghê rợn.

“Ngụy Tác, Mị ma nữ lực âm hiểm độc ác quá! A! Thù này không báo, cả đời không yên!” Lục bào lão đầu gầm lên.

Ngụy Tác lại có cảm giác sống sót, sự thực lúc ở khe nứt không gian, Mị ma nữ lực đột nhiên ra tay, lục bào lão đầu cứ kêu gào mãi, quả thật tình hình quá hung hiểm, tận giờ gã mới nghe rõ lão kêu cái gì.

“Mị ma nữ lực!”

Nhìn hai tay, mắt Ngụy Tác nổi cơn giận vô vờn.

May mà ban nãy gã có một khối Trường sinh bị, không thì co người thế nào cũng còn nửa thân thể lộ ra ngoài, sẽ không đơn giản là bị cào rách da thể này.

Trước kia gã không có sát tâm với Mị ma nữ lực nhưng hành động của nó đã đi quá giới hạn của gã.

Không xử thương thế, Ngụy Tác trực tiếp tế xuất Ly Hỏa phẩm, tìm kiếm quanh sơn cốc.

Lượn mấy vòng trong phạm vi mấy chục dặm, gã mới nhăn nhó dừng lại, vỗ lên nạp bảo nang, hồng quang lóe lên, lấy ra Huyết tinh thạch.

Chân nguyên dồn vào, Huyết tinh thạch nhỏ ra hồng sắc dịch thơm nức.

Ngụy Tác dùng chân nguyên bao lấy được dịch rải đều lên da tay, vết thương máu thịt bầy nhầy từ từ phục nguyên.

“Lại không ở gần đây! Khe nứt không gian quỷ quái!” Lục bào lão đầu kêu ầm lên.

Trong mấy chục dặm không có tung tích Mị ma nữ lộc hay Thanh Bình, xem ra Thanh Bình được truyền tống đến chỗ khác. Còn Mị ma nữ lộc, dù được truyền tống đến cùng một chỗ cũng không dám ở gần gã mấy chục dặm, gã cũng không thể tìm được nó.

Nó đã thấy thần thông của Ngụy Tác, biết gã không chết thì cũng không dám thò ra đối phó.

Ngụy Tác nhăn nhó một lúc, thu Ly Hỏa phẳng rồi đáp xuống vạt rừng phái trước, mở cái bao Mị ma nữ lộc ném cho ra.

Ban này không kịp thu lại cái bao này, nhét vào ngực cũng khá cộm, không thì hai tay Ngụy Tác vòng ra sau gáy chắc không đến nỗi bị thương như thế.

Bất quá may mà Mị ma nữ lộc cho rằng trong tình huống đó gã chết chắc nên cười nhạo rồi ném cái bao để bồi táng, không thì giờ này cũng không trong tay gã.

Nếu cái bao này mà không nằm trong tay chắc gã giận đến thổ huyết mất.

Pháp y của Bàn Long chân nhân ít nhất cũng đạo giai thượng phẩm trở lên, nhưng đã phá tổn, của Cổ Ngạc động chủ cũng lỗ chỗ. Thu hai pháp y vào nạp bảo nang trung đựng pháp khí hồng, trong cái bao chỉ còn lại ba nạp bảo nang.

Ngụy Tác cầm nạp bảo nang của Bạch Kiềm Không lên trước.

Tại không gian vô danh của Thanh Thành khư, pháp bảo của bọn Cổ Ngạc động chủ rơi xuống đều đựng trong nạp bảo nang này.

Ngụy Tác dồn chân nguyên vào, hắc sắc tinh kim cự ngạc của Cổ Ngạc động chủ hiện lên đầu tiên.

Thoáng nhìn đoạn gã cho huyền giai pháp bảo này vào nạp vật cổ giới.

Nại hà kim kiều và tam túc hoàng ngọc đại đỉnh được lấy ra, Nại hà kim kiều không còn lành lặn bị Ngụy Tác cho vào nạp bảo nang đựng pháp khí hồng còn tam túc hoàng ngọc đại đỉnh được cho vào nạp vật cổ giới.

Thu liền mấy món, sắc mặt gã dễ coi hơn hẳn.

“À!”

Ngụy Tác mục quang lại lóe lên.

Nạp bảo nang của Bạch Kiềm Không lại xuất hiện một cái vòng tinh kim.

Cái vòng này gồm màu vàng, bạc, trắng, khảm ba viên lục sắc tinh thạch còn bé hơn hạt vừng, linh quang thập phần xán lạn.

“Đây là pháp bảo gì? Phẩm giai có vẻ không thấp.” Đến lúc kiểm kê, lục bào lão đầu không kêu gào nữa, thấy Ngụy Tác lấy ra vật này thì hỏi.

“Vù!”

Ngụy Tác dồn chân nguyên vào, cái vòng biến mất, hiển hiện cách trăm trượng. Lúc hiển hiện đã biến thành một tinh kim cự hoàn đường kính cả trượng, rồi thu nhỏ lại.

“Là một món thuần di câu thúc pháp bảo.” Lục bào lão đầu nhìn ra ngay.

Ngụy Tác gật đầu, pháp bảo này cũng có uy năng đạo giai thượng phẩm, dùng để đối phó gã thì cũng hữu dụng. Bạch Kiềm Không thân là một trong Thiên Bắc tam hung, rất có môn đạo, may mà từ đầu gã đã trong thương lão, rồi lão lại bị Mị ma nữ lộc khống chế chứ không thì lúc gã và Bàn Long chân nhân giao chiến, Bạch Kiềm Không động dụng pháp bảo này thì quá nguy hiểm.

Pháp bảo này thập phần hữu dụng, Ngụy Tác cho vào nạp vật cổ giới.

Thu pháp bảo này lại, Ngụy Tác đánh giá lại về Kim đan tam trọng đại tu sĩ. Qua trận này, Kim đan tam trọng đại tu sĩ đều có những món đồ đáng sợ, với thần thông của gã, trong tình huống thông thường mà

đổi phó một tu sĩ Kim đan tam trọng thì còn thắng được nhưng tùy tiện thêm một Kim đan tu sĩ nữa thì gã cực kỳ hung hiểm.

Trong nạp bảo nang của Bạch Kiếm Không lý còn một ít pháp bảo và đan dược nhưng không có gì đặc biệt hữu dụng với gã.

Ngụy Tác cầm nạp bảo nang của Bàn Long chân nhân lên.

Bàn Long chân nhân ngừng được hoàng sắc tỳ bà và hoàng sắc đạo tôn uy lực cực kỳ đáng sợ, rõ ràng là thiên cấp đỉnh giai thuật pháp. Nếu trong nạp bảo nang có môn thuật pháp này thì thực lực của gã sẽ tăng một mức.

“À!”

“Sao hả?” Lục bào lão đầu thấy Ngụy Tác cầm nạp bảo nang của Bàn Long chân nhân lên, thần thức dồn vào thì sắc mặt thập phần cổ quái.

“Người xem đi.” Ngụy Tác liếc lục bào lão đầu, đổ hết nạp bảo nang của Bàn Long chân nhân ra.

“Chuyện đó...”

“Thần cương hồng!”

“Xà phát yêu!”

“Hắc sát thiên ngư!”

“...”

Vốn lục bào lão đầu vẫn co rút trong Dưỡng quỷ quán, Ngụy Tác đổ hết đồ trong nạp bảo nang của Bàn Long chân nhân ra thì lão lại xuất hiện, kêu lên khèn khẹt liên tục như bị bóp cổ họng.

Trước mặt Ngụy Tác là một ngọn núi.

Do các loại thi thể yêu thú chất thành!

Nạp bảo nang của Bàn Long chân nhân vàng sậm, trước kia Ngụy Tác cho rằng là thượng phẩm nạp bảo nang, nhưng xem ra dung lượng còn cao gấp mười, là cực phẩm nạp bảo nang.

Cả núi thi thể yêu thú tuy chỉ hơn nghìn con nhưng nhiều con cực lớn, không gian của thượng phẩm nạp bảo nang không thể chứa đủ.

Tuyệt đại đa số là yêu thú ngũ cấp cao giai trở lên, thậm chí có không ít con đạt mức kinh nhân: lục cấp cao giai trở lên.

Ngần ấy cao giai yêu thú, dù là tu vi của Bàn Long chân nhân, không mất mấy năm thì cũng không thể săn được. Hiện tại Bàn Long chân nhân có nhiều như thế, chỉ có một khả năng là lão ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ khá lâu, gặp thú triều lúc có vết nứt Thiên khung.

Ngần ấy cao giai yêu thú lại rơi vào tay Ngụy Tác.

“Đây là?”

Lục bào lão đầu đột nhiên thấy trong một đan bình trên tay Ngụy Tác có không ít đan dược trong veo.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

537. Chương 537: Quả Cầu Đặc Biệt

Đan bình do lục sắc thủy tinh chế thành, có hình lá sen, hình như đang đựng rất nhiều giọt sương bên trong. Đan được ít nhất cũng hơn một trăm viên.

Ngụy Tác lấy ra một viên, không có mùi vị nhưng linh khí ràn rạt, mềm như mỡ đông.

“Thiên tinh để đan!”

Cơ hồ đồng thời, Ngụy Tác và lục bào lão đầu kêu lên.

“Thiên tinh để đan! Xem ra siêu cấp đại tông môn như Chân Võ và Ngọc Thiên tông cũng giao dịch, không thì Bàn Long chân nhân cũng không dám giết đệ tử Ngọc Thiên tông cướp đoạt đan được.”

“Bàn Long chân nhân có nhiều Thiên tinh để đan thế này, khẳng định để tu luyện, xa xỉ quá!”

Lục bào lão đầu không nén được kêu lên, cho rằng Bàn Long chân nhân là phá gia chi tử.

Thiên tinh để đan, là đan được Ngọc Thiên tông độc hữu, dùng Để tinh giao luyện chế thành.

Đan được này, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân từng lấy được, khi Ngụy Tác từ Vân Linh đại lục về Tiểu Dạ sơn, phát hiện tu vi cả hai đại tiền thì đã hỏi, Cơ Nhã cũng miêu tả kỹ về đan được này cho gã và lục bào lão đầu nghe, nên giờ cả hai mới nhận ra.

Ngọc Thiên tông, tại Thiên Huyền đại lục, cũng là siêu cấp đại tông môn như Huyền Phong môn, Bắc Minh tông, nhưng tại Ngọc Thiên tông thì đan được tăng tốc tu luyện này cũng chỉ được dùng làm phần thưởng cho đệ tử tinh anh.

Chân Võ tông và Ngọc Thiên tông thực lực ngang ngửa, Bàn Long chân nhân có đan được này, khẳng định qua đường tông môn giao dịch với nhau.

Để có đan được này, Chân Võ khẳng định rất tốn kém, Bàn Long chân nhân đem Thiên tinh để đan ra tu luyện, theo lục bào lão đầu thì đương nhiên thị cực kỳ xa xỉ.

“Y đã có tu vi Kim đan tam trọng hậu kỳ, chỉ cần đột phá đến Kim đan tứ trọng, đối với Chân Võ thì tốn kém thế có là gì.” Ngụy Tác không đồng ý với lục bào lão đầu, nuốt luôn Thiên tinh để đan.

“Kim đan tứ trọng, đỉnh cấp thiên giai thuật pháp, thực lực không kém gì tu sĩ Kim đan ngũ trọng, tiếc là môn thuật pháp này y không mang theo. Ngụy Tác, công hiệu Thiên tinh để đan thế nào?” Lục bào lão đầu tiếc nuối thở dài.

Hiện tại nạp bảo nang của Bàn Long chân nhân đều được Ngụy Tác lấy ra, trừ ngân ấy thì thể yêu thú và mấy đan bình thì một món pháp bảo cũng không có, căn bản không ghi lại thuật pháp gì. Nếu có thì Ngụy Tác đã hơn hử xem xét chứ quan tâm gì đến bình đan được.

“Thiên tinh để đan, một viên tương đương với đan được luyện chế từ lục cấp đề giai yêu đan, chỉ là linh khí cực kỳ tinh thuần, tốc độ luyện hóa gấp hơn hai mươi lần.” Ngụy Tác nuốt Thiên tinh để đan, chân nguyên tản ra, cảm nhận được linh khí tinh thuần dấy lên. Linh khí này cũng như trong thượng phẩm linh thạch, không có tạp chất.

“Một viên tương đương với đan được luyện chế từ lục cấp đề giai yêu đan? Ngụy Tác, coi như phát tài.” Lục bào lão đầu xuất hiện thần sắc cuồng hỉ, “Ngày nay Thiên tinh để đan, tuy không thể khiến người đột phá đến Kim đan tam trọng, nhưng sẽ khiến tu vi đề thăng không ít. Ngần này cao giai yêu thú để nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, khẳng định tiến giai không chỉ một lần.”

“Trong số thi thể yêu thú có mấy con phẩm giai tối cao, người chọn giúp ta.” Ngụy Tác nhướng mày, bảo lục bào lão đầu.

“Thần cương hồng, thượng cổ dị thú, thất cấp trung giai. Lam dực hải long, cũng là thất cấp trung giai yêu thú...”

Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác, chỉ những con yêu thú thất cấp trở lên.

Trong cả núi yêu thú Bàn Long chân nhân săn được, thất cấp trở lên có mười hai con.

Đếm mười hai yêu thú thất cấp trở lên xong, Ngụy Tác thu hết yêu thú còn lại vào nạp bảo nang của Bàn Long chân nhân.

Ngụy Tác vỗ lên nạp bảo nang.

Nạp bảo nang lóe lên hoàng quang, Ngụy Tác lấy ra một cái đầu to.

Cái đầu có nhiều vết thủng nhưng diện mục phủ một lớp lấp lánh.

Cái đầu này là của bát cấp man hoang cự thú Hoang cổ bạch trạch.

Hiện tại dù chỉ còn là cái đầu nhưng vẫn phát ra khí tức rợn người.

Lấy đầu Hoang cổ bạch trạch ra, Ngụy Tác thả cả Phệ tâm trùng đoạn lấy thi thể Bàn Long chân nhân, Cổ Ngạc động chủ và Bạch Kiếm Không ra.

Thân thể Bạch Kiếm Không tuy bị Bàn Long chân nhân chẻ thành mấy mảnh nhưng vẫn hoàn chỉnh.

Vốn Ngụy Tác không dùng thi thể tu sĩ nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, vì gã thấy ghê tởm nhưng gã hiểu hiện tại mình đang gặp nguy hiểm.

Chân Vô tông tuyệt đối không tha cho tán tu như gã, nhất là sau khi gã giết Bàn Long chân nhân.

Tin Bàn Long chân nhân chết không đồn ra, sau này lão vẫn không con tin gì, Chân Vô khẳng định sẽ phái Kim đan tu sĩ càn lợi hại đi điều tra, truy sát Ngụy Tác.

Siêu cấp tông môn như thế, lại có cả Thần huyền cảnh tu sĩ thì Ngụy Tác hiện tại không chạm vào được.

Bạch Kiếm Không nằm trong Thiên Bắc tam hung, nếu tin lão chết trong gã đồn ra, song hung chưa biết chừng sẽ đến đòi nợ.

Cả Cổ Ngạc động chủ, Kim đan tam trọng đại tu sĩ như lão không rõ có bối cảnh gì.

Thiên khung có thể sắp sập, Ngụy Tác không lấy được Thanh hư đằng, nên giờ gã mặc kệ tất cả, tìm cách đề cao thực lực cho Phệ tâm trùng đã, không thì đẳng cấp của nó hiện tại với gã chỉ là vô dụng.

“Được! nên làm thế!” Lục bào lão đầu mẫn ý kêu gào, với lão thì thi thể tu sĩ và yêu thú không khác gì nhau. Đối với tuyệt đại đa số tu sĩ cũng vậy, không nói các tông môn tu luyện âm lệ công pháp dùng thi thể tu sĩ luyện chế pháp khí, ngay cả nhiều thượng cổ phát tông tu luyện phật môn công pháp cũng coi nhục thân tu sĩ là cái túi da. Nhiều phật môn pháp bảo dùng xương sọ bản môn đệ tử làm nguyên liệu luyện chế.

Ném ra ngăn ấy thi thể cường giả, Ngụy Tác cầm nạp bảo nang của Cổ Ngạc động chủ lên.

Một cái bóng trong suốt nằm trên đầu Hoang cổ bạch trạch rồi tiếng hút xoàn xoạt vang lên.

Hút sạch não tủy Hoang cổ bạch trạch xong, Phệ tâm trùng nằm soài trên đỉnh đầu Bàn Long chân nhân mà hút.

Tiếp đó, nó chọt co người, ngủ say sưa.

“Nhanh thế hả?!”

Ngụy Tác ngạc nhiên.

Dạo này gã không chăm nhiều cho Phệ tâm trùng, dùng thần thức quan sát nạp bảo nang của Cổ Ngạc động chủ. Mọi thứ thập phần giản đơn, trừ phổ thông đan dược và linh thạch đại thì không có thêm pháp bảo, không có gì đặc biệt hữu dụng với gã.

Chỉ có một kim sắc viên cầu, giống như pháp bảo nhưng linh khí thập phần cổ quái, không hiểu phẩm giai nào.

Gã mới lấy kim sắc viên cầu khỏi nạp bảo nang của Cổ Ngạc động chủ thì Phệ tâm trùng đã ngủ say.

“Chỉ Hoang cổ bạch trạch và Bàn Long chân nhân là khiến Phệ tâm trùng lại tiến giai?!”

“Yêu thú và tu sĩ cao cấp thế này, đối với giá Phệ tâm trùng quả nhiên tương đương với đạo giai đan dược! Ngụy Tác, còn một Kim đan tam trọng, một Kim đan lưỡng trọng, ngần ấy yêu thú thất cấp trở lên, Phệ tâm trùng tiến giai ít nhất cũng hai, ba cấp!”

Lục bào lão đầu hưng phấn gần như gào lên.

Lão cùng Ngụy Tác nuôi dưỡng Phệ tâm trùng lâu rồi, biết nó ngủ say là tiêu chí tiến giai, chỉ cần hơn mười ngày sau tỉnh lại Phệ tâm trùng sẽ chính thức tiến giai.

Ngụy Tác chuẩn bị ngần ấy thi thể cường giả, không ngờ chỉ Hoang cổ bạch trạch và Bàn Long chân nhân đã đủ cho Phệ tâm trùng thăng cấp!

Yêu thú và tu sĩ cỡ này, tác dụng đối với Phệ tâm trùng quá lớn!

“Tiến giai vài cấp, uy năng thuật pháp của Phệ tâm trùng tương đương với tu sĩ Kim đan kỳ nhất trọng, không giễu sẽ có chủng tộc dị năng gì.”

“Ngụy Tác, người chọn nuôi dưỡng Phệ tâm trùng đúng là nhặt được bảo vật! Bất quá dù Linh Thú cung cũng không thể có ngần ấy cao giai yêu thú, thậm chí Kim đan tu sĩ để bồi dưỡng!”

“Lần này tổn thất nhiều Tuyệt diệt kim đan, chạm vào đại đối đầu, bất quá cũng được một món huyền giai pháp bảo, thêm Phệ tâm trùng thì cũng không thiệt.” Ngụy Tác kinh hỉ vô cùng.

Tới đây Phệ tâm trùng khẳng định sẽ ngủ một thời gian, gã cho nó nạp bảo nang trung, mọi thi thể được nhét vào theo.

“Pháp bảo gì nhỉ?”

Ngụy Tác cúi đầu nhìn kim sắc viên cầu.

Kim sắc viên cầu thập phần đặc biệt, thoát nhìn thì như đúc bằng kim sắc tinh kim nhưng nhìn kỹ thì trên mặt tụ tập vô số tinh kim tiểu trùng như ruồi nặng.

Vù!

Ngụy Tác dồn chân nguyên vào, tinh kim tiểu trùng bay lên dày đặc trước mặt.

Tiểu trùng trông như con nhặng nhưng nhỏ hơn, tổng thể tới hơn nghìn con.

Tinh kim tiểu trùng bay lên thì phía trong viên cầu lộ ra một tinh cầu trong suốt.

“À!”

Ngụy Tác tỏ vẻ kinh nghi bất định, tựa hồ định dùng tâm niệm điều khiển pháp bảo nhưng vô dụng. Do dự một chút, lại một lần chân nguyên dồn vào tinh cầu.

Tình cảnh khiến gã và lục bào lão đầu kinh ngạc xuất hiện.

Tinh kim tế trùng bay hết ra ngoài.

Ngụy Tác không hiểu huyền hư gì, nửa tuần hương sau, ánh mắt đang nhìn thủy tinh cầu chăm chú chợt lóe lên.

Gã ra hiệu cho lục bào lão đầu, lão thu lại vào Dưỡng quý quán, còn gã vừa nhìn thủy tinh cầu, vừa lướt tới một phía.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

538. Chương 538: Sự Kiện Lớn

Trên tầng không một man hoang hoang nguyên bên ngoài Thiên khung, ba tam tu sĩ ngồi trên một phi độn pháp bảo tử sắc hồ lô lao đi.

Cả ba đều mặc bạch bào, xem ra cùng một tông môn, đều là Phân niệm cảnh tu sĩ.

Đột nhiên, cả ba khẽ biến sắc, ngẩng nhìn phía sau.

Một trung niên tu sĩ mặt mũi vàng vọt, mặc phổ thông thanh bào điều khiển liên hoa biện phi độn pháp bảo đáp xuống chặn đường.

Trung niên tu sĩ mặt mũi bình thường nhưng liên hoa biện phi độn pháp bảo rất đặc biệt, linh quang không phát ra.

Tu sĩ này lập tức quan sát ba tu sĩ.

Ba tu sĩ cảm giác được linh khí dao động trên mình đối phương không mạnh, lại từ trên không đáp xuống chặn đường thì cả ba đều giận, nhưng nhìn rõ trong tay tu sĩ mặt vàng cầm tinh cầu thì cả ba không nén được nhìn nhau, tỏ vẻ kính sợ.

Đối phương lẳng lặng quan sát, họ không dám lên tiếng.

Ba tu sĩ thay đổi sắc mặt thế này đều lọt vào mắt tu sĩ mặt vàng.

“Các vị nhận ra vật này?” Mục quang liếc qua ba người, tu sĩ mặt vàng không hề khách khí hỏi, tuy giọng thập phần bình đạm nhưng ba tu sĩ đều nhận ra uy lực không thể kháng cự.

“Nếu bọn văn bối không nhầm, tiền bối đang cầm Vạn lý tập khí kim đăng cầu?” Ba tu sĩ nhìn nhau, người lão thành nhất run run rẩy rẩy hỏi tu sĩ mặt vàng, “Văn bối cả gan, xin hỏi tiền bối và Cổ Ngạc động chủ có quan hệ gì? Là đệ tử của Cổ Ngạc động chủ?”

“Hừ!” Tu sĩ mặt vàng chỉ hừ lạnh, nhưng ba bạch bào tu sĩ cảm nhận được thần thức uy áp như sơn như ngục tràn tới.

Cả ba nhợt nhạt mặt mày, tu sĩ lão thành nhất sợ hãi: “Văn bối có mắt không trông, lẽ nào tiền bối là Cổ Ngạc động chủ?”

“Các vị là tu sĩ tông nào? Đây là đâu?” Tu sĩ mặt vàng không thừa lời, hắt cằm lên, mặt mũi lạnh tanh hỏi.

“Đây là đâu?”

Ba tu sĩ ngẩn người, không dám chậm chễ, tu sĩ lão thành nhất run run rẩy rẩy nói: “Khải bẩm tiền bối, bọn văn bối là tu sĩ Phương Minh tông, nơi này là Phi viên hoang nguyên.”

“Phi viên hoang nguyên? Thành trì gần nhất ở đâu, nói rõ đi.” Tu sĩ mặt vàng liếc y.

Tu sĩ đó toát mồ hôi lạnh, nói ngay: “Khải bẩm tiền bối, thành trì gần nhất là Hoàng Đạo thành, cách chừng một vạn ba nghìn dặm.”

Cho rằng còn một vật để tham chiếu, y lại bổ sung, “Nơi này cách Tử Đàn sơn chừng tám nghìn dặm.”

“Các vị đến từ Hoàng Đạo thành? Gần đây Thiên khung có nứt nữa không?” Mục quang lóe lên, tu sĩ mặt vàng lại mặt mũi lạnh tanh hỏi.

“Bọn văn bối đích xác từ Hoàng Đạo thành ra khỏi Thiên khung. Sau Thiên khung thú triều thì quanh thành bị tu sĩ Bắc Minh tông quét sạch, cao giai yêu thú rất hiếm, bọn văn bối đi thử vận khí xem kiếm được gì chẳng.” Người lão thành nhất trong ba bạch bào tu sĩ cũng thấy tu sĩ mặt vàng thích nghe kỹ, tựa hồ lại ở bên ngoài Thiên khung lâu nên không hiểu bao nhiêu về tình hình gần đây nên nói rất cẩn kẽ, “Từ khi ngoài Hoàng Đạo thành xuất hiện vết nứt Thiên khung thì không có nơi nào nứt thêm nữa, nhưng yêu trùng chuyên phá hoại Phá không pháp tinh lại thần xuất quỷ một, vừa rồi có mấy tu sĩ chết trong truyền tống pháp trận, hiện tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ trừ các thành trì gần trung bộ thì không dám sử dụng truyền tống pháp trận nữa, đi đâu cũng dùng phi độn pháp khí.”

“Gần đây có việc gì lớn không?” Tu sĩ mặt vàng không hiểu nghĩ gì, không hề đổi sắc.

“Việc lớn?” Trán ba tu sĩ đầm đìa mồ hôi lạnh, tu sĩ lão thành nhất tỏ vẻ không có việc gì để nói nhưng do dự một chút thì nghiêng rằng, “Gần đây trừ Hoàng Đạo thành có vết nứt Thiên khung, việc gì đặc biệt nữa thì bọn vân bối không biết nhưng dọc đường thấy không ít độn quang đều đi về phía bắc, tu vi hình như đều cao hơn nên bọn vân bối không dám tới gần.”

“Ở phía bắc đó hả? Không ít độn quang? Bao nhiêu?” Tu sĩ mặt vàng nhíu mày.

“Bên này, độn quang cách đây chừng ba nghìn dặm.” Bạch bào tu sĩ vội chỉ sang một hướng, “Ít nhất có hơn hai mươi đạo độn quang.”

Tu sĩ mặt vàng hơi trầm ngâm, không hỏi gì mà nhìn ba người, “Các vị đi đi, bắt quá mỏi không muốn bị lộ hành tung, các vị chắc biết phải làm gì.”

“Bọn vân bối đương nhiên biết, tiền bối yên tâm.” Ba tu sĩ như được đại xá, hành lễ với tu sĩ mặt vàng rồi lao đi.

“Không ngờ vật này là một món pháp bảo như thế, bắt quá tinh kim tiểu trùng tựa hồ chỉ có thể cảm ứng khí tức tu sĩ chứ không tìm được yêu thú.” Đợi khi tử sắc độn quang của ba tu sĩ khuất đi, tu sĩ mặt vàng đột nhiên nhìn tinh cầu, lẩm bẩm.

Tu sĩ mặt vàng là Ngụy Tác.

Trong tinh cầu của gã có ba thanh sắc quang điểm tụ tập lại, từ trung tâm di động ra.

“Hữu dụng thì hữu dụng, bắt quá vật này là pháp khí tiêu hao, chất liệu quả cầu cũng như viên cổ Lưu ảnh tinh, dùng thêm một lần thì uy năng sẽ vô dụng.” Lục bào lão đầu lên tiếng.

“Xem ra Thanh Bình đích xác không bị truyền tống đến gần đây, pháp bảo này tìm khắp năm, sáu nghìn dặm rồi.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, “Theo tu sĩ đó nói thì nơi này chắc cách Thanh Thành khư mười mấy vạn dặm, không ngờ bị cuốn đi xa thế.”

“Khe nứt không gian và truyền tống pháp trận tan vỡ cũng như nhau, bị truyền tống đi mười mấy vạn dặm cũng không có gì lạ, không gian vô danh đó không chỉ mười mấy vạn dặm.” Lục bào lão đầu nói: “Hiện tại nên tìm hiểu xem là nơi nào, chỗ này cách Hoàng Đạo thành không quá xa. Ngụy Tác, ba tu sĩ đó nói có hơn hai mươi tu sĩ tu vi cao hơn đang đi, chắc có đại sự phát sinh, với pháp bảo này thì tìm ra chắc không thành vấn đề, người có đi xem không?”

“Xem đã nào, theo tu sĩ đó nói thì nên đến Long tích hoang sơn xem sao.” Ngụy Tác không do dự, gạt đầu, điều khiển Tịnh hoa phi liên lao về phía được chỉ.

Tốc độ Ly Hỏa phẳng tuy nhanh nhưng độn quang quá lộ, dễ bị nhận ra, đích tam túc hoàng ngọc đại đỉnh của Bàn Long chân nhân lại càng không thể lộ, chỉ Tịnh hoa phi liên dù ban ngày cũng không dễ nhìn thấy, đi bên ngoài Thiên khung rất hợp.

“Tổng sư huynh, người này là Cổ Ngạc chân nhân tu vi Kim đan tam trọng hả? Cổ Ngạc chân nhân tựa hồ không giống thế.” Ba tu sĩ khi Ngụy Tác khuất bóng thì đều nhợt nhạt mặt mày, tỏ vẻ kinh hồn.

“Thần thức người này mạnh như vậy, lại có pháp bảo đó, dù không phải Cổ Ngạc động chủ thì cũng là Kim đan lưỡng trọng tam trọng đại tu sĩ, chúng ta không bị đối phó là may rồi.” Tu sĩ lão thành ướm lưng.

“Pháp bảo đó tìm kiếm xa nhất được vạn dặm. Chúng ta phải đi ngoài vạn dặm không thì không an toàn.”

...

“Có rồi!”

Lướt đi gần nửa canh giờ, Ngụy Tác hơi nhướng mày.

Rìa tinh cầu đột nhiên xuất hiện hai hồng sắc quang điểm.

“Màu sắc quang điểm khác hai tu sĩ lúc trước, là công pháp hay tu vi khác biệt?” Lục bào lão đầu kinh ngạc.

Hiện tại Ngụy Tác và lục bào lão đầu còn chưa hiểu lắm về pháp bảo này, giờ mới hiểu quang điểm chính là tu sĩ, rìa tinh cầu là phạm vi cảm tri của pháp bảo, quang điểm di động vào trung tâm tinh cầu tức là càng lúc càng đến gần vị trí của gã.

Hai hồng sắc quang điểm tựa hồ chỉ chậm hơn độn tốc của gã một chút, đang đi không ngừng. Nhìn trên tinh cầu thì di động rất chậm.

“Nhiều thế hả?”

“Chỗ đó xảy ra chuyện gì?”

Đột nhiên, Ngụy Tác hít một hơi lạnh.

Phía trước hai hồng điểm đột nhiên xuất hiện dày đặc quang điểm, ít nhất hơn nghìn, nổi thành một dải!

Màu sắc quang điểm đủ cả, ít nhất hơn nghìn tu sĩ, dừng ở gần đó.

Ngần này tu sĩ tụ tập, phát sinh đại sự gì?

Phán đoán qua tinh cầu thì cách chỗ Ngụy Tác đại khái ba, bốn nghìn dặm.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

539. Chương 539: Chiến Trường Mênh Mông

“Việc gì hả?”

Ngụy Tác và lục bào lão đầu đang kinh nghi bất định, quang điểm ẩn đi.

“Họ không bị giết mà vật này hao tận uy năng.”

Ngụy Tác nhận ra trên tinh cầu, quang hoa đều tắt đi, tinh cầu cũng như khi linh thạch hao tận linh khí, xuất hiện vết nứt.

“Vật này chỉ còn một chút uy năng. May còn phát hiện tung tích các tu sĩ, không thì khác gì phế vật.”

May mà mấy tu sĩ đó biết cả phương vị cụ thể, Ngụy Tác bực bội lắm bầm rồi ném tinh cầu vào nạp bảo nang đựng pháp khí hồng, tiếp tục lao về phía có hơn nghìn tu sĩ.

Gã cảm giác được uy năng tinh cầu hao hết thì tinh kim tiểu trùng không quay về, pháp bảo này coi như bị hủy.

Gã không biết rằng cổ bảo này còn lại ngàn ấy uy năng vì Cổ Ngạc động chủ muốn tìm tung tích gã nên cứ giữ trạng thái kích phát, lọt vào tay gã thì chỉ còn như thế.

“Đây là Phiên Ứng sơn.”

Một canh giờ sau, trước mặt Ngụy Tác xuất hiện một ngọn núi cao.

Cây cối trên núi đều cực lớn, không hiểu có phải do địa khí đặc biệt mà nhiều chỗ trên núi còn buông nặng mây mưa.

Nhiều nơi liên tục đổ mưa, những nơi không mưa trông đều ẩm thấp, hoang vu.

Chân núi và trên núi đều thấy những đầm lầy lớn mù mịt chướng khí, thậm chí thấy cả độc trùng lúc nhúc.

Ngọn núi trông như cự ứng bị lật ngửa, hai ngọn cao nhất là hai trảo.

Ngụy Tác và bọn Lệ Nhược Hải trước khi đến Thanh Thành khư đã xem qua địa đồ bên ngoài Thiên khung, biết ngọn núi này là Phiên Ứng sơn.

Phiên Ưng sơn, không tính hai ngọn núi ngất trời thì đều bình thường, cao chừng bốn, năm nghìn trượng, cao hơn mức gã phi độn, trước mặt hai ngọn núi thì gã càng bé nhỏ.

“Có chuyện gì gã?”

Ngụy Tác điều khiển Tịnh hoa phi liên bay lên qua ngọn núi, thấy cảnh tượng thì chấn động.

Sau ngọn núi là một lòng cốc đầy mây đen, có vẻ là một đầm lầy.

Trong cốc dày đặc thân ảnh phi độn.

Có tu sĩ, có yêu thú.

Chỗ nào cũng có diễm quang xung kích, nhưng không hiểu quanh cốc có huyền hư gì mà không vang lên âm thanh, như những bức tranh yên lạnh biến ảo.

Hiện tại vì có ô vân và quang diễm nên không nhìn rõ bên trong có bao nhiêu tu sĩ, bao nhiêu yêu thú, nhưng cảnh tượng không khác gì lúc Thiên khung ngoài Hoàng Đạo thành bị nứt.

Nơi này vốn ở ngoài Thiên khung, không liên quan đến việc vết nứt dẫn phát thú triều.

Thật ra là việc gì?

“Đây là?”

Ngụy Tác hạ thấp độn quang, lao đến gần, nhìn rõ tình hình trong cốc thì càng chấn kinh.

Trong cốc có một đầm lầy lớn, tựa hồ vốn có nhiều độc trùng tụ tập. Hiện tại trong đầm lầy ít nhất cũng nghìn dặm này như nổi cháo sôi, các loại độc trùng, yêu thú lớn nhỏ chui ra chui vào, không hiểu số lượng bao nhiêu.

Dưới đầm lầy là những tảng đất, đá, mảnh vỡ cung điện, thậm chí cả nửa ngọn núi vẫn nhô lên trên không!

Tuyệt đại đa số những mảnh đất nhỏ cũng cỡ một, hai gian nhà, to thì bằng mấy chục gian đều mọc linh được.

Hơn nghìn tu sĩ đang cùng yêu thú tranh đoạt linh được.

“Là Linh Diệu cốc! Thanh Thành khứ!”

“Nhiều chỗ trong Thanh Thành khứ bị hỗn loạn cấm chế chi lực cuốn ra đây!”

Thoáng sau, ý nghĩ này dâng lên trong óc gã.

Linh khí, linh được trên gò đất cũng các loại công trình đồ nát đều có văn tự cổ kính cực độ, dấu vết phong hóa tạo cho Ngụy Tác cảm giác giống với Thanh Thành khứ!

Những thứ này không thuộc về nơi này.

Dù là gò đất hoặc mảnh vỡ cung điện, nửa ngọn núi thì chung quanh đều có dấu vết bắn tung tóe, chứng minh sức va kinh nhân.

Những thứ này hiển nhiên cũng như vẩn thạch, từ trên không rơi xuống.

Trong tầm mắt gã, gò đất nhỏ nhất cũng cỡ nửa gian phòng.

Rõ ràng, những thứ nhỏ hơn đã chìm xuống, nhưng thứ to thì hoặc là đã chạm đáy hoặc còn nổi được nên chưa khuất dưới bùn.

Vì nhiều mảnh Linh Diệu cốc và Thanh Thành khứ rơi xuống đây nên khiến tu sĩ và yêu thú điên cuồng tranh đoạt.

“Linh Diệu cốc! A, thị Linh Diệu cốc và mấy nơi trong Thanh Thành khứ bị hỗn loạn cấm chế chi lực cuốn ra đây!” Lục bào lão đầu kêu lên. Phạm vi cấm tri của lão không như Ngụy Tác nên phản ứng chậm hơn.

“Kỷ đạo hữu, để Cửu chuyển linh chi lại. Côn Vân tông ngăn này người, đạo hữu không thoát được đâu, chỉ tổ rước họa sát thân.”

“Các vị sư huynh đệ! Linh ô quả bị hắc bào tu sĩ cướp rồi! Đừng để y chạy!”

“A! Kẻ đó giết Trương đạo hữu! Giết y báo thù cho Trương đạo hữu!”

“Đi mau! Có thứ này đủ để chúng ta đề thăng tu vi một cấp.”

“...”

Lòng cốc đầy mây đen cực kỳ hỗn loạn. Ngụy Tác lọt vào trong cốc, tiếng đấu pháp loạn xạ và tiếng mắng chửi vang vọng.

Tựa hồ lớp đá đen ngoài sơn cốc có tác dụng hấp âm, nên ở bên ngoài không nghe thấy gì những ở trong, mọi âm thanh sôi sùng sục.

“A! A! A! Không cần mạng nữa!”

Lục bào lão đầu kêu âm lên.

Ngụy Tác cảm giác chấn nhiếp tâm thần, linh dược trong Linh Diệu cốc và cổ bảo trong Thanh Thành khư đều phẩm giai cực cao. Trong sơn cốc lúc này, tu sĩ và yêu thú, tu sĩ với nhau, đang chìm vào triệt để hỗn chiến, tuyệt đại đa số tu sĩ đều dốc sức tranh đoạt.

“Ầm!”

Cùng lúc, Phiên Ưng sơn mạch sau lưng đột nhiên vang lên tiếng nổ.

Một đạo hà quang quang trụ vút lên không, trong hà quang quang trụ sáng rực một đóa thanh sắc liên hoa khổng lồ, lan tỏa thủy linh nguyên khí.

Bên trên hà quang quang trụ xung thiên là ô vân, vân khí cuộn cuộn, hình thành một cái nón khổng lồ.

“Kết đan dị tượng?”

Ngụy Tác ngẩn ra, tròn mắt.

“Kết đan? Có người xung kích kết đan ở đây? Lẽ nào vì đến đây tranh đoạt nên tiện thể kết đan? Quá điên cuồng! Quá điên cuồng!” Lục bào lão đầu cũng phát cuồng theo.

Lúc này, ở đây, lại có người kết đan, hơn nữa kết đan thành công.

Nơi này cùng sơn ác thủy, yêu thú vô vàn, dù có tu sĩ lợi hại hộ pháp cũng không chắc dám kết đan. Lục bào lão đầu có cảm giác có người vội đến tranh linh dược, kết quả đúng lúc kết đan hoặc vì cướp được linh dược mà có thể kết đan.

Hỗn loạn hỗn chiến, trực tiếp kết đan gần đó, với lục bào lão đầu thì thật quá điên cuồng.

“Lại gặp dị biến này! Nơi thế này không hiểu sẽ thu hút tu sĩ cỡ nào nữa, xui xẻo quá, đi thôi.” Nhưng ở trong một động quật Phiên Ưng sơn, tình hình xung kích Kim đan tu sĩ không như gã và và lục bào lão đầu tưởng tượng.

Lúc này xung kích kim đan thành công, là tuyệt sắc nữ tu mà Ngụy Tác từng cho là Trương Phong Dực.

Tuyệt sắc nữ tu phát ra khí tức cực kỳ kinh nhân, chứng tỏ công pháp thập phần cao giai. Nàng ta xung kích kim đan thành công nhưng không tỏ vẻ gì vui mừng, ngược lại như thể muốn khóc mà không có nước mắt.

Lướt ra, nhìn cốc địa Ngụy Tác đang có mặt, tuyệt sắc nữ tu lướt ngay ra hoang nguyên bên trái.

“Cút!”

Cùng lúc, hồng bào tu sĩ râu quai nón gầm lên lao vào Ngụy Tác còn đang ngẩn người vì việc kết đan. Sau lưng còn hai tu sĩ truy đuổi, có vẻ bị y cướp mất gì đó.

Vù!

Không để Ngụy Tác phản ứng, hồng bào tu sĩ vung tay, mười hai thanh hắc sắc phi kiếm xé gió chém vào gã.

“Mười hai thanh phi kiếm?” Ngụy Tác cả kinh.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o0o0o—

540. Chương 540: Kim Đan Kinh Nhân

Mười hai thanh phi kiếm không phải là một bộ, mà là mười hai thanh riêng rẽ, liên tục biến ảo phương vị, từ bốn phương tám hướng xô vào Ngụy Tác.

Cách khống chế phi kiếm này là của thượng cổ tông môn khống chế kiếm trận, so với song phi kiếm pháp quyết khống chế hai thanh phi kiếm thì càng lợi hại.

Hồng bào tu sĩ ăn vận theo tiêu chuẩn của Thiên Huyền đại lục bậc bộ. Ngụy Tác vốn được biết tu sĩ ở nơi có hoàn cảnh sinh tồn ác liệt nhất đại lục này thì tu vi và thần thông cao hơn nơi khác, xem ra không sai.

Một tu sĩ lao tới, xuất thủ lại là cách khống chế phi kiếm hiếm có.

Uy năng mỗi thanh hắc sắc phi kiếm ít nhất cũng linh giai hạ phẩm, tương đương với sử dụng mười hai linh khí, thập phần kinh nhân.

Nhưng uy năng này đối với Ngụy Tác đương nhiên không đáng gì.

“Phù!”

Ngụy Tác vung tay, thanh hắc sắc thủy tinh quang hoa tràn ra, Huyền sát quỷ trảo diệt hết uy năng mười hai thanh hắc sắc phi kiếm thu về.

“A!”

Thấy thế, hồng bào tu sĩ vốn chuẩn bị thuận tay giết Ngụy Tác biết ngay gặp thứ dữ, tỏ vẻ kinh hãi.

“Thần thông cỡ này, thuật pháp cũng đạt uy năng đạo giai trở lên, khẳng định là Kim đan đại tu sĩ ẩn tàng khí tức.” Hai tu sĩ đang đuổi theo hồng bào tu sĩ thấy Ngụy Tác tùy tiện hút cả mười hai thanh phi kiếm thì biến sắc, không dám đi tiếp nữa.

“Để nạp bảo nang và cách khống chế phi kiếm lại thì tha mạng cho người.” Thu mười hai thanh phi kiếm vào nạp bảo nang Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhìn hồng bào tu sĩ.

“Nằm mơ!” Hồng bào tu sĩ rục lên một lực sắc linh quang quang trảo quanh người, đồng thời nghiêng răng, định phát ra pháp bảo.

“Xoạt!”, một đạo ám kim sắc kiếm quang dễ dàng cắt đứt linh quang quang trảo, cắt luôn cả tay y.

“A!”

Hồng bào tu sĩ kêu lên thê thảm, thân thể lắc lư, cánh tay cụt phun máu.

“Ta nói lại một lần, để nạp bảo nang và cách khống chế phi kiếm lại thì tha mạng cho người.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh bảo hồng bào tu sĩ.

Đối với tu sĩ định thuận tay giết mình, Ngụy Tác chưa bao giờ thương xót.

“Cách khống chế phi kiếm ở nạp bảo nang.” Hồng bào tu sĩ đã hiểu mình đã phải cục đá, sợ hãi vô cùng, không dám xử lý vết thương mà ném một nạp bảo nang cho Ngụy Tác.

Ngụy Tác quét thần thức, trong phổ thông nạp bảo nang này hiện lên một hắc sắc cổ phù.

Quét thần thức đoạn gã ngó lơ hồng bào tu sĩ, thu hắc sắc cổ phù và nạp bảo nang lại rồi lướt qua.

Cách gã hơn chín trăm trượng có một chóp núi đang chìm xuống bùn lầy.

Trên núi toàn là hài cốt yêu thú, trong rừng xương có không ít nơi lóe sáng, có vẻ không phải những bộ phận thích hợp luyện khí nhất mà là yêu đan, pháp châu.

Ngụy Tác nhớ lúc vào bên ngoài Thanh Thành khư có thấy một ngọn núi phủ đầy xương trắng, xem ra hỗn loạn cấm chế đã cắt đỉnh núi đó cuốn ra đây.

Gã có phương pháp luyện chế Hắc cốt minh quân, Hắc cốt minh quân của Âm Thi tông luyện chế không khó, chỉ thiếu nguyên liệu.

Trong núi xương này, chưa biết chừng có nguyên liệu thích hợp để luyện chế Hắc cốt minh quân.

Thấy Ngụy Tác không thèm nhìn mình mà lướt qua, hồng bào tu sĩ vô cùng oán độc nhìn theo, không dám dừng lại mà lướt ra ngoài đầm lầy vốn đã biến thành đại chiến trường.

“Muốn chạy, dừng lại đã!”

Đến rìa đầm lầy, lưỡng đạo lam sắc quang hoa đột nhiên từ trên đám mây đen bắn xuống, cắt hồng bào tu sĩ làm đôi.

Một hồi sam tu sĩ bôi dầu màu lam trên mặt để ngăn cản thần thức, từ trên đám mây lao xuống, dùng chân nguyên cuốn lấy hồng bào tu sĩ.

Tìm nhanh một lúc, hồi bào tu sĩ mã hạm hực ném thi thể hồng bào tu sĩ vào đầm lầy. Rõ ràng y bức mình vì nhận ra mất công đánh lén mà kẻ bị giết không có gì đáng giá.

“Quảng Lăng chân nhân, mỗ biết các hạ nhưng các hạ không biết mỗ, mau giao Hoang cổ bạch hạc yêu đan ra! Đừng để hôm nay mất mạng ở đây.”

“Mỗ không nhận ra các hạ nhưng bát cấp trung giai cổ thú yêu đan thì chả lẽ chỉ vài lời là mỗ chịu giao?”

Quanh ngọn núi xương nằm giữa đầm lầy có mấy chục tu sĩ đang qua lại giao chiến, có mấy chỗ là các tu sĩ đấu pháp kịch liệt. Từ lưng núi trở lên chỉ có hai tu sĩ giằng co.

Hai tu sĩ này đều là tu sĩ Kim đan kỳ, uy áp hùng hậu. Một người mặc cổ đồng sắc đạo bào, thân ngoại linh khí ngưng kết thành một thiên văn tự, có các chữ “Thiên, nhân, hợp, nhất”.

Một tu sĩ bao kín trong thanh hoàng sắc linh vụ, không ai nhìn rõ.

Nhìn từ xa, Ngụy Tác máy động, dùng Mê thần đăng lấy được của Đồng Thanh Y vốn đã lâu không dùng đến, hóa ra bạch sắc mê vụ bao lấy mình.

Có rồi pháp bảo này, Ngụy Tác thi pháp thì càng khó bị nhận ra.

Tế xuất pháp bảo, Ngụy Tác vỗ lên nô thú đại thượng, thả Dương chi điểu ra.

Theo kinh nghiệm cũ, dãy núi bị cuốn đến thế này, bên trong còn viên cổ cấm chế cổ quái, chưa mất hết hiệu lực, thập phần hung hiểm.

“A! Lão đại! Việc gì hử, lẽ nào Thiên khùng đã tan vỡ?”

Dương chi điểu thấy quanh đó, vô số tu sĩ và yêu thú hỗn chiến thì kêu lên.

“Chúng ta giao đấu, chưa biết chừng sẽ để người khác chiếm tiện nghi. Chi bằng thế này, Hoang cổ bạch hạc yêu đan thuộc về các hạ, mỗ lấy một viên yêu đan khác tương tự. Còn lại chúng ta chia đôi?”

“Được, đề nghị này còn được.”

Trên lưng núi, hai tu sĩ Kim đan kỳ đang giằng co trên một đám bột xương, tựa hồ định tranh đấu thì tu sĩ đứng trong thanh hoàng sắc linh vụ đổi ý, cả hai chuyển thành hợp tác, định chia đôi chỗ này.

“Kia là...”

Cùng lúc, Ngụy Tác đến gần ngọn núi, thấy ở trên đỉnh, trong một vết nứt lớn có một bộ hài cốt yêu thú nguyên lành.

Hài cốt này trông như hình dáng con chó nhưng xanh thuần như ngọc, phát ra khí tức cuồng liệt khác hẳn, trong đầu còn có ngân quang lấp lóe, như yêu đan.

“A! Ngụy Tác, mau giành lấy bộ hài cốt, là Không động cầu! Linh thú này là hộ sơn thần thú của viễn cổ Không Động tông, chuyên môn nuôi dưỡng, sau này trời đất tan tành, viễn cổ tông môn suy tàn thì mới lưu truyền ra. Linh thú này thực lực bát cấp cao giai. Hài cốt còn bền lắm, bằng không tất cả chung quanh đã phong hóa thì sao nó vẫn nguyên vẹn!” Ngụy Tác chú ý đến hài cốt thì lục bào lão đầu sớm kêu lên oa oa.

“Không động cầu, sao nghe tệ thế?”

Bát cấp cao giai yêu thú là yêu thú cao cấp nhất gã thấy, theo cách luyện chế Hắc minh cốt quân sẽ làm giảm tam trọng tu vi nguyên bản thì nếu luyện thành, uy năng thuật pháp sẽ tương đương với thất cấp cao giai yêu thú. Thất cấp cao giai yêu thú, tu sĩ Kim đan nhất lưỡng trọng mà không có pháp bảo lợi hại thì vị tất đối phó được.

Không hề do dự, lăm bắm ca thán về tên yêu thú này đoạn Ngụy Tác lao tới.

“Ai! Bọn ta ở đây mà ai dám cướp!”

Ngụy Tác chìm trong mê vụ, vừa đến sát đỉnh núi thì hai Kim đan tu sĩ cảm nhận được, cùng quát lên.

“Tu vi này mà dám huênh hoang với ta, ta muốn lấy thì các ngươi ngăn được hả!”

Ngụy Tác nhìn ra Quảng Lăng chân nhân tu vi Kim đan nhất trọng, tu sĩ đứng trong thanh hoàng sắc linh vụ chỉ tuy gã dùng Vọng khí thuật không nhận ra nhưng qua việc không trở mặt với Quảng Lăng chân nhân mà hợp tác thì cũng chỉ có tu vi cao hơn đôi chút, chưa đạt Kim đan lưỡng trọng.

Hừ lạnh đoạn Ngụy Tác trực tiếp tế xuất kim đan.

Giờ mà thi triển bảo thoại, chưa biết chừng sẽ bại lộ thân phận, còn thi triển thuật pháp thì chưa biết chừng không thể chần nhíp hai tu sĩ này, tế xuất kim đan sẽ hay nhất, kim đan của Ngụy Tác còn đáng sợ hơn kim đan của phổ thông tu sĩ Kim đan tam trọng. Dù tiêu hao đôi chút kim đan uy năng thì gã vẫn tế xuất.

“To thế hả!”

“A! Ít nhất cũng là Kim đan tam trọng đại tu sĩ! Chúng ta không phải đối thủ!”

Quả nhiên, thấy tử sắc kim đan từ mê vụ dâng lên, thấy thể tích và những đường viền như con rết gồ lên, hai Kim đan tu sĩ nuốt nước bọt lùi lại.

“Phù!”

Ngụy Tác chụp lấy hài cốt cho vào nạp bảo nang.

“Kia là...” Gã liếc sang, tức thì sững lại, tỏ vẻ chấn kinh xen lẫn cuồng nhiệt!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

541. Chương 541: Cường Giả Xuất Hiện

Phía trước, bên trái, cạnh một tảng đá cùng nửa gian bạch sắc điện vũ, một bạch y tu sĩ bị đánh văng đi, máu tuôn ồ ạt, thập phần thảm liệt.

Xem ra bạch y tu sĩ bị đánh ngã, kinh mạch nghiêm trọng phá tổn.

Nhưng khí tức của bạch y tu sĩ vẫn rất mạnh, cùng văng đi là một viên hắc sắc kim đan cỡ trứng ngỗng.

Bạch y tu sĩ cũng là một Kim đan kỳ đại tu sĩ!

“Oành!”

Kim đan tu sĩ bị đánh bay, thêm hơn mười tu sĩ khác văng theo.

Trong hơn mười người này, phần lớn đều hoảng sợ bỏ chạy theo, nhưng có bốn, năm người bị đánh bắn đi. Một người này còn thảm liệt hơn Kim đan tu sĩ, bị đánh nát xác.

Hỏa hồng sắc diễm quang ép sát tảng đá.

Hỏa hồng sắc diễm quang là một yêu thú như con chim, dài chừng hơn trượng, thể hình không lớn nếu so với yêu thú trong man hoang chiều trạch này.

Ngay cả cấp yêu thú Hắc thủy mã hoàng trong đầm lầy cũng to hơn yêu thú này.

Nhưng trên mình nó toát lên khí tức hủy diệt.

Vù!

Tiếng xé không khí ràn rạt vang lên, không khí trong vòng mấy trăm trượng cuộn trào, yêu thú này bắn ra một đạo hỏa hồng sắc diễm lên tảng đá.

“A!”

Hai tu sĩ đang cùng yêu thú giao đấu trên đó còn chưa hiểu gì thì hoàn toàn không chống nổi, bị đạo xích hồng sắc quang diễm bắn trúng, cả người và pháp khí hóa thành tro tàn.

“Oành!”

Cùng lúc, tiếng nổ vang lên, vô hình cương phong từ yêu thú đẩy lên, đánh nát xác ba tu sĩ không chạy kịp.

“Không xong, chạy mau!”

“Yêu thú đó là bát cấp yêu thú, nó đang sang phía này! A!”

“A! Đáng sợ quá!”

...

Vô số tu sĩ cuống cuồng cực độ bỏ chạy.

Ngụy Tác hướng ánh mắt nóng bỏng vào một góc tảng đá.

Nơi đó có rải rác mấy gò đất, một tảng trông như một cái màn thầu lớn lăn lóc, có lẽ là tảng đá giáng xuống rồi mấy tảng đất bắn lên lại đập vào tảng đá.

Chỗ tảng đất màn thầu tạo cho Ngụy Tác cảm giác rất quen, hình như là đỉnh núi trong Linh Diệu cốc, cũng là nơi có sinh trưởng Thanh hư đằng!

“A!”

Cơ hồ nhìn rõ gò đất và yêu thú đang lao tới, Ngụy Tác cũng lao theo, nhưng gã kêu lên thành tiếng vì động tác của yêu thú chợt tăng lên, tích tắc sau đã đến trước tảng đá!

Động tác gấp mấy lần Ngụy Tác đang dùng Tịnh hoa phi liên!

Trong hỏa hồng sắc quang diễm chói lòa là một con tam túc hỏa hồng sắc phượng hoàng! Tam túc phượng hoàng! Là phân chi của Hoang cổ thần hoàng, bát cấp trung giai yêu thú chân chính!

Ngụy Tác kêu lên vì Tam túc phượng hoàng có động tác quá kinh nhân, ràn rạt cương phong thổi tan đất đá bên dưới.

Tảng đất hình màn thầu bị thổi quay tít, Ngụy Tác nhận ra ở cạnh một tảng đá hình con trâu đang ngồi có một nhánh dây leo cỡ ngón tay.

Sợi dây leo này vỏ xanh nhưng lấp lánh tử kim sắc quang hoa.

Là mục tiêu lớn nhất chuyển này của Ngụy Tác, Thanh hư đằng!

Nhưng lúc này gã còn cách Thanh hư đẳng hơn nghìn trượng, còn Tam tức phượng hoàng cũng vì bị Thanh hư đẳng hấp dẫn mà tới, gáy vang rồi phát ra khí tức hủy diệt, lao xuống định mổ Thanh hư đẳng.

Từ vị trí của Ngụy Tác, dùng cách gì cũng không thể ngăn được đao bát cấp trung giai Tam tức phượng hoàng mổ Thanh hư đẳng.

“À! Thanh hư đẳng?”

Cùng lúc, một giọng nói kinh ngạc vang lên trên không, thủy kiếm không kém gì của Âm hoàng kiếm khí Ngụy Tác chém vào Tam tức phượng hoàng.

Tu sĩ từ trong ô vân đáp xuống mặc phổ thông thanh sắc pháp y, nhưng khí tức cực kỳ đáng sợ, thân ngoại linh khí ngưng thành một nhánh thanh sắc san hô.

Tu sĩ này chỉ chừng ba mươi tuổi, để tóc xõa sau gáy, phong lưu tuấn tú, nhưng ánh mắt cực kỳ dâm bễ, toát lên vô thượng uy nghiêm, là một Kim đan tam trọng đại tu sĩ! Qua khí thì y là nhân vật cao cấp của một tông môn.

“Chát!”

Tam tức phượng hoàng lóe lên hồng quang, thủy kiếm của tu sĩ tan vỡ.

“Nghịch súc, ngươi tưởng mình chặn được ta?”

“Chu thiên đạo chuông!”

Một đạo thuật pháp bị đánh tan dễ dàng, tu sĩ này hừ lạnh, thân ảnh như vẩy thạch giáng xuống, mái tóc tung bay. Một thanh sắc thủ chuông khổng lồ thò ra ẩn vào Tam tức phượng hoàng.

Ngụy Tác vẫn bắn đến chỗ tu sĩ và Tam tức phượng hoàng giao đấu nhưng thấy thanh sắc thủ chuông tế xuất, gã cũng giật mình.

Thanh sắc thủ chuông nồng đượm kim thiết khí tức, lòng tay có vô số tinh quang, khảm rất nhiều ngân sắc tinh thạch, tổ thành tinh đồ, là một món pháp bảo.

Pháp bảo này tế xuất, không khí bên dưới nổ tung, uy năng đạt mức huyền giai hạ phẩm pháp bảo!

Càng kinh nhân là thanh sắc thủ chuông ẩn xuống thì tu sĩ toát lên vô thượng uy nghiêm đó bất quyết, thanh sắc quang hoa được tụ thêm cho thủ chuông.

Uy năng thanh sắc cự chuông tăng dần!

Ngụy Tác tấn thẳng Kim đan tu sĩ chưa lâu, chưa hiểu nhiều về giới Kim đan tu sĩ, mấy tháng này cũng không gặp nhiều Kim đan tu sĩ, sau chuyển đến Cực Lạc cung rồi đấu với Thiên La chân nhân, liên tục gặp Kim đan kỳ đại tu sĩ thì gã càng lúc càng cảm thấy sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên, nhiều Kim đan đại tu sĩ đều có thần thông kinh thiên động địa.

Hiện tại thanh sam Kim đan tu sĩ vô danh này, độn quang hiện rõ thất tinh, tế xuất thanh sắc cự chuông có uy năng tựa hồ đạt mức huyền giai trung phẩm pháp bảo!

Huyền giai trung phẩm pháp bảo, tương đương với bốn Trường hà thao thiên quyền được gã luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo trước đây!

Thanh sắc thủ chuông lớn hơn mười trượng, so ra Tam tức phượng hoàng cực kỳ nhỏ bé, ẩn xuống là Ngụy Tác không nhìn rõ thân ảnh Tam tức phượng hoàng.

“Nghịch súc!”

Bùng, bên dưới thanh sắc cự chuông lóe lên hồng quang, cự chuông bị đánh bật lên, thanh sam tu sĩ hét một tiếng, sắc mặt nhợt đi, ném đòn không nhẹ.

Tam tức phượng hoàng lướt qua thanh sắc cự chuông, xem ra không hề tổn thương.

“Ngụy Tác, Tam tức phượng hoàng đã tiến giai! Thực lực không chỉ bát cấp trung giai!” Lục bào lão đầu lại lêu lêu trong tay Ngụy Tác.

“Nghiệt súc, muốn chết!” Thanh sam tu sĩ bị triệt để kích nộ, linh khí dao động dấy lên.

Đột nhiên, dị biến phát sinh.

Khí tức trên không giáng xuống, khí tức này còn đáng sợ hơn của thanh sam tu sĩ, như viên cổ thần vương giáng lâm.

Khí tức này khiến Tam tức phượng hoàng vốn tựa hồ coi thường thanh sam tu sĩ cũng sửng lại.

“Ầm!”

Tích tắc sau, bóng đen khổng lồ chấn tan đám mây.

Một tòa điện màu đồng đỏ hiện ra, khí tức bất khả nhất thể lan tràn.

“Huyền phong thiên điện!”

“Huyền giai pháp bảo của Huyền Phong môn!”

“Huyền Phong môn có nhân vật cấp thái thượng trưởng lão đến!”

Trong đầm lầy vang lên tiếng hô chấn kinh cực độ.

“Huyền Phong môn?” Ngụy Tác chỉ còn cách Thanh hư đằng không đầy năm trăm trượng, thấy cự điện trấn áp xuống, mi tâm gã rung lên.

Ngụy Tác cảm giác được xích đồng sắc cự điện chính là một món huyền giai pháp bảo!

Pháp bảo huyền giai trở lên, tại tu đạo giới cũng không có nhiều, nhưng với tu sĩ Kim đan tam trọng trở lên, trên mình cao thủ của siêu cấp đại tông môn thì mười mấy ngày nay, Ngụy Tác gặp liên tục.

Ngụy Tác biết cả Thiên Huyền đại lục chỉ có bốn, năm mươi tu đạo giả có thần thông hơn Huyền Vũ chân nhân, trong số này không phải ai cũng có huyền giai pháp bảo. Nhưng giờ liên tục thấy huyền giai pháp bảo, gã có cảm giác là hình như huyền giai pháp bảo rất sẵn.

“Hóa ra là Thanh hư đằng!”

Một giọng nói bình thản từ xích đồng sắc cự điện vang lên, rồi một tu sĩ mặc minh hoàng sắc pháp y, chừng hơn ba mươi tuổi, mày kiếm mắt sao, mái tóc đen bóng được sợi dây ngọc buộc lại sau gáy, ấn đường rộng rãi, mỗi động tác đều toát lên khí độ, uy thế bao trùm thiên hạ.

Thanh sam tu sĩ tạo cho người ta cảm giác vô thượng uy nghiêm, là nhân vật cốt cán của đại tông môn nhwg so ra thì khí thế thanh sam tu sĩ vẫn kém hơn một chút, tuy không cách biệt nhiều nhưng tựa hồ ai cũng thấy y chỉ là đệ tử đỉnh nhọn của một tông môn còn hoàng sắc pháp y tu sĩ lại là người kế thừa ngôi tông chủ, là chân truyền đại sư huynh thân phận tối cao.

“Lâm Thái Hư!” Thanh sam tu sĩ không chịu kém liếc tu sĩ đứng ở cửa điện, băng lãnh cực độ thốt ra.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

542. Chương 542: Diên Cuồng! Diên Cuồng!

“Kim đan tứ trọng!” Ngụy Tác nhìn ra, thanh niên trên Huyền Phong thiên điện, ấn đường rộng rãi sáng ngời, toát lên uy thế kinh nhân có tu vi Kim đan tứ trọng.

“Lâm Thái Hư, y là Lâm Thái Hư!”

“Lâm Thái Hư là chân truyền đại sư huynh của Huyền Phong môn, tu vi cao nhất lớp trẻ, thân phận tôn quý nhất, là người kế thừa ngôi tông chủ đời sau! Sao y lại đến đây.”

“Chu thiên đạo chưởng, đó là huyền bảo nổi danh của Ngọc Thiên tông! Thanh sam tu sĩ kia cũng có thân phận bất phàm, là người của Ngọc Thiên tông!”

“Đương nhiên, y là chân truyền đại đệ tử Phong Ngô Thương của Ngọc Thiên tông!”

“Phong Ngô Thương! Ngọc Thiên tông chân truyền đại đệ tử, người đầu tiên sau khi kim đan tu vi bị phế hết mà lại nhờ tu luyện Cửu tử huyền nguyên bí quyết rồi luyện thành kim đan? Y là nhân vật tâm chí kiên định nhất Ngọc Thiên tông, tiền đồ không thể ước lượng...”

“...”

“Lâm Thái Hư? Phong Ngô Thương?”

Xung quanh vang lên tiếng tu sĩ kinh hô, Ngụy Tác cùng lục bào lão đầu lập tức biết thân phận hai người đó.

Tu sĩ mặc màu vàng sáng dĩ nhiên là người kế thừa ngôi tông chủ Huyền Phong môn, chân truyền đại sư huynh Lâm Thái Hư!

Chả trách được y lại toát lên uy nghiêm như thế.

Mà thân phận thanh sam tu sĩ cũng rất cao quý, chân truyền đại đệ tử của Ngọc Thiên tông Phong Ngô Thương.

Ngọc Thiên Tông, chính là tông môn luyện chế Thiên tinh đế đan, một trong thập đại siêu cấp tông môn của đại lục.

Thân phận hai người này ở tông môn cũng dưới một người, trên vạn người, trong cả tu đạo giới cũng thuộc hàng nhân vật giậm chân làm chấn động thiên địa.

“Phong Ngô Thương, lâu rồi vẫn vậy.”

Lâm Thái Hư lên tiếng, như thể đang bắt chuyện với Phong Ngô Thương mặc phổ thông thanh sam.

“Ồn!”

Nhưng động tác của y dĩ thường bá đạo, cơ hồ ngay khi thân ảnh mới hiện ra ở cửa đại điện thì cương phong kinh nhân đã cuộn cuộn xuất ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một ngọn núi còn hơn cả Chu thiên đạo chưởng của Phong Ngô Thương, trấn áp Tam túc phượng hoàng. Cùng lúc đó, một đạo tử sắc quang hoa xẹt tới Thanh hư đằng.

Lâm Thái Hư định cùng lúc lấy cả Tam túc phượng hoàng và Thanh hư đằng!

Ngụy Tác giật mình.

“Lâm Thái Hư, người khác sợ người, nhưng ta thì không, trước mặt ta định lấy Thanh hư đằng dễ vậy sao!”

“Ầm”, Chu thiên đạo chưởng của Phong Ngô Thương lại bùng lên uy áp, giáng tử sắc quang hoa vào Lâm Thái Hư, thiên địa lan tràn sóng xung kích.

Lâm Thái Hư cũng bị đạo tử sắc quang hoa bị hất lùi.

Tam túc phượng hoàng cũng gáy vang, bị thanh sắc cự sơn của Lâm Thái Hư hóa ra ép chìm xuống, chốc nữa thôi sẽ bị ấn xuống đầm lầy.

“Phong huynh, ở đây nhiều linh dược như vậy, hay là huynh chọn loại khác để không tổn thương hòa khí.”

Cùng lúc đó, lại một giọng nói khác từ Huyền Phong thiên điện phát ra.

Cùng với đó, một công tử phong lưu tiêu sái mặc áo trắng viền vàng từ trong Huyền Phong thiên điện đi ra, đứng cạnh Lâm Thái Hư.

Vừa hiện thân, trước mặt công tử văn nhã hiện ra vô số hồng sắc kim ngư pháp bảo, tinh quang từ pháp bảo này bắn lên Tam túc phượng hoàng.

“Cách cách!”

Tiếng lách cách không ngừng vang lên, trên đỉnh đầu Tam túc phượng hoàng rực quang diễm, bị ép xuống nhanh hơn, nó kêu vang vang dồn.

“Sao y lại cùng Lâm Thái Hư xuất hiện ở đây.”

Thấy tu sĩ đó hiện thân, Ngụy Tác có ý rút lui.

Công tử văn nhã này chính là Chân Võ tông thiếu chủ Hứa Thiên Áo!

Hứa Thiên Áo không toát ra linh khí, không biết tu luyện thuật pháp gì mà Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật cũng không nhìn ra tu vi. Gã hiểu Chân Võ tông thiếu chủ thực lực tuyệt đối không kém hơn Bàn Long chân nhân.

“Hứa Thiên Áo, không ngờ ngươi lại đi cùng Lâm Thái Hư chung, nhưng có thêm người thì đã sao?”

Phong Ngô Thương cũng dấy lên ý chí hùng hậu, bắt khuất vô cùng, lên tận mây cao.

Chu thiên đạo chưởng bắn ra tử sắc quang hoa về phía Lâm Thái Hư, vô số kim ti từ trong miệng y phun ra, cuốn về Thanh hư đằng cách không đầy trăm trượng.

“Phong huynh, vậy thì không trách bọn mõ được.”

Hứa Thiên Áo lắc đầu, một đạo băng chỉ từ tay phát ra, cùng lúc đó, Lâm Thái Hư cũng phát ra một đạo thanh sắc quang hoa, cùng băng quang của Hứa Thiên Áo va vào tử sắc quang hoa do Chu thiên đạo chưởng của Phong Ngô Thương kích phát.

“Ầm!”

Bên dưới Chu thiên đạo chưởng dấy lên mấy trăm làn cương phong, Chu thiên đạo chưởng cùng Phong Ngô Thương cùng bị chấn bay.

“Phụt!”

Phong Ngô Thương phun máu tươi. Chỉ một chiêu, y đã trọng thương trước đòn Lâm Thái Hư cùng Hứa Thiên Áo liên thủ.

“Ngụy Tác, chạy mau, tu vi của Hứa Thiên Áo chắc cũng Kim đan tứ trọng, Hứa Thiên Áo cùng Lâm Thái Hư thì người đều không chạm vào được, nếu đến nơi mà Hứa Thiên Áo phát hiện ra thân phận của người, e rằng người không thoát được đâu. Thanh hư đằng thôi đành bỏ vậy.” Lục bào lão đầu hoảng sợ thất sắc.

“Lâm Thái Hư! Hứa Thiên Áo, tên nào dám đan đả độc đấu với ta không!”

Phong Ngô Thương dù phun máu cũng vẫn gầm lên kinh thiên động địa.

Thân ảnh y đột nhiên dừng lại trên không, bước từng bước về phía Huyền Phong thiên điện.

Mỗi bước, dưới chân y đều tạo thành bảy vòng quang hoa hình bắc đẩu thất tinh, từ thỉnh không cũng giáng xuống bảy tinh trụ chói lòa!

Uy áp kinh nhân cùng tinh thần nguyên khí trút xuống, mọi tu sĩ cùng yêu thú đang hỗn chiến đều ngược nhìn.

“Đạo thuật pháp này, sao lại có thể dẫn động nhiều tinh thần nguyên khí như vậy nhỉ?” Ngụy Tác lại giật mình.

Thiên long quần tinh tội thể thuật của gã mô phỏng khiêu vị của viễn cổ thiên long, dẫn động tinh thần nguyên khí, tội luyện thân thể, tinh thần nguyên khí càng nhiều thì hiệu quả tội luyện thân thể càng cao.

Nhưng Thiên long quần tinh tội thể thuật không cách nào dẫn động nhiều tinh thần nguyên khí như thế. Môn thuật pháp này của Phong Ngô Thương cũng dẫn động tinh thần nguyên khí, tạo thành bảy tinh trụ mắt thường có thể thấy được, số lượng tinh thần nguyên khí ít nhất cũng gấp nhiều lần Thiên long quần tinh tội thể thuật!

Mặc dù đạo này thuật pháp của Phong Ngô Thương rõ ràng là thuật pháp công kích, nhưng có thể dẫn động tinh thần nguyên khí thì Ngụy Tác cảm giác được được nếu dùng Thiên long quần tinh thì thể thuật thì cũng có thể thu nạp.

Hiện tại nếu gã lập tức thì triển Thiên long quần tinh thì thể thuật tu luyện, chưa biết chừng có thể thu hút số lượng tinh thần nguyên khí kinh nhân.

Nếu có được đạo thuật pháp này, phối hợp với Thiên long quần tinh thì thể thuật thì hiệu quả tu luyện thân thể sẽ gấp nghìn lần! Lúc đó kim đan uy năng sẽ còn kinh nhân cỡ nào?

Vốn thân ảnh Ngụy Tác đã dừng lại, dần lui bước nhưng thấy đạo thuật pháp này của Phong Ngô Thương thì gã không tài nào đi được nữa.

“Bác Minh đầu chuyển, Nhiên Nguyên đại pháp! Phong Ngô Thương, người điên hả!” Vừa thấy bảy tinh trụ xuyên thủng ô vân trút xuống, Lâm Thái Hư cùng Hứa Thiên Áo hơi biến sắc.

“Ồn!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, che lấp giọng Lâm Thái Hư.

Bảy tinh trụ từ trong hư không rũ xuống, trong nháy mắt ngưng tụ thành một đạo tôn, va vào mấy đạo quang hoa của Lâm Thái Hư, Hứa Thiên Áo kích phát đoạn nổ tung.

“Phù!”

Phong Ngô Thương vắng đi như điều đứt dây, bắt đầu thất tinh quang hoa dưới chân vỡ nát, trên thỉnh không sau lưng, không ít tu sĩ cùng yêu thú không tránh kịp, va vào quang hoa vỡ nát thì lập tức tan xác.

“Phong Ngô Thương!”

Lâm Thái Hư cùng Hứa Thiên Áo cũng không khá hơn, cả Huyền Phong thiên điện cũng bị hất ngược. Trên mình Lâm Thái Hư cùng Hứa Thiên Áo ánh lên ngân sắc quang ti, như cây châm dài mảnh găm vào.

Hơn nữa ngân sắc quang ti đều có diễm quang, như đang thiêu đốt khí huyết, chân nguyên của Lâm Thái Hư cùng Hứa Thiên Áo.

Có vẻ pháp bảo của Lâm Thái Hư cùng Hứa Thiên Áo tựa hồ vô dụng với quang ti, chỉ còn cách dùng chân nguyên tiêu diệt.

“Hôm nay ta mà sợ các người, sau này gặp lại, khí thế tất sa sút!”

“Hôm nay mặc dù ta bại nhưng buộc các người sợ thì sau này gặp lại, lúc nào cũng có thể văn hồi thế yếu.” Thân ảnh Phong Ngô Thương bật lùi lại, không dừng mà cùng vô số huyết quang tan biến vào thỉnh không.

“Điên! Điên rồi!”

Lâm Thái Hư cùng Hứa Thiên Áo nhăn nhó, ngân sắc quang ti trên mình tan đi nhưng cả hai đều không tỏ rõ bao nhiêu sát ý. Tựa hồ cả hai nhận ra làm găng với Phong Ngô Thương không phải việc khôn ngoan.

“Thanh hư đằng!”

Nhưng rồi sát ý ngập trời bùng lên trên mình Lâm Thái Hư trong nháy mắt, kinh nộ dị thường, còn hơn cả lúc chịu thiệt dưới tay Phong Ngô Thương!

Sau đòn vừa rồi, tảng đá phía dưới tan nát, một mảnh mang theo Thanh hư đằng bay ra ngoài.

Tảng đá bay ra đó còn chưa rơi xuống nhưng gò đất hình màn thầu có mọc Thanh hư đằng đã vô ảnh vô tung!

“Lại là gã!”

Hứa Thiên Áo méo xệch mặt mày, thị tuyến hiện lên một thân ảnh trong suốt đang cầm cổ bỏ chạy ra ngoài đầm lầy.

“Muốn chết!”

Lâm Thái Hư dâng lên sát khí, nhìn về phía Hứa Thiên Áo chỉ tay!

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

543. Chương 543: Thần Thương Kinh Nhân

Lâm Thái Hư bước lên, một thanh kim sắc trường thương hóa thành kim sắc lưu quang đâm vào thân ảnh mắt thường khó nhìn thấy.

Kim sắc trường thương phát ra khí diễm cực kỳ man hoang, hủy diệt, thân và mũi thương tuy màu vàng nhưng chất liệt mũi thương lại khác hẳn, có vô số điểm sáng như vô số khối tinh kim bị ép thành từng điểm, ngưng tụ thành. Trường thương có nhiều vết xước nhưng không ảnh hưởng đến uy năng pháp bảo này, mà tô thêm khí tức thương tang.

“Phá diệt thần thương!”

“A, chạy mau!”

“A!”

Trường thương phát ra quang diễm chùng hai, ba trăm trượng như tuệ tinh.

Mọi tu sĩ phía trước Lâm Thái Hư bỏ chạy tứ tán như kiến cỏ.

Trường thương hóa thành kim sắc lưu quang, tu sĩ cách cây thương trăm trượng đều bị uy năng chấn cả người và pháp bảo thành tro.

“A!” Lục bào lão đầu ré lên.

Nhân ảnh trong suốt đương nhiên là Ngụy Tác.

Ngụy Tác không ngờ Phong Ngô Thương đáng sợ như vậy, đối diện hai đối thủ như Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo mà vẫn chấp nhận trọng thương, đánh cho hai đối thủ xiềng niềng.

Trong tích tắc đó, gã đã tính toán xong.

Gã tính rằng khi Phong Ngô Thương kích phát đạo thuật pháp này tạo thành diễm quang tan đi, gã lấy Thanh hư đằng xong thì cũng đã cách Lâm Thái Hư, Hứa Thiên Áo nghìn trượng.

Dù cách Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo nghìn trượng mà vẫn chưa bị phát hiện, tình hình trong đầm lầy cực kỳ hỗn loạn, gã dễ dàng trà trộn và đám tu sĩ để đào thoát. Tu sĩ như Lâm Thái Hư, thần thức có thể bao trùm phạm vi hơn gã nhưng không quá nghìn trượng.

Hà hướng thần thức bao trùm nghìn trượng là một việc, còn gã có thể che đi khí tức và thân ảnh là việc khác.

Chỉ cần thoát được một nghìn mấy trăm trượng, trà trộn vào vùng mây thì Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo không thể giết nổi gã.

Gã nhân lúc Phong Ngô Thương và Lâm Thái Hư, Hứa Thiên Áo liêu mạng thì nhỏ Thanh hư đằng cùng tăng đá lên.

Mọi thứ như gã tính toán, cự ly gã cách Lâm Thái Hư, Hứa Thiên Áo đã là nghìn trượng.

Ngụy Tác không sao ngờ giữa chiến trường hỗn loạn, lại mặc ẩn hình pháp y mà Hứa Thiên Áo vẫn nhận ra.

Cự ly công kích của pháp bảo này của Lâm Thái Hư lại hơn nghìn trượng, uy năng cũng kinh nhân!

Kim sắc trường thương trong tích tắc đã đến sát Ngụy Tác, uy năng khiến không gian rung lên, tu sĩ nằm trong phạm vi, cùng pháp bảo đều tan thành tro, uy năng này cao hơn huyền cấp trung giai!

Ngụy Tác có cảm giác là uy năng tổng hòa của ít nhất bảy, tám bán huyền giai pháp khí!

Rõ ràng, Lâm Thái Hư lúc đấu pháp cùng Phong Ngộ Thương không dùng vật này vì hai nguyên nhân: hoặc pháp bảo này không dễ thi triển, hoặc vì thân phận Phong Ngộ Thương khiến y không dám động dụng pháp bảo này, liên thủ với Hứa Thiên Áo trừ diệt đối thủ.

Phong Ngộ Thương là chân truyền đại đệ tử của Ngọc Thiên tông, Lâm Thái Hư có thể giết một nội môn đệ tử của Ngọc Thiên tông nhưng chưa đủ khả năng giết Phong Ngộ Thương.

Nhưng Phong Ngộ Thương khi cùng Lâm Thái Hư đấu pháp cũng không dám lấy Thanh hư đẳng, y hiểu Thanh hư đẳng là giới hạn của Lâm Thái Hư. Nếu y dấn thương Lâm Thái Hư, không địch nổi Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo liên thủ mà còn cố lấy Thanh hư đẳng thì Lâm Thái Hư dù không giết cũng không để y rời khỏi đây.

Đối với Lâm Thái Hư, tu sĩ không biết mọc đầu ra này lài dám đoạt lấy Thanh hư đẳng trước mắt y.

Có khác gì vuốt râu hùm, khiến y lời đình ộ.

Với Lâm Thái Hư, cả Thiên Huyền đại lục, trừ vài người như Phong Ngộ Thương thì ai cũng có thể giết!

“Ồanh!”

Không hề chần chừ, ngay khi “Phá diệt thần thương” của Lâm Thái Hư kích phát, kim đan của Ngụy Tác đã bay lên.

Cùng lúc, Thực huyết pháp đao cũng được tế xuất.

“Phá diệt thần thương” quá đáng sợ, khiến Ngụy Tác cảm thấy nguy hiểm.

Kim đan của Ngụy Tác đạt mức cao nhất thì kim đan hà quang ngưng hình cộng với Trường hà thao thiên quyền cũng chỉ ngang với bốn bán huyền giai pháp bảo.

Kim đan của Ngụy Tác tổn thương khá nặng, hứng chịu uy năng của bán huyền giai pháp bảo xung kích là sẽ rung động, gã đang chạy cũng chững lại.

Ngụy Tác tế xuất pháp bảo cùng thuật pháp, ít nhất phải có uy năng tương đương với năm bán huyền giai pháp bảo mới giúp gã có cơ hội đào thoát.

Tốc độ Phá diệt thần thương của Lâm Thái Hư quá đáng sợ khiến Ngụy Tác không có thời gian tế xuất hai thuật pháp trở lên.

Tích tắc này, trên mình gã thứ có thể chống nổi pháp bảo này chỉ có Thực huyết pháp đao, cả Tuyệt diệt kim đan cũng không thể, uy năng nổ không ngưng tụ, rất có thể bị trực tiếp xuyên người đã đành mà nổ ở cự ly gần thì uy năng rất có thể sẽ tổn thương gã.

“Cách cách!”

Tử sắc viễn cổ thiên long và cự lãng cùng một đạo huyết quang trực tiếp va vào kim sắc quang diễm, tiếng nổ chói tai vang lên, trong đầm lầy không còn âm thanh gì nữa.

“À!”

Lâm Thái Hư giần giật chân mày.

Phá diệt thần thương quay tít trên không rồi bay ngược lại.

“À! Đi mau!” Lục bào lão đầu kêu lên.

Uy năng đòn này của Ngụy Tác và Phá diệt thần thương tương đương.

Lục bào lão đầu ré lên, thân ảnh Ngụy Tác dựa vào cương phong, tốc độ nhanh thêm mấy phần.

“Chết!”

Hứa Thiên Áo đứng cạnh Lâm Thái Hư chợt ấn tay xuống.

Một đạo cổ phù trong suốt hóa thành bột.

“Phù!”

Một ngọn trảo trong suốt giáng lên kim đan mà Ngụy Tác chưa kịp thu hồi.

Ngụy Tác run lên, phun máu, thân thể như vãn thạch bắn văng vào đám mây trên cao.

“A! Cả hai đáng sợ quá. Ngụy Tác, sao rồi.” Lục bào lão đầu hải hùng.

“Chưa chết được!” Khí tức của Ngụy Tác hỗn loạn cực độ nhưng rồi khôi phục bình tĩnh trong tích tắc, lướt đi. Rõ ràng gã dùng Chân ma phong thể thuật phong bế thương thế.

“Tất cả nghe đây, không được rời khỏi đầm lầy, bằng không giết không tha!”

Cùng lúc, thân ảnh Hứa Thiên Áo như một viên đạn bắn lên không, xuyên qua đám mây nhìn xuống, giọng nói như sấm.

“Thiên Huyền đại lục bắc bộ từ lúc nào đã do Hứa thiếu chủ quyết định nhỉ?”

Một giọng nói từ góc đông bắc vang lên, uy thế tựa hồ hoàn toàn không kém gì Hứa Thiên Áo.

“Vân Phàm chân nhân?” Mắt Hứa Thiên Áo lóe hàn quang, tựa hồ định trở mặt.

“Hứa thiếu chủ không cần nóng lòng, trở mặt với Vân Phàm chân nhân cũng vô ích.” Cùng lúc, Huyền phong thiên điện đáp xuống, Lâm Thái Hư toát lên vô thượng uy nghiêm chấp tay đứng ở cửa, bình tĩnh nhậm giọng: “Y tuy chống nổi một đòn của Phá diệt thần thương, nhưng bị mỡ dùng pháp bảo Huyền Phong môn hạ cấm chế, dọc đường đều có khí tức, y không thoát được đâu.”

“Hả?”

Mắt Hứa Thiên Áo lóe sát cơ: “Vân Phàm chân nhân, lần này Chân Võ truy sát một cừu địch, hôm nay mỡ không muốn chống đối các hạ, tuy nhiên việc này Chân Võ sẽ không quên.”

“Nếu đó là những lời uy hiếp thì miễn đi.”

Giọng Vân Phàm chân nhân lại vang lên, “Bất quá lương vị đạo hữu hành sự nên cẩn thận, ban nãy một đệ tử bản môn bị trúng đòn, chết dưới Phá diệt thần thương của Lâm đạo hữu.”

“Tại hạ lỡ tay giết của một đệ tử chân nhân?” Lâm Thái Hư nhậm giọng, “Về việc này, sau này tại hạ sẽ phái đệ tử đến chỗ chân nhân giải thích.”

...

Trong khi Lâm Thái Hư và Vân Phàm chân nhân đối thoại, Ngụy Tác đứng sau lưng một tu sĩ điều khiển một món phiAPON pháp bảo Bích ngọc tiểu chu, trà trộn vào đám tu sĩ tứ tán khỏi Phiên Ưng sơn sơn mạch.

Tu sĩ này tu vi Phân niệm cảnh, mặt mũi nhợt nhạt, khi Ngụy Tác bỏ chạy đã uy hiếp y phải đưa gã ra khỏi nơi này.

Sự thực thì nhiều tu sĩ lấy được đồ tốt liền rời khỏi chốn hỗn loạn có vô số tu sĩ và tu sĩ, tu sĩ và yêu thú giao chiến này.

Hiện tại Ngụy Tác trà trộn vào, chỉ bằng mắt thường và thần thức, không thể bị ai phát hiện.

“Vù!”

Qua Phiên Ưng sơn sơn mạch, Ngụy Tác rời khỏi tu sĩ đó, trực tiếp tể xuất Tịnh hoa phi liên, ép sát mặt đất mà lướt đi.

“Chạy mau! A! Chỉ cần thoát được thì dù không tìm được Đề hồ thánh quả cũng tương đương với có thêm hai linh căn, tốc độ tu luyện chỉ kém hơn thiên linh căn tu sĩ mà thôi!”

Tuy trốn vào rừng nhưng lục bào lão đầu vẫn kêu gào, lão Ngụy Tác đều hiểu, đối diện Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo thì ít nhất cũng phải thoát được vạ dẫm mới là an toàn.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

544. Chương 544: Nhanh Chóng Bỏ Chạy

Một tu sĩ mặt đỏ mặc hoàng sam, vô thanh vô tức ẩn mình dưới mấy cây cổ thụ.

Tu sĩ này ủ dột, là tuyệt sắc nữ tu vừa kết đan thành công dịch dung thành, sau khi kết đan thành công tại Phiên Ưng sơn thì nàng vội đến man hoang hoang nguyên ở mé sau, có vẻ muốn rời khỏi đầm lầy có mảnh vỡ Linh Diệu cốc và Thanh Thành khứ cuốn đến, sắp biến thành chiến trường hỗn loạn càng xa càng tốt.

Chỗ nàng đứng chỉ ở rìa Phiên Ưng sơn.

Có vẻ nàng sợ bị phát hiện, không dám phi độn mà cứ trốn ở đây.

Nhìn về phía Phiên Ưng sơn, nữ tu mà qua vẻ ngoài cùng khí tức không thể nhận ra bản lai diện mục này lẩm bẩm rồi định lướt đi.

Thân ảnh tài vừa động, chưa lướt đi nổi năm trượng, nàng chợt tỏ ra thập phần khẩn trương.

Phịch, cách nàng chừng hai trăm lai trượng đột nhiên lao ra một tu sĩ mặt vàng, chân cười phi độn pháp bảo hình hoa sen.

“Là y?”

Gã rõ ràng dùng thuật pháp che đi khí tức, bay lên không có tiếng động, mãi khi song phương thấy nhau thì nữ tu mới phát hiện cách hai trăm trượng còn có một tu sĩ. Mục quang lóe lên, nàng lại ngẩn người, nhận ra đối phương là ai.

Tu sĩ mặt vàng nhếch nhác, bỏ trốn không có tí phong độ nào này đương nhiên là Ngụy Tác.

Ngụy Tác đang dị thường khẩn trương, nhi cách nữ tu ẩn giấu khí tức còn trên cửa gã, với thần thức của gã mà phải khi nàng đi thì mới phát hiện trên đường chạy trốn có một tu sĩ tồn tại. Thấy một tu sĩ mặt đỏ mọc ra thì gã đương nhiên giật mình, suýt nữa há miệng thè lưỡi.

Nữ tu ngẩn người, không tránh khỏi thị tuyến Ngụy Tác khiến gã lạnh mình.

Quan trọng là Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật thì phát hiện tu sĩ mặt đỏ được bao trong thủy quang, không thể nhận rõ tu vi, rõ ràng dùng thuật pháp che đi tu vi chân thực, không đan giả chỉ là Phân niệm cảnh như hiện tại.

“Người là ai, quen ta hả?” Ngụy Tác dừng lại, quát lên.

Chỉ cần đáp sai, gã sẽ xuất thủ.

“Y trúng Phi diễm lưu ảnh cấm chế! Y động thủ với đại sư huynh? Y thoát được khỏi tay đại sư huynh?”

“Y thụ thương không nhẹ, dùng thuật pháp phong ấn thương thế.”

Ngụy Tác vừa lên tiếng hỏi thì nữ tu liếc qua, thần sắc chấn kinh lóe lên.

“Đúng rồi, ta nhận ra nhưng y không nhận ra ta, chắc y thấy vẻ mặt ta lạ nên cho rằng có ác ý, nói sai là y sẽ động thủ.”

Nghe Ngụy Tác quát, thân thể nữ tu run lên, tỉnh khỏi cơn chấn kinh.

“Dừng động thủ, ta không có ác ý.”

Nữ tu tựa hồ không hau giao tiếp với người khác, tại Vạn Thọ thành đã gặp bí, giờ càng ít thời gian nên nàng không biết nói gì, chỉ đành nói vậy.

Nàng lại thấy mình nói năng không nhã, mặt hơi ửng lên, khẽ bổ sung: “Tại hạ chỉ thấy các hạ trúng cấm chế của Huyền Phong môn nên kinh ngạc.”

“Trúng cấm chế của Huyền Phong môn?” Ngụy Tác không biết nữ tu là “Trương Phong Dực” gặp tại Vạn Thọ thành nên cả kinh, nhưng chân nguyên lưu chuyển, rồi thần thức quét kỹ mà không phát hiện gì.

“Các hạ vừa cùng người Huyền Phong môn giao thủ? Đối phương là tu sĩ Kim đan kỳ trở lên, dùng pháp bảo công kích?” Nữ tu đã liệu trước Ngụy Tác không phát hiện, không đợi gã nói mà nhanh chóng bảo, “Cấm chế này là thuật pháp đặc biệt khiến khí tức của các hạ mang theo khí tức của pháp bảo đó, các hạ không thể nhận ra.”

“Tại hạ tin bằng cách nào? Bản thân tại hạ không nhận ra thì sao các hạ biết?” Ngụy Tác nhú mày, hỏi nữ tu.

“Tin hay không, cứ để tại hạ thi pháp giải trừ cấm chế là biết ngay.” Nữ tu nhìn vào mắt gã: “Tại hạ biết vì có mâu thuẫn với Huyền Phong môn, hiện cũng đánh trốn người của Huyền Phong môn.”

“Để các hạ thi pháp giải trừ cấm chế mỡ trúng?” Mắt Ngụy Tác lóe lên, tựa hồ do dự.

“Mau lên, không thì bị đuổi kịp tất các hạ khó thoát.” Nữ tu hơi cuống lên, ném một nẹp bảo nang xuống đất, “Nẹp bảo nang của tại hạ cũng đã ném rồi, nếu còn hoài nghi thì khi các hạ phát hiện tại hạ định sử dụng pháp bảo, cứ việc động thủ, tại hạ chỉ thi triển một đạo thuật pháp, với tu vi của các hạ tất đoán được là giải trừ cấm chế hay công kích nhỉ?”

“Được, thi pháp đi.” Ngụy Tác giật giật chân mày, hạ quyết định.

A!

Nữ tu cuộn hai tay, đột nhiên hiện ra mấy chục sợi thanh sắc ti quang, bắn lên đỉnh đầu Ngụy Tác. Cơ hồ đồng thời, trên mình gã rực lên hoàng sắc quang diễm, ngưng thành một tấm phù lục cực nhỏ rồi bị cuốn vào thanh sắc ti quang.

Mấy chục tia thanh sắc ti quang quần lấy kim sắc tiểu phù, tiểu phù liền biến hình thành kim sắc tiểu thương. Mũi thương này giống hệ Phá diệt thần thương của Lâm Thái Hư.

“Phù!”

Tích tắc sau, kim sắc tiểu thương quang ảnh bị mấy chục thanh sắc ti quang xé nát.

“Phá diệt thần thương của đại... Lâm Thái Hư!” Nhìn rõ kim sắc tiểu thương, nữ tu nhột nhạt mặt mày, “Lâm Thái Hư động dụng pháp bảo lai này đối phó các hạ?”

“Đúng thế, uy năng pháp bảo này đáng sợ, tại hạ vất vả lắm mới thoát được. Đa tạ đạo hữu xuất thủ tương trợ, không hiểu đạo hữu danh hiệu thế nào, sau này có cơ hội sẽ báo đáp.”

Ngụy Tác là kẻ ngốc cũng nhận ra đối phương giúp mình giải trừ cấm chế, chỉ là không hiểu sao đối phương lại giúp.

“Tại hạ tên...” Ngụy Tác hỏi thế, tuyệt sắc nữ tu tức thì thoáng qua hình ảnh gã khi nói “Bảo thạch địa long này nhất tảo bón nặng lắm rồi”, nàng chợt ranh mãnh, không nén được định buột ra “Tại hạ tên Trương Phong Dực” đoạn xem gã phản ứng thế nào, nhưng mới được ba chữ thì lại không tiện đùa, do dự một chốc: “Tại hạ họ Lam.”

“Lam đạo hữu?” Nữ tu có vẻ do dự, Ngụy Tác càng nghi ngờ.

“Lam đạo hữu, chỗ này quá nguy hiểm, tại hạ phải đi trước.” Ở đây quá gần đầm lầy, Ngụy Tác không muốn có gì bất trắc nên nói với nữ tu đoạn định cất bước.

“Không kịp nữa, các hạ mà phi độn thì sẽ bị đuổi kịp.” Nữ tu nhăn nhó cản lại, “Hiện tại các hạ đào một động quật trăm trượng thì chúng ta mới thoát được.”

“Đào một động quật trăm trượng?” Thân ảnh Ngụy Tác sững lại, tỏ vẻ không hiểu.

“Phi ảnh lưu ảnh cấm chế này thì Lâm Thái Hư chỉ cần thuật pháp cùng cảm giác được khí tức của các hạ.” Nữ tu giơ ngón tay giải thích: “Trong Huyền phong thiên điện có bố trí một pháp trận, qua đó có thể đoán được tu sĩ trúng cấm chế chạy đi đâu. Lợi dụng pháp trận này cũng chỉ đoán ra phương vị đại khái.”

“Các hạ phi độn thì lại khác. Pháp trận của Huyền phong thiên điện có thể nhìn rõ trong phương vị này có bao nhiêu tu sĩ phi độn. Rất dễ bắt kịp các hạ. Với thuật pháp che giấu khí tức của chúng ta, chỉ cần dừng lại bất động dưới mặt đất trăm trượng thì pháp trận Huyền phong thiên điện dù lướt qua phía trên cũng không cảm ứng được.”

“Siêu cấp đại tông môn như Huyền Phong môn, thủ đoạn được lắm, Ngụy Tác, mau đào đi!” Lục bào lão đầu kêu lên.

Càng là siêu cấp đại tông môn, lục bào lão đầu càng sợ, vì siêu cấp đại tông môn chưa biết sẽ có cách sơ hở đột thức gì đó, quét sạch những gì có trong óc lão, khí linh bị như thế dù không tiêu tan cũng sẽ thành si ngốc.

Không cần lão kêu, Ngụy Tác vung tay, té xuất phi kiếm cánh cửa đào dưới gốc cây.

“To thế này? Đây là phi kiếm yêu?” Tuyệt sắc nữ tu thấy phi kiếm cánh cửa thì tròn mắt.

Bất quá tiếp đó tuyệt sắc nữ tu cũng tỏ ra kinh nghiệm, nhanh chóng phối hợp với Ngụy Tác, dùng nạp bảo nang đựng đất đá gãi đào lên, rồi liên tục phát ra chân nguyên nồng đậm thủy linh chi khí cực độ, vỡ lên thành động.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

545. Chương 545: Hơi Ểo Lả

Ngụy Tác có hiệu suất phi thường, phi kiếm cánh cửa cắm xuống xoay một vòng rồi gãi dồn chân nguyên là đào lên được một cột đất đá.

“Quanh Phiên Ưng sơn sao đột nhiên xuất hiện tu sĩ? Còn cả nhiều cao giai yêu thú, có chuyện gì?”

“Thế nào, các hạ không biết nơi này? Vô tình đi qua? Đầm lầy sau Phiên Ưng sơn có không ít đồ từ Thanh Thành cuốn tới, có nhiều linh dược, các tu sĩ đó đến cướp đoạt.”

“Sao các hạ lại chạm vào Lâm Thái Hư?”

“Mỡ chỉ cướp của y một nhánh linh dược.”

“Lâm Thái Hư tu vi Kim đan tứ trọng, hiệu xưng đệ nhất nhân trong lớp trẻ Thiên Huyền đại lục, có pháp bảo như Phá diệt thần thương mà các hạ còn dám cướp linh dược?”

“Lúc đó Phong Ngô Thương đang đấu với y, tại hạ tính rằng lấy được linh dược, lúc y kịp phản ứng thì tại hạ đã thoát đi nghìn trượng, tình hình khi ấy thập phần hỗn loạn, mỡ có bảy, tám phần cơ hội thoát thân, đầu ngõ Lâm Thái Hư có pháp bảo như Phá diệt thần thương.”

“Phong Ngô Thương? Sao y lại ở đây. Y cũng bắt phạm, nếu không phải lần đầu xung kích kim đan gặp bất ngờ thì tu vi hiện tại chưa chắc kém hơn Lâm Thái Hư. Y và Lâm Thái Hư giao thủ, ai thắng ai bại? Với bối cảnh và thân phận của họ chắc không căng quá?”

“Một đấu một thì còn cơ hội, Lâm Thái Hư và Chân Vô thiếu chủ Hứa Thiên Áo liên thủ thì Phong Ngô Thương không thể thắng, trọng thương bỏ chạy, nhưng đạo thuật pháp dẫn lạc tinh thần nguyên khí này lại thập phần kinh nhân, đã dẫn thương Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo.”

“Hứa Thiên Áo cũng ở đó?... Thuật pháp dẫn lạc bảy đạo tinh thần nguyên khí, là Bắc Minh đấu chuyển, Nhiên Nguyên đại pháp, Phong Ngô Thương lại tu luyện thuật pháp này? Đây là thiên cấp trung giai thuật

pháp của Ngọc Thiên tông, uy năng đối địch còn đáng sợ hơn nhiều môn thiên cấp đỉnh giai thuật pháp, bị xếp vào thiên cấp trung giai chứ không phải cao giai vì môn thuật pháp này tổn thương hai đường, lần nào cũng tổn hao nhiều khí huyết, kim đan nguyên khí, tương đương với chịu giảm thọ nguyên mà thi triển. Thuật pháp này phải Kim đan tu sĩ mới có thể sử dụng nhưng Kim đan tu sĩ thông thường sao dám thi triển.”

“Phá diệt thần thương, thật ra là pháp bảo phẩm giai nào?”

“Phá diệt thần thương là huyền giai thượng phẩm pháp bảo.”

...

Trong lúc trò chuyện, Ngụy Tác đã đào được trăm trượng.

Quanh Phiên Ưng sơn ẩm thấp, đào được hai mươi trượng thì toàn là bùn loãng hòa cùng đá, vách động chảy nước. Bất quá cũng không làm khó được Ngụy Tác, chỉ cần kích phát thái cổ hung hỏa thì vách tường lập tức tan chảy rồi ngưng kết, hình thành hắc sắc nham thạch dày dặn, nước không thấm vào.

“Ngụy Tác, thân phận y thập phần quý dị, có thể là cao giai tu sĩ của đại tông môn, không thì sao hiểu kỹ thể về Lâm Thái Hư và Phong Ngô Thương, hiểu cả thủ đoạn và pháp bảo.” Trăm trượng là khu vực an toàn, lục bào lão đầu thở phào, trở lại tinh minh.

Ngụy Tác và lục bào lão đầu có thể coi là một một tiểu gian thương, một lão gian quỷ, lục bào lão đầu nói là gã cảm giác được nữ tu này thân phận bất phàm.

Gã cũng thấy nữ tu tuy cổ quái nhưng không có ác ý, hiện tại nàng không muốn tiết lộ thân phận, gã cũng không ép mà hỏi dò tin tức về các siêu cấp đại tông môn.

“Huyền phong thiên điện, nếu mỗi không nhằm thì có lực phòng ngự huyền giai hạ phẩm. Lâm Thái Hư còn cả huyền giai thượng phẩm pháp bảo như Phá diệt thần thương, lẽ nào số lượng huyền giai pháp bảo tại đại tông môn như Huyền Phong môn và Chân Võ rất nhiều, như cỏ rác?” Ngụy Tác vẫn đào.

Có vẻ một trăm trượng là an toàn thì ít nhất gã cũng đào hai, ba trăm trượng.

“Sao lại cỏ rác được.” Rõ ràng thường thì không ai nói năng với nữ tu bằng ngữ khí thoải mái như thế, nghe Ngụy Tác nói thế thì nàng ta cũng lấy làm thú vị, bật cười, “Huyền giai pháp bảo tại cả tu đạo giới đều có nhiều, dù là tông môn như Huyền Phong môn và Chân Võ cũng chỉ có vài món. Pháp bảo trên tay Lâm Thái Hư vì y là chân truyền đại đệ tử của Huyền Phong môn, người kế thừa ngôi tông chủ, địa vị còn cao hơn chấp pháp trưởng lão và thái thượng trưởng lão, có thể trực tiếp xử quyết nội môn đệ tử mà không cần thông tri cho trưởng lão. Y có một món pháp bảo như thế là bình thường.”

“Huyền giai pháp bảo, Chân Võ cũng chỉ có mấy món?”

Ngụy Tác thở phào, nếu siêu cấp đại tông môn như Chân Võ, Kim đan kỳ đại tu sĩ đều có một, hai huyền giai pháp bảo thì gã khỏi cần thờ mặt ra nữa.

“Huyền Phong môn và Chân Võ có tiên giai pháp bảo?” Ngụy Tác đột nhiên nhớ đến một vấn đề nghiêm trọng.

Tiên giai pháp bảo, uy năng gấp mấy lần huyền giai thượng phẩm pháp bảo. Phá diệt thần thương đã uy lực như thế, nếu Chân Võ có tiên giai pháp bảo, thì tùy tiện tu sĩ nào mang ra cũng giết được Ngụy Tác.

“Theo tại hạ biết.” Nữ tu theo thói quen xòe ngón tay, “Hiện tại tông môn của Thiên Huyền đại lục tựa hồ không phải nào có tiên giai pháp bảo.”

“Không có tiên giai pháp bảo?” Ngụy Tác thở phào, “Nghe nói Chân Võ tông chủ là Thần huyền cảnh tu sĩ? Chân Võ tông có mấy tu sĩ Kim đan tam trọng trở lên?”

“Chân Võ tông tông chủ Hứa Linh Vũ, hai mươi năm trước đột phá đến Thần huyền cảnh. Tu sĩ Kim đan tam trọng trở lên có bốn người, Bàn Long chân nhân, Cổ Vũ chân nhân, Ngân Nguyệt chân nhân, Bạch Vũ chân nhân. Không đúng, năm người, cả Hứa Thiên Áo.”

“Nhiều thế hả? Siêu cấp đại tông môn không hổ là siêu cấp đại tông môn, phổ thông tông môn có một Kim đan tam trọng đại tu sĩ tọa trấn đã được coi là đại tông môn, cộng hết tông môn Thiên Huyền đại lục nam bộ mới có mười mấy Kim đan đại tu sĩ. Chân Võ tông là siêu cấp đại tông môn, tu sĩ Kim đan tam trọng trở lên nhiều thế nhỉ.” Lục bào lão đầu hít hơi lạnh liên tục, “Tông môn có mấy chục vạn đệ tử đúng là siêu cấp.”

“Trong mấy tu sĩ Kim đan tam trọng trở lên, ai lợi hại nhất?” Ngụy Tác tròn tròn trắng, lại hỏi.

“Các hạ hỏi nhiều thế về Chân Võ làm gì?” Nữ tu lấy làm lạ nhìn Ngụy Tác.

“Thực không dám giấu, tại hạ và Chân Võ có mâu thuẫn, tất cả vì tại hạ cướp một thứ ngay trước mắt Hứa Thiên Áo.” Ngụy Tác bảo.

“Lần này Hứa Thiên Áo cũng có mặt, các hạ cướp đồ ngay trước mắt y?” Nữ tu tắt tiếng, “Xem ra các hạ chạm vào không ít đâu.”

“Nợ nhiều cũng không sao, chạm cũng chạm rồi.” Ngụy Tác xua tay, tiếp tục đà.

“Phù!” Nữ tu mỉm cười. “Trong mấy người này, Bạch Vũ chân nhân tu vi Kim đan tứ trọng, còn lại đều Kim đan tam trọng, cụ thể thần thông thế nào thì tại hạ không biết ai lợi hại nhất. Hứa Thiên Áo thì tại hạ cũng không biết là Kim đan tam trọng hay Kim đan tứ trọng, bất quá y cũng như Lâm Thái Hư, thân phận bất phàm, còn nhiều bảo vật hơn các thái thượng trưởng lão.”

“Các hạ biết nhiều thế, thân phận chắc bất phàm?” Ngụy Tác nhìn nữ tu, “Các hạ và Huyền Phong môn có mâu thuẫn gì?”

“Tại hạ có một thứ Huyền Phong môn muốn lấy.” Nữ tu do dự một chút, “Còn vì sao tại hạ biết vì tại hạ là tu sĩ Thiên Huyền đại lục trung bộ, tiếp xúc với các tông môn đó nhiều. Tu sĩ và tông môn nơi khác thì tại hạ mù tịt.”

“Hả?”

Ngụy Tác không hỏi nhiều, đã đào gần ba trăm trọng, chắc được rồi, gã lại đào ngang, nhanh chóng đào mấy gian phòng.

“Sao các hạ đào quen như thế?” Nữ tu cũng tròn mắt.

“Trước kia mỗi có đào động phủ, quen rồi.” Ngụy Tác cười hắc hắc.

“Thương thế các hạ sao rồi?” Nữ tu như nhớ ra, đột nhiên hỏi Ngụy Tác.

“Các hạ nhận ra mồ thụ thương?” Ngụy Tác giật giật chân mày.

“Mồ tu luyện một loại thuật pháp, đại khái nhận ra.” Nữ tu gật đầu.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Ngụy Tác chưa kịp nói gì thì mặt đất rung lên trầm trầm.

“Là tiếng Huyền phong thiên điện phi hành, Huyền phong thiên điện đang ở gần đây! Từ giờ không nên động dụng thuật pháp!” Nữ tu khẩn trương hẳn, hạ giọng dặn Ngụy Tác.

“Ách...”

Ngụy Tác chợt sờn gai ốc.

Đến gần, gã ngửi thấy mùi u hương trên mình nữ tu.

Hiện tại nữ tu này, với gã là một tu sĩ mặt rõ chính thống, nhưng một nam tử mà có mùi thơm như nữ nhân thì Ngụy Tác dĩ nhiên rung mình. Gã chợt thấy vì sao lúc trước cứ gờn gợn, hóa ra thần thái tu sĩ mặt rõ này quá ảo lả.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

546. Chương 546: Ngụy Tác Thăm Dò

Tiếng động do khí lưu phát ra trong lúc Huyền phong thiên điện phi độn mãi một tuần hương sau mới tan.

“À... Y không có sở thích đồ chứ?”

Tiếng Huyền phong thiên điện phi độn tắt đi, Ngụy Tác lỏng người, ngoái nhìn nữ tu giả thành tu sĩ mặt rỗ, tức thì gã lạnh người.

Không nhìn thì thôi, nhìn là giật mình.

Vốn gã thấy thần thái “tu sĩ mặt rỗ” hơi ảo lả, giờ đến gần gã, nàng lại đỏ mặt.

“Đừng ra, Lâm Thái Hư không dễ đi như thế đâu, ít nhất phải tìm sáu, bảy ngày. Thò ra sẽ dễ bị y phát hiện.” Ngụy Tác theo ý thức cách đối phương xa một chút, nữ tu đương nhiên không biết gã nghĩ gì, hiểu nhầm ý thì kéo áo, khẩn trương nói.

“Tìm trong sáu, bảy ngày?” Ngụy Tác nhú mày.

Đối với gã, “tu sĩ mặt rỗ” có sở thích đó không cũng vô vị, nhưng sáu, bảy ngày thì cần quan tâm. Thương thể tuy đã dùng Chân ma phong thể thuật phong bế nhưng thời gian phong ấn càng lâu thì thương thể ác hóa càng nghiêm trọng. Cả Thanh hư đẳng, Lệ Nhược Hải cũng bảo phải di thực trong vòng bảy ngày, không thì khi tiếp xúc với địa khí, Thanh hư đẳng sẽ khô héo.

Lệ Nhược Hải bảo Thanh hư đẳng hữu dụng với thần huyền pháp tướng thì gã đã tính xong, lấy được Thanh hư đẳng sẽ di thực, dùng lực tinh kỳ dị để nó tiếp tục sinh trưởng, tăng gia được lực. Gã sẽ không chỉ dùng Thanh hư đẳng tu thêm hai linh căn, chuẩn bị cho Tiên căn ngũ mật mà còn cho khi xung kích Thần huyền cảnh.

Ngụy Tác biết mình rất có hi vọng đạt tới Thần huyền cảnh nên Thanh hư đẳng cực kỳ hữu dụng.

“Thương thể của các hạ có vấn đề gì hả?” Nữ tu vốn băng tuyết thông minh, hơi nhú mày rồi nghĩ ra nguyên nhân.

“Thời gian phong ấn thương thể càng lâu, thương thể ác hóa càng nghiêm trọng.” Ngụy Tác gật đầu.

“Các hạ liệu thương đi, tại hạ sẽ hộ pháp.” Nữ tu nói, thấy Ngụy Tác lại tỏ vẻ tắt tiếng, nàng ta mới kịp phản ứng, “Các hạ sợ tại hạ giở trò?”

“Nói thật thì cũng hơi lo, vì chúng ta không quen biết.” Ngụy Tác càng lúc càng thấy nữ tu “quen thân”.

“Yên tâm đi, trước Phá diệt thần thương của Lâm Thái Hư còn thoát được thì thần thông khẳng định cao hơn tại hạ, không cần lo.” Nữ tu nhìn Ngụy Tác, giơ ngón tay ra.

“Tu vi của các hạ cấp nào?” Ngụy Tác vẫn không yên tâm, nhìn nữ tu hỏi.

“Tại hạ tu vi Kim đan nhất trọng.” Nữ tu thoáng nghĩ, “Hiện tại Huyền phong thiên điện không ở gần, nên đào thêm một, hai trăm trọng, các hạ đào nhanh lắm.”

“Đào xuống thêm một, hai trăm trọng?” Ngụy Tác không hiểu, “Vì sao?”

“Các hạ không yên tâm cơ mà, kim đan không giả được, tại hạ sẽ trực tiếp bả tể xuất kim đan cho các hạ xem, sẽ biết ngay là tu vi Kim đan nhất trọng.” Nữ tu nghiêm túc, “Thuật pháp của tại hạ che giấu được cả kim đan khí tức nhưng kim đan tể xuất ra thì sẽ có linh khí dao động, đào xuống thêm một, hai trăm trọng sẽ an toàn hơn, dù Huyền phong thiên điện ở ngay trên đầu chúng ta cũng không thể phát hiện.”

“Đại ca, đúng là người tốt.” Ngụy Tác cảm kích vô cùng, suýt nữa yếu nói vậy. Gã cảm thấy nữ tu đúng là nhân chí nghĩa tận, để gã tin mà chịu cho xem cả kim đan, nếu tể xuất kim đan thì sẽ tổn hao uy năng chứ chả chơi. Bất quá gã cũng vô sỉ, cảm kích thì cảm kích chứ không cự tuyệt, gật đầu ngay.

Gã lại nhanh nhẹn đào xuống tiếp.

Rất nhanh, gã đào được hơn hai trăm trượng, tạo thành một thạch thất.

“Xem đi.” Nữ tu thấy Ngụy Tác hoàn công thì không rườm lời, hào quang như sóng nước trên đầu tỏa rộng, kim đan bay lên.

“Thủy linh nguyên khí nồng quá, chắc là thủy linh căn tu sĩ. Kim đan to thế này chắc tu luyện thiên cấp công pháp.”

Kim đan của nữ tu bay lên, lục bào lão đầu liền kêu lên trong tai Ngụy Tác.

Ngụy Tác có cùng cách nghĩ.

Kim đan của nàng nhả bóng, lưu động từng vòng hà quang và quang văn, rõ ràng tu vi Kim đan nhất trọng. Nhưng kim đan lại cỡ trứng ngỗng, quanh lam sắc kim đan có thủy quang nguyên khí trong veo, thủy linh khí tức cực kỳ nồng hậu.

“Không nhìn kim đan thì không sao, nhìn rồi càng không yên tâm.” Nhìn viên kim đan, Ngụy Tác thở dài.

“Vì sao?” Nữ tu ngăn ra.

“Kim đan của đạo hữu thế này chứng tỏ công pháp cùng thuật pháp đều thập phần kinh nhân.” Ngụy Tác nhún vai, “Rõ ràng tu sĩ Kim đan nhất trọng không so được.”

“Nên làm sao đây?” Nữ tu thu kim đan, nhíu mày lo lắng.

“Các hạ có pháp bảo lợi hại nào không?” Ngụy Tác lại hỏi.

“Không.” Nữ tu lắc đầu, “Một món pháp bảo đạo giai trở lên cũng không.”

“Tính cách các hạ thế nào?” Ngụy Tác dở khóc dở cười.

“Thế nào là thế nào? Tại hạ sao hả?” Nữ tu kỳ quái nhìn gã.

“Tại hạ hỏi gì, các hạ trả lời hết rồi, cả tu vi và pháp bảo cũng tiết lộ thì còn sợ tại hạ đối phó hả?” Ngụy Tác nghiêm túc nhìn nữ tu, khuyên can, “Ban nãy tại hạ chỉ đùa thôi, các hạ giúp đỡ thoát khỏi Lâm Thái Hư, kim đan cũng cho mình xem, đến thế thì lẽ nào mình chưa tin. Bất quá chúng ta gặp nhau lần đầu, sao các hạ lại tin mình, vạn nhất mình là hạng tu sĩ giết người cướp của thì sao. Sau này đừng thế nữa, nhân tâm hiểm ác, không nên có lòng hại người nhưng cũng phải đề phòng.”

“Chúng ta không phải gặp lần đầu.”

Nữ tu chu môi, thăm nhử nhưng lại nói, “Tại hạ nhận ra các hạ không phải như thế nên mới tin.”

“Đại ca, thật thà quá, tri nhân tri diện bất tri tâm, đâu thể trông mặt mà bắt hình dong, tu sĩ với nhau cần phải kinh qua sinh tử khảo nghiệm, hoặc cùng hợp tác, có lợi ích lớn mà vẫn giữ lời thì mới có thể tin nhau. Tu sĩ như chúng ta, sợ nhất là gặp trợ thủ quá ngốc, trong tu đạo giới, không ít người từng chết dưới tay trợ thủ.” Ngụy Tác nói hăng say, còn vỗ vai nữ tu.

“A!”

Nữ tu lắng nghe gã, đang định hỏi là các hạ có khát không, thương thế làm sao rồi, có nên bớt nói để liệu thương chăng? Đột nhiên bị Ngụy Tác vỗ lên vai thì khê hô, mặt đỏ lên.

Trước kia nữ tu chưa từng có cơ hội nói năng thoải mái như thế với nam tu, nói gì bị nam tu sờ vào thân thể, thành thử phản ứng cũng dữ dội hơn.

“A?”

Ngụy Tác cũng tròn mắt.

Gã xuất thân là tiểu gian thương ở Linh Nhạc thành nên khi tinh minh thì còn hơn cả lục bào lão đầu, hiện tại biết nữ tu đáng tin, nên vỗ vai là hành vi thăm dò sau cùng.

Trong tình huống gần nhau thế này, nếu một tu sĩ có ý đồ xấu với người khác thì sẽ rất cẩn thận, Ngụy Tác đột nhiên xuất thủ chạm vào thì chưa biết chừng đối phương sẽ phản ứng dữ dội, có khi còn động dụng thuật pháp ngăn cản.

Dù phản ứng trong tích tắc thì qua dáng vẻ biến đổi tất sẽ nhận ra manh mối.

Nhưng phản ứng của nữ tu lại nằm ngoài ý liệu.

Nữ tu rõ ràng rất yên tâm về gã, gã chạm vào mà không hề phản ứng hay đổi sắc, như bạn cũ tin nhau. Nhưng động tác tiếp theo của nàng khiến Ngụy Tác tròn mắt.

Nữ tu rõ ràng đỏ mặt nhất là tiếng kinh hô rất tiêu hồn, Ngụy Tác có cảm giác xáo động như khi đột nhiên tập kích Cơ Nhã.

“Lê nào y đúng là... a...” Ngụy Tác không nén được run lên.

“Sao hả?” Nữ tu nhận ra phản ứng của mình tựa hồ hơi quá, định thần hỏi.

“Không có gì.” Ngụy Tác quyết định nói thật để “tu sĩ mặt đỏ” không nghĩ lung tung về mình, to rõ thần sắc ngưng trọng hỏi nữ tu, “Chuyện đó... Lam đạo hữu, có phải có sở thích đó?”

“Sở thích đó?” Nữ tu nghi hoặc nhìn gã.

“Là... các hạ không thích nữ nhân mà nam nhân?” Ngụy Tác nói luôn.

“...” Nữ tu một không ngờ gã hỏi câu này, có lẽ vì gã qua những hành động của nàng nên mới đi đến kết luận đó. Tức thì nàng ta càng đỏ mặt, không biết nên đáp thế nào.

“Yên tâm, mờ hiểu, hiểu mà.” Thấy nữ tu như thế, Ngụy Tác tưởng nàng mặc nhận, gật gù, “Bất quá tại hạ không có sở thích đó.”

“Đạo hữu...” Ngụy Tác nói vậy, nữ tu đỏ khốc đỏ cười, nhưng nghĩ cũng đúng, mình giải thích không rõ nên đành gật đầu. “Yên tâm, tại hạ không nghĩ gì khác về các hạ.”

“Vậy thì tốt, tại hạ sẽ đào thêm hai gian phòng, chuẩn bị liệu thương.” Ngụy Tác bật cười.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00oo—

547. Chương 547: Chỗ Đó Là Mỗ Sờ

“Các hạ cần gian tĩnh thất đó?”

“Các hạ mang theo những thứ này?”

Nữ tu tròn mắt nhìn Ngụy Tác đào xong mấy gian phòng thì dùng thái cổ hung hỏa thiêu đốt tường, lấy từ một nạp bảo nang ra đủ thứ, từ thảm Ngân ti thảo, bàn ghế ngọc, linh mộc để giúp cho không khí trong lành, minh châu để soi sáng.

Rất nhanh, mấy gian phòng trở thành chỗ ở cấp cao ngay.

“Thế nào, mang theo những thứ này lạ lắm sao? Tại hạ không có gì nhiều trừ nạp bảo nang.” Ngụy Tác cười hắc hắc, “Tu sĩ như chúng ta, thường hay qua đêm ở ngoài Thiên khung, mang theo thì dễ chịu hơn.”

“Nhưng sư tôn nói xa hoa và hưởng thụ là những thứ ảnh hưởng đến tu sĩ tu hành nhất.” Nữ tu nói: “Chỉ có vứt bỏ thì mới một lòng tu luyện, có được thần thông thông thiên, đứng trên thiên địa.”

“Được rồi, chỉ tu luyện mà không hưởng thụ, không thể làm việc mình thích, tu luyện cũng không có ý nghĩa.” Ngụy Tác bĩu môi, “Còn đứng trên thiên địa thì đừng trách tại hạ nói xấu sư tôn các hạ, tu sĩ tu luyện là dựa vào thiên địa nguyên khí, dựa vào thiên địa mà còn muốn đứng trên đầu thiên địa thì có khác gì người

ta cho mình ăn cơm, nuôi dưỡng mình mà mình còn định cười lên đầu, nô dịch người ta? Tu đạo giới từ cổ đến giờ nhiều người muốn thành thần thành vương lắm, nhưng sau cùng cũng như nhau, quyền đầu cứng hơn, không bị bắt nạt là được lắm rồi.”

“Các hạ nói có lý.” Mắt nữ tu lóe lên, “Không thể làm việc mình thích, tu luyện cũng không có ý nghĩa.”

“Quan trọng là câu sau cùng của mõ, quyền đầu cứng thì mới không bị bắt nạt, mới được làm việc mình thích. Cứ hưởng thụ, cứ nghĩ cách tu luyện, đề cao tu vi là được.” Ngụy Tác thấy nữ tu nghe lời thì không nén được khuyên can, “Lam đạo hữu, sở thích của đạo hữu có thể sửa được thì sửa, với tu vi như đạo hữu, lo gì không tìm được nữ tu quốc sắc thiên hương, tính tình hiền dịu, nữ tu hay lắm, nếu song tu còn có thể đề thăng tu vi, đạo lý tu luyện công pháp là thế, thích nam tu có lợi gì đâu, sao đạo hữu cứ phải thích nam tu.”

“Tại hạ...” Nữ tu không ngờ Ngụy Tác lại nói đến việc này nên đỏ khóc đỏ cười.

“Đúng rồi, chi bằng tặng các hạ hai thứ, xem xong sẽ thích nữ tu ngay.” Ngụy Tác ra vẻ đã giúp đỡ thì giúp cho chót, lấy từ nẹp bảo nang ra hai thứ đưa cho.

Hai vật này là một quyển tranh và một quyển sách nhỏ.

“Chuyện đó...”

Nữ tu hiếu kỳ mở quyển tranh ra, liền ngẩn người.

Mấy tấm tranh đều vẽ Thủy Linh Nhi, mấy bức mà Ngụy Tác vẫn treo lúc còn ở Linh Nhạc thành. Trình độ vẽ mấy bức này thập phần cao minh, Thủy Linh Nhi trong tranh khuynh quốc khuynh thành, cơ hồ từ trong tờ giấy bước ra.

“Các hạ cho tại hạ cái này là ý gì?” Ngẩn ra đoạn nữ tu cực kỳ thấp thỏm hỏi Ngụy Tác.

“Đây là Thủy Linh Nhi, thế nào, đẹp chứ. Không có nam tu nào không thích đâu, mõ thấy đạo hữu chắc cũng thích, thế nào thấy nàng ta rồi, đạo hữu cũng sẽ cho rằng nữ tu tốt hơn. Thế nào, động lòng không?”

“Y lại mang theo những bức tranh này...”

Nữ tu tắt tiếng nhìn quyển tranh và Ngụy Tác đang hưng phấn.

“Thế nào, động lòng hả. Những bức tranh này theo mõ nhiều năm, mõ coi là bảo bối, hôm nay tặng cho đạo hữu.” Ngụy Tác thấy nữ tu không nói thì tưởng nàng động lòng, càng hỉ hả.

Nữ tu nhìn lên ngực bức tranh, vị trí này hơi xám lại, màu sắc xỉn đi.

“À, bị mõ sờ chỗ đó” Ngụy Tác nháy mắt ra vẻ “các hạ hiểu đấy”, “Khi ấy tuổi trẻ khinh cuồng mà... Thật ra tại hạ vả lấy nàng ta làm động lực tu luyện, các hạ cứ nghĩ xem, nếu tu vi cao sẽ có một đạo侣 song tu như thế, động lực tu luyện khẳng định rất lớn.”

Ngụy Tác nói vậy, nữ tu suýt nữa ngất xỉu.

“A!”

Nàng không biết nên nói gì, mở cuốn sách còn lại ra xem là gì. Kết quả nàng đỏ ửng mặt mày, ném trả Ngụy Tác, thu mấy bức tranh lại rồi vào một gian tĩnh thất.

“Mấy bức tranh này tại hạ lấy, những thứ khác tại hạ không cần.” Trong tĩnh thất Ngụy Tác vừa hoàn thành, một chốc sau mới vang lên tiếng nữ tu.

“Hắc hắc, y cũng như ta xưa kia, còn nguyên nên e thẹn.” Ngụy Tác nhìn quyển sách, bật cười.

Hóa ra gã lấy ra quyển sách kiếm được tại Hải liệt đại hội, vẽ nam tu nữ tu cáo lộ.

“Xem ra mị lực của Thủy Linh Nhi lớn thật, y lấy tranh của nàng ta, có thể từ nay sẽ đổi sở thích?”

Nếu thấy chân diện mục của tuyệt sắc nữ tu chắc sẽ tròn mắt nhưng lúc đó gã thập phần đắc ý, cho rằng mình làm việc tốt, lướt vào một gian tĩnh thất.

Vào gian tĩnh thất, Ngụy Tác thả Hắc minh cốt quân ra, đặt ở cửa làm hộ pháp.

Ngụy Tác lấy từ nạp bảo nang ra một viên đan dược liệu thượng, giải trừ Chân ma phong thể thuật, nhắm mắt lại.

Hai ngày tiếp theo, gã bất động như đang ngủ.

Bên ngoài gian tĩnh thất, nữ tu bị Ngụy Tác cho là có sở thích khác đời, không quấy nhiễu.

Bất quá hai ngày nay có năm, sáu lần vang lên tiếng ầm ầm ở trên.

Thanh âm rõ ràng là Huyền phong thiên điện phi động qua. Đúng như nữ tu nói, Lâm Thái Hư quả nhiên không ngã lòng, chưa rời man hoang hoang nguyên.

Gần nửa đêm hai hôm sau, lại có tiếng ầm ầm vọng xuống.

“Còn chưa ngã lòng cơ à.”

Ngụy Tác mở mắt kêu khẽ.

Lần này thụ thương, chủ yếu vì kim đan bị va đập, thể nội chân nguyên kịch liệt chấn động khiến kinh mạch phá tổn.

Thương thể này tuy tổn thương nhiều chỗ, ảnh hưởng lớn đến thi pháp, lại phải sử dụng chân nguyên nên bị thương càng nghiêm trọng, nhưng hiện tại liệu thượng thì phục nguyên nhanh hơn vết thương bình thường nhiều.

Từ sau trận Tiểu Dạ sơn, Ngụy Tác không thiếu đan dược, thành thử tổn thương nhục thân đã khôi phục gần hết, có điều kim đan uy năng chỉ còn tám, chín phần, Trường hà thao thiên quyền tổn thất nhiều nguyên khí, nếu không bế quan tu luyện thì phải một, hai tháng mới mong hoàn toàn khôi phục.

Mất thềm một lúc, Ngụy Tác không đứng lên, tiếng ầm ầm tan đi thì mục quang mới lóe lên, lấy một thứ lớn từ nạp bảo cổ giới ra.

Vật đó chiếm hơn nửa gian tĩnh thất, là một tảng đá hình con trâu ngồi, đáy có mọc Thanh hư đằng mà gã cố công giành về.

“Người định đi thực cả nhánh, hay cắt ra một đoạn để tu luyện linh căn, còn rễ thì đi thực để nuôi dưỡng?” Ngụy Tác vừa kêu xong, lục bào lão đầu không nói gì, nhưng gã lấy ra Thanh hư đằng thì lục quang lóe lên, lão từ Dưỡng quỹ quán thò ra, quan sát linh dược còn hiếm hơn cả Tử hồ hoa.

“Lệ Nhược Hải nói thông thường, trong vòng bảy ngày phải đi thực, Lâm Thái Hư có vẻ trong bảy ngày sẽ không đi khỏi, đi thực ở dưới lòng đất thể này không ổn. Để chắc ăn thì dùng cho tu thành linh căn đã. Cho rễ vào Bảo nguyên ngọc thì sau này thực không thành vấn đề.” Ngụy Tác lấy Bảo nguyên ngọc hạp ra, đồng thời liếc lục bào lão đầu, “Kim lôi thần mộc và Thanh hư đằng cần bao nhiêu thời gian luyện hóa?”

“Như thế an toàn nhất.” Lục bào lão đầu hơi trầm ngâm, gật đầu, “Tu vi của ngươi, luyện hóa Kim lôi thần mộc và Thanh hư đằng tối đa chỉ năm, sáu ngày.”

Ngụy Tác phát tay, chân nguyên bao lấy gò đất trên tảng đá hình con trâu ngồi sang bên.

Nửa phía trên tảng đá là chất đá nhưng nửa dưới là thanh ngọc, Thanh hư đằng sinh trưởng trong thanh ngọc, rễ còn nhìn rõ, dài không đầy nửa thước, như nhánh nhân sâm, rất đặc biệt.

“Thanh hư đằng và Kim lôi thần mộc có thể trực tiếp luyện hóa?” Ngụy Tác vung tay lấy Kim lôi thần mộc lôi cương khí tức cực nồng ra, hỏi lục bào lão đầu.

“Có thể cùng trực tiếp luyện hóa.” Lục bào lão đầu khẳng định.

“Thử dược lực đã.”

Ngụy Tác vung tay, “cách cách!”, chân nguyên bao lấy phù văn tinh kim hắc sắc tiểu đao, cắt một khúc Thanh hư đằng.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—oo0oo—

548. Chương 548: Bốn Linh Căn Rươi

Ngụy Tác chỉ cắt một tắc Thanh hư đẳng.

Đoạn gã quan sát biến hóa.

Thanh hư đẳng không thay đổi gì, cũng không héo tàn, chỗ bị cắt nhỏ ra thanh sắc trấp dịch, ngưng kết lại như một viên thanh sắc tinh châu.

Thanh sắc tinh châu ánh lên tử sắc hà quang, rất đặc biệt.

Gã thở phào, cắt tiếp một mảnh Kim lõi thần mộc.

Kim lõi thần mộc cũng như vỏ ngoài, vàng rực rỡ, lõi cương khí tức cực nồng.

Nhìn Kim lõi thần mộc, Ngụy Tác lắc đầu, nếu lục bào lão đầu không cho biết thì gã sao ngờ thứ nửa giống gỗ, nửa giống tinh kim, lõi cương khí tức cổ quái thể này mà lại ăn được.

Bất quá lắc đầu thì lắc đầu, đương nhiên vẫn phải ăn.

Ừ, chân nguyên bao lấy, Ngụy Tác nuốt mẫu Kim lõi thần mộc và Thanh hư đẳng.

“À!”

Ngụy Tác cảm nhận được được chân nguyên tươi nhuận, Kim lõi thần mộc và Thanh hư đẳng toát ra linh khí.

Linh khí do Kim lõi thần mộc luyện hóa ra màu xanh xen vàng, luồng vào cũng như tia chớp.

Linh khí của Thanh hư đẳng lại màu đỏ tía như từng dải mây.

Hai loại linh khí dung hợp thì phát sinh dị biến, triệt để phân thành thanh sắc và kim sắc linh khí.

Thanh sắc linh khí nhẹ hơn, nổi trên kim sắc linh khí, tầng lớp phân minh.

Hai loại linh khí cực kỳ tinh thuần, thanh sắc linh khí tan vào chân nguyên, Ngụy Tác cảm giác toàn thân mát lạnh như đang đứng ở nơi mệnh môn, sắc xuân biêng biếc, mũi miệng đều gặp mùi thơm hoa cỏ mát lạnh. Kim sắc linh khí tan vào thì gã cảm giác toàn thân tê tê như đứng trong đám mây đầy điện chớp, vô số thiểm điện chui vào thân thể.

Rất nhanh, Ngụy Tác được dù là Kim lõi thần mộc hay Thanh hư đẳng phát ra linh khí, tính chất đều không mãnh liệt, không ảnh hưởng đến thân thể tu sĩ.

“Cách cách!”

“Cách cách!”

Từng mảnh Kim lõi thần mộc và Thanh hư đẳng được gã cắt ra, nuốt chửng.

Gã không ngừng luyện hóa hai loại linh dược.

Sau bốn ngày, Kim lõi thần mộc chỉ còn lại cỡ bàn tay, Thanh hư đẳng bị cắt sát rế, còn không đầy nửa thước.

“Ầm! Ầm!”

Phía trên lại vang lên tiếng ầm ầm, là tiếng Huyền phong thiên điện bay thấp.

Lâm Thái Hư vẫn chưa ngã lòng, tìm kiếm ở man hoang hoang nguyên này.

Cùng lúc trên mình Ngụy Tác nổ khê.

Tiếng động không vang khỏi tĩnh thất nhưng như từ rất xa vọng về, tạo ra cảm giác mênh mông, như một cơn mưa trút xuống, có gì đó đang nảy mầm.

Gã mở bừng mắt, rục lên năm dải quang hoa hình rẽ cây.

Một trắng, một đỏ, một xanh, một vàng kim và một dải mới ẩn ẩn ước ước, chưa nhìn rõ.

Băng linh căn, hỏa linh căn, mộc linh căn, lôi linh căn, và nửa thủy linh căn!

Tốc độ luyện hóa Kim lôi thần mộc và Thanh hư đằng nhanh hơn lục bào lão đầu dự tính.

Chỉ bốn ngày, nhờ Kim lôi thần mộc và Thanh hư đằng, Ngụy Tác tu thành lôi, mộc lưỡng linh căn!

Lâm Thái Hư lúc này còn tìm tung tích gã, gã lại thành tựu tứ linh căn tu sĩ ngay trước mắt y.

Bốn linh căn hư ảnh rười rạch nhanh chóng lặn xuống, Ngụy Tác lại nhắm mắt.

Gã cảm ngộ có thêm hai linh căn thì sẽ thay đổi thế nào.

“Được lắm!”

Gã hơi run lên, mở mắt, hiện rõ vẻ kinh hãi.

Đột phá kim đan tu vi, thể nội gã mở được hơn một vạn khiếu vị, như hơn một vạn thần hải.

Hơn một vạn khiếu vị vốn giống một thể giới.

Giờ trong vô số tiểu thể giới đó tựa hồ xuất hiện khí tượng biến hóa, có thêm sinh khí, tựa hồ phong vũ lôi điện đang hình thành.

Cảm giác này rất đặc biệt, như lúc thiên địa sơ khai, các loại nguyên khí, sinh thành biến hóa thế nào.

Thiên địa vạn vật, sông núi mênh mang, nhật nguyệt tinh thần, nhỏ như một viên thủy châu, một hạt bụi cũng do nguyên khí cấu thành.

Thiên địa sơ khai, các loại nguyên khí sinh thành, quá trình biến hóa là quá trình tạo vật.

Cảm thụ quá trình này là cảm thụ bản nguyên nhất khiến tu sĩ hiểu hơn về nguyên khí vẫn tu luyện.

Đối với tu luyện công pháp, điều dụng nguyên khí, cảm giác càng rõ thì tu tốc độ luyện hấp nạp nguyên khí càng nhanh.

Hiện tại Ngụy Tác cảm giác được chỉ nguyên tu thành lôi, mộc lưỡng hệ lưỡng căn, thì tốc độ tu luyện và hấp thu linh khí cũng nhanh hơn trước hai phần. Sau đó sẽ liên tục cảm ngộ, khẳng định còn khiến tốc độ tu luyện nhanh hơn.

Tứ linh căn tu sĩ gần như đạt mức thiên linh căn tu sĩ thiên phú tối cao trong tu đạo giới.

Hiện tại Ngụy Tác đã hiểu vì sao thiên phú thiên linh căn tu sĩ thường có thành tựu kinh nhân.

Một tu sĩ từ bé đã có tốc độ tu luyện luyện hóa linh khí hơn hẳn phổ thông tu sĩ, cảm thụ tinh tế về thiên địa nguyên khí, so ra cũng như một bên là trong một bó dây đồng có trộn một sợi dây vàng, còn bó khác toàn là dây vàng, rút là được.

Cách biệt quá lớn, một trên trời một đứng dưới đất, chẳng trách được gọi là thiên linh căn tu sĩ.

Ngụy Tác dám chắc dù không tìm được Đề hồ thánh quả để thì có thêm một linh căn cũng rất có lợi.

“Kim lôi thần mộc chỉ còn chút xíu này, tạm thời vô dụng, bắt quá Thanh hư đằng, thập phần hữu dụng đối với việc đột phá đến Thần huyền cảnh, nhất định phải giữ.”

Xảo tới, Ngụy Tác thành công tu thành lôi, mộc lưỡng hệ linh căn, không vội gọi lục bào lão đầu ra mà thu Kim lôi thần mộc lại, nhìn lên Thanh hư đằng.

Dù dùng mắt thường hay thần thức, hiện tại Thanh hư đằng còn không đầy nửa thước này không hề có dấu hiệu héo đi, gã không dám chậm trễ, vỗ lên nạp bảo nang đựng đồ quan trọng, lấy Bảo nguyên ngọc hấp ra.

Gã dùng chân nguyên bao lấy, chấn nát miếng ngọc mà Thanh hư đằng ăn rẽ, nhỏ cả rẽ ra.

Bảo nguyên ngọc hạp chỉ một thước, trong đó còn đựng một mầm Diệt tiên đằng.

Thanh hư đằng cùng rễ mới dài chừng thước rưỡi nhưng thấy rễ nó mềm nhũn thì Ngự Tác không cắt mà hơi gấp lại, nhét vào Bảo nguyên ngọc hạp.

Bắt quá đựng Diệt tiên đằng và Thanh hư đằng thì Bảo nguyên ngọc hạp chật ních, không thể đặt thêm nữa.

Thấy Thanh hư đằng không thay đổi gì, Ngự Tác thở phào, thu Bảo nguyên ngọc hạp lại.

Tiếng ầm ầm của Huyền phong thiên điện đã tắt, Ngự Tác hơi trầm ngâm, vỗ lên hai nô thú đại tả Dương chi điều và Phệ tâm trùng ra.

“Lão đại, thả đệ ra đi.” Dương chi điều hiện thân trong quang hoa của nô thú đại, nói ngay.

“À!”

Mục quang Ngự Tác không nhìn linh điều mà nhìn Phệ tâm trùng.

Phệ tâm trùng đã tỉnh lại!

Phệ tâm trùng tỉnh lại coi như tiến giai đã hoàn thành, đối với Ngự thì đương nhiên là niềm vui lớn, Phệ tâm trùng tiến giai tuy không phải lần nào cũng lột xác nhưng đều ngủ chừng mười ngày.

Phệ tâm trùng không đổi về thể hình.

“Không biết Phệ tâm trùng lần này tiến giai được dị năng gì.” Trong óc Ngự Tác đương nhiên có ý nghĩ này đầu tiên.

Cơ hồ cùng lúc, thân thể Phệ tâm trùng đột nhiên rung lên, toát ra nguyên khí.

Nguyên khí hoàn toàn trong suốt, mắt thường khó thấy.

“Hả?” Dương chi điều cũng kinh nghi nháy mắt.

Gần thế này, Dương chi điều tuy không thấy Phệ tâm trùng nhưng hơi cảm giác được khí tức, ít nhấ cũng biết có ẩn hình yêu thú. Nhưng nguyên khí trong veo đó tràn ra thì nó lại cảm giác thấy Phệ tâm trùng như biến thành thủy khí, không còn là yêu thú.

“Đây là dị năng tiến giai?” Ngự Tác quét thần thức vào, tròn mắt.

Với thần thức hiện tại của gã, cơ hồ khó cảm giác được yêu khí của Phệ tâm trùng, nếu không nhờ tâm thần tương thông tất cả chỉ thấy có một dải nước ở đây.

Phệ tâm trùng tiến giai được năng lực che giấu khí tức cao hơn.

“Thế này mà giờ trò chẳng phải càng tiện sao?”

Ngự Tác không cần thử đã khẳng định, nếu Phệ tâm trùng mà thổ độn, dù là tu sĩ Kim đan tam trọng cũng vị tất cảm giác được nó. Vì bản thân nó cũng có thủy khí.

Giờ Phệ tâm trùng đã tăng tiến linh trí, không thì khi gã muốn biết nó có dị năng tiến giai gì thì lập tức thi triển.

Có vẻ năng lực thuật pháp Phệ tâm trùng tiến giai được thuộc thủy hệ, nhưng Hoang cổ bạch trạch hình như không phải thủy hệ yêu thú? Lẽ nào cùng với linh khí của Bàn Long chân nhân mà biến dị?

Thật ra thế nào thì Ngự Tác không biết.

“Nếu Phệ tâm trùng biết bay thì còn lợi hại thế nào?” Ngự Tác lập tức nghĩ ngay ra.

“Con bà nó chứ, tới đây phải tìm cách để nó tiến giai được thuật pháp phi độn.” Ngự Tác lẩm bẩm.

“Âm hiểm quá, ghê người.” Dương chi điều cũng rùng mình.

Vân vũ thuật, Vân vũ phù không phải thứ cao cấp gì, dù không có thì cũng rất dễ đổ mưa.

Nghĩ đến cảnh khi mưa rào, đột nhiên có một dải nước, không, một con Phệ tâm trùng rơi lên đầu thì đáng sợ, âm hiểm thế nào, nghĩ cũng đủ lạnh mình.

-o0o-

Thông Thiên Chi Lộ

Tác giả: Vô Tội

—o00o—

549. Chương 549: Không Phải Chim Đâu

Châm lén bàn chân đã phi thường âm hiểm rồi.

Cơ hồ mọi tu sĩ khi đối địch đều không đứng dưới đất, chỉ cần Phệ tâm trùng biết phi độn thì mới thật sự hữu dụng.

“Phong hoàng tứ túc thú là phong hệ yêu thú, chưa biết chừng sẽ khiến Phệ tâm trùng tiến hóa được năng lực phi độn.” Ngụy Tác nhớ đến số Phong hoàng tứ túc thú săn được trên đường đến Hoàng Đạo thành.

Phong hoàng tứ túc là ngũ cấp đệ giai phong hệ yêu thú, cơ hồ mọi phong hệ yêu thú đều bay được.

Khi ấy Lệ Nhược Hải và bọn Kỳ Long Sơn cho gã hết số Phong hoàng tứ túc thú săn được, trong nạp bảo nang hiện giờ còn chứa hơn bốn nghìn con Phong hoàng tứ túc thú.

Ngày ấy Phong hoàng tứ túc thú đủ cho Phệ tâm trùng tiến giai.

Đảo mắt xong, nạp bảo nang lóe lên linh quang, Ngụy Tác đem thi thể Cổ Ngạc động chủ và Bạch Kiếm Không ra.

Dùng Phong hoàng tứ túc thú nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, có thể sẽ tiến giai được năng lực phi độn, nhưng đẳng cấp Phong hoàng tứ túc thú hơi thấp, tác dụng với Phệ tâm trùng không cao, mỗi ngày nó chỉ ăn hết hơn mười con Phong hoàng tứ túc thú là cùng, phải ăn khá lâu mới có thể tiến giai.

Tu sĩ đến cỡ Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ thì tác dụng đối với Phệ tâm trùng thập phần kinh nhân, ăn vào không lâu sẽ tiến giai.

“Phù”!

Phệ tâm trùng bắt đầu ăn, tâm thần tương thông với Ngụy Tác nên gã nhận ra nó đang thèm thuồng.

Rõ ràng, Cổ Ngạc động chủ Kim đan tam trọng và Bạch Kiếm Không Kim đan lưỡng trọng, đối với Phệ tâm trùng cũng tương đương với hai nhánh cao giai linh dược hiếm có.

“Còn chưa đủ?”

Đầu Cổ Ngạc động chủ và Bảo Phiến chân nhân Bạch Kiếm Không nhỏ hơn đầu Hoang cổ bạch trạch không biết bao nhiêu lần, thoáng sau, Phệ tâm trùng đã ăn xong.

Phệ tâm trùng tạo cho Ngụy Tác cảm giác tuy nó thập phần hưng phấn nhưng chưa đã.

Mục quang lóe lên, Ngụy Tác thu lại thi thể Cổ Ngạc động chủ, Bạch Kiếm Không.

Hiện tại vì hoài nghi Thiên khung sẽ nứt nẻ nhiều chỗ, nên gã cũng muốn lợi dụng tối đa mấy Kim đan đại tu sĩ vốn chực giết gã này. Theo gã nghĩ, thoát được ở đây thì sẽ về Vạn Thọ thành, Cơ Nhã cũng sẽ xung kích kim đan.

Đoạn lén quay về Tiểu Dạ sơn xem động phủ đã bị phá chưa. Nếu bị phá thì tìm nơi khác trồng Diệt tiên đằng khắp núi, tạo thành một động phủ có lực phòng ngự kinh nhân. Như thế dù Thiên khung tan vỡ thì ít nhất gã cũng có một chốn tương đối an toàn, lúc đó thì Bàn Long chân nhân cũng được, Cổ Ngạc chân nhân và Bạch Kiếm Không cũng không sao, có thể bôn cho Diệt tiên đằng, nhục thân Kim đan đại tu sĩ tất hiệu quả thập phần kinh nhân đối với Diệt tiên đằng.

Hiện tại may mà Chân Vô thiếu chủ Hứa Thiên Áo không biết những điều đó, y mà biết gã cướp Thanh hư đang ngay trước mắt đã đành, còn đem Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ ra làm phân bón thì chắc giận xì khói.

“Chát!”

Thu hai thi thể lại, Ngụy Tác thoáng nghĩ rồi ném bốn thi thể thất cấp yêu thú ra.

Trong núi yêu thú ở nấp bảo nang của Bàn Long chân nhân, lục bào lão đầu đếm được ười hai con yêu thú thất cấp trở lên.

Hiện tại gã lấy ra bốn con thuộc phong hệ.

Bốn yêu thú này khá lớn, bỏ ra là chiến mất nửa gian tĩnh thất, Ngụy Tác biết Phệ tâm trùng sẽ ăn một lúc mới xong, nếu với bốn con này mà nó chưa tiến giai thì hôm nay cũng đã quá no, phải đến mai mới tính tiếp, gã dùng tâm niệm sai Phệ tâm trùng hút não tủy đoạn lấy ra một bộ hài cốt.

Hài cốt này như thanh ngọc, trông giống hình chó, là xương Không động cầu gã cướp ở đầm lầy.

Theo lục bào lão đầu, Không động cầu tuy nghe có vẻ quê mùa nhưng là bát cấp cao giai yêu thú.

Ngụy Tác cướp được hài cốt này xong thì không xem kỹ, giờ mới mang ra xem có đủ độ bền để luyện chế Hắc minh cốt quân hay không.

Hắc minh cốt quân luyện chế không khó, lúc tế xuất cùng không cần dùng chân nguyên điều khiển, tương đương với không nhiên có thêm một trở thủ, đương nhiên càng nhiều càng tốt. Có điều nguyên liệu luyện chế khó kiếm vì khi bị thuật pháp kích phát hoặc va chạm cùng uy năng thuật pháp của địch thủ sẽ phải chịu lực phản xung không nhỏ, xương dễ bị gãy, Hắc minh cốt quân sẽ tan vỡ theo, biến thành một đồng xương vụn vô dụng.

Lấy hài cốt Không động cầu ra, mắt Ngụy Tác sáng lên.

Hài cốt sáng bóng như bích ngọc, không mấy may phá tổn.

“Đinh!” Ngụy Tác búng lên một xương sườn, phát ra tiếng lanh lảnh.

Không hề có dấu vết gì, cảm giác rất chắc chắn.

Hơi trầm ngâm, Ngụy Tác lấy từ nấp bảo nang ra một cây cổ đồng sắc đoản qua chưa từng sử dụng.

Cổ đồng sắc đoản qua là đồ gã lấy được ở Tiểu Dạ sơn, của một tu sĩ không rõ thuộc Tụ Tinh tông hay Lạc Nguyệt tông, là linh giai hạ phẩm pháp bảo, do Xích đồng tinh và Huyền cương luyện chế thành, thai thể pháp bảo rất khá, lưỡi cũng sắc bén.

Gã cầm lên cắt liên tục vào hài cốt Không động cầu hạ.

Luyện chế Hắc minh cốt quân không phải chỉ vài chỗ bền chắc là được mà cần mọi chỗ.

“Đinh!”

Lưỡi đoản qua *** lên bộ xương bích ngọc, kêu vang lanh lảnh.

Không chỗ nào có dấu vết gì.

Dù là tinh kim cùng cường độ, một loại chế thành lưỡi dao sắc mà cắt lên loại kia thì sẽ có vết. Hiện tại hài cốt Không động cầu lại không xây sát, chứng tỏ độ bền dai cao hơn nhiều chất liệu đoản qua.

Ngụy Tác lại sáng mắt.

Xích đồng tinh và Huyền cương hợp kim, chất liệu đều rất khá, theo tình hình này thì hài cốt Không động cầu ít nhất cũng đạt mức bền chắc như thai thể pháp bảo linh cấp trung giai.

Đối với Ngụy Tác, đã đủ để luyện chế Hắc minh cốt quân.

Bất quá Ngụy Tác không vừa lòng vì càng hiểu thứ mình nắm trong tay càng hay, hiểu có thể chịu được uy năng xung kích cỡ nào, khi đối địch sẽ chắc chắn hơn.

Hơi trừ trừ, Ngụy Tác lại cầm phù văn tinh kim hắc sắc tiểu đao thủ lên cắt vào một đốt xương Không động cầu.

Chỉ cần hài cốt hoàn chỉnh là có thể luyện chế Hắc minh cốt quân. Hiện tại phù văn tinh kim tiểu đao cũng như phi kiếm cánh cửa, là thứ sắc nhất mà gã có.

“Được lắm!”

Lại đình một tiếng, xương Không động cầu không mấy may có vết khiến Ngụy Tác hớn hở.

Phù văn tinh kim chống nổi cả huyền giai uy năng xung kích, xương Không động cầu lẽ nào còn tốt hơn?

Xem ra bộ xương này còn hơn cả Hắc minh cốt quân gã có?

“Đình”, Ngụy Tác không nén được dùng chân nguyên cuốn phù văn tinh kim tiểu đao chém lên xương Không động cầu.

“...”

Vẫn không có dấu vết, xương Không động cầu bền chắc hơn phù văn tinh kim, Ngụy Tác không dám tin nữa.

Nếu Lâm Thái Hư không còn tìm kiếm quanh đây, Ngụy Tác chưa biết chừng đã kích phát Âm hoàng kiếm khí chém thử.

Như thế này mà luyện chế thành Hắc minh cốt quân thì thậm chí có thể dùng làm thuẫn bài khi cần.

“Đúng là bảo bối!” Ngụy Tác không nén được đi quanh hài cốt, không muốn nhét vào nấp bảo nang.

“Lão đại, thả tiểu đệ ra, đừng có chỉ nhìn mấy cục xương, coi tiểu đệ như không khí thế chứ.” Thấy Ngụy Tác cứ sờ mó bộ xương thì Dương chi điều âm ức nói.

“Người?” Ngụy Tác mới nhớ ra nó.

“Dải sáng trong óc tiểu đệ đã rõ rồi.” Dương chi điều hưng phấn hẳn, hai cánh vỗ vỗ, “Xem này.”

“Hả?” Ngụy Tác giật giật chân mày.

Rõ ràng, trong linh quang bao quanh Dương chi điều đột lóe lên hồng sắc quang hoa.

“Lão đại, tiểu đệ đã đồn ngộ ra phương pháp tu luyện. Có thể hấp nạp thái dương chân hỏa tu luyện.” Dương chi điều kiêu ngạo: “Từ hiện tại, tiểu đệ không còn là chim nữa.”

“Không phải chim thì là cái gì?” Ngụy Tác đã biết, nghe Dương chi điều nói là linh ngộ phương pháp tu luyện thì không kinh ngạc nhưng nó bảo từ hôm nay không còn là chim nữa thì gã ngần người.

“Là chim biết tu luyện!” Dương chi điều kiêu ngạo.

“Thế không phải là chim hả.” Ngụy Tác suýt nữa bỏ chứng.

-o0o-

550. Chương 550: Thiên Thủy Thần Phù

“Thương thế của y chắc không sao.”

Ngụy Tác suýt bỏ chứng vì Dương chi điều thì ở ngoài tỉnh thất, “tu sĩ mặt đỏ” khê lắm lắm.

Dịch dung thuật pháp của nàng thập phần thần kỳ, trừ một chút mùi trên da thì dung mạo, thân thể, ngay cả khí tức cũng được hoàn toàn cải biến.

Thường thì tu sĩ nữ giả nam trang, Ngụy Tác chri cần quét thần thức là nhận ra, nhưng đối với nữ tu này thì gã không nhận ra, chỉ thấy khí tức nam tu, thành thử gã không có ý nghĩ nàng là nữ giả nam, mà chỉ cho rằng nàng có sở thích đặc biệt.

Dịch dung thuật pháp cơ này không phải tu sĩ nào cũng có.

Tĩnh thất của Ngụy Tác và của nàng ta cách mấy chục trượng, Ngụy Tác có bố trí nên tiếng động từ chỗ gã không vọng sang, nhưng nàng ta vẫn nhận ra gã không còn liệu thương, chứng tỏ cảm giác với khí tức thập phần mẫn duệ.

“Y...”

Tuy cảm giác được Ngụy Tác kết thúc liệu thương nhưng nữ tu không nói gì, không hiểu sao lại đỏ mặt.

“Người cảm ngộ được phương pháp tu luyện gì?” Trong tĩnh thất, Ngụy Tác nhìn Dương chi điều đang đầy kiêu ngạo, hỏi. Trừ cửu cấp man Hoang cổ thú như viễn cổ thiên long thì trong số yêu thú, linh ngộ được cách tu luyện thuật pháp rất hiếm, Thiên long quần tinh tội thể thuật của gã là mô phỏng cách tu luyện của viễn cổ thiên long, thuật pháp của yêu thú cũng có thể lợi dụng thiên địa nguyên khí, nên gã rất hiểu kỳ với phương pháp tu luyện mà Dương chi điều lĩnh ngộ.

“Tiểu đệ lĩnh ngộ được cách dung hợp bản thân nguyên khí với thái dương chân hỏa, rồi tụ vào yêu đan để đề thăng uy năng.” Dương chi điều tỏ vẻ hào hứng.

“Đối với người, thái dương chân hỏa tương đương với linh khí mà tu sĩ cần?” Ngụy Tác tròn mắt.

“Đúng thế.” Dương chi điều gật đầu, ra vẻ lão đại đúng là thông minh.

“Nhĩ muội yêu!” Ngụy Tác nhìn Dương chi điều, buột mồm.

Câu “Nhĩ muội yêu!” này lâu lắm rồi gã không sử dụng.

Nhưng giờ quả thật không nén được.

Chả trách yêu thú mà lĩnh ngộ được phương pháp tu luyện thì đều lợi hại khôn cùng.

Hấp nạp thái dương chân hỏa cũng như tu sĩ hấp nạp linh khí, nhưng đối với tu sĩ thì linh mạch đã đoạn tuyệt, đành dùng linh thạch và đan dược tu luyện. Thái dương chân hỏa thì đầy rẫy, ở đâu cũng có.

Thái dương chân hỏa bao trùm thiên địa, lại không như linh thạch, phải từ từ dùng chân nguyên rút linh khí ra luyện hóa.

Dương chi điều là hỏa hệ yêu thú, năng lực dung nạp chân hỏa rất cao, tốc độ hấp nạp thái dương chân hỏa khẳng định không chậm.

Dù nó hấp nạp thái dương chân hỏa mà tốc độ tu luyện không bằng tốc độ tu sĩ luyện hóa linh thạch, thì nó vẫn có ưu thế trời sinh - thọ nguyên!

Không đạt tu sĩ Kim đan kỳ, tối đa chỉ có thọ nguyên một, hai trăm năm, nhưng nhiều yêu thú ngũ giai trở lên thì thọ nguyên tính theo nghìn năm!

Nhiều yêu thú có thọ nguyên vài nghìn năm trở lên, vì thế mà yêu thú có năng lực phồn thực không cao mỗi năm đều bị tu sĩ săn bắt không ít mà vẫn còn nhiều giống loài. Vì thời kỳ thành niên của yêu thú là mấy trăm năm, dù mấy chục năm mới sinh sản một lần thì cả đời cũng phồn thực mười mấy lần.

Dương chi điều có thọ nguyên hai nghìn mấy trăm năm.

Tương đương với mười lần thọ nguyên tu sĩ thông thường.

Lĩnh ngộ được phương pháp tu luyện, Dương chi điều coi như không cần mạo hiểm đi tìm linh dược nữa.

Chỉ cần tìm chỗ ẩn thân, tương đương với có linh khí liên miên để hấp nạp tu luyện, tu luyện nghìn năm sau sẽ có thực lực thế nào?

Một tu sĩ đủ thọ nguyên, linh khí, liên tục bế quan nghìn năm, tu vi sẽ thế nào?

Tư chất tệ đến đâu cũng đạt Thần huyền cảnh mất.

“Lão đại, vì thế mà tiểu đệ nói là từ nay mình không còn là chim nữa.” Thấy Ngụy Tác kêu Nhĩ muội yêu, Dương chi điều rất kiêu ngạo.

“Người đã lĩnh ngộ ra tu luyện chi pháp? Hay lắm, tiểu tử, lấy được bảo vật rồi.” Lục bào lão đầu đột nhiên lên tiếng, lão thò ra, chỉ nhìn là biết Dương chi điều đã lĩnh ngộ ra phương pháp tu luyện.

“Phệ tâm trùng đã tỉnh? Đã tiến giai?!” Nghe tiếng Phệ tâm trùng ăn, lục bào lão đầu lại cả kinh, kêu lên.
“Dù gì người cũng là lão giang hồ, đừng có hơi tí là kêu lên.” Lục bào lão đầu kinh hô, Ngụy Tác tỏ vẻ bực mình.

“Phệ tâm trùng lần này tiến giai được dị năng gì?” Lục bào lão đầu nén lòng hiếu kỳ, không tranh hơi với Ngụy Tác mà trợn tròn trắng hỏi.

“Tiến giai được dị năng che giấu khí tức, thần thức của ta cũng khó nhận ra.”

“Che giấu khí tức? Thần thức của người cũng khó nhận ra?” Lục bào lão đầu tròn mắt kêu lên: “Nếu tiến giai được năng lực phi độn, khi đánh lén thì đề phòng thế nào?”

“Hả...” Dương chi điều rùng mình, rợn tóc gáy. Đúng là chủ nhân thế nào khí linh thế ấy, cũng nghĩ ngay đến việc Phệ tâm trùng theo mưa rơi xuống ám toán.

“Cần gì người bảo, ta đã lấy phong hệ yêu thú cho nó ăn rồi? À!” Ngụy Tác bĩu môi, đoạn ngắt người.

Phệ tâm trùng đúng lúc đó ngừng ăn, bất động.

Nó lại ngủ say.

Lúc đó nó hút đến yêu thú thứ tư, mới hết một nửa não tủy tử.

Một tu sĩ Kim đan kỳ tam trọng, một tu sĩ Kim đan kỳ lưỡng trọng, ba con rười thắt cấp yêu thú là khiến Phệ tâm trùng tiến giai!

“Bàn Long chân nhân, các hạ đúng là người tốt!” Nhìn bốn con thắt cấp phong hệ yêu thú, Ngụy Tác cảm thán.

Ngụy Tác lúc trước rất tốn lực khí mà Phệ tâm trùng không tiến giai mấy lần, nhưng lần này lại tiến hai lần rất dễ dàng, chẳng qua là có hai đại tu sĩ Kim đan tam trọng, một Kim đan lưỡng trọng và gần ấy yêu thú thắt cấp trở lên.

Nếu không có Bàn Long chân nhân, gã mất một, hai mươi năm cũng chưa chắc gom đủ.

...

Ngụy Tác không biết rằng lúc đó Huyền phong thiên điện đang dừng ở giữa hai ngọn núi cao nhất Phiên Ung sơn, như trăn áp cả Phiên Ung sơn, vô hình trung hiện rõ khí thế bá đạo.

“Đại sư huynh”.

Một tu sĩ Huyền Phong môn từ xa lướt đến, dừng trước Huyền phong thiên điện.

Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo xuất hiện ở cửa điện.

Tu sĩ Huyền Phong môn này mặt mũi như ngọc, chừng hơn ba mươi tuổi, mặc bảo lam sắc pháp y, có thêu hoa mai, tóc buộc bằng một sợi dây sau lưng, thân ngoại linh khí ngưng thành hình thanh sắc thương ưng, là tu sĩ Kim đan nhất trọng, khí vũ cực kỳ bất phàm.

Đệ tử Huyền Phong môn khí thế thập phần bất phàm này, xưng hô Lâm Thái Hư là đại sư huynh, nhưng thần thái cung kính cực độ, đứng trên không cũng ở dưới Huyền phong thiên điện.

Đệ tử Huyền Phong môn này và Lâm Thái Hư không như sư huynh đệ hội diện, mà là một thần tử tham bái đế vương.

Một sư đệ Kim đan nhất trọng, tham kiến Lâm Thái Hư mà như một thần tử tham bái đế vương.

Đủ thấy chân truyền đại sư huynh như Lâm Thái Hư, thân phận và địa vị tại Huyền Phong môn cao tuyệt, hoàn toàn hơn hẳn chân truyền đệ tử.

Đứng trước đệ tử Huyền Phong môn mặc bảo lam sắc pháp y, Lâm Thái Hư toát ra vô thượng uy áp cao tại thượng.

Lâm Thái Hư gật đầu, coi như chào sư đệ.

“Đây là Thiên thủy thần phù mà tông chủ bảo giao cho đại sư huynh.” Vòng tay với Lâm Thái Hư, đệ tử Huyền Phong môn này vùng tay, tinh phù trong veo cổ bàn tay bay tới.

Tấm phù lục này trông như lá băng, lấp lánh vô số thủy quang, như có vô số dòng sông đang chảy.

Trên tinh phù lấp lánh toát lên khí tức mệnh môn, vượt mức tu sĩ Kim đan kỳ!

“Được! Đi thông tri cho các sư huynh đệ, bảo họ chuẩn bị về tông môn.” Hút lấy tinh phù, Lâm Thái Hư bảo đệ tử Huyền Phong môn đó.

Đệ tử Huyền Phong môn mặc bảo lam sắc pháp y không nói gì, lướt đi ngay.

“Phù!”

Lâm Thái Hư mặt mũi lạnh tanh nhìn tinh phù, chân nguyên liên miên dồn vào.

“Ầm!”

Khí tức từ tinh phù dấy lên, ô vân quanh Phiên Ưng sơn ì ùng sấm động.

-o0o-

551. Chương 551: Khuấy Động Nghìn Dặm

Rồi trong vòng nghìn dặm ràn rạt cuồng phong.

Sấm chớp mây giờ cuộn cuộn!

Tấm tinh phù toát lên khí tức kinh nhân trên mức tu sĩ Kim đan kỳ, dẫn động thiên địa nguyên khí cùng phong lôi.

“Oành!”

Nghìn dặm sấm dậy, Lâm Thái Hư dồn chân nguyên suốt nửa tuần hương thì tấm tinh phù mới được kích phát thần quang.

Tinh phù từ tay Lâm Thái Hư bay lên, trong nháy mắt như tách ra, biến thành hơn vạn viên thủy châu trong suốt.

Mỗi một viên thủy châu sôi trào thủy linh khí tức cực kỳ tinh thuần, đủ loại đường gợn như nước lan tỏa.

Có cảm giác mỗi một viên thủy châu do một dòng sông bị ép lại thành.

“Sư muội, sư tôn tự thân xuất thủ luyện chế một đạo phù lục, sư muội cũng nên ra gặp đại sư huynh đi.”

Kích phát tinh phù, Lâm Thái Hư càng toát lên uy thế, mỗi bước y đi là nghìn vạn thủy châu trong suốt bay lên, bắn đi bốn phương tám hướng.

“Ầm!”

Trong vòng mấy nghìn dặm lóe chớp, mưa trút ào ào, mỗi giọt mưa đều lớn như quyền đầu, mang theo thanh sắc quang văn đang không ngừng chấn động.

Thủy linh khí tức tinh thuần tạo thành từng vòng song chấn động khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

“Chuyện gì hả?”

Lúc này, Ngụy Tác cùng lục bào lão đầu đang thương lượng, định khi Huyền Phong thiên điện đi khỏi vài ngày thì rời khỏi nơi đây, để an toàn thì sẽ lấy hải cốt Không động cầu luyện chế thành Hắc cốt minh quân mới đã. Dù gì thì những nguyên liệu khác để luyện chế Hắc cốt minh quân, Ngụy Tác sẵn có.

Nhưng tinh phù vừa kích phát, trong mấy nghìn dặm mưa gió bão bùng, ở sâu mấy trăm trượng dưới lòng đất mà Ngụy Tác cũng cũng lập tức cảm thấy.

Ngụy Tác cảm giác được bên ngoài Thiên như có vô số thủy linh nguyên khí trút xuống, một phần nguyên khí trong thể nội thậm chí cũng cộng hưởng theo.

Nguyên khí này tựa hồ là của nửa thủy linh căn.

“Không xong!”

Ngụy Tác nhận ra thể nội nguyên khí chấn động, còn nữ tu ở ngoài tỉnh thất cũng rung động, đột nhiên sắc mặt nhợt đi, kinh hoảng tột độ.

“Ong ong ong!”

Thủy lưu nguyên khí trong suốt đột nhiên như mất khống chế rung lên, cùng lúc đó, trong thể nội nàng vang lên tiếng như đàn ong đang đập cánh.

“Hả?”

Cùng lúc đó, cách Phiên Ưng sơn mấy vạn dặm, cạnh một con sông hoang dã, một tu sĩ lãng không nghìn trượng trên sóng lớn ngập trời, đột nhiên nhìn về phía Phiên Ưng sơn.

Dưới chân y rừng rực huyết mang chói lòa, một thi thể cự ngao màu xanh cỡ gian phòng đang từ từ chìm xuống.

Thanh sắc cự ngao đầu đã bị chẻ nát đầu, máu phun như suối.

Trong vô số lỗ chân lông của y cũng như có vô số dòng sông gầm gào, liên tục phun ra thủy khí cùng khí tức không khác gì của thanh sắc cự ngao.

Tu sĩ đang trực tiếp luyện hóa yêu đan cự ngao.

Trong tay y có một chiếc bạch ngọc tiểu ấn, thủy linh nguyên khí hùng hậu như nước triều từ cái ấn gột rửa thể nội.

Bạch ngọc tiểu ấn là chí bảo Lâm vương thủy ấn của thượng cổ Tam Hoàng tông!

Tu sĩ cũng là bạch bào thanh niên thần bí bị Ngụy Tác đánh tan thân thể ở Vân Linh đại lục, được Tam Hoàng tông truyền thừa.

Y lợi dụng huyền diệu của Lâm vương thủy ấn để đào thoát thân hồn, đoạt xá một tu sĩ khác nhưng lúc này diện mạo gần như không khác gì lúc gặp Ngụy Tác. Chỉ là đang mặc một tấm pháp y màu ô kim.

Pháp y này ràn rạt linh quang, trên lưng có hình cửu đầu thần điêu, thập phần cổ kính, rõ ràng cũng là một cổ bảo phẩm cấp bất phàm.

Y lúc trước còn ở Vân Linh đại lục, bây giờ lại đến Thiên khung hoang nguyên tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ.

Y còn cách Phiên Ưng sơn mấy vạn dặm, tuy cũng cảm nhận được thủy linh nguyên khí kinh nhân thì chứng tỏ Thủy hoàng công pháp đáng sợ cỡ nào.

Tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết, bản thân có thể trực tiếp thôn tính thủy hệ yêu đan, thủy nguyên linh thạch, linh mộc, vật nào càng có thủy linh nguyên khí nồng đậm thì tu vi cũng tăng vọt theo, y có cảm ứng đối với thủy linh khí tức kinh người như thế tất nhiên tìm thứ có thủy linh nguyên khí càng dễ dàng.

Vì công pháp này có tốc độ tu luyện kinh người, cho nên y mới coi thường Ngụy Tác, bị gã đánh tan thân thể mà vẫn muốn báo thù.

Có vẻ y không định rời khỏi đây để đến Phiên Ưng sơn ngay nhưng không hiểu sao, cảm giác được Phiên Ưng sơn có thủy linh nguyên khí kinh nhân thì y lại sầm mặt, tựa hồ lỗ mất đại sự.

“Lâm Thái Hư, cách này bức được nàng ta ra mặt?”

Trên tầng không Phiên Ưng sơn, Hứa Thiên Ảo chấp tay sau lưng nhìn ma trút xuống, hỏi Lâm Thái Hư đang toát lên vô thượng uy nghiêm.

“Đạo Thiên thủy thần phù này do sư tôn dùng mồ dùng giọt nước thủy còn lại của thượng cổ Thần Thủy tông, căn cứ vào thể chất cùng công pháp của sư muội mà luyện chế thành, sư muội có thiên phú cực phẩm thủy linh căn. Trừ phi sư muội huỷ đi bản môn tu vi, hoặc không có mặt trong vòng mấy nghìn dặm, bằng không thủy linh nguyên khí trong thể nội nhất định sẽ kịch liệt chấn động, phun trào ra, không thể giấu được.” Lâm Thái Hư như thượng vị thần linh, “Lúc trước khí tức của đạo tặc bị chúng ta đuổi tới đây thì cấm chế đột nhiên bị giải trừ, tại hạ không tin là sư muội không ở đây.”

“Nếu mồ không làm thì nguyên khí chấn động kiểu này cũng như thuật pháp của thượng cổ Liệt Thiên cung, có thể bức nàng ta ra mặt nhưng sẽ tạo thành tổn thương không nhỏ?” Hứa Thiên Áo nhìn từng hạt mư như quyền đầu đang phát ra ngọn sóng trong suốt, hé mắt nói.

“Sư muội tổn thương cũng không sao, chẳng qua là bình hoa mà thôi, có đáng gì so với việc chúng ta kết minh.” Lâm Thái Hư liếc Hứa Thiên Áo.

“Phong Ngô Thương vốn cũng là thiên tài, nhưng chẳng qua chỉ có cái dũng của thất phu.” Hứa Thiên Áo khẽ mỉm cười, nói: “Đời nay chỉ có tại hạ cùng Lâm huynh.”

...

“Không xong!”

Trong động quật, thân thể nữ tu vừa phát sinh dị biến, Ngụy Tác lập tức cảm thấy, lướt đến ngay.

Tức thì gã hít một hơi khí lạnh.

Dáng vẻ mặt rõ của nàng ta cùng thuật pháp che giấu dung mạo tựa hồ không mất hiệu lực.

Nhưng thân thể run lên, thủy linh nguyên khí toát ra kết thành từng dải thủy mang dài, mỗi dải đều ngưng tụ thủy linh nguyên khí cực kỳ kinh nhân.

Thủy mang do thủy linh nguyên khí ngưng kết thành đều xoay quanh nữ tu, có vẻ được nàng đốc sức không chế.

Nhưng nữ tu tỏ vẻ hết sức thống khổ, hơn nữa mỗi lần chấn động, đều có một phần thủy linh nguyên khí không khống chế được từ trong thủy mang bắn lên, tựa hồ suối phun trong tĩnh thất.

“Phù!”

Nhìn rõ, Ngụy Tác biến sắc, lập tức té xuất Hắc thủy liên.

Bốn cánh sen đen ngòm mở ra, bao lấy thủy linh nguyên khí.

Cùng lúc, thân thể Ngụy Tác bay lên, thò tay phát ra long uy khí tức viễn cổ man hoang, trên mình gã như xuất hiện hơn một vạn khiêu vị há miệng hút thủy linh nguyên khí.

Lúc này, vô số tinh thần nguyên khí khó thấy bằng mắt thường, ngay cả thần thức cũng không cảm giác được, được gã dẫn động xuống, thấm vào thể nội. Tinh thần nguyên khí chảy xuống cùng thủy linh nguyên khí kinh người từ cơn mưa bên ngoài.

“Các hạ mau đào động nữa đi! Đào càng xuống sâu càng tốt, bọn Lâm Thái Hư dùng pháp khí nào đó khiến tại hạ không thể khống chế được thủy linh nguyên khí, hoặc che giấu tung tích, tại hạ sẽ phải ra ngoài kia, hy vọng các hạ lôi kéo họ đi...” Vốn nữ tu thấy Ngụy Tác lướt đến thì định nói thế, hiểu với tâm cơ của Lâm Thái Hư, không khó đoán ra nàng và gã ở cùng, chỉ cần hành tung của nàng bại lộ, Ngụy Tác khó thoát.

Nhưng niềm tuyệt vọng thì trong mắt giờ phút này lại thấy le lói chuyển thành hy vọng.

Bởi vì đóa sen màu đen được Ngụy Tác té xuất cùng thân thể gã hấp nạp được phần lớn thủy linh nguyên khí tràn ra.

-o0o-

552. Chương 552: Thiên Long Xuất Hiện

Nữ tu thấy thủy linh nguyên khí tràn ra, cơ hồ bị Ngụy Tác và Hắc thủy liên hút hết thì sáng mắt, nghiêng rằng chịu đựng.

“Tại hạ không khống chế được nữa! Nếu thủy linh nguyên khí thoát ra thì sẽ pháp trận trong Huyền phong thiên điện sẽ cảm ứng ra!”

“Mau lên! Hút hết thủy linh nguyên khí mau!”

Tích tắc sau, nữ tu dần không chịu nổi cộng hưởng đó. Chát! Dải nước trong suốt không khống chế được nữa, hóa thành thủy linh nguyên khí.

“Nhiều thủy linh nguyên khí quá!”

Trong cảm quan của Ngụy Tác, gã đã biến thành viên cổ thiên long, cảm quan mất duệ hơn bình thường không biết bao nhiêu lần, thấy có mấy chục dải mây mưa bùng lên, thủy linh nguyên khí không thể hút nổi nữa, nếu phun ra thì tha chân nguyên không thể bao nổi.

“Ồnh!”

Không hề chần chừ, sau tiếng nổ, tử sắc kim đan của Ngụy Tác từ mi tâm bay lên, cơ hồ đồng thời, Trường hà thao thiên quyển hiện ra, ngăn trước cửa tinh thất, hấp nạp thủy linh nguyên khí cuộn cuộn.

“To thế hả?”

Thấy kim đan của Ngụy Tác nha rái dừa, nữ tu đang nhăn nhó cũng tròn mắt, suýt không khống chế nổi, lại vỡ thêm một dải nước.

“Y tế luyện bản mệnh pháp bảo? Y có thứ có thể hấp nạp thủy linh nguyên khí.”

Thấy kim đan của Ngụy Tác cùng Trường hà thao thiên quyển, nữ tu tỏ rõ thần sắc kinh hãi.

“Thủy linh nguyên khí tinh thuần quá! Thủy linh nguyên khí của y không kém gì kẻ giữ Lân vương thủy ấn!”

Từng dải thủy linh nguyên khí bị nhục thân của Ngụy Tác, Hắc thủy liên và Trường hà thao thiên quyển liên tục thôn tính.

Thân thể Ngụy Tác rung động, cảm giác thủy linh nguyên khí cũng nồng đượm, tinh thuần không kém gì thần bí bạch bào nhân khi trước.

Tích tắc sau, thân thể Ngụy Tác có cảm giác như ngâm trong linh thủy. Trường hà thao thiên quyển trong lúc kịch chiến vốn linh quang đại giảm, hiện tại liên tục hút lấy thủy linh nguyên khí, linh quang lại sáng lên.

“Được!”

Thấy cơ hồ toàn bộ thủy linh nguyên khí từ dải nước vỡ nát do không thể khống chế được bị Ngụy Tác thôn tính, nữ tu càng hoan hỉ.

“Chát!”

Không cần liều mạng áp chế, nàng lại khiến dải nước bao quanh tan vỡ.

Thủy linh nguyên khí lại được nhục thân của Ngụy Tác, Hắc thủy liên và Trường hà thao thiên quyển hút lấy.

Thân thể nữ tu tuy vẫn run rẩy, vẫn toát ra thủy linh nguyên khí nhưng nhẹ hơn nhiều.

“Chát!”

“Chát!”

Dải nước trong veo được nữ tu khống chế, thủy linh nguyên khí sản sinh ra sau khi dải nước vỡ đều được Ngụy Tác hấp nạp.

“Nguy Tác, Hắc thủy liên tiến giai!”

Liên tục sáu dải nước tan vỡ, đột nhiên, lục bào lão đầu kêu lên.

Hắc thủy liên cơ hồ dày gấp đôi, cánh hoa có đường viền như nước.

“Sao lại như thế!”

Trên Huyền phong thiên điện, sắc mặt Lâm Thái Hư cuồng nộ vô biên, khí diễm ngút trời.

Từng làn cương phong từ Huyền phong thiên điện cuốn ra.

Uy năng Thiên thủy thần phù đã đạt đỉnh điểm, trong mấy nghìn dặm sôi trào thủy khí, sóng gợn trong veo.

Nhưng tung tích nữ tu không hề xuất hiện.

Nguyên liệu của Thiên thủy thần phù đủ để tạo ra một thủy linh căn tu sĩ, cần Thần huyền cảnh tu sĩ tồn thời gian mới luyện chế được, hao phí một đạo phù lục như thế mà công cốc thì y cũng bị trách phạt.

“Xem ra thủ đoạn của nàng ta không tệ.” Sắc mặt Hứa Thiên Áo cực kỳ âm trầm.

Y không ngờ, đương nhiên biết uy năng Thiên thủy thần phù đã đạt đỉnh tung tích, nữ tu còn chưa lộ ra thì tất nhiên không tìm được.

“Thủ đoạn của nàng ta không đủ ứng phó Thiên thủy thần phù, khẳng định là do tu sĩ đi cùng. Huynh không phải biết danh hiệu y hử, toàn lực tra xét, chưa biết chừng sẽ từ y mà ra.” Lâm Thái Hư tuy nổi giận nhưng phán đoán vẫn không sai.

“À!” Hứa Thiên Áo chưa đáp, mắt chợt lóe lên, nhìn về phía xa.

“Kẻ nào! Muốn chết!”

Lâm Thái Hư dấy lên sát khí.

Ngoài xa, một dải cầu vòng khổng lồ bắn đến Phiên Ưng sơn.

Trong dải cầu vòng là một thân thể khổng lồ, không phải tu sĩ mà là yêu thú.

Lâm Thái Hư vốn rất giận dữ, dù có tu sĩ nào đến thì chưa biết chừng cũng sẽ bị y giết chết trút giận, nói gì một con yêu thú.

Lâm Thái Hư là đại chân truyền sư huynh của Huyền Phong môn, dưới một người trên vạn người, khí tức như chí tôn đế vương.

Nhưng dải cầu vòng phát ra khí tức còn đáng sợ hơn, càng có vương giả chi uy.

Cách Huyền phong thiên điện mấy nghìn dặm, trong cơn mưa to, không nhìn rõ là yêu thú gì thì từng luồng viễn cổ hồng hoang khí tức đã ép lên Huyền phong thiên điện.

So với khí tức này, Lâm Thái Hư dù là vương, tối đa cũng chỉ là thảo mãng chi vương, còn khí tức đó cực kỳ tôn quý, cao cao tại thượng.

“Viễn cổ thiên long long uy! Sao lại như thế, viễn cổ thiên long đã diệt tuyệt cơ mà!” Hứa Thiên Áo run lên.

“Là giao hóa long! Trải qua vạn cổ, biến thành thủy hệ thiên long, là nhược thủy hóa vũ thể này có nhiều thủy linh nguyên khí, thu hút nói tới.” Lâm Thái Hư tan hết sát khí, quyết đoán như chém đinh chặt sắt, “Giao hóa long thì thần thông thậm chí còn hơn viễn cổ thiên long, ít nhất cũng ngang với tu sĩ Thần huyền cảnh lưỡng trọng, chúng ta không địch nổi.”

Không hề chậm trễ, Huyền phong thiên điện lao về phía man hoang hoang nguyên gần Phiên Ưng sơn.

“Ồn!”

Cơ hồ ngay khi Huyền phong thiên điện biến mất khỏi tầng không Phiên Ưng sơn, trong đám mây xuất hiện một con bạch long dài hơn hai mươi trượng lao vào cơn mưa.

Bạch long vô cùng uy nghiêm, sừng và râu, cả vẩy nữa đều như bạch ngọc tối thuần tịnh, trên mình phát ra bạch sắc hồng quang bao trùm mấy trăm trượng, lao vào cơn mưa thì trong vòng mấy nghìn dặm đều liên miên tụ vào bạch sắc cự long.

Khí tức của bạch sắc cự long vô cùng dàu bể, như vượt qua mấy vạn năm lướt tới.

Thiên long giáng lâm, nghìn dặm thôn vân thổ vụ, thần uy khiến cả Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo cũng phải bỏ chạy.

Nhưng lúc này thần sắc bạch sắc thiên long vô tận uy nghiêm cực kỳ phức tạp.

Hai con mắt tròn xoa ánh màu lam nhạt, quang hoa như ẩn tàng tuế nguyệt.

Lao vào cơn mưa bao trùm mấy nghìn dặm, hút lấy từng giọt mưa, nó liếc lên thình không, tựa hồ nhìn thấy những thứ nhiều tu sĩ không nhìn ra.

Nó nhìn về phía Ngụy Tác và nữ tu ẩn mình.

Giao hóa long phải kinh qua vô số gian nan, tu thành thiên long thì không rõ vất vả hơn bao nhiêu lần một con thiên long ấu long trưởng thành, cả Thiên Huyền đại lục vạn năm nay không xuất hiện thiên long kiểu này.

“Chát!”

Ngụy Tác lúc đó không biết gì về thiên long xuất hiện.

Dải nước thứ tám quanh nữ tu tan vỡ, thủy linh nguyên khí phun tràn, được nhục thân Ngụy Tác và Hắc thủy liên, Trường hà thao thiên quyền hút lấy.

Nhục thân gã xảy ra dị biến, bùng lên thủy linh khí tức kinh nhân, bạch sắc linh căn hư ảnh hoàn chỉnh xuất hiện.

Thủy linh căn!

Hấp nạp gần ấy thủy linh nguyên khí, nửa thủy linh căn của Ngụy Tác sau rốt cũng hoàn chỉnh.

“Được rồi!”

Nữ tu nở nụ cười, thân thể cùng ngừng run.

Quang hoa như nước được nàng hấp nạp về thể nội.

Rõ ràng, nàng đã khống chế được thể nội chân nguyên và thủy linh nguyên khí.

“À! Thêm tí nữa, chưa biết chừng Hắc thủy liên sẽ lại tiến giai.”

Nữ tu khôi phục như thường, thân thể Ngụy Tác từ từ đáp xuống, còn lục bào lão đầu vẫn bất mãn kêu ầm lên.

Từ khi Thiên thủy thần phù kích phát đến lúc nữ tu khống chế được thể nội thủy linh nguyên khí chỉ không đầy một tuần hương.

Nhưng lúc này linh khí trên Hắc thủy liên nồng đậm gấp đôi, không chỉ tiến giai nhất giai. Trường hà thao thiên quyền cùng sáng rực linh quang hơn cả lúc chưa tổn hại, tạo cho lục bào lão đầu cảm giác nếu mọi dải nước quanh nữ tu vỡ nát thì Trường hà thao thiên quyền sẽ tiến giai thành huyền giai hạ phẩm cũng nên.

Thân ảnh gã đáp xuống, ở ngoài, bạch sắc thiên long không dừng mà lướt thẳng lên không.

Mưa trong mấy nghìn dặm theo sát bạch sắc thiên long, cực kỳ tráng quan.

-o0o-

553. Chương 553: Nhiều Bên Tính Toán

Đại khái chỉ mấy chục tích tắc sau, bạch sắc thiên long lại khuất bóng.

Cơn mưa cỡ quyền đầu trong mấy nghìn dặm bị bạch sắc thiên long quét sạch.

Trong địa quật, nữ tu và Ngụy Tác không biết gì về việc cứu cấp thiên long vạn cổ khó gặp xuất hiện.

Hiện tại lục bào lão đầu còn kêu ầm lên, nhưng trong lòng Ngụy Tác đang sôi trào.

Linh căn thứ năm hình thành, hơn một vạn khiếu vị cũng biến hóa hẳn, nguyên khí vốn hỗn độn như thiên địa sơ khai, bắt đầu hình thành hình thái cụ thể bằng thủy vũ hỏa lôi, vô cùng huyền diệu.

“Chả trách Tiên căn ngũ mật phải cần năm linh căn, nhưng không hạn chế năm loại linh căn nào.”

Ngụy Tác lập tức hiểu rõ đạo lý cơ bản của Tiên căn ngũ mật.

Hóa ra chỉ cần có năm linh căn, thể nội khiếu vị sẽ từ lượng biến chuyển thành chất biến.

Nhiều cũng vô dụng, cần nhất là đạt tới năm linh căn.

Tiên căn ngũ mật, phải có đủ như thế mới được tu luyện.

Hiện tại gã đủ năm linh căn tề tụ, tu luyện Tiên căn ngũ mật chỉ còn thiếu Đề hồ thánh quả thôi.

Nửa thủy linh căn còn quan trọng hơn uy năng Hắc thủy liên và Trường hà thao thiên quyển đề thăng.

“Phù!”

Cùng lúc, nữ tu vừa hé cười đột nhiên phun ra một ngụm máu.

“Lam đạo hữu, sao thế?” Ngụy Tác cả kinh, tâm cảnh tỉnh khỏi đốn ngộ.

“Kim đan của tại hạ vừa ngưng kết không lâu, chấn động ban nãy và thủy linh nguyên khí tổn thất khiến kim đan xuất hiện dấu hiệu tan vỡ. Tại hạ phải tu luyện trấn áp ngay.” Nữ tu vội xếp bằng.

“Tan vỡ cũng tốt, thể chất thiên phú và công pháp tu luyện của y tựa hồ cực kỳ đặc biệt, tan vỡ sẽ phát ra thủy linh nguyên khí kinh nhân.” Lục bào lão đầu hưng phấn hẳn.

“Tại hạ...!”

Ngụy Tác lúc đó chỉ muốn bóp chết lục bào lão đầu. Tuy gã vẫn chưa biết thân phận nữ tu nhưng dù gì nàng cũng cứu gã một lần, mang lại vô vàn lợi ích, nếu bảo nhân lúc kim đan của nàng tan vỡ mà thừa cơ hấp nạp thủy linh nguyên khí thì quá vô nhân tính.

“Mau trấn áp kim đan, mỗ sẽ hộ pháp.” Cổ nén xung động bóp chết lục bào lão đầu, Ngụy Tác bảo.

“Trấn áp kim đan mất hơn mười ngày.” Nữ tu ngần ngại.

“Không sao, đợi thêm hơn mười ngày nữa càng an toàn. Nếu đạo hữu tin lời mỗ thì mau trấn áp kim đan. Trừ phi có kẻ tại hạ không địch nổi xông vào, không thì trong lúc đạo hữu trấn áp kim đan, không ai vào tính thất nửa bước.” Ngụy Tác gật đầu với nữ tu.

Nữ tu nhìn Ngụy Tác, thấy gã đứng ở cửa tĩnh thất thì chợt thấy an toàn.

“Được!”

Nữ tu không nói gì, ngoan ngoãn gập đầu, nuốt một viên đan được, nhắm mắt lại, linh khí trong veo như sóng lớn dấy lên.

“Y tuy có sở thích khác người, lai lịch cổ quái, bắt quá đáng để tin tưởng.”

Nữ tu bắt đầu trấn áp kim đan, Ngụy Tác vỗ vào nạp bảo nang tùy thân lấy ra một lò hương, đốt loại có thể trấn định tâm thần, chống lại tâm ma rồi lui khỏi gian tĩnh thất.

Đoạn gã không quay lại gian tĩnh thất đó mà mở một gian khác to hơn ở gần.

Vốn Ngụy Tác còn do dự, nên rời đi ngay hay luyện chế hài cốt Không động cầu thành Hắc minh cốt quân rồi mới đi, giờ thì càng giúp gã chọn lựa.

Mở xong mấy gian tĩnh thất, theo tập quán, Ngụy Tác thả Hắc minh cốt quân ra trông coi thông đạo.

Sợ không an toàn, gã lại dặn thêm Dương chi điều cùng Hắc minh cốt quân chung sức bảo vệ.

Đoạn gã vào tĩnh thất, lấy hài cốt Không động cầu ra luyện chế Hắc minh cốt quân mới.

...

“Là pháp bảo luyện chế từ nhược thủy của Thần Thủy cung! Lẽ nào ban này có Thần huyền cảnh tu sĩ đầu pháp?”

Ngụy Tác không biết rằng sau nửa ngày gã bắt đầu luyện chế Hắc minh cốt quân mới thì thanh niên thần bí được Tam Hoàng tông truyền thừa xuất hiện gần Phiên Ưng sơn.

Tay y đỡ khí linh của Lân vương thủy ấn, bạch sắc thủy kỳ lân lơ lửng phía trên, cảm thụ nguyên khí trong mấy nghìn dặm thì tỏ rõ thần sắc chấn động.

“Nhược thủy của Thần Thủy cung? Một giọt có thể luyện chế một món huyền giai pháp khí?” Thần bí thanh niên to vẻ cực kỳ tham lam, còn liếm môi như chỉ mong có một giọt để uống.

“Tại hạ từng thấy một món pháp khí dùng nhược thủy luyện chế, khí tức này không ai.” Kỳ lân tướng mạo thập phần uy nghiêm bảo thanh niên thần bí, “Thủy hệ thiên long uống được nhiều thủy linh nguyên khí, thọ nguyên chắc tăng thêm một chút.”

“Tu sĩ thi triển pháp khí này là ai, dám phá hoại việc lớn của ta!” Thần bí thanh niên tỏ rõ thần sắc tham lam, rồi trở thành hung hãn, “Trên mình y chưa biết chừng còn có pháp khí đó, thôn tính để luyện công luôn, ta biết y là ai sẽ không tha.”

“Không cần vội.” Bạch sắc kỳ lân lắc đầu, “Thủy hệ thiên long đó sắp cạn thọ nguyên, dù có ngần này thủy linh nguyên khí, tối đa mấy tháng nữa thì nó cũng sẽ đến long trùng. Lúc đó dù trong long trùng không còn hài cốt hoặc yêu đan thủy hệ thiên long khác thì nguyên hài cốt, yêu đan của nó cũng đủ cho chủ nhân ít đột phá đến tu vi Kim đan tứ trọng.”

“Đặt tu vi Kim đan tứ trọng, ta sẽ tìm y báo thù!” Thần bí thanh niên nheo mắt cười lạnh, “Y không ngờ rằng chúng ta đuổi theo thủy hệ thiên long đến Thiên Huyền đại lục mà nghe được tin về y.”

“Đúng thế, trách lad trách y quá ngông nghênh, tưởng về Thiên Huyền đại lục thì chúng ta không biết hành tung.” Bạch sắc kỳ lân không nén được gào lên, “Một khí linh tối đê cấp mà định giết ta!”

“Oa!” Đúng lúc đó, nếu Ngụy Tác đột nhiên chui ra thì thanh niên thần bí và thủy kỳ lân khí linh khẳng định sẽ ré lên, cả hai không sao ngờ rằng mình thương lượng hào hứng như thế thì kẻ cả hai cần đối phó đang ở dưới lòng đất hoang nguyên trước mặt.

Lúc đó Ngụy Tác đang chuyên tâm luyện chế hài cốt Không động cầu thành Hắc minh cốt quân, không biết thanh niên thần bí gã vẫn chưa quên đang ở Phiên Ưng sơn.

“Vù!”

Nói thêm mấy câu cùng bạch sắc kỳ lân, thanh niên thần bí mình rực thủy quang, tan biến vào thinh không.

Ở hướng khác, Huyền phong thiên điện tránh mặt bạch sắc thiên long đã vòng sang Thiên khung Thiên Huyền đại lục bắc bộ.

Trong đại điện Huyền phong thiên điện, bên một chiếc ao nhỏ có khảm một khối tinh thạch trong suốt.

Qua khối tinh thạch có thể thấy tình hình bên dưới Huyền phong thiên điện, tinh thạch còn tác dụng chiết xạ đặc biệt khiến cảnh vật càng rõ.

Đỉnh đại điện khảm trước không ít tinh thạch pháp trận.

“Lâm Thái Hư, phương pháp của các vị vô hiệu thì để mỗi dùng cách riêng bức nằng ta ra, Huyền Phong môn không có ý kiến chứ?” Hứa Thiên Áo và Lâm Thái Hư đứng trong đại điện, nói chuyện cạnh cái ao.

“Cách riêng?” Lâm Thái Hư hơi nhú mày, “Hứa huynh định thế nào?”

“Mỗ đã nghe ngóng rõ, y và Linh Nhạc thành Cơ Nhã kết thành đạo侶, y đối phó Đông Dao thắng địa và Tụ Tinh tông, cũng vì Đông Dao thắng địa thôn tính Trân Bảo các.” Hứa Thiên Áo cười nhạt, “Nếu mỗ loan tin là y gặp nguy hiểm thì đạo侶 của y chắc sẽ đến chứ?”

“Các hạ định dùng đạo侶 của y bức y lộ diện?” Lâm Thái Hư gật đầu.

“Chỉ mỗi việc y đoạt Thanh hư đằng là đáng làm thế.” Hứa Thiên Áo liếc Lâm Thái Hư, “Lâm huynh không cho như thế là quá gian tà mà không tán thành chứ?”

“Lẽ nào mỗ cổ hủ thế sao?” Lâm Thái Hư cười lạnh.

“Tất nhiên mỗ sẽ đối phó y, tin tức cũng do mỗ đồn nhưng những việc khác sẽ phải phiền Lâm huynh.” Hứa Thiên Áo mỉm cười, ra vẻ nắm chắc, “Chân Võ tạm thời không có bao nhiêu nhân thủ, những truyền tông pháp trận ở bắc bộ còn dùng được thì phiền Lâm huynh giúp. Giữ chặt truyền tông pháp trận, dù y phát giác mà thông tri thì chúng ta vẫn nhanh hơn.”

“Tại hạ phải về Huyền Phong môn phục mệnh, truyền tông pháp trận thì sẽ an bài nhân thủ.” Lâm Thái Hư không rườm lời, vung tay, một đạo thanh sắc hồng quang từ Huyền phong thiên điện bắn ra.

“Bá Khí chân nhân? Sâu kiến mà thôi!” Hứa Thiên Áo cũng cười lạnh.

-o0o-

554. Chương 554: Nhiều Lần Sẽ Quen Thôi

Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo làm gì, Ngụy Tác hoàn toàn không biết.

Mười ba ngày tiếp theo, Ngụy Tác đều ở trong tĩnh thất tế luyện hải cốt Không động cầu.

Qua mười ba ngày liên tục tế luyện, hải cốt Không động cầu vốn như bích ngọc đã triệt để biến thành hắc sắc, quanh từng lớp xương có hắc sắc yên khí liễu liễu, từ xa nhìn như lớp lông bị gió thổi dạt.

Đạo đạo quang từ tay Ngụy Tác bắn lên, quang phù có đen có lục, tạo cảm giác rung mình, mỗi một đạo quang phù giáng xuống thì hắc sắc linh quang trên hải cốt lại nồng hơn.

Trong hải cốt nội lý có hắc sắc quang hoa, đang ngưng kết thành hình, ngưng kết thành phù văn, hải cốt Không động cầu sắp luyện chế thành hình.

Đột nhiên, Ngụy Tác đang tế luyện hải cốt đột nhiên dừng lại, nhìn sang mé tả, tỏ vẻ kinh hãi.

“Lão đại, Phệ tâm trùng tỉnh rồi?” Dương chi điều vốn ngủ gà ngủ vịt ở cửa tĩnh thất cũng đột nhiên phản chấn lướt vào.

Hóa ra từ lúc luyện chế hải cốt Không động cầu, Ngụy Tác đã lấy Phệ tâm trùng từ nô thú đại ra, khi nào nó tỉnh lại là gã biết ngay.

Phệ tâm trùng lần ngủ lâu hơn, suốt mười ba ngày mới tỉnh.

Mặc kệ Dương chi điều, mục quang Ngụy Tác lóe lên, đưa tâm niệm tới.

Hiện tại phải xem Phệ tâm trùng có tiến giai thành năng lực phi độn như gã mong chờ không.

Không có phản ứng!

Theo lý, lần trước linh trí Phệ tâm trùng đã tăng cao, hiểu được ý gã thì lần này sẽ thể hiện dị năng tiến giai ngay. Nhưng gã cảm giác được Phệ tâm trùng đang rất phức tạp, không làm gì cả.

Lẽ nào Phệ tâm trùng không tiến giai được dị năng đặc thù, hoặc tiến giai nhưng không thành dị năng cụ thể mà về lực phòng ngự, thậm chí thần thức?

Nếu thế thì ít nhất cũng phải năng lực phi độn mà gã mong chờ.

Ngụy Tác thoáng tỏ vẻ thất vọng.

“À!”

Cùng lúc, gã tỏ vẻ kinh nghi vì Phệ tâm trùng chợt hành động.

Nó bò cực nhanh lên tường tinh thất, leo tới nóc.

Phệ tâm trùng có xúc tu như bạch tuộc, có nhiều máu giữ, đi trên tường như đất bằng, nhưng nó bò lên đỉnh thì lại buông xúc tu ra.

“Chuyện đó...”

Tuy lúc này gã không nhìn thấy Phệ tâm trùng nhưng với cảm giác là biết nó làm gì, có điều lần này tròn mắt như chuông đồng.

Phệ tâm trùng xòe xúc tu, không rơi xuống mà lơ lửng trên không trung!

“Lão đại, sao rồi?” Dương chi điều nhìn ra Ngụy Tác khác thường, lên tiếng.

Ngụy Tác không đáp lời linh diệu, vỗ lên một nấp bảo nang, lấy ra một bình hồng sắc dịch thể, là máu Hỏa địa long.

Mở nắp bình, gã phất tay, máu Hỏa địa long được chân nguyên bao lấy rải lên Phệ tâm trùng.

Phệ tâm trùng trở nên đỏ rực, nhìn rõ.

“Ừc!” Dương chi điều nuốt nước bọt, tròn mắt.

Phệ tâm trùng lại lơ lửng được như túi da.

Thế là sao?

Ngụy Tác không hiểu lắm.

Tựa hồ cảm ứng được nghi hoặc của gã, Phệ tâm trùng phiêu phiêu hót hót đáp xuống, lúc chao bên này lúc chao bên kia, có lúc còn lơ lửng.

Cách mặt đất chừng ba trượng, Phệ tâm trùng đột nhiên như nặng hơn, rơi xuống.

Lúc Ngụy Tác mở tinh thất đã chuẩn bị chỗ chứa yêu thú nuôi dưỡng Phệ tâm trùng nên rất cao, chừng năm trượng.

“Lẽ nào?” Mắt gã ánh lên thần sắc kinh nghi, đoạn vung tay tế xuất phi kiếm cánh cửa đào nhanh.

Rất nhanh, Ngụy Tác đào thêm trên đỉnh tinh thất bảy, tám trượng.

Đoạn gã dùng chân nguyên bao lấy, đặt Phệ tâm trùng lên đó.

Ngụy Tác phát chân nguyên, Phệ tâm trùng vẫn lơ lửng ở đó rồi theo mục quang gã lóe lên, đáp xuống.

Lúc rơi xuống, mục quang Ngụy Tác lóe liên hồi, rõ ràng tâm niệm tương thông với Phệ tâm trùng. Ó rơi lúc nhanh lúc chậm, có lúc còn dừng lại, mãi tới khi còn ba trượng thì mới như trước, thân thể trầm xuống.

“Quả nhiên như thế!” Không đợi Phệ tâm trùng rơi xuống, Ngụy Tác tỏ rõ vẻ cuồng hỉ.

“Lão đại, nó không biết phi độn nhưng có thể lơ lửng, lại biết leo tường như Phế phao như trùng?” Dương chi điều tỏ vẻ không dám tin.

Phế phao như trùng là lưỡng cấp thủy hệ yêu thú, giống như một cái bong bóng trong suốt nhưng mọc nhiều gai, thủy hệ yêu thú này không biết phi độn nhưng có thể mượn sức nước đẩy mà bay lên rồi lơ lửng, lượn vòng trên không.

“Gần như vậy.” Ngụy Tác hoan hỉ cực độ nhìn Phệ tâm trùng.

Gã không ngờ Phệ tâm trùng không tiến giai được năng lực phi độn mà là năng lực cổ quái như Phế phao thứ trùng, khác nhau là từ ba trượng trở xuống, Phệ tâm trùng không còn năng lực đó nữa.

Cụ thể vì sao, Ngụy Tác không tội gì phí cân não.

Ba trượng không phải là vấn đề, có đối thủ trong vòng ba trượng thì Phệ tâm trùng không cần lơ lửng mà trực tiếp thổ độn đến đâm vào gan bàn chân!

“Không phải chỉ cần đưa Phệ tâm trùng lên cao thì nó cũng bay được đến chỗ đối thủ rồi lén sà xuống sao?” Dương chi điều lạnh buốt da đầu, “Trừ phải đưa nó lên thì có khác gì phi độn đâu?”

“Có gì khác đâu.” Ngụy Tác cười ha hả, nhìn Dương chi điều đầy thâm ý.

“Lão đại, sao lại nhìn tiểu đệ?” Dương chi điều cảm giác ánh mắt gã rất lạ, nói đoạn nó đột nhiên hiểu ra, rùng mình, “Lão đại, định bảo tiểu đệ đưa nó lên trời?”

“Ha ha, người đưa nó lên thì không ai chú ý, người bay thì ai ngờ được trên mình người có một con Phệ tâm trùng?” Ngụy Tác càng nghĩ càng đắc ý, bật cười ha ha.

“Đừng! Lão đại, tiểu đệ không công đâu!” Nhìn Phệ tâm trùng, Dương chi điều thê thảm kêu lên.

“Yên tâm, mấy lần là quen thôi.” Ngụy Tác cười hắc hắc.

“...!” Dương chi điều suýt nữa ngất xỉu.

“Tiến giai kiêu này chắc không ảnh hưởng đến dị năng trước đó nhỉ.” Ngụy Tác nhìn Phệ tâm trùng như nhìn bảo bối lắm lắm.

Như hiểu ý gã, Phệ tâm trùng bắn ra quang hoa trong suốt.

Máu Hỏa địa long trên mình Phệ tâm trùng bị gột rửa sạch sẽ, nó lại trở nên trong suốt, không nhìn thấy gì nữa.

Phệ tâm trùng ẩn hết khí tức, thần thức quét qua cũng chỉ thấy thủy khí.

“Oa ha ha ha!” Ngụy Tác đắc ý bật cười.

“Xong rồi!” Dương chi điều rơi xuống, lòng như tro tàn, trừ phi sau này Phệ tâm trùng tiến giai được năng lực phi độn, không thì nó sẽ phải công.

“Xem ra sau này việc ám toán mai phục, đánh lén sát nhân là trông vào người.”

Ngụy Tác cảm thán đoạn lấy ra toàn bộ thất cấp yêu thú, để Phệ tâm trùng ăn tiếp.

Gã lại tế luyện hải cốt Không động cầu.

Nếu không có gì bất ngờ, chỉ cần hai ngày là hải cốt Không động cầu sẽ thành công tế luyện thành Hắc minh cốt quân.

...

“Ngụy đạo hữu, đa tạ đạo hữu hộ pháp giúp, đạo hữu đang luyện chế pháp bảo hay tu luyện thuật pháp?”

Một ngày rưỡi qua đi, giọng nữ tu lại vọng vào tĩnh thất.

“Y trấn áp kim đan xong rồi?”

Ngụy Tác to vẻ kinh hãi, trong hải cốt Không động cầu kết thành phù văn huyền ảo, rõ ràng Hắc minh cốt quân sắp tế luyện hoàn thành.

-o0o-

555. Chương 555: Lại Thấy Ánh Mặt Trời

“Lam đạo hữu đã trấn áp kim đan xong?” Ngụy Tác lập tức lên tiếng nói.

“Đa tạ đạo hữu hộ pháp, kim đan đã được củng cố.” Giọng nữ tu vọng vào.

“Mỗi luyện chế một pháp bảo, còn nửa ngày nữa, đạo hữu định thế nào?” Ngụy Tác hơi do dự rồi nói.

Nữ tu coi như cùng hấn trải qua sinh tử khảo nghiệm, đủ để tín nhiệm, vốn việc luyện chế Hắc cốt minh quân cũng không hấn không thể cho nữ tu thấy, nhưng Phệ tâm trùng đang ăn, gã không muốn cho nàng thấy quá nhiều bài tẩy, hơn nữa cũng như tu sĩ tấn cấp, Phệ tâm trùng ngày càng khó tiến giai, nó đã ăn nốt não tủy của tám con thất cấp yêu thú mà vẫn chưa tiến giai. Gã lấy thêm mấy con lục cấp cao giai yêu thú cho Phệ tâm trùng ăn nhưng gã cảm giác được nó sắp ngủ say, không thể gián đoạn, thu hồi Phệ tâm trùng, thành thử lời lẽ của gã không có ý gì mời nàng vào tĩnh thất.

“Tôi đây tại hạ không có dự định gì, các hạ thì sao?” Nữ tu hỏi.

“Mỗ? Mỗ định đến Bắc La thành.” Ngụy Tác thoáng nghĩ rồi nói.

Gã muốn nhất đương nhiên là về Vạn Thọ thành gặp bọn Cơ Nhã, nhưng chỗ trở về đó, có nên cho nữ tu biết hay không. Không hấn gã không tín nhiệm nàng nhưng cũng như Dương quý quán, vật quan trọng hàng đầu thì càng ít người biết càng hay. Bắc La thành, Ngụy Tác đích xác muốn trên đường về Vạn Thọ thành lúc, thuận đường vòng qua một hai ngày. Vì Bắc La thành có thương phường là Tập Cổ hiên, phường thị đứng đầu Thiên Huyền đại lục bắc bộ về giám định cổ bảo. Gã còn vài món cổ bảo không rõ cách dùng, với gã thì bảo vật rất có thể là điều cấp này, càng sớm giám định càng tốt.

“Bắc La thành? Chẳng lẽ các hạ định giám định cổ bảo gì sao?” Nữ tu nói nhanh.

“Sao đạo hữu biết?” Ngụy Tác hơi sững sốt.

“Bắc La thành không có gì đặc biệt, cũng không có thương phường lớn, chỉ duy Tập Cổ hiên cực kỳ lợi hại về giám định cổ bảo, rất nhiều tu sĩ có cổ bảo vô danh đều đến đó. Hơn không phải đạo hữu nói là có nhiều công trình trong Thanh Thành khư bị cuốn đến đầm lầy sau Phiên Ưng sơn, các hạ và bọn Lâm Thái Hư tranh đoạt ở đó, tại hạ cho rằng có lẽ các hạ lấy được cổ bảo, nên đi giám định.” Nữ tu nói.

“Đạo hữu suy nghĩ quả nhiên cẩn thận, mặc dù không hoàn toàn đúng nhưng cũng gần hết.” Ngụy Tác đáp, không dừng tay tí nào, ngưng tụ quang phù tế luyện hải cốt Không động cầu.

“Tại hạ định đến Thực Vũ thành.” Nữ tu chợt ngừng lời một chút, hiển nhiên đã cân nhắc kỹ rồi mới nói.

“Thực Vũ thành? Địa bàn của Hứa Thiên Áo? Hứa Thiên Áo chẳng phải đi cùng Lâm Thái Hư sao, Lâm Thái Hư bắt các hạ, sao các hạ vẫn đến đó?” Ngụy Tác kinh hãi. Thực Vũ thành là nơi Chân Võ tông thành lập tông môn, ở cực đông Thiên Huyền đại lục trung bộ, thành trì như Thực Vũ thành cùng Huyền Phong môn cách nơi này cả trăm thành trì, Ngụy Tác chưa từng đến đó. Hứa Thiên Áo là Chân Võ tông thiếu chủ, gã dĩ nhiên coi Thực Vũ thành là địa bàn của Hứa Thiên Áo.

“Cũng là vì Chân Võ tông thế lực quá lớn, hơn nữa Hứa Thiên Áo có quan hệ với Lâm Thái Hư nên tại hạ mới đến Chân Võ tông.” Nữ tu giải thích: “Huyền Phong môn hiểu rõ công pháp cùng thuật pháp mà tại hạ tu luyện, khí tức rất dễ dàng bị họ phát giác, thành trì của Chân Võ tông tất thế lực Huyền Phong môn cũng không thể nhúng vào, hơn nữa Huyền Phong sẽ không ngờ tại hạ lại đến chỗ của mình hữu như thế, khác nào tự chui đầu vào rọ, nếu tại hạ đến Thực Vũ thành tìm nơi tĩnh tu thì tương đối an toàn.”

“Không tệ.” Ngụy Tác thấy nữ tu thẳng thắn như vậy thì hơi ngượng: “Tại hạ đến Bắc La thành rồi vòng về Thiên Huyền đại lục nam bộ một chuyến, mỗ có đỉnh giai Hộ thần cổ phù, đi đường thuận tiện, sẽ thuận đường đưa đạo hữu tới Thiên Huyền đại lục trung bộ.”

“Đỉnh giai Hộ thần cổ phù? Cổ phù có thể một ngày đi qua rất nhiều truyền tông pháp trận, thần thức cũng sẽ không mỏi mệt?” Nữ tu kinh ngạc hỏi.

“Đúng thế.” Ngụy Tác đáp.

“Vậy tại hạ không cự tuyệt. Liên tục sử dụng truyền tông pháp trận thì cho dù dọc đường bị phát giác tung tích, đối phương cũng khó mà đuổi theo.” Giọng nữ tu có phần hoan hỉ.

“Vậy chờ tại hạ luyện chế xong pháp bảo này sẽ nhân lúc đêm tối lên đường luôn, được chứ?” Ngụy Tác nói: “Tại hạ có một món phi độn pháp bảo, bay trong đêm cũng không hiện độn quang, hơn nữa thần thức của tại hạ hơn nhiều tu sĩ bình thường, đi trong đêm càng an toàn, càng không dễ bị phát hiện.”

“Được, không phiền đạo hữu luyện chế pháp bảo nữa, luyện chế xong thì lên đường.”

“Được!”

Ngụy Tác không nói gì nữa, toàn lực tế luyện hải cốt Không động cầu.

Ước chừng gần hai canh giờ sau, gã ngừng thành thanh sắc diễm quang cùng hắc sắc quang hoa thấm vào, hải cốt Không động cầu đột nhiên hắc quang rúng động, phù văn nổi lại với nhau.

Tiếp đó tử khí ràn rạt toát lên, hai hốc mắt trống rỗng dấy lên hai luồng hắc diễm, âm trầm cực độ.

“Được!”

Ngụy Tác tỏ vẻ hoan hỉ.

Ánh mắt gã chợt lóe lên, “chó đen” lập tức đi động.

Hải cốt Không động cầu rốt cục cũng luyện chế hoàn thành!

Càng khiến gã kinh hãi là Phệ tâm trùng cũng đột nhiên bất động, ngủ say.

Nhiều thất cấp yêu thú vốn sánh được với Kim đan tu sĩ như vậy mà không xong, sau này có muốn tìm thêm cũng không dễ.

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác thu Phệ tâm trùng ngủ say cùng thi thể yêu thú trong tĩnh thất vào. Gã thoảng trầm ngâm đoạn thu luôn cả Hắc cốt minh quân bên ngoài vào, nói: “Lam đạo hữu, pháp bảo của mỗi đã luyện chế hoàn thành, nhưng mỗi muốn thử một uy năng pháp bảo này, nên sẽ lên trên một chốc xem có tu sĩ ở quanh đây không, không có thì chúng ta sẽ lập tức lên đường, được chứ?”

“Hả? Thuật pháp ẩn mình của tại hạ tựa hồ cao hơn. Để tại hạ lên thì hơn.” Giọng nữ tu lập tức vang lên.

“Được.” Ngụy Tác cũng không từ chối.

Một trận gió lướt qua, nữ tu nhanh chóng khoét thủng bùn đất chặn thông đạo, lao đi.

Chỉ hai tuần hương sau, Ngụy Tác đứng đợi trước mặt Không động cầu hơi giật giật chân mày, cảm giác được nữ tu đang xuống.

“Trong hơn mười dặm không có tu sĩ nào, chỉ cần không tạ thành động tĩnh quá mức thì sẽ không bị phát hiện.” Giọng nữ tu vang lên tiếp đó.

“Vậy nếu đạo hữu có hứng thì cùng xem pháp bảo mỗi luyện chế.” Đã thu Phệ tâm trùng nên gã không định cự tuyệt người khác.

“Tại hạ cũng muốn biết đạo hữu luyện chế pháp bảo gì.” Cùng lúc giọng nữ tu vang lên, một cơn gió dấy lên, thân ảnh nữ tu hiện ra ở cửa tĩnh thất.

“Đây là thi luyện chi vật?” Thấy Không động cầu đen xì trước mặt gã, nữ tu nói ngay.

“Không sai, môn thuật pháp này tại hạ lấy được từ một tu sĩ, có thể luyện hải cốt hoành chính của tu sĩ hoặc yêu thú thành cổ bảo.” Ngụy Tác gật đầu.

“Đây là xương yêu thú gì mà khí tức bất phàm như thế. Khí tức vốn có hay vì thuật pháp của các hạ luyện chế?” Nữ tu quan sát hải cốt Không động cầu, tỏ rõ thần sắc kinh ngạc, hiển nhiên không biết lai lịch Không động cầu.

“Đây là khí tức nguyên bản, là bát cấp thượng cổ yêu thú Không động cầu. Thuật pháp luyện chế của tại hạ khiến uy năng giảm mất ba cấp.” Ngụy Tác giải thích.

“Tức là uy năng của nó đạt uy năng thuật pháp của thất cấp đệ giai yêu thú?” Nữ tu hỏi: “Bản thân phẩm cấp càng cao, luyện chế được thì uy năng lại càng mạnh?”

“Đúng thế, chẳng qua hải cốt thích hợp khó tìm.” Ngụy Tác chỉ tay kích phát một đạo cách âm phù, bao kín tĩnh thất.

“Phương pháp luyện chế pháp bảo này quả bất phàm.” Nữ tu cảm thán.

Ngụy Tác khẽ cười, phương pháp luyện chế này là bất truyền chi bí của Âm Thi tông, một món bài tẩy của gã, tất nhiên là bất phạm.

Gã cũng không rườm lời, tâm niệm vừa động, lấy ra Thiên luyện ngân, để Không động cầu công kích.

Gã biết với uy năng Không động cầu, công kích thì e sẽ đánh nát Thiên luyện ngân. Gã để nó công kích rồi sẽ chặn đòn để cảm giác uy năng cụ thể.

Vù!

Ngay khi tâm niệm gã truyền ra, Không động cầu rực hắc khí, hắc sắc quang cầu cỡ nắm tay trẻ con bắn ra.

“Chát!”

Một đạo Âm hoàng kiếm khí cũng được phát ra, chém lên hắc sắc quang cầu.

Nhưng Âm hoàng kiếm khí hoàn toàn không thể ngăn cản, tan nát ngay, hắc sắc quang cầu không giảm đà, trực tiếp giáng lên Thiên luyện ngân, đánh tan từng mảnh.

“Phù!”

Hắc sắc quang cầu những tưởng sẽ giáng lên vách tinh thất thì thủy quang lấp lánh đột nhiên xuất hiện trước hắc sắc quang mặt, cả hai va chạm rồi đồng thời biến mất, cơ hồ không phát ra tiếng nổ.

“Bán huyền giai!”

Ngụy Tác cùng nữ tu vừa phát ra dải nước, đồng thời buột ra ba chữ.

“Xem ra phẩm cấp yêu thú này là bát cấp trung giai, không thì sao có uy năng như vậy.” Nữ tu cùng Ngụy Tác nhìn nhau, lại nhìn hải cốt Không động cầu, tỏ vẻ hâm mộ.

“Phí bao ngày cũng không uống công.” Ngụy Tác cười cười, thu Không động cầu vào. Vốn gã chỉ rằng uy năng này không khác gì Hắc cốt minh quân trước kia, nhưng không ngờ còn lợi hại hơn một tầng, uy năng ngang với Trường hà thao thiên quyển trước kia.

“Đi thôi.” Thủ pháp bảo xong, Ngụy Tác không dừng lại, gật đầu với nữ tu đoạn cùng lướt đi.

Sau bao ngày dưới lòng đất, cũng đến lúc lại thấy ánh sáng.

-o0o-

556. Chương 556: Có Liều Hay Không

Gần chính ngo, trong một hoang dã bình nguyên um tùm cổ đại bên ngoài Thiên khung có ba tu sĩ, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó.

Cả ba chỉ có tu vi Chu thiên cảnh, tu vi tối cao là một lão giả hơn năm mươi tuổi, mặc hoàng bào, mặt mũi trung hậu, khóe mắt hơi nhăn, tu vi Chu thiên cảnh tam trọng.

Hai người còn lại đều tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng, mặc thanh sam, chừng hơn hai mươi tuổi. Hai thanh niên mặt mũi giống nhau, mặt chữ điền mày rậm, một người hơi cao to hơn, già hơn chừng hai, ba tuổi.

Hoang dã thảo nguyên ba tu sĩ đang có mặt cách Thiên khung ít nhất ba, bốn nghìn dặm, dù đang lúc đẹp trời nhưng nhìn về chân trời cũng không thấy Thiên khung.

Với tu vi ba tu sĩ, ở hoang nguyên cách xa Thiên khung tất cực kỳ nguy hiểm.

Ba tu sĩ đã tựa hồ hiểu rõ nên thần sắc thập phần khẩn trương. Hai thanh sam tu sĩ trẻ tuổi cúi đầu tìm kiếm trong cây cỏ, còn hoàng bào lão giả hơn năm mươi tuổi đi theo sát, cảnh giác nhìn quanh, tay cầm ngân câu pháp bảo và một tấm xích đồng sắc phương thuẫn.

“Trần thúc, tìm được một nhánh!”

Đột nhiên, thanh niên trẻ nhất hoan hô, ngẩng lên, tay trái cầm một nhánh cây ba lá xanh biếc.

Cây này không khác gì bình thường, chắc là linh thảo để luyện chế gì đó.

“Được!”

Hoàng bào lão giả thập phần trung hậu tỏ vẻ hưng phấn, “Cẩn thận thu lại.”

“Được, Trần thúc.” Thanh niên hào hứng móc hộp gỗ ra, cẩn thận cho linh thảo vào.

“Còn năm nhánh nữa, hi vọng hôm nay hái xong để mai không phải đến.” Một thanh niên cũng thập phần hưng phấn, chăm chú tìm kiếm hơn.

“Trần thúc...” Cùng lúc, thanh niên vừa cho linh dược vào, định tìm tiếp thì đột nhiên liếc sang, thấy hoàng bào lão giả cứng người.

Thanh niên quay lại thì biến sắc mặt.

Cách sau lưng họ không đầy một trăm trượng, không biết từ lúc nào có hai tu sĩ.

Một mặt thanh sắc pháp y, sắc mặt hơi vàng, còn lại mặc thô bố hoàng bào, mặt đỏ chằng đỏ chịt.

Không cần cảm giác kỹ, ba tu sĩ đều nhận ra tu vi tu sĩ mặt vàng và tu sĩ mặt đỏ đều hơn xa.

“Tam vị đạo hữu yên tâm, bọn tại hạ chỉ thuận đường nghe ngóng ta tin tức, không có ác ý.” Cả ba đang kinh nghi bất định, thân thể bất giác cứng lại thì tu sĩ mặt vàng hòa ái nói.

“Tiền bối hỏi gì xin cứ việc.” Tu sĩ mặt vàng nói vậy, hoàng bào lão giả và hai thanh niên thở phào.

“Gần đây nhất là Hôi Nga thành?” Tu sĩ mặt vàng hỏi: “Tại hạ và vị đồng bạn này hơn hai mươi này không vào Thiên khung, không biết các thành trì gần Hôi Nga thành có đại sự gì phát sinh chăng?”

“Tiền bối, thành trì gần nhất đúng là Hôi Nga thành, cách chừng hơn năm nghìn dặm.” Hoàng bào lão giả vừa nghĩ vừa nói: “Việc lớn nhất thì nghe nói gần Phiên Ưng sơn rơi xuống nhiều mảnh của thượng cổ di tích khiến các tu sĩ tranh đoạt, không ít người mất mạng. Việc lớn gần Hôi Nga thành thì... Tựa hồ sau khi thượng cổ di tích rơi xuống Phiên Ưng sơn liền có tu sĩ tu vi rất cao tra xét quanh đó.”

“Quanh các thành trì gần Hôi Nga thành có tu sĩ tra xét? Còn những nơi khác?” Tu sĩ mặt vàng và tu sĩ mặt đỏ nhìn nhau, “Các tu sĩ đó thân phận thế nào?”

“Bọn văn bối thường ở gần Hôi Nga thành, không biết thành trì khác thế nào, không biết cả thân phận các tu sĩ đó. Hình như là tu sĩ tu vi cực cao của đại tông môn cũng e dè họ, không dám kháng cự.” Hoàng bào lão giả bảo tu sĩ mặt vàng và tu sĩ mặt đỏ: “Bọn văn bối chỉ biết những tu sĩ đó khá đông, mỗi tu sĩ quay về Thiên khung, đều bị chặn lại hỏi, họ hình như biết rất nhiều, có ghi chép về các tu sĩ thường qua lại Hôi Nga thành.”

Tu sĩ mặt vàng và tu sĩ mặt đỏ hơi nhíu mày, chớp mắt môi truyền âm.

Tu sĩ mặt vàng lại nhìn hoàng bào lão giả và hai thanh niên vốn đang nín thở e dè, “Các vị là tu sĩ Hôi Nga thành? Đến đây hái linh dược gì?”

“Bọn văn bối đều là tu sĩ Hôi Nga thành, đến đây hái Tam điệp tiểu linh thảo.” Hoàng bào lão giả không dám giấu.

“Vậy thì chúng ta giao dịch nhé?” Tu sĩ mặt vàng bình tĩnh như thường.

“Không biết tiền bối muốn giao dịch gì?” Hoàng bào lão giả và hai thanh niên hơi biến sắc.

“Không cần khẩn trương, giao dịch này rất giản đơn.” Tu sĩ mặt vàng thấy ba tu sĩ sợ hãi thì mỉm cười: “Chỉ cần các vị cho mỗ biết thân phận chân thực nguyên rỗi tìm chỗ an toàn ở lại chừng ba mươi ngày mới về Hôi Nga thành, cần linh thạch hay pháp khí thì cứ nêu ra.”

“Tiền bối muốn...” Hoàng bào lão giả ngắt ra, thập phần kinh nghi.

“Đã giao dịch thì mỗ không giấu, bọn mỗ có không ít đối đầu, chưa biết chừng các tu sĩ tra xét đó cũng là đối đầu. Bọn mỗ có dịch dung thuật pháp, muốn mượn tạm thân phận các vị.” Tu sĩ mặt vàng nhìn hoàng bào lão giả, “Việc này chắc không ảnh hưởng đến các vị, dù gì các vị cũng sau ba mươi ngày mới quay lại,

dù là cùng một tu sĩ, thân phận các vị chính xác thì sẽ không bị nghi ngờ, có thể các vị lại ra Thiên khung rồi quay lại.”

“Chuyện đó...” Hoàng bào lão giả và hai thanh niên nhìn nhau, muốn nói rồi thôi.

“Mỗ đảm bảo không để các vị thiệt về linh thạch và pháp khí, nếu mỗ dùng sức ép các vị vào một chỗ, để ngủ chừng ba mươi rất dễ, chỉ là mỗ không muốn.” Tu sĩ mặt vàng liếc hoàng bào lão giả và hai thanh niên.

“Tiền bối! Giao dịch nào rất có lợi cho bọn vân bối nhưng bọn vân bối thật sự có nguyên nhân khác.” Hoàng bào lão giả cười khổ giải thích: “Không thì với tu vi của bọn vân bối, sao dám đi xam thế này hái linh được?”

“Cứ nói.” Tu sĩ mặt vàng bảo hoàng bào lão giả.

“Bọn vân bối bị bức đi hái linh dược này.” Hoàng bào lão giả do dự một chút: “Một vị đại tu sĩ bắt đồng bạn rồi buộc bọn vân bối đi hái đủ số lượng nhất định linh dược, chưa biết chừng sẽ còn bắt làm việc khác, y mà bắt đến Hôi Nga thành thì bọn vân bối cũng đành.”

“Đại tu sĩ bắt đồng bạn các vị? Đại tu sĩ đó là tu sĩ Kim đan kỳ? Đồng bạn của các vị sao lại lọt vào tay y?” Tu sĩ mặt vàng và tu sĩ mặt đỏ hơi bất ngờ.

“Đại tu sĩ đó đích xác là tu sĩ Kim đan kỳ, danh xưng Kim Dao chân nhân, bọn vân bối không chọc giận y nhưng vô tình gặp nên bị y ép phải phục vụ.” Hoàng bào lão giả nói ra, gương mặt lão và hai thanh niên đầy phần nộ xen lẫn bất lực.

“Kim Dao chân nhân đó là tán tu? Hình như y không phải ở Hôi Nga thành, mà có động phủ ở bên ngoài Thiên khung?” Tu sĩ mặt vàng mục quang lóe lên.

“Động phủ của y tại Kim Dao sơn, trên đường đến Hôi Nga thành, cách đây hơn hai nghìn dặm.” Hoàng bào lão giả đáp.

“Hả? Hóa ra là thuận đường.” Tu sĩ mặt vàng mỉm cười: “Kim Dao chân nhân tu vi Kim đan cấp nào?”

“Tu vi Kim đan nhất trọng.” Hoàng bào lão giả tỏ rõ thần sắc kinh nghi.

“Vậy thì đưa bọn mỗ đến gặp Kim Dao chân nhân.” Tu sĩ mặt vàng gật đầu, “Nếu đồng bạn của các vị chưa chết trong tay y thì mỗ sẽ buộc y trả người.”

“Tiền bối giúp bọn vân bối?” Hoàng bào lão giả và hai thanh niên rung động nhưng đều lắc đầu, dị thường khẩn trương: “Y là Kim đan đại...”

“Thế nào, có liều không?” Dọ chưa dứt lời đã bị tu sĩ mặt vàng cắt ngang, “Các vị định liều thì đưa bọn mỗ đến chỗ Kim Dao chân nhân, còn không bọn mỗ đi ngay, để các vị hái linh dược giúp y.”

“Được!”

Tu sĩ mặt vàng nói đoạn là quay đi, hoàng bào lão giả dốc sức nghiêng răng, kêu lên.

“Đi thôi, các vị đến đây chắc là có phi độn pháp bảo.” Tu sĩ mặt vàng mỉm cười, tựa hồ câu đáp nằm trong dự liệu.

“Bọn vân bối cũng có phi độn pháp bảo.” Hoàng bào lão giả nghe tu sĩ mặt vàng nói vậy, vội vỗ lên nạm bảo nang, tế xuất một món thúy lục sắc trúc hạc. “Đúng rồi”, đón hai tu sĩ trẻ tuổi lên phi độn pháp bảo, hoàng bào lão giả lại nhớ ra, “Nói đến đại sự, gần đây có một việc không biết có được tính là đại sự không. Có đại tu sĩ chọc giận Chân Võ thiếu chủ, bị Chân Võ thiếu chủ bắt, trấn áp tại Mặc Ngọc linh, dùng chân hỏa thiêu đốt hai trăm ngày rồi giết chết tế luyện một món pháp bảo. Lúc đó sẽ công khai thị chúng, cho tất cả cùng xem.”

557. Chương 557: Trái Phải Đều Sừng

“Có đại tu sĩ chọc giận Chân Võ thiếu chủ, bị Chân Võ thiếu chủ bắt, trấn áp tại Mặc Ngọc linh, dùng chân hỏa thiêu đốt?” Nghe hoàng bào lão giả kể, tu sĩ mặt vàng và tu sĩ mặt đỏ ngẩn người.

“Vâng, hình như tranh đoạt bảo vật với Chân Võ thiếu chủ, đại tu sĩ đó tựa hồ là Bá Khí chân nhân.” Hoàng bào lão giả nói.

“Bá Khí chân nhân?” Tu sĩ mặt vàng và tu sĩ mặt đỏ nhìn nhau, tùy tức, tu sĩ mặt vàng hỏi, “Các hạ có nhầm không, danh đại tu sĩ bị Chân Võ thiếu chủ bắt là khiêu Bá Khí chân nhân?”

“Chắc là Bá Khí chân nhân, tại hạ nghe các tu sĩ bàn việc này.” Hoàng bào lão giả đáp.

“Mấy hôm trước, bọn tại hạ tại phường thị có được nghe kể, Bá Khí chân nhân họ Ngụy, là tu sĩ Thiên Huyền đại lục nam bộ, thần thông cao hơn nhiều tu sĩ Kim đan nhất trọng nhưng vì không biết Chân Võ thiếu chủ, kết quả mới thế.” Hai thanh niên bổ sung.

“Lê nào Bá Khí chân nhân và hai tiền bối có quan hệ?” Hoàng bào lão giả thấy tu sĩ mặt vàng và tu sĩ mặt đỏ hơi biến sắc.

“Đúng rồi.” Tu sĩ mặt vàng mắt lóe lóe: “Nghe nói gần đây truyền tống pháp trận ở nhiều thành trì đã đình chỉ sử dụng, hiện tại tình hình thế nào?”

“Hiện tại cả Thiên Huyền đại lục bắc bộ, trừ truyền tống pháp trận của vài thành trì có cấm chế chuyên dụng thì gần như tất cả truyền tống pháp trận đã ngừng sử dụng, một nửa vì Phá không pháp tinh tổn hủy, còn lại là chủ động phong bế.” Hoàng bào lão giả cười khò: “Tiền bối chắc cũng biết việc dị trùng chuyên môn phá hoại Phá không pháp tinh. Dị trùng này có thể thần bất tri quỷ bất giác bám theo tu sĩ cùng đi trong truyền tống pháp trận, vì sợ dị trùng này mà ngay cả hơn mười thành trì Thiên Huyền đại lục trung bộ gần với bắc bộ đã chủ động lấy Phá không pháp tinh ra, phong bế truyền tống pháp trận. Hiện tại đến thành khác đành trông vào bản thân, vì bất tiện nên nhiều thứ để tu luyện đã tăng giá hai phần.”

“Tin này khẳng định do Hứa Thiên Áo đồn ra, để làm gì nhỉ?” Hoàng bào lão giả nói đoạn, tu sĩ mặt vàng và tu sĩ mặt đỏ không nói gì nhưng thật ta đang mấp máy môi truyền âm.

“Y làm vậy để dẫn dụ đạo lữ và hảo hữu của mỗ đến rồi bắt họ, bức mỗ xuất hiện.” Tu sĩ mặt vàng bảo tu sĩ mặt đỏ.

Cả hai chính thị Ngụy Tác và nữ tu.

Vốn với tu vi hiện tại và thần thông của Ngụy Tác, dù có tu sĩ Huyền Phong môn chặn lại thì chỉ cần không gặp nhân vật cấp thái thượng trưởng lão Kim đan lưỡng trọng, Kim đan tam trọng thì sẽ dễ dàng hạ được. Nhưng gã nghe nữ tu nói Huyền Phong môn xuất động đệ tử tinh anh thì thường mang theo pháp bảo kiểu Nguyên thần đăng, bị giết là tu sĩ Huyền Phong môn khác sẽ cảm ứng được, khi đó thoát thân không dễ tí nào.

Để an toàn, Ngụy Tác và nữ tu định mượn thân phận của hai trong ba tu sĩ nhưng không ngờ lại nghe ngóng được tin này.

“Hứa Thiên Áo thực quá vô sỉ!” Nữ tu có vẻ giận: “Mau tìm cách thông tri cho họ dừng đến.”

“Không kịp rồi, họ chắc từ mấy ngày trước đã nghe tin, Hứa Thiên Áo có ý truyền bá đi thì e giờ này đã đồn đến Thiên Huyền đại lục nam bộ.” Ngụy Tác lắc đầu, “Hiện tại cơ hồ toàn bộ truyền tống pháp trận ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ vô dụng, dù tại hạ không gặp trở ngại, toàn lực phi độ, ít nhất phải hai, ba mươi ngày mới tới thành trì rìa trung bộ, lúc đó đạo lữ và hảo hữu của mỗ chưa biết chừng đã đến nơi rồi.”

“Nếu đạo lữ và hảo hữu rơi vào tay Hứa Thiên Áo, các hạ sẽ đến Mặc Ngọc linh cứu họ chứ?” Nữ tu hỏi Ngụy Tác, “Hứa Thiên Áo chưa biết chừng đã đạt tu vi Kim đan tứ trọng, thân phận đặc thù, chắc chắn có dị bảo uy lực kinh nhân. Các hạ đi có khác gì tự tìm cái chết.”

“Nếu lọt vào tay y, đương nhiên phải liều mạng cùng y.” Ngụy Tác đáp.

Trong mắt nữ tu có quang hoa lóe lên.

“Các hạ có phương pháp liên lạc với đạo lữ và hảo hữu không, chúng ta đến ngoài Mặc Ngọc linh đợi họ, đừng để bị Hứa Thiên Áo gạt.” Hơi trầm ngâm, đoạn nữ tu bảo.

“Chúng ta mà đến Mặc Ngọc linh mới là tự chui đầu vào lưới.” Ngụy Tác mỉm cười: “Bất quá đa tạ Lam đạo hữu, việc này vốn là việc riêng của mỗ.”

“Các hạ đã có phương pháp ứng đối?” Thấy gã thản nhiên, nữ tu tỏ vẻ kinh ngạc.

“Mỗ tự có diệu kế, cứ để Hứa Thiên Áo đợi đi.” Ngụy Tác cười hắc hắc, “Chúng ta cứ theo kế hoạch đến Bắc La thành, lúc đó đạo hữu sẽ biết.”

“Vậy hả?” Nữ tu thấy gã ra vẻ cao thâm mặc trắc thì bĩu môi, bất quá bớt lo lắng hơn.

Nàng cho rằng nếu Ngụy Tác liều mạng với Hứa Thiên Áo thì nàng sẽ giúp gã. Bất quá thật ra nàng và gã biết nhau chưa lâu, vì sao lại làm thế thì nàng cũng không chưa nghĩ tới.

“Lưỡng vị tiền bối, động phủ của Kim Dao chân nhân ở Kim Dao sơn trước mặt.”

Hoàng bào lão giả té xuất thụy lục sắc trúc hạc, tốc độ phi độn hơi chậm, gần hai canh giờ mới dừng lại, chỉ vào ngọn núi trước mặt nói với Ngụy Tác và nữ tu.

“Thế này mà cũng xưng là Kim Dao sơn, có khác gì Tiểu Kê sơn.” Ngụy Tác bật cười.

Ngọn núi đó chỉ cao sáu, bảy trăm trượng, trông như một con gà con đang nằm dưới đất.

“Tiền bối, hiện tại chúng ta nên làm gì?” Hoàng bào lão giả khẩn trương hỏi Ngụy Tác.

“Các vị biết động phủ ở đâu chẳng? Linh được giao bằng cách nào?” Ngụy Tác hỏi hoàng bào lão giả và hai thanh niên đều thập phần khẩn trương.

“Cửa vào thì bọn văn bối không rõ nhưng lên lưng núi là có đệ tử của y ra mặt.” Hoàng bào lão giả chỉ lên.

“Y thu cả đệ tử?” Ngụy Tác nhíu mày. “Tổng thể bao nhiêu người?”

“Tất cả chỉ hai người.” Hoàng bào lão giả đáp.

“Được, để đệ tử của y ra đã, đưa bọn mỗ đến.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường gạt đầu với hoàng bào lão giả.

Hoàng bào lão giả nghiêng rằng, không nói gì, lướt lên lưng núi.

“Cảnh sắc không tệ.” Chốc sau, bọn Ngụy Tác cách không đầy năm trăm trượng, ở đó một dòng suối trong vắt chảy giữa rừng, linh hoa đua nở rực rỡ.

“Trần lão đầu, sư tôn bảo người hái linh dược, xong chưa?”

Cách chân núi hơn bốn trăm trượng thì tiếng quát vang lên, một dải cầu vòng từ trong rừng xẹt tới.

“Nhìn mặt y là muốn đánh.” Thấy tu sĩ đó hiện thân, Ngụy Tác lăm bắm khiến nữ tu bật cười.

Tu sĩ này hơn ba mươi tuổi niên kỷ, mặc thanh sắc nhuyễn giáp, đứng trên thanh sắc trường kiếm chi không biết dùng tinh kim luyện gì chế thành mà dài chừng một trượng, thanh sắc kiếm mang liên tục thò thụt, rõ ràng thị một kiếm tu. Mặt tu sĩ này như bị giày giẫm vào, ngũ quan lồm xồm, cơ hồ bị ai đó giẫm chân lên thành thử khuôn mặt mới vậy.

Nhưng tu sĩ đó trời sinh lại có dáng vẻ hung hãn, mắt rực hung quang, tướng mạo không dễ coi tí nào.

Nghe tu sĩ đó quát, thân thể hoàng bào lão giả hơi run, nhìn Ngụy Tác, không biết trả lời thế nào.

Tu sĩ mặt giày giẫm trong mắt Ngụy Tác là đáng đánh nhưng có tu vi Phân niệm cảnh tam trọng, so với hoàng bào lão giả và hai tu sĩ trẻ tuổi thì cao hơn không biết bao nhiêu lần.

“Trần lão đầu, hai người này là ai? Đưa người đến là sao?” Y liếc Ngụy Tác và nữ tu, sầm mặt quát.

“Không có ý gì, mỗ chỉ thuận đường đi qua bảo Kim Dao chân nhân, linh dược không có đây, mau giao người ra, không thì sẽ biết tay.” Ngụy Tác liếc đối phương, mỉm cười.

“Người giúp chúng?” Tu sĩ mặt giày giẫm cười lạnh, “Trần lão đầu, muốn tìm người giúp cũng nên lợi hại một chút, hai tên này chắc chán sống rồi.”

“Người thích bên trái hay bên phải súng?” Ngụy Tác đột nhiên hỏi.

“Thế nào, người tưởng đánh súng được mặt ta?” Mặt đối phương nheo lại.

“Cho chọn mà người không chọn thì đánh sừng cả hai vậy.” Ngụy Tác thở dài.
“Muốn chết!” Mắt đối phương lóe lên hàn quang, vỗ lên một nấp bảo nang trên eo.
Cùng lúc, thần thức uy áp kinh nhân khiến y cứng người.
Bạch quang lóe lên, thân ảnh Ngụy Tác xuất hiện trước mặt.
“Chát!” “Chát!”
Hai cái bạt tai giáng gọn ghẽ lên mặt y.
-o0o-

558. Chương 558: Trục Tiếp Giết Chết

Bạch quang lóe lên, thân ảnh Ngụy Tác lại lảng không xuất hiện cách đối phương năm, sáu mươi trượng.
Mắt tu sĩ như bị giày giẫm lên sừng vù, mắt cũng sừng húp lại với nhau.
Răng y bị Ngụy Tác bạt tai gãy hết.
“Phù!”
Hoàng bào lão giả và hai thanh niên đều hít một hơi lạnh, tỏ vẻ không dám tin.
Ai cũng biết, bạt tai đối phương hai cái còn khó hơn giết chết nhiều.
Đối phương lại không thể trả đòn, ngay cả pháp bảo cùng thuật pháp cũng không kịp động dụng thì đã lãnh hai bạt tai.
Hoàng bào lão giả và hai thanh niên còn đang chấn kinh thì nữ tu mỉm cười, cơ hồ biết trước kết quả.
Tu sĩ mặt như bị giày giẫm ngẩn ra
Y thất thần, không hiểu chuyện gì.
“Phù!”
Đoạn y há miệng, phun ra một ngụm máu lẫn răng.
Răng y bị đánh gãy hết, gương mặt lại biến thành bèn bẹt như cái đĩa.
“Người!” Y định thần lại run lên, tựa hồ kinh nộ dị thường, toan động thủ.
“Mặt người không thuận mắt như trước, quay lại nhé.” Ngụy Tác vẫn thản nhiên, bạch quang lóe lên, lại xuất hiện trước mặt y.
“A” một tiếng thảm thiết vang lên, Ngụy Tác giẫm lên mặt y.
Mặt y xuất hiện một dấu chân rõ ràng rồi mới ngã xuống.
“Kỳ quái, sao lại thấy sừng vù như trước dễ coi hơn, có nên trở lại thế không.” Thấy đối phương bị giẫm đến bẹt mặt, Ngụy Tác lại lẩm bẩm.
“A!”
Tu sĩ mặt bẹt dù trì độn đến đâu cũng biết không địch nổi, còn dám lẩm lời tất sẽ lãnh đủ.
“Y là ai mà cả tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng cũng không thể trả đòn, pháp bảo cùng thuật pháp cũng không kịp thi triển?”
Hoàng bào lão giả và hai thanh niên chấn kinh vô hạn, đồng thời tỏ rõ thần sắc kinh hãi. Ngụy Tác càng lợi hại, càng có hi vọng cứu được tu sĩ bị Kim Dao chân nhân bắt.
“Ai đã thương đệ tử của ta?”
Tu sĩ mặt bẹt cầm cổ chạy, thoáng sau có tiếng quát băng lãnh vang lên.

Một tu sĩ mặc cổ đồng sắc đạo bào, tóc cài bạch ngọc trầm lao lên.

Y chừng hơn bốn mươi tuổi, lưỡng quyền nôm cao, mặt mũi hung hãn, thân ngoại linh khí màu vàng, ngưng thành hình kim sắc điêu tử.

Hoàng bào lão giả và hai thanh niên đều rụt lại hoảng sợ.

Rõ ràng, Kim Đan tu sĩ này là đại tu sĩ Kim Dao chân nhân mà họ nói đến.

“Người đánh y là tiểu đệ.” Thân ảnh Ngụy Tác loáng lên, chặn trước hoàng bào lão giả và hai thanh niên.

“Người là trợ thủ ba tên này tìm đến?” Kim Dao chân nhân đã quan sát Ngụy Tác và nữ tu, mặt mũi băng hàn.

“Thừa lời quá.” Ngụy Tác ung dung nhìn Kim Dao chân nhân, “Các hạ giao đồng bạn của họ ra, mỗ không làm phiền nữa.”

“Người làm phiền ta?” Kim Dao chân nhân cười lạnh, “Để xem người có bản lĩnh gì mà nói thế.”

“Tức là ta không cần nói nữa.” Ngụy Tác không nhiều lời, uy áp kinh nhân dồn lên Kim Dao chân nhân, một đạo ám kim sắc kiếm khí xẹt tới như chớp.

“Người...!”

Kim Dao chân nhân run lên, mắt tỏ vẻ kinh hãi cực độ.

“Chát!”, Đạo ám kim sắc kiếm khí của Ngụy Tác chém tới, y chỉ kịp tể xuất một viên bạch sắc châu tử.

Bạch sắc châu tử chạt vật chống đỡ ám kim sắc kiếm khí, trong tay Ngụy Tác xuất hiện một món kim sắc hàng ma xử, một tia sét giáng lên Kim Dao chân nhân.

“A!”

Linh quang từ cổ đồng sắc pháp y của Kim Dao chân nhân lập tức vỡ nát, y bị thiểm điện oanh kích run lấy bầy.

Không hề dừng lại, bạch quang lóe lên, Ngụy Tác đến trước Kim Dao chân nhân, mấy đạo thanh sắc quang ti bắn vào thể nội y.

Kim Dao chân nhân cứng người, linh khí tắt hết, tựa hồ chân nguyên bị Ngụy Tác trấn áp.

“Hóa ra y cũng là Kim Đan kỳ đại tu sĩ!”

“Kim Dao chân nhân mà một chiêu là bị bắt sống! Đây là thần thông cỡ nào?”

Hoàng bào lão giả và thanh niên há hốc miệng, không dám tin vào mắt mình.

“Người là ai, có biết ta và Lý Tử Ý trưởng lão của U Minh cung có quan hệ gì không?” Kim Dao chân nhân thân thể cứng lại, mặt cháy đen nhưng vẫn găm lên, không địch nổi Ngụy Tác thì đem danh hiệu đại tu sĩ khác ra dọa.

Vù!

Ngụy Tác liếc tu sĩ bị chế trụ mà còn kêu âm lên, không nói gì, hắc sắc hỏa diễm bắn vào tay phải y, cánh tay Kim Dao chân nhân liền hóa thành tro.

“A!”

Kim Dao chân nhân kêu lên thảm thiết, tỏ vẻ không dám tin.

Ngụy rõ ràng muốn cho y biết gã không quan tâm y và trưởng lão gì đó có quan hệ gì.

“Trong kia muốn sống thì ra ngay, không thì đừng trách mỗ độc ác.” Ngụy Tác cất giọng sang sảng.

Cơ hồ đồng thời, hai tu sĩ kinh hãi khôn cùng lao ra.

Một là tu sĩ mặt như bị giày giẫm vừa bị Ngụy Tác đánh và một tu sĩ mũi khoằm mặc hôi sắc pháp y.

Cả hai đều là đệ tử Kim Dao chân nhân, thấy ngay cả sư phụ cũng mộ chiêu là bị bắt thì nào còn dám phản kháng.

“Đồng bạn của họ đâu?” Ngụy Tác thấy cả hai nhợt nhạt run rẩy thì hỏi.

“...” Hai tu sĩ nhìn nhau, cùng không dám nói.

“Nói đi!” Ngụy Tác lạnh lùng.

“Bị y giết rồi.” Tu sĩ mặt bị giày giẫm run lên, chỉ vào tu sĩ mũi khoằm.

“Cái gì!”

Hoàng bào lão giả và hai thanh niên run người, hoàng bào lão giả bật khóc còn hai thanh niên nghiêng răng ken két, mắt đầy cừ hận.

“Không liên qua đến ta, là sư tôn hạ lệnh. Nữ tu đó bị sư tôn gian dâm, hổ thẹn quá cắn lưỡi, chỉ còn lại một hơi thở mà thôi.” Tu sĩ mũi khoằm nghe sư huynh đệ nói thì vội biện hộ.

“Cái gì!”

Ngụy Tác và nữ tu nhìn nhau, mắt ánh lên hàn quang.

Thật ra cả hai đã biết trước, đồng bạn của hoàng bào lão giả và hai thanh niên lành ít dữ nhiều, đối với tu sĩ Kim đan kỳ như Kim Dao chân nhân thử chủng, tu sĩ Chu thiên cảnh không khác gì sâu kiến, sau cùng hoàng bào lão giả và hai thanh niên sẽ bị giết nốt, việc gì y phải mất công chế trụ một đệ giai tu sĩ rồi trông coi.

Giết hết thì che giấu được cả việc đã làm, còn sợ gì hậu hoạn.

Ngụy Tác và nữ tu không ngờ đồng bạn của hoàng bào lão giả và hai thanh niên lại là một nữ tu, còn bị tiền gian hậu sát.

“Hay lắm, người chết trước đi.”

Ngụy Tác vung tay, một đạo kiếm quang xuyên thấu tâm mạch tu sĩ mặt bị giày giẫm.

Máu tóe lên, thân thể y cứng lại, không còn sinh khí.

“Người dám giết ta thì sẽ hối hận!” Cảm giác được sát ý ngàn ngạt của Ngụy Tác, Kim Dao chân nhân gào lên.

“Vậy hả?” Ngụy Tác chuẩn bị giết luôn Kim Dao chân nhân, thấy y gào lên thì đổi ý vung tay, một sợi lửa còn nhỏ hơn sợi tóc bắn vào thể nội, chảy theo kinh mạch y.

“A!”

Kim Dao chân nhân lại cứng người, ngũ quan đô triệt để méo mó, thể nội huyết dịch bị ngọn lửa thiêu đốt, nung chảy mỗi kinh mạch.

“Đừng giết ta! Chỉ cần tha mạng, ta sẽ dẫn các vị vào động phủ. Giao hết mọi thứ cho các vị.” Ngụy Tác nhìn sang tu sĩ áo xám mũi khoằm, y sợ hãi cực độ kêu lên.

“Người biết nhiều hơn sư tôn chắc?” Ngụy Tác cười lạnh. “Xoạt!” Lại một đạo kiếm quang xuyên thấu tâm mạch y.

-o0o-

559. Chương 559: Đối Sách Thần Bí

“Muốn tự nổ kim đan? Cần ta đồng ý đã.”

Trong lúc Ngụy Tác giết chết tu sĩ mũi khoằm thì đỉnh đầu Kim Dao chân nhân dấy lên khí tức nguy hiểm, cơ hồ uy năng hủy diệt đang ủ mầm. Nhưng Ngụy Tác không buồn nhượng mất, vung tay, mấy quang phù nhỏ xíu từ đầu ngón tay bắn vào mình Kim Dao chân nhân.

“A!”

Kim Dao chân nhân kêu lên như lợn bị chọc tiết, khí tức nguy hiểm phát ra trên đầu tiêu tan vô ảnh vô tung, cả người co lại, da chảy ra một lớp mỡ.

“Thế nào, thủ đoạn này của mỡ là Phần huyết thiên đăng, dùng hắc sát hỏa khí thiêu đốt khí huyết, rồi từ từ nung chảy mỡ ra, tu vi của ngươi chắc chịu được ba mươi mấy ngày, khi mọi thứ trong thể nội cạn hết mới thì mới chết.” Ngụy Tác nhìn Kim Dao chân nhân đang kêu gào như bị chọc tiết, “Ngươi thấy chưa đủ độ thì ta còn phương pháp khiến thần thức ngươi có cảm giác thống khổ gấp mấy lần.”

“A, ngươi sẽ hối hận! Ta có ơn với Lý Tả Ý, y nhất định sẽ báo thù cho ta!”

“Ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi.”

“Ta nguyện rửa ngươi bị người ta dày dạn đến chết, dày dạn nghìn ngày, vạn ngày!”

“...”

Ban đầu Kim Dao chân nhân kêu liên tục, nguyện rửa Ngụy Tác nhưng gã không nói gì, cứ mặt mũi lạnh tanh quan sát.

Không đầy một tuần hương sau, Kim Dao chân nhân không mắng nữa mà kêu gào thảm thiết.

Chỉ một tuần hương sau, tu sĩ trên mình đầy mỡ vàng này suy sụp, kêu lên: “Có phải chỉ cần ta giao mọi thứ của mình và trong động phủ thì ngươi tha cho ta?”

“Không thể tha ngươi.” Ngụy Tác nói ngay: “Bất quá ta để ngươi chết thống khoái.”

“Được! Ta nói, nói thế. Chỉ mong cho ta thống khoái.” Kim Dao chân nhân thảm thiết kêu lên. Tu sĩ như y không cợ chết nhưng thủ đoạn của Ngụy Tác là cứ từ từ nung cho y chảy mỡ khiến y không chịu nổi. Y cũng biết mình đừng mong thoát khỏi tay gã.

“Nói đi, trong động phủ có pháp khí, bảo vật gì, công pháp ngươi biết nữa, nói hết ra.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhìn Kim Dao chân nhân, “Nói xong ta sẽ để ngươi thống khoái.”

“Bạch sắc châu tử ban này là Động thiên cốt châu, bán huyền giai pháp bảo, ta chưa kịp hoàn toàn kích phát uy năng... Phòng hộ pháp trận trong động là Thất tiêu vân nguyệt trận...” Kim Dao chân nhân co rút liên tục, vừa kêu gào và nói.

“Chỉ là phổ thông Kim đan tu sĩ thôi mà, đi đêm lắm có ngày gặp ma, vô tình chạm phải ta.”

Không đầy nửa canh giờ, Kim Dao chân nhân khai sạch mọi thuật pháp, Ngụy Tác cũng tìm khắp động phủ của y. Đối với gã, đồ của Kim Dao chân nhân không có gì quá hữu, trừ bạch sắc cốt châu ban này đỡ được Âm hoàng kiếm khí thì y chỉ còn một món đạo giai hạ phẩm pháp bảo là ngân dịch. Công pháp đã chỉ là địa cấp đệ giai, thuật pháp cũng không có gì hơn địa cấp cao giai. Kim đan tu sĩ này còn không bằng Hoàng Nha Tử. Động phủ của y chỉ gồm mười mấy gian thạch thất, không có bố trí gì đặc biệt.

“Ta đã cho ngươi biết hết rồi, để ta thống khoái! Không thì ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi!”

Ngụy Tác tìm hết động phủ của Kim Dao chân nhân xong, y kêu lên điên cuồng. Miệng y lúc đó chảy ra cả mỡ vàng.

Vù!

Ngụy Tác xuất ra mấy đạo quang phù vào thể nội Kim Dao chân nhân rồi lấy Thực huyết pháp đạo, cầm và ngược y.

Hiện tại Thực huyết pháp đạo đang trống, tuy Kim Dao chân nhân tu vi kém xa bọn Huyền Vũ chân nhân nhưng dù gì cũng là một Kim đan tu sĩ, ngưng thành huyết châu tất uy năng cao hơn đạo giai thượng phẩm pháp bảo.

Thực huyết pháp đạo cắm vào tâm mạch, Kim Dao chân nhân liền sinh cơ đoạn tuyệt.

Ngụy Tác để ký sự thanh phù ghi lại công pháp cùng thuật pháp của Kim Dao chân nhân cùng ngân dịch pháp bảo đạo giai hạ phẩm trước mặt hoàng bào lão giả và hai thanh niên.

Tìm kiếm động phủ của Kim Dao chân nhân mà không thấy thi thể nữ tu đó, chắc đã bị y và hai đệ tử dùng thuật pháp thiêu rồi.

“Y giết một đồng bạn của các vị, mổ giết y coi như báo cừu, người chết không thể sống lại, những thứ này coi như đền bù.”

“Tiền bối ân nặng như núi với bọn vân bối, lẽ ra bọn vân bối không báo được thù mà còn bị giết, sao bọn vân bối lại lấy đồ của tiền bối nữa.” Hoàng bào lão giả nghe tin dữ của con gái thì như già đi mười tuổi, nghe Ngụy Tác bảo thì quỳ xuống dập đầu.

“Hóa ra nữ nhi các hạ chết trong tay y?” Ngụy Tác ngăn ra phát tay, dùng chân nguyên đỡ hoàng bào lão giả dậy.

Hoàng bào lão giả gạt đầu, nước mắt lưng tròng.

“Những thứ này không có nhiều tác dụng với mổ nhưng với các vị thì có.” Ngụy Tác và nữ tu nhìn nhau, nói với hoàng bào lão giả và hai thần thanh niên đang đau xót, “Bọn mổ tạm thời dùng thân phận của Kim Dao chân nhân và đệ tử, các vị đừng đồn tin chúng chết ra ngoài là được.”

“Trần Thư Đồng lấy tính mệnh đảm bảo tuyệt đối không để lộ việc hôm nay.” Hoàng bào lão giả phát thệ, “Bằng không sẽ chịu mọi đày đoạ, sống không được, chết không xong.”

“Bọn tại hạ cùng lấy tính mệnh đảm bảo tuyệt đối không để lộ việc hôm nay. Bằng không sẽ chịu mọi đày đoạ, sống không được, chết không xong.” Hai thanh niên thề xong lại nói: “Ân công cần giúp gì nữa chẳng? Bọn tại hạ dù chết cũng báo đáp ân công.”

“Các vị muốn báo đáp thì giúp mổ làm một việc được chẳng?” Ngụy Tác hơi trầm ngâm.

Hoàng bào lão giả và hai thanh niên nhìn nhau, không hề do dự: “Ân công cần giúp gì xin cứ nói.”

Ngụy Tác gạt đầu, lấy ra một tấm thanh sắc ngọc phù, dùng thủ đoạn chân nguyên ngưng phù viết mấy chữ rồi đưa cho hoàng bào lão giả, “Trong này là việc mổ nhờ. Các vị nhớ rõ thì hủy ngọc phù đi.” Nói đoạn gã lấy ra một linh thạch đại cỡ phòng, đưa cho lão.

Hoàng bào lão giả tỏ vẻ ngưng trọng đón thanh sắc ngọc phù và linh thạch đại đoạn đọc nội dung thanh sắc ngọc phù.

Thoáng sau, hoàng bào lão giả vội đưa thanh sắc ngọc phù cho hai thanh niên, cả hai đọc qua rồi gạt đầu, đưa lại thanh sắc ngọc phù cho hoàng bào lão giả, lão đọc kỹ để xác nhận đã nhớ đoạn bốp nát.

“Pháp bảo này chắc hữu dụng với các vị. Việc này nhờ các vị cả.” Ngụy Tác thấy hoàng bào lão giả bốp vỡ ngọc phù, gã vung tay lấy ra một món linh giai thượng phẩm pháp bảo phòng ngự, đưa cho hoàng bào lão giả.

“Ân công, bọn tại hạ nhớ ân tình này.” Hoàng bào lão giả không chối, nhận pháp bảo phòng ngự, cả ba hành lễ với Ngụy Tác đoạn lướt vào Thiên khung.

“Trước khi đến Bắc La thành, tại hạ chiếm chút tiện nghi, làm sư tôn các hạ.” Ba người đi khỏi, nữ tu bảo Ngụy Tác đoạn bắt một pháp quyết.

Quang hoa tràn ra, một tấm mặt nạ mỏng trong suốt xuất hiện, nữ tu ẩn nhẹ lên mặt, khuôn mặt biến thành giống hệt Kim Dao chân nhân.

“Môn thuật pháp của các hạ có thể giả cả khí tức chứ không chỉ dáng vẻ?” Ngụy Tác tròn mắt vì nữ tu không chỉ diện mạo giống hệt Kim Dao chân nhân mà khí tức cũng y hệt, thân ngoại linh khí cũng ngưng thành hình kim sắc điều tử.

“Môn thuật pháp này tuy không tệ nhưng Huyền Phong môn có mấy tu sĩ tu luyện Vọng khí thuật pháp đặc biệt thì vẫn nhìn ra. Ngoài ra thuật pháp này lại không thể động thủ với người ta vì khi ấy thân ngoại linh khí sẽ biến thành của mình, bại lộ ngay.” Giọng nữ tu biến thành giọng Kim Dao chân nhân.

“Thuật pháp của tại hạ không thể giúp các hạ dịch dung, tại hạ đã thề không truyền thuật pháp cho ai.” Nữ tu e dè, “Các hạ dùng Dịch dung đan thôi.”

“Không sao, Huyền Phong môn lợi hại đến đâu cũng không thể biết cả tướng mạo của đệ tử Kim Dao chân nhân.” Ngụy Tác lấy ra một viên dịch dung đan, dùng chân nguyên bôi lên mặt, biến thành giống tu sĩ mũi khoằm sáu, bảy phần. Gã đã hỏi Kim Dao chân nhân biết tu sĩ này tên Liễu Nguyên Hạo.

“Đúng rồi, ban nãy các hạ nhờ họ làm gì?” Nữ tu nhìn Ngụy Tác, đột nhiên nhớ ra hỏi.

“Ứng phó việc Hứa Thiên Áo bức mỗ ra mặt.” Ngụy Tác mỉm cười, “Họ không có gì nguy hiểm cả.”

“Tại hạ thấy họ chỉ đọc quá, đối sách tựa hồ thập phần giản đơn?” Nữ tu hoài nghi nhìn Ngụy Tác, “Bảo họ làm thì nói luôn là được, hà cơ phải thần bí thế? Thật ra là đối sách gì?”

“Ha ha, có những việc không tiện nói ra.” Ngụy Tác cười ha hả: “Các hạ biết ngay thôi mà.”

“Hừ! Thần bí quá, không nói thì thôi.” Nữ tu trừng mắt, có vẻ giận lướt đi.

“...!” Ngụy Tác run lên, chợt thấy đối phương hình như hơi quá ẻo lả.

-o0o-

560. Chương 560: Sớm Một Ngày?

“Ô ô ô!”

Một dải mây vàng lướt đi trên không, vang lên tiếng sói gào.

Trên đó có hai tu sĩ, là Ngụy Tác và nữ tu giả trang thành Kim Dao chân nhân và tu sĩ mũi khoằm.

Dải mây này là Thiên lang yên, phi độn pháp bảo của Kim Dao chân nhân, dùng kích phát thì đám mây sẽ ngưng thành một khối hắc sắc tinh thể cỡ bàn tay, rất đặc biệt.

Rời khỏi động phủ của Kim Dao chân nhân, Ngụy Tác và nữ tu kích phát phi độn pháp bảo này đi về Bắc La thành.

Cả hai đi qua gần Hôi Nga thành, tiếp đó toàn đi ngoài hoang dã, không qua thành trì nào.

Giờ đã nhìn rõ Thiên khung, chỉ còn cách mấy trăm dặm.

“Đến rồi! Ngụy Tác, đó là Tinh phong pháp y của Huyền Phong môn, chỉ có đệ tử tinh anh lập công lớn mới được thưởng. Đệ tử có pháp y này, địa vị ngang với trưởng lão, có thể trực tiếp xử trí ngoại môn đệ tử.”

Đột nhiên, nữ tu hơi nhú mày, hạ giọng bảo Ngụy Tác, “Các hạ nên che giấu tu vi, đừng để y nhận ra sơ hở.”

“Huyền Phong môn xuất động ngàn ấy nhân thủ.”

Ngụy Tác đã nhận ra thanh, ngân lưỡng sắc độn quang từ trong Thiên khung bắn tới, vẽ thành một quỹ tích cắt vào Thiên lang yên.

Thanh, ngân lưỡng sắc quang hoa do pháp y của các tu sĩ phát ra, rõ ràng pháp y này cũng là một món phi độn pháp bảo.

“Lưỡng vị đạo hữu xin dừng bước.”

Đệ tử tinh anh Huyền Phong môn đó lướt đến trước Ngụy Tác và nữ tu.

“Phân niệm cảnh ngũ trọng, đệ tử tinh anh của siêu cấp tông môn, quả thật tông môn bình thường không so được.”

Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật quét vào, nhận ra đệ tử Huyền Phong môn này tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng.

Trước kia xem Huyền Phong môn thu đồ đệ, Ngụy Tác có nghe nói rằng rèn luyện của Huyền Phong môn đối với môn nhân đệ tử phi thường hà khắc, con đường trở thành nội môn đệ tử cực kỳ gian nan, mỗi năm đều có số lượng kinh nhân đệ tử mất mạng vì rèn luyện.

Nhưng gã hiểu Huyền Phong môn là siêu cấp đại tông môn có cả chục vạn môn nhân đệ tử, đệ tử tinh anh ít nhất cũng hơn trăm. Hiện tại tùy tiện đưa ra một đệ tử tinh anh đã có tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, thực lực này quá kinh nhân.

Đệ tử Huyền Phong môn này bất quá ba mươi tuổi Tinh phong pháp y xanh nhạt trên mình như tinh hà lưu động, y lại may kiếm mắt sao, khí thể phi phàm, có khí tức cao quý của đệ tử đại tông môn, đại phái.

“Tinh phong pháp y, các hạ là đệ tử Huyền Phong môn.” Nữ tu bình tĩnh như thường nhìn đệ tử Huyền Phong môn khí vũ bất phàm, nhíu mày, “Không hiểu chặn đường có việc gì chẳng?”

“Hả? Kim Dao sơn Kim Dao chân nhân?” Đệ tử Huyền Phong môn thấy kim sắc linh khí của nữ tu thì vội hành lễ, “Tại hạ Triệu Như Phong, nội viện đệ tử của Huyền Phong môn, chặn chân nhân lại vì bản môn có một đối đầu đào thoát, tại hạ phụng lệnh đại sư huynh Lâm Thái Hư tra xét ở đây, khiến chân nhân bất tiện, thật sự xin lỗi.”

Huyền Phong môn cũng phân thành nội sơn, ngoại sơn.

Ngoại sơn là ngoại môn đệ tử, nội sơn là nội môn đệ tử, còn nội viện là đệ tử tư chất kinh nhân, hoặc lập công lao lớn với tông môn, hoặc nhờ tể ngộ mà tốc độ tu luyện cao hơn hẳn nội môn đệ tử, được Huyền Phong môn coi là đệ tử tinh anh trọng điểm bồi dưỡng.

“Đệ tử tinh anh của siêu cấp tông môn, quả nhiên khác hẳn. Y tuy có khí độ của đại phái, nhưng còn nhân vật như Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo lại quá bá đạo. Bất quá địa vị bất đồng, ở vị trí hai kẻ đó phải cần uy phong như thế không thì khó lập uy, sao trấn áp được ngàn ấy đệ tử.”

Thấy đệ tử Huyền Phong môn lễ độ như vậy, Ngụy Tác dấy lên ý nghĩ.

Rõ ràng, đệ tử Huyền Phong môn lễ phép với nữ tu không vì e dè thực lực “Kim Dao chân nhân” mà là phong cách của y như thế.

Càng như vậy càng ít gây chuyện, đại tông môn mới càng đáng sợ.

Bất quá Ngụy Tác hiểu cũng phải là tu sĩ ở cấp nhất định mới được đối xử như thế, còn gặp tu sĩ chưa đạt cả Phân niệm cảnh thì đệ tử Huyền Phong môn này khẳng định không khách khí.

“Hóa ra thế, hiện tại xong rồi chứ?” Nữ tu ra vẻ e dè, tán tu như Kim Dao chân tất không dám đắc tội đệ tử tinh anh Huyền Phong môn.

“Không biết vị đạo hữu này và chân nhân có quan hệ gì? Triệu Như Phong tỏ vẻ xin lỗi: “Thứ lỗi, tại hạ phụng mệnh phải hỏi mọi tu sĩ qua đây, còn phải ghi lại, không thì có sơ hở gì, sư huynh đệ ở đằng sau so ra thì tại hạ sẽ bị trách phạt.”

“Đây là đệ tử mõ, tên Liễu Nguyên Hạo.” Nữ tu đáp, có vẻ không muốn gây sự.

“Được rồi, không có việc gì đây, đã phiền chân nhân. Có gì mong chân nhân bỏ quá cho.” Triệu Như Phong lấy ra một ngọc phù, thần thức quét vào đoạn mỉm cười gật đầu, tránh đường.

“Đi thôi!”

Ngụy Tác và nữ tu không nói gì thêm, Thiên lang yên lướt đi, rời khỏi chỗ đệ tử Huyền Phong môn.

...

Hai ngày sau, trên một hoang nguyên, một đám mây đen lao đi thật nhanh.

Phía trước chợt xuất hiện một vùng xanh thẫm.

“Bắc La thành hóa ra là thế.”

Trên đám mây, Ngụy Tác ngưng thần nhìn thành trì.

Liên tục hai ngày phi độn, Ngụy Tác và nữ tu tới được mục đích, Bắc La thành.

Hai ngày nay, Ngụy Tác và nữ tu còn qua một lần tra xét nữa, do một đệ tử tinh anh Huyền Phong môn thực hiện, có vẻ Huyền Phong môn bố trí dọc theo Thiên khung mấy chục đệ tử tinh anh.

Ngụy Tác cho rằng Lâm Thái Hư vì đối phó gã đã động dụng lực lượng quá độ, có điều gã không biết rằng Lâm Thái Hư làm vậy là vì nữ tu.

Tòa thành xanh biếc này kiến tạo trên bình nguyên. So với những thành trì trên địa hình tương tự mà Ngụy Tác từng thấy thì khác hẳn, quy mô tương tự Linh Nhạc thành nhưng không có tường vừa cao vừa dày.

Mấy trăm dặm quanh thành trì mọc toàn dây leo xanh mướt.

Thân dây leo lớn cỡ bắp đùi người lớn, bện vào nhau vươn lên cao bằng hai, ba người, trên thân và lá có không ít gai nhọn.

Loại dây leo đặc biệt này là Lục độc mạn, trấp dịch và gai chứa kịch độc, tu sĩ bị cào rách da sẽ phải dùng đan dược chuyên dụng giải độc. Thành ra hoang nguyên này hình thành một chương ngại thiên nhiên.

Tu sĩ dùng phiAPON thuật pháp và phiAPON pháp bảo có thể đến nơi quy định để vào thành nhưng trong mấy trăm dặm đó không ít con đường bằng gỗ cao vượt lên, để giai tu sĩ không biết phiAPON thuật pháp hoặc không có phiAPON pháp bảo vẫn qua đó vào thành được.

Nếu có đại quy mô thú triều, một mối lửa đốt con đường gỗ là có tác dụng ngăn cản chúng.

Đến gần thì nhìn rõ, kiến trúc trong thành không hoa lệ, đều dùng đá chất lại, không có gì đặc biệt.

Ở mé đông bắc có vẻ là phường thị, nhiều tu sĩ ra ra vào vào rất náo nhiệt.

Ngụy Tác và nữ tu trực tiếp phi lướt đến góc đông bắc rồi đáp xuống.

Nói mấy câu với hai tu sĩ giao gác cổng, liền đó một tu sĩ cung kính dẫn cả hai đi vào.

Tu sĩ dẫn đường mặc hắc sam, là một đại hán tinh minh khôi ngô.

Y tên Lỗ Đắc Tu, chuyên dẫn đường kiểm linh thạch phí dụng. Đối với tu sĩ kiểu này, Ngụy Tác đã quen, đến một thành trì mới mà thuê thì bớt được không ít thời gian.

Gã không muốn lãng phí thời gian ở Bắc La thành nên không tìm chỗ ở mà bảo tu sĩ đó đưa đến chỗ Tập Cổ hiền.

“Lưỡng vị tiền bối, đây là Tập Cổ hiền.”

Hiện tại nữ tu đang giữ dáng vẻ Kim Dao chân nhân, tu sĩ dẫn đường càng lúc càng kính sợ, không dám nhiều lời, thoáng sau đã đưa Ngụy Tác và nữ tu đến một phường thị xây bằng Đại lý thạch trắng muốt.

Phường thị này có ba lớp, hai lớp ngoài đều nhà một tầng, lớp sau cùng là điện vũ ba tầng.

Cửa điện không có điểm viên chiêu đãi, chỉ có một tấm biển cổ kính khắc ba đại tự “Tập Cổ hiền”.

“Chân nhân, đến sớm một ngày.”

Ngụy Tác và nữ tu đang quan sát phường thị nổi tiếng này thì một hoa phục tu sĩ đi ra, thấy nữ tu thì hơi ngẩn ra, nói khẽ.

561. Chương 561: Rương Gỗ Màu Đen

Ngụy Tác và nữ tu đều nhân quang lóe lên.

Hoa phục tu sĩ mặt vuông, chừng bốn mươi tuổi, tướng mạo uy nghiêm, đầu tóc tết lại, tu vi không thấp, Phân niệm cảnh ngũ trọng.

Rõ ràng, hoa phục tu sĩ quen Kim Dao chân nhân, hình như còn có ước định gì đó.

“Theo tại hạ.”

Không đợi nữ tu đáp, hoa phục tu sĩ gật đầu, đi trước dẫn đường.

Ngụy Tác khẽ nhú mày.

Theo lý, tu vi hoa phục tu sĩ thấp hơn Kim Dao chân nhân, thái độ thập phần cung kính mới đúng, nhưng xem ra địa vị còn cao hơn Kim Dao chân nhân, có thể sai khiến y khiến ai cũng thấy cổ quái.

“Y cũng dịch dung, để xem thế nào đã.” Nữ tu lên bảo Ngụy Tác.

Ngụy Tác không phải trì độn gì, lấy một viên linh thạch ném cho Lỗ Đắc Tu đoạn cùng nữ tu đi theo tu sĩ đó.

Y không nói gì, vòng vèo một lúc thì vào một chỗ ở.

Nơi ở này tuy chỉ là lầu các hai tầng nhưng bên ngoài có một thanh sắc linh quang quang tráo bao trùm, tại Bắc La thành cũng là đẳng cấp không tệ.

“Tại hạ cũng đến sớm hai ngày.”

Hoa phục tu sĩ không ngờ “Kim Dao chân nhân” này không phải chính chủ, đưa nữ tu và Ngụy Tác vào một gian tĩnh thất.

Nói đoạn hoa phục tu sĩ cuốn thảm Ngân ti thảo dưới đất lên, hút cả một tảng đá lát nền, Ngụy Tác và nữ tu nhìn nhau, tu sĩ này lấy ra một cái rương màu đen không rõ bằng chất liệu gì.

Cái rương vuông vắn, chỉ chừng một thước vuông. Ngụy Tác bình tĩnh như thường quét thần thức vào, dị mang chột lóe lên.

Trong đó đựng một vật hình cầu, không có linh khí, bề mặt không có phù văn, như thể là một quả cầu tròn.

“Trưởng lão bảo các hạ đưa vật này đi.” Lấy ra cái rương, hoa phục tu sĩ trực tiếp đưa cho nữ tu.

“Chuyện đó...” Nữ tu hơi ngần ra. Rõ ràng, hoa phục tu sĩ đã hẹn gặp Kim Dao chân nhân ở Bắc La thành, mục đích là bảo Kim Dao chân nhân đưa cái rương gỗ đen cho ai đó.

Nữ tu phản ứng thập phần cơ mẫn, tự nhiên được cho, đương nhiên không chối.

Hơi ngần ra đoạn nữ tu gạt đầu, không nói gì, vỗ lên nẹp bảo nang, định cho cái rương vào.

“Đợi đã!” Hoa phục tu sĩ biến sắc mặt.

“Sao hả?” Nữ tu thất lòng, Ngụy Tác cùng dồn chú ý lên hoa phục tu sĩ, cả hai tưởng y nhận ra sơ hở.

“Lý trưởng lão không dặn vật này không thể cho vào nẹp bảo nang hả?” Hoa phục tu sĩ nhăn nhó bảo.

“Lý trưởng lão?” Ngụy Tác và nữ tu lên nhìn nhau, nhớ đến Lý Tả Ý trưởng lão của U Minh cung mà Kim Dao chân nhân nói. Ngụy Tác biết U Minh cung là đệ nhị đại tông môn ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ, tông môn có không ít Kim đan tu sĩ, thực lực hùng hậu nhưng gã đã giết cả Kim Dao chân nhân và hai đệ tử, không còn đối chứng nên không sợ gì U Minh cung.

Hiện tại hoa phục tu sĩ nói, Ngụy Tác và nữ tu liên tưởng lên trưởng lão Lý Tả Ý của U Minh cung. Nhưng hoa phục tu sĩ nói đến trưởng lão U Minh cung này, nhưng việc gì thì cả hai không biết.

“Không, trưởng lão không dặn.” Nữ tu bình tĩnh như thường hồi đáp.

“Trưởng lão quên cả dặn việc đó! Lẽ nào...” Hoa phục tu sĩ đỏ mặt tía tai, rõ ràng cực kỳ giận dữ định mắng “Lý trưởng lão”, nhưng trước mặt “Kim Dao chân nhân” thì không dám: “Vật này đương nhiên không thể cho vào nẹp bảo nang, không thì mỗi giao luôn cho trưởng lão có tiện hơn không?”

“Lẽ nào?” Nữ tu và Ngụy Tác nhìn nhau, Ngụy Tác bình tĩnh như thường vỗ lên nẹp bảo nang, lấy ra pháp bảo như cái khăn xanh.

Đoạn gã vung tay dùng cái khăn bao lấy cái rương, quang hoa lóe lên, cái rương biến thành một cây phi kiếm vỏ xanh.

“Có pháp bảo này, chẳng trách trưởng lão để các hạ lấy vật này. Trưởng lão không dặn là vì biết mỗi sẽ nhắc chẳng?” Hoa phục tu sĩ có vẻ dễ coi hơn.

“Lẽ nào pháp khí này vốn do Kim Dao chân nhân chuẩn bị đựng vật đó?” Ngụy Tác nghĩ thầm.

Cái khăn xanh là lấy được từ nạp bảo nang của Kim Dao chân nhân trung, là nghĩ hình pháp bảo, dùng ảo quang mô phỏng theo hình vỏ phi kiếm, che kín hình dáng thật, nên trông cái rương gỗ đen không khác nào một thanh phi kiếm. Coi như che mắt người đời.

Vật này đối với tu sĩ có tu vi hơi cao, thứ có linh khí là không giấu được, Ngụy Tác cho rằng vốn vô dụng, thuận tay ném vào nạp bảo nang đựng pháp bảo không dùng đến.

“Mỗ sẽ đi ngay, nên cẩn thận, trong mấy ngày phải đưa được vật này đến nơi.” Hoa phục tu sĩ dĩ thường cẩn thận dặn: “Hiện tại tông môn khăng định đã phát giác vật này bị mất, trong vài ngày, mọi môn nhân đi ra ngoài khăng định sẽ bị tra xét, rồi tiếp đến là những tu sĩ có tiếp xúc. Chậm nhất là bốn, năm ngày sẽ tra ra mỗ và các hạ gặp nhau, còn chưa giao đi thì chúng ta đừng mong sống sót. Nếu tra ra thì mong chúng ta nói năng cho khéo.”

Đoạn hoa phục tu sĩ lấy từ nạp bảo nang ra một khối lục sắc tinh kim, “Chúng ta gặp mặt coi như vô tình gặp tại Tập Cổ hiên, các vị có khối Lục đồng tinh để luyện chế pháp bảo mỗ cần. Mỗ dùng vật gì đổi thì các vị tự nghĩ.”

“Gặp ở Tập Cổ hiên thì coi như dùng một món cổ bảo không giám định được đổi lấy khối Lục đồng tinh này.” Nữ tu phản ứng thập phần cơ mẫn, nhãn quang lóe lên nói ngay.

“Được, thế đi.” Hoa phục tu sĩ còn thấy chưa an toàn: “Các vị có cổ bảo gì, lấy ra cho mỗ xem, nhờ may không biết cổ bảo trông thế nào thì lộ tẩy.”

“Vật này.” Ngụy Tác không hề do dự, vỗ lên nạp bảo nang, lấy hắc sắc tiểu nhân của Càn La chân nhân ra.

“Được! Ta nhớ rồi.” Hoa phục tu sĩ thấy Ngụy Tác lấy ra, nhìn kỹ đoạn thở phào.

“Đi.”

Hoa phục tu sĩ như trút được gánh nặng, nữ tu và Ngụy Tác nhìn nhau, Ngụy Tác đưa thứ trông như phi kiếm, thực tế là cái rương bọc khăn xanh lên lưng.

“Không nhiên được một cái rương.”

“Các hạ nhận ra là gì ở trong không?”

“Hình như là một thạch cầu, không có linh khí, lẽ nào là nguyên liệu luyện khí?”

Nữ tu và Ngụy Tác bình tĩnh như thường nhưng ra khỏi thì mấp máy môi, truyền âm bàn luận.

“Chậm nhất là bốn, năm ngày sẽ tra ra đệ tử rồi tông môn gần đó nhất, cả hành tung cụ thể, tiếp xúc với tu sĩ nào cũng tra ra. Tông môn như thế khăng định là một đại tông môn thực lực kinh nhân.”

“Chúng ta tìm chỗ xem là gì rồi tính.”

Cả hai chỉ nói mấy câu nhưng đủ biết tu sĩ và Kim Dao chân nhân giao dịch có lai lịch rất lớn, thứ này khăng định cũng phi thường kinh nhân.

Chỉ nguyên việc không thể cho vào nạp bảo nang đã thập phần quỷ dị.

“Lưỡng vị tiền bối, hay quá? Cẩn vấn bối giúp gì không.”

Cả hai đang trò chuyện thì một tu sĩ tỏ vẻ xiêm nịnh đi tới.

Tu sĩ này mặc hắc bào, chính thị Lỗ Đắc Tu chuyên dẫn đường kiếm sinh ý, đã dẫn cả hai đến Tập Cổ hiên.

Ngụy Tác và nữ tu nhìn nhau, không nói gì, tựa hồ đã hiểu ý đối phương, “Có việc cần các hạ làm, đưa bọn mỗ đến một chỗ ở vắng vẻ rồi tìm một tu sĩ nữa đến.” Ngụy Tác gật đầu bảo.

“Đương nhiên không thành vấn đề.” Đệ tử tu sĩ tên Lỗ Đắc Tu hớn hớn, đi trước dẫn đường. Ngụy Tác xuất thủ rất rộng rãi, cho y một viên trung phẩm linh thạch.

562. Chương 562: Thạch Cầu Cổ Quái

“Lưỡng vị tiền bối, được rồi.”

Ngụy Tác và nữ tu dừng ở góc đường, Lỗ Đắc Tu hưng phấn cầm lam sắc thông hành linh phù, đón hai người tới, sau lưng Lỗ Đắc Tu là một tu sĩ da đen.

Tu sĩ này mặc phổ thông thô bố thanh y, ba mươi mấy tuổi, tu vi Thần hải cảnh ngũ trọng, không giỏi ăn nói, thấy kim sắc linh khí ngưng hình của nữ tu thì tỏ vẻ kính sợ.

“Lưỡng vị tiền bối, vị bằng hữu này được không?”

Chào hỏi từ xa, Lỗ Đắc Tu đi nhanh đến chỗ hai người, chỉ vào tu sĩ da đen sau lưng, “Vị bằng hữu này rất đáng tin, cũng như văn bối, là tu sĩ Bắc La thành.”

“Khả dĩ.” Ngụy Tác liếc tu sĩ da đen, gật đầu, giản đơn cực độ đáp.

“Được, lưỡng vị tiền bối xin theo tại hạ.”

Ngụy Tác đáp ứng, Lỗ Đắc Tu và tu sĩ da đen tỏ vẻ vui mừng, đi trước cung kính dẫn đường.

Đi quá nửa thành, Lỗ Đắc Tu dẫn bọn Ngụy Tác đến một chỗ ở có thanh sắc quang mạc bao quanh.

Chỗ này ở sau một khu rừng nên rất yên tĩnh.

“Lưỡng vị tiền bối, ở đây.” Lỗ Đắc Tu dừng lại, đưa thông hành linh phù cho Ngụy Tác, “Tiền bối còn gì dặn dò chăng?”

“Theo chỗ vào trong.” Ngụy Tác không đón thông hành linh phù, gật đầu bảo.

“Được.” Lỗ Đắc Tu thập phần cơ linh, lấy ra thông hành linh phù ấn lên thanh sắc quang mạc. Màn sáng hé một khe đủ cho hai người vào.

Thanh sắc quang mạc bao quanh một lâu các hai tầng.

“Lưỡng vị tiền bối, chỗ này có hợp ý hai vị? Nếu không thì có thể đổi.” Lỗ Đắc Tu cung kính đứng hỏi.

“Được, theo bọn tôi vào trong kia.”

Ngụy Tác gật đầu, cùng nữ tu đi vào đại sảnh.

Lỗ Đắc Tu và tu sĩ da đen vào cùng, Ngụy Tác hỏi tu sĩ da đen: “Các hạ tên gì?”

“Văn bối tên Tôn Kim.” Tu sĩ da đen lễ phép đáp.

“Đây là thù lao.” Ngụy Tác gật đầu, vung tay, ba viên linh lơ lửng trước mặt Lỗ Đắc Tu và Tôn Kim.

“Chuyện đó...” Lỗ Đắc Tu và Tôn Kim tròn mắt, nuốt ực nước bọt, Lỗ Đắc Tu chật vật nói: “Tiền bối, cho bọn văn bối ngàn này linh thạch là cần bọn văn bối làm gì?”

Hóa ra Ngụy Tác đưa cho hai người ba viên thượng phẩm linh thạch.

Ba viên thượng phẩm linh thạch, tương đương với ba trăm viên hạ phẩm linh thạch, đối với hai đệ giai tu sĩ Thần hải cảnh như Lỗ Đắc Tu và Tôn Kim là tài phú kinh nhân.

Lúc Ngụy Tác là đệ giai tiểu tán tu tại Linh Nhạc thành thì có năm, sáu viên hạ phẩm linh thạch cũng là đại sinh ý. Lúc đó có khi cả tháng gã không kiếm được ba, bốn mươi viên hạ phẩm linh thạch.

“Đây là thù lao ba mươi ngày.” Thấy cả hai ngẩn người, thần sắc Ngụy Tác không đổi, lại vung tay, mấy đan bình và dược thảo, một tấm thanh sắc ký sự ngọc phù xuất hiện trước mặt cả hai. “Trong này là việc hai vị cần làm.”

“Chuyện đó...” Lỗ Đắc Tu vội dùng thần thức xem qua, tỏ vẻ hoan hỉ, “Tiền bối, chỉ cần bọn văn bối làm thế?”

“Tuy chỉ trông coi được dịch nhưng cách một tuần hương là phải quấy đều, bằng không được dịch sẽ ngưng kết, biến thành vô dụng.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhìn Lỗ Đắc Tu, “Nên tôi chuẩn bị hai phần, ít

nhất các vị phải hoàn thành được một. Không thì thù lao sẽ bị thu hồi, được dịch phải được hoàn thành ở đây, ba mươi ngày này, các vị không được rời chỗ này nửa bước.”

“Yên tâm đi, chỉ thế thôi, giao cho bọn văn bối khẳng định không thành vấn đề. Ba mươi ngày liền, bọn văn bối tuyệt đối không rời nửa bước.” Lỗ Đắc Tu nói ngay, cả tu sĩ da đen không giỏi ăn nói, thần thức quét qua ký sự ngọc phù cũng tỏ vẻ hoan hỉ. Ký sự thanh phù viết thập phần giản đơn, chỉ cần ép nát được thảo thành được dịch, mỗi một tuần hưởng cho vào đan bình lắc đều. Hoàn toàn là công việc tay chân mà mỗi ngày mười viên hạ phẩm linh thạch, thù lao thật quá hậu hĩnh.

“Đây là một nửa thù lao, làm tốt sẽ có thêm mỗi người ba viên thượng phẩm linh thạch.” Ngụy Tác khê liếc đoạn nói.

“Đa tạ tiền bối!” Cả hai tu sĩ run lên.

Thêm ba viên thượng phẩm linh thạch, tương đương với mỗi ngày có hai mươi viên hạ phẩm linh thạch! Thù lao này đối với tu sĩ như họ, bảo đi săn yêu thú nguy hiểm thì cũng chấp nhận.

“Các vị ở trong tỉnh thất luyện chế được dịch này cho mỗ.” Ngụy Tác không nói gì, chỉ vào tỉnh thất sau đại sảnh.

Hai tu sĩ thiên ân vạn tạ đi vào gian tỉnh thất, thân ảnh Ngụy Tác và nữ tu loáng lên, lướt vào một tỉnh thất trên lầu.

Ngụy Tác vội vàng kích phát một đạo cách âm phù, lấy cái rương trên lưng xuống.

Cái khăn xanh ảo quang được gỡ ra, cái rương lộ ra.

Trong chỗ hoa phục tu sĩ ở lúc trước, Ngụy Tác không nhìn kỹ, hiện tại cùng nữ tu quan sát thì phát hiện cái rương gỗ đen đóng lại thập phần xảo diệu, chập đóng rất khít, còn cả mấy tấm giấy dán lên, dù tu vi cao thế nào, muốn lấy đồ ở trong là bất khả thi.

Rõ ràng để đề phòng Kim Dao chân nhân mở rương lấy đồ.

Đối với Ngụy Tác và nữ tu vốn không phải là Kim Dao chân nhân, đương nhiên vô dụng.

Dùng thần thức quét qua, không có cấm chế đặc biệt nào, Ngụy Tác dùng phù văn tinh kim hắc sắc tiểu đao cắt cái rương.

“Đây là?”

Vật bên trong hiện rõ trước mắt Ngụy Tác và nữ tu.

Trong cái rương là một thanh sắc viên cầu lớn cỡ trái dưa, bề ngoài như viên đá, không có phù văn và linh khí.

“Vật này như cục đá, ta không nhận ra gì lạ.” Lục bào lão đầu nói trong tai Ngụy Tác.

Ngụy Tác hơi nhíu mày, cẩn thận dùng chân nguyên bao lấy thanh sắc viên cầu.

Vật này không biết có cổ quái gì, chỉ qua mấy câu của hoa phục tu sĩ thì đoán được thanh sắc viên cầu cực kỳ trọng yếu đối với một đại tông môn, tựa hồ có kẻ lên lấy cấp ra. Đại tông môn mà phát hiện bị mất sẽ động dụng toàn tông tra xét, hơn nữa thế lực đại tông môn đó tựa hồ hơn xa cỡ Âm Thi tông. Tông môn như Âm Thi tông cũng không thể trong thời gian ngắn tra ra ai tiếp xúc với môn hạ đệ tử.

Hiện tại thanh sắc viên cầu đặt ngay trước mắt, bề ngoài không khác gì một tảng đá.

Cùng nữ tu quan sát một lúc không thấy gì, Ngụy Tác lại dồn thần thức vào.

“À!”

Mắt gã ánh lên lạ lùng vì thần thức không thể vào được thanh sắc viên cầu.

Thanh sắc thạch cầu bình thường, thần thức của gã dễ dàng tiến vào nhưng quả cầu này lại cực kỳ chắc chắn, thần thức căn bản không thể lọt vào.

Ngụy Tác lấy làm lạ, nữ tu nhận ra, nhãn quang lóe lên, hiển nhiên cũng như gã, dùng thần thức tra xét nhưng nhận ra không thể.

“Lẽ nào là nguyên liệu luyện khí quý hiếm?”

Ngụy Tác do dự một chút, vỗ lên nô thú đại, hoàng quang lóe lên, thả Dương chi điểu ra.

“Lão đại, sau cùng cũng dừng lại để tiểu đệ tu luyện, cái này...” Dương chi điểu được thả ra, hưng phấn chưa kịp dâng lên thì chợt run người.

“Sao hả?” Ngụy Tác và nữ tu đảo mắt hỏi linh diệu.

“Lão đại, cái gì đây? Tiểu đệ cảm thấy có khí tức cực mạnh.” Dương chi điểu hoảng sợ nhìn thanh sắc viên cầu.

“Người biết vật này? Khí tức cực mạnh?” Ngụy Tác lại cùng nữ tu nhìn nhau.

“Đúng, vật này tiểu đệ chưa thấy nhưng cảm nhận được.” Dương chi điểu gật đầu.

“Lẽ nào là trứng yêu thú?” Ngụy Tác sáng mắt.

“Chắc không phải, tiểu đệ không cảm thấy khí tức yêu thú.” Dương chi điểu lắc đầu.

“Thế là cái gì?” Ngụy Tác và nữ tu nhìn nhau.

Dương chi điểu có cảm giác rất đặc biệt, xem ra viên đá này không phải tầm thường, nhưng là cái gì?

Ngụy Tác lại dùng chân nguyên ép khẽ.

Ép cũng không được, tựa hồ còn cứng hơn cả tinh kim.

“Có cảm giác thấy gì đặc biệt nguy hiểm không?” Ngụy Tác lại hỏi Dương chi điểu.

“Không.” Dương chi điểu lắc đầu.

Dương chi điểu đáp thế, Ngụy Tác vung tay, dùng chân nguyên bọc lấy phù văn tinh kim hắc sắc tiểu đao, cắt vào thanh sắc thạch cầu.

563. Chương 563: Kim Đan Bị Khảm Vật

Tình cảnh chấn kinh xuất hiện.

Phù văn tinh kim hắc sắc tiểu đao cắt xuống, thanh sắc thạch cầu hằn một vết nông choèn, rải rác bột vụn.

Đồng thời, phù văn tinh kim tiểu đao ngân lên, thân đao hiện rõ vô số quang văn.

Khí tức của đao đao quang văn cực độ hùng hồn, hơn hẳn tu sĩ Kim đan kỳ.

Phù văn tinh kim vốn là tinh kim phải Thần huyền cảnh tu sĩ mới luyện chế thành, đao đao quang văn này là Thần huyền cảnh tu sĩ khi xưa luyện chế giá phù văn tinh kim đã dùng thần thông cho vào.

Nhưng vô số quang văn huyền ảo như một đại hình pháp trận hiện lên, rung động rồi tan vỡ.

“Chuyện gì hả?!” Ngụy Tác tỏ vẻ không dám tin, nữ tu không nén được buột ra tiếng kinh hô.

Phù văn tinh kim hắc sắc tiểu đao rung lên như muốn giã giũa nhưng tức thì hóa thành tro!

“Oành!”

“A!” Nữ tu lại kinh hô.

Thanh sắc thạch cầu bị cắt rơi bột xuống, đột nhiên toàn bộ hóa thành từng làn nguyên khí, đồng thời từ chỗ cắt, cả thanh sắc thạch cầu như cháy lên, co lại, hóa thành thanh sắc nguyên khí.

“Cổ quái! Ta sống ngàn ấy năm còn chưa thấy thứ gì như thế, là cái gì nhỉ.” Lục bào lão đầu kêu ầm trong tai Ngụy Tác.

Lục bào lão đầu ré lên, Ngụy Tác chưa kịp làm gì thì nguyên khí thông qua chân nguyên bao lấy thanh sắc thạch cầu và hắc sắc tiểu đao mà tràn vào thể nội gã.

Ngụy Tác biến sắc mặt.

Thanh sắc nguyên khí quỷ dị tràn vào, gã vội vận chân nguyên, định dồn ra nhưng chân nguyên xung kích lên mà thanh sắc nguyên khí vẫn như sơn như ngọc, gã không chống nổi!

“Oành! Oành! Oành!”

Như nước triều kinh nhân, thanh sắc nguyên khí xông thẳng lên kim đan gã ở mi tâm khiêu vị.

“Tiểu tử, sao rồi!”

“Lão đại!”

“Ngụy đạo hữu, sao thế?”

Thấy sắc mặt Ngụy Tác khó coi cực độ, không thể ngăn được thanh sắc nguyên khí cổ quái nhập thể, lục bào lão đầu, Dương chi diệu và nữ tu đều kinh hô.

Ngụy Tác không đáp. “Xoạt!” Một tia lửa đen dồn vào thanh sắc nguyên khí.

Dù thanh sắc nguyên khí có hại hay có ích với gã, nhưng lúc này gã có cảm giác không thể khống chế.

Không thể khống chế, đối với tu sĩ cũng có nghĩa là nguy hiểm mất mạng.

Ngụy Tác lại biến sắc!

Thái cổ hung hỏa quyết, cả chương khí của Hoang cổ bạch trạch cũng thiêu được mà xung kích thanh sắc nguyên khí thì lại không chống nổi.

“Oành!”

Thanh sắc nguyên khí như nước triều tràn vào kim đan của Ngụy Tác.

“Cái gì nhỉ?”

Ngụy Tác cảm giác được thanh sắc nguyên khí tràn vào kim đan nhưng không hề biến hóa, tụ tập trong một góc kim đan như chiếm lấy một chỗ, kết thành một thanh sắc cầu thể.

Tích tắc sau, nguyên khí ngoài thanh sắc thạch cầu tan hết, ngưng kết trên kim đan của Ngụy Tác.

Trong thanh sắc thạch cầu là một viên nhũ bạch sắc tinh hạch cỡ ngón tay cái.

“Viên đá” bên ngoài thanh sắc thạch cầu bùng lên, chỉ còn lại viên tinh thạch lơ lửng, yên lặng phát ra nhũ bạch sắc quang hoa!

“Ngụy đạo hữu, không sao chứ?”

Thay đổi quỷ dị như thế khiến nữ tu hít một hơi lạnh, mặc kệ tinh hạch mà không nén được hỏi Ngụy Tác.

Trên mình gã linh khí kịch liệt dao động đã bình phục, nhưng sắc mặt gã cực kỳ khó coi.

Dù là Kim đan đại tu sĩ, kim đan đột nhiên có thêm một thứ thì không thể dễ coi được.

“Nguyên khí đó chảy vào kim đan.” Ngụy Tác bảo nữ tu.

“Cái gì?” Nữ tu tức thì biến sắc, “Có gì khác không?”

“Tạm thời không xung đột gì với kim đan.”

Hiện tại Ngụy Tác cảm giác được vật này tử khí trầm trầm, như viên đá trong kim đan. Có điều “viên đá” này quá cổ quái.

“Thật ra là cái gì nhỉ?”

Ngụy Tác dừng ánh mắt trên viên tinh thạch. Phù văn tinh kim vốn là tinh kim cứng nhất, cả thái cổ hung hỏa cũng vị luyện hóa được, hắc sắc tiểu đao lại là cổ bảo, không biết còn gia thêm thần thông gì, nhưng

giờ lại hóa thành tro, vô số phù văn do Thần huyền kỳ tu sĩ để lại cũng tan vỡ, thanh sắc thạch cầu chỉ lại viên nho nhỏ này.

“Tạm thời không xung đột gì với kim đan?” Nữ tu thở phào, mục quang lại nhìn lên tinh thạch, nhưng sắc mặt không dễ coi gì, kim đan có thêm một thứ quỷ dị thì không hay ho gì.

“Đáng sợ quá!” Dương chi điều không nhìn viên tinh thạch, thân thể lại run lên.

“Thế nào, người cảm giác thấy gì?” Ngụy Tác và nữ tu hỏi Dương chi điều.

“Vật này cũng có khí tức gần giống Thiên khung.” Dương chi điều hoảng sợ.

“Khí tức gần giống Thiên khung?” Ngụy Tác và nữ tu cùng rung động.

“Vật này lẽ nào là vật do viên cổ tu sĩ ghi lại công pháp?” Mục quang nữ tu đột nhiên lóe lên.

Quang hoa trên tinh thạch đích xác giống với Thiên khung, nhìn kỹ còn nhiều phù văn lấp lóe, giống như điển tịch.

“Thứ ghi lại công pháp?”

Ngụy Tác thấy như có vô số phù văn nhỏ xíu lấp lóe, hơi trầm ngâm đoạn thử phát thần thức vào.

“A!”

Ngụy Tác đã dùng thần thức tra xét thanh sắc thạch cầu, chỉ là không được nhưng giờ thò vào thì kêu lên thảm thiết.

Thần thức gã tựa hồ bị vô số cương châm đâm vào! Thống khổ vô vàn!

“Ngụy Tác, sao thế?”

Nữ tu nhợt nhạt mặt mày.

“Dùng dùng thần thức tra xét!” Thân thể Ngụy Tác run lên, thống khổ vô cùng nhưng vẫn miễn cưỡng bảo.

“Bị thần thức phản lại!” Thấy gã như vậy lại kêu lên, nữ tu hiểu ra, có phần hoảng sợ.

“Vật này có lực phản xung cực mạnh với thần thức, thần thức của mỗi người cũng không ngăn được.” Ngụy Tác nhợt nhạt mặt mày, thần quang trong mắt thoáng hư nhược, ban nãy gã bị thần thức xung kích hùng hậu va vào nên thần thức tổn thương không nhẹ, như khi một mối lại cố đi qua một truyền tống pháp trận.

Thần thức tổn thương, ít nhất phải vài ngày mới triệt để khôi phục.

“Thật ra là thứ gì!” Lục bào lão đầu gần như triệt để điên cuồng. Dù là viên cổ cổ bảo, nguyên liệu luyện khí cực kỳ đặc biệt thì cũng có manh mối đoán xem là cái gì, nhưng vật này không thể phán đoán.

“Dù là gì thì vật này cũng bắt phạm, thu lại đã.”

Ngụy Tác hít sâu mấy hơi rồi chụp lấy tinh thạch không hề phát ra linh khí.

Hiện tại gã không dám thử nữa, nhưng vật màu xanh lén vào kim đan gã lại yên ắng như tảng đá, có điều ai biết được nó có xảy ra chuyện gì không, chưa biết chừng có liên quan đến viên tinh thạch trong tay, nên gã nhất định phải giữ nó.

Cũng may thanh sắc thạch cầu cực lớn đã nhỏ lại, dù không dùng nạp bảo nang đựng thì cũng dễ mang theo.

“Vật này nên giữ kỹ, chưa biết chừng tương lai sẽ từ tu sĩ hoặc giả tông môn bị mất mà biết gì đó.” Nữ tu có vẻ lo nghĩ cho Ngụy Tác, tán đồng gặt đầu.

Ngụy Tác hơi trầm ngâm, lấy từ nạp bảo nang ra một túi tơ nhỏ, đeo khối tinh thạch trên ngực như dây chuyền.

“Đi thôi.”

Thu viên tinh thạch lại, Ngụy Tác không dùng, lấy ra một viên dịch dung đan, dùng chân nguyên làm tan để bôi lên mặt, biến thành một trung niên tu sĩ mặt mũi trắng trẻo.

Nữ tu không hề do dự, kim sắc linh quang tan đi, tay xuất hiện quang hoa trong suốt, hóa thành mặt nạ ẩn lên mặt, khí tức đồng thời thay đổi, biến thành một nam tu mặt tròn có nốt ruồi đen.

Hai tu sĩ này là Ngụy Tác và nàng gặp dọc đường, gã dùng một món linh giai hạ phẩm pháp bảo giao dịch, đang ở trong một thành trì tĩnh tu.

Hiện tại Lỗ Đắc Tu và Tôn Kim cũng được Ngụy Tác tìm cơ bảo ở lại đây một tháng, kỳ thực được dịch đó vô dụng, coi như họ là con mồi che mắt.

Cả hai đi khỏi là không định quay lại nữa.

Dù hoa phục tu sĩ tìm hiểu được “Kim Dao chân nhân”, tối đa chỉ biết “Kim Dao chân nhân” có gặp Lỗ Đắc Tu rồi lần đến chỗ này nhưng tiếp theo cũng tắc tị.

Thay đổi diện mạo xong, Ngụy Tác và nữ tu đi khỏi chỗ ở không người, vòng một vòng sang Tập Cổ hiền.

-o0o-

564. Chương 564: Hỏa Tước Ngọc Cổ Bảo

Không lâu sau, Ngụy Tác và nữ tu đến cửa Tập Cổ hiền.

Cũng như lúc Lỗ Đắc Tu dẫn đến, cửa Tập Cổ hiền không có điểm viên tiếp đãi, cực kỳ lạnh lẽo.

“Đỉnh đỉnh”, Ngụy Tác và nữ tu vào Tập Cổ hiền, bên trong có tiếng chuông vang lảnh lót vang lên, một nữ tu mặc đạm thanh sắc cung trang từ sau bình phong đi ra.

Nữ tu trông chừng hơn ba mươi tuổi, ngực vun đầy, thập phần diễm lệ, mỗi lần đảo mắt đều mang thro phong tình quyến rũ của nữ tử thành thực.

“Lưỡng vị đạo hữu, đến Tập Cổ hiền là có cổ bảo cần giám định chăng?” Khẽ quan sát hai người đoạn nữ tử diễm lệ mỉm cười vào thẳng chính đề.

“Đúng thế, tại hạ đích xác có cổ bảo muốn nhờ quý hiền giám định.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường gật đầu.

“Hả? Không biết cổ bảo là tàn khí hay còn nguyên?” Thanh sắc cung trang nữ tử mỉm cười.

Ngụy Tác hơi gằn giết chân mày, “Thế nào, tàn khí và nguyên lành khác nhau sao?”

“Tàn khí thì phù vân và pháp trận đều phá tổn, thử nghiệm cũng khó hơn, chưa biết chừng sẽ có hung hiểm, gần đây chương quý khá bận, nếu là mảnh vỡ thì đợi hơn mười ngày nữa.” Nữ tử xinh đẹp thông thả giải thích: “Nếu cổ bảo còn nguyên thì không khó bằng, có thể lập tức giám định.”

“Hóa ra thế.” Ngụy Tác gật đầu, “Cổ bảo của mỗ không phải tàn khí, còn nguyên.”

“Không có vấn đề gì, chỉ là cần nói rõ quy củ của Tập Cổ hiền.” Nữ tử diễm lệ mỉm cười: “Nếu không thể giám định, một viên linh thạch cũng không thu, nhưng giám định được thì phí dụng ít nhất cũng một nghìn hạ phẩm linh thạch. Nếu giám định được cổ bảo không đạt cả linh giai thì cũng cần trả một nghìn hạ phẩm linh thạch, vì dù phẩm giai thế nào thì thử ra pháp trận cũng rất tốn công. Hơn nữa nếu cao hơn linh giai cho đến đạo giai thượng phẩm thì theo giá trị, thu một phần mười giá trị làm phí dụng giám định, nhưng lấy một vạn hạ phẩm linh thạch làm giới hạn. Dù cổ bảo là huyền giai pháp bảo giá trị liên thành, tối đa cũng chỉ lấy phí dụng một vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Được, không thành vấn đề.” Ngụy Tác gật đầu.

Thấy Ngụy Tác thản nhiên như thường đáp ứng, nữ tử diễm lệ tỏ vẻ ngạc nhiên, một vạn hạ phẩm linh thạch không nhỏ còn Ngụy Tác chỉ là một tu sĩ Phân niệm nhất trọng, nữ tu đi cũng trông cũng bình thường nhưng đáng vẻ thản nhiên đó khiến nàng ta hơi gật mình.

“Phí dụng không thành vấn đề thì còn một điểm cần nói rõ. Lúc Tập Cổ hiên giám định cổ bảo thì các vị phải có mặt.” Nữ tử xinh đẹp tỏ vẻ kinh ngạc, dặn Ngụy Tác và nữ tu.

“Hả? Vì sao?” Ngụy Tác không hiểu.

“Là thế này.” Nữ tử xinh đẹp mỉm cười: “Có những cổ bảo có công hiệu và uy năng thập phần kinh nhân, có những cổ bảo chưa biết chừng còn có huyền diệu đặc biệt. Chương quỹ thích nghiên cứu cổ bảo, sợ rằng gặp cổ bảo tốt thì không nén được tham niệm. Nên chủ nhân cổ bảo có mặt là hơn, bằng không chương quỹ không nén được lòng tham, định nuốt không hoặc dùng đồ giả đổi lấy cổ bảo thì tai họa.”

“Xem ra chương quỹ Tập Cổ hiên cũng thú vị.” Ngụy Tác và nữ tu không nén được nhìn nhau.

“Chương quỹ biết rõ thân phận, bảo nếu là Thần huyền cảnh tu sĩ thì chưa biết chừng thấy là cướp.” Nữ tử xinh đẹp mỉm cười rồi mời Ngụy Tác và nữ tu đi ra sau bình phong.

Vòng qua bình phong, nữ tử diễm lệ dẫn Ngụy Tác và nữ tu vào một gian phòng có một địa đạo rộng chừng hai trượng dẫn xuống.

Theo thông đạo đi xuống mấy chục trượng, trước mắt thoáng hắt, xuất hiện một đại điện.

Đại điện chừng năm, sáu trăm trượng vuông, có nhiều tinh trụ đủ màu, nhiều chỗ có khắc pháp trận, khảm tinh thạch.

Bên trái đại điện đặt mấy cái ghế ngọc, cùng một cái bàn dài.

Cạnh cái bàn còn một lão đầu mặt mũi cứng đờ, cực kỳ nghiêm túc.

Lão đầu này tóc hoa râm quá nửa, sắc mặt hơi vàng vọt như Ngụy Tác giả trang trước kia, gã dùng Vọng khí thuật quét vào, tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, không thấp tí nào

Nữ tử xinh đẹp dẫn Ngụy Tác và nữ tu đi xuống, lão đầu đang tụ tinh hội thần nghiên cứu một thứ có vẻ cũng là một món cổ bảo.

“Văn chương quỹ, lưỡng vị đạo có cổ bảo còn nguyên cần nhờ giám định.”

“Được, biết rồi.”

Nghe nữ tu diễm lệ nói, lão đầu thông thả liếc Ngụy Tác và nữ tu rồi nghiêm túc thu đồ trong tay lại: “Các vị có cổ bảo gì?”

“Là vật này.” Ngụy Tác không rườm lời, hồng quang lóe lên, lấy hồng sắc tiểu viên kính lấy được Thanh Thành khư ra.

“Đây là?” Chỉ lướt qua, lão đầu vốn ơ hờ chợt thân ảnh loáng lên, lướt đến chỗ Ngụy Tác.

“Vị đạo hữu này, hiện tại giao cho lão phu xem chắc không thành vấn đề chứ?” Lão đầu mặt mũi trở khác nói với Ngụy Tác bằng ngữ khí khách khí hẳn.

“Không thành vấn đề.” Ngụy Tác mỉm cười, đưa hồng sắc tiểu viên kính cho lão đầu.

“Quả nhiên là Hỏa tước ngọc.” Lật xem là lão đầu tỏ vẻ hoan hỉ.

“Nhìn là nhận ra Hỏa tước ngọc, nhãn quang rất khá.” Lục bào lão đầu lại nói trong tai Ngụy Tác.

“Vật này thật sự là viên cổ pháp bảo, không hề phá tổn, có phải lấy từ...” Lão đầu nhìn phù văn đặc biệt hình chín con trường vũ hỏa điều ở sau hồng sắc tiểu viên kính, thấy nó trơn bóng không tí vết không nén được kinh thán. Vốn lão định hỏi Ngụy Tác lấy được từ đâu nhưng chợt nhận ra không quan trọng nên thôi.

“Chất liệu và phù văn cho thấy là một món hỏa hệ cổ bảo.” Lão đầu nhìn kỹ rồi ngẩng lên bảo Ngụy Tác và nữ tu: “Cụ thể công hiệu thế nào thì lão phu phải thử.”

“Văn chương quỹ cứ việc.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường gạt đầu.

“Lên!”

Lão đầu vung tay, một đạo chân nguyên bắn vào một hồng sắc tinh trụ. Quanh tinh trụ, mấy cây nhỏ hơn phát ra hồng sắc quang hoa, hình thành một viên cầu.

Lão đầu tỏ vẻ thập phần ngưng trọng, hồng sắc tiểu viên kính bay lên, lơ lửng giữa hồng sắc quang hoa.

Lại một thanh sắc quang trụ từ pháp trận thượng tràn ra, ánh xạ lên hồng sắc tiểu viên kính.

Tấm gương hiện lên vô số quang phù, lơ lửng giữa hồng sắc quang hoa.

Quang phù đều rất cổ kính, phù văn khác hẳn bây giờ.

Mắt lão đầu lóe lên, không ngừng quan sát quang phù.

Chỉ hai tuần hương sau, lão đầu giặt giặt chân mày, kích phát một pháp trận ở mé phải.

Vô số ngân sắc ti quang đan nhau, lơ lửng trên không.

Lão đầu vung tay, ném hồng sắc tiểu viên kính vào ngân sắc ti quang.

Ngân sắc ti quang như xuyên qua mọi thứ, thấm vào hồng sắc tiểu viên kính chi. Rất nhanh, hồng sắc tiểu viên kính xuất hiện vô số đường gân màu bạc.

Những đường gân màu bạc xuất hiện, lão đầu càng tỏ vẻ ngưng trọng.

Đột nhiên, lão như nắm được quỹ tích, vung tay, có năm, sáu viên tinh thạch như thượng phẩm linh thạch tỏa rạng nhũ bạch sắc nguyên khí.

Tựa hồ được tâm niệm điều khiển, nhũ bạch sắc nguyên khí ngưng lại, giáng lên hồng sắc tiểu viên kính.

“Oành!”

Hồng sắc tiểu viên kính đột nhiên rực lên hỏa nguyên khí tức nhiệt lực kinh nhân.

Hồng sắc vĩ vũ hỏa diễm tản ra trên mặt gương.

“Khá lắm.” Ngụy Tác và nữ tu đồng thời sáng mắt, lục bào lão đầu không nén được kêu lên.

Lão đầu không hề dừng tay, neho mắt dồn chân nguyên vào hồng sắc tiểu viên kính.

“Chuyện đó...!”

Ngụy Tác và nữ tu tròn mắt.

Hồng sắc tiểu viên kính bùng lên hoàng sắc quang trụ, không ngừng khuếch đại, phần đầu nhanh chóng vượt kích cỡ hai trượng vuông, trong quang trụ có kim sắc phù văn như đuôi chim phượng quay tít.

“Đúng rồi.”

Sắc mặt lão đầu thập phần ngưng trọng chợt thở phào phát tay, dùng kích phát pháp trận. Tấm gương do Hỏa tước ngọc luyện chế thành tắt cả hỏa nguyên khí tức và hoàng sắc quang trụ.

-o0o-

565. Chương 565: Trấn Thiên Pháp Tướng

“Văn chương quỹ thử ra huyền diệu của cổ bảo này?” Thấy lão đầu thở phào, Ngụy Tác biết lão nhận ra nên hỏi.

Ban này trên hồng sắc tiểu viên kính, hỏa sát khí tức không đến mức đặc biệt kinh nhân, nhưng hoàng sắc quang trụ bắn ra rất đặc biệt, không hiểu uy năng thế nào.

“Không sai.” Lão đầu gật đầu, đưa hồng sắc tiểu viên kính cho Ngụy Tác, “Theo sách cổ thì là Hỏa tước hóa yêu kính. Đáng tiếc.”

“Sao lại đáng tiếc?” Ngụy Tác nhú mày.

“Hỏa tước hóa yêu kính, hỏa tước là chỉ chất liệu Hỏa tước ngọc, Hỏa tước ngọc là linh ngọc cực hiếm, từ thời thượng cổ thường được dùng luyện chế pháp khí để hình thành khí linh.” Lão đầu trở nên thông thả, “Hỏa yêu là chỉ huyền diệu của cổ bảo. Cổ bảo này là một món hỏa hệ pháp bảo nhưng rất hiếm có, được luyện chế thành một món pháp bảo cần thần hồn hỏa hệ yêu thú mới có thể khu động uy năng. Không phải linh bảo có thể hình thành khí linh.”

“Cần thần hồn hỏa hệ yêu thú mới có thể khu động uy năng?” Ngụy Tác và nữ tu nhìn nhau, không hiểu.

“Nói rõ thì vật này cần hấp nạp thần hồn hỏa hệ yêu thú, phẩm giai thần hồn càng cao, uy năng pháp bảo càng lợi hại. Hiện tại chưa hấp nạp được nên chỉ là cái vỏ không, làm gì có uy năng.” Lão đầu nhìn hai người, “Hoàng sắc quang trụ ban này có thể hút thần hồn hỏa hệ yêu thú vào nhưng lấy đâu ra thần hồn hoàn chỉnh của hỏa hệ yêu thú, thuật pháp rút thần hồn cũng cực hiếm nên lão phu mới bảo là đáng tiếc.”

Thoáng ngừng lại, lão đầu lại nhìn cả hai, “Ít nhất phải lực cấp cao giai yêu thú trở lên, như tu sĩ Phân niệm cảnh, Kim đan cảnh, ý thức và nhục thân phân ly mà ngưng kết bất tán thì mới có thần hồn.”

Ý thức và tinh thần ly thể mà không ta, có thể đoạt xá, gọi là thần hồn tinh phách, tu sĩ nào cũng biết như thế. Lão đầu bổ sung đoạn nhìn gã đầy thâm ý, rõ ràng có hàm ý với tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, muốn giết hỏa hệ cao giai yêu thú rồi rút được thần hồn thì đừng mơ, vật này nằm trong tay người cũng là phế vật.

Ngụy Tác đương nhiên không phải tu sĩ Phân niệm nhất trọng như bề ngoài, thần sắc không hề dao động, “Tức là pháp bảo này chỉ có thể hấp nạp thần hồn hỏa hệ yêu thú, yêu thú hệ khác không được.”

“Đích xác như thế.” Lão đầu nhìn Ngụy Tác, không cho biết phương pháp sử dụng mà nhắc nhở: “Lưỡng vị đạo hữu, nếu không sử dụng cổ bảo này thì Tập Cổ hiền có thể bán giúp. Cổ bảo còn nguyên này đối với nhiều đại tu sĩ vẫn rất hữu dụng, nhất định bán được giá cao, thậm chí đổi được pháp bảo phẩm giai bất phàm.”

“Không cần, Văn chương quý chỉ cần cho tại hạ biết phương pháp sử dụng là được.” Ngụy Tác lắc đầu, cười thâm, nếu bỏ hết pháp bảo không dùng ra, chưa biết chừng các hạ sẽ tròn mắt mất. Bất quá pháp bảo này rõ ràng cần thuật pháp rút thần hồn ra phối hợp mới dùng được, quả thật khiến gã đau đầu. Đối với thần thông hiện tại của Ngụy thì giết một con hỏa hệ yêu thú lực cấp thất cấp không khó, bỏ công nghe ngóng tin tức thì cũng không khó tìm ra hỏa hệ yêu thú, nhưng thuật pháp để phối hợp lại cần cơ duyên, đến giờ gã vẫn chưa tìm được thuật pháp thần thức xung kích thích hợp.

“Các vị nên cẩn thận, cổ bảo này không nên để cao giai tu sĩ nhìn thấy.” Lão đầu nhìn Ngụy Tác, “Các vị chắc đã hiểu.”

Ngữ khí lão đầu rõ ràng trách Ngụy Tác và nữ tu không hiểu gì, nhưng Ngụy Tác không giận vì lão quả thật có ý tốt nên chỉ mỉm cười: “Bọn mõ hiểu.”

Lão đầu nhìn Ngụy Tác, không nhiều lời, lấy ra thanh sắc ngọc phù, dùng thần thức ngưng phù ghi phương pháp điều khiển cổ bảo vào: “Phẩm giai vật này không tệ nhưng nhất thời không thể sử dụng, lão phu thu phí dụng hai nghìn hạ phẩm linh thạch, không thành vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường lấy ra một linh thạch đại, lấy số trung phẩm linh thạch ngang với giá trị đó đưa cho lão đầu.

“Phương pháp ở trong này, xem có chỗ nào không hiểu chẳng.” Lão đầu thu linh thạch, đưa ký sự thanh phù cho Ngụy Tác.

Ngụy Tác quét thần thức vào, gật đầu: “Không có chỗ nào không hiểu.”

Lão đầu không nhiều lời, bảo nữ tử diễm lệ đưa bọn Ngụy Tác vào đây đưa cả hai đi ra, vì từ này đến giờ nàng ta không ở lại.

“Văn chương quý, chốc nữa tại hạ còn một món cổ bảo phiên chương quý giám định.” Ngụy Tác lại nói.

“Còn một món cổ bảo?” Lão đầu cũng ngăn người.

“Vật này.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường đưa hắc sắc tiểu nhân lấy được của Càn La chân nhân thân ra.

“Việc này?” Lão đầu đón lấy hắc sắc tiểu nhân.

“Vật này rất cổ rồi, còn lâu đời hơn Hỏa tước hóa yêu kính, chỉ là chất liệu...” Dùng ngón tay vuốt khê, nhìn màu sắc, lão đầu nhíu chặt mày.

Phi giáp võ sĩ rử một tay, tay kia chỉ ra, trông có vẻ bằng tinh kim, nhưng nhìn kỹ thì là một loại gỗ đen đặc biệt, có vẻ lão đầu cũng không biết.

Lão đầu tương đưa hắc sắc tiểu nhân lên xem xét.

Hắc sắc tiểu nhân mặc khôi giáp do phù văn đan nhau và những chữ cổ vuông vắn cấu thành, sau lưng có khác là có thêm những chỗ lõm nhỏ, như hình sao trời.

“Chuyện đó...”

Nhìn rõ hình sao trời, lão đầu nghĩ ra gì đó, thân thể hơi sững lại.

Đoạn lão đưa hắc sắc tiểu nhân lên mũi ngửi.

Chỉ ngửi hai lần, mắt lão tỏ vẻ chấn động vô vàn, tay cầm hắc sắc tiểu nhân hơi run rẩy.

“Thế nào, Văn chương quỳ, nhận ra cổ bảo này hả?” Thấy thế, mắt Ngụy Tác ánh lên hỏi.

“Trần thiên pháp tướng! Lại là Trần thiên pháp tướng!”

Lo đầu này rõ ràng không dễ kích động như lục bào lão đầu nhưng giờ cũng kêu lên.

“Trần thiên pháp tướng? Đây là cổ bảo gì?” Ngụy Tác và nữ tu nhìn nhau, kích động hẳn, dáng vẻ lão đầu giá có thấy vật này phi phàm.

“Không phải viên cổ pháp bảo, là cổ bảo của thượng cổ Chiến Hoàng tông.”

“Thượng cổ Chiến Hoàng tông?” Lục bào lão đầu cũng nghi hoặc. Lão từng nghe đến tông môn này, nhưng từ thời đại của lão đã là một đại tông môn cực kỳ cổ lão. Lục bào lão đầu chỉ biết công pháp cùng thuật pháp của phái này nổi danh với lực công kích, những việc khác lão mù tịt.

“Không sai đâu, khí tức Thần huyền cảnh tu sĩ như đàn hương, vật này là mùi hoa sen.” Văn chương quỳ chấn kinh lắm lắm.

“Văn chương quỳ, thật ra là pháp bảo gì?” Ngụy Tác cũng nóng lòng.

“Vật này là một thiên tài tu sĩ tên Thương Lâm của Chiến Hoàng tông luyện chế được.” Văn chương quỳ định thần, “Tu sĩ này có đại cơ ngộ, ngộ tính siêu phàm, vì lúc trẻ đấu pháp với người ta, thân thể tàn khuyết, luyện đến Kim đan ngũ trọng thì tu vi dừng bước. Y định đoạt xá tự lại nhục thân, dùng một viên hắc sắc phát quang xá lợi từ viên cổ để lại, luyện chế thành pháp bảo. Pháp bảo này có thể dùng kim đan hà quang điều khiển, đạt tới Kim đan ngũ trọng, uy năng kim đan hà quang đủ là sẽ khiến nó hiển hóa thành pháp tướng không kém gì của Thần huyền cảnh tu sĩ!”

“Cái gì?” Ngụy Tác và nữ tu, lục bào lão đầu đều chấn động, “Tu sĩ Kim đan ngũ trọng có vật này không phải có thể sẽ có thần huyền pháp tướng, sánh với Thần huyền cảnh tu sĩ?”

“Gần như thế. Tu sĩ đó của Chiến Hoàng tông vì không thể đột phá Kim đan ngũ trọng mới luyện chế pháp bảo này, để thần thông vô hạn tiếp cận Thần huyền cảnh tu sĩ.” Văn chương quỳ bưng lên hàn khí nhìn Ngụy Tác, “Nếu các hạ không bán vật này thì càng không nên để ai biết, không thì sẽ gặp họa sát thân, đại tu sĩ Kim đan kỳ tứ trọng ngũ trọng đều sẽ tranh đoạt!”

“Lại là một món cổ bảo như thế!”

Ngụy Tác hít hơi liên tục, biết rõ giá trị một món cổ bảo cỡ này.

“Pháp bảo này, điều khiển thế nào? Chỉ cần dồn kim đan hà quang vào?” Ngụy Tác hỏi.

“Theo ghi chép thì chỉ có thể, hơn nữa thì lão phu không biết.” Lão đầu biến sắc, hiểu ý Ngụy Tác muốn giữ lại vật này.

“Phí dụng giám định cổ bảo lần này là một vạn hạ phẩm linh thạch.” Ngụy Tác lấy ra một linh thạch đại, thần thức quét vào, đếm một trăm viên thượng phẩm linh thạch, đưa cho Văn chương quý.

“Vị đạo hữu này, định giữ vật này bên mình?” Văn chương quý trả hắc sắc tiểu nhân cho Ngụy Tác, hỏi thêm.

“Đa tạ hảo ý của Văn chương quý, chỉ cần chương quý không để lộ là được.” Ngụy Tác thần sắc bất biến gật đầu, trực tiếp thu hắc sắc tiểu nhân lại.

“Tập Cổ hiên tất nhiên không để lộ tin.” Văn chương quý đáp.

“A! Ngụy Tác, y hiểu cổ bảo như thế, chắc có diễn tịch kiểu viễn cổ ký sự, bắt y mà tra hỏi! Kiến thức như thế cực kỳ hữu dụng!”

“Không thì giết luôn để tránh lộ tin! Trấn thiên pháp tướng phi phạm, không thể để lộ!”

Ngụy Tác gật đầu, cáo từ ly khai, lục bào lão đầu kêu réo ầm ĩ.

Lục bào lão đầu kêu như thế, Ngụy Tác chỉ biết lắc đầu. Gã đương nhiên biết kiến thức này thập phần hữu dụng, nhưng Văn chương quý và gã vô oán vô cừ, không thể hạ thủ, Bắc La thành lại là địa bàn Bắc Minh tông, Văn chương quý cả đời nghiên cứu cổ bảo, ai biết lão có cổ bảo lợi hại cực độ nào không.

“Vậy thì không tiến xa. Tiến khách.” Văn chương quý thấy Ngụy Tác đã quyết tâm ý, không nhiều lời, vòng tay kêu lên.

Chốc sau, nữ tử diễm lệ dẫn hai người vào lại dẫn ra.

“Đi thôi!”

Ngụy Tác không ngờ chuyện này thuận lợi như thế, còn có được cổ bảo kinh nhân. Rồi Tập Cổ hiên, gã và nữ tu không hề dừng lại mà ra ngoài thành.

566. Chương 566: Lão Đại Đáng Thương?

“Hàn Nguyệt Nhi sư tỷ...”

“Đệ nói gì hả?”

Trong mây trắng có giọng nói dị thường phiêu diêu vang lên, như tiếng tiên nhân thì thầm.

Nếu có người đến gần sẽ nhận ra trong mây có bốn người, ba nam một nữ.

Bốn nam nữ đều lãng không, từng vòng sáng vây quanh, hư ảo mê ly, hai nam tử toát lên ánh sáng đặc biệt, mặt Tinh phong pháp y.

Duy nhất một nữ tu trẻ tuổi mặc lam sắc cung trang, mi tâm dính một viên lam sắc bảo thạch dài, da trắng như tuyết, xinh đẹp vô ngần, thân ngoại linh khí hình thành một đóa hoa bảo lam sắc cỡ một trượng, toát lên khí tức cao quý.

Nam tu trẻ tuổi khác mặc bạch sắc vũ y, đầu đội mũ, linh khí hình thành hình bạch sắc như ý sau lưng.

Bốn nam nữ này rõ ràng đều là đệ tử tinh anh Huyền Phong môn.

Lực lượng hạch tâm của siêu cấp đại tông môn, ai cũng có quyền thế.

Mỗi một đệ tử tinh anh Huyền Phong môn, tại tu đạo giới Thiên Huyền đại lục cũng như nhất phương vương hầu, nhân vật đỉnh nhọn của tiểu tông môn như Tự Tinh tông và Thiên Nhất môn cũng như quan lại địa phương, không dám đắc tội đệ tử tinh anh Huyền Phong môn. Trở thành đệ tử tinh anh Huyền Phong môn sẽ có nguồn lực mà tông môn thông thường không thể so được, ai biết được đệ tử tinh anh đó tương lai có trở thành đại tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, Kim đan tam trọng không.

Hiện tại bốn nam nữ này có hai Kim đan tu sĩ, rõ ràng là đệ tử tinh anh của tinh anh, địa vị tại Huyền Phong môn cực cao.

“Hàn Nguyệt Nhi sư tỷ, tin này không sai đâu, các trưởng lão Bắc Minh tông và nhiều chân truyền đệ tử đều dốc hết.” Trong bốn nam nữ, nữ tu mặc lam sắc cung trang, thập phần cao quý, có vẻ địa vị tối cao, hai đệ tử tinh anh mặc Tinh phong pháp y, hiển nhiên lập công lớn cho Huyền Phong môn đang báo tin, thương thảo đối sách.

“Bắc Minh tông làm vậy là toàn tông chấn động, chắc có kinh thiên đại sự phát sinh.” Nam tu mặc bạch sắc vũ y, toát lên khí tức quý như nhất phương vương hầu gât đầu.

“Đến giờ vẫn chưa có tung tích y, không cần lãng phí lực khí nữa, truyền lệnh cho mọi đệ tử tức khắc chú ý hành động của tu sĩ Bắc Minh tông xem vì sao họ lại như thế.” Cung trang mỹ nữ Hàn Nguyệt Nhi ở mi tâm có lam bảo thạch phát tay thập phần quyết đoán. Giọng nàng ta như trân châu rơi xuống đĩa ngọc, “A Đức sư đệ, truyền tin cho đại sư huynh là có đại sự phát sinh, mau quay về.”

“Được!”

Hai đệ tử tinh anh Huyền Phong môn mặc Tinh phong pháp y, người mặt vuông hơn gât đầu, hỏi: “Mấy sư đệ ở thành trì có truyền tông pháp trận có cần xử lý việc này?”

“Không nên động dụng. Đây là ước định riêng giữa đại sư huynh và Hứa Thiên Áo, làm thế là chọc giận đại sư huynh.” Hàn Nguyệt Nhi thông thả nói.

“Đệ hiểu.” Hai đệ tử tinh anh Huyền Phong môn run lên, hiển nhiên chân truyền đại đệ tử Lâm Thái Hư tại Huyền Phong môn quyền thế kinh nhân, uy thế như đế vương.

Dù là nhất phương vương hầu, gặp đế vương cũng phải tham bái.

Đoạn bốn nam nữ chia làm bốn hướng lướt đi, thoáng sau đã tan biến trong thinh không.

...

“Ầm”!

Cơ hồ đồng thời, tại Vạn Thọ thành cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm, trong một chỗ ở đột nhiên vang lên tiếng nổ.

Bạch sắc hà quang quang trụ vút lên trời cao.

Vân khí trên Vạn Thọ thành cuộn cuộn, hình thành một hình nón trên bạch sắc hà quang quang trụ!

Kết đan dị tượng!

“Kết đan, có người kết đan thành công?”

“Lại giẫm vào chân ta!”

“Bắt y, y chưa trả linh thạch!”

“Không phải trong sơn môn Linh Thú cung? Có tán tu, kết đan thành công tại Vạn Thọ thành?”

“...”

Đột nhiên bạo phát dị tượng, Vạn Thọ thành vốn đã loạn cào cào lại càng loạn.

Nhiều tu sĩ đổ đến nơi bạo phát xuất kết đan dị tượng xem náo nhiệt, xem thần thành phương nào kết đan tại Vạn Thọ thành.

Kết đan là việc tu sĩ có khi cả đời không thấy.

Bất quá mọi tu sĩ không dám đến gần, vạn nhất chọc giận Kim đan tu sĩ thì không đùa được.

Bên ngoài náo loạn nhưng bên trong cực kỳ an tĩnh.

Kết, cửa tỉnh thất được đẩy ra.

Mặc tử sắc cung trang, dù không trang điểm cũng khuynh quốc khuynh thành, ai nhìn thấy cũng khó quên, Cơ Nhã ra khỏi gian tỉnh thất.

Trên mình Cơ Nhã, linh khí trắng ngần ngưng thành từng đóa bạch sắc băng liên trong suốt.

Nàng từ tốn đi ra, gương mặt lạnh như băng sương thoáng nụ cười, cao nhã thoát trần. Huyền Phong môn Hàn Nguyệt Nhi cũng xinh đẹp vô song như tiên nữ, nhưng so với Cơ Nhã thì không so nổi, dung nhan và khí chất đều cách biệt.

Nhờ một viên Xá nữ tiên đan cùng chuẩn bị đầy đủ, cả thuật pháp tôi luyện tâm trí mà Ngụy Tác cũng tìm được nên sau mấy chục ngày bế quan, Cơ Nhã vô cùng thuận lợi kết đan, đột phá đến Kim đan cảnh.

“Sư tỷ!”

Cơ Nhã ra khỏi tĩnh thất, thấy Hàn Vi Vi, Nam Cung Vũ Tinh và cặp đôi đầu óc đan giản cùng Phong Tri Du, Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh đứng đó.

“Sao hả?”

Nghe Hàn Vi Vi gọi sư tỷ, Cơ Nhã vốn càng vui hơn nhưng nhìn quang thì chợt nhíu mày, có cảm giác không lành.

Mắt Hàn Vi Vi đỏ ngầu hự vừa khóc, nhìn nàng với ánh mắt khôn tả. Những người khác đều tỏ ra cực kỳ trầm trọng. Ngay cả Nam Cung Vũ Tinh trầm tĩnh nhất cũng nhợt nhạt, thân thể hơi run lên.

“Sư tỷ!” Hàn Vi Vi lao vào lòng nàng, khóc lóc như không còn sức lực.

“Vũ Tinh thư thư, thật ra có chuyện gì.” Tay Cơ Nhã cũng băng lãnh, trong óc hiện lên một dáng hình.

“Ngụy Tác xảy ra chuyện rồi.” Nam Cung Vũ Tinh hít sâu một hơi, miễn cưỡng bảo Cơ Nhã.

Cơ Nhã hơi run lên, nắm chặt tay, “Huynh ấy có chuyện gì?”

“Nghe nói y đến Thiên Huyền đại lục bắc bộ, tranh đoạt một món bảo vật, chọc giận Chân Võ thiếu chủ, bị Chân Võ thiếu chủ bắt, trấn áp tại Mặc Ngọc linh...” Nam Cung Vũ Tinh hơi nghẹn ngào, không nói tiếp được nữa.

“Nghe nói Chân Võ thiếu chủ dùng chân hỏa đốt lão đại hai trăm ngày rồi mới giết để tế luyện một món pháp bảo, sau đó sẽ thị chúng.” Chân Sùng Minh không chịu nổi bấy không khí, lau nước mắt nói.

“Lão đại đáng thương, vốn cũng cẩn thận, sao lần này lại chạm vào Chân Võ. Chân hỏa thiêu đốt hai trăm ngày thì thành thế nào.” Chu Tiểu Xuân khóc nức, “Khó khăn lắm mới có một lão đại lợi hại như thế mà lại chết thế này hả.”

“Chân Võ tông!”

Cơ Nhã run người choáng váng.

Nàng đương nhiên biết Chân Võ có nghĩa là gì.

“Tin này đáng tin không?” Cơ Nhã không khác, cắn môi hỏi Nam Cung Vũ Tinh. “Đồn ra khi nào.”

“Tin này một ngày trước mới nhận được, vì muội xung kích kim đan nên mọi người giấu.” Nam Cung Vũ Tinh rõ ràng bị đầy dọa vô vàn, bảo Cơ Nhã: “Phong đại ca đã đi nghe ngóng, nhiều thành trì gần đây có đồn, tin này do Chân Võ loan ra, chắc không phải vô cớ.”

“Oa...” Hàn Vi Vi khóc thành tiếng.

Tin tức này đã lan truyền ít nhất mười mấy ngày, tức là tin này không sai thì Ngụy Tác cũng chịu khổ gần ấy ngày.

“Các vị đến Linh Thú cung chưa?” Cơ Nhã hít sâu một hơi, hàn khí khôn tả bao trùm.

“Cô nương định hỏi xem Lệ Nhược Hải về chưa? Bọn tại hạ cũng đợi xuất quan mới thương lượng.” Phong Tri Du nhắc nhở: “Bọn Lệ Nhược Hải và Ngụy Tác cùng đi, nếu y và Ngụy Tác xung đột thì e chúng ta không rời Linh Thú thành được.”

“Nhất định phải đến.”

Cơ Nhã cả quyết, “Chúng ta tìm Tâm Hữu Lan trước.”

“Tâm Hữu Lan?” Phong Tri Du và Trương Châu Dự hơi ngần ra.

“Chúng ta đừng hiển lộ thân phận thoai, hẹn gặp nàng ta, nếu không nhầm thì Ngụy Tác bảo nàng ta có Hộ thần cổ phù.”

“Ý cô nương là...” Phong Tri Du và Trương Châu Dự hít sâu một hơi.

“Chỉ cần tin này là thật, chúng ta sẽ đi.” Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh nhìn nhau, đều nhận ra niềm kiên định trong mắt nhau.

-o0o-

567. Chương 567: Âm Hiệu, Âm Hiệu

“Kim đan hà quang lúc kết đan, uy thế cực lớn, phẩm giai công pháp khẳng định không thấp.”

“Thật ra là ai kết đan thành công?”

“...”

Bên ngoài chỗ bọn Cơ Nhã ở tụ tập rất đông tu sĩ.

Nhiều tu sĩ đồ thì thầm xem có nghe ngóng được gì không, có tu sĩ thậm chí ảo tưởng mình vì nguyên nhân nào đó được Kim đan đại tu sĩ thu làm đệ tử hoặc ban ân huệ gì đó.

Nhưng bên trong chợt vang lên giọng nói dị thường bằng lãnh.

“Có đệ tử Linh Thú cung không? Tại hạ muốn cầu kiến Tâm Hữu Lan, làm phiền thông báo.”

“Cầu kiến Tâm Hữu Lan?”

Tu sĩ tại trường đều ngẩn người. Danh hiệu Tâm Hữu Lan thì tu sĩ Vạn Thọ thành đều biết, không ít đệ tử Linh Thú cung cũng đến đây.

Mấy đệ tử Linh Thú cung nhìn nhau, một người lướt nhanh về sơn môn.

“Ta thích thanh tĩnh, không thích ai vây ở ngoài chỗ ở, các vị nể mặt mà giải tán đi cho.”

Tiếp đó, lại giọng nói dị thường bằng hàn cất lên.

Mọi tu sĩ tụ tập ở ngoài đều biến sắc, không dám nói gì mà đi ngay. Đắc tội một Kim đan đại tu sĩ có hậu quả gì, toán đề giai tu sĩ này hiểu rõ, Kim đan đại tu sĩ ở trong tuy nhiên nói năng khách khí, tuy bảo là nể mặt thì giải tán nhưng nếu ai còn ở lại thì coi như không nể mặt. Hàm ý tiếp theo không cần nói rõ.

Không lâu sau, một con thanh sắc man thú lớn cỡ gian phòng đi tới, phía trên là một nữ tu diễm lệ mặc lũ không kim giáp, cực kỳ hờ hang.

Nữ tu hồn toát lên phong vị yêu dã dã tính, thần sắc kinh nghi bất định.

Tu sĩ dọc đường đều tránh đi, vì nàng ta là thân truyền đệ tử của Lệ Nhược Hải: Tâm Hữu Lan.

“Cung hỉ tiền bối kết đan thành công tại Vạn Thọ thành, không biết tiền bối chỉ đích danh gặp văn bối có việc gì?” Đến ngoài linh quang quang tráo, Tâm Hữu Lan dừng lại, lên tiếng.

“Chúng ta tạm coi là cố nhân, lần này muốn gặp là có việc nhờ, cô nương vào đi.” Linh quang quang tráo vang lên giọng nói.

“Cố nhân?” Tâm Hữu Lan càng nghi hoặc.

“Được!” Bất quá ở đây là Vạn Thọ thành, Tâm Hữu Lan không e dè gì, vỗ thanh sắc man thú đang cười rồi nhảy xuống.

Linh quang quang mạc tách ra.

Tâm Hữu Lan không hề do dự đi vào.

“Các vị là...?”

Đi vào, linh quang quang mạc sau lưng Tâm Hữu Lan hợp lại còn nằng ta ngấn người.

Vì trước đó từ bên trong đều vang lên tiếng nam tu nên mọi tu sĩ và Tâm Hữu Lan đều cho rằng người kết đan thành công là nam tu. Nhưng đứng trước mặt nàng ta là ba tuyệt sắc nữ tu.

Nữ tu đứng giữa mặc tử sắc cung trang, dung nhan kinh nhân, thân ngoại linh khí ngưng thành đóa đóa băng liên, chắc rằng đó là người kết đan.

“Tại hạ Cơ Nhã, đây là tề sư muội Hàn Vi Vi, đây là Nam Cung Vũ Tinh, các vị đã gặp nhau rồi. Có lẽ cô nương không nhớ thôi.” Cơ Nhã bảo Tâm Hữu Lan đang nghi hoặc cực độ.

“Cơ Nhã? Là các vị? Cơ Nhã, cô nương đã đột phá đến kim đan tu vi?” Tâm Hữu Lan biến sắc mặt.

“Các vị tìm tôi là vì việc của Ngụy Tác?” Cơ Nhã và Hàn Vi Vi chưa kịp lên tiếng, Tâm Hữu Lan đã hít sâu một hơi, nói.

“Xem ra Linh Thú cung đã biết tin.” Cơ Nhã nhìn Tâm Hữu Lan, “Phu quân cùng Lệ cung chủ đến Thanh Thành khư, tại hạ tìm cô nương để hỏi xem thật ra là việc gì, Lệ cung chủ về chưa, tin đó có thật không?”

“Không ngờ các vị vẫn ở Vạn Thọ thành.” Tâm Hữu Lan nhấn nhó, “Vốn sư tôn còn đang tìm cách tìm các vị.”

“Sư tôn cô nương tìm bọn tại hạ?” Nam Cung Vũ Tinh hỏi Tâm Hữu Lan, “Tức là Lệ cung chủ đã về?”

“Việc này nói ra thì dài lắm. Các vị sợ sư tôn và Ngụy Tác có hiềm khích nên không đi tìm người hả.” Tâm Hữu Lan đoán ra của dụng ý bọn Cơ Nhã nên lắc đầu, “Các vị yên tâm, sư tôn và Ngụy Tác có giao tình sinh tử, chỉ là trên đường gặp bất trắc.”

“Bất trắc gì?” Nam Cung Vũ Tinh thất lòng.

“Lúc họ thăm dò một nơi trong Thanh Thành khư, không gian bị cấm chế ở đó tan vỡ, sư tôn và Ngụy Tác, cùng mấy đạo hữu thất tán.” Tâm Hữu Lan nhìn Nam Cung Vũ Tinh cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi: “Khi không gian chỉ lực cuồng bạo tan đi, sư tôn phát hiện đã cách Thanh Thành khư mười mấy vạn dặm. Những người khác không biết bị cuốn đi đâu nên sư tôn đành quay về. Dọc đường mới nghe tin Ngụy Tác bị Chân Võ thiếu chủ bắt.”

“Việc Ngụy Tác bị Chân Võ thiếu chủ bắt là thật? Lệ cung chủ định tìm bọn tại hạ làm gì?” Cơ Nhã càng nhợt nhạt mặt mày, khí tức căng băng hàn, như của Hàn Vi Vi lúc không cứu trị được.

“Sư tôn sợ các vị làm con thiêu thân.” Tâm Hữu Lan do dự một chút, nghiêng rằng nói, “Chân Võ tông tông chủ tu vi Thần huyền cảnh, Chân Võ là siêu cấp đại tông môn có mười mấy vạn đệ tử, Chân Võ thiếu chủ Hứa Thiên Áo ít nhất cũng Kim đan tam trọng, có thể là tứ trọng, sư tôn trên đường đến Thanh Thành khư đã thấy y xuất thủ. Thần thông hơn xa Kim đan tu sĩ.”

“Tức là Lệ cung chủ dù là có giao tình sinh tử với phu quân nhưng không dám nhúng vào việc này?” Gương mặt Cơ Nhã như núi băng, tỏ vẻ khinh thường.

“Sư tôn không có lựa chọn, dù người không sợ chết cũng vô vị. Có thể còn khiến Linh Thú cung bị diệt.” Tâm Hữu Lan hít sâu một hơi, nhìn Cơ Nhã, “Dù hôm nay là tại hạ rơi vào tay Chân Võ thiếu chủ hoặc giả chí thân khác của sư tôn thì người cũng phải ẩn nhẫn, thực lực Chân Võ quá mạnh. Biết đâu độc toàn lực Linh Thú cung cũng không phải đối thủ của Hứa Thiên Áo.”

“Việc này không cần giải thích. Nếu phu quân cho rằng sinh tử chỉ giao sa vào hiểm cảnh, dù nguy hiểm hơn chắc cũng sẽ không tiếc giá nào cứu giúp.” Cơ Nhã lạnh lùng bảo Tâm Hữu Lan: “Nếu Tâm cô nương nể tình, có thể giúp đỡ một việc, Hộ thần cổ phù còn do cô nương giữ chẳng.”

Tâm Hữu Lan nhợt nhạt mặt mày, chợt thấy phần hận, biết sư tôn Lệ Nhược Hải cũng như mình, lẽ nào lại không muốn cứu người? Nhưng giờ phút này, nàng ta không biết nói gì.

Nàng ta vỗ lên nẹp bảo nang, lấy ra cổ phù đưa cho Cơ Nhã.

“Hộ thần cổ phù này kích phát uy năng, tối đa dung nạp được mấy người?” Cơ Nhã đón lấy đoạn hỏi Tâm Hữu Lan.

“Tối đa được sáu người, tu vi Phân niệm cảnh như tại hạ, một ngày chỉ có thể đi từ ba đến bốn truyền tổng pháp trận cự ly xa.” Tâm Hữu Lan liếc Cơ Nhã, vỗ lên hồng sắc cấm đài pháp bảo, đưa cho, “Đây là phi độ pháp bảo Hồng hà lăng tại hạ mới lấy được không lâu, tuy tốc độ phi độ không quá kinh nhân, nhưng sau khi đi qua truyền tổng pháp trận, chỉ cần một người điều khiển để đi tiếp, những người khác thừa cơ nghỉ ngơi.”

“Đa tạ Tâm cô nương, sau này có cơ hội sẽ báo đáp.”

Cơ Nhã nhận pháp bảo, bảo Tâm Hữu Lan đoạn gọi vào trong.

Bọn Phong Tri Du và Chân Sùng Minh, Chu Tiểu Xuân cùng chui ra.

“Đi thôi.”

Cơ Nhã cùng tất cả đi ra.

“Các vị...” Tâm Hữu Lan nhìn theo bóng mấy người tan biến trong linh quang quang tráo, định nói nhưng chỉ được hai chữ thì không thành tiếng nữa, vai hơi run lên.

“Chân Sùng Minh, Chu Tiểu Xuân, Hộ thần cổ phù tối đa chỉ dung nạp được sáu người, ở thành trì tới, các vị tìm chỗ ở tiếp tục luyện chế Bồ thiên đan. Phong đại ca cũng ở lại.”

“Nếu các vị không về, Bồ thiên đan để làm gì?”

“Tại hạ ở lại?”

Ra khỏi chỗ ở không lâu, nghe tiếng Cơ Nhã truyền âm, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân không nén được kêu lên, Phong Tri Du cũng ngăn người.

“Muội không yên tâm với hai người. Đây là phương pháp hoàn chỉnh luyện chế Bồ thiên đan, Phong đại ca nhớ kỹ rồi hủy đi.” Cơ Nhã đưa thanh sắc ngọc phù cho Phong Tri Du, “Nếu bọn muội không về, đại ca muốn báo cừu thì nên tính kế lâu dài hoặc giao cách luyện chế Bồ thiên đan cho một đại tông môn xung khắc với Chân Võ.”

...

“Đối sách của các hạ là tại các thành trì, tìm ngân ấy người hô mấy câu này?”

Trong lúc bọn Cơ Nhã sinh ly tử biệt thì ở một thành trì thuộc Thiên Huyền đại lục bắc bộ, nữ tu tỏ vẻ không dám tin nhìn Ngụy Tác đặc ý.

“Trăng trên trời không trắng bằng chỗ đó của nàng, trăng trên trời không trong như chỗ đó của nàng.”

“Mỹ nữ mặc giáp bó màu đỏ, còn nhớ lần đầu tiên giết người cướp của trong động không? Còn nhớ lần đầu cùng tắm ôn tuyền không?”

“Mỹ nữ, còn nhớ hai con Thạch vĩ bích tích không?”

“Ta không sao, có nhớ chỗ hẹn cũ không?”

“Ngụy Tác, mấy câu này là gì?” Nữ tu không nén được hỏi Ngụy Tác.

“Ám hiệu, ám hiệu, chỉ là ám hiệu liên lạc, hắc hắc.” Ngụy Tác nham nhở cười hắc hắc, “Theo mõ thì tốc độ của họ chừng vài ngày nữa là đi qua ấy thành này. Để an toàn thì mười mấy thành trì cùng kêu, không sao đâu.”

-o0o-

568. Chương 568: Thiên Long Quỷ Tích

Một đỉnh núi như mặt ngọc lặng lẽ tọa lạc trong man hoang hoang nguyên.

Chân trời xa tắp, một màn sáng nổi liền đất trời hiện lên lơ mờ.

Màn sáng tựa hồ tồn tại từ tận cổ, cả thần huyền đại năng cũng không thể đoán được ảo diệu, không thể chống nổi thần uy: Thiên khung.

Đỉnh núi như mặc ngọc có một cây mặc lục sắc tinh trụ.

Một công tử mặc bạch sắc pháp y viền vàng, mây kiếm mắt sao đứng trên tinh trụ.

Công tử này là Chân Vô thiếu chủ Hứa Thiên Áo.

Nếu đệ tử tinh anh Huyền Phong môn như nhất phương vương hầu của tu đạo giới thì địa vị của y cũng như chân truyền đại sư huynh Lâm Thái Hư của Huyền Phong môn, tương đương với đế vương.

Đỉnh đầu Hứa Thiên Áo lơ lửng một chiếc vòng tay màu trắng.

Cái vòng này không khác gì vòng thường, nhưng phù văn theo kiểu viễn cổ, rõ ràng là một món cổ bảo.

Linh quang trên cái vòng hình thành quang ảnh bờ tạt người nam mặt nữ, tua rua bay múa, cực kỳ trang nghiêm.

Từng làn bạch sắc băng tinh nguyên khí phát ra, dồn vào thiên linh Hứa Thiên Áo.

Nguyên khí dồn vào, linh áp trên mình Hứa Thiên Áo bùng bùng.

Cái vòng tựa hồ là một món chí bảo có công hiệu kinh nhân như Lân vương thủy ấn của thanh niên thần bí, có thể gội rửa nhục thân, hoặc đề thăng tu vi!

Hứa Thiên Áo lại có bảo vật kinh nhân như thế!

“Phù!”

Không biết Hứa Thiên Áo thực hiện bao lâu.

Đột nhiên, Hứa Thiên Áo mở bừng mắt, bạch quang lóe lên, bạch quang từ gã tràn ra như nước triều, đỉnh núi tựa mặc ngọc, từ lưng núi trở lên đều đóng băng!

Một hư ảnh màu trắng gần như trong suốt hiện ra.

Băng linh căn!

Hư ảnh là băng linh căn hư ảnh, nhng so với băng linh căn bình thường thì lớn gấp đôi.

Vù!

Hứa Thiên Áo vung tay như dẫn dắt thứ gì đó rất nặng, thỉnh không vang lên tiếng sấm, một băng cầu như vì sao bạc, đường kính hơn trăm trượng theo cánh tay y chỉ giáng vào sơn cốc. Mọi thứ trong cốc đều đóng băng dày ba thước.

“Được! Sau cùng cũng sử dụng được Băng tinh thiên văn! Lâm Thái Hư, giờ mà không dùng pháp bảo, chỉ với tu vi thì ta cũng không kém người!”

Hứa Thiên Áo cười lạnh, chỉ đôi chút âm thanh vọng ra nhưng sơn cốc bên dưới, cây cối đất đá bị băng phong đều hóa thành bột.

“Thủy Linh Nhi! Người dám đào hôn khiến ta mất danh dự! Tưởng ta thèm muốn thân phận, dung mạo y của người hả! Ta chỉ cần cực phẩm thủy linh căn, thủy mẫu thánh thân của người. Âm nguyên của thủy mẫu thánh thân khiến chân nguyên của băng linh căn tu sĩ càng mạnh, ta có được người sẽ ngày đêm thái bổ, tu vi sẽ tăng cao! Tiếp đó ta sẽ dùng mọi cách làm nhục người. Để người biết chống lại ta có hậu quả gì.”

Thần sắc càng hung hãn xuất hiện trong mắt Hứa Thiên Áo.

“Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động giờ vẫn chưa xuất hiện, không biết đuổi đến đâu rồi. Hiện tại còn chưa tìm ra y, Thất khiếu tiên đan cũng không luyện lại được. Phế vật!”

“Tối đa còn hơn mười ngày, đạo lữ Cơ Nhã của người chắc đang đến đây. Ta muốn thử xem Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ mùi vị thế nào. Người đừng để ta thất vọng, không hiện thân ra.”

Cười lạnh lẩm bẩm, Hứa Thiên Áo xếp bằng vung tay, cái vòng trắng trên đầu lại tràn ra bạch sắc băng tinh nguyên khí, dồn vào thiên linh y.

...

Đêm mấy hôm sau, trong một ngọn núi cách Thanh Thành khứ ba vạn dặm, hồng quang lóe lên, từ trong một khe núi toát ra yêu khí.

Yêu thú nửa trên là nữ tu, nửa dưới là hươu xuất hiện.

Yêu thú này linh tính vô cùng, từ khe núi lướt ra còn lẩm bẩm, biết cả thi triển âm mưu quỷ kế suýt hại chết Ngụy Tác: Mị ma nữ lộc.

Nó tuy trông hơi tiều tụy, có vẻ đang làm việc gì đó rất vất vả nhưng sắc mặt hỉ hả, ra vẻ giành được bảo bối.

Từ khe núi lướt ra, Mị ma nữ lộc nhìn quanh nhận hưởng, rõ ràng định đi khỏi.

Nhưng đột nhiên nó run lên, suýt nữa phủ phục xuống.

“Kia là...”

Nhìn theo ánh mắt nó, một bóng trắng dài phi hành trong mây.

Khí tức hùng hậu cực điểm, khiến nó rùng mình xuất hiện.

“Viễn cổ long uy!”

“Hiện tại lại vẫn còn viễn cổ cự long tồn tại! Viễn cổ cự long này khẳng định là giao hóa long! Đáng sợ quá.”

Nhìn rõ bạch ảnh, Mị ma nữ lộc run lên.

Yêu thú thế giới càng tôn trọng thực lực, cao giai yêu thú đối diện yêu thú cao cấp hơn thì dễ hoảng sợ. Mị ma nữ lộc tuy là bất cấp yêu thú, nhưng gặp cửu cấp viễn cổ cự thú thì dễ dàng bị xé xác.

“Long uy của giao hóa long sao lại như mặt trời chói lóa? Sao lại già thế?”

Nhưng run lên đoạn Mị ma nữ lộc nhưng nhớ ra, mắt sáng lên.

“Đúng rồi! Viễn cổ giao hóa long, đến hiện tại là không biết bao nhiêu vạn năm, khẳng định sắp thọ nguyên hao tận! Lẽ nào đang đến long trùng?”

“Trong hoang nguyên bên ngoài Thiên khung có long trùng tồn tại?”

“A!”

Đoạn Mị ma nữ lộc kêu lên trước suy đoán của mình.

“Nếu lấy được tinh huyết của viễn cổ giao hóa long, ta sẽ trực tiếp hóa thân thành thiên long, chưa biết chừng còn được thiên long truyền thừa! A! So với biến hóa thành thanh loan thì càng mạnh mẽ!”

Mị ma nữ lộc nhìn hai tay, không ngừng run rẩy.

Tay nó cầm một nhánh linh dược, tay phải cầm một viên thanh sắc tinh thạch kỳ lạ. Trong khối tinh thạch trong suốt phát ra viễn cổ khí tức, như có một giọt tinh huyết đang lăn, trong tinh huyết như có vô số thanh sắc hỏa điểm nhấp nháy.

“Liều thôi! Nếu lấy được tinh huyết của viễn cổ giao hóa long. Dù tu sĩ Thần huyền cảnh nhất trọng lương trọng cũng không đáng gì với ta. Bám theo!”

Như hạ một mệnh lệnh không muốn, Mị ma nữ lộc nghiêng răng, lao theo bóng trắng.

...

“Trăng trên trời không trắng bằng chỗ đó của nàng, trăng trên trời không trong như chỗ đó của nàng.”

“Mỹ nữ mặc giáp bó màu đỏ, còn nhớ lần đầu tiên giết người cướp của trong động không? Còn nhớ lần đầu cùng tắm ôn tuyền không?”

“...”

“Y bị sao thế? Kêu cái gì nhỉ.”

“Không biết, không chỉ ở đây, thành nào ta đi qua cũng có kẻ kêu như thế.”

“Chắc là nam tu bị nữ tu bỏ rơi, dùng phương pháp này mong nữ tu hồi tâm chuyển ý.”

“Ha ha, đúng là si tâm, bất quá phương pháp này cũng được.”

Trên một con đường trong Lưu Hỏa thành, mấy tu sĩ đi qua đi lại hô to. Một đám tu sĩ khác đang chụm đầu bàn tán.

Lưu Hỏa thành là một thành trì nổi giữa Thiên Huyền đại lục trung bộ và bắc bộ.

Thường thì tu sĩ Thiên Huyền đại lục coi Thiên Mang sơn mạch là đường phân chia trung bộ và bắc bộ. Phía trong Thiên Mang sơn mạch là Thiên Huyền đại lục trung bộ, phía ngoài là bắc bộ. Lưu Hỏa thành kiến tạo trên một đỉnh núi ở Thiên Mang sơn mạch.

Từ năm, sáu ngày trước, đừng nói Lưu Hỏa thành, mười mấy thành trì quanh đó đều có không ít tu sĩ quên ngày đêm hô như thế, trong cũng như ngoài thành.

Cùng kêu gào mấy câu.

Không phải cùng một nhóm mà là nhiều nhóm, được nhiều người thuê.

Tên đường trong Lưu Hỏa thành, có hai nhóm kêu mấy câu đó.

Một nhóm gồm một tu sĩ mất gà chọi, một tu sĩ râu quai nón, nhóm còn lại là một tu sĩ lùn mập, một tu sĩ mặt choắt răng vàng.

Cả hai đều sợ bị đối phương cướp sinh ý, chủ thuê không trả linh thạch nên đều cố hô to hơn.

“Trăng trên trời không trắng như chỗ đó của nàng! Thiên thượng nguyệt lượng viên! Hoàn thị bất như nhĩ na lý viên!”

Một bên vừa hô thì bên kia không chịu kém: “Mỹ nữ mặc áo giáo bó màu đỏ, còn nhớ lần đầu gặp mặt giết người cướp của trong động không? Còn nhớ lần tắm ôn tuyền đầu tiên không?”

“Mỹ nữ! Còn nhớ hai con Thạch vĩ bích tích không!” Một bên vừa hô câu này thì bên kia đã hô, “Ta không sao! Còn nhớ chỗ hẹn cũ không!”

Cả hai càng hô thì càng trợn mắt, càng to tiếng, hận không thể đánh nhau, lúc đó không mấy ai chú ý thấy có mấy tu sĩ thần tình cực kỳ tiêu tụy, từ truyền tông pháp trận đi ra.

-o0o-

569. Chương 569: Không Trắng Bằng Chỗ Đó Của Nàng

Mấy tu sĩ thần tình cực kỳ tiêu tụy, chính thị Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi.

Toán Cơ Nhã đều dùng dịch dung đàn thay đổi dung mạo, dùng Tiềm ẩn quyết ẩn giấu tu vi, trông thật phần phổ thông.

Từ Vạn Thọ thành, bọn Cơ Nhã đi cả ngày lẫn đêm, khi thần thức không chịu nổi nữa thì lại sử dụng phi độ pháp bảo, trên đường sang một thành trì khác coi như nghỉ ngơi, ở thành trì sau lại dùng truyền tông pháp trận.

Mười mấy thành trì, mấy chục vạn dặm, chỉ mười mấy ngày là toán Cơ Nhã đã đến thành trì nổi giữa Thiên Huyền đại lục trung bộ và bắc bộ.

Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh đi sau Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi.

Thần thức mệt mỏi đến cực hạn, cả hai từ truyền tống pháp trận đi ra, cảm giác ánh nắng cũng trắng xóa, như một mớ trắng ngần lóa trước mắt, lắc lư lắc lư.

Nhìn theo Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi, ánh mắt cả hai phức tạp khôn tả.

Thần thức Cơ Nhã tuy hơn hẳn cả hai nhưng dọc đường chính nàng điều khiển phi độn pháp bảo, nghỉ ngơi ít nhất, còn thần thức Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi kém hơn hai người nên bọn Cơ Nhã tuyệt đối mệt mỏi hơn. Có điều họ không dừng lại, rời truyền tống pháp trận là ra ngay.

Thật ra bọn Cơ Nhã sắp gục xuống rồi.

Nhưng cũng có thứ vô hình nào đó giúp họ chịu đựng được.

“Ngụy Tác, phải đợi muội.”

Cơ Nhã đang trống rỗng. Lúc ở Chập Khí hải, vì tưởng không thể cứu Hàn Vi Vi, lòng nàng đã chết nhưng Ngụy Tác đã cứu Hàn Vi Vi, cứu luôn lòng nàng, giờ gã không còn thì nàng càng không thể sống nổi. Nàng đã định, nếu không thể cứu gã thì cũng không liều mạng với Chân Võ mà luyện chế một viên độc được đáng sợ nhất, uống vào, dùng mọi cách giết đệ tử Chân Võ, nếu bị cao giai tu sĩ của Chân Võ truy sát, cả tự nổ kim đan cũng không được thì sẽ dùng khí huyết làm tan đan được, đi theo gã.

Cơ Nhã không nhìn kỹ cảnh tượng Lưu Hỏa thành, chỉ quan sát phương vị, họ biết rời Lưu Hỏa thành là mọi truyền tống pháp trận đều đã tổn hủy hoặc đình chỉ sử dụng, chỉ còn cách dùng phi độn pháp bảo. Đoàn Cơ Nhã đi về con đường phía bắc, chuẩn bị xuất thành.

“Trăng trên trời không trắng như chỗ đó của nàng! Trăng trên trời không tròn như chỗ đó của nàng!” Nàng vừa đến con đường bên ngoài truyền tống pháp trận thì tiếng kêu ầm ĩ lọt vào tai.

Cơ Nhã tức thì tròn mắt.

Kêu gào chính là hai nhóm.

Gào lên câu đó là phe tu sĩ mất gà chọi và tu sĩ râu quai nón.

“Mỹ nữ mặc giáp bó màu đỏ! Còn nhớ lần giết người cướp của trong động không? Còn nhớ lần tắm ôn tuyền đầu tiên không?” Phe tu sĩ lùn mập và tu sĩ răng vàng cũng đỏ mặt tía tai không chịu kém.

Nam Cung Vũ Tinh cũng tròn mắt.

“Họ làm gì đấy? Bệnh hoạn hả?” Hàn Vi Vi hừ nhọc nói, giờ nàng ta có phần hừ thoát chứ không thì đã chen vào xem náo nhiệt, nghe ngóng là chuyện gì chứ đời nào chỉ nói suông như thế.

“Mỹ nữ! Còn nhớ hai con Thạch vĩ bích tích không!”

“A!” Câu tiếp theo khiến Hàn Vi Vi kêu thành tiếng.

“Vi Vi, coi như không thấy gì! Đừng để lộ!”

Giọng Nam Cung Vũ Tinh cơ hồ vọng ngay vào tai Hàn Vi Vi vừa hô lên.

“Sao hả?” Cơ Nhã cũng đưa mắt ra hiệu cho Hàn Vi Vi.

“Không có gì, vừa thấy một con chuột.” Hàn Vi Vi thập phần cơ linh đáp.

“Ta không sao! Còn nhớ chỗ hẹn cũ không!” Cả hai toán tu sĩ lại hô to.

“Cơ Nhã, sao thế?”

Cơ hồ mọi tu sĩ đều chú ý xem hai bên đỏ mặt tía tai kêu gào, không ai chú ý đến Hàn Vi Vi hô khẽ, nhưng thần sắc bọn Cơ Nhã thay đổi lại không giấu được Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh.

Cả hai thấy tay Cơ Nhã hơi run lên, cảm giác như ngọn núi băng đã sống dậy.

“Những lời này chỉ Ngụy Tác biết. Chúng ta cứ đi.” Cơ Nhã truyền âm cho cả hai.

“Chỉ Ngụy Tác mới biết?” Mắt Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh lóe lên, nhưng không tỏ vẻ gì, tiếp tục theo bọn Cơ Nhã.

“Lần đầu tiên gặp ta, y cướp của ta hai con Thạch vĩ bích tích.” Hàn Vi Vi vừa đi vừa truyền âm, “Sư tỷ cũng biết.”

“Lần đầu tiên gặp y, cô nương mặc áo giáp bó màu đỏ?” Trương Châu Dự hỏi Nam Cung Vũ Tinh.

“Đúng.” Nam Cung Vũ Tinh lén đáp.

“Sao chỗ nào cũng có người kêu mấy câu đó?”

“Đúng, mấy thành trì đều có người hô hoán, con bà nó chứ, tên đó vô liêu hay không chưa biết nhưng tồn không ít linh thạch đâu?” Cùng lúc tiếng hai tu sĩ qua đường bàn luận lọt vào tai bọn Cơ Nhã.

“Lê nào... Ngụy Tác không sao?” Sư Phi Thanh do dự truyền âm.

“Không sao sao y không bảo người ta kêu rõ?” Hàn Vi Vi nói.

Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, Trương Châu Dự nhìn nhau, tựa hồ cùng suy nghĩ. “Có lẽ y không rơi vào tay Chân Võ thiếu chủ hoặc đã thoát thân.” Cơ Nhã truyền âm cho tất cả, “Có lẽ đối phương muốn dụ chúng ta ra rồi bức huynh ấy ra mặt. Đối phương quá mạnh, huynh ấy biết chúng ta sẽ tới nhưng không thể nói rõ nên dùng phương pháp này bảo chúng ta đừng chui đầu vào lưới.”

“Chắc thế!” Sư Phi Thanh cũng hiểu, “Không thì dù y nghĩ cho chúng ta, không muốn chúng ta chết uống thì y đã bị bắt ở Mặc Ngọc linh, không thể thuê người hô khắp nơi thế này.”

“Xem ra y không sao.” Trương Châu Dự thở phào, tầm tắc, “Hắc hắc, tầm ôn tuyên...”

Nghe đến ba chữ tầm ôn tuyên, Nam Cung Vũ Tinh đỏ mặt.

“Trăng trên trời không trắng như chỗ đó của nàng! Trăng trên trời không tròn như chỗ đó của nàng!” Lại có tiếng kêu to vang lên.

“Câu này có ý gì?” Hàn Vi Vi tỏ vẻ rất hiểu Ngụy Tác, nhú mày, “Theo tác phong của y, còn có ý gì đó.”

Kết quả Hàn Vi Vi mới dứt lời, sắc mặt Cơ Nhã vốn nhợt nhạt chợt đỏ lên.

“Không có hàm nghĩa đặc biệt gì đâu.” Cơ Nhã đáp nhỏ như muỗi kêu.

“Không có hàm nghĩa đặc biệt?” Hàn Vi Vi hồ nghi nhìn Cơ Nhã nhất nhãn, thấy sư tỷ đỏ mặt, từ phía sau nàng ta thấy được ngực sư tỷ tròn trịa thì hiểu ngay, liền trợn tròn trắng, mắng, “Lưu manh đáng chết!”

“Khụ khụ...” Vốn Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh không hiểu, thấy Hàn Vi Vi nhìn ở bộ vị nào cùng phản ứng của nàng ta thì hiểu ngay, nhìn nhau ho khan.

Nam Cung Vũ Tinh nhìn Cơ Nhã mỉm cười, hiểu ý của mấy tiếng hô.

“Ta không sao! Còn nhớ chỗ hẹn cũ không?”

Nam Cung Vũ Tinh nghĩ kỹ, “Ta không sao, ý y là y không sao. Chỗ hẹn cũ...”

Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi cùng sáng mắt thốt lên: “Công cáo bài!”

“Công cáo bài?” Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh nhìn Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi.

“Trước kia tại Linh Nhạc thành, khi cần gấp, y đều hẹn ở công cáo bài.” Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi nhìn nhau, nói ngay.

“Tức là y sẽ để lại manh mối ở đó cho chúng ta đến gặp?” Trương Châu Dự cũng sáng mắt.

“Xin hỏi đạo hữu, công cáo bài lớn nhất Lưu Hỏa thành ở đâu, bọn tại hạ muốn kiếm công việc.” Sư Phi Thanh gật đầu, kéo một tu sĩ qua đường lại hỏi.

Cơ hồ mọi thành trì đều có tin cần mua hoặc bán gì, cả tin phách mại hội và thuê mướn, nên sẽ có công cáo bài.

“Công cáo bài lớn nhất? Ở thành đông tập thị. Đi theo đường này là thấy.” Tu sĩ qua đường chỉ cho Sư Phi Thanh.

Cả toán bình tĩnh như thường đến thành đông tập thị.

Cửa tập thị có một bức tường lớn treo các hạng tin tức.

“Xem kìa, xem kìa.”

Rất nhanh, Hàn Vi Vi nhìn về một góc bữu môi, chỗ đó dán bố cáo mua yêu đan Thanh giáp trùng, bên dưới có hình con cá, chính thị hình truyền tảo ngọc phù của Ngụy Tác và Nam Cung Vũ Tinh.

“Ta dám chắc y dán nhiều bố cáo kiểu này tại các thành trì quanh đây.” Trương Châu Dự lên bảo bọn Cơ Nhã.

570. Chương 570: Long Tức Cùng Chấn Động

Lúc bọn Cơ Nhã và Hàn Vi Vi đến Lưu Hỏa thành, Ngụy Tác đang ở trong một thiên hỏa lô phòng.

Thiên hỏa lô này gấp đôi cái Ngụy Tác từng dùng, có hơn ba trăm hỏa khẩu, phẩm giai và hỏa lực đều cao hơn những cái gã từng dùng nhiều.

Thiên hỏa lô được Ngụy Tác triệt để kích phát, hơn ba trăm hỏa khẩu mở hết, thiên hỏa lô phòng rực lửa.

Ba trăm hỏa khẩu phun ra thiên hỏa, ngưng tụ thành một ngọn lớn, ở giữa có một cục ngân sắc tinh kim đang xoay vần.

Trước mặt Ngụy Tác lúc đó một món bán thành phẩm pháp khí cực lớn.

Bán thành phẩm pháp khí này dài mấy trượng, như một bạch sắc viên đầu đại pháp trượng, nhìn kỹ thì nhận ra là một cái xương sống lớn cùng một viên yêu đan gắn vào nhau.

Hiện tại Ngụy Tác đang dùng chân hỏa thiêu chảy đạm hoàng sắc tinh thạch, dùng dung dịch ngưng thành từng sợi tơ nhỏ khắc khắc phù văn pháp trận trên xương sống.

Phù văn pháp trận này trông rất phức tạp, bạch sắc yêu đan và năm, sáu tiết đốt xương đều hiện rõ phù văn, nhưng quá nửa xương sống phía dưới vẫn còn trống, với tốc độ của Ngụy Tác phải hơn mười ngày nữa mới có thể hoàn thành.

Hiện tại thành trì Ngụy Tác có mặt là Thái Uyên thành, kiến lập trên một vách đá, cách Lưu Hỏa thành bốn thành trì.

Hóa ra Ngụy Tác và nữ tu rời Bắc La thành, gã tổn vô số linh thạch thuê không ít đệ giai tu sĩ kêu gào mấy câu tại các thành trì bọn Cơ Nhã có thể đi qua.

Ngụy Tác khẳng định với bốn câu đó và một ít manh mối thì bọn Cơ Nhã sẽ hiểu gã không sao, lần đến chỗ gã trú chân.

Dừng ở Thái Uyên thành đợi bọn Cơ Nhã đến, gã không ngồi rồi mà xử lý mọi thứ.

Hiện tại Phệ tâm trùng đang ngủ, lần này nó ngủ lâu, không rõ khi tỉnh lại sẽ có dị năng gì.

Dương chi điều ở trong tinh thất tu luyện.

Ngụy Tác cũng “chiêm ngưỡng” linh điều tu luyện, gã kinh ngạc vì tốc độ hấp nạp thái dương chân hỏa của nó thập phần kinh nhân. Tuy số lượng không như khi gã tu luyện Thiên long quần tinh tảo thuật dẫn lạc tinh thần nguyên khí nhưng theo hình thể thì nó hút được gấp mười mấy lần. Theo gã thì không cần bao nhiêu ngày, thực lực của nó sẽ nhảy vọt.

Ngụy Tác tập trung luyện chế hai thứ.

Cái xương sống trắng cùng viên yêu đan là của Hoang cổ bạch trạch.

Theo lục bào lão đầu nói, xương và yêu đan Hoang cổ bạch trạch có thể luyện chế một món pháp bảo phạm vi rộng, kích phát bạch sắc chưởng khí rợp trời.

Bạch sắc chương khí của Hoang cổ bạch trạch tạo cho gã ấn tượng khó phai, không chỉ uy năng bất phàm mà nhập thể thì tu sĩ nào không có thuật pháp kiểu Thái cổ hung hỏa quyết tất hóa thành một bãi nước vàng, lại có cả công hiệu ngăn cách thần thức. Pháp bảo này luyện thành, coi như có một con Hoang cổ bạch trạch trong tay.

Ngân sắc tinh kim trong thiên hỏa là Ngụy Tác dùng để luyện chế mười một thanh phi kiếm.

Hôm ở đầm lầy Phiên Ưng sơn lấy được cách khổng chế mười hai thanh hắc sắc phi kiếm thì gã đã quyết định.

Thuật pháp đó có thể khổng chế mười hai thanh phi kiếm đồng thời công kích đối thủ, nếu mọi cây kiếm đều cao cấp thì uy lực tất nhiên thập phần kinh nhân.

Trong không gian vô danh của Thanh Thành, gã lấy được rất nhiều Tinh thần bạch lạc kim.

Gã còn lấy được một tinh kim khôi lỗi phá tổn.

Tinh kim khôi lỗi đó, phần lớn thân thể đã rỉ hết tinh kim đô nhưng trông còn như mới.

Lúc Ngụy Tác lấy được tinh kim khôi lỗi, vốn cho rằng vỏ ngoài cực kỳ kinh nhân, Càn La chân nhân cũng chết dưới tay tinh kim khôi lỗi này nhưng trước khi chết đã động dụng kim đan phản kích cũng không đánh nát được, chỉ phá được cái đầu và đánh thủng ngực mà thôi.

Dùng ở Thái Uyên thành, Ngụy Tác nảy ra ý nghĩ xem có thể nung chảy vỏ tinh kim khôi lỗi để luyện chế phi kiếm chăng.

Nên khi xử lý xương và yêu đan Hoang cổ bạch trạch, Ngụy Tác xem xét lại tinh kim khôi lỗi.

Thể nội tinh kim khôi lỗi là một mớ hỗn độn, cả mấy viên tinh thạch không rõ cách dùng, khi Ngụy Tác chạm vào là uy năng triệt để hao tận, hóa thành bột, không còn giá trị gì.

Gã lấy hết ra, cho vỏ tinh kim khôi lỗi vào thiên hỏa lò xem có nung chảy được không.

Ban đầu Ngụy Tác hơi thất vọng, kích phát thiên hỏa lò đến mức cao nhất, thậm chí thêm cả thái cổ hung hỏa phối hợp, vỏ tinh kim khôi lỗi vẫn trơ trơ.

Nhưng không ngờ lấy vỏ ra thì màu lam nhạt của tinh kim khôi lỗi tựa hồ hơi nhạt đi.

Nên gã có ý muốn thử.

Liên tục dốc hết hỏa lực của thiên hỏa lò suốt hơn mười canh giờ, Ngụy Tác hớn hởi vì lớp màu lam của tinh kim khôi lỗi từ từ tan chảy.

Khi toàn bộ tinh kim khôi lỗi tan chảy, gã lấy ra một chút tinh kim để thử.

Gã nắn thành hình tiểu đao, bền dai sắc bén không kém gì phù văn tinh kim.

Tinh kim này chỉ là một loại đan nhất mà lực bào lão đầu cũng không nhận ra, Ngụy Tác chôn thêm Tinh thần bạch lạc kim vào nhưng có điều sau đó luyện chế thành tiểu đao lại không bằng lúc trước.

Tức là phẩm giai tinh kim này còn hơn Tinh thần bạch lạc kim! Cho Tinh thần bạch lạc kim vào sẽ thành tạp chất.

Phát hiện này khiến gã cực kỳ kinh hãi.

Tinh thần bạch lạc kim cũng như Thái ất tinh kim, được tu đạo giới công nhận là thượng phẩm tinh kim, tinh kim mà có phẩm chất cao hơn Tinh thần bạch lạc kim thì luyện chế thành thai thể phi kiếm, khẳng định còn hơn phi kiếm cánh cửa nhiều.

Nên gã không định sử dụng Tinh thần bạch lạc kim mà quyết định nung chảy tinh kim khôi lỗi để rèn phi kiếm.

Vốn giá tinh kim khôi lỗi đủ để rèn mười hai phi kiếm nhưng phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác có công hiệu hình thành kim linh căn, gã quyết định phải sử dụng nhiều nên chỉ luyện chế mười một thanh, phi kiếm to hơn thì bố trí pháp trận cũng dễ hơn.

Hiện tại gã vẫn tôi luyện tinh kim vì phát hiện còn có tạp chất.

Tạp chất là lớp bảo lam sắc vốn được phủ ngoài tinh kim khôi lỗi.

Lớp màu lam đầu tiên đã có thể chống lại thiên hỏa kinh nhân như thế và thái cổ hung hỏa thì chất liệu tất phi phạm, bên trong chắc còn nhiều pháp trận, hoặc chất liệu khác.

Lớp bảo lam sắc bị thiêu chảy thì tinh kim khôi lỗi không còn phù văn và hoa văn nữa.

Đối với thủ đoạn bố trí pháp trận trong một lớp mỏng này của viễn cổ tu sĩ năng, Ngụy Tác chỉ biết bội phục. Bất quá lớp màu lam này hòa và tinh kim lại thành tạp chất, cần từ từ tôi luyện bằng không sẽ ảnh hưởng đến phẩm chất kiếm thai phi kiếm.

Liên tục hơn mười ngày tôi luyện, chỉ vài ngày nữa thì tinh kim sẽ triệt để tôi luyện xong, có thể dùng để luyện chế phi kiếm.

Vừa dùng yêu đan và xương sống của Hoang cổ bạch trạch luyện chế pháp bảo, vừa tôi luyện tinh kim, Ngụy Tác hiện tại cứ tuần tự nhi tiến, không mấy may mắn lãng phí thời gian.

-o0o-

571. Chương 571: Vô Số Câu Hỏi

Một tu sĩ điều khiển bóng đen to lớn lướt đi trên không.

Bóng đen này là hắc sắc cốt long mấy chục trượng!

Hắc sắc cốt long phát ra khí tức hùng hậu như bạch sắc viễn cổ thiên long khiến các cao giai yêu thú đều run rẩy.

Cốt long to lớn là hắc sắc cốt long khi Bắc Minh tông tông chủ Vũ Hóa Phàm cùng Vô Kỵ thiên cung cung chủ Thiên Quỷ chân nhân và U Minh cung cung chủ U để liên thủ thử nghiệm uy năng Thiên khung, U để đã cười.

Sau lần gục ngã kinh thiên đó, bọn U để đều chết, hắc sắc cốt long không tổn hại gì.

Nhưng vật đó do khai sơn tổ sư của U Minh cung U Minh chân quân dùng thiên long hài cốt luyện chế thành, xưng hiệu U minh thiên long, được coi là trấn cung chi bảo, vốn chỉ U Minh cung chủ mới có tư cách truyền thừa, sử dụng.

Lần đó không có tin gì đồn ra, bị Bắc Minh tông và U Minh cung liên thủ che giấu.

Trừ Thần huyền cảnh tu sĩ Thiên Quỷ chân nhân ra, tin bốn tu sĩ tu vi thuộc hàng tối cao Thiên Huyền đại lục mất mạng đồn ra sẽ chấn động thế nào.

Nhưng truyền tông trọng bảo này không trở về U Minh cung, U Minh cung khẳng định sẽ gây sự với Bắc Minh tông thì tin đó không giấu được. Thành ra vật này được trả lại cho U Minh cung, nên người điều khiển nó bây giờ là nhân vật thân phận cao tuyệt của U Minh cung.

Hiện tại hắc sắc thiên long hài cốt phát ra khí tức hùng hậu cực độ, cơ hồ lướt qua trên thành nhưng bóng đen khổng lồ vượt hơn đám mây không biết bao xa nên Thái Uyên thành ở dưới chỉ là một chấm nhỏ, từ trong thành không thể trông thấy hắc sắc cốt long.

Thậm chí phi độn pháp bảo của tuyệt đại đa số tu sĩ không thể bay ở độ cao đó.

Hắc sắc hài cốt dài mấy chục trượng này cao cao tại thượng, nhìn xuống thương sinh.

Điều khiển hắc ảnh là một tu sĩ trông chừng hơn bốn mươi tuổi, ngũ quan góc cạnh, hai con mắt đều màu đen, không có tròng trắng khiến người ta có cảm giác rùng mình.

Pháp y màu đen viền vàng, linh quang cực kỳ kinh nhân, liên tục ánh lên kim sắc đạo chung hư ảnh.

Chỉ qua pháp y và khí độ đứng trên hắc sắc cốt long đã khiến y toát lên khí tức uy nghiêm.

Càng kinh nhân là trên mình người này lan tràn linh khí.

Linh khí hình thành hình một dãy núi đen ngòm liên miên.

Linh khí như sơn như ngục, linh khí ngưng hình cho thấy y dù không có thể chất khác thường thì phẩm giai công pháp rất cao.

“À!”

Nhưng long hồn trong thân thể Ngụy Tác chấn động thì tu sĩ đứng trên hắc sắc cốt long cũng hơi kêu lên ngạc nhiên, dừng lại một chút.

Cốt long đang lướt đi trên không đột nhiên run lên.

Thoáng sau, bộ xương viển cổ thiên long liên tục run lên liều sáu, bảy lần.

”Vật này lẽ nào còn có linh diệu đặc biệt khác? Bất quá hiện tại những điển tịch bản cung có ghi chép về nó, ta đã đọc hết, U đế cũng không để lại di ngôn, đành tự tìm hiểu vậy. Tu sĩ điều khiển cốt long tỏ vẻ kinh nghi nhưng thấy tứ bề không có gì khác lạ thì lẩm bẩm, quy kết động tĩnh vào bản thân pháp bảo.

Tiếp đó, tu sĩ này không dừng, vẫn điều khiển hài cốt rần rạt long uy, lướt về một hướng.

“Ngụy đạo hữu, có chuyện gì?”

Cơ hồ đồng thời, nữ tu tĩnh tu trong một gian tĩnh thất khác cảm nhận được Ngụy Tác lướt ra nên lướt theo.

“Mở nhận ra thỉnh không Thái Uyên thành có gì đó khiến thể nội nguyên khí biến động, nên định ra xem.” Ngụy Tác giải thích.

“Khiến thể nội nguyên khí biến động?” Nữ tu cả kinh, “Tại hạ cũng đạo hữu ra xem.”

“Ở lại đây đợi mỗ. Bọn Cơ Nhã lúc nào cũng có thể đến, hơn nữa các hạ mà động dụng thuật pháp thì dễ bị Huyền Phong môn nhận ra, mình mỗ sẽ tiện hơn. Mỗ tìm được nguyên nhân sẽ về ngay. Nếu mỗ không về được ngay thì sẽ sai người đến liên lạc.” Ngụy Tác bảo nữ tu đoạn lướt đi.

“Được, cẩn thận nhé.” Nữ tu mục quang lóe lên, không rườm lời, thân ảnh đang định lao ra cũng dừng lại.

“Thật ra là cái gì?”

Ngụy Tác cực kỳ khẩn trương, viển cổ long hồn là thứ tất yếu để tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, nếu viển cổ long hồn có gì sơ sẩy, Thiên long quần tinh tôi thể thuật coi như bỏ.

Thiên long quần tinh tôi thể thuật, thiên cấp đỉnh giai thuật pháp có thể tôi luyện nhục thân, tăng cường kim đan!

Thuật pháp này không phải thuật pháp đan thuần công kích hoặc phòng ngự mà rèn giữa căn cơ nên càng trọng yếu.

Công pháp này, siêu cấp đại tông môn như Huyền Phong môn và Chân Võ cũng không có!

Nếu không thể tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, Ngụy Tác tổn thất quá lớn.

Ngụy Tác hành động cực kỳ cẩn thận. Ra khỏi chỗ ở, gã chỉ đi theo mấy tu sĩ, thông thả xuất thành, chọn chỗ vắng vẻ mới mặc ẩn hình pháp y, điều khiển Tịnh hoa phi liên lướt lên không.

“Không có gì?”

Ra khỏi chỗ ở, thiên long long hồn của Ngụy Tác lại không biến động nữa, gã lướt lên mấy nhìn tứ phía nhưng không có gì.

U minh thiên long khổng lồ của U Minh cung trông có vẻ di động không nhanh, nhưng thực tế vì ở trên cao, tham chiếu với thỉnh không mệnh mông nên trông như vậy còn tốc độ của nó như thiên long thật, vượt trăm dặm trong tích tắc, gấp mấy Ly Hỏa phẳng.

Nếu Ngự Tác ngay lúc thấy khác lạ đã ra khỏi chỗ ở lao lên không thì còn có thể thấy một bóng đen lớn lướt qua Thái Uyên thành. Nhưng giờ xuất thành một lúc rồi thì làm sao thấy được pháp bảo luyện chế từ thiên long hài cốt nữa.

Nhưng Ngự Tác không biết gì.

Thiên long quần tinh tôi thể thuật trọng yếu thể cỡ nào, thành thử gã không thể cứ thế cho qua.

Gã tỏ vẻ kinh nghi bất định, Tịnh hoa phi liên trầm xuống, ẩn mình vào mây, lấy Thái Uyên thành là trung tâm, tìm kiếm thật nhanh.

Mọi thành trì Thiên Huyền đại lục bắc bộ, cơ hồ tất cả đều ngừng sử dụng truyền tống pháp trận, nên quanh Thái Uyên thành có không ít độn quang.

Chỉ một tuần hương đã có mấy chục dải độn quang, lao về Thái Uyên thành.

Đối với độn quang đang đến Thái Uyên thành, Ngự Tác không hề đặc biệt lưu ý. Vì tu sĩ có vật khiến thiên long long hồn của gã chấn động chắc đã đi qua, không thể có mặt trong nhóm đang đến.

Đột nhiên, Ngự Tác đảo lao về phía đông Thái Uyên thành dừng lại, mắt ánh lên kinh ngạc.

Ở trên cao phía nam Thái Uyên thành có tử sắc độn quang.

Với mục lực của Ngự Tác, có thể nhìn thấy tử sắc độn quang là một tu sĩ mặc lục sắc pháp bào. Tử sắc độn quang là một tử hắc sắc anh.

Phi độn pháp bảo kỳ lạ này khiến gã nhớ ngay đến Tử ma anh của Âm Thi tông.

Thoáng ngần ngừ, Ngự Tác lên áp sát tử sắc độn quang.

“À!”

Cách tử sắc độn quang hơn nghìn trượng, Ngự Tác nhíu mày, càng tỏ vẻ lạ lùng.

Gã đã nhìn ra phi độn pháp bảo đó có hai cánh ở sườn, mắt liên tục nháy, cực kỳ âm u đáng sợ, là Tử ma anh chỉ đệ tử tinh anh Âm Thi tông mới có.

Lục bào tu sĩ đứng trên Tử ma anh chừng ba mươi tuổi, tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, mặt mũi anh tuấn nhưng nhợt nhạt như người chết, âm khí cực nồng, rõ ràng là đệ tử Âm Thi tông.

Âm Thi tông không phải siêu cấp đại tông môn như Huyền Phong môn, tùy tiện một đệ tử tinh anh đã Phân niệm cảnh ngũ trọng, thậm chí tinh anh trong các đệ tử tinh anh đều đột phá đến kim đan tu vi. Tu vi này tại Âm Thi tông tất là chân truyền hạch tâm đệ tử có thân phận và địa vị cực kỳ trọng yếu.

Nơi này không phải Vân Linh đại lục, mà là Thiên Huyền đại lục.

Âm Thi tông ở Vân Linh đại lục xa lắc, đệ tử cỡ này sao lại xuất hiện tại đây?

Đệ tử Âm Thi tông này không vào Thái Uyên thành mà chỉ liếc nhìn cảnh vật, tựa hồ xác định mình không nhầm hướng rồi lao sang hoang nguyên ở mé nam.

Ngự Tác đang nghi hoặc cũng hơi trầm ngâm, vô thanh vô tức bám theo.

-o0o-

572. Chương 572: Tranh Giành Quyền Thế

Ngự Tác lém bám theo đệ tử Âm Thi tông mặc lục sắc pháp bào, y tuy nhìn quanh suốt nhưng không phát giác.

Lướt đi hơn một trăm dặm, tứ bề thập phần man hoang, không còn tung tích tu sĩ nữa.

Nhìn quanh một lượt, Ngự Tác chuẩn bị lấy pháp bảo ra bắt sống đệ tử Âm Thi tông này tra hỏi.

Cùng lúc, Ngự Tác hơi giãn giãn chân mày, như cảm ứng được gì đó, bình tĩnh như thường dừng lại.

Vù!

Không hề có dấu hiệu, trong đám mây bên phải mà đệ tử Âm Thi tông đang lao đi đột nhiên bắn ra một đạo lục sắc quang diễm.

Đạo lục sắc quang diễm là một lục sắc khô lâu đầu cỡ món tay cái.

“Ai?!”

Lục sam đệ tử như gặp quỷ. Chát! Y cuống quýt kích phát một cây món tử sắc tán đón đỡ đạo lục sắc quang diễm.

“Chát”, kim quang lại giáng lên cái ô màu tím.

“Phù!”

Tử sắc tán bị đánh nát, kim quang trực tiếp giáng lên ngực lục sam đệ tử khiến y phun máu, ngực lõm vào.

Cùng lúc, Tử ma anh tức dưới chân y ré lên, hóa thành tử quang, chạy trốn với tốc độ gấp đôi.

Một tu sĩ mặc bạch bào xuất hiện, lục sắc chân nguyên bao lấy đệ tử Âm Thi tông.

Đệ tử Âm Thi tông này bất động, bị giết lập tức.

Tử ma anh cách tu sĩ mặc bạch bào hơn trăm trượng, nhưng sau khi dùng chân nguyên bao lấy thi thể lục sam tu sĩ thì bạch bào nhân thông thả vẫy tay.

Dải sáng trong veo lóe lên, bao kín Tử ma anh.

Tử ma anh tỏ vẻ vô cùng oán độc, há miệng tựa hồ định phun ra gì đó nhưng ti quang trong suốt thu lại, Tử ma anh tắt ngóm tử quang rồi bất động.

Bạch bào tu sĩ vẫy tay, Tử ma anh bị cuốn về.

Một túi tơ trong suốt lấp ló phù văn thấu được dùng để đựng Tử ma anh. Quang hoa của phù văn có vẻ có tác dụng khắc chế Tử ma anh khiến nó co rúm lại.

Bắt Tử ma anh đoạn bạch bào tu sĩ cười đắc ý, lục soát thi thể lục sam đệ tử Âm Thi tông, lấy nẹp bảo nang ra.

Quét thần thức vào, tu sĩ này lấy từ nẹp bảo nang đệ tử Âm Thi tông lấy ra tử hắc sắc ngọc phù, màu sắc như Tử ma anh.

“Quả nhiên không sai.”

Lại quét thần thức vào, bạch bào tu sĩ cười lạnh. Giọng cười cực kỳ cuốn hút, là giọng nữ tu.

Nhìn kỹ thì bạch bào tuy rộng nhưng thân thể thập phần linh lung yếu diệu. Xem ra thân hình nữ tu rất xinh đẹp.

“Ai?”

Đột nhiên, nữ tu biến sắc mặt, quay phắt lại nhìn, đồng thời kim quang lóe lên, một món kim sắc hàng ma xử xuất hiện trong tay.

Sau lưng nàng ta, không biết từ lúc nào lặng lẽ xuất hiện bạch sắc mê vụ, loáng thoáng nhân ảnh.

“Đại thư còn nợ ta một Tử ma anh, thế nào, hiện tại giết người đoạt vật, lấy được Tử ma anh còn không đưa cho ta mà định động thủ giết ta?” Bạch sắc mê vụ tan đi, cất lên tiếng nói.

“...” Nghe giọng nói, bạch bào nữ tu run lên, tỏ vẻ không dám tin, “Ngụy Tác, là người?”

“Xem ra các hạ không quên ta.” Bạch sắc mê vụ tan đi, Ngụy Tác cười hắc hắc.

Nữ tu vạch bạch bào che mặt, để lộ diện mục chân thực cực kỳ quyến rũ, khóe mắt đảo khê, tỏ vẻ hờn hờ, là kim đan nữ tu Âm Lệ Hoa của Âm Thi tông.

“Ngụy Tác, sao lại ở đây?” Âm Lệ Hoa thấy gã cười hắc hắc, thân ảnh loáng lên, lướt tới.

“Ở trên này quá bất tiện, chúng ta xuống dưới.” Ngụy Tác vẫy tay với Âm Lệ Hoa rồi đáp xuống.

Âm Lệ Hoa cho thi thể đệ tử Âm Thi tông vào nạp bảo nang rồi đáp theo.

Vào rừng, Ngụy Tác kích phát cách âm quang trảo, đoạn quan sát Âm Lệ Hoa.

So với trước, tu vi nàng ta tựa hồ tăng tiến nhiều, gần đạt Kim đan nhất trọng hậu kỳ.

“Nhìn cái gì, thế nào, ta xinh đẹp hả?” Thấy Ngụy Tác đảo mắt nhìn khắp, Âm Lệ Hoa mỉm cười, cố ý khiêu khích, cắn môi liếc mắt với gã.

“À, không tệ.” Ngụy Tác trịnh trọng gật đầu.

“Da mặt ngươi dày hơn một chút.” Âm Lệ Hoa trừng mắt, khóe môi mỉm cười, “Được rồi, sao ngươi lại ở đây?”

“Bình thường thôi mà, vì ta vốn là tu sĩ Thiên Huyền đại lục, lần trước giết Diệp Linh, sợ bị Huyết Linh lão tổ xử lý nên mới quay về Thiên Huyền đại lục.” Ngụy Tác nghiêm túc bảo Âm Lệ Hoa: “Sao đại thư đột nhiên đến Thiên Huyền đại lục, còn giết người cướp của chính đệ tử Âm Thi tông?”

“Hóa ra ngươi sợ Huyết Linh lão tổ đối phó nên mới đến Thiên Huyền đại lục.” Âm Lệ Hoa tỏ vẻ đã hiểu, rồi thở dài, “Bất quá hiện tại ngươi không cần e ngại nữa, lúc nào muốn về Vân Linh đại lục cũng được.”

“Lẽ nào Huyết Linh lão tổ đã...?” Ngụy Tác ngăn người.

“Hai tháng trước y xung kích Thần huyền cảnh thất bại, đã tọa hóa.” Âm Lệ Hoa bảo Ngụy Tác.

“Huyết Linh lão tổ chết rồi?” Ngụy Tác mắt tròn mắt dẹt, quả thật không ngờ.

Dù gì Huyết Linh lão tổ cũng là một siêu cấp đại địch trong tiềm thức của Ngụy Tác, giờ lại không còn thì gã chưa kịp thích ứng.

“Huyết Linh lão tổ không còn... Lẽ nào các hạ xuất hiện ở đây có liên quan đến việc đó?” Ngụy Tác lắc đầu định thần, hỏi Âm Lệ Hoa.

“Nói luôn nguyên nhân trực tiếp.” Âm Lệ Hoa gật đầu, “Huyết Linh lão tổ chết thì việc ai làm Âm Thi tông tông chủ là cả vấn đề. Vốn Huyết Linh lão tổ để lại lệnh phù cho Âm Mị Ly kế nhiệm tông chủ, nhưng lệnh phù đó bị ta lén lấy đi hủy.”

“Được lắm, đại thư định tranh đoạt quyền lợi, làm Âm Thi tông tông chủ?” Ngụy Tác tròn mắt, “Sao trước đây ta không nhận ra nữ nhân xinh đẹp lại có dã tâm thế nhỉ?”

“Ngươi tưởng ta nguyện ý thế hả, Âm Mị Ly mà có một nửa đạo nghĩa như ngươi thì ta đã vỗ tay đồng ý.” Âm Lệ Hoa lắc đầu, “Âm Mị Ly có một môn thái bổ công pháp cực kỳ ác độc, y làm tông chủ, khẳng định sẽ áp dụng với ta. Huyết Linh lão tổ chết, Âm Thi tông có ngay mấy nữ đệ tử thất tung, không cần nói cũng biết là y đem đi tu luyện, định nhanh chóng đề thăng tu vi, triệt để áp đảo ta.”

“Âm Thi tông lại thành như thế? Mưu đồ của ngươi thế nào rồi, chiếm thượng phong chưa?” Ngụy Tác vui vẻ.

“Hiện tại người ủng hộ ta và y ngang nhau.” Âm Lệ Hoa nhìn Ngụy Tác, “Chi bằng các hạ giúp ta đối phó y?”

“Đại thư tạm thời đừng trông mong gì. Mỗi đang bị Chân Võ và Huyền Phong môn truy đuổi, có thể an toàn rồi Thiên Huyền bắc bộ không vẫn là câu hỏi.” Ngụy Tác xua tay, “Tốt nhất nói đến việc sao đại thư lại đến đây, người bị giết là thủ hạ của Âm Mị Ly?”

“Y là thân truyền đại đệ tử của Âm Mị Ly.” Âm Lệ Hoa nhìn Ngụy Tác, không hỏi gã mà bảo, “Ta biết tin Âm Mị Ly sai tên này dùng thuật pháp của Âm Thi tông giao dịch với tu sĩ một tông môn của Thiên Huyền đại lục. Ta lén đến đây, tìm ra tung tích, chặn y lại giết chết thì gặp ngươi.”

“Xem ra thám tử của đại thư lợi hại hơn, việc đó cũng biết.” Ngụy Tác liếc Âm Lệ Hoa với vẻ bội phục, Nội dung giao dịch cụ thể là gì?”

“Ta chỉ biết là y và một trưởng lão U Minh cung hẹn đến đây giao dịch, ta mới đến chặn đường. Nội dung giao dịch thì đối phương dùng một môn thuật pháp khắc phục mọi khuyết điểm của Âm Thi tông để Âm

Mị Ly tu luyện không sa vào vết xe đổ của Huyết Linh lão tổ. Âm Mị Ly đưa ra thuật pháp gì, ta không biết.” Âm Lệ Hoa nhìn tử hắc sắc ngọc phù, “Bất quá hiện tại ta đã biết, là một môn thuật pháp luyện chế Tử hà nguyên thai.”

“U Minh cung? Là đệ nhị đại tông môn Thiên Huyền đại lục bắc bộ.” Nhân quang Ngụy Tác lóe lên, “Tử hà nguyên thai là gì?”

573. Chương 573: Cùng Đi Giao Dịch

“Vật này chắc chắn ngươi sẽ không luyện chế, xem cũng không sao.” Âm Lệ Hoa nhìn Ngụy Tác, trực tiếp vung tay, đưa tử hắc sắc ngọc phù cho gã.

“Độc ác thế hử!”

Ngụy Tác quét thần thức vào, tức thì nhăn nhó.

Âm Lệ Hoa nói không sai, thứ này dù chất đồng linh thạch trước mặt gã cũng không luyện chế.

Hóa ra Tử hà nguyên thai là cách luyện chế như Tử ma anh nhưng độc ác hơn không biết bao nhiêu lần.

Tử hà nguyên thai cần một thai nhi đã hồng thích hợp, dùng máu của thai bàn và khí huyết tu sĩ để tôi luyện. Ít nhất phải dùng hơn nghìn thai phụ và khí huyết tu mới luyện chế được.

Tử hà nguyên thai luyện chế xong, mỗi ngày phải cắt tay nhỏ máu vào, không thì nó sẽ phản nghịch, không nhận chủ nhân.

“Chỗ tối lợi hại của vật này thì ngọc phù không nhắc đến.” Âm Lệ Hoa nhìn gã đầy thâm ý, “Tử hà nguyên thai sau khi luyện chế được, bồi dưỡng đến trình độ nhất định thì sẽ dung hợp cùng kim đan, tu thành kim đan ma anh như thần huyền pháp tướng.”

“Kim đan ma anh như thần huyền pháp tướng?” Ngụy Tác cả kinh.

“Đúng thế, đó là thủ đoạn của Kim đan đại tu sĩ tu luyện âm nguyên công pháp không thể đột phá đến Thần huyền cảnh thì cũng có thần thông tương đương. Kim đan ma anh tế xuất, bề ngoài và uy năng rất giống thần huyền pháp tướng, chỉ nguyên khí là khác hẳn.” Âm Lệ Hoa mỉm cười: “Bất quá vật này, đừng nói ngươi mà tu sĩ Âm Thi tông cũng không mấy ai dám luyện chế. Không phải vì không thể gom đủ nguyên liệu mà quá âm độc, ai cũng sợ báo ứng, Âm Thi tông mấy trăm năm nay chỉ có Huyết Linh lão tổ luyện chế một món pháp bảo gần như Tử hà nguyên thai, kết quả khó khăn lắm mới đạt Kim đan ngũ trọng, mà vẫn mất mạng.”

“Nhân quả báo ứng, không ai biết được, bất quá luyện chế thứ này giết nhiều người như thế, thủ đoạn tàn nhẫn, sẽ rước họa sát thân.” Ngụy Tác trả tử hắc sắc ngọc phù cho Âm Lệ Hoa, “Theo môn thuật pháp này, thai hồng để luyện chế Tử hà nguyên thai càng lợi hại, Tử hà nguyên thai luyện chế được cũng càng lợi hại, U Minh cung có thai hồng như thế hử?”

“Rất có thể, U Minh cung vốn có nhiều âm nguyên công pháp, cùng một lộ số với Âm Thi tông.” Âm Lệ Hoa nhíu mày, “Cụ thể thế nào cũng mặc.”

Âm Lệ Hoa là tuyệt sắc mỹ nhân, nhíu mày cũng rất xinh đẹp, Ngụy Tác được no mắt, vô tình gặp nhau thì lại càng hấp dẫn. “Đại thư định làm gì?” Vừa hân thưởng Âm Lệ Hoa nhíu mày, Ngụy Tác vừa tính toán, “Định về hay giả mạo y đến giao dịch với người U Minh cung?”

“Đương nhiên đi gặp người U Minh cung, môn thuật pháp của U Minh cung rất có lợi cho tuyệt đại đa số nam tu Âm Thi tông, ta lấy về để lung lạc nhân tâm.” Âm Lệ Hoa phát tay rất đúng với khí chất nữ vương, “Trước giao dịch thì giết đệ tử này, không thì theo kiểu của Âm Mị Ly, hoàn thành giao dịch xong là người U Minh cung sẽ hộ tống y về Vân Linh đại lục. Đến Vân Linh đại lục, lại có người tiếp ứng, như thế khó có cơ hội hạ thủ.”

Âm Lệ Hoa xua tay, Ngụy Tác mỉm cười khen: “Xem ra đại thư đã có phong độ của nữ tông chủ rồi.”

“Thế nào, dám cười ta?” Âm Lệ Hoa liếc gã, đột nhiên bật cười đầy ám muội, cắn môi, “Có muốn thử mùi nữ tông chủ không?”

“Cũng có nghĩ.” Ngụy Tác nham nhở cười ha hả, “Bất quá việc này cần Cơ Nhã phê chuẩn đã.”

“Không ngờ da mặt ngươi dày đến thế.” Âm Lệ Hoa chu môi, “Tỷ tỷ nói thật đấy, lỗ lã này chưa biết chừng sẽ không có nữ đầu.”

“Mồ sợ nuốt không trôi.” Ngụy Tác liếc Âm Lệ Hoa, thật sự không chịu nổi.

“Thôi vậy, trông ngươi có vẻ mặt dày thật ra vẫn thật thà.” Âm Lệ Hoa tỏ vẻ không đùa nữa, “Cùng ta đi gặp người U Minh cung để giao dịch được không? Có người đi cùng thì càng an toàn.”

“Cùng đại thư đến giao dịch với U Minh cung?” Ngụy Tác nghiêm túc hẳn, trầm ngâm: “Địa điểm giao dịch ở đâu, lúc nào?”

“Trong một sơn cốc cách đây hơn hai nghìn dặm.” Âm Lệ Hoa bảo: “Thời gian giao dịch thì giờ đi là kịp.”

“Được.” Ngụy Tác hơi trù trừ, đoạn gật đầu. Âm Lệ Hoa cũng có thể coi là sinh tử chi giao, gã sẽ giúp.

“Tử ma anh, ngươi cần sống hay chết.” Âm Lệ Hoa mỉm cười, giơ cái túi tơ trong suốt đựng Tử ma anh ra với Ngụy Tác.

“Chết.” Ngụy Tác đáp gọn. Gã cần Tử ma anh vì hữu dụng đối với lục bào lão đầu, chết hay sống đều được, gã không thích mang theo một vật sống cứ nháy nháy mắt.

“Được.” Âm Lệ Hoa mỉm cười, vung tay, một đạo lục sắc quang diễm bắn vào túi tơ.

Tử ma anh cứng lại, từ từ khí trầm trầm biến thành tử vật.

“Đi thôi.” Ngụy Tác cho Tử ma anh vào một nạp bảo nang rồi bám theo Âm Lệ Hoa.

“Ngụy Tác, sao ngươi lại chạm vào Chân Võ và Huyền Phong môn? Ta cũng biết là siêu cấp tông môn của Thiên Huyền đại lục, chục vạn đệ tử mấy, thậm chí có Thần huyền cảnh đại tu sĩ, người quá lớn mật.”

“Họ cướp đồ ngay trước mắt ta, không chống lại.”

“Cái gì mà chống lại, chắc chắn người lấy xong rồi chạy.”

“Gần như thế.”

“Giờ ngươi sao rồi? Chạm vào nhân vật đỉnh nhọn của Chân Võ và Huyền Phong môn nên bị truy sát?”

“Ta chạm vào Chân Võ thiếu chủ và chân truyền đại sư huynh của Huyền Phong môn...”

Cả hai tiếp tục lướt về phía nam, vừa đi vừa nói.

“Đúng rồi, tình hình Hải Tiên tông thế nào?”

“À, quên mất ngươi là chấp pháp trưởng lão của Hải Tiên tông. Hải Tiên tông hiện tại đang lên, cách đây không lâu Hiên Viên lão tổ đột phá tu vi Kim đan lưỡng trọng, thành Kim đan tam trọng đại tu sĩ, ít nhất có thêm mấy chục năm thọ nguyên.”

“Cái gì, Hiên Viên lão tổ đã đột phá đến tu vi Kim đan tam trọng?” Ngụy Tác ngẩn người. Không ngờ Hiên Viên lão tổ nhờ Hoang cổ thánh quả của gã mà vượt được chướng ngại, nhanh chóng đột phá đến tu vi Kim đan tam trọng. Nếu gã về Vân Linh đại lục, na Hiên Viên lão tổ và Hải Tiên môn dù gì cũng là chỗ dựa không tệ.

“Ngươi có định về Vân Linh đại lục? Nếu ta thành Âm Thi tông tông chủ, Âm Thi tông và Hải Tiên tông sẽ liên thủ, rất có lợi...”

“Đề nghị không tệ, bất quá ta xong mấy việc đã rồi mới đi được.”

“Chắc ở trong dãy núi này.”

Phía trước Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác xuất hiện mấy đỉnh núi hình màn thầu, móc địa đồ ra thì Âm Lệ Hoa gật đầu với Ngụy Tác, tỏ rõ thần sắc ngưng trọng.

“Tu vi cực cao!”

Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa đáp xuống, cả hai đều sầm mặt, cảm giác được khí tức hùng hậu từ sơn cốc tràn lên.

Khí tức này là thân ngoại linh khí của đại tu sĩ dâng lên.

“À!”

Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa vừa cảm giác được khí tức thì trong sơn cốc, một tu sĩ xếp bằng trên tảng đá ngẩng lên, mục quang lấp lóe, biết cả hai đã tới.

Tu sĩ này mặc hắc sắc pháp y viền vàng, pháp y liên tục lóe lên kim sắc đạo chung hư ảnh, ngũ quan góc cạnh, trông chừng hơn bốn mươi tuổi, mắt toàn lòng đen, toát lên khí tức uy nghiêm.

Linh khí hình thành từng ngọn núi đen ngòm liên miên!

Tu sĩ này là đại tu sĩ lúc trước cười U minh thiên long, lướt qua Thái Uyên thành!

U minh thiên long mấy chục triệu do viễn cổ thiên long hài cốt luyện chế thành không xuất hiện, đã được thu vào nạp bảo nang.

“Âm nguyên công pháp, là Âm Thi tông. Người Âm Thi tông đến rồi...!”

Chỉ liếc lên, tu sĩ đó đã nhận ra Âm Lệ Hoa có khí tức của âm nguyên công pháp, lẩm bẩm mấy tiếng không ai nghe rõ, mắt ánh lên lệ mang. Thần sắc của y cho thấy y ở đây hẹn gặp ai đó, thời gian còn trước khi hội diện với người Âm Thi tông nhưng đối phương vẫn chưa tới.

“Xuống đi.”

Đại tu sĩ đứng dậy, nói với Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác trên không.

“Linh khí ngưng sơn!”

Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa đáp xuống, thấy ngay linh khí ngưng tụ thành hồi hắc đại sơn.

“Kim đan tam trọng hậu kỳ! Thần thông người này e rằng còn hơn Bàn Long chân nhân!” Ngụy Tác giắt giắt chân mày.

“Người là đệ tử của Âm Mị Ly? Y không luyện thuật pháp Âm Thi tông, thân phận thế nào?” Cơ hồ đồng thời, đại tu sĩ uy thế kinh nhân này liếc Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, nhạ giọng hỏi.

574. Chương 574: Quỷ Vương Hư Ảnh, Thần Thức Xung Kích

Đại tu sĩ uy thế kinh nhân nói bằng ngữ khí như vương hầu thẩm vấn hạ quan.

Ngữ khí này lộ rõ uy nghiêm.

“U Minh cung và Âm Mị Ly giao dịch, lại do đại tu sĩ cỡ này đứng ra! Thuật pháp trao đổi, đối với U Minh cung cũng là bí thuật nên y cũng như Âm Mị Ly, tự dùng công pháp để giao dịch.”

Âm Lệ Hoa bị khí tức ép đến sững lại, mắt ánh lên, nhưng thần sắc không biến hóa.

“Văn bối chính thị đệ tử của Âm Mị Ly, đây là đạo lữ của văn bối.” Hành lễ với U Minh cung đại tu sĩ đoạn Âm Lệ Hoa bình tĩnh nói. Nàng ta mặc bạch sắc pháp bào, có công hiệu như Thanh minh pháp y của Ngụy Tác, nên hiện tại trông chỉ có tu vi Phân niệm cảnh.

Âm Lệ Hoa nói là đạo lữ của gã, thần sắc Ngụy Tác không đổi, bình tĩnh như thường quan sát U Minh cung đại tu sĩ.

Tu sĩ hơn bốn mươi tuổi này ngũ quan rất có đặc điểm, góc cạnh phi thường phân minh, lưỡng quyền như dùng gao gọt, lộ rõ sát phạt khí tức rần rạt. Hai con mắt y cơ hồ toàn là màu đen, không thể đoán được ý nghĩ trong lòng qua ánh mắt.

Hắc sắc pháp y của y viên vàng, như dùng một lông yêu thú cực mềm luyện chế thành, kim sắc hoa văn như dùng linh thạch tan chảy, rút thành tơ ra chế thành. Pháp y trông rất cổ kính, hoa quý, rõ ràng là thượng cổ cổ bảo. Khí tức của y không hiền hòa như Kim đan tu sĩ khác mà lạnh lùng, ngay cả linh khí hóa hình hơi hắc sắc sơn mạch cũng lạnh băng.

Rõ ràng, người này cũng như Âm thi tông đều tu luyện Âm nguyên công pháp.

“Hả? Lấy thứ Âm Mị Ly bảo đưa đến ra.” Tu sĩ này liếc qua, không thèm để ý đến Ngụy Tác, mặt mũi lạnh tanh gặt đầu với Âm Lệ Hoa như sai khiến.

“Đây là thứ tiền bối cần.” Âm Lệ Hoa không do dự, vung tay, đưa tử hắc sắc ngọc phù điểm cho tu sĩ đó.

U Minh cung đại tu sĩ nhân quang chỉ hơi lóe lên, tử hắc sắc ngọc phù khuất vào tay áo đen nhánh, “Được rồi, đến lúc đưa các người đi.” Đoạn tu sĩ uy thế kinh nhân này mặt mũi lạnh tanh liếc Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác.

“Đưa văn bối đi?” Âm Lệ Hoa hơi ngẩn ra, “Tiền bối không đưa thuật pháp cấp trao đổi sao?”

“Trao đổi thuật pháp?” U Minh cung đại tu sĩ lắc đầu, “Người tên Âm Lệ Hoa hả? Đã giao cho Âm Mị Ly rồi, chỉ là người không biết thôi.”

“Cái gì?” Âm Lệ Hoa nhợt nhạt mặt mày.

Ngụy Tác cũng sầm mặt, mắt ánh lên nhìn U Minh cung đại tu sĩ, không hiểu nghĩ gì.

“Âm Mị Ly ta gặp cách đây mấy năm, lần này là ta chủ động liên lạc.” U Minh cung đại tu sĩ thông thả tiếp lời, “Tu vi của y tuy kém nhưng không ngốc, không thì giao dịch của bọn ta, người lại biết được sao?”

Âm mưu!

Âm Lệ Hoa lạnh buốt chân tay như gì với các hạ? Y có thể giao dịch với các hạ, ta cũng có thể, sẽ đưa ra điều kiện tốt hơn!” Nàng ta nói luôn với U Minh cung đại tu sĩ.

“Giết y đã rồi tính. Ánh mắt y khiến ta không thích.” U Minh cung đại tu sĩ mặt mũi lạnh tanh nhìn Ngụy Tác.

“Vậy hả, để mắt xem các hạ có bản lĩnh đó không.” Ngụy Tác cũng mặt mũi lạnh tanh liếc U Minh cung đại tu sĩ, khí điểm bàng bạc toát lên.

Rõ ràng không thể hiện hòa được nữa, hiển lộ thực lực sẽ có tác dụng chấn nhiếp, khiến đại tu sĩ e dè.

“Hả? Là tu sĩ Kim đan kỳ, không chỉ Kim đan nhất trọng. Ta nhầm rồi.” U Minh cung đại tu sĩ tỏ vẻ kinh ngạc nhưng rồi cười lạnh chế nhạo, “Thế nào, người tưởng hai các người có thể đấu với ta?”

“Cộng thêm vật này?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh, lấy ra một vật.

“Ngụy Tác, to thế hả?”

Thấy vật gã lấy ra, Âm Lệ Hoa cũng run lên, nuốt nước bọt. vật đó là Đại tuyệt diệt kim đan nguy tạo từ kim đan của Càn La chân nhân.

Tuyệt diệt kim đan này nhìn cũng đủ dọa chết người, Ngụy Tác lấy ra Đại tuyệt diệt kim đan để chấn nhiếp U Minh cung đại tu sĩ.

Lúc trước đấu với bọn Bàn Long chân nhân, Ngụy Tác hiểu rõ, Kim đan tam trọng đại tu sĩ cơ hồ đều có con bài tẩy, U Minh cung đại tu sĩ này ít nhất cũng là tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, lại tự tin như vậy thì gã có cảm giác thần thông của đối phương còn hơn Bàn Long chân nhân.

Đối thủ này có thể liều một phen nhưng thắng bại khó đoán, nếu thu hút Huyền Phong môn hoặc tu sĩ Chân Võ tới rồi lộ hành tung thì mới phiền phức.

“Tuyệt diệt kim đan? Người có một viên Tuyệt diệt kim đan to thế này?” U Minh cung đại tu sĩ mắt ánh lên vô số lần.

Đại Tuyệt diệt kim đan rừng rực quang văn, trong mắt y ánh lên vô số đạo lưu quang quỹ tích.

“Không xong! Âm Lệ Hoa, cẩn thận!”

Ngụy Tác biến sắc, sát na đó chợt có cảm giác hung hiểm khôn cùng, vì khí tức hủy diệt và quang văn của Tuyệt diệt kim đan không khiến U Minh cung tu sĩ e dè mà mắt y ánh lên cực kỳ tham lam, như Hoang cổ cự thú thấy linh dược hữu dụng dị thường, định nuốt chửng Cùng tiếng gầm là hắc quang lóe lên, tinh kim cự ngạc chói lòa che chắn trước mặt gã và Âm Lệ Hoa.

“Huyền giai pháp bảo? Người có huyền giai pháp bảo! Được lắm!”

Cùng lúc, Ngụy Tác không kịp kích phát cả Âm hoàng kiếm khí thì U Minh cung đại tu sĩ khẽ giơ tay phải. “Oành”, hắc ảnh còn lớn hơn tinh kim cự ngạc xuất hiện!

So với bóng đen, tinh kim cự ngạc mà Ngụy Tác lấy từ Cổ Ngạc động chủ triệt để thành tiểu đệ đệ.

“Đây là...?”

Âm Lệ Hoa cũng lấy ra một món kim sắc pháp bảo, vốn định kích phát nhưng thấy thế thì hiện rõ vẻ hãi hùng!

U Minh cung tu sĩ thả U minh thiên long dài mấy chục trượng do viễn cổ thiên long hài cốt luyện chế thành ra!

Hài cốt khổng lồ mới hiển hiện, cả uy thế và uy năng đều hơn hẳn tinh kim cự ngạc của Ngụy Tác. Âm Lệ Hoa cảm giác ngay được khí tức trí mệnh, toan ép nàng ta thành từng mảnh.

“Ngụy Tác, sao rồi!”

Nàng ta cơ hồ kêu lên vì U minh thiên long hiển hiện là Ngụy Tác học lên, trên mình rực tử khí.

“À!”

U Minh cung đại tu sĩ vốn vẫn thông thả, thậm chí hoàn toàn không e dè Đại tuyệt diệt kim đan của gã, nhưng lúc này cũng giật giật chân mày.

Đồng thời, y thả U minh thiên long, nhưng nó run lên, không chịu khổng chế nữa.

“Đây là thiên long hài cốt chân chính! Long hồn của ta và thiên long hài cốt có cảm ứng!”

U Minh cung đại tu sĩ hơi ngẩn ra, Ngụy Tác đã hiểu.

Vù!

Một đạo ám kim sắc kiếm khí lao qua thiên long hài cốt chém vào U Minh cung đại tu sĩ.

Thứ chấn động trên mình Ngụy Tác thiên long thần hồn phong ấn tại khiếu vị, tràn ra là long khí, không ảnh đến chân nguyên.

“Đi thôi!”

Chém một đạo ám kim sắc kiếm khí về phía U Minh cung đại tu sĩ, Ngụy Tác trực tiếp kích phát Như ý linh lung thấp, bạch quang lóe lên, gã và Âm Lệ Hoa xuất hiện cách năm, sáu mươi trượng.

Ám kim sắc kiếm khí xet tới U Minh cung đại tu sĩ.

“Hóa ra thiên long hài cốt chấn động vì người? Người có bảo vật gì hả?”

U Minh cung đại tu sĩ không buồn nháy mắt, chỉ thò tay ra điểm.

Chát! Hôi hắc sắc quang hoa như móng tay nghênh đón ám kim sắc kiếm khí, chấn tan kiếm khí.

“Tu vi và thần thông của y quá đáng sợ! Ngụy Tác, mặc kệ ta, chạy đi!”

Âm Lệ Hoa kinh hãi! Ám kim sắc kiếm khí của gã khiến nàng ta cảm giác không đỡ nổi nhưng đối phương chỉ phất tay, dùng vài phần thực lực là chấn tan.

Đây là thần thông gì?

Thế vẫn còn chưa kinh nhân?

“Ồ lại!”

Xuất chỉ đánh Âm hoàng kiếm khí đoạn trên đầu U Minh cung đại tu sĩ rít vang, đột nhiên phát ra tiếng âm phong gào rú, quỷ khóc sói tru.

“Phù!”

Bạch ảnh là một quỷ vương hư ảnh ngồi trên bạch cốt vương tọa, móng tay dài cả thước, va vào Ngụy Tác! Cùng lúc, khí diễm quanh U Minh cung đại tu sĩ giảm đi, tinh thần, ý chí cũng kém theo.

“Thần thức ngưng hình!”

Âm Lệ Hoa nhợt nhạt mặt mày!

575. Chương 575: Dám Cản Ta, Đánh Chết Người!

Bạch ảnh quỷ vương bảo tọa không do thuật pháp nguyên khí mà là tinh thần lực ngưng thành hình dạng! U Minh cung đại tu sĩ thi triển thuật pháp thần thức xung kích mà Ngụy Tác vẫn mơ mộng!

Qua tình trạng của U Minh cung đại tu sĩ thì môn thuật pháp này là chấp nhận giảm hẳn thần thức, hạ địch một nghìn thì mình cũng tổn thương tám trăm.

Ngụy Tác tuy thần thức mạnh mẽ nhưng chưa đến mức ngưng thành hình dạng.

U Minh cung đại tu sĩ có thần thức hơn hẳn tu sĩ Kim đan tam trọng, lại lợi dụng thuật pháp ngưng tụ thần thức đến mức này mà xung kích, cả Kim đan tứ trọng hậu kỳ, thậm chí Kim đan ngũ trọng đại tu sĩ cũng vị tất chống nổi.

“Nể tình Tuyệt diệt kim đan, chốc nữa ta xem ngươi có bảo vật gì khiến thiên long hải cẩu chấn động, sẽ để ngươi chết thống khoái.”

“Ầm!”

U Minh cung đại tu sĩ thanh thế cực kỳ rinh rang, bước một bước là ngọn núi quanh người lướt đi mấy chục trượng, đồng thời vung tay chụp, định bắt Ngụy Tác.

“Sao lại như thế!”

“A!”

Cùng lúc, ngực Ngụy Tác tựa hồ có nhũ bạch sắc quang lóe lên.

Quỷ vương bảo tọa tan biến vô ảnh vô tung, đồng thời, đầu U Minh cung đại tu sĩ như bị vô số cương đinh đâm xuyên, co người ôm đầu thảm thiết kêu lên trên không.

“Thần thức phản ngược? Y bị thần thức phản ngược!”

Vốn nhợt nhạt mặt mày, không dấy lên nổi ý niệm kháng cự trước uy thế của đối phương, Âm Lệ Hoa chột như điều kiện có phản xạ vung tay phát lực quang giáng vào U Minh cung đại tu sĩ đang ôm đầu.

“Là vật cổ quái này?”

Ngụy Tác nghĩ ngay đến viên tinh hạch trong thanh sắc thạch cầu. Theo lý, với thần thức của gã không thể chống nổi thần thức công kích của U Minh cung đại tu sĩ, chỉ có nhũ bạch sắc tinh hạch khiến thần thức gã tổn thương mới khiến y bị phản ngược đến thế. Sức mạnh thần thức cổ quái đó sánh được với thần thức Kim đan ngũ trọng hậu kỳ!

“Giết!”

Ngụy Tác không hề chần chừ, ám kim sắc kiếm quang khổng lồ chém ra, tinh kim cự ngạc có uy năng huyền giai cũng ép xuống U Minh cung đại tu sĩ.

Cùng lúc, một đạo hắc quang lóe lên, Hắc cốt minh quân do Ngự Tác mới dùng Không động cầu luyện chế hoàn thành được thả ra.

“A...!”

U Minh cung đại tu sĩ tiếp tục kêu gào, đầu óc như rít gió, âm phong gào rít “ô ô ô ô ô”.

Linh khí hóa hình thành hồi hắc sắc liên miên cự sơn của y chao chất.

“Chát!”

Nhưng mấy đạo quang hoa uy năng kinh nhân sắp xung kích vào thì U Minh cung đại tu sĩ một tay ôm đầu, tay kia vạch lên, vô số hồi hắc sắc quang hoa như nước triều tràn ra, hình thành một vầng hồi hắc sắc loan nguyệt.

Va vào hồi hắc sắc loan nguyệt, trừ hắc sắc tinh kim cự ngọc rỗng rỗng vắng đi thì tất cả đều tan tành!

“Đây là thuật pháp gì!”

Ngự Tác cạn đà tiến, lòng đầy kinh hãi.

U Minh cung đại tu sĩ hóa ra hồi hắc sắc loan nguyệt, sát phạt khí tức vô cùng vô tận, uy năng cũng vô cùng vô tận!

Thuật pháp này thậm chí có thể so với Bắc minh đầu chuyển, Nhiên nguyên chân pháp của Phong Ngô Thương.

Sát phạt khí tức cuồng bạo cực độ, đứng đầu trong số thuật pháp Ngự Tác từng thấy.

Thuật pháp hóa thành hồi hắc sắc loan nguyệt tạo cho Ngự Tác cảm giác là một môn thiên cấp đỉnh giai thuật pháp chuyên về sát lục, hoàn toàn thiên về công kích.

Chỉ có thiên cấp đỉnh giai công kích thuật pháp mới có uy năng đó, cả thiên cấp trung giai Thái cổ hung hỏa quyết của gã cũng không thể sánh được!

Uy năng này cũng như Phá diệt thần thương của Lâm Thái Hư, khiến Ngự Tác cảm giác thấy khí tức nguy hiểm.

Nhưng vạch ra một đạo hồi hắc sắc loan nguyệt kinh nhân đoạn U Minh cung đại tu sĩ không khổng chế nó, mặc cho uy năng bùng lên khí lưu cuộn cuộn.

“A!”

Cơ hồ cực kỳ sợ Ngự Tác, y ôm đầu kêu gào bỏ chạy, mỗi bước là hồi hắc sắc sơn mạch liên miên lại tan vỡ, đoạn thân ngoại linh khí lại ngưng thành ngọn núi tương tự, thân thể lướt đi mấy chục trượng. Chỉ mấy chục tích tắc, thân ảnh U Minh cung đại tu sĩ lao đi mấy nghìn trượng, độn tốc và khí thể phi độn khiến tất thấy rùng mình.

“Ha ha ha ha... Ô ô ô ô... A!” Nhưng vừa bật lùi lại, U Minh cung đại tu sĩ liên tục kêu thảm thiết, có lúc cười vang, có lúc thống khổ, trạng thái như cuồng điên.

Trong óc y liên tục vang lên tiếng gió rít gào.

“Ồanh!”

U Minh cung đại tu sĩ đang bật lùi, đột nhiên va vào ngọn núi, đá văng tứ tán.

Nhưng y không tránh mà va tiếp, ngọn núi như bị búa chẻ, nứt toác ở giữa.

“Người là ai, chặn ta thì ta đánh chết, đánh chết!”

Như không biết đổi hướng, U Minh cung đại tu sĩ va xong lại khóc rồi cười, hồi hắc sắc loan nguyệt giáng lên ngọn núi, đỉnh núi trăm thước hóa thành bột trong tích tắc.

“Ngự Tác, môn thuật pháp thần thức xung kích này, phản ngược thập phần lợi hại, y bị thần thức của người phản ngược, đã phát điên!” Âm Lệ Hoa kinh hô.

Ngụy Tác càng kinh hãi.

U Minh cung đại tu sĩ này dù không phải cung chủ nhưng ít nhất cũng như Chân Võ thiếu chủ Hứa Thiên Áo, tại U Minh cung là nhân vật tuyệt cao dưới một người trên vạn người.

Độn pháp này không chỉ tốc độ đáng sợ mà còn có tiết tấu đặc biệt, mỗi bước tạo cho đối phương uy áp hùng hồn, dù lùi lại cũng khiến người ta cảm thấy khí tức đại đạo vô biên.

Thuật pháp công kích kiểu này, uy năng càng kinh nhân, một đòn là đánh tan ngọn núi trăm trượng.

Uy năng không kém gì huyền giai thượng phẩm Phá diệt thần thương!

Ngụy Tác không hề dừng động tác, thu viên cổ thiên long hài cốt khổng lồ bị U Minh cung đại tu sĩ đã phát diên bỏ lại, cho vào nạp vật cổ giới.

“Đi thôi! Bám theo rồi tính.”

Ngụy Tác kích phát Tịnh hoa phi liên, lướt về phía U Minh cung đại tu sĩ đang lướt đi.

Thực lực U Minh cung đại tu sĩ tuy cực kỳ đáng sợ nhưng dù không diên thì thần thức cũng trọng thương.

Sát phạt thuần túy kiểu này, uy năng thiên cấp đỉnh giai thuật pháp, có sức dụ hoặc vô cùng với gã.

“A! Ha ha ha ha! Ô ô ô ô!”

U Minh cung đại tu sĩ liên tục lùi mấy nghìn trượng, quay phắt lại lao tới, bao nhiêu cây cối, đá núi trước mặt đều hóa thành bột theo cái phát tay của y.

Vốn Ngụy Tác không dám đến gần quá nhưng U Minh cung đại tu sĩ mà đến giờ bọn gã chưa biết thân phận cụ thể lại dấy chân nguyên như sơn như ngục khiến gã kích phát Tịnh hoa phi liên đến cực tốc mới không bị cắt đuôi.

“Ai!”

“A!”

Thêm hơn mười dặm nữa, phía trước U Minh cung đại tu sĩ có mấy đạo độn quang bắn tới, nhưng trong đầu óc y vốn chỉ có tiếng âm phong gào rít nên không tránh mà lao thẳng tới.

Cùng lúc mấy tiếng nổ vang rền, đạo đạo quang hoa bùng lên, linh quang tứ tán, uy năng kinh nhân, nhưng U Minh cung đại tu sĩ chỉ vung tay, hơi hắc sắc loan nguyệt sáng lên, quang hoa và tu sĩ, trước mặt đều hóa thành tro tàn.

Tình cảnh này khiến Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa nhìn nhau không nói lên lời.

“Cuồng Sơn chân nhân tiền bối, sao vậy?”

Thêm mấy dặm, có hai đạo độn quang từ xa nhìn rõ thân ảnh U Minh cung đại tu sĩ liền áp sát, một đạo lên tiếng.

Tu sĩ trong độn quang hiển nhiên quen biết U Minh cung đại tu sĩ, có cả giao tình.

“Người là ai, dám cản ta, đánh chết người!”

Nhưng không đợi độn quang bắn tới, U Minh cung đại tu sĩ lại vung tay, hơi hắc sắc loan nguyệt lóe lên, độn quang liền hóa thành tro.

“Diên rồi! Cuồng Sơn chân nhân diên rồi!”

Độn quang còn lại có ba, bốn tu sĩ, thấy thế đều dừng lại kinh hô.

“Cuồng Sơn chân nhân, y là Lý Tả Ý?”

Lúc đó Ngụy Tác mới biết danh hiệu của U Minh cung đại tu sĩ, mắt hiện rõ thần sắc chấn kinh.

Hóa ra hôm đó y giết Kim Dao chân nhân xong thì nghe ngóng dọc đường biết người có giao tình với y là Lý Tả Ý, cũng là U Minh cung thái thượng trưởng lão, Cuồng Sơn chân nhân.

Cuồng Sơn chân nhân Lý Tả Ý, sánh ngang Quỷ Đế chân nhân, thực lực và quyền thế tại U Minh cung chỉ đứng sau tông chủ U đế.

Lúc gã giết Kim Dao chân nhân vì không quan tâm. Không ngờ hiện tại thật sự đối mặt với chỗ dựa của y!

“A... Ha ha ha ha ha... Ô ô ô ô, dám cản ta, đánh chết người!”

Đánh nát độn quang, Cuồng Sơn chân nhân Lý Tả Ý lại lướt đi.

-o0o-

576. Chương 576: Chấn Động Trời Cao

“A... Ha ha ha ha!”

“Oành! Oành! Oành!”

Ngon núi chặn trước mặt Lý Tả Ý cả hơn hai nghìn trượng.

Hôi hắc sắc quang hoa theo tay Lý Tả Ý bắn ra, đánh tan ngọn núi.

Lý Tả Ý đứng trên cao nghìn trượng, ngọn núi bị đánh gãy ngang lưng đổ xuống, lại bị y đánh thành tro ở giữa, tách ra.

“Ngụy Tác, chân nguyên của y như sơn như hải, uy năng này quá đáng sợ, Huyết Linh lão tổ cũng vị tất thu thập được.”

Âm Lệ Hoa theo sát Ngụy Tác cùng đi theo Lý Tả Ý, thấy núi đá liên tục đổ gục, bị đánh nát từ giữa thì nàng ta không nén được kinh hô.

Trong mắt Ngụy Tác trừ kinh hãi thì lại do dự.

Lý Tả Ý điên rồi, không biết vòng tránh, hủy diệt tất cả dọc đường, cả ngọn núi hai nghìn trượng cũng bị đánh gãy, động tĩnh quá lớn khiến gã do dự có nên đi theo không.

“A, ai đấy, đáng sợ quá!”

“Núi cũng đánh vỡ, hao phí chân nguyên thể này, đại tu sĩ đó điên rồi hả!”

“Linh khí ngưng sơn! U Minh cung thái thượng trưởng lão, Cuồng Sơn chân nhân Lý Tả Ý, y đánh vỡ ngọn núi để làm gì?”

Sau ngọn núi là một hoang nguyên sản vật thập phần phong phú, nhiều tu sĩ đang tìm kiếm trong vòng mấy trăm dặm này.

Lý Tả Ý như thượng cổ thần vương tái thế, khai thiên tích địa, từ hai nửa ngọn núi đi ra, tất thấy đều chấn động.

“Thái thượng trưởng lão!”

Một bạch y tu sĩ trẻ tuổi khí vũ bất phàm điều khiển bính ngân sắc phi kiếm, tỏ vẻ chấn kinh lướt đến chỗ Lý Tả Ý. Bạch y tu sĩ chỉ hơn hai mươi tuổi, diện mục anh tuấn, tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, khí tức thập phần âm lãnh, rõ ràng là đệ tử tinh anh U Minh cung.

Bạch y tu sĩ trẻ tuổi khí vũ bất phàm phát giác ra Lý Tả Ý khác thường, đến gần tương trợ.

“Ô ô ô ô... Đáng sợ quá... Đừng cản đường ta, đánh chết người!”

“Phù!”

Nhưng Lý Tả Ý vẫn vung tay, hôi hắc sắc loan nguyệt trực tiếp giáng lên mình đệ tử tinh anh U Minh cung. Đệ tử tinh anh này mới kịp tỏ vẻ hoảng sợ xen lẫn không dám tin thì đã bị uy năng vô cùng vô tận biến cả người và kiếm hóa thành tro.

“Y sao rồi... Điên rồi hả? Cả đệ tử tinh anh U Minh cung cũng giết!”

“Thật ra là chuyện gì? Chạy mau!”

“A!”

Trong hoang nguyên, mọi tu sĩ đều tròn mắt, đoạn ba tu sĩ phát hiện Lý Tả Ý đang lao thẳng tới thì chỉ kịp kêu lên thảm thiết là bị hôi hắc sắc loan nguyệt biến thành tro.

“Người mặc ẩn hình pháp y!”

Ngụy Tác vẫn đi sau, hít sâu một hơi, lấy hai ẩn hình pháp y, đưa cho Âm Lệ Hoa một tấm.

Gã đã quyết định, đi theo một nghìn dặm nữa, nếu Lý Tả Ý vẫn chân nguyên sung mãn như bây giờ thì đừng truy kích. Lý Tả Ý như viên cổ hồng hoang cự thú, dọc đường sẽ thu hút không ít cường giả.

Cơ hồ ngay khi Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa mặc ẩn hình pháp y, một tiếng hú từ góc khác hoang nguyên vang lên.

Độn quang như vầng ráng bắn tới.

“Kim đan đại tu sĩ đến rồi!”

“Thái Uyên môn Lạc nhật chân nhân!”

Kim đan kỳ đại tu sĩ ở gần đó phát hiện núi lở nên đến tra xét.

Tu sĩ lao tới này mặc hồng sắc pháp y rừng rực thần huy, thể ngoại linh khí ngưng thành hình một nửa hồng sắc tịch dương, hú vang vang, phi độn với khí thể cực kỳ kinh nhân.

So với các tu sĩ bỏ chạy dưới kia, Kim đan tu sĩ cao cao tại thượng như thần linh trên trời.

“Cuồng Sơn chân nhân! Việc gì hả?”

Cách Cuồng Sơn chân nhân chừng hai nghìn trượng, cơ hồ vừa nhìn rõ linh khí ngưng hình của đối phương thì Kim đan tu sĩ này kinh ngạc dừng lại.

Lý Tả Ý bưng lên uy áp loạn xạ nhưng cực mạnh, khiến y sợ hãi.

“Chát!”

“Chát!”

“Chát!”

Lý Tả Ý vẫn từng bước đi ngang.

“A!”

Kim đan tu sĩ này vừa kịp phản ứng, kêu to thì phát hiện thân thể bị bao trùm trong uy áp cực độ, khiến y không thể động đậy.

“Phù!”

Kim đan hà quang vừa từ miệng y phun ra, Lý Tả Ý phát tay, hôi hắc sắc loan nguyệt quang hoa đổ tới.

Nhục thân y tan nát, hóa thành tro tàn.

“Ha ha ha... Đáng sợ quá... Đầu ta đau nhói... Đừng cản ta.”

Lý Tả Ý chụp lấy viên kim đan như vầng ráng trong tro tàn, tiếp tục lướt đi.

“Lạc Nhật chân nhân bị y giết rồi!”

Trong mấy trăm dặm, mọi tu sĩ đều kinh hãi, cơ hồ không dám tin, một vị Kim đan tu sĩ trong tích tắc bị giết, hóa thành tro tàn.

Tình hình cực kỳ đáng sợ, Kim đan tu sĩ với hầu hết tu sĩ cấp thấp là bậc cao cao tại thượng, cả Thiên Huyền đại lục không có bao nhiêu cường giả dám tranh phong.

“Lý Tả Ý giết Lạc Nhật chân nhân! Lẽ nào U Minh cung không sợ thụ địch, không sợ Thái Uyên môn báo thù?”

“Điên rồi! Y điên rồi! Cuồng Sơn chân nhân Lý Tả Ý điên rồi.”

Trong tiếng kinh hô, Lý Tả Ý lướt qua hoang nguyên, tiếp tục lướt về gò núi.

“Thần thức y đang hỗn loạn, không tiếc tổn thương tự thân và kim đan, thọ nguyên tổn hao, thực lực cao hơn bình thường nhiều!”

Ngụy Tác vẫn bám theo Lý Tả Ý, Lạc Nhật chân nhân tuy chỉ tu vi Kim đan nhất trọng, nhưng Lý Tả Ý chỉ bằng uy áp cùng thuật pháp phát ra linh khí dao động đã trấn áp đối thủ không thể trả đòn, thực lực hơn xa lúc trước, dù Kim đan tứ trọng đại tu sĩ xuất thủ cũng vị tất sánh nổi.

“Tĩnh phong pháp y! Là đệ tử Huyền Phong môn!”

Cơ hồ lúc Ngụy Tác vừa xuyên qua hoang nguyên đầy tiếng hô hoán thì chợt nhúu mây, Tĩnh hoa phi liên giảm vận tốc.

Thanh, ngân lưỡng sắc vận quang, như sao băng vẽ lên một vòng lao vào Lý Tả Ý.

Ngụy Tác tri đạo biết là Tĩnh phong pháp y của Huyền Phong môn. Mặc Tĩnh phong pháp y đều là đệ tử tinh anh lập công lớn cho Huyền Phong môn.

Đệ tử tinh anh Huyền Phong môn nhanh chóng áp sát Lý Tả Ý.

“Đây là...”

“Ô ô ô! Đừng cản ta!” Đệ tử tinh anh Huyền Phong môn chưa kịp nói gì, Lý Tả Ý lại vung tay, uy năng chỉ có thiên cấp đỉnh giai công kích thuật pháp mới tạo thành được ép tới.

“Chát!”

Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa không nhìn rõ mặt đệ tử tinh anh Huyền Phong môn đó, thanh sắc quang hoa lóe lên trước mặt y nhưng bị hơi hắc sắc loan nguyệt chấn tan, Tĩnh phong pháp y bị xé thành vô số mảnh.

Vù!

Ngay khi nhục thân đệ tử tinh anh Huyền Phong môn thành tro thì kim hoàng sắc quang diễm lóe lên.

Ngoài xa có thanh sắc quang trụ chói lòa bốc lên!

“Tu sĩ Huyền Phong môn đều bị chấn động, cao giai tu sĩ trong vòng nghìn dặm, thậm chí vạn dặm sẽ đến!”

Mí mắt Ngụy Tác run lên, dừng lại.

Chỉ một Lâm Thái Hư đã không thể đối phó, tình hình hiện tại nằm ngoài khả năng khống chế của gã, tốt nhất là tìm cách quay về thành.

“Nhiều thế hả? Họ không sợ chết, chỉ đến xem náo nhiệt!”

Đồng thời, Ngụy Tác tâm sinh cảm ứng, nhìn về phía Thái Uyên thành.

Thình không Thái Uyên thành xuất hiện rất nhiều vận quang. Nơi này cách Thái Uyên thành không xa, Thái Uyên thành địa thế cực cao, hiển nhiên động tĩnh kinh nhân ở đây được trong thành phát hiện. Hiện tại vận quang rất loạn xạ, từ bốn phương tám hướng, khẳng định không chỉ tu sĩ Thái Uyên môn, mà cả tu sĩ đến xem náo nhiệt.

“Ai mà dám giết tu sĩ Huyền Phong môn!”

Ngụy Tác ngoái nhìn vận quang, hơi trầm ngâm thì tiếng động như sấm vang chín tầng trời từ xa tấp vẳng lại.

Một con huyết hồng sắc ngô công khổng lồ lao tới đám mây có Lý Tả Ý.

“Xoẹt!!”

Như có vô số ong vàng bay bên tai, tam túc thần lô liễu nhiễu kim sắc hỏa diễm, có quấy mấy sợi xích vàng đầy phù văn từ đám mây trên đầu Lý Tả Ý bắn xuống mé phải.

“Oành!”

Bạch sắc tinh mang bắn lên thỉnh không.

Khí tức kinh nhân từ tứ phía dồn lại, như núi lửa phun trào, phong vân biến sắc.

“Tu sĩ Huyền Phong môn bị giết rồi?”

“Có người dám giết cả tu sĩ Huyền Phong môn!”

“Huyền Phong môn có ngân ấn cao giai tu sĩ tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ?”

Trong độn quang từ Thái Uyên thành lao tới, nhiều tu sĩ kinh hô.

Khí tức kinh thiên chấn động trời xanh từ bốn phương tám hướng quét tới!

577. Chương 577: Liên Thủ Trấn Áp

“Đó là thực lực siêu cấp đại tông môn? Chỉ ngân ấn thời gian cũng có từng đó cường giả tới!”

Ngụy Tác triệt để chấn kinh.

Gã hiểu rõ siêu cấp đại tông môn như Huyền Phong môn, số lượng Kim đan tu sĩ thập phần kinh nhân, hoàn toàn không phải tông môn như Âm Thi tông so được, nhưng Huyền Phong môn ở Thiên Huyền đại lục trung bộ, căn cơ nằm ở Huyền Phong thành, không phải tông môn ở bắc bộ như Bắc Minh tông.

Ngụy Tác cũng hiểu Huyền Phong môn phải đệ tử đến Thiên Huyền đại lục bắc bộ, đại đa số tụ tập gần Thiên khung, nhưng Lý Tả Ý vừa giết một đệ tử tinh anh thì có tới ngân ấn cường giả tới!

Ngụy Tác cả kinh, tốc độ phản ứng như Huyền Phong môn thì chả trách nữ tu vẫn bảo gã giết một đệ tử tinh anh của họ chưa chắc thoát được.

“Đi thôi!”

Không hề dừng lại, Ngụy Tác ra hiệu cho Âm Lệ Hoa, lướt lùi lại Thái Uyên thành.

Tình hình bây giờ không cho phép Ngụy Tác lấy được thiên cấp đỉnh giai công kích thuật pháp của Lý Tả Ý mà phải tìm cách dừng để bại lộ thân phận, an nhiên thoát thân đã.

Không ai dám chắc những cường giả Huyền Phong môn có pháp khí gì cảm giác ra gã không, thậm chí phát hiện được khí tức bảo vật của gã cũng nên.

“Kim đan đại tu sĩ! Không chỉ Kim đan nhất trọng đại tu sĩ!”

Trong lúc Ngụy Tác lén ép sát mặt đất lướt lùi lại không đầy năm mươi dặm thì huyết hồng sắc ngô công xuất hiện đầu tiên đã áp sát Lý Tả Ý tiền phương.

Huyết hồng sắc ngô công hơn mười trượng này không phải vật sống mà do ngọc thạch cùng màu luyện chế thành. Trán và nhiều bộ vị hỏa diễm kim sắc phù văn.

Phía trên là một đệ tử Huyền Phong môn trẻ tuổi mặc kim sam.

Đệ tử Huyền Phong này chỉ hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, mày kiếm mắt sao, toàn thân sáng rực, ngay cả mái tóc cũng tỏa kim quang, thân ngoại linh khí ngưng thành hình một kim sắc lô đỉnh.

Y ngửa không, toát lên khí tức bất khả nhất thế, như tiên nhân giáng lâm.

Kim sam thiếu niên tư thái và khí thế cực kỳ bất phàm này rõ ràng đã cũng như Hàn Nguyệt Nhi, là tinh anh trong đệ tử tinh anh chi, cao thủ hàng đầu lớp trẻ Huyền Phong môn, đã thành tựu kim đan!

Nhân vật thể này, tại tu đạo giới đều cao cao tại thượng, nhất phương vương hầu.

Cùng lúc, ngoài xa tấp phía tây rực lên bạch sắc tinh mang, lóe sau nhưng đến trước, như sao băng lao đến chỗ Lý Tả Ý.

Bạch sắc tinh mang từ một bạch bào lão giả bắn ra.

Bạch bào lão giả râu tóc trắng ngần, mặt nhăm nhúm, hoàn toàn không dùng phi độn pháp bảo lướt đi trên không trung, tấm bạch bào lấp lánh tinh quang, uy nghiêm rõ ràng, khẳng định là cường giả của Huyền Phong môn, là trưởng lão có thực quyền.

“Người là ai?”

Nhìn rõ khí thế trên mình Lý Tả Ý, kim sam thiếu niên điều khiển huyết ngọc ngô công không dám động thủ, lên tiếng hỏi.

“Dám cản ta... Đánh chết người!” Lý Tả Ý vẫn ngơ ngẩn, gầm lên với kim sam thiếu niên.

“Cuồng vọng! Để xem người có thủ đoạn gì!”

Kim sam thiếu niên bị triệt để kích nộ, vung tay ấn xuống, huyết ngọc ngô công rực hồng quang ép vào Lý Tả Ý! Không khí phỉ trước nổ tanh tách.

Cùng lúc, thỉnh không trước mặt kim sam thiếu niên dấy lên khí tức kinh nhân. Vù! Thanh sắc cương phong dài chừng năm, sáu trượng như liềm đao xuất hiện quanh huyết hồng sắc cự ngô, bổ vào Lý Tả Ý!

Đây là thuật pháp và pháp bảo liên hợp công kích, cuồng bạo lại như chớp giạt.

“Uy năng con rết này ít nhất cũng đạt tới bán huyền giai!”

“Thực lực đệ tử tinh anh Huyền Phong môn quá đáng sợ!”

Uy thế ngút trời huyết hồng sắc cự ngô khuếch tán ra, quanh kim sam thiếu niên kim quang liểu nhiễu, như thái dương hạ xuống. Nhiều tu sĩ đến xem náo nhiệt cùng biến sắc cho rằng tu sĩ phản ứng hảo trì độn kia sẽ thành tro.

Nhưng kết quả nằm ngoài dự liệu. “Đáng sợ quá... Đánh chết người!” Bị tấn công nhưng Lý Tả Ý vẫn ôm đầu, vung tay phát ra hơi hắc sắc loan nguyệt, như đại sơn ép tới, chấn tan huyết hồng sắc cự ngô và mấy chục dair cương phong.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, kim sam thiếu niên rừng rực thần huy như thái dương bị hơi hắc sắc loan nguyệt biến thành tro tàn.

“Sao có thể! Đây là thuật pháp gì, có thể trong tích tắc đánh đệ tử tinh anh Huyền Phong môn thành tro!”

“Thật không dám tin! Lẽ nào thiên cấp đỉnh giai công kích thuật pháp!”

Cơ hồ mọi tu sĩ đều hít hơi lạnh.

“Liệt huyết huyền nguyệt! Đây là trấn tông chi bí của U Minh cung, chỉ tông chủ mới được truyền thừa!”

Lão giả Huyền Phong môn râu tóc bạc phơ, nhận ra lai lịch môn thuật pháp, tỏ vẻ thập phần chấn động và sát khí, “Linh khí ngưng sơn! Người không phải U đế! Là Cuồng Sơn chân nhân Lý Tả Ý. Sao người lại biết môn thuật pháp này, Lý Tả Ý, người dám quang minh chính đại giết đệ tử Huyền Phong môn, U Minh cung muốn bị diệt môn hử!”

“Ô ô ô...”

Lý Tả Ý hai tay ôm đầu, mặc kệ lão giả Huyền Phong môn, tiếp tục lướt ngang.

“Lẽ nào người điên rồi, đứng lại!”

Lão giả Huyền Phong môn tóc không giá mà dựng lên, quát to, mười ngón tay vạch lên quỹ tích huyền ảo.

Trên đỉnh đầu lão xuất hiện quang văn, áp lực đáng sợ tràn ra.

Thanh bạch sắc cung điện tỏa ánh như vàng trắng, đột nhiên ngưng tụ thành.

“Oành!”

Thanh bạch sắc cự điện hơn trăm trượng, trực tiếp trấn áp Lý Tả Ý.

“Đây là thuật pháp gì, mạnh quá!”

Uy lực thanh bạch sắc cự điện trấn áp xuống, Ngụy Tác cách hai, ba trăm dặm cũng rung mình.

“Huyền phong nguyệt điện! Đây là thiên cấp trung giai thuật pháp của Huyền Phong môn!” Có tu sĩ đã vượt qua vị trí của Ngụy Tác để xem náo nhiệt, nhận ra.

“Ô ô ô...” Lý Tả Ý kêu lên, ngọn núi linh khí đen ngòm bị trấn áp vỡ tan, như cảm giác được nguy hiểm, y ngẩng nhìn thanh bạch sắc cự điện rồi vung tay, hôi hắc sắc quang hoa chấn tan tòa điện.

“Chát!” Hôi hắc sắc quang hoa vẫn bổ vào lão giả Huyền Phong môn, lão phun ra bạch sắc tinh mang chặn lại nhưng vắng ngược, hộc máu.

“Lý Tả Ý không chế thuật pháp phản kích!”

Ngụy Tác ngoài xa thấy vậy thì lại nhìn Âm Lệ Hoa. Môn thần thức xung kích chi pháp của Lý Tả Ý vốn đã tổn thương tự thân thần thức, bị thần thức phản ngược kinh nhân thì như óc bị kim châm thủng, thần trí và ý thức đã tổn thương khó lành. Lý Tả Ý lại không nhận rõ trước sau, chỉ lo chạy trốn, phá hủy tất cả những gì cản trước mặt, kích phát uy năng thuật pháp xong cũng không khống chế, coi như dựa vào bản năng để chiến đấu, công kích mọi tu sĩ tấn công y.

“Khuất trưởng lão!”

Bạch bào lão giả của Huyền Phong môn phun máu văng đi, tam túc thần lô bốc lên kim sắc hỏa diễm cũng áp sát mé trái Lý Tả Ý.

“Oành!”

Tam túc thần lô chu hơn mười trượng bùng lên kim sắc khí diễm, to lên như ngọn núi.

Tu sĩ điều khiển tam túc thần lô được che kín, chỉ thấy thân lô có đủ núi sông, điều thú ngư trùng, uy thế đỉnh thiên lập địa.

Từng làn nhiệt lực kinh nhân toát ra, toàn bộ nghìn trượng phía dưới hóa thành than.

Tam túc thần lô còn quấn mấy vòng dây xích đầy phù văn lớn như cây trụ.

“Giết!”

Bạch bào lão giả của Huyền Phong môn buột ra một chữ băng lãnh.

“Oành!”

Cùng lúc, thanh bạch sắc cự điện và quang hoa màu cam lại được kích phát, va chạm với Lý Tả Ý.

Thanh bạch sắc cự điện và quang hoa nổ vang, lão giả của Huyền Phong môn lại phun máu.

Đồng thời, trên tam túc thần lô, mọi sợi xích đều quấn lên mình, che kín cả y.

“Cạch!”

Nắp kim sắc thần lô rục rạn đạo kim quang mở ra, một sợi dây xích vàng kéo Lý Tả Ý vào.

Kim sắc thần lô phun ra mấy trăm trượng liệt hỏa, chứa đầy thần hỏa không gian, tựa hồ sâu thẳm.

“Cạch!”

Cuốn Lý Tả Ý vào, nắp tam túc thần lô đẩy lại, kim sắc thần hỏa tràn qua khe hở hình thành một đợt thủy triều vàng rực, thỉnh không rạn vỡ ánh vàng.

578. Chương 578: Cường Giả Chiến Trường

”Đây là Phần thiên thần lô! Là sư đệ Phần Thiên Phàm của Huyền Phong môn tông chủ Diệp Huyền Thành!

”Kim đan tam trọng hậu kỳ Lý Tả Ý, bị trấn áp thiêu đốt như thế?!

“Phần thiên thần lô có ai mà chống nổi!”

Nhiều tu sĩ biến sắc.

Phần Thiên chân nhân Phần Thiên Phàm, là chân truyền đệ tử Huyền Phong môn đời trước có tu vi tiến cảnh chậm nhất, bị coi là bất thành khí, thần thông kém hơn Huyền Phong môn tông chủ Diệp Huyền Thành không biết bao nhiêu. Nhiều tu sĩ biết việc này vốn cho rằng Phần Thiên Phàm là phế vật mà coi thường nhưng hiện tại Phần Thiên Phàm có thần thông kinh nhân như thế, tất cả đều nhận ra mình nhầm. Phần Thiên Phàm dù là phế vật cũng chỉ so với kinh thiên đại năng còn với tu sĩ thông thường, lão vẫn là cao thủ cao cao tại thượng.

”Oành!

Chỉ kim sắc thần hỏa tỏa đi như thủy triều, uy năng cao hơn đạo giai pháp khí, có uy thế đốt sạch bát hoang.

Thần lô càng xán lạn kim quang, phát ra nhiệt độ đáng sợ, đất đá ngàn trượng bị đốt cháy đen.

”Sư đệ của tông chủ cũng là lão quái vật, khẳng định được cường giả đời trước của Huyền Phong môn truyền thừa, Phần thiên thần lô ít nhất cũng là bán huyền giai trọng bảo, thậm chí có thể là huyền bảo!

”Kim đan tam trọng hậu kỳ đại tu sĩ, Cuồng Sơn chân nhân Lý Tả Ý lại chết như thế!

Tuyệt đại đa số tu sĩ đều nghĩ vậy.

“Choang!”

Phần thiên thần lô vang lên tiếng động như có người gõ chuông.

”A...

Âm ba như thực chất với tốc độ kinh nhân khuếch tán đi, nhiều tu sĩ bị tai kêu thê thảm, cảm giác màng tai đã bị chấn vỡ.

Một tu sĩ toàn thân liễu nhiễu kim sắc hỏa diễm, từ sau tam túc thần lô lao ra, hai tay phát chân nguyên dồn lên thần lô.

“Lý Tả Ý không chết! Y ở trong oanh kích thần lô!” Một tu sĩ quan chiến kinh hô.

Tiếng chuông này rõ ràng là Lý Tả Ý oanh kích thần lô, Phần Thiên Phàm cũng định trấn áp thần lô, không để Lý Tả Ý thoát thân.

”Choang!

Âm ba như nước triều từ kim sắc lô thân tỏa rộng, cây cối và đá núi đua nhau nát vỡ.

Tam túc thần lô không mấy may phá tổn, nhưng Phần Thiên Phàm tựa hồ không trấn áp nổi uy năng.

”A!

Phần Thiên Phàm trên không trung được kim sắc hỏa diễm bao lấy nên không rõ mặt mũi, chợt phun máu, tay như bị uy năng Phần thiên thần lô phản ngược, khô quắt cháy đen, da cũng rơi xuống.

“Cách!”

Nắp Phần thiên thần lô bị hôi hắc sắc nguyên khí hùng hậu cực độ hất bật.

“Ô ô ô ô...” Đầu tóc và lông mày đều cháy, không nhận ra mặt mũi nhưng Lý Tả Ý lao ra được.

”A! Chạy mau! Y lao đến chỗ chúng ta!

”A! Đừng chặn trước mặt y, không thì mất mạng!

Ra khỏi Phần thiên thần lô, Lý Tả Ý lúc khóc lúc cười, nhưng nhận nhầm hướng, lao về phía Thái Uyên thành.

“Đáng sợ quá... Đừng cản ta, đánh chết người.”

Lý Tả Ý bước đi, bạch bào lão giả Huyền Phong môn bị y đánh cho thổ huyết hai lần kinh hãi, không dám một mình cản đường.

Linh khí hóa hình ngọn núi đen ngòm ở sau lưng Lý Tả Ý liên tục vỡ vụn, chỉ mấy tích tắc, y đã lướt đi không rõ bao nhiêu cự ly.

“A! Bọn ta không ngăn các hạ, bọn ta không chạy kịp. Đừng đuổi!”

Lý Tả Ý đang ở phía trước, sau lưng y có không ít tu sĩ đổ đến xem náo nhiệt. Họ thấy y nhầm hướng thì kinh hãi cực độ bỏ chạy, nhưng độn tốc không thể so với Lý Tả Ý.

“Phù!”

Tích tắc sau có mười mấy tu sĩ không chạy kịp, bị đánh thành tro.

“Điên rồi! Y điên thật rồi!”

Nhất thời, thỉnh không lấp lánh độn quang đủ màu, Lý Tả Ý vẫn bước tới, như thượng cổ ma thần triển khai sát lục kinh thiên.

“Đuổi theo!”

Bạch bào lão cổ đồng giả và Phần Thiên Phàm trên Phần thiên thần lô đều tức giận truy kích Lý Tả Ý.

“Oành!” “Oành!”

Thêm mấy khí tức kinh nhân đổ tới, có thêm cường giả bị kinh động.

Liên tục hai đệ tử tinh anh Huyền Phong môn mất mạng, có cả hạch tâm đệ tử đã kết thành kim đan, cường giả Huyền Phong môn biết được tình hình tất triệt để chấn động.

“Ngụy Tác, làm sao bây giờ?” Âm Lệ Hoa hỏi. Thoáng sau cả hai đã cách Lý Tả Ý không đầy ba mươi dặm, chỉ là không ở phía trước mặt y.

“Chúng ta về Thái Uyên thành! Hiện tại thực lực Lý Tả Ý đáng sợ như vậy, chân nguyên không có dấu hiệu khô kiệt, quanh Thái Uyên thành rất có thể trở thành chiến trường giữa Huyền Phong môn và Lý Tả Ý. Lúc đó chúng ta sẽ không thể che giấu tu vi, nên về thành mới an toàn.” Ngụy Tác không hề thừa lời, kéo Âm Lệ Hoa lướt về phía Thái Uyên thành.

“Ô ô ô ô...”

Lý Tả Ý có độn tốc hơn nhiều Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa cố ý che giấu hành tung, đánh thành tro năm, sáu tu sĩ đến xem náo nhiệt xong thì y đã vượt qua hai người, hướng về phía Thái Uyên thành.

Dọc đường, không ít tu sĩ không hiểu gì thì đã bị đánh thành tro. Dáng vẻ Lý Tả Ý khiến người tự hỏi có phải y định phá tan Thái Uyên thành.

Thái Uyên thành chỉ là một tiểu thành, Thái Uyên tông quản lý thành cũng chỉ có một Kim đan tu sĩ, lại đã bị Lý Tả Ý giết chết, chỉ còn lại một viên kim đan. Hiện tại Lý Tả Ý hai tay trống trơn, không biết kim đan rơi trong Phần thiên thần lô hay đã được thu lại.

Lý Tả Ý muốn hủy Thái Uyên thành, trừ phi mọi tu sĩ Thái Uyên thành trung quyết tâm bảo vệ mới may mắn giữ được.

“Đáng sợ quá... Chạy mau...”, Lý Tả Ý lảo bẫm, lao vun vút trên không.

Bạch bào lão giả của Huyền Phong môn và Phần Thiên Phàm bám sát nhưng cả hai lại thổ huyết vì gã điên kia không để ý nhng hai người không thể bắt kịp.

“Còn may chán! May mà không không lao về Thái Uyên thành, bằng không Thái Uyên thành sẽ loạn xạ”.

Đến trước Thái Uyên thành, cơ hồ sở mọi tu sĩ trong thành đã nhận được tin, tràn hết ra, Lý Tả Ý còn cách một nghìn mấy trăm trượng thì lướt ngang Thái Uyên thành vốn đang sôi trào.

“Lam đạo hữu!”

Ngụy Tác cách Thái Uyên thành hơn hai trăm dặm, đột nhiên vung tay cởi ẩn hình pháp y ra rồi nói.

“Các hạ không sai, tại hạ tưởng các hạ đấu với Huyền Phong môn!” Nữ tu giả thành trung niên tu sĩ mặt tròn đáp xuống, tỏ vẻ kinh hồn.

“Vị đạo hữu này là ai?” Thấy Âm Lệ Hoa, nữ tu hỏi.

Ngụy Tác chợt thấy âm lòng.

Tuy già vẫn chưa biết thân phận của nữ tu, vẫn cho rằng nàng là nam tu, cũng không biết ngần ấy cường giả Huyền Phong môn đã tới Thiên Huyền đại lục bắc bộ không phải vì mình mà vì nàng, nhưng biết nàng ra đây vì thấy già đấu với tu sĩ Huyền Phong môn, rõ ràng định chung vai tác chiến.

”Nàng ta là Âm Lệ Hoa, tu sĩ Vân Linh đại lục, tình hình cụ thể thì về đến Thái Uyên thành sẽ nói, Lý Tả Ý đã giết hai đệ tử tinh anh Huyền Phong môn, có một thị Kim đan đệ tử, e rằng cường giả Huyền Phong môn ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ sẽ đổ tới. Chúng ta về Thái Uyên thành mới an toàn.

Ngụy Tác vừa bảo nữ tu vừa lướt về phía Thái Uyên thành.

“Oành!”

Cơ hồ lúc Ngụy Tác cùng nữ tu, Âm Lệ Hoa về đến Thái Uyên thành thì một ngọn thác bạc như ngân hà từ trên chín tầng trời mang theo uy thế vô tận từ đầu kia ngôi thành, trút xuống phía trước Lý Tả Ý.

“Cổ sư huynh! Chặn y lại! Cẩn thận thiên cấp đỉnh giai công kích thuật pháp của y!” Thấy ngọn thác bạc, lão giả mặc bạch bào toát lên bạch sắc quang huy vội quát.

Sư huynh!

Kích phát ngọn thác bạc dài mấy trăm trượng, rộng mấy chục trượng còn là sư huynh của lão giả.

Huyền Phong môn lại cử thêm một lão bát tử tới!

”Thiên cấp đỉnh giai thuật pháp?

Phía trên dòng thác bạc phát ra giọng nói già nua chấn kinh.

Người này chưa hiện thân, dòng thác bạc đổ vào Lý Tả Ý.

“Phù!”

Lý Tả Ý vung một tay, dòng thác bị chấn tan.

Nhưng tức thì thanh sắc ngọc chung cùng với ngọn thác bạc đổ xuống, ánh lên quang văn trút vào Lý Tả Ý. Nhân lúc ngọn thác, bạch bào lão giả và Phần Thiên Phàm cũng bắt kịp.

“Ầm!”

Thanh bạch sắc cung điện và đại kim sắc hỏa long từ phía sau ép tới.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Cùng lúc, ít nhất năm, sáu dải độn quang từ tứ phía ập tới.

Ở nơi cách Thái Uyên thành chỉ không đầy bảy trăm dặm biến thành chiến trường của cường giả.

-o0o-

579. Chương 579: Lâm Thái Hư Quay Lại

Uy năng vô cùng vô tận tựa hồ định hủy diệt Lý Tả Ý.

“Chát!”

Lý Tả Ý vung tay, hơi hắc sắc loan nguyệt lượn vòng, bao nhiêu quang hoa, phù văn đều bị trấn áp, hóa thành tro.

“Liệt khuyết huyền nguyệt! Là thiên cấp đỉnh giai công kích thuật pháp của U Minh cung, Liệt khuyết tàn nguyệt! Đây là sát phạt đại thuật của thượng cổ Liệt Khuyết tông vạn năm trước, được coi là một trong thượng cổ thập đại công kích thuật pháp!”

“Thuật pháp này cực kỳ huyền ảo, ngay cả U Minh cung chủ U đế vẫn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ. Không ngờ lại xuất hiện trong tay y.”

“Thuật pháp này không phải chỉ U Minh cung chủ mới có tư cách và mật địa lấy truyền thừa sao! Hà có lại trong tay Lý Tả Ý!”

“Lý Tả Ý là nhân vật kinh tài tuyệt diễm, điên loạn thế này có phải vì lén luyện đạo thuật pháp này?”

Hiện tại cả Thái Uyên thành gần như ngang bằng vị trí bọn Lý Tả Ý trên không trung, trở thành một khán đài lớn, cường giả cỡ này thì tuyệt đại đa số tu sĩ trong thành chưa từng thấy, giờ thấy họ xuất hiện cùng tình cảnh đấu pháp kinh thiên động địa thì Thái Uyên thành sôi trào, không ít người kiến thức cao minh liên tục kinh hô.

“Ngụy Tác, tựa hồ các hạ cùng đi một hướng với Lý Tả Ý, xảy ra chuyện gì, Lý Tả Ý có uy lực thuật pháp quá đáng sợ.” Vào Thái Uyên thành, nữ tu truyền âm hỏi Ngụy Tác.

“Y dùng thuật pháp thần thức xung kích công kích mỗ, bị phản ngược nên mới như thế, còn nhớ thanh sắc thạch cầu không, tinh hạch bên trong thập phần cổ quái, thần thức xung kích của y bị tinh hạch phản lại.” Ngụy Tác truyền âm cho nữ tu, đồng thời ngưng thần nội thị, thanh sắc thạch cầu quá cổ quái, gã hơi yên tâm vì viên màu xanh trong kim đan của gã vẫn thế, không hề thay đổi gì.

“Lại có hai đại tu sĩ tới!”

“A! Thị Bắc Minh tông thái thượng trưởng lão Cơ Thần Vương! Y được truyền thừa Đại đạo thiên quyết của Bắc Minh tông! Cũng là Kim đan tam trọng hậu kỳ tu sĩ!”

“Na thị...?”

Cùng lúc, hai cường giả đến nơi.

Một lão nhân mặc phổ thông thanh bố pháp, diện mạo bình thường, không hiển hiện linh khí hay tế xuất bất kỳ phi độn pháp bảo nào, chỉ đi từng bước trên không, mỗi bước cũng không ánh lên quang văn.

Nhưng mỗi bước đi tại không trung còn xa hơn Lý Tả Ý.

Người kia là một thanh niên mặc bạch sắc vũ y, linh khí ở sau lưng hình thành một thanh như ý bảo tướng uy nghiêm, khí tức cực kỳ hùng hậu.

“Y là Trần Đông Minh, cũng là chân truyền đệ tử như Lâm Thái Hư. Cùng luyện thuật pháp như Lâm Thái Hư, giao thủ với y không nên để thái pháp bảo của y đến cách mình ba mươi trượng, bằng không sẽ bị truy tung khí tức!” Thấy thanh niên cười bạch sắc tường vân đến, nữ tu bảo.

“Đừng động thủ! Lý đạo hữu, có vấn đề gì chăng?” Bắc Minh tông thái thượng trưởng lão Cơ Thần Vương mặt thanh bố pháp y lướt tới, toát lên khí tức phản phác quy chân, lời nói chứa sức mạnh không thể kháng cự.

“Ồn!”

Cơ Thần Vương lên tiếng thì Lý Tả Ý và tam vị đại tu sĩ của Huyền Phong môn lại ngạnh tiếp một đòn, thanh sắc ngọc chung vỡ vụn, thân ảnh phía sau là lão giả mặc tử sắc đạo bào học lên vắng ngược lại.

“Cơ Thần Vương, y điên rồi, vô dụng thôi!” Huyền Phong môn lão giả mặc bạch bào quát to.

“Y và mỗ quen nhau, thần thức y trọng thương, để mỗ thử đã.” Cơ Thần Vương bình tĩnh bước lên, chỉ vào Lý Tả Ý.

Thanh sắc quang văn huyền ảo cực độ ẩn lên đầu Lý Tả Ý.

“Đây là thuật pháp ôn dưỡng thần thức, trấn định thần hồn! Bắc Minh tông quả nhiên thuật pháp kinh nhân.” Mọi tu sĩ Huyền Phong môn đều cảm giác như có ngọn gió mát vô hình phất qua, đầu óc sáng suốt.

“À!”

Cơ hồ đồng thời, tiếng gió u u trong óc Lý Tả Ý dừng lại.

“Hữu dụng.” Mấy tu sĩ Huyền Phong môn đều dừng lại.

Cùng lúc, bảo lam sắc quang diễm từ phía đông hạ xuống, cung trang thiếu nữ xinh đẹp khôn cùng đứng trong đóa hoa màu lam, toát lên khí tức cao quý khôn tả.

Mi tâm nữ tu này có gắn lam sắc bảo thạch, mặt mũi băng hàn, là Hàn Nguyệt Nhi đã thay mặt Lâm Thái Hư phát hiệu lệnh khi y không có mặt.

“Hàn Nguyệt Nhi, nàng ta cũng là chân truyền đệ tử của Huyền Phong môn. Ngụy Tác, sau này nên cẩn thận nàng ta. Nàng ta là tình nhân của chân truyền đại đệ tử Vô Kỵ thiên cung, lam sắc bảo thạch trong mi tâm thật ra là một món huyền giai trung phẩm pháp bảo! Quảng hàn nguyệt cung. Vật này không chỉ uy năng công kích kinh nhân, nếu gặp đối thủ mạnh hơn cũng có thể từ bỏ nhục thân, để thần hồn dộn vào nó mà trốn chạy. Bảo vật này có thể dung nạp thần hồn mấy chục ngày, bên trong có ghi lại đoạt xá chi pháp, nên tu sĩ Huyền Phong môn có nó thì rất khó giết chết.” Nữ tu thấy Hàn Nguyệt Nhi hiện thân thì hít sâu một hơi, nhìn viên lam sắc bảo thạch, trong mắt nàng phức tạp khôn tả.

“Vô Kỵ thiên cung cũng là một trong thập đại siêu cấp tông môn của Thiên Huyền đại lục.” Ngụy Tác thấy bảo thạch trên trán Hàn Nguyệt Nhi thì nhớ đến Lâm vương thủy ấn của thanh niên thần bí.

“A! Đáng sợ quá!”

Đúng lúc đó, trong óc tất tiếng kêu gào, Lý Tả Ý không bình thường trở lại mà kêu lên điên cuồng, vung tay phát ra hơi hắc sắc loan nguyệt chém vào Huyền Phong môn lão giả mặc tử sắc đạo bào.

“Oành!”

Lão giả Huyền Phong môn há miệng, một viên kim đan lấp lánh thanh tử lưỡng sắc quang hoa được tể xuất.

Hôi hắc sắc loan nguyệt trấn áp xuống, quang hoa tan tành, hai viên thanh tử, lưỡng sắc kim đan cỡ nửa quả trứng ngỗng bị đánh văng, lão giả Huyền Phong môn run lên phun máu miệng.

“Cơ Thần Vương, nếu các hạ còn ngăn cản, để tu sĩ Huyền Phong môn chết nửa thì Huyền Phong môn và Bắc Minh tông không đội trời chung! Y điên rồi, chúng ta cùng giết y!”

Trên tam túc kim sắc thần lô, Phần Thiên Phàm gầm lên. Thần lô to ra, kim sắc thần hỏa lan tràn như muốn đốt cháy thiên địa.

“Oành!”

Cùng lúc, lại có cường giả giáng lâm, một tu sĩ mặc lục sắc pháp y, linh khí ngưng thành một đóa hắc liên, cười hắc sắc phi kiếm còn gấp hai, ba lần phi kiếm cánh cửa của Ngụy Tác.

Tu sĩ này đầu đội mũ đen cổ kính, trông chừng bốn mươi tuổi, mặt mày thập phần âm hàn, hắc sắc linh khí hình thành một hắc động lớn.

Thực Nhật chân nhân!

Lại là một đại tu sĩ của Vô Kỵ thiên cung.

Tu sĩ Vô Kỵ thiên cung vốn hành tung bí ẩn, ban nãy nữ tu và Ngụy Tác nhắc đến Vô Kỵ thiên cung và Hàn Nguyệt Nhi sự, tức thì xuất hiện một đại tu sĩ nổi danh của Vô Kỵ thiên cung.

Thực Nhật chân nhân là một trong ba thái thượng trưởng lão của Vô Kỵ thiên cung, Kim đan tam trọng đại tu sĩ!

“Thực Nhật chân nhân tiền bối, nếu y thoát thì sẽ có không biết bao nhiêu tu sĩ vô tội mất mạng. Tiền bối, xin giúp bọn vân bối giết y!” Hàn Nguyệt Nhi thấy Thực Nhật chân nhân đến thì lên tiếng.

“Chết đi!”

Giọng Hàn Nguyệt Nhi vang lên, Thực Nhật chân nhân hừ lạnh, dưới dân sáng rực, hắc sắc phi kiếm như lưỡi dầu đen chém vào Lý Tả Ý.

“Oành!”

Trên tam túc kim sắc thần lô, sợi xích vàng như giao long cuốn tới Lý Tả Ý.

Huyền Phong môn chân truyền đệ tử Trần Đông Minh mặc bạch sắc vũ y vung tay, một ngọn núi trắng toát xuất hiện bổ xuống đầu Lý Tả Ý.

Bạch bào lão giả mình rực tinh mang, thanh bạch sắc cung điện lại xuất hiện.

Đương thế cường giả, Kim đan tu sĩ, lão làng và đệ tử tinh anh của đỉnh cấp tông môn đổ tới, uy năng ngút trời khiến mấy trăm trượng vây chặt quanh Lý Tả Ý.

“Oành!”

Hôi hắc sắc quang hoa lóe lên, vô số mảnh vỡ quang hoa bắn lên tựa pháo hoa.

“A!...”

Lý Tả Ý va xuống đất thành một hố sâu, miệng thổ máu.

“Chết đi!”

Thực Nhật chân nhân cười lạnh, hắc sắc phi kiếm chém xuống đầu Lý Tả Ý.

“Đánh chết người!”

Lý Tả Ý vong tay, hôi hắc sắc loan nguyệt chấn tan hắc sắc phi kiếm.

“Người tưởng ta chỉ có thần thông thế hả?”

Thực Nhật chân nhân cười lạnh, hắc sắc phi kiếm hóa thành màn nước mấy trăm trượng bao lấy cả lão và Lý Tả Ý.

“Oành!”

Hắc sắc thủy mạc vang lên tiếng nổ.

“Lý Tả Ý xong rồi!” Cơ hồ mọi tu sĩ trong Thái Uyên thành đều nghĩ thế.

Nhưng tình cảnh khiến tất cả nín thở xuất hiện.

Một dải tro và một cái đầu bay ra.

Cái đầu là Thực Nhật chân nhân!

Mất Thực Nhật chân nhân trọn trường, chết không nhắm mắt.

Thực Nhật chân nhân lại bị Lý Tả Ý giết, thân thể tan nát, chỉ còn cái đầu.

“Đánh chết người...”

Thân ảnh Lý Tả Ý lắc lắc lư lư từ hắc sắc quang mạc bay ra, lại một đạo hôi hắc sắc quang hoa giáng lên tam túc kim sắc thần lô.

“A!”

Choang, Phần Thiên Phàm rú vang, bị tam túc kim sắc thần lô va trúng, không rõ sống chết.

Bắc Minh tông thái thượng trưởng lão Cơ Thần Vương vốn khí tức phản phác quy chân cũng biến sắc, tay đan nhảu xuất ra một tiểu hình pháp trận huyền ảo vô cùng.

Một dải thanh sắc quang hoa cỡ bàn chân xuất hiện trước mặt Lý Tả Ý.

“Phù!”

Lý Tả Ý phát ra hơi hắc sắc loan nguyệt va vào thanh sắc quang hoa, quang văn quanh tay Cơ Thần Vương tan vỡ, máu chảy tủa ra.

Đồng thời, lam sắc quang trụ từ mi tâm Hàn Nguyệt Nhi bắn vào ngực Lý Tả Ý.

Ngực Lý Tả Ý bị lam sắc quang trụ xuyên qua, máu tóe lên.

Mặc kệ vết thương, lại một vầng hơi hắc sắc loan nguyệt hất bay Trần Đông Minh mặc bạch sắc vũ y và bạch bào lão giả.

“A!... Đáng sợ quá...”

Y như không nhận ra, vẫn lao đi.

Nhất thời, ngàn ấy cường giả vẫn không ngăn được!

“Huyền phong thiên điện, Lâm Thái Hư đến rồi!” Trong Thái Uyên thành, nữ tu bị tình cảnh chấn động, đột nhiên run lên.

Thình không ngoài xa vang lên tiếng động lớn, chính thị tiếng Huyền phong thiên điện phi độn!

“Đáng sợ quá!”

Nhưng Lý Tả Ý dù diên khùng, ngực thũng một lỗ nhưng vẫn không ngừng kích phát hơi hắc sắc loan nguyệt, bức các cường giả tại trường không dám tiến lên, y lại như biết cách bỏ chạy, vào rừng một chốc là khuất bóng.

580. Chương 580: Long Khí Trần Ra

“Lý Tả Ý đào thoát rồi.”

Trong Thái Uyên thành, vô số tu sĩ kinh hô.

Huyền Phong môn có hai lão giả, một Bắc Minh tông thái thượng trưởng lão Cơ Thần Vương thực lực thâm bất khả trắc, một Vô Kỵ thiên cung thái thượng trưởng lão, một sư đệ của Huyền Phong môn tông chủ, hai chân truyền đại đệ tử của Huyền Phong môn.

Ngàn ấy cường giả, ngàn ấy nhân vật kinh tài tuyệt diễm liên thủ mà vẫn để Lý Tả Ý thoát!

Vô Kỵ thiên cung thái thượng trưởng lão, Kim đan tam trọng Thực Nhật chân nhân bị Lý Tả Ý giết!

Tam túc kim sắc thần lô kim quang ảm đạm, rơi xuống đất, sư đệ Phần Thiên Phàm của Huyền Phong môn tông chủ bị tam túc kim sắc thần lô va vào, chưa rõ sống chết!

Hai lão giả Huyền Phong môn cùng cao thủ trong số chân truyền đệ tử, Trần Đông Minh mặc bạch sắc vũ y, như vương hầu của tu đạo giới cũng thụ thương koo nhẹ.

“Lý Tả Ý đã diên rồi, không tiếc gì mình, như cành củi khô đang cháy từ từ, giờ cháy lên lần cuối thì thực lực hơn xa trước, tu sĩ Kim đan tứ trọng vị tất là đối thủ.”

Ngụy Tác chấn động khôn tả.

Vốn tại gã đoán rằng chỉ riêng Bắc Minh tông Cơ Thần Vương có khí tức phản phác quy chân cùng cả hai phe liên thủ, Lý Tả Ý phải chết nhưng xem ra y vẫn còn đường thoát.

“Lâm Thái Hư đã đến. Huyền phong thiên điện có thể truy tung khí tức, y thoát được Lâm Thái Hư truy sát mới là chân chính đào thoát. Lý Tả Ý đã triệt để chọc vào uy nghiêm của Huyền Phong môn, Huyền Phong môn sẽ không tha cho y.” Nữ tu nhìn ra xa nơi Huyền phong thiên điện kêu vang, nói với Ngụy Tác.

“Phần Thiên Phàm cùng trọng thương, không thể thi pháp được nữa!”

Mọi tu sĩ Thái Uyên thành đều thấy Hàn Nguyệt Nhi lạnh lùng nhắc tam túc kim sắc thần lô lên, hút một thân ảnh ở dưới ra.

“Đi thôi!”

Các cường giả đều đuổi theo phía thân ảnh Lý Tả Ý.

“Những kẻ này đúng là chỉ cần xem não nhiệt chứ không cần mạng.”

Ngụy Tác thấy nhiều tu sĩ đuổi ra khỏi thành, định xem tình hình thế nào thì lắc đầu, dù gã và Huyền Phong môn không có xích mích thì cũng không đi xem, uy nghiêm của siêu cấp đại tông môn thì không ai có thể mạo phạm, hiện tại đến thế mà không giết được Lý Tả Ý, ai biết được các đại nhân vật Huyền Phong môn có thiện quá hóa giận, trút giận lên tu sĩ khác không.

“Chúng ta cũng đi.”

Thấy tiếng Huyền phong thiên điện càng lúc càng gần, Ngụy Tác gạt đầu với nữ tu và Âm Lệ Hoa, quay về Thái Uyên thành.

Về đến chỗ ở, Ngụy Tác đưa nữ tu và Âm Lệ Hoa vào tĩnh thất.

Linh quang quang tráo bên ngoài chỗ ở trong Thái Uyên thành đều là thổ hệ nguyên khí pháp trận, Ngụy Tác vào vào trong, được lực bảo lão đầu chỉ dẫn, bên ngoài tĩnh thất lại bố trí thêm một đạo cấm chế thổ hệ nguyên khí, dù Lâm Thái Hư vào Thái Uyên thành cũng không tìm được khí tức.

“Liệt khuyết huyền nguyệt, một trong thượng cổ thập đại đỉnh giai công kích thuật pháp! Không biết tông môn như Bắc Minh tông và Huyền Phong môn có thuật pháp cỡ đó không.”

Vào tĩnh thất, Ngụy Tác lấy nhũ bạch sắc tinh thạch đeo trên ngực ra.

Nếu không vì Lý Tả Ý e dè Đại tuyệt diệt kim đan mà trực tiếp dùng thần thức công kích, nếu không có vật này khiến y bị phản ngược nghiêm trọng thì Tác khả năng phải đổi thủ.

“Vật này khiến y bị thần thức phản lại? Là cái gì nhỉ?”

Âm Lệ Hoa và nữ tu nhìn lên tinh hạch phát ra nhũ bạch sắc linh quang nhu hòa.

Tinh hạch trong thanh sắc thạch cầu không thay đổi gì, toát lên khí tức thần bí mạc trắc.

“Đại đạo như trời, nhiều huyền ảo thực không phải tu sĩ ở cấp chúng ta hiểu được...”

Nhìn viên tinh hạch phát ra quang hoa như Thiên khung, Ngụy Tác thở dài.

“Ồanh!”

Từ từ thu viên nhũ bạch sắc tinh hạch đến giờ vẫn không hiểu rõ ảo diệu lại, Ngụy Tác vung tay, lấy U minh thiên long ra.

“Đây là...” Nữ tu hít một hơi lạnh.

Ngụy Tác chọn tĩnh thất lớn nhất, để viên cổ thiên long hải cốt ra, chiếm mất gần nửa gian, như một ngọn núi nhỏ được nhét vào phòng.

“Ồanh!”

Đúng như Ngụy Tác dự tính, viên cổ thiên long hải cốt lấy ra thì viên cổ thiên long long hồn phong ấn trong thể nội lại chấn động.

“Đây là chí bảo của U Minh cung, U minh thiên long, từ trên mình Lý Tả Ý rơi xuống.”

“Nó nhận ra khí tức đồng loại... Viên cổ thiên long cực hiếm, lại là mục tiêu của viên cổ đại năng săn tìm để luyện khí, viên cổ thiên long cả đời chưa chắc gặp đồng loại.”

Ngụy Tác cảm giác rất rõ.

Viễn cổ thiên long long hồn trong thể nội không tránh thoát phong ấn, viễn cổ thiên long hài cốt kia đã bị luyện chế thành pháp khí, không còn sinh cơ, viễn cổ long hồn không thể dung hợp vào. Hiện tại viễn cổ thiên long long hồn chỉ vì cảm thụ được khí tức của đồng loại nên kích động chấn phẫn.

Chấn động này cũng như một tu sĩ một mình đi trong hoang dã vô biên mấy vạn năm, sau rốt cũng gặp một tu sĩ, một đồng loại.

Thiên long hài cốt rung động vì thế.

“Màu đen này là màu nguyên bản của hài cốt, là viễn cổ thiết long hài cốt! Hắc thủy giao trải qua lôi kiếp, hóa thành thiên long!” Nữ tu lần đầu tiên thấy thiên long hài cốt, mục quang run lên.

“Hắc thủy giao hóa long, hóa thành viễn cổ thiết long thì không khuất phục trước bất kỳ sức mạnh nào, là bất khuất chiến thần trong số viễn cổ thiên long. Viễn cổ thiên long hài cốt cơ hồ chống được mọi nguyên khí thuật pháp, có năng lực kinh nhân chống lại thuật pháp và uy năng pháp bảo. Muốn luyện chế pháp bảo chỉ có cách khắc pháp trận lên hài cốt chứ không thể dùng nguyên liệu nào khác thêm vào. Không ngờ chỉ bảo này của U Minh cung lại dùng thiên long hài cốt luyện chế thành.” Nữ tu tỏ vẻ kính sợ, vuốt ve hắc sắc long cốt.

Hắc sắc long cốt băng lãnh cứng đanh, lóe lên quang mang, phù văn khắc ở trên như những vết thương.

“Uy năng vật này ít nhất cũng huyền giai trung phẩm trở lên.” Ngụy Tác nhìn nữ tu, vung tay, chân nguyên triều dâng vào hắc sắc thiên long hài cốt.

Hắc sắc thiên long hài cốt chói lòa hắc sắc quang hoa, ngưng tụ quanh bộ xương như thần long phục sinh.

“À!” Ngụy Tác nhíu mày.

“Sao hả?” Âm Lệ Hoa và nữ tu cùng hỏi.

“Kích phát được uy năng pháp bảo, nhưng không thể khống chế. Chắc hẳn của cách khống chế của U Minh cung.” Ngụy Tác nhíu mày nhìn thiên long hài cốt.

“Cách khống chế của U Minh cung?” Nữ tu nhíu mày, “Vật này chỉ có U Minh cung chủ mới được truyền thừa, tu sĩ U Minh cung chắc chắn không biết.”

“Chỉ bảo của U để sao lại trong tay Lý Tả Ý?” Âm Lệ Hoa tỏ vẻ kinh ngạc.

“Các vị ra ngoài trước đi, mỗi thi triển thuật pháp khác thử xem có tìm ra phương pháp điều khiển chăng.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, bảo Âm Lệ Hoa và nữ tu. Lý Tả Ý biết “Liệt khuyết huyền nguyệt” mà chỉ U Minh cung chủ mới được truyền thừa, lại có U minh thiên long tượng trưng cho thân phận Minh cung chủ, thật sự có nhiều vấn đề đáng nghi nhưng đối với Ngụy Tác đều không quan trọng, chỉ cần tìm ra cách điều khiển vật này, xem có cấm chế đặc biệt gì không mới là quan trọng, bằng không bị tu sĩ lợi hại khác của U Minh cung tìm tới mới là phiền phức. Tìm hiểu pháp trận, cấm chế dĩ nhiên là phần của lục bào lão đầu.

“Được.” Âm Lệ Hoa và nữ tu biết Ngụy Tác nói thế là không tiện cho cả hai biết nên gật đầu rồi gian tĩnh thất.

Âm Lệ Hoa và nữ tu rời tĩnh thất, Ngụy Tác nhỏ một giọt Hỏa địa long huyết vào Dương quỹ quán.

“Đây là... thiên long hài cốt! Ngụy Tác, người lấy ở đâu ra!” Cơ hồ máu Hỏa địa long nhỏ vào Dương quỹ quán, lục bào lão đầu kêu lên không dám tin.

Ngụy Tác không lấy làm lạ.

“Đây là truyền tông chỉ bảo U minh thiên long của U Minh cung, lấy được bằng cách nào thì nói sao, hình như cần cách khống chế đặc biệt. Người xem thử xem có cấm chế không, đừng để tu sĩ lợi hại của U Minh cung tìm đến.” Ngụy Tác bảo lục bào lão đầu.

“U Minh cung! Độ nhị đại tông môn ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ, chỉ kém Bắc Minh tông! Người lấy được chưa?” Lục bào lão đầu hít một hơi lạnh đoạn im bật, có lẽ đang tra xét thiên long hài cốt.

“Ngụy Tác! Mau lên, pháp trận này có cấm chế truy tung, có cả cấm chế như Thiên cơ tỏa, phải dùng thuật pháp đặc biệt phối hợp mới có thể không chế.” Lục bào lão đầu giục giã, “Vật này ngươi không thể sử dụng, mau lên, hủy cấm chế truy tung!”

Lục bào lão đầu giục giã, một dải lục quang từ trán thiên long lóe lên.

“Có cấm chế truy tung!”

Thân thể Ngụy Tác cứng lại, không hề chần chừ, một đạo ám kim sắc kiếm khí chém lên chỗ lục quang chỉ dẫn.

“Choang!”

Ngụy Tác kích phát uy năng Âm hoàng kiếm khí đến mức cao nhất mới chém ra, sau tiếng loảng xoảng, thiên long hài cốt vẫn nguyên vẹn.

“Vật này sánh được với tinh kim mà ngươi luyện chế, phải chém vào khe hở phù văn thì mới được.” Lục bào lão đầu lên tiếng.

“Choang!” “Choang!” ...

Ngụy Tác quét thần thức vào, từng đạo ám kim sắc kiếm khí chém lên, liên tục mấy chục đòn thì phù văn mới nứt ra.

“Chát!”

Vàng sáng đen lóe lên, cấm chế đã bị Ngụy Tác phá hoại. Cùng lúc, hắc sắc nguyên khí nhỏ xíu nhưng chứa uy nghiêm, như từ khe nứt tràn vào.

“Long khí! Ngụy Tác, là long khí, thiên long hài cốt còn nhiều nguyên khí, ngươi phát đạt rồi!” Lục bào lão đầu không nói như ngăn ra rồi kêu ầm lên.

-o0o-

581. Chương 581: Tinh Quang Mãng Thân

“Long khí? Long khí có tác dụng gì?”

Thấy hắc sắc nguyên khí từ từng đốt xương bay lên, Ngụy Tác máy động.

“Viễn cổ thiên long nguyên khí, khác với chân nguyên của phổ thông yêu thú và tu sĩ, do hấp nạp tinh thần nguyên khí chuyển hóa thành, ngươi quên Thiên long quần tinh tôi thể thuật hả!” Lục bào lão đầu oa oa kêu lên.

“Thiên long quần tinh tôi thể thuật?”

Mắt Ngụy Tác lóe lên, thân thể lơ lửng, thò tay ra, long tức hùng hậu phát ra.

Hắc sắc nguyên khí bị gã hút vào thể nội.

“Quả nhiên có thể hấp nạp!”

“Một chút long khí bằng mấy ngày hấp nạp tinh thần nguyên khí!”

Mắt Ngụy Tác sáng rỡ.

Vốn hắc sắc nguyên khí lan tràn khí tức thương tang, uy nghiêm vô vàn, khác hẳn chân nguyên của tu sĩ, bình thường và dẫn nhập vào thể nội sẽ không thể dung hợp, nhưng Ngụy Tác sử dụng Thiên long quần tinh tôi thể thuật, mô phỏng viễn cổ thiên long khiếu vị, hắc sắc nguyên khí dung nhập vào liền bị luyện hóa, biến thành tinh thần nguyên khí cực kỳ tinh thuần.

Gã cảm thấy từ chín tầng trời trút xuống vô số tinh thần nguyên khí, bị ngưng thành một cụm đưa vào thể nội.

“Được lắm! Quả nhiên có thể hóa thành của mình! Viễn cổ thiên long hải cốt, phần lớn không thể cho thêm nguyên khí nguyên liệu gì vào, chỉ có thể lợi dụng uy năng của bản thân hải cốt luyện chế pháp bảo. Luyện chế U minh thiên long này, đại năng đó có thủ đoạn thập phần kinh nhân, long khí còn lại hóa ra làm lợi cho người!” Cảm nhận được khí tức biến hóa rất nhỏ trên mình gã, lục bào lão đầu oa oa kêu lên, “Ngụy Tác, vật này không thể sử dụng, tốt nhất chẻ sạch phù văn mà hấp nạp long khí! Thiên long quần tinh tôi thể thuật tất sẽ đạt mức kinh thiên!”

“Được!” Ngụy Tác mục quang lóe lên, choang một tiếng, lại một đạo ám kim sắc kiếm khí chém vào phù văn vỡ nát.

Thiên long hải cốt không thể sử dụng, lại tương xung với chi bằng dùng để tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật.

Thiên long quần tinh tôi thể thuật, đối với gã là căn cơ để thăng thể chất và kim đan tu vi, càng trọng yếu hơn một món pháp bảo.

“Choang! Choang! Choang!...”

Liên tục chẻ thêm mười mấy lần, một ít đốt xương bị cắt xuống.

Long khí tràn ra, mấy đốt xương hóa thành bột, như đã trải qua mấy vạn năm tuế nguyệt, triệt để phong hóa. Thiên long hải cốt còn lại không chảy ra long khí, tựa hồ bị vô số phù văn như vết thương phong ấn.

A!

Nguyên khí lưu tán được gã dùng Thiên long quần tinh tôi thể thuật dẫn nhập vào thể nội, tôi luyện nhục thân.

“Choang! Choang! Choang!...” Tinh thất vang lên tiếng kích phát Âm hoàng kiếm khí va vào tinh kim.

“Ngụy Tác, sao thế?” Nữ tu và Âm Lệ Hoa ở ngoài nhận ra, quan tâm hỏi.

Chút xíu đó bằng mấy ngày khổ tu!

Tinh thần nguyên khí chấn động tại thể nội Ngụy Tác khiến gã nhận ra khí tức và tinh thần sung mãn.

“Không hề gì, vào đi, vật này có cấm chế truy tung, hiện tại bị gỡ trừ rồi, nhưng vật này không thể điều khiển được, dùng nó tu luyện luôn.” Nữ tu và Âm Lệ Hoa là người gã tin tưởng, Dương quý quán cũng ở trong ngực nên gã không có gì phải che giấu.

“Trực tiếp dùng thiên long hải cốt tu luyện?”

Âm Lệ Hoa và nữ tu đô đều kinh ngạc. “Đạo hữu có thể hấp nạp viễn cổ thiên long nguyên khí?” Vào gian tinh thất, thấy Ngụy Tác hấp nạp hắc sắc nguyên khí tu luyện, nữ tu tỏ rõ chấn kinh.

Nàng dù gì cũng đi cùng gã lâu như vậy, bản thân cũng thân phận phi phàm, kiến thức và những thứ từng thấy hơn xa tu sĩ thông thường nhưng gã liên tục có những thứ khiến nàng không ngờ tới. Càng lúc nàng càng thấy gã thần bí, càng khác tu sĩ thông thường.

“Tại Đạo Huyền điện mới lấy được thuật pháp, có thể hấp nạp viễn cổ thiên long long khí, tôi luyện nhục thân.” Ngụy Tác liếc Âm Lệ Hoa và nữ tu, giải đáp nghi hoặc.

“Ta giúp người rút long khí từ viễn cổ thiên long hải cốt.” Âm Lệ Hoa thấy gã vừa chẻ thiên long hải cốt vừa uốn theo long hình thì bật cười, một đạo lục quang giáng lên chỗ kiếm khí của gã vừa cắt.

“Tại hạ sử dụng thuật pháp dễ bị Lâm Thái Hư cảm tri thấy, không giúp được.” Nữ tu thấy Ngụy Tác phát kiếm khí, thì lui lại mỉm cười.

“Giúp?” Âm Lệ Hoa vô tình nhắc Ngụy Tác, gã vỗ lên nạp bảo nang, tế xuất hai Hắc minh cốt quân đô, hắc sắc quang trụ giáng vào chỗ Âm Lệ Hoa oanh kích. “Lam đạo hữu, đừng để động tĩnh truyền ra.” Cùng lúc, Ngụy Tác bảo nữ tu.

Lúc gã và nữ tu ở động quật, nàng đã thi triển thủy nguyên quang trảo như bóng bóng trong suốt, có thể cách tuyệt tiếng động và linh khí dao động, Ngụy Tác biết nữ tu thi triển đạo thuật pháp này, không biết có bị Huyền Phong môn nhân cảm giác thấy không.

“Được rồi.” Nữ tu không chối, hơi động tay, thủy quang quang trảo bao trùm tĩnh thất, bao lấy cả ba và viên cổ thiên long hải cốt.

“Ngụy Tác, ngươi dùng hải cốt gì luyện chế Hắc cốt minh quân, sao lại yếu lợi hại như vậy, uy năng ít nhất cũng bán huyền giai!” Cảm giác được uy năng đạo hắc quang do Không động cầu kích phát, Âm Lệ Hoa hơi biến sắc.

“Đây là vật luyện chế từ viên cổ dị thú Không động cầu.” Ngụy Tác đáp đoạn lơ lửng trên không, uốn thành long hình.

Hiện tại hai Hắc minh cốt quân và Âm Lệ Hoa oanh kích, liên tục có đốt xương rơi xuống, tràn ra hắc sắc nguyên khí.

“Xoạt!” “Xoạt!”

Hắc sắc nguyên khí đủ cho Ngụy Tác không ngừng tu luyện Thiên long quân tinh tủy thể thuật, mỗi khi hắc sắc nguyên khí chuyển hóa thành tinh thần nguyên khí đều thập phần tinh thuần, ngưng tụ.

Nội thị sẽ thấy tinh quang tụ thành dòng gột rửa khiêu vị của gã rồi tan thành vô số tinh quang, xung kích mỗi góc nhỏ xíu trong thân thể.

Vô số tinh quang xung kích, cảm giác đau đớn trời dậy trong thần thức, như cả thân thể bị xé nát, đốt cháy.

Bên ngoài thậm chí sáng lên như vô số hạt cát tỏa sáng.

Ngụy Tác cắn răng, biết cảm giác đó là vì quá đau đớn, ảnh hưởng tới thần thức mà sinh ra ảo giác, thực tế thì nhục thân càng lúc càng dẻo dai, khí tức càng lúc càng mạnh.

“Đây là môn thuật pháp gì mà kinh nhân như thế!” Nữ tu tròn mắt, cảm nhận được khí tức của Ngụy Tác liên tục dâng lên, nhiệt lực như lò lửa khuếch đại. Nếu nhắm mắt lại thì nàng sẽ tưởng là có Hoang cổ dị thú đang lớn lên.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ... một ngày, hai ngày...

Ngụy Tác nghiêng răng kiên trì, liên tục tu luyện.

“Cách!”

Liên tục hai ngày liền, đầu thiên long hải cốt vỡ nát phù văn. Đồng thời, hào quang độc hữu của pháp trận lóe lên, vỡ ra như bóng bóng căng cực độ.

Từng dải hắc sắc nguyên khí đột nhiên như suối phun trào.

Từ đầu đến cổ thiên long hải cốt, cả hai cái sừng toát lên uy nghiêm vô tận long hóa thành bột.

Pháp bảo này thượng có một phần pháp trận quan trọng tổn hủy, một phần long khí phun ra.

“Gào!”

Long khí dâng tràn, toàn bộ bị Ngụy Tác dẫn nhập thể nội, trong đó vang lên tiếng long ngâm.

Vốn nữ tu và Âm Lệ Hoa đã dừng tay, cùng điều tức tu luyện, mặc hai Hắc minh cốt quân oanh kích thiên long hải cốt, nhưng giờ cả hai đều cả kinh.

“Cách! Cách! Cách!”

Thể nội Ngụy Tác thể nội vang lên tiếng xương cốt canh cách, long khí hùng hậu toát lên như cự thú đã lột xác xong, sắp đi ra.

“Ngụy Tác!”

Nữ tu sĩ và Âm Lệ Hoa cùng kinh hô.

Thân thể Ngụy Tác phát ra tinh quang dày đặc, hình thành quang văn, thân thể tựa hồ không chịu nổi tinh thần nguyên khí mà nát vỡ. Gã đau đến há miệng, phun ra nhiệt khí, hình thành khí trụ!

“Chát! Chát! Chát!”

Tâm tạng gã kêu vang như sấm, khiến người khác cảm nhận được thể nội gã đáng sợ thế nào.

Quang văn trên mình Ngụy Tác không vỡ nát mà ẩn đi, thân thể gã sáng lên kỳ dị, như lớp vảy bạc.

“Oành!”

Ngụy Tác ngậm miệng, khí lăng dâng tràn, đáp xuống, đình chỉ tu luyện.

Lúc trước gã một lòng nội thị tu luyện, không biết gì về dấu hiệu của thân thể mình hiển hiện, giờ mở mắt ra thì thấy từng dải sáng như mảng vảy thì tỏ ra kinh hãi cực độ.

Tinh quang măng thân! Thành rồi!

...

Cùng lúc, Ngụy Tác không biết rằng có ba nữ tu và hai nam tu đã vào Thái Uyên thành, đến chỗ bố cáo bài.

“Phù!”

Đồng thời, trên hoang nguyên cách Thái Uyên thành năm, sáu nghìn dặm, một hoa phục lão nhân khí tức cực kỳ hùng hậu, cầm đĩa ngọc, tỏ vẻ hoang mang, rồi đột nhiên xám ngoét mặt mày, hộc máu.

“Lý Tả Ý điên rồi... U minh thiên long đã tổn hủy... Ông trời định tuyệt U Minh cung rồi hả?” Thở máu đoạn hoa phục lão giả như già đi, cơ hồ phát khóc.

582. Chương 582: Bấy Trăm Linh Thạch Một Lần, Có Muốn Hay Không!

Xoạt!

Trong tinh thất, hai Hắc minh cốt quân dừng lại, Ngụy Tác hoan hỉ cào xuống đất.

Mặt đất cứng đanh hiện rõ năm dấu sâu hoắm như bị lợi khí chém.

Tay Ngụy Tác vẫn bình thường, bột đá rơi lả tả.

“Chỉ ngần ấy thời gian, nhục thân của các hạ tu luyện đến mức này?” Nữ tu thè lưỡi ra.

Nàng thậm chí thử co tay búng vào da Ngụy Tác.

Da Ngụy Tác mềm mại, chạm vào không khác gì da tu sĩ thông thường nhưng lại tạo cho người cảm giác cực kỳ đàn hồi, như vỗ thai thể một món pháp bảo.

Nữ tu nhận ra làn sáng trên mình gã là nhục thân ngưng tụ đến trình độ nhất định sẽ phản quang.

“Không ít thời gian đâu.” Nghe nữ tu bảo, Ngụy Tác cười đắc ý với nàng và Âm Lệ Hoa, “May nhờ có long khí của thiên long hài cốt, không thì để đạt Tinh quang măng thân, mỗi phải liên tục tu luyện hai năm.”

“Liên tục tu luyện cũng mất hai năm?” Nữ tu giật giật chân mày, trừ vài tu luyện cuồng, không làm gì hết mà chỉ biết cắm đầu tu luyện, dù thể thì thần thức cũng mệt mỏi, nên thời gian sẽ nhiều lên, ít nhất cũng bốn, năm năm.

“Tinh quang măng thân, là sao?” Nữ tu lại hỏi, hiện tại trong mắt nàng, gã cũng thần bí, hoàn toàn không kém gì chân truyền đệ tử của đại tông môn, thứ khiến gã mất mấy năm mới luyện thành tất thập phần kinh nhân.

“Tinh quang măng thân, là mức độ nhục thân tương đương với Tinh quang cuồng măng.” Ngụy Tác giải thích.

“Tinh quang cuồng mãng, lục cấp yêu thú! Nhục thân có thể chống nổi uy năng linh giai hạ phẩm. Nhục thân các hạ ngang với Tinh quang cuồng mãng, có phải...” Nữ tu và Âm Lệ Hoa biến sắc.

“Linh giai thì mỗi không dám thử, xem bán linh giai xem sao.”

Ngụy Tác gật đầu, lấy từ nạp bảo nang đựng pháp bảo không sử dụng ra một huyền thiết giới chỉ. Vật này lấy được ở trận Tiểu Dạ sơn, uy lực bán linh giai, với tu vi hiện tại của Ngụy Tác thì không khác gì cục đá, vẫn cất ở nạp bảo nang lý như cất linh thạch, hiện tại đem ra thử.

“Thử phát pháp bảo này, tại hạ sẽ thử chụp.” Ngụy Tác ném cho nữ tu.

“Trực tiếp dụng nhục thân ngành tiếp pháp khí? Tay không nát sao.” Âm Lệ Hoa nhìn tay Ngụy Tác “trắng nõn” thì nảy ra ý nghĩ đó.

“Cẩn thận!”

Nữ tu nhìn Ngụy Tác, vung tay, huyền thiết giới chỉ hóa thành ô quang, bắn vào gã.

“Chát!”

Ngụy Tác giơ tay chụp ô quang!

“Chát!”

Cùng lúc, thể nội cuộn cuộn khí huyết, khí tức như lò lửa tràn ra.

Chạm vào huyền thiết giới chỉ, Ngụy Tác chỉ thấy lòng tay nóng lên, hơi tê dại nhưng rồi thể nội khí huyết nhất dâng tràn, thân thể ấm lại, long tinh hồ mãnh, cảm giác khó chịu tan biến hết, nắm cứng cái nhẫn.

“Lực khí không rõ cao hơn bao nhiêu lần.”

Chụp lấy cái nhẫn, Ngụy Tác cảm thấy ngay cả một tảng đá lớn hơn thân người nhiều lần, gã cũng có thể đâm bay, không bằng chân nguyên, mà chỉ bằng nhục thân đơn thuần.

Gã càng hưng phấn vì khí huyết lưu động, không chỉ tốc độ luyện hóa mãnh vỡ Diệu thụ nhanh gấp mấy lần mà chân nguyên cũng có vẻ trống rỗng.

Trống rỗng kiểu này không phải chân nguyên tổn hao.

Mà vì thân thể tu sĩ như cái bình đựng chân nguyên, hiện tại thể tích cái bình tăng lên nên chân nguyên không đủ.

Hiện tại trong thể nội gã, kinh mạch, ngũ tạng lục phủ, khiếu vị tỵ hồ không thay đổi gì nhưng biến đổi kinh nhân về chất, có thể dung nạp nhiều chân nguyên hơn.

Nhờ mãnh vỡ Diệu thụ, gã không cố ý tu luyện thì chân nguyên cũng từ tăng lên, tác dụng tưới nhuần kim đan càng lớn khiến kim đan to lên!

Hiện tại thời gian còn ngắn nhưng gã đã triệt để cảm giác được dị biến, cảm giác được kim đan có xu thế to lên!

“Ngụy Tác, tay ngươi không sao, có khác gì trảo của Tinh quang cuồng mãng.” Âm Lệ Hoa không biết thể nội Ngụy Tác biến hóa, chỉ thấy gã xòe tay, cái nhẫn nằm giữa lòng tay nhưng tay gã không hề hấn gì, vẫn “trắng nõn”.

“Khí huyết càng mạnh, sinh cơ càng dày. Dù các hạ bị trọng thương, khôi phục sẽ nhanh hơn không biết bao nhiêu.” Nữ tu nhìn tay gã, đoạn liễu thiên long hải cốt còn quá nửa, “Môn thuật pháp này mà luyện hóa toàn bộ thiên long hải cốt còn lại thì nhục thân của các hạ sẽ đến mức nào?”

“Biết đâu có thể trực tiếp tu thành Tinh quang giao thân!” Nữ tu nói thế, Ngụy rung động, mục quang nhìn cổ và đầu của viên cổ thiên long hải cốt.

Theo Thiên long quần tinh tôi thể thuật, môn thiên cấp đỉnh giai thuật pháp này phân thành “Tinh quang mãng thân”, “Tinh quang giao thân”, “Tinh quang long thân” và “Thiên long pháp dận thân”.

Thời gian tu luyện mỗi tầng đều gấp nhiều lần, thông thường “Tinh quang măng thân” ít nhất cũng cần bốn, năm năm, đến Tinh quang giao thân tất cần mười năm thậm chí hai mươi năm.

Nhưng viên cổ thiên long hài cốt còn quá nửa, nguyên khí ít nhất cũng gấp ba, bốn lần số đã hút.

Rất có thể gã sẽ trực tiếp đột phá đến “Tinh quang giao thân!”

Tinh quang giao thân, nhục thân tương đương với thất cấp giao long, nhả ra vân khí cũng có thể hình thành cương phong, cây cỏ thụ cũng dễ dàng bị bật gốc. Chỉ cần tâm mạch không tổn thương thì những chỗ khác bị thủng thì không cần linh dược cũng sẽ lành lại.

Tuyệt vời nhất là nhục thân, xương thịt, da dẻ sẽ không kém gì uy năng linh giai trung phẩm pháp bảo.

Dù nhục thân có thể chịu được linh giai trung phẩm pháp bảo xung kích, lúc đấu pháp cũng không ai đưa nhục thân ra ngành tiếp pháp bảo của đối phương, mặc pháp y vào thì chưa biết chừng cả đạo giai, thậm chí huyền giai pháp bảo va vào, nhục thân cũng có thể chịu được, không đến nỗi không khống chế được chân nguyên, thậm chí thụ thương.

Khi động dụng kim đan ngành tiếp sẽ cực kỳ trọng yếu.

Song phương nếu kim đan uy năng ngang nhau, nhục thân bên nào kém hơn sẽ bị đối phương chấn vỡ nội phủ.

“Các hạ có tiếp tục luyện?” Thấy Ngụy Tác không lên tiếng, sáng mắt nhìn viên cổ thiên long hài cốt, Âm Lệ Hoa bảo, “Nếu thế thì ta về Âm Thi tông đã.”

“Sao vội về Âm Thi tông thế?” Ngụy Tác hơi ngần ra.

“Thiên hạ không có bữa tiệc không tàn, hơn nữa hoa rơi có ý, nước chảy vị tất có tình.” Âm Lệ Hoa nhìn Ngụy Tác mỉm cười: “Lần này không lấy được đạo thuật pháp của U Minh cung nhưng Âm Mị Ly chắc chắn cho rằng ta đã chết, ta lên quay về ám toán y, chưa biết chừng sẽ có cơ hội thành công.”

“Cái gì mà hoa rơi có ý, nước chảy vị tất có tình.” Ngụy Tác âm ức, “Nước chảy có tình, đại thư có làm tông chủ nữa không?”

“Thật ra thì không đành, có không ít người đứng về phía ta, nhiều người còn có ân tình, ta không về, Âm Mị Ly khẳng định sẽ đối phó họ, nếu nước chảy có tình thì đối phó Âm Mị Ly xong ta sẽ quay lại tìm.” Âm Lệ Hoa đảo mắt, cười đầy ám muội với gã.

“Nữ nhân này vừa xinh đẹp vừa là Diệu lô đỉnh, lại buông ra được, ta thích!” Giọng lực bào lão đầu thanh âm đột nhiên vang lên trong tai gã.

Không biết lão lên ra từ lúc nào.

Ngụy Tác trợn tròn trắng.

“Nếu tiểu đệ đệ không yên tâm về ta thì truyền cho ta thuật pháp lợi hại, hoặc cho mượn pháp bảo xem nào?” Thấy Ngụy Tác trợn tròn trắng, Âm Lệ Hoa mỉm cười.

“Cũng được.” Gã nghiêm túc hẳn, cân nhắc nên truyền Âm hoàng kiếm khí cho Âm Lệ Hoa, hay cho bán huyền giai Hạo thiên ti nam hoặc lôi trận. Với gã, Âm Lệ Hoa là sinh tử chi giao đáng tin.

“Các hạ định về Vân Linh đại lục? Chi bằng tại hạ theo nàng ta.” Nữ tu như đã quyết định, nhìn Ngụy Tác, “Có khi tại hạ giúp được gì chẳng.”

“Các hạ cũng đi Vân Linh đại lục?” Ngụy Tác ngần người, nữ tu có lẽ vì Huyền Phong môn quá mạnh nên định tới Vân Linh đại lục tạm tránh.

“Cũng tốt.” Ngụy Tác muốn giúp lực bào lão đầu hoa ngưng hình, tạm thời không thể về Vân Linh đại lục. Tuy gã còn bí mật cha nói ra là việc hoài nghi Thiên khung sụp đổ. Nếu Thiên khung của Thiên Huyền đại lục tan vỡ tất sẽ vô cùng hỗn loạn, tìm thứ cho lực bào lão đầu ngưng hình khẳng định cwich khó. Hiện tại gã đang cân nhắc có nên viết thư nhờ Âm Lệ Hoa mang cho Hiên Viên lão tổ, bảo ông ta giúp Âm Lệ Hoa. Hiên Viên lão tổ đã đột phá đến Kim đan tam trọng, địa vị tại Vân Linh đại lục khác nhiều rồi.

“Bảy trăm linh thạch một lần, có muốn không?”

Cùng lúc, giọng nói thông qua truyền âm pháp khí ở ngoài truyền vào.

“Họ đến rồi!” Ngụy Tác cơ hồ nhảy lên, hớn hở ra mặt!

583. Chương 583: Mỗ Cũng Muốn Cướp

“Đi, chúng ta đón họ vào rồi tính.”

Ngụy Tác nói với nữ tu và Âm Lệ Hoa đoạn lướt đi, không thu cả Hắc minh cốt quân và thiên long hài cốt.

“Đạo lữ của y đến rồi? Là nhân vật thế nào?”

Thấy Ngụy Tác mừng ra mặt, như muốn lao ra ngay, nữ tu chợt có ý nghĩ đó.

“Bảy trăm linh thạch một lần, là ám ngữ? Sao lại nghĩ ra câu này?” Âm Lệ Hoa thấy có phần cổ quái.

...

Cơ Nhã, Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh đứng ngoài linh quang quang, Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh đứng sau.

Năm người chăm chăm nhìn linh quang quang tráo, tuy trừ Ngụy Tác ra, không ai vô sỉ đến độ dùng câu đó làm ám hiệu nhưng năm người vẫn rất lo lắng.

Vạn nhất Ngụy Tác không ở trong mà là cái bảy thì sao?

“Vì sao không có tiếng động?”

Chỉ một chốc nhưng Hàn Vi Vi thấy rất lâu.

“Vạn nhất y có gì bất trắc thì sao?”

Tiểu mỹ nữ mông cong đột nhiên nhớ đến việc không thể trở thành luyện đan sư hợp cách, lần đầu rời Trân Bảo các tu luyện đã gặp gã, tuyệt đại đa số nhưng việc sau này, kể cả giết yêu thú kiếm linh thạch đều theo gã an bài. Nàng ta đâm ra sợ hãi, trước kia chỉ thấy có sư tỷ là đủ, giờ mới đột nhiên phát hiện nếu không còn y thì mình không biết làm gì nữa.

“Các vị đến rồi, mỗ còn sợ có chuyện gì, mau vào đi.”

Hàn Vi Vi đang ảo tưởng vạn nhất Ngụy Tác có chuyện gì thì linh quang quang mạc đột nhiên xuất hiện một khe hở, một bạch diện tu sĩ cực kỳ hưng phấn thò thụt nhìn quanh, vẫy tay với bọn nàng ta.

“Người là ai?” Đầu óc Hàn Vi Vi nhất thời chưa phản ứng kịp.

“Không nhận ra giọng ta... A, xin lỗi, quên mất là ta dùng Dịch thanh hoàn.” Ngụy Tác thấy ai cùng giả trang, vừa quen vừa lạ nên nhất thời quá kích động, thấy không có ai thì vuốt lên mặt để lộ chân diện mục, “Không có vấn đề gì chứ?”

“Ngụy Tác...” Cơ Nhã thấy gã thì mềm nhũn gã xuống.

“Cơ Nhã, sao nàng lại...” Ngụy Tác mới thấy Cơ Nhã đã nhận ra nàng đột phá đến tu vi Kim đan kỳ, vốn định trêu chọc nhưng thấy nàng mềm nhũn ngã xuống thì giật mình, chân nguyên ôm lấy nàng vào lòng.

“Người còn hỏi nữa?” Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh, cả Trương Châu Dự, Sư Phi Thanh cùng vào linh quang quang mạc.

Linh quang quang mạc vừa khép lại, Hàn Vi Vi nhìn chăm chăm nói: “Người có biết sư tỷ nghe rằng người bị thiếu chủ gì đó bắt thì lo lắng, đi qua bao thành trì cũng không nghỉ, không thì tu sĩ Kim đan lưỡng trọng tam trọng cũng không thể đến nhanh thế được, người còn hỏi sao hả?”

“Ngụy Tác...” Nam Cung Vũ Tinh không mắng, thấy gã vẫn nguyên lành thì mắt nàng ươn ướt.

Võn Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh định bước lên vỗ vỗ vai gã nhưng thấy tể thì lại rất biết điều đứng im.

“Người còn ra vẻ vô tội hả.” Mắng gã đoạn Hàn Vi Vi thấy mặt gã ủ dột thì càng bức mình, không nén được tóm tay gã cắn mạnh.

“A!”

Hàn Vi Vi kinh hô vì da tay Ngụy Tác không sao còn nàng ta ê răng.

“Người dám dùng chân nguyên với ta?” Hàn Vi Vi nhìn gã không dám tin.

“Ta đâu có dùng chân nguyên.” Ngụy Tác vẫn tỏ ra vô tội, kỳ thật đúng thế, việc gã bị bắt là do Hứa Thiên Áo tự nói, hiện tại khiến rằng Hàn Vi Vi đau là Tinh quang măng thân, không liên can đến chân nguyên của gã.

Ngụy Tác đã phát giác thần thức Cơ Nhã quá kiệt quệ, thấy gã không sao, tâm thần lỏng ra là gục xuống ngay, nghỉ ngơi một hồi là không sao nên gã thở phào. Thấy Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh rất biết điều, rút đi để bọn Cơ Nhã đứng cạnh gã, chỉ gật đầu toan coi như chào thì gã cảm động lắm.

“Không dùng chân nguyên, da người bằng sắt hả? Họ là?” Hàn Vi Vi chụp tay gã thì đột nhiên thấy nữ tu và Âm Lệ Hoa đi ra.

“Âm Lệ Hoa?” Cơ Nhã có gặp Âm Lệ Hoa nên nhận ra, hiện tại thần thức nàng mới phục hồi, định giẫy ra nhưng Ngụy Tác không buông khiến nàng đỏ mặt.

“Âm Lệ Hoa, sao nàng ta lại ở đây?” Lúc Ngụy Tác để Âm Thi tông giết Diệp Linh thì Hàn Vi Vi chưa tỉnh lại nhưng được nghe Cơ Nhã nói về Âm Lệ Hoa, nên thấy nữ tu yêu mị mắt ướt này thì ngẩn người.

“Đây là đạo lữ Cơ Nhã của y?”

Nữ tu mắt ánh lên quang hoa.

Bọn Cơ Nhã đã dịch dung nhưng thuật pháp của nàng dễ dàng nhìn ra dung nhan chân thực.

“Ba nữ tu này đều tuyệt sắc, Cơ Nhã quả nhiên không hổ là Linh Nhạc thành đệ nhất mỹ nữ.”

Nữ tu vốn chỉ hiếu kỳ, xem đạo lữ của gã thế nào, xong sẽ cùng Âm Lệ Hoa về Vân Linh đại lục tạm tránh, vì nàng hiểu Huyền Phong có thực lực cỡ nào. Nàng và Ngụy Tác hiện tại không thể chống nổi.

Nhưng thấy mặt của Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi rồi thấy Cơ Nhã giẫy ra không được, nằm trong lòng gã thì nàng lại thấy không thoải mái, nữ tu như Cơ Nhã đích xác khiến nam tu nào cũng mong mỗi có đạo lữ tương tự, nhưng trong lòng nàng có cảm giác khôn tả.

“Đây là Lam đạo hữu, có giao tình sinh tử với ta, lại cứu mạng ta.” Ngụy Tác gật đầu với nữ tu, quay sang chào bọn Trương Châu Dự, “Đi, những ngoắt ngoéo trong này nhất thời không thể giải thích rõ, vào trong đi, thật ra hiện giờ chúng ta chưa an toàn.”

“Ngụy Tác, vị này là? Người không sợ Cơ Nhã ghen?”

Vào tỉnh thất, Ngụy Tác kéo tay Nam Cung Vũ Tinh. Tuy nàng chỉ gọi gã một tiếng, chưa kịp nói gì nhưng gã hiểu trong thời gian này, nàng lo lắng lắm. Động tác của gã, giữa đạo lữ với nhau là không cần nói bằng lời, chỉ Nam Cung Vũ Tinh hiểu hết tâm ý gã, nhưng lại khiến Âm Lệ Hoa tròn mắt.

“Khụ khụ...” Ngụy Tác ho khan, giải thích, “Đây là Nam Cung Vũ Tinh, cũng là đạo lữ của mỗ.”

“Cũng là đạo lữ?” Âm Lệ Hoa lại quan sát gã, “Không ngờ đấy.”

“Ta không phải đạo lữ của y.” Thấy Âm Lệ Hoa nhìn mình, Hàn Vi Vi vội xua tay.

“À.” Thấy nàng ta giải thích, Âm Lệ Hoa mỉm cười đầy thâm ý.

“Nàng ta cũng là đạo lữ của y?” Nữ tu nhìn Nam Cung Vũ Tinh, cảm giác khó tả càng rõ.

“Ngụy Tác, sao huynh lại gây thù với Chân Võ thiếu chủ Hứa Thiên Áo, huynh bảo bọn muội chưa an toàn là vì sao?” Nam Cung Vũ Tinh đã định thần lại, hỏi gã.

“Việc này nói ra dài lắm, phải từ lúc ta cùng bọn Lệ Nhược Hải đềbs Thiên Huyền đại lục bắc bộ.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, “Đúng rồi, các nàng biết tin của Lệ Nhược Hải không?”

“Y đã về Linh Thú cung.” Cơ Nhã nháy mắt, lần này Ngụy Tác không ôm chặt mà để nàng đứng dậy, “Bọn muốn lấy được từ Tâm Hữu Lan tám Hộ thần cổ phù nên mới đến nhanh thế, Lệ Nhược Hải đã về Linh Thú cung, nhưng thất tán với những người khác.” Cơ Nhã đỏ mặt giải thích.

“Hừ, cái gì mà sinh tử chi giao, cũng tham sống sợ chết không dám cùng bọn ta đi cứu người.” Hàn Vi Vi nghe Cơ Nhã nói đến Lệ Nhược Hải thì hừ lạnh.

“Y không phải tham sống sợ chết, là Linh Thú cung chủ, phải lo cho cơ nghiệp cả tông môn, y mà chết thì Linh Thú cung không phải chỉ mất mạng một hai người mà là vô số.” Ngụy Tác mỉm cười thấu hiểu, đồng thời bấu môi với Âm Lệ Hoa, “Cơ Nhã, Huyết Linh lão tổ xung kích Thần huyền cảnh không thành công, đã chết rồi, Âm Lệ Hoa hiện tại là nửa tông chủ Âm Thi tông, Hiên Viên lão tổ cũng đột phá đến tu vi Kim đan tam trọng, chúng ta có đến Vân Linh đại lục cũng có chỗ dựa.”

“Như người còn cần chỗ dựa?” Âm Lệ Hoa liếc gã.

“Phong đại ca không bỏ rơi ta chứ? Còn hai kẻ kia nữa?” Ngụy Tác cười hỏi Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh.

“Họ chuẩn bị báo cừu cho huynh đệ nên ở lại, không đúng, chưa biết chừng sẽ báo cừu cho bọn mõ, nếu huynh đệ thật sự lọt vào tay Chân Võ thì bọn mõ chỉ liều mạng thêm chứ rồi cũng xong đời.” Trương Châu Dự bảo: “Mau nói xem là việc gì, Chân Võ thiếu chủ sao lại dùng thủ đoạn tệ hại này đối phó huynh đệ, thân phận như y sao lại tranh chấp với một tán tu, lẽ nào huynh đệ cướp vị hôn thê của y?”

“Mõ cũng muốn cướp vị hôn thê của y để chọc y giận chết nhưng quan trọng là phải cướp được.” Ngụy Tác nghe Trương Châu Dự nói thế thì cười hắc hắc: “Bất quá mõ đã phá hoại việc tốt của y, các vị chắc không ngờ vị hôn thê của y là ai

“Y đúng là!” Nghe gã và Trương Châu Dự nói chuyện, nữ tu đột nhiên thấy ngứa răng muốn cắn gã.

-o0o-

584. Chương 584: Bí Mật Không Thể Nói

“Thủy Linh Nhi? Hôn thê của Hứa Thiên Ảo là Thủy Linh Nhi, Thất khiêu tiên đan bị huynh đệ cướp?”

“Huynh đệ đã đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng?”

“Thanh Thành khư hung hiểm thế hả? Nếu cả Linh Diệu cốc bị các vị phân chia thì tốt quá!”

“Huynh đệ còn ngay trước mắt chân truyền đại sư huynh Lâm Thái Hư của Huyền Phong môn đoạt một nhánh Thanh hư đẳng? Huyền Phong môn cũng đối phó huynh đệ?”

“Cả Huyền Vũ chân nhân và Chân Võ thái thượng trưởng lão Bàn Long chân nhân mà cũng giết...”

“...”

Ngụy Tác kể lại từ đầu đến đũa, tức thì tất cả xôn xao.

Ngay cả Trương Châu Dự vốn hợp với gã cũng phải tắt tiếng chịu phục.

Đoạt một viên tiên cấp đan dược của người ta, cả Kim đan tam trọng thái thượng trưởng lão của tông môn người ta cũng giết, không thể coi là thù nhỏ mà là không thể hóa giải.

Gã không chỉ đắc tội một, mà là hai.

“Không sợ nợ nhiều, đằng nào một cũng không chạm vào được, đắc tội một hay hai không khác gì.” Ngụy Tác cười hắc hắc.

Trước kia gã còn giữ gìn nhưng đấu với nhân vật như Hứa Thiên Áo và Lâm Thái Hư thì không còn gì e dè nữa. Vốn trước kia mà xung đột với đệ tử tông môn như Huyền Phong môn và Chân Võ thì có lẽ gã còn cân nhắc đến bối cảnh của đối phương mà e ngại.

Đằng nào cũng đắc tội rồi, dù đệ tử của đối phương là vương hầu hay tướng quân, gã không đời nào nường tay.

“Tay người là sao hả.” Răng Hàn Vi Vi còn ngậm ngẩm đau, giờ cũng nhận ra tay gã liên tục ánh lên ngân sắc quang hoa, có phần cổ quái.

“Đây là Tinh quang mãng thân...” Hàn Vi Vi hỏi, Ngụy Tác kể luôn cả việc Lý Tả Ý.

“Viễn cổ thiên long hài cốt thật sự? Huynh lấy được viễn cổ thiên long hài cốt? Lý Tả Ý bị huynh làm cho phát điên?” Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh không biết nói gì. Họ tuy đi theo đường gã sắp xếp, gần hư không dừng lại nhưng hai ngày đi qua hai thành trì thì có nghe đến việc U Minh cung Cuồng Sơn chân nhân Lý Tả Ý phát điên, đại chiến với chúng cường giả Huyền Phong môn. Hiện tại tin Lý Tả Ý bị nhiều cường giả vây công mà vẫn thoát được đã chấn động cả Thiên Huyền đại lục bắc bộ, nhưng họ không sao ngờ ngay cả việc này cũng liên quan đến Ngụy Tác.

“Viễn cổ thiên long hài cốt thật ra thế nào, lấy ra cho ta xem.” Nghe nói đến thứ bình thường không thấy, Hàn Vi Vi hưng phấn hẳn.

“Ngụy đạo hữu, hiện tại đã đợi được họ rồi, chỉ bằng tại hạ và Âm Lệ Hoa đạo hữu xin từ biệt?” Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã, Hàn Vi Vi lâu rồi không gặp, nói chuyện như thế là bình thường nhưng không hiểu sao nữ tu có cảm giác bị bỏ rơi nên nói thế.

“Hiện tại đi luôn?” Ngụy Tác không nghĩ sâu như thế, lắc đầu bảo: “Không nên vội, chưa biết chừng Lâm Thái Hư còn ở gần đây, thêm mấy ngày nữa, chúng ta cùng rời Thiên Huyền đại lục bắc bộ sẽ an toàn hơn.”

“Được, các vị cứ nói chuyện. Bọn tại hạ lui đi tĩnh tu, lúc nào đi nhớ gọi.” Thấy Ngụy Tác bảo sẽ đưa mình, rồi gã ơ hờ nói xong thì quay lại nhìn bọn Hàn Vi Vi, nữ tu đột nhiên bức mình, đoạn đi vào một gian tĩnh thất khác.

“Ngụy Tác, Lam đạo hữu tính cách lạnh lùng, không thích nói chuyện với người khác hả?” Nam Cung Vũ Tinh khẽ hỏi Ngụy Tác.

“Không phải, thường thì y ngoài hơi ẻo lả ra không có gì khác thường.” Ngụy Tác thấy nữ tu đi ra thì cũng phiền lòng.

“Các vị lâu rồi mới gặp lại, chắc có nhiều chuyện riêng.” Âm Lệ Hoa nhìn Ngụy Tác đầy thâm ý đoạn mỉm cười: “Lần trước gặp tiểu đệ mới có một đạo lữ, lần này biến thành hai, lần sắc chắc là ba.”

“Được rồi, thư the không nói đùa nữa, khi nào các vị đi nhớ bảo.” Ngụy Tác chưa kịp nói gì, Âm Lệ Hoa đã xua tay, lướt đi.

“Không ngờ lần này lo uống.” Âm Lệ Hoa đi rồi, Trương Châu Dự nghiên túc bảo Ngụy Tác: “Bất quá tốt nhất mỡ và Sư Phi Thanh phải về tìm bọn lão Phong.”

“Hai vị về trước?” Ngụy Tác tỏ vẻ không hiểu, hỏi Trương Châu Dự, “Vì sao?”

“Theo kế hoạch, nếu huynh đệ thật sự chết trong tay Chân Võ thì bọn lão Phong dùng Bồ thiên đan tìm một đại tông môn đối đầu với Chân Võ để giao dịch, giáp phương pháp luyện chế cho họ. Hiện tại huynh đệ không sao, nhờ Chân Võ lan tin không hay mà bọn lão Phong nghe được, giao phương pháp luyện chế Bồ thiên đan đi thì không xong. Một đại tông môn toàn lực luyện chế Bồ thiên đan, chưa biết chừng Thanh giáp trùng yêu đan bị gom sạch, những nguyên liệu không hiếm có khi cũng thành hiếm.” Trương Châu Dự giải thích: “Truyền tông pháp trận quanh đây không thể sử dụng, về cũng tốn thời gian lắm, để an toàn, mỡ và Sư Phi Thanh lên đường ngay, hai bọn mỡ thân phận phổ thông, sẽ không nguy hiểm gì. Các vị khi nào an toàn hãy đi.”

“Đúng thế, một đại tông môn có mười mấy vạn đệ tử toàn lực luyện chế Bồ thiên đan, nguyên liệu e sẽ bị quét sạch.” Ngụy Tác biết siêu cấp đại tông môn như thế lấy được cách luyện chế Bồ thiên đan cũng không phân cho mỗi một đệ tử dùng nhưng chỉ đệ tử tinh anh thì số lượng Bồ thiên đan tiêu hao cũng thập phần

kinh nhân. Đan được kinh nhân tăng cường thần hải này tông môn nào cũng cần, tất sẽ gom sạch nguyên liệu, dự trữ Bồ thiên đan.

Hơi trầm ngâm, Ngụy Tác càng tỏ ra ngưng trọng, “Tới đây, Bồ thiên đan càng trọng yếu đối với chúng ta.”

“Ngụy Tác, là sao hả?” Trương Châu Dự biết gã có ý khác nên hỏi.

“Lần này mổ tại Thanh Thành khư có lấy được thứ ghi chép về viễn cổ tu đạo giới, theo đó Thiên khung rất có khả năng như dự liệu, sắp sụp đổ rồi.” Ngụy Tác bảo Trương Châu Dự cùng bọn Cơ Nhã: “Thiên khung của Thiên Huyền đại lục, uy năng tổn hao quá nghiêm trọng, có thể sụp bất cứ lúc nào!”

“Cái gì!” Trương Châu Dự cùng bọn Cơ Nhã rùng mình.

Thiên khung sắp hết thọ mệnh, cái tin này quá chấn động, đến độ không dám tin.

“Thiên khung thật sự sụp đổ, còn bao nhiêu thời gian nữa sẽ xảy ra?” Nam Cung Vũ Tinh hít sâu một hơi, hỏi.

“Cụ thể còn bao nhiêu thời gian thì không thể xác định, lúc trước nứt liên tục, mổ tưởng sẽ sụp ngay nhưng gần đây không nứt thêm thì không thể xác định.” Ngụy Tác bảo bọn Nam Cung Vũ Tinh: “Bất quá từ giờ phải chuẩn bị tình hình trong vài năm nữa là sụp đổ.”

“Tin này không thể tùy tiện truyền bá đi.” Nam Cung Vũ Tinh lại bảo Ngụy Tác.

“Tất nhiên, bất quá Lệ Nhược Hải và mổ có chút giao tình, hai vị về có thể cho y biết tin này.” Ngụy Tác gật đầu, nói với Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh còn đang chấn kinh.

Tin này quá chấn động, nếu các siêu cấp đại tông môn biết, chưa biết chừng Thần huyền cảnh tu sĩ đô cũng triệt để kinh động, không tiếc giá nào tìm ra nguồn tin, biết là đúng thì các siêu cấp đại tông môn sẽ chuẩn bị, các tông môn và tu sĩ khác cũng hoảng loạn, chưa biết chừng Thiên khung chưa sụp thì đạo giới Thiên Huyền đại lục đã đại loạn.

Với tu vi hiện tại và thân phận của gã, gã không thấy rằng mình nên làm chúa cứu thế, cứu cả tu đạo giới trong cơn nguy nan để vạn cổ lưu truyền gì đó. Gã chỉ muốn trước khi Thiên Huyền đại lục đại loạn thì tìm được thứ cần tìm, để thăng tự tu vi bản thân và cho họ, cứ mình triệt bảo thân rồi tìm chỗ dừng chân.

“Thanh giáp trùng yêu đan, mổ có sai người thu gom không ít. Các vị mang về, toàn lực luyện chế Bồ thiên đan, ít nhất đủ số lượng cần thiết.” Nhìn Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh đoạn Ngụy Tác ném một nạm bảo nang cho hai người, lấy Hạo thiên ti nam và hai kim sắc pháp bảo đưa cho họ, “Hạo thiên ti nam này là bán huyền giai pháp bảo, hai kim sắc pháp bảo đều là đạo giai thượng phẩm pháp bảo, các vị cầm lấy, đi đường càng an toàn, bất quá Hạo thiên ti nam là mổ lấy được từ Huyền Vũ chân nhân, chưa đến lúc bắt bắc dĩ thì đừng động dụng.”

“Được, không thể chần chừ, bọn mổ về đây.” Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh thu ba pháp bảo lại rồi đi ngay.

Cả hai mang theo Hộ thần cổ phù của Tâm Hữu Lan còn Ngụy Tác có đỉnh cấp Hộ thần cổ phù, sắp tới gã sẽ hộ tống Âm Lệ Hoa về Vân Linh đại lục nên sẽ phải sử dụng truyền tống pháp trận ở cự ly siêu dài nên phải giữ lại.

“Ngụy Tác, huynh định luyện hóa viễn cổ thiên long hải cốt xong mới đi?” Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh đi rồi, Cơ Nhã những tưởng đã sinh ly tử biệt với gã, nói chuyện với Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi một lúc đoạn hỏi.

“Đi, vào tỉnh thất đặt thiên long hải cốt đã.” Ngụy Tác gật đầu, cùng ba người vào đó.

585. Chương 585: Long Cốt Biến Dị

“Hải cốt lớn thế này hả!”

Cùng Ngụy Tác vào tỉnh thất lớn nhất, thấy bộ xương cơ hồ lấp kín, Hàn Vi Vi hít một hơi lạnh.

“Viễn cổ thiên long quá có uy thế khó tưởng tượng nổi!”

Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh cực kỳ chấn động.

Long cốt khổng lồ rạn rạt long uy, khí tức như từ viễn cổ hồng hoang, vô tận tuế nguyệt tích tụ lại. Chỉ với khí tức đã khiến họ như đứng trước thi thể viễn cổ đại hiền đại năng tọa hóa, bản thân cực kỳ nhỏ bé. Nếu viễn cổ thiên long còn sống thì uy thế cỡ nào.

“Trên đường đến đây, các vị có nghe tin Lý Tả Ý bị bắt hoặc bị giết chăng?” Ngụy Tác hỏi Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh.

“Không, chỉ nghe nói Lý Tả Ý ở ngoài Uyên thành giết mấy cường giả rồi thoát thân, hôm đó mình y đấu với sáu, bảy Kim đan đại tu sĩ, trong tích tắc giết được Thực Nhật chân nhân - thái thượng trưởng lão Kim đan tam trọng của Vô Kỵ thiên cung, uy thế như thượng cổ thần vương.” Nam Cung Vũ lắc đầu.

“Trận chiến đó đích xác kinh thiên động địa, Lý Tả Ý với thiên cấp đỉnh giai thuật pháp Liệt khuyết tàn nguyệt, uy năng không thể tưởng tượng.” Ngụy Tác trầm ngâm: “Có cả cường giả của Bắc Minh tông và Vô Kỵ thiên cung hiệp trợ, Huyền Phong môn có ngàn ấy đại tu sĩ tại trường mà không diệt được, mất hết danh dự. Nếu giết được Lý Tả Ý khẳng họ đã tứ xứ tuyên dương uy nghiêm của tông môn, nhưng tin này chưa đồn ra, chứng tỏ Lý Tả Ý chưa sao.”

“Ngụy Tác, y bị thần thức phản lại mới thế, huynh đoạt viễn cổ thiên long hài cốt của y, liệu y có bao nhiêu phần cơ hội khôi phục lại?” Cơ Nhã lo lắng.

“Nàng lo y khôi phục xong sẽ tìm ta? Không cần lo lắng.” Ngụy Tác lắc đầu, “Dù y khôi phục cũng phải đối diện với Huyền Phong môn truy sát, không dám lộ diện. Liệt khuyết tàn nguyệt có uy năng như thế, y mà khôi phục thần thức thì Huyền Phong môn càng không thể để lỡ cơ hội có được thuật pháp này. Hiện tại ta chỉ lo Lâm Thái Hư, việc này khiến Huyền Phong môn nổi giận, Lý Tả chưa chết, Lâm Thái Hư khẳng định còn ở quanh đây tìm tung tích.”

Hơi ngừng lại, mục quang Ngụy Tác dừng lại ở viễn cổ thiên long hài cốt nằm trong gian tĩnh thất toát lên khí tức vô tận thương tang và uy nghiêm, “Hiện tại quanh đây có nhiều đệ tử Huyền Phong môn nên để an toàn, đợi ta luyện hóa thiên long hài cốt xong mới đi.”

“Thiên long hài cốt to thế này luyện hóa kiểu gì? Luyện hóa cần bao lâu?” Hàn Vi Vi không tranh hơi với gã mà cho rằng hài cốt to thế này, luyện hóa tất rất chậm.

“Chỉ cần đánh vỡ long cốt, nguyên khí sẽ tiết ra, ta dùng Thiên long quần tinh tôi thể thuật luyện hóa, pháp trận đã tổn hại nên ta chỉ còn bảy, tám ngày.” Ngụy Tác giải thích.

“Vậy thì luyện hóa cho ta xem.” Hàn Vi Vi thập phần hưng phấn.

Ngụy Tác biết Hàn Vi Vi hiếu kỳ, nên không nhiều lời. “Xoạt!” Một đạo ám kim sắc kiếm khí chém lên thiên long hài cốt.

Mấy mảnh xương rơi xuống, phát ra hắc sắc nguyên khí.

Ngụy Tác lơ lửng lên, uốn người theo long hình, hút hắc sắc nguyên khí vào thể nội.

Mấy đốt xương cũng hóa thành bột.

“Đan giản thế hả?” Hàn Vi Vi thấy gã nhanh chóng luyện hóa hắc sắc nguyên khí thì nháy mắt, tỏ vẻ không nhìn thấy gì.

“...” Ngụy Tác tắt tiếng.

Tu luyện là tu luyện, lẽ nào còn phải có hoa bay ra?

“Cơ Nhã, Vũ Tinh, khôi phục thần thức đi đã, trông hai người thế này, ta đau lòng lắm.” Liếc Hàn Vi Vi đoạn Ngụy Tác bảo Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh.

“Được rồi, đừng nói thì thôi, nói là ta lại bực mình. Bọn ta vất vả đi đường còn người ở đây phè phỡn, dùng ám hiệu gì không được mà phải trắng trên trời không trắng không chỗ đó của nàng, rồi bảy trăm linh thạch

một lần, có làm không! Không hiểu được trong đầu người là cái gì nữa!” Hàn Vi Vi tức thì nổi giận, “Người lại còn đầu mày cuối mắt với tiểu yêu nữ Âm Thi tông, có phải vui vẻ lắm không hả?”

“Ta đâu có đầu mày cuối mắt với người ta?” Ngụy Tác cười hắc hắc, “Ám hiệu phải kín chút, không thể để người khác nghe ra.”

“Phì!” Hàn Vi Vi không thêm nói, dù thế nào cũng thấy gã đáng ghét, sao lúc trước lại đi cứu gã, còn đi đầu nữa, thật là mất mặt. Tên nham nhở vô sỉ kiêm hạ lưu này đáng ra phải bị treo lên quật cho trăm roi.

“Môn Âm hoàng kiếm khí này, tốc độ kích phát cực nhanh, là thiên cấp trung giai thuật pháp, các vị cũng dùng được.” Ngụy Tác không cãi nhau với Hàn Vi Vi, đưa cổ phù ghi Âm hoàng kiếm khí cho Cơ Nhã.

“Còn được.” Hàn Vi Vi bĩu môi, cảm thấy gã dễ coi hơn một chút.

“Của người.” Ngụy Tác nhìn Hàn Vi Vi mỉm cười, ném một nạp bảo nang cho nàng ta.

“Cái gì đây, có phải thứ gì cổ quái để dọa ta không?” Hàn Vi Vi cảnh giác, hỏi Ngụy Tác.

“Tự xem đi, còn có bị dọa hay không thì ta không biết.” Ngụy Tác cười thần bí, “Dù gì cũng hữu dụng với Hỗn nguyên ngân oa, đúng rồi, nó chưa chết đói chứ.”

“Hừ, Tiểu Ngân rất ổn.” Ngụy Tác nói thế khiến Hàn Vi Vi đảo mắt, hưng phấn hẳn, “Ngụy Tác, nên chăng cho Tiểu Ngân tỷ thí với Phệ tâm trùng?”

Ngụy Tác chỉ cười, chưa nói gì thì Hàn Vi Vi lại kinh hô, cơ hồ giật mình với thứ trong nạp bảo nang.

“Cái gì? Ngân này yêu thú! Ngụy Tác, sao huynh có nhiều thế!” Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh nhìn vào nạp bảo nang thì cùng giật mình.

Cả nạp bảo nang ít nhất cũng mấy nghìn yêu thú, qua thần thức cảm giác thì phẩm giai đều thập phần kinh nhân.

“Có một phần là ta săn được, mấy nghìn con còn lại là lấy được từ nạp bảo nang của Bàn Long chân nhân.” Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh phản ứng không nằm ngoài dự liệu của Ngụy Tác, lúc gã lấy được của Bàn Long chân nhân ngân ấy thì thể yêu thú cũng giật mình.

“Hỗn nguyên ngân oa không phải yêu thú ăn yêu đan hả? Trong này có nhiều yêu đan thích hợp. Bất quá đại bộ phận nào tùy yêu thú còn tác dụng để nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, nhục thân yêu thú có thể đem nuôi dưỡng Diệt tiên đằng, nên khi lấy yêu đan mong các vị cẩn thận, đừng lãng phí.” Thấy Hàn Vi Vi giật mình, Ngụy Tác lại dặn.

“Muội sẽ giúp sư muội lấy yêu đan.” Cơ Nhã nhìn Ngụy Tác, thấy gã không sao, tu vi và thần thông cao hơn thì an lòng, lại không muốn trở ngại gã tu luyện nên không để Hàn Vi Vi nói nhiều, “Bọn muội ở tĩnh thất cạnh đây tĩnh tu, huynh luyện hóa thiên long hài cốt đi.”

“Được rồi.” Ngụy Tác tỏ vẻ không đành, “Mau tĩnh tu đi đã, thần thức hoàn toàn khôi phục thì mau đến đây, có thứ của nàng, ta rất muốn xem.”

“Huynh nên nói năng nghiêm chỉnh.” Vốn Cơ Nhã mới hết đỏ mặt, giờ nghe gã bảo thì đỏ lựng trở lại, trắng mắt đi vào một gian tĩnh thất khác.

“Đệ càng lúc càng mặt dày.” Nam Cung Vũ Tinh gõ lên trán gã trách, theo Cơ Nhã đi vào tĩnh thất.

“Lão lưu manh!” Hàn Vi Vi giậm chân, cảm giác gã vô cùng đáng ghét, đi theo.

“...” Còn lại Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt.

Thế là thế nào?

Chỉ muốn xem kim đan của Cơ Nhã mà sao lại bị mắng như thế.

Vù!

Lắc đầu đoạn Ngụy Tác kích phát một Hắc minh cốt quân công kích thiên long hải cốt. Thiên long hải cốt thượng đã bị hủy hoại pháp trận nên lan tràn thiên long nguyên khí, gã hút không kịp, phải dùng chân nguyên bao lấy thì phiền.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Ngụy Tác triệt để chìm vào nội thị tu luyện, thân thể lơ lửng trong tĩnh thất, long tức và khí huyết phun trào, cơ hồ hóa thành long thân liên tục phát triển.

“À!”

Không biết bao lâu sau, đột nhiên, Ngụy Tác vốn liên tục hấp nạp thiên long nguyên khí tu luyện tỏ ra chấn động, mở bừng mắt ngừng tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật.

Tích tắc đó gã phát hiện thiên long hải cốt chỉ bớt đi một phần, còn lại tới sáu, bảy phần tổng số.

Nhưng phù văn ở bụng thiên long hải cốt tựa hồ bị Hắc minh cốt quân liên tục xung kích nên nứt ra, chói lòa kim quang!

-o0o-

586. Chương 586: Đi Tìm Long Trùng!

“Phệ tâm trùng tỉnh rồi?!”

Ngụy Tác dừng trạng thái nội thị tu luyện thì có tin truyền vào óc.

Phệ tâm trùng!

Phệ tâm trùng được đặt vào góc tường, giờ gã đang chú ý hết lên khe vỡ của long cốt, nhưng vì có liên hệ tâm thần đặc biệt với Phệ tâm trùng nên nhận ra nó đã tỉnh lại.

Nhưng giờ gã không lo cho Phệ tâm trùng.

Vết nứt của long cốt càng lúc càng rực kim quang!

Ngụy Tác nhìn rõ một cọng xương vì phù văn trấn áp phá tổn nên ánh lên kim quang kỳ dị, là cọng xương sườn trái viễn cổ thiên long hải cốt.

Kim quang tràn ra, viễn cổ man hoang khí tức bàng bạc cực độ, uy áp cao hơn thiên long nguyên khí không biết bao nhiêu lần, như nước triều tràn ra.

Nếu nhắm mắt lại thì sẽ có rằng có man hoang cổ thú, đột nhiên phá được khe nứt không gian, giáng lâm xuống đây.

“Ngụy Tác! Việc gì hả!”

Tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

Khí tức kinh nhân khuếch tán như nước triều, kinh động cả nữ tu, Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi.

“Đây là?”

Nữ tu, Âm Lệ Hoa cùng bọn Cơ Nhã xuất hiện ở cửa gian tĩnh thất. Kim quang như chui ra từ khe vỡ, thoát khỏi long cốt.

Kim quang phát ra viễn cổ khí tức vô tận thương tang, như đưa tất cả lọt vào viễn cổ hoang nguyên mênh mông.

Trong kim quang là kim sắc long hình!

“Đây là long hồn của viễn cổ thiên long!”

Ngụy Tác cũng kinh hô.

Man hoang cổ thú hoặc tu sĩ đại năng mà không còn nhục thân, thần hồn và ý chí mạnh đến đâu thì lâu dần cũng tan biến vào dòng sông tuế nguyệt. Nhưng viên cổ thiên long long hồn cũng như long hồn gã lấy được ở Đạo Huyền điện, bị U Minh cung khai sơn tổ sư luyện chế U minh thiên long dùng thủ đoạn phong ấn vào hài cốt nên vẫn còn!

Ngụy Tác cảm nhận được long hồn rời hài cốt là khí tức và uy nghiêm của bộ xương kém đi, rõ ràng đại năng luyện chế U minh thiên long đã lợi dụng long hồn, tăng cường uy năng cho pháp bảo.

“Không phải là long hồn hoàn chỉnh, U Minh cung khai sơn tổ sư lấy được long hồn thì nó đã bị tổn hao không ít, hoặc khai sơn đại năng này không thể sánh với viên cổ đại năng, chỉ phong ấn được tàn hồn.”

Sát na đó, Ngụy Tác thấy trong kim quang có kim sắc long hình, thân thể lỗ chỗ, long uy cùng khí tức, ý chí đều không hoàn chỉnh như long hồn phong ấn trong thể nội gã.

Không phải long hồn hoàn chỉnh, không thể dùng để tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật.

Trong kim quang lúc này dấy lên thiên long nguyên khí kinh nhân! Rõ ràng ngưng tụ cực nhiều thiên long nguyên khí!

“Phù!”

Cơ hồ phản ứng theo trực giác, tử sắc chân nguyên từ tay Ngụy Tác bao lấy kim quang.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Chân nguyên của gã cực mạnh, kim quang tuy chứa thiên long nguyên khí nhưng thiên long tàn hồn không biết sử dụng, tuy va chạm thành tiếng nhưng nhất thời không thoát được vòng vây bọc của chân nguyên.

“Đây là thiên long tàn hồn! Truyền tông chí bảo của U Minh cung lại phong ấn cả thiên long tàn hồn.” Nữ tu nhận ra kim quang là gì đầu tiên, kinh hô ngay.

“Thiên long tàn hồn...” Ngụy Tác liên tục lóe mắt, không ngừng phát ra tử sắc khí tức.

Vốn kim quang bị chân nguyên bao lấy, không cần lo gì, thiên long nguyên khí trong đó sẽ được Thiên long quần tinh tôi thể thuật luyện hóa.

Nhưng gã lại có cảm giác thập phần kỳ quái.

Long hồn phong ấn trong thể nội cũng run lên, cảm thụ được khí tức.

Kim quang không ngừng va vào chân nguyên gã nhưng chỉ va vào một chỗ, cơ hồ không chỉ mồn trốn chạy mà định về một nơi nào đó.

“Thật ra là việc gì?”

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác lấy ra một bình máu Hỏa địa long, dùng chân nguyên dọc một giọt cho vào Dưỡng quỷ quán.

Vốn Ngụy Tác vì an toàn nên không muốn nữ tu và Âm Lệ Hoa biết về Dưỡng quỷ quán, làm thế sẽ khiến họ nghi ngờ nhưng lúc này gã có cảm giác quá cổ quái.

Ngụy Tác cảm giác được mỗi lần va vào chân nguyên, thiên long tàn hồn lại tan bớt ý chí. Cứ thế, chưa biết chừng ý chí của thiên long tàn hồn sẽ triệt để tiêu vong. Khi ấy kim quang chỉ còn là nguyên khí, khẳng định không hiểu được là việc gì.

“Đây là...” Cơ hồ ngay khi máu Hỏa địa long nhỏ vào, lục bào lão đầu đã kêu lên trong tai gã.

“Đây là thiên long tàn hồn, không còn ý thức hoàn chỉnh nữa!”

Lục bào lão đầu cũng biết thời gian khẩn cấp, không ngừng kêu lên, “Nếu chỉ là bản năng của ý thức thì thiên long tàn hồn sẽ đến một là nơi sinh ra, hai là long trứng!”

“Nơi sinh ra? Long trứng?” Ngụy Tác rúng động.

“Không đúng!” Lục bào lão đầu đột nhiên kêu lên, “Sai rồi! Viên cổ thiên long này là giao hóa long! Chỉ khi là đời sau của viên cổ thiên long mới có nơi sinh ra! Nó là giao hóa long, tất đến long trứng!”

Sợ Ngự Tác không hiểu, lục bào lão đầu mã không ngừng kêu: “Viễn cổ thiên long rất coi trọng nơi sinh ra hoặc chôn cất. Viễn cổ thiên long thường lấy chỗ sinh ra làm động phủ, khi thọ nguyên sắp hao tận thì sẽ tìm long trủng, viễn cổ thiên long là đế vương của yêu thú, quanh nơi sinh ra là lãnh địa, long trủng là mộ tổ, chôn cất ở đó là thể hiện của vương giả chân chính.”

“Giao hóa long là dị giao tu luyện rồi biến thành thiên long, thực lực càng đáng sợ, càng có tư cách vào long trủng, nhưng thiên long kiểu này không có nơi sinh, nên thiên long này còn giữ lại ý thức, rất có thể sẽ đến long trủng!”

“Giao hóa long này, rất có thể đã phát giác ra vị trí long trủng nhưng vì lý do nào đó mà không kịp tới thì bị khai sơn tổ sư U Minh cung luyện chế thành pháp bảo!”

“Long trủng chưa biết chừng còn có long hài khác hoặc nội đan! Mau đuổi theo! Biết đâu có thể phát hiện long trủng!”

“Long trủng!”

Mắt Ngự Tác ánh lên, nhanh chóng quyết định.

“Thiên long tàn hồn rất có thể sẽ đến long trủng, ta phải đi theo.”

“Thiên long long trủng?!” Bọn Cơ Nhã cũng chấn động.

Thiên long long trủng ý nghĩa thế nào, ai cũng hiểu rõ.

“Nhưng trực tiếp độn không thì khẳng định sẽ gây chú ý, thiên long tàn hồn lại không thể cho vào nạp bảo nang, dùng chân nguyên bao lấy rồi xuất thành cũng sẽ bị tu sĩ chú ý.” Nam Cung Vũ Tinh nhắc.

“Đạo thuật pháp này của tại hạ có thể tạm thời ẩn giấu thiên long khí tức. Dùng cách đó xuất thành.”

Nữ tu không hề do dự, vung tay, một quang mạc trong veo như bong bóng bao lấy chân nguyên Ngự Tác và thiên long tàn hồn toàn.

“Đi thôi!”

Ngự Tác thu thiên long hài cốt còn lại và Phệ tâm trùng rồi lấy từ nạp bảo nang ra một tấm pháp y lớn, trùm lên kim quang, lướt ra ngoài.

Nữ tu và Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi, cùng đi theo.

Dọc đường, bọn Ngự Tác đốc sức đi nhanh, tuy khiến nhiều tu sĩ quan sát nhưng không bị đại tu sĩ chú ý.

Rời khỏi thành, Ngự Tác lướt thẳng lên không.

Lên cao, Ngự Tác vung tay, quang mạc trong suốt và chân nguyên đều tan đi.

Kim sắc quang hoa phun tràn, nữ tu lại vung tay, màn sáng trong veo bao lấy kim quang.

Màn sáng như bong bóng này tựa lớp áo, ngăn cản khí tức của thiên long tàn hồn chứ không trở ngại gì đến nó.

“Vù!”

Thiên long tàn hồn hóa thành lưu quang, lao đi vun vút.

“Thiên long tàn hồn định rời Thiên khung!”

“Không sao, đạo thuật pháp này của tại hạ, Thiên khung cũng không ảnh hưởng được.”

Ngự Tác và nữ tu, bọn Cơ Nhã, theo sát đạo lưu quang liền mấy ngày, thấy màn sáng thông thiên tiếp địa ngoài xa, khiến mỗi tu sĩ gặp đều kính cẩn: Thiên khung.

Chương 586: Đi tìm Long trủng!

“Phệ tâm trùng tỉnh rồi?!”

Ngự Tác dừng trạng thái nội thị tu luyện thì có tin truyền vào óc.

Phệ tâm trùng!

Phệ tâm trùng được đặt vào góc tường, giờ gã đang chú ý hết lên khe vỡ của long cốt, nhưng vì có liên hệ tâm thần đặc biệt với Phệ tâm trùng nên nhận ra nó đã tỉnh lại.

Nhưng giờ gã không lo cho Phệ tâm trùng.

Vết nứt của long cốt càng lúc càng rực kim quang!

Ngụy Tác nhìn rõ một cọng xương vì phù văn trấn áp phá tổn nên ánh lên kim quang kỳ dị, là cọng xương sườn trái viễn cổ thiên long hải cốt.

Kim quang tràn ra, viễn cổ man hoang khí tức bùng bạc cực độ, uy áp cao hơn thiên long nguyên khí không biết bao nhiêu lần, như nước triều tràn ra.

Nếu nhắm mắt lại thì sẽ có rằng có man hoang cổ thú, đột nhiên phá được khe nứt không gian, giáng lâm xuống đây.

“Ngụy Tác! Việc gì hả!”

Tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

Khí tức kinh nhân khuếch tán như nước triều, kinh động cả nữ tu, Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi.

“Đây là?”

Nữ tu, Âm Lệ Hoa cùng bọn Cơ Nhã xuất hiện ở cửa gian tĩnh thất. Kim quang như chui ra từ khe vỡ, thoát khỏi long cốt.

Kim quang phát ra viễn cổ khí tức vô tận thương tang, như đưa tất cả lọt vào viễn cổ hoang nguyên mênh mông.

Trong kim quang là kim sắc long hình!

“Đây là long hồn của viễn cổ thiên long!”

Ngụy Tác cũng kinh hô.

Man hoang cổ thú hoặc tu sĩ đại năng mà không còn nhục thân, thần hồn và ý chí mạnh đến đâu thì lâu dần cũng tan biến vào dòng sông tuế nguyệt. Nhưng viễn cổ thiên long long hồn cũng như long hồn gã lấy được ở Đạo Huyền điện, bị U Minh cung khai sơn tổ sư luyện chế U minh thiên long dùng thủ đoạn phong ấn vào hải cốt nên vẫn còn!

Ngụy Tác cảm nhận được long hồn rời hải cốt là khí tức và uy nghiêm của bộ xương kém đi, rõ ràng đại năng luyện chế U minh thiên long đã lợi dụng long hồn, tăng cường uy năng cho pháp bảo.

“Không phải là long hồn hoàn chỉnh, U Minh cung khai sơn tổ sư lấy được long hồn thì nó đã bị tổn hao không ít, hoặc khai sơn đại năng này không thể sánh với viễn cổ đại năng, chỉ phong ấn được tàn hồn.”

Sát na đó, Ngụy Tác thấy trong kim quang có kim sắc long hình, thân thể lỗ chỗ, long uy cùng khí tức, ý chí đều không hoàn chỉnh như long hồn phong ấn trong thể nội gã.

Không phải long hồn hoàn chỉnh, không thể dùng để tu luyện Thiên long quân tinh tôi thể thuật.

Trong kim quang lúc này dấy lên thiên long nguyên khí kinh nhân! Rõ ràng ngưng tụ cực nhiều thiên long nguyên khí!

“Phù!”

Cơ hồ phản ứng theo trực giác, tử sắc chân nguyên từ tay Ngụy Tác bao lấy kim quang.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Chân nguyên của gã cực mạnh, kim quang tuy chứa thiên long nguyên khí nhưng thiên long tàn hồn không biết sử dụng, tuy va chạm thành tiếng nhưng nhất thời không thoát được vòng vây bọc của chân nguyên.

“Đây là thiên long tàn hồn! Truyền tông chí bảo của U Minh cung lại phong ấn cả thiên long tàn hồn.” Nữ tu nhận ra kim quang là gì đầu tiên, kinh hô ngay.

“Thiên long tàn hồn...” Ngụy Tác liên tục lóe mắt, không ngừng phát ra tử sắc khí tức.

Vốn kim quang bị chân nguyên bao lấy, không cần lo gì, thiên long nguyên khí trong đó sẽ được Thiên long quần tinh tôi thể thuật luyện hóa.

Nhưng gã lại có cảm giác thập phần kỳ quái.

Long hồn phong ấn trong thể nội cũng run lên, cảm thụ được khí tức.

Kim quang không ngừng va vào chân nguyên gã nhưng chỉ va vào một chỗ, cơ hồ không chỉ môn trốn chạy mà định về một nơi nào đó.

“Thật ra là việc gì?”

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác lấy ra một bình máu Hỏa địa long, dùng chân nguyên dọc một giọt cho vào Dưỡng quỷ quán.

Vốn Ngụy Tác vì an toàn nên không muốn nữ tu và Âm Lệ Hoa biết về Dưỡng quỷ quán, làm thế sẽ khiến họ nghi ngờ nhưng lúc này gã có cảm giác quá cổ quái.

Ngụy Tác cảm giác được mỗi lần va vào chân nguyên, thiên long tàn hồn lại tan bớt ý chí. Cứ thế, chưa biết chừng ý chí của thiên long tàn hồn sẽ triệt để tiêu vong. Khi ấy kim quang chỉ còn là nguyên khí, khẳng định không hiểu được là việc gì.

“Đây là...” Cơ hồ ngay khi máu Hỏa địa long nhỏ vào, lục bào lão đầu đã kêu lên trong tai gã.

“Đây là thiên long tàn hồn, không còn ý thức hoàn chỉnh nữa!”

Lục bào lão đầu cũng biết thời gian khẩn cấp, không ngừng kêu lên, “Nếu chỉ là bản năng của ý thức thì thiên long tàn hồn sẽ đến một là nơi sinh ra, hai là long trứng!”

“Nơi sinh ra? Long trứng?” Ngụy Tác rung động.

“Không đúng!” Lục bào lão đầu đột nhiên kêu lên, “Sai rồi! Viển cổ thiên long này là giao hóa long! Chỉ khi là đời sau của viễn cổ thiên long mới có nơi sinh ra! Nó là giao hóa long, tất đến long trứng!”

Sợ Ngụy Tác không hiểu, lục bào lão đầu mã không ngừng kêu: “Viển cổ thiên long rất coi trọng nơi sinh ra hoặc chôn cất. Viển cổ thiên long thường lấy chỗ sinh ra làm động phủ, khi thọ nguyên sắp hao tận thì sẽ tìm long trứng, viễn cổ thiên long là đế vương của yêu thú, quanh nơi sinh ra là lãnh địa, long trứng là mộ tổ, chôn cất ở đó là thể hiện của vương giả chân chính.”

“Giao hóa long là dị giao tu luyện rồi biến thành thiên long, thực lực càng đáng sợ, càng có tư cách vào long trứng, nhưng thiên long kiểu này không có nơi sinh, nên thiên long này còn giữ lại ý thức, rất có thể sẽ đến long trứng!”

“Giao hóa long này, rất có thể đã phát giác ra vị trí long trứng nhưng vì lý do nào đó mà không kịp tới thì bị khai sơn tổ sư U Minh cung luyện chế thành pháp bảo!”

“Long trứng chưa biết chừng còn có long hài khác hoặc nội đan! Mau đuổi theo! Biết đâu có thể phát hiện long trứng!”

“Long trứng!”

Mắt Ngụy Tác ánh lên, nhanh chóng quyết định.

“Thiên long tàn hồn rất có thể sẽ đến long trứng, ta phải đi theo.”

“Thiên long long trứng?!” Bọn Cơ Nhã cũng chấn động.

Thiên long long trứng ý nghĩa thế nào, ai cũng hiểu rõ.

“Nhưng trực tiếp đột không thì khẳng định sẽ gây chú ý, thiên long tàn hồn lại không thể cho vào nạp bảo nang, dùng chân nguyên bao lấy rồi xuất thành cũng sẽ bị tu sĩ chú ý.” Nam Cung Vũ Tinh nhắc.

“Đạo thuật pháp này của tại hạ có thể tạm thời ẩn giấu thiên long khí tức. Dùng cách đó xuất thành.”

Nữ tu không hề do dự, vung tay, một quang mạc trong veo như bong bóng bao lấy chân nguyên Ngự Tác và thiên long tàn hồn toàn.

“Đi thôi!”

Ngự Tác thu thiên long hải cốt còn lại và Phệ tâm trùng rồi lấy từ nấp bảo nang ra một tấm pháp y lớn, trùm lên kim quang, lướt ra ngoài.

Nữ tu và Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi, cùng đi theo.

Dọc đường, bọn Ngự Tác dốc sức đi nhanh, tuy khiến nhiều tu sĩ quan sát nhưng không bị đại tu sĩ chú ý. Rời khỏi thành, Ngự Tác lướt thẳng lên không.

Lên cao, Ngự Tác vung tay, quang mạc trong suốt và chân nguyên đều tan đi.

Kim sắc quang hoa phun tràn, nữ tu lại vung tay, màn sáng trong veo bao lấy kim quang.

Màn sáng như bong bóng này tựa lớp áo, ngăn cản khí tức của thiên long tàn hồn chứ không trở ngại gì đến nó.

“Vù!”

Thiên long tàn hồn hóa thành lưu quang, lao đi vun vút.

“Thiên long tàn hồn định rời Thiên khung!”

“Không sao, đạo thuật pháp này của tại hạ, Thiên khung cũng không ảnh hưởng được.”

Ngự Tác và nữ tu, bọn Cơ Nhã, theo sát đạo lưu quang liền mấy ngày, thấy màn sáng thông thiên tiếp địa ngoài xa, khiến mỗi tu sĩ gặp đều kính cẩn: Thiên khung.

587. Chương 587: Ngũ Sắc Ngọc Phong

“Phù!”

Thiên long tàn hồn liên tục bay liên sáu, bảy này, kim quang ngày càng âm đạm, ý chí càng tiêu vong. Đến trước Thiên khung thì coi thường cả màn sáng cực kỳ đáng sợ với yêu thú mà xuyên qua.

“Lam đạo hữu, đạo thuật pháp này quả nhiên phi phạm.”

Thiên long tàn hồn được bọc trong màn sáng ung dung xuyên qua Thiên khung.

“Nơi này cách Hoàng Đạo thành chỉ ba nghìn dặm, cư mà không có người Huyền Phong môn đến tra xét.”

Bám theo thiên long tàn hồn rời Thiên khung, Ngự Tác lấy làm may mắn.

Thiên long tàn hồn xuyên qua Thiên khung cách Hoàng Đạo thành không sa, theo Ngự Tác thì quanh Hoàng Đạo thành là nơi đệ tử Huyền Phong môn hoạt động nhiều nhất.

Gã không biết rằng gần như mọi đệ tử Huyền Phong môn vốn phân bố gần Thiên khung đều bị Hàn Nguyệt Nhi rút đi, cường giả lại đổ về chỗ Lý Tả Ý có thể xuất hiện nên ở đây hóa ra rất an toàn.

Bọn Ngự Tác theo thiên long tàn hồn, rời Thiên khung thì tại man hoang hoang nguyên cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm, một bạch sắc thân ảnh từ trên cao đáp xuống một Hoang cổ đại sơn vân vụ liễu nhiễu.

Bạch sắc thân ảnh cực lớn, uy nghiêm khôn tả.

Đáp xuống là vân khí liên trút vô số giọt mưa lấp lánh.

Bạch sắc thân ảnh này lại là viễn cổ thủy hệ thiên long.

Viễn cổ giao hóa long toát lên vô tận uy nghiêm này là chủng tộc đứng đầu yêu thú, tuyệt thế vương giả chân chính, mắt nó đã thần quang âm đậm, khí tức như ngọn nến sắp tắt.

Như một viễn cổ đại năng tu vi thước cổ chấn kim, thiên hạ vô song nhưng thọ nguyên sắp cạn.

“Ầm!”

Bạch sắc viễn cổ thiên long xuyên thấu mây khói dưới Hoang cổ đại sơn, hình thành một vũng xoáy lớn.

Vũng xoáy từ từ tan đi, thân ảnh bạch sắc viễn cổ thiên long tan biến.

“Thiên long đáp xuống... nghìn dặm quanh Hoang cổ đại sơn không có yêu thú nào, long uy uy nghiêm, không thể xâm phạm... Lẽ nào là long trùng?”

Bạch sắc viễn cổ thiên long xuyên qua giá trên vân vụ Hoang cổ đại sơn không lâu thì một dải hồng quang cũng lộ ra, là Mị ma nữ tộc trước đó đã dùng kế suýt dồn Ngụy Tác vào tử địa.

Mị ma nữ tộc nhìn Hoang cổ cự sơn, nhãn thần đầy kinh hãi, “Long tức đã già lắm rồi, chắc chỉ mấy ngày nữa là viễn cổ thiên long sẽ chết.”

Khế nói đoạn Mị ma nữ tộc đáp xuống một hoang nguyên, ẩn mình.

“Hóa ra nơi này là long trùng, đợi viễn cổ thiên long chết đã, Lân vương, chúng ta sẽ vào đó đột phá đến tu vi Kim đan tứ trọng, thậm chí Kim đan ngũ trọng cũng nên.”

Cùng lúc, cách Hoang cổ đại sơn mấy trăm dặm, trên một đỉnh núi hiện ra cầm thanh niên thần bí Lân vương thủy ấn nhìn về, thông thả lấy ra một viên thủy hệ yêu đan rồi nuốt, thủy linh khí tức không ngừng phun trào, y cứ chờ đợi.

Một ngày... Hai ngày... Ba ngày..., thanh niên thần bí liên tục luyện hóa mấy thứ có thủy linh nguyên khí để chờ đợi.

“Ầm!”

Bạch sắc viễn cổ thiên long đáp xuống Hoang cổ đại sơn vân khí liễu nhiễu được ba ngày thì phía trên ngọn núi chợt dậy sấm.

Phong vân biến ảo, nghìn dặm đột nhiên cuồng phong ràn rạt, mây đen bao phủ, mưa trút ào ào.

Khí tức trên Hoang cổ đại sơn đột nhiên biến mất.

Bạch sắc viễn cổ thiên long đã kết thúc kiếp sống.

“Kỳ vương, đi thôi!”

Thanh niên thần bí cuồng nhiệt vô cùng, thân ảnh loáng lên, thủy quang trong suốt vượt cuồng phong bạo vũ lướt đến trên Hoang cổ đại sơn, đáp xuống.

Y tựa hồ có cảm ứng rất mạnh với thủy nguyên chi thân của thủy hệ thiên long, đáp thẳng xuống đỉnh phía nam của Hoang cổ cự sơn.

Một khe nứt đen ngòm hiện ra trên thân núi, sâu không thấy đáy, như một miệng thú khổng lồ.

Khí lưu từ đó phun ra, đều có uy năng linh giai pháp bảo.

Không hề dừng lại, bạch sắc thủy ấn trong tay thanh niên thần bí găm khế, bạch sắc kỳ lân với khí tức cực độ uy nghiêm hiện ra.

“Vù, vù, vù!”

Khí lưu hùng hậu phủ vào mặt, bị bạch sắc kỳ lân nuốt chửng, uy năng bạch khí quanh nó tăng dần.

Liên tục bay xuống nửa canh giờ, là một khe rãnh, một thế giới rộng lớn như đại bình nguyên!

Một viên hoàng sắc minh châu lơ lửng trước mặt thanh niên thần bí tiền, phát ra hoàng quang, chiếu rọi trong vòng bốn, năm trăm trượng như ban ngày.

Nền đất màu xám trắng, cực kỳ mềm mại.

Âm phong thổi qua, thổi tung cát bụi như cuồng phong cuốn tuyết.

Mặt đất còn nhiều hố sâu không thấy đáy, có những miệng hố lạnh như băng quật, u u gào rít hàn khí thấu xương

“Chủ nhân, nên cẩn thận, đừng chạm vào khí xám! Đây là oán khí của các đời thiên long, vương giả chết rồi nhưng không cam chịu, cùng nguyên khí trong xương cốt hóa thành, là thiên long sát khí có thể làm tan hết mọi chân nguyên! Nếu bị khí xám bao vây thì tu vi và nhục thân không tổn hại, nhưng khiến thể nội chân nguyên cạn sạch, không thể sử dụng thuật pháp nào. Ở chốn âm minh chi địa này thì đi lại sẽ khó khăn lắm. Bất quá thiên long sát khí khá nặng, đều sát mặt đất, cứ đằng không là không thành vấn đề.” Bạch sắc thủy kỳ lân lơ lửng trên Lân vương thủy ấn cảnh báo.

“Đất đều do long cốt hóa thành.”

Thanh niên thần bí hút nắm đất lên xem, tỏ vẻ tiếc nuối, “Quá lâu rồi nên long cốt đã triệt để hóa tro tàn, nguyên khí tan hết, vô dụng mà thôi.”

Thanh niên thần bí tỏ rõ thần sắc cực kỳ tham lam. “Ngân này bột long cốt chứng tỏ đây là long trùng! Thiên long duy nhất trong vạn năm qua sắp lọt vào tay ta!”

Thanh niên thần bí được thượng cổ Tam Hoàng tông truyền thừa ném nắm đất rồi đi tiếp.

Liên tục lướt đi mười mấy dặm, linh khí phả vào mặt, chốn âm minh chi địa này lại khiến người ta có cảm giác an lành.

Phía trước là một ngọn ngũ sắc tiểu sơn!

Ngọn núi này sáng bóng như mỹ ngọc, ánh lên năm màu. Nhiều chỗ trên ngọn núi chỉ hai trăm lai tượng này sinh trưởng linh thảo linh khí cực nồng, đã kết hồng sắc quả tử, phát quang như tinh thạch.

Một tấm thảm trắng toát khổng lồ bất động nằm trên ngũ sắc ngọc sơn.

Là bạch sắc viễn cổ thiên long, hiện tại không còn sinh khí, chỉ còn thương tang và uy nghiêm vô tận vẫn không ngừng phát ra.

Quanh ngũ sắc tiểu sơn còn hơn trăm bộ hài cốt to lớn!

Phần lớn hài cốt không còn hoàn chỉnh, đã phong hóa, có đủ một sừng, hai sừng, thể hình cũng khác nhưng đều phát ra khí tức kinh nhân.

Chỉ nhìn mỗi bộ hài cốt cũng đủ thấy khi sinh tiền hùng mạnh thế nào!

Bộ nào cũng là viễn cổ thiên long hài cốt thật sự!

Trong cát bụi có thứ gì đó tỏa sáng.

Là long nhân như lưu ly, long trảo, long lân như bảo thạch, còn cả thiên long yêu đan tròn xoe!

Dưới chân ngũ sắc ngọc sơn còn hai thi thể cự ngao như huyền thiết.

Hai thi thể này đều cỡ năm trượng, nhưng đã khô đét, thập phần hoàn chỉnh, toát lên khí tức hùng hậu.

Hai thi thể yêu thú này rõ ràng không phải viễn cổ thiên long, sao lại xuất hiện tại viễn cổ long trùng?

Viễn cổ thiên long long trùng, đối với mọi viễn cổ thiên long cũng như thánh địa, nếu phát hiện có yêu thú xâm quấy nhiều thì cả đàn của yêu thú đó, thậm chí cả chủng tộc đều bị viễn cổ thiên long diệt trừ.

Trong nghìn dặm, thậm chí mấy nghìn dặm quanh động phủ, long trùng của viễn cổ thiên long đều không có yêu thú nào khác.

Nhưng thấy hai thi thể yêu thú này, thanh niên thần bí và bạch sắc kỳ lân lại không bất ngờ.

“Thời gian đã hơn vạn năm, thậm chí mấy vạn năm không có viên cổ thiên long xuất hiện, thủ linh thần ngao trong thiên long long trùng cũng đã thọ nguyên hao tận.” Bạch sắc thủy kỳ lân nhìn ngũ sắc ngọc sơn và hai thi thể cự ngao, cuồng nhiệt cực độ.

588. Chương 588: Hoá Thân!

“Cả long trùng là của ta! Ta nuốt thiên long yêu đan này đã!”

Thanh niên thần bí hiện rõ nét cuồng nhiệt, phát ra khí tức bất khả nhất thế.

Long trùng tương đương với một bảo khối khổng lồ, càn kinh nhân hơn một viên cổ tông môn truyền thừa.

Thanh niên thần bí lẳng không lướt qua hai thi thể thanh hắc sắc cự ngao trước ngũ sắc ngọc sơn, nhắm bạch sắc viên cổ thiên long mà tiến.

Thoáng sau, thanh niên thần bí đến phía trên đầu bạch sắc viên cổ thiên long.

Hai cái sừng của bạch sắc viên cổ thiên long cao như thân người, so với bạch sắc viên cổ thiên long thì thanh niên thần bí và bạch sắc kỳ lân đều nhỏ xíu. Nhưng trên mình y toát ra khí tức bất khả nhất thế, lẳng không đứng trên đầu thiên long, tạo ra cảm giác như viên cổ kinh thể đại năng.

Nhân quang lóe lên, thanh niên thần bí tựa hồ đỉnh lấy yêu đan của viên cổ thiên long vừa chết.

“Tiếng gì nhỉ?”

Trong tai thanh niên thần bí đột nhiên nghe thấy âm thanh như thiên nữ ngâm xướng, đồng thời thân thể run lên, đầu óc trống rỗng.

Đào hoa hà quang cùng với uy năng khủng khiếp đột nhiên từ một bộ thiên long hải cốt bắn vào thanh niên thần bí.

“Có tu sĩ phát hiện long trùng, định độc chiếm hả! Thiên long này là của ta!”

Phát ra hồng sắc hà quang là Mị ma nữ tộc bám theo thiên long đến đây, ẩn thân ngoài núi.

Thanh niên thần bí tu luyện Thủy hoàng công pháp nên cảm ứng được khí tức của thủy hệ thiên long, nhưng không cảm ứng được Mị ma nữ tộc. Mị ma nữ tộc thập phần âm hiểm xảo trá vừa đến đây, thấy có tu sĩ thì trôn vào một bộ viên cổ thiên long hải cốt để che đi khí tức, nhân cơ hội đánh lén thanh niên thần bí.

Mị ma nữ tộc cho rằng tu sĩ này bị khống chế thần thức tạt mắt mạng, nó sẽ lấy được viên cổ thiên long tinh huyết, lợi dụng Hoán huyết thánh quả, chuyển đổi bản thân thành huyết mạch viên cổ thiên long!

“Mị ma nữ tộc?!”

Nhưng ầm một tiếng, giọng nói thập phần uy nghiêm cất lên, bạch sắc kỳ lân trên Lân vương pháp ấn của thanh niên thần bí đột nhiên há miệng hút hồng sắc hà quang vào bụng.

Hút hồng sắc hà quang xong, bạch sắc kỳ lân không bị chấn vỡ và bạch khí cuộn cuộn, khí tức mạnh hơn.

Cùng lúc, Lân vương thủy ấn phát ra thủy linh nguyên khí cực độ, gột rửa cho thanh niên thần bí.

Y run lên, mắt khôi phục thần quang, hiểu ngay.

“Bát cấp yêu thú mà dám đánh lén ta có khác gì tự sát!” Mắt y ánh lên khinh bỉ, cuồng ngao.

Vù!

Cùng lúc, thủy kiếm dài cỡ ba thước ngưng thành trước mặt y, lúc tan biến thì chỗ thủy kiếm xuất hiện tràn ra ba hình ảnh hoàng giả mặc chiến giáp do thủy linh nguyên khí ngưng thành.

“A!”

Mị ma nữ tộc kinh hãi kêu lên, chỉ kịp phun ra hồng sắc hà quang, thủy kiếm đã chém tới.

Chát! Mị ma nữ tộc cuống quýt phun ra hồng sắc hà quang chặn thủy kiếm, bị nguyên khí hắt văng đi.

“Đây là cổ bảo gì! Có thể hút thuật pháp nguyên khí thành của mình?”

“Thuật pháp này lại là thuật pháp thuần di công kích!”

Mị ma nữ tộc hoảng sợ, không dám dừng lại.

“Thế nào, đánh lén ta xong còn định chạy?”

Thanh niên thần bí mỉm cười khinh khỉnh. Y mặc ô kim sắc pháp y, linh quang cực kỳ nồng hậu, sau lưng có hình chín con thần điêu cổ kính. Mắt y lóe lên, pháp y bắn ra chín tia ô kim sắc hỏa quang, hình thành chín con ô kim sắc trường vĩ hỏa điêu.

“Thái dương kim ô!”

“Y là ai nhỉ, đây là thượng cổ linh bảo pháp y!”

Mị ma nữ tộc nhột nhột mặt mày, hồng hà tràn ra.

Chín con ô kim sắc hỏa điêu bùng lên nhiệt lực hải nhân, ngay cả long cốt ở dưới cũng bị thiêu đốt tanh tách, hình dạng chín con chim này là cửu giai yêu thú Thái dương kim ô từ viễn cổ đã hiếm thấy rồi.

Pháp y của thanh niên thần bí rõ ràng lấy từ thượng cổ di tích nào đó, dùng Thái dương kim ô luyện chế thành!

Chín con Thái dương kim ô ràn rạt uy năng không cần thanh niên thần bí điều khiển mà từ bốn phương tám hướng vây lấy Mị ma nữ tộc.

Pháp y này còn là linh bảo trong số cổ bảo ch!

Chín con ô kim sắc hỏa điêu tương đương với khí linh, có linh tính, chỉ là linh trí không cao như khí linh, dù thế cũng không khác gì chín con hỏa nguyên yêu thú biết nghe lời!

Pháp y tuy dùng nguyên liệu trên mình Thái dương kim ô luyện chế, nhưng uy năng chín con cộng lại cao hơn nhiều hồng hà của Mị ma nữ tộc.

Mị ma nữ tộc biết gặp phải cao thủ.

Nó biết thanh niên thần bí không phải tu sĩ tầm thường.

“A!”

Mị ma nữ tộc liều mạng thôi động thể nội yêu nguyên, nhưng hồng sắc hà quang không ngăn được hỏa nguyên của Thái dương kim ô. Từng vòng ô kim sắc hỏa nguyên bao lấy nó, hồng sắc hà quang bị ép thành hình quả trứng, lại liên tục thu nhỏ.

Từng vòng ô kim sắc hỏa nguyên, không ngừng áp sát thân thể Mị ma nữ tộc.

“Xoạt!”

Thanh niên thần bí bất khả nhất thể nhìn Mị ma nữ tộc như kiến bò chảo nóng, trước mặt lóe lên quang hoa, xuất hiện một thanh thủy kiếm.

“A!”

Mị ma nữ tộc sợ hãi cực độ kêu lên, há miệng phun ra yêu đan.

“Chát!”

Từ yêu đan tràn ra vô số đào hồng sắc đan dịch, ngăn đón thủy kiếm.

Ô kim sắc hỏa nguyên bao quanh nó bị ngăn trở, không thể áp sát thêm.

Thanh niên thần bí chỉ tùy ý kích phát một đạo thủy kiếm, Mị ma nữ tộc lại không thể thoát được vòng vây của ô kim sắc hỏa nguyên.

“Độc ác quá! Thế này ta tắt yêu nguyên hao tận, bị chín con Thái dương kim ô đốt cháy.”

Chín con Thái dương kim ô gào rít quanh Mị ma nữ tộc. Lông nó bị nhiệt lực đốt cho khô dần.

“A... Viễn cổ thiên long huyết... Ngay trước mắt mà không lấy được. Tu sĩ này là quái thai ơ đâu ra! A! Đành hóa thân thanh loan... ta hận, sao lại xui xẻo như thế!”

Mị ma nữ lộc thấy không thoát được thì tỏ vẻ oán độc vô hạn, như muốn thổ huyết.

Run lên đoạn nó bóp vỡ thứ trong tay, nuốt vào.

“À! Mị ma nữ lộc nuốt cái gì nhỉ?” Thanh niên thần bí thấy thế thì hơi ngẩn ra.

“A!!!”

Mị ma nữ lộc bị ô kim sắc hỏa nguyên bao vây đột nhiên găm lên thống khổ cực độ.

Thân thể nó trở thành trong suốt.

Thể nội có vô số thanh sắc quang điểm bắn ra, trong tích tắc nó như biến thành thanh sắc tinh thạch.

Viễn cổ man hoang khí tức kinh nhân từ mình nó phát ra.

Chín con Thái dương kim ô đột nhiên cứng lại, bị uy áp chấn nhiếp.

Cơ hồ đồng thời, thanh sắc hỏa điểm từ Mị ma nữ lộc dấy lên, da nó khô cong rồi hóa thành tro.

“Chuyện này...” Bạch sắc kỳ lân tròn tròn mắt.

Thân thể Mị ma nữ lộc hóa thành tro tàn.

Nhưng bên trong là thanh sắc tinh huyết sôi trào, thanh sắc hỏa nguyên kinh nhân cực độ phát ra.

Thanh sắc tinh huyết thò ra vô số thanh sắc huyết ti thấm vào kim đan của Mị ma nữ lộc.

Kim đan rừng rực hỏa nguyên, một phần nguyên khí bị thiêu đốt không ngừng, hóa thành tro.

Khí tức của thanh sắc tinh huyết nối với kim đan phát ra càng lúc càng mạnh, theo kim đan, kinh mạch, xương cốt với tốc độ kinh nhân sinh thành, nối lại.

Thoáng sau, vốn thân thể Mị ma nữ lộc đã nát lại thành một thanh sắc thân ảnh phát ra khí tức kinh nhân, từ tro tàn hình thành.

“Thanh loan! Mị ma nữ lộc lấy được thanh loan tinh huyết, dùng linh dược để biến thành thanh loan!” Bạch sắc kỳ lân tròn tròn mắt.

Trong ô kim sắc hỏa nguyên, thanh sắc thân ảnh là một linh điều, có chín cái lông đuôi dài, quanh mình rực lửa, vô số quang hoa lấp lánh.

Thanh sắc linh điều này cũng là cửu cấp yêu thú, thượng cổ linh thú thanh loan!

-o0o-

589. Chương 589: Ngậm Đan Châu

Viễn cổ tu đạo giới vẫn nói màu đỏ là phượng, màu xanh là loan.

Thanh loan vốn có huyết mạch viễn cổ phượng tộc, tuy không thể so với kim sắc phượng hoàng ngang hàng viễn cổ thiên long nhưng phẩm giai cũng là cửu cấp trung giai!

Với mọi yêu thú, thanh loan cũng là bậc dưới một người trên vạn người.

Thanh loan cũng như viễn cổ thiên long, bản thân có tu luyện chi pháp riêng, dù là cửu cấp trung giai nhưng thời gian tu luyện càng lâu, thần thông càng kinh nhân, việc thanh loan có thần thông siêu việt viễn cổ thiên long cũng không hẳn không có.

Thái dương kim ô, phẩm giai chỉ mới đạt cửu cấp, kém hẳn Hoang cổ thần thú như thanh loan một đẳng cấp.

Hồng hoang khí tức như nước triều từ thanh loan rừng rực thanh quang phát ra.

Lửa trên chín cái lông đuôi dài ngưng thành phù văn, toát lên linh khí dao động kinh nhân.

“Lại biến thành thanh loan?”

Thanh niên thần bí vừa nhũ mây không dám tin thì một đạo thanh sắc hà quang xung kích đến trước mặt.

Đạo thanh sắc hà quang cuốn hỏa nguyên của Thái dương kim ô, hình thành chín hỏa cầu bên ngoài thanh sắc hà quang.

“Kỳ vương!”

Thanh niên thần bí biến sắc quát to.

Đạo thanh sắc hà quang xung kích tới, thiên địa nguyên khí quanh y uốn khúc kỳ dị, chân nguyên lưu động chậm lại, không thể thi triển thuật pháp và pháp bảo.

“Oành”!

Bạch sắc kỳ lân cũng biến hẳn sắc mặt, thân thể to vụt lên thành bảy, tám trượng, như một gian phòng, hút thanh sắc hà quang cùng chín ô kim sắc hỏa cầu vây quanh.

“Ầm, ầm, ầm, ầm!”

Thể nội bạch sắc kỳ lân nổ vang.

Bạch sắc kỳ lân to lên, bạch sắc linh khí sôi trào nhưng uy năng tựa hồ không tăng, rõ ràng thôn tính thanh sắc hà quang là cực hạn.

“Chủ nhân, mau thu Thái dương kim ô, không thì hỏa nguyên sẽ bị thanh loan lợi dụng!” Cùng tiếng nổ, bạch sắc kỳ lân cất tiếng.

Vù!

Bạch sắc kỳ lân kêu vang thì thanh niên thần bí cũng thoát được uy năng kỳ dị của thanh sắc hà quang, trên mình nứt nhiều chỗ, mấy chục đạo thủy linh nguyên khí tràn ra.

Cơ hồ đồng thời, thân ảnh thanh niên thần bí tan biến, xuất hiện cách mấy chục trượng, chín con Thái dương kim ô ngay khi quang hoa lóe lên, cũng tan biến đặc vô ảnh vô tung.

“A! A! Đau chết ta thôi!”

“A! Người hại ta không lấy được viên cổ thiên long tinh huyết, ta không thể hóa thân thành thiên long! Ta sẽ để người ném mùi bị chân hỏa thiêu đốt thành tro!”

Thanh loan khí phẫn cực độ kêu lên.

Giọng thanh loan vẫn là giọng Mị ma nữ lộc.

Từng vòng thanh sắc hỏa nguyên đột nhiên lóe lên quanh thân ảnh thanh niên thần bí vừa ra, hỏa nguyên ngưng tụ kinh nhân như chất nhầy, ngưng thành một bức tranh.

Bức tranh là hình trăm loại chim thú cùng tham bái thanh loan!

Bách điều triều phượng!

Bức tranh này rần rạt khí tức, lấp lánh quang văn kỳ dị.

Từng vòng quang văn kỳ dị nối với tinh thần nguyên khí trên chín tầng trời, thuật pháp này chỉ Hoang cổ thần thú cứu cấp trở lên mới phát ra được

Thanh niên thần bí hiện lên vô số tầng thủy quang trước mặt, hàm ẩn một đạo thủy kiếm.

“Chát!”

Thủy quang và thủy kiếm tan vỡ, thanh niên thần bí bị hất văng đi, va vào lớp bụi dày sau ngũ sắc tiểu sơn.

Quang hoa của thủy quang và thủy kiếm không tan mà bị bức tranh hút lấy, hình thành những phù ăn thần bí trên tranh.

“Chết đi!”

Mị ma nữ lộc hóa thân thanh loan gầm lên.

Bức tranh lại rực thanh quang, bùng lên khí tức hủy diệt, tiếp tục ép xuống thanh niên thần bí.

“Oành!”

Vừa từ cát bụi lao ra, thanh niên thần bí lại vắng đi.

Quang hoa của thanh niên thần bí lại bị bức tranh huyền ảo cực độ, phảng phất như đại biểu cho thiên địa trật tự hút vào, hỏa nguyên trong đó tựa hồ có thể chuyển đổi nguyên khí hóa thành tro, đồng thời cấm cố lại thành những đường nét thần bí.

Lần này lúc thanh niên thần bí vắng đi, lớp da lộ ra ngoài đã bị thiêu đốt hóa thành tro.

Thanh niên thần bí vốn chuẩn bị độc chiếm long trủng, thì giờ lại vô cùng thâm hiểm, tựa hồ lúc nào cũng có thể bị bức tranh của “Mị ma nữ lộc” thiêu thành tro, trở thành lạc ấn trong đó.

“Kêu đi! Sao không kêu, kêu để nghe một chút hoặc quỳ xuống cầu xin, chưa biết chừng ta sẽ để ngươi chết thống khoái hơn.”

Thấy mặt thanh niên thần bí bị thiêu lộ ra cả xương, thanh loan gáy vang.

Nhưng y không kêu lên, một đạo kim quang bắn ra, là một cây đao.

Pháp bảo này màu cổ đồng, khắc vô số phù văn đan giản nhưng khí tức kinh nhân.

Tu sĩ viễn cổ tu đạo giới thích luyện chế pháp bảo thành hình đỉnh, qua, phủ, việt.

Khí tức cây đao thập phần thương tang, là viễn cổ cổ bảo thật sự.

“Thế nào, với thai thể pháp bảo này mà định cản ta?” Thấy chất liệu cổ bảo, “Mị ma nữ lộc” cười nhạo.

“Vậy hả?”

Nhưng thanh niên thần bí ngũ quan đều hóa tro tàn, lộ ra xương trắng lại cười lạnh.

“Oành!”

Cổ đồng sắc cổ bảo nổ tung trước bức tranh, uy năng cuồng bạo vô hạn!

“Có huyền giai pháp bảo này bồi táng, cũng xứng với thân phận thanh loan của ngươi.”

Thanh niên thần bí hừ lạnh, bức tranh như cánh diều trong gió lốc, bị xé tan tành.

“A! Sao lại như thế, thanh loan đan thanh tương đương với thiên cấp đỉnh giai hỏa nguyên thuật pháp, sao lại bị công phá, đây là thuật pháp gì!”

“Mị ma nữ lộc” kinh hô với vẻ không dám tin, bị cổ đồng sắc nguyên khí hất bắn đi.

Vù!

Không hề dừng lại, một đạo thủy kiếm lóe lên trước thanh niên thần bí, chém vào “Mị ma nữ lộc”.

“A...!”

Hoang cổ phượng tộc có nhục thân siêu phàm, đạo thủy kiếm chém lên Mị ma nữ lộc hóa thân thanh loan thân thì không rụng nửa sợi lông, nhưng phun ra một ngụm máu xanh, hóa thành vô số thanh sắc hỏa hoa nhảy nhót.

“Viễn cổ Tam Hoàng tông truyền thừa là đạo thống cỡ nào, một yêu thú vừa hóa thân mà dám so bì!”

Giọng bạch sắc kỳ lân uy nghiêm vang lên. Giọng nó vang lên trong miệng bạch sắc viễn cổ thiên long!

Cùng lúc miệng bạch sắc viễn cổ thiên long tràn ra bạch khí.

Bạch khí tức thì ngưng thành hình bạch sắc kỳ lân nhưng miệng ngậm một viên đan châu như vì sao trắng ngần, vô số tinh quang không ngừng lấp lánh! Uy áp và tinh thần nguyên khí như nước triều từ đan châu khuếch tán ra.

Thủy linh nguyên khí kinh nhân thậm chí trực tiếp hình thành một đám mây trên đầu bạch sắc kỳ lân, hàm chứa cả lôi cương khí tức.

Viễn cổ thiên long yêu đan!

Mấy chiêu vừa rồi, bạch sắc kỳ lân không xuất hiện, là vì bận lấy viễn cổ thủy hệ thiên long yêu đan.

Vương giả qua đời, yêu đan bị thủy kỳ lân kém xa lấy mất.

Thiên long yêu đan thậm chí phát ra khí tức bi lương cực độ.

“Phù!”

Không hề dừng lại, lấy thiên long yêu đan xong thì bạch sắc kỳ lân hất đầu ném cho thanh niên thần bí.

Đỉnh đầu y tràn ra vô số thủy linh nguyên khí kinh nhân, hình thành hình phi giáp thần vương.

Phi giáp thần vương há miệng nuốt thiên long yêu đan, đoạn ẩn vào thể nội thanh niên thần bí.

“Oành!”

“Oành!”

“Oành!”

Thể nội thanh niên thần bí được viễn cổ Tam Hoàng tông truyền thừa vang lên tiếng sóng, vô số khiếu vị như há miệng phun nguyên khí, mỗi lần nguyên khí không khác gì nước triều dâng.

“A!” Thanh niên thần bí kêu lên cực kỳ thoải mái.

Được thủy linh nguyên khí kinh nhân cực độ gột rửa hạ, thân thể y khôi phục rất nhanh, chỉ mấy tích tắc là trở lại như thường, mặt mũi, da dẻ còn sáng hơn trước.

“A! Y là ai mà có thể trực tiếp luyện hóa yêu đan viễn cổ thiên long để đề thăng tu vi!”

Rơi phịch xuống, “Mị ma nữ lộc” tròn xoe không dám tin.

Thanh niên thần bí không chỉ khôi phục tổn thương mà thân ngoại linh khí không ngừng bành trướng, rõ ràng thiên long yêu đan đang bị y hấp nạp với tốc độ kinh nhân, đề thăng kỷ tu vi.

“Ha ha ha ha!”

Thanh niên thần bí cười vang cuồng ngạo cực độ.

“À!” cùng lúc mắt y lóe lên, nhìn ra chỗ vào long trùng.

-o0o-

590. Chương 590: Thuỷ Hoàng Thiên Hà

“Chết chắc rồi! Y là quái vật gì mà có thể trực tiếp luyện hóa yêu đan viễn cổ thiên long để đề thăng tu vi! Ta chết chắc rồi!”

“Có tu sĩ, còn có tu sĩ nữa đến!”

“Mị ma nữ lộc” hóa thân thành thanh loan vốn nghĩ mình chết chắc nhưng thấy có khí tức tu sĩ đang tới.

Có vẻ không chỉ một tu sĩ đang đến.

Long trùng ở man hoang đại sơn, nằm trong sâu thẳm man hoang hoang dã bên ngoài Thiên khung, man hoang hoang mênh mông, chỉ khu vực giữa Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục đã hơn Thiên Huyền đại lục không biết bao nhiêu lần. Tu sĩ cùng lắm chỉ biết được một, hai phần mười diện tích, thường thì

vùng sâu man hoang hoang dã không có tu sĩ đi qua, nói gì đến việc xuống tận dưới lòng đất hung hiểm nan trắc này.

Tiếng đấu pháp ở dưới lòng đất không thể truyền ra.

Nhưng lại có một toán tu sĩ đến đây.

Ai mà lần ra long trùng?

“Ai!” Cùng lúc, ngoài xa vang lên tiếng tu sĩ.

“Cút!” Thanh niên thần bí phát ra uy thế bất khả nhất thế, lạnh lùng quát.

Kim quang từ nền đất xám trắng hiện ra.

Kim quang là thiên long tàn hồn, kim quang ngày càng ảm đạm, rõ ràng ý chí trong thiên long tàn hồn gần tiêu tan.

Phía sau kim quang là hoàng sắc quang hoa nhàn nhạt, do một con linh điều phát ra, sau nữa là thân ảnh sáu tu sĩ.

“Có tu sĩ đến long trùng trước! Tu sĩ này tu vi không thấp, tất cả cẩn thận.”

Thanh sam tu sĩ đi đầu nghe thấy tiếng “cút” cũng uy áp thì nhú mày, nói với đồng bạn.

Đoạn thanh sam tu sĩ vung tay chụp, cỡi thanh sắc pháp y ra thay bằng thanh hồng lương sắc pháp y linh quang cực kỳ nồng hậu.

Thanh sam tu sĩ tất nhiên là Ngụy Tác.

Gã cùng cùng bọn Cơ Nhã, nữ tu liên tục đi theo thiên long tàn hồn đến long trùng nhưng không ngờ bên trong lại có tu sĩ. Tu sĩ này tu vi không thấp nhưng gã không thể vì một câu quát của đối phương mà chịu bỏ cuộc, nên cỡi Thanh minh pháp y, đổi sang Nghiệp hỏa hồng liên pháp y của Cần La chân nhân thân trong Thanh Thành khư.

“Thủy linh nguyên khí quá nồng, kẻ này luyện thủy hệ công pháp, phẩm giai thập phần kinh nhân.” Nữ tu nhìn về phía có tiếng thanh niên thần bí, mục quang lóe lên.

“Mặc kệ công pháp của y, đây là thiên long long trùng! Kể cả thiên vương lão tử cũng giết.” Lục bào lão đầu oa oa kêu lên trong tai gã.

Hiện tại xuyên qua lớp bụi, bọn Ngụy Tác biết đã vào đích long trùng.

Thiên long tàn hồn tiếp tục lao đi, thoáng sau linh khí kinh nhân tràn ra, ngũ sắc ngọc sơn chói lòa xuất hiện trước mặt Ngụy Tác.

“A! Thiên long huyết hóa thạch! Thiên long tinh quả!”

“Ngũ sắc ngọc sơn là do thiên long huyết ngưng thành! Ngụy Tác, ngọc thạch này có thể tăng gia thọ nguyên! Thiên long tinh quả trên đó cũng như Thanh hư đẳng, có thể bồi bổ thần huyền pháp tướng!”

“Thiên long... có thiên long vừa chết! A!”

“Ngần này thiên long hài cốt! A, máy lấy đi! Ngụy Tác, lấy hết! Ngọn núi này cũng lấy nốt!”

“Thanh loan, có cả thanh loan, y...”

Thấy ngũ sắc ngọc sơn, lục bào lão đầu như điên cuồng kêu lên. Khó trách lục bào lão đầu, thiên long long trùng vốn là một bảo khối khổng lồ. Nhưng thứ này đối với Ngụy Tác đặc biệt hữu dụng. Nhưng thấy thanh loan và thanh niên thần bí, lục bào lão đầu nuốt nước bọt như bị nghẹn.

“Là người?”

Ngụy Tác chú ý ngay đến thanh niên thần bí mặc ô kim sắc pháp y, trên mình như có vô số cái miệng đang phun thủy linh nguyên khí. Giờ bạch sắc kỳ lân Lân vương lơ lửng trên đầu u thì gã nhận ngay ra thân phận đối phương.

Tu vi thanh niên thần bí còn cao hơn trước nhiều, không ở Vân Linh đại lục mà xuất hiện tại long trung khiến Ngụy Tác ý không ngờ.

“Người...” Thanh niên thần bí mắt ánh lên kinh nghi. Vốn y không muốn lăm lờ với đối phương mà động thủ ngay nhưng giọng đối phương tựa hồ rất quen như đã nghe thấy ở đâu đó.

“Người không ở Vân Linh đại lục mà đến đây làm gì.” Ngụy Tác nói đoạn nhìn quanh.

“Là người!” Thanh niên thần bí hơi ngẩn ra, bật cười như lấy được bảo bối, “Đúng là đi nát gót giày không tìm được, vô tình lại gặp ở chốn đây, đường lớn rõ ràng người không bước, địa ngục kín đường lại chui vào. Hôm nay ta vừa được thiên long long trung, người lại tới thì hay quá rồi.”

“Ngụy Tác, y là ai? Ngươi xuẩn như một sách.” Hàn Vi Vi trợn tròn trắng.

“Là y! Y không chết! Sao lại như thế!” Thanh niên thần bí cười vang, “Mị ma nữ tộc” cũng rung mình nhận ra Ngụy Tác.

Nhận ra Ngụy Tác, phản ứng của nó là bỏ chạy, lần trước nó dùng âm mưu, Ngụy Tác khẳng định không tha cho nó.

Nhưng từ dưới đất bò dậy, nó đột nhiên sững lại.

Trong lớp bột long cốt lộ ra một viên ngọc vàng nhạt.

Viên ngọc này nằm trong lớp bụi, chỉ lộ ra một góc, trông như lưu ly, phía trong là hồ phách dịch thể, ánh lên kỳ dị.

“Đây là?”

“Mị ma nữ tộc” âm hiểm giao hoạt cực độ, mục quang đột nhiên lóe lên, không còn sợ hãi nữa mà bình tĩnh như thường dừng lại, như có âm mưu quỷ kế.

“Lân vương thủy ấn! Đây là pháp bảo của thượng cổ Tam Hoàng tông!” Nữ tu thấy bạch sắc tiểu ấn và bạch sắc kỳ lân lơ lửng trên thanh niên thần bí thì rung động.

“Thiên long tàn hồn, chẳng trách tìm được thiên long long trung. Âm hỏa linh khí linh ti tiện cuốn gười đầu, mau ra đây chịu chết!” Bạch sắc thủy kỳ lân gầm lên, lần trước đại bại trong tay lục bào lão đầu và Ngụy Tác, nhất là bị khí linh như lục bào lão đầu cho một vố, với nó là đại nhục.

“Nhĩ muội yêu!” Ngụy Tác âm ức kêu lên. Bạch sắc kỳ lân nói thể thì bí mật về khí linh của gã lộ hết ra với Âm Lệ Hoa và nữ tu.

“Ti cái đầu người, tiện cái đầu người! Pháp bảo phẩm giai cao thì sao, thủy kỳ lân thì sao, giết chết như thường, lần này đừng chạy.” Lục bào lão đầu đã không nhịn được, từ Dưỡng quỷ quán thò ra, mắng bạch sắc thủy kỳ lân.

“Ngụy Tác, người cũng có một thượng cổ khí linh!” Âm Lệ Hoa và nữ tu thấy lục bào lão đầu thì tròn mắt.

“Muốn chết! Ta sẽ để người dưới ánh mặt trời, để thái dương chân hỏa từ từ thiêu đốt âm hỏa linh ti tiện như người!” Bạch sắc thủy kỳ lân vốn thu nhỏ lại to lên như gian phòng, phần nộ cực độ gào lên.

“Chết cái đầu người! Ngụy Tác, đừng lăm lờ, giết chúng đi, chúng đang luyện hóa thủy nguyên bảo vật kinh nhân cực độ! Có khi là thủy hệ thiên long yêu đan! Y luyện hóa được thì thực lực sẽ rất kinh người!” Lục bào lão đầu cũng phần nộ kêu lên.

Lục bào lão đầu rất trọng danh dự, bạch sắc thủy kỳ lân bảo lão mặt hạng ti tiện, thì lão triệt để điên cuồng.

“Oành!”

Đúng lúc đó, thủy linh khí tức quanh thanh niên thần bí đột nhiên dâng tràn, long trung tựa hồ ảm thấp như mặt biển. Tu vi của thanh niên thần bí lại thêm một cấp.

“Vậy hả?”

Thanh niên thần bí nhìn lục bào lão đầu và Ngụy Tác, tỏ vẻ đắc ý, “Tuy chỉ đạt Kim đan tam trọng hậu kỳ, thiếu chút nữa là đạt Kim đan tứ trọng. Nhưng cũng đủ để thi triển ‘Thủy hoàng thiên hà’ rồi.”

“Ngụy tiểu tử, trước khi ngươi chết, ta sẽ cho ngươi thấy bí thuật của Tam Hoàng tông, Thủy hoàng thiên hà!”

Thanh niên thần bí vung tay, bạch sắc thủy quang ngưng tụ trên đầu, hình thành bạch sắc thiên hà.

Đoạn, một viên thủy châu cỡ đầu người mang theo uy năng kinh rợn từ bạch sắc thiên hà từ từ hạ xuống.

Mỗi một viên thủy châu đều có một hư ảnh phi giáp hoàng giả, thủy quang liêu nhiễu.

“Chát!”

Ngụy Tác kích phát ám kim sắc kiếm quang, va vào một viên thủy châu, bị chấn tan.

Uy năng mỗi một viên thủy châu còn hơn Âm hoàng kiếm khí!

Thủy châu dày đặc quanh thanh niên thần bí, e rằng huyền cấp trung giai cổ bảo cũng không phá được.

“Y...” Nhưng thấy cảnh tượng đó, Ngụy Tác lại kêu lên, càng lúc càng thích y.

-o0o-

591. Chương 591: Quá Hợp Rồi

Thanh niên thần bí được thượng cổ Tam Hoàng tông truyền thừa từng đấu với Ngụy Tác một lần nên gã biết rõ đối phương.

Không tính uy năng Lân vương thủy ấn cao cường, uy năng huyền cấp trung giai trở xuống đều bị nó thôn tính, Tam hoàng đại diệt thuật của thanh niên thần bí càng đáng sợ.

Tuyệt diệt kim đan của Ngụy Tác cần kim đan của Kim đan tu sĩ mới luyện chế được, hiện tại gã chỉ còn một viên “Đại tuyệt diệt kim đan” này, nhưng Tam hoàng đại diệt thuật của thanh niên thần bí chỉ cần có pháp bảo là sẽ dùng nguyên khí chấn động, hủy pháp bảo đó tạo thành uy năng kinh nhân.

Hiện tại chỉ qua ô kim sắc pháp y của y, Ngụy Tác biết thanh niên thần bí đã thay máu triệt để, chưa biết chừng có không ít pháp bảo, y giờ huyền giai pháp bảo ra thì gã chưa chắc chống nổi.

Vừa thấy thanh niên thần bí là gã lén thả Phệ tâm trùng ra.

Phệ tâm trùng tiến giai lần này có dị năng gì mới thì gã chưa biết nhưng hai lần trước thì nó tạo thành màn nước trong suốt, ẩn giấu khí tức thì thần thức của gã cũng không phát giác được, thanh niên thần bí quanh mình toàn thủy linh khí tức, dùng Phệ tâm trùng đánh lên y là quá hợp.

Hiện tại Ngụy Tác đang tính cách kích phát một đạo thủy hệ phù lục làm mưa rồi để Phệ tâm trùng lén vào, như thế mới thần bất tri quỷ bất giác.

Không nhìn thấy Phệ tâm trùng, dù nó đến sát thì tu sĩ như y dùng thần thức cũng chỉ thấy một dải thủy khí.

Xung quanh đổ mưa thì ai còn nghi ngờ một dải thủy khí.

Bất quá với tu vi hiện tại của Ngụy Tác, kích phát một cơn mưa có uy năng công kích không lớn thì sẽ khiến người ta hoài nghi, gã cứ chần chờ, tìm cách sao cho giống thật, không khiến thanh niên thần bí và thủy kỳ lân khí linh nghi ngờ. Lân vương sống mấy vạn năm, khẳng định đầy kinh nghiệm.

Không ngờ thanh niên thần bí này phát ra thuật pháp “Thủy hoàng thiên hà” gì đó mà đổ mưa.

Vô tình giải quyết hộ gã câu hỏi hóc búa.

Ngụy Tác thấy mình thật sự thích thanh niên thần bí này.

Để triệt để mê hoặc thanh niên thần bí, Ngụy Tác vung tay, tế xuất phi kiếm cánh cửa, đồng thời ra hiệu cho Dương chi diệu. Dương chi diệu run lên, trốn ra sau lưng gã.

“Thế nào, dù gì ngươi cũng có một đề cấp khí linh, sau trận ở Vân Linh đại lục, lâu thế rồi mà ngươi chỉ có thủ đoạn này? Định dùng một thứ đối phó ta?”

Thấy Ngụy Tác lấy phi kiếm cánh cửa ra, thanh niên thần bí tỏ vẻ méo mắt chuột, không hề vội vàng.

Hiện tại trên mình thanh niên thần bí, vô số khiêu vị không ngừng phun ra nguyên khí, luyện hóa viên thủy hệ thiên long yêu đan y đã nuốt. Tu vi của y liên tục tăng tiến, đấu pháp với Ngụy Tác không cần vội vàng, càng lâu càng tốt.

Mục quang lóe lên, ô kim sắc pháp y của thanh niên thần bí bắn ra chín con Thái dương kim ô, nối thành viên cổ khí tức và đám mây lửa bổ vào Ngụy Tác.

Chín con Thái dương kim ô, uy thế ngút trời, có linh tính ên không va vào thủy châu trước mặt thanh niên thần bí.

“Được! Chín con Thái dương kim ô, dùng thần hồn Thái dương kim ô luyện chế thành, Ngụy Tác, tốt quá, mau lên, Hỏa tước hóa yêu kính!” Thấy hỏa nguyên nổi liền tràn tới, lục bào lão sáng mắt, hưng phấn kêu lên.

“Ha ha!”

Ngụy Tác nham nhở cười ha hả, một tấm hồng sắc tiểu viên kính lơ lửng trước mặt, chân nguyên dồn vào, tấm gương bùng lên hồng sắc quang trụ, không ngừng khuếch đại, bao lấy cả chín con Thái dương kim ô.

Thái dương kim ô dị thường kinh hoàng, hồng sắc quang trụ có kim sắc phù văn quay tít, quấn lấy Thái dương kim ô thu vào.

“Cái gì!”

Thanh niên thần bí khẽ biến sắc, thấy mình và chín con Thái dương kim ô mất liên hệ.

Đoạn ô kim sắc pháp y mờ hẳn quang hoa ảm, hồng sắc tiểu viên kính của Ngụy Tác rực hồng quang, sáng rõ hồng sắc hà quang, như một món cổ bảo đột nhiên được trùng sinh.

“Đối thủ này, các vị không cần xuất thủ.” Nữ tu và bọn Âm Lệ Hoa đang định xuất thủ, nhưng Ngụy Tác cản.

“Cuồng vọng!”

Thanh niên thần bí không giận mà cười lạnh, “Lẽ nào ngươi tưởng với một món cổ bảo đó thì là đối thủ của ta?”

“Vậy hả?” Ngụy Tác cố ý khinh bỉ, liếc đối phương. “Oành”, vạn đạo tử sắc hà quang từ mi tâm dâng lên, một viên tử sắc kim đan bay lên. Gã trực tiếp tế xuất kim đan.

“Được lắm!”

Thấy viên kim đan của Ngụy Tác liễu nhiễu thủy quang, thanh niên thần bí hớn hở, “Không ngờ ngươi còn tu luyện bản mệnh pháp bảo, lại là thủy hệ bản mệnh pháp bảo. Ta nuốt cả kim đan và bản mệnh pháp bảo của ngươi, tu vi khẳng định sẽ cao lên!”

“Được rồi, với ngươi?” Ngụy Tác cầm Đại tuyệt diệt kim đan thủ ra khinh bỉ, “Kẻ bị ta tùy tiện đánh nát nhục thân như ngươi thì không cần ta động thủ, chim của ta cũng đủ đối phó ngươi.”

“Chim cũng có thể đối phó ta?” Thanh niên thần bí và bạch sắc kỳ lân ngẩn người, không hiểu ý.

“Chim của ta hả, chim đâu, ra đây.” Ngụy Tác ngoái lại gọi.

Dương chi điều rụt rụt rề rề từ sau lưng bay ra.

“Dương chi điều? Chỉ với Dương chi điều?” Thanh niên thần bí và bạch sắc kỳ lân thập phần uy nghiêm nhìn nhau, bật cười.

“Được!” Cười vang đoạn thanh niên thần bí nhìn Ngụy Tác, đợi Dương chi điều động thủ, “Đến đây, ta muốn xem con chim này đối phó ta thế nào.”

“A! A! Đáng sợ quá! Y quá lợi hại, sợ chết thôi!”

Thanh niên thần bí cơ hồ vừa dứt lời, Dương chi điều bay lên không lại kêu lên, bỏ chạy ngay.

“Con bà nó chứ!” Ngụy Tác tỏ vẻ bức mình.

“Ha ha! Đây là con chim mà người bảo có thể đối phó ta?” Thấy Dương chi điều kêu to rồi bỏ chạy, thanh niên thần bí điên cuồng bật cười.

Y cảm thấy Dương chi điều và Ngụy Tác quá đặc biệt.

“Thôi vậy, không đùa nữa, để ta xử lý cho xong.”

Ngụy Tác nói đoạn vung tay, thi triển huyền giai tinh kim cự ngạc.

“Một món huyền giai hạ phẩm pháp bảo mà dám lớn lối?” Thanh niên thần bí tỏ vẻ cực kỳ khinh thường.

“Khí linh đề cấp, chủ nhân cũng ngu xuẩn.” Bạch sắc kỳ lân bất khả nhất thế cũng cười nhạo như sấm.

“Việc gì hả?”

Đột nhiên bạch sắc kỳ lân tắt tiếng, như bị ai bóp cổ họng!

Chát! Trán thanh niên thần bí đột nhiên rực quang hoa trong suốt!

Thần thức xung kích!

Thanh niên thần bí đột nhiên bị thần thức xung kích!

Cường độ đạo thần thức xung kích tựa hồ chưa đủ đối với thanh niên thần bí nên y chỉ biến sắc, thân thể run lên, thiên linh tóe máu.

Thanh niên thần bí cứng người, mắt lồi ra.

“Nhân lúc này lấy mạng người! Mau lên, cùng đối phó kỳ lân!” Cơ hồ đồng thời, lục bào lão đầu và Ngụy Tác nhảy lên. “Oành!” Một đạo ám kim sắc kiếm quang, và hồng sắc tiểu kính trong tay gã ánh lên hỏa trụ kinh nhân, tinh kim cự ngạc, kim đan ngưng thành tử sắc thiên long và thủy lãng đều đổ vào bạch sắc kỳ lân.

Vù! Vù! Vù!

Bọn Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa hiểu ra, quang hoa như nước triều đổ vào bạch sắc kỳ lân. Ngay cả Dương chi điều vừa bỏ chạy cũng ngoái lại, phun ra kim sắc hỏa trụ.

“Oành!”

Bạch sắc kỳ lân tỏ vẻ kinh hàng.

Nó không tránh được, đành há miệng hút hết quang hoa đoạn bụng nổ tung. Bạch sắc nguyên khí tứ tán, bạch sắc kỳ lân rách nát kinh hãi kêu lên, nhanh chóng co về Lân vương thủy ấn trong tay thanh niên.

“Sao lại như thế! Sao lại như thế!”

“Mị ma nữ lộ” rụt người trong góc quan chiến cũng run rẩy, suýt phát cuồng.

Hiện tại thân thể thanh niên thần bí đã cứng đờ, nguyên khí và sinh cơ tan biến, đã bị lấy mạng!

Thanh niên thần bí được tông môn hùng mạnh truyền thừa, cả thiên long yêu đan cũng có thể trực tiếp luyện hóa mà vẫn bị Ngụy Tác giết!

Ngụy Tác không làm gì mà y cũng mất mạng!

“A!”

Cùng lúc thanh niên thần bí đang cứng đờ chợt rít lên oán độc cực độ!

“Bùng!”

Thân thể thanh niên thần bí đột nhiên tan nát, bắn ra bảy đạo quang hoa trong suốt. Trong tích tắc, Lân vương thủy ấn biến thành bảy. Mỗi một đạo quang hoa cuốn theo một Lân vương thủy ấn, điên cuồng lao đi.

“Mau lên! Ngụy Tác, không tha đạo nào!”

“Đây là Thất sát xá thân độn! Thuật pháp của thượng cổ Thất Sát tông! Khẳng định lần trước y lấy được độn pháp này ở đâu đó!”

“Thuật pháp này chỉ cần thoát được một là lại đoạt xá trùng sinh! Lân vương thủy ấn thật sự ở một trong bảy đạo!”

Lục bào lão đầu vùng tay cuống quýt kêu lên.

592. Chương 592: Lân Vương Truyền Pháp!

Lục bào lão đầu kêu gào, bảy làn quang hoa trong suốt hóa thành bảy người nhỏ xíu, điên cuồng phân thành bảy phương hướng bỏ chạy.

“Không xong! Giúp ta giết y!”

Ngụy Tác cũng biến sắc gằm lên!

Thanh niên thần bí và Lân vương thủy ấn liên quan đến Tam Hoàng tông truyền thừa, dù là Tam hoàng đại diệt thuật, Thủy hoàng phệ nhật quyết hay Lân vương thủy ấn đều là chí bảo kinh nhân. Thanh niên thần bí và Lân vương thủy ấn, ai cũng tương đương với long trùng. Thanh niên thần bí bị gã đánh tan nhục thân, tuy đại bộ phận tu vi vẫn giữ được nhưng trong thời gian ngắn ngủi như thế, Ngụy Tác vừa đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng, y đã đạt tu vi Kim đan tam trọng hậu kỳ. Tu vi tiến cảnh này chứng tỏ Lân vương thủy ấn và Tam Hoàng tông truyền thừa quá đáng sợ.

Sự thực tích tắc sai Phệ tâm trùng đánh lén thành công, Ngụy Tác đã đề phòng thủ đoạn chạy trốn rồi đoạt xá của thanh niên thần bí. Nhưng gã không ngờ là y lại lăm trổ thể này, không hiểu lấy được bí tàng gì mà có thuật pháp bỏ chạy đoạt xá cỡ này!

Tốc độ của người tí hon này nhanh đến khó tưởng tượng nổi, Ngụy Tác phát ra một đạo ám hoàng thủy kiếm và tử sắc thiên long do kim đan hạ quang ngưng thành đều đánh hụt.

“A! A! A!”

“Ngụy Tác! Độn pháp của ta có tốc độ ngang với Linh quang độn nhanh nhất, người sao đuổi được!”

“A! Đợi đây, ta sẽ xé người thành vạn mảnh! Ta sẽ cho người biết mùi sống không bằng chết!”

Bảy người nhỏ xíu trong veo đều gằm lên oán độc.

Thanh niên thần bí được viễn cổ Tam Hoàng tông truyền thừa hoàn chỉnh, dù chân truyền đệ tử của siêu cấp đại tông môn hiện thời cũng không so được, với y và Lân vương thì tán tu có một tối đề cấp khí linh không khác gì sâu kiến.

Hiện tại tu vi thanh niên thần bí đã đạt Kim đan tam trọng hậu kỳ, chỉ chút nữa là đột phá đến tu vi Kim đan tứ trọng.

Y không ngừng thôn tính thủy linh nguyên khí trong thiên long yêu đan, thể nội chân nguyên được tăng tiến, như sông như biển, cả thuật pháp hao tổn chân nguyên như “Thủy hoàng thiên hà” mà thi triển khởi cũng không có vấn đề gì.

Trong mắt y, Ngụy Tác không phá nổi cả “Thủy hoàng thiên hà”.

Nhưng trong tình huống đó, Ngụy Tác lại bức y tan nát nhục thân!

Bị một kẻ như sâu kiến đánh tan nhục thân, lại tới hai lần, dù là nhân vật Thần huyền cảnh cũng giận đến thổ huyết, phát cuồng.

“Muốn chạy, không dễ thế đâu!”

Tích tắc sau, bảy người tí hon do thanh niên thần bí hóa ra cách bọn Ngụy Tác hơn ba trăm trượng, với độn tốc kinh nhân cực độ, thần thức cũng không thể khóa cứng, e rằng sẽ thoát. Đột nhiên nữ tu đứng cạnh Ngụy Tác bước lên một bước.

Nàng bước tới, ngưng thành hư ảnh tiên nữ bảo tướng uy nghiêm trên đầu.

Cùng lúc, quanh nàng xuất hiện vô số đóa thủy liên trong veo thập phần thánh khiết, ràn rạt khí tức.

Trên mình nàng cũng toát ra khí tức hùng hậu thập phần uy nghiêm.

Trong vòng nghìn trượng, thủy linh nguyên khí đều bị nàng dẫn động, quay tít bên ngoài, hình thành thủy văn trong veo rồi chuyển thành vũng xoáy.

Lần trước nhục thân thanh niên thần bí tan vỡ, thủy linh nguyên khí chảy ra khiến Ngụy Tác tu thành nửa thủy linh căn.

Lần này nhục thân y tan nát, chảy ra thủy linh nguyên khí càng kinh nhân. Trong thủy linh nguyên khí tựa nước triều còn một viên bạch sắc đan châu to lớn.

Bạch sắc đan châu toát ra viễn cổ hồng hoang khí tức, rõ ràng là yêu đan bạch sắc viễn cổ thiên long.

Thủy linh nguyên khí và yêu đan, Ngụy Tác nhất thời không kịp thu lấy nhưng đều được nữ tu hút đến!

Không chỉ thủy linh nguyên khí và thiên long yêu đan! Ngay cả mấy người nhỏ xíu do thanh niên thần bí hóa ra cũng bị nữ tu hút lại.

“A! Đây là thuật pháp gì!”

Bảy người nhỏ xíu đều vang lên tiếng thanh niên thần bí kêu vang kinh hãi cực độ.

Vốn y chỉ oán độc Ngụy Tác, định thoát thân rồi sẽ báo thù, nhưng lúc này đã cảm nhận được nguy hiểm.

Lúc nhục thân tan nát, không có kim đan rơi xuống vì đạo thuật pháp của y có thể làm tam kim đan cùng thần hồn dung hợp để chạy trốn, mỗi người tí hon trong suốt tương đương với một phần bảy kim đan uy năng.

Một phần bảy kim đan uy năng của y cực mạnh nhưng không chống nổi thuật pháp này!

Y càng sợ hãi vì thủy linh nguyên khí trong người tí hon của y rung lên kỳ dị, thần hồn và ý chí như sắp vỡ tan.

“A!”

“Oành!” “Oành!”

Tiếng gầm vô cùng oán độc từ một người tí hon vang lên, hai người khác nổ tung, bắn ra vô số quang phù.

Thanh niên thần bí thấy không thể đào thoát, tự nổ hai người nhỏ xíu.

Hai người tí hon nổ tung, không gian tựa hồ rung lên mãnh liệt, uy năng tự nổ gần bằng một viên kim đan của tu sĩ Kim đan nhất trọng vỡ tan.

“A! Sao lại như thế! Đây là thuật pháp gì!”

Trong năm người nhỏ xíu còn lại vang lên tiếng thanh niên thần bí kêu to không dám tin.

Hai luồng nguyên khí xung kích lên vùng xoáy ngoài nữ tu nhưng vùng xoáy do thủy văn hình thành không tan mà hai dải nguyên khí bị hút hết thủy linh nguyên khí, thủy văn chợt nhiều lên, vùng xoáy càng khuếch trương.

“À!”

Ngụy Tác dừng lại.

Cả năm người nhỏ xíu bị vùng xoáy của nữ tu vây khốn, rung lên kịch liệt, thủy linh nguyên khí bị chấn văng ra.

“A! Chủ nhân! Mau chạy đi, tại hạ giúp chủ nhân chặn chúng lại!”

Cùng lúc, trong thể nội một người tí hon, Lân vương thủy ẩn hiện ra, bạch sắc kỳ lân hiện ra, tỏ vẻ tuyệt vọng.

Lân vương khí linh thấy không thể đào thoát, định liều chết giúp thanh niên thần bí thôn tính một ít nguyên khí, để thần hồn y đào thoát.

“Với uy năng hiện tại của ngươi, đừng nói liều mạng cũng vị tất giúp ta thoát, dù ta thoát thật thì ngươi cũng lọt vào tay chúng, công pháp, thuật pháp ta biết tất chúng cũng biết, ta còn hi vọng gì trả thù!”

“Ta là chủ nhân, ngươi muốn tận trung cứu chủ thì nổ đi! Nổ mau!”

Thanh niên thần bí đột nhiên điên cuồng gầm vang, năm người tí hon còn lại thì có một lao vào chỗ Lân vương thủy vừa xuất hiện!

“A!”

“Oành!”

Bạch sắc kỳ lân tỏ vẻ không dám tin thần sắc, Lân vương thủy ẩn nổ tung!

Vùng xoáy quanh nữ tu do thủy văn hình thành, thủy liên, cả hư ảnh tiên nữ trên đầu đều bị uy năng phá hủy, thân thể nàng run lên thổ máu.

“Y đúng là táng tâm bệnh cuồng! Lân vương liều mạng cứu y mà y lại tự nổ!”

“Lam đạo hữu, có sao không!”

Ngụy Tác biến hẳn sắc mặt, kinh hô.

“Mau lên! Đứng để y thoát!” Nữ tu thổ máu, lại một đóa thủy liên từ tay bay ra, đánh một người tí hon nữa.

Với uy năng Lân vương thủy ẩn nổ tung, năm người nhỏ xíu do thanh niên thần bí hóa ra chỉ còn lại ba.

“A!”

Bị thủy liên của nữ tu đánh trúng, người tí hon kêu lên thê thảm, vỡ tan hóa thành thủy linh nguyên khí, quang hoa lấp lánh, vô số quang phù kỳ dị tan đi.

“Ngụy Tác, đợi đấy, ta sẽ xé ngươi thành vạn mảnh!”

Trong hai người nhỏ xíu còn lại gầm lên càng oán độc.

“Thu!”

Cùng lúc, thân ảnh Âm Lệ Hoa loáng lên trước một người tí hon, vung tay thì đột nhiên sáng lên tí quang.

Người tí hon trong suốt này không kịp phản ứng, như con cá lao vào lưới.

Ti quang thu lại, là cái túi tơ đã bắt Tử ma anh.

“Chát!” Người tí hon giãy mạnh, xé được cái túi nhưng ám kim sắc kiếm quang và lục sắc quang diễm đồng thời xung kích đánh tan ngay.

“À!” Nhân quang bọn Ngụy Tác lóe lên. Còn lại một người tí hon không bị ngăn cản, chỉ lóe lên mấy lần là biến mất khỏi thị tuyến.

“Ta hận! Ta đã theo một chủ nhân như y, nhất định phải giết y báo thù cho ta!”

Cùng lúc, cách nữ tu không xa, bạch sắc kỳ lân rách nát gầm lên.

Lân vương thủy ấn bị thanh niên thần bí dùng thuật pháp làm nổ, Lân vương khí linh chưa hoàn một hữu triệt để tiêu tan. Gầm lên bi sảng vô vàn, bạch sắc kỳ lân rách nát chợt ánh lên quang phù, ngưng thành một thiên điển tịch ở trước mặt.

Ngưng tụ được thiên điển tịch đó, bạch sắc kỳ lân hao tận chút nguyên khí sau cùng, thân thể tan vỡ.

Mắt Ngụy Tác lóe lên, nhìn kỹ mỗi phù văn.

“A!” Cơ hồ đồng thời, ngoài xa vang lên tiếng thanh niên thần bí kêu thảm thiết.

“Oành!” Thủy linh nguyên khí nổ vang, người tí hon sau cùng của thanh niên thần bí cũng bị giết!

-o0o-

593. Chương 593: Trời Cũng Giúp Ta?

“A! A! Thủy hoàng phê nhật quyết!”

Lục bào lão đầu run lên, chỉ muốn kêu to nhưng không dám lên tiếng.

Điển tịch của bạch sắc kỳ lân dốc nguyên khí ngưng thành là “Thủy hoàng phê nhật quyết!”

Thủy hoàng phê nhật quyết tương đương với tổng cương của Thủy hoàng truyền thừa, là nguồn gốc của việc thanh niên thần bí tăng tiến tu vi với tốc độ kinh nhân.

Môn công pháp này có thể trực tiếp luyện hóa thủy hệ yêu đan, thủy nguyên linh thạch, linh mộc, thậm chí cả pháp bảo, kim đan sung mãn thủy linh chi khí của tu sĩ!

Chỉ cần có đủ thủy nguyên linh khí, tốc độ tu luyện sẽ cực kỳ đáng sợ, là thiên cấp đỉnh giai công pháp.

Môn công pháp này là chí cao điển tịch của thượng cổ Tam Hoàng tông, giúp tông môn này huyf mạnh.

Cả Tam hoàng đại diệt thuật cũng không thể so sánh!

Thiên cấp đỉnh giai công pháp, với tốc độ tu luyện mà nổi danh thì tu sĩ nào cũng thèm muốn.

Lân vương khí linh trước khi chết đã để lại công pháp này!

Lục bào lão đầu nhìn ra điển tịch thuần túy do nguyên khí ngưng thành, sẽ tan nhanh nên mặc kệ run rẩy cũng không lên tiếng, sợ quấy nhiễu Ngụy Tác.

“Việc gì hả?!”

Nhưng khi người tí hon trong veo sau cùng của thanh niên thần bí bị giết thì lục bào lão đầu lại kinh hô!

Người tí hon cuối cùng của thanh niên thần bí thì với thần thông của bọn Ngụy Tác không ngăn được. Lân vương khí linh hiểu thanh niên thần bí hơn ai hết, nên trước khi chết mới nuốt hận ngưng thành điển tịch.

Nó ngưng tụ điển tịch vì muốn nhờ Ngụy Tác báo cừu.

Nhưng người tí hon sau rốt của thanh niên thần bí cũng không thoát!

“Thật ra là việc gì? Lẽ nào có tu sĩ nữa tới?”

Ngụy Tác và thanh niên thần bí giao thủ trong tích tắc, “Mị ma nữ lộc” vẫn nằm trong đóng bột trên ngũ sắc ngọc sơn, nhân quang lấp lóe, không biết đang suy tính gì, thấy người tí hon sau cùng của thanh niên thần bí đào thoát, nó càng hơn hởi. Cả thanh niên thần bí và Ngụy Tác đều là đối đầu của nó, hai người này cứ đấu sống chết là nó càng vừa ý. Nhưng đột nhiên cảm giác được người tí hon đó mất mạng, “Mị ma nữ lộc” rùng mình nhìn bình nguyên.

“Lão đại! Tiểu đệ thấy khí tức phi thường nguy hiểm!” Dương chi điều động lông lên, cũng kinh hô.

“Cái gì kia?”

Nữ tu, Âm Lệ Hoa cùng bọn Cơ Nhã thấy một làn sóng xám từ bình nguyên tràn tới.

“Thiên long sát khí, là thiên long sát khí!”

“Ta phải vào Đường quỹ quán, không thì nguyên khí sẽ tan hết!” Lục bào lão đầu kinh hãi, lục quang lóe lên, chui vào Đường quỹ quán ở ngực gã.

“Thiên long sát khí sao lại đột nhiên tràn tới!”

“Ngần ấy thiên long sát khí bao trùm bình nguyên, không thể tránh được!”

Âm Lệ Hoa và Hàn Vi Vi kêu lên liên hồi.

Hôi sắc vân khí ngút trời có thể hòa tan tất cả chân nguyên. Thiên long sát khí vốn tụ ở đáy bình nguyên, nhưng giờ không hiểu sao lại đột nhiên tràn ra, tụ về ngũ sắc ngọc sơn.

Chỉ thoáng sau, hôi sắc thiên long sát khí chỉ còn cách chúng nhân không đầy năm trăm trượng.

Thị tuyền nhìn tới chỗ nào cũng thấy hôi sắc thiên long sát khí, tựa hồ bình nguyên dưới này đã bị bao phủ.

“Ngụy Tác, làm sao bây giờ!” Thấy hôi sắc sát khí bức tới, Hàn Vi Vi ngoái lại hỏi.

“Đừng quấy nhiễu để y ghi nhớ điển tịch! Thiên long sát khí bao trùm tất cả, y không thể làm gì, đến đâu hay đến đó vậy.” Nam Cung Vũ Tinh cùng Cơ Nhã và nữ tu quát ngăn Hàn Vi Vi.

Ngụy Tác bất động, chăm chú nhìn “Thủy hoàng phệ nhật quyết” được Lân vương khí linh ngưng thành, không nhìn thấy hôi sắc khí lẫm.

“Phù!”

Chỉ thoáng sau, hôi sắc khí lẫm như nước triều xô đến chúng nhân, “Thủy hoàng phệ nhật quyết” trước mặt Ngụy Tác lóe lên, tiện khí lẫm thổi tan.

“A!”

Tuy đã chuẩn bị, nhưng Âm Lệ Hoa cùng bọn Cơ Nhã đứng cạnh Ngụy Tác cũng kinh hô.

Thể nội chân nguyên tan chảy như băng tuyết.

Chân nguyên là suối nguồn sức mạnh của tu sĩ, thể nội chân nguyên tan biến, cảm giác này cực kỳ đáng sợ.

“A!”

Ngay cả thể nội yêu nguyên của Dương chi điều cũng tan biến, không thể ngự không, hoàng sắc linh quang tan biến.

Thiên long sát khí ngút trời lan tỏa, thoáng sau phía trước có tiếng ầm ầm vọng lại, tựa hồ đã đến điểm cuối của vùng đất dưới lòng lòng đất này, trùm kín long trùng.

“Ngụy Tác, nhớ được điển tịch không?” Hàn Vi Vi hỏi.

Cả long trùng xám xịt, trống rỗng như một thế giới vô danh. Bọn Hàn Vi Vi không còn thể nội chân nguyên, có cảm giác mềm nhũn.

“Nhớ rồi.” Ngụy Tác hưng phấn ập đầu.

Ngay khi hôi sắc sát khí làm tan “Thủy hoàng phệ nhật quyết”, đã đã nhớ được đoạn sau cùng.

“Thứ quỷ quái này. Xem ra ít nhất nửa canh giờ nữa nó mới tan đi.” Dương chi điều uất ức cực độ nhìn lên.

Rõ ràng thiên long sát khí khá nặng, từ từ chìm xuống nhưng tốc độ chìm rất chậm, ít nhất cần nửa canh giờ, khí xám mới chìm hẳn. Trong thời gian đó, dù uống đan được bổ sung chân nguyên cũng vô dụng.

“A ha ha ha ha! Đúng là trời giúp ta!” Ở một góc ngũ sắc ngọc sơn, vang lên tiếng cười.

“Mị ma nữ lộc” hóa thành thanh loan, nhìn bọn Ngụy Tác cười đắc ý.

“Trời giúp ta, thanh loan, có phải vì thể nội yêu nguyên tan hết, bị kích thích mà phát điên a?” Dương chi điều nhìn thanh loan, lên tiếng: “Đại thư, khí xám là thiên long sát khí, chỉ làm tan chân nguyên, không

ảnh hưởng bao nhiêu đến tu vi, chỉ cần thiên long sát khí tan đi là sẽ khôi phục, không cần thương tâm thể đâu.”

“Ta thương tâm? Lẽ nào ta lại không biết là thiên long sát khí, cần người nhắc nhở?” “Mị ma nữ lộc” sầm mặt: “Ai là đại thư của người!”

“Thanh loan được như thế này cũng phải mấy nghìn năm, lớn tuổi hơn ta nhiều, gọi đại thư có gì không đúng.” Dương chi điều bảo.

“Ta không phải thanh loan, chỉ hóa thân thành thanh loan.” “Mị ma nữ lộc” đắc ý cười lạnh nhìn Ngụy Tác, “Ngụy tiểu tử, ta nghe ra tiếng của người, còn người có nhận ra tiếng của ta?”

Ngụy Tác ngăn người, nhướn mày, “Người là Mị ma nữ lộc?”

“Ha ha! Thế nào, không ngờ hả. Không ngờ cả liên khe nứt không gian không giết được người, nhưng hôm nay người không may mắn thế nữa đâu.” “Mị ma nữ lộc” nhìn Ngụy Tác, đắc ý bật cười.

“Không ngờ người lại hóa thân thành thanh loan.” Ngụy Tác tỏ rõ thần sắc cực kỳ băng hàn, nhìn thanh sắc linh diệu, “Bất quá ta không hiểu người chết đến nơi rồi còn đắc ý cái nỗi gì.”

“Ta chết đến nơi rồi?” “Mị ma nữ lộc” phì cười như đang nghe chuyện tiểu lâm, nhìn Ngụy Tác, “Giờ chân nguyên và yêu nguyên của tất cả đều tan biến, chỉ còn dựa vào sức mạnh nhục thân. Viễn cổ thanh loan tuy không nổi danh về nhục thân nhưng so với phổ thông yêu thú và tu sĩ như các người thì hơn nhiều.”

“Vậy hả? Thử xem nào.” Ngụy Tác cười lạnh liếc thanh sắc linh diệu đang chắc thắng.

“Chưa thấy quan chưa rơi lệ!”

“Mị ma nữ lộc” tựa hồ không muốn lắng lời với Ngụy Tác, giậm chân lao bổ tới.

Trên mình nó tỏa ra dương hòa nhiệt khí ràn rạt.

Đây là thể nội khí huyết phát ra khí tức.

Thanh loan có huyết mạch viễn cổ phượng tộc, thể nội khí huyết siêu phàm, cú lao tới này rất đáng sợ, ngay cả tảng đá tất cũng bị đánh tan.

“Ánh mắt kiểu gì nhỉ?”

Thanh loan cho rằng lần này Ngụy Tác sẽ bị đánh thê thảm, nhưng nó lại kỳ quái vì bọn Cơ Nhã, kể cả Dương chi điều nhìn nó với ánh mắt thập phần cổ quái, thậm chí có phần đồng tình.

“A! Sao lại như thế!”

Nó sắp bổ vào Ngụy Tác thì chợt rú lên kinh hãi vì trên mình gã toát ra huyết khí đáng sợ hơn. “Oành” Ngụy Tác tung quyền, thanh loan cảm giác như vào một ngọn núi, bị gã đâm bay.

-o0o-

594. Chương 594: Tuyệt Đại Phương Hoa

“Bịch!”

“Mị ma nữ lộc” bị đánh văng đi như một khối vãn thạch đập xuống đất.

“Sao lại như thế!”

“Mị ma nữ lộc” không dám tin, lại lao vào Ngụy Tác. “Oành”, Ngụy Tác bùng lên khí tức, tung quyền đâm nó văng đi.

“A!”

“Mị ma nữ lộc” sôi trào khí huyết, ngũ tạng lục phủ bị chấn thương, liên tục giãy giụa mấy lần mới bò dậy được, run như gà mắc mưa.

“Hôm đó ta giao dịch công bình mà ngươi lại dùng âm mưu. Ta mà không có một khối tinh bi, tất đã chết rồi.”

Ngụy Tác bước tới chỗ “Mị ma nữ lộc”, trên mình lóe ngân quang, khí như cự mãng áp sát, “Nếu không có thiên long sát khí, chắc ngươi còn giả bộ để bày mưu hại bọn ra, giờ còn gì để nói nữa không!”

“Sao lại như thế! Sao ngươi lại có nhục thân này! Lúc ở Thanh Thành khư, nhục thân của ngươi không được thế này!”

“Mị ma nữ lộc” vừa kêu to vừa lùi lại.

“À!”

Ngụy Tác bước tới chỗ “Mị ma nữ lộc”, đột nhiên gã rung động nhìn sang.

“A! Viễn cổ thiên long...”

“Sao lại như thế!”

Cùng lúc, nữ tu, Âm Lệ Hoa, bọn Cơ Nhã, đều biến sắc kinh hô.

Khí tức chấn động thiên địa từ ngũ sắc ngọc sơn dấy lên, bạch sắc viễn cổ thiên long lạng lẽ nằm đó chợt phát ra bạch quang chói lòa, nhô lên!

“Viễn cổ thiên long không chết mà chỉ trá tử?” “Mị ma nữ lộc” ánh lên thần sắc giảo trá, lùi về chỗ bị thanh niên thần bí đệ đánh ngã, chợt cứng người run lên.

“Oành!”

Bạch sắc viễn cổ thiên long phát ra bạch quang như nước triều, thế giới dưới lòng đất đều biến thành bạch sắc.

Nó hơi nhấc thân thể lên, long đầu khổng lồ hướng vào Ngụy Tác, hai con mắt còn to hơn thân thể gã rơi thẳng.

“Oành!”

Long tức khôn tả từ bạch sắc viễn cổ thiên long tràn ra. Nó nhìn Ngụy Tác, thò trảo ấn xuống.

“A!”

Cơ Nhã và nữ tu, Âm Lệ Hoa nhợt nhạt mặt mày kinh hô.

Long trảo tựa hồ bao trùm thiên địa, thò ra đã dấy lên cương phong kinh nhân, khiến bọn Cơ Nhã không đứng vững.

Long trảo thò ra, quanh viễn cổ thiên long uy thế kinh nhân dấy lên vô số thiên quang văn huyền ảo khôn tả, trong quang văn tựa hồ là văn tự, nhưng không phải của thời đại nào.

Thần quang trong mắt viễn cổ thiên long đã già đến cực điểm, nhưng uy nghiêm vẫn cao hơn nhiều cực hạn của Kim đan tu sĩ, như tuế nguyệt hồng lưu, đại đạo mênh mông, không thể chống nổi.

“A! Thiên long sát khí là nó dẫn động!”

“Nó chắc cảm tri được mỗ và y, nó định bảo vệ long trùng!”

“Nó đã đến lúc đèn khô dầu cạn, đợi khi thiên long sát khí triệt để dẫn động mới phát động đòn sau cùng để hộ vệ long trùng! Cả việc bị lấy yêu đan, nó cũng mặc.”

“Xong rồi! Tất cả đều xong! Không ai chống nổi uy nghiêm sau cùng của viễn cổ thiên long!”

“Mị ma nữ lộc” cứng người, mắt ánh lên kinh hoàng.

Thiên long qua đời, uy nghiêm sau chót khiến thiên địa thất sắc!

Lúc bạch sắc thiên long thò trảo ra, khí diễm của Ngụy Tác rừng rực như mặt trời, trong cương phong rực rỡ ngân quang, song quyền đâm vào thiên long trảo tử, khí thế hùng hậu.

Nhưng so với uy nghiêm sau chót của bạch sắc viễn cổ thiên long, khí diễm của gã không khác nào ngọn nến trong gió, tắt ngóm bất cứ lúc nào.

Ai cũng nhận thấy Ngụy Tác không thể chặn được đòn của bạch sắc viễn cổ thiên long.

Nhưng lúc đó thời gian như đột nhiên dừng lại.

Trảo của viễn cổ thiên long dừng cách Ngụy Tác không xa.

“Gào!”

Mắt viễn cổ thiên long ánh lên hoàng sắc thần huy, bao trùm Ngụy Tác, không gian vang lên tiếng long ngâm huyền ảo khôn tả.

Như thể bạch sắc viễn cổ thiên long đang nói gì đó với Ngụy Tác.

Chỉ tích tắc sau, bạch sắc viễn cổ thiên long phát ra khí tức viễn cổ thương tang, thần huy trong mắt đột nhiên mờ đi.

Trên mình nó, mặt đất quanh ngũ sắc ngọc bao phủ bột long cốt trần thổ bùng lên đạo đạo bạch sắc quang trụ.

“Oành!”

Bạch sắc viễn cổ thiên long ngẩng đầu rồi gục xuống, sinh khí triệt để tiêu tan, viễn cổ giao hóa long đã trải qua không biết bao nhiêu tuế nguyệt và gian nan mới hóa thành long, vương giả chân chính cũng qua đời.

Bạch quang không tan đi.

“Ngụy Tác!”

Bọn Cơ Nhã nhìn Ngụy Tác đứng gần bạch sắc viễn cổ thiên long, đều khóc vì vui mừng, nhìn bạch quang toát ra thì họ lại kinh hoảng.

“Ngụy Tác! Long cốt lún xuống kia!”

Nữ tu và Hàn Vi Vi cơ hồ đồng thời kinh hô.

Ngũ sắc ngọc sơn phun trào bạch quang, lún xuống như cát, tỏa ra khí tức ảm thấp.

Bạch sắc viễn cổ thiên long phun ra bạch quang, như sợi dây bao lấy ngũ sắc ngọc sơn.

Phát ra bạch quang thôi, lại thêm mấy bộ thiên long hài cốt từ ngũ sắc ngọc sơn trượt xuống, từ từ chìm ngập.

Nữ tu và Hàn Vi Vi kinh hô vì thiên long hài cốt đối với Ngụy Tác là chí bảo hiếm có. Cả hai định cùng gã tìm cách ngăn thiên long hài cốt rơi xuống.

“Mặc kệ. Đến cạnh ta, cẩn thận đừng để lún xuống.”

Thiên long sát khí quanh ngũ sắc ngọc sơn bị bạch sắc viễn cổ thiên long xua tan, với thần thông của Ngụy Tác rất có thể năng ngăn được thiên long hài cốt rơi xuống nhưng gã lại đứng im, nói thể với bọn Cơ Nhã và nữ tu.

“Ngụy Tác, sao thế, thiên long hài cốt thập phần hữu dụng với đệ, sao không tìm cách ngăn trở.” Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh đến cạnh Ngụy Tác, Nam Cung Vũ Tinh hỏi.

Lại có mấy bộ thiên long hài cốt được bạch quang thôi động, trượt khỏi ngũ sắc ngọc sơn chìm vào chỗ có bạch sắc quang trụ.

Mấy bộ thiên long hài cốt lúc trước được bạch sắc quang trụ nhấn chìm.

“Sẽ còn không ít thiên long hài cốt.” Ngụy Tác bảo Nam Cung Vũ Tinh cùng bọn Cơ Nhã: “Ta và viễn cổ thiên long giao dịch.”

“Giao dịch? Vì thế mà viễn cổ thiên long không giết đệ?” Nam Cung Vũ Tinh nhìn Ngụy Tác, ánh mắt thập phần kinh nghi, “Giao dịch gì?”

“Ngọn núi do thiên long huyết hóa thạch và Thiên long tinh quả đều thuộc về chúng ta, trong số thiên long hài cốt thì có lợi nhất cho tu luyện của ta là xương thủy hệ thiên long, cả yêu đan cũng vậy. Thiên long hài cốt còn lại thì để chìm xuống, đừng đào lên.” Ngụy Tác nhìn Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, giải thích.

“Ngũ sắc ngọc sơn và mọi hài cốt cùng yêu đan thủy hệ thiên long là của chúng ta!” Hàn Vi Vi như bị cự chùy gõ trúng, không nói thành lời.

Long trủng có ngần này thiên long hài cốt, thủy hệ thiên long khẳng định không ít, hài cốt và yêu đan mỗi con đều là chí bảo kinh nhân cực độ!

Dù mất đi không ít long hài, nhưng còn lại ngũ sắc ngọc sơn và một phần long hài, long đan, cũng là một bảo khố kinh nhân cực độ! Giá trị thậm chí không kém gì Linh Diệu cốc ở Thanh Thành khư.

“Viễn cổ thiên long rõ ràng có thể giết chúng ta, vì sao còn giao dịch?” Nữ tu cũng chấn kinh vô cùng, nhưng hỏi Ngụy Tác với vẻ không hiểu.

“Nó đã đến lúc đèn khô dầu cạn, giết chúng ta thì sức lực còn lại vị tất cho được toàn bộ hài cốt xuống lòng đất. Nó cảm giác được khí tức của thanh niên thần bí, biết dù chôn hết hài cốt thì khi nó chết, y vẫn sẽ đào lên.” Ngụy Tác nhìn nữ tu, hít sâu một hơi, từ từ nói, “Nguyên nhân quan trọng nhất là nó cảm giác thấy cả Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục không còn viễn cổ thiên long. Nó là viễn cổ thiên long cuối cùng. Long trủng này e rằng là long trủng sau cùng, sẽ không còn thiên long vào nữa, cũng không còn thiên long bảo vệ, nên long trủng không thể tồn tại, nên đành chôn long hài xuống lòng đất.”

Thiên long tuyệt tích, long trủng vĩnh viễn trầm luân, sau này trên đời không còn thiên long nữa.

Với uy nghiêm viễn cổ thiên long bình thường sao lại cùng tu sĩ bàn điều kiện.

Chỉ nguyên viễn cổ thiên long trước khi qua đời thể hiện sức mạnh huyền ảo đến thế, thật khó mà tưởng tượng nổi.

Vương giả tuyệt lộ, như tuyết đại phương hoa không còn trên đời, bọn Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh đều trĩu nặng trong lòng, nhìn từng bộ thiên long hài cốt rơi xuống, không nói lên lời.

“Tiếng long ngâm sau cùng nói gì với người?” Hàn Vi Vi nhìn thi thể bạch sắc viễn cổ thiên long trên ngũ sắc ngọc sơn với ánh mắt phức tạp, “Nó phát ra mấy tiếng long ngâm, nói nhiều thế với người?”

“Không phải, lúc bàn điều kiện, trực tiếp dùng thần thức ánh nhập vào não hải.” Ngụy Tác đáp: “Tiếng long ngâm là nó đặc biệt nói với ta một câu.”

-o0o-

595. Chương 595: Thành Trì Tan Vỡ, Thần Vương Mất Mạng

“Đặc biệt nói với huynh, nói thế nào?” Bọn Cơ Nhã đều nhìn Ngụy Tác.

Viễn cổ thiên long dù đã đèn khô dầu cạn, khí tức vẫn kinh thiên động địa, không ai địch nổi, nó trực tiếp dùng thần thức giao lưu với Ngụy Tác, muốn nói gì cũng dùng thần thức.

Ngụy Tác không hiểu được tiếng long ngâm, viễn cổ thiên long muốn nói gì thì lúc cất tiếng long ngâm đã dùng thần thức cho gã biết.

Lại dùng thần thức cho Ngụy Tác biết, còn phát ra long ngâm, câu đó khẳng định cực kỳ trọng yếu.

“Cây cao gió cả... Ngự giao hóa long, trời cũng ghen ghét...” Ngụy Tác nhìn bạch sắc viễn cổ thiên long, nhãn quang lóe lên.

“Là câu này?” Hàn Vi Vi ngẩn người, câu này ở đâu chả nghe được.

“Với kinh nghiệm vạn cổ của nó mà khuyên mỗ. Lúc đặc biệt nói câu đó thì đã truyền cho rất nhiều tin tức, tuy thời gian quá ngắn nhưng thần thức tu sĩ chúng ta so với thần thức của nó thì kém quá xa, vì thế mỗ cảm giác được một phần.” Ngụy Tác giải thích với Hàn Vi Vi cùng bọn Cơ Nhã: “Tích tắc đó nó truyền cho mỗ quá trình từ giao hóa long, những năm tháng nó trải qua, cả tin tức những yêu thú ngự, giao còn mạnh,

có cơ hội hóa long hơn nó cũng đã chết. Ngay cả thanh niên được Tam Hoàng tông truyền thừa cũng thành ví dụ để nó khuyên mỗ. Nó bảo bất kỳ sinh linh nào, nếu quá xuất chúng thì sẽ trải nhiều kiếp nạn hơn, nếu phúc duyên quá kinh nhân, thiên địa sẽ giáng tai họa. Nó cho rằng mỗ không thể đến rồi về tay không, chấp nhận cho cả long trùng vĩnh viễn chìm xuống, nhưng những thứ còn lại với nó cũng là phúc duyên quá kinh nhân, sẽ bị tai họa.”

“Lúc nói câu đó, nó còn có hàm nghĩa sâu hơn nhưng ý thức của nó quá mạnh còn ý thức của ta quá nhược tiểu, nhất thời chỉ hiểu được thế.”

“Xuất chúng quá sẽ phải chịu đầu sóng ngọn gió.” Âm Lệ Hoa nhíu mày, “Phúc duyên quá hậu, thiên địa sẽ giáng tai họa, lẽ nào là thiên địa quy luật?”

“Viễn cổ thiên long nói là tu sĩ và yêu thú không nên quá độ tham tâm, bạo phát quá độ thì sẽ bị thù oán.” Nữ tu nhíu mày,.

“Chắc là vậy.” Ngụy Tác cười khổ: “Ý thức của viễn cổ thiên long quá mạnh, thấu vào thần thức mỗ, nếu lúc đó mỗ không thật lòng đáp ứng điều kiện, định giữ hết lại, chắc nó sẽ nhận ra, hạ trảo xuống giết mỗ.”

Cơ Nhã và bọn nữ tu hơi biến sắc, hiện tại Ngụy Tác nói nhẹ tênh nhưng họ hiểu hung hiểm cỡ nào.

Uy nghiêm sau cùng của thiên long là vô địch, chỉ một ý niệm là đủ quyết định sinh tử.

Ngụy Tác vung tay dồn chân nguyên hút một viên bạch sắc đan châu lên tay.

Vì thể nội có mảnh vỡ Diệu thụ, được khí huyết gột rửa luyện hóa nên tích tắc sau chân nguyên của gã khôi phục không ít.

Bạch sắc đan châu toát lên viễn cổ hồng hoang khí tức, thủy quang chói lòa, là yêu đan của bạch sắc viễn cổ thiên long.

Cầm thiên long long đan lên, Ngụy Tác chỉ liếc “Mị ma nữ lộc” còn đang chấn động, không làm gì cả.

“Cách!” “Cách!” “Cách!”

Từng bộ viễn cổ thiên long hài cốt, được bạch quang của bạch sắc viễn cổ thiên long thôi động, từ ngũ sắc ngọc sơn chìm xuống lòng đất.

Có những bộ hài cốt khá hoàn chỉnh, cũng được bạch quang nhấn chìm.

Có những bộ hài cốt đã phong hóa, bạch quang đẩy xuống là vỡ vụn, thậm chí hóa thành bột khiến người ta không khỏi cảm khái thương hải tang điền, tuế nguyệt vô địch, xưa kia là bậc vô thượng giờ cũng là cát bụi.

Có những hài cốt tan vỡ, hóa thành đất bụi, bạch quang vẫn đẩy xuống, rõ ràng bạch sắc viễn cổ thiên long dùng thần thức nhắm chuẩn mỗi bộ hài cốt không phải thủy hệ thiên long mà đẩy xuống, bạch quang không có thêm biến hóa, uy năng cùng như bọn Nam Cung Vũ Tinh, nữ tu suy đoán, không hề mạnh, với tu vi của Ngụy Tác mà ngăn cản thì tất giữ được mấy bộ thiên long hài cốt.

Ngụy Tác thấy những bộ thiên long hài cốt mà bạch quang cuốn xuống nhưng chất vụn chứ không chìm thì dùng chân nguyên đẩy khỏi ngũ sắc ngọc sơn.

“Còn ngần này thiên long hài cốt! Viễn cổ thiên long nói không sai, ngần này đối với tu sĩ cũng là tài phú quá lớn, dù tu sĩ Kim đan ngũ trọng, Thần huyền cảnh tu sĩ của siêu cấp đại tông môn, cũng sẽ cướp đoạt!” Hàn Vi Vi thấy bạch quang tan hết từ ngũ sắc ngọc sơn, thiên long hài cốt trượt hết xuống, ngọn núi chỉ còn lại mấy bộ hài cốt và mấy bộ không còn hoàn chỉnh.

Thiên long hài cốt còn lại đều phát ra thủy linh nguyên khí với cường độ khác nhau.

Thủy hệ thiên long hài cốt này tan mất không ít thiên long nguyên khí, nhưng Hàn Vi Vi thấy vẫn còn long đan lấp lánh.

Thủy linh nguyên khí và thiên long nguyên khí trong thiên long yêu đan đều thập phần kinh nhân.

Một con viên cổ thiên long, ít nhất cũng tương đương với Thần huyền cảnh đại tu sĩ, tổng lượng chân nguyên còn hùng hậu hơn, dù chỉ còn một phần người cũng kinh nhân lắm rồi.

Đẩy hết hài cốt không phải thủy hệ thiên long khỏi ngũ sắc ngọc sơn, bạch quang của bạch sắc viên cổ thiên long trước mặt Ngụy Tác tắt dần.

“Ngụy Tác, nó là thủy hệ thiên long, để lại di hài cho người?” Âm Lệ Hoa nhìn bạch sắc viên cổ thiên long, hỏi.

“Nó tuy để lại di hài cho mõ nhưng nó xá thân bảo vệ long trùng, sau cùng không cùng mõ ngọc thạch câu phân, tương đương với chùa cho sinh lộ, mõ phải kính nể và tôn trọng.” Ngụy Tác nhìn bạch sắc yêu đan trong tay còn to hơn kim đan rồi nhìn bạch sắc thiên long, tỏ vẻ xót ruột nhưng vẫn ném đi khỏi ngũ sắc ngọc sơn, chân nguyên đẩy viên cổ thiên long đã tắt bạch quang khỏi ngọn núi.

Yêu đan và bạch sắc thiên long khổng lồ từ từ chìm xuống ngũ sắc ngọc sơn.

Thấy thế, nữ tu tỏ vẻ tôn kính. Nàng cho rằng Ngụy Tác khác hẳn tu đạo giả thông thường, tuy có lúc gã chỉ biết đến lợi lộc, chỉ cố công thu lợi, nhưng nhiều lúc, gã lại có tình cảm ấm áp mà tu đạo giả khác không có. Nhân tình đó, với tu sĩ tu vi và thần thông càng cao thì càng ít.

Càng cao cao tại thượng, càng nắm đại quyền sinh sát, tu sĩ càng lãnh khốc, càng theo đuổi quyền thế.

Vù!

Đúng lúc thiên long yêu đan và bạch sắc viên cổ thiên long cùng chìm xuống thì viên cổ thiên long vốn đã tan bạch quang đột nhiên phát ra một đạo kim quang, ghim vào mi tâm Ngụy Tác.

“A!”

“Đây là cái gì?”

Ngụy Tác cả kinh, phát giác mình không hề tổn thương, chỉ là ý chí như nước triều tràn vào thần thức. Trong óc gã xuất hiện bức tranh kinh nhân cực độ.

Một tu sĩ đứng trên đỉnh một thành trì.

Tu sĩ này có khí tức kinh nhân, thậm chí cao hơn bạch sắc viên cổ thiên long. Từng vòng thần quang từ tu sĩ này phát ra thậm chí bao trùm cả thành trì có mười mấy vạn tu sĩ đang run rẩy, nhiếp phục uy nghiêm, như đang tham bái, thậm chí có cả Kim đan đại tu sĩ có linh khí hóa hình. Khiến cho tu sĩ đứng ở đỉnh thành trì như thần vương trong truyền thuyết!

“Đây là thần huyền pháp tướng hả?” Ngụy Tác kinh hãi hô lên trong ý thức.

Gã thấy tu sĩ phát ra thần quang chói lòa đó, trên đầu lơ lửng một đạo tôn mảy chục trượng.

Trên mình đạo tôn phát ra thần quang vô cùng, uy năng cực độ. Đạo tôn là thực thể, cũng như một tu sĩ, trước mặt lơ lửng mấy pháp bảo, song thủ không ngừng bắt pháp quyết, quang văn bắn ra, trong vòng mấy trăm dặm, thiên địa nguyên khí theo quang văn mà chấn động.

Uy năng thuật pháp này hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của gã.

Trong thành trì tu sĩ tràn ra vô số quang hoa, như vô số tán hoa, tựa hồ thành trì này có vô số cấm chế, đều bị kích phát.

Thình không trên đầu tu sĩ đó như tan vỡ, ánh lên vô số làn sáng.

“Chuyện đó...!”

Tích tắc sau ý thức của Ngụy Tác lại kinh hãi hô lên, vô số tia sáng giáng lâm, lôi hỏa, quang trụ, văn thạch, hỏa cầu... kinh nhân.

Trong tầm mắt, mấy nghìn dặm liên đều là uy năng vô cùng vô tận giáng xuống.

Trong thành trì, nhiều cấm chế bị xung phá, vô số tu sĩ kêu la thảm thiết, bị thiêu thành tro, thiên địa như luyện ngục.

Sau cùng mọi cấm chế đều tan tành, cả thành trì không còn tu sĩ nào sống sót, bị uy năng vô tận xung kích tan tành.

Thần vương tu sĩ đó tế xuất pháp bảo, tan nát hết thì không chống nổi, pháp tướng rực lên vô số quang văn huyền ảo rồi ta tành, gầm lên không cam lòng, bị uy năng vô cùng xung kích hóa thành tro.

Tích tắc đó, Ngụy Tác thấy diện mạo tu sĩ như thần vương đó giống với gã.

“A!” Ngụy Tác tỉnh lại, toàn thân đầm đìa mồ hôi, như đích thân kinh qua.

“Ngụy Tác, sao thế?” Bọn Cơ Nhã cuống lên, tiếng hô lọt vào tai gã.

Cả thi thể bạch sắc viễn cổ thiên long và yêu đan đều chìm xuống, tia bạch quang sau cùng tan đi, cát bụi mịn mù, mặt đất bên dưới ngũ sắc ngọc sơn đã khép lại, từ nay bạch sắc viễn cổ thiên long như vạn cổ thần vương vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian.

-o0o-

596. Chương 596: Hai Cách Gọi

“Ta không sao.” Ngụy Tác lắc đầu.

Trong bức tranh, thuật pháp phát thần quang như thần vương của tu sĩ đó và cảnh tượng cả thành trì cùng mười mấy vạn tu sĩ bị hủy diệt, khiến gã không thể tỉnh khỏi chấn động.

“Viễn cổ thiên long thật ra giả trò gì!” Thấy khí tức của Ngụy Tác không hề tán loạn, Hàn Vi Vi biết gã không sao nhưng không nén được khí phần, nhìn về phía bạch sắc viễn cổ thiên long chìm xuống mà mắng.

“Là ý thức còn lại của viễn cổ thiên long, nếu các hạ trái lời, chưa biết chừng nó sẽ ra tay.” Nữ tu qua thần sắc Ngụy Tác, đoán được manh mối, “Nhưng sau rốt nó thấy các hạ giữ chữ tín nên qua đó truyền tin cho các hạ?”

“Nó truyền cho người?” Hàn Vi Vi như thay đổi cách nhìn về bạch sắc viễn cổ thiên long, hưng phấn hẳn, “Ngụy Tác, có phải công pháp gì không?”

“Dù là công pháp, ta không phải thiên long chi thân thì khó mà tu luyện.” Ngụy Tác lắc đầu, đứng trên ngũ sắc ngọc sơn, được khí huyết gột rửa nên mảnh vỡ Diệu thụ thượng không ngừng hóa ra linh khí, liên miên chuyển hóa thành chân nguyên, thể nội chân nguyên liên tục tăng tiến, bất giác gã cùng như thần vương đứng trên đỉnh thành trì, phong hoa tuyết đại, thần huy chói lóa.

Tích tắc đó, suy nghĩ tàn dư của viễn cổ thiên long và của gã hợp lại, gã đồn ngộ ngay.

“Thần huyền cảnh ngũ trọng!”

Ngụy Tác bất giác buột ra mấy tiếng.

“Thần huyền cảnh ngũ trọng? Là sao?” Cơ Nhã và bọn nữ tu đều hỏi Ngụy Tác.

“Là cảnh một Thần huyền cảnh ngũ trọng đại năng bị trời cao ghen ghét, sau rốt bị thiên uy tiêu diệt.” Ngụy Tác bảo.

Bọn Cơ Nhã kinh ngạc, “Nó truyền cho huynh cảnh tượng đó làm gì?”

“Nó nhắc nhở mỗ.” Ngụy Tác nhìn bọn Cơ Nhã, hít sâu một hơi, “Mỗ đã hiểu, theo điển tịch ghi lại, chỉ khi từ Chân tiên cảnh tứ trọng đột phá đến Chân tiên cảnh ngũ trọng thì do nguyên khí đột phá chấn động quá kịch liệt, mới khiến thiên địa nguyên khí kịch biến, dẫn phát thiên kiếp. Nhưng nếu một tu sĩ có công pháp và thần thông quá mạnh, hơn xa Thần huyền cảnh ngũ trọng tu sĩ, thì khi từ Thần huyền cảnh đột phá đến Chân tiên cảnh nhất trọng cũng sẽ dẫn động thiên kiếp!”

Sắc mặt nữ tu thập phần ngưng trọng, liếc Ngụy Tác, nhíu mày, “Ý nó là tu sĩ nếu phúc duyên quá kinh nhân, thành tựu như cầu vòng rõ ràng, tu sĩ khác chỉ có thể ngăn nhìn chứ không so được thì khi đạt Thần huyền cảnh ngũ trọng sẽ dẫn động thiên kiếp trước, bị trời tiêu diệt.”

“Ý nó là Ngụy Tác có thể sẽ thành tu sĩ như thế?” Nam Cung Vũ Tinh biến sắc.

Tu sĩ nào cũng hiểu tu đạo giới phân thành ngàn ấy đẳng cấp vì tu sĩ giữa mỗi một đẳng cấp có thực lực cách biệt không thể san lấp.

Thần huyền cảnh ngũ trọng tu sĩ, dù có công pháp cùng thuật pháp kinh nhân, chân nguyên hùng hậu đến mức chấn động đối với thiên địa nguyên khí khi đột phá đến Chân tiên cảnh thậm chí ngang với Chân tiên cảnh tứ trọng tu sĩ đột phá, thì đan thuần về chân nguyên vẫn kém xa Chân tiên cảnh tứ trọng tu sĩ.

Hiện tại bọn Ngụy Tác tuy không biết gì về thần thông của tu sĩ Thần huyền cảnh trở lên nhưng theo trong truyền thuyết tu đạo giới thì từ Thần huyền cảnh trở lên, đột phá mỗi nhất trọng tu vi đều phải cảm ngộ thêm về thiên địa tinh thần nguyên khí, uy năng thuật pháp sẽ càng kinh nhân.

Thần huyền cảnh ngũ trọng và Chân tiên cảnh ngũ trọng, ít nhất cũng phải trăm năm rèn luyện.

Từ khi có Thiên khung, từ thượng cổ tu đạo giới đến hiện tại, lịch sử tu đạo giới không có ai chỉ mất một trăm năm là từ Thần huyền cảnh ngũ trọng đạt tới Chân tiên cảnh ngũ trọng. Dù chỉ một trăm năm, thì trong thời gian này, tu sĩ Thần huyền cảnh trở lên sẽ trải qua bao nhiêu rèn luyện, lấy được bao nhiêu bảo vật, thông hiểu bao nhiêu thuật pháp, tăng thêm bao nhiêu kiến thức?

Chân tiên cảnh tứ trọng tu sĩ, tuyệt đại đa số không thể chống nổi thiên kiếp, đổi lại là một Thần huyền cảnh ngũ trọng tu sĩ, trong tình huống không biết trước khẳng định sẽ mất mạng.

Trăm phần trăm mất mạng!

Thần huyền cảnh tu sĩ, cả Thiên Huyền đại lục chỉ có vài người.

Ngay cả đại tu sĩ Kim đan kỳ trở lên thường không truyền tham ngộ tu luyện cho ai nên cả tu đạo giới rất hiếm điển tịch về tu luyện ở cấp Kim đan tu sĩ. Lúc Ngụy Tác kết đan trong Hải Tiên thành, những gì liên quan đến kết đan là do Lý Dục Triển cho biết, còn không tìm được ở ngoài.

Gần như không có điển tịch tu luyện về Thần huyền cảnh!

Thiên Huyền đại lục suốt vài nghìn năm nay, thậm chí không xuất hiện tu sĩ Thần huyền cảnh tứ trọng trở lên.

Ngụy Tác dù thuận lợi tu tới Thần huyền cảnh, thậm chí tới tuyệt thế tu vi Thần huyền cảnh tứ trọng ngũ trọng thì vẫn không biết được bao nhiêu tin tức về tu luyện Thần huyền cảnh.

Đừng nói Ngụy Tác, ngay cả nữ tu thân phận phi phàm cũng không biết gì về Thần huyền cảnh trở lên.

Theo bức tranh viễn cổ thiên long truyền lại cho Ngụy Tác thì tuyệt đại đa số Thần huyền cảnh tu sĩ cũng không biết có những thiên tài tu sĩ kinh thể tuyệt đỉnh, đạt tới Thần huyền cảnh ngũ trọng sẽ dẫn động thiên kiếp!

Viễn cổ thiên long trải qua liễu không biết bao nhiêu tuế nguyệt, Ngụy Tác tu luyện Thiên long quần tinh tới thể thuật đã biết thiên địa trong mắt thiên long khác xa của tu sĩ tu sĩ, vô cùng huyền ảo, thấy được những quỹ tích mà tu sĩ không thể.

Hiện tại rõ ràng viễn cổ thiên long cho rằng Ngụy Tác rất có thể thành tu sĩ như thần vương trong tranh.

Nên nó dùng ý chí tàn dư truyền vào óc gã cảnh tượng cực kỳ trọng yếu đó.

Không có tin tức gì, Ngụy Tác khi độ kiếp chắc chắn mất mạng.

Viễn cổ thiên long thậm chí có khả năng thấu quỹ tích khó tưởng tượng nổi, nhắc nhở gã.

“Dù là Lâm Phong Hoa được thượng cổ Tam Hoàng tông truyền thừa, lấy được cả long trủng thì rồi cũng sẽ mất mạng như thần vương tu sĩ đó.” Ngụy Tác gật đầu với bọn Cơ Nhã.

Sau rốt gã nể tôn nghiêm của bạch sắc viễn cổ thiên long nên không động đến nhục thân và long đan của nó, bạch sắc thiên long mới cảnh báo gã trước.

Hiện biết được quỹ tích đó, dù gã có trở thành thần vương tu sĩ, cũng đã chuẩn bị đầy đủ, chưa chắc mất mạng như tu sĩ đó.

“Cơ Nhã, các vị thu hết thiên long hài cốt và long đan lại đã.” Ngụy Tác lấy ra mười mấy nẹp bảo nang, cả nẹp vật cổ giới dung lượng thập phần kinh nhân cũng lấy ra, đưa cho Cơ Nhã.

“Người tự sát hay cần ta động thủ?” Đưa cho Cơ Nhã đoạn gã cười lạnh với “Mị ma nữ lộc”: “Hoặc người quy thuận ta, nghe lệnh ta thì ta sẽ tha cho người.”

“Họ Ngụy kia, không ngờ viễn cổ thiên long không đập chết người, nó là yêu thú mà không giao dịch với ta, đúng là ngu xuẩn!” “Mị ma nữ lộc” thản nhiên, tỏ rõ thần sắc đắc ý, “Lẽ nào người tưởng thắng chắc? Lẽ nào người tưởng chỉ mình người có thủ đoạn? Người có thấy yêu thú bát cấp trở lên nào chịu xưng thần với tu sĩ chưa?”

Thần sắc “Mị ma nữ lộc” khiến Ngụy Tác hơi nhú mảy, gã không nghĩ ra đối phương có thủ đoạn gì nữa. Hiện tại khí tức của “Mị ma nữ lộc” lằng lộn như lá khô trong gió, chứng tỏ thụ thương không nhẹ sau đòn lúc trước, e rằng không thể kích phát thuật pháp.

“Ta nói rồi, đừng tự sát nữa, theo lão đại sẽ không thiệt đâu.” Dương chi điều chốt xen lời.

“Các người quỳ xuống cầu xin, chưa biết chừng ta sẽ tha cho các người.” “Mị ma nữ lộc” cười lạnh, có vẻ khinh thường.

“Người không bệnh chứ?” Dương chi điều tỏ vẻ không dám tin nhìn trường vĩ thanh sắc linh điều, cảm thấy cùng là chim sao cách biệt xa thế.

“Người biết cái gì đây không?” “Mị ma nữ lộc” cười ranh ma, sau lưng lộ ra một viên trong xoe.

Là một viên đan châu vàng rực, trông như lưu ly, bên trong là kim sắc đại hải. Vật này là lúc nó bị thanh niên thần bí đánh ngã đã phát hiện.

“Đây là gì thì tiểu đệ không biết.” Dương chi điều sững người, điều đầu.

“À!” Ngụy Tác và bọn nữ tu nhìn nhau, nhỏ một giọt máu Hỏa địa long vào Dương quỹ quán.

“Không cần đâu, ta cho người biết. Thứ này có hai tên, dễ nghe là Thiên dục tinh, thông thường hơn là Dâm long nang.” Thấy Ngụy Tác hành động, “Mị ma nữ lộc” mỉm cười đầy thâm ý nhìn gã cùng bọn cùng Cơ Nhã, nữ tu.

“Không xong! Ngụy Tác, mau giết nó!” Nữ tu đột nhiên biến hắc sắc mặt, kinh hô.

-o0o-

597. Chương 597: Không Dừng Lại Được

“Chát!”

Nữ tu kinh hô, “Mị ma nữ lộc” đập vỡ viên đan châu.

Cùng lúc, một đạo ám kim sắc quang hoa và thanh quang lóe lên, “Mị ma nữ lộc” vắng đi, phun máu.

Một viên thanh sắc yêu đan vắng ngược lại khiến nó thổ huyết.

Để chặn đòn của Ngụy Tác, “Mị ma nữ lộc” tế xuất yêu đan.

Hiện tại nó đã triệt để hóa thân thanh loan, yêu đan cũng biến thành yêu đan của thanh loan, nhưng tổn thương của nó quá nặng, chặt vật lăm mới chống nổi một đòn của Ngụy Tác, cả yêu đan cũng không chống nổi, bị yêu đan hắt văng thổ huyết, thập phần thâm hiểm.

“Muốn giết ta không dễ đâu, ta còn phải xem kịch hay.” Nó tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

Cùng lúc, viên đan châu vỡ ra lan tràn kim hoàng sắc khí vụ.

Khí vụ như gió biển, có phần ẩm thấp nhưng mùi thơm như mùi rượu.

“Không xong! Đây là... thứ quỷ quái này cũng tiêu hao được chân nguyên và nguyên khí, ta không ra được.”
Dưỡng quỷ quán lóe lên lục quang, lục bào lão đầu vừa cất tiếng thì kinh hoảng cực độ, rõ ràng lão vừa thò ra là thụt vào ngay.

“A!”

Thấy kim hoàng sắc khí vụ bạo phát, thân thể nữ tu run người, mặt cắt không còn hột máu.

Kim hoàng sắc khí vụ bao phủ ngũ sắc ngọc sơn, nguyên khí kỳ dị khiến da mỗi người bóng loáng.

“Là cái gì hả?” Hàn Vi Vi ré lên.

Thể nội vừa khôi phục được một chút chân nguyên giờ lại tan hết, kim hoàng sắc khí tiêu tan chân nguyên còn hơn cả thiên long sát khí. Bị khí vụ bao lấy khiến gã có cảm giác khác, nhưng không nhận ra là cảm giác gì, chỉ thấy hơi ngứa ngáy, không thể áp chế được.

“Cái gì nhỉ?” Ngụy Tác sầm mặt, quay hỏi nữ tu. Thể nội chân nguyên của gã lại cạn sạch, thần sắc đã “Mị ma nữ lộc” ở dưới lớp bột long cốt khiến gã có cảm giác cực kỳ hung hiểm.

Nhưng gã nhìn sang, nữ tu không dám mà run lên, bất giác lùi lại như con nai kinh hãi.

“Người quá coi thường thực lực cao giai yêu thú! Tiên nhân tuy để lại cho các người vô số tu đạo công pháp, nhưng bọn ta cũng có những thứ mà tu sĩ không sánh được!” Rốt xuống đồng bột long cốt, “Mị ma nữ lộc” vừa ho khẽ vừa kiêu ngạo nhìn Ngụy Tác, “Không cần hỏi ai, ta sẽ cho người biết.”

“Có một loại phong hệ viễn cổ thiên long là Thương long. Thiên long này trời sinh đã biết phong hệ thuật pháp hùng mạnh nhưng tính cách lạnh lùng, cô gia quả nhân, không hề hứng thú đối với việc phồn thực hậu đại. Nếu chiếu theo tính cách của thiên long này, e rằng chỉ một đời là diệt tuyệt. Nhưng khi thương long trưởng thành thì thể nội hóa sinh một viên Thiên dục tinh, còn gọi là Dâm long nang. Khi tinh khí nó thịnh vượng nhất thì viên này sẽ tan, khiến Thương long chìm vào tình dục vô biên, tìm bạn lữ, phồn thực hậu đại.”

“Đề phòng tu sĩ ngăn trở nó động tình, nguyên khí của Thiên dục tinh khiến mọi tu sĩ và yêu thú đến gần nó tan hết chân nguyên cũng như yêu nguyên, sa vào tình dục vô biên.”

“Cái gì!”

“Mị ma nữ lộc” nói thế, Ngụy Tác nhột nhạt mặt mày, cảm giác thể nội có thứ gì đó cực kỳ cổ quái dâng lên, không thể khống chế nổi.

“Nói đơn giản là mị được cấp cao nhất.” “Mị ma nữ lộc” nhìn bọn Ngụy Tác, tỏ vẻ chế nhạo. Mực quang nó quét qua mình Ngụy Tác rồi sang nữ tu đang run lên như bị mưa bão làm ướt người. “Từ giờ các người sẽ không thể khống chế bản thân, chìm vào tình dục. Ngụy Tác, không phải có đạo lữ của người hả? Cả nam tu này là hảo hữu của người chứ gì?”

“Người nói gì hả!” Hàn Vi Vi run người, nhột nhạt mặt mày kêu lên.

“Còn ý gì nữa.” “Mị ma nữ lộc” cười nhạo Hàn Vi Vi, “Nếu hảo hữu cùng đạo lữ của người song tu giao hoan ngay trước mặt người, lúc người tỉnh lại sẽ thấy thế nào?”

“Mị ma nữ lộc” liếc Hàn Vi Vi và nữ tu đoạn bật cười, “Chốc nữa chưa biết chừng người và y sẽ song tu không ngừng, có khi song tu với y xong, người lại cùng Ngụy Tác song tu cũng nên. Nếu người muốn biết thế nào thì ta sẽ ở lại, viết chữ kể lại việc người song tu với ai trước.”

“Không thể nào! Nếu vật này đúng như người nói vì sao người lại không bị ảnh hưởng!” Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, bọn Ngụy Tác đều biến sắc, Hàn Vi Vi kêu lên.

“Cao giai yêu thú có nhiều thứ mà tu sĩ không so được. Yêu nguyên của ta hiện tại không còn nhưng phương tặc huyết mạch lại không bị tình dục kiểu này ảnh hưởng.” “Mị ma nữ lộc” đắc ý mỉm cười, nhìn Hàn Vi Vi, “Ta hiện tại đã là thanh loan chân chính, huyết mạch viễn cổ phương tặc, còn vật này có như ta nói không, người chắc đã hiểu rõ chứ nhỉ?”

“Ta phải giết người!”

Hàn Vi Vi kêu lê nhưng thân thể lại chao chát như lá sen dưới nước, răng cũng va vào nhau, chân khếp chặt, không thể đi nổi, sắc mặt đỏ lên.

Ngụy Tác bước về phía “Mị ma nữ lộc” đang cười đắc ý, sát ý của gã ngút trời nhưng cảnh tượng trước mắt lại méo mó, thần thức tựa hồ bị sức mạnh cực độ ép phải tụ lại ở chỗ Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh.

“Giết muội đi! Ngụy Tác, mau giết muội! Muội vĩnh viễn là người của huynh! Báo thù cho muội!”

Cơ Nhã sắp mất ý thức, hơi nóng không ngừng tràn ra, đẩy nàng về phía Ngụy Tác nhưng vẫn giữ được đôi chút sáng suốt, nằng kêu lên thê lương.

“Giết tỷ đi...” Nam Cung Vũ Tinh cũng lên tiếng, tu vi của nàng kém, Cơ Nhã, nhân thần đã triệt để mê ly.

Tích tắc đó, Ngụy Tác không thể di động cước bộ.

“Ngụy Tác...” Tay gã bị Âm Lệ Hoa nắm lấy.

Âm Lệ Hoa đứng cạnh gã, hai vai run run, tay bị một tay Ngụy Tác giữ chặt.

Tay nàng ta mềm nhũn, mắt ươn ướt như chảy nước ra.

Tay nàng ta cầm tay Ngụy Tác cho vào pháp y, nắm lấy hai quả núi tuyết nhô lên.

Thân thể nữ tu như bị lời hệ thuật pháp đánh trúng, càng run lên.

Nàng nhìn lên vách núi, chỉ muốn lao sang vách núi kia đập đầu.

Chợt có tiếng rên rỉ vang lên.

Chỉ nhìn thôi là nàng không dứt ra được.

Một thân ảnh mềm nhũn tựa vào Ngụy Tác, nắm lấy tay kia của gã.

Thân ảnh này mỏng rất cong, eo thắt lại thành một nét vẽ hoàn mỹ cực độ.

Hàn Vi Vi.

Nét tuyệt vọng và cô độc của nàng ta tan biến, làn môi đỏ run run, đôi mắt biết nói như có nước mắt, như hổ thẹn, nóng lòng xen lẫn khao khát.

Ngân sắc pháp y của nàng ta đã cởi quá nửa, cặp chân dài và nửa cặp hông đã lộ ra, trắng toát.

Tay Ngụy Tác được nàng tay đưa vào dưới tiểu phúc, nàng ta dựa vào gã, cơ hồ không thở nổi, giọng nói xen lẫn đôi chút hỗn hển đặc biệt.

Nữ tu cảm giác đầu óc rung lên ong ong, ý thức kháng cự độ tan biến ngay tích tắc đó, phẳng phất Ngụy Tác biến thành một vùng xoáy khổng lồ hút nàng từng bước đến gần.

“Đáng kiếp, ai bảo định giết ta!”

“Mị ma nữ lộc” thấy Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh ở phía sau ôm Ngụy Tác, tay run run vuốt ve gã.

Mắt nó đầy khoái cảm trả thù, đắc ý vô cùng.

“Sao lại như thế!” Thấy nữ tu, “Mị ma nữ lộc” kêu lên không dám tin, suýt nữa nhảy lên.

Nữ tu đang tan đi lớp linh quang quanh người, ngoại hình đang biến hóa.

“Nàng ta là...” “Mị ma nữ lộc” tức thì đầu óc trống rỗng.

Cùng lúc, một thân ảnh tỏa linh quang vàng rực đột nhiên xuất hiện trước mặt nó.

“Người... định làm gì...!” Đã là thanh loan chân chính, “Mị ma nữ lộc” đột nhiên hiểu ra, kêu lên kinh hãi cực độ!

“Ta...” Dương chi điều áp lên thanh loan.

“Cứu... mệnh... Cứu mệnh!” Thanh loan giãy giụa nhưng không đẩy được Dương chi điều.

“Mau dừng lại... A!” Tiếng khóc tức thì vang lên.

598. Chương 598: “làm” Cả Nam Nhân Sao?

“Khóc cái gì mà khóc! Ta sẽ chịu trách nhiệm. Thế nào, còn khóc là thêm lần nữa.”

Giọng nói cùng ới tiếng nức nở nhưng không dám khóc to và tiếng chất chất nhẹ nhẹ khiến Ngụy Tác giật mình tỉnh lại.

Tứ bề đều là tiếng thổ trầm trầm say ngủ, kim hoàng sắc khí vụ bao trùm ngũ sắc ngọc sơn đã tan, cả bình nguyên xám xịt cũng tan gần hết thiên long sát khí, rõ ràng thời gian đã khá lâu rồi.

Thế nổi chân nguyên tựa hồ khôi phục không ít nhưng ý thức vẫn uể oải, như đi qua quá nhiều truyền tống pháp trận, thần thức mệt mỏi cực độ, vừa mới nghỉ nên chưa lại sức.

“A!”

Thần trí vừa hiểu rõ tình hình, Ngụy Tác run lên như bị điện giật, hô hấp cũng ngừng lại.

Ngụy Tác đang ôm chặt hai giai nhân trần trụi.

Hai giai nhân một như con mèo nằm sau lưng gã, là Âm Lệ Hoa!

Da nàng ta mềm mại, ngực ép lên lưng gã, nhìn vào là thấy máu nóng bùng bùng.

Giai nhân còn lại, ngọc thể linh lung, người còn hơi ướt, chưa khô mồ hôi, là Hàn Vi Vi!...

Gã và Hàn Vi Vi... thân thể gã cứng lại vì một tay đang đặt lên mông Hàn Vi Vi, tay kia nắm tay nàng ta.

Ngọc thể của Hàn Vi Vi chỉ chít dấy tay đỏ ửng, rõ ràng bị dày vò thô bạo. Dưới cặp mông nàng ta là dấu đỏ khác.

Còn hai giai nhân khác cũng nằm phía dưới.

Pháp y của Nam Cung Vũ Tinh còn nguyên ở phần trên nhưng phía dưới đã bị vén ra, chỗ mê người đó cũng có dấu tích kinh tâm động phách.

Pháp y của Cơ Nhã nửa kín nửa hở, lộ ra ngọc thể.

Ngọc thể cao quý tinh trí cực độ còn in không ít dấu vết dã man, đang gồi lên đùi Ngụy Tác ngủ ngon lành, khóe môi quyền rũ được quang hoa của ngũ sắc ngọc sơn chiếu vào mà phát quang.

Bình thường, chỉ dáng vẻ này của Cơ Nhã đủ khiến gã không chịu nổi, thú huyết sôi trào.

Nhưng một thân ảnh khác khiến gã đau đớn vô cùng, chỉ muốn đập đầu tự vẫn.

Thân ảnh khác cũng nằm phái dưới gã, giờ gã nghiêng người nên thân ảnh đó xen vào giữa gã và Nam Cung Vũ Tinh, hoàng sắc bào tử hơi rộng che mất quá nửa thân thể, vắt sang cả Ngụy Tác.

Hoàng bào là của nữ tu, trước đây nàng và bọn Ngụy Tác vào đây thì giả trang thành một hoàng bào hồng kiểm đại hán.

Hiện tại nữ tu nằm giữa Ngụy Tác và Nam Cung Vũ Tinh, cơ người quay lưng về phía Ngụy Tác, dính sát người Nam Cung Vũ Tinh.

Hiện tại hai vật pháp y của Nam Cung Vũ Tinh vệt ra, trên mình còn dấu vết kinh tâm động phách.

Thứ Ngụy Tác không muốn thấy nhất đã xảy ra?

“Y” và Nam Cung Vũ Tinh... Thậm chí cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi... Thấy dấu vết trên mình Nam Cung Vũ Tinh cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, Ngụy Tác cảm giác lồng ngực như muốn nổ tung.

“Ta...” Thần trí rõ dần, Ngụy Tác trợn tròn mắt, thân thể cứng đờ.

Gã phát hiện một bộ phận của mình... lại... lại... bị bao lấy trong mềm mại, ẩm ướt!

Gã và nữ tu vẫn đang trong trạng thái song tu tối thân mật?!

“Trời đất!”

Ngụy Tác cảm giác trời sụp xuống, trước mắt tối sầm, suýt hụt máu.

“Y” và Nam Cung Vũ Tinh đã là việc gã không muốn thấy nhất rồi, hiện tại gã còn làm cả “y”?

“Ngụy Tác này còn “làm” cả nam nhân! A! A! Giờ vẫn còn...”

“Ừ...” Ngụy Tác cảm giác đời này thế là hết lạc thú, coi như chết rồi, thân tâm co rút lại, nhưng vì gã động đậy nên dưới tấm hoàng bào vang lên tiếng hô khẽ như đang ngủ ngon bị đánh thức.

“Việc gì hả?” Ngụy Tác run người.

Lẽ nào nghe lầm?

Rõ ràng gã nghe thấy tiếng cực kỳ ngọt ngào của một nữ tu.

Gã lại trợn tròn mắt vì đột nhiên phát hiện, hoàng bào thân ảnh dù thế nào trông cũng xinh đẹp vô vàn, khí tức cũng khác.

“Chuyện đó...”

Ngụy Tác hơi run run ngón tay, chân nguyên vô thanh vô tức gạt hoàng bào ra.

Gã đâm ra khẩn trương, không dám nhìn dưới lớp hoàng bào hạ, nhưng vén lên rồi thì lại cứng người, nín thở.

Dưới lớp áo vàng là một tuyệt sắc nữ tu trần trụi!

Tóc tuyệt sắc nữ tu tựa ngọn thác buông xõa, lại như thoáng đau đớn trong giấc mộng, làn mi hơi nhú lại.

Dung nhan của nàng xinh đẹp khôn cùng.

Ngọc thể hoàn mỹ, nhưng đang co lại như sợ bị xâm phạm, có điều bị Ngụy Tác ép xuống.

Sắc mặt nàng vừa sợ vừa chờ mong, vừa hoang mang, như tiên nữ mới xuống trần thế, còn chưa hiểu gì về trần thế.

“Chuyện đó...”

Ngụy Tác đột nhiên phát hiện, nữ tu sắc đẹp không kém gì Cơ Nhã này quen quá.

Sao giống... Thủy Linh Nhi trong tranh thế nhỉ!

Biến hóa không ngờ này khiến Ngụy Tác run lên!

Gã run rẩy vì nữ tu hơi nhú mày, mở mắt ra với vẻ mơ hồ, đôi mắt sáng đó đang nhìn gã.

“A!”

Đến lượt gã cũng khẽ kinh hô.

“A? Lão đại tỉnh rồi?” Giọng Dương chi điều từ sau một bộ hài cốt thiên long trên ngũ sắc ngọc sơn vang lên, tiếng chất chất cũng ngừng lại, “Lão đại, tiểu đệ không qua ngay đâu, nhìn thấy thế này đều không tiện, chốc nữa lão đại gọi, tiểu đệ sẽ ra.”

“Người...” Tuyệt sắc nữ tu cũng chưa khôi phục thần trí, theo ý thức định tách ra nhưng thân thể uể oải, đành cựa quậy vài lần.

“Ừ!” Như nhận ra gì đó, nàng kêu lên gần như khóc khẽ, mặt ửng lên một đóa mây hồng.

“Cô...” Ngụy Tác cảm thấy toàn thân tan ra, khí tức của nữ tu như có sức hấp dẫn đặc biệt khiến gã không đành rời khỏi, “Cô nương vốn là nữ tu, sao lại dùng thuật pháp giả nam trang?” Gã ngượng ngùng hỏi.

“A...”, thần trí tuyệt sắc nữ tu y chưa tỉnh hẳn, theo ý thức gạt đầu.

“Y là nữ tu! Tức là tất cả cùng ta...”

Vốn Ngụy Tác đã lòng lạnh tro tàn, nhưng giờ gút mắc trong lòng tan hết, cảm giác như được sống lại. Thần thái của Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh, Âm Lệ Hoa và Hàn Vi Vi như thế thì gã sao còn khổng chế được, tức thì công phạt nữ tu!

“Ngụy Tác... dừng...” Ngụy Tác vừa bắt đầu, nữ tu liền tròn mắt định kháng cự nhưng rồi lại nhắm mắt, đáng vẻ thập phần thần bí, khẽ rên lên.

“Không... Ngụy Tác, ta không chịu nổi nữa, cứ thế này sẽ tổn hại tu vi về sau.” Không biết bao lâu sau, nữ tu nhũn người cầu xin.

“A!”

Nam Cung Vũ Tinh kinh hô.

Nàng cùng bọn Cơ Nhã tựa hồ đều bị được lực Thiên dục tinh khiến cho thể lực và thần thức đều mệt mỏi, ngủ rất say sưa, có tiếng động cũng không tỉnh lại nhưng bị Ngụy Tác bá đạo xâm nhập, nguyên khí xộc lên thì tỉnh ngay.

“A... Ngụy Tác...” Chốc sau, tiếng Nam Cung Vũ Tinh cầu xin lại vang lên.

“A”

Hàn Vi Vi lại đột nhiên rên rỉ.

Tử sắc chân nguyên bao kín, Ngụy Tác và Hàn Vi Vi dính sát nhau.

Hàn Vi Vi mở mắt, nhìn vào mắt Ngụy Tác.

Đột nhiên, hai giọt nước mắt lấp lánh từ mắt nàng ta lăn xuống.

“Ta... Thiên dục tinh chưa tan hết hiệu lực.” Nhìn Hàn Vi Vi đoạn bắt đầu công phạt, Ngụy Tác sững lại như bị nước lạnh dội vào. Nếu là bình thường, dù trong cảnh này, cùng lắm gã chỉ dám tìm Cơ Nhã chứ tuyệt đối không động đến Hàn Vi Vi.

“Xú lưu manh... đau.” Ngụy Tác run lên, nhưng Hàn Vi Vi lại ôm chặt gã định cắn, có điều sợ đau rừng nên chỉ cắn nhẹ.

Ngụy Tác không chịu được nữa, thật ra gã vốn thích Hàn Vi Vi, không thì từ lúc gặp nàng ta đến giờ đã không chiều chuộng như thế.

“A... Xú lưu manh...” Hàn Vi Vi ngẩng lên, tóc không ngừng rũ xuống, nét mặt có phần đau đớn xen lẫn hoan hỉ.

-o0o-

599. Chương 599: Dạy Vợ!

“A!”

“A!”

Trên ngũ sắc ngọc sơn, tiếng Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa kinh hô vang lên.

Chỉ là không phải vì Ngụy Tác dùng phương thức đó đánh thức. Thiên dục tinh từ lúc Ngụy Tác đánh thức Hàn Vi Vi đã gần như hết hiệu lực. Trước mặt ngần này người, Ngụy Tác không thể thoải mái như lúc đối phó nữ tu và Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi.

Ngụy Tác giúp Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã mặc pháp y, dùng chân nguyên hòa tan hai viên đan dược ôn dưỡng thần thức để đánh thức họ.

Nữ tu vẫn mặc hoàng bào, dung nhan diễm lệ kinh nhân.

Nàng và Hàn Vi Vi cúi đầu không nói gì nhưng chân không nén được cứ run run, mặt hơi đỏ lên.

Nam Cung Vũ Tinh tựa hồ không “Thể hư” như nữ tu và Hàn Vi Vi nhưng cứ cắn môi, mặt nóng bừng.

Không cần giải thích, chỉ cần chỗ đó bỗng rớt, Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa tỉnh lại hiểu ngay chuyện gì xảy ra.
“Y...” Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa không sao hiểu được hoàng bào nam tu lại biến thành một nữ tu khuyên quốc khuyên thành.

“Không xong!”

Ngụy Tác vốn đang ngượng ngùng đột nhiên phản ứng lại, biến hắc sắc mặt, kêu lên.

“Sao hả?” Mấy nữ tu tức thì giật mình.

“Dường quý quán, Dường quý quán đâu rồi.” Ngụy Tác nhăn nhó nhìn quanh, Dường quý quán luôn được để ở ngực nhưng gã đột nhiên phát hiện Dường quý quán không có trên mình, hình như lúc mặc pháp y cũng không thấy.

“Dường quý quán mất rồi? Sao lại thế.” Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh nhợt nhạt mặt mày. Họ biết Dường quý quán và lục bào lão đầu có giá trị gì, biến cố kinh nhân này khiến họ quên cả hổ thẹn.

“Trong nạp bảo nang, sao lại trong nạp bảo nang này nhỉ.”

Ngụy Tác nhăn nhó cực độ, cuống quýt lần mò một lúc mới giãn sắc mặt ra, lấy một nạp bảo nang đoạn vung tay, móc Dường quý quán ra.

“Ngụy Tác! Được lắm!” Ngụy Tác vừa cho Dường quý quán ra thì thân ảnh lục bào lão đầu hiện lên, phần nộ cực độ chỉ vào gã mắng mỏ.

“...” Ngụy Tác và mấy nữ tu ngẩn người, không biết lục bào lão đầu sao lại nổi giận. “Sao hả?” Ngụy Tác ngẩn ngơ hỏi lục bào lão đầu.

“Người còn hả! Được lắm, người trúng Thiên dục tinh, ý thức không còn tỉnh táo mà còn dùng linh khí của mảnh vỡ Diệu thụ phát chân nguyên, thu ta vào nạp bảo nang, người có để ta ở ngoài thì nguyên khí Thiên dục tinh lợi hại như thế, ta chắc gì đã dám thò ra xem. Người lại cho ta vào, người còn là người, còn có nhân tính không?” Lục bào lão đầu thấy Ngụy Tác tỏ vẻ vô tội thì khí phần kêu ầm lên.

“A?” Ngụy Tác tròn mắt.

Hóa ra gã khi mất ý thức, bắt đầu cáo lộ bọn Hàn Vi Vi thì lại dồn chân nguyên cho Dường quý quán vào một nạp bảo nang lý. Dường quý quán do gã thu lại?

“Khụ khụ...” Ngụy Tác dở khóc dở cười. Xem ra lục bào lão đầu có ấn tượng quá tệ về gã, vì trong tình huống ấy mà gã không quên thu lại Dường quý quán.

“...” Mấy nữ tu đỏ mặt, hiểu vì sao Ngụy Tác thu Dường quý quán vào.

“Việc như thế mà người cũng làm được, xuất sắc nhỉ, ta rửa tám đời nhà người!” Lục bào lão đầu giận quá mắng mỏ.

“Người!...” Nhìn thấy nữ tu, lục bào lão đầu đột nhiên giật mình, trợn tròn mắt không dám tin, “Người có phải người mà tiểu tử này lúc ở tại Linh Nhạc thành thường sờ lên tranh, là Thủy... Thủy...”

Gã hiểu ra cực nhanh, nữ tu trước giờ vẫn nữ giả nam trang, nhìn rõ diện mục nàng thì gã cũng sờ.

“Cô nương là?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, nhìn diện mục nàng gã có cảm giác thiên địa đang chấn động. Nếu đúng là nàng thì với gã thật quá chấn kinh.

“Đúng, ta là Thủy Linh Nhi.” Nữ tu liếc gã và lục bào lão đầu, gật đầu.

“Thủy Linh Nhi!”

Cái tên này đối với Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh không khác gì tia sét nổ tung trong lòng, biết cái tên đó có ý nghĩa là gì.

Thủy Linh Nhi, Thiên Huyền đại lục đệ nhất mỹ nữ, mơ ước của muôn nghìn tu sĩ trẻ tuổi.

Hôn thê của Chân Võ tông thiếu chủ Hứa Thiên Áo...

Tình nhân trong mộng, là mục tiêu tu luyện của gã lúc còn là đệ cấp tiểu tán tu ở Linh Nhạc thành.

Hiện tại lại xuất hiện trước mắt gã, còn cùng gã hợp thể song tu...

Ngụy Tác tuy lúc thấy diện mục nữ tu đã lơ mơ cảm giác được thân phận nhưng nghe chính miệng nàng thừa nhận thì vẫn như ngũ lôi oanh đỉnh, thật không dám tin.

“Thứ lỗi, tôi vẫn lừa các hạ.” Mặc tấm áo nam tu màu vàng thùng thình nhưng sắc đẹp vẫn khuynh quốc khuynh thành, Thủy Linh Nhi nhìn Ngụy Tác, nói khẽ xin lỗi.

“Cô nương là Thủy Linh Nhi, vì sao Lâm Thái Hư lại truy sát, còn dùng cả thủy hệ pháp khí đối phó, suýt khiến kim đan cô nương tan vỡ?” Ngụy Tác tỏ vẻ phức tạp, hỏi nữ tu.

Nữ tu tuyệt đại phương hoa, là vô đối tượng số tu sĩ ngưỡng mộ, với gã thì nàng là thiên chi kiêu nữ, không hiểu sao người như thế lại đến cạnh gã.

“Vì tôi đột nhiên không muốn vĩnh viễn chỉ biết chấp nhận, từ khi bắt đầu tu đạo, liền nghe theo an bài của Huyền Phong môn và sư tôn. Xưa nay tôi chưa bao giờ có cơ hội chọn việc mình cần làm, cả việc lần này được gả cho Chân Vô thiếu chủ Hứa Thiên Áo.” Thủy Linh Nhi cúi đầu, “Thậm chí trong mắt nhiều người Huyền Phong môn, tôi chỉ là một bình hoa, để thu hút tu sĩ tư chất bất phàm gia nhập Huyền Phong môn, thành đệ tử bản môn. Tôi không được phép thích ai, để giữ thân phận bình hoa đó, tôi không thể để lộ mình có hảo cảm với ai, tại Huyền Phong môn tôi không có bằng hữu. Chỗ ở cũng trong một điện vũ đan độc...”

“Cô nương trốn khỏi Huyền Phong môn.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, xác định suy đoán.

“Huyền Phong môn giới bị cực kỳ sâm nghiêm, thân phận như cô nương sao lại thoát được.” Nam Cung Vũ Tinh cũng hỏi Thủy Linh Nhi.

“Vì tôi vẫn làm theo sắp xếp của Huyền Phong môn, chưa từng trái lời, sư tôn cũng không ngờ tôi lại có ý nghịch lại, nên Huyền Phong môn không hề phòng bị gì, cho rằng tôi cũng như trước, thậm chí cả tôi còn không biết vì sao mình lại trốn đi.” Thủy Linh Nhi tỏ rõ nét thanh thuần khôn tả, nhưng khóe môi tỏ rõ nụ cười cay đắng.

“Huyền Phong môn cử ngàn ấy cao giai tu sĩ đến Thiên Huyền đại lục bắc bộ hóa ra để bắt cô nương về.” Ngụy Tác cười khở, xem ra quá coi trọng mình, Lâm Thái Hư và Huyền Phong môn đến đông thế, kỳ thực tối chủ yếu không phải đối phó gã mà là đối phó Thủy Linh Nhi.

“Thể chất của tôi thập phần đặc thù, Thủy mẫu thánh thân trong truyền thuyết... rất có lợi cho tu vi của tu sĩ.” Thủy Linh Nhi hơi đỏ mặt, có lẽ vì hiếm khi tiếp xúc với ngoại giới, càng hiếm tiếp xúc với tu sĩ, tuổi tác và tướng mạo của nàng khi nói tạo ra cảm giác còn trẻ hơn Hàn Vi Vi. Nói đến việc rất có lợi cho tu vi của tu sĩ, giọng nàng nhỏ lại, có phần rụt rè, e thẹn. Tiếp đó trong mắt nàng thập phần ngưng trọng và nghiêm túc, “Hiện tại xử tử chi thân của tôi... Nếu bị sư tôn biết thì sẽ không tha cho các hạ.”

“Có lợi cho tu vi của tu sĩ?” Ngụy Tác tức thì nội thị.

Mục quang gã lóe lên kịch liệt, tỏ vẻ cực kỳ chấn kinh và không dám tin. Qua lần nội thị, gã phát hiện chỗ nào đó của mình biến hóa kinh nhân.

Gã hít sâu một hơi, nhưng không nhắc đến việc đó mà tỏ vẻ cổ quái, “Dương chi điều, đang làm gì hả, ra đi.”

“Được rồi, lão đại, tiểu đệ đây. Không có gì hết, tiểu đệ chỉ đang dạy dỗ vợ.” Dương chi điều cất tiếng.

Lục bào lão đầu cũng nuốt nước bọt như thấy quỷ vì Dương chi điều ngênh ngang từ sau một bộ xương rỗng đi ra, Mị ma nữ lộ hóa thành thanh loan đi sau, nức nở như muốn khóc mà không dám.

“Bà nương? Thật ra là chuyện gì?”

Ngụy Tác tròn mắt, nhận ra “Mị ma nữ lộ” đã bị Dương chi điều chế phục, nhưng gã không ngờ Dương chi điều lại nói thế, thanh loan đi sau lưng nó, như thể một bà nương ngoan ngoãn.

600. Chương 600: Bao Nhiêu Lần?

“Đúng là tự tác nghiệt.” Lục bào lão đầu lên tiếng trên ngũ sắc ngọc sơn.

Khẩu âm của Dương chi diệu tuy ở vùng rìa Vân Linh đại lục nhưng sau mấy câu thì bọn Ngụy Tác hiểu ra nguyên do.

Thanh loan dùng Thiên dục tinh tính kế Ngụy Tác, nó lại may mắn vì trong thiên long trùng có một viên Thiên dục tinh của viên cổ thương long thành niên không biết vì nguyên nhân gì mà chết ở đây. Nhưng gã không ngờ là người nó tưởng là nam nhân lại là nữ nhân, còn là chân truyền đệ tử, thiên chi kiêu nữ của Huyền Phong môn.

Nó không ngờ bên cạnh Ngụy Tác còn Dương chi diệu.

Thiên dục tinh khiến toàn bộ bọn Ngụy Tác ý loạn tình mê, nhưng nó cũng hiểu rõ là không thay đổi cảm quan tối cơ bản, nên Ngụy Tác lo rằng mình sẽ “làm” nam nhân khiến cả đời hết hi vọng chỉ là lo hão, vì cảm quan tối cơ bản của gã bài xích nam nhân thì tuyệt đối không vì Thiên dục tinh mà sai lầm.

Mặc kệ Ngụy Tác phát cuồng, thanh loan không cần lo lắng vì tu sĩ đương nhiên không muốn làm gì một con chim.

Nhưng đi cùng gã còn có một con linh diệu!

Còn là một linh diệu hùng tính đan thân... Thiên dục tinh không có tác dụng gì lắm với thanh loan, thường thì với thực lực của nó, dù Dương chi diệu xông đến cũng bị hất bay. Nhưng quan trọng là nó lúc đó đang trọng thương.

Nó tính toán thập phần hoàn mỹ, chỉ vì một bất ngờ và một sơ sẩy mà kết quả đổi hẳn.

“Tiện nghi cho người.” Lục bào lão đầu thở dài thông cảm với thanh loan tự tác nghiệt thì lại nhìn Dương chi diệu với vẻ thắc mắc, “Viên cổ phượng tộc sẽ khôi phục thương thế rất nhanh, nên nó mới tự tin như thế, dù không nhân lúc Thiên dục tinh phát tác mà giết bọn Ngụy Tác thì khi khôi phục tự do hành động, tất có thể bỏ chạy, người không phải đối thủ, sao lại quản được?”

Đồng thời, lục bào lão đầu lại liếc thanh loan cạnh Dương chi diệu.

“Mị ma nữ lộc” hóa thành thanh loan, hiện tại vẫn tinh thần hoảng hốt, thỉnh thoảng lại nức nở, mục quang ngốc trệ, hoàn toàn không còn nét kiêu ngạo và gian trá lúc trọng thương xong vẫn bày đủ âm mưu nữa.

“Ta cũng vừa biết. Bà nương thuộc thanh loan nhất tộc, nếu có bạn hữu, lần đầu tiên đó sẽ tự động sẽ gần nửa tu vi vào thể nội đối phương. Đây là dị năng chủng tộc của thanh loan nhất tộc. Dương chi diệu cũng có một dị năng chủng tộc, lần đầu hợp thể sẽ dồn vào thể nội đối phương tinh nguyên như phù lục của tu sĩ. Chỉ cần nguyện ý là áp chết được yêu đan của bà nương.” Dương chi diệu kiêu ngạo hất đầu: “Nên Dương chi diệu không có bà nương thì thôi, có rồi là phải dạy dỗ.”

“Không phải chứ?” Ngụy Tác và lục bào lão đầu cùng tròn mắt.

“Oa!” Dương chi diệu nói thế, “Mị ma nữ lộc” đang ngơ ngẩn chợt bật khóc.

Nó không ngờ mình đã hóa thân thanh loan liễu, còn bị một con chim..., viên cổ thanh loan cao quý như thế, cao giai phượng tộc, dù chọn đạo lộ khẳng định cũng phải cử cấp trở lên, thực lực phải hơn mình, nhưng giờ nó bị Dương chi diệu hợp thể không chỉ một lần mà là nhiều lần... Nó lại không bị Thiên dục tinh ảnh hưởng, cả quá trình đó đều hiểu rõ, đã kích thành ra quá lớn.

“Xú bà nương, còn khóc hử, có tin ta đánh người không!” Thanh loan vừa khóc, Dương chi diệu trừng mắt, kêu lên, hỏa diễm bốc lên trên đỉnh đầu.

Hỏa diễm vàng rực ở trong nhưng bên ngoài có thanh sắc hỏa nguyên sáng chói.

Thanh loan không dám lớn tiếng, cứ tí tê khóc.

“...” Ngự Tác tắt tiếng. Dương chi điều kích phát hỏa nguyên, cực kỳ đặc biệt, rõ ràng là thái dương chân hỏa và tinh thần chân hỏa của thanh loan kết hợp lại, uy năng cực kỳ đáng sợ. Hấp nạp một nửa tu vi của cửu cấp yêu thú, thực lực Dương chi điều hiện tại được đề thăng bao nhiêu?

Nhưng gã tắt tiếng hẳn vì “Mị ma nữ lộc” ngoan ngoãn nghe lời, khóc cũng không dám.

Yêu thú đó suýt nữa hai lần lấy mạng gã.

“Lão đại, chi bằng nể mặt tiểu đệ. Tiểu đệ biết lúc trước xú bà nương xuẩn ngốc, suýt hại chết lão đại, nhưng hiện tại dù gì cũng là vợ tiểu đệ, lão đại xem...” Dương chi điều có vẻ hậm hực “Mị ma nữ lộc” ngu ngốc, xin Ngự Tác tha cho.

“Chỉ cần không chống đối bọn ta, ta đương nhiên không để ngươi thiệt.” Ngự Tác nhìn Dương chi điều và “Mị ma nữ lộc”, gật đầu.

Tuy trước gã triệt để động sát tâm với “Mị ma nữ lộc” nhưng giờ sát ý đã tan biến vô ảnh vô tung. Nếu thanh loan chịu đi theo, tương đương với có thêm một trợ thủ đắc lực, không có hại gì.

“Đương nhiên không thể chống đối.” Dương chi điều đẩy thanh loan còn đang khóc lóc ra, trừng mắt, “Xú bà nương, khóc cái gì mà khóc, giáo huấn chưa đủ hả, theo lão đại là vận khí của ngươi tốt, không thấy lão đại hiện tại có tu vi gì, lại được cả long trủng hả. Mau lên, tỏ thái độ cho lão đại thấy.”

“Ta...” Thanh loan bị Dương chi điều đẩy ra, phải bái Ngự Tác làm chủ nhân, có cảm giác như trời sụp đổ, đả kích thật sự quá lớn, mục quang nó cứ dờ ra.

“Làng nhà làng nhàng, muốn đánh hả.” Dương chi điều thấy nó không nói gì liền nổi giận.

“Thôi vậy. Dù gì ngươi không chống lại ta, đi theo ta thì ta sẽ không để ngươi thiệt. Trước kia chúng ta cũng không có thâm cừu đại hận.” Ngự Tác gật đầu với Dương chi điều, đoạn nói với thanh loan.

Thanh loan lại khóc. Lực bào lão đầu mẫn ý gật đầu, nhận ra thanh loan đã tan hết cao ngạo của cao giai yêu thú, theo Dương chi điều đi ra thì với tính cách của “Mị ma nữ lộc” thì đã chấp nhận thân phận bà nương của Dương chi điều.

“Cảm tạ cũng không biết nói, xem ra phải dạy dỗ thôi.” Ngự Tác nói thế, Dương chi điều giáo huấn thanh loan xong đột nhiên nhớ ra, hưng phấn bảo, “Đúng rồi, ta đã có vợ, từ hôm nay sẽ có tên.”

“Ngươi tên gì nhỉ.” Hưng phấn nói xong, Dương chi điều hỏi thanh loan. Nó có vẻ vừa ý với bà nương, thanh loan là phượng tộc, tư thái ưu mỹ, khẳng định phù hợp với thẩm mỹ của nó, thanh loan là cửu cấp yêu thú, trong số Dương chi điều e rằng không mấy kẻ có linh điều cỡ này là bà nương, nói ra càng nổi tiếng.

“Ta không có tên.” “Mị ma nữ lộc” khóc lóc.

“Dù gì ngươi cũng là thanh loan, ta tên Dương Thanh vậy.” Dương chi điều nghênh ngang nói, thấy thanh sắc linh điều còn khóc thì bảo: “Xú bà nương trước kia là Mị ma nữ lộc, hiện tại là thanh loan, là phượng tộc... Lộc Loan hơi khó nghe, chi bằng tên Lộc Phượng.”

“Lộc Phượng?” “Mị ma nữ lộc” suýt nữa ngất xỉu, bật khóc, “Ta không lấy tên đó! Ta không lấy tên đó!”

“Phiền chết mất, lấy tên cũng phiền thế, có lấy không.” Dương chi điều bực mình: “Gọi Thanh Phượng đi.”

“Được rồi. Gọi thế đi.” “Mị ma nữ lộc” cho rằng chấp nhận được, khóc lóc đáp.

“Ở đây có phần nguy hiểm, thu hết vào nạp bảo nang cho chắc.” Dương chi điều và thanh loan khiến Ngự Tác bật cười, ngoài lại bảo Cơ Nhã hòa Thủy Linh Nhi, Hàn Vi Vi.

“Được!” Hàn Vi Vi gật đầu, không dám nhìn thẳng gã.

Lúc trước nàng ta thoải mái vì tác dụng của Thiên dực tinh, hiện tại cho rằng việc vừa phát sinh nếu giãn cách kéo dài một chút thì dễ chấp nhận hơn.

“Y...” Âm Lệ Hoa lúc này tâm tình khôn tả, sự thực nàng ta vẫn muốn “ném” Ngự Tác, đối với nàng ta, thất bại trong cuộc đấu tranh với Âm Mị Ly thì chưa biết chừng kết quả sẽ thập phần thê thảm, Ngự Tác là nam tu mà nàng ta hân thưởng, cũng có ý trao thân cho gã, có điều không ngờ lại đột nhiên phát sinh

thể này. Nàng ta đang cầm hai nạp bảo nang, giúp Ngụy Tác thu thiên long hải cốt, ánh mắt nhìn Ngụy Tác đầy phức tạp, hơi nhắc người lên nhặt bảo vật trong long trủng. Nhưng lập tức nhột nhặt mặt mày, nhúu mày.

Nàng ta liếc Ngụy Tác trách móc, thấy Hàn Vi Vi và nữ tu đều tỏ vẻ tương tự thì chợt thoáng đỏ mặt.

“Y thật ra bao nhiêu lần...” Nàng ta chợt lẩm bẩm.

Chỗ đó của nàng ta đang đau đớn đến không thể đi nổi, nữ tu có thể chửi như nàng ta hơn xa người thường, chân nguyên lưu động là dễ dàng khôi phục, mà không chỉ nàng ta hiện giờ thế này, Ngụy Tác... là man thú sao?

-o0o-

601. Chương 601: Không Có Hạng Chê!

“Phát đạt! Lần này phát đạt rồi!”

Kiểm kê thu hoạch ở long trủng, lục bào lão đầu cũng run rẩy.

Thu hoạch quá kinh nhân!

Mười ba, tổng cộng có mười ba bộ thủy hệ thiên long hải cốt hoàn chỉnh!

Mỗi bộ đều sáng bóng như ngọc, lan tràn thanh linh khí tức.

Trên nhiều bộ thiên long hải cốt ngưng kết sương mai lấp lánh.

Trừ mười ba bộ hoàng chỉnh, còn ba bộ phong hóa hoặc tàn khuyết phần nào.

Ba bộ thiên long hải cốt này toát lên khí tức vô tận thương tang.

Trong số các bộ thủy hệ thiên long hải cốt, cũng có viên long đan đã tan linh khí, nhưng còn bảy viên nguyên lành!

Cả ngũ sắc ngọc sơn là ngọc thạch do thiên long huyết ngưng thành được cắt ra cho vào nạp bảo nang.

Thiên long tinh quả như hồng bảo thạch ở trên núi gồm hơn chín mươi trái. Loại linh quả trừ long trủng ra không có ở đâu, theo điển tịch thì cũng như Thanh hư đằng, có thể tăng cường thần huyền pháp tướng. Viên cổ thiên long diệt tuyệt, Ngụy Tác không thể lấy đâu ra long huyết, Thiên long tinh quả cũng không thể nuôi tiếp, đành hái xuống.

Bảy viên thiên long yêu đan còn nguyên lơ lửng trước mặt Ngụy Tác, hà quang rực rỡ.

Bảy viên viễn cổ thiên long yêu đan đều như trái dưa, nhìn vào là kính sợ, đủ thấy thiên long có yêu đan thể này mạnh cỡ nào.

Bảy viên thủy hệ thiên long yêu đan đều trắng ngần, tỏa quang hoa trong suốt, bề ngoài nhẵn mịn, không có phù văn như kim đan của tu sĩ nhưng bên trong có vô số quang hoa lấp lánh như sao trời.

“Lợi hại thật! Một viên viễn cổ thiên long yêu đan sẽ có bao nhiêu thủy nguyên nguyên khí?” Hàn Vi Vi nhìn bảy viên thiên long yêu đan, hỏi ngay.

Vốn với tính cách nàng ta thế nào cũng không nén được lấy một viên lên xem.

Khí tức bảy viên thiên long yêu đan phát ra khiến nàng ta thở cũng khó khăn, mỗi một viên long đan tạo cho nàng ta cảm giác như do vô tận đại hải ngưng thành, cơ hồ nhấn chìm tất cả.

“Thiên long thần uy, thật khó tưởng tượng nổi. Kim đan của phổ thông tu sĩ kém quá xa.” Ngụy Tác không nén được cảm thán.

“Ngụy Tác, huynh nhớ hết Thủy hoàng phệ nhật quyết chưa?” Cơ Nhã hơi đỏ mặt, xinh đẹp khôn cùng, chỗ đó còn đau, thể nội âm nguyên trống rỗng nhắc nhở nàng rằng lúc trước, với tác dụng của Thiên dục tinh, Ngụy Tác điên cuồng thế nào.

Cơ Nhã nói ra, tất cả lại nhìn Ngụy Tác.

Lúc thiên long sát khí ập tới, gã đã nhớ nhưng vì chưa kịp lĩnh ngộ, rồi bị ảnh hưởng bởi Thiên dục tình nên không rõ có còn nhớ không.

Nếu chưa nhớ được chí cao điển tịch Thủy hoàng phệ nhật quyết của thượng cổ Tam Hoàng tông thì đối với bọn Ngụy Tác, bảy viên thiên long yêu đan coi như vô dụng, hữu dụng chỉ còn là thủy hệ thiên long hài cốt.

Không có Thủy hoàng phệ nhật quyết, thiên long yêu đan sẽ không cách nào luyện hóa, đừng nói thủy linh nguyên khí trong đó mà nguyên khí do tinh thần nguyên khí chuyển hóa thành cũng đành bỏ. Thủy hệ thiên long hài cốt còn có thể nghiền nát rồi qua Thiên long quần tinh tối thể thuật để rút nguyên khí, còn thiên long yêu đan không thể phá được, bởi có thể nổ tung như kim đan.

“Thiên hạ chân thủy... đều do ta sử dụng...”

Ngụy Tác nhướng mày, lấy ra một tấm ký sự thanh phù, trầm ngâm quan sát.

Bọn Cơ Nhã ngừng nói, biết gã đang nhớ lại nội dung Thủy hoàng phệ nhật quyết, sợ nhớ nhầm nên đã ghi lại vào ký sự thanh phù.

“Không có gì, nhớ hết rồi.” Ngụy Tác gật đầu, tỏ vẻ rất tự tin, bảo Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh.

“Nhớ hết, nếu người luyện hóa toàn bộ thiên long yêu đan...” Ngụy Tác nói vậy, Hàn Vi Vi chợt kinh hô.

Nguyên khí của thiên long yêu đan tuy mất đi phần nào nhưng bảy viên cộng lại cũng cực kỳ nhiều, thanh niên thần bí lúc trước vừa luyện hóa thiên long yêu đan vừa đấu với Ngụy Tác chứng tỏ Thủy hoàng phệ nhật quyết có tốc độ luyện hóa thấp phần kinh nhân. Tức là Ngụy Tác đừng nói trực tiếp đột phá nhất trọng tu vi, mà lưỡng trọng thậm chí tam trọng tu vi cũng có thể.

“Cây cao gió cả... Ngự giao hóa long... trời cũng ghen ghét... Nếu để Lâm Phong Hoa lấy được cả long trùng, sẽ nhanh chóng đột phá đến Thần huyền cảnh cũng nên. Giống như viễn cổ thiên long đã nói, quá bạo phát thì trời sẽ giáng tai họa. Nếu không vì y quá thể hiện, đừng đối phó ta tại Vân Linh đại lục, lúc xưa không bị đánh tan nhục thân mà cứ tu luyện thì dù hôm nay ta vào long trùng cũng vị tất là đối thủ của y.” Ngụy Tác nói chi hậu, đoạn bảo Hàn Vi Vi đang kinh hô, “Bất quá môn công pháp đó có hạn chế rất lớn.”

“Hạn chế rất lớn là hạn chế gì?” Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã nhú mày, không nén được hỏi.

Cả hai cùng nói, xong thì hơi đỏ mặt.

“Các vị đọc là biết.” Ngụy Tác vung tay ném thanh sắc ngọc phù cho Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã, đồng thời nhân quang lóe lên, nhân cơ hội lĩnh ngộ vô thượng công pháp của thượng cổ Tam Hoàng tông.

“Hạn chế gì, để ta xem.” Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã nhất thời đều ngượng ngùng, đợi người kia xem trước, bất quá lục bào lão đầu lại không khách khí thế, nói đoạn dõn dặt thức vào.

“Cần thủy linh căn nam tu... Cần phế trừ tu vi, tu luyện lại? Cần cả huyền giai trung phẩm thủy hệ pháp bảo phối hợp mới có thể tu luyện?” Lục bào lão đầu không nén được kêu lên.

“Cái gì?!” Lục bào lão đầu nói vậy, Cơ Nhã hơi biến sắc, không nén được dùng thần thức đọc.

“Công pháp này còn có hạn chế thế hả?!” Hàn Vi Vi nhìn xong thì không nén được cực kỳ bức bối kêu lên.

“Có hạn chế...” Chỉ mấy câu là bọn Nam Cung Vũ Tinh đã hiểu.

Hóa ra công pháp này không phải công pháp phụ trợ như Thiên long quần tinh tối thể thuật mà là công pháp chủ tu chân nguyên.

Ngụy Tác muốn tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết thì phải phế tu vi hiện tại!

Hiện tại Ngụy Tác đã có tu vi Kim đan lưỡng trọng, phế đi luyện lại thì thật quá kinh nhân!

Môn công pháp đó cần thủy linh căn nam tu mới có thể tu luyện. Chả trách thượng cổ Tam Hoàng tông không có nữ tu, có công pháp cỡ này mà vẫn tuyệt diệt khỏi tu đạo giới.

Chỉ mỗi thủy linh căn tu sĩ đã rất khó rồi, trong một trăm năm không có bao nhiêu người, hà huống còn là nam tu, thành thử Thủy hoàng truyền thừa đứng đầu trong Tam Hoàng tông khó tìm được đệ tử, số lượng đệ tử cực kỳ ít.

Hiện tại mọi nữ tu tại trường đều không thể tu luyện môn công pháp đó, đối với Ngụy Tác không hề hạn chế, gã thậm chí còn là ngũ linh căn tu sĩ, trong đó có thủy linh căn. Dù sau này gã tu luyện Tiên căn ngũ mật, hình thành tiên linh căn cũng không sao, vì tiên linh căn tương đương với những linh căn đó hợp lại, tiến giai mà thành, tư chất càng kinh nhân.

Môn công pháp đó còn một hạn chế chân chính khác là cần một món huyền giai trung phẩm thủy hệ pháp bảo để gội rửa nhục thân.

Thủy hoàng phê nhật quyết vô cùng bá đạo, trực tiếp luyện hóa các loại nguyên liệu hàm chứa thủy nguyên nguyên khí, cứ hút hết vào thể nội rồi dựa vào công pháp, thủy linh nguyên khí trong thân thể và trong thủy hệ pháp bảo sẽ gội rửa mọi nguyên khí bất lợi, đề thăng tu vi.

Nhiều nguyên khí, được lực, chất liệu hỗn độn sẽ tổn hại đến thân thể của tu sĩ nên chỉ thủy linh nguyên khí của huyền giai trung phẩm thủy hệ pháp bảo mới đủ để phối hợp tu luyện môn công pháp đó.

Vì nhiều nguyên khí bất lợi và tạp chất tích tụ thì tu luyện không lâu sẽ cứng đờ nhục thân mà chết.

“Huyền giai pháp bảo dù một món cũng khó, nhất là huyền giai trung phẩm thủy hệ pháp bảo, bỏ mấy chục năm chắc gì đã tìm được. Công pháp này có khác gì vô dụng.” Hàn Vi Vi nghe Nam Cung Vũ Tinh giải thích thì âm ỉ. Nàng ta biết bản mệnh pháp bảo Trường hà thao thiên quyển của Ngụy Tác tuy là thủy hệ pháp bảo, nhưng uy năng cách xa huyền cấp trung giai, dùng kim đan uy năng bồi dưỡng cũng phải mấy chục năm mới xong.

“Vốn không thể nhanh được, muốn tu luyện môn công pháp đó phải mấy chục năm, nhưng giờ đã khác.” Mất Ngụy Tác lúc đó dừng lóe lên, đã tham ngộ được cách tu luyện công pháp. Nghe Hàn Vi Vi nói thì gã chỉ mỉm cười, đoạn nhìn Thủy Linh Nhi.

Cùng lúc, “oành”, mi tâm gã rực lên vạn đạo tử sắc hà quang, tế xuất kim đan.

“Cái này...!!” Thấy Ngụy Tác tế xuất kim đan, dừng nói lực bào lão đầu, ngay cả Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh đều tròn tròn mắt, kinh hô không dám tin.

-o0o-

602. Chương 602: Không Được Phép Nhiều Hơn Nữa

Tuy bề ngoài không có gì to hơn nhưng kim đan của Ngụy Tác hiện tại lại có thủy linh khí tức kinh nhân, thủy văn trong veo hình thành từng chiếc lá sen.

Bản mệnh bảo Trường hà thao thiên quyển của gã từ kim đan hà quang bay lên.

Trước kia Trường hà thao thiên quyển mà xanh trắng thì giờ thuần trắng, bạch sắc phù văn lan tràn thủy linh nguyên khí như sợi dây.

Linh khí dao động không ngừng từ Trường hà thao thiên quyển tràn ra.

Rõ ràng, Trường hà thao thiên quyển hiện tại có uy năng không chỉ huyền giai hạ phẩm!

“Việc gì hả, Ngụy Tác, uy năng Trường hà thao thiên quyển sao lại đề thăng nhiều thế?” Lực bào lão đầu càng hiểu rõ tu vi của Ngụy Tác. Lúc trước thanh niên thần bí tan nát nhục thân, mấy người tí hon trong veo cũng nổ tan thì thủy linh nguyên khí tuy được Thủy Linh Nhi dùng thuật hấp phụ nhưng sau đó bị thiên long sát khí làm tan mất, coi như phí hoài, gã không hút được gì, không thể dùng để đề thăng uy năng Trường hà thao thiên quyển.

“Lẽ nào?” Thấy Ngụy Tác nhìn Thủy Linh Nhi, bọn Cơ Nhã đều máy động.

Gương mặt Thủy Linh Nhi thanh thuần cực độ đỏ lên, nhưng thấy Ngụy Tác nhìn sang như dò hỏi thì hổ thẹn cúi đầu, tỏ vẻ dị thường trang trọng.

“Vì tôi.” Nàng ngẩng lên, lấy can đảm đối diện với sự tình, gật đầu với Ngụy Tác, “Thủy mẫu thánh thân của tôi cộng với công pháp đặc biệt nên người đầu tiên được xử tử chi thân của tôi, có được thuần âm âm nguyên sẽ nhận được nhiều thủy nguyên nguyên khí. Dù là tu sĩ tư chất tệ nhất cũng thậm chí trực tiếp ngưng thành thủy linh căn. Thủy nguyên nguyên khí này vào thẳng được kim đan, thành thử bản mệnh pháp bảo của huynh mới thay đổi uy năng như thế.”

“Không phải tương đương với đạo lữ cùng cô nương song tu lần đầu sẽ nhận được tu vi? Khác gì bà nương của tiểu đệ đâu?” Dương chi điều trợn tròn mắt.

“Tôi tu luyện Nhược thủy tam thiên, tu luyện mỗi thập thành sẽ có tam thành thủy nguyên linh khí dồn vào âm nguyên, coi như luyện gì người khác, vì thế người Huyền Phong môn coi tôi là bình hoa còn tu sĩ như Hứa Thiên Áo tìm mọi cách có được tôi.” Thủy Linh Nhi gật đầu, tỏ vẻ buồn bã.

“Nhược thủy tam thiên, là thượng cổ Thần Thủy tông. Xem ra Huyền Phong môn được không ít từ thượng cổ Thần Thủy tông. Nàng ta tu luyện môn này, đúng là tiện nghi cho tiểu tử ngươi.” Lục bào lão đầu trầm lâm lâm.

“Thế chả phải tương đương với ba thành tu vi?” Âm Lệ Hoa liếc Thủy Linh Nhi.

Thủy Linh Nhi mấy năm nay tuy nổi tiếng nhưng Âm Lệ Hoa biết tuổi nàng không hơn Hàn Vi Vi. Lúc Thủy Linh Nhi thi pháp thì Nhược thủy tam thiên ít nhất cũng là thiên cấp trung giai. Tuổi đó, công pháp như thế mà đã ngưng thành kim đan thì thập phần kinh nhân. Nhưng Thủy Linh Nhi nói thì nếu không tu luyện thuật pháp đó thì còn có thể dễ thăng ba thành tu vi trở lên. Quả thật thiên tư tu luyện của nàng kinh nhân. Nhưng tư chất như thế chỉ là con cớ của Huyền Phong môn thì thực lực chân chính của siêu cấp tông môn qua mấy nghìn năm tích lũy thật sự đáng sợ.

“Tức là sau này song tu coi như tam thành nguyên khí lúc tu luyện đó đều dồn cho lão đại? Xem ra khác với bà nương của tiểu đệ.” Dương chi điều sững người, nói thẳng tuột.

Thủy Linh Nhi tức thì đỏ lựng mặt mày, chỗ đó của nàng còn đang đau rất.

“Tự nhiên có người được lợi.” Âm Lệ Hoa liếc Ngụy Tác.

“Khụ khụ...” Gã ngượng ngùng ho khan.

“Tôi phải đi.” Thủy Linh Nhi liếc gã thật sâu.

“Vì sao?” Bọn Ngụy Tác ngăn người, lục bào lão đầu hỏi.

“Chân Võ tông khẳng định cho Huyền Phong môn rất nhiều lợi ích, không thì sư tôn đời nào gả tôi cho Hứa Thiên Áo. Nếu tôi đi cùng các hạ, lại bị phát hiện đã mất nguyên âm tất người không tha cho các hạ.” Thủy Linh Nhi nhợt nhạt mặt mày.

“Sau này vạn nhất cô nương bị bắt cũng sẽ nói ra mỗ hử.” Ngụy Tác nhìn tuyệt sắc giai nhân như vừa giáng lâm trần thế, lắc đầu, “Đùa gì vậy, lẽ nào dùng mỗ xong là phải tay hử?”

Bịch! Dương chi điều và lục bào lão đầu cùng bọn Cơ Nhã suýt nữa bổ chửng.

Hàn Vi Vi tắt tiếng hoàn toàn, mặt dày cỡ nào mới nói ra được những lời đó? Rõ ràng là gã dùng xong... Kết quả lại bảo Thủy Linh Nhi dùng xong.

Sắc mặt Thủy Linh Nhi vốn hơi nhợt nhạt chợt đỏ ửng, tuy giật mình vì câu nói của gã nhưng teong mắt lại ầng ậng “Tôi...”

“Đừng có tôi tôi gì hết, cho cô nương biết, việc này phải phụ trách.” Ngụy Tác trực tiếp cắt lời, gương mặt vốn vô lại hiện rõ ngạo khí, toát lên tự tin rõ ràng “Mỗ lấy được Thủy hoàng phệ nhật quyết và long trủng. Sau này Huyền Phong môn cũng không lẫn lo lắng quá nhỉ?”

Thủy Linh Nhi mở lớn mắt, không nói thành tiếng.

Lục bào lão đầu và Dương chi điều nháy mắt, tưởng nàng còn nói gì nhưng cả hai không ngờ là Thủy Linh Nhi chỉ nhìn Ngụy Tác, gật đầu.

“Ngụy Tác, tức là người cần bọn ta cũng phải phụ trách với người.” Hiện tại Ngụy Tác đã nêu ra, Hàn Vi Vi cũng nghiêng rằng nghiêng lợi hại.

“Đương nhiên, không thì người thế nào cũng dùng xong rồi bỏ.” Không ngờ Ngụy Tác bình thường dễ bắt nạt nhưng lúc mặt dày thì quá mức. Hàn Vi Vi nói thế, gã tức thì gật đầu.

“Ta...” Hàn Vi Vi suýt nữa ngất xỉu.

“Tiểu đệ đệ định phụ trách với thư thư hả?” Âm Lệ Hoa tỏ vẻ kỳ quái.

“Mỗ đương nhiên sẽ phụ trách.” Ngụy Tác gật đầu, bảo Âm Lệ Hoa, “Nếu thư thư không muốn, mỗ cũng đành chịu.”

Âm Lệ Hoa nhìn gã thật sâu, mắt hơi tỏ vẻ khác lạ.

“Năm người, đệ đều sẽ phụ trách.” Liếc bọn Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa không nói gì thêm mà tỏ vẻ bội phục, “Tiểu hoai đản, lợi hại.”

“Trông y chưa biết chừng còn mong được sáu, bảy!” Hàn Vi Vi vừa đỏ mặt vừa hầm hừ.

“Sao lại như thế!” Ngụy Tác kêu lên.

“Thê nữa đệ cũng không quản được.” Âm Lệ Hoa mỉm cười, nhìn bọn Cơ Nhã, “Năm là đủ rồi, thư thư nói thay bọn Cơ Nhã, chỉ được năm chứ không có thêm thứ sáu, thứ bảy nữa đâu.”

“Chắc chắn không, chắc chắn không.” Ngụy vội gật đầu. Thật ra gã đỡ khóc đỡ cười, nhưng lòng hư vinh lại rất thỏa mãn.

Gã vốn không quá tham luyện nữ sắc, chỉ Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh thì gã đã vừa lòng, tuy từ đầu gã và Hàn Vi Vi mưa dầm thấm lâu mà có tình cảm, Cơ Nhã chỉ là người đến sau nhưng nếu không có việc trước kia, với tính của gã và Hàn Vi Vi thì chắc vẫn giữ quan hệ bất luân bất loại đó.

Thủy Linh Nhi tuy là tình nhân trong mộng lúc gã ở tại Linh Nhạc thành, Âm Lệ Hoa tuy quyến rũ cực độ, nhưng gã vốn không nghĩ hươu nghĩ vượn gì, nếu cứ như bình thường, dù thân phận của Thủy Linh Nhi rõ ràng, rất có thể chỉ là bằng hữu.

Gã không ngờ lại có tới năm...

Nhưng năm tuyệt sắc giai nhân đều thành đạo lữ, lòng hư vinh của gã đương nhiên được thỏa mãn, Hứa Thiên Áo còn đang tìm mọi cách đối phó gã, muốn lấy Thủy Linh Nhi nhưng Thủy Linh Nhi đã thành đạo lữ của gã, cứ nghĩ thôi là gã thấy sáng khoái vô cùng.

Bất quá đối với Ngụy Tác, gã không vì trả thù Hứa Thiên Áo mà có trách nhiệm với Thủy Linh Nhi. Xảy ra chuyện như thế, ít nhất gã cũng cho đối phương danh phận đạo lữ, ít nhất cũng phải giữ cho họ không thương tổn gì.

“Huynh định phế tu vi, luyện lại Thủy hoàng phệ nhật quyết?” Ngụy Tác thoáng tỏ vẻ ngưng trọng còn Thủy Linh Nhi nhận ra ngay, đôi mắt trong trẻo cực độ tỏ vẻ cảm động. Nàng lại nhìn kim đan và Trường hà thao thiên quyển thượng của gã mà hỏi.

603. Chương 603: Quỷ Trao Thay Đổi

Luyện lại công pháp, quả thật quá quan trọng.

Nhiều tu sĩ dù có công pháp phẩm giai cao hơn cũng không luyện lại vì phế hết tu vi, không hiểu sẽ phải tốn bao nhiêu thời gian mới tu luyện lại được như cũ.

Nhất thân tu vi trôi theo dòng nước, nhiều người không dám.

Tu sĩ càng cao giai thì càng ít chọn cách tu lại công pháp.

Cơ bản thì tu sĩ đạt tới kim đan trở lên, luyện lại công pháp gần như xác suất bằng không. Vì đạt được như thế đều cần không biết bao nhiêu năm, phé đi kim đan tu vi để tu luyện từ đầu chắc gì ngưng lại được kim đan.

“Đúng thế, mỗi định phé tu vi, tu lại Thủy hoàng phệ nhật quyết.” Ngụy Tác gật đầu.

“Tiểu tử, hiện tại ngươi đã tu vi Kim đan lưỡng trọng, dù không luyện lại công pháp, tiếp tục tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, kim đan cũng sẽ càng to, kim đan uy năng không kém gì của thiên cấp đỉnh giai công pháp.” Lục bào lão đầu nheo mắt, trầm giọng. Bàn đến vấn đề quan trọng, lão rất nghiêm túc.

“Lão đầu, ngươi đương nhiên không sai. Bất quá Thiên long quần tinh tôi thể thuật và Thủy hoàng phệ nhật quyết không hề xung đột.” Ngụy Tác có vẻ như thương thảo với lục bào lão đầu: “Nếu dùng Thủy hoàng phệ nhật quyết kết kim đan, lại dùng Thiên long quần tinh tôi thể thuật tu luyện, đỉnh cấp thêm đỉnh cấp, kim đan sẽ càng to. Tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật chủ yếu cần có nguyên khí của thiên long hài cốt. Hết rồi thì tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật sẽ chậm, không luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết thì bảy viên thiên long yêu đan vô dụng. Nên cần phải tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết.”

“Xem ra ngươi đã cân nhắc.” Lục bào lão đầu lại lúng búng Ngụy Tác: “Nói ra xem nào.”

“Ta sẽ phé tu vi, tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết, bảy viên thiên long yêu đan đủ cho ta kết kim đan, thậm chí không chỉ Kim đan lưỡng trọng cũng nên.” Ngụy Tác không hề rườm rà, “Sau đó ta sẽ dùng Thiên long quần tinh tôi thể thuật luyện hóa thiên long hài cốt, lúc ấy chắc sẽ không chỉ như bây giờ, nhục thân khẳng định sẽ thay đổi, về lâu dài thì tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.”

“Bảy viên viên cổ thiên long long đan không thể làm gì khác, chỉ bằng dùng để đổi tu vi hiện tại lấy tu vi cao hơn, tiếp đây sẽ luyện hóa thiên long hài cốt, tôi luyện nhục thân và tăng cường kim đan. Được lắm! Xem ra ngươi đã cân nhắc rồi!” Lục bào lão đầu tỏ rõ thần sắc cuồng nhiệt, “Ngươi còn không ít thủy hệ yêu đan để luyện hóa đề thăng tu vi!”

Thiên cấp công pháp ngưng tụ thành kim đan, lại cùng công pháp phối hợp thiên cấp đỉnh giai như Thiên long quần tinh tôi thể thuật thì sẽ thành thể nào?

Nghe Ngụy Tác và lục bào lão đầu đối thoại, bọn Hàn Vi Vi đều hít một hơi lạnh, lóe lên ý nghĩ này.

“Đợi đã, Ngụy Tác, Trường hà thao thiên quyển còn chưa đạt huyền cấp trung giai. Nếu trực tiếp tu luyện sẽ nguy hiểm.” Thủy Linh Nhi nhìn Trường hà thao thiên quyển trên đầu gã, noisn gay.

“Mỗi cũng nhận ra nhưng không sao, cứ luyện hóa thiên long hài cốt, đề thăng uy năng đến huyền cấp trung giai đã.” Ngụy Tác liếc Trường hà thao thiên quyển thủy quang liêu nhiễu, linh khí kinh nhân cực độ: “Hiện tại uy năng này gần đạt rồi, cùng lắm vài ngày nữa là xong.”

“Ngươi không muốn lãng phí thiên long hài cốt thì còn phương pháp khác nhanh chóng đề thăng uy năng Trường hà thao thiên quyển đến huyền cấp trung giai.” Lục bào lão nhìn Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi, tựa hồ nghĩ đến việc cực kỳ không vui nên hậm hừ.

“Chuyện đó...” Ngụy Tác hơi ngần ra nhưng hiểu ý lục bào lão đầu, Thủy Linh Nhi chợt run lên, gương mặt thanh lệ cực độ ửng hồng.

“Đệ định phé tu vi ở đây rồi luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết.” Âm Lệ Hoa chợt hỏi.

“Thư thư vẫn quyết tâm về Vân Linh đại làm Âm Thi tông tông chủ?” Ngụy Tác hiểu ý, nhìn người đẹp mê hồn, cần cổ Âm Lệ Hoa vốn trắng ngần có không ít vết đỏ, rõ ràng do gã lưu lại.

“Tông chủ có thể không làm nhưng nếu thư thư không về, những người cùng phe khẳng định sẽ bị Âm Mị Ly trừ diệt.” Âm Lệ Hoa bảo: “Nếu đệ cần thư thư phụ trách thì xử lý xong việc đó, thư thư sẽ quay lại.”

“Đương nhiên phải phụ trách.” Ngụy Tác gật đầu, nghiêm túc bảo Âm Lệ Hoa: “Mỗi định ở đây đề thăng Trường hà thao thiên quyển đến huyền cấp trung giai, long trùng toàn là long cốt, chưa biết chừng tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật có khi còn hấp thu thêm được nguyên khí. Mỗi đồng ý đưa thư thư về Vân Linh đại lục, chỉ bằng đợi thêm hai ngày nữa, mỗi sẽ hoàn thành đề thăng Trường hà thao thiên quyển thì sẽ đưa, sau đó mỗi sẽ tìm nơi để phé tu vi, luyện lại Thủy hoàng phệ nhật quyết, được không?”

“Được, chưa biết chừng Âm Mị Ly đã nhận được tin Lý Tả Ý phát điên, y nhất thời nghi thần nghi quỷ, không biết thư thư chết chưa, chắc không dám động thủ ngay.” Âm Lệ Hoa mỉm cười.

“Không thể chần chừ, người nên tu luyện luôn.” Lục bào lão đầu liếc Ngụy Tác, hừ lạnh: “Còn việc ta chưa nhắc người, lần trước người lấy được của Bàn Long chân nhân mở Thiên tinh để đan, giờ người tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết thì tốc độ tu luyện cực nhanh, trực tiếp luyện hóa thủy hệ yêu đan cũng thế, số đan được đó thành vô dụng, thôi thì lấy ra cho họ dùng.”

“Thiên tinh để đan?” Ngụy Tác ngăn người, tâm niệm máy động, lấy một đan bình từ nạp vật cổ giới ra.

“Đều là Thiên tinh để đan? Ngần này?” Nghe lục bào lão đầu và Ngụy Tác đối thoại, lại nhìn đan bình ít nhất cũng có hơn một trăm viên đan được, bọn Cơ Nhã và Hàn Vi Vi cả kinh.

Thiên tinh để đan của Ngọc Thiên tông là gì, ai cũng hiểu.

“Từ khi rời Thanh Thành khư, mãi luyện chế hai thứ kia nên quên mất, người nhớ thì sao lúc Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh đến lại không nhắc ta?” Lấy đan bình ra, Ngụy Tác âm ức nhìn lục bào lão đầu, “Với tu vi của hai người đó và Phong Tri Du, cho mấy chục viên tất có hi vọng xung kích Kim đan cảnh.”

“Ta sao biết là người không nhớ, ta còn tưởng là người không đành sử dụng.” Lục bào lão đầu trợn tròn trắng.

“Nhĩ muội yêu!” Ngụy Tác tắt tiếng.

Nếu bọn Phong Tri Du cùng đạt Kim đan cảnh, bọn gã sẽ thành một thế lực kinh nhân, không tính Âm Lệ Hoa cũng là sáu tu sĩ Kim đan kỳ.

“Không sao, chúng ta cũng sẽ về, để cho họ một phần là được.” Cơ Nhã thấy Ngụy Tác tắt tiếng thì bảo: “Thiên tinh để đan để cho Vi Vi và Vũ Tinh thư thư, chúng ta đã là kim đan tu vi, đan được này có tác dụng nhất với họ.”

“Được, họ không tiện thì cứ theo lời ta, để lại cho ba người đó ba mươi viên, còn lại Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi mỗi người một nửa.” Lục bào lão đầu như một quản gia, giục giã: “Hết việc rồi, người tu luyện mau.”

“Phải tốn thêm chút thời gian, còn hai thứ cần xem.” Ngụy Tác đưa đan bình cho Nam Cung Vũ Tinh rồi mỉm cười thần bí ẩn lên không.

“Chát!” Thanh hắc sắc quang hoa không rõ bắn đi bao nhiêu trượng.

Là một ngọn thanh hắc sắc quỷ thảo!

Huyền sát quỷ thảo!

Hiện tại Huyền sát quỷ thảo của gã sần sùi, như do nhiều khối thanh hắc sắc tinh thạch ngưng tụ thành, mười móng tay tựa phi kiếm, tỏa thanh hắc sắc hàn khí. Quan trọng nhất là ngoài quỷ thảo có mọc một lớp lông màu lam!

Từng sợi lông màu lam đều không có vấn đề gì, nhưng nhìn kỹ thì do nguyên khí ngưng thành, chất liệu rất giống với hàn đan của Cơ Nhã.

Hiện tại xem ra như ma thảo của thượng cổ ma vương, cực kỳ đáng sợ, khiến người ta rùng mình.

“Huyền sát quỷ thảo sao lại lợi hại thế này?” Cơ Nhã tròn mắt, nàng hiểu Huyền sát quỷ thảo của Ngụy Tác hơn ai hết, uy năng rõ ràng cao hơn trước nhiều.

“Ta cũng không hiểu.” Ngụy Tác lại mặt dày, liếc Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, “Thiên long sát khí và Thiên dục tinh không ảnh hưởng đến Huyền sát âm khí. Hàn đan của hai người thay đổi gì không?”

Cơ Nhã đỏ mặt.

Nàng hiểu ý Ngụy Tác, trong số ngần này nữ tu, chỉ có nàng và Nam Cung Vũ Tinh từng cùng gã tu luyện Huyền sát đại pháp, Huyền sát quỷ thảo biến hóa như thế, rất có thể vì khi được lực Thiên dục tinh phát tác, đã “thuận tiện” tiến hành song tu chi pháp.

604. Chương 604: Cánh Tay Không Lồ

Cơ Nhã đỏ mặt thì Hàn Vi Vi, Thủy Linh Nhi và Âm Lệ Hoa đều lấy làm lạ.

Trừ Âm Lệ Hoa có vẻ buồn cười nhìn Ngụy Tác, Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi hơi đỏ mặt, có vẻ tránh ánh mắt tất cả.

“Có phải...” Cả ba đều như vậy khiến Ngụy Tác tròn mắt.

“Đệ nói đi.” Âm Lệ Hoa thấy thần sắc Hàn Vi Vi hòa Thủy Linh Nhi, liền hiểu hết, liếc gã đoạn hé môi, lam sắc hàn quang bắn ra.

Lam sắc hàn quang là một viên lam sắc hàn đơn cỡ trứng chim câu tỏa hàn khí nồng hậu.

“Đây là...” Ngụy Tác càng tròn mắt.

“Trước đây thư thư không biết thuật pháp này, thế này là sao?” Âm Lệ Hoa nhìn Ngụy Tác, hàn đơn lại ản vào miệng, chui xuống thể nội.

“...” Ngụy Tác toát mồ hôi.

Bọn Âm Lệ Hoa vốn không biết, đương nhiên không thể tự nhiên mà biết, chỉ là lúc Thiên dục tinh phát tác,ảo lộ thì Ngụy Tác hoặc Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh truyền cho họ. Nhưng có vẻ khả năng Ngụy Tác truyền cho họ lớn hơn cả.

Đã qua việc trong lúc vô ý thức mà vẫn không hiểu vì sao ba người lại biết thuật pháp này, Ngụy Tác cũng thấy bội phục chính mình.

Chả trách bọn Âm Lệ Hoa và Hàn Vi Vi đều một mối, vì nguyên âm hao tổn, còn Huyền sát quỷ trảo lại thể này.

Có điều uy năng Huyền sát quỷ trảo đề thăng quá nhiều.

Huyền sát quỷ trảo của gã lúc trước chưa đạt cả uy năng đạo giai thượng phẩm nhưng hiện tại thì đã đạt huyền giai hạ phẩm.

“Hàn Vi Vi, tể xuất hàn đơn cho ta xem thể nào?” Đảo mắt đoạn Ngụy Tác mặt dày bảo Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi.

“Để làm gì?” Hàn Vi Vi đỏ mặt trừng mắt.

“Còn gì nữa, uy năng Huyền sát quỷ trảo đề thăng quá nhiều.” Ngụy Tác ngượng ngùng, lục bào lão đầu khước nói thẳng: “Y muốn các vị tể xuất hàn đơn, chẳng phải vì nguyên nhân đó hả.”

Thủy Linh Nhi không nhiều lời, há miệng, thi triển hàn đơn.

Ngụy Tác thấy hàn đơn này tương tự của Âm Lệ Hoa, không có gì đặc biệt dị thường.

Đoạn bọn gã lại nhìn sang Hàn Vi Vi.

Hàn Vi Vi giậm chân tể xuất hàn đơn.

“Hả!”

Tức thì tất cả đều tròn mắt.

Hàn đơn của Hàn Vi Vi cũng lớn như của Âm Lệ Hoa, Thủy Linh Nhi nhưng hàn khí nồng hậu gấp mấy khiến nhiệt độ chung quanh hạ xuống, lam sắc hàn khí như hỏa diễm bao lấy viên đơn.

“Lẽ nào vì nàng ta cũng là Diệu lô đỉnh chi thân?” Ngụy Tác ngẩn ngơ nhìn hàn đơn của Hàn Vi Vi.

“Chắc không phải, nàng ta chỉ là Diệu lô đỉnh chi thân bình thường, có điều thiên sinh âm nguyên thịnh vượng.” Âm Lệ Hoa lắc đầu.

“Bằng linh căn!” Ngụy Tác đột nhiên lóe lên linh quang.

Lục bào lão đầu và bọn Âm Lệ Hoa hơi ngẩn ra, “Chắc vậy.”

Huyền sát quỷ thảo là thiên cấp trung giai thuật pháp, cũng là bằng nguyên thuật pháp, nhưng những người khác không có gì khác thì có thể loại trừ nguyên nhân do Thiên dục tinh mà khả năng là bằng linh căn có tác dụng tăng cường cho thuật pháp này. Lúc trước Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh song tu thì không thu được lợi ích gì quá lớn, hiệ giờ chứng tỏ khi bằng linh căn nam tu và bằng linh căn nữ tu song tu thì mới có hiệu quả này.

“Được rồi.” Hàn Vi Vi cũng hiểu nguyên nhân, nóng mặt thu hàn đơn lại.

“Ngụy Tác, ban nãy đệ nói là có hai thứ cần xem, một món nữa đâu?” Nam Cung Vũ Tinh biết Hàn Vi Vi hay thẹn nên chuyển chủ đề.

“Là cái này.” Ngụy Tác rất hiểu Hàn Vi Vi, biết nói nhiều thì nàng ta sẽ thẹn quá hóa giận nên vung tay, một vật lơ lửng trước mặt chúng nhân.

“Nạp bảo thủ trạc! Vật này đã rơi xuống hả! Mau nhìn xem bên trong có gì!” Lục bào lão đầu hưng phấn đến run người.

Hóa ra Ngụy Tác lấy ra cái vòng tay bạc của thanh niên thần bí. Lần trước gã đánh nát nhục thân y thì nạp bảo thủ trạc này được Lân vương thủy ấn mang theo, lần này thì cái vòng đã rơi xuống, lọt vào tay gã.

Ngân sắc nạp bảo thủ trạc có khảm nhiều bạch sắc tinh thạch nhỏ xíu, nhưng những ngăn kéo, trên cái vòng và tinh thạch có phù văn như Phạn văn, có vẻ không phải thứ thuộc Tam Hoàng tông mà là cổ bảo xa xưa hơn.

Lúc đấu với thanh niên thần bí, Ngụy Tác biết cách sử dụng nạp bảo thủ trạc cũng như nạp bảo pháp bảo khác, chỉ cần dồn chân nguyên và thần thức vào, nên thấy không có cấm chế đặc biệt nào là gã thực hiện ngay.

“À!”

Mắt Ngụy Tác ánh lên lạ lùng.

Nạp bảo thủ trạc không khác gì nạp bảo nang, nạp vật cổ giới nhưng không gian được chia thành từng ngăn, như nhiều gian phòng.

Thanh niên thần bí có luyện Tam hoàng đại diệt thuật, lúc ở Vân Linh đại lục đã đấu với y, y có nhiều pháp bảo, nên Ngụy Tác tưởng tượng rằng nạp bảo thủ trạc của y chắc phải có số lượng pháp bảo cực kỳ kinh nhân.

Nhưng thần thức quét vào, trong nạp bảo thủ trạc không có gì nhiều, chỉ có hai thứ thập phần cổ quái và bốn viên yêu đơn.

“Có gì hay thì mau lấy ra!” Lục bào lão đầu không nén được kêu lên.

Ngụy Tác không nói gì, nhúu mày lấy hết đồ trong nạp bảo thủ trạc ra.

“Đây là cái gì?”

Nạp bảo thủ trạc của thanh niên thần bí đổ ra thì tất cả cùng hít một hơi lạnh.

Nạp bảo thủ trạc đựng bốn viên yêu đơn, thủy linh chi khí rần rạt, ít nhất cũng là yêu đơn của lục cấp thủy hệ yêu thú, chắc là thanh niên thần bí tu luyện còn lại, không có gì đặc biệt, nhưng hai thứ còn lại kinh nhân cực độ.

Một thứ là hỗn kim sắc tàn phiến.

Bề mặt hỗn kim sắc tàn phiến, thậm chí miệng vết gãy đều có vô số phù văn nhỏ xíu phát sáng, phù văn đều cực kỳ cổ kính, nhìn là biết từ viễn cổ. Bên ngoài mảnh vỡ có đủ loại vết nứt, vô cùng dàu bể, không biết đã trải qua bao nhiêu tuế nguyệt và bao nhiêu uy năng xung kích rồi.

Hỗn kim sắc tàn phiến trông như là mảnh vỡ của pháp khí kiểu chuông, đỉnh, tháp gì đó vỡ ra.

Nhưng nó lại lớn cỡ mái nhà, rộng mấy chục trượng!

Một mảnh đã to thế thì thai thể pháp bảo hoàn chỉnh sẽ thế nào?!

Không chỉ kích cỡ, quang mang, khí tức của hỗn kim sắc tàn tạo cho bọn Ngụy Tác uy áp hoàn toàn không kém gì bạch sắc viên cổ thiên long, mà còn là uy áp lúc nó ngẩng lên giờ trào!

“Lẽ nào là mảnh vỡ viên cổ tiên khí trong truyền thuyết?” Lục bào lão đầu hít hơi lạnh liên tục rồi nói.

Chỉ mảnh vỡ đã có khí tức này, pháp bảo hoàn chỉnh khẳng định hơn xa huyền giai pháp bảo!

Ngụy Tác lạnh buốt cõi lòng nhìn mảnh vỡ.

Mảnh vỡ chỉ nguyên khí yếu ớt toát ra, rõ ràng uy năng đã tan nhưng nguyên khí vẫn cực kỳ phức tạp, gã nhận ra trong đó có cả tinh thần nguyên khí. Tinh thần nguyên khí phong phú khó tưởng tượng nổi. Chúng loại tinh thần nguyên khí mà gã dùng Thiên long quần tinh thôi thể thuật dẫn lạc so với tinh thần nguyên khí trong mảnh vỡ không khác nào một giọt nước trong biển lớn, một phần nghìn còn chưa đạt.

Phù văn trên mảnh vỡ cũng phức tạp như sao trời, pháp trận huyền ảo khó tưởng tượng nổi.

Ngụy Tác dám khẳng định mảnh vỡ này dù giao cho Tập Cổ hiền cũng không thử được huyền ảo.

Cổ bảo tối đa khắc vài đến mấy chục pháp trận nhưng trong mảnh vỡ này lại là hơn nghìn, hơn vạn!

“Lẽ nào cái này cũng là mảnh vỡ viên cổ pháp bảo?” Nhìn sang một vật cổ quái còn lại, Hàn Vi Vi lại kinh hô.

Thứ này là một cánh tay gãy màu lam.

Cánh tay gãy như một tu sĩ cắt cụt tay từ khuỷu trở xuống, bàn tay không khác gì bình thường.

Chỉ là dài tới trượng!

Cánh tay gãy cực lớn này tạo cho người ta cảm giác như cánh tay thần ma.

Cánh tay gãy màu lam không có linh khí, như thể đã mộc hóa nhưng vẫn có da, xương, kinh mạch.

Chắc rằng không phải pháp bảo.

Ngụy Tác và lục bào lão đầu cảm giác cánh tay gãy của tu sĩ này cũng tương tự như kim đơn của Càn La chân nhân đã hoàn toàn tan hết linh khí.

Nhưng tu sĩ sao lại có cánh tay to thế này?!

-o0o-

605. Chương 605: Viên Cổ Mật Văn

Ngụy Tác nhìn cánh tay rời vung tay chụp, hút lên.

“À!”

Trong mắt gã ánh lên kinh ngạc.

Cánh tay gãy màu lam toát lên mùi thơm như đàn hương.

“Lẽ nào là thần huyền pháp tướng của Thần huyền cảnh tu sĩ?” Thủy Linh Nhi ngửi thấy mùi hương kỳ dị nên kinh hô.

“Tay gãy của thần huyền pháp tướng?” Âm Lệ Hoa cùng bọn Cơ Nhã càng kinh ngạc.

“Khí tức này khá giống với Thần huyền cảnh tu sĩ, nhưng ta chưa từng thấy Thần huyền cảnh tu sĩ, không biết thần huyền pháp tướng thật ra thế nào, cánh tay gãy này có tiêu tan không?” Ngụy Tác nhìn Thủy Linh Nhi và Âm Lệ Hoa, “Các vị đã gặp Thần huyền cảnh tu sĩ, có hiểu gì về thần huyền pháp tướng chăng?”

“Không.” Âm Lệ Hoa lắc đầu.

“Sư tôn tuy là Thần huyền cảnh tu sĩ, nhưng tôi chưa từng thấy người thi triển thần huyền pháp tướng, chỉ là mùi vị này rất giống.” Thủy Linh Nhi bảo.

“Chát!”

Ngụy Tác do dự một chốc, vận chân nguyên ấn lên cánh tay gãy.

Cánh tay gãy vang lên đùng đục nhưng không hề phá tổn. Tuy đã mộc hóa nhưng lại như tinh kim.

“Ngụy Tác, văn tự trên cánh tay quá kỳ quái, hình như không phải phù văn pháp trận.” Đúng lúc đó, Hàn Vi Vi đột nhiên kêu lên kinh ngạc.

“Văn tự gì nhỉ?”

Ngụy Tác không ngoài lại, chỉ thấy mục quang Hàn Vi Vi bị một chỗ trên cánh tay to như gian phòng hấp dẫn.

“À!”

Không chỉ Ngụy Tác, những người khác cùng thấy chỗ đó có mấy chục hàng văn tự kỳ dị, tổ thành minh văn hình vuông.

“Chắc là mật văn của viễn cổ tông môn!” Thấy mấy chục hàng văn tự như điển tịch, lục bào lão đầu kêu lên, “Đích xác không phải pháp trận phù văn.”

“Cái gì là mật văn của viễn cổ tông môn? Người biết hả?” Bọn Ngụy Tác lại nhìn lục bào lão đầu.

“Vô dụng, trừ phi là truyền nhân của viễn cổ tông môn, hoặc có điển tịch về mật văn của tông môn đó mới hiểu hàm nghĩa.” Lục bào lão đầu lắc đầu, “Mật văn của viễn cổ tông môn là văn tự đặc hữu, thông thường là những loại văn tự thông dụng thời viễn cổ mà cho thêm nét nên cực kỳ phức tạp. Mật văn vốn để đề phòng công pháp cùng thuật pháp trọng yếu lưu truyền đi, chỉ có một số trưởng lão nhất định của tông môn mới hiểu. Những trưởng lão này phần lớn cả đời không rời tông môn nửa bước.”

Bọn Ngụy Tác lại nhìn mấy chục hàng văn tự. Quả nhiên mỗi một văn tự đều cực kỳ phức tạp, có cảm giác như tu sĩ bị loạn tiền bản vào.

“Tức là nó có thể là bất truyền chi bí của viễn cổ tông môn nào đó nhưng hiện giờ không thể hiểu hàm nghĩa.” Ngụy Tác hỏi.

Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác, không nói gì biết không cần trả lời.

Ngụy Tác không nhiều lời, lại cho hai thứ cổ quái vào nạp bảo thủ trạc.

Với những thứ tạm thời không hiểu công dụng, gã không muốn lãng phí thời gian.

Đối với Ngụy Tác, nạp bảo thủ trạc này thập phần hữu dụng, không gian gấp mấy lần nạp bảo cổ giới, còn chia thành nhiều ngăn, rất hợp với người thích chia loại đồ đạc như gã. Ít nhất cũng bớt phải mang thêm mấy cái nạp bảo nang. Quan trọng nhất là thanh niên thần bí không phải tu sĩ Thiên Huyền đại lục, nạp bảo thủ trạc cứ thoải mái sử dụng.

”Hỏa tước hóa yêu kính này tạm do thư thư giữ, trong này là cách điều khiển và Âm hoàng kiếm khí, có những thứ này, đối phó Âm Mị Ly chắc không thành vấn đề Thu hai thứ cổ quái kinh nhân lại, Ngụy Tác vung tay, đưa hồng sắc cổ kính cho liễu Âm Lệ Hoa cộng với một tấm ký sự thanh phù.

Chín con Thái dương kim ô của thanh niên thần bí là lễ vật lớn với gã.

Hấp nạp chín con Thái dương kim ô, Hỏa tước hóa yêu kính của Ngụy Tác đã gần đạt huyền cấp trung giai.

Âm Mị Ly chỉ mới tu vi Kim đơn nhất trọng, dù có thủ đoạn lợi hại thì Âm Lệ Hoa có huyền cấp trung giai pháp bảo, y sẽ không phải là đối thủ.

Ngụy Tác không vội tìm hiểu thực lực của Phệ tâm trùng mà lấy ra thêm thi thể yêu thú để nuôi dưỡng nó, đoạn dùng bộ thủy hệ thiên long hải cốt phá tổn nhất ra để tu luyện.

...

Ngụy Tác tu luyện tại long trủng hòng trong hai ngày đề thăng uy năng Trường hà thao thiên quyển đến huyền cấp trung giai, thì ở Mặc Ngọc linh, Hứa Thiên Áo mặc bạch sắc pháp y viền vàng đang ngồi xếp bằng trên một mặt lục sắc tinh trụ.

Đỉnh đầu y lơ lửng cái vòng trắng, linh quang vẫn hình thành quang ảnh bồ tát nam thân nữ mạo, bảo tướng trang nghiêm, băng tinh nguyên khí không ngừng phát ra, dồn vào thiên linh y.

Một canh giờ qua đi, Hứa Thiên Áo đang nhắm mắt tu luyện đột nhiên mở bừng mắt.

Y đang đối diện Thiên khung tu luyện, lúc này Thiên khung và Mặc Ngọc linh có một đạo độn quang sáng rực bắn tới.

Hứa Thiên Áo bất động, cái vòng trên đầu cũng không buồn thu lại, tỏ vẻ nửa cười nửa không.

Cách Mặc Ngọc linh chừng mười mấy dặm, đạo độn quang dừng lại.

“Kỳ Long Sơn, Thanh Bình cầu kiến Chân Võ Hứa thiếu chủ.” Đoạn đạo độn quang lên tiếng.

Là Kỳ Long Sơn và Thanh Bình!

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình đều thoát hiểm tại Thanh Thành khư, đã gặp được nhau.

“Hả? Kỳ đạo hữu và Thanh đạo hữu cứ đến Mặc Ngọc linh gặp gỡ.” Hứa Thiên Áo nhạt giọng.

Độn quang hơi sững lại rồi lướt lên Mặc Ngọc linh.

Chốc sau, độn quang đáp xuống, hai tu sĩ xuất hiện trước mặt Hứa Thiên Áo.

Hỏi bào nam tu là Kỳ Long Sơn, nữ tu mặc thanh sắc pháp y, diện mục thanh lệ, chính thị Thanh Bình.

“Chào Hứa thiếu chủ.” Đáp xuống phía dưới Hứa Thiên Áo, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình hành lễ, thần sắc thập phần cung kính.

“Hả?” Hứa Thiên Áo vẫn ngồi, nhạt nhẽo liếc hai người, “Lưỡng vị đạo hữu gặp gỡ vì việc gì?”

“Không dám giấu, bọn tại hạ đến xin cho Ngụy Tác.” Mắt Kỳ Long Sơn ánh lên, đi thẳng vào chính đề.

“Xin cho Ngụy Tác?” Hứa Thiên Áo không đổi sắc, nhìn Kỳ Long Sơn và Thanh Bình với vẻ đùa cợt, “Thế nào, y và lưỡng vị đạo hữu có quan hệ?”

“Đích xác có giao tình, Ngụy đạo hữu còn có ơn cứu mạng tại hạ.” Thanh Bình do dự một chốc: “Nên bọn tại hạ xin Hứa thiếu chủ tha cho Ngụy đạo hữu.”

“Nếu thân phận tương đương với gỡ mà nhắc đến việc này, gỡ còn cân nhắc, nhưng lưỡng vị chỉ là phổ thông tán tu, tựa hồ không có tư cách nói thế với gỡ.” Hứa Thiên Áo nhìn Kỳ Long Sơn và Thanh Bình, mỉm cười.

“Tại hạ biết nên không vô duyên vô cớ đến xin thiếu chủ.” Kỳ Long Sơn trầm giọng: “Bọn gỡ muốn dùng một thứ đổi Ngụy đạo hữu.”

“Hả?” Hứa Thiên Áo mỉm cười, nhìn Kỳ Long Sơn hòa Thanh Bình đạo: “Nếu y không trong tay gỡ?”

“Y không trong tay thiếu chủ?” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình sáng mắt, Kỳ Long Sơn bình tĩnh như thường, “Vậy tại dùng vật đó thỉnh cầu thiếu chủ không đối phó Ngụy đạo hữu.”

“Phải xem vật của lưỡng vị đạo hữu đủ phân lượng không đã.” Hứa Thiên Áo nhạt nhẽo nhìn cả hai.

“Thiên nguyên thánh quả.” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình nhìn nhau, Kỳ Long Sơn nghiêng răng nói.

“Thiên nguyên thánh quả?” Mắt Hứa Thiên Áo lóe lên, lần đầu tiên nhìn hai người.

“Đúng thế, bọn gỡ biết nơi có Thiên nguyên thánh quả.” Kỳ Long Sơn nhìn Hứa Thiên Áo trầm giọng: “Chỉ cần Hứa thiếu chủ tha cho Ngụy đạo hữu, bọn gỡ sẽ cho biết nơi đó.”

“Hả? Vậy hả?” Hứa Thiên Áo mỉm cười, đứng lên.

Cùng lúc, y phát tay, hàn quang lấp lánh bao lấy Kỳ Long Sơn hòa Thanh Bình.

“Hứa Thiên Áo, các hạ làm gì!”

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình kinh hô. Nhưng cả hai vừa đẩy lên hai tầng quang hoa thì bạch sắc thân ảnh đột nhiên hựu xuất hiện cách cả hai không xa.

“Chát!” Một đạo bạch quang phát sau tới trước, đánh tan quang hoa. “Cách!” Hàn quang tràn ra, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình bị đông cứng trong lớp băng cứng.

606. Chương 606: Trong Vòng Mười Ngày

“Cách!”

Quanh Kỳ Long Sơn và Thanh Bình bùng lên thanh quang, lớp băng xuất hiện vô số vết nứt.

Nhưng lúc đó, bạch sắc thân ảnh sau lưng vung tay, bạch khí trấn áp lên cả hai.

Sắc mặt Kỳ Long Sơn và Thanh Bình cực kỳ khó coi.

Thanh quang bị bạch khí cứ lấp lóe mãi, không thể khuếch trương.

Bạch sắc thân ảnh đột nhiên xuất hiện, toàn thân ánh lên bạch sắc hà quang đứng trên hư không, là một nam tu nhưng khuôn mặt không hiện rõ, dị thường thần bí, không thể nắm bắt.

“Thiên nguyên thánh quả ở đâu?” Hứa Thiên Áo không đổi sắc, nhạt giọng hỏi Kỳ Long Sơn và Thanh Bình đang chật vật chống đỡ.

“Hứa Thiên Áo, người đối phó bọn ta mà còn mong lấy được Thiên nguyên thánh quả hả!” Kỳ Long Sơn gầm lên hung hãn.

“Lẽ nào người tưởng mình còn lựa chọn? Các người đã là Kim đơn tu sĩ, còn không hiểu mình không có tư cách bàn điều kiện với kẻ hơn hẳn mình.” Hứa Thiên Áo cười nhạt, “Người nói thì ta tạm không giết Thanh Bình, không thì ta động thủ ngay.”

“Người!” Kỳ Long Sơn run người, mặt không còn hạt máu.

Hứa Thiên Áo không nói nhiều, một đóa băng liên xuất hiện trước mặt.

Rõ ràng Kỳ Long Sơn còn nói nữa, băng liên uy năng cực kỳ kinh nhân sẽ giáng lên Thanh Bình.

“Thiên nguyên thánh quả trên mình tại hạ.” Kỳ Long Sơn xanh lét mặt mày, từ kẽ răng buột ra mấy chữ.

“Phiền Kỳ đạo hữu lấy ra.” Hứa Thiên Áo mỉm cười, không nhìn Kỳ Long Sơn mà nhìn băng liên.

Tu sĩ ở sau lưng Kỳ Long Sơn và Thanh phát ra bạch sắc hà quang, tựa hồ mục quang hơi ánh lên, bạch khí trấn áp cả hai tiêu tan vô ảnh vô tung.

“La Già Lan!”

Lúc đó, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình mới kịp ngoái lại nhìn.

Vốn Kỳ Long Sơn định ngọc thạch câu phần, chuẩn bị lấy Thiên nguyên thánh quả ra là hủy đi.

Nhưng thấy người đó rồi thì Kỳ Long Sơn và Thanh Bình run lên, mặt mày nhợt nhạt.

Cả hai không dám làm gì, Kỳ Long Sơn vỗ lên nạp bảo nang, một trái cây đỏ rực được đưa cho Hứa Thiên Áo.

“Oành!”

Đón lấy quả màu đỏ, mục quang Hứa Thiên Áo lóe lên, thiên linh tràn ra vô số kim đơn hà quang như băng tinh.

“Kim đơn tứ trọng!”

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình run lên, nín thở.

Kim đơn của Hứa Thiên Áo lớn cỡ trái dưa, như băng cầu trong suốt, quang văn rần rạt ngưng kết thành hình phù lục vuông vắn, lơ lửng dày đặc quanh kim đơn như vô số thuẩn bài nhỏ xíu bảo vệ.

Hà quang ngưng phù! Tu vi Kim đơn tứ trọng!

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình đều cho rằng Hứa Thiên Áo tu vi Kim đơn tam trọng, không ngờ y đã đạt tu vi Kim đơn tứ trọng!

Tế xuất kim đơn, Hứa Thiên Áo không hề dừng lại, trực tiếp nuốt Thiên nguyên thánh quả.

“Oành!”

Tích tắc sau, từng luồng hồng sắc nguyên khí kinh nhân phun ra như núi lửa, bốc lên khỏi đỉnh đầu Hứa Thiên Áo, tụ hết vào kim đơn to lớn.

“Cách! Cách! Cách!...”

Kim đơn của Hứa Thiên Áo to lên!

Thiên nguyên thánh quả là linh dược có nguyên khí có thể bồi bổ kim đơn!

Liên tục ba tuần hương qua đi, đỉnh đầu Hứa Thiên Áo không còn hồng sắc nguyên khí kinh nhân phun ra, nhưng y không dừng tay, cái vòng trắng lơ lửng bên trên vỡ nát, vô số băng tinh nguyên khí tràn vào hư ảnh bồ tát nam thân nữ mạo.

Hình bồ tát co lại, nhập vào kim đơn.

“Cách! Cách! Cách!...”

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình hãi hùng nhìn kim đơn của Hứa Thiên Áo lại to lên một cách kinh nhân.

Cơ hồ to gấp đôi trước, cỡ bằng mặt người mới triệt để ổn định.

Kim đơn lớn như khuôn mặt người lơ lửng trên đầu Hứa Thiên Áo, vô số hà quang phù lục lơ lửng, hàn khí kinh nhân cực độ khiến mấy chục trượng kết băng sương.

“Ngụy Tác đã phá hỏng nhiều việc tốt của ta, các người dám xin cho y, chỉ thế thôi là đáng cho ta giết hai người rồi.”

Nhìn viên kim đơn triệt để ổn định lại, Hứa Thiên Áo toát ra khí tức lãnh ngạo cực độ, “Bất quá niệm tình các người cống hiến Thiên nguyên thánh quả nên trong mười ngày, y ra mặt thì ta sẽ thả các người. Nếu y tham sống sợ chết thì phải trách các người kết giao nhằm bằng hữu, với tu vi của các người mà còn làm ra việc ngu xuẩn như thế thì nên chết đi, đừng trách ta.”

“Là cổ bảo gì! Chất liệu lại như thị linh dược, có thể luyện hóa thành băng nguyên tinh thuần cực độ! Kim đơn của y bành trướng đến mức này, cổ bảo phát ra nguyên khí tựa hồ thành vô dụng, nhưng vẫn có thể trực tiếp luyện hóa, dễ thắng kim đơn uy năng!”

“Bản mệnh pháp bảo! Là bản mệnh pháp bảo chỉ có thượng cổ tu sĩ mới để lại! Phải là tu sĩ tu luyện cùng loại công pháp, nên mới để lại bản mệnh pháp bảo! Y lợi dụng bản mệnh pháp bảo của tu sĩ này mà dễ thắng kim đơn uy năng!”

“Kim đơn như thế, uy năng sẽ thế nào!”

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình triệt để bị kim đơn của Hứa Thiên Áo chấn nhiếp, run rẩy không nói thành lời.

...

Trong long trủng, ngũ sắc ngọc sơn được chẻ ra, thu lại. Mặt đất hơi lồi xuống trắng ngần, mịn màng, ở giữa là phần đầu một bộ thiên long long hài cốt.

Ngụy Tác vẫn lơ lửng trên thiên long long hài cốt, ngân quang lấp lánh như thể nội có vô số vì sao nhỏ xíu đang tỏa sáng.

Bạch sắc nguyên khí trông rõ bằng mắt thường chảy vào thể nội gã.

“Vù! Vù! Vù...”

Trên mình Ngụy Tác phát xuất ra tiếng cuồng phong gào rú.

Là tiếng gã hít thở!

Chỉ hô hấp mà đã phun ra khí lưu, như cự mãng hút thủy khí. Đủ thấy nhục thân lúc này đạt cỡ nào!

“Phù!”

Đột nhiên, xương đầu thiên long sụp xuống, hóa thành tro bụi.

Làn bạch sắc nguyên khí sau cùng tan vào thể nội Ngụy Tác, gã mở bừng mắt.

Da gã lấp lánh vô số tinh quang, nhạt dần rồi từ từ đáp xuống đất.

“Oành!”

Nhân quang chỉ lóe lên, tử sắc kim đơn từ mi tâm bay lên, Trường hà thao thiên quyền xuất hiện.

“Thành rồi!”

Mắt Ngụy Tác sáng lên.

Thủy linh nguyên khí của Trường hà thao thiên quyền phát ra ngưng thành hình sóng nước.

Huyền cấp trung giai!

Trường hà thao thiên quyền đã tiến giai đến huyền cấp trung giai!

Chỉ một ngày, nhục thân gã không ngừng tôi luyện, thiên long nguyên khí cũng được hút nhiều hơn, cộng thêm thủy linh nguyên khí của viễn cổ thiên long trung cực kỳ kinh nhân nên thời gian để thăng Trường hà thao thiên quyền đến uy năng huyền cấp trung giai bớt được một nửa.

“Huyền cấp trung giai, Ngụy Tác, Thiên long quần tinh tôi thể thuật thực quá kinh nhân, không hổ là thiên cấp đỉnh giai công pháp. Không ngờ chỉ một ngày là đã đề thăng Trường hà thao thiên quyền thành uy năng huyền cấp trung giai.” Thủy Linh Nhi lên tiếng.

Cùng lúc, Thủy Linh Nhi cùng bọn Cơ Nhã vây lại.

“Thủy hệ thiên long hải cốt này nguyên khí hữu hạn. Chỉ bằng một phần mấy U minh thiên long hải cốt.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, thu kim đơn lại nhìn ngắm, có vẻ tiếc rẻ.

Tay gã thoạt ẩn thoạt hiện ngân quang, so với trước kia không thay đổi, nhục thân tuy hơn trước hiểu nhưng chưa đạt “Tinh quang giao thân” của Thiên long quần tinh tôi thể thuật.

“Ta vốn tưởng phải ở thêm một ngày nhưng thiên hạ không có bữa tiệc không tan. Ngụy Tác, chúng ta đi.” Âm Lệ Hoa nhìn gã với vẻ lưu luyến, nhưng thần sắc không hề do dự, bảo.

“Đi.” Ngụy Tác gật đầu, cùng Âm Lệ Hoa và bọn Thủy Linh Nhi lướt đi.

-o0o-

607. Chương 607: Chi Bằng Đề Cho Người Hết

Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, bọn Cơ Nhã rời man hoang đại sơn có long trủng, nhắm thẳng Bắc Linh thành ở cực bắc Thiên Huyền đại lục.

Trong Bắc Linh thành có một thượng cổ truyền tông pháp trận, nối với một di tích chỉ cách Vân Linh đại lục hơn ba vạn dặm.

Lần trước Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi từ Vân Linh đại lục trở về đã đi bằng thượng cổ truyền tông pháp trận này

Khi ấy Ngự Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi vì có đỉnh cấp Hộ thần cổ phù, đi qua thượng cổ truyền tống pháp trận mà thần thức không hề hấn gì, còn khiến tu sĩ trông coi pháp trận kinh ngạc.

Âm Lệ Hoa đến Thiên Huyền đại lục cũng qua thượng cổ truyền tống pháp trận ở Bắc Linh thành.

Vì hắc trùng quỷ dị nên cả Thiên Huyền đại lục bắc bộ cơ hồ truyền tống pháp trận trong mọi thành trì đều đình chỉ sử dụng, nhưng thượng cổ truyền tống pháp trận có bố trí khác hẳn, uy năng khó tưởng tượng nổi, không hề cần đến Phá không pháp tinh nên vẫn sử dụng được như thường.

Liên tục lướt đi cả ngày, phía trước bọn Ngự Tác xuất hiện một ngọn núi màu đỏ.

Ngọn núi này nằm trên miệng núi lửa, nhiều đỉnh còn bốc khói và mùi lưu hoàng nồng nặc, có ngọn còn chảy ra nham tương như cháo nóng.

Những đỉnh núi đỏ sẫm này nối nhau, ít nhất cũng hơn trăm ngọn, dài cả nghìn dặm, nhì kỹ sẽ thấy có một loại hồng sắc quái diệu cỡ nửa thân người, trên mình không có lông nhưng mọc cánh thịt và có mỏ dài đang bay lượn.

“Đây là Hỏa tổ diệu, trông có vẻ hung ác nhưng chỉ là lưỡng cấp đệ giai yêu thú, không ngờ ở đây có nhiều như thế.” Thấy cả nghìn con hồng sắc quái diệu bay quanh một đỉnh núi, Thủy Linh Nhi bảo.

Thủy Linh Nhi cũng là nhân vật đỉnh nhọn trong số chân truyền đệ tử của Huyền Phong môn, tuy không hay tiếp xúc với tu sĩ khác nhưng Huyền Phong môn có mấy nghìn năm tích lũy điển tịch, kiến thức của nàng hơn xa Ngự Tác cùng bọn Cơ Nhã

“Hỏa tổ diệu dậy sớm thế này làm gì, dậy sớm thì có sâu để ăn hả?” Biết chỉ là lưỡng cấp đệ giai yêu thú, Hàn Vi Vi thở phào.

Mới tảng sáng, mặt trời chưa mọc, tứ bề dĩ nhiên yên ắng vô cùng.

Tuy bọn Ngự Tác có thực lực cao cường nhưng bên ngoài Thiên khung có không ít yêu thú cao cấp nên bọn gã men sát đường Thiên khung, chỉ cách rìa không đầy hai vạn dặm nhưng nơi này rõ ràng không mấy khi có tu sĩ đi qua.

“Bất quá Hỏa tổ diệu hình như không phải đang tìm thức ăn mà... phì,” Hàn Vi Vi hiếu kỳ nhìn đàn Hỏa tổ diệu, đột nhiên đỏ mặt.

“...” Thủy Linh Nhi cùng bọn Cơ Nhã đỏ mặt, đàn Hỏa tổ diệu có nhiều con bay lên bay xuống, tựa hồ đang lúc phát tình mà giao phối.

“Cảnh tượng này tráng quan quá.” Ngự Tác nhìn rõ thì toát mồ hôi

“Tráng quan cái đầu người.” Hàn Vi Vi ở sau lưng véo gã thật mạnh.

Cùng lúc, đột nhiên, Hỏa tổ diệu đang bay quanh một đỉnh núi bốc khói chợt tản đi như đàn cá đang bơi bị ném vào một tảng đá.

“À! Lẽ nào hỏa sơn sắp phun?”

Ngự Tác cùng bọn Cơ Nhã hơi ngẩn ra.

“Không phải, ở trên trời.”

Ngự Tác ngẩn nhìn lên ngọn núi.

Cùng lúc một dải thanh quang từ trên không đáp xuống.

“Không hiểu đối phương có gì lạ không, mà chúng ta chưa phát hiện y thì y đã phát hiện chúng ta.”

Cơ hồ đồng thời, Ngự Tác nhướng mày, dừng lại.

Đạo thanh quang có tốc độ cực kỳ kinh nhân, không kém gì Ly Hỏa phản, thoáng sau Ngự thấy trong thanh quang có một đạo nhân hơn ba mươi tuổi.

Đạo nhân này cước đạp thanh liên, da trắng như ngọc, diện mạo tuấn mỹ, tạo cho người ta cảm giác không nhiễm bụi trần, cao cao tại thượng.

Linh khí của y ngưng thành một nhánh dây leo xanh biếc, kết bảy chiếc lá.

“Thất Diệp chân nhân sao lại xuất hiện ở đây. Ngụy Tác, y là chấp pháp trưởng lão của Chân Võ, tu vi Kim đơn lưỡng trọng.” Nhìn rõ người đó, Thủy Linh Nhi hơi biến sắc.

“Chân Võ tông trưởng lão?” Ngụy Tác nhíu mày, mắt ánh lên không hiểu nghĩ gì.

“Ngụy Tác, đừng động thủ, nếu quanh đây có nhiều tu sĩ Chân Võ và Huyền Phong môn thì cúng ta khó thoát.” Thủy Linh Nhi truyền âm nhắc nhở.

“À!”

Thoáng sau, Thất Diệp chân nhân tiện mặt mày như ngọc đến trước mặt bọn Ngụy Tác, định nói gì đó nhưng rồi mắt lóe lên, mỉm cười.

Đạo sĩ tuần mỹ đó không nói gì, vung tay, mười sáu đạo thanh quang bay lên biến thành mười sáu lá thanh sắc đại kỳ.

Mười sáu lá thanh sắc đại kỳ thượng có phù văn hình chuông, rần rạt thanh sắc linh quang hình thành quang mạc trong suốt rủ xuống, vây kín một nghìn năm, sáu trăm trượng.

“Giao cái vòng ra thì tha chết cho ngươi” Tế xuất thanh sắc đại kỳ, Thất Diệp chân nhân nhìn Ngụy Tác, thập phần bình thường nói.

Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi cùng bọn Cơ Nhã nhìn nhau.

Thất Diệp chân nhân tế xuất thanh sắc đại kỳ, Ngụy Tác tưởng y nhận ra gì đó, nhưng giờ xem ra y chỉ thêm muốn nạp bảo cổ trạc của thanh niên thần bí.

Ở bên ngoài Thiên khung mà thích bảo vật của tu sĩ khác, việc giết người cướp của không ít, nhưng người này không thêm hỏi thân phận bọn Ngụy Tác mà đòi giao ngay sẽ tha chết thì quả thật ngênh ngang đến độ khó tin.

Cái gì khiến y tự tin như thế?

“Vị đạo hữu này, định cướp đồ mà không hỏi thân phận bọn mỡ hử? Vạn nhất không chạm được vào bọn mỡ thì sao?” Ngụy Tác hiểu kỳ, nói với đạo nhân đang chỉ trò sai khiến bọn gã như thủ hạ.

“Trên tay ngươi có phải nạp bảo cổ trạc?” Thất Diệp chân nhân nhặt nhẻo nhìn Ngụy Tác.

“Đúng thế, là nạp bảo cổ trạc.” Ngụy Tác gật đầu.

“Ta chỉ cần biết thứ của ngươi có là thứ ta cần không, còn sư môn, thân phận của ngươi liên quan gì đến ta?” Thất Diệp chân nhân lạnh mặt, thình không cũng yên lặng lại.

“Tuy là ở ngoài Thiên khung nhưng vạn nhất trưởng lão bản môn hoặc đại tu sĩ biết tin tới nơi thì các hạ vị tất thoát thân.” Ngụy Tác nhìn Thất Diệp chân nhân, như đang mặc cả, “Bọn mỡ đông thế này, các hạ lợi hại đến đâu cũng không giết hết được, bọn mỡ phát tin đâu có khó.”

“Mười sáu lá Thanh âm thanh kỳ này kích phát thì tiếng đấu pháp và quang diễm không thể truyền ra, ta giết các ngươi tất không ai biết.” Thất Diệp chân nhân lạnh giọng.

“Các hạ không sợ bọn mỡ có pháp khí như Nguyên thần đăng?” Ngụy Tác y cựa nhất phó bắt tử tâm đích dạng tử

“Vật này của ta là cổ bảo chuyên môn đối phó pháp khí kiểu Nguyên thần đăng, dù Nguyên thần đăng cảm ứng được thì vị trí thật sự cũng cách đây ba nghìn dặm.” Thất Diệp chân nhân liếc Ngụy Tác

Bọn Ngụy Tác đều dùng Tiềm ẩn quyết che giấu tu vi, Thanh minh pháp y của gã và bạch sắc bào tử của Âm Lệ Hoa có công hiệu tương tự nên trog mắt Thất Diệp chân nhân, bọn gã chỉ là mấy tu sĩ Phân niệm cảnh cùng ra ngoài Thiên khung rên, y chưa từng thấy tu sĩ Phân niệm cảnh nào lăm lờ như thế.

“Tức là vật này rất hữu dụng,” Ngụy Tác đột nhiên mỉm cười: “Tức là dù đạo hữu chết ở đây, tông môn chắc không biết, mỡ không nhằm thì Chân Võ không có Nguyên thần đăng.”

“Người muốn gì?” Thất Diệp chân nhân giật giật chân mày, lưỡng đạo mục quang như lợi kiếm nhìn Ngụy Tác, “Thế nào, tưởng giết được ta hả?”

“Sao lại như thế được, mỗ chỉ hỏi thôi.” Ngụy Tác lắc đầu: “Chỉ là trong nạp bảo thủ trạc có hai thứ quan trọng với mỗ, mỗ sẽ lấy ra rồi giao cho đạo hữu.”

“Ta bảo lấy cái vòng nhưng có bảo cho người lấy đồ trong cái vòng ra không?” Thất Diệp chân nhân lạnh lùng nhìn Ngụy Tác.

“Vậy thì cho các hạ luôn toàn bộ nạp bảo nang của mỗ.” Ngụy Tác cười ha hả bảo Thất Diệp chân nhân.

“...” Thất Diệp chân nhân ngẩn người.

Y không ít lần giết người cướp của nhưng chưa gặp ai như Ngụy Tác.

“Lê nào...” Cảm giác thập phần hung hiểm dâng lên trong lòng Thất Diệp chân nhân.

“Vật này không tệ, đừng có vứt đi,” Ngụy Tác lấy ra mấy nạp bảo nang, thành khẩn nói, mặc kệ Thất Diệp chân nhân nguyện hay không mà vung tay, lấy một thứ từ một nạp bảo nang ra.

-o0o-

608. Chương 608: Gặp Lại Lý Tả Ý

“Đây là... Bàn Long chân nhân!”

Thất Diệp chân nhân run người, suýt nữa rụng tóc gáy.

Thứ Ngụy Tác lấy từ một nạp bảo nang ra là một thi thể, Thất Diệp chân khê liếc là nhận ra thi thể của Bàn Long chân nhân!

“Chả trách Bàn Long chân nhân không có tin gì, đã chết trong tay y!”

Thất Diệp chân nhân phản ứng cực nhanh, thấy Ngụy Tác lấy thi thể Bàn Long chân nhân ra thì rùng mình, móc ra một cái đèn dầu màu tím điêu khắc các loại kỳ trân dị thú, phù văn thập phần cổ kính, như từng vì sao bay trên không trung, toát lên thượng cổ khí tức.

“Đây là Tử tâm đăng của thượng cổ Đạo Tâm tông, uy năng huyền giai hạ phẩm, tương đương với một thiên hỏa lô, có thể dùng để luyện khí, Ngụy Tác, cẩn thận đừng tổn hại pháp bảo này!”

Thất Diệp chân nhân vừa lấy ra cái đèn, giọng lục bào lão đầu đã vang lên trong tai Ngụy Tác.

Lục bào lão đầu vừa lên tiếng, mấy chục dải tử tinh hỏa diễm ngưng kết từ pháp bảo của Thất Diệp chân nhân bay ra, đồng thời, y vung tay định thu lại mười sáu lá Thanh âm thanh kỳ.

Ngụy Tác thông thả thu lại thi thể Bàn Long chân nhân, mỉm cười với Âm Lệ Hoa.

Âm Lệ Hoa liếc gã như trách móc, tựa hồ trách gã cố ý lấy thi thể Bàn Long chân nhân ra dọa người ta, đồng thời vung tay, hồng sắc tiểu viên kính lơ lửng trước mặt.

Hồng sắc hỏa trụ từ tấm gương bắn ra, va vào mấy chục dải tử tinh hỏa diễm.

“Chát!”

Tử tinh hỏa diễm không chống nổi hồng sắc hỏa trụ, tan vỡ hết thảy.

Thất Diệp chân nhân tỏ vẻ cực kỳ kinh hãi.

“Vù!”

Những chg ư ạp làm gì, trước mặt Ngụy Tác lóe lên linh quang nhi một, đồng thời một tinh kim cự hoàn chừng một trượng lóe lên kim, bạch, ngân tam sắc quang hoa bổ tới.

“Choang!”

Thất Diệp chân nhân mặt cắt không còn hột máu, phun ra một đạo thanh sắc hà quang, khiến quang hoa của tinh kim cự hoàn rung lên co lại.

Vù!

Một đạo ám kim sắc kiếm quang chém đến trước mặt y.

“Đây là Huyền Vũ chân nhân...”

Thất Diệp chân nhân kinh hãi cực độ, ám kim sắc kiếm khí dễ dàng cắt đứt linh quang của thanh sắc pháp y, khoét một lỗ trên tâm mạch.

Tu sĩ thông thường, dù là Ngụy Tác bây giờ, tâm mạch tan nát thì sẽ sinh cơ đoạn tuyệt ngay.

Nhưng tích tắc đó, da Thất Diệp chân nhân ánh lên mấy quang phù kỳ dị, như thể có vầng vện.

“Oành!”

Đồng thời, mười sáu lá Thanh âm thanh kỳ đột nhiên cháy lên, thanh quang chói lòa khiến ai cũng khó lòng mở mắt.

Cùng lúc, đỉnh đầu Thất Diệp chân nhân vỡ ra, thanh quang vút ra chạy trốn.

Thấy thanh quang có động tốc cực kỳ kinh nhân, sắp thoát khỏi lưới thanh quang, Ngụy Tác bình tĩnh như thường thò tay ra chụp.

“Xoạt” Thanh hắc sắc âm khí bắn đi không biết bao nhiêu trượng, ngưng thành quỷ trảo có lông màu lam, chụp lấy thanh quang.

“A!”

Bị quỷ trảo tóm lấy, thanh quang kêu tanh tách như dầu nóng trong chảo, tỏa ra tro tàn.

“Người đã giết Huyền Vũ chân nhân, người là Ngụy Tác! Cả Bàn Long chân nhân mà người cũng giết! Người không thể giết ta, không thì mấy vị hảo hữu của người không giữ được mạng!” Thanh quang phát ra tiếng Thất Diệp chân nhân gào rú.

“Thế nào hả?”

Thất Diệp chân nhân nói thế khiến chân mày Ngụy Tác giãn giãn, Huyền sát quỷ trảo không xiết lại mà hơi lỏng ra, tạo thành một lao lung bao kín thanh quang.

“Thế nào, các người chưa biết? Kỳ Long Sơn và Thanh Bình đến Mặc Ngọc linh cầu xin hộ người, kết quả bị thiếu chủ của bọn ta bắt, trong mười ngày mà người không đến Mặc Ngọc linh thì thiếu chủ sẽ giết Kỳ Long Sơn và Thanh Bình!” Thanh quang vang lên tiếng nói oán độc cực độ.

“Cái gì?” Bọn Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh biến sắc, ngoái nhìn Ngụy Tác.

Gã đang đắc ý chợt âm trầm hẳn.

Gã không nói gì mà vung tay, chân nguyên bao lấy thi thể Thất Diệp chân nhân và Tử tâm đăng.

“Cho các người biết cũng không sao, trừ thiếu chủ thì Chân Võ thái thượng trưởng lão Bạch Vũ chân nhân cũng ở Mặc Ngọc linh! Với tu vi của các người không thể cứu được Kỳ Long Sơn và Thanh Bình, chỉ còn cách dùng ta trao đổi!” Thanh quang vang lên tiếng nói vô vàn oán độc.

“Bạch Vũ chân nhân?” Thủy Linh Nhi hơi biến sắc.

Bạch Vũ chân nhân La Già Lan tu vi kinh nhân Kim đơn tứ trọng, trừ Hứa Thiên Áo thì vẫn là nhân vật số hai Chân Võ. Thủ đoạn của lão độc ác, thường không giết đối thủ mà bắt sống, phế trừ tu vi, đánh thành phế nhân, rồi tống vào Bạch Vũ cung làm nô lệ. Bị biến thành phế nhân, phải cam chịu phạt nô lệ thấp hèn, đối với tu sĩ mà nói còn đáng sợ hơn chết.

Danh hiệu và tu vi của y, lúc Ngụy Tác hỏi về Chân Võ, Thủy Linh Nhi đã nhắc tới.

“Ta không thừa lời với ngươi, đừng mong moi được gì từ ta. Thuật pháp này thiếu chủ cũng biết, trong tám ngày mà dùng ta trao đổi thì còn cứu được Kỳ Long Sơn và Thanh Bình.” Thanh quang vang lên tiếng nói, đoạn dài sáng co lại, biến thành một viên đơn châu như kim đơn cỡ trứng vịt.

Ngụy Tác hơi nhú mày, thần thức quét vào, thi thể Thất Diệp chân nhân không có kim đơn.

Thuật pháp của Thất Diệp chân nhân là thần hồn đào thoát sẽ có thể đoạt xá trùng sinh, tựa hồ còn lấy kim đơn làm tái thể, thập phần đặc biệt.

“Đây là Đơn thai chuyển sinh thuật của Lục Dương tông ở Vân Linh đại lục. Y biết thuật pháp này, lẽ nào có liên quan với Lục Dương tông?” Âm Lệ Hoa tỏ vẻ kinh nghi.

“Lục Dương tông của Vân Linh đại lục?” Ngụy Tác liếc Âm Lệ Hoa. Lục Dương tông là một trong những siêu cấp đại tông của Vân Linh đại lục, ở trung bộ, lúc gần ở Vân Linh đại lục cũng có nghe nói.

“Đúng thế, Đơn thai chuyển sinh thuật có thể để thần hồn hóa nhập vào kim đơn. Chuyển thành đơn thai rồi thì cần có tu sĩ hiểu thuật này mới có thể thi pháp, thần hồn mới thoát được.” Âm Lệ Hoa nhìn Ngụy Tác gật đầu, “Xem ra Chân Võ thiếu chủ Hứa Thiên Áo có biết.”

“Âm Lệ Hoa, Âm Thi tông có nhiều thuật pháp dùng nhục thân, thần hồn của tu sĩ để luyện chế, đơn thai này có thể luyện chế pháp bảo chăng?” Ngụy Tác hơi trầm ngâm.

“Đơn thai này có thể luyện chế Đơn sát kiếm, cùng là pháp khí tiêu hao như Tuyệt diệt kim đơn, thư thư cũng biết cách luyện, có cả các nguyên liệu để luyện như âm lân, chỉ mấy ngày là xong. Đơn sát kiếm uy lực không kém gì Tuyệt diệt kim đơn, khi kích phát lại chỉ là một đạo kiếm khí, không sợ tổn thương tự thân.” Âm Lệ Hoa nhìn Ngụy Tác: “Đệ muốn luyện chế đơn thai thành pháp khí?”

“Đối phương quá mạnh, dù đệ giao dịch thì đối phương cũng không thật lòng.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, nhìn Âm Lệ Hoa rồi vung tay, đưa đơn thai do Thất Diệp chân nhân hóa thành ra. “Sự tình đến nước này, e là đệ phải nuốt lời, không thể đưa thư thư về, đơn thai này thư thư đem về Vân Linh đại lục, luyện chế thành pháp khí, có thêm thứ để trông vào.”

Thủy Linh Nhi cùng bọn Cơ Nhã đều run lên.

“Đệ định nhanh chóng tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết? Đi cứu lương vị bằng hữu?” Âm Lệ Hoa thập phần bình tĩnh hỏi.

“Kia là...?”

Cùng lúc, Hàn Vi Vi đột nhiên kinh hô, mục quang Ngụy Tác cũng ngưng lại.

Phía trái trên không đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Bóng người này một bước trên không cũng mấy chục trượng.

Hư ảnh hình dãy núi liên miên, theo đà di chuyển của người đó mà tan vỡ rồi không ngừng ngưng tụ lại.

“Lý Tả Ý!” Thấy rõ hư ảnh, Ngụy Tác biến sắc kinh hô.

“Lý Tả Ý? Y là Lý Tả Ý, sao lại xuất hiện tại đây!” Cơ Nhã và Hàn Vi Vi cũng biến sắc.

“Khí tức của y thập phần tán loạn, cơ hồ sắp gục ngã đến nơi.” Thủy Linh Nhi bảo Ngụy Tác.

Rõ ràng, hư ảnh ngọn núi của Lý Tả Ý đã thập phần tán loạn, thể nội chân nguyên và khí huyết lưu động vô cùng hư nhược.

“Đi, chúng ta bám theo y từ xa rồi tính.” Ngụy Tác gật đầu với bọn Cơ Nhã, đoạn đi theo Lý Tả Ý.

609. Chương 609: Người Cũng Là Thỏ Sao?

Thân ngoại linh khí ngưng thành dãy núi, lúc hiện ra là chục đống sụp ngay.

Bọn Ngự Tác tuy chỉ sử dụng phi độn pháp bảo bình thường nhưng vẫn bắt kịp Lý Tả Ý, chỉ vì uy năng Liệt khuyết tàn nguyệt quá đáng sợ, không hiểu y đang diên nhưng có đột nhiên động thủ hay không, bọn gã không dám đến gần.

Lý Tả Ý như không hề có mục đích, cứ lướt đi thôi.

Chốc sau, Lý Tả Ý đáp xuống bãi đã nhưng nửa tuần hương qua đi là lại lửng không lướt đi.

Không đầy một tuần hương, Lý Tả Ý đáp xuống nghỉ một chốc rồi lại lao lên không.

“Ngự Tác, Huyền Phong môn nhiều Kim đơn đại tu sĩ như thế, cả Lâm Thái Hư tự thân xuất thủ mà không bắt được y, chưa biết chừng sẽ có người Huyền Phong môn đuổi tới, đi theo y quá nguy hiểm, đừng đuổi thì hơn.” Hàn Vi Vi lo lắng.

“Thiên cấp đỉnh giai công kích thuật pháp Liệt khuyết tàn nguyệt của y có uy lực cực kỳ đáng sợ, lấy được thì đối diện Hứa Thiên Áo cũng không ngại.” Ngự Tác lắc đầu, “Y chắc không chịu nổi lâu nữa, vì thuật pháp này cũng đáng mạo hiểm.”

“Âm Lệ Hoa, chi bằng chúng ta chia tay ở đây, thư thư vào Thiên khung chắc không vấn đề gì.” Ngự Tác chợt bảo Âm Lệ Hoa.

“Dù tỷ đi cũng sẽ luyện chế đơn thai của Thất Diệp chân nhân thành Đơn sát kiếm đã.” Âm Lệ Hoa nhìn Lý Tả Ý, bình tĩnh nói.

Ngự Tác nhìn vào mắt Âm Lệ Hoa, không nhiều lời mà gật đầu. Đồng thời gãi hờ ra gì đó, lấy thi thể Thất Diệp chân nhân ra, lấy cả Thực huyết pháp đao.

“Xoạt!” Gã nhắm lên thính không phía sau, kích phát Thực huyết pháp đao, một đạo hồng bắn lên đoạn vùng tay, cắm Thực huyết pháp đao vào ngực Thất Diệp chân nhân.

Thực huyết pháp đao vốn hút khí huyết của Kim Dao chân nhân, Thất Diệp chân nhân tu vi Kim đơn lưỡng trọng, cao hơn Kim Dao chân nhân một bậc, hút khí huyết của y tất sẽ có uy năng cao hơn.

Lý Tả Ý đột nhiên xuất hiện, Ngự Tác và lục bào lão đầu chấn kinh nên quên mất, giờ nói với Âm Lệ Hoa thì gã nhớ ra, may mà chưa lâu, khí huyết Thất Diệp chân nhân chưa đông lại.

“Ngự Tác, y dừng rồi.” Cơ Nhã chợt kinh hô.

Ngoài xa Lý Tả Ý đột nhiên dừng lại, nhìn về phía Ngự Tác và thi thể Thất Diệp chân nhân.

“Có phải uy năng Thực huyết pháp đao chọc giận y.” Hàn Vi Vi hơi khẩn trương.

Nhìn từ xa không rõ mặt mũi Lý Tả Ý, chỉ thấy y phục tựa hồ thập phần lam lũ, thùng lỗ chỗ, bết máu.

Chỉ mấy tích tắc sau, Lý Tả Ý ngoái lại lướt đi trên không, rồi đáp xuống một ngọn núi.

Rõ ràng đã diên loạn, nhưng không như hai lần trước, tới hai tuần hương sau mà y vẫn không lướt đi nổi.

“Để ta đến xem sao, y quá nguy hiểm, các vị đừng theo.” Lý Tả Ý chưa lướt đi, Ngự Tác không nén được bảo bọn Cơ Nhã hòa Thủy Linh Nhi.

“Ngự Tác, cẩn thận.” Bọn Cơ Nhã và Hàn Vi Vi đều lo lắng.

“Trả Hỏa tước hóa yêu kính cho đệ đã, vạn nhất động thủ, chắc có thể chống nổi uy năng thuật pháp của y.” Âm Lệ Hoa vùng tay, nhét Hỏa tước hóa yêu kính vào tay Ngự Tác.

Ngự Tác gật đầu, không nhiều lời, một tay cầm Hỏa tước hóa yêu kính, tay kia cầm Thực huyết pháp đao, lướt đến chỗ Lý Tả Ý.

Lý Tả Ý đáp xuống đỉnh núi thập phần hoang lương, đứng trên ngọn cây chỉ cao cỡ hai thân người, mặt đất đầy lá khô.

Lên đỉnh núi, nhìn quanh một vòng, Ngự Tác ngẩn người.

Cạnh một tảng đá lớn, Lý Tả Ý dựa vào mỏm đá nhìn vắng dương đang mọc.

Lúc này tóc y bạc trắng, ngay cả lông mày cũng trắng xóa, mặt nhăn nheo như một lão nhân.

Pháp y của y đã thành những mảnh rách nát nổi nhau, ngực có một vết thương xuyên thấu, nhìn rõ cả nội phủ. Sườn trái của y như bị lợi khí cắt vào, xương cũng bị cắt đứt.

Ngụy Tác thấy y đang nhìn vàng dương, lẩm bẩm gì đó, đôi mắt mờ đục nhỏ lệ, cực kỳ đang thương, trọng thương thoi thóp.

Thấy Ngụy Tác lao lên không trung, đại tu sĩ điên khùng đang co người chột kinh hãi, nhìn rõ gã thì cũng bò dậy nổi, chỉ nhìn gã lẩm bẩm: “Người tốt...” Thấy Thực huyết pháp đao thì nói: “Người xấu...”

Ngụy Tác hơi ngẩn người, bất giác nhìn Thực huyết pháp đao.

“Người xấu...” Lý Tả Ý thấy gã nhìn xuống Thực huyết pháp đao, gật đầu.

“Người xấu? Người bảo ta giết tu sĩ đó hả?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, thử hỏi tu sĩ đã phát điên.

“Người xấu...” Lý Tả Ý trông thập phần thê lương lại gật đầu, vén vạt áo lên, có vết thương như bị thiêu cháy.

“Y đã thương người?” Ngụy Tác máy động.

“Người xấu... đánh không lại thì ta trốn, người xấu vẫn đuổi theo...” Lý Tả Ý tái thứ gật đầu, như sợ đau, che mảnh á rách lại.

“Người bị đuổi đến đây? Còn người xấu nào đuổi theo không?”

“Có tu sĩ điều khiển không trung đại điện hay không?”

Ngụy Tác biết nguyên nhân Thất Diệp chân nhân xuất hiện ở đây vì đuổi theo Lý Tả Ý, Lý Tả Ý tựa hồ đã kiệt quệ, hai người từng giao thủ, Lý Tả Ý chạy thoát còn Thất Diệp chân nhân vô tình gặp bọn gã nên định thừa cơ giết người cướp của, kết quả lại mất mạng.

“...”

Lý Tả Ý điên khùng không nhận ra Ngụy Tác, thấy gã dùng Thực huyết pháp đao cắm vào ngực Thất Diệp chân nhân nên y không có địch ý, rồi gã hỏi liên tục nên đại tu sĩ điên khùng này không hồi đáp.

Chốc sau, tu sĩ điên khùng này ngồi xồm xuống, nhổ một ngọn cỏ lên nhét vào miệng, co tay trước ngực, trông thập phần cổ quái.

Ngụy Tác không hiểu y làm gì, nhưng không nén được, đáp xuống gần đó, định nói mấy câu với y rồi tính.

Nhưng thấy gã đáp xuống, đối phương tỏ vẻ cực kỳ cảnh giác, mắt rực hung quang, tựa hồ gã đến gần là y sẽ động thủ.

Gã đành bất động, không dám đến gần tu sĩ đã phát điên đó.

Đối phương đột nhiên nhảy xéo sang lên, bứt mấy cọng cỏ, hai cọng lại trước ngực.

“Thật ra là sao?” Ngụy Tác muốn hiểu xem đại tu sĩ điên khùng này muốn làm gì nên cố học theo, cũng ngồi xồm xuống, nhổ hai nhánh cỏ cho vào miệng.

Thấy gã làm thế, đại tu sĩ điên khùng ngẩn ra, hồ nghi quan sát, lại cho mấy cọng cỏ vào miệng.

Ngụy Tác học theo.

“Lê nào... Người... cũng là thổ hả?” Lý Tả Ý sau rốt không nhịn được nữa, ngẩn ngừ hỏi.

“...!!!” Ngụy Tác suýt nữa bỏ chữ.

Hóa ra đại tu sĩ điên khùng này cổ quái như vậy vì đầu óc quá hỗn loạn, tưởng mình là con thổ, y đang coi Ngụy Tác cũng là thổ nốt.

“Đúng, thế nào, người không nhận ra ta là thổ?” Ngụy Tác cố nén xung động thổ huyết, bình tĩnh như thường đáp.

“Hóa ra ban này không nhận ra, giờ thì biết rồi, người giúp ta giết người xấu đó.” Mắt Lý Tả Ý tan nét cảnh giác, hoan hỉ nói đoạn đứng dậy, đi đến chỗ Ngụy Tác.

Thỏ cũng biết đi?

Ngụy Tác tắt tiếng, vẫn bình tĩnh như thường đến chỗ Lý Tả Ý: “Ta thấy người bị thương nặng, sao rồi?”

“Ta bị thương quá nặng, lực khí không còn, chưa biết chừng sẽ chết, nhưng trước khi chết còn gặp một con thỏ thì thật tốt quá.” Đại tu sĩ điên khủng bảo Ngụy Tác.

-o0o-

610. Chương 610: Cứu Con Thỏ

“Điên rồi, y điên thật rồi.” Lục bào lão đầu không nói thành lời.

Một cao thủ biết thi triển một trong thượng cổ thập đại sát phạt công kích thuật pháp mà sa vào cảnh ý thức hỗn loạn, coi mình là thỏ.

“Ta biết có một tu sĩ điều khiển một gian không trung đại điện, chuyên môn giết thỏ, y đuổi theo người hả?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, vừa hỏi vừa cảm nhận khí tức của y.

Rõ ràng, Lý Tả Ý thành ra như thế vì kim đơn uy năng tiêu hao quá mức, nhục thân thọ nguyên hao hụt.

Cộng với thương thế thì thân thể y đã thành quá già nua, chỉ là kim đơn chưa triệt để suy kiệt, nên còn chịu nổi.

“Người xấu hả... Người đã gặp? Rất đáng sợ.” Ngụy Tác đề cập đến Lâm Thái Hư, “con thỏ” run lên, tỏ vẻ sợ hãi, “Y đuổi kịp, vì thoát khỏi tay y nên ta không đánh nổi được người xấu vừa rồi, bất quá kẻ xấu đầu tiên cũng bị thương, sau đó ta thoát được.”

“Lâm Thái Hư bị y đã thương?” Ngụy Tác cực kỳ chấn kinh.

Lâm Thái Hư tu vi kinh nhân Kim đơn tứ trọng, Phá diệt thần thương có uy năng siêu phàm cực độ, Lý Tả Ý bị cường giả Huyền Phong môn và Bắc Minh tông vây giết nhưng vẫn thoát thân dù trọng thương, trong tình huống đó mà y còn thoát khỏi tay Lâm Thái Hư đồng thời đã thương y.

Thần thông của Lý Tả Ý sau khi phát điên, đích xác không thể tưởng tượng nổi.

“Trừ người xấu đó, còn ai truy sát người nữa không?” Ngụy Tác hỏi tiếp. Gã cần hỏi rõ tình hình, không thì nhỡ có một, hai cường giả Huyền Phong môn truy sát tới thì sẽ thành hậu quả khó tưởng tượng nổi.

“Hình như không, chỉ có một người xấu đuổi theo. Những kẻ khác từ hai ngày trước đã bị ta bỏ rơi.” Lý Tả Ý thoáng nghĩ, lắc đầu, chỉ về xa xăm, “Ta từ đằng kia tới... Y đuổi theo ta một ngày, chạy không thoát, bị y đuổi kịp.”

Y tuy không trả lời rõ ràng nhưng Ngụy Tác hiểu hết.

Đại tu sĩ điên khủng điểm này chỉ ra man hoang hoang nguyên cách xa Thiên khung, hiển nhiên y đi ra đó, rồi bị Thất Diệp chân nhân tìm được rồi chân nguyên và kim đơn uy năng của gã gần như hao tận, bị Thất Diệp chân nhân truy đuổi đến đây.

“Hóa ra Chân Võ tựa hồ vốn không có bao nhiêu cao giai tu sĩ ở đây, xem ra siêu cấp đại tông môn đều thềm muốn Liệt khuyết tàn nguyệt, nên phái nhiều cao giai tu sĩ đến tìm kiếm.”

Ngụy Tác thoang qua ý nghĩ, lại hỏi đại tu sĩ điên khủng: “Người còn nhớ thuật pháp phát ra hơi hắc sắc loạn nguyệt của loài thỏ chúng ta không? Ta vô tình quên mất đạo thuật pháp đó.”

“Hơi hắc sắc loạn nguyệt?” Mắt y ánh lên hoang mang, “Thứ đó... hiện tại lực khí không đủ, không phát được... Dù lực khí tất ta phát được nhưng không nhớ cách phát.”

“Y điên hẳn rồi, đầu óc hỗn loạn, dù đại tông môn bắt được cũng không thể moi nổi điển tịch Liệt khuyết tàn nguyệt.” Lục bào lão đầu thở dài trong tai Ngụy Tác.

“Nạp bảo nang của y rơi rồi...” Ngụy Tác quét thần thức vào, phát hiện trong pháp y như mảnh vải rách của Lý Tả Ý trống trơn, nạp bảo nang đã rơi mất.

“Để ta xem thương thế của ngươi?” Hơi trầm ngâm, Ngụy Tác hỏi Lý Tả Ý.

“Ta bị thương quá nặng... Ta hình như nhớ nên dùng thứ gì sẽ lành nhanh nhưng lại không nhớ ra, ngươi còn nhớ thảo như chúng ta nên dùng thứ gì chưa trị không?” Lý Tả Ý gật đầu, vén mảnh áo lên, tỏ vẻ ngẫm nghĩ.

“Y có tu vi Kim đơn tam trọng, nhục thân có sinh cơ rất cao, bằng không với thương thế này tất chết lâu rồi.” Nhìn vết thương đáng sợ sau lớp pháp y rách, lục bào lão đầu hít hơi lạnh.

“Đây là cái gì?” Đột nhiên, Lý Tả Ý kêu lên kinh ngạc, thấy Ngụy Tác lấy ra một viên tinh thạch huyết quang chói lòa.

“Ngụy Tác, ngươi định chữa lành thương thế cho y?” Lục bào lão đầu hỏi.

Ngụy Tác đang lấy ra Huyết tinh thạch ở Đạo Huyền điện.

Huyết tinh thạch thập phần trọng yếu, Ngụy Tác cho hút không ít máu yêu thú nên hồng quang cực kỳ chói lòa.

“Là thứ có thể chữa thương thế cho thảo.” Ngụy Tác đáp.

“Vậy hả? Sao ta không nhớ nhỉ?” Lý Tả Ý hồ nghi nhìn viên tinh thạch.

“Thử xem có hiệu quả không.” Ngụy Tác dồn chân nguyên vào Huyết tinh thạch nhỏ ra hồng sắc được dịch thơm lừng.

Ngụy Tác phất tay, được dịch nhỏ vào vết thương cũ nắm tay ở ngực Lý Tả Ý.

“Hữu dụng! Xem ra vật này có hiệu quả với chúng ta.” Vết thương trên ngực Lý Tả Ý nhanh chóng khôi phục huyết nhục, sinh cơ phát ra. Y kêu lên mừng rỡ.

“Nuốt hai giọt này đi.” Ngụy Tác liên tục dồn chân nguyên, lấy hai giọt hồng sắc được dịch cho Lý Tả Ý.

Lý Tả Ý há miệng, nuốt ngay.

“Hữu dụng!”

Lý Tả Ý sáng mắt.

Vết thương ghê rợn của y nhanh chóng liền da liền thịt.

“Không được, không còn lực khí, ta già rồi, dù vết thương lành lại cũng sẽ chết ngay.” Thoáng sau ánh mắt Lý Tả Ý ảm đạm hẳn, lắc đầu với Ngụy Tác.

“Ngươi ăn thứ này đi.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, lấy ra cả nắm đơn được bổ sung chân nguyên.

“Có hữu dụng không... Bất quá nhìn quen quá.” Lý Tả Ý nuốt mấy chục viên đơn được bổ sung chân nguyên.

Thể nội vang lên tiếng chân nguyên lưu động.

Linh khí cũng toát ra.

“Hữu dụng! Hình như ta không chết.” Lý Tả Ý tỏ vẻ ngạc nhiên, “Ngươi là đại năng của thảo hả mà sao lợi hại thế?”

“Ta có mấy thứ đó mà thôi. Ngươi còn lợi hại hơn.” Ngụy Tác vẫn bình tĩnh như thường lấy ra một viên ngũ sắc ngọc thạch lớn, vung tay, một đạo ám kim sắc kiếm quang cắt ra một viên, “Thử vật này xem sao.”

Hiện tại Ngụy Tác lấy ra Thiên long huyết hóa thạch.

Cả ngọn núi bị gã cắt thành hơn nghìn khối, cắt vào nạp bảo thủ trục.

Thiên long huyết hóa thạch có công hiệu bồi bổ khí huyết, đề thăng thọ nguyên.

“Ta chưa thấy thứ này.” Thiên long huyết hóa thạch được đưa tới, Lý Tả Ý lẩm bẩm nhưng không hoài nghi, một đạo hơi hắc sắc quang hoa cắt Thiên long huyết hóa thạch điểm thành mấy chục mảnh đoạn dùng chân nguyên bao lấy, nuốt từng mảnh một.

Nuốt từng mảnh Thiên long huyết hóa thạch, sinh cơ bỗng bật dậy lên trên mình Lý Tả Ý, linh khí lại ngưng tụ thành ngọn núi liên miên.

“Được rồi, được vật tức này đủ cho y có lại sinh cơ, kim đơn đơn khí cũng sẽ tưới nhuần nhục thân, chí ít cũng còn mấy chục năm thọ nguyên. Bất quá kim đơn uy năng tổn hao quá nhiều, trừ phi tu vi của y đề thăng, kim đơn lớn lên, chứ không thì thêm được vật cũng vô vị.” Cảm giác được khí tức của Lý Tả Ý biến hóa, lục bào lão đầu bảo Ngụy Tác.

“Đa tạ, ta lại có lực khí, chắc có thể dùng thuật pháp hồi hắc sắc loan nguyệt đó, chỉ là cách sử dụng thì ta không biết.” Lý Tả Ý tỏ vẻ cực kỳ cảm kích, rồi ngưng ngừng bảo Ngụy Tác.

Người không sao thì tốt rồi, chỗ này quá nguy hiểm, thực không thích hợp cho thỏ.” Ngụy Tác nhìn Lý Tả Ý, cố ý nói: “Chỉ bằng người nên rời đi, đến man hoang hoang dã xa hơn.”

“Đúng, chỗ đó quá nguy hiểm.” Lý Tả Ý liếc về Thiên khung, như thế thật sự coi mình là thỏ.

“Đúng rồi, sao người còn ở đó?” Đột nhiên y nhớ ra, lại hỏi Ngụy Tác.

“Ta phải đi cứu hai con thỏ, họ bị đồng lõa của tu sĩ điều khiển thiên không cự điện bắt. Ta không đến, họ sẽ bị giết.” Ngụy Tác bảo Lý Tả Ý.

“Còn thỏ khác bị bắt?” Lý Tả Ý thập phần chấn kinh.

“Nhĩ muội yêu...” Lý Tả Ý nói thế, cộng thêm dáng vẻ y khiến lục bào lão đầu dễ khóc dễ cười.

“Đúng, ta vốn tưởng chỉ còn lại bọn ta là thỏ.” Ngụy Tác chỉ vào bọn Cơ Nhã ngoài xa, rồi nghiêm túc bảo Lý Tả Ý, “Không ngờ còn gặp ở đây.”

“Họ cũng là thỏ? Ta những tưởng chỉ còn mình ta, không ngờ có nhiều thỏ thế.” Lý Tả Ý cảm động.

“Chỉ có bọn ta và hai con bị bắt.” Ngụy Tác thở dài.

“Người cứu ta, lại chấp nhận nguy hiểm đi cứu hai con thỏ đó, ta đâu thể không nghĩa khí.” Lý Tả Ý thập phần khẳng định, “Ta đi cứu cùng người.”

611. Chương 611: Đổi Thuật Pháp Tu Luyện Lại!

“Ngụy Tác, ta phục người đây, với thực lực của y mà cầm chân một Kim đơn tứ trọng đại tu sĩ cũng được!” Lục bào lão đầu nghe Lý Tả Ý nói thế thì tắt tiếng.

“Người muốn theo ta đi cứu hai con thỏ? Người không sợ chết?” Ngụy Tác không đổi sắc, hỏi Lý Tả Ý.

“Người không sợ chết, sao ta lại sợ.” Lý Tả Ý đáp, “Hai con thỏ đó ở đâu, chúng ta mau đi cứu!”

“Được! Hảo huynh đệ. Bất quá đối phương quá lợi hại, ta lại không nhớ thuật pháp hồi hắc sắc loan nguyệt, cần chuẩn bị mấy ngày, người dưỡng thương mấy ngày, lành lại là chúng ta đi cứu hai con thỏ đó được chứ?” Ngụy Tác lớn tiếng bảo Lý Tả Ý.

“Được! Thỏ không sợ chết, mấy ngày nữa chúng ta đi cứu họ!” Lý Tả Ý lớn tiếng, khẳng khái vì nghĩa.

“Để tiết kiệm thời gian, chúng ta chuẩn bị ở đây. Người cứ ở im đây, ta đi gọi mấy con thỏ đó lại, họ tưởng người là tu sĩ, không dám đến gần.” Ngụy Tác chỉ vào bọn Cơ Nhã, nghiêm túc bảo Lý Tả Ý.

“Lúc đầu ta không biết các người cũng là thỏ.” Lý Tả Ý cảm khái thở dài: “Thỏ như chúng ta rất giống tu sĩ, khó mà nhận biết.”

“Kỳ thực không khó, người cứ hỏi đối phương có thích ăn cỏ không, nếu có thì có thể là thỏ, người hỏi tiếp đối phương có phải thỏ không, đáp có thì đúng rồi. Nếu đáp không phải thì tất không đúng, thỏ như chúng ta sẽ không thể phủ nhận mình là thỏ.” Ngụy Tác nói nhanh.

“Đúng.” Lý Tả Ý gật đầu, “Thỏ sẽ thừa nhận mình là thỏ. Hảo huynh đệ đúng là biết nhiều.”

“Ngụy Tác, người...” Lục bào lão đầu suýt nữa ngắt xiu.

“Người đợi ở đây, ta gọi họ tới.”

Đoạn Ngụy Tác lướt lên không về phía bọn Cơ Nhã.

“Ngụy Tác, thế nào rồi? Lý Tả Ý đâu?” Hàn Vi Vi đợi đến mức nóng lòng, hỏi.

“Thần trí y đã triệt để hỗn loạn, e rằng không còn hy vọng moi được Liệt khuyết tàn nguyệt.” Ngụy Tác về chỗ bọn Hàn Vi Vi, nói khẽ: “Bất quá y cho rằng mình là thỏ, coi ta cũng là thỏ. Ta bảo các vị đều là thỏ, cả Kỳ Long Sơn và Thanh Bình cũng vậy, y sẽ đi cứu cùng.”

“Cái gì? Thỏ?”

Bọn Cơ Nhã và Hàn Vi Vi tròn mắt.

“Y điên khùng như thế hả?” Hàn Vi Vi suýt bật cười, “Lẽ nào chúng ta giống thỏ?”

“Trong mắt y, thỏ và tu sĩ không khác gì nhau.” Ngụy Tác nghiêm túc bảo bọn Hàn Vi Vi: “Chốc nữa nên cẩn thận, để y thấy ai cũng là thỏ.”

“Lão đại, tiểu đệ và bà nương thì sao, đáng về bọn tiểu đệ khác thỏ xa quá?” Dương chi điều kêu lên.

Dương chi điều cần thái dương chân hỏa để tu luyện, nên nó và thanh loan được Ngụy Tác để ở ngoài.

“Người cứ bảo mình là chim của thỏ nuôi là được, nhưng ta chưa yên tâm với nó, cần cho vào nô thú đại, thế nào?” Ngụy Tác liếc Dương chi điều và thanh loan.

Thanh loan mấp máy môi, như muốn khóc.

“Trước kia người hại lão đại không chỉ một lần, lão đại không tin là bình thường, sau này cần cố gắng mới được. Lão đại xưa nay ân oán phân minh, đi theo không bao giờ bị thiệt.” Dương chi điều an ủi.

Thanh loan không nói gì, cũng không nhìn Ngụy Tác, âm ức gật đầu.

Ngụy Tác không nhiều lời, lấy ra nô thú đại đựng Dương chi điều lúc trước thu thanh loan lại.

“Không ngờ y điên đến mức này. Nếu y xuất thủ, ít nhất cũng cầm chân được một Kim đơn tứ trọng đại tu sĩ.” Thấy Ngụy Tác thu thanh loan, Nam Cung Vũ Tinh bảo: “Đệ định thế nào?”

“Trừ một, hai ngày đi lại thì thời gian còn lại không nhiều. Ta định ở lại đây tu luyện Thủy hoàng phê nhật quyết.” Ngụy Tác toát lên niềm tự tin cao vời, băng lãnh, “Ta có Thủy hoàng phê nhật quyết, cùng với ngân này thiên long hải cốt, cả thiên long long đơn! Phải cho Hứa Thiên Áo thấy khinh người quá mức sẽ có hậu quả gì!”

“Âm Lệ Hoa, hiện tại có trợ thủ như Lý Tả Ý, đối phó Hứa Thiên Áo càng chắc, tỷ bắt tất luyện chế Đơn sát kiếm.” Thoáng ngừng lại, Ngụy Tác bảo Âm Lệ Hoa.

“Đệ đối phó Hứa Thiên Áo, Lý Tả Ý hiện thân, chưa biết chừng sẽ khiến cường giả Huyền Phong môn xuất hiện, tỷ luyện thành Đơn sát kiếm giúp đệ đã.” Âm Lệ Hoa lắc đầu.

“Đi thôi, chúng ta gặp y.” Ngụy Tác hiểu ý, không nói gì, thân ảnh loáng lên, lướt về phía Lý Tả Ý.

“Y lại điên khùng đến mức này...”

Theo sau Ngụy Tác, Cơ Nhã và bọn Hàn Vi Vi nhanh chóng thấy Lý Tả Ý ở bên tảng đá. Lúc đó mặt y rực hồng quang, thân ngoại linh khí ngưng thành ngọn núi liên miên, sinh long hoạt hổ, nhưng y còn ngâm mấy nhánh cỏ. Thấy bọn Cơ Nhã đến thì y cười ngượng ngáp.

“Thỏ huynh đệ, xin chào.” Hàn Vi Vi nói ngay với đại tu sĩ điên khùng đã thành truyền kỳ.

“Chào... Các vị cũng là thỏ... Không ngờ còn gặp nhiều thỏ ở đây.” Lý Tả Ý hơi ngượng ngùng.

“Y điên thật rồi.” Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh nhìn nhau, có cùng ý nghĩ.

“Linh khí của người quá bất mắt, đổi y phục đi.” Ngụy Tác đưa Thanh minh pháp y cho Lý Tả Ý: “Chúng ta đào hang ở đây, mấy hôm nữa sẽ đi cứu hai con thỏ.”

“Đa tạ huynh đệ... Được, thỏ không phải vẫn ở hang hử... Con chim người nuôi này khá lắm...” Lý Tả Ý cảm kích đón lấy Thanh minh pháp y, vừa mặc vừa nhìn Dương chi điếu. Có vẻ y cho rằng việc thỏ nuôi chim cũng bình thường như ở trong hang.

Bọn Ngụy Tác nhanh chóng đào động phủ lâm thời.

Nơi này hoang vu, không cần đào quá sâu như lần bị Lâm Thái Hư truy đuổi, chỉ thoáng sau bọn Ngụy Tác đã đào được sâu trăm trượng, tạo thành bảy, tám gian tĩnh thất. Sắp xếp Lý Tả Ý ở gian xa nhất, Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã tụ tập ở gian rộng nhất.

Vào gian tĩnh thất, Ngụy Tác vỗ lên một nô thú đại thượng, thả Phệ tâm trùng ra.

Lúc ở long trủng, thấy thiên long sát khí tràn tới, Ngụy Tác sai Phệ tâm trùng thổ động thổ trốn tránh, nên thoát được cả Thiên dục tinh.

Vốn Ngụy Tác không vội, định xong xuôi mới xem Phệ tâm trùng tiến giai được dị năng gì, nhưng giờ định tu luyện ở đây để đối phó Hứa Thiên Áo, nên cần xem xét Phệ tâm trùng trước.

Thả Phệ tâm trùng ra, Ngụy Tác hạ lệnh ngay.

Phệ tâm trùng không làm gì mà hơi do dự.

“A!”

Đột nhiên, Dương chi điếu thị run lên, kêu văng óc. Ngụy Tác có cảm ứng đặc biệt với Phệ tâm trùng lại nhận ra nó khê hành động.

“Việc gì hử?” Ngụy Tác hỏi.

“Nó định khổng chế thần thức tiểu đệ, may mà tiểu đệ không kém chứ yêu thú cấp thấp hơn tã đã bị nó khổng chế, biến thành con rối rồi.” Dương chi điếu hã hùnh nhìn về phía Phệ tâm trùng.

“Lẽ nào dị năng tiến giai của nó là trực tiếp khổng chế đề giai yêu thú?” Ngụy Tác nhớ ral úc ở Thanh Phong lăng địa lăng, Phệ tâm trùng trưởng lão khổng chế Hủ thi trùng.

“Quả nhiên như thế!”

Ngụy Tác lệnh cho Phệ tâm trùng nhảy lên nếu có dị năng đó, tức thì nó nhảy lên ngay.

“Không biết là có thể khổng chế đơn lễ hay nhiều con?”

Ngụy Tác lại hỏi Phệ tâm trùng.

Sau mấy câu hỏi, gã biết Phệ tâm trùng có thể khổng chế ba đến năm con yêu thú có thần thức bằng nửa nó, trong vòng nghìn trượng.

“Chát!”

Ngụy Tác thử hứng chịu thần thức xung kích của Phệ tâm trùng.

Kết quả khiến gã hớn hử, cường độ thần thức của nó không kém gì tu sĩ Kim đơn lương trọng. Thần thức xung kích cỡ này dù Thủy Linh Nhi cùng Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa cũng bị tề đại một chốc, dù chỉ một nửa thì khổng chế yêu thú ngũ cấp đề giai trở xuống không thành vấn đề.

Bất quá còn phải thử lực công kích của Phệ tâm trùng, Ngụy Tác khước thị phát hiện, trừ nhục thân và ống hút của nó sánh với thất cấp yêu thú thì uy năng thuật pháp không hề đề thắng. Xem ra yêu thú thiên về thần thức này mà nuôi dưỡng thì về sau này mọi phương diện khác không còn đề thắng bao nhiêu, đề thắng chỉ là phương diện đề phòng thần thức của đối phương tra xét và thần thức tự thân đề thắng.

Thử xong, Ngụy Tác lại lấy thi thể Thất Diệp chân nhân và một ít thi thể yêu thú ra, ném vào một gian tĩnh thất cho Phệ tâm trùng.

Hiện tại Phệ tâm trùng cực kỳ đáng sợ, đối phó Kim đơn nhất trọng đại tu sĩ cũng không thành vấn đề, đối phương mà không có pháp khí phòng hộ, hộ thân linh quang lợi hại thì dùng Phệ tâm trùng đánh lên, ngay cả tu sĩ Kim đơn tam trọng, tứ trọng cũng vị tất chống nổi, nên gã càng tự tin đối phó Hứa Thiên Áo.

Chỉ cần tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết thành công, lúc nào gã cũng có thể phát ra thủy linh nguyên khí, thêm một đạo thủy hệ thuật pháp là sẽ đổ mưa, cho Phệ tâm trùng ăn thân, âm hiểm ám sát.

“Ta sẽ tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết!” Gã quay lại tinh thần thất lớn nhất, bảo bọn Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi.

Ngụy Tác quyết tu luyện lại công pháp ở đây, đổi sang Thủy hoàng phệ nhật quyết!

Tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết cần tán công, phế hết tu vi!

Cơ Nhã và bọn Thủy Linh Nhi chỉ cần tụ lại hộ pháp cho gã!

-o0o-

612. Chương 612: Lòng Tin Mãnh Liệt

Kim đơn!

Kim đơn của Kim đơn tu sĩ là nơi nhất thân tinh hoa tụ lại, là nguồn sinh cơ, nhục thân cũng cần kim đơn đơn khí tưới nhuần mới không suy kiệt.

Tự phế kim đơn thông thường không có bao nhiêu hung hiểm, chỉ cần để kim đơn từ từ hao kiệt, tự tan vỡ là được.

Nhưng Ngụy Tác muốn cùng lúc kim đơn vỡ ra là rút cả Trường hà thao thiên quyền hoàn chỉnh thì phải cực kỳ cẩn thận.

Vạn nhất Trường hà thao thiên quyền tổn thương, không thể tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết thì không khác gì tự phế tu vi.

“Thiên hạ vạn thủy... do ta sử dụng...”

Cả tinh thất lặng ngắt, nhân quang Ngụy Tác lóe lên, đọc lại Thủy hoàng phệ nhật quyết để cảm ngộ.

“Phù!”

Ngưng trọng dặn bọn Cơ Nhã hòa Thủy Linh Nhi đoạn Ngụy Tác nhắm mắt, xếp bằng. Cùng lúc, vô số lỗ chân lông trên da gã chảy tràn tử sắc chân nguyên.

“Xoạt!”

Cùng lúc, Thủy Linh Nhi vung tay, chung quanh xuất hiện vô số thủy văn, hình thành một vùng xoáy.

Tử sắc chân nguyên của gã tràn ra, không bị khống chế, thủy linh nguyên khí trong đó không ngừng bị vòng xoáy của Thủy Linh Nhi hút lấy.

“Chân nguyên hùng hậu quá! Chân nguyên này tương đương với thiên cấp trung giai công pháp.”

Hơn nửa canh giờ sau, bọn Âm Lệ Hoa mới thấy trên mình Ngụy Tác không còn tử sắc chân nguyên chảy ra.

“Ồn!”

Cơ hồ đồng thời, vạn đạo tử sắc hà quang phun ra, tử sắc kim đơn từ mi tâm gã bay ra.

Kim đơn hà quang không ngừng ngưng tụ thành hình tử sắc thiên long rồi tan đi.

“Nhục thân không được tưới nhuần, kim đơn uy năng sắp suy kiệt!”

Ngụy Tác không biết gì, nhắm mắt lại, cảm giác của gã như ngồi xếp bằng trên một vàng mặt trời.

Không biết sau bao nhiêu lần kim đơn hà quang tan vỡ, nhiệt lực hoàn toàn tan biến, gã cảm nhận thân thể như không được dương quang sưởi ấm nên bắt đầu băng lạnh.

Cảm giác cực kỳ hư nhược dấy lên.

Ngụy Tác không dừng mà vẫn thôi động kim đơn, kích phát nguyên khí.

“Kim đơn của huynh ấy sắp tan vỡ rồi!”

“Nhục thân không đủ linh khí nên bắt đầu suy kiệt!”

Trong tinh thất, bọn Cơ Nhã cực kỳ khẩn trương. Tử sắc kim đơn lơ lửng trên đầu gã đã quang hoa ảm đạm, hơi rung lên, quang văn lưu chuyển cũng mờ đi. Da Ngụy Tác nhanh chóng nhăn nheo.

Tu sĩ đạt tới kim đơn thì như một thân cây trưởng thành, có đủ bộ rễ, kim đơn cung cấp đủ dưỡng chất, thể nội hình thành một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh. Kim đơn không còn cũng như chặt hết nửa bộ rễ, thân cây sẽ khô héo.

Tu sĩ Kim đơn kỳ mất kim đơn, nhục thân sẽ giảm còn Thần hải cảnh, thọ nguyên cũng giảm.

“Không được! Kim đơn của y quá lớn, uy năng lưu tán quá kịch liệt! Cứ thế này, kim đơn chưa biết chừng sẽ tan vỡ, ảnh hưởng đến Trường hà thao thiên quyền!”

Đột nhiên, lục bào lão đầu hải hùng hô lên.

Ngụy Tác bắt đầu tu luyện thì đã giao Dưỡng quỹ quán cho Cơ Nhã, lục bào lão đầu cũng xuất hiện, lục quang không ngừng lấp lóe.

“Không xong! Cứ thế sẽ không được, bảo y dừng lại đi!” Thủy Linh Nhi kinh hô.

Nàng nhận ra phù văn như con rết trên tử sắc kim đơn của Ngụy Tác đang bắt ổn. Như lục bào lão đầu nói, kim đơn của Ngụy Tác quá lớn nên mới thế.

Kim đơn của tu sĩ như một khối băng nhỏ, dù có nước gột rửa cũng sẽ tan đi từ từ.

Còn kim đơn của Ngụy Tác như núi băng, nước chảy ra sẽ dễ khiến cả ngọn núi nứt nẻ rồi đổ sụp.

Tình hình này, theo lục bào lão đầu và Thủy Linh Nhi là cực kỳ hung hiểm.

Đúng lúc đó, kim đơn của Ngụy Tác đột nhiên không tràn ra hà quang, không ngưng thành tử sắc thiên long nữa mà quay tít như sao băng quanh gã với tốc độ kinh nhân.

Tức thì viên kim đơn hình thành một quầng sáng tím, dấy lên cuồng phong, thậm chí sau mười mấy vòng thì không khí bị đốt cháy một hỏa cầu kinh nhân.

“Y khá thông minh, không sao đâu.” Lục bào lão đầu và Thủy Linh Nhi thở phào.

Ngụy Tác rõ ràng cảm giác được hung hiểm, dùng cách bắn kim đơn đi để từ từ giảm bớt kim đơn uy năng.

Cách tan biến kim đơn uy năng này rất hài hòa, không dễ tan vỡ như lúc kích phát kim đơn uy năng.

“Ô ô ô ô...”

Kim đơn không ngừng lượn vòng, dấy lên tiếng gió ràn rạt như than khóc.

Ngụy Tác bất động nhắm mắt, thần sắc không hề thay đổi.

Không biết phi hành mấy nghìn mấy vạn vòng, kim đơn của Ngụy Tác đột nhiên như há thành cát, vô số quang điểm rải ra, tiêu tan không trung.

Cả viên kim đơn cháy lên như khúc cây, vô số điểm sáng rải xuống, như tinh hà chói lòa sau lưng.

Từng dải quang điểm cực kỳ huyền ảo hóa thành tro.

Kim đơn nhỏ dần, tốc độ quay vòng giảm đi rồi dừng lại.

Vô số ánh vàng rải xuống, hình thành một sợi dây ánh sáng chói mắt trước mặt Ngụy Tác.

Khí tức của gã yếu dần khiến ai cũng có cảm giác tuế nguyệt chảy đi, thọ nguyên của gã không ngừng tan biến theo viên kim đơn co lại.

“Trường hà thao thiên quyền!”

Rất nhanh, Hàn Vi Vi bịt miệng, suýt nữa kinh hô.

Kim đơn co lại cực nhanh, một bức tranh trắng ngần lộ ra.

Bức tranh không nhiễm bụi trần, toát lên linh quang nhu nhưng hùng hậu khiến nhiệt độ trong phòng giảm hẳn, mát mẻ vô cùng.

“Phù!”

Đột nhiên, bức tranh rung lên, “nhảy” khỏi kim đơn. Cùng lúc, kim đơn còn lại vỡ nát, hóa thành vô số kim huy và quang văn huyền ảo cực độ.

Đồng thời, Ngụy Tác học lên, miệng rỉ máu.

“Ngụy Tác!”

Bọn Hàn Vi Vi nhợt nhạt mặt mày, cực kỳ khẩn trương xen lẫn lo lắng.

Đúng lúc đó, Ngụy Tác chợt mở bừng mắt.

Gã run lên, tựa hồ chưa thích ứng với trạng thái kim đơn tận hủy, tu vi tan biến, nhưng vẫn kiên định đưa tay ra, chụp lấy Trường hà thao thiên quyền!

“Thành rồi!”

Lòng tin và khí thế toát lên, như viễn cổ thiên long giả chết thò trào ra!

Thể nội Ngụy Tác trống trơn, mọi khiếu vị từ khi tu thành kim đơn tắt đi như ngọn nến. Mọi thần thông tựa hồ bị rút sạch, ngay cả thọ nguyên cũng sút mất trăm năm. Kim đơn tan vỡ khiến thể nội gã chấn động, tổn thương không nhẹ.

Gã chưa bao giờ có lòng tin như thế!

Với tu sĩ là vương hầu chân chính như Hứa Thiên Áo, gã chỉ là sâu kiến.

Y không biết rằng “sâu kiến” đang hóa rồng!

Tu vi hủy hết nhưng gã nhận ra thứ màu xanh cổ quái trong kim đơn đã tan biến theo.

Thanh sắc thạch cầu cổ quái đó dung hợp vào kim đơn vẫn là tâm bệnh của gã. Đối với gã thì không mong thứ này hữu dụng, chỉ cần trừ đi được mà thôi. Giờ thì đúng như dự tính, kim đơn tan vỡ, tâm bệnh cũng được trừ.

Tâm bệnh trừ đi, nhục thân của gã còn hơn tu sĩ Kim đơn tứ trọng.

Nhục thân mạnh lên, tốc độ tu luyện càng nhanh.

Tương đương với xây lại ngôi nhà, khung nhà vẫn còn, chỉ cần bày biện lại cho đẹp.

Thủy hoàng phê nhật quyết có thể hút linh khí cực nhanh, nhờ tốc độ tu luyện mà được coi là thiên cấp đỉnh giai công pháp. Chỉ cần có đủ nguồn, tốc độ tu luyện sẽ khó tưởng tượng nổi.

Gã còn là ngũ linh căn tu sĩ!

Trường hà thao thiên quyền được rút ra thành công!

Thủy hoàng phê nhật quyết!

Thiên long quần tinh luyện thể thuật!

Mười mấy bộ viễn cổ thủy hệ thiên long hải cốt! Bảy viên thiên long yêu đơn!

Còn mảnh vỡ Diệu thụ!

Ngũ linh cần tu sĩ!

Ngụy Tác không còn hoài nghi chính mình nữa!

Còn gần sáu ngày, gã phải tu lại kim đơn, triệt để siêu việt thần thông của thiếu chủ Hứa Thiên Áo của siêu cấp đại tông môn Chân Võ!

“Ngụy Tác...”

Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, Nam Cung Vũ Tinh, Thủy Linh Nhi, Âm Lệ Hoa đều nín thở, bị khí tức của gã chấn động.

“Phù!”

Ngụy Tác gật đầu, tựa hồ không cần làm gì thêm nhưng thể nội gã lại thấy có linh khí lưu động.

Mảnh vỡ Diệu thụ!

Gã không đủ sức tể xuất Trường hà thao thiên quyền, nhưng cứ theo Thủy hoàng phệ nhật quyết mà tu luyện, được Thủy hoàng phệ nhật quyết và bản thân khí huyết gột rửa chi hạ, mảnh vỡ Diệu thụ chảy ra linh khí gấp đôi trước kia.

Linh khí này liên miên hóa thành chân nguyên.

Phổ thông tu sĩ mà tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết cần phải hấp nạp linh khí từ linh thạch, được lượng chân nguyên nhất định thì mới điều khiển huyền cấp trung giai thủy hệ pháp bảo, gột rửa nhục thân, mới là chính thức tu luyện pháp quyết này.

Ngụy Tác vượt qua bước đó trong tích tắc!

-o0o-

613. Chương 613: Sâu Kiến Hóa Rồng!

“Phù!”

Cơ hồ chỉ mấy chục tích tắc sau, khí tức của Ngụy Tác rung lên, sáng rực thần hải quang hoa, thủy linh nguyên khí tinh thuần tràn ra.

Thần hải quang hoa cực kỳ rực rỡ, gấp bốn, năm lần khi xưa Ngụy Tác dùng Bồ thiên đơn đạt tới thiên cấp đệ giai, như thể trên mình gã dấy lên hơi nước, trong đó lại sáng rực một vầng trăng.

“Nhanh thế hả!”

“Sao lại như thế!”

Âm Lệ Hoa và Thủy Linh Nhi nín thở, tỏ vẻ không dám tin.

Tốc độ tu luyện của Ngụy Tác quá kinh nhân.

Không hề dùng linh dược, cũng không luyện hóa linh thạch, vừa tan hết toàn thân tu vi đã tu thành một thần hải, đạt Thần hải nhất trọng!

“Thể nội y có mảnh vỡ Diệu thụ, chỉ linh khí trong đó đủ cho gã đề thăng tu vi rất nhanh. Vì thế mà gã mới tự tin trong sáu, bảy thiên ngày sẽ khiêu chiến Hứa Thiên Áo.” Cùng phe nên lục bào lão đầu không giấu.

Lục bào lão đầu lúc này mới thật sự chí đắc ý mãn.

Được thượng cổ Tam Hoàng tông truyền thừa, có Lâm vương thủy ấn, đối thủ như thể mà vẫn chết trong tay bọn lão, Ngụy Tác có được đỉnh cấp công pháp Thủy hoàng phệ nhật quyết thì quả thật mấy vạn năm nay hiếm có khí linh nào có được chủ nhân như thế.

“Mảnh vỡ Diệu thụ, là bảo vật gì?” Thủy Linh Nhi tỏ vẻ chấn kinh, mảnh vỡ Diệu thụ thù dù nàng xuất thân đỉnh cấp danh môn cũng chưa từng nghe nói.

“Mảnh vỡ Diệu thụ là bảo vật có từ trước khi hình thành Thiên khung, trắng muốt như ngọc, hàm chứa linh khí kinh nhân. Bình thường phải dùng linh dược xử lý rồi cho vào huyết mạch mới từ từ dựa vào khí huyết gột rửa luyện hóa. Nhưng đỉnh cấp công pháp Thủy hoàng phê nhật quyết của thượng cổ Tam Hoàng tông có thể bằng vào thủy linh nguyên khí gột rửa, trực tiếp luyện hóa bảo vật này.” Lục bào lão đầu nheo mắt nhìn Ngụy Tác.

“Phù!”

Chỉ trong mấy câu, khí tức trên mình Ngụy Tác tăng cực nhanh, thêm một thần hải, hai dải thần hải quang hoa như hai vầng trăng sáng.

“Quá nhanh!”

“Tốc độ này khó tưởng tượng nổi!”

Thấy tốc độ tu luyện của gã nhảy vọt, dừng nói Thủy Linh Nhi và Âm Lệ Hoa, ngay cả Cơ Nhã hiểu rõ gã cũng cực kỳ chấn kinh.

“Thủy hoàng phê nhật quyết thật quá đáng sợ, chẳng trách kẻ lần trước bị Ngụy Tác đánh nát nhục thân mà tu vi lại đạt Kim đơn tam trọng hậu kỳ, công pháp này quá ưu tú, không thể để lộ ra, bằng không sẽ gặp tai họa.” Âm Lệ Hoa nói.

“Tốc độ tu luyện của y nhanh vì Thủy hoàng phê nhật quyết, nhục thân và kinh mạch như Tinh quang cực mãnh. Hơn nữa y còn là ngũ linh căn tu sĩ.” Lục bào lão đầu đắc ý.

“Cái gì! Y là ngũ linh căn tu sĩ!” Âm Lệ Hoa và Thủy Linh Nhi đồng thời kinh hô.

Cả hai hiểu rõ ngũ linh căn tu sĩ là tư chất kinh nhân thể nào.

“Công pháp này có thể vừa nuốt linh dược tu luyện, vừa thi pháp. Ngụy Tác, đây là thủy linh nguyên khí huynh vừa làm tiêu tan từ nguyên khí, luyện hóa lại đi. Công pháp này chắc thể nội thủy linh nguyên khí cũng như nước chảy, gột rửa càng nhiều thì tốc độ luyện hóa càng nhanh, tu vi đề thăng cũng nhanh theo.” Trước mặt Thủy Linh Nhi ngưng tụ một thủy cầu cỡ nắm tay trong veo, không có tạp chất. Chấn kinh nhìn gã đoạn thiếu nữ thanh lệ cực độ như tiên tử này chỉ tay, thủy cầu bay tới.

Ngụy Tác gạt đầu, nguyên khí trong veo trên đỉnh đầu tràn ra, như há miệng, hút thủy cầu vào.

Chỉ tích tắc sau, thủy cầu trong suốt hóa thành vô số thủy linh nguyên khí, từ thiên linh Ngụy Tác chảy vào thể nội.

“Phù!”

“Phù!”

Cơ hồ tích tắc thủy cầu bị nuốt chửng, trên mình Ngụy Tác phát ra thủy linh nguyên khí kinh nhân, nhục thân lại trơn bóng trở lại, thêm hai dải thần hải quang hoa ánh lên.

Thần hải cảnh tứ trọng!

Như bay vút lên, Ngụy Tác trong tích tắc đã đạt tu vi Thần hải cảnh tứ trọng!

Đột phá tu vi Thần hải cảnh, gã vung tay lấy ra một viên thượng phẩm linh thạch, thủy linh nguyên khí gột rửa, không ngừng rút lấy chân nguyên.

Giờ gã không đủ chân nguyên thôi động Trường hà thao thiên quyền, không thể thôn tính nguyên khí yêu đơn phức tạp.

“Ngụy Tác, linh khí của Thiên tinh đế đơn cực kỳ tinh thuần, không ảnh hưởng đến nhục thân, sao huynh không dùng để đề thăng tu vi?” Cơ Nhã hỏi.

“Không cần, với tốc độ tu luyện này thì sẽ nhanh chóng đạt tới tu vi Phân niệm cảnh, ta dùng thượng phẩm linh thạch chỉ là nhằm đề thăng tốc độ đôi chút. Tới tu vi Chu thiên cảnh tam, tứ trọng, chân nguyên của thiên cấp công pháp sẽ có thể thôi động một phần uy năng Trường hà thao thiên quyền, lúc đó ta sẽ dùng thêm đề giai thủy hệ yêu đơn. Thiên tinh đế đơn tuy linh khí kinh nhân nhưng tới Kim đơn kỳ thì một viên

Thiên tinh để đơn cũng chỉ là một phần nhỏ nhu cầu. Thiên tinh để đơn để ta dùng là lãng phí.” Ngụy Tác lắc đầu. Gã cũng đang chấn động, tốc độ tu luyện này đích xác quá kinh nhân.

Dù dùng công pháp luyện hóa thượng phẩm linh thạch, so với Tử Huyền chân quyết thì tốc độ luyện hóa linh khí nhanh gấp mấy chục lần!

Chỗ kinh nhân nhất của công pháp này là có thể vừa tu luyện, vừa điều động chân nguyên, có thể tách một phần chân nguyên và thủy linh nguyên khí để trong khi tu luyện sẽ như trăm sông đổ về biển lớn, gột rửa thể nội.

Thiên cấp đỉnh giai công pháp thật khó tưởng tượng nổi.

Khó trách thanh niên được thượng cổ Tam Hoàng tông truyền thừa hoàn toàn không coi gã ra gì.

Khởi điểm của hai người quá chênh lệch, một người sinh ra trong kho báu đầy hoàng kim châu bảo, người còn lại nhà nghèo tay trắng.

Thiếu chủ của siêu cấp đại tông môn như Hứa Thiên Áo, trừ công pháp còn có thể lực môn phái, coi như sinh trong bảo khố đầy hoàng kim châu bảo đã đành, còn có không ít h thị vệ. Nên với y, tán tu Kim đơn nhất trọng lưỡng trọng như Ngụy Tác là sâu kiến.

Y không biết rằng, Ngụy Tác tích tụ nhiều bạo phát, thật sự từ sâu kiến hóa rồng!

“Phù!”

“Phù!”

“Phù!”

“Phù!”

Thần hải quang hoa chói lòa từ mình gã phát ra.

Thần hải cảnh ngũ trọng!

Chu thiên cảnh nhất trọng!

Chu thiên cảnh lưỡng trọng!

Chu thiên cảnh tam trọng!

Tu vi của gã đề thăng với tốc độ kinh nhân cực độ.

Hiện tại mỗi lúc tu thành một thần hải, thời gian tu vi đề thăng cũng tăng theo mấy lần.

Từ Chu thiên cảnh lưỡng trọng đề thăng đến tam trọng chỉ mất nửa canh giờ.

Nửa canh giờ, từ tu vi Chu thiên cảnh lưỡng trọng đề thăng đến tam trọng, tốc độ tu luyện này quả thật đáng sợ, thanh niên thần bí phục sinh cũng không so được.

Nhưng trong thời gian ngắn như thế, chỉ tích tắc là tu thành một thần hải như lúc trước cũng chậm. Theo tốc độ này, từ Chu thiên tam trọng đến tứ trọng e chỉ một canh giờ, từ Chu thiên tứ trọng đến ngũ trọng chỉ hai đến ba canh giờ. Từ Chu thiên ngũ trọng đến Phân niệm nhất trọng, ít nhất cũng năm, sáu canh giờ.

Cứ thế này, cần gần năm ngày để đạt tu vi Phân niệm tứ trọng, trong sáu ngày siêu việt thần thông của Hứa Thiên Áo là bất khả thi.

Ngụy Tác vung tay, bạch sắc chân nguyên ràn rạt thủy linh khí tức bao lấy Trường hà thao thiên quyển.

“Ầm!”

Bạch sắc chân nguyên kỳ dị quán quanh, Trường hà thao thiên quyển tràn ra thủy linh nguyên khí tinh thuần cực độ, không ngừng gột rửa thân thể gã.

Mọi lỗ chân lông trên mình Ngụy Tác đều mở rộng, phun ra thủy linh nguyên khí.

Cùng lúc, mục quang Ngụy Tác lên, lấy ra một viên ngũ cấp đề giai thủy hệ yêu đơn, không cần đỉnh đầu tràn nguyên khí như trước mà nuốt trực tiếp.

Nguyên khí không thuần theo thủy linh nguyên khí chảy ra.

Cảm giác như mọi lỗ chân lông của gã đều há miệng nuốt thủy hệ yêu đơn, rồi không ngừng nhả tạp chất.

“Miệng” phun liên tục, khí tức của gã liên tục tăng tiến, thủy linh nguyên khí trong yêu đơn bị hấp thu với tốc độ kinh nhân.

“Phù!”

Cơ hồ chỉ chưa đầy nửa tuần hương, trên mình Ngụy Tác lại chói lòa thần hải quang hoa, như vàng trắng mọc trên mặt biển!

“Ngụy Tác, tốc độ tu luyện này quá nhanh, tỷ không chịu nổi, còn xem nữa sẽ thấy mình tu luyện quá chậm, mất đi lòng tin, đạo tâm bị phá. Tỷ đi luyện chế Âm phù kiếm.”

Âm Lệ Hoa nói đoạn lướt đi.

Tốc độ tu luyện của gã quá kinh nhân, suýt nữa khiến nàng ta bị phá đạo tâm.

“Đi thôi, nhìn nữa thì muối cũng không chịu nổi, chúng ta cứ tu luyện đi.” Cơ Nhã biết Ngụy Tác tu luyện môn công pháp đó, ít nhất cũng không nguy hiểm nên với gật đầu bọn Hàn Vi Vi rồi lướt đi.

614. Chương 614: Lại Kết Kim Đơn!

“Chát Chát Chát...”

Bọn Cơ Nhã lướt ra, cả tỉnh thất chỉ còn tiếng nguyên khí của Ngụy Tác gột rửa.

Trong thể nội gã, vô số thủy linh nguyên khí không ngừng gột rửa ngũ cấp đề giai thủy hệ yêu đơn.

Cả viên yêu đơn thập phần ngưng kết, cơ hồ được gột rửa thủng lỗ chỗ, như khối ngọc thạch bị biến thành san hô.

Từng dải nguyên khí tan ra.

Nguyên khí được thủy linh nguyên khí đẩy từ thể nội ra. Nguyên khí hữu dụng lại bị hút vào hóa thành chân nguyên.

“Như cá kình hút nước.”

Ngụy Tác chợt đẩy lên ý nghĩ này.

Cá kình ăn tôm cá cũng cũng hút tất cả vào rồi phun nước biển ra, tôm cá giữ lại để ăn.

Hiện tại cảm giác tu luyện của gã như mỗi một lỗ chân lông đều có cá kình trong lòng biển.

“Chát!” Ngũ cấp đề giai thủy hệ yêu đơn nuốt vào tan ra.

Luyện hóa yêu đơn xong, Ngụy Tác đạt tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng.

Với chân nguyên của gã chỉ đủ kích phát một phần uy năng Trường hà thao thiên quyền, nhưng luyện hóa xong một viên yêu đơn thì nạp bảo thủ trạc lóe lên quang hoa, một bộ bạch sắc hài cốt được lấy ra.

Xương cốt như ngọc, phát ra khí tức hồng hoang viễn cổ khó tưởng tượng nổi.

Một vài khúc xương hóa thành bột, bộ xương rơi rơi tã.

Ngụy Tác lấy ra một trong ba bộ thiên long hài cốt không lành lặn ở long trùng.

Bộ này hơi còn lại hai phần ba, đuôi và tứ chi đã phong hóa, hóa thành cát bụi.

“Cách cách”, hai cái xương sườn như ngọc bị chân nguyên của gã bẻ gãy.

Bộ thiên long hài cốt này quá lâu đời, có những đốt xương đã mủn ra.

“Oành!”

Hai dễ xương sườn còn to hơn Ngụy Tác bị bẻ xuống, được cuốn lên đỉnh đầu, đỉnh đầu gã cũng phun ra nguyên khí hút lấy. “Chát, chát, chát...” thủy linh nguyên khí không ngừng gột rửa hai dễ long cốt như ngọc.

“Gào!”

Cùng lúc, thân thể Ngụy Tác lơ lửng trên không trung, uốn theo long hình, thoáng có tiếng long ngâm.

“Vù! Vù! Vù!...”

Nguyên khí bàng bạc từ thân thể Ngụy Tác chảy ra, da gã sáng rực vô số tinh quang.

“Thủy hoàng phệ nhật quyết là chí cao điển tịch của thượng cổ Tam Hoàng tông, Thiên long quần tinh tôi thể thuật là điển tịch đứng đầu thượng cổ Văn Giới tông. Dù phải nào thì địa vị tại thượng cổ tu đạo giới đều hơn nhiều Chân Võ bây giờ!”

“Hứa Thiên Áo, ngươi tuy là Chân Võ thiếu chủ, tương đương với sinh ra đã có bảo khổ kinh nhân, nhưng ta được hai tông môn truyền thừa, tái cộng với long cốt, long đơn trong long trứng, thì bảo khổ của ta người so sao được! Ta giết Huyền Vũ chân nhân, Bàn Long chân nhân, cũng vì chúng ỷ thế hiếp người, lần này ta sẽ cho người thấy khinh người thái quá có hậu quả gì!”

Với tu vi hiện thời gã mà luyện hóa thiên long hài cốt và thiên long yêu đơn nguyên khí kinh nhân, kích phát Trường hà thao thiên quyền không hết thì nguyên khí tràn vào thể nội quá mạnh sẽ thành có hại, may mà bộ thiên long hài cốt này đã mủn nát, nguyên khí hữu hạn, có thể luyện hóa.

Dùng thiên long hài cốt tu luyện, Thủy hoàng phệ nhật quyết không thể hấp thu thiên long nguyên khí, nhưng gã có thể dùng Thiên long quần tinh tôi thể thuật luyện hóa!

“Cách cách!”

Thoáng sau, hai dễ long cốt như ngọc hóa thành bột, tan ra rên không trung. Ngụy Tác lại bẻ ba dễ long cốt, đưa lên đỉnh đầu gột rửa.

“Phù!”

Toàn bộ nguyên khí trong long cốt trung được rút ra, trên mình Ngụy Tác lại sáng rực thần hải quang hoa.

Chu thiên cảnh ngũ trọng!

Đột phá đến Chu thiên cảnh ngũ trọng, Ngụy Tác đồng thời luyện hóa thêm nhiều long cốt, trực tiếp lấy nửa bộ thiên long hài cốt cho lên đỉnh đầu để gột rửa.

“Oành! Oành! Oành!”

Thủy linh nguyên khí tinh thuần được hút vào thể nội gã, hóa thành chân nguyên. Cùng lúc, thiên long nguyên khí trong hơn một vạn khiếu vị cũng hóa thành tinh thần nguyên khí, tôi luyện nhục thân.

Khí tức của gã không ngừng tăng tiến, nhục thân không ngừng ngưng luyện!

Vô số lỗ chân lông, tốc độ hút và phun nguyên khí càng lúc càng nhanh, càng lúc càng kinh nhân!

Thần hải quang hoa chói lòa nối nhau sáng lên.

Phân niệm cảnh nhất trọng!

Phân niệm cảnh lưỡng trọng!

Đạt Phân niệm cảnh lưỡng trọng thì bộ thiên long hài cốt bị hút hết, hóa thành bột.

Ngụy Tác lại lấy ra một bộ hài cốt thủy hệ thiên long!

Bộ thiên long tàn cốt không lành lặn này được cuốn lên, mấy viên thủy hệ yêu đơn lấy được của thanh niên thần bí cũng được ném vào để gã thuận tiện luyện hóa!

Vốn tu vi của gã và uy năng Trường hà thao thiên quyền không thể gột rửa ngần này nguyên khí, nhưng nhục thân của gã không biết hơn phổ thông tu sĩ bao nhiêu lần, dù có nguyên khí bất lợi tích tụ lại tạo thành tổn thương thì sẽ được khí huyết chữa lành ngay.

Hiện tại gã chỉ cần tốc độ tu luyện!

Đồng thời tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, thống khổ cộng thêm nhục thân tổn thương khiến tinh thần ý chí của gã thêm phần tôi luyện, dũng mãnh tinh tiến, như hình thành thực chất!

Phân niệm tam trọng!

Phân niệm tứ trọng!

Tu vi của gã đề thăng theo đường thẳng đứng.

Luyện hóa hết thiên long hải cốt không nguyên lạnh và mấy viên thủy hệ yêu đơn của thanh niên thần bí thì tu vi của gã đạt Phân niệm cảnh tứ trọng!

Một viên thiên long yêu đơn khổng lồ bay lên khỏi tay gã.

Viên thiên long yêu đơn gã lấy ra cũng là viên tan mất nhiều đơn nguyên nhất trong bảy viên.

Dù vậy lượng thủy linh nguyên khí, thiên long nguyên khí cũng hơn xa thiên long hải cốt.

Viên thiên long yêu đơn cũng bị nguyên khí kinh nhâ n trên đầu gã hút vào.

“Ầm! Ầm! Ầm!...”

Thần sắc thống khổ của gã càng rõ, da sáng lên vô số tinh quang quang điểm, như đang cháy lên. Khí tức cũng tăng cao.

“Phù!”

Khi viên thiên long yêu đơn này nhỏ đi một phần ba thì trê mình gã lại có thêm một dải thần hải quang hoa chói lòa.

Phân niệm cảnh ngũ trọng!

“Kim đơn! Kim đơn! Kim đơn!”

Ngụy Tác không ngừng, ý chí kinh nhân phát ra.

Thủy linh nguyên khí không ngừng gột rửa thể nội gã.

...

“Việc gì hả? Ngụy Tác sao lại ngừng tu luyện.”

“Lẽ nào y...?”

Đột nhiên, trong tĩnh thất khác, Thủy Linh Nhi, Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi ngừng lại.

Họ đột nhiên cảm thấy trong gian tĩnh thất của Ngụy Tác, vốn nguyên khí liên tục phun ra cũng an tĩnh lại.

“Nhanh thế!”

“Kim đơn! Y đã đạt Phân niệm ngũ trọng hậu kì, chuẩn bị xung kích kim đơn!”

“Ngần ấy linh thạch!”

“Chỉ nửa ngày... tốc độ tu luyện này...!”

Cơ Nhã và bọn Thủy Linh Nhi cùng đến cửa tĩnh thất, thấy cảnh tượng bên trong thì lại vô cùng chấn kinh.

Nguyên khí không thuần đã được gã dùng thủy linh nguyên khí của Trường hà thao thiên quyền gột rửa, tĩnh thất vô cùng thuần tịnh.

Trong tinh thất đó được Ngụy Tác bố trí cấm chế cách tuyệt ngoại giới nguyên khí. Bên trong chất đầy linh thạch!

Ít nhất cũng mấy trăm vạn linh thạch, Ngụy Tác đang xếp bằng bên trên.

Trên mình gã ánh lên nguyên khí trong suốt, khinh linh khôn tả.

Rõ ràng Ngụy Tác chuẩn bị xung kích kim đơn!

Từ lúc gã tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết đến giờ mới là nửa ngày.

Nửa ngày đã từ Thần hải cảnh nhất trọng đến chuẩn bị xung kích kim đơn, tốc độ tu luyện này khiến ái cũng điên cuồng.

“Y sắp kết đơn, chúng ta đừng quấy nhiễu!”

Thủy Linh Nhi cũng cảm nhận được khí tức kinh hồn từ thể nội Ngụy Tác toát lên, vừa nói xong câu đó thì nàng lại vung tay phát ra thêm một thủy quang quang tráo bao lấy cấm chế của gã.

Ầm!

Chỉ sau tích tắc, Ngụy Tác lại đẩy lên hà quang khó tưởng tượng nổi, thậm chí xuyên qua tầng đất hướng lên.

Ngụy Tác lại lơ lửng lên không, hình thành tư thế long hình.

Thân thể gã như khai thông vô số thông đạo, quanh người hình thành lốc xoáy kinh, tạo ra khí lưu cuồng bạo.

Đồng linh thạch chất như núi ở dưới, vô số tia linh khí nhìn thấy bằng mắt thường được rút ra.

“Oành!”

Uy áp và linh khí từ mình gã phát ra, đồng thời liên tục tăng trưởng.

“Cách cách...” thể nội gã như cái động không đáy, hút lấy linh khí, ngay cả mảnh vỡ Diệu thụ cũng bị khí huyết và linh khí kinh nhân lưu động, gột rửa đến độ hơi nứt vỡ.

“Hà quang lên mây, kim đơn kết thành!”

“Kim đơn của y đã ngưng kết thành!”

Cơ Nhã và bọn Thủy Linh Nhi biết Ngụy Tác tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết, kim đơn lại kết thành, chỉ không biết kim đơn này kinh nhân đến mức nào.

-o0o-

615. Chương 615: Chấn Động!

“Oành!”

Đột nhiên, khí tức của Ngụy Tác chấn động, nguyên khí cuồng loạn cũng chìm xuống. Cùng lúc, một viên lam sắc kim đơn và vô số hà quang từ ngực bay lên.

Kim đơn do Tử Huyền chân quyết tu thành ở mi tâm khiêu vị.

Của Thủy hoàng phệ nhật quyết lại ở tâm mạch khiêu vị.

Kim đơn của Thủy hoàng phệ nhật quyết như có thêm tâm tạng, mỗi hơi thở đều toát ra nguyên khí kinh nhân, tưới nhuần và gột rửa nhục thân.

Thủy linh nguyên khí từ lam sắc kim đơn bay lên, ngưng thành hình vầng trăng.

Hình ảnh “hải thượng thăng minh nguyệt”!

“To quá!”

“Sao lại to như thế!”

Hàn Vi Vi cùng bọn Cơ Nhã kinh hô với vẻ không dám tin.

Kim đơn của gã to như đầu trẻ con, thủy linh khí tức ràn rạt, quang văn lấp lánh như tiên khí.

Kim đơn nhất trọng đã như thế, phải dùng hai chữ đáng sợ để hình dung, hoàn toàn vượt khỏi khái niệm của tu đạo giả, chỉ có thượng cổ đại năng trong truyền thuyết mới có kim đơn như thế.

“Ngụy Tác, kim đơn của huynh sao lại to thế, trong lịch sử Huyền Phong môn từng có thiên linh căn tu sĩ tư chất kinh nhân, tu luyện thiên cấp đỉnh giai công pháp, gặp vô số kỳ ngộ, nhục thân thập phần đáng sợ nhưng kim đơn cũng không đạt mức này.” Thấy Ngụy Tác ngừng cảm ngộ, Thủy Linh Nhi kinh ngạc đến hơi nhột nhột mặt mày hỏi.

“Vì y không có tu lại kinh nghiệm kim đơn.” Ngụy Tác đảo mắt nhìn Thủy Linh Nhi cùng bọn Cơ Nhã.

Thủy linh khí tức của gã nồng đậm cực độ, phiêu dật thoát trần, nhìn gã lúc này, bọn Thủy Linh Nhi chợt thấy đỏ mặt, tim đập nhanh hẳn.

“Kim đơn vừa ngưng luyện thành, hút lấy linh khí thì còn cơ hội to lớn. Ta dùng Thiên long quần tinh tối thể thuật, và Địa Biến chân quyết của Hải Tiên tông hút linh khí, thể nội lại có mảnh vỡ Diệu thụ. Lần kết đơn trước ta biết chỉ rút được lượng linh khí hữu hạn, lần này linh khí của mảnh vỡ Diệu thụ được rút ra nhiều nên kim đơn mới như thế.” Ngụy Tác bất động, mục quang nhìn lên kim đơn, thoáng có phong phạm tôn sư.

“Ngụy Tác, hà quang ngưng hình của người thế nào?” Trong mấy người, Hàn Vi Vi hiếu kỳ nhất.

Ngụy Tác mục quang lóe lên, hà quang chứa uy năng bàng bạc từ kim đơn thượng tràn ra.

Thiên long!

Hàn Vi Vi tròn mắt, kim đơn hà quang của Ngụy Tác vẫn ngưng thành viên cổ thiên long nhưng màu trắng, rất giống bạch sắc viên cổ thiên long sau cùng ở long trủng, hiện ra thì như nó đột nhiên phục sinh.

“Kim đơn hà quang này quá mạnh!” Âm Lệ Hoa hít sâu một hơi, chỉ nguyên kim đơn hà quang ngưng hình của gã đã khiến nàng ta có cảm giác không chống nổi, nếu va chạm thì kim đơn của nàng ta sẽ vỡ.

“Ngụy Tác, nhục thân của huynh...” Khóe môi Cơ Nhã mỹ lệ cực độ, không khép lại được.

Nàng nhìn thấy da gã hơi ánh bạc, hình thành gợn sóng nước.

“À.” Ngụy Tác mỉm cười với Cơ Nhã: “Thiếu chút nữa là tu thành Tinh quang mãng thân. Bất quá ta sẽ dung hợp Trường hà thao thiên quyền với kim đơn, tu thành bản mệnh pháp bảo đã. Cùng với tu vi đề thăng, Trường hà thao thiên quyền được kim đơn nguyên khí tưới nhuần, uy năng tăng theo, tốc độ tu luyện càng nhanh.”

Ngụy Tác không hề ngừng, ti quang kỳ dị từ ngón tay tràn ra, nổi lại thành phù văn pháp trận nhỏ xíu.

Phù văn pháp trận ngưng thành thì kim đơn hà quang trong suốt như nước chảy bao lấy Trường hà thao thiên quyền.

Đã có kinh nghiệm luyện chế bản mệnh pháp bảo, nên gã rất quen thuộc.

Rất nhanh, Trường hà thao thiên quyền mềm ra, không ngừng co lại rồi kim đơn hà quang bùng lên, bị hút vào kim đơn.

Quanh kim đơn của Ngụy Tác ràn rạt linh quang, quang văn càng lớn hơn, bề ngoài kim đơn có thêm một tầng thủy linh nguyên khí kinh nhân như sóng nước.

“Ta cũng không nhìn nữa... Không thì sau này là ngưng thành thân thể, tu luyện sẽ bị ảnh hưởng.” Lục bào lão đầu cũng không chịu nổi, lục quang lóe lên, thân ảnh ẩn vào Dương quỷ quán. Thật sự quá biến thái, Kim đơn tu sĩ phải tới tu vi Kim đơn tam trọng mới đủ kim đơn uy năng nâng để tu luyện bản mệnh pháp bảo. Ngay cả Ngụy Tác trước kia cũng phải tới Kim đơn lưỡng trọng mới có thể tu luyện bản mệnh pháp bảo.

Ngụy Tác giờ mới Kim đơn nhất trọng, đã tu thành bản mệnh pháp bảo.

“Để xem linh khí ngưng hình thế nào.”

Luyện chế Trường hà thao thiên quyền thành bản mệnh pháp bảo, Ngụy Tác thu kim đơn vào tâm mạch khiếu vị. Linh khí theo hơi thở, từ thể nội thẩm ra.

“À! Sao vẫn tẻ thế nhỉ?” Hàn Vi Vi nháy mắt.

“Chuyện đó...” Ngụy Tác hơi ngẩn người.

Vốn gã dự liệu Thủy hoàng phê nhật quyết, chỉ riêng việc kim đơn bay lên mà linh khí ngưng thành cảnh tượng “hải thượng thăng minh nguyệt” thì linh khí ngưng hình sẽ thập phần kinh nhân, ít nhất cũng hơn ngọn núi của Lý Tả Ý. Nhưng hiện tại thì linh khí của gã vẫn chỉ ngưng kết thành những đóa hoa sen, không khác gì linh khí ngưng hình của Tử Huyền chân quyết, chủ là màu trong suốt có thêm sắc tím.

“Lẽ nào Thủy hoàng phê nhật quyết không khiến thân ngoại linh khí ngưng thành hình dạng kinh nhân gì? Linh khí ngưng hình này lẽ nào còn dấu tích của Tử Huyền chân quyết?”

Ngụy Tác có ý nghĩ này, gã vẫn nhớ khí tức của thanh niên thần bí tuy đáng sợ nhưng thân ngoại linh khí tựa hồ không có hình thù gì ghê gớm.

“Linh khí ngưng hình thế này cũng tốt.” Bất quá Ngụy Tác lại hoan hỉ.

Tu vi tăng lên, thân ngoại linh khí khẳng định khó giấu, linh khí ngưng hình này có thể lừa dối thủ, cho rằng gã tu luyện đề giai công pháp.

Ngụy Tác vung tay, một bộ thiên long hải cốt hoàn chỉnh được lấy ra, đặt trước mặt.

“Tiếc là viên cổ thiên long hải cốt kháng lại các loại nguyên khí đích, nhất là âm minh nguyên khí, không thì để lại mấy bộ luyện chế thành Hắc minh cốt quân sẽ càng hữu dụng.”

“Chúng ta nên về tỉnh thất, đừng nhìn rồi bị phá đạo tâm.”

“...”

Gã lấy ra thiên long hải cốt, bọn m Lệ Hoa và Hàn Vi Vi nói mấy câu rồi quay về tỉnh thất.

“Oành!”

Kết thành kim đơn, lại luyện Trường hà thao thiên quyền thành bản mệnh pháp bảo, thể nội Ngụy Tác hàm chứa thủy linh nguyên khí cực kỳ kinh nhân. Thủy linh nguyên khí như núi lửa phun trào, hình thành trên đỉnh đầu gã hình thần linh có vô số dòng nước chảy quanh, hút một lần được cả bộ thiên long hải cốt.

Luyện hóa cả bộ thiên long hải cốt!

Phù! Phù! Phù! Nguyên khí từ thiên long hải cốt được gột rửa ra, không ngừng bị gã hút lấy, hải cốt như ngọc không ngừng hóa thành bột rơi xuống, tỉnh thất như đổ tuyết.

“Đã đạt Tinh quang giao thân!”

Ngụy Tác đột nhiên cảm giác thấy nhịp tim dừng lại, sau đó tốc độ cũng chậm lại, mỗi lần đập là khiến khí huyết lưu động gấp mấy lần, nhục thân sung mãn sức mạnh bạo phát.

Gã cảm nhận được nhục thân như biến thành tinh kim đã được tôi kỹ, dù bị kéo ra cũng không tổn thương.

Tinh quang giao thân!

Nhục thân của gã ngưng luyện đến mức Tinh quang giao thân!

Ngụy Tác vẫn không ngừng luyện hóa thiên long hải cốt.

Nửa ngày, chỉ nửa ngày, cả bộ thiên long hải cốt bị luyện hóa.

Lại một bộ thiên long hải cốt, rồi đến một viên thiên long yêu đơn...

Thủy linh nguyên khí và nhục thân mạnh lên, tốc độ hút nguyên khí càng kinh nhân.

Cộng thêm bộ thiên long hải cốt hoàn chỉnh nữa, chỉ một ngày rưỡi là hai bộ cùng một viên thiên long yêu đơn được luyện hóa xong, hóa thành bột.

“Oành!”

Thiên long yêu đơn được luyện hóa xong thì kim đơn của Ngụy Tác lại lại bành trướng, quang văn diên cuồng hút lấy thể nội chân nguyên.

Lớn lên gấp đôi, kim đơn của gã mới ổn định lại, bề mặt hiện rõ những đường vân huyền ảo.

Kim đơn lưỡng trọng!

Cộng lại chỉ hơn hai ngày, Ngụy Tác đã bắt kịp tu vi Kim đơn lưỡng trọng trước kia!

Hứa Thiên Áo mà thấy kim đơn của Ngụy Tác, khẳng định sẽ biến sắc.

Vì kim đơn của gã đã to như chậu rửa mặt, không kém gì của y.

Chỉ Kim đơn lưỡng trọng mà ngang với kim đơn của y vốn tu vi Kim đơn tứ trọng!

Ngụy Tác không ngừng lại, lấy thêm một bộ thiên long hải cốt, tiếp tục luyện hóa...

Liên tục bốn bộ thiên long hải cốt hoàn chỉnh cùng hai viên thiên long yêu đơn được Ngụy Tác luyện hóa, hóa thành bột, mất tổng cộng hai ngày rưỡi thì kim đơn của gã lại bành trướng!

“Oành!”

Kim đơn bành trướng, Ngụy Tác phát ra vô số thủy linh nguyên khí, bao trùm tĩnh thất, chấn động không cùng!

-o0o-

616. Chương 616: Nhu Tình Như Nước

“Sao lại động tĩnh lớn thế!”

Vốn bọn Cơ Nhã định đợi khi Ngụy Tác gọi thì mới đi ra nhưng gã khiến cho núi non rung chuyển thì họ đành đi ra xem là chuyện gì.

“Việc gì hả?”

Ở tĩnh thất xa nhất, Lý Tả Ý vốn nhắm mắt ngủ gật, đột nhiên giật mình nhìn về tĩnh thất của Ngụy Tác.

“A!”

Vừa nhìn rõ cảnh tượng, Cơ Nhã, Thủy Linh Nhi, Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi, Âm Lệ Hoa, và cả Lý Tả Ý đều kinh hô.

Thủy linh nguyên khí của gã lấp lánh ngân sắc thần huy.

Trước mặt gã, kim đơn tỏa vạn đạo hà quang, thủy linh nguyên khí ngưng tụ thành từng làn sóng trong veo quanh kim đơn.

Bên trên viên kim đơn, linh khí ngưng thành một vầng trăng.

Kim đơn của gã trông như vầng trăng thật sự, soi bóng xuống biển xanh.

Hơn nữa lại to cỡ một người lớn vòng tay mới ôm vừa.

Kim đơn cỡ này, chỉ nhìn cũng nghẹt thở.

“Thỏ huynh đệ,.. yêu đơn sao lại to thế.” Lý Tả Ý cho rằng mình và bọn Ngụy Tác là thỏ, thấy kim đơn của gã thì hỏi.

“Thỏ cũng có yêu đơn thể này.” Kim đơn cỡ này, Ngụy Tác chưa từng thấy, hơn nữa chỉ là của Kim đơn tam trọng, đến Kim đơn tứ trọng, ngũ trọng tất còn to hơn. Gã cũng chấn động vì kim đơn của mình, không biết đáp thể nào nên nói bừa cho qua.

“Xem ra thỏ cũng có thiên tư khác nhau... ta già quá rồi...” Lý Tả Ý lắc đầu, cảm thán.

“Kim đơn hà quang chưa ngưng thành phù lục, là Kim đơn tam trọng, chưa đạt tứ trọng. Kim đơn tam trọng đã thể này thì tứ trọng còn thể nào?”

“Bốn ngày... Mới hơn bốn ngày đã tu vi Kim đơn tam trọng... Tốc độ này so với trước kia không khác gì trực tiếp vượt qua. Thiên cấp đỉnh giai công pháp, cộng thêm công pháp phối hợp thiên cấp đỉnh giai, thật quá đáng sợ. Tu đạo giới vạn năm nay không ai có tốc độ tu luyện nhanh hơn!”

“Không biết thiên long hài cốt, long đơn trong long trủng còn nữa không, còn thì tốc độ tu luyện sẽ thập phần kinh nhân!”

Ngụy Tác và Lý Tả Ý đối thoại, bọn Cơ Nhã mới tỉnh khỏi cơn chấn hải, nhãn quang lóe lên.

Định thần lại, Hàn Vi Vi cảm giác mình sắp ngất xỉu, kim đơn của Kim đơn tam trọng đã như thể thì tứ trọng sẽ đến mức nào, ít nhất cũng cỡ bánh xe ngựa.

Kim đơn như bánh xe mà té xuất, Kim đơn nhất trọng thông thường chỉ có kim đơn cỡ trứng gà, nhìn thấy như của gã không phải sẽ xông máu lên não mà chết hay sao.

“Thỏ huynh đệ, thương thể khôi phục chưa?” Ngụy Tác liếc Lý Tả Ý, thấy khí tức y thập phần bình ổn, thể nội chân nguyên cũng sung mãn.

“Gần rồi, thể nào, đi cứu hai con thỏ hả?” Lý Tả Ý sáng mắt lên.

“Vậy thì chúng ta đi...” Ngụy Tác quyết định ngay.

Thời gian vẫn nằm trong vòng khống chế của gã, kỳ hạn mà Thất Diệp chân nhân nói rằng Hứa Thiên Áo cho gã còn bốn ngày nữa, Thủy hoàng phê nhật quyết vẫn có thể tu luyện trên đường đi.

Hiện tại gã còn bảy bộ thiên long hài cốt hoàn và ba viên kim đơn, đủ cho đột phá đến tu vi Kim đơn tứ trọng!

Ngụy Tác không tin với thiên cấp công pháp, phối hợp cùng Thiên long quần tinh tối thể thuật tu luyện đến Kim đơn tứ trọng mà thần thông của Hứa Thiên Áo còn hơn được gã. Khi ấy nhục thân của gã khẳng định khó tưởng tượng nổi.

“Ngụy Tác, Đơn sát kiếm đã tế luyện xong. Tỷ có mấy lời nói riêng trước khi về Vân Linh đại lục.” Âm Lệ Hoa nhìn gã, ánh mắt đầy lưu luyến.

Nàng ta gặp Ngụy Tác tại Đạo Huyền điện, ban đầu chỉ là có hảo cảm nhưng dần dà thì tính tình và thần thông của gã khiến nàng ta say mê, cường giả không khó tìm nhưng đến mức như gã lại có tính tình đó thì không dễ.

“Sao... Người là thỏ từ Vân Linh đại lục đến hả?” Âm Lệ Hoa đang chứa chan tìm cảm biệt ly thì Lý Tả Ý tỏ vẻ hiểu kỳ, “Vân Linh đại lục có nhiều thỏ không?”

“Thỏ của Vân Linh đại lục chỉ còn lại ta.” Âm Lệ Hoa hơi nhăn mũi, nhìn Ngụy Tác, cười tươi như hoa.

“Thỏ ở Vân Linh đại lục ít quá...” Lý Tả Ý thương cảm.

“Đi, bọn tỷ ra ngoài đợi.” Nam Cung Vũ Tinh gật đầu với Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa. Cả Lý Tả Ý cũng ra theo. Tỉnh thất chỉ còn lại Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác.

“Âm...” Ngụy Tác vừa định nói thì Âm Lệ Hoa đã nhào vào lòng gã, môi bịt lấy môi gã, lưỡi thò vào miệng.

“Chuyện đó...” Ngụy Tác hơi cứng người.

“Dù đệ nghĩ thể nào, trong lòng thư thư, đệ là đạo lữ duy nhất, là phu quân.” Lưỡi Âm Lệ Hoa rút khỏi miệng gã, đến môi thì rà xuống, đồng thời còn thâm thì, “Lần này không biết bao giờ mới gặp lại, đừng có quên thư thư...”

“Đây là Diệu ngọc triền long...”

Ngụy Tác run lên, “Là bí thuật gì?”

Ngụy Tác vừa có ý nghĩa đó thì cảm giác cực kỳ thoải mái dâng lên khắp người, tay gã được Âm Lệ Hoa đưa vào trong pháp y của nàng ta.

Một tay nắm đôi tuyết lê mềm mại của Âm Lệ Hoa, tay kia đặt lên hông.

Ngụy Tác bị khiêu khích cùng cực, ngừng gã không cầm làm gì, pháp y của Âm Lệ Hoa đã rơi xuống, thân thể nõn nà như con rắn quấn lấy gã.

“Đệ phải đi cứu họ... Thời gian không đủ... Tiểu hoại đản, nếu có cơ hội, tỷ sẽ...” Âm Lệ Hoa lại thò lưỡi vào miệng gã, cổ họng ngấn lên.

“A!” Thoáng sau, cảm giác kỳ dị khiến thần hồn rung động dâng lên, dương nguyên của Ngụy Tác không thể khống chế được mà phun ra, vào thể nội Âm Lệ Hoa. Âm nguyên tinh thuần cũng chảy ngược lại.

Ngụy Tác như sôi trào thần hồn.

“Phù!”

Cùng lúc, trên mình Âm Lệ Hoa sáng rực, đột nhiên hiện lên hình ảnh huyền ảo khôn tả rồi tan đi.

“Âm Lệ Hoa, là...?”

Ngụy Tác hơi ngẩn ra, cảm nhận được thể nội linh khí của Âm Lệ Hoa lưu động, cực kỳ đặc biệt.

“Đây là Vi quân tỏa ngọc quan (khóa ngọc giữ cho chàng - ND).” Làn da như ngọc của Âm Lệ Hoa đột nhiên ửng lên hồng thẹn, nhìn gã cười ranh mãnh, “Đạo thuật pháp này là khi nhận định đạo rồi, nếu có kẻ khác xâm phạm thư thư như kiểu đệ thì thể nội chân nguyên và kim đơn của tỷ sẽ nổ tung, ngọc thạch câu phần. Từ rày, trừ đệ, không ai động được vào tỷ.”

Âm Lệ Hoa đột nhiên lướt người khỏi gã, cúi đầu xuống.

Khoái cảm nhần chìm Ngụy Tác.

...

Một lúc sau, Âm Lệ Hoa đứng dậy, mặc pháp y vào.

Chỉ một thoáng nhưng dư vị thật khôn tả.

“Đây là Đơn sát kiếm...” Âm Lệ Hoa giơ ngọc thủ, trên tay là một viên đơn hoàn phát ra hơi hắc sắc khí diễm, Ngụy Tác không đợi nàng ta nói xong mà nắm tay nàng ta lại, không nhận vật đó, “Tu vi tiến cảnh của đệ còn nhanh hơn tưởng tượng. Khi đạt Kim đơn tứ trọng thì mọi kim đơn đã có đều sẽ được luyện thành Tuyệt diệt kim đơn. Đơn sát kiếm, thư thư cứ giữ lại.”

“Được, Ngụy Tác, thư thư đi đây.” Âm Lệ Hoa không nhiều lời, đặt môi lên trán gã rồi như sợ mình không nữa, quyết tâm đi ngay.

“Ngụy Tác, đừng quên thư thư...” Rời khỏi gian tĩnh thất, Âm Lệ Hoa nói vòng vào.

“Ta sẽ không quên nàng, sẽ đợi nàng về, nếu nàng nguy hiểm, dù thế nào ta cũng đi tìm.”

Âm Lệ Hoa không thấy rằng lúc lướt đi, Ngụy Tác đưa tay định kéo lại nhưng rồi tôn trọng lựa chọn của nàng ta, để nàng ta đi.

Mắt Ngụy Tác lóe lên.

Đoạn gã lướt đi.

Vốn gã chỉ có hảo cảm với Âm Lệ Hoa nhưng nhu tình như nước này để lại dấu ấn thật sâu với gã.

617. Chương 617: Kim Đơn Như Bánh Xe!

“Đi rồi... thỏ ở Vân Linh đại lục đi rồi...” Ngụy Tác vừa ra ngoài thì Lý Tả Ý chỉ lên không nói.

Trên thình không, còn thoáng thấy độn quang của Âm Lệ Hoa.

“Ngụy Tác, tỷ ấu nói sẽ sai người truyền tin, thu hút người của Huyền Phong môn.” Cơ Nhã bảo.

Ngụy Tác nhìn theo Âm Lệ Hoa, lòng thoáng chút buồn.

Gã biết Âm Lệ Hoa trên đường về sẽ thuê người loan tin đã gặp Lý Tả Ý. Huyền Phong môn rất có thể bị tin tức đó thu hút. Mặc Ngọc lĩnh chỉ còn lại người của Chân Võ.

“Đi, chúng ta đến Mặc Ngọc lĩnh! Cơ Nhã, nàng điều khiển phi độn pháp bảo lướt giữa tầng mây, ta tiếp tục tu luyện.” Thoáng sau, Ngụy Tác thu liễm tâm tình, gật đầu với Cơ Nhã.

Âm Lệ Hoa và gã đều có người cần cứu, gã lại không thể phân thân nên cứ xử lý gọn ghẽ mọi sự với có cơ hội trùng phùng.

“Nếu không vì Hứa Thiên Áo bức bách, giờ ta đã cùng tỷ ấu đến Vân Linh đại lục, xử lý việc của Âm Thi tông xong rồi quay về.”

Gã đổ tội cho Hứa Thiên Áo luôn.

Còn vương lại hương thơm của người ngọc, sát cơ của gã với Hứa Thiên Áo càng lúc càng mạnh.

“Ầm!”

Lướt lên mây, đỉnh đầu Ngụy Tác phun ra thủy linh nguyên khí kinh nhân, ngưng thành hình thần linh, hút một viên thiên long yêu đơn vào, vô số nguyên khí không ngừng gột rửa. Cùng lúc, vô số lỗ chân lông trên mình gã mở ra, phun trào nguyên khí. Lượng phun ra cực kỳ kinh nhân, tạo cho người ta cảm giác như kinh ngư phun nước.

“Vù, vù, vù.”

Không cần thi triển thuật pháp, nguyên khí hỗn tạp được phun ra dấy lên cuồng phong, thổi cuộn cuộn quanh chúng nhân, nếu có ai nhìn vào cũng chỉ thấy một trận gió bao trùm mấy trăm trượng mà thôi.

“Tốc độ nguyên khí gột rửa này thật quá kinh nhân.”

“Với tốc độ luyện hóa này, một viên ngũ cấp thủy hệ yêu đơn phổ thông chỉ tích tắc là xong. Bất quá kim đơn của y to thể này, nguyên khí cần tới quá lớn, không hiểu cần bao nhiêu viên ngũ cấp thậm chí lục cấp yêu đơn. Nguyên khí hữu dụng trong đó với y chỉ là một phần nhỏ.”

“Đây là cách tu luyện của thỏ?”

Vì đi trong man hoang hoang nguyên bên ngoài Thiên khung nên không gặp tu sĩ, Ngụy Tác không ngừng tu luyện, tốc độ khiến Lý Tả Ý cũng rùng mình.

“Không đầy ba nghìn dặm nữa là đến Mặc Ngọc lĩnh!”

Hai ngày sau, bọn Cơ Nhã thấy trên man hoang bình nguyên xuất hiện một dải hồ không theo quy tắc nào, hình chiếc răng hổ, biết là Hồ Nha hồ, cách Mặc Ngọc lĩnh không đầy ba nghìn dặm.

Lúc này miệng vị thần trên đỉnh đầu Ngụy Tác đang nuốt thiên long hài cốt và một viên thiên long yêu.

Hai ngày này, gã đã luyện hóa sáu bộ viễn cổ thiên long hài cốt và hai viên thiên long yêu đơn, trừ hơn nửa bộ hài cốt U minh thiên long thì số thiên long hài cốt và thiên long yêu đơn lấy được ở long trung, chỉ còn lại chỗ này!

So với hai ngày trước, nguyên khí phun ra càng kinh nhân, thần linh do nguyên khí gột rửa hình thành tên đỉnh đầu đã đạt trăm trượng, thủy linh nguyên khí khiến phạm vi mấy trăm trượng quanh chúng nhân có một đám mây đen bao phủ.

Uy thế này dù thanh niên thần bí khi trước tu đến Kim đơn tứ trọng cũng không so nổi.

Nhục thân thanh niên thần bí được thượng cổ Tam Hoàng tông truyền thừa chỉ như của phổ thông tu sĩ còn Ngụy Tác hiện tại có nhục thân cực kỳ siêu phàm, như thân thể giao long đang phun mây nhả suong.

“Cách! Cách! Cách!”

Chúng nhân vừa tới Hổ Nha hồ, thiên long hài cốt sau cùng trên đỉnh đầu Ngụy Tác được nguyên khí gột rửa mà mủn ra, đột nhiên vỡ vụn, hóa thành bột trắng.

Viên thiên long yêu đơn sau cùng nảy lên rồi tan ra, hóa thành bột.

“Y sắp đột phá tu vi! Từ Kim đơn tam trọng đột phá đến Kim đơn tứ trọng!”

Cơ Nhã và bọn Thủy Linh Nhi rúng động, cảm nhận được khí tức kinh nhân từ mình Ngụy Tác bùng lên.

“Không xong, hình như không đủ!”

Bọn Cơ Nhã biến sắc, cũng cảm nhận được khí tức đó rung lên mấy lần trong thể nội Ngụy Tác nhưng tựa hồ thiếu chút nữa mới thoát ra được.

“Cách!”

Thể nội Ngụy Tác chợt vang lên tiếng vỡ nhẹ.

Đồng thời, khí tức của gã dâng tràn!

“Oành!”

Như đóa hoa sen bùng nở, thủy khí kinh nhân cực độ từ Ngụy Tác bùng lên.

“Xoạt! Xoạt!”

Trong vòng mấy nghìn trượng đổ mưa.

Ngụy Tác vốn nhắm mắt, uốn theo long hình đột nhiên mở bừng mắt.

Khí tức kinh thiên dâng lên, gã bước tới, sóng nước theo chân khuếch tán ra hơn nghìn trượng.

“Kim đơn tứ trọng!”

Trừ Lý Tả Ý thì ai cũng biết gã đột phá Kim đơn tam trọng, đạt tới Kim đơn tứ trọng.

“Bảy bộ thiên long hài cốt hoàn chỉnh, còn là thủy hệ thiên long thích hợp nhất, thêm ba viên thiên long yêu đơn có lượng nguyên khí càn kinh nhân. Như thế mới từ Kim đơn tam trọng đột phá đến Kim đơn tứ trọng. Kim đơn của huynh ấy thật ra cỡ nào?” Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh nhìn nhau, đọc được ý nghĩ của nhau.

“Thỏ huynh đệ, yêu đơn của huynh đệ đến mức nào rồi, cho bọn ta xem đi...” Người đầu tiên muốn xem kim đơn của Ngụy Tác lại là Lý Tả Ý.

“Được!” Ngụy Tác gạt đầu, ngực tỏa rạng vạn đạo hà quang.

“...!”

Thấy kim đơn tỏa vạn đạo hà quang bay lên, Hàn Vi Vi suýt nữa mất hết phong phạm thực nữ mà kêu to nhĩ muội yêu, rồi ngất xỉu.

“Ừc”, Lý Tả Ý nuốt nước bọt.

Lớn như bánh xe!

Kim đơn của gã đúng như Hàn Vi Vi tưởng tượng, lớn như bánh xe ngựa!

Tế xuất kim đơn thì thân thể gã cũng bị che kín.

“Đây có còn là kim đơn không?”

Bọn Hàn Vi Vi tỏ ra không dám tin nhìn viên kim đơn khó tưởng tượng nổi đó, cùng rên rỉ.

Nhưng là một viên kim đơn chân chân chính chính! Kim đơn tứ trọng!

Vien kim đơn lơ lửng trước mặt Ngụy Tác, như một tiểu tinh cầu, còn lớn hơn thân thể gã, phát ra quang văn huyền ảo, ngưng kết thành hình, thành phù lục hình vuông.

Khi trước Hứa Thiên Áo đột phá đến Kim đơn tứ trọng, kim đơn phát ra quang văn huyền ảo cũng ngưng thành phù lục, nhưng phù lục này đều rất nhỏ, chỉ như con kiến, không thể nhìn rõ, còn của gã thì như ngón tay, nhìn rất rõ ràng.

Có cảm giác là cứ theo phù văn này, dùng nguyên liệu luyện khí tầm thường thuộc thủy hệ nguyên khí luyện phù lục thì uy năng cũng cực cao

Kim đơn khổng lồ ánh lên linh quang như nước triều, khiến thần hồn bọn Cơ Nhã cũng rung lên.

Nếu không phải Ngụy Tác, mà là đối thủ ngay lúc đối địch tể xuất một viên kim đơn như thế, e là bọn Cơ Nhã sẽ kinh hoàng đến độ không phát ra nổi thuật pháp và pháp bảo.

“Chát”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, toàn lực phát thần thức.

Như có sóng nước lơ mờ tràn đi.

Ba nghìn trượng!

Mắt gã sáng rực lên!

Thần thức gã gấp đôi trước kia, trong vòng ba nghìn trượng là cảm giác rõ ràng mọi thứ.

“Huynh ấy không cần thuật pháp thần thức xung kích hay ngưng tụ thần thức mà cũng đạt mức hóa thì e là còn hơn cả Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ.”

Thấy tình cảnh gã phát thần thức, bọn Cơ Nhã tỏ vẻ chấn động vô cùng.

Nhưng gã không chỉ khiến họ chấn động như thế.

“Có tu sĩ đến! Ngụy Tác, có tu sĩ bị hiện tượng ở đây thu hút.”

Ngụy Tác lóe lên nhãn quang, tựa hồ định thử thứ gì khác nữa thì hắc sắc độn quang từ xa lao tới.

“Là đạo hữu ở đâu hả?”

Giọng nói cao ngạo băng lãnh từ hắc sắc độn quang vang lên.

“Các hạ là ai?” Ngụy Tác bước lên hỏi.

“Hừ!” Hắc sắc độn quang vang lên tiếng hừ lạnh, “Tại hạ Lưu Chân Yển của Chân Võ.”

“Ngụy Tác, là chân truyền đệ tử của Chân Võ đích, với Chân Võ chỉ đệ tử tinh anh được thái thượng trưởng lão trở lên chân truyền mới có chữ ‘chân’ trong tên.” Thủy Linh Nhi truyền âm.

“Là chân truyền đệ tử của Chân Võ, bắt lấy hỏi thăm.” Không hề dừng lại, Ngụy Tác tiến về phía hắc sắc độn quang.

“Người... lớn mật!” Cùng tiếng quát cực lớn, một đạo ô quang bắn đến trước mặt Ngụy Tác.

Đạo ô quang là một món pháp bảo kiểu tam đầu xoa bàn, quang hoa như dây leo, uy thế thập phần kinh nhân, ít nhất cũng là đạo giai thượng phẩm cường hoành bảo.

“Cách cách!”

Ngụy Tác không dùng thuật pháp và pháp bảo, tung quyền đầm ra, tiếng nổ vang vọng, quyền đầu của gã hơi rung lên nhưng pháp bảo đó vỡ thành mười mấy mảnh!

-o0o-

618. Chương 618: Cút Ra Đây Cho Ta!

“Ám cổ thần kích của ta!”

“Sao lại như thế! Y có pháp bảo gì hả?”

Chân Vô chân truyền đệ tử này hơn ba mươi tuổi, mặc lục sắc pháp y, linh khí ngưng thành hình hắc sắc thái dương, tu vi Kim đơn nhất trọng, rõ ràng là cao thủ xuất chúng trong số chân truyền đệ tử. Dù tông môn như Huyền Phong môn và Chân Vô có nhiều lão quái vật Kim đơn kỳ thì trong số chân truyền đệ tử lứa này, đạt tới Kim đơn kỳ cũng không nhiều, tối đa bảy, tám người.

Chân Vô chân truyền đệ tử này mặt mày anh tuấn, pháp y cói lò linh quang, nhất cử nhất động đều khí độ phi phàm, khí tức cao cao tại thượng, ngạo thị vạn vật, nhìn bọn Ngụy Tác như vương hầu nhìn bình dân.

Nhưng lúc này y lại tỏ vẻ cực kỳ hoảng sợ.

Ngụy Tác lướt tới, trên mình ánh lên ngân sắc thần huy.

Quyền đầu của gã lại rắn như thế, một món pháp bảo kinh nhân đạo giai thượng phẩm bị gã dùng tay không đánh vỡ!

“Nhục thân! Nhục thân của y lại đạt mức này, cả đạo giai thượng phẩm pháp bảo cũng dám ngạnh tiếp!”

“Nhục thân này e không chỉ Tinh quang giao thân, mà đạt Tinh quang long thân, hơn hẳn nhục thân của bát cấp yêu thú.”

Bọn Cơ Nhã chấn động khôn tả, biết gã chỉ dùng nhục thân ngạnh tiếp chứ không phải thuật pháp hay pháp bảo gì, có điều họ không ngờ gã đột phá đến tu vi Kim đơn tứ trọng đích thì thân lại kinh nhân như thế.

“Oành!”

Đám vỡ pháp bảo đoạn trên mình Ngụy Tác bùng lên nhiệt khí cực kỳ dương hòa như lò lửa.

“A!”

Chân Vô chân truyền đệ tử trên không chấn động khôn tả, cảm nhận được nhiệt khí trên mình Ngụy Tác đều là khí tức do thể nội khí huyết lưu động phát ra.

“Đây là nhục thân gì nhỉ! Hoang cổ cự thú cũng không thể có khí huyết và sinh cơ như thế. Nhục thân này dù người thúng mười mấy lỗ cũng lành lại được.”

“Chát!”

Y kinh hãi vùng tay, trên đỉnh đầu, hắc sắc cự bi mấy chục trượng nhanh chóng ngưng thành.

“Đây là ‘Trấn thiên đại bi’! Y là thân truyền đệ tử của Cổ Vũ chân nhân trong Chân Vô.” Thủy Linh Nhi hô khẽ.

Uy năng từ đỉnh đầu Chân Vô chân truyền đệ tử tràn ra.

Chân truyền đệ tử của siêu cấp tông môn như Chân Vô tông, thần thông còn hơn cả kim đơn tán tu.

Ngụy Tác lại dấy lên khí tức kinh nhân.

“Chát!”

Mục quang gã lóe lên, hắc sắc cự bi chưa rơi xuống đã bị một đạo ám kim sắc kiếm khí uy thế khó tưởng tượng nổi chém vỡ.

Cùng lúc, uy áp ép cho thân thể Chân Vô đệ tử này run lên.

Y chưa kịp làm gì thì thanh hắc sắc âm khí đã cuốn tới, kéo y về trước mặt Ngụy Tác.

Chân Vô chân truyền đệ tử vốn cao cao tại thượng như vương hầu cũng run lên. Da và pháp y của y đều đóng một lớp hôi hắc sắc huyền băng, thể nội chân nguyên cứng lại.

Y biết mình và đối phương không cùng đẳng cấp thượng, đối phương muốn giết y chỉ búng tay là xong.

“Người là ai mà dám ngênh ngang như vậy, lẽ nào coi thường cả Chân Võ!” Nhưng y vẫn lên tiếng dọa dẫm.

Đến giờ y vẫn không dám tin là khi mình thể hiện rõ thân phận mà còn tu sĩ dám đối phó mình.

“Ta là ai? Thiếu chủ của các người không phải đang ở Mặc Ngọc linh đợi ta hả?” Mục quang Ngụy Tác lóe lên, một viên hoàng sắc kim đơn từ nạp bảo thủ trạc bay lên.

“Thiếu chủ đợi người... Người là Ngụy Tác... Bàn Long chân nhân!” Chân Võ chân truyền đệ tử này tròn mắt, cảm nhận được khí tức trên viên hoàng sắc kim đơn gã lấy ra thì y run lên, nín thở.

Ngụy Tác lấy viên hoàng sắc kim đơn ra, tâm mạch rục lên vô số đạo hà quang trong suốt trấn áp.

Hoàng sắc kim đơn cũng rục lên hà quang, quang phù nhanh chóng bị kim đơn hà quang của Ngụy Tác trấn áp.

Ngụy Tác lúc này đã đạt tu vi Kim đơn tứ trọng, đủ thực lực trấn áp kim đơn của Bàn Long chân nhân, gã không bắt sống Chân Võ chân truyền đệ tử này là lấy kim đơn cỡ đó ra luyện chế thành Tuyệt diệt kim đơn.

“Mặc Ngọc linh trừ Hứa Thiên Áo còn ai nữa?” Vừa trấn áp kim đơn của Bàn Long chân nhân luyện chế Tuyệt diệt kim đơn, Ngụy Tác vừa hỏi. Hai chân gã đứng phía trên Chân Võ chân truyền đệ tử này, như thể đang giẫm lên, trông cực kỳ đặc biệt.

“Là người! Người dám đến Mặc Ngọc linh! Hay lắm, người chết chắc rồi!” Chân Võ chân truyền đệ tử gầm lên, tỏ vẻ dữ dằn.

“Ta và người vốn không có ân oán. Ta hỏi người mà người không đáp thì ta phế trừ tu vi và kinh mạch người, cắt lưỡi người rồi sai người tống người vào linh thạch khoáng mạch, làm khổ sai đến chết.” Ngụy Tác mặc kệ y gầm hét, nhạt nhẽo nói, “Người nói thì ta đưa người đến Mặc Ngọc linh, nếu người nói thật, ta sẽ chữa sinh lộ, nếu người nói sai thì ta biến người thành phế nhân rồi tính.”

“Người...” Chân truyền đệ tử này biến sắc. Nhân vật như y đều tâm tính cực kỳ cao ngạo, không hề sợ chết nhưng y hiểu rõ trong linh thạch khoáng mạch đều tối tăm, phế nhân ở đó là sâu kiến thật sự. Chỉ nghĩ thế là y tắt hết kiêu ngạo, hoảng sợ vô cùng.

“Được, được lắm, người dám chống lại Chân Võ! Ta cho người biết. Trong nghìn dặm quanh Mặc Ngọc linh, Chân Võ chỉ có mấy người nhưng trừ thiếu chủ thì còn Bạch Vũ chân nhân!” Thoáng ngừng lại, chân truyền đệ tử này tuy không chịu lép vế về lời lẽ nhưng không nén được sợ hãi.

“Trừ Hứa Thiên Áo và Bạch Vũ chân nhân, còn tu sĩ Kim đơn kỳ nữa không? Huyền Phong môn có ai ở gần Mặc Ngọc linh chẳng?” Ngụy Tác tiếp tục luyện chế Tuyệt diệt kim đơn, đồng thời hỏi.

“Còn có một tu sĩ Kim đơn kỳ, là sư đệ Triệu Chân Viên, nhưng thường truyền tin tức, vị tất ở gần Mặc Ngọc linh.” Chân Võ chân truyền đệ tử đáp: “Huyền Phong môn trừ phi có tu sĩ đột nhiên có việc gì đó mà đến chứ quanh Mặc Ngọc linh không có ai.”

“Kỳ Long Sơn và Thanh Bình thế nào rồi?” Ngụy Tác hỏi.

“Họ bị trấn áp tại Mặc Ngọc linh, chưa bị giết.” Chân Võ chân truyền đệ tử này đáp.

“Gần như lời Thất Diệp chân nhân nói, chúng ta đến Mặc Ngọc linh xem Hứa Thiên Áo có thần thông gì!” Ngụy Tác mục quang lóe lên, một đạo hoàng quang bay ra, gã tế xuất tam tức hoàng ngọc đại đỉnh của Bàn Long chân nhân vốn độn tốc kinh nhân, gật đầu với Cơ Nhã, không ngừng trấn áp hoàng sắc kim đơn, đồng thời đưa cả Chân Võ chân truyền đệ tử lên phi độn pháp bảo.

“Có phải đi cứu hai con thỏ đó không?” Lý Tả Ý tỏ vẻ hưng phấn, bám theo Ngụy Tác.

“Đúng, chúng ta qua cứu hai con thỏ đó.” Ngụy Tác gật đầu.

“Thỏ?... Bàn Long chân nhân cũng chết trong tay y... Y dám tới thẳng là vì sao?... Không thể nào!” Chân truyền đệ tử dưới chân gã cực kỳ chấn động, tuy không biết thỏ mà Lý Tả Ý và Ngụy Tác nói là gì nhưng theo y thì tu sĩ Kim đơn ngũ trọng cũng không địch nổi Bạch Vũ chân nhân và Hứa Thiên Áo liên thủ!

Y không biết rằng người điên khùng đi theo Ngụy Tác, trông có vẻ chỉ là tu sĩ Phân niệm cảnh, là Lý Tả Ý chấn động cả tu đạo giới Thiên Huyền đại lục!

Ngụy Tác đã đột phá đến Kim đơn tứ trọng, nhục thân cũng đạt tầng thứ ba của Thiên long quần tinh tôi thể thuật, tương đương với nhục thân của bát cấp trung giai cự long. Trên đường đến Mặc Ngọc linh, gã đủ thời gian luyện chế kim đơn của Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc chân nhân thành Tuyệt diệt kim đơn.

Lòng tin và khí thế của gã đạt đỉnh cao chưa từng có.

Nếu lúc này mà còn rụt rè thì Ngụy Tác có tu luyện cũng mất hết nhuệ khí, tâm cảnh gặp trở ngại.

“Vù!”

Bọn Cơ Nhã lướt lên tam túc hoàng ngọc đại đỉnh, cái đỉnh hóa thành hoàng sắc lưu quang, xé không khí lao tới Mặc Ngọc linh.

“Bàn Long chân nhân? À! Không phải? Tại hạ Chân Vô...”

Cách Mặc Ngọc linh không đầy một nghìn dặm thời, một đạo thanh sắc độn quang từ trong tầng mây xẹt tới. Tu sĩ trong đạo độn quang tu vi không tệ, phát giác trên hoàng ngọc đại đỉnh không phải Bàn Long chân nhân thì định tra xét.

Vù!

Thanh hắc sắc quỷ thảo mang theo lam quang chụp xuống, tu sĩ trong thanh sắc độn quang không kịp phản ứng, linh quang vừa sáng lên đã vỡ nát, bị hút lên hoàng ngọc đại đỉnh.

Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh, không hề dừng lại, nhắm thẳng Mặc Ngọc linh.

“Hứa Thiên Áo, ra đây ngay!”

Thoáng sau, trước mắt Ngụy Tác xuất hiện đỉnh núi như mặc ngọc. Gã hú vang, tiếng hú hàm chứa sát ý kinh thiên vang vọng đất trời.

619. Chương 619: Đúng Là Cầm Thú

Ngụy Tác còn cách Mặc Ngọc linh không đầy một nghìn dặm, bắt một tu sĩ Chân Vô thì ở chỗ gần đỉnh núi có hai tu sĩ đang xếp bằng.

Một người ngồi trên ngọc trụ, mặc bạch sắc pháp y viền vàng, phong độ rõ ràng, mặt mày tuấn mĩ, chính thị Chân Vô thiếu chủ Hứa Thiên Áo.

Tu sĩ còn lại ngồi dưới, trên một thanh ngọc liên đài, mặc xích hồng sắc pháp y.

Trung niên tu sĩ này mặt dài, nhẵn nhụi, linh khí hình thành hỏa hồng sắc kim tiền hình vuông.

“Mạnh Phong Vũ, Lưu Vân tông tuy đồng ý trung thành với mỡ nhưng nên biết sau lưng Cổ Việt tông là Ngọc Thiên tông. Các hạ cũng biết tông môn như Chân Vô và Ngọc Thiên tông tuy không nói ra nhưng đều hiểu hết tủy của nhau.” Hứa Thiên Áo vẫn thản nhiên, rõ ràng đang cùng tu sĩ tên Mạnh Phong Vũ bàn bạc việc gì đó.

“Tại hạ biết.” Mạnh Phong Vũ tỏ vẻ nịnh nọt: “Bất quá Chân Vô và Huyền Phong môn liên thủ, Ngọc Thiên tông tất không thể so được với Chân Vô, Hứa thiếu chủ thần thông thế này, tại hạ thấy bàn việc này không hề sớm.”

“Hà? Xem ra tin tức của các hạ khá linh thông.” Hứa Thiên Áo mỉm cười, liếc Mạnh Phong Vũ đầy thâm ý: “Hình như các hạ và một vài trưởng lão U Minh cung có giao tình không tệ?”

“Việc này cực kỳ cổ quái. Tại hạ đã nghe ngóng nhưng không biết tin gì. U Minh cung cho biết, Lý Tả Ý âm thầm diễn tịch Liệt khuyết tàn nguyệt trốn đi, nhưng tại hạ biết cấm địa chứa Liệt khuyết tàn nguyệt thì chỉ có chí bảo trong tay tông chủ U để mới vào được. Rất có thể là U minh thiên long của U đế! Nhưng dù sao, Lý Tả Ý có chí bảo vào cấm địa thì cũng không thể vào đó mà không bị phát giác. Lý Tả Ý phản bội

thì từ đầu U Minh cung khẳng định đã toàn lực vây ráp, không thể không có động tĩnh gì như thế.” Mạnh Phong Vũ hiểu ý bạch Hứa Thiên Áo.

“Lý Tả Ý vào được cấm địa, thì chỉ bảo để vào cấm địa U Minh cung ở trong tay y.” Hứa Thiên Áo nhú mày, tỏ vẻ khinh miệt, “Bạch Vũ chân nhân, con chuột đó không dám đến rồi, muốn tìm y tất mất công lắm. Chuột đúng là chuột, tu sĩ như thế mà dám xưng Bá Khí chân nhân.”

Hứa Thiên Áo dứt lời, trong vân khí trước mặt y hiện ra một thân ảnh.

Thân ảnh này bao trong bạch quang, căn bản không nhìn rõ diện mục, thập phần thần bí.

Chính là nhân vật số hai Chân Võ, trừ Hứa Thiên Áo, Bạch Vũ chân nhân.

Đại tu sĩ này hiện rõ thân ảnh thì không đáp mà nhìn về man hoang hoang nguyên phía sau Mặc Ngọc linh.

“À! Bàn Long chân nhân?”

Hứa Thiên Áo và Mạnh Phong Vũ thấy tam túc hoàng ngọc đại đỉnh bắn tới, vẽ thành lưu quang trên không.

“Bàn Long chân nhân về rồi, lẽ nào y bắt được kẻ sâu kiến đó?” Hứa Thiên Áo nhếch môi đắc ý.

“Hứa Thiên Áo, ra đây ngay!”

Không khí quanh Mặc Ngọc linh như rung lên, trong hoàng sắc lưu quang vang lên tiếng hú khí thể ngút trời.

“Hứa Thiên Áo, không phải ngươi muốn gặp ta hả? Ta đến rồi mà ngươi chưa cút ra sao?”

Bọn Hứa Thiên Áo không hiểu là thần thánh phương nào, nhưng tiếng hú thứ hai cất lên thì thân phận người đến đã rõ ràng.

“Ngụy đạo hữu! Ngụy đạo hữu đến rồi!”

Trên bãi đất cách bọn Hứa Thiên Áo không xa, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình vốn mệt mỏi vì thể nội chân nguyên bị phong ấn, mà mục quang cũng lóe lên, tỏ vẻ không dám tin.

“Người này là tán tu y định đối phó? Tán tu này lớn mật tới mức dám tới đây kêu gào...”

Mạnh Phong Vũ ngồi dưới Hứa Thiên Áo tỏ vẻ kinh ngạc cực độ, nhìn lên.

“Hỗn xược!”

Hứa Thiên Áo không hề biến sắc, bạch quang xẹt vào hoàng quang đang lướt tới.

“Y giận rồi, đây là thời cơ lấy lòng tốt nhất.” Mạnh Phong Vũ nhãn quang lóe lên, vung tay tế xuất phi độ pháp bảo hình xích hồng sắc phát trần bám theo.

Hứa Thiên Áo tuy không đổi sắc nhưng Mạnh Phong Vũ biết y đang giận điên người.

Ngụy Tác đến quá đúng lúc.

Hứa Thiên Áo vừa mới nói Ngụy Tác chỉ là chuột bỏ, không dám tới thì gã tới ngay.

Đối với nhân vật cao quý cực điểm, cao ngạo cực điểm như Hứa Thiên Áo thì như thế khác nào một cái tát đích đáng!

Với cá tính của y, dù Ngụy Tác đến thì phải nghĩ cách hành hạ gã, kiểu như mèo vờn chuột.

“Ngụy Tác, Hứa Thiên Áo ra rồi.”

Hứa Thiên Áo bắn ra, Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã nhìn rõ.

“Tu sĩ đó là ai?” Thấy đi cùng Hứa Thiên Áo còn Mạnh Phong Vũ, bọn Cơ Nhã tỏ vẻ lo lắng.

“Chỉ tu vi Kim đơn lưỡng trọng, không sao!”

Ngụy Tác nhãn quang lóe lên, võ mệnh lên người, quang hoa lóe liên tục.

“Ngần ấy thứ hả!”

Hai tu sĩ Chân Võ bị gã ném trong hoàng ngọc đại đỉnh tổ về chấn kinh.

Hóa ra Ngụy Tác thả hai Hắc minh cốt quân và thanh loan, Phệ tâm trùng họ không thấy, thậm chí cả Pháp vương thái điệp.

Tuy lòng tin và khí thế đạt cao độ chưa từng có nhưng đối diện Hứa Thiên Áo thì gã không hề khinh địch.

“À!”

Ngụy Tác vung tay, quang hoa trong suốt điểm lên cổ họng hai Chân Võ tu sĩ trên hoàng ngọc đại đỉnh, cả hai bị chân nguyên phong bế, tắt tiếng ngay.

Cùng lúc, linh khí của gã ngưng thành nhiều đóa hoa sen tím tím trông không có vẻ gì là cao cấp.

“Hay lắm, quả nhiên là người, không ngờ người còn chút gan dạ, dám đến gặp ta.”

Thoáng cái, Hứa Thiên Áo ngự không lao tới cách Ngụy Tác không đầy hai nghìn trượng. Y lại khôi phục vẻ bình thản như du sơn ngoạn thủy.

Hứa Thiên Áo đã tan đi tâm hỏa, không bị ngoại vật tác động.

Đối địch mà chỉ cần không bị đối phương ảnh hưởng rồi sai lầm thì mới nắm đối phương trong lòng tay mà dày dạn.

Tâm cảnh tu vi này tu sĩ thông thường so được sao? Tâm cảnh của ta thật quá cao.

Ngay cả Hứa Thiên Áo cũng bội phục tâm cảnh tu vi của mình.

Để xem sâu kiến như người có thủ đoạn gì.

Hứa Thiên Áo nhếch nụ cười trào lộng.

“Thủy Linh Nhi, cô nương chịu hiện thân rồi hử.”

Thủy Linh Nhi vẫn ăn vận kiểu nam tu, mục quang y quét vào, nhận ra ngay.

“Thủy Linh Nhi, người!”

Nhưng nụ cười nhạo của y vừa hé đột nhiên ngưng lại. Mọi nét nhẹ tênh, mèo vờn chuột, công tử rõ ràng, rồi thì thoát trần phiêu dật... đều tan biến, nét mặt méo đi trong tích tắc.

“Thủy Linh Nhi, đồ tiện phụ! Nguyên âm đã mất! Tiện phụ, người là vị hôn thê của ta mà lại không biết liêm sỉ thế hử!”

“Hứa thiếu chủ, xin tự trọng. Tôi là đạo lữ của huynh ấy, cũng không đáp ứng gì thiếu chủ, sao là vị hôn thê được.” Thủy Linh Nhi thoáng giận, băng lãnh nói.

“A! A! A!”

Nếu Hứa Thiên Áo có thể tách ý thức làm đôi thì một trong hai người hóa thành này sẽ điên cuồng thổ huyết, mắng chính y “Tâm cảnh tu vi, mặc kệ tâm cảnh tu vi, người cứ việc mà tâm cảnh với tu vi! Kệ cái tâm cảnh tu vi của người!”

“Thủy Linh Nhi... Đây là Thủy Linh Nhi dịch dung... Nàng ta vốn là hôn thê của Hứa Thiên Áo, hiện tại lại cùng kẻ khác hợp thể song tu... Chuyện đó...” Mạnh Phong Vũ run lên.

Hôn thê mà mình cha chạm tới, chưa biết mùi vị ra sao thì bị kẻ khác xơi mất. Mạnh Phong Vũ biết không ai nuốt trôi được việc này.

“Được! Được lắm!”

Tóc Hứa Thiên Áo vốn tung bay, không nhiễm bụi trần cũng rối tung. Y giận quá hóa cười, xanh lét mặt mày, gầm lên điên cuồng: “Được lắm! Những nữ nhân này có vẻ đều có quan hệ với người. Người cướp nữ nhân của ta thì ta cũng cướp lại hết của người, ta sẽ không giết người mà sẽ để người thấy chúng bị ta giày vò thế nào! Ta sẽ cho người biết mùi vị sống không bằng chết! Ta sẽ đem chúng ra làm đồ chơi, tất cả mọi

bộ phận, ngay trước mặt ngươi! Thanh Bình có phải bằng hữu của ngươi không, ta không tha cả ả! Ta sẽ không giết cả Kỳ Long Sơn! Để y nhìn thấy ta vui vầy với toán nữ nhân của ngươi và Thanh Bình, rồi ta bắt cả y cũng chung vui! Bằng hữu gian dân nữ nhân của ngươi thì có mùi vị gì nhỉ!”

“Ngươi tưởng mở đồng nát này là đối thủ của ta hả...” Hứa Thiên Áo định gầm lên tiếp.

“A!” Nhưng rồi y đột nhiên tắt tiếng.

Một vầng hồi hắc sắc loan nguyệt quang hoa đột nhiên bùng lên, tỏa ra khí tức hủy thiên diệt ép tới.

“Cầm thú!”

Lý Tả Ý phát ra đạo quang hoa rồi lẩm bẩm, “Một kẻ cả thỏ cũng định cường bạo, đúng là cầm thú.”

620. Chương 620: To Hả?

“Ồnh!”

Bạch quang và hồng quang chặn hồi hắc sắc loan nguyệt quang hoa của Lý Tả Ý, uy năng kinh đào hải lãng khuếch tán ra, thổi tung cả Hứa Thiên Áo và Mạnh Phong Vũ bám theo y.

“Liệt khuyết tàn nguyệt!”

Hứa Thiên Áo được bao trong kim bạch lưỡng sắc quang hoa, tay cầm hồng sắc pháp bảo hình lu cá, tuy không tổn thương gì nhưng mắt y ánh lên thần sắc không dám tin.

Bạch Vũ chân nhân xuất hiện sau lưng Hứa Thiên Áo và Mạnh Phong Vũ, bạch quang do y kích phát.

Bạch sắc thần quang vốn bao quanh y dâng lên, hình thành từng mớ lông trắng muốt trên đỉnh đầu, thanh linh phiêu dật khôn tả.

Người có thực lực đứng đầu trong số các Chân Võ thái thượng trưởng lão này lại là một bạch y tu sĩ hơn ba mươi tuổi.

Bạch Vũ chân nhân đứng trên lớp lông trắng do linh khí hóa thành, pháp y không nhiễm bụi trần, thần sắc lạnh lùng, không hề dao động. Trên mình y bao trùm ánh sáng thần thánh, tỏ rõ phong phạm tuyệt đại cao thủ.

“Lý Tả Ý, ngươi điên thật hay giả mà dám đối địch với Chân Võ?” Giọng y thập phần bình tĩnh vọng vào tai mỗi người.

“Đó là thực lực chân chính của tuyệt thể nhân vật của Chân Võ, y cũng tu luyện thiên cấp công pháp!”

Cùng lúc, uy áp khó tưởng tượng nổi như nước triều toát lên, Cơ Nhã hòa Thủy Linh Nhi không thể động dậy như bị cố định tại không trung.

“Ngươi nói ta hả? Chân Võ tông là cái gì?” Lý Tả Ý quay lại ra hiệu cho Ngụy Tác: “Hai con thỏ đó chắc ở trong núi trước mặt, ta cứu họ xong sẽ chạy.”

Ngụy Tác chưa kịp đáp, Lý Tả Ý đã lướt tới Mặc Ngọc linh.

Lý Tả Ý bước ra, Thanh minh pháp y không giấu được linh khí, ngọn núi liên miên lại hiển hiện, khí thế cực kỳ kinh nhân.

“Nhất định có gì đó không ổn.” Hứa Thiên Áo cùng Mạnh Phong Vũ đều thấy khác thường, y định lấy lòng Hứa Thiên Áo, lướt lên bảo Lý Tả Ý: “Lý đạo hữu, còn nhớ chỗ không, Lưu Vân tông Mạnh Phong Vũ đây, chúng ta có giao tình.”

“Có giao tình, ngươi cũng là thỏ?” Lý Tả Ý hơi bất ngờ.

“Thỏ?” Mạnh Phong Vũ ngăn người, “Tại hạ Mạnh Phong Vũ, đương nhiên không phải thỏ. A...!”

Mạnh Phong Vũ chưa dứt câu thì trước mặt nổ vang, bạch quang và hồi hắc sắc quang hoa hất văng đi.

“Không phải thổ còn làm phiền ta, cái gì mà giao với tình.” Phát ra một đạo hôi hắc sắc loan nguyệt, bị một đạo bạch quang của Bạch Vũ chân nhân ngăn lại, nhưng vẫn hất Mạnh Phong Vũ đi, Lý Tả Ý khinh bỉ nói.

“Muốn chết!”

Bạch Vũ chân nhân bạch y phiêu động, chặn đòn của Lý Tả Ý xong thì vẫn bình tĩnh thốt lên, khí tức đột nhiên như dâng tràn như biển gầm.

Trán y dấy lên vạn trượng thần huy, một viên tinh thạch pháp bảo đột nhiên bắn ra.

Pháp bảo này như con mắt, là một viên bạch sắc tinh thạch khảm một dải hắc sắc bảo thạch.

“Bản mệnh pháp bảo! Bạch Vũ chân nhân cũng tu luyện bản mệnh pháp bảo!”

“Bản mệnh pháp bảo của y mạnh thế này, bao trùm phạm vi rộng quá.”

Lục bào lão đầu kêu ầm trong tai Ngụy Tác.

Bạch Vũ chân nhân tế xuất pháp bảo, như có một dòng thác trút xuống, bạch sắc thần huy kinh nhân, từ bốn phương tám hướng như nước triều ép tới bọn Ngụy Tác.

“Oành!”

Lý Tả Ý phát tay, lại một vầng hôi hắc sắc loan nguyệt chấn tan quá nửa bạch sắc thần huy, nhưng bản mệnh pháp bảo trên trán Bạch Vũ chân nhân ngách liền miên đổ ra thần huy bịt lỗ hổng lại.

“Chát!” “Chát!” Chát!”... Cơ Nhã và bọn Thủy Linh Nhi cùng thi triển thuật pháp pháp bảo, cạnh Hàn Vi Vi lóe lên ngân quang, Hỗn nguyên ngân oa ầm vận như bé gái cũng được thả ra. Nhất thời, tuy đánh tan bạch sắc thần huy nhưng bản mệnh pháp bảo của Bạch Vũ chân nhân có phạm vi bao trùm thập phần kinh nhân.

Tựa hồ Bạch Vũ chân nhân định một mình cầm chân cả bốn!

“Tưởng người gan dạ thế nào, hóa ra có tên điên này giúp sức.” Hứa Thiên Áo không vội xuất thủ với bọn Ngụy Tác.

Tay y xuất hiện một tấm cổ phù trong suốt, dồn chân nguyên vào thì phát ra khí tức viển vông thương tang đoạn hóa thành bụi, trong vòng bốn, năm trăm dặm, từ thình không đến mặt đất hiện rõ chương ngại trong suốt.

“Đây là Lưu ly tịnh thổ, thần phù của thượng cổ Lưu Ly tông, ngang với thần vực của Thần huyền cảnh đại năng, hiện tại sâu kiến như người muốn chạy cũng đừng mơ.” Hứa Thiên Áo cũng lên tiếng.

“Thất Diệp chân nhân cũng nói thế, loại chó cạy chủ như người thì ta cần gì dựa vào ai mới giết được!”

Vừa cười lạnh, phía trước Ngụy Tác chém ra một đạo ám kim sắc kiếm quang, xuyên thấu bạch sắc thần huy. Ngụy Tác cùng kiếm quang bước về phía Hứa Thiên Áo, phát ra ngân sắc thần quang.

“Công pháp như người mà dám huênh hoang như thế hử, được, dám bảo ta chó cạy oai chủ thì ta sẽ bắt các người lại, chơi bởi chán chúng trước mặt người rồi tìm một trăm con chó đến! Ngay trước mắt người mà gian dâm chúng!” Hứa Thiên Áo nổi giận, toát ra hàn khí vô cùng vô tận, thủy khí trong không gian đông lại thành băng vắn, hơi thở rung lên vỡ vụn.

“Cách cách!”

Không hề có dấu hiệu gì, Ngụy Tác vừa từ bạch sắc thần huy của Bạch Vũ chân nhân bước ra thì Nghiệp hỏa hồng liên pháp y của gã đột nhiên rực linh quang, hình thành một đóa sen đỏ to lớn.

Sáu đạo kim sắc quang mang đột ngột xuất hiện, xuyên qua Nghiệp hỏa hồng liên, đâm lên mình Ngụy Tác.

“Sâu kiến mà thôi. Lấy được một đạo thuật pháp của Huyền Vũ chân nhân mà dám cuồng vọng, thân phận như ta thì hạng rác rưởi người so được sao? Chân Võ tích lũy được vô số chí bảo, chỉ Cửu dương huyền châm là người cũng không chống nổi, người muốn xem ai trong số chúng bị yêu cầu gian dâm trước?” Thấy lục đạo kim sắc quang mang đâm vào Ngụy Tác, Hứa Thiên Áo nở nụ cười tàn nhẫn cực độ.

“Chát!”

Nhưng nụ cười tàn nhẫn của Hứa Thiên Áo ngưng lại. Ngụy Tác phát ra ngân sắc thần quang, lục đạo kim mang đâm lên mình gã vỡ thành bụi.

Khí tức như mặt trời từ trên mình Ngụy Tác dấy lên, khác nào Hoang cổ cự thú từ hư không bước ra.

Cùng lúc, một đạo ám kim sắc kiếm quang và một đạo hồng quang từ mũi hắc sắc tiểu đao lơ lửng trước mặt gã bắn đến Hứa Thiên Áo.

“Sao lại như thế!”

Hứa Thiên Áo không kịp phản ứng, chỉ kịp phát thủ trung hồng sắc pháp bảo. “Oành”, hồng quang trong tay y tan vỡ, uy năng Ngụy Tác kích phát lưỡng đạo quang hoa không ngừng xung kích lên, hất bay y.

“Lẽ nào thuật pháp giành được thì không giết được người?” Ngụy Tác bước tới, một đạo ám kim sắc kiếm quang với tốc độ kích phát khó tưởng tượng nổi chém vào Hứa Thiên Áo.

Vù!

Bạch sắc lưu kim pháp y trên mình Hứa Thiên Áo phát ra linh quang, lại chặn đòn của Ngụy Tác lại nhưng tấm pháp y cao quý đó cũng vang lên tiếng rách toạc, y bị hất bay đi.

“Nhục thân... Nhục thân... Nhục thân...”

Hứa Thiên Áo nói liên ba lần nhục thân, hiển nhiên nhục thân của Ngụy Tác khiến y rung động.

“Người tưởng cứ nhục thân cao cường thì là đối thủ của ta hả! Thiên mệnh huyền băng quyết của ta là thiên cấp trung giai công pháp. Cho người xem kim đơn của ta thế nào! Nhục thân của người mạnh hơn nữa thì chống nổi kim đơn uy năng sao!” Hứa Thiên Áo càng tỏ vẻ hung hãn.

Ngụy Tác không ngừng lại, đạo ám kim sắc kiếm quang thứ ba xung kích đến y thì vô số đạo băng tinh hà quang từ thiên linh bùng lên.

Như băng tuyết thần vương đột nhiên giáng lâm, không gian trước mặt y đông cứng lại, đạo ám kim sắc kiếm quang cách y không đầy hai trượng, cơ hồ chém lên mình y nhưng cũng bị đông lại trên không trung.

Tức thì một viên kim đơn như châu băng cầu bay lên, toát ra hàn khí kinh nhân vô cùng vô tận.

Trong vòng trăm dặm như đang giữa mùa đông lạnh.

“Kim đơn to thế này đáng sợ quá!” Mạnh Phong Vũ bị hất bay hai lần, cho rằng mình không nhúng tay vào được. Bạch Vũ chân nhân cùng Lý Tử Ý, Ngụy Tác cùng Hứa Thiên Áo đấu pháp thì y đều không nhúng vào được, thấy kim đơn của Hứa Thiên Áo bay lên, y chột rùng mình, cho rằng to quá mức.

“Thế nào, to hay không, ta hay không?” Tế xuất kim đơn, Hứa Thiên Áo nhìn Ngụy Tác với vẻ khinh bỉ, nếu lúc này ý thức của y có tách thành thêm một người thì cũng hô như thế.

“Kia là...!”

Mạnh Phong Vũ cứng người, Hứa Thiên Áo cũng thế, mắt lồi ra như bị kim đơn uy năng của chính mình biến thành cá muối.

“To hả?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhìn gã, một viên kim đơn từ ngực gã bay ra.

Viên kim đơn này che kín cả mặt Ngụy Tác, như một bánh xe!

-o0o-

621. Chương 621: Chân Vô Chi Môn

Kim đơn cơ hồ che kín thân thể Ngụy Tác, như một con quái vật, toát ra vô thượng bá khí và uy nghiêm, thần quang hoàn toàn áp đảo, quang văn phù lục quay tít như chế nhạo kim đơn của Hứa Thiên Áo.

“Đây là... Kim đơn? Kim đơn... to thế hả?!” Vừa thấy kim đơn của Hứa Thiên Áo to kinh người, Mạnh Phong Vũ như hóa đá, mắt lờ ra.

“Kim đơn tứ trọng! Sao lại to thế này! Thiên cấp đỉnh giai công pháp cũng không thể có kim đơn cỡ đó!”

Bạch Vũ chân nhân ở trên hư không, toát lên khí tức bất khả nhất thế, thần quang lấp lánh, luôn lạnh lùng cũng tỏ ra cực kỳ chấn động.

Các truyền kỳ đại năng trong mấy vạn năm nay, lúc đạt Kim đơn tứ trọng cũng không có kim đơn như thế.

Y tuy cước đạp hư không, tế xuất bản mệnh pháp bảo như sao trên chín tầng trời rải ánh sáng xuống, tạm thời cầm chân Lý Tả Ý nắm trong tay một trong thượng cổ thập đại đỉnh giai công kích thuật pháp.

Nhưng sau tích tắc, y thoái lui liên tục, y và bọn Lý Tả Ý cách Ngụy Tác và Hứa Thiên Áo hơn nghìn trượng.

Liệt khuyết tàn nguyệt của Lý Tả Ý uy năng kinh nhân, bản mệnh pháp bảo của y không chống nổi, cộng thêm Thủy Linh Nhi cùng bọn Cơ Nhã, hai Hắc minh cốt quân, Dương chi điều và thanh loan thì y càng không thể chống cự, thoái lui liên tục, chỉ nhờ bản mệnh pháp bảo có phạm vi bao trùm cực rộng nên mới vậy khốn được bọn Lý Tả Ý.

Vốn y định đợi Hứa Thiên Áo bắt ngay Ngụy Tác rồi qua giúp nhưng không ngờ lại diễn biến thế này!

“Oành!”

Không hề dừng lại, kim đơn của Ngụy Tác phát ra khí tức như quái vật bàn bay lên, chấn động thiên địa, bạch sắc viễn cổ thiên long thủy quang liêu nhiễu quanh mình như từ hư không thò ra, cùng với uy thế khó tưởng tượng nổi đánh vỡ băng liên của Hứa Thiên Áo rồi va vào kim đơn của y.

“Chát!”

Kim đơn của Hứa Thiên Áo run lên, suýt vắng đi.

“Ầm!”

Cơ hồ đồng thời, bạch quang khổng lồ lướt qua, cơn sóng như thiên hà xung kích lên kim đơn của Hứa Thiên Áo.

“A!”

Kim đơn và thân thể Hứa Thiên Áo bị uy năng hất bay.

“Chát!”

Thiên địa tựa hồ chấn động.

“Kim đơn ép xuống kiểu này...” Mạnh Phong Vũ run rẩy lạnh người dù y chỉ là khán giả.

Kim đơn còn to hơn thân thể Ngụy Tác như vì sao từ chín tầng trời giáng xuống, mang theo uy thế khó tưởng tượng nổi ép tới Hứa Thiên Áo, vẽ lên quỹ tích huyền ảo trên không.

Ngụy Tác lóe ngân quang trên mình, tóc tựa hồ cũng sáng lên ngân sắc thần quang, như thượng cổ thần vương trong truyền thuyết.

“Thánh cổ phật chỉ!”

Mũi Hứa Thiên Áo rỉ máu nhưng đành vung tay, một món pháp bảo như ngón tay ngọc xanh được kích phát. Cùng hồng sắc pháp bảo hình lu cá tỏa rạng tinh quang, va kim đơn của y và vào kim đơn của Ngụy Tác.

“Oành!”

“A!” Mạnh Phong Vũ co quắp một bên cũng bị uy năng va chạm hất bay.

Thanh ngọc phật chỉ của Hứa Thiên Áo kích phát hóa thành bột nhưng hồng quang từ cái lu cá và kim đơn của y nhất tề va tới thì lại chiếm thượng phong. Kim đơn của y chỉ rung lên còn kim đơn của Ngụy Tác lại bật ngược lại.

Kim đơn và nhục thân tu sĩ có vô số liên hệ, kim đơn rung động tất nhục thân cũng tổn thương.

Nhiều khi kim đơn va nhau, uy năng không bằng đối phương thì kim đơn chưa vỡ mà nhục thân tự nát trước.

“Nhục thân của y quá đáng sợ, sao lại đạt mức này nhỉ!” Bạch Vũ chân nhân cũng thấy hoảng sợ.

Nhục thân Ngụy Tác lại toát lên khí tức như lò lửa.

Kim đơn như thế chấn động mà nhục thân của gã chịu được, như không hề ảnh hưởng, Hứa Thiên Áo chưa kịp phản ứng thì một đạo ám kim sắc kiếm khí đã chém vào y.

“Chuyện đó...!” Mạnh Phong Vũ giật giật chân mày!

Pháp y của Hứa Thiên Áo tan tành, y có cảm giác Hứa Thiên Áo sẽ bị chẻ đôi!

“Ngụy Tác, cho người biết người đã nhầm rồi!”

“Người tưởng tu vi này có thể đấu với ta, diệt được ta hả!”

“Cho người biết, sâu kiến vẫn là sâu kiến, tán tu như người so với Chân Võ, dù thế nào chỉ như dân mới phát và đế vương. Hạng mới phát như người dù có gia sản cỡ nào mà kích nộ đế vương thì cũng chỉ có đường chết. Những kẻ này đều trở thành nô lệ cho ta nô dịch, liếm ngón chân ta, ta sẽ sai một trăm, một nghìn con chó gian dân chúng cũng không sao.”

Cùng lúc tiếng gầm gào từ trên mình Hứa Thiên Áo phát ra.

“Đây là cái gì nhỉ, không phải bản mệnh pháp bảo!” Tuy chiếm ưu thế áp đảo nhưng lục bào lão đầu này giờ không nói gì, đột nhiên kinh hô.

Bạch sắc lưu kim pháp y của Hứa Thiên Áo bị uy năng một đạo kiếm khí của Ngụy Tác cắt làm đôi nhưng ngực y tỏa khí tức khó tưởng tượng nổi, còn hơn cả kim đơn của Ngụy Tác. Kiếm quang chém đến ngực gã bị khí tức đó biến thành tro tàn.

Ngân sắc tinh quang chói lòa từ khiêu vị trên ngực y toát ra.

Ngân sắc tinh quang, không ngừng phóng đại, biến thành khung cửa cao mười trượng, cảm giác nghẹt thở khó tưởng tượng nổi.

Khung cửa có phù văn hình sao trời lấp lánh vô số ngân quang, nguyên khí khí tức không thuộc về tu sĩ Kim đơn kỳ.

Khí tức của Thần huyền cảnh tu sĩ!

“Chân” “Võ”!

Khung cửa như do vô số tinh quang tụ lại, nguyên khí phát ra cũng chấn tan được một đạo kiếm khí của Ngụy Tác có hai chữ cổ thể này.

“Chân Võ chi môn! Tông chủ lại đạt tu vi...!” Thấy khung ửa phát ra khí tức còn hơn kim đơn của Ngụy Tác, Bạch Vũ chân nhân tỏ rõ thần sắc chấn kinh.

“Đây là pháp bảo gì?” Thủy Linh Nhi kinh hãi, nàng chưa từng nghe nói Chân Võ có pháp bảo này.

“Đáng sợ quá.” Lý Tả Ý rùng mình trước khí tức của khung cửa.

“Ồn!”

Cánh cửa có hai chữ “Chân” “Võ” đột nhiên mở ra.

Một dải thần quang từ khung cửa tràn ra, Ngụy Tác biến sắc, bước lên một bước tránh khỏi đạo thần quang xung kích.

Thời gian như ngừng lại, thần quang bùng lên, trong khung cửa là một thanh đồng sắc cự điện khổng lồ.

Thanh đồng sắc cự điện cực lớn, không nhìn thấy điểm cuối hay đỉnh, đứng đối diện với khung cửa là một tu sĩ kinh thiên chói lòa thần quang.

Thần quang trên mình người này và thần quang từ khung cửa tràn ra giống nhau, cùng như sao trời tụ lại.

Y mặc hoàng sắc pháp y, quang hoa trên áo ngưỡng thành kim sắc liên đài bảo tọa uy nghiêm. Tu sĩ này da như bạch ngọc, mặt mũi tuấn tú, chừng ba mươi tuổi, phát ra khí tức để vương cửu thiên thập địa, duy ngã độc tôn, ánh mắt sâu thẳm khó dò.

Bọn Ngụy Tác qua khung cửa nhìn thấy tu sĩ kinh thiên này thì y cũng nhú mày, mắt lóe lên, rõ ràng cũng thấy bọn gã.

Cảm giác đầu tiên là y và bọn Ngụy Tác chỉ cách một khung cửa.

Nhưng trong thanh đồng sắc cự điện không có tiếng động, cả cự điện và khung cửa đều có vô số điểm sáng, thật ra cách nhau hư không xa lắc.

Tu sĩ kinh thiên này thò tay ra cách không chụp vào Ngụy Tác.

“Chát.”

Khung cửa đột nhiên rực linh quang, tu sĩ kinh thiên đưa tay ra thì cảnh tượng trong thanh đồng sắc cự điện biến mất, chỉ còn vô số dải sáng chói lòa.

Lực hút khó kháng cự tràn ra.

“Đây là thuật pháp của Thần huyền cảnh tu sĩ!”

“Chắc là Chân Vô tông chủ! Vật này là con bài tẩy y cho Hứa Thiên Áo để phòng thân!”

“Vật này có thể nối thông nguyên khí, đạo thuật pháp này tương đương với Thần huyền cảnh tu sĩ thi pháp!”

Phe Ngụy Tác đều biến sắc.

Uy năng từ khung cửa quá mạnh, Ngụy Tác và kim đơn không thể chống nổi, bị đẩy dạt trên không, cơ hồ sắp bị hút vào.

“Xong rồi! Xong rồi!” Lý Tả Ý nhọt nhọt mặt mày, lăm lăm buông xuôi.

Tuy diện khung đến độ tự coi là thỏ, nhưng khí tức của khung cửa khiến y cảm nhận được thực lực cách biệt quá xa.

“Ngụy Tác, uy năng này không phải chỉ là Thần huyền cảnh nhất trọng tu sĩ, nổ tan đi, không thì bị cuốn vào, dù đến trước mặt đối phương hay không gian trong đó chúng ta cũng chết chắc!” Lục bào lão đầu kêu lên trong tai gã.

Kim đơn của Ngụy Tác không ngừng chấn động, ràn rạt hà quang, chống lại uy năng khung cửa.

Cùng lúc, gã không hề đổi sắc vùng tay, một viên Tuyệt diệt kim đơn giáng vào khung cửa.

-o0o-

622. Chương 622: Gầm Vang Tám Hưởng

“Oành!”

Hoàng sắc diễm quang mang theo khí tức hủy diệt nổ tung trên khung cửa, không khí trong mấy chục dặm như bị vô hình thần vương giẫm lên mà rung động.

Vẫn bình an!

Ngụy Tác trực tiếp tế xuất Tuyệt diệt kim đơn là tế luyện từ của kim đơn Bàn Long chân nhân. Bàn Long chân nhân có tu vi Kim đơn tam trọng hậu kỳ, uy năng Tuyệt diệt kim đơn cực kỳ đáng sợ mà khung cửa này vẫn sáng rực, không hề phá tổn.

“Đây là...” Phía sau khung cửa, thân thể Hứa Thiên Áo bất động, như cố định trong một bức tranh. Khung cửa từ trong một khiêu vị chi bật ra, tựa hồ đã nổi làm một với y, nhưng cần rút ra thật nhiều thể nội chân nguyên, y cơ hồ như đội tấm bia trên lưng, có điều vẫn cười nhạo.

“Ồnh!”

Nhưng y mới nói được hai chữ, Ngụy Tác lạnh lùng vung tay, lại một viên Tuyệt diệt kim đơn nổ tung trên tinh quang cự môn.

“Cách!”

Tinh quang cự môn tan nát mất mấy dải sáng.

“Chân Võ chi môn sắp nát?!”

“Đây là khí tức của Bàn Long chân nhân và Cổ Ngạc động chủ, y biết cách luyện chế Tuyệt diệt kim đơn! Kim đơn của họ đã bị y luyện chế thành Tuyệt diệt kim đơn!”

Bạch Vũ chân nhân chấn động trước cảnh Ngụy Tác với đối kháng Chân Võ chi môn.

Bọn Ngụy Tác không biết rằng Bạch Vũ chân nhân địa vị tuyệt cao tại Chân Võ này hiểu rõ Chân Võ chi môn là một trong những vô thượng bí thuật của tông môn, chỉ có tu sĩ Thần huyền cảnh lưỡng trọng trở lên mới có thể luyện chế hoặc sử dụng.

Chân Võ chi môn mở ra cũng như có một hóa thân của Chân Võ tông chủ, uy năng không kém gì ông ta tự thân thi pháp. Tương đương với một Thần huyền cảnh lưỡng trọng tu sĩ thi triển thuật pháp!

Chân Võ chi môn tựa hồ sắp bị Ngụy Tác đánh vỡ!

“Sao lại như thế!”

Hứa Thiên Áo những tưởng nắm vững mọi thứ chợt kêu lên.

Y hiểu hơn ai hết uy năng Chân Võ chi môn, đối lại là y tất đã bị uy năng kinh thiên của thần huyền đại năng hút vào, biến thành tro tàn, mà giờ Chân Võ chi môn bị đối phương chống cự đến độ nứt vỡ.

“Liều thôi!”

Mắt Lý Tả Ý sáng lên.

Y nhảy khỏi hoàng ngọc tam túc đại đỉnh, linh khí ngưng hình thành ngọn núi tan vỡ.

Cùng lúc, hơi hắc sắc loan nguyệt đánh tan mọi uy năng cản đường.

Bạch Vũ chân nhân biến sắc, không ngừng kích phát bản mệnh pháp bảo, lưỡng đạo bạch quang bắn vào Lý Tả Ý.

Chân Võ chi môn vang lên tiếng nứt vỡ, nếu không ngăn Lý Tả Ý, Liệt khuyết tàn nguyệt trong thượng cổ thập đại công kích chi pháp oanh kích tới thì Chân Võ chi môn e rằng tan vỡ thật.

“Ồnh!”

Hơi hắc sắc loan nguyệt lóe lên trên không trung, đánh tan thần huy của lưỡng đạo bạch quang và bản mệnh pháp bảo của Bạch Vũ chân nhân. Đồng thời, Bạch Vũ chân nhân và Lý Tả Ý cũng học máu, da nứt ra.

Tốc độ thi pháp của cả hai đã vượt cực hạn thân thể. Chân nguyên lưu động quá kịch liệt khiến nhục thân có phần không chịu nổi.

“Phu quân!”

“Ngụy Tác!”

Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh liễu nhiều các loại quang hoa, chui ra khỏi màn sao sáng, thật ra từ lúc Ngụy Tác và Hứa Thiên Áo giao thủ, cho đến khi Chân Võ chi môn xuất hiện cũng chỉ là mấy tích tắc, song phương chỉ kịp phát ra vài lần thuật pháp. Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh lao ra, Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, Thủy Linh Nhi, Hàn Vi Vi đồng thời kinh hô.

“Ha ha! Thần huyền uy năng, người ngăn được hả!” Cùng lúc, Hứa Thiên đắc ý cực độ cười vang.

Chân Võ chi môn khổng lồ trên không tuy có tiếng nứt vỡ nhưng không sụp đổ, uy năng vẫn hút cả Ngụy Tác và kim đơn của gã vào.

Kim đơn hà của gã cùng ám kim sắc kiếm quang, hắc sắc hỏa quang đều hóa thành tro tàn, không thể sánh với uy năng kinh thiên của Thần huyền tu sĩ.

Da gã lấp lánh ngân quang, nhục thân cực kỳ hùng hậu, đối lại là phổ thông tu e rằng đã tan nát.

Kim đơn và nhục thân gã kéo thành một dải sáng bạc, cách Chân Võ chi môn không đầy mấy chục trượng!

Ở cự ly này dù Ngụy Tác có Tuyệt diệt kim đơn uy lực càng kinh nhân thì kích phát, gã sẽ không chịu nổi sức nổ mà tan thành tro.

Chát, Ngụy Tác đột nhiên được bao trong ánh sáng thần thánh, khí tức bùng lên gấp mấy lần, như thể mọi tiềm năng được triệt để kích phát, biến thành vì sao chói lòa. Kim đơn của gã vỡ ra, hóa thành vô số nguyên khí khó tưởng tượng nổi.

“Đây là gì nhỉ! Tự nổ kim đơn? Không phải! Bản mệnh pháp bảo vẫn y nguyên thì không phải tự nổ kim đơn!” Thở máu ồ ạt, ngay cả da cũng rỉ máu, Bạch Vũ chân nhân hoàn toàn chấn động.

Kim đơn to hơn thân người tan vỡ thì sẽ thế nào?

Mức độ khiến cho các tu sĩ chấn động hoàn toàn không kém gì Chân Võ chi môn đột nhiên xuất hiện.

Viên kim đơn khó tưởng tượng nổi của Ngụy Tác tan vỡ, vô số nguyên khí không hề tan đi, cả Trường hà thao thiên quyển cũng không hề tổn hại, men theo vô số quỹ tích huyền ảo vô vàn quy nhập vào tâm mạch khiêu vị của gã.

“Xoẹt!!”

Hư không trước mặt Ngụy Tác lõm vào.

Nguyên khí của gã như bị rút sạch, tu vi cơ hồ tan biến nhưng miệng lại phun ra một đạo quang hoa trong suốt.

“Phù!”

Mắt Hứa Thiên Áo tròn xoe, máu miệng phun ra.

Y vẫn ở sau Chân Võ chi môn, như được thuẫn bài che chắn nhưng đạo quang hoa của Ngụy Tác phun ra ép không gian đến độ khiến y trọng thương.

“Chát!”

Đạo quang hoa giáng lên Chân Võ chi môn.

Chân Võ chi môn vỡ tan, hóa thành vô số lưu quang.

Chân Võ chi môn như một vị Thần huyền cảnh đại tu sĩ giáng lâm cũng hóa thành cát bụi!

“Phù!”

Như một khúc than củi đã cháy hết, mắt Hứa Thiên Áo vừa lộ rõ thần sắc tuyệt vọng, thân thể cùng pháp bảo triệt để hóa thành tro, bị uy năng kinh thiên thổi tan.

Thiếu chủ của siêu cấp đại tông môn Chân Võ, một đại nhân vật Kim đơn tứ trọng đã mất mạng.

Cùng lúc, trong một thanh đồng cự điện cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm, một tu sĩ mặc hoàng sắc pháp y, trên mình rực thân huy, da như bạch ngọc vẫn đưa tay lên không.

Gương mặt y vốn thập phần bình đạm, vô kinh vô hỷ như thần vương chợt xuất hiện thần sắc kinh nộ dị thường.

Lòng tay y thũng lỗ chỗ như bị vô số hỏa tinh thiêu đốt.

Thanh sắc cự điện khổng lồ cơ hồ nứt nẻ nên, lồm xuống như miệng núi lửa!

“Xảy ra chuyện gì!”

Quanh thanh đồng sắc cự điện có mấy đỉnh núi dày đặc điện vũ, như mấy thành trì tụ tập lại. Cơ hồ mọi tu sĩ đều đi ra, chỉ chít như kiến trên núi.

Những tu sĩ này thập phần kinh hãi nhìn lên thanh đồng sắc cự điện.

Trên thanh đồng sắc cự điện hiển hiện hư ảnh Hoang cổ thần ma mặc thanh đồng sắc chiến giáp, cầm trường thuẫn và cổ qua, mặt mũi là khô lâu hung hãn.

Hư ảnh như Hoang cổ thần ma đang gầm vang khiến thính không lập lòe tựa ngày tàn.

...

“Y đã giết thiếu chủ!”

Trên thính không ngoài Mặc Ngọc lĩnh, mỗi lỗ chân lông của Bạch Vũ chân nhân đều toát ra hàn khí.

Y không còn mảy may chiến ý, hóa thành bạch sắc lưu quang lướt khỏi Mặc Ngọc lĩnh.

“Chát!”

Đột nhiên bạch quang dừng lại, Bạch Vũ chân nhân văng ngược về sau.

Lưu ly tịnh thổ!

Thượng cổ thần phù mà lúc trước Hứa Thiên Ảo sợ bọn Ngụy Tác đào thoát, uy lực sánh với thần huyền đại năng!

“A!”

Bạch Vũ chân nhân biến sắc.

Ngụy Tác nhìn lên mình y, vừa chạm ánh mắt thì y vị khí thể của gã chấn nhiếp, run lên mà không kịp thi pháp.

“Ăn hiếp thổ sẽ thế đấy!”

Hôi hắc sắc loan nguyệt trấn áp lên y.

Ngọn núi linh khí ngưng hình quanh Lý Tả Ý tan vỡ, thân thể Bạch Vũ chân nhân cũng hóa thành tro!

Lại một tu sĩ kinh thiên của Chân Võ mất mạng!

“Hứa Thiên Ảo và Bạch Vũ chân nhân đều bị y giết!” Mạnh Phong Vũ co người trong góc gục xuống.

Mục quang Ngụy Tác nhìn sang y.

“Đạo hữu tha mạng! Tại hạ không phải người của Chân Võ!” Mạnh Phong Vũ quỳ xuống, run giọng xin.

623. Chương 623: Cùng Nhau Trốn Đi

“Chúng ta không có ân oán, nhưng mỗi không thích người khác biết tới thần thông của mình, chỉ cần các hạ đảm bảo không tiết lộ việc hôm nay thì sau khi uy năng Lưu ly tịnh thổ tan biến, cứ việc ra đi.”

Ngụy Tác không nhìn Mạnh Phong Vũ, chụp về phía trước rồi nhúu mày.

Hóa ra ban nãy vì chống lại uy năng kinh thiên của Chân Võ chỉ môn nên gã thi triển Tiềm long thổ châu quyết, uy năng khung cửa tan vỡ biến Hứa Thiên Ảo thành tro, kim đơn cũng không còn, nhưng kim đơn

của Bạch Vũ chân nhân bị Lý Tả Ý giết thì không tổn hại, rơi xuống ngay. Ngụy Tác định dùng Huyền sát quỷ thảo chụp lấy nhưng phát hiện chân nguyên không đủ điều khiển Huyền sát âm khí.

“Tại hạ tuyệt đối không tiết lộ.” Mạnh Phong Vũ như được đại xá. Y dù gì cũng là một Kim đơn lưỡng trọng đại tu sĩ, Lưu Vân tông tông chủ, thân phận thập phần cao tuyệt, nhưng Bạch Vũ chân nhân và Lý Tả Ý, Ngụy Tác và Hứa Thiên Áo kịch chiến khiến y vỡ mặt.

Tuy nhiên cùng là Kim đơn tu sĩ, nhưng thần thông của những nhân vật đó sánh với thượng cổ đại năng trong truyền thuyết, cách y một trời một vực.

Dù là Bạch Vũ chân nhân vừa bị Lý Tả Ý giết thì cũng vài chiêu là lấy mạng được y.

“Thỏ huynh đệ, sao ta cảm thấy khí tức của huynh đệ phi thường hư nhược.” Lý Tả Ý lo lắng, rồi kinh hãi nhìn màn sáng trong suốt bao quanh, “Chúng ta bị nhốt ở đây, kẻ vừa này đáng sợ quá, nếu y đến thì chúng ta chết chắc.”

“Mỗ thi triển một đạo thuật pháp, chân nguyên tổn hao quá kịch liệt.” Ngụy Tác đứng lên tam túc hoàng ngọc đại đỉnh, an ủi Lý Tả Ý, “Thượng cổ thần phù này không có uy năng nối tiếp thì không duy trì được lâu, y cách chúng ta mấy chục vạn dặm, lúc đến thì chúng ta đã đi rồi.”

“Thỏ huynh đệ, chúng ta mau đi cứu hai con thỏ kia.” Lý Tả Ý tức thì sáng rõ mắt, tỏ vẻ hoan hỉ.

“Người ở đây, để mỗ đi xem có cấm chế mai phục không.” Ngụy Tác bảo Lý Tả Ý. Hiện gã chỉ có tu vi Chu thiên nhất trọng, sử dụng Tiềm long thổ châu quyết xong thì nhiều khiêu vị bị phong bế, dù có thiên long hải cốt và long đơn thì cũng không thể dùng Thủy hoàng phệ nhật quyết để khôi phục tu vi. Nếu không chặn trước Kỳ Long Sơn và Thanh Bình, vạn nhất để Lý Tả Ý thấy không ổn thì dù bọn Ngụy Tác liên thủ, vị tất địch nổi y.

“Được.” Lý Tả Ý hiện tại luôn nghe lời Ngụy Tác, tức thì hăm hở, ngoan ngoãn đứng trên tam túc hoàng ngọc đại đỉnh.

“Lão đại, tiểu đệ và bà nương cùng đi.” Dương chi điều và thanh loan cũng ngoan ngoãn nghe lời nó, lướt lên phía trước Ngụy Tác.

“Đi thôi!” Ngụy Tác biết Dương chi điều lo lắng cho gã giảm mất tu vi, gặp cấm chế sẽ hung hiểm, nên chủ động muốn đi cùng. Dương chi điều có thiên phú thần thông đặc biệt cảm nhận được khí tức của cấm chế lợi hại. Ngụy Tác gật đầu, cùng Dương chi điều và thanh loan, đáp xuống Mặc Ngọc lĩnh.

“Ngụy đạo hữu, không ngờ đạo hữu có thần thông như thế.”

Trên đỉnh Mặc Ngọc lĩnh, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình nắm tay nhìn Dương chi điều, thanh loan cùng Ngụy Tác hạ xuống, cực kỳ xúc động.

Trong mắt Hứa Thiên Áo, Ngụy Tác như sâu kiến, nên hai người bị trấn áp chân nguyên rồi thì không bị thêm cấm chế nào nữa, thấy rõ quá trình Hứa Thiên Áo bị gã giết.

Quá trình Ngụy Tác giết Hứa Thiên Áo, toàn thân gã lấp lánh ngân sắc thần quang, kim đơn còn hơn cả nhục thân, đòn sau cùng đánh gục cả Chân Võ chi môn ngang với Thần huyền cảnh đại năng khiến bất kỳ tu sĩ nào cũng như thấy thần vương giáng lâm, cho rằng gã có tiền đồ bất khả hạn lượng, sẽ thành nhân vật truyền kỳ của tu đạo giới.

“Lưỡng vị đạo hữu đại nghĩa, lúc trước tại hạ còn lo lắng lưỡng vị đạo hữu mất mạng tại Thanh Thành khư, biết hai vị là may mắn. Lưỡng vị đạo hữu hiện trúng cấm chế gì?” Ngụy Tác nhìn thấy hai người từ xa, vòng tay hành lễ, thần tình thập phần trang trọng. Thật ra song phương mà đổi vị trí, nếu Kỳ Long Sơn và Thanh Bình bị bắt, gã vị tất liều mạng đến xin xỏ, gã hiểu cả hai biết thế mà vẫn đến, bằng hữu như thế cực kỳ khó có. Đối với Ngụy Tác thì còn trọng yếu hơn một món chí bảo.

“Hai vị bị Bạch Vũ chân nhân dùng cấm chế phong ấn chân nguyên, nhưng chỉ cần hai ngày nữa là sẽ tự tan.” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình hành lễ với Ngụy Tác. Cả hai cực kỳ kính trọng gã.

“Không sao là được. Người giết Bạch Vũ chân nhân là Lý Tả Ý, thần trí y đã loạn, điên khùng đến mức coi mình là thỏ, bọn mỗ cũng là thỏ, nên mới cùng bọn mỗ đến cứu lưỡng vị, lưỡng vị cũng nên nhận mình là

thỏ, y mà thấy sơ hở thì với thần thông của y, chúng ta khó chống nổi.” Ngự Tác truyền âm.

“Cái gì, một đại tu sĩ thần thông như thế mà phát điên, tưởng mình là thỏ?” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình lại chấn kinh.

“Điên khủng đến mức đó...”

Ngự Tác cùng Kỳ Long Sơn và Thanh Bình trò chuyện thêm, gọi bọn Cơ Nhã và Lý Tả Ý đáp xuống, thấy Lý Tả Ý câu nào cũng tỏ huynh đệ, tỏ tỷ muội thì Kỳ Long Sơn và Thanh Bình mới dám tin một đại tu sĩ lại điên khủng đến vậy.

Thoáng sau, uy năng Lưu ly tinh thổ quả nhiên tiêu tan như Ngự Tác nói.

“Lưỡng vị định thế nào.” Không hề dừng lại, vượt lướt về man hoang hoang nguyên ngoài Thiên khung, Ngự Tác vừa hỏi Kỳ Long Sơn và Thanh Bình.

“E rằng phải sang đại lục khác ẩn lánh. Chân Võ tông thực lực quá mạnh, lúc nào cũng có thể điều động hơn trăm tông môn, ở lại Thiên Huyền đại lục rất có khả năng bị tìm ra.” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình nhìn Ngự Tác cười khổ.

“Lưỡng vị tính toán như vậy cũng hay.” Mục quang Ngự Tác lóe lên, không giấu, “Mỗi từng ở Vân Linh đại lục, có thân phận là chấp pháp trưởng lão của Hải Tiên tông, mỗi có đạo lữ là tu sĩ Âm Thi tông, đang về Vân Linh đại lục đoạt lấy vị trí Âm Thi tông tông chủ, không có gì bất ngờ thì việc này mười phần chắc chín. Hai vị thấy được thì có thể cũng đến Hải Tiên tông, giúp đạo lữ của mỗi đoạt được chức Âm Thi tông tông chủ rồi tu luyện ở đó.”

“Đạo hữu còn là chấp pháp trưởng lão ở Vân Linh đại lục? Có cả đạo lữ ở đó?”

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình tắt tiếng. Kim đơn tu sĩ đến tông môn nào mưu cầu thân phận khách khanh trưởng lão thì rất dễ, tuyệt đại đa số tông môn không cự tuyệt. Nhưng khách khanh trưởng lão chỉ là danh hào, cùng lắm chỉ được ở tông môn tu luyện, không nhúng tay được vào mọi việc, không được nguồn lực chính yếu của tông môn tương trợ. Hơn nữa khách khanh trưởng lão gây họa thì tông môn không hề do dự rũ bỏ. Chấp pháp trưởng lão là trưởng lão thực quyền chỉ dưới tông chủ thì khác, có thể quyết đoán nhiều việc, có thể cả chế tài nội môn đệ tử và trưởng lão khác, chỉ khi lập công lao lớn mới được ngồi lên vị trí này. Chấp pháp trưởng lão cũng tương đương với phó tông chủ, tu sĩ không xuất thân từ môn phái đó thì khó mà ngồi lên.

Ngự Tác ngồi lên được vị trí đó khiến cả hai không dám tin. Lúc đó Hải Tiên tông Hiên Viên lão tổ sắp thọ nguyên hao tận, Hải Tiên thành cũng hết linh khí, Ngự Tác mang lại lợi ích lớn cho họ tại Hải liệt đại hội, khiến Hiên Viên lão tổ đột phá tu vi, coi như văn hồi cục diện, Hiên Viên lão tổ cho gã chức chấp pháp trưởng lão cũng không có gì quá.

“Ngự huynh đệ.” Có con “thỏ” Lý Tả Ý ở đó nên Kỳ Long Sơn không gọi Ngự Tác là đạo hữu: “Hình như huynh đệ không định về Vân Linh đại lục?”

“Thôi vậy, người cứ nên về Vân Linh đại lục. Ta tuy muốn ngưng hình nhưng không muốn cùng người, bị Chân Võ lấy mạng. Thần huyền tu sĩ đó khẳng định là Chân Võ tông chủ Hứa thần quân, Hứa Thiên Áo nhận ra Thủy Linh Nhi, chưa biết chừng y cũng nhận ra. Tiếp theo không chỉ Chân Võ, ngay cả Huyền Phong môn cũng sẽ vây giết người.” Ngự Tác mục quang lóe lên, chưa kịp nói gì thì giọng lạc bảo lão đầu lạnh lùng vang lên trong tai, “Người dù lo cho Thiên khung rất có thể tan vỡ nhưng không thể chỉ trong mười mấy ngày chờ đợi cho tu vi khôi phục đã. Như thế dù ở Thiên Huyền đại lục mà vạn nhất bị Huyền Phong môn và Chân Võ vây ráp thì cũng có thể liều một phen.”

“...” Lạc bảo lão đầu nói thế, mục quang Ngự Tác lóe lên. Gã cũng động lòng nhưng sợ lạc bảo lão đầu không đồng ý.

“Mỗi vốn muốn ở lại Thiên Huyền đại lục nhưng hiện tại tu vi chưa hồi phục, đích xác nguy hiểm, chỉ bằng chúng ta sang Vân Linh đại...” Ngự Tác cùng bọn Cơ Nhã nhìn nhau, hỏi Lý Tả Ý, “Thỏ huynh đệ, muốn ở lại Thiên Huyền đại lục, hay cùng bọn mỗi sang Vân Linh đại lục?”

“Tu sĩ trong khung cửa đó quá đáng sợ, chúng ta cùng trốn chạy.” Nhớ đến Thần huyền tu sĩ trong Chân Võ chi môn, Lý Tả Ý rùng mình.

624. Chương 624: Chấm Đen Ở Chân Trời

Trong man hoang hoang nguyên bên ngoài Thiên khung, một toán người lướt lên cao, nhắm hướng bắc.

“À!”

Đột nhiên, một bạch diện thư sinh đột nhiên nhú mào, nhìn sang một mé thỉnh không.

Tóa người này là Ngụy Tác và bọn Kỳ Long Sơn, bạch diện thư sinh không ai khác Ngụy Tác.

Rời Mặc Ngọc linh, định đến Vân Linh đại lục tạm tránh nạn, bọn Ngụy Tác nhắm thẳng Bắc Linh thành ở cực bắc Thiên Huyền đại lục.

Bọn Ngụy Tác đi liền mấy ngày trong man hoang hoang nguyên lộ, cách Bắc Linh thành không đầy ba vạn dặm, cùng lắm hai ngày nữa sẽ tới.

Chân nguyên của Kỳ Long Sơn và Thanh Bình đã phá phong ấn, tu vi khôi phục nhưng nhiều khiêu vị trong thể nội Ngụy Tác còn khép, chỉ còn tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng, chừng mười ngày nữa mới khôi phục tu vi. Gã bực mình nhất vì nội thị thì không cảm nhận được kim đơn mà chỉ thấy bản mệnh pháp bảo Trường hà thao thiên quyền lơ lửng trong tâm mạch khiêu vị, thập phần cổ quái. Chân nguyên không đủ, Trường hà thao thiên quyền và Huyền sát âm khí đều không thể sử dụng, trừ nhục thân vẫn kinh nhân ra thì tu vi và uy năng thuật pháp của gã không khác gì tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng.

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình cũng được ga tin tưởng, lại đang trốn chạy nên gã truyền Tiềm ẩn quyết cho hai người, Lý Tả Ý nhờ có Thanh minh pháp y chỉ đi linh khí nên trừ Ngụy Tác ra, còn lại đều trông như tu sĩ Phân niệm cảnh.

Dọc đường Lý Tả Ý rất nghe lời, Ngụy Tác dặn là gặp tu sĩ thì nên giả câm, nên tuy có gặp ba toán, đối phương cũng không phải tu sĩ của Huyền Phong môn và Chân Võ, song phương chỉ lướt qua, không dừng lại chào hỏi.

Qua Kỳ Long Sơn, Ngụy Tác biết khi đó ở Thanh Thành khư, Linh Diệu cốc tan vỡ, Kỳ Long Sơn không bị cuốn vào không gian đó mà cùng một mảnh Linh Diệu cốc được đưa đến một man hoang hoang nguyên cách Thanh Thành khư chừng hơn bốn vạn dặm. Thanh Bình lúc thoát khốn cũng phát hiện mình ở ngoài Thanh Thành khư.

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình ngầm ước định cách liên hệ nên Thanh Bình rời khỏi nơi đó là nhanh chóng tìm được Kỳ Long Sơn.

Hiện tại bọn Ngụy Tác biết Lệ Nhược Hải cũng thoát khốn nhưng Pháp Hoa chân nhân cùng vào Thanh Thành khư không có tin tức, không rõ đã thoát thân hay mất mạng rồi.

Giờ thấy gã phản ứng như vậy, bọn Cơ Nhã và Kỳ Long Sơn, Thanh Bình, kể cả Lý Tả Ý đều khẩn trương nhìn tới.

Tuy mấy hôm cảm toán đi trong man hoang hoang nguyên, không hiểu gì tình hình bên ngoài nhưng Chân Võ tông chủ Hứa thần quân tận mắt thấy con trai mất mạng, còn cả nhân vật quyền thế thứ hai tông môn là Bạch Vũ chân nhân, cả Bàn Long chân nhân trước đó thì họ không cần nghĩ cũng biết tu đạo giới bây giờ đang sôi lên thế nào.

Chỉ mấy tích tắc là có tiếng xé không khí và tiếng gầm từ xa vọng lại, mấy tu sĩ cười yêu thú xuất hiện trong tầm mắt chúng nhân.

Sau mấy tu sĩ là một bóng trắng.

“Có tu sĩ tại bị yêu thú truy đuổi.”

Chúng nhân nhẹ lòng, tuy nhiên cách xa, không rõ mặt mấy tu sĩ đó và hai bóng trắng sau lưng là yêu thú gì nhưng mấy tu sĩ đang chặt vật điều khiển yêu thú phi độn, thập phần cuống quýt thì rõ ràng không địch nổi hai bóng trắng.

“Họ tiến về phía này, khẳng định phát hiện ra chúng ta. Họ cười Thực kim thú, yêu thú này mục lực kinh nhân, chẳng trách nhìn thấy chúng ta.”

“Phía sau là hai con Phong tuyết cự nga, chắc toán người này không quá tu vi Phân niệm cảnh tam trọng.”

Chốc sau, Thủy Linh Nhi nói.

“Chư vị đạo hữu, bọn tại hạ bị hai con Phong tuyết cự nga truy đuổi, không hiểu chư vị có thể giúp chăng? Nếu chư vị đạo hữu giúp được thì bọn tại hạ sẽ dẫn Phong tuyết cự nga tới.” Cơ hồ Thủy Linh Nhi vừa lên tiếng thì có người trong số tu sĩ đang bỏ chạy hỏi.

Lúc đó đã nhìn rõ, các tu sĩ chỉ chừng ba, bốn mươi tuổi, mặc khôi giáp hoặc bì giáp luyện chế từ da yêu thú, tựa hồ đều thuộc một tông môn.

Yêu thú họ cười có ngoại hình không khác gì chim thú thông thường, chỉ là to hơn, chừng gấp năm lần, lông màu xám xịt, trảo màu vàng kim bắt mắt.

“Mấy tu sĩ này không tệ, chúng ta giúp họ đối phó hai con Phong tuyết cự nga, thuận tiện nghe ngóng tin tức.” Ngụy Tác vốn mặt mũi lạnh tanh nhìn họ nhưng thấy họ hô to thì gã giãn mặt ra, nói.

Không ít tu sĩ sa vào hiểm cảnh, bị yêu thú truy đuổi mà phát hiện có tu sĩ khác, chưa biết chừng sẽ lao thẳng tới, mặc kệ những tu sĩ đó có đối phó được không, chỉ cần mình thừa cơ đào mệnh. Đối với tu sĩ kiểu này, Ngụy Tác tất nhiên không có hảo cảm, chưa biết chừng sẽ đối phó lại.

Mấy tu sĩ này rõ ràng nguy ngập nhưng vẫn lên tiếng hỏi chứng tỏ tâm địa không tệ, không vì thế mà mặc kệ tính mạng người khác.

“Thỏ huynh đệ, hiện tại huynh đệ quá nổi tiếng, xuất thủ là bị nhận ra nên nếu không bảo thì đừng động thủ.” Ngụy Tác dặn Lý Tả Ý.

Lý Tả Ý lúc này râu tóc bạc phơ, có phần ngơ ngẩn, khác hẳn trước kia, không động thủ thì khó nhận ra.

“Được rồi, huynh đệ, vốn ta không thích đánh nhau, thỏ chúng ta rất chú trọng lý lẽ.” Lý Tả Ý ngoan ngoãn gật đầu.

“Dụ đến đây là được.” Ngụy Tác gật đầu, nhạ giọng với mấy tu sĩ đang bị đuổi cuống quýt.

Mấy tu sĩ đó hơn hở, lao về phía bọn gã.

Mấy chục tích tắc sau, họ lướt đến phía trước bọn Ngụy Tác.

Hai bngs trắng truy đuổi phía sau là hai con tuyết bạch sắc phi nga lớn cỡ cái chậu, trông béo ú, có vẻ ngu xuẩn nhưng hàn khí phát ra thập phần kinh nhân.

Cách bọn Ngụy Tác hơn hai trăm trượng, nhiệt độ quanh chúng nhân giảm xuống.

“Đa tạ chư vị đạo hữu xuất thủ tương trợ.” Thấy bọn Ngụy Tác thập phần trấn định, thanh giáp tráng hán tóc ngắn vội lớn tiếng nói.

“Ồanh!”

Tráng hán dẫn đầu vừa lên tiếng thì kim sắc thiểm điện giáng lên mình con tuyết bạch sắc cự nga khí thế hung hung. Nó run người nhưng rồi toàn thân đen xì, như củ khoai nướng chín.

“Vù! Vù!” Cơ hồ đồng thời, hai đạo ám kim sắc kiếm quang xuyên qua một con tuyết bạch sắc cự nga.

Thanh giáp tráng hán và mấy đại hán mặc giáp y đủ màu sau lưng tròn mắt nhìn Hàn Vi Vi thu pháp bảo lại và Cơ Nhã cùng Thủy Linh Nhi vừa xuất thủ.

Phong tuyết cự nga là ngũ cấp trung giai yêu thú, truy sát họ cực kỳ rất nhưng chỉ một chiêu là ba nữ tu trong bọn Ngụy Tác xuất thủ, hai con Phong tuyết cự nga bị giết ngay.

“Các vị là tu sĩ ở đâu?” Họ còn đang tròn mắt thì một bạch diện thư sinh nhạt giọng hỏi.

“Bọn vân bối là tu sĩ của Thiên Đông thành Đông Uyển thương hào. Không hiểu chư vị tiền bối danh hiệu thế nào, ơn cứu mệnh hôm nay, sau này sẽ báo đáp.” Thanh giáp trắng hán rúng động đáp ngay, xưng hô cũng từ đạo hữu thành tiền bối.

“Tu sĩ của Thiên Đông thành Đông Uyển thương hào?” Ngụy Tác nhìn họ, biết Thiên Đông thành cách Bắc Linh thành có hai tu sĩ chi thành, là một thành trì gần man hoang hoang nguyên này nhất. “Chúng ta chỉ là tán tu, không có danh hiệu.” Nói đoạn Ngụy Tác không hỏi họ vì sao bị Phong tuyết cự nga truy đuổi, “Bọn mõ định đến Bắc Linh thành, không biết gần đây Bắc Linh thành có đại sự gì phát sinh không?”

“Đại sự?” Mấy tu sĩ hơi ngẩn ra, nhìn nhau, đoạn thanh giáp trắng hán do dự nói, “Không biết chư vị tiền bối muốn nghe ngóng tin tức gì?”

“Lúc bọn mõ ra khỏi Thiên khung thường ngộ gặp tu sĩ Huyền Phong môn hỏi vặn nên thấy phiền.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, hỏi, “Giờ quanh Bắc Linh thành có tu sĩ Huyền Phong môn hoạt động không?”

“Sau lần U Minh cung Lý Tả Ý và Huyền Phong môn đại tu sĩ giao chiến thì quanh đây không thấy tu sĩ Huyền Phong môn xuất hiện.” Thanh giáp trắng hán đáp.

Nghe thanh giáp trắng hán nói đến Lý Tả Ý, Ngụy Tác nhíu mày nhìn sang Lý Tả Ý.

Gã sợ Lý Tả Ý có phản ứng.

“Kia là...” Nhưng Lý Tả Ý không hề để ý đến sáu chữ U Minh cung Lý Tả Ý mà kinh ngạc chỉ ra xa.

“À!”

Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã cũng tỏ vẻ kinh nghi bất định.

Ngoài ra xuất hiện nhiều chấm đen, như đang tiến về phía Thiên khung.

625. Chương 625: Thú Triều Tiên Đến

“Là Hắc nguyệt bức, sao lại lắm Hắc nguyệt bức thế nhỉ?”

Chốc sau, mọi nhìn rõ những chấm đen là Hắc nguyệt bức.

Hắc nguyệt bức là tứ cấp trung giai yêu thú, trông không khác gì dơi thường, chỉ là to hơn, tới cả trượng, lưng và trán có hoa văn như vàng trắng đen nên có tên gọi như thế.

Yêu thú cỡ này với thực lực hiện tại của bọn Ngụy Tác đương nhiên không đáng gì nhưng số lượng Hắc nguyệt bức thập phần kinh nhân, ít nhất cũng hơn nghìn con, chỗ nào cũng thấy điểm đen dày đặc.

“Lẽ nào Hắc nguyệt bức đang di cư?” Hàn Vi Vi lẩm bẩm. Hắc nguyệt bức vốn quần cư, số lượng thập phần kinh nhân. Từng có tu sĩ thấy trong một sơn cốc mấy chục dặm tại man hoang hoang nguyên đây ập Hắc nguyệt bức, sợ hãi suýt chết.

“Chỉ có khả năng này, không thì lấy đâu ra ngần ấy Hắc nguyệt bức đồng thời xuất động.” Nam Cung Vũ Tinh gật đầu, “Hắc nguyệt bức tuy quần cư, nhưng đi tìm thức ăn thường một mình.”

“Các vị tiền bối, chúng ta nên làm gì? Hắc nguyệt bức quá đông, chúng ta đang di chuyển, có khi chúng sẽ phát động công kích.” Thanh giáp trắng hán nhìn rõ thì vội hỏi bọn Ngụy Tác.

“Chúng ta cứ đi tiếp, các người đi trước, bọn ta sẽ chặn hộ một chốc.” Ngụy Tác nhạt giọng. Yêu thú này không đáng gì nhưng gã không muốn khi chúng nhân động thủ, các tu sĩ này nhận ra manh mối nên bảo họ đi trước.

“Đa tạ ơn cứu mệnh của các vị, bọn tại hạ sẽ nhớ trong lòng, xin được đi trước.” Mấy tu sĩ của Thiên Đông thành Đông Uyển thương hào nhìn nhau, cảm kích hành lễ với bọn Ngụy Tác rồi lao vào Thiên khung.

Bọn Ngụy Tác vẫn đứng im.

“Càng lúc càng nhiều.”

Cẩn toán bình tĩnh đợi, thỉnh không ngoài xa biến thành đen kịt, tuy chỉ là tứ cấp trung giai yêu thú, nhưng Hắc nguyệt bức đều mất xanh lè, răng nhe ra, hình dáng hung hãn, tràn tới ngút trời, thanh thế cực kỳ đáng sợ. Tầm mắt trải ra vẫn thấy toàn chấm đen không ngừng lao tới, xem ra Hắc nguyệt bức không dưới hai vạn con.

“Với vận tốc của họ phải ba, bốn tuần hương, không để Hắc nguyệt bức bắt kịp.” Ngụy Tác đánh giá vận tốc của phát thanh giáp trắng hán rồi bảo bọn Cơ Nhã: “Chúng ta ở lại bằng ấy thời gian rồi đến Bắc Linh thành. Hắc nguyệt bức này thu được thì cứ thu.”

Hiện tại cả toán nghe theo Ngụy Tác, đương nhiên không dị nghị gì, chỉ gật đầu, đợi Hắc nguyệt bức xông đến.

Chỉ một tuần hương sau, Hắc nguyệt bức như thủy triều chỉ cách bọn Ngụy Tác năm, sáu trăm trượng, những con bay đầu đã nhận ra bọn gã.

Đàn Hắc nguyệt bức bao trùm bảy, tám dặm, phát giác bọn Ngụy Tác thì những con bay đầu nhe răng, trận hình thu lại, nhìn từ xa như tạo thành mũi dùi ở đầu đám mây cắm vào bọn gã.

Huyết nhục của tu sĩ chứa nhiều linh khí, đối với mọi yêu thú thì là linh dược đại bổ, thành thử tu sĩ và yêu thú trời sinh đã là tử địch, yêu thú gặp tu sĩ là săn đuổi.

“Ồnh!”

Ngay khi mấy con Hắc nguyệt bức ở hàng đầu hình thành một mũi dùi thì đạo đạo quang hoa thổi tan hơn trăm con.

Với tu vi của bọn Hàn Vi Vi, đấu với tu sĩ khác, chỉ trong phạm vi một trăm trượng mới là thể dùng thần thức xác định nhưng Hắc nguyệt bức quá nhiều, như bên dưới một tòa lầu chỉ chút người, ném một viên gạch xuống là trúng, bọn Hàn Vi Vi chỉ cần nhìn đúng rồi tùy tiện kích phát thuật pháp và pháp bảo là đánh trúng đàn Hắc nguyệt bức.

Hắc nguyệt bức bay đầu dù tranh được thì những con đằng sau không thể, pháp bảo của Hàn Vi Vi có uy năng vượt xa tứ cấp trung giai yêu thú, mỗi một đạo quang điểm bắn ra là có hơn mười con Hắc nguyệt bức rơi xuống.

Tứ cấp yêu thú linh trí không cao, không nhận ra thực lực của toán tu sĩ này không phải đẳng cấp chúng chạm vào được, dù bị quét tan tác nhưng Hắc nguyệt bức vẫn dày đặc đổ tới, thoáng bọn Ngụy Tác như mũi dùi xuyên vào đàn yêu thú, Hắc nguyệt bức vây kín bọn gã, tạo thành một vòng đen ngòm.

Bất quá chỉ bán huyền giai phòng ngự linh quang quang tráo do Ngũ sắc hỉ thước liên của Thanh Bình phát ra là chúng cũng không phá được, Ngụy Tác không cần xuất thủ, chỉ dùng chân nguyên hút thì thể Hắc nguyệt bức rơi xuống, Lý Tả Ý cũng không xuất thủ, chỉ hút những con ở xa hơn.

Thoáng sau, Ngụy Tác hòa Lý Tả Ý ít nhất cũng gom được hơn nghìn thi thể Hắc nguyệt bức.

“Kia là?”

“Còn yêu thú khác hả?”

“Thỏ huỳnh đệ, hình như không ổn.”

Bọn Cơ Nhã hòa Thủy Linh Nhi liên tục kêu lên kinh ngạc, ngay cả Lý Tả Ý cũng lăm lăm nhìn theo.

Điểm đen ở chân trời ít hẳn, rõ ràng số lượng đàn Hắc nguyệt bức chỉ ba vạn con. Nhưng trừ ra, ở chân trời còn không ít hoàng điểm và tử sắc quang điểm. Hơn nữa còn có tiếng âm âm như có số lượng yêu thú kinh nhân đang đi.

“Xem là gì đã.” Ngụy Tác kinh ngạc, tình cảnh bây giờ không hề tầm thường.

“Kim sí phi ngô và Tử dực thú!”

Bọn Ngụy Tác đợi một chốc, hoàng điểm là hoàng sắc phi ngô có bốn cánh mỏng, to cỡ đùi người lớn, cánh như bằng hoàng kim, kim quang lấp lánh. Tử sắc quang điểm là yêu thú có ngoại hình như phi ưng nhưng có tứ chi và đuôi dài.

Kim sí phi ngô, ngũ cấp đề giai yêu thú.

Tử dực thú, ngũ cấp trung giai yêu thú.

“Hắc nguyệt bức không bị truy đuổi, không phải là yêu thú săn nhau, không thì Kim sí phi ngô và Tử dực thú không thể đồng thời xuất hiện, lại không hề cắn xé nhau.” Thủy Linh Nhi tỏ vẻ khẩn trương.

“Thú triều, giá rất có khả năng là thú triều!” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình nhìn nhau, thấy Ngụy Tác ngưng trọng thì hít sâu một hơi, nói.

“Sao lại như thế, tại đây mà có thú triều?” Nam Cung Vũ Tinh nhìn ra xa, hoàng điểm và tử sắc quang điểm xuất hiện càng lúc càng nhiều, rõ ràng số lượng hai loại yêu thú mới thập phần kinh nhân. “Dù có thú triều thì phải khi số lượng yêu thú trong một khu vực đạt mức nhất định rồi nơi đó có linh thạch khoáng mạch hoặc tu sĩ tụ tập đại quy mô. Yêu thú sẽ công kích tu sĩ để săn đuổi, như cướp linh dược. Nơi này đến Thiên khung không có chỗ nào tu sĩ tụ tập đại quy mô, mật độ yêu thú cũng không cao, sao lại bạo phát thú triều?”

“Còn một khả năng.” Ngụy Tác mặt lạnh như nước, nhìn thình không ngoài xa không ngừng lóe lên quang, thập phần thần bí mạc trắc.

“Ý huynh là... Thiên khung lại nứt!” Cơ Nhã hòa Thủy Linh Nhi đồng thời biến sắc, cùng nhìn về Thiên khung.

“Thiên khung lại nứt?” Hàn Vi Vi nhợt nhạt mặt mày, kinh hãi: “Lẽ nào Thiên khung thật sự không chịu nổi nữa?”

“Thiên khung lại nứt?” Lý Tả Ý cũng giật mình, tuy y tự nhận mình là thỏ, nhưng trong tiềm thức vẫn thấy Thiên khung nứt ra là việc đáng sợ.

“Ngụy Tác, hiện tại làm sao đây? Đi về phía Thiên khung xem có vết nứt hay rời đi? Thú triều này chưa biết chừng sẽ có cao giai yêu thú xuất hiện.” Nam Cung Vũ Tinh hỏi.

“Nếu đúng là vết nứt Thiên khung, chúng ta sẽ nghe ngóng được ngay. Chỗ có vết nứt Thiên khung sẽ có nhiều tu sĩ đổ tới, thập phần hỗn loạn. Chúng ta dễ bị lộ.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, quyết định, “Chúng ta nên đến ngay Bắc Linh thành.”

“Đi thôi!”

Cả toán không dừng, đạo đạo quang hoa mở một thông đạo giữa đàn Hắc nguyệt bức đen đặc, không ngừng lướt về phía bắc.

“Sao lại nhiều yêu thú thế này!”

“Quy mô thú triều lần này sao lại kinh nhân như thế!”

“Phong lân thú!”

“...!”

Gần nửa canh giờ sau, bọn Ngụy Tác càng lúc càng kinh.

Trong gần nửa canh giờ, bọn Ngụy Tác hoàn toàn thoát khỏi Hắc nguyệt bức, lướt đi mấy trăm dặm. Nhưng thình không hay mặt đất vẫn là hữu số lượng kinh nhân yêu thú tràn ra, trận tuyến của chúng kéo dài mấy trăm dặm trở lên. Chủng loại càng lúc càng nhiều, xuất hiện thân ảnh cao giai yêu thú lục cấp trở lên.

Ngụy Tác và Kỳ Long Sơn, Thanh Bình lần trước từng thấy thú triều sau khi có vết nứt Thiên khung ngoài Hoàng Đạo thành, nhưng quy mô lần này hơn nhiều!

626. Chương 626: Phệ Linh Thú

“Oành!”

Một con yêu thú hình giao long dài hơn năm trượng, vậy như cái bát, đầu có hai cái sừng như huyết hồng san hô, bị quang hoa đánh nát.

Ngũ sắc hà quang từ chỗ yêu thú này bị giết bắn lên, đàn yêu thú màu đỏ mọc cánh ở phía sau tràn tới, phun hồng sắc quang diễm vào.

“Oành!”

Một con tinh kim cự ngạc hắc quang liễu nhiễu từ trong ngũ sắc hà quang trung xông ra, hất mấy chục con yêu thú vàng đi máu thịt bầy nhầy.

“Chát chát chát chát!”

Nhiều hỏa hồng sắc tiểu viên hầu mọc cánh phát ra hồng quang xung kích lên hắc sắc tinh kim cự ngạc, tạo thành tiếng nổ vang.

“Xoạt!”

Cùng lúc, hoàng sắc quang trụ cỡ thùng nước đột nhiên giáng xuống hắc sắc tinh kim cự ngạc.

Hoàng sắc quang trụ là một con chim ưng dài hơn hai trượng, ngoại hình trừ hơi to thì không còn gì đặc biệt, nhưng yêu khí cực mạnh, hơn xa đàn hỏa hồng sắc tiểu thú.

Giờ mà có tu sĩ từ trên cao nhìn xuống, khẳng định sẽ nhột nhạt mặt mày vì kinh hãi.

Quanh ngũ sắc hà quang, nơi nào nhìn đến được, dù trên trời hay dưới đất đều là yêu thú dày đặc. Chúng loại cũng thập phần kinh nhân, trong có mười mấy dặm mà có tới mười mấy loại.

“Phù!”

Hoàng sắc quang trụ do hoàng sắc cự ưng yêu khí dao động thập phần kịch liệt phát ra chưa xung kích đến hắc sắc tinh kim cự ngạc thì trong ngũ sắc hà quang đột nhiên bắn ra kim sắc tinh quang quang trụ, ngăn đỡ hoàng sắc quang trụ. Cơ hồ đồng thời, hoàng sắc cự ưng vốn cô ngạo tỏ vẻ kinh hãi, thanh sắc hỏa diễm đột ngột ngưng tụ lại, biến thành một bức tranh chụp lên nó.

Hoàng sắc cự ưng không còn sức chống cự, bị thiêu sạch sẽ, còn bức tranh xanh biếc có thêm hình con chim ưng.

Trong ngũ sắc hà quang là kim sắc linh quang quang tráo.

Trong kim sắc linh quang quang tráo, Ngụy Tác đã tế xuất tam túc hoàng ngọc đại đỉnh, cả toán đứng trong đó, thần sắc chấn kinh càng lúc càng nồng.

Từ lúc gặp mấy tu sĩ Thiên Đông thành Đông Uyển thương hào đến đây, bọn Ngụy Tác đã đi được hơn hai trăm dặm. Nhưng quy mô thú triều lần này hơn cả chúng nhân tưởng tượng, hơn hai trăm dặm rồi mà vẫn còn yêu thú tràn tới, không hiểu nổi lần này thú triều cụ thể đạt mức nào.

Ngụy Tác không chỉ thả hai Hắc minh cốt quân cùng Dương chi điều, thanh loan, Phệ tâm trùng, ngay cả pháp bảo lợi hại đều được lấy ra.

Như hắc sắc tinh kim cự ngạc đạt uy năng huyền giai do Kỳ Long Sơn điều khiển.

Vù!

Hoàng sắc cự ưng bị Dương chi điều hạ sát, Cơ Nhã vung tay, một đạo ám kim sắc kiếm khí cắt hơn hai mươi hồng sắc tiểu viên hầu có cánh làm đôi.

“Ngụy Tác, không xong, số lượng yêu thú quá nhiều.” Cơ Nhã ngoái lại bảo Ngụy Tác.

Từ tam túc hoàng ngọc đại đỉnh nhìn ra chỉ toàn thấy yêu thú dày đặc và yêu khí ngút trời.

“Mau nhìn kia! Hàn ngọc hung giao!” Ngụy Tác nhướng mày, định nói gì đó thì Thủy Linh Nhi đột nhiên thanh kinh hô.

“Bát cấp đề giai yêu thú Hàn ngọc hung giao!”

Nhìn theo Thủy Linh Nhi, cả toán thấy thỉnh thoảng không xuất hiện bạch quang, là một con giao long cỡ tám trượng, vẩy đều như bàn tay, trông không khác gì bạch sắc hàn ngọc, đầu nó không có long giác, chỉ mấy u thịt nhô lên, dáng vẻ cũng khác giao long thông thường, bốn cái răng nhọn thò ra như hung thần ác sát.

“Chúng ta giết Hàn ngọc hung giao rồi lui về phía Thiên khung, các vị thấy sao?” Thấy yêu thú này, Ngụy Tác mục quang lóe lên, hỏi bọn Kỳ Long Sơn.

Vốn Cơ Nhã lên tiếng, Ngụy Tác định đổi chủ ý, lùi về phía Thiên khung.

Quy mô thú triều quá kinh nhân, cách Bắc Linh thành chỉ hơn nghìn dặm nhưng chỗ nào cũng là yêu thú.

Càng lâu càng xuất hiện nhiều chủng loại yêu thú, cao giai yêu thú cũng càng lúc càng nhiều.

Hoàng sắc cự ưng ban này là lục cấp cao giai Dao quang ưng.

Hiện tại bọn Ngụy Tác phòng thủ và giết yêu thú tuy dễ dàng nhưng trừ Lý Tả Ý chưa xuất thủ thì còn lại đã dốc toàn lực.

Bát cấp dê giai yêu thú, đối với Ngụy Tác cũng rất có giá trị, không chỉ dùng để nuôi dưỡng Phệ tâm trùng mà nhiều bộ phận có thể đem luyện chế cao giai pháp bảo. Có vẻ không cần Lý Tả Ý xuất thủ, đối phó yêu thú này cũng không thành vấn đề, Ngụy Tác định sẵn bát cấp yêu thú này đã rồi lui về Thiên khung.

“Được!... Phệ linh thú!” Kỳ Long Sơn đáp gọn nhưng rồi chợt biến hẳn sắc mặt, kêu lên danh xưng của yêu thú này.

“Phệ linh thú!”

Ngụy Tác rung mình nhìn về phía Kỳ Long Sơn nhìn, sắc mặt gã cực kỳ khó coi.

Ở một góc thỉnh thoảng không hiểu từ bao giờ có thêm lục sắc vụ khí quỷ dị.

“Nhiều quá! Xuất hiện ngàn này Phệ linh thú! Ngụy Tác, chúng ta rút đi, không thì sẽ nguy hiểm!” Thủy Linh Nhi cũng nhợt nhạt mặt mày bảo gã.

“Phệ linh thú! Là Phệ linh thú?” Nam Cung Vũ Tinh cùng Cơ Nhã nín thở.

“Phệ linh thú là yêu thú cấp nào?” Hàn Vi Vi thấy yêu thú trong lục sắc vụ khí quỷ dị thì hỏi.

Lục sắc vụ khí tuy cùng Hàn ngọc hung giao áp sát nhưng lục sắc vụ khí tỷ xa hơn một chút nên chỉ thấy yêu thú bên trong có vẻ là cá sấu nhưng đứng thẳng, đầu chiếm gần nửa thân thể, tạo cảm giác cực kỳ hung ác.

“Linh nhi, điều khiển phi độn pháp bảo này.” Hàn Vi Vi hỏi, Ngụy Tác dặn Thủy Linh Nhi, nàng lập tức điều khiển tam tước hoàng ngọc đại đỉnh lui về phía Thiên khung.

Phi độn pháp bảo này vốn do Ngụy Tác điều khiển nhưng vì hiện tại chân nguyên tu vi của gã không đủ nên không phát huy được, mà Thủy Linh Nhi không dám thi triển thuật pháp của Huyền Phong môn nên để nàng điều khiển phi độn pháp bảo.

“Phệ linh thú là thượng cổ hung thú cực kỳ hiếm có, phẩm cấp chỉ thất cấp dê giai.” Tam tước hoàng ngọc đại đỉnh bắn về phía Thiên khung, Kỳ Long Sơn với giải thích Hàn Vi Vi: “Vốn ở thời thượng cổ, yêu thú này không khiến tu đạo giới chú ý, nhưng sau này xảy ra một việc, một con Phệ linh thú cấp giết!”

“Mấy Kim đơn tu sĩ mà bị một Phệ linh thú hạ sát?” Hàn Vi Vi biến sắc nhìn yêu thú hung hãn trong màu xanh quỷ dị lục, trong màn sương có vẻ phải đến mấy chục con.

“Đúng thế, trừ mấy Kim đơn tu sĩ ra thì những tu sĩ tại trường đến mấy trăm người, không ít đệ tử tinh anh và nội môn đệ tử.” Kỳ Long Sơn hít sâu một hơi, nói nhanh với Hàn Vi Vi, “Linh thạch khoáng mạch đó vốn do tông môn đó chưởng quản, luôn có mấy trưởng lão Phân niệm cảnh tứ ngũ trọng và hơn một trăm danh đệ tử tọa trấn, các Kim đơn tu sĩ và đệ tử tinh anh được tin các trưởng lão và hơn trăm đệ tử bị giết nên đến tăng viện. chỉ hữu thất cấp dê giai, nhưng nhục thân tu sĩ và linh thạch, đối với chúng đều là linh dược! Chúng có thể ăn linh thạch để đề thăng tu vi! Chỉ cần có đủ linh thạch thì tốc độ tiến giai của chúng thập phần kinh nhân. Thượng cổ từng có một đại tông môn bắt một con Phệ linh thú thí nghiệm, một viên

thượng phẩm linh thạch mà chỉ mấy chục tích tắc là nó tiêu hóa sạch. Sau đó không chỉ yêu nguyên tăng trưởng, thân thể cũng tăng tiến theo.”

Hơi ngừng lại, Kỳ Long Sơn bảo Hàn Vi Vi, “Xương chúng mọc ra ngoài bao lấy da như lớp vỏ. Đồn rằng Phệ linh thú trong linh thạch khoáng mạch đồ sắt cao giai tu sĩ của cả một tông môn đó đã tiến giai đến cửu cấp đệ giai. Nhưng số lượng yêu thú này từ thượng cổ đã rất hiếm.”

“Có thể ăn linh thạch để tiến giai? Tiêu hóa một viên thượng phẩm linh thạch chỉ cần mấy chục tích tắc, không phải không kém gì Thủy hoàng phệ nhật quyết hả?” Hàn Vi Vi nghe giải thích thì nhột nhột mặt mày, hiểu vì sao Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi phản ứng như thế.

Ăn cả tu sĩ và linh thạch... Phệ linh thú tạo cho người ta cảm giác không còn trẻ, Hàn Vi Vi không tin chúng không tìm thấy gì ăn trong nhiều năm, phẩm giai vẫn là thất cấp đệ giai.

627. Chương 627: Chia Làm Hai Nhánh

Yêu thú phân chia đẳng cấp, trước thời lục bào lão đầu đã có, phải lùi đến tận khi Thiên khung hình thành.

Cơ hồ mọi tu sĩ khi săn yêu thú kiếm tiền đều phải hiểu rõ về chúng, như lúc Ngụy Tác là tiểu tán tu tại Linh Nhạc thành, ít nhất hiểu rõ tuyệt đại đa số yêu thú thường gặp.

Kiến thức này có liên quan đến tính mạng.

Nếu gặp một yêu thú ngoại hình bình thường, không bằng cả lưỡng cấp yêu thú, kết quả một đệ giai tu sĩ xông lên mới nhận ra là tứ cấp, ngũ cấp yêu thú, thì rất có thể y sẽ xong đời.

Nhất cấp, lưỡng cấp đến cửu cấp, tới cửu cấp cao giai trở lên thì không chia đẳng cấp nữa, kiểu phân chia này không hiểu từ thời nào, theo điều kiện gì mà chia nhưng đối với tu sĩ hiện nay thì ai cũng hiểu, lục cấp cao giai yêu thú có uy năng thuật pháp ngang với Kim đơn nhất trọng kích phát uy năng huyền giai, địa giai.

Đương nhiên lục cấp cao giai yêu thú mà một đầu một thường không địch nổi tu sĩ Kim đơn nhất trọng. Vì yêu thú không biết sử dụng pháp khí, khi đối địch chỉ dùng nhục thân, thuật pháp và yêu đơn, còn tu sĩ Kim đơn nhất trọng thường có nhiều năm rèn luyện, thể nào cũng có mấy món pháp bảo vừa tay, có những món còn hơn cả uy năng thuật pháp. Tu sĩ thông minh hơn tuyệt đại đa số yêu thú, thường sử dụng âm mưu quỷ kế.

Thất cấp đệ giai yêu thú đối địch với tu sĩ Kim đơn nhất trọng thì khó biết ai thắng ai bại.

Không ai biết phẩm cấp của Phệ linh thú là gì, dù là Ngụy Tác khi chưa giảm tu vi mà được chọn thì gã cũng bỏ chạy chứ không đấu với yêu thú quỷ dị này.

“Phệ linh thú có động tốc nhanh thế hả!”

“Vì sao mà số lượng yêu thú kinh nhân thế nhỉ!”

Ngụy Tác lấy được tam túc hoàng ngọc đại đỉnh của Bàn Long chân nhân, nhanh hơn hẳn Ly Hỏa phảng, là pháp bảo có tốc độ phi độ nhanh nhất của gã, Thủy Linh Nhi toàn lực kích phát thì tốc độ cực kỳ kinh nhân, thoáng sau cất đuôi được đàn ngũ cấp đệ giai Phi hỏa viên. Nhưng có không ít yêu thú với tốc độ phi độ cực kỳ kinh nhân vẫn bám theo, lục vụ quỷ dị của Phệ linh thú trông không nhanh nhưng bọn Ngụy Tác toàn tốc bỏ chạy mà cự ly giữa lục vụ với tam túc hoàng ngọc đại đỉnh vẫn thế, xem ra chúng còn nhanh hơn bát cấp đệ giai Hàn ngọc hung giai.

Thoát khỏi yêu thú cuồng triều, nhìn rõ mấy nghìn dặm sau lưng là một dòng thác lũ yêu thú.

“Phù!” Ngụy Tác kích phát Mê thần đăng, bạch sắc mê vụ bao lấy tam túc hoàng ngọc đại đỉnh.

Tuy được bao trong bạch sắc mê vụ lao đi trong mây, tam túc hoàng ngọc đại đỉnh có động tốc quá kinh nhân nếu có tu sĩ khác sẽ nhận ngay ra, song dù gì bị phát hiện có bạch sắc mê vụ vẫn hơn bị nhận ra là phi độ pháp bảo của Bàn Long chân nhân.

Hiện tại trong bọn Ngụy Tác, không tính gã thì còn Kỳ Long Sơn, Thanh Bình, Thủy Linh Nhi cùng Cơ Nhã là Kim đơn tu sĩ, còn Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh có Hỗn nguyên ngân oa cùng pháp bảo lợi hại, uy lực đối địch không kém gì Kim đơn tu sĩ. Hiện tại Dương chỉ điều có một nửa tu vi của thanh loan, tuy nhiên thực lực thanh loan giảm xuống, không đạt mức Kim đơn tu sĩ nhưng uy năng thuật pháp của Dương chỉ điều lại hơn tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng. Cộng thêm Lý Tả Ý sánh ngang Kim đơn tứ trọng đại tu sĩ, bọn gã có dấu với một đại tông môn cũng không thành vấn đề, bọn gã vì tránh mặt tu sĩ Huyền Phong môn và Chân Võ, chỉ muốn rời Thiên khung nhưng bị yêu thú bức quay lại thì thật tắt tiếng.

Hơn một canh giờ sau, trước mặt bọn Ngụy Tác là Thiên khung.

Trừ lực vụ quỷ dị cách bọn gã mười mấy dặm thì cơ hồ mọi yêu thú đều bị cắt đuôi.

Nếu từ trong Thiên khung nhìn ra sẽ có cảm giác cả đàn yêu thú do bọn Ngụy Tác dẫn theo, như thể bọn gã dẫn yêu thú đại quân vô cùng vô tận công kích Thiên khung.

“Thiên khung hình như không nứt, sao nhỉ?” Cách Thiên khung chừng hơn nghìn dặm, nhìn rõ phía trước thì Hàn Vi Vi nghi hoặc.

Ngụy Tác nhàu mày, mục lực của gã hơn xa bọn Hàn Vi Vi nên nhận ra Thiên khung không bị nứt.

“Ngụy Tác, mau xem kia!” Cơ Nhã đột nhiên kinh hô.

“Chuyện đó...?” Bọn Ngụy Tác ngoái nhìn, nàng đang trông về phía sau, cả bọn liền nín thở.

“Yêu thú làm gì nhỉ? Mô phỏng thổ hã?” Lý Tả Ý tròn mắt.

Yêu thú như nước triều tràn tới phía sau, những con đi đầu phân thành hai luồng tụ vào hai nơi, một nơi cách mé trái bọn Ngụy Tác ước năm trăm dặm xử, còn lại cách mé phải sáu trăm dặm. Nhìn từ xa, thủy triều yêu thú như biến thành một đầu thổ, hai luồng trông như hai cái tai dài.

Lý Tả Ý cảm thấy thú triều sau lưng hình đầu thổ nhưng y không nghĩ được rằng, mình là “Thổ” song tai không dài.

Lúc khác mà Lý Tả Ý bảo thứ khác mô phỏng thổ tất chúng nhân sẽ thấy buồn cười nhưng bây giờ họ không cười nổi.

Không có dấu hiệu gì, lúc bọn Ngụy Tác cách Thiên khung không đầy ba trăm dặm thì phía trước hai luồng yêu thú đột nhiên lóe lên bạch quang, Thiên khung xuất hiện hai vết nứt!

Vết nứt Thiên khung!

Thiên khung đột nhiên nứt ra!

Trực tiếp nứt hai vết! Giữa hai vết không quá một nghìn hai trăm dặm!

Thiên khung ở mé trái bọn Ngụy Tác đột nhiên nứt ra ở lưng chừng không, mỗi chiều mấy chục trượng, Thiên khung mé phải nứt ra một vết dài không quá mười trượng, rộng chừng năm, sáu trượng nhưng sát mặt đất.

“Đúng là vết nứt Thiên khung! Gần như thế mà có tới hai vết nứt!”

“Yêu thú cảm tri được vết nứt Thiên khung, nên hình thành thú triều kinh nhân thế này!”

Ngụy Tác và Kỳ Long Sơn, Thanh Bình tuy từng thấy vết nứt Thiên khung tại Hoàng Đạo thành nhưng giờ tận mắt chứng kiến thì chấn động khó tưởng tượng nổi.

“A! vết nứt Thiên khung! Chạy mau!”

“Trời đất, Thiên khung lại nứt! Có liền hai vết nứt!”

“A! Mau truyền tin!”

“...”

Vốn bọn Ngụy Tác cách Thiên khung chỉ gần ba trăm dặm thì bên trong Thiên khung có không ít độn quang lấp lánh, nhiều đạo là tu sĩ mới ra ngoài Thiên khung chưa lâu hoặc đang ở hoang nguyên gần đó thu hái,

thấy thú triều kinh nhân trần tới, những tu sĩ chưa hiểu nguyên nhân vốn ở trong Thiên khung, trong mấy nghìn dặm có tới mấy chục quang điểm truyền tin bay lên.

“Ngụy Tác, làm sao bây giờ?” Bị hai vết nứt đột nhiên vô thanh vô tức xuất hiện chấn động đến mức không còn khả năng suy nghĩ, Cơ Nhã buột miệng hỏi.

“Gần Thiên khung ở đây nhất là Lạc Lê thành, gần Lạc Lê thành nhất là Thiên Đông thành mà heungs ta mới gặp mấy tu sĩ lúc trước, hai thành trì này đều là tiểu thành, không có đại tông môn tọa trấn, thú triều thế này tất không chống nổi! Hai vết nứt này sẽ biến thành giếng phun, số lượng yêu thú đông nhất, tiếp đó khuếch tán đi bốn phương tám hướng.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, nói đoạn bảo Thủy Linh Nhi: “Chúng ta lui vào trong Thiên khung hai nghìn dặm, rồi chạy về Bắc Linh thành!”

Thủy Linh Nhi tỏ vẻ bất nhẫn nhưng rồi nghiêng răng gật đầu, không ngừng toàn lực thôi động tam tức hoàng ngọc cự đỉnh, lao vút tới.

Nàng biết thú triều quy mô này thì thành trì gần nhất không hiểu sẽ có bao nhiêu tu sĩ mất mạng, thậm chí mấy tu sĩ của Thiên Đông thành Đông Uyển thương hào họ cứu lúc trước cũng không thoát, nhưng nàng hiểu dù cả bọn ở lại, hoặc lùi về thành trì ở sau nữa cũng vô bổ, không ngăn được cảnh thành trì diệt vong và vô số tu sĩ ngã xuống.

“Hoang cổ cuồng hạt! Trời đất, Hoang cổ cuồng hạt!”

Bọn Ngụy Tác xuyên qua Thiên khung, vừa đi thêm mấy trăm dặm, Thanh Bình đột nhiên kinh hô.

Mé trái phía sau họ, một yêu thú khổng lồ gần như ép sát vết nứt Thiên khung dưới mặt đất lách vào.

Yêu thú này mới thò đầu nhưng cơ hồ chiếm cứ quá nửa vết nứt Thiên khung!

Là một con bọ cạp tỏa ánh cổ đồng sắc quang hoa, hoang cổ khí tức kinh nhân!

628. Chương 628: Xuyên Qua Thú Triều!

“Bên ngoài Thiên khung thật ra có bao nhiêu cao giai yêu thú... Yêu thú cỡ này cũng xuất hiện!”

Ngụy Tác biến sắc.

Phàm có yêu thú hai chữ “Hoang cổ” phải rất nhiều năm tháng mới trưởng thành, đều là cao giai yêu thú.

Hoang cổ cuồng hạt, bát cấp trung giai yêu thú!

Bát cấp trở lên đều là yêu thú đáng sợ, ngay cả Hoang cổ bạch trạch ở Hoàng Đạo thành cũng chỉ bát cấp đề giai.

Mị ma nữ lộc đã khiến bọn Lê Nhược Hải không đối phó nổi, bát cấp trung giai yêu thú có thực lực hơn hẳn Kim đơn tu sĩ thông thường, tương đương với đại tu sĩ Kim đơn tam trọng tứ trọng.

Hoang cổ cự thú này đều sinh cơ dị thường, trừ phi dùng uy năng hủy diệt, không thì dù khoét một lỗ lớn cũng không ảnh hưởng đến chúng.

Bát cấp trung giai Hoang cổ cự thú, không có đại tu sĩ Kim đơn tam trọng trở lên tọa trấn thì mình nó đủ diệt cả một thành trì tu sĩ!

Vừa thấy Phệ linh thú mấy vạn năm hiếm có thì lại xuất hiện Hoang cổ cự thú cỡ này, thật quá kinh nhân.

“Cách lần Hoàng Đạo thành nứt ra chưa lâu... Hiện tại trong một nghìn mấy trăm dặm nứt liền hai vết, Thiên khung đích xác sắp cạn thọ nguyên...” Thấy ở vết nứt Thiên khung, Hoang cổ cuồng hạt thò đầu vào, Thủy Linh Nhi chấn động khôn cùng.

Bình thường cao giai tu sĩ rời Thiên khung săn yêu thú, đừng nói yêu thú thất cấp trở lên, ngay cả yêu thú lục cấp trở lên cũng khó thấy nhưng Thiên khung vừa nứt là vô số cao giai yêu thú đổ về, đối với tu sĩ lai thông thường thì tứ cấp ngũ cấp yêu thú cũng khó đối phó, giờ trong thú triều lại là cấp thấp.

Không phải cao giai yêu thú ít mà man hoang hoang nguyên bên ngoài Thiên khung quá rộng, cao giai yêu thú phân bố thưa, dấu chân tu sĩ chỉ đặt đến một hai phần nên khó thấy chúng. Số lượng yêu thú trong hoang nguyên, chỉ tính cao giai yêu thú cũng hơn nhiều số yêu thú trong tu đạo giới.

Thiên khung tan vỡ, địa vị giữa tu sĩ và yêu thú sẽ triệt để đảo chuyển. Như Lạc Lê thành gần đây nhất, tu sĩ tựu khăng định chỉ còn biết đào mệnh, bị săn đuổi trời chết.

“Ngụy Tác, Hoang cổ cuồng hạt này tốc độ nhanh quá!” Hàn Vi Vi kinh hô.

“Phệ linh thú đã xuyên qua Thiên khung!” Cơ Nhã cũng bảo.

Ở hai vết nứt Thiên khung, Hoang cổ cuồng hạt cúi người chui qua.

Hoang cổ cuồng hạt trông không khác gì bọ cạp độc thông thường nhưng to lớn kinh nhân, tính cả vòi thì không chỉ dài mười trượng, như một cự điện di động. Bát cấp trung giai Hoang cổ cuồng hạt xuyên qua Thiên khung thì cách di chuyển cũng đặc biệt, dùng lực ấn xuống đất, toàn thân phủ cát vàng lao đi như thuận di liên sáu, bảy mươi trượng. Độn tốc này không kém gì lúc Lý Tả Ý bỏ chạy.

Trong vết nứt Thiên khung còn lại, lực sắc vụ khí yêu dị bao vào, Phệ linh thú xuất hiện dày đặc.

“Xem kìa, không ít tu sĩ đã bị yêu thú bắt kịp!” Hàn Vi Vi lại kêu lên.

Phía sau lưng, cách họ không đầy năm mươi dặm, hữu hơn hai mươi tu sĩ hơi chậm chân, đang giao thủ với yêu thú.

Mấy chục đạo quang diễm va nhau, có hai tu sĩ và mấy con yêu thú rớt xuống.

“Chúng ta không cứu được họ, không thì sẽ bị Hoang cổ cuồng hạt và Phệ linh thú bắt kịp.” Ngụy Tác liếc Hàn Vi Vi, hít sâu một hơi. Gã nhận ra Hàn Vi Vi muốn cứu các tu sĩ nhưng nếu vòng lại tất Hoang cổ cuồng hạt và Phệ linh thú sẽ tới đó trước. Chỉ hai loại yêu thú này, họ vị tất đối phó được, rồi còn sa vào yêu thú cuồng triều, không thể có cơ may sống sót.

“Hoang cổ cuồng hạt bắt kịp họ rồi, những yêu thú khác đều chạy...” Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh không ngừng lao đi, thoáng sau, Hàn Vi Vi, vẫn quan sát phía sau tỏ vẻ bất nhẫn.

Hoang cổ cuồng hạt tốc độ cực kỳ kinh nhân, xông đến trước mấy tu sĩ đó.

Mấy chục đầu yêu thú vốn vây quanh không dám tranh mỗi với Hoang cổ cuồng hạt, vội vàng dạt ra bay tiếp.

So với Hoang cổ cuồng hạt, hơn mười tu sĩ còn lại cực kỳ nhỏ bé, chỉ chân nó cũng như cự trụ còn họ chỉ là tôm tép.

Bị Hoang cổ cuồng hạt bắt kịp, hơn mười tu sĩ hãi hùng, mọi pháp khí cùng thuật pháp đều giáng vào man hoang cự thú này.

Nhưng những tu sĩ này kích phát quang hoa xung kích man hoang cự thú đều nổ tung, nó không hề dùng thuật pháp, không hề coi họ ra gì, quét đuôi xuyên qua ba tu sĩ như xuyên lại, đồng thời hai cái càn quét đôi hai tu sĩ trực khác.

Mấy thi thể tu sĩ bị Hoang cổ cuồng hạt nhai như nhai tôm nhai cá.

“Chỉ Phệ linh thú và Hoang cổ cuồng hạt, cộng thêm Hàn ngọc hung giao, trừ phi đại tông môn như Bắc Minh tông có mấy thái thượng trưởng lão đến, không thì không chống nổi.” Ngụy Tác ngoái lại, không nhìn nữa, biết số tu sĩ còn lại này cũng sẽ có kết cục tương tự, bị Hoang cổ cuồng hạt giết.

Bọn Hàn Vi Vi cũng không nhìn nữa, quay về phía sau, hai vết nứt Thiên khung như dê vỡ, mỗi hơi thở là có vô số yêu thú “phun ra”, bên trong dày đặc yêu thú như mặt hồ, “mặt hồ” này to lên với tốc độ kinh nhân.

Thủy Linh Nhi nhợt nhạt mặt mày im lặng, theo lời Ngụy Tác bảo, lướt đi liền hai nghìn dặm rồi thẳng tiến Bắc Linh thành.

Dọc đường đều thấy tu sĩ độn quang lóe lên, cơ hồ sở hữu từ Lạc Lê thành lao ra, nhìn rõ thú triều thì đều cực kỳ kinh hoàng bỏ chạy.

“Việc gì hả?”

Từ vị trí bọn Ngụy Tác bị thú triều bức quay lại Thiên khung đến Bắc Linh thành chừng bốn vạn dặm, ở giữa là hai thành trì. Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh độn tốc thập phần kinh nhân, nhắm Bắc Linh thành lướt đi năm, sáu nghìn dặm thì sau lưng không còn yêu thú nào. Nhưng đi thêm không đầy ba nghìn dặm thì bọn Ngụy Tác đều biến sắc, Thủy Linh Nhi điều khiển tam túc hoàng ngọc đại đỉnh cũng dừng lại.

Tịch dương lặn xuống trời tây, trời tối dần.

Ngoài xa nhìn như có mây đen, sắp trút mưa xuống.

Đến gần, bọn Ngụy Tác nhìn thấy không phải mưa mà là thân ảnh yêu thú và tu sĩ! Quang hoa cũng kì phải sấm chớp mà là số lượng kinh nhân tu sĩ và yêu thú đấu pháp!

“Chỗ đó cách Thiên Sơ thành ba nghìn dặm... Sao lại có số lượng yêu thú kinh nhân như thế.” Thanh Bình mặt cắt không còn hột máu, không ít tu sĩ đang lao về phía họ, yêu thú cũng tản theo.

“Độn tốc của chúng ta vượt xa thú triều, lại đi thẳng về Bắc Linh thành, yêu thú không thể vượt trước.” Cơ Nhã run giọng bảo Ngụy Tác.

“Lẽ nào Thiên khung thật sự sụp đổ?” Hàn Vi Vi ướt đầm lòng tay.

Có lẽ Thiên khung ở đó nứt thêm một vết!

Cách hai vết nứt đó hơn một vạn dặm, Thiên khung cũng nứt một vết!

Thiên khung nứt liền ba vết!

Bọn Ngụy Tác bắt đầu hoài nghi, Thiên khung trong một ngày nứt ba vết thôi hay chỗ khác cũng nứt ra nữa.

Chả trách thú triều bên ngoài Thiên khung lại có quy mô kinh nhân như thế!

“Thiên Sơ thành và Bắc Linh thành cách hai vạn mấy nghìn dặm, cùng Cốc Khoáng thành tạo thành một tam giác, từ Thiên Sơ thành đến Cốc Khoáng thành hay Bắc Linh thành cũng tương tự, tức là từ Thiên Sơ thành đến Bắc Linh thành không có thành trì cách trở, yêu thú đến Bắc Linh thành và Cốc Khoáng thành đều mất thời gian như nhau.” Nhìn khung cảnh cuồng loạn phía trước, Ngụy Tác bình thản, mắt ánh lên nói, “Chúng ta mau đến Bắc Linh thành, nếu Bắc Linh thành bị phá, thượng cổ truyền tống pháp trận sẽ bị hủy hoại!”

“Chúng ta nên làm gì?” Thủy Linh Nhi hít sâu một hơi, hỏi Ngụy Tác.

“Thiên Sơ thành chắc đang nguy ngập. Khu vực này không có bao nhiêu tu sĩ, đại đa số là yêu thú, còn lại chắc là những người chậm chân không chạy kịp. Thú triều ở đây bạo phát lâu rồi.” Ngụy Tác bảo Thủy Linh Nhi và bọn Kỳ Long Sơn: “Chúng ta đi sát Thiên Sơ thành, không thì không kịp.”

“Đành xuyên qua thú triều không thì khi hiên khung của Thiên Huyền đại lục đã tan vỡ, không kịp đến Vân Linh đại lục tắt lành ít dữ nhiều.” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình nhìn nhau, phía trước biển ảo mạc trắc, vô số hắc điểm khuếch tán ra thì nghiêng răng nói.

629. Chương 629: Bóng Trắng Dưới Bầu Trời Đêm

“Đi thôi!”

Tất cả đều lấy ra pháp bảo lợi hại nhất, đi qua thú triều cực kỳ hung hiểm, dù không gặp yêu thú như Hoang cổ cuồng hạt nhưng bị cả đàn lục cấp, thất cấp yêu thú vây kín thì mất mạng như thường.

Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh vẫn do Thủy Linh Nhi điều khiển, lướt về phía Bắc Linh thành.

“Cơ Nhã, nàng mặc Nghiệp hỏa hồng liên pháp y của ta” Ngụy Tác cởi pháp y đưa cho Cơ Nhã.

Hiện thời gã không đủ tu vi triệt để kích phát uy năng pháp y này, Cơ Nhã mặc vào coi như tạo thêm cho chúng nhân một đạo phòng hộ.

Đưa Nghiệp hỏa hồng liên pháp y cho Cơ Nhã, Ngụy Tác thả cả Dương chi điều, thanh loan và hai Hắc minh cốt quân ra rồi lấy bạch sắc băng châu cỡ trứng chim câu đặt vào lòng tay.

Bạch sắc băng châu bàn lá lấy được trong nạp bảo nang của hai tu sĩ Chân Võ, chỉ có uy năng linh giai thượng phẩm. Chân truyền đệ tử của siêu cấp đại tông môn Chân Võ tông quả thật hơn xa phái khác, như Âm Thi tông mà Diệp Linh là Kim đơn đại tu sĩ cũng chưa chắc có một món đạo giai pháp bảo. Nhưng hai chân truyền đệ tử này có một món pháp bảo công kích đạo giai trung phẩm và đạo giai hạ phẩm, linh giai pháp bảo cũng có mấy món. Hiện tại Ngụy Tác chỉ lấy ra bạch sắc băng châu vì gã đang tương đương với tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, dùng đạo giai trở lên pháp bảo sẽ không phát huy nổi uy năng. Băng nguyên pháp bảo này tuy chỉ linh giai thượng phẩm nhưng dù gì cũng có phạm vi bao phủ rộng, kích phát bạch sắc băng vụ trong mấy trăm trượng.

Cũng như tuyệt đại đa số băng hệ pháp bảo kích phát uy năng, bạch sắc băng vụ còn có công hiệu làm chậm đối phương.

Thủy Linh Nhi trừ điều khiển tam túc hoàng ngọc đại đỉnh thì còn cầm một cái đèn dầu tím có phù văn kỳ trân dị thú cổ kính, là cổ bảo của thượng cổ Đạo Tâm tông mà Ngụy Tác lấy được của Thất Diệp chân nhân, hỏa hệ pháp bảo này có uy năng huyền giai hạ phẩm.

Thanh Bình sử dụng Ngũ sắc hỉ thước liên và đạo giai thượng phẩm pháp bảo có thể kích phát kim sắc quang trảo, phòng ngự quanh tam túc hoàng ngọc đại đỉnh.

Kỳ Long Sơn điều khiển hắc sắc tinh kim cự ngạc mà Ngụy Tác lấy được của Cổ Ngạc động chủ, trước mặt còn lơ lửng một thanh sắc phương đỉnh không có chữ mà chỉ có phù văn thanh sắc giao long phun mây, là đồ Ngụy Tác lấy được của Huyền Vũ chân nhân, uy năng đạo giai thượng phẩm, kích phát cương phong phong nhận bao trùm năm, sáu trăm trượng, rất hữu dụng để đối phó cả đàn yêu thú.

Hỗn nguyên ngân oa như tiểu nữ hài đứng cạnh Hàn Vi Vi, nàng ta kích phát pháp bảo tiến công đạo giai thượng phẩm phát ra kim sắc tinh quang và kim sắc sư tử đầu thỉm điện.

Trước mặt Nam Cung Vũ Tinh là một món đạo giai thượng phẩm pháp bảo có thể phát ra thanh liên và liêm đao Ngụy Tác lấy được của Âu Nhiên Mạnh tại Hải liệt đại hội.

Cơ Nhã trừ Nghiệp hỏa hồng liên pháp y thì không còn pháp bảo lợi hại gì, nhưng là tu sĩ Kim đơn kỳ nên kích phát Âm hoàng kiếm khí có lực thập phần kinh nhân, băng long do Băng Ly chân quyết kích phát càn hùng hậu, làm tê cứng đối phương. Thành thử uy lực còn hơn đạo giai pháp bảo.

Hiện tại bọn Ngụy Tác trừ một bộ bán huyền giai lôi hệ pháp trận, nhưng đang phi độn nên không thể bố trận, thành thử bao nhiêu pháp bảo lợi hại đều đã sử dụng.

Đi thêm mấy trăm dặm, lại có vô số yêu thú tràn tới.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Bạch sắc băng vụ bao lấy tam túc hoàng ngọc đại đỉnh, không ngừng phát ra đạo đạo quang điểm, yêu thú đến gần trong mấy trăm trượng đều bị đánh nát xác.

Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh tốc độ kinh nhân, được bạch sắc băng vụ bao quanh thì như bạch sắc lưu tinh nhất bàn lao đi với thế chẻ tre.

Đi thêm gần hai nghìn dặm, số lượng yêu thú cực kỳ dày đặc, các loại yêu thú như cuồng phong cuốn là khô mịt trời. Tuy trong tam túc hoàng ngọc đại đỉnh, các loại pháp bảo cùng thuật pháp phát ra quang điểm chủ động giết chết yêu thú đến gần nhưng bốn phương tám hướng đều có yêu thú đổ tới. Nếu nhìn từ bên ngoài như có vô số yêu thú không ngừng va vào quang điểm từ hoàng ngọc đại đỉnh thượng phát ra, kêu lên tanh tách. Điểm quang từ ngọc đỉnh và thuật pháp của yêu thú va nhau, thậm chí cách hoàng ngọc đại đỉnh mấy trăm trượng cũng hình thành màn sáng rực rỡ.

Tuy đã tới trời nhưng cả toán đang ở trong tam túc hoàng ngọc đại đỉnh đâu biết được?

Tuy đã tối rồi nhưng cả đoàn ở trong tam túc hoàng ngọc đại đỉnh có cảm giác đang đứng trên con thuyền nhỏ giữa biển khơi tối tăm, chống chọi với kinh đào hải lãng, không nhận rõ phương hướng, may mà còn nhìn được thấp thoáng trên dãy núi ngoài xa có một thành trì. Tòa thành xây dọc theo sườn núi, trông như một con rồng ép mình lên núi.

“Đây là Thiên Sơ thành.”

“Thiên Sơ thành xong rồi!”

“Dung nham cự ma! Hoang cổ cự thú chỉ ở dưới vực lửa mà cũng xuất hiện!”

Nhìn thành trì ngoài xa, lục bào lão đầu ra khỏi Đường quỷ quán, cùng bọn Cơ Nhã liên tục kinh hô.

Thiên Sơ thành lấp lánh quang diễm, cả thành trì như đang cháy rực.

Rõ ràng là quang hoa do tu sĩ phát ra pháp khí cùng thuật pháp, loạn xạ vô cùng, không còn đông đảo tu sĩ tụ tập lại. Tầng không thành trì có số hắc ảnh, tu sĩ lao ra là bị hắc ảnh nuốt chửng.

Phía đông tòa thành có một xích hồng sắc thân ảnh.

Xích hồng sắc thân ảnh như cự nhân do dung nham ngưng thành, ít nhất cũng cao mười trượng, thân thể tựa đá bị nung đỏ, nhưng sau lưng là đôi cánh thịt tỏa hỏa sát khí tức kinh nhân. Cả toán cách nghìn dặm nhìn vào mà con thấy hỏa sát khí tức dị thường bay lên, hình thành hình một cự tháp.

Liên tục có một đạo hỏa diễm từ miệng yêu thú này phun vào Thiên Sơ thành. Nhìn từ xa như có ma thần uy thế lệnh nhân khó tưởng tượng nổi giáng lâm phía trên một toàn thành trì, thoải mái tung hoành.

“Ầm!”

Chúng nhân chú ý đến yêu thú khổng lồ như ma thần đó thì nó vốn đứng yên chợt nhấc chân ấn mạnh.

Rõ ràng, có mấy đạo quang hoa của tu sĩ bị giẫm trúng, tan biến vô ảnh vô tung. Cách nghìn dặm mà khi nó đạp chân vẫn tạo thành uy thế núi non sụp đổ.

Dung nham cự ma, cũng như Hoang cổ cự hạt, bát cấp trung giai yêu thú, sánh với Kim đơn tam trọng tứ trọng đại tu sĩ của tu đạo giới.

Thiên Sơ thành không có đại tu sĩ tu vi kinh nhân nên không tu sĩ nào chống nổi một đòn của yêu thú đó.

Tu sĩ nào có thể thì đã rời Thiên Sơ thành, còn lại chỉ là một trường đồ sắt.

“Mau nhìn kia!” Đột nhiên, Thủy Linh Nhi điều khiển tam túc hoàng ngọc đại đỉnh kinh hô.

“Hình như có gì đó không ổn!” Kỳ Long Sơn cũng gầm lên.

“Chuyện đó...?” Ngụy Tác chợt tỏ vẻ kinh nghi cực độ.

Trên mặt đất cách họ một nghìn mấy trăm trượng có một vùng trắng toát. Nhìn kỹ thì là rải kín cát trắng, khu vực đó đường kính cỡ bảy, tám trăm trượng, hình thành một vòng tròn.

Quanh vòng tròn đó cây cối um tùm nhưng mặt đất lại màu trắng.

“Không đúng! Tiểu tử, hình như có yêu thú hút hết mọi thủy khí của khu vực này, biến nó thành cát, tuy không biết là yêu thú gì nhưng phẩm giai khẳng định thập phần kinh nhân. Mau vòng đi, đừng đi qua đó!” Lục bào lão đầu giục giã trong tai Ngụy Tác.

“Mau vòng qua chỗ đó, ít nhất phải cách hai nghìn trượng!” Với vận tốc của tam túc hoàng ngọc đại đỉnh, nghìn trượng chỉ là tích tắc nên Ngụy Tác biến sắc bảo Thủy Linh Nhi.

“Có tu sĩ! Có tu sĩ đến!”

Đột nhiên, Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh hô kinh hô.

Một bạch sam nam tu đang lướt tới.

Tu sĩ này mặc pháp y trắng muốt, chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, diện mạo thập phần anh tuấn, trên mình rực bạch sắc linh quang, như con đom đóm lai giữa trời đêm

“Cứu tại hạ!” Bạch y tu sĩ trẻ tuổi lên tiếng cầu cứu.

“Vẫn còn tu sĩ sống sót!” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình tỏ rõ thần sắc không dám tin.

Bạch y tu sĩ tránh né yêu thú, linh quang lấp lóe, rất nguy ngập.

“Chúng ta cứu y?” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi cùng hỏi Ngụy Tác.

“Không đúng, thần sắc y quá bình tĩnh! Không ổn!” Cơ Nhã chợt lên tiếng.

“Khí tức của y... hình như không phải của tu sĩ...” Lý Tả Ý này giờ im lặng, đột nhiên run giọng.

630. Chương 630: Huyền Phong Thiên Điện Tối!

“Không phải khí tức của tu sĩ?”

Vô số yêu thú lao qua trời đêm, chỉ có bạch y tu sĩ trẻ tuổi này lướt tới, cùng bạch sắc linh quang nhu hòa như sắp tắt, thập phần nguy cấp.

Y nhìn bọn Ngụy Tác, thần sắc thập phần chân thành, không khác gì tu sĩ thông thường, không có vẻ gì bị yêu thú khổng lồ chế.

Nhưng ánh mắt y thập phần bình tĩnh, bọn Hàn Vi Vi nhìn vào chỉ thấy mục quang của y trong đến quỷ dị, tựa hồ không có tình cảm, chỉ là một vùng nước lạnh.

“Không đúng, khẳng định có điều cổ quái!” Ngụy Tác nhướng mày.

Linh quang trên mình bạch y tu sĩ trẻ tuổi không do thuật pháp hình thành, không phải linh khí ngưng hình của Kim đơn tu sĩ, đích xác không giống khí tức của tu sĩ. Nhìn kỹ thì yêu thú quanh bạch y tu sĩ trẻ tuổi tuy nhiên dày đặc, y có vẻ tránh né ở giữa nhưng trong vòng trăm trượng quanh y, yêu thú không hề phát động công kích, mà lọt vào phạm vi này là như cảm ứng, sợ hãi tránh đi.

“Nhân hình yêu thú, lẽ nào là nhân hình yêu thú? Yêu thú nào mà giống tu sĩ thế nhỉ?” Cảnh tượng quỷ dị như thế khiến Thủy Linh Nhi nín thở, nàng nhận ra bạch y tu sĩ không hề có ảo quang, không dùng thuật pháp che đi hình thể thật.

“Thủy linh nguyên khí! Thủy linh nguyên khí quá nồng nhưng không phải khí tức của tu sĩ!” Thủy Linh Nhi thất sắc kinh hô.

“Thủy linh nguyên khí? Không xong!” Lục bào lão đầu đột nhiên nhớ ra, “Thủy chúc yêu! Bát cấp trung giai Hoang cổ yêu thú! Mau lên, đừng để nó đến gần!”

“Đây là Thủy chúc yêu! Mau lên! Tránh đi, đừng để nó đến gần!” Ngụy Tác biến sắc, quát to.

“Thủy chúc yêu!” Thủy Linh Nhi run rẩy, nhột nhột mặt mày.

A!

Cơ hồ đồng thời, tiếng kêu quỷ dị vang lên. Bạch y tu sĩ trẻ tuổi đột nhiên biến thành cực kỳ hung hãn, bạch sắc linh quang bùng lên. “Chát!” Pháp y của y nát vụn, không rơi xuống mà hóa thành bạch sắc thủy linh nguyên khí, quần quanh “bạch y tu sĩ trẻ tuổi”.

Bạch y tu sĩ trẻ tuổi đã thành cao cả trượng, tuy còn tứ chi nhưng ngũ quan biến mất, đầu nhọn hoắt, toàn thân uốn éo, nhìn từ xa như ngọn nến trắng bị lửa nung, hoặc như một ngọn lửa nền trong gió, quỷ dị cực độ.

“Cái quỷ quái gì nhỉ!” Hàn Vi Vi hít một hơi lạnh, nhắm “Thủy chúc yêu” mà kích phát hai kim sắc pháp bảo.

“Ầm!” Một đạo kim sắc kim tinh quang trụ và kim sắc thiểm điện giáng vào bóng trắng.

“Chát!”

Thủy chúc yêu thò tay phải như ngọn nến trắng tan chảy ra, bạch quang bùng lên, dễ dàng chấn tan kim tinh quang trụ và kim sắc thiểm điện, đồng thời thân ảnh tiếp tục tiến đến tam túc hoàng ngọc đại đỉnh.

Hai món đạo giai thượng phẩm pháp bảo công kích mà không ngăn nổi, khí tức của yêu thú quý dị cực độ này khiến người ta không lạnh mà run.

Vù!

Tử tâm đăng trong tay Thủy Linh Nhi sáng rực, mấy chục ngọn tử sắc hỏa diễm bắn vào Thủy chúc yêu.

“Chát!” Lại một đạo bạch quang từ Thủy chúc yêu bắn ra, mấy chục ngọn tử sắc hỏa diễm ngừng lại rồi tan ra, hóa thành tử sắc lưu diễm.

“Choang!” Bóng đen văng đi, hắc quang tứ tán, tiếng nổ như chấn động màng nhĩ.

Bóng đen là tinh kim cự ngọc do Kỳ Long Sơn đồng thời kích phát. Đầu pháp bảo này hơi lồm xồm.

Kỳ Long Sơn biến sắc, tinh kim cự ngọc tuy chưa tan linh khí nhưng bị Thủy chúc yêu oanh kích mấy lần nữa tất sẽ phá tổn. Y không dám tế xuất pháp bảo đối phó nó nữa.

“Cái quỷ quái gì nhỉ!” Hàn Vi Vi lại kêu lên. Hết bay tinh kim cự ngọc xong, Thủy chúc yêu lao tới, bạch quang chói lòa ép xuống.

“Thủy chúc yêu là bát cấp trung giai Hoang cổ yêu thú! Chúng không những có thể thay đổi diện mạo mà thân thể cũng như cục bùn, có thể tùy ý biến đổi, nhục thân tự có năng lực tự lành rất cao, dù bị chặt làm đôi cũng dính lại được, chỉ khi dùng uy năng hùng hậu xung kích mới giết được! Yêu nguyên của nó rất mạnh, giao chiến lâu thì uy năng thuật pháp cũng không giảm!” Vốn theo sau Dương chi điếu, không hề nói gì, thanh loan chợt kêu lên, “Huyền giai hạ phẩm pháp bảo không thể ngăn được nó, chỉ có y thôi.”

“Thỏ huynh đệ, hiện tại do huynh đệ xuất thủ.” Ngụy Tác biết thanh loan nói ai nên không hề do dự, bảo Lý Tả Ý còn đang hoảng sợ.

“Oành!”

Lý Tả Ý vẫn nghe lời gã, dù cực kỳ sợ hãi nhưng vì đồng ý với gã là không xuất thủ nên vẫn cố nén, giờ gã bảo thì y vung tay, linh khí ngưng thành hư ảnh hắc sắc viễn sơn, hơi hắc sắc loan nguyệt kinh nhân bay lên.

A! Hoang cổ yêu thú vốn chỉ ở trong thủy vực cực sâu của Hoang cổ hoang nguyên, hơn vạn năm mới trưởng thành, đột nhiên kêu vang.

Bạch quang và hơi quang lóe lên, yêu thú này liên tục lóe bạch quang lùi lại.

“Thượng cổ thập đại đỉnh cấp công kích thuật pháp có khác, quả nhiên uy lực khó tưởng tượng nổi, khiến yêu thú này không thể áp sát! Tiểu tử, tiếp tục lao đi!” Lục bào lão đầu kêu lên.

Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh vẫn lao đi.

“Oành!”

Thủy chúc yêu văng đi tựa hồ không hề tổn thương, định lao tới thì lại một dải Liệt khuyết tàn nguyệt từ Lý Tả Ý bắn ra, bạch quang và hơi quang lóe lên, hơn hai mươi đề giai yêu thú đến gần bị uy năng tấn đi chấn nát, Thủy chúc yêu lại văng đi, không áp sát được tam túc hoàng ngọc đại đỉnh.

“Quá mạnh! Thực lực này ở Thiên Huyền đại lục nam bộ coi như vô địch, Cực Lạc chân nhân và Thiên La chân nhân không so được.” Thấy yêu thú mình không chặn được bị hất văng, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình nhìn Lý Tả Ý, thập phần chấn động. Đứng cạnh cảm thụ uy năng thiên cấp đỉnh giai thuật pháp và nhìn từ xa khác hẳn nhau.

“Bát cấp yêu thú cỡ này... cộng thêm Phệ linh thú, thú triều này dù tông môn như Bắc Minh tông toàn bộ xuất động cũng chưa chắc dẹp được.” Mắt Thủy Linh Nhi như nước ánh lên.

“Thêm mấy chục tích tắc nữa là cắt đuôi được yêu thú này. Yêu thú bát cấp trở lên tựa hồ đều có uy nghiêm, dù liên thủ đối địch cũng không mấy khi hai con ở cùng một chỗ. Như thế chúng ta có thể thuận lợi xuyên qua thú triều.” Ngụy Tác nhìn Thủy chúc yêu, nhanh chóng phán đoán tình thế.

Nếu tu vi hiện tại của gã không giảm, vẫn là Kim đơn tứ trọng thì chưa biết chừng sẽ thử giết Thủy chúc yêu. Thủy chúc yêu là thủy hệ yêu thú hàng đầu, thủy linh nguyên khí trong nhục thân và yêu đơn có khi không kém hơn một viên thủy hệ thiên long yêu đơn bao nhiêu. Thiên long yêu đơn đã trải qua không biết bao nhiêu vạn năm, linh khí tan mất nhiều rồi. Nhưng Ngụy Tác không dám chần chừ, vì thực lực hiện giờ của họ đối phó bát cấp trung giai yêu thú tuy có bầy, tám thành nắm chắc nhưng dừng lại mà bị thêm một con yêu thú bát cấp trở lên vây công thì chết chắc.

“Cũng may, có thổ bảo tiêu này.” Lục bào lão đầu thổ phào.

“Tiếng gì nhỉ?”

Cơ hồ đồng thời, thính không có tiếng ầm ầm như tiếng sấm trên chín tầng trời.

-o0o-

631. Chương 631: Lửa Cháy Ngút Trời

“Là tên điều khiển gian phòng...” Lại bùng lên hơi hắc sắc loan nguyệt chấn bay Thủy chúc yêu, Lý Tả Ý tỏ vẻ hoảng sợ, kêu to với Thủy chúc yêu: “Cùng là yêu thú, muốn đánh thì đánh y kia, đánh thổ làm gì.”

Thủy chúc yêu sững lại, vẫn lao tới, không bị những lời của Lý Tả Ý tác động.

Cao giai yêu thú trong Hoang cổ hoang nguyên đều có lãnh địa riêng, yêu thú như nó khác nào quốc vương, cao cao tại thượng, mấy lần bị Lý Tả Ý hất bay thì nổi giận cực độ.

“Oành!”

Cùng lúc, trên không sau lưng cả toán, thính không như bị đâm thủng, trút xuống vô số kim sắc hỏa quang. Một kim sắc thần lô mấy chục trượng giáng xuống, mấy sợi xích vàng quấn quanh thân lô liễu nhiều kim sắc hỏa diễm, bùng lên vạn đạo kim quang, thiêu vô số yêu thú quanh đó thành tro, uy thế khó tưởng tượng nổi.

“Là tên đốt lò...” Thấy kim sắc thần lô như xuyên thủng bầu trời, Lý Tả Ý run lên, căng tỏ vẻ sợ hãi.

“Phản thiên thần lô! Phản Thiên Phàm đến cùng Lâm Thái Hư.” Ngụy Tác run lên. Gã từng thấy kim sắc thần lô đấu với Lý Tả Ý, tuy chỉ có uy năng huyền giai hạ phẩm, nhưng thai thân pháp bảo không hiểu dùng nguyên liệu gì luyện chế, cực kỳ bền dai, ngay cả Liệt khuyết tàn nguyệt cũng chỉ hất bay đi chứ không gây ra phá tổn.

“Phản thiên thần lô có hồng quang như huyết, không phải Phản Thiên Phàm điều khiển mà là Huyết Tàn Dương sư thúc, sư thúc cũng có tu vi Kim đơn lưỡng trọng hậu kỳ, nhưng ‘Hỏa lân xích huyết quyết’ là thiên cấp trung giai công pháp, có thể phối hợp với uy năng Phản thiên thần lô ở mức cao nhất... Sư tôn khẳng định đã nổi giận.” Thủy Linh Nhi nhợt nhạt mặt mày nhìn Phản thiên thần lô trấn áp xuống, truyền âm với Ngụy Tác.

Ngụy Tác mặt lạnh như băng, phía trên Phản thiên thần lô quả nhiên có huyết hồng sắc hồng quang liễu nhiều, nhiệt lực cực kỳ kinh nhân, yêu thú bị cuốn vào đều hóa thành lửa rơi xuống tựa tro tàn.

Đại tông môn thường không để đại tu sĩ trong môn phái giao pháp bảo cho tu sĩ khác sử dụng, dù tu sĩ kia có công pháp phối hợp cao hơn, nhất là siêu cấp đại tông môn như Huyền Phong môn có nhiều bảo vật lại càng không để một Kim đơn đại tu sĩ vị cao quyền trọng giao chí bảo cho tu sĩ khác sử dụng. Không chừng tặng bảo vật là thủ đoạn kích thích tu sĩ trong môn phái đi rèn luyện tìm bảo vật.

Chỉ khi tu sĩ lợi hại ra ngoài rèn luyện, lấy được pháp bảo lợi hại, tông môn mới càng lúc càng nhiều bảo vật, những tu sĩ đó khi thọ nguyên hao tận, bảo vật sẽ để lại cho tông môn, nếu tu sĩ được cử đi mà chết ở ngoài thì trọng bảo của một tông môn càng lúc càng ít. Phản thiên thần lô là pháp bảo thành danh của

Phần Thiên Phàm, hiện tại do Huyết Tàn Dương điều khiển thì đúng như Thủy Linh Nhi nói, Huyền Phong môn bị tổn hại uy nghiêm môn phái nghiêm nên tông chủ đã nổi giận.

“Ồn!”

Nắp Phần thiên thần lộ xuất hiện trên cao tí đột nhiên hé ra, phun trào kim sắc hỏa diễm, đốt cả đàn yêu thú thành tro.

“Họ đã khóa chặt phương vị của chúng ta.” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình run giọng. Rõ ràng, h kim sắc thần lộ khổng lồ vạch ra quỹ tích kinh nhân trên không trung bỏ tới.

Huyền phong thiên điện chưa hiện ra nhưng tiếng ầm ầm phát ra ở phía trên kim sắc thần lộ, đến cùng.

“Nguy Tác, chỗ đó bị hắc vụ bao trùm, không biết có phải do yêu thú hình thành không nhưng đành liều, mượn hắc vụ che giấu, chưa biết chừng có thể đào thoát.” Lục bào lão đầu oa oa kêu lên.

Cách chúng nhân hơn mười dặm, lệch về phía Thiên khung có một màn sương đen kịt, bao trùm mấy trăm dặm, không nhìn rõ tình hình phía trong, yêu thú xuyên qua hắc vụ như mưa đổ. Tuy biết hắc vụ từ vết nứt Thiên khung trên đường đến Thiên Sơ thành, yêu thú còn lại cũng qua vết nứt Thiên khung tràn vào nhưng vì chúng xuyên qua hắc vụ nên thoát nhìn cứ tưởng chúng được hắc vụ sinh ra.

“Đi thôi!” Nguy Tác không hề dừng lại, chỉ vào màn sương cho Thủy Linh Nhi thấy, nàng điều khiển tam túc hoàng ngọc đại đỉnh lao tới. Nàng hiểu hơn ai hết, vận tốc của Huyền phong thiên điện không kém phi độn pháp bảo của Bàn Long chân nhân, khó mà đào thoát. Lâm Thái Hư và Huyết Tàn Dương điều khiển Phần thiên thần lộ, cộng thêm hai bát cấp trung giai yêu thú lại càng đáng sợ.

“Liệt huyết tàn nguyệt, Hạnh hoàng bàn long đỉnh, không ngờ ở cùng nhau, muốn đi không dễ đâu!” Giọng Lâm Thái Hư vang lên.

“Ầm!”

Không gian rung lên, không khí trong mấy nghìn trượng thất lại, cùng uy áp kinh nhân tràn ra, Huyền phong thiên điện hiển hiện trên Phần thiên thần lộ.

“Sư muội, chúng ta là đồng môn, nếu sư muội hồi tâm chuyển ý còn kịp.” Đồng thời, hai thân ảnh toát lên khí tức vô thượng uy nghiêm xuất hiện ở cửa Huyền phong thiên điện, một người không nhiễm bụi trần, mày kiếm mắt sao, mái tóc sáng bóng buộc bằng bạch sắc nhuyễn ngọc dải, ẩn đường rộng rãi, hiện rõ vẻ cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh, mục quang của y trực tiếp phong tỏa Thủy Linh Nhi trên tam túc hoàng ngọc đại đỉnh. Là chân truyền đại sư huynh của Huyền Phong môn, Lâm Thái Hư!

Tu sĩ còn lại mặc tử hồng sắc pháp y, hơn bốn mươi tuổi, mặt mũi gầy gò, lông mày và râu tóc cũng màu đỏ tía, phát ra huyết hồng sắc linh quang hình thành một vòng sáng. Rõ ràng là Huyết Tàn Dương có thần thông trên cả Phần Thiên Phàm.

Thủy Linh Nhi run lên nhưng không đáp mà không ngừng điều khiển tam túc hoàng ngọc đại đỉnh lao vào chỗ có hắc vụ.

“Sư muội, đừng chấp mê bất ngộ, bức huynh phải giết muội!” Lâm Thái Hư mắt lóe lệ mang, thanh quang bùng lên, mấy chục yêu thú đến gần Huyền phong thiên điện bị chấn thành bột, uy thế kinh nhân.

“Sư muội gì hả, ở đây không có sư muội gì hết, các hạ nhận lầm người rồi.” Thủy Linh Nhi không nói gì nhưng Lý Tả Ý lại phản hận nhìn Lâm Thái Hư, kêu lên. Với y, trên hoàng ngọc đại đỉnh chỉ có thổ, làm gì có sư muội của Lâm Thái Hư.

“Chấp mê bất ngộ, lũ nghiệt súc!” Nghe Lý Tả Ý nói rồi thấy Thủy Linh Nhi như không nghe thấy, Lâm Thái Hư cười lạnh, gió trên không như bị y đẩy động. “Chấp mê bất ngộ, lũ nghiệt súc!... Chấp mê bất ngộ, lũ nghiệt súc!...” Giọng nói vang vọng không ngừng rung lên, như cử thiên thần vương phán quyết.

Vù! Kim sắc trường thương toát lên khí diễm hủy diệt cực kỳ man hoang, xuất hiện, chói lòa kim sắc quang hoa.

Kim sắc trường thương phát ra quang diễm, tạo thành cái đuôi hai, ba trăm trượng trên không tựa sao băng.

Kim sắc lưu quang đi qua, mọi yêu thú đều bị xung kích hóa thành tro tàn.

“Choang!”

Hôi hắc sắc loan nguyệt từ hư không dâng lên, va vào kim sắc lưu quang, nổ vang kinh thiên động. Trong vòng hai trăm trượng, hư không như tan vỡ, yêu thú nằm trong phạm vi này đều tan xác.

Lý Tả Ý toát lên linh khí kịch liệt chưa từng có, ngọn núi do thân ngoại linh khí hình thành không ngừng vỡ vụn, Ngụy Tác thậm chí cảm giác được khí tức già nua trên mình y, rõ ràng đòn này đã vượt cực hạn, kim đơn uy năng cũng tổn hao nhiều.

Nhưng hai luồng uy năng kinh thiên va nhau, hôi hắc sắc loan nguyệt tan vỡ, kim sắc lưu quang vẫn còn là, kéo cái đuôi dài đâm tới.

“Phù!”

Tử tâm đăng trong tay Thủy Linh Nhi tràn ra mấy chục dải tử sắc thủy tinh hỏa diễm, giáng lên kim sắc lưu quang. Kim sắc lưu quang mờ đi, thu lại.

Phá diệt thần thương!

Huyền giai thượng phẩm trọng bảo, cả Lý Tả Ý thi triển Liệt huyết tàn nguyệt cũng không bằng, chửi trách hôm đó Lý Tả Ý tuy thoát được Lâm Thái Hư truy sát, nhưng cũng trọng thương, thoi thóp.

“Nghiệt súc! Người phản lại sư môn! Tự tìm đường chết!” Thủy Linh Nhi thi triển pháp bảo đón đỡ Phá diệt thần thương, Lâm Thái Hư lạnh lùng, hiện rõ sát cơ vô biên.

“Dung nham cự ma đuổi tới rồi! Hình như còn yêu thú rất mạnh khác đuổi tới, chúng quá lộ liễu!” Cơ Nhã kinh hô.

Hỏa sát khí tức kinh nhân nhuộm đỏ nửa bầu trời xô tới.

Hỏa sát khí tức cuồng bạo cực độ bao quanh một cự nhân bằng đá, bề ngoài toàn là nham thạch đỏ rực, nhưng sau lưng có cánh thịt: Dung nham cự ma. Yêu thú vốn giẫm đạp cả Thiên Sơ thành giờ lướt ngang hư không, thân thể cực kỳ nặng nề nhưng đôi cánh vỗ lên thì vận tốc còn hơn cả tam túc hoàng ngọc đại đỉnh và Huyền phong thiên điện, Cơ Nhã vừa kinh hô thì nó chỉ cách Huyền phong thiên điện không đầy một nghìn năm trăm trượng.

“Oành!” Một ngọn lửa đường kính ít nhất mấy chục trượng từ tay thâm uyên cự thú như hỏa diễm ma thần đổ vào Lâm Thái Hư và Huyết Tàn Dương.

-o0o-

632. Chương 632: Huynh Đệ, Huynh Đệ

Lâm Thái Hư và Huyết Tàn Dương quá mạnh và bất mắt, đối với yêu thú thì tu sĩ có tu vi càng cao, linh khí càng đủ thì là linh dược càng quý.

Dung nham cự ma từ thành trì phía sau đuổi tới, phát động công kích với Lâm Thái Hư và Huyết Tàn Dương.

“Được! Đánh chúng, yêu thú không đánh yêu thú!” Thấy man hoang cự thú như hỏa diễm ma thần tấn công Lâm Thái Hư và Huyết Tàn Dương, Lý Tả Ý kêu lên.

Mặt mũi gầy gò, toàn thân toát lên khí tức cao cao tại thượng, Huyết Tàn Dương cười lạnh, tử hồng sắc pháp y không gó mà tung bay, phát ra đạo đạo quang văn huyền ảo, như linh hoa kỳ dị nở bùng. “Choang!”, lão vùng tay, Phần thiên thân lô va vào ngọn lửa, kim quang rung lên, ngăn được đòn của Dung nham cự ma.

Vù!

Cùng lúc, Lâm Thái Hư mặt mũi lạnh lẽo như thần vương bước lên, Phá diệt thần thương hóa thành kim sắc lưu quang vạch ngang trời đêm, cửu thiên cương phong tựa hồ y triệt để dẫn động, cùng cơn lốc phía

trên Huyền phong thiên điện tạo ra vô số thanh sắc nguyên khí ngưng kết lại, đột nhiên ngưng thành một quyển sách mây trắng.

“Đây là ‘Thiên đế thanh thư’, thiên cấp trung giai công kích thuật pháp!” Thủy Linh Nhi khẽ hô.

“Ăn cây táo rào cây sung!” Lâm Thái Hư lạnh lùng liếc, thình không không ngừng vang vọng.

“Oành!”

Tiếng nổ kinh thiên động cùng hồi hắc sắc loan nguyệt và quang hoa do Hắc minh cốt quân, Dương chi điều và thanh loan kích phát ngăn cản Lâm Thái Hư.

“Choang!”

Đồng thời, một bóng đen bay ngược lại chỗ bọn Ngụy Tác, ngũ sắc linh quang quang tráo bên ngoài tam túc hoàng ngọc đại đỉnh vang lên tiếng như xé lụa.

Thủy chúc yêu!

Lâm Thái Hư công kích bọn Ngụy Tác thì Thủy chúc yêu bị bức lùi liên tục cũng xông lên phát động công kích. Bọn Kỳ Long Sơn nhận ra nguy cấp, đành kích phát tinh kim cự ngạc, có điều tinh kim cự ngạc không địch nổi uy năng bạch quang của Thủy chúc yêu phát ranên văng đi còn bạch quang vẫn xung kích lên Ngũ sắc hỉ thước liên cùng ngũ sắc linh quang quang tráo.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Phá diệt thần thương vạch lên quỹ tích kinh nhân, “Thiên đế thanh thư” không ngừng hình thành trước mặt Lâm Thái Hư, chỉ Phá diệt thần thương và thuật pháp này của Huyền Phong môn khiến cho vô số yêu thú không thể áp sát. Bọn Ngụy Tác toàn lực kích phát các loại thuật pháp và pháp bảo mới ngăn được đòn công kích của Lâm Thái Hư và Thủy chúc yêu.

Phần thiên thần lơ lửng to lớn, cao hơn cả Dung nham cự ma vốn như một tòa cự tháp, không khác gì vàng mặt trời rực rỡ, sợi xích vàng to bằng cây trụ, có vô số quang phù lưu động quấn lên nó.

Nấp lơ hé ra, kim sắc hỏa quang không ngừng đổ vào Dung nham cự ma, sợi xích vàng căng ra trói Dung nham cự ma, định kéo vào trong luyện hóa.

“Choang!” “Choang!”

Hỏa sát khí tức ngưng thành đủ loại hình dạng va vào Phần thiên thần lơ, trong mây trầm dậm như có tiếng chuông.

Phần thiên thần lơ không ngừng rung lên, nhưng thai thể không hề thương tổn, tựa hồ bị xung kích mấy nghìn mấy vạn lần nữa cũng không tổn hại. Huyết Tàn Dương toàn thân sáng rực huyết hồng sắc quang hoa đứng trên nắp lô, mặt mũi lạnh tanh, để kim sắc hỏa diễm trút xuống Dung nham cự ma.

“A! Pháp bảo và thần thông của cả hai quá mạnh, còn chưa dốc toàn lực, dù Thủy chúc yêu công kích chúng thì chúng ta cũng khó tẩu thoát! Ngụy Tác, có nên động dụng ‘Đại tuyệt diệt kim đơn’ không, chưa biết chừng sẽ tạo thành tổn thương với chúng để chúng ta thoát thân!” Lục bào lão đầu ré lên.

Huyết Tàn Dương đối phó dung nham cự thú nhưng chiếm thượng phong, vừa dùng Phần thiên thần lơ kéo nó vừa truy kích bọn Ngụy Tác, rõ ràng định bắt cả người và bát cấp yêu thú.

Bọn Ngụy Tác tuy miễn cưỡng ngăn được Lâm Thái Hư và Thủy chúc yêu công kích nhưng không kịp tiêu diệt yêu thú lễ tế áp sát, không ít quang hoa xung kích lên linh quang quang mạc của tam túc hoàng ngọc đại đỉnh. Ngụy Tác kích phát bạch sắc băng vụ, cứ vừa ngưng kết là bị đánh tan, lúc có lúc không, không có bao nhiêu tác dụng.

Ngũ sắc linh quang quang tráo có thêm một tầng đạo giai thượng phẩm kim sắc linh quang quang tráo ở trong và Nghiệp hỏa hồng liên do Cơ Nhã kích phát. Uy năng phòng ngự này không thể bị công phá ngay.

Nhưng tốc độ của tam túc hoàng ngọc đại đỉnh chậm dần, e rằng chưa vào được chỗ có hắc vụ thì “Hạnh hoàng bàn long đỉnh” đã bị Lâm Thái Hư bắt kịp, Huyền phong thiên điện mà trực tiếp ép xuống thì họ không thể đào thoát.

Thời gian trôi đi, có khi sẽ có thêm tu sĩ Huyền Phong môn đến, muốn thoát thân càng khó.

Nạp bảo thủ trạc trên tay Ngụy Tác lóe lên quang hoa, lấy Đại tuyệt diệt kim đơn ra.

Thủy Linh Nhi chợt nghiêng răng. Bị Lâm Thái Hư phát hiện rồi thì nàng không định che giấu tu vi cùng thuật pháp nữa.

Nàng vung tay lên, thủy văn trong suốt tỏa quanh, hình thành một vũng xoáy, chân nguyên không ngừng tràn ra khiến vũng xoáy càng lúc càng lớn, lực hút kinh nhân.

Yêu thú tứ bề đang điên cuồng lao tới, đột nhiên kinh hoảng kêu vang, lùi lại.

Dòng xoáy càng lúc càng lớn tạo ra uy năng vô hình kéo chúng vào.

Yêu thú mạnh hơn thì thoát được lực hút, còn tuyệt đại đa số đề giai yêu thú không thể, bị hút vào trong.

Bị hút vào, yêu thú không mất mạng mà chỉ như bị đẩy vào dòng nước, quay tít theo hướng của dòng xoáy.

“Tỷ ấy dùng đạo thuật pháp này hút hắc vụ đến! Đừng để Thủy chúc yêu và Lâm Thái Hư phá hoại!” Hàn Vi Vi thấy Thủy Linh Nhi phát ra thuật pháp kinh nhân, kêu to.

Bọn Ngụy Tác đã ở rìa màn sương, chỉ cách mấy dặm, đạo thuật pháp của Thủy Linh Nhi vừa phát ra thì hắc vụ bị dẫn động, ào ào cuốn tới.

“Được lắm! Dám dùng thuật pháp Huyền Phong môn đối phó ta! Người chết chắc rồi, tưởng hữu dụng sao!” Lâm Thái Hư nổi giận, giọng nói hiện rõ uy thế và tự tin. Hàn Vi Vi vừa kêu thì y cũng vung tay, hoàng quang bay lên.

Hoàng quang là một viên hoàng sắc tinh cầu cỡ trái dưa, Lâm Thái Hư dồn chân nguyên vào, hoàng quang càng lúc càng sáng.

“Cổ mang nhân!” Thủy Linh Nhi thoáng nín thở.

“À!”

Lâm Thái Hư nhân quang lóe lên, nhú mào, tỏ vẻ kinh nghi bất định.

Hoàng sắc tinh cầu như lồng đèn lớn, hoàng quang xuyên qua yêu khí, buộc yêu thú hiện rõ ngoại hình. Rõ ràng là pháp bảo thuộc loại chiếu sáng. Thủy Linh Nhi biết rõ công dụng pháp bảo này nên thấy Lâm Thái Hư tế xuất thì nàng mới như thế.

Nhưng hoàng quang của hoàng sắc tinh cầu chiếu vào màn sương thì chỉ được mấy trượng, không thể xuyên thấu, không nhìn rõ bên trong có gì.

“Hắc vụ này cổ quái, không phải yêu khí của phổ thông yêu thú.”

Ngụy Tác giằng giật chân mày, liếc thấy Thủy chúc yêu cũng hơi ngừng thi pháp, tựa hồ e dè hắc vụ.

“Vù!”

Như sóng gió quét qua, làn sương đen tràn tới, cuốn cả bọn Ngụy Tác và Lâm Thái Hư, Huyết Tàn Dương ở phía sau vào.

Làn sương không hề có linh khí, không có mùi tanh thường thấy của yêu khí, nhưng có thể ngăn cản thần thức một cách thập phần quỷ dị, Ngụy Tác cũng chỉ đưa thần thức vào được mấy trăm trượng.

“Thủy chúc yêu đuổi kịp rồi!”

Một đạo bạch quang từ phía sau xé màn sương, đổ vào tam túc hoàng ngọc đại đỉnh, bị Lý Tả Ý phát ra hơi hắc sắc loạn nguyệt đánh tan.

“Thỏ huynh đệ, huynh đệ định làm gì!” Ngụy Tác cũng kinh hô vì phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt đoạn thân ảnh Lý Tả Ý loáng lên, nhảy khỏi tam túc hoàng ngọc đại đỉnh.

“Ta dẫn yêu thú này đi... Không thì ta thi triển hơi hắc sắc loạn nguyệt đối địch với yêu thú này, có hắc vụ già che chắn nữa cũng khẳng định bị tu sĩ điều khiển gian phòng cảm tri được... Ta đấu với yêu thú này sẽ

khiến y tưởng chúng ta đi cùng, sẽ bám theo, đành thế thôi... Thỏ huynh đệ, rất vui được biết các vị...” Mắt Lý Tả Ý đỏ lên nói với bọn Ngụy Tác.

633. Chương 633: Nơi Nào Có Tiên Khí

“Thỏ huynh đệ...”

Ngụy Tác cứng người, há miệng những chỉ kịp nói ra mấy chữ, Lý Tả Ý nhảy vào hắc vụ rồi biến mất.

“Ồanh!”

Cơ hồ đồng thời, lại một đạo Liệt khuyết tàn nguyệt phát ra.

Thủy chúc yêu rõ ràng đuổi theo hướng Lý Tả Ý bỏ chạy.

Tất thấy đứng trên tam túc hoàng ngọc đại đỉnh đều ngẩn ra, không ngờ Lý Tả Ý thành “thỏ” rồi lại trọng tình trọng nghĩa như thế. Ai cũng hiểu thu hút bất cấp trung giai yêu thú hung hiểm cỡ nào.

“Để ta không chế Hạnh hoàng bàn long đỉnh, chúng ta tránh đi, đừng kích phát pháp bảo.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, cực kỳ chấn động.

Tuy Lý Tả Ý ban đầu là đối đầu, thần trí y thác loạn cũng vì gã nhưng từ khi gã cứu y, y coi gã là thỏ huynh đệ, cùng chung sinh tử rồi giờ y lại vì bọn gã mà lôi kéo yêu thú thì gã như thấy một hảo hữu chí thân đi mất.

Chỉ thoáng sau, Lý Tả Ý và Thủy chúc yêu đã vượt ngoài phạm vi thần thức của gã, không thể đuổi kịp y được.

Trong hắc vụ dày đặc, thần thức của Thủy Linh Nhi cũng không vươn nổi trăm trượng, Ngụy Tác điều khiển phi độn pháp bảo, tuy độn tốc chậm nhưng thần thức của gã hơn cả Lâm Thái Hư nên càng an toàn.

Ngụy Tác phát thần thức điều khiển Hạnh hoàng bàn long đỉnh đi trong hắc vụ, liên tục đổi phương vị, vòng qua những chỗ có yêu khí kịch liệt, cảm giác là có yêu thú cấp cao.

“Lâm Thái Hư cũng bị thu hút.” Chốc sau, Thủy Linh Nhi nhợt nhạt mặt mày bảo Ngụy Tác.

Huyền phong thiên điện phi độn, phát ra tiếng ầm ầm, càng lúc càng nhỏ dần, rõ ràng đã đi xa.

“Thỏ, nhất định phải thoát thân.” Hàn Vi Vi méo xệch miệng như muốn khóc.

“Đến sát Thiên khung rồi men theo mây nghìn dặm.” Lục bào lão đầu bằng lãnh khác thường, “Yêu thú sợ uy năng Thiên khung, xuyên qua vết nứt Thiên khung cũng không dám ở sát. Dọc theo Thiên khung chắc không có bao nhiêu yêu thú.”

“Phần thiên thần lô đã vào rồi! Kim sắc hỏa diễm của nó đốt được hắc vụ, Ngụy Tác, cách xa Phần thiên thần lô, không thì chúng ta sẽ bị phát hiện!” Đột nhiên, Cơ Nhã khẽ kinh hô.

Trong màn sương đen phía sau, Phần thiên thần lô hiển hiện ra, trong vòng trăm trượng là vương quốc của kim sắc thần hỏa. “Choang! Choang! Choang!” Trong lô vang lên tiếng va chạm như chuông gõ, có thể nhìn rõ nắp lô bị đập lại.

Kim sắc thần hỏa sau mỗi lần tiếng va chạm phát ra là lại lóe lên, từ nắp tràn ra.

Mấy chục sợi xích to lớn trên thân lô đều quấn lấy nắp. Bọn Ngụy Tác cảm giác được Dung nham cự ma đã bị kéo vào trong Phần thiên thần lô.

“Không xong!” Cơ hồ Cơ Nhã vừa kinh hô, tất cả lại nhìn lên nắp Phần thiên thần lô, Ngụy Tác nhợt nhạt mặt mày như họa lớn đang tới.

“Việc gì hả?” Chúng nhân giật mình, ai cũng biết gã thường thập phần trấn định, khiến gã biến sắc như thế tức là có hung hiểm kinh nhân.

Trán Ngụy Tác toát mồ hôi, nhưng mục quang vẫn nhìn về phía Phần thiên thần lô, “Ban này có yêu thú đáng sợ đến gần, thần thức yêu thú này không kém gì mõ, đã cảm tri được chúng ta. Phần thiên thần lô quá bất mắt, hiện tại nó bị thần lô hấp dẫn rồi.”

Cơ Nhã và bọn Thủy Linh Nhi nhìn nhau hãi hùng.

Thần thức hiện tại của Ngụy Tác thậm chí còn hơn Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ, yêu thú như thế tất phẩm giai thập phần kinh nhân.

“Mau nhìn kia!” Hàn Vi Vi đột nhiên kinh hô.

“Choang!”

Một bóng đen không kém gì Phần thiên thần lô xuất hiện trước thân lô, vang lên tiếng va chạm chói lói. Thần lô vốn biến hình vì bị Dung nham cự ma oanh kích, giờ chỗ đối diện bóng đen lại hiện lên vết lõm rõ rệt.

Bóng đen chìm trong hắc vụ, hắc vụ này đậm hơn lớp sương không biết bao nhiêu lần, ngay cả kim sắc thần hỏa của Phần thiên thần lô cũng không xua tan được, là một ngọn trảo đen ngòm mọc đầy gai trắng đã đánh lõm Phần thiên thần lô.

Ngọn trảo dài dừng hai trượng, so ra thì tu sĩ không khác gì tôm tép.

Huyết Tàn Dương trên Phần thiên thần lô kinh nộ dị thường, hú vang. Hơn trăm đạo huyết hồng sắc tinh quang như phi kiếm từ kim quang bắn vào hắc vụ.

“Chát chát chát chát...!” Tiếng va như mưa rào vang lên trong hắc vụ.

“Choang!”

“Choang!”

“Choang!”

Yêu thú trong đó tựa hồ không hề ảnh hưởng, không ngừng phát trảo vỗ vào Phần thiên thần lô.

Yêu thú vô danh tựa hồ thiên về cận chiến, không dùng thuật pháp gì hết, nhưng sức mạnh g kinh nhân cực độ, khiến Phần thiên thần lô không ngừng rung động, biến hình.

Huyết Tàn Dương trên nắp lô bị đánh đến mức kêu vang, không thể thi triển thuật pháp và pháp bảo, mà liều mạng kích phát uy năng Phần thiên thần lô.

Đừng nói ngăn cản yêu thú này, ngay cả Dung nham cự ma bị khốn trong Phần thiên thần lô cũng định hất nắp xông ra.

Thoáng sau, Huyết Tàn Dương thậm chí phải dốc toàn lực giãn cách với yêu thú này, nếu không có Phần thiên thần lô ngăn cản, chắc lão bị nó đánh chết lâu rồi.

“Thứ gì đây! Thật ra là yêu thú gì!” Lục bào lão đầu không ngừng kêu lên kinh hãi trong tai Ngụy Tác. Xem ra hắc vụ không biết bao trùm bao nhiêu dặm lại do yêu thú này hình thành. Trảo của nó như vuốt mèo nhưng không có lông, làn da đen nhẵn nhúm lại, mọc ra gai trắng, trông cực kỳ kinh nhân. Yêu thú này, đừng nói Thủy Linh Nhi mà ngay cả lục bào lão cũng chưa từng nghe đến.

“Yêu thú này ít nhất cũng bát cấp cao giai! Thậm chí có thể là cửu cấp yêu thú.” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình hoàn toàn choáng váng, Phần thiên thần lô bị đánh đến biến hình, so ra thì Thủy chúc yêu chỉ là tiểu đệ đệ.

“Phần thiên thần lô như thế thì có tổn hại không? Thủy Linh Nhi, pháp bảo này luyện chế bằng gì? Có vẻ không phải pháp bảo công kích huyền giai hạ phẩm, mà là một món pháp bảo phòng ngự huyền giai trung phẩm trở lên!” Hàn Vi Vi hỏi.

Họ cách Phần thiên thần lô càng lúc càng xa, vẫn thoáng thấy kim sắc thần lô bị đánh lõm vào, như một cái chén móp, nhưng không tổn hại, uy năng không hề mất đi.

“Tỷ chỉ biết Phần thiên thần lô là phỏng chế của tiên khí, cụ thể bằng nguyên liệu gì thì không rõ. Vật này vẫn trong tay Phần Thiên Phàm, bình thường không mấy ai thấy.” Thủy Linh Nhi nhìn về nơi kịch chiến, hít sâu một hơi, trấn định lại nói.

“Tiên khí?” Ngụy Tác hít sâu một hơi. Gã không biết trong tu đạo giới còn tiên khí hay không, nhưng Thủy Linh Nhi cho biết Huyền Phong môn cũng chỉ có huyền giai thượng phẩm pháp bảo, chứ không có tiên giai pháp bảo. Đồ phỏng chế cũng có uy năng này thì tiên khí chắc chắn chấn động thiên địa, có một món tiên giai pháp bảo chân chính trong tay tất đối phó Lâm Thái Hư không thành vấn đề. Trừ phi Thần huyền cảnh đại tu sĩ như Huyền Phong môn môn chủ và Chân Võ tông chủ tự thân giá lâm.

Tiên khí ở đâu? Thanh Thành khư không có! Không thì hôm nay đâu đến nổi hung hiểm thế này.

Không biết Bắc Mang di chỉ có tiên khí hay không.

Óc Ngụy Tác chợt hiện lên Bắc Mang di tích mà gã vốn chuẩn bị nhưng chưa kịp đến thăm dò. Gã cũng biết, tiên khí tại thượng cổ thậm chí viễn cổ tu đạo giới cũng là thứ nghịch thiên. Thanh niên thần bí cơ hồ được Tam Hoàng tông truyền thừa hoàn chỉnh, có cao giai thượng cổ khí linh như Lân vương còn không có tiên khí, thậm chí không có huyền giai thượng phẩm pháp bảo. Tiên khí, uy năng tất nhiên chấn động thiên địa nhưng đối với tu sĩ lai thì cũng thập phần hư vô phiêu diêu.

“Đề hồ thánh quả, không biết ở đâu có Đề hồ thánh quả. Nếu tu thành Tiên căn ngũ mật, đột phá Kim đơn ngũ trọng, có Trấn thiên pháp tướng, ngay cả Thần huyền tu sĩ thì cũng có thể đấu được.” Cảm giác được Thiên khung sắp sụp đổ càng lúc càng đến gần, Ngụy Tác thầm cảm thán.

“Pháp bảo này rất có thể do Hằng vũ tinh kim luyện chế thành, dù biến hình thì cũng sẽ từ từ khôi phục. Hằng vũ tinh kim rơi kèm theo thiên ngoại văn tinh, rất hợp với hỏa hệ nguyên khí. Có thể dùng để luyện hỏa hệ pháp bảo.” Lục bào lão đầu cất giọng băng lãnh không ngờ

“Mau nhìn kìa! Huyết Tàn Dương không trấn áp nổi pháp bảo. Dung nham cự ma đã thoát khỏi!” Nam Cung Vũ Tinh khẽ kêu lên.

Nắp Phần thiên thần lô bị hất văng, kim sắc thần hỏa phun đi mấy trăm trượng, một xích hồng sắc thân ảnh to lớn lao ra.

Tích tắc sau, vì quá xa, hắc vụ khép lại, không còn nhìn rõ cảnh tượng nữa.

-o0o-

634. Chương 634: Toàn Thành Tử Thủ!

“Đề hồ thánh quả, loại Hoang cổ thánh quả này chỉ có trong ghi chép, Huyền Phong môn khẳng định không có...”

” Hoang cổ thánh quả này quá hiếm, hơn cả Tử hồ hoa, không phải muốn là được.”

“Bắc Linh thành chưa biết chừng đã bị thú triều lan đến...”

Sáng sớm, tam túc hoàng ngọc đại đỉnh cơ hồ men sát Thiên khung lướt về phía bắc, bọn Ngụy Tác đều tỏ vẻ ngưng trọng.

Yêu thú trong hắc vụ quá mạnh, may mà bị Phần thiên thần lô hấp dẫn, không thì cả toán rất có khả năng mất mạng ở đó.

Hiện tại cả toán cách hắc vụ chừng vạn dặm, cách Bắc Linh thành không đầy nửa ngày nhưng ngút tầm mắt vẫn như thấy yêu thú thiên di, tuy không đến dày đặc như mưa như mây nghìn dặm gần vết nứt Thiên khung nhưng điểm đen trên trời dưới đất cũng thập phần kinh nhân.

Bắc Linh thành chỉ là tiểu thành không có tu sĩ Kim đơn kỳ, quy mô bằng nửa Hoàng Đạo thành và Thiên Sơ thành, đối với tu sĩ Thiên Huyền đại lục bắc bộ thì Bắc Linh thành chỉ như khách sạn dừng chân, tổng số tu sĩ ở lại không mấy khi hơn bốn vạn. Nếu Bắc Linh thành thất thủ, thượng cổ truyền tống pháp trận

tổn hại, bọn Ngụy Tác không thể tới Vân Linh đại lục, rất có khả năng sẽ bị Chân Võ và Huyền Phong môn vây giết.

Lâm Thái Hư đã phát hiện tung tích, hiện tại bọn Ngụy Tác tưởng tượng được cảnh cả đại đội tu sĩ Huyền Phong môn và Chân Võ đổ xô tới.

Nhưng tệ nhất không phải việc đó, đến giờ bọn Ngụy Tác không biết Thiên khung nứt bao nhiêu vết.

E rằng không ai biết.

Vì không có tu sĩ khác, trong tình huống này lại với tốc độ kinh nhân như thế không ngừng xuyên việt qua yêu thú. Dù có tu sĩ muốn truyền tin đi thì cũng không thể nhanh như họ. Hiện tại tuyệt đại đa số tu sĩ Thiên Huyền đại lục bắc bộ chỉ biết Thiên khung nứt một, hai vết chứ không biết trong mấy vạn dặm có tới ba vết nứt Thiên khung!

Nếu chỉ có ba vết, thực lực tông môn như Bắc Minh tông còn phong ấn được nhưng thêm mấy vết nứt, dù thêm một siêu cấp tông môn như Bắc Minh tông cũng không thể lấp đầy mọi chỗ.

Truyền tống pháp trận ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ cơ hồ tổn hủy toàn bộ hoặc ngừng sử dụng. Đại tu sĩ của siêu cấp tông môn dù thần thông kinh nhân hơn thì từ nơi này sang nơi khác cũng tốn thời gian.

Với ba vết nứt Thiên khung, nhanh nhất cũng bảy, tám ngày mới phong ấn xong. Ngần ấy thời gian, thú triều kinh nhân cỡ này đã quét qua mười mấy thành trì!

Tình hình đó còn là tốt nhất, vết nứt Thiên khung mà không được phong bế ngay thì sẽ có yêu thú hùng mạnh từ sâu man hoang đổ tới.

Man hoang hoang nguyên có số lượng cao giai yêu thú cực nhiều, có những con ở vùng sâu, từ khi Thiên khung tồn tại thì chưa biết chừng chưa từng xuất hiện trước mặt tu sĩ.

Như yêu thú kinh nhân trong hắc vụ, lục bào lão đầu cũng chưa nghe nói đến.

Thiên khung tan vỡ, nếu đã bắt đầu thì cũng như Ngụy Tác đã liệu trước, không cần lúc sụp hẳn mà chỉ lần liên tục nứt mười mấy vết, tu sĩ Thiên Huyền đại lục bắc bộ đã không thể chống nổi.

Dù không phải cả Thiên Huyền đại lục, ít nhất cả bắc bộ sẽ triệt để hỗn loạn, không một thành trì nào nguyên lành.

Lúc đó mà từ Thiên Huyền đại lục bắc bộ vượt man hoang hoang nguyên vô tận bên ngoài Thiên khung sang Vân Linh đại lục khứ lại càng khó.

Chỉ khi có vết nứt Thiên khung, yêu thú đi qua được thì bên trong Thiên khung đối với yêu thú cũng như Linh Diệu cốc trong Thanh Thành khư, chỗ nào cũng là linh dược, nhiều yêu thú sẽ từ xa đổ đến. Lúc đó số lượng yêu thú bên ngoài Thiên khung Thiên Huyền đại lục bắc bộ sẽ cao vọt.

Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh, được giao lại cho Thủy Linh Nhi, tận hết khả năng đi về Bắc Linh thành.

...

Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh càng lúc càng gần Bắc Linh thành.

Ngoài thành là tình cảnh tuyệt đại đa số tu sĩ chưa từng thấy.

Trên hoang nguyên cách Bắc Linh thành mấy chục dặm, chỗ nào cũng là mảnh vụn yêu thú và tu sĩ, thũng lỗ chỗ, dấu vết của thuật pháp và pháp bảo xung kích.

Khu vực này tạo cho người ta cảm giác là một chiến trường thập phần thảm liệt.

Nhưng không còn yêu thú nào sống sót.

Cách mấy chục dặm, bốn phương tám hướng có mấy nghìn đạo quang hoa lấp lóe, liên tục vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

Có vẻ Bắc Linh thành đã cùng yêu thú kịch chiến, triệt để ngăn cản yêu thú từ mấy chục dặm.

Trong mấy chục dặm đã yên tĩnh ở ngoài thành có mấy trăm tu sĩ không ngừng chân tay.

Mấy trăm tu sĩ này có người khắc phù văn, khảm tinh thạch, bố trí pháp trận cấm chế. Có tu sĩ đào hố sâu, vùi pháp khí ngăn cản yêu thú.

Có tu sĩ liên tục kích phát trứ đạo đạo thuật pháp và pháp phù, hóa ra đầm lầy, đầm băng cũng đông lửa ngút trời.

Một thanh bào tu sĩ mặt sẹo có vẻ là đầu lĩnh không ngừng kích phát xích hồng sắc tinh cầu cỡ nắm tay.

Xích hồng sắc tinh cầu trơn tru láng mịn, chảy ra hỏa sát khí tức, y vùng tay thì lơ lửng bất động.

Hiện tại mọi tu sĩ đều như lâm đại địch.

Tường ngoài Bắc Linh thành có cả trăm tu sĩ không ngừng đi lại, được một bạch mi lão giả mặc thổ hôi sắc bào tử và một trung niên tu sĩ gầy gò mặc hoàng sắc đạo bào chỉ huy.

Bên ngoài Bắc Linh thành vốn không cao, lớp đá mọc đầy cỏ dại, được các tu sĩ thi pháp thì hiện lên hơn nửa vòng tường thành.

Bức tường này cao hơn hai mươi trượng, gấp bảy, tám lần bức chỉ để chia thành nội và thành ngoại, căn bản không có bao nhiêu tác dụng thực chất.

Trong hơn trăm tu sĩ có nhiều người không ngừng thi triển thổ hệ pháp quyết hoặc thổ hệ pháp phù, có gì dùng nấy, hóa ra gò đất, thạch tường, thạch trụ để hình thành bức tường ở ngoài thành rồi có tu sĩ hút đá lên lấp đầy. Rồi không ít tu sĩ từ trong Bắc Linh thành lao ra, mang theo các loại tinh kim lỏng.

Những tu sĩ này trực tiếp đổ tinh kim lỏng lên tường thành rồi quay lại lấy tiếp. Còn không ít tu sĩ cho những mảnh vỏ yêu thú cứng rắn lên khiến tường thành càng chắc chắn.

Trong Bắc Linh thành đông nghịt, tu sĩ được điều động toàn bộ.

Trừ cơ hồ sở mọi hỏa lô phòng đang dung luyện tinh kim chi thì các tiệm đều bỏ pháp phù và pháp khí, nguyên liệu luyện khí ra ngoài, để tu sĩ miễn phí sử dụng.

Nhiều chỗ trong thành đặt mấy thứ như máy ném đá, chứa toàn Lôi tiêu hỏa thạch.

Bạch mi lão giả và trung niên đạo sĩ đứng trên bức tường mới dựng ngoài Bắc Linh thành, còn chưa quy củ nhưng rất vững chãi, do tinh kim và yêu thú giáp xác xây thành. Liên tục có tu sĩ đến chỗ hai người rồi quay lại thành, tựa hồ thay mặt họ truyền đạt mệnh lệnh.

Bạch mi lão giả và trung niên đạo sĩ có vẻ bình tĩnh, nhưng liên tục giật giật chân mày, rõ ràng nội tâm thập phần khẩn trương.

“Thiên Mặc đạo hữu, may mà có đạo hữu và An Viễn đạo hữu, không thì yêu thú đã vào được trong thành, Bắc Linh thành tất đã triệt để hỗn loạn, không biết có bao nhiêu tu sĩ mất mạng rồi.” Nhìn ra mấy chục dặm, thấy vô số quang hoa bùng lên như pháo hoa, bạch mi lão giả nói với trung niên đạo sĩ.

“Thú triều quy mô này ngập trời nhưng số lượng không dày đặc như thế, khẳng định từ vết nứt Thiên khung nào đó tới, hơn vạn dặm ngoài này toàn là yêu thú, mật độ cũng tương tự. Bắc Linh thành đã thành trung tâm cơn bão, phổ thông tu sĩ rời Bắc Linh thành cũng không thoát được, chỉ có cổ thủ Bắc Linh thành, mới có đường sống.” Trung niên đạo sĩ gật đầu, giọng như sấm động khiến toàn thành nghe rõ. “Thú triều này dù vết nứt Thiên khung đã phong ấn được, không còn yêu thú vào tiếp cũng sẽ kéo dài mấy canh giờ, chỉ khi tề tâm hiệp lực mới giữ được Bắc Linh thành. Giữ Bắc Linh thành, số yêu thú giết được sẽ chia nhau, mỗi người không ít đâu, cũng là tề ngộ kinh nhân!”

“Tử thủ Bắc Linh thành, giết hết yêu thú rồi chia nhau!” Trung niên đạo sĩ vừa dứt lời, vô số tu sĩ kêu to.

Quả thật thấy lợi sáng mắt, thường thì tu sĩ thông thường sẽ không liều mạng với yêu thú nhưng nếu giết được vô số yêu thú, mỗi người sẽ được phân không biết bao nhiêu con, như thế đủ khiến tuyệt đại đa số tu sĩ biến thành hạng vong mệnh.

“Thiên Mặc đạo hữu, không hổ là nhân vật từng trải hai lần thú triều, Bắc Linh thành may mắn còn lại thì đều nhờ đạo hữu và An Viễn đạo hữu, nhưng hôm nay vì để phục chúng mà đạo hữu giết mấy người, có

hai kẻ có quan hệ với U Minh cung, e rằng sau này sẽ phiền hà.” Nghe tiếng hô vang, bạch mi lão giả thêm phần kính trọng trung niên đạo sĩ nhưng không giấu được lo lắng.

“Cũng đành thôi.” Trung niên đạo sĩ liếc bạch mi lão giả, cười khở, “Gặp thú triều này thì còn sống sót đã rồi tính.”

-o0o-

635. Chương 635: Vây Thành

Bạch mi lão giả há miệng, chưa kịp nói gì thì một đạo bạch quang chói lòa nổ tung, hình thành một bạch sắc quang đoàn, trong mấy trăm dặm đều nhìn rõ.

“Không xong! Có một đàn yêu thú áp sát!”

Trung niên đạo sĩ biến sắc, đưa tay định ra lệnh.

“Việc gì hả?”

Bạch mi lão giả biến sắc mặt đồng thời ngẩn ra, tỏ vẻ cực kỳ kinh nghi, cơ hồ bạch sắc quang đoàn truyền tin hình thành thì lại một đạo lam sắc quang trụ bay lên.

Trung niên đạo sĩ hơi sững lại, im lặng nhìn chỗ bùng lên bạch sắc quang hoa và lam sắc quang trụ.

Chốc sau, cơ hồ mọi tu sĩ Bắc Linh thành đều thấy bạch sắc băng vụ với tốc độ kinh nhân từ thỉnh không phía đó tiến về thành.

“Có tu sĩ lợi hại! Yêu thú bị giết không ít, tạm thời không uy hiếp nhiều đến những tu sĩ phòng thủ vòng ngoài!”

Thấy bạch sắc băng vụ với tốc độ kinh nhân, trung niên đạo sĩ phản ứng ngay, nói với bạch mi lão giả rồi tỏ vẻ kinh hãi cực độ. Dù là độn tốc của bạch sắc băng vụ hay tu sĩ trong đó giết được số lượng kinh nhân yêu thú thì khẳng định thần thông phi phàm. Có tu sĩ như thế đến, họ thêm mấy phần hi vọng.

“Đi, chúng ta đón đạo hữu mới đến!”

Bạch mi lão giả hớn hở ra mặt, nói nhanh với trung niên đạo sĩ đoạn vung tay tế xuất phi độn pháp bảo bạch sắc ngọc giản nghênh đón bạch sắc băng vụ.

“Đạo hữu ở đâu, đừng bay quá năm mươi trượng trở lên, bằng không sẽ dẫn nổ pháp khí!” Đồng thời, bạch mi lão giả cất tiếng.

Bạch sắc băng vụ là tam túc hoàng ngọc đại đỉnh đi hết tốc độ.

Bạch mi lão đạo vừa lên tiếng, Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi nhìn nhau, hoàng quang lóe lên, thu tam túc hoàng ngọc đại đỉnh lại. Tiếp trứ, Thanh Bình tế xuất phi độn pháp bảo như sợi dây chớ chúng nhân.

Cả toán hiện đang cực kỳ kinh ngạc.

Có vẻ thú triều lần tới Bắc Linh thành tít nhất cũng gần nửa canh giờ.

Gần nửa canh giờ, nếu là hai tu sĩ ngang nhau đấu pháp, không biết đã bao nhiêu chiêu, thể nội chân nguyên có thể cạn mấy lần rồi, nên theo bọn Ngụy Tác thì hiện tại Bắc Linh thành đã không giữ được, dù chưa bị yêu thú đồ sát thì ít nhất cũng có vô số yêu thú vào thành, cũng như khi bọn gã đến Hoàng Đạo thành, thấy vô số tu sĩ và yêu thú kịch chiến trong thành.

Ngụy Tác càng đến gần Bắc Linh thành thì càng lo lắng, e rằng thượng cổ truyền tống pháp trận không còn.

Không ngờ Bắc Linh thành chân chính xuất hiện trước mặt thì vẫn còn nguyên, tu sĩ ngăn cản thú triều rất có trật tự.

Ngụy Tác xuyên qua chiến trường giữa tu sĩ và yêu thú, thấy ngoài Bắc Linh thành có mấy trăm tu sĩ không ngừng bày cấm chế, như mọi tu sĩ đều dừng lại chung quanh, không có ai hoảng loạn đào mệnh thì càng khiến bọn gã không dám tin.

“Tu sĩ toàn thành đô được tổ chức lại, sao lại thế được?” Lục bào lão đầu cũng kêu lên.

“Hai tu sĩ đầu lĩnh đều chỉ tu vi Phân niệm ngũ trọng. Xem sao đã rồi tính.”

Bạch mi lão giả và hoàng bào đạo sĩ bay lên lên tiếng, bọn Ngụy Tác mới chú ý, mục quang quét vào là Ngụy Tác giật giật chân mày, tỏ vẻ không hiểu. Cảnh tượng bên ngoài Bắc Linh thành khiến bọn gã tưởng có không ít đại tu sĩ lợi hại tọa trấn. Nhưng xem ra không phải.

“Kim đơn kỳ đại tu sĩ!”

Bạch mi lão giả và hoàng bào trung niên đạo sĩ thấy bọn Ngụy Tác thì không giấu được thần sắc kinh hãi.

Hóa ra Ngụy Tác dùng Vọng khí thuật quét vào, phát giác tu sĩ đứng đầu Bắc Linh thành chỉ là Phân niệm ngũ trọng, liền bảo Kỳ Long Sơn không cần che giấu linh khí, chấn nhiếp đối phương.

“Tại hạ là tán tu có việc đến Bắc Linh thành, không rõ lương vị đạo hữu danh hiệu thế nào.” Kỳ Long Sơn không hề rườm lời.

“Tại hạ là Vạn Linh tông tông chủ Lý Hàn Lâm, đây là hảo hữu Hàn Thiên Mặc.” Bạch mi lão giả đáp ngay.

“Hóa ra là Vạn Linh tông tông chủ.” Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi nhìn nhau. Lúc họ từ Vạn Linh đại lục về có biết Bắc Linh thành thị do Vạn Linh tông chủ quản nhưng Vạn Linh tông là tiểu tông môn thực lực không bằng Đông Dao thánh địa. Giờ thấy tông chủ cũng chỉ tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, đầu tóc bạc phơ, khỏe mắt đã nhăn, không phải do tu luyện công pháp mà vì đã già. Quả thật thực lực Vạn Linh tông đích đích không có gì.

“Hình như yêu thú đều bị cản lại ngoài thành, thượng cổ truyền tông pháp trận trong thành vẫn còn nguyên chứ hả?” Kỳ Long Sơn gật đầu, hỏi bạch mi lão giả Lý Hàn Lâm và trung niên tu sĩ Hàn Thiên Mặc.

“Chuyện đó...” Lý Hàn Lâm và Hàn Thiên Mặc sững người, tỏ vẻ khó coi, rồi Hàn Thiên Mặc hỏi: “Chư vị hỏi về thượng cổ truyền tông pháp trận có việc gì?”

“Nói thật, bọn mõ đến Bắc Linh thành là định qua thượng cổ truyền tông pháp trận đến Vạn Linh đại lục.” Kỳ Long Sơn và bọn Ngụy Tác nhìn nhau, mặt mũi lạnh tanh.

“Chư vị đạo hữu đều thần thông kinh nhân.” Hàn Thiên Mặc nghiêng rằng: “Nếu chư vị giúp đỡ thủ thành, khả năng chúng ta giữ được Bắc Linh thành cao hơn mấy phần. Nếu thành phá, không biết có bao nhiêu đạo hữu sẽ mất mạng, e rằng không tới một phần mười thoát được. Chư vị đạo hữu lẽ nào định mặc kệ sống chết của ngàn ấy đạo hữu mà dùng truyền tông pháp trận đào thoát?”

“Thừa lời. Các hạ không biết gì rồi.” Kỳ Long Sơn nhún mày, lạnh giọng: “Các hạ không biết rằng bọn mõ từ Lạc Lê thành, Thiên Sơ thành đến đây, Thiên khung dọc đường nứt ba vết, các vị đã hiểu thú triều lần này quy mô thế nào rồi chứ. Mỗ cho các hạ biết, thú triều lần này, chỉ bát cấp trở lên yêu thú, bọn mõ đã gặp không ít, cả yêu thú thực lực bát cấp cao giai trở lên cũng xuất hiện. Tình thế này các vị còn định giữ Bắc Linh thành hả?”

“Cái gì!”

Lý Hàn Lâm và Hàn Thiên Mặc nhợt nhạt mặt mày, cả hai biết Thiên khung nứt ba vết là thế nào!

“Lạc Lê thành và Thiên Sơ thành đã bị hủy. Các vị muốn cứu tu sĩ thì chỉ còn cách đột vây.” Ngụy Tác nhìn hai tu sĩ nhợt nhạt mặt mày, thập phần kính trọng việc họ lãnh đạo tu sĩ toàn thành chống lại thú triều, đoạn lãnh tinh nói, “Nên tổ chức tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng trở lên lại, theo hướng khác đột vây, đề giai tu sĩ cấp dưới nữa thì qua thượng cổ truyền tông pháp trận đến Vạn Linh đại lục. Mỗ có một món hộ thân pháp khí, đủ cho tu sĩ như họ qua được thượng cổ truyền tông pháp trận. Nếu chắc chắn họ thoát qua Vạn Linh đại lục được, bọn mõ thậm chí sẽ cầm chân yêu thú. Bộ phận tu sĩ có thực lực đột vây, kém hơn thì dùng pháp trận rút đi, như thế sẽ giảm tử thương xuống thấp nhất. Quy mô thú triều này mà muốn giữ thành trì là bất khả thi.”

“Đạo hữu đại nghĩa!” Lý Hàn Lâm và Hàn Thiên Mặc tỏ ra thập phần kính trọng, đồng thời hành lễ với Ngụy Tác, nhưng rồi nhần nhó. “Có điều thượng cổ truyền tông pháp trận ít nhất nửa canh giờ nữa mới dùng được!” Hàn Thiên Mặc nói.

“Nửa canh giờ nữa, vì sao?” Bọn Ngụy Tác đều ngăn người.

“Vì bọn tại hạ không biết quy mô của thú triều, nếu cả thành trì hỗn loạn thì số lượng và thực lực yêu thú dù không đến mức diệt cả thành trì thì thành đó cũng tan rã trước, thành ra Hàn đạo hữu và một vị đạo hữu khác dùng thủ đoạn lôi đình giết vài tu sĩ lập uy, lệnh cho mọi tu sĩ không được rời Bắc Linh thành, ở lại thủ thành.” Lý Hàn Lâm hít sâu một hơi, trấn định tâm thần, giải thích với Ngụy Tác: “Sợ có nhiều tu sĩ nhắm vào truyền tông pháp trận mà hỗn loạn, Vạn Linh tông kích phát cổ phù bên ngoài thượng cổ truyền tông pháp trận để triệt để phong tỏa. Uy năng huyền giai trở xuống thì không thể đột phá uy năng phong ấn, uy năng hơn huyền giai thì phong ấn sẽ nổ tung, thượng cổ truyền tông pháp trận cũng hủy hoại.”

“Cổ phù gì! Ngụy Tác, mau hỏi y!” Lục bào lão đầu kêu lên cực kỳ kích động.

“Cổ phù? Cổ phù gì?” Ngụy Tác hỏi ngay.

“Trọng Huyền thần phù.” Lý Hàn Lâm đáp.

“Người... người được lắm!” Lục bào lão đầu gầm lên như ngắt xỉu đến nơi.

-o0o-

636. Chương 636: Đột Kích!

“Cổ phù này phải nửa canh giờ mới tiêu tan uy năng?”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, sắc mặt hơi khó coi, tuy chưa thấy uy năng cổ phù thể nào nhưng qua lục bào lão đầu thì dám khẳng định không phải không giải được mà lão không biết cách.

“Theo những gì ghi lại thì sau nửa canh giờ mới tan uy năng.” Lý Hàn Lâm xám ngoét mặt mày gật đầu với Ngụy Tác.

“Chỉ đành tử thủ.” Hàn Thiên Mặc khôi phục nét lạnh lùng, mắt lóe lên, “Đại quy mô thú triều thể này, nếu toàn bộ tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng trở lên đột vây, chưa nói sau rốt có bao nhiêu sống sót đến được thành trì an toàn mà số đạo hữu còn lại vốn chiếm tới hơn bảy phần, thấy tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng trở lên đi hết tất không còn sĩ khí, chưa biết chừng sẽ triệt để đại loạn, mong gì chống chọi nửa canh giờ. Chỉ còn cách tử thủ thành trì nửa canh giờ, rồi nhờ thượng cổ truyền tông pháp trận truyền tông đi, lúc đó truyền tông được bao nhiêu tu sĩ là do trời.”

“Nửa canh giờ... Được lắm! Nếu trong hắc vụ có yêu thú... Căn bản không cần nửa canh giờ, một tuần hương là quét sạch ở đây...” Lục bào lão đầu cuống lên.

“Hàn đạo hữu là tán tu hay tông môn tu sĩ?” Ngụy Tác trầm ngâm quan sát Hàn Thiên Mặc. Gã đương nhiên biết tử thủ Bắc Linh thành cực kỳ hung hiểm, nhưng không còn lựa chọn hơn nữa. Gã cố ý hỏi vì hiểu rõ thú triều sắp tới, thành trì mà loạn thì chỉ trong tích tắc. Dù thủ đoạn cứng rắn nhưng muốn ước thúc cả thành trì cần phản ứng cực nhanh, cơ hồ đột đầu của thú triều ập tới thì đã phải quyết đoán, bằng không có muốn ước thúc cũng không nổi, không thể khiến các tu sĩ ở lại góp sức.

Những tu sĩ ở mấy chục dặm ngoài Bắc Linh thành ngăn cản yêu thú, khiến trong thành có thời gian bố trí lên tới cả nghìn. Để ngăn ấy tu sĩ không bỏ đi thì không phải chỉ hiểu thú triều là được mà cần thủ đoạn kinh nhân.

“Tại hạ vốn là tông môn tu sĩ, nhưng giờ cũng là tán tu.” Gương mặt Hàn Thiên Mặc vốn lạnh lùng chợt nhần nhó. “Tại hạ vốn là tu sĩ Hoàng Đạo tông, nhưng Hoàng Đạo tông cơ hồ toàn hủy trong thú triều lần trước.”

“Hóa ra thử nhân thị tu sĩ Hoàng Đạo tông.” Ngụy Tác và bọn Kỳ Long Sơn, nhần bắt trụ nhìn nhau.

“Thiên Mặc đạo hữu là chân truyền đệ tử của Hoàng Đạo tông, trước khi gia nhập Hoàng Đạo thành thui là Hàn gia tu sĩ ở Phong Lâm thành.” Bạch mi lão giả Lý Hàn Lâm nhìn bọn Ngụy Tác, bổ sung: “Phong Lâm thành Hàn gia là tu sĩ thế gia, có kinh nghiệm về tổ chức số lượng tu sĩ không ít đi săn yêu thú, Phong Lâm thành bị hủy mấy chục năm trước vì thú triều. Thiên Mặc đạo hữu là tu sĩ Hàn gia duy nhất thoát nạn, trước sau đã trải qua hai thú triều, hôm nay thấy yêu thú tràn tới là đoán được Thiên khung bị nứt, qua mật độ yêu thú bốn phương tám hướng đổ tới mà biết quy mô thú triều thập phần kinh nhân, không thể thoát thân được, nhưng bọn tại hạ không ngờ Thiên khung nứt tới ba vết!”

“Hóa ra là người sống sót qua hai lần thú triều.” Ngụy Tác nhìn Hàn Thiên Mặc. Gã biết tông môn tu sĩ không như mình, thấy tình thế không ổn là chạy, mà sẽ cố thủ sơn môn, nên thành ra tỷ lệ sống sót rất ít, Hàn Thiên Mặc qua được hai lần thú triều thì đích xác mạng lớn.

“Chư vị đạo hữu qua được cự li kinh nhân như thế, xuyên việt thú triều thì thần thông khẳng định hơn xa bọn tại hạ. Nếu chư vị đạo hữu tương trợ, xác suất giữ Bắc Linh thành trong nửa canh giờ rất cao. Bên dưới Bắc Linh thành là đá thiên nhiên, dù thổ độn yêu thú cũng không qua được, chúng ta chỉ cần phòng thủ trên không và trên mặt đất, giảm được không ít nguy cơ.” Hàn Thiên Mặc sợ bọn Ngụy Tác đi nên nói.

“Kỳ huynh, các vị ở lại đây giúp mỗ bố trí, mỗ có pháp phù, chắc sử dụng được.” Ngụy Tác không hề do dự, lấy từ nạp bảo thủ trạc ra hơn nghìn tấm phù lục, đưa cho Kỳ Long Sơn, đoạn bảo Hàn Thiên Mặc và Lý Hàn Lâm: “Lưỡng vị đạo hữu có thể đưa mỗ đến truyền tống pháp trận xem qua uy năng cổ phù?”

“Đây là thượng cổ nạp bảo thủ trạc!”

“Ngần ấy pháp phù cơ hử!”

Ngụy Tác thuận tay lấy ra hơn nghìn pháp phù, Hàn Thiên Mặc và Lý Hàn Lâm tỏ vẻ kinh hỉ. Tuy bọn gã chỉ có Kỳ Long Sơn là Kim đơn đại tu sĩ, nhưng Hàn Thiên Mặc và Lý Hàn đều biết họ không phải tu sĩ Phân niệm cảnh thông thường, và có vẻ Ngụy Tác là đầu lĩnh. Có nạp bảo thủ trạc và lấy ra được gay hơn nghìn phù lục thì khẳng định là tu sĩ phi phàm. Một tiệm chuyên bán pháp phù cũng vị tất lấy ra được ngần ấy, quan trọng nhất là hành động của gã chứng tỏ sẽ ở lại giữ thành.

“Hàn đạo hữu ở đây chỉ huy, tại hạ dẫn đạo hữu đi.” Thoáng tỏ vẻ kinh hỉ đoạn Lý Hàn Lâm mã thượng với gậy đầu Ngụy Tác, đi trước dẫn đường.

Kì thực Ngụy Tác nói qua quít cho xong, bọn gã từng đi bằng thượng cổ truyền tống pháp trận này nên quá rõ vị trí.

Thoáng sau, Lý Hàn Lâm và Ngụy Tác đã đến phía trên thượng cổ truyền tống pháp trận.

Một màn sáng vàng nhạt bao lấy cả truyền tống pháp trận, lưu động không ít trường kiếm quang văn.

Quanh màn sáng còn hơn mười tu sĩ Vạn Linh tông.

“Hết rồi... Xong rồi... đúng là Trọng Huyền thần phù.” Lục bào lão đầu cuống quít kêu lên.

“Thật ra là cổ phù gì?” Lục bào lão đầu không chủ động nói nên Ngụy Tác hỏi Lý Hàn Lâm.

“Cổ phù này là vật đặc hữu của một thượng cổ tông môn, mỗi đệ tử nhập môn trở thành nội môn đệ tử đều được một tấm. Nếu gặp hung hiểm ở ngoài, không phải đối thủ của đối phương thì kích phát, đợi đồng môn đến cứu. Nếu đối phương có tu vi đủ để đột phá uy năng cổ phù thì cổ phù sẽ nổ tung, ngọc thạch câu phân, đối phương không lấy được gì.” Lý Hàn Lâm giải thích với Ngụy Tác.

“Cổ phù này từ thượng cổ đã không giải được, đừng lãng phí thời gian.” Lục bào lão đầu oa oa kêu trong tai Ngụy Tác.

Ngụy Tác không nói gì, gậy đầu với Lý Hàn Lâm, thả hai Hắc minh cốt quân và Dương chi điều, thanh loan ra.

“Dương Thanh, trấn thủ ở đây.” Ngụy Tác bảo Dương chi điều. Thượng cổ truyền tống pháp trận là chỗ để bọn gã có thể thoát thân, nếu Thiên khung của Thiên Huyền đại lục liên tục nứt vỡ thì dù thoát được cũng lành ít dữ nhiều, hơn nữa bọn gã còn đối thù lợi hại hơn yêu thú nhiều: Chân Võ và Huyền Phong môn.

Theo Ngụy Tác tưởng tượng, nếu có kẻ giết thân nhân, hoặc đạo lữ như Cơ Nhã, gã lại là Thần huyền cảnh đại tu sĩ thần thông nghịch thiên như Chân Võ tông chủ thì chỉ cần biết tung tích đối phương thì sẽ không tiếc giá nào, thậm chí lật tung cả thiên địa lên cũng phải giết bằng được.

Nếu có số lượng kinh nhân yêu thú ập tới thì thỉnh không cũng có, tu sĩ Vạn Linh tông trấn thủ ở đây chỉ tu vi Phân niệm lưỡng trọng, Ngụy Tác không yên tâm.

“Đây là Dương chi điều... Đây là thượng cổ thần điều, phượng tộc... thanh loan!”

“Hai pháp bảo gì mà khí tức mạnh thế nhỉ!”

Thấy Ngụy Tác thả Dương chi điều, thanh loan và Hắc cốt minh quân, Lý Hàn Lâm rung động.

Đối với tu sĩ như y, Hồn nguyên ngân oa hoặc Hắc minh cốt quân thực lực tương đương với Kim đơn nhất trọng đã là phi phạm, nói gì đến thượng cổ thanh loan.

“Có yêu thú tấn công!”

Lý Hàn Lâm đột nhiên rung mình.

Thỉnh không ngoài Bắc Linh thành lại có bạch quang chói lòa bay lên, nổ tung, hình thành một bạch sắc quang đoàn.

Từ bốn phương tám hướng, vô số đạo độn quang đổ về Bắc Linh thành.

“Phóng!”

Cùng lúc, Hàn Thiên Mặc đứng trên tường Bắc Linh thành quát to.

-o0o-

637. Chương 637: Thiên Lôi Kiêu, Kim Xác Trùng

Cùng lúc, nhiều tu sĩ đang ở mấy chục dặm ngoài thành đều kích phát hỏa hệ thuật pháp vào hồ sâu, tức thì hỏa trụ xung thiên bốc lên bốn, năm mươi trượng. Trừ một vài khu vực bố trí cấm chế thì những nơi khác cứ vài trượng lại có hỏa trụ, cơ hồ bên ngoài Bắc Linh thành là biển lửa.

Trừ một phần vẫn ở dung luyện tinh kim, luyện chế pháp khí, mọi tu sĩ khác đều lên bức tường mới dựng.

“Hừ!” Lục bào lão đầu không nói gì mà chỉ hằm hừ.

Lão và Ngụy Tác hiểu rõ trong thú triều, ít nhất một nửa yêu thú không biết phi độn. Nếu bị yêu thú này đột nhập vào thành hỗn chiến cùng tu sĩ thì cục diện rất khó khống chế. Còn dựa và tường thành và cấm chế phòng ngự, chặn yêu thú dưới đất lại thì tuy trên không dày đặc yêu thú nhưng cũng bớt đi một mối uy hiếp.

Thành trì đối diện thú triều thì trên trời dưới đất và dưới lòng đất, có ba nhánh yêu thú tấn công, đại quy mô tràn tới, thành trì sẽ thủng như tổ ong.

Bắc Linh thành vốn có ưu thế đặc biệt, dưới đất cực kỳ rắn, khó lòng thổ độn qua được nham thạch nên chỉ cần chặn đàn yêu thú dưới đất thì áp lực nhẹ hẳn. Lục bào lão đầu chỉ hằm hừ vì cho rằng tình hình này, không có yêu thú quá mạnh đến thì Bắc Linh thành kiên trì nửa canh giờ không thành vấn đề.

“Hàn huynh, là Thiên lôi kiêu và Kim xác trùng, ít nhất hơn vạn con!” Giọng nói hùng hồn cất lên.

“Thiên lôi kiêu, Kim xác trùng?” Ngụy Tác và Lý Hàn Lâm lướt đến sau Hàn Thiên Mặc, mắt gã ánh lên.

Thiên lôi kiêu là tứ cấp cao giai lôi hệ yêu thú, độn tốc trên không trung cực nhanh, thần thức tu sĩ Chu thiên cảnh trở xuống khó nắm bắt.

Kim xác trùng có ngoại hình như Xích giáp trùng, không biết thi triển thuật pháp, chuyên xáp lá cà nhưng giáp xác kim quang còn cứng hơn nhiều Xích giáp trùng, là tứ cấp cao giai yêu thú.

Hai loại yêu thú này đối với bọn Ngụy Tác không là gì nhưng Bắc Linh thành và thành trì khác đều có đến tám phần mười là tu sĩ Phân niệm cảnh trở xuống, nghe nói số lượng yêu thú này hơn vạn con thì nhột nhạt mặt mày, chân tay run rẩy, không cầm vững cả pháp khí.

“Kim xác trùng không to, bố trí hỏa trụ ở ngoài cũng không ngăn được. Lý đạo hữu, truyền lệnh cho các tu sĩ thi phóng bằng hệ thuật pháp, những tu sĩ khác đừng vọng động!”

“Các vị tiền bối, tuyệt đại đa số tu sĩ trong thành chưa từng trải qua thú triều, hiện tại mới là bắt đầu của thú triều đại quy mô, nhân tâm dao động, chiến lược sẽ đại giảm, mong chư vị tiền bối thi triển thần thông, nâng cao sĩ khí!”

Hàn Thiên Mặc càng bình tĩnh, nói với Lý Hàn Lâm và bọn Ngụy Tác. Thú triều liên tục hai lần hủy sạch gia môn, sư môn, đối với y thì thú triều là địch nhân lớn nhất.

Trong bọn Ngụy Tác, trừ Kỳ Long Sơn và Thanh Bình vẫn kích phát thổ hệ pháp phù, giúp xây tường thành thì còn lại đều bất động. Họ hiểu khi có hơn vạn yêu thú tập kích, nhất thời không thể giết sạch, không giết hết hơn vạn con Thiên lôi kiêu và Kim xác trùng trở lên thì yêu thú khác sẽ có đủ thời gian tràn đến ngoài Bắc Linh thành.

Khi có đàn yêu thú đại quy mô tràn tới, mới là thú triều chân chính. Quanh Bắc Linh thành sẽ tụ tập càng lúc càng nhiều yêu thú. Xông ra giết yêu thú, chỉ bằng ở lại bố trí, tốc độ giết yêu thú còn nhanh hơn.

Ngụy Tác thấy Hàn Thiên Mặc ra mệnh lệnh xong, hơn trăm tu sĩ được Lý Hàn Lâm chỉ huy, thi triển các loại bằng hệ thuật pháp và pháp phù. Dù loại bằng lăng, bằng sương, bằng trụ, bằng phiến rải xuống, bức tường xây bằng thổ hệ thuật pháp và tinh kim lỏng được bao một lớp bằng dày, đến gần trong vòng trăm trượng là một thảm bằng, mặt đất cũng chỉ chít mũi bằng.

Bố trí kiểu này khiến yêu thú đến gần thành sẽ hành động bất tiện, khó leo lên.

Ngụy Tác nhìn thấy bằng hệ pháp phù hiện tại kích phát đều là pháp phù hạn chế và uy lực sát thương kém. Hàn Thiên Mặc đã tính đến việc chống lại thú triều lâu dài, được Vạn Linh tông phối hợp mà sử dụng tiết kiệm.

“Được, chúng ta hiệp trợ Lý đạo hữu, bọc bằng cho tường thành.” Mắt Ngụy Tác ánh lên, bảo bọn Cơ Nhã và Hàn Vi Vi.

Cơ Nhã gật đầu, không nhiều lời, bạch sắc băng long mười mấy trượng đột nhiên ngưng thành.

Bạch sắc băng long nổ tung trên tường thành, băng hàn nguyên khí tràn lên, một đoạn tường dài mười mấy trượng kết thành một lớp băng dày.

“Kim đơn tu sĩ! Nàng ta cũng là một Kim đơn đại tu sĩ!” Hàn Thiên Mặc tỏ rõ thần sắc chấn kinh.

Uy năng băng long cùng đạo thuật pháp Cơ Nhã thi phóng và linh khí dao động, khiến y nhận ra nàng là một Kim đơn kỳ đại tu sĩ.

“Kim đơn kỳ đại tu sĩ! Kim đơn kỳ đại tu sĩ!”

Cơ Nhã dùng Băng Ly chân quyết hóa ra bạch sắc băng long cực lớn, cơ hồ thu hút ánh mắt của mọi tu sĩ trên tường thành, những tu sĩ đang thi pháp và kích phát bằng hệ pháp phù phải mấy lần mới khiến vài trượng đóng băng, còn nàng chỉ một đạo thuật pháp là băng phong được mười mấy trượng, uy năng này khiến nhiều tu sĩ nhận ra mà kêu lên.

“Kim đơn đại tu sĩ, có Kim đơn đại tu sĩ tọa trấn!”

Nhiều tu sĩ phía sau cũng kêu lên. Bắc Linh thành dâng tràn sĩ khí. Trong tình hình này, một thành trì có Kim đơn tu sĩ tọa trấn hay không rất khác nhau.

Vù!

Vù!

Trong tiếng kinh hô và hoan hô, Cơ Nhã không ngừng thi triển Băng Ly chân quyết, bạch sắc băng long không ngừng xuất hiện trên không trung. Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh cũng dùng Băng Ly chân quyết. Chỉ là bạch sắc băng long của hai người nhỏ hơn của Cơ Nhã một phần ba.

“Ồnh!”

Đột nhiên, cả Bắc Linh thành vang lên tiếng kinh hô thanh và hoan hô vang trời.

Cơ Nhã lại phát ra bạch sắc băng long, còn lớn hơn con trước, uy thế phi phàm!

Hàn Thiên Mặc tỏ vẻ không dám tin, ngoái lại nhìn.

Bạch sắc băng long này do Thủy Linh Nhi kích phát. Trong thời gian vừa qua, Ngụy Tác đã truyền Băng Ly chân quyết cho nàng, với thiên tư thập phần kinh nhân thì lĩnh ngộ không khó. Ngụy Tác cũng phát ra bạch sắc băng long.

Bọn Ngụy Tác trở nên thần bí cực độ trong mắt y!

Ba Kim đơn đại tu sĩ! Hiện tại bọn Ngụy Tác đã hiển lộ ba Kim đơn đại tu sĩ!

Kích phát thuật pháp thì Ngụy Tác tu vi thấp nhất, chỉ Chu thiên cảnh nhất trọng nhưng trong cả toán thì gã lại đứng đầu.

Ngụy Tác không chỉ khiến y chấn kinh như thế.

Không ngừng kích phát bạch sắc băng long, Ngụy Tác lấy từ nạp bảo thủ trạc ra mấy băng hệ pháp bảo, đưa cho Thủy Linh Nhi cùng bọn Cơ Nhã.

Từng món băng hệ pháp bảo kiểu ngọc bội, băng bàn, hồ lô được bị kích phát, băng hàn nguyên khí nhưng thành từng băng trụ sững sững.

“Đến rồi!”

Thoáng sau, bức tường bên ngoài vừa khép lại, còn một phần ba bức tường chưa được phủ băng, hơn nghìn đạo độn quang từ thông đạo chưa đốt thành hỏa trụ xung thiên bắn về, sau lưng họ, thỉnh không đã vàng rực.

Thỉnh không có vô số quang điểm bắn tới, mặt đất như có vạn con ngựa tung vó, trong lớp bụi cuộn cuộn có vô số kim quang lấp lánh.

Mười mấy tích tắc mà có quá nửa tu sĩ phi độn về bức tường ngoài Bắc Linh thành, đàn yêu thú đã hiện rõ.

Thiên lôi kiều không khác gì phổ thông cự ưng, nhưng lôi quang liễu nhiễu, cơ hồ do thiếu điện ngưng thành, Kim xác trùng trông như một viên vàng, không thấy cả đầu và mắt, nhưng tám cái chân như liên dao di động với tần suất phi thường kinh nhân, thậm chí dấy lên tàn ảnh.

Những tu sĩ còn lại tiếp tục rút về Bắc Linh thành, mười mấy tu sĩ dừng lại cuối cùng, kích phát hỏa hệ thuật pháp và pháp phù, đốt cháy hồ đựng dầu đỏ tía tạo thành hỏa trụ.

-o0o-

638. Chương 638: Tiếng Hò Hét Vang Nghìn Dặm

Thiên lôi kiều và Kim xác trùng từ bốn phương tám hướng tràn về.

Thiên lôi kiều rít vang liên miên bất đoạn.

Tiếng kêu chói lòi như kim loại va nhau, càng lúc càng gần, nổi thành một dải như thực chất.

Đối với tu sĩ lai có tu vi không thấp chỉ hơi biến sắc nhưng tu sĩ dưới Phân niệm cảnh đều kinh hãi, cảm giác thiên địa toàn là yêu thú.

Chỉ mới là bắt đầu, Kim xác trùng chậm hơn Thiên lôi kiều sau khi đến thì cào đất xoàn xoạt, tuy không kêu ré như Thiên lôi kiều nhưng cũng như kinh đào hải lãng, khiến người ta lạnh sống lưng.

Tích tắc sau, Thiên lôi kiêu đi đầu đã lọt vào khu vực mây chực dậm quanh Bắc Linh thành.

Yêu khí cuộn cuộn như cơn mưa lôi quang trút xuống, tiếng rít vang vang, Bắc Linh thành như cô đảo giữa kinh đào hải lãng, có thể đổ bất cứ lúc nào.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Thình không đột nhiên nổ tung tử hồng sắc quang đoàn, vô số tử hồng sắc quang phiến bắn ra, ít nhất hơn trăm Thiên lôi kiêu bay đầu kêu lên thê thảm rồi rơi xuống, nhiều con cháy thành than.

Tiếng nổ là do thanh bào tu sĩ kích phát một viên tử hồng sắc tinh châu cỡ nắm tay.

Lúc này mây chực dậm ngoài Bắc Linh thành lơ lửng mấy nghìn viên tử hồng sắc tinh châu. Tinh châu này cách mặt đất một trăm năm mươi trượng trở lên, quang diễm và uy năng khi nổ đều trong vòng một trăm trượng nên không ảnh hưởng tới cấm chế dưới đất, hại những tu sĩ bay thấp.

Pháp khí này uy năng không tệ, trong phạm vi ảnh hưởng thì Thiên lôi kiêu cũng không chống nổi.

“Không xong!”

Hơn trăm con Thiên lôi kiêu bị giết, Hàn Thiên Mặc vốn lạnh lùng như nước đứng trên tường thành chợt biến sắc.

Thiên lôi kiêu không ngốc, pháp khí giáng đến là những con bay sau hạ thấp thân ảnh, cách mặt đất năm mươi trượng.

Vô số lôi quang trút xuống, hình thành một ngọn thác, mười mấy tu sĩ vừa đoạn hậu vừa lui vào Bắc Linh thành bị vô số Thiên lôi kiêu xung kích.

“A!” “A!”

Hai tiếng kêu thảm vang lên, hộ thể linh quang của hai tu sĩ bị cơn mưa lôi cầu phá nát, nổ tan tành.

“Các vị mau chạy đi! Chết đi!”

Một tu sĩ râu quai nón, tướng mạo thập phần uy vũ quát vang, ngân sắc lưu tinh chùy như trái dưa hóa thành ngân sắc lưu quang, đánh nát xác năm con Thiên lôi kiêu.

Cùng lúc, tu sĩ râu quai nón không ngừng kích phát hỏa quang, đốt cháy mọi vật trong hố.

Cùng lúc tu sĩ râu quai nón quát to, những tu sĩ khác vốn kinh hãi, vội vàng chạy ngay.

“Chát!” “Chát!”

Uy năng ngân sắc lưu tinh chùy của tu sĩ râu quai nón thập phần kinh nhân, y ở lại sau cùng mới lùi lại, hơn mười con Thiên lôi kiêu áp sát y đều máu thịt bầy nhầy.

Dưới đất đột nhiên vọt lên kim quang, nhắm vào lưng y.

“Muốn chết!”

Tu sĩ râu quai nón lại quát to, thân ảnh lui nhanh hơn mấy phần, kim quang thành ra lướt trước mặt, đồng thời ngân quang lóe lên, ngân sắc lưu tinh chùy giáng tới.

Kim quang là Kim xác trùng cỡ hạt vừng.

“Chát!” Ngân sắc lưu tinh chùy chưa giáng xuống Kim xác trùng thì đầu nó đột nhiên phát ra kim quang, khiến ngân sắc lưu tinh chùy rung lên, uy năng tương đương.

“Trưởng lão Kim xác trùng!”

Y biến sắc lạc giọng, vội nhanh lên nạp bảo nang, ô kim sắc thuần bài xuất hiện cùng với một linh quang quang tráo trắng lạnh.

Tích tắc đó, hơn bốn mươi con Thiên lôi kiêu đã chỉ còn cách tu sĩ râu quai nón trăm trượng.

“Xoạt!” “Xoạt!” Lôi cầu cỡ trứng gà, trùn xuống tu sĩ râu quai nón.

“Chát!”

Bạch sắc linh quang rung lên, lôi cầu dày đặc phá tan. Cùng lúc, Kim xác trùng không biết bay liên rơi xuống, lại phát ra kim quang nhàn nhạt.

Tu sĩ râu quai nón nhọt nhọt mặt mày.

Ngân sắc lưu tinh chùy của y là linh cấp trung giai pháp bảo. Kim xác trùng phát ra kim quang cũng tương đương, chứng tỏ nó tiến giai hai lần trở lên, thành trưởng lão Kim xác trùng. Dù y dùng ngân sắc lưu tinh chùy đón đỡ kim quang, thì pháp thuẫn phòng ngự cũng không ngăn được ngần ấy Thiên lôi kiều xung kích, tất sẽ mất mạng.

Đột nhiên tu sĩ râu quai nón chợt nghe tiếng nổ vang sau lưng, linh khí dao động kịch liệt.

Một đạo ám kim sắc kiếm quang mấy chục trượng lướt qua, cắt tan nát hơn mười con Thiên lôi kiều, tiếp đó mấy chục dải tử sắc thủy tinh hỏa diễm quét qua, thiêu mấy chục con Thiên lôi kiều và trưởng lão Kim xác trùng đang rơi xuống thành tro.

Trưởng lão Kim xác trùng phát ra kim quang, nhưng không chống nổi tử sắc thủy tinh hỏa diễm, bị đánh mất tầm mắt tích.

“Đây là pháp bảo cỡ gì nhỉ!”

Uy năng này khiến tu sĩ râu quai nón đầu óc trống trơn, hít sâu một hơi, ngoái lại mới nhìn rõ là bạch diện tu sĩ và hai nữ tu mặc thanh bạch lưỡng sắc pháp y đứng trên một đóa sen, linh quang không lộ.

“Đi thôi!”

Y không kịp nói gì, bạch diện nam tu gạt đầu, đón y lên phi độn pháp bảo hình cánh sen, lùi lại.

“Tu sĩ Kim đơn kỳ! Là tu sĩ ban này đột phá yêu thú vào Bắc Linh thành!”

Y tỏ vẻ kinh hãi. Nhận ra nữ tu kích phát ám kim sắc kiếm quang và tử sắc thủy tinh hỏa diễm là Kim đơn kỳ đại tu sĩ.

“Uy năng hai pháp bảo này... Lẽ nào là pháp bảo đạo giai thượng phẩm trở lên?”

Thấy trước mặt một nữ tu có hai kim sắc pháp bảo không ngừng kích phát kim sắc thiểm điện và kim sắc tinh quang, đánh thành tro Thiên lôi kiều lao tới thì tu sĩ râu quai nón mất ánh lên không dám tin.

Tu sĩ râu quai nón tên Trần An Viễn, sư đệ của Hàn Thiên Mặc, cũng sống sót sau thú triều Hoàng Đạo thành, lần này Bắc Linh thành có y và Hàn Thiên chỉ đạo nên mới giữ được cục diện.

Cứu y là Ngụy Tác, Thủy Linh Nhi và Hàn Vi Vi.

Vù! Vù! Vù!

Điều khiển Tịnh hoa phi liên lùi vào Bắc Linh thành, Ngụy Tác không ngừng kích phát đạo đạo tiên thiên chân hỏa vào hố sâu, cháy lên hỏa trụ xung thiên.

Thấy bọn Ngụy Tác dễ dàng cứu được Trần An Viễn, lại diệt sạch Thiên lôi kiều truy kích thì Bắc Linh thành sĩ khí cao vọt.

“Giết!”

Hàn Thiên Mặc ở trên tường thành tỏ vẻ cuồng nhiệt, gầm vang trời!

“Oành! Oành! Oành!”

Tử sắc tinh cầu lơ lửng trong mấy chục dặm ngoài Bắc Linh thành liên tục bị dẫn nổ, cấm chế phía dưới cũng được kích phát, vô số quang hoa nổ tung, yêu thú nát tan văng tứ tán. Thú triều đã cách Bắc Linh thành chỉ mười dặm.

Từng con yêu thú xuyên qua quang hoa và mảnh thi thể yêu thú khác, hiện rõ trong tầm mắt mỗi tu sĩ.

Nhiều con Thiên lôi kiều bay lên cực cao, vượt qua tuyệt đại đa số cấm chế, bỏ vào Bắc Linh thành.

“Giết!”

Hàn Thiên Mặc gầm vang, Bắc Linh thành cũng bùng lên tiếng hô kinh đào hải lãng.

“Xoẹt!!” “Xoẹt!!” “Xoẹt!!”

Tiếng máy ném đá và tiếng da rách vang lên trong thành, mấy trăm tử hồng sắc hỏa cầu mấy trượng bắn ra, hình thành đường sáng chói lòa trên không rồi xuống đàn thú.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Tử hồng sắc hỏa cầu rơi xuống là nổ tung, bên ngoài Bắc Linh thành như có vô số hoa sen tím bùng nổ, không biết bao nhiêu yêu thú bị nổ tan xác.

Hỏa cầu do máy bắn đá mới dừng trong thành bắn ra còn ngọn lửa tím là do Tử tiêu lôi thạch chế thành, đều là nguyên liệu luyện pháp phù nên không cần khắc pháp trận thì sức nổ cũng thập phần kinh nhân.

Chỉ thoáng sau, Kim xác trùng sống sót khỏi đủ loại cấm chế và lửa thiêu chỉ cách tường thành bên ngoài trăm trượng.

“Chát! Chát! Chát!”

Toán Kim xác trùng đầu tiên va vào tầng băng, không khống chế được, co cụm thành đám.

Kim xác trùng tốc độ thập phần kinh nhân, va vào tường thành khiến bức tường rung lên, kêu vang canh cách, ngạnh tiếp nên Kim xác trùng tử thương không ít, nhưng số phía sau giẫm lên xác số đi trước tiến lên, thoáng sau không ít Kim xác trùng bò lên tường thành, bên trên là Thiên lôi kiêu như mưa lao xuống.

Hơn vạn đạo quang hoa từ Bắc Linh thành dâng lên, tiếng hò hét và tiếng thú gầm đan vào nhau.

639. Chương 639: Nửa Tuần Hương!

Tu sĩ Bắc Linh thành đã định sẵn cách hợp tác, nên tu sĩ bên ngoài lui vào thì đều dừng lại khoảng giữa tường thành phía ngoài và tường vốn có để tĩnh tu, khôi phục chân nguyên.

Những tu sĩ khác, chỉ chừng một phần năm xuất thủ, phân công rõ ràng ai giết yêu thú trên không, ai giết dưới đất. Những ai có thuật pháp và pháp bảo phạm vi công kích xa thì phụ trách trên không, gần hơn thì phụ trách dưới đất, trấn thủ tường thành.

Liên tục kích phát thuật pháp và pháp bảo, chân nguyên tiêu hao gần hết thì toán khác lại lên thay.

Thiên lôi kiêu tuy có trí khôn nhưng không thông minh đến độ lao vào thành công kích máy ném đá có tính sát thương cao, cứ thấy có tu sĩ là công kích. Phần lớn Thiên lôi kiêu tụ tập gần hai tường thành.

Tuy tứ phía đều có tiếng thú gầm như thể cả thiên đại đều bị yêu thú chiếm cứ nhưng tu sĩ Bắc Linh thành thương vong không nhiều, chống cự không đến nổi kiệt lực.

“Đa tạ chư vị tiền bối, bằng không Trần mỗ đã mất mạng.”

“Không cần khách khí, muốn giữ thành, cần có Hàn đạo hữu và Trần đạo hữu chỉ huy.”

“Cái gì... ba vết nứt Thiên khung?!”

Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi, Hàn Vi Vi đưa Trần An Viễn đến chỗ Hàn Thiên Mặc. Kết quả nghe Hàn Thiên Mặc nói sơ qua về tình thế Bắc Linh thành thì Trần An Viễn càng xám ngoét mặt mày.

“Đệ sẽ truyền lệnh, nghiêm cách hạn chế sử dụng pháp khí tiêu hao từ linh giai, không thì khó kiên trì nửa canh giờ trở lên.” Qua một lần thú triều, Trần An Viễn biết vết nứt Thiên khung ở ba nơi là gì, hít sâu một hơi, trấn định tâm thần rồi lướt lên tường thành.

“Tạm theo tại hạ.” Trần An Viễn lướt đi, Ngụy Tác bảo Hàn Thiên Mặc.

Ngụy Tác nhìn ra tu sĩ Bắc Linh thành phân thành hai bộ phận, một do Lý Hàn Lâm chỉ đạo, một do Trần An Viễn. Mỗi mấy chục tu sĩ thành một tổ, cài vào mấy tu sĩ Vạn Linh tông. Hàn Thiên Mặc tương đương

với tổng chỉ huy, kích phát pháp khí hoặc điều động nhiều tu sĩ đều do y phát hiệu lệnh, y có vấn đề gì tất Bắc Linh thành chiến lực đại giảm.

“Được.” Hàn Thiên Mặc hiểu ý Ngụy Tác nên không cự tuyệt, thân ảnh loáng lên, lướt lên Tịnh hoa phi liên.

Bọn Ngụy Tác hướng đến chỗ Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình.

Bức tường ngoài Bắc Linh thành còn một phần bảy, tám chưa được phủ băng. Kỳ Long Sơn và Thanh Bình ở trên, không ngừng thi pháp ngăn chặn yêu thú. Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh mặc kệ yêu thú, cứ thi triển Băng Ly chân quyết để phủ băng.

Vù! Vù! Vù! Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi, Hàn Vi Vi đến cạnh Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, đồng thời không ngừng kích phát Băng Ly chân quyết và băng hệ pháp bảo, tốc độ kết băng nhanh hơn nhiều.

“Bốn Kim đơn đại tu sĩ! Là bốn Kim đơn đại tu sĩ! Họ có nhiều cao giai pháp bảo như thế...” Ở trên Tịnh hoa phi liên, Hàn Thiên Mặc thấy Thanh Bình kích phát pháp bảo cùng thuật pháp thì nhận ra cũng là Kim đơn đại tu sĩ, tỏ rõ thần sắc chấn kinh.

“Mau nhìn kìa! Cái gì đấy?”

“Lại có yêu thú đến!”

Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã thi pháp, chúng còn cách hơn một trăm trượng nữa thì tường thành đã phru dày băng, Bắc Linh thành đột nhiên vang lên tiếng kinh hô.

Ở chính nam Bắc Linh thành, ngoài xa xuất hiện hắc sắc hồng lưu cuộn cuộn, tựa hồ do yêu thú còn nhỏ hơn Kim xác trùng kết thành, nhưng đà tới cho thấy số lượng tuyệt đối không ít hơn Kim xác trùng, phải hai, ba vạn con.

“Cơ Nhã, Vũ Tinh, Kỳ đạo hữu, Thanh đạo hữu, các vị ở đây, rải băng xong thì tới.” Ngụy Tác điều khiển Tịnh hoa phi liên chở Hàn Vi Vi, Thủy Linh Nhi và Hàn Thiên Mặc lao về phía chính nam, truyền âm cho bọn Cơ Nhã.

Gã không lo rằng mình và bọn Thủy Linh Nhi không ngăn được yêu thú, mà trong tình huống hung hiểm này, gã cho rằng ở gần nhau sẽ an toàn hơn, yên tâm hơn.

“Độc tiễn hoan!”

Chưa lướt đến tường thành phía nam, Ngụy Tác nhướng mày, hỏi Hàn Thiên Mặc.

“Độc tiễn hoan?”

Hàn Thiên Mặc còn chưa nhìn rõ hắc sắc hồng lưu là yêu thú gì nhưng thấy thần thông của bọn Ngụy Tác thì y đương nhiên không hoài nghi mà biến hắc sắc mặt, “Lý đạo hữu! Là Độc tiễn hoan!” Không hề do dự, Hàn Thiên Mặc hú vang với Lý Hàn Lâm.

“Độc tiễn hoan! Là Độc tiễn hoan!”

“Là yêu thú này!”

Bắc Linh thành vang lên tiếng hít hơi lạnh, đồng thời bốn, năm trăm tu sĩ được Lý Hàn Lâm dẫn lướt đến.

Lý Hàn Lâm và hơn mười tu sĩ Vạn Linh tông chỉ huy, hơn hai trăm tám pháp thuật thuần được tể xuất, chặn trước tu sĩ trên tường, hình thành một bức tường rực quang hoa.

Tu sĩ trên tường thành đều cực kỳ khẩn trương và sợ hãi.

Vì Độc tiễn hoan tuy chỉ to như chuột thường nhưng lông trên lưng có độc tố, hắc quang có thể bắn ra như lợi tiễn. Phạm vi công kích lại tới hai trăm trượng, Độc tiễn hoan là ngũ cấp đệ giai yêu thú chính tông, uy năng hắc quang tương đương với uy năng thuật pháp của tu sĩ Chu thiên cảnh lưỡng trọng.

Ngần ấy Độc tiễn hoan thì số lượng kích phát hắc quang thập phần kinh nhân.

“Tiếng gì nhỉ!”

Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi, Hàn Vi Vi vừa đảo lên tường thành, cùng kích phát một đạo Băng Ly chân quyết, đóng băng một góc vừa bị Kim xác trùng xung kích, mục quang Ngụy Tác đột nhiên lóe lên.

“Cách! Cách! Cách!”

Tiếng động đặc biệt từ dưới đất vang lên.

Cách tường thành mấy dặm, mặt đất đột nhiên vỡ ra, chui lên một yêu thú đen xì, đầu như tê ngu, có một chiếc sừng độc nhất, da là một lớp hắc sắc giáp xác dày. Thân thể nó bệt ra như thân gián, cực kỳ khổng lồ, dài chừng bốn trượng, kiểu thân trùng, cũng có một lớp vỏ dày.

“Địa tê thú!”

Tu sĩ trên tường vây ngoài Bắc Linh kinh hô.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Yêu thú này chui lên là chạy bổ vào tường thành, ban đầu cực kỳ nặng nề, động tác không nhanh nhưng rồi tốc độ tăng dần, đi trên bằng như trên đất bằng. Tu sĩ trên tường thành cơ hồ vừa kinh hô thì hơn yêu thú này đã xuyên qua chướng ngại của các tu sĩ ở trên, đến sát chân thành. Hắc sắc yêu thú không bò lên mà dùng đầu húc mạnh.

Địa tê thú là lục cấp đệ giai yêu thú, thuộc nhóm thổ hệ yêu thú đi dưới lòng đất dễ dàng, đến bên ngoài Bắc Linh thành mới nhận ra bên dưới thành có lớp đá không kém gì tinh kim nên đành chui lên. Chúng là yêu thú thuần túy thiên về sức mạnh, lớp giáp dày và sức mạn bản thân đưa chúng vào hàng lục cấp đệ giai, thành ra khi vào tường thành cũng không kém gì một tu sĩ Phân niệm cảnh toàn lực phát động thuật pháp oanh kích.

Tường thành phía ngoài Bắc Linh thành tuy dùng tinh kim lỏng và yêu thú giáp xác kết thành, nhưng không thể so với thai thể pháp bảo, hơn mười con Địa tê thú va vào thì nhiều chỗ kịch liệt chấn động, có hai chỗ còn rụng bằng.

Có mấy chục người không kịp phản ứng, rơi xuống là bị Kim xác trùng và Địa tê thú xé xác, nhục thân yếu ớt càng khiến sinh mệnh tu sĩ mong manh hơn yêu thú. Không ít Kim xác trùng thừa cơ bò lên chỗ khuyết, nhảy vào thành, tạo thành hỗn loạn.

“Trần sư đệ, tổ chức nhân thủ, giết Địa tê thú!” Hàn Thiên Mặc kêu lên.

Tựa hồ đã hiểu Hàn Thiên Mặc, cơ hồ Hàn Thiên Mặc vừa kêu lên là Trần An Viễn quát to, mười mấy dòng tu sĩ đang bất động từ tường thành nhảy bổ vào Địa tê thú.

“Cái quỷ quái gì nhỉ!”

Tiếng kinh hô lại vang lên.

Phía tây Bắc Linh thành, một dải mây lục khí thể hung hung bay tới, cảnh tượng kinh nhân cực độ.

“Bích diễm cư!”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, thốt lên mấy tiếng.

Hàn Thiên Mặc nhợt nhạt mặt mày.

“Bích diễm cư! Mọi tổ đội tu sĩ giới bị!” Tiếng y thét vang toàn thành.

Bích diễm cư!

Đám mây lục là số lượng kinh nhân lục cấp đệ giai Bích diễm cư, ngang cấp với Địa tê thú!

Hàn Thiên Mặc hiểu rõ thú triều quy mô này rất khó chống, nhưng từ lúc Thiên lôi kiều và Kim xác trùng xông tới chỉ chưa đầy nửa tuần hương mà tu sĩ toàn thành đã phải động thủ!

640. Chương 640: Gặp Lại Phệ Linh Thú

“Bích diễm cư!”

Hàn Thiên Mặc kêu lên, cơ hồ tuyệt đại đa số tu sĩ Bắc Linh thành mặt cắt không còn hột máu.

Pháp thuật và nhiều linh quang quang tráo sáng lên, Bắc Linh thành ít nhất cũng hiện rõ hơn vạn pháp thuật và hơn vạn cá linh quang quang tráo.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” “Chát!”...

Tiếng nổ vang lên liên hồi, mười mấy con Địa tê thú xông vào bị Trần An Viễn dẫn mười mấy toán tu sĩ đẩy lui, hắc sắc giáp xác tứ tán, những con phía sau cũng bị chặn lại.

“A!”

Mười mấy toán tu sĩ xông ra, tu sĩ trên thành vẫn giết chóc Kim xác trùng và Thiên lôi kiều không ngừng xông tới, với thuật pháp và uy năng pháp bảo bắn ra thì có mấy tu sĩ bị quang hoa ngộ sát.

“Cẩn thận!”

Cùng lúc, ở phía chính nam, Độc tiễn hoan như thủy triều đen ngòm tràn tới.

Cơ hồ toàn bộ tử sắc tinh cầu trong vòng mấy chục dặm ngoài tường Bắc Linh thành đã nổ tung, cấm chế bên dưới gần như tổn hại hết, nhưng hố sâu phun ra hỏa trụ xung thiên đã chất đầy yêu thú, tắt ngóm. Một dải mấy chục dặm này không còn tác dụng ngăn yêu thú nữa.

Thiên địa gần như lặng ngắt, ngay cả tiếng nổ khi thuật pháp và uy năng pháp bảo xung kích Địa tê thú thân cũng tan biến. Thời gian như ngưng trệ, thiên địa chỉ còn lại tiếng Độc tiễn hoan giẫm xoàn xoạt lên dậm dậm.

Gió tanh phủ tới, lại một hàng đem nhánh do ngũ cấp đệ giai Độc tiễn hoan hình thành xuất hiện trong tầm mắt.

Độc tiễn hoan này chỉ cỡ con chuột, trông như nhím biến dị nhưng lớp gai đen trên lưng có ba cái dài hẳn lên, hắc quang liểu liểu. Hắc quang nối nhau, tạo ra áp lực.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Một ngọn lửa tím từ Bắc Linh thành bốc lên, nổ tung giữa đàn Độc tiễn hoan.

Mọi máy ném đá trong thành đã điều chỉnh phương vị, công kích Độc tiễn hoan.

Vô số Độc tiễn hoan bị uy năng thổi bay, như mưa rơi xuống.

Độc tiễn hoan phía sau vẫn tràn tới.

Màu đen nối nhau, số lượng Độc tiễn hoan không chỉ ba, bốn vạn con, ít nhất cũng phải sáu, bảy vạn.

“Dừng mọi pháp phù và pháp khí công kích, toàn bộ nghe lệnh của mỗ!” Hàn Thiên Mặc lại quát to.

Được Lý Hàn Lâm chỉ đạo, tường thành chính nam có đến hơn bốn nghìn tu sĩ, chia thành bốn lớp, cũng run lên.

“Chư vị đạo hữu yên tâm, bọn mỗ sẽ xuất thành chặn Bích diễm cư, các vị nghe lệnh Hàn đạo hữu ngăn cản Độc tiễn hoan là được!” Cùng lúc, giọng nói bằng lãnh uy nghiêm vang khắp toàn thành.

Hàn Thiên Mặc hơi nín thở, mục quang nhìn vào Ngụy Tác.

Vì gã vừa lên tiếng.

“Họ sẽ xuất thành ngăn cản Bích diễm cư! Kim đơn đại tu sĩ sẽ xuất thành ngăn cản Bích diễm cư!” Tuyệt đại đa số tu sĩ Bắc Linh thành run lên vì tưởng rằng dù chặn được Độc tiễn hoan cũng không ngăn được Bích diễm cư. Ngụy Tác nói thế thì sĩ khí dâng cao.

Ngụy Tác vừa lên tiếng thì đạo đạo quang hoa kinh nhân từ chỗ bọn Cơ Nhã bắn ra, quét sạch yêu thú đến gần, ngay cả Địa tê thú khổng lồ cũng không chống nổi.

Đây là Cơ Nhã và bọn Kỳ Long Sơn đến cùng Ngụy Tác hội hợp, thuận tiện kích sát yêu thú.

“Hàn đạo hữu, chốc nữa bọn mỡ ra giết yêu thú, nhờ may không thể ngăn được Bích diễm cứu thì chưa biết chừng Bắc Linh thành sẽ bị phá, không mong gì chống chọi nổi nửa canh giờ trở lên.” Thấy Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình đến, Ngụy Tác mục quang lóe lên, trực tiếp tế xuất tam tước hoàng ngọc đại đỉnh. Gã không thể cẩn thận được nữa, bởi đang vô cùng chấn động, không phải vì số lượng kinh nhân Độc tiễn hoan và Bích diễm cứu, mà vì mục lực của gã hơn xa tu sĩ thông thường, thấy được những thứ từ rất xa.

Gã nhìn thấy trong thú triều xuất hiện Lang đầu biên bức và Thực hỏa bảo thạch tích.

Lang đầu biên bức và Thực hỏa bảo thạch tích không lạ lòng gì với gã, gã từng dùng vỏ của Thực hỏa bảo thạch tích luyện chế một bộ hồng bảo thạch pháp thuẫn. Phẩm giai của chúng cũng không cao, Lang đầu biên bức là tứ cấp đệ giai yêu thú, Thực hỏa bảo thạch tích tứ cấp trung giai. Không tính yêu thú khác, chỉ so với Độc tiễn hoan đang áp sát, bình thường mà giao đấu thì hai loại này, cùng số lượng như nhau, tất bị Độc tiễn hoan đánh cho tơi tả.

Nhưng hai loại yêu thú này, đối với Ngụy Tác lại có ý nghĩa khác.

Chúng không có vận tốc quá nhanh, chậm hơn nhiều Thiên lôi kiêu, Kim xác trùng, Độc tiễn hoan.

Nếu từ vết nứt Thiên khung bọn Ngụy Tác gặp trên đường tràn vào thì Lang đầu biên bức và Thực hỏa bảo thạch tích không thể kịp đến đây vào lúc này.

Nhưng hai loại yêu thú này chỉ chậm hơn Thiên lôi kiêu khoảng nghìn dặm, Độc tiễn hoan lại từ phía bắc Bắc Linh thành đã nứt một vết nứt!

Không phải ba vết nứt mà ít nhất cũng bốn vết!

Vết nứt Thiên khung ở đây so với ở Thiên Sơ thành thì gần Bắc Linh thành hơn, theo thời gian Lang đầu biên bức và Độc tiễn hoan đổ tới thì chỉ cách Bắc Linh thành tám, chín nghìn dặm, chỉ là vết này nứt muộn hơn vết ở Thiên Sơ thành một chút.

Liên tục bốn vết, Thiên khung liên tục nứt ra!

Dù chỉ nứt bốn vết, đại tông môn như Bắc Minh tông và U Minh cung dốc hết cao giai tu sĩ cũng không thể phong ấn vết nứt trong thời gian ngắn, thậm chí còn có cao giai tu sĩ mất mạng, thú triều chưa biết chừng còn tiếp diễn trong mấy tháng. Hoặc không chỉ bốn vết nứt mà tới mười mấy vết trở lên, thậm chí cả Thiên khung của Thiên Huyền đại lục bắc bộ đều nứt thì toàn bộ Thiên Huyền đại lục sẽ sa vào thú triều kéo dài không biết bao nhiêu năm! Tu đạo giới sẽ thật sự đến ngày tàn!

Đối với Ngụy Tác, lựa chọn duy nhất là giữ vững nửa canh giờ, rồi qua truyền tống pháp trận, sang Vân Linh đại lục.

“Bộ pháp bảo này tạm cho các hạ mượn để giữ an toàn.” Tuy còn chấn động, tế xuất tam tước hoàng ngọc đại đỉnh đoạn Ngụy Tác lấy Minh nguyệt lôi châu của Huyền Vũ chân nhân ra đưa cho Hàn Thiên Mặc. Minh nguyệt lôi châu không thể sử dụng khi di động, nhưng có thể bố trận ở khu vực cố định, uy năng bán huyền giai, Hàn Thiên Mặc tuy không đủ kích phát toàn bộ uy năng, nhưng không bị yêu thú thất cấp trở lên tấn công thì giữ an toàn không thành vấn đề.

“Chuyện đó...” Ngụy Tác đưa huyền giai pháp bảo ra, Hàn Thiên Mặc cảm giác được bộ pháp bảo này thập phần kinh nhân. Nhưng y chưa kịp nói gì thì tam tước hoàng ngọc đại đỉnh đã hóa thành hoàng sắc lưu quang, bắn tới đón Cơ Nhã và bọn Kỳ Long Sơn rồi trong tiếng kinh hô kinh thiên động địa, lao vào thủy triều Độc tiễn hoan.

Một nghìn tượng... Tám trăm tượng... Bảy trăm tượng...

Cách thủy triều của Độc tiễn hoan hình thành ước bảy trăm triệu thời, mọi tu sĩ Bắc Linh thấy bên ngoài hoàng sắc lưu quang đột nhiên hiển hiện một ngũ sắc hà quang quang tráo.

Rồi bạch sắc băng vụ bao lấy ngũ sắc hà quang quang tráo. Vô số thanh sắc cương phong như lưỡi dao từ bạch sắc băng vụ bắn đi bốn phương tám hướng.

Còn cách năm trăm triệu, đạo đạo ám kim sắc kiếm khí và quang hoa cũng từ bạch sắc băng vụ không ngừng bắn vào Độc tiễn hoan.

“Oành!”

Tiếng kinh hô kinh thiên động vang lên.

“Thần thông của Kim đơn đại tu sĩ...”

“Uy năng quá đáng sợ!”

Tuyệt đại đa số tu sĩ nín thở vì từng đàn Độc tiễn hoan hóa thành tro bay đi.

Chỉ chừng hai phần mười Độc tiễn hoan thoát khỏi quang hoa bắn ra từ bạch sắc băng vụ.

“Hàn đạo hữu, bọn mỗ chặn Bích diễm cửu, chỗ này giao cho đạo hữu!”

Thoáng sau, bạch sắc băng vụ vang lên tiếng nói rồi lướt sang mé trái, nơi có lục sắc yêu vân xô đến.

Vô số tiếng yêu thú gáy vang thiên địa.

“Vù!”

Bạch sắc băng vụ vừa đến trước lục sắc yêu vân tựa hồ định đâm thủng Bắc Linh thành thì trong lục sắc yêu vân vang lên tiếng tanh tách như tên bay, vô số lục sắc diễm quang trút xuống.

Thanh sắc cương phong và bạch sắc băng đoàn quanh tam túc hoàng ngọc đại đỉnh tan vỡ, vô số cương phong và lục sắc diễm quang tràn ngập thỉnh không.

Nhưng diễm quang của tam túc hoàng ngọc đại đỉnh hình thành một đạo hồng lưu, như quang trụ quét qua, cắt đôi lục sắc yêu vân.

Vô số thi thể yêu thú như quạ đen khổng lồ, toàn thân lục quang lấp lánh rơi xuống.

“Chát! Chát! Chát!...”

Cùng lúc, chính nam Bắc Linh thành, vô số hắc quang phá tan hơn trăm pháp thuẫn, lớp băng bao lấy tường thành cũng thủng lỗ chỗ như tổ ong.

Ít nhất mấy chục tu sĩ bị đòn tấn công của Độc tiễn hoan như nước triều khiến cho tóe máu văng ngược.

“Dừng đã!... Được! Phóng!”

Hàn Thiên Mặc không hạ lệnh, đợi khi Độc tiễn hoan cơ hồ bò đầy tường thành mới gầm lên.

“Oành!”

Gần nghìn tu sĩ ở hàng đầu đang run rẩy, đồng thời xuất thủ, pháp khí cùng thuật pháp đồng thời kích phát. Các màu quang hoa đan thành dòng khó tưởng tượng nổi. Trong vòng trăm triệu trước tường thành, Độc tiễn hoan cơ hồ bị chấn nát bay tứ tán. “A!” Tu sĩ Bắc Linh thành cùng hoan hô rền trời.

Cùng lúc, bọn Ngụy Tác ở trong tam túc hoàng ngọc đại đỉnh, nhờ vào động tốc mà bay vòng quanh Bích diễm cửu, đồng thời với tốc độ nhanh nhất kích phát thuật pháp và pháp bảo.

Có kinh nghiệm xuyên việt thú triều nên Bích diễm cửu không uy hiếp được gì bọn Ngụy Tác, bọn gã chỉ cố gắng giết được càng nhiều càng tốt.

“À!”

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã, Thủy Linh Nhi, Kỳ Long Sơn, Thanh Bình đồng thời biến sắc, mục quang nhìn vào lục sắc yêu vân.

“Việc gì hả?... Phệ linh thú!” Thần thức Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi không bằng bọn Ngụy Tác, thấy bọn gã khác thường thì nhìn theo, tức thì nhột mặt mày kinh hô!

Trong lục sắc yêu vân có yêu thú to hơn Bích diễm cư, thoát ẩn thoát hiện, cảm giác như cá sấu nhưng đứng thẳng, đầu chiếm mất nửa thân thể, cực kỳ hung hãn.

Phệ linh thú!

Yêu thú này là thượng cổ hung thú Phệ linh thú hiếm có mà bọn Ngụy Tác đã thấy!

Lúc bọn gã ở bên ngoài Thiên khung đến Bắc Linh thành thì thấy chúng tràn vào, không ngờ tại đây lại thấy!

-o0o-

641. Chương 641: Ba Con Bát Cấp Yêu Thú!

Phệ linh thú cách tam túc hoàng ngọc đại đỉnh bất quá bốn, năm trăm trượng, đã nhìn rõ hình thể nó.

Thượng cổ hung thú cao gấp đôi người thường, có vẩy như lục sắc bảo thạch.

Cái đầu quá lớn so với thân thể, nửa giống đầu rắn nửa giống đầu cá sấu, hai con mắt xanh thăm lồm vào, tạo cảm giác thập phần hung tàn, âm hiểm.

Chân và thân thể không khác gì của người, chỉ hai tay như khô héo, co lại trước ngực, cái đuôi thô ngắn rủ xuống, trông như có ba cái chân.

Yêu thú này giống người, lại đứng thẳng ngự không, mục quang lóe lên như đang suy nghĩ, thành ra tạo cho người ta cảm giác không phải là yêu thú, mà là một tu sĩ đầu mọc sừng.

Không ai ngờ trong đàn Bích diễm cư ẩn tàng một con Phệ linh thú!

Nhìn rõ nó, Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh kinh hô, toàn thân lạnh ngắt.

Yêu thú lục quang liễu nhiễu, âm u đáng sợ này lạnh lùng nhìn bọn Ngụy Tác rồi thân ảnh loáng lên, lướt ngang tránh bọn gã, lao về Bắc Linh thành.

Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi, Cơ Nhã nhìn nhau, thần sắc kinh hãi rõ hơn mấy phần.

Không hề dừng lại, Thủy Linh Nhi vốn điều khiển tam túc hoàng ngọc đại đỉnh lại dồn chân nguyên đuổi theo Phệ linh thú.

Theo lý thì linh khí càng nồng hậu, càng dễ thu hút yêu thú. Vì nhục thân tu sĩ như thế với yêu thú là linh được có công hiệu càng lớn.

Thú triều cũng rất đặc biệt, hung tính của yêu thú cũng hơn hẳn thông thường, bình thường mà yêu thú cảm giác thấy tu sĩ cao cường thì sẽ tránh đi nhưng trong thú triều, cơ hồ mọi yêu thú đều không sợ chết, điên cuồng muốn xé xác tu sĩ tề. Dù đề giai yêu thú, không đánh nổi cũng dựa vào số lượng hao tận chân nguyên, pháp khí, ép tu sĩ vào đường cùng.

Phệ linh thú lại vòng qua bọn Ngụy Tác, hướng đến Linh thành thì rõ ràng yêu thú này có năng lực phân tích, thượng cổ hung thú hung danh đình đám này dựa vào nuốt thi thể tu sĩ hoặc linh thạch để tiến giai, tốc độ tiến giai thập phần kinh nhân. Nếu nó cho rằng bọn Ngụy Tác không dễ đối phó, định xử lý một số đề giai tu sĩ trong Bắc Linh thành để đề thăng thực lực rồi mới đối phó bọn gã thì trí lực không kém gì tu sĩ.

“Cẩn thận, là thượng cổ hung thú Phệ linh thú! Ít nhất thất cấp trở lên! Toàn lực giết nó!”

Phệ linh thú có độn tốc cực kỳ kinh nhân, không kém hơn tam túc hoàng ngọc đại đỉnh, bọn Ngụy Tác chỉ biết bám theo, chứ không thể vượt lên chặn đường, thấy nó cách tường Bắc Linh thành không đầy ba trăm trượng, Ngụy Tác chợt hú vang.

“Phệ linh thú?”

“Cái gì, ít nhất yêu thú thất cấp trở lên!”

Tu sĩ trên tường vốn thấy động tức yêu thú này bắn tới thì biết không tầm thường, nghe Ngụy Tác cảnh báo thì đều nhột nhột mặt mày. “Oành!” Ít nhất năm, sáu mươi tu sĩ đồng thời kích phát pháp khí và pháp bảo lợi hại nhất.

Đại đa số tu sĩ, đều có một, hai áp món bài tẩy, giờ ngần này tu sĩ đồng thời kích phát thì uy thế cực kỳ kinh nhân, các loại uy năng tụ thành một dòng mười mấy trượng xô vào Phệ linh thú.

Phệ linh thú cơ hồ không nháy mắt.

Trên mình nó đột nhiên lục quang sáng rực, thân thể co lại một nửa, từ gấp đôi thì chỉ còn bằng phổ thông tu sĩ. Cùng lúc, thân thể nó như nặng gấp trăm lần, nghìn lần, rơi xuống với tốc độ kinh nhân.

Dòng chảy kinh nhân, trừ mười mấy đạo quang hoa xung kích lên yêu thú này thì phần lớn chảy qua phía trên, đánh tan lục sắc tàn ảnh nó để lại trước khi rơi xuống.

“A!”

Tiếng kinh hô vang lên, yêu thú này bao trong lục quang, chát một tiếng, như một viên văn tinh va lên tường thành.

Lục quang xuyên qua dễ dàng như va vào đồng cỏ, phía sau dải sáng, sáu, bảy trượng tường thành tan vỡ.

Trên tường thành vừa sập, tu sĩ Phân niệm cảnh vừa ngự không. “Chát!” “Chát!” Hai tu sĩ bên trái y vừa đẳng không thì chột tan nát thành hai dải máu. Tu sĩ Phân niệm cảnh mặc ngân bạch sắc pháp y mặt cắt không còn hạt máu, ánh lên bạch sắc quang trảo thì một đạo lam sắc pháp phù cổ kính xuất hiện trong tay, nhưng chưa kịp kích phát thì bạch sắc linh quang quang trảo bị phá tan rồi ngược ánh lên lục quang, toàn thân tan nát.

Phệ linh thú như quỷ mị, tu sĩ Phân niệm cảnh vừa bị giết thì nó ở phía sau há miệng hút sạch máu vào, hai cánh tay khô héo chột rực lục quang, vang lên tiếng như xé lụa.

Nó cầm một nạp bảo nang.

Chỉ tích tắc sau, hai nạp bảo nang nát tan trong lục quang, mọi thứ đựng trong đó phun ra.

Thượng cổ hung thú này biết cách phá hoại nạp bảo nang!

Đồ trong nạp bảo nang vừa phun ra, thượng cổ hung thú chụp hai tay, mặt kệ mọi thứ rơi xuống, chỉ lấy hai linh thạch đại rồi xé tan, cho hết vào mồm nhai như nhai đậu rang.

Cơ hồ vừa nuốt linh thạch là khí tức thượng cổ hung thú tăng trưởng ngay, thực lực được đề thăng.

“Thượng cổ hung thú này quả nhiên như ghi chép lại, có thể ăn cả tu sĩ và linh thạch, tốc độ tu vi tăng trưởng cực kỳ kinh nhân!”

“Chả trách Phệ linh thú chiếm cứ linh thạch khoáng mạch diệt được cả tông môn có nhiều Kim đơn đại tu sĩ! Tốc độ tu vi đề thăng này còn hơn Thủy hoàng phệ nhật quyết!”

Bọn Ngụy Tác lạnh buốt trong lòng, thượng cổ hung thú thấy bọn gã bắn tới thì tiếng cười khèn khẹt, không hề dừng lại, nhắm vào chỗ có mấy bắn đá trong thành.

Mấy bắn đá trong Bắc Linh thành trung sát thương lớn với yêu thú, tuyệt đại đa số tu sĩ đều tụ tập trên bức tường phía ngoài nên chỗ có mấy bắn đá khá ít tu sĩ, dễ bị giết chết.

Phệ linh thú có trí tuệ quả không kém tu sĩ.

“Nó quá giáo trá! Cứ thế này, tu vi nó đề thăng thì chúng ta không phải đối thủ!”

“Chúng ta đồng thời kích phát Băng Ly chân quyết, ngăn cản yêu thú này!”

Ngụy Tác quát to.

“Chát!” “Chát!”... Ngụy Tác kêu lên, bạch sắc băng long nổ tung quanh Phệ linh thú.

Bị hàn băng nguyên khí nồng hậu cực độ ba lần, Phệ linh thú chậm hẳn.

Chỉ tích tắc đó, tam túc hoàng ngọc đại đỉnh đã cách Phệ linh thú hai trăm trượng, vào phạm vi Thủy Linh Nhi cùng bọn Cơ Nhã thi pháp.

Vù! Vù!

Mấy đạo ám kim sắc kiếm quang và mấy chục dải tử sắc thủy tinh hỏa quang trùm lên Phệ linh thú.

“Chát!”

Quanh Phệ linh thú đột nhiên hiện lên linh quang quang tráo ngưng kết như lục sắc thủy tinh, mấy đạo Âm hoàng kiếm khí và Tử tâm đăng của Thủy Linh Nhi xung kích lên, cùng tiếng nổ vang lừng, lục sắc linh quang quang tráo tan vỡ, uy năng còn lại hắt văng Phệ linh thú.

“Còn may, Phệ linh thú này chưa tiến giai đến mức không thể đối phó!” Lục bào lão đầu kêu lên hớn hở.

Phệ linh thú tuy không tổn thương, thực lực khẳng định không chỉ thất cấp yêu thú nhưng uy năng yêu nguyên gần đón bọn Ngụy Tác công kích thì chưa vượt bát cấp trung giai. Chúng nhân liền thủ vẫn ứng phó được.

“A!”

“Kia là...!”

Đúng lúc đó trong Bắc Linh thành đột nhiên vang lên tiếng kêu kinh hãi và tiếng hít hơi lạnh động trời.

Ngụy Tác ngoái lại, sắc mặt khó coi cực độ!

Thanh sắc cự ảnh hiện lên giữa đàn Độc tiễn hoan. Yêu thú này to chừng sáu, bảy trượng, uy thế khó tưởng tượng nổi, so với nó thì Độc tiễn hoan còn bé hơn kiến!

Thanh sắc cự ảnh này không khác gì một con cua thông thường nhưng sau lưng có mọc một cái đuôi dài bảy, tám trượng, như ngọn roi bằng thanh sắc tinh kim.

Hoang cổ cự ngao!

Yêu thú này cũng không biết thuật pháp mà chuyên xáp lá cà, nhưng là bát cấp trung giai yêu thú như Hoang cổ cuồng hạt!

Cũng như Hoang cổ cuồng hạt, Dung nham cự ma, Hoang cổ cự thú chỉ mỗi thể hình cũng khiến nhiều tu sĩ mất hết đầu chí.

Từ phía bọn Ngụy Tác đến đây, trên thỉnh không hiện lên một bóng trắng.

Bóng trắng toát lên yêu khí kinh nhân.

Thủy chúc yêu!

Thủy chúc yêu vừa lướt tới vừa hút không khí chung quanh, cơ hồ Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi thấy nó thì nó cũng phát hiện ra bọn gã, tỏ vẻ thấp phần hưng phấn.

Thủy chúc yêu là con bọn Ngụy Tác gặp lúc trước, vì Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi có thủy linh căn chi thân cùng thủy linh nguyên khí cực kỳ tinh thuần đã thu hút nó theo.

Ba con bát cấp yêu thú!

-o0o-

642. Chương 642: Phượng Gáy Chín Tầng Trời

“Giết Phệ linh thú đã!”

Ngụy Tác méo mó mặt mày, đồng thời quát to.

Thủy chúc yêu và Hoang cổ cự ngao đều là bát cấp trung giai yêu thú, thực lực tương đương với đại tu sĩ Kim đơn tam trọng, tứ trọng, tu sĩ trong Bắc Linh thành trung không chịu được một đòn của chúng.

Nếu bị ba bát cấp yêu thú tụ lại, bọn Ngụy Tác không thể là địch thủ, đành trừ đi một con.

Phệ linh thú tuy thực lực gần đạt bát cấp trung giai, nhưng trong ba con thì vẫn kém nhất, nhưng nếu để nó giết thêm một số tu sĩ, nuốt thêm linh thạch, thực lực e rằng còn đáng sợ hơn.

Càng trọng yếu là nếu họ không thể hiện thực lực giết được bát cấp yêu thú thì sĩ khí Bắc Linh thành sẽ tan vỡ, mọi tu sĩ hết hy vọng sẽ chỉ biết cắm đầu bỏ chạy.

“Chát!” “Chát!”

Bọn Cơ Nhã cơ hồ cùng ý nghĩ, gã vừa kêu to là bạch sắc băng long liên tục nổ quanh Phệ linh thú.

“Oành!”

Cùng lúc, vô số đạo hà quang từ Thủy Linh Nhi, Cơ Nhã, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình bùng lên.

“Bốn Kim đơn tu sĩ! Chúng ta còn có hi vọng!”

Các tu sĩ tuyệt vọng chợt thấy ánh sáng cuối đường hầm, như đã sống lại.

Bốn viên kim đơn bay lên!

Thủy Linh Nhi, Cơ Nhã hòa Kỳ Long Sơn, Thanh Bình đều thấy Lý Tả Ý và Thủy chúc yêu kịch chiến, biết uy năng thuật pháp, phòng ngự và nhục thân bát cấp trung giai cỡ nào, chỉ với pháp bảo hiện có vị tất giết được Phệ linh thú nên đều tề xuất kim đơn.

Bốn tu sĩ cùng phát kim đơn hà quang, ngưng kết thành hình, Phệ linh thú bị băng hàn chi khí đông cứng nhưng mất thượng cổ hung thú này không hề kinh hoảng.

“Phù!” Quanh nó rục lên lục sắc tinh quang quang tráo, thân thể đột nhiên nặng gấp trăm, nghìn lần, rơi xuống còn nhanh hơn độn tốc.

Theo nó tính toán, bọn Ngụy Tác phát động công kích, đại bộ phận sẽ đánh hụt.

Nó hơi ngần ra vì uy năng không giáng đến mà bạch quang lóe lên, bọn Ngụy Tác đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt.

Đỉnh đầu nó đột nhiên có linh khí dao động hùng hậu.

Nó chưa kịp làm gì thì đạo đạo quang hoa thuật pháp và pháp bảo cùng kim đơn uy năng đã giáng tới. Chưa chạm vào mình nó thì mặt đất phía dưới đã bị ép xuống cả thước.

“Chát!”

Lục sắc tinh quang quang tráo quanh nó tan vỡ, thân thể bị uy năng giáng trúng.

Phệ linh thú lún sâu xuống đất, thành một hố mười mấy trượng. Lốp vỏ như lục sắc bảo thạch vỡ quá nửa, máu thịt bầy nhầy. Thân thể và đầu đều bị ép bẹp, cơ hồ gần hết xương cốt bị bọn Ngụy Tác dốc toàn lực đánh vỡ.

Thương thế này với yêu thú khác khẳng định đã xong đời.

“Còn chưa chết?”

“Sinh cơ của yêu thú này mạnh thế?!”

Ánh mắt bọn Ngụy Tác tỏ vẻ không dám tin vì Phệ linh thú như bị giẫm bẹp lại lóe lên lục quang, lướt đi.

Đoạn tiếng hô kinh hãi vang lên, sắc mặt bọn Ngụy Tác khó coi dị thường.

Phệ linh thú được lục quang bao lấy, những chỗ máu thịt bầy nhầy lại sinh trưởng cực nhanh, nó vốn thông minh, nhắm vào chỗ tập trung tu sĩ trên tường thành, để bọn Ngụy Tác vì sợ ngộ sát nhiều tu sĩ, nên hơi chững lại.

Phệ linh thú tuy có vẻ trọng thương nhưng đòn tốc không giảm, chỉ nháy mắt đã lao vào một lỗ thủng trên tường thành.

Tường thành bao lấy quá nửa Bắc Linh thành đang chìm vào hôn chiến với Bích diễm cửu và Độc tiễn hoan. Vô số hắc quang và bích diễm bắn vào, tu sĩ ở gần đoạn tường thành đó không có ưu thế gì, giờ Phệ linh thú quay lại thì họ đều kinh hãi, loạn cào cào lên, không cần Phệ linh thú ra tay thì tích tắc đã có hai, ba mươi tu sĩ bị Bích diễm cửu giết.

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác lạnh lùng gật đầu với Thủy Linh Nhi cùng bọn Cơ Nhã.

Thủy Linh Nhi cùng Cơ Nhã tỏ vẻ bất nhẫn, Thủy Linh Nhi nghiêng rằng, tiếp tục đuổi theo Phệ linh thú.

Họ biết Ngụy Tác vì giết yêu thú này, không tiếc hi sinh vài tu sĩ. Với họ hay gã đều thấy bất nhẫn nhưng không còn cách nào, nếu không nhanh chóng giết yêu thú này thì số tu sĩ chết dưới tay nó càng nhiều, thậm chí còn vì thế mà không giữ được Bắc Linh thành.

“A!”

Đúng lúc đó, bọn Ngụy Tác đột nhiên nghe thấy ở tường thành phía nam có tiếng hô kinh thiên động địa.

Ngoài nhìn, bọn Ngụy Tác lại nhăn nhó hơn mấy phần.

Hóa ra Hoang cổ cự ngao cách tường thành phía nam hơn nghìn trượng nhưng vừa chạy vừa vung trảo cào đất đá lớn cỡ gian phòng ném vào tường.

Từng tảng đất đá gào rít trên không, thanh thế thập phần kinh nhân.

Quan trọng nhất là mặt đất và đá bò đầy yêu thú như Độc tiễn hoan. Thậm chí Hoang cổ cự ngao còn xé xác mấy con Địa tê thú ném tới như đá cục.

Đất đá tuy bị quang hoa trên tường thành tràn ra đánh vỡ, nhưng yêu thú rơi xuống như mưa, không ít con vẫn an toàn, rơi vào trận thế tu sĩ thì khiến họ hỗn loạn. Tích tắc đó cũng khiến hơn trăm tu sĩ tử thương.

Hoang cổ cự ngao uy thế ngút trời, rõ ràng trí tuệ không thấp.

“Oành!”

Cùng lúc, mấy máy ném đá trong Bắc Linh thành bị Bích diễm cửu công kích đổ gục.

“Xong rồi! Bắc Linh thành xong rồi!”

“Bắc Linh thành khẳng định không giữ được! Chúng ta chạy mau! Đào tẩu được ai thì đào tẩu, ở lại chỉ có chết.”

“Xong rồi, chúng ta đều chết ở đây.”

Nhiều tu sĩ thậm chí lao ra ngoài chạy trốn.

Bắc Linh thành sắp sụp đổ. Ngay cả Hàn Thiên Mặc và Lý Hàn Lâm trên tường thành phía nam cũng xám ngoét mặt mày, biết binh bại như núi lở, chỉ bằng việc mắng mỏ hay giết vài tu sĩ bỏ chạy thì không áp chế được nỗi sợ hãi khi Hoang cổ cự ngao tiến đến.

“Dương Thanh, cùng thanh loan đến vây giết Phệ linh thú!” Ngụy Tác lại hú lên.

Vây giết Phệ linh thú, nhất định phải đồng thời.

Tại phát xuất lệ khiêu địch đồng thời, Ngụy Tác tương Phệ tâm trùng hòa pháp loan vương thái điệp đã đô phóng liễu xuất lai.

A!

Tiếng hú vang vọng đột nhiên vang lên trên không.

“Yêu thú gì nhỉ!”

“A! Ít nhất cũng yêu thú thất cấp trở lên!”

Một tu sĩ vừa kinh hô, thân thể nát thành từng mảnh trong một đạo bạch quang.

Thân thể như ngọn nến tan chảy, ngũ quan không còn nhìn rõ, Thủy chúc yêu chỉ còn hiện rõ bạch sắc nhân cầu.

Thủy chúc yêu nhìn lên Thủy Linh Nhi và Ngụy Tác, cười âm u với vẻ khó hiểu.

“Nhìn mẹ người à!”

Bắc Linh thành đang nguy ngập, Ngụy Tác đang nóng lòng, Thủy chúc yêu lại âm hồn bất tán, từ vạn dặm đuổi theo, khi trước Lý Tả Ý lôi kéo nó, y hiện thời không rõ sống chết nào mà nó lại tỏ ra như thế thì Ngụy Tác giận dữ vô biên.

“Phù!”

Ngụy Tác kích phát Đại tuyệt diệt kim đơn.

Thủy chúc yêu đang cười cợt, coi thường Ngụy Tác thi pháp thì đột nhiên cảm giác khí tức của Tuyệt diệt kim đơn thì ánh mắt cứng lại.

“Oành!”

Thiên địa như rung lên, quang diễm sáng bùng, đám mây hình nắm do uy năng hình thành và sóng xung kích khuếch tán ra.

Mọi tu sĩ Bắc Linh thành vốn chuẩn bị đào mệnh đều sững người.

Thình không ít nhất có mấy trăm con Bích diễm cư, bị quang diễm xé tan. A! Một bóng trắng toả kêu thê thảm chạy khỏi quang diễm.

Mấy dải quang diễm kinh nhân xung kích lên bóng trắng.

Bóng trắng toả sững lại rồi tan nát!

Ngụy Tác định giết Phệ linh thú uy hiếp lớn nhất đã nhưng Thủy chúc yêu quá đáng ghét khiến gã nổi giận, dùng một viên Tuyệt diệt kim đơn duy nhất. Bất cấp trung giai Thủy chúc yêu bị Tuyệt diệt kim đơn cộng bốn Kim đơn tu sĩ dốc kim đơn uy năng hạ sát!

Cùng lúc tiếng gáy kỳ dị từ Bắc Linh thành vang lên.

Như tiếng gáy của linh điểu nhưng chói lói tựa đá vàng tan vỡ, vút lên mây cao, hàm chứa uy nghiêm vô tận và khí tức viễn cổ hồng hoang.

Tức thì Thiên lôi kiêu và Bích diễm cư bay lượn trên không đều sững lại, tỏ vẻ sợ hãi.

Cùng lúc, một con thanh sắc linh điểu và hoàng sắc linh điểu từ Bắc Linh thành bay ra.

Thanh sắc linh điểu đuôi dài phát phối, rải xuống vô số thanh sắc hỏa diễm, như thiên nữ tán hoa trên không.

“Thanh loan, thượng cổ thanh loan!”

“Phượng gáy, là phượng gáy trên chín tầng trời! Thượng cổ thanh loan có huyết mạch phượng tộc!”

“Thanh loan là cửu cấp yêu thú! Lại bị tu sĩ thu phục? Bắc Linh thành được cứu rồi.”

Tiếng kinh hô không dám tin lại vang lên.

Tu sĩ trong Bắc Linh thành không biết thanh loan đã mất đại bộ phận tu vi cho Dương chi điểu, giờ e bất cấp thực lực không đạt. Nhưng Tuyệt diệt kim đơn của Ngụy Tác và thanh loan khiến họ rất có lòng tin, cơ hồ tất cả đều điên cuồng, không còn ý niệm bỏ chạy mà quay sang giết yêu thú chung quanh.

“Không ngờ thanh loan lại giúp chúng ta vào lúc này!”

“Giết!” Ngụy Tác không ngờ đến việc này, mục quang băng lãnh sung mãn sát khí lại nhìn lên Phệ linh thú di chuyển giữa đàn yêu thú.

Chỉ trong tích tắc, Phệ linh thú rực lục quang, âm hiểm cực độ đã giết mười mấy tu sĩ, không ngừng nuốt huyết nhục và linh thạch của họ nên thương thế gần như lành hẳn.

“Ngụy Tác, là yêu đơn Thủy chúc yêu.”

Cùng lúc, sóng quang cuốn một viên bạch sắc yêu đơn cỡ quyền đầu dấy lên thủy linh nguyên khí kinh nhân đến mặt Ngụy Tác.

Viên bạch sắc yêu đơn nhả nhụi, như được bọc nén. Hóa ra nhục thân Thủy chúc yêu tuy tan nát nhưng yêu đơn không tổn hủy, bị Thủy Linh Nhi thi pháp cuốn lấy.

-o0o-

643. Chương 643: Phá Thành

Thủy chúc yêu là bát cấp trung giai thủy hệ yêu thú, thủy linh nguyên khí trong yêu đơn kinh nhân, rất có ích cho Ngụy Tác tu luyện.

Yêu đơn được Thủy Linh Nhi cuốn tới, Ngụy Tác liền thu lại.

“Ngụy Tác, số lượng tu sĩ quá nhiều, thi pháp sẽ ngộ thương không ít.” Cùng lúc, Cơ Nhã nhợt nhạt nói.

Phệ linh thú thông minh không kém gì tu sĩ, hiện tại Dương chỉ điều và thanh loan xuất hiện, nó nhận ra nguy hiểm, nên nhắm vào chỗ tu sĩ đông đúc.

Qua tình hình đối phó yêu thú này thì uy năng thuật pháp của nó tuy kém hơn Thủy chúc yêu nhưng lực phòng ngự và nhục thân sinh cơ cực kỳ kinh nhân, ít nhất chúng nhân dốc hết pháp bảo và kim đơn uy năng mới giết được, không thì dù trọng thương, yêu thú này trốn thoát là sẽ khôi phục.

Như lục bào lão đầu và bọn Kỳ Long Sơn biết, thượng cổ hung thú nổi danh này tuy ban đầu chỉ thất cấp đề giai, nhưng còn khó đối phó hơn nhiều loại bát cấp yêu thú.

Phệ linh thú toàn chọn chỗ đông người bọn Ngụy Tác toàn lực thì ít nhất sáu, bảy mươi tu sĩ sẽ mất mạng theo.

“Mọi sẽ thi pháp đầy dạt các tu sĩ!” Thủy Linh Nhi liếc Phệ linh thú tung hoành giữa đám đông tu sĩ, mắt ánh lên cả quyết.

Cơ hồ nàng vừa nói là thể nội vang lên tiếng chân nguyên lưu động như biển gầm.

Thủy văn trong veo tràn ra, cũng như sóng xung kích do Ngụy Tác kích phát Tuyệt diệt kim đơn, trong tích tắc quét khắp một nghìn mấy trăm trượng.

“A!”

Tiếng loan gáy vang vọng, cơ hồ mọi tu sĩ trong khu này, trừ tu sĩ Phân niệm cảnh lương tam trọng trở lên thì đều bị sức mạnh vô biên đẩy bay đi.

Như bị sóng biển thật sự thổi tung, thủy văn không chứa lực sát thương hủy diệt, nên trừ những tu sĩ cấp thấp choáng váng thì còn lại đều chỉ không khống chế được thân hình, không hề tổn thương nghiêm trọng.

Phệ linh thú rực lục quang, như tảng đá trong sóng lớn.

Uy năng này không khiến yêu thú như nó không khống chế được thân hình.

Nhưng nhìn rõ không khí dấy lên thì vẻ mặt vốn âm lạnh, như thể thảng chặc của nó chợt biến sắc đầy nhân hóa.

“Ừ...” Cùng lúc, Thủy Linh Nhi học lên, miệng rỉ máu, linh khí hơi tán loạn. Rõ ràng đạo thuật pháp này điều động chân nguyên vượt cực hạn tu vi của nàng, tạo thành tổn thương không nhẹ với thể nội.

“Giết!” Ngụy Tác tất nhiên hiểu ý đồ của Thủy Linh Nhi nên gầm vang.

Đạo đạo quang hoa hùng hậu và kim đơn hà quang ngưng thành giáng lên Phệ linh thú.

“Chát!” Phệ linh thú tan vỡ cả lực sắc tinh quang quang và nhục thân.

“Không xong!”

Đồng thời, một viên yêu đơn như lục sắc tinh cầu nổ tung.

“Oành!”

Một lục sắc quang đoàn chói lòa quét khắp mấy trăm trượng.

“A!”

Vài tu sĩ Phân niệm cảnh nằm trong phạm vi, chỉ kịp kêu lên là thành tro.

“Chát!” “Chát!”

Tam tức hoàng ngọc đại đỉnh ngoại bao trong thanh sắc cương phong và ngũ sắc hà quang, bị uy năng kinh nhân thổi tan, xung kích đến đóa sen lửa do Cơ Nhã kích phát Nghiệp hỏa hồng liên pháp y mới bị ngăn lại.

“Dương chi diệu! Thanh loan!”

Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh cùng kinh hô.

Dương chi diệu và thanh loan vắng đi trong quang diễm, lục quang lấp lánh trên mình, trông thập phần thâm.

Ngụy Tác nhăn nhó cực độ.

Tự nổ yêu đơn!

Phệ linh thú trực tiếp tự nổ yêu đơn, tốc độ nổ hơn xa yêu thú thông thường.

Không chỉ là Dương chi diệu và thanh loan mà Phệ tâm trùng cũng nằm trong uy năng phạm vi Phệ linh thú tự nổ kim đơn!

Gã vốn định khi Phệ linh thú rơi xuống mà chưa chết thì Phệ tâm trùng sẽ đánh lén. Thành ra Phệ tâm trùng ban này lén đến phía dưới Phệ linh thú.

Kết quả Phệ linh thú trí tuệ cực kỳ kinh nhân, nhận ra không chống nổi liền tự nổ yêu đơn!

Hiện tại Dương chi diệu và thanh loan đều chưa rõ sống chết, Phệ tâm trùng cũng bị nổ chết thì Ngụy Tác khẳng định sẽ trực tiếp thổ huyết.

“Còn may! Chưa chết!” Lục bào lão đầu hít hơi lạnh rồi kêu to trong tai Ngụy Tác.

Dương chi diệu và thanh loan như điều đứt dây trên không trung vắng đi, lắc lắc lư lư, không khống chế được thân hình.

Thủy Linh Nhi tổn hao chân nguyên quá kịch liệt, nhất thời không kịp thôi động tam tức hoàng ngọc đại đỉnh, nhưng một đạo ngân quang từ trên đỉnh bắn ra cuốn Dương chi diệu và thanh loan lại. Hồn nguyên ngân oa ăn vaanh như tiểu nữ hài, được Hàn Vi Vi điều khiển cứu cả hai.

“Dương Thanh, sao rồi!”

Hàn Vi Vi hít một hơi lạnh, Dương chi diệu và thanh loan lúc này như hai con gà nướng cháy, linh mao đen xì, trên mình Dương chi diệu còn mấy lỗ thủng.

“Tiểu đệ...” Nghe Hàn Vi Vi hỏi, Dương chi diệu định nói nhưng không hết câu, như sắp đoạn khí.

“Oa..., ngươi không được chết! Ngươi chết thì ta làm sao đây, chặn cho ta làm gì, nhục thân của ta vốn hơn ngươi.” Thanh loan lao bổ lên mình nó khóc âm ỉ.

“Xú bà nương, ta đau chết mất nhưng thật sự không có mất mạng, khóc cái gì mà khóc. Khóc nữa ta đánh đấy! Mặc cho nhục với thân của ngươi, ta là nam nhân... không phải, là nam điều, đương nhiên phải che.” Thanh loan khóc lóc, Dương chi diệu hít hơi, ngoác miệng mắng.

“Ô ô!” Dương chi diệu mắng mỗ như hung thần ác sát nhưng thanh loan không nói gì, cứ nức nở.

“Tức là người không chết?” Hàn Vi Vi hỏi.

“Con bà nó chứ, tự nổ yêu đơn, không bị thương trí mạng, một hai tháng nghỉ ngơi sẽ lành.” Dương chi hiểu đáp.

“Phệ linh thú vừa khó đối phó, vừa hung tàn.”

Ngụy Tác giãn hãn sắc mặt. Gã cảm giác được Dương chi hiểu tuy trọng thương nhưng sinh cơ bình ổn, chắc không có vấn đề gì. Phệ tâm trùng theo lệnh của gã cũng đang tới.

Hiện tại phía dưới chỗ Phệ linh thú tự nổ yêu đơn là một hố sâu mấy chục trượng.

Phệ tâm trùng không chết mà bò lên.

Phệ linh thú tự nổ yêu đơn thì Phệ tâm trùng phản ứng cực nhanh, trốn xuống dưới đất. Bất quá nền Bắc Linh thành từ dưới mười trượng là lớp đá cực cứng nên nó không kịp xuống sâu, Ngụy Tác cảm giác được nó bị đứt mấy cái vôi, tổn thương không nhẹ.

Nếu bình thường, Phệ tâm trùng tổn thương cỡ này chắc gã kinh nộ dị thường nhưng lúc này mà nó sống sót, thụ thương không quá nặng thì gã thở phào.

“Yêu thú này bị họ giết!”

“Thần thông của Kim đơn đại tu sĩ khó tưởng tượng nổi!”

Bị thuật pháp của Thủy Linh Nhi xô đi, mấy trăm tu sĩ lúc đó mới đứng vững, thấy Phệ linh thú tự nổ yêu đơn mà bọn Ngụy Tác an lành thì hoan hô vang dội.

“Oành!”

“A!”

Đồng thời, tiếng hò hét và tiếng kêu động trời càng lớn hơn từ tường thành phía nam vang lên.

Bọn Ngụy Tác liếc sang, cùng biến sắc.

Trăm trượng tường thành tan vỡ, đổ ập xuống.

Đoạn tường này là nơi Hàn Thiên Mặc đứng, bên trên có lôi cầu như vàng trắng, cơ hồ chặn đứng Thiên lôi kiêu và Bích diễm cừu trên không, nhưng tường sập thì lôi cầu sáng chói cũng tan biến. Thanh sắc cự thú lại hung hãn xô vào.

Ít nhất mấy chục tu sĩ bị yêu thú khổng lồ hất bay, không ít người bị yêu thú này dùng càn như càn của cắt đôi.

Hoang cổ cự ngao!

Hoang cổ cự ngao xô đổ trăm trượng tường thành, vô số Độc tiễn hoan xông vào theo, hắc quang loạn xạ, tích tắc sau đã mấy trăm tu sĩ kêu lên thảm thiết mất mạng.

“Toàn bộ lùi vào tường thành phía trong phòng thủ!” Hàn Thiên Mặc lại quát lên.

Hàn Thiên Mặc vẫn chưa chết!

“Đi thôi!” Ngụy Tác quát lên, tam túc hoàng ngọc đại đỉnh lao vào Hoang cổ cự ngao.

Hoang cổ cự ngao xô đổ tường thành, Độc tiễn hoan lại nhanh nhẹn, số lượng kinh nhân, như nước triều tràn vào hơn nghìn con. Bọn Ngụy Tác cách Hoang cổ cự ngao khá xa, vòng qua nửa thành trì mới đến được, thời gian này đủ cho mấy nghìn con Độc tiễn hoan tràn vào.

Tường thành phía trong rất thấp, ngần ấy Độc tiễn hoan tràn vào cùng Bích diễm cừu ngập trời, dù Hàn Thiên Mặc chưa chết, Bắc Linh thành khẳng định sẽ không thể chống cự có trật tự nữa, mà tất sẽ triệt để hỗn loạn.

Nhưng Ngụy Tác không còn lựa chọn, đành nhanh chóng giết Hoang cổ cự ngao, tạm thời không có cao giai yêu thú nữa đến thì sẽ sử dụng truyền tống pháp trận. Để Hoang cổ cự ngao tung hoành tất Bắc Linh thành tan vỡ trong sớm muộn!

-o0o-

644. Chương 644: Ngọc Đỉnh Vỡ

Đạo đạo quang hoa uy năng kinh nhân từ tam túc hoàng ngọc đại đỉnh không ngừng quán lấy yêu thú.

Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh do Cơ Nhã khống chế, Thủy Linh Nhi nhân cơ hội uống đơn dược liệu thương và bổ sung chân nguyên và điều tức.

Mọi tu sĩ trên tường phía ngoài đều chạy vào trong, lưu quang rợp trời, liên tục có yêu thú và tu sĩ rơi xuống.

Bên dưới, nhiều tu sĩ không biết phi độ, dựa vào pháp phù chạy trốn đang kêu thảm.

Bắc Linh thành chất dày thi thể yêu thú và tu sĩ, cơ hồ mọi máy bắn đá đã đổ gục, tuyệt đại đa số phòng ốc đã tổn hại, cực kỳ thảm liệt.

Số tu sĩ số trong thành vốn hơn bốn vạn nhưng giờ chỉ còn không đầy ba vạn, thời gian nửa canh giờ mới chưa được một phần tư.

Gặp thú triều, tốc độ tu sĩ thương vong cực kỳ kinh nhân.

Nhưng gần đây tu sĩ Bắc Linh thành lại như không ý thức được như thế, không có bao nhiêu tu sĩ vì quá kinh hãi mà bỏ chạy, ngược lại đều nghe Hàn Thiên Mặc chỉ huy, điên cuồng lui vào tường thành phía trong phòng thủ.

Bọn Ngụy Tác giết liền hai con yêu thú thật sự quá gây chấn động.

Đối với đệ giai tu sĩ chưa thấy Kim đơn kỳ đại tu sĩ, không hiểu thần thông của họ thì cho rằng Kim đơn đại tu sĩ thần thông như thế, giết phổ thông yêu thú như gió cuốn thì yêu thú bát cấp trở lên với họ cũng có khác gì.

Đối với hòa tu sĩ Phân niệm cảnh và Chu thiên cảnh hiểu rõ thần thông của Kim đơn kỳ đại tu sĩ thì biết Kim đơn đại tu sĩ thông thường tuyệt không có thần thông như bọn Ngụy Tác, cả yêu thú đẳng cấp như thanh loan và Hồn nguyên ngân oa cũng có thể nhiếp phục, thuật pháp và uy năng pháp bảo khiến yêu thú không chống nổi.

Nhưng xuất hiện ba bát cấp yêu thú, tích tắc đã bị giết hai con, tu sĩ nào cũng có ý nghĩ rằng chỉ cần bọn Ngụy Tác có mặt thì thành trì không thể mất, trừ bọn Hàn Thiên Mặc ra thì họ không biết đường rút đã định, sẽ dùng thượng cổ truyền tống pháp trận đào thoát. Họ không biết rằng quy mô thú triều lần này chưa từng có!

...

Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh bắn tới Hoang cổ cự ngao, yêu thú trong vòng trăm trượng bị quang hoa phát ra chấn nát, yêu thú khổng lồ rần rạt hoang cổ khí tức này ngẩng nhìn cái đỉnh, rõ ràng biết bọn Ngụy Tác nhắm vào mình.

Hoang cổ cự ngao rõ ràng trí tuệ không thấp, hơi trầm ngâm rồi đi tiếp, “chân tay” không ngừng phá hủy tường thành.

Thoáng sau, lại thêm năm, sáu trăm trượng tường thành bị hủy.

“Vù!”

“Vù!”

Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh thế như chẻ tre cách Hoang cổ cự ngao gần nghìn trượng thì nó vung cả tám cái chân, chụp từng mảnh thành vỡ ném tới.

Mảnh nhỏ cỡ cái bàn, to thì thậm chí bằng nửa chính thân thể Hoang cổ cự ngao, không kém gì một gian phòng.

Những mảnh này đều chứa tinh kim và đất đá nên rất nặng mà Hoang cổ cự ngao không hề phí sức, tám chân hai cẳng của nó tốc độ cực nhanh, chỉ vài tích tắc là thỉnh không như có mây đen, ít nhất hai, ba chục mảnh khác nào pháp bảo hạng nặng rít gió xô vào tam túc hoàng ngọc đại đỉnh.

Uy lực Hoang cổ cự ngao ném mảnh thành vỡ không kém gì trọng hình linh giai pháp bảo.

Uy lực này với bọn Ngự Tác không có gì uy hiếp.

Để nhanh chóng áp sát Hoang cổ cự ngao, tam túc hoàng ngọc đại đỉnh cơ hồ lao thẳng tới. Đạo đạo quang hoa bắn ra thổi tan mọi mảnh thành vỡ.

Bọn gã định đến sát Hoang cổ cự ngao hai trăm trượng thì sẽ tung đòn tất sát.

Yêu thú có lực phòng ngự phi thường, một hai đạo uy năng xung kích vị tất phá được. Hoang cổ cự thú này to lớn, dù Tử tâm đằng đăm xuyên thì với nó cũng chỉ là mấy vết thương vật, không hề nghiêm trọng.

Hoàng quang như tuệ tinh phá tna tất cả, bốn trăm trượng qua trong tích tắc, tam túc hoàng ngọc đại đỉnh chỉ cách Hoang cổ cự ngao chừng sáu trăm trượng.

Tuyệt đại đa số tu sĩ đã lui vào trong thành, thấy bọn Ngự Tác với khí thế kinh nhân lao vào Hoang cổ cự ngao trực thì đều sôi máu, gầm lên điên cuồng.

“Phù!”

Hoang cổ cự ngao thông thả nhắm vào tam túc hoàng ngọc đại đỉnh bắn tới mà phun ra thâm thanh sắc quang hoa.

“Không xong!” Thâm thanh sắc quang hoa phun ra, lục bào lão đầu cũng ré lên, “Ngự Tác, là Hoang cổ cự ngao tiến giai thành trưởng lão!”

“Hoang cổ cự ngao lại biết kích phát thuật pháp!”

“Hoang cổ cự ngao là yêu thú cận chiến, không biết kích phát thuật pháp, nó đã tiến giai thành trưởng lão!”

Cùng lúc, Ngự Tác cùng bọn Cơ Nhã biến hẳn sắc mặt.

Bất cấp trung giai yêu thú kích phát uy năng thuật pháp tương đương với Kim đơn tam trọng tứ trọng tu sĩ kích phát thiên cấp thuật pháp, còn đã tiến giai thì không hiểu đáng sợ cỡ nào?

“Oành!”

Bọn Ngự Tác biến hẳn sắc mặt, đều tung ra đòn mạnh nhất vào thâm thanh sắc quang hoa.

“Thứ quỷ quái gì nhỉ!” Hàn Vi Vi ré lên.

Đòn công kích mạnh nhất của chúng nhân, quang hoa và quang diễm xung kích tới mà không đánh tan được thâm thanh sắc quang hoa.

Thâm thanh sắc quang hoa dính kinh người, bị xung kích trúng thì văng về phía sau rồi đổ tới, nhìn từ phía ngoài như tam túc hoàng ngọc đại đỉnh bị bọc trong một cái kén xanh thẫm.

“Oành!”

Lại tiếng nổ kinh nhân vang lên, cái kén tan vỡ, tam túc hoàng ngọc đại đỉnh kéo theo quang diễm bay ra.

Cùng lúc, thâm thanh sắc quang hoa lại phun ra trước mặt tam túc hoàng ngọc đại đỉnh.

Hoang cổ cự ngao thông thả vòng qua, không ngừng phun ra quang hoa.

“Làm sao đây!” Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi đều kinh hô.

Sắc mặt Ngự Tác càng lúc càng xanh lét.

Hoang cổ cự ngao phun ra thâm thanh sắc quang hoa, không chỉ uy năng xung kích hùng hậu mà cũng như chất nhầy của Pháp vương thái diệu, ngưng kết trên không. Chỉ là so ra thì dịch nhầy của Pháp vương thái diệu không khác gì trò trẻ nít.

Hoang cổ cự ngao phun ra liên tục, mấy trăm trượng quanh tam túc hoàng ngọc đại đỉnh như phủ đầy thanh sắc cự vòng nổi xuống đất, không khác gì có vô số căn cự trụ xanh đỏ lầy.

Tam túc hoàng ngọc đại đỉnh bị áp chế tốc độ.

“Cơ hội!”

Đột nhiên, Kỳ Long Sơn gầm lên vì Hoang cổ cự ngao phun liên hồi thì như không còn đủ lực, hơi dừng lại.

Cơ Nhãn toàn lực thôi động tam túc hoàng ngọc đại đỉnh, áp sát Hoang cổ cự ngao không đầy ba trăm trượng.

“Không xong!”

Đôi mắt của Hoang cổ cự ngao ánh lên âm lạnh, thâm thanh sắc quang hoa từ miệng nó phun ra.

Thâm thanh sắc quang hoa dày hơn trước nhiều.

“Ồn!”

“Ồn!”

Liên tục hai dải quang diễm xung kích vào thâm thanh sắc quang hoa mà không xé được.

Bọn Ngụy Tác công kích loạt thứ hai thì không khí dưới tam túc hoàng ngọc đại đỉnh nổ vang.

Bóng xanh xuyên qua thâm thanh sắc quang hoa, bọn Ngụy Tác chưa kịp phản ứng, thì sau hai tiếng nổ, ngũ sắc hà quang của tam túc hoàng ngọc đại đỉnh và Nghiệp hỏa hồng liên đều bị đánh tan.

“Cạch!”

Thanh ảnh va lên tam túc hoàng ngọc đại đỉnh khiến quang hoa lóe lên, thân đỉnh vỡ ra!

Bên dưới bóng xanh là một thân thể khổng lồ!

Hoang cổ cự ngao lại lơ lửng trên không, mắt tròn bầy lạnh như trào phúng bọn Ngụy Tác đang ở ngay phía trên tam túc hoàng ngọc đại đỉnh vỡ nát.

645. Chương 645: Toàn Bộ Phát Cuồng

Ngự không!

Hoang cổ cự ngao lại biết ngự không!

Ngụy Tác tổn không biết bao nhiêu công sức để Phệ tâm trùng có năng lực phi độ ngự không nhưng nó tiến giai nhiều lần cũng chỉ lơ lửng được.

Hoang cổ cự ngao này có thể ngự không!

Tám thân khổng lồ lơ lửng trên không khiến người ta ghê sợ.

Tích tắc đánh vỡ tam túc hoàng ngọc đại đỉnh là cái đuôi của nó.

Đuôi lóe thanh quang, uy thế tựa hồ không kém Phá diệt thần thương của Lâm Thái Hư!

“Biết phun chất nhầy, lại cả ngự không, uy năng cỡ này, lẽ nào Hoang cổ cự ngao này đã tiến giai hai lần trở lên!”

Bọn Ngụy Tác cực kỳ kinh hãi, Hoang cổ cự ngao vốn là bát cấp trung giai Hoang cổ cự thú, nếu tiến giai hai lần thì như lý ngư hóa rồng, thành cửu cấp yêu thú!

“Hoang cổ cự ngao nặng như thế lại biết phi độ!”

“Phi độ pháp bảo của đại tu sĩ bị đánh vỡ rồi!”

Hoang cổ cự ngao phun ra thâm thanh sắc quang hoa ngăn cản tam tức hoàng ngọc đại đỉnh cho đến khi nó đột nhiên bay lên, bọn Ngụy Tác cảm giác rằng song phương đã giao thủ nhiều chiêu nhưng với tu sĩ Bắc Linh thành thì chỉ là tích tắc. Với họ, Hoang cổ cự ngao phun ra hơn mười dải thâm thanh sắc quang hoa đoạn bay lên đánh vỡ tam tức hoàng ngọc đại đỉnh.

Cơ hồ mọi tu sĩ Bắc Linh thành kinh hãi kêu lên, đuôi Hoang cổ cự ngao rực thanh quang, quét vỡ tam tức hoàng ngọc đại đỉnh xong thì lại quét vào bọn Ngụy Tác.

“Oành!”

Phía trên hoàng ngọc đại đỉnh, bọn Ngụy Tác bồng lên quang hoa kinh nhân, xung kích vào đuôi Hoang cổ cự ngao thành tiếng động long trời lở đất.

Uy năng thậm chí khiến bọn Ngụy Tác không khống chế nổi thân hình, bay lùi lại.

“Không được, Hoang cổ cự ngao sẽ rằng đã tiến giai hai lần trở lên, là cửu cấp yêu thú rồi!”

“Bát cấp trung giai Hoang cổ cự thú tiến giai thành cửu cấp yêu thú, còn đáng sợ hơn cửu cấp yêu thú thông thường!”

“Ngụy Tác, chúng ta không phải đối thủ của yêu thú này!”

Hàn Vi Vi và bọn Thủy Linh Nhi mặt cắt không còn hột máu, đầu óc trống rỗng.

Cùng lúc tam tức hoàng ngọc đại đỉnh tan vỡ, ai nấy phát ra công kích mạnh nhất. Thủy Linh Nhi cùng Cơ Nhã, Kỳ Long Sơn, Thanh Bình toàn lực kích phát kim đơn uy năng. Ngần này người cùng với Hỗn nguyên ngân oa, thêm pháp bảo uy năng kinh nhân như Tử tâm đăng thì chắc chắn hơn hẳn Phá diệt thần thương cùng uy năng thuật pháp của Lâm Thái Hư.

Uy năng xung kích như thế chỉ khiến cái đuôi của Hoang cổ cự ngao bắn lùi lại.

Xem ra không hề thương tổn!

Chúng nhân liên thủ thì dù là cửu cấp đề giai yêu thú chắc cũng trọng thương.

Nhưng bát cấp trung giai Hoang cổ cự thú trừ danh về nhục thân và sức mạnh lại tiến giai thì cửu cấp đề giai yêu thú cũng không sánh được, nhất là lực phòng ngự nhục thân càng dị thường, ngay cả pháp bảo công kích như Phá diệt thần thương cũng không làm gì được mà bị cái đuôi của nó hất bật đi.

Hoang cổ cự ngao lướt trên không, đôi mắt lồi ra hiện rõ nét băng lãnh cười cợt, cái đuôi màu xanh lại nhắm vào bọn Ngụy Tác.

Động tác của nó rất chậm nhưng thật ra vì thân thể quá lớn, chỉ hơi lách là lướt đi mấy chục trượng, thanh sắc trường ảnh cùng uy áp hủy diệt ép không khí trong trăm trượng co lại, cố định bọn Ngụy Tác rồi lướt đến trước mặt bọn gã.

“Oành!”

Bọn Ngụy Tác không còn lựa chọn, đành toàn lực xuất thủ, lại ngạnh tiếp Hoang cổ cự ngao.

Bọn Ngụy Tác lại vắng ngược.

“Hàn Vi Vi! Nam Cung Vũ Tinh!” Ngụy Tác nín thở.

Văng đi, Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh đều thổ máu.

Thủy Linh Nhi cùng Cơ Nhã, Kỳ Long Sơn, Thanh Bình đều có kim đơn tu vi, nhục thân của gã cực kỳ siêu phàm nên chống nổi, còn Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh tu vi kém hơn, nhục thân không chịu nổi chấn động nên tổn thương. May mà pháp y của họ phẩm giai không tệ chứ không thì liên tục hai lần xung kích e đã mất mạng.

“Phù!”

Ngân quang chói lòa, ngân sắc hà quang bao lấy Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh.

Hỗn nguyên ngân oa được Hàn Vi Vi cho ăn vận như tiểu nữ hài cũng cảm giác thấy chủ nhân gặp nguy hiểm, nên tế xuất yêu đơn.

“Oành!”

Thanh sắc quang ảnh lại ép tới, Hỗn nguyên ngân oa lơ lửng trước Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh run lên, ngân sắc hà quang vừa phát ra đã bị tan nát.

“Không được! Thế này chúng ta đều chết dưới tay nó! Phu quân, các vị lùi lại đi, chỉ còn cách tự nổ kim đơn!”

Thủy Linh Nhi bảo Ngụy Tác.

Từ sau khi ở thiên long long trủng cùng Ngụy Tác song tu, Thủy Linh Nhi đã coi gã là đạo lữ, nhưng thiếu nữ thanh thuần vốn danh khí cực lớn mà thật ra tại Huyền Phong môn hiếm khi tiếp xúc với ai thì vẫn xưng hô với gã giống bọn Cơ Nhã: gọi thẳng tên. Giờ nàng gọi là phu quân, rõ ràng đã quyết tâm, hiện rõ hơi hướm sinh lý tử biệt.

“Oành!”

Một viên lam sắc đơn châu như kim đơn nhất bàn từ trước mặt Cơ Nhã bắn vào Hoang cổ cự ngao rồi nổ tung.

Khí tức âm hàn cực độ hình thành một dải sáng lớn, Hoang cổ cự ngao như kết trong thanh hắc sắc huyền băng.

Uy năng đơn châu nổ tung không kém gì phổ thông kim đơn tự nổ, thân thể Hoang cổ cự ngao sưng lại trên không.

Nổ viên đơn châu thì Cơ Nhã cũng học lên, sắc mặt xám ngoét.

“Huyền sát hàn đơn!”

Bọn Thủy Linh Nhi đều kịp phản ứng. Đạo đạo lam sắc quang hoa từ miệng Thủy Linh Nhi phun ra, ai nấy tung đòn mạnh nhất vào Hoang cổ cự ngao.

“Oành!”

Hoang cổ cự ngao thoáng trì độn, đạo đạo quang hoa nổ tung trên mình nó.

“A!”

Bắc Linh thành lại vang lên tiếng hô kinh thiên động địa.

Hoang cổ cự ngao bị các loại quang diễm nuốt chửng, rơi xuống.

“Đi mau! Chúng ta không thể chiến thắng yêu thú này!”

“Uy năng này mà không khiến nó tổn thương quá lớn, giáp xác, nhục thân, phòng ngự của nó đạt cỡ nào!”

Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã càng kinh hãi, lắc lư chực rơi.

Họ thấy ngàn ấy quang hoa xung kích lên Hoang cổ cự ngao, tuy nó rơi xuống giáp xác không phá tổn gì quá mức. Khí tức của nó thấp phần bình ổn, vẫn yêu khí xung thiên.

“Mau nhìn kia, dưới bụng nó! Phòng ngự ở đó kém hơn, công kích vào chưa biết chừng sẽ giết được yêu thú này!” Ngụy Tác gầm vang.

“Lẽ nào ở đó...”

Ngụy Tác hú vang, Cơ Nhã và bọn Thủy Linh Nhi đều thấy dưới bụng Hoang cổ cự ngao có một mảnh giáp xác nhạt màu nhất, hơi có vết nứt, mấy cái chân nó có vẻ co chặt vào đó.

“Liều thôi!”

Không hề dừng lại, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình nghiêng rằng, hắc sắc tinh kim cự ngọc và hai dải kim đơn hà quang ngưng hình giáng vào chỗ đó của Hoang cổ cự ngao.

“Oành!”

Thanh quang lóe lên, Hoang cổ cự ngao vung đuôi, hất tung hai dải kim đơn hà quang ngưng hình, hất cả hắc sắc tinh kim cự ngao văng đi.

Đầu tinh kim cự ngao vang lên tiếng vỡ nát rồi xuất hiện vết nứt.

“Chát!”

Cơ Nhã và bọn Ngụy Tác bắn tới, tích tắc cái đuôi hất tinh kim cự ngao đi thì quang hoa của họ xung kích vào đó.

Quang hoa bị đuôi Hoang cổ cự ngao như cây trụ chặn lại, nhưng còn mấy đạo và tử sắc tinh trạng hỏa diễm do Tử tâm đăng phát ra vẫn xuyên qua, giáng lên.

“Cách!”

Giáp xác đột nhiên vỡ nát, chất nhầy xnah lè như máu tươi chảy ra, qua khe vỡ thấy rõ cả nội tạng.

“Ngao!!”

Hoang cổ cự ngao khổng lồ đột nhiên rống lên, trên mình như rẽ nước ra, bạo phát vô số thanh sắc khí lưu kinh nhân.

“Oành!”

Triệt để phát cuồng, tốc độ của nó nhanh hẳn, tích tắc đã đến trước mặt bọn Ngụy Tác. Cái đuôi và quang diễm chói lòa của bọn gã ngạnh tiếp, một càng của nó cắt vào hai tu sĩ bên phải.

Hai tu sĩ bị uy năng này hất văng là Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi.

“Chát!”

Nghiệp hỏa hồng liên của Cơ Nhã bị đôi càng lớn hơn thân thể nàng nhiều lần cắt phá.

Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi cơ hồ bị kẹp trúng, Ngụy Tác đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người, ngân quang lấp lánh.

“A!”

Bắc Linh thành lại bùng lên tiếng vô số tu sĩ kinh hô. Ngụy Tác bị đánh bay đi.

“Việc gì hả?”

Nhưng mọi tu sĩ đều tỏ vẻ không dám tin vì năm con Thiên lôi kiêu đột nhiên phun ra lôi cầu vào vết thương ở bụng Hoang cổ cự ngao.

-o0o-

646. Chương 646: Thật Sự Đồng Lòng

Yêu thú ngoài Thiên khung đều cá lớn nuốt cá bé, nhưng từ cổ đến nay khi thú triều bạo phát thì yêu thú đều như tích oán với Thiên khung và tu sĩ tới ngưỡng, ngay cả những loài trời sinh đối nghịch cũng không giết chóc nhau mà chỉ chăm chăm giết tu sĩ.

Hoang cổ cự ngao là Hoang cổ cự thú, qua hơn vạn năm mới trưởng thành, khí tức cực kỳ đáng sợ, nó lại tiến giai không chỉ một lần, như thủy giao hóa long, e rằng yêu thú bát cấp trở xuống đều nhiếp phục.

Thiên lôi kiêu chỉ là tứ cấp yêu thú, so với Hoang cổ cự thú tương tỷ chỉ là sâu kiến, vốn cực kỳ kính sợ Hoang cổ cự thú như nó, không phải trong thú triều thì e yêu thú bát cấp trở xuống e không dám đến gần nó trong nghìn dặm, nói gì dám phát động công kích.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” “Chát!”

Năm con Thiên lôi kiêu phát ra lôi cầu, cùng nổ ở vết thương dưới bụng Hoang cổ cự ngao.

Hoang cổ cự ngao không ngờ trong lúc này Thiên lôi kêu lại dám phát động tiến công với nó.

Thiên lôi kêu kích phát lôi cầu, dù trúng vết thương thì cũng không tạo ra tổn thương đáng kể nhưng không ngờ yêu thú không bằng cả sâu kiến trong mắt nó lại dám phát động công kích, khiến nó điên cuồng.

“Phù!”

Thanh quang khổng lồ quét qua, đuôi Hoang cổ cự ngao quất mạng, cơ hồ Thiên lôi kêu, Bích diễm cư trong mây chực trượng bị uy năng cuồng bạo biến thành bột.

Thiên lôi kêu, Bích diễm và yêu thú khác ở gần Hoang cổ cự thú đều nhận ra nó giận dữ, cùng gáy vang rồi bỏ chạy, thập phần kinh hoảng, thậm chí không dám dừng trong phạm vi nghìn trượng quanh nó.

“Oành!”

Cơ Nhã và bọn Kỳ Long Sơn toàn lực kích phát các loại quang hoa, xung kích lên Hoang cổ cự ngao.

Hoang cổ cự thú đã trải không biết bao nhiêu tuế nguyệt hình như có kinh nghiệm đấu pháp, điều chỉnh thân thể nghiêng chéo, bọn Cơ Nhã toàn lực ra đòn cũng hụt, chỉ đẩy nó tụt thêm mấy chục trượng.

“Sao lại như thế! Yêu thú điên rồi hả!”

“Sao còn có yêu thú dám phát động công kích với nó?!”

Hoang cổ cự ngao hung diễm ngút trời, yêu khí cơ hồ bao trùm nửa thành trì, nhưng tu sĩ Bắc Linh thành trung cảm thấy không dám tin vì trong tình hình đó mà có năm con Thiên lôi kêu lại lao tới, nhắm vào vết thương của Hoang cổ yêu thú mà không ngừng phun lôi cầu.

“Chưa chết, tu sĩ đó chưa chết!”

“Sao lại như thế! Bị cự ngao đánh trúng, dù phổ thông tinh kim cũng vỡ!”

“Nhục thân y lẽ nào còn hơn cả thai thể pháp bảo!”

Mọi tu sĩ Bắc Linh thành đều ngưng đọng mục quang, thời gian tựa hồ dừng lại, Ngụy Tác ngân quang lấp lánh, như tảng đá rơi xuống thì vung tay, kim hoàng lưỡng sắc quang diễm bắn vào Hoang cổ cự ngao đang giận dữ quét năm con Thiên lôi kêu thành bột.

“Phi kiếm?”

“Y dùng phi kiếm?”

“Phi kiếm to thế kia... Lẽ nào là...”

“Dù phi kiếm thì thủ đoạn khổng chế này... phản ứng hòa tốc độ không kém gì giá đầu Hoang cổ cự ngao, thần thức của y kinh nhân quá!”

Mọi tu sĩ nhìn thấy Ngụy Tác tế xuất kim hoàng lưỡng sắc quang hoa, bắn đến sát bụng Hoang cổ cự ngao thì vòng qua, tránh khỏi hai cái chân xanh lè như cự trụ bổ qua mà giáng thẳng vào mảnh giáp xác vỡ.

“Vẫn chưa giết được!”

“Nhục thân Hoang cổ cự ngao quá bền! Nội tạng cũng như tinh kim!”

Mọi tu sĩ đều thấy Ngụy Tác kích phát kim sắc quang hoa chém vào huyết nhục Hoang cổ cự ngao nhưng chỉ ngập một phần ba.

Cùng lúc, Hoang cổ cự ngao lại gầm vang, mặc kệ đạo kim sắc quang hoa, tựa hồ không bị tổn thương dù trúng đòn, thân ảnh nó ép xuống, lao nhanh vào Ngụy Tác.

“Ngụy Tác!”

Thủy Linh Nhi cùng Cơ Nhã nhợt nhạt mặt mày, hai viên kim đơn bắn vào Hoang cổ cự ngao, ràn rạt quang văn và khí tức hủy diệt.

Họ hiểu nhục thân gã tuy cực kỳ hùng mạnh nhưng uy năng đòn của Hoang cổ cự ngao lại kinh nhân, dù có huyền giai Nghiệp hỏa hồng liên ngăn trở thì gã cũng trọng thương. Dù gã không hề tổn thương, thì với tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng khẳng định không thể ngăn được đòn của Hoang cổ cự ngao đang thịnh nộ.

Tự nổ kim đơn!

Thủy Linh Nhi cùng Cơ Nhã đã chuẩn bị tự nổ kim đơn, có lẽ chỉ dùng cách đó mới cứu được Ngụy Tác.

“Trời đất! Kim đơn đại tu sĩ đã liều mạng rồi! Định tự nổ kim đơn!” Nhiều tu sĩ Bắc Linh thành đã nhận ra dụng ý của Thủy Linh Nhi cùng Cơ Nhã, kêu lên kinh hãi.

“Việc gì hả!”

“Hoang cổ cự ngao điên rồi hả!”

Nhưng biến cố phát sinh khiến mọi tu sĩ rúng động. Kim đơn của Thủy Linh Nhi cùng Cơ Nhã không bùng lên quang văn hủy diệt.

“Phù!”

Hoang cổ cự ngao đang bổ xuống Ngụy Tác đột nhiên gầm vang, mặc kệ kim sắc quang hoa trong vết thương mà mấy cái chân cùng cắm vào đó, kéo cả quang diễm và huyết nhục ra!

Thanh sắc huyết nhục tung tóe, có cả nội tạng tan nát!

Hoang cổ cự ngao run lên trên không như điên cuồng.

Móc ra xong, tạo thành vết thương kinh rợn trên bụng, Hoang cổ cự ngao như bị thứ gì đó chui qua vết thương, bốn cái chân như chân cua cắm vào bụng lần nữa, móc ra không ít huyết nhục và nội tạng nát.

“Phệ tâm trùng!”

“Phệ tâm trùng đã chui vào vết thương của Hoang cổ cự thú!”

“Hoang cổ cự thú cảm tri thì Phệ tâm trùng không thể đến gần mười mấy trượng mà không bị phát giác, y đã tính kỹ, phi kiếm cánh cửa xuất ra thu hút Hoang cổ cự thú hấp để Phệ tâm trùng chui vào!”

Bọn Cơ Nhã phản ứng ngay, lao đến chỗ Ngụy Tác rơi xuống.

“Oành!”

Cùng lúc, đạo đạo quang hoa lại oanh kích Hoang cổ cự ngao.

Hoang cổ cự ngao lại bị oanh kích đến không khống chế được thân ảnh, như thanh sắc tiểu sơn rơi xuống.

“Ngao!”

Tích tắc rơi xuống, Hoang cổ cự ngao triệt để phát cuồng, chân và đuôi quật lung tung, mọi thứ trong vòng trăm trượng đều tan nát.

“Đi thôi! Tránh xa yêu thú này! Nó tự nổ yêu đơn thì chúng ta xong đời.”

Bọn Cơ Nhã chưa lướt tới thì Ngụy Tác đã dùng thân ảnh, ngoái lại truyền âm.

“Ngụy Tác, sao rồi?”

Bám theo Ngụy Tác, bọn Cơ Nhã đều run giọng hỏi.

Pháp y của Ngụy Tác rách tan mé phải, chỗ eo lõm vào, tựa hồ xương cốt chỗ đó đã gãy nát.

“Ta dùng Chân ma phong thể thuật phong ấn thương thể, với nhục thân sinh cơ thì không quá nguy hiểm.” Ngụy Tác nhợt nhạt mặt mày nhìn Hoang cổ cự ngao tung hoành, lấy ra pháp y mặc vào.

Phệ tâm trùng là chiêu sau cùng của gã, thật ra gã cũng không dám chắc nó có chui bào được bụng Hoang cổ cự ngao không.

“Oành!”

Cùng lúc, Hoang cổ cự ngao đột nhiên rực thanh quang, định lướt tới nhưng được hơn mười trượng thì rút phịch xuống.

“Ngao...!”

Hoang cổ cự ngao giờ mấy cái chân lên run rẩy, như muốn làm gì đó nhưng lại không dám, rồi sau rốt cũng như đã quyết tâm, cắm chân vào bụng móc ra.

“Kia là... Cứ như tự móc nội tạng...”

Tu sĩ thấy cảnh này đều rùng mình lạnh sống lưng.

“Phù!”

Huyết nhục và nội tạng bị Hoang cổ cự ngao kéo ra.

“Chát!”

Cái đuôi màu xanh của Hoang cổ cự ngao đập xuống đất, mặt đất nứt nẻ.

“Chết rồi?...” Hiện tại Bắc Linh thành đang hỗn loạn bỗng lặng ngắt.

Hoang cổ cự ngao rơi xuống bất động.

Yêu khí cuồng bạo bá đạo tan đi như nước triều.

“Chết rồi... Yêu thú này bị chúng ta giết...”

Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã đứng lại trên không, mọi việc khiến họ cũng không dám tin.

-o0o-

647. Chương 647: Đường Lui, Độn Quang

Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã biết Hoang cổ cự ngao mạnh cỡ nào.

Hoang cổ cự ngao với viễn cổ thiên long diện thì chỉ là con trùng, một long trảo là đủ lấy mạng.

Nhưng chỉ với uy năng kinh nhân của viễn cổ thiên long mà thôi.

Hoang cổ cự ngao là bất cấp trung giai yêu thú, lực phòng ngự của giáp xác cực kỳ mạnh, tiến giai thành cửu cấp yêu thú thì càng đáng sợ, những thứ khác có lẽ không bằng cửu cấp yêu thú thông thường, nhưng riêng lực phòng ngự của giáp xác thì hơn xa.

Lực công kích của bọn Ngụy Tác không phá được, Hoang cổ cự ngao coi như bất bại, dù Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi tự nỗ lực đơn, vị tất trọng thương được nó.

Yêu thú cỡ này sánh với Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ, bọn Ngụy Tác hiện không thể ứng phó.

Nhưng trong mắt tu sĩ Bắc Linh thành thì khác.

Họ đều thấy Ngụy Tác lấp lánh ngân sắc thần huy, trùng độn của Hoang cổ cự ngao mà vẫn không sao.

Liên tục ba yêu thú bất cấp trở lên, ngay cả Hoang cổ cự thú hung diễm ngút trời, yêu khí nghệt thở cũng bị họ giết.

Mọi tu sĩ Bắc Linh thành đều cho rằng của vô thượng thần thông bọn Ngụy Tác như thần linh!

“Yêu thú như thế cũng giết được! Đại tu sĩ thần thông cái thế, chúng ta sẽ giữ được thành!”

“Có đại tu sĩ tọa trấn, chưa biết chừng hôm nay sẽ sống sót!”

Hoang cổ cự ngao rơi xuống, yêu khí như nước triều rút đi, cả Bắc Linh thành đứng lại rồi bạo phát tiếng kinh hô và hoan hô vang trời.

“Giết rồi... Giết rồi... Ngụy Tác, mau thu Hoang cổ cự ngao... giáp xác của nó như thế, để luyện khí, chưa biết chừng sẽ luyện thành pháp bảo phòng ngự huyền giai thượng phẩm, cả Phá diệt thần thương cũng không

phá được!” Lục bào lão đầu run giọng. Ban nãy Ngụy Tác ngăn Hoang cổ cự ngao giết Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi thì nhét Dương quỹ quán vào nạp bảo thủ trạc, giờ gã bỏ ra, lục bào lão đầu thấy trong tích tắc gã giết được Hoang cổ cự ngao thì cũng không dám tin.

Tế xuất phi kiếm cánh cửa, Ngụy Tác biết tu sĩ trong thành nhận ra, cộng thêm tam túc hoàng ngọc đại đỉnh bị vỡ, gã không cần che giấu, vung tay tế xuất Ly Hỏa phảng.

Ngụy Tác và Phệ tâm trùng có tâm linh cảm ứng đặc biệt, biết nó thuận theo huyết mạch Hoang cổ cự ngao mà lọt vào não bộ nó, thậm chí đang hút não tủy. Hoang cổ cự ngao thật sự sinh cơ đoạn tuyệt, nên gã không cần cố kỵ, tế xuất Ly Hỏa phảng thì bắn tới ngay.

Một tiếng động khẽ, không ai nhận ra Phệ tâm trùng chui khỏi vết thương trên bụng Hoang cổ cự ngao.

Ngụy Tác định thu Hoang cổ cự thú vào nạp bảo thủ trạc nên lệnh cho Phệ tâm trùng ngừng ăn chui ra.

Phệ tâm trùng lui ra, bạch quang lóe lên, Hoang cổ cự thú bị gã cho vào nạp bảo nang.

“Phi kiếm cũng không tổn hại...”

Cạnh nó, trong một đồng huyết nhục và tạng phủ nát, gã thấy phi kiếm cánh cửa.

Ngụy Tác định dùng phi kiếm cánh cửa để Phệ tâm trùng đến gần Hoang cổ cự thú, đã tính tới khả năng phi kiếm cánh cửa tổn hại. Nhưng Hoang cổ cự ngao bị Phệ tâm trùng lọt vào thể nội, thì dụng dụng cách “tráng sĩ đoạn oản” (tráng sĩ bẻ cổ tay - ND) mà móc huyết nhục và nội tạng cùng Phệ tâm trùng ra nên phi kiếm cánh cửa vẫn nguyên lành.

“Giết!”

Ngụy Tác thu phi kiếm cánh cửa, gầm lên vang trời, đồng thời Ly Hỏa phảng trực tiếp bắn đến chỗ nhiều yêu thú nhất Bắc Linh thành, đạo đạo quang hoa từ Ly Hỏa phảng phun ra, xé tan từng đàn.

“Phân thành bốn đội, trước và sau toàn lực phòng thủ! Hai đội ở giữa toàn lực công kích!”

Hàn Thiên Mặc lại quát to.

Bọn Ngụy Tác giết yêu thú như chẻ tre thì tu sĩ Bắc Linh thành cũng ổn định trận cước, không còn hỗn loạn như trước.

Từ bốn phương tám hướng, yêu thú liên miên tràn tới.

Tứ cấp đề giai Lang đầu biên bức, tứ cấp trung giai Thực hỏa bảo thạch tích mà Ngụy Tác thấy lúc trước đã tràn vào tường thành phía ngoài.

Yêu thú càng lúc càng nhiều, tứ cấp đề giai yêu thú Thạch giáp lão nha thú, ngũ cấp đề giai Hồng vân phong... thậm chí cả Tử diễm cự giáp trùng thể hình khổng lồ, kích cỡ đến hai, ba trượng, như phòng ốc di động cũng xuất hiện.

Tử diễm cự giáp trùng có ngoại hình không khác gì Địa biểu trùng thông thường, chỉ là to hơn nhiều, tuy kinh nhân như thế nhưng chỉ biết phun tử sắc yên khí, thực lực chỉ tứ cấp cao giai, cự giáp trùng này vì bồi giáp là nguyên liệu tốt để luyện chế pháp thuẫn nên dễ bị phát hiện, ở gần Thiên khung cơ hồ bị săn đến độ gần diệt tuyệt, nhưng quanh Bắc Linh thành lúc này, trong các loại yêu thú cút nhất có hơn nghìn giáp trùng này.

“Phù!” Hai con Bích diễm cư mây đạo quang hoa xuyên thủng.

“A!” Một tu sĩ bị Độc tiễn hoan bắn hắc quang xuyên người.

Một yêu thú bị một đạo quang hoa cắt làm đôi, nhưng trước khi chết cũng phát ra một đạo quang hoa, hắt bay một tu sĩ.

...

Tình hình đó liên tục diễn ra trong tường thành bên trong Bắc Linh thành.

Mỗi một tích tắc lại có tiếng yêu thú và tu sĩ kêu la thảm thiết.

Không còn cao giai yêu thú ngăn được bọn Ngụy Tác, nên mỗi tích tắc, số yêu thú bị giết vượt xa số tu sĩ thương vong.

Yêu thú nhiều hơn số tu sĩ Bắc Linh thành không biết bao nhiêu lần.

Dù mười con, thậm chí hai, ba mươi yêu thú đối một tu sĩ thì Bắc Linh thành vẫn không gánh được tổn hao đó.

Trên Ly Hỏa phẳng, Ngụy Tác nhìn xa chứ không xuất thủ.

Tuy dùng Chân ma phong thể thuật phong ấn thương thể, có vẻ không bị thương nhưng một đòn ban nãy của Hoang cổ cự ngao, trừ cơ hồ đánh nát xương cốt của gã thì ngay cả nội phủ cũng tổn thương nghiêm trọng. Tuy nhục thân sinh cơ của gã siêu phàm, thương thể lại không trí mệnh, nhưng nếu giải trừ Chân ma phong thể thuật ngay thì sẽ phải liệu thương lập tức, mấy ngày tiếp theo đừng mong động dụng chân nguyên.

Theo thương thể, tất nhiên càng sớm liệu thương càng tốt, thời gian Chân ma phong thể thuật phong ấn càng lâu, lại phải động thủ, càng động dụng chân nguyên, khí huyết, thụ thương càng nghiêm trọng. Thương thể của gã mà nghiêm trọng thêm chút nữa sẽ trở thành trí mệnh. Nhưng hiện giờ gã không dám trực tiếp giải trừ Chân ma phong thể thuật phong ấn để liệu thương.

Nửa canh giờ, thời gian mới quá nửa, vốn bốn vạn tu sĩ, hiện tại chỉ còn chừng hai vạn.

“Yêu thú quá nhiều, tiền bối, chi bằng đưa bọn tại hạ thoát đi!” Tường Bắc Linh thành đã sụp nhiều chỗ, nhiều nơi vang lên tiếng hô đó.

Sau khi thấy bọn Ngụy Tác giết Hoang cổ cự ngao khiến khí huyết sôi trào nhưng thú triều vô tận, tu sĩ quanh mình liên tục mất mạng, nhiều tu sĩ dần hoảng sợ, chỉ muốn bỏ chạy. Cũng vì tu sĩ Bắc Linh thành không dám động không mà co lại phòng thủ. Nếu họ cũng như bọn Ngụy Tác, có thể bay lên cao thấy được từ xa, thú triều cuộn cuộn tới thì tuyệt đại đa số tu sĩ tất mất hết đầu chí.

“Chư vị tiền bối, cứ thế này sẽ không chống nổi! Mong chư vị tiền bối cùng một ít đạo hữu tạo một đạo phòng tuyến ngoài truyền tông pháp trận.” Hàn Thiên Mặc hú vang.

“Truyền tông pháp trận, vì sao phải giữ truyền tông pháp trận?”

“Vì sao không mời tiền bối cùng đột vây, lui về thành trì đằng sau?”

Hàn Thiên Mặc vừa nói thì không ít tu sĩ kêu lên.

“Thiên khung ở mấy vạn dặm quanh đây nứt bốn vết! Chỉ dọc đường bọn mỡ đã thấy ba nơi, trong mấy vạn dặm, thậm chí mười mấy vạn dặm, thú triều đều quét qua! Chưa biết chừng sẽ quét quá nửa Thiên Huyền đại lục bắc bộ, lùi lại thành trì khác cũng vô dụng!”

Ly Hỏa phẳng bắn tới chỗ Hàn Thiên Mặc. Cùng lúc, Ngụy Tác cất giọng sang sảng, “Giữ vững truyền tông pháp trận mới có thể đào thoát. Mỡ có một món cổ bảo khiến cho tu sĩ Thần hải cảnh cũng sử dụng được thượng cổ truyền tông pháp trận! Giờ không còn lựa chọn, không muốn chết thì mau nghe theo Hàn đạo hữu điều khiển, nếu không tin lời bọn mỡ thì cứ việc đi, xem có đào thoát được không!”

Mỡ đảm bảo khi thượng cổ truyền tông pháp trận sử dụng được, chỉ cần không xuất hiện yêu thú bọn mỡ không đối phó nổi, tu sĩ tu vi càng thấp sẽ càng được đi trước!”

“Cái gì... vết nứt Thiên khung có ở bốn nơi!”

“Thú triều quét qua quá nửa Thiên Huyền đại lục bắc bộ?”

“Mấy vạn dặm đã bị thú triều quét qua... Chúng ta đang ở trong thú triều lớn nhất tu đạo giới mấy vạn năm qua?!”

Ngụy Tác nói ra khiến tuyệt đại đa số tu sĩ Bắc Linh thành tê dại.

Bọn Ngụy Tác, trong mắt các tu sĩ thì như thần chỉ, Ngụy Tác nói thì họ đều kinh hãi, không dám hoài nghi, nhưng tu sĩ định đột vây vì muốn theo bọn gã, bọn gã bảo cần tử thủ, mọi tu sĩ hiểu là cả giữ đường lùi.

...

Ngụy Tác và mọi tu sĩ Bắc Linh thành không biết là có một dải độn quang từ Cốc Khoáng thành lao về phía Bắc Linh thành.

Cốc Khoáng thành và Thiên Sơ thành là thành trì gần Bắc Linh thành nhất, cự ly giữa ba thành trì tương đương, là hình tam giác trên địa đồ Thiên Huyền đại lục bắc bộ.

Phía sau độn quang là hắc vân khổng lồ, sau nữa là mấy dải lục sắc yêu vụ, như đang truy đuổi.

-o0o-

648. Chương 648: Lâm Thái Hư Xuất Hiện

Độn quang này tốc độ thập phần kinh nhân, không kém gì tam túc hoàng ngọc đại đỉnh.

Tu sĩ cười độn quang mặc hoàng sắc pháp y, mày kiếm mắt sao, mái tóc đen bóng được nhuộm ngọc đá buộc vào sau gáy, ẩn đường rộng rãi, phát ra uy nghiêm bao trùm thiên hạ.

Tu sĩ này là chân truyền đại sư huynh của Huyền Phong môn, Lâm Thái Hư!

Lâm Thái Hư được bọc trong thanh sắc thần quang, mọi yêu thú chạm vào thì bị uy năng chấn nát, y lướt tới, như thần vương trên không trung, uy thế khôn tả.

Lâm Thái Hư tuy mặt mũi lạnh tanh, nhưng không dám dừng lại, rõ ràng bị yêu thú trong hắc vân truy đuổi.

Lâm Thái Hư tu vi Kim đơn tứ trọng, có Phá diệt thần thương uy năng dị thường kinh nhân, dù Âm Thi tông Huyết Linh lão tổ năm xưa là Kim đơn ngũ trọng cũng vị tất là đối thủ của y.

Trong thú triều trước đó, Lâm Thái Hư cực kỳ ngênh ngang, có vẻ coi thường cả thú triều.

Giờ yêu thú trong hắc vân đuổi y chạy vắt chân lên cổ thì thực lực kinh nhân cỡ nào?

Yêu thú trong lục sắc yêu vụ đứng thẳng như cá sấu, tựa hình người, dị thường hung hãn, là thượng cổ hung thú Phệ linh thú suýt nữa lấy mạng Dương chi diệu!

Bám theo Lâm Thái Hư có tới bốn con Phệ linh thú.

Lâm Thái Hư mặt mũi lạnh tanh không ngừng lướt về Bắc Linh thành, thấy yêu thú đầy rẫy thì diễu ổi hướng.

“Cốc Khoáng thành đã bị hủy, Bắc Linh thành lại còn tu sĩ?”

Đột nhiên, Lâm Thái Hư mặt mũi lạnh tanh mất ánh lên, tỏ vẻ kinh nghi.

Qua cảnh tượng, y đoán được lần này không chỉ có một hai vết nứt Thiên khung, Thiên khung ở Bắc Linh thành khẳng định đã nứt, Cốc Khoáng thành còn lớn hơn mà đã bị thú triều triệt để hủy diệt, Bắc Linh thành lẽ ra phải không còn tồn tại, tu sĩ đào tẩu được đã đào tẩu rồi, nghìn dặm gần thành khu có khi không còn tu sĩ nào sống sót. Nhưng thấy Bắc Linh thành có tiếng đấu pháp thập phần kịch liệt, ít nhất còn cả nghìn tu sĩ đang giao đấu với yêu thú. Không thì y còn chưa thấy Bắc Linh thành thì đấu pháp quy mô nhỏ không thể nào truyền đến đây.

Liếc hắc vân và bốn con Phệ linh thú, Lâm Thái Hư vẫn nhất phó mặt mũi lạnh tanh nhưng nhãn quang lóe lên, lướt về Bắc Linh thành.

Độn tốc của y cực độ kinh nhân, tựa như thần vương trong truyền thuyết, thoáng sau Bắc Linh thành đã hiện lên.

Tiếng nổ không ngừng vang lên, thỉnh không ngừng rung chuyển.

Vô số yêu thú bay quanh Bắc Linh thành, cơ hồ vây thành một cái kén đen ngòm, như cơn lốc đang quay tít.

Bên ngoài Bắc Linh đã bị hủy hoại, chỗ nào cũng là thi thể yêu thú và tu sĩ, nhưng trong thành còn một nơi có quang diễm tụ thành dòng, không ngừng hắt vô số yêu thú vắng đi hoặc trọng thương rỉ rơi xuống.

“Giao chiến khốc liệt, trong tình hình này còn chống được, xem ra có Kim đơn tu sĩ tại trường, tốt quá.”

Nhìn từ xa thấy Bắc Linh thành như thế, Lâm Thái Hư mặt mũi lạnh tanh lắm lắm, vung tay, đột nhiên bùng lên bạch sắc vân khí, thân ảnh ẩn vào.

Thân ảnh Lâm Thái Hư ẩn trong bạch sắc vân khí lại vút lên cao, lao về Bắc Linh thành.

...

“Chư vị tiền bối, ơn cứu mạng suốt đời không quên!”

“Tiền bối, không có các vị, hôm nay bọn vân bối chết chắc, ơn cứu mạng, cả đời không quên.”

“...”

Trong Bắc Linh thành là cảnh tượng khác.

Quanh thượng cổ truyền tông pháp trận có một bức tường cao xây bằng phòng ốc, thi thể yêu thú, đất đá và băng đóng thành, nhưng đã bị xung phá tan tác, tu sĩ tụ quanh đó đấu với yêu thú, còn không đầy năm nghìn.

Uy năng cổ phù bao trùm thượng cổ truyền tông pháp trận đã tiêu tan, từng toán tu sĩ không ngừng tiến vào, linh quang lóe lên, họ được đưa đi.

Hóa ra may mắn giết xong Hoang cổ cự ngao thì không có thêm yêu thú bát cấp trở lên nữa, tuy tu sĩ Bắc Linh thành tổn thất dị thường trầm trọng, nhưng trụ được đến lúc uy năng cổ phù tan đi, có thể sử dụng thượng cổ truyền tông pháp trận.

Hiện tại vòng phòng ngự Bắc Linh thành co lại, số lượng tu sĩ càng lúc càng ít, số yêu thú bị giết kém xa số tràn đến, vây kín ngôi thành đến mức không nhìn rõ cảnh tượng.

Hiện tại yêu thú tựa hồ nhận ra tu sĩ Bắc Linh thành qua thượng cổ pháp trận trốn chạy, pháp trận mỗi lần hoạt động là “linh dược” của chúng thiếu bớt một phần, phía trên pháp trận có số lượng yêu thú dày nhất, chúng muốn hủy thượng cổ truyền tông pháp trận đi.

Ly Hỏa phẳng của Ngụy Tác dừng trên thượng cổ truyền tông pháp trận, đạo đạo quang diễm không ngừng tràn ra. Ly Hỏa phẳng như pháp thuẫn khổng lồ, bảo vệ thượng cổ truyền tông pháp trận.

Vô số thi thể yêu thú từ phía trên thượng cổ truyền tông pháp trận rỉ xuống như mưa tuyết.

Thủy Linh Nhi ở trong thượng cổ truyền tông pháp trận, không ngừng kích phát đỉnh cấp Hộ thần cổ phù, hộ tổng từng toán tu sĩ.

Như Ngụy Tác nói, đề giai tu sĩ đi trước.

Mỗi toán tu sĩ đi khỏi, Ngụy Tác đều chỉ dẫn. Toán trước đi, toán sau đợi Thủy Linh Nhi quay lại đón, Ngụy Tác để họ lấy được bao nhiêu thi thể yêu thú thì lấy.

Hiện tại trong Bắc Linh thành, thi thể yêu thú chất như núi, không thể lấy hết.

Để giữ thượng cổ truyền tông pháp trận, tu sĩ Bắc Linh thành còn lại không nổi một phần tư. Hiện tại bọn Ngụy Tác đã hộ tổng hơn bốn nghìn tu sĩ đào thoát. Trong quá trình này lại có hơn nghìn người mất mạng, mỗi tu sĩ con sống sót thấy bên ngoài là yêu thú ngút trời, vây kín cả truyền tông pháp trận thì hiểu tuy tiếp theo sẽ còn chết không biết bao nhiêu tu sĩ, bao nhiêu người may mắn thoát được nhưng không có bọn Ngụy Tác, toàn thể Bắc Linh thành chắc chắn không ai thoát.

Đối với tu sĩ Thần hải cảnh và Chu thiên cảnh thì khác.

Lúc Ngụy Tác còn là Thần hải cảnh lưỡng, tam trọng, cả lưỡng cấp Thạch vĩ bích tích mà đối phó cũng thập phần cật lực, trong thú triều này dù thoát khỏi Bắc Linh thành thì tu sĩ Thần hải cảnh và Chu thiên cảnh trăm phần mạng.

Bọn Ngụy Tác với thần thông cao cường giúp họ an toàn đào thoát, còn để họ lấy cả thi thể yêu thú.

Trong mắt đệ giai tu sĩ, bọn Ngụy Tác cho họ ân huệ cực lớn. Dù là Cơ Nhã và Hàn Vi Vi ở trên thượng cổ pháp trận toàn lực ngăn cản yêu thú hay Thủy Linh Nhi ở trong trận kích phát đỉnh cấp Hộ thần cổ phù, hộ tổng tu sĩ đào thoát, tất cả đều là nhân.

“Chư vị tiền bối, văn bối tuy tu vi thấp kém nhưng ơn hôm nay, tương lai có cơ hội báo đáp, tại hạ nhất định gan óc lầy đất cũng không tiếc!”

Bắc Linh thành cũng có nhiều tu sĩ trọng tình trọng nghĩa, liều mạng ở lại chỉ mong thấy chí thân hảo hữu đào thoát, thấy họ được Thủy Linh Nhi thông qua truyền tống pháp trận đưa đi thì hô to.

Ngụy Tác dùng Chân ma phong thể thuật phong ấn thể nội thương thể không thi triển thuật pháp, đưa toán tu sĩ đi rồi thì mục quang nhìn ra rìa thượng cổ pháp trận, hai Hắc minh cốt quân không ngừng kích phát hắc sắc quang trụ.

“Là chúng! Đúng là ở đâu cũng gặp!”

Cùng lúc, Lâm Thái Hư bao trong bạch sắc vân khí từ trên cực cao, vượt qua tường thành. Thấy thượng cổ truyền tống pháp trận toát lên quang diễm thì y cười lạnh.

“À!”

Cùng lúc, Ngụy Tác đột nhiên cảm ứng được, biến sắc.

“Cơ Nhã, chúng ta đi!” Không hề dừng lại, gã thu Ly Hỏa phảng rồi bảo bọn Cơ Nhã.

“Thần thức của y cảm ứng được giai yêu thú đến, phản ứng cực nhanh. Muốn chạy, không dễ thế đâu!”

Lâm Thái Hư ở trên cao không hề do dự, hừ lạnh rồi thanh sắc thần quang lóe lên như vẩy thạch lao xuống thượng cổ truyền tống pháp trận. “Xoạt!” Lưỡng đạo quang hoa trực tiếp bắn tới.

649. Chương 649: Quá Mức Độc Ác

Lâm Thái Hư lóe thanh sắc thần quang, bắn ra năm mươi trượng.

Yêu thú trong vòng năm mươi trượng, chạm vào thanh sắc thần quang đều hóa thành tro.

Lưỡng đạo quang hoa, trong đó một đạo kim sắc lưu quang dài ra hai, ba trăm trượng như tuệ tinh, xé toang thiên địa.

Thanh sắc lưu quang như những cánh sen có vô số thanh sắc quang hoa tràn ra, tựa hồ do vô số cương phong ngưng tụ thành.

Thanh sắc thần quang trên mình Lâm Thái Hư và nguyên khí dao động của lưỡng đạo quang hoa như biển lớn, khí thế tràn khắp đất trời, khiến cả Bắc Linh thành như đang bị một thượng cổ thần vương giẫm đạp.

Khí tức bạo phát trong tích tắc đó khiến vô số yêu thú trên thượng cổ truyền tống pháp trận rít vang run rẩy, định bỏ chạy.

Gần như mọi yêu thú trước mặt Lâm Thái Hư đều bị uy năng trấn áp đến bất động, con nào lơ lửng trên không thì như bị cố định trong tranh, quang hoa của gã cách yêu thú trăm trượng thì nó đã nổ tung, máu bắn tóe rồi hóa thành tro.

Uy thế như thần vương giáng hình phạt, như dòng chảy tuế nguyệt, không thể cản nổi!

“Ngụy Tác, sao vậy?”

“Lâm Thái Hư!”

Không có dấu hiệu gì, Ngụy Tác đột nhiên thu Ly Hỏa phảng, để bọn Cơ Nhã đáp xuống thượng cổ truyền tống pháp trận, họ chưa kịp phản ứng thì từ trên không, hai làn quang hoa bay trước và thanh sắc thần quang theo sau lao xuống khiến tất cả biến sắc.

“Mau kích phát pháp trận!” Gầm lên với các tu sĩ trông coi pháp trận bị Lâm Thái Hư đột nhiên xuất hiện chấn nhiếp đến ngẩn ra, bọn Cơ Nhã vận linh khí đến cực hạn, phát động công kích mạnh nhất, đạo đạo quang diễm đổ vào y.

“Lâm Thái Hư! Y lại xuất hiện ở đây. Y định phá hoại truyền tông pháp trận!”

Ngụy Tác đáp xuống truyền tông pháp trận thì kéo Hàn Thiên Mặc và Trần An Viễn ở rìa vào trong.

Nhìn Lâm Thái Hư như thần vương giáng lâm, gã chợt giận dữ khôn tả.

Gã không phát hiện Lâm Thái Hư đến mà chỉ cảm được yêu khí kinh nhân dồn về Bắc Linh thành. Đạo yêu khí này khiến gã thấy quen thuộc, lại không kém gì Hoang cổ cự ngao.

Gã nhìn hai Hắc minh cốt quân vì từng toán tu sĩ theo truyền tông pháp trận ly khai, số còn lại chống cự càng lúc càng vất vả, gục ngã càng nhanh. Đối với Ngụy Tác, dù sau cùng bao nhiêu tu sĩ chết thì để càng nhiều tu sĩ đào mệnh càng tốt. Gã thậm chí chấp nhận bỏ cả hai Hắc minh cốt quân để có thêm tu sĩ ly khai.

Gã từ đầu đã không che giấu lòng riêng tư.

Ban đầu gã đã nói rõ phải tử thủ thượng cổ truyền tông pháp trận, nếu có yêu thú không thể đối phó đến, họ sẽ đi trước, với gã thì tính mạng tu sĩ không có giao tình không thể như bọn Cơ Nhã.

Nhưng hơn vạn tính mệnh trước mắt thì gã đành cân nhắc, thậm chí nguyện ý từ bỏ tất cả để cứu thêm một toán tu sĩ.

Dù gã hay bọn Thủy Linh Nhi đều tổn thương không nhẹ, yêu thú không kém gì Hoang cổ cự ngao đang tới, họ không thể đối phó, nên đành phải bỏ chạy. Thuận tay kéo Hàn Thiên Mặc và Trần An Viễn vào thượng cổ truyền tông pháp trận vì biết kinh nghiệm của họ thập phần hữu dụng, tương lai chưa biết chừng sẽ có ích khi trấn thủ thành trì khác, chống lại thú triều. Với tình huống Thiên khung của Thiên Huyền đại lục, dù sang Vân Linh đại lục, tối đa mấy chục năm nữa Thiên khung ở đó cũng tan vỡ.

Hiện tại đối với Ngụy Tác, đang kiệt tận toàn lực cũng chỉ giữ mạng được. Chỉ là gã không ngờ rằng Lâm Thái Hư lại đến Bắc Linh thành.

Lâm Thái Hư tuy với khí tức hủy thiên diệt địa trấn áp, định đánh tan thượng cổ truyền tông pháp trận!

Đánh tan thượng cổ truyền tông pháp trận tương đương với triệt để cắt đường lùi của bọn Ngụy Tác, ý nghĩ này của Lâm Thái Hư không khó đoán, nhưng thần thông kinh thể của y trong lúc này không ngăn cản yêu thú mà định đánh vỡ thượng cổ truyền tông pháp trận, thật sự quá độc ác!

“Y định hủy hoại thượng cổ truyền tông pháp trận!”

“Thần thông như thế mà không chặn yêu thú, mặc kệ chúng ta sống chết.”

“Y quá ác độc, chúng ta nhất tề xuất thủ cùng chư vị tiền bối ngăn cản y!”

Quanh thượng cổ truyền tông pháp trận, nhiều tu sĩ gầm lên phẫn nộ, đạo đạo quang hoa đổ vào Lâm Thái Hư.

“Ngọc bằng hạt gạo cũng đòi tranh sáng!”

Tu sĩ thông thường, tu vi và thần thông kém xa Lâm Thái Hư, thần thức và phản ứng cũng kém hơn Kim đơn đại tu sĩ không biết bao nhiêu lần.

Quang hoa của họ chưa bắn đi được bao nhiêu trượng, Lâm Thái Hư hừ băng lãnh, bọn Cơ Nhã phát ra quang hoa đã va vào lưỡng đạo quang hoa của y.

“Ồnh!”

“Cách cách!” Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hắc sắc tinh kim cự ngạc nứt từ lúc đầu với Hoang cổ cự ngao vỡ nát từ đầu.

“Phù!”

Quanh thượng cổ truyền tổng pháp trận, những tu sĩ khác kích phát quang hoa, cơ hồ bị bọn Cơ Nhã và lưỡng đạo quang hoa của Lâm Thái Hư thổi tan, nhiều người học máu lù lại, suýt nữa gục ngã.

Kim đơn tứ trọng đại tu sĩ cùng kinh thể uy năng của Phá diệt thần thương, tu đạo giả dưới Kim đơn kỳ không thể chống nổi.

Thượng cổ truyền tổng pháp trận tràn ra quang trụ thánh khiết.

Thượng cổ truyền tổng pháp trận đã được kích phát, chỉ tích tắc là bọn Ngụy Tác có thể qua đó trốn sang Vân Linh đại lục.

Lâm Thái Hư không hề dừng lại, vẫn lao tới.

Dưới thần thức của y, thời gian tựa hồ trôi cực kỳ chậm, như ngưng trệ, một cái bung tay cũng phân giải thành mấy chục phần.

Y tựa hồ có đủ thời gian, trong tích tắc giữ bọn Ngụy Tác lại.

Vù!

Vù!

Lưỡng đạo hắc sắc quang diễm, một tả một hữu, bắn vào Lâm Thái Hư.

Hắc minh cốt quân!

Ngụy Tác có thần thức không kém Lâm Thái Hư, tính toán và phản ứng cực kỳ tinh chuẩn, Hắc minh cốt quân bay lên nhưng không cùng bọn Cơ Nhã mà phát động công kích vào Lâm Thái Hư đang nganh tiếp một đòn với bọn nòng.

Lâm Thái Hư xuất quyền, quyền đầu chưa kịp rút lại thì một quyền đầu khác đã đến trước mặt y.

“Phù!” “Phù!”

Công kích như thế lại không cản được Lâm Thái Hư!

Lâm Thái Hư không hành động thêm, thân thể như thanh sắc lưu tinh vẽ một vòng trên không, chạm vào thanh sắc thần quang, hắc quang của hai Hắc minh cốt quân hóa thành tro.

“Toái tinh tàn thiên! Sư tôn truyền điển tịch này cho y!” Thủy Linh Nhi mắt cắt không còn hột máu, tay nắm lấy tay Ngụy Tác.

Cùng lúc, Lâm Thái Hư chỉ ngón trở tay phải vào thượng cổ truyền tổng pháp trận rực bạch quang.

Trên mình y rực vô số thanh sắc tinh quang, quang văn trong veo từ ngón tay bắn ra.

Quang văn phát ra khí tức cực kỳ huyền ảo, như siêu việt thời gian, kim đơn hà quang của bọn Cơ Nhã chưa kịp ngưng thì quang văn đã xung kích lên mình Ngụy Tác.

“Ngụy Tác!”

Bọn Cơ Nhã kinh hô vang trời.

Thủy Linh Nhi nhột nhạt mặt mày, không buông tay gã nhưng thanh sắc quang văn xung kích lên gã, Ngụy Tác lại hất tay nòng.

Bọn Cơ Nhã vừa kinh hô thì quang trụ đã bao lấy cả thượng cổ truyền tổng pháp trận. Thân ảnh họ tan biến, được truyền tổng đi.

Ngụy Tác trong tích tắc truyền tổng pháp trận kích phát, bị thanh sắc quang văn như siêu việt thời gian hất bay.

Lâm Thái Hư cười lạnh đầy thâm ý bàn liếc Ngụy Tác vắng đi, không hề dừng lại, trên mình y bùng sáng thanh sắc thần quang, tan biến khỏi tầng không thượng cổ truyền tổng pháp trận, thanh quang lóe lên trong đàn yêu thú, tích tắc đó đủ cho gã y lướt đi không biết bao nhiêu trượng.

Ngay khi thân ảnh Lâm Thái Hư tan biến trên thượng cổ truyền tống pháp thì khí tức đáng sợ hơn trấn áp lên vị trí của y.

Dải mây đen ép xuống thượng cổ truyền tống pháp trận, mặt đất tan tành, vô số tinh thạch vỡ vụn như rên rỉ.

Thượng cổ truyền tống pháp trận triệt để tổn hại!

“Chát!”

Một hắc sắc yêu thú cự trảo đáng sợ mọc đầy gai trắng từ trong hắc vân thò ra, hai Hắc minh cốt quân của Ngụy Tác kích phát quang hoa xung kích cự trảo, chỉ sau một tiếng nổ, cả hai Hắc minh cốt quân bị chụp tan thành từng mảnh!

650. Chương 650: Người Ở Trong Thịt

Thân thể Ngụy Tác văng ngược lại.

“Tiền bối!”

Mấy tu sĩ định đỡ Ngụy Tác, nhưng chân nguyên của họ chạm vào thân thể thì tan vỡ.

Lâm Thái Hư điểm ra thanh sắc quang văn thì họ không địch nổi.

“Chát!” “Chát!”

Bắn đi mấy trăm trượng vẫn còn mấy yêu thú phát ra quang hoa, không hề khách khí xung kích Ngụy Tác. Ngụy Tác run lên rồi rơi xuống.

“Lâm Thái Hư!”

Ngụy Tác bật lên ngay.

Yêu khí trong đám mây đen trên thượng cổ truyền tống pháp trận cực kỳ đáng sợ, là yêu thú mà gã cảm nhận được căn bản không kém Hoang cổ cự ngao.

Chỉ uy năng yêu thú này trấn áp đã chấn tan thượng cổ truyền tống pháp trận.

Hai Hắc minh cốt quân trấn thủ thượng cổ truyền tống pháp trận đã hóa thành tro!

Yêu thú cự trảo này đối với Ngụy Tác thì quá quen.

Yêu thú này là con mà bọn Ngụy Tác đã gặp trong thú triều, lúc gặp Lâm Thái Hư và Huyết Tàn Dương, Huyết Tàn Dương đã đấu với nó!

Huyết Tàn Dương có Phần thiên thần lô vốn trấn áp cả bát cấp yêu thú Dung nham cự ma mà không phải đối thủ của yêu thú này, Phần thiên thần lô bị đánh đến méo mó.

Ngụy Tác khôi phục tu vi cũng vị tất là đối thủ.

Thể nội khí huyết không ngừng sôi lên, uy năng Chân ma phong thể thuật như sắp tan, chủ yếu vì lúc văng đi bị mấy yêu thú đánh trúng, còn thanh sắc quang văn của Lâm Thái Hư có lực đẩy nhu hòa kỳ dị, rất giống thuật pháp của Thủy Linh Nhi đẩy hết tu sĩ khỏi vòng vây của Phệ linh thú, không gây tổn thương lớn cho gã.

Lâm Thái Hư dùng một đạo thuật pháp đẩy gã khỏi truyền tống pháp trận... Từ đầu đến cuối, y không dừng lại mà vừa lướt đi vừa phát động công kích, y vừa đi thì yêu thú kinh nhân đó giáng lâm...

Lâm Thái Hư khẳng định đã giao thủ với yêu thú này, không địch nổi rồi bị nó truy sát, có vẻ y không địch nổi.

Tức là yêu thú này do Lâm Thái Hư lôi kéo đến!

Trong mắt yêu thú này, tu sĩ là linh dược, Lâm Thái Hư đưa yêu thú này vào thành trì để nó dừng lại giết tu sĩ còn y thừa cơ đào thoát.

Lâm Thái Hư vốn định dùng tu sĩ Bắc Linh thành hấp dẫn yêu thú này, nhưng phát giác bọn Ngụy Tác thì lập tức phá hoại thượng cổ truyền tông pháp trận.

Thượng cổ truyền tông pháp trận bị phá hoại, yêu thú này tới, bọn Ngụy Tác sẽ phải liều mạng, càng tạo cơ hội cho y.

Nên đòn này không tổn hủy thượng cổ truyền tông pháp trận, Lâm Thái Hư không hề ngừng lại mà chỉ lợi dụng đạo thuật pháp để hất Ngụy Tác ra.

Không trừ được những người khác, chỉ cần trừ được gã thì y không còn bị uy hiếp gì lớn lao.

Rốt phịch xuống, thấy yêu thú này giáng lâm, Ngụy Tác hiểu ngay dụng ý của y.

Lâm Thái Hư quá độc ác nhưng gã không còn lòng dạ nào mà rửa y nữa.

Nhục thân của gã tuy siêu phàm, đòn của yêu thú ban nãy không khiến gã dính thêm vết thương nào nhưng vết thương cũ thập phần nghiêm trọng, xương sườn trái và nội phủ cơ hồ nát vụn, chỉ cần kịch liệt động dụng chân nguyên, uy năng Chân ma phong thể thuật sẽ tan đi, dù lập tức liệu thương, chưa biết chừng cũng hư nhược đến không gượng nổi.

Vừa từ chỗ dày đặc thi thể yêu thú và tu sĩ nhảy lên, Ngụy Tác thấy yêu thú đáng sợ đó đánh nát hai Hắc minh cốt quân xong thì thò trảo ra chụp liên tục.

Từng toán tu sĩ không ngừng bị hút vào hắc vân.

Pháp thuật, linh quang quang tráo không khác gì hàng mã trước cự trảo đầy gai trắng từ trong hắc vân thò ra, các loại quang hoa xung kích lên nó cũng không mấy may thương tổn nên mọi tu sĩ đều biến thành sâu kiến với nó.

“Xong rồi... Truyền tông pháp trận đã vỡ...”

“Trời đất, có yêu thú thể này hử...”

Nhiều tu sĩ, khi yêu thú này chụp tới thì đã hoảng hồn, không động thủ chống đỡ mà ngẩn ra.

Yêu thú này trí tuệ không thấp, đuổi mãi không được Lâm Thái Hư thì biết có đuổi nữa cũng chưa chắc kịp, nên quyết định hủy hoại thượng cổ truyền tông pháp trận, xử lý hết tu sĩ ở đây.

Chỉ yêu thú này thì mấy nghìn tu sĩ may mắn sống sót đến giờ sẽ còn vận may thể nữa.

Ngụy Tác thấy có mấy dải lục sắc yêu vân từ trên không rủ xuống.

Phệ linh thú!

Có Phệ linh thú, lại tới bốn con!

Mấy chục dặm quanh thượng cổ truyền tông pháp trận đã triệt để hỗn loạn, mọi tu sĩ tản đi, không chống nổi yêu thú.

Có cảm giác là những tu sĩ may mắn sống sót đã biến thành trùng béo cho yêu thú tranh đoạt.

Thoáng sau, ít nhất mấy yêu thú tranh cướp một thi thể tu sĩ, chia năm xẻ bảy.

Ai cũng cho rằng gã trăm phần trăm mất mạng.

Mắt Ngụy Tác lóe lên, vỗ vào nô thú đại tả Phệ tâm trùng ra.

Đoạn gã lướt sang một vật to lớn cạnh đó.

Vật khổng lồ đó màu tím, như gian phòng di động, là Tử diễm cự giáp trùng vốn cực hiếm ở gần Thiên khung.

Chát! Lướt tới Tử diễm cự giáp trùng, lại một đạo hắc sắc quang hoa của Độc tiễn hoan xung kích trúng Ngụy Tác khiến gã rúng động.

Ngụy Tác nhợt nhạt mặt mày nhưng thân ảnh không hề dừng lại.

Cách Tử diễm cự giáp trùng còn to hơn gian nhà của gã ở Linh Nhạc thành chừng hai, ba mươi trượng, nó cảm nhận được gã xông tới nên tử quang lóe lên, định phát động công kích.

Đột nhiên, Tử diễm cự giáp trùng run lên, tử quang tan biến, áp sát Ngụy Tác rất nhanh.

Cùng lúc, hai con Thiên lôi kiêu và hai con Hắc phong điêu to hơn dừng lại, cơ hồ che kín thân thể Ngụy Tác.

Tích tắc Ngụy Tác và Tử diễm cự giáp trùng cơ hồ va nhau thì hai mảnh bối giáp của nó xòe ra, Ngụy Tác lướt xuống dưới.

Bên dưới còn có mấy cái cánh mỏng trong suốt, có điều cự giáp trùng này không biết phi độn, mấy cái cánh này chỉ để làm cảnh.

Bên dưới mấy cái cánh là làn da như da trâu màu tím, cực kỳ bền chắc.

Ngụy Tác lấy rahi kiểm cánh cửa, cắm lên lưng Tử diễm cự giáp trùng!

Tử diễm cự giáp trùng run lên, sắc mặt Ngụy Tác trắng dị thường cũng tỏ vẻ cực kỳ khản trương.

Nhưng rồi Tử diễm cự giáp trùng không hành động lạ lùng nữa, gã dùng phi kiểm cánh cửa khoét một mớ huyết nhục ra.

Tử diễm cự giáp trùng run lên nhưng vẫn không hành động gì lạ lùng, Ngụy Tác tỏ vẻ cuồng hỉ, nhìn kỹ vết thương gã mới móc ra rồi liên tục dùng phi kiểm, khoét một lỗ đủ cho gã dung thân trên lưng Tử diễm cự giáp trùng.

Mặc kệ máu tanh, Ngụy Tác nhảy vào lỗ đó, khép hai mảnh bối giáp lại.

Nhìn từ ngoài sẽ không thấy dấu vết gì!

Tử diễm cự giáp trùng lui ra khỏi Bắc Linh thành.

Trong tình hình chắc chết với bất cứ ai, Ngụy Tác lại dùng Phệ tâm trùng khổng chế Tử diễm cự giáp trùng, khoét một lỗ trên lưng cự trùng để ẩn thân, mượn khí tức này che đi khí tức của mình mà thoát thân. Tử diễm cự giáp trùng khép bối giáp lại thì yêu thú như nước triều tràn qua nhưng không thấy gì dị thường, không ngờ thể nội Tử diễm cự giáp trùng chứa một tu sĩ.

Ngụy Tác ẩn trong thể nội Tử diễm cự giáp trùng không hề hưng phấn mà tay chân thập phần băng lãnh.

Phệ tâm trùng khổng chế Tử diễm cự giáp trùng một cách đơn giản, nó cũng đang ở trên lưng Tử diễm cự giáp trùng, ngay trên đầu Ngụy Tác. Gã không phát thần thức, cứ dựa vào tâm thần liên hệ với nó để nắm tình hình. Tử diễm cự giáp trùng có sinh cơ rất khá, bị khoét mất không ít huyết nhục mà không trí mệnh.

Trốn khỏi Bắc Linh thành thì đi đâu? Quan trọng là thương thế của gã không còn phong ấn được nữa, phải nhanh chóng liệu thương, bằng không sẽ mất mạng!

-o0o-

651. Chương 651: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết

Lãnh tỉnh!

Ngụy Tác không ngừng bảo mình phải lãnh tỉnh.

Hiện tại cả Bắc Linh thành đã biến thành nơi cho yêu thú mở tiệc, không có Tử diễm cự giáp trùng, chưa biết chừng gã cũng không thoát khỏi.

Tuy nhiên hiện tại không yêu thú nào phát hiện gã ẩn thân trong Tử diễm cự giáp trùng nhưng gã cũng không thể dùng chân nguyên, Tiềm ẩn quyết cũng không thể thi triển, không dám chắc cao giai yêu thú không tìm ra khí tức.

Nếu bị phát hiện, gã chắc chắn phải chết.

Tâm thần liên hệ đặc biệt với Phệ tâm trùng khiến gã cảm ứng được bốn con Phệ linh thú chiếm bốn góc đông nam tây bắc của Bắc Linh thành, rõ ràng yêu thú có trí tuệ không kém gì tu sĩ này không định tha cho một tu sĩ nào.

Cố ép mình trấn định tâm thần, Ngụy Tác sai Phệ tâm trùng không chế Tử diễm cự giáp trùng chạy về hướng nam.

Hiện tại chạy về phía đó là có cơ hội hơn cả.

Đi về phía bắc là Thiên khung, hiện tại Thiên khung không kịp phong bế những chỗ nứt, yêu thú bên ngoài Thiên khung sẽ tụ lại, từ Bắc Linh thành ra Thiên khung thì trong mười mấy vạn dặm, số lượng yêu thú khẳng định dày mật, không ít cao giai yêu thú, muốn thoát ra không dễ.

Chỉ đi về phía nam, vào sâu Thiên Huyền đại lục bắc bộ, những nơi có nhiều tu sĩ thành trì tất có đại tông môn tọa trấn thì mới giữ được, mới cho gã cơ hội nghỉ ngơi.

Gã dám chắc các đại tông môn ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ đã triệt để chấn động, trừ cực ít đại tu sĩ đang ở lúc công pháp tu luyện đến ngưỡng đột phá thì cao giai tu sĩ đều xuất động, tu sĩ lợi hại của những nơi khác ở Thiên Huyền đại lục cũng sẽ đến.

Phệ linh thú thực lực kinh nhân, trí tuệ cũng không kém, nên gã sai Phệ tâm trùng không chế Tử diễm cự giáp trùng tránh xa Phệ linh thú, xuyên qua khe giữa phía tây và nam, vốn có mặt Phệ linh thú.

Không bị phát hiện!

Tử diễm cự giáp trùng cứ chạy ra ngoài thành, xuyên qua giữa hai con Phệ linh thú, đến tường thành gần như hoàn toàn sụp đổ.

“Phù!”

Cùng lúc, thể nội gã vang lên tiếng động khê, đang ẩn trong huyết nhục Tử diễm cự giáp trùng như đồng bùn nát, gã chợt run lên, hàn ý lăm lệt dấy lên khiến gã cứng lại.

Thi triển Chân ma phong thể thuật rồi bị mấy lần yêu thú đánh trúng, uy năng thuật pháp này cũng tan.

Cơn đau nhói buốt và cảm giác cực kỳ hư nhược lan đi toàn thân.

Tích tắc đó, Ngụy Tác thậm chí cảm giác rõ khí huyết đã đông kết, vì kinh mạch vỡ vụn mà phun ra, như cơn bão hủy diệt thể nội.

Ý thức của gã dần mơ hồ.

“Phải liệu thương! Chân chừ nữa sẽ mất mạng!”

Ý nghĩ này dấy lên trong óc gã.

Cũng như một người không biết bơi rơi xuống nước, sắp chết đuối thì cần một hơi không khí trong lành đến thế nào.

Nếu có tất người đó dốc toàn thân lực khí, bắt chấp tất cả để hít lấy.

Ngụy Tác cố nén ý nghĩ đó!

Uy năng Chân ma phong thể thuật rút đi, ở phía nam Bắc Linh thành, Phệ linh thú cách Tử diễm cự giáp trùng nghìn trượng tựa hồ cảm giác được linh khí dao động, hồ nghi nhìn sang.

Nếu cố động dụng chân nguyên, lấy đơn được từ nạp bảo thủ trạc ra thì rất có thể sẽ bị Phệ linh thú phát hiện.

Ngụy Tác đành cố giữ lãnh tĩnh, không để ý thức triệt để tan đi.

Tử diễm cự giáp trùng tiếp tục chạy ra ngoài Bắc Linh thành.

Phệ linh thú không nhận ra, lại lao vào một. Rất nhanh, tu sĩ đó rú lên tuyệt vọng rồi tan thành máu.

Trong Bắc Linh thành, vô số yêu thú tranh đoạt thi thể tu sĩ.

Chỉ tích tắc sau, mấy nghìn tu sĩ còn lại vì thượng cổ truyền tống pháp trận tan vỡ đã chết gần hết.

“Không xong!”

Chạy thêm gần nghìn trượng, Ngụy Tác cảm giác được thân thể lạnh dần, sinh cơ tan đi, ý thức tựa hồ sắp lỵ thể.

“Liều thôi!”

Giờ mà không động dụng chân nguyên tất mất mạng, nên gã mặc kệ bị yêu thú phát hiện, cố vận chân nguyên.

Chân nguyên rẽ huyết nhục Tử diễm cự giáp trùng ra, gã lấy từ nạp bảo thủ trạc ra một viên đơn dược và Huyết tinh thạch.

Dồn chân nguyên vào Huyết tinh thạch, lấy ra một giọt dược dịch, nuốt như nuốt đơn dược đoạn Ngụy Tác thu Huyết tinh thạch lại, thể nội có vô số chỗ phá tổn, bị chân nguyên làm rách nhiều chỗ nữa, ý thức gã dần mơ hồ như chìm trong đêm đen, thân thể lạnh lại, không biết gì nữa.

Gã dồn chân nguyên vào Huyết tinh thạch, mấy chục yêu thú quanh Tử diễm cự giáp trùng như nhận ra nên vây lại.

Đàn yêu thú tựa hồ cảm giác được diễm cự giáp trùng khác thường nên hoảng sợ lùi lại.

Tử diễm cự giáp trùng không dừng mà liên tục lao đi, cách xa dần Bắc Linh thành.

...

Không biết bao lâu sau.

Như có chấn động đặc biệt, Ngụy Tác đột nhiên tỉnh lại.

Chung quanh hắc ám, băng lãnh, thập phần yên tĩnh.

“Đây là... chuyện gì hả?”

Chốc sau, Ngụy Tác mới phản ứng, đầu óc vẫn chưa linh hoạt, không suy nghĩ được gì.

Gã nhớ lại lúc thượng cổ truyền tống pháp trận ở Bắc Linh thành bị yêu thú trong hắc vân phá tan, không thoát được nên gã thấy Tử diễm cự giáp trùng thì đánh liều, khoét lỗ trên lưng nó, trốn vào trong. May mà tu vi của gã giảm về Chu thiên cảnh nhất trọng, trốn trong thể nội Tử diễm cự giáp trùng mà thoát khỏi Bắc Linh thành.

Chân ma phong thể thuật tan uy năng, thương thể bùng lên nên trước khi hôn mê, gã cố lấy ra một viên đơn dược liệu thương và một giọt dược dịch Huyết tinh thạch.

Hiện tại Ngụy Tác ít nhất khẳng định được mình không chết.

Tức là lúc sau cùng gã dùng đến chân nguyên, không bị yêu thú khác phát giác nên thoát khỏi Bắc Linh thành.

Thuận lợi thoát khỏi Bắc Linh thành thì gã vẫn ở trong thể nội Tử diễm cự giáp trùng?

Tử diễm cự giáp trùng đã chết?!

Nghĩ đến Tử diễm cự giáp trùng, thần trí Ngụy Tác tỉnh táo mấy phần, phát giác vẫn còn trong thể nội nó, có điều nó chết đã lâu, máu cũng đông đặc nên gã mới thấy mình không phải đang ở trong huyết nhục mà bị vùi trong đất cứng.

“Không thể động đây...”

Thần trí không rõ, đầu óc hỗn loạn, không thể suy nghĩ như thường nên gã cứ yên lặng chờ đợi.

Chốc sau, óc gã tỉnh táo dần.

Gã phát hiện thân thể hiển tại không thể cử động.

Nội thị thì gã chợt cay đắng, viên đơn dược đã nuốt vẫn bất động, Huyết tinh thạch dược dịch mới bị luyện hóa gần nửa, có những chỗ trong thể nội càng ác hóa, cũng có chỗ khá hơn. Thân thể gã đang gắng gượng, nhất thời không thể lạnh lại, cứ thoi thóp thể này.

Hóa ra không có chân nguyên luyện hóa, linh dược gã uống chỉ có một phần nhỏ phát huy tác dụng, đó còn là nhờ nhục thân của gã cực kỳ siêu phàm, sinh cơ cực kỳ mạnh mẽ, không thì mất mạng lâu rồi.

Cảm giác rõ tình hình thể nội, Ngụy Tác cẩn thận thử dò chân nguyên, luyện hóa dược lực.

Chân nguyên lưu động, thể nội Ngụy Tác xuất hiện thêm phá tổn, những chỗ trong kinh mạch, nội phủ vừa lạnh thì lại vỡ ra, chỗ ác hóa càng ác hóa, chân nguyên chảy qua như vô số tiểu đao cắt huyết nhục, thống khổ vô cùng, những gã thờ phào vì chân nguyên thôi động dược lực tan đi thì tác dụng tu bổ nhục thân cao hơn hẳn, không có gì bất ngờ tất gã sẽ lành.

Phệ tâm trùng!

Khẳng định thương thể không có vấn đề gì, Ngụy Tác rùng mình vì không cảm giác được Phệ tâm trùng ở gần.

Lạnh buốt trong lòng cảm ứng kỹ, Ngụy Tác biết Phệ tâm trùng không chết nhưng cách rất xa, tựa hồ đang ở phía đông, vì quá xa nên gã không thể gọi nó tới ngay.

“Thật ra là nơi nào? Thành trì nào?”

“Phệ tâm trùng sao lại chạy đi rất xa?”

Trấn định tâm thần, Ngụy Tác lại phát thần thức.

Tựa hồ gã đang ở trong một thành trì phế khu.

Thành trì này tựa hồ xây theo dốc núi, đã triệt để tổn hủy, chỗ nào cũng là hố sâu, tường gãy do đấu pháp, và rất nhiều thi thể yêu thú.

-o0o-

652. Chương 652: Quan Ải Lúc Tịch Dương

Tuyệt đại đa số tu sĩ thành trì đều dựng theo núi, Ngụy Tác không đoán được đang ở thành trì nào mà chỉ dám khẳng định không phải là Bắc Linh thành.

Huyết nhục Tử diễm cự giáp trùng đã cứng lại nhưng chưa rửa nát, có lẽ chết được hai, ba ngày.

Yêu thú chết quá bốn ngày, huyết nhục sẽ rửa nát.

Gã quét thần thức, Tử diễm cự giáp trùng không có vết thương nào khác, có lẽ vì bị gã khoét một lỗ rồi liên tục di chuyển nên mới sinh cơ đoạn tuyệt.

Tử diễm cự giáp trùng tổn thương không hề nghiêm trọng, ít nhất bảy, tám ngày mới sinh cơ đoạn tuyệt, giờ nó chết được hai hoặc ba ngày thì tức là tổng thể gần mười ngày rồi?

Mười ngày?

Ngụy Tác giật mình với tính toán này.

Gã đã hôn mê mười ngày?

Bất giác gã ngẩn người.

Tiềm long thổ châu quyết chỉ cần mười mấy ngày là thể nội khiêu vị bị phong bế sẽ mở ra, tu vi lại khôi phục. Chỉ hai, ba ngày nữa là gã lại khôi phục tu vi?

Phát hiện này khiến Ngụy Tác ngẩn ra hồi lâu.

Nếu đúng là mười ngày thì Tử diễm cự giáp trùng cứ theo lện gã đi về phía nam suốt ngày đêm, ít nhất cũng được bảy, tám vạn dặm.

Đi về phía nam Bắc Linh thành ba vạn dặm là Thiên Diệu thành, tiếp đó là Thanh La thành, Quan Sơn thành... Có vẻ đã đến Quan Sơn thành.

Quan Sơn thành là thành thứ ba từ Bắc Linh thành đi sâu vào Thiên Huyền đại lục bắc bộ, Thanh La thành ở đằng trước cũng là đại thành, Đại Di tông là tông môn thứ năm ở bắc bộ, có vài Kim đơn tu sĩ, Đại Di pháp ấn là thiên cấp trung giai thuật pháp, uy lực thập phần kinh nhân.

Nếu Quan Sơn thành đã tồn hủy, thì Thiên Diệu thành và Thanh La thành cũng không còn!

Chả trách Phệ tâm trùng không hiểu đã đến đâu.

Trước khi hôn mê, gã sai Phệ tâm trùng khống chế Tử diễm cự giáp trùng chạy về phía nam, giờ Tử diễm cự giáp trùng đã chết, gã lại hôn mê lâu, Phệ tâm trùng tạm thời không bị khống chế, khẳng định đi tìm thức ăn.

Không biết bọn Cơ Nhã sao rồi.

Ngụy Tác suy nghĩ hỗn loạn, nhớ đến bọn Cơ Nhã. Khi đó thượng cổ truyền tông pháp trận đã truyền tông xong, họ tới được Vân Linh đại lục rồi. Nhưng chính gã còn không nghĩ mình may mắn sống sót, hiện tại khẳng định cho rằng gã đã chết.

Bất quá dù sao, an nguy của họ tạm thời không có vấn đề gì, quan trọng nhất là gã phải giữ được mạng.

Ngụy Tác toàn lực phát thần thức, cảm giác tình hình thật kỹ.

Gã không cảm nhận được trong thành đồ nát này còn tu sĩ nào.

Thành trì này vẫn có yêu thú hoạt động, chỉ là số lượng không như thú triều, nửa tuần hương mà trong vòng nghìn trượng chỉ có năm, sáu yêu thú kinh qua.

Mật độ yêu thú này đại khái dày hơn hoang nguyên bên ngoài Thiên khung một chút, Ngụy Tác cảm giác được trong năm, sáu con thì có ba con mới tới, hai con đang đi quanh tìm thức ăn, như thể là định cư lại đây.

Lòng gã lạnh lại.

Không có tu sĩ tồn tại, tức là không biết bao nhiêu vạn dặm quanh đây do yêu thú khống chế, chưa biết chừng hiện tại thú triều đang tiến công tu sĩ thành trì khác.

Khu vực này đã thành lãnh địa của yêu thú, yêu thú lợi hại có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Tuy Phệ tâm trùng đã gần lại, có thể khống chế nó nhưng lúc này có thể Phệ tâm trùng sẽ càng đi xa cũng nên. Với thương thế hiện giờ, dù vài ngày nữa thì khiếu vị bị phong bế mở ra, chân nguyên tu vi khôi phục, nhưng vẫn không thể điều động nhiều chân nguyên. Ít nhất phải năm ngày thì kinh mạch và nội phủ mới lành lại, lúc đó gã lại là Kim đơn tứ trọng đại tu sĩ tu vi kinh nhân, trong mấy ngày này, dù tứ ngũ cấp yêu thú thì gã cũng không đối phó nổi.

Lúc Lâm Thái Hư hất gã khỏi pháp trận, gã ném nô thú đại đặng Dương chi điều và thanh loan vào, hai nô thú đại cũng được truyền tông cùng bọn Cơ Nhã đến Vân Linh đại lục, Dương chi điều và thanh loan không lo gì về an nguy.

Lúc đó gã tưởng mình chết chắc nên mới làm thế, nhưng giờ hai Hắc minh cốt quân đã tồn hủy, Dương chi điều và thanh loan không ở cạnh, cả Phệ tâm trùng cũng ở xa.

Gã không còn chỗ dựa nào đắc lực.

Gã tổn không ít tâm huyết cho Phệ tâm trùng, nếu trong thời gian này nó có gì sơ sẩy thì tổn thất thật quá lớn.

Chỉ thế là gã thấy mồm miệng đắng ngắt.

Bất quá gã không thể lựa chọn, đành ở thế nội Tử diễm cự giáp trùng liệu thương.

Hơn nửa ngày sau, Ngụy Tác nhắm mắt trong thể nội Tử diễm cự giáp trùng hơi động đây, thân thể như có thể hoạt động, đẩy huyết nhục nó ra xa hơn.

Đoạn gã nhắm mắt, toàn lực liệu thương.

Không lâu sau, mắt gã đột nhiên mở ra, ánh lên hàn khí.

Gã nghiêng răng, bạch quang lóe lên, nạp bảo thủ trạc xuất hiện bạch sắc ngọc bàn.

Pháp bảo này như hàn băng, toát lên hàn khí, là linh giai hạ phẩm pháp bảo mà Ngụy Tác chưa từng sử dụng, cho vào nạp bảo nang như linh thạch.

Chỉ động dụng chân nguyên kích phát nạp bảo thủ trạc cũng khiến mặt gã nhợt đi, động đến thể nội thương thể.

Lấy ra đoạn gã bất động như chờ đợi.

“Chát!”

“Chát!”

Tử diễm cự giáp trùng đột nhiên chấn động, bên ngoài có tiếng va chạm.

Không lâu sau lại có tiếng xé và tiếng nuốt, tựa hồ có vật gì đang ăn thịt Tử diễm cự giáp trùng.

Sắc mặt Ngụy Tác cực kỳ khó coi.

Không lâu sau, hai mảnh bối giáp Tử diễm cự giáp trùng được hất ra.

Vù!

Ngụy Tác biến sắc, kích phát bạch sắc ngọc bàn.

Bạch sắc hàn khí băng hàn cực độ phun trào.

Hất hai mảnh bối giáp Tử diễm cự giáp trùng lên, là hai con yêu thú ngoại hình như thủy thát, nhưng mình đầy vảy đen, miệng toàn răng nhọn, nước miếng tanh lờm chảy ra.

Thân hình yêu thú tanh nồng này không khác gì tu sĩ, răng còn dính vụn thịt đỏ tươi, tựa hồ ăn bộ phận khác của Tử diễm cự giáp trùng nhưng chưa đã nên lật hai mảnh bối giáp lên ăn nốt, nó không ngờ còn tu sĩ ở dưới.

Không kịp hành động thì hai yêu thú vừa thò nửa người vào Ngụy Tác kích phát bạch sắc hàn khí phun trúng.

Nửa thân thể trên hai con yêu thú đóng thành băng, bị bạch sắc hàn khí thổi vào thì tan vỡ, cả hai bị đòn đột ngột của Ngụy Tác hạ sát.

Đồng thời, thân thể Ngụy Tác run lên, bạch sắc ngọc bàn tắt linh quang, lại một yêu thú cùng loại thò vào, cắn tay Ngụy Tác cầm bạch sắc ngọc bàn rồi như nhai rau, kéo gã khỏi thể nội Tử diễm cự giáp trùng.

“Phù!”

Ngụy Tác bị yêu thú này kéo khỏi Tử diễm cự giáp trùng thì cầm mạnh tay vào cổ họng nó rồi kéo mạnh.

Yêu thú này lười mắt, co rút người, gã rút tay từ miệng nó ra, tay cầm mấy thứ không rõ là cổ họng hay thực quản, nó phun máu rồi bất động.

Miệng Ngụy Tác rỉ máu, mềm oặt thụt xuống lưng Tử diễm cự giáp trùng, không dám thở mạnh vì sợ thể nội tổn thương nhiều hơn.

Thực hủ thát, tứ cấp trung giai, chuyên ăn thi thể yêu thú.

Ngụy Tác giết ba con yêu thú. Hiện tại thị tuyển chỉ có ba Thực hủ thát, nhưng ánh mắt gã cực kỳ kinh hãi.

Gã đang ở trong một thành trì đã triệt để biến thành phế khu, cơ hồ ngay chính giữa thành.

Cả thành trì không còn nơi nào nguyên lành, toàn là những mảnh vỡ bị các loại thuật pháp phá hoại, trừ những nơi bị thuật pháp xung kích hình thành lỗ thủng thì còn những rãnh sâu hun hút, nhỏ thì như hang rắn, lớn thì cả trượng.

Pháp y rách và xương cốt tu sĩ dày đặc, mặt đất đầy thi thể yêu thú.

Tịch dương lặn xuống trời tây, thành trì chìm trong ánh đỏ như máu.

Quy mô thành trì này ít nhất cũng gấp năm Bắc Linh thành, kiến tạo quanh núi, những chỗ nhìn được đều là bình nguyên trải cát xanh xám.

Quan Sơn thành!

Thành trì này đích xác là Quan Sơn thành!

Chưa từng đến Quan Sơn thành nên không hiểu gì nhưng Ngụy Tác khi xem địa đồ Thiên Huyền đại lục bắc bộ cũng có ấn tượng về bình nguyên này.

Quanh Quan Sơn thành hơn năm nghìn dặm đều là bình nguyên xanh xám một màu như sa mạc.

Gã có ấn tượng sâu vì mấy vạn năm trước, một tu sĩ tại Quan Sơn thành đột phá đến Thần huyền cảnh tam trọng đã thử thuật pháp, hủy cả ngọn núi nghìn trượng thành bụi, hình thành bình nguyên này.

Gã biết ở bình nguyên quanh Quan Sơn thành mọc Thiết thứ mộc. Những gốc trên nghìn năm có thể đem luyện chế pháp khí.

Bình nguyên quanh Quan Sơn thành còn mọc mấy loại cây cối kỳ dị.

Những loại cây này cao mấy trượng, có một loại phát ra bích lục sắc lân quang, hoa như bồ công anh. Một khác nở những đóa hoa tím như cái chậu, tạo cảm giác quỷ dị khôn cùng, một loại nữa có nhiều hồng sắc tương quả cỡ trái dưa mỡ mòng.

Không chỉ ở bình nguyên mà ngay cả trong Quan Sơn thành cũng không ít nơi mọc cây cối quỷ dị này!

Khác với tưởng tượng của gã là trong Quan Sơn thành đã thành phế khu này, như một loạn táng cương khổng lồ cực kỳ yên tĩnh, không dày đặc yêu thú.

Khiến gã kinh nghi nhất là cơ hồ mọi yêu thú, trừ một số từ tam cấp trở xuống thì tuyệt đại đa số đã bị lấy yêu đơn những bộ phận có thể luyện chế pháp khí cũng không còn.

Tuyệt đối không dó yêu thú vì chúng dù nuốt yêu đơn và huyết nhục loài khác cũng không mang những thứ như giáp xác, đặc biệt thích hợp cho luyện khí đi.

-o0o-

653. Chương 653: Tu Sĩ Cốc Khoáng Thành

Tịch dương dần buông, chân trời chỉ còn ánh đỏ le lói.

Cây cối ánh lên bích lục sắc lân quang, những cây nở những đóa hoa tím to, cỡ cái chậu, những cây cối kỳ dị có hồng sắc tương quả, ba loại này chưa biết chừng lục bào lão đầu cũng biết.

Giết xong ba con Thực hủ thất, Ngụy Tác cố động dụng chân nguyên, kinh mạch và nội phủ vừa khôi phục lại vỡ ra, nửa ngày liệu thương thành công cốc, ngay cả dồn một đạo chân nguyên kích phát nạp bảo thủ trạc lấy ra Dưỡng quý quán thì gã cũng bó tay. Con Thực hủ thất sau chót kéo gã, gã tuy dùng tay kéo hầu quả nó ra nhưng thương thể lại thêm thập phần nghiêm trọng, nửa người không thể động đậy.

Gã cảm nhận rõ thể nội có nhiều mảnh xương vừa lành lại vỡ ra, minh mạch và nội phủ lại ứa máu.

“Không ngờ sau cùng ta vẫn chết ở đây.” Ngồi phệt xuống Tử diễm cự giáp trùng, nhìn chân trời đỏ rực, Ngụy Tác nhăn nhó thở dài.

Cùng lúc, hai con mắt xanh biếc từ phế khu bên trái xuất hiện, nhanh chóng mò đến chỗ gã.

Lại là hai con Thực hủ thất.

Ngụy Tác tuy mượn Tử diễm cự giáp trùng thoát được khỏi Bắc Linh thành, nhưng Tử diễm cự giáp trùng đối với Thực hủ thất là món ngon nên chúng bị thu hút tới.

Tứ cấp yêu thú, Ngụy Tác bình thường búng tay cũng giết được nhưng giờ gã không động đậy được nửa người, rời khỏi lưng Tử diễm cự giáp trùng cũng không xong thì đối phó sao nổi.

“À!”

Ngụy Tác đột nhiên giật giật chân mày, miễn cưỡng cúi nấp bảo thủ trạc ra nhét vào ngực.

Gã cảm nhận được có hai tu sĩ vào phạm vi thần thức cảm tri, tựa mé tả sau lưng lướt tới vì tựa hồ nghe được tiếng gã thở dài.

Thành trì như loạn tắng cương, không còn sinh khí này còn tu sĩ sống sót?

Một trong hai con Thực hủ thất đến dưới Tử diễm cự giáp trùng, mùi tanh phả và mặt.

“Thực hủ thất!... Quả nhiên còn đạo hữu may mắn sông sót! Vẫn chưa chết!”

Giọng nói ập úng vang lên. Cùng lúc, “xoạt!” một tiếng, lục sắc quang diễm giáng lên Thực hủ thất.

Thực hủ thất bị hất tung, vẩy trên đầu nát vụn nhưng bị thương không nặng, gằm lên giận giữ, bỏ mặc Ngụy Tác để bỏ ra sau lưng.

Ngụy Tác chật vật xoay người lại.

Sau lưng quả nhiên là hai tu sĩ.

Hai tu sĩ này trung một là lão giả hơn năm mươi tuổi, mặc áo da đen, có phần gầy gò, đầu tóc vàng cháy, còn lại là một thanh niên mặc hoàng sắc y sam, có phần thật thà.

Ngụy Tác quan sát hai người thì họ cũng quan sát gã, thấy gã toàn thân đầy máu thì kinh nghi, cảm giác khí tức của gã không mạnh thì họ hơi nhẹ lòng.

“Chát!” Hắc bào lão giả tế xuất một cái ấn vuông lấp lánh kim quang giáng trúng Thực hủ thất, ấn nó xuống đất bất động.

“Đạo hữu từ đâu đến? Đạo hữu trọng thương?” Cùng lúc, hắc bào lão giả hỏi Ngụy Tác.

“Mồ từ Bắc Linh thành.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, cười khổ: “Tại hạ hiện tại thụ thương quá nặng, không thể động đậy.”

“Bắc Linh thành?”

Hắc bào lão giả hơi run người, lại tế xuất cái ấn vuông, giết chết Thực hủ thất bị thanh niên tu sĩ hất bay.

“Đi thôi!”

Giết hai con Thực hủ thất đoạn lão giả và thanh niên tu sĩ không hề dừng lại, đến chỗ Ngụy Tác, ra hiệu im lặng rồi thanh niên tu sĩ công gã, lướt theo hướng hai người tới.

Không ngừng đi hơn nghìn trượng trong phế khư, lão giả và thanh niên tu sĩ dừng lại ở một nơi, lão giả lật một tảng đá lên, bên dưới là thông đạo nhân tạo, đoạn lão và thanh niên công Ngụy Tác nhảy vào, khép tảng đá lại.

Trong đồng đá là một thạch thất nhỏ, nền có bố trí một tiểu hình pháp trận, phát ra kim sắc quang hoa, và kim thiết khí tức nồng hậu.

Lướt vào lậu thạch thất sơ sài, hắc bào lão giả và thanh niên tu sĩ thật thà thở phào.

“Không biết đạo hữu xưng hô thế nào, thụ thương ra sao? Cần đơn dược liệu thương không?” Hắc bào lão giả nhìn thanh niên tu sĩ cẩn thận đặt Ngụy Tác xuống đoạn hỏi.

“Tại hạ Quý Lý, bị man lực yêu thú va vào, nội phủ nửa thân thể phá tổn nghiêm trọng, tạm thời không thể động đậy. Bất quá tại hạ đã dùng đơn dược, chỉ cần không có yêu thú tới, để tại hạ an tĩnh liệu thương thì

thương thế không thành vấn đề. Đa tạ lưỡng vị đạo hữu cứu mệnh. Không biết lưỡng vị đạo hữu xưng hô thế nào, là tu sĩ Quan Sơn thành?” Ngự Tác thấy dáng vẻ hai người thì triệt để thở phào. Hiện tại xem ra họ không phải hạng độc ác, giết người cướp của.

“Hóa ra thị Quý đạo hữu.” Hắc bào lão giả chỉ vào thanh niên: “Tại hạ họ Khổng, vốn là chủ cửa tiệm ngọc thạch ở Cốc Khoáng thành, đây là tiểu đồ Lưu Thành.”

“Lưỡng vị từ Cốc Khoáng thành đến?” Ngự Tác cười khở, ngay cả Vọng khí thuật cũng không thể thi triển, nhưng qua việc hắc bào lão giả và thanh niên thi pháp thì lão giả chỉ tu vi Chu thiên cảnh tam trọng, thanh niên cùng lắm là tu vi Chu thiên cảnh nhất trọng. Cả hai là chủ cửa tiệm và hỏa kế một tiệm, gã đường đường một Kim đơn đại tu sĩ lại được họ cứu, thật quá thâm.

“Bọn tại hạ từ Cốc Khoáng thành đến. Không ngờ tại đây gặp được một đạo hữu Bắc Linh thành.” Khổng chủ cửa tiệm hít sâu một hơi, nhìn Ngự Tác đầy phức tạp, “Không biết Bắc Linh thành thế nào?”

“Bắc Linh thành đã bị hủy. Trừ mấy nghìn tu sĩ được mấy Kim đơn tu sĩ hiệp trợ, thoát theo lối thượng cổ truyền tông pháp trận, còn lại e không mấy ai thoát.” Ngự Tác vừa cố dùng chân nguyên liệu thương, vừa hỏi Khổng chủ cửa tiệm và Lưu Thành: “Khổng chủ cửa tiệm, Cốc Khoáng thành thế nào rồi?”

“Cốc Khoáng thành đã triệt để hủy diệt trong thú triều.” Khổng chủ cửa tiệm và Lưu Thành xui đi, “E rằng không mấy ai thoát.”

“Khổng chủ cửa tiệm, Lưu đạo hữu, các vị sao lại thoát được mà đến Quan Sơn thành?” Khổng chủ cửa tiệm và Lưu Thành hồi đáp không ngoài dự liệu của Ngự Tác, Cốc Khoáng thành và Bắc Linh thành cách Thiên Sơ thành lộ trình hai vạn dặm, với thú triều quy mô này thì không thể thoát được. Hiện tại Ngự Tác chỉ muốn biết tình hình, gã hôn mê mười ngày nên không biết gì tình hình, chỉ nguyên Quan Sơn thành cũng khiến gã thấy cực kỳ quỷ dị. Gã cho rằng với tu vi của Khổng chủ cửa tiệm và Lưu Thành mà vượt bảy, tám vạn dặm đến Quan Sơn thành thì thật không dám tin.

“Thuần túy chỉ là may mắn. Chủ yếu nhờ vào pháp trận này và lưỡng vị hảo hữu.” Khổng chủ cửa tiệm nhấn nó, chỉ vào tiểu hình pháp trận, giải thích: “Lúc thú triều bạo phát, tại hạ và tiểu đồ đang cùng một hảo hữu, Tiền chủ cửa tiệm của một tiệm tại Cốc Khoáng thành đến Thiên Diệu thành, tham gia một tiểu hình pháp trận mại hội. Bọn tại hạ khi ấy đang trên đường đến Thiên Diệu thành.”

“Sau đó phát giác thú triều bạo phát, tại hạ và Tiền chủ cửa tiệm ẩn trốn. Pháp trận này khiến cho yêu thú tưởng rằng là dải tinh kim, bọn tại hạ ẩn dưới đất nhưng thổ động yêu thú không đi qua, may mắn sống sót. Nếu lúc đó bọn tại hạ không ở hoang nguyên giữa Thiên Diệu thành và Cốc Khoáng thành mà ở một trong hai nơi thì trốn tránh như thế cũng vô dụng, tất không thoát được. Những nơi đó quá dày đặc yêu thú, nên cũng bị thủng lỗ chỗ. Những thổ động yêu thú cỡ đó khi công thành thì dù là dải tinh kim tất chúng cũng xông qua, bọn tại hạ không thể thoát.”

“Bọn tại hạ ẩn dưới lòng đất hoang nguyên giữa Cốc Khoáng thành và Thiên Diệu thành ba ngày, đợi khi yêu thú giảm đi thì từ Thanh La thành rồi đến Quan Sơn thành.”

Khổng chủ cửa tiệm tỏ vẻ sợ, “Bọn tại hạ tưởng Thanh La thành Đại Di tông có mấy Kim đơn đại tu sĩ tọa trấn, tu sĩ lợi hại đông đảo thì có chống nổi, đến đó sẽ tương đối an toàn nhưng không ngờ đến nơi thì Thanh La thành đã tan hoang. Thanh La thành đã không còn, một tu sĩ sống sót cũng không.”

“Thanh La thành cũng như Quan Sơn thành?” Ngự Tác hơi nhíu lại. Giờ gã quan tâm nhất là thú triều đạt mức nào, đã bị áp chế chưa, nếu không thì ngăn ấy yêu thú đi đâu, quanh Quan Sơn thành sao lại im lặng, số lượng yêu thú không nhiều.

654. Chương 654: Ngoài Kia Ra Sao Rồi?

“Thanh La thành có số lượng yêu thú hơn Quan Sơn thành. Thanh La thành còn cao giai yêu thú dừng chân, bọn tại hạ không dám vào, ẩn cạnh đó hai ngày rồi đến Quan Sơn thành.” Khổng chủ cửa tiệm Ngự Tác, “Hai hôm nay, số lượng yêu thú tựa hồ ít đi những vẫn có yêu thú từ Thiên khung đổ vào, có lẽ còn vết nứt Thiên khung chưa được phong bế.”

“Khổng chương quỹ, các vị thoát thân được thì trừ pháp trận ra còn pháp khí đặc biệt nữa hả?” Ngụy Tác hỏi, “Nghe nói còn Tiền chương quỹ cùng thoát thân, vậy Tiền chương quỹ hiện tại ở đâu?”

“Cùng bọn tại hạ thoát thân, trừ Tiền chương quỹ còn một đồ đệ tên Chương Niệm.” Khổng chương quỹ liếc thông đạo, giải thích: “Họ đang tìm kiếm nơi khác trong Quan Sơn thành xem có thấy đơn được bổ sung chân nguyên hoặc pháp bảo không.”

Thoáng ngừng lại, Khổng chương quỹ bổ sung: “Thật ra bọn tại hạ tìm được mấy pháp bảo tại Thanh La thành nhưng đơn được bổ sung chân nguyên đã gần hết. Mấy nguyên liệu để bố trí pháp trận này cũng gần cạn, Tiền chương quỹ và đồ đệ chủ yếu tìm ở các tiệm xem có những thứ này không. Quý đạo hữu hỏi về pháp khí đặc biệt thì là Khổng chương quỹ có nuôi một hồ lô Kim linh phong, Kim linh phong khả dĩ bay đi mấy nghìn dặm, thấy có yêu thú lợi hại là truyền tin về cho Tiền chương quỹ.”

“Kim linh phong?” Ngụy Tác mắt ánh lên, “Nghe nói linh phong này thọ mệnh hữu hạn, không động dụng thì thôi chứ thả ra là sau mười mấy ngày sẽ chết. Kim linh phong rất đặc biệt, bay là bay cả đàn luôn.”

“Không sai.” Khổng chương quỹ cười khổ, “Kim linh phong của Tiền chương quỹ chỉ chịu được vài ngày là sẽ chết.”

“Đúng rồi.” Khổng chương quỹ nhớ ra, hỏi Ngụy Tác: “Quý đạo hữu đến Quan Sơn thành lúc nào? Không phải có mấy đại tu sĩ hộ vệ tu sĩ Bắc Linh thành thoát thân theo thượng cổ truyền tông pháp trận sao, hà cớ đạo hữu không thoát theo lối đó? Sao lại đến tận Quan Sơn thành?”

“Một yêu thú đáng sợ, thực lực đạt tới cửu cấp xuất hiện, đánh vỡ thượng cổ truyền tông pháp trận. Khi ấy còn bốn, năm nghìn tu sĩ chưa kịp tẩu thoát. Tại hạ lúc đó đã trọng thương, đành dùng một môn không thú chi pháp, không chế một con Tử diễm cự giáp trùng, khoét một lỗ trên lưng nó chui vào, sau đó thì tại hạ hôn mê, tỉnh lại đã ở Quan Sơn thành.” Ngụy Tác nhìn Khổng chương quỹ và Lưu Thành cười khổ: “Tử diễm cự giáp trùng chết hai, ba ngày nay, chắc tại hạ đến Quan Sơn thành cũng bằng ấy thời gian nhưng nửa ngày trước mới tỉnh lại. Tại hạ cứ ở trong Tử diễm cự giáp trùng, mới ra ngoài chưa đến nửa canh giờ.”

“Quý đạo hữu bị thương thế này mà vẫn theo phương thức đó đào thoát thì quả phúc lớn mạng lớn.” Nghe nói Ngụy Tác nhờ Tử diễm cự giáp trùng mà đào thoát, Khổng chương quỹ và Lưu Thành tấm tắc mãi.

“Đúng rồi. Đạo hữu rời Tử diễm cự giáp trùng mới nửa canh giờ, yêu thú yêu đơn và nguyên liệu luyện khí trong Quan Sơn thành do đạo hữu lấy đi?” Khổng chương quỹ nhớ ra, tỏ vẻ thập phần kinh nghi.

“Tức là yêu đơn và nguyên liệu luyện khí không phải do Khổng chương quỹ thu lấy?” Ngụy Tác ngăn người, “Lúc thấy các vị, mỗi tướng do các vị lấy đi.”

“Chính ngộ hôm nay bọn tại hạ mới đến Quan Sơn thành, có lẽ sau khi đạo hữu tỉnh lại. Bọn tại hạ tìm chỗ bày pháp trận để nướng nấu, ban nãy đi ra tìm kiếm, nghe tiếng động mới cứu được đạo hữu.” Khổng chương quỹ và Lưu Thành nhìn nhau, “Yêu thú yêu đơn và nguyên liệu thích hợp luyện khí koo phải do bọn tại hạ lấy đi.”

“Tức là đã có tu sĩ qua đấy.” Ngụy Tác nhíu mày, “Không biết Khổng chương quỹ hiểu gì về mấy loại cây thập phần quý dị ngoài kia chẳng?”

“Tại hạ chưa từng biết.” Khổng chương quỹ lắc đầu: “Có thể là hạt do yêu thú mang theo, rơi xuống rồi mọc lên, trông thập phần quý dị, trên đường từ Thanh La thành đến Quan Sơn thành có mọc không ít. Bọn tại hạ thấy có thì thể tu sĩ ở dưới gốc cây có quả đỏ nên không dám đến gần.”

“Khổng chương quỹ hiểu gì về bên ngoài không?” Ngụy Tác lại hỏi.

“Chúng ta hiện không biết gì về thú triều. Quý đạo hữu lần gười duy nhất còn sống trong mười ngày nay mà bọn tại hạ thấy, chỗ nào cũng là thi thể, cả Quan Sơn thành cũng như đã biến thành loạn tắng cương. Bọn tại hạ có ảo giác là Thiên khung đã bị yêu thú triệt để chiếm cứ, không khác gì man hoang hoang nguyên.” Khổng chương quỹ thở dài.

Ngụy Tác tắt tiếng.

Hiện tại không biết gì về bên ngoài, thú triều lan đến thành trì nào cũng không hay, nhưng khẳng định được là có vết nứt Thiên khung chưa được phong bế nên vẫn còn yêu thú tràn vào. Đối với Ngụy Tác việc đó

không có ý nghĩa, dù phong bế được thì Thiên sẽ liên tục nứt.

Hiện tại gã muốn biết đến thành trì nào sẽ an toàn.

“Chát!”

Cùng lúc, bên ngoài đột nhiên có tiếng nổ, rõ ràng thuật pháp gì đó xung kích phát ra.

Thanh âm này khiến Ngụy Tác và Khổng chương quỹ, Lưu Thành cùng biến sắc.

Chốc sau, đá tảng phía trên được gạt ra, gió lùa vào, một lão giả mặc tử hồng sắc trường sam, đầu tóc bạc phơ, sắc mặt hồng nhuận hiền hòa và một thanh y thanh niên tướng mạo bình thường đi vào.

“Chuyện đó...?” Thấy Ngụy Tác, lão giả và thanh y thanh niên thần thái tựa hồ hơi nghiêm túc, hỏi ngay.

“Lão Tiền, động tĩnh ban nãy là sao?” Khổng chương quỹ khẩn trương hỏi.

“Gặp hai con Lang đầu biên bức, đã giải quyết rồi.” Lão giả mặc tử hồng sắc trường sam và thanh y thanh niên rõ ràng là Tiền chương quỹ và đệ tử Chương Niệm mà Khổng chương quỹ nhắc đến. Tiền chương quỹ nhìn Ngụy Tác, hỏi, “Vị đạo hữu này là...”

“Vị đạo hữu này là Quý Lý, tu sĩ từ Bắc Linh thành đào thoát, thương thế rất nặng, bọn tại hạ gặp lúc đến đây.” Khổng chương quỹ bảo Tiền chương quỹ.

“Không ngờ tại đây còn gặp tu sĩ sống sót, Quý đạo hữu, hạnh hội.” Tiền chương quỹ hưng phấn. Cũng như Khổng chương quỹ nói, liên tục mười ngày không thấy tu sĩ nào thì họ thậm chí có cảm giác cả Thiên khung đã bị yêu thú chiếm cứ, hiện tại thấy một tu sĩ thì thập phần kích động.

“Không ngờ Quý đạo hữu dùng Tử diễm cự giáp trùng đào sinh... Quý đạo hữu đúng là phúc lớn mạng lớn...”

Tiền chương quỹ và Ngụy Tác, Khổng chương quỹ bàn bạc một lúc, biết Ngụy Tác ẩn trong Tử diễm cự giáp trùng đào thoát, bọn Tiền chương quỹ đều ngạc nhiên.

“Lão Tiền, các vị tìm được gì không?” Nói thêm mấy câu, Khổng chương quỹ hỏi Tiền chương quỹ.

“Không.” Tiền chương quỹ nhắc nhở, “Chắc hẳn có tu sĩ qua Quan Sơn thành, vét sạch tất cả, những cửa tiệm và phường thị phế khư đều có dấu lục lợi, không còn gì hữu dụng nữa. Ở thành đông tựa hồ còn một yêu thú phẩm giai không thấp.”

“Nên thế nào?” Khổng chương quỹ nhợt nhạt mặt mày, lục thần vô chủ.

“Khổng chương quỹ, Tiền chương quỹ, pháp trận này không kéo dài được hả?” Ngụy Tác giật giật chân mày hỏi. Tu vi của gã là Kim đơn tứ trọng, chỉ bốn, năm ngày nữa là không sợ gì đa số yêu thú, tu sĩ như bọn Khổng chương quỹ không thể so được, tâm cảnh của gã cũng lãnh tĩnh hơn không biết bao nhiêu lần.

“Pháp trận này chủ yếu tiêu hao Kim khí thạch, bố trí một lần duy trì được mười canh giờ. Kim khí thạch và những thứ khác của tại hạ chỉ đủ bố trí một lần.” Khổng chương quỹ hít sâu một hơi, trấn định tâm thần, giải thích.

“Xem ra đành nhân lúc Kim linh phong còn sống được mấy ngày mà lên đường, không thì dù thú triều có trấn áp được thì vài ngày nữa, tu sĩ chưa thể khống chế khu vực này.” Tiền chương quỹ tuy nhắc nhở nhưng không hề dao động, hiển nhiên trên đường tìm kiếm thứ hữu dụng thì đã tính sẵn đối sách.

“Đành thế. Nếu còn yêu thú từ Thiên khung đi qua mà chúng ta cứ ở đây thì lành ít dữ nhiều. Đến thành trì tiếp theo xem còn nhiều tu sĩ không.” Khổng chương quỹ nói.

“Chúng ta đến Chân Minh thành thôi, Chân Minh thành cách U Minh thành của U Minh cung chỉ hai thành trì, chưa biết chừng còn trấn thủ được.” Tiền chương quỹ đoạn hỏi Ngụy Tác nãy giờ im lặng: “Quý đạo hữu có ý kiến gì chẳng? Thương thế của đạo hữu lên đường được không?”

“Chân Minh thành?” Ngụy Tác mục quang lóe lên. Chân Minh thành ở phía đông nam Quan Sơn thành đi sâu vào Thiên Huyền đại lục bắc bộ, Ngụy Tác cảm giác được Phệ tâm trùng đang ở đó. “Tại hạ thấy đến Chân Minh thành cũng được, thương thế của mỡ không vấn đề gì, chỉ là không thể thi pháp, phiên chư vị đạo hữu đưa đi.”

“Không thể chần chừ nữa, chúng ta xuất phát. Đến Chân Minh thành ít nhất cũng hai, ba ngày, trước khi Kim linh phong chết là chúng ta phải đến nơi, không thì khó mà an toàn.” Tiền chưởng quỹ hít sâu một hơi. Nếu Chân Minh thành cũng như Quan Sơn thành này thì không hiểu sẽ thế nào.

-o0o-

655. Chương 655: Người Sống Sốt

Thương nghị một lúc, Lưu Thành công Ngụy Tác, chúng nhân rời chỗ dung thân tạm thời đó.

Lúc này sao trời lấp lánh, màn đêm đã buông, cây cối ở Quan Sơn thành ánh lên bích lục sắc lân quang càng sáng hơn, trông càng quỷ dị.

Không hề dừng lại, cả toán rời Quan Sơn thành, nhắm hướng Chân Minh thành.

Ban đầu, Ngụy Tác hơi do dự, gã biết đơn được hồi phục chân nguyên của bọn Khổng chưởng quỹ sắp hết. Tu vi Chu thiên cảnh như họ, chân nguyên không nhiều, thi phóng mấy chục đạo thuật pháp là cạn sạch, dọc đường dù giết đề giai yêu thú thì cũng cần đơn được hồi phục chân nguyên bổ sung. Đơn được kiểu này gã cực nhiều, tuyệt đại đa số lại không hợp với gã mà thích hợp cho đề giai tu sĩ như bọn Khổng chưởng quỹ.

Do dự một chốc, Ngụy Tác nén lòng không nói gì.

Nạp bảo thủ trạc có không gian thập phần kinh nhân, tương đương với mười mấy cao giai nạp bảo nang, tức là bằng một, hai trăm phổ thông nạp bảo nang. Trừ nạp bảo thủ trạc lấy được của thanh niên thần bí ra thì gã còn nạp vật cổ giới, tương đương với dung lượng mấy chục nạp bảo nang. Nên sau khi lấy được nạp bảo thủ trạc tại long trùng thì toàn bộ nạp bảo nang của gã đã cho hết bọn Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, đồ của gã đều cất trong nạp bảo thủ trạc.

Bọn Khổng chưởng quỹ và Tiền chưởng quỹ đều không tệ nhưng không hiểu họ, không dám chắc họ thấy nạp bảo thủ trạc và phát hiện bảo vật trong đó mà không động tâm. Nên gã quyết định đợi thương thể khôi phục ở mức nhất định, ít nhất giữ mình được thì lấy những thứ hữu dụng trong nạp bảo thủ trạc ra chia cho họ.

Cả toán cực kỳ cẩn thận đi trong hoang nguyên, liên tục gặp mấy loại cây cối kỳ dị. Kim linh phong của Tiền chưởng quỹ thập phần hữu dụng, có yêu thú ngũ cấp trở lên tiến vào phạm vi nghìn dặm quanh họ là có mấy con Kim linh phong báo tin.

Kim linh phong vậy cảnh để truyền tin, thanh âm truyền được mấy chục dặm nhưng chỉ chúng mới nghe được.

Một phương vị cách nghìn dặm có cao giai yêu thú, Kim linh phong của Tiền chưởng quỹ ở gần đó cũng theo hướng đó mà tới.

Nhờ Kim linh phong truyền tin, sáng hai ngày sau, Chân Minh thành xuất hiện trước mặt bọn Ngụy Tác.

“Trời đất, Chân Minh thành cũng bị hủy!”

“Thú triều thật ra đã hủy bao nhiêu tu sĩ thành trì...”

Nhìn rõ hình hài Chân Minh thành, không thấy tu sĩ sống sót, Khổng chưởng quỹ vốn đã gần suy sụp chợt rên rĩ.

Chân Minh thành có quy mô không kém Quan Sơn thành, gấp năm lần Bắc Linh thành.

Chân Minh thành kiến lập trên một dãy núi xám xịt không mọc nổi ngọn cỏ, chung quanh dãy núi là một dải đồi gò rậm rạp.

Nhưng dải đồi gò này như vừa bị thiêu đốt rồi lật tung lên, dãy núi xám xịt đã thành phế khu, từ xa nhìn lại như không còn công trình nào hoàn chỉnh, nhiều chỗ trong thành còn cháy rực, khói bốc nghi ngút.

Quanh Minh thành lạng ngắt, không có dấu hiệu tu sĩ hoạt động, thỉnh thoảng có yêu thú lướt ngang.

“Hi vọng Chân Minh thành không có cao giai yêu thú, chúng ta tìm được thứ gì đó hữu dụng.” Điều khiển một phi độn pháp bảo bạch ngọc hồ lô chở chúng nhân, Tiền chưởng quỹ thẳng tiến Chân Minh thành, tựa hồ nấp nấp trên mặt nhiều hơn.

Trên đường đến đây, không thấy tung tích tu sĩ, lão đã biết Chân Minh thành xong rồi.

“Tiền chưởng quỹ, các vị thu lại mấy thứ này đi.” Ngự Tác vốn xếp bằng cạnh Lưu Thành chợt đứng dậy, đưa mấy thứ cho Tiền chưởng quỹ.

“Quý đạo hữu...”

Tiền chưởng quỹ và Khổng chưởng quỹ đều chú ý hết đến Chân Minh thành, Ngự Tác chợt đứng dậy thì họ ngẩn ra, thấy mấy thứ trong tay gã, tất cả đều nín thở.

Ngự Tác cầm bốn pháp bảo và một túi tơ đựng hơn trăm viên đơn dược.

Bốn pháp bảo đều linh quang lóe sáng, phẩm giai ít nhất cũng linh giai trung phẩm.

“Quý đạo hữu, thương thế đỡ rồi?” Một lúc sau, Tiền chưởng quỹ mới dứt ánh mắt khỏi mấy thứ Ngự Tác đưa cho, không đón ngay mà hỏi.

“Tạm thời thân thể hoạt động được, đi lại không thành vấn đề. Chỉ là không thể kịch liệt động dụng chân nguyên, vài ngày nữa mới có thể.” Ngự Tác mỉm cười. Tuy Chân Minh thành cũng như Quan Sơn thành, tạo cho người ta cảm giác cả Thiên Huyền đại lục bắc bộ đã triệt để hủy diệt tại thủ triều nhưng Ngự Tác lại nhẹ lòng hẳn. Hai ngày nay, thể nội tổn thương khôi phục khả quan, chỉ cần không kịch liệt điều động chân nguyên thì thi triển thuật pháp không tiêu hao bao nhiêu chân nguyên như Vọng khí thuật, Tiềm ẩn quyết không thành vấn đề.

Gã cảm nhận được một số khiếu vị bị phong bế sắp mở ra, trong một ngày nữa, Tiềm long thổ châu quyết sẽ mở hết khiếu vị phong bế.

Trong một ngày tới, Ngự Tác rất có thể hội khôi phục tu vi Kim đơn tứ trọng!

Tuy gã tính rằng ít nhất hai ngày nữa thì thương thế mới khôi phục đủ để động dụng chân nguyên, nhưng gã cảm nhận được Phệ tâm trùng đang ở hoang nguyên sau Chân Minh thành!

Đối với việc Phệ tâm trùng chỉ mấy ngày mà đi được mấy vạn dặm thì gã tất tiếng. Bất quá gã cảm giác được ở đây, gã có thể dùng tâm thần điều khiển, nên nó đang đến.

Gã đến Chân Minh thành không lâu, Phệ tâm trùng sẽ tới.

Phệ tâm trùng tuy chưa thể chính diện đấu với yêu thú bát cấp trở lên nhưng để âm hiểm ám toán thì Hoang cổ cự ngao cũng chết trong tay nó, có nó bên mình, chỉ cần không xuất hiện yêu thú đặc biệt lợi hại tất giữ mình không thành vấn đề. Gã thậm chí quyết định, dù Chân Minh thành cũng như Quan Sơn thành thì đến nơi sẽ ẩn thân vài ngày, đợi khi thần thông khôi phục, sẽ bắt đi nhiều e ngại.

“Không có gì trở ngại thì tốt.” Bọn Tiền chưởng quỹ đều cho rằng Ngự Tác chỉ là Chu thiên cảnh tu sĩ, gã bảo thế thì Tiền chưởng quỹ hỏi: “Nếu tại hạ không lầm, Quý đạo hữu hình như lấy ra toàn pháp bảo linh giai trung phẩm trở lên, quá quý trọng như thế, bọn tại sao dám nhận.”

“Hiện tại chúng ta không biết gì về bên ngoài, nếu chúng ta chết thì pháp bảo giữ lại cũng có tác dụng gì? Chư vị đạo hữu có ơn cứu mệnh, chư vị thu lấy đã.” Ngự Tác nhét túi đơn dược và pháp khí vào tay Tiền chưởng quỹ.

“Được rồi, vậy thì tại hạ không chối.” Tiền chưởng quỹ phân chia mỗi người một món pháp bảo, đoạn mở túi đơn dược ra, tỏ vẻ kinh ngạc, “Quý đạo hữu, đơn dược gì nhỉ?”

“Đây là Hồi chân đơn, công hiệu như Hồi khí đơn.” Ngự Tác không thừa lời, “Đơn dược hồi phục chân nguyên này, tại hạ còn, các vị cứ nhận.”

“Đa tạ đạo hữu!” Tiền chưởng quỹ và Khổng chưởng quỹ đều kinh hỉ, đơn dược này họ không còn lại bao nhiêu, quả thật gã đã giúp họ giải được mối nguy trước mắt.

Không lâu sau, Tiền chưởng quỹ cùng bạch ngọc hồ lô đưa bọn Ngự Tác đến sát Chân Minh thành.

Chân Minh thành vẫn khổng lồ như trước, so ra bọn Ngự Tác nhỏ như sâu kiến.

Đối diện thành trì phé khur to lớn thế này, lại tử khí trầm trầm, bọn Ngự Tác đều có cảm giác lạ lùng.

Thành trì cỡ này thương có mười mấy vạn tu sĩ ra vào mà giờ không mấy may thấy mộ nhân ảnh, như thể thiên địa chỉ còn mấy người họ.

“Chân Minh thành chắc không còn cao giai yêu thú.”

Kim linh phong của Tiền chưởng quỹ không thấy có cao giai yêu thú tại Chân Minh thành, cả toán thu phi độn pháp bảo rồi cẩn thận men theo phé khur, đi vào ngôi thành đã biến thành bãi tha ma khổng lồ.

Quanh Chân Minh thành, không có ba loại cây đó nhưng ở tường thành lại không ít, mỗi mấy trăm trượng lại có một vài gốc.

“Sao lại không có thi thể yêu thú?”

Nhiều tiệm tọa lạc ở thành bắc Chân Minh thành nên Ngự Tác và bọn Tiền chưởng quỹ đến đó, nhưng đi được mấy trăm trượng thì thần sắc kinh nghi của bọn gã càng lúc càng rõ.

Trong tầm mắt tuy đầy rẫy mảnh pháp y, xương cốt tu sĩ, thậm chí mảnh pháp khí, cảnh tượng thập phần thảm liệt, nhưng vài mảnh vỡ giáp xác của yêu thú thì không thấy một thi thể yêu thú hoàn chỉnh nào, như thể đã bị thanh lý sạch sẽ.

“Tình hình không ổn, đợi một chốc đã.” Ngự Tác nhãn quang lóe lên, dừng lại. Gã cảm giác được Phệ tâm trùng đang từ phía sau vào Chân Minh thành, tối đa nửa tuần hương nữa sẽ tới, trong tình hình quỷ dị này gã quyết định đợi đã.

“Đợi một chút?” Bọn Tiền chưởng quỹ ngẩn người.

“À!” Đồng thời, Ngự Tác giật giật chân mày, tỏ vẻ lạ lùng.

“Quý đạo hữu, sao hả?” Khổng chưởng quỹ nhận ra, khẩn trương hỏi gã.

“Có tu sĩ... không chỉ một người.” Ngự Tác nhãn quang lóe lên.

-o0o-

656. Chương 656: Còn Thành Trì Nào Nguyên Vẹn?

Tiền chưởng quỹ và Khổng chưởng quỹ cùng Chương Niệm mặt mũi bình thường và Lưu Thành hiền lành đều cả kinh, nhìn sang Ngự Tác.

Gã nhìn vào giữa Chân Minh thành, nhưng dù là thần thức hay mục quang, họ đều không tìm ra tu sĩ tồn tại.

“Họ đã phát hiện chúng ta, có lẽ thấy độn quang lúc chúng ta tới.” Ngự Tác gật đầu, bình tĩnh như thường.

“Họ ở đâu, Quý đạo hữu cảm giác được họ đến chỗ chúng ta? Có bao nhiêu người?” Tiền chưởng quỹ và Khổng chưởng quỹ kích động, đồng thời khẩn trương. Chỉ những thành trì còn nguyên, có tông môn quản hạt mới có trật tự, tu sĩ mới mong giữ được an toàn, hiện thời nếu đối phương thiện lương thì sẽ giúp đỡ còn là hạng chuyên môn giết người cướp của thì chưa biết chừng họ lại mất mạng.

“Ít nhất bảy, tám tu sĩ, bất quá không có nguy hiểm, chúng ta ra gặp họ.” Ngự Tác thập phần bình tĩnh, nói với bọn Tiền chưởng quỹ rồi đi trước dẫn đường.

“Xa thế hả?”

Ngự Tác đích xác đi về giữa Chân Minh thành, nhưng sau nghìn trượng thì gã không dừng lại, vẫn đi trước dẫn đường.

“Quý đạo hữu cảm tri được có tu sĩ từ xa như thế? Những tu sĩ đó ở đâu?” Theo Ngự Tác đi thềm gần nghìn trượng, Tiền chưởng quỹ và Khổng chưởng quỹ nhìn nhau, cực kỳ nghi hoặc. Họ cho rằng dù Kim

đơn ngũ trọng đại tu sĩ, thần thức cũng không thể cảm tri được ngoài hai nghìn trượng, họ thậm chí hoài nghi Ngụy Tác giả trò.

Ngụy Tác dừng lại, ngoái lại định giải thích nhưng rồi nhãn quang hơi lóe lên.

“Chát!”

Cùng lúc, cách mấy dặm ngoại đột nhiên vang lên thuật pháp gì đó xung kích vật cứng, cả tiếng tu sĩ thập phần kinh hoảng hô khẽ.

“Có tu sĩ...” Tiền chương quỹ và Khổng chương quỹ cả kinh, không nói lên lời.

“Có đạo hữu hử?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường gọi về phía có tiếng động.

“Chư vị đạo hữu từ đâu tới?” Giọng nói có phần kinh hoảng vang lên.

“Bọn tại hạ là tu sĩ Cốc Khoáng thành.” Tiền chương quỹ thấy Ngụy Tác liếc mình thì ngẩn người rồi đáp.

“Tu sĩ Cốc Khoáng thành? Đạo hữu...” Đối phương đột nhiên dứt giọng.

“Đạo hữu... Lê nào là Trương chương quỹ?” Tiền chương quỹ và Khổng chương quỹ như đồng thời nhó ra, run lên không dám tin.

“Tiền chương quỹ! Là đạo hữu hử? Còn ai nữa?” Đối phương lên tiếng cực kỳ kinh hãi.

“Trương chương quỹ, Khổng Đại Niên đây!” Khổng chương quỹ cực kỳ kích động.

“Khổng chương quỹ! Không ngờ là các vị! Không ngờ gặp được các vị ở đây. Bất quá các vị cẩn thận, vừa rồi hình như có yêu thú.” Đối phương kích động rồi khẩn trương nhắc nhở.

“Đối phương là người hai vị quen?” Ngụy Tác có vẻ không ngờ.

Gã biết bọn Khổng chương quỹ hoài nghi, nên cố ý sai Phệ tâm trùng tạo tiếng động ở sau đối phương khiến đối phương kinh động, qua cảm ứng với nó mà gã biết đối phương tuy nhân số đông nhưng tu vi không cao, nguyên Phệ tâm trùng cũng thừa khả năng đối phó, thành ra gã không hề khẩn trương, chỉ không ngờ đối phương có quen bọn Khổng chương quỹ. Thường thì các chương quỹ bận bịu sinh ý, tu vi thường không quá cao nhưng không ngờ lại có ngần ấy chương quỹ sông sót, ở đây đã có tới ba rồi.

“Trương chương quỹ là người Linh Tinh các ở Linh Tê thành, bọn tại từng gặp mấy lần ở giao dịch hội, giao tình không tệ. Không ngờ lại gặp ở đây.” Tiền chương quỹ gật đầu, hít sâu một hơi.

U Minh thành ở phía nam Chân Minh thành, Linh Tê thành ở phía đông. Một thành là đi sâu vào Thiên Huyền đại lục bắc bộ, một rẽ ngang. Nhưng Linh Tê thành và Chân Minh thành cách nhau một Mộ Thiên thành. Hiện tại Trương chương quỹ ở đây chứng tỏ Mộ Thiên thành đã không còn.

Nếu thế thì thú triều đã quét qua bao nhiêu địa phương?! Chỉ những nơi chúng nhân biết cũng đã một tưng, một phần năm Thiên Huyền đại lục bắc bộ.

“Đi, chúng ta ra.” Ngụy Tác chấn kinh, nhưng không hề đổi sắc, gật đầu với Tiền chương quỹ, gã lại dẫn đường.

Thần thức của gã bao trùm nghìn trượng, yêu thú đó lại là Phệ tâm trùng nên gã không e dè gì, Kim linh phong không nhận ra có Phệ tâm trùng nên vì thế mà bọn Tiền chương quỹ đẳng nhân cho rằng trong Chân Minh thành không có cao giai yêu thú, bớt nhiều lo lắng. Có trong tay mấy món pháp khí linh giai trung phẩm trở lên thì ngũ cấp yêu thú không làm khó được họ.

Chốc sau, Phệ tâm trùng đến cách Ngụy Tác hai mươi trượng mà bọn Tiền chương quỹ không hề biết, gã nhận ra hai vòi của nó chưa lành hẳn nhưng không thụ thương gì, sinh cơ rất vượng.

“Trương chương quỹ, không ngờ gặp được ở đây!” Một toán tu sĩ xuất hiện trong phế khư. Tiền chương quỹ và Khổng chương quỹ chào hỏi một mạch lão giả mặc lục sắc bào tử, râu rất dài, xem ra đang kích động.

Ngụy Tác quan sát toán tu sĩ này.

Tổng thể có bảy người, trừ Trương chưởng quỹ mặc mặc lục sắc bào tử thì còn một trung niên tu sĩ, lưng đeo xích sắc trường kiếm, có vẻ là một kiếm tu, tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng. Năm người còn lại đều chưa đến ba mươi tuổi, tu vi Thần hải cảnh tứ trọng đến ngũ trọng.

“Trương chưởng quỹ, các vị sao lại ở đây, Linh Tê thành đã bị hủy tại thú triều?” Sau khi quá kích động, Tiền chưởng quỹ vòng tay hành lễ với phe Trương chưởng quỹ đoạn hồi.

“Linh Tê thành đã hủy, các vị cũng ở đây, lẽ nào Cốc Khoáng thành... cũng bị hủy?” Trương chưởng quỹ hít sâu, trấn định tâm thần. Lão giả này mắt vằn tơ máu, mặt mũi lấm lem, có vẻ thập phần tiều tụy.

“Chư vị đạo hữu, chúng ta quay lại rồi nói, ở ngoài an toàn.” Trung niên tu sĩ râu quai nón mặc áo da màu cổ đồng không ngừng nhìn quanh, nói thập phần nghiêm túc.

“Đây là Chu đạo hữu, tu sĩ Cổ Kiếm tông...”

“Quý đạo hữu là tu sĩ Bắc Linh thành?”

“Thiên Sơ thành, Cốc Khoáng thành, Bắc Linh thành, những thành trì này đã...”

“Còn bốn vị đạo hữu may mắn sống sót?”

“...”

Tiếp đó, bọn Ngụy Tác theo Trương chưởng quỹ đi vào phía sau Chân Minh thành.

Vừa đi vừa trò chuyện, bọn Ngụy Tác biết Linh Tê thành đích xác đã hủy tại thú triều. Trương chưởng quỹ đang áp tải một lô hàng luyện đơn đến Chân Minh thành, kết quả còn cách Chân Minh thành vạn dặm thì thú triều quét tới, ông ta nhờ vào cổ phù ẩn giấu khí tức mà ẩn thân trong đầm lầy mấy ngày mới thoát được, những am tu trẻ tuổi trong toán của ông ta đều là điểm viên trước khi đi áp tải cùng.

Trung niên tu sĩ thì sau khi họ đến Chân Minh thành mới gặp. Tu sĩ này tên Chu Vũ Các, tu sĩ Cổ Kiếm thành ở Thiên Huyền đại lục trung bộ, y cùng mấy đạo hữu đang rèn luyện gần Chân Minh thành thì tao ngộ thú triều, chỉ ba người thoát thân, trên đường về Chân Minh thành, bọn Chu Vũ Các có cứu hai tu sĩ.

Hiện tại bốn tu sĩ khác đang ở trong một chỗ tạm dựng lên tại Chân Minh thành, có bố trí pháp trận che đi khí tức.

Họ đến Chân Minh thành rồi ở lại đã năm ngày, chưa hề gặp tu sĩ nào sống sót.

“Trương chưởng quỹ, yêu thú trong Chân Minh thành do các vị thanh lý?” Gần đến chỗ bọn Trương chưởng quỹ ẩn thân, Ngụy Tác hỏi.

“Đúng thế, bọn tại hạ sợ thi thể yêu thú thu hút yêu thú ăn xác đến nên thanh lý hết trong Chân Minh thành, chôn vào một sơn cốc phía sau.” Trương chưởng quỹ khách khí đáp. Những lúc thế này, quan hệ giữa các tu sĩ sống sót tựa hồ thân cận hẳn.

“Chôn trong sơn cốc?” Ngụy Tác thoáng nghĩ, Phệ tâm trùng từ phía sau Chân Minh thành đến, rất có thể đang ở đó hút não tủy yêu thú.

Thoáng sau, bọn Trương chưởng quỹ dẫn bọn Ngụy Tác đến chỗ ẩn thân, là một quy giáp cực lớn.

Quy giáp còn to hơn Tử diễm cự giáp trùng mấy phần, màu đỏ rực, có nhiều hỏa diễm hoa văn, hỏa sát khí tức lộ rõ.

Là quy giáp của lực cấp trung giai yêu thú Xích nham cự quy, phái trên có dấu uy năng thuật pháp xung kích, cả mấy chỗ lõm vào. Xem ra lực cấp trung giai yêu thú này khi trước bị tu sĩ lợi hại của Chân Minh thành giết chết khi thành bị phá.

“À!”

Theo bọn Trương chưởng quỹ vào quy giáp, Ngụy Tác hơi ngẩn ra.

Gã thấy bốn tu sĩ mà bọn Trương chưởng quỹ nói tới đều có mặt, trong bốn người này có một hoàng sam nữ tu xinh đẹp, một người nằm bất động dưới đất, thương thế thập phần nghiêm trọng.

657. Chương 657: Đổi Lấy Yêu Đơn

Nữ tu chừng hai mươi mấy tuổi, tu vi Chu thiên tứ trọng, da trắng ngần, có phần nhu nhược, đáng vẻ hơi tiều tụy.

“Còn đạo hữu sống sót khác!”

Thấy có thêm mấy tu sĩ, bốn người trong quy giáp ngẩn ra rồi thập phần kinh hãi.

“Vị đạo hữu này sao lại bị thương nặng thế?”

Ngụy Tác đảo mắt quan sát ba người kia, tức thì cả kinh kêu khê.

Trong quy giáp, cạnh nữ tu thanh lệ là một hắc sam tu sĩ, tu vi Phân niệm nhất trọng, thân hình cao lớn, hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt trơ khấc, có vẻ không giỏi ăn nói, trông như tòa thiết tháp. Một tu sĩ khác đang ngồi xổm chăm lo cho một tu sĩ trọng thương, là một thanh sam nho sinh hơn ba mươi tuổi, tu vi Chu thiên cảnh tam trọng. Tu sĩ nằm dưới đất là một đại hán hơn ba mươi tuổi, Ngụy Tác cũng cả kinh vì y thụ thương rất nặng, đại đa số huyết nhục trên nửa thân thể và một cánh tay như bị lợi khí cắt xuống, tuy bôi được vật liệu thương, máu đã ngừng chảy nhưng lộ cả xương, cực kỳ ghê rợn.

“Dương đạo hữu đến dưới gốc cây kết quả đổ nên mới bị thế này, huyết nhục là do Tiểu đạo hữu trừ giúp.” Trương chương quỹ giải thích với bọn Ngụy Tác.

“Trương chương quỹ nói vậy là sao? Dọc đường bọn tại hạ thấy có tu sĩ chết dưới gốc cây đó nên không dám đến gần, có cổ quái chăng?” Thấy tu sĩ này trọng thương, lại biết huyết nhục do người khác trừ giúp thì bọn Khổng chương quỹ vội hỏi.

“Bọn tại hạ không thấy có tu sĩ chết dưới gốc cây đó nên không biết lợi hại, vì hiếu kỳ mà muốn đến xem là gì.” Tu sĩ họ Dương tính thương tựa hồ tính mệnh không đáng ngại nên giải thích, “Kết quả mới lọt vào phạm vi năm trượng thì cảm thấy nguyên khí loại cây này phát ra cổ quái như kịch độc chương khí, tuy vội vàng lui ngay nhưng gần nửa thân thể tại hạ cứng lại như gỗ trong nửa tuần hương, nguyên khí cổ quái đó còn theo thân thể và huyết nhục lan vào, may nhờ Tiểu đạo hữu ở phía sau, không bị nguyên khí xâm tập, đành khoét hết huyết nhục mọc hóa cho tại hạ, chỗ thịt đó như mủ nát nhiều năm, bị gió thổi bay.”

“Huyết nhục biến thành hủ mộc, cổ quái thế hả?” Ngụy Tác và bọn Tiền chương quỹ nhìn nhau, lạnh buốt trong lòng.

“Nếu không quyết tâm khoét đi, có khi giờ tại hạ đã biến thành hủ mộc rồi.” Đại hán họ Dương cười khổ: “Nguyên khí đó thập phần cổ quái, cả linh quang quang tráo cũng bị xuyên thấu. Bọn tại hạ đã tể xuất pháp thuần và linh quang quang tráo, không hề tổn hại, nhưng không thể ngăn cản được, tay phải tại hạ chỉ nhiễm một chút như dính nước mà huyết nhục cũng cứng lại.”

“Bọn tại hạ chỉ nhìn từ xa thấy thân thể tu sĩ dưới gốc cây xám xịt nên không dám tới gần, không ngờ cổ quái như thế.” Tiền chương quỹ sợ hãi, nhìn Trương chương quỹ, “Các vị có biết hai loại cây kia không?”

“Dương đạo hữu và Tiểu đạo hữu chỉ xem xét mà bất hạnh thế này, loại cây đó thập phần quỷ dị, bọn tại hạ không dám đến gần, nên cũng không hiểu gì về hai loại kia.” Trương chương quỹ lắc đầu.

“Chư vị đạo hữu có không đơn được vật liệu thương thượng đẳng chăng, bọn tại hạ hiện đang cho Dương đạo hữu dụng dùng Bách thảo sinh cơ tán. Nhưng Dương đạo hữu ít nhất phải một, hai tháng mới miễn cưỡng khôi phục.” Hoàng sam nữ tu hành lễ với bọn Ngụy Tác hỏi.

“Mỗ có linh dược khiến Dương đạo hữu nhanh chóng khôi phục thương thế.” Ngụy Tác nhàn quang lóe lên.

Tay gã rục hồng quang, bao trùm quy giáp, lấy Huyết tinh thạch ra.

Tất cả đều kinh ngạc, gã từ từ dồn chân nguyên vào rồi một giọt huyết hồng sắc được dịch thơm nức từ Huyết tinh thạch thấm ra. Ngụy Tác vung tay, vẩy huyết hồng sắc được dịch lên đại hán họ Dương đoạn lại dồn chân nguyên nhỏ ra một giọt nữa vào miệng y.

Giọt dược dịch đầu tiên nhỏ vào đại hán họ Dương thì y tỏ vẻ không dám tin, giọt huyết hồng sắc dược dịch thứ hai nhỏ xuống là y cơ hồ vội vàng há miệng nuốt lấy.

“Chuyện đó...” Hoàng sam nữ tu và mấy số tu sĩ tỏ vẻ thập phần chấn kinh.

Họ đều thấy vết thương của đại hán họ Dương nhưng chóng mọc thịt, khôi phục với tốc độ kinh nhân.

“Quý đạo hữu... lẽ nào là Huyết tinh thạch?!” Trương chưởng quỹ và Tiền chưởng quỹ ngăn người tỏ vẻ không dám tin.

“Đích xác là Huyết tinh thạch.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường gạt đầu, thu Huyết tinh thạch lại.

“Huyết tinh thạch là bảo vật gì?” Khổng chưởng quỹ thấy đại hán họ Dương khôi phục thương thế với tốc độ thập phần kinh nhân, hít một hơi lạnh hỏi.

“Huyết tinh thạch là chí bảo hiếm có từ thượng cổ, có thể dùng chân nguyên hấp nạp khí huyết yêu thú, tạo thành thánh huyết chữa thương thế nhục thân sánh với tiên cấp đơn dược.” Trương chưởng quỹ tỏ ra không dám tin nhìn Ngụy Tác, không ngờ “đê giai tu sĩ” lại có bảo vật này.

“Đạo hữu họ Quý? Đạo hữu có bảo vật này đúng là may mắn của mõ, vết thương này chắc chỉ mấy ngày là khôi phục như cũ. Đa tạ đạo hữu!” Đại hán họ Dương nằm dưới đất, hưng phấn cảm tạ Ngụy Tác.

“Chư vị đạo hữu là tu sĩ thành trì nào? Sao lại đến Chân Minh thành?”

Hoàng sam nữ tu trò chuyện với bọn Ngụy Tác.

Hoàng sam nữ tu tên Hạ Ngữ Băng, đại hán mặc hắc sắc pháp y như thiết tháp tên Đỗ Duy, cả hai là đạo侶, đồng bạn của kiếm tu Cổ Kiếm tông Chu Vũ Các, là tán tu ở Cổ Kiếm thành tại Thiên Huyền đại lục trung bộ. Bấy người gặp thú triều, còn sống được ba. Đại hán Dương Phong và Tiểu Lâm là tu sĩ Chân Minh thành, lúc thú triều ập tới thì họ đang ở cách thành hơn năm nghìn dặm tìm tinh kim khoáng thạch, may mắn thoát thân, trên đường về thành vì hiếu kỳ đến gần loại cây đó mà trọng thương, được ba tu sĩ Cổ Kiếm thành cứu về.

Bàn luận một hồi, bọn Trương chưởng quỹ định ẩn nấu nhiều ngày tại đây, họ cho rằng mười bữa nửa tháng nữa, rất có thể có đông tu sĩ tới.

Họ tưởng tượng rừng dù thú triều quét qua quá nửa Thiên Huyền đại lục bắc bộ thì rồi cũng bị áp chế, vì thú triều đối với tu sĩ cũng là tài phú kinh nhân, các tông môn Thiên Huyền đại lục rồi thì tán tu sẽ đổ xô đến.

“Chư vị đạo hữu, yêu thú trong Chân Minh thành trung được chư vị đạo hữu thanh lý thì chắc chư vị lấy được không ít yêu đơn, thủy hệ yêu thú yêu đơn đối với tại hạ rất hữu dụng, không biết chư vị có thể mang ra trao đổi với tại hạ chăng. Linh thạch, đơn dược hoặc giả pháp khí, tại hạ đều có.” Đối với người đã biết Thiên khung thọ nguyên sắp cạn như Ngụy Tác thì hiểu rõ sự tình rất có khả năng không thuận lợi như bọn Trương chưởng quỹ tính, dù vậy gã không nói gì, tốt nhất là nhanh chóng khôi phục, đề thăng tu vi.

Tuy Thủy hoàng phê nhật quyết có tốc độ tu luyện cực kỳ kinh nhân, nhưng từ kim đơn trở lên, đề thăng một tầng tu vi cần không biết bao nhiêu là linh khí. Gã lại tu luyện Thiên long quần tinh tô thể thuật, kim đơn hơn xa tu sĩ thông thường, đề thăng tu vi cần nhiều hơn Kim đơn tu sĩ bình thường không biết bao nhiêu lần.

Hà hưởng Ngụy Tác có tu vi Kim đơn tứ trọng, đột phá đến ngũ trọng thì lượng linh khí cần thiết cực lớn.

Một viên cửu cấp đỉnh giai viên cổ thiên long yêu đơn tương đương với không biết bao nhiêu viên thủy hệ yêu thú yêu đơn ngũ cấp trở lên.

Ngụy Tác từ Kim đơn tam trọng đề thăng đến tu vi Kim đơn tứ trọng tổn mất mấy bộ thiên long hài cốt và mấy viên thủy hệ thiên long yêu đơn.

Từ Kim đơn tứ trọng đột phá đến Kim đơn ngũ trọng thì lượng linh khí không chỉ gấp đôi. Phổ thông thủy hệ yêu đơn, không rõ cần bao nhiêu vạn viên.

Thường thì thủy hệ yêu đơn ngũ cấp trung giai trở lên rất hiếm, trừ phi là thành trì tứ bề biển bọc như Hải Tiên thành, thủy vực chung quanh có nhiều thủy hệ yêu thú thì muốn gom yêu thú yêu đơn ngũ cấp trung giai trở lên cùng lắm được mấy chục viên. Muốn tự đi săn thì yêu thú ngũ cấp trung giai trở lên cũng khó thấy, có khi cả ngày chả được mấy con, còn chậm hơn đi mua.

Nhưng thú triều đối với Ngụy Tác cũng là cơ hội cực tốt.

Sự thực thì thú triều đối với mỗi tu sĩ cũng là cơ hội giành được tài phú gấp mấy chục lần thậm chí mấy trăm lần bình thường, chỉ là phải xem y có sống sót không đã.

“Thủy hệ yêu thú yêu đơn? Chắc có nhưng không nhiều. Bọn tại hạ chỉ chọn nguyên liệu cần thiết, không lấy yêu đơn và nguyên liệu của tuyệt đại đa số yêu thú.” Bọn Trương chương quỹ nhìn nhau.

“Yêu thú chất trong sơn cốc sau Chân Minh thành, tuyệt đại đa số chưa bị thanh lý?” Ngụy Tác kinh ngạc, vì đối với mọi tu sĩ, những thứ đáng giá linh thạch đều không hiếm nhiều, nhất là những tu sĩ không biết rằng Thiên khung rất có thể sẽ tiếp tục nứt, cần lấy hết, dù không dùng cũng đem bán.

Ngay cả Ngụy Tác vì lúc trước trọng thương, không thể thu lấy thi thể yêu thú, hiện tại thương thể khôi phục đến mức có thể kích phát nạp bảo thủ trạc và nạp vật cổ giới, tiếp theo mà thấy thi thể yêu thú thì sẽ nhét cho đầy.

-o0o-

658. Chương 658: Tự Lại Kim Đơn

“Chuyện đó...?” Ngụy Tác hơi ngần ra vì đạo lữ của Hạ Ngũ Bãng, hắc y đại hán như thiết tháp đưa cho gã mấy nạp bảo nang. Tất cả đều rách nát, không có gì ở trong.

“Bọn tại hạ tìm được một ít phổ thông pháp khí, nạp bảo nang cũng tìm được nhưng đều phá tổn thể này.” Hắc y đại hán Đỗ Duy giải thích với Ngụy Tác: “Đơn được và linh thạch đều rất ít.”

“Đơn được và linh thạch đều rất ít?” Tiền chương quỹ và Khổng chương quỹ nhìn nhau.

“Thú triều lần này có nhiều chủng loại yêu thú cực, đơn được là dùng các loại linh dược luyện chế, yêu thú nuốt chúng thì còn hiểu được nhưng cả linh thạch cũng không còn lại bao nhiêu thì thật không hiểu.” Trương chương quỹ chán nản.

“Phệ linh thú, xem ra Phệ linh thú đến Chân Minh thành.” Ngụy Tác mục quang lóe lên.

“Phệ linh thú là yêu thú gì?” Trừ Ngụy Tác, không ai biết đến yêu thú này nên hỏi.

“Phệ linh thú là yêu thú có thể ăn nhục thân tu sĩ, linh thạch, thậm chí kim đơn của Kim đơn đại tu sĩ để đề thăng thực lực...” Ngụy Tác thông thả giải thích về Phệ linh thú.

“Lại có yêu thú như thế, nuốt nhiều huyết nhục tu sĩ và linh thạch thì tiến giai đến mức nào?”

Mọi tu sĩ tại trường biến sắc. Phệ linh thú dù là thất cấp đệ giai, một thành trì phá diệt thì nó sẽ nuốt được bao nhiêu huyết nhục tu sĩ vánh thạch? Qua mỗi thành trì, thực lực Phệ linh thú sẽ đề thăng bao nhiêu?

“Đây là thủy hệ yêu đơn bọn tại hạ có, ai cũng may mắn mới thoát chết, gặp nhau cũng là duyên phận, Quý đạo hữu không cần đổi.” Bọn Đỗ Duy lấy ra hơn mười viên yêu đơn rất nồng thủy linh khí tức, đưa tới trước mặt Ngụy Tác.

Đỗ Duy tu vi Phân niệm nhất trọng, cao nhất trong số tu sĩ sống sót, bề ngoài có vẻ lạnh lùng, không hay cười nói nhưng xem ra là kiểu người xanh vỏ đỏ lòng, khiến Ngụy Tác có hảo cảm.

“Bọn tại hạ lấy được không ít yêu đơn, chỉ cần thoát ly hiểm cảnh, thu hoạch là chưa từng có, thủy hệ yêu đơn này sao còn cần đạo hữu trao đổi.” Bọn Trương chương quỹ đều lấy thủy hệ yêu đơn ra cho Ngụy Tác, ngũ cấp trở lên có hơn hai mươi viên.

“Nếu Quý đạo hữu có nạp bảo nang trống thì nên ra đó đựng, không thì khi có nhiều tu sĩ tới, chắc những thứ đó không thuộc về chúng ta nữa. Hiện tại lấy được bao nhiêu cứ lấy, chỉ cần chú ý đừng để gặp yêu thú.” Trương chưởng quỹ dặn.

“Lão Khổng, Kim linh phong đại khái còn một, hai ngày nữa sẽ chết, chi bằng chúng ta ra sơn cốc sau thành?” Tiền chưởng quỹ nghe Trương chưởng quỹ nói thì động lòng.

“Quý đạo hữu thấy thế nào?” Khổng chưởng quỹ hỏi Ngụy Tác, rõ ràng động lòng.

“Các vị đi đi, tại hạ sẽ toàn lực liệu thương.” Ngụy Tác mỉm cười. Gã nhận ra những khiêu vị khép kín sắp mở, không nên đi đâu là hơn, đợi khi tu vi khôi phục hăng đi lấy thi thể yêu thú. Cả thành trì này, tất số lượng yêu thú cực kỳ kinh nhân, bọn Tiền chưởng quỹ khẳng định không lấy hết được.

“Quý đạo hữu đang bị thương?” Trương chưởng quỹ kinh ngạc nhìn Ngụy Tác, bề ngoài gã không có gì thương tổn.

“Quý đạo hữu bị man thú va vào, nội phủ thụ thương, lúc bọn tại hạ phát thì đạo hữu không thể động đậy.” Tiền chưởng quỹ giải thích.

“Nội phủ tổn thương? Tại hạ có một viên Ngọc ngưng lộ đơn, không biết có hữu dụng với Quý đạo hữu chăng?” Hoàng sam nữ tu Hạ Ngữ Băng nhìn Ngụy Tác, hỏi.

Ngụy Tác dùng Huyết tinh thạch cứu Dương Phong, nên bọn Hạ Ngữ Băng có hảo cảm.

“Đa tạ hạ đạo hữu, bất quá không cần, tại hạ chỉ cần điều dưỡng hai ngày nữa là sẽ khôi phục.” Ngụy Tác biết Ngọc ngưng lộ đơn có tác dụng xúc tiến nội phủ sinh cơ, đối với tu sĩ thông thường bị thương nội phủ thì quả hữu dụng, nhưng gã thì khác, đơn được này coi như vô dụng nên lựa lời từ chối ý tốt của Hạ Ngữ Băng.

“Thương thế của đạo hữu không sao thì tốt quá.” Hạ Ngữ Băng nhìn Ngụy Tác, ánh lên nét nghi hoặc khó nhận ra. Ngụy Tác rõ ràng là tu sĩ Chu thiên cảnh nhất trọng, nhưng khiến nàng ta cảm thấy Chu thiên cảnh tu sĩ không thể so với gã, da gã thỉnh thoảng ánh lên ngân sắc quang huy, thập phần bất phàm.

Cả toán bèo nước gặp nhau nên y không tiện hỏi những việc bí ẩn của Ngụy Tác.

“Vậy thì, Quý đạo hữu cứ ở lại liệu thương, tại hạ và Khổng chưởng quỹ ra sơn cốc. Nếu thấy thủy hệ yêu đơn thì sẽ giúp đạo hữu.”

“Tại hạ dẫn đường, thêm người thêm an toàn.”

Nói thêm mấy câu, bọn Trương chưởng quỹ và Tiền chưởng quỹ đến sơn cốc. Trong quy xác chỉ còn lại Chu Vũ Các, Hạ Ngữ Băng, Đỗ Duy, cùng Dương Phong và Tiểu Lâm, nhất thời cực kỳ an tĩnh.

Ngụy Tác xếp bằng trong quy xác, không nói gì, nhắm mắt xem xét tình hình thể nội.

Tiền long thổ châu quyết thập phần kỳ quái, không biết tu sĩ sáng tạo ra vì để triệt để ẩn giấu tu vi hay để tụ toàn thân tu vi vào một đòn. Từ lúc thi triển Tiền long thổ châu quyết đến khi tới Chân Minh thành thì chính gã nội thị cũng không thấy mình là Kim đơn đại tu sĩ.

Kim đơn của gã không còn, nhưng khiêu vị mở ra sau khi đột phá đến kim đơn tu vi chỉ còn lại sáu khiêu vị trử chân nguyên, còn lại khép kỹ.

Ngụy Tác khẳng định, trong thời gian này dù đại tu sĩ trên tài gã dùng Vọng khí thuật pháp, thậm chí dùng chân nguyên thấu thể tra xét cũng không lần ra tu vi chân thực của gã mà chỉ thấy có sáu thần hải, tu vi Chu thiên nhất trọng, ngay cả những tu sĩ có thể qua chân nguyên lưu động mà thấy kinh mạch của gã hơn hẳn tu sĩ thông thường, cũng sẽ cho rằng gã tu luyện thượng cổ luyện thể thuật, nhưng chân nguyên tu vi không cao.

Ngụy Tác cảm giác được tu vi sắp khôi phục, nên tĩnh tâm nội thị thì thấy thể nội biến hóa cực kỳ huyền diệu.

Sáu khiêu vị như sáu thần hải còn lại dần co rút, chân nguyên tự động chảy về hơn một vạn khiêu vị đã đóng, tất cả như hạt nảy mầm, tách vỏ ra.

“Phù!”

Quá trình này chừng một tuần hương, thân thể Ngụy Tác hơi run lên, kinh phong dấy động, mọi khiếu vị đồng thời mở ra.

“Quý đạo hữu, không sao chứ?”

Đỗ Duy và bọn Hạ Ngữ Bằng hơi ngẩn ra, đoạn khẽ kinh hô.

Ngụy Tác biến hóa như thế, cơ hồ một quả bóng da xì hơi, linh khí và chân nguyên tựa hồ nhanh chóng khô kiệt như sắp đèn khô dầu cạn.

“Không sao, chỉ là chân nguyên tổn hao quá kịch liệt ỉ.” Ngụy Tác nhãn quang lóe lên, tựa hồ hơi kinh ngạc nhưng không đổi sắc. Đoạn gã lấy ra mấy viên đơn dược bổ sung chân nguyên nuốt ngay, chỉ gã mới biết việc gì xảy ra.

Hơn một vạn khiếu vị mở ra, tâm mạch khiếu vị kết kim đơn từ khi gã luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết như biến thành một vùng xoáy không ngừng hút chân nguyên vào.

Nguyên khí như thể đột nhiên sinh ra, vây quanh bản mệnh pháp bảo Trường hà thao thiên quyển, cảm giác rất rõ, chỉ cần đủ chân nguyên dồn vào là kim đơn sẽ lại hình thành.

Cũng may thể nội chân nguyên của gã không nhiều, hút vào không nhiều, không thì rất có thể sẽ khiến một vài vết thương vỡ ra.

Hiện tại thể nội Ngụy Tác còn mảnh vỡ Diệu thụ, liên miên sản sinh linh khí, nhanh chóng bổ sung chân nguyên, gã dùng đơn dược chỉ để bù vào cho lúc thể nội đột nhiên trống rỗng.

Tiềm long thổ châu quyết thập phần huyền ảo, tựa hồ thi triển xong thì hình thành nguyên khí cần thiết để tụ kim đơn, hoặc khi thi triển môn này, chỉ vì thể nội chân nguyên dốc hết, kim đơn tinh hoa tụ vào khiếu vị, chuyển biến hình thái, hóa thành các loại nguyên khí gã không cảm tri được.

“Thành rồi!”

Nhưng hơn Ngụy Tác tưởng tượng, chưa đầy nửa canh giờ là trong tâm mạch khiếu vị của gã rung lên, vô số nguyên khí co lại, cùng bản mệnh pháp bảo ngưng tụ làm một.

Nội thị thì một viên kim đơn như bánh xe phát sáng trong khiếu vị, rùng rục vô thượng hà quang.

Kim đơn gã đã tụ lại, khôi phục tu vi Kim đơn tứ trọng đại tu sĩ!

-o0o-

659. Chương 659: Thiếu Niên Ngạo Mạn

Kim đơn của Ngụy Tác lại ngưng thành, đạo đạo đơn khí từ kim đơn toát ra tươi nhuận nhục thân. Tuy nhục thân gã tổn thương nghiêm trọng, như sa mạc hút nước, vẫn khô rang, không có linh khí hiển lộ, nhưng bên trong lại cảm giác được nhờ kim đơn đơn khí tươi nhuận nên tốc độ khôi phục thể nội tổn thương nhanh hơn mấy phần.

“Quý đạo hữu tu luyện tôi thể thuật?”

Kim đơn của Ngụy Tác tụ lại, tuy không lộ ra, nhưng bọn Hạ Ngữ Bằng đột nhiên phát giác khí tức của gã thập phần huyền diệu. Gã hơi thở mạnh, da ánh lên ngân sắc thần huy, tụ xong kim đơn thì gã mở mắt, tựa hồ liệu thương vừa xong khiến Hạ Ngữ Bằng không nén được, phải hỏi.

“Đúng thế, tại hạ luyện một môn tôi thể thuật.” Ngụy Tác gật đầu, chợt mỉm cười. Hạ Ngữ Bằng khiến gã nhớ đến Hàn Vi Vi. Hàn Vi Vi hiểu kỳ hơn ai hết, trong tình huống này, thế nào cũng sẽ hỏi như thế.

“Trương chương quý sao còn chưa về?” Hạ Ngữ Bằng đảo mắt, tuy còn thập phần hiếu kỳ, định hỏi thêm nhưng Ngụy Tác hồi đáp đơn giản, tựa hồ không muốn nói nhiều thì không tiện hỏi thêm nữa, đành tìm có nói thế.

“Hiện giờ có ra ngoài cũng phải cẩn thận đi trong phố khư, không thể phi độn, mới hơn một canh giờ, họ không thể nhanh chóng về thể được.” Hắc y đại hán Đỗ Duy hiểu Hạ Ngữ Băng, nói đoạn mỉm cười ôn nhu.

“Không biết họ hiện tại sao rồi.” Thấy ngay cả khô cứng như Đỗ Duy mà con như thế với đạo lữ thì Ngụy Tác lại nhớ đến bọn Cơ Nhã.

“Không biết lão đầu hiểu gì về ba loại cây này.”

Hơi trầm ngâm, Ngụy Tác rời khỏi chỗ nấu thân, định lấy Đường quỹ quán ra cho lục bào lão đầu xem ba loại cây quỷ dị đó.

Đang nào hiện tại gã không thể động dụng chân nguyên kích phát Trường hà thao thiên quyền tu luyện, đợi khi thể nội thương thể khôi phục đã, trong một ngày rưỡi này, gã không làm gì, cứ ở lại trong chỗ ẩn thân này, có Phệ tâm trùng thì còn gì nguy hiểm nữa.

“Tu... Tu... Tu...”

“À! Tiếng gì nhỉ.”

Mắt Ngụy Tác ánh lên, chưa đứng lên thì ẩn ẩn ước ước nghe thấy ngoài xa có tiếng kêu kì dị.

“Tiếng yêu thú hả!”

Đỗ Duy biến sắc, kinh hô.

“Yêu thú gì, hình như không chỉ một con.” Hạ Ngữ Băng thập phần khẩn trương, tiếng kêu càng lúc càng gần, tựa hồ sắp đến tầng không Chân Minh thành.

“Chắc không phải cao giai yêu thú, là yêu thú lục cấp trở lên, Kim linh phong của Tiên chương quỹ đã truyền tin, họ cũng sẽ cho chúng ta biết rồi.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường.

“Chúng ta ra xem?” Hạ Ngữ Băng giãn sắc mặt, hỏi dò Đỗ Duy và Chu Vũ Các.

“Bọn Trương chương quỹ đông như thế, không phải yêu thú lục cấp trở lên, họ sẽ không sao, chúng ta cứ ở đây, đừng để bị yêu thú phát hiện, nếu động thủ tạo thành động tĩnh, thu hút yêu thú lợi hại đến thì phiền.” Đỗ Duy mục quang lóe lên, lãnh tĩnh nói.

“Những yêu thú này hình như đang áp sát chúng ta.”

Tiếng kêu vang vọng, tựa hồ lượn quanh Chân Minh thành tìm chỗ đặt chân, càng lúc càng gần chỗ họ ẩn thân, Hạ Ngữ Băng mỗi lúc một khẩn trương.

“Sư huynh, là quy giáp Xích nham cự quy! Còn hoàn chỉnh! Ít nhất có thể luyện chế linh giai trung phẩm pháp thuật...”

“Xem ra có tu sĩ đã tìm kiếm, lâu như vậy chỉ thấy một bộ quy giáp.”

“Ngần này thì thể yêu thú đã bị lấy đi mà còn nguyên liệu luyện khí thượng phẩm để lại là sao, hệ quy giáp này luyện chế thập phần giản đơn, luyện khí sư nào cũng có thể luyện chế thành pháp thuật, các vị cẩn thận, có thể có cổ quái...”

Thoáng sau, trừ tiếng tu tu thì còn có cả tiếng bàn luận.

“Là tu sĩ?”

Hạ Ngữ Băng và bọn Đỗ Duy rung động, tỏ rõ thần sắc không dám tin, ngay cả Ngụy Tác cũng kinh ngạc.

Thần thức gã trải ra, cảm thấy được hơn mười con chim khổng lồ đang đến, chứ không thấy khí tức tu sĩ. Nghe thấy tiếng động, gã lại quét kỹ thần thức, cảm tri được yêu thú này đã ở phái trên đầu, trên lưng chúng tựa hồ có khí tức khác, xem ra có bố trí che giấu khí tức đặc biệt.

“Đi, chúng ta ra xem đạo hủ ở đâu.” Tình hình này mà gặp tu sĩ cũng là quyền rũ cực lớn, lại thêm đối phương định tra xét chỗ họ ẩn thân nên gặt đầu với bọn Ngụy Tác đoạn Đỗ Duy lướt ra ngoài, đồng thời kêu khẽ, “Đạo hủ phương nào?”

“Có tu sĩ!”

Đối phương lên tiếng, có vẻ cả kinh.

Ngụy Tác ra hiệu cho Tiểu Lâm tiếp tục chăm sóc Dương Phong, đoạn lướt ra, thấy trên không có mười hai con thanh sắc cầm điều cực lớn.

Không tính hai cánh thì thân thể chúng cũng chừng hai trượng, bề ngoài rất giống phổ thông thương ưng, nhưng cổ rất dài, thanh sắc linh mao như thép đúc, mắt ánh lên hoàng sắc hung quang, thập phần hung ác.

Tên lưng chúng là những bình dài bằng thanh sắc ngọc thạch có lan can, được tinh kim và dây da buộc lại, đều có tu sĩ ngồi trên, phát ra thanh quang, hình thành một quang trảo.

“Phượng lân thanh ưng, chư vị là tu sĩ Đông Hoang tông?” Thấy rõ thanh sắc cầm điều, Đỗ Duy mục quang lóe lên, hỏi ngay.

“Đông Hoang tông?” Ngụy Tác máy động, Đông Hoang tông là một tông môn chừng quản Đông Hoang thành, Đông Hoang thành ở phía tây U Minh cung, là thành trì nằm ngang với U Minh thành. Đông Hoang tông không nhỏ, có tới hai Kim đơn tu sĩ. Còn lại thì gã không biết.

“Không ngờ Chân Minh thành còn tu sĩ sống sót.”

Bên trên là hai mươi con thanh sắc cự cầm, kêu lên lanh lảnh rồi từ từ đáp xuống.

Con bay đầu trong mười hai thanh sắc cự cầm có thể hình to nhất, có vẻ già hơn cả nhưng không mấy may toát ra khí tức suy lão, mà yêu khí nồng nhất, chứng tỏ thực lực cao cường. Bình đài trên lưng nó là một nam tử trẻ tuổi, chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặc nguyệt bạch sắc pháp y, mặt mày tuấn lãng, mắt sáng rực, xứng danh phong thần như ngọc.

Thanh sắc cự cầm đáp xuống, nhìn rõ linh mao của chúng đều cứng đanh như vảy.

Mé trái nam tử đứng đầu là một thiếu niên mười sáu, mười tuổi, mặc thanh sắc pháp y, anh khí bức nhân, thập phần anh tuấn, nhưng thần sắc cực kỳ kiêu ngạo, tựa hồ không coi bọn Ngụy Tác ra gì.

Thanh niên dẫn chừng hơn ba mươi tuổi, mặc hỏa hồng sắc pháp y, liên tục có hỏa diễm nhảy nhót, mặt mũi lạnh lẽo.

Chín tu sĩ sau lưng cũng khí độ bất phàm, pháp y và tranh sức cũng linh quang lóe sáng, khí tức cao hơn Đỗ Duy, ít nhất cũng Phân niệm cảnh lưỡng trọng trở lên.

Những tu sĩ này khác bọn Đỗ Duy, Khổng chưởng quỹ là chỉ hơi cẩn thận chứ không hề sợ hãi, như thể đang đi săn yêu thú.

Toán tu sĩ đáp xuống, vô hình trung tạo cho Đỗ Duy và bọn Hạ Ngữ Băng áp lực rất lớn.

“Nhận ra Phượng lân thanh ưng, cũng có nhân quang.” Nam tử trẻ tuổi đứng đầu chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặc nguyệt bạch sắc pháp y thấy Hạ Ngữ Băng, tựa hồ không ngờ nơi này có nữ tu, tỏ vẻ kinh ngạc, nở nụ cười không hiểu với ý gì, không hỏi bọn Ngụy Tác thân phận thể nào mà hỏi, “Xem ra đây là chỗ các người ẩn thân, những thứ tu sĩ và yêu thú rơi xuống Chân Minh thành này, các người lấy rồi hả?”

“Những thứ do tu sĩ trong thành rơi ra thì bọn tại hạ đã thu lấy, còn thi thể yêu thú đã được thanh lý ra sơn cốc sau thành.” Đỗ Duy nhướng mày, có cảm giác không lành.

“Chư vị đạo hữu từ Đông Hoang thành đến đây? Xin hỏi thú triều đã được áp chế chưa?” Đỗ Duy hỏi.

“Sư huynh, đừng lãng phí thời gian.” Nam tử chưa dứt lời thì thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, chột nhứu mày, liếc Ngụy Tác và bọn Đỗ Duy, “Giao hết nạp bảo nang ra đã.”

-o0o-

660. Chương 660: Không Có Thì Giao Thế Nào?

Bọn Đỗ Duy biến sắc, tư thế của những kẻ này khiến họ thấy không lành, giờ thiếu niên nói thì càng khiến họ rùng mình.

Toán tu sĩ Đông Hoang tông không định giúp mà muốn cướp đoạt.

Tất nhiên họ không muốn giao nạp bảo nang, nhưng toán tu sĩ cười Phượng lân thanh ưng này trừ thanh y thiếu niên ra, tu vi kém nhất cũng Phân niệm cảnh lưỡng trọng, cao hơn Đỗ Duy đứng đầu bên họ. Thanh y thiếu niên, căn cốt linh vận, cũng tu vi Phân niệm nhất trọng, toát lên một linh khí tức, rõ ràng là thiên tài tu sĩ thiên phú một linh căn.

“Sư đệ, đừng vội, hỏi rõ đã.” Thanh sam thiếu niên hạ lệnh cho Đỗ Duy và bọn Ngụy Tác giao nạp bảo nang, nam tử trẻ tuổi mặc nguyệt bạch sắc pháp y, phong thần như ngọc lại mỉm cười hỏi Đỗ Duy, “Các vị có bao nhiêu tu sĩ sống sót?”

Mắt Đỗ Duy ánh lên không đáp, đánh tính thăm, nếu bọn Trương chương quỹ và Tiền chương quỹ quay về liền thủ thì có thể đối phó được toán tu sĩ Đông Hoang tông không. Toán tu sĩ Đông Hoang tông không thêm che giấu, định hỏi xong sẽ động thủ.

“Còn không đáp! Thế nào, coi lời sư huynh ta là gió thoảng hả!” Thanh sam thiếu niên trên Phượng lân thanh ưng thấy bọn Đỗ Duy không đáp thì hung quang lóe lên, gầm to. Y còn nhỏ, dáng vẻ chưa dứt hơi sữa nhưng tâm tính độc ác, không coi bọn Đỗ Duy ra gì, coi cả nhóm ở dưới là dân hạ tiện không bằng.

“Tu sĩ Đông Hoang tông ngông nghênh thế hả? Y còn nhỏ mà lại không coi ai ra gì thế này.”

Ngụy Tác đứng sau Đỗ Duy, bình tĩnh như thường quan sát toán tu sĩ Đông Hoang tông khí thế lẫm nhâm.

Hiện tại không thể động dụng chân nguyên, cố thi pháp hoặc bị đối phương dùng thuật pháp kềm trướng, ảnh hưởng tới thương thế, sẽ kéo dài thời gian thần thông phục hồi. Bất quá trong số này, tu vi tối cao là nam tử mặc nguyệt bạch sắc pháp y và nam tử mặc hỏa hồng sắc pháp y đều Phân niệm cảnh ngũ trọng, không có Kim đơn đại tu sĩ. Phượng lân thanh ưng trông hung mãnh nhưng chỉ là tứ cấp cao giai yêu thú, Phệ tâm trùng có thể khống chế. Phệ tâm trùng chỉ cần khống chế năm con công kích nhưng con khác rồi đánh lên thì có thể đối phó được toán tu sĩ Đông Hoang tông này.

Phệ tâm trùng khống chế yêu thú phải trong cự ly nhất định, các tu sĩ Đông Hoang tông đáp xuống gập mặt đất, để Phệ tâm trùng đánh lên càng tiện.

“Chư vị đạo hữu, Đông Hoang tông cũng là danh môn đại tông, trong thú triều này lẽ ra phải giúp tu sĩ còn sống sót, vì sao lại đối phó bọn mõ?” Đỗ Duy nhìn toán tu sĩ Đông Hoang tông thịnh khí lẫm nhâm, “Dù thú triều đã bị áp chế, ít nhất mấy vạn dặm này vẫn do yêu thú khống chế, lẽ nào các vị định hoành hành!”

“Đúng thế!” Hạ Ngữ Băng có vẻ nhu nhược, bước lên sóng vai Đỗ Duy, “Đông Hoang tông không phải U Minh cung và Bắc Minh tông, tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ này e chưa thể một tay che trời.”

“Bắc Minh tông và U Minh cung hả...” Nam tử mặc nguyệt bạch sắc pháp y, anh tuấn vô vàn tỏ vẻ cười cợt.

“Lẽ nào Bắc Minh tông và U Minh cung đã hủy trong thú triều?” Về mặt tu sĩ Đông Hoang tông này khiến Ngụy Tác giật giật chân mày.

U Minh cung có mấy đại tu sĩ thần thông kinh nhân, chỉ thực lực của Lý Tả Ý là biết U Minh cung cỡ nào, còn Bắc Minh tông là một trong mười siêu cấp đại tông môn của Thiên Huyền đại lục, thực lực thậm chí còn trên Huyền Phong môn, có Thần huyền cảnh đại tu sĩ tọa trấn. Nếu U Minh cung và Bắc Minh tông cũng bị hủy diệt thì thật quá chấn động. Thần huyền cảnh tu sĩ giậm chân là bát hoang chấn động, máu chảy thành sông, tại thượng cổ tu đạo giới cũng là đại nhân vật hàng đầu.

“Các người không biết tình hình ngoài Chân Minh thành hả.” Nam tử mặc nguyệt bạch sắc pháp y không hề lưu ý Ngụy Tác, liếc Đỗ Duy và Hạ Ngữ Băng, thông thả nói: “Ta không muốn làm phiền nên cho các người biết trong mười mấy vạn dặm này yêu thú nhan nhản, các người đối địch với bọn ta dù có cá lợt lưới thì cũng không thể thoát chết, ngoan ngoãn nghe lời, bọn ta sẽ chữa cho đường sống.”

“Mười mấy vạn dặm giờ yêu thú nhan nhản?” Ngụy Tác hít sâu một hơi. Gã hiểu rõ, U Minh thành và Chân Minh thành cách nhau chưa đến mười vạn dặm.

“Bọn tại hạ giao nạp bảo nang, các vị sẽ để bọn mõ đi?” Đỗ Duy biến sắc mấy lần, hỏi nam tử mặc nguyệt bạch sắc pháp y. Hiển nhiên cân nhắc rồi thì y đành vậy.

“Thừa lời!” Thanh sam thiếu niên thịnh khí lảng nhàn, cười lạnh: “Sư huynh chỉ nói tha mạng cho các người chứ có bảo để các người đi đâu, mau giao nạp bảo nang rồi nghe phát lạc! Không thì bọn ta lập tức xuất thủ, giết hết các người!”

Thanh sam thiếu niên mấy lần cướp lời nhưng bọn nam tử mặc nguyệt bạch sắc pháp y không hề phật lòng, xem ra y tuy trẻ tuổi nhưng địa vị không kém.

“Muốn bọn mõ giao nạp bảo nang rồi nghe phát lạc thì xem các vị có đủ thần thông không đã!” Chu Vũ Các mặc cổ đồng sắc pháp y không nén được lửa giận.

“Hay lắm, không phục thì ta sẽ giáo huấn mình người.” Thanh sam thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi cười lạnh, Phượng lân thanh ưng từ từ đáp xuống.

“Tự tìm đến...” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, thật ra thâm cao hững. Thanh sam thiếu niên đáp xuống, tu sĩ Đông Hoang tông khác xuống theo, Phượng lân thanh ưng đứng dưới đất, nếu gã muốn, Phệ tâm trùng đánh lên lúc nào cũng được.

“Đến đây, nếu đánh bại ta, chưa biết chừng sẽ để người đi.” Thanh sam thiếu niên đứng trên lưng Phượng lân thanh ưng, cực kỳ ngạo nghễ liếc Chu Vũ Các.

“Vậy thì đắc tội!”

Đối phương bức ép như thế, Chu Vũ Các mắt lóe lệ mang, bối cổ đồng sắc trường kiếm trên lưng theo ngón tay mà hóa thành cầu vồng, không phải một mà năm dải.

Năm dải cổ đồng sắc kinh hồng cả trường xé không khí từ các hướng khác nhau đổ vào thanh sam thiếu niên, không nhìn rõ dải nào là phi kiếm.

“Đây là Càn qua đồng kiếm của Hoàng Sơn đạo nhân, linh giai thượng phẩm uy năng, xem ra các người thu lợi không ít trong thú triều. Nhưng tưởng thế là đối thủ của ta hả?”

Đối diện năm dải cổ đồng sắc kinh hồng khí thế kinh nhân, thanh sam thiếu niên hừ lạnh, thanh quang đột nhiên bắn lên, với tốc độ kinh nhân quay một vòng chém vào năm dải sáng.

Chát! Một dải cầu bông cong đi, tan thành vô hình, cổ đồng sắc phi kiếm bị thanh quang chém vỡ.

“Chát!”

Cơ hồ đồng thời, thanh sam thiếu niên bắn ra một đạo lam sắc quang hoa vào Chu Vũ Các, và vào tám kim sắc phương hình pháp thuẫn Chu Vũ Các tể xuất.

Kim sắc pháp thuẫn rung lên, không vỡ nhưng va vào người chủ nhân. Chu Vũ Các không thể khống chế thân hình, văng ngược năm, sáu trượng.

“Đạo giai pháp bảo!”

Chu Vũ Các đứng dậy, miệng rỉ máu, mắt đầy kinh hãi, Đỗ Duy và Hạ Ngũ Bằng nhả nhó kêu khê.

Cả hai nhận ra đạo lam sắc quang hoa và thanh sắc quang hoa đều là pháp bảo do thanh sam thiếu niên tể xuất, đạo lam sắc quang hoa chỉ có linh giai thượng phẩm uy năng, nhưng đạo thanh quang thì chém vỡ linh giai thượng phẩm phi kiếm, uy năng đạt mức đạo giai trung phẩm pháp bảo!

“Thế nào, đã biết bọn ta thần thông thế nào chưa.” Lam sắc quang hoa và thanh sắc quang hoa kích phát, lơ lửng trước mặt thanh sam thiếu niên, lam sắc quang hoa là một viên tinh tinh kim tiểu châu cỡ trứng chim câu, có phù văn hình con rắn nhỏ. Thanh sắc quang hoa là loan đao mỏng tang, lấp lánh, không có phù văn, nhưng thanh sắc linh quang lấp lánh, nhìn là biết không tầm thường. Cười lạnh đoạn thanh sam thiếu niên vung tay, lam sắc tinh kim tiểu châu và thanh sắc loan đao rực quang hoa nhắm vào Chu Vũ Các, “Giao nạp bảo nang chờ phát lạc, hay để ta giết người?”

“Sĩ khả sát bất khả nhục, giết ta đi.” Chu Vũ Các đỏ lựng mặt mày gầm lên.

“Đừng!” Hạ Ngũ Bằng chột kinh hô, “Bọn tại hạ nguyện ý giao nạp bảo nang!”

“Hạ...” Chu Vũ Các đỏ mặt gầm lên.

“Muốn chết!” Thanh sam thiếu niên hơi nheo mắt, ánh lên sát cơ, hai pháp bảo sắp được kích phát.

“Đợi đã!” Một giọng nói đột nhiên kêu lên, “Mỗ không có nạp bảo nang, giao thể nào đây!”

-o0o-

661. Chương 661: Tự Tìm Đường Chết

“Người đùa hả?” Thanh sam thiếu niên đọc ác nhìn Ngụy Tác, sát cơ lạnh lẽo trùm lấy gã.

“Còn có người.”

Lúc đó Tiểu Lâm trong quy xác chăm sóc Dương Phong cũng đi ra, toán tu sĩ Đông Hoang tông không nhìn đến y vốn đang nhợt nhạt mặt mày.

Tiểu Lâm đã quyết xá thân vì nghĩa, y và Dương Phong được bọn Chu Vũ Các cứu, giờ tình hình không ổn thì y định nghiêng răng liều mạng.

Nhưng Ngụy Tác bị sát khí nồng hậu bao trùm vẫn tỏ ra bình thường.

“Mỗ không có nạp bảo nang.” Gã còn nghiêm túc nói thế.

“Quý đạo hữu!” Hạ Ngữ Băng và Đỗ Duy càng nhợt nhạt mặt mày, nhìn gã kêu khê. Ngụy Tác làm thế có khác gì tự tìm cái chết.

“Bất quá mỗ có nạp vật cổ giới, được không?” Thanh sam thiếu niên mắt lóe lệ mang, chuẩn bị xuất thủ, Ngụy Tác đột nhiên bồi một câu.

“Nạp vật cổ giới?” Toán tu sĩ Đông Hoang tông sáng mắt.

Ngụy Tác nói xong thì trên tay linh quang lóe sáng, xuất hiện một cái nhẫn cổ xưa.

“Giao ra.” Thanh sam thiếu niên ngăn ra, thấy Ngụy Tác đầy thành khẩn thì cho rằng mình gặp kẻ ngốc.

“Được.” Ngụy Tác ném cho thanh sam thiếu niên.

“Đúng là nạp vật cổ giới.” Đón cái nhẫn Ngụy Tác ném ra, chỉ liếc qua rồi dồn thần thức vào, thanh sam thiếu niên tỏ vẻ kinh hãi, quay lại ra hiệu cho nam tử mặc nguyệt bạch sắc pháp y.

“Mỗ đã giao nạp vật cổ giới, các vị định phát lạc thể nào?” Ngụy Tác hỏi thanh sam thiếu niên đang kinh hãi và đắc ý.

“Nể tình người nghe lời, chỉ cần hái hộ ta mấy quả kia thì ta để người đi.” Thanh sam thiếu niên đeo nạp vật cổ giới lên tay, thoáng nghĩ rồi chỉ ra một cây ngoài xa ở mé phải.

“Cái gì!”

Tiểu Lâm và bọn Đỗ Duy biến sắc. Cái cây mà thanh sam thiếu niên chỉ là loại kết quả đỏ, đã khiến Dương Phong cắt mất nửa huyết nhục mới sống sót.

“Các người quá độc ác, người ta đã giao nạp vật cổ giới mà còn không tha, bảo đi hái loại quả đó thì sống được sao.” Hạ Ngữ Băng giận run người, nhìn thanh sam thiếu niên mắng.

“À, tức là các người hiểu về loại cây này?” Thanh sam thiếu niên vẫn cười cợt, nhìn Ngụy Tác với vẻ chế nhạo, “Bất quá chỉ cần nhanh một chút, hái xong là cắt huyết nhục đi thì vẫn sống.”

“Người...!” Hạ Ngữ Băng giận nói thành lời, một tu sĩ mà cắt đi toàn thân huyết nhục, không có liệu thương thánh dược cấp đỉnh giai trở lên, khẳng định mất mạng, hà huống dù có thì cắt đi như thế sẽ tàn nhẫn thống khổ cỡ nào, nhưng thanh sam thiếu niên nói ra nhẹ tênh thì thật quá độc ác.

“Được rồi, ta không còn kiên nhẫn, mau hái đi.” Thanh sam thiếu niên ngó lơ Hạ Ngữ Băng, lạnh lùng nhìn Ngụy Tác uy hiếp: “Không thì ta sẽ giết người.”

“Người còn nhỏ tuổi, sao lại độc ác như thế?” Ngự Tác nhìn thanh sam thiếu niên, thở dài. Vốn Ngự Tác định kéo dài thời gian, đợi bọn Trương chương quỹ về, đối phó toán tu sĩ này càng chắc hơn nhưng tiểu tử này còn nhãi ranh mà độc ác đến thế thì gã đành chuẩn bị động thủ.

“À!” Thanh sam thiếu niên và toán tu sĩ Đông Hoang tông hơi ngẩn ra. Lúc trước Ngự Tác có vẻ ngớ ngẩn nhưng giờ ngữ khí và thần thái của gã khác hẳn, vô hình trung như có mây đen phát ra, như quái thú bao trùm cả toán.

“Kỳ quái, giờ y có vẻ như đại nhân vật.” Thanh sam thiếu niên còn chưa rụng hết lông mép lắm lắm nhưng ngoài mặt lạnh lại, “Người là cái thá gì mà dám giáo huấn ta?”

“Ta không có bao nhiêu kiến thức, không biết người có thân phận gì?” Ngự Tác liếc xéo thanh sam thiếu niên kiêu ngạo cực độ.

“Cho người biết cũng không sao, ta là chân truyền đệ tử Phương Hóa Vũ của Đông Hoang tông tông chủ.” Thanh sam thiếu niên thập phần đắc ý.

“Đông Hoang tông so với Chân Võ thì sao?” Ngự Tác mỉm cười,

Bọn Hạ Ngữ Băng và Đỗ Duy nhìn gã với ánh mắt kinh nghi.

“Người muốn gì.” Thanh sam thiếu niên mắt lóe sát cơ, hai pháp bảo rực linh quang, như hai con độc xà không ngừng thè lưỡi, định mổ vào Ngự Tác. Ai cũng nhận ra gã khác thường, dù đầu óc có vấn đề thì cũng biết Đông Hoang tông và Chân Võ là khác nhau, một là ánh đom đóm, một là vàng trắng trên trời, khiến tuyệt đại đa số tu sĩ phải ngược nhìn.

“Ta không có ý gì, thấy người thiên tư không tệ, lại trẻ như thế, giết người thật sự không đành nên cho người cơ hội. Chỉ cần người xin lỗi ra thì ta chừa cho người đường sống. Nếu không nghe lời, định giết ta thì ta đành phải giết người.” Ngự Tác nhìn Phương Hóa Vũ, nói nghiêm túc.

“Cái gì?! Y dám nói thế? Dựa vào đâu?” Bọn Đỗ Duy nhìn nhau, có cảm giác không dám tin.

“Khẩu khí của y lớn thế!”

Toán tu sĩ Đông Hoang tông cả kinh.

“Không biết vị đạo hữu này thân phận thế nào?” Nguyệt bạch sắc pháp y nam tử hơi nhíu mày, cướp lời Phương Hóa Vũ.

“Không cần biết thân phận của ta. Lẽ nào ta thân phận cao tuyệt thì các người không dám chạm vào, còn ta bình thường thì các người sẽ hành hạ sao?” Ngự Tác lắc đầu, “Ta cho các người lựa chọn rồi, ta đã bảo là có năng lực giết các người, để xem các người có tin không, lựa chọn thế nào.”

“Cuồng vọng quá! Hoa sư huynh, y đang cố lộng huyền hư, nếu là tu sĩ thân phận cao tuyệt, sao lại trốn ở đây với toán tu sĩ bất nhập lưu này!” Một tu sĩ trẻ tuổi mày rậm mặc lục sắc bào tử đứng sau nguyệt bạch sắc pháp y nam tử nổi giận, Phương lân thanh ưng gầm lên trầm trầm.

“Y không phải thị tu sĩ Huyền Phong môn và Chân Võ, chúng ta sợ gì. Dù có pháp bảo lợi hại cũng không phải đối thủ của chúng ta.” Một tu sĩ trẻ tuổi mặc hoàng đồng khôi giáp cười lạnh, nhìn Ngự Tác như người đã chết.

“Sư huynh, đừng lãng phí khẩu thiệt, giết.” Một tu sĩ Đông Hoang tông đứng trong màn sương vàng mong mỏng nói gọn lỏn.

Nam tử mặc nguyệt bạch sắc pháp y chưa quyết đoán, nhìn Ngự Tác một lúc.

“Người chọn thế nào?” Ngự Tác coi như không nghe thấy lời các tu sĩ Đông Hoang tông, bình tĩnh nhìn Phương Hóa Vũ.

Bị Ngự Tác bình tĩnh liếc nhìn, thiếu niên vốn hung hãn càn quấy, nói câu nào cũng đòi cắt huyết nhục người lại lại run lên sợ hãi. “Muốn chết! Giả thần lộng quỷ, định dọa ta?” Mục quang lóe lên, y bước tới hung hãn, “Sư huynh, dù y có đại bối cảnh, chúng ta cứ giết đi thì cũng không ai biết, dù là tu sĩ của siêu

cấp đại tông môn cảm ứng được y mất mạng thì khi tới, chúng ta cũng đi lâu rồi, hơn nữa trên mình y chưa biết chừng còn nhiều bảo vật!”

Thanh niên mặc nguyệt bạch sắc pháp y không nói, rõ ràng đồng ý với Phương Hóa Vũ.

Ngụy Tác lắc đầu, thở dài.

Gã không hề giả dò, vì không ai phát giác Phệ tâm trùng đã ở sau lưng Phương Hóa Vũ, nhảy lên đỉnh đầu y.

Đầu Phương Hóa Vũ đã treo sẵn một thanh đồ đao, chỉ cần Ngụy Tác muốn là chém xuống mà y không biết.

Phương Hóa Vũ thấp hơn gã một cái đầu, trước mặt gã, y chỉ là trẻ nít.

Tuổi đó mà có thiên tư và tu vi này không dễ nên gã cho y một cơ hội. Đồ đao treo trên đầu, sắp chết mà y còn như vậy khiến gã thấy vừa đáng cười vừa đáng buồn.

“Chết đi!” Phương Hóa Vũ gầm lên vung tay.

Ngụy Tác chỉ liếc y.

“Phù!”

Hai pháp bảo trước mặt Phương Hóa Vũ lấp lánh linh quang còn chưa bắn ra thì thân thể run lên, đỉnh đầu tóe máu.

Ai cũng chỉ thấy nét mặt y đầy hoảng sợ và hối hận thì sinh cơ triệt để đoạn tuyệt!

-o0o-

Nguồn:

662. Chương 662: Liên Quan Gì Đến Mỗ?

“Phương sư đệ!”

Toán Đông Hoang tu sĩ nín thở, cảnh tượng này khiến lỗ chân lông tất cả đều phun ra hàn khí.

Một dải quang văn như nước triều, nhìn rõ được bằng mắt thường xung kích lên toán tu sĩ Đông Hoang tông.

Quang văn phát ra từ Ngụy Tác, tốc độ khó tưởng tượng nổi, mang theo uy áp cực độ.

Mọi tu sĩ Đông Hoang tông run lên, đầu óc trống trơn, không còn suy nghĩ được gì.

Vù!

Mấy dải bạch sắc thủy nhận quang hoa từ đỉnh đầu tóe máu của Phương Hóa Vũ bắn lên, giáng vào tu sĩ mặc xích hồng sắc pháp y. Tu sĩ Phân niệm ngũ trọng vừa run lên này bị bạch sắc thủy nhận quang hoa đánh nát!

“Thật ra người là ai!”

Tu sĩ Đông Hoang tông mặc xích hồng sắc pháp y bị giết, nam tử mặc nguyệt bạch sắc pháp y vừa phản ứng lại, linh quang lóe lên, kêu to kinh hãi cực độ.

“Đây là...! Thần thức hóa hình! Thần thức uy áp cỡ này thì tu vi thể nào?” Đỗ Duy và bọn Hạ Ngữ Bằng đầu óc trống trơn, thấy sĩ lợi hại Phân niệm ngũ trọng bị giết thì dấy lên ý nghĩ này.

“Việc gì hả!”

Nam tử nguyệt bạch sắc pháp y chỉ kịp phản ứng, linh quang lóe sáng, tựa hồ định kích phát pháp bảo cùng thuật pháp, cả năm con Phượng lân thanh ưng cạnh y lại phát cuồng hất mạnh, không chỉ khiến năm tu sĩ Đông Hoang tông vắng đi mà năm viên thanh sắc yêu đơn cùng được tể xuất, giáng lên nam tử mặc nguyệt bạch sắc pháp y.

“Chát!”

“A!”

Nam tử trẻ tuổi không kịp làm gì thì bạch sắc linh quang lóe lên, bị đánh tan nát pháp y, kêu lên thảm thiết, hất văng đi cùng máu văng tứ tán.

“Trời đất! Lẽ nào y là Kim đơn đại tu sĩ!” Mấy tu sĩ Đông Hoang tông còn lại mới tỉnh khỏi chấn động, tu sĩ trẻ tuổi mặc hoàng đồng khôi giáp kinh hãi cực độ kêu lên.

“Không thể nào! Chắc y có pháp thuật thần thức xung kích, đừng sợ! Một mình y không phải đối thủ của chúng ta!” Cùng lúc, một tu sĩ Đông Hoang tông được sương vàng bao phủ kêu to.

Tu sĩ Đông Hoang tông có vẻ bất phàm này là kẻ ban đầu đã nói luôn là không cần lắm lời, giết Ngụy Tác là xong.

“Phù!”

Y vừa kêu lên là đỉnh đầu tóe máu, sinh cơ đoạn tuyệt.

“A!”

Các tu sĩ Đông Hoang tông còn lại vốn hỗn loạn đều kinh hãi rợn tóc gáy.

Ngụy Tác thậm chí vẫn đứng im bất động.

“Là ẩn hình yêu thú!” Một tu sĩ Đông Hoang tông phản ứng, kinh hãi kêu lên. Vừa há miệng thì Phượng lân thanh ưng cạnh y đột nhiên phát điên, hai trảo cắm vào lưng y thấu ra ngực, máu chảy như suối, đoạn khí tức thì.

“Phượng lân thanh ưng cùng bị y dùng thuật pháp gì đó khống chế!” Một tu sĩ Đông Hoang tông hải hùng kêu lên, quang hoa lóe lên, chặt đầu Phượng lân thanh ưng đang cười, cổ nó phun máu như suối.

“A!”

Một tu sĩ Đông Hoang tông chợt tóe máu gan bàn chân, cứng người ngã xuống.

Thoáng sau chỉ còn lại bốn tu sĩ Đông Hoang tông bình an.

“A!”

Một tu sĩ Đông Hoang tông mất hết chiến ý, trực tiếp thi triển độn thuật, dằng không bỏ chạy. Một con Phượng lân thanh ưng đồng thời dằng không ngăn cản. “Xoạt!” Tu sĩ Đông Hoang tông này bắn ra một đạo tử hồng sắc quang điểm, đốt Phượng lân thanh ưng thành huyết vụ.

Rồi y cảm ứng được gì đó, nhìn lên, chưa kịp làm gì thì phập, thiên linh phun máu, tắt hết sinh cơ rơi xuống.

“Đây là yêu thú gì!”

“Liều thôi! Giết y thì mới có đường sống!”

Ba tu sĩ Đông Hoang tông còn lại đều kinh hãi, đạo đạo quang hoa đổ về Ngụy Tác.

Ngụy Tác thông thả kích phát bạch sắc bảo tháp không hiểu lấy ra từ lúc nào.

Động tác của gã không nhanh nhưng thật ra hơn ba tu sĩ Đông Hoang tông không biết bao nhiêu lần. Ba tu sĩ Đông Hoang tông kích phát quang hoa chưa tới thì bạch quang lóe lên, thân ảnh Ngụy Tác xuất hiện cách đó năm, sáu mươi trượng.

“Chát!”

Lại linh quang quang tráo của một tu sĩ Đông Hoang tông bị bạch sắc thủy nhận quang và một thứ vô hình đánh tan rồi đỉnh đầu y tóe máu.

Lại một ban nầy còn tu sĩ Đông Hoang tông bất khả nhất thể, thịnh khí lừng nhân mất mạng.

“Thần thức của y quá mạnh, tốc độ thi pháp hơn chúng ta không biết bao nhiêu lần, thi phóng thuật pháp và pháp bảo cũng vô dụng!”

Hai tu sĩ Đông Hoang tông còn lại, một bạch diện tu sĩ mặc hắc hồng sắc pháp y thêu kim sắc quỳ hoa phù văn chợt nghiêng rằng, tam sắc quang hoa lóe lên, xuất hiện sau lưng Ngụy Tác.

“A!”

Bọn Hạ Ngữ Băng và Đỗ Duy vốn hoa mắt, liên tục bị chấn nhiếp, không nhúng tay vào được chợt khăn trương kinh hô.

Tu sĩ Đông Hoang tông đeo ngân sắc lợi trảo chụp vào Ngụy Tác, linh quang lóe sáng, ít nhất cũng là linh giai hạ phẩm pháp bảo.

“Sao lại như thế!”

“Thân thể y còn hơn cả thai thể linh giai pháp bảo?!”

Bọn Hạ Ngữ Băng chợt dừng kinh hô vì Tác hơi nghiêng người, để cho lợi trảo của tu sĩ Đông Hoang tông quét qua vai. “Cách cách!” Ngân sắc lợi trảo vỡ vụn, gã co tay búng vào mi tâm y.

Tu sĩ này run người. Mi tâm bùng lên gợn sóng, lồm vào rồi nổ tung, máu văng tứ tán.

Không hề có linh khí dao động kịch liệt!

Ngụy Tác không dùng thuật pháp, chỉ bằng nhục mà giết một tu sĩ trng tích tặc.

Gã vẫn thập phần bình tĩnh, nhưng tích tặc đó trên mình lấp lánh ngân sắc thần quang, toát lên vô thượng uy thế khó tưởng tượng nổi.

“Sao lại có sức mạnh kinh nhân như thế! Nhục thân thể này còn bị thương đến bất động thì y gặp phải yêu thú cỡ nào? Thật ra y là tu sĩ cấp nào?” Đỗ Duy và bọn Hạ Ngữ Băng cực kỳ chấn động.

“Đừng giết tôi, xin hãy tha mạng!”

Còn lại một tu sĩ Đông Hoang tông mặc ngân sắc pháp y, ngân quang lấp lánh, khí thể lừng nhân, giờ chợt đổ mồ hôi lạnh, mất hết đầu chí, trực tiếp quỳ xuống cầu xin.

Bạch quang lóe lên, Ngụy Tác trực tiếp xuất hiện trước mặt, bình tĩnh nhìn tu sĩ Đông Hoang tông đang run rẩy.

“Tiền bối, xin tha mạng, muốn vãn bối làm gì cũng được!” Tu sĩ Đông Hoang tông này sợ vỡ mặt, quỳ xuống cầu xin.

“Mang y lại đây.” Ngụy Tác thần nhiên chỉ sang bên, lúc trước gặp toàn đối thủ ở siêu cấp đại tông môn như Chân Võ và Huyền Phong môn, đối phương đều thần thông kinh nhân, nên gã đối địch thập phần cẩn thận, sợ trong toán tu sĩ Đông Hoang tông có kẻ có thần thông kinh nhân. Có điều đối phó lần này quá dễ dàng, hình như đã đánh giá quá cao đối thủ.

“Y chưa chết...” Ngụy Tác chỉ, bọn Hạ Ngữ Băng mới phát hiện tu sĩ trẻ tuổi mặc nguyệt bạch sắc pháp y chưa chết, trên mình có mấy lỗ thủng, đang thống khổ rên rỉ, định lấy đơn dược liệu thương từ nạp bảo nang ra nhưng chân nguyên không thể lưu chuyển.

Tu sĩ Đông Hoang tông mặc ngân sắc pháp y cuống lên ôm tu sĩ thủng mấy lỗ trên người đến trước mặt Ngụy Tác, rồi lại quỳ xuống.

“Người là ai?” Tu sĩ trẻ tuổi Đông Hoang tông này không cam lòng, phun máu hỏi.

“Hiện tại người hỏi danh hiệu của ta thì có ý nghĩa ysao?” Ngụy Tác nhìn tu sĩ Đông Hoang tông thập phần thâm, bình tĩnh nói.

“Ít nhất để ta chết minh bạch. Không thì ta chết không nhắm mắt.” Tu sĩ này cố chấp.

“Người chết không nhắm mắt có quan hệ gì với ta?” Ngự Tác liếc y.

“Người!” Tu sĩ này giận run người, lại học máu.

“Không cần lắm lời, ngoan ngoãn trả lời thì có lẽ ta sẽ chưa cho người đường sống.” Ngự Tác thần nhiên nhìn tu sĩ vừa nãy thịnh khí lừng nhàn cực độ, giờ run như chó mắc mưa.

“Đỗ đạo hữu, phiền các vị lực nạp bảo nang và pháp khí của chúng.” Ngự Tác ngoái lại bảo bọn Đỗ Duy, tức thì trừ năm con Phượng lân thanh ưng ra thì số còn lại lắc lắc lư lư lạc rồi gáy tóe máu, bị giết sạch.

Sát thủ không nhìn thấy này khiến tất cả run người.

-o0o-

Nguồn:

663. Chương 663: Y Còn Chưa Chết

“Hả?” Nam tử trẻ tuổi nói thế, Ngự Tác hơi bất ngờ, liếc y, “Hiện tại bên ngoài thế nào, các người làm việc cho ai, nói ra đi xem nào?”

“Hiện tại cả Thiên Huyền đại lục bắc bộ đã bị thú triều xâm tập, U Minh cung đã hủy, Bắc Minh tông rời Thiên Huyền đại lục bắc bộ. Thiên Huyền đại lục bắc bộ trở thành địa bàn của yêu thú, không còn tông môn nào quản hạt!” Nam tử trẻ tuổi mặc nguyệt bạch sắc pháp y nhìn Ngự Tác đầy oán độc. Y bị thương cực nặng, còn đang đổ máu nhưng Ngự Tác chỉ cần nghe y nói chữ vết thương của y thì mặc kệ.

“Cái gì! Cả Thiên Huyền đại lục bắc bộ bị thú triều quét qua! Là địa bàn của yêu thú?” Đỗ Duy và bọn Hạ Ngữ Băng đều kinh hô không dám tin.

“Đùa hả?” Ngự Tác biến sắc, nhìn nam tử trẻ tuổi cười lạnh: “Nếu U Minh cung đã hủy, Bắc Minh tông rút đi, Thiên Huyền đại lục bắc bộ là địa bàn của yêu thú, Đông Hoang tông lại tung hoành được sao?”

“Người không biết gì! Hiện tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ còn không nổi một phần ba số tông môn, trừ Đông Hoang tông và Áo Thú tông, còn lại đã rút khỏi Thiên Huyền đại lục bắc bộ. Đông Hoang tông và Áo Thú tông lợi dụng thủ đoạn nuôi dưỡng yêu thú để che đi khí tức, bọn ta cười Phượng lân thanh ưng phi độn thì không bị yêu thú phát hiện.”

“U Minh cung nhiều đại năng thần thông kinh nhân mà cũng bị hủy? Bắc Minh tông còn có Thần huyền cảnh đại năng, Bắc Minh tông không cần được thú triều thì thật khó tin?” Ngự Tác mắt ánh lên, mặt mũi lạnh tanh hỏi tu sĩ đó.

“U Minh cung tông chủ U đế, cả khi U Minh thành không giữ được cũng không xuất hiện, trước đó Lý Tả Ý biết Liệt khuyết tàn nguyệt chỉ người kế nhiệm tông chủ mới biết thì có lẽ U Minh cung đại năng như bọn U đế đã chết từ trước! Thú triều ập tới, Bắc Minh tông tuy có phái Kim đơn đại tu sĩ và nhiều chân truyền đệ tử, nhưng Thần huyền cảnh đại năng, tông chủ Vũ Hóa Phàm và đỉnh cấp nhân vật như Ngọc Kiếm chân nhân cũng không xuất hiện. Thú triều chưa tràn tới Bắc Minh thành thì Bắc Minh tông đã rút đi. Nên ngoại giới tu sĩ hoài nghi, Vũ Hóa Phàm chưa biết chừng chết rồi.” Ngưng lại thở hồng hộc đoạn nam tử trẻ tuổi lại nghiêng rằng, “Dù mấy đại nhân vật Bắc Minh tông còn sống cũng vì tất ngăn được thú triều, Thiên khung có tới sáu vết nứt, đến giờ vẫn chưa phong bế được vết nào!”

“Thần huyền đại năng của Bắc Minh tông có thể đã chết? Sáu vết nứt?” Bọn Đỗ Duy nín thở, chân mày Ngự Tác nhíu lại.

“Nếu đúng như người nói, Thiên khung có sáu vết nứt, chưa phong bế được vết nào, các tông môn Thiên Huyền đại lục bắc bộ đã rút đi, nơi này thành địa bàn của yêu thú thì gần ấy yêu thú đi đâu? Hình như

yêu thú ở Thiên Huyền bắc bộ chưa bị giết hết, không cần đâu xa, chỉ Chân Minh thành thì không chỉ có số lượng yêu thú ít thế này chứ?” Hơi trầm ngâm, Ngụy Tác hỏi tiếp.

“Yêu thú tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ chiếm ưu thế tuyệt đối, tất nhiên không bị giết sạch, đại bộ phận yêu thú đang hướng tới trung bộ. Các tông môn của Thiên Huyền đại lục đang đổ về bắc bộ, còn yêu thú lan đến đâu, số lượng lớn nhất đổ về đâu thì Đông Hoang tông có tu sĩ chuyên tra xét, tình hình thì ta không biết.”

“Tức là Đông Hoang tông còn nguyên? Sơn môn cũng chưa bị hủy? Bắc Minh tông và U Minh cung thì sao? Sơn môn bị hủy chưa?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh, thật ra trong lòng kinh đảo hải lãng. Gã cho rằng Thiên khung ít nhất nứt năm vết, nhưng giờ lại tới sáu. Lúc còn ở Hải Tiên tông, chỉ qua họ là thấy sơn môn hùng vĩ, mấy trăm năm, nghìn năm tích lũy không hề tầm thường, U Minh cung và Bắc Minh tông có thực lực và tích lũy gấp trăm Hải Tiên tông tất trắng quan khó tưởng tượng nổi, thượng cổ đại năng để lại bố trí thì các công trình cùng cấm địa, dù tu sĩ như gã cũng thấy cực kỳ huyền ảo, như thần tích. Nhưng sơn môn tông môn như thế còn bị hủy thì thật quá chấn động.

“Đông Hoang tông tuy không còn sơn môn nhưng đại đa số đồ đạc đã được chuyển đi, dừng lại quá nửa rồi. Còn tình hình cụ thể của U Minh cung và Bắc Minh tông, khi bọn ta đến Chân Minh thành thì các thái thượng trưởng lão bản môn đã đi tra xét, khẳng định đã có kết quả.”

“Người có bảo Đông Hoang tông làm việc cho người khác, là cho ai?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh hỏi nam tử trẻ tuổi.

“Đông Hoang tông phục vụ Huyền Phong môn! U Minh cung đã hủy, Bắc Minh tông nguyên khí đại thương, Đông Hoang tông và Huyền Phong môn liên hợp, tương lai sẽ thành đệ nhất tông môn Thiên Huyền đại lục bắc bộ.” Nam tử trẻ tuổi mặc nguyệt bạch sắc pháp y nói nhanh quá nên lại học máu, y trọng thương không ra hình người nhưng nói về việc này thì vẫn cuồng nhiệt, mong chờ.

“Huyền Phong môn?” Hạ Ngũ Băng và bọn Đỗ Duy nhột nhột mặt mày, với họ thì Huyền Phong môn là bậc mà họ không có tư cách ngưỡng vọng.

“Ta biết người thần thông bất phàm, nhưng chắc không đến mức chống nổi Huyền Phong môn? Người nên biết chống đối Huyền Phong môn có kết quả gì.” Nam tử trẻ tuổi oán độc nhìn Ngụy Tác.

“Huyền Phong môn? Không ngờ lại là Huyền Phong môn.” Ngụy Tác ngẩn người. Gã không ngờ Đông Hoang tông liên quan đến Huyền Phong môn. Thú triều mang lại vô số nguồn lợi cho Thiên Huyền đại lục bắc bộ, nếu Huyền Phong môn không chế được Thiên Huyền đại lục bắc bộ, thế lực sẽ bành trướng, quyền thế càng nghiêng trời.

“Thế nào, người chưa sợ? Còn định tung hoành? Bọn ta ra ngoài, có gì sơ xảy thì những tu sĩ còn sống trong khu vực này khó thoát.” Thấy Ngụy Tác ngẩn người, nam tử trẻ tuổi tưởng gã sợ nên cười nanh ác.

“Các người đến Chân Minh thành thu yêu thú và pháp bảo của tu sĩ, còn gì nữa không?” Ngụy Tác mỉm cười, nhìn loại cây quả đỏ mà tu sĩ Đông Hoang tông bảo gã hái, “Các người bảo ta hái loại quả đó, có tác dụng gì? Các người tất có hiểu biết về loại cây này, nói ra đi.”

“Cho người biết cũng không sao.” Nam tử trẻ tuổi mặc nguyệt bạch sắc pháp y cho rằng Ngụy Tác khẳng định không có kết cục tốt nên cười lạnh: “Bọn ta đến Chân Minh thành ngoài làm những đó còn vì tu sĩ Huyền Phong môn phát hiện Lý Tả Ý hiển lộ thân ảnh, rất có thể y đang ở trong vòng mười mấy vạn dặm quanh đây.”

“Lý Tả Ý, y chưa chết?” Ngụy Tác giật mình kinh hãi.

Lý Tả Ý giúp bọn gã lôi kéo Lâm Thái Hư, sau này Lâm Thái Hư xuất hiện tại Bắc Linh thành, Ngụy Tác tưởng Lý Tả Ý đã chết trong thú triều, không ngờ hiện giờ nghe được y còn sống! Còn thể còn trong khu vực này!

“Huyền Phong môn phát hiện tung tích Lý Tả Ý khi nào?” Hít sâu một hơi, Ngụy Tác hỏi, “Dọc đường các người có phát hiện tung tích y chăng?”

“Hai hôm trước đã phát hiện tung tích thi pháp của Lý Tả Ý. Nên bọn văn bối đi tìm theo, nhưng chưa tìm ra.” Nam tử trẻ tuổi lấy làm lạ với dao động của Ngụy Tác.

Không tìm được, Lý Tả Ý rất có thể còn sống!

Ngụy Tác hít sâu một hơi, cố nén kích động hỏi tiếp, “Còn ba loại cây?”

“Ba loại cây này không có ghi chép gì, có lẽ đến từ vùng sâu man hoang, hai loại kia không có tác dụng gì nhưng loại kết quả đỏ lại rất đặc biệt, nguyên khí của quả sẽ khiến linh khí, chân nguyên và nhục thân tu sĩ cường ngạnh hủ hóa, uy năng pháp bảo cũng không ngăn được, Kim đơn tam trọng tứ trọng đại tu sĩ cũng phải dốc nhiều kim đơn uy năng mới ngăn được. Nhưng cho vào thiết mộc mộc hạp thì có thể cách tuyệt nguyên khí này. Huyền Phong sai bọn ta hái quả để đối phó Lý Tả Ý hoặc tu sĩ khó đối phó khác.” Nam tử trẻ tuổi nói.

“Khiến linh khí, chân nguyên và nhục thân cường ngạnh hủ hóa, tức là không thể dùng chân nguyên hút lấy? Nên các người bức tu sĩ hái?” Ngụy Tác trở lại bình tĩnh, nhìn nam tử trẻ tuổi nói đến Huyền Phong môn thì tuy trọng thương nhưng vẫn ngông cuồng, “Các người gặp tu sĩ sống sót thì cướp đồ rồi bức họ hái? Các người có gặp tu sĩ nào sống sót không?”

Nam tử trẻ tuổi sững người, Ngụy Tác tuy nhiên ngữ khí bình tĩnh, nhưng toát lên vô hình uy áp khiến y rùng mình, không nói thành lời.

“Nói mau!” Ngụy Tác lạnh lùng thốt lên, quay lại gật đầu với bọn Hạ Ngữ Băng, “Chư vị đạo hữu, xem giúp mỡ trong nạp bảo nang của chúng có loại quả này không.”

“Có năm quả.” Bọn Đỗ Duy nhanh chóng dùng thần thức tra xét, lấy ra mười lăm hộp gỗ lớn, trong đó có năm hộp đựng quả c.

“Bọn văn bối đã gặp sáu tu sĩ, có ba người bị bức phải hái loại quả này.” Bị Ngụy Tác quát, nam tử trẻ tuổi rúng động khai ra.

“Nguyên khí một quả bao trùm bao nhiêu trượng?” Ngụy Tác hít sâu một hơi.

“Văn bối không biết.” Nam tử trẻ tuổi nhợt nhạt nói.

“Không biết gì hết thì đi hái quả đó cho ta.” Ngụy Tác liếc nam tử trẻ tuổi, chỉ vào một gốc cây.

-o0o-

Nguồn:

664. Chương 664: Ta Muốn Gặp Lại Y

“Thôi vậy, loại tôm tép như ngươi, nói ra thì cũng không biết ta và Huyền Phong môn, Chân Võ có ắc mớ gì.” Thấy nam tử trẻ tuổi định dùng Huyền Phong môn dọa mình, Ngụy Tác tựa hồ định báo danh hiệu nhưng thoáng nghĩ nén lại, đá bắn y đi, ném hai hắc sắc đại mộc hạp cạnh người y, “Mau đi hái, hái về thì ta tha cho ngươi đi.”

“Ngươi...!” Nam tử trẻ tuổi bị Ngụy Tác chọc giận suýt thổ huyết, “Ngươi... ta hái loại quả đó còn sống được sao! Ngươi còn bảo để ta đi... Ngươi... quả vô sỉ !”

“Thế nào.” Ngụy Tác liếc tu sĩ trẻ tuổi đang điên cuồng, chỉ muốn cắn gã, “Ban nãy các người bảo ta đi hái đã nói chỉ cần nhanh một chút, hái xong là cắt huyết nhục đi thì vẫn sống.”

“Mau hái đi!”

Ngụy Tác lại đá tu sĩ trẻ tuổi.

“A!”

Tu sĩ trẻ tuổi này thật sự cắn chân Ngụy Tác nhưng kêu lên thảm thiết, rằng gãy mấy cái mà chân gã như cục sắt, không hề hấn gì.

“Mau hái, ta nói rồi, chỉ cần người hái về ta sẽ để người đi.” Ngụy Tác lạnh nhạt giục tu sĩ trẻ tuổi.

“Người...” Tu sĩ trẻ tuổi Đông Hoang tông lại học máu, “Ta bị thương không thể động dụng chân nguyên, bỏ còn không nổi thì hái thế nào.”

“Không sao, ta chữa được.”

Ngụy Tác tỏ vẻ rất dễ thỏa thuận, lấy ra Huyết tinh thạch, dồn chân nguyên vào nhỏ ra một giọt huyết hồng sắc được dịch lên vết thương của tu sĩ trẻ tuổi.

Hiện tại thi thể yêu thú cực kỳ phong phú, Huyết tinh thạch sẽ sinh ra vô cùng được dịch, cơ hồ không cần tiếc.

“Huyết tinh thạch!”

Tu sĩ trẻ tuổi của Đông Hoang tông rung động, nhận ra tinh thạch kỳ dị chói lòa hồng quang trong tay Ngụy Tác.

Thoáng sau, mọi vết thương trên mình y được chữa lành với tốc độ kinh nhân, chân nguyên lại khôi phục lưu động.

Tu sĩ trẻ tuổi này tuy thể nội chân nguyên vẫn lưu động, chuẩn bị thi pháp liều mạng với Ngụy Tác thì đột nhiên cảm thấy trán lạnh buốt, hàn ý thấu xương lan khắp toàn thân.

“Phệ tâm trùng! Đây là Phệ tâm trùng!” Tu sĩ trẻ tuổi này đột nhiên nhớ ra, kêu lên.

“Thừa lời, hái đi.” Ngụy Tác lại tung cước, “Không thì ta để Phệ tâm trùng hút sạch não tủy người.”

“Người... quá vô sỉ!” Tu sĩ trẻ tuổi này tuy khỏi năm phần thương thế nhưng lại giận dữ thổ huyết. Trị thương xong bắt y đi hái quả thì khác gì vỗ béo lợn rồi giết thịt. “Nạp bảo nang của bọn ta bị các người lấy rồi, không còn linh dược liệu thương, ta hái quả thì sống thế nào được.”

“Được, có lý, Đỗ đạo hữu, cho họ mấy bình Bách thảo sinh cơ tán.” Ngụy Tác gật đầu, nói với Đỗ Duy.

Mấy bình ngọc đơn bình đựng Bách thảo sinh cơ tán được ném cho tu sĩ trẻ tuổi. Nghĩ đến việc tu sĩ Đông Hoang tông cướp đồ của tu sĩ sống sót rồi bức họ hái quả thì bọn Đỗ Duy phần nộ khôn tả, không hề đồng tình với y.

“Người... Người...” Ban này dù trọng thương nhưng vẫn ngông cuồng, dùng Huyền Phong môn đe dọa Ngụy Tác, giờ tu sĩ trẻ tuổi uất ức không để đầu cho hết, lại học máu, tóm Bách thảo sinh cơ tán rồi kêu lên, “Đưa đao cho ta!”

Tu sĩ trẻ tuổi này chỉ muốn cắn rồi nuốt Ngụy Tác nhưng y không phải đối thủ, trên trán lại là Phệ tâm trùng, quan trọng hơn có cắn Ngụy Tác cũng vô dụng...

Không hái quả sẽ bị hút não tủy, hái thì chưa biết chừng còn sống sót.

Tu sĩ trẻ tuổi sắp phát cuồng quyết định đi hái quả.

“Đưa đao cho y.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, gật đầu với bọn Đỗ Duy.

Một thanh ngân bạch sắc tiểu đao, chưa đạt cả bán linh giai được ném cho tu sĩ trẻ tuổi.

“A!”

Y đón lấy, điên cuồng kêu lên, không ngoái lại mà dùng toàn tốc lao đến cây kết quả đỏ mà Ngụy Tác chỉ.

Cách tàng cây hơn hai mươi trượng, Ngụy Tác lệnh cho Phệ tâm trùng ly rời khỏi tu sĩ trẻ tuổi Đông Hoang tông. Y lão thẳng đến tàng cây, với tốc độ nhanh nhất chụp hai quả, cho vào hắc sắc thiết mộc mạc hạp.

Rời khỏi tàng cây mười trượng, tu sĩ trẻ tuổi Đông Hoang tông rú lên, liên tục vung đao cắt nhanh huyết nhục.

Thoảng sau, y triệt để biến thành huyết nhân, huyết nhục cắt xuống đã cương ngạnh, như hủ mộc.

Ngụy Tác không hề dao động, mục quang bình tĩnh, lạnh lùng.

Gã hiểu nếu tu vi và thần thông cuarm ình không bằng toán tu sĩ Đông Hoang tông, hiện tại chính gã mới phải cắt thịt.

“Người xin tha mạng trước, ta không giết người, lấy hai thiết mộc mộc hạp lại đây.” Ngụy Tác vung tay, bắn ra thanh quang, phong ấn chân nguyên tu sĩ Đông Hoang tông đang run rẩy rồi nói.

Tu sĩ Đông Hoang tông đó như được đại xá, vội đến trước tu sĩ trẻ tuổi toàn thân máu thịt bầy nhầy lấy hai hắc sắc thiết mộc mộc hạp về.

“Người hiểu gì về loại quả này không?” Ngụy Tác hỏi tu sĩ Đông Hoang tông còn lại, thần thức tra xét hai hắc sắc thiết mộc mộc hạp, cảm giác hai quả cây phát ra nguyên khí cuộn cuộn như liệt diễm nhưng bị hắc sắc thiết mộc mộc hạp ngăn cản.

“Không biết.” Tu sĩ Đông Hoang tông nói đoạn thì run lên sợ hãi, vội bổ sung, “Bất quá tông chủ có thể sẽ biết.”

“Đông Hoang tông hiện ở đâu? Tông môn các người có thu gom loại quả này không?” Ngụy Tác không thu hai hắc sắc thiết mộc mộc hạp, mục quang lóe lên.

“Đông Hoang tông hiện tại đặt sơn môn tại Kê Lung sơn, thu được cụ thể bao nhiêu quả này thì bọn vẫn bối không biết nhưng Đông Hoang tông phải tám toán tu sĩ đi, chắc không hái được bao nhiêu.” Giá danh tu sĩ Đông Hoang tông đảm chiến tâm kinh đích thuyết Y run rẩy đáp.

Tu sĩ trẻ tuổi vẫn kêu lên thê thảm, xen với tiếng chữ rửa, gần như cắt hết huyết nhục xuống.

“Kê Lung sơn ở đâu?” Ngụy Tác lại hỏi.

“Kê Lung sơn là dãy núi thấp nằm giữa Chân Minh thành và U Minh thành. Có mọc Kê lung độc chướng thảo phát ra chướng khí, có nhiều sơn cốc phủ dày độc chướng.” Chu Vũ Các sau lưng Ngụy Tác giải thích.

“Kê Lung sơn thường có tu sĩ Huyền Phong môn có mặt không? Quanh Chân Minh thành có tu sĩ Huyền Phong mônchẳng?” Ngụy Tác gật đầu, hỏi tiếp.

“Lúc bọn vẫn bối đi, không có tu sĩ Huyền Phong môn ở lại, mấy vạn dặm quanh Chân Minh thành chắc không có. Nhiều tu sĩ Huyền Phong môn hình như có việc khác nhưng cụ thể thì chỉ tông chủ biết.”

“A!”

Tu sĩ trẻ tuổi gào lên, rơi thanh đao xuống, cắt hết lớp huyết nhục bên ngoài, như một bộ xương phủ lớp đỏ, bắt đầu bôi Bách thảo sinh cơ tán.

Tu sĩ trẻ tuổi này sinh cơ rất mạnh, chưa chết ngay được.

Ngụy Tác mặc kệ, mục quang nhìn sang chỗ khác. Tu sĩ trẻ tuổi này dù không chết cũng không ít nhất cả tháng mới khôi phục, trong phế khư thành trì đầy yêu thú này thì đừng mong sống sót.

Gã nhìn vào phế khư, xuất hiện thân ảnh một toán tu sĩ.

Trương chưởng quỹ và Tiền chưởng quỹ quay về.

“Quý đạo hữu, Đổ đạo hữu... chuyện gì vậy!”

“Phượng lân thanh ưng, là Đông Hoang tông?”

Liếc quanh bọn Ngụy Tác, bọn Trương chưởng quỹ biến sắc, tỏ vẻ kinh hãi.

“Toán tu sĩ Đông Hoang tông định cướp đồ rồi giết bọn tại hạ nhưng không địch nổi thần thông của Quý đạo hữu...”

“Cái gì!”

Chốc sau, bọn Trương chưởng quỹ đến trước mặt bọn Ngụy Tác, nghe Đỗ Duy giải thích, Trương chưởng quỹ run lên, nhìn Ngụy Tác với thần sắc không dám tin.

“Quý tiền bối khẳng định là đại năng thần thông kinh nhân, thật ra thân phận thế nào?” Hạ Ngữ Băng không nén được, lấy hết dũng khí hỏi.

“Tên thật của mỗ là Ngụy Tác.” Ngụy Tác không giấu, bảo bọn Hạ Ngữ Băng.

“Ngụy Tác... Bá Khí chân nhân Ngụy Tác? Người bị Chân Võ thiếu chủ...” Hạ Ngữ Băng dừng lời, tỏ ra không dám tin.

“Xem ra các vị đã nghe đồn. Chuyện mỗ bị Hứa Thiên Áo bắt là lời đồn y loan ra để đối phó mỗ.” Ngụy Tác mỉm cười.

“Quý... Ngụy tiền bối... Tiền...” Tiền chưởng quỹ và Khổng chưởng quỹ ngẩn ra, há miệng không biết nên nói gì.

“Lúc trước mỗ thương thế trầm trọng, thần thông chưa khôi phục, có thù oán với Huyền Phong môn, Chân Võ nên không dám lộ thân phận, xin chư vị đạo hữu bỏ quá. Cũng xin đa tạ chư vị đạo hữu cứu mệnh, không thì tại hạ đã mất mạng.” Ngụy Tác khiêm hòa nhìn bọn Tiền chưởng quỹ: “Các vị đừng đa lễ, cứ gọi mỗ là đạo hữu, coi như Quý đạo hữu lúc trước là được.”

“Chuyện đó...” Cả toán sững ra, Tiền chưởng quỹ cười khổ, “Ngụy đạo hữu, từ một Chu thiên cảnh tu sĩ, trực tiếp biến thành Kim đơn đại tu sĩ, nhất thời không ai thích ứng kịp.”

“Có một việc, nếu nói ra chắc chư vị còn choáng váng nữa.” Ngụy Tác lắc đầu: “Cả Thiên Huyền đại lục bắc bộ, e rằng đã là địa bàn của yêu thú.”

“Cái gì!” Bọn Tiền chưởng quỹ run lên nín thở.

“Ngụy đạo hữu tin lời họ là thật?” Hạ Ngữ Băng hít sâu một hơi: “U Minh cung U đế và thần huyền đại năng của Bắc Minh tông đều chết, thật khó mà tin được. Trước đó không có tin đồn, hà huống thần huyền đại năng thần thông kinh nhân, ai giết được?”

“Có phải không thì đến Đông Hoang tông là biết.” Ngụy Tác nhìn Hạ Ngữ Băng gật đầu.

“Tiền bối định đến Đông Hoang tông...” Hạ Ngữ Băng nín thở, “Tiền bối đến Đông Hoang tông, rất có thể có tu sĩ Huyền Phong môn.”

“Tu sĩ Huyền Phong môn... Lâm Thái Hư, ta cũng muốn gặp y.” Ngụy Tác hơi nheo mắt, nhìn về ngoài xa lắc Chân Minh thành.

-o0o-

Nguồn:

665. Chương 665: Trấn Thiên Rung Động

“Mỗ ra sơn cốc sau thành, quay về rồi tính. Phiền chư vị đạo hữu trông giúp mấy người này.”

Một ngày rưỡi qua đi, thân ảnh Ngụy Tác từ quy giáp đi ra.

Đối phó toán tu sĩ Đông Hoang tông, một ngày rưỡi tiếp theo, gã ở lại đây tĩnh tu liệu thương.

Hiện tại thương thế của Ngụy Tác đã khôi phục gần xong, da bóng bẩy khôn cùng, đi đứng cũng ánh lên ngân quang.

Rời quy giáp, Ngụy Tác liếc tàng cây quý dị.

Tu sĩ trẻ tuổi Đông Hoang tông tuy sinh cơ hơn người, cắt toàn bộ lớp huyết nhục mà không chết, đem qua bọn Ngụy Tác nghe có tiếng yêu thú đi qua, nghe cả tiếng y hô vang, quả nhiên hôm nay y biến thành đồng xương.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác điểm chân, như không còn trọng lượng lướt đi, men theo phế khư vô cùng vô tận bàn lướt đi ra phía sau Chân Minh thành.

Trên đỉnh Chân Minh thành, thân ảnh Ngụy Tác dừng lại.

Trong vòng gần trăm dặm, dấu vết dấu pháp ngân kịch liệt hơn cả, chỗ nào cũng là những hố sâu mấy chục trượng, mặt đất chỉ chút vết nứt do sức mạnh va nhau.

Các cung điện đổ nát, ngọc vỡ tứ tung rải rác.

Mặt đất rải đầy bột ngọc xanh, tựa hồ trong vòng trăm dặm thì tuyệt đại đa số diện tích có lát loại gạch bằng ngọc.

Trong một dãy tường đổ của một tòa cung điện, còn không ít ngọc phù vỡ cùng vô số phiến mảnh ngọc bích, tuyệt đại đa số khắc phù văn, văn tự.

Còn cả đơn lô và hỏa lô rơi vỡ dưới đất.

Một ít linh mộc lâu năm đã bị thiêu cháy, vẫn đang tỏa khói.

“Con bà nó chứ, hỏng đến mức này, không còn gì hữu dụng.” Cùng tiếng nói ầm Ức, thân ảnh lục bào lão đầu từ ngực Ngụy Tác hiện lên

“Chân Minh tông không nhỏ, chưa biết chừng còn đồ tốt, chỉ là bị bọn Đỗ Duy lấy hết. Tiểu tử, giết sạch đi rồi tính.” Quan sát phế khư, lục bào lão đầu kêu vang.

Ngụy Tác trợn tròn trắng.

Lục bào lão đầu hoạt nghe có vẻ độc ác, lục thân bất nhận, có thứ gì tốt là mờ mắt nhưng Ngụy Tác thừa hiểu lão chỉ được cái ác khẩu chứ không dám thực hiện thật sự.

Một ngày rưỡi trước, đối phó toán tu sĩ Đông Hoang tông xong, biết gã định đến đó, bọn Đỗ Duy chủ động lấy nạp bảo nang ra cho gã chọn đồ hữu dụng. Gã thừa biết không thể nào có chuyện họ lấy hết đồ tốt trong thành.

“Cả hỏa lô nguyên lành cũng không còn, Tử tâm đăng giao cho bọn Cơ Nhã, hiện tại người muốn luyện khí cũng vô dụng.” Thấy gã ngó lơ mình, lục bào lão đầu ầm Ức kêu lên.

Ngụy Tác không đáp, lướt ra sau thành.

Dọc đường lục bào lão đầu cứ cảm râm, vì cả tòa thành thuộc về lão, bình thường mà như thế, lão muốn lấy gì thì lấy, sung sướng khôn cùng nhưng giờ không có gì thì lão bực mình hết biết.

“Ngần ấy yêu thú!”

Nhìn rõ núi thì thể yêu thú trong sơn cốc sau Chân Minh thành, lục bào lão đầu lời mắt kêu lên: “Ngần ấy yêu thú! A! Tiểu tử, mau thu hết! Mau lên!”

“Ngần ấy yêu thú...”

Nhìn rõ sơn cốc, Ngụy Tác hít sâu một hơi.

Sơn cốc dài mấy dặm, sâu hai trăm trượng chất đầy thi thể yêu thú!

Yêu thú chất thành núi, cơ hồ cao ngang đỉnh núi trên sơn cốc.

Yêu thú không phải vài vạn mà ít nhất từ mười vạn trở lên.

“Phát đạt rồi...”

Lục bào lão đầu run lên.

Yêu thú, đối với Ngụy Tác đều hữu dụng, kể cả bị lấy hết yêu đơn và nguyên liệu luyện khí thì có thể đem nuôi dưỡng Phệ tâm trùng và Diệt tiên đằng. Vấn với nạp vật cổ giới và nạp bảo thủ trạc của Ngụy Tác thì không thể chứa hết ngần này thi thể yêu thú. Nhưng toán tu sĩ Đông Hoang tông lại có tới hơn mười nạp bảo nang, đủ không gian cho gã đựng.

Hiện tại Ngụy Tác mặc kệ, trừ thủy hệ yêu thú thích hợp ra thì yêu thú khác cũng không ngừng được nhét vào nạp bảo nang.

Ít nhất hơn mười vạn yêu thú được gã thu lấy.

Đựng xong, thân ảnh gã loáng lên, lướt đến một sơn cốc cạnh đó.

Đoạn gã vung tay, bộ hắc sắc hài cốt khổng lồ xuất hiện.

Nửa trên bộ hài cốt không còn nhưng phần còn lại vẫn phát ra man hoang khí tức kinh nhân.

Là U minh thiên long của U Minh cung mà gã chưa hoàn toàn luyện hóa.

Đồng thời, tay gã quang hoa xán lạn, lấy mười viên thủy hệ yêu thú yêu đơn ra.

“Phù!”

Đỉnh đầu Ngụy Tác dấy thủy linh nguyên khí, ngưng thành hình Thủy hoàng thần linh không lồ, hút cả U minh thiên long hài cốt và hơn mười viên yêu đơn của thủy hệ yêu thú.

Thủy linh nguyên khí tinh thuần cực độ không ngừng gột rửa yêu đơn và hài cốt U minh thiên long.

Vù! Vù! Vù!

Trên mình gã như há ra vô số cái miệng, hút và thở ra khí tức hùng hậu.

Từng cọng xương của thiên long hài cốt hóa thành tro, một viên yêu đơn lấp lánh liên tục co lại, sau cùng tan thành nguyên khí.

Thể nội chân nguyên không ngừng ngưng tụ, đề thăng.

Khôi phục tu vi, thần thông, khiến gã thống khoái khôn tả.

Chỉ không đầy nửa canh giờ, phần U minh thiên long hài cốt còn lại và hơn mười viên thủy hệ yêu thú yêu đơn đã bị gã luyện hóa.

Luyện hóa xong, ngân quang trên mình Ngụy Tác tựa hồ càng xán lạn, phong thái của nam tử trẻ tuổi Đông Hoang tông không so được.

Sau tích tắc, Ngụy Tác như cùng thiên địa tương thông.

Cộng cả số lấy được của bọn Trương chưởng quỹ và Đỗ Duy và từ sơn cốc, Ngụy Tác có mấy nghìn viên thủy hệ yêu đơn.

Luyện hóa xong, Ngụy Tác không vội tu luyện, hắc quang lóe lên, lấy ra một thứ.

Là một hắc sắc tiểu nhân hình phi giáp vũ sĩ, một tay chỉ xuống đất, một tay chỉ tới, khôi giáp chẳng chịt phù văn huyền ảo và những chữ cổ không thể hiểu nổi, sau lưng là những lỗ nhỏ tựa hình sao trời.

Người tí hon này chỉ mấy tắc nhưng tạo ra cảm giác cực kỳ mệnh mông cùng mùi thơm kỳ dị.

Trần thiên pháp tướng!

Là Trần thiên pháp tướng gã lâu được tại Thanh Thành khư, từ di hài Càn La chân nhân.

Trần thiên pháp tướng là do một thiên tài tu sĩ thượng cổ Chiến Hoàng tông từ thời lục bào lão đầu luyện chế ra, pháp tướng sánh với thần huyền pháp tướng.

Hiện tại Ngụy Tác cơ hồ gởi hết pháp bảo lợi hại ở chỗ bọn Cơ Nhã, còn bọn Đỗ Duy và toán tu sĩ Đông Hoang tông không thiếu pháp bảo nhưng phẩm giai đối với gã lại quá thấp, không có món nào dùng được.

Lâm Thái Hư thần thông kinh nhân, lại có pháp bảo như Phá diệt thần thương, cạnh y có thể còn có cao thủ Huyền Phong môn.

Theo lý, gã không có pháp bảo gì đáng kể, không dám chạm vào Lâm Thái Hư.

Nhưng gã có số lượng thủy hệ yêu đơn kinh nhân, lại cả Trần thiên pháp tướng!

Trần thiên pháp tướng tuy cần Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ tu sĩ mới có thể sử dụng, lúc gã vừa tấn thăng o Kim đơn tứ trọng, giết Hứa Thiên Áo thì đã thử nhưng không thể điều khiển, nhưng gần đây kim đơn của gã đã tăng trưởng.

Lấy ra Trần thiên pháp tướng, thử xem có thể kích phát không.

“Ầm!”

Trần thiên pháp tướng từ tay gã bay ra, lơ lửng trước mặt, từ ngực gã gầm vang, vô số đạo lam sắc kim đơn hà quang kinh nhân cực độ tụ thành một đạo hà quang quang trụ huyền ảo, liên miên dồn vào Trần thiên pháp tướng.

“Xoẹt!!”

Trần thiên pháp tướng đột nhiên như ngọn núi, rung lên, sau gáy ánh lên làn sáng đen, chân rực vô số vòng sáng, khí tức vút lên mây.

Chỉ rung lên rồi Trần thiên pháp tướng bất động, quang hoa tan đi.

Không thể tác động!

Có vẻ Trần thiên pháp tướng nhỏ xíu nhưng uy năng kim đơn của Ngụy Tác không thể triệt để kích phát.

“Xem ra vị đại năng đó ít nhất cũng luyện thiên cấp trung giai công pháp.”

“Trần thiên pháp tướng này uy năng khó tưởng tượng nổi!”

Đồng thời, Ngụy Tác dừng thi pháp, mắt ánh lên kinh hỉ cực độ.

Gã cảm giác được còn thiếu chút nữa mới có thể thật sự tác động, kích phát Trần thiên pháp tướng, chỉ cần mấy trăm viên phổ thông ngũ cấp thủy hệ yêu đơn là san lấp được khoảng cách đó.

Mấy trăm viên ngũ cấp thủy hệ yêu đơn, với tu vi hiện tại và tốc độ luyện hóa của gã chỉ một, hai canh giờ là xong!

-o0o-

Nguồn:

666. Chương 666: Trước Khi Đến Đông Hoang!

“Xoẹt!”

“Xoẹt!”

Thủy hoàng hư ảnh trên đầu Ngụy Tác do nguyên khí ngưng thành hút một, hai mươi viên yêu đơn vào, không ngừng luyện hóa, như Hoang cổ cự thú chiếm cứ sơn cốc.

Lượng nguyên khí phun ra, trút đi trọc khí, bao trùm sơn cốc, thậm chí khiến vân khí phía trên xám xịt như chướng khí.

Không ngừng luyện hóa hơn ba trăm viên thủy hệ yêu đơn, Ngụy Tác lại đủ lòng tin thử Trần thiên pháp tướng.

“Xoẹt!!”

Trần thiên pháp tướng lại bị chấn động, sau gáy ánh lên hắc sắc quang hoa, chân rực vô số vòng sáng huyền ảo, quang hoa càng khuếch trương kịch liệt.

Rung lên mấy lần đoạn nó lại bất động.

“Sắp được rồi!”

Ngụy Tác không hề chán nản, càng tỏ ra hoan hỉ.

Gã nhận ra Trần thiên pháp tướng như cự sơn bị lay động, gần như có thể hoàn toàn kích phát.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác không ngừng luyện hóa thủy hệ yêu đơn, vân khí xám xịt trên sơn cốc càng nồng hậu.

“Oành!”

Lại liên tục luyện hóa hơn hai trăm viên thủy hệ yêu đơn, tâm mạch Ngụy Tác bùng lên vô số đạo kim đơn hà quang, tụ thành quang trụ, liên miên tràn vào Trần thiên pháp tướng.

“Xoẹt!!”

Trần thiên pháp tướng rung lên, hắc sắc quang bàn lại hiện ra, không ngừng bành trướng!

Từng làn khí tức kinh nhân khó tưởng tượng nổi khiến tâm thần Ngụy Tác rung lên như lúc đối diện bạch sắc viễn cổ thiên long thò trảo.

Tinh quang từ phù văn huyền ảo sau lưng phát ra.

“Chát!”

Cả thiên địa như đột nhiên có ngọn chùy khổng lồ giáng xuống, vân khí trong sơn cốc tản đi tứ phía.

Khí tức chấn động đều do Trần thiên pháp tướng phát ra!

Trần thiên pháp tướng chỉ mấy tắc đột nhiên xuất hiện vô số quang văn nứt nẻ, như lúc kim đơn tu vi đột phá, kim đơn bành trướng lên.

“A!”

Ngụy Tác kinh hãi, thân thể gã bị Trần thiên pháp tướng hút tới.

Cùng lúc, Trần thiên pháp tướng to lên với tốc độ kinh nhân, chỉ tích tắc sau đã đỉnh thiên lập địa, biến thành mấy chục trượng.

Thân thể Ngụy Tác lơ lửng ở tâm tạng Trần thiên pháp tướng.

Vốn Trần thiên pháp tướng chỉ to mấy tắc, trông không có gì kinh nhân.

Trần thiên pháp tướng đỉnh thiên lập địa đứng trên hư không, hắc sắc quang bàn như vàng mặt trời đen, dải sáng dưới chân khác nào nước chảy, tu sĩ bình thường không thể tưởng tượng.

Khôi giáp cực kỳ cổ kính, phát ra khí tức chinh phạt ràn rạt, tựa hồ không gì xuyên qua được.

Tay chỉ tới như dù thần phật cũng không ngăn được.

Tay chỉ xuống tựa hồ thiên địa cũng có thể bị vạch ra.

“Chiến ý quá mạnh!”

Trừ khí tức của Ngụy Tác, khí diễm của Trần thiên pháp tướng cuộn cuộn như lưỡi lửa, hình thành một ngọn khói đen, xuyên thủng vân vụ. Trần thiên pháp tướng như viễn cổ chiến thần đột nhiên giáng lâm nhân thế.

Đồng thời, chân nguyên của Ngụy Tác tràn ra, cơ hồ cùng Trần thiên pháp tướng hòa làm một, thần thức lại như nước triều lan rộng.

Thần thức của gã vươn ra phạm vi gấp đôi!

Tất thấy chung quanh, cả thời gian cũng tựa hồ chậm đi, cả thiên địa co lại an tĩnh.

Trong óc Ngụy Tác hiện lên quang ảnh.

Quang ảnh liên tục bước tới, đồng thời song thủ vạch lên đạo đạo quỹ tích huyền ảo.

Quang ảnh là Trần thiên pháp tướng.

Đây là cách điều khiển Trần thiên pháp tướng!

“A! Cái gì nhỉ!”

“Là gì thế nhỉ!”

“Đây là công pháp của Ngụy đạo hữu sao?”

“Khí tức... quá đáng sợ! Ngụy đạo hữu thật ra thần thông cỡ nào!”

“...”

Trần thiên pháp tướng được Ngụy Tác triệt để thôi động, hiển hóa tại thiên địa thì bọn Trương chương quỹ trong quy xác đều cảm nhận được phía sau Chân Minh thành có khí tức khó tưởng tượng nổi. Ai nấy biến sắc lướt ra.

Từ chỗ của họ không thể thấy rõ cảnh tượng cụ thể về Trần thiên pháp tướng nhưng thấy hắc sắc quang trụ khổng lồ bay lên. Bên dưới là khí tức kinh nhân, hoàn toàn không thuộc về Kim đơn tu sĩ.

“Trần thiên pháp tướng cũng như thần huyền pháp tướng, kích phát là có khí thể trấn áp vạn vật, ngay cả thần thức cũng mạnh hơn, bất quá đây chỉ là tác dụng của Trần thiên pháp tướng, như thông qua mắt của Trần thiên pháp tướng quan sát thiên địa. Không phải tu vi chân chính...”

“Chân nguyên của ta chưa đủ.”

Thoáng sau, thân thể Ngụy Tác từ ngực Trần thiên pháp tướng như thượng cổ chiến thần bay ra. Trần thiên pháp tướng thu nhỏ cực nhanh, biến thành một hắc sắc tiểu nhân.

Ngụy Tác thở hắt ra, cảm Trần thiên pháp tướng.

“Trần thiên pháp tướng uy năng quá mạnh... Chỉ là kích phát bằng kim đơn hà quang xong còn cần chân nguyên điều khiển, tiêu hao cực lớn. Ngụy Tác, chân nguyên của ngươi đã tiêu hao bao nhiêu? Đến một nửa không?” Lục bào lão đầu hải hùng, phần vì uy năng Trần thiên pháp tướng, phần vì nhận Ngụy Tác tổn hao chân nguyên thập phần kịch liệt, không thể duy trì Trần thiên pháp tướng lâu.

“Thể nội chân nguyên tiêu hao quá nửa rồi.” Ngụy Tác cảm nhận kỹ.

“Xem ra Trần thiên pháp tướng, đích xác cần tu vi Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ mới đủ chân nguyên để điều khiển lâu dài.” Lục bào lão đầu lắc đầu, bảo rứa Ngụy Tác: “Với tu vi hiện tại của ngươi kích phát Trần thiên pháp tướng, chỉ được vài chiêu.”

“Bình thường đúng là như thế, bất quá Thủy hoàng phệ nhật quyết có thể vừa hút nguyên khí bổ sung chân nguyên, vừa sử dụng pháp bảo.”

Ngụy Tác mỉm cười, lấy ra một viên yêu đơn bạch quang rực rỡ, bề ngoài như phủ nền. “May mà chưa luyện hóa Thủy chúc yêu yêu đơn.”

“Đúng thế!” Thấy gã định dùng Thủy chúc yêu yêu đơn, lục bào lão đầu tròn mắt như tỉnh ngủ, kêu lên, “Thủy hoàng phệ nhật quyết có thể vừa bổ sung chân nguyên, vừa điều khiển Trần thiên pháp tướng! Ngươi có ngân ấy yêu đơn, cứ việc luyện hóa! Lúc đầu pháp khấn trương, không thể thay đổi yêu đơn thì sử dụng luôn Thủy chúc yêu yêu đơn, Thủy chúc yêu là bát cấp trung giai yêu thú, nguyên khí kinh nhân, chưa biết chừng bằng mấy trăm viên thậm chí hơn nghìn viên nội đơn thủy hệ yêu thú! Để sử dụng Trần thiên pháp tướng rất lâu!”

“Đi thôi!”

Ngụy Tác thu Trấn thiên pháp tướng và Thủy chúc yêu yêu đơn, lướt đến chỗ bọn Trương chương quỹ ăn thân.

Thủy hoàng phệ nhật quyết có tốc độ luyện hóa kinh nhân, thủy hệ yêu đơn bị gột rửa là tan ra, hóa thành nguyên khí, nếu nguyên khí quá mạnh thì thủy linh nguyên khí Trường hà thao thiên quyền không thể gột rửa sạch nhân tố bất lợi sẽ tạo thành tổn hại, nên bây giờ gã luyện hóa phổ thông ngũ cấp thủy hệ yêu đơn cũng chỉ một lần hai mươi viên.

Gã tuy có đủ số lượng thủy hệ yêu đơn, nhưng lúc đối địch thì luyện hóa yêu đơn xong không thể lấy tiếp ra hai mươi viên nữa để tiếp tục luyện hóa. Thủy chúc yêu yêu đơn thì khác, nguyên khí của yêu đơn phẩm giai kinh nhân này cực kỳ lớn, cực kỳ ngưng tụ, toàn lực gột rửa cũng khi khiến yêu đơn nhỏ dần chứ không tan ngay.

Có Thủy chúc yêu yêu đơn, đối với Ngụy Tác biết Thủy hoàng phệ nhật quyết sẽ tương đương với có một viên linh đơn liên miên cung cấp chân nguyên!

Thủy chúc yêu yêu đơn có thể giúp gã kích phát Trấn thiên pháp tướng gần nửa canh giờ!

“Người định đến Đông Hoang tông?” Lục bào lão đầu qua sắc mặt là biết gã định làm gì.

“Không nên tốn thời gian, Lý Tả Ý sinh tử bất minh, ta phải tìm cách sớm gặp bọn Cơ Nhã, tránh có biến cố.”

Ngụy Tác gật đầu, mắt rực lên, “Ta cũng muốn gặp Lâm Thái Hư.”

“Được! Có Trấn thiên pháp tướng, Lâm Thái Hư không phải đối thủ của ngươi, dù có thêm mấy lão quái vật cũng vậy h!” Lục bào lão đầu kêu lên, “Đến Đông Hoang tông, giết sạch cướp sạch!”

“Trấn thiên pháp tướng còn hơn nhiều Phá diệt thần thương, sánh với thần huyền đại năng thi pháp.”

“Lâm Thái Hư, ta xem ngươi làm gì được ta!”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, nhãn quang lóe lên. Óc gã hiện lên quang ảnh Trấn thiên pháp tướng đi trên hư không, cũng quỹ tích huyền ảo và đòn sát phạt công kích đó.

-o0o-

Nguồn:

667. Chương 667: Mỗ Muốn Đại Chiến

Thoảng sau, Ngụy Tác nhớ rõ mỗi một động tác sát phạt công kích của Trấn thiên pháp tướng.

“Đề hồ thánh quả... Không biết nơi nào có thánh quả này, kỳ thực cách tốt nhất là tìm thấy nó rồi tu luyện Tiên căn ngũ mật, không chỉ đột phá đến tu vi Kim đơn ngũ trọng, còn có hai viên kim đơn. Khi đó sẽ đủ chân nguyên tu vi để khống chế Trấn thiên pháp tướng đối địch. Thủy hệ yêu đơn này cứ dùng để tu luyện, đề thăng tu vi.”

Đi trong phế khư, gã chợt có ý nghĩ đó.

Ngụy Tác quyết định, tiếp theo sẽ đi tìm Lý Tả Ý và tìm cách liên lạc với bọn Cơ Nhã, ít nhất để họ biết gã chưa chết và tìm Đề hồ thánh quả.

Tu thành tiên linh căn siêu việt thiên linh căn, không chỉ tốc độ tu luyện càng đáng sợ mà song kim đơn của Tiên căn ngũ mật cộng thêm Trấn thiên pháp tướng, dù gặp Thần huyền cảnh tu sĩ cũng không đến nỗi chớp mắt đã bị đối phương hạ sát.

“À!”

Ngũ đến Đề hồ thánh quả, Ngũ Tác mục quang lóe lên, lập tức dừng lại, nạp bảo thủ trạc rực linh quang, một hắc sắc thiết mộc hạp nặng trĩu được lấy ra.

“Tiểu tử, ngươi định làm gì? Lo rằng Đông Hoang tông và Huyền Phong môn dùng loại quả này đối phó ngươi nên ngươi định thử nguyên khí uy năng của nó?” Lục bào lão đầu thấy thế, nhíu mày là hiểu, hề lạnh.

“Thiên cấp đỉnh giai công pháp cộng với Thiên long quần tinh tôi thể thuật, có cả long trủng bảo tàng, Trần thiên pháp tướng, nếu chết dưới loại quả không biết cả tên này thì thật không nhắm mắt.” Ngũ Tác nhìn hắc sắc thiết mộc hạp đựng loại quả đỏ quýt dị gât đầu.

“Thứ quýt dị này cứ thử là biết.” Lục bào lão đầu gât đầu, không nói gì nữa.

Ngũ Tác nghiêm túc hẳn, thần thức bao lấy hắc sắc thiết mộc hạp đoạn cẩn thận cực độ hé nắp.

Nhục thân gã sánh với thai thể pháp bảo đạo giai thượng phẩm trở lên, chỉ có răng và móng tay gã cắt được huyết nhục của mình, nhờ dính nhiều nguyên khí đó thì cơ hội cắt huyết nhục giữ mạng cũng không có.

Mở hắc sắc thiết mộc hạp ra, thần thức gã cảm giác được bên trong là trái cây cỡ quả dưa đỏ rực, nguyên khí xuyên qua khe nắp.

Không chần chừ, gã mở nắp hắc sắc thiết mộc hạp.

Chân nguyên trong suốt đồng thời từ tay gã toát ra, bao lấy nguyên khí tỏa rộng.

“À!”

Ngũ Tác giật giật chân mày.

Chân nguyên chạm vào nguyên khí đó là tan đi, như băng tuyết gặp nắng.

Nguyên khí tuy có tổn hao, nhưng mỗi phần là tiêu hao của Ngũ Tác không ít chân nguyên.

Hít sâu một hơi, Ngũ Tác thò tay chạm vào nguyên khí.

“Cổ quái thể hả?”

Ngũ Tác cảm giác được nguyên khí chạm vào da là chui vào, không khác gì bạch sắc chướng khí của Hoang cổ bạch trạch. Nhưng gã kích phát thái cổ hung hỏa thì cũng không ngăn được nguyên khí xâm nhập. Thái cổ hung hỏa uy năng kinh nhân, cơ hồ có thể đốt tan vạn vật lại vô dụng. Thoáng sau, tay trái gã xám đi như cứng lại, cơ hồ có một lớp vỏ gỗ.

“Thử kim đơn uy năng.”

Gã không hề hoảng hốt, nhãn quang lóe lên, thôi động kim đơn, hà quang phát ra, đổ vào là nguyên khí quýt dị.

“Tu sĩ Đông Hoang tông đó không nói dối, kim đơn uy năng có thể tiêu trừ nguyên khí này.”

Kim đơn hà quang gột rửa lên nguyên khí thì Ngũ Tác máy động, cảm giác được nguyên khí đó từ từ tan đi.

Tích tắc sau, nguyên khí này bị gột rửa sạch, tay trái Ngũ Tác lại bóng bẩy, không khác gì lúc trước.

“Xem ra nguyên khí này cũng bị ngươi ứng phó?” Lục bào lão đầu nhãn quang lóe lên, hỏi.

“Nguyên khí này cần kim đơn uy năng mới trừ được.” Ngũ Tác hơi nheo mắt lại, “Tiêu hao không ít kim đơn uy năng. Một Kim đơn đại tu sĩ mà bị nhiều nguyên khí này bao lấy thì sẽ nhanh chóng hư nhược, không thể động dụng thuật pháp, đích xác đây là cách tốt nhất để bắt sống Kim đơn tu sĩ.”

“Đông Hoang tông mà dùng nhiều nguyên khí này đối phó ngươi thì chẳng phải thập phần nguy hiểm?” Lục bào lão đầu lạnh giọng.

“Không phải chỉ chúng mới có, nếu chúng dùng đối phó ta thì ta cũng ném cả ra, tất cả đều không thể động dụng thuật pháp.” Ngũ Tác bĩu môi.

“Tiểu tử càng lúc càng độc ác, hay lắm, càng lúc càng giống phong thái của ta.” Lục bào lão đầu ngăn người.

“Vậy hử, để cẩn thận thì đem luyện chế toàn bộ kim đơn thành Tuyệt diệt kim đơn đã.” Ngụy Tác dừng lại, thu hắt sắc thiết mộc mộc hạp, tay rực quang hoa lấy ra mấy viên kim đơn.

“Tiểu tử, ta thấy ngươi còn độc ác hơn ta.” Lục bào lão đầu nghiêng rằng, “Trần thiên pháp tướng chưa đủ mà còn luyện chế ngần ấy Tuyệt diệt kim đơn.”

“Cẩn tắc vô ưu, ai biết Lâm Thái Hư có pháp bảo như Hứa Thiên Áo hay không.” Ngụy Tác không hề dừng, tiếp tục luyện chế Tuyệt diệt kim đơn.

Hiện tại Ngụy Tác có bốn viên kim đơn của Bạch Vũ chân nhân, Huyền Vũ chân nhân, Bạch Kiếm Không và Kim Dao chân nhân.

Với kim đơn uy năng của gã, cả kim đơn của Kim đơn tứ trọng như Bạch Vũ chân nhân cũng trấn áp được, sẽ luyện chế thành Tuyệt diệt kim đơn.

Luyện chế Tuyệt diệt kim đơn, Ngụy Tác cực kỳ quen thuộc.

Không đầy nửa canh giờ, bốn viên kim đơn đã bị Ngụy Tác thành công luyện chế thành Tuyệt diệt kim đơn, phát ra khí diễm kinh nhân.

Trần thiên pháp tướng trong tay, thêm bốn viên Tuyệt diệt kim đơn, Ngụy Tác từ chỗ không có pháp bảo lại gần như xa xỉ.

“Tiếc là bán thành phẩm pháp bảo xương sống Hoang cổ bạch trạch không kịp luyện chế hoàn thành trước khi đến Đông Hoang tông, cả võ tinh kim khôi lỗi ngoại xác và phi kiếm Tinh thần bạch lạc kim nữa, không thì hoàn mỹ rồi.” Ngụy Tác không vừa ý, thở dài.

“Hừ!” Lục bào lão đầu trợn tròn trắng.

Ngụy Tác không rườm lời, đi trong phế khứ, đến chỗ bọn Trương chưởng quỹ ẩn thân đoạn cáo từ ly khai.

“Ngụy đạo hữu, bảo trọng.”

“Chư vị đạo hữu, ở lại trong thành cũng không an toàn. Chạy vào Thiên Huyền đại lục trung bộ chưa chắc là lựa chọn tốt. Nói thật với chư vị, tiếp theo Thiên khung còn sẽ nứt tiếp, bên trong Thiên khung vị an toàn hơn. Bố trí trên Phượng lân thanh ưng của Đông Hoang tông có thể che giấu tu sĩ khí tức, bằng vào chúng mà ra bên ngoài Thiên khung chọn nơi ẩn thân tu luyện có lẽ là lựa chọn tốt nhất.” Ngụy Tác đứng trên lưng một con Phượng lân thanh ưng, liếc tu sĩ Đông Hoang tông bị chế trụ, bảo bọn Trương chưởng quỹ: “Mỗ giao y cho các vị, nếu theo mỗ nói đúng thì bảo y dạy cách điều khiển Phượng lân thanh ưng.”

“Chỉ cần người dẫn họ ra khỏi Thiên khung, ta đảm bảo họ chừa cho người đường sống, để người chọn giữa tự đi hay ở lại cùng họ tĩnh tu.” Ngụy Tác nói với tu sĩ Đông Hoang tông bị chế trụ.

Tu sĩ Đông Hoang tông run người, tựa hồ không dám tin Ngụy Tác tha cho mình.

“Thiên khung có thể sẽ nứt tiếp?” Bọn Trương chưởng quỹ và Đỗ Duy kinh hãi.

“Lưu đạo hữu, lúc trước nhờ đạo hữu công, có món này tặng đạo hữu.”

Ngụy Tác vung tay, đưa cho thanh niên thật thà đứng sau lưng Khổng chưởng quỹ.

“Ngụy...” Y ngẩn người, chưa kịp nói gì, Phượng lân thanh ưng đã chở Ngụy Tác bay lên.

“Chư vị, có duyên sẽ gặp lại.” Giọng gã truyền lại.

Phượng lân thanh ưng khuất tầm mắt cả toán.

“Đây... là đạo giai thượng phẩm pháp bảo!” Bọn Đỗ Duy nhìn vào tay Lưu Thành xem Ngụy Tác tặng vật gì, Hạ Ngữ Băng chột hô khẽ.

Lưu Thành cầm một tinh kim tiểu hoàn, linh quang lóe sáng, linh khí kinh nhân.

Là pháp bảo Ngụy Tác lấy được của Bạch Kiếm Không, uy năng đích xác đạt đạo giai thượng phẩm.

“Là phúc khí của con.”

Khổng chương quỹ nhìn Lưu Thành, cảm thán.

Tuy họ lấy được không ít pháp bảo, nhưng pháp bảo đạo giai trở lên rất hiếm, trong số họ, trừ một hai món đạo giai trung phẩm và đạo giai hạ phẩm pháp bảo lấy được của tu sĩ Đông Hoang tông thì tất nhiên đạo giai thượng phẩm pháp bảo không thể có. Đối với tu sĩ cỡ họ, được đại tu sĩ coi trọng, cho pháp bảo như thế, đương nhiên là cơ duyên.

“Hi vọng họ nghe lời ta, rời Thiên khung lập động phủ.”

Ngụy Tác rời Chân Minh thành, để Phệ tâm trùng khổng chế Phượng lân thanh ưng, nhằm thăng hưởng Kê Lung sơn.

“Quả nhiên thị vạn dặm hoang vu, yêu thú chiếm cứ, không có tung tích tu sĩ.”

Đã định sẽ phải đại chiến, có thể dùng đến nhiều thủy hệ yêu đơn, sử dụng Trấn thiên pháp tướng nên Ngụy Tác không dùng yêu đơn tu luyện, mà dùng Thủy hoàng phệ nhật quyết hút linh thạch có tốc độ tu luyện chậm hơn, đồng thời cẩn thận khắc pháp trận lên bán thành phẩm pháp bảo xương sống Hoang cổ bạch trạch.

Dọc đường hoang tàn, không hề có tung tích tu sĩ.

Một ngày sau, Kê Lung sơn xuất hiện trong thị tuyến Ngụy Tác.

-o0o-

Nguồn:

668. Chương 668: Mỗ Chỉ Đi Ngang Qua

“Đúng là cùng sơn ác thủy, thường thì làm gì có đại tông môn đem sơn môn đến chỗ này mà dựng.” Lục bào lão đầu lẩm bẩm.

“Đông Hoang tông đặt sơn môn trong một sơn cốc? À! Có tuần sơn đệ tử?”

Ngụy Tác cách Kê Lung sơn mười mấy dặm, đang dừng lại tìm cách vào Đông Hoang tông, thì trong một vùng hoang dã bên trái đột nhiên có thanh ảnh lướt ra.

“Ai mà dám cười Phượng lân thanh ưng của bản môn?”

Ba dải xanh cũng là Phượng lân thanh ưng, trong ba tu sĩ Đông Hoang tông thì đứng đầu là một trung niên hắc bào tu sĩ mặt mũi lạnh lẽo, hắc sắc bào tử thêu hình kim sắc tiểu xà. Bên trái là một hồng sam thanh niên có vẻ gian trá, bên phải là một hoàng bào tu sĩ có phần lùn mập.

“Mỗ và Phương Hóa Vũ là bằng hữu, nên y tặng con Phượng lân thanh ưng này.” Ngụy Tác mỉm cười. Ba tu sĩ Đông Hoang tông trừ trung niên hắc bào tu sĩ đứng đầu có tu vi Phân niệm tam trọng thì chỉ Chu thiên cảnh ngũ trọng, không có gì uy hiếp được gã.

“Không thể nào! Dù bạn tốt của Phương Hóa Vũ thì cũng không thể tặng Phượng lân thanh ưng. Tông chủ đã hạ lệnh, Phượng lân thanh ưng cực kỳ trọng yếu đối với Đông Hoang tông, không ai được đem Phượng lân thanh ưng cho người ngoài.” Ngụy Tác định moi chút tin tức nhưng ba tu sĩ Đông Hoang tông hiện rõ sát cơ, trung niên hắc bào tu sĩ gầm to, “Người là ai?”

“Thế nào, Phượng lân thanh ưng không nhiều sao? Vì sao mỗi một tu sĩ Đông Hoang tông mỗi gặp đều có một con Phượng lân thanh ưng? Phương Hóa Vũ hà cớ không đề cập nhỉ?” Ngụy Tác liếc cả, nói đầy vô sỉ, “Tại hạ là Chân Vô thiếu chủ Hứa Thiên Áo.”

“Con bà nó chứ, quá vô sỉ, mạo nhận cả kẻ đã chết.” Lục bào lão đầu thấy gã mạo nhận là Chân Vô thiếu chủ, thì kêu lên.

“Chân Võ tông thiếu chủ...” Ba tu sĩ Đông Hoang tông run lên, nhìn nhau rồi hành lễ với Ngụy Tác, trung niên hắc bào tu sĩ cung kính: “Bọn tại hạ có mắt không trông, không biết Hứa thiếu chủ tới. Không biết thiếu chủ tới Đông Hoang tông có việc gì?”

“Ba tên này lại tin?” Lục bào lão đầu kêu lên, tắt tiếng.

“Xem ra bên ngoài không biết tin Hứa Thiên Áo bị ta giết.” Ngụy Tác máy động, biết ba tu sĩ Đông Hoang tông không ngốc nhưng Chân Võ thiếu chủ quả thật không ai dám mạo nhận, hơn nữa khí tức của gã khác tu sĩ thông thường nên ca ba mới tin gã là Hứa Thiên Áo. Gã thị bình tĩnh như thường, “Mồ đến Đông Hoang tông vì tại Chân Minh thành nghe Phương Hóa Vũ nói là Huyền Phong môn có người đến đây, muốn gặp Lâm Thái Hư, hiện tại có tu sĩ Huyền Phong môn ở Đông Hoang tông không?”

“Hóa ra Hứa thiếu chủ muốn gặp người Huyền Phong môn.” Ba tu sĩ Đông Hoang tông nhẹ người, trung niên hắc bào tu sĩ vội nịnh, “Hiện tại Huyền Phong môn không có tiền bối nào ở Đông Hoang tông nhưng có lẽ có liên hệ với tông chủ, Hứa thiếu chủ tìm người Huyền Phong môn, có thể bản môn tông chủ giúp được. Nếu Hứa thiếu chủ thấy tiện thì để bọn tại hạ dẫn thiếu chủ đến gặp tông chủ?”

“Được.” Ngụy Tác gật đầu, lạnh lùng vô kể.

“Giả giống lắm.” Lục bào lão đầu tắt tiếng, Ngụy Tác hiện tại mô phỏng dáng vẻ Hứa Thiên Áo cao cao tại thượng, có mấy phần thần vận, không hổ là gian thương bán Hắc phong điều tại Linh Nhạch thành.

“Hứa thiếu chủ xin theo bọn tại hạ.” Ba tu sĩ Đông Hoang tông hưng phấn đi trước.

“Thế nào, Phương lân thanh ưng của Đông Hoang tông không sẵn, sao Phương Hóa Vũ không nhắc đến mà tặng cho mồ nhỉ?” Ngụy Tác đi sau ba người, bình tĩnh như thường nghe ngóng.

“Hơn một trăm con, thường thì đủ dùng nhưng vạn nhất có đàn thú đi qua, phải thiên di thì cũng kệt.” Trung niên hắc bào tu sĩ đáp ngay.

“Nghe Phương Hóa Vũ nói là đang tìm tung tích Lý Tả Ý, hiện tại Đông Hoang tông phát giác chưa?” Ngụy Tác hỏi.

“Việc đó bọn tại hạ không biết, thiếu chủ cứ hỏi tông chủ.”

“Tu sĩ Huyền Phong đến Đông Hoang tông gần nhất khi nào?”

“Tại hạ đã gặp tu sĩ Huyền Phong môn, lúc Đông Hoang tông vừa dọn đến đây, chừng mười ngày trước, sau đó có tu sĩ Huyền Phong môn đến nữa không thì thân phận như bọn tại hạ không biết.”

“Đỗ Chuyết Cực, vị đạo hữu này là ai mà cười Phương lân thanh ưng tới?”

Ba tu sĩ Đông Hoang tông dẫn Ngụy Tác vào một sơn cốc đầy chướng khí ở mạng đông Kê Lung sơn, màn chướng khí dày đột nhiên tách ra, một tu sĩ mặc tử kim sắc trường bào đi ra.

Tu sĩ này là một lão giả nhăn nhúm, ánh mắt sáng rực, đầu đội Kê huyết thạch quan, trường bào như dệt bằng tơ tử kim sắc tinh kim, quang hoa rực rỡ, thập phần hoa quý.

“Tôn trưởng lão, đây là Chân Võ Hứa thiếu chủ, do Phương Hóa Vũ sư đệ quen biết, có việc cần gặp tông chủ bản môn.” Ba tu sĩ Đông Hoang tông hành lễ với lão giả, trung niên hắc bào tu sĩ nói ngay.

“Là Hứa thiếu chủ của Chân Võ đại giá quang lâm?” Trưởng lão địa vị tại Đông Hoang tông không thấp này cả kinh, vội hành lễ với Ngụy Tác.

“Bất tất đa lễ.” Ngụy Tác xua tay, ra vẻ thiếu chủ siêu cấp tông môn.

“Hứa thiếu chủ yếu muốn gặp tông chủ thì xin theo tại hạ.” Tôn trưởng lão đi trước dẫn đường.

“À!”

“Không ngờ Đông Hoang tông cũng khá, xem ra định ở lại đây lâu dài.”

Đi theo Tôn trưởng lão xuyên qua chướng khí, nhìn rõ cảnh vật thì Ngụy Tác hơi ngẩn ra, lục bào lão đầu cũng kêu lên như thế.

Hóa ra nhìn từ ngoài, sơn cốc chỉ mấy dặm, nhưng vào mới thấy sơn cốc đã được tu sĩ Đông Hoang tông đào sâu, tản đi bốn phương tám hướng, vách núi như mái rèm rủ xuống.

Sơn cốc rộng mười mấy dặm, đỉnh dài lâu các bố trí thập phần tinh mỹ. Nhiều chỗ trong núi có cả linh tuyến và thác nước, mọi chướng khí bị đẩy lên trên sơn cốc.

Sơn cốc hơi dốc lên về phía nam, ở giữa là một dãy bậc đá bằng ngọc xanh rộng chừng hai trượng, tới hơn vạn bậc, hiện tại Ngự Tác và Tôn trưởng lão đang ở dưới, rìa đường có một khối hoàng ngọc cao gấp mấy lần người thường, khắc ba chữ Đông Hoang tông.

Vù!

Dẫn Ngự Tác vào sơn môn Đông Hoang tông thì Tôn trưởng lão mặc tử kim sắc trường bào đột nhiên lướt đi mấy chục trượng, giãn khoảng cách với Ngự Tác, vung tay phát ra một đạo hoàng sắc quang diễm.

Một hoàng sắc linh quang quang tráo đột nhiên hình thành, bao lấy cả sơn môn Đông Hoang tông.

“Tôn trưởng lão, sao thế?”

Cùng lúc, hoàng quang từ lâu các bắn tới, đáp xuống cạnh Tôn trưởng lão, là một hoàng sam lão giả cầm sách tre, chân mây vẩy lên như hai thanh kiếm, tướng mạo thập phần uy nghiêm.

Đồng thời, bốn năm tu sĩ Đông Hoang tông lướt ra.

“Y cười Phượng lân thanh ưng của Đông Hoang tông chúng ta, lại giả Chân Võ thiếu chủ Hứa Thiên Áo.” Tôn trưởng lão sầm mặt, nói với hoàng sam lão giả.

“Người là ai?” Tôn trưởng lão mắt đầy sát cơ hỏi Ngự Tác, “Sao người lại có Phượng lân thanh ưng?”

“Tiểu tử, thuật diễn kịch của người kém quá.” Lục bào lão đầu cười ha hả. “Hiện tại chúng kích phát cấm chế, đóng kín sơn môn, chuẩn bị bắt ba ba trong rọ rồi.”

“Có kẻ dám mạo nhận Chân Võ thiếu chủ?” Hoàng sam lão giả cả kinh, bắt quan sát Ngự Tác.

“Sao các hạ biết ta không phải Chân Võ thiếu chủ?” Ngự Tác liếc hoàng sắc linh quang quang tráo. Gã cho rằng mình diễn xuất cực tốt, không thể bị nhìn ra.

“Người coi ta là đồ đần hả? Ta tuy chưa gặp Chân Võ thiếu chủ nhưng biết là bằng linh căn tu sĩ, luyện bằng hệ công pháp. Khí tức của người có tí nào bằng hệ công pháp hả.” Tôn trưởng lão sầm mặt: “Mau nói xem người là ai.”

“Hóa ra là thế...” Ngự Tác trợn tròn trắng: “Kì thực mờ chỉ đi qua, thuận tiện tìm tông chủ các vị nghe ngóng tin về Lâm Thái Hư.”

“Qua đường? Muốn chết! Cho người thêm một cơ hội, mau khai rathân phận chân chính, không thì ta giết người!” Tôn trưởng lão băng lãnh cực độ bảo Ngự Tác.

“Không phải chứ? Giả mạo Chân Võ thiếu chủ, mà các hạ định giết ta? Không sợ thu hút yêu thú tới hả?” Ngự Tác tỏ vẻ hoảng sợ nhìn quanh.

“Đông Hoang linh tráo có thể cách tuyệt ánh sáng và tiếng động, giết người cũng không bị yêu thú biết.” Tôn trưởng lão cười lạnh, “Ngã lòng chưa hả.”

“Thế thì tốt quá.” Ngự Tác vỗ tay, cười hắc hắc, “Mau gọi tông chủ ra gặp, ta có việc cần hỏi, không thì ta không khách khí.”

-o0o-

Nguồn:

669. Chương 669: Chưa Từng Có Từ Trước Đến Nay

“Trực tiếp chỉ đích danh tông chủ ra gặp? Y tưởng mình là Chân Vô thiếu chủ?”

“Bị phong bế tại sơn môn còn ngông cuồng như thế, y tưởng mình đấu được với cả Đông Hoang tông?”

Mấy tu sĩ Đông Hoang tông nghe Ngụy Tác nói thế thì kinh ngạc rồi cười nhạo.

“Chàng trai trẻ, thật ra là ai mà ngông cuồng như thế, tưởng Đông Hoang tông không có ai hả?” Hoàng sam lão giả cạnh Tôn trưởng lão chợt mắt rực thần quang: “Mau khai lai lịch, không thì bọn ta không hạ thủ lưu tình.”

“Ta chỉ hỏi người, việc tu sĩ Đông Hoang tông cướp bóc các tu sĩ sống sót, bắt họ hái dị quả, Đông Hoang tông có biết không?” Ngụy Tác thoáng nghĩ, đoạn nói.

“Hả? Lẽ nào người bất bình cho chúng nên đến gây sự với Đông Hoang tông?” Tôn trưởng lão và hoàng sam lão giả ngẩn ra nhìn nhau, hơi nheo mắt.

“Tức là các người đều biết, là trưởng lão Đông Hoang tông lại dung túng, thậm chí sai khiến hành vi này?” Ngụy Tác gật đầu, giọng cao lên, chấn động sơn cốc, “Ta không muốn giết người vô tội, những kẻ phản đối việc Đông Hoang tông cướp bóc tu sĩ sống sót thì đừng chống lại, không thì ta không nương tay.”

“Y điên rồi hả? Định đấu với cả Đông Hoang tông?”

“Lẽ nào người không biết trên đời có những kẻ cực độ tự phụ, không biết trời cao đất dày là gì, dù đại tu sĩ Kim đơn tam trọng, tứ trọng cũng vị tất dám đến sơn môn phái khác gây sự?”

“Để mỗ xem y có thần thông gì!”

Tôn trưởng lão không nhịn được nữa, chụp tay lên không, mười ngón rít vang thanh sắc hỏa diễm.

Thanh sắc ngọc đài chợt dấy lên nhiệt khí bàng bạc, thanh sắc hỏa diễm hình thành hai cái chân chim cỡ nửa người thường, một trên một dưới bao lấy thân ảnh Ngụy Tác.

“Thanh nguyên hỏa thảo, đại cấp cao giai thuật pháp, uy lực quá đáng sợ.”

“Chắc y hối hận rồi...”

Không ít tu sĩ Đông Hoang tông nhìn Ngụy Tác với vẻ chế nhạo.

“Đây là lửa hả? Không giết người xem ra khó lập uy.” Ngụy Tác lại bước lên thanh sắc ngọc đài, đồng thời tay ánh lên hắc sắc hỏa quang.

“Đây là hỏa nguyên pháp quyết gì! Uy năng...!”

“Sao lại như thế!”

Toán tu sĩ Đông Hoang tông tức thì hắc sắc hỏa quang của Ngụy Tác giáng tới, không khí trong vòng mười mấy trượng uốn khúc, như một vô hình hồng lô đột nhiên giáng lâm.

“A!”

Tôn trưởng lão nhột nhột mặt mày, chỉ kịp lêu lêu là hai thanh sắc diễm thảo trực tiếp bị thiêu thành than, hắc sắc hỏa quang biến lão thành tro.

“Lãng phí, xem ra không nên dùng thuật pháp này.” Ngụy Tác lắc đầu, thổi bay tro tàn, có vẻ tiếc ẽ.

“A!”

Hoàng sam lão giả hãi hùng, huyền thiết đại ấn tà tay bay lên.

Huyền thiết đại ấn dày đặc long văn, không ngừng to lên, khí tức như sơn như nhạc.

“Chậm quá, lần sau đối địch đừng chậm như thế.”

“Chát!” Huyền thiết đại ấn chưa kịp hoàn toàn kích phát thì một đạo ám kim sắc kiếm quang đã chém vào hoàng sam lão giả, biến lão thành hai đoạn văng ngược lại.

“Chậm cái đầu ngươi! Đứt đôi rồi còn lần sau gì nữa?” Lục bào lão đầu kêu lên.

“Sao lại như thế! Tôn trưởng lão và Trương trưởng lão chỉ một chiêu đã bị giết?!”

“Sao có thể! Tốc độ thi pháp của y sao lại nhanh thế!”

Những tu sĩ Đông Hoang tông vừa cười nhạo gã, giờ hít hơi lạnh.

“Ngươi...!”

Ba tu sĩ Đông Hoang tông đồng thời phản ứng, quang hoa lóe lên.

“Ta nói rồi, đừng đối địch với ta, không là tự tìm đường chết.” Ngụy Tác không hề biến đổi thần sắc, bước thêm một bước.

“A!”

Ba tu sĩ Đông Hoang tông chưa kịp phát quang hoa đã bị một đạo ám kim sắc kiếm khí cắt làm đôi.

“Ai lớn mật dám tung hoành ở Đông Hoang tông!”

Một trung niên tu sĩ mặc cổ đồng sắc đạo bào cười đồng tiền vang lao ra, gầm lên.

“Gọi tông chủ các ngươi ra đây.” Ngụy Tác tiếp tục cất bước.

“Ngươi...” Trung niên tu sĩ thấy rõ cảnh tượng quanh Ngụy Tác thì dừng lại, trước mặt rực lên lục sắc quang hoa.

“Tự tìm đường chết!”

Ngụy Tác vung tay, một đạo ám kim sắc kiếm khí xung kích tới, chém bay cả trung niên tu sĩ và lục quang.

Trung niên tu sĩ mặc cổ đồng sắc đạo bào cũng như Tôn trưởng lão và Trương trưởng lão, chỉ tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng, rõ ràng thấy hai trưởng lão kia mất mạng mà vẫn dám động thủ, theo Ngụy Tác thì ngu xuẩn cực độ.

“Dám động thủ trong sơn môn! Giết y!”

Trong sơn môn Đông Hoang tông, tất thấy tu sĩ bị chấn động, thoáng sau có bốn, năm mươi tu sĩ lao ra. Đạo đạo quang hoa từ bốn phương tám hướng đổ vào Ngụy Tác.

“Ồa!”

Ngụy Tác thông thả bước lên, hà quang trong suốt từ ngực bay ra, chấn nát mọi quang hoa áp sát. Cùng lúc, một đạo ám kim sắc kiếm quang lại chém tới, khiến sáu, bảy tu sĩ Đông Hoang tông bị cắt đôi, máu bắn tứ tán.

“Kim đơn hà quang, y là Kim đơn kỳ đại tu sĩ!”

Mọi tu sĩ Đông Hoang tông cả kinh. Ngụy Tác uy thế không ai chống nổi, nhất thời tất cả đều dừng lại, không dám xuất thủ.

Vù!

Cùng lúc, phía đông sơn cốc có tiếng xé gió, xích sắc quang hoa bay lên, một cường giả Đông Hoang tông lăng không lướt tới.

Cường giả là một bạch bào tu sĩ hơn ba mươi tuổi, tay cầm xích hồng sắc chiết phiến. Tu sĩ này mặc bạch sắc pháp bào quét đất, không nhiễm bụi trần, tóc rủ xuống, lăng không phát phối, song mục như điện, bạch sắc linh khí hình thành hình cái chuông trắng ở sau lưng. Xích hồng sắc chiết phiến rực linh quang hình thành hư ảnh xích hồng sắc hỏa kỳ lân.

Cùng lúc, phía tây sơn cốc, trong một tòa lầu chín tầng vô thanh vô tức dấy lên khí tức hùng hậu.

Lại một cường giả Đông Hoang tông hiện thân.

Cường giả này mặc kim sắc chiến giáp, chừng hơn ba mươi tuổi, tuy hơi nhợt nhạt gầy gò nhưng chiến ý ngùn ngụt, linh khí hình thành vàng mặt trời chiếu sáng nửa tầng không sơn cốc khiến người ta không thể nhìn thẳng.

“Đạo hữu là ai mà dám cậ thần thông, đại khai sát giới tại sơn môn Đông Hoang tông.”

Tóc dài buông phủ, bạch bào trắng toát, khí thế phi phàm, cường giả Đông Hoang tông này lướt đến trước mặt Ngụy Tác, uy áp cuộn cuộn ép tới.

“Gọi tông chủ các người ra đây, tất cả dừng tay đợi ta phát lạc.” Ngụy Tác nhạt nhẽo liếc đối thủ.

“Cuồng vọng cực độ!”

Kim đơn cường giả này lạnh lùng, thanh âm băng lãnh.

“Vậy hả?”

Kim đơn cường giả mặc bạch bào, khí độ tông sư hiện rõ này định động thủ, nhưng chưa kịp thì Ngụy Tác nhạt giọng, uy áp còn mạnh hơn trùm trời đất tiến tới, như nước triều dồn lên y.

Mọi tu sĩ Đông Hoang tông đều thấy thân ảnh tiền bối bản môn run lên.

Hai đạo ám kim sắc kiếm quang nối nhau chém vào kim đơn cường giả đó.

“Chát!”

Bạch bào tu sĩ lúc đó mới định thần, xích hồng sắc chiết phiến rừng rực hồng quang.

Lập tức hồng quang lụi tắt, kim đơn cường giả khí độ phi phàm bị cắt vai trái, bắn đi.

“Sao lại như thế! Y là ai, mà tu vi thật ra ở mức nào, chỉ một chiêu đã đánh chấp pháp trưởng lão thành trọng thương!”

“Chấp pháp trưởng lão không chống nổi một chiêu...!”

Mọi tu sĩ Đông Hoang tông kinh hãi. Ngay cả Kim đơn tu sĩ mặc kim sắc chiến giáp cũng run người lên tiếng, “Chậm động thủ đã, vị đạo hữu này là ai, vì sao đến đây.”

“Tại hạ Ngụy Tác.” Ngụy Tác bước tới vung tay, tế xuất phi kiếm cánh cửa. “Mỗ chỉ đi qua, thuận tiện hỏi xem ai khiến các người cướp bóc các tu sĩ sống sót, Lâm Thái Hư và người Huyền Phong môn ở đâu.”

“Ngụy Tác... Bá Khí chân nhân? Người không chết trong tay Chân Vô thiếu chủ! Tán tu mà dám xông vào sơn môn Đông Hoang tông?” Kim đơn tu sĩ mặc kim sắc chiến giáp nổi giận.

“Chỉ bằng chúng ta, không phải đối thủ của y! Chúng vị sư huynh, thái thượng trưởng lão, cùng giết y!”

Bạch bào tu sĩ chật vật đứng dậy gầm vang.

Ngoài xa như có tu sĩ Đông Hoang tông nhận được lệnh, không hiểu pháp khí gì rung lên mà khiến ca sơn cốc chấn động.

-o0o-

670. Chương 670: Nghìn Tầng Sóng Dậy

Khí tức hùng hậu từ ngọn thác ở đầu mé trái sơn cốc, như thể do sức người tạo thành tràn ra.

“Oành!”

Một thanh sắc thân ảnh hùng hậu từ sau làn thác bước ra, bước lên thác như đi lên thảm rải trên thỉnh không.

Lại một cường giả Đông Hoang tông hiện thân.

Từng đoá thủy liên theo bước chân của y, hình thành trên ngọn thác rồi bùng nổ.

Cường giả Đông Hoang tông này mặc phổ thông thanh bào, mặt mũi lạnh tanh, cất tay cũng hiện rõ uy nghiêm của nhất đại cường giả.

“Thế nào, tán tu như ta thì các ngươi coi thường, định ăn hiếp?” Ngụy Tác vẫn nhặt nhẻo đi tới, kêu lên, “Không muốn chết thì đừng động thủ với ta.”

” Không muốn chết thì đừng động thủ, người tưởng mình là đại nhân vật hả? Bọn ta cứ động thủ thì sao?” Một tu sĩ Đông Hoang tông trẻ tuổi mặc hồng sắc pháp y mắng.

Ngụy Tác lắc đầu, như không nghe thấy tu sĩ trẻ tuổi này vừa mắng vừa tế xuất pháp bảo.

“Chát!”

Tu sĩ Đông Hoang tông trẻ tuổi chưa tắt tiếng chửi thì một đạo ám kim sắc kiếm quang cắt y làm đôi.

Mấy tu sĩ Đông Hoang tông cạnh y không kịp chặn.

Ngụy Tác không nhìn y, vẫn đi theo dãy bậc đá, như vào chỗ không người, mấy chục tu sĩ Đông Hoang tông cũng ra lùi lại.

“Giết!”

Cao thủ Đông Hoang tông mặc kim sắc chiến giáp vùng tay, kim sắc cổ qua xuất hiện, lóe lên đoạn tan biến vào hư không.

“À!”

Ngụy Tác hơi kinh ngạc nhìn Kim đơn tu sĩ mặc kim giáp. “Cổ bảo của y cũng bắt phàm,” lục bào lão đầu lầm bầm.

Pháp bảo của tu sĩ Đông Hoang tông mặc kim giáp có vẻ là thuần di pháp bảo, nhưng tan biến khỏi trước mặt y thì không hiển hiện quanh Ngụy Tác mà như mất hút.

Pháp bảo này hình như là không gian cổ bảo từ thời viễn cổ tu đạo giới cũng cực hiếm.

“Ẩn hình pháp y?”

Cơ hồ đồng thời, Ngụy Tác lắc đầu. Thần thức gã cảm giác được một tu sĩ rón rén lọt vào phạm vi cách năm trăm trượng. Tu sĩ này mặc một món pháp y ẩn giấu thân ảnh, nhưng không biết rằng thần thức của gã siêu phàm, đã phát hiện ra, nên cứ lên đi tới.

Ngụy Tác không ngoảnh lại, không xem tu sĩ đó mặc pháp y gì, cũng không muốn gây tổn hại cho pháp y, “xoạt” một tiếng, thanh hắc sắc cự trảo có lông màu lam thò ra chụp lấy y, hút đến trước mặt gã.

Ngụy Tác trực tiếp cho tu sĩ Đông Hoang tông bị Huyền sát quỷ trảo lấy mạng vào nạp bảo nang.

“Chết đi!”

Cùng lúc, đại tu sĩ mặc kim sắc chiến giáp vỗ mạnh tay, toàn thân kim quang tụ thành một kim sắc đại thủ ấn ép xuống đầu Ngụy Tác như định trấn áp gã xuống dưới dãy bậc thang ngọc xanh. Cùng lúc, sau lưng Ngụy Tác, kim sắc quang điểm từ kim sắc cổ qua chém tới.

“Pháp bảo không tệ, chỉ là tu vi quá kém, quá chậm, muốn ta chết thì ngươi chưa đủ tư cách.”

Ngụy Tác có vẻ không nhanh nhưng một đạo ám kim sắc kiếm quang lại hất bật kim sắc cổ qua đi. Cùng lúc, hắc sắc linh chi hỏa diễm chấn tan kim sắc đại thủ ấn rồi giáng vào đại tu sĩ mặc kim sắc chiến giáp của Đông Hoang tông.

“Ngươi!”

Đại tu sĩ mặc kim sắc chiến giáp cứng người há miệng, một viên kim đơn vàng chói từ miệng bay ra, kim đơn hà quang chói lòa khiến các tu sĩ không thể mở mắt.

“Chát!”

Thái cổ hung hỏa của Ngụy Tác xung kích, kim đơn của đại tu sĩ Đông Hoang tông mặc kim sắc chiến giáp rung lên rồi y thổ máu.

“Lùi lại! Ít nhất y cũng tu vi Kim đơn tam trọng trở lên, chúng ta không phải đối thủ!”

“Sư thúc! Sư huynh, các vị ra đi!”

Thanh bào đại tu sĩ của Đông Hoang tông lãnh tĩnh cực độ gọi, đỉnh đầu nổi lên một viên thanh sắc kim đơn, phát ra vạn đạo hà quang, ngưng thành một ngọn thác ngăn chặn trước đại tu sĩ mặc kim sắc chiến giáp.

Cùng lúc, thanh sắc quang trụ từ tay y bay lên, giáng vào nền núi phía sau.

“Chát!”

Mặt đất nơi đó có hồi âm vang vọng, cơ hồ đồng thời, một tòa tháp ba tầng hắc khí liễu nhiễu chui ra.

Khí tức hùng hồn dấy lên.

Cùng lúc, thân núi nứt toác, đá bay tứ tán, một tu sĩ mặc ma sắc pháp y đi ra.

“Tông chủ!” Thấy ngọn tháp ba tầng hắc khí liễu nhiễu, cơ hồ tuyệt đại đa số tu sĩ Đông Hoang tông đều kêu lên.

“Chuyện đó...” Nhìn rõ ma sắc pháp y tu sĩ đi ra, các tu sĩ Đông Hoang chợt ngẩn người.

Tu sĩ mặc ma sắc pháp y này rất già, đầu tóc bạc phơ, gầy gò khô tảo, mặt nhăn như như đao khắc, môi khô nứt, tựa hồ có thể chết bất cứ lúc nào. Cơ hồ mọi tu sĩ Đông Hoang tông đều chưa gặp, đều không biết gì về lão.

Khí tức của lão giả còn hơn cả từ trong hắc tháp, thiết hôi sắc linh khí hình thành hình thuẫn bài.

Lão bắt tử!

Khí tức của lão giả thập phần thương tang, rõ ràng là lão bắt tử của Đông Hoang tông tu luyện không biết bao nhiêu năm.

Nhân vật cỡ này thường thì không lộ diện, cả tông môn tu sĩ cũng vị tất biết đến, là con bài tẩy của tông môn!

Đông Hoang tông tông chủ và lão bắt tử đồng thời xuất hiện, ép không khí kêu tanh tách, như thể nửa thỉnh không trên sơn cốc vỡ nát.

“Một mình ngươi mà định đối phó cả Đông Hoang tông?” Giọng nói cùng vô thượng uy áp từ hắc sắc cự tháp hơn mười trượng phát ra, Đông Hoang tông tông chủ hiện thân.

Đông Hoang tông tông chủ mặt như bạch ngọc, trông chỉ chưa đầy ba mươi tuổi, mắt sáng rực, mặc hắc sắc lưu kim pháp bào, linh khí cũng màu đen, hình thành hình thượng cổ tiên nhân trong truyền thuyết, như từng rải tua rua tung bay, bảo tướng uy nghiêm.

“Chát”

Ngụy Tác không nói, vẫn bước tới nhưng ngân sắc thần quang lóe lên, mục quang như rạch hư không, uy áp và sát ý kinh nhân cực độ khiến người ta rùng mình.

“Tu vi của y...!”

Đông Hoang tông tông chủ và lão bắt tử vốn khép mí mắt, trông không có sinh khí đều biến sắc, suýt nữa lùi lại.

“Y còn trẻ... lại có tu vi này, đúng là khoáng cổ thiên tài. Chúng ta liên thủ giết khoáng cổ thiên tài.”

Nhưng rồi lão bắt tử Đông Hoang tông này nhanh chóng bình tĩnh, pháp bảo hình ống trúc xuất hiện trong tay.

“Dù là đại tu sĩ Kim đơn tam trọng, tứ trọng thì sao, bị ngàn này người vây công thì mất mạng như thường.” Thanh bào tu sĩ mặt mũi lạnh tanh nhìn Ngụy Tác.

Mọi đại nhân Đông Hoang tông đã bình tĩnh lại. Kim đơn tu sĩ không tầm thường, đây lại là sơn môn Đông Hoang tông, tu sĩ cả nghìn, trừ ngàn này Kim đơn tu sĩ ra thì trưởng lão Phân niệm tứ trọng trở lên cũng không ít. Ngàn ấy tu sĩ lẽ nào còn đối phó không nổi một tu sĩ trẻ tuổi?

“Dù người là đại năng luân hồi trùng sinh, hôm nay cũng phải nằm lại đây!” Đông Hoang tông tông chủ và lão bất tử bước tới chỗ Ngụy Tác.

“Tru sát y!”

Bốn chữ như thần vương thẩm phán, vang động thiên địa, hàm chứa vô tận sát cơ, ép tới Ngụy Tác.

Linh khí dao động từ các đại tu sĩ dấy lên.

“Mềm nắn rắn buông, các người muốn chết.”

Ngụy Tác lắc đầu, tiếp tục bước tới.

“Chết đi!”

Bạch bào tu sĩ bị gã chém cụt tay chột rục hà quang trên đầu như có nhật nguyệt dâng lên.

“A!”

Chưa kịp tế xuất kim đơn, chân bạch bào tu sĩ đột nhiên tóe máu, thân thể bị mấy dải bạch quang cắt đứt.

“Cái gì?”

“Sao có thể?”

Một kim đơn cấp đại nhân vật mất mạng như thế, không ai kịp hiểu là chuyện gì.

“Ồanh!”

Cùng lúc, ngực Ngụy Tác phun trào vô số hà quang kinh nhân, uy áp khiến sáu, bảy mươi tu sĩ Đông Hoang tông bất động như bị giữ trong tranh.

Một viên kim đơn như bánh xe xuất hiện, chấn động thiên địa.

“A!”

Nhìn rõ kim đơn của Ngụy Tác, đại tu sĩ mặc kim giáp đứng gần nhất ré lên, cơ hồ không thể khống chế được chân nguyên, mất mạng lập tức.

Ngụy Tác vẫn đi theo dãy bậc thang.

“Ầm!” Kim đơn của gã dấy lên ngàn tầng sóng đổ ra.

Ba, bốn mươi tu sĩ Đông Hoang tông xuất thủ, bị chấn thành bột.

-o0o-

671. Chương 671: Tự Nắm Đi

“Không xong!” Đại tu sĩ Đông Hoang tông mặc kim sắc chiến giáp gần Ngụy Tác nhất kêu lên, đột nhiên cảm giác được nguy hiểm, lùi nhanh.

“Quá muộn rồi.” Ngụy Tác bước tới, không khí bị chân nguyên dao động dấy thành cuồng phong, phi kiếm cánh cửa như sơn như nhạc, chém rung kim đơn của y. “A!” Đại tu sĩ mặc kim sắc chiến giáp này kêu to, há miệng phun máu rồi nổ tung.

Lại một đại nhân vật kim đơn cấp mất mạng!

“Kim đơn như thế, lẽ nào y là Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ?”

“Dù Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ, kim đơn cũng không to thế, cơ hồ che kín cả thân thể!”

“Kim đơn tứ trọng, tu vi Kim đơn tứ trọng, sao kim đơn lại có uy năng này!”

Không biết có bao nhiêu tu sĩ Đông Hoang tông ré lên.

Trong tích tắc giết hai đại nhân vật kim đơn cấp, uy thế cỡ nào.

“Không xong... y luyện thiên cấp đỉnh giai công pháp! Tuổi này, Kim đơn tứ trọng, khoáng cổ thiên tài, đúng là khoáng cổ thiên tài vạn năm khó thấy! Mau kích phát Đông hoang trấn yêu tháp, không thì Đông Hoang tông sẽ bị hủy hôm nay!”

Đừng nói thanh y đại tu sĩ, ngay cả lão bất tử cũng biến sắc, gầm lên với Đông Hoang tông tông chủ.

Đông Hoang tông tông chủ rực linh quang trên đầu, một viên hắc sắc kim đơn bay lên, vô số hắc sắc hà quang và chân nguyên chảy vào hắc sắc cự tháp.

“Xoẹt!” Hắc sắc cự tháp biến thành mười lăm, mười sáu trượng, như ngón núi nhỏ.

“Đi!”

Đông Hoang tông tông chủ vung tay, hắc sắc cự tháp ép lên Ngụy Tác.

“A!”

Dưới hắc sắc cự tháp, nhiều tu sĩ Đông Hoang tông trong phạm vi mấy trăm trượng bị không khí ép cho không thể động đậy, kinh hãi kêu lên.

“Chí bảo Đông hoang trấn yêu tháp của bản tông quả nhiên đáng sợ!”

Không ít tu sĩ Đông Hoang tông đã vỡ mặt, thấy thế thì có lại lòng tin. Pháp bảo này tạo ra cảm giác, tựa hồ cả ma thần cũng bị trấn áp.

Ngụy Tác vẫn đi tới, ngân sắc thần quang lấp lánh, kim đơn rực hà quang, bạch sắc viễn cổ thiên long chợt ngưng thành, mang theo vô tận long uy và hoang cổ khí tức ập lên Đông hoang trấn yêu tháp.

“Choang!”

Như viễn cổ thiên long xuất thế, Đông hoang trấn yêu tháp sững lại, nổ vang kinh thiên động địa, nhiều tu sĩ Đông Hoang tông chảy máu tai như bị đao chọc.

“A!”

Nhiều tu sĩ Đông Hoang tông ở gần rú lên thảm thiết, tay bịt tai, bị nguyên khí và vô hình âm ba chấn bay như lá khô trên không.

Đông Hoang tông tông chủ biến sắc mặt, đứng trên đỉnh hắc sắc cự tháp, kim đơn hà quang và chân nguyên liên miên dồn vào.

Đòn này của Ngụy Tác cơ hồ khiến y không thể không chế Đông hoang trấn yêu tháp.

“Phong!”

Đông hoang trấn yêu tháp phát ra từng vòng hắc sắc quang văn, uy năng tăng cao, bên dưới Trấn yêu tháp hiện lên một hắc sắc động khẩu, tựa hồ định phong ấn Ngụy Tác vào trong.

“Giết!”

Cùng lúc, lão bất tử đang đợi thời cơ cạnh đó và thanh y tu sĩ cười thác cũng thừa cơ xuất thủ.

Thanh y tu sĩ vung tay, phát ra bạch sắc quang văn, như cự vồng trùm lên Ngụy Tác.

Ổng trúc trong tay lão bất tử Đông Hoang tông phát ra thanh quang ngưng thành hình lá xanh, thủy khí liều liểu.

“Minh hà thanh trúc! Tiểu tử, pháp bảo của lão bất tử Đông Hoang tông này dùng Minh hà thanh trúc luyện chế thành, vật này cũng như Hắc thủy liên, thủy linh nguyên khí sung túc, có điều âm hàn nguyên

khí quá nhiều, muốn lấy được thủy linh nguyên khí thì phải tiêu hao nguyên khí của người, không hợp với Thủy hoàng phê nhật quyết, có thể dùng để tôi luyện Hắc thủy liên. ” Lục bào lão đầu kinh hỉ kêu lên.

“Choang!”

Ngụy Tác không dừng, cùng lúc Đông hoang trấn yêu tháp phát ra hắc sắc quang văn thì kim đơn của gã bay lên va vào thân tháp.

Cả sơn cốc kịch liệt chấn động, từng hàng cung điện lâu vũ bị chấn nứt đổ xuống.

Không ít tu sĩ Đông Hoang tông ở ngoài xa bị tai, văng ngược lại.

“A!”

Đông Hoang tông tông chủ đứng trên Đông hoang trấn yêu tháp thôi động kim đơn và chân nguyên đến cực trí, nhưng chỉ tích tắc là mũi và miệng y rỉ máu run lên, cùng Đông hoang trấn yêu tháp bị chấn bay.

“Kim đơn uy năng của y đến mức này, cả Đông hoang trấn yêu tháp cũng bị hất bay!”

“Uy năng và chạm cỡ này, nhục thân khẳng định chấn động, là thời cơ tốt nhất để giết y.”

“Chết đi!”

Thanh y tu sĩ và lão bắt tử kinh hãi, mắt ánh lên thần quang chưa từng có, lảng không quát vang, bạch sắc đại võng và lục diệp quang hoa quét vào Ngụy Tác.

“Ầm!”

Bạch sắc viễn cổ thiên long và một đạo ám kim sắc kiếm khí lao ra, đồng thời chấn tan bạch sắc đại võng và lục sắc quang hoa.

“A!”

Thanh y tu sĩ lảng không, ngọn thác vốn dưới chân tan vỡ, cực kỳ hoảng hốt.

“Sao lại như thế!” Đông Hoang tông lão bắt tử tỏ vẻ không dám tin, theo trực giác phun ra thiết hôi sắc hà quang chặn trước mặt.

“Đông hoang trấn yêu tháp không ngăn được!”

“Ngần ấy Kim đơn đại tu sĩ liên thủ cũng không phải đối thủ. Đây là thần thông gì!” Tuyệt đại đa số tu sĩ Đông Hoang tông hãi hùng, nhợt như tờ giấy, há miệng nhưng không thành tiếng.

“Bản mệnh pháp bảo, kim đơn của y còn tế luyện cả bản mệnh pháp bảo.”

“Không phải đối thủ của y, đành vậy, dùng cách đó.”

Đông Hoang tông tông chủ ở trên không rỉ máu cả cằm và mũi, đối phương dùng kim đơn chấn bay Đông hoang trấn yêu tháp, thì pháp tiếp đó không hề trở ngại.

Nhìn Ngụy Tác toàn thân ngân quang lấp lánh bước tới, Đông Hoang tông tông chủ vung tay, mấy chục đạo hắc quang rải xuống.

Tất cả mấy chục đạo hắc quang đều là những hắc sắc thiết mộc viên cầu cỡ trái dưa, mỗi một viên cầu có mấy chục xích hồng sắc phù văn.

“Chát!”

Ngụy Tác chưa kịp ngăn chặn, mấy chục viên hắc sắc thiết mộc viên cầu nổ tung, tựa hồ có hồng quang lóe lên, nguyên khí bao trùm hơn nghìn trượng, kể cả gã cũng không thoát.

“A!”

Nguyên khí gần như trong suốt, nổ tung thì khuếch tán ngay, tản ra rồi tiêu tan nhưng tu sĩ Đông Hoang tông dính vào là ré lên kinh hãi, trong vòng hơn nghìn trượng có hơn một trăm tu sĩ cứng người, không thể động đậy.

“Loại quả này hóa ra là dùng thể này, cũng như ta nghĩ.”

Kim đơn của Ngụy Tác thu vào thể nội, trên mình dính vào nguyên khí này, cơ hồ bao phủ hơi quang. Gã hơi sững lại, thần mang trong mắt càng kinh hãi, lạnh lùng nhìn Đông Hoang tông tông chủ. “Hóa ra các ngươi thu được ngần này loại quả này, xem ra không ít tu sĩ sống sót đã chết trong tay Đông Hoang tông.”

“A!” Giọng Ngụy Tác băng lãnh cất lên, nhiều tu sĩ Đông Hoang tông kêu gào tuyệt vọng, tu vi của họ không thể chống nổi nguyên khí, thân thể như hơi sắc hủ mục, nối nhau mất mạng.

“Chết vì tông môn là vô thượng quang vinh. Y không thể động dụng chân nguyên cùng thuật pháp. Ai giết y được thưởng một vạn linh thạch.”

Đông Hoang tông tông chủ mặc kệ Ngụy Tác, cùng thanh y đại tu sĩ và lão bất tử không hề xuất thủ, chỉ lạnh lẽo nói thế.

“Không thể động dụng chân nguyên cùng thuật pháp, xem ngươi nông cuồng thể nào!” Hơn trăm tu sĩ Đông Hoang tông từ bốn phương tám hướng đổ vào Ngụy Tác.

“Không muốn chết thì lui ra rìa sơn cốc.” Ngụy Tác bình tĩnh lên tiếng, thần thức uy áp như nước triều cuốn ra khiến các tu sĩ Đông Hoang tông chần động.

“Đừng tin, y chết đến nơi rồi còn dọa người ta.” Một tu sĩ Đông Hoang tông gầy khô, mặc áo kim sắc pháp y hơi sững lại, kêu lên, lao về phía Ngụy Tác.

“Chát!”

Y chưa dứt lời thì Ngụy Tác đã bước tới, phát ra dương hòa khí huyết như hồng lô, xích hồng sắc quang diễm của y bị Ngụy Tác vượt qua mấy chục trượng tung quyền đâm tan, đoạn giáng thẳng vào y, thân thể tan nát văng ngược lại.

“Sao lại như thế! Nhục thân y lẽ nào còn rắn hơn thai thể pháp bảo!”

“Sao lại có nhục thân như thế!”

Đông Hoang tông tông chủ ở trên không vốn tưởng chắc thắng chợt triệt để biến sắc, nhận ra thể nội chân nguyên và kim đơn hà quang của Ngụy Tác liên tục tiêu tan nguyên khí của dị quả xâm tập, tuy không thể động dụng chân nguyên cùng thuật pháp nên đòn của gã hoàn toàn động dụng sức mạnh nhục thân.

“Các ngươi không phải bức người ta hái loại quả này hả, thử ném mùi vị nhé.” Cơ hồ đồng thời, Ngụy Tác vung tay, nhiều hắc sắc mộc hạp từ pháp y bay ra nổ tung trước mặt bọn Đông Hoang tông tông chủ, phát ra tử sắc hỏa quang và mùi Tử lôi tiêu thạch.

“A!”

Bọn Đông Hoang tông tông chủ không ngờ nhục thân và tu vi của Ngụy Tác đến cỡ đó, trong lúc này vẫn có thể hành động, càng không ngờ gã đã để sẵn hộp gỗ đựng quả này trong tay áo, còn đựng cả Tử lôi tiêu thạch để kích nổ. Nhất thời, dĩ kinh Đông Hoang tông tông chủ, thanh y đại tu sĩ và lão bất tử tưởng đã thắng chắc cũng không kịp phản ứng, bị nhiễm nguyên khí dị quả.

-o0o-

672. Chương 672: Vẽ Lao Lung Dưới Đất

“Mau ngăn lại! Nhân lúc y không thể động dụng chân nguyên thuật pháp, giết y đi. Ai giết y sẽ thành chân truyền đệ tử, thưởng đạo giai pháp bảo!”

Đông Hoang tông tông chủ lắc lắc lư lư rơi xuống, gằm lên kinh hoảng.

Thanh y đại tu sĩ và lão bất tử kinh hãi, loạng choạng rơi xuống, lùi lại, không còn thần thái lúc trước.

Ba người không có tu vi như Ngụy Tác, dù lão bất tử là con bài tẩy của Đông Hoang cũng chỉ Kim đơn tam trọng trung kỳ, nhất thời không thể áp chế nguyên khí dị quả xâm tập.

“A!”

Thanh y đại tu sĩ rơi xuống thì ré lên, móc ra một lưỡi dao cắt huyết nhục.

Thanh y đại tu sĩ tu vi thấp nhất trong ba người, biết mình không chống nổi nguyên khí xâm tập, đành cắt thịt đi.

“Giết y sẽ thành chân truyền đệ tử! Tu luyện thuật pháp chí cao của Đông Hoang tông, có pháp bảo kinh nhân, một bước lên trời!”

“Cơ hội này không thể lọt vào tay người khác.”

“Y một mình, dù nhục thân mạnh hơn cũng không chống được nhiều người. Giết y đi!”

Mười mấy đạo quang hoa xé không khí giáng vào Ngụy Tác.

“Chát!”

Gã phát thần thức, đi tiếp, bảy, tám đạo quang hoa phía trước bị chấn tan.

Mấy đạo quang hoa trúng gã liền tan vỡ, ngân sắc thần quang của gã lóe lên như sao trời, pháp y rách ra nhưng thân thể không hề tổn thương, không có vết nào.

Hoàng sắc tinh kim pháp thuẫn vỡ thành mười mấy mảnh trước mặt gã, ba tu sĩ Đông Hoang tông ở sau lưng tóe máu, kêu thê thảm văng đi, tắt hơi.

“A!”

Hai tu sĩ Đông Hoang tông kích phát pháp bảo, nhưng thần thức uy áp tới thì cả hai run lên, pháp bảo chưa kịp kích phát, Ngụy Tác đã lướt qua, gom cả hai như tóm bó cỏ ném đi, xương cốt gãy vụn.

“Oành!”

Cổ đồng sắc quang diễm từ mé trái Ngụy Tác bay lên, mang theo uy áp đổ vào gã.

Quanh quang diễm dấy lên cương phong, uy thế cực kỳ kinh nhân.

“Chát!”

Ngụy Tác vung tay, tay không chụp cổ đồng sắc quang diễm, là một cây đoản thương cổ kính, linh quang lóe sáng.

Gã lại vung tay ném pháp bảo này ra. “A!” Tu sĩ vừa kích phát pháp bảo vị xuyên ngực, va vào mấy gian điện vũ, ghim cứng trên tường.

Dọc đường, quanh Ngụy Tác có ít nhất mấy chục tu sĩ Đông Hoang tông động thủ ngăn chặn nhưng gã như vào chỗ không người, tuyệt đại đa số tu sĩ đều chậm hơn gã một nhịp, pháp bảo cùng thuật pháp chưa kích phát thì gã đã đến trước một tu sĩ, hất bay đối phương.

“Đạo giai pháp bảo mà cũng tay không chụp được? Thân thể y còn hơn cả cao giai yêu thú?” Mấy tu sĩ Đông Hoang tông mất hết đầu chí, bỏ chạy.

“A!”

Một tu sĩ Đông Hoang tông đang định kích phát pháp bảo, đột nhiên đỉnh đầu tóe máu, mất mạng.

“Tha cho tại hạ!”

Một tu sĩ Đông Hoang tông thấy Ngụy Tác xuất hiện trước mặt thì sở gai ốc, run giọng.

“Chát!”

Ngụy Tác vung tay, hút tu sĩ Đông Hoang tông đó rồi ném đi, va vào hai tu sĩ khác, cả ba lặn lông lốc dưới đất, máu thịt tung tóe.

“Tha... mạng!”

Một đệ tử Đông Hoang tông mặc hồng sắc pháp y đột nhiên sợ hãi lui nhanh.

Ngụy Tác lạnh lùng lướt tới, huyết khí sôi trào, lướt đi mấy chục trượng, đánh bay tu sĩ Đông Hoang tông đó. Mây đạo quang hoa từ phía sau ập tới chấn nát y.

“Không thể nào trở ngăn được y!”

“Lẽ nào y là thượng cổ đại năng luân hồi chuyển thế?”

Không ít tu sĩ Đông Hoang tông hải hùng. Ngụy Tác cứ đi tới, không ai ngăn nổi, quanh mình không ngừng bắn máu, lại một tu sĩ bị đánh bay, bậc thang ngọc xanh đầm máu.

“Phù!”

Đột nhiên, chỉ mười mấy tích tắc ngăn ngủi, lão bắt tử Đông Hoang tông lđang xếp bằng, đột nhiên thân thể run lên, khí tức triệt để suy bại, sinh cơ đoạn tuyệt, da và huyết nhục mủn nát, biến thành một xác khô đen ngòm.

“Sư thúc!”

Đông Hoang tông tông chủ ré lên.

Lão bắt tử có tu vi cao nhất trong ba đại tu sĩ Đông Hoang tông, có điều thọ nguyên không còn nhiều, giờ động dụng kim đơn uy năng trấn áp nguyên khí xâm tập thể nội, kịch liệt tổn hao thì nhục thân không còn đủ tuổi nhuận, thọ nguyên tan nhanh mà mất mạng!

Một lão bắt tử không biết tu luyện bao nhiêu năm lại đột nhiên mất mạng.

Tuyệt đại đa số tu sĩ Đông Hoang tông lạnh buốt cõi lòng.

Ngụy Tác tiếp tục đến chỗ Đông Hoang tông tông chủ và thanh y đại tu sĩ, những ai chặn trước mặt đều bị hất bay.

“Chặn y lại, đợi bọn ta khôi phục thần thông! Không thì cơ nghiệp Đông Hoang tông sẽ hủy mất.”

Đông Hoang tông tông chủ và thanh y đại tu sĩ kinh hãi ré lên.

“A!”

Tu sĩ Đông Hoang tông từ bốn phương tám hướng đổ lại định ngăn Ngụy Tác.

Ngụy Tác không hề dừng tay, vẫn giết chóc các tu sĩ Đông Hoang tông. Gã đã nói đi nói lại là đừng động thủ, nhưng chúng biết rõ Đông Hoang tông tông chủ hạ lệnh cướp bóc tu sĩ sống sót mà vẫn trung thành tuân theo thì với gã, đều đáng chết.

Thoáng sau, gã cách thanh y đại tu sĩ không đầy nghìn trượng.

“A!”

Thanh y đại tu sĩ kinh hãi, vung đao càng nhanh.

“Cắt được lắm, cắt tiếp đi.”

Thanh y đại tu sĩ cắt được không ít huyết nhục, sắp kịp ngăn chặn nguyên khí xâm tập, Ngụy Tác nói đoạn thì vung tay, lại một hắc sắc thiết mộc mộc hạp bay đến trên đầu y nổ tung, nguyên khí lại trùn xuống.

“Người...!” Thanh y đại tu sĩ vừa cắt gần xong, kết quả lại bị nguyên khí chạm vào, nghe Ngụy Tác khen là cắt khá lắm thì y há miệng phun máu, cắt luôn vào tâm mạch, biết không còn đường sống thì tự sát.

Ngụy Tác không thèm nhìn thanh y đại tu sĩ, đi đến chỗ Đông Hoang tông tông chủ.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Tiếng bước chân của gã như trống dồn trong lòng mọi tu sĩ Đông Hoang tông.

Nguyên khí dao động hùng hậu dấy lên, nguyên khí dị quả tựa hồ bị gã khu trừ sạch.

“Đừng giết ta! Người định làm gì? Người muốn biết gì ta cũng khai.”

Thấy Ngụy Tác với vô thượng uy thế, như thượng cổ thần vương đi tới, Đông Hoang tông tông chủ đang xếp bằng, toàn lực hóa giải nguyên khí dị quả, sau rốt không chịu nổi, kinh hãi kêu lên.

Ngụy Tác không nói gì mà liếc về phía sau.

Mọi tu sĩ Đông Hoang tông run rẩy, không dám xuất thủ.

“Hay lắm, mau nghe lời ta, không được chống lại, bỏ hết nạp bảo nang vào một chỗ. Từ giờ phải nghe lệnh của ta, ta sẽ tha mạng, ai cãi lại, định bỏ chạy thì giết ngay!”

Đoạn gã gật đầu với mấy chục tu sĩ Đông Hoang tông ở rìa sơn cốc, không dám cãi lời gã.

Đông Hoang tông vốn có hơn nghìn tu sĩ trong sơn môn nhưng Ngụy Tác đi đến cuối dãy bậc thang ngọc xanh thì hơn ba trăm mất mạng, chỉ còn hơn bảy trăm, đối diện gã thì đều không dám chống cự, cùng giao nạp bảo nang và pháp khí.

“Không được ta cho phép mà đi khỏi thì xem y.”

Ngụy Tác mục quang lóe lên, đạo đạo quang hoa từ tay bay ra thành một vòng tròn. Cùng lúc, một tu sĩ Đông Hoang tông lúc trước động quá với gã đột nhiên trên đầu có huyết quang lóe lên, không kịp kêu một tiếng sinh cơ đoạn tuyệt, gục ngã.

“A!”

Mọi tu sĩ Đông Hoang tông đều rợn tóc gáy, tụ vào vòng tròn gã vạch.

“Ngần ấy nạp bảo nang... Lần này phát tài rồi! A! A!”

Các tu sĩ Đông Hoang tông nộp nạp bảo nang, chất đống trước mặt Ngụy Tác, lục bào lão đầu không ngừng kêu to.

“Được rồi, hiện tại có thể nói chuyện với người.”

Ngụy Tác bỏ mặc đống nạp bảo nang, ngoài Đông Hoang tông tông chủ không còn hột máu nào, mặt mũi lạnh tanh hỏi: “Tu sĩ Huyền Phong môn, hiện tại ở đâu?”

“Họ đang tụ tập gần U Minh thành...” Đông Hoang tông tông chủ biết không thể mặc cả với Ngụy Tác, xám ngoét mặt mày đáp.

-o0o-

673. Chương 673: Nghìn Năm Tích Lũy, Hủy Trong Một Ngày

“Tụ tập tại U Minh thành?” Ngụy Tác quét thần thức, lấy cả nạp bảo nang của Đông Hoang tông tông chủ, nhét vào ngực, “Tụ tập ở đó làm gì?”

Đông Hoang tông tông chủ hơi trấn định tâm thần, méo xệch mặt mày hỏi: “Nếu ta khai hết, các hạ có nâng cao quý thủ, không tiêu diệt Đông Hoang tông chăng?”

“Chỉ cần người không nói dối, ngon ngoãn nghe lệnh thì khi ta đi, sẽ chữa đường sống cho các người.” Ngụy Tác gật đầu, mặt mũi lạnh tanh nói.

“Được, cho các hạ biết.” Đông Hoang tông tông chủ nghiêng rằng: “U Minh thành đã hủy tại thú triều, tu sĩ U Minh cung trừ số ít đào thoát, còn lại đều chết, sơn môn đã tan nát, có một bí địa do đại năng U Minh cung bố trí cấm chế phòng hộ kinh nhân. Chắc đó là chỗ U Minh cung chứa chí cao điển tịch Liệt khuyết tàn nguyệt, một trong thượng cổ thập đại công phạt chi pháp.”

“Liệt khuyết tàn nguyệt, Huyền Phong môn quả nhiên thềm muốn môn thiên cấp đỉnh giai công kích chi pháp này.” Ngụy Tác giật giật chân mày.

“Các đại nhân vật Huyền Phong môn định phá cấm chế bí địa để lấy Liệt khuyết tàn nguyệt. Nhưng U Minh cung bí địa không thể phá, trừ tu sĩ biết cách ra vào mới vào được. Huyền Phong môn tuy có nhiều đại năng tụ tập ở bí địa, nhất tề tham ngộ mấy ngày mà không tìm ra ảo diệu.” Đông Hoang tông tông chủ nói

tiếp, “các đại nhân vật Huyền Phong môn cho rằng công pháp này trong tay Lý Tả Ý nên họ định tìm cách tìm ra y rồi bức y đến bí địa.”

“Ép Lý Tả Ý đến bí địa? Vì sao?” Mắt Ngụy Tác lóe lên.

“Vì họ đã phát hiện Lý Tả Ý thật sự thần trí hỗn loạn, điên thật rồi, dù bắt sống rồi dùng sư thần thuật pháp cũng chưa chắc lấy được môn thuật pháp đó.” Đông Hoang tông tông bảo Ngụy Tác: “Lý Tả Ý điên rồi, khi đối địch thì mặc kệ tự thân tổn hao, giết thì có thể chứ bắt sống rất khó. Họ định bức Lý Tả Ý đến bí địa vì y đã từng vào, biết cách ra vào nơi này. Lý Tả Ý từ bé đã tu luyện ở U Minh cung, đến nơi này rồi thì khi hết đường, chưa biết chừng sẽ mở ra trốn vào. Các đại nhân vật Huyền Phong môn sẽ vào theo lấy môn thuật pháp công kích khoáng thể này.”

“Bức thổ huynh đệ đến đó xem thổ có vào hang không, tu sĩ Huyền Phong môn được lắm.” Lục bào lão đầu kêu lên trong tai Ngụy Tác, “Thổ huynh đệ sẽ bị bao vây tứ bề, khó mà thoát được.”

“Họ đã tìm ra tung tích Lý Tả Ý?” Ngụy Tác sầm mặt hỏi.

“Chắc chưa, nếu phát hiện tung tích Lý Tả Ý thì đã phái người đến Đông Hoang tông lấy loại quả này. Họ định bức Lý Tả Ý đến bí địa, nếu y không mở được thì họ sẽ dùng dị quả này bắt y, xem có cách nào lấy được môn thuật pháp đó không.” Đông Hoang tông tông chủ nói.

“Huyền Phong môn để lấy được môn thiên cấp đỉnh giai công phạt chi pháp này mà không từ thủ đoạn, tìm cách bắt sống y, tiểu tử, tính mệnh vị thổ huynh đệ không sao hết.” Lục bào lão đầu nói.

“Tức là phát hiện tung tích Lý Tả Ý thì người Huyền Phong môn sẽ đến đây?” Ngụy Tác liếc Đông Hoang tông tông chủ, “Huyền Phong môn có bao nhiêu Kim đơn tu sĩ tại U Minh thành?”

“Tại hạ chỉ biết Lâm Thái Hư và mấy thái thượng trưởng lão Huyền Phong môn đều có mặt, cộng thêm một số chân truyền đệ tử và phổ thông trưởng lão, số lượng Kim đơn đại tu sĩ chắc không dưới mười người.” Nếu bình thường Ngụy Tác hỏi thế, Đông Hoang tông tông chủ khẳng định cho rằng đầu óc gã có vấn đề, nhưng thấy thần thông của gã thì y biết mấy lão quái vật Huyền Phong môn chưa chắc là đối thủ.

“Y định đấu với cả Huyền Phong môn?” Nhớ ra Ngụy Tác lúc vào sơn môn đã định tìm người Huyền Phong môn, Đông Hoang tông tông chủ vẫn không hiểu nổi. Y cho rằng, một tán tu dù thần thông kinh nhân hơn cũng không thể so với tông môn có Thần huyền cảnh đại tu sĩ.

“Huyền Phong môn tông chủ không đến hả?” Ngụy Tác nhìn vào mắt Đông Hoang tông tông chủ xem y có nói dối không.

“Huyền Phong môn tông chủ sao lại tự thân đến.” Đông Hoang tông tông chủ nhìn Ngụy Tác, càng lúc càng chán kinh, gã tựa hồ định đấu với cả Huyền Phong môn.

“Chân Võ tông có tu sĩ gần U Minh thành không?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, hỏi tiếp. Qua phản ứng của tu sĩ Đông Hoang tông thì tin, Hứa Thiên Áo mất mạng chưa truyền đi.

“Việc này rất bí mật, chỉ có Huyền Phong môn và vài người của Đông Hoang tông biết. Chắc không có tu sĩ Chân Võ gần U Minh thành.”

“Thú triều hiện thế nào rồi?”

“Hiện tại cả Thiên Huyền đại lục bắc bộ đã bị yêu thú chiếm cứ. Mấy thú triều đại quy mô đang kịch chiến ở các tòa thành giữa bắc bộ và trung bộ. Tu sĩ đang kém thế, bất quá càng ngày càng nhiều tu sĩ đến, trong vài ngày thì tu sĩ sẽ chiếm cứ thượng phong. Nhưng vết nứt Thiên khung chưa được phong bế, tu sĩ muốn khống chế Thiên Huyền đại lục bắc bộ, phải vài năm cũng nên. Thiên Huyền đại lục bắc bộ còn những khu vực đã bị yêu thú bắt cấp trở lên chiếm cứ.”

“Nghe nói Thần huyền cảnh tu sĩ và mấy đỉnh cấp đại nhân vật của Bắc Minh tông không hiện thân trong thú triều? Hiện tại sơn môn Bắc Minh tông thế nào?”

“Đúng thế, Bắc Minh tông phát hiện không thể chống nổi thú triều thì rút đi rất nhanh, bỏ cả những tông môn phụ thuộc, chỉ kích phát cấm chế bảo vệ đại bộ phận sơn môn, phạm lớn chìm xuống địa đê hỏa mạch.”

Đông Hoang tông tông chủ gật đầu: “Nên nhiều người cho rằng, Bắc Minh tông tông chủ và mấy đại tu sĩ đã mất mạng trước đó.”

“Dẫn ta đến các kho Đông Hoang tông chứa thạch, pháp khí, và bảo vật, cả chỗ tàng kinh nữa.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, hạ lệnh cho Đông Hoang tông tông chủ.

Đông Hoang tông tông chủ run lên, biết Ngụy Tác hỏi những nơi đó là muốn cướp bóc Đông Hoang tông, nhưng tu vi Kim đơn lưỡng trọng của y khó chống nổi nguyên khí dị quả, thể nội chân nguyên cơ hồ tiêu hao hết, kim đơn uy năng cũng tổn hao gần hết vẫn chưa khống chế được toàn bộ, một phần nguyên khí được trấn áp vào lòng tay trái, trong khi Ngụy Tác hỏi thì gã đã cắt huyết nhục ở đó mới tránh được cảnh toàn thân mộc hóa, nên giờ chỉ biết chấp nhận kết quả.

Run lên, mặt mày nhợt nhạt nhưng Đông Hoang tông tông chủ không dám nói gì, mặc nhiên đứng dậy, đi trước dẫn đường.

“Huyền cấp trung giai, pháp bảo này tuy không bằng Phá diệt thần thương của Lâm Thái Hư nhưng chất liệu cũng khá, uy năng còn hơn Phần thiên thần lô.” Ngụy Tác đi theo Đông Hoang tông tông chủ, vung tay thù chí bảo Đông Hoang trấn yêu tháp rơi dưới đất vào nấp bảo thủ trạc.

Thấy Ngụy Tác thu trấn tông chí bảo, Đông Hoang tông tông chủ nhợt nhạt mặt mày nhưng không dám nói gì.

“Oa ha ha ha! Ngần ấy linh thạch! Phát tài rồi!” Lục bào lão đầu cười vang.

Đông Hoang tông tông chủ đến trước một toàn điện xây bằng bạch sắc ngọc thạch, mở cửa ra, quang hoa lấp lánh, linh thạch chất đồng, ít nhất cũng bảy, tám trăm vạn hạ phẩm linh thạch.

Ngụy Tác cộng số linh thạch và pháp bảo không dùng trên mình gã lại thì không biết giá trị bao nhiêu, nhưng gã là tiểu gian thương Linh Nhạc thành nên ở đây được bộc lộ hết, thấy ngần ấy linh thạch thì sáng mắt, không hề khách khí, gọi mấy tu sĩ Đông Hoang tông dùng nạp bảo nang gom sạch.

Tiếp theo, kho pháp bảo, kho linh dược, kho đựng nguyên liệu luyện khí đều bị Ngụy Tác sai người đăng không dùng nạp bảo nang thu lấy.

“Phù!”

Khi kho pháp phù và tạp vật bị dọn sạch, Đông Hoang tông tông chủ hộc máu.

Đông Hoang tông tích lũy gần nghìn năm đều bị hủy, lọt vào tay người khác.

Nếu trước kia sơn môn Đông Hoang tông còn ở Đông Hoang thành thì còn cấm chế lợi hại mà đại tu sĩ mấy đời trước để lại, chưa biết chừng sẽ ám toán được Ngụy Tác, nhưng sơn môn lâm thời này thì không có, cấm chế lợi hại đó đương nhiên không thể chuyển tới, nên những nhà kho như mở tong với Ngụy Tác.

“Điện vũ kia là chỗ chứa kinh sách hả?” Ngụy Tác coi như không thấy Đông Hoang tông tông chủ khí huyết công tâm thổ huyết, chỉ vào tòa điện rực mình hoàng sắc quang hoa.

“Phù!” Đông Hoang tông tông chủ lại thổ máu.

-o0o-

674. Chương 674: Diễn Tịch Khó Hiểu

Tòa điện phát ra minh hoàng sắc quang hoa như xây bằng hoàng ngọc, tạo cảm giác cổ xưa, là nơi Đông Hoang tông giữ kinh sách.

“Cấm chế tàng kinh này cần thi pháp mới mở được. Tại hạ hiện tại cơ hồ không thể thi pháp.”

Trước điện vũ chỉ mấy chục trượng, Đông Hoang tông tông chủ vừa thổ máu, nhợt nhạt nói.

“Ha ha, là thượng cổ Thiên khuyết phong ấn, ta biết cách giải, tiểu tử, không cần y mở, chúng ta tự làm.” Lục bào lão đầu đắc ý kêu lên.

Liên tục thu gom khiến lão đầu ham mua sắm cực kỳ hưng phấn.

“Nếu không lầm thì đây là thượng cổ Thiên khuyết phong ấn?” Ngụy Tác thần nhiên hỏi Đông Hoang tông tông chủ nhợt nhạt mặt mày.

“Người...” Đông Hoang tông tông chủ nín thở, mắt hiện rõ thần sắc cực kỳ chấn kinh, gật đầu ừ ừ: “Đạo cấm chế này đích xác là thượng cổ Thiên khuyết phong ấn.”

“Y biết cả thượng cổ phong ấn đã thất truyền, lẽ nào y mở được?”

Đông Hoang tông tông chủ vừa kịp nghĩ thế thì Ngụy Tác vung tay, đạo đạo chân nguyên bắn vào mấy phù văn quanh mình hoàng sắc điện vũ.

“Y biết cách mở thượng cổ phong ấn đã thất truyền! Lẽ nào y là chuyển thể của thượng cổ đại năng chỉ thiếu chút nữa là thành công đột phá đến Thần huyền cảnh?!” Đông Hoang tông tông chủ nín thở, trong lòng như kinh đào hải lãng.

Y nhận ra Ngụy Tác thi pháp hoàn toàn chính xác, thoáng sau hoàng sắc quang tráo khê rung lên, hiện ra một khe hở cả trượng.

“Dẫn đường tiếp.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh gật đầu với Đông Hoang tông tông chủ, bình tĩnh nói.

Y đã bị triệt để chấn nhiếp nên không dám cãi, đi trước vào chỗ tàng kinh của Đông Hoang tông truyền thừa nghìn năm.

“À!”

Vào trong, nhãn quang Ngụy Tác kịch liệt lóe lên.

Tòa điện chỉ có một tầng, cao mấy chục trượng, ở giữa là một khối kim hoàng sắc hổ phách lớn cơ hồ chạm nóc.

Trên khối hổ phách khắc hình và điển tịch.

Từng bức tranh, trừ ghi lại công pháp thì không ít bức ghi lại dáng vẻ đại năng của Đông Hoang tông.

“Có thần huyền khí tức, bố trí vật này là Thần huyền tu sĩ.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, nhãn quang lóe lên, quay lại hỏi Đông Hoang tông tông chủ đang run rẩy, “Đông Hoang tông từng có Thần huyền cảnh đại năng?”

Kim hoàng sắc hổ phách vẫn vút quang hoa, toát lên khí tức không thể xâm phạm, huyền ảo khôn cùng. Quang hoa tỏa mùi hương đặc biệt, rõ ràng là khí tức của Thần huyền cảnh tu sĩ.

“Khai sơn tổ sư của Đông Hoang tông là Thần huyền cảnh đại năng.” Đông Hoang tông tông chủ run giọng, như muốn khóc, môn phái từng có thần huyền đại năng tu sĩ mà sa vào cảnh này, đối lại là ai cũng sẽ như y, không thể chịu đựng nổi.

“Công pháp cùng thuật pháp cao cấp nhất ở đâu?” Ngụy Tác mặc kệ y cảm thụ thế nào, không hề khách khí hỏi.

“Đều ở đỉnh khối truyền kinh kim phách.” Đông Hoang tông tông chủ run lên mấy lần rồi miễn cưỡng đáp.

Ngụy Tác nhìn lên đỉnh khối kim hoàng sắc hổ phách.

“Độc thiên kim luân, thiên cấp đề giai thuật pháp”

“Đông hoang thương lan, thiên cấp đề giai thuật pháp”

...

Ngụy Tác không hề khách khí, xem xong thì thu ký sự thanh phù vào nạp bảo thủ trạc.

Đông Hoang tông tông chủ cơ hồ thổ huyết.

“Đông Hoang tông, tối cao chỉ là thiên cấp đề giai thuật pháp? Lại chỉ có ba môn thiên cấp đề giai thuật pháp? Tệ thế hả?” Ngụy Tác xem một lúc thì lắc đầu.

“Phù!” Đông Hoang tông tông chủ thật sự phun máu.

“Xem ra tối cao chỉ là thiên cấp đệ giai thuật pháp.” Lục bào lão đầu lẩm bẩm. Thiên cấp đệ giai thuật pháp đối với Ngụy Tác quả không có tác dụng. Trừ phi là thiên cấp trung giai công pháp độc đáo như thái cổ hung hỏa thì mới có thể đề thăng thực lực cho gã.

“Đây là cái gì?”

Ngụy Tác bị một bức tranh ở trên đỉnh thu hút.

Bức tranh vẽ hai thân ảnh, một người mặc hoàng sam, tướng mạo bình phàm, người còn lại cao lớn, gập đôi người thường, không phải là tu sĩ.

Thân ảnh thứ hai có mặt mũi và thân thể không khác gì tu sĩ nhưng sau lưng có đôi cánh xanh, làn da để trần có hình hỏa diễm như vằn vện khắp cơ thể.

Tu sĩ tướng mạo phổ thông bái phục dưới thân ảnh thứ hai đang giơ tay ấn trên đỉnh đầu, trong tay là một dải sáng.

“Ghi lại cái gì đây?” Ngụy Tác không nhận ra điều gì, hỏi Đông Hoang tông tông chủ.

“Đây là hình ảnh ghi lại việc Đông Hoang tổ sư tiếp nhận truyền pháp.” Đông Hoang tông tông chủ không dám nhìn thẳng, tựa hồ không mặt mũi nào đối diện nhân vật trong đó, “Đông Hoang tổ sư vốn chỉ là một thái được sư thông thường của một hãng buôn, một lần đi hái thuốc ở sâu đông bộ man hoang hoang nguyên, gặp một cường giả và được truyền công thụ pháp, Đông Hoang tổ sư sau đó trở thành thần huyền đại năng.”

“Được cường giả truyền pháp? Lẽ nào đây là thần huyền pháp tướng của Thần huyền tu sĩ?” Ngụy Tác nghĩ vậy nhưng rồi lắc đầu. Thần huyền pháp tướng đều khổng lồ còn cường giả truyền pháp này chỉ bằng hai người thường, ngoại hình có vẻ giống nhân hình yêu thú, không phải thần huyền pháp thân.

“À!”

Ngụy Tác đột nhiên mục quang lóe lên, hơi biến sắc.

“Tiểu tử, sao thế, không ổn hả?” Lục bào lão đầu cảm giác Ngụy Tác biến sắc nên hỏi.

Ngụy Tác không đáp, chân nguyên cuốn Đông Hoang tông tông chủ lùi lại, đến trên khối kim hoàng hổ phách, đối diện hình vẽ.

“Chuyện đó...!” Lục bào lão đầu cả kinh. Lão cũng phát giác dải sáng trong tay cường giả như nhân hình yêu thú do vô số tự phù nhỏ xíu hình thành, quang hoa lấp lánh tựa sao trời.

Vô số phù văn nhỏ cực độ trông cực kỳ đặc biệt, không phải của thượng cổ tu đạo giới, thậm chí khác cả văn tự của viễn cổ tu đạo giới, tựa hồ không hiểu được ý nghĩa.

“Đây là phù văn gì?” Ngụy Tác nhíu mày chỉ vào tự phù, hỏi Đông Hoang tông tông chủ. Y chắc đã vào không ít lần, không thể không biết dải sáng do vô số tự phù hình thành.

“Đó là công pháp cùng thuật pháp do cường giả truyền thụ cho Đông Hoang tổ sư, ghi lại bằng văn tự đặc biệt. Đông Hoang tông sau này đều không hiểu hàm nghĩa.” Đông Hoang tông tông chủ không dám nhìn, cúi đầu đáp.

“Công pháp cùng thuật pháp do cường giả truyền thụ? Các ngươi không biết hàm nghĩa?” Ngụy Tác hơi nheo mắt lại, tỏ vẻ không tin Đông Hoang tông tông chủ.

Đông Hoang tông tông chủ cực kỳ ảm ức: “Công pháp cùng thuật pháp đó kinh nhân cực độ, chắc là thiên cấp đỉnh giai, nếu không vì Đông Hoang tổ sư gục ngã ở đâu đó, không ai hiểu nổi hàm nghĩa, Đông Hoang tông đâu đến nổi thế này.”

“Do các ngươi tự rước lấy. Nếu không phải các ngươi cướp bóc của tu sĩ sống sót thì sao ta lại đến đây. Nếu không phải tự rước lấy thì dù mất thượng cổ truyền thừa, Đông Hoang tông vị tất không thể duy trì cơ nghiệp, thậm chí lại xuất hiện đại năng. Thiên Huyền đại lục bắc bộ bị yêu thú chiếm cứ, các ngươi có Phượng lân thanh ưng và cấm chế đặc biệt để đi lại với nguy hiểm ít nhất, tương đương với độc chiếm vô

số tài nguyên. Khác gì tông môn các người được trời ban cơ hội, nhưng vì quá tham lam nên mới có kết cục này.” Nhìn Đông Hoang tông tông chủ, Ngụy Tác cười lạnh, lấy ký sự thanh phù, không ngừng ghi lại điển tịch không hiểu nổi.

Thiên điển tịch này tạo cho gã cảm giác phi phạm, vẫn tự mà cả lực bào lão đầu cũng không biết thì càng thần bí huyền ảo, tương lai nhờ cơ duyên xảo hợp hiểu được thì chưa biết chừng sẽ hữu dụng.

“Đây là cách nuôi dưỡng và thuần dưỡng Phượng lân thanh ưng...”

“Đây là cách bố trí một đại hình hộ sơn pháp trận...”

Ngụy Tác xem tiếp điển tịch trên kim sắc hồ phách thượng, ghi lại những thứ hữu dụng.

“Các người chắc có bố trí địa hỏa lô hoặc giả thiên hỏa lô phòng để luyện khí nhĩ. Dẫn ta qua đó.”

Đoạn Ngụy Tác hừ không hề khách khí bảo Đông Hoang tông tông chủ.

“Tiểu tử, người định ở lại đây ôm cây đợi thỏ, chờ Huyền Phong môn đến, nhân cơ hội có thiên hỏa lô hoặc địa hỏa lô để luyện chế những pháp bảo chưa luyện xong?” Lực bào lão đầu hiểu ngay.

-o0o-

675. Chương 675: Cửu Tiêu Ly Hỏa Lô

“Người có biết một loại linh dược là Đề hồ thánh quả?”

“Đề hồ thánh quả, tại hạ có đọc qua.”

“Người có biết ở đâu có thánh quả này không?”

Đông Hoang tông dời sơn môn đến đây, có không ít thiên hỏa lô và địa hỏa lô phòng, nhưng trên đường đến một gian gian thiên hỏa lô phòng thì Ngụy Tác đổi ý, hỏi Đông Hoang tông tông chủ xem có nghe ngóng được gì về thánh quả không.

Nếu tu thành Tiên căn ngũ mật, không chỉ chân nguyên tu vi đột phá đến Kim đơn ngũ trọng, cách thần huyền đại năng một bước, mà hai viên kim đơn cùng Trấn thiên pháp tướng, dù gặp Thần huyền tu sĩ cũng có thể đấu được. Đề hồ thánh quả, đối với Ngụy Tác cực kỳ trọng yếu.

“Tại hạ chưa từng nghe nói nơi nào có thánh quả.” Đông Hoang tông tông chủ không dám nói dối.

Tay trái gã có hoàng sắc quang hoa lập lòe như ánh nến.

Đạo thuật pháp này là “Đoạn ngôn chân thuật”, có thể khí tức biến hóa cực kỳ vi diệu của đối phương để xem có nói dối không, Ngụy Tác vừa học được tại tàng kinh các Đông Hoang tông. Môn thuật pháp này cần thần thức cực mạnh mới có thể thi triển, Đông Hoang tông tông chủ cũng không biết. Hiện tại Ngụy Tác dùng để đối phó Đông Hoang tông tông chủ khiến y cơ hồ điên cuồng.

Ở cạnh Ngụy Tác phút nào, Đông Hoang tông tông chủ lại thấy tâm hỏa bùng bùng, có nguy cơ tẩu hỏa nhập ma.

“Ra ngoài đã.”

Ngụy Tác lắc đầu, đi lên hàng bậc thang thanh ngọc.

Mọi tu sĩ Đông Hoang tông ngoan ngoãn ở trong vòng tròn gã vẽ, không dám vọng động.

“Các người ai biết chỗ có Đề hồ thánh quả? Nếu ai biết, ta không chỉ để cho đi khỏi mà còn truyền cho một môn thiên cấp thuật pháp, một món đạo giai pháp bảo. Thậm chí cho chọn mười hảo hữu, mười con Phượng lân thanh ưng để đi cùng.” Ngụy Tác bảo các tu sĩ Đông Hoang tông.

“Đề hồ thánh quả? Là linh dược gì?”

“Ai biết nơi có?”

“Hay tùy tiện nói ra một nơi...”

“Y thi triển Đoạn ngôn chân thuật, nói dối có khác gì tự sát.”

“...”

Ngụy Tác dứt lời, hơn bảy trăm tu sĩ Đông Hoang tông hạ giọng bàn luận, ai cũng muốn thoát thân mà điều kiện gã đưa ra cực kỳ quyến rũ, bình thường dù trở thành thái thượng trưởng lão hoặc chân truyền đệ tử cũng chỉ được đãi ngộ đến thế.

Hơn bảy trăm tu sĩ Đông Hoang tông khẽ bàn một lúc, đại đa số lần đầu nghe thấy tên linh dược này, không ai biết gì về Đề hồ thánh quả.

“Thánh quả này quá hiếm... Chả trách Đồng Diệu Chân sáng khoải giao ngay thuật pháp kinh nhân như Tiên căn ngũ mật.” Lục bào lão đầu cũng thở dài.

“Nếu Thiên khung tan vỡ, tu sĩ thừa thớt, mất nhiều nơi giao dịch, muốn tìm cái gì cũng khó. Cần nhanh chóng tìm được Đề hồ thánh quả.”

Ngụy Tác hơi thất vọng, nhưng thần sắc không hề dao động, bình tĩnh nhìn tu sĩ Đông Hoang tông như đàn dê đợi mổ thịt: “Ta đã bảo chỉ cần các người ngoan ngoãn nghe lời sẽ thừa đường sống. Hiện tại các người tan hết thể nội chân nguyên, khi tu sĩ Huyền Phong môn đến là ta sẽ đi.”

Bình thường mà tu sĩ tan đi chân nguyên thì có thể dùng linh thạch và đơn dược tu luyện, bổ sung lại nhưng lúc này những thứ đó của họ bị vét sạch, không có chân nguyên thì tất nhiên không uy hiếp được gã.

Họ biết Ngụy Tác muốn giết, có chân nguyên hay không cũng thế, nên không ai do dự, tan hết thể nội chân nguyên ngay.

“Người thì ta sẽ thừa đường sống.” Ngụy Tác nhìn Đông Hoang tông tông chủ, “Bất quá ta phải thu kim đơn của người.”

“Thu kim đơn?” Không chủ Đông Hoang tông tông chủ rung mình mà hơn bảy trăm tu sĩ đều hít một hơi lạnh.

Ai cũng biết lấy kim đơn của một Kim đơn tu sĩ tương đương với phế trừ tu vi, lấy đi không biết bao nhiêu năm khổ tu.

“Nếu người không đồng ý thì cứ tự sát, ta để người toàn thây.” Ngụy Tác nhạt giọng bảo Đông Hoang tông tông chủ.

“Người... được lắm.” Đông Hoang tông tông chủ run lên rồi nghiêng rằng, trực tiếp tế xuất kim đơn.

Thể nội chân nguyên khô kiệt, tu vi kém xa Ngụy Tác, tốc độ thi pháp càng không thể so, ngay cả tự nổ kim đơn cũng không thể nên đành hiến dâng kim đơn.

“Chát!”

Kim đơn hà quang gầm như trong suốt từ tâm mạch Ngụy Tác rục lên, trấn áp kim đơn của Đông Hoang tông tông chủ, trực tiếp cho vào nạp bảo thủ trạc.

Đông Hoang tông tông chủ rung mình, liên hệ với kim đơn bị cắt đứt, khí tức nhanh chóng suy nhược, như già đi mấy chục tuổi.

“Người ở lại đây, đợi Huyền Phong môn có tu sĩ đến thì ta sẽ đi.” Ngụy Tác thập phần bình tĩnh. Trong lúc nói, mấy đạo bạch sắc thủy nhận quang hoa đột nhiên từ chỗ cách Đông Hoang tông tông chủ không xa bắn ra, giáng xuống đất.

Đông Hoang tông tông chủ nhợt nhạt mặt mày, xếp bằng bất động.

“Là Cửu tiêu ly hỏa lô!”

Ngụy Tác ngó lơ Đông Hoang tông tông chủ, đứng trong thiên hỏa lô phòng, mới vào là lục bào lão đầu tức thì kêu lên.

Ngụy Tác cả kinh.

Thiên hỏa lô này cực lớn, cao gấp năm, sáu người thường, màu tím ngắt, không thiên hỏa lô nào gã từng thấy so được, làm bằng tử sắc ngọc thạch, hỏa sát chi khí cực kỳ nồng, đầy hoa văn như mây bay.

“Đúng là đại phát tài! Không ngờ Đông Hoang tông có thiên hỏa lô thế này! Thiên hỏa lô này rơi vào tay Đông Hoang tông thì phí của trời, Huyền Phong môn chắc chưa thấy, chứ không đã lấy đi!”

“Cửu tiêu ly hỏa lô, là thiên hỏa lô tối đỉnh cấp của thượng cổ Cửu Tiêu tông, cả Cửu u minh thiết, Thiên la văn thiết, Tạo hóa tinh kim, Hằng vũ tinh kim đều nung chảy được. Đúng rồi, Thần huyền cảnh tu sĩ! Đông Hoang tông từng có Thần huyền cảnh tu sĩ, Cửu tiêu ly hỏa lô khẳng định do người đó để lại!”

Ngụy Tác vừa quan sát thiên hỏa lô, lục bào lão đầu đã từ Dưỡng quỹ quán chui ra, kêu to.

“Cả Cửu u minh thiết cũng có thể luyện hóa?” Thấy lục bào lão đầu nói là đại phát tài, Ngụy Tác không có cảm giác đặc biệt, vì lão có sở thích đặc biệt về gom đồ, trước đây mỗi lần vào kho, dù đồ tốt hay xấu, chỉ cần nhiều chủng loại và số lượng đủ nhiều là lão lại hưng phấn, lần nào cũng kêu đại phát tài. Lần này Ngụy Tác cả kinh, vì gã biết Cửu u minh thiết là tinh kim cho đến này được tu đạo giới coi là tối đỉnh cấp, khó tìm nhất, hỏa nguyên không thể nung chảy. Tinh kim cỡ này cũng hiếm như Đề hồ thánh quả, thiên cổ khó tìm, dù tìm được thì đối với tuyệt đại đa số tu cũng không thể sử dụng, tương đương với phế vật.

“Thiên hỏa lô cỡ này, đại tông môn tại thượng cổ tu đạo giới cũng hiếm có. Tiểu tử, lúc đi nhớ mang theo!” Lục bào lão đầu bảo.

“Cửu u minh thiết mà cũng luyện hóa được? Hỏa lực chả phải còn hơn thái cổ hung hỏa không biết bao nhiêu?” Ngụy Tác không dám tin.

“Đã bảo là người không có kiến thức mà, Cửu tiêu ly hỏa lô dùng Ly hỏa tử ngọc chế thành, bố trí không biết bao nhiêu viên Tụ hỏa tinh và Liễm hỏa tinh, tổ thành pháp trận. Chất liệu đó rất giòn, hỏa nguyên tụ lại không thể phun xa, không thì uy năng chưa biết chừng không kém gì huyền giai thượng phẩm pháp bảo!”

“Lợi hại thế hả?” Ngụy Tác nuốt nước bọt không có vẻ gì phong phạm cao thủ, “Ly hỏa lô sử dụng thế nào?”

“Theo điển tịch, chỉ cần dồn chân nguyên kích phát, có thể dùng tâm niệm điều khiển, tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên là có thể sử dụng.” Lục bào lão đầu cũng nóng lòng xem đỉnh cấp thiên hỏa lô nên không cãi cò với Ngụy Tác mà nói ngay.

“Đơn giản thế hả?”

“Đây... Đây là hỏa nguyên sao?”

Ngụy Tác thử dồn chân nguyên vào thiên hỏa lô, chỉ thoáng sau là ly hỏa lô phát ra tử sắc hà quang, tử sắc quang trụ chói lòa xuất hiện. Gã hít một hơi lạnh vì hỏa nguyên của Cửu tiêu ly hỏa lô kích phát ngưng tụ thành thực chất, hoàn toàn giống tử sắc thủy tinh, nhiệt khí không mấy may phát ra.

“Ngưng hỏa thành tinh, Cửu tiêu ly hỏa lô, danh bất hư truyền.” Lục bào lão đầu thở dài mãn nguyện.

“Phù!”

Ngụy Tác lấy một khối phổ thông hoàng đồng tinh, cho vào lò, tử sắc thủy tinh hỏa diễm thổi vào, đồng tinh trực tiếp biến thành hoàng sắc khí vụ.

“Hỏa lực mạnh quá!” Ngụy Tác hít một hơi lạnh, hỏa nguyên nhiệt lực quả nhiên kinh nhân hơn cả thái cổ hung hỏa.

Tử sắc thủy tinh hỏa nguyên nhiệt lực theo tâm niệm của gã mà thay đổi.

“Xem có nung chảy được không.”

Hít sâu một hơi, trấn định tâm thần, Ngụy Tác lấy từ nạp bảo thủ trạc ra khô hắc sắc tinh kim có vân tơ máu, chỉ to cỡ nửa trái trứng gà.

Là Thiên huyết vẫn thiết, Ngụy Tác quét sạch kho Đông Hoang tông thì phát hiện, là nguyên liệu luyện khí cao cấp nhất như Cửu u minh thiết.

“Quả nhiên nung được!”

Chỉ kích phát tám phần hỏa lực Cửu tiêu ly hỏa lô, thần thức gã đã nhận ra hắc sắc tinh kim vẫn tơ máu có dấu hiệu chảy ra.

Tổ vẽ trầm ngâm đoạn hắc quang lóe lên, gã lấy Đông hoang trấn yêu tháp và tinh kim luyện từ Tinh thần bạch lạc kim cùng tinh kim khôi lỗi ra.

“Tiểu tử, ngươi tưởng nung cả Đông hoang trấn yêu tháp hả?” Lục bào lão đầu thấy thế, lục quang rung lên mãnh liệt.

-o0o-

676. Chương 676: Đến Rồi!

“Lão đầu, giáp xác Hoang cổ cự ngao, trong mấy ngày có chắc luyện chế thành một món pháp bảo?”

Ngụy Tác nhìn tinh kim tôi luyện và Đông hoang trấn yêu tháp, hỏi lục bào lão đầu cú, mục quang lóe lên.

Gã đã định sẽ mượn chỗ luyện khí của Đông Hoang tông để luyện mười một thanh phi kiếm và xương sống Hoang cổ bạch trạch.

Chất liệu phi kiếm này, dù tu sĩ Kim đơn tứ trọng toàn lực phát ra thuật pháp cũng vị tất gây tổn hại được, với tu vi của gã thì triển xuất lai, rất có thể đạt tới uy năng huyền giai trung phẩm trở lên. Xương sống Hoang cổ bạch trạch luyện chế thành pháp có thể bao trùm phạm vi rộng, kích phát bạch sắc chưởng khí mà nếu không có thuật pháp như thái cổ hung hỏa của gã, dù đại tu sĩ Kim đơn tam trọng, tứ trọng chưa chắc đỡ được.

Quan trọng nhất là bạch sắc chưởng khí này còn thấm vào pháp bảo, khi đấu với Lâm Thái Hư, y động dụng Phá diệt thần thương, khẳng định sẽ tự rước phiền hà.

Đột nhiên phát hiện có đỉnh cấp thượng cổ luyện khí lô, gã lại có dự định khác.

Lúc đấu với bọn Đông Hoang tông tông chủ, Ngụy Tác phát hiện Đông hoang trấn yêu tháp có chất liệu siêu phẩm, chịu được uy năng xung kích huyền giai thượng phẩm.

Nung chảy chất liệu này, cộng thêm Thiên huyết vẫn thiết của Đông Hoang tông và khối tinh kim của gã nữa thì phẩm giai phi kiếm sẽ đạt mức kinh nhân.

Muốn nung chảy cả Đông hoang trấn yêu tháp và Thiên huyết vẫn thiết thì mười ngày không đủ.

Ngụy Tác tối đa chỉ đủ kiên nhẫn ở lại mười ngày, vẫn chưa có tin về Lý Tả Ý thì gã sẽ đến thẳng U Minh thành. Cho mình kỳ hạn này vì nếu gã cùng Huyền Phong môn đại chiến, giết nhiều cường giả của họ thì sẽ khiến cả tu đạo giới chấn động, tin tức chưa biết chừng sẽ đồn đến Vân Linh đại lục, khiến bọn Cơ Nhã nghe được.

Ngụy Tác phải gây chuyện! Phải đủ chấn động!

Giết Chân Vô thiếu chủ Hứa Thiên Áo mà còn bị im đi, nhưng nếu giết cả Huyền Phong môn chân truyền đại sư huynh Lâm Thái Hư cùng đánh cho các thái thượng trưởng lão liêu xiêu thì tin này không thể giấu được. Huyền Phong môn cử ngàn ấy đại nhân vật tụ tập ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ, kết quả chết không ít sẽ khiến tu đạo giới Thiên Huyền đại lục rung động, chỉ cần có tu sĩ đến Vân Linh đại lục, khẳng định sẽ đề cập.

Gã biết thường thì không ít hăng buôn vẫn qua lại giữa Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục.

Gã có pháp khí, pháp bảo cỡ Tuyệt diệt kim đơn và Trấn thiên pháp tướng, nhưng hai loại này không thể dùng lâu dài, đối địch thông thường đương nhiên không đáng để động dụng, tu sĩ Huyền Phong môn có

Nguyên thần đang, giết một người thì cường giả khác kéo tới, thời gian đối địch rất lâu nên cần pháp bảo khác nữa.

Đông hoang trấn yêu tháp có uy năng huyền giai trung phẩm, thậm chí có thể sử dụng như huyền giai thượng phẩm pháp thuẫn, đối với Ngụy Tác cũng thập phần hữu dụng.

Gã nghĩ một chốc rồi quyết định, trong mười ngày mà luyện chế giáp xác Hoang cổ cự ngao thành một món pháp bảo thù nung luôn cả Đông hoang trấn yêu tháp để luyện chế phi kiếm, còn không luyện thành thì tạm dùng Đông hoang trấn yêu tháp. Phi kiếm cứ để đấy đã, không cần phải luyện thành rồi luyện tiếp lần nữa, lãng phí thời gian.

“Lại định nung chảy cả một món pháp bảo huyền giai trung phẩm, người đứng là lớn mật.” Lục bào lão đầu quá hiểu gã, nên hừ lạnh, “Bất quá Hoang cổ cự ngao lấy được tại Bắc Minh thành cực hiếm, người đã nghĩ kỹ, muốn luyện chế thì nếu luyện thành trong vài ngày tất uy năng không đạt tới huyền giai thượng phẩm, nhưng nếu gom được hai loại nguyên liệu ta bảo, tốn nửa tháng một tháng luyện chế, dù chưa chắc chắn được công kích của tiên khí trong truyền thuyết nhưng chí bảo như Phá diệt thần thương thì không thành vấn đề, vài trăm lần cũng không ngại.”

Ngụy Tác qua thần sắc của lục bào lão đầu là biết lão có cách dùng giáp xác Hoang cổ cự ngao luyện chế pháp bảo, nên gã gật đầu, trực tiếp hỏi: “Hai loại nguyên liệu kia khó tìm lắm hả?”

Ngụy Tác suy nghĩ thập phần giản đơn, nếu hai loại nguyên liệu khó tìm thì dùng luôn Hoang cổ cự ngao, ếu không hiếm thì đợi tìm được, khi xưa gã đấu với Hoang cổ cự ngao đã cảm thụ được việc công kích thế nào cũng không phá được phòng ngự đó.

Nếu có một món pháp bảo phòng ngự khiến đối phương không phá được thì coi như bất bại. Đánh không lại thì dựa vào đó trốn tránh, đối thủ dù không ngừng tấn công cũng bó tay, tất ẩm ức khôn tả.

“Hai loại nguyên liệu đó không khó kiếm, ở thương phường tại thành trì lớn một chút là mua được.” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác, không nhiều lời.

“Giữ Đông hoang trấn yêu tháp đã.” Ngụy Tác không hề do dự, trực tiếp vung tay, thu Đông hoang trấn yêu tháp và Thiên huyết vẫn thiết sắp tan chảy.

Đoạn nạp bảo thủ trạc rực quang mang, bao lấy Cửu tiêu ly hỏa lô, thu luôn vào.

“Hiện tại Phần thiên thần lô không biết có còn trong tay bọn Lâm Thái Hư không. Nếu nung chảy cả Phần thiên thần lô để luyện chế phi kiếm không hiểu kiếm đó thế nào.” Thu Cửu tiêu ly hỏa lô lại, Ngụy Tác chột lăm lăm.

“Hừ...” Lục bào lão đầu trợn tròn trắng.

Lão hoài nghi Đông hoang trấn yêu tháp có Cửu u minh thiết và Hoang cổ trọng kim, còn Phần thiên thần lô dù không bằng Hằng vũ tinh kim thì cũng là tinh kim không kém, chỉ mỗi Đông hoang trấn yêu tháp mà lưu truyền đến tông môn này cũng là chí bảo, mà Ngụy Tác còn thấy không đủ, định nung chảy cả Phần thiên thần lô nữa.

“Hừ!... Người ta còn sống nhăn mà người lấy kim đơn ra luyện Tuyệt diệt kim đơn.”

Lục bào lão đầu lại trợn tròn trắng.

Vì Ngụy Tác lấy kim đơn của Đông Hoang tông tông chủ ra, định luyện chế thành Tuyệt diệt kim đơn.

Tiếp theo là kim đơn của bạch bào tu sĩ Đông Hoang tông bị Phệ tâm trùng đánh lén, rồi của đại tu sĩ mặc kim sắc chiến giáp bị phi kiếm cánh cửa lấy mạng...

Kim đơn của năm Kim đơn đại tu sĩ Đông Hoang tông đều bị gã luyện chế thành Tuyệt diệt kim đơn.

Cộng thêm Tuyệt diệt kim đơn luyện từ kim đơn của Bạch Vũ chân nhân, Huyền Vũ chân nhân, Bạch Kiếm Không và Kim Dao chân nhân, hiện tại Ngụy Tác có chín viên.

Chín viên Tuyệt diệt kim đơn, số lượng đủ dọa chết người.

Bạch bào tu sĩ bị Phệ tâm trùng cắt làm mấy khúc, kim giáp tu sĩ bị đánh nát xác, thanh y tu sĩ và lão giả bị nguyên khí dị quả xâm tập, nhục thân mộc hóa, nên Thực huyết pháp đao của gã chưa được hấp nạp khí huyết.

Đoạn Ngụy Tác chụp hết đồng nạp bảo nang.

Lần này lấy được hơn một trăm nạp bảo nang của tu sĩ Đông Hoang tông, thường thì cứ mười tu sĩ chưa chắc có một người có nạp bảo nang, món đồ này không nhiều, lại dễ sử dụng, tại pháp mại hội có thể bán với giá cao nhưng ngần ấy nạp bảo nang với Ngụy Tác chỉ là thứ thông thường kiểu phổ thông pháp phù.

“Nếu có Đại thiên hư không đại hoặc Càn khôn pháp giới đựng được cả nạp bảo nang thì tốt.” Ngần ấy nạp bảo nang chất trước mặt, lục bào lão đầu lẩm bẩm.

Nạp vật cổ giới và nạp bảo thủ trạc của Ngụy Tác dung lượng kinh nhân, giờ có thêm nhiều nạp bảo nang, dồn đồ trong đó lại sẽ còn sáu, bảy mươi nạp bảo nang trống. Số này vốn vô dụng, ném đi cũng tiếc, để lại thì tổn diện tích, chỉ có viên cổ pháp bảo mà lục bào lão đầu nói tới như Đại thiên hư không đại mới đựng được nạp bảo nang, ngoài ra thậm chí nạp vật cổ giới và nạp bảo thủ trạc cũng không đựng được.

“Vật này rất hữu dụng.”

Mất gần một canh giờ, xem hết mọi thứ trong các nạp bảo nang đoạn Ngụy Tác chỉ lấy ra một món.

Là kim sắc cổ qua của kim giáp tu sĩ, pháp bảo này có uy năng huyền giai hạ phẩm, chất liệu và pháp trận không rõ huyền diệu thể nào mà có thể tạm thời ẩn trong hư không.

Những thứ khác, trừ món do Minh hà thanh trúc luyện chế thành có thể dùng để tôi luyện Hắc thủy liên thì với gã tạm thời chưa có tác dụng gì, tầm ẩn hình pháp y khiến gã chú ý cũng kém xa tầm của gã.

Đếm xong mọi thứ, Ngụy Tác toàn lực luyện chế xương sống Hoang cổ bạch trạch.

Chỉ bốn ngày sau, xương sống Hoang cổ bạch trạch dày mịn phù vân, rần rạt bạch sắc quang hoa!

Xương sống Hoang cổ bạch trạch đã luyện thành pháp bảo!

Luyện chế xong, Ngụy Tác kích phát uy năng xem thể nào.

Đoạn gã lấy pháp bảo do Minh hà thanh trúc luyện chế thành ra tế luyện Hắc thủy liên.

Nửa tuần hương sau, gã cơ hồ vừa luyện hóa xong thủy linh nguyên khí của pháp bảo của lão giả Đông Hoang tông thì có tiếng nói vang lên, “Huyền Phong môn Thiên Linh Văn cầu kiến.”

Tu sĩ Huyền Phong môn đến rồi!

-o0o-

677. Chương 677: Gặp Lại Thổ Huỳnh Đề

“Đi thôi. Cùng ta ra gặp tu sĩ Huyền Phong môn, ta sẽ rời sơn môn Đông Hoang tông.”

Ngụy Tác không chần chừ, thu hết mọi nạp bảo nang, lệnh cho Phệ tâm trùng khống chế một con Phượng lân thanh ưng, cho hết những nạp bảo nang chưa dùng đến vào một rương sắt, cho lên lưng cự ưng rồi dùng chân nguyên cuốn Đông Hoang tông tông chủ lướt đi.

Ra ngoài sơn cốc, Ngụy Tác vung tay phát ra một đạo quang ẩn, linh quang quang tráo vệt ra, Phượng lân thanh ưng lao ra.

Thấy thế, Đông Hoang tông tông chủ đã già đi mấy chục tuổi lại xung động thổ huyết, rõ ràng vào tàng kinh điện thì Ngụy Tác thậm chí học được đủ mọi cách mở cấm chế của Đông Hoang tông.

“Huyền hoàng thổ khí, tiểu tử, đệ tử Huyền Phong môn này đã ẩn giấu khí tức thành như tảng đá, chẳng trách với tu vi này mà dám tới một mình.” Rời khỏi sơn môn Đông Hoang tông, giọng lục bào lão đầu vang lên trong tai.

Ngoài sơn môn chỉ có một tu sĩ Huyền Phong môn chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặc huyền sắc pháp y, mày kiếm mắt sao cao cao tại thượng như mọi tu sĩ cùng tông môn.

Y có tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng, nhưng thổ linh nguyên khí cực kỳ nồng hậu, đầu tóc cũng nhọn hoắt, thậm chí chảy ra hoàng sắc nguyên khí.

Không cần lục bào lão đầu nhắc, Ngụy Tác cũng biết y tu luyện thổ nguyên thuật pháp che giấu khí tức, có thể tránh khỏi yêu thú cảm tri, nhưng gã biết tu sĩ trẻ tuổi là đệ tử tinh anh Huyền Phong môn này với tu vi đó mà ung dung di chuyển được ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ đã bị yêu thú chiếm cứ là nhờ vào uy nghiêm của Huyền Phong môn.

Uy nghiêm của siêu cấp đại tông môn, cộng thêm Nguyên thần đẳng, nhiều tu sĩ có tu vi cao hơn cũng không dám đối phó đệ tử Huyền Phong môn.

“À!”

Thấy Ngụy Tác và Đông Hoang tông tông chủ hiện thân, đệ tử Huyền Phong môn đứng trên hư không, khí tức cao quý như vương hầu cũng kinh ngạc, rõ ràng nhận ra Đông Hoang tông tông chủ khác thường.

“Chuẩn bị xong dị quả chưa?” Đệ tử Huyền Phong môn này không nhiều lời, hỏi Đông Hoang tông tông chủ.

“Chuẩn xong rồi, có tung tích Lý Tả Ý chưa?” Ngụy Tác nhìn Đông Hoang tông tông chủ rồi tu sĩ Huyền Phong môn.

“Người là ai?” Tu sĩ Huyền Phong môn hơi nhíu mày.

“Mỗ là sư thúc của y.” Ngụy Tác chỉ vào Đông Hoang tông tông chủ, bình tĩnh như thường.

“Sư thúc?” Đệ tử Huyền Phong môn ngăn người, tựa hồ hoài nghi, nhìn Ngụy Tác rồi bảo: “Giao dị quả cho ta đã.”

“Chi bằng các hạ cho mỗ biết tung tích về Lý Tả Ý đã.” Ngụy Tác biế y nghi ngờ, nên không che giấu nữa mà nhạt giọng.

Đệ tử Huyền Phong môn này mắt lóe lên hàn quang, “Thật ra người là ai?”

“Xem ra bắt người đã nhĩ.” Ngụy Tác lắc đầu, nhạt giọng.

Vù!

Đệ tử Huyền Phong môn mục quang lóe lên, không nói gì mà hóa thành hoàng quang, hạ nhanh xuống.

“Không hổ là đệ tử siêu cấp đại tông môn, phản ứng nhanh lắm.” Lục bào lão đầu khen.

Rõ ràng đệ tử Huyền Phong môn này nhận ra không ổn, thập phần quyết đoán, định dùng thổ độn thuật pháp đào tẩu.

Ngụy Tác đứng im vung tay, kim quang trực tiếp tan biến rồi hiện ra cạnh đệ tử Huyền Phong môn.

Chát! Đệ tử Huyền Phong môn bị Ngụy Tác phát ra kim quang chém tan hồng quang quanh người, y run lên, hộc một tiếng, nhưng thân ảnh không hề dừng lại, lao xuống đất như xuống đầm bùn, hoàng khí tràn lên, tan biến ngay.

Ngụy Tác không đổi sắc, cũng không hành động.

“A!”

Mặt đất đột nhiên phát vang lên tiếng động trầm đục, cạnh đó hơi rung lên.

Ngụy Tác vung tay về phía đó, Huyền sát quỷ trảo cào nát, từ dưới hơn mười trượng, kéo một nhân ảnh lên.

Gan bàn chân tu sĩ Huyền Phong môn bị kéo lên thủng một lỗ, cứng đờ người, kinh nộ dị thường.

“Người đi đi.”

Ngụy Tác phất tay, Đông Hoang tông tông chủ được chân nguyên cuốn đi, ném ra ngoài sơn cốc. Đoạn gã hỏi tu sĩ Huyền Phong môn đang cứng người, “Các người đã phát hiện tung tích Lý Tả Ý?”

Cùng lúc, Ngụy Tác quét thần thức, hút nạp bảo nang của đệ tử Huyền Phong môn.

Nạp bảo nang của y không có gì, một viên linh thạch cũng không, chỉ có mấy viên đan dược bổ sung chân nguyên, và một hắc sắc tiểu sơn phong pháp bảo cỡ bàn tay.

Ngụy Tác vung tay, kích phát pháp bảo này, hắc sắc tiểu sơn phong không ngừng to lên trên không, thành mấy chục trượng như ngọn núi thật, dưới đáy có chữ cổ thể “Thiên quân phong”.

“Thật ra người là ai, dám đối địch với Huyền Phong môn? Người chán sống hả?” Thấy Ngụy Tác thần nhiên lục nạp bảo nang, thí nghiệm pháp bảo, đệ tử Huyền Phong môn càng tức giận, quát to.

“Mồ là Ngụy Tác, không hiểu các hạ nghe tên mồ chưa.” Ngụy Tác thần sắc bình tĩnh, vung tay, thu hắc sắc sơn phong pháp bảo lại. Pháp bảo này là đạo giai hạ phẩm, đối với tu sĩ thông thường cực kỳ kinh nhân, nhưng với gã thì vô dụng.

“Ngụy Tác, là tán tu ở Thiên Huyền đại lục nam bộ? Người điên hả? Thân phận như người mà dám đấu với Huyền Phong môn?” Đệ tử Huyền Phong môn kêu lên không dám tin.

“Thế nào, người không biết Hứa Thiên Áo đã chết trong tay ta hả?” Ngụy Tác hỏi.

“Chân Võ tông thiếu chủ Hứa Thiên Áo chết trong tay người, đúng là lão xược, khoác lác.” Đệ tử Huyền Phong môn không tin, cười lạnh liên hồi.

“Xem ra Chân Võ muốn giữ danh dự nên im đi.” Lục bào lão đầu lẩm bẩm.

“Mồ định gặp Lâm Thái Hư để giao thủ, có hai lựa chọn, một là giết người, sẽ có tu sĩ Huyền Phong môn cảm ứng được mà tới. Còn lại là người bảo mồ Lý Tả Ý đang ở đâu, mồ sẽ tới đó.” Ngụy Tác vẫn thập phần bình tĩnh, liếc đệ tử Huyền Phong môn đang cười lạnh, “Người chọn đi.”

“Xem ra người điên thật rồi, định tìm đại sư huynh giao thủ! Đúng là tự tìm đường chết!” Đệ tử Huyền Phong môn nhìn gã như nhìn kẻ điên: “Được, người tự tìm đường chết, na ta sẽ thành toàn, hiện tại Lý Tả Ý đang ở phía nam U Minh thành, chắc bị dồn đến bên ngoài thành.”

“Vậy hả?”

Ngụy Tác không bực cũng không dừng lại, sai Phệ tâm trùng điều khiển Phượng lân thanh ưng, lao về phía U Minh thành.

...

Trời tối dần, tịch dương như máu.

“Kia là U Minh thành...”

Liên tục mấy canh giờ lướt đi, gần lúc hoàng hôn thì trước mắt Ngụy Tác xuất hiện một cự thành.

U Minh thành!

Tòa thành trì này nhìn từ xa đều màu đen, lớn hơn nhiều Chân Minh thành, như thượng cổ cự thú nằm giữa thiên địa.

Từ xa nhìn lại, mọi công trình trong tòa thành đắp áp lực kia cơ hồ đã triệt để tàn phá, thành phế khư, nhưng cảnh tượng bên trong vẫn không nhìn rõ.

“Ồn!”

Chưa kịp nhìn U Minh thành, thình không ngoài xa đột nhiên vang lên tiếng nổ.

“Lý Tả Ý đến rồi.” Ngụy Tác vốn bình tĩnh cũng thoáng kích động, hít sâu một hơi, Phượng lân thanh ưng lướt tới.

“Ồn!” Đệ tử Huyền Phong môn nằm trên lưng Phượng lân thanh ưng mắng, khiến Ngụy Tác không biết nên xử lý thế nào.

“Oành!”

Lại có tiếng nổ.

Lướt về phía đó chừng một tuần hương nữa, Ngụy Tác nhìn thấy quang diễm.

Từ phái đối diện gã, trên thình không xa tắp, ngũ sắc hà quang vẽ một vòng cung đẹp đẽ, cực kỳ hung hăng lao tới.

Phía trước ngũ sắc hà quang là một hồi hắc sắc thân ảnh cắm cổ chạy.

Thân ảnh bỏ chạy một chốc rồi vòng sang mé trái nhưng thình không có kim sắc quang diễm sáng lên.

Hồi hắc sắc thân ảnh chuyển sang mé phải, nhưng ngoài xa phía đó lại có tiếng ầm ầm, tựa hồ có sấm sét vô tận trên mây.

Hồi hắc sắc thân ảnh đành vòng đi, chạy vòng quanh, quang ảnh run lên, cơ hồ sắp tan vỡ, cực kỳ cuồng quít.

“Thỏ huynh đệ, mỗ ở đây!”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, vận chân nguyên, trên mình ngân quang lấp lánh, gầm lên.

-o0o-

678. Chương 678: Đánh Bay Đầu!

“Thỏ huynh đệ... là huynh đệ?”

Nghe tiếng Ngụy Tác, hồi hắc sắc thân ảnh dừng lại, tỏ ra không dám tin.

Đoạn như tìm được chỗ dựa, thân ảnh đó lướt về phía gã.

“Là mỗ, mỗ ở đây.”

Ngụy Tác phát tay, đánh ngất cả Phượng lân thanh ưng và đệ tử Huyền Phong môn trên lưng nó, chân nguyên bao lại, dưới chân xuất hiện một đám mây lửa chỉ hướng cho hồi hắc sắc thân ảnh đoạn lẳng không lao tới.

Hồi hắc sắc thân ảnh chính thị Lý Tả Ý.

Hư ảnh hình ngọn núi đen liên miên của Lý Tả Ý đã thoát có thoát không, như ngọn nến trong gió, sẽ tắt bất cứ lúc nào.

Y vẫn mặc Thanh minh pháp y được Ngụy Tác cho nhưng pháp y đã hỏng, rách nát tới tả, thương tích đầy mình, không khác gì lần trước gặp gã. Ngực phải y còn một vết thương chừng ba tấc, xuyên thấu ra lưng, miệng vết thương có quang hoa lấp lánh, máu vẫn chảy tràn.

Khí tức của y cực kỳ suy lão, mặt nhăn nheo, thân thể còng xuống, đầu tóc trắng toát, chân nguyên và kim đơn uy năng sắp suy kiệt, có thể chết bất cứ lúc nào.

Dáng vẻ lão đã già nua, thần sắc cực kỳ kinh hoàng, ánh mắt nhìn Ngụy Tác trong veo, đầy cao hứng và cảm động, như đứa trẻ bỏ nhà đi, sa vào đường cùng lại thấy người nhà.

“Thỏ huynh đệ, đúng là huynh đệ.” Đến gần Ngụy Tác, Lý Tả Ý nhanh hẳn, ngọn núi đen nhánh liên tục tan vỡ, thân thể còng xuống nhảy tung lên không đồng thời phun máu.

“Oành!”

Ngụy Tác chấn động khí tức, chân nguyên cuốn Lý Tả Ý về.

“Thỏ huynh đệ... Không ngờ còn gặp được huynh đệ.” Linh khí trên mình Lý Tả Ý cơ hồ tan hết, xem ra ném đủ khổ đau, dù được Ngụy Tác cuốn tới thì y vẫn cực kỳ hoảng sợ, cứ nhìn mãi về phía ngũ sắc quang đoàn đang áp sát, “Thỏ huynh đệ, ta sắp chết rồi... Y đáng sợ lắm, mau chạy đi, mặc kệ ta.”

“Lão phu là Huyền Phong môn Chân Diệt Phàm, ai dám đối địch với bản môn, cứu người này!” Cùng lúc, một giọng nói từ ngũ sắc quang đoàn đang áp sát vang lên, khiến Lý Tả Ý vốn linh khí cơ hồ tắt ngấm lại sợ hãi run lên. Giọng nói rất già nua, không quá vang vọng nhưng băng lãnh vô tình, mang theo vô thượng uy nghiêm, trong mấy trăm dặm đều nghe rõ, như lưỡi băng chọc vào tai.

Tu sĩ lên tiếng rõ ràng là một kinh thế đại tu sĩ ở cấp lão bất tử của Huyền Phong môn.

“Yên tâm, mỗ ở ai, không ai hại được huynh đệ.” Thần sắc Ngụy Tác không hề biến hóa, mắt như có thần huy hỏa diễm cháy lên, thần nhiên nói xong thì tay gã rực hồng quang, lấy Huyết tinh thạch ra, không ngừng nhỏ hồng sắc được dịch, dùng chân nguyên bao lấy ấn vào vết thương của Lý Tả Ý.

“Không sao, có mỗ đây, những tên kia bắt nạt huynh đệ hử.” Thấy Lý Tả Ý vẫn sợ hãi run rẩy, Ngụy Tác dịu giọng, nhân thần cực kỳ khẳng định.

“Ô ô ô!” Lý Tả Ý thấy ánh mắt Ngụy Tác đầy khẳng định thì như nhẹ lòng khóc rống lên, “Thỏ huynh đệ, chúng xấu lắm... Gần đây người đánh một, bắt nạt ta.”

“Mỗ sẽ giúp huynh đệ đối phó chúng.” Ngụy Tác ngẩng nhìn dải sáng ngũ sắc đang tăng tốc, rõ ràng lúc trước không định bức Lý Tả Ý bức quá mức mà cố ý giữ khoảng cách, quang hoa ngoài xa cũng vậy.

Thấy dải sáng ngũ sắc chỉ sau mấy chục tích tắc đã lớn vụt, ánh mắt Ngụy Tác cực kỳ băng lãnh, động tác không hề dừng.

Lại thấy thêm một giọt được dịch từ Huyết tinh thạch cho Lý Tả Ý uống, gã lấy một viên đơn dược cho y.

“Muốn chết! Y sắp cạn thọ nguyên, người cứu y cũng vô dụng, lãng phí linh dược, còn mất cả tính mạng mình!” Ngũ sắc quang đoàn lại vang lên giọng nói băng lãnh nhưng hàm chứa vô thượng uy nghiêm. Đã gần sát nên nhìn rõ trong dải sáng là một lão giả đứng trên ngũ sắc ngọc hạc dài cả trượng, lão giả mặc trường bào do lam sắc linh ngọc luyện chế, phù văn huyền ảo, mặt mũi và da lão như bạch ngọc, mái tóc bạc rũ xuống, mắt ánh lên vô số quang văn, linh khí hình thành một dải bạch sắc thiên hà.

“Thỏ huynh đệ, luyện hóa đi.”

Ngụy Tác không dừng, liên tục lấy ra hai quả cây tựa tinh thạch và một khối ngũ sắc ngọc thạch, đưa cho Lý Tả Ý.

Thiên long tinh quả!

Thiên long huyết hóa thạch!

Khí huyết và kim đơn uy năng của Lý Tả Ý gần như khô kiệt, thọ nguyên sắp cạn nhưng Ngụy Tác không để y chết mà định khởi tử hồi sinh!

“Người muốn chết thì ta thành toàn.” Lão giả trong ngũ sắc quang đoàn thấy thế, ngũ khí vẫn băng lãnh nhĩ, không khí chung quanh rung lên kịch liệt, thỉnh không lúc tổ lúc mờ, ánh sáng trong vòng hơn nghìn trượng bị chấn nát, hình thành một thanh lợi kiếm.

“Vù!”

Lão bất tử Huyền Phong môn hít thở, hai tay trở nên trong suốt, ánh lên vô số quang hoa.

Quang văn huyền ảo từ tay lão dấy lên, hình thành một thanh cổ kiếm chứa vô số quang văn nói thành đại trận, tuân theo trật tự huyền hoặc của thiên địa.

“Chát!”

Lão giả Huyền Phong môn vung tay, quang văn cổ kiếm xé không gian bổ vào Ngụy Tác, định chấn nát gã.

“Cách...” Không gian trước mặt Ngụy Tác tan vỡ, không khí bị ép thành một mảnh thủy tinh.

Ngụy Tác không hề đổi sắc, vung tay.

“Oành!”

Vô số hà quang kinh nhân từ ngọc gã bay lên, hóa thành bạch sắc viễn cổ thiên long, ám kim sắc kiếm quang cũng vút ra.

Quang văn cổ kiếm của lão bất tử Huyền Phong môn bị đánh tan thành vô số lưu quang, tan vào hư không.

“A!”

Lão giả hú vang bị ám kim sắc kiếm quang chưa tan uy năng hất bay, ngũ sắc ngọc hạc rực ngũ sắc hà quang dưới chân bị uy năng cuồng bạo đánh tan vỡ.

Một lão giả Huyền Phong môn trực tiếp bị Ngụy Tác đánh bay!

“Sao lại như thế! Y là ai, trẻ thế này mà có tu vi cỡ đó!”

Lão giả Huyền Phong môn vắng đi, không hề dính vết thương nào, pháp y cũng không phá tổn, nhưng miệng học máu, ánh mắt cực kỳ kinh hãi. Lần này Thiên Huyền đại lục bắc bộ bị thú triều xâm tập, cả việc của Lý Tả Ý cũng trọng đại, Huyền Phong môn xuất động bốn nhân vật ở cấp lão bất tử, ít nhất cũng tu vi Kim đơn tam trọng hậu kỳ, thân phận tôn quý hơn thái thượng trưởng lão nhiều, tại Huyền Phong môn cũng được xưng là lão tổ. Các lão tổ tại tu đạo giới từ mấy chục năm trước đã hiếm gặp địch thủ, Chân lão tổ là một trong những người đến Thiên Huyền đại lục bắc bộ. Gần trăm năm nay, lão không hề thụ thương, hôm nay đấu với Ngụy Tác, tuy có phần khinh địch nhưng một chiêu đã bị đánh bay, nội phủ tổn thương khiến lão rung mình.

Bị chấn vắng đi đầy kinh hãi, lão giả chợt dấy lên pháp lực dao động hùng hồn, khí tức ngưng thành quanh mình.

Huyền Phong môn từng xuất hiện không ít Thần huyền tu sĩ, mấy nghìn năm tích lũy, thần thông của nhân vật cỡ lão bất tử thì Đông Hoang tông so sao được.

“Phù!”

Ngụy Tác lóe ngân sắc thần quang, lão bất tử Huyền Phong môn còn chưa kịp thi triển thuật pháp à pháp bảo thì bạch sắc pháp bảo khổng lồ đã xuất hiện trước mặt gã, được kích phát.

Bạch sắc chưởng khí bao lấy lão bất tử Huyền Phong môn.

Lam sắc ngọc phiên pháp y trên mình lão rực lam quang, ngăn đón bạch sắc chưởng khí, nhưng một dải hắc quang nổ tung, nguyên khí xuyên qua lam sắc linh quang, xung kích trúng lão

“A!”

Lão bất tử như do bạch ngọc đúc thành cứng người, quang văn vừa sáng lên đã tan, làn da cũng xám xịt.

“Phù!”

Máu bắn tóe, một đạo ám kim sắc kiếm chém vào bạch sắc chưởng khí, cắt vào cổ họng lão, uy năng chấn gãy cổ lão, mang theo cả cái đầu già nua bay ngược lại.

“Là nguyên khí dị quả, y dùng nguyên khí dị quả đối phó ta!”

“Tốc độ thi pháp của y nhanh hơn ta... Thần thức và tu vi cũng hơn!”

Lão bất tử vừa lóe lên ý nghĩ này thì khí tức và sinh cơ đoạn tuyệt!

Một lão bất tử của Huyền Phong môn chỉ trong tích tắc bị Ngụy Tác hạ

“Cái gì!”

“Thật ra là sao!”

“Sao lại như thế!”

Cơ hồ đồng thời, trong mấy nghìn dặm, nhiều thân ảnh có khí tức kinh nhân đều chấn động!

-o0o-

679. Chương 679: Đánh Tan Côn Bằng Kim Thân

U Minh thành cực kỳ rộng lớn, gấp mấy Chân Minh thành, xây dựng theo núi, cao hơn bốn nghìn trượng, nhưng đã triệt để biến thành phế khư, càng tạo cho người ta cảm giác dồn nén.

Cả U Minh thành đều xây bằng đá đen, hiện tại triệt để biến thành phế khư, ánh mặt trời ngày tàn mờ mờ chiếu xuống, yên lặng rợn người, e rằng ai ở trong thành cũng như ở cửu u hoàng tuyền trong truyền thuyết, hô hấp cũng khó.

Đỉnh U Minh thành đã vỡ tan, những công trình trên núi nát vụn quá nửa, có vô số dấu tích do uy năng thuật pháp oanh kích.

Ở một góc sau núi là một không gian kỳ dị rộng mấy dặm.

Trong không gian kỳ dị được bao trong thanh sắc thần huy, trong cùng là một gian phổ thông thạch thất, không nhìn rõ cảnh tượng. Quanh không gian là xương các loại yêu thú! Càng vào trong thì xương chất càng kinh nhân, hình thành từng vòng sóng.

“Ngao!”

Trong thanh sắc thần huy có một yêu thú cao gấp đôi thân người đang gào hét giãy giụa. Yêu thú này thoát nhìn như cá sấu đứng thẳng, nhưng nhìn kỹ thì trừ đầu quá lớn ra, có đuôi ngắn, thì khá giống tu sĩ.

Yêu thú này, hách nhiên thị thượng cổ hung thú, Phệ linh thú!

Khí tức của Phệ linh thú còn hơn con Ngụy Tác gặp tại Bắc Linh thành, hiển nhiên thực lực cũng mạnh hơn.

Phệ linh thú bị khốn trong thanh sắc thần huy nhưng không thể di chuyển nổi, da nó nứt ra, như bị sức mạnh vô cùng không ngừng cắn xé thượng cổ hung thú này.

Quay lưng về khu vực thanh sắc thần huy mờ lung là một tu sĩ trẻ tuổi mặc minh hoàng sắc pháp y, đầy khí độ quân vương.

Tu sĩ trẻ tuổi này, chính thị chân truyền đại sư huynh của Huyền Phong môn, Lâm Thái Hư!

Lâm Thái Hư chấp tay sau lưng, mặc kệ Phệ linh thú trong thanh sắc thần huy, nhìn về phái nam U Minh thành chờ đợi thứ gì đó đã nắm chắc.

Đúng lúc Ngụy Tác thừa cơ lão bất tử Huyền Phong môn Chân lão tổ khinh địch mà lấy mạng lão, thân thể Lâm Thái Hư run lên, tỏ rõ thần sắc không dám tin.

“Chân lão tổ chết rồi! Sao lại như thế!”

“Ai giết được Chân lão tổ! Lẽ nào là tu sĩ Bắc Minh tông? Họ chán sống hả?”

“Oành!”

Lâm Thái Hư bưng lên khí tức cực độ, hóa thành lưu quang, bay lên.

“Phù!”

Cùng lúc, Ngụy Tác lướt lên không, hút thi thể Chân lão tổ đến trước mặt, rút Thực huyết pháp đao cắm vào ngực.

“Ai mà dám coi thường cả Huyền Phong môn!” Giọng nói chú sát cơ kinh thiên vang vọng.

“Oành!”

Đạo kim sắc quang hoa vốn ngăn mé trái Lý Tả Ý lúc trước đột nhiên phun ra nguyên khí dao động như đại dương, một tu sĩ như cước đạp thiên địa lướt tới, linh quang hình thành hình kim sí côn bằng, che kín năng chiều, toát ra vô thượng uy nghiêm.

“Oành!” Dải thác bạc từ trên không buông xuống, thình không tựa hồ bị vô hình cự chùy đập mạnh.

“Oành!” Bạch quang như lưu tinh bắn tới, tốc độ khó tưởng tượng nổi, sau lưng là dải đuôi mệnh môn.

“Ai, dám đối địch với Huyền Phong môn.”

“Phong tỏa vạn dặm cho ta!”

Từng tiếng nói mang theo vô thượng uy áp vang lên, từng cường giả kinh thiên liên tục hiện thân, vân khí trong mây nghìn dặm sôi trào, thiên địa chấn động, khí tức khiến người ta nghẹt thở.

“Ngần ấy tu sĩ? Kim đơn đại tu sĩ đến mười mấy người!... Nhiều hạng vớ vẩn quá.” Lục bào lão đầu kêu vang.

Từ tứ phía có ít nhất mười mấy dải khí tức khiến phong vân biến ảo ập tới, càng xa hơn có vô số quang hoa lấp lánh, tựa hồ có cả tung tích Phượng lân thanh ưng.

“Hay lắm, lần này không lo tin không đồn ra, không thành chấn động!”

Ngụy Tác liếc nhìn là hiểu ngay, để đề phòng Lý Tả Ý trốn thoát, Huyền Phong môn giăng lưới trong vòng mấy nghìn dặm. Hiện tại ngàn ấy đạo quang hoa thì ít nhất có mấy trăm tu sĩ trấn thủ tại bốn phương tám hướng, ngoài xa ngút tầm mắt cũng có tu sĩ trấn thủ, rõ ràng trừ tông môn tu sĩ thì Huyền Phong môn còn động dụng người của các tông môn phụ thuộc hoặc tán tu.

Những tu sĩ như tấm lưới hé ra cho Lý Tả Ý chui vào.

Hiện tại vết rách đã khép lại.

Uy áp hùng hồn ép tới, như ngọn núi từ bốn phương tám hướng trấn áp lại, thỉnh không sung mãn tức sát chỉ khí khó tưởng tượng nổi, tu sĩ bình thường đối diện tình hình này e đã mềm nhũn ngã lăn ra.

Ngụy Tác rút Thực huyết pháp đao ra, thu thi thể Chân lão tổ vào nạp vật cổ giới đoạn lướt tới chỗ kim sắc quang hoa đang áp sát.

Khí tức của đại tu sĩ Huyền Phong môn cực kỳ hùng hậu, linh quang hình thành hình kim sắc côn bằng, cơ hồ là người mạnh nhất Ngụy Tác cảm giác được, hiển nhiên cũng là nhân vật cấp lão bất tử của Huyền Phong môn, thực lực còn trên Chân lão tổ. Ngụy Tác hiện tại định nhân lúc các tu sĩ khác chưa áp sát mà trừ đối thủ này đi.

“Muốn chết!”

Người phát ra kim sắc linh quang hình thành kim sắc côn bằng là một lão nhân mặc kim sam. Lão nhân tướng mạo phổ thông, thân thể cao lớn, tựa hồ có ma tính, tạo cho người ta cảm giác nghẹt thở đến kinh sợ.

“Xoẹt!!”

Thấy Ngụy Tác, lão giả xuất thủ trước, vô số quang hoa như kim sắc linh mao hiện lên, tụ lại thành dòng đổ vào gã, khiến không gian rung rinh.

“Chát!”

Đông hoang trấn yêu tháp hiện lên trước mặt Ngụy Tác, như hắc sắc tiểu sơn và vào kim sắc hồng lưu.

“Oành!” Hắc sắc và kim sắc uy năng tương đương, bắn đi tứ tán.

“Xoạt!” Cây cối, đá núi bên dưới bay lên tung tóe, hóa thành bột vụn.

“Xoẹt!!”

Lão giả Huyền Phong môn mắt rực thần mang, vô số kim sắc kim đơn hà quang bắn ra, ngưng thành kim sắc thần phạt khổng lồ cầm hàng ma xử, tích tắc lướt đến trước Đông hoang trấn yêu tháp.

“Chát!” Cùng lúc, bạch sắc viễn cổ thiên long cũng do kim đơn hà quang ngưng thành, lớn gấp mấy lần, giáng vào kim sắc thần phạt, chấn động thương khung.

“Y là ai mà có tu vi đó!”

“Chả trách y giết được Chân lão tổ, kim đơn uy năng còn hơn Côn Bằng lão tổ.” Cường giả từ tứ phía như thần vương giáng lâm, vượt hư không lao tới, tuy cho rằng Ngụy Tác chết chắc nhưng uy thế đấu pháp của

hai người thì đều thập phần chấn kinh. Họ không nhớ được tu sĩ nào có thần thông tương tự Ngự Tác, càng không biết ai đang đấu với lão giả Huyền Phong môn.

Cùng lúc viễn cổ thiên long do kim đơn hà quang ngưng hình của Ngự Tác ngưng thành và vỡ kim sắc thần phạt, trên mình lão rực kim quang, kim sắc còn bằng hư ảnh lại to lên. Vù! Lão chưa kịp kích phát, một đạo ám kim sắc kiếm khí đã chém tới.

“Y thi pháp còn nhanh hơn Côn Bằng lão tổ!”

“Sao lại như thế! Sao y thi pháp nhanh thế nhỉ!” Ai nấy đều cả kinh.

Thấy lão giả Huyền Phong môn không kịp thi pháp, bị đạo ám kim sắc kiếm khí chém trúng. Chát! Ngực lão tự động hiện lên hồng sắc quang hoa và vào đạo ám kim sắc quang hoa.

Pháp bảo tự động hộ chủ!

“Chát!”

Kim hà lóe lên, thân ảnh lão giả Huyền Phong môn đột nhiên hóa thành trăm nghìn đạo kim sắc lưu quang đổ vào Ngự Tác.

Thoáng sau, mọi lưu quang tụ lại sau lưng Ngự Tác, hiện rõ chân thân lão giả Huyền Phong môn.

Toàn thân lão đã biến thành thuần kim sắc, như thể tinh kim, tay quần kim sắc quang văn, phát ra quang điểm hình thành hai cánh khổng lồ của kim sắc côn bằng.

“Vù!”

Lão triệt để biến thành kim thân, mất rực kim sắc thần mang, tung quyền đấm Ngự Tác, thiên địa nguyên khí trong mây chực trượng bị rút sạch, bị từng vòng kim sắc quang văn cách tuyệt hẳn.

“Côn bằng kim thân! Hoang cổ bác sát đại thuật!”

Nhưng tu sĩ không thuộc Huyền Phong môn ở xa đều nín thở.

Côn bằng kim thân, Hoang cổ bác sát đại thuật là thuật pháp cận chiến từ thượng cổ đã thất truyền, lợi dụng nguyên khí chấn động thành trật tự đặc biệt, cách tuyệt thiên địa nguyên khí, khiến đối phương không thể thi triển thuật pháp.

“Mỗi có một bằng hữu họ Diệp yêu thích thuật pháp kiểu này, chỉ không biết hiện giờ y lưu lạc ở đâu, nếu biết sắp có môn thuật pháp này tất sẽ hoan hỉ lắm.” Ai cũng cho rằng Ngự Tác chết chắc, Lý Tử Ý lại run lên sợ hãi nhưng Ngự Tác lại thập phần bình tĩnh, nhạt nhẽo nói. Chát! Gã tung quyền đấm lên kim sắc điểm quang của lão giả Huyền Phong môn.

Ngự Tác toát ra nhiệt khí như lò lửa, đồng thời bùng lên vô số ngân quang, quyền đầu đối chuẩn của quyền đầu lão giả Huyền Phong môn, quyền đầu của lão bị đánh mềm nhũn như bánh ướt, xương cốt vỡ lách cách.

“Ngươi...” Lão giả Huyền Phong môn chấn kinh, nửa thân thể còn run lên, không ngờ nhục thân đối phương còn hơn lão.

-o0o-

680. Chương 680: Anh Vợ

Lão giả Huyền Phong môn cực kỳ chấn kinh, lùi nhanh.

Ngự Tác tung tiếp một quyền đầu lấp lánh ngân quang.

“Chát!”

Tay lão giả Huyền Phong môn giờ ngang định chặn đòn nhưng sau tiếng nổ, tay lão bị Ngự Tác đánh gãy.

Ngự Tác kéo lão giả Huyền Phong môn định lùi lại vào phạm vi kim sắc quang văn bao trùm, tung quyền vào đầu.

“Chát!”

Đầu lão vang lên tiếng như gõ trống, thất khiếu tứa máu, thân thể run lên, thể nội khí huyết và chân nguyên chấn động đến không thể thi triển thuật pháp, ý thức cũng cơ hồ bị đập tan.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác toát ra hơi nóng như lò lửa, tung quyền giáng vào đầu lão giả Huyền Phong môn bị kéo lại.

“Trụ thủ!”

Dải thác bạc cuốn tới, kèm theo tiếng quát động trời.

“Chát!” Ngụy Tác không dừng, như có sấm vang trong mây, quyền đầu lấp lánh ngân quang giáng vào đầu lão giả Huyền Phong môn.

“Phù!” Lại trúng đòn, lão run lên, hộc máu, kim quang và sinh cơ trên mình tan đi cực nhanh.

“Huyền Phong môn lão tổ... đã bị giết rồi?”

“Kim đơn tứ trọng Côn Bằng lão tổ, đã... chết?”

“Không biết sống mấy trăm năm rồi, vô thần thông vô địch, dùng Côn bằng kim thân, Hoang cổ bác sát đại pháp mà bị giết khi cận chiến!”

“Chân lão tổ đã chết, y là ai mà giết liền hai Huyền Phong môn lão tổ.”

Nhất thời, mọi tu sĩ ở xa trấn thủ bát phương đều kinh hãi khôn tả, đầu óc mất khả năng suy nghĩ, như bị Ngụy Tác đập trúng đầu.

“Người...” Cường giả Huyền Phong môn là lão giả họ Cổ từng chặn Lý Tả Ý tại Thái Uyên thành, cũng là một trong bốn lão bất tử được Huyền Phong môn phái đến Thiên Huyền đại lục bắc bộ, hiện giờ lão giận dữ dị thường, không ngờ Ngụy Tác mặc kệ lão quát, cứ giết Côn Bằng lão tổ.

“Người! Muốn chết!”

Một đạo bảo lam sắc quang diễm từ phía đông giáng tới, cường giả cơ hồ cùng lão giả đẩy lên ngọn thác bạc đến là một cung trang thiếu nữ xinh đẹp khôn tả, mi tâm có một dải lam sắc bảo thạch dài như con mắt, chính thị Hàn Nguyệt Nhi chỉ đứng sau Lâm Thái Hư trong số các chân truyền đệ tử Huyền Phong môn tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ. Giờ nàng ta mặt mũi băng hàn, toát lên sát khí kinh nhân băng lãnh.

“Vậy hả?”

Ngụy Tác song mục như điện, lạnh lùng nhìn Hàn Nguyệt Nhi. Nàng ta dung nhan tuyệt sắc, cao nhã hoa quý, chỉ với vẻ ngoài dễ khiến người ta ái mộ nhưng không hiểu sao, vẻ cao cao tại thượng không coi ai ra gì của nàng ta lại khiến gã chán ghét.

Cùng lúc hừ lạnh, ngân quang lóe lên, Ngụy Tác bước tới, bắt lấy Đông hoang trấn yêu tháp ban này mắt không chế mà rơi xuống, tấn công lão bất tử Huyền Phong môn gần nhất.

Lão giả không hề chần chừ, ngọn thác bạc lại chặn ngang, đồng thời tế xuất thanh sắc ngọc chung, phát ra thanh sắc quang văn ngăn đón.

Kinh nghiệm đối địch của lão cực kỳ phong phú, không dùng sức một mình đấu với Ngụy Tác mà định kéo dài thời gian chờ đại năng khác đến vây công.

“Người coi như không có mặt ta hả?” Thấy Ngụy Tác hoàn toàn không coi mình ra gì, toàn bộ thần thức tụ tập vào lão giả Huyền Phong môn thì Hàn Nguyệt Nhi giận đến nhọt nhọt mặt mày, lam sắc bảo thạch ánh lên, không ngừng to lên, thoáng sau hóa thành bảo lam sắc cung điện cổ kính, rùng rục ánh sáng xanh.

Quảng hàn nguyệt cung!

Vật trong mi tâm Hàn Nguyệt Nhi trung là huyền cấp trung giai pháp bảo Quảng hàn nguyệt cung mà Thủy Linh Nhi nhắc nhở Ngụy Tác! Tế xuất pháp bảo này, Hàn Nguyệt Nhi định công kích gã.

“Cách cách!”

Cùng lúc, ám kim sắc quang hoa và một đạo huyết quang lóe lên, Ngụy Tác lướt ngang một bước trên không, tung một đòn, ngọn thác bạc và thanh sắc ngọc chung của lão giả bị đánh tan hết, hóa thành quang hoa sôi trào.

“A!”

Lão giả kinh hãi kêu lên, ngân sắc hà quang dày đặc trước mặt, ngân sắc quang hoa còn sáng gấp trăm lần thần quang của Ngụy, cả kim đơn cũng té xuất. Nhưng hà quang trước ngân sắc kim đơn tan vỡ liên tục, không ngăn được một đòn của gã, tựa hồ cả kim đơn cũng bị đánh vỡ.

Cùng lúc, lam quang ngăn trước kim đơn của lão giả Huyền Phong môn, Hàn Nguyệt Nhi thấy không ổn, không thể công kích Ngụy Tác, nên đưa Quảng hàn nguyệt cung chặn hộ.

“Chát!”

“A!”

Quảng hàn nguyệt cung bị đánh văng đi, va vào kim đơn phía sau. Cùng lúc, lão giả Huyền Phong môn và Hàn Nguyệt Nhi run lên, cùng lui lại, há miệng phun máu.

Vù!

Quỷ trảo lóe lam quang hút lấy Quảng hàn nguyệt cung lấp lóe, linh quang rực lên trên không đến chỗ Ngụy Tác đoạn thần thức và chân nguyên xung kích lên lam sắc nguyệt cung.

Hàn Nguyệt Nhi mất với liên hệ pháp bảo này, pháp bảo này trực tiếp bị Ngụy Tác hút đi!

“Một đòn khiến Cổ lão tổ và Hàn Nguyệt Nhi trọng thương, lấy cả Quảng hàn nguyệt cung! Thần thông thật ra cỡ nào!”

“Y là ai, dù thiếu chủ của siêu cấp tông môn cũng không có thần thông này.”

Ngụy Tác lấp lánh ngân quang che cho Lý Tả Ý, liên tục hạ sát hai lão giả Huyền Phong môn, đánh bay cả Hàn Nguyệt và Cổ lão tổ, cướp thẳng cánh pháp bảo, thần uy vô thượng chấn động thiên địa khiến mọi tu sĩ run người, lạnh buốt sống lưng.

“Ta không đối phó người chứ không phải coi thường, cũng không muốn gây hại cho đạo pháp bảo này. Tuy Thủy Linh Nhi không nói với ta nhưng ta biết pháp bảo này ban đầu thuộc về nàng chứ không phải người.” Hàn Nguyệt Nhi hãi hùng, Ngụy Tác mục quang băng lãnh như nhìn xuyên hư không, lạnh lùng nói.

“Thủy Linh Nhi... người?” Hàn Nguyệt Nhi tỏ vẻ không dám tin, như nhớ ra.

“Là... người!”

Cùng lúc, giọng nói lạnh lùng cùng uy áp cực kỳ凛冽 từ U Minh thành vọng về.

“Thế nào, Lâm Thái Hư, thấy mỡ thì kinh ngạc hả?”

Ngụy Tác trực tiếp thu Quảng hàn nguyệt cung, vừa dùng uy năng Thực huyết pháp đao đối phó lão giả sáng rực ngân hà, cắm tiếp vào ngực Côn Bằng lão tổ, đồng thời mục quang quét vào, dùng truy kích.

Phía sau U Minh thành, một đạo độn quang lao tới với tốc độ kinh nhân.

Thân ảnh mặc hoàng sắc pháp y, phát ra uy nghiêm hiệu lệnh thiên địa chúng sinh bàn ngoài chân truyền đại sư huynh Lâm Thái Hư của Huyền Phong môn, dưới một người trên vạn người thì ai?

“Thế nào, người tưởng mỡ chết chắc? Nếu mỡ chết thì ai cho thiên hạ biết mấy nghìn tu sĩ Bắc Linh thành lẽ ra đã thoát nhưng vì người tham sống sợ chết, lôi kéo yêu thú đến mà họ vong mạng!”

Ngoái lại, Ngụy Tác cất giọng băng lãnh cực độ như sấm động, trong mấy trăm dặm đều nghe rõ.

“Hừ!”

Trong mấy trăm dặm ít nhất tụ tập mấy trăm danh tu sĩ không thuộc Huyền Phong môn, giọng Ngụy Tác vang lên, các tu sĩ nghe lệnh Huyền Phong môn cũng nghe rõ, nhưng thần sắc Lâm Thái Hư không hề thay đổi, hừ mũi.

“Sâu kiến là sâu kiến, chỉ cần Huyền Phong môn vẫn có mười vạn tu sĩ, nhiều kim đơn đại tu, thần huyền cự đầu tọa trấn, những thứ khác là giả hết. Lẽ nào người tưởng mấy lời đó ảnh hưởng được ta?”

“Ta không biết người trốn thoát bằng cách nào nhưng hôm nay người tưởng thoát được nữa sao?”

Lâm Thái Hư hừ lạnh, từng thân ảnh toát lên khí tức kinh hân nối nhau tới, lừng không trấn thủ cách gã mười dặm.

Cộng thêm Lâm Thái Hư, Hàn Nguyệt Nhi và Cổ lão tổ, mười hai tu sĩ vây chặt Ngụy Tác.

Tổng cộng mười hai Kim đơn đại tu sĩ!

Lâm Thái Hư lừng không dừng lại, nhân thần băng lãnh, nhìn xuống Ngụy Tác và Lý Tả Ý mặc pháp y tới tấp, hoảng sợ khôn cùng.

“Bất Lão thọ ông... Hắc Tiều chân nhân... Không ngờ tha môn cư nhiên đã tại giá lý.”

Ngụy Tác quét nhìn mười hai đại nhân vật trấn thủ bát phương, vây chặt gã lại, đột nhiên nghiêm túc, “Lâm Thái Hư, dù gì mỗ cũng là đạo lữ của Thủy Linh Nhi, cũng coi là nữ tể của Huyền Phong môn, các hạ là sư huynh của Thủy Linh Nhi, cũng coi là huynh trưởng, theo lý là anh vợ của mỗ. Định dồn mỗ vào tử địa hả?”

“Cái gì!”

“Đạo lữ của Thủy Linh Nhi? Y...”

Ngụy Tác nói thế, tu sĩ trong mấy trăm dặm run lên, tỏ rõ vẻ không dám tin như lúc thấy gã giết lão giả Huyền Phong môn.

“Ngụy tiểu tử, nói nhăng gì hả!” Lâm Thái Hư biến sắc, gầm lên.

Ngụy Tác vốn định gây lớn chuyện nên nghe Lâm Thái Hư quát thì lắc đầu, ra vẻ cười khổ, “Anh vợ, giờ đã gạo nấu thành cơm, không thể ăn nói tử tế với nhau sao?”

-o0o-

681. Chương 681: Đánh Cho Học Máu

“Một kẻ sắp chết còn làm đạo lữ được sao?” Ngụy Tác mỉm cười, “Anh vợ đừng đùa nữa.”

“Người nói nhăng cái gì hả?” Lại bị Ngụy Tác gọi là anh vợ, Lâm Thái Hư lạnh lùng bước lên mấy bước, vân khí trên đầu hình thành dòng xoáy, định xuất thủ.

“Hứa Thiên Ảo và Bạch Vũ chân nhân đã bị mỗ giết.” Ngụy Tác không hề khấn trương, lại mỉm cười.

Hiện tại có vẻ Chân Võ ém tin Hứa Thiên Ảo bị giết nhưng hôm đó Ngụy Tác đã bị Chân Võ chỉ môn đưa hình ảnh lọt vào mắt Chân Võ tông chủ, hơn nữa hiện tại gã muốn gây ra chấn động nên không giấu việc Hứa Thiên Ảo và Bạch Vũ chân nhân bị gã giết.

“Cái gì, Hứa Thiên Ảo và Bạch Vũ chân nhân bị y giết?”

“Hứa Thiên Ảo là Chân Võ thiếu chủ, thần thông hơn xa tu sĩ thông thường, Bạch Vũ chân nhân có thần thông không kém gì Côn Bằng lão tổ...”

“Cũng có thể, y giết liền hai lão bất tử Huyền Phong môn thì với thần thông đó vị tất không giết được Hứa Thiên Ảo và Bạch Vũ chân nhân.”

“Nhưng Hứa Thiên Ảo là Chân Võ thiếu chủ! Giọng giống của thần huyền đại năng mà y dám động thủ!”

Nhiều tu sĩ cùng hít một hơi lạnh.

“Người giết được Hứa Thiên Ảo?” Lâm Thái Hư neho mắt, không hề đổi sắc.

“Anh vợ, không tin thì cứ thử.” Ngụy Tác mỉm cười, mục quang nhìn y, “Dám đơn đấu với mỗ không?”

“Xoạt”!

Lâm Thái Hư bắn ra thần quang như thực chất, cười lạnh, “Với Thực huyết pháp đao mà dám khiêu chiến ta?”

“Mỗ không đùa.” Ngụy Tác xua tay, nghiêm túc, “Mỹ nữ phối anh hùng, anh vợ không phải đối thủ của mỗ, đừng trốn tránh nữa, cứ thừa nhận Thủy Linh Nhi đã thành đạo lữ của mỗ nhỉ?”

“Hôm nay người sống sót được, ta sẽ khải bẩm sư tôn, gả Thủy Linh Nhi cho người.” Lâm Thái Hư nhạt giọng, không bị lời lẽ của Ngụy Tác kích tướng, đồng thời vung tay, một vũng xoáy xanh biếc trùn xuống gã.

“Anh vợ nóng nảy quá, với thân phận của anh vợ phải để mỗ xuất thủ trước mới đúng.”

Ngụy Tác lắc đầu, thở dài vung tay, Đông hoang trấn yêu tháp lơ lửng trước mặt rực hắc quang, trực tiếp chấn tan vũng xoáy.

“Thiên huyền đạo văn, thiên thu lưu niên. Xem Thực huyết pháp đao và Tuyệt diệt kim đơn của người thi triển thế nào.”

Ngụy Tác phá được vũng xoáy, Lâm Thái Hư nhạt nhẽo vung tay, mười ngón tay bắn ra vô số thanh sắc quang văn, như thần chi.

Vô số thanh sắc quang văn bao trùm mấy nghìn trượng, quang văn tựa hồ không có uy năng, cương phong từ vũng xoáy tan vỡ vũng cắt qua được. Thanh sắc quang văn như mộng ảo, như hư như ảo.

Nhưng thanh sắc quang văn vừa kích phát, nguyên khí trong mấy nghìn trượng kịch liệt chấn động, đều có uy năng linh giai, pháp khí thấp hơn lọt vào phạm vi này là bị chấn nát.

“Chát chát chát chát!”

Ngụy Tác như ở trong một thế giới kịch liệt chấn động, thân ngoại linh quang không ngừng nổ vang.

“Đây là thuật pháp của thổ.” Lâm Thái Hư kích phát đạo thuật pháp đó, Lý Tả Ý kêu lên.

“Tiếc cho cơ nghiệp U Minh cung mấy nghìn năm bị hủy, cả người kế thừa tông chủ, nhất đại kiêu hùng, cũng coi mình là thổ. Thiên huyền đạo văn, thiên thu lưu niên này là lấy được mật địa ở U Minh cung, đối phó người vừa đủ.”

Lâm Thái Hư cười lạnh đứng trên không bất động, một đạo kim sắc quang diễm xuất hiện, dấy lên uy năng và hoang cổ khí tức kinh nhân, vạch thành cái đuôi dài, tấn công Ngụy Tác.

Phá diệt thần thương!

Phá diệt thần thương có uy năng cực kỳ kinh nhân. Đạo thuật pháp này chấn động không gian quanh Ngụy Tác, Thực huyết pháp đao tế xuất e rằng cũng bị chấn tan, Tuyệt diệt kim đơn tế xuất cũng sẽ tự nổ.

Qua Đông hoang trấn yêu tháp, Lâm Thái Hư biết Ngụy Tác từ Đông Hoang tông đến, y dùng thuật pháp này để gã không thể dùng dị quả, bằng không sẽ tự ném mùi.

“Phù!”

Pháp bảo hình xương sống trắng ngần xuất hiện trước mặt Ngụy Tác. Pháp bảo này cực dẻo, phổ thông linh giai uy năng chấn động không mấy may tổn hại được, bạch sắc chúng khí phun trào khắp mấy trăm trượng.

“Đây là pháp bảo gì?”

“Pháp bảo này có tác dụng gì?” Mọi tu sĩ, kể cả lão bất tử còn lại của Huyền Phong đều không nhận ra lai lịch, mắt lóe lên.

“Choang!”

Phá diệt thần thương quang mang rừng rực. Đông hoang trấn yêu tháp từ phía trên Ngụy Tác giáng xuống bị đánh bay.

“Ầm!”

Bạch sắc viên cổ thiên long từ bạch sắc chướng khí lao ra, Đông hoang trấn yêu tháp bị đánh bật thì ngăn đón Phá diệt thần thương của Lâm Thái Hư.

“Chát!” Thanh sắc cương phong ngưng thành đạo tôn trước mặt Lâm Thái Hư rồi xung kích vào Ngụy Tác, đánh tan một đạo ám kim sắc kiếm khí.

“Choang!” Phá diệt thần thương quay về trước mặt Lâm Thái Hư, lại bị Ngụy Tác hút Đông hoang trấn yêu tháp về hất bay.

“Ầm!”

“Chát!”

Khí tức và uy áp của Lâm Thái Hư sôi trào tựa biển, thân thể lấp lánh quang mang, như thần vương giáng lâm. Giữa y và Ngụy Tác, đạo đạo quang hoa liên tục xung kích, hình thành thông đạo. Y liên tục đi giữa hư không còn Ngụy Tác không ngừng bị chấn lùi.

“Choang! Cách...”

Đông hoang trấn yêu tháp lại vắng đi, có tiếng nứt vỡ.

“Phá diệt thần thương uy năng quá mạnh, Đông hoang trấn yêu tháp đã nứt, sắp không chống nổi!”

“Tốc độ thi pháp của cả hai quá nhanh, tích tắc mà bạo phát được ngàn ấy công kích.”

“Lâm Thái Hư áp chế pháp khí đặc ý của đối thủ, tốc độ thi pháp và kim đơn uy năng tương đương, có điều uy năng Phá diệt thần thương quá bàng mạnh, y ở dưới thì e sẽ mất mạng!”

Nhiều tu sĩ lấp lóe ánh mắt, cho rằng Ngụy Tác nguy ngập.

“Xoẹt!!”

Cùng lúc, thiên địa lại run lên, thần lô như ngọn núi vắn vít kim sắc hỏa diễm được Lâm Thái Hư tế xuất, nắp lò mở ra, phun trào kim sắc thần hỏa vào Ngụy Tác.

“Phần thiên thần lô!”

“Pháp bảo này cũng trong tay Lâm Thái Hư. Lâm Thái Hư còn dư lực tế xuất pháp bảo này, y khẳng định không chống nổi!”

“Choang!” Ai cũng kinh hãi, vừa lóe lên ý nghĩ đó thì Đông hoang trấn yêu tháp lại bị hất bay khỏi Ngụy Tác, Phần thiên thần lô như mặt trời trấn áp xuống, định đốt gã thành tro.

“Việc gì hả?”

Mọi tu sĩ chợt thấy Lâm Thái Hư biến sắc, linh khí cũng rung động cùng thân thể, thanh sắc quang văn bao trùm mấy nghìn trượng cũng vì khí tức y rối loạn mà tan vỡ.

“Chướng khí... Hoang cổ bạch trạch! Là pháp bảo luyện từ xương Hoang cổ bạch trạch! Chướng khí dính vào Phá diệt thần thương, xâm nhập thể nội!” Lâm Thái Hư run lên, trong óc linh quang lóe sáng.

Thân thể run lên, từng tia bạch khí, không hiểu bị y dùng thuật pháp gì bức ra ngay.

Vù!

Trước mặt Ngụy Tác lóe lên hắc quang, Thực huyết pháp đao lại được kích phát. Một đạo hồng quang mang theo uy năng khó tưởng tượng nổi xé hư không.

Thiên địa đột nhiên xuất hiện sát khí kinh rợn khiến ai nấy rùng mình.

“Uy năng... còn đáng sợ hơn Phá diệt thần thương...” Nhiều tu sĩ nghệt thở.

“Tương đương với tuyệt đại đa số khí huyết và chân nguyên của Côn Bằng lão tổ dẫn động địa thiên địa uy năng.” Nhiều tu sĩ biết rõ về Thực huyết pháp đao cũng chấn động.

Lâm Thái Hư tròn mắt!

Thân thể văng ngược lại, song thủ đồng thời ấn lên hư không!

Phần thiên thần lộ thủ chặn trước mặt y.

“Choang!”

Phần thiên thần lộ thượng bị xuyên thủng, bắn đi!

“Cách!” Kim sắc lưu quang của Phá diệt thần thương bị hất lên trời.

“Oành!”

Kim đơn của Lâm Thái Hư cũng xuất hiện.

Huyết quang kinh nhâ ntan đi, nhưng hà quang quanh kim đơn của Lâm Thái Hư cũng tan, viên kim đơn cực lớn không hiểu chấn động bao nhiêu lần, cùng Lâm Thái Hư bị hất lùi.

“Phù!”

Một ngụm máu từ miệng Lâm Thái Hư phun ra.

Lâm Thái Hư như thần vương uy nghiêm vô thượng cũng bị đánh cho học máu!

-o0o-

682. Chương 682: Chiến Thần Gầm Thét

Phần thiên thần lộ bị đánh thủng!

Phá diệt thần thương bị hất bay!

Lâm Thái Hư bị đánh đến thổ huyết!

Ngụy Tác đứng trên không che chở cho Lý Tả Ý, ngân quang lấp lánh, uy thế vô thượng.

“Anh vợ, sao rồi?”

Ngụy Tác không truy kích, chấp tay sau lưng, cười nhạt hỏi Lâm Thái Hư.

Gã đương nhiên muốn giết Thái Hư nhưng biết hiện tại truy kích thì mười một đại tu sĩ sẽ động thủ.

Mười một đại tu sĩ này, thần thông kém nhất là Hàn Nguyệt Nhi. Nhưng tu sĩ Huyền Phong môn, chân truyền đệ tử khác vẫn có mấy Kim đơn tu sĩ nhưng vừa đột phá đến kim đơn, mới là tu sĩ Kim đơn nhất trọng, không thể so với mười hai người đang vây Ngụy Tác.

Hiện tại tuy chưa giết được Lâm Thái Hư nhưng Ngụy Tác nhận ra y thụ thương không nhẹ, không thể kịch liệt động dụng chân nguyên, thực lực chỉ ngang với Hàn Nguyệt Nhi, chưa chắc điều khiển được Phá diệt thần thương. Chốc nữa động dụng Trấn thiên pháp tướng đối địch, coi như gã gạt được chương ngại lớn nhất.

“Tu vi và Thực huyết pháp đạo của ngươi đích xác không tệ, chỉ là không biết giữ mình, dám đối địch với Huyền Phong môn, chỉ còn đường chết.”

Lâm Thái Hư sững lại trên không, tuy bị đánh thổ huyết nhưng thần sắc vẫn thập phần bình tĩnh, vẫn với uy thế bao trùm thiên hạ, rõ ràng tâm trí cực kỳ kiên định, không vì thắng bại nhất thời mà xao động. Y vung tay, thu Phá diệt thần thương về, dùng ngữ khí như thần vương thẩm phán, “Xem ra ngươi cũng công pháp bất phạm, chỉ cần ngươi tỉnh ngộ, quy thuận Huyền Phong môn, giao công pháp ra thì ta sẽ tha mạng cho ngươi, cho ngươi giữ lại tu vi.”

“À!”

Ngụy Tác mỉm cười, chột nhú mày nhìn lại.

Lâm Thái Hư mắt ánh lên thần sắc kinh nghi.

“Phong Ngô Thương!” Y buột ra ba chữ.

Thanh quang mang theo khí tức hùng hậu từ đám mây Ngụy Tác nhìn lên trút xuống. “Lâm Thái Hư, Huyền Phong môn và Chân Võ lễ nào chỉ biết cậ đồng?”

“Phong Ngô Thương?”

Ngụy Tác tỏ vẻ kinh ngạc, tu sĩ xuất hiện mặc phổ thông thanh sắc pháp y, nhưng linh khí hùng hậu ngưng thành một nhánh thanh sắc san hô.

Tu sĩ này chừng ba mươi tuổi, tóc xòa sau gáy, nhãn quang thập phần thương tang, thần sắc kiên nghị khôn tả, trả treo lại Lâm Thái Hư, thể hiện rõ ý chí hơn người.

Tu sĩ này là chân truyền đại đệ tử Phong Ngô Thương của Ngọc Thiên tông mà Ngụy Tác từng gặp.

Phong Ngô Thương lần đầu xung kích kim đơn thất bại, tu vi phế hết, sau đó lại tu luyện, ngưng luyện thành kim đơn, lần trước dùng Bắc minh đấu chuyển nhiên nguyên thiên pháp đối địch với Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo, tạo cho Ngụy Tác ấn tượng rất sâu. Công pháp của Phong Ngô Thương khi đó hút xuống vô số tinh thần nguyên khí, khiến gã rất thèm muốn, ước ao có để phối hợp tu luyện.

Không ngờ y cũng xuất hiện ở đây.

Lần trước Phong Ngô Thương đấu với Lâm Thái Hư, Hứa Thiên Áo thì y mới đạt tu vi Kim đơn tam trọng, nhưng hiện tại khí tức mạnh hơn nhiều, đã kinh đột phá đến tu vi Kim đơn tứ trọng!

“Phong Ngô Thương, ngươi muốn gì?” Phong Ngô Thương đột nhiên giáng lâm, Lâm Thái Hư sầm mặt hừ lạnh.

“Không gì hết, chỉ thấy không công bình, ngươi đơn đấu với y, thù rồi mà không muốn để y đi thì đánh hội đồng, chứ giờ định cùng xông lên thì thật ta không thuận mắt.” Phong Ngô Thương rực thanh quang, nhìn Lâm Thái Hư cười lạnh.

Tia sáng tịch dương sau cùng đã tắt, quang hoa trên mình các kinh thể cường giả chiếu sáng thỉnh không ngoài U Minh thành.

“Phong Ngô Thương, lần trước ngươi ném đòn với ta và Hứa Thiên Áo, giờ định đòi lại hả?” Lâm Thái Hư sầm mặt âm, mục quang như lợi kiếm chăm chú nhìn Phong Ngô Thương.

“Ngươi bảo thế cũng được, các ngươi đông người đánh một, ta không thuận mắt, cứ việc đấu với hai bọn ta.” Phong Ngô Thương không lùi mà tiến, khí diễm bức nhân.

“Phong Ngô Thương, ngươi bị ta đả thương là ân oán riêng, y giết hai lão tổ của bọn ta, nòn nói là giết cả Hứa Thiên Áo, ngươi ngăn cản, tương đương với Ngọc Thiên tông tuyên chiến cùng bản môn. Ngươi gánh được hậu quả hả?” Lâm Thái Hư liếc Phong Ngô Thương, cười lạnh: “Ta đồng ý xong việc này sẽ cho ngươi cơ hội đơn đấu với ta, sinh tử tự chịu.”

“Không cần.” Phong Ngô Thương định nói thì Ngụy Tác mỉm cười: “Đa tạ Phong đạo hữu, bắt quá những kẻ mình, mình mỡ đủ giải quyết rồi. Sau hôm nay, y không còn cơ hội độc chiến với đạo hữu nữa.”

“Cái gì!”

Mọi tu sĩ chấn động. Ngay cả Phong Ngô Thương cũng ngạc nhiên.

Thần thông của Ngụy Tác đã rõ nhưng các tu sĩ trấn thủ tứ phía đều là đương thế đại năng, ngay cả phổ thông Kim đơn đại tu sĩ cũng không thể nhúng vào. Ngần ấy đại năng liên thủ, chúng nhân cho rằng cộng thêm Phong Ngô Thương cũng chưa chắc thắng được, vì đấu với một và nhiều cường giả đỉnh nhọn là hai việc khác nhau.

Ba Lâm Thái Hư cũng chưa chắc giết được mười một kinh thể cường giả.

“Xem ra ngươi muốn chết hả?” Lâm Thái Hư không bảo Ngụy Tác cuồng vọng, chỉ lạnh giọng.

“Đành vậy, anh vợ không nhận thì mỡ đành đại nghĩa diệt thân. Mỡ cũng thấy anh vợ gây nhiều việc ác đếnn ối hôm nay trứ danh.” Ngụy Tác mỉm cười.

“Phong Ngô Thương, người nghe y nói rồi, mau tránh cho xa, nếu ở cùng kẻ cuồng vọng đến độ vô pháp vô thiên tất bị trời phạt.” Lâm Thái Hư nhìn Phong Ngô Thương, cười lạnh.

“Phong Ngô Thương ta làm gì là do Lâm Thái Hư người sai khiến?” Sắc mặt nhợt nhạt nhưng cực kỳ kiên nghị, Phong Ngô Thương cười lạnh, hỏi Ngụy Tác, “Đạo hữu chắc chắn đối phó được chúng?”

“Chắc không thành vấn đề.” Ngụy Tác cười nhạt.

“Được.” Phong Ngô Thương liếc Ngụy Tác, gạt đầu, thân ảnh loáng lên, lùi lại quan chiến.

“Cuồng vọng cực độ!”

Cạnh Lâm Thái Hư, một lão giả Huyền Phong môn mặc bạch bào quát to, định động thủ.

“Đợi đã!” Ngụy Tác nham nhở kêu lên.

“Người còn gì để nói?” Lâm Thái Hư liếc Ngụy Tác, mặt mũi lạnh tanh.

“Tại hạ Ngụy Tác, cũng có người gọi là Bá Khí chân nhân, không biết chư vị có danh hiệu thế nào, nếu có quan hệ với người mỡ quen thì khi động thủ, chưa biết chừng mỡ sẽ nương tay.” Ngụy Tác liếc các kinh thể cường giả, trừ Lâm Thái Hư.

“Y đùa hả?”

“Lẽ nào y thật sự đối phó được ngàn ấy đại tu sĩ?” Lời Ngụy Tác khiến nhiều tu sĩ tròn mắt, cảm thấy y ngông cuồng hết cỡ.

“Được, cho người biết danh hiệu để rõ đã chết trong tay ai.” Các kinh thể cường giả trấn thủ bát phương, vây chặt Ngụy Tác, tuy biết thần thông của gã nhưng nghe vậy thì tức xì khói, một trung niên tu sĩ mặc hồng bào, hồng sắc linh khí ngưng thành hồng sắc thiên mã gầm khê, “Mỡ là Hồng sơn Thiên Tông chân nhân!”

“Tại hạ Bất Lão thọ ông!”

“Tại hạ Hắc Tiều chân nhân!”

“Tại hạ Huyền Phong môn Cổ Kha!”

“Cự Linh tông Kim Sí chân nhân!”

“Vô Kỵ thiên cung Trần Tây Hoàng...”

Giọng nói mang theo sát ý băng lãnh vang lên, những kinh thể cường giả đã định xuất thủ nên uy áp cuộn cuộn, khí thế như núi lở.

“Vô Kỵ thiên cung, cũng là siêu cấp đại tông môn, lúc vây đánh Lý Tả Ý có đại tu sĩ Vô Kỵ thiên cung xuất hiện, có vẻ Vô Kỵ thiên cung đã cùng Huyền Phong môn liên thủ.”

Ngụy Tác ở giữa các cường giả, như con thuyền trong sóng dữ, lúc nào cũng có thể chìm, nhưng không hề đổi sắc, nhân quang hơi ánh lên. Gã hỏi danh hiệu không phải vì sẽ nương tay mà vì biết họ phần lớn không phải tu sĩ trong Huyền Phong môn. Đối địch thì nếu giết đối thủ cũng nên biết bối cảnh của họ để nắm vững về địch nhân. Xem ra, trừ chạm đến hai siêu cấp đại tông môn như Huyền Phong môn và Chân Võ, thêm một siêu cấp đại tông môn Vô Kỵ thiên cung cũng không sao.

“Xoẹt!!”

Lâm Thái Hư rung chuyển nguyên khí trong tay, dấy lên vô số thanh sắc o quang văn huyền ảo. “Ngụy Tác, nếu người quỳ xuống cầu xin còn kịp.”

“Vậy hả?”

Ngụy Tác vung tay, Thủy chúc yêu yêu đơn bay lên.

“Ồanh!”

Thủy linh nguyên khí vô cùng vô tận tràn ra, ngưng thành hình Thủy hoàng thần linh ngậm Thủy chúc yêu yêu đơn.

Cơ hồ đồng thời, kim đơn hà quang từ tâm mạch gã toát ra, tràn vào thể nội hắc sắc tinh kim tiểu nhân.

“Chát!”

Thiên địa đột nhiên bị một ngọn thần chùy gõ mạnh, pháp tướng có dải sáng đen sau gáy như vàng mặt trời, chân rực vô số vòng sáng hiện lên sừng sững.

Pháp tướng toát lên khí tức, hình thành một làn khói đen chọc thẳng trời cao, mọi vân khí đều bị đâm xuyên!

Uy áp khó tưởng tượng nổi chấn động Thiên khung, như viên cổ chiến thần gầm gào hủy thiên diệt địa.

Đối diện uy áp này, Lâm Thái Hư nhợt nhạt mặt mày.

-o0o-

683. Chương 683: Thật Sự Chết Không Nhắm Mắt

Trần thiên pháp tướng, đỉnh thiên lập địa giữa hư không, tu sĩ thông thường không thể tưởng tượng nổi.

Khôi giáp trông cực kỳ nặng phát ra chinh phạt khí tức ràn rạt, tựa hồ không gì xuyên thủng được.

Một tay chỉ tới, tựa hồ thần phạt trước mặt cũng không thể ngăn bước.

Một tay chỉ xuống, tựa hồ thiên địa cũng bị chia ranh giới.

Thân thể Ngụy Tác ở ngực Trần thiên pháp tướng, như thể là trái tim phun trào nguyên khí.

“Đây là cái gì?!” Trần thủ phía tây là một đại tu sĩ rực thất sắc hà quang, tốc độ thi pháp cực kỳ kinh nhân, Ngụy Tác vừa lấy ra Thủy chúc yêu yêu đơn thì trước mặt y đã xuất hiện hà quang như vàng trắng tròn, khí diễm ngút trời. Trần thiên pháp tướng hiển hiện, thân thể y run lên, hà quang sát nữa không thể không chế nổi.

“Lẽ nào là thần huyền pháp tướng! Không thể nào, y không phải Thần huyền cảnh tu sĩ, sao lại hóa thành được thần huyền pháp tướng!”

“Pháp bảo gì mà uy áp này, lẽ nào là tiên khí!”

“Không xong, uy áp quá đáng sợ, tâm tạng sắp vỡ rồi!”

Nhiều tu sĩ đô loạn choạng lù lại, có những tu sĩ ở cực xa mà cũng không chịu nổi uy áp của Trần thiên pháp tướng, ôm ngực phun máu. Ngay cả Phong Ngô Thương ở xa quan chiến cũng biến sắc.

Thiên địa nguyên khí như nước triều tụ vào Trần thiên pháp tướng.

Sát ý xung thiên, ý chí hùng hậu khiến mọi tu sĩ như trí đứng giữa mùa đông giá.

“Phù!”

Lâm Thái Hư dấy lên vô số thanh sắc thần văn nhưng bị uy áp và khí tức của Trần thiên pháp tướng chấn tan!

Thiên địa nguyên khí tụ về quanh Trần thiên pháp tướng, quang văn dưới chân trải ra vô hạn, như giẫm nát thiên địa.

“A!”

Kể cả Lâm Thái Hư, mọi kinh thể đại tu sĩ đều rung mình quát to.

“Uy năng vật này quá mạnh, mau liên thủ diệt y!”

“Mau ngăn y kích phát!”

“Mau giết y, không thì chúng ta đều chết!”

Tất cả đều run rẩy, cảm nhận được nguy hiểm. Nên cả toán kinh thế đại tu sĩ cùng phát động tiến công!

“Oành!”

Một đại tu sĩ đột nhiên phun ra vô số tinh huyết, hóa thành tử hắc sắc ngô công khổng lồ che kín thỉnh không, thiên địa nguyên khí tựa hồ bị trấn áp.

“Được! Giết y!” Một đại tu sĩ mặc lưu kim trường bào kinh hỉ vạn phần, gầm lên.

Ngần ấy đại tu sĩ phát ra công kích, vạn trượng quang mang, hình thành thủy triều kinh nhân, từ chỗ Ngụy Tác, không khí nổ vang kịch liệt. Trấn thiên pháp tướng tựa hồ tan vỡ.

“Chát!”

Cùng lúc, thiên địa chấn động, Trấn thiên pháp tướng bước tới.

Chỉ một bước, Trấn thiên pháp tướng đã làm tan hết quang hoa trước mặt.

Động tác tựa hồ không nhanh nhưng chỉ một bước là vượt được thủy triều do vạn trượng quang mang hình thành.

“Chát!”

“A!”

Đại đa số quang hoa rơi sau lưng Trấn thiên pháp tướng, chỉ một bước là quang hoa trước mặt lão giả Huyền Phong môn mặc bạch bào tan hết, bị đánh bay, thân thể tan vỡ!

Lại một lão bắt tử Huyền Phong môn mất mạng!

“Chát!”

Hắc sắc vu bát trạng rừng rực hắc diễm, giáng vào lưng Trấn thiên pháp tướng.

“Dù là tiên khí, tu vi của y cũng không thể kích phát toàn bộ uy năng, chúng ta ngần này người đủ giết y!” Nhiều đại tu sĩ đồng thời quát to.

“A!”

Nhưng tất cả cơ hồ nín thở.

Hắc sắc vu bát uy năng ngút trời, khắc vô số phù văn cổ kính, to cỡ bốn, năm trượng, ít nhất cũng huyền cấp trung giai, lại là không gian pháp bảo, trực tiếp xuất hiện sau lưng Ngụy Tác, cực khó đón đỡ, nhưng ai cũng thấy tích tắc cái bát giáng xuống, một tay Trấn thiên pháp tướng lật lại đón đỡ!

Dù Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ cũng không kịp phản ứng như thế, nhưng Ngụy Tác chặn được.

“Cách!”

Trấn thiên pháp tướng vung tay qua hư không theo quỹ tích kỳ ảo, như xuyên qua thác nước, ngưng thiên địa nguyên khí thành vô số quang văn. Cái bát đen bị đánh vỡ tan.

“Phù!”

Cùng lúc, linh quang quanh một đại tu sĩ bị bàn tay dấy quang văn chấn tan văng ngược lại, phun máu ào ạt.

“Đừng hoảng! Chúng ta tụ lại!” Lâm Thái Hư kinh hãi, ban này y bắt chắp thương thể kích phát Phá diệt thần thương nhưng đánh hụt, bị Trấn thiên pháp tướng bỏ lại sau lưng.

“Giết!” Mấy đại tu sĩ đồng thời cuộn cuộn linh khí, tụ lại trước Trấn thiên pháp tướng, kích phát uy năng hình thành quang trụ khó tưởng tượng nổi.

Trần thiên pháp tướng hơn cả họ tướng tướng, có đủ chân nguyên hòa và kim đơn uy năng thì nó không phải tiên khí thiếu uy năng mà tương đương với thần huyền pháp tướng! Như một vạn cổ cự đầu trong truyền thuyết, thần huyền đại năng tự thân giáng lâm!

Ngụy Tác chói lòa ngân sắc thần huy, vô số nguyên khí phun ra thu vào, gã vẫn lạnh lùng như được bao bọc trong thần thánh quang hoa, như thần chi.

Dung hợp với Trần thiên pháp tướng, trong mắt gã hiện rõ vô số quỹ tích huyền ảo bình thường không thấy được, nhiều động tác không ngừng lóe lên trong óc.

Thần thức của gã mệnh mông, bao trùm mọi tu sĩ, thời gian như ngừng lại, phản ứng và động tác của họ đâm ra cực chậm.

Chỉ một bước là tránh được năm, sáu đại tu sĩ toàn lực liên thủ, đến trước một vị đại tu sĩ.

Hồng sắc linh khí trên mình y sôi trào hình thành hình hồng sắc thiên mã, là Thiên Tông chân nhân.

Y có tu vi Kim đơn tam trọng sơ kỳ, trong cả tu đạo giới cũng có địa vị siêu nhiên.

Thấy Trần thiên pháp tướng áp sát, y kinh hãi cực độ, tựa hồ định thi triển pháp thuật bỏ chạy.

Nhưng như viễn cổ thần vương, chiến thần giáng lâm, Trần thiên pháp tướng phát tay, đẩy lên vô số quang văn huyền ảo.

“A!”

Kinh thể đại tu sĩ này rú vang, nhận ra thân thể bị uy năng ép cho bất động, như con ruồi nặng trong cục hổ phách.

“Chát!”

Chỉ chạm vào quang văn là đại tu sĩ gần đạt mức lão bất tử của Huyền Phong môn tắt hết mọi linh quang.

“Phù!” Nhục thân lão vắng đi, tan nát.

Ngụy Tác lướt trên không, Trần thiên pháp tướng phát ra sát ý kinh thiên, tay vạch lên những quỹ tích huyền ảo.

Ai nẩy rúng động, run rẩy không ngừng, cơ hồ không dám tin ngần này Kim đơn đại tu sĩ cũng không may mắn ngăn được gã.

Mười hai người liên thủ vây Ngụy Tác đều là kinh thể cường giả, hùng bá nhất phương, cả Thiên Huyền đại lục không có bao nhiêu người ngang vai với họ.

“Ai cho ta biết tin về Đề hồ thánh quả thì còn đường sống.”

Ngụy Tác thập phần bình tĩnh cất tiếng.

“Không phải chứ, đại ca...” Hàn Vi Vi mà ở đây tất sẽ trợn tròn trắng kêu như thế, lúc nào rồi mà gã còn nghe ngóng Đề hồ thánh quả, thật sự quá đáng.

Ngần ấy tu sĩ có mặt không cười nổi.

“Giết Lý Tả Ý, hạn chế hành động của y, không thì chúng ta đều chết.”

Một tu sĩ lùn tịt ré lên, thân ảnh lao về phía Lý Tả Ý được Ngụy Tác để dưới đất, là Bất lão thọ ông trong Thiên Bắc tam hung.

“Có mỗ ở đây, ai giết được y.”

Tu sĩ lùn tịt cơ hồ vừa lên tiếng, Trần thiên pháp tướng đã đến sau lưng y.

“A!” Bất lão thọ ông kinh hãi, bưng lên vô số quang hoa, thân thể như ẩn vào hư không.

Đối diện Trần thiên pháp tướng, đại tu sĩ hung danh lừng lẫy này cũng không dám đấu, trực tiếp thi triển vô thượng mật pháp, ẩn vào hư không.

“Chát!”

Trần thiên pháp tướng vẫn vung tay, thiên địa cơ hồ bị xé rách, quang hoa rung lên, Bất Lão thọ ông bị lôi từ hư không ra, mình đầy máu, không hề còn khí tức, không biết bị đánh bay đi bao nhiêu dặm.

“Lâm Thái Hư, ngươi biết chỗ có Đề hồ thánh quả? Không biết thì chỉ còn đường chết.” Giết Bất Lão thọ ông đoạn Ngụy Tác nhìn Lâm Thái Hư, cơ hồ sau tích tắc, Trần thiên pháp tướng đã đến trước mặt y.

“Cùng chết đi!”

Phá diệt thần thương của Lâm Thái Hư đánh hụt, sắc mặt y nhợt đi, trong đầu ánh lên vô số quang điểm, quang phù vuông vắn không ngừng tan vỡ. Rõ ràng y tự nổ kim đơn, định cùng Ngụy Tác lưỡng bại câu thương.

“Xoạt!”

Nhưng Trần thiên pháp tướng vượt khỏi tưởng tượng của y.

Với Ngụy Tác lúc này, y thi pháp rất chậm.

Tích tắc đó, Lâm Thái Hư thấy Ngụy Tác liếc y, Trần thiên pháp tướng lướt đến phía trên Lý Tả Ý.

“A!”

Lâm Thái Hư gầm lên vang vọng, trên mình rực vô số quang điểm.

Y tự nổ kim đơn, kim đơn uy năng bùng lên!

Lúc tự nổ kim đơn thì Ngụy Tác ngay trước mắt nhưng khi kim đơn phát nổ thì gã đã ở xa, y chỉ nổ tan không khí! Kim đơn nổ rồi, y cũng bó tay.

Chết không nhắm mắt!

Lâm Thái Hư lúc này thật sự chết không nhắm mắt.

“Oành!” Uy năng nổ tung, thân thể Lâm Thái Hư triệt để hóa thành tro, biến thành quang điểm với tốc độ kinh nhân khuếch trương đi.

-o0o-

684. Chương 684: Tin Tức Về Thánh Quả

Ngụy Tác dùng chân nguyên bao lấy Lý Tả Ý, Trần thiên pháp tướng lướt đi với quỹ tích huyền ảo.

Kim đơn tứ trọng tự nổ tạo thành quang điểm, thậm chí biến một Kim đơn đại tu sĩ không kịp lui đi thành tro.

Nhưng uy năng đó không xung kích trúng Trần thiên pháp tướng, tốc độ thật khó tưởng tượng nổi.

“Lâm Thái Hư cũng...”

Ai cũng run rẩy, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt. Chân truyền đại đệ tử của Huyền Phong môn, dưới một người trên vạn người bị Ngụy Tác giết!

“Y...!” Hàn Nguyệt Nhi lúc trước khinh rẻ Ngụy Tác, thập phần phẫn nộ vì gã không thèm nhìn nàng ta, giờ đầu óc trống trơn, không ngờ thần thông của gã lại đến mức này.

Cộng thêm Lâm Thái Hư, thoáng sau đã có năm kinh thế đại tu sĩ mất mạng, thần uy của Ngụy Tác lời lẽ khôn tả.

“Chư vị, không muốn chết thì toàn lực tru sát y, uy năng vậy đó như thế, dù là tu vi Kim đơn ngũ trọng cũng không thể duy trì lâu!” Lão giả Huyền Phong môn rực ngân hà, hai mắt đỏ ngầu gầm vang.

Huyền Phong môn có chỉ có sáu tu sĩ cùng thời với lão còn lại, lần này vì biến cố ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ mà cử tới bốn người, cả bốn từ mấy chục năm trước đã hoành hành, nhưng thoáng cái giờ chỉ còn mình lão!

Thiên địa hồng lưu, mấy trăm năm tuế nguyệt không tiêu diệt được họ mà giờ lại bị một tu sĩ tiểu bối lấy mạng!

“Ồanh!”

Một lục bào đại tu sĩ suy kiệt toàn bộ linh khí, thình không mờ đi, mặc lục sắc quang hoa trấn áp xuống, là khối mặc lục sắc tinh kim có phù văn hình thiên nữ đang múa.

Kỳ hình pháp bảo này chỉ cỡ nắm tay, khiến nghìn trượng không khí trên đầu Ngụy Tác nổ vang, rõ ràng lục bào đại tu sĩ hao tận toàn thân chân nguyên mới tế xuất được con bài tẩy này.

“Tà vương minh hạnh! Là của chí bảo thượng cổ Tà Vương tông! Không chỉ uy năng đạt huyền giai thượng phẩm, có thể đề thăng tốc độ hấp nạp âm lệ chi khí, đối với tu sĩ tu luyện âm lệ nguyên khí công pháp lai thì là chí bảo kinh nhân, tiểu tử, đừng...” Pháp bảo này được tế xuất thì lục bào lão đầu im lặng đã lâu lại cất tiếng, định bảo gã đừng đánh hỏng pháp bảo này, vì đối với Âm Lệ Hoa thì đây đúng là chí bảo đề thăng tốc độ tu luyện. Nhưng lão chưa nói xong đã ngừng lời.

Ngụy Tác không định đón đỡ pháp bảo này.

Pháp bảo này tế xuất, Trấn thiên pháp tướng đã đến trước mặt lục bào đại tu sĩ.

Mặc lục sắc tinh kim đánh hụt!

“A!”

Tiếng gào vang lên, lục bào đại tu sĩ phun ra lục sắc quang diễm, tựa hồ dùng đoạt xá chi pháp bỏ chạy.

“Phù!”

Ngụy Tác vung tay, Trấn thiên pháp tướng cũng vung tay, quang văn trực tiếp chấn tan lục sắc quang diễm mà lục bào đại tu sĩ phun ra.

Trấn thiên pháp tướng lướt tay qua thân thể lục bào đại tu sĩ, toàn bộ thành tro.

“A!”

Lại có đại tu sĩ một mặc hắc bào, chính thị Hắc Tiều chân nhân còn lại trong Thiên Bắc tam hung tan hết hắc quang vắng đi.

Y tế xuất hắc sắc cự phủ định từ phía sau đánh lên Ngụy Tác, nhưng Trấn thiên pháp tướng phát một tay là đã đánh nát cây búa.

Trên thình không, một cổ đồng sắc pháp ấn mang theo kim đơn hà quang to lớn như ngọn núi giáng xuống, là bản mệnh pháp bảo của một kinh thể đại tu sĩ.

“Choang!”

Cổ đồng sắc pháp ấn bị Trấn thiên pháp tướng đánh tan vỡ, mọi linh quang tắt ngóm.

“Phù!” Một đại tu sĩ có linh quang ngưng thành đôi cánh vàng cũng run người phun máu.

Ngạnh tiếp một đòn, Trấn thiên pháp tướng kịch liệt chấn động, Ngụy Tác vẫn rục rở ngân sắc thần huy, vô số nguyên khí phun trào, như viên cổ cự thú đang hô hấp, chân nguyên không có vẻ gì khô kiệt.

“Căn bản không so với tốc độ thi pháp của y được! Nhanh hơn chúng ta nhiều!”

“Y gần như hoàn toàn kích phát uy năng của tiên khí!”

“Thần thông của y gần đạt mức một thần huyền đại năng chân chính! Chúng ta đang đấu với thần huyền đại năng!”

“Đi mau! Không thì sẽ chết hết!”

Mọi tu sĩ tại trường đều nhận ra, đều có ý bỏ chạy, hóa thành lưu quang tỏa đi bốn phương tám hướng.

Một đạo tử sắc linh quang, độn tốc kinh nhân nhất, tốc độ như Phá diệt thần thương, khiến mục quang cơ hồ không theo kịp.

Trần thiên pháp tướng bám sát đạo tử sắc linh quang, Ngụy Tác vung hai tay, song thủ của Trần thiên pháp tướng ánh lên quang văn, như dệt lại thiên địa trật tự, tử sắc linh quang bị uy năng trấn áp, là một đại tu sĩ mặc bạch sắc vân cẩm bào đạo bào, mặt mũi nhợt nhạt.

“Nguyện ý giao nộp môn độn pháp này thì tha cho ngươi!” Trần thiên pháp tướng lẳng không ấn tay xuống đại tu sĩ bị cố định tại hư không, đồng thời Ngụy Tác bình tĩnh cất tiếng.

“Tại hạ nguyện ý giao nộp môn độn pháp này!”

Tu sĩ mặc bạch sắc vân cẩm bào đạo bào ré lên.

“Chát!”

Trần thiên pháp tướng khẽ ấn, đại tu sĩ mặc vân cẩm bào đạo bào phun máu, bị Ngụy Tác cuốn lại.

Không hề dừng lại, tựa hồ chỉ đi hai bước trên không, Trần thiên pháp tướng lại đến sau lưng một đại tu sĩ.

Y kêu lên thê thảm, phát ra các loại quang hoa đổ vào Trần thiên pháp tướng.

Một mình đại tu sĩ này không thể chống nổi uy năng Trần thiên pháp tướng. Chát! Quang hoa tan tành, thân thể y cũng nát theo.

“Chát!”

“Chát!”

“Chát!”

Trần thiên pháp tướng lướt trên hư không giết đại tu sĩ đó, Ngụy Tác cách ba dải độn quang chừng hai nghìn trượng, nhưng Trần thiên pháp tướng mỗi bước là rút ngắn khoảng cách. “A!” Tích tắc sau, lão bắt tử bao kín ngân quang, người còn lại trong bốn lão giả Huyền Phong môn chỉ kịp ré lên, đã bị uy năng cố định trên không rồi bị ép nát người.

“Đừng giết tôi!... Tôi biết tin về Đề hồ thánh quả!”

Ngụy Tác tiếp tục truy kích một đạo lam sắc độn quang, cách hai nghìn trượng thì tu sĩ đó nhận ra bị thần thức phong tỏa, run lên rồi kêu to.

Tu sĩ này là Hàn Nguyệt Nhi cực kỳ cao ngạo, như công chúa khinh rẻ bình dân, khinh rẻ cả Ngụy Tác.

“À!”

Ngụy Tác vốn không có ý thương hương tiếc ngọc, định giết luôn đại tu sĩ tương lai rất có thể sẽ uy hiếp đến gã nhưng Hàn Nguyệt Nhi nói thế thì chân mày gã giật giật, Trần thiên pháp tướng dừng lại.

Chỉ tích tắc sững lại, đạo độn quang còn lại đã lướt đi rất xa.

“Xoẹt!” Mục quang lóe lên, Ngụy Tác thu Trần thiên pháp tướng, đứng cách Hàn Nguyệt Nhi không xa.

Thủy chúc yêu yêu đơn trên đầu gã chỉ còn một phần ba lúc trước u.

Gã vung tay thu Thủy chúc yêu yêu đơn và Trần thiên pháp tướng lại.

Hàn Nguyệt Nhi dừng lại, không dám động đây, thân thể không ngừng ran rẩy, không còn nét cao cao tại thượng nữa mà cắt không còn hột máu.

“Các hạ biết tin về Đề hồ thánh quả?” Ngụy Tác nhạt nhẽo hỏi.

“Vân Linh đại lục có một đại tông môn trồng Đề hồ thánh quả.” Tuy thu Trần thiên pháp tướng nhưng thân ảnh Ngụy Tác trong mắt Hàn Nguyệt Nhi vẫn cao vút, khiến nàng ta run rẩy.

“Tông môn nào?” Mắt Ngụy Tác sáng lên.

“Vân Linh đại lục? Tốt quá, tới đây chúng ta sẽ đến Vân Linh đại lục, tìm luôn Đề hồ thánh quả!” Lục bào lão đầu hưng phấn. Ngụy Tác tu vi càng cao, thần thông càng kinh nhân, tương lai lão càng có khả năng thành công ngưng hình.

“Cụ thể tông môn nào thì tôi không biết. Chỉ biết bản môn có một lão tổ từng đổi được Đề hồ thánh quả.” Hàn Nguyệt Nhi đáp.

“Cụ thể là tông môn bất nào cũng không biết? Như thế đổi được mạng thì mạng các hạ rẻ quá?” Ngụy Tác sầm mặt, cười lạnh.

“...” Hàn Nguyệt Nhi cắn môi không nói gì, mặt nhợt đi đầy khuất nhục.

“Sự tỷ của nàng ta và mỗ có giao tình, vị đạo hữu này có thể nể tình chăng. Đúng là nàng ta không biết.” Cùng lúc, Phong Ngô Thương từ phía sau lên tiếng.

“Đi đi. Nếu lần tới còn chống lại, mỗ sẽ không hạ thủ lưu tình.” Ngụy Tác gật đầu với Hàn Nguyệt Nhi.

-o0o-

685. Chương 685: Thiên Đế Văn Tinh Thiên

Hàn Nguyệt Nhi khuất nhục nhưng nàng ta đang trẻ trung phơi phới, dung nhan tuyệt sắc, là thời tươi sáng nhất của tu sĩ nên càng tiếc mạng hơn các tu sĩ già nua. Ngụy Tác nói thể thì thiên chi kiêu nữ địa vị thấp phần cao tuyệt tại Huyền Phong môn không dám nói gì, mặc nhiên hóa thành lam sắc lưu quang, rời khỏi U Minh thành.

“Lâm Thái Hư chết... bốn lão bắt tử Huyền Phong môn cũng chết.”

“Ngần ấy đại tu sĩ mà cơ hồ bị giết ngược!” ... Trong mấy nghìn dặm, mọi tu sĩ Huyền Phong môn và những tu sĩ bị Huyền Phong môn điều khiển cũng bỏ chạy, bốn phương tám hướng toàn là lưu quang. Lâm Thái Hư và các lão bắt tử Huyền Phong môn đều là điên phong cường giả của đương kim tu đạo giới, còn lại cũng không phải tán tu thông thường mà có quyền thế ngút trời.

Ngần ấy danh đại tu sĩ nhất tề mất mạng, bị một tán tu Kim đơn kỳ giết thì thật khó tưởng tượng nổi, sẽ khiến cả tu đạo giới Thiên Huyền đại lục chấn động. Thần uy của Ngụy Tác kinh diễm thiên hạ, sau trận này sẽ thành truyền kỳ, được ghi vào điển tịch. “Đa tạ Ngụy đạo hữu nể tình, bất quá Ngụy đạo hữu đúng là một tán tu Linh Nhạc thành?”

Phong Ngô Thương từ phía sau lảng không lướt tới, tuy cực kỳ chấn động nhưng khí tức thập phần ổn định, tâm trí cực độ kỳ kiên định, không bị thần uy của Ngụy Tác dọa khiếp. Phong Ngô Thương khi trước đối diện Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo mà không khuất phục, chiến ý kinh thiên, tâm chí như như thể tất có thành tựu bất phàm. “Phong đạo hữu bất tất hoài nghi, tại hạ vô tình gặp may trong Thanh Thành khư, còn thì đích xác là một tán tu.”

Ngụy Tác tùy khẩu ứng phó. Phong Ngô Thương tạo cho gã cảm giác không tệ, có thể kết giao, nhưng chưa thể tin được nên đương nhiên không để lộ tẩy. “Không ngờ Lâm Thái Hư nhất đại thiên kiêu, lại chết ở đây.” Phong Ngô Thương gật đầu, thở dài, “Chân Võ tông Hứa Thiên Áo cũng chết trong tay các hạ?”

“Đúng thế, y và Bạch Vũ chân nhân bắt mấy hảo hữu của mỗ, bức mỗ hiển thân, kết quả bị mỗ giết.” Ngụy Tác nói.

“Ngụy đạo hữu xử lý sự tình xong rồi sẽ bàn với mỗ?” Phong Ngô Thương không rườm rà, liếc đại tu sĩ mặc bạch sắc vân cẩm đạo bào bị Ngụy Tác hút đến.

“Cũng được, mỗ có việc muốn bàn với Phong đạo hữu.” Ngụy Tác nói với Phong Ngô Thương đoạn nhìn đại tu sĩ mặc bạch sắc vân cẩm đạo bào, “Giao môn độn pháp ra.” Đại tu sĩ đó bị thần thức uy áp của Ngụy Tác dồn xuống, lại thổ huyết.

Nhưng y không dám nói gì, đón lấy kí sự thanh phù Ngụy Tác đưa cho, vận chân nguyên ghi lại môn phi độn thuật pháp độn tốc kinh nhân lại. “Đi đi! Đừng ở lại Thiên Huyền đại lục bắc bộ.” Ngụy Tác đón lấy thanh phù, thần thức quét vào, chân nguyên cuốn nạp bảo nang của đại tu sĩ đó rồi ném y đi.

Đại tu sĩ đó bị ném đi, không dám dừng lại, lắc lắc lư lư trốn chạy. Ngự Tác phát thần thức, Huyền sát quỷ thảo chụp xuống lên tục. Phá diệt thần thương, Tà vương minh hạp... thi thể đại tu sĩ, pháp khí vỡ, nạp bảo nang đều được hút lên.

Trần thiên pháp tướng siêu phàm, trong mười đại tu sĩ bị Ngự Tác giết, trừ Lâm Thái Hư tự nổ kim đơn, nạp bảo nang cũng hóa thành tro, thi thể các đại tu sĩ cũng bị chấn nát, nhưng kim đơn của họ, trừ Lâm Thái Hư và đại tu sĩ phun ra lục diễm thì còn nguyên. Ngự Tác thu được tám viên kim đơn. Phần lớn pháp bảo của họ bị Trần thiên pháp tướng đánh vỡ, còn Phá diệt thần thương và Tà vương minh hạp là thượng cổ pháp bảo, thai thể thập phần cứng rắn, không hề tổn hại, đều rơi vào tay gã. Gã thêm muốn Phần thiên thần lô, bị đâm thủng, thần quang tắt hết, không còn điều khiển được nhưng gã coi trọng nhất là chất liệu kim sắc thần lô này, nên được gã thu vào nạp bảo thủ trạc.

“Đi thôi!” Thu chí bảo rơi trên kinh thiên chiến trường lại, Ngự Tác đáp xuống sơn cốc có Phượng lân thanh ưng, lay tỉnh đệ tử Huyền Phong môn bị chân nguyên phong bế khí huyết. Y tỉnh lại, đại chiến đã hạ màn, thấy Ngự Tác vẫn bình an, cảm thụ trong mấy nghìn dặm, có khí tức của các loại thuật pháp và pháp bảo thì y run lên, không hiểu xảy ra chuyện gì.

“Để Phong đạo hữu đợi lâu.” Thả đệ tử Huyền Phong môn đi, Ngự Tác thả Phệ tâm trùng điều khiển Phượng lân thanh ưng, lên đến đối diện Phong Ngô Thương. “Y và các hạ có giao tình? Xem ra các hạ cứu y không chỉ vì Liệt khuyết tàn nguyệt?” Nhìn Lý Tử Ý được Ngự Tác an trí sang bên, nhắm mắt luyện hóa linh dược liệu thương, Phong Ngô Thương thần nhiên, truyền âm. “Y cứu mỗi một lần, đích xác có giao tình, thần trí y thác loạn, coi mình là thỏ, coi mỗi là huynh đệ.” Ngự Tác không giấu, truyền âm cho Phong Ngô Thương.

“Hả? Ngự đạo hữu định thế nào? Dẫn y đi hay tra xét U Minh cung bí địa?” Phong Ngô Thương liếc thành trì mệnh mông sau lưng Ngự Tác.

“Đến rồi thì cũng nên tra xét U Minh cung bí địa.” Ngự Tác cười nhạt: “Huyền Phong môn tông chủ trừ phi đang ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ, không thì dù đến cũng không nhanh được, mỗi đủ thời gian ly khai.”

“Mỗi có tin chắc chắn, Huyền Phong môn tông chủ không ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ, dù đích thân đến thì mười mấy canh giờ cũng tuyệt đối không đến được U Minh thành.”

Phong Ngô Thương nhìn Ngự Tác, nói thẳng, “Nếu mỗi bảo muốn vào U Minh cung bí địa, Ngự đạo hữu nghĩ thế nào, có muốn cùng mỗi liên thủ hay không cho mỗi vào U Minh thành, đấu một trận với mỗi?”

“Thủy chúc yêu yêu đơn còn dùng được một chốc, tiểu tử, giết y hoặc bắt sống bức hỏi ‘Bắc minh đấu chuyển nhiên nguyên thiên pháp!’” Lục bào lão đầu kêu ầm trong tai Ngự Tác, như sát nhân cuồng tự. “Phong đạo hữu thẳng thắn lắm, chi bằng chúng ta bàn điều kiện trước?” Ngự Tác mục quang lóe lên.

“Bàn điều kiện? Hả? Thử nói xem sao.” Phong Ngô Thương tựa hồ thập phần hân thưởng thái độ của Ngự Tác, tỏ vẻ hào hứng.

“Mỗi nguyện ý cũng Phong đạo hữu liên thủ vào U Minh cung bí địa, nếu phát hiện thuật pháp thì hưởng chung. Nhưng mỗi rất thích Bắc minh đấu chuyển nhiên nguyên thiên pháp, không biết Phong đạo có thể truyền môn thuật pháp ày hco mỗi?” Ngự Tác bình tĩnh như thường.

“Cần môn thuật pháp này của mỗi?” Phong Ngô Thương hơi ngẩn ra, tỏ vẻ kinh ngạc.

Y lại nhìn Ngự Tác, hơi trầm ngâm rồi mỉm cười: “Thật ra môn thuật pháp này của Ngọc Thiên tông bắt nguồn từ cổ kinh tàn thiên, tàn thiên của Thiên đế vẫn tinh thiên - một trong thượng cổ thập đại công phạt chỉ pháp mà diễn hóa thành, tuy uy lực sánh với thiên cấp đỉnh giai công kích thuật pháp nhưng mỗi lần thi triển là phải thiêu đốt khí huyết, đại tổn thọ nguyên, mỗi lần tương đương với tổn hao mấy năm khổ tu và mười năm thọ nguyên, các hạ cần thật hả?”

“Môn thuật pháp này lại diễn hóa từ Thiên đế vẫn tinh thiên! Thiên đế vẫn tinh thiên đích xác là một trong thượng cổ thập đại công phạt chỉ pháp, là pháp thuật công kích đỉnh nhọn, có thể thu hút Cửu thiên tinh thần nguyên khí, nghe nói khi thần huyền đại năng thi triển, thậm chí năng ngưng thành một vì sao!” Lục bào lão đầu cơ hồ hít hơi lạnh. “Môn thuật pháp này có được từ thượng cổ cổ kinh, không phải Thiên đế vẫn tinh hoàn chỉnh, nên tổn thương lớn với người thi triển.”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, biết môn thuật pháp đó uy thế phi phàm, lúc trước Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo liên thủ cũng bị Phong Ngô Thương đả thương, nhưng gã không ngờ nó có lai lịch này. “Môn thuật pháp đó tuy có khuyết điểm nhưng mỗi vẫn muốn có.” Hít sâu một hơi, Ngụy Tác kiên định bảo Phong Ngô Thương.

“Nếu lấy được Liệt khuyết tàn nguyệt, mỗi truyền cho các hạ, coi như các hạ không thiệt, còn không được thuật pháp cỡ đó, mỗi lại thiệt. Môn thuật pháp này dù gì cũng là bất truyền chi bí của Ngọc Thiên tông, chỉ thân truyền đệ tử mới biết, mỗi truyền thụ là phạm môn quy, không có lợi thì không thể giải thích.” Phong Ngô Thương ve cằm.

“Không lấy được Liệt khuyết tàn nguyệt, không biết Phong đạo hữu có điều kiện khác chẳng?” Ngụy Tác nhân quang lóe lên, hỏi. “Nếu mỗi cần phương pháp luyện chế Tuyệt diệt kim đơn thì đạo hữu có đáp ứng? Nghe nói đạo hữu từng sử dụng không ít Tuyệt diệt kim đơn, chắc biết phương pháp luyện chế?” Phong Ngô Thương thoáng nghĩ, bảo Ngụy Tác.

-o0o-

686. Chương 686: Lấy Được Cổ Kinh

“Phương pháp luyện chế Tuyệt diệt kim đơn thì không được.” Ngụy Tác lắc đầu cự tuyệt.

Tuyệt diệt kim đơn uy lực siêu phàm, trong tay mình vẫn hơn, vạn nhất tương lai mình đối địch mà bị Tuyệt diệt kim đơn nổ thì gã cũng chết không nhắm mắt như Lâm Thái Hư.

“Công pháp của các hạ tựa hồ siêu phàm, chắc không đem ra đổi.” Ngụy Tác trả lời không ngoài dự liệu của Phong Ngô Thương, Ngọc Thiên tông chân truyền đại đệ tử này nổi hứng mặc cả với gã, “Ngụy đạo hữu hoàn còn gì để đổi nữa?”

“Nếu mỗi lấy Phá diệt thần thương trao đổi thì Phong đạo liệu có đồng ý?” Ngụy Tác trù trù rồi hỏi.

“Mỗi không cần.” Phong Ngô Thương lắc đầu.

“Không cần?” Ngụy Tác ngăn người. Phá diệt thần thương là huyền giai thượng phẩm pháp bảo, tuy gã có Trần thiên pháp tướng nhưng với tu vi hiện tại thì không thể sử dụng lâu, thường thì sẽ phải dựa vào Phá diệt thần thương, pháp bảo này rất tiện dụng, gã lấy ra trao đổi thì cũng xót ruột, nhưng Phong Ngô Thương lập tức từ chối, khiến gã quá bất ngờ.

“Các hạ giết cả người kế thừa ngôi tông chủ Huyền Phong môn, chân truyền đại đệ tử Lâm Thái Hư cùng ngàn ấy lão bất tử, Huyền Phong môn không hiểu sẽ giận thế nào, nếu mỗi lấy Phá diệt thần thương thì đúng là châm lửa đốt mình, chưa biết chừng sẽ bị coi là cùng các hạ liên thủ giết họ, Ngọc Thiên tông tất phiên hà.” Phong Ngô Thương bảo Ngụy Tác: “Các hạ thu lại đi, mỗi không dám lấy.”

“Ngọc Thiên tông cũng là siêu cấp đại tông môn, lần này mỗi giết nhiều đại tu sĩ Huyền Phong môn như thế, thực lực Huyền Phong môn vị tất hơn được Ngọc Thiên tông. Các hạ còn sợ lấy món pháp bảo này?” Ngụy Tác không hiểu.

“Bình thường dù Chân Võ và Huyền Phong môn liên nhân thì cũng không sợ, hai tông môn như thế khẳng định có tính toán riêng, không dám triệt để đối địch với Ngọc Thiên tông. Nhưng giờ thì khác.” Phong Ngô Thương tắt tiếng nhìn Ngụy Tác, “Các hạ lớn mật thật, cả Hứa Thiên Áo cũng dám giết, Huyền Phong môn và Chân Võ điên tiết lên thì việc gì cũng dám làm. Nếu các hạ đáp ứng gia nhập Ngọc Thiên tông, thì mỗi sẽ thống thống khoái khoái nhận Phá diệt thần thương, truyền môn thuật pháp này cho các hạ, vì chúng ta tọa trấn, dù Huyền Phong môn và Chân Võ triệt để liên thủ cũng phải cân nhắc. Chỉ là các hạ đồng ý chẳng?”

“Mỗi thấy nên bàn điều kiện khác.” Ngụy Tác lắc đầu. Đừng nói hiện gã có cả đồng việc cần làm, dù không thì gã cũng không chọn cách dính vào Ngọc Thiên tông, vạn nhất Chân Võ và Huyền Phong môn không tiếc giá nào đánh tới, Ngọc Thiên tông không chống nổi thì gã xong đời, hai thần huyền đại năng của Huyền Phong môn và Chân Võ không phải đồ chơi.

“Tà vương minh hạp mỗ cũng không cần, Tà vương minh hạp uy năng tuy kinh nhân, nhưng tốc độ quá chậm, giá trị là đối với tu luyện âm nguyên công pháp.” Phong Ngô Thương nói ngay.

Ngụy Tác trợn tròn trắng.

Óc gã vừa mới lóe lên bốn chữ Tà vương minh hạp thì Phong Ngô Thương nói ngay, vật đó hữu dụng với Âm Lệ Hoa, gã không muốn đem cho Phong Ngô Thương.

Phong Ngô Thương không cần cả Phá diệt thần thương và Tà vương minh hạp - hai pháp bảo phẩm giai tối cao thì pháp bảo khác tất nhiên càng không để ý, còn Trần thiên pháp tướng thì y không nhắc tới vì vật này không thể đem đổi, môn thuật pháp của gã chưa đáng giá đến thế.

Hai pháp bảo đó không được, gã cũng không biết dùng gì để trao đổi với Phong Ngô Thương.

Ngụy Tác hiện tại có nhiều chí bảo, ba khối lục sắc tinh thạch kỳ dị, Huyết tinh thạch, Thanh hư đằng, Cửu tiêu ly hỏa lô mới lấy được của Đông Hoang tông đều hiếm có, nhưng quan trọng là những thứ đó thập phần hữu dụng với gã, không thể đem đổi.

Hiện tại Ngụy Tác thậm chí muốn xem trong các nạp bảo nang vừa lấy được có thứ gì tốt để đem trao đổi không.

“Vật này thì sao?” Ngụy Tác nghĩ một chút, tay lóe quang hoa, lấy ra hai trái Thiên long tinh quả và một khối Thiên long huyết hóa thạch.

Thiên long huyết hóa thạch có thể tăng cường khí huyết, tăng trưởng thọ nguyên, Thiên long tinh quả trừ công dụng đó còn có thể cải thiện thần huyền pháp tướng, đối với tu sĩ Kim đơn kỳ thậm chí Thần huyền cảnh tu sĩ đều hữu dụng, cả hai thứ này gã đều không thiếu, hơn chín mươi Thiên long tinh quả còn Thiên long huyết hóa thạch là cả ngọn núi. Ngụy Tác nghĩ mãi mới ra, hai thứ này thì gã không xót ruột mà có sức hấp dẫn với Phong Ngô Thương.

“Đây là cái gì?” Phong Ngô Thương kinh ngạc nhìn Thiên long tinh quả và Thiên long huyết hóa thạch, y không hề biết.

“Đây là Thiên long tinh quả, có thể tăng cường thần huyền pháp tướng, đây là Thiên long huyết hóa thạch, có thể tăng cường khí huyết và thọ nguyên.” Ngụy Tác giải thích cho Phong Ngô Thương.

“Đây là Thiên long huyết hóa thạch và Thiên long tinh quả mà viễn cổ thiên long chết rồi mới hình thành!” Phong Ngô Thương hít một hơi lạnh.

“Xem ra có trò hay.” Ngụy Tác máy động, ngoài mặt bình tĩnh như thường, “Mỗ dùng hai thứ này đổi thuật pháp của Phong đạo hữu được chăng?”

“Hai thứ này không tệ. Thiên long tinh quả có thể khiến thần huyền pháp tướng tăng trưởng nhưng Thiên long huyết hóa thạch hơi ít.” Phong Ngô Thương nhú mày, tựa hồ đang cân nhắc.

Hiện tại Ngụy Tác lấy ra Thiên long huyết hóa thạch chỉ cỡ trái dưa, đương nhiên không lớn.

“Có thể!”

Ngụy Tác càng kích động, ngoài mặt ra vẻ bình tĩnh như thường: “Thiên long huyết hóa thạch, mỗ còn một ít nữa.”

“Không cần nữa.” Phong Ngô Thương nhân quang lóe lên, đột nhiên quyết định nhất bàn, thuyết đạo.

“Không cần nữa?” Ngụy Tác suýt nữa nhảy lên. Đem đủ thứ ra đều bảo là không cần, không cần thì sao còn động lòng, đúng là biết đùa. Nếu lúc còn là gian thương Linh Nhạc thành mà gặp khách thể này, Ngụy Tác khẳng định sẽ mắng người có biết sinh ý là gì không.

“Không cần nữa. Hai quả Thiên long tinh quả và khối Thiên long huyết hóa thạch này.” Phong Ngô Thương nói tiếp khiến Ngụy Tác ngẩn ra.

“Chỉ thế? Đổi được Bắc minh đầu chuyển nhiên nguyên thiên pháp?” Ngụy Tác hoài nghi mình nghe lầm.

“Thế nào, Ngụy đạo hữu tưởng mỗ thiệt hả.” Phong Ngô Thương tỏ vẻ thập phần tinh minh: “Mỗ dùng đạo thuật pháp này đổi hai Thiên long tinh quả và Thiên long huyết hóa thạch, nhưng còn điều kiện.”

“Điều kiện kèm theo? Điều kiện gì?” Ngụy Tác hơi ngần ra.

“Chân Võ tông tông chủ có một thứ là Thần hoàng kim giản. Thứ này không chỉ đề thăng tốc độ tu luyện của mỗ mà còn ghi một môn công pháp là Chân võ thần hoàng kinh. Chỉ cần các hạ đáp ứng, tương lai vật này rơi vào tay các hạ thì cho mỗ mượn đọc là được.” Phong Ngô Thương nghiêm túc bảo Ngụy Tác.

“Các hạ chỉ cần xem qua?” Ngụy Tác càng kinh ngạc.

“Cho các hạ biết không sao, Cửu tử huyền nguyên quyết của mỗ luyện và Chân võ thần hoàng kinh là từ một thượng cổ tông môn, Chân võ thần hoàng kinh có ghi lại phần bổ sung cho môn công pháp của mỗ, hợp lại thì càng mạnh.” Phong Ngô Thương đáp.

“Công pháp của các hạ và của Chân Võ là từ một thượng cổ tông môn lưu truyền lại?” Ngụy Tác kinh ngạc cực độ, đoạn thở dài: “Chân Võ tông tông chủ là thần huyền đại năng, mỗ trốn còn không kịp, các hạ tưởng vật đó sẽ lọt vào tay mỗ sao?”

“Tương lai thì ai biết được. Bất quá mỗ đánh cược, hôm nay một tán tu cũng giết được Lâm Thái Hư và bốn lão quái vật Huyền Phong môn thì ai biết sau này y có lấy được vật đó không?” Phong Ngô Thương bảo Ngụy Tác, “Các hạ đáp ứng là được.”

“Các hạ không sợ mỗ đồng ý suông? Đừng coi trọng mỗ quá.” Ngụy Tác tỏ vẻ vô sỉ, “Mỗ không phải hạng chết vì tri kỷ đâu.”

“Công pháp của các hạ hơn hẳn Chân võ thần hoàng kinh, Chân võ thần hoàng kinh đối với các hạ đâu có tác dụng gì. Dù các hạ thần thông nghịch thiên, có thêm một bằng hữu vẫn hơn một đối thủ.” Phong Ngô Thương cười.

“Được, thành giao!” Ngụy Tác vung tay, đưa hai Thiên long tinh quả và một khối Thiên long huyết hóa thạch cho Phong Ngô Thương. Điều kiện này mà cự tuyệt thì là đồ ngốc.

Phong Ngô Thương thu Thiên long tinh quả và Thiên long huyết hóa thạch rồi vung tay, đạo đạo chân nguyên ngưng thành nhiều tự phù, tổ thành kinh văn.

“Các hạ không được truyền môn thuật pháp này, không thì mỗ không gánh nổi, chưa biết chừng sẽ như Huyền Phong môn, Chân Võ, tìm các hạ diệt khẩu.”

“Bắc minh đầu chuyển nhiên nguyên thiên pháp!”

Ngụy Tác vô cùng hưng phấn, sáng mắt không có tí gì phong phạm cao thủ.

Môn thuật pháp thêm muốn từ lâu, không ngờ lấy được dễ thế.

-o0o-

687. Chương 687: Hình Như Ta Đã Đến

“Quả nhiên là tàn thiên, nếu Thiên đế vẫn tinh thiên thật sự tất không tổn hại gì cho bản thân, thậm chí lĩnh ngộ về tinh thần nguyên khí sâu hơn.”

Trời tối dần, vạn vật yên tĩnh, yêu thú trong mấy vạn dặm tựa hồ cảm giác được nguyên khí trong trận chiến kinh thiên giữa các đại tu sĩ nên không dám đến gần.

Ngụy Tác và Phong Ngô Thương đi trong phế khư cự thành, nhắm sơn môn di chỉ của U Minh cung, Ngụy Tác chăm chú tham ngộ “Bắc minh đầu chuyển nhiên nguyên thiên pháp”.

Môn thuật pháp này dồn chân nguyên ngưng thành một điểm, chảy như sao băng tại mấy khiêu vị đặc biệt rồi cháy lên, dệt thành phù văn dẫn tinh thần nguyên khí rơi xuống.

Chỉ môn tàn thiên này đã huyền ảo vô vàn, Thiên đế vẫn tinh thiên thật sự còn có “Tụ tinh thiên” khiến cho tinh thần nguyên khí càng ngưng tụ, hình thành một vì sao sáng, rút nguyên khí trong đó bổ sung cho hao tổn khi thi triển.

Hiện tại tàn thiên của Thiên đế vẫn tinh thiên uy lực tuy mạnh nhưng không thể thi triển liên tục, còn Thiên đế vẫn tinh thiên chính tông thì chỉ cần tu sĩ đủ chân nguyên là thoải mái thi triển, như Liệt khuyết tàn nguyệt, uy năng khó tưởng tượng nổi.

“Tu đạo giới không biết từng xuất hiện bao nhiêu thuật pháp cùng công pháp khó tưởng tượng nổi, nhưng nhiều môn đã biến mất, có môn dù được lưu truyền nhưng đời sau không hiểu, không rõ Phong Ngô Thương hiểu phù văn này không.”

“Phong đạo hữu, không biết đạo nhĩ thấy phù văn này chưa?”

Thần thức phát ra, Ngụy Tác thò tay dùng chân nguyên ngưng thành mấy tự phù. Gã hiện có hai thiên điển tịch không thể hiểu nổi, một là minh văn trên mảnh tinh kim cỡ gian phòng của thanh niên thần bí được viễn cổ Tam Hoàng tông truyền thừa. Còn lại là phù văn mà Đông Hoang tông tổ sư được cường giả truyền pháp. Hiện tại gã ngưng tụ minh văn trên mảnh tinh kim.

“Chắc là mật văn của thượng cổ, thậm chí viễn cổ tông môn, trừ phi được tông môn đó truyền thừa, không thì khó hiểu nổi hàm nghĩa.” Phong Ngô Thương nhíu mày xem một lúc rồi bảo.

Y và lục bào lão đầu nói như nhau, rõ ràng kiến thức của Ngọc Thiên tông chân truyền đại đệ tử cùng cấp với Lâm Thái Hư này thập phần bất phàm, tu sĩ thông thường không so được.

“Còn phù văn này?” Ngụy Tác chỉ vào phù văn trước mặt, là văn tự kỳ dị của điển tịch Đông Hoang tông.

“Phù văn này cũng không vậy, không phải mật văn của tông môn thì là văn tự cổ của tu sĩ ở nơi nào đó. Người ngoài không thể hiểu.” Phong Ngô Thương liếc qua là nói ngay.

“Các hạ hiểu gì về Đông Hoang tông, nghìn năm trước, Đông Hoang tông tổ sư là thần huyền đại năng, sau này lý kỳ thất tung, không biết chết ở đâu?” Ngụy Tác thất vọng lắc đầu, hỏi Phong Ngô Thương.

“Xem ra các hạ lấy được của Đông Hoang tông.” Phong Ngô Thương nhìn Ngụy Tác, hiểu ý, “Nếu muốn qua Đông Hoang tông tổ sư để hiểu thiên kinh văn này thì nên dẹp ngay ý định, ngay cả Đông Hoang tông còn không biết khai sơn tổ sư chết ở đâu.”

Ngụy Tác chỉ hỏi bừa, Phong Ngô Thương nói thế thì gã kinh ngạc, “Xem ra các hạ có biết đôi chút về Đông Hoang tông tổ sư?”

“Đông Hoang tông tổ sư Đông Như Lai là nhất đại thiên kiêu của Thiên Huyền đại lục bắc bộ, đương thời tung hoành bát hoang, khó có địch thủ, hiệu xưng Thiên Bắc thần vương, Động Hư bộ pháp và Như Lai thần mang đều là tuyệt kỹ, không biết bao nhiêu người muốn có. Đông Như Lai gục ngã, Đông Hoang tông mất truyền thừa, thuật pháp cũng bị dòng sông tuế nguyệt chôn vùi.” Phong Ngô Thương mặc nhiên nói.

Phong Ngô Thương hoài niệm thiên kiêu khiến Ngụy Tác nuốt nước bọt, “Đông Hoang tông khai sơn tổ sư lợi hại vậy hả? Động Hư bộ pháp và Như Lai thần mang là bất thể cường pháp?”

“Đông Như Lai không tại thế lâu nên không để lại bao nhiêu truyền thuyết kinh nhân, đương thời chư vị đại năng Bắc Minh tông cũng không phải đối thủ của Đông Như Lai.” Phong Ngô Thương nói tiếp, “Động Hư bộ pháp là tuyệt thế độn pháp, so với linh quang độn pháp mà các hạ bức tu sĩ ban này giao ra thì càng kinh nhân, có thể đi trên hư không, mười dặm chỉ là một bước. Như Lai thần mang là một môn thần thức công kích chi pháp tuyệt đỉnh, thần thức hóa hình, có thể hút thái dương chân hỏa nguyên khí, nếu thần thức của đối phương kém xa thì sẽ bị thần thức hóa thành thần mang lấy mạng, còn không kém quá thì não hải cũng như bị cấm hỏa đỉnh, thống khổ vô cùng, dù bậc tâm trí cực kỳ kiên cường cũng bị ảnh hưởng, thực lực giảm nhiều. Thần thức hữu hình vô chất, là pháp bảo nhanh nhất thế gian, đối thủ không thể ngăn cản.”

“Lợi hại thế hả?!” Ngụy Tác hít một hơi lạnh.

Lướt đi mười dặm trên không là thế nào?

Bộ pháp lướt trên hư không này đừng nói thần thức mà thuật pháp, pháp bảo của đối phương cũng không theo kịp. Nếu Ngụy Tác có được thì không phải sau này mà hiện tại, nhục thân của gã còn hơn cả đạo giai thượng phẩm pháp bảo, trực tiếp xuất hiện cạnh đối thủ thì dù là Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ cũng không chống nổi.

Gã được Phong Ngô Thương truyền Bắc minh đầu chuyển nhiên nguyên thiên pháp, môn công pháp đó tuy tổn hao khí huyết, thọ nguyên cực nhiều nhưng Thiên long quần tinh tôi thể thuật của gã có thể bù lại, gã lại có nhiều Thiên long huyết hóa thạch nên hai môn thuật pháp này bù đi bù lại, nhục thân tương lai của gã sẽ càng siêu việt, có thêm Động Hư bộ pháp thì thật hoàn mỹ, không kém gì thượng cổ thập đại công phạt chi pháp.

Như Lai thần mang là thần thức công kích chi pháp mà Ngụy Tác vẫn tìm, Phong Ngô Thương nói môn thần thức công kích chi pháp này uy lực cao hơn mọi môn gã từng nghe nói, nếu lấy được thì thần thông sẽ càng kinh nhân.

“Dù đạo hữu có mọi thuật pháp trong cổ kinh thì cần tế ngộ kinh thiên mới hiểu được, Đông Hoang tông trung có ghi chép thì nghìn năm qua, Đông Hoang tông chắc đã dùng mọi cách để tìm tin tức liên quan đến thiên cổ kinh này mà vẫn công cốc, không thì họ đã xuất hiện đại tu sĩ đỉnh nhọn.” Phong Ngô Thương thấy Ngụy Tác thập phần chán kinh thì nói.

“Nếu tu đạo giới hiện tại không có tu sĩ nào hiểu phù văn này thì cổ kinh tương đương với vĩnh viễn trầm luân, không ai hiểu được nữa.” Ngụy Tác ầm ức kêu lên. Không biết thì thôi, biết là cổ kinh trong tay có thuật pháp kinh thiên của thần huyền đại năng mà không hiểu hàm nghĩa, khác gì có một món pháp bảo uy năng kinh người mà không biết cách sử dụng.

“Thỏ huynh đệ, hình như ta từng đến đây.” Đúng lúc đó, Lý Tả Ý ở sau lưng Ngụy Tác đột nhiên nói.

Ngụy Tác và Phong Ngô Thương cả kinh, nhãn quang lóe lên, ngoái nhìn ngay, Lý Tả Ý già nua đang nhìn quanh, mắt liên tục ánh lên thần sắc kinh nghi.

“Huynh đệ có ấn tượng với nơi này?” Ngụy Tác thần nhiên hỏi.

“Không nhớ rõ... Hình như từng đến... Ta nhớ rồi... Nhớ không rõ.” Lý Tả Ý đột nhiên ôm đầu, nói loạn xạ, thống khổ như trong óc có thứ gì đó khuấy động.

Ngụy Tác không nén được định nói là không nghĩ ra thì thôi nhưng mới mở miệng thì Lý Tả Ý đột nhiên sáng mắt: “Thỏ huynh đệ, cụ thể thể nào ta nghĩ không ra nhưng chắc trong đó có nhiều đồ tốt.”

“Nhiều đồ tốt?” Phong Ngô Thương sáng mắt, hỏi: “Dẫn bọn mõ qua đó được không?”

“Thỏ huynh đệ, y có quan hệ gì với huynh đệ, hảo bằng hữu hử?” Lý Tả Ý nhìn Phong Ngô Thương, tỏ vẻ cảnh giác.

Ngụy Tác gật đầu: “Y là hảo bằng hữu của mõ, là tu sĩ tốt, đã giúp chúng ta.”

“À, giúp chúng ta là được rồi.” Lý Tả Ý mỉm cười hưng phấn, chỉ vào một chỗ, “Ta nhớ ở đó có nhiều đồ tốt, hiện tại hình như không có người, chúng ta mau qua xem.”

Ngụy Tác và Phong Ngô Thương mắt sáng lên nhìn nhau, chỗ Lý Tả Ý chỉ thị sơn môn U Minh cung.

“Kì quái, lẽ nào ta nhớ nhầm?” Lý Tả Ý đứng trước một rãnh rộng mấy chục trượng, sâu không thấy đáy, kinh nghi kêu lên.

“Sao hử?” Ngụy Tác mục quang hơi ánh lên, hiện tại ba người gần lên đến đỉnh U Minh thành, phế khu này có vẻ là bên ngoài sơn môn U Minh tông.

-o0o-

688. Chương 688: U Minh Tàng Kinh

“Ta nhớ bên ngoài này có một con sông dậy sóng.” Lý Tả Ý nhìn Ngụy Tác giải thích.

“Chỗ này vốn có một con sông?” Ngụy nhìn kỹ, phát hiện vách vực sâu có dấu nước đen ngòm như dầu, hình như là màu nước sông, còn đậm hơn màu đá xây dựng lên U Minh thành.

“Y nhớ không sai, ‘U minh hà’ vốn là đệ nhất đạo cấm chế ngoài U Minh cung, hiện tại cấm chế này triệt để tổn hủy, tất nhiên không còn nước.” Phong Ngô Thương bình tĩnh như thường, truyền âm cho Ngụy Tác.

“Chỗ này đã bị hủy trong thú triều, không còn sông là bình thường. Qua dấu vết thì là sông lớn.” Ngụy Tác bảo Lý Tả Ý.

“Tức là mỗ không nhớ nhầm?” Lý Tả Ý hơi giãn chân mày.

“Huynh đệ có nhớ thứ gì tốt ở đây không?” Ngụy Tác hỏi tiếp.

“Hình như đằng kia có đồ tốt.” Lý Tả Ý nghĩ một lúc, chỉ về một góc sơn môn U Minh cung.

“Chúng ta qua xem.” Ngụy Tác sai Phệ tâm trùng ngự điều khiển Phượng lân thanh ưng lướt tới.

“Vốn có rất nhiều cổ thụ, giờ không còn gốc nào...”

“Chỗ này vốn là ngọn núi, giờ biến thành một đồng loạn thạch.”

Sơn môn U Minh cung cực rộng, chỗ nào cũng là các công trình đổ nát, thùng lỗ chỗ như bị thuật pháp và pháp bảo uy lực kinh nhân cày tung.

“Thỏ huynh đệ, hết rồi!” Theo Lý Tả Ý chỉ dẫn, lướt đi gần nửa canh giờ, bọn Ngụy Tác dừng lại ở dốc núi chỉ chít lỗ thùng tựa tổ ong, Lý Tả Ý kêu lên thăm thiết.

Ngụy Tác và Phong Ngô Thương nhìn nhau, đồng thời khai khẩu, “Sao hả?”

“Ta nhớ chỗ này vốn có nhiều linh dược, giờ không còn gì nữa.” Lý Tả Ý nhìn dốc núi, lắc đầu thống khổ, “Ta không nhớ nhầm...”

“Chắc là linh điền của U Minh cung.”

Cảnh tượng trên dốc núi khiến Ngụy Tác và Phong Ngô Thương máy động.

Cả hai không hề thất vọng, mà hơi chấn phần.

Qua dấu tích trên dốc núi thì nơi này là linh điền mà U Minh cung trồng linh dược. Tại thú triều, linh dược khẳng định không còn, Lý Tả Ý nhớ được chỗ này thì có thể sẽ nhớ được nơi khác, mà nhớ rất rõ cũng nên.

“Không sao, chỗ này không còn gì cũng là bình thường, huynh đệ còn nhớ chỗ nào có đồ tốt nữa không?” Ngụy Tác thông thả bảo Lý Tả Ý.

“Ta nhớ là có.” Lý Tả Ý nghĩ một lúc, đột nhiên chỉ sang một góc bên trái, “Ta nhớ ở đó có đồ tốt.”

“Đằng kia vốn có mấy tòa đại điện, cả ngọc điện phong ấn trong huyền băng, giờ đã bị hủy hết...” Chốc sau, Lý Tả Ý và bọn Ngụy Tác dừng lại tại rìa sơn cốc, Lý Tả Ý lắc đầu.

“Mấy tòa đại điện, còn cả ngọc điện băng phong tại huyền băng?” Ngụy Tác và Phong Ngô Thương hít sâu một hơi, trải thần thức tìm kiếm.

Trong phế khu toàn là mảnh vỡ các loại ngọc thạch chiếu rọi rực rỡ lên mình ba người.

“Đây là...”

Tích tắc sau, Ngụy Tác và Phong Ngô Thương đều cầm trong tay một mảnh ngọc vỡ, tỏ rõ thần sắc chấn kinh.

Mảnh Ngụy Tác hút về màu đỏ, có khắc hình tu sĩ. Tu sĩ này tựa hồ đang thi pháp, trên mình có chỉ dẫn chân nguyên lưu động, là một thiên thuật pháp nhưng đã bị phá tổn hai phần ba.

Mảnh của Phong Ngô Thương màu xanh, cực kỳ cổ kính, khắc không ít phù văn, tựa hồ là kí sự cổ phù, chỉ mới vỡ một nửa, những thứ ghi bên trong cũng không còn.

“Vù!”

“Vù!”

Đạo đạo quang hoa không ngừng bị Ngụy Tác và Phong Ngô Thương hút ra, toàn là mảnh ngọc vỡ.

Tàng kinh!

Nơi đó có lẽ là chỗ U Minh cung tàng kinh, số lượng các chủng loại điển tịch và hình vẽ kinh nhân.

“Không còn gì đâu, chắc Huyền Phong môn đã tìm ở đây.” Phong Ngô Thương liên tục hút mấy chục mảnh về đoạn lắc đầu bảo Ngụy Tác.

“Xem ra là thế.” Ngụy Tác gạt đầu, gã hoặc Phong Ngô Thương hút về toàn những thứ phá tổn thập phần nghiêm trọng, không còn ý nghĩa hoàn chỉnh. “Thỏ huynh đệ, thử nghĩ xem còn chỗ nào hay nữa không?”

“Thỏ huynh đệ, hình như không đúng.” Vốn Lý Tả Ý rất nghe lời Ngụy Tác nhưng lần này lại ôm đầu, đột nhiên nói.

“Không đúng cái gì? Đừng vội, cứ từ từ.” Hiện tại Lý Tả Ý già nua lắm rồi, Ngụy Tác định để y luyện hóa linh được đề thăng thọ nguyên nên thấy y ôm đầu thì hoảng lên, sợ y có gì sơ xảy.

“Không biết vì sao ta nhớ trong ngọc điện được huyền băng phong ấn lại có đồ tốt.” Lý Tả Ý ôm đầu nghĩ rồi buông tay, sáng mắt bảo Ngụy Tác.

“Trong ngọc điện được huyền băng phong ấn lại có đồ tốt?” Ngụy Tác và Phong Ngô Thương cả kinh. Cả hai thoáng nghe ra Lý Tả Ý nói trong ngọc điện là nơi U Minh cung trừ giấu Liệt khuyết tàn nguyệt là điển tịch tối trọng yếu thì phong ấn huyền băng cũng là cấm chế, người ngoài đương nhiên không thể vào. Dưới ngọc điện nếu có vật gì khiến Lý Tả Ý ấn tượng sâu như thế thì càng phi phạm.

“Ngọc điện chắc ở đây. Thỏ huynh đệ, có nên quét sạch phế khứ ra xem?” Lý Tả Ý chỉ vào chỗ có hơi nước.

“Huynh đệ không cần động thủ, an tâm điều tức là được.” Ngụy Tác nhận ra Lý Tả Ý nuốt Thiên long huyết hóa thạch thì chưa hoàn toàn luyện hóa nên bảo thế, gã phát tay, Huyền sát quỷ trảo quét sạch chỗ Lý Tả Ý chỉ.

“Ngụy đạo hữu, thuật pháp gì mà đặc biệt thế?” Phong Ngô Thương thấy Huyền sát quỷ trảo, nhãn quang lóe lên, không xuất thủ mà chỉ quan sát.

Ngụy Tác mỉm cười, không nhiều lời, Huyền sát quỷ trảo liên tục vung lên, phế khứ bị quét sạch, tạo thành một hố sâu mười trượng.

“Cẩn thận.”

Lục bào lão đầu và Phong Ngô Thương cơ hồ đồng thời nhắc nhở, hố sâu như thế mà không hề có linh khí dao động, dùng thần thức quét kỹ cũng không thấy gì, chỉ có bạch sắc linh quang nhàn nhạt.

“Thỏ huynh đệ, có nhớ dưới ngọc điện có cấm chế gì, xuống bằng cách nào không?” Ngụy Tác cẩn thận hỏi Lý Tả Ý.

“Hình như ta nhớ là trên ngọc điện có truyền tống pháp trận cự ly ngắn. Bên dưới có cấm chế lợi hại gì đó... Bên trong hình như có một đạo thuật pháp...” Lý Tả Ý ngẫm nghĩ.

“Có một đạo thuật pháp?” Ngụy Tác giật giật chân mày, trong cấm chế có một môn thuật pháp, chắc chắn phi phạm.

“Hình như ngọc điện là chỗ một tu sĩ lợi hại ở. Ở đó có thuật pháp của y.” Lý Tả Ý tỏ vẻ không vui, tựa hồ không nghĩ ra việc mình biết nhiều đến thế.

“Sâu thế hả?”

Ngụy Tác tiếp tục đào, nhưng gần trăm trượng mà vẫn như trước, chỉ có bạch sắc linh quang nhàn nhạt lộ ra, khiến Phong Ngô Thương càng lúc càng kinh ngạc, cũng phát ra ngân sắc quang hoa cuốn từng tầng đất lên.

“Đây là Băng ngọc linh tủy!”

Đào mấy trăm trượng, lục bào lão đầu đột nhiên kinh hô. Nhất khối bạch sắc tinh thể mười mấy trượng vuông xuất hiện, bên trong là hàn khí vô tận cuộn cuộn nhưng bề ngoài lấp lánh bạch quang, hơi lạnh không toát ra.

“Băng ngọc linh tủy! Địa thất dùng nguyên khối Băng ngọc linh tủy điêu khắc thành!” Lục bào lão đầu kinh hô, Phong Ngô Thương cũng hít sâu một hơi, lên tiếng.

“Băng ngọc linh tủy?” Ngụy Tác đích nhãn quang đã thị kịch liệt đích lóe lên.

Băng ngọc linh tủy là linh thạch hình thành trong băng ngọc khoáng mạch, hàm chứa hàn khí kinh nhân, là nguyên liệu cực phẩm luyện chế băng hệ pháp bảo.

“Tiểu tử, cẩn thận, vật đó bị cấm chế tạo thành một món pháp khí, hiện tại chỉ còn cách phá vỡ, nhưng như thế sẽ bị hàn khí phun ra. Cả khối Băng ngọc linh tủy thể này e là tu sĩ Kim đơn ngũ trọng cũng vị tất chống nổi.” Lục bào lão đầu nhanh chóng lên tiếng.

“Phong đạo hữu, có nhận ra chúng ta nên làm cách nào vào trong lấy đồ không?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường hỏi Phong Ngô Thương.

“Trừ xông vào thì không còn.” Phong Ngô Thương nhíu mày, “Cấm chế quá cổ quái, tựa hồ thập phần nguy hiểm, phá hoại thì không hiểu hàn khí có bạo phát chăng. Các hạ có cách?”

“Mỗi cũng không có cách, đành xông vào.” Ngụy Tác lắc đầu.

“Hàn khí của vật này mà bạo phát toàn bộ thì uy năng khẳng định cực kỳ đáng sợ, vật bên dưới có thể cũng bị hàn khí đông cứng mà nát vụn, yêu thú cũng vì cảm giác được khí tức nên không dám phá hoại.” Phong Ngô Thương trầm ngâm, mục quang lóe lên nhìn Ngụy Tác: “Chỉ còn cách mạo phá vật này, đồng thời các hạ dùng pháp bảo hóa thân thần huyền pháp tướng bàn, chỉ khi tốc độ sánh với Thần huyền cảnh tu sĩ thì mới thừa cơ lấy được đồ.”

“Được.” Ngụy Tác không hề do dự, gật đầu.

“Vậy thì mạo bắt đầu.” Phong Ngô Thương vung tay, ấn xuống Băng ngọc linh tủy, đồng thời ngân sắc linh quang chói lòa biến thành ngân sắc hải đường hoa.

-o0o-

689. Chương 689: Tây Tịnh Lưu Li

“Tịnh niệm hải đường! Đây là trấn phái chí bảo của thượng cổ Tịnh Niệm tông, lại trong tay y!” Phong Ngô Thương tế xuất pháp bảo ngân sắc hải đường, lục bào lão đầu kêu lên, “Tiểu tử, chớ trách y lại tỏ vẻ ngang vai với người, pháp bảo này có uy năng phòng ngự huyền giai thượng phẩm! Khi phát ra Tịnh niệm quang hoa, sẽ khiến thần thức không thể nắm được vị trí cụ thể, khó mà xác định.”

“Huyền giai thượng phẩm? Hóa ra y cũng có chí bảo.” Ngụy Tác hấp háy mắt.

Lần trước Phong Ngô Thương đối địch Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo thì chưa có pháp bảo này, tức là y mới lấy được gần đây.

Có pháp bảo này, Phá diệt thần thương và thuật pháp của Lâm Thái Hư khó đánh trúng gã, xem ra Phong Ngô Thương hiện thân trước mặt Lâm Thái Hư là có chuẩn bị, song phương mà giao thủ, Lâm Thái Hư chưa biết chừng sẽ bị Phong Ngô Thương kích bại.

“Oành!”

Tuy có ý nghĩ đó nhưng Ngụy Tác không hề dừng lại, vô số thủy linh nguyên khí phun ra, gã không lấy Thủy chúc yêu yêu đơn mà lấy thật nhiều đề giai thủy hệ yêu đơn, đoạn uy áp cực độ rung lên, Trấn thiên pháp tướng lại đứng giữa thiên địa.

“Cách cách!”

Cơ hồ cùng lúc Ngụy Tác phun ra nguyên khí, Trấn thiên pháp tướng lại đứng lên thì Phong Ngô Thương phát chuông Bằng ngọc linh tủy vang lên tiếng nứt vỡ.

Bạch sắc hàn khí ngưng tụ như lợi kiếm bạo phát.

“Phù!”

Như thể siêu việt giới hạn thời gian, bạch sắc hàn khí vừa bạo phát, Trấn thiên pháp tướng vung tay cùng quang văn xuyên qua địa thất do Bằng ngọc linh tủy điêu khắc thành.

“Oành!”

“Chát!” Tịnh niệm hải đường trước mặt Phong Ngô Thương phát ra quang hoa hình thành thủy tinh quang tráo cũng không ngăn được, có vết nứt.

Trấn thiên pháp tướng phát ra quang văn huyền ảo cực độ, hàn khí kinh nhân trước mặt Phong Ngô Thương và Lý Tả Ý bị ngăn lại.

Địa thất xây bằng Bằng ngọc linh tủy hóa thành bột, ngưng kết thành băng trụ trăm trượng, rộng mười mấy trượng.

“Hàn khí cỡ này, nếu không có Ngụy đạo hữu xuất thủ, pháp bảo này của mỗ khó chặn.” Phong Ngô Thương thấy chỉ sau tích tắc trước mặt dựng lên băng trụ thì cũng hít sâu một hơi.

“Thỏ huynh đệ, lấy được rồi hả?” Lý Tả Ý hỏi Ngụy Tác vừa thu lại Trấn thiên pháp tướng.

Ngụy Tác gật đầu, lật tay phải phát chuông.

“Đây là?”

Phong Ngô Thương và Lý Tả Ý thấy trong tay gã có một viên bồ đề châu tử trong suốt, như một viên băng châu, lấp lánh quang văn nhỏ xíu, huyền ảo khôn tả.

“Cái gì nhỉ?” Phong Ngô Thương tại trường, lục bào lão đầu không dám dùng thần thức nên ngửa ngay kêu to trong tai Ngụy Tác.

“Tây tịnh lưu li.” Ngụy Tác mục quang lóe lên liên tục, kêu to.

“Tây tịnh lưu li?” Phong Ngô Thương nhíu mày, có vẻ chưa nghe nói đến.

“Tây tịnh lưu li! Trong vật này là công pháp Tây tịnh lưu ly!” Lục bào lão đầu kêu lên, “Tây tịnh lưu li, công pháp của thượng cổ thần huyền đại năng Tây Tịnh huyền nữ! Không phải của U Minh cung!”

Ngụy Tác không biến sắc, mắt ánh lên liên hồi, đọc rõ nội dung trong bồ đề băng châu thì vung tay, đưa cho Phong Ngô Thương.

“Thiên cấp đỉnh giai công pháp!”

Phong Ngô Thương không hề dừng, thần thức vừa tiến vào thì tỏ rõ thần sắc chấn kinh.

Trong vật vầy ghi lại thiên cấp đỉnh giai bằng hệ công pháp!

Phong Ngô Thương cố nhớ, kinh văn trong bồ đề băng châu cực kỳ huyền ảo, tựa hồ có ma lực, khiến nguyên khí chấn động.

“Băng linh căn... Nữ tu mới có thể tu luyện...”

Phong Ngô Thương phát hiện ghi chép trong kinh văn.

“Là một môn công pháp chỉ băng linh căn nữ tu mới có thể tu luyện.”

Phát hiện điều đó, Phong Ngô Thương không hề thất vọng. Nam tu không thể tu luyện nhưng Ngọc Thiên tông muốn tìm một băng linh căn nữ tu không khó, thiên cổ kinh đối với Ngọc Thiên tông vẫn là kinh thiên chí bảo. Chỉ thế cũng xứng với việc y truyền Bắc minh đầu chuyển nhiên nguyên thiên pháp cho Ngụy Tác.

Hiện tại Phong Ngô Thương dám khẳng định, chỉ cần mang thuật pháp này về, Ngọc Thiên tông sẽ không trách tội gã truyền thuật pháp cho Ngụy Tác mà sẽ ban thưởng. Chỉ là y không hiểu vì sao như U Minh

cung có công pháp này mà chưa từng nghe nói có nữ tu nào của phái này tu luyện. Theo lý, đại tông môn như U Minh cung cần tìm một đệ tử là băng linh căn nữ tu không khó.

“À!”

Đang trầm tư, Phong Ngô Thương đột nhiên cả kinh, bỏ đề băng châu trong tay y tan dần, quang văn biến mất ngay trước khi tan.

“Các hạ làm hỏng vật này?” Lý Tả Ý chợt nói.

“Không phải y làm hỏng, đó vốn là phổ thông băng châu, do thần lực không thể lý giải cấu thành. Vừa lấy ra là mỡ cảm giác được thần lực bắt đầu tan đi.” Phong Ngô Thương không nói, Ngụy Tác giải thích với Lý Tả Ý rồi bảo Phong Ngô Thương: “Phong đạo hữu nhớ cổ kinh chưa? Nếu chưa thì mỡ sẽ thuật lại.”

“Hợp tác với các hạ cũng không tệ.” Phong Ngô Thương không cả nghĩ, cứ để băng châu tan đi, mỉm cười, “Mỡ đã nhớ hết cổ kinh trong này.”

“Thứ của thổ cũng hữu dụng?” Lý Tả Ý nhìn băng châu trong tay Phong Ngô Thương tan đi, hỏi Ngụy Tác.

“Đương nhiên hữu dụng.” Ngụy Tác trịnh trọng gật đầu. Môn công pháp này tuy gã chưa lĩnh ngộ, cũng không tu luyện, không hiểu có bao nhiêu huyền diệu kinh nhân nhưng từ đầu đã nói rõ là thiên cấp đỉnh giai vô thượng công pháp, lục bào lão đầu cũng bảo là công pháp của một thượng cổ thần huyền đại năng thì khẳng định thập phần kinh nhân, Hàn Vi Vi là băng linh căn nữ tu, môn công pháp đó đối với nàng ta rất hợp, gã cho rằng dù nàng ta phế tu vi như gã thì cũng đáng. Hàn Vi Vi chỉ tu vi Phân niệm cảnh, cách xung kích kim đơn rất xa.

“Thật sự hữu dụng, ta nhớ một chỗ cũng có đồ tốt.” Lý Tả Ý như được cổ vũ, hào hứng chỉ vào một góc, “Chúng ta mau qua xem.”

“U Minh cung bí địa!”

Được Lý Tả Ý chỉ dẫn, cả ba liên tục xuyên qua mấy chục dãy điện vũ rồi dừng lại phía sau đỉnh núi. Ngụy Tác và Phong Ngô Thương đều động lòng.

Bên ngoài này là những đồng mảnh vỡ các loại ngọc thạch chất thành núi.

Trong núi đồ nát này là một khoảng bằng phẳng chừng hơn mười dặm, không hề có dấu dấu pháp và lỗ thủng, chất đầy xương các loại yêu thú.

Xương yêu thú như bị sức mạnh ép qua, trải vô số tuế nguyệt, huyết nhục và yêu đơn cũng không còn, chỉ có những mảnh xương vỡ còn mớ, rõ ràng là yêu thú trong thú triều trung bị chấn nát.

Chính giữa là thanh sắc thần huy mệnh mông, giữa màn sáng là một gian phổ thông thạch thất, không trông rõ tình hình bên trong.

Trong U Minh thành, cơ hồ mọi kiến trúc đã triệt để tổn hủy, nhưng chỗ này vẫn yên lành, phía trên thanh sắc thần huy có khí tức khiến cả Ngụy Tác và Phong Ngô Thương nghệt thở.

Tuy trong thanh sắc thần huy, thân ảnh Phệ linh thú đã không còn nhưng Ngụy Tác và Phong Ngô Thương nhìn là khẳng định đây là nơi U Minh cung chứa Liệt khuyết tàn nguyệt, cũng là bía địa mà Lâm Thái Hư và cường giả Huyền Phong môn định bức Lý Tả Ý đến!

“Hả?” Phong Ngô Thương dồn thần thức vào thanh sắc thần huy, tức thì nhợt nhợt mặt mày, uy năng thanh sắc thần huy khó tưởng tượng nổi, cơ hồ có thể hút thần thức y thoát thể. Y không dám dùng thần thức tra xét nữa.

“U Minh cung bí địa...”

Cùng lúc, Ngụy Tác thử thanh sắc thần huy. Trong khu vực đó trừ màn sáng ra còn sừng sững năm, sáu khối ngọc bi, loáng thoáng phù văn.

Lúc đầu với Lâm Thái Hư, thuật pháp bao trùm cực rộng của y là lấy được từ U Minh cung, ngọc bi ở đây khiến gã cho rằng y lấy được thuật pháp tại chỗ này.

690. Chương 690: Hình Như Ta Nhớ Lại Một Ít

“Ngoài này quả nhiên ghi lại những thuật pháp đặc biệt, Lâm Thái Hư đến đây và hủy rồi.”

Ngụy Tác bất động, thần thức quét qua là phát hiện ngọc bi đã tổn hại, có hai tấm bị thuật pháp gì đó cắt qua, nhẵn nhụi như gương, phù văn không còn nữa.

“Sơn môn U Minh cung thì Huyền Phong môn khẳng định đã tìm kỹ, dù bên ngoài có ghi thuật pháp tất cũng bị chúng hủy rồi.” Phát giác Ngụy Tác quan sát ngọc bi, Phong Ngô Thương đã khôi phục như thường liền truyền âm, mục quang nhìn sang Lý Tả Ý.

Thanh sắc thần huy uy năng kinh nhân, bề ngoài lại phản phác quy chân, không thể nhận ra cách phá giải, ngay cả các đại tu sĩ Huyền Phong môn cũng bó tay, nên vào được bí địa chỉ có Lý Tả Ý.

“Đây là cấm chế gì? Mạnh thật, cơ hồ hút hết vào, sánh với cấm chế của các viên cổ đại tông môn, cả thần huyền đại năng vị tất phá giải được.” Lục bào lão đầu lên tiếng trong tai Ngụy Tác.

Ngụy Tác hít sâu một hơi, sắc mặt thoáng nhợt đi.

Lục bào lão đầu nói thế, gã dùng thần thức thử thăm dò thanh sắc thần huy, nhận ra thần thức tựa hồ bị cuốn vào, có nguy cơ tan nát, thật sự không địch nổi.

“Mồ nhớ trong đó có thứ rất lợi hại...” Ngụy Tác và Phong Ngô Thương giật chặt chân mày vì Lý Tả Ý lại ôm đầu, nhớ ra.

“Là môn thuật pháp gì?” Ngụy Tác cẩn thận nhắc nhở.

“Thỏ huynh đệ” Lý Tả Ý khi xưa giúp lôi kéo Lâm Thái Hư, tương đương với cứu mạng gã nên gã coi thỏ huynh đệ này là hảo huynh đệ, thà không lấy được môn thuật pháp kinh thiên chứ không muốn y bị sao cả.

Lý Tả Ý nghĩ hồi lâu rồi ôm đầu, “Hình như là một môn thuật pháp gì đó... Hình như phải có một thứ mới vào được.”

“Có một thứ?” Ngụy Tác và Phong Ngô Thương nhìn nhau, U Minh cung bí địa đã biến thành kho báu, chỉ thiếu chìa khóa là mở được.

“Là một thứ rất to.” Lý Tả Ý cố nhớ, đột nhiên đưa tay lên vạch, tạo cảm giác vật đó lớn hơn y nhiều.

“Hình như là một con rồng!” Ngụy Tác chưa kịp nói gì, Lý Tả Ý như nhớ ra, kêu lên.

“Một con rồng?” Ngụy Tác biến sắc.

“Rồng?” Phong Ngô Thương ngăn người.

“Là hắc sắc thiên long.” Lý Tả Ý gật đầu.

“Hắc sắc thiên long? Lẽ nào là chí bảo U Minh cung, U minh thiên long? U minh thiên long là máu chốt?” Phong Ngô Thương nghĩ ra, nhìn Lý Tả Ý, “Có phải hắc sắc cự long chỉ còn xương?”

“Đúng thế, là hắc sắc thiên long.” Lý Tả Ý sáng mắt, nhìn Phong Ngô Thương, “Thế nào, huynh đệ biết hắc sắc thiên long đó.”

“Hả... không lẽ U minh thiên long là vật duy nhất để vào bí địa?” Lục bào lão đầu kêu lên trong tai Ngụy Tác.

Sắc mặt Ngụy Tác hơi khó coi, U minh thiên long bị gã hoàn toàn luyện hóa, không còn gì nữa.

“Mồ chỉ nghe nói chứ chưa tận mắt thấy.” Phong Ngô Thương hít sâu một hơi, phát giác Ngụy Tác nhăn nhó thì truyền âm, “Đạo hữu biết tung tích U minh thiên long?”

“U minh thiên long đã triệt để tổn hủy.” Ngụy Tác hít sâu một hơi.

“Lý Tả Ý và các hạ giao tình phi phạm, nên mỗi cần phải tin được việc này.” Phong Ngô Thương trông cực kỳ khó coi, tiếp tục truyền âm cho Ngụy. Vốn y nghe nói phần nào về Ngụy Tác, cũng hiểu được phần nào, cộng thêm trực giác cho y biết có thể tin được gã, nhưng Liệt khuyết tàn nguyệt phi phạm, nếu gã gạt y là đã tổn hủy, rồi dùng U minh thiên long lấy được thì gã quá thiệt.

“Đây là thuật pháp của Đông Hoang môn để xem đối phương có nói dối không.” Ngụy Tác không giận, lấy kí sự thanh phù ra đưa cho Phong Ngô Thương, gã biết là mình thì trong tình hình này cũng không vì đối phương nói một câu mà tin ngay.

“Hả?” Phong Ngô Thương quét thần thức vào, nhãn quang lóe lên, đầu ngón tay có linh quang như ngọn nến.

“U minh thiên long đã triệt để tổn hủy.” Ngụy Tác lặp lại.

Linh quang của Phong Ngô Thương không mấy may biến hóa.

Phong Ngô Thương thở dài, “Xem ra mỗi lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

“Không có gì, là mỗi cũng thế thôi.” Ngụy Tác nhún nhó. U minh thiên long từng trong tay gã nhưng đã bị gã triệt để luyện hóa. Coi như tự gã đoạn tuyệt cơ hội có được Liệt khuyết tàn nguyệt.

“Thỏ huynh đệ, hắc sắc thiên long đã triệt để tổn hủy. Còn nhớ trừ hắc sắc thiên long ra thì có phương pháp gì vào đó không?” Hít sâu một hơi, Ngụy Tác hỏi Lý Tả Ý, “Hoặc có cách gì phá trừ cấm chế?”

“Để ta nghĩ... Hình như nhớ rõ hơn, lẽ nào ta từng ở đây lâu?” Lý Tả Ý lẩm bẩm.

“Hình như không được!” Đột nhiên, Lý Tả Ý tỏ vẻ sợ hãi run lên, “Ta nhớ chỗ đó cực kỳ đáng sợ, nếu dùng sức phá giải, uy năng đạt mức nhất định thì thanh sắc thần huy sẽ hấp nạp uy năng công kích, rồi nổ tung... Cả tu sĩ lợi hại gấp mấy tu sĩ điều khiển gian phòng cũng không chống nổi.”

“Tu sĩ điều khiển gian phòng?” Phong Ngô Thương liếc Lý Tả Ý.

“Là Lâm Thái Hư.” Ngụy Tác giải thích, sắc mặt càng khó coi, tu sĩ lợi hại gấp mấy Lâm Thái Hư thì khẳng định là huyền đại, như thế mà không ngăn được uy năng phát nổ của thanh sắc thần huy thì dù gã tế xuất Trần thiên pháp tướng cũng vô dụng. Theo lục bào lão đầu, Trần thiên pháp tướng tuy không kém gì thần huyền pháp tướng, nhưng còn kém thần huyền đại năng thật sự.

“Hơn Lâm Thái Hư mấy lần cũng không đỡ được?” Phong Ngô Thương nhún nhó mặt mày, hiểu ý.

“Có thể từ từ tiêu hao uy năng thanh sắc thần huy? Hoặc tìm cách hủy nơi này?” Ngụy Tác nghiêng rằng.

Không thể lấy được Liệt khuyết tàn nguyệt, Ngụy Tác thà hủy đi chứ không muốn bị lọt vào tay Huyền Phong môn.

Thủy Linh Nhi từng nói với Ngụy Tác là tông môn như Huyền Phong môn cũng không có thuật pháp công kích uy năng hơn được Liệt khuyết tàn nguyệt vốn được xếp vào thượng cổ thập đại công phạt chi pháp. Thuật pháp như thế mà do thần huyền đại năng thi triển, uy năng không hiểu đến mức nào.

“Không được!” Lý Tả Ý đột nhiên kêu lên sợ hãi.

“Thỏ huynh đệ, không thể từ từ tiêu hao, nếu động dụng thuật pháp công kích sẽ bị giá thanh sắc thần huy hút vào chấn nát! Thanh sắc thần huy liên thông với địa mạch, bên dưới toàn là thanh sắc thần huy.” Lý Tả Ý kéo Ngụy Tác lại.

“Thật ra cấm chế là cấm chế gì mà sánh với thượng cổ cấm đoạn tỏa mạch!” Lục bào lão đầu kinh hãi kêu lên.

“Tức là chỉ có hắc sắc thiên long mới vào được?” Phong Ngô Thương hỏi Lý Tả Ý.

“Đúng... Ta nhớ là chỉ có hắc sắc thiên long, rồi dùng thuật pháp gì đó là pháp trận trên hắc sắc thiên long sẽ mở thông đạo đi vào.” U Minh cung bí địa hiển nhiên cực kỳ trọng yếu đối với Lý Tả Ý, nên y nhớ kỹ nhất, Phong Ngô Thương hỏi thì y chỉ thoáng nghĩ là đáp.

“Xem ra Liệt khuyết tàn nguyệt vĩnh viễn tiêu tan khỏi tu đạo giới.” Phong Ngô Thương thở dài.

Lý Tả Ý thế này, đừng nói U minh thiên long tồn hủy, dù nguyên lạnh thì y vị tất nhớ ra cách thi pháp.

“Trong đó ghi gì, huynh đệ có nhớ được không?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, ôm chút hi vọng sau cùng, hỏi Lý Tả Ý.

“Không nhớ được... hình như rất phức tạp... không nhớ được.” Lý Tả Ý nghĩ hồi lâu rồi đáp.

“Thần huyền đại năng đến nơi cũng tối đa chỉ hủy nơi này đi chứ không lấy được Liệt khuyết tàn nguyệt.” Phong Ngô Thương lắc đầu, đoạn bảo Ngụy Tác: “Vậy thì xin cáo từ Ngụy đạo hữu.”

“Có duyên sẽ gặp lại.” Ngụy Tác cực kỳ âm ỉt, Phong Ngô Thương hóa thành lưu quang tan biến vào trời đêm.

“Đi thôi.”

Mắt Ngụy Tác ánh lên, sai Phệ tâm trùng điều khiển Phượng lân thanh ưng rời U Minh thành.

Đến cấp thuật pháp ngay trước mắt mà bị mình cắt đứt cơ hội lấy được khiến gã cực kỳ âm ỉt.

“Thỏ huynh đệ, không lấy được đồ trong đó thì không vui hả?” Rời khỏi U Minh thành mấy chục dặm, Lý Tả Ý nhìn Ngụy Tác im lặng, đột nhiên nghĩ ra, “Đúng rồi, lần trước huynh đệ hỏi ta về thuật pháp phát ra hơi hắc sắc loan nguyệt của thỏ. Hình như ta nhớ ra một chút...”

-o0o-

691. Chương 691: Hai Viên Lục Tinh

“Cái gì!”

Lý Tả Ý nói xong thì như sấm động trời quang, Ngụy Tác và lục bào lão đầu đều ngẩn ra.

Người khác không biết Lý Tả Ý nói đến thuật pháp của thỏ phát ra hơi hắc sắc loan nguyệt là gì nhưng cả hai hiểu hơn ai hết, là “Liệt khuyết tàn nguyệt” trong thượng cổ thập đại công phạt chi pháp!

“Huynh đệ nhớ gì?” Ngụy Tác hít sâu liên tục mới nén được kích động, hỏi Lý Tả Ý.

Vừa nãy gã và Phong Ngô Thương thở dài vì cho rằng U minh thiên long triệt để tồn hủy nên không thể lấy được môn thuật pháp này, tu đạo giới mất đi một tuyệt kỹ. Không ngờ Lý Tả Ý lại nói thế.

“Tiểu tử, thử hỏi xem y có thể trực tiếp dùng chân nguyên vạch ra quỹ tích môn thuật pháp này tại thể nội người không?” Lục bào lão đầu chấn động kêu trong tai gã.

“Huynh đệ có cảm nhận rõ quỹ tích chân nguyên lưu động khi thi triển đạo thuật pháp này không?” Ngụy Tác hỏi.

Lý Tả Ý cảm giác nhận được thì dù không nhớ ra kinh văn thì gã vẫn có thể cảm ngộ được cách thi pháp.

“Không rõ.” Lý Tả Ý lắc đầu, mắt hoang mang: “Lúc phát đạo thuật pháp này... quá nhanh... Ta không cảm giác rõ.”

“Không vội, cứ từ từ.” Ngụy Tác lại hít sâu một hơi, trấn định tâm thần, hỏi Lý Tả Ý: “Huynh đệ có đọc được kinh văn ra không?”

“Ta nhớ được một ít... Xuất huyền nhập tận... Thái hòa sung dật, cốt tán hàn quỳnh... Thất khiếu thông minh, thánh nhật thánh nguyệt, chiếu diệu kim đình... Thái hòa sung dật, cốt tán hàn quỳnh... Tiếp đó thì...” Lý Tả Ý suy tư, không ngừng ngâm vịnh, có lúc vung tay dùng chân nguyên ngưng thành hình.

“Đích xác là Liệt khuyết tàn nguyệt!”

Không cần kinh văn, chỉ cần nhìn Lý Tả Ý ngưng thành hình vẽ, Ngụy Tác và lục bào lão đầu đã biết đó có phải diễn tịch Liệt khuyết tàn nguyệt hay không. Vì mỗi hình ảnh đều cực kỳ huyền ảo, có khí thể xé tan hư không, thân ảnh tu sĩ như đang kích phát Liệt khuyết tàn nguyệt.

Một trong thượng cổ thập đại công phạt chi pháp!

Nhưng thần trí Lý Tả Ý thập phần hỗn loạn, hình ảnh hóa thành cũng vụn vỡ, có lúc cùng một hình nhưng mỗi lần là khác nhau, rõ ràng y đang không ngừng qua các hình mà tìm lấy trí nhớ chính xác.

Cứ thế, sau hai canh giờ, khi trời gần sáng, Lý Tả Ý đọc được hoàn chỉnh hơn hai mươi chữ.

Hơn hai mươi chữ này Lý Tả Ý liên tục ngâm vịnh trăm lần, “Thỏ huỳnh đệ, cầu này hình như đúng rồi...” Đoạn bảo gã.

“Được!”

Ngụy Tác lấy ký sự thanh phù, như ghi lại tàn thiên điển tịch, cẩn thận ghi lại hơn hai mươi chữ này.

“Kinh văn có bao nhiêu chữ?” Ngụy Tác hỏi Lý Tả Ý.

Hơn hai mươi chữ này không rõ là mở đầu hay ở giữa, hay ở cuối, Ngụy Tác không thể lĩnh ngộ hàm nghĩa, duy nhất khẳng định được môn Liệt khuyết thuật pháp này thập phần huyền ảo, hơn hai mươi chữ này chỉ là một mảnh nhỏ.

“Không nhớ rõ... Bất quá kinh văn rất dài.” Lý Tả Ý nhớ lại, cực kỳ khổ não, “Thỏ huỳnh đệ, ta đúng là vô dụng, ngay cả thuật pháp của thỏ mà cũng không nhớ ra.”

“Không cần vội, cứ từ từ mà nhớ.” Ngụy Tác an ủi.

“Được”, Lý Tả Ý vẫn nghe lời Ngụy Tác, tựa hồ an tâm, định nghĩ tiếp kinh văn nhưng đột nhiên như nhớ ra, tỏ vẻ lo, “Thỏ huỳnh đệ, mấy con thỏ kia đâu?”

Ngụy Tác biết y hỏi về bọn Cơ Nhã, đáp: “Yên tâm, họ qua thông quá truyền tống pháp trận, đào thoát đến Vân Linh đại lục, tạm thời không có gì nguy hiểm.”

“Chúng ta đi đâu, gặp họ chẳng?” Lý Tả Ý thở phào hỏi Ngụy Tác.

“Chúng ta phải tìm cách gặp mấy con thỏ kia.” Ngụy Tác không hề do dự, nhãn quang lóe lên, đáp ngay.

Lúc rời U Minh thành, gã đã tính sẵn bước tiếp theo.

Thiên khung của Thiên Huyền đại lục sắp tan vỡ, tới đây Thiên khung của Thiên Huyền đại lục bắc bộ còn nứt tiếp, thậm chí không chỉ bắc bộ mà những nơi khác cũng thế. Thiên Huyền đại lục không phải chỗ ở lâu được, nên gã muốn gặp bọn Phong Tri Du rồi đến Vân Linh đại lục.

U Minh thành rất thân thuộc trong tiềm thức của Lý Tả Ý, vốn ở lại đó sẽ giúp y nhớ được kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt, nhưng Ngụy Tác sau trận đại chiến kinh thiên đã giết Lâm Thái Hư và ngân ấy lão quái vật Huyền Phong môn, chưa biết chừng thần huyền đại năng của Huyền Phong môn thậm chí của Chân Võ sẽ đến. Nên gã phải nhanh chóng rời Thiên Huyền đại lục bắc bộ.

“Tiểu tử, để an toàn thì nên tìm cách dừng ở đâu đó, nhờ tu sĩ truyền tin cho bọn Phong Tri Du.” Giọng lạc bào lão đầu vang lên, “Huyền Phong môn và Chân Võ quyền thế khó tưởng tượng nổi, tựa hồ còn dính đến cả một siêu cấp đại tông môn nữa là Vô Kỵ thiên cung, dù không qua truyền tống pháp trận tại các thành trì Thiên Huyền đại lục trung bộ mà đi bên ngoài hoang nguyên, muốn bình an xuyên qua quá nửa Thiên Huyền đại lục để gặp họ thì hi vọng quá nhỏ nhoi. Chỉ bằng nhờ tu sĩ truyền tin cho họ, tốt nhất bảo họ đến Vân Linh đại lục cùng bọn Cơ Nhã hội hợp. Người đừng mong đi cùng họ, Thiên Huyền đại lục chỉ còn hai truyền tống pháp trận có thể nối với Vân Linh đại lục, đã nằm trong vòng khống chế của Huyền Phong môn và Chân Võ. Người muốn đến Vân Linh đại lục, chỉ còn cách vượt man hoang hoang nguyên bên ngoài Thiên khung. Quan hệ giữa họ và người không ai biết, họ có thể dùng pháp trận đến Vân Linh đại lục.”

“Đi qua man hoang hoang nguyên.” Ngụy Tác mắt ánh lên, gật đầu, “Chỉ còn cách đó!”

“Phải tìm cách báo tin cho bọn Phong Tri Du mau đến Vân Linh đại lục.”

Nói đoạn Ngụy Tác vung tay, lấy ra một nạp bảo nang của các đại tu sĩ lúc trước.

Đích xác, theo cách của lục bào lão đầu là an toàn nhất.

Hiện tại gã cần đến một thành trì, thuê tu sĩ truyền tin cho bọn Phong Tri Du rồi vượt man hoang hoang nguyên đến Vân Linh đại lục.

Nhưng linh khí của Lý Tả Ý quá bắt mắt, hình thành ngọn núi liên miên, dễ bị phát hiện. Thanh minh pháp y đã hồng nên gã kiểm kê trong các nạp bảo nang của toán đại tu sĩ xem có vật gì ce giấu và thay đổi khí tức không hoặc có chí bảo hữu dụng nào đó.

“Thỏ huynh đệ, ta nhớ kinh văn đã... Khí hợp kỳ chân...” Lý Tả Ý không nghĩ nhiều, biết mấy con “thỏ” khác an toàn thì bắt đầu nghĩ lại kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt, đọc đi đọc lại và hóa ra những hình ảnh vụn vặt.

“Nhắm hướng tây nam, đến Gia Cơ thành. Bên ngoài Thiên khung thành đó nhiều đệ giai yêu thú, số lượng tu sĩ rời Thiên khung săn yêu thú nhiều nhất, có thể sẽ gặp được tu sĩ ở bên ngoài Thiên khung. An toàn nhất.” Cơ hồ đồng thời, lục bào lão đầu kiến nghị.

Ngụy Tác theo lời lục bào lão đầu đích kiến nghị, để Phệ tâm trùng điều khiển Phượng lân thanh ưng, lao đi về phía tây nam, đồng thời kiểm kê nạp bảo nang của các đại tu sĩ.

“Huyết hoàng mộc! Là liệu thương thánh dược, được dịch từ một mảnh cơ móng tay cũng đủ khiến huyết nhục trùng sinh! Mà lại có cả nắm tay, tiếc là người có Huyết tinh thạch, vật này gần như vô dụng.”

“Đây là Đế văn tinh kim! A! A! A! Đây là nguyên liệu luyện khí cực phẩm do thiên địa tự nhiên hình thành, cùng cấp với Hằng vũ tinh kim! Tiểu tử, vật này để luyện chế phi kiếm.”

“Long thiềm châu! Đây là yêu đơn của bát cấp trung giai Long thiềm! Có thể luyện chế Long thiềm đạo đơn! Tốc độ luyện hóa rất nhanh, thích hợp cho tu sĩ xung kích kết đơn sử dụng!”

“Kia là... Hả! Vật này có cấm chế của Thần huyền tu sĩ bố trí, người không thể rũ sạch, mau ném đi, không thì chúng ta sẽ bị tu sĩ Huyền Phong môn truy sát...”

“...”

Trong mười hai đại tu sĩ vây giết Ngụy Tác, không ai không là nhân vật đỉnh nhọn trong các Kim đơn tu sĩ trung, ngay cả Hàn Nguyệt Nhi cũng là đại thống lĩnh trong các chân truyền đệ tử Huyền Phong môn. Mười hai đại tu sĩ này, đại bộ phận không biết đã tu luyện mấy trăm năm. Tuy nhiên trong phần lớn nạp bảo nang không có nhiều đồ, chứng tỏ họ không mang theo nhiều khi ra ngoài nhưng thể thôi cũng đã cực kỳ kinh nhân, cơ hồ đều là bảo vật, tu sĩ tầm thường không thể tưởng tượng.

“Không có công pháp cùng thuật pháp...”

Ngụy Tác không ngừng thủ lấy đồ trong nạp bảo nang ra, không phát hiện công pháp cùng thuật pháp. Xem ra thuật pháp và công pháp tầm thường thì các lão quái vật không để ý, cao cấp thì họ nhớ luôn, không ghi lại mang theo.

Rất nhanh, Ngụy Tác kiểm kê đến kim sắc nạp bảo nang sau cùng, lấy được của cao thủ Huyền Phong môn định cận chiến với gã nhưng bị gã giết, Côn Bằng lão tổ.

“Đây là?”

Trước đó gã bị tuyệt phẩm bảo vật khiến cho tê dại nhưng lần này chỉ quét thần thức thì gã tỏ ra cực kỳ chấn kinh.

Tay gã có quang hoa lóe lên, lấy từ nạp bảo nang trung ra hai viên tinh thạch.

“Đây là...?” Thấy hai viên lục sắc tinh thạch, lục bào lão đầu vốn đã sững tê người vì kiểm kê lại kinh hô.

Hai viên lục sắc tinh thạch này không khác gì ba viên Ngụy Tác có, khí tức tựa hồ y hệt!

-o0o-

692. Chương 692: Phúc Thọ Diên Niên

“Đây là...” Lục bào lão đầu hít hơi lạnh.

“Khí tức của chúng rất đáng sợ...” Ngay cả Lý Tả Ý đang nhớ lại kinh văn cũng dừng lại, liếc hai lục sắc yêu thú.

Hai con lục sắc yêu thú đều là Phệ linh thú!

Trong nạp bảo nang của Côn Bằng lão tổ có hai thi thể Phệ linh thú!

Hai con Phệ linh thú tuy đã chết nhưng vẫn hàm chứa Hoang cổ khí tức, yêu khí kinh nhân, da như lục ngọc ánh lên lục quang.

“Phệ linh thú bị pháp khí do thần huyền đại năng luyện chế giết.”

Ngụy Tác nhú mày, gã thấy trên ngực Phệ linh thú có hai vết thương xuyên thấu, miệng vết thương chỉ cỡ nắm tay nhưng bên trong bị khoét rộng ra, cơ hồ đánh nát toàn bộ nội phủ. Vết thương còn toát ra khí tức hoàn toàn không thuộc về Kim đơn tu sĩ mà là của thần huyền đại năng.

Khí tức này khác hẳn phổ thông pháp bảo, cũng như phù lục Lâm Thái Hư dùng để dẫn động thủy khí trong nghìn dặm, do thần huyền đại năng dùng chân nguyên và nguyên liệu nào đó tế luyện thành pháp khí tiêu hao.

Thần huyền đại năng thông thường cũng không có thủ đoạn đó.

Liên tưởng lại thì không khó đoán, pháp khí giết chết hai con Phệ linh thú là do Huyền Phong môn tông chủ luyện chế được.

“Xem ra Huyền Phong môn tông chủ, trừu tu vi kinh nhân thì còn thần thông đặc biệt. Không biết nạp bảo nang của Côn Bằng lão tổ còn pháp khí này không.”

Ngụy Tác lấy hết đồ trong nạp bảo nang của Côn Bằng lão tổ.

“Không...”

Trong nạp bảo nang của Côn Bằng lão tổ rất ít thứ, chỉ có hai đơn bình, một vật đen xì cỡ nửa bàn tay, thậm chí liên một món pháp khí và linh thạch đại cũng không có.

Ngụy Tác lắc đầu, thần thức dồn lên thi thể Phệ linh thú.

“Yêu đơn vẫn còn!”

Thần thức quét qua, Ngụy Tác phát hiện yêu đơn Phệ linh thú còn nguyên.

Ngụy Tác nhãn quang lóe lên, trong tay xuất hiện ba viên lục sắc tinh thạch.

Ba viên lục sắc tinh thạch lấp lánh lục quang nhu hòa, là ba viên đá kỳ dị có thể khiến linh dược đến niên hạn vẫn có thể tiếp tục tích lũy được lực.

“Cũng vậy!” Lục bào lão đầu lên tiếng.

Hiện tại căn không cần dùng linh dược thử cũng biết hai viên lục sắc tinh thạch của Côn Bằng lão tổ giống ba viên của gã, từ ngoại hình đến khí tức!

Lấy được hai viên lục tinh!

Năm viên lục tinh kỳ dị ánh lên nhu hòa trong tay Ngụy Tác, đan với lục quang từ Phệ linh thú khiến mặt gã cũng giống lục bào lão đầu.

“Thứ này có phải hóa sinh từ thể nội Phệ linh thú, như pháp châu chăng?” Lục quang lóe lên, Ngụy Tác và lục bào lão đầu cơ hồ cùng nói.

Rất có thể!

Lục tinh này lại hóa sinh từ thể nội thượng cổ hung thú Phệ linh thú?

Ngụy Tác cả kinh.

Tuy không phải mọi yêu thú tiến giai, thể nội đều có pháp châu, như Hoang cổ cự ngao trong tay Ngụy Tác không có pháp châu, nhưng đặt lục tinh kỳ dị và thi thể hai con Phệ linh thú lại thì lục quang phát ra như huyết mạch tương liên.

Hai viên lục tinh, hai thi thể Phệ linh thú, buộc Ngụy Tác và lục bào lão đầu liên hệ lại với nhau.

“Nếu có cơ hội ngộ gặp Phệ linh thú, phải tìm cách săn được.” Ngụy Tác giật giật chân mày.

Lục tinh này không chỉ nuôi dưỡng linh dược, nuôi dưỡng Diệt tiên đằng cũng thập phần hữu dụng, Ngụy Tác từng thử, một viên là đủ cho một nhánh Diệt tiên đằng, giờ có tới năm viên thì đủ để đồng thời nuôi dưỡng năm nhánh Diệt tiên đằng sinh trưởng đến cực hạn. Càng nhiều lục tinh, càng có thể nuôi thêm nhiều Diệt tiên đằng và linh dược.

Đối với bất kỳ tu sĩ nào, loại lục tinh kỳ dị này đương nhiên càng nhiều càng tốt.

Bất quá thật ra lục tinh kỳ dị có phải hóa sinh từ thể nội thượng cổ hung thú Phệ linh thú không thì cứ giết một con nữa là biết.

Hơi trầm ngâm đoạn Ngụy Tác thu năm viên lục tinh lại rồi nhân quang lóe lên, một đạo hoàng sắc quang điểm bắn vào óc Phượng lân thanh ưng.

Phượng lân thanh ưng hơi run lên, nhưng không hề thay đổi.

“Người định để Phệ tâm trùng hút não tủy hai con yêu thú này?” Giọng lục bào lão đầu lại vang lên trong tai gã.

Ngụy Tác bình tĩnh như thường gạt đầu, Phệ tâm trùng vốn đang điều khiển Phượng lân thanh ưng nhảy bổ vào một con Phệ linh thú. Chát một tiếng, nó cắn vòi qua vết thương Phệ linh thú, xuyên lên não để hút.

Lúc trước Ngụy Tác hôn mê mấy ngày, Phệ tâm trùng tự hút không ít não tủy yêu thú. Theo kinh nghiệm, lần này Phệ tâm trùng ngủ say thì gần một tháng mới tỉnh, thành ra lúc chưa khôi phục tu vi thì gã không dám để nó ăn thâm, sợ nó lại đạt mức tiến giai mà ngủ say.

Hiện tại Ngụy Tác đã khôi phục tu vi, có thể điều khiển Trấn thiên pháp tướng thì phải tìm cách để Phệ tâm trùng tiến giai.

Khí tức còn lại của hai con Phệ linh thú thì phẩm giai không kém hơn bát cấp trung giai. Ngụy Tác còn một ít thi thể tu sĩ, để Phệ tâm trùng tiến giai tất không thành vấn đề. Tại Đông Hoang tông, gã biết cách khống chế Phượng lân thanh ưng, không có Phệ tâm trùng cũng không sao.

Cho Phệ tâm trùng ăn, gã cũng mở nạp bảo nang của Côn Bằng lão tổ lấy ra bạch sắc đơn bình.

Mùi thơm nức xộc vào mũi.

“Đây là Thiên hối nguyên đơn.” Từ lúc lấy được Dương quý quán đến giờ, tu vi đề thăng nên Ngụy Tác lấy được không biết bao nhiêu nạp bảo nang, tuy kiến thức vị tất so được với chân truyền đệ tử của siêu cấp tông môn như Thủy Linh Nhi và Phong Ngô Thước, song thể cũng vượt xa tu sĩ thông thường. Chỉ nghĩ khí tức rồi thấy mấy chục viên tuyết bạch đơn dược, gã nhận ra ngay là trong bình đựng cao giai đơn dược Thiên hối nguyên đơn để hồi phục chân nguyên. Gã từng lấy được không ít tại các nạp bảo nang khác nên không quá coi trọng.

“Đây là Phúc thọ diên niên đơn.” Bất quá đơn dược trong một hồng sắc đơn bình khác khiens mắt gã ánh lên kinh hỉ.

Hồng sắc đơn bình có mười hai viên đơn dược cùng màu, bề ngoài hình thành hai chữ “Phúc” “Thọ”. Là địa cấp thượng phẩm Phúc thọ diên niên đơn, dược lực có thể ngăn cản kim đơn suy kiệt, kéo dài thọ nguyên cho Kim đơn tu sĩ.

“Đúng là xa xỉ. Chả trách mấy lão quái vật Huyền Phong môn sống lâu thế...” Lục bào lão đầu âm ức.

Phúc thọ diên niên đơn rất hiếm, bình thường xuất hiện một viên tại phách mại hội thì kiểu gì cũng bán được với giá kinh người, mà Côn Bằng lão tổ có đến mười hai viên.

“Thỏ huynh đệ, từ từ luyện hóa đơn dược này.”

Lý Tả Ý hiện tại vì kim đơn suy kiệt thập phần nghiêm trọng, thọ nguyên sắp cạn, đơn dược này thập phần thích hợp với y, còn hơn công hiệu Thiên long huyết hóa thạch không biết bao nhiêu lần, nên Ngụy Tác không hề do dự, đưa đơn bình cho Lý Tả Ý.

“À.” Lý Tả Ý cực kỳ nghe lời Ngụy Tác, tuy trông già nua nhưng vẫn như trẻ con rất biết vâng lời, lấy một viên Phúc thọ diên niên đơn ra uống.

“Phù!”

Lý Tả Ý nuốt một viên Phúc thọ diên niên đơn, trong tay Ngụy Tác cũng xuất hiện một viên thủy tinh châu tử cỡ trứng chim câu, dồn một đạo chân nguyên vào thì linh khí trên mình Lý Tả Ý đều tụ vào đó, ngưng thành hình dây núi đen liên miên, cực kỳ đặc biệt.

Vật này là một món pháp bảo Ngụy Tác lấy được trong nạp bảo nang của toán đại tu sĩ, có thể hấp nạp linh khí trên mình Kim đơn tu sĩ tỏa ra, khiến người ta ở xa không thể thấy được linh khí ngưng hình.

Tuy không lấy được pháp bảo như Thanh minh pháp y nhưng có vật này, đi đường sẽ an toàn hơn nhiều.

“Nhanh thế hả?”

Tế xuất việc ngọc, Ngụy Tác ngăn ra vì Phệ tâm trùng cha hút xong não tủy con Phệ linh thú thứ hai thì lại ngủ say.

Cha hút xong hai con Phệ linh thú thì lại tiến giai, tốc độ này khiến Ngụy Tác hơi bất ngờ.

“Thỏ huynh đệ, đơn dược này rất hữu dụng, ta thấy mình trẻ ra nhiều.” Đồng thời, Lý Tả Ý kêu lên kinh ngạc.

-o0o-

693. Chương 693: Tiếng Đào Khoáng Thạch Lúc Nửa Đêm

“Tụ vu cửu đình... Trục lạc hội âm...” Kiểm kê nạp bảo nang của các đại tu sĩ xong, cho Phệ tâm trùng vào nô thú đại, Ngụy Tác điều khiển Phượng lân thanh ưng, không ngừng đi về hướng tây nam, còn Lý Tả Ý vừa luyện hóa Phúc thọ diên niên đơn, vừa không ngừng ngâm vịnh Liệt khuyết tàn nguyệt cổ kinh.

Ngụy Tác và lục bào lão đầu phát hiện, thần trí Lý Tả Ý triệt để hỗn loạn thì rơi vào cảnh giới đặc biệt khôn tả. Y vừa luyện hóa đơn dược vừa dốc toàn bộ tâm thần tập trung nhớ lại kinh văn, thậm chí còn liên tục hóa ra hình ảnh, nhiều lúc Ngụy Tác cảm giác được thể nội chân nguyên của y tuần hoàn lưu động theo cách đặc biệt, là đang tu luyện chân nguyên công pháp! Tức là có lúc Lý Tả Ý như bản năng, vẫn tu luyện. Vừa luyện hóa đơn dược, vừa tu luyện, vừa nhớ lại việc khác, nếu là tu sĩ khác tất thể nội chân nguyên sẽ vận hành sai đường, tẩu hỏa nhập ma, có điều y nhờ thần trí hỗn loạn nên đầu óc như nát thành mấy mảnh, đồng thời làm mấy việc một lúc.

Thần thức phân hóa này hơn hẳn phổ thông Kim đơn tu sĩ, nếu có thể sử dụng để đối địch thì một Kim đơn tu sĩ có thể đồng thời khống chế hai pháp bảo, thì y phải vài món.

Hiện tại Lý Tả Ý đối địch theo bản năng, ngay cả thuật pháp kích phát cách nào còn không rõ. Ngụy Tác thử dạy y khống chế pháp bảo nhưng y chỉ khống chế được một món, thậm chí khi uy năng pháp bảo giảm xuống mà cũng không biết dồn chân nguyên để kích phát uy năng. Như thế tất nhiên không thể sử dụng để đối địch.

Kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt đích xác phức tạp, liên tục sáu ngày, Lý Tả Ý không ngừng suy tư ngâm vịnh, tìm ra được hơn ba mươi câu, hơn sáu trăm chữ, ngưng thành hai hình ảnh hoàn chỉnh. Nhưng tất cả đều chỉ như từng mảnh vỡ, khó mà nối lại với nhau, không rõ trước sau nên không thể lĩnh ngộ.

Trong mấy ngày này, Lý Tả Ý liên tục đọc ra những câu đứt gãy, ngưng thành những hình ảnh Ngụy Tác chưa từng thấy, rõ ràng kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt, trừ sáu trăm chữ và hình ảnh Lý Tả Ý đã xác định nhưng không phân rõ trật tự thì còn nhiều nữa.

Bất quá Ngụy Tác không vội, sáu ngày này, Lý Tả Ý liên tục luyện hóa bốn viên Phúc thọ diên niên đơn, khí tức suy lão đã thay đổi, tuy vẫn đầu tóc trắng ngần, mặt mũi già nua nhưng sinh cơ đã cường thịnh, sinh mệnh khẳng định không có nguy hiểm. Chỉ cần luyện hóa toàn bộ Phúc thọ diên niên đơn, ít nhất cũng có thêm mấy chục năm thọ nguyên.

Lý Tả Ý tựa hồ càng lúc càng đọc chuẩn hơn về Liệt khuyết tàn nguyệt cổ kinh, rất có khả năng sẽ hình dung lại được tất cả. Biết đâu đọc càng nhiều, Lý Tả Ý càng nhớ rõ hơn về kinh văn, lúc đó sẽ lần ra trật tự.

Có khí tức của Phượng lân thanh ưng yểm hộ, dọc đường Ngự Tác không thu hút yêu thú lợi hại đến, dù gặp thì gã cũng tránh sinh sự đa đoan, có thể dùng Huyền sát quỷ thảo bắt thì thì sử dụng, không thể thì bỏ qua. Liên tục sáu ngày liền, Ngự Tác lại rời Thiên khung, rời đi trong man hoang hoang dã bên ngoài Thiên khung, gã thu lại Phượng lân thanh ưng, đoạn sử dụng linh quang độn pháp lấy được của đại tu sĩ lúc trước, cuốn lấy Lý Tả Ý phi độn.

Linh quang độn pháp này cũng như của Lâm Thái Hư sử dụng khi đến Bắc Linh thành, là độn pháp nhanh nhất Ngự Tác từng thấy, độn tốc thậm chí hơn bất kỳ phi độn pháp bảo nào gã có.

Với tốc độ này, chỉ không đầy ba ngày nữa, không gặp trở ngại gì đặc biệt thì sẽ đến được Gia Cơ thành gần man hoang hoang nguyên bên ngoài Thiên khung.

...

Trắng sáng sao thưa, màn đêm vô biên bao trùm một dãy núi thấp trong man hoang hoang nguyên, không có ánh lửa nhưng có tiếng vật sắc va vào đá.

Quanh dãy núi thấp là gò đồng liên miên bất tuyệt, thấp phần hoang vu.

Âm thanh thoát có thoát không, từ trong dãy núi vang lên, đột nhiên, thỉnh không ngoài xa xuất hiện tử sắc lưu quang, với tốc độ kinh nhân lao tới.

Cách dãy núi thấp mấy dặm, tử sắc lưu quang đột nhiên dừng lại, hiện ra hai nhân ảnh.

Tử sắc lưu quang hiện ra hai tu sĩ, chính thị Ngự Tác và Lý Tả Ý.

Ngự Tác tỏ vẻ kinh ngạc.

Hóa ra từ lúc linh quang độn pháp phi độn đến giờ mới là hai ngày, gã vốn tính rằng còn ít nhất một ngày đêm nữa mới gặp tu sĩ. Ngọn núi thấp này cách Thiên khung chừng hai vạn năm nghìn dặm, lại là ban đêm thì hiếm khi có tu sĩ dừng chân.

Nhưng qua tiếng động thì là khí cụ kim loại va vào đá núi, khác hẳn tiếng yêu thú kêu, nghe kỹ thì tiếng động này không chỉ phát ra một nơi, có vẻ không có một tu sĩ.

“Có lẽ có khoáng mạch, tu sĩ của tông môn nào đó đang đào.” Đang buổi đêm, lục bào lão đầu ra khỏi Dưỡng quỷ quán, nên Ngự Tác dừng lại thì lão lên tiếng.

“Xuống dưới xem đã.”

Ngự Tác đồng ý, mục quang lóe lên, linh quang lóe sáng, lướt về phía có tiếng động.

Thoáng au gã và Lý Tả Ý lặng lẽ đáp xuống một đồng loạn thạch trong núi.

Đồng loạn thạch cao bằng năm, sáu người có một thông đạo chỉ đủ một người đi vào, liên tục có tiếng đình đang vọng ra.

“Chắc là có tu sĩ đào khoáng thạch, nếu là tông môn thì ít nhất cũng bố trí cấm chế ngăn cản thanh âm phát ra, phòng ngừa yêu thú. Nếu là tán tu, tất nhiên không thể bố trí cấm chế cách thanh âm, nhưng tu sĩ đào khoáng thạch kiếm linh thạch thì tu vi thường không cao. Tán tu cỡ này sao lại ra ngoài Thiên khung xa thế này, nhất là ban đêm càng nhiều yêu thú mà dám đào khoáng thạch? Lẽ nào có khoáng thạch giá trị kinh nhân?”

Mục quang quét quanh, Ngự Tác chợt có ý nghĩ này.

Gã thấy nhiều chỗ trong núi có những thông đạo sâu thẳm được đào vào, bên ngoài còn chất đồng đá vụn, rõ ràng có người đào ra, giống như ở mỏ Tử đồng khoáng tại Linh Nhạc thành năm xưa. Ngự Tác và Lý Tả Ý hiện tại dừng trong đồng loạn thạch, có đồng còn dấu tích rất mới, chứng tỏ mới được chuyển ra gần đây.

“À!”

Đang kinh ngạc, chân mày Ngụy Tác giãn giập vì thần thức cảm được trong thông đạo có tu sĩ lướt ra.

Tu sĩ này phát ra khí tức, đối với Ngụy Tác thì cực thấp, cùng lắm là tu vi Chu thiên cảnh tam trọng.

Y xuất hiện trong phạm vi thần thức của Ngụy Tác đoạn có ba tu sĩ liên tục xuất hiện. Khí tức của họ không mạnh, cũng nh tu sĩ xuất hiện đầu tiên.

“Chúng ta ẩn thân xem xét tình hình trước đã.”

Ngụy Tác bình tĩnh như thường truyền âm với Lý Tả Ý, Lý Tả Ý gật đầu, thân ảnh loáng lên, lướt đến một nhánh cây.

Mười mấy tích tắc sau, trong lối vào đen ngòm lóe lên quang hoa, liên tục lướt ra bốn tu sĩ.

Trong bốn tu sĩ, một bạch lão nhân lùn tịt, còn lại đều chưa quá bốn mươi tuổi, như Ngụy Tác cảm tri, lão nhân tóc bạc có tu vi cao nhất cũng chỉ tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng, ba tráng niên tu sĩ chỉ từ Chu thiên cảnh tam trọng trở xuống.

Pháp y của họ khác nhau, phẩm giai không quá bán linh giai, là đệ giai tán tu.

Bốn tu sĩ lướt ra, cảnh giác nhìn quanh, nhưng cảm tri của họ không thể phát hiện Ngụy Tác và Lý Tả Ý ẩn thân cách mấy trăm trượng.

Toán tu sĩ do bạch phát lão nhân đứng đầu, đi sang một góc núi, như đã có ký hiệu, đào một cái hố nông rồi cùng lấy ra một món pháp khí, đào sâu xuống.

Có vẻ không phải đại tông môn đào bối, Ngụy Tác không giấu tung tích, gật đầu với Lý Tả Ý, thân ảnh loáng lên, tích tắc sau đến sát bốn tứ tu sĩ, thần thức uy áp trùm lên: “Các vị đào khoáng thạch?”

“Có tu sĩ...!” Bốn tu sĩ cơ hồ vừa kị lóe lên ý nghĩ thì bị thần thức uy áp của Ngụy Tác khiến cho cứng người, tỏ vẻ cực kỳ sợ hãi.

-o0o-

694. Chương 694: Tu Sĩ Họ Trần

Trong màn đêm, bốn tu sĩ nhìn thấy một thiếu niên và một lão nhân đứng gần đó.

Ngụy Tác và Lý Tả Ý tuy không hiển lộ linh khí nhưng thần thức uy áp ban nãy khiến họ hiểu, không cần tính Lý Tả Ý, Ngụy Tác cũng không phải tu sĩ cùng một đẳng cấp với họ.

Ngụy Tác tuy đã thu thần thức uy áp, nhưng vẫn toát lên khí tức phàm, hoàn toàn khác tu sĩ thông thường.

“Tiền bối, bọn vãn bối đào Kim cương tinh khoáng thạch.” Bốn tu sĩ cực kỳ kinh hãi tu sĩ định thần lại, hành lễ với Ngụy Tác và Lý Tả Ý, bạch phát lão nhân mặc ma sắc pháp y đáp ngay.

“Đào Kim cương tinh khoáng thạch? Ngọn núi này có Kim cương tinh khoáng mạch?” Lục bào lão đầu kinh ngạc kêu lên trong tai Ngụy Tác.

“Kim cương tinh khoáng mạch?” Ngụy Tác tỏ vẻ kinh nghi, tay ánh lên quang hoa như ngọn nến.

“Đúng, dưới ngọn núi này có không ít Kim cương tinh khoáng mạch, nhưng là bần khoáng, cần phải tìm theo thật kỹ mới đào được nguyên khoáng thạch có Kim cương tinh.” Bạch phát lão nhân giải thích.

“Hóa ra là bần khoáng khoáng mạch.” Ngụy Tác tan hết nét kinh ngạc trong mắt.

Kim cương tinh là tinh kim cùng cấp Tinh thần bạch lạc kim, không chỉ rất hòa hợp với các loại nguyên khí mà có thể hòa tan vào nhiều loại ngọc thạch, nâng cao phẩm chất cho nhau nên tại tu đạo giới được xưng là “Vạn năng tinh kim”. Vì thế nên tinh kim này cơ hồ được mọi luyện khí tu sĩ của các tông môn sử dụng, không thiếu gì phương pháp luyện chế.

Nhưng tinh kim này từ mấy vạn năm trước đã bị tu sĩ phát hiện cách sử dụng nên đến giờ, quanh Thiên khung thì những Kim cương tinh khoáng mạch đã bị khai thác sạch sẽ. Nơi này cách Thiên khung hai vạn năm nghìn dặm, đối với tán tu là cực xa nhưng đối với đại tông môn thì không xa lắm, theo lý sẽ không thể còn Kim cương tinh khoáng mạch.

Nhưng bản khoáng khoáng mạch thì khác, Kim cương tinh khoáng mạch thông thường là có nhiều khoáng thạch tụ tập một chỗ, khí tức Kim cương tinh nồng hậu, còn Kim cương tinh khoáng thạch trong bản khoáng khoáng mạch cực ít, phân tán trong đá cứng, vận khí may mắn thì mấy trăm phương khoáng mạch mới có mười mấy khối khoáng thạch, không may thì có khi cả nghìn trượng cũng không có nổi một khối Kim cương tinh khoáng thạch. Bản khoáng khoáng mạch thì dù có pháp khí chuyên môn thăm dò Kim cương tinh khoáng mạch thì cũng khó tìm được, nên bản khoáng khoáng mạch không bị phát hiện cũng là bình thường.

Trong bản khoáng khoáng mạch mà tìm nguyên khoáng khoáng thạch Kim cương tinh thì rất khó, cực kỳ tiêu hao thời gian.

“Các vị là tán tu hay tông môn tu sĩ? Có bao nhiêu người?” Ngụy Tác nhẹ giọng hỏi.

“Bọn vãn bối đều là tán tu, gồm mười sáu người ở đây đào linh thạch.” Ngụy Tác tuy hiền hòa nhưng bọn bạch phát lão nhân vẫn sợ hãi, không dám nhìn thẳng.

“Lại có người.”

Mắt Ngụy Tác hơi ánh lên, trong thông đạo lại có hai tu sĩ thò ra.

Hai tu sĩ đó tu vi cũng như bốn người lúc trước, lại cùng là tán tu, nên Ngụy Tác không để tâm, chỉ muốn gọi hết ra xe họ đủ khả năng bình an vượt được hai vạn năm nghìn dặm man hoang hoang nguyên, về trong Thiên khung truyền tin giúp hay không.

“Các người là ai, định làm gì!” Hai tu sĩ mới ra, thấy Ngụy Tác và Lý Tả Ý đứng trước bốn tu sĩ thì cả kinh, hô lên.

“Lưỡng vị tiền bối này thần thông không thể tưởng tượng, không được hỗn!” Bạch phát lão giả biến sắc mặt, sợ hai tu sĩ đó chọc giận Ngụy Tác và Lý Tả Ý, nên quét to.

“Thất thúc...” Hai tu sĩ lướt ra chỉ hơn hai mươi tuổi, nghe bạch phát lão giả quát thì ngẩn ra, không biết làm gì.

“Yên tâm đi, mỗi không có ác ý, chỉ là có việc chưa biết chừng cần phiền các vị.” Ngụy Tác vẫn hiền hòa bảo bạch phát lão giả: “Chỉ bằng gọi hết ra rồi tính.”

“Có việc phiền bọn vãn bối?” Bạch phát lão giả há miệng, định nói lại thôi, nhưng rồi nghiêng rằng, không vội vàng lời Ngụy Tác mà hỏi ngược, “Không biết tiền bối cần bọn vãn bối giúp gì?”

“Truyền tin, chỉ cần quay vào trong Thiên khung.” Ngụy Tác bình tĩnh nói.

“Quay về Thiên khung truyền tin?” Bạch phát lão nhân và các tu sĩ chung quanh đều nhăn nhó, khó xử.

“Yên tâm đi, mỗi không để các vị thiệt.” Ngụy Tác liếc toán tu sĩ, “Chỉ cần các vị giúp cho, sẽ có thù lao không tệ.”

“Tiền bối, không phải là thù lao...” Lão nhân tóc bạc thập phần do dự.

“Sao hả? Lễ nào chư vị có ẩn tình?” Ngụy Tác hơi ngẩn ra.

“Lục Thất, có chuyện gì?” Trong thông đạo bên phải vang lên giọng nói, là tu sĩ ở trong bị hai tu sĩ trẻ tuổi kinh hô mà đi ra xem có chuyện gì.

“Tu vi của người này cũng khá.” Ngụy Tác hơi nhíu mày, xoay người lại.

Gã nhận ra tu vi của tu sĩ này hơn hẳn toán lúc trước, chừng Phân niệm cảnh lưỡng trọng.

Tiếng xé không khí vang lên, một trung niên tu sĩ mặc thổ hôi sắc trường bào từ trong thông đạo mé trái đi ra, thấy bọn Ngụy Tác thì cả kinh, rõ ràng nhận ra khí tức của Ngụy Tác và Lý Tả Ý bất phàm.

“Lưỡng vị...” Trung niên tu sĩ chứng lại, định hỏi.

“Người!”

Trung niên tu sĩ lướt ra, Ngụy Tác vốn thản nhiên, chợt biến sắc, run lên bần bật.

“Tiểu tử, sao thế?” Lục bào lão đầu nhận ra tâm thần gã chấn động kịch liệt, hỏi ngay.

“Lưỡng vị tiền bối...” Hôi bào trung niên tu sĩ ngăn ra, không biết vì sao gã nhìn thấy mình thì như thế.

“Nếu mỗi không lầm, các hạ họ Trần?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, ngữ khí lạnh lùng cực độ.

“Họ Trần? Sao hả?” Lục bào lão đầu không hiểu.

“Người...” Hôi bào tu sĩ khước run lên, nhìn Ngụy Tác.

“Thế nào, không nhớ ta là ai hả? Cũng phải, mười mấy năm rồi.” Sắc mặt Ngụy Tác lạnh lùng khôn tả, nhãn quang như lưỡi dao cắt qua hôi bào tu sĩ, “Bất quá không nhớ thì ta nhắc, mười mấy năm trước, tại Linh Nhạc thành, người cùng cha mẹ ta ra ngoài Thiên khung, sau đó cha mẹ ta không quay về còn người vẫn sống, trước đây tại Linh Nhạc thành, ta từng đuổi theo nhưng người chạy thoát!”

“Là người?”

“Là y!”

Hôi bào trung niên tu sĩ và lục bào lão đầu cơ hồ cùng vang lên.

Ngụy Tác nói ra, lục bào lão đầu hiểu ngay. Y là tu sĩ họ Trần năm xưa cùng cha mẹ Ngụy Tác rời Thiên khung!

Dung mạo tu sĩ họ Trần, Ngụy Tác nhớ không rõ nhưng vai trái hơi lệch, nên y vừa lộ diện là gã nhận ra, qua phản ứng của hôi sam trung niên tu sĩ thì y đúng là người cùng cha mẹ gã rời Thiên khung.

“Không ngờ ở đây lại gặp người, chắc người không ngờ bị ta bắt gặp.” Thấy hôi bào trung niên tu sĩ chấn kinh, Ngụy Tác chỉ lạnh lùng nhìn y, với thần thông của gã, y không thể thoát được.

“Không ngờ người có tể ngộ phi phạm.” Hôi y trung niên tu sĩ nhợt nhạt khôn tả, nhìn Ngụy Tác mà không thể giữ bình tĩnh, run giọng, “Bá Khí chân nhân Ngụy Tác là người?”

“Bá Khí chân nhân?” Nghe hôi y trung niên tu sĩ nói cũng thần sắc của y, bạch phát lão nhân càng kinh hãi.

“Mỗi quả thật có xưng hiệu Bá Khí chân nhân.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, bảo hôi y trung niên tu sĩ, “Cho mỗi biết, mười mấy năm trước, cha mẹ mỗi và người cùng rời Thiên khung, thật ra có chuyện gì?”

-o0o-

695. Chương 695: Trời Cũng Thay Đổi

Sát cơ lâm liệt cực độ và uy nghiêm từ Ngụy Tác tràn ra, thiên địa biến sắc.

Ngụy Tác tuy không phải tu sĩ thiên sinh sinh cao quý như Lâm Thái Hư, không có khí tức cao cao tại thượng nhưng có hiện tại tu vi kinh thể Kim đơn tứ trọng cộng thêm số lượng kinh nhân cường giả chết trong tay gã, nhất là mười hai kinh thiên tu sĩ vây giết mà bị gã giết lại thì hiện giờ tâm sinh sát ý, phát ra uy thế vô thượng, còn đáng sợ hơn Lâm Thái Hư và các lão quái vật Huyền Phong môn đại, như thượng cổ chiến thần, thần vương trong truyền thuyết giáng lâm nhân thế.

Vô thượng uy thế từ Ngụy Tác dấy lên, trừ Lý Tả Ý thì mọi tu sĩ tại trường cơ hồ không khống chế được thân ảnh, ngồi sụp xuống.

“Không ngờ người có thần thông này.” Hôi bào trung niên tu sĩ lùi liền hai bước, trong mắt trừ kinh hãi thì còn nét khôn tả.

“Ta không rườm rà, năm xa đã xảy ra chuyện gì.” Ngụy Tác hiện giờ tâm chí vượt xa tu sĩ thông thường, nhưng việc này vương vấn trong lòng gã bao lâu, nên không thể khống chế tâm thần,.

Hồi bào trung niên tu sĩ chỉ có tu vi Phân niệm lưỡng trọng, trước uy áp của Ngụy Tác thì không thở nổi, nhưng nghe gã nói vậy thì y chỉ lắc đầu, “Ta chỉ có thể nói rằng vì biến cố năm xưa mà cha mẹ ngươi chết ở ngoài Thiên khung, nhưng việc khác thì thứ cho không thể nói.”

“Ngươi có muốn nếm mùi muốn sống không được muốn chết không xong chẳng!” Ngụy Tác nổi giận, nguyên khí chấn động khiến vân khí kịch liệt dao động, như có thượng cổ ma thần gầm thét. “Nói việc cũ ra, dù cha mẹ ta bị ngươi giết thì ta cũng để ngươi thống khoái.”

“Không sai.” Tu sĩ họ Trần miễn cưỡng gật đầu: “Ta vì một khối nguyên liệu luyện khí, đã giết cha mẹ ngươi, để ta thống khoái.”

“Ồn!”

Khí tức trên mình Ngụy Tác dâng lên như nước triều, tu sĩ quanh đó không đứng vững, loạng choạng nhưng quang hoa vàng nhạt trên tay Ngụy Tác dấy lên lục quang.

“Nói dối!” Ngụy Tác càng nổi giận, “Đến giờ mà ngươi vẫn chưa nói thật?”

Trung niên tu sĩ họ Trần bị Ngụy Tác dùng thần thức uy áp khiến cho không thể thi pháp, nhưng lại nhắm mắt, coi như không kể sinh tử.

“Thế thì đừng trách ta lật thủ vô tình!” Ngụy Tác cơ hồ mất hết lý trí, dùng Huyền sát âm khí giữ tu sĩ họ Trần định trên không trung, hơi lạnh khiến da y nứt ra, động sương.

“Tiền bối bớt giận!” Bạch phát lão nhân quỳ xuống trước Ngụy Tác, trán sát đất, nói nhanh: “Trần đạo hữu không thể nào là người xấu, đạo hữu không nói ra là có ẩn tình, xin tiền bối hạ thủ lưu tình!”

Những tu sĩ khác quỳ xuống: “Tiền bối hạ thủ lưu tình, nhất định có hiểu lầm, Trần đạo hữu không phải hạng thấy lợi quên nghĩa.”

“Tiền bối, tại hạ dùng tính mệnh đảm bảo, Trần tiền bối không làm việc gì không nên không phải với bằng hữu chí thân.” Một tu sĩ trẻ tuổi dập đầu đến chảy máu, họ hiểu với tu vi của mình không thể chống nổi Ngụy Tác, một đạo thuật pháp của gã là đủ lấy mạng họ.

“Y không phải hạng thấy lợi quên nghĩa, lẽ nào cha mẹ ta thì phải? Nhưng ta nhớ y và cha mẹ ta là sinh tử chi giao.” Tu sĩ này cầu xin càng khiến Ngụy Tác nổi giận.

“Cha mẹ ngươi tất nhiên không thấy lợi quên nghĩa.” Tu sĩ họ Trần này giờ không chống cự, cũng không lên tiếng, nghe Ngụy Tác nói thế thì phản bác.

“Tiền bối, hạ thủ lưu tình. Trần đạo hữu vì bọn văn bối mà ở lại đây giúp, bọn văn bối không thể tin y là ác nhân.” Bạch phát lão nhân cũng dập đầu chảy máu trán.

“Tiểu tử, lãnh tĩnh lại đã, hình như có ẩn tình, đừng làm y chết, không thì không thể biết năm xưa xảy ra chuyện gì.” Lục bào lão đầu lên tiếng trong tai Ngụy Tác.

“Lẽ nào thật sự có ẩn tình?” Ngụy Tác lãnh tĩnh lại, thu Huyền sát âm khí, đặt tu sĩ họ Trần xuống.

Đồng thời, Ngụy Tác nhớ lại lúc ở Linh Nhạc thành đuổi theo y, y có ném lại một bao đựng toàn thứ hữu dụng với tu sĩ.

“Lẽ nào cha mẹ ta và ngươi năm xưa gặp đối đầu lợi hại? Ngươi sợ ta biết rồi sẽ báo thù nên o chịu cho ta biết chân tướng?” Ngụy Tác đột nhiên nghĩ ra điểm đó.

Tu sĩ họ Trần vẫn không nói gì, nhắm chặt mắt nhưng Ngụy Tác nói ra câu đó thì cảm giác được y hơi run lên.

“Lẽ nào quả như thế?” Ngụy Tác tan dần cơn giận, thật sự lãnh tĩnh lại.

“Các hạ thấy kẻ giết cha mẹ mình quá mạnh sợ mình chết uống nên không cho biết?” Ngụy Tác hỏi dò.

Tu sĩ họ Trần vẫn không nói gì, nhưng Ngụy Tác nhận ra thân thể y hơi run lên, trong lòng dao động kịch liệt.

“Từ giờ, nếu người không nói, ta hỏi một câu mà không được đáp thì sẽ giết một người trong số họ.” Ngự Tác vung tay, ám kim sắc kiếm quang cắm ra xa, sau tiếng nổ là dãy núi chấn động, không biết sâu xuống bao nhiêu.

Tu sĩ họ Trần nhợt nhạt mặt mày, mở bừng mắt.

“Có phải năm xưa cha mẹ mõ gặp đối đầu lợi hại cực độ, bị người ta giết?” Ngự Tác không nhìn tu sĩ khác mà nhìn thẳng tu sĩ họ Trần.

“Đừng bức ta.” Tu sĩ họ Trần lắc đầu, “Đối đầu có bối cảnh quá lớn, tán tu như chúng ta muốn báo cừu, khác nào tự tìm đường chết.”

“Thật sự như thế?” Ngự Tác không thể giữ nổi bình tĩnh, hỏa quang như ngọn nến trên tay không thay đổi, chứng tỏ tu sĩ họ Trần tịnh không nói dối.

“Các vị gần đây chỉ ở chỗ này, không nghe tin về mõ?” Ngự Tác cảm giác nghiệt hỏa bùng lên trong lòng, nhưng không còn bằng lạnh như trước với tu sĩ họ Trần.

Tu sĩ họ Trần ngẩn ra, không hiểu sao gã lại nói thế, nhưng vẫn gật đầu: “Bọn lão phu đã ở đây hơn hai mươi ngày.”

“Chả trách các vị chưa biết tin mõ giết chết Chân Võ thiếu chủ Hứa Thiên Áo và chân truyền đại đệ tử Lâm Thái Hư của Huyền Phong môn cùng bốn lão quái vật.” Ngự Tác bảo tu sĩ họ Trần.

“Cái gì!”

Ngự Tác dứt lời, tu sĩ họ Trần và mọi tu sĩ tại trường run lên, tỏ vẻ không dám tin.

“Không thể nào!” Tu sĩ họ Trần cơ hồ lắc đầu theo trực giác. Tuyệt đại đa số tu sĩ đều biết, dù tu sĩ Kim đơn ngũ trọng cũng chưa chắc giết được nhân vật cỡ Hứa Thiên Áo và Lâm Thái Hư.

“Oanh!”

Ngự Tác không nói mà tế xuất kim đơn.

Kim đơn cơ hồ che kín thân thể gã, kim đơn hà quang mà phổ thông tu sĩ khó tưởng tượng nổi cùng quang phù lơ lửng trước mặt Ngự Tác.

“A!” Tu sĩ họ Trần suýt nữa kinh hãi ngã nhào, kim đơn nay đã vượt ngoài hiểu biết của họ.

“Ta còn thần thông hơn nữa. Ta không tin tu đạo giới Thiên Huyền đại lục còn đối thủ khó chơi hơn Huyền Phong môn và Chân Võ.” Thu hồi kim đơn, Ngự Tác nhìn tu sĩ họ Trần: “Ta không chỉ chạm vào hai siêu cấp tông môn này, dù siêu cấp đại tông môn tương tự, chạm vào một nữa cũng không sao.”

“Các hạ đã giết Chân Võ thiếu chủ và chân truyền đại đệ tử Huyền Phong môn? Nhưng thần thông hơn nữa vẫn không thể đấu với thần huyền đại năng.” Tu sĩ họ Trần nhìn gã với vẻ đại họa lâm đầu.

“Hại chết cha mẹ mõ là ai.” Ngự Tác lại nhìn tu sĩ họ Trần, hỏi tiếp.

“Là người Thiên Kiếm tông.” Tu sĩ họ Trần biết không giấu được nên thở dài đáp.

“Thiên Kiếm tông!” Ngự Tác lặp lại, tảng đá trong lòng được trút xuống, tâm cảnh nhất thời vô cùng bình tĩnh.

Quả nhiên là một siêu cấp đại tông môn.

Cả Thiên Huyền đại lục, được xếp vào hàng siêu cấp đại tông môn có mười phái là Bắc Minh tông, Huyền Phong môn, Chân Võ, Vô Kỵ thiên cung, Ngọc Thiên tông, Thiên Kiếm tông, Phá Hư tông, Tử Huyền động thiên, Kỳ Tiên giáo, Tây Tiên nguyên.

Thiên Kiếm tông là một trong mười siêu cấp đại tông môn.

“Thật ra là sao, cha mẹ ta và người sao lại chọc vào tông môn như Thiên Kiếm tông?” Ngự Tác vung tay, lấy ra Huyết tinh thạch nhỏ được dịch, dùng chân nguyên hòa tan phun lên mình tu sĩ họ Trần.

“Y có thần thông này... mối thù của cha mẹ, không biết sẽ xảy ra chuyện gì...”

Thần sắc Ngự Tác tuy bình tĩnh, nhưng bọn bạch phát lão nhân đều cảm giác trời đất đều biến đổi, nhất thời ai cũng nghĩ thế.

-o0o-

696. Chương 696: Ma Văn Hung Khoáng

“Bọn ta bị Thiên Kiếm tông lừa.” Huyết tinh thạch thần hiệu dị thường, vết thương trên mình tu sĩ họ Trần cơ hồ lành lại trong tích tắc nhưng y lại tỏ vẻ thống khổ, lúc trước bị Ngự Tác dùng Huyền sát âm khí bao phủ bất động mà y không hề đau đớn, rõ ràng hiện tại đang nhớ lại chuyện cũ.

“Lúc trước lão phu và cha mẹ hiền diệt và hai hảo hữu đều biết đôi chút về quan mạch tham khoáng chi thuật, lần đó rời Thiên khung định sẵn yêu thú, dọc đường xem có khoáng mạch gì không. Nhưng rồi gặp mấy tu sĩ Thiên Kiếm tông, biết bọn lão phu hiểu quan mạch tham khoáng chi thuật thì nói là thuê đến thăm dò một linh thạch khoáng mạch. Thiên Kiếm tông quyền thế ngút trời, tu vi nhưng tu sĩ đó đều hơn xa bọn lão phu, chúng lại đưa ra thù lao rất cao nên bọn lão phu không dám cãi.”

“Năm xưa bọn ta theo chúng đến linh thạch khoáng mạch thì phát hiện, chúng không phải định thăm dò khoáng mạch thông thường mà là Ma văn hung mạch! Nơi đó có không ít tu sĩ như bọn ta, rõ ràng chúng định dùng mạng người lấp vào để thăm dò hung mạch!”

“Sao lại là Ma văn hung mạch?” Ngự Tác lặng im nghe đến đây thì hỏi.

“Ma văn hung mạch là địa mạo đặc biệt. Trong mấy dãy núi hoặc một hoang nguyên, có mấy chục vực sâu đan nhau, từ trên nhìn xuống như ma vương cự trảo cào một vết. Những vết nứt đó đều nối với địa để hỏa mạch, tỏa ra hồng quang. Cơ hồ mọi điển tịch về tham mạch chi thuật đều ghi lại rằng bên dưới địa mạo này có thể có linh thạch khoáng mạch, đồng thời thêm khoáng mạch loại khác nhưng loại từ địa mạo viễn cổ thiên địa tan vỡ đã hình thành thì rất có thể có nhiều thâm uyên yêu thú tụ tập, thậm chí hóa sinh cả ma vật kinh nhân. Nên nơi như thế đối với mọi tham khoáng tu sĩ đều là chốn đại hung, chỉ cần hơi hiểu biết thì tất nhìn thấy là gan vỡ mật, bỏ chạy ngay, sách vở đều nói địa mạo đó, dù bên ngoài cũng cực kỳ hung hiểm, không biết bao nhiêu người đã chết ở đó, những quỷ dị nhiều đến độ tu sĩ khó mà lý giải.” Tu sĩ họ Trần tỏ vẻ hoảng sợ.

“Chúng biết rõ là Ma văn hung mạch mà vẫn ép các vị xuống, chống lại là lấy mạng?” Ngự Tác hít sâu một hơi, từ từ hỏi.

“Không sai. Lúc bọn ra đến đó đang ban đêm, chỉ thấy huyết quang xung thiên, bọn ta nhận ra Ma văn hung mạch, phát hiện điều không ổn thì tu sĩ Thiên Kiếm tông trở mặt, nếu bọn ta không vào Ma văn hung mạch thì chúng giết ngay.” Tu sĩ họ Trần run lên, nghiêng răng nói.

Ngự Tác không hỏi gì, từ từ ngẩng nhìn thình không, sắc mặt bình tĩnh, tay run lên.

Đêm sâu như nước, trăng sáng dịu dàng.

Gã cảm nhận được năm xa cha mẹ và tu sĩ họ Trần đến Ma văn hung mạch, thấy trong màn đêm có huyết quang xung thiên thì kinh hoàng thế nào.

Hiện tại gã có tu vi kinh thiên Kim đơn tứ trọng, có Trần thiên pháp tướng, cả Lâm Thái Hư và ngàn ấy lão bất tử liên thủ mà cũng không phải đối thủ của gã, nhưng gã không thể cải biến quá khứ. Thần thông cỡ nào cũng không thể xuyên qua thời không, cải biến quá khứ, gã không thể xuất hiện ở đây trước khi cha mẹ đến Ma văn hung mạch, mà giết hết các tu sĩ Thiên Kiếm tông cứu họ.

Hiện tại có thần thông cỡ này nhưng cha mẹ không còn.

“Sau đó xảy ra chuyện gì?” Đứng im hồi lâu, Ngự Tác cúi đầu nhìn tu sĩ họ Trần, hỏi tiếp.

“Bọn ta bị các tu sĩ Thiên Kiếm tông lừa đến đó thì đã có tu sĩ bị chúng lừa vào hung mạch thăm dò. Đã xác định được có mấy linh thạch khoáng mạch.” Tu sĩ họ Trần bảo Ngự: “Nhưng người Thiên Kiếm tông trừ bắt các tu sĩ đó tiếp tục thăm dò linh thạch khoáng mạch thì sai các tu sĩ bị các loại thủ đoạn lừa đến

thăm dò mấy viên cổ linh mạch đã khô kiệt linh khí. Muốn bọn ta tìm hiểu rõ hướng chảy của mỗi linh mạch khô kiệt, xem linh mạch chảy đến đâu.”

“Linh mạch khô kiệt? Lẽ nào Thiên Kiếm tông định tìm xem còn linh mạch đứt gãy nhưng chưa tan hết linh khí như của Hải Tiên tông? Không đúng! Hiểu rõ hướng chảy của linh mạch... Có thể là định tìm di tích viên cổ tông môn! Viên cổ thời địa, linh mạch nhất đều do tông môn chiếm cứ. Nhất là khi mấy linh mạch tụ lại, không bị tông môn chiếm cứ cũng khó. Linh mạch lớn thì từ viên cổ đã đủ tạo thành tông môn lợi hại. Đúng rồi, chưa biết chừng chúng định qua linh mạch khô kiệt mà vào di tích viên cổ tông môn!” Lục bào lão đầu nghe tu sĩ họ Trần nói xong thì kêu vang, càng lúc càng kích động.

“Sau đó tu sĩ hơn trăm biết về tham mạch chi thuật bị đẩy vào Ma văn hung mạch tìm hướng đi của linh mạch khô kiệt. Vì sợ các tu sĩ quen mặt ở một chỗ gây ra biến cố, tu sĩ Thiên Kiếm tông tách lão phu và cha mẹ hiền diệt ra, cùng năm, sáu tu sĩ khác thành một tổ, vào Ma văn hung mạch.” Tu sĩ họ kể tiếp, “Lúc thấy Ma văn hung mạch, bọn lão phu đã biết lành ít dữ nhiều, cùng để lại di ngôn. Nếu có ai sống sót, những người khác còn việc gì chưa hoàn thành thì người sống sót đó sẽ giúp đỡ. Di ngôn của cha mẹ hiền diệt là nếu họ chết, dù thế nào cũng không được cho hiền diệt biết tin đó.”

Ngụy Tác mặt mũi cực kỳ bình thản nhưng hai tay run rẩy, rõ ràng trong lòng khó mà bình tĩnh.

Trừ Lý Tả Ý còn chưa hiểu gì, chỉ đọc kinh văn thì ai cũng biết cha mẹ y di ngôn như thế vì không muốn Ngụy Tác biết họ chết gì tay Thiên Kiếm tông, sợ gã biết được sẽ tự tìm đường chết. Đối với tu sĩ thì siêu cấp đại tông môn như Thiên Kiếm tông cao cao tại thượng, như ngọn núi ngất trời, không thể lay động.

“Bọn ta tuy chia ra nhưng vì có Liên tâm thảo nên biết được sống chết của mấy hảo hữu. Ma văn hung mạch quỷ dị tuyệt luân, sau đó lão phu và mấy tu sĩ cùng vào chưa lâu, địa mạch phía bắc rung động, trong vòng trăm dặm đều sập xuống, Liên tâm thảo của lão phu cháy hết, trừ lão phu ra, cha mẹ hiền diệt và hai hảo hữu đều chết. Sau đó bọn lão phu, tại một linh mạch khô kiệt gặp một ma vật vô danh và bị nó truy sát, những tu sĩ khác đều chết, chỉ lão phu và một người khác may mắn chạy vào một khe hở, tu sĩ đó tỉnh thông tuần mạch chi thuật, cả hai luồn vào được một huyền thiết tinh kim khoáng mạch, chạy khỏi Ma văn hung mạch.”

“Lão phu và đạo hữu họ Liêu đó những tưởng đã được triệt để an toàn, không ngờ Thiên Kiếm tông còn lém lẹa cầm chế, bọn lão phu chạy khỏi Ma văn hung mạch hơn hai nghìn dặm thì bị một tu sĩ Thiên Kiếm tông truy đuổi. Vốn lão phu và Liêu đạo hữu sắp chết trong tay tu sĩ Thiên Kiếm tông đó thì không hiểu do tính mạng chưa đến lúc hết hay tu sĩ Thiên Kiếm tông đó quá xui xẻo mà gặp một yêu thú lợi hại đi qua, y và yêu thú lưỡng bại câu thương, bị yêu thú đánh trọng thương, lạc vào tay bọn lão phu. Nhờ bức hồi y mà lão phu và Liêu đạo hữu biết được đã trúng Thiên kiếm âm văn, cầm chế này phải mấy năm mới triệt để tiêu tan, trừ tu sĩ Thiên Kiếm tông ra thì không ai giải được, chỉ cần có tu sĩ Thiên Kiếm tông trong vòng năm nghìn dặm thì sẽ cầm ứng được. Lão phu và Liêu đạo hữu không dám dừng lại mà chạy về phía tây bắc Thiên Huyền đại lục, mấy năm liền cứ ở bên ngoài Thiên khung, sau đó Liêu đạo hữu chết vì yêu thú tại hoang nguyên.” Tu sĩ họ Trần hít sâu một hơi, nhìn Ngụy Tác: “Ma văn hung mạch đó không có tin gì đồn ra, có thể những tu sĩ năm xưa bị Thiên Kiếm tông dùng các loại thủ đoạn đẩy vào chỉ còn lại mình lão phu.”

Thoáng ngừng lại, tu sĩ họ Trần tiếp lời: “Lần đó lão phu về Linh Nhạc thành để nghe ngóng tin về hiền diệt, lúc bọn lão phu rời thành thì hiền diệt còn nhỏ, lão phu cho rằng hiền diệt vị tất còn sống, dù còn cũng chưa chắc ở Linh Nhạc thành, nhưng không ngờ mới vào thành chưa lâu, chưa biết tin gì thì đã bị hiền diệt chạm mặt, sợ hiền diệt truy hỏi việc năm xưa mà gặp họa sát thân nên lão phu bỏ chạy để chôn vùi việc này. Không ngờ hiện nay hiền diệt có thần thông này.”

“Trần thúc, lúc trước tiểu diệt hiểu lầm nên bắt kính, xin nhận một tạ.” Ngụy Tác hành lễ với tu sĩ họ Trần, xưng là trưởng bối.

Tu sĩ họ Trần run lên một lúc mới nhìn gã bằng ánh mắt phức tạp, “Dáng vẻ hiền diệt rất giống phụ... Giờ có thần thông này, cha mẹ hiền diệt biết thì sẽ cực kỳ tự hào.”

“Trần thúc, có nhớ danh hiệu của mấy tu sĩ Thiên Kiếm tông năm xưa hại chết cha mẹ tiểu diệt không?” Ngụy Tác hỏi tu sĩ họ Trần.

“Ta chỉ nhớ được một tên.” Tu sĩ họ Trần do dự một chốc: “Hiện diệt nếu coi lão phu là trưởng bối, nể tình quen biết giữa lão phu và cha mẹ thì nên nghe lời, thế lực Thiên Kiếm tông quá mạnh, nếu lão phu không làm thì Thiên Kiếm tông có một lão bất tử tên Hoàng Phủ Tuyệt Luân đã xung kích thần huyền thành công, là thần huyền đại năng. Tốt nhất hiện diệt đừng xung động mà quyết tử với họ.”

“Thiên Kiếm tông cũng có thần huyền đại năng?” Ngụy Tác nhãn quang lóe lên: “Trần thúc yên tâm, tiểu diệt báo cừu thì sẽ nghĩ cách vẹn toàn, chưa chắc thì không đấu với Thiên Kiếm tông.”

“Vậy thì tốt.” Tu sĩ họ Trần thở phào: “Mỗi chỉ nhớ một tu sĩ Thiên Kiếm tông tên Vạn Kiếm Tam.”

Ngụy Tác gật đầu, hỏi tiếp: “Ma văn hung mạch ở đâu?”

“Ma văn hung mạch cách Thiên khung cực xa, nằm trong man hoang hoang nguyên giữa Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục chi gian, gần đó có một Hoang cổ đại hà nối với một Hoang cổ đại hồ, điển tịch ghi lại tên cái hồ là Thiên mẫu trạch.”

“Thiên mẫu trạch?” Lục bào lão đầu lại kinh hô.

“À!” Chân mày Ngụy Tác giãn giãn, Thiên mẫu trạch mà tu sĩ họ Trần nói, nằm giữa Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục khiến gã nhớ tới tổ đường ngọc phù của Kim phủ. Theo đó, cách phía đông Bắc Mang di chỉ hơn một vạn dặm là Thiên mẫu trạch!

Tức là Ma văn hung mạch cách Bắc Mang di chỉ không xa.

-o0o-

697. Chương 697: Đứng Ra Vì Người Khác

“Trần thúc, sau này có đến Ma văn hung mạch tra xét không?” Ngụy Tác thoáng nghĩ.

Tu sĩ họ Trần gật đầu, “Lão phu tất nhiên cũng muốn biết Thiên Kiếm tông thế nào ở Ma văn hung mạch đó nên suốt mấy năm đã gom được mấy món pháp khí ẩn thân vào đó xem. Nhưng mấy nghìn dặm quanh Ma văn hung mạch đã bị Thiên Kiếm tông phong tỏa. Lão phu ẩn thân nhiều ngày tại đó, phát giác nhiều nơi quang hoa xung thiên, như đang đào bối đại quy mô, số lượng tu sĩ tựa hồ cực nhiều. Có mấy đêm, lão phu còn thấy cả bảo quang chỉ xuất hiện khi rất nhiều linh thạch được đào lên mới hình thành. Xem ra dù thế nào, Thiên Kiếm tông ít nhất cũng qua Ma văn hung mạch mà tìm được linh thạch khoáng mạch, không ít tu sĩ ngày đêm ở lại đào bối. Lão phu dừng lại nhiều ngày, phát hiện liên tục có tiểu đội tu sĩ Thiên Kiếm tông từ hung mạch lướt ra vội vàng, nhiều người mang theo nạp bảo nang, chắc phụ trách vận tống linh thạch về Thiên Kiếm tông. Nhưng bên trong thế nào, vì lão phu tu vi kém cỏi nên không biết.”

“Thiên Kiếm tông cũng có thần huyền đại năng, tiểu tử, với tu vi của ngươi mà đánh lên sơn môn thì khẳng định không thể nào, Thiên Kiếm tông ở sâu phía tây Thiên Huyền đại lục, dù ngươi gây loạn, chiếm đại tiện nghi thì cũng khó thoát thân, Huyền Phong môn và Chân Võ sẽ vây giết ngươi, bất quá vị trí Ma văn hung mạch rất được. Nằm sâu ở man hoang thì có thể thuận tiện tr xét Bắc Mang di tích, phá hoại luôn linh thạch khoáng mạch của Thiên Kiếm tông đã, rồi vượt man hoang sang Vân Linh đại lục.” Lục bào lão đầu lên tiếng trong tai gã.

Ngụy Tác không nói gì, thâm tính như thế.

Ma văn hung khoáng có nhiều linh thạch, khi được đào lên sẽ hình thành bảo quang, hàm lượng thập phần kinh nhân, dù hiện tại không địch nổi Thiên Kiếm tông thì hủy linh thạch khoáng mạch đó cũng tương đương với đoạn tuyệt một nguồn thu cực kỳ trọng yếu của Thiên Kiếm tông, đủ kích trầm trọng đến chúng.

Quan trọng nhất, Ngụy Tác muốn xem nơi cha mẹ ngã xuống... Ngần ấy năm rồi, gã biết dù thần thông, đến đâu cũng không thay đổi được kết quả đó, nhưng ít nhất gã cũng muốn xem cha mẹ ngã xuống chốn nào.

“Đúng rồi, Trần thúc, các vị sao lại đến đây đào Kim cương tinh khoáng thạch?” Ngụy Tác lại hỏi.

Ban này bạch phát lão nhân cho gã biết, tổng cộng có mười sáu tu sĩ tại ở trong Kim cương tinh bồn khoáng tìm khoáng thạch, nhưng giờ cộng cả tu sĩ họ Trần mới là bảy người, chín người kia chưa lộ diện, chứng minh tu vi của họ không ra sao cả, bằng không dù vào trong sâu hơn thì khí tức và một đạo thuật pháp của

Ngụy Tác ban nãy chấn động thiên địa, tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng, tứ trọng trở lên sẽ nhận ra mà chui ra ngoài.

Cả tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng, tứ trọng trở lên cũng không có mà dám đào Kim cương tinh khoáng thạch, thể thôi cũng đã không ổn, cộng thêm trước đó đều cầu xin cho tu sĩ họ Trần cầu nên Ngụy Tác càng nghĩ càng thấy cổ quái.

“Họ cũng như bọn mõ, bị bức đến đây đào Kim cương tinh khoáng thạch.” Tu sĩ họ Trần cười khổ.

“Sao vậy?” Ngụy Tác nhướn mày. Gã xuất thân từ đệ giai tiểu tán tu, không ưa nhân vật cao cao tại thượng, ý thể hiếp người như Đồng Thanh Y và Hứa Thiên Áo. Nhất là sau việc cha mẹ ngộ hại, càng khiến gã căm thù việc này.

“Lục đạo hữu này biết chút tham mạch chi thuật.” Tu sĩ họ Trần chỉ vào bạch phát lão nhân, “Họ vốn là tán tu phục vụ một thương hành ở Cổ Động thành, thú triều ập đến mà trốn sang Gia Cơ thành, kết quả gặp mấy tu sĩ Long Quỳnh tông, bị hạ cấm chế, buộc trong một tháng đào đủ nghìn cân Kim cương tinh khoáng thạch. Mỗ chỉ qua đường, gặp họ nên mới dừng lại, dùng tham mạch chi thuật ta biết giúp họ đào Kim cương tinh khoáng thạch.”

“Long Quỳnh tông là tông môn gì?” Ngụy Tác ho tu sĩ tóc bạc và cả toán.

“Là một trung hình tông môn trong Ngọc Quỳnh thành trung, không có Kim đơn tu sĩ, nhưng tu sĩ bức bách bọn họ đều là trưởng lão Long Quỳnh tông, tu vi Phân niệm cảnh tứ trọng ngũ trọng, ta không phải đối thủ của chúng nên chỉ đành ở lại giúp họ đào đủ số lượng Kim cương tinh khoáng thạch.” Tu sĩ họ Trần cười khổ.

“Ta thấy các vị có đào đủ Kim cương tinh khoáng thạch, tu sĩ Long Quỳnh tông vị tất tha cho các vị, chưa biết chừng sẽ ép phải làm việc khác.” Ngụy Tác thoáng giận, “Tông môn không có cả tu sĩ Kim đơn kỳ mà dám như thế hả.”

“Tu đạo giới xưa nay vẫn thế, tu vi cao chèn ép tu vi thấp, có bối cảnh chèn ép không có bối cảnh.” Tu sĩ họ Trần bảo Ngụy Tác: “Trước khi Thiên Huyền đại lục bắc bộ bị thú triều quét qua, Gia Cơ thành bị nhiều tông môn không chế nên không ai dám làm loạn nhưng giờ thì đã triệt để hỗn loạn, không ai quản lý.”

“Thiên khung sắp tan vỡ, địa vị yêu thú và tu sĩ sắp thay đổi mà giữa các tu sĩ còn đàn áp, tranh đấu.”

Ngụy Tác chợt có ý nghĩ này nhưng chỉ mặc nhiên lắc đầu. Gã hiểu tình huống này không thể thay đổi, lại không muốn loan tin Thiên khung thọ nguyên sắp cạn bởi như thế chỉ các đại tông môn có lợi. Siêu cấp đại tông môn khẳng định sẽ dốc sức thu gom từ mọi nguồn, cá lớn nuốt cá bé để giữ an toàn cho mình, đại nạn đang tới, họ sẽ càng không e dè gì nữa, tu sĩ tầm thường không có lợi gì. Cả tu đạo giới có thể sẽ hỗn loạn trước khi Thiên khung tan vỡ.

“Long Quỳnh tông bố trí cấm chế gì với các vị? Người Long Quỳnh tông hiện ở đâu?” Ngâm lắc đầu, Ngụy Tác hỏi tiếp.

“Chúng đang ở ‘Thực vận mạch’ cách đây nghìn dặm.” Bạch phát lão giả đáp: “Bọn văn bối không biết bị hạ cấm chế gì, chỉ thấy ngực có nguyên khí dao động. Chúng cảnh cáo bọn văn bối không được dùng chân nguyên chạm vào nguyên khí đó, không thì chúng sẽ nhận ra. Nếu chúng tới thì sẽ giết ngay người tiêu hủy lần nguyên khí.”

“Theo lão phu thì là cấm chế do khí tức dẫn phát. Cấm chế này chỉ hữu hiệu trong vòng hai nghìn dặm, nên chúng không ở cách đây quá xa. Tu sĩ trúng cấm chế này phá đi không khó nhưng mấy canh giờ tiếp theo sẽ bị chúng tìm ra phương vị.” Tu sĩ họ Trần tựa hồ hiểu về các loại cấm chế, giải thích với Ngụy Tác.

“Các vị thử phá cấm chế xem sao, những đồng bạn khác thì các vị cứ gọi họ ra cùng phá cấm chế.” Ngụy Tác bao bạch phát lão giả thuyết: “‘Thực vận mạch’ là gì?”

Bạch phát lão nhân biết Ngụy Tác muốn giúp bọn lão đối phó tu sĩ Long Quỳnh tông, thập phần kích động, hít sâu mấy hơi giải thích: “Là một dạng địa mạo trong quan mạch điển tịch. Hai ngọn núi tạo thành hình chữ bát, trên núi có nhiều gò đồng như mụn mọt, hiểm có cây cối, địa mạo này sẽ mạng lại xui xẻo cho tu sĩ. Tu sĩ có thể không tin nhưng ai đã quan mạch điển tịch, biết chút xui tham mạch chi thuật thì đều tin,

thấy là tránh xa, không dám đi vào. Long Quỳnh tông bức bách bọn văn bối nên dù nhận ra địa mạo đó nhưng bọn văn bối không nhắc nhở chúng.”

“Hiện tại thì những gì ghi trong quan mạch dĩ nhiên không sai.” Lão tử vẻ kính sợ. Rõ ràng, với thần thông và tu vi của Ngụy Tác, tiếp Long Quỳnh tông khẳng định xui xẻo.

Thiên địa huyền diệu, dù chân tiên cấp đại năng trong truyền thuyết cũng không hiểu được toàn bộ ảo bí, nói gì đến phổ thông tu sĩ. Địa mạch từ xưa đã liên quan đến khí vận, không thể hiểu nổi ảo diệu, đối với tu sĩ thăm dò linh khoáng thì số lượng chết mỗi năm tại các loại địa mạo càng nhiều nên tu sĩ kiểu này càng kính sợ thiên địa mạch tượng.

“Có đại tu sĩ đứng ra vì chúng ta...”

“Chúng đang ở ‘Thực vận mạch’, quả nhiên xui xẻo.”

“Cấm chế ta trùng giảm rồi.”

“...”

Trong lúc bọn lão nhân họ Lục thiên ân vạn tạ, những tu sĩ khác được gọi từ khoáng mạch ra. Cấm chế của Long Quỳnh tông không khó phá nên mọi việc giải quyết rất nhanh.

“Họ đến rồi...”

Không đầu nửa tuần hương sau, ngoài xa có tiếng xé không khí, hắc sắc lưu quang bắn tới chỗ bọn Ngụy Tác.

Ngụy Tác thu liễm khí tức, lặng lẽ nhìn lưu quang đến gần.

-oOo-

698. Chương 698: Một Khúc Cổ Hương

Chốc sau, hắc sắc lưu quang đến gần phía trên bọn Ngụy Tác.

Hắc sắc độn quang là một món pháp khí độc một chu chử bốn tu sĩ.

Mục lục của Ngụy Tác hơn xa người khác, những tu sĩ khác chưa nhìn rõ thì gã đã quan sát kỹ càng bốn tu sĩ.

Là ba nam một nữ, gồm một lão giả, một trung niên nam tử và một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Lão giả mặt dài hẹp, có chòm râu dê, mặc áo da xanh khảm hơn hai mươi viên minh hoàng sắc bảo thạch, trông rất đặc biệt. Trung niên nam tử lại gũ quan thập phần đoan chính, nhưng mắt đầy sát khí, toát lên nét thập phần hung ác, mặc xích hồng sắc pháp bào, hai bên ngực là phù văn tam cước thiềm thừ. Đôi nam nữ trẻ tuổi thì nam mặc sắc đạo bào, đầu đội ngọc quan, da khá trắng, nữ mặc thúy lục sắc pháp y, cầm ngân sắc trường tiêu, mi tâm đính một đoá mai hoa, đầu cài kim bộ diêu, mặt hơi tròn, dung mạo thập phần diễm lệ.

Bốn tu sĩ đều tỏ ra kinh nghi bất định.

Đến gần thêm mấy trăm trượng, bốn tu sĩ nhìn thấy Ngụy Tác và bọn Lý Tả Ý.

“Các người là ai?” Bốn tu sĩ thập phần cẩn thận, thấy toán bạch phát tu sĩ tụ tập sau lưng Ngụy Tác và Lý Tả Ý rồi thấy cả hai khí thế bất phàm thì không vội ra tay mà nhìn nhau, đoạn lão giả mặt dài, râu dê lên tiếng hỏi.

“Bọn ta không là ai, mà là thổ.” Ngụy Tác chưa đáp thì Lý Tả Ý này giờ lầm rầm đọc kinh văn lại đáp.

“Thỏ?” Đừng nói bốn tu sĩ Long Quỳnh tông, ngay cả toán tu sĩ sau lưng Ngụy Tác đều ngẩn ra.

“Người có ý gì?” Lý Tả Ý trông rất già, linh khí được Ngụy Tác dùng pháp khí hấp nạp, nên bốn tu sĩ không nhận ra, ngẩn ra đoạn nữ tu duy nhất nhú mày, hỏi Lý Tả Ý.

“Không có gì... Các vị cũng là thổ?” Lý Tả Ý nghiêm túc hỏi nữ tu.

Tựa hồ trước kia bên Ngụy Tác có nhiều nữ tu, Hàn Vi Vi cùng bọn Cơ Nhã đều cực kỳ xinh đẹp nên y có hảo cảm với nữ tu xinh đẹp, cho rằng họ có thể là thổ.

“Người! Người mới là thổ!” Nữ tu Long Quỳnh tông tưởng Lý Tả Ý cố ý mắng người thì kêu lên.

“Đúng, mỗi là thổ.” Lý Tả Ý nhìn nữ tu với vẻ không hiểu.

“Người!” Nữ tu giận đỏ mặt.

“Sư muội, đừng giận, y là kẻ ngốc.” Nam tu trẻ tuổi mặc tử sắc đạo bào nhắc.

“Người mới là kẻ ngốc, ta là thổ.” Lý Tả Ý nghe thấy thì giận giữ trừng mắt nhìn nam tu trẻ tuổi.

“Dù người là thổ, chốc nữa cũng là người chết.” Nam tu hừ lạnh, hỏi Ngụy Tác, “Các người là ai?”

“Cấm chế trên mình họ là các vị hạ? Các vị nói là họ đào đủ Kim cương tinh khoáng thạch thì tha cho họ?” Ngụy Tác không đáp mà hỏi ngược.

“Thế nào, người định bênh chúng?” Mắt nam tu hơi nheo lại.

“Đừng lỗ mãng.” Trong bốn tu sĩ, lão giả cẩn thận nhất, quát khê với nam tu rồi ôm quyền với Ngụy Tác: “Tại hạ trưởng lão Long Quỳnh tông Trương Nhược Ly. Không biết các hạ là tu sĩ tông môn nào.”

“Mỗi không lắm lời, với những gì các người gây ra thì dù mỗi giết hết các người cũng không có gì quá đáng. Bỏ lại nạp bảo nang và pháp khí thì mỗi sẽ thừa đường sống, để các người đi.” Ngụy Tác không đáp lời Trương Nhược Ly mà lạnh giọng.

“Khẩu khí lớn lắm!” Nữ tu trẻ tuổi không nén được kêu lên, “Người tưởng mình là Bá Khí chân nhân Ngụy Tác hả?”

“Hơ...” Lục bào lão đầu kêu lên trong tai Ngụy Tác, lão không ngờ nữ tu trẻ tuổi lại nói thế.

Ngụy Tác hơi ngẩn ra, liếc nữ tu, “Thế nào, nếu ta là Ngụy Tác thì các người ngoan ngoãn nghe lời, còn không phải thì không nghe?”

“Đương nhiên.” Nữ tu trẻ tuổi khinh bỉ nhìn Ngụy Tác: “Muốn bọn ta để lại nạp bảo nang và pháp khí thì ít nhất cần thể hiện thần thông khiến bọn ta nghe lời đã.”

“Nếu mỗi bảo mình là Ngụy Tác?” Ngụy Tác nhạt giọng.

“Người là Ngụy Tác, thì ta là Thủy Linh Nhi.” Nữ tu trẻ tuổi như nghe thấy chuyện cười, cười rũ rượi.

“Đê tiện...” Lục bào lão đầu kêu lên, “Tiểu tử, Thủy Linh Nhi là đạo lữ của người, ả dám tự xưng như thế mà muốn đem thân cho người... Chi bằng người xử lý ả luôn... cho ta xem.”

“Được ta chỉ là một phổ thông tán tu, nhưng muốn đứng lên cho họ.” Ngụy Tác làm lơ lục bào lão đầu, bảo nữ tu: “Các người định làm gì?”

“Chỉ là một phổ thông tán tu mà khẩu khí như thế, hại bọn ta mạo hiểm đi ban đêm ở hoang nguyên bên ngoài Thiên khung, thế thì phải giết các người để chúng đào tinh kim cho bọn ta.” Nữ tu cười lạnh, ngoái lại bảo Trương Nhược Ly: “Trưởng trưởng lão, y có vẻ không phải yêu tông môn tu sĩ, chỉ là một tán tu.”

“Khẩu khí lớn như thế tất có chỗ dựa, đừng lỗ mãng.” Trương Nhược Ly già đời nên truyền âm đoạn lớn tiếng hỏi Ngụy Tác, “Vị đạo hữu này khí vũ phi phạm, sao chúng ta không kết giao bằng hữu, hà tất vì mấy đê giai tán tu mà tổn thương hòa khí?”

“Ta đã bảo rồi, để lại nạp bảo nang và pháp khí thì ta chà cho đường sống.” Ngụy Tác bình tĩnh nói.

“Cuồng vọng quá! Trưởng trưởng lão, đừng lắm lời với y, chúng ta đông thế này lẽ nào không giết được y?” Nữ tu trẻ tuổi nhìn Ngụy Tác, cười lạnh.

“Nể tình người là nữ, ta cho người cơ hội nữa, nói lại một lần, ta là Ngụy Tác.” Ngụy Tác liếc nữ tu trẻ tuổi.

“Chết đi!”

Nữ tu trẻ tuổi cười lạnh, trực tiếp vung tay, một đạo thanh sắc quang hoa nhắm Ngụy Tác bắn tới. Cùng lúc, ba Long Quỳnh tông tu sĩ còn lại cũng lóe quang hoa, tể xuất pháp bảo.

“Mỗ đã cho cơ hội nhưng ngươi không cần.” Ngụy Tác đứng im vung tay. Chát! Một đạo ám kim sắc kiếm khí chém nát thanh sắc viên bàn quang hoa, trong khi nữ tu trẻ tuổi tròn mắt thì kiếm khí vẫn bắn tới, cắt ả làm đôi.

“Tiểu tử, quá ư không có nhân tính!” Lục bào lão đầu ầm ức: “Đây là nữ tu... Có giết cũng phải tiền gian hậu sát, để ta nhìn xem.”

“A!”

Cùng lúc, bọn Trương Nhược Ly thấy nữ tu trẻ tuổi không hề kịp chống cự thì đã mất mạng.

“Ngươi!” Trung niên tu sĩ mặc xích hồng sắc pháp y vung tay phát ra hồng quang, bắn vào Ngụy Tác.

Vù! Lại một đạo ám kim sắc kiếm quang chém tan hồng quang do trung niên tu sĩ kích phát đoạn chém vào y. Pháp y của y vừa lóe lên xích hồng sắc linh quang thì rách toạc như tờ giấy, thân thể đứt làm đôi.

“Oành!”

Cùng lúc, kim hoàng lưỡng sắc quang hoa xuất hiện trước mặt Ngụy Tác, khí thế như núi đổ, Trương Nhược Ly và tu sĩ trẻ tuổi kích phát một đạo hồi sắc quang hoa và một đạo lục sắc quang hoa bị chấn tan.

Kim hoàng lưỡng sắc quang hoa là phi kiếm cánh cửa, vì chất liệu và pháp trận cây kiếm này có thể giúp Ngụy Tác hình thành kim linh căn nên gã hay mang ra sử dụng.

“Nhĩ muội yêu phi kiếm!”

“Đúng là Bá Khí chân nhân Ngụy Tác!”

“Trời đất, đúng là Bá Khí chân nhân Ngụy Tác đã giết Lâm Thái Hư và lão bắt tử Huyền Phong môn!”

Ngụy Tác tể xuất phi kiếm cánh cửa, Trương Nhược Ly và tu sĩ trẻ tuổi run rẩy, hô to không dám tin.

“Chát!”

Nhưng họ vừa kinh hô thì phi kiếm cánh cửa đã ép tới, cả hai tan nát xương cốt, như con ruồi nhận từ trên không bị vỗ trúng, rơi xuống.

“Một chiêu là bị giết... Bốn tu sĩ Phân niệm cảnh tứ trọng, ngũ trọng, cũng không có sức trả đòn.”

“Y thật sự giết Lâm Thái Hư và lão bắt tử Huyền Phong môn...”

Nghe thấy Trương Nhược Ly và tu sĩ trẻ tuổi kinh hô, toán tu sĩ sau lưng kinh hãi dị thường, cơ hồ nín thở.

“Xem ra tin bọn Lâm Thái Hư bị giết đã lan đi, chỉ là chúng chỉ nghe tin chứ không biết cụ thể tình hình, chúng mà biết Lý Tả Ý bị điên, được ta cứu tất không có phản ứng như ban này.” Ngụy Tác quét thần thức, lấy hết nạp bảo nang của bốn tu sĩ.

“Đây là cái gì?”

Long Quỳnh tông không phải đại tông môn, bốn tu sĩ này kém mấy lão bắt tử bị gã giết khi trước không biết bao nhiêu lần, nên Ngụy Tác không mong chờ gì, ba nạp bảo nang đều bình thường nhưng cái còn lại có một thứ khiến gã cả kinh.

Là một đoạn hồ phách sắc cổ hương cỡ một tấc, rất mảnh, không khác gì loại hương vẫn được đốt trong lò, nhưng cảm giá đầu tiên là rất cổ xưa, toát lên khí tức cực kỳ huyền ảo, ngay cả Ngụy Tác nhìn vào cũng thấy so với khúc hương, mình thật nhỏ nhoi.

-o0o-

699. Chương 699: Địa Mẫu Cổ Kinh, Vượt Qua Man Hoang

Ngụy Tác lấy được từ Đông Hoang tông, từ các đại tu sĩ, lão bất tử bị giết số lượng nạp bảo nang kinh nhân. Tất cả được đựng trong một cái rương huyền thiết thông thường, vốn đặt lên lưng Phượng lân thanh ưng, hiện tại Phượng lân thanh ưng bị gã cho vào nô thú đại thì cái rương được Lý Tả Ý xách.

Cái rương này là đồ bình thường, chỉ vì huyền thiết đủ dày để ngăn thần thức tu sĩ tra xét, không biết là pháp bảo gì, nên Lý Tả Ý xách cái rương, với bốn tu sĩ vừa rồi thì thập phần hoạt kê, ngay cả Ngụy Tác nói mình là Bá Khí chân nhân, họ đều không tin.

Ngụy Tác có được ngàn ấy nạp bảo nang, tuy có không ít linh dược và nguyên liệu không biết cách sử dụng nhưng trừ mảnh vỡ cơ gian nhà và cánh tay khổng lồ lấy được từ nạp bảo thủ trạc của thanh niên thần bí được Tam Hoàng tông truyền thừa thì không thứ gì khiến gã thấy cổ quái.

“Khí tức này sao đáng sợ như thế... Không phải một đoạn hương mà như ngọn núi, không phải khí tức của thần huyền đại năng.” Nãy giờ cứ trách Ngụy Tác không có nhân tính, không tiền gian hậu sát, lục bào lão đầu cũng kinh ngạc.

Cổ hương không hề có phù văn, trong như bột hương liệu nặn thành, có dấu bị bẻ chứ không phải là cây hương hoàn chỉnh.

Cổ hương ánh lên màu hổ phách, cực nặng, chỉ một khúc nhỏ mà mấy chục cân, toát lên mùi thơm u uẩn, màu sắc như đã trải vô số tuế nguyệt, như từ rất xa xưa.

Ngụy Tác hiện tại cầm một khúc cổ hương, có cùng cảm giác như lục bào lão đầu, co hồ đứng trước ngọn núi, còn bản thân cực nhỏ bé.

Không phải khí tức của thần huyền đại năng... Lẽ nào pháp khí do Chân tiên cảnh đại năng luyện chế?

Lục bào lão đầu nói thế, óc gã hiện lên ý nghĩ đó, chợt run lên.

“Hình như có vấn đề!”

Ánh trăng chiếu vào khúc cổ hương, Ngụy Tác rung mình vì khúc hổ phách sắc cổ hương thượng tựa hồ có chữ ánh lên, dù rất bé, đến độ gã không nhìn rõ.

“Cổ quái, chưa từng nghe thấy!” Lục bào lão đầu lại kêu lên.

“Biết thế này bỏ chút sức bắt chúng lại.”

Ngụy Tác cảm thấy vật đó phi phàm, nhưng không nhận ra ảo diệu, khí tức lại quá kinh nhân, gã không dám thử bừa, đành phải nén hiếu kỳ lại. Gã tự nhủ sau này gặp đối thủ có thể bắt được thì nên bắt lại để hỏi tin về Đề hồ thánh quả.

“Đúng rồi, Trần thúc, các vị biết tin về Đề hồ thánh quả không?” Áo nào thu lại khúc cổ hương cổ quái, Ngụy Tác thuận tiện hỏi bọn tu sĩ họ Trần. Tuy qua miệng Hàn Nguyệt Nhi biết được Vân Linh đại lục có thể có tông môn trồng Đề hồ thánh quả, nhưng cụ thể là tông môn nào thì lại không biết, tông môn đó dù có thì cũng không rõ hiện tại còn không.

“Đề hồ thánh quả? Lão phu chỉ biết Hoang cổ kỳ quả có công dụng với cả Thần huyền tu sĩ nhưng cụ thể thế nào thì không biết.” Tu sĩ họ Trần lắc đầu.

Những tu sĩ khác cũng lắc đầu, không biết tin tức gì về Hoang cổ thánh quả hiếm có.

“Các vị có thể giúp cho một việc chăng?” Lắc đầu vì vẫn không có tin tức hữu dụng, Ngụy Tác bảo bọn tu sĩ họ Trần: “Giúp mở đến Thiên Huyền đại lục nam bộ, tìm mấy tu sĩ, cho họ biết tin.”

“Nếu không có tiền bối, bọn vân bối dù đào đủ tinh kim, chúng cũng chả chắc đã tha cho, tính mạng này là do tiền bối cứu, việc nhỏ thế này, bọn vân bối sẽ tận lực.” Bạch phát tu sĩ cùng đồng ý.

“Lão phu biết hiền đệ đã bị lộ hành tung, thập phần nguy hiểm, không thể tự truyền tin. Yên tâm đi, việc này để bọn lão phu là được, nếu việc này trọng đại, bọn lão phu sẽ chỉ thành ba, bốn nhóm, ít nhất một nhóm sẽ truyền được tin đến mấy tu sĩ đó.” Tu sĩ họ Trần bảo Ngụy Tác.

“Việc này phiền Trần thúc và Lục đạo hữu.” Ngụy Tác hành lễ với bọn tu sĩ họ Trần đoạn trên tay lóe quang hoa, lấy ra không ít pháp bảo, pháp khí.

“Chuyện đó...” Bọn tu sĩ họ Trần cơ hồ sững ra vì Ngụy Tác đưa cho pháp bảo và pháp khí đều phát ra linh áp cực kỳ kinh nhân, khiến họ giật mình.

“Hiện tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ và chỗ nối với trung bộ đang rất hung hiểm, nơi này cách Thiên khung rất xa, các vị mang theo những pháp bảo này sẽ an toàn hơn.” Ngụy Tác lấy bốn viên đơn châu toát ra khí tức kinh rợn đưa cho tu sĩ họ Trần, “Bốn viên này là Tuyệt diệt kim đơn, cộng thêm số pháp bảo tiểu diệt đưa, chỉ cần không gặp phải đại tu sĩ Kim đơn tam trọng trở lên thì không thành vấn đề.”

Hóa ra Ngụy Tác lấy mấy pháp bảo đạo giai trở lên, kể cả pháp bảo công kích thập phần huyền diệu của Đông Hoang tông và bốn viên Tuyệt diệt kim đơn luyện từ kim đơn của Bạch Vũ chân nhân, Huyền Vũ chân nhân, Bạch Kiếm Không và Kim Dao chân nhân cho tu sĩ họ Trần.

Hiện tại Ngụy Tác có Phá diệt thần thương và Tà vương minh hạp là hai huyền cấp đỉnh giai pháp khí, lại có Trần thiên pháp tướng, cộng với tám viên kim đơn, dọc đường sẽ nhanh chóng luyện thành Tuyệt diệt kim đơn.

Tu sĩ họ Trần có liên hệ rất sâu với cha mẹ gã, cũng là thân nhân, trưởng bối, Ngụy Tác tất nhiên phải giữ an toàn cho y. Gã định bảo tu sĩ họ Trần đến Vân Linh đại lục, Tuyệt diệt kim đơn mà không dùng đến thì cứ mang giao cho bọn Cơ Nhã.

“Yên tâm, lão phu ẩn thân nhiều năm bên ngoài Thiên khung, hiểu rõ dấu tích và tập tính của nhiều yêu thú, đưa họ đi sát mặt đất hoang nguyên thì không có gì nguy hiểm.” Tu sĩ họ Trần biết Ngụy Tác hiện tại có thần thông khó tưởng tượng, nên thu nhận Tuyệt diệt kim đơn rồi phân phát pháp bảo được gã cho.

“Trần thúc, đây là phương thức liên hệ và tin tức tiểu diệt muốn cho họ biết, thúc đọc xong rồi hủy đi.” Tu sĩ họ Trần thà chết cũng không muốn lộ tin Thiên Kiếm tông hại chết cha mẹ gã, vì sợ gã tìm thù mà xảy ra bất trắc, quan tâm gã còn hơn bản thân nên gã rất tin tưởng, lấy ra hai tấm ký sự thanh phù, đưa cho y.

Tu sĩ họ Trần gật đầu, thoáng sau hủy cả hai tấm ký sự thanh phù.

“Trần thúc, truyền tin xong thì theo họ đến Vân Linh đại lục, tiểu diệt sẽ đến gặp họ.” Thấy tu sĩ họ Trần nhớ phương pháp liên lạc với bọn Phong Tri Du, Ngụy Tác truyền âm dặn.

Tu sĩ họ Trần biết Ngụy Tác có dụng ý, nên gật đầu hít sâu một hơi hỏi: “Hiện diệt định tới Ma văn hung mạch?”

Ngụy Tác nhìn y thật sâu: “Ít nhất tiểu diệt cũng muốn thấy tận mắt nơi cha mẹ chết.”

“Cẩn thận, cái này cho hiện diệt.” Tu sĩ họ Trần nhìn Ngụy Tác với ánh mắt khôn tả, lấy một thứ đưa cho gã.

“Đây là?” Ngụy Tác hơi ngẩn ra. Tu sĩ họ Trần đưa cho gã một mảnh thúy lục sắc quy xác, thập phần cổ kính, dày đặc phù văn.

“Đây là Địa Mẫu cổ kính, dùng thần thức là đọc được.” Tu sĩ họ Trần giải thích: “Lúc xưa lão phu và cha mẹ hiện diệt chỉ hơi hiểu về quan mạch chi thuật, còn tu sĩ họ Liêu cùng thoát khổn với lão phu lại là đại hành gia quan mạch tham khoáng. Đây là một thiên quan mạch cổ kính y để lại trước khi chết, quan mạch thần thông của y đều từ đây mà ra. Trong mọi quan mạch điển tịch, dù thô thiển nhất hay huyền ảo nhất, Ma văn hung mạch đều là chỗ vi hung hiểm nhất, lão phu cũng từng chứng kiến, những quỷ dị trong đó vô vàn, hiệ diệt muốn đến đó thì chưa biết chừng vật này hữu dụng. Sau này lập động phủ, có thể dùng cổ kính chọn nơi phúc duyên thâm hậu.”

Thoảng ngừng lại, tu sĩ họ Trần bổ sung, “Mười mấy năm lão phu đi lại bên ngoài Thiên khung, cũng căn cứ vào cổ kính mà tránh được những nơi hung hiểm.”

“Quan mạch tham khoáng chi thuật?” Ngụy Tác thập phần hiếu kỳ, đón lấy quy xác cổ kính.

Vật này tuy giống mai rùa nhưng là ngọc thạch cực cứng, phù văn như núi như sông.

Thần thức quét vào cực kỳ dễ dàng, có rất nhiều phù văn, hình vẽ, cách dùng cũng như phổ thông ký sự thanh phù.

Thu cổ kinh xong lại trò chuyện với bọn tu sĩ họ Trần một lúc, cho họ không ít các loại đơn dược thì gã cáo từ ly khai, đi về phía nam.

Có bọn tu sĩ họ Trần truyền tin, gã không cần đến Gia Cơ thành mà đến Ma văn hung mạch, Bắc Mang di tích, sau đó vượt man hoang hoang nguyên, đến Vân Linh đại lục!

-o0o-

700. Chương 700: Cổ Kinh Khôn Tả

Man hoang hoang nguyên bên ngoài Thiên khung mệnh môn, không thể tưởng tượng.

Khu vực tu sĩ biết tới và thường tới chỉ là một, hai phần mười man hoang hoang nguyên bên ngoài Thiên khung, hơn vạn năm nay không biết đã chết ở đó bao nhiêu Kim đơn kỳ đại tu sĩ, thậm chí thần huyền đại năng.

Nhiều kinh thiên tu sĩ, thần huyền đại năng gục ngắc cùng chí bảo, mấy vạn năm nay có không biết bao nhiêu đại tu sĩ lập động phủ tại man hoang, cộng với di tích của viên cổ tu sĩ, khoáng nguyên trong man hoang, và linh dược, thành ra man hoang hoang nguyên có vô số bảo vật.

Những bảo vật đó phân tán trong khu vực rộng đến không tưởng, như hạt cát trong biển lớn, chỉ khi có cơ duyên kinh nhân mới lấy được. Trong man hoang vô tận có không biết bao nhiêu dị thú, thậm chí những vật quý dị mà tu sĩ không biết. Vượt man hoang là việc tu sĩ nào nghe thấy cũng rung mình.

Ngụy Tác không dám coi thường, chia tay bọn tu sĩ họ Trần xong thì thả Phượng lân thanh ưng ra để đi đường, đem tám viên kim đơn luyện chế thành Tuyệt diệt kim đơn.

Đọc đường, Lý Tả Ý không ngừng ngâm vịnh kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt, Ngụy Tác cảm ký sự thanh phù và lục sắc ngọc thạch, vừa ghi những gì Lý Tả Ý đọc ra mà xác định không sai sót, vừa nghiên cứu Địa Mẫu cổ kinh.

“Khí tụ về hình, gọi là mạch... Mạch tồn tại trong thiên địa, cùng với người...”

Ngụy Tác càng đọc Địa Mẫu cổ kinh, mắt càng ánh lên kinh ngạc.

Nội dung cổ kinh rất phức tạp, gồm tới mấy vạn hình vẽ, có văn tự chú giải.

Đại đa số ghi chép đều về địa mạo nào thì có khoáng nguyên nào, địa mạo nào sản sinh linh vật, địa mạo nào sẽ càng quý dị, thập phần hung hiểm. Nhưng có một thiên như tổng cương, nói về thiên nhân cảm ứng, diễn giải thể nội tu giả có thể cảm ứng địa mạch, liên thông địa khí, nhân địa hợp nhất.

“Điều thú vị trùng, nhật nguyệt tinh thần, đều có hình... Ưng bay rắn bò, nước dâng triều rút, đều có nguyên nhân... Vạn vật tươi héo, âm dương biến hóa, nội ngoại tương hình...”

Tổng cương chỉ hơn bảy trăm chữ, có chỗ thô thiển, có chỗ huyền ảo, nhất thời không hiểu được.

“Tuyệt đối không phải quan mạch cổ kinh!”

Liên tục đọc tổng cương xong, Ngụy Tác hiểu biết khác hẳn đối với Địa Mẫu cổ kinh.

Nếu đổi lại người khác sẽ không có cảm giác này nhưng Ngụy Tác biết Địa Biến chân quyết của Hải Tiên tông, công pháp do Hải Tiên tông tổ sư Hải tiên tử sáng tạo là cách quán thông địa khí đặc biệt, để khi thi triển thổ nguyên thuật pháp sẽ được đề cao ba thành uy lực. Vì thế Hiên Viên lão tổ trong số đồng cấp tu sĩ thì cơ hồ không có đối thủ.

Ngụy Tác tuy không có thổ nguyên thuật pháp lợi hại nhưng lúc gã ngưng đơn đã thi triển môn pháp quyết này, khi ấy có cảm giác mình nối với địa mạch, rút được không ít nguyên khí.

Tổng cương Địa Mẫu cổ kinh tạo cho Ngụy Tác cảm giác là dạy tu sĩ cách cảm ứng nói thông địa mạch. Không chỉ đơn thuần là quan mạch, quan sát địa mạo, nghiên cứu khoáng mạch mà là một môn đại đạo!

Gã có cảm giác, tựa hồ là một thiên thuật pháp hoàn chỉnh, cực kỳ huyền ảo, phẩm giai tuyệt đối thập phần kinh nhân!

Hiên Viên lão tổ truyền Địa Biến chân quyết cho Ngụy Tác cũng chỉ cảm ứng hữu hạn được vài địa mạch. Còn cổ kinh này dạy cách nối mỗi kinh mạch với vô số địa mạch!

“Lẽ nào cần lĩnh ngộ mỗi hình ảnh, kinh văn, cảm ngộ rõ ràng địa mạch trong đó, ghi vào tâm thì mới triệt để lĩnh ngộ được thiên tổng cương nàyư? Sau cùng sẽ lĩnh ngộ được thiên thuật pháp này? Cả bộ cổ kinh, ngần ấy hình ảnh, ghi chép và văn tự mới tụ thành một thiên thuật pháp? Thế thì phẩm giai cỡ nào?”

Ngụy Tác càng đọc Địa Mẫu cổ kinh, càng thấy không phải chỉ là quan mạch cổ kinh, mà là thuật pháp.

“Lão đầu, người hiểu gì về quan mạch kinh văn không, có đọc gì về Địa Mẫu cổ kinh chẳng?” Cảm giác này khiến Ngụy Tác gọi lục bào lão đầu ra hỏi.

“Vật này ghi lại quá nhiều thứ! Ngần ấy hình vẽ kinh nhân! Tuyệt đối không phải quan mạch cổ kinh thông thường!” Lục bào lão đầu đọc nội dung lục sắc ngọc thạch xong thì kêu lên không dám tin.

“Sao hả?” Ngụy Tác hỏi. Vốn lục bào lão đầu thập phần hiếu kỳ với những thứ lạ lùng, nhưng tu sĩ họ Trần đưa vật này thì lão lại không hứng thú, giờ lão phản ứng như vậy, càng khiến gã xác định Địa Mẫu cổ kinh không tầm thường.

“Quan mạch cổ kinh thông thường chỉ là xem về địa mạo, lấy đâu ra những hi chép kinh nhân này! Ta từng đọc quan mạch kinh văn nhưng khác hẳn... Ngay cả về khoáng mạch bên dưới cũng chỉ nói rõ trong khoáng mạch thì chỗ nào nhiều khoáng thạch nhất, lấy đâu ra ghi chép kỹ từ đầu đến đuôi cả địa mạch. Như đào hết cả địa mạch để mổ thịt, ai lại vô liêu, lại kiên nhẫn như thế! Ai hiểu rõ được ngần này địa mạo địa mạch? Dù là một tông môn có thập đại tu sĩ cũng không làm được, vật này trừ phi là khoáng cổ truyền thừa mấy chục đời, không thì do kinh thể đại năng để lại... Nhất định không tầm thường.” Lục bào lão đầu càng đọc càng chấn kinh.

“Người có biết gì về Địa Mẫu cổ kinh?” Ngụy Tác hỏi.

“Không.” Lục bào lão đầu lắc đầu, giải thích: “Thượng cổ tu đạo giới có không ít tông môn tinh thông tham mạch chi thuật nhưng những tông môn đó phần lớn ở man hoang hoang dã bên ngoài Thiên khung, chuyên đào các loại khoáng thạch để sống, thập phần ẩn bí, hành tung nan trắc, dù thượng cổ tu đạo giới cũng không có bao nhiêu người hiểu.”

“Thứ này chắc ở thời đại trước ta nhiều, thậm chí do viễn cổ để lại. Vật này do hậu nhân chế thành.” Liếc lục sắc ngọc thạch đoạn lục bào lão đầu khẳng định.

“Đây là do hậu nhân chế thành?” Ngụy Tác mắt ánh lên kinh ngạc, khối lục sắc ngọc thạch rõ ràng tạo cho gã cảm giác thập phần thương tang.

“Bì xác... Bì khâu... Hoang khí... những chữ trong cổ kinh để hình dung địa mạo là cách nói của viễn cổ tu đạo giới, thượng cổ tu đạo giới đã không dùng nữa.” Lục bào lão đầu nhìn Ngụy Tác gật đầu, “Chắc do hậu nhân phiên dịch viễn cổ kinh văn, lưu truyền lại. Không ngờ tu sĩ họ Trần có cổ kinh này.”

“Xem ra thứ này rất có thể là thuật pháp của thượng cổ, thậm chí viễn cổ đại hiền để lại. Nếu thế thì phẩm giai và thần diệu hơn xa Địa Biến chân quyết của Hải Tiên tông.” Nghe lục bào lão đầu giải thích, Ngụy Tác cũng kích động.

“Nếu có tàng kinh của một siêu cấp đại tông môn như Thiên Kiếm tông thì tốt quá.”

Ngụy Tác quyết định, dọc đường sẽ tham ngộ Địa Mẫu cổ kinh, đồng thời có ý nghĩ như trên.

Hiện tại vật kinh nhân không biết trên mình gã càng lúc càng nhiều, càng lúc gã càng thấy kiến thức trọng yếu. Tuy có siêu cấp lão quái như lục bào lão đầu, kiến thức của gã hơn hẳn tuyệt đại đa số tu sĩ, nhưng bảo vật càng nhiều, gã càng thấy thiếu kiến thức. Đệ tử đại tông môn, siêu cấp đại tông môn đều cao cao tại thượng, tu sĩ thông thường không so được, trừ việc họ được cung cấp nguồn lực tu luyện hơn hẳn thì kiến thức hơn người cũng là nguyên nhân quan trọng. Ngụy Tác tăng trưởng nhiều kiến thức tại chỗ Đông Hoang tông tàng kinh, nhưng có nhiều thứ, ngay cả tông môn như Đông Hoang tông cũng không được mấy nghìn năm tích lũy của siêu cấp đại tông môn.

Siêu cấp đại tông môn tàng trữ điển tịch, khẳng định ghi lại cả biến kiến thức kinh nhân.

Nếu thấy sách vở của một siêu cấp đại tông môn, chưa biết chừng Ngụy Tác sẽ phát hiện cách dùng nhiều vật đang có.

...

“Đây là Quỷ khốc hải... bên dưới có hoàng sa địa mạch vô tận, rất có thể có Hoàng vân tinh.”

“Đây là Huyết lão vĩ, bên dưới có thể có Xích huyết tinh khoáng mạch...”

“Đây là Thiên ma ngốc địa mạo... Chỗ không lành, cần phải tránh đi, không thể đi qua trong chu vi trăm dặm...”

Ngụy Tác vừa tham ngộ Địa Mẫu cổ kinh, vừa đi qua hoang nguyên, hướng vào Ma văn hung mạch ở vô tận man hoang.

Gã cứ đi, man hoang vô tận càng lúc càng hoang vu, càng lúc càng không có dấu tích tu sĩ hoạt động, Hoang cổ khí tức càng lúc càng nồng hậu. Như thể thiên địa chỉ còn lại gã và Lý Tả Ý. Gã đi qua những dãy núi mọc dày cổ thụ mấy trăm trượng, xuyên qua đầm lầy hơn nghìn dặm, xuyên qua những dãy núi nghìn trượng khó tưởng tượng nổi, không thấy điểm núi kết thúc... Dọc đường gã còn thấy nhiều địa mạo ghi trong Địa Mẫu cổ kinh, có nơi vang tiếng quỷ khóc, liên miên mấy vạn dặm, có hoàng sa sa mạc không một bóng cây, có dãy núi mọc toàn cây màu máu, hoặc dãy núi như đuôi chó sói, được hơi sắc vụ khí bao trùm, chỉ trên đỉnh núi là trọc lóc.

Dọc đường, Ngụy Tác thấy nhiều công trình cổ kính khó tưởng tượng nổi, có những công trình không khác gì sơn môn hoang phế, có những công trình không có phù văn, chỉ là chỗ phổ thông phạm nhân tụ tập. Tại một sơn cốc, gã còn thấy cổ điệ hình mũi dùi do hoàng thạch chất thành, hoàn toàn không có phù văn và linh khí, không hiểu có lai lịch gì.

Ngày nối ngày, thiên địa mệnh mông, Lý Tả Ý cứ đọc kinh văn, Ngụy Tác cơ hồ một mình đi giữa thiên địa, được thấy vô số địa mạo, cổ di tích khó tưởng tượng nổi, liên tục tham ngộ Địa Mẫu cổ kinh nên với gã là rèn luyện khôn tả, khí độ và khí tức thay đổi nhiều.

Đi trong hoang nguyên không biết bao nhiêu ngày, cuối tầm mắt xuất hiện một Hoang cổ đại hồ kinh nhân.

Rìa hồ có một ngọn núi trông như một lão ấu. Cái hồ tựa hồ vạn cổ chưa ai ghé qua là Thiên mẫu trạch!

Nơi này cách Ma văn hung mạch không xa.

-o0o-

701. Chương 701: Bảo Quang Xung Thiên

Thiên mẫu trạch sát Ma văn hung mạch, chỉ cách mấy nghìn dặm.

“Tiểu tử, thủy vực đó rất cổ, có từ trước khi Thiên khung hình thành, lại ở sâu trong man hoang, tu sĩ khó tới, khẳng định có nhiều thủy hệ yêu thú, ngươi có nên đến tra xét?” Trên đường đến Thiên mẫu trạch, lục bào lão đầu hỏi

“Ta không muốn biến thành điểm tâm của yêu thú.” Ngụy Tác đáp.

Gã đi cả ngày lẫn đêm vượt man hoang, dọc đường vì sợ thu hút yêu thú quá mạnh tới nên trừ luyện chế tám viên Tuyệt diệt kim đơn và tham ngộ Địa Mẫu cổ kinh thì không hề tu luyện, ngay cả tàn thiên Thiên đế vẫn tinh thiên lấy được của Phong Ngộ Thương - Bắc minh đầu chuyển nhiên nguyên thiên pháp cũng không hề động tới.

Không biết trong man hoang cổ vực có yêu thú cỡ nào, hiện tại gã đã tham ngộ quá nửa Địa Mẫu cổ kinh.

Càng tham ngộ càng cảm nhận kinh văn hàm chứa đại đạo kinh nhân phi phạm, còn gần nửa chưa tham ngộ được nên chưa thể kết hợp với tổng cương, hiểu được ảo diệu chân chính của cổ kinh.

Lý Tả Ý cũng đọc ra được hơn chín mươi câu, gần hai nghìn chữ, bốn hình ảnh hoàn chỉnh.

Liệt khuyết tàn nguyệt còn lại không nhiều kinh văn, gần hai nghìn chữ kinh văn và bốn bức hình hoàn chỉnh tựa hồ liên thành một chỉnh thể, đặt cạnh nhau cũng có ý nghĩa huyền diệu lưu động, như sắp hình thành một bức hình đầy đủ về chân nguyên lưu động.

Mấy hôm nay Lý Tả Ý đọc đi đọc lại mười mấy câu, ngừng được chỉ một hình ảnh.

Ngụy Tác có cảm giác, môn thuật pháp nằm trong thượng cổ thập đại công phạt chi pháp này chưa biết chừng chỉ còn lại mười mấy câu và hình ảnh đó.

Dù là Địa Mẫu cổ kinh hay Liệt khuyết tàn nguyệt, chỉ cần hiểu được một môn là đủ lợi lộc với Ngụy Tác, gã tất nhiên không muốn quá mạo hiểm, càng gần chỗ cha mẹ ngã xuống, gã càng tẩy nặn nề, không muốn sinh sự.

Trên đường đến Ma văn hung mạch, Ngụy Tác và lục bào lão đầu đã tính sẵn, đầu tiên là quan sát thực lực Thiên Kiếm tông quanh đó, nếu hạ được thì diệt gọn. Còn nếu Ngụy Tác tạm thời không thể ứng phó thì sẽ thăm dò Bắc Mang di tích trong ngọc phù Kim gia tổ đường trung xem có lợi ích đủ để ứng phó được Thiên Kiếm tông ở Ma văn hung mạch, được thì sẽ quay lại, còn tay trắng thì sẽ vượt man hoang, đến Vân Linh đại lục, khi nào tu vi và thần thông tinh tiến thì sẽ tìm Thiên Kiếm tông báo thù.

Ma văn hung mạch, linh thạch khoáng mạch cực lớn, sẽ là đại sự chấn động toàn tông, khẳng định nhưng người có quyền lực của Thiên Kiếm tông đều biết. Thiên Kiếm tông dầm dùi mạng người để thăm dò hung mạch nên với gã, Thiên Kiếm tông cũng như Đông Hoang tông, cộng với kinh nghiệm trước đó thì về cơ bản mọi tông môn đệ tử đều vì lợi ích bản thân và tông môn mà bất chấp tất cả, khi gã đối địch với Thiên Kiếm tông thì tất cả sẽ là địch nhân của gã, không ai là không thể đối phó.

Tuyệt đại đa số yêu thú không ăn thịt đồng loại, tuyệt đại đa số tông môn, tu sĩ với nhau thì chỉ cần lợi ích của mình, Ngụy Tác biết rõ khi Thiên khung tan vỡ thì là bi ai của tu đạo giới.

“Theo Hoang cổ đại hà này sẽ đến Ma văn hung mạch.”

“Kia là.... đó là Ma văn hung mạch?... Ma văn hung mạch trông kinh nhân thế hả?”

Ngụy Tác điều khiển Phượng lân thanh ưng đi tiếp, thấy Thiên mẫu trạch nối với Hoang cổ đại hà mà tu sĩ họ Trần đã nói, gã định đi theo con sông mà tìm được vị trí cụ thể của Ma văn hung mạch, nhưng trời tối dần, còn cách Thiên mẫu trạch mấy trăm dặm thì gã thấy thỉnh thoảng ở một góc Hoang cổ đại hà xuất hiện huyết hồng sắc quang mạc, huyết quang xung thiên, nhìn từ xa cực kỳ đáng sợ.

Địa mẫu cổ kinh cho biết Ma văn hung mạch là một trong Hoang cổ bát đại hung mạch, phi đại thánh đại hiền thì không thể hiểu được quỷ dị kỳ trong đó, cực kỳ hung hiểm, vào gần rìa cũng cử tử nhất sinh, ban ngày nhìn thì như ma vương rẽ đất, hồng quang ẩn dưới đất, quan sát ban đêm thì huyết quang xung thiên, huyết vụ lan tràn, thi pháp trong đó hay thậm chí quát to cũng gặp họa sát thân.

Trước đây xem cổ kinh, Ngụy Tác chưa thấy gì nhưng giờ cực kỳ kinh hãi.

Ma văn hung mạch có huyết quang xung thiên, từ mấy nghìn dặm cũng nhìn rõ, đỉnh huyết quang như khói chứa đựng hồn phách uốn éo ghê rợn.

“Mẹ nó chứ, huyết quang hình như không phải là hỏa quang của địa đê hỏa mạch, quỷ dị quá, tiểu tử, nên cẩn thận, không thì sẽ như cổ kinh viết, chết mà không hiểu nguyên do.” Lục bào lão đầu từ ngực Ngụy Tác hiện ra chột trợn tròn trắng

Trời tối xầm, huyết quang xung thiên tựa hồ có ma lực kỳ dị, khiến ánh trăng cũng bị che mờ khiến người ta hoảng sợ, không nhìn rõ phương vị.

Ngụy Tác càng đi vào Ma văn hung mạch càng nhú mảy.

Cùng ở sâu man hoang hoang nguyên nhưng Ma văn hung mạch lại có Hoang cổ khí tức, ngoài ra còn khí tức khác khiến người ta rùng mình nhưng là khí tức gì thì không thể nói rõ, hình như có Hoang cổ cự thú cực kỳ lợi hại ẩn mình, như thể khí tức ở long trùng, vô số cường giả yên nghỉ để lại, có điều cảm nhận kỳ thì hơi khác.

“Thỏ huynh đệ, đây là đâu mà đáng sợ thế này?”

Tiếp tục đến Ma văn hung mạch, ngay cả Lý Tả Ý cũng nói thế, Phượng lân thanh ưng run lên vì hoảng sợ.

“Đá xám xịt... cây cối thưa thưa...”

Ngụy Tác nhớ lại ghi chép trong Địa Mẫu cổ kinh, địa mạo dọc đường hoàn toàn phù hợp, đá dần chuyển thành màu xám đen, cây cối thưa dần, từ chỗ Hoang cổ đại hà um tùm, dần chuyển thành đất trọc lóc.

“Ở nơi thế này, mục lực và thần thức đều bị ảnh hưởng, không sợ bị lộ.”

Theo Địa Mẫu cổ kinh, chỗ đất nứt ra đó mới là hung mạch, cổ kinh cũng cho biết cách đó năm trăm dặm là rìa hung mạch, tiến vào cũng vẫn là khu vực nguy hiểm có huyết quang xung thiên, mà khu vực nứt nẻ đó không chỉ hơn nghìn dặm, hiện giờ Ngụy Tác cách khu vực đó chừng ba nghìn dặm, cách rìa không đầy một nghìn năm trăm dặm mà khí tức cổ quái từ Ma văn hung mạch đã có thể ngăn cản thần thức và mục lực. Từ trên cao nhìn xuống, đừng nói nhìn rõ vết nứt của Ma văn hung mạch, ngay cả cảnh tượng ngoài mấy trăm dặm cũng mờ ảo.

“À!”

Ngụy Tác định đi tiếp mấy trăm dặm rồi tìm xem có bắt được tu sĩ Thiên Kiếm tông chăng thì từ Ma văn hung mạch có hồng quang xung thiên, đột nhiên xuất hiện bạch sắc bảo quang và tử hồng sắc bảo quang.

-o0o-

702. Chương 702: Thích Đại Hung Chứ Không Thích Hung Hăng

“Đây là cái gì? Tiểu tử, để ta xem qua Địa Mẫu cổ kinh.” Thấy trong huyết quang xung thiên có bạch sắc bảo quang và tử hồng sắc bảo quang, lục bào lão đầu cả kinh, nói với Ngụy Tác đoạn phát ra lục quang tiến vào Địa Mẫu cổ kinh.

“Bảo quang và hung quang đồng thời hiện thế?” Ngụy Tác hơi sững lại, càng nhíu mày.

Lục bào lão đầu chỉ xem đại khái Địa Mẫu cổ kinh Ngụy Tác thì đọc rất kỹ những gì lên quan đến Ma văn hung mạch.

Địa Mẫu cổ kinh ghi chép rất kỹ.

Bạch sắc bảo quang như mây như gấm, như dải lụa trên không, dấu hiệu có nhiều linh thạch hiện thế, linh quang dâng lên hình thành.

Tức là linh thạch khoáng mạch trong Ma văn hung mạch thập phần kinh nhân, hiện tại có một lượng không ít chảy ra.

Địa Mẫu cổ kinh có ghi, trong Ma văn hung mạch trừ bạch sắc bảo quang và hồng quang cùng phát ra, nếu có hào quang màu khác thì là điềm đại hung đại hiểm. Tu sĩ trông thấy hung quang đều phải nhanh chóng rời đi, không thì sẽ gặp họa sát thân.

“Mẹ nó chứ, cấm kỵ hung quang! Vừa đến đã thấy hung quang, xui quá, lẽ nào tu sĩ Thiên Kiếm tông, đào linh thạch đã đào phải thứ gì không nên?” Lục bào lão đầu kêu lên, rõ ràng đọc được từ Địa Mẫu cổ kinh.

“Thỏ huynh đệ, chúng ta có nên đi khỏi không, chỗ này đáng sợ quá.” Lý Tả Ý cơ hồ đã khôi phục thương thế, trừ mặt mũi khá già ra thì vẫn còn mấy chục năm thọ nguyên, nhưng sau khi nhận mình là “Thỏ” thì y cũng trở nên nhất gan, hiện tại Ngụy Tác dừng lại thì y run lên.

“Không sao, cách chúng ta rất xa, trong đó có nhiều người xấu, có việc gì thì chúng sẽ đỡ đòn trước.” Ngụy Tác nhân quang lóe lên, an ủi Lý Tả Ý đạo.

Đã đến rồi thì không thể vì một đạo hung quang mà chịu lùi bước.

“Xoẹt!!”

Đột nhiên, tựa hồ từ trung tâm Ma văn hung mạch vang lên tiếng nổ đùng đục, nền đất chỗ bọn Ngụy Tác đứng rung lên. Cùng lúc, Ma văn hung mạch rực huyết quang xung thiên, đột nhiên hồng quang chói lòa, hình thành thủy triều đỏ chói, theo thỉnh không khuếch tán đi.

Thủy triều đỏ máu khuếch tán đi một nghìn dặm, tới cách họ mấy trăm dặm mới dừng. Bạch sắc bảo quang và tử hồng sắc hung quang đều tan biến. Trong thủy triều còn nhiều bóng đen xám sôi trào, như thể sinh vật gì đó.

“Thật ra có gì cổ quái!”

Lục bào lão đầu biến sắc kêu lên, chăm chú nhìn Địa Mẫu cổ kinh, nhưng trong đó chỉ viết: huyết quang như nước triều, là điềm đại hung.

“Đại hung! Mẹ nó chứ, mấy vạn năm ta không thấy đại hung! Ổ cổ này lại thấy đại hung!” Lục bào lão đầu giận dữ.

Ngụy Tác giật giật chân mày.

Nãy giờ gã chăm chú nhìn thỉnh không Ma văn hung mạch, vừa nãy vang lên tiếng nổ thì như có một thứ gì đó hút hết nguyên khí, cả thỉnh không mờ đi rồi phát ra uy năng kinh nhân, huyết quang hình thành hồng triều.

Huyết quang hình thành nước triều rút đi, có một vật bắn ra, rơi xuống.

“Cái gì đây! Một cánh tay... Còn mới? Một cánh tay mà bay xa thế? Thật ra là chỗ quỷ quái gì?”

Lục bào lão đầu nhìn rõ thì suýt ngã xỉu, trong hồng sắc huyết quang là một cánh tay tu sĩ đầm đìa máu, rõ ràng vừa đứt chưa lâu.

Nơi này tạo cho người ta cảm giác quỷ dị vô cùng, chỗ nào cũng là khí xám nghẹt thở, cơ hồ không mọc nổi ngọn cỏ, tự nhiên rơi xuống một cánh tay thì lão không sợ không được.

“Tiểu tử, ngươi định làm gì!”

Lục bào lão đầu chưa dứt tiếng kêu thì Ngụy Tác đã điều khiển Phượng lân thanh ưng lao tới.

“Phù!”

Cùng lúc, Ngụy Tác vung tay, Huyền sát âm khí tràn ra, bắn đi không biết bao nhiêu trượng.

“Mẹ nó chứ, thập yêu quỷ đông tây nhĩ đô quyến...”

Lục bào lão đầu bật lên, tận lúc Huyền sát âm khí cuốn về thì mới thấy một thứ.

“Là sinh vật... là tu sĩ?!”

Huyền sát âm khí còn một thân ảnh hơi đỏ lên, lục bào lão đầu cơ hồ cứng lại vì sợ hãi, nhưng rồi cũng nhận ra là một tu sĩ đầm đìa máu.

Tu sĩ này chừng hơn bốn mươi tuổi, mặt mũi trung hậu, vốn mặc ma sắc pháp y, hiện tại cơ hồ bị máu nhuộm đỏ, đã thoi thóp.

“Y còn sống?”

Lục bào lão đầu định thần. Lão thấy Ngụy Tác không dừng mà lấy ra Huyết tinh thạch, nhỏ được dịch, dùng chân nguyên hòa tan rồi rắc lên tu sĩ bị cuốn tới.

“Tức là Ma văn hung mạch xảy ra đầu pháp? Tu sĩ này và tay của tu sĩ ban nãy bị uy năng ném ra? Nguyên khí chấn động ném đi một, hai nghìn dặm... Uy năng quá mạnh nhĩ?” Lục bào lão đầu định thần xong thì lại suy tính, chợt hít một hơi lạnh.

“A...!”

Ma y trung niên tu sĩ đột nhiên run người, kêu lên như ác mộng.

Ngụy Tác vung tay, một viên đơn dược trực tiếp bắn vào miệng y, ực, y kêu được nửa câu thì nuốt xuống.

“Ta đang ở đâu... Đã chết đã sao?” Ma y trung niên tu sĩ cứng người, một lúc sau mới hoảng sợ, chưa định thần lại.

Tóc, trán y đều dính máu, có những vết máu chảy ra từ những vết thương còn nhỏ hơn sợi tóc nhưng tựa hồ là máu người khác.

“Các hạ không chết, bọn mõ là tu sĩ qua đường, thấy các hạ từ Ma văn hung mạch vắng ra thì cú lại, các hạ là tu sĩ Thiên Kiếm tông?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường nhìn tu sĩ còn chưa định thần.

Tu sĩ này bề ngoài có phần thê thảm, nhưng những vết thương đều nhỏ, thể nội không bị thương, chỉ vì chảy máu nhiều, Ngụy Tác không cần đến Huyết tinh thạch cũng cứu được.

“Tại hạ không chết, được các vị cứu... Tịa hạ không còn ở trong Ma văn hung mạch?” Tu sĩ này ngoái lại liếc huyết quang xung thiên sau lưng, đoạn định thần lại, tỏ vẻ hoảng sợ xen lẫn không dám tin, lời lẽ lung tung, “Tại hạ không phải tu sĩ Thiên Kiếm tông... Sao các vị lại đến đây?”

“Các hạ không phải tu sĩ Thiên Kiếm tông? Sao lại bị ném đi từ cự li kinh nhân như thế. Ma văn hung mạch thật ra có chuyện gì?” Ngụy Tác không đáp lời mà y tu sĩ mà hỏi ngược. Ma y tu sĩ tu vi chỉ Chu thiên ngũ trọng, không hề uy hiếp đến gã. Giờ nhìn lại, Ma văn hung mạch đã triệt để khôi phục bình tĩnh, chỉ còn khí tức thoảng có mùi máu tanh.

“Ma văn hung mạch, các hạ biết Ma văn hung mạch, chắc hiểu quan mạch chi pháp. Tại hạ tên Mạnh Dư, vốn là một tham mạch sư ở Giáp Nguyên thành Minh gia thương hành thuộc Thiên Huyền đại lục trung bộ, bị một trưởng lão Thiên Kiếm tông lén bắt đến đây thăm dò mạch khoáng. Các vị cũng là tham mạch sư? Lẽ nào tìm đến đây... Trên mình tại hạ trúng cấm chế Thiên kiếm âm văn của Thiên Kiếm tông, chưa biết chừng tu sĩ Thiên Kiếm tông sẽ nhanh tới đây, các vị đi mau, để chúng gặp thì sẽ không tha cho đâu.” Ma y tu sĩ mặt mũi trung hậu, còn kinh hồn nhưng không đáp Ngụy Tác mà nói ngay.

“Không hề gì.” Ngụy Tác không truy hỏi, thần thức trải ra, ép lên đối phương.

Ma y tu sĩ run người, tỏ vẻ kinh hãi, biết Ngụy Tác là một Kim đơn đại tu sĩ tu vi kinh nhân.

“Mỗ đảm bảo các hạ thoát được. Không cần sợ, cho mỗ biết ở đó Thiên Kiếm tông có bao nhiêu tu sĩ, bao nhiêu Kim đơn đại tu sĩ, có Kim đơn ngũ trọng, thậm chí Thần huyền cảnh tu sĩ tọa trấn không? Số tu sĩ như các hạ, không phải tu sĩ Thiên Kiếm tông là bao nhiêu?” Ngụy Tác bình tĩnh hỏi.

“Thiên Kiếm tông có chừng một nghìn tu sĩ tại đây. Bọn tại hạ thường thấy Kim đơn đại tu sĩ, không đúng... cộng ban này nữa là bốn. Cụ thể tại hạ không biết có tu sĩ Kim đơn ngũ trọng trở lên tọa trấn không nhưng Kim đơn đại tu sĩ ban này tu vi thấp phần kinh nhân, Kim đơn tu sĩ thông thường không so được.” Mạnh Dư không ngừng nói, “Có khoảng hơn một nghìn năm trăm tu sĩ không phải người Thiên Kiếm tông.”

“Ban này là sao? Có tu sĩ thi pháp? Trong đó xảy ra chuyện gì?” Ngụy Tác hỏi.

“Trong linh thạch khoáng mạch ở phía đông tựa hồ đào được cùng linh thạch là một thứ đáng sợ... Một đội sáu, bảy mươi tu sĩ Thiên Kiếm tông vây ráp đều bị giết. Bọn tại hạ ở trong một khe gần khoáng mạch đó, nghe tiếng đấu pháp dị thường, thì đều đi ra... Vừa ra thì nghe nói có thứ khủng khiếp, chưa kịp chạy xa thì thấy trong khe đó có tử quang, một hắc y đại tu sĩ từ trên không đáp xuống, tay cầm một món thanh sắc chuyển luân pháp bảo, trấn áp tử quang. Hắc y đại tu sĩ có khí tức nghẹt thở, thần uy ngút trời. Thanh sắc chuyển luân như nuốt chửng cả thiên địa, rồi tại hạ chỉ thấy uy năng ràn rạt, tiếp đó xảy ra chuyện gì thì không biết nữa.”

-o0o-

703. Chương 703: Thượng Cổ Sinh Vật, Luân Hồi Kinh Luân

“Đáng sợ? Thanh sắc chuyển luân?... Quả nhiên là đấu pháp, cuốn đi hai nghìn dặm, uy lực này là tiên khí?” Lục bào lão đầu không hiện thân nhưng cũng hít hơi lạnh, liên tục kêu lên trong tai Ngụy Tác.

“Tiên khí, lẽ nào Thiên Kiếm tông có tiên khí?” Ngụy Tác bình tĩnh ngoài mặt nhưng trong lòng thập phần chấn kinh.

Dù Phá diệt thần thương cũng không có uy năng đó, trừ phi gã dùng Tuyệt diệt kim đơn luyện từ kim đơn của lão quái vật Huyền Phong môn thì mới có thể hút tu sĩ quyền vắng đi hai nghìn dặm.

Ngụy Tác được Thủy Linh Nhi cho biết, Huyền Phong môn và Chân Võ cũng không có tiên khí.

Thậm chí theo Thủy Linh Nhi, tiên khí đã biến mất khỏi tu đạo giới, cả Thiên Huyền đại lục vị tất có một món.

Lẽ nào hiện tại tiên khí xuất thế?

Nếu đại tu sĩ Thiên Kiếm tông trấn thủ Ma văn hung mạch có tiên khí, gã có Trấn thiên pháp tướng cũng không dám chắc thắng.

“Hắc y đại tu sĩ đó chưa từng lộ diện? Y là Kim đơn đại tu sĩ, không phải thần huyền đại năng?” Ngụy Tác hơi trầm ngâm.

Mạnh Dư gật đầu, “Hắc y đại tu sĩ đó lúc trước chưa từng hiện thân, có lẽ ở trong thanh đồng đại điện mà Thiên Kiếm tông kiến lập tại Ma văn hung mạch tu luyện. Linh khí ngưng thành thần linh hư ảnh mỗi tay cầm một thanh kiếm, là Kim đơn đại tu sĩ, không phải thần huyền đại năng.”

“Tay cầm dị bảo, thường không lộ diện, hắc y đại tu sĩ này không phải phổ thông Kim đơn tu sĩ... Tử quang khiến cả y cũng kinh động, Ma văn hung mạch đúng là quỷ dị tuyệt luân.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, lại hỏi, “Hiện tại Ma văn hung mạch thế nào, phát hiện mấy linh thạch khoáng mạch? Trừ linh thạch khoáng mạch ra còn phát hiện gì đặc biệt và quỷ dị nữa không?”

“Ma văn hung mạch có ba linh thạch khoáng mạch, đều vươn xuống sát địa đẽ hỏa mạch, trừ ra còn phát hiện một Xích kim khoáng mạch, một Ngân cương tinh khoáng mạch. Có một khe nứt đầy địa hỏa, không thể đến gần, có hai khe âm phong trần trần, không hiểu quỷ dị thế nào mà tu sĩ vào đó đều mất mạng, còn một khe sụp đổ quá nửa, có mấy dòng linh khí linh mạch đã khô, nhưng là địa mạo Tử quy khắp huyết, là hung hiểm bậc nhất, thường có âm minh chi vật xuất hiện, ngay cả tu sĩ vào gần đó cũng thường lý kỳ thất tung.”

“Sụp đổ quá nửa, có hướng chảy linh khí của linh mạch đã khô...” Ngụy Tác hơi run lên, cha mẹ gã năm xưa bị Thiên Kiếm tông bức bách vào thăm dò linh mạch khô kiệt, rất có khả năng chết trong đó.

“Ma văn hung mạch có quá nhiều thứ quỷ dị hung hiểm, cơ hồ mỗi này đều có tu sĩ lý kỳ thất tung, ngay cả cấm chế của Thiên Kiếm tông cũng cho thấy họ đã chết. Có lúc nhiều tu sĩ đột nhiên gục chết, không có gì dị thường mà khoáng mạch cũng phun ra nguyên khí cổ quái, ai chạm vào là hóa thành xương khô...” Mạnh Dư nói tiếp, ngữ khí đầy kinh hãi, lấy làm may mắn vì hiện tại còn sống.

“Thỏ huynh đệ, có người.” Cùng lúc, Lý Tả Ý đột nhiên sợ hãi.

Lưỡng đạo quang hoa, một đỏ một trắng từ Ma văn hung mạch lao tới.

Ma văn hung mạch bắn ra xung thiên huyết quang, khí tức thập phần cổ quái, có thể ngăn trở thị tuyến, thần thức của tu sĩ, lưỡng đạo độn quang này cách bọn Ngụy Tác không đến nghìn dặm, Lý Tả Ý không nhìn rõ, ẩn ẩn ước ước, như xem hoa trong sương mờ.

“Họ rất có thể thị thông qua cấm chế sát mà biết tại hạ chưa chết nên đến bắt!” Ẩn ẩn ước ước nhìn thấy lưỡng đạo độn quang, Mạnh Dư kêu lên.

“Không cần lo, không phải Kim đơn đại tu sĩ.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường.

Thấy Ngụy Tác trấn định như thế, lại thấy gã khác thường, Mạnh Dư há miệng nhưng không nói gì, vẫn kinh hãi nhìn hai dải độn quang.

“Tiểu tử, lam cho gọn, không thì bị đại tu sĩ Thiên Kiếm tông phát giác, y mà có tiên khí thì nguy hiểm.” Lục bào lão đầu lên tiếng.

“Ồ đây đợi ta.” Ngụy Tác vẫn bình tĩnh như thường, bảo Lý Tả Ý và Mạnh Dư.

“Đây là... ẩn hình pháp y?” Lý Tả Ý dĩ nhiên nghe lời Ngụy Tác, Mạnh Dư hiện tại cũng thế, gã lấy từ nạp bảo thủ trạc ra một tấm pháp y mặc lên người, tức thì thân ảnh tan biến. Lý Tả Ý và Mạnh Dư đang kinh ngạc thì một dải lưu quang, trong suốt lao tới chỗ độn quang, vô thanh vô tức.

Chốc sau, Mạnh Dư thấy hai dải độn quang tựa hồ bị hút tới, thoáng sau một hắc ảnh lao đến chỗ Mạnh Dư và Lý Tả Ý.

“Y là ai? Hai tu sĩ Thiên Kiếm tông mà vô thanh vô tức bị y bắt sống.”

Nhìn rõ hắc ảnh, óc Mạnh Dư hiện lên ý nghĩ này.

Hắc ảnh là hai tu sĩ Thiên Kiếm tông mặc huyền sắc pháp y bị Ngụy Tác hút tới, cả hai đều hấp háy mắt nhưng không thể động đậy, cả lên tiếng cũng không.

“Mạnh Dư, có biết hai tu sĩ Thiên Kiếm tông này không?” Cởi ảnh hình pháp y ra, Ngụy Tác đáp xuống cạnh Mạnh Dư và Lý Tả Ý, hút hai tu sĩ Thiên Kiếm tông đến.

Hai tu sĩ Thiên Kiếm tông đều chừng ba mươi tuổi, một người mày dài, một người mặt như con gái, có phần âm nhu.

“Y tên Mai Lăng Phong, bình thường phụ trách giám sát bọn tại hạ, có biết quan mạch chi pháp.” Mạnh Dư chỉ vào tu sĩ âm nhu bảo Ngụy Tác: “Người còn lại thì tại hạ không biết nhưng mặc pháp y màu này đều là chân truyền đệ tử của Thiên Kiếm tông.”

Ngụy Tác gật đầu vung tay, chân nguyên ấn vào cổ họng tu sĩ âm nhu. “Người... Thật ra người là ai? Lẽ nào dám chống lại Thiên Kiếm tông!” Tu sĩ Thiên Kiếm tông đó nói năng được, kêu lên.

“Không cần lắm lời, trả lời ta, không được câu nào ta hủy một thước nhục thân của người.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh, vung tay, hắc sắc hỏa quang ấn lên tảng đá bên trái tu sĩ Thiên Kiếm tông đốt thành tro. Hơi nóng kinh nhân khiến tay trái âm nhu tu sĩ có bong bóng máu.

“Người...” Tu sĩ Thiên Kiếm tông vừa giận vừa đau đớn.

“Thiên Kiếm tông có bao nhiêu Kim đơn đại tu sĩ ở đây?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh hỏi tiếp, tay ánh lên quang hoa như ngọn nến.

“Người... Thiên Kiếm tông có năm Kim đơn đại tu sĩ ở đây.” Tu sĩ Thiên Kiếm tông này kinh nộ cực độ, nhưng dáng vẻ Ngụy Tác khiến y biết gã nói được làm được, nơi này lại cách Ma văn hung mạch không xa, nếu cả hai lâu không về, Thiên Kiếm tông sẽ đi tìm, nên y không chống cự mà hậm hực nói.

“Tu vi tối cao là ai, tu vi gì?” Ngụy Tác hỏi tiếp.

“Tu vi tối cao là thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên của bản tông, tu vi Kim đơn tứ trọng hậu kỳ.”

“Tiết Siêu Nhiên là hắc y đại tu sĩ ban nãy động thủ? Y động thủ với ai?”

Mai Lăng Phong hung hăng nhìn Mạnh Dư, biết tình hình là do Mạnh Dư cho Ngụy Tác biết, nhưng y không dám im lặng: “Đúng là tu sĩ ban nãy động thủ, với thượng cổ sinh vật trong linh thạch khoáng mạch.”

“Linh thạch khoáng mạch có thượng cổ sinh vật? Ma văn hung mạch quá tà môn!” Lục bào lão đầu cả kinh kêu lên.

“Là thượng cổ sinh vật gì? Tiết Siêu Nhiên cầm thanh sắc chuyển luân pháp bảo là pháp bảo gì, phẩm giai nào?” Ngụy Tác nhướn mày.

“Ta không đến gần nên không biết thượng cổ sinh vật là gì, chỉ thấy có tử quang, ban đầu sáu, bảy mươi tu sĩ vây quanh đều mất mạng. Thái thượng trưởng lão sử dụng pháp bảo là Luân hồi kinh luân, huyền giai thượng phẩm.” Mai Lăng Phong nhìn Ngụy Tác, ngữ khí hiện rõ uy hiếp, hiển nhiên cho rằng huyền giai thượng phẩm pháp bảo sẽ khiến gã kinh hãi.

“Chỉ là huyền giai thượng phẩm pháp bảo?” Y lập tức tỏ ra không dám tin vì Ngụy Tác cho rằng pháp bảo này phẩm giai hơi thấp, “Chỉ là huyền giai thượng phẩm pháp bảo sao lại có uy năng cuốn được người ta đi hai nghìn dặm?”

“Vì thượng cổ sinh vật xông ra đã phá hoại mấy đạo Thiên kiếm ly đạo cấm chế của Thiên Kiếm tông, nguyên khí chấn động, cộng thêm thái thượng trưởng lão tung đòn toàn lực nên hình thành nguyên khí cuồng triều.” Mai Lăng Phong nói.

“Chỉ là huyền giai thượng phẩm pháp bảo, tu vi Kim đơn tứ trọng, đối phó không thành vấn đề, chỉ là Ma văn hung mạch quá cổ quái, có cả thượng cổ sinh vật, không biết có Hoang cổ yêu thú không...” Lục bào lão đầu không ngừng lẩm bẩm trong tai gã, cực kỳ sợ chết, muốn bảo Ngụy Tác là an toàn đệ nhất, đừng vào chỗ quỷ quái đó.

“Hiện tại tình hình trong đó thế nào? Thượng cổ sinh vật bị giết chưa?” Ngụy Tác mặc kệ lục bào lão đầu.

“Thượng cổ sinh vật đã bị thái thượng trưởng lão dùng Luân hồi kinh luân trấn áp.” Mai Lăng Phong đắc ý đáp.

“Luân hồi kinh luân có huyền diệu đặc biệt gì?” Ngụy Tác thấy Mai Lăng Phong dùng từ trấn áp chứ không phải tiêu diệt thì lại hỏi.

“Luân hồi kinh luân hàm chứa vô thượng đại đạo phù văn, có thể trấn áp người ta, đoạn tuyệt thiên địa nguyên khí, vây khốn đến chết. Luân hồi kinh luân tế xuất thì trong vòng trăm triệu, trừ phi là thần huyền đại năng, còn thì khó tránh, đại đạo phù văn khiến người bị khốn không thể nối với thiên địa nguyên khí, không thể thoát được.” Mai Lăng Phong không giấu công dụng Luân hồi kinh luân, thậm chí cười lạnh. Hàm nghĩa không cần nói ra, Ngụy Tác rõ ràng chỉ là Kim đơn tu sĩ, với y thì gã không thể là đối thủ của pháp bảo này.

“Bao trùm trăm triệu?” Ngụy Tác không hề kinh hãi, dù tu vi Kim đơn ngũ trọng mà tế xuất pháp bảo này chỉ bao phủ trăm triệu thì cũng không trấn áp được gã khi tế xuất Trấn thiên pháp tướng. Hiện tại gã chỉ lo lắng về hung hiểm chưa biết trong Ma văn hung mạch, Địa Mẫu cổ kinh nói rõ, dù kinh thiên đại năng vào Ma văn hung mạch cũng vị tất bình an ra khỏi. Bốn Kim đơn tu sĩ kia tu vi gì?” Ngụy Tác bình tĩnh băng lãnh hỏi.

-o0o-

704. Chương 704: Chỉ Chọn Một Thước

“Hai Kim đơn lưỡng trọng, hai Kim đơn nhất trọng.” Mai Lăng Phong nói thật, mắt ánh lên hung quang, cho rằng Ngụy Tác đúng là tự tìm đường chết.

“Người có biết một tu sĩ Thiên Kiếm tông tên Vạn Kiếm Tam?” Ngụy Tác lạnh lùng hỏi.

“Vạn trưởng lão?” Mai Lăng Phong kinh nghi, “Vạn Kiếm Tam trưởng lão tu vi Kim đơn nhất trọng, là một trong bốn Kim đơn tu sĩ còn lại.”

“Hừ... Tiểu tử, không ngờ cừu nhân của người xung kích kim đơn thành công, thành Kim đơn đại tu sĩ.” Lục bào lão đầu kêu lên trong tai Ngụy Tác.

“Hay lắm, y chưa chết.” Ngụy Tác dâng tràn sát ý, cười lạnh.

“Người có thù với Vạn trưởng lão? Định tìm Vạn trưởng lão báo cừu, đúng là muốn chết...” Mai Lăng Phong nhận ra nên cười lạnh.

“Người có tin tức về Đề hồ thánh quả?” Ngụy Tác hỏi.

“Ta không biết.” Mai Lăng Phong ngăn người.

“Người có biết mấy chữ cổ này không?” Ngụy Tác vung tay, chân nguyên hóa ra mấy chữ cổ.

“Không biết.”

“Người có nghe nói đến một loại thượng cổ pháp khí, trông như nén hương hỏ phách sắc, khí tức như sơn như ngục, được ánh trăng chiếu vào tựa hồ có vô số quang phù không nhìn rõ?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh, hỏi nhanh.

“Chưa nghe.” Mai Lăng Phong cho rằng câu hỏi của Ngụy Tác quá lạ.

“Người lừa bao nhiêu tu sĩ đến Ma văn hung mạch, lại có bao nhiêu tu sĩ bị bức bách, chết trong khoảng mạch mà Thiên Kiếm tông muốn thăm dò? Có bao giờ người ân hận không?” Ngụy Tác kể tục vắn đạo hỏi tiếp.

“Người định làm gì, có bệnh hả?” Mai Lăng Phong cảm thấy Ngụy Tác càng lúc càng kỳ quái, nên kêu lên.

“Ta đã nói rồi, không trả lời câu nào, ta hủy một thước nhục thân của ngươi. Người không đáp mà hỏi ngược ta, coi ta nói đùa hả?” Ngụy Tác vẫn bình tĩnh, hắc sắc hỏa quang giáng lên Mai Lăng Phong.

“Phù!” Mai Lăng Phong mắt tròn mắt dẹt, tu sĩ Thiên Kiếm tông còn lại vừa mới thấy Ngụy Tác có vấn đề về đầu óc cũng lờ lắt ra.

Đạo hắc sắc hỏa quang ấn vào tâm mạch Mai Lăng Phong, tro tàn bay lên, chỉ đốt đúng một thước. Nhưng tâm mạch cháy tan thì dù chính gã cũng đừng mong sống sót, nói gì Mai Lăng Phong. Mai Lăng Phong tròn mắt ngã xuống, tu sĩ Thiên Kiếm tông còn lại vì không thể lên tiếng, chứ không chưa đã gào lên.

“Nhĩ muội yêu...” Ngay cả lực bào lão đầu cũng kêu lên, “Một thước của ngươi được quá nhỉ?”

“Người tên gì? Biết nhiều hơn y về thượng cổ sinh vật không? Ma văn hung mạch thường có thượng cổ sinh vật xuất hiện hả?” Ngụy Tác lại vung tay, chân nguyên ấn nhẹ lên huyệt tu sĩ này.

“Tạ hạ tên Mã Không Quần.” Chân truyền đệ tử Thiên Kiếm tông này thấy Ngụy Tác nói đốt mooth thước là đốt tâm mạch thì sao dám cãi, vội nhọt nhọt đáp, “Tại hạ và Mai Lăng Phong đều ở trên một khe nứt khác, chỉ biết một trưởng lão Kim đơn lưỡng trọng đến đó cũng không địch nổi nên mới kinh động Mộ Dung thái thượng trưởng lão tới trấn thủ. Ma văn hung mạch thường xuất hiện yêu thú cổ quái, nhưng thượng cổ sinh vật đào được trong linh thạch khoáng mạch, lại mạnh như thế thì chưa từng có.”

“Thiên Kiếm tông có bao nhiêu tu sĩ Kim đơn, Kim đơn tam trọng trở lên có bao nhiêu?” Ngụy Tác nhìn chân truyền đệ tử sợ mất mặt đoạn mặt mũi lạnh tanh hỏi: “Nghe nói Thiên Kiếm tông có một lão bất tử tên Hoàng Phủ Tuyết Luân là thần huyền đại năng, có đúng không, lão ở đâu?”

“Thiên Kiếm tông có hai mươi hai Kim đơn đại tu sĩ, Kim đơn tam trọng trở lên bảo người, Hoàng Phủ lão tổ đích xác là thần huyền đại năng, chắc đang ở sơn môn Thiên Kiếm tông tọa trấn.” Mã Không Quần không dám giấu giếm, vừa cân nhắc vừa nói.

“Hai mươi hai?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, nở nụ cười lạnh.

Gã hiểu trừ Mã Không Quần biết được ta, siêu cấp đại tông môn như Thiên Kiếm tông còn một vài nhân vật bài tủy khác, dù không tính họ thì hai mươi hai Kim đơn đại tu sĩ đủ hơn xa tông môn thông thường. Siêu cấp đại tông môn nắm trong tay nguồn lực khổng lồ, chưa biết chừng mỗi mười mấy năm lại xuất hiện Kim đơn tu sĩ.

Nhưng việc đó không liên can gì đến Ngụy Tác hiện tại, nguyên hung Vạn Kiếm Tam hại chết cha mẹ gã đang ở Ma văn hung mạch, gã phải đối phó, chỉ cần xác định thần huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyết Luân không đến là được.

“Các người từ mười mấy năm trước đã phát hiện Ma văn hung mạch, ban đầu định tìm hiểu hướng chảy của linh khí linh mạch, sau đó theo hướng mà tìm kiếm gì? Hiện tại phát hiện gì chưa?” Xác định không có đại năng Thiên Kiếm tông có thể giết được gã có mặt, Ngụy Tác không việc gì phải vội.

“Người...” Mã Không Quần cả kinh, tựa hồ định hỏi sao lại biết nhưng hiểu ngay không nên lảm lời, “Mười mấy năm trước, ban đầu tham mạch tu sĩ của bản môn phát hiện thượng cổ di tích cách Ma văn hung mạch hai nghìn dặm, hình như là sơn môn của thượng cổ tông môn. Nhưng sơn môn đó ngay cả dưới lòng đất cũng có vô số cấm chế lợi hại, ngay cả Hoàng Phủ lão tổ đến nơi cũng không thể đột phá cấm chế, cho rằng qua linh khí linh mạch của Ma văn hung mạch rất có khả năng thông vào di tích đó, nếu đi theo chưa biết chừng sẽ vào được.”

“Quả nhiên có di tích thượng cổ sơn môn, hai nghìn dặm?” Ngụy Tác mục quang lóe lên. Thiên Kiếm tông định qua linh mạch tiến vào sơn môn thượng cổ tông môn, gã và lực bào lão đầu đã đoán được, nhưng hai nghìn dặm thì không phải Bắc Mang di tích mà tổ đường ngọc phù Kim phủ ghi lại vì theo đó, Bắc Mang di tích cách ít nhất sáu, bảy nghìn dặm.

“Nhưng mấy linh khí linh mạch ở đây rất phức tạp, nhưng việc quỹ dị ly kỳ lại quá nhiều, tham mạch tu sĩ tiến vào rất ít ai sống sót, như linh thạch khoáng mạch đào được thượng cổ sinh vật là trong khe nứt gần đây nhất... Mười mấy năm nay, bọn ta chỉ tiến được hơn nghìn dặm, còn ít nhất tám, chín trăm dặm nữa mới vào được di tích.” Mã Không Quần nói.

“Mười mấy năm chỉ tiến được hơn nghìn dặm, tu sĩ tiến vào rất ít ai sống sót... Xem ra số lượng tu sĩ bị các người bức vào không ít nhỉ?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, trấn áp sát ý.

“Đúng... Không ít, đại khái hơn hai nghìn...” Ngụy Tác không phải đang hỏi nhưng Mã Không Quần sợ đáp sai, sẽ như Mai Lăng Phong nên đáp ngay.

“Hai nghìn...” Ngụy Tác nhìn về phía Ma văn hung mạch, trong lòng có hỏa diễm băng lãnh cực độ bốc cháy. Hơn hai nghìn tu sĩ... Cha mẹ gã chỉ là hai trong số đó.

“Trừ năm Kim đơn đại tu sĩ trấn thủ, tại Ma văn hung mạch, các người có bố trí cấm chế lợi hại gì không?” Ngụy Tác nhìn Ma văn hung mạch huyết quang xung thiên hỏi tiếp, “Các người có các gì liên lạc với sơn môn Thiên Kiếm tông không? Nếu xảy ra đại sự, tu sĩ ở sơn môn Thiên Kiếm tông có thể đến ngay không?”

“Trừ năm Kim đơn đại tu sĩ, bản môn tại Ma văn hung mạch, ở mỗi khe nứt đều bố trí Thiên kiếm ly đạo cấm chế. Tại Thiên kiếm đồng điện bố trí Thiên kiếm đại đạo cấm.” Mã Không Quần thân phận không thấp, biết được không ít, nói luôn, “Bọn ta liên lạc với sơn môn Thiên Kiếm tông qua các tu sĩ qua lại, mỗi ngày đều có hai toán đệ tử từ Thiên khung đến, lại có hai toán từ đây, vào sáng sớm và chính Ngọ quay về Thiên khung. Nếu một ngày không có tu sĩ tới thì Thiên Kiếm tông biết đang có biến cố, sẽ đến ngay.”

“Được lắm! Tức là dù ta giết hết tu sĩ Thiên Kiếm tông thì nhất sau một ngày, Thiên Kiếm tông mới biết tin. Lúc đó thần huyền đại năng dù năng lực thông thiên thì đến nơi, bọn ta cũng đi lâu rồi.” Lục bào lão đầu hưng phấn kêu vang.

Ngụy Tác nheo mắt nhìn Mã Không Quần, “Thiên kiếm ly đạo và Thiên kiếm đại đạo cấm là cấm chế thế nào?”

“Thiên kiếm ly đạo và Thiên kiếm đại đạo cấm đều lợi dụng kim sát chi khí lập thành kim hệ đại trận, hóa thành hơn nghìn thanh kim sắc phi kiếm chém đối thủ. Khác nhau ở chỗ uy năng Thiên kiếm ly đạo tương đương với huyền cấp trung giai pháp bảo. Thiên kiếm đại đạo cấm tương đương với huyền cấp đỉnh giai pháp bảo. Thiên kiếm đại đạo cấm chỉ hữu thần huyền đại năng mới có thể bố trí, nguyên khí ngưng thành quang văn có thể giảm bớt uy năng thuật pháp và pháp bảo của đối thủ.” Mã Không Quần không hổ là chân truyền đệ tử.

“Sánh với huyền cấp đỉnh giai pháp bảo, giảm được uy năng của đối thủ?” Ngụy Tác nhíu mày lại. Chỉ uy năng huyền cấp đỉnh giai pháp bảo thì gã không sợ nhưng nếu uy năng đối địch bị giảm bớt thì gã khó mà đối phó.

“Thiên kiếm đại đạo cấm giảm được uy năng đối địch của đối phương đến mức nào? Phạm vi thế nào?”

“Cụ thể thì ta không biết vì cấm chế này từ khi Hoàng Phủ lão tổ bố trí thì chưa từng kích phát. Phạm vi ước ba nghìn trượng, bao trùm mọi Thiên kiếm đồng điện.”

“Thiên kiếm đồng điện là chỗ các người ở? Cấm chế này không thể công kích tu sĩ không xông vào?” Ngụy Tác hỏi liên hồi.

“Cấm chế này chỉ có thể bảo vệ tu sĩ ở trong, và giết tu sĩ đi vào. Thiên kiếm đồng điện là chỗ tu sĩ Thiên Kiếm tông ở.” Mã Không Quần càng lúc càng kinh hãi, vì nhận ra Ngụy Tác định đánh vào Ma văn hung mạch.

Một, hai người đánh vào Ma văn hung mạch có hơn nghìn tu sĩ Thiên Kiếm tông trấn thủ? Thật y không dám tin.

“Thế thì ta không vào đó nữa, chắc không thành vấn đề. Mạnh Dư đạo hữu hiểu biết trong đó, tạm thời làm hướng đạo cho bọn mô được chăng?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, hỏi Mạnh Dư đang đây kinh hãi.

Thật sự đánh tới?!

Mã Không Quần và Mạnh Dư đều nín thở.

-o0o-

705. Chương 705: Điềm Cực Xấu

Hai người mà định đánh vào Ma văn hung mạch có hơn nghìn tu sĩ Thiên Kiếm tông, năm Kim đơn đại tu sĩ trấn thủ, trong đó có thái thượng trưởng lão với kinh thiên pháp bảo, mấy đạo cấm chế lợi hại.

Đối với Mã Không Quần và Mạnh Dư đương nhiên khó tưởng tượng nổi.

“Tại hạ có một hảo hữu tên Lý Dục...” Thấy Ngụy Tác kiên định, Mạnh Dư nghiêng rằng, nói luôn.

“Các hạ bảo mỗ cứu y?” Ngụy Tác hiểu ý, nhìn Mạnh Dư gật đầu, “Mỗ không dám chắc cứu được nhưng nếu các hạ cùng vào thì mỗ sẽ cố gắng cứu mọi tu sĩ bị Thiên Kiếm tông bức bách.”

“Được, cùng vào!” Mạnh Dư dâng tràn máu nóng, gật đầu.

“Người có thể nghênh ngang đuổi ra thì chắc hiểu được cách vào trong an toàn theo đường sông. Dẫn bọn mỗ vào Ma văn hung mạch thì mỗ chữa cho sinh lộ.” Địa mầu cổ kính chỉ lại rằng năm trăm dặm quanh Ma văn hung mạch là Hoang cổ cấm khu, cực kỳ hung hiểm, Ma văn hung mạch này một nghìn năm trăm dặm, cộng cả đại hung chi địa lại chừng hai nghìn dặm, ở chỗ thế này Ngụy Tác không dám ơ hờ, nhìn Mạnh Dư gật đầu, đoạn bảo Mã Không Quần.

“Tại hạ đưa các vị vào!” Mã Không Quần liên tục đáp ứng. Đối với y thì đúng là việc đáng mong chờ, y không tin Ngụy Tác đối phó được tất cả tu sĩ Thiên Kiếm tông trong Ma văn hung mạch, đưa bọn gã vào mới có đường sống.

Ngụy Tác không nói gì, thần thức quét khắp nạp bảo nang của hai chân truyền đệ tử Thiên Kiếm tông.

Hai chân truyền đệ tử Thiên Kiếm tông không có gì nhiều trong nạp bảo nang, chỉ vài món pháp bảo chưa đạt cả đạo giai, một chút linh thạch và đơn dược. Không có gì đặc biệt.

Ngụy Tác lại vung tay, tế xuất một món hồng sắc tinh kim phi độn pháp bảo hình con cá do Mã Không Quần điều khiển ban nãy, đồng thời khôi phục hoạt động tứ chi cho y, chỉ là vẫn dùng một môn chân nguyên cấm cố chi pháp lấy được ở Đông Hoang tông phong bế chân nguyên của y.

“Tiểu tử, đừng sợ ý, có nên dùng Thủy chúc yêu yêu đơn, không ổn là tế xuất Trấn thiên pháp tướng, mấy vạn năm ta chưa gặp đại hung, không muốn cùng người chết ở chốn này, tu sĩ siêu cấp tông môn chưa biết chừng còn có con bài tẩy nào đó, nên hỏi kỹ đi.” Ngụy Tác bắt đầu đi theo chỉ dẫn của Mã Không Quần thì lục bào lão đầu bảo.

“Thiên Kiếm tông tại Ma văn hung mạch còn có thủ đoạn đặc biệt gì khả dĩ uy hiếp đại tu sĩ không?” Ngụy Tác nghe theo lục bào lão đầu kiến nghị, vừa điều khiển phi độn pháp bảo vừa hỏi.

“Bọn tại hạ bình thường chỉ phụ trách trông coi các tu sĩ, một vài bố trí của tông môn thì còn biết chứ cụ thể thì không, chỉ có vài trưởng lão và thái thượng trưởng lão mới nắm được.” Mã Không Quần thấy sinh cơ, không dám chọc giận Ngụy Tác, đáp nhanh.

“Tiểu tử, có nên vào trong đó tìm cơ hội chế trụ một Kim đơn tu sĩ của Thiên Kiếm tông rồi tính.” Lục bào lão đầu nói trong tai gã.

Mắt Ngụy Tác ánh lên mấy lần, không nói gì.

Thấy gã như thế, lục bào lão đầu không nhiều lời, biết gã đã có tính toán.

“Cái gì kia?” Đi theo chỉ dẫn của Mã Không Quần được trăm dặm, lục bào lão đầu lại kinh hô.

Thình không phía trước có vô số hắc ảnh cỡ bàn tay, như sinh vật nào đó thập phần cổ quái, tựa hồ trước khi huyết quang như nước triều tràn tới thì có không ít hắc ảnh này.

“Đây chỉ là nguyên khí kỳ dị trong Ma văn hung mạch hình thành hắc ảnh vào ban đêm, cứ yên tâm đi qua.” Mã Không Quần thấy Ngụy Tác đổi sắc thì chủ động giải thích.

“Chỉ là hư ảnh trong Ma văn hung mạch phát ra khí tức quỷ dị?” Ngụy Tác điều khiển phi độn pháp bảo lướt tới, hắc ảnh trông như tàn tro cỡ lông ngỗng, không phải thực chất.

“Tầng không trung tâm Ma văn hung mạch vào ban đêm thường có hắc ảnh này, nếu trong khe nứt nào mà địa hỏa bốc lên, mang theo nhiều khói bụi thì ngưng kết thành từng vạt lớn.” Mạnh Dư bổ sung.

Đi trong hắc ảnh ngút trời như đi trong mưa tuyết đen ngòm, thoáng sau phía trước tựa hồ xuất hiện thủy vực, tinh quang điểm điểm, Mã Không chỉ vào phía trái, “Đừng vào đó, vòng qua bên trái.”

“Có gì cổ quái nhỉ?” Lục bào lão đầu kêu lên.

Chỗ trông như thủy vực này có điểm điểm quang hoa nhàn nhạt, từ xa nhìn lại như sao trời rơi xuống nước, cực giống đom đóm dưới đất.

“Quỷ huỳnh địa mạo!” Ngụy Tác máy động.

Địa Mấu cổ kinh có bảo địa mạo này là Quỷ huỳnh địa mạo, ban này không thấy gì dị thường, ban đêm thì dù đào đất lên cũng không thấy nguồn gốc phát ra điểm điểm quang hoa, mới vào cũng không có gì khác lạ nhưng lâu dần thì thần thức tu sĩ cỡ nào cũng lạc đường.

“Đi vào trong đó một chốc là sẽ lạc phương hướng, cứ đi quanh quẩn.” Quả nhiên, Mã Không Quần giải thích không khác gì trong Địa Mấu cổ kinh.

“Càng gần trung tâm Ma văn hung mạch thì thần thức càng bị ảnh hưởng?” Ngụy Tác đột nhiên hỏi. Gã cũng nhận ra càng đi thị tuyến tựa hồ càng mờ, thần thức càng lúc càng như đi trong nước.

“Đúng.” Mã Không Quần gật đầu, “Trong khu vực trung tâm, thần thức chỉ bằng nửa bình thường. Cả thị tuyến cũng bị huyết quang và khí tức cổ quái ảnh hưởng, ngoài mấy chục dặm là không nhìn rõ.”

“Viễn cổ quỷ phong! Cẩn thận, đừng chạm vào hắc khí!” Cùng lúc, đột nhiên Mạnh Dư và Mã Không Quần đều kinh hãi kêu to, trong sơn cốc trọc lóc phía trước thối ra hắc sắc cuồng phong.

“À!” Ngụy Tác cũng cảm giác được trong sơn cốc có hắc sắc cuồng phong, khí tức thập phần cổ quái, thần thức chạm vào là như đang ở trong một hắc động, không thể vượt ra.

“Viễn cổ quỷ phong là cái gì?” Ngụy Tác không dám sơ ý, lùi lại, đợi khi hắc phong ngừng thổi từ sơn cốc thì mới đi tiếp.

Mã Không Quần rung mình đáp nhanh: “Hoàng Phủ lão tổ nói trong hắc phong có lệ khí mấy vạn năm tích tụ, diễn tịch cơ hồ không ghi lại, viễn cổ quỷ phong là tên do bọn tại hạ đặt, có thể trọng thương thần thức tu sĩ, dù là tu sĩ Phân niệm cảnh bị dính vào thì cũng biến thành si ngốc.”

“Trực tiếp tổn thương thần thức?” Ngụy Tác và lục bào lão đầu đều cả kinh, Địa Mấu cổ kinh không ghi lại điều này.

“Ma văn hung mạch thỉnh thoảng lại xuất hiện hắc phong, từng có mấy chục danh đạo hữu bị hút vào, rồi đều phát điên, cả linh được ôn dưỡng thần thức cũng vô dụng, khóc cười suốt mấy ngày rồi chết.” Mạnh Dư nhợt nhạt mặt mày bổ sung.

“Đúng là tà môn, viễn cổ quỷ phong trước kia chỉ có một vạt, hôm nay lại thổi nhiều thế... Lẽ nào vì thượng cổ sinh vật?” Mã Không Quần không nén được, buột miệng.

“Thế nào, viễn cổ quỷ phong bình thường không nhiều thế này hả?” Ngụy Tác nhíu mày.

“Không nhiều thế, vốn trong sơn cốc chỉ có hơn một trăm trượng có quỷ phong.” Mã Không Quần lắc đầu, nhìn xuống sơn cốc, thập phần khẩn trương.

“Có người...” Lý Tả Ý đột nhiên kéo áo Ngụy Tác.

“Có người... sao lại có người được!” Mã Không Quần và Mạnh Dư cứng người hãi hùng.

Ngụy Tác cười phi độn pháp bảo lướt đi, Mã Không Quần và Mạnh Dư thấy trong sơn cốc có viễn cổ quỷ phong từng sừng hai thân ảnh.

“Là thi thể tu sĩ, không phải tu sĩ vừa chết.” Ngụy Tác vẫn lướt đi, Lý Tả Ý lên tiếng thì cảm giác được hai thân ảnh loáng lên bất động, không có huyết nhục, chắc là hai bộ xương tu sĩ.

“Trời đất! Viễn cổ lân thi! Chúng ta lại gặp bất tường chi vật!” Mã Không Quần nhột nhột kêu lên, lông mày cũng dựng ngược.

Hai bộ xương bốc cháy, khói màu xanh trắng cuộn cuộn, lân quang lấp lánh, trong hỏa quang càng nhìn rõ là hai bộ xương nhưng màu xám đen, có một lớp như dầu, cháy một lúc mới tắt.

“Lại là thứ quỷ quái!” Lục bào lão đầu cũng phải kêu lên.

“Viễn cổ lân thi là cái gì?” Ngụy Tác hỏi.

“Vật này cực kỳ bất tường, không biết khi nào sẽ từ khe nứt trời ra. Có lúc lại xuất hiện trong khoáng mạch, không ai biết vì sao có những bộ xương cổ quái cỡ này nhưng đều từ rất rất lâu đời, tu sĩ nhìn thấy đều chết.” Mã Không Quần cơ hồ bật khóc, trông còn khó coi hơn lúc bị Ngụy Tác chế trụ.

“Trong Ma văn hung mạch có không ít tham mạch tu sĩ thấy thứ này rồi đều chết.” Mạnh Dư đáp.

“Tiểu tử, có nên tránh đi không.” Lục bào lão đầu nói trong tai gã.

Ngụy Tác hít sâu một hơi, vẫn đi tiếp.

Ma văn hung mạch quá quỷ dị, nếu hôm nay vì những thứ không biết mà lui bước, ngày sau cũng vị tất dám vào.

Thấy gã đã quyết, lục bào lão đầu ầm ỨC đoạn không nói thêm, liên quan đến tính mạng nên Mã Không Quần mặt cắt không còn hột màu càn chỉ dẫn cẩn thận, không hề gặp việc gì đặc biệt quỷ dị.

“Đây là Ma văn hung mạch!”

Nửa canh giờ qua đi, bọn Ngụy Tác an nhiên đến Ma văn hung mạch, từ trên không ở vòng ngoài nhìn vào, tuy không thấy cảnh tượng cụ thể nhưng mười mấy khe nứt đỏ máu lại kinh rợn cực độ, mặt đất xám đen như Hoang cổ yêu thú, còn những khe nứt là vết thương bị cào nát.

“Vết thương” như có máu chảy, các loại sát khí cuộn cuộn, cạnh nhiều khe nứt có sững sững nhiều đài cao lấp lánh các loại quang hoa, hỏa diễm, trong huyết quang bao trùm thiên địa thì là cảnh tượng khó tưởng tượng nổi!

Tu sĩ nào đối diện cảnh tượng này cũng run lên!

-o0o-

706. Chương 706: Hoàng Đồng Đại Thuyền, Lân Thi Tung Hoàn

“Cha, mẹ, con đến đây.” Ngụy Tác nhìn mười mấy khe nứt huyết hồng sắc, dừng lại trên không bất động. Nhiều cảnh tượng cổ quên lại ủa về trong óc.

“Tiểu Tác, trừ phi mười ngày mà cha mẹ không về thì con mới được động đến thứ này.”

Nhiều thứ đã mơ hồ đi nhưng câu này luôn rõ mồn một trong óc Ngụy Tác.

Vì mỗi lần cha mẹ ra ngoài Thiên khùng đều nói thế.

Vốn gã không hiểu câu nói đó, không hiểu vì sao mỗi lần cha mẹ đi là lại để Tử Huyền chân kinh nhưng không cho gã tu luyện.

Sau đó cha mẹ thật sự không về, mười mấy ngày sau, Tử Huyền chân kinh hiện chữ, gã mới biết được.

Hóa ra cha mẹ vẫn có công thức Ngưng thể kim đơn, muốn tích đủ linh thạch mua nguyên liệu để luyện chế một viên giúp gã đề thăng tha thể chất tu luyện.

Ngưng thể kim đơn phải uống trước khi tu luyện công pháp, bắt đầu tu luyện rồi thì thành vô dụng.

Nên cha mẹ không để gã tu luyện... Trừ phi hai người không về, không thể luyện chế Ngưng thể kim đơn thì mới cho gã tu luyện, nên mỗi lần hai người rời Thiên khung đều dùng thủy đặc chế xoa mờ chữ trong Tử Huyền chân kinh đi, lâu ngày không về thì chữ mới hiện ra.

Trước khi ra ngoài Thiên khung, cha mẹ đều bảo thể nhưng gã không ngờ thật sự có ngày họ không về.

“Cha, sao lại đặt tên con là Ngụy Tác? Tiểu Tác, Tiểu Tác, khó nghe quá.”

“Đành vậy, lúc con còn trong bụng mẹ, cha đánh cuộc với một bằng hữu, để y đặt tên cho, ai ngờ y tính thông khí vận chi thuật, cha mong đặt cho con cái tên sẽ thắng tiến trong tương lai, không ngờ lại là tên này...”

“Tử hài tử, không để con tu luyện, còn lại học người ta vẽ vằn đen lên chim thường để giả làm Hắc phong điều gạt người, Hắc phong điều vằn dọc mà con vẽ thành vằn ngang, con tưởng mình vẽ ngựa à... Sao ta lại sinh ra một nhi tử ngốc thể nhỉ, tức chết mất.”

“...”

“Mẹ, hiện tại con vẽ Hắc phong điều, dù mẹ nhìn kỹ cũng không nhận ra là hàng giả nhỉ, còn còn dùng nhựa cây nên dùng nước rửa cũng không sạch, có kẻ còn nuôi cả tháng mà không hiểu sao Hắc phong điều vẫn chậm như rùa...”

“Cha mẹ, hiện tại con đã tu vi Kim đơn tứ trọng.”

Ngụy Tác nhủ thầm, có những việc vẫn như ngày hôm qua.

“Tiểu tử, việc quá khứ thì nên quên đi, quan trọng là báo cừu.” Ngụy Tác bất động hồi lâu, Mã Không Quần không dám nói gì, còn lục bào lão đầu lại nói ra một câu hiếm thấy.

“Người đứng ở đây nên bị phát giác rồi, có tu sĩ Thiên Kiếm tông tới, mau quyết đoán đi.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, lục bào lão đầu lại nhắc.

Hồng sắc độn quang của gã bất động trên không khá bắt mắt, có ba dải độn quang từ ba hướng ngoài Ma văn hung mạch bay lên, rõ ràng đến để xem nguyên do.

“Thỏ huynh đệ, chốc nữa cứ ở lại đây đối phó tu sĩ tìm tới, mỡ sẽ ẩn thân, nếu có thể thu hút Kim đơn đại tu sĩ tới thì huynh đệ nhớ đừng dốc sức, chỉ cần giữ mình, đừng giết đối, nếu bắt được Kim đơn đại tu sĩ, ngã môn tự tái hành bức vẫn nhất hạ nội lý đi thì chúng ta bức hồi tình hình cụ thể, còn nếu không bắt sống được hoặc đối phương có đông tu sĩ thì mỡ sẽ hiện thân.” Ngụy Tác khôi phục bình tĩnh, bảo Lý Tả Ý.

Ma văn hung mạch càng vào sâu càng hung hiểm, Thiên Kiếm tông cùng bày nhiều cấm chế. Nếu với đại chiến tu sĩ Thiên Kiếm tông ở ngoài, tất nhiên càng ổn thỏa.

Trong vòng hai nghìn dặm của Ma văn hung mạch, huyết quang ngút trời, ẩn hình pháp y của Ngụy Tác càng khó bị phát hiện, để Lý Tả Ý thu hút các tu sĩ, gã đánh lên càng chắc chắn.

“Được! Thỏ huynh đệ cẩn thận.” Lý Tả Ý rất tin tưởng Ngụy Tác nên không hỏi mà gật đầu đáp ứng.

“Mạnh đạo hữu, phi độn pháp bảo này do đạo hữu điều khiển. Mỡ ở gần đây, không cần lo.” Ngụy Tác dặn Mạnh Dư đoạn mặc ẩn hình pháp y.

Mạnh Dư thập phần khấn trương, đón lấy phi độn pháp bảo.

Mã Không Quần đã lĩnh giáo thần thông của Ngụy Tác, biết gã muốn giết y chỉ là việc quá đơn giản, nên gã không nói gì thì y cũng không dám động đây.

Thân ảnh Ngụy Tác trong suốt, hóa thành lưu quang khó thấy bằng mắt thường lướt đi.

Cách bọn Lý Tả Ý hai trăm trượng, Ngụy Tác dừng lại, bất động trên không trung.

Trừ phi có Kim đơn đại tu sĩ, còn tu sĩ thông thường dù lọt vào phạm vi hơn một trăm trượng quanh gã cũng khó phát giác.

Tốc độ của ba dải độn quang, mặc lục sắc quang hoa nhanh hơn cả cũng cần cả trăm tích tắc mới đến cách gã nghìn trượng.

“À!”

Đúng lúc đó mắt Ngụy Tác lóe lên.

Từ giữa Ma văn hung mạch, huyết quang như màn sáng đột nhiên hiện lên hắc sắc quang hoa!

“Trời đất!” Mã Không Quần và Mạnh Dư đứng cạnh Lý Tả Ý cả kinh thất sắc. Ma văn hung mạch trừ linh thạch bảo quang và địa hỏa hồng quang thì các màu quang hoa khác đều là hung quang!

Cả hai ở trong Ma văn hung mạch rất lâu, tuy không có Địa Mẫu cổ kính như Ngụy Tác nhưng còn hiểu ý nghĩa hung quang hơn.

Ma văn hung mạch có hung quang, có khi vài năm mới xuất hiện, có khi liên tục, nhưng khẳng định mỗi lần xuất hiện hung quang, đều kèm theo những việc quỷ dị kỳ cùng không ít tu sĩ mất mạng.

Hung quang lúc này có thượng cổ sinh vật xuất thế, kinh động Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão trấn thủ ở đây, bây giờ lại có hung quang thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Hắc sắc hung quang lóe lên, ba dải độn quang vốn nhắm đến bọn Ngụy Tác cũng nhìn thấy nên dừng lại.

“Khe nứt có chuyện!”

Tích tắc sau, Ngụy Tác loáng thoáng thấy ở giữa Ma văn hung mạch có quang hoa vút lên, cực kỳ loạn xạ, rõ ràng biến cố không nhỏ.

“Ầm!”

Tiếng nổ vang vọng, tựa hồ có vật gì đó sập xuống.

...

Ngụy Tác lúc đó chỉ cách trung tâm Ma văn hung mạch nghìn dặm, chỉ thấy độn quang chói lòa trên không, tạo cho người ta cảm giác thêm loạn vào Ma văn hung mạch bây giờ vốn thập phần hỗn loạn.

Tiếng nổ từ khe nứt thứ bảy vang lên, Ma văn hung mạch từ đông vất sang tây, tổng cộng có mười lăm khe nứt, khe số bảy nằm ở chính giữa.

Khe nứt này là linh thạch khoáng mạch, ban này có nhiều linh thạch hiện thế, xuất hiện thượng cổ sinh vật!

Khói bụi như nước triều từ khe nứt phun trào, dù là tu sĩ Thiên Kiếm tông hay các tu sĩ bị bức vào đều cuống cuống chạy ra.

“Có một đoạn linh thạch khoáng mạch có vấn đề, chết hết rồi! Toàn bộ biến thành khô cốt!”

“Trong đó có một đoạn sụp xuống, viễn cổ quỷ phong tràn ra, nuốt chửng nhiều người.”

“Quá nhiều Viễn cổ lân thi, hơn trăm con!”

“Hình như có thứ gì rất to từ dưới đất chui lên...”

Hoang cổ khí tức từ khe nứt không ngừng toát ra, phía trên đã có hơn trăm tu sĩ Thiên Kiếm tông lượn vòng ngăn cản tu sĩ từ trong chạy ra, hồi han tình hình.

Ba đài cao cách đó không xa đều sụp đổ, hỏa quang rừng rực, xích hồng sắc thiết thủy chảy loạn, không trung toàn là những mảnh đen xám cỡ bàn tay, cảnh tượng khó tưởng tượng nổi.

“A! A!”

Liên tục hơn một trăm tu sĩ chạy ra, hắc sắc cuồng phong đột nhiên cuốn tới, có mấy tu sĩ vừa ra không tránh kịp, bị cuồng phong cuốn vào thì kêu lên thê thảm, rơi xuống.

“Viễn cổ quỷ phong phun ra! Chạy mau!”

Nhất thời, bên trên khe nứt càng hoảng loạn, bốn phương tám hướng có quang hoa đổ về.

Hoàng đồng sắc quang hoa từ trên đáp xuống, là một con thuyền lớn dài chừng năm trượng khắc đầy linh chi phù điêu, có một tu sĩ hơn bốn mươi tuổi mặt chữ điền, đội tử kim quan, mặc kim sắc pháp y thêu như

ý phù văn, tướng mạo uy nghiêm, linh khí đỏ rực ngưng thành một viên xích hồng sắc bảo châu, là Kim đơn đại tu sĩ của Thiên Kiếm tông trấn thủ nơi này.

“Tần Kỳ, có chuyện gì hả!”

Hoàng đồng đại thuyền khí thể bất phạm giáng lâm trước mấy tu sĩ Thiên Kiếm tông vừa thoát ra, Kim đơn tu sĩ tướng mạo uy hỡi một bạch diện tu sĩ mặc huyền sắc pháp y.

Bạch diện tu sĩ kinh hồn nhìn về phía sau, “Bọn đệ không biết, chỉ thấy có tiếng sụp đổ thì chạy ra.”

“Chu Thiết Lâm đang ở đâu?” Kim đơn tu sĩ tướng mạo uy nghiêm nhíu mày.

“Chu sư huynh đang ở phía sau, chưa ai thoát ra...”

“Ồn!”

Cùng lúc, dưới đất như có nguyên khí phun lên, hắc sắc viễn cổ quỷ phong tan biến, sóng bụi dâng tràn.

“Ngần ấy Viễn cổ lân thi!...”

Những tiếng rữ kinh hãi vang lên, trong sóng bụi có mấy trăm dải hỏa quang quỷ dị cực độ, toàn là Viễn cổ lân thi ràn rạt Hoang cổ khí tức, trên bờ xương như có dầu đang cháy, lao ra!

-o0o-

707. Chương 707: Cự Bi Di Bảo

“Thật ra có chuyện gì?”

Một tu sĩ lấp lánh lam sắc thần quang xuất hiện ở mé trái hoàng đồng đại thuyền, thấy ngàn ấy Viễn cổ lân thi thì biến sắc kinh hô.

Tu sĩ này mặc nguyệt bạch sắc ngô đồng điệp văn pháp y, mặt mày tuấn mỹ, trông thập phần phiêu dật, chừng hơn ba mươi tuổi, linh khí ngưng thành hình lam sắc biên bức, là một Kim đơn đại tu sĩ Thiên Kiếm tông trấn thủ ở đây.

“Cứu mệnh!”

Cùng lúc, trong song bụi có Viễn cổ lân thi, mấy tu sĩ từ khe nứt chạy ra, đều như phát điên, thân ảnh hiển hiện là linh quang tan biến, kêu vang rơi xuống.

“Triệu sư đệ, Lưu sư huynh, xảy ra chuyện gì?” Thanh sắc quang hoa bắn tới, đáp xuống cạnh hoàng đồng đại thuyền, là một trung niên tu sĩ khí vũ hiên ngang, mặt đầy chính khí, mặc thanh sam, đầu tóc buộc bằng thanh sắc ngọc dải, ấn đường rộng rãi, trông có phần giống Lâm Thái Hư. Tu sĩ này da như bạch ngọc, diện mạo tạo cho người ta cảm giác sáng bừng, linh khí hình thành bạch ngọc tiểu kiếm, là một đại tu sĩ Thiên Kiếm tông trấn thủ ở đây.

“Vạn sư đệ, hiện tại chỉ biết có một đoạn linh thạch khoáng mạch sụp đổ, không còn ai sống sót, chưa rõ tình hình cụ thể.” Tu sĩ Thiên Kiếm tông đứng trên hoàng đồng đại thuyền, đội tử kim quan, linh khí ngưng thành một viên xích hồng sắc bảo châu bảo tu sĩ mặt như bạch ngọc.

“Sao hôm nay lắm biến cố, phun ra ngàn này Viễn cổ lân thi thì thật dị thường, lẽ nào liên quan đến thượng cổ sinh vật mà thái thượng trưởng lão trấn áp xuất thế?” Thiên Kiếm tông đại tu sĩ mặc nguyệt bạch sắc ngô đồng điệp văn pháp y, lạnh lùng nhìn khe nứt phun trào sóng khí.

Ngần ấy Viễn cổ lân thi là chuyện chưa từng có, dù các đại tu sĩ Thiên Kiếm tông cũng rợn tóc gáy.

Cùng lúc, cả khe nứt hỗn loạn, tham khoáng tu sĩ và tu sĩ Thiên Kiếm kinh hoảng cực độ lao ra kinh hô, “Hình như có thứ gì đó mọc ra!”

“Ta thấy rồi, trời ạ, cái gì đấy!”

“Mộ bi... Trời đất, sao lại có mộ bi bay lên, chuyện gì hả?”

“Mau bảo họ lui đi, đừng đào trong Ma văn hung mạch nữa, không thì tất cả sẽ mất mạng ở đây...”

Thoáng sau tu sĩ tham khoáng và của Thiên Kiếm tông, các chân truyền đệ tử, cùng ba đại tu sĩ trên không đều rợn người.

Trong khe nứt còn có Viên cổ lân thi liên tục phun ra rồi bốc cháy. Cát bụi thoáng tan đi, tu sĩ trên không đều thấy đoạn sụp đổ chừng mấy dặm, bên dưới tựa hồ là một hố sâu, trừ Viên cổ lân thi phun ra từ đó thì còn một vật đen xì đang trôi lên.

Vật đen xì đó lại là một tấm bia mộ khổng lồ!

Tấm bia cao mấy chục trượng, rộng hơn mười trượng, dày vài trượng, phát ra hoang cổ khí tức thần bí, cực kỳ đáng sợ.

“Linh thạch khoáng mạch còn có huyền cơ này!”

“Lẽ nào chạm vào thượng cổ cấm chế!”

Ba đại tu sĩ Thiên Kiếm tông kinh hãi nhìn nhau, cùng trao đổi thông tin này. Khoáng mạch chìm xuống, bên dưới có hố sâu, nhưng bia mộ lại trôi lên, rõ ràng không vì địa mạch chấn động mà do cấm chế nào đó khiến nó hiện thế.

Bia mộ khổng lồ khiến tất cả chấn động, toát ra khí tức cực kỳ cổ quái, tứ phía còn có Viên cổ lân thi bốc cháy, cực kỳ kinh rợn, thoáng sau, bia mộ đã thò lên khỏi mặt đất.

“Thái thượng trưởng lão!”

Cùng lúc, ba đại tu sĩ Thiên Kiếm tông đồng thời ngẩng lên cung kính, hắc quang chợt hạ xuống, dừng trước hoàng đồng đại thuyền, thân ảnh này là một đại tu sĩ mặc hắc sắc pháp y, mặt mày lạnh lùng chỉ hơn ba mươi tuổi nhưng nhãn thần vô cùng thương tang, linh khí ngưng thành hình thần linh cầm song kiếm.

Đại tu sĩ mặt mày lạnh lùng như khối huyền thiết này khí tức phi phàm, thôn thiên trấn địa, hơn xa ba Thiên Kiếm tông đại tu sĩ, rõ ràng là thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên.

Tiết Siêu Nhiên có khí tức và uy áp còn hơn của mấy lão bất tử Huyền Phong môn, rõ ràng công pháp cùng thuật pháp trên cấp, tu sĩ Kim đơn tứ trọng bình thường không so được.

“Dừng thăm dò, tất cả lui khỏi khe nứt.” Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão vừa xuất hiện là hạ lệnh từ xa.

“Vạn Kiếm Tam, có chuyện gì?” Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão không đổi sắc hỏi Kim đơn tu sĩ vẫn đạo có thân ngoại linh khí ngưng thành bạch ngọc tiểu kiếm, khí vũ bất phàm. Y là nguyên hung hại chết cha mẹ Ngụy Tác - Vạn Kiếm Tam!

Vạn Kiếm Tam đáp ngay: “Một đoạn linh thạch khoáng mạch trong đó sụp đổ, rồi địa quật bay lên vật quỷ dị này.”

“Mọi đệ tử Thiên Kiếm tông và tham khoáng tu sĩ lui khỏi khu vực số bảy, đừng hoảng loạn, không đét tu sĩ nào thoát.” Tiết Siêu Nhiên lạnh lùng hạ lệnh.

“Ầm!”

Thoáng sau, tình hình hoảng loạn bớt đi, hắc sắc cự bi nổi hẳn lên, dưới đáy hắc quang liêu nhiên, nổi lên một bình đài vuông vắn chừng trăm trượng.

Trên bình đài chất đầy Viên cổ lân thi.

“Cái quỷ quái gì nhỉ!”

“Quá giống bia mộ, trong đó mai táng ma vật kinh thiên hả?”

Thấy hắc sắc cự bi bay lên dần ổn định, tu sĩ trong khe nứt lại kinh hô.

Ma văn hung mạch này cả vòng ngoài cũng đã hai nghìn dặm, cực kỳ mệnh mông, cách khe nứt đó một khe nứt là không trông thấy hắc sắc cự bi, nhưng tin tức đồn ra rằng phun trào nhiều Viên cổ lân thì cùng bia mộ, tu sĩ ở các khe khác cũng liên tục rú lên.

“Thái thượng trưởng lão có nhận ra là gì không?” Ba Thiên Kiếm tông đại tu sĩ không dám đến gần hắc sắc cự bi và bình đài phía dưới, cả hai đều không có phù văn hay văn tự nên không thể tìm ra manh mối.

Lăng không đứng trước ba người, Tiết Siêu Nhiên mất ánh thần quang, chưa kịp nói gì thì hắc sắc cự bi khước như đã phong hóa, xuất hiện vô số vết nứt nhỏ xíu.

Hắc sắc cự bi tan vỡ từ đỉnh trở xuống.

Từng mảnh vỡ rơi xuống âm âm.

“Cái gì đấy?”

Đột nhiên đại tu sĩ họ Triệu có thân ngoại linh khí ngưng thành hình lam sắc biên bức kinh hô.

Trong bia mộ vỡ xuất hiện hơi sắc quang hoa.

Có cảm giác như vầng trăng màu xám đen từ màn đêm mọc lên.

Keng. Bia mộ tan vỡ, một vật rơi xuống đồng mảnh vỡ trên bình đài.

Hơi sắc quang hoa từ vật đó phát ra.

Là một hơi sắc tinh kim thủ trạc nhỏ xíu!

Cái vòng tay màu đen xám trông rất bình thường, nhưng có phù văn cổ kính toát lên khí tức cực kỳ viễn cổ! Linh quang ràn rạt!

Tiết Siêu Nhiên và ba đại tu sĩ Thiên Kiếm tông đều mất ánh thần quang!

Cái vòng này rõ ràng là chí bảo phi thường, chỉ qua khí tức và linh quang là biết!

...

“Thật ra có chuyện gì?”

“Cái gì, linh thạch khoáng mạch tan vỡ, hắc sắc cự bi bay lên... Pháp bảo xuất thế?”

Trên không trung bên ngoài Ma văn hung mạch, trừ Mã Không Quần thì trước mặt Lý Tả Ý có năm đệ tử Thiên Kiếm tông bị chế trụ. Cả năm đều phát hiện có chuyện không ổn nhưng bị Ngụy Tác đánh lên chế trụ. Gã chưa cưỡi ẩn hình pháp y, đang bức hỏi một người, trong mắt gã thập phần chán kinh.

“Thỏ huynh đệ, các vị xuống dưới ẩn thân đợi mỗ, đừng thu hút tu sĩ Thiên Kiếm tông ra để đối phó. Mã Không Quần, theo mỗ vào, các hạ điều khiển phi độn pháp khí, mỗ ở sau, nếu giở trò gì tất biết hậu quả rồi đấy.” Nhân quang kịch liệt lóe lên, Ngụy Tác bảo Lý Tả Ý và Mã Không Quần.

“Tiểu tử, người định vào chỗ quỷ quái đó hả?” Lục bào lão đầu rên rỉ.

“Ta...” Mã Không Quần thấy Ngụy Tác định vào khe nứt số bảy cực kỳ quỷ dị đó thì nhũn chân nhưng không dám từ chối nữa câu. Ngụy Tác dồn chân nguyên vào thể nội y giải khai một phần cấm chế thì y nhợt nhạt mặt mày điều khiển phi độn pháp bảo, lướt tới mục tiêu.

Địa mạch ở đây rất lớn, không có dấu hiệu của sự sống, chỉ có những tảng đá lớn màu xám đen lờ mờ.

“Khe nứt lớn thật!”

Từ trên không nhìn xuống, mỗi khe nứt đều như vết thương đang chảy máu nhưng đến gần khe thứ bảy thì Ngụy Tác chợt nín thở, vực sâu kinh nhân rộng mấy dặm, dài cả trăm dặm có huyết quang lấp lóe, toát ra khí tức khó tưởng tượng nổi.

Khe nứt số bảy này có nhiều tu sĩ ở dưới.

Ngụy Tác thấy dọc khe nứt có nhiều thạch lâu đơn giản, chắc để cho tham mạch tu sĩ ở, có cả nhiều lò luyện tinh kim. Không ít tu sĩ đang ở quanh lò luyện, trông nhỏ như kiến, rõ ràng ngoài tham mạch tu sĩ thì ở đây còn cả tu sĩ chuyên môn tại luyện tinh kim.

-o0o-

708. Chương 708: Tay Cầm Dị Bảo!

“Đây là Thiên kiếm ly đạo cầm chế của Thiên Kiếm tông?” Ngụy Tác thấy hai bên khe nứt có kim sắc quang văn nhàn nhạt như gân lá.

“Đúng, là Thiên kiếm ly đạo, nếu trong khe nứt có yêu thú xông ra, sẽ dùng cầm chế này tiêu diệt, chỉ là bố trí cầm chế này cần nhiều kim thiết chi khí, tiêu hao vô số tinh kim.” Mã Không Quần nhợt nhạt mặt mày, trả lời cặn kẽ.

Ngụy Tác không lãng phí thời gian ở khe nứt và quanh cầm chế, để Mã Không Quần tiến tiếp về khe nứt thứ bảy.

Đây là chỗ cha mẹ gã chết, tâm tình gã thập phần ngưng trọng. Ma văn hung mạch quỷ dị tuyệt luân, Hoang cổ khí tức nồng gấp mấy lần hoang nguyên vô tận, trong đó có bảo vật xuất thế, khiến gã thập phần chấn động.

Bảo vật trong địa vực của tu sĩ cấm khu xuất thế tất bắt phàm, rơi vào tay đại tu sĩ Thiên Kiếm tông chưa biết chừng là nguy hiểm trí mệnh với gã.

Trong bình nguyên trong các khe nứt của Ma văn hung mạch, tu sĩ Thiên Kiếm tông qua lại không ít, còn có cả cả tu sĩ phi hành vòng qua, quan sát có hiện tượng gì lạ không. Đệ tử Thiên Kiếm tông đều biết Mã Không Quần, nhìn thấy từ xa là không cần, Ngụy Tác ẩn thân sau lưng y nên không bị phát hiện.

“Chỗ này như một thượng cổ khu vực xuyên việt thời không đến, Hoang cổ khí tức quá rõ... Ở đây có gặp viên cổ sinh vật cũng là bình thường.” Càng vào, lực bảo lão đầu càng rên rỉ.

Ma văn hung mạch rần rạt khí tức khiến người ta cảm giác không phải đi trong tu đạo giới hiện mà xuyên việt thời không về viễn cổ thời đại khi Thiên khung mới hình thành.

Từng hoang nguyên nồng đượm Hoang cổ khí tức, như viên cổ dị thú ẩn mình, dù đi trên không cũng có cảm giác bị viên cổ cự thú ở phía dưới đột nhiên hiển hiện cắn nát.

Mỗi khe nứt có huyết quang xung thiên đều cách rất xa, đi tới nhau cũng tốn không ít thời gian.

“Xoẹt!!”

Vừa đi qua khe nứt thứ hai, trung tâm Ma văn hung mạch vang lên tiếng động lớn từ khe thứ bảy, sau đó không động tĩnh gì đặc biệt nữa.

“Đó là chỗ tu sĩ Thiên Kiếm tông thường ở, Thiên kiếm đồng điện?” Ngụy Tác cùng Mã Không Quần đang ngày càng sợ hãi đi tiếp, qu khe nứt thứ tư thì Ngụy Tác thấy trên bình nguyên giữa khe thứ năm và thứ sáu sừng sừng hơn trăm thanh đồng sắc điện vũ. Nhìn từ xa tất cả đều cao vút như thanh sắc lợi kiếm cắm lên thình không, cao nhất chừng bảy, tám mươi trượng, bề ngoài khắc phù văn ánh lên hờ quang như gân lá, nối lại với nhau thập phần huyền ảo. Màu sắc của quang văn cũng cùng màu đồng xanh, trông còn lạnh hơn màu của “Thiên kiếm ly đạo”.

“Đúng, là Thiên kiếm đồng điện.”

“Xoẹt!!”

Cùng lúc, tiếng nổ trầm trầm từ đó vang lên.

“À!”

Nhân quang Ngự Tác kịch liệt lóe lên. Vì chấn động gần gũi nên gã có cảm giác cũng như lúc ở hậu sơn Chân Minh thành đã kích phát Trần thiên pháp tướng, tựa hồ do pháp bảo kinh nhân bị lay động, tác động vào nguyên khí chung quanh.

“Bảo vật này tuyệt đối bất phàm... Lẽ nào bảo vật xuất thế trong Ma văn hung mạch đã rơi vào tay tu sĩ Thiên Kiếm tông?” Ngự Tác thầm chấn kinh.

“Vật này tuyệt đối phi phàm, pháp trận hồi phục, hút thiên địa nguyên khí, tạo thành chấn động thế này! Pháp bảo này còn hơn Luân hồi kinh luân, lẽ nào là tiên khí trong truyền thuyết?!” Ngự Tác không biết là trong khe nứt thứ bảy, Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên và ba đại tu sĩ trên hoàng đồng đại thuyền cực kỳ chấn kinh.

Linh quang trên hồi sắc tinh kim thủ trục trong đồng bia vỡ trên bình đài ánh lên quang văn, nối nhau.

Rõ ràng vật này bị phong ấn tại hắc sắc cự bi, pháp trận không tiếp xúc được với nguyên khí, hiện tại từ từ khôi phục, cũng như lúc Ngự Tác chế phù, một tấm phù lục vừa hoàn thành, phù văn sẽ tự động nổi lại.

“Xoẹt!!”

Thoáng cái, quang văn từ hồi sắc tinh kim thủ trục ánh lên, nối với quang văn lúc trước, quanh cái vòng lại rung lên.

Chỉ pháp trận nối nhau, hấp thu thiên địa nguyên khí đã tạo thành chấn động như vô hình cự nhân giẫm xuống, lại như một vùng viễn cổ hồng hoang xuyên việt thời không, ngưng tụ trong cái vòng, vật này chắc chắn kinh nhân!

“Xoẹt!!”

“Xoẹt!!”

Chiếc vòng liên tục chấn động năm lần, Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên và ba đại tu sĩ đều không dám đến gần. Khi mọi quang văn nối liền thì sáng rực, rồi tan đi, linh quang trên vòng ảm hết.

...

Liên tục năm lần chấn động, pháp trận đã được hồi phục, mọi tu sĩ trong khe nứt thứ bảy nhìn thấy đều kinh tâm động phách, thời gian tựa hồ không lâu nhưng thực tế năm lần chấn động đó kéo dài trong gần nửa canh giờ.

“Trời đất, ngàn này Viễn cổ lân thi!... Chết rồi, nhiều tu sĩ quá!”

Mã Không Quần và Ngự Tác đã đi qua khe nứt thứ sáu, gần như nhìn rõ hắc sắc cự bi trời lên.

Ít nhất mấy trăm Viễn cổ lân thi rải rác trong mấy nghìn trượng, tàn lửa chưa tắt, còn bốc lên khói mù mịt, lửa hỏa lập lòe.

Hai bên khe còn không ít thi thể tu sĩ Thiên Kiếm và tham khoáng tu sĩ. Chung quanh không có kim sắc quang văn, Mã Không Quần nói không sai, “Thiên kiếm lý đạo” cấm chế đã bị thượng cổ sinh vật hiện thể đánh tan.

“Lại có bình đài như thế trời lên? Chúng chưa đắc thủ.”

Ngự Tác có mục lực hơn xa tu sĩ thông thường, đã nhận ra một cái vòng tay lấp lánh hồi sắc linh quang nằm giữa đồng bia vỡ, thỉnh không trên bình đài có bốn đại tu sĩ Thiên Kiếm tông. Hai bên khe nứt, cách mười dặm còn tụ tập không ít tu sĩ Thiên Kiếm tông, như một vòng vây khép chặt.

“Hắc y đại tu sĩ kia là Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên? Trong ba Kim đơn đại tu sĩ còn lại danh hiệu thế nào? Có ai là Vạn Kiếm Tam?” Ngự Tác vừa bảo Mã Không Quần giảm độ cao để không bị chú ý, vừa nhìn bốn Kim đơn đại tu sĩ, hỏi.

“Người đó là thái thượng trưởng lão, đại tu sĩ có linh khí ngưng thành bạch ngọc tiểu kiếm là Vạn Kiếm Tam. Người mặc kim sắc pháp y, linh khí ngưng thành xích hồng sắc bảo châu là Lưu Tương Thành trưởng

lão, người có thân ngoại linh khí ngưng thành lam sắc biên bức là Triệu Như Lăng trưởng lão.” Mã Không Quần lần đầu tiên thấy cảnh tượng kinh nhân như thế, khấn trương đến nghệt thở.

“Vạn Kiếm Tam! Kẻ đó là Vạn Kiếm Tam!” Ngụy Tác nhìn chăm chăm tu sĩ Thiên Kiếm tông mặt mũi sáng sủa, linh khí ngưng thành hình bạch ngọc tiểu kiếm.

Sát ý băng lãnh cực độ cuộn cuộn.

“Tiểu tử, dừng xung động, nơi này thập phần quỷ dị, nhìn rõ tình thế đã rồi bắt hấn, muốn báo cừu thế nào cũng được.” Lục bào lão đầu cảm giác được sát ý của gã nên nhắc.

“Chúng đang ép tham khoáng tu sĩ đi lấy thứ đó.”

Cùng lúc, Ngụy Tác thấy thấy một toán mười người đã đến sát bình đài đầy mảnh bia vỡ.

Tất cả đều run rẩy, tu vi đều chưa đạt cả Chu thiên cảnh tam trọng, không tu sĩ Thiên Kiếm tông.

Ngụy Tác và Mã Không Quần cách chỗ đó gần trăm dặm, trong óc không có ý nghĩ gì hiền, trong mười người có một tu sĩ suy sụp sợ hãi bỏ chạy.

Vù!

Một đạo kim sắc quang diễm tòng từ Thiên Kiếm tông trưởng lão Lưu Tương Thành trong hoàng đồng đại thuyền bắn ra, xuyên qua tu sĩ đó, đóng đinh xuống đất.

Chín người kia không dám cãi, cứ đi tiếp lên bình đài.

Lúc mới lên bình đài, chín người không thấy có gì lạ, khi cách hôi sắc thủ trạc mười trượng thì một người run rẩy phát ra một đạo chân nguyên trùn lên, nhưng cách ba trượng thì tan biến sạch sẽ.

“Lấy tay cầm!”

Giọng nói lạnh lùng cùng uy áp từ Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên phát ra. Hắc y đại tu sĩ này đứng trên không nhìn hôi sắc thủ trạc linh quang lóe sáng, mắt sáng rực.

Chín người trên bình đài run lên, đến cạnh hôi sắc thủ trạc, một lão nhân già nhất nghiêng răng, chụp vào cái vòng.

Quang hoa lóe lên, hôi sắc thủ trạc bị lão nhân cầm lên, không có gì dị thường!

“Mau xuống đi, bình đài sắp sập!”

Cơ hồ đồng thời, chín người trên đài biến sắc, bình đài rung rinh nứt nẻ.

“Nã lai!”

Thấy chín người kinh hoảng cực độ bỏ chạy, mắt Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên trên không sáng rực, thân ảnh đáp xuống.

Chợt thân ảnh y run lên, biến sắc mấy lần.

“Thái thượng trưởng lão, sao vậy?”

Ba đại tu sĩ Thiên Kiếm tông sau lưng nhận ra, thái thượng trưởng lão vung tay phải, thanh quang bay lên.

Thanh sắc chuyển luân lơ lửng trước mặt, phát ra quang hoa mê ly.

-o0o-

709. Chương 709: Nhe Răng Cắn Pháp Bảo

“Luân hồi kinh luân, huyền giai đỉnh cấp pháp bảo sánh với Phá diệt thần thương!”

Lão nhân trên bình đài cầm lấy hôi sắc thủ trạc thì đã phóng bệ toàn bộ chân nguyên của Mã Không Quần đoạn đáp xuống, thậm chí Trấn thiên pháp tướng cũng được lấy ra. Cái vòng tạo cho gã cảm giác cực kỳ

kinh nhân, gã định xuất thủ đánh lén chứ không để vật đó lọt vào tay Tiết Siêu Nhiên. Khí tức thanh sắc chuyển luân mà Tiết Siêu Nhiên tế xuất chấn động thiên địa, pháp bảo này là Luân hồi kinh luân.

Thanh sắc chuyển luân lơ lửng trước mặt Tiết Siêu Nhiên đoạn lão đồn chân nguyên vào.

“Vù!”

Thanh sắc chuyển luân quay tít, phát ra linh quang.

“Choang!”

Ngụy Tác thoáng kinh ngạc, Tiết Siêu Nhiên biến vì thanh sắc chuyển luân đột nhiên chấn động, lục sắc quang văn tản đi, hình thành quang ảnh thanh sắc phật tôn nhưng rồi vỡ nát, quang văn tứ tán.

“Xoẹt!!”

Cơ hồ đồng thời, hơi sắc thủ trạc trên tay lão nhân trong số chín tu sĩ vừa bỏ chạy rung lên.

“A!”

Gã nhận ra chín tu sĩ đều mềm nhũn ngã xuống, lão nhân không nắm được cái vòng, linh quang sáng rực, cái vòng rời tay lão, bay lên không.

“Việc gì hả, lẽ nào trong pháp bảo này có khí linh?!” Lục bào lão đầu cảm tri được, kêu lên không dám tin trong tay Ngụy Tác.

“Chuyện đó...” Thân ảnh Ngụy Tác cũng sững lại.

Chín tu sĩ không chết, chỉ như mất hết khí lực, không động đậy nổi, hơi sắc thủ trạc quá cổ quái, không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

“Choang!”

Luân hồi kinh luân trước mặt Tiết Siêu Nhiên vang lên như gõ chuông, chấn động vô số thanh quang văn.

Cùng lúc, như được chỉ dẫn, hơi sắc thủ trạc rực linh quang, bắn vào Luân hồi kinh luân.

“Thượng cổ sinh vật trấn áp tại Luân hồi kinh luân không chết? Nó điều khiển pháp bảo này?” Trên hoàng đồng đại thuyền, Triệu Như Lăng linh khí ngưng thành hình lam sắc biên bức kêu to, băng lam sắc kiếm quang chém vào hơi sắc thủ trạc.

Băng lam sắc kiếm quang như văn tinh vang lên tiếng nổ trên không đồng thời ngưng thành băng nhận dày đặc, uy thế kinh nhân.

Lam sắc băng nhận cách hơi sắc thủ trạc ba trượng thì tan biến hết, băng lam sắc kiếm quang cũng tắt hết linh quang rơi xuống, là một thanh phi kiếm cỡ ba thước, mỏng như cánh ve.

A! Tiếng hít hơi lạnh vang khắp khe nứt thứ bảy, Triệu Như Lăng nhợt nhạt mặt mày tựa thấy quỷ.

“Sao lại như thế!”

Lưu Tương Thành và Vạn Kiếm Tam nhợt nhạt, cùng phát ra quang hoa xung kích hơi sắc thủ trạc, cách ba trượng thì tan vỡ.

“Vật này có uy năng quá cổ quái... ba Kim đơn đại tu sĩ liên thủ cũng không ngăn được.” Lục bào lão đầu hít hơi lạnh.

“Đi!”

Đầu tóc Tiết Siêu Nhiên tung bay, như thần vương đứng trên không trung, vô số thanh sắc quang văn ngưng thành quang kiếm mấy chục trượng, nhân quang lóe lên, quang kiếm xé hư không chém vào hơi sắc thủ trạc.

“Ít nhất là thiên cấp trung giai công pháp, uy lực còn trên Âm hoàng kiếm khí và thái cổ hung hỏa!” Ngụy Tác giật giạt chân mày, đạo thuật pháp của Tiết Siêu Nhiên cực kỳ kinh nhân, tốc độ cũng rất nhanh.

“Chát!”

Quang kiếm do vô số huyền ảo quang văn ngưng tụ thành cũng tan tác.

“Choang!”

Cùng lúc, thanh sắc chuyển luân lại rung lên!

“Phù!”

Kim đơn hà quang từ lòng tay phải Tiết Siêu Nhiên dâng lên, hình thành một thanh trường kiếm chém vào hồi quang thủ trạc.

“Kim đơn hà quang không ngăn được, lẽ nào là tiên khí trong truyền thuyết?!” Lục bào lão đầu không nói thành lời.

Trường kiếm do kim đơn hà quang ngưng hình xung kích vào hồi sắc thủ trạc thì tan nát.

Tiết Siêu Nhiên lại biến sắc, vung tay chụp, định trấn áp Luân hồi kinh luân, thu vào nạp bảo nang nhưng chân nguyên bao lấy thì Luân hồi kinh luân không bị khống chế, quay tít trên không.

Hồi sắc thủ trạc áp sát, Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão đầu tóc tung bay, toát lên vô thượng uy thế cũng biến sắc, thanh quang lóe lên, trực tiếp bỏ Luân hồi kinh luân, lùi lại mấy chục trượng!

Tất cả vượt ngoài Ngụy Tác dự liệu, cả kinh dừng lại trên không trung.

Gã vượt qua mấy trăm tu sĩ Thiên Kiếm tông trấn thủ ở ngoài, cách hắc sắc bình đài chỉ mấy dặm, cơ hồ mọi tu sĩ tại trường đều nhìn lên hồi sắc thủ trạc, căn bản không ai phát hiện ra gã.

“Choang!”

Hồi sắc thủ trạc trực tiếp va vào liễu Luân hồi kinh luân, phát ra khí tức khiến người ta ngẹt thở.

Luân hồi kinh luân tan hết mọi thanh sắc thần quang, chỉ còn lại quang hoa của bản thân thai thể.

“Cách cách!”

Thần quang tan hết, Luân hồi kinh luân rơi xuống, vang lên tiếng nứt vỡ.

“Luân hồi kinh luân!”

Tiết Siêu Nhiên hiện rõ thần sắc không dám tin, ba Kim đơn đại tu sĩ của Thiên Kiếm tông cùng kinh hô.

“Thái cổ sinh vật không chết! Sắp xong ra!” Một tu sĩ Thiên Kiếm tông đột nhiên ré lên.

“Cách cách!” Cùng lúc, Luân hồi kinh luân lại vang lên tiếng gãy vỡ, nứt một vết nhỏ, nguyên khí phun ra!

Tiết Siêu Nhiên chấn động tâm thần, thân thể như bị vô hình đại chùy gõ trúng.

“Pháp bảo do không gian pháp trận trấn áp... Bị trấn áp trong đó lại không chết!” Ngụy Tác hít một hơi lạnh, tỏ vẻ không dám tin.

Huyền giai đỉnh cấp pháp bảo, thai thể cực kỳ kinh nhân, dù mất khống chế thì không phải pháp bảo huyền giai trở lên tất khó đánh vỡ mà bây giờ thai thể cũng tan vỡ!

Tử quang này thì thật ra đào được gì trong linh thạch khoáng mạch?!

“Chuyện đó...!”

Đoạn gã gần như nín thở! Lục bào lão đầu cũng chấn kinh không nói thành lời.

Tử quang là một người!

Thượng cổ sinh vật rực tử quang, tựa hồ còn đang choáng váng lại là một tiểu nữ hài bảy, tám tuổi như Hồn nguyên ngân oa của Hàn Vi Vi!

Tiểu nữ hài mặc bạch sắc pháp y như thể bằng ngọc, lại trong như tinh kim, không rõ là chất gì.

Ngụy Tác cơ hồ mất khả năng suy nghĩ, thật sự mọi thứ vượt khỏi phạm vi hiểu biết của gã.

Tiết Siêu Nhiên tựa hồ trước khi trấn áp thượng cổ sinh vật thì không rõ nó là gì, giờ nhìn rõ là một tiểu nữ hài, cả mặc pháp y, thi kinh hải, lùi lại mấy bước.

“A!”

“Tiểu nữ hài” có vẻ còn quay cuồng chợt thấy cái vòng rực hơi sắc linh quang thì kêu to kinh hãi rồi cầm lấy, như thể rất quen thuộc với nó, đeo lên cổ tay.

“Tiểu nữ hài” vung tay cầm lấy Luân hồi kinh luân.

“Cách cách!”

Tất thấy mục quang tức thì ngưng trệ!

Răng của “tiểu nữ hài” còn cứng hơn thai thể Luân hồi kinh luân, cắn từng miếng nuốt gọn.

“Ăn pháp bảo... không phải thượng cổ tu sĩ mà là thượng cổ ma vật!”

Tiết Siêu Nhiên kinh hãi, vô số thanh sắc quang văn rực lên ngưng thành quang kiếm chém vào tiểu nữ hài đang ung dung ăn Luân hồi kinh luân.

“Vô dụng! Nó đã điều khiển hơi sắc thủ trạc!”

Nhưng mọi tu sĩ đều lạnh người vì quang kiếm của Tiết Siêu Nhiên xung kích đến cách tiểu nữ hài ba trượng thì tan vỡ.

Có vẻ việc này chọc giận “Tiểu nữ hài” quỷ dị cực độ, nhận ra Tiết Siêu Nhiên trấn áp mình nên nhe răng.

“Tiểu nữ hài” có hàm răng cực sắc, không phải răng tu sĩ mà khiến người ta kinh sợ.

“Vù!”

Tiểu nữ hài cầm Luân hồi kinh luân, hóa thành tử sắc lưu quang với tốc độ kinh nhân, Tiết Siêu Nhiên và ba đại tu sĩ sau lưng kích phát các đạo quang hoa đến sát tử sắc lưu quang là tan biến, lưu quang đến trước Tiết Siêu Nhiên.

“Chát!”

“Tiểu nữ hài” áp sát, linh quang trên mình Tiết Siêu Nhiên tắt ngóm, y cực kỳ kinh hãi, há miệng phun ra một đạo thanh sắc kiếm quang. Nhưng đạo kiếm quang bị “Tiểu nữ hài” đánh bay đoạn hất luôn cả Tiết Siêu Nhiên bay đi, xương ngực gãy quá nửa, phun máu ồ ạt.

“Nó phát hiện chúng ta rồi!”

Lục bào lão đầu hít hơi lạnh vì đánh bay Tiết Siêu Nhiên xong thì nó nhìn sang phía Ngụy Tác.

-o0o-

710. Chương 710: Thiết Chủ Cường Nha Muội

“Nó đến rồi! Xa thế mà vẫn phát hiện, đáng chết, không đối phó chúng mà làm phiền chúng ta để làm gì!” Lục bào lão đầu rên rỉ.

Tiểu nữ hài hóa thành tử sắc lưu quang, lướt đến chỗ Ngụy Tác.

“Người xấu... cùng bọn...”

Tiểu nữ hài đến gần, nói như thế.

“Là yêu thú! Không phải tu sĩ... yêu thú biết nói, trời ạ, là thượng cổ yêu thú gì đây!” Lục bào lão đầu lại rên rỉ.

Hiện tại đến gần mới thấy tóc tiểu nữ hài cũng màu đen, mặt mũi và ngũ quan bình thường, chỉ là trên đầu có hai cái sừng ngắn màu vàng, rõ ràng không phải tu sĩ.

“Ồanh!”

Ngụy Tác phun ra vô số thủy linh nguyên khí, ngưng thành Thủy hoàng hư ảnh trên đầu, nuốt Thủy chúc yêu yêu đơn, cơ hồ đồng thời, thiên địa gầm lên, vô số quang văn sáng rực, Hoang cổ chiến thần bàn pháp tướng xuất hiện trên tần không khe nứt thứ bảy.

Tiểu nữ cắn được cả Luân hồi kinh luân như ăn mứt, khí tức cực kỳ cổ quái, Ngụy Tác không dám sơ ý, tế xuất Trần thiên pháp tướng.

“A! Giá Cái gì thế!”

“A! Lẽ nào là ma thần từ Ma văn hung mạch xông ra!”

Ngụy Tác ẩn giấu thân hình, cả Tiết Siêu Nhiên và ba Kim đơn đại tu sĩ cũng không thể phát hiện, Trần thiên pháp tướng đỉnh thiên lập địa đột nhiên xuất hiện trên không trung, uy nghiêm ngút trời thì mọi tu sĩ nhìn thấy đều kinh hãi khôn tả.

“Người xấu... cùng bọn...”

Như ma thần chân chính giáng lâm, Trần thiên pháp tướng đỉnh thiên lập địa đứng giữa hư không phát ra uy áp vô tận, tiểu nữ hài không hề dừng lại, nghiêng rằng nghiêng lợi lao tới chỗ Ngụy Tác.

“Thần huyền pháp tướng? Không đúng, không có khí tức của thần huyền đại năng... Không phải thần huyền pháp tướng, lẽ nào y là...?” Tiết Siêu Nhiên trọng thương vắng đi nhưng không mất mạng, được ba đại tu sĩ Thiên Kiếm tông đón lên hoàng đồng đại thuyền. Thấy pháp tướng khổng lồ xuất hiện, y cũng thất thần kinh hô, tựa hồ đoán ra thân phận Ngụy Tác, có lẽ tin gã giết Lâm Thái Hư và mấy lão bất tử Huyền Phong môn đã được Thiên Kiếm tông biết.

“Trần thiên pháp tướng mà cũng...!”

Trên tầng không khe thứ bảy, Ngụy Tác và Trần thiên pháp tướng hòa làm một, động tác của tiểu nữ hài trở nên cực chậm, nhưng gã nín thở vì uy năng Trần thiên pháp tướng phát ra chạm vào tiểu nữ hài, là tan biến.

“Thật ra là thứ quỷ quái gì!” Lục bào lão đầu sợ đến độ suýt ngất xỉu.

Trần thiên pháp tướng vốn có vòng sáng sau lưng, chân đạp lên quang văn huyền ảo. Hai thứ này là pháp trận do linh khí của bản thể Trần thiên pháp tướng ngưng thành, bao trùm hơn vạn trượng, dẫn động nguyên khí khó tưởng tượng nổi, nên uy năng của Trần thiên pháp tướng mới không kém gì thần huyền pháp tướng. Nhưng tiểu nữ hài áp sát, quang văn Trần thiên pháp tướng phát ra lại tan vỡ, pháp tướng rung lên khiến Ngụy Tác không thể thi triển công phạt chi thuật.

“Xoẹt!!”

Chỉ búng tay, Ngụy Tác không kịp phản ứng, tiểu nữ hài áp sát Trần thiên pháp tướng, chân nguyên kinh nhân của gã tan đi, Trần thiên pháp tướng kêu vang, rồi như khi gã không đủ tu vi, nhanh chóng co lại.

“Là vòng tay của nó?!” Ngụy Tác kinh hãi chưa từng có.

Gã hiểu ra, mọi uy năng thuật pháp, kể cả chân nguyên, cách tiểu nữ hài ba trượng thì đều tan tành. Quanh nó như có một Hoang cổ cấm khu triệt để cách tuyệt thiên địa nguyên khí!

Tốc độ của nó đối với Trần thiên pháp tướng thì chậm chạp đối với tu vi và thần thức Ngụy thì cực kỳ kinh nhân, gã vừa cầm lấy Trần thiên pháp tướng đã khôi phục nguyên hình thì tiểu nữ hài đã đến trước mắt gã. Ngay cả nguyên khí của gã cũng tan đi.

“Người xấu... cùng bọn!”

Tiểu nữ hài mài răng, vung tay bổ vào Ngụy Tác, hai kim hoàng sắc đoản giác lóe quang hoa, khí tức cực kỳ hoang cổ, như từ mười vạn năm trước xuyên việt về.

“Chát!” Chân nguyên của Ngụy Tác tan đi, không ngờ không được nã, đành vung tay chống lại một đòn của tiểu nữ hài.

“Nhục thân còn hơn ta...!”

Sau tiếng nổ, Ngụy Tác lấp lánh ngân sắc thần quang bị đánh bật lùi, cả cánh tay tê rần, cực kỳ kinh hãi. Nhục thân của gã không kém gì thai thể huyền giai pháp bảo, khí lực sánh với cao giai cự thú, nhưng tiểu nữ hài dù là sức mạnh hay cường độ nhục thân có vẻ đều trên gã. Gã nhận rõ, lúc giao chiến, trên mình tiểu nữ hài rực tử quang, cánh tay trắng ngần đánh gã bật lùi không hề thương tích.

“A... Thiên long long khí...” Tiểu nữ hài tựa hồ không ngờ, tay còn lại nắm cánh tay và đấu với Ngụy Tác, nhúu mày tỏ vẻ đau đớn.

“Người xấu... cùng bọn...”

“Đội đã, mỗ không cùng bọn với chúng.” Tiểu nữ hài nói ra bốn chữ thiên long long khí, đoạn nghiêng răng nghiêng lợi áp sát thì Ngụy Tác nhọt nhọt mặt mày, nhân quang lóe lên.

“Không phải cùng bọn?” Tiểu nữ hài hơi sững sờ.

Thân ảnh Ngụy Tác loáng lên, thừa cơ giãn khoảng cách với tiểu nữ hài thành mấy chục trượng. Không biết vì khí tức của tiểu nữ hài hay của hơi sắc thủ trạc mà đến gần là Ngụy Tác thấy khó chịu. Bị tiểu nữ hài áp sát trong vòng ba trượng thì chân nguyên thoát khỏi thể nội là tan biến, không thể thi triển thuật pháp.

Tiểu nữ hài cho đến giờ không hề sử dụng thuật pháp, chỉ biết xáp lá cà, nhưng độn tốc cực kỳ kinh nhân, thậm chí không kém linh quang độn pháp Ngụy Tác vừa lấy được, nhục thân tuy chưa đến mức đả thương được gã nhưng bị nó cầm chân thì khó thoát, còn bị dán trúng liên hồi thì tất rất khó chịu, nó ăn được cả Luân hồi kinh luân thì rằng cực sắc, Ngụy Tác cũng không chống nổi.

“Ta và họ không cùng bọn, không làm phiền người.” Ngụy Tác gạt đầu, thể hiện rõ lập trường. Thượng cổ sinh vật này cực kỳ cổ quái, chưa biết chừng cả Tuyệt diệt kim đơn cũng vô dụng, gã không muốn liều mạng vô vị.

“Trời đất, cả ta cũng bị phát hiện?!” Lục bào lão đầu kêu lên thê thảm, vì ánh mắt tiểu nữ hài có hai cái sừng tên đầu nhìn chăm chăm vào ngực Ngụy Tác, chỗ gã để Dương quỹ quán. Tựa hồ nó phát hiện ra lục bào lão đầu.

“Thượng cổ sinh vật... thật ra là gì mà mặc pháp y này.” Ngụy Tác lướt qua pháp y của tiểu nữ hài, giá chất liệu và khí tức của pháp y thập phần cổ quái.

“Người xấu...!” Tiểu nữ hài đột nhiên nhìn lên nạp bảo thủ trạc và Trấn thiên pháp tướng, mắt sáng lên như thấy mọi thứ trong nạp bảo thủ trạc. “Ngon...” Tiểu nữ hài nuốt nước bọt.

“Trời đất, thật ra là cái gì? Tham ăn hơn Phệ linh thú?” Lục bào lão đầu rên rỉ, cơ hồ sợ đến ngất xỉu.

“Ta...!” Ngụy Tác đắng ngắt mồm miệng, tiểu nữ hài nuốt nước bọt, lao đến trước mặt gã bổ mạnh, định cướp nạp bảo thủ trạc và Trấn thiên pháp tướng.

“Chát!”

“Chát!”

“Chát!”

Ngụy Tác nhanh chóng thu Trấn thiên pháp tướng, liên tục ngạnh tiếp tiểu nữ. Một người lóe ngân sắc thần quang, một người lóe tử sắc quang hoa.

“...”

Nhục thân Ngụy Tác kém hơn tiểu nữ hài một chút, toàn thân tê rần, khớp xương cũng nhói lên.

“Cứng quá... Đau thật... Người xấu.”

Gã tắt tiếng vì tiểu nữ lại kêu lên, xoa tay xoa chân, bỏ mặc gã, lao tới chỗ Tiết Siêu Nhiên và ba Thiên Kiềm tông đại tu sĩ trên hoàng đồng đại thuyền.

“Ông trời có mắt, nó còn có lương tri, không dùng răng cắn người.” Lục bào lão đầu thở phào.

“Cách cách!”

Tiểu nữ hài áp sát hoàng đồng đại thuyền, như không nén được quyền rũ, lại cắn một miếng Luân hồi kinh luân.

“Mọi đệ tử Thiên Kiếm tông nghe lệnh! Giết ma vật!” Thấy tiểu nữ hài bỏ qua Ngụy Tác mà lao đến hoàng đồng đại thuyền, Lưu Tương Thành kinh hãi quát to.

Đạo đạo thanh sắc kiếm quang không ngừng bốc lên trong Ma văn hung mạch.

Nhiều độn quang từ các khe nứt lướt đến khe thứ bảy.

Cùng lúc, mấy chục đạo quang hoa đổ vào tiểu nữ hài.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Cái vòng trên tay tiểu nữ hài có uy năng cổ quái khó tưởng tượng nổi, quang hoa của tu sĩ Thiên Kiếm tông từ phía dưới đổ lên, cách ba trượng cũng tắt hết. Phi kiếm pháp bảo dù chém đến nơi cũng tan sạch linh quang, bị tiểu nữ hài phẩy tay hất rơi.

“A!”

Lưu Tương Thành và bọn Vạn Kiếm Tam kinh hãi, hoàng đồng đại thuyền tắt linh quang, bị tiểu nữ hài cắn một miếng, thai thể phá tổn.

-o0o-

711. Chương 711: Ngồi Xuống Cũng Chết Người

Thai thể hoàng đồng đại thuyền phá tổn co lại nhanh, chỉ còn hai thước.

Tiểu nữ hài mọc sừng trên đầu như sừng trâu, cảm giác mùi vị hoàng đồng đại thuyền không ngon nên chiếc thuyền nhỏ lại, càng ngưng tụ, thì nó cụt hững, nhét vào tay áo.

Hoàng đồng đại thuyền bị cán hỏng, bốn Kim đơn đại tu sĩ Thiên Kiếm tông rú lên như phải bóng.

“Đừng đuổi ta! Đừng Luân hồi kinh luân trấn người đầu phải ta! Đuổi theo y chứ.”

Triệu Như Lăng hãi hùng kêu to khiến Tiết Siêu Nhiên cơ hồ thổ huyết. Hôm nay y thoát thân thì họ Triệu sẽ biết tay.

Tiểu nữ hài đuổi theo Triệu Như Lăng đầu tiên thì vẫn cố chấp bám theo, “Người có đồ tốt...” Tiểu nữ hài sáng mắt, rực tử quang, đến ngay trước mắt Triệu Như Lăng.

“A!”

Triệu Như Lăng bị tiểu nữ hài đánh bay đi, ngực lõm vào, phun máu ồng ộc, tiểu nữ hài lấy được rên mình y một nạp bảo nang, nhét vào tay áo.

“A!”

Tiếp đó Lưu Tương Thành mặc kim sắc pháp y, linh khí ngưng thành xích hồng sắc bảo châu kêu vang lên, hóa thành kim sắc lưu quang.

Tiểu nữ hài đánh cho Triệu Như Lăng không biết sống chết thế nào, lại đuổi theo y.

“Được lắm!” Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên suýt nữa giận học máu, thề rằng hôm nay thoát nạn thì sẽ cho Lưu Tương Thành biết tay.

Lưu Tương Thành kích phát một đạo cổ phù, bao kín trong kim sắc quang diễm, tốc độ thập phần kinh nhân. Y lại chạy về phía Tiết Siêu Nhiên, tốc độ cực nhanh vượt qua, rõ ràng không chạy được thoát tiểu nữ hài thì cứ qua mặt bản môn thái thượng trưởng lão là được.

“Người xấu... không có đồ tốt...”

Độn tốc của tiểu nữ hài hơn hẳn Tiết Siêu Nhiên, thoáng sau đã đến sau lưng y, mài răng vỡ một chưởng.

Tiết Siêu Nhiên tan hết linh quang, học theo Ngự Tác dùng tay đỡ đòn của tiểu nữ hài nhưng xương tay nát hết, học lên rồi bị đánh bay.

“Thái thượng trưởng lão, không sao chứ?” Lưu Tương Thành chìm trong kim sắc quang diễm, lao đi ra ra rồi hồi đầy quan tâm.

“Người... Phù!” Tiết Siêu Nhiên vốn chưa ngất nhưng nghe Lưu Tương Thành nói thế thì há miệng phun máu ngất đi, từ trên không rơi xuống.

“A! Đừng đuổi theo ta!”

Vạn Kiếm Tam cũng kêu to, gần khe nứt thứ bảy tụ tập ít nhất mấy trăm tu sĩ Thiên Kiếm tông, nhưng thấy Kim đơn đại tu sĩ cũng bị đánh bay thì không ai dám đến gần. Vạn Kiếm Tam vừa kêu to vừa chạy đến chỗ đông tu sĩ Thiên Kiếm tông nhất.

Có vẻ thấy Lưu Tương Thành chạy xa, độn tốc thập phần kinh nhân, nhất thời không đuổi kịp nên tiểu nữ hài hướng sang phía Vạn Kiếm Tam.

Đối diện tu sĩ lợi hại, các Thiên Kiếm tông đại tu sĩ còn gan liều mạng nhưng với thượng cổ quái vật mà thuật pháp và pháp bảo công kích cũng dụng, thuận tay hất bay Kim đơn tứ trọng đại tu sĩ thì bất kỳ Kim đơn tu sĩ nào cũng sẽ cảm cổ bỏ chạy.

“Các người... các người không được chạy, chặn lại cho ta!” Vạn Kiếm Tam kêu to.

Chỗ y chạy qua, tu sĩ Thiên Kiếm tông vốn tụ tập tại đó đang như ong vỡ tổ chạy khắp bốn phương tám hướng. Kim đơn đại tu sĩ còn bỏ chạy, họ không phải kẻ ngốc thì tội gì ở lại nạp mạng.

“Các trưởng lão chạy rồi, chúng ta theo chân.”

“Các trưởng lão tu vi tuyệt luân, hiện tại chắc đã chạy thoát?”

“Sao ta không nghe thấy gì?”

“Khẳng định do Ma văn hung mạch quá cổ quái, xuất hiện ảo giác, chúng ta chạy mau, truyền tin cho sơn môn.”

“...” Các tu sĩ Thiên Kiếm tông vừa chạy vừa kêu gào, tựa hồ không thấy cũng như không nghe Vạn Kiếm Tam kêu gào.

“Các người!” Vạn Kiếm Tam nghe tiếng kêu gọi của tu sĩ Thiên Kiếm tông thì suýt nữa cũng học máu như thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên.

“Chát!”

“Người xấu... Lừa đảo... cùng một bọn!”

Tiểu nữ hài đến sát sau lưng, định đánh gục Vạn Kiếm Tam. Nhưng sau một tiếng nổ, nó nghiêng răng kêu to vì Ngự Tác tạt ngang ngăn đòn.

“Ta và chúng không cùng bọn, ta có việc cần hỏi y nên người đừng giết y đã.” Ngự Tác lướt đi mấy trượng, dừng lại trên không nói với tiểu nữ hài.

Vạn Kiếm Tam là nguyên hung hại chết cha mẹ gã năm xưa, từ miệng y chưa biết chừng còn oi được chỗ cha mẹ gã chết, chết là hết, đối với tuyệt đại đa số tu sĩ việc đó không quan trọng nhưng đối với Ngự Tác thì còn quan trọng hơn mọi việc. Tiểu nữ hài hạ thủ cực nặng, Ngự Tác lảng không lao tới đã đón lấy Triệu Như Lăng và Tiết Siêu Nhiên, Triệu Như Lăng đã mất mạng, Tiết Siêu Nhiên trọng thương hôn mê, bị gã dùng chân nguyên phong bế ném xuống. Nhất thời tu sĩ Thiên Kiếm tông còn lại sợ hãi cực độ, không ai quan tâm đến thái thượng trưởng lão. Ngự Tác sợ tiểu nữ hài giết luôn Vạn Kiếm Tam nên mới ngăn đòn.

“Lừa đảo... mặc kệ người... đưa cho ta.”

Tiểu nữ hài không nghe gã giải thích, nghe răng sáng loáng, nhét Luân hồi kinh luân đã bị cắn hai miếng vào tay áo, chụp nạp bảo thủ trạc của Ngự Tác.

“Người đúng là vô lý, thấy cái gì cũng định cướp!” Ngự Tác ngăn lại.

“Chát chát...” Tiểu nữ hài và Ngụy Tác rục lên tử quang cùng ngân quang, giao đấu say sưa.

“Người xấu... Đau quá...” Tiểu nữ hài nghiêng răng, xoa xoa chân tay, nhìn Ngụy Tác với ánh mắt bốc hỏa.

“Ta không muốn đánh ngươi mà là ngươi đánh ta.” Ngụy Tác tắt tiếng, tay tê dại, may mà tốc độ xuất thủ của tiểu nữ hài ngang với gã, xuất thủ cũng không theo chương pháp đặc biệt nào, có lúc gx dùng thân thể ngăn đón mấy đòn nhưng không thiệt hại gì, nạp bảo thủ trạc cũng không bị cướp mất. Vốn sợ Dưỡng quỹ quán phá tổn nên bị đánh văng đi lần trước là gã đã nhét vào nạp bảo thủ trạc.

“Người xấu!” Tiểu nữ hài như đã nổi giận, đánh liền hai đòn rồi lao vào ngực Ngụy Tác cắn mạnh.

“Thảm rồi!” Ngụy Tác vùng tay, không chán lui tiểu nữ hài, bị cắn một miếng thì nhọt nhạt mặt mày, thâm nhủ ngực chắc mất miếng thịt.

“A!... Người xấu!” Lại kêu to như đau răng nhảy lui.

“Nó cắn thai thể pháp bảo là dựa vào nguyên khí đặc biệt có tác dụng khác thường với thai thể tinh kim?” Ngụy Tác tròn mắt, biết mình không thiếu miếng thịt nào. Tiểu nữ hài cắn gã thì hình như có nguyên khí đồng thời từ miệng nó phun ra nhưng không có hiệu quả gì với nhục thân gã nên gã hiểu ra.

“Ít nhất cũng không sợ chết trong tay nó.” Ngụy Tác phấn chấn.

“Người xấu!”

Tiểu nữ hài thở hồng hộc, như sau một hồi đánh đấm thì không còn lực khí, hung hăng nhìn Ngụy Tác, đoạn đặt mông xuống.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết từ mông nó vang lên.

“...! Thật ra là cái gì?” Ngụy Tác trợn tròn trắng, có cảm giác bó tay.

Tiểu nữ hài định nghỉ, ngồi lên ngay Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên đang hôn mê, lực khí cú ngồi như ngọn núi ép xuống, Tiết Siêu Nhiên không biết gãy bao nhiêu cọng xương, kêu lên thê thảm rồi tắt hơi.

Một thái thượng trưởng lão Kim đơn tứ trọng của siêu cấp tông môn, có bảo vật trong tay mà bị nó ngồi lên mất mạng.

Chết vì bị ngồi lên, nếu tính trong số các đại tu sĩ vạn năm nay chết ầm ỨC nhất, Tiết Siêu Nhiên tuyệt đối được xếp hạng.

“Cách cách!”

Ngồi lên Tiết Siêu Nhiên, tiểu nữ hài lấy ra Luân hồi kinh luân, cắn một miếng, hàm răng nhọn hoắt lộ ra, nhìn Ngụy Tác đầy hung hãn như muốn nhai xương gã.

“Ai không phải tu sĩ Thiên Kiếm tông thì theo mõ, mõ sẽ dẫn các vị đi!”

Ngụy Tác tắt tiếng, lắc đầu, cất giọng vang vang. Cùng lúc, mục quang gã nhìn lên Vạn Kiếm Tam đang bỏ chạy.

“Vạn Kiếm Tam! Còn muốn chạy?” Giọng gã ép tới Vạn Kiếm Tam.

Cùng lúc, thân ảnh gã hóa thành linh quang, đuổi theo.

“Đại tu sĩ này cứu giúp chúng ta!”

“Y ngang tay với thượng cổ sinh vật, thần thông như thế nhất định giúp được chúng ta thoát thân!”

Ma văn hung mạch hỗn loạn. Ngụy Tác và tiểu nữ hài tranh đấu, nhiều tu sĩ tận mắt thấy, tuy không hiểu thân phận gã nhưng nghe gã bảo thể thì một đồn mười, mười đồn trăm, cơ hồ mọi tham khoáng tu sĩ đều kinh hỉ dị thường đổ về phía Ngụy Tác truy kích Vạn Kiếm Tam.

“Ta không biết người, sao lại đuổi ta?” Vạn Kiếm Tam không so được với tốc độ của Ngụy Tác, tuy chạy rất xa nhưng bị gã liên tục áp sát, rồi nghe giọng gã đầy sát cơ thì y kinh hãi kêu lên.

-o0o-

712. Chương 712: Đại Đạo Cấm

“Vạn Kiếm Tam, người còn nhớ mười mấy năm trước, Thiên Kiếm tông vừa phát hiện ra Ma văn hung mạch, người lừa một toán tham mạch tu sĩ ở Linh Nhạc thành đến tìm hướng chảy của linh mạch đã khô không!” Giọng Ngụy Tác vô cùng băng lãnh, độn quang liên tiếp áp sát Vạn Kiếm Tam.

Vạn Kiếm Tam càng mặt cắt không còn hột máu, kinh hoảng kêu to, “Lâu thế rồi sao ta nhớ được.”

“Không nhớ rõ thì ta sẽ khiến người nhớ!!” Mắt Ngụy Tác ánh lên sát ý băng lãnh, khí tức chấn động thiên địa, so với Vạn Kiếm Tam thì như thiên long đang đuổi theo chim sẻ.

“Không liên quan đến ta! Lúc đó ta đều nghe theo Lưu Tương Thành. Người phải tìm Lưu Tương Thành.” Vạn Kiếm Tam bị tiểu nữ hài và Ngụy Tác như ma thần dọa cho mất mật, không còn phong phạm đại tu sĩ nữa.

“Vạn Kiếm Tam... Người!”

Lưu Tương Thành ban nãy chỉ mong chạy nhanh hơn thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên, ở xa cũng rùng mình, hận không thể giết chết Vạn Kiếm Tam.

“Lưu Tương Thành, hóa ra người là một trong mấy đệ tử Thiên Kiếm tông đó!”

“Đáng chết, độn tốc của y quá nhanh, đánh vào Thiên kiếm đồng điện, khai mở Thiên kiếm đại đạo cấm mới mong sống sót.” Lưu Tương Thành định chạy ra ngoài Ma văn hung mạch nhưng độn tốc của Ngụy Tác khiến y rùng mình nghiêng rằng, lao về phía Thiên kiếm đồng điện.

“A!”

Thoảng sau, Ngụy Tác chỉ còn cách Vạn Kiếm Tam mấy trăm trượng. Vạn Kiếm Tam kêu to hoảng sợ, một viên bạch sắc kim đơn cỡ quyền đầu hóa thành bạch sắc kiếm quang, chém ngược lại.

“Oành!”

Ngụy Tác vung tay, bạch sắc cự lãng và một đạo ám kim sắc kiếm khí bắn ra hất bạch sắc kiếm quang văng đi không biết bao nhiêu trượng.

“A!”

Trong tiếng kêu thảm, ám kim sắc kiếm khí chưa hết đà, chém cụt tay trái Vạn Kiếm Tam.

“A!”

Tiếng kêu chưa dứt, lại vang lên tiếng kêu khác, Vạn Kiếm Tam chưa kịp phản ứng thì lại một dải ám kim sắc kiếm quang cắt nốt tay phải y.

“Chạy nữa đi.”

Vạn Kiếm Tam không thể chống nổi, cả ngự không cũng không xong, Ngụy Tác cùng sát ý băng hàn vô biên lao tới trước mặt y.

Cùng lúc, Ngụy Tác quay phắt lại, tử quang từ bên trái bắn tới, cách gã không xa.

Vừa ngồi xuống lấy mạng Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên xong, tiểu nữ hài đã bắt kịp. Nó phi độn kiểu thập phần cổ quái, vô thanh vô tức, không có tiếng xé không khí, cũng không có đích linh khí dao động kịch liệt, không dùng thần thức thì không cảm tri được.

“Đỉnh lấy ta làm gì!” Ngụy Tác gầm lên, tiểu nữ hài nhe răng bổ tới.

Chát. Trên mình Ngụy Tác lóe lên ngân sắc thần quang, bị tiểu nữ hài hất bay mười mấy trượng.

“Người!”

Ngụy Tác càng kinh nộ dị thường vì tiểu nữ hài hát bay gã xong thì hút lấy nạp bảo nang của Vạn Kiếm Tam đoạn đánh y bay đi.

Vạn Kiếm Tam đã bị Ngụy Tác chém đứt hai tay, bị tiểu nữ hài đánh trúng ngực thì lồm xuống, phun máu ồng ộc, rõ ràng không còn khả năng giữ được mạng.

“Người xấu...” Tiểu nữ hài mặc kệ gã nghĩ thế nào, lại đuổi theo Ngụy Tác.

“Người xấu... dám đá vào mặt ta!” Một ngọn cước đá lên mặt nó, ngân quang và tử quang lóe lên, như đá vào cự thuyền.

Tiểu nữ hài không hề bị thương, mặt chỉ hơi dính bụi nhưng ngẩng ra, hình như không ngờ Ngụy Tác dùng chiêu số này, vừa vung quyền vừa tung cước.

“Đấu thì đấu, người tưởng ta sợ người chắc!” Ngụy Tác đang nổi giận, bị hất lùi thì chủ động áp sát tiểu nữ hài. Vạn Kiếm Tam có thù không đội trời chung với gã, sắp bắt được thì bị tiểu nữ hài đập chết y.

“Người xấu... dám đá ta, đánh chết người.” Tiểu nữ hài nhe răng, xoắn xuýt lấy Ngụy Tác.

“Đau quá... Ta đánh chết người!”

“Mẹ nó chứ, người cứ dây dưa với ta! Cút!”

“Người xấu... Dám bảo ta cút, chút long khí đó thì ghê gớm lắm hả. Đánh chết người!”

“Mẹ nó chứ, ngu xuẩn!”

“Người xấu... lại định lấy vòng của ta!”

“Người còn không định lấy vòng của ta chắc!”

... Chát chát chát chát! Thịnh không không ngừng vang lên tiếng đại chùy va nhau.

Tiểu nữ hài không hiểu có phải trời sinh không biết động dụng thuật pháp, Ngụy Tác thì không thể động dụng thuật pháp, gã định lột hơi sắc thủ trạc của tiểu nữ hài xuống nhưng dù nó đeo cái vòng trông lỏng toét nhưng gã chụp mấy lần mà không được, như mọc rễ trên tay, khiến gã lãnh mấy đòn của nó vào mặt, mắt tóa hoa cà hoa cải, suýt nữa đổ máu mũi. Tiểu nữ hài cũng định chụp nạp bảo thủ trạc của gã, có điều bị Ngụy Tác đâm trúng tay, đau chảy nước mắt.

“A... Người xấu, dám đá mặt ta!”

“Đá mặt người thì sao, không phải người chưa đủ độ thì ta đá luôn cả ngực người.”

Cả hai thực lực ngang nhau, không làm gì được đối phương, Ngụy Tác đau hơn một chút, đánh một lúc thì mặt cũng sưng vù, tiểu nữ hài tưởng chừng không biết đau mà cũng đỏ lừ chân tay kêu văng lên. Quan trọng nhất là Ngụy Tác không thể chạy thoát, cứ bị bám chặt, cả hai đều nổi giận, hận không thể xé xác đối phương. Không có vẻ gì là thượng cổ sinh vật trong linh thạch khoáng mạch và Kim đơn tứ trọng kinh thiên đại năng đối chiến, trông như hai mụ đàn bà cắn xé nhau, cả hai dùng đủ mọi lời lẽ, tiểu nữ hài vừa kêu đau vừa mắng, lời lẽ dần quen thuộc, chứ không chỉ biết mỗi câu người xấu như trước.

“Mệt chết ta mất... Đau quá...”

“Còn không mau cút, dây dưa với ta làm gì!”

“Người xấu... dám vô lễ với ta... Đánh chết người!”

Chát chát chát chát! Tay đâm chân đá gần một tuần hương, tiểu nữ hài thở hồng hộc, tay chân Ngụy Tác sưng vù, mặt ửng lên. Tiểu nữ hài cũng bị đánh tới tấp, song phương dừng lại trên không dè chừng nhau.

“Người xấu... đưa vòng tay cho ta... ta không đánh người.”

“Cương nha muội ngu xuẩn, sao không ném vòng tay đi.”

“Người xấu... dám gọi ta như thế...”

“Đừng đuổi theo ta nữa, ta còn hai trợ thủ lợi hại hơn ở ngoài kia, còn đuổi là ta gọi họ vào đánh ngươi.” Ngụy Tác bó tay với tiểu nữ hài không sợ thuật pháp và uy năng pháp bảo, thân thể còn hơn cả gã này, đành dọa.

“Ngươi...” Tiểu nữ hài hơi sợ hãi. Nếu có hai Ngụy Tác thì dù không đánh chết nó nó nhưng sẽ khiến nó đau đó, có khi còn chế trụ rồi đánh vào mặt nó.

Thấy nó sợ hãi không dám lại gần, Ngụy Tác lộ khí trùng trùng trùng mắt, hút Vạn Kiếm Tam lên nhưng y đã tắt hơi chết từ lâu.

Thoáng sau, Lưu Tương Thành đã trốn vào Thiên kiếm đồng điện.

Quá nửa tham khoáng tu sĩ trong Ma văn hung mạch đã đổ tới, vì sợ c tiểu nữ hài nên không dám đến gần, ở cách Ngụy Tác mấy chục dặm.

“Lưu Tương Thành! Vạn Kiếm Tam không nhớ việc mười mấy năm trước, ngươi còn nhớ không?” Ngụy Tác bỏ qua tiểu nữ hài, áp sát Thiên kiếm đồng điện.

“Mười mấy năm trước... Ngươi vì việc mười mấy năm trước mà dám chống lại Thiên Kiếm tông, không sợ bị truy sát hả!” Lưu Tương Thành run giọng lên tiếng trong Thiên kiếm đồng điện.

“Nếu ta cho ngươi biết trong năm tán tu năm xưa bị bức đến đây có một đôi đạo侶 là cha mẹ ta thì ngươi còn dám nói thế không?” Ngụy Tác cất giọng sang sảng, hàm chứa sát ý ngút trời.

“Hóa ra vị đại tu sĩ này là hậu nhân của tán tu... Cha mẹ cũng bị Thiên Kiếm tông lừa đến đây?”

“Hậu nhân của phổ thông tán tu mà có tu vi kinh thiên như thế.”

Ngụy Tác buông lời, các tham khoáng tu sĩ đều hiểu ngọn nguồn, biết gã đến báo thù.

“Ngươi là hậu nhân của mấy tán tu đó?” Lưu Tương Thành lạnh giọng, biết dùng Thiên Kiếm tông dọa Ngụy Tác là vô dụng.

“Ồnh!”

Ngụy Tác cùng uy thế ngút trời lướt ngang hư không, áp sát Thiên kiếm đồng điện có thanh sắc quang văn như thanh đồng sắc lợi kiếm bao quanh. Gã dấy lên vô số kim đơn hà quang kinh nhân cực độ ngưng thành viễn cổ thiên long cười sóng ép tới, thái cổ hung hỏa giáng kèm.

Vù!

Ngoài Thiên kiếm đồng điện, quang văn đột nhiên rực quang hoa, lóe lên kim quang ngưng thành một thanh kiếm mây trăm trượng, rộng không kém hơn mười trượng, trăm thiên diệt địa, chém tan cả kim đơn hà quang ngưng hình của Ngụy Tác và thái cổ hung hỏa.

Khí tức và uy áp chỉ thần huyền đại năng mới có từ kim kiếm phát ra.

“Thiên kiếm đại đạo cấm!”

Ngụy Tác mắt ánh lên, cấm chế ngoài Thiên kiếm đồng còn hơn cả lời Mã Không Quân nói, kim kiếm có uy năng cơ hồ Phá diệt thần thương cũng có thể gãy nếu công vào.

“Xoẹt!!”

Không hề do dự, Ngụy Tác phát ra nguyên khí dao động lay động thiên địa, Trấn thiên pháp tướng đỉnh thiên lập địa bước tới, dấy lên vô số quang văn huyền ảo tấn công Thiên kiếm đồng điện.

-o0o-

713. Chương 713: Muốn Kim Thương Của Ngươi

“Ồnh!”

Trấn thiên pháp tướng bước tới, vung tay vạch lên vô số quang văn huyền ảo va vào kim kiếm.

“Xoạt!”

Vô số nguyên khí nổ tung, hình thành cuồng phong, khí tức chỉ thần huyền đại năng mới có tản ra.

Thiên kiếm đồng điện rung lên mãnh liệt, kim kiếm lơ lửng trên không trung vẫn giằng co với Trấn thiên pháp tướng. Trấn thiên pháp tướng như thượng cổ chiến thần nhất chân động hư không hình thành vô số quang văn huyền ảo nhưng không thể phá được kim kiếm.

“Oành!”

Trấn thiên pháp tướng vung tay, vô số quang văn bổ vào kim kiếm.

“A!”

Thiên kiếm đồng điện rung động, nhiều tu sĩ Thiên Kiếm tông đô phun máu.

Kim kiếm vẫn lơ lửng như thường.

“Vô dụng! Người không thể phá được Thiên kiếm đại đạo cấm.” Lưu Tương Thành cất tiếng, y có kim đơn tu vi, có vẻ không hề tổn thương, “Đừng phí phí lực khí, mau rút đi trước khi viện quân của Thiên Kiếm tông đến.”

“Lưu Tương Thành!” Ngụy Tác phẫn nộ gầm lên, Trấn thiên pháp tướng rạt rạt thiên quang văn.

“Oành!”

Kim kiếm vẫn nguyên lành, như một thần huyền đại năng hóa thân thành kiếm.

“Ha ha, Thiên kiếm đại đạo cấm là cấm chế mạnh nhất của Thiên Kiếm tông, hơn cả Hoàng Phủ lão tổ tự thân thi pháp. Dù thần huyền đại năng tự thân đến nơi cũng không thể công phá.”

Thấy kim kiếm còn nguyên, Lưu Tương Thành cười vang đắc ý: “Tán tu như ngươi mà định đấu với Thiên Kiếm tông hả! Cho ngươi biết Thiên kiếm đồng điện đều do Thiên kiếm tinh tôi luyện chế thành, bố trí Thiên kiếm phù văn, kích phát vô số kim thiết chi khí, trừ phi ngươi tiêu hao được hết kim thiết chi khí, không thì dù thần huyền đại năng cũng phải mất mấy ngày oanh kích mới xong, ngươi cứ thoải mái.”

“Mẹ nó chứ!”

Ngụy Tác bị Lưu Tương Thành chọc giận, nhân vật như con rối đó trốn trong Thiên kiếm đại đạo cấm thì lại tỏ vẻ đắc ý.

“Tưởng trốn trong đó thì an lành hả!” Thấy Trấn thiên pháp tướng không thể phá được Thiên kiếm đại đạo cấm, Ngụy Tác thu lại, trực tiếp lấy ra viên kim đơn hủy diệt luyện chế từ lão bất tử Huyền Phong môn Kim đơn tứ trọng ném vào Thiên kiếm đồng điện.

“Ầm!”

Uy năng khó tưởng tượng nổi với tốc độ kinh nhân khuếch tán đi, hình thành một dải sáng khổng lồ dấy lên như hình nấm.

“A!”

Lưu Tương Thành kinh hãi kêu lên.

Viên Tuyệt diệt kim đơn uy năng mạnh nhất mà Ngụy Tác có đến giờ đã chấn tan kim kiếm.

Nguyên khí như nước triều đổ vào quang văn của Thiên kiếm đại đạo cấm, như muốn hút tung Thiên kiếm đồng điện.

Thiên kiếm đồng điện chở rực quang hoa, phát ra vô số kim sắc nguyên khí như tiểu kiếm, lại ngưng thành kim kiếm.

“Cả Tuyệt diệt kim đơn mà không phá được Thiên kiếm đại đạo cấm?” Ngụy Tác không dám tin.

Tuyệt diệt kim đơn này có uy năng hơn cả tướng tượng, sóng xung kích và âm ba khiến gã bắn ngược, thể nội khí huyết và chân nguyên rung mãi. Tuyệt đại đa số uy năng của Tuyệt diệt kim đơn do Thiên kiếm đại đạo cảm hứng chịu nhưng vẫn chưa bị công phá.

Ngụy Tác hiểu rõ Tuyệt diệt kim đơn này mà đối diện thần huyền đại năng chân chính thì không tạo thành sát thương thực chất được. Thần huyền đại năng e rằng thực lực hơn cả gã tướng tượng.

“Ha ha.” Lưu Tương Thành thấy kim kiếm bị nổ tan thì sợ run người nhưng rồi Thiên kiếm đại đạo cảm không hề tổn hại, thì điên cuồng bật cười, “Người còn thủ đoạn gì thì cứ giở ra.”

Ngụy Tác giận đến tối sầm trước mắt. Vốn Lưu Tương Thành thì gã có thể tùy tiện tóm cổ nhưng Thiên kiếm đại đạo cảm như một cái mai rùa, ngay cả Trấn thiên pháp tướng và Tuyệt diệt kim đơn lợi hại nhất cũng không thể công phá, gã nhận ra kim kiếm do lượng kim thiết chi khí kinh nhân ngưng thành, dù đánh tan thì lại ngưng tụ, với thần thông của gã, dù gọi cả Lý Tả Ý nhất tề công kích, cùng lắm chỉ đánh tan được mấy lần, không thể triệt để công phá Thiên kiếm đại đạo cảm.

“Người định làm gì!”

Ngụy Tác suýt nữa thật sự thổ huyết vì tiểu nữ hài lại nhe răng lao tới, sáng mắt nhìn Trấn thiên pháp tướng. Con người và hai cái sừng của nó cùng màu vàng, sáng mắt nhìn Trấn thiên pháp tướng rõ ràng với vẻ thêm thường.

“Người xấu... Lừa đảo...” Tiểu nữ hài tựa hồ nhìn thấu Ngụy Tác, “Người có nó cũng vô dụng... không có trợ thủ... Lừa đảo, người không hề có thủ.”

“Mẹ nó chứ, không có thì làm sao, nếu người không dây dưa thì y sao chạy thoát được.” Ngụy Tác điên tiết tung cước vào mặt tiểu nữ hài.

“Người xấu... dám đánh vào mặt ta hả!” Tiểu nữ hài khí thế hung hung nhe răng, tay đâm chân đá với Ngụy Tác.

“Ta nhất định đánh chết người!”

“Người xấu... dám chọc vào mắt ta!”

“Mẹ nó chứ, chọc mù kim quang nhãn của người sao được.”

Suốt một tuần hương, tay chân Ngụy Tác sưng lên, cơ hồ mất hết cảm giác, tiểu nữ hài cũng thở hồng hộc, song phương đều nhảy lên.

Ngụy Tác có khí huyết hơn người, lại có nhiều linh dược, tách ra là động dụng chân nguyên, luyện hóa đơn dược, nhanh chóng khôi phục như cũ. Tiểu nữ hài tựa hồ đã đuối thể này cũng tiêu hao không ít lực khí, nhưng không hiểu thể chất nào mà ăn thai thể pháp bảo là có thể khôi phục lực khí, cần mấy miếng Luân hồi kinh luân xong là khôi phục.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Cả hai vừa khôi phục là lại giận dữ nhìn nhau, lao vào đấu tiếp.

Đánh nhau một chốc, cả hai không gắng được nữa lùi lại, hồi phục một chút lại lao vào đấu tiếp.

“Người xấu... đưa vòng tay cho ta, ta tha cho người.” Tiểu nữ hài biết mình không hạ được người xấu.

“Nằm mơ, người tha cho ta chứ ta không tha cho người, nếu người cởi vòng tay ra quỳ xuống cầu xin, chưa biết chừng ta tha mạng cho người.” Ngụy Tác nổi giận, lại tung cước.

“Người xấu... không cần vòng tay nữa, đưa hắc sắc tiểu nhân cho ta thì ta tha cho người.” Lại nghiêng rằng nghiêng lợi đánh thêm một lúc, tiểu nữ hài thở hồng hộc lùi lại cắn Luân hồi kinh luân.

“Cương nha muội ngu ngốc, đưa vòng tay đây ta tha mạng cho.” Ngụy Tác nhìn tiểu nữ hài, nghiêng rằng muốn cắn một miếng nhưng lại sợ gãy hết răng.

“Người xấu... Việc gì hả...” Tiểu nữ hài không hiểu, nháy mắt, “Người nghe lầm hả? Ta chỉ cần hắc sắc tiểu nhân, đã giảm yêu cầu... người vừa đòi ta cởi vòng tay, hiện tại ta giảm yêu cầu mà người còn cần vòng tay của ta... có lầm không?”

“Ta không thích thì sao? Ta còn chưa bảo người cần chân mình!”

“Người xấu, quá huênh hoang, ta đánh chết người.”

...

Chát chát chát chát... Đâu thêm một chốc, tiểu nữ hài và Ngụy Tác không làm gì được đối phương, tiểu nữ hài kêu lên, “Được rồi, ta không cần hắc sắc tiểu nhân, vòng tay của người có một cây kim sắc trường thương, cho ta thì ta tha cho người.”

“Thật ra là quái thai gì mà nhìn được cả đồ trong nạp bảo thủ trạc của ta!” Ngụy Tác cả kinh, nộ hỏa hơi giảm bớt, biết kim sắc trường thương nó nói đến là Phá diệt thần thương.

“Nhỏ rằng người đi đã...” Phá diệt thần thương đối với Ngụy Tác cũng cực kỳ hữu dụng, tất nhiên không thể cho tiểu nữ hài. Hà huống tiểu nữ hài không thể sát thương được gã.

“Người... dám đánh lên ta!” Ngụy Tác chưa dứt lời, tiểu nữ hài đã bổ tới đá lên mặt gã khiến gã choáng váng, suýt nữa bị lộ mất nạp bảo thủ trạc.

“Người xấu... biết vậy thì đánh chết người.” Tiểu nữ hài lại hất Ngụy Tác bắn đi.

“Ha ha! Được! Đánh chết tán tu không biết trời cao đất dày kia đi!” Trong Thiên kiếm đồng điện, Lưu Tương Thành vui vẻ xem náo nhiệt, cười ha hả. “Tiểu tử, tán tu như người mà dám đấu với Thiên Kiếm tông, ta hại chết cha mẹ người thì sao, người làm gì được ta?”

“Người...!” Tiểu nữ hài đột nhiên giật mình lùi lại. Ngụy Tác mắt đỏ ngầu như dã thú phát cuồng.

“Thôi vậy... ta không cần kim thương của người nữa... đưa tinh kim trong vòng tay cho ta, ta tha cho người.” Dáng vẻ Ngụy Tác khiến tiểu nữ hài hoảng sợ.

“Cút!” Ngụy Tác mắt rực hung quang gầm lên.

“Người xấu!” Tiểu nữ hài đột nhiên nổi giận, định lao tới động thủ, nhưng thấy dáng vẻ Ngụy Tác thì dừng lại, “Ta giúp người đối phó thanh kiếm... người cho ta tinh kim trong vòng tay, được chứ?”

-o0o-

714. Chương 714: Gian Thương

“Người giúp ta mở Thiên kiếm đại đạo cấm?” Tiểu nữ hài khiến Ngụy Tác ngẩn người, bỏ ý định động thủ.

Thượng cổ sinh vật cổ quái cực độ này, cả uy năng và quang văn pháp trận của Trấn thiên pháp tướng mà cũng phá được thì có lẽ cũng phá được Thiên kiếm đại đạo cấm chế.

“Người xấu... Lẽ nào tưởng ta vô dụng như người?” Tiểu nữ hài xoa xoa tay, sờ lên hôi sắc thủ trạc. Hôi sắc thủ trạc có vẻ to, lắc lắc lư lư nhưng không rơi.

“Được! Phá Thiên kiếm đại đạo cấm xong ta sẽ cho người tinh kim.” Ngụy Tác không hề do dự, gật đầu.

“Đưa tinh kim cho ta.” Tiểu nữ hài nhe răng, nhét Luân hồi kinh luân bị ấn mấy miếng vào tay áo, thò tay với Ngụy Tác.

“Phá Thiên kiếm đại đạo cấm đã, ta không tin người.” Ngụy Tác lắc đầu, “Xong việc ta sẽ cho người tinh kim.”

“Không được, đưa tinh kim trước thì ta giúp người phá Thiên kiếm đại đạo cấm.” Tiểu nữ hài từ thoáng nghĩ, chỉ vào Thiên kiếm đồng điện, rõ ràng muốn nói đến Lưu Tương Thành, “Mọi thứ của y thuộc về ta.”

“Đồ của y thuộc về người không thành vấn đề. Nhưng người phải mở Thiên kiếm đại đạo cấm đã.” Ngụy Tác liếc nó.

“Được, người xấu... Người tự phá đi, mảnh vỡ thôi mà...” Tiểu nữ hài cũng trợn tròn trắng, ra vẻ định đi ngay.

“Thôi vậy, dù gì y cũng không thể trốn trong đó cả đời, sau này ta còn cơ hội đối phó y.” Ngự Tác cười lạnh. Gã là gian thương Linh Nhạc thành, thủ đoạn của tiểu nữ hài sánh sao được.

Tiểu nữ hài không đi nữa, “Người xấu... không lừa ta chứ?”

“Xưa nay ta không lừa ai.” Ngự Tác khẳng định, “Người phá Thiên kiếm đại đạo cấm, khối tinh kim đó và đồ của y thuộc về người hết.”

“Đừng tin, y đang lừa ngươi đấy! Người cần tinh kim hử, bọn ta có nhiều lắm, ngươi cần gì thì ta cho!” Lưu Tương Thành vốn kê cao gối ngủ, đặc ý dương dương xem Ngự Tác và tiểu nữ hài giao đấu, không ngờ cả hai lại quay sang bàn sinh ý thì y toát mồ hôi kên lên.

“Đối... Người xấu... Lừa đảo... Đáp ứng nhanh thế hắc lừa ta, lúc trước đã lừa ta rồi.” Tiểu nữ hài hung hãn nhìn Ngự Tác.

“Đúng là xuẩn ngốc? Ta lừa ngươi lúc nào, ta đã bảo là không cùng bọn với chúng, mà ngươi cứ đổ cho ta.” Ngự Tác cười lạnh.

“Được rồi, ta tin ngươi.” Tiểu nữ hài thoáng nghĩ, đoạn gật đầu.

“Đừng tin y, y đang lừa ngươi, tu sĩ sao lại cùng yêu thú bàn sinh ý.” Trong Thiên kiếm đồng điện, Lưu Tương Thành sợ mất mật.

“Xuẩn ngốc!” Tiểu nữ hài tử nhe răng với Thiên kiếm đồng điện, bảo Ngự Tác, “Người xấu... không là ta chứ? Lừa ta sẽ bị thiên kiếp đánh chết.”

“Được, ta đảm bảo nếu ngươi giúp ta bắt y, ta sẽ cho ngươi tinh kim, không thì sẽ bị thiên kiếp đánh chết.” Ngự Tác không hề do dự.

Tiểu nữ hài hồ nghi nhìn Ngự Tác, “Sao ta lại thấy ngươi lừa gạt nhỉ?”

“Ngươi thừa lời kẻ ngươi, cứ ở lại mà đùa với chúng, ngươi giết mấy Kim đơn tu sĩ của chúng, cứ đợi thần huyền đại năng đến bắt.” Ngự Tác định bỏ đi.

“Được rồi.” Tiểu nữ hóa thành tử quang, lướt tới Thiên kiếm đồng điện.

“A!”

Lưu Tương Thành cơ hồ hồn phi phách tán. Kim kiếm bỏ vào tiểu nữ hài như bỏ vào một con châu chấu nhưng đến trước mặt nó thì kim kiếm tan rã.

“Người xấu... Thanh kiếm rất cổ quái, đi theo ta mới được.” Tiểu nữ hài có vẻ cất lực bảo Ngự Tác.

Thiên kiếm đại đạo cấm ngưng thành kim kiếm vô dụng với tiểu nữ hài, nhưng nó đi tới thì Thiên kiếm đại đạo cấm như có sinh mệnh, không chịu dễ dàng khuất phục, dấy lên đạo đạo quang văn, có điều cách nó ba trượng là tan hết. Dù thể tiểu nữ hài đi trong đó cũng rất tiêu hao lực khí như đấu cùng Ngự Tác.

“Ngươi định làm gì!” Tiểu nữ hài kêu lên gạt gã ra vì Ngự Tác đến sau lưng nó thì vòng tay ra định ôm.

“Ta ở cạnh ngươi mới không bị cấm chế uy hiếp, nhưng như thế lại không thể động dụng chân nguyên. Vạn nhất ngươi bỏ ta chạy mất, ta ở trong cấm chế thì nguy hiểm.” Ngự Tác ngân quang lấp lánh: “Không ôm ngươi, ta vào thế nào được.”

“Được rồi!” Tiểu nữ hài đảo mắt, không cự tuyệt, thậm chí hai tay Ngự Tác ở trước mặt thì có cơ hội cởi nạp bảo thủ trạc nhưng rồi suýt nữa kêu lên vì gã vừa ôm vừa cắt cái vòng vào ngực.

“Người xấu sao lại giáo hoạt thế! Xương lại cứng, đánh mãi không chết.” Tiểu nữ dẫn Ngự Tác đi, vừa mắng vừa lôi Luân hồi kinh luân ra cắn.

“Đúng là biến thái, con bé đầu mọc sừng này là gì nhỉ!” Ngự Tác đi theo mà thậm chí rợn tóc gáy, tiểu nữ hài tựa hồ cũng cần tiêu hao khí lực nhưng có thể bổ sung bằng cách ăn thai thể pháp bảo, như gã sử dụng linh thạch vậy. Tiểu nữ hài cần khối tinh kim gã dùng vỏ khối lỗ và Tinh thần bạch lạc kim trong Thanh

Thành khư luyện lại. Xem ra nó ăn tinh kim để tu luyện, tựa hồ khác đặc biệt, tinh kim càng cao cấp thì đối với nó càng tốt.

Nếu ăn nhiều, vạn nhất thực lực tăng lên thì Ngụy Tác có thể sẽ bị nó lấy mạng.

“A... A... Đừng tin y, đừng qua đây.” Thấy tiểu nữ hài và Ngụy Tác xuyên qua Thiên kiếm đại đạo cấm, Lưu Tương Thành trong Thiên kiếm đồng điện không ngừng kêu to nhưng bó tay. Thiên kiếm đại đạo cấm đã mở thì không thể ra vào, gã có cách đóng cấm chế nhưng sau đó mà Ngụy Tác vào được thì y chết càng nhanh.

“Hình như là đồ phỏng chế Thần vương kinh luân... Bỏ nhưng kém quá...” Tiểu nữ hài lướt nhanh qua một nửa cấm chế, cần Luân hồi kinh luân đoạn lăm bằm.

“Thần vương kinh luân? Là thứ gì, lẽ nào là tiên khí?” Ngụy Tác cả kinh. Tiểu nữ hài ban đầu tỏ ra ngu ngốc, nói năng cũng hàm hồ nhưng hiện giờ nó giống như một người ngủ lâu quá, thức dậy thì đầu óc không sáng suốt, một lúc sau thì linh hoạt hơn nhiều, hình như còn biết nhiều thứ nữa.

“Thần vương kinh luân gì hả?”

“Là người vừa nói.”

“Nghe lầm rồi. Ta đâu có nói đến Thần vương kinh luân.”

“Mẹ nó chứ!” Ngụy Tác lại tắt tiếng, gã hỏi thì tiểu nữ hài giả ngốc, coi như chưa nói gì.

“A!”

Tiểu nữ hài và Ngụy Tác xuyên qua quá nửa, Lưu Tương Thành đóng Thiên kiếm đại đạo cấm, hóa thành kim quang bỏ chạy.

“Còn định chạy?”

Nguyên khí rung lên, Ngụy Tác bỏ lại tiểu nữ hài, hóa thành linh quang đuổi theo Lưu Tương Thành.

“A!”

Thoáng sau, thần thức uy áp của Ngụy Tác đã trùm lên Lưu Tương Thành khiến y rung mình, cơ hồ đồng thời, một đạo ám kim sắc kiếm quang xẹt tới sau lưng y.

Lưu Tương Thành chỉ tu vi Kim đơn nhất trọng, đối diện Ngụy Tác cơ hồ không có sức trả đòn, cả tay trái bị gã chém cụt.

“A!”

Ngụy Tác lại phát một đạo kiếm quang, cắt cụt tay phải Lưu Tương Thành.

Gã đến cạnh Lưu Tương Thành đoạn trùm thần thức lên, sợ tiểu nữ hài lại lao tới giết y.

Tiểu nữ hài quả nhiên bám theo, đến cách sau lưng Ngụy Tác không xa, không xuất thủ mà thò tay nhe răng, “Đưa đồ của y và tinh kim cho ta.”

Ngụy Tác thần nhiên lấy ra nạp bảo nang của Lưu Tương Thành. Thần thức lướt vào thì phát hiện trừ vài đơn bình thì có một cây phủ, tuy khí tức hùng hậu nhưng không bằng Phá diệt thần thương.

Nhân quang lóe lên, Ngụy Tác ném nạp bảo nang cho tiểu nữ hài.

Tiểu nữ hài cho nạp bảo nang vào tay áo, Ngụy Tác chú ý thấy pháp y này thập phần cổ quái, tay áo trái như cái động không đáy, cho bao nhiêu vào cũng không phồng lên.

“Tinh kim đâu.” Nhận nạp bảo nang xong, tiểu nữ hài tiếp tục thò tay ra với gã.

“Cho người.” Ngụy Tác lại đeo nạp bảo thủ trạc lên tay, lấy ra một khối tinh kim ném cho tiểu nữ hài.

“...” Tiểu nữ hài ngẩn người. Ngụy Tác cho nó một khối tinh kim do Huyền hoàng tinh kim, Huyền thiết và Hoàng đồng tinh luyện chế thành.

“Người dám lừa ta?!” Nó kêu lên. “Người không sợ bị thiên kiếp đánh chết?”

“Ta là người chỗ nào, không phải tinh kim đây sao?” Ngụy Tác thản nhiên.

“Người xấu... Lừa đảo... Không phải tinh kim này!” Tiểu nữ hài nghiêng rằng.

“Ta tưởng người bảo là khối này, tại người không nói rõ.” Ngụy Tác tỏ vẻ tiểu nữ hài vô lý gây loạn.

Thái độ thứ nhất, hành động thứ hai, năng lực thứ ba.

-o0o-

715. Chương 715: Mối Nghi Ngờ Về Cánh Tay Cụt

Khối tinh kim Ngụy Tác dùng vỏ khô lỗ và Tinh thần bạch lạc kim trong Thanh Thành khư luyện lại thập phần trọng yếu với gã, thai thể Phần thiên thần lô và Đông hoang trấn yêu tháp có thể luyện thành tinh kim kinh nhân, sau này luyện chế được phi kiếm chưa biết chừng có uy lực hơn cả Phá diệt thần thương, tinh kim đối với tiểu nữ hài cũng như linh thạch nên Ngụy Tác đương nhiên không giao.

“Lừa đảo... Người xấu, người quả nhiên là lừa gạt!”

“Cái gì mà lừa đảo, người không nói rõ đấy chứ, ta đương nhiên cho là người cần khối tinh kim này, loại khác ta chắc gì đã đồng ý.”

“Lừa đảo! Người không giữ lời, sẽ bị thiên kiếp đánh chết! Không có người thì y sao vào được trong đó!” Tiểu nữ hài giận xanh mặt.

“Nếu không phải người lằng nhằng thì y sao chạy thoát, người cần đồ của y và tinh kim thì đều được rồi, còn muốn gì nữa?” Ngụy Tác không chịu kém.

“Lừa đảo!” Tiểu nữ hài lại lao vào Lưu Tương Thành, không giết được Ngụy Tác thì đánh chết Lưu Tương Thành mà gã khó khăn lắm mới bắt được đã.

“Người có thôi đi không?” Ngụy Tác đã chuẩn bị, che cho Lưu Tương Thành, liên tục tung cước vào tiểu nữ hài.

“Đánh chết người! Mau đưa tinh kim cho ta... không thì ta không tha cho người.”

“Người không đi, đây là địa bàn của tu sĩ, ta có trợ thủ lợi hại, lúc đó không chỉ đơn giản là đánh người.”

“Lừa đảo, người làm gì có trợ thủ lợi hại, có thì đã đến rồi.”

“Tin hay không tùy người.”

Tiểu nữ hài cực kỳ phẫn nộ, đấu với Ngụy Tác lâu gấp đôi khiến tay gã sưng lên như củ cải đỏ nhưng gã khôi phục cực nhanh khiến nó bó tay.

“Lừa đảo, giao ra đây...”

“Nằm mơ. Chưa từng thấy cường đạo như người.”

Tiểu nữ hài nghỉ một chốc rồi lao tới, Ngụy Tác nắm Lưu Tương Thành trong tay, Thiên Kiếm tông ít nhất phải vài ngày mới có viện quân đến, gã có thời gian nên không thỏa hiệp.

“Vòng tay của người có nhiều đồ tốt thế, được, ta không cần tinh kim đó nữa, cho ta tòa hắc tháp cũng được.”

Đánh một lúc nữa, tiểu nữ hài sáng mắt thỏa hiệp.

Ngụy Tác hơi ngẩn ra, tiểu nữ hài nhìn được đồ trong nạp bảo thủ trạc, chỉ là không thể dồn thần thức vào nhìn rõ, tựa hồ phải tập trung thần niệm, nhìn rõ từng món một.

“Người cho ta pháp y của người thì ta cho hắc tháp.” Ngụy Tác biết là Đông hoang trấn yêu tháp, đương nhiên không thể cho tiểu nữ hài, nên hừ lạnh.

“Người... được, đưa kim sắc lô tử cho ta thì ta không làm phiền nữa.” Tiểu nữ hài nghiêng rằng không động thủ, kim quang lóe lên trong mắt, rõ ràng nhìn thấy Phần thiên thần lô trong nạp bảo thủ trạc của gã.

“Giao pháp y cho ta.” Ngụy Tác không buồn nháy mắt.

“Người...” Tiểu nữ hài giận dữ nghiêng rằng nhưng tựa hồ càng lúc việc phát hiện nạp bảo thủ trạc của Ngụy Tác có nhiều đồ tốt, nhất thời không động thủ, mắt lóe kim quang.

“Mảnh tinh kim vỡ cũng được...” Tiểu nữ hài giảm bớt yêu cầu.

“Mảnh tinh kim vỡ?” Ngụy Tác máy động, là mảnh tinh kim cổ quái cỡ gian phòng mà gã lấy được của thanh niên thần bí được Tam Hoàng tông truyền thừa.

“Người...!” Gã cha kịp nói gì thì tiểu nữ hài tử tử về hoảng sợ lùi nhanh mấy bước.

“Sao lại như thế!” Đoạn mắt nó hấp háy, tựa hồ nhìn thấy gì đó, tỏ rõ thần sắc không dám tin.

Ngụy Tác cũng lấy làm lạ, “Sao hả?”

“Đưa bàn tay và đốt hương cho ta xem.” Tiểu nữ hài bắt động bảo Ngụy Tác.

“Nó muốn xem hai thứ này? Lẽ nào nó biết lai lịch?” Nhân quang Ngụy Tác kịch liệt lóe lên, biết tiểu nữ hài nhắc đến bàn tay cụt lấy được của thanh niên thần bí và khúc cổ hương thần bí có khí tức cực kỳ cổ quái lấy được của tu sĩ Long Quỳnh tông.

“Người biết lai lịch hai thứ đó?” Ngụy Tác hỏi tiểu nữ hài. Hiện tại nó cho gã cảm giác còn lâu đời hơn lục bào lão đầu, hiểu biết cũng không tệ.

“Lấy ra cho ta xem, nhanh lên.” Tiểu nữ hài tựa hồ nóng lòng.

“Cho ta biết về hai thứ đó đã.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường.

“Người!” Như trước tất tiểu nữ hài bỗng tới động thủ, nhưng giờ nó nhìn quanh kinh nghi bất định, có vẻ sợ hãi. “Để ta xem có phải hai thứ đó không đã.” Tiểu nữ hài thỏa hiệp.

“Người để ta xem cái vòng của người trước đã.” Ngụy Tác quan sát pháp y và vòng tay của nó, pháp y không hề có phù văn, nhưng tạo ra cảm giác thập phần cổ quái, khẳng định không tầm thường, phù văn trên hồi sắc thủ trạc lại tương tự trên mảnh tinh kim cỡ gian phòng, tựa hồ cùng một thời đại.

“Lừa đảo, định cướp vòng tay của ta!” Tiểu nữ hài còn coi trọng vòng tay hơn pháp y, Ngụy Tác nhắc đến pháp y thì nó không đặc biệt khấn trương nhưng nhắc đến vòng tay thì nó sờ vào cái vòng, mắt rực hung quang kêu lên, “Công pháp của người là chủ nhân bàn tay dạy cho!”

“Cái gì mà chủ nhân bàn tay.” Ngụy Tác ngăn người, cả kinh: “Ý người là tay của một người? Đây là tay người?”

Cánh tay cực lớn, có khí tức như Thần huyền tu sĩ nhưng lại hơi khác, nếu là tay tu sĩ thì ít nhất cũng thuộc hàng thần huyền đại năng.

“Người giả hồ đồ?” Tiểu nữ hài chăm chú nhìn Ngụy Tác, mắt rực hung quang, tỏ vẻ không tin.

“Người bệnh hả?” Ngụy Tác cấm khẩu, “Ta biết thì cần gì lảm lời với người?”

Tiểu nữ hài sững người. “Đúng rồi, nếu thế... y không thể nào không biết lai lịch của ta... Ban đầu thấy ta đã không như thế...” Tiểu nữ hài biết gã không nói dối thì yên tâm, nghe rằng, “Thứ này và khúc cổ hương từ đâu ra?”

“Lấy được từ địch nhân.” Ngụy Tác muốn biết lai lịch của cổ hương và bàn tay nên khách khí với tiểu nữ hài.

“Cướp được? Lừa đảo... Người lừa ta hả?” Tiểu nữ hài sáng mắt, đang nhìn lên nạp bảo thủ trạc của gã xem có thứ gì khác để lần ra manh mối không.

“Mẹ nó chứ, yêu thú này sao giống tu sĩ thế! Quá cổ quái.” Ngụy Tác lăm bắm, liếc Lưu Tương Thành đang xám ngoét mặt mày, gã chợt lạnh giọng, “Người có gì nói đi, nói dối là bị thiên kiếp đánh chết! Người cho ta xem vòng tay, ta cho người xem bàn tay và cổ hương, sau đó người cho ta biết lai lịch.”

Tiểu nữ hài hơi run người, tựa hồ cực sợ thiên kiếp, đó là lời thề độc cao nhất.

“Người dám động thủ cướp thì ta sẽ không tin người nữa, thiên kiếp không đánh chết người thì ta cũng thể sẽ giết người...” Tiểu nữ hài nói đoạn rồi thỏa hiệp, không để tay áo che kín hôi sắc thủ trạc.

“Cái vòng này và mảnh tinh kim là cùng một thời đại? Người biết lai lịch mảnh tinh kim không?” Ngụy Tác ngưng thần, nhìn rõ hôi sắc thủ trạc, càng nhìn càng thấy phù văn cực kỳ phức tạp, nối với tinh thần nguyên khí, không phải pháp bảo thông thường, tinh thần nguyên khí trên đó đan nhau mệnh mang, không thể nắm bắt, tương tự phù văn trên mảnh tinh kim của gã.

“Cho ta xem bàn tay và cổ hương đã.” Tiểu nữ hài rút tay lại.

“Ta không muốn ai nhìn thấy, vào trong đã.” Ngụy Tác không muốn lảm lời, chỉ vào một gian Thiên kiếm đồng điện.

“Được.” Tiểu nữ hài tựa hồ không muốn ai khác nhìn thấy, gật đầu đi theo Ngụy Tác.

Thiên kiếm đồng điện nhìn từ bên ngoài như thanh sắc lợi kiếm găm lên trời, khắc vô số phù văn, bên trong không khác gì chỗ ở thông thường, vào là thấy một đại sảnh, sau nữa là từng gian tĩnh thất.

“Lùi lại hai mươi trượng.”

Ngụy Tác sợ bàn tay và tiểu nữ hài có gì cổ quái, bị nó đoạt mất nên bào nó lùi hai mươi trượng đoạn nhãn quang lóe lên, lấy từ nạp bảo thủ trạc ra lam sắc đoạn tí.

Bàn tay dài mấy trượng, như bị chặt bằng ở khuỷu, không có linh khí, nặng hơn cả tinh kim, toát lên khí tức siêu phàm.

“Còn may...” Tiểu nữ hài liếc bàn tay là toét miệng thở phào.

-o0o-

716. Chương 716: Không Cách Nào Chạm Đến

“Cánh tay gã có lai lịch gì? Công dụng ra sao?” Ngụy Tác hỏi. “Để ta xem đốt cổ hương đã.” Tiểu nữ hài nhú mày, “Để cả hai lại thì ta mới có thể xác định.”

Ngụy Tác liếc tiểu nữ hài nhú mày, không nói gì, lấy cổ hương kỳ dị màu hổ phách ra.

Khúc cổ hương chừng ba tấc phát ra khí tức huyền ảo, tạo cảm giác còn to hơn lam sắc đoạn tí.

“Là...” Tiểu nữ hài cả kinh, sáng mắt hơn cả lúc thấy bàn tay, “Để ta nhìn rõ.”

“Được rồi, với mục lực của người thì hai, ba mươi trượng có gì khác nhau. Định cướp hả.” Ngụy Tác hừ lạnh.

“Ta không cướp.” Tiểu nữ hài bĩu môi, mắt ánh lên không hiểu nghĩ gì, “Ta không dùng được thứ đó, chỉ muốn nhìn rõ xem. Vật đó có phải khi được trăng sao chiếu vào thì có vô số quang hoa lấp lánh như chữ?”

“Đúng thế. Xem ra người biết lai lịch cổ hương?” Ngụy Tác ngoài mặt thản nhiên nhưng trong lòng cả kinh.

“Nhận ra.” Tiểu nữ hài gật đầu, “Bàn tay là của một kẻ từ thượng cổ, cổ hương cũng do thượng cổ nhất tu sĩ để lại.”

“Cái gì? Thế là xong?” Ngụy Tác ngăn ra, thấy tiểu nữ hài đắc ý thì biết mình mắc lừa nên kêu lên.

“Lẽ nào đó không phải lai lịch, hơn nữa thì ta cũng không biết.” Tiểu nữ hài thấy gã biến sắc thì càng đắc ý.

“Nói dối sẽ bị thiên kiếp đánh chết. ” Ngụy Tác sầm mặt.

“...” Vừa đắc ý vạn phần, tiểu nữ hài rùng mình, “Tại người không nói rõ thế nào mới là lai lịch.”

“Người vừa bảo để cả hai lại thì mới có thể xác định cơ mà. Không bị thiên kiếp đánh chết?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh. Gã biết tiểu nữ hài cực sợ hai chữ thiên kiếp, lại biết lai lịch hai vật đó.

“Được rồi, chủ nhân bàn tay và cổ hương là tử đối đầu. Được rồi chứ.” Tiểu nữ hài tựa hồ rất sợ thiên kiếp nên nói.

“Khúc cổ hương thật ra là gì, pháp bảo hả?” Ngụy Tác hỏi.

“Trừ phi người cho ta khúc tinh kim, hoặc hắc tháp, không thì kim sắc lô tử, ta mới cho người biết.” Tiểu nữ hài nhe răng đắc ý, “kim thương và hắc sắc tiểu nhân cũng được.”

“Xuẩn ngọc! Đi càng xa càng tốt cho ta.” Ngụy Tác bực mình, không muốn dây dưa với tiểu nữ hài.

“Ta đi đây.” Tiểu nữ hài đảo mắt, trực tiếp hóa thành tử sắc lưu quang.

Ngụy Tác ngăn người, không ngờ tiểu nữ hài giá lại sảng khoái như thế nhưng rồi kịp phản ứng. “Mẹ nó chứ!” Gã nhăn nhó kêu lên, Ngụy Tác thu lam sắc đoạn tí và cổ hương lại rồi hút Lưu Tương Thành lao đi.

Vừa ra khỏi Thiên kiếm đồng điện thì thấy tiểu nữ hài đánh thủng một gian như nhà kho cách đó không xa, lao vào vùng chân vùng tay, không rõ tìm thấy thứ gì nhất vào tay áo.

Lúc gã nhăn nhó lướt tới thì tiểu nữ hài đắc ý dương dương lướt ra, trong đó bày phổ thông tinh kim như Huyền thiết tinh, ngọc thạch tinh thạch, có vẻ là kho chứa nguyên liệu luyện khí.

“Trong đó có thượng phẩm tinh kim gì?” Ngụy Tác méo mặt hỏi Lưu Tương Thành.

Lưu Tương Thành vốn định ngang ngành nhưng với uy áp và nhân thần cực kỳ băng hàn của gã thì y mất hết dũng khí, đáp: “Trong đó có một khối Hắc đồng mới đào được.”

“Hắc đồng?” Ngụy Tác trông càng khó coi hơn, gầm to với tiểu nữ hài, “Đồ như thế cũng muốn ăn hả? Lẽ nào không sợ ăn vào cũng sẽ đen như Hắc đồng?”

Khó trách gã, Hắc đồng nghe có vẻ bình thường nhưng là cực phẩm tinh kim cùng cấp với Hằng vũ tinh kim, dùng để luyện chế pháp bảo thì có công hiệu đặc biệt ngăn cách ánh sáng và thần thức, khiến đối thủ ở ban ngày cũng như đang trong đêm đen, thần thức cực khó xác định, nếu cho vào phi kiếm thì sẽ thần xuất quỷ một, uy lực càng kinh nhân. Ngụy Tác chỉ bất cẩn mà mắc hờm tiểu nữ hài, bị nằng tay trên khối tinh kim này.

“Lừa đảo... ta không đen đâu, mặt người bây giờ mới đen.” Tiểu nữ hài mắt ánh lên, thập phần đắc ý.

“Trong Thiên kiếm đồng điện còn bảo vật gì?” Ngụy Tác nghiêng răng truyền âm hỏi Lưu Tương Thành. Tiểu nữ hài ngưng tụ thần niệm được vào mắt, thập phần cổ quái, như có thể nhìn thấu mọi thứ, không hỏi trước thì sẽ bị nó lấy hết.

“Không còn gì nữa, thượng phẩm bảo vật đều chuyển về sơn môn Thiên Kiếm tông, khối Hắc đồng nay mới đào được nên cha kịp chuyển về.” Lưu Tương Thành đáp.

“Ha ha.” Tiểu nữ hài đắc ý bật cười.

“Cả cách âm quang trảo cũng nghe được? Quái thai!” Ngụy Tác sầm mặt, gã kích phát cách âm quang trảo, nhưng tiểu nữ hài hình như nghe được cả truyền âm, không hiểu tai mắt cỡ nào.

Bất quá tiểu nữ hài càng cổ quái, gã càng không muốn dây dưa, hít sâu một hơi, đoạn hút lấy Lưu Tương Thành lướt ra ngoài Thiên kiếm đồng điện.

“Lúc đó người và Vạn Kiếm Tam bức bách cha mẹ ta, còn đồng bọn nữa không?” Ngụy Tác tay lóe quang hoa như ngọn nến, “Người nói dối nữa câu thì ta sẽ khiến người muốn chết không được, sống không xong. Đầy đọa mấy chục năm cũng không để người chết!”

“Còn Tào Dực và Đỗ Vi.” Lưu Tương Thành biết Ngụy Tác nói được làm được thì run lên, không dám giấu.

“Cả hai ở đâu, hiện thế nào?” Ngũ khí Ngụy Tác cực kỳ băng hàn, như cửu thiên âm phong.

“Đều ở sơn môn Thiên Kiếm tông. Đỗ Vi vẫn là phổ thông đệ tử, Tào Dực đã đạt tu vi Kim đơn lưỡng trọng, là chân truyền đệ tử của tông chủ.”

Ngụy Tác lạnh lùng lao đi, đến chỗ Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên bị tiểu nữ hài ngồi chết, lấy Thực huyết pháp đao cắm vào ngực y đoạn thu cả thi thể y lại.

Tiểu nữ hài tựa hồ chỉ thích tinh kim đặc biệt chứ không phải với thi thể tu sĩ, nên không động đến bọn Tiết Siêu Nhiên ở dưới đất.

“Cha mẹ ta chết ở đâu?” Thu hết thi thể bọn Tiết Siêu Nhiên lại, gã hỏi tiếp.

“Họ... bị phân thành mấy toán, ta cũng biết chỗ cụ thể.” Lưu Tương Thành run rẩy đáp.

“Lúc họ thăm dò hướng của linh khí linh mạch đã khô thì sụp đổ, cha mẹ ta chắc ở trong chỗ sụp.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, “Chỗ sụp đó ở đâu.”

“Ở trong khe thứ bảy.” Lưu Tương Thành ngẩn ra, không hiểu sao gã lại biết việc năm xưa rõ thế.

“Ở trong khe số bảy?” Ngụy Tác run lên, hai tay khẽ động.

Tuy đã biết cha mẹ chết rồi nhưng giờ biết họ chết trong khe nứt trước mắt thì gã vẫn không khống chế được tâm thần.

Gã hận không thể xé tan cả khe nứt... hận không thể đánh lên Thiên Kiếm tông, kéo cả tông chủ, trưởng lão khỏi bảo tọa, đánh tan thành tro!

“Người có biết cụ thể chỗ họ chết trong khe nứt?” Thoáng sau, Ngụy Tác hít sâu một hơi, hỏi tiếp, “Các người phát hiện di tích viễn cổ tông môn, định vào qua linh khí linh mạch, là di tích cỡ nào? Các người tìm kiếm được đến đâu rồi?”

“Lúc đó linh khí linh mạch đã khô sập ở năm lối vào.” Lưu Tương Thành càng nhột nhạt, “di tích viễn cổ tông môn thì Hoàng Phủ lão tổ tự thân tra xét, cũng không thể phá được cấm chế, không biết bên trong có gì, chỉ biết là nằm sâu dưới lòng đất. Hiện tại bọn ta theo hướng của linh khí linh mạch đã khô mà đi, còn cách di tích hơn nghìn dặm nhưng linh mạch lại đứt gãy, tình hình cực kỳ phức tạp, có những việc không thể lý giải được xảy ra trong đó, hơn năm nay cơ hồ không cách nào tiến bước thêm.”

“Linh khí linh mạch có năm chỗ sụp... toán của phụ mẫu ta có ai sống sót?”

“Không... lúc đó chỗ ấy sụp hết, chìm xuống địa tâm hỏa mạch dưới vực sâu... người để ta thống khoái.” Lưu Tương Thành do dự, nhưng thần tình và khí tức của Ngụy Tác khiến y nghệt thờ, chỉ mong chết nhanh.

“Lừa đảo... Quả đến báo thù...” Ngụy Tác vô lực chưa từng có, tựa hồ cảm giác thấy cha mẹ ở đây nhưng không thể chạm tới, thật muốn khóc to, thậm chí không cảm giác thấy tiểu nữ hài lọt vào phạm vi nghìn trượng, mắt nó ánh lên, mí mắt không rõ nghĩ gì.

-o0o-

717. Chương 717: Mọi Thứ Đầu Đã Qua

“Để ta thống khoái, nếu người là tu sĩ Thiên Kiếm tông, chưa biết chừng lúc đó cũng vậy. Khi đó đứng đầu không phải ta mà là sư huynh Tào Dực, bọn ta vâng lệnh sư môn nên không thể cãi.” Lưu Tương Thành không xin mà chỉ mong chết nhanh.

Ngụy Tác bình tĩnh đứng nhìn khe thứ bảy huyết quang xung thiên.

Không ai biết lúc này gã nghĩ gì.

Hồi lâu sau, mắt gã ánh lên, chân nguyên cuộn lấy, tựa hồ định ném tương Lưu Tương Thành vào khe.

“Lệ khí công tâm... Lệ khí công tâm... Thiên kiếp tất người không qua được...”

Tiểu nữ hài vẫn bình tĩnh như thường, tỏ vẻ mong chờ, tựa hồ muốn thấy Ngụy Tác chìm vào diên cuồng, dùng vô số thủ đoạn đầy dọa Lưu Tương Thành, thấy gã định giết ngay Lưu Tương Thành thì nó cực kỳ thất vọng, lẩm bẩm đoạn lướt tới kêu lên, “Lừa đảo, đợi đã!”

“Người định làm gì.” Ngụy Tác ngoái nhìn tiểu nữ hài.

“Gặp quỳ.” Tiểu nữ hài tròn mắt. Hiện tại Ngụy Tác lạnh lùng, khí tức khôi phục lại bình tĩnh, tạo cho người ta cảm giác như được mưa gột sạch bụi, bừng bừng sức sống, tâm cảnh tu vi đề thăng không ít.

“Gặp quỳ!”

Tiểu nữ hài tròn mắt, suýt nữa cắn trúng lưỡi.

Nó nghe rõ Ngự Tác và Lưu Tương Thành đối thoại, biết gã đến để báo thù chuyện cha mẹ bị hại chết năm xưa.

Ngự Tác hỏi nó đoán nhìn vào khe nứt, nở nụ cười.

“Tiểu Tác... Lúc con nhìn thấy những thứ này thì cha mẹ không còn, con phải tự lo cho mình... Kì thực cho mẹ không mong gì nhiều, chỉ hi vọng con sống tốt, sống thật vui vẻ... Nếu có ngày con đến chỗ cha mẹ thì mỉm cười a... Cha mẹ thấy con cũng sẽ rất vui...”

Tâm cảnh Ngự Tác vô cùng bình tĩnh, trong óc hiện lên câu sau cùng của Tử Huyền chân kinh.

Nếu họ nhìn thấy gã lúc này... tất sẽ yên lòng... Họ hi vọng thấy gã mỉm cười chứ không phải một kẻ điên cuồng.

Không ai biết gã nghĩ gì, gã cũng không biết, thoát khỏi cơn giận vô biên, vô hình trung như một viên bảo thạch được mài giũa, khiến khí tức khác trước, khiến tiểu nữ hài không dám tin.

“Lẽ nào y là...?” Mắt tiểu nữ hài lóe lên kim quang, thần sắc càng đích kinh nghi.

“Thật ra ngươi định làm gì?” Ngự Tác hỏi tiểu nữ hài vốn đang ngơ ngẩn.

“Ta định hỏi về di tích dưới lòng đất, hình như ta nhớ ra gì đó.” Tiểu nữ hài định thần lại.

“Ngươi định hỏi gì?” Ngự Tác không vội vàng.

“Bên ngoài di tích đó thế nào?” Tiểu nữ hài mắt lóe kim quang.

Lưu Tương Thành sợ Ngự Tác đổi ý, sẽ dùng thủ đoạn mới đầy dọa mình nên vội đáp: “Ta chỉ biết cấm chế ngoài di tích đó hình vuông, rất cổ kính, Hoàng Phủ lão tổ nói là dù mấy thần huyền đại năng liên thủ cũng không phá được, ta chỉ biết thế thôi.”

“Hả?” Tiểu nữ hài nhe răng. “Được rồi, ngươi giết y đi.” Tiểu nữ hài nói thế với Ngự Tác.

“Phù!”

Ngự Tác dùng Huyền sát quỷ trảo nhất trảo hạ sát Lưu Tương Thành rồi cho vào nạp bảo thủ trạc.

“Ngươi vừa định ném y đi sao giờ thu lại.” Tiểu nữ hài ngăn ra.

“Ta đổi ý rồi.”

“Người xấu!”

Ngự Tác ném lại một câu nhẹ tênh khiến tiểu nữ hài nghiêng răng.

“Sao còn theo ta?” Ngự Tác giết Lưu Tương Thành đoạn nhìn xuống khe nứt thứ bảy, lướt về phía tham khoáng tu sĩ tụ tập, tiểu nữ hài bám theo khiến gã dừng lại.

“Ngươi vừa hỏi về di tích đó, có muốn vào xem không?” Tiểu nữ hài hỏi Ngự Tác.

“Không.” Ngự Tác không nói thừa nửa chữ, Ma văn hung mạch cực kỳ hung hiểm, Thiên Kiếm tông dốc toàn phái cũng bó tay, gã không cho rằng mình có thể thu lợi gì từ đó, hà huống tiểu nữ hài có vẻ không có kinh nghiệm làm gian thương, hiện tại nói năng như một tiểu gian thương.

“Ngươi! Không thể khách khí chút hả!” Tiểu nữ hài suýt nhảy dựng lên nhưng thấy gã định đi thì gọi lại.

“Thiên kiếm âm văn của Thiên Kiếm tông không thể giải được, vài năm sau sẽ tự tan biến, các vị quay lại Thiên Huyền đại lục, rất có khả năng bị Thiên Kiếm tông tìm được. Thiên Kiếm tông mất ngân ấn Kim đơn tu sĩ, tổn thất trọng đại, nhất định sẽ rút giận lên các vị, mỗi thấy hay nhất là vượt man hoang đến Vân Linh đại lục. Mỗi hộ tổng một đoạn, đảm bảo không có tu sĩ Thiên Kiếm tông bám theo.” Ngự Tác mặc kệ tiểu nữ hài, lướt đến chỗ gần nghìn tham khoáng tu sĩ tụ tập, nói thế.

Gã được tu sĩ họ Trần cho biết Thiên kiếm âm văn cấm chế thi triển rồi thì ngay cả tu sĩ Thiên Kiếm tông cũng không thể giải trừ, Thiên khung của Thiên Huyền đại lục sắp vỡ, gã cho rằng lựa chọn tốt nhất của họ là đến Vân Linh đại lục.

“Đa tạ tiền bối!” Các tu sĩ đều cảm tạ.

“Người xấu... Người mua chuộc lòng người?” Tiểu nữ hài như âm hồn bất tán.

“Tùy tiện người nói thế nào cũng được.” Ngụy Tác càng để ý tiểu nữ hài cổ quái cực độ thì nó càng kiêu, không để ý thì nó dễ gần hơn nhiều, trong Ma văn hung mạch này cực kỳ cổ quái, không có ngần ấy tham khoáng tu sĩ, Thiên Kiếm tông không thể đào linh thạch, nên không cần mạo hiểm đi hủy hoại linh thạch khoáng mạch. “Đi, chúng ta rời đi.” Nói đoạn Ngụy Tác bỏ mặc tiểu nữ hài, cùng toán tham khoáng tu sĩ cất bước. Gã định đưa họ năm nghìn dặm rồi đi thăm dò Bắc Mang di chỉ.

Thiên Kiếm dù đích thân thần huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyết Luân đến thì cũng phải vài ngày mới tới được Ma văn hung mạch, lúc đó thì gã đã đi được vài ngày rồi, ở ngoài Thiên khư thì một thần huyền đại năng cực khó tìm được tung tích bọn gã. Ngần ấy tu sĩ Thiên Kiếm tông thấy tiểu nữ hài cổ quái, chân nguyên cùng thuật pháp đều vô hiệu nên e rằng Hoàng Phủ Tuyết Luân cũng không dám đuổi theo.

“Người xấu... Chúng ta giao dịch nhé?” Tiểu nữ hài thấy gã ngó lơ thì không giận mà nhe răng, mắt ánh lên kim quang.

“Giao dịch? Giao dịch gì?” Ngụy Tác liếc tiểu nữ hài, thân ảnh không dừng mà lao ra ngoài Ma văn hung mạch.

“Người cho ta khối tinh kim hoặc hắc tháp và kim sắc lô tử cũng được, ta cho người biết những thứ cần thiết.”

“Tinh kim người cần cứ tìm trong khoáng mạch.” Ngụy Tác cự tuyệt, “Không có hứng.”

“Xuẩn ốc, tinh kim đó cũng rác rưởi như khối người cho ta, ở đâu chả có. Dù lật tung mấy nghìn dặm quanh đây cũng vị tất tìm được tinh kim ta cần.” Tiểu nữ hài lại nghiêng răng nghiêng lợi, không hiểu sao tựa hồ nhần nại với gã hơn, “Người không muốn biết thêm về bàn tay và cổ hương?”

“Không muốn, trừ phi người cho ta biết đỉnh cấp thuật pháp và công pháp hữu dụng.” Ngụy Tác biết tiểu nữ hài muốn đi theo vì nhắm vào tinh kim của gã. Gã cũng muốn biết về hai vật đó nhưng từ bé đã xuất thân gian thương, nên bình tĩnh như thường hỏi dò.

“Ta biết người cũng không thể sử dụng.” Trình độ gian thương của tiểu nữ hài không thể so với Ngụy Tác nên nghiêng răng, “Chỉ bằng đổi điều kiện. Người cho ta tinh kim, ta đưa người đi tìm bảo vật, chưa biết chừng có điển tịch công pháp cùng thuật pháp lợi hại hơn.”

“Người tìm thấy rồi đổi cho ta.” Ngụy Tác không nhìn tiểu nữ hài, lao đi.

“Cho ta khối tinh kim hoặc hắc tháp. Ta chỉ cho người biết di tích viễn cổ tông môn.” Tiểu nữ hài giận đến độ không muốn nói với gã nữa nhưng chốc sau liền bám theo, bàn sinh ý.

Ngụy Tác liếc nó đang tỏ ra không biết mệt, “Chỉ bằng người đưa pháp y hoặc khối Hắc đồng cho ta, ta cho người biết di tích viễn cổ tông môn.”

Tiểu nữ hài tắt tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi, tử quang lóe lên lao tới, thoáng sau bãi đá sau lưng Ngụy Tác tung tóe, vô số tảng đá bị nó coi là gã, đánh cho nát vụn.

“Thỏ huynh đệ!”

“Thật sự có trợ thủ?” Khi Ngụy Tác và Lý Tả Ý đợi ở ngoài gặp nhau, tiểu nữ hài lại bám theo, nghe y gọi Ngụy Tác thỏ là huynh đệ, nó cả kinh.

“À, thỏ huynh đệ, ai đi theo đấy, sao trên đầu lại có sừng?” Nhìn thấy tiểu nữ hài, Lý Tả Ý phi thường hiếu kì.

“Chát!”

Tiểu nữ hài mắt lóe lên kim quang, đột nhiên lướt đến chỗ Lý Tả Ý bỏ mạnh tay, Ngụy Tác nhận ra lên đứng trước Lý Tả Ý chặn đòn.

“Sợ quá...!” Lý Tả Ý ngẩn ra, tiểu nữ hài áp sát, y chỉ thấy khí tức thập phần cổ quái, nhưng vì thần trí hỗn loạn nên y chỉ thấy tiểu nữ hài quá hung hãn.

“Ha ha! Lừa đảo, y không hề lợi hại.” Tiểu nữ hài đắc ý cười vang, rõ ràng nó cố ý thăm dò xem Lý Tả Ý có khó chơi như Ngụy Tác không nhưng giờ thì đã biết, Lý Tả Ý không thể uy hiếp được, chỉ mình Ngụy Tác là khó chơi.

“Người nên biết, tu đạo giới không chỉ mình ta đối phó được người, không sợ chết thì cứ đánh lấy ta.”

“Chi bằng chúng ta bàn chuyện đã?”

“Không có hứng.”

“...”

“Được rồi, chi bằng thế này, bỏ qua tình kim, chúng ta mỗi người trả lời một câu hỏi của nhau?” Dây dưa một lúc, Ngụy Tác và Lý Tả Ý lướt đi nghìn dặm, tiểu nữ hài vẫn bám theo cũng nhượng bộ, nhẹ nhàng nói.

“Người chả bảo ta lừa đảo, không tin ta là gì?” Ngụy Tác động lòng nhưng ngoài mặt bình tĩnh như thường.

“Đều là việc trong quá khứ.” Tiểu nữ hài thuyết đạo.

“...” Ngụy Tác tắt tiếng, tiểu nữ hài có lúc rất có phong phạm và tiềm chất gian thương.

-o0o-

718. Chương 718: Thượng Cổ Đại Năng Tranh Đấu?

“Cổ hương của ta có lai lịch gì, là pháp bảo hay điển tịch ghi lại thuật pháp?” Ngụy Tác muốn hỏi nhiều, hơi trầm ngâm rồi hỏi câu trọng yếu nhất.

Tiểu nữ hài có vẻ biết cổ hương không tầm thường, nếu là pháp bảo hoặc ghi lại kinh thiên thuật pháp, gã sẽ tăng trưởng thực lực.

“Không biết.”

“Không biết?” Ngụy Tác giáng một đạo thuật pháp vào tiểu nữ hài, nói hồi lâu mà đại gian thương như gã lại mắc hờn.

“Đừng vội.” Tiểu nữ hài cố ý, tỏ vẻ đắc ý: “Cổ hương do một thượng cổ đại năng để lại, ta nói không biết vì khi xưa đồn rằng ai có được nó là được đại năng đó truyền thừa, nhưng từ thời ấy đã không ai biết nó ở đâu, nên không biết là pháp bảo hay điển tịch.”

“Thượng cổ đại năng, ở thời đại nào, danh hiệu gì, người không nói mà còn bảo là một câu hỏi?” Ngụy Tác cười lạnh: “Thế thì người đừng hỏi ta nữa.”

“Được rồi. Chủ nhân vật này là Thông thiên giáo chủ, siêu cấp đại năng sáu vạn năm trước, qua được thiên kiếp. Được chưa?” Tiểu nữ hài tuy được đào từ linh thạch khoáng mạch nhưng tựa hồ hiểu rõ năm tháng.

“Thông thiên giáo chủ? Qua được thiên kiếp... chân tiên tu vi?” Ngụy Tác cả kinh.

Đại lực khác thì gã không biết nhưng Thiên Huyền đại lực, mấy nghìn năm không có một tu sĩ Chân tiên cảnh nào. Thần huyền đại năng là cao thủ đỉnh nhọn nhất tu đạo giới, Chân tiên cảnh tu vi thật khó tưởng tượng nổi, trên Chân tiên cảnh là thần thông cỡ nào?

“Đây là câu hỏi thứ hai.” Tiểu nữ hài nhẹ nhàng chăm chăm nhìn gã, “đến lượt ta hỏi.”

“Được.” Ngụy Tác gật đầu.

“Người lấy được bàn tay cụt từ ai, lai lịch thế nào?” Tiểu nữ hài hỏi.

“Từ một tu sĩ trẻ tuổi thần bí tên Lâm Phong Hoa, y được cơ hồ thượng cổ Tam Hoàng tông hoàn chỉnh truyền thừa, lúc ta ở Vân Linh đại lực gặp y, sau này y bị ta giết, qau nạp bảo thủ trạc của y mà phát hiện cánh tay.” Ngụy Tác không dấu, quan sát đáng vẻ của tiểu nữ hài, gã biết nó sẽ hỏi vấn đề quan trọng nhất đầu tiên, giờ nó hỏi về cánh tay cụt chứng tỏ vật này không tầm thường, ít nhất rá có quan hệ với nó.

“Thượng cổ Tam Hoàng tông truyền thừa? Thượng cổ Tam Hoàng tông có công pháp cùng thuật pháp gì? Có phải như công pháp của ngươi, ngươi có được công pháp cùng thuật pháp của y?” Tiểu nữ hài thần sắc cực kỳ ngưng trọng, mắt ánh kim quang suy tư.

“Đó là câu thứ hai, đến ta hỏi.” Ngụy Tác không ngừng lướt về phía Bắc Mang di tích, đồng thời bình tĩnh như thường nói.

“Được rồi!” Tiểu nữ hài không vui nhe răng với Ngụy Tác, kêu lên.

“Ngươi có lai lịch gì, là yêu thú nào?” Ngụy Tác mặc kệ nó có giận hay không.

“Chọc mũi đôi mắt chó của ngươi, ngươi mới là yêu thú.” Tiểu nữ hài phẫn nộ kêu âm lên.

“Gi hử? Ngươi không phải yêu thú?” Ngụy Tác nhú mày, tỏ rõ thần sắc kinh nghi.

“Ta thuộc Linh tộc, còn cao cấp hơn nhân tộc.” Tiểu nữ hài kêu to.

“Linh tộc là cái gì?” Ngụy Tác ngăn người, Linh tộc là danh xưng gã chưa từng nghe, lục bào lão đầu cũng chưa từng nói đến, có lẽ lão cũng không biết.

“Linh tộc không phải cái gì, ngươi mới là cái gì, đây là câu thứ hai, đến lượt ta hỏi!” Tiểu nữ hài kêu to: “Thượng cổ Tam Hoàng tông có công pháp cùng thuật pháp thế nào? Ngươi tu luyện loại đó?”

“Mỗi luyện công pháp y lấy được từ thượng cổ Tam Hoàng tông, bất quá ta không biết thuật pháp.” Ngụy Tác lấy làm lạ tiểu nữ hài, không biết nó hỏi thế có ý gì.

“Công pháp của ngươi có thể trực tiếp nuốt thủy hệ yêu đơn tu luyện?” Tiểu nữ hài trở nên cực kỳ khẩn trương, mắt rực kim quang như muốn nuốt sống.

“Không sai.” Ngụy Tác phi thường kỳ quái, lần này nhanh chóng gật đầu.

“Lừa đảo! Ngươi lừa ta đúng không!” Tiểu nữ thấy Ngụy Tác gật đầu thì biến hẳn sắc mặt, lộ rõ sát cơ, “Y mà có công pháp như thế thì sao ngươi giết được, y dạy ngươi đúng không?”

“Ta luyện công pháp mới, tụ lại kim đơn.” Ngụy Tác liếc tiểu nữ hài, lạnh lùng nói, tiểu nữ hài tuy nhiên hung thần ác sát nhưng gã nhận ra nó sợ hãi, nên càng khiến gã lấy làm lạ.

“Kim đơn tu vi... tu luyện lại, tụ lại kim đơn?” Tiểu nữ hài giãn sắc mặt hơn, vẫn hoài nghi, “Ngươi dám thề là nói dối sẽ bị thiên kiếp đánh chết.”

“Ta nói dối sẽ bị thiên kiếp đánh chết.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói.

“Được rồi. Tạm tin ngươi.” Tiểu nữ hài thở phào.

“Hiện tại đến lượt ta hỏi, sao ngươi quan tâm tới thượng cổ Tam Hoàng tông, lẽ nào thượng cổ Tam Hoàng tông và chủ nhân bàn tay là đối đầu của ngươi?” Ngụy Tác hỏi.

Tiểu nữ hài do dự, nhưng vẫn nghiêng răng đáp, “Chủ nhân cánh tay cụt được truyền thừa cũng là người của y, là địch nhân của bọn ta. Tam Hoàng tông chắc có được công pháp từ kẻ đó.”

“Trên chủ nhân bàn tay cụt này còn đại năng lợi hại hơn? Ngươi cụt tay chỉ là đệ tử của đại năng đó? Công pháp Tam Hoàng tông từ đó lưu truyền đi?” Ngụy Tác hít một hơi lạnh. Chủ nhân bàn tay cụt tu vi tất chân thể hải tặc, mà chỉ là truyền nhân của một đại năng thì đại năng đó thần thông cỡ nào.

“Đến lượt ta hỏi.” Tiểu nữ hài mắt lóe kim quang nhìn Ngụy Tác, “Cổ hương của ngươi lấy được từ ai?”

“Cổ hương lấy được từ một tu sĩ Long Quỳnh tông, Long Quỳnh tông chỉ là một tông môn tầm thường. Tu sĩ đó bị ta giết, y lấy được ở đâu thì ta không biết.” Ngụy Tác đáp xong thì hỏi, “Chủ nhân cổ hương, Thông thiên giáo chủ, siêu cấp đại năng sáu vạn năm trước là đối đầu của chủ nhân bàn tay cụt? Ngươi và Thông thiên giáo chủ có quan hệ gì?”

“Ngươi không biết gì!” Tiểu nữ hài rất bức mình, nghiêng răng đáp: “Ngươi nói không sai, Thông thiên giáo chủ và chủ nhân cánh tay cụt là địch nhân, Linh tộc bọn ta và Thông thiên giáo chủ... cùng phe.”

“Thân thể ngươi sao lại cứng như vậy, lại có thiên long long khí.” Tiểu nữ hài đáp xong liền hỏi.

“Ta luyện một môn thuật pháp khả dĩ tôi luyện nhục thân, dung hợp thiên long thần hồn, mô phỏng thiên long khiêu vị, nên có thiên long long khí.” Ngụy Tác hỏi, “Hình như Linh tộc, cả Thông thiên giáo chủ, những siêu cấp đại năng không chỉ có một người, sao lại không có điển tịch ghi lại?”

“Thời đại lâu quá rồi, bọn ta không ở trong Thiên khung, thoát ly khỏi phổ thông tu sĩ.” Tiểu nữ hài ngữ khí thập phần cao ngạo, nhưng thần tình buồn buồn, không hiểu nghĩ gì.

“Sao ngươi lại ở trong linh thạch khoáng mạch? Hình như phe tay gã có truyền thừa lưu truyền lại, lẽ nào các ngươi và họ giao chiến, các ngươi thất bại?” Ngụy Tác càng lúc càng chấn kinh, quên cả thứ tự.

“Đến lượt ta hỏi.” Tiểu nữ hài nhìn Ngụy Tác, “Ngươi định đi đâu? Hình như ngươi định đến Bắc Mang di tích?”

“...!” Ngụy Tác tròn mắt. Tiểu nữ hài hiểu cả về Bắc Mang di tích?

“Xem ra ngươi định đến Bắc Mang di tích, sau đó đi đâu?” Ngụy Tác nhất thời không đáp, nhưng tiểu nữ hài nhận ra.

“Tiếp theo ta sẽ đến Vân Linh đại lục.” Ngụy Tác tắt tiếng, nhìn tiểu nữ hài lai lịch thập phần thần bí nghiêng rằng, “Trả lời câu ta vừa hỏi.”

“Bọn ta bị đánh lén... có thể chỉ mình ta may mắn. Còn bọn Thông thiên giáo chủ và chúng giao chiến, ai thắng ai bại thì ta không biết.” Tiểu nữ hài tỏ vẻ uể oải, “Hiện tại, trong tu đạo giới, tu vi tối cao là ai, cỡ nào?”

“Thiên Huyền đại lục thì tu vi tối cao là Thần huyền cảnh... Đại lục khác thì ta không biết, chắc không có Chân tiên đại năng... Cái vòng của ngươi là pháp bảo gì, bản thân ngươi hay cái vòng có thể tiêu trừ uy năng thuật pháp? Cái vòng này đối phó được thần huyền đại năng?”

“Không được, ta không muốn để lộ thực lực, ngươi hỏi câu khác đi.”

“... Di tích dưới lòng đất cách Ma văn hung mạch không xa là chỗ nào, có gì ở trong?”

“Là phần mộ của một đại đế Bắc Mang. Chỉ có xương cốt chứ không có gì hay, tu vi Chân tiên cấp trở xuống vào đó chỉ có nước chết, dù Thông thiên giáo chủ đến phá hoại cấm chế, tối đa ngọc thạch câu phần, biến chỗ đó thành tro.”

“...”

Ngụy Tác vừa đi và hỏi, càng lúc càng không dám tin. Tựa hồ thời đại thượng cổ trước lục bào lão đầu có nhiều đại năng và kinh thiên cường giả mà phổ thông tu đạo giới không biết, còn cả những trận đại chiến kinh thiên, cách hơn sáu vạn năm nên khó tưởng tượng nổi.

-o0o-

719. Chương 719: Kết Quả Tốt Nhất

“Đương nhiên. Cho ta biết hơi sắc thủ trạc của ngươi có hữu dụng với yêu thú không?”

“Đây là bí mật, không thể tiết lộ! Nhờ may ngươi thèm muốn nó thì sao, hỏi câu khác đi.”

“Động phủ của Thông thiên giáo chủ ở đâu, có ghi chép gì về cổ hương ở đó không?”

“Y tung hoành thiên hạ, căn bản không cần động phủ. Ngươi nên vứt cổ hương đi, giữ lại cũng vô dụng.”

“Mẹ nó chứ, ngươi định khiến ta mất mặt hả, cẩn thận không thì thiên kiếp đánh chết ngươi.”

“Người xấu như ngươi sao nói năng ác độc thế, có biết gần Vân Linh đại lục có những chỗ quỷ dị mà thường xuất hiện việc tu sĩ thất tung, dù đại tu sĩ vào cũng chưa chắc ra được?”

“Chập Khí hải, Đạo Huyền điện, nhiều lắm. Ngươi hiểu bao nhiêu về Bắc Mang di tích? Trong đó có đồ gì tốt không?”

“Ta chỉ biết chỗ khắc Thi hoàng kinh và Vãng sinh cực lạc kinh lợi hại nhất Bắc Mang đã bị hủy, còn thứ gì khác không thì ta không biết... Đối với ngươi, chưa biết chừng rác rưởi cũng thành thành bảo bối...”

“...”

“...”

“Được rồi, đừng hỏi nữa, ta không còn gì cần hỏi ngươi, ngươi muốn hỏi thì cho ta khối tinh kim.”

“Chết đi!... Không giao dịch nữa thì âm hồn bắt tán theo ta làm gì, dù đem tinh kim cho chó ăn ta cũng không cho ngươi.”

“Người xấu lừa đảo! Ngươi cho chó thì chó ăn được sao, ta đi đâu là việc của ta. Chết đi...”

...

Tiểu nữ hài khẩu khí hùng hồn, Ngụy Tác phát hiện tựa hồ tu sĩ như gã, với nó thì chẳng là gì.

Qua lời lẽ và khẩu khí thì có vẻ nó nói không sai, tựa hồ hơn sáu vạn năm trước, tu đạo giới có nhiều kinh thiên cường giả mà phổ thông tu đạo giới không biết đến, thời đó tu đạo giả cũng xưng Kim đơn tu sĩ là chân nhân, thần huyền đại năng là thần quân, chân tiên đại năng là đế tôn, trên chân tiên là đế thiên. Nhưng tu đạo giới hiện tại căn bản không có đế tôn chân tiên mà tiểu nữ hài khẩu nói, tính gì đến “Đế thiên”. Tựa hồ khi đó phe chủ nhân cánh tay cụt và Linh tộc, Thông Thiên đại đế có nhiều tu sĩ siêu việt đế tôn cấp.

Cao thủ như thế vì sao lại xảy ra khoáng thế đại chiến, vì sao không được ghi trong tu đạo giới? Hiện tại ở Ma văn hung mạch sâu trong Hoang cổ hoang nguyên thậm lại xuất hiện tiểu nữ hài Linh tộc thể này, các kinh thiên đại năng có còn truyền thừa không? Tam Hoàng tông tựa hồ chỉ là một chi trong phái bàn tay cụt.

Đông Hoang tông được đại năng thần bí truyền công, đại năng đó không giống tu sĩ, có phải Linh tộc hoặc tộc khác mà gã không biết? Văn tự trong chí cao điển tịch của Đông Hoang tông và minh văn trên mảnh tinh kinh khổng lồ, không biết tiểu nữ hài có biết?

Ngụy Tác còn muốn hỏi nhiều nhưng tiểu nữ hài thấy không hỏi được gì từ gã nên lại nhắm vào khối tinh kim.

“Chi bằng cho ngươi mảnh tinh kim như gian phòng đó?”

“Thôi vậy, tinh kim đó ta không tiêu hóa được.”

“Ngươi theo ta, à ta biết rồi, hôi sắc thủ trạc không thể đối phó yêu thú nên đi theo ta mới an toàn.”

“Nói nhăng, ta lại sợ yêu thú?”

“Nói dối thì cẩn thận bị thiên kiếp đánh.”

“Ngươi! Mặc xác ngươi!”

Bất quá gian thương Ngụy Tác đương nhiên tiểu nữ hài không so được, qua dò hỏi và quan sát, gã đoán được không phải mọi tinh kim đều hữu dụng với tiểu nữ hài, nó tiêu hao thuật pháp và chân nguyên tu sĩ, tựa hồ chủ yếu dựa vào hôi sắc thủ trạc, uy năng này rất có thể vô dụng với yêu thú nhưng nó theo gã không chỉ vì an toàn hoặc thèm muốn tinh kim, mà có nguyên nhân khác.

“Cương nha muội, cứ bám theo ta có phải vì phe cánh tay gãy vẫn còn, sợ chúng đối phó ngươi nên định nhờ ta tìm tung tích?”

“Thực lực như ngươi...”

“Nói dối cẩn thận bị thiên kiếp phách!”

“Nếu giúp ta nghe ngóng tin tức, ta sẽ tiết lộ đôi chút.”

“Không có hứng. Đừng theo ta là ta tạ thiên tạ địa rồi, hơn nữa ngươi cho ta biết những thứ đó cũng vô dụng, trừ phi ngươi cho ta khối Hắc đồng.”

“Ta sẽ đưa ngươi vào Bắc Mang di chỉ, ta rất quen thuộc trong đó...” Tiểu nữ hài thấy gã không chịu thì đem Bắc Mang di tích ra dụ hoặc.

“Thôi vậy, ta không muốn bị ngươi quay đến chết trong đó. Ngươi thích làm gì thì tùy.”

“Thế thì ta vào đó hủy hết mọi thứ, mặc kệ có ích với ngươi hay không.”

“Tùy tiện, không có gì còn hơn bị hại chết trong đó.”

Đàm phán lại tan vỡ, tiểu nữ hài bị Ngụy Tác chọc giận nên hóa thành tử sắc lưu quang lao về phía Bắc Mang di tích, được mấy dặm thì quay lại.

“Nếu ngươi chịu hợp tác, ta sẽ cho ngươi biết một tin tức kinh thiên động địa, tuyệt đối chấn động cả tu đạo giới, rất có thể liên quan đến ngươi, nếu ngươi có bạn bè thì việc này liên quan đến sinh tử của họ.” Quay lại, tiểu nữ hài tựa hồ nắm chắc, bảo gã.

“Liên quan đến sinh tử của nhiều người? Ngươi nói đến việc Thiên khung thọ nguyên sắp hết?” Ngụy Tác máy động.

“Ngươi biết Thiên khung...” Tiểu nữ hài tròn mắt, không nói lên lời.

“Tu sĩ khác thì không chứ ta rất rõ. Được rồi, không còn gì hữu dụng với ta thì đừng cản đường.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh xua tay.

“Được rồi, chỉ cần ngươi thề sẽ giúp ta nghe ngóng tin tức, hiệp trợ ta đến một nơi, ta sẽ đưa ngươi vào Bắc Mang di tích, cho ngươi cả Hắc đồng.” Tiểu nữ hài ngăn ra rồi thỏa hiệp, nghiêng răng kèn kẹt nói.

“Hồi sắc thủ trạc của ngươi phá giải được mọi cấm chế trong Bắc Mang di tích? Theo ta biết trong đó có nhiều cấm chế lắm.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường.

“Ta biết hết cấm chế trong đó, sẽ cho ngươi biết cách phá giải. Ta phải phá giải hết thì mới chết mất.” Tiểu nữ hài nhe răng, vô tình để lộ tin tức là sử dụng hồi sắc thủ trạc cũng như tu sĩ điều khiển pháp bảo, phải tiêu hao chân nguyên.

“Không được, Hắc đồng thì ngươi không cho ta, vạn nhất ta đồng ý, trong Bắc Mang di tích không có gì hữu dụng với ta thì không ổn.” Ngụy Tác bảo tiểu nữ hài: “Trừ phi ngươi trả lời thêm mấy câu hỏi.”

“Được rồi.” Tiểu nữ hài bó tay, gật đầu đáp ứng.

Tiểu nữ hài đáp ứng, Ngụy Tác hớn hờ, qua lời lẽ và dáng vẻ nó thì gã biết nó còn e dè thần huyền đại năng nhưng không sợ hãi nên vẫn thông thả bám theo. Trấn thiên pháp tướng vô dụng với nó nên hồi sắc thủ trạc cũng có tác dụng với thuật pháp và chân nguyên của thần huyền đại năng, chỉ là tiểu nữ hài sẽ tiêu hao nhiều hơn, chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó.

Có tiểu nữ hài đi cùng, vạn nhất thần huyền đại năng đuổi tới thì hệ số an toàn của gã đại tăng.

Tiểu nữ hài tuy xảo trá, không thể đoán được dụng ý, nhưng nó chưa có kinh nghiệm làm gian thương nên có lúc nói không thật là mắt lóe kim quang. Hiện tại Ngụy Tác ít nhất đoán được nó cần nhờ gã nên không thể hại chết gã, gã có ngọc phù Kim gia tổ đường, biết được phần nào cấm chế trong Bắc Mang di tích, sẽ so sánh phá giải trong đó và cách tiểu nữ hài bảo là biết.

Tiểu nữ hài giúp gã thăm dò Bắc Mang di tích, trả lời các câu hỏi, có thể lấy được đỉnh cấp tinh kim của tu đạo giới là Hắc đồng, giá đối với Ngụy Tác là kết quả giao dịch tốt nhất.

“Thế đi. Bất quá ngươi phải thề, nếu gây bất lợi cho ta thì bị thiên kiếp đánh chết.” Ngụy Tác hớn hờ nhưng ra vẻ không vui.

“Ngươi không được tiết lộ thân phận chân chính của ta, chốc nữa ta sẽ giả bộ đi khỏi, không để ai biết ta đi theo ngươi. Ngươi dẫn toán tu sĩ này đi trước.” Tiểu nữ hài thấy Ngụy Tác gật đầu đồng ý, cho rằng mình thiệt nên không hề hoan hỉ, nghiêng răng dặn.

“Không thành vấn đề, nhưng ta phải đưa thổ huynh đệ theo. Những người khác thì ta chỉ đưa một đoạn, chỉ rõ hướng để họ tự đi. Ngươi vòng ra sau xem có tu sĩ Thiên Kiếm tông lén theo không, tránh bị thần huyền đại năng của chúng theo gót.” Ngụy Tác gật đầu, gã định để các tham khoáng tu sĩ chia thành mấy

nhóm rời đi, tụ tập đông quá sẽ thu hút yêu thú lợi hại, hoặc bị tu sĩ Thiên Kiếm tông đuổi kịp. Toán tham khoáng tu sĩ này có năng lực quan mạch xem lành dữ, đi trong man hoang hoang nguyên thì xác suất sinh tồn cao hơn tu sĩ thông thường nhiều. Đi trong man hoang hoang nguyên thì yếu tố để sống sót quan trọng nhất là vận khí, không may gặp phải cao giai yêu thú, dù Ngụy Tác mà gặp Hoang cổ cự thú bát cấp cao giai trở lên thì vẫn mất mạng như thường, đề giai tu sĩ thì linh khí ít, không mấy khi khiến yêu thú chú ý.

“Thế đi! Ta giả bộ đi trước, vòng ra phía sau họ, xem không có tu sĩ Thiên Kiếm tông bám theo thì người để họ đi. Họ đi rồi ta sẽ đi tìm người.” Tiểu nữ hài nhe hàm răng nhọn, hóa thành tử sắc lưu quang lướt lên tầng không sau lưng Ngụy Tác.

“Lừa đảo, ta về Thiên Huyền đại lục, sau này sẽ không tha cho người!” Tiểu nữ hài vừa lướt đi vừa nói, cố ý để gần nghìn tu sĩ đi theo Ngụy Tác nghe thấy.

-o0o-

720. Chương 720: Chí Cao Điện Tịch

“Sao lại không có gì ghi lại, quá cổ quái!”

Đêm sâu như nước, Ngụy Tác và Lý Tả Ý tiến về Bắc Mang di tích, lục bào lão đầu liên tục kêu lên không dám tin trong tai gã.

Tiểu nữ hài giả bộ đi khỏi, Ngụy Tác để các tham khoáng tu sĩ đi trước, đồng thời lấy Dương quỹ quán khỏi nạp bảo thủ trạc.

Ngụy Tác cho lục bào lão đầu biết những lời đã nói cùng tiểu nữ hài, lão cũng cực kỳ kinh hãi, vì chưa từng nghe nói đến Thông thiên giáo chủ và Linh tộc.

“Nó quay lại rồi.” Ngụy Tác thản nhiên hạ giọng.

Tử sắc lưu quang từ sau lưng hiện ra, đuổi theo gã và Lý Tả Ý.

“Tiểu tử, hỏi xem thêm, có khi còn ẩn bí kinh thiên.” Tiểu nữ hài có cảm tri cực kỳ cổ quái, linh mẫn hơn tu sĩ không biết bao nhiêu lần, cả ngưng thanh truyền âm cũng nghe rõ nên lục bào lão đầu nói xong là im ngay.

“Quay lại nhanh thế, không sợ các tu sĩ đi chưa xa, nhìn thấy chúng ta gặp nhau hả?” Tiểu nữ hài có động tác cực kỳ kinh nhân, đến cạnh Ngụy Tác, gã liếc nó bảo.

“Ta chỉ sợ người không giữ lời, lén bỏ đi.” Tiểu nữ hài nghiêng răng, không có vẻ gì là minh hữu.

“Người tên gì?” Ngụy Tác không bực mình.

“Đây là bí mật riêng, ta có quyền không đáp.” Tiểu nữ hài ngạo nghễ.

“Được, ta gọi người là Cương nha muội.” Ngụy Tác tỏ vẻ ơ hờ.

“Người! Ta tên Linh Lung Thiên!” Tiểu nữ hài nghiêng răng nghiêng lợi, nếu cần được Ngụy Tác thì đã cắn rồi.

“Được rồi, thì Linh Lung Thiên.” Ngụy Tác không tranh hơi, hiện tại song phương đều thấy đối phương không tin được, ai biết quan hệ này duy trì được bao lâu, nên Ngụy Tác tranh thủ thời gian: “Sao người lại hiểu Bắc Mang di tích như thế? Người có quan hệ gì với Bắc Mang, sao lại ở trong linh thạch khoáng mạch?”

“Cho người biết cũng không sao, vì bọn ta và Linh tộc khác, cùng đối đầu đại chiến ở đó. Bắc Mang vì thế mà biến thành phế khư.” Tiểu nữ hài mắt lóe kim quang, không nhìn Ngụy Tác mà nhìn về phía Bắc Mang di tích.

Ngụy Tác cách Bắc Mang di tích ghi trong tổ đường ngọc phù của Kim gia hơn nghìn dặm, nhưng trong màn đêm nên không nhìn rõ, chỉ thấy mấy Hoang cổ đại sơn cao vút.

“Bắc Mang vì trận chiến đó mà biến thành phế khư! Còn ai thuộc Linh tộc nữa không?” Ngự Tác và lục bào lão đầu hít một hơi lạnh, thập phần chấn kinh.

Bắc Mang là tông môn có sau khi hình thành Thiên khung, từng xuất hiện nhiều kinh thiên đại năng, vì trận chiến đó mà tan biến? Linh tộc không chỉ như tiểu nữ hài mà còn nhiều dạng khác?

“Lẽ nào Linh tộc... là viễn cổ yêu tu?!” Lục bào lão đầu đột nhiên nhớ ra, quên mất rằng tiểu nữ hài tự xưng tên Linh Lung Thiên nghe được nên kêu to trong tai Ngự Tác.

“Khí linh này cũng có kiến thức, biết cả viễn cổ yêu tu.” Tiểu nữ hài quả nhiên nghe được lời lục bào lão đầu, tựa hồ cảm tri được lão nên không kinh ngạc, liếc Dương quý quán ở ngực Ngự Tác đoạn cao ngạo nói, “Nhưng người chắc biết cổ yêu tu sinh ra không phải nhân hình, còn Linh tộc sinh ra đã có nhân hình.”

“Ta biết rồi! Linh tộc là đời sau của viễn cổ yêu tu và hóa hình đại yêu kết thành đạo lữ!” Lục bào lão đầu như tỉnh mộng kêu lên.

Tiểu nữ hài mắt lóe kim quang, mặc nhận lời lục bào lão đầu.

“Chả trách nó bảo Linh tộc cao cấp hơn tu sĩ!” Ngự Tác hít sâu một hơi, kiệt lực trấn định tâm thần.

Qua đọc điển tịch và nói chuyện với lục bào lão đầu, Ngự Tác biết trước khi trời đất sụp đổ, Thiên khung hóa sinh thì có không ít linh thú, có những loài linh ngộ tu hành chi pháp, khai mở linh trí mà được xưng là viễn cổ yêu tu, như Dương chi diệu và thanh loan, cả viễn cổ thiên long thật ra cũng là yêu tu này. Hóa hình đại yêu là yêu tu tu thành nhân hình.

Theo ghi chép, hóa hình đại yêu ít nhất cũng có thần thông như thần huyền đại năng. Linh tộc là đời sau của hóa hình đại yêu kết thành đạo lữ! Đối với tu sĩ cũng tương đương với phu thê đạo lữ đều là thần huyền đại năng, sinh hạ con cái. Như thế địa vị còn tôn sùng hơn Hứa Thiên Áo, tế ngộ cũng kinh nhân hơn một thiếu chủ chỉ có cha là Thần huyền cảnh như y.

“Linh tộc có tồn tại sao lại không được ghi lại? Không thể nào vì xa xưa quá.” Đã bị phát hiện, lục bào lão đầu lên tiếng đầy chấn kinh.

“Linh tộc không đông, chỉ qua lại với vài siêu cấp đại năng, cũng như viễn cổ thiên long và yêu thú đỉnh cấp trong vô tận man hoang, dù thần huyền đại năng cũng không biết nên tất nhiên không được ghi lại.”

“Các người có thể ra vào Thiên khung?” Ngự Tác hỏi.

“Có người được, có người không, ta thì khả dĩ.” Tiểu nữ hài nhìn Ngự Tác, “Đừng có lợi dụng Thiên khung cắt đuôi ta.”

“Mẹ nó chứ, người không sợ bị đại tu sĩ coi là cao giai yêu thú hả? Dù các đại năng đó biết người là Linh tộc, e rằng người cũng có giá trị nghiên cứu, chưa biết chừng sẽ cắt người thành từng mảnh.” Ngự Tác nghĩ đến việc nó đi theo, tuy có lợi nhưng cũng đau đầu nên bực mình mắng.

“Ta sẽ có cách, không cần người lo.” Tiểu nữ hài liếc Ngự Tác, không có hảo cảm với gã.

“Đời sau của hóa hình yêu tu thì đối đầu của các người, chủ nhân cánh tay cụt có lai lịch gì?” Ngự Tác hỏi.

“Việc này không liên quan đến người, ta không trả lời.” Tiểu nữ hài nghiêng răng.

Ngự Tác trợn tròn trắng, không tranh cãi mà hỏi: “Bắc Mang là của các người của phe đối đầu, các người và phe chủ nhân cánh tay cụt này đại chiến hả? Các người thua trận đó?”

“Lưỡng bại câu thương.” Tiểu nữ hài tựa hồ không muốn nhắc lại quá khứ, đáp cực kỳ giản đơn.

“Trước khi đại chiến kết thúc, ta trọng thương trí mệnh, thi triển Vô thượng phục sinh đại pháp, chìm xuống lòng đất, lúc bị đào lên mới tỉnh lại, còn linh thạch linh mạch gì đó thì ta không biết đã hóa sinh lúc nào, chắc là ta nằm lên.” Như biết Ngự Tác chưa ngã lòng, sẽ hỏi sao nó lại ở linh thạch khoáng mạch nên tiểu nữ hài hệt chủ động bổ sung.

“Hồi sắc thủ trạc và thạch bi là sao?” Ngự Tác hiển nhiên muốn biết nguồn cơn trận chiến, và những việc cổ quái liên quan đến nó.

“Cái vòng này vốn là của ta, bọn ta biết cách chỗ đó không xa có lằng mộ một đại để thuộc Bắc Mang, có đại năng của Bắc Mang mượn vòng của ta, dựa vào lằng mộ cấm chế cùng địa hình quanh đó để bố trí cấm chế, đối phó địch nhân của bọn ta.” Tiểu nữ hài nghiêng rằng, “Người đừng hỏi về trận đó, đây là câu trả lời cuối cùng của ta về vấn đề này.”

“Nó không dễ đối phó tí nào.” Ngụy Tác rợn tóc gáy, cái gì mà vô thượng phục sinh đại pháp, cả hôi sắc thủ trạc và thạch bi đều là vật đáng sợ, chưa biết chừng tiểu nữ hài vì chưa khôi phục tu vi chứ thực lực không chỉ như hiện giờ.

“Trước kia người có tu vi gì?” Ngụy Tác hỏi.

“Thế nào, sợ rồi hả? Đây là bí ẩn riêng, không cho người biết.” Tiểu nữ hài khinh thị nhìn Ngụy Tác, nhe răng như nhìn thâu gã.

“Ta thấy cũng không ra gì, không thì sợ gì phe cụt tay.” Ngụy Tác lên gân, cố ý nói thế để thử phản ứng của tiểu nữ hài.

“Người!” Tiểu nữ hài nghiêng rằng nhưng bó tay, không hề phản bác.

“Xem ra đích xác như thế, dù trước kia có tu vi kinh thiên, nhất thời cũng không thể khôi phục.” Tiểu nữ hài khiến Ngụy Tác nhận ra manh mối, nhẹ lòng hẳn.

“Mảnh tinh kim như gian phòng đó có lai lịch gì, người biết mình văn khắc trên đó không?” Ngụy Tác tranh thủ thời gian, vung tay ngưng thành văn tự trên đó.

“Là mảnh vỡ của một món vũ khí cổ pháp bảo, vô dụng thôi, nghe nói có ghi nhiều công pháp cùng thuật pháp. Chỉ có điều văn tự là mật văn của vũ khí cổ na cá tông môn, thời của ta còn có người biết, hiện tại trừ phi...” Tiểu nữ hài mắt lóe lên kim quang, dừng lại.

“Trừ phi cái gì?” Ngụy Tác hỏi dồn.

“Trừ phi người giúp ta tìm được tung tích của phe cụt tay, nếu chúng truyền thừa tốt, chưa biết chừng có kẻ biết mật văn này.” Tiểu nữ hài nheo mắt.

“Người mượn việc công làm việc riêng hả?” Ngụy Tác hoài nghi.

“Ta nói với người, ai nói dối sẽ trực tiếp bị thiên kiếp đánh chết.” Tiểu nữ hài khinh bỉ nhìn Ngụy Tác.

“Người thấy văn tự này chưa?” Ngụy Tác vung tay, hóa ra văn tự cổ quái trong chí cao điển tịch của Đông Hoang tông.

“Người lấy được văn tự này ở đâu!” Tiểu nữ hài vốn không thêm để ý Ngụy Tác chợt biến sắc mặt, cực kỳ kích động, như muốn lao tới bóp cổ gã.

-o0o-

721. Chương 721: Bất Thế Cường Pháp

“Người biết văn tự này?” Ngụy Tác thót tim nhưng ngoài mặt bình tĩnh như thường, “Văn tự này ta thấy trong điển tịch của Đông Hoang tông.”

“Không thể nào!” Tiểu nữ hài cơ hồ kêu lên, thập phần kích động, “Trong tông môn của nhân tộc sao lại có văn tự này!”

“Tức là đây là văn tự Linh tộc? Xem ra người biết ý nghĩa?” Ngụy Tác lại tỏ rõ phong cách đại gian thương, hỏi dò.

“Mau nói xem người thấy văn tự này ở đâu!” Tiểu nữ hài không đáp mà áp sát Ngụy Tác, tựa hồ định động thủ.

“Đừng nóng, ta nói sai sẽ bị thiên kiếp đánh chết.” Ngụy Tác liếc tiểu nữ hài, “Được rồi, ta nói kỹ một chút, văn tự này ta thấy trong chí cao điển tịch của Đông Hoang tông, tổ sư khai tông lập phái của họ vào man

hoang, được một đại năng truyền pháp. Trong tàng kinh các của họ ta có thấy hình của đại năng đó, không phải phổ thông tu sĩ, lẽ nào là Linh tộc?”

“Người không lừa ta?” Tiểu nữ hài sưng lại, hơi run lên, mắt lóe kim quang, không dám tin hết.

“Khai sơn tổ sư Đông Hoang tông thần thông kinh nhân, Động Hư bộ pháp và Như Lai thần mang có được ghi trong truyền thuyết, người muốn nghe ngóng tất biết, ta không cần lừa người.” Ngụy Tác vừa nói vừa xem tiểu nữ hài phản ứng.

“Người đã thấy hình đại năng truyền pháp, trông thế nào!” Tiểu nữ hài vẫn thập phần kích động, hỏi gặng.

Ngụy Tác im lặng vung tay, đạo đạo chân nguyên ngưng lại thành hình đã thấy trong tàng kinh các của Đông Hoang tông.

Một tu sĩ quỳ bên dưới, bên trên là một đạo thân ảnh cao lớn, mặt mũi và thân thể giống phổ thông tu sĩ nhưng cao gấp đôi, trừ đôi cánh xanh biếc thì làn da trắng có vân như hỏa diễm.

“Vu...” Tiểu nữ hài càng kích động, kim quang trong mắt như kinh đào hải lãng, “Người... Đông Hoang tông khai sơn tổ sư được đại năng truyền pháp khi nào?”

“Hình như hơn một nghìn năm trước.” Ngụy Tác đáp.

“Hơn một nghìn năm trước!” Tiểu nữ hài ré lên, tỏ vẻ kinh hãi, đồng thời lại như không dám tin.

“Tức là đại năng truyền pháp đó là người Linh tộc? Bằng hữu của người? Linh tộc công pháp cùng thuật pháp thì tu sĩ sử dụng được?” Ngụy Tác quan sát, thấy tiểu nữ hài kinh hãi và kích động, rõ ràng không ngờ còn Linh tộc tồn tại. Tựa hồ Linh tộc có thọ nguyên rất lâu, hơn nghìn năm trước còn thì hiện giờ cũng có thể còn sống.

“Đông Hoang tông là tông môn ở đâu?” Tiểu nữ hài không đáp mà hỏi.

“Đừng quên việc chúng ta đã bàn, người hỏi thì ta đáp nhưng nhớ là trả lời những câu ta hỏi.” Ngụy Tác bảo.

“Người!” Tiểu nữ hài đột nhiên trở nên nóng nảy, hung quang lộ rõ nhưng rồi không chế được, bình tĩnh lại, “Đúng thế, là của một bằng hữu Linh tộc mà ta biết. Linh tộc công pháp thì tuyệt đại đa số không hợp cho tu sĩ tu luyện, nhưng có hai chi Linh tộc có kinh mạch và tu thành linh nguyên rất giống với kinh mạch và chân nguyên của tu sĩ, y là một trong hai chi.”

“Xem ra trận chiến hơn sáu vạn năm trước thập phần thảm liệt, cơ bản không còn Linh tộc và kinh thiên đại năng nào sống sót, không thì nó không đến nỗi nghe đến có thể còn Linh tộc sống sót mà kích động đến thế.” Ngụy Tác thoáng nghĩ đoạn nói: “Người định từ Đông Hoang tông tìm ra tung tích bằng hữu đó thì không thể nào. Đông Hoang tông tổ sư từ nghìn năm trước không biết đã đi đâu, sau này tu sĩ Đông Hoang tông cũng không hiểu hàm nghĩa văn tự mà mất truyền thừa, nghìn năm này họ không nghe ngóng được gì về khai sơn tổ sư chứ đừng nói đến bằng hữu của người.”

“Không biết... Không thể nào nghe ngóng từ Đông Hoang tông...” Tiểu nữ hài ngẩn người, tựa hồ suy tư đoạn nghĩ ra, mắt ánh lên hung quang, “Người có cánh tay cụt và cổ hương... lại thấy văn tự này, sao có thể khớp nhiều thế được!”

“Dù gì ta cũng là Kim đơn tứ trọng đại tu sĩ, tại Thiên Huyền đại lục thuộc hàng nhân vật được xếp hạng. Như ta tất nhiên tiếp xúc nhiều biết nhiều, chưa biết chừng các thần huyền đại năng có thứ liên quan đến các người từ mấy vạn năm trước cũng nên. Nếu không vì Thiên khung tan vỡ, ta cũng không đến Đông Hoang tông, không vào sâu trong man hoang, không thể tiếp xúc với những thứ đó.” Ngụy Tác nói thế nhưng đột nhiên thâm chấn động. Gã nhận ra không chỉ mình mà khi Thiên khung tan vỡ, tu đạo giới sẽ đón một thời đại mới, không chỉ xuất hiện nhiều yêu thú khiến tu sĩ sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt, đồng thời nguồn để tu luyện nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, chưa biết chừng sẽ có nhiều tu sĩ lợi hại xuất hiện, cả những yêu thú kinh nhân xuất thế. Thiên khung tan vỡ, tu sĩ sẽ càng tiến xa hơn, bí ẩn trong man hoang hoang nguyên sẽ được phơi bày dần, thế giới mà mấy vạn năm nay khó tưởng tượng nổi sẽ dần khai màn.

“Có lẽ còn không ít tu sĩ, còn nhiều thứ liên quan đến bọn ta, chỉ là ta không biết... có lẽ còn Linh tộc khác nhưng ta không biết họ ở đâu...” Tiểu nữ hài bình tĩnh lại, tựa hồ thập phần tịch liêu, muốn khóc vì không còn người thân.

Hơn sáu vạn năm rồi, đối với nó thì không chỉ những người quen biết không còn mà thế giới nó biết cũng tan biến trong dòng thời gian, thỉnh thoảng mới thấy được tàn tích.

“Vì sao y truyền công phải cho khai sơn tổ sư Đông Hoang tông? Khẳng định có dụng ý, chưa biết chừng tại điển tịch Đông Hoang tông đó y có để lại manh mối, vạn nhất còn Linh tộc sống sót thì qua đó mà tìm được tin tức hữu dụng. Linh tộc nghe được Đông Hoang tông có thuật pháp của các người tất sẽ đến tra xét, không phải ban nãy người định đến đó sao.” Động Hư bộ pháp và Như Lai thần mang với Ngụy Tác cũng cực kỳ hữu dụng, gã rất muốn có được, trong chí cao điển tịch của Đông Hoang tông có khả năng ghi lại thuật pháp đó, quan trọng là khiến được tiểu nữ hài phiên dịch hộ. Thành thử gã vắt óc tìm có thuyết phục nó, với quan hệ giữa hai người thì không đời nào nó chịu giúp.

“Không sai, để lại manh mối thế này, Hoang tộc dù vẫn còn... Tôi đa cũng chỉ tìm được Đông Hoang tông, không tìm được y.” Tiểu nữ hài như hiểu ra, sáng mắt, “Người nhớ được bao nhiêu trong điển tịch của Đông Hoang tông?”

“Ta nhớ hết.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, trong lòng có cảm giác như gian kế sắp đắc sính.

“Ngưng cho ta xem.” Tiểu nữ hài nói ngay.

“Không được, trừ phi ta ngưng câu nào thì người cho ta biết ý nghĩa ngay.” Ngụy Tác lắc đầu, “Nhờ may người không nói thì ta thiệt quá.”

“Người định để ta phiên dịch điển tịch, xem có thuật pháp lợi hại không chứ gì.” Tiểu nữ hài cười lạnh.

“Vốn là việc song phương cùng có lợi, không có ta thì người không biết đến Đông Hoang tông, cũng không biết đến điển tịch này. Đông Hoang tông đã hủy tại thú triều, trừ ta không còn ai biết điển tịch này.” Ngụy Tác phát huy bản sắc gian thương.

“Trong đó nhờ may không có tin tức ta cần, chỉ có công pháp, thuật pháp thì chỉ lợi cho người.” Tiểu nữ hài mặc cả, “Không được, ít nhất phải cho ta hắc tháp.”

“Vạn nhất trong đó không có thuật pháp ta cần thì người cho ta Hắc đồng?”

“...”

Song phương mặc cả xong, đặt thành ước định. Tiểu nữ hài giúp Ngụy Tác phiên dịch điển tịch, nếu có thuật pháp hữu dụng thì gã cho nó một nửa Đông Hoang trấn yêu tháp còn không có thì nó cho gã một nửa Hắc đồng.

“Nhật nguyệt vi dẫn... Thần hỏa thiên nhiên... Hóa thể vi nguyên...”

Ngụy Tác hiện có nhiều đỉnh giai tinh kim, thiếu một nửa Đông Hoang trấn yêu tháp thì luyện chế phi kiếm cũng chỉ khiến thân kiếm nhỏ hơn một chút chứ không giảm phẩm giai, sinh ý này rất có lợi. Gã và tiểu nữ hài tiến về Bắc Mang di tích, đồng thời gã liên tục ngưng thành văn tự trong điển tịch Đông Hoang tông để tiểu nữ hài phiên dịch.

“Dĩ niệm phá hư...”

Kinh văn của huyền ảo vô song, thi pháp cần dùng chân nguyên dệt ra vô số phù văn, hình thành đại thể, thoáng sau, mắt Ngụy Tác cũng sáng lên như tiểu nữ hài.

Đông Hoang tổ sư Đông Như Lai, đương thời tung hoành bát hoang, nhất đại thiên kiêu của Thiên Huyền bắc bộ, được xưng là Thiên Bắc thần vương, Động Hư bộ pháp và Như Lai thần mang là bất thể cường pháp, tiểu nữ hài phiên dịch chí cao điển tịch của Đông Hoang tông thì kinh văn đầu tiên là Động Hư bộ pháp!

-o0o-

722. Chương 722: Đại Hoang Vấn Đạo Kinh

Theo ghi chép, Động Hư bộ pháp của Thiên Bắc thần vương, Đông Hoang tổ sư Đông Như Lai có thể đi trên hư không, mười dặm chỉ trong một bước.

Nếu có được môn bất thể cường pháp này, thực lực của Ngụy Tác sẽ thêm một tầng.

Sắp lấy được nên gã thập phần kích động, mắt sáng lên.

“Đúng là thiên cân, chỉ một thuật pháp mà đã sáng mắt, viễn cổ siêu cấp đại năng có những môn độn pháp xuyên việt hư không, tích tắc là trăm dặm, nghìn dặm, so ra thì thế chả là gì.” Linh Lung Thiên tổ vẻ coi thường.

“Trăng trên trời có đẹp hơn nữa cũng không thơm như bánh bao trong tay.” Ngụy Tác liếc tiểu nữ hài, “Làm người không nên tham quá.”

“Người bảo người khác không tham? Ta chưa gặp ai tham bằng người.” Tiểu nữ hài hỉ mũi.

“Cương nha muối, thật ra có gì trò gì không mà ta thấy Động Hư bộ pháp có vấn đề?” Chốc sau, kinh văn Động Hư bộ pháp được phiên dịch xong, chỉ cao điển tịch của Đông Hoang tông còn một nửa chưa phiên dịch, Ngụy Tác cảm giác được kinh văn này hoàn chỉnh, nhưng lại thấy không ổn vì gã đọc đi đọc lại, chỉ thấy thập phần huyền ảo, nhất thời khó lĩnh ngộ hàm nghĩa.

“Không gọi ta là Cương nha muối!” Tiểu nữ hài nổi giận: “Người thiên tư ngu độn, năng lực lĩnh ngộ kém cỏi, ta không phiên sai câu nào, nếu sai sẽ bị thiên kiếp đánh chết.”

“Gặp quỷ, môn thuật pháp này khó lĩnh ngộ thế hả?”

Ngụy Tác quan sát tiểu nữ hài thấy không giả, lẩm bẩm đoạn tiếp tục ngưng nốt những chữ còn lại.

“Đại hoang vấn đạo kinh... Tiểu tử, kinh văn này vô dụng với người. Điển tịch Đông Hoang tông còn lại bao nhiêu? Chỉ bằng người ngưng hết ra cho ta xem có gì không.” Thấy gã ngưng tụ văn tự, tiểu nữ hài nói ngay.

“Đại hoang vấn đạo kinh là gì?” Ngụy Tác hỏi.

“Đây là một môn công pháp, khác Phệ nhật quyết các của người, định tụ lại kim đơn lần nữa hả?” Mãi không thấy thứ mình cần, tiểu nữ hài nóng lòng, nói năng cũng không khách khí.

“Cũng có thể. Còn thời gian nên cứ từng câu đã.” Ngụy Tác thông thả, sánh với Thủy hoàng phệ nhật quyết tịnh liệt thì cũng là thiên cấp đỉnh giai công pháp, có điểm kinh nhân mà gã không thể tu luyện thì để cho bọn Hàn Vi Vi.

“Thiên địa kinh vĩ... Vạn vật quy kì...” Tiểu nữ hài như phát cuồng, sau cùng nén lại, phiên dịch từng câu.

“Huyền ảo quá!”

Chỉ hơn mười câu, Ngụy Tác đã cảm nhận được Đại hoang vấn đạo kinh huyền ảo phức tạp cỡ nào, còn hơn cả “Liệt nguyệt tàn nguyệt”, theo kinh văn, tựa hồ tu luyện công pháp này thì sẽ tụ lại trật tự thể nội nguyên khí và thiên địa nguyên khí, tương đương với tạo lại thiên địa pháp tắc vạn chuyển.

“Vạn năm thọ nguyên! Tu luyện môn công pháp đó sẽ có vạn năm thọ nguyên?!” Trong kinh văn có câu “Thọ đạt vạn tái, vô thủy vô chung” khiến Ngụy Tác và lục bào lão đầu kinh hô.

“Yên tâm đi, vạn vật có được có mất.” Tiểu nữ hài cười lạnh, “Đại hoang vấn đạo kinh còn có tên Đại hoang vô chung kinh, chỉ cần tu luyện đến thần huyền đích xác có vạn năm thọ nguyên, nhưng môn công pháp đó giúp cho nhục thân duy trì trạng thái hiện thời, già đi với tốc độ chậm gấp mười lần. Nguyên khí của công pháp này có thể khiến đối phương già đi, phối hợp cùng Động Hư bộ pháp, khi đến sát thì khiến đối phương từ hồng nhan hóa thành bạch cốt. Nhưng tu sĩ tu luyện môn công pháp đó, dù tu vi đến đâu thì thể nội chân nguyên và linh khí không thể tươi nhuận nhục thân, giúp nhục thân đề thăng. Nên tu sĩ tu luyện môn công pháp đó sẽ đình trệ nhục thân ở lúc tu luyện.”

“Nhục thân của ngươi không tệ, có thể thử tu luyện công pháp đó, cùng lắm lại tụ kim đơn.” Tiểu nữ hài có vẻ hào hứng, hừ lạnh chê bai.

“Lại có công pháp như thế...” Ngụy Tác và lục bào lão đầu cơ hồ đồng thời hít sâu.

Thanh tác ngân pháp tượng của gã từng có pháp châu khiến đối thủ tiêu hao thọ nguyên nhanh chóng, quả thật kinh nhân cực độ, gã và lục bào lão đầu hiểu rõ điều đó. Đại hoàng vẫn đạo kinh có thể tu thành nguyên khí này, phối hợp với Động Hư bộ pháp, khi áp sát đối phương thì ai cản được.

Công pháp này mang lại cho tu sĩ thọ nguyên kinh nhân, tu luyện công pháp thông thường đến Thần huyền cảnh cũng chỉ có thọ nguyên gần nghìn năm.

Nhưng môn công pháp đó cũng có nhược điểm, công pháp khác thì tu vi cao lên, nhục thân và sinh cơ càng lúc càng mạnh. Thần huyền đại năng dù không có tới thể chi thì cả năm được thần huyền nguyên khí tưới nhuần, nhục thân cũng siêu phàm, sinh cơ mạnh mẽ, nhưng môn công pháp đó duy trì nhục thân tu sĩ ở lúc mới tu luyện, dù sau này tu vi kinh nhân cũng vậy, xấp lá cà đến bị giết chết.

“Linh tộc nhục thân trời sinh đã siêu phàm, nên không coi là nhược điểm.” Ngụy Tác nghĩ rằng công pháp có thể hạn chế với tu sĩ thông thường vì Linh tộc e rằng vốn có nhục thân siêu đẳng.

Đối với tu sĩ thì đây là công pháp thiên về công kích, công mạnh thủ yếu.

Nhục thân của gã khả dĩ tu luyện môn công pháp đó, Thiên long quần tinh tới thể thuật còn có thể tới luyện nhục thân, tu luyện nhục thân càng kinh nhân bộ thì thọ nguyên càng cao, Thủy hoàng phệ nhật quyết cũng là vô thượng công pháp, bảo gã chuyển sang tu luyện môn công pháp đó thì không đời nào.

Nếu có một món pháp bảo phòng ngự kinh nhân để phối hợp, tu sĩ bình thường tu luyện công pháp này cũng không thành vấn đề.

“Tiếp tục...” Ngụy Tác thần sắc ngưng trọng, không ngừng ngưng ra kinh văn. Công pháp này là vô thượng cường pháp, vạn nhất lưu truyền đi, mọi tông môn sẽ đổ tới tranh đoạt.

“Đừng trách ta không nhắc, môn công pháp đó tuy chân nguyên và nguyên khí kinh nhân, nhưng cần lượng linh khí gấp nhiều lần phổ thông công pháp... Hoàng tộc cũng biết môn công pháp đó, nên đừng có truyền ra, không thì vạn nhất Hoàng tộc còn kẻ sống sót, với tu vi của ngươi chỉ có nước chết.”

Tiểu nữ hài không hề khách khí nói thế đoạn tiếp tục phiên dịch kinh văn.

“Linh tộc cổ kinh sao lại khó hiểu thế?” Ngụy Tác thấy mỗi câu hàm chứa đạo lý vô cùng, liên quan đến thể nội khiếu vị và tinh thần nguyên khí, tiểu nữ hài không thể bịa ra, nhưng nhất thời không thể lĩnh ngộ hàm nghĩa kinh văn.

“Không có Như Lai thần mang?” Văn tự ít đi, Ngụy Tác khẳng định điển tịch của Đông Hoàng tông không có Như Lai thần mang.

“Còn câu cuối.” Đại hoàng vẫn đạo kinh chỉ còn một câu, điển tịch Đông Hoàng tông chỉ còn lại câu này là hết, mắt Ngụy Tác ánh lên, ngưng thành năm chữ trong hơn mười chữ còn lại.

“Vân Linh...” Tiểu nữ hài vốn đã bực mình, càng lúc càng nóng lòng nhưng thấy mấy chữ này thì mắt nó ánh lên với vẻ không dám tin, kim sắc mục quang tụ thành quang trụ, thập phần kinh nhân. Nó nói xong hai chữ thì im bặt.

“Vân Linh? Tiếp theo còn ba chữ gì nữa?” Ngụy Tác biết là phi phàm, hỏi gặng.

“Đây là bí mật riêng, không liên can đến ngươi, ngươi không có quyền biết!” Tiểu nữ hài ngắt lời, nhe răng, “Còn mấy chữ nữa, ngưng mau!”

“Không được, sao ta biết đó có phải bí ẩn riêng của các ngươi không. Kinh văn do ta lấy được, ta phải biết nội dung. Nếu không liên quan đến ta thì ta đảm bảo coi như không thấy gì, lại thêm không nhắc đến với ai.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường lắc đầu, “Ngươi cho ta biết, ta sẽ ngưng nốt.”

“Ngươi muốn chết hả! Mau ngưng tụ đi!”

“Ngươi giết được ta thì đã giết rồi, không lãng phí thời gian thế này.”

“Người!...”

“...!”

“Được rồi, cho người biết năm chữ đó là Vân Linh Đại Thí Thiên!” Tiểu nữ hài kiên trì một chốc, gã không bỏ cuộc thì mắt nó phun lửa đáp.

“Vân Linh Đại Thí Thiên, là gì?” Ngụy Tác hỏi.

“Đại Thí Thiên là một siêu cấp đại năng, chưa thấy những chữ còn lại thì sao ta biết.” Trong mắt tiểu nữ hài kim quang như kiếm, hận không thể xé tan Ngụy Tác.

Ngụy Tác mặc kệ mắt tiểu nữ hài phun lửa, đợi nó nói xong từng chữ là lại ngưng tiếp.

“Bất... Vu... Thế... Cửu... Trấn... Bảo... Hoang...”

“Vân Linh Đại Thí Thiên bất vu thế cửu trấn bảo hoang? Là gì?” Phiên dịch xong mấy chữ, Ngụy Tác và lục bào lão đầu ngẩn ra không hiểu.

“Ta cũng không biết, đến Vân Linh đại lục, người giúp ta nghe ngóng tin tức, có khi sẽ hiểu được.” Tiểu nữ hài không còn nóng lòng, kim quang trong mắt tan đi.

Nó và Ngụy Tác không ngừng bàn luận, cùng Lý Tả Ý liên tục độ kinh văn, đến trước một Hoang cổ cự sơn âm khí trầm trầm trong đêm.

Đã đến ngoài Bắc Mang di tích.

-o0o-

723. Chương 723: Uy Năng Thuật Pháp Kinh Người

“Quả nhiên như thế!”

Trong màn đêm, Ngụy Tác tuy bình tĩnh như thường nhưng thâm chấn kinh.

Gã và Lý Tả Ý, tiểu nữ hài vượt qua đỉnh Hoang cổ cự sơn đối diện Ma văn hung mạch.

Trên đường đến Ma văn hung mạch, tha gã đã đọc những ghi chép trong ngọc phù trong tổ đường Kim gia về Bắc Mang di tích, biết Hoang cổ cự sơn này không hề hung hiểm, thành ra liên tục giả bộ hỏi dò Linh Lung Thiên.

Dù gã hỏi thế nào, Linh Lung Thiên vẫn đáp là đến Vân Linh đại lục nghe ngóng đã mới hiểu.

Ngụy Tác bó tay, đành dừng hỏi, chú ý vào Bắc Mang di tích.

Theo ngọc phù Kim gia tổ đường thượng thì giữa mấy Hoang cổ cự sơn là một vùng gò đồi thấp rộng trăm dặm, Bắc Mang di tích nằm trong đó. Khu vực này toàn là các loại tàn tích cổ mộ, bia mộ đổ nát, quan tài không nguyên lành, đem về lân hỏa liễu nhiều. Theo lời Linh Lung Thiên, Ngụy Tác càng hiểu hơn về Bắc Mang, Bắc Mang hủy diệt từ hơn sáu vạn năm trước, mộ địa trong này càng cổ xưa, chưa biết chừng còn từ mười mấy vạn năm trước, mười mấy vạn năm sau tất địa mạo không hiểu đã biến hóa mấy lần, vẫn còn lại những tàn tích này thì chứng tỏ từ thời viễn cổ đã có không biết bao nhiêu mộ huyệt, có thể là táng chồng nhau, trong mộ có mộ.

Ngụy Tác phóng mắt nhìn, quả nhiên trăm dặm đều lấp lánh lân hỏa, trên gò đóng, trên mặt đất còn thấp thoáng thấy bia mộ đổ nát, quan tài mục ruỗng, thậm chí thấy cả những vật bằng tinh kim từ rất lâu đời nên mủn nát. Những bộ xương đã triệt để phong hóa, nhưng nằm dưới đất và trên quan tài nên vẫn còn dấu tích.

“Bắc Mang đã bị hủy diệt toàn bộ...” Linh Lung Thiên còn chấn kinh hơn, sững sờ như vẻ mặt Lý Tả Ý.

“Hủy diệt mấy vạn năm rồi, người thừa lời hả?” Ngụy Tác không nén được định nói thế nhưng rồi lại thôi.

“Người biết chỗ này là Bắc Mang di tích, khẳng định đối có hiểu biết về nó, những gì còn lại của Bắc Mang đã chìm xuống đất rồi hả? Chỗ vào ở đâu?” Chốc sau, Linh Lung Thiên mới trấn định được.

“Người bảo rất quen thuộc nơi này, đưa ta đến tìm bảo vật mà còn hỏi?” Ngự Tác kêu lên, suýt nữa nặng lời.

“Địa hình đã thay đổi, sơn môn Bắc Mang khi xưa nằm trong một gò đất thấp, mấy trăm dặm đều là bình nguyên.” Linh Lung Thiên nhẹ nhàng với gã, “Bắc Mang có nhiều cấm chế đặc biệt, dù mấy trăm dặm tan vỡ hết thì cũng không thể toàn bộ tổn hủy, sẽ còn lại nhiều công trình, người không muốn lãng phí thời gian thì mau cho ta biết vị trí cụ thể.”

“Ta biết không nhiều.” Ngự Tác không lảm nhảm, khi chưa tin tưởng Linh Lung Thiên thì phải đóng vai gian thương, chỉ vào một gò đất, “Ta chỉ biết sau gò đất có vực sâu, bên dưới là âm hà, đi theo dòng sông bốn nghìn trượng sẽ thấy bậc đá dẫn lên, bên trong có nhiều công trình. Có không ít tu sĩ vào đây nhưng không ai vào được sâu, đại đa số đã mất mạng.”

“Đi thôi.” Linh Lung Thiên hóa thành tử quang lướt về gò đất thấp mọc cỏ dại mà Ngự Tác chỉ, gã và Lý Tả Ý tùy bám theo.

Sau gò đất quả nhiên là vực sâu, Ngự Tác trải thần thức, đi sau Linh Lung Thiên mấy chục trượng, tựa nghe thấy tiếng nước âm âm.

Đáy vực hẹp vành vành, mũi đá nhọn hoắt lởm chởm, thập phần âm hàn, một nơi có âm hà uốn khúc, hai bên đều có dung động.

“Các công trình ở một bên bờ nước chảy hả?” Linh Lung Thiên thấy gã gật đầu thì lướt vào dung động phía đông.

Dung động tối om, Ngự Tác trải thần thức, cảm tri rõ trong vòng hai nghìn trượng.

“Đến rồi!” Thoáng sau, Ngự Tác có cảm tri, rung động.

Đi tới nữa, âm hà đột nhiên uốn khúc sang phải, phía trước xuất hiện một dãy bậc đá đen rộng mấy chục trượng, trông như bến đò.

Linh Lung Thiên dừng trước dãy bậc đá đen, ngẩng nhìn.

Tổng cộng năm, sáu mươi bậc, hai bên đều đổ nát, rơi xuống nước, phía sau dãy bậc đá có vẻ là một sơn cốc, nhưng phía cuối là hơi sắc quang mạc lưu chuyển, bên trong có vô số nhân ảnh uốn éo, cực kỳ đáng sợ.

Theo tổ đường ngọc phù, hơi sắc quang mạc không có uy năng gì, chỉ là chú ý nhân pháp, trực tiếp xuyên qua được. Phía sau dãy bậc đá là một sơn cốc lớn gồm mấy ngọn núi tụ lại, có nhiều tàn tích và cấm chế hung hiểm. Kim phủ chỉ đủ năng lực thăm dò mấy tàn tích điện vũ, sâu nhất cũng mới vào được cách bậc đá hơn một nghìn hai trăm trượng.

“Cương nha muội... à, Linh Lung Thiên, cái quỷ quái gì đây! Có gì lạ?” Ngự Tác không yên tâm về tiểu nữ hài, thấy hơi sắc quang mạc thì ra vẻ kinh ngạc hỏi.

“Đây là cấm chế ‘Bách quỷ dạ hành’ bên ngoài Bắc Mang, chỉ giúp cho Bắc Mang tu sĩ cảm tri được bên ngoài có tu sĩ tới, không có uy năng, trực tiếp xuyên qua.” Linh Lung Thiên không hề dừng bước.

“Mẹ nó chứ, không chậm được hả.” Ngự Tác mắng rồi bám theo.

Đi qua màn sáng mỏng như nước, gã chợt rung động. “Thỏ huynh đệ, nơi này không tầm thường.” Ngay cả Lý Tả Ý cũng trợn tròn mắt bảo gã.

Đúng như ghi trong tổ đường ngọc phù, phía trước là một lòng cốc lớn, có mấy đỉnh núi gãy tụ lại, nhưng cảm giác nhìn thấy thật mất vẻ khác.

Trong cốc tạo cảm giác đáy sâu này bị uy năng khó tưởng tượng nổi ẩn lún thêm một đoạn thành vực càng sâu hơn, mấy ngọn núi từ phía trên hoặc nơi khác bay tới, đập vào miệng vực.

Như một miệng bình bị mấy viên đá nhét vào, mấy ngọn núi tụ lại, phía dưới trống trơn.

Kinh ngạc vì mấy ngọn núi gãy cũng rộng tới mười mấy dặm, quanh cốc và phía trên còn đầy vết va chạm mãnh liệt.

Tựa hồ khi xưa, quanh sơn môn Bắc Mang có cả dãy núi bị đánh văng đi, lòng nghìn trượng bị lật tung, đầu pháp kinh nhân từ trên không xuống tận đáy sâu, khiến toàn bộ địa mạo thay đổi.

Mấy ngọn núi gãy vùi sâu dưới đất, cây cối phía trên đã tan thành bột, tuyết đại đa số diện vũ đều phong hóa, nhiều chỗ vẫn lấp lánh quang hoa.

“Theo sát ta, đừng đi lung tung.” Linh Lung Thiên trở lên thập phần băng lãnh, nhìn kỹ mấy ngọn núi đoạn đi vào một ngọn.

“Chuyện đó...” Ngụy Tác vốn cẩn thận cũng tròn mắt.

Dọc đường gặp quang hoa là Linh Lung Thiên đi thẳng qua, vỡ tan mấy viên tinh thạch, mấy phù văn khó hiểu, cứ dùng bạo lực phá trừ cấm chế, vĩnh tuyết hậu hoạn, các loại quang hoa đều tắt.

Mọi cấm chế mà Ngụy Tác e dè đều tan tành.

“Đây là đơn phòng của Bắc Mang...” Thoáng sau, Linh Lung Thiên dẫn Ngụy Tác và Lý Tả Ý vào khu vực không ghi lại trong tổ đường ngọc phù, thấy trong lớp bụi có một gian huyền thiết đại điện trống trải, do huyền thiết luyện chế thành, qua khung cửa còn thấy được mấy đơn lô cao hơn thân người, nhiều chai lọ. Bên ngoài là một bích lục sắc quang tráo lung tráo.

Linh Lung Thiên vừa đến gần, bích lục sắc linh quang quang tráo xuất hiện một lỗ cỡ ba trượng vuông, linh quang quang tráo hơi chấn động, thì đại điện, đơn lô cùng bình lọ bên trong đều hóa thành tro.

“Sao lại thế?” Lục bào lão đầu kinh hô không dám tin.

Lão nhận ra đơn lô đều bằng tinh kim, tựu dù là phổ thông tinh kim thì ở trong điện cũng chỉ rỉ sét là cùng, không thể hóa thành tro, hà huống đại điện cũng bằng huyền thiết tinh luyện, dù qua mấy vạn năm cũng không rỉ sét bao nhiêu.

“Đây là thuật pháp của một đại năng khi xưa, giao đấu sinh tử ở đây mà hủy diệt tất cả.” Linh Lung Thiên nhìn lớp bụi dày mấy thước, ngữ khí băng lãnh.

“Không có linh quang quang tráo cấm chế tổn hại, nhưng hủy hết mọi thứ bên trong! Uy năng thuật pháp này không phải cả linh quang hộ thuẫn cũng không thể ngăn?” Thấy đại điện đột nhiên sụp đổ, Ngụy Tác hít sâu một hơi. Tựa hồ lớp bụi xám chung quanh đều do mọi vật hóa thành tro chất lại mà hình thành, một đạo thuật pháp này có phạm vi tựa hồ đạt đến gần nghìn trượng, mọi thứ trong đó, dù là tinh kim hay ngọc thạch đều tan nát.

“Siêu cấp đại năng có thần thông triệt để cải biến thiên địa quy tắc ở một nơi, đi qua vài ba phòng ngự thì có là gì.” Linh Lung Thiên tìm khắp mặt đất, nơi nào có tàn tích điện vũ là tới.

-o0o-

724. Chương 724: Đại Đạo Kim Kiếm

“Cấm cố, thay đổi thiên địa nguyên khí, sáng tạo lĩnh vực uy năng, đó là vô thượng đại đạo... Chỉ có viễn cổ tiên nhân trong truyền thuyết mới thực hiện được, hơn sáu vạn năm trước có siêu cấp đại năng như thế...” Lục bào lão đầu nói đoạn im tiếng, lão đang quá chấn kinh, từ khi phát hiện tiểu nữ hài là đời sau của hóa hình đại yêu, nhiều việc thật sự lão không thể tưởng tượng.

“Ta phiên dịch điển tịch Đông Hoang tông cho ngươi, có Động Hư bộ pháp và Đại hoang văn đạo kinh, mau cho ta nửa tòa hắc tháp.” Linh Lung Thiên đi tiếp, phá cấm chế của hai điện vũ rồi bảo.

Trước đó nó quá chấn động vì câu sau cùng trong điển tịch Đông Hoang tông nên quân đòi một nửa Đông hoang trấn yêu tháp, cũng như Ngụy Tác tính sẵn, tựa hồ nó chống lại các loại cấm chế và nguyên khí đều trôi vào hồi sắc thủ trục, điều khiển cái vòng sẽ tiêu hao nguyên khí, cần có tinh kim bổ sung, giờ nó liên tục phá cấm chế, khí lực có phần yếu đi nên mới nhớ ra.

“Ta không tách được vật này, ngươi tự lấy đi.” Ngụy Tác nhãn quang lóe lên, dùng Đông hoang trấn yêu tháp thăm dò, đưa cho Linh Lung Thiên.

Nếu Linh Lung Thiên trực tiếp nuốt cả Đông hoang trấn yêu tháp thì rõ ràng nó chỉ thèm muốn tinh kim, nếu thực hiện đúng ước định thì là nó còn ý đồ khác, không chỉ theo gã vì tinh kim.

“Lừa đảo, coi như ngươi thủ tín! Xem ra không tệ như vẻ ngoài.” Linh Lung Thiên cầm Đông hoang trấn yêu tháp, không hề khách khí nói đoạn cắn một miếng.

“... Trông ta xấu xa lắm hả?” Ngụy Tác tắt tiếng.

“Cương nha muối, à không, Linh Lung Thiên, nguyên khí trong miệng ngươi phun được xa không? Nếu phun được, không phải tinh kim pháp bảo có bị hỏng không?” Thấy tiểu nữ hài ăn thai thể Đông hoang trấn yêu tháp như băng đường hồ lô thì Ngụy Tác hỏi.

Thai thể Đông hoang trấn yêu tháp cực kỳ dai, lúc trước đấu với Lâm Thái Hư và ngàn ấy lão bất tử Huyền Phong môn mà chỉ nứt ra. Tiểu nữ hài cắn vào thì lại dễ dàng tách được, khiến người ta nhìn mà nuốt nước bọt.

“Đây là bí mật riêng của ta.” Tiểu nữ hài cắn một nửa Đông hoang trấn yêu tháp rồi ném trả Ngụy Tác, số còn lại nó chỉ ăn hai miếng đoạn nhét vào tay áo.

“Xem ra có ý khác với ta.” Ngụy Tác đón lấy nửa Đông hoang trấn yêu tháp, thần thức quét qua, phát hiện tinh kim còn lại không hề thay đổi.

Cương nha muối có phun được nguyên khí đó ra hay không, ít nhất nó cũng không giở trò gì, gã càng chắc rằng nó có mưu đồ khác với mình.

Linh Lung Thiên chỉ ăn hai miếng, còn đầu thù lại, gã nhận ra nó ăn tinh kim cũng có hạn chế nhất định, như lúc gã mới tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết, không thể sử dụng nhiều thủy hệ yêu đơn, bằng không nguyên khí bất lợi sẽ gây tổn thương cho gã.

Ăn hai miếng tinh kim Đông hoang trấn yêu tháp, khí lực Linh Lung Thiên tựa hồ khôi phục như trước, tử quang rực lên, liên tục phá quang hoa của hai điện vũ ngoại nhưng đều không có gì.

Linh Lung Thiên đi tiếp, nhưng đột nhiên nó và Ngụy Tác đều dừng lại.

“Khí tức mạnh thật!”

“Cương nha muối có thần thức tương tự ta...”

Ngụy Tác nhìn lướt qua Linh Lung Thiên rồi hướng tới.

Đã tìm quá nửa ngọn núi, phía trước cả hai là một phế khu đã triệt để phong hóa, chất liệu đều là ngọc thạch nhưng tan thành bột mịn, có nhiều dấu tích con trùng thông thường. Phía sau có bạch sắc linh quang quang tráo, tựa hồ bên trong là điện vũ.

Hiện tại gian bạch sắc điện vũ liên tục toát ra khí tức đáng sợ, tựa hồ từng dòng chảy vô hình lan tỏa trên không trung.

Bạch sắc linh quang quang tráo cách bọn Ngụy Tác hơn năm trăm trượng, quang tráo tựa hồ có thể cách tuyệt linh khí, thần thức tiến vào mấy chục trượng là cùng, hiện tại Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cơ hồ đồng thời cảm giác được, chứng tỏ thần thức ngang nhau.

Linh Lung Thiên nhanh chóng áp sát bạch sắc linh quang quang tráo, lướt qua phế khu triệt để phong hóa, dấy lên một làn khói trắng.

Ngụy Tác không hề do dự, theo sát.

“Đây là Bất diệt động huyền thiên cấm chế, không thể phá hoại, mau cùng ta vào.” Đến chỗ bạch sắc linh quang quang tráo, Linh Lung Thiên không cần nhìn mà dừng lại, bảo Ngụy Tác.

“Là chỗ nào? Vạn nhất ta vào rồi mà ngươi bỏ mặc ta, ta không ra được thì sao?” Ngụy Tác lo lắng.

“Trong này vốn là chỗ Bắc Mang luyện khí.” Linh Lung Thiên khinh thị, “Yên tâm, cấm chế này chỉ có tác dụng với người từ ngoài vào, ở trong thì ra lúc nào cũng được, không tin thì để thử huynh đệ thử đi.”

“Được.” Ngụy Tác nhận ra Linh Lung Thiên không nói dối nên gật đầu, để Lý Tả Ý vào cùng. Vạn nhất Linh Lung Thiên giở quỷ kế, Lý Tả Ý bị khốn thì gã ở ngoài còn có cách giải cứu, còn gã bị khốn thì Lý Tả Ý ở ngoài không thể giúp gì. Linh Lung Thiên muốn đối phó Lý Tả Ý thì cực dễ, Liệt khuyết tàn nguyệt coi như vô dụng.

“Nhất chết.” Linh Lung Thiên cực kỳ coi thường Ngụy Tác, dẫn Lý Tả Ý vào. Bạch sắc linh quang cách nó ba trượng thì tan biến, nó và Lý Tả Ý đi qua đoạn Lý Tả Ý lại dễ dàng đi ra.

“Thế nào, yên tâm chưa? Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử!” Linh Lung Thiên đi qua, cười lạnh khinh miệt.

“Xem ra ngươi cũng giữ chữ tín, không tệ như vẻ ngoài.” Ngụy Tác lấy gậy ông đập lưng ông.

“Ngươi!” Linh Lung Thiên nghe rằng nhưng có nén giận, trừng mắt nhìn gã đoạn dẫn gã và Lý Tả Ý đi vào.

Bạch sắc linh quang quang tráo bao lấy một tòa bạch sắc đại điện.

Bạch sắc đại điện trơn mịn, Ngụy Tác vừa vào, cảm thấy như do dương chi bạch ngọc xây thành, đi hai bước nữa thì trên địa có quang hoa như trên chất liệu xương, có vẻ tòa điện mười mấy trượng này xây bằng xương gì đó.

“Phù!”

Ngụy Tác và lục bào lão đầu cơ hồ đồng thời hít hơi lạnh.

Cách đây bậc đá vào bạch sắc đại điện hơn mười trượng thì tòa điện sụp xuống, tan thành từng mảnh chỉ cỡ ngón tay!

Bạch sắc đại điện dày vết nứt nhìn rõ bằng mắt thường, hơi chấn động là sập xuống, Ngụy Tác và lục bào lão đầu nhận ra đại điện chỉ còn một nửa, nửa sau đã tan thành bột, là một miệng hố lớn gấp mấy gian điện, như một viên vãn tinh cùng kích cỡ giáng xuống, đập nát nửa sau gian điện.

Trong vực sâu ngập hoàng quang, khí tức mà Linh Lung Thiên và Ngụy Tác cơ hồ đồng thời cảm tri được từ đó phát ra.

Càng gần, khí tức càng mạnh.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Uy áp vô thanh vô tức không ngừng chấn động, cả không khí cung rung lên, khiến Ngụy Tác có cảm giác một trái tim khổng lồ đang đập nhanh.

“Thật ra là cái gì?”

Ngụy Tác hơi biến sắc.

Cách miệng vực hai mươi trượng, uy áp khiến gã như tan nát tâm tạng, không thở nổi.

Linh Lung Thiên tựa hồ chịu áp lực không nhẹ nhưng không hề dừng lại.

Nó đi trước nên Ngụy Tác không thấy sắc mặt.

Thần sắc nó rất phức tạp, mắt ánh lên kim quang, tựa hồ không lạ gì thứ phát ra khí tức này, nên không hề kinh hãi hay hoảng sợ.

“Đây là?”

Ngụy Tác không cố nổi uy áp nghẹt thở, đi đến trước vực sâu, kinh ngạc vì ở đáy vực sâu chừng trăm trượng có một thanh kim sắc trường kiếm.

Kim sắc trường kiếm cắm dưới đáy vực, dài bảy thước, rộng một thước, hình dạng thập phần phổ thông.

Nhưng phát ra uy áp kinh nhân.

Quanh kim sắc trường kiếm ràn rạt quang văn huyền ảo, tựa hồ thiên địa nguyên khí trong đó khác với ngoài giới. Như có vô số lõi quang nhảy nhót, là một thể giới thiểm điện độc lập.

“Lý Cổ Kỳ... cũng chết rồi...” Linh Lung Thiên nói.

725. Chương 725: Câu Trả Lời Về Đại Chiến

Hơn sáu vạn năm trước thi pháp tạo thành quang văn đến giờ còn ngưng tụ, thì là thần thông gì?

Nền đất quanh kim sắc trường kiếm đều là hắc sắc dung nham nham thạch, nhưng trừ phần nham thạch nối liền với trường kiếm thì đều trống trơn, tạo cảm giác chủ nhân kim sắc trường kiếm dốc toàn lực ra đòn sau cùng nhng đánh hụt, lúc rơi xuống, đá trong vực không bay lên mà bị vô thượng uy năng làm tan chảy, hình thành dung nham.

“Lý Cổ Kỳ là Lôi vương đế tôn, siêu cấp đại năng, không ngờ sau đó y cũng đến...” Linh Lung Thiên vẫn tỏ vẻ cực kỳ phức tạp. Có vẻ khi trường đại chiến bạo phát thời, chủ nhân kim sắc trường kiếm không có mặt nhưng sau đó đến đây thì đã nó đã trọng thương rơi xuống địa mạch, không biết kết quả.

“Lôi vương đế tôn? Chân tiên cấp đại năng! Đây là pháp bảo của chân tiên cấp đại năng!” Ngụy Tác nín thở.

Qua trò chuyện với nữ hài, gã biết thời đại của nó, chân tiên đại năng được gọi là đế tôn.

Chân tiên cấp kinh thiên đại năng, hiện tại cả Thiên Huyền đại lục không có ai, thậm chí tu đạo giới hơn vạn năm nay cũng chưa từng xuất hiện, hiện tại trước mắt là một pháp bảo của chân tiên!

“Lôi vương đế tôn kiếm, thần binh như thế không thể không bị cấm tri ra, sao lại còn ở đây.” Linh Lung Thiên tỏ ra không hiểu.

Có vẻ kim sắc trường kiếm dù với kinh thiên đại năng cũng là chí bảo, rất có thể là tiên khí, đỉnh cấp cường giả khi đó dù ở đâu, chỉ còn lại một người thì pháp bảo cỡ này dù bị vùi dưới đất cũng sẽ bị cấm tri thấy, không thể còn lại ở đây qua hơn sáu vạn năm tuế nguyệt.

“Lẽ nào thật sự lưỡng bại câu thương? Đương thời mọi kinh thiên đại năng đều chết rồi?” Ngụy Tác hận không thể thu ngay kim sắc trường kiếm nhưng kim sắc quang văn bao quanh đáy vực khiến gã không dám lại gần.

Đột nhiên, Linh Lung Thiên bước tới, lướt xuống đáy vực, thu lấy kim sắc trường kiếm.

“Người làm gì hả!” Ngụy Tác kêu lên.

Linh Lung Thiên đến trước quang văn của kim sắc trường kiếm tán. Hôi sắc thủ trạc thượng phát ra từng vòng quang văn va vào, kim sắc quang văn tan đi thì kim sắc trường kiếm cũng hóa thành bột.

“Đừng kích động, không liên can đến ta.” Linh Lung Thiên quay lưng lại Ngụy Tác, thanh âm thập phần lãnh đạm, “Lôi vương đế tôn kiếm đã bị tổn hủy, chỉ là được đại đạo uy năng của Lý Cổ Kỳ quán quanh. Hiện tại đạo uy năng của Lý Cổ Kỳ tan đi, pháp bảo này sẽ tan, ta muốn cũng không hủy được.”

Ngân quang lóe lên, Ngụy Tác xuất hiện cạnh Linh Lung Thiên, chụp một thanh kim sắc trường kiếm hóa thành bụi.

“Mẹ nó chứ!” Ngụy Tác lại buột miệng.

Lớp bụi vàng cũng như cát thường, không có linh khí, đã tan thành bột.

Linh Lung Thiên không nói dối, gã cũng nhận ra kim sắc trường kiếm đích xác bị sức mạnh phá hủy, nhưng cây kiếm là chân tiên thần binh, một món tiên binh chỉ có trong truyền thuyết xuất hiện trước mắt mà lại hóa thành bột thì gã bực mình cơ hồ thổ huyết.

“Không cần nhìn, Lôi vương đế tôn kiếm bị Hoang cổ tịch diệt kinh phá hủy, vô dụng rồi.” Linh Lung Thiên Mặc nhìn lớp bụi một lúc rồi lướt đi.

“Hoang cổ tịch diệt kinh là thuật pháp gì?” Ngụy Tác ầm ức rũ bụi đi theo.

“Hoang tộc có một môn cường pháp, dệt thành Hoang cổ nguyên khí đặc biệt, kịch liệt gột rửa, mô phỏng vô số tuế nguyệt chảy qua. Nếu tự thân uy năng thuật pháp không chống nổi thì sẽ như bị vô cùng tuế nguyệt xâm tập, hồng nhan già trong tích tắc, thần binh hóa thành cát bụi.”

“Chân tiên đạo pháp cộng thêm tiên khí uy năng không ngăn được, đối phương không lẽ còn hơn chân tiên?” Lục bào lão đầu không nói lên lời.

“Nếu Hoang tộc không có kinh thiên đại năng, Bắc Mang sao lại bị hủy.” Linh Lung Thiên mặt mũi lạnh tanh, lấy ra hai mảnh Đông hoang trần yêu tháp để ăn.

“Mô phỏng vô số tuế nguyệt... Bất thế cường pháp như thế, nếu có đối thủ có thể thi triển thì ta chắc hóa thành tro. Cái vòng của nó đấu được với quang văn của chân tiên, chưa biết chừng cũng là một món tiên khí!” Ngụy Tác lại nhìn lên cái vòng tay xám của Linh Lung Thiên.

“Đừng có nhòm ngó vòng tay của ta, đồ của ta thì người lấy được cũng không thể sử dụng.” Linh Lung Thiên nói với lại.

“Mông người có mắt hử mà biết ta xem vòng tay.”

“Người xấu tham lam như người, không cần nhìn cũng biết đang nghĩ gì.”

“Vòng tay của người là tiên khí?”

“Đây là bí mật cá nhân nên không thể cho biết!”

“Lúc xảy ra trường đại chiến thì người bao nhiêu tuổi? Tại Linh tộc, tương đương với tu sĩ bao nhiêu tuổi?” Ngụy Tác cảm thấy Linh Lung Thiên rất đặc biệt, có lúc có phong phạm đại gia, có lúc lại như trẻ con.

“Thế là sao?” Linh Lung Thiên lấy làm lạ quay lại, lộ ra hàm răng trắng nhởn.

“Không có gì, ta muốn hỏi người đã thành niên chưa, chưa thì ta không chấp trẻ con.” Ngụy Tác nói.

“Thế nào, người bảo ta con nít? Ta thành niên rồi!” Linh Lung Thiên giận dữ kêu lên.

“Vậy thì già rồi? Thôi vậy, ta kính lão, không tranh chấp với người.” Ngụy Tác ra vẻ tỉnh ngộ.

“Đánh rắm! Ta... không lảm lời với người.” Linh Lung Thiên càng giận nhưng cố nén, quay đi.

“Xem ra chưa nhiều tuổi, cùng lảm chỉ là thiếu nữ.” Ngụy Tác nhận ra.

“Theo ta!”

Đột nhiên, Linh Lung Thiên kêu khê, giọng run lên như có phát hiện, thập phần kích động, hóa thành tử sắc lưu quang lao xuống.

“À!”

Ngụy Tác bám theo, thoáng tỏ vẻ kinh ngạc. Linh Lung Thiên lướt thẳng xuống dưới ngọn núi gãy.

Bên dưới là một lòng cốc sâu, như cả tảng đất bị sức mạnh vô cùng ấn lún xuống không biết bao nhiêu trượng, Ngụy Tác nhìn từ bên ngoài không thấy đáy, chỉ thấy đen ngòm.

“Kim quang nhãn quả nhiên có thị lực còn hơn ta!”

Gã lại mắng thầm vì theo Linh Lung Thiên lướt xuống chừng trăm trượng, lại thấy trong lòng cốc đen ngòm lại có một ngọn núi gãy mắc vào.

Ngọn núi này lớn hơn mấy ngọn tụ lại bên trên, đến gần chính giữa thì thấy có một hơi sắc linh quang quang tráo bao trùm gần nghìn trượng, những nơi khác không hề có công trình gì, cả đá lớn một chút cũng không có, đều phủ bụi dày.

Trong bóng tối nên không nhìn rõ nét mặt Linh Lung Thiên, nhưng nó lướt thẳng tới hơi sắc linh quang quang tráo, tốc độ tựa hồ đạt cực trí, tử quang cũng lóe lên theo thân thể run run, rõ ràng trong quang tráo có công trình hoặc thứ gì đó cực kỳ trọng yếu với nó.

“Chỗ này cũng bị uy năng thuật pháp biến thành thế này... thượng cổ đại năng thần thông quá kinh nhân.”
Lục bào lão đầu hít hơi lạnh liên tục.

Lục bào lão đầu vốn khí linh cấp thấp, tiếp xúc không ở cấp cao, nên thấy thứ gì tốt chưa gặp thì dễ kinh ngạc, giờ gặp thứ khó tưởng tượng nổi thì càng tỏ rõ vẻ ngô nghê.

Linh Lung Thiên và Ngụy Tác, Lý Tả Ý độn quang đến gần, gió dấy lên, trên ngọn núi mắc ở miệng vực bụi mù mịt.

Ngọn núi phủ bụi dày mười mấy trượng!

Ngọn núi này rộng mười mấy dặm, tựa hồ mọi thứ đã bị nghiền nát!

Ngọn núi đã qua hơn sáu vạn năm, cát bụi không chỉ rơi mất một nửa, chứ ban đầu không chỉ dày mười mấy trượng. Có thể mọi thứ trong mười mấy dặm, sâu mấy chục trượng đều bị uy năng kinh thiên phá hủy thành tro.

“Trong này có gì?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, hỏi.

Qua phản ứng của Linh Lung Thiên và ngọn núi thì tựa hồ năm xưa có đại năng của hai phe đấu pháp quanh hồi sắc linh quang quang tráo, trong đó có thể có thứ hai bên tranh đoạt!

“Vào rồi sẽ cho biết.” Linh Lung Thiên không đáp, giọng run lên, có phần kinh tâm động phách, tựa hồ trong đó có đáp án nó cần.

-o0o-

726. Chương 726: Mượn Tạm Vài Năm?

“Trong đó có gì, đừng lãng phí thời gian nữa. Không nói thì ta không yên tâm.” Ngụy Tác thần sắc ngưng trọng bảo Linh Lung Thiên, có vẻ không muốn tranh hơi.

Hồi sắc linh quang quang tráo phát ra khí tức cực kỳ kinh nhân, khiến gã cảm thấy có sức mạnh nghịch thiên cải địa, cảm chế này phải cường giả trên cấp thần huyền đại năng mới bố trí được, gã quét thần thức tới nhưng bị phản lại, không biết trong quang tráo có gì.

“Người không thấy biết càng nhiều càng nguy hiểm hả?” Linh Lung Thiên cuống lên, rất giận giữ vì Ngụy Tác cẩn thận thập nên kêu to.

“Ta muốn biết rõ hơn một tí.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường bảo Linh Lung Thiên. Gã chỉ ngại việc trước mắt, không bao giờ lo đến những gì hư vô phiêu diêu. Dây dưa với tiểu nữ hài lâu như thế, dù có gì cũng không thoát được.

“Được, cho người biết, là nơi siêu cấp đại năng Đại vũ đế thiên tề danh với Thông thiên giáo chủ dưỡng thương. Là một nguyên nhân dẫn phát trận chiến. Chỗ nào vốn ở sâu nhất trong Bắc Mang sơn môn, cạnh chỗ tầng kinh thụ đạo, cũng là nơi đấu pháp tối kịch liệt nhất, không ngờ nhân vì cảm chế quá mạnh nên còn lại, bị đập xuống đây.” Linh Lung Thiên lãnh tĩnh lại, cười lạnh.

“Siêu cấp đại năng dưỡng thương ở đây?”

“Đại vũ đế thiên? Tề danh với Thông thiên giáo chủ...”

Mắt Ngụy Tác ánh lên, hỏi tiếp, “Lẽ nào Đại vũ đế thiên là cường giả phe người, bị Hoang tộc cường giả đả thương, cha thương ở đây nên đối phương truy sát? Hình như còn nguyên do khác thúc đẩy đại chiến?”

“Người không ngốc, còn một nguyên nhân trọng yếu là Bắc Mang tại tế luyện một món vô thượng tiên khí, uy hiếp trí mệnh đến Hoang tộc, nân thúc đẩy trường đại chiến. Nhiều kinh thiên cường giả đã chết ở đây.” Linh Lung Thiên như biết gã sẽ hỏi thế nên đáp: “Vô thượng tiên khí đó không luyện thành, cùng bị phá hủy cùng mấy bộ vô thượng cổ kinh của Bắc Mang.”

“Kia...”

“Không sợ thì ta sẽ trả lời thêm nhưng ta không kiên nhẫn đợi ở ngoài, món hỏi thì theo ta đi vào.” Ngụy Tác định hỏi nhưng bị Linh Lung Thiên không hề khách khí cắt lời.

“Được.” Ngụy Tác hơi trừ trừ đoạn gật đầu.

“Đừng cách ta hơn một trượng, Đây là Bắc Mang thi thần cấm, bị nguyên khí xâm tập sẽ tan hết thần thức, biến thành cương thi.” Linh Lung Thiên nheo mắt, kim mang trong mắt như thực chất.

“Thỏ huynh đệ, đi theo ta.” Ngụy Tác dặn Lý Tả Ý.

“Thỏ huynh đệ, cổ quái quá.” Lý Tả Ý tuy ngốc, không có khái niệm chân nguyên nhưng cùng Ngụy Tác đứng cạnh Linh Lung Thiên thì cũng thấy khác thường, có phần sợ hãi Linh Lung Thiên.

“Không sao, theo mõ là được.” Ngụy Tác nói thế, Lý Tả Ý có vẻ yên tâm, cùng gã và Linh Lung Thiên, đi vào hoi sắc linh quang quang tráo.

“Oành!”

Đi vào trong hoi sắc linh quang, Ngụy Tác không nhìn rõ cảnh vật, tất cả đều xám xịt, vô tận sát cơ ập tới.

“A!” Lục bào lão đầu kinh hô, Linh Lung Thiên liên tục lóe tử quang, hoi sắc thủ trạc ánh lên quang văn, hình thành một dải sáng.

Dải sáng xám vang lên tiếng vỡ, tựa hồ không gánh nổi nữa.

Linh Lung Thiên nhột nhột mặt mày, như thể mỗi bước đều bị sức ép vô cùng. Bất quá hoi sắc thủ trạc phát ra quang văn tuy liên tục có tiếng nứt vỡ nhưng không vỡ hẳn, giữ được vòng sáng chừng một trượng.

Đi hơn hai mươi bước, vô tận sát cơ đột nhiên tan biến, Linh Lung Thiên run lên, suýt ngồi phệt xuống.

Ngụy Tác lạnh người, rõ ràng Linh Lung Thiên đã đạt cực hạn. Nếu linh quang quang tráo bao trùm dài hơn e rằng cả hai mất mạng trong hoi sắc linh quang.

“Cách cách.”

Linh Lung Thiên lấy ba mảnh Đông hoang trấn yêu tháp ra ăn.

“Đây là?” Nhi Ngụy Tác và lục bào lão đầu chấn động.

Phía trước là thanh quang, thiên địa cơ hồ không có gì, chỉ có thanh sắc ngọc liên chừng một thước lơ lửng, phát ra thanh quang.

Linh Lung Thiên nhột nhột mặt mày nhưng mắt ánh lên kim quang khó tưởng tượng nổi, bước tới chạm vào thanh sắc ngọc liên.

“Chát.”

Thanh sắc ngọc liên tan biến, thanh quang tan hết.

Trước mặt Ngụy Tác là điện vũ đồ nát.

Chủ điện vốn không lớn, xây bằng hoàng sắc ngọc thạch nhưng đã tan vỡ, rải khắp gần nghìn trượng.

“Dưỡng khí ngọc! Là Dưỡng khí ngọc có thể ôn dưỡng nguyên khí, trừ đi âm lệ nguyên khí!”

“Đều là... Đại hóa lôi trì tinh kim! Có thể luyện chế tiên khí trong truyền thuyết... A! A! Lại một món tiên khí tan vỡ!” Lục bào lão đầu đứt tiếng.

Hoàng sắc ngọc thạch phé khur phát ra dương hòa nhiệt lực, như ánh nắng chính ngọ. Gần Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rải rác vô số mảnh hoàng sắc tinh kim cỡ hạt đậu. Tinh kim có phù văn như tia chớp, không phải luyện chế được, là do tự nhiên sinh thành.

Đại hóa lôi trì tinh kim!

Đây là tinh kim trong truyền thuyết vốn đã tuyệt tích, có thể luyện chế vô thượng lôi hệ pháp bảo!

Đại hóa lôi trì tinh kim chỉ mờ hết phù văn, bị khoáng thể uy năng phá hết tự nhiên thiên đạo. Tinh kim này dù luyện lại cũng không thể dẫn động vô thượng lôi cương.

Mảnh tinh kim có mấy chục tầng phù văn dày khó tưởng tượng nổi!

Đại hóa lôi trì tinh kim khẳng định do kinh thiên đại năng nào đó luyện chế thành một món pháp bảo, trong trận chiến đó đã tan vỡ!

“Hài cốt của thượng cổ đại năng!”

Ngụy Tác ngưng đọng ánh mắt.

Trong phế khư bên trái có hai bộ xương.

Một bộ xương chỉ còn lại khung, toát lên ánh sáng như thanh ngọc, đủ thấy tu vi bất phàm, nhưng xương ngực đã vỡ hết, có vẻ bị ai đó đánh thủng.

Bộ xương còn lại mặc hắc sắc pháp y, phi kim phi ngọc, không có phù văn nhưng vẫn còn nguyên vẹn. Bộ xương trong áo trắng như ngọc, cực kỳ dày, chỉ là không có đầu, hình như đầu bị đánh thành tro mà chết.

Nhưng trên bộ xương này có bạch sắc quang văn dày đặc như tơ tằm.

Uy áp hoàn toàn không kém gì kim sắc trường kiếm từ bộ xương phát ra.

Khí tức khác hẳn thần huyền đại năng, càng kinh nhân... Bộ xương này là chân tiên hài cốt!

Chân tiên, vạn năm nay không hề xuất hiện, hiện tại ở đây lại có chân tiên hài cốt!

Ngụy Tác chấn động khôn tả.

Tích tắc này, Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang, rần rạt sinh khí, như đột nhiên thấy hi vọng.

Linh Lung Thiên thân ảnh loáng lên, lướt đến mé đối diện hai bộ xương.

“À!” Ngụy Tác cả kinh, tỉnh khỏi chấn động, bám theo Linh Lung Thiên.

“Mẹ nó chứ, biến thái, thấy chân cụt là sáng mắt.” Gã ầm ục mắng.

Gã tưởng là chí bảo, thấy rồi thì giật mình. Một cái chân cụt chặt trước mặt Linh Lung Thiên, cũng màu lam, phủ một lớp bụi, không hề có linh khí, Ngụy Tác đã quét thần thức mà còn tưởng là một cây trụ gãy!

Cái chân cụt dài mấy trượng, không khác gì cánh tay cụt mà Ngụy Tác có, do Hoang tộc để lại.

Ngụy Tác biết nó vui mừng vì thể thi hài của đối đầu, còn với gã thì tay chân cụt tất nhiên vô dụng, lại bị giật mình, nên ầm ục mắng.

“Không có dấu hiệu Đại vũ đế thiên chết.” Linh Lung Thiên không nổi giận mà nhẹ giọng giải thích.

“Người định qua việc Đại vũ đế thiên chế hay không mà phán đoán xem phe nào thắng.” Ngụy Tác thấy thần sắc Linh Lung Thiên thì không tranh hơi mà nghiêm mặt: “Bất quá hiện tại không đoán được vì Đại vũ đế thiên có lẽ chết ở nơi khác.”

“Đại vũ đế thiên trọng thương, nhất thời không thể rời khỏi đây, Đại vũ thiên thuật uy năng đặc biệt, nếu không thể thu dọn thì thể nào cũng có dấu tích.” Linh Lung Thiên đắc ý, ra vẻ người không hiểu gì hết.

“Khí tức thi thể này kinh nhân như thế thì là nhân vật nào?” Ngụy Tác nóng lòng thu lợi, chỉ vào thi thể tu sĩ mặc hắc sắc pháp y.

“Đại âm la thiên bào, là một trưởng lão của Bắc Mang.” Linh Lung Thiên liếc quá, càng tỏ vẻ đắc ý thần sắc.

“Chỉ là một trưởng lão, tu vi thế nào?” Ngụy Tác hít sâu một hơi.

“Lùi lại! Cấm chế trên thi thể lạ lắm!” Linh Lung Thiên liếc nhìn, đột nhiên biến sắc, bảo Ngụy Tác.

Ngụy Tác lùi lại như phản xạ có điều kiện.

“Cách!”

Quang văn trên thi thể tan vỡ khi Linh Lung Thiên áp sát, nó chụp lấy một vật.

“Người dọa ta?” Ngụy Tác ngẩn ra, thấy Linh Lung Thiên đắc ý thì gã kêu lên.

“Người cầm cái gì, cho ta mau, không sợ bị thiên kiếp đánh chết hả?” Ngụy Tác lướt tới chỗ Linh Lung Thiên. Theo ước định, đồ lấy được Bắc Mang là của gã. “Ta không bảo không cho người, mượn dùng tạm mấy năm.” Linh Lung Thiên tỏ vẻ thập phần giảo hoạt, cười kiêu gian kể đắc sính.

-o0o-

727. Chương 727: Lại Một Mảnh Vỡ Diệu Thụ

“Cương nha muội, người!” Ngụy Tác suýt thổ huyết. Mượn mấy năm? Sao không bảo một vạn năm?

Linh Lung Thiên hơn hử khiến Ngụy Tác càng âm ức, thấy gã sẵn sàng liều mạng thì nó đắc ý giơ lên một vật, “Người định liều mạng với ta cũng vô dụng, hơn nữa vật này vô dụng với người. Biết đâu chốc nữa lại phát hiện.”

“Thật ra là thứ gì?” Ngụy Tác chỉ muốn bóp cổ Linh Lung Thiên đang đắc ý dương dương. Đồ của chân tiên sao có thể là phạm phẩm, nó vừa thấy vật đó là lao tới rồi đắc ý dương dương, gian kế đắc sính thì rõ ràng đã có chủ định, gã không thể tin lời nó được.

“Hóa hình phù của Bắc Mang, một món pháp khí khả dĩ thay đổi dung mạo, ẩn giấu khí tức, khiến ta không bị tu sĩ phát giác khí tức.” Linh Lung Thiên nắm chặt, sợ Ngụy Tác đột nhiên tập kích.

“Ẩn giấu khí tức, cải biến dung mạo?” Ngụy Tác hơi ngẩn ra, đột nhiên nghĩ ra nên hỏi, “Thay đổi và che giấu đến mức nào? Pháp khí của tu sĩ mà người cũng có thể sử dụng?”

“Yên tâm đi, chỉ có thể cố định hóa thành một dung mạo, khi luyện chế Hóa hình phù thì đã xác định, hóa hình phù đảm bảo cho cả tình huống tự thân chân nguyên tan hết thì vẫn giữ được tướng mạo, chỉ cần chạm vào pháp trận là có thể sử dụng.” Linh Lung Thiên nheo mắt, đắc ý nói: “Chân tiên cấp trở xuống không thể nhận ra.”

“Mẹ nó chứ! Quả nhiên như thế!” Ngụy Tác cơ hồ hộc máu.

Chân tiên trở xuống không nhìn ra, không phải với tu đạo giới hiện tại thì gã chọc vào thần huyền đại năng, họ cũng không phát hiện!

Dù chỉ biến thành được một khuôn mặt khác, dùng để giết người cướp của, đốt nhà thì khác gì chí bảo!

Chả trách tiểu nữ hài chủ động giúp gã đến Bắc Mang di tích tìm bảo vật, nó biết Bắc Mang tu sĩ thân có pháp khí này nên đến tìm.

Nó có pháp khí này, hành tẩu tại tu đạo giới mới không đến nỗi kinh thế hãi tục, không bị cho là yêu thú. Ngụy Tác đã dò ra hơi sắc thủ trạc của nó vô dụng với yêu thú yêu nguyên, nó sợ dọc đường gặp cao giai yêu thú, nhục thân của nó và gã đối với một số cao giai yêu thú thì không là gì nên mới bảo gã đi cùng, coi như coi gã là bảo tiêu.

Từ đầu đã mắc hớ nên đại gian thương cũng chịu thiệt.

“Vật này mọi Bắc Mang tu sĩ đều có hả?” Mắt Ngụy Tác bốc lửa hỏi Linh Lung Thiên.

“Mấy trưởng lão đều có.” Linh Lung Thiên đảo: “Chưa biết chừng còn tìm được.”

“Cương nha muội, thiên kiếp đánh chết người!” Ngụy Tác suýt nữa phun máu, nó vừa bảo Bắc Mang tu sĩ là trưởng lão, trưởng lão có tu vi chân tiên cấp, là chân tiên cấp đại năng, không cần nghĩ cũng biết lấy đâu ra nhiều người. Mấy ngọn núi này chỉ là mấy mảnh nhỏ của Bắc Mang, một phần trăm cũng không nổi, trong đó có chỗ Đại vũ để thiên dưỡng thương thì đã phải tạ thiên tạ địa rồi, muốn ở nơi khác tìm được hai thi thể chân tiên, hi vọng thật quá mong manh.

“Yên tâm, thiên kiếp đến thì ta sẽ trả người.” Linh Lung Thiên cười ha hả.

“Chết đi! A!” Ngụy Tác cực kỳ âm ức, đột nhiên, nhìn ra phía sau Linh Lung Thiên kêu lên.

“Sao hả?” Linh Lung Thiên vốn đang ý trứ, đột nhiên thấy Ngụy Tác như thế thì giật mình, ngoái lại nhìn, thấy gã hoàn toàn bình thường, lúc tỉnh ta thì gã đã dùng chân nguyên hút cả hai bộ xương lại.

“Lừa đảo, quả nhiên âm hiểm. Bất quá ta đã quét thần thức rồi, họ không có nạp bảo nang. Người không phải phí sức hả?” Linh Lung Thiên cười nhạo gã.

“Đây là...!” Linh Lung Thiên tắt cười ngay, đôi mắt sáng rực tròn tròn.

“Giá!” Lục bào lão đầu kêu lên không dám tin.

“...” Ngụy Tác cũng không ngờ, ngẩn người tròn mắt.

Gã lấy từ bộ xương Bắc Mang trưởng lão ra một thứ.

Thu hai bộ hũ cốt lại, gã càng âm ức vì thần thức quét vào, Bắc Mang trưởng lão này không có nạp bảo nang, pháp y cũng trống trơn. Thanh ngọc di cốt càng không có gì, pháp y cũng không còn, thoát nhìn là biết chỉ trơ khấc bộ xương, chỉ có bộ xương của Bắc Mang trưởng lão có cầm gì đó ở lòng tay trái.

Ngụy Tác tưởng là mảnh vỡ pháp bảo gì.

Pháp bảo của chân tiên cấp siêu cấp đại năng rất có thể là tiên khí với vô thượng uy năng, dù chỉ là mảnh vỡ mà kích phát được thì cũng phi phàm. Gã đã thấy dư uy của tiên khí chân chính, Lôi vương để tôn kiếm, vô thượng pháp văn đó tạo ra quy tắc nguyên khí đặc biệt, uy năng vẫn hơn huyền giai pháp khí.

Vật gã hút vào toát lên bạch sắc linh quang, có vân gỗ đặc biệt, không phải mảnh vỡ pháp bảo gì mà là mảnh vỡ Diệu thụ!

Ngụy Tác lấy được tại phách mại đại hội ở Hải Tiên thành mảnh vỡ Diệu thụ chỉ cỡ móng tay, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa, còn mảnh này gấp ba lần!

Một mảnh vỡ Diệu thụ cỡ ngón tay, linh khí thậm chí không kém gì một viên tiên giai đơn được.

Hiện tại có thêm mảnh vỡ Diệu thụ, coi như bằng ba viên tiên giai đơn được!

Mảnh vỡ Diệu thụ chắc do Bắc Mang trưởng lão lấy được nên nhét vào bàn tay để tu luyện, chưa kịp luyện hóa thì mất mạng.

Ngụy Tác không ngờ ở Bắc Mang lại lấy được mảnh vỡ Diệu thụ to thế này.

Mảnh vỡ Diệu thụ này cho vào thể nội gột rửa, không biết giảm được bao nhiêu ngày bế quan khổ tu!

Tay Ngụy Tác cầm mảnh vỡ trắng ngần mà run lên.

“Vật đó có nguy hiểm, mau ném đi.” Linh Lung Thiên kêu lên.

“Mẹ nó chứ, tưởng ta mắc lừa nữa hả, mảnh vỡ Diệu thụ có gì nguy hiểm.” Ngụy Tác cầm một viên đá ném vào mặt tiểu nữ hài.

“Chát!” Linh Lung Thiên đánh vỡ viên đá, sầm mặt: “Hóa ra người cũng biết mảnh vỡ Diệu thụ.”

“Sớm muộn gì người cũng bị thiên kiếp đánh chết.” Ngụy Tác sầm mặt.

“Coi như ta xui xẻo.” Linh Lung Thiên run lên, “Ta chưa đắc thủ. Không lấy đồ của người.”

“Nó sợ thiên kiếp như thế, có cơ hội phải hỏi thêm về thiên kiếp.” Ngụy Tác thu phiến mảnh vỡ Diệu thụ lại. “Thế nào, giá chừng mảnh vỡ Diệu thụ hữu dụng với người hả?”

“Linh khí của mảnh vỡ Diệu thụ vô dụng với ta nhưng nguyên khí trong chất liệu thì có. Chi bằng chúng ta giao dịch, ta trả tinh kim Đông hoang trấn yên tháp cho người, người cho ta thứ đó.” Linh Lung Thiên tỏ vẻ âm ức, tựa hồ vật đó lọt vào tay nó thì chưa biết chừng nó lại mừng vài năm.

“Được, đưa Hóa hình phù cho ta xem rồi ta cho người.” Ngụy Tác nói.

“Chết đi, còn lâu ta mới tin, cho người mượn thì còn lâu mới đòi được.” Linh Lung Thiên kêu to.

“Đàm phán tan vỡ.” Ngụy Tác cười lạnh, “Từ giờ thì tìm được gì trong Bắc Mang này ta đều không cho mượn, người định mượn thì đừng mơ được ta đưa đến Vân Linh đại lục.”

“Không mượn thì thôi.” Linh Lung Thiên hầm hừ, “Lúc trước ta đã xem rồi, không còn chỗ nào quan trọng, trong hai ngọn núi kia cũng không có bao nhiêu đồ.”

Ngụy Tác trợn tròn trắng, lại chú ý đến hai bộ xương.

“Bộ hài cốt còn lại thân phận gì, người biết không?” Bạch sắc quang văn quanh hai cốt Bắc Mang trưởng lão đã tan nhưng vẫn toát lên khí tức sánh với viễn cổ thiên long, trong bộ xương như bạch ngọc tựa hồ có vô số quang điểm lấp lánh như những vì sao. Chân tiên tuy đã chết nhưng khí tức vẫn khiến người ta rùng mình. Bộ thanh ngọc hài cốt còn lại tuy không có khí tức hùng hậu như Bắc Mang trưởng lão nhưng đã phản phác quy chân, tạo ra cảm giác kỳ diệu nối liền với thiên địa, đại đạo giản đơn cùng cực.

“Không biết, khí tức rất đặc biệt, ta không biết người này... Nhưng chết ở đây thì cũng là cường giả đỉnh nhọn thời đó.” Linh Lung Thiên vốn kiêu ngạo trước mặt Ngụy Tác mà nhìn bộ xương cũng tỏ vẻ thập phần kính trọng. Hai bộ xương này cùng ngã xuống ở đây, có vẻ siêu cấp đại năng này là thuộc phe Linh tộc và Bắc Mang.

“Pháp bào này phẩm giai gì? Thuộc loại nào?” Ngụy Tác chỉ vào pháp bào của Bắc Mang trưởng lão, hắc sắc pháp bào tuy không có quang hoa, nhưng không hề phá tổn, toát lên âm minh khí tức đặc biệt.

“Đại âm la thiên bào, phòng ngự pháp y, uy năng phòng ngự huyền cấp trung giai, kích phát xong có thể ngăn cản thần thức của đối phương tra xét, không bị thần thức uy áp và thần thức xung kích ảnh hưởng.” Linh Lung Thiên không hứng thú với pháp bào này nên đích giải thích.

“Ta lấy cả pháp y và hai hài cốt, người có ý kiến gì không?” Ngụy Tác nhãn quang lóe lên.

Uy năng phòng ngự pháp y của đối với Ngụy Tác cũng không tệ, hà huống còn có thể chống nổi thần thức uy áp và thần thức xung kích, pháp y này đối với bọn Hàn Vi Vi tu vi không cao thì càng hữu dụng. Còn hai bộ hài cốt, của Bắc Mang trưởng lão hàm chứa không ít tinh thần nguyên khí, thanh ngọc hài cốt hàm chứa vô thượng đại đạo, tạo cho gã cảm giác đặc biệt nên cứ thu lấy sau này tham ngộ.

“Linh tộc bọn ta cho rằng thần hồn ý thức quan trọng nhất, nhục thân chỉ là nguyên khí chất lại, không khác gì vạn vật, tùy người.” Linh Lung Thiên đáp.

-o0o-

728. Chương 728: Lại Bị Gạt?

Thu hai bộ hài cốt thượng cổ siêu cấp đại năng, Ngụy Tác tìm kỹ trong điện vũ, nhưng trừ Dương khí ngọc giải được âm lệ nguyên khí thì không còn gì đáng giá.

Qua dấu hiệu trong điện thì ít nhất có năm, sáu siêu cấp đại năng trở lên dấu pháp, chết ở đây.

Trong ngọc thạch phế khư, trừ cái chân cụt màu lam thì còn xương cốt tu sĩ đã hóa thành bụi, và pháp y rách.

Cát bụi và mảnh pháp y đều có khí tức của đại năng.

Nhưng không tìm được nạp bảo nang, như từng bị ai đó tìm trước, có điều còn lại hai bộ hài cốt, một bộ còn chỉ bảo kính nhân mảnh vỡ Diệu thụ, khiến ai cũng lấy làm lạ, không thể nghĩ thông.

Không tìm thứ gì có giá trị, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên định đi khỏi, hồi sắc linh quang quang tráo khác hẳn quang tráo thông thường, lúc vào có Linh Lung Thiên chống đỡ, lúc ra nó suýt không chống nổi, nên ăn tinh kim Đông hoang trấn yêu tháp để tích lực.

Ngụy Tác nhận ra hồi sắc linh quang quang tráo không phải pháp trận trong điện vũ mà do thượng cổ siêu cấp đại năng trực tiếp dệt thành uy năng kinh nhân trên không, quang tráo này độc lập tồn tại giữa hư không, vây quanh điện vũ.

Thượng cổ siêu cấp đại năng có thủ đoạn kinh thiên khó tưởng tượng nổi, cấm chế rồi sáng tạo thần vực, thần huyền đại năng của tu đạo giới hiện tại không thể bố trí được.

“Đúng rồi, người có biết nơi nào có Đề hồ thánh quả?” Trong lúc chờ, Ngụy Tác đột nhiên nhớ đến một vấn đề, hỏi Linh Lung Thiên.

“Đề hồ thánh quả? Chỉ có tại vài phật tông tông môn, sao người lại hỏi đến?” Linh Lung Thiên lấy làm lạ hỏi Ngụy Tác, mắt lóe kim quang.

“Ta tu luyện một môn thuật pháp, cần linh dược đó.” Ngụy Tác hiểu kỳ, “Phật tông tông môn vì sao lại có Hoang cổ thánh quả này?”

“Lê nào người tu luyện phật tông thuật pháp?” Linh Lung Thiên bĩu môi, càng lúc càng thấy Ngụy Tác lắm trò hoa dạng, “Phật tông có những thuật pháp đặc biệt, Hoang cổ thánh quả với hữu dụng công pháp tu xá lợi, với cả chuyển thể công pháp nữa.”

“Công pháp tu xá lợi thì ta có nghe nói, chuyển thể công pháp là gì?”

“Tụ hết toàn thân tinh nguyên kết thai, hóa thành anh nhi, tương đương với có thêm một kiếp, nhưng giữ được một nửa ý thức và tu vi. Vì chuyển thể trùng sinh nên nhục thân, tư chất càng tốt, nhiều siêu cấp đại năng của phật tông có tu luyện môn công pháp đó.”

“Có công pháp thể hả?”

“Đại đạo vô cùng, có gì lạ đâu. Đi thôi.”

Linh Lung Thiên liếc Ngụy Tác, đi tới hồi sắc linh quang quang tráo, ăn hai mảnh tinh kim Đông hoang trần yêu tháp thì khôi phục trạng thái tốt nhất, rồi linh quang quang tráo.

Ngụy Tác gọi Lý Tả Ý đi theo Linh Lung Thiên. Chốc sau, cả ba ra khỏi hồi sắc linh quang quang tráo.

Linh Lung Thiên nhợt nhạt mặt mày như muốn ngã, ăn hai mảnh tinh kim Đông hoang trần yêu tháp xong mới khôi phục khí lực.

“Xem ra trước kia người không sao cả, thần thông căn bản không thể so với các siêu cấp đại năng, ra vào cấm chế cũng thành thể này.” Ngụy Tác khinh bỉ.

“Đây là để thiên pháp văn, không mất ai phá được! Dám cười ta? Có dám cho ta hết tinh kim, ta sẽ để người biết mùi lợi hại.” Linh Lung Thiên nheo mắt hừ lạnh.

“Người còn chưa cho ta biết ở đâu có Đề hồ thánh quả.” Ngụy Tác coi như không thấy Linh Lung Thiên uy hiếp.

“Ta thấy người không nên luyện môn thuật pháp đó. Đề hồ thánh quả dù năm xưa cũng cực hiếm, phật tông dần điều linh, dù có tàn tích phật tông sơn môn cũng khó tìm được.” Linh Lung Thiên cười cợt.

“Xem ra nó có thể ăn tinh kim để tu luyện... Phật tông, cứ nghe ngóng đã, Vân Linh đại lục có tông môn tu luyện phật tông công pháp không nhỉ.” Ngụy Tác nhìn Linh Lung Thiên, không hề ầm ỹ mà bản chất lão gian thương lại phát huy. Hàn Nguyệt Nhi nói Vân Linh đại lục có tông môn có Đề hồ thánh quả, hiện tại kết hợp với lời Linh Lung Thiên thì gã định đến Vân Linh đại lục rồi sẽ tìm cách hỏi xem có tông môn nào tu luyện phật tông công pháp, chưa biết chừng sẽ nghe ngóng ra manh mối Đề hồ thánh quả.

“Bảo ta không tu luyện môn thuật pháp đó, hơn sáu vạn năm trước không phải người quen nhiều siêu cấp đại năng hả, có thuật pháp lợi hại nào không? Nếu có cho ta thì ta sẽ cho người thêm tinh kim.” Cùng Linh Lung Thiên rời khỏi ngọn núi mắc ở lòng vực, Ngụy Tác lại hỏi dò.

“Ta không có hứng với thuật pháp mình không thể sử dụng. Dù ta biết cũng không cho kẻ đáng ghét như người biết.” Linh Lung Thiên hầm hừ.

“Xem ra người không có, chắc chỉ đi xách giày cho siêu cấp đại năng.” Ngụy Tác cố ý nói.

“Tùy người.” Linh Lung Thiên được gã rèn cho công phu tu dưỡng không tệ, không hề nổi giận àm khinh khỉnh.

“Người có biết Bắc Mang có pháp khí Thực huyết pháp đao không?” Ngụy Tác hỏi.

“Đề cấp huyết nguyên pháp khí, đề chế lại hạng bát của Thôn thiên ma nhận mà thôi.” Linh Lung Thiên càng coi rẻ.

“Đề chế lại hạng bát? Thôn thiên ma nhận là gì?” Ngụy Tác ngăn người.

“Thôn thiên ma nhận là pháp bảo thành danh của Bắc Mang đại năng Thôn thiên đế tôn, có thể rút huyết nguyên uy năng của đối phương hoặc thậm chí tự mình. Thực huyết pháp đao mô phỏng Thôn thiên ma nhận, hút khí huyết Thần huyền tu sĩ không xong, tôi đa chỉ có thể đối phó Kim đơn tu sĩ. Còn không bằng Hóa huyết thần đao của Hóa Huyết thần quân.”

“Cái gì? Thực huyết pháp đao hút khí huyết Thần huyền tu sĩ thì sẽ tự nổ?” Ngụy Tác và lục bào lão đầu đều kêu lên.

“Tưởng vì sao người nhắc đến việc đó, chắc người có Thực huyết pháp đao?” Linh Lung Thiên nhú mày, “Tức là người không thật thà, chỉ thăm dò ta.”

“Mẹ nó chứ, ta cũng lấy được của người ta, chứ chưa từng đến đây.” Ngụy Tác âm ức cực độ. Vốn định dựa vào Thực huyết pháp đao hút của khí huyết một thần huyền đại năng rồi đánh lên thần huyền đại năng khác thì có thể thành công, không ngờ Thực huyết pháp đao tối đa chỉ hấp nạp được khí huyết tu sĩ Kim đơn ngũ trọng.

“Vì sao không dùng nguyên liệu tốt hơn luyện chế Thực huyết pháp đao.” Lục bào lão đầu âm ức, đã luyện sao không tốt một tí.

“Vì nguyên khí của pháp trận, trừ Thôn thiên huyết tinh kim của Thôn thiên ma nhận thích hợp với pháp trận đó thì chỉ tìm được nguyên liệu như Thực huyết pháp đao.” Linh Lung Thiên khách khí hơn với lục bào lão đầu, có lẽ vì cùng là lão bất tử.

...

“Bắc Mang nổi tiếng vì cao giai phù lục, lại không có tấm nào... Mẹ nó chứ, dù tìm được một thanh Thực huyết pháp đao cũng tốt.” Ngụy Tác nhăn nhó, gã và Linh Lung Thiên htiếp tục tìm khắp hai ngọn núi gãy, Linh Lung Thiên phá một cấm chế nhưng đúng như nó nói, mấy ngọn núi này chỉ là một phần rất nhỏ trong Bắc Mang sơn môn, trừ khối mà Đại vũ đế thiên dưỡng thương ra thì đều tầm thường. Gã và nó tìm kiếm, chỉ được hai món đạo giai trung phẩm pháp bảo. Đạo giai trung phẩm pháp bảo đối với tiểu gia tộc như Kim phủ đương nhiên là chí bảo, nhưng với gã thì vô dụng, không đủ để cho bọn Cơ Nhã. Hiện tại chỉ còn một ngọn núi nữa chưa tìm, ở đó có bốn, năm điện vũ đồ nát, hi vọng tìm được đồ tốt không nhiều.

Linh Lung Thiên lướt lên ngọn núi vỡ, có vẻ không ôm hy vọng gì.

Nhưng đi không đầy trăm trượng thì tại một phế khu thập phần phổ thông rộng gần trăm trượng, nó sững lại, cực kỳ kích động.

“Sao nữa? Nơi này bình thường, không có gì tốt, kích động làm gì?” Ngụy Tác lấy làm lạ, phế khu toàn thanh ngọc nhưng đã triệt để phong hóa, động khê là bụi cát rơi xuống, không có gì đáng giá.

“Đây là chỗ Bắc Mang luyện khí! Vốn không ở đây nhưng bị hất đi cùng ngọn núi!” Linh Lung Thiên mặc kệ Ngụy Tác, lăm bắm.

Linh Lung Thiên đột nhiên có cảm ứng, hóa thành tử quang lao về một bãi đất trống đầy bụi ở phía trái.

“Còn hài cốt của thượng cổ tu sĩ!” Ngụy Tác cảm nhận được điểm khác thường, cũng lao vút tới, lớp bụi dày bị gió thổi tung, lộ ra hài cốt của một tu sĩ bò dưới đất!

Tu sĩ này mặc hôi sắc pháp y, bị gió thổi vào là hóa thành bụi, hơn sáu vạn năm lại trong cấm chế, thượng cổ tu sĩ không rõ tu vi gì này đã phong hóa.

Nhưng trong cát bụi phía dưới tu sĩ này có một khối cổ đồng sắc tinh kim cỡ hai nắm tay, không hề rỉ sét.

“Cổ khanh kim!” Lục bào lão đầu đột nhiên lạc giọng.

“Cẩn thận, có cấm chế, đừng lại gần!” Linh Lung Thiên kêu to.

“Mẹ nó chứ, tưởng ta mắc lừa hả!” Ngự Tác không dừng mà dùng chân nguyên cuốn khối cổ đồng sắc tinh kim lại.

Cổ đồng sắc tinh kim bị Ngự Tác cuốn tới.

Gã tròn mắt không dám tin vì Linh Lung Thiên không lao về phía khối tinh kim, tinh kim bị gã cuốn lấy thì nó đập mạnh xuống cách đó hơn ba mươi trượng về phía trái.

“Cách cách”, mặt đất tan vỡ, bị Linh Lung Thiên cuốn tung lên.

Ngân sắc thần mang lóe sáng, như một thần vương đột nhiên mở mắt.

“Mẹ nó chứ! Có đồ tốt hơn! Lại bị lừa nữa!” Ngự Tác gầm lên.

“A!” Cùng lúc, Linh Lung Thiên chụp lấy ngân sắc thần mang. Chát! Hôi quang và ngân quang lóe lên, nó kêu to, bị hất bay mấy trăm trượng.

-o0o-

729. Chương 729: Sớm Muộn Gì Cũng Phải Chết Một Cách Khốn Kiếp

“Cái gì đáng sợ như thế?”

Ngự Tác còn đang mắng Linh Lung Thiên âm hiểm giáo trá, thấy nó văng đi giạt mình biến sắc.

Vật đó chỉ là mảnh vỡ cỡ hạt đào, trông không có gì đặc biệt.

Hôi sắc thủ trạc Linh Lung Thiên phá được cả uy năng mà cả chân tiên cấp đại năng để lại, có lẽ là tiên khí, thế mà không chống nổi ngân sắc thần mang, bị hất bay.

Ngự Tác cũng thấy va chạm với hôi quang của Linh Lung Thiên xong thì ngân sắc thần mang cũng tan biến, uy năng và khí tức tan đi, gã vung tay cuốn lấy nó luôn!

Lọt vào tay, thần uy tiêu tan, không còn khí tức nguy hiểm, mảnh vỡ là một miếng tinh kim bất quy tắc, tuy màu bạc nhưng trong mỗi khúc lại có phù văn trùng điệp đan nhau, mỗi phù văn tạo cảm giác như do siêu cấp đại năng dùng nguyên khí dệt thành!

“Đưa cho ta!” Linh Lung Thiên từ ngoài mấy trăm trượng nhảy lên ré vang, nó bị ngân sắc thần mang đánh sưng mặt mũi, nhưng không hổ là lão bất tử sống hơn sáu vạn năm, như thế mà không chết, vẫn giương nanh múa vuốt.

“Thật ra là cái gì?”

Ngự Tác một tay chụp cổ đồng sắc tinh kim, một tay chụp ngân sắc tinh kim, thần sắc đầy chấn động.

Ngân sắc tinh kim toát lên cảm giác mệnh môn khôn tả, Ngự Tác cầm vào thì thấy như thiên địa rộng ra nhiều lần, thập phần không linh, rất đặc biệt, khối tinh kim cũng cực kỳ cổ kính, có khí tức viễn cổ hồng hoang.

Hiện tại tay kia của gã cầm cổ đồng sắc tinh kim ánh lên quang văn như ánh trăng, tinh kim này ban nãy khiến lục bào lão đầu kinh hô. Cũng là một loại đỉnh cấp tinh kim, chỉ có ở những miệng vực sâu trong Hoang cổ thâm xử, bị lưu tinh đập xuống. Tinh kim này là tinh thần vẫn thạch tinh kim, tu đạo giới vẫn gọi là Cổ khanh kim, cũng hiếm như Hắc đồng, dung luyện vào thai thể pháp bảo sẽ có tinh thần nguyên khí đặc biệt, tăng thêm sức xuyên cho pháp bảo.

Không cần Linh Lung Thiên nói gì, chỉ khí tức là gã biết Cổ khanh kim không thể so với khối ngân sắc tinh kim này.

Linh Lung Thiên vừa rồi cực kỳ âm hiểm, cùng Cổ khanh kim thu hút chú ý của gã để lấy ngân sắc tinh kim nhưng bị hất bay.

“Uy năng vật này thập phần nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bạo phát, mau đưa cho ta, không thì người chết cũng đừng trách ta.” Linh Lung Thiên như rằng.

“Cẩn thận bị thiên kiếp đánh chết!” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh bảo Linh Lung Thiên.

“Ta...” Linh Lung Thiên sững ra, mềm giọng, “Vật đó vô dụng với ngươi, chi bằng cho ta.”

“Cho ta biết là gì đã, nói dối, cẩn thận thiên kiếp.” Ngụy Tác khinh khỉnh, hoàn toàn không bị Linh Lung Thiên lừa gạt.

“Sao ngươi lại yêu tinh như thế! Đời trước chắc cũng làm gian thương!” Linh Lung Thiên sầm mặt, ngó lơ gã đoạn tìm kiếm kỹ khắp ngọn núi, cực kỳ âm ức.

“Thiên kiếp... Thiên kiếp... Thiên kiếp... Thiên kiếp... Thiên kiếp...” Ngụy Tác cứ đi sau Linh Lung Thiên, không ngừng lẩm bẩm hai chữ như đọc kinh.

“Đúng là khó coi, chưa thấy ai vô sỉ như thế này...” Ngay cả lực bào lão đầu cũng trợn tròn trắng.

“Ngươi đừng có kêu lung tung!” Linh Lung Thiên cũng không nén nổi, định thò tay bóp cổ gã nhưng bị gạt ra.

“Cho ta biết, thế giới lại an lành.” Ngụy Tác hếch mặt lên trời.

“Ta... sớm muộn gì ngươi cũng chết thật khốn kiếp.” Linh Lung Thiên khuất phục, “Là mảnh vỡ vô thượng tiên binh mà Bắc Mang tế luyện, khí đó mấy siêu cấp đại năng Hoang tộc đột nhiên giáng lâm, liên thủ đánh lén, hủy cả tiên binh và nơi luyện chế, không còn mảnh vỡ thoát được.”

“Mảnh vỡ siêu cấp tiên binh khiến Hoang tộc và các siêu cấp đại năng triệt để quyết chiến?” Ngụy Tác tròn mắt, “Mảnh vỡ này còn kích phát được không?”

“Vật này chưa luyện thành đã bị hủy diệt, đương nhiên không thể kích phát.” Linh Lung Thiên sầm mặt.

“Lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một mảnh tinh kim.” Ngụy Tác tỏ vẻ coi thường.

“Đánh rầm, ngươi...” Linh Lung Thiên kêu lên, thấy mắt gã ánh lên giảo trá thì biết là mắc hờm, “Ngươi trừ chết vô sỉ thì không thể nào khác được.”

“Trừ là mảnh vỡ tiên binh ra thì còn thần diệu gì nữa?” Ngụy Tác cười hắc hắc.

“Vô thượng tiên binh đó mà tế luyện thành công sẽ có toái hư chi lực. Tinh kim luyện chế vô thượng tiên binh do viên cổ siêu cấp đại năng để lại, pháp văn, hàm chứa toái hư vô thượng đại đạo.” Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, nói. Tử quang hơi mờ đi, tựa hồ ngân sắc thần mang đã thương nó không nhẹ.

“Toái hư đại đạo!” Ngụy Tác và lực bào lão đầu đều hít hơi lạnh.

Từ viễn cổ đến giờ, mọi pháp quyết, đại đạo, thần thông mạnh nhất cũng chỉ để đánh tan hư không. Hư không vỡ ra thì vạn vật nát theo.

Uy lực không gian nứt ra thì Ngụy Tác đã trải nghiệm, đừng nói Kim đơn tu sĩ, dù Thần huyền tu sĩ cũng không chống nổi.

Một số vô thượng cường pháp trong truyền thuyết dù hiệu xưng xuyên được hư không, thực tế chỉ có thể “động hư”, đã thông hư không, không thể nghiền nát không gian.

“Nghiền nát không gian, đây là thần thông mạnh nhất, chiến lực vô địch.” Lực bào lão đầu chật vật lắm mới nói được, “Tu sĩ như thế, luôn đứng trên đỉnh tu đạo giới cổ vắng kim lai.”

“Vị tất.” Linh Lung Thiên lắc đầu, “Thần thông mạnh nhất, tu vi tối vô thượng, không phải toái hư mà là sáng tạo, thần thông đến mức tạo được không gian mới là tu vi đó.”

“Tức là qua mảnh vỡ tinh kim này có thể lĩnh ngộ Toái hư đại đạo của viên cổ siêu cấp đại năng đó?” Ngụy Tác mặc kệ những việc hư vô phiêu diêu mà hỏi gặng.

“Cảnh giới của ngươi kém quá xa thần thông này, cả đế tôn pháp văn mà còn không lĩnh ngộ được thì nói gì thứ trên đế thiên. Vật này vô dụng với ngươi, giao cho ta bảo quản.” Linh Lung Thiên nghiêm túc nói.

“Được rồi, ngươi vốn chỉ xách giày cho thượng cổ đại năng.” Ngụy Tác bĩu môi, thu ngân sắc tinh kim vào nạp bảo thủ trạc.

“Phù!” Linh Lung Thiên phun máu, máu nó màu tím, rất đặc biệt.

“Chắc không đến nỗi tức chết chứ?” Ngụy Tác ngẩn ra.

“Ta đã thổ huyết rồi... ngươi không cho mảnh tinh kim thì thôi.” Hộc máu xong, Linh Lung Thiên kéo nhào Ngụy Tác, “dù gì cũng phải chia một nửa Cổ khanh kim cho ta liệu thương.”

“Cút, đừng giả bộ trước mặt ta, hơn sáu vạn năm còn không chết, thổ huyết chỉ là thư gân giãn cốt mà thôi.” Ngụy Tác biết Linh Lung Thiên thổ ra ứ huyết bị thần uy tàn dư trên tinh kim thượng chấn thương nên lại tung cước.

“Ngươi có nhân tính không? Ta thổ huyết mà ngươi còn đá vào mặt ta?”

“Ngươi nên cước bộ hư phù một tí mới giống. Không chuyên nghiệp tí nào.”

“Thế mà ngươi còn nhận ra... Không phải là người!”

...

“Ngươi phiên dịch kinh văn Động Hư bộ pháp có vấn đề gì không?”

“Phiền quá! Đã nói bao nhiêu lần rồi, ngươi nói câu nào ta phiên dịch câu đấy, sai thì thiên kiếp đánh chết ta.”

“...”

Rời Bắc Mang di tích, Ngụy Tác và Lý Tả Ý, Linh Lung Thiên vượt man hoang, đi về Vân Linh đại lục.

Trong Bắc Mang di tích, trừ hoi sắc linh quang quang tráo trên ngọn núi gãy ra thì những nơi khác đều cơ hồ bị Linh Lung Thiên phá cấm chế, những thứ có giá trị bị quét sạch, sau này có tu sĩ phát hiện, vào đó cũng chỉ còn nước tham quan. Tuy không lấy được pháp bảo kinh nhân nhưng Ngụy Tác có một mảnh vỡ Diệu thụ, hai thi thể thượng cổ siêu cấp đại năng, một tấm pháp y hữu dụng cộng một khối Cổ khanh kim, một mảnh tinh kim chứa vô thượng đại đạo. Thu hoạch đó cũng thập phần kinh nhân.

Nhưng kinh văn Động Hư bộ pháp cực độ khó hiểu, gã toàn lực tham ngộ mà vẫn không hiểu hết. Gã kèo nhèo đọc lại, Linh Lung Thiên lại phiên dịch một lần nữa, cả hai lần kinh văn đều không có gì bất thường, nếu nó giả thì tất phải khác nhau, hơn nữa nó đã thề trước thiên kiếp thì chắc không có vấn đề gì.

May mà Lý Tả Ý tiến bộ nhiều về đọc kinh văn, rời Bắc Mang di tích hai ngày thì đọc được một câu hoàn chỉnh, đoạn ngưng thành từng hình ảnh, như thể kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt đã đủ, chỉ còn trật tự và hình ảnh cuối cùng nữa!

-o0o-

730. Chương 730: Ai Đi Đường Nấy

“Có biết một tán tu tên Ngụy Tác đã giết Chân Võ thiếu chủ Hứa Thiên Áo và Huyền Phong môn chân truyền đại đệ tử Lâm Thái Hư không?”

“Ta có nghe, nghe nói có mười ba, mười bốn Kim đơn đại tu sĩ vây tán tu đó, kết quả cả bốn lão bất tử Huyền Phong môn bị y giết, có thật không nhỉ? Một tán tu sao lại có tu vi đó.”

“Dù có thì một tán tu sao dám đấu với cả Chân Võ, Huyền Phong môn. Tin tức này không thể là thật, Chân Võ thiếu chủ và chân truyền đại đệ tử của Huyền Phong môn thần thông cỡ nào, cả các lão bất tử Huyền Phong môn nữa...”

“Tin tức của các người lạc hậu quá, hiện tại tin này lan khắp Thiên Huyền đại lục trung bộ, không thể nhầm được! Khi đó có nhiều tu sĩ nhìn tận mắt tán tu đó giết chân truyền đại đệ tử Lâm Thái Hư và các lão bất tử Huyền Phong môn. Y có một thứ như thần huyền pháp tướng, không biết là pháp bảo hay gì khác, Kim đơn tứ trọng đại tu sĩ cũng không chống nổi một đòn.”

”Tức tin đó là thật?”

“Đương nhiên thật rồi. Tu sĩ cư có mặt còn bảo Thủy Linh Nhi là đạo lữ của tán tu đó.”

”Cái gì! Sao có thể, Thủy Linh Nhi phản lại sư môn?”

“Tin này thật đến tám, chín phần...”

“A... Thủy Linh Nhi... Tình nhân trong mộng của ta, ta phải giết y.”

“Được rồi, người ta thổi một hơi là người xong đời.”

“Thôi vậy, là việc giữa các đại nhân vật, cứ lo việc của mình đi, gần đây giá pháp phù ở Hắc Lâm thành giảm hai phần, nên mua thêm một chút.”

“Được rồi, nguyên liệu luyện khí và pháp khí sẽ giảm giá... Thiên Huyền đại lục bắc bộ có ngân ấy thi thể yêu thú, nguyên liệu tất nhiên phải giảm...”

“Không biết khi nào vết nứt Thiên khung ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ mới được phong bế.”

“Có quan hệ gì đến chúng ta... Việc đó có các đại tông môn và đại tu sĩ lo, tốt nhất đừng phong bế được, thi thể yêu thú nhiều, các loại nguyên liệu giảm giá, chúng ta được lợi.”

Trong một tiểu hình tự do giao dịch thị trường mà phổ thông tán tu tụ tập, mười mấy tán tu bày hàng bán đang bàn luận.

Tiểu hình tự do giao dịch thị trường này ở thành nam một ngôi thành nhỏ thuộc Thiên Huyền đại lục tây bộ, Tử Vân thành.

Tử Vân thành đang có mưa phùn, các tán tu đều tụ tập dưới mấy hoàng trúc, trời sáng dần, có vẻ mưa sắp tạnh.

Cùng lúc, một trung niên hoàng sam nam tử anh tuấn đi qua con đường trải đá phía sau mười mấy tán tu đó. Y ăn vận thập phần phổ thông, nghe thấy nhưng không nói gì, trong mười mấy danh tán tu có hai người nhìn qua, thấy y không phải khách sộp, lại thêm y đang nhìn mông lung về phía trước, có vẻ không muốn mua gì, họ lại đang tránh mưa, bàn chuyện hăng say nên không chào mời.

Không ai chú ý rằng trung niên hoàng sam nam tử ăn vận thập phần phổ thông, nhưng chân mày có khí tức thoát trần, dung mạo không nhiễm bụi trần, đi trong mưa mà không mấy may dính bụi, sáng sủa hơn tu sĩ thông thường nhiều.

Mưa rơi xuống cạnh y thì như giạt mình, đều đổi hướng.

Tu sĩ này tuy nhiên đi trong mưa nhưng không hạt nào ướt lên người.

Tử Vân thành tuy là một tiểu thành không được xếp hạng ở Thiên Huyền đại lục tây bộ nhưng quần hạt thập phần nghiêm khắc, tu sĩ đô vào thành đều không được động dụng thuật pháp và pháp khí.

Tu sĩ này cũng không dùng, thậm chí không hề động dụng chân nguyên, nhưng mưa lại tự động đổi hướng.

Hoàng sam trung niên nam tử như rất tùy ý, đi vào một cửa tiệm ở mé đông tự do thị trường.

Gian tiệm chuyên mua bán pháp bảo hồng, trông bình thường, chỉ có bốn, năm gian, cửa treo một tấm biển gỗ đỏ có ba chữ “Tây Tiên trai”.

Vào tiệm, ở cửa có ba tu sĩ đi qua nhưng không ai chú ý đến hoàng sam trung niên nam tử.

Hoàng sam trung niên nam tử tùy tiện liếc hai dãy bày hàng trong tiệm, rồi đi vào.

“Vị khách nhân này, trong đó là chương quỹ...” Thấy hoàng sam trung niên nam tử đi thẳng vào, thanh y đồng tử đang dọn dẹp chợt nói, rõ ràng muốn cản.

“Không hề gì, để y vào.” Một lão nhân ở trong lên tiếng.

Thanh y đồng tử hơi ngần ra, không nói gì, để hoàng sam trung niên nam tử đi vào buồng.

Sân trong trồng mấy cây trúc xanh, lá mọc thưa thớt, trông thập phần phổ thông, nhưng hoàng sam trung niên nam tử nhìn một lúc lâu mới vòng qua, đẩy cửa buồng đi vào.

Buồng trải thảm Ngân ti thảo, kê một cái bàn gỗ không cao lắm, cạnh bàn là một lão giả mặc phổ thông ma y màu trắng.

Mặt mũi lão giả phi thường phổ thông, đầu tóc hoa râu buộc gọn bằng vải bố, coo ẻ hơi gầy gò nhưng khi hoàng sam trung niên nam tử đi vào thì mặt lão ánh lên quang hoa vô hình, như trí tuệ quang mang. Lập tức khiến lão trở nên khác biệt, hàm chứa đại trí tuệ khôn tả.

Trên bàn đặt mấy tấm phổ thông phù chỉ, một cây phù bút, mấy đơn bình, tựa hồ đang luyện chế phổ thông phù lục.

“Diệp Huyền Thành, ngươi muốn qua được ải đó, đột phá đến đệ nhị trọng.” Hoàng sam trung niên tu sĩ đi vào, lão giả mỉm cười, đưa tay mời ngồi.

“Xem ra ngươi biết ta đến tìm ngươi vì sao.” Hoàng sam trung niên tu sĩ bình tĩnh ngồi xuống trước mặt ma y lão giả.

“Mấy hôm nay ta có nghe đến việc của tiểu tử đó.” Ma y lão giả mỉm cười: “Nếu không phải ta đang tu luyện đến lúc quan trọng, chưa biết đã đến xem y thế nào.”

“Nếu ngươi cần gấp, ta sẽ đưa y đến.” Hoàng sam trung niên tu sĩ nhìn ma y tu sĩ, giật giật chân mày, “Cho ta mượn Thiên hải thần lan kính là được.”

“Thiên hải thần lan kính không ở trong tay ta.” Ma y lão giả bảo hoàng sam trung niên tu sĩ, “Ngươi tính chuẩn thời gian, định đến Vân Linh đại lục để đón đầu? Bất quá ngươi chậm một bước.”

Hoàng sam trung niên tu sĩ hơi nhíu mày lại, “Ai đến trước ta, Hứa thần quân hả?”

Ma y lão giả bình tĩnh lắc đầu: “Không phải Hứa thần quân, là Hoàng Phủ lão đầu.”

“Hoàng Phủ Tuyệt Luân? Y định làm gì?” Hoàng sam trung niên tu sĩ nhíu mày nhăn mặt.

“Thường thì y có hiếu kỳ cũng không rình rang như thế.” Ma y lão giả mỉm cười: “Tiểu tử đó chọc vào Thiên Kiếm tông, hủy một linh thạch khoáng mạch.”

“Y chọc vào cả Thiên Kiếm tông?” Hoàng sam trung niên tu sĩ ngẩn người.

“Ta cũng lấy làm lạ, Huyền Phong môn, Chân Võ, Vô Kỵ thiên cung, Thiên Kiếm tông... Trừ Bắc Minh tông, Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên bọn ta, mọi tông môn có Thần huyền tu sĩ, cơ hồ bị y chọc vào hết.” Ma y lão giả tỏ ra thích thú, “Y định làm gì? Lẽ nào tu luyện Thiên sát cuồng chiến thánh pháp?”

“Y luyện thủy hệ công pháp, chắc là thiên cấp đỉnh giai công pháp.” Hoàng sam trung niên tu sĩ lạnh giọng.

“Thiên cấp đỉnh giai công pháp, càng thú vị...” Ma y lão giả mỉm cười: “Với tuổi của y, Thiên Huyền đại lục sớm muộn gì cũng xuất hiện thần huyền đại năng thứ tám. Với tuổi đó mà thần thông như thế... Muốn giết cũng không dễ, chỉ bằng biến dịch thành bạn?”

“Hoàng Đạo Quân, các hạ luyện Tây tiên hóa phạm kinh, đại đạo hóa phạm, rèn luyện ở phạm trần, cảm ngộ thế gian, hiểu được vạn loại phạm tâm thì mới tu luyện đạt tốc độ nhanh nhất.” Hoàng sam trung niên tu sĩ đứng dậy, bình tĩnh nói, “Mỗi luyện Huyền phong phù điều kinh, phải thẳng tiến, tâm niệm thông đạt mới thành đại đạo. Giờ mỗi đã có sát ý, không thể diệt y thì cả đời chỉ dừng ở Thần huyền nhất giai.”

Ma y lão giả mỉm cười, không nói gì nữa, cầm chén rà lên, coi như tiễn khách.

Đồng thời, lão vung tay, nước trà tách làm đôi một cách kỳ dị.

“Được!” Thấy chén của ma y lão giả tách đôi nước trà, hoàng sam trung niên tu sĩ hơi trầm ngâm, gạt đầu rồi lui đi.

Ma y lão giả bất động, nước trà khép lại.

“Nhiều chuyện quá... nhiều chuyện quá...” Ma y lão giả lắc đầu, khẽ thở dài đoạn cầm phù bút, tập trung tinh thần vẽ phổ thông pháp phù.

-o0o-

731. Chương 731: Hoàng Phủ Tuyệt Luân

“Lừa đảo, không có ta, chưa biết chừng người đã sa vào tổ Hoang cổ lõi bằng, bị đánh thành tro rồi, không thể gặp được Ngọc quỳnh hoa lâm đẹp thế này.”

“Mẹ nó chứ, có nên cho thêm chữ đáng chế trước tên gọi người không. Ngọc quỳnh hoa lâm tuy không tệ nhưng người quá xấu, cho người đi cùng làm hồng hết.”

“Lừa đảo, sao lại nói thế, lẽ nào người dễ coi lắm hả?”

”...

Ngụy Tác và Lý Tả Ý, Linh Lung Thiên đi trong hoang nguyên dị thường mỹ lệ.

Hoang nguyên vô tận có vô vàn những dòng suối trong veo, mọc đầy ngọc quỳnh hoa cao cỡ vài người. Ngọc quỳnh hoa cành lá như bích ngọc, sinh cơ rần rạt, hoa trắng như tuyết liên, mùi thơm nức mũi, tình thoảng có phấn hoa như tuyết rơi xuống.

Vô tận man hoang thật khó tưởng tượng nổi, Ngọc quỳnh hoa tuy không phải linh dược nhưng kéo dài hơn nghìn dặm như tiên cảnh, tạo thành xung kích thị giác, tiên cảnh này không thể thấy được trong Thiên khung.

Rời Bắc Mang di tích, Ngụy Tác và Lý Tả Ý, Linh Lung Thiên đi liền hơn mười ngày, cách Vân Linh đại lục chỉ còn bảy, tám vạn dặm, đi qua chỗ nguy hiểm nhất của man hoang hoang nguyên. Với vận tốc của bọn Ngụy Tác thì cùng lắm vài ngày nữa là gặp được tu sĩ Vân Linh đại lục, hỏi thăm tin tức.

Linh Lung Thiên đã kích phát Bắc Mang hóa hình phù, hóa thành một đại hán mặt đỏ lùn xùn, trông như đồ phu, hóa hình phù rất đặc biệt, pháp y cũng có thể hóa ra, thành một tấm pháp y màu đen, có phù văn đồng tiền, có phần tục khí.

Linh Lung Thiên tựa hồ đã đến những chỗ sâu trong man hoang hoang nguyên, có lúc lên tiếng giúp Ngụy Tác tránh được hung hiểm, như Ngọc quỳnh hoa lâm này, nó từng qua nên bảo gã tới.

Bất quá nó và Ngụy Tác tranh cãi suốt dọc đường, đều muốn thu lợi của đối phương.

“Ngọn núi đó khí thế bất phàm...” Đi trong Ngọc quỳnh hoa lâm dị thường mỹ lệ một lúc, Ngụy Tác đột nhiên nói.

Ngoài xa mé trái, hình ảnh man hoang cô sơn hiện lên hoàn chỉnh.

Man hoang cô sơn cực kỳ bắt mắt trên man hoang bình nguyên, cao chừng hai nghìn trượng trở lên, từ lưng núi phủ đầy tuyết trắng.

“Ngọn núi đó từng hình thành một khối khối Vô thủy thần ngọc, bất quá bị lấy rồi. Lừa đảo người đừng mơ lấy được gì nữa.” Linh Lung Thiên đã biến thành một nam tử râu quai nón hừ lạnh.

“Vô thủy thần ngọc... nguyên liệu có thể hấp nạp nhiều nguyên khí, luyện chế tiên khí, ngọn núi này hình thành được thứ kinh nhân thế hả.” Ngụy Tác không đổi sắc nhưng ánh mắt lóe lên.

Hóa ra mấy ngày trước tham ngộ Động Hư bộ pháp không thành, gã quay sang tham ngộ Địa Mẫu cổ kinh, hiện tại chỉ còn mấy chục hình vẽ và kinh văn chú giải chưa xem xong, hiểu phần nào tổng cương, tựa hồ có đại đạo sắp hình thành, chỉ còn một lớp sa mỏng là mở ra được.

Hiện tại gã xem qua hơn một vạn hình vẽ của Địa Mẫu cổ kinh, câu “ngọn núi này khí thế bất phàm” là cốt ý thử Linh Lung Thiên, theo Địa Mẫu cổ kinh thượng thì man hoang cô sơn đó là tụ linh tuyết đỉnh, trong lòng có thể có chí bảo kinh nhân. Linh Lung Thiên từng đến nên có thể sẽ hiểu, không gã mới hỏi dò thì biết thật sự từng có dị bảo, chỉ là đã bị lấy đi.

“Tụ linh tuyết đỉnh...”

Ngụy Tác tiếp tục đọc đại cương Địa Mẫu cổ kinh, đọc được câu nào mà nghĩ đến địa mạch địa hình thì đột nhiên, thiên linh mát hẳn, tựa hồ có nguyên khí chảy vào.

“Chuyện đó...” Ngụy Tác rung động, có cảm giác như hòa làm một với địa mạch, với ngọn núi bên dưới.

“Lừa đảo, người giả trò gì!” Linh Lung Thiên ngoái lại, thấy khí tức của gã thập phần cổ quái, tựa hồ thân thể gã cực kỳ cao lớn, có điều thực tế thân thể vẫn thế.

“Liên quan gì đến người.” Ngụy Tác hàm hồ.

“Oành!” Gã ngằm đọc Địa Mẫu cổ kinh, cảm giác càng rõ là chân nguyên lưu động theo quy tắc cực kỳ cổ quái, tựa hồ theo đúng địa mạch của Tụ linh tuyệt đỉnh. Trong thiên linh gã mát rượi, như có một lỗ mở ra, định hút nguyên khí vào nhưng hơi dừng lại, cảm giác đó từ từ tan đi.

“Thật ra thiếu gì?” Ngụy Tác thập phần kinh nghi. Liên tục thử mấy lần, cảm giác càng lúc càng rõ. Địa Mẫu cổ kinh, cực kỳ huyền diệu, khẳng định là đại đạo khôn cùng, có thể qua chân nguyên hành tẩu theo quỹ tích đặc biệt mà nối với địa mạch, có thể rút lấy nguyên khí kinh nhân.

Mỗi lần thử thì lại không biết thiếu chỗ nào, rõ ràng các khiếu vị đặc biệt nối thông với địa mạch đã mở, tạo thành một thông đạo kinh nhân nhưng không rút được nguyên khí, nên thông đạo lại đóng vào.

“Cổ quái... y giả trò gì nhỉ?” Linh Lung Thiên nhận ra khí tức của gã cực kỳ cổ quái.

“Thôi vậy, xem hết mọi hình vẽ rồi tính.” Ngụy Tác thử liên mấy lần nhưng còn thiếu gì đó nên bỏ cuộc, Địa Mẫu cổ kinh không còn lại nhiều hình, cùng lắm nửa ngày nữa là gã nhớ hết.

“Lừa đảo, ta thấy ánh mắt người gian lắm, thật ra muốn gì!” Linh Lung Thiên bị khí tức cổ quái của gã khiến cho khẩn trương, kêu lên.

“Ta tu luyện cổ kinh, nếu thành công thì thực lực tăng cao, tốt nhất người nên khách khí.” Ngụy Tác nửa thật nửa đùa, “Không thì lúc đó ta cho người một trận.”

“Đừng có khoác lác.” Linh Lung Thiên lại nghe rằng thị uy. “Không đúng!” Đột nhiên nó biến sắc, nhìn về phía ngọn núi đơn độc.

“Không đúng cái gì?” Linh Lung Thiên khiến Ngụy Tác giật mình hỏi.

“Có khí tức rất mạnh... Chúng ta mau ẩn thân, không hiểu là tu sĩ lợi hại hay Hoang cổ yêu thú!” Linh Lung Thiên nói với Ngụy Tác đoạn lướt xuống khu rừng.

“Thỏ huynh đệ, chúng ta xuống dưới, đừng lên tiếng.” Ngụy Tác nhường mầy, bảo Lý Tả Ý đáp xuống.

Chỉ mười mấy tích tắc sau, trên đỉnh núi đột nhiên luost uaq một đạo ô kim sắc hồng quang.

“Là tu sĩ!” Ngụy Tác lóe mắt lên, trong ô kim sắc hồng quang là thân ảnh tu sĩ, khí tức khác xa yêu thú.

“Người này có tu vi thần quân.” Linh Lung Thiên đích thần tình đã cực kỳ khẩn trương.

“Thần quân cấp tu vi... Là thần huyền đại năng!” Cách ô kim sắc hồng quang rất xa, Ngụy Tác chỉ thấy dải sáng uy thế cực kỳ kinh nhân, khí tức ngút trời chứ không nhìn rõ tu sĩ đó tu vi thể nào, Linh Lung Thiên nói thế thì gã giật mình.

Thần huyền đại năng!

Lúc trước qua Chân Võ chi môn gã có thấy thần huyền đại năng Hứa thần quân, chứ chưa thấy thần huyền đại năng thật sự!

Tại man hoang man hoang này sao lại đột nhiên xuất hiện một thần huyền đại năng bình thường dù Kim đơn tu sĩ cũng không mấy khi được thấy?!

“Người đối phó được thần huyền đại năng?” Thần huyền đại năng đột nhiên xuất hiện khiến Ngụy Tác có dự cảm không lành, mục quang lóe lên, gã mặc Đại âm la thiên bào lấy được trong Bắc Mang di tích đoạn hỏi Linh Lung Thiên.

“Nếu không thụ thương, cò có thể miễn cưỡng đối phó. Hiện tại thì không.” Linh Lung Thiên do dự một chốc.

“Đối phó cái đầu người, còn tưởng người lợi hại, hóa ra chỉ được cái mẽ!” Ngụy Tác trước mắt tối sầm, mắng mỏ.

“Lừa đảo, ta nói thật, người tưởng uy năng mãnh siêu cấp tiên binh tàn phiến dễ đỡ lắm hả, là người chắc chết rồi.” Linh Lung Thiên suýt nữa buột miệng mắng.

“Mẹ nó chứ, ai nhỉ.” Ngụy Tác rùng mình, độn quang và uy áp kinh thiên động địa dồn tới khiến gã rợn tóc gáy.

“Sao lại như nhắm vào chúng ta. Khẳng định là cừu nhân của người, lần này bị người hại chết rồi!” Linh Lung Thiên kêu lên, ô kim sắc hồng quang tựa hồ đang nhắm vào nó và Ngụy Tác.

“Sao người biết, chưa biết chừng là cừu nhân của người.” Ngụy Tác không hiểu, ở Vân Linh đại lục thì gã không chạm vào thần huyền đại năng nào.

“Ta ở trong linh thạch khoáng mạch hơn sáu vạn năm, sao lại là địch nhân của ta được, nếu đúng thì ta ăn hết cây cỏ trong khu rừng này!” Linh Lung Thiên nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng vừa dứt lời thì nó tắt tiếng.

“Lão phu là Thiên Kiếm tông Hoàng Phủ Tuyệt Luân, thế nào, các người dám giết Thiên Kiếm tông đại tu sĩ, hủy linh thạch khoáng mạch mà không dám hiện thân hả?” Giọng nói uy nghiêm từ độn quang vang lên, như ép lên Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

Hoàng Phủ Tuyệt Luân! Thần huyền đại năng của Thiên Kiếm tông!

Thần huyền đại năng lại xuất hiện tại đây, hình như đang đợi bọn gã.

Thần huyền đại năng này cũng là địch nhân của Linh Lung Thiên, Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão Tiết Siêu Nhiên bị nó ngồi lên mà chết.

-o0o-

732. Chương 732: Không Cần Võ Nữ

“Bản mệnh kiếm nguyên! Y tu luyện thượng cổ kiếm kinh!” Thoáng cái, Linh Lung Thiên cảm nhận được, sắc mặt càng khó coi, nói nhanh.

Ô kim sắc hồng quang với tốc độ kinh nhân lao tới, Ngọc Quỳnh hoa lâm bị sức mạnh kinh nhân xé tan.

“Thỏ huynh đệ, y quá đáng sợ, ta giúp các vị hút y đi, các vị mau chạy.” Lý Tả Ý run lên bảo Ngụy Tác.

“Lão đầu này tu luyện cổ kinh uy lực kinh nhân, chúng ta liên thủ mới đối phó được.” Linh Lung Thiên lo lắng gã để Lý Tả Ý lên ngăn chặn còn gã bỏ chạy. “Người tìm cách cầm chân y, ta đến gần thì chúng ta mới mong sống sót.”

“Được!” Ngụy Tác mục quang lóe lên, lập tức đáp ứng.

“Lừa đảo, người đồng ý nhanh như vậy khiến ta rất hoài nghi.” Linh Lung Thiên nhìn gã không tin, “Ngươi định thừa cơ ta liều mạng với y rồi bỏ chạy.”

“Cương nha muội đáng chết! Xuẩn ngốc. Y chặn chúng ta ở đây thì tất có pháp bảo tìm kiếm, chạy được đi đâu.” Ngụy Tác mắng.

“Ngươi biết là tốt rồi, chốc nữa đừng hại ta chết cùng.” Linh Lung Thiên nhìn ô kim sắc hồng quang, thần tình thập phần khẩn trương.

Mục lực của Linh Lung Thiên và Ngụy Tác nhìn rõ ô kim sắc hồng quang là một lão nhân mặc bạch bào, mặt mũi nhăn nhúm, làn da màu cổ đồng, tóc bạc rủ xuống vai nhưng khí tức hoàn toàn không kém gì Hoang cổ cự thú.

Ô kim sắc hồng quang là một đạo kiếm khí cắt đứt hư không, đưa lão lướt đi.

Độn tốc này hơn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hai phần.

“Tầm gương trong tay y chắc là pháp bảo truy tung! Chốc nữa phải đập vỡ.” Linh Lung Thiên như rằng nói.

Thần huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyết Luân sầm mặt, tay cầm kim hoàng sắc cổ kính có quang hoa lưu động.

“Ta cho các ngươi một cơ hội, quỳ xuống đợi phát lạc, chưa biết chừng ta sẽ chừa cho đường sống.” Hoàng Phủ Tuyết Luân lại lên tiếng.

“Chết cười, Thiên Kiếm tông lừa gạt tán tu bang đào khoáng mạch, không biết đã hại chết bao nhiêu tu sĩ, không phản tỉnh mà ngông cuồng như thế, xem ra ngày tông môn bại vong không còn xa.” Ngụy Tác không hề khách khí, dấy lên sát ý băng lãnh. Thiên Kiếm tông có thù lớn với gã, Hoàng Phủ Tuyết Luân là tu sĩ mạnh nhất của chúng, cũng là địch nhân số một của gã.

“Một tiểu bối mà dám vô lễ như thế! Ngươi chết chắc rồi.” Hoàng Phủ Tuyết Luân cất giọng băng lãnh, như đá vàng va nhau.

“Lão bất tử, ngươi không có nhân tính, sống cũng lãng phí linh thạch, ta đưa ngươi lên đường.”

“Xoẹt!” Hoàng Phủ Tuyết Luân đến gần chừng mười dặm thì Ngụy Tác trực tiếp tế xuất Trấn thiên pháp tướng. Hắc sắc pháp tướng như Hoang cổ chiến thần mang theo sát ý kinh thiên hiện ra.

“Đom đóm cũng dám đua với ánh trăng? Ta lấy vật này đã.” Hoàng Phủ Tuyết Luân tới cách gã hai nghìn trượng thì từng làn sóng thực chất trực tiếp xung kích tới.

Sóng âm như thực chết là thần thức của Hoàng Phủ Tuyết Luân, gần như ngưng hình, định dùng thần thức uy áp khiến Ngụy Tác không chống nổi.

Kim đơn tu sĩ dù có pháp bảo lợi hại thì thần thức cũng không thể sánh với thần huyền đại năng.

Thần huyền đại năng được gọi là thần huyền, vì tu sĩ cấp này thì thần thông huyền ảo vô cùng, tu sĩ thông thường không thể tưởng tượng nổi.

“Lão bất tử, lớn lối quá nhỉ.” Hoàng Phủ Tuyết Luân dốc hết thần thức mà Ngụy Tác vẫn trơ ra, Trấn thiên pháp tướng lướt tới, ngàn ngạt chiến ý, phát ra quang văn.

“Chả trách Lâm Thái Hư chết trong tay ngươi.”

Gương mặt khô gầy âm trầm của Hoàng Phủ Tuyết Luân thoáng kinh ngạc.

“Khứ!”

Nhưng đối diện Trấn thiên pháp tướng cao hơn không biết bao nhiêu lần, rần rạt khí tức thì lão chỉ chỉ tay.

“Xích!”

Khí tức của lão đột nhiên mãnh dâng lên, đám mây trên đầu bị khí diễm xuyên qua, hình thành quang trụ chiếu rọi, trước mặt lão cũng bùng lên ô kim sắc kiếm quang cỡ thùng nước.

Vù! Vù! Vù! Không khí trước mặt bị kiếm khí xung kích tan tành, trong vòng nghìn trượng trước làn kiếm quang xuất hiện một lỗ chân không lớn.

Tình cảnh kinh nhân, kiếm quang như thùng nước có tốc độ và sức xuyên khó tưởng tượng nổi, Trấn thiên pháp tướng dấy lên đạo đạo quang văn, không ngừng tan vỡ.

“Choang!”

Kiếm quang trực tiếp xung kích lên một tay của Trấn thiên pháp tướng, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, tuy không phá nát cánh tay đó nhưng khiến Trấn thiên pháp tướng sưng lại lắc lư.

“Đây là phi kiếm? Phi kiếm mà có uy năng đến mức đó hả?!”

Ngụy Tác ở ngực Trấn thiên pháp tướng, không hề bị thương nhưng trong lòng kinh đào hải lãng.

Kiếm quang có uy năng tương đương với Trấn thiên pháp tướng, khí tức ập tới cơ hồ giữ gã sưng lại trên không, da như nứt ra.

Nếu không có Trấn thiên pháp tướng thì gã không chống nổi một đòn, bị nhát kiếm vừa rồi lấy mạng!

Trong số tu sĩ Kim đơn kỳ, gã gần như không có địch thủ nhưng một đòn của thần huyền đại năng cũng gần như không đỡ nổi, đến giờ gã mới hiểu thần huyền đại năng có thần thông cỡ nào.

“Vật này lại sánh với thần huyền pháp tướng!”

“Tiếc là chân nguyên của ngươi không đủ điều khiển vật này, yêu đơn này không duy trì được lâu, giết ngươi rồi lấy vật đó cũng bù lại tổn thất của Thiên Kiếm tông.”

Bị chặn lại, kiếm quang chỉ lóe lên rồi ẩn vào thể nội Hoàng Phủ Tuyết Luân. Thần huyền đại năng như lão chỉ thể cũng đã nhận ra hư thực của Ngụy Tác, mười ngón tay bung ra, đạo đạo kiếm khí kinh nhân không ngừng xẹt ra.

Đạo đạo kiếm khí đều màu trắng, như huyền băng rạn rạt, tuy không phải phi kiếm thật mà do thuật pháp ngưng thành nhưng uy năng mỗi một đạo kiếm khí đều hơn nhiều Âm hoàng kiếm khí, phát tay làm ười đạo cùng phát ra, như mười thành băng phong trường kiếm, không ngừng quay quanh gã.

“Chát!” “Chát!”...

Ngụy Tác điều khiển Trấn thiên pháp tướng vỗ ra liên tục, đẩy lên vô số quỹ tích huyền ảo khiến thiên địa chấn động, chấn tan kiếm khí.

Đánh tan mấy chục đạo kiếm khí, Trấn thiên pháp tướng không thể lọt vào phạm vi nghìn trượng quanh Hoàng Phủ Tuyết Luân.

Dù là phi kiếm ban đầu hay đạo thuật pháp này, lực công kích đều cực mạnh, lão chưa động dụng toàn lực hay thần huyền pháp tướng mà Trấn thiên pháp tướng chỉ đánh ngang ngửa, cứ thế thì khi Thủy chúc yêu yêu đơn bị luyện hóa hết, Ngụy Tác tất bại vong.

Hiện tại Hoàng Phủ Tuyết Luân như thần linh, mấy trên đỉnh đầu rẽ ra, quang trụ chiếu lên lão.

“Y cũng giao trá như ngươi, không để ngươi có cơ hội xấp lá cà, lừa đảo đáng chết, đánh ta sát vào y!” Linh Lung Thiên đột nhiên từ phía sau Trấn thiên pháp tướng thò lên trước.

“Chát!”

Trấn thiên pháp tướng vỗ ra, mấy trăm dải quang văn xung kích lên Linh Lung Thiên. Tử quang và hồi quang lóe lên, quang văn sưng lại chứ không tan, nó như một viên văn tinh lao vút về phía Hoàng Phủ Tuyết Luân.

Vù!

Hoàng Phủ Tuyết Luân co ngón tay, năm lần bạch sắc kiếm khí xẹt đến trước Linh Lung Thiên nhưng lọt vào phạm vi ba trượng thì tan thành nguyên khí.

Thân ảnh Linh Lung Thiên cách Hoàng Phủ Tuyết Luân không đầy trăm trượng.

“Thượng cổ sinh vật trong Ma văn hung mạch?!”

Hoàng Phủ Tuyết Luân nhú mày, khí tức chấn động, một đạo ô kim sắc kiếm quang như thùng nước bổ vào Linh Lung Thiên.

“Phù!”

Tiếng động như tiếng hơi xì ra vang lên.

Kiếm quang mờ đi, thu về thể nội Hoàng Phủ Tuyết Luân, lão học một tiếng lúi liên năm, sáu bước, sắc mặt hơi nhợt đi. “Cái gì nhỉ!” Hoàng Phủ Tuyết Luân nhìn chằm chằm hơi sắc thủ trạc của Linh Lung Thiên, không giấu được kinh hãi.

Linh Lung Thiên trùm trong tử quang bắn lúi lại.

“Hừu dụng!”

Ngụy Tác sáng mắt, Trấn thiên pháp tướng vung cả hai tay, phát ra quang văn đẩy Linh Lung Thiên bắn vút vào Hoàng Phủ Tuyết Luân.

“Đừng vỗ nữa... Người định cố ý vỗ chết ta đúng không...” Linh Lung Thiên muốn khóc mà không có nước mắt, kêu lên thảm thiết.

“Phù!”

Hôi sắc thủ trạc của Linh Lung Thiên sáng rực, ngạnh tiếp kiếm quang của Hoàng Phủ Tuyệt Luân.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” “Chát!”...

Hoàng Phủ Tuyệt Luân lùi liền mấy bước trên không, khí tức dấy động như không dễ chịu gì.

“Đừng vỗ nữa... vỗ nữa ta chết thật đấy.” Linh Lung Thiên phun máu như muốn ngắt xiu, kêu lên với Ngụy Tác.

-o0o-

733. Chương 733: Pháp Tướng Đại Chiến

“Khẩu khí người như thế mà thổ huyết hả?” Thấy Linh Lung Thiên thê thảm như thế, Ngụy Tác suýt nữa ngắt xiu vì giận.

Thần huyền đại năng chỉ với khí tức cũng đủ phá được trời xanh, cất tay cất chân là giết được Kim đơn tu sĩ, Trần thiên pháp tướng này cũng chỉ giúp được gã giữ mình chứ không mong hạ được Hoàng Phủ Tuyệt Luân, với thần thức và tốc độ thi pháp của lão, Tuyệt diệt kim đơn không thể tạo thành uy hiếp, hi vọng của gã kí thác hết lên Linh Lung Thiên, vốn tưởng tiểu cô nương mọc sừng này được lắm, ai ngờ chỉ thế đã không xong.

“Ta bị thần uy của mảnh vỡ đã thương chưa lành, không thì đâu đến nỗi thế.” Linh Lung Thiên lắc lắc lư lư, như bị ăn đòn từ rất lâu, miệng cũng hơi sưng lên, “Lừa đảo, còn đồ gì thì mau lấy ra, không thì chúng ta đều chết trong tay lão.”

“Ta còn thì đã lấy ra bỏ chết người lâu rồi!” Ngụy Tác cuồng lên, Thủy chúc yêu yêu đơn tổn hao quá nhanh, cùng lắm được nửa tuần hương nữa, sau đó dù đổi sang thủy hệ yêu đơn khác, Trần thiên pháp tướng không thể vận chuyển trong tích tắc đủ cho Hoàng Phủ Tuyệt Luân giết gã mấy lần.

Cách Vân Linh đại lục không xa, gục ngã ở đây thì chết không nhắm mắt.

“Không còn đồ gì hả. Vô dụng quá, thế thì mau tham ngộ kinh văn này, nếu trước khi Thủy chúc yêu yêu đơn tổn hao hết mà chưa tham ngộ xong thì chúng ta đều xong đời, khi ấy mới là không sợ đối thủ như thần huyền mà sợ trợ thủ ngu như heo.” Linh Lung Thiên run rẩy nhưng quyết đoán, đọc ngay kinh văn, truyền âm cho Ngụy Tác.

Một thiên kinh văn? Đối phó được thần huyền đại năng? Gã tức thì sáng mắt, đúng là may mắn, không nhiên được nó truyền cho vô thượng cổ kinh. Nhưng được mấy câu thì gã suýt học máu, “Cương nha muội đáng chết, kinh văn này sao quen quá, là Động Hư bộ pháp thật sự đúng không? Lúc trước là người nói dối hả, Cương nha muội đáng chết, không sợ bị thiên kiếp đánh chết sao!”

Hóa ra Linh Lung Thiên truyền âm kinh văn cho gã lại rất quen, là kinh văn trong Động hư cổ kinh trung, có điều trật tự khác.

“Đừng lãng phí thời gian.” Linh Lung Thiên bực mình vì gã chen lời, “Mau tham ngộ kinh văn.”

“Cương nha muội đáng chết, cho ta kinh văn giả, lãng phí bao nhiêu thời gian, đánh chết người cũng đáng.” Ngụy Tác suýt phát khùng, Hoàng Phủ Tuyệt Luân chắc thắng nên thập phần đắc ý, thông thả búng ra đạo đạo kiếm khí, đợi khi chân nguyên gã khô kiệt, Trần thiên pháp tướng liên tục lắc lư, thiên địa chung quanh như bị kiếm khí cắt nát, Trần thiên pháp tướng và Lý Tả Ý sát nhau nên quang văn ép cho Lý Tả Ý không thể giúp được, Ngụy Tác cũng chỉ có thể dùng Trần thiên pháp tướng che cho y, cực kỳ nguy ngập, có điều gã không nén được, lại mắng chửi. Gã tham ngộ Động Hư bộ pháp ngàn ấy ngày, vất óc rồi còn tồn nước bọt khiến Linh Lung Thiên phì cười, không ngờ kinh văn Động Hư bộ pháp lúc trước là giả.

“Ta không lừa ngươi, trật tự của kinh văn Linh tộc là bí mật, ta phiên dịch không sai câu nào, giờ chỉ chỉnh lại giúp ngươi mà thôi. Ngươi không nghe thì ta chạy, chưa biết chừng y hận ngươi hơn mà không đuổi theo.” Linh Lung Thiên kêu lên.

“Mẹ nó chứ, Cương nha muối đáng chết, đọc mau đi!” Ngụy Tác có nén xung động vỗ Linh Lung Thiên văng đến chỗ Hoàng Phủ Tuyết Luân, trước mắt tối sầm.

Linh Lung Thiên kỳ thực cũng thập phần khản trương, mặt nhợt đi, đọc đúng trật tự của kinh văn Động Hư bộ pháp.

“Tiểu tử, còn chống cự hả? Công pháp của ngươi không tệ, nếu ngoan ngoãn đầu hàng để ta hạ cấm chế, chịu nghe lệnh ta thì ta sẽ tha mạng.” Hoàng Phủ Tuyết Luân phát ra uy thế khôn tả, tầm thân khô đét lại toát lên khí tức mà Hoang cổ cự thú khó sánh, mùi thơm đặc biệt của thần huyền đại năng tỏa khắp mười dặm. Nhìn Trần thiên pháp tướng và hơi sắc thủ trạc của Linh Lung Thiên, lão không giấu được tham lam.

Vù!

Lão vung tay bắn ra mười đạo kiếm khí hợp thành bạch sắc cự kiếm, chém vào tay Trần thiên pháp tướng, ấn Trần thiên pháp tướng tụt xuống, quang văn dưới chân tan vỡ.

“Lão bắt tử, kiếm kinh của ngươi không tệ, nếu ngoan ngoãn giao ra, đầu hàng ta thì chưa biết chừng ta sẽ nương tay khi diệt Thiên Kiếm tông sau này.” Ngụy Tác mặt mũi cực kỳ băng hàn, ngân quang lấp lánh, không giấu sát ý với Hoàng Phủ Tuyết Luân trong quang trụ.

“Chết đến nơi còn cứng họng.” Hoàng Phủ Tuyết Luân mỉm cười, “Thế thì chỗ nữa ta chỉ phê tu vi của ngươi, tổng vào khoáng sơn thì sẽ quỳ xuống xin thôi.”

“Có phải mọi lão bắt tử đều lắm lời như ngươi?” Ngụy Tác cười lạnh, “Một thần huyền đại năng không hạ được một Kim đơn tu sĩ còn mặt mũi nào nói lắm thế, ta tu thành thần huyền, một tay cũng đánh chết ngươi.”

“Muốn chết!” Hoàng Phủ Tuyết Luân biến sắc, nguyên khí như cuồng phong lan tỏa, cây cối trong vòng mấy dặm nát vụn.

Thần huyền đại năng là đế vương của cả tu đạo giới, cao cao tại thượng, tu sĩ nhìn thấy cũng phải lễ độ nhưng Ngụy Tác dám nhục mạ, khiến lão dù công phu hàm dưỡng cực tốt cũng nổi giận.

“Xoẹt!!”

Hoàng Phủ Tuyết Luân rục lên ô kim sắc nguyên khí.

Thoáng sau, bên ngoài lão hình thành hình thần linh hơn mười trượng!

Thần linh này mặc cổ đồng sắc chiến giáp, lưng đeo một kiếm luân, tay cầm ô kim sắc trường kiếm, toát lên kiếm ý kinh nhân, tựa hồ cả thân thể cũng do vô số phi kiếm ngưng tụ thành.

Thần huyền pháp tướng!

Thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân là một kiếm tôn khổng lồ.

“Cách!”

Ô kim sắc trường kiếm trong tay thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân chém vào Trần thiên pháp tướng, một đạo kiếm quang huyền ảo xung kích tới.

“Chát!”

Trần thiên pháp tướng như bị sét đánh, văng ngược mấy chục trượng.

“Trần thiên pháp tướng quả nhiên gần đạt mức thần huyền pháp tướng thật sự, nhưng vẫn kém một chút.” Ngụy Tác lóe ngân quang, phun trào nguyên khí, không hề bị thương. Gã hiểu nếu là Kim đơn tu sĩ thông thường, chỉ nguyên Trần thiên pháp tướng chấn động cũng đủ trọng thương.

“Cách!”

Cơ hồ siêu việt giới hạn thời gian, lại một đạo kiếm quang xung kích vào Trần thiên pháp tướng, hất lùi lại với tốc độ nhanh hơn.

“Lừa đảo, tham ngộ sao rồi!” Cái vòng xám của Linh Lung Thiên tắt hết hơi quang, co trong quang văn Trần thiên pháp tướng, không uy hiếp được uy năng của Trần thiên pháp tướng.

“Chát!” Trần thiên pháp tướng lại bị đánh bay đi, dải sáng đen sau lưng cơ hồ tan biến.

“Nói mau.” Ngụy Tác hung hãn nhìn Linh Lung Thiên, “Độn pháp này mang theo được mấy người?”

Hiện tại Linh Lung Thiên cho gã biết trật tự kinh văn Động Hư bộ pháp thì gã hiểu thông ngay, hiểu cách để chân nguyên lưu chuyển. Chỉ cần lĩnh hội mấy nét nhỏ là thì triển được vô thượng cường pháp này. Thời gian còn đủ nên gã thập phần lãnh tĩnh.

“Mấy người cũng được.” Linh Lung Thiên sáng mắt hỏi đáp.

“Nguyên khí của ngươi ảnh hưởng đến ta, không thể đưa ngươi theo được.” Linh Lung Thiên sáng mắt thì Ngụy Tác vừa lĩnh hội vừa hừ lạnh.

“Dù gì ta cũng cùng ngươi đấu với y, bị đánh thổ huyết, suýt nữa bị ngươi vỗ chết. Cả tổ huynh đệ của ngươi cũng biết nếu không dẫn động uy năng cái vòng của ta, thì sẽ không làm tiêu tan uy năng thuật pháp và chân nguyên.” Linh Lung Thiên kêu lên.

“A? Ta không nhìn thấy...” Lý Tả Ý sợ run người đột nhiên nói.

“Ta...” Linh Lung Thiên trợn tròn trắng.

“Ta đã theo ước định, cho ngươi một nửa Đông hoang trấn yêu tháp, ngươi biết thứ tự đúng nhưng lại không cho ta biết Động hư cổ kinh thật sự. Ít nhất ngươi phải cho ta một nửa Hắc đồng.” Ngụy Tác bảo Linh Lung Thiên.

“Lừa đảo, ta đã gọi ngươi là đại ca... Chạy đi đã rồi tính, Hắc đồng thôi mà, thương lượng được.” Linh Lung Thiên âm ức cực độ, nhưng đang ở thể yếu, Ngụy Tác mà bỏ lại thì xong, sáu vạn năm không chết nhưng sẽ chết ở đây.

“Được rồi, chuẩn bị đi, đừng chạm lưng tung vào vòng tay.” Ngụy Tác trừng mắt.

“Ngươi đã hoàn toàn lĩnh ngộ?” Linh Lung Thiên ngăn người, trợn tròn mắt.

“Tiếc thật.” Ngụy Tác không đáp lời nó mà nói với thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân đang phát ra vô thượng uy thế.

-o0o-

734. Chương 734: Nguyên Khí Dâng Trần!

“Tiếc cái gì?” Thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân lại chém ra kiếm quang, hất Trần thiên pháp tướng văng đi, đồng thời cất giọng sang sảng, “Tiếc là ngươi còn trẻ thể đã chết ở đây, biết vậy lúc trước đừng có làm.”

“Ta lại thấy tiếc cho ngươi.” Ngụy Tác nheo mắt nhìn thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân toát lên uy nghiêm kinh tâm động phách, cười lạnh: “Tiếc là hôm nay ngươi không giết được ta, sau này Thiên Kiếm tông tất hủy trong tay ta.”

“Ha ha ha ha.” Hoàng Phủ Tuyết Luân cười vang, thần huyền pháp tướng khổng lồ phát ra khí tức hình thành từng dải quang văn như ô kim sắc trường kiếm xé tan mây trăm trượng quanh đó. “Chết đến nơi rồi còn cứng miệng?”

“Ngày khác ta sẽ đánh lên Thiên Kiếm tông, giẫm ngươi dưới chân xem ngươi có cười được không.” Ngụy Tác nhìn thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân, nói từng chữ.

“Cái gì, giẫm ta dưới chân!” Hoàng Phủ Tuyết Luân nổi giận, thần huyền đại năng là đỉnh nhọn của tu đạo giới, như bậc đế vương, bảo giẫm thần huyền đại năng dưới chân thì cuồng vọng thế nào.

“Đây là...” Thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyệt Luân đứng lại.

Lúc đó, Ngụy Tác đột nhiên bước tới.

Một bước của gã thi trên mình đột nhiên rực kim quang thần văn huyền ảo, như bao trong vầng mặt trời bay lên, hư không tựa hồ uốn cong.

Trần thiên pháp tướng chợt thu nhỏ, biến thành hắc sắc tiểu nhân như cũ.

Kiểm quang mà thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyệt Luân chém ra, trượt vào hư không.

Ngụy Tác và Lý Tả Ý, Linh Lung Thiên như thể chui vào trong dải hư không đó.

Chám hụt, thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyệt Luân ngoắt lại.

Vô số kiếm khí quay tít sau thần huyền pháp tướng, ít nhất cách đó sáu, bảy dặm có quang hoa chói lòa hiện ra. Ngụy Tác đứng trên hư không, kim sắc thần văn tan dần nhưng trên mình ngân quang lấp lánh, nhìn thẳng vào thần huyền pháp tướng.

“Đây là đòn pháp gì?” Thấy ánh mắt Ngụy Tác băng lãnh, thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyệt Luân đứng lại.

Tại tu đạo giới, thần huyền đại năng đứng đầu mà lại bị mục quang một Kim đơn tu sĩ khiến cho rùng mình.

“Ồnh!”

Hoàng Phủ Tuyệt Luân như bị vũ nhục, đột nhiên kinh nộ khôn tả, thần huyền pháp tướng phun ra vô số kiếm quang, lao bổ đến chỗ gã.

Thần huyền pháp tướng còn nhanh hơn tốc độ đòn quang lúc trước mấy phần, như thần linh đi trên không.

Thấy thần huyền pháp tướng truy kích, Ngụy Tác lại bước tới.

Vô số kim sắc thần văn lại rực lên, trực tiếp đập phá hư không, tích tắc sau vượt qua gần mười dặm, cách càng xa Hoàng Phủ Tuyệt Luân.

“Lão bất tử, cố lên, chưa biết chừng sẽ kịp.” Ngụy Tác lại nói với thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyệt Luân.

“Cách!”

Hoàng Phủ Tuyệt Luân cuồng nộ, kiếm luân sau lưng thần huyền pháp tướng hóa thành dòng thác kiếm quang khó tưởng tượng nổi đổ về phía gã.

Kiểm quang lao được mấy dặm, Ngụy Tác lại bước tới, đập phá hư không, cách đó càng xa.

“Lão bất tử, tốc độ chậm quá, chả lẽ thần huyền đại năng chỉ thế thôi? Không làm gì được một Kim đơn tu sĩ như ta? Đồn ra chắc người ta cười rộ rã?” Ngụy Tác lại chế nhạo Hoàng Phủ Tuyệt Luân.

“Ngươi!” Hoàng Phủ Tuyệt Luân cơ hồ ngất xỉu.

“Lừa đảo, không được. Chọc giận quá thì y sẽ bám sát không rời.” Linh Lung Thiên thập phần khẩn trương.

“Ngươi mới là lừa đảo, Cương nha muội, khôn một tí đi, đừng để lão nhận ra có thể thừa cơ.” Ngụy Tác nghiêng răng nghiêng lợi truyền âm.

Động Hư bộ pháp quả nhiên là vô thượng cường pháp, thoáng cái đã vượt được mười dặm nhưng tiêu hao chân nguyên cực kỳ kinh nhân, với tu vi hiện tại của gã mà thi triển tất cất lực, cơ hồ mỗi lần hụt mất hơn nửa chân nguyên trở lên, thành ra gã không ngừng luyện hóa Thủy chúc yêu yêu đơn.

Đương nhiên Ngụy Tác còn không ít thủy hệ yêu đơn và đơn được bổ sung chân nguyên nhưng mỗi lần thi triển Động Hư bộ pháp thì cần có thời gian bổ sung chân nguyên, Hoàng Phủ Tuyệt Luân cứ đuổi riết thì quả thật phiền hà.

“Hóa ra là dọa nạt...” Linh Lung Thiên bĩu môi, ra vẻ kêu lên với Hoàng Phủ Tuyết Luân, “Lão đầu, có ngần ấy kiếm khí, tức là người là kiếm, kiếm là người, nhân kiếm hợp nhất, là đại kiếm nhân... Đại kiếm nhân lợi hại thế, chắc đuổi mười bảy, mười tám tám nắm chắc được.”

“Tiểu bối... người!” Hoàng Phủ Tuyết Luân gầm vang.

“Tiểu cái đầu người, ta sống hơn sáu vạn năm rồi mà dám gọi ta là tiểu bối, xấu hổ.”

“Ta...” Hoàng Phủ Tuyết Luân suýt điên cuồng. Đích xác, so với Linh Lung Thiên thì lão không đáng là tiểu bối.

“Lão bắt tử, đến đây, ta đưa ngươi du lịch Vân Linh đại lục, để tu sĩ Vân Linh đại lục chiêm ngưỡng vô thượng phong thái của thần huyền pháp tướng.” Ngụy Tác lại phát động Động Hư bộ pháp.

Thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân thì thuật pháp và nhục thân của gã hiện không dấu nổi, không thì với Động Hư bộ pháp tất đủ để giết Thiên Kiếm tông đệ nhất nhân.

“Tiểu tử, ta sẽ khiến ngươi trả giá!”

Thấy gã nói thế, lại vượt hơn ba mươi dặm thì Hoàng Phủ Tuyết Luân dừng truy kích, thần huyền pháp tướng lóe quang hoa rồi hóa thành nguyên khí, thu lại vào thể nội, mái tóc bạc của lão dựng lên, mắt rực lên như lão quỷ.

“Mẹ nó chứ, Cương nha muội đáng chết, muốn đập chết ngươi luôn!” Thủy chúc yêu yêu đơn chỉ còn lại cỡ nửa hạt đậu, Ngụy Tác thu lại để trực tiếp toàn bộ luyện hóa, đồng thời nghiêng răng nghiêng lợi với Linh Lung Thiên. Lần này gã không ngờ thần huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyết Luân của Thiên Kiếm tông chặn đường nên đúng là cực kỳ hung hiểm, tí nữa đã chết không nhắm mắt. Gã dám chắc thần huyền đại năng chặn đường cũng vì thượng cổ sinh vật như Linh Lung Thiên, không thì với thân phận của lão sẽ không vì tổn thất Kim đơn đại tu sĩ mà vượt đại lục đến đây.

“Thế nào, vừa thoát được thần quân lão đầu truy sát, định qua cầu rút ván hả? Ngươi có nhân tính đích không.” Linh Lung Thiên nhe răng gầm lên với Ngụy Tác.

“Ta không có nhân tính? Ta không có thì đã ném ngươi cho lão đầu đó rồi. Biết đâu lão có hứng với cô nương có sừng.” Ngụy Tác càng nghĩ càng giận nên nghiêng răng, “Cho ta kinh văn giả còn bảo tư chất ta kém, không lĩnh ngộ được. Mẹ nó chứ, ngươi có thể nghi ngờ ta không có nhân tính, lại dám cười nhạo trí tuệ của ta.”

“Phiền quá, ta đã phiên dịch đúng hết, kinh văn vốn theo trật tự đó mà, nếu ta không biết trật tự chính xác thì phiên dịch đâu thể thành kinh văn như thế. Mau cảm tạ ta. Không có ta, lần này sao ngươi thoát được, còn không gọi ta là đại ân nhân.” Linh Lung Thiên hầm hừ: “Ai biết được ngươi cứu ta có phải vì Hắc đồng.”

“Đại ân nhân? Đại cái đầu người! Mau lấy một nửa Hắc đồng ra! Cả Đại hoàng vẫn đạo kinh không biết có phải vì trật tự sai không nữa, mau cho ta biết trật tự đúng, không thì biết tay ta.”

“Ngươi định cho ta biết tay thế nào... Ta sợ ngươi chắc...”

“...”

Dọc đường, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không ngừng tranh cãi, đấu chửi, gần một canh giờ sau, Linh Lung Thiên cũng thỏa hiệp, cho Ngụy Tác một nửa Hắc đồng, và trật tự đúng của Đại hoàng vẫn đạo kinh.

“Cương nha muội đáng chết thực quá giả trá, không biết còn gạt gì ta nữa... Bất quá cũng còn chút nhân tính.”

“Y vừa gian vừa đê tiện, không thu được lợi gì của y, nhưng dù gì cũng còn chút nhân tính...”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tiếp đó vẫn như không đội trời chung, chỉ muốn giết ngay đối phương, nhưng qua lần bị Hoàng Phủ Tuyết Luân truy sát này thì cả hai đã thay đổi cách nhìn về nhau, ít nhất là khi quan trọng còn có thể trông mong được.

“Địa Mẫu cổ kinh thật ra thiếu gì?”

Tiếp đó, Hoàng Phủ Tuyết Luân không đuổi theo, Ngụy Tác không sử dụng Động Hư bộ pháp mà dùng linh quang động pháp, đồng thời vẫn tham ngộ Địa Mẫu cổ kinh.

Chỉ nửa ngày, Ngụy Tác nhớ hết phần còn lại của Địa Mẫu cổ kinh. Các hình vẽ và tổng cương hợp lại trong óc gã, hình thành quỹ tích huyền ảo khôn tả. Dọc đường, chỉ cần cảm giác được mặt đất có địa mạch là thể nội gã đột nhiên mở ra một thông đạo, nối với địa mạch đó, hòa làm một, cơ hồ có thể rút đại địa nguyên khí để sử dụng. Mỗi lần như thế, không hiểu sao lại không rút được nguyên khí, rồi thông đạo lại khép lại.

“Tiểu tử, ngươi tu luyện cổ kinh gì mà cổ quái thế.” Khí tức của Ngụy Tác liên tục biến hóa, Linh Lung Thiên cũng thập phần kinh nghi.

“Địa Mẫu cổ kinh, nghe đến chưa?” Ngụy Tác thử mấy chục lần vô hiệu thì muốn hỏi dò xem Linh Lung Thiên có biết gì về cổ kinh này.

“Địa Mẫu cổ kinh? Chưa từng nghe.” Linh Lung Thiên lắc đầu. Có vẻ nó không biết cổ kinh này thật.

“Kim sơn chưng hà... Địa mạo này dễ hình thành tinh kim khoáng mạch...” Hai ngày sau đó, Ngụy Tác tiếp tục tìm hiểu Địa Mẫu cổ kinh. Cách Thiên khung của Vân Linh đại lục chỉ ba, bốn vạn dặm, đi qua một ngọn núi Kim sơn chưng hà thì gã đột nhiên cảm nhận được gáy rung lên, thông đạo mở ra, nguyên khí ủa vào!

-o0o-

735. Chương 735: Vô Cùng Vô Tận

“Việc gì hả?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đồng thời cả kinh. Ngụy Tác cảm giác được nguyên khí kinh nhân chạy vào thể nội, Linh Lung Thiên lại thấy gã “to lớn lên”, lần này là thật sự “khổng lồ”, khí tức đột nhiên mãnh mang, như nối liền với mặt đất.

“Chuyện đó...”

Ngụy Tác rùng mình, định thần lại.

Nguyên khí kinh nhân từ địa mạch chảy lên, khiến gã có cảm giác nổi thành một thể với mặt đất.

Nguyên khí liên miên chảy vào thể nội ngưng thành một luồng, không chỉ hòa cùng chân nguyên vốn có của gã mà có xu hướng thể nội hình thành luồng chân nguyên thứ hai, như thể gã đồng thời tu thành hai loại chân nguyên.

Chân nguyên đặc biệt này hình như không thể trữ lại trong thể nội, chỉ chảy mãi trong kinh mạch, đến mức độ trình độ là không còn nguyên khí đổ vào nữa nhưng thông đạo cũng không đóng, mà nối với đại địa thành một.

Nhất thời, Ngụy Tác chợt thấy chân nguyên dâng tràn.

Nhân quang gã lóe lên, tựa hồ đã có chủ ý, đoạn ánh lên vô số kim sắc thần văn, bước đi được hơn mười dặm.

“Không hề tiêu hao bao nhiêu chân nguyên? Đây là sao nhỉ?” Chấn kinh vì khí tức của gã biến hóa, được Động Hư bộ pháp đưa đi nhưng Linh Lung Thiên cũng kêu lên không dám tin.

Cảm giác “to lớn” như núi của gã tan đi nhưng chân nguyên tựa hồ không hề tiêu hao. Lúc trước mỗi lần thi triển Động Hư bộ pháp thì chân nguyên của gã đều dao động cực kỳ kịch liệt, tổn hao quá nửa, khí tức suy nhược hẳn.

“Địa Mẫu cổ kinh quả nhiên cực kỳ huyền ảo!” Ngụy Tác cũng chấn động.

Thông đạo do Địa Mẫu cổ kinh hình thành đã đóng lại, không còn nối với mặt đất nhưng thi triển Động Hư bộ pháp thì gã sử dụng địa khí chân nguyên. Chân nguyên đặc biệt này tuy không thể hòa cùng bản thân chân nguyên nhưng có thể sử dụng thay thế được!

Gã thi triển Động Hư bộ pháp, không hề hao tổn chân nguyên, tựa hồ mở được thông đạo với địa mạch thì không cần tiêu hao nữa.

“Vì sao bình thường thử luyện Địa Mẫu cổ kinh thì dù mở được thông đạo nhưng không thể nối với đại địa, mà ở đây lại rút được địa khí?” Ngụy Tác động dụng tự thân chân nguyên, thi triển Động Hư bộ pháp, lướt đến ngọn núi toàn hoàng sắc sơn thạch, sau núi có vàng rắng rục rờ.

Ngụy Tác nhận ra tựa hồ không phải vì địa mạo nơi này đặc biệt.

“Oành!”

Quay lại ngọn núi cách Vân Linh đại lục ba, bốn vạn dặm thì quả nhiên dễ dàng nối với địa khí, nguyên khí kinh nhân như sông lớn đổ vào khiến thể nội Ngụy Tác sôi trào.

Vù! Vù! Vù!...

Lần này gã không thi triển Động Hư bộ pháp mà thi triển Âm hoàng kiếm khí. Địa khí chân nguyên quả nhiên có thể thay cho bản thân chân nguyên, mỗi lần kích phát một đạo Âm hoàng kiếm khí là có địa khí tràn vào bổ sung cho chân nguyên tiêu hao.

“Lừa đảo, người giỏi trò gì, tu luyện cổ kinh gì hả?! Thi pháp mà không tiêu hao chân nguyên?” Linh Lung Thiên tròn mắt, kêu lên. Tích tắc đó, Ngụy Tác đã hướng lên không kích phát không biết bao nhiêu lần Âm hoàng kiếm khí, nhưng chân nguyên không hề tổn hao bao nhiêu, như thể vô cùng vô tận.

“Sao ở chỗ khác lại không rút được... ở đây lại dễ dàng...” Ngụy Tác mặc kệ Linh Lung Thiên mà đang chìm vào cảm ngộ Địa Mẫu cổ kinh.

“Lẽ nào?” Đột nhiên, mục quang gã lóe lên, tựa hồ nghĩ ra, thân thể lướt lên không.

“Quả nhiên như thế!” Lướt lên hơn một trăm trượng, nhãn quang Ngụy Tác lóe sáng, rồi lại đáp xuống, thi triển Động Hư bộ pháp, mang theo Linh Lung Thiên và Lý Tả Ý lướt đến bình nguyên cách mười dặm.

Cách mặt đất không đầy một trăm trượng thì dừng lại.

“Oành!”

Ngụy Tác hơi rung động, khí tức lại trầm trọng như sơn, cơ hồ nối liền với lòng đất.

“Địa Mẫu cổ kinh lại là một bộ khoáng thể cổ kinh! Cổ kinh này chắc chắn là thiên cấp đỉnh giai!” Ngụy Tác tỏ vẻ không tin nổi, Địa Mẫu cổ kinh vượt ngoài tưởng tượng của gã!

Không phải lúc trước gã cảm ngộ sai mà Địa Mẫu cổ kinh nối với địa khí không thể ở cự ly quá xa. Đây là điểm lúc trước gã thiếu!

Hóa ra Địa Mẫu cổ kinh chỉ cách mặt đất trong vòng hai trăm trượng mới nối thông được địa khí.

Lúc ở trên đỉnh núi, gã nối thông được với địa khí vì cùng Linh Lung Thiên vượt qua đỉnh núi thì chỉ cách sườn núi không đầy trăm trượng!

Hiện tại Ngụy Tác ở trên man hoang bình nguyên nên dễ dàng nối với địa mạch, nguyên khí tràn vào thể nội khiến chân nguyên sung mãn.

Đích xác như gã cảm nhận, không cần phải ở địa mạo đặc biệt mới rút được nguyên khí, chỉ là cự ly có hạn chế.

Chỉ cần cách hai trăm trượng, Địa Mẫu cổ kinh khiến gã có chân nguyên liên miên, vô cùng vô tận, thế là thế nào?

“Xoẹt!!”

Mắt Ngụy Tác ánh lên, lại vung tay tể xuất Trần thiên pháp tướng. Trần thiên pháp tướng cực độ uy nghiêm, như Hoang cổ chiến thần đứng giữa thiên địa.

“Xoẹt!!”

Thoáng sau, Trần thiên pháp tướng thu nhỏ thật nhanh, hóa thành hắc sắc tiểu nhân, bị Ngụy Tác cầm lấy.

“Chân nguyên tu vi vẫn chưa đủ...”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, trấn định tâm thần.

Tha cương tài thị thí xuất, địa khí ngưng tụ thành chân nguyên cũng như một môn thổ hệ công pháp ngưng thành, hoàn toàn có thể thay thế cho chân nguyên thông thường, có thể khu động Trấn thiên pháp tướng. Chỉ là Trấn thiên pháp tướng tiêu hao quá nhiều, địa khí ngưng tụ thành chân nguyên hao hết trong tích tắc, sẽ khiến quá trình ngưng lại trong tích tắc.

Gã đã thử ra chân nguyên do Địa Mẫu cổ kinh nối với địa khí ngưng thành kém hơn chân nguyên bản thân một chút, vì thi triển Động Hư bộ pháp cơ hồ tiêu hao hết lượng chân nguyên đó.

Chỉ Địa Mẫu cổ kinh không ngừng rút nguyên khí cũng đủ cho gã thi triển thuật pháp và pháp khí, nhưng riêng Trấn thiên pháp tướng thì chưa đủ, vẫn còn giãn cách. Tương đương trút cả ao nước ra dùng, tuy có nước chảy vào nhưng cần thời gian cho đầy ao như cũ.

Ngụy Tác cũng nhận ra địa khí ngưng tụ thành chân nguyên không đủ, thật ra vì kinh mạch không chứa được lượng như thế, có thể nói “cái ao” là gã còn nhỏ lắm.

Chỉ cần tu vi đề thăng, kinh mạch sẽ dung nạp được nhiều chân nguyên, nguyên khí hơn, gã sẽ chứa được cả địa khí.

Tức là Địa Mẫu cổ kinh hút địa khí ngưng thành chân nguyên cũng sẽ không ngừng đề thăng!

Nếu Địa Mẫu cổ kinh ngưng đủ chân nguyên để điều khiển Trấn thiên pháp tướng, coi như gã không cần tiêu hao chân nguyên, có thể vô cùng vô tận điều khiển Trấn thiên pháp tướng!

“Tu vi thêm chút nữa, đột phá đến Kim đơn ngũ trọng... Tới đa luyện thành Tiên căn ngũ mật, tu thành song kim đơn, phối hợp với Địa Mẫu cổ kinh là đủ điều khiển Trấn thiên pháp tướng!” Ngụy Tác thu Trấn thiên pháp tướng, tay run lên.

Trấn thiên pháp tướng tuy kém hơn thần huyền pháp tướng thật sự đôi chút nhưng đối diện Hoàng Phủ Tuyệt Luân thì chỉ cần điều khiển được là không thành vấn đề. Dù thần huyền đại năng mà điều khiển thần huyền pháp tướng thì cũng tiêu hao chân nguyên, không thể thôi động mãi.

Nếu cứ liên tiếp điều khiển Trấn thiên pháp tướng giao đấu, Hoàng Phủ Tuyệt Luân khẳng định sau một lúc cũng sẽ phải bỏ chạy.

Chưa tính sau này gã có tu vi và thuật pháp cao hơn!

Nếu Ngụy Tác đạt tới thần huyền trở lên, thi triển thuật pháp kinh thiên thì sẽ liên miên, chân nguyên vô cùng vô tận, đối thủ cùng cấp mấy ai so được?

Địa Mẫu cổ kinh là vô thượng điển tịch khiến tu sĩ có được chân nguyên vô cùng vô tận!

Tuyệt đối là thiên cấp đỉnh giai!

“Lê nào người tham ngộ cổ kinh... giúp cho người không ngừng nối với địa khí, hóa thành chân nguyên? Có khác gì chân nguyên vô cùng vô tận!” Ngụy Tác dùng Động Hư bộ pháp lướt đến bình nguyên, chân nguyên khí tức lại dâng tràn, Linh Lung Thiên nhận ra, hai mắt sáng lên không dám tin, “Lừa đảo người lấy đầu ra cổ kinh đó! Cổ kinh này từ viễn cổ tu đạo giới mười mấy vạn năm trước mới có lưu truyền, đến giờ đã biến mất không biết bao nhiêu vạn năm.”

-o0o-

736. Chương 736: Trở Lại Vân Linh

“Phải hơn mười vạn năm trước mới có cổ kinh thế này?” Ngụy Tác mất một lúc mới định thần được.

“Viễn cổ siêu cấp đại năng, động thủ đều dẫn động thiên địa nguyên khí kinh nhân, có nhiều thuật pháp khắc chế đối phương rút lấy thiên địa nguyên khí. Bất quá thiên địa linh khí linh mạch đều biến mất, công pháp cùng thuật pháp của tu đạo giới thay đổi, tuyệt đại đa số công pháp thời viễn cổ vì không thể sử dụng

nên triệt để đoạn tuyệt. Người đắc ý cái gì mà chảy cả nước miếng, tu vi như người, dù chân nguyên hơn nữa vẫn bị người ta giết chết như thường.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, cực kỳ bức mình vì gã nhận ra mình chiếm tiện nghi thì hỉ hả.

“Vật ghi lại Địa Mẫu cổ kinh tuy cổ nhưng không đến mức đó, chắc sau này có đại năng lấy được viên cổ cổ kinh, dịch thành kinh văn này.” Ngụy Tác rực kim sắc thần văn, thi triển Động Hư bộ pháp lướt đi.

“Ha ha!” Ngụy Tác càng hỉ hả.

Gã vượt hư không, cách mặt đất trăm trượng, thông đạo trong thể nội nối với địa khí, từng bước cất lên là chân nguyên cơ hồ lấp đầy, phối hợp với Địa Mẫu cổ kinh thì vô hạn chế sử dụng Động Hư bộ pháp. Làm gì có chuyện gã không hơn hử?

Thế này dù bỏ chạy thì gã cũng không lo, Hoàng Phủ Tuyết Luân có lên bám theo cũng không bắt được, không cần lo không đủ thủy hệ yêu đơn và đơn được bổ sung chân nguyên.

Linh Lung Thiên tắt tiếng, “Ta khuyên người thu liễm một chút, không nên dùng Động Hư bộ pháp nhiều, đó là vô thượng cường pháp của Linh tộc, vạn nhất Hoang tộc còn kẻ chưa chết, biết việc đó thì người thăm rồi. Hoang tộc đại năng lợi hại hơn lão tạp mao ban này không biết bao nhiêu lần.”

“Người mà dám gọi đối phương là lão tạp mao? Bị người ta một chiêu đánh cho thổ huyết. Không biết ai kêu gào với ta thề lương thế nhỉ, đừng vỗ nữa, không thì ta chết thật đấy...” Ngụy Tác hầm hừ, bất quá cũng thấy Linh Lung Thiên nói có lý, không thi triển Động Hư bộ pháp nữa. Còn cách Thiên khung của Vân Linh đại lục không xa, dù không gặp tu sĩ nào thì chỉ hai, ba ngày nữa là sẽ đến tu sĩ thành trì ở rìa đại lục.

“Đã bảo ta thụ thương trước rồi!” Linh Lung Thiên then quá hóa giận, chỉ muốn xé xác gã.

“Thôi vậy, gặp họ đã, nó có việc gì sẽ cho ta biết ngay.” Ngụy Tác cười ha hả, thâm nhủ.

Kinh văn Đông Hoang tông ghi lại Động Hư bộ pháp và Đại hoang văn đạo kinh vốn theo trật tự loạn xạ, chỉ Linh tộc mới nhận ra, tất nhiên câu cuối cùng phải có ý nghĩa đặc biệt. Bất quá hiện tại Ngụy Tác không vội nghe ngóng vì Linh Lung Thiên đi theo là cần gã giúp, lúc cần sẽ nói ra.

“Không biết có lần ra được kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt không.” Ngụy Tác nhìn lướt qua Lý Tả Ý.

Lý Tả Ý chưa hóa ra được hình ảnh sau cùng của Liệt khuyết tàn nguyệt t. Nếu có môn đỉnh cấp công kích thuật pháp này để phối hợp với Địa Mẫu cổ kinh, dù trước mắt tu vi của gã không đột phá thì trong các tu sĩ Kim đơn kỳ cũng là vô địch. Liệt khuyết tàn nguyệt được xếp vào thượng cổ thập đại công phạt chi pháp, Ngụy Tác tu luyện đến Thần huyền cảnh cũng vẫn có thể sử dụng. Sau này mà tấn thăng Thần huyền cảnh thì thi triển ra tất uy lực khó tưởng tượng nổi.

“Cương nha muối, thượng cổ kiếm kinh của Hoàng Phủ Tuyết Luân là gì, phi kiếm sao lại ở trong thể nội, uy lực kinh nhân như thế.”

“Sao lại nói thế, còn gọi ta là Cương nha muối thì ta không trả lời... Hoàng Phủ Tuyết Luân tu luyện thượng cổ kiếm kinh có thể luyện hóa phi kiếm thành bản mệnh pháp bảo, liên tục đề thăng uy năng phi kiếm, phi kiếm này phối hợp với chân nguyên chi lực, uy năng cực kỳ đáng sợ. Nếu không vì phi kiếm đó cấp thấp, đạt tới bán tiên thì Trấn thiên pháp tướng của ngươi xong rồi.”

“Người có thể thông qua truyền tống pháp trận không?”

“Thừa lời, Thiên khung ta còn qua được, đương nhiên có thể dùng truyền tống pháp trận.”

...

Liên tục nhắm hướng Vân Linh đại lục, cách Thiên khung chừng tám nghìn dặm thì Ngụy Tác thấy lưỡng đạo độn quang của tu sĩ.

Có vô thượng cường pháp như Động Hư bộ pháp, Ngụy Tác không hề e dè, lướt thẳng đến chỗ hai làn độn quang.

Lưỡng đạo độn quang một đỏ một trắng, là phi độn pháp bảo bạch sắc phát trần và hồng sắc ngọc trúc giản ngoại hình phát ra. Trên hai pháp bảo này là hai tu sĩ, tu vi Phân niệm cảnh tam trọng, một người là hoàng bào lão giả hơn năm mươi tuổi và một bạch diện lục bào tu sĩ hơn ba mươi tuổi.

Thấy bọn Ngụy Tác có tốc độ độn quang cực kỳ kinh nhân, rõ ràng đang lao tới, hai tu sĩ đều tỏ vẻ khấn trương nhưng biết không tránh được nên nhìn nhau dừng lại. Ngụy Tác và Lý Tả Ý, Linh Lung Thiên đến cách mấy trăm trượng, thần thức khẽ quét vào, hai tu sĩ biến sắc.

Cả ba đều không hiển hiện linh khí, Linh Lung Thiên đã đành, Bắc Mang hóa hình phù khiến nó chỉ như tu vi Phân niệm cảnh, nhưng Ngụy Tác và Lý Tả Ý lại khiến hai tu sĩ này nhận ra cả hai không phải tu sĩ tầm thường.

“Tại hạ Hợp Thiên tông Tiền Lê, vị này là của hảo hữu tại hạ, Tam Nguyên tông Tôn Tân. Không biết tam vị tiền bối đến đây có việc gì?” Cả hai tu sĩ cung kính thi lễ, đồng thời hoàng bào lão giả hơn năm mươi tuổi chủ động chào hỏi.

“Không cần lo, bọn mõ chỉ qua đường, gặp lưỡng vị đạo hữu, thuận tiện nghe ngóng tin tức.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường gạt đầu, hỏi: “Thành trì gần đây nhất là gì, ở đâu?”

“Là Hợp Thiên thành của Hợp Thiên tông, ngay phía sau bọn tại hạ.” Hoàng bào lão giả và lục bào tu sĩ hơi ngần ra nhưng không dám chậm trễ, hoàng bào lão giả chỉ tay.

“Hợp Thiên thành...” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, hỏi: “Gần đây các vị có nghe nói đến ở Thiên Huyền đại lục có một tán tu giết chân truyền đại đệ tử và mấy lão bất tử Huyền Phong môn?”

“Tiền bối nói đến tán tu Ngụy Tác?” Hoàng bào lão giả và lục bào tu sĩ sững người nhìn nhau, hoàng bào lão giả cẩn thận hỏi.

“Hiện tại Thiên khung của Vân Linh đại lục có vết nứt không, truyền tông pháp trận đều có sử dụng bình thường?” Ngụy Tác không nói gì, bình tĩnh như thường hỏi.

“Thiên khung gần đây không nứt. Truyền tông pháp trận giữa các thành trì đều có thể sử dụng bình thường.” Hoàng bào lão giả ngần ra rồi gạt đầu trả lời.

“Đa tạ lưỡng vị đạo hữu.” Ngụy Tác không hỏi gì nữa mà vòng tay, đưa mát ra hiệu cho Linh Lung Thiên và Lý Tả Ý rồi nhắm hướng Hợp Thiên thành.

Hoàng bào lão giả và lục bào tu sĩ nhất thời không dám làm gì, đợi ba người đi được mười mấy dặm mới thở phào.

“Tiền huynh, hình như họ không phải tu sĩ Vân Linh đại lục, chả lẽ vượt man hoang đại lục mà tới...”

“Lão giả đó có vẻ ngốc, lẽ nào...” Hoàng bào lão giả nói thế thì sững lại cùng lục bào tu sĩ nhìn nhau, cùng kinh hãi.

“Còn hỏi đối phương có nghe nói đến tán tu đã giết chân truyền đại đệ tử và lão bất tử Huyền Phong môn không, quá ư vĩ cuồng.” Cách đó mười mấy dặm, Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác đầy khinh thị.

“Người biết gì, ta chỉ nghe ngóng xem đạo lý của ta biết tin chưa.” Ngụy Tác hằm hừ. Gã đã yên tâm, hai tán tu ở thành trì rìa Vân Linh đại lục đã nghe thấy rồi thì bọn Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã không thể nào không biết.

“Đạo lý? Như ngươi mà có đạo lý?” Linh Lung Thiên phì cười.

Hiện tại nó có Bắc Mang hóa hình phù thì không hiểu có ý gì, không vội vàng mà cứ đi theo Ngụy Tác, không hỏi xem gã đi đâu. Có thể thương thế của nó chưa triệt để khôi phục, gã lại biết Động Hư bộ pháp, đối với nó chính là bảo tiêu tốt nhất.

Ngụy Tác hiện tại chỉ muốn gặp bọn Cơ Nhã và Hàn Vi Vi nên ngoảnh nó.

“Khẳng định xấu lắm, hợp với tên lừa đảo người.” Linh Lung Thiên không vui nên lăm bằm.

“Vậy hả?” Ngụy Tác bảo, “rồi ngươi sẽ biết.”

737. Chương 737: Là Đạo Lữ Của Người Hả?

Trong một đại điện bằng hắc sắc tinh kim, có một hoàng sắc bảo tọa cực lớn phát ra khí tức cực kỳ viển cổ man hoang.

Cái ghế rộng chừng ba trượng vuông, cao một trượng, nửa dưới khắc u minh hỏa diễm, phía trên là minh thần phù văn mặc chiến giáp.

Là Minh thần bảo tọa mà Âm Thi tông tông chủ Huyết Linh lão tổ ngồi trước kia, có một nữ tu mỹ lệ mặc mặc hắc sắc pháp bào.

Nữ tu như tranh vẽ, kiều mị trời sinh lại là Âm Lệ Hoa.

Nàng ta đang nhíu mày, tay cầm thuần kim kim giản mỏng dính, có vẻ khó quyết.

Bên dưới có hơn mười tu sĩ Âm Thi tông, phần lớn đều già nua, âm khí cực nồng, là những nhân vật vị cao quyền trọng trong tông môn. Trong đó có một trung niên nam tử trọc đầu, hắc sắc linh khí ngưng thành hình song đầu hắc sắc tiểu xà, là Kim đơn tu sĩ Mặc Thanh Phong mà lúc trước Ngụy Tác đến sơn môn Âm Thi tông khiêu chiến Diệp Linh đã gặp.

“Tông chủ, việc này tuy lạ nhưng thực lực Hóa Thiên giáo thì chúng ta không thể cự tuyệt Hóa Thiên kim giản. Hóa Thiên giáo nói là chỉ muốn lập đồng minh, không can thiệp vào nội bộ tông môn, cũng không hại gì đến Âm Thi tông.” Một trưởng lão mặc pháp y đầy phù văn bạch sắc khô lâu, mắt ánh lửa xanh nói.

“Khương trưởng lão, việc này không hề giản đơn.” Mặc Thanh Phong lạnh giọng: “Hóa Thiên giáo và Công Đức tông xưa nay không ưa nhau, việc này tất có dụng ý, tuy không can thiệp vào việc của tông môn nhưng vạn nhất xảy ra đại chiến, Hóa Thiên giáo sai khiến thì tông môn như chúng ta sẽ là vật hy sinh.”

“Mặc trưởng lão nói không sai, nếu chúng ta không đáp ứng, Hóa Thiên giáo sẽ ra tay.” Một trưởng lão đầu tóc vàng cháy lo lắng.

“Đáp ứng thì dù không có đại chiến, Công Đức tông cũng sẽ ra tay, không áp ứng thì bị Hóa Thiên tông ra tay.” Âm Lệ Hoa lên tiếng, “Hiện tại chúng ta cần quyết định ngã về Công Đức tông hay Hóa Thiên giáo. Bị đối phó đã đành nhưng nếu thật sự có đại chiến, phe chúng ta ngã theo mà thu thì cơ nghiệp Âm Thi tông cũng xong.”

“Hóa Thiên tông ra tay trước chắc có cơ gì đó, tại hạ thấy nên xem xét Hóa Thiên tông.” Một trưởng lão thập phần trầm ổn mặc tử bào trầm giọng.

“Công Đức tông có gần vạn năm tích lũy, hơn hẳn Hóa Thiên tông...”

“Song phương thực lực đều siêu cấp, không thể biết ai nuốt được ai...”

“Hóa Thiên tông chỉ cho chúng ta ba ngày, không đủ thời gian thăm dò nữa.”

...

Âm Lệ Hoa và các đại trưởng lão Âm Thi tông thương nghị, Âm Lệ Hoa có vẻ đã thuận lợi đoạt được ngôi tông chủ, hình như giờ đang có hai đại tông môn giao chiến, một đại tông môn lôi kéo thực lực, còn phe Âm Lệ Hoa và Âm Thi tông lại không thể.

Đột nhiên, một đạo phù lục lóe bạch sắc lân hỏa bay vào.

“À!”

Âm Lệ Hoa nhíu mày, “Vào đi!”

“Tông chủ!” Một tu sĩ Âm Thi tông mặc bạch sắc pháp y lướt vào, hành lễ với Âm Lệ Hoa và các trưởng lão.

“Có việc gì.” Âm Lệ Hoa phát tay, tỏ rõ uy nghiêm nhất phái tông chủ, hoàn toàn không còn tư thái tiểu nữ nhi như trước mặt Ngụy Tác.

“Có ba tu sĩ nói rằng có việc gấp. Mã trưởng lão...” Tu sĩ này hơi do dự.

“Mã trưởng lão sao rồi?” Âm Lệ Hoa mục quang lóe lên.

“Mã trưởng lão bảo là tông chủ không phải thích thì gặp, xung đột với đối phương mấy câu thì đã bị bắt. Đối phương không muốn động thủ, chỉ cần báo nửa câu là tông chủ sẽ biết.” Tu sĩ này nói.

“Câu nào! Nói mau!” Âm Lệ Hoa kích động.

“Trăng trên trời trắng.” Đệ tử này nói ngay, “Chỉ có nửa câu đó.”

“Mau mời vào.” Âm Lệ Hoa run lên, nói đoạn dặn bọn Mặc Thanh Phong: “Chư vị trưởng lão cứ lui trước.”

“Lui trước?” Các trưởng lão ngẩn người, “Hóa Thiên kim giản...”

“Chốc nữa ta sẽ quyết định.” Âm Lệ Hoa mỉm cười, trở nên tự tin.

Bọn Mặc Thanh Phong nhìn nhau kinh nghi, các đại trưởng lão Âm Thi tông không nói gì đoạn lui đi.

Vù!

Bọn Mặc Thanh Phong lui đi, Âm Lệ Hoa vung tay, kích phát một đạo diễm hỏa.

“Tông chủ!”

Chỉ một hai tích tắc sau, một tu sĩ Âm Thi tông mặc bạch sắc pháp y cung kính xuất hiện ở cửa điện.

“Gọi hết các khách khanh trưởng lão lại đây, nói có quý khách đến.” Âm Lệ Hoa hít sâu một hơi, phát tay.

“Tuân mệnh.” Tu sĩ Âm Thi tông này lướt đi.

“Đệ đến rồi.” Tu sĩ này vừa đi, Âm Lệ Hoa đứng dậy khỏi Minh thần bảo tọa, mặt đỏ lên vì vui mừng.

Ban này còn tỏ rõ khí độ nhất phái tông chủ, nàng ta có vẻ đứng ngồi không yên.

“Tông chủ, họ đến rồi.” Chốc sau, một đệ tử Âm Thi tông ở ngoài lên tiếng.

“Mời họ vào, người không cần vào theo, chốc nữa các khách khanh trưởng lão đến rồi, bảo họ cứ vào.” Âm Lệ Hoa hít sâu một hơi.

Ba tu sĩ mặc áo choàng đen đi vào đại điện.

Tấm áo choàng đen được thu lại, Ngụy Tác mỉm cười nhìn Âm Lệ Hoa.

“Làm ta lo quá.” Âm Lệ Hoa đỏ mắt, không còn uy nghiêm nhất phái tông chủ mà như chim én về tổ, lao vào lòng gã.

“Âm đại tông chủ, hình như đã gầy hơn.” Ngụy Tác luống cuống kho khan, nhưng mồm miệng không thật thà tí nào.

“Hôm đó đệ chưa khôi phục tu vi, lại bị vây trong Bắc Minh thành thì sống sót bằng cách nào.” Ngụy Tác không nói thì thôi, vừa nói là Âm Lệ Hoa ầng ậng nước mắt.

“Nói thì dài... Cương nha muội, định làm gì!” Ngụy Tác đột nhiên kêu lên.

Âm Lệ Hoa ngẩn người.

Một thân ảnh cạnh Ngụy Tác lao đến Minh thần bảo tọa cản mạnh.

Minh thần bảo tọa vốn linh quang lóe sáng chợt tắt ngóm.

“Ngụy Tác...” Âm Lệ Hoa tròn mắt, quên cả gạt lệ.

“Cương nha muội đáng chết, ngươi!” Ngụy Tác giận suốt ngất xỉu, là Thiết chủ Cương nha muội Linh Lung Thiên nhào tới cản hồng Minh thần bảo tọa. “Pháp bảo này phẩm giai gì?” Ngụy Tác nén xung động đập chết nó, hỏi Âm Lệ Hoa.

“Yên tâm, chỉ là phòng ngự đạo giai trung phẩm, bên trên có pháp trận như truyền tống pháp trận, tương đương với đưa tu sĩ truyền tống đi vài nghìn trượng chứ không thể đưa ra ngoài sơn môn. Vô dụng thôi, đừng có keo kiệt, mau cho ta để liệu thương.” Linh Lung Thiên khôi phục diện mục, nhẹ nhàng thần nhiên. Âm Lệ Hoa ngẩn ra, nên nó nói với Ngụy Tác.

“Phù!” Linh Lung Thiên đột nhiên tròn mắt, ôm cổ họng thổ nước dãi, co người kêu to, “Thai thể pháp bảo này sao có lắm Âm vân tinh thể!”

“Ngụy Tác, là ai?” Âm Lệ Hoa định thần, hỏi Ngụy Tác. Linh Lung Thiên cắn được cả Minh thần bảo tọa, trông giống yêu thú nhưng khí tức và lời nói của nó lại không giống, thật sự kỳ quái.

“Cái quỷ gì nhỉ.” Ngụy Tác há miệng, chưa kịp nói gì thì Linh Lung Thiên đang co quắp thổ nước dãi chợt nhìn Minh thần bảo tọa kêu lên, “Thứ quỷ quái này do ai luyện, sao trong Cổ minh tinh kim lại có lắm Âm vân tinh thể, lẽ nào không biết Âm vân tinh thiêu đốt tinh huyết!”

“Đây là thượng cổ sinh vật sống hơn sáu vạn năm. Chốc nữa sẽ giải thích.” Ngụy Tác nói với Âm Lệ Hoa rồi nghiêng răng nghiêng lợi: “Cương nha muội đáng chết, người là chó hủ mà thấy xương là gặm, chốc nữa người còn dám ăn lung tung, ta sẽ cho tu sĩ Vân Linh đại lục biết có một thượng cổ Linh tộc Cương nha muội tại đây!”

“Thượng cổ sinh vật hơn sáu vạn năm trước?” Âm Lệ Hoa hít một hơi lạnh, không dám tin quan sát Linh Lung Thiên.

“Đồ ở tông môn này cũng như ở Bắc Mang, quỷ khí âm u, cho ta cũng không ăn được. Lừa đảo, luyện Âm vân tinh trong này cho ta, ta đảm bảo không ăn pháp bảo ở đây.” Linh Lung Thiên thổ khan hai lần nữa mới dễ chịu hơn. “Lẽ nào nàng ta là đạo lữ của người?” Thấy Âm Lệ Hoa, nó lẩm bẩm, “Có phải đã chỉnh sửa dung nhan rồi không?”

“Mặc kệ, tinh kim ăn lắm vào thì thần kinh rồi.” Ngụy Tác nghiêng răng.

“Hình như chưa trang điểm... người mà có đạo lữ thể này?” Linh Lung Thiên sáng mắt nhìn Âm Lệ Hoa đoạn âm ức.

Âm Lệ Hoa bằng cơ ngọc cốt, nhu mị khác cốt, là mỹ nhân chính hiệu.

“Mẹ nó chứ, tên khốn này còn có đạo lữ như thế, cư lại là một tông chủ.” Linh Lung Thiên liếc Âm Lệ Hoa, càng nhìn càng bực.

“Ngụy Tác!”

Ngụy Tác định hỏi Âm Lệ Hoa về bọn Cơ Nhã, qua thần sắc và việc nàng ta nói về Bắc Linh thành thì già biết bọn Cơ Nhã không sao, cùng lúc đó có tiếng kêu lên ở cửa điện, một thân ảnh xinh đẹp lao tới.

-o0o-

738. Chương 738: Hình Vẽ Cuối Cùng

Thân ảnh đó phát phơ tóc dài, cần cổ trắng ngần, diện dung vũ mị, phi thường quyến rũ, cặp mong cong vút lồi cuốn, mặc ngân sắc pháp y, chính thị Hàn Vi Vi.

“Giờ người mới tới!” Nàng ta nhào vào lòng gã, đột nhiên kêu lên đau đớn vì cắn gã, không ngờ lại đau răng.

“Sống sót cũng khó lắm rồi.” Ngụy Tác ôm Hàn Vi Vi, nhìn dung nhan vẫn nhớ tới thì gã lại xao xuyến, nếu không có Linh Lung Thiên và Lý Tả Ý tất gã đã xử lý Hàn Vi Vi rồi.

“Người quá tệ...” Hàn Vi Vi ôm răng, bật khóc như bị bắt nạt. Nàng ta khóc không vì đau răng mà vì lúc truyền tống pháp trận Bắc Linh thành bị tổn hủy, Ngụy Tác ở lại, bọn nàng ta đều cho rằng gã khó lòng sống sót nên gần đây rất đau đớn.

“Không trách ta được, ta cũng muốn đi cùng nhưng còn Lâm Thái Hư.” Ngụy Tác nhớ lại, vỗ vỗ lưng Hàn Vi Vi. Nếu là Hàn Vi Vi hoặc Cơ Nhã bị kẹt lại Bắc Linh thành, gã chắc cũng lo lắng khó tưởng tượng nổi.

“Ai đấy? Lẽ nào cũng là đạo lữ của người?” Linh Lung Thiên đang bực mình vì gã có tuyệt sắc đạo hữu như Âm Lệ Hoa, kết quả lại thấy một mỹ nhân nhào vào lòng gã, hơn nữa gã có vẻ muốn cùng mỹ nhân làm gì đó thì nó trợn tròn mắt không dám tin.

“A... Ngụy Tác, đây là?” Hàn Vi Vi lúc đó mới thấy Linh Lung Thiên, chui vào ngực gã trong lúc đông đủ thế này thì cũng thẹn, nàng ta tránh ra, rồi hỏi.

“Thượng cổ sinh vật hơn sáu vạn năm trước, mặc kệ đi, cẩn thận tinh kim pháp bảo, không thì bị ăn mất đấy.” Ngụy Tác bảo Hàn Vi Vi.

Bao nhiêu ngày không gặp bọn Âm Lệ Hoa và Hàn Vi Vi, lại đi trong man hoang hoang nguyên không một bóng người, giờ thấy hai người như tranh vẽ thì Ngụy Tác càng nhìn càng thấy đẹp hơn.

“Sao lại nói thế, coi ta là gì hả, ta đã bảo người là không ăn pháp bảo trong tông môn này.” Linh Lung Thiên ầm ức, nhìn Hàn Vi Vi rồi Ngụy Tác, càng nhìn càng bực, “Có phải muối muối hay biểu muối của người không?”

“Là đạo lữ của ta.” Ngụy Tác liếc Linh Lung Thiên.

“Gặp quỷ, hoa nhài cấm bãi phân trâu, không, hai dóa cơ.” Linh Lung Thiên nghiêng răng lắc đầu tỏ vẻ không dám tin.

“Ngụy Tác...”

Rồi tiếng nói dịu dàng cất lên, một thân ảnh bằng thanh ngọc khiết xuất hiện.

Dung nhan vô song, mỗi một đường nét đều cực kỳ tinh trí, băng tuyết cao khiết, thập phần điển nhã. Tuyệt sắc nữ tử này là Cơ Nhã.

Dung nhan và khí chất của Cơ Nhã khiến Linh Lung Thiên ngẩn người.

Tuyệt sắc nữ tu như thế, nó không gặp mấy ai.

“Cơ Nhã.” Cơ Nhã đứng đó run run, như có thiên ngôn vạn ngữ nhưng không nói được. Ngụy Tác không nén được, thân ảnh loáng lên lao tới ôm nàng.

“Ta về rồi.” Ngụy Tác khẽ vỗ lưng Cơ Nhã, lòng đầy cảm xúc, có người vợ như thế còn cần gì nữa.

“Lẽ nào nàng ta cũng là đạo lữ của người?” Linh Lung Thiên lại tròn mắt kêu lên.

“Ngụy Tác, đây là?” Cơ Nhã bị câu hỏi của Linh Lung Thiên kinh động, dứt khỏi tình cảm lâu ngày gặp lại.

“Thượng cổ lão bất tử từ hơn sáu vạn năm trước...” Ngụy Tác giải thích.

“Không còn thiên lý nữa. Người có ba đạo lữ? Kẻ gian trá âm hiểm như người mà có ba đạo lữ?” Linh Lung Thiên cơ hồ tắt tiếng.

“Ai nói chỉ có ba?” Ngụy Tác cầm tay Cơ Nhã mát lạnh, trơn nhẵn, cực kỳ vui vẻ, thấy Linh Lung Thiên bị đả kích thì càng đắc ý, mỉm cười.

“Không chỉ ba?” Linh Lung Thiên nuốt khan.

“Ngụy Tác, đệ đến rồi.” Thân ảnh loáng lên ở cửa điện, Nam Cung Vũ Tinh xuất hiện, căn môi, thần sắc tựa hồ hơi bình tĩnh, có điều thân thể không ngừng run lên, thập phần kích động.

“Đây cũng là?... Các nữ tu này mù hết sao?” Linh Lung Thiên thấy Nam Cung Vũ Tinh, nghiêng răng nghiêng lợi, “có tới bốn?”

“Chuyện đó...” Nhưng rồi nó suýt nghẹn nước miếng vì quang hoa lóe lên, Thủy Linh Nhi cũng xuất hiện.

Dung nhan Thủy Linh Nhi thanh thuần cực độ, siêu nhiên thoát trần, khí tức và thần tình như tiên nữ đủ khiến tuyệt đại đa số nam tu điên cuồng.

“Sao lại như thế!”

Qua ánh mắt Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi nhìn nhau, Linh Lung Thiên đã biết nàng ta đạo lữ của gã. Kì thực nó biết rõ, tuổi như gã mà có tu vi và thần thông này, dù tại thượng cổ tu đạo giới mà có một đạo lữ tư sắc và tư chất tuyệt đỉnh cũng là bình thường. Nó cố ý đả kích nên bảo đạo lữ của gã không ra sao cả, nhưng rồi Âm Lệ Hoa cho đến Thủy Linh Nhi, năm nữ tu đều tuyệt sắc, nữ tu như thế không thể nào cùng nữ tu khác thành đạo lữ của một người.

Tu đạo giới thập phần hiện thực, một nữ tu thành đạo lữ của một nam tu thì cùng hưởng mọi thứ, nếu nam tu đó nhiều đạo lữ thì mọi thứ phải chia năm xẻ bảy.

“Lừa đảo, các nữ tu này đều bị người cưỡng ép hả?” Linh Lung Thiên cho rằng như thế nên kêu lên.

“Hừ.” Ngụy Tác hằm hừ.

“Chắc do người dùng thủ đoạn hạ lưu, dùng thuốc hả?” Linh Lung Thiên không cam lòng.

Bọn Thủy Linh Nhi nhớ đến thiên long trùng, mặt hơi ửng lên.

“Được lắm, quả nhiên là thế!” Linh Lung Thiên kêu lên, “Lừa đảo, người quá ti bỉ.”

“Kệ người.” Ngụy Tác lúc ở man hoang hoang nguyên thì còn thích tranh hơi với nó, giờ mỹ nhân đầy ra đây, gã nào còn hơi sức để ý đến nó.

“Bọn Phong Tri Du đến rồi?” Ngụy Tác hỏi Cơ Nhã.

“Huynh đệ!”

“Đại ca!”

Ngụy Tác không đáp, một toán tiến vào.

Không chỉ Phong Tri Du, Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh, Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân, cả tu sĩ họ Trần cũng có mặt.

“Trần thúc.” Tu sĩ họ Trần vốn là trưởng bối, Ngụy Tác thập phần kính trọng, Địa Mẫu cổ kinh cũng là y cho gã nên gã vội hành lễ.

“Đại ca, sao lại có tiểu nữ hài mọc sừng ở đây?” Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân vốn là hai kẻ đầu óc đơn giản, thấy Linh Lung Thiên thì Chân Sùng Minh kinh ngạc hỏi.

“Tiểu nữ hài gì, tiểu nữ hài mọc sừng sao, khẳng định là yêu thú mà đại ca thu phục.” Chu Khiếu Xuân nhìn Ngụy Tác, như thể có đại ca cỡ đó là vinh dự khôn xiết.

“Cái gì mà yêu thú, nói lung tung nữa ta sẽ bẻ răng người.” Linh Lung Thiên nhe răng.

“Huynh đệ, chuyện gì vậy?” Phong Tri Du và Trương Châu Dự, Sư Phi Thanh thấy Ngụy Tác, thập phần kính hỉ nhưng cũng nhận ra khí tức của Linh Lung Thiên cổ quái, nên hỏi.

“Đúng rồi! Đúng rồi!”

Đúng lúc đó Lý Tả Ý bị bỏ qua đột nhiên kêu lên, cởi tấm áo choàng đen ra.

“Y... Y chưa chết? Ngụy Tác, lại gặp rồi?”

Lý Tả Ý lộ diện, bọn Cơ Nhã mới nhận ra, cùng kinh hô. Y giúp họ lôi kéo Lâm Thái Hư, sau này Lâm Thái Hư xuất hiện tại Bắc Linh thành, họ đều tưởng y đã chết. Không ngờ hiện tại người theo Ngụy Tác là Lý Tả Ý.

“Thỏ huynh đệ, đúng rồi!” Lý Tả Ý nhất thời bỏ qua bọn Cơ Nhã, cuống quýt kéo tay Ngụy Tác dùng chân nguyên ngưng thành hình ảnh.

“Đây là hình gì!” Linh Lung Thiên đang nhe răng với Chu Khiếu Xuân tức thì sáng mắt, nhận ra hình ảnh đó cực kỳ huyền ảo.

Ngụy Tác vốn ngẩn người, không hiểu Lý Tả Ý kêu lên có ý gì, nhìn hình ảnh thì hít sâu một hơi, tỏ rõ thần sắc chấn động.

Không hề dừng lại, tha thủ xuất liễu nhất phiến kí sự thanh phù, nhân quang liên liên thiểm động, tương Lý Tả Ý ngưng xuất đích giá phó đồ lục kí lục tại nội.

Hình ảnh này thập phần hoàn chỉnh, ở giữa là một tu sĩ, thể nội có vô số quang điểm và quỹ tích, đối với Ngụy Tác thì hình ảnh đã rất quen, đã thấy nhiều lần, mỗi lần đều có thay đổi, không hề hoàn chỉnh. Hình ảnh này là hình ảnh Lý Tả Ý vẫn theo đuổi, hình ảnh cuối cùng của Liệt khuyết tàn nguyệt!

Hiện tại Lý Tả Ý đã ngưng được hoàn chỉnh hình ảnh sau cùng!

“Thỏ huynh đệ, còn nhớ kinh văn và hình vẽ khác không?” Vội ghi lại, Ngụy Tác lại hỏi Lý Tả Ý.

“Hình như... hết rồi.” Lý Tả Ý thoáng nghĩ đoạn mỉm cười với bọn Cơ Nhã, “các vị, lâu rồi không gặp.”

-o0o-

739. Chương 739: Khó Quyết Định

“Ngụy Tác, y là ai? Hình ảnh này là gì?” Thấy Ngụy Tác chấn động ghi lại hình ảnh Lý Tả Ý ngưng thành, Hàn Vi Vi hỏi.

“Nói ra thì dài, bất quá tuyệt đối không thể đồn ra...”

Ngụy Tác kể lại rõ ràng việc thoát khỏi Bắc Linh thành, gặp Lý Tả Ý, giết Lâm Thái Hư và các lão bắt tử Huyền Phong môn, rồi đi qua Ma văn hung mạch, gặp Linh Lung Thiên.

“Huynh thoát bằng cách đó hả, Lâm Thái Hư quá độc ác, đáng giết!”

“Hơn sáu vạn năm trước... Linh tộc? Còn cả Hoang tộc...”

“Các vị bị huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyệt Luân của Thiên Kiếm tông thần truy sát.”

“Hình ảnh này là... kinh văn đồ giải?”

“...”

Những gì Ngụy Tác trải qua ly kỳ cực độ, khiến Hàn Vi Vi cùng bọn Cơ Nhã liên tục biến sắc.

“Đúng rồi, Dương chi diệu và thanh loan đâu?” Ngụy Tác kể lại, nhớ ra hai linh diệu thì hỏi.

“Chúng đang bế quan tu luyện ở Âm Thi tông. Chốc nữa sẽ đến đó.” Âm Lệ Hoa giải thích. Ngụy Tác trải qua những việc kinh tâm động phách, nên ánh mắt nàng ta nhìn Linh Lung Thiên có phần không dám tin, không ngờ tiểu nữ hài có từng này lai lịch kinh nhân như thế.

“Đúng rồi, sao các vị lại gặp Âm đại tông chủ? Âm đại tông chủ, làm cách nào mà thuận lợi ngồi lên cái ghế Âm Thi tông tông chủ?” Ngụy Tác liếc Âm Lệ Hoa, Vọng khí thuật quét vào, liền kinh ngạc, “Đã đột phá đến tu vi Kim đơn lưỡng trọng?”

“Còn không nhờ thứ đệ cho ta...” Âm Lệ Hoa thấy gã gọi mình là Âm đại tông chủ, vừa bực vừa buồn cười trừng mắt đoạn giải thích.

Hóa ra hôm đó Âm Lệ Hoa về Vân Linh đại lục không lâu thì tìm kế dụ Âm Mị Ly ra. Âm Lệ Hoa có Hỏa tước hóa yêu kính mà Ngụy Tác cho, phẩm giai gần đạt huyền cấp trung giai, cả Đơn sát kiếm uy năng không kém gì Tuyệt diệt kim đơn nên dễ dàng bắt được Âm Mị Ly. Nàng ta lại bắt luôn mấy tâm phúc của y, đem việc y dùng bất truyền chi bí của Âm Thi tông trao đổi với Lý Tả Ý ra làm chứng cứ giết y.

Vốn Huyết Linh lão tổ chết đi, số trường lão và đệ tử ủng hộ Âm Lệ Hoa và Âm Mị Ly lên làm tông chủ ngang nhau, giờ Âm Lệ Hoa chiếm thượng phong áp đảo, lại có chứng cứ, cộng thêm một món huyền giai pháp bảo, Âm Thi tông không ai chống nổi nên nàng ta không cần mượn sức Hải Tiên tông Hiên Viên lão tổ cũng thuận lợi ngồi lên ghế tông chủ.

Khi đó thượng cổ truyền tông pháp trận trong Bắc Linh thành hủy hoại, Ngụy Tác bị rút lại, bọn Cơ Nhã tuy đau xót, cho rằng gã không thể sống sót nhưng phương thức họ ứng đối thì gã cũng không ngờ.

Rồi do Thủy Linh Nhi cùng Cơ Nhã co tu vi tối cao sử dụng đỉnh cấp Hộ thân cổ phù, liên tục trung chuyển qua truyền tống pháp trận đến một thượng cổ truyền tống pháp trận khác nổi Vân Linh đại lục với Thiên Huyền đại lục nghe ngóng tin tức. Sau đó họ được tin một tán tu tên Ngụy Tác tung hoành tại U Minh thành, giết tổng cộng hơn mười Kim đơn đại tu sĩ, kể cả chân truyền đại đệ tử Lâm Thái Hư và bốn lão bất tử Huyền Phong môn.

Họ biết gã bình an, sẽ đến Vân Linh đại lục gặp mặt, nên cả nhóm đến Âm Thi tông gặp Âm Lệ Hoa. Không lâu sau bọn Phong Tri Du được gã truyền tin cũng tới, mang theo tin gã yên lành, càng khiến họ yên tâm, biết gã rất có khả năng vượt man hoang nên chỉ lo gã gặp nguy hiểm dọc đường.

“Các tu sĩ đào thoát khỏi Bắc Linh thành đã tách khỏi các vị?” Ngụy Tác hỏi. Thú triều đó đúng là kinh tâm động phách.

“Các tu sĩ đó được đưa vào Thiên An thành.” Hàn Vi Vi đáp.

“Thiên An thành?” Ngụy Tác hơi ngần ra, biết đó là một tiểu thành, cách sơn môn Âm Thi tông không xa, chỉ hai thành trì, lúc từ Hải Tiên tông đến khiêu chiến Diệp Linh, gã có đi qua.

“Đúng, Nam Cung tỷ tỷ cho rằng họ sẽ hữu dụng sau này, nên những ai không đủ linh thạch thì tặng linh thạch, Thiên An thành có nhiều chỗ trống nên đại đa số đồ được sắp xếp ở đó.” Hàn Vi bảo: “Đúng rồi, Hàn Thiên Mặc và Trần An Viễn cũng ở đó.”

“Đúng thế, các tu sĩ đó chưa biết chừng lại hữu dụng.” Ngụy Tác nhìn Nam Cung Vũ Tinh đầy khen ngợi, mỉm cười nháy mắt với Âm Lệ Hoa. “Âm đại tông chủ, nên chăng mời Hàn Thiên Mặc và Trần An Viễn đến Âm Thi tông.”

Từ khi biết Thiên khung thọ mệnh sắp hết, lại thấy đại quy mô thú triều thì gã biết lúc nào cũng có thể đối diện với thú triều như ở Bắc Linh thành, trong thú triều đó, một nghìn tu sĩ trấn định còn có tác dụng hơn một, hai vạn danh tu sĩ hoảng loạn. Trong tình hình đó mà không hoảng loạn, trừ đại tu sĩ tu vi kinh nhân chỉ có những người từng trải qua, Hàn Thiên Mặc và Trần An Viễn đã qua mấy lần thú triều, rất có kinh nghiệm chỉ đạo.

“Được rồi, chỗ nữa tỷ sẽ gọi họ tới.” Âm Lệ Hoa vừa bực vừa buồn cười, trừng mắt nhìn Ngụy Tác gật đầu.

“Đúng rồi, sơn môn cấm chế của Âm Thi tông có chống nổi thần huyền đại năng? Ta hoài nghi Hoàng Phủ Tuyết Luân có pháp bảo truy tung. Tuy lúc ta dùng truyền tống pháp trận thời, lão không bám theo nhưng vạn nhất lão đuổi đến Âm Thi tông thì phiền.” Ngụy Tác đột nhiên nhớ ra nên nghiêm túc hẳn.

“Âm minh quý phủ đại trận của bản tông miễn cưỡng chống nổi một thần huyền đại năng. Bất quá không cần lo, tu đạo giới các đại lục đã phân định, thần huyền đại năng của đại lục khác đánh đến sơn môn Vân Linh đại lục thì tu sĩ đỉnh nhọn Vân Linh đại lục sẽ không bỏ mặt. Công nhiên công kích tông môn ở đại lục khác bị coi là xâm lược. Tu đạo sử ghi rõ mấy lần đại lục đại chiến, mọi đại tông môn và đại tu sĩ đều hiểu.” Âm Lệ Hoa hấp háy cặp mi dài, “Tỷ có việc cần thương lượng với đệ.”

“Có việc cần thương lượng? Sao hả?” Ngụy Tác lấy làm lạ. Âm Lệ Hoa sao trong lúc song phương chưa nói gì thì lại nhắc đến thương lượng, việc này tất không giản đơn.

“Đây là cái gì?” Gã hơi ngần ra, Âm Lệ Hoa đưa một tấm kim giản mỏng dính cho gã.

Kim giản chỉ có hai chữ “Đại Hóa” nhưng lấp lánh quang hoa, toát lên khí tức chỉ Thần huyền tu sĩ mới có.

“Đây là lệnh phù của Hóa Thiên giáo, Đại hóa kim giản. Cũng như Hóa Thiên giáo tông chủ đích thân tới, đại biểu cho vô thượng uy nghiêm của Hóa Thiên giáo.”

“Hóa Thiên giáo? Đại hóa kim giản này là ý gì?” Ngụy Tác hơi nhíu mày lại, Hóa Thiên giáo là siêu cấp đại tông môn của Vân Linh đại lục, cũng như Huyền Phong môn, lúc gã ở Hải Tiên tông có nghe nói đến. Lúc đó gã không biết Hóa Thiên giáo có một hữu thần huyền đại năng, nhưng khí tức của kim giản cho thấy là có.

“Hóa Thiên giáo không hiểu gần đây bị làm sao mà liên tục phát Đại hóa kim giản, tuyệt đại đa số tông môn ở Vân Linh đại lục bắc bộ và trung bộ đều nhận được. Hải Tiên tông chắc cũng nhận được rồi.” Âm Lệ Hoa cũng nhíu mày lại, “Tin truyền miệng cũng là định kiến lập một công thủ đồng minh, là Đại Hóa

minh. Nếu gia nhập Đại Hóa minh thì sau đó tông môn nào bị công kích, Đại Hóa minh sẽ cùng trận tuyến, cũng không bị can thiệp vào nội bộ của tông môn, có điều Hóa Thiên giáo rõ ràng muốn làm minh chủ, hiệu lệnh cho ngàn ấy tông môn.”

“Đây là công khai lôi kéo thế lực.” Ngụy Tác giật giật chân mày, “Các siêu cấp đại tông môn khác để yên hả?”

“Vì không thể ngồi yên nên mới khó quyết đoán.” Âm Lệ Hoa nói: “Hóa Thiên giáo và Công Đức tông xưa nay bất hòa, thiếu điều chính diện xung đột. Hiện tại Hóa Thiên giáo làm thế, Công Đức tông khẳng định không thể ngồi yên, theo tin thì Công Đức tông đã ngầm lung lạc một số tông môn. Hóa Thiên giáo công nhiên như thế, các đại tông môn khác cũng không để yên. Thông thường như thế này sẽ khiến tu đạo giới đại loạn, đẩy lên đại chiến cũng nên.”

“Lẽ nào thị Hóa Thiên giáo đột nhiên có gì đó, định hạ luôn Công Đức tông?” Ngụy Tác trầm ngâm.

“Khó biết lắm. Dù hai siêu cấp đại tông môn đấu với nhau cũng sẽ ngầm ngầm, qua các phương thức như cướp nguồn lực, bồi dưỡng thiên tài đệ tử, có thêm tu sĩ Kim đơn trở lên mà cạnh tranh, đấu mấy trăm năm đến khi một bên suy bại. Chính diện xung đột thì tu đạo sử đã ghi lại, phe thắng cũng nguyên khí đại thương, không có kết quả ra gì. Hóa Thiên giáo làm thế thật sự quá lạ lùng.” Âm Lệ Hoa khẽ cắn môi: “Giờ cần quyết định nên gia nhập Hóa Thiên hay Công Đức tông. Phe nào cũng có thần huyền đại năng chống lưng, không sợ thần huyền đại năng của đại lực khác.”

Thoáng ngừng lại, Âm Lệ Hoa tiếp lời, “Tỷ đã triệu tập trưởng lão hội, thương nghị một lượt, Hóa Thiên giáo làm thế vì chắc có nhân tố gì đó hoặc Công Đức tông đột nhiên có phát hiện bức Hóa Thiên giáo yếu chủ động ra tay, thành ra vẫn chưa quyết định được chọn bên nào.”

“Hóa Thiên giáo và Công Đức tông, tông môn nào được các phổ thông tu sĩ cho là khẩu bi tốt hơn?” Ngụy Tác thoáng nghĩ đoạn hỏi.

“Siêu cấp đại tông môn, cũng như Thiên Kiếm tông, dù làm việc xấu thì cũng không để ai biết. Luôn tạo ra ẩn tượng vô thượng uy nghiêm, cao cao tại thượng. Mỗi năm không ít tu sĩ chết trong tay hai tông môn này.” Âm Lệ Hoa nói.

-o0o-

740. Chương 740: Lựa Chọn Công Pháp

“Hóa Thiên giáo và Công Đức tông đều có một thần huyền đại năng?”

“Đều có một thần huyền đại năng. Trừ ra thì số lượng và thực lực Kim đơn tu sĩ cũng tương tự.”

“Các siêu cấp đại tông môn thì sao, vạn nhất Hóa Thiên tông và Công Đức tông đại chiến thì sẽ liên quan đến tông môn nào?”

“Các siêu cấp đại tông môn khác quan hệ thế nào, bọn tỷ không nghe ngóng được...”

“...”

Nói chuyện với Âm Lệ Hoa mấy câu, Ngụy Tác phát giác khó lòng cân nhắc từ thực lực để chọn gia nhập Hóa Thiên giáo hay Công Đức tông.

“Vậy thì gia nhập Hóa Thiên tông cũng được.” Ngụy Tác lại trầm ngâm đoạn bảo Âm Lệ Hoa.

Hiện tại ngoại giới đều biết thực lực Hóa Thiên giáo và Công Đức tông ngang nhau, có điều Hóa Thiên giáo và Âm Thi tông khá gần, ở phía bắc Vân Linh đại lực trung bộ, nhiều tông môn quanh đó đều chọn gia nhập Đại Hóa minh, Âm Thi tông không gia nhập thì tương đương với bị kẹp ở giữa. Lúc ấy dù Công Đức tông có trò hoa dạng gì, thực lực cao hơn Hóa Thiên giáo, song phương giao chiến thì Âm Thi tông sẽ xui xẻo, không chừng sẽ thành cái đinh bị nhổ đầu tiên.

Đối với Ngụy Tác thì không cách thần thông của thần huyền đại năng quá xa, nếu có Đề hồ thánh quả, tu thành Tiên căn ngũ mật thì đủ để đấu với một thần huyền đại năng. Gã biết Thiên khung thọ mệnh sắp

hết, ai biết được Thiên khung của Vân Linh đại lục chống chịu được bao lâu, gã muốn nhân khoảng thời gian bình ổn này mà chuẩn bị.

Hiện tại gia nhập Đại Hóa minh thì dù Công Đức tông đối phó Âm Thi tông cũng không thể xong ngay, gã chỉ cần một thời gian để chuẩn bị, đề thăng tu vi, khi đủ khả năng đấu với thần huyền đại năng thì dù Hóa Thiên tông hay Công Đức tông cũng mặc.

“Cương nha muội, thế nào?” Ngụy Tác cố ý hỏi Linh Lung Thiên.

Hiện tại đối với Ngụy Tác, nhân tố duy nhất không thể yên tâm là Linh Lung Thiên. Vạn nhất nó có việc gì thì sẽ quấy tung lên, không thể dàn xếp được.

“Ngươi muốn theo ai thì theo, liên quan gì đến ta, đừng chọc vào thần quân nào đó truy sát ta là được.” Linh Lung Thiên hằm hừ.

“Ta đã theo ước định đưa ngươi đến Vân Linh đại lục, ta sẽ ở lại Âm Thi tông một thời gian, còn ngươi định thế nào?” Ngụy Tác thấy Linh Lung Thiên có vẻ không định đi thì hỏi luôn, “Ngươi đã bảo là nhờ ta nghe giúp tin tức, thật ra là tin gì?”

“Không có gì tin gì hết, bảo ngươi cùng ta đi đến một nơi tìm bảo vật.” Linh Lung Thiên do dự một chút, mắt lóe kim quang.

“Cương nha muội, lừa gạt thì cần thận thiên kiếp.” Ngụy Tác thấy Linh Lung Thiên khác lạ thì hừ lạnh, dùng thủ đoạn quen thuộc.

“Ai bảo ta gạt ngươi, đi tìm bảo vật thôi mà.” Linh Lung Thiên cứng miệng.

“Ngươi không đi một mình mà đưa ta theo, chỗ đó chắc chắn hung hiểm. Ta không có hứng.” Ngụy Tác dò hỏi tiếp. Gã khẳng định Linh Lung Thiên theo đến Vân Linh đại lục vì có bí mật, chứ không chỉ đơn giản là tìm bảo vật, gã vẫn nhớ trong điển tịch Đông Hoang tông, câu cuối cùng có nhắc đến hai chữ Vân Linh, chắc là Vân Linh đại lục.

“Ngươi không thích Hắc đồng? Theo ta đi tìm bảo vật thì ta sẽ cho ngươi một nửa, hơn nữa thế nào cũng có lợi.” Linh Lung Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, không biết nghĩ đến một nửa Hắc đồng, hay lúc ở Bắc Mang di tích bị Ngụy Tác cướp mất mảnh tinh kim có chứa Toái hư đại đạo.

“Cùng tìm bảo vật với ngươi thật quá nguy hiểm, ta sợ sẽ mất mạng. Ta muốn bế quan ở Âm Thi tông, chỉ bằng ngươi tìm hai thần huyền đại năng đi cùng.” Ngụy Tác lại khôi phục bản sắc gian thương, bình tĩnh như thường.

“Không cần vội, ta cũng phải liệu thương.” Linh Lung Thiên hằm hừ, như rằng: “Thần huyền đại năng tu vi cao một chút, ngươi là vừa, không cao không thấp, nhưng không phải đối thủ của ta.”

“Không phải đối thủ của ngươi? Không biết ai kêu là đừng vỗ nữa, vỗ nữa thì chết nhé.” Ngụy Tác khinh thị.

“Thế nào, muốn đánh hả? Không sợ lật tung cả tông môn này thì ta sẵn sàng.” Linh Lung Thiên hung hăng.

“Còn nữa, đừng để lộ hành tung của ta, không thì sẽ phiền hà lắm, hủy sơn môn này không liên quan đến ta.” Linh Lung Thiên bĩu môi.

“Ngươi đảm bảo trong lúc ta tu luyện thì ngươi không động đến tinh kim trong tông môn này, ta sẽ đồng ý đi tìm bảo vật cùng ngươi, nhưng chỉ thế thôi.” Ngụy Tác bó tay với Linh Lung Thiên nên nhượng bộ.

Gã có mấy loại đỉnh cấp tinh kim, trong lúc ở lại Âm Thi tông thì sẽ luyện chế phi kiếm. Ngần ấy đỉnh giai tinh kim khẳng định có thể luyện chế được phi kiếm có phẩm giai thấp phần kinh nhân. Gã biết, cấm chế có uy năng thần huyền trở xuống, đối với Linh Lung Thiên chỉ là làm cảnh, gã không muốn đang luyện chế tinh kim, thì Cương nha muội đột nhiên xuất hiện cướp mất.

Quan trọng nhất là thượng cổ Linh tộc như Linh Lung Thiên, tiếp xúc với toàn những thứ cao cấp, biết những thứ nhiều đại năng không biết, cùng tìm bảo vật với nó thì rất có thể tể ngộ kinh nhân.

Như lúc trước, không có nó thì gã không lấy được Cổ khanh kim, không thể có được vô thượng cường pháp Động Hư bộ pháp.

“Ta đã nói rồi, tinh kim trong tông môn này cũng lạ như ở Bắc Mang, không ăn nữa.” Linh Lung Thiên có vẻ đắc ý, nói thế.

“Người thề là không được ta cho phép thì không ăn tinh kim của tông môn này, không thì sẽ bị thiên kiếp đánh chết.” Ngụy Tác nói.

“Được rồi, phiền quá! Ta thề không ăn tinh kim trong tông môn, không thì bị thiên kiếp đánh chết, được chưa.” Linh Lung Thiên nghe đến hai chữ thiên kiếp là rợn tóc gáy, “đừng nhắc được không?”

“Thanh Bình và Kỳ Long Sơn đâu?” Ngụy Tác đột nhiên nhớ ra, hỏi bọn Cơ Nhã.

“Họ cũng ở Âm Thi tông giúp bọn Phong đại ca bố trí trận pháp và cấm chế, nên chưa biết tin. Đệ muốn gặp thì tỷ sai người gọi.” Âm Lệ Hoa mỉm cười.

“Giúp bố trí trận pháp và cấm chế?” Ngụy Tác liếc bọn Phong Tri Du rồi tỉnh ngộ, thập phần kinh hãi, “Các vị định xung kích kim đơn?”

“Đệ muội cho bọn mõ đơn được của Âm Thi tông.” Trương Châu Dự chỉ Âm Lệ Hoa, đoạn liếc Cơ Nhã: “Cơ đại trưởng quỹ cho thêm Thiên tinh để đơn.”

Ngụy Tác tỉnh ngộ. Gã chuẩn bị Thiên tinh để đơn cho bọn Phong Tri Du nhưng đều giao cho nàng giữ, bọn Cơ Nhã thấy nhóm Phong Tri Du sắp xung kích kim đơn nên chia Thiên tinh để đơn cho họ.

“Ba người đều chuẩn bị xung kích kim đơn?” Tam vị huynh đệ sắp xung kích kim đơn, tức là có thêm ba Kim đơn đại tu sĩ trợ lực, Ngụy Tác dĩ nhiên thập phần hưng phấn. Gã nhận ra bọn Phong Tri Du đã đạt mức có thể xung kích kim đơn.

“Bọn mõ định cùng một ngày, đồng thời xung kích kim đơn. Nếu thành công, Âm Thi tông sẽ có liền ba Kim đơn đại tu sĩ.” Trương Châu Dự cười ha hả.

“Các vị cố ý hả.” Ngụy Tác nghe Trương Châu Dự tính cách gần giống gã nói thế thì trợn tròn trắng.

“Công pháp của họ đã dùng Bồ thiên đơn đề thăng đến thiên cấp đệ giai, Lệ Hoa chuẩn bị cho họ đơn được đề cao xác suất kết đơn thành công. Cơ Nhã đã liên lạc với Hải Tiên tông, nói là đệ có huynh đệ sắp kết đơn, xin được của Hiên Viên lão tổ mấy nhánh linh dược. Họ đều luyện môn thuật pháp tối luyện tâm trí mà đệ truyền cho Cơ Nhã. Xác suất xung kích kim đơn thành công không tệ đâu.” Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười: “Với tốc độ của Thanh Bình đạo hữu và Kỳ đạo hữu thì một canh giờ là họ có thể xung kích kết đơn.”

“Xung kích kim đơn là việc tốt nhưng có việc cần các vị chọn lựa.” Ngụy Tác gật đầu, thần sắc đột nhiên ngưng trọng hẳn, “Mõ mới lấy được thiên cấp đỉnh giai công pháp...”

“Thủy hoàng phệ nhật quyết hả? Cần thủy linh căn, cần cả thủy hệ pháp bảo phối hợp...” Phong Tri Du lắc đầu.

“Không phải Thủy hoàng phệ nhật quyết, Thủy hoàng phệ nhật quyết có nhiều hạn chế, các vị không thể tu luyện, đây là Đại hoang vấn đạo kinh lấy được ở Đông Hoang tông, vốn của Linh tộc.” Ngụy Tác lắc đầu vung tay, đưa kí sự thanh phù chép Đại hoang vấn đạo kinh cho bọn Phong Tri Du.

“Thiên cấp đỉnh giai công pháp mới? Tu sĩ nào cũng có thể tu luyện?” Tất thấy đều nín thở.

Ai cũng hiểu một môn thiên cấp đỉnh giai công pháp là gì.

“Có cổ kinh huyền ảo như thế... Tu đến Thần huyền cảnh là vạn năm thọ nguyên!”

Bọn Phong Tri Du quét thần thức vào kí sự thanh phù, bọn Hàn Vi Vi cũng làm theo, đọc kỹ công pháp đoạn cùng biến sắc.

“Môn công pháp này quá quyến rũ.” Đọc Đại hoang vấn đạo kinh xong, Phong Tri Du thở hắt ra, lắc đầu: “Chỉ là tốc độ tu luyện thiên cấp đỉnh giai công pháp này cực chậm, cần tể ngộ kinh nhân mới thành kim

đơn. Nếu bảo mỗi tu lại thì không dám tin sẽ thành như hiện giờ, tốt nhất cứ với thiên cấp đệ giai, tu thành kim đơn đã.”

“Con bà nó chứ. Xem ra ta nên quên đi chứ không thì tăng thêm tâm ma khi xung kích kim đơn.” Trương Châu Dự cũng nghiêng rằng, hạ quyết tâm: “Mỗi cũng thấy nếu chỉ tu vi Phân niệm nhất trọng lưỡng trọng thì nên chọn tu luyện lại, nhưng đến thế này rồi thì sẽ cần không biết bao nhiêu linh đơn, dù huynh đệ toàn lực giúp đỡ cũng không chắc trong mấy chục năm sẽ thành công.”

“Kết kim đơn thì hơn. Thiên cấp đệ giai kim đơn cũng không tệ. Kim đơn thành rồi thì tìm cách tăng cường thần thông. Hơn nhiều mấy chục năm khổ tu.” Sư Phi Thanh thở dài, nhún nhó quyết định.

“Mỗi cũng thấy với các vị thì nên tu thành kim đơn đã. Ai biết được Thiên khung còn tồn tại bao lâu, vạn nhất Thiên khung tan tành, tu đạo giới sẽ thế nào. Tu thành kim đơn rồi mà có tể ngộ phi phạm, tích lũy nhiều đã rồi quyết định luyện lại cũng được.” Ngụy Tác gật đầu. Đại hoang vẫn đạo kinh không như Thủy hoàng phê nhật quyết là cứ đủ nguồn tất nhanh chóng đột phá, đổi lại là gã mà ở hoàn cảnh như họ, có Đại hoang vẫn đạo kinh, chưa biết chừng cũng sẽ chọn như thế.

“Ta muốn luyện Đại hoang vẫn đạo kinh! Tu vi của ta thấp, tu lại cũng không sao.” Hàn Vi Vi chợt nói.

-o0o-

741. Chương 741: “chào Hàng” Đỉnh Giai Công Pháp

“Muốn tu luyện lại thì vẫn còn một môn thiên cấp đỉnh giai công pháp.” Ngụy Tác nhìn Hàn Vi Vi, lấy ký sự thanh phù đưa cho.

“Còn một môn thiên cấp đỉnh giai công pháp?” Tất cả lại triệt để chấn kinh.

“Lừa đảo này sao lắm đồ tốt thế nhỉ.” Ngay cả Linh Lung Thiên cũng ngẩn người.

Một môn thiên cấp đỉnh giai công pháp đã đủ kinh thế hãi tục, dù siêu cấp đại tông môn có thần huyền đại năng cũng chưa chắc có thiên cấp đỉnh giai công pháp. Hên tại Ngụy Tác trừ Đại hoang vẫn đạo kinh thì có một môn nữa, bản thân gã luyện Thủy hoàng phê nhật quyết, tổng cộng tới ba môn thiên cấp đỉnh giai công pháp!

“Ba môn thiên cấp đỉnh giai công pháp, Bỏ thiên đơn, ngần ấy pháp bảo... Chỉ cần tu vi y cao hơn một chút thì đủ khai sơn lập tông, thậm chí tông môn đó sẽ có thành tựu kinh nhân chứ không phải tiểu tông môn.” Âm Lệ Hoa nhìn Ngụy Tác, óc lóe lên ý nghĩ này.

“Tây tịnh lưu ly, chỉ bằng linh căn nữ tu mới có thể tu luyện, là vô thượng băng hệ công pháp, có thể luyện thành băng hàn thần vực...” Hàn Vi Vi dồn thần thức vào đọc nội dung.

“Công pháp này ta lấy được ở mật địa U Minh cung, là của thượng cổ thần huyền đại năng Tây Tịnh huyền nữ, khẳng định phi phạm.” Ngụy Tác gật đầu, “Môn công pháp này chỉ bằng linh căn nữ tu mới có thể tu luyện, đạt tới kim đơn thì chân nguyên có thể kích phát linh vực đặc biệt khiến đối thủ như chìm trong giá rét, đạt tới thần huyền thì tạo thành đại đạo pháp văn, hình thành băng hàn thần vực, uy lực dị thường kinh nhân. Nhưng môn công pháp đó ở U Minh cung lâu như thế mà phái này không có nữ tu nào từng tu luyện, ta cũng không biết vì nguyên nhân gì, phải thử luyện mới biết.”

“Đại hoang vẫn đạo kinh và Tây tịnh lưu ly đều có ưu điểm, tỷ đều luyện được, chọn môn nào là tùy.” Gã bảo Nam Cung Vũ Tinh: “Vũ Tinh thử thử có đỉnh đổi công pháp luyện lại?”

“Tỷ đổi sang Đại hoang vẫn đạo kinh.” Nam Cung Vũ Tinh hơi trầm ngâm, đoạn gật đầu. Nam Cung Tu vi của nàng không cao, cũng như Hàn Vi Vi có Thiên tinh để đơn chưa dùng, gặp thiên cấp đỉnh giai công pháp thì nên đổi.

“Vũ Tinh tỷ tu luyện Đại hoang vẫn đạo kinh, muội thử Tây tịnh lưu ly xem sao, hai môn thiên cấp đỉnh giai công pháp đều có thần diệu kinh nhân. Nếu Tây tịnh lưu ly không thể tu luyện, muội quay lại Đại hoang vẫn đạo kinh.” Hàn Vi Vi hào hứng.

Ngụy Tác tất tiếng, chọn công pháp vốn là việc cực kỳ thận trọng nhưng vào tay nàng ta lại thành trò chơi, như thể hiểu kỳ nên xem hai loại công pháp có gì khác nhau nên quyết định chọn Tây tinh lưu ly. Bất quá đối với Ngụy Tác, bảo chọn giúp Hàn Vi Vi thì gã cũng chọn Tây tinh lưu li. Đại hoàng vẫn đạo kinh đối với tu sĩ thì khi tu luyện, cường độ nhục thân sẽ thế này mãi, trở thành nhược điểm. Nam Cung Vũ Tinh quyết tâm chọn môn công pháp này, tương gã sẽ tìm một món pháp bảo phòng ngự xứng đáng cho nàng, không thì thần thông đến đâu, lực công kích cỡ nào mà nhục thân không chống nổi xung kích, nhờ may trúng đòn của đối phương thì rất dễ mất mạng.

“Trần thúc, có nên đổi công pháp không, nếu muốn thì tu luyện Đại hoàng vẫn đạo kinh cũng được.” Ngụy Tác hỏi tu sĩ họ Trần. Ông ta kỳ thực tên Trần Văn Lượng, chỉ là Ngụy Tác sau khi hiểu ra chân tướng thì rất kính trọng, luôn coi là trưởng bối, xưng bằng Trần thúc chứ không hỏi tên.

“Hiền diệt cũng như cha mẹ, hết lòng vì bằng hữu hào, lòng như trăng sao.” Tu sĩ họ Trần nhìn gã lắc đầu, “Tư chất lão phu bình thường, nên cứ với công pháp vốn có xung kích kim đơn, đổi sang tu luyện thiên cấp đỉnh giai công pháp thì không đủ thọ nguyên tu luyện đến kim đơn mất.”

“Thọ nguyên thì không cần lo, tiểu diệt có rất nhiều linh dược tăng tiến thọ nguyên.” Ngụy Tác bảo tu sĩ họ Trần.

“Đa tạ hiền diệt. Linh dược đó đối với ai cũng hữu dụng, nếu lão phu luyện Đại hoàng vẫn đạo kinh sẽ tiêu hao rất lớn, cả lão phu và Nam Cung đạo hữu đều có hạn chế, chỉ bằng tập trung hết cho Nam Cung đạo hữu.” Tu sĩ họ Trần nói: “Có hiền diệt giúp, dù với công pháp này thì rất có thể lão phu cũng có thành tựu. Hiền diệt và Nam Cung đạo hữu có thành tựu càng cao, lão phu càng có nhiều lợi ích.”

“Được.” Ngụy Tác gật đầu. Tu sĩ họ Trần thuyết nói thật, muốn đồng thời bồi dưỡng hai tu sĩ tu luyện đỉnh cấp công pháp, đích xác tiêu hao thập phần kinh nhân, với tình hình hiện tại, Nam Cung Vũ Tinh và ông ta trong tương lai gần vẫn phải trông vào gã và bọn Âm Lệ Hoa.

“Lừa đảo, người sao lại rộng rãi với họ như vậy, gặp ai cũng hỏi có cần không mà với ta thì quá keo kiệt, mấy khối tinh kim đấy sao không lấy ra hỏi xem ta có cần không.” Linh Lung Thiên thấy gã “chào hàng” đỉnh cấp công pháp thì bực mình kêu lên.

“Được, mấy khối tinh kim này người cần nữa không?” Ngụy Tác lấy ra mấy khối phổ thông huyền thiết, hoàng đồng ném cho Linh Lung Thiên.

“Mẹ nó chứ! Tưởng ta vợ bèo vật tép thế hả!” Linh Lung Thiên bực mình mắng.

Dáng vẻ nó rất tức cười, khiến bọn Hàn Vi Vi đều cười thầm.

“Hiện tại ta cũng hối hận vì tu vi cao quá, không thì cũng tu luyện lại.” Âm Lệ Hoa thấy Ngụy Tác ngó lơ Linh Lung Thiên thì mỉm cười nhìn Cơ Nhã, Thủy Linh Nhi.

“Không vội, ta có đồ tốt cho tỷ.” Ngụy Tác thấy Linh Lung Thiên giận dữ thì thập phần đắc ý, cười ha hả, lấy Tà vương minh hạp ra, đưa cho Âm Lệ Hoa, “Tỷ giữ cẩn thận, đừng để Cương nha muối cướp mất, Cương nha muối rất xảo trá, chưa biết chừng sẽ nói đồ trong tay đệ không phải của tông môn mà cướp đấy.”

“Đánh rắm chó của người đi!” Linh Lung Thiên càng bực mình, “Toàn tà khí thể này có cho ta cũng không lấy, ta đã bảo không ăn tinh kim ở đây là không ăn, ta có chữ tín chứ không như ai đó, nói rồi không giữ lời.”

“Đây là... Tà vương minh hạp! Đây là chí bảo của thượng cổ Tà Vương tông, huyền giai thượng phẩm pháp bảo. Vật này đối với tu sĩ tu luyện âm nguyên công pháp thì là vô thượng chí bảo! Ngụy Tác, vật này sẽ đề thăng tốc độ tu luyện của tỷ rất nhiều, đệ lấy được ở đâu!” Âm Lệ Hoa thấy Tà vương minh hạp thì cứng người, run giọng.

“Huyền giai thượng phẩm pháp bảo?!” Phong Tri Du cùng bọn Cơ Nhã biến sắc. Huyền giai thượng phẩm pháp bảo là gì, họ hiểu rất rõ. Pháp bảo cỡ này, ngay cả Huyền Phong môn của Thủy Linh Nhi cũng chỉ có một hai món, là trấn sơn pháp bảo của siêu cấp đại tông môn. Bọn Ngụy Tác lúc trước chỉ có huyền giai trung phẩm pháp bảo. Từ huyền giai trở lên, tông môn như Âm Thi tông cũng không có, Âm Lệ Hoa có một món cổ bảo uy năng tiếp cận huyền cấp trung giai là Hỏa tước hóa yêu kính, mà đủ tung hoành Âm

Thi tông. Đạo giai thượng phẩm pháp bảo, đối với Kim đơn đại tu sĩ thông thường cũng là hiếm có. Diệp Linh lấy được hai món đạo giai thượng phẩm kim sắc pháp bảo mà tự nhận rằng trong hơn mười thành trì quanh đó, y là vô địch trong các Kim đơn tu sĩ, huyền giai thượng phẩm pháp bảo xuất hiện, Phong Tri Du cùng bọn Cơ Nhã cực kỳ chấn động.

“Vật này ta lấy được của một lão bất tử.” Ngụy Tác cười ha hả, một đạo kim quang xuất hiện trên tay, “Huyền giai thượng phẩm pháp bảo, ta lấy được mấy món, Cương nha muội chưa biết chừng sẽ cướp.”

“Đánh rắm! Ta nói không là không, rồi ta có những thứ mà chưa biết chừng ngươi cầu xin ta trao đổi.” Linh Lung Thiên nghiêng răng, nếu được, chắc nó đã bóp cổ gã không biết bao nhiêu lần.

“Phá diệt thần thương!” Mục quang bọn Cơ Nhã nhìn vào, vật này không lạ lắm với họ, là chí bảo của Huyền Phong môn, Phá diệt thần thương của Lâm Thái Hư.

“Vật này là cướp của Huyền Phong môn, trả lại cho nàng.” Ngụy Tác đưa Phá diệt thần thương cho Thủy Linh Nhi. Thủy Linh Nhi e thẹn, từ lúc thấy gã vẫn im lặng, nhìn vào mắt gã thì lại đỏ mặt khiến gã ngứa ngáy trong lòng, chỉ muốn ôm lấy nàng hỏi han.

“Vật này cũng.. hữu dụng đích, huynh giữ lại đi.” Ánh mắt Thủy Linh Nhi trong ngần, siêu phàm thoát tục, như tiên tử hạ phàm.

“Nữ tu thiên tư thế này đều lọt vào ma trảo của tiểu tử, lại một lòng một dạ, đúng là không còn thiên lý.” Linh Lung Thiên nhìn Thủy Linh Nhi, âm ức cực độ.

-o0o-

742. Chương 742: Thập Sự Đoàn Tụ

“Tiếp theo ta sẽ luyện chế pháp bảo, pháp bảo này nàng cầm lấy, cũng hữu dụng.” Ngụy Tác đưa Phá diệt thần thương cho Thủy Linh Nhi. Tu vi như nàng mà có một món huyền giai thượng phẩm pháp bảo thì đối phó tu sĩ Kim đơn tam trọng cũng không thành vấn đề, vạn nhất tới đây phải đối địch, gã cũng yên tâm. Gã khẳng định với số tình kim đang có, chỉ cần thành công luyện chế phi kiếm thì phẩm giai không thể kém hơn Phá diệt thần thương.

“Còn một thứ cho nàng.” Đặt Phá diệt thần thương vào tay Thủy Linh Nhi, Ngụy Tác vung tay, lấy Quảng hàn nguyệt cung ra.

“Quảng hàn nguyệt cung!” Thủy Linh Nhi tỏ vẻ kinh hãi.

“Ta thấy vật này vốn thuộc về nàng nên đoạt lại từ tay Hàn Nguyệt Nhi.” Ngụy Tác bảo.

“Pháp bảo này vốn muội sử dụng tại Huyền Phong môn, sau này tông chủ đáp ứng Hứa Thiên Áo nên bảo muội giao lại.” Thủy Linh Nhi nhìn gã, nàng vốn không coi trọng lắm bảo vật vốn của mình, nhưng gã có lòng thì nàng cũng cảm động.

“Quảng hàn nguyệt cung công thủ vẹn toàn, muội dùng cũng quen. Lệ Hoa tỷ tỷ có Tà vương minh hạp, Phá diệt thần thương nên cho Cơ Nhã tỷ tỷ, thế này khi đối địch, ai cũng có một món pháp bảo huyền giai trung phẩm trở lên, sẽ phát huy được uy lực.” Thủy Linh Nhi nói đoạn vung tay, Quảng hàn nguyệt cung hóa thành lam quang, như một viên lam bảo thạch ẩn lên trán nàng, khiến nàng càng cao quý, càng như tiên nữ từ trên trời xuống, đồng thời nhét Phá diệt thần thương vào tay Cơ Nhã.

“Vậy cũng tốt.” Ngụy Tác định cho Cơ Nhã gì đó, giờ Thủy Linh Nhi đem Phá diệt thần thương cho nàng thì gã cũng tốt nên gạt đầu.

“Vũ Tinh, tỷ luyện Đại hoàng vấn đạo kinh, Đại âm la thiên bào này có uy năng phòng ngự huyền giai trung phẩm, chống được thần thức tra xét và thần thức xung kích, giữ lấy phòng thân.” Ngụy Tác hựu lấy Đại âm la thiên bào cho Nam Cung Vũ Tinh.

“Đúng là gặp nạn không chết tất có phúc. Huynh đệ thu hoạch khá quá.”

Thấy Ngụy Tác lên tục lấy ra toàn huyền giai trở lên, bọn Phong Tri Du tròn mắt, ai cũng hiểu những thứ như thế rất hiếm, dù Kim đơn đại tu sĩ lưỡng trọng tam trọng trở lên chưa chắc có, gã có ngần ấy thì đủ khai tông lập phái.

“Thiên khung tan vỡ, thú triều tràn vào sẽ có không biết bao nhiêu tu sĩ mất mạng nhưng thú triều mang theo nhiều nguồn, tu đạo giới trung chưa biết sẽ mọc ra nhiều thiên tài.” Âm Lệ Hoa nói, “Sau tai họa, tu sĩ sống sót luôn có phúc duyên.”

“Đúng, lúc bọn mỡ đi, các loại nguyên liệu của tu đạo giới Thiên Huyền đại lục đã nhiều lên, giá cũng giảm xuống. Nếu Thiên khung không nứt tiếp thì một thời kỳ hoàng kim của tu đạo giới sẽ tới.” Trương Châu Dự gật đầu.

“Mỡ thấy đến lúc tu đạo giới phong vân tể hội rồi, không thì sao lại có tu sĩ như Ngụy huynh đệ, lại có thượng cổ Linh tộc như Linh Lung Thiên hiện thế.” Phong Tri Du nói.

“Một tông môn trong một ngày, ba tu sĩ đồng thời xung kích kim đơn, cũng coi là phong vân tể hội. Âm đại tông chủ, họ chuẩn bị xung kích kim đơn ở đâu, đưa đệ đến xem Thanh Bình đạo hữu và Kỳ Long Sơn đạo hữu chuẩn bị sao rồi, đệ biết mấy cấm chế, thuận tiện giúp họ một tay.” Ngụy Tác mỉm cười.

Còn về Địa Mẫu cổ kinh, Ngụy Tác định truyền cho Phong Tri Du cùng bọn Cơ Nhã, còn Động Hư bộ pháp thì gã từng thử, với tu vi như gã cũng chỉ chật vật thi triển. Theo gã tính, bọn Cơ Nhã ít nhất phải đến Kim đơn tam trọng hậu kỳ mới có thể miễn cưỡng thi triển được Động Hư bộ pháp.

“Đang ở bạch cốt điện, chỗ Diệp Linh tu luyện trước kia.”

Âm Lệ Hoa mỉm cười liếc Ngụy Tác, thân ảnh loáng lên đi trước dẫn đường. “Vậy thì tỷ sai người trả lời Hóa Thiên giáo, Âm Thi tông nguyện ý gia nhập Đại Hóa minh.” Âm Lệ Hoa vừa đi vừa bàn với Ngụy Tác.

“Được.” Ngụy Tác theo sát Âm Lệ Hoa, gật đầu, “Đúng rồi, lúc ta đấu với bọn Lâm Thái Hư thì được Hàn Nguyệt Nhi cho biết Vân Linh đại lục có tông môn rất có thể trồng Đề hồ thánh quả. Cương nha muội nói Đề hồ thánh quả thì thượng cổ tông môn tu luyện Phật tông công pháp có trồng. Không biết Vân Linh đại lục có đại tông môn nào tu luyện Phật tông công pháp không?”

“Lừa đảo, không được gọi Cương nha muội!” Linh Lung Thiên vẫn đi theo Ngụy Tác, dùng Bắc Mang hóa hình phù biến hóa trung niên tu sĩ, nghe gã gọi mình là Cương nha muội thì nó kêu lên.

“Đại tông môn tu luyện Phật tông công pháp?” Âm Lệ Hoa hơi ngần ra, “Công Đức tông có mấy kỉ môn công pháp, xuất phát từ thượng cổ Phật tông.”

“Công Đức tông?” Ngụy Tác ngần người.

“Tỷ sẽ dốc sức nghe ngóng tin tức xem sao, xem Công Đức tông có Đề hồ thánh quả không.” Âm Lệ Hoa dừng lại, nhìn Ngụy Tác, “Có đổi quyết định, không gia nhập Đại Hóa minh nữa chẳng?”

“Không cần.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, “Dù Hóa Thiên giáo có Đề hồ thánh quả cũng không vì chúng ta gia nhập mà chịu lấy ra, cứ ở trong tay đối phương thì sau này giao dịch hoặc cướp đoạt lại càng không dễ. Công Đức tông cũng chưa chắc có Đề hồ thánh quả.”

“Được. Đệ về Vân Linh đại lục, đã báo cho Hải Tiên tông biết chưa?”

“Chưa, đệ đến ngay đây.”

“Có cần ta truyền tin cho Hiên Viên lão tổ giúp đệ gom thủy hệ yêu đơn? Hải Tiên tông là nơi có nhiều thủy hệ yêu đơn nhất, tiện cho đệ tu luyện. Ta cũng sẽ gom hệ yêu đơn...”

“Được, tỷ giúp đệ truyền tin, nói ít lâu nữa đệ sẽ về Hải Tiên tông. Sẽ mang pháp khí tới, không để họ thiệt...”

Bàn về thủy hệ yêu đơn với Âm Lệ Hoa, Ngụy Tác lại nhớ đến lúc ở Chập Khí hải đã thấy Bàn cổ cự chấp. Thủy hệ cự thú này là thất cấp cao giai, ẩn thân trong Chập Khí hải, tu sĩ kho gặp được, nghe nói hơn nghìn năm không ăn sản được nó, cự thú này đều sống lâu, chưa biết chừng những con còn lại này đều không còn là phẩm giai ban đầu. Thủy hệ yêu đơn của nó, nguyên khí có thần diệu riêng. Chúng hay ở đáy biển sâu,

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã khi xưa ở Chập Khí hải có thấy một con, giờ mà đến đó, lấy được một viên Bàn cổ cự chập yêu đơn thì với Ngụy Tác sẽ rất hữu dụng.

Sơn môn Âm Thi tông chiếm trọn một ngọn núi cao, mọc đầy cây cối um tùm và xương yêu thú, âm khí trầm trầm. Cả Âm Thi tông đều xây dựng trong sơn cốc động nhiều âm khí, cộng lại hơn vạn gian phòng, Âm Lệ Hoa đi trước, nhưng không e dè gì, lướt trên không, thoáng sau đã đến phía trên một sơn cốc.

Trong núi có một bạch sắc đại điện nghìn trượng do xương cốt yêu thú chất thành

“Đây là chỗ Diệp Linh ở trước kia? Âm đại tông chủ, Âm Thi tông giàu thật. Mỗi Kim đơn tu sĩ đều có chỗ ở thế này hả?” Thấy điện vũ như cung điện vương hầu, Ngụy Tác khen.

Không thể không thừa nhận, Âm Thi tông hơn Hải Tiên tông mấy lần, sơn môn Hải Tiên tông không bằng một phần mười, chỉ có gian điện của Hiên Viên lão tổ mới sánh được với bạch cốt đại điện.

“Âm Thi tông có bảy mươi hai cốc địa, mười nơi chuyên dành cho Kim đơn tu sĩ. Có thêm một Kim đơn tu sĩ là được phân một nơi, tùy ý xây dựng điện vũ, có thể triệu tập một trăm nội môn đệ tử để sai khiến.” Âm Lệ Hoa mỉm cười, dừng trước cửa đại điện, “Âm Thi tông khi mạnh nhất từng có mười Kim đơn đại tu sĩ. Hiện tại trừ chỗ ở của bọn Diệp Linh còn trống thì vẫn có ba chỗ nữa chờ người đến ở.”

“Tông chủ.” Cửa bạch cốt đại điện có hai đệ tử Âm Thi tông mặc thúy lục sắc pháp y, thấy Âm Lệ Hoa đáp xuống thì tỏ vẻ kính sợ, hành lễ.

Âm Lệ Hoa chỉ gật đầu, đi đến bạch cốt đại điện.

Nhất phái tông chủ, nắm đại quyền sinh sát mọi đệ tử, Âm Lệ Hoa lại không có thái thượng trưởng lão chèn ép, là chí tôn chân chính của Âm Thi tông.

Nhìn từ cửa đại điện vào có một chiếc bạch cốt bảo tọa, khí thế thập phần kinh nhân.

Âm Lệ Hoa đi trước, vòng qua bạch cốt bảo tọa, vào một thông đạo, vòng tiếp qua mười mấy gian phòng rồi dừng lại trước một.

“Ngụy... Ngụy đạo hữu! Đạo hữu về rồi!”

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình cảm tri được bọn Âm Lệ Hoa tới, khi Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác đến cửa tỉnh thất thì cả hai bố trí pháp trận trong đó ngăn ra rồi kinh hãi cực độ. Kỳ Long Sơn lướt ra cầm tay Ngụy Tác.

“Lão đại về rồi?!”

Cơ hồ đồng thời, nóc đại điện có tiếng rít, không phải khẩu âm Vân Linh đại lục hay Thiên Huyền đại lục.

Hàng sắc quang diễm xé không gian lao tới, cơ hồ sau tích tắc đã đến gian tỉnh thất bọn Ngụy Tác có mặt.

“Lão đại, đúng là lão đại!”

Quang hoa bao bọc một linh diệu, thần tình thập phần nhân hóa, là Dương chi diệu.

-o0o-

743. Chương 743: Tứ Nữ Chạy Trốn

“Dương chi diệu? Đã khai linh trí? Y có lắm thứ quỷ quái quá!” Thấy Dương chi diệu, Linh Lung Thiên tròn mắt.

Cao giai yêu thú vẫn là cao giai yêu thú, như viễn cổ thiên long dù ở tu đạo giới thời kì nào cũng thuộc hàng đỉnh nhọn. Tại thời đại của Linh Lung Thiên, Dương chi diệu đã khai linh trí cũng là yêu thú không thể xem thường.

Linh Lung Thiên chưa hết chấn kinh thì một đạo thanh quang theo sát Dương chi diệu lướt tới.

“Thanh loan?!” Linh Lung Thiên suýt rớt tròng.

Linh Lung Thiên chưa biết việc giữa thanh loan do Mị ma nữ lộc hóa thành và Dương chi điều cùng Ngụy Tác, nhưng nó cho rằng Dương chi điều khai linh trí cũng chỉ là nguyên liệu đỉnh nhọn, rèn thành pháp bảo gì là do tu luyện và tế ngộ. Nhưng thanh loan là đỉnh cấp linh thú, viễn cổ phượng tộc huyết mạch! Thiên sinh cửu cấp linh thú!

Thiên sinh cửu cấp linh thú, cơ hồ ngang cấp với Linh tộc.

“Y...” Nhất thời Linh Lung Thiên cũng thấy quay cuồng, thần huyền đại năng có Dương chi điều, có thanh loan đi theo đã đành, nhưng một Kim đơn tu sĩ âm hiểm xảo trá nham nhở vô sỉ lại được như thế thì nó không tưởng tượng được.

“Thương thế của người thế nào rồi?” Ngụy Tác không chú ý đến thần sắc Linh Lung Thiên, mà mỉm cười với Dương chi điều.

Lúc này lông nó sáng bóng, thân thượng linh quang lóe sáng, không vẽ gì thụ thương.

“Lão đại, tiểu đệ không chỉ khỏi thương thế mà tu vi đề thăng không ít, xem này!” Dương chi điều thập phần hưng phấn, thanh sắc hỏa diễm dấy lên, nhiệt lực kinh nhân lan tỏa, ngọn lửa ngưng tụ như thanh ngọc, lơ lửng kim sắc quang hoa tựa tờ óng, rất đặc biệt.

“Tu vi đề thăng nhanh thế hả?” Thanh sắc hỏa diễm ngưng thành, Ngụy Tác cũng cả kinh. Thanh sắc hỏa diễm ngưng tụ không ít thái dương chân hỏa, tạo cho gã cảm giác không kém gì thái cổ hung hỏa với tu vi Kim đơn lưỡng trọng của gã ngưng thành. Lúc trước hỏa nguyên của Dương chi điều còn kém thế này nhưng chỉ mấy chục ngày mà nó đạt được, tốc độ đề thăng quá kinh nhân.

“Hỏa nguyên này uy năng quá mạnh, thực lực ít nhất cũng bát cấp yêu thú!” Linh Lung Thiên thấy ngọn lửa Dương chi điều ngưng thành thì nuốt nước bọt.

Khai mở linh trí, Dương chi điều đạt đến bát cấp trở lên thì dù không theo tu sĩ, một mình ở man hoang hoang nguyên thì cũng dễ dàng có thành tựu kinh nhân.

Linh thú đã khai linh trí, đại đa số đều khi thất cấp trở xuống chết vì thiên địch, đạt tới bát cấp trở lên, cơ bản đều thành tựu tuyệt đỉnh.

“Cần đa tạ tẩu tử.” Dương chi điều gật đầu với Âm Lệ Hoa, khiến nàng ta đỏ mặt, “Âm Thi tông có bao nhiêu linh dược thích hợp cho bọn tiểu đệ tu luyện thì đều hết rồi. Bà nương, thấy lão đại về còn không chào?”

“Lão đại...” Thanh loan cúi đầu gọi.

“Người chọn cùng Dương Thanh theo ta thì ta sẽ không để người thiệt, có gì có lợi cho người sẽ không tiếc. Quá khứ cho qua luôn, ta sẽ coi người là người cũng phe, mong người cũng quên đi cừu hận.” Ngụy Tác nhìn thanh loan, lén truyền âm. Thanh loan đi theo Dương chi điều thì lúc nguy cấp tại Bắc Linh thành đã cùng tiến cùng thoái, coi như thông qua khảo nghiệm, nên gã mới nói thế với nó.

Thanh loan hơi run lên, ngẩng nhìn ánh mắt gã đầy thẳng thắn, nó tuy không nói gì nhưng khê gật đầu.

“Y đúng là biết lời kéo... Mẹ nó chứ, không biết có phải giả bộ không. Mẹ nó chứ, sao ta lại toàn nói thô bỉ như y nhỉ...” Linh Lung Thiên bực mình lẩm bẩm.

“Kì đạo hữu, Thanh Bình đạo hữu.” Bị Dương chi điều cắt ngang, tới lúc nào Ngụy Tác mới kịp chào Kỳ Long Sơn và Thanh Bình.

“Không sao, chỉ đợi Ngụy đạo hữu đến nên nóng lòng, nghe nói Ngụy đạo hữu tung hoành tứ phương, chắc có tế ngộ kinh nhân, không biết có thể kể lại.” Kỳ Long Sơn cười ha hả.

“Chúng ta không nên ngăn cản họ xung kích kết đơn, vừa bố trí vừa trò chuyện.” Ngụy Tác mỉm cười, “Lưỡng vị đạo hữu hiện tại bố trí sao rồi?”

“Hai chỗ khác đã bố trí xong, chỗ này cần gần nửa canh giờ nữa...”

“Cả ba cùng ở đây xung kích kim đơn, cùng hút nguyên khí, liệu có bị ảnh hưởng tới kết đơn?”

“Không, ba gian tĩnh thất cách nhau hơn hai trăm trượng, xung kích kim đơn lại có cấm chế phòng hộ, không thể ảnh hưởng, tại hạ có đọc được rằng mấy người cùng xung kích kim đơn, hút thiên địa nguyên khí càng nhiều nên càng có lợi...”

Tiếp đó, Ngụy Tác vừa cùng Kỳ Long Sơn, Thanh Bình bàn về bố trí cấm chế vừa kể lại việc thoát khỏi Bắc Linh thành trung. Kỳ Long Sơn và Thanh Bình nghe đến việc Linh tộc và Hoang tộc, thượng cổ siêu cấp đại năng, cùng Thiên Kiếm tông Hoàng Phủ Tuyết Luân tự thân truy sát, tất nhiên cả kinh.

Gần canh giờ sau, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình bố trí xong cấm chế, Ngụy Tác tăng thêm cho bọn Phong Tri Du một đạo cấm chế.

Phong Tri Du, Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh cùng vào tĩnh thất, xung kích kim đơn.

Chúng nhân bàn bạc một lúc, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình, tu sĩ họ Trần, Dương chi điều và thanh loan ở lại tòa điện của Diệp Linh hộ pháp cho Phong Tri Du hòa Trương Châu Dự, Sư Phi Thanh.

Bọn Ngụy Tác được Âm Lệ Hoa dẫn đến một.

Đại điện này vốn dành cho Âm Thi tông Kim đơn tu sĩ nhưng lâu này để không, giờ là chỗ bọn Cơ Nhã pử.

“Cương nha muối đáng chết, sao không tìm tĩnh thất mà dưỡng thương, theo ta làm gì.”

“Người quá giảo trá, ta sợ người dùng âm mưu quỷ kế đối phó ta.”

“Ta bận lắm, làm gì có thời gian đối phó người, ta mà dùng Động Hư bộ pháp thì sao người theo được...”

“Lừa đảo, Động Hư bộ pháp là do ta phiên dịch cho người, người có nhân tính không...”

Vào điện, Ngụy Tác định bỏ lại Linh Lung Thiên, bàn việc riêng cùng bọn Cơ Nhã nhưng Linh Lung Thiên không chịu. Tranh cãi một lúc, cả hai đạt thành hiệp nghị, Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã vào một gian tĩnh thất, Linh Lung Thiên đợi ở gian gần nhất.

Vù!

Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã và Lý Tả Ý vào tĩnh thất, Ngụy Tác lấy ra hai tấm kí sự thanh phù, dồn chân nguyên khắc lên tường.

Gã khắc lên tường là toàn bộ kinh văn và năm hình ảnh mà Lý Tả Ý đọc ra.

Ngụy Tác vội khắc ra vì thần trí Lý Tả Ý thập phần hỗn loạn, ai biết được tiếp đó sẽ là gì, chưa biết chừng sẽ thật sự điên khùng, không nhân lúc này thì có khi y quên hết mọi việc về Liệt khuyết tàn nguyệt cũng nên.

“Thỏ huynh đệ, đây là kinh văn và hình vẽ để phát ra hồi sắc loan nguyệt, nhưng thứ tự không chuẩn, huynh đệ có nhớ không?”

Khắc xong, Ngụy Tác hỏi Lý Tả Ý.

“Kinh văn... quen lắm...” Lý Tả Ý thấy Ngụy Tác khắc xong thì nói.

“Không vội, cứ từ từ nghĩ.” Ngụy Tác lại nhìn lên năm hình ảnh.

Năm hình ảnh thập phần hoàn chỉnh, trầm ngâm một lúc đoạn Ngụy Tác tự đoán được ba trật tự khiến chân nguyên lưu.

Lý Tả Ý rất có thể nhớ được trật tự chính xác của Liệt khuyết tàn nguyệt, kinh văn thượng còn có nhiều điểm vi diệu, nên gã không dám thử.

“Chúng ta sang tĩnh thất khác, ta còn một cổ kinh cần tham ngộ cùng mọi người.” Lý Tả Ý nhất thời không thể lần ra trật tự, Ngụy Tác định để y ở lại một mình nên bảo bọn Cơ Nhã.

“Ta có việc cần sắp xếp, truyền tin cho Hiên Viên lão tổ gom thủy hệ yêu đơn... Đệ có việc gì cứ dặn đệ tử Âm Thi tông là được, ta sẽ bảo họ nghe lệnh...” Âm Lệ Hoa đỏ mặt lướt đi.

“Ta đi nghiên cứu Tây tịnh lưu li xem có thể tu luyện được không.” Hàn Vi Vi đỏ mặt lướt đi.

“Tỷ cũng lĩnh ngộ Đại hoang vấn đạo kinh đã.” Nam Cung Vũ Tinh thoáng đỏ mặt, theo gót.

“Ta... ta đi xem sao...” Thủy Linh Nhi nói đoạn, không tìm được cớ gì nên đỏ bừng mặt, nói xong là chạy.

“Chuyện đó...” Ngụy Tác tròn mắt, chỉ còn lại Cơ Nhã. “Cái gì đây, ta có Địa Mẫu cổ kinh cần tham ngộ, không phải ý đó đâu.” Gã hiểu ngay bọn Hàn Vi Vi hiểu lầm, thật muốn khóc mà không có nước mắt.

-o0o-

744. Chương 744: Ba Đợt Cao Trào

“Địa Mẫu cổ kinh là kinh văn gì?” Cơ Nhã đỏ lựng mặt mày vì ban nãy nghĩ lầm, tưởng Ngụy Tác bảo sang gian tĩnh thất khác vì có cổ kinh cần tìm hiểu sâu hơn.

“Vào tĩnh thất đã.” Ngụy Tác liếc theo hướng bọn Hàn Vi Vi đào tẩu đoạn bảo Cơ Nhã.

“Được.” Cơ Nhã đi trước, lên tầng trên gian điện, vào một tĩnh thất có thiên hỏa lô phòng và đơn phòng.

Gian tĩnh thất này ở đỉnh hoàng ngọc điện vũ, có hai linh quang cấm chế bao trùm nên bên ngoài không nhìn được bên trong nhưng ở trong lại thấy quá nửa sơn môn Âm Thi tông, cả bạch cốt đại điện bọn Phong Tri Du bế quan xung kích kim đơn.

Nền trải Ngân ti thảo thảm, bốn vách khảm thanh ngọc, mấy tử đồng hạc hương lô bốc khói trắng, tỏa mùi thơm ngát.

“Tĩnh thất này không tệ, cảnh sắc Âm Thi tông cũng được. Cương nha muội không bám theo, coi như biết điều. Vợ ngoan, bình thường mình nâng một gian tĩnh thất này?” Đi vào, Ngụy Tác cầm tay Cơ Nhã hỏi.

“Ai cũng có một gian tĩnh thất, mấy hôm nay muội ở một mình... A...” Cơ Nhã đột nhiên kinh hô, hổ thẹn vô cùng vì bị Ngụy Tác ôm lấy, tay gã thò vào pháp y.

“Huynh đã bảo là có một môn Địa Mẫu cổ kinh cần tham ngộ mà...”

“Ta vốn không có ý gì, nếu ta không có thì họ cũng cho là ta có, nên chúng ta cứ nghiên cứu Huyền sát đại pháp đã.”

“Ô...” Cơ Nhã định nói gì nữa nhưng môi đã bị Ngụy Tác khóa chặt, thân thể nhũn ra, làn da trắng ngần cũng đỏ lên.

“Xoạt”, pháp y của nàng bị gã nhanh nhẹn cởi ra, ném lên thảm Ngân ti thảo, tĩnh thất chìm trong xuân quang.

“Lừa đảo, quả nhiên cảm thú, quay về là làm chuyện xấu, bắt cả tai ta, phí!” Linh Lung Thiên đang ở trong tĩnh thất đột nhiên đỏ mặt, nhỏ nước bọt, hình như nó nghe được lời Ngụy Tác cùng Cơ Nhã trò chuyện nên lập tức dừng nghe lén.

“Phu quân...”

Trong tĩnh thất của Cơ Nhã, nàng hoàn toàn trần trụi quần lấy Ngụy Tác. Da nàng mịn màng như lụa, ấm áp như ôn ngọc, ánh lên tựa minh châu, đôi mắt trong veo hấp hấy, dung nhan cao quý điển nhã sung mị lực.

Ngụy Tác vòng tay qua ngọc thể Cơ Nhã, liên tục di chuyển khiến nàng rên lên.

“Phu quân... Đừng... Muội không... chịu nổi nữa...” Không biết bao lâu sau, Cơ Nhã triệt để vô lực, ngọc thể co lại van xin.

Ngụy Tác ôm eo nàng, còn hôn lên cần cổ đầy tham lam.

“Ầm”, cùng lúc, sơn môn Âm Thi tông đột nhiên phát ra tiếng nổ trầm trầm.

Tiếng nổ từ bạch cốt đại điện vang lên khiến cả sơn môn Âm Thi tông và không khí tựa hồ đồng thời rung rinh.

“Bọn Phong đại ca đã có người xung kích kết đơn, sắp thành công.” Ngụy Tác ôm Cơ Nhã, kinh hãi nhìn ra. Tầng mây phía trên bạch cốt đại điện đột nhiên cuộn cuộn, xuất hiện gợn như vẩy cá.

“A! Phu quân...” Cùng lúc, Cơ Nhã đột nhiên kinh hô, cơ hồ không thở được, bởi gã đang tăng tốc.

“Vừa song tu, vừa xem xung kích kết đơn, đạo lữ khác lấy đầu ra cơ hội này, vợ ngoan... Cố gắng đến khi họ kết đơn xong.”

“...” Cơ Nhã hơi cứng người, “sao huynh lại lảm trò như thế...” Nàng vừa thẹn vừa cuống lên, nhưng rồi đầu óc bị Ngụy Tác dùng những động tác càng mãnh liệt khiến cho mất đi khả năng suy nghĩ.

“A...” Cơ Nhã rên lên, như vừa cực kỳ vui sướng, lại như đang khóc, cùng lúc đó đám mây hình nấm xuất hiện trên nóc bạch cốt cự điện.

“Kết đơn dị tượng! Âm Thi tông có người xung kích kim đơn thành công!”

Sau tiếng nổ đầu tiên, mọi tu sĩ Âm Thi tông và tuyệt đại bộ phận tu sĩ trong Linh Cửu thành bị kinh động.

Họ đều nhận ra thiên địa nguyên khí và tầng mây phía trên Âm Thi tông biến hóa, tu sĩ Âm Thi tông cũng rời chỗ ở, nhìn về bạch cốt đại điện, tu sĩ Linh Cửu thành lại nhìn lên sơn môn Âm Thi tông.

Kết đơn dị tượng hình thành, Âm Thi tông đều chấn động.

“Sư huynh, trưởng lão nào xung kích kim đơn thành công! Âm Thi tông lại có thêm một Kim đơn đại tu sĩ!”

“Âm Thi tông liên tục thiệt hại Kim đơn đại tu sĩ, cả Huyết Linh lão tổ cũng chết, không ngờ lại có thêm một Kim đơn đại tu sĩ! Xem ra hồ chết vẫn còn da.”

“Lại có một Kim đơn đại tu sĩ thì sao, còn không bằng số đã chết đi...”

“Việc gì hả!”

Các tu sĩ ở trong và ngoài Âm Thi tông còn đang chấn kinh vì kết đơn dị tượng của Kim đơn đại tu sĩ thì đột nhiên, sơn môn Âm Thi tông lại vang lên tiếng nổ trầm, mây trên không lại cuộn cuộn, thiên địa nguyên khí tụ lại.

“Sao lại như thế?!” Tu sĩ Âm Thi tông đều tròn mắt. Tiếng nổ lại vang lên từ bạch cốt đại điện. Do tu sĩ khác tạo thành.

“Lại thêm một người thuận lợi xung kích kim đơn thành công.” Trong tình thất, Ngụy Tác ghé tai Cơ Nhã, hưng phấn nói khẽ.

“A...!” Nàng lại run lên, đôi tay ngọc ôm chặt gã, cơ hồ cứng lại.

Cùng lúc, đám mây hình nấm đầu tiên chưa tan thì một vầng mây tương tự ngưng thành, nối với bạch cốt đại điện.

“A! Sao lại như thế, liên tục có hai kết đơn dị tượng!”

“Kết đơn dị tượng là khi tu sĩ thành đơn, kim đơn hút thiên địa nguyên khí, đẩy động vân khí, Âm Thi tông đồng thời có hai tu sĩ xung kích kim đơn thành công.”

“Âm Thi tông đồng thời có hai tu sĩ xung kích kim đơn, có hai Kim đơn đại tu sĩ!”

“Một ngày mà Âm Thi tông liên tục có hai Kim đơn đại tu sĩ?!”

Linh Cửu thành chấn động, mọi tu sĩ đều ngừng lại, ra khỏi chỗ ở, cửa tiệm nhìn lên đám mây phía trên sơn môn Âm Thi tông với thần sắc không dám tin.

Kim đơn đại tu sĩ, với tuyệt đại đa số tu sĩ vẫn là cao cao tại thượng, một phổ thông tu sĩ có khi cả đời không thấy kết đơn dị tượng, nói gì đồng thời thấy hai tu sĩ xung kích kim đơn thành công.

“Ầm!”

Nhưng trong sơn môn Âm Thi tông, chấn kinh còn chưa dừng.

Cơ hồ kết đơn dị tượng thứ hai ngưng thành mấy giây, sơn môn Âm Thi tông lại bị tiếng nổ lớn kinh động, thỉnh không đột nhiên lấp lóe, vân khí càng hỗn loạn.

Cơ hồ mọi tu sĩ Âm Thi tông đều đi ra ngoài, tiếng nổ thứ ba vang lên thì ai cũng nhìn thấy.

Tiếng động từ bạch cốt đại điện chi truyền ra.

Xác xác thực thực, lại thêm một tu sĩ xung kích kim đơn tại Âm Thi tông.

“A! A! A! Ba kết đơn dị tượng! Trời đất! Âm Thi tông trong một ngày, ba tu sĩ đồng thời xung kích kim đơn thành công!”

Sau tiếng nổ, vân khí trên không lại bị hút tới, hình thành một hình nắm.

Ba dải mây như thể từ trên không rủ xuống, cơ hồ liên thành một thể, thanh thế khó tưởng tượng nổi.

“Âm Thi tông trong một ngày có thêm ba Kim đơn đại tu sĩ!”

“Âm Thi tông lẽ nào không chỉ đơn giản như bề ngoài, mất mấy Kim đơn tu sĩ rồi lại có thêm ba Kim đơn đại tu sĩ!”

“Vân Linh đại lục gần nghìn năm này tựa hồ không có tông môn nào trong một ngày xuất hiện liền ba Kim đơn đại tu sĩ, không phải, một tháng, thậm chí một năm có ba Kim đơn đại tu sĩ cũng không...”

“Họ đều xung kích kim đơn thành công!” Trong tĩnh thất của Cơ Nhã, Ngụy Tác kinh hãi.

“A...!” Cơ Nhã ngẩn lên, thân thể co lại, tay rời khỏi người Ngụy Tác đưa lên bịt miệng. Dù vậy tiếng hô của nàng cũng khá rõ.

Cơ Nhã hư thoát lại hổ thẹn, cơ hồ ngất xỉu.

-o0o-

745. Chương 745: Cầm Thú! Phì!

“Sơn môn Âm Thi tông không chịu được hả?”

“Ta xem qua rồi, nền Âm Thi tông không như Bắc Linh thành, dù trồng Diệt tiên đằng, vạn nhất thú triều đổ tới, có thổ độn yêu thú thì hiệu quả phòng ngự không cao...”

“...”

Ngụy Tác cùng Cơ Nhã vừa nói, thân ảnh hai người xuất hiện ở một linh điền.

Linh điền này nằm giữa hoàng ngọc điện vũ trong Âm Thi tông. Hoàng ngọc điện vũ chừng nghìn trượng, trừ chủ điện bọn Cơ Nhã thường tu luyện, phía sau có điện gác và chỗ cho nội môn đệ tử được Kim đơn tu sĩ chọn. Hiện tại hoàng ngọc đại điện chỉ có bọn Cơ Nhã ở nên điện gác và những chỗ khác còn trống. Linh điền nằm trong điện gác, có cấm chế không ngăn linh khí, nhưng hạn chế tu sĩ đi vào. Linh điền, vốn dành cho Kim đơn đại tu sĩ của Âm Thi tông trồng linh được quan trọng.

Bọn Cơ Nhã mới ở trong tòa đại điện này chưa bao nhiêu ngày nên linh điền trống trơn, không trồng gì.

Cơ Nhã còn thoáng đỏ mặt, ánh mắt đơng đưa, cùng Ngụy Tác đến trước linh điền, nét mặt thoáng e thẹn.

Đến trước linh điền, Ngụy Tác mục quang lóe lên, lấy từ nạp bảo thủ trạc một khối Thanh nham ngọc, khoét một hốc đoạn lấy ra một viên lục sắc tinh thạch nhét vào, vùi Thanh nham ngọc xuống đất.

Tay Ngụy Tác có bạch quang lóe lên, lấy Bảo nguyên ngọc hạp ra.

Mở Bảo nguyên ngọc hạp, gã lấy một cọng rễ xanh biếc, vỗ ánh lên tử kim sắc quang hoa, thơm như lan hoa ra đặt vào lỗ trên tảng Thanh nham ngọc.

Cọng rễ này là Thanh hư đằng.

Trông Thanh hư đẳng, quan sát gần một tuần trà, thấy Thanh hư đẳng đã ăn vào Thanh nham ngọc thì gã mới thở phào.

Bọn Phong Tri Du đã xung kích kim đơn thành công, những thứ có thể giúp bọn Cơ Nhã tăng tiến thần thông cũng đều cho họ rồi, viên ngọc ghi Địa Mẫu cổ kinh thì gã đã đưa cho Cơ Nhã từ từ tham ngộ, giờ là lúc gã tính chuyện đề thăng tu vi và thần thông.

Nhánh Thanh hư đẳng này gã lấy được không dễ, vì nó mà chọc đến cả ba đại địch: Huyền Phong môn, Chân Võ và Vô Kỵ thiên cung. Phần lớn nhánh Thanh hư đẳng đại đã bị gã luyện hóa cùng Kim lôi thần mộc, tu thêm hai linh căn. Nhưng Thanh hư đẳng có thể tăng cường thần huyền pháp tướng, đối với gã đương nhiên hữu dụng.

Gã định sẽ lập động phủ tại Vân Linh đại lục, phòng bị thú triều có thể tới bất cứ khi nào, Thiên khung ở đây tuy khá hơn Thiên Huyền đại lục nhưng theo ghi chép thì cũng như các đại lục khác, chỉ còn mấy chục năm.

Lúc đến Linh Cửu thành, gã đã tra xét địa mạch chung quanh, sơn môn Âm Thi tông tuy địa thế hiểm yếu, dễ thủ công khó nhưng địa mạch không vững, lại cách Thiên khung không xa nên gã định chọn chỗ khác kiến lập một động phủ.

Theo kinh nghiệm đối phó thú triều, mười vạn dặm trong ngoài Thiên khung dày đặc yêu thú, nên động phủ phải gần Vân Linh đại lục trung bộ, không thì phải ngoài mười vạn dặm trong man hoang hoang nguyên.

Hiện tại Ngụy Tác định chọn một hòn đảo ở Chập Khí hải. Chập Khí hải cách Thiên khung cực xa, cơ bản không lo bị đại quy mô thú triều quét qua, động phủ ở hải vực thì yêu thú không phải thủy hệ, không biết phiAPON sẽ không tới được.

The kế hoạch, Ngụy Tác chuẩn bị cùng bọn Cơ Nhã hội hợp xong sẽ đến Hải Tiên tông gặp Hiên Viên lão tổ rồi từ Hải Tiên thành vào Chập Khí hải lập động phủ.

Thiên Kiếm tông thần huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyết Luân xuất hiện khiến gã phải e dè, Hoàng Phủ Tuyết Luân có pháp bảo tựa hồ tìm được gã, nên đành thay đổi kế hoạch, ở lại Âm Thi tông một thời gian, đến khi đủ sức chống lại Hoàng Phủ Tuyết Luân thì sẽ kiến lập động phủ. Không thì dù bị Hoàng Phủ Tuyết Luân truy sát, gã thoát được nhưng động phủ lập lên bị hủy thì cũng không dễ chịu gì. Thần thông và kiến thức của thần huyền đại năng hơn xa tu sĩ thông thường, gã không chỉ chạm vào một thần huyền đại năng, ai dám chắc Hoàng Phủ Tuyết Luân và Hứa thần quân, thậm chí Huyền Phong môn chủ Diệp Huyền Thành sẽ không moi ra thứ gì khiến Động Hư bộ pháp cũng bó tay.

Với tuổi tác và tu vi của gã, xung kích Thần huyền cảnh cơ hồ là tất nhiên, được lực Thanh hư đẳng tích lũy thêm ngày nào có lợi ngày ấy nên gã cứ trông xuống đã rồi tính. Vạn nhất có việc phải rời Âm Thi tông thì gã có Bảo nguyên ngọc hợp, mang Thanh hư đẳng đi di thực không thành vấn đề.

Thanh hư đẳng là thứ Ngụy Tác luôn quan tâm.

Phệ tâm trùng và Hồn nguyên ngân oa cũng cần xử lý.

Phệ tâm trùng còn đang ngủ, không hề có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng gã có nhiều thi thể cao giai yêu thú, số lượng phổ thông yêu thú tới mười vạn, trong đó có không ít yêu đơn thích hợp cho Hồn nguyên ngân oa tu luyện. Sắp tới sẽ dùng để nuôi dưỡng Phệ tâm trùng và giúp Hàn Vi Vi nuôi dưỡng Hồn nguyên ngân oa.

Hiện tại Lý Tả Ý có lần rõ ra kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt hay không còn là câu hỏi, nhưng gã có Thiên đế văn tinh tàn thiên của Phong Ngô Thương, tức là Bắc minh dấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp, dùng để phối hợp với Thiên long quần tinh tối thể thuật và Thiên long huyết hóa thạch thì sẽ tối luyện nhục thân.

Trừ ra, quan trọng nhất là luyện chế phi kiếm. Hiện tại gã có luyện bảo trọng khí Cửu tiêu ly hỏa lô lấy được từ Đông Hoang tông, tinh kiem luyện từ võ tinh kim khôi lỗi và Tinh thần bạch lạc kim tinh thì còn nửa Đông hoang trấn yêu tháp chứa Cửu u minh thiết và Hoang cổ trọng kim, cả Thiên huyết văn thiết lấy được ở phái này, rồi Phần thiên thần lô chứa đỉnh cấp tinh kim cùng cấp với Hằng vũ tinh kim, Đế văn tinh kim lấy được của các lão bất tử Huyền Phong môn, Hắc đồng và Cổ khanh kim...

Đỉnh cấp tinh kim nằm hết trong tay một tu sĩ thì quả cực kỳ kinh nhân, thiên cổ hiếm có, dù siêu cấp đại tông môn như Huyền Phong môn và Thiên Kiếm tông muốn có ngàn ấy đỉnh cấp tinh kim, tốn mấy trăm năm vị tất có đủ.

Dùng các tinh kim này mà luyện chế phi kiếm thành công, phẩm giai tất thập phần kinh nhân.

“Thanh hư đẳng này di thực ổn rồi. Vợ ngoan, chúng ta về tỉnh thất, ta phải tôi luyện tinh kim để luyện chế phi kiếm.” Thở phào đoạn Ngự Tác bảo Cơ Nhã.

“Không cần nữa... không phải huynh lát được Long thiềm châu của các lão bất tử Huyền Phong môn sao... huynh có ngàn ấy yêu đơn, muội sẽ đi bảo Âm Lệ Hoa chuẩn bị nguyên liệu phối hợp, để luyện chế địa giai đơn được... tỉnh thất của muội không rộng bằng gian của Vũ Tinh, huynh qua đó tôi luyện tinh kim đi.” Cơ Nhã đỏ mặt, xua tay đoạn lao đi ngay.

“Không phải chứ? Làm gì có chuyện vợ ngoan lâu rồi không gặp phu quân lại chạy.” Ngự Tác thấy thế thì kêu lên, nhưng nhìn theo bóng Cơ Nhã, lại nở nụ cười ám muội.

“Không phải chứ? Làm gì có chuyện để đạo lữ đứng ngoài...” Ngự Tác thấy Cơ Nhã đi rồi, gã đến tỉnh thất của Nam Cung Vũ Tinh thì bực mình kêu lên vì ở cửa treo ngọc phù viết “tu luyện Đại hoang vấn đạo kinh, bế quan ba ngày.”

“Không phải chứ? Cũng thế hả?” Đến tỉnh thất của Hàn Vi Vi, Ngự Tác tròn mắt kêu lên.

“Tu luyện Tây tịn lưu li, bế quan ba ngày.” Cửa tỉnh thất treo ngọc phù.

“Không có!” Ngự Tác nước mắt lưng tròng.

Vòng thêm mấy lần, gã đến trước một tỉnh thất xa nhất, nơi Thủy Linh Nhi tu luyện, cửa không treo bế quan ngọc phù.

“Huynh... sao lại đến đây? Không phải huynh đi cùng Vũ Tinh và Vi Vi hả?” Ngự Tác mới đến, Thủy Linh Nhi đã nhận ra, có vẻ ngạc nhiên, ánh nhìn có phần trốn tránh.

“Họ đều treo ngọc bài bế quan tu luyện.” Ngự Tác giải thích.

“Chuyện đó...” Thủy Linh Nhi tựa hồ cùng tròn mắt rồi ấp úng: “Huynh... huynh tìm muội... có việc gì?”

“Ta...” Ngự Tác ngẩn người. Gã vốn định nói là ta có một bộ Địa Mẫu cổ kinh rất hữu dụng nhưng nghĩ lại, Địa Mẫu cổ kinh đang trong tay Cơ Nhã. “Thế nào, lâu rồi không gặp, gặp đạo lữ còn cần lý do hả. Ta đến cùng nàng lĩnh ngộ Huyền sát đại pháp.” Cộng thêm Thủy Linh Nhi lúc này như tiên nữ lại đang né tránh ánh mắt, cực kỳ hổ thẹn khiến gã không nén được, hất đầu bước tới, đóng cửa tỉnh thất lại.

“A...!” Hồi lâu sau, trong tỉnh thất của Thủy Linh Nhi tựa hồ vang lên tiếng động như lúc ở chỗ Cơ Nhã.

“Cầm thú! Phì!” Linh Lung Thiên ở trong tỉnh thất đang nhắm mắt, đột nhiên mở bừng mắt, bực mình mắng.

-o0o-

746. Chương 746: Phi Kiếm Không Phải Luyện Như Vậy

“Phu quân, lô đỉnh gì đây?”

“Lão đầu nói là Cửu tiêu ly hỏa lô.”

“Cái gì, Cửu tiêu ly hỏa lô? Cửu tiêu ly hỏa lô là luyện khí bảo lô tối đỉnh cấp của thượng cổ Cửu Tiêu tông, phu quân, sao lại có thứ này?”

“Ta lấy được ở Đông Hoang tông.”

“Đông Hoang tông mà có bảo vật như thế, bảo lô luyện khí cỡ này Huyền Phong môn cũng không có.”

“Điện này không có hỏa lô phòng bố trí hàn ngọc, sắp tới ta dung luyện tinh kim, sợ tường tỉnh thất không chịu được nhiệt lực.”

“Có một gian, để muội đưa huynh đến.”

Thủy Linh Nhi và Ngụy Tác từ tỉnh thất đi ra, nàng vẫn mắt mày như vũ, siêu phàm thoát trần, như tiên nữ trên trời nhưng mỗi lần nhìn về phía tỉnh thất bọn Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh thì lại trốn tránh như đã làm việc xấu.

Ngụy Tác luôn mỉm cười như kiểu việc xấu đã thành.

Chốc sau, Thủy Linh Nhi vào một gian phòng, bốn vách khảm hàn ngọc, ở giữa là thiên hỏa lô.

Ngụy Tác lấy ra thiên hỏa lô cao gấp năm, sáu người thường, chất liệu bằng tử sắc ngọc thạch, hỏa sát khí tức rần rạt, khắc đầy phù văn lưu vân.

Thiên hỏa lô này là Cửu tiêu ly hỏa lô lấy được ở Đông Hoang tông.

“Phu quân, sao rồi?” Lấy ra Cửu tiêu ly hỏa lô, Ngụy Tác lấy Dương quỹ quán và nửa Đông hoang trấn yêu tháp ra, gã lại nhìn ra cửa, sợ có người đột nhiên xông vào cướp, thấy thế Thủy Linh Nhi ngạc nhiên, lên tiếng hỏi.

Thủy Linh Nhi cơ hồ chưa dứt lời, tử quang đã xuất hiện ở cửa thiên hỏa lô phòng.

“Cương nha muội, mũi còn thính hơn chó nhiều.” Thấy ở cửa thiên hỏa lô phòng xuất hiện Linh Lung Thiên, Ngụy Tác bực mình: “Thế nào, thèm muốn tinh kim của ta hả?”

“Lừa đảo, mũi người mới là chó, Linh tộc ngũ cảm mẫn duệ, tư chất như người so sao được.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, ngậm khinh khỉnh, “Ta vô liêu đến xem náo nhiệt không được hả?”

“Xem ra tủy ông không say vì rượu nhỉ?” Ngụy Tác hàm hừ.

“Người nghĩ thế nào thì tùy, người thích lãng phí thời gian cũng không sao.” Linh Lung Thiên như rằng, chọn một góc ngồi xuống.

“Cương nha muội đáng chết, còn dám cướp tinh kim thì đừng mong hợp tác gì nữa.” Ngụy Tác luôn thấy Linh Lung Thiên sáng mắt nhìn nửa Đông hoang trấn yêu tháp.

“Ta đáng tin chứ.” Linh Lung Thiên héch mũi lên, lẩm bẩm, “Biết đâu chốc nữa người chả cầu xin ta nhận tinh kim.”

“Nhìn nhưng không được ăn, người có khó chịu không.” Ngụy Tác trừng mắt nhìn rồi kích phát Cửu tiêu ly hỏa lô.

“Quả nhiên là thiên hỏa lô tối đỉnh giai.” Thủy Linh Nhi cả kinh, Cửu tiêu ly hỏa lô bốc lên hỏa nguyên như tử sắc thủy tinh, nhiệt lực vượt cả tưởng tượng.

“Hoa nhài cấm bãi phân trâu đã đành, cả bảo vật này cũng thế.” Nhìn Thủy Linh Nhi siêu phàm thoát tục, tựa hồ không vương bụi trần, cùng thiên hỏa lô, Linh Lung Thiên bực mình nhe răng.

Ngụy Tác coi như không nghe thấy, nhổ một giọt máu Hỏa địa long vào Dương quỹ quán.

“Thủy Linh Nhi... ở đây âm khí nồng hậu, tiểu tử, người đã đến Âm Thi tông, cả nhà đoàn tụ rồi, hiện tại đã chuẩn bị đủ tinh kim luyện chế phi kiếm?” Lục bào lão đầu từ Dương quỹ quán chui ra, nhìn quanh rồi nói.

“Nhất thiết thuận lợi, bắt đầu chứ?” Ngụy Tác bảo lục bào lão đầu.

“Không thành vấn đề, hiện tại bắt đầu thôi.” lục bào lão đầu gật đầu: “Xem ra Âm Lệ Hoa đã lên làm Âm Thi tông tông chủ, cho ta thêm hai, ba Tử ma anh để bổ sung nguyên khí.”

“Được.” Ngụy Tác gật đầu, phất tay, cho nửa Đông hoang trấn yêu tháp vào Cửu tiêu ly hỏa lô.

Cửu tiêu ly hỏa lô bốc lên hỏa nguyên cực kỳ kinh nhân, không đầy một tuần hương, được Ngụy Tác chú ý, nửa Đông hoang trấn yêu tháp mềm dần rồi tan thành hắc sắc tinh kim dung dịch.

Lúc Đông hoang trấn yêu tháp tan chảy, Ngụy Tác lại lấy ra một khối ngân bạch sắc tinh kim.

Là Tinh thần bạch lạc kim gã luyện từ vỏ tinh kim khô lỗi.

“Nhìn ta làm gì, lẽ nào sợ ta không giữ lời, cướp tinh kim của ngươi?” Ngụy Tác lấy tinh kim ra, cảnh giác liếc Linh Lung Thiên khiến nó kêu lên thành tiếng

“Ngươi đúng là thập phần khả nghi, nhìn tinh kim của ta mà nuốt nước bọt, mắt lại sáng lên.” Ngụy Tác bảo.

“Đừng nóng, ta nuốt nước bọt không được hả?” Mặt Linh Lung Thiên hơi ửng lên, rồi lẩm bẩm, “Đúng là không còn thiên lý, Tinh thần bạch lạc kim đã dành, còn cả Thiên la vẫn thiết.”

“Thiên la vẫn thiết?” Lục bào lão đầu và Ngụy Tác nhìn nhau, “Ngươi bảo trong mớ tinh kim này có Thiên la vẫn thiết?” Ngụy Tác hỏi.

Thiên la vẫn thiết cũng là thiên ngoại vẫn kim, thuộc nhóm tinh kim tối đỉnh cấp như Tào hóa tinh kim, Hằng vũ tinh kim.

“Mình có tinh kim gì cũng không biết mà dám đem luyện khí?” Linh Lung Thiên khinh miệt liếc Ngụy Tác và lục bào lão đầu.

“Xem ra vỏ tinh kim khô lồi rên bằng Thiên la vẫn thiết và tinh kim khác, chả trách giết được thượng cổ đại tu sĩ,” Ngụy Tác và lục bào lão đầu đều có ý nghĩ này.

“Thế nào, ngươi định để hai loại tinh kim hòa vào nhau?” Ngụy Tác chuẩn bị cho tinh kim vào Cửu tiêu ly hỏa lô, gĩa và lục bào lão đầu định nung chảy tất cả rồi lại tôi luyện, có điều Linh Lung Thiên chột cười lạnh

“Ngươi có ý gì hả?” Ngụy Tác sững lại hỏi Linh Lung Thiên.

“Thế nào, ngươi tưởng luyện chế tinh kim là rang đậu hả, cứ ném đỉnh cấp tinh kim vào nung là xong?” Linh Lung Thiên cười lạnh, “Buồn cười cực độ, phí của giờ!”

“Tức là ngươi tinh thông cách tôi luyện tinh kim?” Lục bào lão đầu cả kinh, lão biết luyện chế thai thể pháp bảo rất thâm ảo, nhưng đỉnh cấp tinh kim rất khó kiếm, luyện khí sư thông thường dù tinh thông tôi luyện tinh kim thì cũng không biết cách tôi luyện, tỷ lệ trộn bao nhiêu để phát huy thần diệu. Lão và Ngụy Tác thì cứ nung chảy đỉnh cấp tinh kim lại với nhau sẽ tự có thần diệu, tôi luyện thành thai thể phi kiếm cũng kinh cực kỳ kinh nhân

“Tuy không bằng mấy luyện khí đại năng nhưng so với kiểu phá của giới của các ngươi thì gấp trăm lần.” Linh Lung Thiên đắc ý hăm hừ.

“Cương nha muối, định lừa lấy tinh kim hả?” Ngụy Tác nhướn mày.

“Ngươi cứ lấy một ít trong hai mớ tinh kim này trộn lại rồi lấy hai phần khác hợp lại theo tỷ lệ ta bảo, sẽ thấy cao thấp ngay.” Linh Lung Thiên tỏ vẻ không muốn cãi nhau với gã.

“Tiểu tử, thử đi.” Lục bào lão đầu bảo Ngụy Tác.

Ngụy Tác không nói gì, cho ngân bạch sắc tinh kim vào Cửu tiêu ly hỏa lô, đợi khi mềm ra thì lại vung tay, lấy hai phần nhỏ từ ngân bạch sắc tinh kim và hắc sắc tinh kim nung chảy Đông hoang trấn yêu tháp mà thành, cùng trộn lại.

Hai mảnh tinh kim quện vào nhau, chuyển màu xám đen, rồi bị Ngụy Tác kéo ra thành một thanh mỏng.

“Bảy mươi sáu và hai mươi bốn.” Linh Lung Thiên nhìn kỹ quá trình, không nói gì mà thỉnh thoảng lại hít hà, tựa hồ ngửi mùi tinh kim, Ngụy Tác kéo thành một thanh mỏng thì nó khinh miệt bảo.

“Bảy mươi sáu và hai mươi bốn là sao?” Ngụy Tác nhúu mày.

“Nếu phân thành một trăm phần thì hắc sắc tinh kim này bảy mươi sáu, ngân bạch sắc tinh kim hai mươi bốn, cứ thế mà dung luyện.” Linh Lung Thiên hàm hừ, “Không đúng thì cũng không sao, dù gì cũng hơn xa mảnh hiện tại của ngươi.”

“Thế hả?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, lấy từ tinh kim của Đông hoang trấn yêu tháp một cục to hơn, lấy một phần nhỏ ngân bạch sắc tinh kim ra ép mỏng, gần đạt tỷ lệ mà Linh Lung Thiên nói rồi luyện lại.

Hai mảnh tinh kim dung luyện lại, ánh lên màu lam đậm, cũng bị Ngụy Tác kéo thành một thanh mỏng.

“Choang.”

Khi cả hai thanh nguội đi, gã dùng chân nguyên ba lấy, đập cả hai vào nhau.

“Chuyện đó...” Lục bào lão đầu và Thủy Linh Nhi cũng hít sâu một hơi, tròn mắt.

Lưỡi màu xám mẽ một miếng nhưng màu lam thì nguyên vẹn, phương pháp dung luyện tinh kim của Linh Lung Thiên hơn nhiều kiểu dung hợp đơn giản.

“Thế nào.” Linh Lung Thiên đắc ý dương dương, “Đỉnh cấp tinh kim, không thể lãng phí như thế, phi kiếm cũng không phải luyện như thế.”

“Nó lại tương đương với một luyện bảo đại sư? Lẽ nào ăn tinh kim mà có kinh nghiệm?”

Ngụy Tác cũng không dám tin.

“Ta còn tinh kim khác, người biết cách tôi luyện không?” Ngụy Tác hỏi Linh Lung Thiên đang đắc ý dương dương.

“Để xem tinh kim, Thiên huyết vẫn thiết, Hắc đồng, Cổ khanh kim, Thiên tức tinh kim chứ gì?” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác.

“Quả nhiên tinh kim của ta đều bị người nhòm ngó.” Ngụy Tác thấy nó như đếm bảo vật thì tắt tiếng, nhưng không tranh hơi: “Thiên tức tinh kim? Phần thiên thần lô không phải bằng Hằng vũ tinh kim, mà là Thiên tức tinh kim?”

“Hừ, Hằng vũ tinh kim cực cứng, thần quân cấp đại năng cũng không thể phá được, sao lại bị đánh thủng, bất quá Thiên tức tinh kim có khả năng lành lại hơn nhiều Hằng vũ tinh kim, mỗi lại một ưu điểm, Thiên tức tinh kim và Hằng vũ tinh kim đều hiếm, hơn vạn năm chưa chắc có được một khối, người có chứng tỏ rất may mắn.”

-o0o-

747. Chương 747: Ngưng Thần Văn

“Nói đi, người cần điều kiện gì?” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, hỏi Linh Lung Thiên.

“Ta tôi luyện tinh kim cho người, phần thừa ra thì cho ta.” Linh Lung Thiên đắc ý dương dương nói.

“Không được, vạn nhất người cố ý bớt lại nhiều thì sao?” Ngụy Tác nhìn Linh Lung Thiên, “Ta không thể đáp ứng.”

“Người tưởng ta thất tín như người hả? Hơn nữa...” Linh Lung Thiên mắt lóe lên kim quang, chợt nhận ra gì đó nên không nói nữa.

“Cương nha muối đáng chết, người thập phần狡詐.” Ngụy Tác nghiêng răng kêu lên, “Thủ đoạn của người tôi luyện tinh kim này khẳng định còn lại không ít, đúng không? Có khi còn lại quá nửa cũng nên?”

“Đánh rắm, tôi đa còn lại một phần ba là nhiều, có loại còn không còn gì.”

“Một phần ba? Sao người không cướp luôn.”

“Người đúng là không có kiến thức, thấy tiền là sáng mắt, hỏi khí linh này xem dù cho nhiều vào thì sao, cho thêm một phần ba có khi tinh kim luyện chế được lại kém hơn. ”

“Còn lại không làm được gì hả? Tinh kim này toàn nghìn năm khó gặp, dù không thể hòa vào tinh kim khác thì một loại thôi cũng hữu dụng, luyện chế được pháp bảo không tệ. ”

Phì! Người cùng lắm chỉ luyện chế được huyền giai pháp bảo, còn là pháp bảo trực tiếp dùng thai thể công kích chứ lấy đâu ra đại đạo pháp văn, không thể phát huy uy lực của chất liệu. Đỉnh cấp tinh kim vào tay người cũng lãng phí.”

“Người đảm bảo luyện chế được thai thể pháp bảo trên huyền giai?” Ngụy Tác và lục bào lão đầu, Thủy Linh Nhi đều cả kinh.

Thai thể pháp bảo trên huyền giai, chẳng phải tiên khí sao?

“Hình như các người không biết gì về thần quân cấp trở lên.” Linh Lung Thiên nhẹ nhàng, “đa chỗ tinh kim còn lại cho ta, ta không chỉ giúp người tôi luyện tinh kim mà còn cho người biết cách khắc một môn đại đạo pháp văn. Chỉ cần không sai lầm, dù không đạt tiên khí thì bản tiên giai không thành vấn đề. ”

“Đại đạo pháp văn là gì?” Ngụy Tác ngưng trọng hỏi, Linh Lung Thiên nói đến thần quân cấp là chỉ thần huyền đại năng, thần huyền trở lên sự thì bọn gã không biết gì. Thấy uy lực của thần huyền đại năng tại Bắc Mang di tích cùng quang văn huyền ảo trên pháp bảo thượng thì vượt ngoài phạm vi gã biết.

“Có những siêu cấp đại năng lĩnh ngộ thiên địa nguyên khí, thiên địa pháp tắc đến mức có thể dùng thần niệm, chân nguyên dệt thành thần văn, thay đổi thiên địa nguyên khí trong khu vực nhất định, tạo thành thiên địa chi uy mạnh hơn, thần văn như thế được gọi là đại đạo pháp văn.” Linh Lung Thiên nhẹ nhàng giải thích: “Tu sĩ đạt tới cảnh giới nhất định ở thần quân cấp thì có thể qua công pháp cùng thuật pháp mà lĩnh ngộ thiên địa nguyên khí, thì triển được đại đạo pháp văn, có những siêu cấp đại năng lĩnh ngộ đến độ cực cao, lưu truyền đại đạo pháp văn lại, sau đó được diễn hóa thành vô thượng cường pháp, có thể để bố trí pháp trận hoặc luyện khí. ”

“Thần huyền phù văn trong thần huyền thiết và thần huyền cương không phải đại đạo pháp văn?” Lục bào lão đầu ngẩn ra, cảm giác mình còn quá kém.

“Đó cũng là đại đạo pháp văn, nhưng đại đạo pháp văn đó chỉ dùng được cho phổ thông tinh kim để đề thăng độ dai cho tinh kim, đối với một số siêu cấp đại năng thì như thế quá kém.” Linh Lung Thiên khách khí hơn với lục bào lão đầu, giải thích mấy câu, “đại đạo pháp văn để luyện khí là dùng chân nguyên của kết hợp với thiên địa nguyên khí, dệt thành thần văn đặc biệt tôi luyện tinh kim, khiến tinh kim như một thần vực. ”

“Thế nào, lừa đảo. Ta biết một đạo đại đạo pháp văn không chỉ có thể đề thăng chất liệu tinh kim mà còn dẫn động nguyên khí chi uy, chưa biết chừng sẽ luyện chế được thần binh như Lôi vương đế tôn kiếm.” Linh Lung Thiên nhìn gã với vẻ đắc ý, “Lừa đảo, tu vi và thần thức của người tạm được, chưa biết chừng sẽ khắc được đại đạo pháp văn. ”

“Chưa biết chừng khả dĩ?” Ngụy Tác nhíu mày, “Vạn nhất không thành công? Có tổn hại đến tinh kim không? ”

“Tối đa nổ tung thôi, luyện lại là cùng, trừ phi người khắc thành công đại đạo pháp văn, lúc đó thì tinh kim hồng mới phải vứt đi.” Linh Lung Thiên khinh khỉnh, có vẻ coi rẻ gã không biết gì.

“Người đảm bảo tôi luyện tinh kim, còn lại không quá một phần ba?” Ngụy Tác nhăn quang lóe lên.

“Tuyệt đối không. Hơn nữa thì ta không lấy.” Linh Lung Thiên sáng mắt.

“Được.” Ngụy Tác gật đầu, “Truyền đại đạo pháp văn luyện chế tinh kim cho ta đã. ”

“Không được, người không có chữ tín, ta không yên tâm, lúc nào ta luyện xong, người cho ta tinh kim thừa thì ta cho người biết. ”

“Ta đáng tin hơn hết.”

“Lừa đảo người mà đáng tin, tin với chả tưởng! Cầm thú!”

“Cương nha muối đáng chết, có ý gì hả? ”

“.... ”

Mặc cả theo thói quen một lúc, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đạt thành hiệp định, Ngụy Tác cho hai mảnh vừa luyện và Minh thần bảo tọa cho Linh Lung Thiên còn nó cha gã biết đại đạo pháp văn.

“Cái gì đây?” Thương nghị một lúc xong, Ngụy Tác thấy Linh Lung Thiên lấy một viên bạch sắc châu tử cỡ mắt rồng từ tay áo ra.

“Người dồn chân nguyên vào kích phát.” Linh Lung Thiên đưa bạch sắc châu tử cho Ngụy Tác, gã nhận ra viên ngọc không khác gì ngọc thường, chỉ là bên trong có linh khí dao động huyền ảo.

Ngụy Tác thử dồn chân nguyên vào, bên trong như có trở lực cực mạnh nên không dồn vào được, phải toàn lực thôi động chân nguyên, bạch sắc châu tử mới hơi hé ra, quang hoa sáng rực, phát ra quang văn nối nhau như làn sóng nhỏ.

“Đây là đại đạo pháp văn? Đơn giản thế hả?” Lục bào lão đầu ngăn người. Quang văn chỉ chừng một thước, khoảng mười nét vẽ.

“Phức tạp thế hả?” Ngụy Tác cũng tròn mắt kinh hô.

Gã thoáng chần kinh, chân nguyên tiếp tục dồn vào, quang văn không ngừng phóng đại, như thể phân giải thành vô số phù văn huyền ảo nối nhau thành phù lục.

Quang văn như hơn vạn phù lục nối nhau, khác nào một điệp gia pháp trận.

Quang văn phóng đại, phân giải xong thì có hình ảnh bay lên.

“Hóa ra là dùng thần niệm ngưng tụ chân nguyên, kiểu như dùng chân nguyên ngưng phù, để vẽ lại đại đạo pháp văn.” Ngụy Tác hiểu ngay.

“Chả trách thần huyền đại năng có thần thông hơn xa Kim đơn tu sĩ, thần văn này như thay đổi thiên địa nguyên khí quy tắc, quá huyền ảo.” Đồng thời, gã cũng bị chần trệ.

Thần văn cần phải ngưng nhiều phù văn nhỏ xíu nối lại, quang văn khuếch đại khiến người ta nhìn rõ cách vẽ phù văn, lúc Ngụy Tác chân chính ngưng văn sẽ ngưng thành từng dải nhỏ.

Lúc gã ở Bắc Mang di tích đã thấy uy lực của thượng cổ siêu cấp đại năng, kó vướng vít không ít thần văn, đủ biết khi họ đối địch, cất tay là phát ra không biết bao nhiêu thần văn huyền ảo khôn tả.

“Cương nha muội, lấy được cái này ở đâu?” Ngụy Tác vừa nhìn quang văn, hít sâu một hơi hỏi.

“Yên tâm, không giả đâu.” Linh Lung Thiên trợn tròn trắng, “Thứ này là trong trận đại chiến năm đó, một thần quân đại năng trọng thương sắp chết cùng phe giao cho ta.”

“Tiểu tử, nếu biết khắc thần văn này, luyện chế thai thể phi kiếm cũng như thần huyền đại năng tự thân luyện chế, thai thể khẳng định thập phần kinh nhân ...” Lục bào lão đầu giật mình, buộc phải thán phục Linh Lung Thiên.

“Chưa biết chừng không chỉ thế.” Linh Lung Thiên hăm hừ, ra vẻ tiện nghi cho Ngụy Tác, “vật này là thần quân cấp đại năng đó có được khi đi du lịch, trước khi chết giao lại cho ta, khẳng định bất phàm, sau này đối phó Hoang tộc, dùng vào luyện khí cũng hữu dụng, chưa biết chừng đại đạo pháp văn là thứ do siêu cấp đại năng để lại, chỉ cần người khắc được thì tương đương với đại năng tự thân luyện khí cũng nên.”

“Chắc là một đoạn thần văn trong môn khoáng thể thần thông.”

Ngụy Tác nhìn quang văn, có cảm giác là một đoạn thích hợp luyện khí trong thần văn của một đại năng phát ra thần thông. Thần thông đầy đủ để đối địch, uy năng khẳng định thập phần kinh nhân.

“Vù!”

Nhìn một lúc, nhãn quang Ngụy Tác đột nhiên lóe lên, linh khí dao động cực kỳ kịch liệt. Từng dải thần văn nhỏ xíu ngưng thành.

“Chát!”

Ngụy Tác như sắp ngưng thành đại đạo pháp văn, có điều được một phần tư thì thần văn đột nhiên vỡ tan khiến khoảng một tắc không gian mờ hẳn, như hoàn toàn sụp đổ.

“Lại có thể dùng chân nguyên và thần thức miễn cưỡng ngưng văn?” Linh Lung Thiên tròn mắt lắm bâm.

“Chắc có thể.” Ngụy Tác đồng thời hít sâu một hơi, chỉ cần có thời gian luyện tập, tuy gần dốc hết cực hạn nhưng có thể miễn cưỡng ngưng thành thần văn hoàn chỉnh.

748. Chương 748: Đánh Thành Mặt Lợn

Ngụy Tác nhìn chăm chăm vào sắc thủy tinh hỏa diễm ở miệng Cửu tiêu ly hỏa lô.

Phát hiện thần thức và chân nguyên có thể miễn cưỡng ngừng được đại đạo pháp văn, Ngụy Tác theo Linh Lung Thiên hướng dẫn mà tôi luyện tinh kim.

Đỉnh cấp tinh kim có đặc tính khác nhau, như Đông hoang trấn yêu tháp có Cửu u minh thiết và Hoang cổ trọng kim tan chảy rất nhanh nhưng Thiên tức tinh kim trong Phần thiên thần lô và Cổ khanh kim mất hơn hai canh giờ mới chảy.

Gần mười canh giờ sau, các loại đỉnh cấp tinh kim mới tan vào nhau, trong khối tinh kim được tử sắc thủy tinh bao lấy, có một giọt thủy châu cực dính đang chảy nhanh.

Lúc trước các loại tinh kim gồm đủ màu: bạc, đen, đỏ, trắng, cổ đồng... nhưng giờ dung luyện lại thì thành màu xanh đậm.

Số tinh kim còn lại đúng như Linh Lung Thiên nói, chỉ một phần ba.

Phần thiên thần lô, Thiên huyết vẫn thiết và Đế văn tinh kim toàn bộ bị dung luyện, Hắc đồng và Cổ khanh kim chỉ còn lại một phần ba, Đông hoang trấn yêu tháp và Thiên la vẫn thiết, Tinh thần bạch lạc kim còn nhiều nhất. Số tinh kim này đặt trước mặt Ngụy Tác.

Ngụy Tác đột nhiên vung tay, chân nguyên kéo từ khối tinh kim xanh đậm ra một mảnh nhỏ cực dính.

Chân nguyên dồn xuống, tinh kim dung dịch biến thành một lưỡi mỏng.

Đợi khi nguội hẵn, lục bào lão đầu và Thủy Linh Nhi đều tỏ ra khẩn trương và mong chờ.

Ngụy Tác mục quang lóe lên, lưỡi tinh kim xanh đậm như được bôi dầu chém vào chỗ Cổ khanh kim còn lại.

“Choang!”

Hoa lửa lóe lên, khối Cổ khanh kim lồm xồm như bị chặt làm đôi.

“Hả...” Lục bào lão đầu hít hơi lạnh.

Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi nhìn nhau, mắt hiện rõ nét kinh hãi.

Nên biết khối Cổ khanh kim tuy chưa được xử lý, nhưng độ bền hơn nhiều thai thể đạo giai pháp bảo. Mảnh tinh kim xanh này cắt sâu vào được Cổ khanh kim thì rõ ràng độ bền hơn hẳn một cấp.

Khối thâm thanh sắc tinh kim này còn chưa tôi luyện xong.

Theo cách của Linh Lung Thiên thì cách phối hợp các đỉnh cấp tinh kim đều theo tỷ lệ tốt nhất, loại tệ nhất cũng không kém hơn Tinh thần bạch lạc kim, còn phải dùng các loại hỏa lực có nhiệt lực khác nhau để tôi luyện, ngoài ra còn dùng linh được được dịch và vài loại huyết dịch yêu thú cùng bột ngọc thạch để tôi hỏa. Quá trình này mất hơn hai mươi ngày.

Linh Lung Thiên nhắc đến nguyên liệu phụ trợ nào, Ngụy Tác đã nhờ Âm Lệ Hoa chuẩn bị hết.

Nhưng chỉ cần đem bán thành phẩm tinh kim chư triệt để tôi luyện này đi luyện chế phi kiếm thì phẩm giai cũng gần đạt huyền cấp cao giai!

“Thế nào, lừa đảo, ta đáng tin mà.” Linh Lung Thiên thấy bọn Ngụy Tác kinh hãi thì nhe răng, “Không mau đưa tinh kim cho ta.”

“Cương nha muội đáng chết, không ngờ có chút môn đạo, tổ tiên ngươi là luyện khí đại năng hả?” Ngụy Tác ném Cổ khanh kim cho Linh Lung Thiên, đồng thời hỏi.

“Xin lỗi, tộc của ta chưa từng có đại luyện khí sư.” Linh Lung Thiên thu nhanh Cổ khanh kim, “người đứng là vô học.”

“Xem ra chân nguyên của ngươi và thiên địa nguyên khí tương xung, nên các ngươi không thể thi triển thuật pháp, cũng không thể luyện chế pháp khí, thành ra không có luyện khí sư, chắc chỉ ăn tinh kim vì đó là thiên phú thần thông.” Ngụy Tác đưa mảnh Hắc đồng còn lại cho Linh Lung Thiên, “vì sao ngươi có thể điều khiển hơi sắc thủ trạc?”

“Lừa đảo, ngươi quá gian trá, vòng vo để hỏi dò ta.” Linh Lung Thiên thập phần cảnh giác, “Những câu này không trong phạm vi giao dịch, ta không đáp. Chỉ bằng ngươi cho ta biết vì sao thần thức lại hơn hẳn Kim đơn tu sĩ? Thuật pháp tu luyện thần thức thường thì bằng với tu vi, không thể thần diệu kinh nhân thế được.”

“Ta dùng linh được.” Ngụy Tác quan sát thần sắc Linh Lung Thiên, đưa ngân bạch sắc tinh kim cho nó, qua dò hỏi, gã biết chân nguyên của nó không thể thi triển thuật pháp gì, tối đa chỉ giúp nó có năng lực độn không, lại không thể sử dụng pháp bảo của tu sĩ, Bắc Mang hóa hình phù được nó coi trọng vì không cần chân nguyên kích phát. Ngụy Tác khẳng định hơi sắc thủ trạc cực kỳ trọng yếu đối với Linh Lung Thiên, tựa hồ không chỉ giản đơn vì là một món chí bảo có thể tiêu tan uy năng pháp bảo và thuật pháp.

“Lừa đảo, còn tinh kim của hắc tháp sao không cho ta!” Linh Lung Thiên kêu lên vì Ngụy Tác tựa hồ không đưa tinh kim còn lại sau khi dung luyện Đông hoang trấn yêu tháp cho nó.

“Chỗ tinh kim này coi như giữ lại, khi ngươi tôi luyện xong, ta sẽ đưa cho.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường.

“Lừa đảo, ngươi cố ý hả? Đến thế này còn không yên tâm? Còn giữ lại? Giữ lại đầu ngươi!” Linh Lung Thiên giận đến run người.

“Yên tâm, ta giữ chữ tín, sớm muộn gì cũng cho ngươi, không cần phải kích động.” Ngụy Tác thản nhiên.

“Được, mau dung luyện Minh thần bảo tọa cho ta, trong đó toàn thứ loạn xạ, dùng hỏa nguyên này chắc thiêu được.” Linh Lung Thiên bảo Ngụy Tác.

“Cũng được.” Ngụy Tác lấy Minh thần bảo tọa đã bị cắn hỏng ra.

Thoáng sau, Minh thần bảo tọa phun ra một mớ tro, thai thể bị thiêu thành tinh kim đen xám. Pháp bảo này đối với Ngụy Tác không đáng gì nên gã không coi trọng.

“Cương nha muối đáng chết, định làm gì?” Ngụy Tác nung xong, Linh Lung Thiên lại nghênh ngang đi ra ngoài khiến gã ngẩn người, kêu lên.

“Không phải còn nguyên liệu chưa chuẩn bị hả? Ta dưỡng thương đã, hai hôm nữa lại tôi luyện tinh kim.” Linh Lung Thiên không buồn ngoảnh lại.

“Cương nha muối lạ lắm, không biết định giở trò gì.” Ngụy Tác thấy Linh Lung Thiên bỏ chạy thì hồ nghi.

“Linh Lung Thiên cũng không xấu, phu quân sao lại làm khó nó?” Thủy Linh Nhi lấy làm lạ.

“Nàng bị vẻ ngoài của nó lừa rồi, lúc cùng ta vào Bắc Mang di tích thì nó quỷ kế đa đoan, kết quả đi đêm lắm mà gặp ma, bị đả thương.” Ngụy Tác nói: “Hiện tại nó theo ta không biết vì cớ gì, dù gì nó cũng quỷ bí, không biết nói thật hay giả nữa. ”

“Làm sao bây giờ?” Lục bào lão đầu không ngờ Linh Lung Thiên lấy tinh kim đi nên ngẩn ra.

“Dùng Hoang cổ cự ngao luyện chế thành pháp bảo, cần nguyên liệu gì hả?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, hỏi lục bào lão đầu.

“Luyện khí chỉ pháp mà ta biết thì những nguyên liệu cần thiết, ngươi đều có. Bồi giáp, càn, đuôi của Hoang cổ cự ngao đều có thể luyện chế thành pháp bảo. Có nên hỏi dò nó xem? Chưa biết chừng nó có thru đoạn khiến các nguyên liệu huy canh tác dụng tốt hơn?” Lục bào lão đầu thập phần do dự. Vốn lão rất tự tin trước mặt gã, nhắc đến luyện khí thì thậm chí cho rằng tu đạo giới hiện tại không mấy luyện khí sư so được. Nhưng thủ đoạn của Linh Lung Thiên lại khiến lão dao động, Hoang cổ cự ngao là cứu cấp yêu thú, lớp giáp cực kỳ cứng, huyền giai công kích giáng lên cũng không mấy may sây sát, lão không dám lãng phí nguyên liệu rất có thể luyện chế được pháp bảo kinh nhân này.

“Cũng được, Linh Nhi, bảo Âm Lệ Hoa hộ ta xem ta có thể vào chỗ tàng kinh của Âm Thi tông, chưa biết chừng phát hiện được ghi chép hữu dụng.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, gật đầu, “nguyên liệu Hoang cổ cự ngao này thì hai hôm nữa sẽ hỏi dò nó, ta ra hậu điện luyện Thiên đế vắn tinh tàn thiên mà Phong Ngô Thương truyền cho. ”

...

“Lừa đảo tính toán không tệ, định bảo ta dùng Hoang cổ cự ngao luyện chế pháp bảo.”

Linh Lung Thiên đang ở trong tinh thất, tai hơi rung lên, lẩm bẩm hình như nghe rõ bọn Ngụy Tác nói gì.

“Hoang cổ cự ngao đó thì tên lừa đảo này có được bằng cách nào... đúng là cổ quái... Hoang cổ cự ngao này đã tiến giai, luyện chế bối giáp đặc sẽ được pháp bảo huyền giai thượng phẩm trở lên, cộng với phi kiếm của y, có thể đến Đại Thí Thiên...”

Linh Lung Thiên lẩm bẩm, tựa hồ Hoang cổ cự ngao mà Ngụy Tác lấy được tại Bắc Linh thành từ lâu đã lọt vào kim quang đại nhãn.

“Hừ! Còn dám nói xấu sau lưng ta... Hoang cổ cự ngao thì ta có thể giúp luyện chế, bất quá tên lừa đảo này quá đáng ghét, phải cho một trận đả, bỏ lẩn bỏ toài ra cầu xin mới khiến ta vui giận.” Linh Lung Thiên lẩm bẩm đoạn vô cùng đắc ý.

“Có mấy khối cực phẩm tinh kim... Thiên tức tinh kim thì ta luyện hóa càng nhanh... hai ngày nữa, lừa đảo đáng ghét, ta sẽ đánh người thành mặt lợn... oa ha ha ha.”

-o0o-

749. Chương 749: Gần Đạt Cửu Cấp

“Cái gì nhỉ? Có người thi pháp, linh khí dao động quá mạnh!”

“Tinh thần nguyên khí, là khí tức tinh thần nguyên khí, là thuật pháp nào đó có thể dẫn động tinh thần nguyên khí!”

Ba tu sĩ trẻ tuổi mặc mặc lục sắc pháp y, đứng trên Tử ma anh, có vẻ là đệ tử tinh anh Âm Thi tông đang lướt đi trên không, đột nhiên cùng thấy bảy ngân sắc quang trụ xuyên thủng mây đen rọi xuống.

“Có ai đấu pháp hả? ”

“Ồ Cung phụng điện, chắc là cung phụng trưởng lão luyện thuật pháp.”

“Tông chủ thật ra kết giao, lôi kéo bao nhiêu đại tu sĩ? Các cung phụng trưởng lão đều cực kỳ bất phàm...”

Thất đạo ngân sắc quang trụ rất bắt mắt, không chỉ ba tuần sơn đệ tử, mọi đệ tử Âm Thi tông khác cũng bị kinh động.

Nhìn rõ chỗ bảy ngân sắc quang trụ chiếu xuống, các tu sĩ Âm Thi tông trừ chấn kinh thì không hề hoảng loạn.

“Chả trách Huyền Phong môn và Chân Võ e dè Ngọc Thiên tông như thế, phu quân, thuật pháp này không chỉ uy năng công kích kinh nhân, có cả tinh thần nguyên khí, không thể ngăn được...”

Trong một sơn cốc sau hoàng ngọc đại điện, Thủy Linh Nhi nhìn bảy ngân sắc quang trụ trút xuống, thần sắc hơi chấn kinh. Nàng nhận ra tinh thần nguyên khí từ Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp được Ngọc Thiên tông diễn hóa từ Thiên đế vắn tinh tàn thiên có thể xuyên qua thiên địa nguyên khí, qua kim thiết ngọc thạch. Một khi thi triển thì chân nguyên và khí huyết tổn hao kịch liệt, như thiêu đốt thọ nguyên, nhưng đối phương không có vô thượng cường pháp chống lại được tinh thần nguyên khí tất sẽ bị thương. Trừ thần huyền đại năng, e rằng Kim đơn đại tu sĩ không có thủ đoạn ngăn được tinh thần nguyên khí, nên môn này của Ngọc Thiên tông thiên về hướng ngọc thạch câu phần, lưỡng bại câu thương, giết định một nghìn cũng tự tổn thương tám trăm.

“Chả trách Thiên đế vẫn tinh thiên ngang với Liệt khuyết tàn nguyệt, cùng thuộc thượng cổ thập đại công phạt chi pháp, nếu hoàn chỉnh thì có thể thi triển mà không sợ tổn thương thì dù tu vi cao hơn một cấp cũng phải bỏ chạy.”

Mắt Ngụy Tác ánh lên liên tục, tự thân thi pháp nên càng hiểu rõ về thuật pháp này, trong tinh thần nguyên khí trút xuống có không ít tia thiêu đốt khí huyết, nếu không sợ tổn hại, có thể thoải mái phát ra thì một Kim đơn tu sĩ chưa hẳn có thể đấu với thần huyền đại năng, nhưng với các Kim đơn tu sĩ thì gần như vô địch.

Được gã điều khiển, bảy ngân sắc quang trụ ngưng thành một đạo tôn cao cả trượng, rực rỡ đứng trên đài sen.

“Ầm!”

Ngưng thành đạo tôn, thân thể Ngụy Tác chợt lơ lửng, bùng lên khí tức kinh nhân, uốn theo tư thế hình rồng.

“Xoạt!”

Đạo tôn không bị Ngụy Tác kích phát mà tự tan còn gã như có sức hút vô cùng, ngân bạch sắc nguyên khí rực rỡ bị hút hết vào thể nội.

“Tắm dầu đốt cũng chỉ thể thôi ... Mùi vị này không dễ chịu, coi như tôi luyện ý chí.... ”

Tinh thần nguyên khí chui vào thể nội, Ngụy Tác tỏ vẻ đau đớn cùng cực.

Trước kia gã luyện lóa Thiên long nguyên khí tôi luyện nhục thân, tinh thần nguyên khí trong thiên long nguyên khí hơn nhiều lần dùng Thiên long quần tinh tôi thể thuật tu luyện theo kiểu thông thường, nhưng so với đạo thuật pháp này, tinh thần nguyên khí trong thiên long nguyên khí ôn hòa hơn.

Luyện hóa thiên long nguyên khí, tuy thống khổ nhưng chỉ như vô số cương châm nung đỏ không ngừng đâm vào thể nội, giờ hút tinh thần nguyên khí mà môn thuật pháp này dẫn xuống thì như từng dòng than đỏ chảy vào rồi hóa thành vô số dầu sôi.

Đau đớn này khiến đầu óc gã như nổ tung, thần hồn cũng cơ hồ không nhận được, chỉ muốn chui khỏi đỉnh đầu.

“Không chịu khổ... không thành vô thượng pháp... sâu kiến hóa rồng...”

Đồng thời, thi triển Thiên long quần tinh tôi thể thuật, như hóa thành viên cổ thiên long, Ngụy Tác đột nhiên nhớ đến bạch sắc viên cổ thiên long trong long trủng. Óc gã tựa có ảo giác, lại xuất hiện cảnh bạch sắc viên cổ thiên long từ giao hóa long khiến thần hồn cũng run lên, đau đớn vô biên. Bạch sắc giao long hoành không xuất thế, vô số lôi điện trút xuống mình nó, da tan nát, huyết nhục tơi tả, nhưng trong cơn bão sấm sét đó, bạch sắc giao long mọc sừng, da thịt lành lại, biến thành viên cổ thiên long.

“Thần huyền, thần huyền, không hành vô thượng pháp sao đấu được với thần huyền!” Óc Ngụy Tác xuất hiện thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyệt Luân, kiếm luân khổng lồ và vô thượng kiếm quang như chém rách thiên địa, diệt hết tất cả.

“Nếu nhục thân sánh với viên cổ thiên long, uy lực một trảo cùng với Động Hư bộ pháp, sẽ giết được cả thần huyền đại năng.”

Ngụy Tác cố nén cơn đau khó tưởng tượng nổi.

“Vù!”

Chỉ mấy chục tích tắc, đạo thuật pháp này ngưng thành đạo tôn bị gã hút hết tinh thần nguyên khí, từ mọi lỗ chân lông phun trào nguyên khí, mang theo máu ứ.

Nguyên khí của tinh thần nguyên khí này đều bất lợi cho tu sĩ, tổn hại đến nhục thân, mang theo máu ứ cùng mùi vị không phải của huyết tinh. Tôi luyện lần này tựa hồ trút hết tạp chất bất lợi ẩn tàng sâu ra, phế vật từ tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết, thủy linh nguyên khí vô cùng gột rửa không sạch cũng được bài trừ.

“Phù, phù....” Ngụy Tác đáp xuống thở hồng hộc.

Tuy tinh thần nguyên khí đã bị gã hút toàn bộ, Thiên long quần tinh tôi thể thuật đã dừng nhưng cảm giác đau đớn chưa tan, da còn bỏng rát, đỏ sẫm lên.

Gã chợt có cảm giác như hơi thở cũng hít vào nhiều không khí hơn, vốn gã quen với sức mạnh nhưng giờ lại thấy thể nội sung mãn sức mạnh bùng nổ.

“Phu quân, sao vậy?” Thủy Linh Nhi thập phần khẩn trương.

“Ta không sao, thuật pháp này phối hợp cùng Thiên long quần tinh tôi thể thuật tôi luyện nhục thân thì công hiệu quả nhiên thập phần kinh nhân, chỉ là tinh thần nguyên khí này đối với tu sĩ hơi mãnh liệt.” Ngụy Tác thở hồng hộc, cảm giác đau đớn tan đi, tuy nhục thân mạnh hơn nhưng khí huyết hụt đi, như vừa thụ thương, mất nhiều máu.

“Đúng như Phong Ngô Thương nói, Kim đơn tu sĩ tầm thường, thi triển thuật pháp này sẽ tổn thất mười mấy năm thọ nguyên. ”

Ngụy Tác lấy từ nạp bảo thủ trục ra một khối ngũ sắc ngọc thạch cỡ cái đĩa đoạn trên mình phun tràn vô số thủy linh nguyên khí, đỉnh đầu hình thành hình ảnh Thủy hoàng thần linh, há miệng nuốt ngũ sắc ngọc thạch vào luyện hóa.

Năm khối ngũ sắc ngọc thạch này là Thiên long huyết hóa thạch gã lấy được tại thiên long long trũng, có thể tăng cường khí huyết, đề thăng thọ nguyên.

Ngụy Tác lấy được trong thiên long long trũng cả núi Thiên long huyết hóa thạch, trừ Lý Tả Ý luyện hóa một chút thì gã chưa động đến, khối này chỉ là một phần mấy nghìn gã có.

Thiên long huyết hóa thạch luyện hóa không khó, cả tảng to như cái đĩa được thủy linh nguyên khí tinh thuần cực độ gột rửa, tan nhanh như đang đun sôi đường phèn.

Thoáng sau, khối Thiên long huyết hóa thạch bị Ngụy Tác luyện hóa sạch sẽ, còn lại một viên nhỏ, thủy linh nguyên khí gột rửa thành tro, thổi tung lên đỉnh đầu gã.

Không ngừng luyện hóa mười mấy viên Thiên long huyết hóa thạch, thể nội Ngụy Tác sạch bách cảm giác khí huyết thiếu hụt, cơn đau cũng tan đi, như tắm trong suối nóng, cực kỳ dễ chịu.

“Tiếp nào!”

Ngụy Tác không hề do dự, thi triển Bắc minh đấu chuyển, Nhiên Nguyên đại pháp, đoạn dùng Thiên long quần tinh tôi thể thuật hút lấy tinh thần nguyên khí, tôi luyện nhục thân.

“Xoạt!”

Từng hình ảnh đạo tôn do tinh thần nguyên khí ngưng thành bị Ngụy Tác hút vào, từng khối Thiên long huyết hóa thạch bị luyện hóa

“Y tu luyện thần thông gì nhỉ?”

Liên tục mấy chục lần tinh quang quang trụ chiếu xuống, Kỳ Long Sơn, Thanh Bình, và bọn Phong Tri Du vừa xung kích kim đơn thành công cũng bị kinh động, nhưng không quấy nhiễu gã.

“Phu quân giá sắp đạt tầng cuối của Thiên long quần tinh tôi thể thuật, Thiên long pháp thân.... ”

Không ngừng thi triển hơn một trăm lần Bắc minh đấu chuyển, Nhiên Nguyên đại pháp, hóa ra hơn một trăm tôn tinh quang đạo tôn để hấp nạp, luyện hóa hơn nghìn khối Thiên long huyết hóa thạch thì trên mình Ngụy Tác ánh lên ngân sắc quang văn.

Ngân sắc quang văn là từ thể nội Ngụy Tác ánh lên.

Thủy Linh Nhi có nghe gã nói về Thiên long quần tinh tôi thể thuật, kinh mạch sẽ ánh lên ngân sắc thần quang, lúc đó là đạt tầng sau cùng “Thiên long pháp thân”.

Ngụy Tác đã tu thành Tinh quang long thân, thân thể sánh với bát cấp giao long.

Đạt tới cửu cấp thiên long mới thật sự là ngự giao hóa long, đạt cửu cấp mới là vô thượng vương giả yêu thú của cả tu đạo giới, đạt cửu cấp thì tu đạo giới không phân chia nữa, như giao long hóa thành thiên long, thần thông khó tưởng tượng nổi. Ngụy Tác tương đương với giao long, đã vượt một trào qua ải cửu cấp.

-o0o-

750. Chương 750: Đánh Đã Rồi Tính

“Phu quân, sao lại dừng.”

Thủy Linh Nhi thấy kinh mạch Ngụy Tác ánh lên ngân sắc thần quang thì cực kỳ hoan hỉ. Viên cổ thiên long pháp thân gần như bất hủ, vô cùng siêu phàm, dù không động dụng thuật pháp thì cũng có thể phá được vô số kỳ thuật, nhiều công pháp không thể ảnh hưởng tới. Nhưng nàng kinh ngạc vì liên tục hấp nạp hơn một trăm tinh quang đạo tôn hàm chứa tinh thần nguyên khí kinh nhân, luyện hóa hơn nghìn khối Thiên long huyết hóa thạch, thì gã dừng lại.

“Khí huyết của ta quá thịnh, thể nội tinh huyết gần đạt mức thiên long long huyết, Thiên long huyết hóa thạch giảm hẳn tác dụng, chỉ bằng một phần ba trước kia... không liên quan đến kháng được tính, dù luyện hóa Tử hồ hoa cũng vậy.” Ngụy Tác vừa cảm ngộ vừa giải thích với Thủy Linh Nhi.

“Còn một phần ba công hiệu, phu quân nên luyện hóa tiếp.” Thủy Linh Nhi hấp háy đôi mắt trong veo, không mấy may có khí tức phạm trần: “Thiên long huyết hóa thạch của huynh còn nhiều, luyện hóa toàn bộ sẽ khiến nhục thân mạnh hơn.”

“Quá lãng phí, Thiên long huyết hóa thạch mỗi khối đều là chí bảo, đủ cho tu sĩ đề thăng mấy năm thọ nguyên. Ta dùng thứ khác đã rồi tính, áp lực đến từ đối thủ là thần huyền đại năng, ta dùng Thiên long huyết hóa thạch phối hợp tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, với họ như thể khác nào phí của giới. Ta đã cân nhắc, Thiên đế vẫn tinh tàn thiên đứng trong thượng cổ thập đại công phạt chi pháp, dẫn tụ tinh thần nguyên khí khiến tu sĩ bình thường không chống nổi, sau này khi đối địch ta sẽ thi triển và phối hợp với Thiên long huyết hóa thạch tu luyện, chưa biết chừng sẽ tạo ra sát thương nhất định với thần huyền đại năng.” Ngụy Tác bảo Thủy Linh Nhi: “Môn thuật pháp này, với tu vi hiện tại của ta mà liên tục thi triển, uy năng sẽ bao trùm mấy nghìn trượng.”

“Phu quân cũng có lý.” Thủy Linh Nhi hơi ngần ra rồi gật đầu, “Với tu vi của huynh thi triển thuật này, thần huyền đại năng có lẽ còn đỡ nổi, chs Kim đơn đại tu sĩ trừ phi có vô thượng pháp bảo, còn lại đều không thể, dù mấy chục Kim đơn đại tu sĩ vây công, cứ liên tục thi triển thì đối phương sẽ bị đánh tan.”

“Tiếp theo cần phải dùng Thiên long huyết hóa thạch để phối hợp tu luyện, lần tới đối diện đại địch mới tu luyện. Thiên long huyết hóa thạch đối với các vị cũng rất có tác dụng, ta muốn để lại một ít cho Lý Tả Ý xem y có thể đột phá tu vi, kéo dài thọ nguyên chăng. Thiên long huyết hóa thạch không còn bao nhiêu công hiệu với ta, có dùng cũng là lãng phí.” Ngụy Tác trầm ngâm. Thần thức Lý Tả Ý gần như không còn khả năng khôi phục, đối với bọn gã thì y không còn là người kế thừa U Minh cung cung chủ mà là huynh đệ, có ơn cứu mệnh với gã nên gã phải tận lực giúp y kéo dài thọ nguyên.

“Nhục thân của huynh đến mức nào rồi?” Thủy Linh Nhi gật đầu, ngữ khí tựa hồ hơi tiếc nuối, nếu có đủ linh dược đề thăng thọ nguyên thì nhục thân của gã sẽ đạt mức như pháp thân của viên cổ thiên long, cơ hồ bất hủ, dù kinh thiên thuật pháp của thần huyền đại năng cũng chưa chắc đã thương được.

“Ta thử xem sao.”

Ngụy Tác lấy ra khối hắc sắc tinh kim, chứa Cửu u minh thiết và Hoang cổ trọng kim còn lại sau khi nung Đồng hoang trấn yêu tháp.

“Choang!”

Ngụy Tác lấp lánh ngân sắc thần quang, thần quang tỏa ra hơi nóng như dương quang, huyết khí nồng hậu cực độ khiến người ta nghẹt thở, như Hoang cổ cự thú đang vùng vẫy. Ngón tay gã lóe ngân quang bắn vào hắc sắc tinh kim, ngân quang tắt đi, không có gì khác thường còn khối tinh kim có Cửu u minh thiết và Hoang cổ trọng kim xuất hiện một dấu tay nhàn nhạt hiện rõ.

“Phu quân, nhục thân đã gần bằng huyền giai pháp bảo!” Cả Thủy Linh Nhi vốn biết trước cũng không nén được kêu khẽ.

“Nhục thân của ta đạt mức cao nhất của bát cấp cao giai yêu thú, nếu là yêu thú thì đã gần sát cửu cấp, huyền giai hạ phẩm pháp bảo đánh trúng cũng không đủ thương được.” Ngụy Tác cảm nhận rõ.

“Thiên long long trùng... còn kinh nhân hơn bảo khổ một siêu cấp tông môn tích lũy mấy nghìn năm, thật sự quá may mắn.” Thủy Linh Nhi không nén được nói thế. Nàng hiểu rõ, tu vi hiện tại và tốc độ thần thông tinh tiến của Ngụy Tác thật khó tưởng tượng nổi, thiên cổ hiếm có, cũng vì gã lấy được cơ hồ cả thiên long long trùng. Thiên long huyết hóa thạch cả núi, Kim đơn tu sĩ khác thậm chí còn không dám nghĩ tới điều đó vì một miếng với họ cũng là chí bảo, mà gã có tới mấy nghìn! Nếu đổi lại là Kim đơn tu sĩ khác, dù có Thiên long quần tinh tôi thể thuật, liên tục bế quan mấy chục năm khổ tu cũng không đạt tới cảnh giới hiện thời của gã.

“Thiên long quần tinh tôi thể thuật, đích xác cũng là vô thượng cường pháp như Động Hư bộ pháp. Hiện tại khí huyết của ta gần đạt thiên long long huyết, chỉ mấy ngày nữa thì nhục thân thay đổi dẫn đến toàn thân nguyên khí thay đổi theo, khi ấy thọ nguyên sẽ tăng trưởng, dung nạp được thêm chân nguyên, chân nguyên lực tăng tiến thì kim đơn cũng thế.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, cảm giác như trong hơi thở, sức mạnh bằng bạc phun ra.

“Bất quá môn thuật pháp này càng về sau càng gian nan, với nhục thân hiện tại của huynh, Thiên long huyết hóa thạch cũng vô hiệu, e rằng chỉ có tiên cấp đơn được đề thăng thọ nguyên mới có thể đề thăng nhục thân tu vi cho huynh.” Thủy Linh Nhi trầm ngâm: “Huyền Phong môn có hai viên Càn khôn tá nguyên tiên đơn nhưng không thể lấy được.”

“Không vội... Đại đạo như thiên, không thể một lần xong hết.” Ngụy Tác mỉm cười, nhờ Thiên đế vẫn tinh tàn thiên phối hợp để tu luyện tôi thể chi thuật, hứng chịu thống khổ vô tận nhưng gã cũng thu được nhiều cảm ngộ. Nhất là cảnh tượng giao hóa long, chịu đủ vạn nỗi khổ, sấm sét giáng xuống mình, cơ hồ hủy hết nhục thân huyết nhục, sau cùng biến thành thiên long đó khiến gã cảm nhận được khí tức nghịch thiên.

Nhìn Thủy Linh Nhi bằng cơ ngọc cốt, không nhiễm bụi trần, gã lại mỉm cười, không nén cảm tay nàng, có điều nhãn quang lóe lên, lại có nén. Vì nhục thân gã tăng tiến quá nhiều, còn chưa kịp quen, sợ không khống chế được sẽ làm đau tay nàng.

“Lần này Cương nha muội sao lại không xô tới như ruồi nhặng ngửi thấy mùi tanh nhỉ? Lẽ nào xa quá nên Cương nha muội không cảm nhận được tinh kim khí tức? Mấy khối tinh kim này hữu dụng với Cương nha muội, khả dĩ đề thăng tu vi... Nó định tu luyện lợi hại hơn, đối phó được ta thì mới xuất hiện? Biết đâu lại thế, ta thấy lúc nó lấy tinh kim chạy đi lạ lắm... Bất quá nó định gây phiền cho ta thì sẽ thất vọng.” Mục quang nhìn lên hắc sắc tinh kim, Ngụy Tác không nén được lẩm bẩm.

“Muội thấy nó cũng không xấu.” Thủy Linh Nhi có ấn tượng không tệ với Linh Lung Thiên, cho rằng nó không nhe về ngoài, chỉ là tiểu nữ hài, không nén được mà nói giúp.

....

“Oa ha ha ha! Lừa đảo, ngươi sẽ biết tay!” Thủy Linh Nhi không biết rằng đúng lúc nàng nói câu đó thì trong tĩnh thất, Linh Lung Thiên vốn nhắm mắt bất động, thậm chí nhịp tim cũng ngừng lại, chỉ còn tử quang bao quanh, đột nhiên mở bừng mắt, lúc lắc chân tay, bật cười đắc ý.

“À! Khí tức Cửu u minh thiết và Hoang cổ trọng kim...” Đột nhiên, tiếng cười tắt ngóm, tiểu nữ hài đầu mọc sừng hít hà, tỏ vẻ thập phần hồ nghi.

“Lừa đảo! Khối tinh kim đó là của ta! Lẽ nào ngươi nuốt lời! Lừa đảo, đáng ghét, ta đánh chết ngươi!”

Linh Lung Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, hóa thành tử sắc lưu quang lướt khỏi tĩnh thất.

“Chuyện đó...”

Thủy Linh Nhi tròn mắt. Nàng vừa nói tốt cho Linh Lung Thiên, Ngụy Tác vừa thu lại tinh kim, còn chưa đi khỏi thì Linh Lung Thiên đã xuất hiện.

“Lừa đảo, dám động vào tinh kim của ta! Ngứa ngứa rồi hả?” Linh Lung Thiên nhe nanh múa vuốt, hơi sắc thủ trạc lóe quang mang, trực tiếp lao vào Ngụy Tác.

“Nàng thấy ta nói có sai không?” Ngụy Tác xua tay với Thủy Linh Nhi.

“....” Thủy Linh Nhi tắt tiếng.

“Lừa đảo, lạ lắm.” Cách Ngụy Tác mấy chục trượng, Linh Lung Thiên tựa hồ cảm giác được khí tức của gã khác thường nên dừng lại nói

“Đừng có làm phiền ta, không thì khó coi lắm đấy.” Ngụy Tác lắc đầu với Linh Lung Thiên.

“Giả thần giả quỷ, người tu luyện thuật pháp gì, tu vi cao đến đâu cũng không phải đối thủ của ta, đánh đã rồi tính.” Linh Lung Thiên vốn còn do dự, thấy gã như thế thì không nén được, gào lên lao tới.

-o0o-

751. Chương 751: Mệnh Không Dài Lâu?

Linh Lung Thiên nhanh hơn nhiều trước, toàn thân chìm trong tử quang, thoáng sau đến trước mặt Ngụy Tác, nó vã gã đã có kinh nghiệm giao chiến, hạ thủ thập phần âm hiểm, trông như vã vào mặt gã nhưng thật ra lại đá vào tiểu phúc.

“Chát”.

Ngụy Tác đứng im phất tay, chặn đòn của Linh Lung Thiên.

“Lừa đảo, cứng quá, đau quá!”

Tử sắc thần quang và ngân sắc thần quang lóe lên, Linh Lung Thiên rụt chân kêu đau.

“Lừa đảo, đánh người thành mặt lợn!” Chân đau nhói, Linh Lung Thiên càng giận, nghiêng răng nghiêng lợi vã vào gã. “Việc gì hả?” Đồng thời, nó tròn mắt.

Với nhục thân trước kia của gã thì kém nó, mỗi lần va nhau là bị chấn bay mười mấy trượng, nhưng giờ chặn đòn cước xong thì gã đứng yên, khí định thần nhàn, ngân sắc thần quang chói lòa.

Chát! Sóng khí đẩy lên quanh Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, gã phất tay chặn đòn của Linh Lung Thiên.

“Cứng thật! Đau quá...”

Linh Lung Thiên bịt tay lùi mấy bước kêu đau. Ngụy Tác tạo cho nó cảm giác như một khối thần thạch không thể lay chuyển, cứng khó tưởng tượng nổi.

“Sao lại thế được, mấy ngày thôi, dù có thượng cổ luyện thể vô thượng cường pháp cũng không thể đề thăng nhục thân như thế.” Linh Lung Thiên không dám tin nhìn ngân quang trên mình Ngụy Tác, cảm được nhục thân của gã khác xa.

“Cương nha muội đáng chết, quả nhiên giả trò, nói là dưỡng thương, kết quả lấy ngàn ấy tinh kim còn dám làm phiền ta. Tiếc là ngươi lắm rồi, tốt nhất nên chịu phép, theo đúng ước định, ngoan ngoãn luyện khí.” Ngụy Tác nói, gã nhận ra nhục thân của mình đã vượt xa Linh Lung Thiên. Cách biệt cũng như một thiếu nữ chừng mười tuổi mà một thiếu niên hai mươi, hiện tại Linh Lung Thiên tấn công, gã giờ tay lên đỡ, chỉ thấy như gõ gỗ vào, không hề đau đớn, dù gã đứng bất động cho nó đánh cũng không sao.

“Không thể nào, khẳng định là ảo giác.” Linh Lung Thiên gầm lên lao tới, nó ủ mưu đã lâu, muốn đánh gã một trận, giờ thế này sao có thể cam tâm.

“Cương nha muội đáng chết, tự đâm đầu vào.”

Chát! Ngụy Tác chặn đòn, gõ mạnh lên đầu Linh Lung Thiên.

“A! A! A!”

Linh Lung Thiên kêu đau liên hồi, nhưng vẫn đầu chon chón với gã.

“A! Lừa đảo!”

Đột nhiên Linh Lung Thiên ré lên, đầu lại bị Ngụy Tác gõ sừng vù.

Ngụy Tác vốn tay chân dài hơn nên khi không bị chấn bay, hoàn toàn chiếm ưu thế.

“Còn không dừng tay? Không sợ tay chân sừng hủ?” Ngụy Tác khí định thần nhân nói với Linh Lung Thiên đang phát cuồng. Tay chân nó lúc này ửng đỏ như lúc trước gã đấu với nó.

“Ta không, lừa đảo, đâm mù mắt ngươi!... A!”

Linh Lung Thiên kêu lên thê thảm, định đánh lén mắt Ngụy Tác nhưng bị gã đá trả một cước, mặt sừng đỏ lên. Ngọn cước này dù gã ghìem lực nhưng vẫn khiến nửa mặt nó sừng vù.

“Phu quân, đừng đánh nữa.” Thủy Linh Nhi lên tiếng khuyên, nhục thân Linh Lung Thiên và hơi quang kỳ dị của hơi sắc thủ trạc khiến nàng kinh. Đời sau của thượng cổ hóa hình đại yêu quả nhiên có tiên thiên ưu thế so với đời sau của thần huyền đại năng, thần thông cực kỳ cổ quái.

“Được, dừng tay, lừa đảo, sau lưng ngươi là ai hử?”

Linh Lung Thiên thấy Thủy Linh Nhi nói thế thì dừng lại, ra vẻ nhìn ra sau lưng Ngụy Tác, đồng thời với tốc độ nhanh hơn, hóa thành tử quang tung cước vào mặt gã.

“Trò này đã dùng rồi... còn định lừa ta hử.” Ngụy Tác cười ha hả, không hề mắc lừa mà tung cước.

“A!” Linh Lung Thiên ré lên, chân chưa đá trúng mặt gã thì mặt đã bị gã đá trúng.

“Lừa đảo...” Linh Lung Thiên tối sầm mắt mũi, chân tay đau đến như không còn là của mình, giật cơ hồ thổ huyết.

Bị Ngụy Tác đá bay, nó không dám lập lên liều mạng nữa vì biết chỉ tổ tự ném đòn.

“Lừa đảo, ngươi giở trò gì sao nhục thân đề thăng đến mức này. Cứng thế, không sợ thạch hóa hử!” Chốc sau, Linh Lung Thiên cố nén xung động thổ huyết, kêu lên không hiểu.

“Cứng hử? Không hề.” Ngụy Tác vẩy vẩy tay, da gã cực kỳ đàn hồi, không có vẻ gì cứng như thần thiết.

“Ngươi!” Linh Lung Thiên nhìn tay gã thì giận đỏ mặt, tay nó sừng đỏ, đau như kim châm, tay gã mịn màng, như không hề hấn gì.

“Thiên long huyết hóa thạch... Thiên long huyết hóa thạch của ngươi đã ít đi, không đúng, Thiên long huyết hóa thạch tối đa chỉ tăng cường khí huyết, đề thăng thọ nguyên, không thể khiến nhục thân đề thăng như thế.” Gã không đáp, Linh Lung Thiên mất rực kim quang, như xuyên hư không, quan sát biến hóa trên mình Ngụy Tác. “Thật ra là sao!” Nhưng nó nhanh chóng kêu lên, vì tuy đã thấy hết mọi bảo vật của gã, tất cả đều thập phần kinh nhân nhưng không có kỳ trân tối luyện nhục thân.

“Chỉ bằng chúng ta giao dịch, ngươi cho ta biết là linh được gì, cụ thể có công hiệu thế nào, ta cho ngươi biết nguyên nhân nhục thân đề thăng nhanh như thế.” Ngụy Tác nhìn Linh Lung Thiên, mục quang lóe lên, lấy ra năm bạch ngọc đơn bình.

Trong năm bạch ngọc đơn bình đều đựng một nhánh linh được, bốn nhánh thân cỏ, màu sắc khác với cộng, nhánh còn lại là một đoá thâm hồng sắc tiểu hoa.

Hiện tại trong năm nhánh linh được, trừ một nhánh ô kim sắc tiểu thảo còn tươi, tất cả đều khô.

Năm nhánh linh được này là Ngụy Tác lấy được từ Thanh Thành khư, lúc đó gã lấy được không ít linh được giá trị kinh nhân, kể cả Tiếp dẫn tiên thảo khả dĩ luyện chế tiên cấp đơn được, hiện tại đã giao hết cho Cơ Nhã, năm nhánh này cả nàng và lục bào lão đầu đều không biết nên còn trong tay gã. Gã đã định hỏi Linh Lung Thiên vì đời sau của hóa hình đại yêu tu như nó có kiến thức khó tưởng tượng nổi, như được nhiều đại năng truyền thừa, gã phải tìm cách khai thác giá trị tốt nhất.

Trong năm nhánh linh được có bốn đã khô, nhưng đều có số năm sinh trưởng cực kỳ kinh nhân, được lực khiến Ngụy Tác thấy không hề tầm thường. Trong được viên ở Thanh Thành khư, cả Thanh hư đẳng cũng không hẳn là linh được tối đỉnh cấp, trong năm nhánh này chưa biết chừng có vật kinh nhân.

“Muốn ta làm giám định sư miễn phí, đừng mơ...”

“Thế người đừng mơ biết được bí mật của ta. Sau này trước mặt ta nên ngoan một chút, chưa biết chừng ta không vui lại đánh người trút giận.”

“Lừa đảo, dám uy hiếp ta thì kết quả thế nào!”

Linh Lung Thiên không sợ Ngụy Tác uy hiếp, độn tốc của nó không kém hơn gã, và khi cách ba trượng thì gã không thể động dụng thuật pháp, dù Động Hư bộ pháp thì nó chưa biết chừng cũng có thể liên tục đổi vị trí mà tránh né Trừ phi thần thông của gã hơn nữa, không thì tuy nó đánh không lại nhưng muốn chạy thì không thành vấn đề.

Nhưng nhục thân gã tăng tiến nhanh trong thời gian ngắn lại là dự hoặc trí mạng với nó.

Chi của nó thiên về sử dụng nhục thân chiến đấu, nhục thân là tu vi, nhục thân có thể đối phó vô thượng pháp. Nó muốn biết gã dùng thuật pháp gì để đạt như thế.

“Lừa đảo, trừ phi người để ta đá một cước thì ta đồng ý, cho người biết năm thứ này là gì?”

“Người biết hết năm nhánh này?”

“Linh tộc bọn ta thọ nguyên cực kỳ lâu dài, tu sĩ các người không thể tưởng tượng, đời đời truyền thừa, tu vi cũng bị thiên địa biến thiên hạn chế, nhưng biết hết những thứ này cũng có gì lạ.”

“...”

Rồi Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đạt thành hiệp nghị, Ngụy Tác để nó đá một cú rồi nó cho gã biết năm nhánh linh dược là gì, sau đó gã cho nó biết với thủ đoạn gì khiến cảnh giới nhục thân dễ thăng kinh nhân như thế.

“Chát!”

Linh Lung Thiên đá gã một cước Ngụy Tác.

“A!” Linh Lung Thiên cực kỳ hối hận đến phát cuồng vì Ngụy Tác bất động, thủy linh nguyên khí dâng lên, mặt gã không may mắn dính bụi còn chân nó vốn xưng vũ lại đau đớn như bị cương châm đâm vào.

...

“Hay lắm, tiểu tử, mạng người không còn lâu nữa đâu!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không biết rằng lúc đó, một lão nhân mặc bạch bào, mặt mũi nhăn nhúm, tóc bạc xòa vai nhưng khí tức còn kinh nhân hơn Hoang cổ cự thú đang ở trên hoang nguyên rìa Vân Linh đại lục, đột nhiên nhìn về phía sơn môn Âm Thi tông nói thế. Chính thị Thiên Kiếm tông thần huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyết Luân.

Tay lão ánh lên thanh sắc quang diễm có tự phù lưu động, hàm chứa thần huyền khí tức, tựa hồ một Thần huyền tu sĩ khác truyền tin tới.

-o0o-

752. Chương 752: Nữ Nhân

“Đây là Tử phát linh thảo, là Thần long quả, cả hai hái xong đều phải sử dụng ngay, một nhánh chưa kết quả, cả hai đều vô dụng rồi.”

“Cái gì! Đây là Tử phát linh thảo để luyện chế Tử tiêu kim đơn và Thần long quả để luyện chế Thần long ngộ chân đơn!”

Thiên Kiếm tông thần huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyết Luân ở ngoài Thiên khung Vân Linh đại lục, bọn Ngụy Tác tất nhiên không biết gì. Cơ Nhã vốn là luyện dược sư, Ngụy Tác đã ngừng lợi dụng Bắc minh đầu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp tôi luyện nhục thân nên cùng Thủy Linh Nhi tiên đến tỉnh thất của Cơ Nhã, gọi lục bào lão đầu ra xem năm nhánh linh dược thật ra là gì, Linh Lung Thiên chỉ ngay được hai loại khiến Cơ Nhã và lục bào lão đầu chấn kinh.

Tử phát linh thảo là nhánh có lông tím nhẹ, Thần long quả là nhánh đã khô lá, có gân như vậy.

Tử phát linh thảo là chủ được để luyện chế Tử tiêu kim đơn, địa cấp đơn được đề thăng tu vi kim đơn trở xuống. Thần long ngộ chân đơn là tiên cấp đơn được, được lực thấu vào kim đơn.

“Hai người biết đến Tử tiêu kim đơn và Thần long ngộ chân đơn cũng coi là có kiến thức, không như ai đó tứ chi phát đạt, vô học thật đáng sợ, hai loại linh dược này gần như tuyệt tích mà lại bị lãng phí, đúng là đáng bị trời phạt.” Linh Lung Thiên xoa tay, chế nhạo Ngụy Tác.

Lục bào lão đầu ngượng ngùng, lão nhận biết mấy nhánh linh dược này xong đã bảo Ngụy Tác là vô dụng.

“Ba nhánh còn lại là gì?” Ngụy Tác bĩu môi, Linh Lung Thiên trào phúng, nhưng với lão gian thương như già thì không hề hấn gì.

“Đây là Tế binh thảo, được lực gần đạt rồi, có thể miễn cưỡng tôi luyện tinh kim của người.” Linh Lung Thiên chỉ tay, Ngụy Tác không tỏ vẻ gì khiến nó không vui.

“Tế binh thảo! Là Tế binh thảo mà thượng cổ đại năng dùng để luyện chế thai thể pháp bảo?”

Ngụy Tác và lục bào lão đầu, Thủy Linh Nhi và Cơ Nhã đều cả kinh.

Linh Lung Thiên chỉ vào ô kim sắc linh thảo còn tươi duy nhất trong năm nhánh.

Tế binh thảo, trong nhiều điển tịch đều ghi lại rằng thượng cổ đại năng dùng để đề thăng phẩm chất thai thể pháp bảo lúc mới thành, không chỉ tinh kim mà với tuyệt đại đa số ngọc thạch và chất xương cũng hữu dụng.

Linh thảo này biến mất không biết bao nhiêu vạn năm, từ thời đại lục bào lão đầu cũng không còn, không ngờ tại Thanh Thành khư lại có.

“Linh thảo này có thể đề thăng phẩm chất thai thể pháp bảo?” Ngụy Tác biết Linh Lung Thiên hiểu cách sử dụng Tế binh thảo.

“Khi thai thể sơ thành thì đem nó tôi lửa khiến tinh kim càng mịn, tương đương với đề thăng phẩm chất tinh kim...” Linh Lung Thiên không thèm nhìn Ngụy Tác.

“Còn hai nhánh, là linh dược gì?” Ngụy Tác hỏi tiếp.

Hai nhánh còn lại, đó là thâm hồng sắc tiểu hoa và thanh hắc sắc tiểu thảo đều khô héo, ánh lên kim thiết quang.

“Đây là Hoàng dương hoa, không có gì linh diệu, trồng tại linh điền để đề thăng dược lực hỏa hệ linh dược. Hiện tại bị người bẻ rồi, chỉ còn có thể đem pha trà xem có vị gì thôi.” Linh Lung Thiên bĩu môi.

“Nhánh kia?” Ngụy Tác thấy Linh Lung Thiên nhiều lần liếc nhánh thanh hắc sắc tiểu thảo thì ánh mắt lạnh lại. Thượng cổ Linh tộc tiếp xúc ở cấp vượt xa Kim đơn tu sĩ, khiến nó như vậy thì không thể tầm thường, chưa biết chừng nó cố ý để lại sau cùng mới nói, nếu nó bảo đó là phổ thông linh dược, Ngụy Tác khẳng định không tin.

“Nhánh này có thể hại chết người hoặc giúp người hạ kẻ khác.” Linh Lung Thiên bảo, “Là Minh vương thảo, cả tu đạo giới từ cổ chí kim, tổng thể xuất thế không quá năm nhánh.”

“Minh vương thảo là gì?” Cơ Nhã và lục bào lão đầu nhìn nhau, cả hai chưa từng nghe tên linh thảo này.

“Còn gọi là Dẫn minh thần thảo, nếu ở nơi nồng âm khí úc mà dùng thái dương chân hỏa đốt lên thì sẽ dụ ra âm hồn bất tán chi vật.” Linh Lung Thiên cười lạnh, “Nơi này đây âm khí, không biết dưới địa mạch có hình thành hay mai táng âm minh chi vật lợi hại không, người thích thì cứ đốt lên thử xem, Dương chi điều của người thái dương chân hỏa thập phần thuần chính, nhưng nếu đốt thì bảo trước để ta chạy đã.”

“Đây là Thi thần minh thảo!”

Lục bào lão đầu kinh hãi, “Ta đã đọc được... Hóa ra tại thời đại trước thượng cổ, âm thảo này được gọi là Minh vương thảo!”

“Linh thảo có thể hấp dẫn âm minh tử vật?” Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi nhìn nhau.

“Âm minh tử vật có hai loại, một là trùng trĩ, yêu thú sinh ra ở nơi nhiều âm khí, ngày đêm hút âm khí, hóa thành âm thú, hai là những yêu thú hoặc tu sĩ đại năng khi sinh tiền có dùng linh dược hay tu luyện công pháp gì đó, thọ nguyên hết mà ý thức không tan, hóa thành cương thi. Loại nào thì đẳng cấp đỉnh nhọn đều có tu luyện chi pháp đặc biệt.” Lục bào lão đầu nhìn chăm chăm thanh hắc sắc linh thảo, “Linh thảo này được thái dương chân hỏa đốt lên thì nguyên khí sinh ra là thần dược đối với âm minh tử vật, nếu đốt ở âm minh chi địa thì có thể dụ ra những âm minh tử vật không thích xuất thế. Ta đọc được rằng... có mấy chục tu sĩ đỉnh nhọn của một tông môn bị đối thủ hại bằng thứ này, trong đó thậm chí có thần huyền đại năng nhưng đều mất mạng.”

“Tông môn đó là Bách Thánh tông.” Linh Lung Thiên nhìn lục bào lão đầu: “Không chỉ một thần quân cấp tu sĩ, tổng cộng ba thần quân bị đối phương cho vào tròng.”

“Người bảo nhánh này có thể hại chết ta hoặc giúp ta hại người vì âm minh tử vật không có ý thức, bị dẫn xuất thì sẽ công kích loạn xạ?” Ngụy Tác giằng giật chân mày.

“Người tưởng có Động Hư bộ pháp thì không sợ, đem vật này ra hại người?” Linh Lung Thiên nhe răng khinh miệt, “Vô học thật đáng sợ, nếu gặp phải âm minh chi vật mà ba thần huyền đại năng đồng thời tại trường mà không ai thoát thì dù người thi triển tất cũng bị trấn áp. Âm minh tử vật như thế thì nguyên khí đủ để dệt thành thần văn, nhất phương thiên địa sẽ biến thành thần vực, biết đâu nguyên khí ở đó sẽ thác loạn, Động Hư bộ pháp căn bản không thể thi triển cũng nên.”

“Tiểu tử, nó nói sự thực. Nhiều âm minh thâm uyên cũng nguy hiểm như cổ địa trong sâu man hoang, nhất là mộ táng của viễn cổ, thượng cổ đại năng thường có vật âm minh khó tưởng tượng nổi. Tu đạo giới có mấy lần tu sĩ tìm bảo vật ở quy mô lớn, khiến bất tử cổ thi siêu việt cả cửu cấp yêu thú xuất hiện khiến máu chảy thành sông.”

“Không được thái dương chân hỏa đốt thì không thể hấp dẫn âm minh chi vật?” Ngụy Tác hỏi Linh Lung Thiên: “Đốt xong rồi chạy tất không sao.”

“Không hẳn. Âm minh chi vật trời sinh khát máu, nếu vô tình dụ ra được một kinh thể đại năng tu vi kinh nhân, chưa biết chừng độn tốc còn hơn Động Hư bộ pháp.” Linh Lung Thiên nhìn gã, biết gã không vứt đi mà giữ lại.

Ngụy Tác thu Minh vương thảo lại.

Nhánh linh dược này tuy nhiên nguy hiểm nhưng gã biết Động Hư bộ pháp, dù sao cũng nhanh hơn tuyệt đại đa số thần huyền đại năng. Gã đương nhiên không dễ dàng sử dụng nhưng nếu có ngày bị bức đến tuyệt lộ sơn cùng thủy tận thì sẽ đem ra liều mạng.

Gã đã chọc vào nhiều thần huyền đại năng, có càng nhiều thứ thế này càng tốt.

“Đúng rồi, người biết cách luyện chế Thiên văn tinh không?” Nghĩ đến linh dược, Ngụy Tác nhớ ra chỉ còn chút xíu Thiên văn tinh, nên hỏi Linh Lung Thiên, “Hoặc giả người biết thứ gì có hiệu quả như Thiên văn tinh chẳng?”

“Thiên văn tinh là cái gì?” Linh Lung Thiên hơi ngẩn ra.

“Là một loại khiến dược vật yêu thú phát tình, tạo ra thú triều, nhưng đã thất truyền.” Lục bào lão đầu giới thiệu sơ qua, lão cho rằng vật này để hại người khác thì thập phần hữu dụng, nhất là tại bên ngoài Thiên khung, vô số đề giai yêu thú bị kinh động, đã có thể thu hút cả cao giai yêu thú.

“Phì! Sao ta biết thứ đó được.” Linh Lung Thiên nhổ nước bọt trùng mắt, “Hiện tại đến lượt người nói.”

“Tiếc là chút Thiên văn tinh đó đã gần hết, không rõ còn đủ một lần dùng không.” Ngụy Tác biết nó không biết nên lắc đầu tiếc rẻ.

“Thiên long quần tinh tôi thể thuật của ta dùng tinh thần nguyên khí tôi luyện nhục thân, ta lấy được Thiên đế văn tinh tàn thiên, có thể dẫn động tinh thần nguyên khí...”

Đoạn gã giải thích với Linh Lung Thiên về nhục thân của mình.

“Lừa đảo, lợi dụng công phật thuật pháp giảm đi thọ nguyên mà tu luyện, óc người đã bị tinh thần nguyên khí thiêu đốt rồi hả?... Đúng là người làm sao của bào hao làm vậy, sao người có lăm thứ hại người thế.” Linh Lung Thiên tắt tiếng, Ngụy Tác vừa thi triển Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp vừa tu luyện, đồng thời đánh lén. Thiên long huyết hóa thạch tuy giảm công hiệu nhưng gã không thương tổn gì, còn mỗi một đạo thuật pháp của gã phát ra, đối phương đều lãnh đủ.

“Mảnh vỡ Diệu thụ còn có thể luyện hóa bằng cách đó?”

Tiếp đó, Cơ Nhã đưa mảnh vỡ Diệu thụ đã qua xử lý được dịch cho Ngụy Tác, mọi đồ tủy của gã đều bị Linh Lung Thiên thấy hết nên gã không giấu, cho luôn mảnh vỡ Diệu thụ vào huyết mạch. Phương pháp này khiến Linh Lung Thiên cực kỳ bực mình vì biết như thế có nghĩa là khí huyết tự nhiên gột rửa cũng có thể tạo ra linh khí, tương đương với Ngụy Tác dù không làm gì cũng coi như liên tục tu luyện. Hơn nữa thể nội khí huyết của gã sánh với nhục thân của bát cấp đỉnh giai yêu thú, tốc độ gột rửa cực kỳ kinh nhân. Mảnh vỡ Diệu thụ khiến gã như có thêm một trái tim cực lớn liên miên sản xuất linh khí kinh nhân.

...

“Âm Thi tông sao lại đột nhiên mua thủy hệ yêu đơn với số lượng lớn?”

“Không chỉ Âm Thi tông, Hải Tiên tông cũng thế, thủy hệ yêu đơn càng cao giai, giá cũng càng cao.”

“Mặc kệ, giá cao hơn là được, có thủy hệ yêu đơn thì bán cho mau.”

Cùng lúc, thủy hệ yêu đơn chảy hành dòng vào Hải Tiên tông và Âm Thi tông...

-o0o-

753. Chương 753: Vào Tàng Kinh Các Xem Qua

“Chỉ mảnh vỡ Diệu thụ cũng tương đương với mấy vạn viên thủy hệ yêu đơn ngũ cấp trở lên.”

Sau khi lấy được mảnh vỡ Diệu thụ ở Bắc Mang di tích, dùng được dịch phụ trợ xử lý, cho vào thể nội, Ngụy Tác cảm giác rõ mảnh vỡ Diệu thụ chứa linh khí cực kỳ kinh nhân, chỉ cần luyện mảnh có sẵn và mảnh này thì đủ cho gã trực tiếp đột phá đến Kim đơn ngũ trọng tu vi cũng nên.

Nhưng luyện hóa mảnh vỡ Diệu thụ không thể nhanh thế được, dù dùng Thủy hoàng phệ nhật quyết tu luyện cũng phải vài năm mới hoàn toàn luyện hóa. Nhưng có mảnh vỡ Diệu thụ tại thể nội, dù gã không tu luyện, hơn mười năm sau, chưa biết chừng cũng sẽ trực tiếp đột phá đến Kim đơn ngũ trọng.

“Lừa đảo, lấy tinh kim ra.” Thấy Ngụy Tác xử lý mảnh vỡ Diệu thụ xong, có vẻ thư thái thì Linh Lung Thiên nghiêng răng ken két kêu lên.

“Cái gì?” Ngụy Tác nhìn nó.

“Cái gì? Đầu óc người bị tinh thần nguyên khí thiêu rồi hả, lẽ nào không cần tôi luyện tinh kim đó?” Linh Lung Thiên vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi nghi quân tử báo cừu, mười năm không muộn, biết nhục thân tu vi của Ngụy Tác dù có Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp để phối hợp, cũng cần linh được đề thăng thọ nguyên, nhục thân tiến cảnh không thể nhanh mãi như thế, vẫn còn hy vọng trả thù, cứ giúp gã luyện xong tinh kim, lấy được Cửu u minh thiết và Hoang cổ trọng kim đã.

“Đợi ta xử lý đã.” Ngụy Tác gật đầu, nói vọng ra ngoài điện, “Mời Âm tông chủ đến gặp.”

“Lại giở trò gì đây?” Linh Lung Thiên lẩm bẩm, nhưng không nói gì, cho rằng Ngụy Tác có quá lăm thứ cổ quái, vốn chỉ cho rằng gã là thiên tài tu sĩ được một thượng cổ khí linh giúp sức nhưng giờ thì không hiểu gì về gã. Nếu không vì kiến thức của gã quá kém, nó đã cho rằng gã là thượng cổ đại năng chuyển thế.

“Bọn đệ ở tỉnh thất của Cơ Nhã.” Thoáng sau, Ngụy Tác đột nhiên lên tiếng.

Gió thổi vào, Âm Lệ Hoa xuất hiện ở cửa.

“Tìm tởm gấp thế, có việc gì hả?” Âm Lệ Hoa cười cười nhìn Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi, bọn Cơ Nhã.

“Âm đại tông chủ, đệ có việc cần nhờ.” Ngụy Tác cười ha hả, “Đệ muốn vào chỗ Âm Thi tông tàng kinh xem qua, không biết được chăng.”

“Đệ muốn vào chỗ Âm Thi tông tàng kinh?” Âm Lệ Hoa ngẩn người, tựa hồ không ngờ gã đề nghị như thế.

“Thế nào, không tiện hả?” Ngụy Tác hỏi, “Nếu có hạn chế, không thể vào được thì thôi.”

“Theo môn quy, trừ phi là tu sĩ lập công cho Âm Thi tông mới được vào xem điển tịch.” Âm Lệ Hoa đột nhiên mỉm cười: “Bất quá đệ là phu quân của Âm đại tông chủ, giúp Âm đại tông chủ đoạt vị trí tông chủ, công lao vô thượng, muốn xem gì chả được.”

“Ha ha, đa tạ Âm đại tông chủ thành toàn.” Ngụy Tác bật cười.

Linh Lung Thiên nói ngay, “ta cũng đi.”

“Cương nha muội chỉ vào xem nào nhiệt. Đưa vào là trái môn quy.” Ngụy Tác liếc nó.

“Ai biết các ngươi có âm mưu quỷ kế gì.” Linh Lung Thiên nghe nói: “Chưa biết chừng ta sẽ phát hiện những thứ các ngươi không biết cũng nên. Ngươi yên tâm để ta ở lại hả? Ta không ăn tinh kim, nhưng đi đạo mà không cẩn thận phá hoại cấm chế thì đừng trách ta.”

“Cương nha muội đáng chết, ngứa ngứa hả?” Ngụy Tác nhún mày, tròng mắt.

“Cái gì, đánh hả, ta không đánh lại ngươi nhưng ngươi không đuổi kịp được ta.” Linh Lung Thiên vùng quyền lên.

“Thôi vậy, để nó theo.” Âm Lệ Hoa có ấn tượng không tệ với Linh Lung Thiên, vì Ngụy Tác nói chung không thiệt gì vì nó. “Chỉ cần các hạ không phá hoại gì thì cứ vào. Dù gì cũng hộ tống tông chủ phu quân về, đã lập đại công.” Âm Lệ Hoa mỉm cười với Linh Lung Thiên.

“Cô nương nói rất lọt tai ta, cùng là đạo lữ, là tu sĩ, sao lại khác nhau thế, đúng là hoa nhài cấm bãi *** trâu.” Linh Lung Thiên trừng mắt nhìn Ngụy Tác đoạn gật đầu với Âm Lệ Hoa, “Yên tâm đi, ta có chữ tín, vào đó sẽ không phá hoại gì.”

“Số thủy hệ yêu đơn này cho đệ.” Âm Lệ Hoa mỉm cười, đưa một nạp bảo nang đến trước mặt Ngụy Tác, “Hải Tiên tông ngày mai sẽ đưa lô thủy hệ yêu đơn đầu tiên đến.”

“Ngần ấy?” Ngụy Tác quét thần thức, chợt cả kinh. Âm Lệ Hoa đưa cho gã nạp bảo nang ddwnghj hơn ba nghìn viên thủy hệ yêu đơn.

“Thủy hệ yêu đơn trong các tiệm của Âm Thi tông đã được thu về, lại mua thêm từ các đại thương hành. Cộng với Hải Tiên tông thì trong mười ngày gom được ba, bốn vạn viên thủy hệ yêu đơn không thành vấn đề.” Âm Lệ Hoa bảo: “Chỉ là thủy hệ yêu đơn vốn thích hợp luyện chế đơn được, nên ngũ cấp cao giai trở lên rất hiếm. Tỷ chỉ gom được mấy viên.”

“Xem ra đích xác có đạo lữ là đại tông môn tông chủ vẫn hơn.” Ngụy Tác lắc đầu thở dài.

Số lượng thủy hệ yêu đơn hơn cả tưởng tượng.

Hiện tại gã mới hiểu đại tông môn thu mua khác với tán tu đứng ra, tán tu dù trả giá cao thì nhiều tiệm vẫn giữ lại, để phòng khách quen không mua được hàng. Nhưng đại tông môn thì khác, khách quen không dám tránh chấp, bản thân đại tông môn cũng khổng chế không ít tiệm nên có thể gom hết.

Nên gã cho rằng trong mười ngày gom được vài nghìn viên thủy hệ yêu đơn là tốt rồi, dù khu vực này của Vân Linh đại lục tuy nhiều nhưng không gặp thú triều thì trong một ngày, mấy thành trì quanh đây chưa biết chừng săn được vài nghìn viên thủy hệ yêu đơn là cùng, tán tu có thể đã dùng mất một nửa, bán cho các tiệm một nghìn mấy trăm viên mà thôi. Bình thường vào một tiệm lớn, mua trên một trăm viên thủy hệ yêu đơn chưa chắc có đủ ngay, như lúc gã mua Thanh giáp trùng yêu đơn, đều phải đặt trước, hoặc bỏ tiền mua của tán tu. Nhưng nếu cơ hồ mọi tiệm đều thiếu thủy hệ yêu đơn thì không gom được.

Hiện tại Âm Lệ Hoa bảo trong mười ngày, Âm Thi tông và Hải Tiên tông ít nhất cũng gom được ba, bốn vạn viên thủy hệ yêu đơn, gấp mười lần gã dự liệu.

Tông môn so với tán tu thì căn cơ thâm hậu, nhiều người cũng là ưu điểm.

“Có tin về Đề hồ thánh quả không?” Ngụy Tác nhìn Âm Lệ Hoa đang mỉm cười, lại hỏi. Gã đâm do dự vì mấy vạn viên đề cấp thủy hệ yêu đơn có lẽ không đủ cho gã trực tiếp đột phá đến tu vi Kim đơn ngũ trọng, hơn nữa gom hết thủy hệ yêu đơn của các thành trì gần đây, muốn gom mấy vạn viên nữa thì gấp mấy lần thời gian. Nhưng dù gấp mấy lần thời gian thì tối đa chỉ một, hai tháng, lúc đó dù gom được bảy, tám vạn viên thủy hệ yêu đơn trở lên, dù chỉ tứ cấp thì cũng đủ cho gã đột phá đến Kim đơn ngũ trọng.

Cộng thêm thời gian luyện hóa, chưa biết chừng sẽ không quá ba tháng.

Ba tháng từ Kim đơn tứ trọng đột phá đến Kim đơn ngũ trọng... Ý nghĩ này khiến gã chấn động, cảm thấy thiên cấp đỉnh giai công pháp Thủy hoàng phệ nhật quyết có tốc độ tu luyện cỡ nào.

Chả trách khi xưa thanh niên thần bí được Tam Hoàng tông truyền thừa bị gã đánh tan nhục thân, lúc gặp tại thiên long trũng thì tu vi phản còn cao hơn gã gặp không ít kỳ ngộ.

Vốn gã còn không chỉ vài nghìn viên thủy hệ yêu đơn, vốn gã định nếu không lấy được Đề hồ thánh quả, lợi dụng Tiên căn ngũ mật để đột phá đến Kim đơn ngũ trọng, tu thành hai viên kim đơn thì mới động dụng thủy hệ yêu đơn, tiếp tục đề thăng tu vi, nhưng hiện tại Âm Thi tông và Hải Tiên tông gom được ngần này thủy hệ yêu đơn thì gã cũng lay động, cho rằng nên bế quan đột phá đến Kim đơn ngũ trọng đã.

“Nghe nói Công Đức tông có một mật địa trồng thánh dược bí ẩn nhưng nơi đó chỉ thái thượng trưởng lão và tông chủ mới vào được, nên khó nghe ngóng có phải Đề hồ thánh quả không.” Âm Lệ Hoa nhìn Ngụy Tác, “Bất quá tỷ đã dùng hai đạo giai thượng phẩm pháp bảo nhờ mấy đại phường thị đồng thời phát tin cần biết về Đề hồ thánh quả, chưa biết chừng sẽ có tin hữu dụng.”

“Hai đạo giai thượng phẩm pháp bảo, đổi được Đề hồ thánh quả cũng đáng.” Ngụy Tác gật đầu. Nếu gã tu thành Tiên căn ngũ mật, có hai viên kim đơn, đừng nói hai đạo giai thượng phẩm pháp bảo, dù hai pháp bảo huyền giai trung giai trở lên gã cũng không tiếc.

“Nếu trong hai tháng có được tin chính xác về Đề hồ thánh quả thì ta cứ gom yêu đơn, nếu quá hai tháng mà không có tin thì tìm cách đột phá đến Kim đơn ngũ trọng đã.” Đồng thời, Ngụy Tác quyết định, theo ghi chép về Tiên căn ngũ mật, đến Kim đơn ngũ trọng mới luyện Tiên căn ngũ mật, tuy nhiên vẫn có hai viên kim đơn, nhưng không có hiệu quả kinh nhân đề thăng nhất giai tu vi như khi dưới ngũ trọng. Nếu không vì thế, chỉ cần có thủy hệ yêu đơn, e rằng Ngụy Tác đã liên tục tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết.

“Đi thôi. Tỷ đưa đệ đến chỗ Âm Thi tông tàng kinh. Thủy Linh Nhi, Cơ Nhã, các vị có hứng thì đi cùng, chốc nữa hỏi Vi Vi và Vũ Tinh có hứng đi cùng không.” Âm Lệ Hoa phát tay, đi trước dẫn đường.

-o0o-

754. Chương 754: Đại Năng Tiến Đến!

“Lần này triệt để bế quan, không gặp ai?” Ngụy Tác hỏi Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh.

Âm Lệ Hoa ở ngoài tinh thất truyền âm, hai người ra ngay.

“Đang đến lúc quan trọng.” Hàn Vi Vi thản nhiên.

“Tỷ đang nghiên cứu Đại hoang vấn đạo kinh.” Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười nhìn Ngụy Tác đáp.

“Xảo hợp thế hả?” Ngụy Tác trợn tròn trắng, truyền âm cho Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh, “Mỗ lấy được của Đông Hoang tông một môn thuật pháp, tuy vô dụng với Cương nha muối nhưng có thể nhận ra tu sĩ nói dối, cẩn thận bị ta tét mông.”

Nam Cung Vũ Tinh mặt hơi ửng lên, Hàn Vi Vi chu môi, giả như không nghe thấy.

“Lừa đảo, xem ra người không ra gì, bị đạo lữ coi rẻ.” Linh Lung Thiên đắc ý liếc Ngụy Tác.

“Cương nha muối biết gì ha, chỉ là bề ngoài thôi.” Ngụy Tác thản nhiên nhìn Nam Cung Vũ Tinh: “Tỷ đã hoàn toàn tham ngộ Đại hoang vấn đạo kinh?”

“Đại hoang vấn đạo kinh khác công pháp thông thường, tách làm hai quyển Thần hải và Khuy huyền, kim đơn trở xuống là Thần hải quyển, kim đơn trở lên là Khuy huyền, phương pháp tu luyện khác nhau, Thần

hải quyển thì tỷ đã tham ngộ xong. Hạ quyển Khuy huyền cũng đã đọc qua, tuy chưa hoàn toàn tham ngộ, nhưng hai quyển khác nhau, lúc nào cũng có thể đổi sang công pháp khác.” Nam Cung Vũ Tinh nhớ đến Ngụy Tác hiện tại còn có nhục thân man thú hơn cả lúc ở thiên long long trùng, sợ gã “báo thù” nên đỏ mặt đáp.

“Tây tịnh lưu ly thì ta đã hiểu, muốn tu luyện lúc nào cũng được.” Hàn Vi Vi đắc ý.

“Tây tịnh lưu ly có lẽ hơi lạ lùng, kinh văn tựa hồ không khó tham thấu, nhưng U Minh cung lấy được lâu như vậy mà không xuất hiện nữ tu tu luyện công pháp này.” Ngụy Tác bảo Hàn Vi Vi: “Nên nghiên cứu kỹ xem có huyền cơ gì không.”

“Không có gì, không được thì lại luyện Đại hoang văn đạo kinh, đều là tuyệt thế cường pháp.” Hàn Vi Vi nói.

“...” Ngụy Tác tắt tiếng. Hàn Vi Vi nói cũng có lý, Tây tịnh lưu ly và Đại hoang văn đạo kinh có ưu điểm riêng, đều là tuyệt thế cường pháp, đối với tu sĩ thì môn nào cũng là tế ngộ kinh nhân.

“Hiện tại Kỳ đạo hữu và Phong đạo hữu đều là Âm Thi tông trưởng lão thì gọi họ vào chỗ tàng kinh luôn. Biết đâu có gì hữu dụng với họ.” Âm Lệ Hoa mỉm cười dẫn đường.

“Âm đại tông chủ, Âm Thi tông tổ sư dưới tuổi vàng mà biết, liệu có trách không?” Ngụy Tác cố ý hỏi.

“Bọn Phong Tri Du cùng ngày xung kích kim đơn thành công, cộng thêm Kỳ đạo hữu và Thanh Bình đạo hữu, chúng ta, Thủy Linh Nhi, Cơ Nhã, cả Mặc Thanh Phong thì không tính thổ huynh đệ, Kim đơn tu sĩ đã hơn mười người, là thời khắc Âm Thi tông rực rỡ nhất.” Âm Lệ Hoa mỉm môi, phong tình vạn chủng, “Dù Âm Thi tông tổ sư dưới tuổi vàng có biết cũng lấy làm kiêu ngạo, hà huống đạo lữ của tông chủ rất có khả năng thành thần huyền đại năng trẻ nhất tu đạo giới. Sao lại trách tỷ.”

“Thần huyền, đâu có dễ thế.” Linh Lung Thiên tỷ bĩu môi.

“Cương nha muội, ngươi hiểu bao nhiêu từ kim đơn đến thần huyền?” Ngụy Tác máy động, thần huyền đại năng trở lên, lâu nay vẫn là cao thủ đỉnh nhọn của tu đạo giới, hiện tại gã không hiểu gì về Thần huyền cảnh.

“Lừa đảo, ngươi tưởng ta vạn thông vạn hiểu hả, ta không phải tu sĩ, căn bản không quan tâm thứ đó, ta - không - biết! Bất quá thái độ của ngươi tạm coi là thành khẩn, ta cho ngươi biết từ Phân niệm đến kim đơn như leo cự sơn, còn từ kim đơn đến thần huyền như lên trời.” Linh Lung Thiên ngạo nghễ nói.

“Nếu không khó thì đã không có chữ ‘Huyền.’” Ngụy Tác không hề dấu khẩu, nhớ lại lần trước Thiên Kiếm tông Hoàng Phủ Tuyết Luân phát ra kiếm khí hơn vạn trượng, hóa thành vô thượng kiếm tôn, như thần chi, hoàn toàn vượt khỏi khái niệm nhục thân của tu sĩ.

“Âm Thi tông từng có thần huyền đại năng chưa, có gì ghi chép về Thần huyền cảnh không?” Ngụy Tác lại hỏi Âm Lệ Hoa.

“Âm Thi tông từng có hai thần huyền đại năng, nhưng không biết có gì ghi lại cụ thể không. Âm Thi tông tàng kinh chi địa có cấm chế đặc biệt, mỗi tu sĩ vào đó, tối đa chỉ đọc được ba điển tịch, khí tức sẽ bị cấm chế ghi lại, nhanh nhất ba năm sau mới có thể vào tiếp. Tỷ cũng chỉ đọc được mấy chục thiên điển tịch trong đó.” Âm Lệ Hoa nhìn Ngụy Tác: “Cả Huyết Linh lão tổ cũng chưa chắc đọc hết mọi điển tịch.”

“Chỉ là thượng cổ cấm chế tối phổ thông ‘Chỉ vụ tiểu cấm’, thường dùng để thưởng cho đệ tử có cống hiến kiệt xuất mới được vào đọc điển tịch.” Linh Lung Thiên nói: “Theo ta, ta để các ngươi đọc hết điển tịch.”

“Cương nha muội, ngươi không phá hoại chứ?” Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa nhìn nhau.

“Không cần phá hoại, ta cũng vào được.” Linh Lung Thiên trợn tròn trắng, nếu không nể Âm Lệ Hoa chắc nó không hồi đáp Ngụy Tác.

“Mồ phải xem qua thổ huynh đệ, Âm đại tông chủ truyền tin cho bọn Kỳ đạo hữu nhé.” Ngụy Tác đã quen, nói với Âm Lệ Hoa đoạn đi về phía tỉnh thất của Lý Tả Ý.

“Thổ huynh đệ đến rồi.”

“Chuyện đó...”

Ngụy Tác lướt vào, Lý Tả Ý chào hỏi, Ngụy Tác cả kinh, thần thức quét qua y.

Cảnh tượng trong tĩnh thất thập phần kinh nhân, mặt đất rải ngọc vụn, trừ nền bị Ngụy Tác khắc kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt và hoàng ngọc tường bích vẽ hình, ba bức tường khác đã bị Lý Tả Ý khắc đầy kinh văn. Qua lớp bột ngọc thì ba bức hoàng ngọc tường bích đã bị Lý Tả Ý cạo không chỉ một lần.

Càng khiến Ngụy Tác khấn trương vì trên mình Lý Tả Ý không có linh khí lộ ra. Kim đơn kết thành, đơn khí tưới nhuận nhục thân, khiến nhục thân linh khí sung mãn, vì công pháp khác nhau mà ảo hóa thành các loại hình dạng. Linh khí ngưng hình là cách biệt rõ nhất giữa Kim đơn tu sĩ và tu sĩ thấp hơn, Lý Tả Ý tu luyện công pháp thập phần bất phạm, thân ngoại linh khí ngưng thành dãy núi liên miên, dù thần thức hỗn loạn, chỉ khi gã dùng pháp khí giúp y hấp nạp linh khí thì linh khí trên mình mới không tan, giờ y lại không hiển hiện linh khí khiến gã cho rằng y gặp bất trắc, đến lúc đèn khô dầu cạn.

“À!” Ngụy Tác quét thần thức vào, chợt ngẩn ra.

Lý Tả Ý khí tức bình ổn, sinh cơ không tan, thể nội chân nguyên hòa linh khí ở trong trạng thái đáng kinh ngạc.

Chân nguyên lưu động chậm hơn bình thường, linh khí tự nhiên nạp vào thể nội, không lãng phí chút nào, như thể đang tự động tu luyện, thần thức tuy nhiên hỗn loạn nhưng tựa hồ nhục thân đạt tới trạng thái kỳ diệu tự ngã điều tiết, làm chậm quá trình nhục thân suy lão.

Trạng thái này thật khó tưởng tượng nổi, không ai đoán được, như thể sau khi thần thức y triệt để hỗn loạn, trong óc tách thành nhiều người, có người khổng chế chân nguyên, có người điều tiết nhục thân, có người lại ngớ ngẩn ngẩn ngẩn. Như thể Lý Tả Ý tự nhiên sáng tạo được công pháp đặc biệt.

Ngụy Tác nhận ra thọ nguyên của y cao hơn trước nhiều, chứ không chỉ còn một, hai mươi năm.

“Thỏ huynh đệ, mấy câu kinh văn này không có vấn đề... còn nữa, hình kia là hình đầu tiên.” Ngụy Tác đang kinh ngạc vì trạng thái của Lý Tả Ý thì y chỉ vào hoàng sắc ngọc bích nói.

Ngụy Tác giật giật chân mày, chỗ Lý Tả Ý chỉ đã chính chính tề tề khắc một hàng kinh văn, đại khái hơn mười câu, hơn hai trăm chữ. Bên cạnh là một hình ảnh.

“Quả nhiên là hình đầu tiên!” Ngụy Tác chợt nín thở, nhận ra chính là hình ảnh lúc gã tham ngộ đã coi là hình đầu tiên.

“Thỏ huynh đệ, ta chỉ nghĩ được thế...” Thấy gã chăm chú chép lại kinh văn, Lý Tả Ý đầu tóc hoa râm, trông như lão nhân sắp chết nói.

“Không sao, cứ từ từ, đồng thời từ từ luyện hóa thứ này đã.” Ngụy Tác dùng kí sự thanh phù ghi lại kinh văn, đồng thời lấy ra hơn hai mươi khối Thiên long huyết hóa thạch chất cạnh Lý Tả Ý. Công pháp của y luyện hóa Thiên long huyết hóa thạch không thể kinh nhân như Thủy hoàng phệ nhật quyết, ít nhất gã cần nửa tháng trở lên mới xong.

Hỏi thêm mấy câu, phát hiện Lý Tả Ý đích xác không biết, thậm chí không nhận ra bản thân đang trong trạng thái kỳ dị, Ngụy Tác rời tĩnh thất. Bọn Kỳ Long Sơn và Thanh Bình, Phong Tri Du đã đến, nhất cả toán theo Âm Lệ Hoa đến chỗ Âm Thi tông truyền kinh thụ đạo.

...

Bọn Ngụy Tác không biết rằng, cùng lúc đó, lưỡng đạo độn quang đã lướt qua rìa Thiên khung Vân Linh đại lục.

Một đạo màu cổ đồng, là Thiên Kiếm tông thần huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyết Luân!

Đạo còn lại không hề có linh khí, khí tức còn già nua hơn Hoàng Phủ Tuyết Luân.

Lão đạo đầu tóc khô cháy này mặt mũi khắc khổ, hai mắt lại ánh lên thần quang. Đạo bào lão mặc màu xanh nhưng có viền đỏ như sao băng, cực kỳ cổ kính, khí tức như từ viền cổ xuyên việt về.

-o0o-

755. Chương 755: Đại Năng Đến Nơi!

“Âm Thi tông tuy không được như siêu cấp đại tông môn Huyền Phong môn nhưng là đại tông môn thực lực hùng hậu nhất ba mươi hai thành trì duyên hải Vân Linh đại lục, đời nào cũng không thiếu Kim đơn đại tu sĩ, tông môn thông thường không so được...”

Ngụy Tác theo Âm Lệ Hoa vào sâu trong sơn môn Âm Thi tông, thấy trên nhiều điện vũ, sơn cốc, thậm chí vách núi có khắc phù văn, mọi phù văn đều cổ xưa nhưng vẫn phát ra khí tức đặc hữu của Thần huyền tu sĩ, có những phù văn tạo cho gã cảm giác như quang văn trong Ma văn hung mạch, trên Thiên kiếm đồng điện của Thiên Kiếm tông.

“Đây là chỗ vào nơi tàng kinh của Âm Thi tông.”

Âm Lệ Hoa dẫn bọn Ngụy Tác vào một sơn cốc sáng trắng, từ bên ngoài không thể nhìn được gì, cả thần thức của Ngụy Tác cũng không quét vào được, khi Âm Lệ Hoa thi pháp phát ra một đạo lục sắc quang hoa thì quang hoa màu trắng tách ra một thông đạo.

Lúc bọn gã đi vào, trong sơn cốc không hề có bạch sắc quang hoa, trên mặt đất trải một lớp bột xương trắng muốt, sơn cốc trống trơn, ở giữa có một tấm bia màu xám cao cỡ năm, sáu người, khí tức cổ xưa, không khắc chữ nào.

“Tông môn này quả nhiên như Bắc Mang khi xưa, quá quý bí.” Thấy hơi sắc đại bi, Linh Lung Thiên lẩm bẩm, tựa hồ không vui vẻ gì với Bắc Mang của sáu, bảy vạn năm trước.

“Âm Thi tông tổ sư lấy được tàn thiên và pháp khí của thượng cổ Bắc Mang, tương đương với được Bắc Mang truyền thừa một phần.” Âm Lệ Hoa liếc Linh Lung Thiên và bọn Ngụy Tác, bổ sung: “Chốc nữa vào trong, cứ nói các vị là trưởng lão cùng đạo lữ của tôi gia nhập Âm Thi tông, bên trong đó có trấn thủ tu sĩ, trước kia là trụ cột của bản tông, không chế cấm chế trọng yếu, tôi không muốn xung đột với y.”

“Trấn thủ tu sĩ? AI?” Hàn Vi Vi hiếu kỳ.

“Dạ Vô Thương, chỗ y bế quan là trong âm quật, tu vi ứng còn trên tỷ, ít nhất cũng Kim đơn lưỡng trọng hậu kỳ, chưa biết chừng đã đột phá đến Kim đơn tam trọng cũng nên. Lần này tỷ đoạt vị trí Âm Thi tông tông chủ, y không cản trở.” Âm Lệ Hoa giải thích.

“Hóa ra là tu luyện cuồng tới ngày chỉ biết tu luyện.” Hàn Vi Vi và Ngụy Tác, bọn Cơ Nhã nhìn nhau.

Âm Lệ Hoa đi đến trước hơi sắc đại bi.

Hơi sắc đại bi bằng xương, không hề có kẽ hở, là một giống xương nguyên lành điêu khắc thành.

Chỉ xương đã dẻo thành được tấm bia cao bằng năm, sáu người, thì thể hình sinh vật này to lớn cỡ nào?

Phía trước hơi sắc đại bi mà bọn Ngụy Tác đứng toát lên áp lực, nhưng tấm bia khí tức nội liễm, không thể đoán được do xương của yêu thú nào chế thành.

Linh Lung Thiên nheo mắt, kim quang lóe lên, tựa hồ muốn hiểu rõ lai lịch hơi sắc cốt bi, nhân thể đã kích Ngụy Tác không có kiến thức. Đánh nhau không lại gã, gian thương cũng không so được, nên đành mượn kiến thức để đả kích, nhưng rồi nó bực mình lắc đầu. Kim quang đại nhân của nó chỉ thấy được là do một giống xương luyện chế thành, ở giữa có lỗ, chắc là lục địa yêu thú khổng lồ nhưng nó chưa từng thấy.

Thiên địa mệnh mông, không biết có bao nhiêu dị thú, nhiều loài đã tan biết trong dòng sông năm tháng, dù Linh tộc, dù thượng cổ siêu cấp đại năng còn đến ngày nay cũng vị tất biết hết.

Đứng trước hơi sắc đại bi, Âm Lệ Hoa vung tay, tam giác lệnh phù dính lên tấm bia, mấy đạo quang phù bắn vào, hơi sương xám nhạt tỏa rộng, ngưng thành một mặt quỷ hai sừng.

“Cương nha muội, mặt quỷ này giống người lắm, thân thích cuốn gười hả?” Ngụy Tác cố ý bảo Linh Lung Thiên.

Linh Lung Thiên giận đến xì khói, mặt quỷ đó nhăn nhúm, nó thì thanh lệ, không thể giống nhau.

“Ta thấy người giống lợn, không, lợn còn dễ coi hơn.”

Linh Lung Thiên vốn định nói thế nhưng chưa kịp thành tiếng thì tam giác lệnh phù như bằng sắt mà Âm Lệ Hoa chỉ vào đột nhiên rực quang hoa, hình thành một hắc sắc quang mạc bao kín mười mấy trượng.

Màn sáng lóe lên, cảnh vật biến đổi thành ở dưới đáy nước.

“Đó là chỗ Âm Thi tông tàng kinh.” Âm Lệ Hoa gật đầu với chúng nhân, đoạn đi trước dẫn đường.

Thế giới vô tận dưới lòng đất mênh mông, tựa hồ rộng hơn thiên long long trùng bọn Ngụy Tác từng thấy, tĩnh lặng khôn cùng, âm âm trầm trầm, mông mông lung lung.

Trừ bình đài dưới chân chúng nhân và hình bán nguyệt xám đem phía trước, thế giới dưới đất này phẳng lì như sa mạc, không có sinh cơ.

“Chỗ tàng kinh cũng mô phỏng tàng kinh tiên trùng của Bắc Mang, xấu quá đi mất, bắt quá các tu sĩ quen với cương thi làm gì biết đến thẩm mỹ.” Linh Lung Thiên lại bắt mồm lẩm bẩm.

“Thế nào, chỗ tàng kinh của thượng cổ Bắc Mang năm xưa cũng thế này hả?” Linh Lung Thiên có mục lực lợi hại hơn Ngụy Tác nhiều, gã theo Âm Lệ Hoa đi gần trăm trượng, nhìn rõ chỗ Âm Thi tông tàng kinh thì là một công trình như phần mộ. Chỗ vào có ba đại tự “Âm Thi tông”.

“Bắc Mang tàng kinh có Tiên táng, có mai táng nhục thân một để thiên cấp siêu cấp đại năng, kinh thiên thần văn bất diệt, phối hợp với pháp trận của Bắc Mang đại năng bố trí sau này, dù Chân tiên tu sĩ xông vào cũng sẽ mất mạng. Ở đây so sao được.” Linh Lung Thiên nói. Âm Thi tông tựa hồ khiến nó nhớ lại việc hơn sáu vạn năm trước, nói đoạn nét mặt khôn tả.

“Để thiên cấp siêu cấp đại năng...” Ngụy Tác hít sâu một hơi. Để thiên từ thời đại Linh Lung Thiên là vô thượng tu sĩ trên cả chân tiên tu vi. Thần huyền đại năng là cao thủ đỉnh nhọn nhất tu đạo giới, ngay cả thượng cổ tu đạo giới cũng xưng là thần quân, là quân vương như thần chi của tu đạo giới. Chân tiên, càng là vô thượng để vương tôn giả, tu đạo giới hiện tại lâu lắm chưa từng có chân tiên xuất thế. Siêu việt chân tiên là tu vi kinh nhân không thể tưởng tượng được. Ngụy Tác cũng hiểu... Linh Lung Thiên từ lúc cùng gã vào Bắc Mang di tích đã nói trong đó có hai môn vô thượng công pháp nhưng chỗ tàng kinh từ lúc đại chiến bắt đầu đã bị Hoang tộc công phá.

Để thiên cấp siêu cấp đại năng còn lại dư uy, cộng thêm bố trí của Bắc Mang đại năng mà bị kích phá, Hoang tộc đại năng quả thật có thần thông kinh thiên.

“Âm Lệ Hoa, muối định cho tất cả vào? Họ là ai?” Âm Lệ Hoa dẫn bọn Ngụy Tác đi tiếp chừng hai nghìn trượng, cách cửa vào mộ trùng không đầy năm trăm trượng, trong một lòng động đủ cho mấy người đi vào vang lên tiếng nói.

Lòng động dẫn xuống dưới sâu hút, có bố trí cấm chế, Ngụy Tác không thể dồn thần thức vào nhưng Dạ Vô Thương ở trong lại cảm tri rõ bọn gã tới.

“Dạ sư huynh, họ đều là trưởng lão Âm Thi tông.” Âm Lệ Hoa dừng lại, bình tĩnh nói.

“Ta không cần biết thân phận của họ nhưng ngần này người vào là không hợp lý, muối có lý do thuyết phục ta chăng?” Dạ Vô Thương thập phần bình tĩnh nói.

“Vật này họ mang tới cho muối. Không biết Dạ sư huynh thấy thế nào?” Âm Lệ Hoa vung tay, tế xuất Tà vương minh hạp.

“Đây là Tà vương minh hạp! Chỉ bảo của thượng cổ Tà Vương tông! Có thể đề thăng tốc độ tu luyện của tu sĩ Âm Thi tông! Không ngờ muối có cơ duyên này, họ mang lại lợi ích như thế... dù có lòng dạ nào thì cho xem diễn tịch cũng đáng. Các vị có thể vào... Xem ra ta phải dốc sức tu luyện, không thì tu luyện tiến cảnh sẽ không so được...” Dạ Vô Thương thập phần chân kinh, câu sau cùng rõ ràng nói cho bản thân nghe, tu luyện cuồng lấy tu luyện làm vui này thật thú vị.

Âm Lệ Hoa không nhiều lời, gật đầu với bọn Ngụy Tác, mở cấm chế đi vào ngôi mộ.

“Sao tối thế này, Lệ Hoa tỷ tỷ, có gì lạ không?” Hàn Vi Vi hỏi.

Ngôi mộ tối om, mục lực của bọn Hàn Vi Vi chỉ nhìn được teong vòng mười trượng, mặt đất trải hắc sắc ngọc thạch, tựa hồ phẳng lì, cách mười trượng lại có một ám lực sắc quang trụ lớn cỡ thân người, bên trong lơ lửng hai tấm hoi sắc ngọc phù.

“Trong này bố trí pháp trận đặc biệt, hút hết linh quang, trong này lại trống trải, như đi vào bóng tối vô biên, tìm điểm tịch lâu thì sẽ hoảng sợ. Làm như thế để rèn luyện tâm trí cho đệ tử, ai không dám vào sâu thì không thể lấy được điểm tịch cao cấp. Âm Thi tông xưa nay thường để đệ tử đơn độc vào trong, hôm nay ta để đồng người vào cùng, Dạ Vô Thương sư huynh thế nào cũng phản đối.”

“Không cần động vào, điểm tịch nào ta cũng lấy được cho các người xem rồi đặt lại.”

Linh Lung Thiên đổi khách thành chủ, nói đoạn hoi sắc thủ trực sáng rực bao lấy nó, ung dung đi vào một ám lực sắc quang trụ lấy một mảnh hoi sắc ngọc phù ra.

“Thi du luyện tâm pháp...”

“Sát thi huyết tiễn.”

“Quý ảnh động.”

“Dạ kiều hóa huyết đao!”...

Âm Lệ Hoa không ngăn, hoi sắc ngọc phù bị Linh Lung Thiên lôi khỏi ám lực sắc quang trụ, chúng nhân đọc xong nội dung lại để vào, Linh Lung Thiên không nói gì, nó ra khỏi là quang trụ khép lại, không hề phá hoại cấm chế.

...

Thử thời, Linh Cửu thành bên ngoài sơn môn Âm Thi tông đang lúc sẩm tối, nhiều tu sĩ qua truyền tống pháp trận về thành, thập phần bình tĩnh.

Nhưng trong truyền tống pháp trận ở thành đông, linh quang lóe lên, mọi tu sĩ quanh truyền tống pháp trận chững lại.

Hai lão giả ung dung đi ra.

Hai lão giả, một mặc bạch bào, da màu cổ đồng, tóc bạc rủ vai, toát lên mùi đàn hương.

Uy nghiêm của lão khiến mọi tu sĩ quanh truyền tống pháp trận đều rúng động, nghệt thở.

Lão giả chính thị Thiên Kiếm tông thần huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyệt Luân!

Lão giả còn lại đầu tóc khô cong, chỉ còn mấy trăm sợi, mặc thanh hồng sắc đạo bào cực kỳ cổ xưa, còn già hơn Hoàng Phủ Tuyệt Luân.

Cả hai đi vào truyền tống pháp trận, pháp trận sau lưng không hề tổn hại, nhưng linh quang đột nhiên mờ đi, không thể sử dụng nữa.

Hoàng Phủ Tuyệt Luân và lão đạo tựa hồ chỉ đi một bước, thân ảnh đã dấy lên một đạo hồng quang kinh nhân bắn lên tầng không vô tận của Linh Cửu thành.

“Thần huyền... đại năng!”

Cả hai vừa khuất bóng khỏi truyền tống pháp trận, một tu sĩ kêu lên như bị ai đó chẹn họng.

-o0o-

756. Chương 756: Trấn Áp Toàn Thành

“Thần huyền đại năng, sao có thể!”

“Sao lại có thần huyền đại năng đến Linh Cửu thành!”

“Truyền tống pháp trận sao lại đột nhiên không thể sử dụng!”

Nhiều tu sĩ tận mắt thấy Hoàng Phủ Tuyết Luân và lão đạo còn già hơn, sau cùng cũng định thân, kêu lên không dám tin, Hoàng Phủ Tuyết Luân và lão đạo đã ở cách tầng không Linh Cửu thành mấy nghìn trượng.

“Ồanh!”

Dừng lại trên hư không, đầu tóc cơ hồ rụng hết, lão đạo đột nhiên sáng rực huyết sắc hà quang, ngưng thành hình huyết sắc phượng hoàng.

Linh khí ngưng hình, lão đạo cực kỳ bất phàm tạo cho người ta cảm giác ngang với Hoàng Phủ Tuyết Luân, ngay cả Hoàng Phủ Tuyết Luân tựa hồ cũng tôn kính này không phải Thần huyền cảnh đại năng, chỉ là Kim đơn cảnh đại tu sĩ, nhưng huyết sắc phượng hoàng dài hơn mười trượng, mấy chiếc lông huyết hồng sắc gần như thực chất, phát ra hà quang kinh nhân, uy áp kinh thiên, như cứu cấp phượng hoàng chân chính giáng lâm. Lão đạo là kinh thể đại tu sĩ Kim đơn kỳ ngũ trọng hậu kỳ diên phong, đã chạm đến thần huyền.

Hắc sắc tàn ngọc từ tay lão đạo bay lên, lơ lửng trước mặt.

Khối hắc sắc tàn ngọc chỉ cỡ bàn tay, dày một đốt ngón tay, rìa không nhẵn nhụi, như một mảnh ngọc đã vỡ.

Khối hắc sắc tàn ngọc toát ra khí tức cực kỳ hoang cổ, ràn rạt quang văn!

Quang văn cực kỳ huyền ảo, toát ra thần quang siêu việt thần huyền đại năng, rõ ràng là thần vực pháp văn của siêu cấp đại năng mà Linh Lung Thiên đã nói!

Khối hắc sắc tàn ngọc là một mảnh vỡ có thần văn khó tưởng tượng nổi của siêu cấp đại năng.

“Phù!”

Hắc ngọc được lấy ra, đầu lão đạo có hắc quang lóe lên, xuất hiện một lá cờ đen.

Hắc sắc đại kỳ không phải kim loại hay ngọc, từng quang điểm như vì sao nổi lại, hình tinh vân phù văn huyền ảo, lá cờ hiện lên liên dài ra cả trượng, liễu nhiễu hồng sắc hà quang, là bản mệnh pháp bảo của lão đạo.

Lão đạo xếp bằng trên hư không, chấp tay nhắm mắt.

Trông lão vẫn cực kỳ già nua nhưng toát lên từng vòng hồng sắc thần quang, hình thành hơn một trăm vòng sáng khổng lồ.

Từng vòng thần quang và thân ngoại linh khí ngưng thành huyết sắc phượng hoàng không ngừng chấn động, rõ ràng lão thôi động chân nguyên đến cực độ.

Cùng lúc, hắc sắc đại kỳ trên đỉnh đầu phát ra hắc sắc nguyên khí, mảnh hắc ngọc cũng lan rộng từng dải thần văn, dệt thành những nét khó tưởng tượng nổi, đan vào văn khí của hắc sắc đại kỳ phát ra, bắn xuống Linh Cửu thành và sơn môn Âm Thi tông, như vô số ngân hà trút xuống.

Thoáng sau, vô số hắc sắc quang hoa rơi xuống, hình thành một hắc sắc quang mạc khó tưởng tượng nổi, như một cái lồng bao trùm Linh Cửu thành, cả sơn môn Âm Thi tông cũng nằm trong.

Linh Cửu thành đột nhiên tối sầm, nguyên khí dao động kỳ dị tỏa khắp toàn thành, hắc sắc quang hà bay lên, như cả ngôi thành cháy rực hắc sắc hỏa diễm.

“Việc gì hả! Mọi truyền tông pháp trận đều không thể sử dụng!”

“Có người dùng nghịch thiên thần thông, thi triển cấm chế kinh nhân vây kín cả Linh Cửu thành và sơn môn Âm Thi tông!”

“Ai định làm gì đây, chúng ta không ra được!”

“Thật ra là cấm chế gì? Bao trùm trời đất...”

Tu sĩ cả Linh Cửu thành đều hoảng sợ, nhiều người ré lên, chạm vào hắc sắc quang mạc là bị uy năng chấn bay đi.

Hắc sắc quang mạc có khí tức và uy năng quá đáng sợ, nhiều quang văn như thiểm điện ngoằn ngoèo, nhiều người muốn phá vỡ nhưng không ai thành công.

“Là hai tu sĩ trên kia! Họ phong ấn toàn thành!”

“Các người là ai mà định phong tỏa tu sĩ toàn thành!”

Tin tức truyền tống pháp trận xuất hiện thần huyền đại năng chưa đồn ra, tuyệt đại đa số tu sĩ Linh Cửu thành chưa biết. Có tu sĩ phát hiện Hoàng Phủ Tuyết Luân và lão đạo trên không thì lớn tiếng hỏi, không ít tu sĩ cũng chẳng không, có thêm tu sĩ Âm Thi tông từ sơn môn lên theo khiến thỉnh không lấp lánh quang hoa, cảnh tượng thập phần kinh nhân.

“Bọn ta chỉ định giết một tu sĩ. Ai ngăn cản, giết!” Lão đạo xếp bằng bất động trên hư không tựa hồ nói làm một với cấm chế này, còn Hoàng Phủ Tuyết Luân mặc bạch bào đáp xuống, giọng nói bằng hàn cực độ vang khắp toàn thành.

“Ai mà dám phong tỏa toàn thành, dù các người báo thù thì cũng không nên chọc vào chúng nhân chứ nhỉ?” Một thanh y tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng hỏi to trên không trung.

“Mau triệt cấm chế triệt, ta có việc gấp phải đi! Phụ thân ta là Truy Cổ tông tông chủ, Kim đơn tam trọng đại tu sĩ.” Một tu sĩ mặc kim sắc pháp y, chừng hai mươi mấy tuổi lớn tiếng mắng.

Vù!

Một đạo ô kim sắc kiếm quang từ trên không giáng xuống, uy áp và sát ý thấu xương trấn áp toàn thành khiến mọi tu sĩ rung động.

“A!”

Thanh y tu sĩ Phân niệm cảnh ngũ trọng và tu sĩ mặc kim sắc pháp y tan vỡ thân thể, bị đạo kiếm quang cắt nát.

“Phù...” Nhiều người hít hơi lạnh, mọi tu sĩ định lên tiếng đều biến sắc. Một đạo kiếm quang này như thần vương chém ra, vượt ngoài hiểu biết của họ.

Hoàng Phủ Tuyết Luân đi trên hư không về phía sơn môn Âm Thi tông, khóe môi treo nụ cười lạnh.

“Thần huyền đại năng!”

“Trời đất, là thần huyền đại năng!”

Hoàng Phủ Tuyết Luân toát lên khí tức và uy nghiêm chấn động thiên địa, không ít tu sĩ không biết lão là ai cũng nhận ra.

“Các hạ không phải thần huyền đại năng của Vân Linh đại lục mà phong tỏa cả thành trì, giết chóc tu sĩ, không sợ thần huyền đại năng của Vân Linh đại lục trút giận hả!” Một lão giả mặc y phục hoa quý phẫn nộ.

Lão giả tựa hồ là trưởng lão cùng tông môn với thiếu chủ mặc kim sắc pháp y, rất có kiến thức.

“Chết!”

Một đạo sát ý bao trùm lão giả đang phẫn nộ, pháp y hóa thành tro, nhục thân tan rã, không còn lại gì.

“A! Đó là thần thông của thần vương, ngay cả Kim đơn đại tu sĩ cũng bị giết trong tích tắc, ai ngăn được.”

“Thần huyền đại năng là nhân vật chí cao của tu đạo giới trung, hành sự không cần e dè... đáng sợ.”

Mọi tu sĩ đều run lên, không ai dám lên tiếng, cả Linh Cửu thành lặng ngắt, mọi tu sĩ đều sợ hãi.

Thần huyền đại năng và phổ thông tu sĩ là hai đẳng cấp khác nhau, Hoàng Phủ Tuyết Luân đang chứng minh rằng dù thần huyền đại năng chế ước lẫn nhau nhưng khi thần huyền đại năng của Vân Linh đại lục đến thì lão đã giết sạch rồi đi từ lâu.

...

“Đây là cái gì?”

Âm Thi tông vang lên tiếng chuông cảnh báo, vô số tu sĩ kinh hãi nhưng bọn Ngụy Tác ở chỗ tàng kinh lại không biết Hoàng Phủ Tuyết Luân giáng lâm. Họ đã vào sâu trong chỗ Âm Thi tông tàng kinh, tứ bề tối tăm, như đi vào tử địa, phía trước có mấy chữ viết bằng máu đã khô, toát lên khí tức rợn người.

“Ta không cam lòng! Thần huyền... Thần huyền!”

Bọn Ngụy Tác đi lên, trên mặt đất có tám chữ này, như một cường giả dùng máu viết lên, chứa đầy bất cam.

“Ai để lại tám chữ này?” Hàn Vi Vi khẩn trương, nhìn quanh như sợ có thứ gì đó trong bóng tối đột nhiên lao ra.

“Huyết Linh lão tổ! Tám chữ này chắc do Huyết Linh lão tổ xung kích thần huyền thất bại, viết lại trước khi chết!” Âm Lệ Hoa cảm giác được khí tức, tâm thần rung lên, “Huyết Linh lão tổ sai lại để lại tám chữ này?”

“Chuyện đó...” Âm Lệ Hoa run người, thân thể Linh Lung Thiên đột nhiên trầm xuống.

Cách tám chữ máu không xa, trên mặt đất bằng phẳng có thông đạo thông xuống dưới.

“Đây là chỗ nào? Sao lại có quan tài... Lê nào Huyết Linh lão tổ chôn mình ở đây?” Âm Lệ Hoa và bọn Ngụy Tác theo chân Linh Lung Thiên, Hàn Vi Vi kinh hô vì ở cuối thông đạo là một mộ thất.

Bốn vách trầm trọng, lạnh lẽo như thép, trong đó có một cỗ quan tài xám, tạo ra cảm giác rợn người.

“Tỷ cũng không biết nơi này, trước đây đã vào chỗ tàng kinh mấy lần cũng đâu thấy mộ thất này.” Âm Lệ Hoa hít sâu một hơi. Hôi sắc quan mộc không có linh quang nhưng tạo cho nàng ta áp lực cực độ, tựa hồ chứa thứ gì đó rất đáng sợ.

“Không phải quan tài của Huyết Linh lão tổ, do xương yêu thú nào đó điêu khắc thành, bố trí cấm chế, không phải đại năng Thần huyền tam trọng trở lên không thể mở được.” Linh Lung Thiên nheo mắt, kim quang bắn ra hơn trượng, ngưng thành thực chất.

-o0o-

757. Chương 757: Chân Tiên Huyết Luyện

“Có cấm chế?” Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã nhìn nhau.

Gã nhận ra cỗ quan tài xám đen là chất xương, cũng như tấm bia lúc vào, chắc từ khi Âm Thi tông khai sơn lập tông, kiến lập chỗ tàng kinh thì đã tồn tại. Nhưng bề ngoài cho thấy hôi sắc cốt quan trừ khí tức mệnh môn thì không có linh quang, không rõ có cấm chế gì.

Nơi này cả Âm Lệ Hoa cũng không biết, chắc là mật địa chỉ có tông chủ truyền thừa mới biết, rất có thể ở ngoài cũng có cấm chế, trước khi Huyết Linh lão tổ chết mới mở được. Có lẽ Huyết Linh lão tổ đột nhiên đối diện với xung kích thần huyền, sau cùng thất bại nên không kịp ghi lại gì.

Ngụy Tác lặng lẽ quan sát thần sắc Linh Lung Thiên, gã sợ trong hôi sắc cốt quan có bảo vật kinh nhân, Cương nha muội chỉ cố ra vẻ thần bí, có điều thần sắc nó thập phần ngưng trọng, không hề giả dối.

Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang, vì đi quanh hôi sắc cốt quan.

“Còn có chữ viết bằng máu!”

Chúng nhân cơ hồ cùng thấy dưới nền đối diện hôi sắc cốt quan có bốn chữ viết bằng máu đã khô.

“Bí mật là gì...”

Tám chữ gần như đen kịt, phát ra khí tức cực kỳ nghi hoặc, như một cường giả gầm lên vào cuối cùng.

“Là do Huyết Linh lão tổ để lại, xem ra y cũng không biết huyền ảo của hồi sắc cốt quan.” Ngụy Tác nhún mày nhìn hồi sắc cốt quan. Rõ ràng Huyết Linh lão tổ trước khi chết đã đến đây, như muốn tìm hiểu ảo diệu của cốt quan xem có cách gì để khỏi chết nhưng sau cùng đã thất bại.

Cả Âm Thi tông nhất đại tông chủ, Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ, mà cũng nuốt hận để lại mấy chữ này, khiến hồi sắc cốt quan càng bất phàm.

“Lẽ nào trong này là tối cao điển tịch của Âm Thi tông, là kinh văn do khai sơn tổ sư để lại? Không thì Huyết Linh lão tổ trước khi chết sao lại đến đây tìm hi vọng?” Kỳ Long Sơn nói.

“Cương nha muội thấy gì không? Bên trong có gì?” Ngụy Tác thấy Linh Lung Thiên đi quanh hồi sắc cốt quan rồi dừng lại thì hỏi.

Ánh mắt Linh Lung Thiên thập phần cổ quái, cả không gian pháp bảo như nấp bảo thủ trạc giá cũng bị nhìn thấu, như nhìn qua hư không, chưa biết chừng có thể nhìn được thứ trong đó.

“Cấm chế này do Thần huyền tứ trọng đại năng để lại, chứa thần văn đặc biệt, như có trật tự riêng, thập phần cổ quái, ta không thể thấu.” Linh Lung Thiên ngưng trọng, không tranh cãi mà nói.

“Cấm chế này có phá giải được không?” Hàn Vi Vi hỏi Linh Lung Thiên.

“Đến cách ta một trượng, ta sẽ mở hồi sắc cốt quan.” Linh Lung Thiên mắt lóe lên kim quang.

“Làm theo đi.” Ngụy Tác gật đầu với Âm Lệ Hoa cùng bọn Cơ Nhã. Gã cùng Linh Lung Thiên vào Bắc Mang di tích nên biết thủ đoạn của nó, cả cấm chế do siêu cấp đại năng bố trí còn vào được thì cấm chế của thần huyền đại năng tất không uy hiếp được.

Chúng nhân lùi ra sau Linh Lung Thiên, hồi sắc thủ trạc trên tay nó sáng rực, hình thành một hồi sắc quang tráo bao kín ba trượng. Nó ấn tay lên hồi sắc cốt quan.

“Cách!”

Linh Lung Thiên đẩy mạnh, hồi sắc quan hơi hé nắp.

Vù!

Vô số lực sắc quang văn đột nhiên tràn ra, vô thượng khí tức phun trào.

“A!”

Bọn Ngụy Tác biến sắc. Hồi sắc quang mạc của Linh Lung Thiên có tác dụng, ngăn hết quang văn đả nhua lại, nhưng khí tức của hồi sắc cốt quan khiến cả Ngụy Tác cũng gần như không thở nổi, gã có cảm giác cực kỳ nhỏ bé, không như Linh Lung Thiên nói là tựa hồ vượt xa thần huyền đại năng mà đứng trước khí tức này gã như đối diện Lôi vương để tôn kiêu, hoàn toàn bị cái thể thần uy trấn áp.

“Sao lại có uy nghiêm của đế tôn! Không đúng!”

Linh Lung Thiên biến sắc.

Nó cảm tri rõ hơn bọn Ngụy Tác, hồi sắc cốt quan cũng nằm ngoài tưởng tượng, bên trong không chỉ có một loại khí tức. Trừ thần văn của thần huyền đại năng bố trí cấm chế này, còn có khí tức của chân tiên cấp đại năng.

“Lẽ nào trong đó là thi thể chân tiên đại năng?”

Hồi sắc quang tráo của Linh Lung Thiên bị lực sắc quang văn đích xung kích, co lại còn hai trượng nhưng nó không dừng mà tiếp tục đẩy nắp.

“Phù!”

Ám lực sắc thần văn mở ra gần nữa, tựa hồ thất bại khi đấu với hồi sắc quang hoa của Linh Lung Thiên, bị tan hết nguyên khí.

“Chuyện đó...” Bọn Ngụy Tác thấy trong quan tài có tử hắc sắc quang hoa, tạo cảm giác cực kỳ âm lệ. Bên dưới tử hắc sắc quang hoa là hồng quang, chân tiên khí tức khiến người ta biến sắc, hoàn toàn siêu việt thần huyền từ trong hồng quang toát ra.

Bọn Ngụy Tác nhìn rõ tử hắc sắc quang hoa là một cây dù.

“Đây là Tử hà huyết linh tán! Pháp bảo mạnh nhất của Huyết Linh lão tổ, y xung kích thần huyền, hóa thành tro mà nó không xuất thế, tỷ tỷ tưởng cũng tan nát cùng nhục thân của y... sao lại ở trong này?” Âm Lệ Hoa kinh hô không dám tin.

“Tử hà huyết linh tán?” Ngụy Tác cả kinh. Gã từng nghe Lý Dực Triển và Hiên Viên lão tổ nói Tử hà huyết linh tán dùng hơn nghìn anh nhi mới sinh để luyện chế, cực kỳ ác độc.

Linh Lung Thiên không nói gì, lấy Tử hà huyết linh tán ra.

Tử hà huyết linh tán tanh nồng, cán và vành đều chế tạo bằng chất xương gò đó, khắc phù văn nhỏ hơn con kiến. Cả cái dù như do máu và dầu ngưng thành, tử hắc sắc khí diễm loáng qua, hình thành nhiều thân ảnh uốn éo.

“Tựa hồ không hề tổn hại, Tử hà huyết linh tán có uy năng huyền giai thượng phẩm! Linh quang bao trùm nghìn trượng, có công dụng kinh nhân ô uế pháp bảo của đối phương!” Âm Lệ Hoa liếc Tử hà huyết linh tán, nói ngay.

“Phạm vi kinh nhân thế hả?” Ngụy Tác liếc Linh Lung Thiên, hàm ý giao pháp bảo này cho gã.

“Vật này quá âm lệ, tu sĩ luyện chế pháp bảo này quá phạm đức hiếu sinh, không có kết cục ra gì, dù tu vi nghịch thiên thì vẫn bị thiên kiếp đánh chết.” Linh Lung Thiên không cự tuyệt, ném cho Ngụy Tác, đồng thời cười lạnh, “Tốt nhất người hủy pháp bảo này đi, không thì sẽ bị báo.”

“Cương nha muội, người thường đề cập đến thiên kiếp, thiên kiếp có liên quan đến hành vi bình thường cùng pháp bảo?” Ngụy Tác tại thiên long long trung được bạch sắc viễn cổ thiên long nhắc nhở, tu sĩ quá ưu tú như gã có thể sẽ dẫn động thiên kiếp sớm nên Linh Lung Thiên nói thế thì gã tạm bỏ qua hơi sắc cốt quan mà hỏi.

“Công pháp và pháp bảo dẫn động nguyên khí khác nhau nên thiên kiếp cũng khác.” Linh Lung Thiên cười lạnh: “Pháp bảo này có pháp trận cực kỳ độc ác, tụ lại oán niệm kinh nhân, với oán niệm này chuyển hóa thành uy năng pháp trận, oán niệm này không phải do nhục thân siêu cấp đại năng chết rồi nhưng thần hồn bất diệt mà là ý thức còn lại của phổ thông phạm nhân và tu sĩ, ý thức đó mà bất diệt thì không hiểu tu sĩ luyện chế pháp bảo này dùng thủ đoạn độc ác gì. Thế sự nhân quả là thứ duy nhất mà thượng cổ siêu cấp đại năng tu vi tối vi nghịch thiên cũng không nhìn thấu. Theo Linh tộc truyền thừa, có được pháp bảo này mà không hủy đi sẽ gặp xui xẻo.”

“Pháp bảo này có pháp trận đặc biệt, muốn hủy thì phải từ bên ngoài kích phát cường lực công kích khiến chất pháp trận mất đi uy năng, bằng không sẽ trực tiếp hủy hoại thai thể, huyết luyện nguyên khí phun ra thì phiền.” Linh Lung Thiên bổ sung.

“Hồng quang nhạt dần, xảy ra chuyện gì?” Âm Lệ Hoa kêu khẽ.

“Không có thì thế... Chuyện đó...”

Bọn Ngụy Tác đồng thời nhìn thấy hồng quang ở đáy hơi sắc cốt quan tan đi, không có gì ngoài phù văn hình người màu máu.

“Quan tài này như thể pháp bảo... Tựa hồ là thần huyền đại năng lấy được nhục thân của đế tôn cấp đại năng, dùng huyết nhục đó bố trí pháp trận. Cẩm chế ban này không liên quan gì đến thai thể này.” Linh Lung Thiên mắt ánh lên kim quang kịch liệt.

“Chân tiên đại năng lấy khí huyết luyện chế pháp bảo? Quan tài này là pháp bảo?” Bọn Ngụy Tác hít một hơi lạnh.

“Bất quá ta chưa thấy pháp trận này, rất đặc biệt, không phải pháp bảo cứ chân nguyên dồn vào là kích phát, chắc có cách dùng riêng.” Linh Lung Thiên thần sắc ngưng trọng, chân tiên đại năng tựa hồ khiến nó

tôn trọng.

“Đây là?” Cái vòng tay của Linh Lung Thiên tắt hơi quang, bọn Ngụy Tác thấy tuy hơi sắc cốt quan vẫn khí tức kinh nhân nhưng nắp không cần toát ra uy năng đáng sợ, cả toán do dự một chốc, chân nguyên bao lại mở nắp ra.

“Xoẹt!!”

Cùng lúc, cả tàng kinh các rung lên.

“Việc gì hả?” Ai nấy biến sắc.

“Xoẹt!...”

Tiếng rung động không ngớt, tiếng hú như quỷ khóc vang tới.

“Không phải do hơi sắc cốt quan. Có đại địch, hộ sơn cấm chế đã khởi động! Phu quân, thu lại, chúng ta ra xem sao!”

Âm Lệ Hoa biến hẳn sắc mặt, nói đoạn lướt ra.

-o0o-

758. Chương 758: Thần Huyền Cùng Đến Giết Ngụy Tác

“Hộ sơn cấm chế đã khởi động, lẽ nào có thần huyền đại năng đánh lên sơn môn?”

Ngụy Tác thu hơi sắc cốt quan lại rồi theo Âm Lệ Hoa ra ngoài.

Lúc đến Âm Thi tông, gã đã hỏi Âm Lệ Hoa, biết hộ sơn cấm chế mạnh nhất là Âm minh quỷ phủ đại trận, có thể chống nổi thần huyền đại năng, Âm Thi tông là tông môn mạnh nhất ba mươi hai thành trì quanh đây, bọn Phong Tri Du cũng thời xung kích kim đơn thành công, khác nào cho người ta biết Âm Thi tông mới có ba Kim đơn đại tu sĩ, tu sĩ dám đánh vào sơn môn, bức được Âm Thi tông khởi động hộ sơn cấm chế thì dù không phải Hoàng Phủ Tuyệt Luân cũng là cao thủ cùng cấp.

“Là một bạch phát bạch bào thần huyền đại năng tu luyện vô thượng kiếm đạo công kích sơn môn cấm chế!”

Cùng Âm Lệ Hoa lướt ra khỏi chỗ tàng kinh thì gã nghe thấy tiếng Dạ Vô Thương.

“Hoàng Phủ Tuyệt Luân, y dám đánh vào sơn môn Vân Linh đại lục.”

Ngụy Tác và bọn Âm Lệ Hoa đã biết người tấn công sơn môn là Thiên Kiếm tông thần huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyệt Luân.

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác và bọn Âm Lệ Hoa không hề dừng lại, vừa hiện thân trong sơn cốc có hơi sắc cốt bi thì trên không vang lên tiếng nổ lớn.

Hư không bên ngoài sơn môn Âm Thi tông rung lên như mảnh vải bố rách.

Cổ đồng sắc kiếm tôn đứng trên đỉnh không được mây đen bao phủ, hơn vạn đạo kiếm quang do nguyên khí ngưng thành xoay quanh, hình thành dòng chảy khó tưởng tượng nổi.

Trong sơn môn Âm Thi tông, ngọn núi và nhiều công trình cổ kính cùng phát quang, vô số quang hoa đan nhau, hình thành vô số quang văn chói lòa trên không.

Quang văn huyền ảo như dây đàn vây kín sơn môn Âm Thi tông, phát ra tiếng quỷ gào kinh rợn, hóa thành hắc sắc ma thần song đầu lục tí.

Hắc sắc ma thần và thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyệt Luân ngang nhau.

“Xoẹt!” “Xoẹt!”, đạo đạo kiếm quang va vào sáu cánh tay của hắc sắc ma thần.

Trừ tu sĩ Âm Thi tông trấn thủ các loại cấm chế thì đều ra ngoài, xem ra hộ sơn cấm chế tựa hồ có thể chống nổi Hoàng Phủ Tuyết Luân công kích, nhưng cơ hồ tất cả đều kinh hãi, mặt mày nhợt nhạt, cả những nhân vật già đời cũng run rẩy.

Hoàng Phủ Tuyết Luân thi triển thần huyền uy năng, vô thượng uy nghiêm như trấn áp đến tận xương cốt mỗi người, khiến họ như đang đối diện thần minh.

“Đó là thần huyền pháp tướng...” Âm Lệ Hoa cùng bọn Cơ Nhã, cả Thủy Linh Nhi đều chấn kinh.

Huyền Phong môn tông chủ Diệp Huyền Thành tuy cũng là thần huyền đại năng, nhưng ngay cả Thủy Linh Nhi cũng chưa được thấy cực đạo uy nghiêm khi thần huyền đại năng thi triển pháp tướng.

“Thần huyền đại năng đáng sợ đến mức này?” Hàn Vi Vi không nói thành lời, nguyên thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân ngưng nguyên khí thành hơn vạn đạo kiếm quang, đạo nào cũng đáng sợ hơn nàng ta.

Pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân như trấn áp sơn môn, đấu với ma thần do cấm chế của Âm Thi tông hóa thành, vô số kiếm quang và quang văn tan vỡ, cảnh tượng thật khó tưởng tượng nổi.

Âm Lệ Hoa trấn định tâm thần, nhìn Ngụy Tác đoạt rời sơn cốc, ngự không.

“Tông chủ ra rồi!”

“Có nhiều người đi theo tông chủ, là trưởng lão của trưởng lão điện?”

“Tông chủ! Là hai kinh thiên tu sĩ từ đại lục khác đến, trừ tu sĩ này còn một tu sĩ kích phát kinh thiên cấm chế, phong tỏa cả Linh Cửu thành và Âm sơn môn Thi tông. Cấm chế đó thập phần cổ quái, truyền tông pháp trận trong Linh Cửu thành đều không thể sử dụng, nhiều phòng hộ pháp trận trong sơn môn cũng vô dụng, đành kích phát cấm chế này.” Âm Lệ Hoa và bọn Ngụy Tác xuất hiện, có hai lão giả lướt tới bấm báo.

“Hai kinh thiên tu sĩ? Phong tỏa cả Linh Cửu thành và sơn môn Âm Thi tông?” Bọn Ngụy Tác thảm hít hơi lạnh. Sự tình nghiêm trọng hơn dự liệu.

“Người đi cùng Hoàng Phủ Tuyết Luân là ai?”

“Lão bắt tử, nhàn quá đến đánh sơn môn làm gì?” Ngụy Tác kêu to với thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân trấn áp tầng không. Quang văn cấm chế của Âm Thi tông không dày, bọn Ngụy Tác bay lên, nhìn rõ thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân thì lão cũng thấy thân ảnh bọn gã. Chỉ còn lão đạo bọc trong hắc sắc quang trảo thì bọn Ngụy Tác không nhìn rõ.

“Tu sĩ Âm Thi tông, giao y ra, ta sẽ đi.” Giọng Hoàng Phủ Tuyết Luân như thần chi vang lên từ vạn đạo kiếm quang lưu động, ngó lơ Ngụy Tác.

Âm Lệ Hoa sầm mặt, lẳng không đứng cạnh Ngụy Tác, tỏ rõ phong phạm nữ tông chủ một phái, “Các hạ trực tiếp phong tỏa Linh Cửu thành, tấn công sơn môn, coi thường bản tông mà còn muốn bản tông giao người hã, tốt nhất mau đi khỏi đây.”

“Lẽ nào Âm Thi tông muốn trừ danh khỏi Vân Linh đại lục?” Hoàng Phủ Tuyết Luân cười lạnh.

“Lão bắt tử, ngươi không thể phá được đạo cấm chế này, lớn lối cái gì.” Ngụy Tác kêu to, “Lão còn lại thân phận thế nào? Đến giết mổ mà lại giấu đầu giấu đuôi, không dám công khai thân phận hã?”

“Tại hạ Vũ Hoàng chân nhân.” Giọng nói già nua từ trên hư không vọng xuống lạnh lùng, nhạt nhẽo, như đang làm một việc bình thường.

“Vũ Hoàng chân nhân, thái thượng trưởng lão của Vô Kỵ thiên cung! Lão bắt tử già nhất Vô Kỵ thiên cung.” Thủy Linh Nhi khẩn trương truyền âm cho Ngụy Tác.

“Lão bắt tử của Vô Kỵ thiên cung cũng tới?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, thần sắc bất biến: “Hoàng Phủ lão bắt tử, ngươi còn trợ thủ nào thì có gọi ra, không thì ta không rời sơn môn, ngươi không làm gì được?”

“Cho các ngươi biết cũng không sao, Huyền Phong môn tông chủ sắp tới, cả Linh Cửu thành đã bị Vũ Hoàng chân nhân bày Diệt sát thần văn đại trận, độn pháp của ngươi không thể thi triển.” Hoàng Phủ Tuyết Luân thần nhiên, giọng nói cùng uy áp kinh nhân buột ra.

“Cái gì, tông chủ siêu cấp tông môn Huyền Phong môn của Thiên Huyền đại lục Diệp Huyền Thành... lại thêm một thần huyền đại năng!”

“Lại một thần huyền đại năng nữa tới!”

“Tu sĩ này là ai mà có tới hai thần huyền đại năng truy sát?”

“Diệp Huyền Thành cũng tới?” Âm Lệ Hoa cùng bọn Cơ Nhã không thể bình tĩnh, nhất là Thủy Linh Nhi càng như kinh đào hải lãng. Hoàng Phủ Tuyết Luân không thể công phá sơn môn Âm Thi tông nhưng vẫn bình tĩnh thì không phải lão nói khoác, Huyền Phong môn tông chủ Diệp Huyền Thành sẽ tới.

Hai thần huyền đại năng vây giết Ngụy Tác!

“Cấm chế của Âm Thi tông có ngăn tu sĩ ở trong phát uy năng thuật pháp?” Giọng Ngụy Tác vọng rõ vào tai Âm Lệ Hoa.

“Chỉ cần không chạm vào màn sáng, sẽ không uy hiếp đến tu sĩ, cũng không ảnh hưởng tới thi pháp.” Âm Lệ Hoa đáp.

Ngụy Tác không đổi sắc, thân ảnh loáng lên, lướt tới rìa quang văn bao trùm sơn môn Âm Thi tông.

“Các vị dừng lại đây, gọi Dương chi điểu mau.” Bọn Âm Lệ Hoa ngẩn người, không biết gã định làm gì, toan đi theo thì bị gã cản.

Ngụy Tác đến sát màn sáng do quang văn hình thành, ngay sát dưới chân ma thần do cấm chế của Âm Thi tông hóa thành.

Không ai ngờ lúc đó gã muốn giết thần huyền đại năng, giết Hoàng Phủ Tuyết Luân!

Diệp Huyền Thành mà đến, cấm chế của Âm Thi tông khó chống nổi. Hoàng Phủ Tuyết Luân để xung kích tâm thần gã nên nói thế, ngay cả hiện thời, dù Động Hư bộ pháp cũng bị ảnh hưởng, rất có thể không tài nào thi triển. Ngụy Tác đã thấy trong hắc sắc quang mạc chỉ có vô số quang văn lan tràn, rõ ràng lão bắt tử Vô Kỵ thiên cung đã kích phát thần văn pháp bảo của thượng cổ đại năng để lại.

Thần thông của Ngụy Tác không thể so với Hoàng Phủ Tuyết Luân nhưng gã có số lượng kinh nhân Thiên long huyết hóa thạch để phối hợp thi triển Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp!

Vô thượng cường pháp diễn hóa từ Thiên đế văn tinh thiên này bao trùm nghìn trượng, Hoàng Phủ Tuyết Luân chưa chắc đỡ được.

Ngụy Tác dùng đạo thuật pháp này để phối hợp tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật nhưng lúc trước ngừng lại để sau này thi triển đánh lén!

Gã còn một nhánh Minh vương thảo, nếu không thành thì sẽ bảo Dương chi điểu đốt Minh vương thảo!

Âm Thi tông là âm minh chi địa, địa mạch bên dưới mệnh môn, có thể dụ được âm minh sinh vật đáng sợ.

“Lừa đảo, xem ra định liều một phen rồi.” Thấy Ngụy Tác đến gần thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân, Linh Lung Thiên đứng sau lưng Âm Lệ Hoa khẽ lắc đầu.

“Ầm ầm ầm...”

Cùng lúc, thính không ngoài xa đột nhiên nổ vang, như có người kéo vật nặng trên không, chấn động thiên địa.

-o0o-

759. Chương 759: Thần Quân Tự Hợp

Mấy vạn tu sĩ trong Linh Cửu thành vốn kinh hoàng như sắp đến ngày tàn, tuy không biết Ngụy Tác mà Hoàng Phủ Tuyết Luân muốn đối phó có lai lịch gì nhưng khiến hai thần huyền đại năng đến vây giết thì cũng là cường giả phi phàm. Ai cũng sợ hãi bị vạ lây, thành vật hy sinh của đại năng đấu pháp.

“Lẽ nào là Huyền Phong môn thần huyền đại năng đến rồi?” Nghe thấy tiếng ầm ầm từ xa, mấy vạn tu sĩ càng kinh hãi, vì dù là gì thì âm thanh đó tạo cho người ta cảm giác một đại nhân vật đang tới.

“Không phải Huyền Phong môn tông chủ thì là đại nhân vật nào?” Ngụy Tác vốn biến hẳn sắc mặt, tưởng Diệp Huyền Thành tới nhưng lại nhận ra thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân hơi run lên, tựa hồ chấn kinh, nên y đoán được người tới không phải Diệp Huyền Thành.

Bọn Ngụy Tác kinh nghi bất định thì lão đạo xếp bằng trên không mở bừng mắt, song mục phun ra hồng sắc thần quang.

Thình không phía nam có một dải kim quang với tốc độ khó tưởng tượng nổi lao tới.

Kim quang là một đạo sĩ.

Kim quang và tiếng nổ do dồn ép hư không là từ một kim sắc hồ lô dưới chân phát ra, hồ lô lớn như ngọn núi, cực kỳ nặng.

Đạo sĩ mặc đạo bào xám nhạt, đầu tóc cài thanh sắc mộc trầm, dưới chân là chày gỗ cùng màu, da như bạch ngọc, trông chỉ hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi nhưng mắt chưa đầy thần quang trí tuệ, cơ hồ thấu hết nhân gian thương tang.

Tu sĩ này cất bước, thể nội tự phát ra tiếng nói, tu sĩ tầm thường nhất chỉ thoáng nhìn cũng nhận ra so với Vũ Hoàng chân thì tu sĩ này có thần thông càng kinh nhân.

Tu sĩ này, thể nội như có đạo tôn liên tục ngâm kinh, cũng là một thần huyền đại năng!

“Hóa Thiên hồ lô...” Lão bắt tử già nhất Vô Kỵ thiên cung mắt ánh lên thần quang, tựa hồ tùy nhận ra thần huyền đại năng sắp tới nhưng không nói gì, cũng không dừng thi pháp.

“Đạo hữu phương nào mà phong bế cả Linh Cữu thành, tấn công sơn môn Âm Thi tông?”

Tiếng nói không linh hàm chứa uy áp cực độ đột nhiên từ đạo nhân phong thần như ngọc ngoài xa vọng vào Linh Cữu thành.

“Không phải Huyền Phong môn thần huyền đại năng sao?”

“Lẽ nào đại nhân vật của Vân Linh đại lục tới?” Linh Cữu thành và trong Âm Thi tông, nhiều tu sĩ đều nghĩ thế.

“Chắc là đại năng của Vân Linh đại lục, sao tới nhanh thế?” Ngụy Tác tỏ vẻ kinh ngạc, truyền tống pháp trận trong Linh Cữu thành không thể sử dụng, dù từ thành trì gần nhất đến đây cũng không thể nhanh thế. Diệp Huyền Thành vẫn chưa tới, chưa biết chừng vì đến thành trì khác bố trí cản chân đại năng của Vân Linh đại lục để tránh chính diện xung đột. Thần huyền đại năng của Vân Linh đại lục đến nhanh thế chỉ vì đang ở cách Linh Cữu thành không xa.

“Cạch!”

Hư không bên dưới thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân rung lên, thần huyền pháp tướng co lại, sắc mặt lão sầm sì, lướt lùi một bước.

Màn sáng đen tách ra để Hoàng Phủ Tuyết Luân xuyên qua, đứng ngay trên Vũ Hoàng chân nhân.

“Tại hạ Thiên Kiếm tông Hoàng Phủ Tuyết Luân, đạo hữu ứng chắc là Hóa Thiên giáo Tô tông chủ.” Thấy đạo nhân từ xa, Hoàng Phủ Tuyết Luân đã lên tiếng.

“Tại hạ chính thị Tô Thần Huyết.” Đạo nhân tuấn tú cất giọng ngoài xa, “Hoàng Phủ đạo hữu vì sao lại từ Thiên Huyền đến Vân Linh, đại động can qua?”

“Hóa Thiên giáo tông chủ đến rồi.” Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa nhìn nhau. Hóa Thiên giáo tông chủ tới nơi, không ai ngờ được điều này.

“Trong sơn môn Âm Thi tông có một tu sĩ ở Thiên Huyền đại lục, hủy hoại một linh thạch khoáng mạch của Thiên Kiếm tông. Âm Thi tông không chịu giao người, nên tại hạ đành động thủ.” Hoàng Phủ Tuyết Luân thấy Hóa Thiên giáo tông chủ Tô Thần Huyết sắp tới Linh Cữu thành thì neho mắt nói.

“Âm Thi tông đã gia nhập Đại Hóa minh, cùng Hóa Thiên giáo có quan hệ công thủ đồng minh. Hoàng Phủ đạo hữu báo thù mà phong tỏa cả Linh Cửu thành là không hợp lý, thu cấm chế lại đã.” Tô Thần Huyết bình tĩnh nói.

“Tô Thần Huyết bảo vệ chúng ta vì chắc đã nhận được Hóa Thiên tông kim giản, các tông môn còn chần chừ qua đó sẽ gia nhập Đại Hóa minh. Âm Thi tông là tông môn mạnh nhất ba mươi hai thành trì quanh đây, đã theo Hóa Thiên giáo thì y không thể để Âm Thi tông tồn thất.” Tô Thần Huyết buông lời, Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa nghe ra được y có ý bên vực.

“Nếu y chỉ chọc vào một tông môn, có lẽ tại hạ nể mặt Tô tông chủ.” Hoàng Phủ Tuyết Luân lạnh lùng: “Nhưng y còn giết đại tu sĩ của Vô Kỵ thiên cung, kết oán với Huyền Phong môn. Dù tại hạ đáp ứng, Diệp tông chủ e rằng không.”

“Tức là Diệp tông chủ sẽ tới?” Đôi mắt lấp lánh thần quang nhìn thấu đầu bể của Tô Thần Huyết ánh lên kinh ngạc, một tu sĩ khiến hai thần huyền đại năng cùng một đại tu sĩ Kim đơn ngũ trọng tự thân xuất thủ truy sát, thật khiến y ngạc nhiên.

“Chắc sắp đến rồi.” Hoàng Phủ Tuyết Luân gật đầu, dù Tô Thần Huyết ngăn cản thì lão cũng công phá sơn môn Âm Thi tông, giết Ngụy Tác.

“Diệp tông chủ tới cũng nên nghe lời mỗ, hóa can qua thành ngọc bạch.” Tô Thần Huyết càng cứng cỏi, liếc Hoàng Phủ Tuyết Luân.

“Tô đạo hữu cho rằng đủ thần thông đủ ngăn mỗ và Diệp tông chủ công phá sơn môn này?” Hoàng Phủ Tuyết Luân cất giọng lạnh lùng.

Tô Thần Huyết nhất thời không nói gì, khẽ xoay người nhìn về phía chân trời.

Hoàng Phủ Tuyết Luân và Vũ Hoàng chân nhân hơi biến sắc, chân trời sau lưng Tô Thần Huyết ánh lên bạch sắc quang ảnh.

Bạch sắc quang ảnh là một ngọn núi ngọc lơ lửng trên không. Bạch sắc ngọc sơn được mây lành bao bọc, bên trên tựa hồ có đình đài lầu các, trên bình đài cao nhất có hơn mười thân ảnh.

“Vô lượng ngọc sơn...” Nhìn rõ bạch sắc ngọc sơn, Hoàng Phủ Tuyết Luân và Vũ Hoàng chân nhân nhăn nhó.

“Tô tông chủ, là đạo hữu phương nào?” Bạch sắc ngọc sơn cách bọn Hoàng Phủ Tuyết Luân nghìn dặm, giọng nói vô thượng uy nghiêm đã vang lên.

“Vương tông chủ, là Thiên Kiếm tông Hoàng Phủ đạo hữu.” Tô Thần Huyết thần nhiên đáp.

“Lẽ nào là Hoàng Thiên đạo tông chủ Vương Vô Nhất? Ngụy Tác, Hoàng Thiên đạo cũng là siêu cấp đại tông môn của Vân Linh đại lục, Vương Vô Nhất từ trăm năm trước đã đột phá đến Thần huyền cảnh!” Âm Lệ Hoa truyền âm cho Ngụy Tác, nàng ta có vẻ không dám tin, quên xưng hô gã là phu quân mà gọi thẳng tên.

“Lại có thần huyền đại năng đến nơi?” Ngay cả Ngụy Tác ở trong Âm Thi tông cũng tròn mắt.

Thần huyền đại năng cũng như cửu cấp yêu thú trong man hoang hoang nguyên, đều là đỉnh nhọn của cõi đời, dù Kim đơn đại tu sĩ thì suốt đời cũng chưa chắc thấy một thần huyền đại năng. Nhưng giờ thần huyền đại năng như đi chợ, đua nhau xuất hiện.

“Hoàng Phủ đạo hữu đến Vân Linh đại lục, phong tỏa cả thành trì, tựa hồ không coi tu sĩ Vân Linh đại lục ra gì nhỉ?” Bạch sắc ngọc sơn tiếp tục vang lên giọng nói, ngữ khí không hiền hòa như Tô Thần Huyết.

“Vương tông chủ định cùng Tô tông chủ bảo vệ tu sĩ trốn trong sơn môn Âm Thi tông?” Hoàng Phủ Tuyết Luân nheo mắt, “Tu sĩ này không chỉ có thù với Thiên Kiếm tông mà cả Vô Kỵ thiên cung, Chân Võ, Huyền Phong môn. Huyền Phong môn Diệp tông chủ sắp tới.”

“Diệp tông chủ tới thì sao? Mỗ và Tô tông chủ sẵn sàng, thế nào, Thiên Huyền đại lục tu đạo giới muốn khai chiến với Vân Linh đại lục tu đạo giới hả?” Bạch sắc ngọc sơn vang lên tiếng cười lạnh.

Hoàng Phủ Tuyệt Luân cười lạnh: “Thế nào, Vương tông chủ vì một tu sĩ không liên can mà chống lại mấy đại tông môn Thiên Huyền đại lục?”

“Các hạ uy hiếp hả?” Giọng nói trên bạch sắc ngọc sơn không hề khách khí, “Mỗ không thấy tu sĩ Thiên Huyền đại lục đủ bản lĩnh để uy hiếp mỗ.”

“Hoàng Thiên đạo gần gũi với Hóa Thiên giáo như vậy, chắc đứng cùng trận tuyến, hai thần huyền đại năng tới nhanh như vậy, chưa biết chừng vốn ở gần đây thương nghị sự tình.” Trong sơn môn Âm Thi tông, Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác nhìn nhau, hiểu ý đối phương.

Khác với thập đại siêu cấp tông môn của Thiên Huyền đại lục, Vân Linh đại lục có bốn siêu cấp đại tông môn, thực lực cao hơn mọi tông môn khác, là Hóa Thiên giáo, Công Đức tông, Hoàng Thiên đạo và Đăng Tiên tông.

Bốn tông phái này, trong tu đạo đế quốc, vốn trừ Hóa Thiên giáo và Công Đức tông có nhiều cừu oán thì hai đại tông môn kia, ít nhất với các tông môn khác là đứng ngoài cuộc, không thể đoán được là đứng về Hóa Thiên giáo hay Công Đức tông. Giờ Hoàng Thiên đạo tông chủ Vương Vô Nhất tuy chỉ đứng ra nhưng có vẻ đứng cùng trận tuyến với Hóa Thiên giáo.

Hóa Thiên giáo đã tổ chức Đại Hóa minh, động thái của Hoàng Thiên tông tạo cho Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa cảm giác phi phàm, tu đạo giới Vân Linh đại lục sắp nổi sóng.

Hoàng Phủ Tuyệt Luân lạnh lùng đứng trên không trung.

Hoàng sắc lưu quang từ xa lao tới Linh Cửu thành.

Hoàng sắc lưu quang càng lúc càng gần, khí tức kinh nhân dồn vào Linh Cửu thành và sơn môn Âm Thi tông.

Thiên Huyền đại lục siêu cấp đại tông môn Huyền Phong môn tông chủ, Diệp Huyền Thành đến rồi!

-o0o-

760. Chương 760: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

Diệp Huyền Thành bình tĩnh, mặc phổ thông hoàng sam, đi trên hư không như nổi liền cùng thiên địa.

Y tuy hiện thân sau bạch sắc ngọc sơn của Hoàng Thiên đạo nhưng lại đến trước, đứng cạnh Hoàng Phủ Tuyệt Luân, đối diện Hóa Thiên giáo tông chủ Tô Thần Huyết, đợi bạch sắc ngọc sơn của Hoàng Thiên đạo tới.

Bạch sắc ngọc sơn nhanh chóng giáng lâm, đến cạnh Tô Thần Huyết.

Bạch sắc ngọc sơn cao hơn hai trăm trượng, chung quanh là mây lành trắng muốt, thập phần phiêu diêu, chứa đầy thần vận.

Trên đỉnh ngọc sơn, trước đình đài các lâu là hơn mười tu sĩ.

Trong đó có năm lão giả gầy gò chỉ còn lại bộ xương, trông như Vũ Hoàng chân nhân, cơ hồ từ quan tài bò ra, khác gì một cọng củi khô. Bảy, tám tu sĩ còn lại khác hẳn, đều phong thần như ngọc, như thần vương thể tử, phát ra bạch sắc thần quang chói lòa.

Đứng đầu là một nam tử trẻ tuổi mắt mày như vẽ, đẹp dễ gần như yêu tà, bạch sắc thần quang trên mình cơ hồ gấp đôi các tu sĩ trẻ tuổi còn lại, linh khí, ngưng thành hình mặt trăng trắng ngần cùng mặt trời vàng rực, nhật nguyệt đồng sinh!

Nhật nguyệt đồng sinh, hiện tượng kinh nhân này chứng tỏ nam tử trẻ tuổi tu luyện công pháp cực kỳ bất phàm.

Linh khí của các tu sĩ trẻ tuổi và bốn lão giả khác đều ngưng thành bạch sắc vũ hạc, kỳ lân tôn, khí thể bất phàm.

Hơn mười tu sĩ này đều là đại nhân vật cỡ thái thượng trưởng lão và chân truyền đệ tử của Hoàng Thiên đạo, tông chủ Vương Vô Nhất lên tiếng lúc trước không hề hiện thân.

“Thế nào, Hoàng Phủ Tuyết Luân, Diệp Huyền Thành, bằng vào hai vị cũng định chen ép tu đạo giới Vân Linh đại lục hả?” Diệp Huyền Thành không hiện quang hoa nhưng mặt mũi và thân thể tạo ra cảm giác rất sáng sủa, thấy bạch sắc ngọc sơn giáng lâm, y vẫn không chủ động lên tiếng mà trong điện vĩ sau lưng hơn mười tu sĩ Hoàng Thiên tông vang lên giọng nói uy nghiêm của tông chủ Vương Vô Nhất.

Giọng nói như chấn động hư không, thình không cũng lập lòe.

“Bốn thần huyền đại năng, a a a, Linh Cửu thành có đến bốn thần huyền đại năng!”

“Bốn thần huyền đại năng... Vạn nhất đấu pháp thì cả Linh Cửu thành sẽ hóa thành tro.”

“Hoàng Thiên đạo tông chủ Vương Vô Nhất rất cứng cỏi, e rằng sẽ giao chiến thật...”

Tu sĩ ở Linh Cửu thành và sơn môn Âm Thi tông không nhìn rõ cảnh bốn thần huyền đại năng ghì nhau trong màn sáng đen nhưng nghe thấy tiếng bọn Vương Vô Nhất đối thoại, cơ hồ ai cũng kinh hoàng nhũn ra.

Thần huyền kịch đấu vì Âm Thi tông, e rằng Linh Cửu thành không ai sống sót.

Thần huyền đại năng, tại tu đạo giới là thần vương chân chính, có thể nắm trong tay sinh tử của phổ thông tu sĩ, búng tay là mấy chục tu sĩ hóa thành tro.

“Thắng làm vua, Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết, mỗi người không muốn giao đấu vô vị, các vị muốn cản thì thể hiện thực lực đi.” Vương Vô Nhất cứng rắn nhưng giọng Diệp Huyền Thành vẫn thập phần bình tĩnh như đá tảng.

“Cuồng vọng! Dám thách thử tông chủ bản môn, không muốn chết tại Vân Linh đại lục thì đi mau.” Trên bình đài ở bạch sắc ngọc sơn, một tu sĩ trẻ tuổi linh khí ngưng thành đoàn sen trắng khổng lồ, mặc ngọc lữ pháp y quá to.

Diệp Huyền Thành liếc tu sĩ trẻ tuổi.

“A!”

Không hề có dấu hiệu gì, thiên tài tu sĩ khí vũ cực kỳ bất phàm đó đột nhiên kêu to bắn lùi lại phun máu, tỏ vẻ kinh hoàng.

Y không hề xuất thủ nhưng một thiên tài Kim đơn tu sĩ cách năm trăm dư trượng bị ánh nhìn chấn lui. Đây là thần uy cỡ nào?

Hơn mười tu sĩ trên bạch sắc ngọc sơn vốn tỏ ra trào phúng nhưng thấy ngọc y tu sĩ hào như thế thì đều cảm nhận được áp lực, không dám coi thường nữa.

“Phù điêu cổ kính... Hóa ra các hạ tham ngộ Phù điêu đại thức. Có thể bức mỡ hiển lộ thực lực.”

Vương Vô Nhất cất tiếng, thân ảnh từ lâu các hiện ra.

Là một trung niên nam tử mặt mũi trắng trẻo, ngũ quan rõ ràng, ăn vận như đế vương, đầu đội kim quan, mặc kim sắc cửu long bào, chân đi kim sắc bàn long thiên goa, lưng thắt tử kim đai.

Trên mình y ánh lên quang mang chói lòa khiến người ta không thể nhìn thẳng, khác nào vầng mặt trời, kim quang như vạn trượng trường kiếm đâm ra.

Khí thế kinh đào hải lãng dâng lên.

Ánh mắt y lảng lệ, đứng giữa thiên địa như thiên tôn giáng thế.

Nhưng thân thể này không phải nhục thân mà do quang văn kết thành, kể cả y phục cũng do quang văn, quang hoa kỳ dị ngưng tụ thành, tất thấy rực lên vạn trượng thần quang.

“Thần niệm hóa thân!” Hoàng Phủ Tuyết Luân buộc phải lùi lại, thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất lần đầu tiên khiến lão thấy rợn người.

Diệp Huyền Thành vốn bình tĩnh cũng ánh lên quang hoa trong mắt, “Không ngờ Vương tông chủ đã đạt Thần huyền tứ trọng.”

“Các vị đi đi.” Vương Vô Nhất oai vệ vô cùng, thần quang pháp thân len tiếng cực kỳ uy nghiêm, mang theo vô thượng uy áp.

“Vũ Hoàng chân nhân, thu cấm chế đi.” Diệp Huyền Thành nói với Vũ Hoàng chân nhân.

Sắc mặt Hoàng Phủ Tuyết Luân cực kỳ âm trầm, kiếm khí tung hoành, biết Diệp Huyền Thành bị bức phải nhượng bộ, hôm nay không làm gì được Ngụy Tác.

Vũ Hoàng chân nhân không nói gì, linh khí từ từ thu liễm, hắc sắc tàn ngọc quay về trên tay, hắc sắc đại kỳ ẩn vào thiên linh, hắc sắc quang tráo bao trùm Linh Cửu thành tan biến.

“Hóa Thiên kim hồ! Trời đất, đó là chí bảo trong truyền thuyết của Hóa Thiên giáo tông chủ, Hóa Thiên kim hồ! Là bán tiên giai pháp bảo dùng mảnh vỡ một món pháp bảo của thượng cổ đại năng luyện chế thành! Không ai thoát được pháp bảo này.”

“Vô lượng ngọc sơn! Đây là chí bảo do Hoàng Thiên đạo tông chủ Vương Vô Nhất tự thân luyện chế.”

“Bốn thần huyền đại năng! Đúng là bốn thần huyền đại năng! Hiện tại không đánh nữa! Không ngờ ta được thấy vô thượng uy nghiêm của bốn thần huyền đại năng.”

Hắc sắc quang mạc tan đi, mọi tu sĩ Âm Thi tông trong Linh Cửu thành đều thấy bọn Tô Thần Huyết trên không, nên đều chấn động.

“Thần huyền tứ trọng... ít ra tu đạo giới hiện tại còn tu vi này...” Thấy thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất, Linh Lung Thiên trầm bầm.

“Là dùng thần niệm ngưng thành phân thân, có một phần thần thông của đại năng, không phải nhục thân thật.” Ngụy Tác nhận ra không phải chân thân Vương Vô Nhất giáng lâm mà dùng vô thượng thần thông ngưng thành hóa thân. Lúc này chân thân y chưa biết chừng đang ở trên bạch sắc ngọc sơn hoặc cách không biết bao nhiêu vạn dặm, thông qua giá hóa thân mà cảm tri tất cả.

“Hóa Thiên kim hồ có thần uy siêu tuyệt.” Cơ hồ đồng thời, Ngụy Tác cảm giác được Vô lượng ngọc sơn đã đành, còn Hóa Thiên kim hồ của Tô Thần Huyết khiến gã như cảm thấy khí tức lúc đối diện Lôi vương đế tôn kiếm - pháp bảo của thượng cổ đại năng. Hóa Thiên kim hồ có lẽ có thần văn.

“Thủy Linh Nhi.” Vũ Hoàng chân nhân thu hắc sắc quang mạc, Diệp Huyền Thành mặc kệ Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất, mục quang nhìn vào Thủy Linh Nhi trong sơn môn Âm Thi tông.

“Âm Thi tông có ngàn này tuyệt sắc nữ tu!”

“Ai cũng tư chất thập phần bất phàm, là nhân tuyển tốt nhất làm đạo lữ.”

“Hoàng Thiên đạo và mấy chục thành trì quanh đây không có nữ tu như thế.”

Hắc sắc quang mạc tan đi, tu sĩ Linh Cửu thành trung còn chưa nhìn rõ cảnh tượng trong Âm Thi tông trung nhưng tu sĩ Hoàng Thiên đạo trên bạch sắc ngọc sơn đều nhìn thấy Âm Lệ Hoa và Thủy Linh Nhi, bọn Cơ Nhã ở trong pháp trận. Mấy tu sĩ trẻ tuổi mắt ánh lên nóng bỏng, nhất là tu sĩ đứng đầu có linh khí ngưng thành nhật nguyệt đồng sinh tỏ rõ thần sắc tham lam, mục quang nhìn lên Thủy Linh Nhi cùng Cơ Nhã.

“Sư tôn!” Thủy Linh Nhi hơn run lên, hành lễ với Diệp Huyền Thành.

“Ta cho con một cơ hội.” Diệp Huyền Thành chỉ vào Ngụy Tác đứng trước Thủy Linh Nhi, “Chỉ cần con định rõ giới hạn với y, theo ta về Huyền Phong môn, ta sẽ bỏ qua tất cả, con vẫn là chân truyền đệ tử, được học vô thượng điển tịch của Huyền Phong môn.”

Thủy Linh Nhi run người không đáp.

“Thế nào, con còn e ngại gì?” Diệp Huyền Thành nhìn Thủy Linh Nhi, “Con lên biết ta xa nay nhất ngôn cửu đỉnh.”

“Con đã kết đạo lữ với huynh ấy.” Thủy Linh Nhi lắc đầu, ngẩng nhìn Diệp Huyền Thành, nét cổ chấp hiện rõ trên gương mặt thanh thuần cực độ, không vương khí tức nhân gian, “Con phải theo huynh ấy.”

“Tức là con vì y mà chấp nhận phản lại Huyền Phong môn?” Diệp Huyền Thành sầm mặt, hơi nheo mắt nhìn Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi.

“Xin lỗi sư tôn, tâm ý đệ tử đã quyết.” Thủy Linh Nhi hơi nhột đi nhưng nghiêng rằng vái Diệp Huyền Thành.

“Từ hôm nay chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, người không cần gọi ta là sư tôn nữa. Sau này gặp người, ta sẽ không lưu tình.” Diệp Huyền Thành khôi phục bình tĩnh, liếc xéo Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi.

“Tiểu tử, không phải lần nào cũng may mắn thế này đâu!” Hoàng Phủ Tuyết Luân lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, xoay người hóa thành một đạo lưu quang.

“Nàng ta là đạo lữ của y?” Cùng lúc, tu sĩ trẻ tuổi của Hoàng Thiên đạo ở trên bạch sắc ngọc sơn nhìn Thủy Linh Nhi và bọn Ngụy Tác, không biết có chủ ý gì.

-o0o-

761. Chương 761: Càng Kiêu Ngạo Hơn

“Thủy Linh Nhi, nữ tu này là của Thủy Linh Nhi Thiên Huyền đại lục Huyền Phong môn? Tu sĩ này lẽ nào là Bá Khí chân nhân tại Thiên Huyền đại lục giết chân truyền đại đệ tử và mấy lão bất tử của Huyền Phong môn?”

“Bá Khí chân nhân đó tên Ngụy Tác, hình như cũng tên thiên tài tu sĩ của Hải Tiên tông?”

“Không thể nào là cùng người, thiên tài tu sĩ của Hải Tiên tông đã đến sơn môn Âm Thi tông gào hét, giết Kim đơn đại tu sĩ Diệp Linh, là tử địch của Âm Thi tông, sao lại trốn trong sơn môn Âm Thi tông được. Hơn nữa tu sĩ của Hải Tiên tông đó chỉ Kim đơn nhất trọng, sao lại đến được Thiên Huyền đại lục, giết kinh thiên đại tu sĩ Kim đơn tam trọng, tứ trọng trở lên...”

Tu sĩ Linh Cửu thành thấy Diệp Huyền Thành và Hoàng Phủ Tuyết Luân, Vũ Hoàng chân nhân đi khỏi thì thở phào, nghị luận nhì nhao, suy đoán lai lịch của Ngụy Tác.

“Âm tông chủ, tại hạ có việc, xin được cáo từ.” Tô Thần Huyết trên Hóa Thiên kim hồ dụ giọng bảo Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa đoạn lướt đi.

“Đa tạ Tô tông chủ và Vương tông chủ ra mặt hóa giải.” Âm Lệ Hoa hành lễ với Tô Thần Huyết và thần quang pháp thân Vương Vô Nhất trên bạch sắc ngọc sơn thượng.

“Bất tất đa lễ.” Vương Vô Nhất như vàng mặt trời, thân thể rực thần quang khiến cả thành trì chìm trong cực đạo thần uy, gập đầu, quang hoa lóe lên, tan biến vào lầu các trên bạch sắc ngọc sơn.

“Hóa ra vừa đột phá đến Thần huyền tứ trọng không lâu... Thần niệm hóa thân không thể duy trì lâu, xem ra vị tất linh ngộ được bao nhiêu nguyên khí pháp tắc...” Linh Lung Thiên từ chỗ Âm Thi tông tàng kinh đi ra thì đã kích phát Bắc Mang hóa hình phù, đứng sau lưng bọn Âm Lệ Hoa, lên quan sát Vương Vô Nhất.

“Âm tông chủ, tại hạ có việc cần thương lượng với Âm tông chủ và vị đạo hữu này, không biết có thể vào sơn môn quý tông?” Cùng lúc, tu sĩ trẻ tuổi tuần tú đến gần như yêu tà trên Vô lượng ngọc sơn chột thân ảnh loáng lên, lẳng không lướt tới, sau lưng nhật nguyệt đồng sinh, phong thái kinh nhân.

Âm Lệ Hoa hơi ngần ra.

“Y là ai?” Ngụy Tác truyền âm hỏi, gã đã chú ý đến tu sĩ trẻ tuổi có linh khí ngưng hình kinh nhân này, Vọng khí thuật quét vào thì phát hiện tu vi của y là Kim đơn tứ trọng trung kỳ, chỉ chân nguyên tu vi thì còn hơn gã một chút.

“Linh khí ngưng hình của y là nhật nguyệt đồng thăng, chắc là một trong Hoàng Thiên tông tứ đại chân truyền đệ, Lưu Duy Chân, chân truyền đại sư huynh Lưu Chân Vô là ca ca của y, không biết có ý gì.” Âm Lệ Hoa truyền âm cho Ngụy Tác đoạn bình tĩnh như thường nói với Lưu Duy Chân, “Lưu đạo hữu quang lâm bản môn, tự nhiên không dám chối từ.”

“Hoa sư đệ, Liễu sư đệ, theo ta.” Âm Lệ Hoa nói thế, Lưu Duy Chân hơi mỉm cười, quay lại nói với Vô lượng ngọc sơn.

Trên Vô lượng ngọc sơn, một tu sĩ trẻ tuổi mặc hồng sắc pháp y, phù văn lá trúc và một người mặc tử sắc pháp y, lưng có mấy chục phù văn sao vàng lướt xuống. Vô lượng ngọc sơn lướt về hướng Hóa Thiên giáo tông chủ Tô Thần Huyết ly khai.

“Hoàng Thiên tông tứ đại chân truyền đệ tử đều tu vi và thần thông hơn xa những người khác. Hai người kia tương tự Lưu Duy Chân nhưng chân truyền đại sư huynh Lưu Chân Vô thì đã là tu vi Kim đơn ngũ trọng, Lưu Chân Vô chỉ hơn bốn mươi tuổi, đột phá thần huyền tu vi là việc sớm muộn.” Âm Lệ Hoa lên truyền âm cho bọn Ngụy Tác.

Vương Vô Nhất lực áp Diệp Huyền Thành, xem ra thực lực siêu cấp tông môn của Vân Linh đại lục này còn trên Huyền Phong môn.

“Đẹp lắm chế.” Âm Lệ Hoa truyền âm đoạn ra lệnh.

Hộ sơn cấm chế Âm minh quỹ phủ đại trận phong bế cả sơn môn, không triệt đi thì không ai ra vào được.

Thần huyền đại năng đã động thủ thì thần thông song phương đều đáng sợ, phe thắng cũng không dễ chịu gì nên các thần huyền đại năng không dám phạm ước định, Âm Lệ Hoa cũng không sợ Hoàng Phủ Tuyết Luân và Diệp Huyền Thành nuốt lời, dùng hồi mã thương.

Lưu Duy Chân được hai chân truyền đệ tử hộ tống, đáp xuống sơn môn Âm Thi tông, thần quang lấp lánh như thần vương thể tử giáng lâm phạm trần.

“Lưu đạo hữu đại giá quang lâm có việc gì thương lượng?” Âm Lệ Hoa không đưa bọn Lưu Duy Chân vào sâu mà đến một gian điện tiếp khách của Âm Thi tông. Quanh điện trồng tử sắc ngọc trúc, cách tuyệt âm khí, đại điện do thúy ngọc thể thành, không hề có âm lệ khí tức.

“Âm tông chủ, tại hạ muốn bàn riêng với hai vị, nếu có thể mong cho những người khác tạm thời lui đi?” Lưu Duy Chân và hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên tông ngồi xuống, động tác cũng như kiểu Lâm Thái Hư, phong phạm cao cao tại thượng, coi thường thiên hạ.

“Tất nhiên.” Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác nhìn nhau, hơi kinh nghi. Bọn Cơ Nhã đi trước, cả đại điện chỉ còn lại Âm Lệ Hoa, Ngụy Tác và Lưu Duy Chân cùng hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên tông.

“Thần huyền đại năng của Thiên Kiếm tông và Huyền Phong môn tự thân đến nơi giết các hạ, chắc đây là Bá Khí chân nhân Ngụy đạo hữu?” Lưu Duy Chân hỏi Ngụy Tác.

“Tại hạ chính thị họ Ngụy.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, không hiểu ý Lưu Duy Chân.

“Ban nãy Thủy Linh Nhi nói là đã kết thành đạo lữ với các hạ, không biết có đúng chẳng?” Lưu Duy Chân liếc Ngụy Tác đầy thâm ý.

Ngụy Tác ngẩn ra, hơi nhúm mày, Lưu Duy Chân hỏi thập phần đột ngột, khiến gã không thoải mái. “Đúng vậy, không hiểu Lưu đạo hữu hỏi thế là sao?” Gã hỏi Lưu Duy Chân.

“Tại hạ thật sự xiêu lòng với Thủy Linh Nhi, nếu không lầm thì Thủy Linh Nhi là cực phẩm thủy linh căn tu sĩ, tại hạ có một môn thuật pháp, cần thủy linh nguyên khí như thế gột rửa nhục thân mới đại thành.” Lưu Duy Chân thần nhiên nói với Ngụy Tác, “Tại hạ định hỏi Ngụy đạo hữu có thể nhường Thủy Linh Nhi làm đạo lữ của tại hạ chẳng?”

“Cái gì?!” Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác biến sắc. Cả hai tướng chân truyền đệ tử Hoàng Thiên tông này tìm gặp vì có việc gì, không ngờ y mở mồm là đòi Thủy Linh Nhi!

Thủy Linh Nhi là đạo lữ của Ngụy Tác, là người sống chứ không phải nguyên liệu luyện khí, pháp bảo gì, Lưu Duy Chân hỏi thế, tuy ngữ khí bình tĩnh nhưng thật sự vô lễ, kiêu cuồng đến cực điểm.

“Đương nhiên mỡ không để Ngụy đạo hữu thiết.” Thấy Ngụy Tác sầm mặt, Lưu Duy Chân thập phần bình tĩnh, chỉ tay như đang nắm quyền, “Mỡ sẽ cho Ngụy đạo một viên tiên giai linh đơn.”

“Tại hạ không thiếu đơn được.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh liếc liếc Lưu Dục Chân, “Đạo hữu nên bỏ ý nghĩ đó đi.”

“Người dám nói thế với sư huynh thì thật vô lễ.” Tu sĩ trẻ tuổi mặc hồng sắc pháp y mặt mũi lạnh lùng đứng cạnh Lưu Dục Chân, tỏ vẻ cao cao tại thượng uy hiếp.

“Vậy hả? Các hạ nói thế thì lẽ lẽ lắm chắc?” Ngụy Tác liếc đối phương, nhặt giọng. Tu sĩ của các siêu cấp đại tông môn đều ngông nghênh như nhau, ngay cả việc hỏi xin đạo lữ mà cũng nói ra được.

“Người nên nghĩ cho kỹ đang nói chuyện với ai.” Một chân truyền đệ tử mặc tử sắc pháp y của Hoàng Thiên cười lạnh: “Nếu không có tông chủ bản tông giải vây thì người đã tan xác.”

“Vị tất.” Ngụy Tác ơ hờ, hỏi Lưu Dục Chân, “Đạo hữu còn việc gì nữa không?”

“Thủy Linh Nhi thuộc về mõ, mõ giúp các hạ chặn Huyền Phong môn.” Lưu Dục Chân vẫn nói đến Thủy Linh Nhi.

“Không cần.” Ngụy Tác không hề do dự.

“Đừng có không biết tốt xấu!” Đệ tử mặc tử sắc pháp y nổi giận, nhìn Ngụy Tác, “Người đừng tưởng Âm Thi tông gia nhập Đại Hóa minh thì vạn vô nhất thất. Đại Hóa minh còn cần Hoàng Thiên đạo chống lưng.”

“Người đã chạm vào Huyền Phong môn và Thiên Kiếm tông, nếu chọc vào cả Hoàng Thiên đạo thì ta không tin người có chỗ đứng tại tu đạo giới.” Một tu sĩ trẻ tuổi mặc hồng sắc pháp y khác cười lạnh.

“Nếu không còn việc, không cần lắm lời nữa.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh, cụp mắt xuống.

Đệ tử mặc hồng sắc pháp y và tử sắc pháp y của Hoàng Thiên đạo chỉ tu vi Kim đơn nhất trọng, cỡ này thì gã có thể giết trong tích tắc, hiện tại dám lớn lối trước mặt gã, nếu không vì là đệ tử Hoàng Thiên đạo tất bị gã đập chết tươi từ lâu.

Với Lưu Dục Chân, Ngụy Tác không tin y đấu được với Động Hư bộ pháp và Trấn thiên pháp tướng. Không vì Hóa Thiên giáo tông chủ Tô Thần Huyết đột nhiên xuất hiện, chưa biết chừng gã đã dùng Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp trọng thương Hoàng Phủ Tuyết Luân, sau đó dù Diệp Huyền Thành đến thì sức mình y cũng không phá được sơn môn Âm Thi tông.

Lưu Dục Chân rõ ràng không coi gã ra gì, khiến gã nổi sát ý, chỉ là chưa phải thời cơ, không thể phát tác. Nhưng bảo phải dịu giọng với y thì không thể.

“Được, Ngụy đạo hữu cứ cân nhắc.” Lưu Dục Chân phát tay đứng dậy, vẫn bình tĩnh nhưng mắt hơi ánh lên. Đoạn không chào Âm Lệ Hoa mà rời Âm Thi tông.

-o0o-

762. Chương 762: Tiên Khí Không Phải Là Tiên Khí?

“Sư huynh, y không hiểu gì tình thế, cho một viên tiên giai linh đơn mà còn có thái độ đó thì thật đáng ghét.”

“Sư huynh, đối phó y thế nào?”

Rời sơn môn Âm Thi tông, hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo nói với Lưu Dục Chân đi đầu.

Hai chân truyền đệ tử này trước mặt Ngụy Tác ra vẻ cao cao tại thượng, nhưng trước mặt Lưu Dục Chân thì lại quần quít lấy lòng.

“Nàng ta thập phần trọng yếu với Thái hoàng cổ kinh, ta phải giành được.” Lưu Dục Chân hơi nheo mắt, suy nghĩ phương pháp đối phó Ngụy Tác.

“Sư huynh sao không tìm thẳng tới Thủy Linh Nhi mà thương lượng với y? Với tu vi và thân phận của sư huynh, chưa biết chừng Thủy Linh Nhi sẽ theo sư huynh.” Đệ tử mặc áo đỏ rất có khả năng vỗ mông ngựa, “Y chỉ đang xách giày cho sư huynh.”

“Thủy Linh Nhi cả cơ hội mà sư tôn thần huyền đại năng đưa ra cũng chối, nên ta đành bắt đầu từ y, nếu y đáp ứng, Thủy Linh Nhi sẽ thương tâm thất vọng, thế thì dễ thôi. Không ngờ y lại dám coi thường ta.” Lưu Duy Chân chấp tay sau lưng, bạch sắc thần quang lóe sáng, lạnh lùng, “Hoa sư đệ, Liễu sư đệ, mau xem thần huyền đại năng của Thiên Kiếm tông và Huyền Phong môn ở đâu rồi chặn lại.”

“Chặn được hai thần huyền đại năng Thiên Huyền đại lục? Lưu sư huynh định làm gì?” Hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo cả kinh, Hoàng Phủ Tuyết Luân đã đành, lúc họ tới thì thần uy đã bị Tô Thần Huyết áp chế, nhưng Diệp Huyền Thành chỉ liếc là chán bay một sư huynh tu vi cao hơn họ, làm sao họ dám chọc vào.

“Muốn đối phó y, không cần chúng ta động thủ.” Lưu Duy Chân cười lạnh: “Chỉ cần dụ y ra, để lộ cho thần huyền đại năng đó là xong.”

“Lưu sư huynh muốn bọn đệ giao dịch với hai thần huyền đại năng Thiên Huyền đại lục, dụ y ra rồi báo cho họ giết y?” Hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo ngăn người đoàn hiểu ra.

Lưu Duy Chân lấy ra ngọc phù, dón chân nguyên ghi vào.

Chỉ mấy tích tắc sau, Lưu Duy Chân đưa ngọc phù cho hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo, “Trong này có nội dung ta cần cho hai thần huyền đại năng đó biết, cứ đưa cho họ là xong.”

“Sư huynh, kể này quả nhiên tuyệt diệu.” Chân truyền đệ tử mặc áo tím tựa hồ chưa yên tâm, lại hỏi, “Nhờ may y bị hai thần huyền đại năng dọa cho vỡ mật, không dám rời Âm Thi tông, sư huynh có phương pháp gì dụ y ra chưa.”

“Ba mươi ngày sau, Hóa Thiên giáo sẽ cử hành hội minh đại hội cho Đại Hóa minh, các tông môn đều nhận được Đại hóa đạo đơn, tiếp đó còn đại hội trao đổi, quy mô cỡ này nghìn năm khó gặp. Lúc đó lấy danh nghĩa Hóa Thiên giáo phát Đại hóa kim giản mời đích danh. Đại hội này tất chúng động lòng, lại do Hóa Thiên giáo mở, có thần huyền đại năng tọa trấn, y dù nhất gan đến đâu cũng sẽ yên tâm rời Âm Thi tông.” Lưu Duy Chân cười lạnh.

“Sư huynh diệu kế vô song, bọn đệ đi sắp xếp.” Hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo nhìn nhau, xem nhanh nội dung ngọc phù rồi lướt đi.

...

“Y thật quá cuồng vọng, định cậy thế cướp đạo lữ của người khác?”

“Ngụy Tác, chắc y sẽ giở trò.”

Trong sơn môn Âm Thi tông, ở đại điện tiếp khách, bọn Âm Lệ Hoa đều thập phần ngưng trọng.

Khí phần đã đành nhưng hoàn cảnh của Ngụy Tác hiện tại mà bị Hoàng Thiên đạo ngầm đối phó thì không ổn.

“Cương nha muối, người không hiểu gì về tu luyện Thần huyền cảnh nhưng ít nhất cũng biết rõ về thực lực cảnh giới của thần huyền đại năng. Thần huyền cảnh có khác biệt gì về thực lực ở mỗi cảnh giới?” Ngụy Tác nghiêng rằng, trong số thiên tài đệ tử của siêu cấp đại tông môn, trừ Thủy Linh Nhi và Phong Ngô Thương ra, gã chưa gặp ai không ngang ngược. Nếu không vì hiện tại có quá nhiều đối đầu, tạm thời ẩn trong Âm Thi tông để tu luyện, luyện khí, là trước kia, Ngụy Tác chưa biết chừng đã giáo huấn Lưu Duy Chân rồi.

“Theo cách gọi thời của ta, Thần huyền nhất trọng là Trọng Huyền, ngưng thành thần huyền pháp thân, có uy năng lay non dốc biển. Thần huyền nhị trọng là Ngộ Huyền, đại năng cấp này qua cảm ngộ thiên địa nguyên khí, linh ngộ đôi chút thần văn, không chỉ mô phỏng đại năng đời trước mà khắc thần văn luyện khí bố trận. Thần huyền tam trọng là Chúng Huyền, có đại năng đạt tới giai đoạn này sẽ ngưng được pháp văn trong thần huyền pháp thân, thần huyền pháp thân càng hùng hậu hơn, như tôi luyện thần huyền pháp thân thành bảo khí. Thần huyền tứ trọng là Hóa Huyền, thần niệm kinh nhân, có thể dệt thành thần niệm thần văn, hóa ra phân thân, cách vạn dặm giết địch. Thần huyền ngũ trọng là Lâm Tiên, vô hạn tiếp cận chân tiên. Thường thì, trừ phi có được vô thượng cường pháp hoặc tiên khí, thực lực mỗi cấp gấp mấy lần nhau.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, “Hoàng Thiên đạo tông chủ đạt tới Hóa Huyền, tại thời đại của

bọn ta cũng miễn cưỡng là nhân vật có máu mắt. Lừa đảo người đúng là đại tai tinh, ở đâu cũng có cường địch, theo người có khi tự châm lửa đốt mình, ta phải tìm kẻ khác hợp tác.”

“Người tìm người khác hợp tác cũng được nhưng giúp ta luyện xong tinh kim đã.” Ngụy Tác nói với Linh Lung Thiên nhưng lúc nói không nhìn nó mà mắt ánh lên, rõ ràng đang tính toán.

“Không nên trở mặt với Hoàng Thiên đạo hoặc Hóa Thiên giáo, không thì lại liên lụy Âm Thi tông.” Nam Cung Vũ Tinh nói.

“Cương nha muối, Hoang cổ cự ngao cần bao lâu mới luyện chế thành pháp bảo?” Ngụy Tác gật đầu, hỏi Linh Lung Thiên.

“Tính mạng quan trọng, ta không muốn chết mà không được lợi gì. Đưa Cửu u minh thiết và Hoang cổ trọng kim cho ta rồi ta giúp người tôi luyện tinh kim, để xem người có khắc thành công đạo thần văn đó không.” Linh Lung Thiên bĩu môi: “Nếu không khắc được thì chúng ta tách ra, ta rời Âm Thi tông, người đừng mong ta giúp người luyện chế Hoang cổ cự ngao. Người đúng là tai tinh, hai thần huyền đại năng đã tới, chưa biết chừng không cần bao nhiêu ngày nữa sẽ còn những việc tệ hơn hôm nay.”

“Trong tinh kim khắc thần văn, có quan hệ gì với luyện chế Hoang cổ cự ngao?” Ngụy Tác hiểu ý là hai thứ có liên quan.

“Hiện tại không phải quan trọng nhất là giữ mạng sao? Người chạm vào toàn đối đầu không tầm thương, không có nhiều thời gian đâu.” Linh Lung Thiên liếc Ngụy Tác, thấy thái độ của gã dễ chịu hơn nhiều, “Người đúng là tiện khí xung thiên, chết đến nơi rồi còn muốn luyện kiếm. Phi kiếm luyện chế thành thì tu vi hiện tại của người không thể so được với bản mệnh kiếm nguyên của Hoàng Phủ lão đầu, chưa biết chừng còn tự dâng lễ vật, cho lão cơ hội đổi kiếm.”

“Ý người là luyện chế pháp bảo khác?” Hàn Vi Vi hiểu ngay.

“Luyện chế pháp bảo gì?” Âm Lệ Hoa hỏi Linh Lung Thiên.

“Nếu gã miễn cưỡng khắc được thần văn, phối hợp với bối giáp Hoang cổ cự ngao thì đủ luyện chế một món pháp bảo phòng ngự cả thần huyền đại năng không thể công phá.” Linh Lung Thiên khá khách khí với bọn Âm Lệ Hoa.

“Thần huyền đại năng cũng không phá được?” Linh Lung Thiên nói xong, chúng nhân đều hít sâu một hơi.

“Lẽ nào pháp bảo này có uy năng phòng ngự đạt tiên giai?” Ngụy Tác cả kinh.

“Với chút thủ đoạn luyện khí của ta, cộng thêm thần văn đó thì sao đạt được tiên khí. Bất quá trong tinh kim này có Thiên tức tinh kim, cả Cổ khanh kim và Đế văn tinh kim, dù bị đánh thủng thì dùng bối giáp Hoang cổ cự ngao luyện chế được, tất sẽ khôi phục. Tuy nhiên không phải tiên khí chân chính, nhưng đối diện một, hai thần huyền đại năng chắc không bị đánh vỡ ngay, dù người không dùng Động Hư bộ pháp thì vẫn còn nhiều thủ đoạn hại người, trốn vào pháp bảo phòng ngự này thì lo gì.” Linh Lung Thiên hầm hừ: “Khi tai tinh người có được thủ đoạn giữ mạng đã mới tìm cách đem tinh kim luyện chế thành phi kiếm. Chỉ cần không gặp đại năng vô hạn tiếp cận chân tiên thì tinh kim thai thể này sẽ không bị đánh thành tro.”

Ngụy Tác tròn mắt, không ngờ Linh Lung Thiên tính toán như thế.

Gã còn đủ Thiên long huyết hóa thạch, chỉ cần thần huyền đại năng không thể công phá phòng ngự, gã có thể dùng Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp đấu lại, theo tình hình hiện tại thì việc đó đáng kể hơn luyện chế được bán tiên giai phi kiếm.

Theo Linh Lung Thiên thì tinh kim thai thể có hơn nữa thì với thủ đoạn hiện tại cũng không thể luyện chế xuất được tiên khí, tối đa là bán tiên giai.

“Được, ta đáp ứng điều kiện.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, trực tiếp lấy tinh kim ra cho Linh Lung Thiên đoạn gặt đầu, lướt đến tinh thất của Cơ Nhã.

Áp lực từ thần huyền và Lưu Duy Chân khiến gã không dám lãng phí thời gian. Gã không cho rằng Lưu Duy Chân có bao nhiêu kiên nhẫn nên chắc rằng y sẽ hạ thủ nhanh thôi.

-o0o-

763. Chương 763: Thần Văn Hoàn Thành, Tiên Âm Truyền Đến!

Trong thiên hỏa lô phòng của Cơ Nhã tử khí liễu nhiễu, một khối tinh kim lớn cỡ hai người lớn lơ lửng trên Cửu tiêu ly hỏa lô.

Ngọn lửa đã kích phát đến mức cao nhất, tử sắc thủy tinh hỏa điểm thậm chí liên tục ánh lên thần mang.

Linh Lung Thiên im lặng ngồi trước Cửu tiêu ly hỏa lô, trước mặt là cả núi nguyên liệu đủ loại, các loại tinh kim, linh mộc, bột xương và đồ chứa dung dịch. Dưỡng quỹ quán cũng ở cạnh nó, lục bào lão đầu liên tục thò ra, thần sắc ngưng trọng nhìn tinh kim trên Cửu tiêu ly hỏa lô.

Ngụy Tác xếp bằng cạnh Cửu tiêu thần hỏa lô, Thủy hoàng thần linh trên đầu thủy khí liễu nhiễu, như há miệng, không ngừng phun ra nguyên khí.

Cùng lúc, chân nguyên mỏng manh từ tay gã chảy ra, kết thành thần văn hình sóng.

“Chát!”

Thần văn huyền ảo toát lên thần vận, kết thành một nửa thì đột nhiên rung lên rồi tan vỡ, hình thành vô số vết nứt không gian trước mặt gã chừng một trượng, rồi tan biến không dấu vết.

Lưu Duy Chân rời Âm Thi tông đã năm ngày.

Năm ngày này, Ngụy Tác không hề ngơi tay, toàn lực tôi luyện tinh kim và ngưng luyện thần văn Linh Lung Thiên truyền cho.

Vì hai Thần huyền tu sĩ liên thủ đến đây, vượt ngoài dự tính của gã, cộng thêm Lưu Duy Chân uy hiếp, nên gã vừa ngưng luyện thần văn vừa dùng thủy hệ yêu đơn tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết.

Hiện tại tình thế thập phần nghiêm trọng, buộc gã phải quyết định không đợi có tin về Đề hồ thánh quả, cứ dùng thủy hệ yêu đơn đề thăng tu vi. Thủy hoàng phệ nhật quyết không xung đột với thuật pháp khác, không ảnh hưởng gã ngưng luyện thần văn.

Lô thủy hệ yêu đơn đầu tiên Hải Tiên tông thu mua đã tới, đồng thời kèm cả thủ dụ rằng Hiên Viên lão tổ kinh ngạc trước tu vi tiến cảnh hiện tại của Ngụy Tác, đợi gã về Hải Tiên tông hội ngộ. Lô thủy hệ yêu đơn này số lượng thập phần kinh nhân, hơn bốn nghìn viên, còn hơn số lượng Âm Thi tông mua được.

Theo tin Âm Lệ Hoa truyền đến, Âm Thi tông và Hải Tiên tông gom được hơn hai vạn viên thủy hệ yêu đơn, hai ngày nữa sẽ tới, so với kế hoạch trong mười ngày gom được ba, bốn vạn viên thì không cách biệt nhiều.

Năm ngày này, Ngụy Tác mỗi mấy chục giây ngưng luyện thần văn một lần, không biết thử ngưng luyện bao nhiêu lần rồi mà thần văn vẫn như trên hư không, chỉ mỗi việc tưởng tượng một pháp trận khổng lồ nhưng tinh tế đó thì qua vô số lần, gã chưa lần nào thành công, cơ hồ chỉ được nửa đường là vỡ.

Đản thị Ngụy Tác căn bản không hề tự tang, y cứ không ngừng thí thử ngưng luyện thần văn.

Đạo thần văn này cả Linh Lung Thiên cũng chỉ biết là thích hợp cho khí, do đại năng phen nó để lại, còn có thần diệu gì thì chỉ khi thần văn hoàn toàn ngưng thành mới biết.

Càng luyện, gã càng cảm giác được đạo thần văn này mệnh mông, có lúc uy năng thần văn tan vỡ khiến gã kinh hãi vì tựa hồ khả dĩ xuyên thủng hư không, cả thai thể huyền giai pháp bảo lọt vào phạm vi này cũng sẽ tan nát, gã đồng thời phát hiện, đại năng để lại thần văn này quả thủ đoạn nghịch thiên, vì thần văn tan vỡ, uy năng cũng chỉ trong vòng một trượng, không ảnh hưởng đến tính mạng tu sĩ luyện khí.

Một ngày... hai ngày... thần thức Ngụy Tác cực kỳ tập trung, như dùng tâm tôi luyện thần văn, liên tục bảy ngày liền, Linh Lung Thiên hoàn thành giai đoạn đầu tôi luyện tinh kim, Cửu tiêu ly hỏa lô đạt hỏa lực cao nhất, thiêu rụi chỗ tinh kim vô dụng rồi giảm còn bảy phần hỏa lực, đồng thời mỗi mấy trăm tích tắc lại cho tinh kim vào huyết dịch ngũ cấp kim hệ yêu thú để tôi luyện.

Cả Thủy Linh Nhi cũng bị Linh Lung Thiên gọi đến, chuyên môn phụ trách thụ giúp nó điều khiển, cách một khoảng thời gian lại cho tinh kim nóng bỏng vào yêu thú huyết dịch để tôi luyện. Sau mười hai ngày,

khối tinh kim chỉ còn bằng nửa thân người, màu cũng thành u lam sẫm. Nhưng màu sắc này chưa cố định, tôi luyện bằng yêu thú huyết dịch hơn mười lần nữa thì lại thành màu lam pha vàng.

Hôm đó Ngụy Tác luyện thần văn đạt được tiến triển đột phá, từ chỗ được một nửa là vỡ thì đột nhiên tiến bộ, cả dải thần văn vươn lên ba phần tư.

Mỗi lần thần văn đạt mức đó, trước khi vỡ đều nổ vang nhẹ tiếng sấm trên chín tầng trời, như có thần lôi chuyển động trong thần văn huyền ảo khiến bọn Ngụy Tác đắm hoải nghi, thần văn mà ngưng thành, khắc vào tinh kim thì liệu thai thể pháp bảo có uy năng như Đế vương lôi tôn kiếm chẳng.

Tiếp đó, Ngụy Tác không có thêm tiến triển, thần văn cứ vươn ra trên không, ở mức ba phần tư rồi trận trận thần lôi ngừng nổ.

Linh Lung Thiên lại hoàn thành thêm một giai đoạn tôi luyện, cả khối tinh kim được yêu thú huyết dịch và linh mộc thảo dịch tôi luyện, tuy vẫn bằng nửa thân người nhưng màu đã thành vàng sậm một cách lạ lùng, ánh lên hoàng sắc bảo quang. Chỉ bản thân tinh kim đã phát ra bảo quang, thoát nhìn là tu sĩ nào cũng thấy cực kỳ bất phàm.

Linh Lung Thiên không dừng, lại mở hết Cửu tiêu ly hỏa lô, gọi cả Cơ Nhã vào để nàng và Thủy Linh Nhi dùng chân nguyên thôi động hỏa nguyên, không ngừng xung kích tinh kim đã biến thành vàng sậm.

Một ngày... hai ngày...

Tới hôm thứ tư, Linh Lung Thiên mới để Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi dừng lại, dồn sức lửa của Cửu tiêu thần hỏa lô còn sáu phần, rồi dùng Tử văn ngọc phần tôi luyện.

Bốn ngày nay, quá trình luyện chế tinh kim đã được mười sáu ngày, Ngụy Tác tập trung toàn bộ tâm thần ngưng luyện thần văn nhưng không có gì tiến triển, vẫn chỉ dừng ở mức ba phần tư.

Ba ngày tiếp đó, khi tinh kim biến sắc thành đỏ tía thì thần văn lại đột phá, vươn lên thành bốn phần năm.

Càng huyền ảo là thần văn càng vươn đi, càng lúc càng hoàn chỉnh, tiếng sấm trong thần văn tan đi, chỉ còn tiếng như gõ chuông.

Tiếng chuông cực kỳ vang vọng, như cách không biết bao nhiêu vạn dặm, vạn lượt kỳ diệu khôn tả, tựa tiên nhân ở trên không gõ pháp chung.

“Đây là đại đạo tiên âm.” Linh Lung Thiên vốn ngó lơ cũng liếc Ngụy Tác: “Chân tiên cảnh tu sĩ lĩnh ngộ thần văn mới có thể chấn động vô tận hư không, phát ra đại đạo tiên âm. Tiên âm này có thể xuyên việt hư không, truyền đi mấy chục vạn dặm, như truyền đạo, hàm chứa vô thượng pháp lực. Đạo thần văn này ít nhất cũng do chân tiên đại năng để lại, chỉ cần người hoàn chỉnh ngưng luyện thì sẽ luyện chế được thứ chống lại thần huyền đại năng.”

“Đại đạo tiên âm... Chân tiên có thể truyền thanh âm đi mấy chục vạn dặm, thần thông này khó tưởng tượng nổi...”

Ngụy Tác được cổ vũ, chỉ thiếu chút xíu là thần văn ngưng luyện thành.

Lần này ngưng luyện thần văn như liên tục luyện chế phù lục kinh nhân, luyện phù khắc trận cũng mang lại lợi ích lớn cho gã, gã dám chắc giờ mà luyện chế pháp bảo, tốc độ khắc phổ thông pháp trận sẽ hơn nhiều.

Gã vẫn không ngừng tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết và ngưng luyện thần văn.

Hải Tiên tông và Âm Thi tông liên miên đưa thủy hệ yêu đơn đến, cộng với số đã luyện hóa thì tới hơn năm vạn viên.

Hai mươi ba ngày luyện chế tinh kim, Linh Lung Thiên cũng đã tôi luyện xong tinh kim!

Cả khối tinh kim vốn đã tinh luyện thu từ cao bằng hai người còn bằng nửa thân người.

Khối tinh kim chuyển thành màu băng trắng xen tím, chút màu đen của Hắc đồng và Cửu u minh thiết không còn nữa, tất cả trong suốt, lấp lánh. Nhìn kỹ sẽ thấy cả những đường văn huyền ảo như thiên nhiên ngưng thành, như vô số sợi tóc vàng.

Tinh kim sáng rực bằng tử sắc thần quang khiến người ta không dám nhìn thẳng, nếu không tận mắt nhìn rõ quá trình luyện chế, thần quang này sẽ khiến gã cho là pháp bảo kinh nhân gì đó chứ không ngờ vẫn là tinh kim.

“Tuyệt phẩm tinh kim thai thể, luyện thành rồi sẽ có thần quang, được gọi là thần thiết... có thể luyện tiên binh.” Khối tinh kim này khiến Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi cực kỳ chấn kinh. Tinh kim thai thể có thần quang thì chỉ được ghi trong điển tịch, thượng cổ siêu cấp đại năng trong truyền thuyết luyện binh khí, tu đạo giới hơn vạn năm nay không xuất hiện. Không ngờ họ lại luyện chế được.

Khối tinh kim này thần quang lưu chuyển, chứa thần vận khôn tả.

Tinh kim luyện thành, Ngụy Tác tuy chấn động vì thần vận kinh nhân nhưng gã không hề nóng nảy ngưng luyện thần văn. Gã nhận ra thần văn chỉ còn một bước nữa, như khi viết bằng bút lông, chỉ thiếu một nét là hoàn thành.

Quả nhiên, một ngày sau, thiên hỏa lô phòng như có chớp lóe, sáng trắng thần quang.

Thần văn hoàn chỉnh ngưng kết trước mặt Ngụy Tác, như khắc lên hư không, nhất thời không xóa được!

Thần văn hoàn chỉnh sau cùng cũng được Ngụy Tác thành công ngưng thành!

Thần văn ngưng thành, thần quang bao trùm, tiên âm với vận luật đặc biệt vượt qua thời gian và không gian truyền lại.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”...

Ngụy Tác run lên, tiên âm tựa hồ có mười hai tiết tấu đặc biệt, khi vang lên là thể nội chân nguyên chấn động theo, như dây đàn được gảy, một mi tâm khiêu vị cũng theo đó mà rung động.

“Tiên âm truyền đạo... Đạo thần văn này hàm chứa thuật pháp!” Ngụy Tác nín thở.

-o0o-

764. Chương 764: Chạm Đến “tiên”

“Lừa đảo, sao thế?” Linh Lung Thiên cảm tri hơn xa người thường, phát hiện ngay khí cơ của Ngụy Tác biến hóa.

“Đạo thần văn này hàm chứa thuật pháp đặc biệt.” Ngụy Tác chìm đắm vào tiên âm do đạo thần văn phát ra, giọng nói cũng phiêu diêu. Gã cảm nhận được trong mi tâm khiêu vị tựa có thứ gì đó bật ra.

“Đạo thần văn này hàm chứa đạo pháp?” Linh Lung Thiên cùng Cơ Nhã, Thủy Linh Nhi cả kinh. Thần văn chứa đại đạo tiên âm đều do tự nhiên sinh thành, truyền đạo tiên âm từ thời đại của Linh Lung Thiên cũng rất hiếm.

Thần văn ngưng trên không chưa tan, tiên âm vẫn truyền ra.

Linh Lung Thiên cùng Cơ Nhã, Thủy Linh Nhi cả kinh, đoạn lắng nghe.

“Thượng cổ tu sĩ gọi mi tâm khiêu vị là ‘Thần cung’, thần thức tuy là vô hình chi vật, nhưng đại bộ phận thần thức đều từ ‘Thần cung’ mà ra... Tiên âm đạo pháp này... không phải tăng thần thức, nhưng có thể khuếch đại ‘Thần cung’, tăng thêm phạm vi cảm tri...!” Ngụy Tác lắng nghe tiên âm, càng lúc càng chấn kinh, chân nguyên theo tiên âm mà lưu chuyển, nội thị thì mi tâm khiêu vị lóe rạng kim sắc thần quang.

Khiêu vị này, gã không lạ, Tử Huyền chân quyết của gã sản sinh kim đơn trong khiêu vị đó, theo thuật pháp đó mà vận chuyển chân nguyên, kim sắc thần quang tựa hồ ngưng thành kim sắc thần chi, thần thức cảm tri khuếch đại kinh nhân.

Gã khẳng định thần thức không tăng cường về thực chất, thuật pháp trong tiên âm đề thăng sức xuyên thấu của thần thức, hữu như ngưng thủy thành băng.

Thuật pháp do chân tiên để lại này huyền ảo cực độ, không đề thăng bản thân thần thức nhưng như thần chi ẩn vào thể nội khiêu vị, giúp thần thức vươn xa hơn.

Ngụy Tác hít sâu một hơi, toàn lực trải thần thức, tâm thần lại chấn động vì kim sắc thần chi trong mi tâm khiêu vị tựa hồ có thần văn lấp lánh, thần quang như dải dây lưng màu vàng thôi động thần thức của gã quét ra vạn trượng, gấp ba lần trước kia!

Có những nơi cách tuyệt thần thức tra xét, thần thức của gã vẫn xuyên vào được thêm, chứng tỏ vạn chuyển thuật pháp này thì ở những nơi đó, cảm tri của gã sẽ hơn tu sĩ thông thường

“Đây là một môn huyền pháp đề thăng phạm vi thần thức cảm tri?... Ở mi tâm khiêu vị như có thần chi hóa sinh...”

“Đạo thuật pháp này dẫn thiên địa nguyên khí xuống, phạm vi thần thức cảm tri của ta gấp ba lần...”

Chốc sau, thần văn Ngụy Tác ngưng thành trên không trung dần tan đi, tiên âm nhỏ dần nhưng Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi cảm giác được đó là môn thuật pháp thể nào.

“Khẳng định là do nhân tộc chân tiên để lại.” Linh Lung Thiên âm ức, nghiêng răng ken két. Nó cảm nhận được đạo vận đặc biệt trong tiên âm, nhưng với nó lại không có hiệu quả, rõ ràng do thượng cổ tu sĩ đại năng để lại, chứ không phải cho nó dùng.

“Lại như ‘Đại trí tuệ luân’ cường pháp?” Lục bào lão đầu không có hình thể, đương nhiên không biết kỳ vận, nghe Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi nói thì gã cũng dị thường chấn kinh.

Thuật pháp này tuy không công kích hoặc phòng ngự, cũng không đề thăng bản chất thần thức, không đề thăng tốc độ thi pháp, nhưng có thể cảm tri mà khóa chặt đối thủ trước. Thời đại của lục bào lão đầu có tông môn là Di Tịnh tông, xuất hiện đại năng Đại trí tuệ thần quân, lĩnh ngộ được ‘Đại trí tuệ luân’ khiến thần thức cảm tri đề thăng mấy lần, phối hợp với tu vi kinh thiên, y thậm chí khả dĩ từ mấy trăm dặm mà giết đối thủ! Như thần vương giáng xuống thần phạt.

Có một tông môn khiến y bất mãn, nên từ mấy trăm dặm tung đòn đánh hóa thành tro!

Tu sĩ chết trong tay y, thậm chí không thấy thân ảnh đại năng thể nào.

Cường pháp này đối với đề giai tu sĩ không có nhiều tác dụng, vì đề thăng mấy lần, phạm vi cảm tri cũng chỉ mấy trăm trượng, pháp khí của họ vị tất năng uy hiếp được tu sĩ cách mấy trăm trượng. Nhưng đối với tu sĩ càng cao giai, tác dụng càng lớn, tu sĩ Thần huyền cảnh nhất trọng thường thì thần thức chỉ từ Ngụy Tác hiện tại trở lên. Thần huyền tam trọng tứ trọng trở lên thì thần thức gấp mấy lần, có thuật pháp này, thần thức thậm chí quét được mấy chục dặm.

Thần huyền đại năng có thần uy trực tiếp từ mấy chục dặm lướt tới, cộng thêm thuật pháp có thể dùng thần niệm dẫn động, ảo hóa ngay trước đối phương thì chống lại bằng cách nào?

“Không được, ta thiệt quá, luyện chế tinh kim phẩm giai này cho người, từ thần văn ta cho, người lại có thêm một đạo cường pháp.” Thấy quá nhiều kinh thiên đại năng thần huyền trở lên nên Linh Lung Thiên biết một đạo thuật pháp này có ý nghĩa gì, lại không thể sử dụng nên nó phần hận bảo Ngụy Tác, “Mau cho ta thêm tinh kim.”

“Ta còn tinh kim gì vừa mất người?” Ngụy Tác không tranh cãi với Linh Lung Thiên: “Chỉ bằng nếu có tu sĩ đến làm phiền ta, tinh kim gì ta không dùng tới thì thuộc hết về người?”

“Chỉ cần người có chữ tín, đừng nói là dùng hết mọi tinh kim thì ta miễn cưỡng đáp ứng.” Linh Lung Thiên nghiêng răng nói, tuy ngữ khí vẫn không dễ chịu nhưng thực tế đã nhượng bộ.

“Ta không thủ tín, sẽ bị thiên kiếp đánh chết, được chứ?” Ngụy Tác bảo Linh Lung Thiên.

“Ta tin người một lần.” Linh Lung Thiên hằm hừ, đột nhiên nhớ ra, nhìn gã nói: “Từ hà huyết linh tán có phần phạm phải đức hiếu sinh, ta khuyên người mau hủy đi, không thì thiên kiếp giáng xuống sẽ là đại họa. Đừng chỉ thấy nó có uy năng mà bỏ qua hậu quả.”

Ngụy Tác bình tĩnh như thường: “Mau lên, ta nghĩ sẽ nhanh chóng có kẻ làm phiền, sẽ có cơ hội động thủ.”

“Người muốn dùng nó để gạt đối thủ...” Linh Lung Thiên hơi ngẩn ra, hiểu ý thì không nhiều lời, cười lạnh: “Người nên ngưng luyện thêm thần văn, để vạn vô nhất thất, đừng lãng phí thời gian.”

“Đạo chân tiên thần văn có truyền đạo tiên âm này sẽ giúp thai thể pháp bảo có thần diệu gì?”

Tu vi càng cao, từ khi chạm vào siêu cấp tông môn Huyền Phong môn và Chân Võ, Thiên Kiếm tông, tiếp xúc với thần huyền tu sĩ, nhất là gặp được Linh Lung Thiên thì gã càng lúc càng có cảm giác đại đạo như thiên, mình chỉ ếch ngồi đáy giếng. Chỉ một đạo thần văn này khiến gã có cảm giác ngưỡng vọng như nhìn lên trời sao mênh mông.

Dù là áp lực từ bên ngoài hay bản thân đạo thần văn đều khiến Ngụy Tác có cảm giác khôn tả.

Gã lại ngưng luyện tiên âm thần văn.

Đạo đạo thần quang lại lóe lên trong gian thiên hỏa lô phòng.

Như lục bào lão đầu dự tính, Ngụy Tác có thiên phú về luyện phù chi đạo, gã ngưng luyện được thần văn không phải do ngẫu nhiên, mà là nắm được cách. Liên tục mấy lần, Ngụy Tác đều thành công, ngưng thành thần văn, phát ra tiên âm.

“Người giao thi thể Hoang cổ cự ngao cho họ, nơi này nhỏ quá, ta cho họ biết cách xử lý.”

Gã liên tục thành công ngưng thành thần văn, thần sắc Linh Lung Thiên ngưng trọng hẳn, “Người có thể khắc thần văn lên khối tinh kim này, ta không biết có thể chứa bao nhiêu thần văn, người sẽ nhận ra khi không thể khắc thêm thì dừng lại.”

“Được.” Ngụy Tác không hề do dự, đưa nạp bảo thủ trạc cho Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi. Gại lại chăm chú nhìn băng tử sắc tinh kim.

Tinh kim chói lòa thần quang, thoát nhìn đã thấy là thần phẩm.

Ngụy Tác chạm vào, khối tinh kim toát lên khí tức khôn tả, có viển cổ tinh thần khí tức, có khí tức đến từ vô tận hoang cổ... Tinh kim sáng loáng, cực kỳ linh động, như hàm chứa sinh cơ. Khối tinh kim cũng như vạn kiếp, như giao long sau rốt biến thành thiên long. Gã chưa từng nghĩ rằng phẩm giai và thần của nó lại kinh nhân cổ này.

Khối tinh kim này nếu Ngụy Tác lấy được trước kia tất coi là vô thượng chí bảo, nào còn tính đến khắc thần văn như hiện tại.

Linh Lung Thiên đã nói, vì thủ đoạn và phương pháp luyện chế còn hạn chế nên chỉ với khối tinh kim này chỉ đạt tới bán tiên giai, tiên khí thai thể thật sự còn đến thể nào?

“Tiên khí... khối tinh kim này chạm tới mức ‘Tiên’... Nếu ta đột phá đến thần huyền, lĩnh ngộ được thần văn rồi mới khắc thì sẽ chế thành một món tiên khí chân chính...”

Ngụy Tác chợt có ý nghĩ này.

Gã không ngừng tay, thiên hỏa lô phòng lóe thần quang, thần văn lại xuất hiện.

Thần quang lấp lánh, tiên âm thần văn ẩn vào băng tử sắc thần quang trong thần vận tinh kim thai thể.

“Choang!”

Đạo thần văn được ẩn vào, phát ra tiếng như rền thép, băng tử sắc tinh kim thai thể rung lên, thần quang sáng hơn, bạch sắc thần văn như tự nhiên sinh thành xuất hiện trên tinh kim thai thể.

-o0o-

765. Chương 765: Phỏng Chế Tiên Khí

Đạo thần văn ẩn vào tinh kim thai thể, tiên âm không phát ra nữa, thần văn và tinh kim thai thể hòa làm một, như thiên nhiên sinh thành.

Ai nấy đều quan sát khối tinh kim thai thể biến hóa, ngay cả Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi biết thời gian thập phần khẩn yếu, được Linh Lung Thiên bảo xử lý Hoang cổ cự ngao cũng ở lại xem.

Chân tiên thần văn dù đã hóa ra thì cũng không biết cách dùng, chỉ khi khắc vào tinh kim mới biết có uy năng gì.

Bằng hàn khí tức đột nhiên từ thần vận tinh kim thai thể rực tử sắc thần quang phát ra.

“Là chân tiên thần văn cho thêm bằng linh nguyên khí!” Linh Lung Thiên mắt lóe lên kim quang.

“Là pháp văn ngưng tụ bằng hệ nguyên khí!” Lục bào lão đầu kinh hỉ vạn phần, kêu thành tiếng.

“Công thủ toàn diện...” Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi nhìn nhau, đều hoan hỉ.

Trong các hệ pháp bảo cùng thuật pháp, lực công kích mạnh nhất là lôi hệ, hỏa hệ.

Nhưng lôi hệ, hỏa hệ nguyên khí không mạnh về phòng ngự, không ít lôi cương và hỏa nguyên cực mạnh không thể ngưng thành thực chất, bỏ qua pháp bảo thì trong các thuật pháp cùng đẳng cấp, hầu hết tu sĩ sẽ chọn bằng hệ thuật pháp. Bằng hệ thuật pháp và nguyên liệu luyện chế bằng hệ pháp bảo, tại pháp mại hội đều được hoan nghênh nhất, vì bằng hệ nguyên khí công phòng toàn diện, bằng linh nguyên khí không chỉ có lực công kích mạnh mẽ mà thậm chí có thể làm tê cứng đối phương, khiến pháp bảo và việc thi pháp của đối phương khá chậm.

Chân tiên thần văn phi phạm, có thể sản sinh phần nào uy năng của đại năng thần vực, khi pháp bảo thành hình, kích phát sẽ tạo thành cực hàn băng phong, có điều hiệ giờ dung vào luyện chế pháp bảo phòng ngự thì thật quá đúng, ngay cả tương lai để luyện chế pháp bảo tiến công cũng thập phần hữu dụng.

“Không biết khắc thần văn, luyện thành pháp bảo thì hình thành cực hàn pháp vực thể nào.”

“Phu quân, bọn mọi đi xử lý Hoang cổ cự ngao...” Nhận ra công dụng chân tiên thần văn, Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi đi ngay, cả hai rất mong chờ khối tinh kim thai thể thành hình.

“Choang!”

Lại một đạo thần văn ngưng thành, được Ngụy Tác ấn vào bằng tử sắc tinh kim thai thể, lại thêm một đường nét thần vận cực độ.

Gã thập phần kích động, luyện khí đối với gã cũng như ngộ đạo, không ngừng cảm ngộ cảnh giới của thượng cổ đại năng, tiếp xúc với thế giới rộng hơn, có cảm giác lần theo bậc thang đi tìm dấu chân của thượng cổ đại năng.

Vốn gã cho rằng tu đạo giới không có viễn cổ thiên long, không có chân tiên... nhưng hiện giờ đã thấy viễn cổ thiên long, cảm thụ được thiên long thần uy, rồi lại được cảm nhận tiên âm thần văn mà chân tiên để lại. Nhưng thứ vốn hư vô phiêu diêu, thậm chí không tồn tại lại hiện ra trước mắt.

“Choang!” “Choang!”...

Ngụy Tác như cảm thần chùy, giáng xuống liên tục, không ngừng ra thần văn, ấn vào tinh kim thai thể.

Tốc độ ngưng luyện thần văn không chậm, mấy chục tích tắc là được một thần văn.

Mỗi một thần văn thêm vào, tinh kim thai thể lại thêm linh vận.

“Có thể cho vào ngần ấy thần văn...” Tinh kim thai thể này tựa hồ có thể dung nạp vô cùng vô tận thần văn, Linh Lung Thiên tuy vô tình trong lần đại chiến đó lấy được chân tiên thần văn thích hợp luyện khí nhưng chưa từng thấy ai dùng để luyện khí, nên lăm bắm, trong một ngày, Ngụy Tác cho vào hơn vạn thần văn mà khối tinh kim thai thể vẫn dung nạp được.

Rõ ràng bạch sắc thần văn dày đặc trong tinh kim thai thể, cơ hồ chỉ cho thêm một vào là sẽ cắt ngang thần văn đã tồn tại nhưng cực kỳ huyền ảo là mỗi thần văn thêm vào đều hóa sinh không gian huyền ảo để dung nạp.

Một ngày sau, bạch sắc thần văn trong tinh kim thai thể mênh mông như khói, nhưng choang một tiếng, mọi bạch sắc thần văn đột nhiên ẩn đi.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rung mình, khối tinh kim thai thể thần vận cực độ trong suốt, như băng tử sắc tinh thạch, thậm chí không giống tinh kim, quang hoa chói mắt như vô số vì sao lưu động.

Bằng hàn khí tức hoàn toàn siêu việt Thần huyền tu sĩ chảy trên tinh kim thai thể.

Tinh kim thai thể sau rốt cũng tôi luyện thành!

Ngụy Tác thập phần kích động, càng nhìn khối tinh kim thai thể, càng thích.

Tinh kim thai thể lấp lánh như tinh thạch, tuy chưa luyện chế thành nhưng toát lên tự nhiên đại đạo khí tức.

“Lừa đảo, vận khí của người không tệ nên đã luyện thành, bất quá chỉ là bán thành phẩm.” Linh Lung Thiên thấy Ngụy Tác bất động nhìn tinh kim thai thể thì không hề khách khí, tuy không nói rõ nhưng cũng có ý bội phục Ngụy Tác với tu vi đó mà luyện thành tinh kim chỉ thần huyền đại năng mới luyện chế được.

“Đây là cách ta biết về luyện chế pháp bảo phòng ngự. Lão đầu, nếu có phương pháp tốt hơn thì cứ theo.” Linh Lung Thiên nói đoạn thì hơi sắc thủ trạc rực quang hoa, phát ra hơi sắc linh quang, ngưng thành một tịnh bình khắc đầu hình thần thú thần diệu.

Nửa câu sau là nói với lục bào lão đầu. Nó cũng gọi là lão đầu như Ngụy Tác vẫn gọi, nhưng vì cùng là lão bất tử nên nó khách khí hơn.

Có vẻ nó không biết gì về luyện khí sư, chỉ là có chút kiến thức, biết mấy cách luyện khí, nhưng cách nào với luyện khí đại năng khi xưa không phải lại đỉnh nhọn nhất nhưng hiện tại lục bào lão đầu nhìn thấy là giật mình, suýt nữa chui lại vào Dưỡng quỹ quán.

Tịnh bình lóe quang hoa, thoát nhìn có sáu pháp trận chồng nhau. Mỗi một pháp trận phức tạp gấp mấy lần pháp trận mà lục bào lão đầu biết.

“Đây là pháp bảo gì?” Lục bào lão đầu lắc đầu, hồ thẹn hỏi. Thử Linh Lung Thiên tiếp xúc ở đẳng cấp khác với lão, Linh Lung Thiên tiếp xúc toàn là thượng cổ đại năng, siêu cấp đại năng, còn chủ nhân của lão trước kia thậm chí không có Kim đơn tu sĩ đồ.

“Đây là đồ phỏng chế Chứng đạo tịnh bình, là Bất diệt tịnh bình. Ta từng thấy người ta luyện chế Bất diệt tịnh bình, dùng tinh kim gia này và bồi giáp Hoang cổ cự ngao tất sẽ thành công.” Linh Lung Thiên giải thích với lục bào lão đầu.

“Đồ phỏng chế Chứng đạo tịnh bình...” Lục bào lão đầu lắc le như lá trong gió thu.

“Chứng đạo tịnh bình là cái gì?” Ngụy Tác thấy lục bào lão đầu như thế thì biết Chứng đạo tịnh bình là thứ kinh nhân đến mức biến thái.

“Không có kiến thức thật đáng sợ, cả thể mà cũng không biết.” Linh Lung Thiên trợn tròn trắng.

“Chứng đạo tịnh bình là tiên giai pháp bảo mạnh nhất viễn cổ tu đạo giới mười vạn năm trước, thai thể là một vì sao xuyên việt vô số tinh không, rơi vào vãn tinh nội hạch trong Thiên khung mà tự nhiên hóa sinh, tự nhiên hình thành hình tịnh bình, phù văn là hình cổ kinh, thai thể do một tán tu lấy được, y quan sát phù văn mà tham ngộ thành kinh văn có thể dẫn động tinh thần nguyên khí, sau đó đột phá chân tiên tu vi, tôi luyện thai thể thành vô thượng tiên khí, thành tu sĩ mạnh nhất thời đại mười vạn năm trước na, là Chứng Đạo đại đế. Hóa Nhất tông vốn mạnh nhất tu đạo giới khi đó bị y diệt gọn, sơn môn thành tro.” Lục bào lão đầu định thần, giải thích với Ngụy Tác, “Cơ hồ mọi vô thượng tiên khí khi đó đều không thể công phá Chứng đạo tịnh bình, sau này Chứng Đạo đại đế hành sự quá tàn bạo, bị một thiên ngoại thần vương giáng lâm giết chết, Chứng đạo tịnh bình cũng bị đánh vỡ.”

“Thiên ngoại thần vương?” Ngụy Tác không dám tin, nếu không gặp Linh Lung Thiên, biết tu đạo giới có nhiều siêu cấp đại năng không được ghi lại thì gã đã cho rằng những gì lục bào lão đầu đọc được là bịa đặt. Vô thượng tiên khí tương đương với một vì sao, như thế mà còn bị hủy thì là thần thông gì?

“Sự thực là thế, còn lại thì hậu thế ghi chép về thiên ngoại thần vương không đúng.” Linh Lung Thiên liếc lục bào lão đầu, “Đánh vỡ Chứng đạo tịnh bình, tru sát Chứng Đạo đại đế là một ẩn thế siêu cấp đại năng, không phải thiên ngoại thần vương hư vô phiêu diêu nào hết.”

“Ẩn thế siêu cấp đại năng?” Lục bào lão đầu tròn mắt.

“Có những siêu cấp đại năng thần thông khó tưởng tượng nổi hóa thân vào tu đạo nên không được ghi lại.” Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang, đáng vẻ nó khiến Ngụy Tác nhớ đến trận chiến kinh thiên hủy diệt Bắc Mang... tu đạo giới mười vạn năm nay đã dẫn sinh bao nhiêu cao thủ kinh thiên?

“Bất diệt tịnh bình, đồ của sáu vạn năm trước là pháp bảo cỡ nào?” Ngụy Tác vừa nhìn kỹ tịnh bình Linh Lung Thiên hóa ra và mỗi tầng pháp trận, lấy ký sự thanh phù ra ghi lại.

“Tiên khí không phải là tiên khí, lực phòng ngự vô hạn tiếp cận tiên khí. Dùng Hằng vũ tinh kim và một khối tinh thạch do chân tiên luyện chế để luyện chế, Hằng vũ tinh kim được một luyện khí đại năng tôi luyện mấy chục năm, bản thân thai thể còn hơn tinh kim của bọn ta, chỉ là khối tinh thạch đó không khắc thần văn, không phải tiên khí chân chính, có thể chống lại uy năng thuật pháp của thần huyền đại năng xâm thực.” Linh Lung Thiên không ngẩng mắt lên.

“Dùng bối giáp Hoang cổ cự ngao thay tinh thạch của Bất diệt tịnh bình thượng?” Ngụy Tác hiểu ý, một pháp trận trên tịnh bình tựa hồ có không gian chi lực, có thể thu nạp vật lớn, trong hình mây trên bình khảm một mảnh tinh thạch, trông như lá sen. Khối tinh thạch chắc cỡ lớn, chỉ là thu vào pháp trận nên chỉ nhỏ thế.

Linh Lung Thiên gật đầu, “Đối địch thì tịnh bình sẽ thu người vào, khi tịnh bình đón đỡ uy năng công kích tất bối giáp Hoang cổ cự ngao sẽ tự động kích phát, đỡ hộ một phần, đủ co thai thể pháp bảo cỡ thời gian phục nguyên.”

Ngụy Tác không hề lãng phí thời gian, trực tiếp vung tay, cho băng tử sắc tinh kim khóa lên trên Cửu tiêu ly hỏa lô rồi kích phát hỏa lô.

Như Linh Lung Thiên đã nói, thần văn khắc vào tựa hồ không ảnh hưởng đến đặc tính khác của tinh kim, chỉ khi pháp bảo luyện chế thành rồi kích phát mới phát ra thần uy, khối băng tử sắc tinh kim mềm dần ra trong Cửu tiêu ly hỏa lô, bị Ngụy Tác dùng thần niệm khống hỏa, ép thành hình tịnh bình.

Gã bắt tay vào khắc pháp trận, đã tham ngộ rõ ràng pháp trận trên bối giáp Hoang cổ cự ngao tương đối giản đơn, chỉ có hai tầng, cho vào xong thì khi tịnh bình luyện thành, luyện xong cả bối giáp Hoang cổ cự ngao sẽ kết thành nhất thể.

-o0o-

766. Chương 766: Khí Thành!

Chứng đạo tịnh bình được phỏng chế - Bất diệt tịnh bình, gần như đạt tới tiên khí chân chính, đủ biết vô thượng tiên khí Chứng đạo tịnh bình cỡ nào.

Bàn bạc với Linh Lung Thiên xong, Ngụy Tác hiểu rõ khối tinh kim gã có còn kém thai thể tiên khí ở thủ đoạn và thần thông luyện khí.

Có những thần văn do đại năng lĩnh ngộ cũng như tiên âm thần văn, tạo cho tinh kim thai thể thêm thần vận, chế tạo ra pháp vực đặc biệt, có những thần văn chống được các loại uy năng xâm thực, thậm chí chống nổi tuế nguyệt xâm thực, gần như bất diệt.

Có siêu cấp đại năng lĩnh ngộ vô thượng đại đạo pháp văn dù cho vào gỗ thường cũng có thể luyện chế thành vô thượng tiên khí.

Cường giả có thủ đoạn luyện khí kinh nhân, bản thân chân nguyên tu vi không cao nhưng cứ tôi luyện thì cũng khiến thai thể pháp bảo đạt mức khó tưởng tượng nổi, cơ hồ bất hủ.

Đều là những con đường khác nhau, như có thuật pháp theo đuổi mục đích thiên địa nguyên khí chi uy, có thuật pháp lại tôi luyện nhục thân, nhưng đến cuối cùng, uy lực vẫn kinh nhân.

Linh Lung Thiên lấy được chân tiên thần văn từ thượng cổ đại năng chỉ để tôi luyện tinh kim, không thể cho vào ngọc thạch thảo mộc hay pháp bảo đã thành hình.

Chỉ riêng tâm thần ngưng luyện đạo thần văn này cũng mang lại cho Ngụy Tác lợi lộc vô cùng.

Vốn pháp trận trên Bất diệt tịnh bình cực kỳ phức tạp, hơn xa pháp trận trên bất kỳ pháp bảo nào gã từng luyện chế. Nếu trước khi ngưng luyện thần văn, dù đã luyện chế hàng loạt pháp bảo, thậm chí đã khắc đại hình pháp trận trên xương sống Hoang cổ bạch trạch thì gã cũng dám chắc sẽ khắc thành công, sẽ thử khắc trên tinh kim thượng khác để tránh tổn hại đến thần vận tinh kim vất vả lắm mới luyện chế thành.

Nhưng bản thân chân tiên thần văn như một đại hình pháp trận phức tạp lại tinh tế, buộc phải dựa vào tâm thần và chân nguyên khắc trên hư không, Ngụy Tác hiện tại có thể dễ dàng ngưng được thần văn, nên đối diện pháp trận Bất diệt tịnh bình thì có lòng tin vô tận, trực tiếp khắc lên tịnh bình.

Từng dải phù văn chảy trên miệng tịnh bình, tốc độ kinh nhân, Ngụy Tác tạo cho người ta cảm giác là đã phỏng chế Bất diệt tịnh bình nhiều lần nên không hề sai lầm.

Tiếp đó, chỉ không đầy một ngày, thai thể Bất diệt tịnh bình khắc xong pháp trận tầng thứ nhất và hai, chứa đầy phù văn như gợn nước, gợn mây, toát lên bằng tử sắc thần quang, trừ thai thể pháp bảo còn ngưng thành thất diệp bảo hoa kỳ dị.

“Chỉ tầng pháp trận đầu tiên đã khiến thần quang thai thể pháp bảo ngưng thành như chân khí ngưng hình...”

Bảo tướng này, ngay cả bọn Hàn Vi Vi cũng đến xem, chỉ là Ngụy Tác vẫn khắc pháp trận, để tránh quấy nhiễu gã, họ đều lặng lẽ xem.

Ngụy Tác dồn hết toàn thân tâm luyện chế pháp bảo này, như không cảm thụ thấy ngoại vật.

“Linh căn của y tuy đều hậu thiên hình thành, vốn tư chất tu luyện thường thường nhưng luyện khí lại rất có thiên phú.” Linh Lung Thiên tử vẻ khinh thường nhưng thật ra cả kinh, nó chưa phải không thấy ai luyện khí, pháp trận này dù luyện khí sơ nổi danh thời đại đó cũng phải thử vài lần mới thành công mà gã chỉ một lần là thành hình.

Tầng thứ ba và bốn pháp trận khắc giữa phù văn tầng thứ nhất và hai, nhưng Ngụy Tác tựa hồ càng lúc càng thuận tay, thời gian khắc chỉ không đầy một ngày.

Tầng thứ ba và thứ tư pháp trận khắc xong, bằng tử sắc tịnh bình thượng rực thần quang hình dị thú, như quay về hồng hoang, có vô số thần thú đi lại trên tịnh bình.

Bất diệt tịnh bình có sáu tầng pháp trận, chỉ còn lại hai tầng, nếu hoàn thành thì dù không ẩn vào bối giáp Hoang cổ cự ngao, tịnh bình cũng là một món chí bảo kinh nhân.

“Phu quân, Hóa Thiên giáo truyền Đại hóa kim giản tới, sau đấy bốn ngày sẽ cử hành một hội minh, Hóa Thiên giáo tông chủ Tô Thần Huyết mời chúng ta tham gia, tiếp đó có đại hội giám bảo, trao đổi đồ vật, chưa biết chừng sẽ có tin về Đề hồ thánh quả hoặc đổi được cao giai thủy hệ yêu đơn...” Âm Lệ Hoa đi vào gian tĩnh thất, tạm thời cắt ngang Ngụy Tác luyện chế.

“Tô Thần Huyết mời chúng ta tham gia?” Ngụy Tác tạm thời dừng luyện chế, gặp Âm Lệ Hoa.

“Đại hóa kim giản truyền tin là Tô Thần Huyết muốn gặp đệ...”

“Hội minh đại hội nào có hạn chế số người tham gia?”

“Tỷ và Hiên Viên lão tổ đã liên hệ, Hiên Viên lão tổ nói Đại hóa kim giản không chỉ đích danh Hải Tiên tông chủ tham gia, qua nghe ngóng các tông môn khác thì cũng chỉ mời hai tu sĩ đến, lần này Hóa Thiên giáo rộng tay, tu sĩ đến dự đều được một viên Hóa Thiên đạo đơn. Hóa Thiên đạo đơn có thể đề thăng tu vi cho tu sĩ Kim đơn kỳ trở xuống. Tuy nhiên thịnh hội này nghìn đời khó gặp, các tông môn dù tông chủ không tới cũng phái như đỉnh cấp nhân vật chân truyền đại đệ tử, hoặc thái thượng trưởng lão giá đến. Nhưng Đại hóa kim giản cho Âm Thi tông lại mời hai chúng ta thì e không ổn.” Âm Lệ Hoa lo lắng, “Không đi thì đắc tội Tô Thần Huyết, đi thì chưa biết chừng sẽ phiền hà.”

“Bốn ngày nữa...” Ngụy Tác hơi trầm ngâm đoan quyết định, gật đầu, “Ta sẽ tham gia đại hội.”

“Tỷ sợ Lưu Duy Chân sẽ thừa cơ, tu sĩ như y không đời nào chịu lùi bước.” Âm Lệ Hoa nhìn Ngụy Tác.

“Đại hội này có nhiều đỉnh cấp nhân vật các tông môn có mặt, chưa biết chừng có bảo vật hiếm có xuất hiện. Thần huyền đại năng như Tô Thần Huyết cũng tới, có khi nghe được tin về Đề hồ thánh quả.” Ngụy

Tác thần sắc thập phần kiên định, “Nếu không có gì bất ngờ, pháp bảo này chỉ hai ngày nữa là hoàn thành, Cương nha muội không khoắc lác thì tất giữ được an toàn cho chúng ta.”

“Người mới khoắc lác.” Linh Lung Thiên thập phần bất mãn liếc Ngụy Tác, “Ta cũng tham gia đại hội.”

“Có thể dùng danh sách ở tông môn khác đưa nó đi cùng chăng. Ta tạm thời chưa muốn để lộ việc có quan hệ với Hải Tiên tông, không muốn để ai biết ta là Ngụy trưởng lão năm xưa. Nhờ may có chuyện gì lại liên lụy Hải Tiên tông.” Ngụy Tác không tranh cãi với Linh Lung Thiên mà hỏi Âm Lệ Hoa.

Cái vòng tay của Linh Lung Thiên khiến gã hoài nghi là Linh tộc tiên khí, cực kỳ cổ quái, cơ hồ có thể phá giải mọi thuật pháp và cấm chế. Linh Lung Thiên đối phó nhất bà tu sĩ Kim đơn kỳ cực dễ, có nó bên cạnh là trợ thủ không tệ, hơn nữa kiến thức cấp cao của nó hơn nhiều lực bào lão đầu, mang theo nó chưa biết chừng sẽ phát hiện được đồ tốt. Kim quang đại nhân của nó nhìn xuyên được cả nấp bảo nang thì có thể nhìn thấu mọi thứ của đối phương. Bắc Mang hóa thần phù, cả thần huyền đại năng cũng không nhìn thấu, chỉ cần nó không động thủ lung tung trong Hóa Thiên giáo thì không thể bị lộ.

“Không thành vấn đề, Âm Thi tông có một tông môn thuộc quyền có hai suất, sẽ nhường hết.” Âm Lệ Hoa thấy gã đã quyết nên gật đầu.

“Ba chúng ta đi thì hơn, vạn nhất có đại biến, bỏ chạy cũng dễ.” Ngụy Tác cười lạnh. Gã biết với tính cách Lưu Duy Chân rất có thể sẽ nhân cơ hội này ra tay nhưng gã qua chân tiên thần văn được tiên âm truyền pháp, cộng Bất diệt tịnh bình sắp luyện chế thành và Động Hư bộ pháp, Thiên đế văn tinh tàn thiên, cả thần huyền đại năng cũng dám đầu thì Lưu Duy Chân không động đến đã đành, còn chọc vào tất gã không lỏng tay.

“Hóa Thiên giáo tông chủ chỉ tu vi Thần huyền lưỡng trọng, nhưng Hoàng Thiên đạo tông chủ thì đã đạt Thần huyền tứ trọng, người định giết Lưu Duy Chân thì phải tìm cách vạn vô nhất thất, tông chủ đó cũng không thể đối phó không thì sẽ chết thảm lắm.” Linh Lung Thiên tựa hồ đọc được ý nghĩ của gã, hừ lạnh.

“Vậy thì tỷ sẽ trả lời Đại hóa kim giản, truyền tin cho Hiền Viên lão tổ, nếu đệ đi thì ông ta cũng đi, tiện bề gặp nhau, không biết ông ta có gì cần bàn với đệ.”

Tiếp đó, Âm Lệ Hoa không quấy nhiễu Ngụy Tác luyện khí.

“Thần huyền...”

Tiếp đó, Ngụy Tác trầm ngâm rồi tiếp tục luyện khí. Sự thực gã quyết định tham gia đại hội còn vì một nguyên nhân trọng yếu. Gã lấy được trong chỗ Âm Thi tông đích tàng kinh một hồi sắc cốt quan, do chân tiên khí huyết luyện chế thành, nhưng lại không lấy được ghi chép gì về Thần huyền cảnh.

Hai mươi mấy ngày này, cũng như gã liệu tưởng, Âm Thi tông và Hải Tiên tông cơ hồ gom sạch thủy hệ yêu đơn, đưa đến cho gã hơn sáu vạn viên.

Gã đã luyện hóa hơn hai vạn viên thủy hệ yêu đơn, tu vi đã vượt Kim đơn tứ trọng trung kỳ.

Với tốc độ tu luyện này, dù không lấy được Đề hồ thánh quả, tối đa một, hai tháng nữa sẽ đột phá đến Kim đơn ngũ trọng.

Đạt Kim đơn ngũ trọng, chỉ cần đủ linh dược và thủy hệ yêu đơn, không cần bao nhiêu thời gian là thần huyền gần ngay trước mắt. Nếu không có ghi chép gì về Thần huyền cảnh, đột phá thần huyền khi không biết gì tất thập phần nguy hiểm. Đại hội này khẳng định có thần huyền đại năng tọa trấn, không biết có qua đó lấy được thứ gã cần không.

Từ lúc bắt đầu luyện chế Bất diệt tịnh bình, Ngụy Tác gần như bước vào cảnh giới ngộ đạo vong ngã, một ngày sau, hai tầng pháp trận sau cùng trên thân Bất diệt tịnh bình đã khắc xong!

Tích tắc hoàn thành, Bất diệt tịnh bình phát ra băng tử sắc thần quang kinh nhân, trận trận tiên âm lưu chuyển, cơ hồ bao trùm hoàng ngọc đại điện!

Ngụy Tác nín thở, Bất diệt tịnh bình trong suốt, tích tắc pháp trận liên thành, phát ra thần quang, cơ hồ cảm giác vô biên bao trùm gã.

Bằng tử sắc thần quang từ từ tan đi, như băng tinh lưu chuyển quanh Bất diệt tịnh bình, không còn chói mắt mà tịnh bình phát ra thần vận kinh nhân, quang văn huyền ảo liên tục lưu chuyển.

-o0o-

767. Chương 767: Hoang Tộc Vô Danh

Từng dải tử sắc quang văn huyền ảo từ thân bình vẽ đầy hình muông thú cổ kính, quán quanh mấy vòng rồi thấm vào.

Bằng tử sắc tịnh bình toát lên viễn cổ khí tức, không giống thứ vừa luyện chế được.

Lục bào lão đầu tắt tiếng, tuy là lão bất tử kinh qua mấy vạn năm tuế nguyệt nhưng vì tiếp xúc với những tu sĩ đẳng cấp không cao, chưa từng thấy pháp bảo nào bảo quang rực rỡ, lấp lánh thần văn như thế.

Vật này có hơi hướm của tiên khí chân chính, nếu Ngụy Tác đột phá thần huyền, rồi khắc đại đạo pháp văn tự linh ngộ thì rất có thể sẽ hóa sinh thành cực đạo tiên khí như Lôi vương để tôn kiếm.

Ngụy Tác không vội thử uy năng Bất diệt tịnh bình, thân bình đã xong, chỉ còn thiếu bối giáp Hoang cổ cự ngao là pháp bảo này luyện chế xong.

Tiếp đó, gã lấy bối giáp Hoang cổ cự ngao được Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi xử lý theo phương pháp của Linh Lung Thiên ra.

Bối giáp Hoang cổ cự ngao cực lớn, tinh thất của Cơ Nhã lớn nhất hoàng ngọc điện vũ nhưng vẫn không chứa vừa, Ngụy Tác chọn chỗ giữa chính điện và thiên điện luyện chế giá bối giáp Hoang cổ cự ngao.

Bối giáp Hoang cổ cự ngao được mấy loại dược dịch tẩm chế quá, màu xanh đậm lại thuần tròn, trông như mặt ngọc, cổ kính vô cùng, Hoang cổ khí tức nồng hậu cực độ, cơ hồ khiến người ta thoát nhìn là nhận ra được lấy từ mình Hoang cổ cự thú già đời.

Giáp xác Hoang cổ cự thú này là tinh hoa nguyên khí ngưng tụ thành, khác xa của yêu thú thông thường, dung hợp với tinh kim ngọc thạch thì phải dùng dược dịch đặc biệt thêm vào mới có thể dung nạp nguyên khí của tu sĩ để luyện chế thành pháp khí.

Bối giáp Hoang cổ cự ngao không thể đốt bằng hỏa nguyên mà độ cứng không kém gì thần vận tinh kim. Ngụy Tác luyện chế được, luyện chế nó cần dùng thủ pháp như khắc thần văn, là “Thấu trận”.

Thủ pháp này là dùng chân nguyên ngưng chế phù văn, dồn vào giáp xác, dốc hết tâm thần điều khiển chữ không thể dựa vào mục lục, khó hơn nhiều khắc phù văn thông thường nhưng với người đã thành công ngưng luyện thần văn như Ngụy Tác thì không quá khó.

Từng sợi phù văn trong suốt ngưng trước mặt gã, không ngừng đổ xuống thanh lục sắc bối giáp của Hoang cổ cự ngao, như lạc ấn, phù văn phát quang rồi tan đi như thấm vào.

Liên tục một ngày sau, phù văn sau cùng của hai tầng pháp trận ẩn vào bối giáp Hoang cổ cự ngao, thanh lục sắc bối giáp sáng lên, phù văn ẩn đi.

Cả thanh lục sắc bối giáp vẫn cổ kính, không có linh quang đặc biệt nhưng toát ra hỗn độn thanh khí ngưng thành một nhánh thanh liên thoát ẩn thoát hiện.

“Cả vật này cũng có dị tượng... Hoang cổ cự ngao này đích xác đã trải qua vô cùng tuế nguyệt, bối giáp này đủ để luyện chế tiên khí.” Lục bào lão đầu cực kỳ chấn kinh.

Linh Lung Thiên không hề kinh ngạc, nó đã biết bối giáp Hoang cổ cự ngao này sánh với tinh thạch chân tiên tự thân luyện chế, không thì nó đã không dám tin sẽ chế thành Bất diệt tịnh bình.

Ngụy Tác hít sâu một hơi, mắt sáng lên phất tay, đẩy bối giáp rực thanh khí về phía bằng tử sắc tịnh bình lơ lửng.

Băng tử sắc tịnh bình chỉ cao không đầy nửa thân người, bối giáp lớn hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng chạm vào quang văn trên thân bình thì như có lại, khảm vào hình càn sen, như một chiếc lá. Quanh lá sen, băng tử sắc quang văn chỉ trung lấp ló thanh khí, tạo cho tịnh bình linh vận khôn xiết.

Bất diệt tịnh bình đã luyện thành!

Ngụy Tác thập phần kích động, chân nguyên bao lấy, thu pháp bảo lấp lánh băng tử sắc bảo quang lại.

Nhưng gã kinh ngạc vì băng tử sắc tịnh bình nặng như ngọn núi, chân nguyên của gã không đủ lay động.

Gã toàn lực thu băng tử sắc tịnh bình, chân nguyên kéo tịnh bình trên không trung về tay, như đang kéo vật gì cực nặng.

Tan chân nguyên đi, băng tử sắc tịnh bình vẫn không rơi xuống.

“Phù!”

Ngụy Tác dồn chân nguyên vào tịnh bình, băng tử sắc quang hoa ở miệng bình cuốn gã cùng Linh Lung Thiên vào Dương quỹ quán vào trong.

Trong tịnh bình tử khí liễu nhiễu, như một đại điện.

“Chuyện đó...” Lục bào lão đầu lại từ tịnh bình nhìn ra, thị tuyến không hề trở ngại, băng tử sắc gần như trong suốt, nhìn rõ thiên địa bên ngoài.

Thân tịnh bình khổng lồ trừ băng tử sắc quang hoa sáng rực thì toát ra bạch sắc thần văn huyền ảo, như từng làn sóng vây quanh, bao trùm hơn hai trăm trượng.

Trong vòng hai trăm trượng, mảnh đất vốn trồng cây cối, có giả sơn, ngọc thạch, đã vô thanh vô tức biến thành bột.

Tất cả bị uy năng chấn thành bột mà bị cực hàn kinh nhân đông cứng!

“Đây là uy năng chân tiên thần văn... chỉ riêng cực hàn lĩnh vực đã tương đương với một món huyền giai thượng phẩm pháp bảo. Ngay cả Phá diệt thần thương e rằng cũng bị uy năng cực hàn lĩnh vực đông cứng.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, hưng phấn khôn tả, gã nhận ra chỉ lĩnh vực của chân tiên thần văn và thai thể tịnh bình đủ chặn mấy món huyền giai thượng phẩm pháp bảo công kích, cộng thêm bối giáp Hoang cổ cự ngao thì Bất diệt tịnh bình đích xác có thể chặn được thần huyền đại năng xung kích.

“Sao lại có hàn khí kinh nhân như thế...”

“Lẽ nào pháp bảo đã luyện thành?”

Bọn Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi đều bị kinh động. Hàn khí khuếch tán, ngay cả họ dù ở cách rất xa cũng thấy tinh thất giảm nhiệt độ, như thể trong mấy chục dặm sắp đổ tuyết.

“Pháp bảo này chỉ là đồ phỏng chế? Chứng đạo tịnh bình thì uy lực cỡ nào?”

Bọn Hàn Vi Vi đến nơi, thấy tịnh bình lơ lửng trên không, trong vòng hai trăm trượng quần quít bạch sắc thần văn, cực hàn pháp vực kinh nhân thì chấn kinh đến không nói thành lời.

Pháp bảo này tuy là pháp bảo phòng ngự, Ngụy Tác thậm chí có thể ở trong kích phát thuật pháp hoặc pháp bảo khác nhưng chỉ điều khiển pháp bảo này đổ tới thì họ cũng không chống nổi cực hàn pháp vực.

“Hai người đã luyện lại công pháp?”

Thu Bất diệt tịnh bình xong, Ngụy Tác thấy Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi thì cả kinh.

Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi đều chỉ tu vi Thần hải nhất trọng, Nam Cung Vũ Tinh toát ra Hoang cổ khí tức thoát có thoát không, còn Hàn Vi Vi toát lên băng linh khí tức khác hẳn băng linh căn vốn có.

Cả hai rõ ràng đã đổi công pháp, tu luyện Đại hoang vẫn đạo kinh và băng hệ thiên cấp đỉnh giai công pháp Tây tịnh lưu li.

“Tỷ đã kinh triệt để tham ngộ Đại hoang vẫn đạo kinh, đệ luyện khí nên tỷ không quá nhiều, đã tu thành một thần hải.” Nam Cung Vũ Tinh nhìn Ngụy Tác giải thích.

“Nàng tu luyện Tây tinh lưu ly có vấn đề gì không?” Ngụy Tác gật đầu, hỏi Hàn Vi Vi.

“Có vấn đề gì?” Hàn Vi Vi chu môi đặc ý, “Công pháp này tốc độ tu luyện đích xác rất chậm, thần hải đầu tiên cũng lâu gấp mấy lần phổ thông công pháp bình thường.”

“Tây tinh lưu ly lẽ nào có vấn đề?” Ngụy Tác kinh nghi bất định, thần thức quét mấy lần qua Hàn Vi Vi nhưng khí tức thập phần bình ổn, bằng linh khí tức tạo cho gã cảm giác huyền hoặc, trừ chứng tỏ công pháp phi phạm thì không có gì dị thường.

“Lẽ nào U Minh cung bao năm nay không có một nữ tu nào luyện Tây tinh lưu ly, không phải vì công pháp mà có nguyên nhân đặc thù?” Ngụy Tác không hiểu, hiện tại U Minh cung đã triệt để hủy diệt, biết được nguyên nhân này chỉ còn Lý Tả Ý nhưng y đã si ngốc, gã từng hỏi dò nhưng không được gì.

“Người...” Linh Lung Thiên nhìn sang Hàn Vi Vi thì biến sắc, thần tình khiến bọn Ngụy Tác giật mình, tưởng nó nhận ra Tây tinh lưu ly có gì cổ quái.

“Trong nô thú đại của ngươi có gì?” Linh Lung Thiên cuống lên hỏi Hàn Vi Vi.

“Hỗn nguyên ngân oa có gì cổ quái hả?” Ngụy Tác liếc Linh Lung Thiên, gã đương nhiên biết trong nô thú đại của Hàn Vi Vi đựng thị Hỗn nguyên ngân oa, nhưng nàng ta đi đâu cũng mang theo, trước kia thấy Hàn Vi Vi, Linh Lung Thiên không biểu hiện dị thường thế này.

“Đây là Tiểu Ngân, sao hả?” Hàn Vi Vi lấy làm lạ, vỗ nô thú đại, thả Hỗn nguyên ngân oa ra.

Hỗn nguyên ngân oa không khác gì trước, vẫn ăn vận như tiểu nữ hài nhưng đang ngáy o o, ngủ ngon lành.

“Lẽ nào Hỗn nguyên ngân oa đã bắt đầu tiến giai?” Ngụy Tác máy động, nhận ra Hỗn nguyên ngân oa có thêm Hoang cổ khí tức, khác hẳn trước kia. “Hỗn nguyên ngân oa của ngươi ngủ say từ lúc nào?” Ngụy Tác hỏi.

“Sau khi ăn yêu đơn ngươi mang về, có phải tiến giai quá nhanh?” Hàn Vi Vi hiểu ý, nói với Ngụy Tác. “Thế nào, Tiểu Ngân có gì lạ hả?” Thần sắc Linh Lung Thiên khiến nàng ta khấn trương.

“Yêu thú này có huyết mạch Hoang tộc.” Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang, nhìn Hỗn nguyên ngân oa rồi thở phào, nheo mắt lại: “Ta suýt nữa tưởng là Hoang tộc.”

“Hoang tộc huyết mạch? Hoang tộc và yêu thú này có quan hệ? Thật ra Hoang tộc là gì?” Ngụy Tác và Hàn Vi Vi nhìn nhau, Hàn Vi Vi hỏi.

“Hoang tộc... sau này các ngươi sẽ biết.” Cũng như Ngụy Tác hỏi khi trước, Linh Lung Thiên không muốn nói đến lai lịch Hoang tộc, tựa hồ đó là kỵ hủ, tha nó nhìn Hỗn nguyên ngân oa: “Yêu thú này bất phạm, ngươi nên chăm chút nuôi dưỡng, tương lai cũng sẽ như Dương chi điều và thanh loan, có thần thông kinh nhân.”

-o0o-

768. Chương 768: Ba Thiên Chi Kiêu Tử

Hoang tộc, và Linh tộc cùng các siêu cấp đại năng được Linh Lung Thiên nhắc đến cũng như hiện hữu qua dấu tích trong Bắc Mang di tích đều không được ghi lại.

Linh Lung Thiên bưng kín miệng bình về Hoang tộc, tựa hồ còn có bí ẩn, nhưng thượng cổ đại năng cách biệt Ngụy Tác hiện tại quá xa nên nó không nói thì gã không hỏi gặng.

Ngụy Tác không lãng phí thời gian.

Gã đến chỗ trồng Thanh hư đằng và tỉnh thất của Lý Tả Ý. Thanh hư đằng mọc tốt, tuy vẫn thế nhưng thân rễ cho thấy được lực đang được tích lũy.

Lý Tả Ý vẫn không hiển lộ linh khí, như có mấy người trong thể nội khống chế chân nguyên và tu luyện. Hai mươi mấy hôm nay, y lại xếp thêm hơn hai mươi câu kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt, chỉ là không thêm được hình ảnh nào, vẫn chỉ có hình đầu tiên.

Ghi lại hơn hai mươi câu kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt đoạn Ngự Tác và Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên lại vào chỗ Âm Thi tông tàng kinh.

Cả toán lật tung chỗ tàng kinh, đọc hết điển tịch, nhưng Ngự Tác không hề phát hiện thứ gì đặc biệt có giá trị, cũng không tìm được ghi chép về thần huyền tu luyện.

Hiện tại gã còn hai hài cốt thượng cổ đại năng trong Bắc Mang di tích, tuy không đầy đủ nhưng thập phần bất phàm, nhất là sau khi ngưng luyện thần văn, gã có cảm giác hai bộ hài cốt này tự nhiên thành khí. Âm Thi tông và Bắc Mang liên quan đến nhau, công pháp và thủ đoạn luyện khí phàn nào dính đến thi thể yêu thú, tu sĩ, gã định tìm xem trong chỗ tàng kinh có phương pháp xử lý hài cốt không, có điều ở chỗ có hơi sắc cốt quan dính đến chân tiên này song lại không có điển tịch như thế.

Vì không còn nhiều thời gian, Ngự Tác không đem nguyên liệu luyện khí thượng đẳng còn lại của Hoang cổ cự ngao, hai cái cày và đuôi, luyện chế thành pháp bảo, mà chuẩn bị cho chuyến đến Hóa Thiên giáo.

Đại hội lần này tất có đông đảo cao giai tu sĩ, chưa biết chừng không chỉ một thần huyền đại năng có mặt, nếu mang theo nhiều đồ tốt có khi lại phiền hà.

Nên gã quyết định gọn nhẹ, trừ những thứ thiết yếu như Trấn thiên pháp tướng thì cả Bảo nguyên ngọc hạp cũng không mang theo.

Những thứ cao cấp như Huyết hoàng mộc lấy được của các lão bất tử Huyền Phong môn vốn vô dụng với gã hoặc năm viên lục tinh kỳ dị thì gã mang theo hai viên, phòng khi những thứ khác không đủ trao đổi thì mang ra.

Tại thú triều lấy được các hệ cao giai yêu đơn, Ngự Tác cũng mang theo, trừ thủy hệ yêu đơn thì còn lại không nhiều tác dụng, khả năng Cơ Nhã luyện chế được chỉ hữu hạn, không ít cao giai yêu đơn không thể luyện chế thành linh dược nhưng với các đại tu sĩ lại khác chưa biết chừng lại hữu dụng.

Đến Hóa Thiên giáo lần này, Dương chi diệu và thanh loan cũng phải ở lại, thứ nhất vì thực lực của chúng không là gì với đối thủ của gã, thứ hai tu vi tiến cảnh của cả hai rất nhanh, cho vào nô thú đại sẽ ảnh hưởng tu luyện.

Phệ tâm trùng còn đang say ngủ, thời gian lâu hơn hẳn gã dự tính, nhưng gã cảm ứng được nó sắp tỉnh, lần này tiến giai, chưa biết chừng năng lực sẽ tăng tiến không ít, cũng là một món lợi khí, hơn nữa cách quá xa nó sẽ mất quyền khống chế, nên gã mang Phệ tâm trùng theo.

Còn lại chút thời gian, Ngự Tác nhắm mắt dưỡng thần, điều chỉnh thần thức và chân nguyên đến mức cao nhất rồi cùng Linh Lung Thiên rời hoàng ngọc đại điện, cùng Âm Lệ Hoa rời Âm Thi tông, đến Hóa Thiên giáo tham gia Đại Hóa minh hội. Cùng đi còn có một tu sĩ Hắc Phong tông, là một lão giả họ Lương, tu vi Phân niệm ngũ trọng, là đại trưởng lão Hắc Phong tông. Linh Lung Thiên giả làm tu sĩ Hắc Phong tông.

...

“Sư huynh, Âm Lệ Hoa và tu sĩ đó đã rời Âm Thi tông, còn có hai tu sĩ Hắc Phong tông đồng hành.” Ngự Tác và Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên cơ hồ vừa rời sơn môn Âm Thi tông, thì trên một tòa lầu các, chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo mặc tử sắc pháp y đã vào gặp Lưu Duy Chân đứng trên một bạch ngọc liên đài.

Lưu Duy Chân nở nụ cười đắc ý, “Truyền tin cho Hoàng Phủ Tuyết Luân chưa?”

“Ông ta đã nhận được tin, chỉ là yêu cầu chúng ta đến nơi, muốn gặp sư huynh thì mới cùng đi giết y.” Đệ tử mặc tử sắc pháp y đáp.

“Đạt tới thần huyền quả thật không ai không tâm cơ cực kỳ cẩn thận.” Lưu Duy Chân cười nhạt: “Lão làm thế là sợ chúng ta giở trò, không phải đối phó họ Ngự mà đối phó lão. Với tu vi của lão, giết chúng ta không thành vấn đề, chỉ cần chúng ta đi cùng, lão sẽ yên tâm, không thấy chúng ta đáng ngại.”

“Ý sư huynh là...” Đệ tử mặc tử sắc pháp y ngăn ngừa nhìn Lưu Duy Chân đoán ý.

“Đồng ý đi.” Lưu Duy Chân phát tay: “Bảo y đến gặp ta.”

“Được.” Đệ tử Hoàng Thiên đạo gật đầu, đi ra.

“Lưu huynh có nhà, bọn tại hạ từ xa đến, liệu có thể mời vào chẳng?” Đệ tử Hoàng Thiên đạo mặc tử sắc pháp y lướt ra, Lưu Duy Chân vẫn ngồi im, thoáng sau có giọng nói cất lên.

“Ôn đạo hữu?” Lưu Duy Chân hơi ngẩn ra, đoạn mỉm cười.

“Trừ ra còn ta.” Một giọng nói như chuông đồng vang lên.

“Chung Hi huynh cũng tới? Vào đi.” Lưu Duy Chân cười ha hả.

“Lưu huynh.” Quang hoa lóe lên, hai tu sĩ trẻ tuổi xuất hiện ở cửa.

Cả hai chỉ ba mươi mấy tuổi, tu sĩ bên trái mặc đại hồng pháp y thêu hình lông kim sắc phượng hoàng, mặt mũi vuông vắn, không giận mà oai, linh khí ngưng thành hình mãnh hổ đen pha vàng, rất đặc biệt. Người bên phải linh khí ngưng thành một gốc bạch sắc trúc tử, pháp y trắng bạc, tóc tết bằng bạch ngọc dải ra sau gáy, bạch sắc vân khí liêu nhiễu quanh pháp y cổ kính, tay áo rộng phất phơ, dựng lên đến ngang mặt, tỏ rõ khí tức cao quý, phong lưu hơn người.

Hai tu sĩ này có thiên sinh khí tức như vương hầu công tử, thoát nhìn là biết xuất thân đại tông môn, địa vị bất phàm.

“Sao hai vị lại đi cùng nhau.” Lưu Duy Chân mỉm cười, không khách sáo, xem ra là chỗ quen biết, giao tình không tệ.

“Bọn mõ tham gia đại hội Hóa Thiên giáo, gặp một sư đệ của Lưu huynh, biết huynh ở đây nên đến quấy nhiễu. Thế nào, Lưu huynh không dự náo nhiệt hả?” Tu sĩ trẻ tuổi mặc đại hồng pháp y hoa lệ mỉm cười.

“Các vị đến đúng lúc lắm.” Lưu Duy Chân không đáp mà im cười, nhìn tu sĩ mặc ngân bạch sắc pháp y: “Chung Hi, phiên huynh dùng Hoán hình đại pháp giúp tại hạ thay đổi dung mạo đã.”

“Muốn mõ giúp, các hạ có trò gì hay?” Chung Hi đượm khí tức cao quý, phong lưu tiêu sái, mỉm cười.

“Âm Thi tông có tu sĩ tên Ngụy Tác, từ Thiên Huyền đại lục đến đây, các vị có nghe đến?” Lưu Duy Chân hỏi.

“Lưu huynh nói đến tu sĩ họ Ngụy bị hai thần huyền đại năng Thiên Huyền đại lục truy sát?” Chung Hi nhìn Lưu Duy Chân thật kỹ, “Lưu huynh nhờ mõ là có liên quan đến y?”

“Các vị muốn xem kịch, xem thần huyền đại năng truy sát y chẳng? Muốn thì đi cùng mõ, chắc Hoàng Phủ Tuyệt Luân sắp đến rồi.” Lưu Duy Chân cười nhạt, thân ảnh loáng lên, đứng dậy khỏi bạch ngọc liên đài.

“Hả? Theo lý thì không thể chọc vào huynh... nguyên nhân khiến Huyền Phong môn đại năng truy sát y là vì cùng Thủy Linh Nhi tư ân chạy trốn, Thủy Linh Nhi là cực phẩm thủy linh căn tu sĩ... Tức là Lưu huynh nhĩ thích Thủy Linh Nhi?” Tu sĩ mặc đại hồng pháp y mắt ánh lên, nhìn Lưu Duy Chân bật cười. Y trông có vẻ cương chính nhưng nhân thần cực kỳ âm nhu, qua một câu của Lưu Duy Chân mà đoán được ý chứng tỏ tâm cơ cực kỳ thâm trầm, chần mạt.

“Tại hạ không biết Ôn huynh có đi không nhưng việc hay thế này thì tại hạ sẽ đi, nghe nói thần thông của y không tệ, giết được không ít Kim đơn tu sĩ của Huyền Phong môn.” Chung Hi cười nhạt, thanh bạch sắc quang hoa từ ngón tay bắn vào Lưu Duy Chân, thân thể y uốn éo, biến thành một bạch diện tu sĩ trẻ tuổi tướng mạo khác hẳn, không có linh khí toát ra, chỉ là pháp y không đổi.

Thuật pháp của Chung Hi có thể thật sự thay đổi nhục thân và khí tức, thập phần huyền diệu.

“Đối phó y, bình thường Lưu huynh chỉ một ngón tay là xong, giờ còn muốn đổi dung mạo, chắc nể mặt Đại Hóa minh. Vậ thì phiên Chung hiền đệ.” Tu sĩ họ Ôn mỉm cười, trực tiếp đổi sang một món phổ thông thanh sắc pháp y.

Lưu Duy Chân mỉm cười, đổi sang hắc sắc pháp y.

Chung Hi mỉm cười im lặng, đạo đạo thanh bạch sắc quang hoa từ ngón tay bắn ra, thay đổi toàn bộ bản thân và tu sĩ họ Ôn, y cũng đổi sang hoàng bào.

“Sư huynh... Hoàng Phủ Tuyệt Luân đã đến ngoài thành.” Đệ tử Hoàng Thiên đạo mặc tử sắc pháp y đi vào nói nhanh, thấy Lưu Duy Chân đổi khác hình dáng thì hơi ngẩn ra.

“Đi.” Lưu Duy Chân liếc đệ tử Hoàng Thiên đạo, lướt đi.

“Hoàng Phủ Tuyệt Luân, là thần huyền đại năng của Thiên Huyền đại lục Thiên Kiếm tông, còn Huyền Phong môn thần huyền đại năng đánh tới Âm Thi tông lần trước không tới sao?”

“Thần huyền đại năng đó hành ttung phiêu hốt, bọn đệ không tìm được, nhưng giết y thì một thần huyền đại năng đã là giết gà dùng tới dao mổ trâu rồi...”

“Chỗ này cách Hóa Thiên giáo không quá xa, không thu thập y nhanh tất Tô Thần Huyết sẽ tới...”

“Thần huyền đại năng không ai không phi phạm, Hoàng Phủ Tuyệt Luân thất thủ một lần nên lần này phải nắm chắc, đúng rồi, các vị hào húng tham gia đại hội lần này thì chuẩn bị đem gì ra đối? Đại hội này thiên cổ hiếm có, nhiều lão bất tử cũng tới giao dịch, không có thứ gì đặc biệt thì dù thích thứ gì cũng không có được.”

“Mổ có một mảnh Độ ách kim ngõa do thượng cổ đại năng để lại, có thể hấp nạp lôi cương...”

“Mổ có một viên Dương hòa tiên đơn, có thể đề phòng nhục thân mộc hóa khi đột phá thần huyền, Lưu huynh chuẩn bị gì?”

“Tại hạ chỉ có một viên Động hư tiên đơn khả dĩ đề thăng tu vi cho nữ tu. Bất quá huynh trưởng chắc sẽ tới, tại hạ thích gì thì huynh trưởng sẽ tìm cách lấy cho...”

“ ... ”

Bọn Lưu Duy Chân như ba thái tử cao cao tại thượng tùy ý bàn luận, đệ tử Hoàng Thiên đạo mặc tử sắc pháp y dẫn đến chỗ gặp Hoàng Phủ Tuyệt Luân.

-o0o-

769. Chương 769: Sao Ngươi Lại Hớn Hở

“Lừa đảo, vận khí của ngươi không tệ, có khí tức thần huyền đại năng, kim thiết nguyên khí rất nồng... là lão bất tử Thiên Kiếm tông.”

Che đi diện mục chân thực, Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên, cùng tu sĩ họ Lương của Hắc Phong tông đi trên một đường phố rộng, đột nhiên Linh Lung Thiên bình tĩnh như thường truyền âm bảo Ngụy Tác.

Rời Âm Thi tông, bọn Ngụy Tác đi bằng truyền tống pháp trận giữa các thành trì, lúc này đang ở Mi Sơn thành, thành trì này kiến lập trên một dãy núi hẹp như dải lông mày. Mi Sơn thành cách sơn môn Hóa Thiên tông hơn mười thành trì, truyền tống pháp trận bọn Ngụy Tác vừa rời tại thành tây, còn truyền tống pháp nối với thanh trì tiếp theo tại thành đông, bọn gã lúc này đang tới đó.

“Hoàng Phủ Tuyệt Luân? Ở đâu?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường đi trước, động dụng tiên âm truyền pháp trong chân tiên thần văn trung, mi tâm khiêu vị như có kim sắc thần chi, thần thức bùng ra, quét khắp vạn trượng nhưng vô dụng, hiển nhiên Hoàng Phủ Tuyệt Luân thi triển thủ đoạn để không bị thần thức tu sĩ tra xét.

“Trong nội viện căn tiệm tường trắng ở mé trái.” Linh Lung Thiên bình tĩnh như thường, vừa đi vừa truyền âm cho Ngụy Tác.

“Không có khí tức của Diệp Huyền Thành?” Ngụy Tác không nhìn, coi như không thấy gì, tiếp tục đi đến truyền tống pháp trận ở phía đông thành.

“Không, chắc không tới. Ngươi có cơ hội động dụng mấy thứ đó rồi.” Linh Lung Thiên truyền âm.

“Diệp Huyền Thành không có mặt...” Ngụy Tác hưng phấn, nhưng cũn thấy áp lực, thần huyền đại năng dù gì cũng hơn xa Kim đơn tu sĩ, đối với gã thì thậm chí còn là đẳng cấp mù tịt, dù chuẩn bị hơn nửa thì vẫn thấy khấn trương.

Tu sĩ Kim đơn kỳ chính đối diện kháng thần huyền đại năng, tu đạo giới hơn vạn năm nay chưa từng có.

Thần huyền đại năng, là thần vương chân chính tại tu đạo giới.

“Lão đã ra khỏi tiệm, bám theo, không biết định động thủ ở đâu. Còn một lão bắt tử đi theo, chắc là lão đầu bố trí cấm chế, có thể áp chế Động Hư bộ pháp của người.” Linh Lung Thiên cảm ứng rõ ràng, đi thêm mấy trăm trượng thì nhận ra Hoàng Phủ Tuyết Luân và Vũ Hoàng chân nhân cân bám theo.

“Lẽ nào không định động thủ ở thành này?” Ngụy Tác được Linh Lung Thiên truyền âm nhắc nhở, tuy không cảm giác được khí tức của Hoàng Phủ Tuyết Luân và Vũ Hoàng chân nhân nhưng thần thức đã khóa chặt cả hai.

Hoàng Phủ Tuyết Luân và Vũ Hoàng chân nhân ẩn giấu khí tức, hóa trang thành hai thanh y lão giả, thần thức quét vào cũng chỉ thấy thập phần phổ thông, lại cách gần gần nghìn trượng, tựa hồ không ngăn gần trung chuyển qua pháp trận.

“Ba người kia dùng thuật pháp gì thay đổi hình dáng và khí tức, đều là tu sĩ Kim đơn kỳ, một tên là chân truyền đệ tử Lưu Duy Chân của Hoàng Thiên đạo. Còn lại, một là hỏa linh căn tu sĩ, một là băng linh căn tu sĩ, đều tu vi Kim đơn lưỡng trọng.” Cách truyền tống pháp trận không đầy hai trăm trượng, Linh Lung Thiên đột nhiên truyền âm khiến Ngụy Tác chú ý đến ba tu sĩ dùng cách truyền tống pháp trận không xa như đang đợi ai.

“Lưu Duy Chân, quả nhiên y không nén được.” Ngụy Tác liếc ba tu sĩ, bọn Lưu Duy Chân không để oojdaaus vết, tựa hồ không chú ý đến bọn gần.

“Lưu Duy Chân cũng có mặt?” Âm Lệ Hoa tuy không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng cực kỳ khẩn trương, “Lẽ nào y dám coi rẻ Đại Hóa minh, trực tiếp động thủ đối phó chúng ta?”

“Chúng giả trang thành thế kia là không muốn bị nhận ra. Đệ tử siêu cấp đại tông môn lén lút như thế thật khiến ta muốn gọi y một tiếng Lưu Duy Chân, không biết y sẽ thế nào.” Ngụy Tác truyền âm.

“Lừa đảo, sao ta lại thấy người hưng phấn.” Linh Lung Thiên thầm nghĩ rằng, liếc Ngụy Tác với vẻ không vui, “Khẳng định lúc người động thủ sẽ coi như không biết chúng, giết chúng trước khi có ai nhận ra chúng, dù Hoàng Thiên đạo phát hiện chúng chết trong tay người thì người cũng có cớ nói là mình không biết, chân truyền đệ tử siêu cấp đại tông môn sao lại ăn vận như bọn trộm vặt chặn đường cướp của.”

“Cương nha muội, người quá hiểu ta, đúng là tri kỷ.” Ngụy Tác truyền âm đầy vô sỉ, “Nên tốt nhất để chúng động thủ trước mặt đông người.”

“Họ Lưu kia có Đại hoang hắc trùng, cũng âm hiểm như người.” Linh Lung Thiên thấy Ngụy Tác không xấu hổ thì bực mình truyền âm, “Không có ta thì người sẽ chết oan ức, còn định hại người khác nữa hả.”

“Đại hoang hắc trùng là cái gì?” Ngụy Tác lên quét thần thức tới, phát giác tay phải Lưu Duy Chân cầm một thứ như ngọc thạch nhưng không biết cụ thể là gì.

“Là hắc trùng ăn Phá không pháp tinh, sinh trưởng tại sâ trong man hoang. Tại thời đại của ta đã phá hoại truyền tống pháp trận ở động phủ của một siêu cấp đại năng, khiến một đệ tử của đại năng đó mất mạng, kết quả bị đại năng nổi cơn thịnh nộ, cơ hồ lật tung man hoang hoang nguyên, hắc trùng này bị diệt đến mức hoàn toàn tuyệt tích, không ngờ còn có con may mắn thoát được.” Linh Lung Thiên truyền âm.

“Hắc trùng ăn Phá không pháp tinh? Gọi là Đại hoang hắc trùng?” Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa nhìn nhau, cả kinh, “Chúng định thừa cơ lúc truyền tống mà phá hoại truyền tống pháp trận để lấy mạng chúng ta.”

“Yên tâm, người muốn gạt chúng thì giả như không phát hiện, vào truyền tống pháp trận thì chú ý ở cách ta một trượng.” Linh Lung Thiên bĩu môi, không hiểu đang thấy Ngụy Tác âm hiểm hay coi thường bọn Lưu Duy Chân.

“Người chống được không gian chi lực tan vỡ khi truyền tống pháp trận tan vỡ?” Ngụy Tác hít sâu một hơi. Truyền tống pháp trận tan vỡ là việc gần từng trải qua, không gian uy năng cuồng bạo đó thì thần thông hiện giờ của gần cũng chưa chắc chống nổi.

“Thừa lời, người tương ta muốn chết cùng người chắc?” Linh Lung Thiên bắt mãn hàm hừ, “lão đầu già hơn Hoàng Phủ Tuyết Luân tựa hồ có vật gì đó có khí tức đại đạo pháp văn, nhớ đừng đánh vỡ xem có đoạt được không.”

“Là vật thượng cổ đại năng để lại, có chứa thần văn?” Ngụy Tác hơi giật giật chân mày, cùng Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên và tu sĩ họ Lương vốn không biết gì đi vào truyền tông pháp trận.

Truyền tông pháp trận kích phát, bạch sắc linh quang tràn ngập, hai tu sĩ phụ trách kích phát thần sắc như thường, không ai thấy gì không ổn. Nhưng mắt bọn Ngụy Tác hơi lóe lên vì bọn Lưu Duy Chân đang giả bộ đợi người, vô thanh vô tức lắc tay phải.

Bạch sắc linh quang lóe lên, bọn thân ảnh Ngụy Tác tan biến vào truyền tông pháp trận, cơ hồ đồng thời, mọi linh quang tan biến!

“Truyền tông pháp trận tổn hủy...!” Hai tu sĩ uể oải vốn phụ trách truyền tông pháp trận nhột nhột mặt mày, há miệng không nói thành lời.

“Truyền tông pháp trận tổn hủy?!” Mấy tu sĩ chàm hơn bọn Ngụy Tác một chút, đã tụ tập trước pháp đều lùi lại, hàn khí toát khỏi thiên linh!

Họ cho rằng nếu chính họ đang truyền tông thì đã bị không gian chi lực phá toái xé tan!

“Quá đơn giản, Hoàng Phủ Tuyệt Luân lại nghĩ ra phương pháp tuyệt diệu này, sát nhân vô hình, thần huyền đại năng quả nhiên...” Lưu Duy Chân cười lạnh.

“Ồn!”

Cùng lúc, trong truyền tông thông đạo các tu sĩ không nhìn thấy, cánh cửa luyện ngục mở toang, sức mạnh cuồng bạo vô tận hình thành vô số cuồng triều, đổ về bọn Ngụy Tác.

“A!” Tu sĩ họ Lương đi cùng Ngụy Tác, Cơ Nhã, Linh Lung Thiên kêu lên kinh hãi.

Cái vòng tay của Linh Lung Thiên đột nhiên rực hồi sắc linh quang, hình thành một hồi sắc quang tráo, bao lấy bốn người.

“Keng!”

Hồi sắc quang tráo bị vô số lợi nhận cắt qua, Linh Lung Thiên rực tử sắc thần quang, cũng như lúc tại Bắc Mang di tích chống lại cấm chế nơi Đại vũ để thiên dưỡng thương, cực kỳ khó khăn. Mấy tích tắc sau, áp lực quanh hồi sắc quang tráo tan hết, bọn Ngụy Tác cảm thấy sáng lên, xuất hiện trên không trung cách Mi Sơn thành đồng hơn mười dặm.

“Cái gì kia?”

“Phát sinh chuyện gì!”

“Có người từ hư không lao ra?!”

“Truyền tông pháp trận tổn hủy, mấy người này may mắn sống sót trong truyền tông thông đạo!”

Tiếng kinh hô từ Mi Sơn thành vang lên, bọn Ngụy Tác đi ra thì mang theo mấy chục khe nứt không gian như dây đàn cùng uy năng cuồng bạo từ hư không tràn ra, cực kỳ kinh nhân, cơ hồ tu sĩ Mi Sơn thành đều nhìn thấy.

“Từ truyền tông thông đạo bị vỡ mà ra được!”

“Lại không chết!”

Cùng lúc, bọn Lưu Duy Chân, Hoàng Phủ Tuyệt Luân và Vũ Hoàng chân nhân đều sống lại.

“Tất cả theo ta!”

Cổ đồng sắc nguyên khí trực tiếp cuốn bọn Lưu Duy Chân bay lên.

Cùng lúc, Vũ Hoàng chân nhân bước lên hư không vung tay, mảnh hắc ngọc mà Linh Lung Thiên cảm tri được có thượng cổ đại năng thần văn chợt sáng rực hắc sắc thần văn, vượt qua giới hạn thời gian và không gian, bao kín mấy chục dặm quanh bọn Ngụy Tác.

-o0o-

770. Chương 770: Người Cũng Âm Hiểm Lắm

“Đại tu sĩ...!”

“Đây là pháp bảo gì, có thể bao trùm mấy chục dặm!”

“Uy áp thế này, hai đại tu sĩ đó cỡ nào!”

“Là mấy tu sĩ từ truyền tông thông đạo tan vỡ thoát ra, là sao hả?”

Mi Sơn thành chấn động. Hoàng Phủ Tuyết Luân và Vũ Hoàng chân nhân phát ra sát ý cùng khí tức trấn áp toàn thành, khiến tuyệt đại đa số tu sĩ không thở nổi, tuy họ chưa biết thân phận chân thực của cả hai nhưng đều khẳng định tu vi cực kỳ đáng sợ, hơn xa Kim đơn đại tu sĩ.

“Hoàng Phủ Tuyết Luân, âm hồn bất tán, người đã ước định với Hoàng Thiên đạo tông chủ, Hóa Thiên giáo tông chủ mà còn dám đến giết ta, lẽ nào tưởng Vân Linh đại lục không người, không sợ bỏ mạng ở lại đây? Đường đường một Thần huyền cảnh đại năng, đưa theo một trợ thủ không đủ mà tới ba, ba tên đó đều là đồ tử đồ tôn của người? Người không sợ đồ tử đồ tôn chết hết?” Ngụy Tác kêu to trên không, cả Mi Sơn thành nghe rõ.

“Lừa đảo đích xác là âm hiểm, người gào như thế, không chỉ thống khoái mắng ba tên đó mà cả ba càng không dám để lộ thân phận.” Linh Lung Thiên không lộ quang hoa, truyền âm vào tai Ngụy Tác, “Chốc nữa người hại người không thành thì cứ đưa ta đến sát lão đầu có đại năng tàn ngọc, thần văn này có cấm cố không gian chi lực, không đối phó y thì đừng mong thoát.”

“Đối phó người mà ta cần mượn tay người khác hả?” Hoàng Phủ Tuyết Luân đứng trên hư không, cười lạnh kiêu mèo bất chuột, không thi triển cả thần huyền pháp tướng, cũng lộ thân phận.

“Bọn mõ chỉ là tu sĩ Thiên Huyền đại lục qua đây, có biết Hoàng Phủ tiên bối nên chiêm ngưỡng phong thái nhi dìmà thôi.” Quả nhiên, như Linh Lung Thiên nói, bọn Lưu Duy Chân tuy bị Ngụy Tác mắng nhưng đành lên tiếng che giấu.

“Hoàng Phủ Tuyết Luân... là thần huyền đại năng lần trước ở Linh Cửu thành đã tấn công sơn môn Âm Thi tông!”

“Trời đất, không phải Kim đơn đại tu sĩ, là một thần huyền đại năng!”

“Tu sĩ đó chắc họ Ngụy.”

“Hoàng Phủ Tuyết Luân đã đạt thành hiệp nghị với Hóa Thiên giáo, Hoàng Thiên đạo tông chủ, tha cho tu sĩ họ Ngụy, hiện tại lại đến chặn, chắc không sợ chọc giận uy nghiêm thần huyền đại năng của Vân Linh đại lục?”

“Hóa Thiên tông đại hội sắp bắt đầu, Hóa Thiên giáo tông chủ khẳng định tọa trấn tại tông môn đại hội, truyền tông pháp trận đến đó phá tổn, tin tức không thể đồn đi nhanh, thần huyền đại năng Vân Linh đại lục không thể đến kịp như lần trước. Thần huyền đại năng này giết y xong là về Thiên Huyền đại lục, thần huyền đại năng Vân Linh đại lục đời nào vì một tu sĩ không có quan hệ mà đến tận đó gây sự? Việc này chỉ hơi tổn hại uy nghiêm, chỉ cần thần huyền đại năng Thiên Huyền đại lục chịu nhún một chút thì coi như không có gì.”

Mi Sơn thành vốn còn tu sĩ Mi Sơn tông thăng không, chuẩn bị xem có việc gì nhưng nhận ra Hoàng Phủ Tuyết Luân thì không ai dám nữa, nhiều tu sĩ vội rời Mi Sơn thành, sợ bị vạ lây.

“Hoàng Phủ lão đầu, lần trước có Diệp Huyền Thành nên ta tha cho người, lần này không có mà người dám huênh hoang như vậy, cứ việc cùng ba tên ngu xuẩn kia xông lên đây.” Ngụy Tác lại kêu to, cùng bọn Âm Lệ Hoa đáp xuống.

“Đến lúc này mà y còn huênh hoang!” Lưu Duy Chân và hai tu sĩ giận xì khói.

Hai hảo hữu của Lưu Duy Chân, tu sĩ mặc pháp y trắng bạc cao cổ tên Chung Hi, Tử Dương tông chân truyền đại đệ tử, người còn lại là Quảng Pháp thiên cung chân truyền đại đệ tử Ôn Thù.

Tử Dương tông và Quảng Pháp thiên cung đều là đại tông môn chỉ đứng sau tứ đại siêu cấp tông môn của Vân Linh đại lục như Hóa Thiên giáo, tương tự U Minh cung của Thiên Huyền đại lục, Tử Dương tông và Quảng Pháp thiên cung truyền thừa mấy nghìn năm, từng có không ít đại năng, tích lũy kinh nhân, có cả những lão bất tử bình thường không lộ mặt.

Hai tu sĩ này cũng là cao thủ trong lớp trẻ Vân Linh đại lục, không khác gì thái tử gia. Vì thế mới có tư cách thân thiết, ngang vai với Lưu Duy Chân, kết thành hồ bằng cầu hữu.

Bình thường, tu sĩ thấy cả ba là tránh đi không kịp, nhưng hiện tại Ngụy Tác, mỗi câu đều không quên mắng cả ba, nếu không vì Hoàng Phủ Tuyết Luân tại trường, cả ba chắc đã mặc kệ thành tích của gã, không nén được mà động thủ.

“Ầm!”

Hoàng Phủ Tuyết Luân không đáp, nhưng ánh mắt lóe lên, hư không quanh Mi Sơn thành cuộn cuộn mây đen, chớp giáng ầm ầm.

“Xoẹt!!”

Kiểm ngân vang trời, sát khí chấn động thiên địa, sát ý như biển, cổ đồng sắc kiếm khí với tốc độ khó tưởng tượng nổi chém vào Ngụy Tác.

Bọn Ngụy Tác đứng im, ai cũng thấy, trừ tu sĩ họ Lương của Hắc Phong tông run rẩy đến gần như mềm nhũn thì ba tu sĩ còn lại có vẻ không kinh hãi.

“Phù!”

Băng tử sắc thần quang đột nhiên bùng lên, hàn ý thấu xương cuốn khắp Mi Sơn thành.

“Choang!”

Tiếng động chói lói, vang vọng khắp hư không, như nước suối chảy, không hề có sát phạt khí tức.

“Kia... là pháp bảo gì?”

“Dễ dàng chặn đòn của thần huyền đại năng, là tiên khí hả?”

Nhiều tu sĩ Mi Sơn thành kêu to không dám tin. Họ cùng thấy một tịnh bình cổ kính xuất hiện, hút lấy bọn Ngụy Tác, phát ra băng tử sắc quang văn bao trùm hơn hai trăm trượng và hàn ý khó tưởng tượng nổi, ngay cả kiếm quang của Hoàng Phủ Tuyết Luân cũng hơi dừng lại, xung kích vào tịnh bình thì không may gây ra phá tổn.

“Đây là pháp bảo gì, hơn hẳn huyền giai, lẽ nào là tiên khí!” Lưu Duy Chân, Chung Hi và Ôn Thù cùng hít hơi lạnh, Ngụy Tác tề xuất Bất diệt tịnh bình, ánh mắt cả ba cũng nóng bỏng hẳn.

“Cổ bảo chứa đại đạo thần văn...!” Hoàng Phủ Tuyết Luân và Vũ Hoàng chân nhân cũng nín thở, kiến thức cả hai hơn hẳn tu sĩ thông thường, nhận ra Bất diệt tịnh bình bất phàm.

“Hoàng Phủ Tuyết Luân, không hiểu hôm nay giết người rồi, Thiên Kiếm tông còn ngênh ngang được không.” Ngụy Tác cất tiếng từ trong Bất diệt tịnh bình.

Bất diệt tịnh bình tiếp tục hạ xuống, dừng cách mặt đất một trăm năm mươi trượng.

“Lẽ nào người tưởng bằng vào thứ này mà thoát được? Dù người có hai tiên khí thì với tu vi đó cũng vô dụng.” Hoàng Phủ Tuyết Luân cười lạnh, đột nhiên rần rạt ô kim sắc nguyên khí, thoáng sau hình thành hình ảnh thần linh hơn mười trượng!

Thần linh này mặc cổ đồng sắc chiến giáp, lưng đeo một kiếm luân, tay cầm ô kim sắc trường kiếm, toát lên kiếm ý kinh nhân, vô số kiếm khí như dòng thác đổ tới.

“Là pháp tướng của thần huyền đại năng!”

“Thần vương.. thần vương thật sự, thần huyền pháp tướng này thì ai ngăn nổi.” Trong Mi Sơn thành, nhiều tu sĩ kinh hãi lao về phía tây, gần thần huyền pháp tướng qua, dù là tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng tứ trọng trở lên cũng có cảm giác bị kiếm khí nghiền nát.

“Cách!”

Thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân chém mạnh ô kim sắc trường kiếm, từng đạo kiếm quang gấp nhau mấy chục lần, tốc độ thậm chí gấp mấy lần xung kích Bất diệt tịnh bình.

Đạo kiếm quang là thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân dung hợp với thượng cổ kiếm kinh, bản mệnh kiếm nguyên chi pháp, cơ hồ tụ toàn thân tu vi vào phi kiếm chém ra, tốc độ thậm chí vượt tốc độ thần niệm của tu sĩ Kim đơn tứ trọng, ngũ trọng, thông thường thì Kim đơn tu sĩ e rằng không kịp phản ứng đã mất mạng.

“Choang!”

Sóng khí kinh nhân khí và kiếm quang tan vỡ, cùng băng tử sắc quang hoa cuộn trào trên không.

“Cả pháp bảo đó cũng không ngăn được kiếm quang của thần huyền đại năng? Pháp bảo này tan rồi!” Nhiều tu sĩ trong Mi Sơn thành kinh hô, băng tử sắc tịnh bình hằn vết kiếm sâu.

“Không phải tiên khí chân chính, là thật thì tu sĩ Kim đơn tam trọng tứ trọng thì triển cũng ngăn được công kích của tu sĩ Thần huyền tam trọng trở xuống.” Lưu Duy Chân mục quang lóe lên, thoáng thất vọng.

“Chỉ là một món bán tiên khí? Dám huênh hoang thế hả, Lưu huynh, chốc nữa tìm cách để Hoàng Phủ Tuyết Luân bắt sống y, để xem y còn dám thế không.” Chung Hi giận dữ truyền âm.

“Ta muốn xem khi ta làm nhục Âm Lệ Hoa trước mặt y thì trông y thế nào.” Ôn Thù hằm hè.

“Phù!”

Cùng lúc, Ngụy Tác trong Bất diệt tịnh bình đã hoàn toàn yên tâm, vung tay kích phát Bắc minh dấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp.

Chân gã hiện lên bắc dấu thất tinh quang hoa, đồng thời thỉnh không trút xuống bảy tinh quang quang trụ, ngưng thành quang hoa đạo tôn, xô vào thần huyền pháp tướng.

“Đây là thuật pháp gì?” Bọn Lưu Duy Chân cả kinh, cảm nhận được đạo tôn phát ra khí tức cực kỳ đáng sợ.

“Bắc minh dấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp!” Bảy tinh quang quang trụ xuyên thấu hắc sắc thần văn, Hoàng Phủ Tuyết Luân và Vũ Hoàng chân nhân đều chấn động.

“Oành!” Một đạo kiếm quang tương chém tan đạo tôn do tinh thần nguyên khí ngưng tụ thành, nhưng tinh quang thẩm qua kiếm quang vào thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân.

“Vận khí của ngươi không tệ, Hoàng Phủ Tuyết Luân tu vi Thần huyền nhất trọng, không có thuật pháp ngăn tinh thần nguyên khí trong thuật pháp của ngươi sát thương.” Linh Lung Thiên trong Bất diệt tịnh bình cắn một khối tinh kim, tựa hồ dưỡng sức, hằm hừ truyền âm, “Bất quá thể chất thần huyền đại năng không tầm thường, Bất diệt tịnh bình có không gian chi lực, của lão chắc không xuyên vào được để nhận ra tình hình của chúng ta, tốt nhất ngươi nên dừng tỏ vẻ dễ chịu, dọa cho lão chạy mất thì hồng hét.”

“Cương nha muối, ngươi quả nhiên âm hiểm.” Ngụy Tác truyền âm đáp. “Hoàng Phủ Tuyết Luân! Ngươi là thần huyền đại năng thì nuốt sống ta chắc? Cùng lắm ta tổn hao thọ nguyên, lưỡng bại câu thương với ngươi!” Gã giả bộ gầm lên “thảm thiết” với bọn Hoàng Phủ Tuyết Luân.

-o0o-

771. Chương 771: Thắng Lợi Ngay Trước Mắt?

“Vốn ta định để ngươi thống khoái, nhưng đã đổi ý. Sẽ cho ngươi biết mùi sống không bằng chết.” Giọng Hoàng Phủ Tuyết Luân đầy giận dữ.

Một trong thượng cổ thập đại công phạt chi pháp Thiên đế vẫn tinh thiên ngưng tụ tinh thần nguyên khí, lão cũng không thể chống nổi, bị thấu vào thần huyền pháp thân, thiêu đốt tinh huyết, nguyên khí, khiến lão đau nhói.

Thieu đốt tinh huyết và nguyên khí sẽ khiến gã tổn thất một, hai năm thọ nguyên.

Tuy gã hiểu đạo thuật pháp này nhưng biết bản thân người thi pháp giả mỗi lần tổn hao tinh huyết và nguyên khí tương đương với thieu đốt mười năm thọ nguyên trở lên, khác nào tự cắt thịt.

Nhưng trong mắt thần huyền đại năng, Kim đơn tu sĩ như gã chỉ là sâu kiến, bị sâu kiến dẫm thương dĩ nhiên phần nộ.

“Choang!”

Đồng thời, ô kim sắc trường kiếm trong thần huyền pháp tướng lại chém ra một đạo bản mệnh kiếm nguyên thậm chí siêu việt tốc độ thần thức phản ứng của Kim đơn tứ trọng, ngũ trọng vào Bất diệt tịnh bình.

Bản mệnh kiếm nguyên chém vào một đạo kiếm lúc trước, cơ hồ ngập vào thân bình.

“A!”

Ngụy Tác trong Bất diệt tịnh bình vẫn thản nhiên nhưng lại kêu lên càng “thảm thiết”, “Lão bất tử, ta liều với ngươi!”

“Phù!”

Thinh không sáng lên, bảy tinh quang trụ tông trút xuống, ngưng thành đạo tôn chói lòa.

“Xem ngươi có bản lĩnh không đã!” Hoàng Phủ Tuyết Luân lạnh giọng, kiếm quang huyền ảo trông như bay thẳng nhưng chém tan đạo tôn xong thì lại chém trúng vết kiếm lúc trước.

“Thuật pháp của y khiến cả thần huyền đại năng bị thương? Đây là vô thượng cường pháp gì?”

“Đây là Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp của Thiên Huyền đại lục Ngọc Thiên tông, tương đương với dùng thọ nguyên giết đối phương! Y biết thuật pháp này!”

“Phá rồi!”

“Pháp bình sắp bị phá, không thể ngăn được một đòn nữa của thần huyền đại năng! Dù y dùng cách liều mạng thì cũng vô dụng...”

Mọi tu sĩ đô Mi Sơn thành cực kỳ chấn động, thấy tinh quang từ đạo tôn xuyên vào thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân, ô kim sắc thần huyền pháp tướng không ngừng lóe ngân bạch sắc quang điểm, đốt thieu nguyên khí. Mặc cho Ngụy Tác lật bảng tử sắc tịnh bình, Hoàng Phủ Tuyết Luân chuẩn xác chém trúng một chỗ.

Liên tục ba kiếm, vết kiếm gần như nứt ra, có ánh sáng lóe qua đó, nổi với mặt đất như tờ giấy mỏng.

“Tiểu tử đó liều mạng cũng vô dụng, pháp bình tuyệt đối không chống thêm được một đòn.”

“Hoàng Phủ Tuyết Luân định bắt sống y, sẽ có kịch hay.” Lưu Duy Chân, Chung Hi và Ôn Thù vốn kinh hãi vì uy lực thuật pháp của Ngụy Tác, nhưng giờ thấy thế thì thập phần đắc ý.

“Ra khỏi mai rùa.”

Thần huyền pháp tướng của Hoàng Phủ Tuyết Luân lại chấn động thiên địa, ô kim sắc trường kiếm vấy ra kiếm khí kinh nhân.

“Chát!”

Tịnh bình sắp bị chém vỡ thì thân bình đột nhiên phát ra thanh khí, hình lá sen to lên, lấp lánh thanh quang bao kín vết nứt. Thanh khí ngưng thành một đóa sen lác lư, chặn được đạo kiếm quang của Hoàng Phủ Tuyết Luân.

“Lại chặn thêm một đòn của thần huyền đại năng!”

“Thân bình còn huyền diệu kinh nhân? Cổ bảo gì nhỉ, lẽ nào là tiên khí trong truyền thuyết.”

“Thượng cổ pháp bảo cỡ này nghìn năm chưa xuất hiện!”

Nhiều tu sĩ Mi Sơn thành không dám tin. Bằng tử sắc tịnh bình phát ra tử sắc quang văn và thanh khí, khiến tất cả cảm nhận được đạo vận kinh nhân và Hoang cổ khí tức nồng hậu cực độ. Không ai ngờ là một món pháp bảo Ngự Tác vừa luyện chế được.

“Hoàng Phủ lão đầu không phá được Bất diệt tịnh bình.” Linh Lung Thiên cười lạnh.

Những người ở ngoài không thể thấy rõ nhưng nó và bọn Ngự Tác nhìn thấy vết kiếm trên bối giáp Hoang cổ cự ngao khô phục một nửa.

“A! Hoàng Phủ Tuyệt Luân, ta làm quỷ cũng không tha ngươi! Đừng mong phá được tịnh bình!” Ngự Tác luyện hóa Thiên long huyết hóa thạch, đồng thời phát ra đạo tôn vào Hoàng Phủ Tuyệt Luân. Đương nhiên gã vẫn “gầm hét”.

“Chát!”

Hoàng Phủ Tuyệt Luân lại tung ra kiếm quang đáng sợ chén tan đạo tôn, trúng bối giáp Hoang cổ cự ngao khiến thanh khí mờ mờ bị dòng kiếm khí thổi tan, biến thành hình lá sen trên thân bình.

“Sao lại như thế!”

Tu sĩ Mi Sơn thành hít hơi lạnh. Ngay cả Hoàng Phủ Tuyệt Luân thi pháp cũng hơi sững lại.

Bằng tử sắc tịnh bình lóe bảo quang, như thiên nhiên sinh thành, vết kiếm tan biến vô ảnh vô tung. Tịnh bình khôi phục như cũ!

“Lẽ nào là Hằng vũ tinh kim... Vật này chứa đại đạo thần văn, có chân tiên khí tức, là tiên khí chân chính!” Hoàng Phủ Tuyệt Luân rung động, bị thần văn Ngự Tác ngưng luyện và khí tức kinh nhân của Hoang cổ cự ngao che mắt, cho là tiên khí. Với tu vi của Ngự Tác không thể triệt để phát huy uy lực thần diệu. Nếu lấy được, dù gặp thần huyền đại năng tu vi cao hơn, ít nhất lão cũng giữ được mạng.

“Ha ha ha ha! Không ngờ ngươi có thứ này, đúng là trời giúp ta.”

Hoàng Phủ Tuyệt Luân tựa hồ trẻ lại mấy chục tuổi, bật cười vang. Truy sát Ngự Tác lại là truy sát được một món tiên khí, quả thật không ngờ.

“A! Lão bất tử, ta già như ngươi thì ngươi cũng không hơn gì.” Bất diệt tịnh bình lại vang lên tiếng Ngự Tác gầm rú.

Lại thêm một đạo tôn sáng cực độ lao vào Hoàng Phủ Tuyệt Luân.

“Dù tổn, hai ba mươi năm thọ nguyên, có được một món tiên khí chân chính cũng đáng, trừ Trần thiên pháp tương gần như là tiên khí thì có lẽ y còn đồ tốt khác. Bắt được y, Thiên Kiếm tông chưa biết chừng sẽ vượt Huyền Phong môn, thành Thiên Huyền đại lục đệ nhất tông môn cũng nên!” Hoàng Phủ Tuyệt Luân thấy bằng tử sắc tịnh bình toát lên kinh nhân đạo vận rồi Ngự Tác gầm lên thì lão hào hứng, dù bị đạo thuật pháp của gã khiến cho đau nhói nhưng vẫn thấy hài lòng. Lão không công kích Bất diệt tịnh bình nữa mà toàn lực chống đỡ Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp.

“Tiểu tử, vật này không phải của ngươi, mau giao ra, ta sẽ để ngươi thống khoái.”

“Hoàng Phủ lão đầu, đừng mơ, ta liều với ngươi! Thiêu hết thọ nguyên của ngươi!”

“Chết cười, ta ít nhất còn một trăm bốn, năm mươi năm thọ nguyên, với thần thông của ta, cùng lắm ngươi chỉ hao tổn được hơn hai mươi năm thọ nguyên. Tiểu tử, nên nghĩ cho kỹ, nếu dùng tay thì ta để ngươi thống khoái, nếu ngoan ngoãn trả lời, ta sẽ chỉ phế trừ tu vi, chà cho ngươi đường sống.” Hoàng Phủ Tuyệt Luân xót ruột thọ nguyên tổn hao, lên tiếng khuyên. Đạt đến đẳng cấp như lão, nhục thân linh khí hơn hẳn tuyệt đại đa số linh được, chỉ có tiên giai linh được mới hữu dụng, thọ nguyên đã tổn hao chỉ khi tu vi đột phá mới bổ sung được.

“Đánh rầm! Ngươi và ba tên kia ngu như nhau, tưởng ta tin lời ngươi chắc, ta có chết cũng không để ngươi dễ chịu.” Trong Bất diệt tịnh bình, Ngự Tác lại kêu lên “thảm thiết”, không ngừng kích phát Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp. Gã lơ lửng trong Bất diệt tịnh bình, uốn theo hình rồng, không ngừng hấp nạp tinh thần nguyên khí tôi luyện nhục thân. Tu luyện kiểu này như tắm dầu đốt, cực kỳ thống khổ, nên tiếng kêu của gã rất thật, không ai nhận ra giả dối.

“Chết đến nơi mà còn dám mắng bọn ta.”

“Dám mắng bọn ta ngu xuẩn, để xem ai ngu xuẩn hơn!”

“Tại hạ phải xử lý y!”

Lưu Dục Chân, Chung Hi và Ôn Thù, ba thái tử của Vân Linh đại lục đều không dám tin, không ngờ chỉ lạng lẽ xem kịch mà bị mắng đến phát khùng.

“Y cũng cứng cỏi nhưng thi triển thuật pháp này không thể đọc lâu.” Nhiều tu sĩ Mi Sơn cho rằng cách này của Ngụy Tác thập phần thâm liệt.

“Tiểu tử, ta đã cho ngươi cơ hội, chốc nữa ngươi sẽ biết thế nào là hối hận!” Hoàng Phủ Tuyết Luân lại chém bay một đạo tôn, thần huyền pháp thân rực vô số tinh quang, như lân hỏa bốc cháy.

“A!... Tóc ta sao lại trắng rồi...” Trong Bất diệt tịnh bình phát ra tiếng kêu thê thảm.

“Trắng cái đầu ngươi.” Linh Lung Thiên trợn tròn trắng. Ngụy Tác đầu tóc lấp lánh ngân quang, sinh lực khôn tả, đầu tóc bạc chỗ nào đâu.

“Tóc trắng rồi... thọ nguyên tiêu hao gần hết, không còn chịu được lâu nữa. Y chết là khi Thiên Kiếm tông phát triển.” Hoàng Phủ Tuyết Luân thập phần kích động, thần huyền pháp tướng xoay quanh Bất diệt tịnh bình.

“Y đã biến thành lão đầu, không còn sống được lâu nữa.” Bọn Lưu Dục Chân nhìn nhau, hớn hở.

“Ba tên gốc, nhìn cái gì, không dám heo ta biết danh hiệu, lần này ta không chết thì sẽ truy sát đến Thiên Huyền đại lục giết các ngươi.” Ngụy Tác lại kêu to.

“Lại mắng bọn ta...” Bọn Lưu Dục Chân giận xì khói.

“Cho ngươi biết cũng không sao! Bọn ta là tán tu Thiên Huyền đại lục trung bộ, Kim Lan chân nhân, Thanh Trúc chân nhân, Hàn Cúc chân nhân.” Ôn Thù sợ hai người kia bị chọc giận mà để lộ nên quát to.

“A! Các ngươi chết chắc rồi!” Ngụy Tác vừa gầm vừa không ngừng hóa ra đạo tôn đánh Hoàng Phủ Tuyết Luân.

“Y vẫn chưa chết?” Hoàng Phủ Tuyết Luân thập phần kích động, lão cho rằng Ngụy Tác tối đa phát ra được hai mươi mấy đạo tôn là không chống nổi nhưng gã liên tục phát ba mươi đạo tôn, thần huyền pháp tướng bị thiêu rụi rực mà gã vẫn kích phát.

“Ta sẽ không tha các ngươi... A, tóc ta rụng hết rồi... da cũng nẻ rồi! A, làm quỷ ta cũng không tha các ngươi...” Ngụy Tác kêu to như tiếc thọ nguyên, lại như nghi ngờ.

“Tóc rụng hết rồi... da hóa thành tro, thể nội đơn khí đã triệt để khô kiệt. Sắp chết rồi.” Hoàng Phủ Tuyết Luân sáng mắt! Cảm giác thắng lợi ngay trước mặt.

-o0o-

772. Chương 772: Hình Như Không Ôn

“A...” Ngụy Tác càng lúc càng kêu nhỏ, không còn đạo tôn phát ra.

“Không chịu nổi nữa? Tiểu tử làm ta tổn hao không ít thọ nguyên, bắt quá vật này và đồ của ngươi đủ để bù lại, kiếp sau đầu thai, nên nhớ đừng chọc vào những người không nên.” Hoàng Phủ Tuyết Luân thu thần huyền pháp tướng, trông lão già đi không ít, mặt nhăn nhúm hơn nhưng thập phần kích động, áp sát Bất diệt tịnh bình. Lão cho rằng bọn Âm Lệ Hoa tu vi bình thường, có không chế Bất diệt tịnh bình cũng không đáng ngại, thu lấy bảo bình chỉ là việc sớm muộn.

Trong Bất diệt tịnh bình, Ngụy Tác bất động, nhìn Hoàng Phủ Tuyết Luân tóc trắng tung bay, quanh mình vô số phi kiếm quay tít như dòng thác áp sát, trước mặt gã lơ lửng một cây tử hắc sắc trường tảo.

Tử hắc sắc tán âm khí liễu nhiên, cán do các loại bạch cốt chế thành, tán như do máu tươi và dầu mỡ ngưng lại, tử hắc sắc khí diễm hình thành quỹ ảnh uốn éo.

Là pháp bảo của Huyết Linh lão tổ - Tử hà huyết linh tán.

“Những người ở trong kia, các ngươi không thể ngăn được ta lấy bình báu, mau ngoan ngoãn giao ra, ta sẽ tha chết cho.” Hoàng Phủ Tuyết Luân đến sát, kiếm khí tràn ra bức lùi hàn ý lẫm liệt cực độ, nhưng dù vậy, kiếm khí trong suốt cũng bao phủ hàn băng, biến thành băng kiếm quay tít trên không trung. Càng đến gần, lão càng thấy Bất diệt tịnh bình bất phạm, đạo vận kinh nhân và chân tiên khí tức, thần văn huyền ảo khiến lão cho rằng mình có thể lĩnh ngộ chân tiên đại đạo.

“Các hạ tha cho bọn ta?” Âm Lệ Hoa lên tiếng trong Bất diệt tịnh bình.

“Ta... Không xong!” Hoàng Phủ Tuyết Luân định đáp, đột nhiên tử hắc sắc quang hoa như mãng xà từ Bất diệt tịnh bình bán ra, mùi tanh tỏa mấy chục dặm. Vù! Một đạo kiếm quang chém tan tử hắc sắc quang hoa.

Hoàng Phủ Tuyết Luân run lên, lùi lại kinh nộ dị thường. Lỗ chân lông lão có vô số tia tử hắc sắc âm khí bị bức ra, nét mặt già nua chợt già thêm mấy tuổi.

“Muốn lấy bảo bình không dễ đâu. Ta kêu thế thôi, ngươi là thần huyền đại năng, lẽ nào cũng tưởng ta chết như ba tên ngu xuẩn kia?” Ngụy Tác tiếp tục lên tiếng trong Bất diệt tịnh bình. Cùng lúc, tử hắc sắc nguyên khí bay lên, hình thành dải tử hắc sắc ô vân vây phủ khô lâu đầu đổ về phía Hoàng Phủ Tuyết Luân.

“Y vẫn chưa chết!”

“Còn có thể đánh lên thần huyền đại năng! Đòn của y tựa hồ khiến thần huyền đại năng bị thương!”

“Trời đất! Dù y chết thì cũng được ghi lại trong điển tịch tu đạo giới, một Kim đơn tu sĩ mà bức thần huyền đại năng liên tục tổn thương, chẳng trách có thể giết chân truyền đại đệ tử của siêu cấp đại tông môn Thiên Huyền đại lục!”

“Là pháp bảo gì mà uy năng đáng sợ như vậy!”

“Tử hà huyết linh tán của Huyết Linh lão tổ khi xưa! Pháp bảo này không chỉ uy năng đạt huyền giai thượng phẩm, âm ô huyết khí lại chuyên môn ô uế pháp bảo của đối phương, thần huyền đại năng này tự luyện hóa thể nội phi kiếm, tuy chống được nhưng pháp bảo này bị âm ô nguyên khí đả thương...”

“Tiểu tử, ngươi vẫn chưa chết!” Hoàng Phủ Tuyết Luân kinh nộ dị thường, Tử hà huyết linh tán ô uế không ít tinh huyết, tổn hao mấy năm thọ nguyên của lão.

Lão kinh nộ cực độ vì không dám động dụng bản mệnh kiếm khí, kích phát mấy đạo kiếm khí chấn tan tử hắc sắc ô vân thì đạo tôn sáng lóe lại đổ tới.

“Cho ngươi biết, ta luyện một đạo bí pháp, động dụng thuật này cũng không hao phí thọ nguyên, chịu chết đi.” Ngụy Tác cất tiếng từ trong Bất diệt tịnh bình, trung khí rõ ràng.

“Cái gì!” Lưu Duy Chân, Chung Hi và Ôn Thủ hoảng sợ, cảm nhận rõ uy năng thuật pháp, Hoàng Phủ Tuyết Luân có thần thông hơn xa, đối lại cả ba đón đỡ thì một đòn là mất đi năm, sáu năm thọ nguyên.

“Tưởng ta là trẻ con ba tuổi hử! Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp nguyên khác hẳn Thiên đế vẫn tinh thiên, thi pháp sẽ thiêu đốt khí huyết và đơn khí. Cả tu đạo giới không còn thuật pháp bổ sung đơn khí, không thì kim đơn sẽ to đến mức khó tưởng tượng nổi!” Hoàng Phủ Tuyết Luân chém tan một đạo tôn, giọng nói cực kỳ băng hàn, “Ngươi dựa vào linh đơn bổ sung khí huyết để gắng gượng, dù có mấy viên tiên cấp đơn được cũng không được lâu. Giờ chắc sắp hết rồi.”

“Chỉ là huyền giai thượng phẩm pháp bảo, ngươi kích phát như thế là vượt cực hạn, huyền giai thượng phẩm pháp bảo này sẽ tổn hủy. Nếu ngươi thoải mái sử dụng đạo thuật pháp này sao lại bất chấp việc tổn hại huyền giai thượng phẩm pháp bảo.” Vũ Hoàng chân nhân ngồi trên không ngoài xa, lạnh lùng nói.

“Hai lão tặc, còn ba tên gốc nữa, chỉ bằng chúng ta giảng hòa.” Ngụy Tác tựa hồ bị nói đúng nên hơi ngần ra: “Các ngươi đi đi, ta không làm phiền, ta còn năm viên đích tiên cấp đơn được diên niên ích thọ, ít nhất cũng lấy được quá nửa thọ nguyên của các ngươi.”

“Người tưởng bọn ta gốc?” Lưu Duy Chân cười lạnh, “tiên giai linh đơn tăng thọ nguyên thì tu đạo giới có bao nhiêu viên, người có năm viên? Lẽ nào không phải mà là bảy, tám viên?”

“Các người vốn ngu xuẩn.” Ngụy Tác nói: “Ta nói chuyện với người lớn, hạng ngu xuẩn các người đừng có xía vào.”

“Người!” Lưu Duy Chân, Chung Hi, Ôn Thù điên tiết.

“Người tưởng thế thì ta e dè?” Hoàng Phủ Tuyệt Luân cười lạnh.

“A!” Cùng lúc, Vũ Hoàng chân nhân kinh hãi, đạo tôn ngưng thành thì giáng tới, lão vốn sắp cạn kiệt, thọ nguyên chỉ còn hơn năm mươi năm nên tổn hao một chút đối với lão cũng khó.

“Xoẹt!!”

Hoàng Phủ Tuyệt Luân chấn động hư không, che trước Vũ Hoàng chân nhân.

“Vũ Hoàng chân nhân không còn bao nhiêu thọ nguyên. Y có độn pháp chỉ Vũ Hoàng chân nhân dùng thần văn cấm chế mới phong tỏa được. Y định đối phó Vũ Hoàng chân nhân.” Hoàng Phủ Tuyệt Luân cất giọng thập phần âm hàn, “Thọ nguyên của ta tổn hao nhiều, ba người giúp ta chặn đạo thuật pháp này, tiêu hao thọ nguyên của y, sau này ta sẽ trả lại.”

“Chống đỡ?” Lưu Duy Chân, Chung Hi và Ôn Thù thấy Hoàng Phủ Tuyệt Luân nói thế thì nhột nhạt mặt mày, chống lại đạo thuật pháp đó coi như tự giảm thọ nguyên.

“Ba người thay nhau chống đỡ, mỗi người mất ba mươi năm thọ nguyên, không sao cả. Y có Trấn thiên pháp tướng, uy năng sánh với thần huyền pháp tướng, chỉ cần các người đỡ giúp ta thì Trấn thiên pháp tướng là của các người.” Hoàng Phủ Tuyệt Luân nhìn ba người, nghiêng răng nói. Trấn thiên pháp tướng đối với một tông môn cũng là chí bảo, đối với Thiên Kiếm tông thì có nó khác gì có thêm một thần huyền đại năng tọa trấn, nhưng lúc này lão không đành hao phí thọ nguyên. Nếu hao thêm mấy chục năm thọ nguyên, lão e rằng cũng sẽ như Vũ Hoàng chân nhân, rồi đành ngồi đợi tọa hóa.

“Trấn thiên pháp tướng... Có vật này rồi khác nào vô địch ở cấp Kim đơn tu sĩ, y nhờ pháp bảo này mà giết chân truyền đại đệ tử Lâm Thái Hư và mấy lão bất tử Huyền Phong môn, ta phải lấy vật này!” Hoàng Phủ Tuyệt Luân nói thế, Lưu Duy Chân tỏ vẻ khao khát, truyền âm cho Chung Hi và Ôn Thù: “Chung huynh, Ôn huynh, giúp đỡ chặn thuật pháp của y, dù các vị hao phí mấy chục năm thọ nguyên, Hoàng Thiên đạo sẽ bồi thường gấp đôi! Đối phó được y, Âm Thi tông lọt vào tay chúng ta, sẽ không thiệt thòi gì! Trừ Thủy Linh Nhi chi ngoại, bảo vật gì tốt sẽ do các vị lựa chọn.”

“Được!” Chung Hi và Ôn Thù nhân quang lóe lên, nghiêng răng gật đầu, nhìn Bất diệt tịnh bình như chó sói đang đói.

“Phù!”

Một đạo tôn chói lòa xuất hiện, bọn Lưu Duy Chân cùng phát ra một đạo quang hoa ngăn lại.

Bọn Lưu Duy Chân không dám sử dụng thuật pháp dễ lộ, nên thập phần cất lực, thần thông lại kém xa Vũ Hoàng chân nhân, chống lại Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp thì ánh sáng như ngân châm đâm vào thể nội, cả ba như bị kim nung đỏ cắm vào.

“A!!” Cả ba rú vang, ít nhất mất ba, bốn năm thọ nguyên, kinh mạch và nội phủ bị thương, như khi trước Lâm Thái Hư chặn đòn của Phong Ngộ Thương.

“Choang!” “Choang!” “Choang!”

Hoàng Phủ Tuyệt Luân liên tục bùng ra đạo đạo kiếm quang đỡ Bất diệt tịnh bình, không cho tịnh bình áp sát, tiêu hao chân nguyên của Ngụy Tác.

“Ba tên này ít nhất cũng là Kim đơn đại tu sĩ! Thần thông phi phàm.”

“Việc gì đây... Một tu sĩ Kim đơn kỳ đấu với một thần huyền đại năng, bốn Kim đơn đại tu sĩ mà khiến cho ba Kim đơn đại tu sĩ kêu thê thảm, thần huyền đại năng cũng phải vòng vo ở ngoài...”

Mấy vạn tu sĩ Mi Sơn thành đều hít hơi lạnh.

“Ba tên gốc các người muốn đi thì giờ ta sẽ chờ cho đường sống.” Ngụy Tác từ trong Bất diệt tịnh bình nói vọng ra.

“Đánh rầm! Chết đến nơi còn dám nghênh ngang! A!”

“Hoàng Phủ tiền bối, phải bắt sống y, không xử lý y thì không nguôi giận được, a!”

Bọn Lưu Duy Chân vừa kêu vừa gào.

“Việc gì hử! Sao y lại chưa hao kiệt thọ nguyên, còn kích phát được thuật này!” Cả ba kinh hãi kêu lên.

Tinh thần nguyên khí liên tục trút xuống, đạo quân liên tục xuất hiện, Ngụy Tác thi pháp không ngừng, cả ba đã tổn hao hơn ba mươi năm thọ nguyên, cộng thêm lúc đối phó Hoàng Phủ Tuyệt Luân thì ít nhất gã đã kích phát ba mươi mấy lần thuật pháp này. Dù tiên giai đơn được, đối với Kim đơn tứ trọng đại tu sĩ thì tối đa cũng chỉ tăng được ba, bốn mươi năm thọ nguyên. Nếu Ngụy Tác hiện tại vẫn sinh long hoạt hổ, thì tất đã phí mất bảy, tám viên tiên giai đơn được.

“Một siêu cấp đại tông môn tối đa chỉ có ba, bốn viên đơn được cỡ này, dù có thì gã chỉ có ngần ấy, giờ chắc đã già rồi, không chống chọi nổi đâu!” Vũ Hoàng chân nhân gầm lên, nhưng thần sắc lão không dám khẳng định.

“Cố gắng chút nữa, trừ tiên khí này ra, Trấn thiên pháp tướng thuộc về các người, còn lại chúng ta chia đều.” Hoàng Phủ Tuyệt Luân lại nhử mồi, kinh hãi nhìn đạo tôn liên tục xuất hiện.

“A!”

Bọn Lưu Duy Chân động lòng, tiếp tục kêu gào.

“Không đúng! Dù có ba, bốn viên tiên giai linh đơn thì cũng hao hết rồi!”

“Phá toái tinh thần nguyên khí bị hút vào Bất diệt tịnh bình... Lẽ nào toàn bộ bị y hấp nạp?”

Nhưng năm, sáu đạo tôn liên tục giáng xuống, Hoàng Phủ Tuyệt Luân và bọn Lưu Duy Chân đều thấy không ổn.

-o0o-

773. Chương 773: Bắt Đầu Phản Kích!

Hoàng Phủ Tuyệt Luân và bọn Lưu Duy Chân cảm thấy không ổn thì...

“Lừa đảo hai môn thuật pháp này quá tà môn, nhục thân được đề thăng, ta không làm gì được...”

“Phu quân chính thức đột phá đến tầng sau chót Thiên long quần tinh tôi thể thuật!”

Trong Bất diệt tịnh bình, lão giả họ Lương bị Ngụy Tác phong bế chân nguyên, Linh Lung Thiên và Âm Lệ Hoa đều nhìn gã.

Thể nội Ngụy Tác ánh lên ngân sắc thần quang, nổi thành phù văn huyền ảo như lớp giáp bạc.

Thiên long pháp thân!

Liên tục hấp nạp mấy chục lần tinh thần nguyên khí do Bắc minh đầu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp dẫn động, nhục thân Ngụy Tác chính thức đột phá đến tầng sau cùng của Thiên long quần tinh tôi thể thuật, Thiên long pháp thân, nhục thân sánh với cửu cấp Hoàng cổ dị thú.

“Xoạt!”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, không khí trong Bất diệt tịnh bình nổ vang, gã phun ra một ngụm khí, như hình thành một thanh phi kiếm, uy thế cực kỳ kinh nhân.

“Hoàng Phủ Tuyệt Luân! Thiên Kiếm tông cậy quyền thế, bức bách vô số tu sĩ vào Ma văn hung mạch đào khoáng, không biết đã hại chết bao nhiêu người, kể cả cha mẹ ta. Ta hủy linh thạch khoáng mạch tại Ma

văn hung mạch, các người không hỏi cải, mà đến Vân Linh đại lục truy sát ta, giờ đến lúc Thiên Kiếm tông trả nợ.” Ngụy Tác lạnh giọng, từ Bất diệt tịnh bình nói vọng ra.

“Thiên Kiếm tông bức người ta vào đào khoáng thạch?”

“Ma văn hung mạch là chỗ tu sĩ vào tẩu tử nhất sinh.”

“Chả trách y liều mạng với Thiên Kiếm tông, thù giết cha mẹ không thể hóa giải.”

“Khẩu khí của y khác trước, lẽ nào định...”

“Choang!”

Kiểm ngâm rền trời, ô kim sắc bản mệnh kiếm nguyên của Hoàng Phủ Tuyết Luân lại chém ra, như mang theo thiên địa chém vào Bất diệt tịnh bình, như đại dương chấn động hư không.

Bất diệt tịnh bình nứt sâu.

Đồng thời, đạo tôn chói lòa lại xuất hiện, giáng vào Hoàng Phủ Tuyết Luân.

“Thiên kiếm diệt thế! Vô ngã kiếm kinh!”

Hoàng Phủ Tuyết Luân đột nhiên quát to, bừng lên vô số ô kim sắc quang phù nhỏ xíu, mặt đất trong vòng mười dặm tách ra. Màu bạc, màu trắng, màu cổ đồng... nguyên khí toát lên kim thiết khí tức phun lên như suối, tụ vào lão.

“Thần huyền đại năng... Đạo thuật pháp này tụ vô số kim thiết nguyên khí lại, uy lực tất khó tưởng tượng nổi!”

“Theo truyền thuyết thượng cổ có những kiếm kinh tụ vô số kim thiết nguyên khí, ngưng thành thiên kiếm, không ngờ là thật!”

Mọi tu sĩ Mi Sơn thành cực kỳ chấn động, vô số nguyên khí như suối trào, phun ra ít nhất năm, sáu trăm trượng, ngưng tụ cùng vô số ô kim sắc quang phù của Hoàng Phủ Tuyết Luân thành thiên kiếm.

Thoáng sau thiên kiếm đã rộng mấy chục trượng, dài trăm trượng, khí tức nguy hiểm cực độ.

Môn kiếm kinh này cực kỳ đáng sợ, quang phù liên thành phù văn, chỉ thiếu chút nữa là Hoàng Phủ Tuyết Luân có thể dựa vào đó đột phá nhất trọng tu vi, ngộ ra thiên kiếm thần văn.

“Ầm!”

Đúng lúc đó mặt đất rung lên, các loại nguyên khí đột nhiên tán loạn, thiên kiếm quanh Hoàng Phủ Tuyết Luân chấn động, quang phù tản đi, trật tự nguyên khí như bị quấy nhiễu, khiến thiên kiếm không thể ngưng tụ.

“Y luyện thuật pháp gì mà dẫn động địa khí còn hơn môn thượng cổ kiếm kinh? Có thể can thiệp vào việc Hoàng Phủ Tuyết Luân thi pháp!” Vũ Hoàng chân nhân và bọn Lưu Dục Chân biến sắc, tình hình vượt khỏi tưởng tượng.

“Thiên Kiếm tông thần huyền đại năng, cũng thế mà thôi!”

Hoàng Phủ Tuyết Luân dừng lại, Bất diệt tịnh bình lao tới, Ngụy Tác kích phát Tử hà huyết linh tán vượt cực hạn, pháp trận xuất hiện quang văn vỡ nát, tràn ra tử hắc sắc huyết quang kinh nhân, hình thành một đám mây, bao lấy thiên kiếm.

Vù!

Hơn vạn đạo kiếm khí chém tới, chém nát đám mây hình tử hắc sắc đại long, Hoàng Phủ Tuyết Luân bước ra, uy thế khôn tả, nhưng lại một đạo tôn ép vào lão.

“Đây là một món cổ binh, uy lực vượt huyền giai, ta phải khống chế thần văn cấm chế, các vị mau kích phát để đối phó y!” Vũ Hoàng chân nhân vung tay, một món cổ đồng sắc cổ qua bắn đến chỗ bọn Lưu Dục Chân. Cổ qua đã tàn khuyết, thùng lỗ chỗ, chỉ có mũi là hình phượng hoàng nhưng cổ đồng sắc linh quang cực kỳ nồng hậu, như những sợi lông bay múa trên không trung.

“Đây là thượng cổ Phượng hoàng qua! Pháp bảo này ít nhất cũng có từ bảy, tám vạn năm trước!” Nhiều tu sĩ kêu to, lại một món xếp trên huyền giai cổ bảo hiện thế, khiến tuyệt đại đa số tu sĩ bình thường không thấy cả đạo giai pháp bảo đều kinh tâm động phách.

“Thượng cổ Phượng hoàng qua, cổ bảo này là bán tiên khí!” Ôn Thù phản ứng nhanh nhất, sáng mắt lên, hút cây giáo vào tay rồi được bao bọc trong quang hoa.

“Cổ bảo quá mạnh... hơn mọi pháp bảo ta có!” Ôn Thù thập phần kích động, chỉ mong Vũ Hoàng chân nhân bị giết là cổ bảo lọt vào tay mình.

Vù!

Cổ bảo được kích phát, vang lên tiếng phượng gáy vang động đất trời, trực tiếp hóa thành một dải cổ đồng sắc thần hoàng, dấy lên vô số quang hoa đổ vào Bất diệt tịnh bình.

Cùng lúc, Hoàng Phủ Tuyết Luân hú vang, một đạo kiếm quang chém vào chỗ Phượng hoàng qua chém trúng.

“Choang!”

Hoàng Phủ Tuyết Luân và Phượng hoàng qua liên thủ đánh trúng một chỗ, Bất diệt tịnh bình rung lên, thân bình như bị đâm thủng, đồng thời lá sen xanh trên thân bao lấy mấy chỗ bị đâm thủng, thanh khí hình thành một nhánh sen trên không.

“A!”

Ôn Thù khó chịu gần như thổ huyết. Phượng hoàng qua giáng vào Bất diệt tịnh bình thì Ngụy Tác kích phát Tử hà huyết linh tán vượt cực hạn, tử hắc sắc ô huyết xung kích lên Phượng hoàng qua nên mỗi lần thu về là mang theo không ít nguyên khí ô uế khiến da Ôn Thù như rửa ra, tanh nồng nặc. Không chỉ thế, thể nội cũng bị âm ô nguyên khí thẩm nhập, như vô số tiểu quỷ cào xé.

“Mẹ nó chứ, ta đúng là ngốc... Chả trách họ không cướp Phượng hoàng qua.” Ôn Thù lúc đó phản ứng. Chả trách vật này, Lưu Duy Chân và Chung Hi bỏ qua vì sợ Tử hà huyết linh tán, y lại không ngờ điểm này.

“Phù!”

Lại một đạo tôn giáng vào Hoàng Phủ Tuyết Luân, mình lão bắn ra ngân quang, tóc trắng tung bay.

Ngụy Tác nhìn Hoàng Phủ Tuyết Luân, không ngừng kích phát Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp. Hoàng Phủ Tuyết Luân mới là đại địch, bọn Lưu Duy Chân với gã chỉ là tôm tép, không đáng quan tâm.

Hoàng Phủ Tuyết Luân có thần thức và tốc độ thi pháp hơn gã, nhưng hắc sắc thần văn cấm chế cấm cố tất cả trong mười dặm, Hoàng Phủ Tuyết Luân tránh né cũng bị hạn chế. Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp với tu vi của Ngụy Tác thi triển, hóa ra đạo tôn thì phạm vi bao trùm nghìn trượng, như vô số ngân châm đâm vào lão, Hoàng Phủ Tuyết Luân chỉ còn cách ngạnh tiếp.

“Đó là Kim đơn tu sĩ sao... một mình đấu với một thần huyền đại năng và bốn Kim đơn đại tu sĩ mà vẫn thượng phong?”

“Gi hử, lẽ nào định giết thần huyền... Đây là việc vạn năm chưa có.”

Nhiều tu sĩ Mi Sơn thành nín thở.

“Tiểu tử, đây là người bức ta! Hình thần đều diệt!”

Hoàng Phủ Tuyết Luân có thêm mấy vết nhằn như dao khắc, là thần huyền đại năng chí cao vô thượng mà bị Ngụy Tác bức cho cuồng quýt, lão chợt gầm vang, huyết hồng sắc ngọc bội bay lên.

“A!”

Nhất thời, cả Mi Sơn thành đều kêu la, mất nhiều tu sĩ chảy máu.

Huyết hồng sắc ngọc bội phát ra thần quang khó tưởng tượng nổi khiến cơ hồ mọi tu sĩ không thể mở mắt ra, nhiều tu sĩ gần Mi Sơn thành đông tắc thậm chí bị hồng sắc thần quang khiến cho nhói lên.

Hoàng Phủ Tuyết Luân cũng không mở mắt được mà phải nhắm lại, huyết hồng sắc ngọc bội phát ra vô tận thần quang chợt tan vỡ, hư không giữa nó và Bất diệt tịnh bình bị uy năng khó tưởng tượng nổi uốn cong, Bất diệt tịnh bình cũng lại.

Huyết hồng sắc ngọc bội vỡ vụn, vô số huyết hồng sắc thần văn lan ra, hình thành một thanh quang văn tiểu kiếm, chân tiên khí tức ngút trời, chém vào Bất diệt tịnh bình.

“Pháp bảo gì mà đến mức đó, lẽ nào một món tiên khí chân chính xuất thế!”

Tu sĩ Mi Sơn thành không thể mở mắt ra nhưng cảm nhận được khí tức hủy diệt khó tưởng tượng nổi, như sóng máu vô tận từ hư không trấn áp xuống, Mi Sơn thành như con thuyền trong kinh đào hải lăng. Mỗi người đều có cảm giác đại họa lâm đầu, sắp gặp nguy hiểm.

“Đây là pháp khí chân tiên dùng tinh huyết và thần văn luyện chế. Để ta đỡ giúp!” Bất diệt tịnh bình đối diện huyết hồng tiểu kiếm hàm chứa thần văn kinh nhân, Linh Lung Thiên tỏ ra thập phần thận trọng, như lúc vào Bắc Mang di tích, đối cảnh chế ngự đại để dưỡng thương.

Hôi sắc thủ trục phát ra hôi sắc linh quang. Bất diệt tịnh bình tắt hết mọi linh quang, Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã không thể phát chân nguyên. Chỉ Linh Lung Thiên dùng hôi sắc linh quang chống lại huyết sắc tiểu kiếm.

“Phù!”

Huyết sắc tiểu kiếm chỉ một thước, như một vì sao di động trên không trung chém vào hôi sắc linh quang.

Linh Lung Thiên hàm hừ, tử sắc linh quang rung lên, mặt mày nhợt nhạt.

Huyết sắc tiểu kiếm và hôi sắc linh quang giằng co trên không, quang văn khó tưởng tượng nổi tràn ra khiến thiên địa rung lên.

Chừng mấy tích tắc sau, huyết sắc tiểu kiếm bức lui hôi sắc linh quang, tiến thêm nửa trượng thì năng hao tận, tan biến trong hôi sắc linh quang.

“Vù!” Linh Lung Thiên thở hắt ra, suýt nữa ngồi phệt xuống.

“Cả Chân tiên vô ngã kiếm phù của Thiên Kiếm tông truyền thừa nghìn năm cũng không thể...” Hoàng Phủ Tuyết Luân biến sắc.

Cơ hồ mọi thần huyền đại năng đều có bài tẩy, chỉ bảo đó là nguyên nhân khiến các thần huyền đại năng không chế nhau, không dễ động thủ. Nhưng Hoàng Phủ Tuyết Luân đã động dụng mà vẫn không giết được Ngụy Tác!

“Vũ Hoàng chân nhân, mau giải trừ thần văn!” Hoàng Phủ Tuyết Luân biến sắc kêu to, tỏ ra không dám tin, nhưng thật ra là thế, lão không làm gì được Ngụy Tác, không chạy tất sẽ bị gã giết!

-o0o-

774. Chương 774: Giết Ngược Thần Huyền!

Vũ Hoàng chân nhân kinh hãi cực độ, Hoàng Phủ Tuyết Luân thi triển bài tử mà vẫn không giết được Ngụy Tác.

Hoàng Phủ Tuyết Luân kêu to, lão vung tay, hắc ngọc tàn phiến ẩn vào tay, hắc sắc thần văn cấm chế tan biến vào vô hình.

“Đi thôi!”

Hắc sắc thần văn cấm chế hư không tan đi, Hoàng Phủ Tuyết Luân thoát ra, ô kim sắc nguyên khí cuốn lấy Vũ Hoàng chân nhân, lướt về Thiên Huyền đại lục.

“Thần huyền đại năng chạy rồi! Chúng ta chạy mau!” Lưu Duy Chân, Chung Hi, Ôn Thù sợ hãi cực điểm, nhìn nhau rồi bỏ chạy.

“Hoàng Phủ Tuyết Luân, vùi xương lại đây.”

Trong Bất diệt tịnh bình, Ngụy Tác sáng rực thần quang bao kín tịnh bình, khí tức như đốt cháy hư không.
“Xoẹt!!”

Hư không rung lên, Bất diệt tịnh bình tan biến, tiếng nổ như núi sập từ thế giới khác vọng lại, tịnh bình hiện ra trước mặt Hoàng Phủ Tuyết Luân.

Ngụy Tác trực tiếp dùng Động Hư bộ pháp, cùng Bất diệt tịnh bình vượt hư không.

Tuy Bất diệt tịnh bình như hòa làm một với hư không, như núi như non, nhưng Ngụy Tác dùng Địa Mẫu cổ kinh phối hợp với Động Hư bộ pháp, dù mặt đất dưới chân nát vụn, kết thành lớp băng, như tuyên cổ băng xuyên, nhưng kéo cả Bất diệt tịnh bình theo cũng không hao phí bao nhiêu chân nguyên.

“Phù!”

Ngụy Tác lại dẫn động Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp, đồng thời kích phát Tử hà huyết linh tán vượt cực hạn, cây tán rách một vết, tử hắc sắc huyết quang kinh nhân như vô số bàn cổ cự xà tụ thành đạo tôn bỏ vào Hoàng Phủ Tuyết Luân và Vũ Hoàng chân nhân.

Đạo tôn và tử hắc sắc huyết quang bị vô số kiếm quang của Hoàng Phủ Tuyết Luân chấn tan, nhưng tinh thần nguyên khí như tơ bạc xuyên qua Hoàng Phủ Tuyết Luân và Vũ Hoàng chân nhân.

“A!”

Vũ Hoàng chân nhân hãi hùng kêu lên, vốn lão không còn nhiều thọ nguyên, Ngụy Tác công kích kiểu này khiến sinh cơ của lão tan nhanh, cơ hồ sắp xuống ba thước đất.

Bạch quang từ miệng lão phun ra, Hoang cổ uy áp bàng bạc tràn khắp thiên địa. Mi Sơn thành phong vân biến sắc.

Bạch quang xung kích lên Bất diệt tịnh bình, tạo thành khe nứt không gian, cắt vào nguyên khí của tịnh bình.

“Pháp bảo khiến được không gian nứt ra!”

“Pháp bảo này chỉ thượng cổ thần huyền đại năng mới luyện chế được!”

Vù! Cùng lúc, Hoàng Phủ Tuyết Luân vung tay, thân thể bệt ra, biến thành kiếm quang mỏng tang, xé hư không, biến mất.

“Thiên kiếm nặc không ẩn! Hoàng Phủ Tuyết Luân, ngươi!” Vũ Hoàng chân nhân cơ hồ thổ huyết!

Hoàng Phủ Tuyết Luân không cùng Vũ Hoàng chân nhân liên thủ công kích Ngụy Tác, mà dùng bí thuật của Thiên Kiếm tông bỏ chạy.

Từng vết nứt không gian cắt lên Bất diệt tịnh bình, tạo ra hơn trăm vết rất sâu. Nhưng tất cả lại nhanh chóng lành lặn.

“Lừa đảo, môn thuật pháp này là Nặc không thuật, dùng nguyên khí tạo ra hư không như nạp bảo nang để ẩn thân, chứ không phải phá khai hư không. Chân thân Hoàng Phủ lão đầu hiện tại ở phía trên mé trái người năm trăm trượng.” Hoàng Phủ Tuyết Luân vừa khuất bóng, Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang chỉ hướng.

“Hoàng Phủ Tuyết Luân, chịu chết đi!”

Ngụy Tác ngó lơ Vũ Hoàng chân nhân đang thi triển bài tẩy, Tử hà huyết linh tán thượng phát ra tiếng vỡ, đạo đạo tử hắc sắc huyết quang chói lóa, hợp cùng một đạo tôn, giáng vào chỗ Linh Lung Thiên chỉ.

“Ồnh!”

Đạo tôn chói lóa và tử hắc sắc huyết quang tan biến, Hoàng Phủ Tuyết Luân như bị hư không hút ra, đầu tóc cũng rối bù.

Vù!

Thân thể Hoàng Phủ Tuyết Luân đột nhiên hóa thành mấy trăm đạo kiếm quang, mỗi một đạo kiếm quang như có một Hoàng Phủ Tuyết Luân, nhắm bốn phương tám hướng phi độ.

“Lại một môn kinh thiên động pháp!”

“Đây là thượng cổ Kiếm ảnh độ! Có thể mê hoặc thần thức khiến người khác không nhận ra lão ẩn thân trong đạo kiếm quang nào.”

“Đường đường thần huyền đại năng lại bị một Kim đơn tu sĩ bức thành thế này!”

“Tương lai y khẳng định sẽ có khó thành tựu tương tượng nổi, chẳng trách hai thần huyền đại năng Thiên Huyền đại lục định giết y...”

Tu sĩ Mi Sơn thành tất tiếng, nhiều người há hốc miệng.

“Chân thân lão trong đạo kiếm quang bên phải.” Linh Lung Thiên mắt rực kim quang, như nhìn thấu nguyên khí ngăn cản, chỉ dẫn cho Ngụy Tác.

Mấy trăm đạo kiếm quang, tốc độ cực kỳ kinh nhân, thậm chí hơn cả linh quang động pháp Ngụy Tác lấy được trước kia, thoáng sau đã bắn đi bốn phương tám hướng hơn hai nghìn trượng.

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác thông thả thi triển Động Hư bộ pháp, cùng Bất diệt tịnh bình, vượt hư không.

“Ồn!”

“A! Lại bị nhìn thấu! Bị ngăn lại!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa của uy năng thuật pháp va nhau, vang lên tiếng hít hơi lạnh, thân ảnh Hoàng Phủ Tuyết Luân bị bức khỏi kiếm quang, tóc tai rối bời, mặt thêm mấy nếp nhăn.

“Vũ Hoàng chân nhân, ngươi còn một bình Cửu âm luyện binh thủy! Mau lấy ra cùng ta giết y!” Hoàng Phủ Tuyết Luân triệt để biến sắc, nhận ra sinh cơ của Ngụy Tác địa không hề suy giảm, tức là gã có cách để liên tục kích phát Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp, tử vong khí tức lan tỏa khiến lão biết mình có thể mất mạng.

“Lão đầu đáng chết!” Nhưng rồi lão suýt học máu vì Vũ Hoàng chân nhân lại mượn tử hồng sắc quang diễm lao đi theo hướng ngược lại.

“Hiện tại không chạy mà đấu với y, các hạ tưởng ta ngốc hử, y chủ yếu đối phó các hạ, cứ việc đấu đi để ta thừa cơ đào tẩu.” Vũ Hoàng chân nhân thâm cười lạnh, chạy về phía Mi Sơn thành, nhận hòa vào dòng nhiều tu sĩ.

“Hôm nay ta diệt thần huyền của Thiên Kiếm tông, sau này sẽ đập bằng sơn môn Thiên Kiếm tông!” Bất diệt tịnh bình vang lên tiếng Ngụy Tác bằng lãnh cực độ.

“Cách!”

Tử hà huyết linh tán liên tục bị kích phát vượt cực hạn nên phá tổn, hóa thành tro, oán khí trong đó và tử hắc sắc huyết quang như triệt để được giải thoát, hình thành dòng chảy kinh nhân, từ Bất diệt tịnh bình phun ra.

Tử hà huyết linh tán tan nát, uy năng còn trên bán tiên khí, âm ô oán khí khiến người ta khó tưởng tượng nổi, thỉnh không tựa hồ có vô số lệ quỷ gào rú.

“A!”

Ô kim sắc kiếm quang như du long chấn tan tử hắc sắc huyết quang cách Hoàng Phủ Tuyết Luân mấy trăm trượng nhưng da lão cũng nứt nẻ như xác khô.

“Hoàng Phủ Tuyết Luân, chịu chết đi!”

Ngụy Tác không cho lão cơ hội, lại thêm một đạo tôn sáng chói nổ tung trước mặt Hoàng Phủ Tuyết Luân, vô số ngân sắc ti quang găm vào thể nội lão.

“Giết ngược lại thần huyền! Y giết ngược lại thần huyền!”

“Đây là việc vạn cổ chưa từng có, tất sẽ được ghi vào điển tịch! Chúng ta lại được tận mắt thấy!” Mi Sơn thành, nhiều tu sĩ kích động kêu to.

“Hoàng Phủ Tuyệt Luân bị đánh đến mức chỉ biết chống đỡ, chúng ta chạy mau!” Bọn Lưu Duy Chân sợ đến mức thần hồn cũng sắp ly thể, thường thì cả ba đều thấy đòn pháp của mình cực nhanh nhưng giờ lại thấy tựa rùa bò.

“A!”

Cả ba hồn phi phách tán vì Hoàng Phủ Tuyệt Luân lao theo hướng họ bỏ chạy.

“Bang ngã trở đáng thử nhân, ngã bất tương tín tha địa khí huyết khả dĩ vô cùng vô tận nhiên thiêu!”

Hoàng Phủ Tuyệt Luân đầu tóc rối bù, bạch bào tung bay như lệ quý, hóa thành kiếm quang kinh nhân, áp sát ba người, cuốn chặt lấy tất cả.

“Xoẹt!!”

Cùng lúc, Bất diệt tịnh bình lại từ hư không trung lao ra chặn trước ba người và Hoàng Phủ Tuyệt Luân.

Bảy tinh quang quang trụ từ trên không rủ xuống, như bảy thần minh giáng lâm, ngưng thành đạo tôn chói lòa.

“A!”

Hoàng Phủ Tuyệt Luân lại tan nát thân thể, hóa thành kiếm quang, chân thân ẩn sau ba người, còn Lưu Duy Chân, Chung Hi và Ôn Thù bị biến thành thuần bài, cả ba kinh hãi xuất thủ, chống đỡ đòn đánh của Ngụy Tác, thân thể bị tinh thần nguyên khí găm vào, mất đi mấy năm thọ nguyên.

“Hoàng Phủ Tuyệt Luân, ngươi xuống suối vàng thấy tịch mịch, muốn có người đi theo thì ta đưa các ngươi cùng lên đường.” Ngụy Tác vốn không định tha cho ba người nên cười lạnh, không ngừng hóa ra đạo tôn, nhắm vào ba người bị Hoàng Phủ Tuyệt Luân bức tới.

“A...!”

“Hoàng Phủ lão đầu, mau thả bọn ta!”

“Coi bọn ta là thuần bài! Ngươi quá độc ác!”

“A... tóc ta bạc rồi...”

“Nhấn... tay ta có vết nhấn, a! Mặt ta cũng thế... A! A! A!”

Bọn Lưu Duy Chân không ngừng bị tiêu ma thọ nguyên, cứ kêu mãi. Cả ba không phải kêu loạn như Ngụy Tác lúc trước, tóc chuyển màu hoa râm, tay nhăn nheo. Ba thanh niên phong thần như ngọc đã thành lão nhân sáu mươi tuổi. Nhất là lúc trước Ôn Thù bị nguyên khí Tử hà huyết linh tấn đánh trúng là thê thảm nhất, tóc bạc quá nửa, da đen xì, dù dùng thuật pháp che đi thì cha mẹ cũng không nhận ra, thanh niên đã thành lão quý.

-o0o-

775. Chương 775: Có Còn Nhân Tính Nữa Hay Không

“A! Hoàng Phủ lão đầu, mau dừng tay!”

Sinh cơ và thọ nguyên tan đi, Ôn Thù cực kỳ sợ hãi, thấy không chặn được Ngụy Tác, thì nhắm Hoàng Phủ Tuyệt Luân mà kích phát cổ Phượng hoàng qua.

“Đừng nhận nhầm đối thủ.” Hoàng Phủ Tuyệt Luân vung tay, một đạo kiếm quang chặn đòn của Ôn Thù, “các ngươi chỉ có kim đơn tu vi, dù tổn hao thọ nguyên cùng bù lại được, chúng ta liên thủ giết y, ta đảm bảo Thiên Kiếm tông sẽ dốc hết linh đơn giúp các ngươi khôi phục.”

“Muốn chặn thì tự ngươi đi mà chặn, bọn ta không muốn biến thành lá chắn.” Chung Hi kêu to, xuất thủ với Hoàng Phủ Tuyệt Luân, hơi sắc quang hoa đổ tới.

Là một cái chén cổ khiến hư không đô không ngừng chấn động, là một món cổ bảo uy năng đạt đến bán tiên khí.

“Y lại có thứ sánh với Phượng hoàng qua, thân phận khẳng định không tỷ tầm thường!” Ngụy Tác những tưởng Chung Hi là tu sĩ Hoàng Thiên đạo, là tiểu đệ của Lưu Duy Chân nhưng thấy y tế xuất pháp bảo này thì cả kinh.

Chân truyền đại đệ tử Lâm Thái Hư của siêu cấp đại tông môn Huyền Phong môn cũng chỉ có huyền giai thượng phẩm pháp bảo. Thủy Linh Nhi cho biết trừ Diệp Huyền Thành và một số lão bất tử mà nàng không biết thì các đại tu sĩ khác của Huyền Phong môn cũng không có pháp bảo huyền giai thượng phẩm trở lên.

Hiện tại Chung Hi có pháp bảo này, tựa hồ ngang ngửa với Lưu Duy Chân, tất cũng là nhân vật cỡ thái tử của đại tông môn tích lũy kinh nhân.

“Nạp bảo nang của y có pháp y, tựa hồ là huyền giai... có một tấm yêu bài bằng Tử vân tinh kim có hai chữ Tử Dương, có thần huyền khí tức, hình như là truyền tông pháp khí do thượng cổ Thần huyền tu sĩ để lại...” Linh Lung Thiên mát lóe kim quang nhìn thấu nạp bảo nang của Chung Hi.

“Tử Dương?” Âm Lệ Hoa hít một hơi lạnh, “Phu quân, y là Tử Dương tông chân truyền đại đệ tử Chung Hi! Xưa nay vẫn là hảo hữu với Lưu Duy Chân.”

“Tử Dương tông? Có thần huyền đại năng không?” Ngụy Tác hỏi. Gã không hiểu gì tông môn của Vân Linh đại lục, chỉ biết những phái quanh Hải Tiên tông và Âm Thi tông.

“Chắc không. Nhưng Tử Dương tông là đại tông môn chỉ kém Hóa Thiên giáo, truyền thừa mấy nghìn năm, từng có không ít thần huyền đại năng. Thực lực hơn xa tông môn tầm thường.” Âm Lệ Hoa đáp.

“Mặc kệ, giết được cứ giết!” Ngụy Tác cười lạnh.

“Các ngươi tự loạn trận cước!” Hoàng Phủ Tuyệt Luân kinh nộ cực độ, thân thể phát ra mấy trăm đạo kiếm quang, rồi bọn Lưu Duy Chân, chạy khắp bốn phương tám hướng.

Bán tiên khí cũng có thể uy hiếp được lão, Ôn Thù và Chung Hi dùng hai bán tiên khí phát động công kích, lão tất không thể không chế ba người.

“Hoàng Phủ Tuyệt Luân, ngươi cùng đường rồi, thần huyền sẽ chết hôm nay!”

Giọng Ngụy Tác vang lên, Bất diệt tịnh bình lướt ngang hư không, chặn trước kiếm quang, đạo tôn và tới, bức Hoàng Phủ Tuyệt Luân bật ra.

“Tiểu tử, khinh người quá!”

Hoàng Phủ Tuyệt Luân dừng lại trên hư không, đầu tóc rũ rượi, mặt mũi nhăn nhúm, trên mình toát lên khí tức già nua, như sắp cùng đường.

Bị Ngụy Tác không ngớt trút chân nguyên, Bất diệt tịnh bình lại nhanh hơn lão không biết bao nhiêu thì lão dốc mọi cách vẫn không cắt đuôi được gã, cũng không phá được phòng ngự.

“Vậy thì, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết uy nghiêm của thần huyền, vì tương lai của Thiên Kiếm tông mà trừ đi đại địch!”

Thất khiếu Hoàng Phủ Tuyệt Luân đột nhiên sáng lên, như vạn cổ hung thú sắp tỉnh lại hủy diệt vạn vật.

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác nhận ra nguy cơ, lại phát động Động Hư bộ pháp, Bất diệt tịnh bình lướt ngang.

“Oành!”

Hoàng Phủ Tuyệt Luân như cháy lên, vô số ô kim sắc quang điểm chiếu sáng tầng không. Vô số ô kim sắc quang kiếm từ thất khiếu lão tràn ra, hình thành dòng chảy hủy diệt, Bất diệt tịnh bình vừa tan biến thì dòng chảy này tràn qua, tạo thành khe nứt không gian.

“Vạn nguyên quy nhất, hỗn độn kiếm kinh! Chết đi!” Mặt Hoàng Phủ Tuyết Luân bị kiếm quang bao trùm, biến thành một thông đạo phát quang, kiếm khí đều từ mặt phun trào, giọng nói như quỷ khóc, cực kỳ ghê rợn.

“A! Đây là thuật pháp gì... có thể ép nát tất cả! Uy lực tựa hồ gấp mấy bản mệnh kiếm nguyên của lão!”

Thình không bị thần quang của Hoàng Phủ Tuyết Luân phun ra chiếu sáng, khí tức hủy diệt khiến các công trình trong Mi Sơn thành sụp đổ.

“Lừa đảo, đạo thuật pháp này là lão chán nát thần huyền pháp thân và bản mệnh kiếm nguyên để kích phát, như tự hủy tu vi, ta không ngăn được. đành mặc cho Bất diệt tịnh bình tổn hủy rồi toàn lực ngăn đỡ, chưa biết chừng lão sẽ không chịu nổi trước.” Trong Bất diệt tịnh bình, Linh Lung Thiên biến sắc, nói với Ngụy Tác.

Bất diệt tịnh bình vừa lướt ngang hư không, mặt Hoàng Phủ Tuyết Luân ánh lên tuyệt thế quang hoa, truy kích tới đánh tan băng tử sắc thần văn khiến thân bình có nguy cơ nứt toác.

“Phù!”

Giáp xác của Hoàng cổ cự ngao trên Bất diệt tịnh bình bình lại xuất hiện, thanh khí hóa sinh thành đóa thanh liên.

“Xoẹt!!” Thanh liên bị kiếm quang chém tan, Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp lướt đi.

“A!”

“Người đến chỗ bọn ta làm gì!”

Lưu Duy Chân, Chung Hi, Ôn Thù rú lên. Ngụy Tác mang theo Bất diệt tịnh bình đến ắt sau lưng, còn thân thể Hoàng Phủ Tuyết Luân như hóa thành kiếm quang, động tốc nhưng hơn trước không biết bao nhiêu lần, mặt phun ra quang trụ, quét qua mấy dặm vụt tới.

Cả ba vừa bị Hoàng Phủ Tuyết Luân coi là thuận bài, giờ lại bị Ngụy Tác biến thành thuận bài, thực muốn khóc mà không có nước mắt.

“Mau toàn lực xuất thủ, lão sắp chết nên sẽ không hạ thủ lưu tình, không dốc sức cùng ta thì cùng chết.” Ngụy Tác nói thế khiến cả ba suýt hộc máu.

“A!”

Nhưng diệt thế quang trụ của Hoàng Phủ Tuyết Luân quét qua, cả ba dù không muốn cũng phải thành thuận bài cho Ngụy Tác, kinh hãi kêu vang. Phượng hoàng qua, cái chén cổ nổi nhau phát ra, trước mặt Lưu Duy Chân bay lên một viên hoàng sắc châu tử, hóa thành đế vương mặc long bào cưỡi chiến xa do kim long kéo, bổ vào Hoàng Phủ Tuyết Luân.

“Chát!”

“Chát!”

Phượng hoàng qua và cái chén cổ không chống nổi quang trụ của Hoàng Phủ Tuyết Luân nên tan vỡ.

“A!” Lưu Duy Chân phát ra chiến xa đế vương nổi tiếp hoàng sắc châu tử cũng bị đánh tan, nhưng thân thể Hoàng Phủ Tuyết Luân cũng không chịu nổi uy năng như thế nên kêu vang, đầu cũng nổ tung.

“Lừa đảo quả nhiên âm hiểm, muốn cùng ba tên này chống lại đạo thuật pháp.”

“Viên châu của tiểu tử Lưu Duy Chân có uy năng hơn cả bán tiên khí! Là pháp khí của thượng cổ đại năng để lại. Siêu cấp đại giáo như Hóa Thiên giáo quả nhiên còn trên Huyền Phong môn!”

“Thần huyền tu sĩ có nhục thân hòa và thần thông quá kinh nhân, đầu bay mất mà chưa chết!”

Trong Bất diệt tịnh bình, Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên đều chấn động, Hoàng Phủ Tuyết Luân mất thần huyền pháp tướng, nhục thân không chịu nổi uy năng thuật pháp mà tan nát, nhưng lão chưa chết, từ cổ vẫn phun ra quang trụ kinh nhân.

“Thần huyền đại năng nát đầu!”

“Đầu không còn mà chưa chết!”

“Dù là thần huyền đại năng, hủy diệt tu vi, đầu không còn thì cũng chết, chỉ là sát niệm và ý chí còn đang kích phát năng... Dù giết được y hay không, thần huyền đại năng chết chắc!”

“Thần huyền đại năng lại mất mạng...”

Tu sĩ thấy canh đó, thân thể không ngừng run lên.

Một thần huyền đại năng mất mạng sẽ khiến tu đạo giới dậy sóng.

“A! Người có nhân tính nữa không...!”

“Ta giúp người đỡ được đại bộ phận uy năng, mà người lại thừa cơ đánh lên bọn ta!”

Bọn Lưu Duy Chân đột nhiên kêu thê thảm, bị ngân quang hất bay.

Lưu Duy Chân thảm nhất, bị ngân sắc nguyên khí đốt thủng, trông con già hơn cả Ôn Thù.

Bị ba người toàn lực ngăn đón, tuyệt thế quang hoa của Hoàng Phủ Tuyệt Luân không phá được Bất diệt tịnh bình, Ngụy Tác lại phát ra đạo tôn sáng lòe hắt bay ba người, thập phần thê thảm.

“Hoàng Phủ Tuyệt Luân, ta đưa người lên đường!”

Giọng Ngụy Tác từ Bất diệt tịnh bình vang lên, tịnh bình lướt ngang, xuất hiện sau lưng Hoàng Phủ Tuyệt Luân không đầu.

Hoàng Phủ Tuyệt Luân phát ra tuyệt thế kiếm quang chém vào Bất diệt tịnh bình.

“Phù!”

Bất diệt tịnh bình nứt nhiều vết, thanh liên lại xuất hiện, đồng thời đạo tôn chói lòe ép lên Hoàng Phủ Tuyệt Luân.

Hoàng Phủ Tuyệt Luân chột ánh lên vô số ngân sắc quang điểm.

“Phù!”

Cùng lúc, trong cổ lão, tuyệt thế quang hoa đột nhiên dừng lại.

Khí tức hủy thiên diệt địa tan biến.

“Thần huyền đại năng... chết rồi...” Vô số người lạc giọng.

-o0o-

776. Chương 776: Giết Sạch!

Thần vương thật sự, thần huyền đại năng có thể dễ dàng diệt một thành trì lại mất mạng.

Khắp Mi Sơn thành, mọi tu sĩ đều không dám tin.

Nhưng quả là thế, thi thể không đầu của Thiên Kiếm tông thần huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyệt Luân rơi xuống, không hề còn sinh khí.

“Phù!”

Ngụy Tác tạm dừng kích phát Bất diệt tịnh bình, phát ra Huyền sát âm khí, hút thi thể Hoàng Phủ Tuyệt Luân về.

Hoàng Phủ Tuyệt Luân khô kiệt khí huyết và chân nguyên, ngay cả nội phủ cũng thành tro.

“Tìm xem có gì không đã.” Không hề dừng lại, Ngụy Tác đưa thi thể Hoàng Phủ Tuyệt Luân cho Âm Lệ Hoa và Linh Lung Thiên.

Một thần huyền đại năng bị gã giết, cả gã cũng chấn động, tuy chưa biết như thế sẽ có hậu quả gì nhưng chắc chắn sẽ dậy sóng, Hoàng Phủ Tuyết Luân có gì dùng được thì gã cứ lấy dùng đã.

Hà hưởng Ngụy Tác lần này không chỉ định giết mình Hoàng Phủ Tuyết Luân!

“Người tìm đi.”

“Lừa đảo, ta lấy bản mệnh kiếm nguyên và hai bán tiên giai cổ bảo. Tinh kim đó hữu dụng với ta, ba người này giao cho người, còn cả lão đầu có thần văn hắc ngọc vẫn ẩn trốn trong Mi Sơn thành.”

Linh Lung Thiên nói với Âm Lệ Hoa và Ngụy Tác đoạn thân ảnh loáng lên, lao xuống.

“A! A! A! Y đã giết Hoàng Phủ Tuyết Luân! Hoàng Phủ Tuyết Luân tuy chỉ tu vi Thần huyền nhất trọng, nhưng tu luyện thượng cổ kiếm kinh, uy năng đối địch hoàn toàn kém hơn tu sĩ Thần huyền lưỡng trọng,...” Trong Mi Sơn thành, Vũ Hoàng chân nhân xếp bằng trong một pháp trận, cho rằng đã thoát cũng run lên.

“Ba tên ngu xuẩn, ta đưa các người quy tây!”

Bất diệt tịnh bình lại lướt tới, xuất hiện trước mặt Lưu Duy Chân, Chung Hi và Ôn Thù.

“A!”

Ôn Thù hải hùng kêu to, Bất diệt tịnh bình phát ra cực hàn khí tức, khiến nhục thân y sắp nát.

“Oành!”

Bạch quang từ thỉnh không trút xuống, hình thành một ngọn roi, vung lên như vung cả ngọn núi, chống lại cực hàn pháp vực của Bất diệt tịnh bình.

“Đây là Đề sơn pháp tiên của Quảng Pháp thiên cung! Lẽ nào y...” Trong Mi Sơn thành có tu sĩ run lên, há miệng không dám tin.

Vù!

Ôn Thù miễn cưỡng vung ngọn roi như núi quét lùi bằng hàn thần văn, Ngụy Tác đột nhiên như đứng trưng mặt trời bước tới.

“Người không thể giết ta, ta là...” Ôn Thù biết mình tuyệt đối không chặn được đòn này.

“Là cái gì? Ngu xuẩn!” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh, không cho y cơ hội. Gã không đời nào tha cho đối phương, hôm nay y lãnh đủ, ngày sau tất tông môn của y sẽ thành đại địch.

“Chát!”

Ngụy Tác vung tay, ngân sắc thần quang lấp lóe, lưng Ôn Thù lồm vào, xương cốt và nội phủ nát vụn, y há miệng định nói gì đó nhưng không còn cơ hội, mau phun như suối khỏi miệng.

“A! Chết rồi! Y biết bất truyền chi bí Đề sơn pháp tiên của Quảng Pháp thiên cung, chắc cũng là nhân vật đỉnh cấp hoặc có quan hệ không thường với Quảng Pháp thiên cung...”

Ngụy Tác truy sát, uy thế khó tưởng tượng nổi. Ai cũng nhận ra Ôn Thù đã xong đời.

“Ta...” Ôn Thù bị Ngụy Tác giết, Lưu Duy Chân và Chung Hi đều kinh hãi, Chung Hi định để lộ thân phận.

Vù!

Ám kim sắc kiếm khí chém tới.

Ám hoàng kiếm khí!

Với tu vi hiện tại của gã thì triển Ám hoàng kiếm khí, không chỉ tốc độ cực kỳ kinh nhân, uy năng cũng ngồn tâm chống đỡ của tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng như Chung Hi. Cuồng bạo nguyên khí và thần thức uy áp khiến y không nói thành lời.

“A!”

Chung Hi biến sắc, biết rõ dù đỡ được đòn này của Ngụy Tác cũng không nổi đòn kế tiếp.

Tử kim sắc yêu bài bay lên, phát ra khí tức mênh mông, hóa thành tử kim sắc ảo quang.

“Bùng!”

Ngụy Tác kích phát ám kim sắc kiếm khí, bị tử kim sắc ảo quang bắn ra một đạo quang hoa chấn tan.

“Thần thánh phương nào dám giết...!”

Cùng lúc, giọng nói già nua vang lên, một lão giả mặc hắc sắc pháp bào, già như Vũ Hoàng chân nhân, mặt mũi khô quắt như cây khô, đầu tóc rụng gần hết từ trong tử kim sắc ảo quang đi ra. Lão giả tuy cực già nhưng linh quang cực kỳ chói lòa, ngưng thành vầng mặt trời sau lưng.

Lão giả rõ ràng là một lão bất tử cỡ bài tể.

“Đây là Tử...” Tròng mắt nhiều tu sĩ đồng co lại tỏ rõ thần sắc không dám tin.

Lão giả vừa đi ra, chưa kịp nói gì thì mắt trừng lớn, thần sắc uy nghiêm biến thành hải hùng.

“Oành!”

Một viên Đại tuyệt diệt kim đơn ràn rạt khí tức hủy diệt nổ tung trên tử kim sắc ảo quang, vô số hủy diệt quang điểm với tốc độ kinh nhân khuếch trương đi, hình thành một dai sáng khổng lồ.

Cùng lúc, Ngụy Tác lại cùng Bất diệt tịnh bình lướt ngang hư không.

Tất cả sững sờ.

“A!”

Lão giả mặc hắc sắc pháp bào và Chung Hi đi ra khỏi dải sáng hủy diệt, khắp người toàn máu, lác lư chực ngã.

“Chát!”

Bất diệt tịnh bình còn ở xa, linh vận động lòng người nhưng Ngụy Tác đột nhiên từ phía sau lão giả và Chung Hi thò ra, vung tay đánh tan linh quang của cả hai, cả hai va vấp nhau, nửa người lồm xồm, khó lòng sống sót.

“Tử Húc chân nhân! Là Tử Húc chân nhân của Tử Dương cung trăm năm trước đã hoành tảo chư thành! Lão bất tử này chưa chết... Mà thò ra lại bị giết ngay... A! A! A!”

“Lão bất tử của Tử Dương cung... y không phải thiên tài đệ tử của Tử Dương cung mà là chân truyền đại đệ tử, a, Ngụy Tác lại giết luôn y!”

Mi Sơn thành sôi trào, nhiều người nhận ra lão giả và Chung Hi nhưng không ai ngờ chưa kịp hô lên thì cả hai đã bị Ngụy Tác lấy mạng.

Ngụy Tác phát tay, ném thi thể Chung Hi và Tử Húc chân nhân vào Bất diệt tịnh bình.

Tất cả đều theo đúng kế hoạch, nếu không vì muốn lấy đồ của Chung Hi và Tử Húc chân nhân thì cả hai tất bị gã giết trong một chiêu, vì gã vẫn chưa dùng đến viên Tuyệt diệt kim đơn có uy lực mạnh nhất.

“A! Người không thể giết ta! Ta là Lưu...” Lưu Duy Chân hải hùng, Ngụy Tác giết Chung Hi và Tử Húc chân xong lại thi triển Động Hư bộ pháp, đến trước mặt y.

“Người không thể giết y, y là chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo!” Một tu sĩ mặc tử sắc pháp y từ trong Mi Sơn thành cấp tốc bay lên, kêu to.

“Đù hử, Hoàng Thiên đạo chân truyền đệ tử sao lại lén lút giả thành tu sĩ Thiên Huyền đại lục cùng Hoàng Phủ Tuyệt Luân vây đánh ta. Hoàng Phủ Tuyệt Luân và Hoàng Thiên đạo tông chủ đặt thành hiệp nghị, cả Vân Linh đại lục đều biết, đệ tử Hoàng Thiên đạo lại câu kết với Hoàng Phủ Tuyệt Luân thì là phản bội sư môn và sư tôn. Có Hoàng Thiên đạo chân truyền đệ tử nào làm thế?” Ngụy Tác lóe ngân quang, đạo tôn cùng một chớp mắt vỡ xuống.

“A!”

Lưu Duyệt Chân sáng rực hào quang nhưng không chống nổi, tỏ rõ thần sắc tuyệt vọng. Nửa người thành tro. Ngụy Tác hút lấy nạp bảo nang của Lưu Duyệt Chân.

“A!” Tu sĩ mặc tử sắc pháp y không ngừng run lên.

Y không ngờ Ngụy Tác lại giết Lưu Duyệt Chân!

“Người dám...!” Sau thoáng thất thần, y gào lên.

Y càng không ngờ là Ngụy Tác nhất bước đến trước mặt y.

“Người yêu ngôn hoặc chúng để cứu y, chắc là đồng bọn của Hoàng Phủ Tuyết Luân! Không giết người sao có thể lập uy!”

Một đạo ám kim sắc kiếm quang xuyên qua đầu đệ tử Hoàng Thiên đạo mặc tử sắc pháp y đoạn Ngụy Tác lôi nạp bảo nang của y ra, hắc hỏa thiêu đốt thân thể y thành tro.

“Sát nhân hủy thi.. Hủy thi diệt tích... quả quyết quá.”

“A! Tu sĩ mặc tử sắc pháp y đúng là đệ tử Hoàng Thiên đạo! A, cũng bị giết rồi!”

“Cái gì, đúng là đệ tử Hoàng Thiên đạo?! Người kia là chân truyền đệ tử?”

Mi Sơn thành sôi sùng sục, cơ hồ mỗi tu sĩ đô đều kêu to hoặc hít hơi lạnh.

“Vũ Hoàng chân nhân, trốn ở đó ta không tìm được sao!”

Ngụy Tác không dừng tay, nói to vào Mi Sơn thành.

“Không thể nào! Y không phát hiện được ta, chỉ dọa thôi.” Vũ Hoàng chân nhân run người.

“A!” Nhưng rồi lão phát hiện Bất diệt tịnh bình lao thẳng đến chỗ lão ẩn thân.

-o0o-

777. Chương 777: Quảng Pháp Ngọc Tượng, Thần Vương Pháp Tọa

“Còn định giết nữa?! Lão giả thi triển cấm chế trốn trong thành mà cũng bị phát hiện?”

“A! Đi mau, đừng để bị vạ lây!”

Mi Sơn thành có vô số tu sĩ kinh hoàng bỏ chạy.

Đầu tiên giết thần huyền đại năng rồi đến Kim đơn đại tu sĩ, lão bắt tử dùng thượng cổ truyền tông pháp bảo đến cứu viện cũng bị giết rồi đệ tử Hoàng Thiên đạo đứng ra chỉ trò cũng mất mạng, trong mắt mọi tu sĩ, Ngụy Tác quá quyết đoán.

“Xoẹt!!”

Vũ Hoàng chân nhân lao ra nhưng Ngụy Tác thi triển Động Hư bộ pháp, cơ hồ trực tiếp ép xuống đỉnh đầu.

“Đừng bức người quá.” Vũ Hoàng chân nhân tuyệt vọng, gầm lên.

“Lẽ nào ta bức người, ta đã sang Vân Linh đại lục, các người còn đến giết ta, giờ định thế nào?” Ngụy Tác cười lạnh.

“Người!” Vũ Hoàng chân nhân ghen hờn.

“Vậy thì...” Vũ Hoàng chân nhân thấy đạo quân chói lòa bắn vào mình thì nhả nhúm mặt mày, định tự nổ kim đơn, khí diễm hủy diệt phát ra.

“Phù!”

Linh Lung Thiên đột nhiên xuất hiện ngay sát lưng Vũ Hoàng chân nhân.

“Lẽ nào ai cũng có thể cười lên đầu ta! Vậy thì chết đi!” Vũ Hoàng chân nhân thấy đão Linh Lung Thiên hóa thành tử quang lao tới thì giận xì khói, định tự nổ kim đơn, hạng các ké mà cũng định bắt nạt lão hủ.

“Sống.” Ngụy Tác thần nhiên cất giọng trong Bất diệt tịnh bình.

“Chết đi...!” Vũ Hoàng chân nhân gầm lên, một đạo quang hoa bắn ra, định hất Linh Lung Thiên văng đi, lúc tự nổ kim đơn mà nhục thân trọng thương, chân nguyên không chảy vào thì kim đơn không thể tự nổ. Dù kích phát đạo thuật pháp này không giết được Linh Lung Thiên nhưng chặn được một, hai tích tắc là đủ cho kim đơn nổ.

Nhưng mắt lão lồi lên, không nói được chữ nào vì Linh Lung Thiên không hề dừng lại, quang hoa lão phát ra tan biến. Chát! Linh Lung Thiên đá trúng lưng lão, chấn gãy xương sống khiến lão không thể tự nổ kim đơn.

“Phù!”

Vũ Hoàng chân nhân hộc máu, “Ngươi...” Xem ra Hoàng Phủ Tuyết Luân đã giấu lão không ít việc, cả việc Linh Lung Thiên là Linh tộc đào được trong linh thạch khoáng mạch cũng giấu.

Linh Lung Thiên nhờ Bắc Mang hóa hình phù biến thành đại hán mặt đỏ võ gãy một rễ xương sườn Vũ Hoàng chân nhân, hất lão văng đi.

Ngân quang lóe lên, Ngụy Tác thu Bất diệt tịnh bình, chụp lấy Vũ Hoàng chân nhân.

“A! Bất sống! Y nói sống là bất sống!”

“Trợ thủ của y cũng lợi hại quá! Lão giả này tu vi Kim đơn ngũ trọng, cách thần huyền chỉ một bước mà cũng bị đánh bay!”

Nhiều tu sĩ rợn tóc gáy.

“Lại có đại tu sĩ đến rồi... không phải Kim đơn đại tu sĩ thông thường!” Cùng lúc, khí tức hùng hậu từ trên không toát ra.

Khí tức này như tinh hà cuộn cuộn, đại tu sĩ thông thường không so được.

“Là Quảng pháp ngọc tượng của Quảng Pháp thiên cung! Quảng Pháp thiên cung đại tu sĩ đến rồi!” Nhiều người kinh hô.

Bạch quang hùng hậu lao tới Mi Sơn thành là một con bạch ngọc thần tượng khổng lồ lấp lánh tinh quang, phía trên có hai tu sĩ.

“Oành!” Cơ hồ bọn Ngụy Tác vừa kịp nhìn lên bạch ngọc thần tượng thì một dải khí tức càn chấn động thiên địa phun trào.

Như một vi sao băng đột nhiên giáng xuống.

Kim quang chói lòa kéo theo dải đuôi dài, thậm chí hình thành kim sắc hỏa vân trên không.

Lim quang là một kim sắc liên đài, đáy có bốn thiên tôn phù văn, kim sắc quang điểm hình thành bốn thần vương hư ảnh, cao hơn mười trượng, cầm cổ cầm, trường kiếm, bảo tán, hàng ma xử.

“Ai dám giết đệ đệ của ta!” Giọng nói chứa sát ý kinh thiên cùng khí tức uy nghiêm từ kim sắc liên đài như vẩn tinh giáng lâm, chấn động thiên địa.

“Tứ thần vương pháp tọa! Tứ thần vương pháp tọa của Hoàng Thiên đạo, chân truyền đại đệ tử Lưu Chân Võ đến rồi! Lẽ nào Ngụy Tác vừa giết Lưu Duy Chân! A a a! Đây là nhân vật cở thái tử của Hoàng Thiên đạo!”

“Lưu Duy Chân, trời ạ! Vừa nãy lẽ nào y giết Lưu Duy Chân. Không thì Lưu Chân Võ không thể biết, không đến đây. Tử Húc chân nhân đến... Quảng Pháp thiên cung đại tu sĩ cũng đến... Lẽ nào hai người còn lại bị y giết có quen Lưu Duy Chân, Tử Dương cung chân truyền đại đệ tử Chung Hi và Quảng Pháp thiên cung chân truyền đại đệ tử Ôn Thù? A, nếu thế thì...”

Tu sĩ Mi Sơn thành hải hùng đến tề đại.

“Làm sao đây?” Âm Lệ Hoa liên tục hít sâu, bình phục tâm thần.

“Mặc kệ, thu hết đồ của chúng đã, chúng ta đợi chúng đến.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, đợi Quảng pháp ngọc tượng và Tứ thần vương pháp tọa đến. Xem ra chân truyền đệ tử của Quảng Pháp thiên cung và Hoàng Thiên đạo cũng có pháp khí kiểu Nguyên thần đẳng như Huyền Phong môn, vừa chết là tông môn đến ngay.

“Quảng pháp ngọc tượng có chứa thần văn, do thần huyền đại năng vừa ngộ ra thần văn luyện chế, chỉ là bán tiên khí.”

“Tứ thần vương pháp tọa lại lắm, có thể tự hút thiên địa nguyên khí...” Linh Lung Thiên đứng sau lưng Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, xách lão giả Hắc Phong tông còn đang ngất xỉu, lên quan sát tình hình.

“Oành...”

Kim sắc khí diễm như thần hải sôi trào, dấy lên vân khí vô hư không. Tứ thần vương pháp tọa có tốc độ hơn cả Quảng pháp ngọc tượng, đến Mi Sơn thành trước.

Tứ thần vương pháp tọa có bốn thần vương hư ảnh, Lưu Chân Võ đứng giữa.

Chân truyền đại đệ tử của Hoàng Thiên đạo tuần tú dị thường, mặc kim hoàng sắc trường bào dài quét đất, như cánh hoa sen tách ra bay mầu trên hư không.

Đồng tử của y sâu thẳm, lóe lên như có sao trời ánh lên, bạch sắc thần quang hình thành một bảo bình cao năm trượng sau lưng, trong bảo bình có đại đế thần tượng như bạch ngọc.

“Không hổ là đệ tử kiệt xuất nhất của siêu cấp đại tông môn... y có khác gì thần chi chân chính... Nếu tu thành thần huyền thì còn thể nào nữa.” Uy thế của Lưu Chân Võ khiến tuyệt đại đa số tu sĩ Mi Sơn thành run rẩy.

“Người là ai, đệ đệ của ta do người giết?” Lưu Chân Võ lạnh lùng, như tượng thần vương, hỏi Ngụy Tác nhưng mục quang cực kỳ băng lãnh.

“Đề Đăng chân nhân và Hoàng Pháp chân nhân... Đề Đăng chân nhân cùng thời với Tử Dương tông Tử Húc chân nhân, thể mà chưa chết... hai thái thượng trưởng lão Quảng Pháp thiên cung cùng tới...”

Quảng pháp ngọc tượng trắng toát, dưới chân có linh quang ngưng thành lá sen, khác nào cưỡi lá sen lướt trên không, càng lúc càng đến gần, hai tu sĩ Quảng Pháp thiên cung cũng hiện rõ. Bên phải là thanh bào lão đạo tóc bạc công lưng, linh khí không hiện lên nhưng mi tâm lấp lánh thanh quang tự đĩa đèn, còn lại là một lão giả mặc huyền sắc pháp bào, chân đi tử kim ngoa, thân thể cao lớn, mục quang uy nghiêm, linh khí cực kỳ nồng, ngưng thành hư ảnh tử kim sắc đạo tôn đưa tay ra phía trước, tựa hồ không ngừng tụng kinh truyền pháp.

Hai tu sĩ nay đều là thái thượng trưởng lão Quảng Pháp thiên cung, bình thường không mấy khi xuất hiện, nhất là Đề Đăng chân nhân cùng thời với Vũ Hoàng chân nhân, Tử Húc chân nhân, bối phận cao hơn Quảng Pháp thiên cung tông chủ một bậc, những nhân vật già cỡ này, cả tu đạo giới không còn bao nhiêu.

“Hoàng Thiên đạo còn tu sĩ nữa... Biết đâu tiếp theo có đại tu sĩ của Tử Dương tông đến, trong một ngày, chân truyền đệ tử và thái thượng trưởng lão đều cứu đều bị giết, khẳng định toàn tông chấn động, chưa biết chừng cả tông chủ cũng sẽ tới, mang theo bí bảo.”

Ngoài xa còn bạch sắc thần quang rần rạt khí tức lao tới, mọi tu sĩ Mi Sơn thành đều thấy khó tưởng tượng nổi, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Hoàng Thiên đạo?” Cùng lúc, mọi tu sĩ Mi Sơn thành thấy Ngụy Tác thập phần kinh ngạc nhìn Lưu Chân Võ, “Các là Hoàng Thiên đạo chân truyền đại đệ tử Lưu Chân Võ? Tại hạ ban nãy vừa giết một thần huyền đại năng, cả mấy Kim đơn tu sĩ, nhưng họ đến giết mổ, lại là tu sĩ Thiên Huyền đại lục, các hạ có ý gì.”

“Cái gì! Giết thần huyền!”

Bọn Lưu Chân Võ mang theo vô thượng sát ý xông tới, cao cao tại thượng, nhưng nghe Ngụy Tác nói xong thì nhân quang Lưu Chân Võ lóe lên, Đề Đăng chân nhân và Hoàng Pháp chân nhân khí thế hung hung cũng dừng lại.

Mi Sơn thành còn vương khí tức thần huyền đại năng.

Họ nhìn rõ lão giả bị Ngụy Tác chế trụ là tu vi Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ.

“Đại sư huynh!” Có hai tu sĩ rời Mi Sơn thành, trên mình tỏa bạch sắc thần quang, tựa hồ là nội môn đệ tử của Hoàng Thiên đạo, tu vi Phân niệm cảnh.

“Liễu sư huynh... cả Tử Dương cung Chung Hi sư huynh và Tử Húc chân nhân đều bị y giết...” Hai tu sĩ run lên, nói năng cũng không liền mạch, cực kỳ sợ hãi Ngụy Tác và Lưu Chân Võ.

“Cái gì!”

Hai lão bắt tử Quảng Pháp thiên cung biến hẳn sắc mặt.

-o0o-

778. Chương 778: Muốn Đi, Không Ai Ngăn Được

“Lưỡng vị thái thượng trưởng lão sao lại đến đây?” Lưu Chân Võ lạnh lùng nhìn Ngụy Tác đoạn hỏi hai lão bắt tử Quảng Pháp thiên cung.

Ngoài mặt y thập phần bình tĩnh, nhưng trong lòng kinh đào hải lãng. Thần huyền đại năng mất mạng sẽ khiến cả tu đạo giới chấn động, hà huống chết trong tay Kim đơn tu sĩ.

“Bọn lão phu cảm ứng được Ôn Thù chết nên tới.” Hai lão bắt tử Quảng Pháp thiên cung không dám tin, cứ nhìn Ngụy Tác. Lẽ nào y mật lớn bằng trời, giết cả ba nhân vật thái tử cấp của Hoàng Thiên đạo, Tử Dương cung, Quảng Pháp thiên cung rồi giết cả Tử Húc chân nhân.

“Tức là đệ đệ của ta và Ôn Thù, Chung Hi, đều chết trong tay y?” Lưu Chân Võ thần sắc băng lãnh, liếc hai đệ tử Hoàng Thiên đạo.

“Đại... Đại sư huynh, đích xác đều bị y giết.” Hai đệ tử Hoàng Thiên đạo run rẩy đáp.

“Người là tu sĩ họ Ngụy của Âm Thi tông?” Lưu Chân Võ nhìn Ngụy Tác, khí thế bức nhân, “Người dựa vào đâu mà dám giết chân truyền đệ tử của ba tông môn!”

“Mô không hiểu ý các hạ.” Ngụy Tác tỏ vẻ vô tội, “Lẽ nào trong các tu sĩ Thiên Huyền đại lục giết mổ có người của tông môn các vị? Không thể nào.”

“Người không biết thân phận họ?” Lưu Chân Võ hơi nheo mắt lại, cười lạnh.

“Tu sĩ Mi Sơn thành đều biết, không tin các hạ cứ hỏi họ.” Ngụy Tác chỉ vào hai đệ tử Hoàng Thiên đạo, “Mô đấu với Hoàng Phủ Tuyết Luân cùng mấy tu sĩ khác, không chỉ một lần hỏi lai lịch, tất cả đều nói là tu sĩ Thiên Huyền đại lục. Họ cùng Hoàng Phủ Tuyết Luân liên thủ đối phó mô, còn giúp Hoàng Phủ Tuyết Luân chống lại thuật pháp của mô.”

“Y nói thật chứ?” Lưu Chân Võ hỏi hai đệ tử Hoàng Thiên đạo, lạnh giọng.

“Y...” Cả hai không dám nói.

“Nói mau!” Lưu Chân Võ mục quang lóe lên, sát cơ kinh nhân.

“Y nói thật...” Một đệ tử Hoàng Thiên đạo nén kinh hãi cúi đầu.

“Qua cách ăn mặc, mô không nhận ra thân phận chân thực của họ.” Ngụy Tác tiếp lời, “Quý tông tông chủ và Hóa Thiên giáo tông chủ cùng lưỡng vị thần huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyết Luân, Diệp Huyền Thành của Thiên Huyền đại lục giao chiến, bức lui họ đi thì Lưu Duy Chân cũng có mặt, biết Hoàng Phủ Tuyết Luân cùng Diệp Huyền Thành và quý tông tông chủ đạt thành hiệp nghị, rút về Thiên Huyền đại lục, không đối phó mô. Mô sao biết được họ cùng Hoàng Phủ Tuyết Luân đối phó mình. Y làm thế là phản lệnh của sư tôn hả? Chắc các vị nhầm rồi.”

“Cái gì mà nhầm, chắc bọn Lưu Duy Chân thêm thường bảo vật của y nên cùng Hoàng Phủ Tuyệt Luân liên thủ giết y! Chân truyền đệ tử của siêu cấp đại tông môn đều là thần vương thái tử, có việc gì mà không dám làm.”

“Là Lưu Duy Chân... lần này đúng là dính phải thứ dữ. Không cướp được đồ mà lại bị giết như cướp vặt, Hoàng Thiên đạo phải ngậm bồ hòn rồi.”

“Hoàng Thiên đạo thì dù đuối lý, Ngụy Tác mà giết chân truyền đệ tử kiệt xuất, em ruột của Lưu Chân Vô thì tất họ không bỏ qua... đại họa rồi.”

Nhiều tu sĩ Mi Sơn thành hít hơi lạnh, không ngờ bị giết là Lưu Duy Chân, Chung Hi và Ôn Thù.

“Dù thế, khi bọn đệ đệ không địch nổi tất sẽ lên tiếng, chắc người nhận ra nhưng không có họ cơ hội.” Tình hình không có lợi cho Lưu Chân Vô chút vắn nhưng y vẫn nhìn Ngụy Tác, băng lãnh nói, “Tử Húc chân nhân đã tới, dù người không phải tu sĩ Vân Linh đại lục, thì còn Âm Lệ Hoa có mặt, không thể nào không nhận ra.”

“Hoàng Thiên đạo đã nhắc nhở mà người vẫn giết, rõ ràng giả đồ!” Lưu Chân Vô bước lên, thần đài khổng lồ cùng di động, khí thế cực kỳ bức nhân.

“Lão giả đó là Tử Húc chân nhân? Đấu pháp kiểu đó chỉ trong tích tắc là thay đổi vạn lần, tu vi của mỗi không bằng thần huyền, phải dốc toàn lực, đã ném Tuyệt diệt kim đơn rs thì đâu có kịp nhìn là ai.” Ngụy Tác thập phần bình tĩnh, nhìn Lưu Chân Vô khí thế bức nhân, nhạt giọng, “Mỗi chưa thấy ai nói ra thân phận.”

“Theo ta về Hoàng Thiên đạo, ta sẽ biết người nói thật hay giả.” Lưu Chân Vô mắt lóe lên hàn quang, bước tới một bước.

“Tại hạ nhận được Đại hóa kim giản, phải tham gia Hóa Thiên đại minh. Nếu có việc, cứ đến Hóa Thiên giáo thuyết.” Ngụy Tác lắc đầu.

“Ta không tin người có thể giết thần huyền đại năng, mà hoài nghi người cùng thần huyền đại năng của Thiên Huyền đại lục bày trò giết đệ đệ của ta.” Lưu Chân Vô lạnh giọng.

“Ta có thể giết thần huyền đại năng là dựa vào một món pháp bảo phòng ngự mà thần huyền đại năng không thể công phá.” Ngụy Tác thản nhiên: “Tu sĩ Mi Sơn thành đều thấy, còn thần huyền đại năng chết như thể nào, thì họ cũng thấy rõ, ta không cần giải.”

“Đề giai tu sĩ sao nhận ra được.” Lưu Chân Vô lạnh lùng nhìn khắp Mi Sơn thành, “Tốt nhất theo ta về Hoàng Thiên đạo, không thì bọn ta đành xuất thủ.”

“Các hạ định vô lễ hử.” Ngụy Tác liếc xéo Lưu Chân Vô, “Mỗi muốn đi, các hạ không cần được.”

“Xem ra người coi thường Hoàng Thiên đạo, định chống lại bản tông!” Lưu Chân Vô lạnh lùng, “Để ta xem người đi kiểu gì.”

“Đừng có chụp mũ!”

“Ngụy Tác giết cả thần huyền, Lưu Chân Vô có thủ đoạn càng kinh nhân?”

“Hoàng Thiên đạo quả nhiên ngang ngược, một câu là phủ nhận điều mọi tu sĩ Mi Sơn thành nhìn thấy.”

“Y định đối phó!”

“Nếu trong sơn môn Hoàng Thiên đạo tất tùy tiện tìm cơ trấn áp được y ngay.” Tu sĩ Mi Sơn thành thập phần khẩn trương, lo rằng một trường đại chiến sắp bạo phát.

“Ta không đi được?” Ngụy Tác không nhiều lời với Lưu Chân Vô, sáng rực thần quang bước đi.

Chỉ một bước, Ngụy Tác đưa Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên và Vũ Hoàng chân nhân, cùng lão giả Hắc Phong tông chưa tỉnh lại đi liền mười dặm. Bỏ Lưu Chân Vô và hai lão bất tử Quảng Pháp thiên cung xa lắc.

“Đây là đòn pháp gì, thoáng cái đã vượt mười dặm!”

Hai lão bắt tử Quảng Pháp thiên cung kinh hãi, quả là vô thượng cường pháp khó tưởng tượng nổi, ngại ngần được.

Lưu Chân Vô biến sắc, Tứ thần vương pháp tọa rực kim sắc thần huy đuổi theo bọn Ngụy Tác.

“Chặn lại!”

Lưu Chân Vô thập phần lãnh tĩnh hô to, “Thuật pháp này tiêu hao chân nguyên cực kỳ kịch liệt, không thể liên tục thi triển.”

“Không hổ là thân truyền cao túc của thần huyền đại năng, nhãn quang khá lắm...”

Hai lão bắt tử Quảng Pháp thiên cung thấy Lưu Chân Vô thoáng nhìn là nhận ra vấn đề thì cũng y đuổi theo.

Lưu Chân Vô xanh lét mặt mày vì Ngụy Tác thi pháp liên hoàn, một mạch thi triển Động Hư bộ pháp, thoáng sau đã bỏ y và hai lão bắt tử Quảng Pháp thiên cung xa lắc, ngay cả bóng gã cũng mất hút.

“Nhanh quá, vô thượng cường pháp này cả thần huyền đại năng cũng không kịp, chẳng trách Hoàng Phủ Tuyệt Luân lại lần xuất thủ đều mang theo Vũ Hoàng chân nhân, không ngờ tính toán đủ đường vẫn chết trong tay y.”

“Chẳng trách y tại Thiên Huyền đại lục cũng giết được chân truyền đại đệ tử và mấy lão bắt tử Huyền Phong môn, thần thông này trong số tu sĩ Kim đơn kỳ khăng định vô địch.”

“Lưu Chân Vô định dựa vào sư môn bối cảnh, không ngờ không làm gì được người ta.”

Ngụy Tác trước đây mang theo Bất diệt tịnh bình, mỗi lần chỉ lướt được mấy dặm nhưng giờ toàn lực thi triển Động Hư bộ pháp, mỗi bước là mười dặm khiến mọi tu sĩ Mi Sơn thành kinh thán.

“Ta sẽ bắt y trả giá!” Lưu Chân Vô mắt ánh lên rồi khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng bảo hai lão bắt tử Quảng Pháp thiên cung: “Y đến Hóa Thiên giáo, chúng ta cũng đến đối phó y! Lương vị thái thượng trưởng lão thấy thế nào?”

“Tất nhiên không thể để y chết là xong, chúng ta đến Hóa Thiên giáo, nhất tề đối phó y!” Hai lão bắt tử Quảng Pháp thiên cung nhìn nhau, gật đầu.

...

“Phu quân, chúng ta thật sự tham gia đại hội của Hóa Thiên giáo?” Ngụy Tác liên tục thi triển Địa Mẫu cổ kinh phối hợp với Động Hư bộ pháp, Âm Lệ Hoa bèn hỏi.

“Lần này chúng ta có lý do giết những kẻ đó, nếu không đi thì không thể giải thích. Chúng ta cứ đưa ra lý lẽ tại Hóa Thiên giáo, mọi tông môn tham gia Đại Hóa minh đều có mặt, Hóa Thiên giáo không thể bỏ qua, trừ phi họ không cần Đại Hóa minh nữa. Chỉ cần khiến họ không thể quang minh chính đại động thủ đối phó Âm Thi tông, ta sợ gì ai.” Ngụy Tác không hề e dè, “Xem những kẻ này có đồ tốt không đã.”

Ngụy Tác biết khi đến Hóa Thiên giáo, dù Hoàng Thiên đạo đuổi lý, không thể đối phó bọn gã nhưng sẽ đòi đồ, cả ba cùng Hoàng Phủ Tuyệt Luân giết gã thì nuốt được gì gã sẽ nuốt, không đời nào chịu trả lại.

-o0o-

779. Chương 779: Đại Hội Là Cơ Hội

“Nạp bảo nang của chúng có cấm chế. Cương nha muội, người xử lý đi.”

Ngụy Tác vung tay, lấy nạp bảo nang của bọn Lưu Duy Chân, Tử Húc chân nhân và chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo mặc tử sắc pháp y cùng của Vũ Hoàng chân nhân ra đưa cho Linh Lung Thiên.

“Phù!”

Linh Lung Thiên thu hai bán tiên giai pháp bảo, tâm tình tựa hồ vui vẻ hẳn, không đưa ra điều kiện gì với Ngụy Tác, hơi sắc thủ trạc sáng lên, bốn nạp bảo nang lóe sáng rồi tan tành.

“Người bắt sống lão làm gì?” Đồng thời, Linh Lung Thiên liếc Vũ Hoàng chân nhân đã bị Ngụy Tác chế trụ không nói thành lời, trên mình dính đầy vết máu tự ộc ra, trông thoi thóp nhưng đôi mắt oán độc nhìn gã.

“Ta muốn hỏi lão mấy câu.” Ngụy Tác không vội, chỉ đánh ngất Vũ Hoàng chân nhân lấy rồi Đường quý quán ra, gọi lục bào lão đầu.

“Lại giết được một toán đối đầu?” Vừa hiện thân đã thấy trước mặt Linh Lung Thiên có bốn nạp bảo nang, lục bào lão đầu kêu lên.

“Đây là Vũ Hoàng chân nhân! Y cũng bị bắt, lẽ nào Hoàng Phủ Tuyết Luân...” Liếc Vũ Hoàng chân nhân đã ngất xỉu, lục bào lão đầu rùng mình.

“Hoàng Phủ Tuyết Luân câu kết với bọn Lưu Duy Chân giết ta nhưng bị ta giết hết rồi.” Ngụy Tác giải thích đoạn bảo Âm Lệ Hoa đạo: “Âm đại tông chủ, Hoàng Phủ Tuyết Luân có đồ gì tốt chăng?”

Mọi thứ của Hoàng Phủ Tuyết Luân, gã đã bảo Âm Lệ Hoa và Linh Lung Thiên xem xét trước.

“Có một tấm gương.” Âm Lệ Hoa đã trấn định, lấy nạp bảo nang của Hoàng Phủ Tuyết Luân ra, lấy ra một tấm hoàng sắc cổ kính.

Cổ kính hình tròn, màu vàng sáng, linh quang lấp lánh, trên mặt kính có phù văn như sóng nước, tuy bằng tinh kim nhưng cực cứng.

“Chắc là pháp bảo Hoàng Phủ Tuyết Luân dùng để truy đuổi chúng ta.” Ngụy Tác liếc kim hoàng sắc cổ kính, là tấm Hoàng Phủ Tuyết Luân đã chặn đường gã và Linh Lung Thiên ở rìa Vân Linh đại lục.

“Thiên hải thần lan kính, pháp bảo truy tung của thượng cổ Thần Lan tông, do một loại không gian tinh thạch kỳ dị luyện chế thành, dồn một chút khí tức ở chỗ đầu pháp vào thì sẽ cảm ứng được mỗi tu sĩ có mặt ở đó, biết cả tu sĩ đó đang ở đâu. Mỗi ngày chỉ kích phát được một lần.” Lục bào lão đầu nhìn kỹ cổ kính, hít sâu một hơi kêu lên.

“Vị như tại một nơi có mấy người cùng đầu pháp, đến đó dồn khí tức vào, nếu mấy người này chưa chết thì cổ kính sẽ hiện rõ họ đi đâu?” Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa nhìn nhau. Nếu thế thì pháp bảo này là chí bảo hiếm có, không chỉ có thể truy tung, mà còn biết có ai từng qua, đang ở đâu.

“Đích xác như thế. Cổ kính này cực kỳ huyền ảo, nghe nói dù có hơn nghìn người cùng động thủ ở một nơi, nếu còn sống hết thì cổ kính có thể hiện rõ những người này ở đâu, cảnh tượng chung quang, trùng trùng điệp điệp phía trên tấm kính.” Lục bào lão đầu khẳng định.

“Đồ của thần huyền đại năng, quả nhiên phi phàm.” Ngụy Tác thu cổ kính vào nạp bảo thủ trạc.

“Còn một ngọc giản, tỷ đã đọc quá, chắc là một môn thượng cổ kiếm kinh.” Âm Lệ Hoa lấy ra mặc sắc cổ ngọc phù, đưa đến trước mặt Ngụy Tác.

“Thượng cổ kiếm kinh!” Ngụy Tác sáng mắt lên, thập phần kích động, đón lấy cổ ngọc phù, thần thức dồn vào.

Kiểm quyết của Hoàng Phủ Tuyết Luân uy lực cực kỳ kinh nhân, không có Linh Lung Thiên hiệp trợ, chưa biết chừng hôm nay Ngụy Tác thắng được mà bị lão giết. Nếu lấy được thượng cổ kiếm kinh đó, dù đem Bất diệt tịnh bình trọng luyện thành kiếm, uy lực tất không kém gì tiên khí.

“Vô thủy kiếm kinh?” Ngụy Tác hơi ngẩn ra, cho rằng môn kiếm kinh này không phải thuật pháp tiến công mà thiên về phòng ngự.

“Vô thủy kiếm kinh?” Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang, tra xét nạp bảo nang của bọn Lưu Duy Chân, nghe thể cũng cả kính đưa tay ra.

Ngụy Tác thấy nó muốn xem thiên kiếm kinh này thì không nhiều lời, trực tiếp đưa cổ phù giao. “Đúng là môn kiếm kinh này.” Linh Lung Thiên liếc nhanh đoạn hít sâu một hơi, “Không ngờ đạo thuật pháp của y còn lưu truyền.”

“Ai? Môn kiếm kinh này bất phàm lắm hả?” Ngự khí và thần sắc Linh Lung Thiên khiến Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, lục bào lão đầu đều nhậ ra kiếm kinh này tuyệt đối phi phàm.

“Là một siêu cấp đại năng tham gia trận chiến Bắc Mang hơn sáu vạn năm trước, kiếm uy vô song... bị Hoang tộc dùng một món chí bảo giết chết. Không ngờ còn lại một môn kiếm kinh.” Linh Lung Thiên trả mặc sắc cổ ngọc phù cho Ngụy Tác, “Kiếm kinh này ngưng thành vô số phi kiếm trong suốt quay quanh mình trong vòng ba mươi trượng, là kiếm quyết phòng ngự. Lúc trước Hoàng Phủ Tuyệt Luân có dòng kiếm khí, ta tưởng là thần huyền uy năng, không ngờ lão lấy được môn kiếm kinh này.”

“Thuật pháp này sẽ khiến vạn kiếm hình thành dòng chảy trong suốt quanh mình?” Ngụy Tác hiểu ra. Hoàng Phủ Tuyệt Luân lúc giao đấu với quanh mình có hơn vạn kiếm khí, hình thành một dòng thác chảy, khí thể cực kỳ kinh nhân.

“Hoang tộc vì phá đạo thuật pháp phòng ngự của siêu cấp đại năng đó mà tổn hủy một món vô thượng tiên khí. Môn kiếm kinh này khẳng định là thiên cấp đỉnh giai phòng ngự thuật pháp.” Linh Lung Thiên bảo.

“Thiên cấp đỉnh giai phòng ngự thuật pháp?” Ngụy Tác nuốt nước bọt. Gã tuy có Bất diệt tịnh bình nhưng chưa có thuật pháp phòng ngự đặc biệt lợi hại. Đối với nhất tu sĩ thì pháp bảo, thuật pháp, công pháp đều cực kỳ trọng yếu. Tể xuất pháp bảo cũng đồng thời thi triển thuật pháp. Ngụy Tác hiện tại có toàn dịch thủ cấp cao, ngay cả bọn Lưu Duy Chân cũng có bán tiên giai pháp khí khiến gã cả kinh. Số lượng pháp bảo của Vân Linh đại lục không bằng Thiên Huyền đại lục nên siêu cấp đại tông môn của họ tích lũy lại hơn hẳn, với gã có thêm một thứ phòng ngự kinh nhân sẽ càng an toàn.

“Còn vật gì nữa?” Nuốt nước bọt nhưng Ngụy Tác không vội nghiên kiếm kinh mà hỏi Âm Lệ Hoa. Thần huyền đại năng có toàn những thứ phẩm giai cực kỳ kinh nhân, hai thứ lấy ra đều là chí bảo, thành thử gã càng mong chờ xem thần huyền đại năng Hoàng Phủ Tuyệt Luân vượt nghìn dặm đến tặng đồ còn thứ gì hay ho nữa.

“Còn cả mặc châu, không biết có tác dụng gì, ngoài ra chỉ là phổ thông đơn dược.” Âm Lệ Hoa lấy ra một viên hắc sắc châu tử cỡ mắt rồng, đưa cho Ngụy Tác và Linh Lung Thiên. Viên ngọc tròn xoe, không có quang hoa hay mùi vị gì, cũng không có phù văn nhưng khí tức cực kỳ xa xưa, thoát nhìn là biết có từ viễn cổ.

“Đây là Bất lão minh đơn.” Linh Lung Thiên giật giật chàm mà, không ngờ lại thấy thứ này.

“Bất lão minh đơn là gì?” Lục bào lão đầu hơi hồ thẹn, vì chưa từng nghe thấy tên đơn dược này.

“Dùng Bất lão thảo và Minh hà âm sa luyện chế thành tiên giai đơn dược, nhưng vô dụng với tu sĩ bình thường mà chỉ hữu dụng với những lão bất tử sắp cận thọ nguyên.” Linh Lung Thiên liếc Ngụy Tác và lục bào lão đầu, “Vật này khiến tu sĩ dù nhục thân sinh cơ đoạn tuyệt, thần thức không tan đi mà biến thành âm minh tử vật.”

“Linh dược này khiến tu sĩ dù nhục thân tử vong nhưng ý thức không tan mà thành cương thi?” Ngụy Tác hít hơi lạnh, gã từng nghe Linh Lung Thiên giải thích về cộng âm thảo để hại người và âm minh tử vật thì biết tu sĩ như thế vẫn còn thần thông kinh nhân.

“Nếu phổ thông tu sĩ uống vào sẽ biến thành âm minh tử vật, dược lực đơn dược này có thể tồn tại ba trăm năm.” Linh Lung Thiên bảo Ngụy Tác: “Đơn dược này đối với mọi tông môn đều là chí bảo, những lão bất tử sắp tọa hóa có được cũng tương đương với sống thêm ba trăm năm, trấn thủ tông môn thêm ba trăm năm, chỉ là thành âm minh tử vật thì trừ phi tham ngộ được tu hành chi pháp, không thì tu sẽ đứng im.”

“Hoàng Phủ Tuyệt Luân vốn còn hơn một trăm năm thọ nguyên, nhưng đã chuẩn bị đơn dược này, chỉ là lão không ngờ lại chế trong tay ta.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, tuy gã không dùng đến nhưng chưa biết chừng giao hoán đại hội lần này sẽ có tông môn hoặc lão bất tử muốn có nên có thể đem ra trao đổi. Ngụy Tác cơ hồ biết trước, Hoàng Phủ Thiên dù đối phó gã cũng không phá hoại đại hội, tối đa chỉ tìm cơ hội ám toán. Đại hội lần này khẳng định nhiều dị bảo, cũng là cơ hội dễ thắng thực lực.

“Nếu ta không lầm, trong này có một mảnh vỡ của thượng cổ đại năng để lại.” Thấy nạp bảo nang của Hoàng Phủ Tuyệt Luân không còn đồ tốt, Linh Lung Thiên chỉ vào một cái của bọn Lưu Duy Chân.

-o0o-

780. Chương 780: Nuốt Sạch

Một mảnh ngói vỡ vàng rực lơ lửng tại trước mặt Ngụy Tác.

Mảnh ngói lấy được từ nạp bảo nang của Chung Hi, chỉ nửa bàn tay nhưng toát lên khí tức hơn xa thần huyền. Mảnh ngói tuy như gốm nhưng cực cứng, không hiểu do chất liệu gì luyện chế thành, bề mặt có những lỗ cực nhỏ, mắt thường khó thấy, những lỗ này như phù văn, khúc khúc chiết chiết găm sâu vào, huyền ảo khôn tả.

“Người thử dồn chân nguyên vào kích phát, rồi phát một đạo lôi hệ thuật pháp vào nó.” Lục bào lão đầu cha từng thấy, còn Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang, nhìn kỹ rồi bảo Ngụy Tác.

“Thật ra là cái gì?”

Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, lục bào lão đầu cả kinh, Ngụy Tác dồn chân nguyên vào thì mảnh ngói đột nhiên lóe sáng kim khí, như vân khí sôi lên, gã phát Kim xà lôi quyết thì mọi lôi quang đều bị hút hết.

“Người gặp may rồi, đây là mảnh vỡ Độ ách kim ngõa. Độ ách kim ngõa là tiên khí của thượng cổ siêu cấp đại năng luyện chế, cơ hồ có thể hấp nạp tất cả lôi cương. Hoàng Thiên để tôn độ kiếp đã dùng vật này chống lại thiên kiếp nên bị phá tổn. Hoàng Thiên để tôn chết trong thiên kiếp nên những gì mang theo đều bị đại năng khi đó gom sạch, vật này chắc nhờ thế mà lưu truyền lại.” Linh Lung Thiên tựa hồ không vui khi Ngụy Tác lấy được đồ tốt, “Vật này còn lại không ít thần uy, khả dĩ chống lại lôi nguyên thuật pháp, là chí bảo kháng cự thiên kiếp.”

“Chỉ bảo có thể hấp nạp lôi cương, chống lại thiên kiếp!” Ngụy Tác lại nuốt nước bọt, lúc ở long trung gã được bạch sắc viên cổ thiên long nhắc nhở, cảm thụ được thiên kiếp, biết mình đạt tới Thần huyền tứ trọng sẽ có thiên kiếp. Từ khi gặp Linh Lung Thiên, gã qua nó mà biết thêm không ít về thiên kiếp, tuy nhiên mỗi tu sĩ vì công pháp khác nhau mà thiên kiếp cũng khác nhưng cơ hồ mỗi tu sĩ khi đón thiên kiếp đều vì thiên địa nguyên khí chấn động quá kịch liệt mà phải hứng chịu vô tận lôi cương trút xuống. Đối với mọi tu sĩ, đây đều là chí bảo.

“Độ ách kim ngõa nguyên lành cũng bị tổn hại, đối diện thiên kiếp chân chính, Độ ách kim ngõa đã vỡ chỉ có đôi chút tác dụng mà thôi.” Thấy Ngụy Tác hưng phấn, Linh Lung Thiên bực mình.

“Hai viên này là đơn được gì?”

Ngụy Tác không tranh cãi với Linh Lung Thiên, mục quang bị hai viên đơn được nó lấy ra hấp dẫn.

Hai viên đơn được này tuyệt đối bất phàm, một viên bằng phong trong vạn niên huyền băng có màu vàng sáng, ánh vàng lấp lánh như biết hô hấp. Viên còn lại đựng trong hắc sắc tiểu đỉnh, cỡ mắt rồng, gần như trong suốt nhưng quang hoa ngưng tụ thành hình một phi thiên tiên nữ.

“Đây là Động hư tiên đơn! Do thượng cổ Động Hư tông luyện chế! Cũng là tiên giai đơn được, có thể dễ dàng thăng tu vi cho nữ tu!” Thấy viên đơn được trong veo trong hắc sắc tiểu đỉnh, Âm Lệ Hoa và lục bào lão đầu đồng thời kêu lên, thập phần kích động.

“Tiên giai đơn được? Lưu Duy Chân không nói dối, y quả có tiên giai đơn được. Có thể dễ dàng thăng tu vi cho Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi.” Ngụy Tác cười lạnh. Viên đơn được này lấy được của Lưu Duy Chân, lúc gã hỏi nhường Thủy Linh Nhi có nói sẽ cho Ngụy Tác một viên tiên giai đơn được.

“Viên đơn được này còn xưa hơn vạn tái huyền băng bọc ngoài. Chắc không phải phàm phẩm.” Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang, nhìn viên hoàng sắc đơn được.

“Người không biết viên đơn được này?” Lục bào lão đầu liếc Linh Lung Thiên, viên đơn được này chắc vì giữ cho được lực không tan mà phong ấn tại huyền băng, lão cũng không biết.

“Đại đạo như hải, sao mà biết hết được.” Linh Lung Thiên hàm hừ, chỉ vào Vũ Hoàng chân nhân, “Lão giả này đã sống ít nhất năm, sáu trăm năm rồi, người cần hỏi lão thì hỏi luôn xem có thứ gì tốt không.”

“Không còn đồ gì tốt nữa hả?” Ngụy Tác lấy hết nạp bảo nang của bọn Lưu Duy Chân ra.

“Còn muốn gì nữa? Lừa đảo tham lam quá.” Linh Lung Thiên nhe răng, thu hoạch lần này thập phần kinh nhân, như Độ ách kim ngõa, Bất lão minh đơn, Thiên hải thần lan kính, Vô thủy kiếm kinh, đối với siêu cấp đại năng cũng là chí bảo.

“Pháp y của y không tệ... cả mấy phi độn pháp bảo...” Tuy tu sĩ Vân Linh đại lục ít pháp bảo bình quân hơn tu sĩ Thiên Huyền đại lục nhưng nhân vật như Lưu Duy Chân lại có không ít pháp bảo, nạp bảo nang bị Ngụy Tác lấy ra toàn bộ, mấy tấm pháp y quang hoa lấp lánh, phẩm giai đều từ đạo giai trở lên, mấy phi độn pháp bảo và pháp bảo công kích cũng như phòng ngự, Ôn Thù có một mũi tên vàng, uy năng huyền giai trung phẩm, mấy món còn lại tuy không phải huyền giai nhưng ít nhất cũng đạo giai trung phẩm. Tuy những thứ này vô dụng với Linh Lung Thiên nhưng đối với tu sĩ Kim đơn kỳ đều rất hữu dụng.

“Những thứ này xử lí thế nào?” Âm Lệ Hoa liếc Ngụy Tác, hơi nhíu mày: “Phu quân lấy nạp bảo nang của họ, nhiều người trông thấy, sau này Hoàng Thiên đạo không dám công khai đối phó thì cũng sẽ đòi lại đồ. Chúng ta không thể giữ lại.”

“Để lại phổ thông đơn dược và nạp bảo nang. Cẩm chế đã bị Cương nha muối phá đi, chúng không thể cảm ứng được. Nạp bảo nang thì cứ trả lại, nói là trong đó chỉ có thể.” Ngụy Tác vung tay, cuốn pháp y, pháp bảo đẳng vật, đến chỗ Linh Lung Thiên, cho phổ thông đơn dược vào nạp bảo nang của bọn Lưu Duy Chân, “Cương nha muối, pháp y của người rất đặc biệt, dùng thần thức cũng không lần ra, người thu nhận thì đối phương không thể phát hiện.”

“Người tham quá.” Linh Lung Thiên bắt mãi hăm hừ, nhưng vẫn cho hết vào tay áo, tay áo nó rất đặc biệt, không thể nhận ra là nạp bảo pháp bảo, thần thức quét vào cũng thấy trống trơn, không thấy gì dị thường, nhưng lại là cá động không đáy, cho bao nhiêu vào cũng không đủ.

“Lừa đảo, nếu đại hội lần này có thứ gì ta thích, người phải đổi được cho ta, coi như lợi tức.” Linh Lung Thiên gom xong lại bổ sung.

“Được.” Ngụy Tác đáp nhanh, tiếp xúc với Linh Lung Thiên lâu như thế, tuy Cương nha muối thập phần cổ quái, gã biết nó cần lợi dụng mình nhưng cũng biết nó không có ác ý, tạm coi là minh hữu.

“Lừa đảo, người đồng ý nhanh thế, không giống tác phong thường ngày, ta hoài nghi lắm.” Ngụy Tác đáp gọn thì Linh Lung Thiên hoài nghi, liếc gã nói.

“Xem lão có hay không, khối hắc ngọc tựa hồ thập phần hữu dụng.” Ngụy Tác liếc Linh Lung Thiên, ném nạp bảo nang của Vũ Hoàng chân nhân cho nó. Tử Húc chân nhân khiến gã thập phần thất vọng, chắc vì vội cứu người nên nạp bảo nang không có gì, trừ một, hai pháp bảo đã bị hủy trong lúc chống lại Tuyệt diệt kim đơn. Tử Húc chân nhân cũng tu vi Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ, kim đơn uy năng kinh nhân, Ngụy Tác hiện tại không chắc áp chế được phải tới Kim đơn tứ trọng hậu kỳ mới có thể luyện chế kim đơn của lão thành Tuyệt diệt kim đơn.

“Đây là đơn nhất thần văn, chuyên môn dùng để bố trí cấm chế. Pháp bảo hoàn chỉnh thế này có thể cấm cổ hơn vạn dặm. Thần văn này chắc do thần quân cấp đại năng lĩnh ngộ, không có chân tiên khí tức, không cấm cổ được thần huyền đại năng như Vương Vô Nhất.” Linh Lung Thiên lấy mảnh hắc ngọc ra đọc kỹ, mảnh ngọc có hình vẩy cá, tạo cảm giác như cả pháp khí có thể là một cái đĩa có vẩy cá hoặc là một tấm gương ngọc phẳng lì.

Ngụy Tác gật đầu, vung tay, chân nguyên trực tiếp lay tỉnh Vũ Hoàng chân nhân.

“Muốn giết cứ giết, Vô Kỳ thiên cung và Thiên Kiếm tông, Huyền Phong môn, Chân Võ nhất định không tha cho người!” Vũ Hoàng chân nhân gào lên, oán độc vô cùng.

“Đừng lắm lời, ngoan ngoãn trả lời ta thì ta để người thống khoái. Không thì ta dùng đạo thuật pháp này đối phó người.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh, vung tay, dùng thủ pháp chân nguyên ngưng phù, hóa ra một thiên điển tịch cho Vũ Hoàng chân nhân xem.

“Người...” Liếc Ngụy Tác ngưng thành điển tịch, Vũ Hoàng chân nhân biến sắc mặt.

Trong chỗ Âm Thi tông tàng kinh, Ngụy Tác tuy trừ hồi sắc cốt quan ra thì không có phát hiện kinh nhân nào nhưng thủ đoạn xử lý tu sĩ thì không ít. Âm Thi tông là tông môn thiên về dùng thi thể các loại yêu thú, tu sĩ luyện khí. Thuật pháp này là Cửu lệ hủ thi thuật, khiến nhục thân tu sĩ rửa nát, hấp nạp âm lệ

độc khí, biến thành độc thi, độc thi này phải dùng thân thể Kim đơn tu sĩ hoàn chỉnh mới có thể luyện chế, trong quá trình đó thì Kim đơn tu sĩ bị luyện chế không chết mà bị người thi pháp khống chế, lúc đối địch bị biến thành một món pháp khí mà nổ tung.

“Nếu không ngoan ngoãn trả lời, ta không ngại luyện chế người thành độc thi, rồi lệnh cho người về Vô Kỵ thiên cung, tự nổ ở đó.” Ngụy Tác liếc Vũ Hoàng chân nhân, “Trừ thuật pháp này, Âm Thi tông còn thuật pháp kiểu Khiên hồn thuật, hoặc luyện chế người thành một Đồng giáp thi, dung mạo không đổi, cùng ta đi đối địch, chắc cũng thú vị.”

“Người... người âm độc như thế sẽ bị trời đánh!” Vũ Hoàng chân nhân run rẩy gầm to. Lão bất tử không còn bao nhiêu thọ nguyên như lão mà bị người ta thao túng, hoặc luyện chế thành thi hình pháp khí, thì không chỉ lão mà ngay cả Vô Kỵ thiên cung cũng mất mặt.

“Bị trời đánh?” Ngụy Tác cười lạnh, “Tông môn như người ỷ thế hiếp người, không biết hại chết bao nhiêu người, trời đánh cũng không đến lượt ta.”

“Người mau giữ lời... để ta thống khoái, không đem thi thể đi luyện khí?” Vũ Hoàng chân nhân run giọng.

-o0o-

781. Chương 781: Bí Mật Về Việc Gục Ngã

“Ta xưa nay rất có chữ tín, chắc người cũng biết việc của Đông Dao thắng địa.” Ngụy Tác liếc Vũ Hoàng chân nhân.

“Phì, chữ tín là vấn đề đấy.” Linh Lung Thiên thăm càu nhàu, “Gian thương!”

“Tối đa chỉ dùng kim đơn của người.” Ngụy Tác nhìn Vũ Hoàng chân nhân, bổ sung.

“Phì, ta biết mà.” Linh Lung Thiên lại lẩm bẩm, “Gian thương!”

“Người muốn biết gì?” Vũ Hoàng chân nhân nhợt nhạt, triệt để thỏa hiệp.

“Mảnh hắc ngọc vỡ này lai lịch thế nào?” Ngụy Tác chỉ vào mảnh hắc ngọc vỡ có thần văn.

“Đây là vật do khai sơn tổ sư của Vô Kỵ thiên cung để lại, có phong thiên thần văn, trong vòng cương tỏa của phong thiên thần văn thì pháp bảo không gian truyền tống cũng vô dụng.” Vũ Hoàng chân nhân từ tốn nói.

“Không chỉ truyền tống pháp trận, ngay cả pháp bảo của Tử Dương cung trong tay Chung Hi cũng không thể sử dụng?” Ngụy Tác nhớ rõ lúc giết Chung Hi thì Vũ Hoàng chân nhân đã thu hắc ngọc. Cộng với lần đầu cùng Hứa Thiên Áo, gã lần thứ hai gặp pháp bảo này, cực kỳ e dè với đồ của nhân vật thái tử cấp của siêu cấp tông môn. Vạn nhất lần tới giết một tu sĩ như thế, kết quả đột nhiên xuất hiện một đại năng Thần huyền tam trọng, tứ trọng thì cực kỳ nguy hiểm.

“Đây là Thiên lan đế ngọc luyện chế thành, khiến uy năng thần văn khuếch đại mấy lần, trừ phi đại năng Chân tiên tam trọng trở lên, hoặc thuật pháp hay pháp bảo mới phá được thần văn cấm chế.”

“Nạp bảo nang của người còn bảo vật gì?” Ngụy Tác vẫn sử dụng Động Hư bộ pháp, vừa đi vừa hỏi.

“Còn một lọ Cửu âm luyện binh thủy, ngoài ra không còn bảo vật đặc biệt nào nữa.” Vũ Hoàng chân nhân đáp.

“Không sao, trừ Cửu âm luyện binh thủy không còn gì.” Linh Lung Thiên đưa nạp bảo nang của Vũ Hoàng chân nhân cho Ngụy Tác.

“Cửu âm luyện binh thủy? Là cái gì?” Ngụy Tác quét thần thức, lấy ra một cái lọ màu đồng lớn cỡ hai, ba bàn tay, nhưng cực nặng như đựng mấy nghìn cân.

“Viễn cổ Âm Dương giáo có một loại thần thủy, khi họ luyện chế một món thần binh thì dùng để tôi luyện thần binh, hút một phần uy năng của thần binh.” Lục Bào lão đầu đã từng nghe nói, khi Vũ Hoàng chân

nhân tỉnh lại, lão đã ẩn đi thân ảnh, giải thích trong tai Ngụy Tác: “Thần thủy này khi kích phát thì uy năng thập phần kinh nhân, chuyên phá hỏa hệ nguyên khí.”

“Vật này có thể chống được lôi hỏa trong thiên kiếp. Thượng cổ đại năng tìm vật này không được, không ngờ thứ chống lại thiên kiếp mà người cũng lấy được một món.” Linh Lung Thiên hằm hừ.

“Thần thủy này như pháp khí, trực tiếp dùng chân nguyên kích phát?” Ngụy Tác nhận ra Cửu âm luyện binh thủy rất đặc biệt, thủy trung có hỗn độn nguyên khí sôi trào, nguyên khí đặc biệt này không phải thần văn, nhưng lại có pháp tắc riêng. “Uy năng vật này cỡ nào?”

“Dùng chân nguyên dồn vào là được, sẽ bạo phát uy năng đặc biệt, như khống chế chân nguyên, uy năng bán tiên giai, nhưng khi chống lại hỏa hệ thuật pháp và hỏa hệ pháp bảo, uy năng là tiên giai.” Vũ Hoàng chân nhân nói.

“Nước rửa pháp bảo mà có uy năng đó thì thần binh Âm Dương giáo luyện chế còn thể nào?” Ngụy Tác rung động, biết viễn cổ Âm Dương giáo khẳng định phi phạm, nhưng gã không vội hỏi mà thu mảnh hắc ngọc vỡ và Cửu âm luyện binh thủy đoạn hồi Vũ Hoàng chân nhân, “Người còn công pháp cùng thuật pháp thiên cấp trung giai trở lên nữa không?”

“Công pháp của ta là thiên cấp đệ giai, chỉ có môn thuật pháp công kích là thiên cấp trung giai.”

“Thiên cấp trung giai thuật pháp thể nào?”

“Vô kỵ thần châm...”

“Còn viên đơn này?” Ngụy Tác nghe xong thiên cấp trung giai thuật pháp Vô kỵ thần châm, thấy vị tất sánh được Âm hoàng kiếm khí nên không bắt Vũ Hoàng chân nhân ghi ra, lấy viên đơn được phong ấn trong huyền băng ra hỏi.

“Đây là Dương hòa tiên đơn.” Vũ Hoàng chân nhân hơi chấn kinh, tỏ rõ thần sắc tham lam, nhưng rồi xám xịt mặt mày vì nhớ đến tình cảnh hiện tại, “Dương hòa tiên đơn có thể đề phòng khi đột phá thần huyền thời, nhục thân mộc hóa.”

“Nhục thân mộc hóa?” Mắt Ngụy Tác lóe lên, gã định hỏi Vũ Hoàng chân nhân về thần huyền tu vi vì lão đã rất gần cấp này, theo lý tất phải có chuẩn bị đột phá thần huyền. Bốn chữ đột phá thần huyền khiến tim gã đập nhanh.

“Nhục thân mộc hóa là gì?” Gã hỏi gặng.

“Đột phá thần huyền thì kim đơn phá bích, tràn ra đơn khí kinh nhân, đơn khí tẩm vào nhục thân, khiến nhục thân biến hóa đặc biệt, thọ nguyên và sinh cơ, thần thức đều đề thăng. Nhưng nhục thân hứng quá nhiều đơn khí sẽ khiến toàn thân mộc hóa, như hóa thành một nhánh linh được cổ mộc thật sự. Đơn khí bạo phát kiểu này rất khó khống chế, có không ít tu sĩ sẽ mộc hóa, nên để đề phòng, những ai sắp đạt tới Thần huyền tu sĩ đều chuẩn bị thuật pháp hoặc linh dược kiểu này. Nếu ngăn được một phần đơn khí, hoặc dựa vào được lực của linh dược sẽ ngăn nhục thân hóa thành linh mộc.” Vũ Hoàng chân nhân đáp, “Bất quá dùng linh đơn phòng ngừa nhục thân mộc hóa thì tốt hơn dùng thuật pháp vì nhục thân được tưới nhuần đơn khí càng nhiều, các phương diện đề thăng càng nhiều thì thần huyền pháp tướng càng có uy năng.”

“Người hiểu gì nữa về Thần huyền cảnh tu vi, đột phá thần huyền cần chuẩn bị gì?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, hỏi vào chính đề.

“Kim đơn phá bích, nhục thân thành huyền, hóa thành pháp tướng, đó là tự nhiên pháp tắc khi đột phá đến thần huyền. Kim đơn đạt ngũ trọng điền phong sẽ tự nhiên phá bích, kim đơn tan ra, hóa thành nguyên khí.” Lão sơ Ngụy Tác luyện chế mình thành quỷ vật âm độc nên không dám cãi, nói hết, “Trừ tâm ma xâm tập và nhục thân mộc hóa thì khi tự nhiên ngưng tụ pháp tướng cần nguyên khí kinh nhân, không thì thần huyền pháp tướng không hút đủ nguyên khí cũng sẽ hút hết tinh huyết từ thể nội tu sĩ thì sẽ chết khi pháp tướng chưa thành, việc xung kích thần huyền sẽ thành bọt nước, triệt để thất bại. Nguyên khí cần thiết này cùng hệ với công pháp.”

“Ta luyện thủy hệ công pháp, khi đột phá thần huyền pháp tướng thì cần chuẩn bị thứ bổ sung thủy hệ linh khí?” Ngụy Tác lĩnh hội hàm ý của Vũ Hoàng chân nhân, trầm ngâm hỏi.

“Đúng thế, thần huyền pháp tướng tương đương với thân thể khác của tu sĩ, thì pháp cũng như tu sĩ bình thường thì pháp, chỉ là càng khổng lồ hơn, lúc pháp tướng tất nhục thân không thể điều khiển, pháp tướng cứ theo công pháp mà luyện hóa linh được. Nên những linh được mà bình thường vẫn để tu luyện, để thăng tu vi không nên dùng ngay mà phải chuẩn bị sẵn cho khi pháp tướng mới thành này. Không thì linh được ở trong nhục thân, nhục thân lại không thể động dụng, được lực không tan được tất sẽ khiến nhục thân tan nát.” Vũ Hoàng chân nhân chỉ mong Ngụy Tác để mình thống khoái nên nói thập phần tường tận.

“Hóa ra thế...” Ngụy Tác hỏi thêm mấy câu, sau rốt cũng hiểu. Khi đột phá thần huyền, phổ thông linh thạch vô dụng, cần rất nhiều bổ sung linh được bản hệ nguyên khí. Các hệ công pháp không hiện rõ trong kim đơn nhưng đạt tới thần huyền pháp tướng thì sẽ thể hiện rõ khác biệt, như tu sĩ tu luyện hỏa hệ công pháp gần như sẽ hình thành hỏa diễm thần quân, có điều bề ngoài và thần thông sẽ khác nhua theo tính chất của công pháp, tu luyện lôi hệ khảng định sẽ hình thành lôi tiêu thần quân, vô tận lôi cương, công pháp của Ngụy Tác sẽ hình thành thủy hệ thần linh pháp tướng. Gã vẫn luyện hóa thủy hệ yêu đơn nên khi đột phá thần huyền phải chuẩn bị thật nhiều thủy hệ yêu đơn cho pháp tướng luyện hóa, bổ sung nguyên khí. Đổi lại thủy hệ tu sĩ khác, đột phá thần huyền sẽ dùng thật nhiều thủy hệ yêu đơn đã trừ đi được lực bất lợi để luyện thành thủy hệ linh đơn.

“Cần chuẩn bị bao nhiêu linh đơn?”

“Ta không biết cụ thể nhưng theo ghi lại... bằng với Kim đơn ngũ trọng sơ kỳ đột phá đến Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ diên phong...”

“Đột phá thần huyền xong thì các trọng có gì nguy hiểm khi đột phá chẳng?”

“Theo ta biết tựa hồ chỉ đến Thần huyền tứ trọng mới có một ngưỡng nhưng cụ thể như hà tì ta không biết, mỗi trọng tu vi nghe nói cần lượng linh đơn linh khí gấp mấy lần.”

“Ngần ấy? Thần huyền... Quả nhiên là thần huyền...” Ngụy Tác hít sâu một hơi, thầm nhẩm nhó.

Ngần ấy ngày ở Âm Thi tông liên tục luyện hóa yêu đơn, đột phá đến Kim đơn tứ trọng trung kỳ, theo tính toán số thủy hệ yêu đơn cần gần tám vạn viên tứ cấp mời từ Kim đơn tứ trọng đột phá đến Kim đơn ngũ trọng. Từ Kim đơn ngũ trọng sơ kỳ đến Kim đơn diên phong, ít nhất cũng mười mấy vạn viên tứ cấp thủy hệ yêu đơn.

Chỉ đột phá thần huyền đã phải chuẩn bị như thế... sau đó mà đột phá nữa... thật khó như lên trời. Gã đã đành, có thể trực tiếp luyện hóa thủy hệ yêu đơn, cao giai thủy hệ yêu đơn đối với gã là linh được hiếm có, còn với thần huyền đại năng thì đột phá đến thần huyền xong mà muốn để thăng tu vi e rằng phải chất các loại thiên tài địa bảo kinh nhân lại. Linh được và linh đơn thông thường chỉ cung cấp được lượng linh khí gần như bằng không đối với thần huyền đại năng.

Vũ Hoàng chân nhân cũng chỉ biết về khi đột phá thần huyền thời còn sau đó thì không hiểu lắm. Ghi chép về Thần huyền tam trọng trở lên càng hiếm, vì nhiều thần huyền đại năng đều chỉ dừng ở tu vi nhất trọng, nhị trọng.

“Vô Kỵ thiên cung hiện tại có thần huyền đại năng hay không?” Ngụy Tác hỏi thêm mấy câu về thần huyền tu luyện, xác định Vũ Hoàng chân nhân không còn gì để tiết lộ nữa thì hỏi.

” Vô Kỵ thiên cung...” Vũ Hoàng chân nhân xám ngoét mặt mày, không nói thành lời.

“À!” Ngụy Tác liếc lão.

“Vô Kỵ thiên cung không có thần huyền đại năng nữa.” Vũ Hoàng chân nhân ấp úng.

“Người trông thế kia là có ẩn tình gì?” Ngụy Tác vừa quan sát vừa hỏi.

“Sao ta lại nghe nói Vô Kỵ thiên cung có thần huyền đại năng?” Gã cố ý nói.

“Vốn Vô Kỵ thiên cung cung chủ có thần huyền tu vi nhưng trước khi xảy ra thú triều thì đã chết ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ.” Vũ Hoàng chân nhân do dự một chốc, bị ánh mắt Ngụy Tác ép bức nên nói.

Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, lục bào lão đầu đều hít sâu một hơi.

Thần huyền đại năng chết tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ? Tin này quá kinh nhân, khiến họ thập phần chấn kinh.

“Sao lại gục ngã?” Ngụy Tác biết rằng có bí ẩn lớn.

“Cùng Bắc Minh tông tông chủ, U Minh cung cung chủ thử uy năng của Thiên khung, kết quả bị uy năng của Thiên khung phản ngược, toàn bộ mất mạng.” Vũ Hoàng chân nhân ỉu xiu, “Bắc Minh tông tông chủ cũng là thần huyền đại năng, thần thông còn trên Diệp Huyền Thành mà cũng chết. Thiên khung liên tục nứt ra, Bắc Minh tông hoài nghi Thiên khung thọ mệnh không còn nhiều... Vô Kỵ thiên cung và Bắc Minh tông giao hảo, không vì cung chủ bản cung mất mạng, Vô Kỵ thiên cung không cần dựa vào Huyền Phong môn và Chân Võ.”

“Cái gì!” Bọn Ngụy Tác tròn tròn mắt.

Bắc Minh tông tông chủ quả nhiên đã chết! Chả trách Bắc Minh tông không thể chống chọi thú triều!

Chả trách U minh thiên long của U Minh cung cung chủ U để lại trong tay Lý Tả Ý, Lý Tả Ý lại biết Liệt khuyết tàn nguyệt, vì y là cung chủ kế nhiệm!

-o0o-

782. Chương 782: Thật Sự Đến Đây

Bắc Minh tông tông chủ và U Minh cung cung chủ đã chết, còn cả Vô Kỵ thiên cung tông chủ, ngần ấy đỉnh cấp nhân vật Thiên Huyền đại lục cùng chết trong lần thử uy năng của Thiên khung.

Tin này quá kinh nhân.

“Thiên Huyền đại lục vốn có bao nhiêu thần huyền đại năng?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, trấn định tâm thần hỏi tiếp.

“Theo ta biết thì có bảy người, Huyền Phong môn tông chủ, Chân Võ tông chủ, Ngọc Thiên tông tông chủ, Tây Tiên nguyên thái thượng tông chủ, hiện tại trừ bốn người này thì Thiên Kiếm tông, Bắc Minh tông và Vô Kỵ thiên cung đều không còn thần huyền đại năng.” Vũ Hoàng chân nhân run lên, lão tu luyện mấy trăm năm vẫn chưa đạt thần huyền, nên biết khó như lên trời, cả Thiên Huyền đại lục chỉ có bảy người, càng như thế thì càng khiến lão run lên, một thần huyền đại năng thần lực thông huyền mà chết trong tay Ngụy Tác. Có khác nào đồ thần.

“Tổng cộng bảy người, chỉ còn bốn...” Ngụy Tác trầm ngâm.

“Cả đại lục mới có bốn thần quân, tu đạo giới hiện tại quá tẻ.” Linh Lung Thiên thăm lẩm bâm, ở thời nó tuy nhiên thần huyền đại năng cực hiếm nhưng các nhân vật đỉnh nhọn của tu đạo giới không chỉ thế. Mỗi mấy trăm năm lại xuất hiện đại năng kinh tài tuyệt diễm.

“Vô Kỵ thiên cung có thiên cấp đỉnh giai công pháp cùng thuật pháp gì chẳng, còn tiên khí truyền thừa?” Ngụy Tác hơi trầm ngâm.

“Vô Kỵ thiên cung không có tiên khí truyền thừa, có một môn thiên cấp công pháp Vô kị cổ kinh, cùng thiên cấp thuật pháp Vô vũ đại cấm thuật.” Vũ Hoàng chân nhân nghiêng răng nói.

“Môn công pháp cùng thuật pháp này có yêu thần diệu gì? Hiện tại truyền cho ai? Chỉ người kế thừa tông chủ mới có thể tu luyện?” Ngụy Tác hỏi kỹ, Vô Kỵ thiên cung là đại địch tương lai, thiên giai công pháp và thiên cấp thuật pháp, đối với ai cũng là uy hiếp.

“Vô kị cổ kinh tu đến kim đơn, nhục thân dù bị đánh nát mà kim đơn bất diệt thì có thể ngưng tụ nhục thân. Vô vũ đại cấm thuật là một môn phong ấn cường pháp, cấm cố đối phương trong một khu vực nhất định, uy năng kinh nhân, đạt tới thần huyền thì sẽ lĩnh ngộ hư không pháp tắc, thậm chí đẩy đối thủ vào khe nứt hư không, cụ thể thế nào thì ta cũng chưa tận mắt thấy công pháp cùng thuật pháp này.” Vũ Hoàng chân nhân đáp: “Hai môn này chỉ người kế thừa ngôi tông chủ mới có thể tu luyện. Hiện tại người kế thừa Vô Kỵ thiên cung chủ là chân truyền đệ tử Lý Vô Khuyết.”

“Vô kỵ cổ kinh, cũng như thượng cổ Binh giải chân kinh... Vô vũ đại cấm thuật, tựa hồ tương tự thượng cổ Hư không kinh giải...” Linh Lung Thiên nhíu mày, môn công pháp đó cùng thuật pháp của Vô Kỵ thiên cung khiến nó nhận ra bất phàm.

“Lý Vô Khuyết hiện tại tu vi gì?” Ngụy Tác nhíu mày, thiên cấp đỉnh giai công pháp và thiên cấp đỉnh cấp thuật pháp, Vô Kỵ thiên cung đều có, phối hợp lại mà có một đại tu sĩ tu vi kinh nhân thì nguy hiểm. Gã đang cân nhắc cần đối phó Vô Kỵ thiên cung trước nếu có.

“Tu vi Kim đơn tam trọng.” Vũ Hoàng chân nhân đáp.

“Người có biết Đề hồ thánh quả không?” Ngụy Tác liếc Vũ Hoàng chân nhân, “Hoặc biết tin gì về thánh quả này?”

“Đề hồ thánh quả, ta có nghe nói nhưng thánh quả này vạn cổ hiếm có, ta không biết ở đâu có.” Vũ Hoàng chân nhân nhăn nhó.

“Người còn di ngôn gì không?” Ngụy Tác gật đầu, bình tĩnh nói. Gã đã hỏi xong, có thể đưa Vũ Hoàng chân nhân lên đường.

“Ta...” Vũ Hoàng chân nhân run lên, nhất thời không nói thành lời, nghiêng răng bảo, nếu các hạ đồng ý, mỗ sẽ trả lời thêm.”

“Sao hả?” Ngụy Tác liếc lão.

“Trong Vô Kỵ thiên cung có một tạp dịch đệ tử tên Lưu Chung, thiên sinh tư chất cực tệ, lại là người câm, không thích hợp tu đạo, nhưng lại có duyên với ta, lúc ta tu luyện tại hậu sơn Vô Kỵ thiên cung thì y tưởng ta là một phổ thông lão nhân nên rất quan tâm.” Vũ Hoàng chân nhân nhìn Ngụy Tác, “Ta chỉ xin nếu có ngày Vô Kỵ thiên cung đấu với người, người đánh lên sơn môn Vô Kỵ thiên cung thì tha cho y.”

Ngụy Tác hơi ngẩn ra, mục quang lóe lên: “Nếu ta đáp ứng thì người cho ta biết gì?”

Vũ Hoàng chân nhân do dự một chốc, “Nhờ cơ duyên ta xảo hợp, phát hiện một khối đá trông như đá thường nhưng sau lớp vỏ ngoài lại có hình như thần văn lại như điển tịch. Ta đã dùng chân nguyên cùng thuật pháp oanh kích đều không thấm vào được, cùng lắm chỉ cắt được lớp vỏ bao ngoài. Khối đá đó nặng như núi, không thể hút nổi, cả nạp bảo nang cũng không thu được, khẳng định là vật thượng cổ đại năng để lại. Chỉ cần điều kiện, ta sẽ cho người biết tảng đá ở đâu.”

“Chất liệu chỉ là đá thường?” Linh Lung Thiên cả kinh hỏi.

“Khối đá đó không khác gì đá thường, đặt lẫn vào nhau rất khó phân biệt, thần thức quét vào cũng vậy nhưng lại cảm nhận được hình ảnh và thần quang chói lòa.” Vũ Hoàng chân nhân nói.

“Khối đá đó khẳng định không phải phàm phẩm.” Vũ Hoàng chân nhân nhìn Ngụy Tác, “các hạ đáp ứng điều kiện?”

Ngụy Tác trầm ngâm đáp: “Nếu mỗ thả, các hạ có đảm bảo Vô Kỵ thiên cung không đối địch với mỗ?”

“Cái gì?...” Vũ Hoàng chân nhân run lên, nhìn gã không dám tin. Lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên, Âm Lệ Hoa cũng ngăn người, tựa hồ gã định thả Vũ Hoàng chân nhân.

“Ta vốn không có thù gì với Vô Kỵ thiên cung, chỉ vì các vị có tu sĩ giúp Huyền Phong môn đối phó mỗ nên bị giết ngược lại.” Ngụy Tác không đổi sắc, nhìn Vũ Hoàng chân nhân, “Chúng ta cũng không có cừ oán ghê gớm, chỉ cần các hạ đảm bảo Vô Kỵ thiên cung không chống lại mỗ thì vị tất mỗ không thể tha cho các hạ, không cần lo mỗ không tha cho tạp dịch đệ tử đó.”

“Lão phu chắc chắn mình không đối địch với đạo hữu nhưng không dám chắc mọi người trong Vô Kỵ thiên cung đều thế, lão phu không còn nhiều thọ nguyên, Vô Kỵ thiên cung còn một thái thượng trưởng lão vai vế tương tự, nếu y và người kế nhiệm cung chủ quyết định thì lão phu không ngăn được.” Vũ Hoàng chân nhân ngăn ra.

“Mỗ sẽ hạ một đạo cấm chế, các hạ về Thiên Huyền đại lục, bình thường sẽ không sao, nhưng nếu đối địch với mỗ, chỉ một ý nghĩ là các hạ mất mạng. Đây là đạo cấm chế đó, các hạ dám chắc không chống lại mỗ

thì để mổ thi pháp.” Ngự Tác vung tay, chân nguyên ngưng thành một thiên thuật pháp, lơ lửng trước mặt Vũ Hoàng chân nhân.

“Được.” Vũ Hoàng chân nhân chỉ liếc, rồi thở dài. Tuy Ngự Tác hạ cấm chế, nhưng lão nhậ ra ra nói thật, chỉ phòng bị tha vạ nhất, nếu gã không định thả thật thì không cần dùng thủ đoạn, đạo thuật pháp này đích xác như gã nói, không có vấn đề gì.

“Vậy thì mổ thi pháp.” Ngự Tác gật đầu, vung tay, mấy dải lục quang ẩn vào thể nội Vũ Hoàng chân nhân.

Ngự Tác lấy một viên đơn dược liệu thương và Huyết tinh thạch nhỏ dược dịch, dùng chân nguyên làm tan rồi đẩy vào thể nội Vũ Hoàng chân nhân, giải khai cấm chế.

“Đa tạ Ngự đạo hữu lấy đức báo oán.” Vũ Hoàng chân nhân hít sâu một hơi, hành đại lễ.

“Mẹ nó chứ, tổn thất một viên Tuyệt diệt kim đơn.” Lục bào lão đầu thầm kêu lên.

“Nếu Vô Kỵ thiên cung sau này quyết định đối địch với mổ thì các hạ cứ sắp xếp để những người không muốn chống lại mổ rời Vô Kỵ thiên cung. Giữ lại cho Vô Kỵ thiên cung chút huyết mạch.” Ngự Tác bảo Vũ Hoàng chân nhân. Gã không quá lời, Vô Kỵ thiên cung không còn thần huyền đại năng, với thần thông của gã thì Vô Kỵ thiên cung không ai chống nổi. Gã biết Động Hư bộ pháp, nếu giết Vô Kỵ thiên cung thì không ai chống nổi. Thêm Linh Lung Thiên liên thủ thì hộ sơn cấm chế của Vô Kỵ thiên cung vị tất chống nổi.

“Như đạo hữu nói.” Vũ Hoàng chân nhân gật đầu: “Khối đá đó ở loạn thạch sơn cốc sau Vô Kỵ thiên cung. Đạo hữu đến Vô Kỵ thiên cung lúc nào, cứ liên lạc với lão phu, lão phu sẽ đưa đi.”

“Ở sơn môn Vô Kỵ thiên cung?”

“Tuy ở trong sơn môn Vô Kỵ thiên cung nhưng do thượng cổ hữu đại năng để lại, không liên quan đến bản cung. Diễm tịch của Vô Kỵ thiên cung cũng không ghi lại có đại năng nào tu hành ở đó.” Vũ Hoàng chân nhân giải thích.

“Từ biệt.” Thêm mấy câu, Vũ Hoàng chân nhân cáo từ ly khai.

“Lừa đảo, không ngờ người cũng thiện lương. Người thấy lão nhờ chăm sóc kẻ cầm thì mềm lòng thả đi. Bất quá người vẫn là gian thương, có bản lĩnh thì trả cả hắc ngọc vỡ và Cửu âm luyện binh thủy...”

“Thọ nguyên của lão không còn nhiều, giữ lại cũng vô dụng, để ta giữ hộ.”

“Phì! Chỉ nói là hay.”

Ngự Tác lại thi triển Động Hư bộ pháp nhanh chóng đến thành trì kế tiếp.

“Tu sĩ họ Ngự đến rồi...” Ngự Tác và Linh Lung Thiên xuất hiện tạo thành động. Hóa ra pháp trận nổi Mi Sơn thành và thành trì này đã chữa xong, cộng thêm các tu sĩ có nhiều cách liên lạc nên bọn Lưu Chân Vô trực tiếp truy kích Ngự Tác chưa tới thì tin gã giết thần huyền đại năng và bọn Lưu Duy Chân tại Mi Sơn thành đã lan đi.

Ngự Tác mặc kệ tu sĩ trong thành, trung chuyển qua pháp trận, đến sơn môn Hóa Thiên giáo.

Vòng ngoài Hóa Thiên giáo là Hóa Thiên thành, xây trên năm ngọn núi.

Trong năm đỉnh núi là một sơn cốc bao trùm bạch quang, không biết bao nhiêu dặm, ở giữa là một ngọn núi cao gấp mấy lần, bạch sắc vân vụ liểu liểu, thần quang lấp lánh, như tiên cảnh trong truyền thuyết.

Sơn cốc mật mù vân vụ chỉ có mấy bạch ngọc bình đài, sau đài là một tấm gương dài nổi lên ngọc sơn.

Nhiều độn quang từ năm đỉnh núi trong Hóa Thiên thành lướt qua, đáp xuống bạch ngọc bình đài.

Trong độn quang đều là nhân vật đỉnh nhọn của các tông môn.

Trừ nhân vật đỉnh nhọn các tông môn thì còn không biết bao nhiêu lão bất tử, đại tu sĩ đến dự thiên cổ thịnh hội.

“Y đến rồi...” Ngự Tác xuất hiện, sơn môn Hóa Thiên giáo chấn động.

783. Chương 783: Thiên Cổ Thịnh Hội

Giết thần huyền, liên tục giết ba nhân vật thái tử cấp, cả lão bất tử Tử Dương cung theo pháp bảo đến cứu viện cũng giết luôn, việc như thế thật quá kinh nhân, tốc độ truyền bá khó tưởng tượng nổi.

“Cả Hoàng Thiên đạo chân truyền đệ tử cùng giết mà còn tham gia Hóa Thiên đại hội.”

“Y giết cả thần huyền đại năng, thật sự có thần thông kinh nhân như thế? Đại hội này sẽ không bình tĩnh.”

“Một toán lão bất tử của Tử Dương tông và Quảng Pháp thiên cung đợi sẵn, chưa biết chừng sẽ có đánh nhau.” Nhưng ai thấy Ngụy Tác đến thì chum đầu bàn tán.

“Ngụy tiểu tử, dám đến hả!” Tiếng hừ lạnh vang lên, năm lão giả từ bạch ngọc đài lướt ra chặn bọn Ngụy Tác.

“Các vị là ai?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường. Gã biết là tu sĩ Tử Dương tông và Quảng Pháp thiên cung.

“Tu sĩ Thiên Huyền đại lục đều không hiểu quy củ hả?” Một mặc lão giả hắc y lạnh lùng, “Thấy bọn lão phu, ít nhất cũng phải xưng tiền bối.”

“Đạo lữ của mõ là Âm Thi tông tông chủ, luận bối phận thì chỉ ngang với mõ là cùng.” Ngụy Tác bình tĩnh.

“Quả nhiên giỏi ăn nói.” Một hoàng bào lão giả lạnh giọng.

“Thanh niên bỗng bột dễ hỏng lắm, từ cổ đến nay không biết bao nhiêu thiên tài vì quá ngông cuồng mà đều gục ngã lúc còn trẻ.” Một hoa phục lão giả lạnh giọng, sát ý lộ rõ.

Chung Hi và Ôn Thù được lương đại tông môn dốc tâm tư tài bồi, là chân truyền đại đệ tử, là người kế nhiệm tông chủ, kết quả bị Ngụy Tác lấy mạng, nên họ đều giận dữ, nếu không vì ngại gã giết thần huyền thì chưa biết chừng đã động thủ.

“Các hạ có lí.” Ngụy Tác cười với hoa phục lão giả, “Bất quá mõ không phải đệ tử tông môn các vị, bình thường các hạ nên dạy đệ tử như thế.”

“Người!” Hoa phục lão giả đỏ mặt, khí tức dấy lên.

“Người không coi lương đại tông môn ra gì hả.” Một tử y lão giả ra hiệu cho mấy lão giả chuẩn bị xuất thủ. Dù không địch nổi Ngụy Tác nhưng ở Hóa Thiên giáo mà gã công nhiên diệt họ thì không dễ xử lý.

“Muốn đánh thì đợi Tô tông chủ đến đã. Các vị định động thủ ở đây, gây loạn đại hội, không sợ Tô tông chủ giận hả?” Ngụy Tác nhận ra dụng ý, cười lạnh bước đi, thân ảnh tan biến ngay. Trực tiếp động dụng Động Hư bộ pháp, đưa bọn Linh Lung Thiên lên bạch ngọc bình đài.

“Đây là độn pháp gì...” Mọi tu sĩ đều cả kinh. Bọn Ngụy Tác cách bạch ngọc bình đài ít nhất cũng tám, chín dặm mà bước tới được ngay, bỏ xa toán lão bất tử.

“...” Năm lão bất tử Tử Dương tông và Quảng Pháp thiên cung giận run người. Độn pháp và tốc độ thi pháp của Ngụy Tác hơn xa tưởng tượng, dù họ thi triển thuật pháp cũng không ngăn được, nói đi là đi, quả thật cả toán đều mất mặt.

Ngụy Tác đánh thức lão giả Hắc Phong tông, lão nhột nhột mặt mày không nói được nửa câu.

“Bọn mõ là tu sĩ Âm Thi tông và Hắc Phong tông, hiện tại vào được chưa?” Ngụy Tác hiện thân tại bạch ngọc bình đài, thập phần bình tĩnh nói với mấy đệ tử Hóa Thiên giáo đứng đón. Mấy đệ tử này đều mặc bạch sắc pháp y, hai mươi mấy tuổi nhưng tu vi Phân niệm cảnh, thấy Ngụy Tác đột nhiên xuất hiện trước mặt thì thập phần chấn kinh.

“Lưu Chân Vô... cả Đề Đăng chân nhân? Hai lão bất tử của Quảng Pháp thiên cung! Hai lão vẫn còn sống...”

Cùng lúc, nhiều tu sĩ chưa kịp vào sơn môn Hóa Thiên giáo lại kinh hô.

Năm lão bất tử của Tử Dương tông và Quảng Pháp thiên cung dừng lại.

Kim sắc thần quang và bạch sắc hồng quang đồng thời giáng lâm, theo sau là mười mấy đạo quang hoa, như thần vương tuần du, khí thể rình rang, là Lưu Chân Võ cùng Đề Đăng, Hoàng Pháp dẫn theo một toán đệ tử Hoàng Thiên đạo.

“Mấy lão tặc này không chậm, chưa biết chừng truy không đuổi kịp thì quay lại Mi Sơn thành sửa truyền tông pháp trận.” Linh Lung Thiên hầm hừ.

“Nhìn giúp xem chúng có chí bảo gì khó đối phó không.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Tông chủ!” Cùng lúc, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Âm Lệ Hoa hơi sững lại, khí tức hùng hậu từ sơn môn Hóa Thiên giáo toát lên, mấy đệ tử trên bạch sắc ngọc đài đều hành lễ.

Bạch sắc vân khí xuất hiện một đạo nhân mặc ma sắc đạo bào, da dẻ như ngọc lẳng không lướt tới, uy áp kinh nhân, chính thị Hóa Thiên giáo tông chủ Tô Thần Huyết.

“Tô Thần Huyết tự thân xuất hiện!”

“Khó trách, y giết chân truyền đệ tử của tam đại tông môn Hoàng Thiên đạo, Quảng Pháp thiên cung và Tử Dương tông, hiện tại Hoàng Thiên đạo chân truyền đại đệ tử và lão bất tử của Quảng Pháp thiên cung, Tử Dương tông đều đến sơn môn, chưa biết chừng Quảng Pháp thiên cung và Tử Dương tông, Hoàng Thiên đạo cũng có tu sĩ đỉnh nhọn tham gia đại hội. Ông ta phải ra...”

“Đúng thế, những người đến đây đẳng cấp quá cao, cấp trưởng lão ra mặt cũng vô dụng.”

Tô Thần Huyết tự thân hiện thân, nhiều tu sĩ hít sâu. Bầu không khí ngoài sơn môn Hóa Thiên giáo quá khẩn trương.

“Lớn mật thật!” Tô Thần Huyết hiện thân là trường mắt nhìn Ngụy Tác, thần quang như thực chất, quát to.

“Tô Thần Huyết vừa ra đã thể hiện lập trường? Lẽ nào định trấn áp Ngụy Tác?”

“Chẳng phải là một trường đại chiến?” Nhiều tu sĩ tham gia đại hội đều có ý nghĩ này.

“Tô tông chủ, tại hạ không biết tông chủ sao lại bảo tại hạ lớn mật.” Đối diện Tô Thần Huyết, Ngụy Tác vẫn bình tĩnh như thường.

“Người chân truyền đệ tử của Hoàng Thiên đạo, Tử Dương cung và Quảng Pháp thiên cung, cả Tử Húc chân nhân cũng giết mà còn không lớn mật?” Tô Thần Huyết sầm mặt lạnh giọng.

“Là do tình thế, tại hạ đến đây là để giải thích trước mặt Tô tông chủ.” Ngụy Tác bình tĩnh.

“Tức là có lý do?” Tô Thần Huyết nhìn Ngụy Tác.

“Có lý hay vô lý, cứ để các tu sĩ nhận định.” Ngụy Tác bảo Tô Thần Huyết: “Tô tông chủ tự nhiên cũng có nhận định riêng.”

“Tô tông chủ, y giết đệ đệ của văn bối, chính miệng thừa nhận, không cần lắm lời, để văn bối đưa y về Hoàng Thiên đạo, tất nhiên sẽ biết ngay.” Tử thần vương pháp tọa từ phía sau lướt tới, Lưu Chân Võ hành lễ với Tô Thần Huyết, đoạn lạnh lùng nhìn Ngụy Tác.

“Người đến đúng lúc lắm, ta đang định nhờ Tô tông chủ nhận xét xem đệ đệ Lưu Duy Chân của người lại cùng Hoàng Phủ Tuyết Luân ám toán ta.” Ngụy Tác liếc Lưu Chân Võ.

“Cứ đến Hoàng Thiên đạo là rõ, người không dám đi, chứng tỏ có vấn đề.” Lưu Chân Võ nhìn Ngụy Tác.

“Tô tông chủ, Âm Thi tông đã gia nhập Đại Hóa minh, trên đường tại hạ đến tham gia Đại Hóa minh hội mới xảy ra việc như thế. Tại hạ đến gặp Tô tông chủ để xin định luận.” Ngụy Tác ngó lơ Lưu Chân Võ, bảo Tô Thần Huyết: “Đại Hóa minh có việc, Tô tông chủ chắc nên hiểu rõ trước?”

“Vậy thì vào sơn môn Hóa Thiên giáo đã, phát sinh đại sự này cần phải làm rõ ở đại hội.” Tô Thần Huyết gạt đầu, liếc Lưu Chân Võ, “phân thân sư tôn hiện diện sẽ tới, để Vương huynh quyết định?”

“Vương Vô Nhất sẽ đến. Lừa đảo, tuy Vương Vô Nhất chỉ vừa tiến giai Thần huyền tứ trọng, uy năng phân thân tối đa Thần huyền lưỡng trọng, nhưng hai thần huyền đại năng trở lên, người chắc chắn không địch nổi, nhớ khéo một tí.” Linh Lung Thiên truyền âm.

“Sư tôn cũng tới thì không thành vấn đề.” Lưu Chân Vô sầm mặt nhìn Ngụy Tác.

“Theo ta.” Tô Thần Huyết lạnh lùng đi trước dẫn đường.

“Xem ra lần này có cơ hội.” Ngụy Tác đi sau, nhận ra Tô Thần Huyết ngoài mặt nghiêm khắc nhưng không có sát ý, với thể lực Hóa Thiên giáo chắc y đã biết tình hình hôm đó, giờ thêm thái độ này thì gã có hy vọng.

“Lừa đảo, vạn nhất có chạy thì sang ngọn núi phía đông...” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác.

Chúng nhân đi trong bạch sắc vân khí, sơn môn Hóa Thiên giáo đều ở trong bạch sắc vân khí khiến người ta không nhìn rõ, nhưng mục quang Linh Lung Thiên ngằm lóe lên, nhìn rất rõ, cả chỗ cấm chế yếu nhất cũng biết.

“Y và hai lão đầu không có pháp bảo đặc biệt gì. Chỉ là y có số lượng bảo vật khá nhiều, hai pháp bảo phòng ngự huyền cấp hạ giai, một món pháp bảo phòng ngự huyền cấp trung giai và huyền cấp thượng giai.” Linh Lung Thiên hừ tiếp trứ truyền âm đạo.

“Trừ Tứ thần vương pháp tọa lạ lùng ra thì một món pháp bảo bán tiên khí trở lên cũng không có?” Ngụy Tác hơi nhíu mày.

“Hóa Thiên giáo quả nhiên bất phàm, bố trí này thì tông môn bình thường không so được.” Rất nhanh, vân khí tách ra, nhãn quang Ngụy Tác lại lóe lên.

Trên không lơ lửng một bình đài mấy nghìn trượng, như một ngọn bạch ngọc tiểu sơn cắt thành.

Bạch ngọc bình đài lơ lửng trên không đã tụ tập mấy trăm tu sĩ.

Đến một nửa có linh khí tràn ra, ngưng thành các loại hình trạng, ngồi trên bạch ngọc liên đài. Ngần ấy Kim đơn tu sĩ tề tụ, cực kỳ kinh nhân.

“Thần Tinh tông tông chủ...”

“Vô Cầu cung cung chủ...”

“Luyện Thần đạo tông chủ...”

“Thần Tuyền chân nhân...”

Không chỉ tông chủ các đại tông môn, ngay cả nhiều Kim đơn đại tu sĩ bình thường ở ngoài Thiên khung cũng xuất hiện.

“Quy Phạm tông Hàn Ly chân nhân... Thanh Chúc môn Ngũ Long chân nhân... cả hai vẫn chưa chết?” Âm Lệ Hoa liếc mấy lão bất tử như xác khô.

Thịnh hội thiên cổ này chưa biết chừng sẽ có không ít linh dược, thiên tài địa bảo xuất hiện, thu hút vô số lão bất tử sắp tọa hóa đến thử vận khí. Nhiều người không nhận được Đại hóa kim giản nhưng chủ động liên lạc với Hóa Thiên giáo.

“Y đã giết thần huyền...” Ngụy Tác theo chân Tô Thần Huyết đáp xuống, vô số mục quang tụ vào gã.

-o0o-

784. Chương 784: Không Lùi Bước

Bạch ngọc bình đài lơ lửng trên không không có bao nhiêu quang hoa, nhưng lại chứa nhiều cường giả, trong đó không ít lão bất tử sắp xuống ba tấc đất, tu sĩ Kim đơn tam trọng trở lên cũng không thiếu, linh khí xung thiên, từng dải linh khí ngưng hình kinh nhân khiến tầng không chói lòa, rực rỡ.

“Các vị đạo hữu, còn một tuần hương nữa đại hội sẽ chính thức bắt đầu, có việc cần nhờ chư vị đạo hữu cùng quyết.”

Tô Thần Huyết đáp xuống đài sen lớn nhất ở đầu bạch ngọc bình, giọng nói vang khắp.

“Chắc là xử lý việc bọn Lưu Duy Chân bị giết...” Ai cũng biết việc ở Mi Sơn thành, thấy Tô Thần Huyết dẫn Ngụy Tác và bọn Lưu Chân Vô đáp xuống thì ai cũng nghĩ thế.

“Thiên Tông đạo hữu, viện này liên quan đến Hoàng Thiên đạo chân truyền đệ tử, đạo hữu mời phân thân Vương tông chủ giáng lâm.” Tô Thần Huyết nói với một lão đạo gầy khô trên bạch ngọc liên đài.

Lão đạo này mặc tử sắc đạo bào, cầm phát trần trắng, bạch sắc linh quang hình thành một tấm gương sau lưng.

Tô Thần Huyết nói thế, lão đạo vung tay, một đạo kim quang bắn ra, như xuyên qua hư không.

“Ầm!”

Cơ hồ đồng thời, hư không trước mặt chấn động, kim quang dấy lên, một thân ảnh bước ra.

Thân ảnh là một bạch diện nam tử, ngũ quan phân minh, ăn vận theo lối đế vương, đầu đội kim quan, mặc kim sắc cửu long bào, chân đi kim sắc bàn long thiên ngoa, eo thắt tử kim đai. Tất cả đều do quang văn ngưng thành, phát ra vạn trượng thần quang khiến người ta không thể nhìn thẳng, khí thế kinh đào hải lãng cuốn ra như thiên tôn giáng thế.

“Lừa đảo, xem ra mấy tên Hoàng Thiên đạo có không gian truyền tông pháp bảo, bắt quá dùng mảnh hắc ngọc vỡ đủ để khắc chế...” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác.

“Sư tôn!”

“Tông chủ!”

Thấy thần quang pháp thân giáng lâm, tu sĩ Hoàng Thiên đạo trông càng kiêu ngạo, cúi người hành lễ.

Hoàng Thiên đạo tông chủ Vương Vô Nhất tu vi Thần huyền tứ trọng, uy thế khiến đại đa số tu sĩ tại trường biến sắc, càng như thế bọn Lưu Chân Vô càng đắc ý.

“Các hạ giết Lưu Duy Chân?” Vương Vô Nhất hiển hiện thần quang pháp thân, mục quang nhìn vào Ngụy Tác, uy áp trùm lấy gã.

Thần quang chói lòa cùng vô số quang văn trên mình Vương Vô Nhất phát ra khí tức khiến Ngụy Tác nghẹt thở, nhưng thần sắc của gã không đổi, vẫn thản nhiên, “Đúng thế, mổ giết, y cùng Hoàng Phủ Tuyết Luân liên thủ đối phó mổ, mổ hỏi thân phận thì y che giấu, nói mình là tu sĩ Thiên Huyền đại lục.”

“Sư tôn, hiện tại người chết rồi, y nói gì chả được.” Lưu Chân Vô cười lạnh.

“Tại Mi Sơn thành cơ hồ mọi tu sĩ đều nhìn thấy, mổ có một đạo thuật pháp phân biệt được lời nói dối, các hạ không tin cứ tìm họ mà hỏi.” Ngụy Tác thập phần bình tĩnh.

“Y trấn định như thế, khí độ phi phàm...”

“Dưới uy áp của Vương Vô Nhất mà thần sắc bất biến, thần thức khẳng định thập phần kinh nhân.” Nhiều tu sĩ tại trường đều thấy Ngụy Tác đích xác phi phàm.

“Linh Nham chân nhân, Tử Dương tông có Mạt nhân thiên đăng, Chung Hi chắc có ‘Đăng nhân’, đạo hữu hiện lại cảnh tượng Chung Hi chết là biết ngay.” Vương Vô Nhất lạnh lùng nhìn ra sau Ngụy Tác, bao một trong năm lão bất tử vây gã lúc trước.

“Tử Dương tông có pháp khí hóa lại được cảnh tượng chân truyền đệ tử chết?” Âm Lệ Hoa lỏng người, chỉ cần cảnh tượng Ngụy Tác đấu với Hoàng Phủ Tuyết Luân, Lưu Duy Chân xuất hiện thì rất cosl ị với gã. Bọn Lưu Duy Chân đều cải biến dung mạo chặn giết gã là sự thực.

“Tử Dương tông Mạt nhân thiên đăng đã tan nguyên khí, lâu ngày không sử dụng, tại hạ không mang theo.” Hoàng bào lão nhân lắc đầu.

“Lừa đảo, hỏi xem Mạt nhân thiên đăng có phải đĩa đèn dầu màu tím không, bên trên có phù văn như mắt người.” Linh Lung Thiên co rúm cạnh Âm Lệ Hoa nhưng truyền âm cho Ngụy Tác. “Vật đó trong nạp bảo nang của y, còn nguyên.”

“Mặt nhân thiên đăng là một món tử sắc pháp bảo như đĩa đèn?” Ngự Tác bình tĩnh như thường, hỏi lỗ bắt tử Tử Dương tông.

“Người...” Lão bắt tử Tử Dương tông ngẩn ra.

“Vật đó vẫn trong nạp bảo nang của y đấy thôi.” Ngự Tác nhìn Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất, “Xin Tô tông chủ và Vương tông chủ giao nạp bảo nang đó cho tại hạ, nếu không lấy ra được pháp bảo này sẽ do lưỡng vị tông chủ xử trí.”

Lão bắt tử Tử Dương tông chợt chụp lấy nạp bảo nang, thần thái đó khiến tu sĩ tại trường hiểu ngay, Mặt nhân thiên đăng khẳng định trong đó.

“Sư huynh, xem ra sư huynh cao tuổi nên hay quên.” Lão bắt tử Tử Dương tông đó mặt thoát xanh thoát trắng thì một lão giả mặc tử y lên tiếng: “Hai hôm trước đã chữa xong, tiểu đệ cho vào nạp bảo nang của sư huynh.”

“Vậy hả? Lẽ nào ta quên?” Lão bắt tử Tử Dương tông vỗ lên nạp bảo nang, “Vẫn ở đây, xem ra giadf rồi thì hay quên.” Lão thập phần vô sỉ, nói đoạn thì trên tay xuất hiện đĩa đèn màu tím có hắc sắc văn lộ, như có tinh thạch kỳ dị khảm vào.

“Da mặt lão dày quá, Ngự Tác khẳng định như thế, lẽ nào nhìn thấu được nạp bảo nang, chứ không phải cố ý dọa?”

“Linh Nham chân nhân có mang theo nhưng lại nói dối, xem ra tình thế đúng như y nói.”

Mọi tu sĩ đều tính toán.

“Đang mang theo thì mời chân nhân kích phát.” Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết lạnh lùng nhìn lão bắt tử Tử Dương tông.

“Chát!” Mọi tu sĩ tại trường nín thở ngưng thần, muốn xem Ngự Tác giết thần huyền đại năng thế nào thì trên mình Linh Nham chân nhân sáng rực linh quang, đĩa đèn nứt ra rồi vỡ thành mấy mảnh. “A!” Linh Nham chân nhân rống lên, “Mặt nhân thiên đăng quả nhiên đã tổn hại, vỡ rồi...”

“...Quá ư vô sỉ?” Các tu sĩ đều ngẩn ra, thềm mắng Linh Nham chân nhân mặt dày, cố ý làm hỏng pháp khí.

“Lão tặc, da mặt dày thật, cả tiên khí cũng không đâm thủng được.” Linh Lung Thiên đang đắc ý, thấy Linh Nham chân nhân làm thế thì mắng.

“Người là ai mà vô lễ như thế, muốn chết hả?” Linh Nham chân nhân đổi từ đau xót sang sát khí lăm lăm nhìn Linh Lung Thiên.

“Xin lỗi đã vô lễ.” Ngự Tác bảo: “Các hạ vốn không cần mặt, móng ở đó rồi, cần gì da mặt nữa.”

“Người!” Linh Nham chân nhân nghe nửa câu trước thì đắc ý, nửa câu sau lại giận xì khói, chỉ tay vào mặt Ngự Tác.

“Mặc kệ ai đúng ai sai, các hạ mau trả lại di vật của đệ tử tông môn bọn lão phu đã.” Đề Đăng chân nhân và Hoàng Pháp chân nhân nhìn nhau.

“Được.” Ngự Tác vung tay, đưa nạp bảo nang của bọn Lưu Duy Chân cho Đề Đăng chân nhân và Lưu Chân Vô.

“Người tưởng bọn ta ngốc hả! Họ chỉ có thể hả?” Ngự Tác sáng khoái quá khiến bọn Đề Đăng chân nhân ngẩn ra, quét thần thức vào nạp bảo nang thì đều kêu lên.

Nạp bảo nang chỉ có đơn dược liệu thương tối phổ thông, không có nổi một món pháp bảo.

“Họ sợ khi giao đấu bại lộ thân phận nên không mang theo gì, lúc bọn mõ lấy được nạp chỉ có thể thôi.” Ngự Tác vẫn bình tĩnh.

“Người dám đường hoàng nói dối...” Linh Nham chân nhân giận xì khói.

“Yên tâm, để mỗ lật tẩy y. Quảng Pháp thiên cung có đặt cấm chế ở những vật trọng yếu mà chỉ Quảng Pháp thiên cung mới phá giải được.” Hoàng Pháp chân nhân phát tay áo, hóa ra mấy đạo quang hoa, cười lạnh nhìn Ngụy Tác.

Nhưng rồi nụ cười lạnh cứng lại, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Thế nào, cả cấm chế của Quảng Pháp thiên cung mà y cũng phá được?” Sắc mặt Hoàng Pháp chân nhân khiến Linh Nham chân nhân hiểu ra, kêu lên.

“Vốn không có thì phá cái gì.” Ngụy Tác cười lạnh.

“Lấy hết nạp bảo pháp khí của y ra là biết.” Lưu Chân Vô sầm mặt quát to.

“Tô tông chủ, thị phi thì chắc mọi tu sĩ tại trường đã biết, lẽ nào còn cần nói toẹt ra!” Ngụy Tác cười lạnh, “Theo lý lẽ của tu đạo giới dù những tu sĩ đó có đồ khác nhưng câu kết cùng Thiên Huyền tu sĩ giết mỗ, bị mỗ giết thì mọi thứ đó thuộc về mỗ.”

“Đủ rồi!” Lưu Chân Vô mắt lóe lệ mang, không đợi Tô Thần Huyết nói gì đã gầm lên, “Ta thừa nhận đệ đệ đã ẩn giấu thân phận, nhưng rất có khả năng bị Thiên Huyền đại lục thần huyền đại năng khống chế. Sau rốt Hoàng Thiên đạo có một đệ tử lên tiếng nhưng bị người giết, người có thừa nhận không?”

“Họ hoàn toàn không bị thần huyền đại năng khống chế, khi thần huyền đại năng bị mỗ giết, họ đều không thể hiện thân phận.” Ngụy Tác cười lạnh, “Khi đó mỗ còn tưởng đệ tử Hoàng Thiên đạo đó là đồng bọn của họ.”

“Sư tôn, Lưu Duy Chân là em ruột đệ tử, mối thù này phải báo, tình hình khi đó ai biết rõ được.” Lưu Chân Vô gầm lên rồi quỳ trước Vương Vô Nhất, “Khẩn thỉnh sư tôn cho đệ tử và y công bình đối quyết!”

“Y giết được thần huyền đại năng, Lưu đạo hữu...” Lưu Chân Vô gầm gào, bọn Đề Đăng chân nhân cả kinh, lên tiếng can.

“Thế nào, hiện tại ta thừa nhận người có lý do nhưng ta cũng có lý do giết người!” Lưu Chân Vô bỏ ngoài tai lời can, nhìn Ngụy Tác gầm lên: “Ta muốn công bình quyết đấu, người dám không?”

Ngụy Tác nhướng mày, mục quang lóe lên, không nói gì, nhìn Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất.

“Lưu Chân Vô, con muốn thế hả?” Vương Vô Nhất liếc Ngụy Tác và Lưu Chân Vô, lạnh giọng. Lưu Chân Vô nói thế là chứng minh Ngụy Tác có lí, Vương Vô Nhất đã nhận ra, không thì Lưu Chân Vô không cần dùng thủ đoạn này.

“Khẩn thỉnh sư tôn ân chuẩn!” Lưu Chân Vô nói.

“Các hạ thấy thế nào?” Vương Vô Nhất hỏi Ngụy Tác.

“Nếu Vương tông chủ không truy cứu việc giết Lưu Duy Chân, mỗ sẽ đấu với y.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm.

“Được, việc này coi như xong. Giao đấu là ân oán cá nhân, trận này thắng hay bại, Hoàng Thiên đạo không được đối địch với y.” Vương Vô Nhất gật đầu.

“Đa tạ sư tôn thành toàn!” Lưu Chân Vô nhìn Ngụy Tác, sát ý lăm lết, “Quyết đấu trơn thì làm đại hội mất hứng, cứ như người nói, theo quy định của tu đạo giới, bên chiến bại có gì sẽ thuộc về đối phương, thế nào!”

-o0o-

785. Chương 785: Một Người Không Đủ, Thêm Hai Nữa Đi

“Lưu Chân Vô có bài tẩy gì mà dám đặt cược... Vương Vô Nhất tại trường, dù trận này thắng hay thua, Lưu Chân Vô cũng vạn vô nhất thất, Vương Vô Nhất ít nhất không để y mất mạng, nhưng song phương đã đưa ra điều kiện, y mà thua, Vương Vô Nhất cũng đành nhìn pháp bảo của y đổi chủ.”

“Tiên khí! Ngụy Tác có một món tiên khí mà thần huyền đại năng cũng không thể công phá. Nếu thần huyền đại năng lấy được thì đấu với thần huyền đại năng khác coi như ở vào thế bất bại! Tiên khí, Vương

Vô Nhất chắc cũng động lòng nên muốn thừa cơ lấy được, thành thử mới cho Lưu Chân Võ và Ngụy Tác đối quyết, nhưng Ngụy Tác có tiên khí, Lưu Chân Võ bằng vào đầu mà đấu! Ngụy Tác còn pháp bảo công kích có uy năng gần đạt thần huyền pháp tướng! Có khác gì dâng hết đồ của Lưu Chân Võ cho y đâu?”

“Lưu Chân Võ chắc chắn như thế, tất có bài tẩy?!”

Lưu Chân Võ dứt lời, cả đại hội hội trường xôn xao.

Ngụy Tác với kim đơn tu vi giết thần huyền đại năng là vạn cổ độc nhất, cực kỳ nghịch thiên, lẽ nào hôm nay lại thêm một Kim đơn tu sĩ thủ đoạn nghịch thiên, thần thông đủ giết thần huyền đại năng?

“Sao y chắc chắn như vậy nhỉ?” Ngụy Tác nhíu mày, nhất thời không đáp. Linh Lung Thiên đã nhìn rõ, Lưu Chân Võ trừ có nhiều huyền giai pháp bảo thì không có chí bảo đặc biệt kinh nhân, càng như thế gã càng nghi ngờ, vì dù Lưu Chân Võ ngu xuẩn nhưng Vương Vô Nhất có mặt, Lưu Chân Võ không có bài tẩy thì y đời nào để đệ tử đối quyết với gã.

“Thế nào, không dám?” Thấy Ngụy Tác do dự, một đệ tử Hoàng Thiên đạo mặc lục sam đứng sau lưng Lưu Chân Võ cười lạnh.

“Không dám thì quỳ xuống cầu xin để đại sư huynh phế trừ u vi, giao mọi thứ ra thì sẽ được tha mạng!” Một đệ tử Hoàng Thiên đạo mặc bạch sắc pháp y lạn giọng.

“Cá cược như thế e không công bằng.” Ngụy Tác liếc hai đệ tử Hoàng Thiên đạo, chưa kịp nói gì thì một thanh âm vang lên.

“À!” Ánh mắt Lưu Chân Võ và mấy tu sĩ Hoàng Thiên đạo lạnh lại, quét tới.

“Y hả?” Ngụy Tác hơi ngẩn người. Tu sĩ vừa nói mặt mũi vuông vắn uy nghiêm, linh khí ngưng thành hình kim giáp kỳ lân khổng lồ, là Thiên La chân nhân mà Ngụy Tác gặp khi tham gia Kim đơn tu sĩ giao dịch hội ở Cực Lạc cung! Thiên La chân nhân khi đó ước đấu ba trận với gã, kết quả trận đấu pháp sau cùng, bị Ngụy Tác dùng Tuyệt diệt kim đơn kích bại. Không ngờ y lại đến dự đại hội của Hóa Thiên giáo, hơn nữa khi xưa chỉ tu vi Kim đơn tam trọng, hiện tại gã liếc qua là thấy đã đột phá thành Kim đơn tứ trọng. Ngụy Tác còn tưởng ai lên tiếng giúp mình, nhìn rõ là y thì hiểu ngay không phải việc hay ho gì.

“Vị đạo hữu này thấy công bình ở chỗ nào?” Lưu Chân Võ uy thế lẫm nhẫm nhìn Thiên La chân nhân, nhân quang băng hàn. Y không biết Thiên La chân nhân và Ngụy Tác có thù, tưởng Thiên La chân nhân bênh Ngụy Tác.

“Nghe nói y có tiên khí và chí bảo khác, e rằng Lưu đạo hữu không có đủ bài tẩy.” Thiên La chân nhân lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, vung tay, một đạo quang hoa bay tới chỗ Lưu Chân Võ. “Tiên vương thần tinh này sánh với mấy viên tiên giai đơn được, cộng thêm những gì Lưu đạo hữu có thì đủ đấu với Ngụy đạo hữu rồi. Đồ đấu như thế mới công bình.”

“Tiên vương thần tinh! Là Tiên vương thần tinh! Trời đất, là tinh hạch tự nhiên hóa sinh trong linh thạch khoáng mạch, vạn năm khó thấy, không chỉ có thể liên miên cung cấp linh khí kinh nhân, cho vào thể nội thì sẽ khai tích khiếu vị một cách huyền ảo, tương đương với đề thăng tu vi! Trời đất, vật này mấy vạn năm mới có một viên, giờ lại xuất hiện!”

“Đây là thần tinh khiến thượng cổ đại năng cũng thèm muốn! Lưu Chân Võ dĩ có tu vi Kim đơn ngũ trọng có viên thần tinh này chẳng phải tương đương với bán giai thần huyền!”

“Y cho Lưu Chân Võ vật này là có ý gì?”

Thiên La chân nhân nói xong, vung tay ra là toàn trường hít hơi lạnh.

“Cả vật này cũng có. Lừa đảo, xem ra người đứng là tai tinh, chọc vào không ít người.” Thấy Thiên La chân nhân lấy ra, Linh Lung Thiên cũng hít sâu một hơi, truyền âm.

“Y có được thứ này.” Ngụy Tác cũng hít sâu một hơi, rung động.

Thiên La chân nhân lấy ra khối Tiên vương thần tinh cỡ trứng gà, mau trắng sữa lấp lánh, khối tinh thạch đặc biệt này tự nhiên hình thành một hình người xếp bằng.

Trên thân người dày đặc những lỗ nhỏ có quang hoa, trông như khiếu vị của khối nhân hình tinh thạch, toát lên khí tứ huyền hoặc.

Ngụy Tác đọc được từ điển tịch rằng Tiên vương thần tinh hình thành trong linh thạch khoáng mạch, viên cổ đại năng chết đi, tinh huyết thấm vào linh thạch khoáng mạch, trải qua vạn cổ mới tự nhiên hình thành.

Thần tinh này mà luyện hóa hể thì linh khí sánh với mấy viên tiên giai đơn được, Ngụy Tác hiện giờ tu vi Kim đơn tứ trọng trung kỳ, nếu hoàn toàn luyện hóa khối thần tinh sẽ vượt được bán giai tu vi, trực tiếp đột phá đến Kim đơn ngũ trọng. Thần tinh này huyền diệu nhất ở điểm nếu uống vào thì linh khí tự chảy ra, thần tinh thai thể chấn động tu nhục thân sĩ, như khuếch đại khiếu vị, trong quá trình tự nhiên luyện hóa tương đương với đề thăng tu vi.

Ngụy Tác mà nuốt Tiên vương thần tinh, Tiên vương thần tinh sẽ lập tức khiến tu vi của gã tương đương với Kim đơn ngũ trọng cho tới khi Tiên vương thần tinh tan hết, tu vi của gã sẽ đạt tới Kim đơn ngũ trọng thật sự.

Vật này từ cổ đã sánh với mấy viên tiên giai đơn được, không ngờ Thiên La chân nhân lấy được một khối.

“Tiên vương thần tinh!”

Lưu Chân Võ không ngờ Thiên La chân nhân lấy ra vật này, nhìn nhân hình tinh thạch lơ lửng trước mặt thì y run lên. Vật này ai thấy thì cũng động lòng.

“Người cho ta bảo vật này là có yêu cầu gì?” Lưu Chân Võ phản ứng, biết Thiên La chân nhân có thù với Ngụy Tác nên thu liễm tâm thần, nhìn y rồi truyền âm hỏi.

“Chỉ cần Lưu đạo hữu giết y hoặc trọng thương y là được, y có mấy đạo thuật pháp cực kỳ bất phàm, rồi đại hội thì bọn tại hạ sẽ bắt y bức hỏi pháp quyết.” Thiên La chân nhân bình tĩnh như thường truyền âm cho Lưu Chân Võ.

“Được, pháp quyết của y, chúng ta chia nhau.” Lưu Chân Võ nhận ra quanh Thiên La chân nhân, mấy Kim đơn tu sĩ là cùng nhóm. Y truyền âm, vung tay cầm Tiên vương thần tinh.

“Lừa đảo, nhưng kẻ này định ngầm đối phó người... Chốc nữa người có thắng dễ dàng cũng cố ý ra vẻ trọng thương để chúng động thủ.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác. Thiên La chân nhân tương không ai biết y truyền âm cho Lưu Chân Võ nhưng bị Linh Lung Thiên nghe rõ.

“Thiên La chân nhân còn định chạm vào ta... Quanh y có ngần ấy Kim đơn tu sĩ, thật ra bao nhiêu kẻ định vây giết ta?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, trừ Thiên La chân nhân thì mấy tu sĩ quanh y đều phải đều tu vi Kim đơn lưỡng trọng tam trọng, nhưng không nhìn gã mà nhắm mắt dưỡng thần nên càng khả nghi.

Tại Thiên Huyền đại lục, gã giết Kim đơn tu sĩ của nhiều tông môn, những tu sĩ này rất có thể đã liên thủ đến tìm cơ hội giết gã, trong đó có cả tu sĩ của đại tông môn như Chân Võ đẳng cũng nên.

Ai cũng tưởng gã có tiên khí chân chính, không biết có bao nhiêu người muốn cướp đoạt, trong đại hội này sẽ có bao nhiêu địch thủ ẩn tàng?

“Thế nào, Tiên vương thần tinh giá trị kinh nhân, nuốt xuống thì khi đấu pháp cũng chỉ luyện hóa được một phần trăm linh khí, người đánh bại ta, khối Tiên vương thần tinh này là của người.” Lưu Chân Võ cầm Tiên vương thần tinh, nhìn Ngụy Tác cười lạnh, “Nếu người không dám chấp nhận thì theo ta về Hoàng Thiên đạo, quy thủ linh mười năm cho đệ đệ của ta!”

“Lừa đảo, muốn đùa thì đến cùng, y quá huênh hoang, ta không thích. Hai đệ tử Hoàng Thiên đạo sau lưng y vừa mới to mồm, nạp bảo nang của tên bên trái có một khối tinh kim hữu dụng với ta, tên còn lại có một đốt linh mộc, thủy linh nguyên khí kinh nhân, không kém gì thất giai thủy hệ yêu đơn.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác, “Bảo chúng cùng xông lên, lấy hết đồ luôn, uy hiếp đến người chỉ mình Lưu Chân Võ, thêm hai tên tôm tép cũng vậy.”

“Được!” Ngụy Tác lên truyền âm cho Linh Lung Thiên, cười lạnh nhìn Lưu Chân Võ, chỉ vào chân truyền đệ tử hai Hoàng Thiên đạo ban nãy mắng mỏ, “Lưu Chân Võ, một mình người không phải đối thủ của ta, thêm hai kẻ vừa lẩm lời lúc này nữa.”

“Cái gì! Y muốn có thêm hai kim đơn đối thủ... quả nhiên huênh hoang!” Ngụy Tác dứt lời, cả hội trường xôn xao.

Hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo sau lưng Lưu Chân Võ, một Kim đơn nhất trọng, một Kim đơn lưỡng trọng, là cao thủ trong các chân truyền đệ tử.

Hoàng Thiên đạo là siêu cấp tông môn, chân truyền đệ tử đều thần thông hơn xa Kim đơn tu sĩ thông thường, Lưu Chân Võ tu vi Kim đơn ngũ trọng, tiện đã dám khiêu chiến Ngụy Tác vừa giết thần huyền còn Ngụy Tác muốn có thêm hai kim đơn đối thủ.

“Người nói gì!” Hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo nhảy như chơi chơi, cho là Ngụy Tác cực kỳ miệt thị.

“Được lắm! Ta sẽ cho người biết thế nào là hối hận!” Lưu Chân Võ mắt lóe lên hàn quang, nhưng quay lại bảo Tô Thần Huyết đạo: “Xin Tô tông chủ chỉ chỗ quyết đấu!”

-o0o-

786. Chương 786: Cổ Hoàng Đoạt Binh Thuật

“Vật thì đạo hữu nào có hứng xin mời đi theo xem.”

Tô Thần Huyết phát tay, một đạo thanh quang bắn ra, trong mây trắng liều liều xuất hiện một thông đạo, đi ra sau núi.

Ai cũng biết được đối thủ cỡ Ngụy Tác và Lưu Chân Võ giao đấu sẽ kinh thiên động địa, Tô Thần Huyết sẽ đưa cả hai đến một nơi được phong bế, tránh xảy ra thiệt hại nặng. Cũng chỉ có kẻ ngốc mới không đi theo xem náo nhiệt. Nhất thời, bạch ngọc bình đài liên tục có quang hoa bay lên, như vô số tiên nhân tuần du, đi theo Tô Thần Huyết và bọn Ngụy Tác.

Tô Thần Huyết đi trước dẫn đường, trong mây trắng liên tục xuất hiện đình đài lầu các, thậm chí có đá vắng khối thác nước, như tiên cảnh chân chính.

Chốc sau, chúng nhân đến gần lưng núi phía đông Hóa Thiên giáo.

Hóa Thiên giáo được bạch sắc thần quang bao phủ, không thể nhìn rõ cảnh tượng cụ thể.

“À!” Linh Lung Thiên đi cạnh Âm Lệ Hoa, không ngừng rảo mắt, chợt biến sắc.

“Việc gì hả?” Ngụy Tác rõ ràng cảm giác được khí tức của nó biến hóa, truyền âm hỏi.

“Nguyên thủy thần mộc! Trong linh viên Hóa Thiên giáo có một nhánh Nguyên thủy thần mộc!” Linh Lung Thiên chấn động, truyền âm cho Ngụy Tác.

“Nguyên thủy thần mộc là gì?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường hỏi. Gã chưa từng nghe nói đến thần mộc này nhưng khiến Linh Lung Thiên rung động thì khẳng định phi phàm.

“Là một loại thần mộc rất khó nói, trong rễ tự hình thành đại đạo pháp văn, cho một khúc rễ này vào mình đài khiêu vị, bình thường rễ thần mộc này mỗi ngày hút một phần nguyên khí, ngưng tụ vào. Vạn nhất tu sĩ gặp tổn thương trí mệnh, rễ thần mộc sẽ tuôn ra sinh mệnh nguyên khí, chỉ cần rễ trong mình đài khiêu vị không bị hóa thành tro thì dù nửa nhục thân tan nát cũng có thể phục sinh.” Linh Lung Thiên nghiêng răng, nắm hai tay.

“Có hai thần huyền đại năng... đừng đi lung tung.” Ngụy Tác biết nó thèm thuồng nên cảnh cáo.

Tiểu cô nương đầu mộc sừng nay tuy là thượng cổ lão quái vật, nhưng thấy đồ tốt là hai mắt sáng lên, khác nào chó đói thấy xương, tại Bắc Mang di tích suýt nữa bị dư uy mảnh vỡ thần khí đánh cho mất mạng. Có vẻ thần mộc này cũng hữu dụng với nó, Ngụy Tác dám khẳng định, Linh Lung Thiên trừ biết ngự không ra, tựa hồ không thể động dụng thuật pháp, cũng như cửu cấp yêu thú thuộc nhóm sức mạnh, thiên về xáp lá cà, có thứ khiến nửa nhục thân thành tro vẫn phục sinh thì tất nhiên tốt hơn Huyết tinh thạch nhiều. Linh Lung Thiên nói đến linh đài khiêu vị ở sau gáy, tức là chỉ cần không rụng đầu, thân thể trọng thương trí mệnh cũng có thể mọc ra, không kém gì Bình giải cổ kinh mà nó từng nhắc.

“Nguyên thủy thần mộc này sắp thành rồi...” Linh Lung Thiên nhìn về phía xa, rõ ràng không nghe lời Ngụy Tác cảnh cáo đồ một.

“Đây là sơn môn Hóa Thiên giáo, ngàn ấy đại tu sĩ tề tụ, người đi lung tung mà bị phát hiện thì không thể thoát được.” Ngụy Tác vội truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Ta biết rồi.” Linh Lung Thiên kêu lên, không vừa lời với lời khuyên của Ngụy Tác.

“Đây là...”

Cùng lúc, Tô Thần Huyết vung tay, bạch sắc thần quang bao bọc ngọn núi của Hóa Thiên giáo xuất hiện một thông đạo. Một loạn thạch sơn cốc đầy Hoang cổ khí tức xuất hiện trước mắt, Hoang cổ khí tức và sát khí xung thiên khiến tất cả chấn kinh. Trong sơn cốc không hề có sinh khí, toàn là dấu vết thuật pháp và pháp bảo oanh kích. Cổ đồng sắc quang hoa tràn ra từ các khe nứt.

“Cốc này là chỗ Hóa Thiên giáo dấu pháp từ xa xưa, bất kỳ tu sĩ nào đạt tới Kim đơn tam trọng đều có thể khiêu chiến một thái thượng trưởng lão, thành công thì sẽ tấn thăng thái thượng trưởng lão, hưởng thụ đãi ngộ tương đương. Ở đây có cấm chế, tu sĩ ở ngoài không thể can thiệp vào dấu pháp, dấu ở đây chắc không có vấn đề gì?” Tô Thần Huyết để Ngụy Tác và Lưu Chân Vô cùng hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo đáp xuống, những tu sĩ khác đều dừng lại, cổ đồng sắc quang mạc bay lên bao lấy sơn cốc, chỉ để lại trong cốc những đối thủ sắp giao đấu.

“Được, miễn không sao.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, thầm hoan hỉ, vì cấm chế trong sơn cốc tuy thập phần bất phàm, tựa hồ đã tồn tại vạn năm nhưng không ngăn cản nguyên khí, sử dụng Địa Mẫu cổ kính không thành vấn đề.

“Đa tạ Tô tông chủ, tại hạ không có vấn đề gì.” Lưu Chân Vô cười lạnh.

“Vậy thì bắt đầu.” Tô Thần Huyết gật đầu.

“Hai người lui ra rìa, lúc nào cần ta sẽ gọi.” Lưu Chân Vô nói với hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo đoạn bảo Ngụy Tác. “Hôm nay ta sẽ giết người tể vong linh đệ đệ!” Lưu Chân Vô bưng lên vô biên sát ý, bạch sắc thần quang ngưng thành bảo bình, rừng rực quang hoa, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Ồn!”

Mục quang y lóe lên, khối Tiên vương thần tinh bị nuốt chửng, uy áp ngùn ngụt dâng lên.

Đại đế thần tượng trong bảo bình sau lưng y ngưng thành thực chất, trong mắt như có sao sáng.

Chỉ chân nguyên tu vi, Lưu Chân Vô đích xác trên Ngụy Tác, nuốt Tiên vương thần tinh thì khí tức lên cao, tu vi vượt mức Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ điên phong!

Y nói không sai, nếu Ngụy Tác thất bại tất mất mạng nhưng y thì khác, nếu gã định ra tay tất Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết sẽ ngăn cản. Lưu Chân Vô vô hình trung tạo cho Ngụy Tác áp lực.

“Nếu không có Ngụy Tác, Lưu Chân Vô e rằng không có địch thủ trong các Kim đơn tu sĩ.”

“Thiên tài tu sĩ trẻ tuổi thế này vốn một cũng hiếm, Hoàng Thiên đạo có một, không ngờ Thiên Huyền đại lục cũng có một... tiếc là hai thiên tài tu sĩ thiên hiếm có lại là tử địch, dù hôm nay không phân sinh tử, sau này cũng sẽ có người gục ngã...”

Nhiều lão bất tử sắp xuống ba tác đất đều mắt lóe thần quang nhìn chăm chăm Lưu Chân Vô và Ngụy Tác. Đều nhận ra cả hai tu luyện thiên cấp đỉnh giai công pháp.

“Xem người có thủ đoạn đó không.” Ngụy Tác thập phần bình tĩnh, nhạt giọng.

“Chịu chết đi!”

“Xoẹt!!”

Lưu Chân Vô và Ngụy Tác đồng thời động thủ, khí tức chấn động thiên địa.

Băng tử sắc thần quang sáng rực trên mình Ngụy Tác, gã tể xuất Bất diệt tịnh bình, từng vòng băng tử sắc thần văn tỏa ra, lưu động vô thượng thần vận, khiến ánh mắt các đại tu sĩ tại trường đều sáng lên.

Bất diệt tịnh bình sung mãn chân tiên khí tức, dù Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết cũng không nhận ra là pháp bảo gã mới luyện mà tưởng là tiên khí.

Tiên khí, ai cũng muốn có!

Thần thức Lưu Chân Vô tựa hồ hơn nhiều tu sĩ thông thường, tốc độ thi pháp ngang ngửa Ngụy Tác.

“Đoạt!”

Ngụy Tác tế xuất Bất diệt tịnh bình thì tay Lưu Chân Vô bắt một pháp quyết, một cổ tự quang hoa sáng lòa bán ra, thấu qua tử sắc quang văn ẩn lên Bất diệt tịnh bình.

“Cổ hoàng đoạt binh thuật!”

Linh Lung Thiên đang cúi đầu ngấm ngội chợt biến hẳn sắc mặt!

“Đây là... Cổ hoàng đoạt binh thuật! Vô thượng bí thuật của Thiên Đạo thánh hoàng ở thượng cổ Thiên Giới tông! Chuyên môn đoạt pháp bảo! Đạo thuật pháp này lại xuất hiện ở tu đạo giới!” Cùng lúc, một lão bất tử già cỗi Vũ Hoàng chân nhân, vết nhăn trên mặt như đao khắc, mắt cơ hồ không mở ra nổi lại tròn mắt, kêu lên không dám tin.

“Phù!”

Bất diệt tịnh bình tắt ngóm quang hoa, hắt Ngụy Tác ra, tịnh bình bị uy năng kéo về phía Lưu Chân Vô!

Ngụy Tác tỏ rõ thần sắc kinh hãi.

Đạo thuật pháp của Lưu Chân Vô có thể cắt đứt tâm thần liên hệ giữa gã và Bất diệt tịnh bình, cắt được chân nguyên trong bình!

Vù!

Chân nguyên và Huyền sát âm khí đồng thời từ trên mình Ngụy Tác bạo phát, bao lấy Bất diệt tịnh bình.

Bất diệt tịnh bình rung lên, bị Ngụy Tác kéo lại.

Thuật pháp Lưu Chân Vô dùng để hút Bất diệt tịnh bình không mạnh, chỉ ngưng với bản thân chân nguyên của y.

Dù thế cũng khiến mọi tu sĩ giật mình.

Thuật pháp này của tuy chưa lấy được Bất diệt tịnh bình nhưng ít nhất khiến cho tịnh bình không thể điều khiển bình thường, coi như phá được một món tiên khí phòng ngự.

“Chả trách y biết ta giết thần huyền mà dám đơn độc quyết đấu! Đạo thuật pháp này mà do chân thân Vương Vô Nhất thì Huyền sát âm khí cũng không cần nổi!” Ngụy Tác chợt lóe lên ý nghĩ này.

“Thế nào, tưởng với một, hai pháp bảo là có thể tung hoành hả! Cho người biết, ở tu đạo giới thì pháp khí do tu sĩ chế ra, chỉ có tu vi và cường pháp mới là căn bản!” Lưu Chân Vô cười lạnh.

Cùng lúc, mi tâm y bùng lên bạch sắc thần quang vô tận, hình thành một con mắt!

Chính giữa con ngươi có thần văn! Khí tức chấn động thiên địa!

“Là thuật pháp gì!” Nhiều lão bất tử kinh hô, cả sơn cốc sôi trào, thần thông của Lưu Chân Vô vượt khỏi tưởng tượng của mọi tu sĩ tại trường!

-o0o-

787. Chương 787: Quyết Đấu Bằng Vô Thượng Bí Thuật

Tích tắc mi tâm Lưu Chân Vô hình thành con mắt trắng thì quanh Ngụy Tác rực thần quang, bước đến sau lưng y.

Ngũ sắc thần quang bùng lên sau lưng Lưu Chân Võ, Ngụy Tác mặc kệ Bất diệt tịnh bình lơ lửng trên không, trực tiếp thi triển Động Hư bộ pháp tấn công trước, trong sát na cả hai đã đấu mấy lần, quá nửa tu sĩ tại trường không nhìn rõ.

Quanh Tứ thần vương pháp tọa, bốn kim sắc thần vương hư ảnh tan vỡ, pháp tọa lao đi.

“Oành!” Tận lúc đó tiếng nổ kịch liệt mới vang lên, từng dải đỏ bay ra mang theo những tia lửa kinh nhân.

“Động Hư bộ pháp! Lẽ nào là bất thể cường pháp của Đông Hoang tông tổ sư!”

“Nhục thân của y sánh với huyền giai pháp bảo! Thần thức siêu phàm, tốc độ thi pháp kinh nhân như thế, phổ thông Kim đơn tu sĩ dù có huyền giai pháp bảo tự động hộ chủ cũng không chống nổi!”

Nhiều lão bắt tử nhìn rõ đều kinh hãi, Ngụy Tác trực tiếp đáp xuống sau lưng Lưu Chân Võ, phát ra hắc sắc hỏa quang, không ngừng tung cước như muốn giẫm lên y. Lưu Chân Võ xuất hiện một hồng sắc tiểu tháp tự động hộ chủ bị Ngụy Tác đánh vỡ, y lại rục lên bạch sắc quang hoa ngăn đỡ hắc sắc hỏa quang, cũng bị Ngụy Tác đá vỡ, mãi khi Tứ thần vương pháp tọa bùng lên kim quang mới chặn được.

Nhục thân Ngụy Tác lấp lóe ngân sắc thần quang, sánh với cửu cấp Hoang cổ cự thú, đòn này e là mấy lão bắt tử cũng không đỡ được, khiến tuyệt đại đa số tu sĩ rùng mình.

Trong khi họ suy nghĩ thì đối quyết càn kinh nhân bắt đầu, trên Tứ thần vương pháp tọa bị Ngụy Tác đánh văng đi, con mắt trong mi tâm Lưu Chân Võ mở ra.

Vô cùng vô tận bạch sắc thần quang bắn ra từ con mắt, cả sơn cốc bị biển thần quang nuốt chửng.

Cổ đồng sắc quang tráo rạn rạt bạch sắc thần quang!

“Trời đất! Đây là thuật pháp gì! Như triệt để cách tuyệt lục thức!”

“Tình hình này... không thể cảm tri được đối thủ, như biến thành kẻ mù!”

Bên ngoài sơn cốc sôi trào, Nhiều đại tu sĩ, thậm chí Kim đơn ngũ trọng cũng kinh hô!

Bạch sắc thần quang không chỉ ngăn cản mục quang, thanh âm, ngay cả thần thức chỉ tiến vào được chút xíu, phía trong thần quang như biến thành một đại dương chết, ngay cả các tu sĩ quan chiến cũng không thấy gì.

“Đây là Hoàng Thiên diệt thức nhãn, một trong ba môn thiên cấp đỉnh giai thuật pháp của Hoàng Thiên đạo!” Một chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo cực kỳ đặc ý.

“Phù!”

Cùng lúc, thần quang từ tay Vương Vô Nhất bắn ra, ngưng thành bức tranh trên không.

Bức tranh hiện rõ tình hình trong sơn cốc.

Ngụy Tác cách Lưu Chân Võ mười dặm, không nhìn vào Lưu Chân Võ. Rõ ràng gã không nắm được vị trí của y.

Đạo thuật pháp của Lưu Chân Võ tựa hồ không ngăn được thị tuyến thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất, mọi tu sĩ ở ngoài không nhìn được thì y dùng vô thượng thần thông, lấy thần quang ngưng thành cảnh tượng cho họ nhìn rõ.

Ngụy Tác như sa vào bạch sắc thần hải.

Đạo thuật pháp của Lưu Chân Võ không có lực sát thương đặc biệt nhưng có công hiệu đoạn tuyệt lục thức, mới phát ra thì thần thức của gã chỉ vượt được mấy chục trượng, không nghe thấy hay nhìn thấy gì, như người vừa cảm vừa mù vừa điếc, không biết Lưu Chân Võ ở đâu, nên đành phát động Động Hư bộ pháp, tránh bị y đánh lên.

Gã không thể cảm tri vượt ngoài mấy chục trượng, cứ như người mù.

“Thần thức của ta cũng chỉ vượt được mấy chục trượng, chẳng trách ta giết thần huyền mà y vẫn huênh hoang như vậy, muốn đơn độc đối quyết, hóa ra vì có đỉnh giai thuật pháp này! Thuật pháp này thì dù một trăm Kim đơn đại tu sĩ vây giết y trong sơn cốc này cũng như mất mùa tai điếc, chỉ còn cách chịu đòn.”

Ngụy Tác hiểu rõ cũng như gã biết Địa Mẫu cổ kinh và Động Hư bộ pháp, Lưu Chân Võ cũng biết mấy môn vô thượng cường pháp, thần thông cũng hơn xa Kim đơn tu sĩ thông thường!

Ngụy Tác thập phần lãnh tĩnh, theo ấn tượng mà bước về phía Bất diệt tịnh bình.

Cùng lúc, mi tâm gã lóe kim quang, vận chuyển thuật pháp của tiên âm truyền pháp.

Mi tâm như có kim sắc thần chi, trải thần thức ra.

Thần thức xuyên thêm gấp mấy lần, thấu qua bạch sắc thần hải, bao trùm hơn hai trăm trượng.

Một hắc sắc tiểu nhân xuất hiện, khí tức chấn động thiên địa!

Trần thiên pháp tướng!

Ngụy Tác đồng thời tế xuất Trần thiên pháp tướng.

Thần thức của gã lại gấp đôi, cảm tri rõ trong vòng năm trăm trượng.

Bất diệt tịnh bình cách gã bốn trăm trượng, đang lao đi, Lưu Chân Võ còn cách năm trăm trượng, rõ ràng dùng “Cổ hoàng đoạt binh thuật hút pháp bảo này. Cách y không đầy bốn trăm trượng, hai Hoàng Thiên đạo chân truyền đệ tử đã xông tới.

Tựa hồ hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo không bị ảnh hưởng bởi đạo thuật pháp nên nhận được chỉ dẫn của Lưu Chân Võ.

“Đó là chí bảo Trần thiên pháp tướng gần đạt mức tiên khí? Y bằng vào vật này mà giết Huyền Phong môn chân truyền đại đệ tử và mấy lão bất tử?”

“Trần thiên pháp tướng, uy năng chấn động thiên địa, quả nhiên sánh được với thần huyền pháp tướng.”

“Uy năng này e không một Kim đơn tu sĩ nào chống nổi, nhưng cũng vô dụng, tiên khí sắp bị thu mất. Lưu Chân Võ có tiên bình thì y càng không phá được phòng ngự... hà huống y không thấy Lưu Chân Võ ở đâu, chưa biết chừng sẽ chết trong tay hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo.”

Vương Vô Nhất dùng thần quang thu lấy mọi biến hóa trong cốc, Trần thiên pháp tướng tế xuất như thượng cổ chiến thần đột nhiên giáng lâm, sau gáy rực vàng mặt trời đen, chân đứng trên vô số hắc sắc thần quang, khí tức chấn động hư không, cơ hồ khiến mọi Kim đơn đại tu sĩ quan chiến, kể cả những lão bất tử cũng thấy không địch nổi. Nhưng không ai nghiêng về Ngụy Tác.

“Pháp bảo cỡ nào cũng chỉ như người mù. Tiên khí đã bị thu mất, vùng vẫy cũng chỉ là vô dụng, với thần thuật của đại sư huynh thì y sẽ thành xương khô.” Hoàng Thiên đạo chân truyền đệ tử lúc trước lại cười lạnh, thập phần tự phụ.

Y chưa nói xong thì Trần thiên pháp tướng vung tay phát ra phù văn huyền ảo, thỉnh không rung lên.

“Phù!”

Không có tiếng động nhưng mọi tu sĩ đều như có cảm giác, như nghe thấy tiếng uy năng vỗ lên nhục thân.

Trần thiên pháp tướng dấy lên uy năng, chuẩn xác vỗ vào hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo lúc trước kích phát thuật pháp và pháp bảo với Ngụy Tác.

Cả hư không tựa hồ chấn động, hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo tắt hết quang hoa rồi nhục thân tan nát, huyết nhục tung tóe.

Đòn này kinh thiên động địa, quanh sơn cốc vang lên tiếng hít hơi lạnh, đệ tử Hoàng Thiên đạo vừa cười nhạo chợt nhột nhột mặt mày.

Hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo bị Ngụy Tác giết trong tích tắc!

“Vô thượng thần thuật này lẽ nào không thể ngăn được thần thức y?”

“Không thể nào, trong uy năng gần cách thần thức này dù thần huyền đại năng cũng chỉ cảm tri được trong hai trăm triệu, không thể cảm tri được hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo!”

Nhiều lão bắt tử nhận ra Ngụy Tác không mù mà cảm tri được cảnh vật!

Trần thiên pháp tướng không hề dừng lại, khí tức chấn động thiên địa, tựa hồ định hút lấy Bất diệt tịnh bình.

“Sao lại như thế!”

Cách Ngụy Tác nghìn triệu, Lưu Chân Vô tỏ rõ vẻ không dám tin.

“Dù có thể phá giải thuật này thì ngươi cũng sẽ chết!”

“Đoạt!”

Lưu Chân Vô nhăn nhúm mặt mày, một cỗ tự rực quang hoa ẩn lên Trần thiên pháp tướng.

Trần thiên pháp tướng rung lên, linh quang tan đi, biến thành hắc sắc tiểu nhân.

Hắc sắc tiểu nhân bị kéo về phía Lưu Chân Vô.

“Người kịp sao?” Như bị cởi mắt khôi giáp song Ngụy Tác thập phần trấn định, cười lạnh.

Tay gã ánh lên ngân quang, trực tiếp kéo hắc sắc tiểu nhân lại. Cùng lúc, chân nguyên dồn vào Bất diệt tịnh bình.

“Người cũng thử làm kẻ mù xem sao.” Ngụy Tác cười lạnh.

Bất diệt tịnh bình lóe lên bằng tử sắc thần quang, thân bình biến thành một hắc động, mọi ánh sáng không chỉ trong sơn cốc mà ngay cả bên ngoài sơn cốc cũng tối om.

Trong mấy chục dặm trở nên tối om, thò tay ra không thấy ngón, ngay cả thần quang Vương Vô Nhất hóa ra cũng tan biến.

“Hắc đồng! Tiên khí của y có Hắc đồng! Tiên khí này còn pháp trận uy năng như thế! Lúc ở Mi Sơn thành đối địch với thần huyền đại năng mà y chưa dốc toàn lực!”

Cả Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất đều biến sắc.

“A!”

Trong sơn cốc tối om chợt vang lên tiếng Lưu Chân Vô gào thảm.

-o0o-

788. Chương 788: Âm Thầm Giở Trò

Trong sơn cốc tối om, Ngụy Tác lẳng không, Bất diệt tịnh bình lơ lửng trên đầu, hút hết ánh sáng.

Mi tâm như có kim sắc thần chi, tiên âm lưu chuyển, trải thần thức ra

Một cây bạch cốt trượng ở trước mặt, là pháp khí gã dùng xương Hoang cổ bạch trạch luyện chế thành.

Hoàng Thiên diệt thức nhãn của Lưu Chân Vô tựa hồ không thể thi triển liên tục vì tổn hao cực lớn, Ngụy Tác giết liền hai đệ tử Hoàng Thiên đạo, đoạt lại quyền không chế Bất diệt tịnh bình, kích phát pháp trận trên bình thì vô thượng bí pháp của y thành vô dụng, nên y dùng kích phát Hoàng Thiên diệt thức nhãn.

Kích phát pháp trận trên Bất diệt tịnh bình, thi triển uy lực của Hắc đồng, Ngụy Tác thực tế vẫn không cảm tri được vị trí cụ thể của Lưu Chân Vô nên gã đồng thời kích phát pháp bảo xương sống Hoang cổ bạch trạch, hoang cổ chưởng khí cuộn cuộn.

Lưu Chân Vô dùng Hoàng Thiên diệt thức nhãn, Ngụy Tác thi triển vô thượng bí pháp có được từ chân tiên thần văn, thần thức gần như bao trùm cả sơn cốc.

Gã “nhìn” rõ Lưu Chân Võ ở cách chừng sáu trăm trượng, mặt nhẵn nhúm với thần sắc không dám tin, đang phun ra từng đụn tro, chống lại Hoang cổ bạch trạch chướng khí.

Hoàng Thiên diệt thức nhãn và Cổ hoàng đoạt binh thuật đích xác là vô thượng cường pháp chấn thể hải tục nhưng Ngụy Tác cũng có Địa Mẫu cổ kinh, Động Hư bộ pháp, và vô thượng cường pháp do tiên âm truyền pháp.

Vô thượng cường pháp, khó mà phân biện cao thấp, đấu pháp lại trong tích tắc, dùng song phương vô thượng cường pháp giao đấu nhưng gã chiếm thượng phong tuyệt đối!

Thấy Lưu Chân Võ bị Hoang cổ bạch trạch chướng khí xâm tập, Ngụy Tác không hề dừng tay, lại thi triển Động Hư bộ pháp đến sau lưng y.

Một đạo ám kim sắc kiếm khí cắt vào gáy Lưu Chân Võ, đoạn lại tung cước vào lưng y.

Gã vốn định nghe theo lời Linh Lung Thiên truyền âm, cố ý tạo thành dấu hiệu mình thân thụ trọng thương nhưng thần thông của Lưu Chân Võ hơn cả tưởng tượng, khiến gã thập phần nguy hiểm, nên không cho y cơ hội nữa, muốn giết chết luôn!

Bạch sắc thần quang sáng lên trên mình Lưu Chân Võ để chặn ám kim sắc kiếm quang, nhưng bị Ngụy Tác đá tung.

“A!”

Tứ thần vương pháp tọa bùng lên kim quang, bị Ngụy Tác đánh tan.

“Xoẹt!!”

Khí tức cực độ lại chấn động thiên địa, Ngụy Tác tế xuất Trấn thiên pháp tướng, không bị Hoàng Thiên diệt thức nhãn ngăn cản nên mọi tu sĩ đều nghe thấy tiếng nổ chấn động hư không mà biến sắc.

“Đoạt!”

Lưu Chân Võ lại phát ra một chữ cổ ấn vào Trấn thiên pháp tướng, Trấn thiên pháp tướng lại hóa thành một hắc sắc tiểu nhân.

“Đang đợi ngươi đây.” Ngụy Tác hừ lạnh, chân ánh lên bảy vì sao bạc, đồng thời bảy ngân sắc quang trụ trút xuống, hóa thành đạo tôn, trấn áp lên Tứ thần vương pháp tọa.

“Tinh thần nguyên khí kinh nhân như thế... Lại một đạo vô thượng cường pháp!”

Ngoài sơn cốc, mọi tu sĩ trầm tịch trong bóng tối, không thấy cảnh tượng bên trong, nhưng thấy bảy tinh thần quang trụ chói lòa từ vô tận hư không trút xuống thì đều biến sắc.

“A!”

Lưu Chân Võ và Tứ thần vương pháp tọa bị đánh văng đi, trong pháp y như có vô số ngọn lửa bạc lấp lóe, máu từ miệng y phun ra.

Ngụy Tác không hề truy kích, thi triển Động Hư bộ pháp giãn cự ly với Lưu Chân Võ thành ba nghìn trượng.

Mi tâm Ngụy Tác như có kim sắc thần chi rải thần thức, thần thức bao trùm vạn trượng còn Lưu Chân Võ chỉ được hơn hai nghìn trượng, sơn cốc tối om khiến y biến sắc, hoàn toàn không cảm tri thấy Ngụy Tác, không biết gã ở đâu, thuật pháp từ hướng nào ập tới.

Không thể đoán trước, không kịp phản ứng, coi như đã hạ phong.

“Phù!”

Dưới chân Ngụy Tác ánh lên bảy vì sao bạc, thi triển Thiên đế văn tinh tàn thiên, nhắm Lưu Chân Võ phát đạo tôn.

Cùng lúc, gã lại thi triển Động Hư bộ pháp, đến ngay sau lưng Lưu Chân Võ.

“Oành!”

Lưu Chân Vô rực lên bạch sắc hà quang, kim đơn hà quang ngưng hình và linh khí ngưng hình thành hình thần đế trên bạch sắc thần bình bay lên khỏi thiên linh đánh vỡ đạo tôn, nhưng Ngụy Tác tung cước đá y và Tứ thần vương pháp tọa văng đi, khiến y kêu to thê thảm, há miệng phun máu.

“Ngụy Tác đang chiếm thượng phong...”

“Lưu Chân Vô có đạo vô thượng bí pháp, mà cũng không địch nổi!”

“Y không chỉ trông vào một món tiên khí, thần thông e rằng cũng vô địch trong các Kim đơn tu sĩ, lại đáng sợ đến mức đó!”

Cả sơn cốc chìm trong bóng tối, nhưng Lưu Chân Vô liên tục kêu thê thảm, qua khí tức cảm ứng, tuyệt đại đa số tu sĩ ở ngoài đoán được Ngụy Tác thử đang chiếm ưu thế tuyệt đối, mỗi đòn đều khiến Lưu Chân Vô thụ thương.

“Lão quỷ, tính nhằm rồi hả? Ngươi cho Lưu Chân Vô khỏi Tiên vương thần tinh, đúng là cho không, đó gọi là tự mình hại mình.” Cùng lúc, một giọng chế nhạo vang trong tai Thiên La chân nhân.

Trong bóng tối, Thiên La chân nhân vốn trông cực kỳ khó coi, lại nghe thấy có người truyền âm như thế thì giận xì khói.

Thiên La chân nhân quét thần thức, phát hiện người truyền âm là một tu sĩ gần Âm Lệ Hoa, là một trong hai tu sĩ Hắc Phong tông theo Ngụy Tác đến.

“Chán sống rồi hả!” Thiên La chân nhân không dám làm quá, giọng truyền âm đầy sát cơ đáp trả.

“Loại có mắt không trông như ngươi mà dám uy hiếp ta, ngu xuẩn!” Tiếng cười nhạo lại vang trong tai Thiên La chân nhân.

“Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi!” Thiên La chân nhân tức xì khói, nhận ra đối phương chỉ tu vi Phân niệm cảnh, dù có dùng thuật pháp che giấu đi, thì y với tu vi Kim đơn tứ trọng tất không tin đối phương hơn mình.

“Ở chỗ này ngươi dám giết ta sao? Ta mắng ngươi cũng chẳng sao. Ngu xuẩn, có giỏi đến giết ta đi.” Kẻ đó thập phần đắc ý, liên tục truyền âm cho Thiên La chân nhân.

“Ngươi chết chắc rồi!” Thiên La chân nhân méo mó mặt mày, vô thanh vô tức áp sát.

Tuy đang ở trong sơn môn Hóa Thiên giáo nhưng Âm Lệ Hoa và hai tu sĩ Hắc Phong tông ở sát rìa, cách Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất cực xa, ngoài tâm thần thức cảm tri. Đối phương lại nhảy nhót, càng lúc càng xa, có khác gì tự tìm cái chết.

Trong bóng tối xòe bàn tay không thấy ngón, chỉ dựa vào thần thức này thì chút xíu tiếng động và nguyên khí dao động tất khó đoán được do ai xuất thủ. Thiên La chân nhân cho rằng thần thức ép tới là xong, không phí tí sức nào.

“A! Ngươi dám đến hả!” Người đó phát giác Thiên La chân nhân đến gần thì thập phần kinh hoàng.

“Ta đưa ngươi đi đầu thai!” Thiên La chân nhân cười gằn, thần thức ép tới. “Sao hả?!” Nhưng y chợt nín thở vì đối phương không hề hấn gì.

“Lão quỷ, mắc lừa rồi!” Giọng nói vang lên, người đó loáng lên, y dựng tóc gáy vì nhận ra mình không thể thi triển thuật pháp, cả ngự không tránh né cũng không thể.

“Phù!”

Như thể ai đó giậm chân, gáy Thiên La chân nhân trúng đòn nặng, sau đó y không biết gì nữa.

“Linh Lung Thiên, ngươi định làm gì?” Cơ hồ đồng thời, Âm Lệ Hoa nhận được truyền âm, đi đến chỗ Thiên La chân nhân bị đánh ngất đi.

“Y là tử địch của lừa đảo... ta không biết thuật pháp chế trụ y... Âm Thi tông lại có nhiều thuật pháp khống chế người khác không cho lên tiếng... Ngươi khống chế y, giả thành ta..., nếu được, nghe có tiếng lão quỷ rú

lên thì bảo lừa đảo kích phát pháp trận của Bất diệt tịnh bình...” Linh Lung Thiên nhanh chóng truyền âm cho Âm Lệ Hoa.

Nó nhét một vật vào ngực Thiên La chân nhân rồi lên ra ngoài sơn cốc.

“Người định... y đã bảo dừng...” Trong bóng tối, Âm Lệ Hoa nhợt nhạt mặt mày, hiểu Linh Lung Thiên định làm gì nhưng chưa kịp nói thì nó đã ra ngoài phạm vi thần thức cảm tri.

“Oành!”

Trong sơn cốc, Ngụy Tác hoàn toàn chiếm phần chủ động, thi triển Động Hư bộ pháp đánh Lưu Chân Vô thổ huyết. Không vì Tứ thần vương pháp tọa nổi làm một với y thì y đã tan xác từ lâu.

“Oành!”

Lại một đạo tôn trấn áp xuống, tuy Lưu Chân Vô chặn được nhưng phần nào ngân sắc tử quang vẫn găm vào thể nội y.

Lưu Chân Vô già đi không chỉ mười tuổi.

“Oành!”

Ngụy Tác bước tới, chân đạp xuống như cự chùy, cả hư không lõm xuống, Tứ thần vương pháp tọa và Lưu Chân Vô rơi xuống xóc. Lưu Chân Vô tan hết bạch sắc thần quang, tựa hồ bị liên tục chấn động kịch liệt nên chân nguyên gần như không thể lưu chuyển.

-o0o-

789. Chương 789: Dấu Hiệu Sắp Chết

Ngụy Tác dùng Địa Mẫu cổ kinh phối hợp với Động Hư bộ pháp, bất liên tục vượt hư không, triệt để chiếm thượng phong.

“Đưa người quy tây!”

Lưu Chân Vô tắt hết bạch sắc thần quang, chân nguyên gần như không thể lưu chuyển, Tứ thần vương pháp tọa tắt kim quang, Ngụy Tác cùng sát ý phát ra đạo tôn, đồng thời đạp vào Lưu Chân Vô.

“Keng!”

Lưu Chân Vô đột nhiên phát quang, khí tức kinh nhân tràn ra.

“Kia là...” Ngụy Tác cả kinh, thi triển Động Hư bộ pháp, không áp sát Lưu Chân Vô mà lùi lại mười dặm. Lưu Chân Vô phát ra khí tức quá đáng sợ khiến gã cảm thấy nguy hiểm.

Thân ảnh Ngụy Tác vừa khuất, toàn thân Lưu Chân Vô như kim sắc lưu ly bảo đăng, hà quang lấp lóe, đỉnh đầu ngưng thành một cây kim sắc thánh kiếm, phát ra vạn trượng kim quang.

Kim sắc thánh kiếm hóa ra, không gian uốn khúc, đạo tôn của Ngụy Tác lại tan tành.

Kim sắc thánh kiếm phát ra thần quang, Hắc đồng không thể hút được, như vàng mặt trời đột nhiên giáng lâm, cả sơn cốc được chiếu sáng!

“Lưu Chân Vô bị đánh thê thảm như thế?”

“Kia là...”

Mọi tu sĩ ngoài sơn cốc lại thấy cảnh tượng Ngụy Tác và Lưu Chân Vô đối quyết. Lưu Chân Vô máu nhuộm pháp y, đầu tóc rối bù nhưng kim sắc thánh kiếm trên đầu lại chấn động tâm phách, khí tức khiến cổ đồng sắc linh quang quang tráo chấn động, khiến mọi lão quái vật ở gần thấy khó chịu như thổ huyết.

“Là đại năng thần vẫn!” Ngụy Tác rùng mình, kim sắc thánh kiếm xuất hiện, gã cảm nhận được khí tức như Lôi vương để tôn kiếm trong Bắc Mang di tích, giờ lại nhìn rõ thánh kiếm tịnh phi không phải thai

thể chân chính mà do kim sắc thần văn ngưng thành, nguyên khí toát ra dật lên pháp vực uy năng, cả Hắc đồng cũng không hút được.

Kim sắc thánh kiếm dấy lên thần huyền uy năng nghệt thở, khẳng định không phải pháp bảo do Lưu Chân Vô tội luyện mà là thần văn ẩn ký Vương Vô Nhất phong ấn trong thể nội y!

“Muốn diệt ta! Chết đi!”

Lưu Chân Vô không chỉ toàn thân đầy máu mà miệng và mũi cũng rỉ máu, nhìn Ngụy Tác một cách cực kỳ oán độc.

“Vù!”

Kim sắc thánh kiếm chém ra kiếm quang, đến ngay trước mặt Ngụy Tác.

“Choang!”

Bất diệt tịnh bình đón đỡ kim sắc thánh kiếm, hai loại cực đạo pháp vực va nhau, rung lên từng vòng trên không.

“Kim sắc thánh hoàn toàn sánh được với bản mệnh kiếm nguyên của Hoàng Phủ Tuyệt Luân!” Ngụy Tác run lên, Bất diệt tịnh bình xuất hiện mấy vết kiếm, thanh khí mờ mờ dấy lên, bối giáp Hoang cổ cự ngao xuất hiện mới ngăn được. Nếu không vì nhục thân của gã sánh với Hoang cổ cự thú, thì tất đã không thể khổng chế chân nguyên, nhục thân bị thương.

Đại đạo uy năng của kim sắc thánh kiếm khiến Ngụy Tác không dám thi triển Động Hư bộ pháp áp sát, nếu bị chém trúng thì nhục thân sẽ nát bét.

“Choang!!”

Ngụy Tác thi triển Động Hư bộ pháp, giãn cách với Lưu Chân Vô, cho Bất diệt tịnh bình thời gian hồi phục, khiến Cổ hoàng đoạt binh thuật vô dụng. Nhưng Động Hư bộ pháp vừa kéo Bất diệt tịnh bình lướt đi thì kim sắc thánh kiếm kiếm quang lại chém lên thân bình.

Thấy thế, Âm Lệ Hoa vốn thở phào lại nhợt nhạt mặt mày.

“Có khác gì đấu với một thần huyền đại năng cộng một Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ...”

“Thần huyền tứ trọng đại năng, thủ đoạn thật khó tưởng tượng nổi.”

Nhiều lão bất tử thâm lắc đầu, nhận ra kim sắc thánh kiếm hoàn toàn không phải sức Lưu Chân Vô mà là một phần thần uy được Vương Vô Nhất phong ấn tại thể nội y, kim sắc thánh kiếm xuất thủ hoàn toàn vượt tốc độ thi pháp của Lưu Chân Vô, tự hồ có ý thức độc lập. Như thể một thần huyền đại năng cầm kim sắc thánh kiếm hiệp trợ Lưu Chân Vô đối địch, nhưng Vương Vô Nhất hiện không hề xuất thủ, thần uy này là Vương Vô Nhất phong ấn từ trước, hiện tại Lưu Chân Vô như đang cầm pháp bảo do sư môn luyện chế, nên không thể coi là bất công.

Mọi tu sĩ Hoàng Thiên đạo tại trường đều hớn hở, mấy chân truyền đệ tử nhìn Ngụy Tác, đắc ý cười lạnh.

“Tiểu tử ngươi lấy gì đấu với ta!” Lưu Chân Vô vung tay, vô số bạch sắc thần quang giáng vào Ngụy Tác.

“Hoàng thiên thánh tháp! Thuật pháp này là thiên cấp trung giai, bất truyền chi bí của Hoàng Thiên đạo, Lưu Chân Vô biết gần ấy bí pháp, xem ra Vương Vô Nhất đích xác coi y là người kế thừa ngôi tông chủ, khó trách, y đã tu vi Kim đơn ngũ trọng, tất thành thần huyền! Ngụy Tác không xong rồi...” Ngoài sơn cốc, một lão bất tử lẩm bầm.

“Vù!” “Vù!”

Bạch sắc thần quang đều hóa thành bảo tháp sáng chói.

Mỗi bạch sắc bảo tháp phát ra đều không tan vỡ ngay mà lượn vòng trên không, rần rạt uy năng, như từng trọng bảo.

Đạo thuật pháp này là bí thuật của Hoàng Thiên đạo, hiện tại Lưu Chân Võ có Tiên vương thần tinh, tu vi sánh với nửa thần huyền đại năng, thi triển ra thì nửa sơn cốc rợp bóng bạch sắc bảo tháp phi hành, Ngụy Tác thi triển Động Hư bộ pháp khiến thần thức không thể chót chặt vào cũng bị bao trùm.

“Choang!”

Kim sắc thần văn kiếm quang lại chém lên Bất diệt tịnh bình, mấy bạch sắc bảo tháp cũng ép lên thân bình.

“Cách!”

Tuy chỉ một phần thần uy, nhưng kim sắc thánh kiếm không kém gì Hoàng Phủ Tuyết Luân, tương đương với một thần huyền đại năng và nửa thần huyền đại năng dùng thuật pháp uy năng xung kích Bất diệt tịnh bình khiến bảo bình có tiếng nứt vỡ.

“Tiên khí đó cũng không chịu nổi!”

“Còn tiếp thì cả tiên khí cũng phá tổn!”

“Thần huyền tứ trọng đại năng quả nhiên thủ đoạn hơn hẳn Thần huyền tu sĩ thông thường, chẳng trách hôm nọ đẩy lui được hai thần huyền đại năng của đại lục khác!”

Mọi tu sĩ ngoài sơn cốc đều tính toán, nhiều lão bất tử tiếc rẻ, nhưng Ngụy Tác biết Động Hư bộ pháp, trừ phi chân thân Vương Vô Nhất giáng lâm xuất thủ, không thì không ai có thể đoạt được Bất diệt tịnh bình, mong gì giết được gã.

“Vù!”...

Tiếng xé không gian vang lên, Ngụy Tác vẫn thập phần lãnh tĩnh, phát động Vô thủy kiếm kinh.

Bên ngoài Bất diệt tịnh bình chợt xuất hiện một dòng chảy do vô số phi kiếm hình thành, ban đầu là tiếng xé không gian kịch liệt rồi chuyển thành tiếng thủy triều vỗ bờ.

“Kia là...”

“Lại một môn vô thượng cường pháp! Y vẫn còn một môn vô thượng cường pháp!”

Nhiều tu sĩ kinh hô. Thi triển Vô thủy kiếm kinh, Ngụy Tác lại thi triển Động Hư bộ pháp giãn cách Lưu Chân Võ, kim sắc thánh kiếm của y rực kiếm quang nhưng tuy phá được dòng kiếm, chém vào Bất diệt tịnh bình nhưng bị thanh khí chặn lại.

Phi kiếm trong suốt của Ngụy Tác không ngừng xuất hiện, gã như đang thôi động một kiếm trận khổng lồ vận chuyển, liên tục phát kiếm.

Cơ hồ mọi đại tu sĩ đều nhận ra đạo thuật pháp này của gã là một môn thiên cấp đỉnh giai vô thượng cường pháp. Hơn nữa mọi lão bất tử đều chưa từng thấy.

“Môn thuật pháp này chỉ cần đủ sức mạnh là liên tục hóa thành phi kiếm, kiếm lưu càng lúc mạnh, như đẩy một bánh xe ngày càng lớn dần, uy năng phòng ngự càng kinh nhân... Đó mới là vô thượng cường pháp, chỉ tiếc tiêu hao chân nguyên quá kinh nhân, khó tránh được bại vong.” Một lão bất tử áo trắng của Hóa Thiên giáo không biết xuất hiện cách Tô Thần Huyết không xa từ bao giờ, chợt thở dài.

Trong sơn cốc, Ngụy Tác lóe ngân sắc thần quang, thể nội vang lên tiếng sóng vỗ.

Gã như đang đẩy bánh xe khổng lồ, nhưng tâm cảnh vô cùng bình tĩnh.

Vô thủy kiếm kinh đích xác là vô thượng cường pháp, chỉ cần đủ chân nguyên là tạo thành kiếm lưu càng mạnh, gã tuy thôi động mấy vạn đạo phi kiếm, trông có vẻ cật lực nhưng phối hợp với Bất diệt tịnh bình thì đủ chống lại kim sắc thánh kiếm của Lưu Chân Võ. Nếu gã dùng Địa Mẫu cổ kinh thì không hề tiêu hao bao nhiêu chân nguyên, thể nội gã lại có mảnh vỡ Diệu thụ, không cần động dụng Thủy hoàng phệ nhật quyết, thôi động bao nhiêu ngày cũng không thành vấn đề.

Quan trọng là gã qua chăm chú cảm ngộ thần uy của kim sắc thánh kiếm, thánh kiếm chỉ phong ấn một đoạn thần uy, mượn sức Vương Vô Nhất chứ không phải thần binh thai thể. Gã nhận ra kim sắc thánh kiếm đang giảm uy năng, dù không rõ ràng. Kim sắc thánh kiếm không thể tồn tại mãi.

Ai cũng thấy gã không chịu đựng được kiểu chân nguyên tổn hao như thế nhưng thật ra gã hiểu nếu đưa tiêu hao thì Lưu Chân Võ tuyệt đối không địch nổi.

Giao đấu đến mức sức mạnh Vương Vô Nhất phong ấn cũng phá thể thì Lưu Chân Võ đã hết bài tẩy, với Ngụy Tác coi như y bại chắc!

Mắt hơi ánh lên, Ngụy Tác đột nhiên hạ chủ ý, lại phát ra đạo tôn vào Lưu Chân Võ.

“Phù!”

Kim sắc thánh kiếm rải kiếm quang, dễ dàng xé tan đạo tôn, xung phá dòng kiếm, giáng vào Bất diệt tịnh bình.

“Phù!” “Phù!”...

Đạo tôn liên tục xuất ra, đạo đạo kim sắc kiếm quang liên tục chém vào dòng kiếm và Bất diệt tịnh bình.

Ngụy Tác liên tục thi triển Vô thủy kiếm kinh và Thiên đế văn tinh tàn thiên, đợi Lưu Chân Võ đến gần là lại thi triển Động Hư bộ pháp kéo giãn khoảng cách khiến y không thể sử dụng Cổ hoàng đoạt binh thuật áp chế.

Một bên là thần huyền thần uy, một bên là hai môn vô thượng bí thuật, đều là cực đạo uy năng va chạm khiến hư không trong sơn cốc sôi lên, cả hai đều có chiến lực sánh với thần huyền đại năng, khiến các đại tu sĩ, lão bất tử ỏa ngoài liên tục hít hơi lạnh.

“Có lẽ là trận chiến ác liệt nhất giữa tu sĩ Kim đơn kỳ trong gần nghìn năm qua.”

“Chân nguyên của y hùng hậu quá, không hề khô kiệt.”

“Chúng ta đều sắp xuống lỗ mà không có thần thông cỡ đó, hai người này đều còn trẻ đã có chiến lực này... Nhất là Ngụy Tác không như Lưu Chân Võ phải mượn sức Vương Vô Nhất, nhưng rồi y cũng chết ở đây...” Nhiều lão bất tử thở dài.

Song phương đã dốc bài, đạo quân của gã phát ra ngân sắc quang ti, tuy khiến Lưu Chân Võ như luôn rực cháy ngân sắc hỏa diễm, không ngừng già đi, giảm hẳn mấy chục tuổi, khóe mắt đã nhăn, nhưng gã vì liên tục thi triển Thiên đế văn tinh tàn thiên thì càng già hơn, đầu tóc bạc phơ, như lão đầu tám mươi.

Tuy mỗi lần hóa ra đạo tôn đều khiến Lưu Chân Võ giảm hai, ba năm thọ nguyên nhưng Ngụy Tác tự thân cũng tiêu hao gần mười năm thọ nguyên.

Cứ thế thì dù gã đốt hết thọ nguyên, tối đa hao phí của Lưu Chân Võ sáu, bảy mươi năm thọ nguyên. Tại cũng cho rằng gã đang dốc vốn liều mạng.

“Y định làm gì...” Chỉ Âm Lệ Hoa biết, Ngụy Tác phối hợp với Địa Mẫu cổ kinh là chắc thắng, có điều gã lại không luyện hóa Thiên long huyết hóa thạch. “Y nghe lời...” Đột nhiên đôi mắt đẹp để sáng lên, hiểu dụng ý.

-o0o-

790. Chương 790: Tiên Bảo Động Lòng Người

“Linh Lung Thiên...” Âm Lệ Hoa liếc “Linh Lung Thiên” đứng cạnh.

“Nó lớn mật quá, hy vọng không xảy ra chuyện gì.” Đáy mắt nàng hiện rõ thần sắc khẩn trương.

Có Bắc Mang hóa hình phù, đại hán mặt đỏ “Linh Lung Thiên” đứng cạnh đó bất động. Cách đó khá xa, mấy tu sĩ vốn đứng cạnh Thiên La chân nhân tỏ vẻ kinh nghi bất định vì chỗ y đứng trông trơn.

“Ngụy tiểu tử, nếu ngoan ngoãn quỳ xuống làm nô bộc cho ta, ta sẽ tha mạng.” Trong sơn cốc, Lưu Chân Võ tuy không dễ chịu gì nhưng cười vang chấn động thiên địa.

Bất diệt tịnh bình lơ lửng trên đầu Ngụy Tác, dòng kiếm như bánh xe được thôi động. Gã không ngừng phát ra đạo tôn nhưng bị kim sắc kiếm quang chẻ tan, khí tức và dung nhan gã ngày càng già đi.

“Nằm mơ hả?” Ngụy Tác gầm lên, giọng nói có phần già đi.

“Y cũng cứng cỏi nhưng vô bổ... cơ hội lật ngược đã hết.” Không ít lão bắt tử lắc đầu thở dài, cho rằng hiện tại Ngụy Tác tốt nhất nên nhận thua, bảo Tô Thần Huyết hòa Vương Vô Nhất trung chỉ đối quyết, giá dạng Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất dừng giao đấu thì còn giữ được tính mạng.

“Ta không ngại đập gãy bộ xương già của ngươi.” Lưu Chân Vô cười lạnh, Ngụy Tác có mấy môn võ thượng bí pháp và tiên khí khiến y động lòng, quyết ý khiến gã không còn chiến lực thì ngoài mặt tha mạng nhưng ngầm sai người bắt gã, dù tổn thất chút thọ nguyên nhưng giành được những thứ đó thì đều là lập công lớn cho Hoàng Thiên đạo, mấy chục năm thọ nguyên thì với năng lực của Hoàng Thiên đạo tất dễ dàng bù lại. Nếu lấy được cả mấy môn võ thượng bí thuật thì càng được thưởng kinh nhân.

Ngụy Tác ra vẻ nghiêng rằng chống chọi, liên tục thi triển Thiên đế văn tinh tàn thiên.

“Kích phát chừng hai mươi đạo thuật pháp này nã là y thọ nguyên hao tận...” Nhiều tu sĩ nhìn nhau, liên tục kích phát hơn mười đạo thuật pháp, Ngụy Tác đã già cỗi như lão đầu hai trăm lai tuổi, khí tức suy nhược như chỉ còn một trăm mấy chục năm thọ nguyên.

“Còn đánh nữa? Hiện tại đã là lão đầu rồi, tha cho ngươi cũng không sao.”

“Đại sư huynh nhất chiến thành danh, vượt lên mọi thiên tài tu sĩ của các đại lục! Còn không mau quỳ xuống cầu xin!” Mấy Hoàng Thiên đạo chân truyền đệ tử càng cực kỳ đắc ý, không ngừng cười nhạo Ngụy Tác.

“Xoẹt!!”

Đột nhiên, Ngụy Tác phản kích, chui vào Bất diệt tịnh bình, thi triển Động Hư bộ pháp, xuất hiện ngay sau Lưu Chân Vô, bạch sắc chưởng khí từ Bất diệt tịnh bình tràn ra.

“Cẩn cần hả!”

Lưu Chân Vô cười lạnh, kim sắc thánh kiếm xoay vòng, kiếm quang quét sạch bạch sắc chưởng khí, chém lên Bất diệt tịnh bình.

“Choang!”

Bất diệt tịnh bình rung lên, bối giáp Hoang cổ cự ngao lại xuất hiện ngăn đỡ vết nứt. “Oành!” Bạch sắc thiên long cười sòng tràn ra, oanh kích Tứ thần vương pháp tọa.

“A!”

Lưu Chân Vô hét lên thảm thiết, chưa kịp thi triển Cổ hoàng đoạt binh thuật, hà quang ngưng hình bồng lên trên đầu, bị bạch sắc viên cổ thiên long cười sòng đánh nát, cùng Tứ thần vương pháp tọa văng đi, phun máu ồng ộc!

“Đây là sao?” Ai cũng chấn động, ngay cả Tô Thần Huyết, Vương Vô Nhất cùng mấy lão bắt tử Hóa Thiên giáo hiện thân sau đó, đang thoát ẩn thoát hiện sau lưng Tô Thần Huyết cũng ngấm ngội.

“Kim sắc thánh kiếm giảm bớt không ít uy năng! Chỉ là một đoạn thần uy chứ không phải thần binh của đại năng, uy năng đã tiêu hao gần nửa, Ngụy Tác ẩn nhẫn lâu như vậy, đã liều mình rồi!”

“Đây là kim đơn hà quang ngưng hình, y còn luyện bản mệnh pháp bảo! Kim đơn uy năng đáng sợ thế này, cộng với bản mệnh pháp bảo thì còn hơn hà quang uy năng Kim đơn ngũ trọng của Lưu Chân Vô!” Không ít tu sĩ hiểu ra, lạnh ngắt cõi lòng.

Vốn kim sắc thánh kiếm gần như phá được Bất diệt tịnh bình, Ngụy Tác đồng thời phát động Vô thủy kiếm kinh mới giữ được tịnh bình, nhưng hiện giờ kim sắc thánh kiếm tuy vẫn thần uy vô song, khí tức chấn động thiên địa, nhưng không tổn hại được cho Bất diệt tịnh bình nữa.

“Chết đi!”

Trong Bất diệt tịnh bình, Ngụy Tác diễn kịch tuyệt hảo, gầm lên động trời, lại ngưng ra đạo tôn giáng vào Lưu Chân Vô, đồng thời thi triển Động Hư bộ pháp, xuất hiện sau lưng y.

“Chát!”

Kim sắc thánh kiếm kiếm quang rải ra, chém tan đạo tôn nhưng Ngụy Tác lại ngưng thành viên cổ thiên long cười sóng ép xuống Lưu Chân Võ và Tứ thần vương pháp tọa.

“A!”

Lưu Chân Võ rống lên, đỉnh đầu phun ra vô số bạch sắc thần quang, một viên bạch sắc kim đơn ngang ngửa với viên của Ngụy Tác lúc vừa đột phá đến Kim đơn tứ trọng bay lên. Lưu Chân Võ thấy không chống nổi nên kim đơn cũng tể xuất.

“Kim đơn to thế này... thiên cấp công pháp, kim đơn của Kim đơn ngũ trọng!” Lưu Chân Võ tể xuất kim đơn lớn như thế khiến các đại tu sĩ đều hít hơi lạnh. “Kim đơn cũng tể xuất, không còn bài tẩy nữa.” Trong Bất diệt tịnh bình, Ngụy Tác bình tĩnh cười lạnh.

“Oành!”

Bạch sắc viên cổ thiên long đứng trên làn sóng bị kim đơn của Lưu Chân Võ đánh tan nhưng kim đơn và thân thể y run lên, há miệng phun máu.

Lại một đạo tôn và bạch sắc viên cổ thiên long hóa ra, trừ sợ kim đơn bị kim sắc thánh kiếm chém nên không dám trực tiếp tể xuất thì Ngụy Tác toàn lực phát động đòn công kích mạnh nhất.

“Phù!” Lưu Chân Võ rung động, mắt mũi rỉ máu, bạch sắc thần quang gần như tan hết.

“A!” Mấy chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo vừa mới trào phúng, trợn tròn mắt kêu lên.

Lưu Chân Võ đã lại trọng thương nội phủ, sắp thổ hết máu.

“Chết đi!”

Ngụy Tác gầm lên khiến mọi đại tu sĩ và lão bất tử biến sắc, đạo tôn và bạch sắc viên cổ thiên long tái hiện!

“A!”

Lưu Chân Võ tan hết bạch sắc thần quang, bị đánh bay khỏi Tứ thần vương pháp tọa. Bạch sắc kim đơn văng theo.

“Trời đất! Lưu Chân Võ chiến bại...”

“Có hai đạo vô thượng bí thuật, mượn được kim sắc thánh kiếm, như có một thần huyền đại hiệp trợ mà vẫn bại... Không thể tưởng tượng nổi!”

Nhiều tu sĩ tại trường, cả những lão bất tử cũng kinh hô thành tiếng, đều nhận ra Lưu Chân Võ đã bại, cả kim đơn cũng không khống chế bắt trụ, căn bản vô pháp để đống, khó lòng đỡ đòn tiếp của Ngụy Tác.

“Vương Vô Nhất khẳng định sẽ xuất thủ ngăn cản!”

Nhiều người cũng nghĩ như thế, vì Vương Vô Nhất không ngăn cản, Lưu Chân Võ khẳng định sẽ xong đời.

“Cùng xuất thủ?”

Nhưng ai cũng không ngờ là không chỉ Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết cũng xuất thủ.

Tô Thần Huyết phát ra mấy đạo hồng quang, cổ đồng sắc quang tráo bao kín sơn cốc tan đi, “Ngụy đạo hữu, thắng bại đã phân, dừng tay.” Một làn thanh quang chặn trước Ngụy Tác.

Cùng lúc, thân thể Vương Vô Nhất hóa thành vô số thần quang quang văn, như vô số quang ti tỏa khắp hư không chỉ vào Lưu Chân Võ đang văng đi, giữ y lại.

“Thắng bại đã phân.” Vương Vô Nhất nói đoạn lạnh tanh.

Ngụy Tác không truy kích, băng tử sắc quang hoa lóe lên, Bất diệt tịnh bình được thu lại, trong gã nhăn nhoe, tóc bạc trắng, không chỉ nhục thân, ngay cả kim đơn cũng có khí tức già nua.

“Thuật pháp này tổn thương thọ nguyên đến thế... thọ nguyên của y không còn bao nhiêu...”

“Y tuy thắng nhưng là thảm thắng... Kim đơn khí tức già thế rồi, đừng nói phát ra thuật pháp đó mà phát động cường pháp khác cũng tổn hao sinh cơ.”

“Y đã gần như kiệt quệ, không thể thoải mái xuất thủ... y lại có bảo vật, tất gặp tai họa.”

“Tiên khí... Tiên khí nhất định về tay ta!”

“Lấy được một, hai thứ của y đủ hoành hành thiên hạ!”

“Cơ hội tốt nhất giết y đến rồi...”

Nhất thời vô số mục quang dồn lên Ngụy Tác, không ít người tỏ rõ vẻ tham lam.

Vương Vô Nhất phát tay, một đạo tinh quang từ miệng Lưu Chân Vô bắn về phía Ngụy Tác. Cùng lúc, nạp bảo nang của y và của hai chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo bị Ngụy Tác đánh chết, Tứ thần vương bảo tọa đều bay về phía gã.

Lưu Chân Vô được Vương Vô Nhất đẩy về phía hai thái thượng trưởng lão Hoàng Thiên đạo ngoài sơn cốc.

Lưu Chân Vô nghiêng răng kèn kẹt, oán độc nhìn Ngụy Tác.

Vương Vô Nhất theo đúng song phương ước định, đưa hết đồ của Lưu Chân Vô cho Ngụy Tác.

Tiên vương thần tinh áp lánh, cơ hồ không tổn hao bao nhiêu, bị Ngụy Tác chụp lấy.

Khí tức huyền ảo và dị hương tác động đến mọi tu sĩ tại trường.

Tiên bảo động lòng người!

-o0o-

791. Chương 791: Lão Quỷ Cười Gian

“Động Hư bộ pháp!”

“Bắc minh đầu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp!”

“Vô thủy kiếm kinh!”

Dù Ngụy Tác chưa để lộ Địa Mẫu cổ kinh và vô thượng bí pháp có từ chân tiên thần văn thì trừ ba môn vô thượng cường pháp này, cơ hồ mọi tu sĩ tại trường đều khẳng định gã còn môn vô thượng cường pháp tối luyện nhục thân nữa. Trong trận chiến kinh thế hãi tục này, nhục thân gã sánh với cửu cấp Hoang cổ cự thú.

Công pháp của gã là thiên cấp đỉnh giai công pháp. Không biết đến Địa Mẫu cổ kinh, nhiều tu sĩ, thậm chí các lão bất tử ngầm đoán rằng công pháp này nhờ vào nồng độ chân nguyên mà được xếp vào thiên cấp đỉnh giai công pháp, không thì gã không thể thôi động được kiếm lưu khổng lồ, không thể liên tục kích phát ngàn ấy đạo quân.

Thiên cấp đỉnh giai công pháp và thiên cấp đỉnh giai vô thượng cường pháp, đối với tu sĩ thì đều là vô thượng chí bảo.

Ngụy Tác lại được cả Tiên vương thần tinh! Tiên vương thần tinh, Bất diệt tịnh bình, Trấn thiên pháp tướng... không ai không động lòng.

Ngụy Tác thần uy vô song, giết thần huyền đại năng rồi trước mặt chúng nhân đánh bại Lưu Chân Vô biết vô thượng cường pháp, khiến tất cả đều kinh hãi nhưng giờ gã đã già nua như mấy lão bất tử, như hổ chỉ còn lại da.

Không còn tu sĩ nào lên tiếng nhưng một cơn bão hình đang ủ mầm.

Ngụy Tác đi về phía Âm Lệ Hoa, vô số mục quang lén tụ vào lưng gã.

“Các vị theo mõ về đại hội hội trường.” Tô Thần Huyết liếc Ngụy Tác, đay mắt ánh lên phức tạp.

“Đương”

Đột nhiên, tiếng chuông vang lên chói tai, thần quang bao kín sơn môn Hóa Thiên giáo tựa hồ rung lên. Tô Thần Huyết đi trước dẫn đường chợt biến sắc, nhìn về sơn môn sau lưng.

Lão bất tử Hóa Thiên giáo ở sau lưng y biến hẳn sắc mặt, lẫn vào mây khói.

“Xảy ra chuyện gì?”

Mọi tu sĩ tại trường đều nhận ra trong sơn môn Hóa Thiên giáo có đại sự kinh nhân phát sinh, tiếng chuông vang khắp tông môn, thình không mấy chốc dậm quanh đó chấn động, là tiếng Hóa Thiên giáo cảnh báo.

“Lê nào Công Đức tông có tu sĩ đến xâm lấn, gây loạn đại hội?” Nhiều tu sĩ lóe lên ý nghĩ này.

“Đó không phải là Linh Lung Thiên, là Thiên La chân nhân...” Âm Lệ Hoa đợi gã đến gần, cách Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất cực xa, thần thức hai thần huyền đại năng không vươn tới. Tiếng chuông chấn động sơn môn Hóa Thiên giáo vang lên, thân thể Âm Lệ Hoa run lên, sắc mặt nhợt đi, ra hiệu cho gã rồi truyền âm.

“Cái gì!” Ngụy Tác nín thở, rợn tóc gáy.

“Cương nha muội đáng chết!”

Ngụy Tác không đổi sắc nhưng thầm nghiêng răng nghiêng lợi, nhất thời đã mắng Linh Lung Thiên không biết bao nhiêu lần.

Cương nha muội đáng chết đúng là liều mạng, Âm Lệ Hoa ra hiệu khiến gã biết Linh Lung Thiên đang làm gì! Linh Lung Thiên từ đầu đã thêm muốn Nguyên thủy thần mộc trong sơn môn Hóa Thiên giáo nhưng gã đã nhắc đi nhắc lại nó không nên làm càn. Hiện không chỉ có hai thần huyền đại năng tại trường, Hóa Thiên giáo lại thực lực khó dò, nếu Linh Lung Thiên bị phát hiện, dù nó liều mạng cũng chưa chắc thoát được! Mà dù nó thoát được khỏi sơn môn Hóa Thiên giáo, Âm Thi tông cũng sẽ diệt vong.

Hiện tại Tiên vương thần tinh đến tay, lại cố ý ra vẻ thọ nguyên sắp hao tận, các tu sĩ đều không biết gã có Thiên long huyết hóa thạch nên những ai định đối phó gã tất sẽ động thủ. Khi đó có Linh Lung Thiên chưa từng lộ diện giúp sức, sẽ tung hoành ngang dọc, còn thu được nhiều lợi lộc hơn.

Đại hội lần này dù không có tin về Đề hồ thánh quả thì cũng đủ rồi. Nhưng Linh Lung Thiên lại gây họa, dám mò vào sơn môn Hóa Thiên tông!

Ngụy Tác dám chắc Nguyên thủy thần mộc là vô thượng chí bảo, tất ở trong cấm địa của Hóa Thiên tông, dù dắc thủ thì muốn thoát đi mà không lộ nào có dễ. Tô Thần Huyết hiện không có sát ý với gã, địch bạn chưa rõ, sau này biết gã có rẽ Nguyên thủy thần mộc thì coi như gã có thêm một đại địch.

“Chuyện đó...” Ngụy Tác giật giật chân mày, nhãn quang ánh lên kịch liệt.

Đúng là việc gì cũng cùng đến, Ngụy Tác cảm ứng được bảo bối Phệ tâm trùng đang tỉnh lại!

“Chát” Hồng sắc quang hoa từ bạch sắc vân khí bắn ra, hiện rõ thân ảnh trước mặt Tô Thần Huyết.

Là một thanh niên ba mươi mấy tuổi, tu vi Kim đơn tam trọng, mặc hồng sắc pháp y, khí độ phi phàm, mày kiếm mắt sao. Không ít tu sĩ tại trường nhận ra là chân truyền đệ tử của Hóa Thiên giáo: Kim Độ Vũ.

Kim Độ Vũ thần sắc thập phần khó coi, mấp máy môi truyền âm bẩm báo với Tô Thần Huyết.

“Ồn!”

Tô Thần Huyết đột nhiên chấn động khí tức, thình không như có tiếng sấm nổ.

“Chư vị đạo hữu đợi một chút, có kẻ lên vào Hóa Thiên giáo, làm hỏng mấy thứ.” Tô Thần Huyết lạnh lùng lên tiếng.

“Cái gì, có người dám lên vào sơn môn Hóa Thiên giáo!”

“Hiện tại hai thần huyền đại năng đều ở trong sơn môn Hóa Thiên giáo, ai to gan như vậy...” Cả sơn cốc lặng ngắt, trừ Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, cơ hồ ai cũng không dám tin. Qua việc Tô Thần Huyết chấn động tâm thần thì tại sơn môn Hóa Thiên giáo có vật cực kỳ trọng yếu.

“Y phá hoại nhiều cấm chế, tựa hồ từ chỗ chúng ta xông vào sơn môn Hóa Thiên giáo. Chư vị đạo hữu, xin cứ đứng nguyên, xem quanh mình có ai.” Tô Thần Huyết tiếp tục lên tiếng, mục quang quét qua mọi tu sĩ tại trường.

“Ai?” Mấy tu sĩ quanh Thiên La chân nhân nhột nhột mặt mày, thần sắc dị dạng, nhưng không nói gì thì đã bị Tô Thần Huyết chú ý đến, quang hoa lóe lên, Tô Thần Huyết đến ngay trước mặt.

“Thiên La chân nhân...” Một lão giả mặc hôi sắc thoa y run rẩy hồi đáp.

“Mẹ nó chứ, đúng là hại người.” Ngụy Tác ngầm nghiêng răng nghiêng lợi, liếc “Linh Lung Thiên” đứng cạnh, cạnh gã và Âm Lệ Hoa lúc này thật ra là Thiên La chân nhân. Tuy qua lời Tô Thần Huyết, tựa hồ Linh Lung Thiên chưa bị bắt nhưng vạn nhất bị Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất phát hiện Thiên La chân nhân bị chế trụ ở cạnh thì gã và Âm Lệ Hoa khó thoát.

“Nó bảo tỷ nếu có cơ hội, nghe thấy tiếng lão quỷ cười gian thì lại kích phát Bất diệt tịnh bình thành màn đêm.” Âm Lệ Hoa cực kỳ khấn trương, đến sát Ngụy Tác truyền âm.

“Lại phải kích phát Bất diệt tịnh? Còn cả tiếng lão quỷ cười gian... Sao nó không tự đập đầu chết biến thành lão quỷ, nó già lắm rồi mà!” Ngụy Tác nghiêng răng, nếu Linh Lung Thiên có mặt thì gã đã cắn nó rồi.

“Thiên La chân nhân!” Tô Thần Huyết mục quang lóe lên, dẫn mấy đệ tử Hóa Thiên giáo từ bạch ngọc bình đài lướt tới: “Điều tra xem trừ Thiên La chân nhân thì còn thiếu vị đạo hữu nào?”

Mấy đệ tử này phụ trách tiếp đãi, tựa hồ đã ghi lại, nên lướt một vòng rồi báo cho Tô Thần Huyết: “Tông chủ, trừ Thiên La chân nhân và hai đệ tử Hoàng Thiên đạo, các đạo hữu khác đều đủ.”

“Phù!”

Lưu Chân Vô đang liệu thương ở trước mặt hai thái thượng trưởng lão Hoàng Thiên đạo đến tham gia đại hội sớm nhất, nghe vậy thì lại phun ra nghịch huyết. Các chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo thần sắc cực kỳ khó coi, nhìn Ngụy Tác bằng ánh mắt phun lửa.

“Chỉ Thiên La chân nhân không có?” Tô Thần Huyết liếc Kim Độ Vũ, Kim Độ Vũ lướt ra ngoài sơn môn Hóa Thiên giáo.

“Xem ra phải động dụng toàn tông chi lực, phong tỏa chư thành, không để kẻ đó đào thoát.” Nhiều tu sĩ nhận ra.

“Ha... Ha... Ha...” Cùng lúc, sơn môn Hóa Thiên giáo đột nhiên vang lên tiếng cười gian xảo.

“Mẹ nó chứ! Lấy đâu ra cơ hội!” Ngụy Tác thâm mắng, biết là tiếng cười gian kiêu lão quỷ mà Linh Lung Thiên nói.

“Chư vị đợi chút!” Không hề dừng lại, Tô Thần Huyết hóa thành thanh sắc lưu quang, bắn về phía tiếng cười gian.

“Người định làm gì!” Thấy thân ảnh Tô Thần Huyết khuất vào bạch sắc vân khí, Ngụy Tác mắng thầm nghiêng răng, kêu lên với một tu sĩ ở bên trái. Cùng lúc, gã tế xuất Bất diệt tịnh bình, tức thì Bất diệt tịnh bình như một hắc động hút hết quang hoa, mấy chục dặm chìm trong bóng tối.

“Việc gì hử!” Nhiều tu sĩ kinh hô, không ít người tế xuất pháp bảo phòng ngự, bởi không biết có chuyện gì.

“Toàn bộ đứng im, ai cãi lời, giết!” Vương Vô Nhất cất giọng cực kỳ băng hàn. “Ngụy đạo hữu, đừng kích phát pháp bảo này, không thì, giết!”

Nhưng lúc đó, trong không gian tối om có tiếng xé không khí, ít nhất năm, sáu tu sĩ lướt tới.

-o0o-

792. Chương 792: Lại Nhắc Tới Tiểu Thiên Giới

“Lừa đảo, được rồi.” Cùng lúc, một giọng nói truyền vào tai Ngụy Tác.

“Mẹ nó chứ!” Sắc mặt gã trong bóng tối thập phần khó coi, sát ý từ Vương Vô Nhất tràn đến, gã vung tay thu Bất diệt tịnh bình lại.

“Việc gì hả?” Nhiều tu sĩ nhìn về phía Ngụy Tác, phát hiện thỉnh không có thêm sáu tu sĩ Hóa Thiên giáo. Tu vi sáu người này khác nhau, có người Chu thiên cảnh tứ trọng, chỉ là phổ thông đệ tử, nhưng có một hôi phát lão giả tu vi Kim đơn lưỡng trọng, là trưởng lão. Cả sáu đều nhìn quanh, kinh hoảng cực độ.

Vương Vô Nhất cách Ngụy Tác chỉ mấy trăm trượng, lạnh lùng liếc gã rồi hỏi mấy tu sĩ Hóa Thiên giáo, “Xảy ra chuyện gì?”

“Không biết, bọn vãn bối đều bị khống chế, không thể thi pháp, vừa bị ném vào đây.” Mấy tu sĩ Hóa Thiên giáo nhìn nhau.

“Tại sơn môn Hóa Thiên giáo mà bị khống chế...?” Tuyệt đại đa số tu sĩ đều không dám tin. Trong sáu tu sĩ Hóa Thiên giáo có cả Kim đơn lưỡng trọng đại tu sĩ, nếu bị bắt ở chỗ khác thì còn hiểu được nhưng trong sơn môn Hóa Thiên giáo, lại không bị tu sĩ Hóa Thiên giáo nhận ra thì quá kinh nhân.

“Đối phương thế nào?” Vương Vô Nhất rục thần quang vạn trượng, hỏi tiếp.

“Không biết...”

“Không thấy...”

“Hộ thể linh quang và pháp bảo của vãn bối bị phá trong tích tắc, chưa kịp ngoái nhìn thì đã bị chế trụ...”

Sáu tu sĩ Hóa Thiên giáo, cả trưởng lão Kim đơn lưỡng trọng đều sắc mặt khó coi, cả sáu bị bắt ở những chỗ khác nhau, không kịp nhìn mặt đối phương.

“Cương nha muối đáng chết, mẹ nó chứ, muốn chết hả, làm thế thì ta sẽ thành mục tiêu cho mọi người chia mũi dùi vào, lẽ nào không sợ bị Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất phát hiện!” Ngụy Tác nghiêng răng nghiêng lợi truyền âm cho Linh Lung Thiên. Linh Lung Thiên hiện tại đã là chính nó, tay áo lại thành cái động không đáy, Thiên La chân nhân xui xẻo đã bị nhét vào, không có dấu vết gì.

“Sợ cái gì, Vương Vô Nhất không phải chân thân, thần văn pháp thân này tối đa chỉ tu vi Thần huyền lưỡng trọng như Tô Thần Huyết, không thể nhận ra. Lừa đảo người giả bộ rất khá, bên mình thành lão quỷ sắp tọa hóa...” Linh Lung Thiên thần nhiên truyền âm đáp lời, càng khiến Ngụy Tác hận không thể cho nó một cước vào mặt.

“Vì sao đạo hữu kích phát pháp bảo!” Vương Vô Nhất chợt quay phắt lại nhìn Ngụy Tác, kim sắc thần văn ràn rạt sát ý.

“Ban này y nhìn mõ, thập phần tham lam, mõ tướng y xuất thủ, nên kích phát pháp bảo này phòng thân.” Ngụy Tác chỉ vào tu sĩ ban này gào to với gã.

“Sao lại như thế! Sao tại hạ lại xuất thủ.” Tu sĩ đó cả kinh kêu lên. Y mặc thủy lục sắc pháp y, chừng bốn mươi tuổi, là Thiên Sơ môn tông chủ, Thiên Sơ môn cũng là tông môn ngang cấp Âm Thi tông, y cũng tu vi bát phẩm, tu vi Kim đơn tam trọng hậu kỳ. Nhưng ở trong sơn môn Hóa Thiên giáo, đối diện Vương Vô Nhất thì không thể trấn định.

“Người dám nói ban này không nhìn ta? Ánh mắt người đầy sát ý, không thể không khiến người ta hiểu lầm.” Ngụy Tác giơ cốc để bảo đối phương.

“Ta...” Thiên Sơ môn tông chủ lắc đầu, “Ngụy đạo hữu hiểu lầm rồi, tại hạ chỉ kính nể thần uy, nhìn thêm một chút chứ tuyệt đối không có ý đồ xấu.”

“Chết cười, ngàn ấy chỉ bảo thì ai không động lòng...” Nhiều tu sĩ thầm cười lạnh. Lời lẽ và thần thái Thiên Sơ môn tông chủ thì khẳng định y thêm bảo vật của Ngụy Tác.

“Với thần thông của Ngự đạo hữu thì phản ứng như thế có phần khả nghi.” Thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất mặt mũi lạnh tanh, giọng nói thập phần băng lãnh.

“Có thể mỡ hơi quá khích... nhưng như bây giờ, không thể không đề phòng.” Ngự Tác nói.

“Y đã sắp đèn khô dầu cạn, có bảo vật đầy mình nên càng dễ run rẩy...” Nhiều tu sĩ đều thấy Ngự Tác phản ứng như vậy là bình thường.

“Các hạ phát pháp bảo xong thì mấy đạo hữu Hóa Thiên giáo bị ném vào, thời cơ quá xảo hợp, không thể không nghi.” Vương Vô Nhất vẫn nhìn Ngự Tác.

“Vương tông chủ hoài nghi mỡ yếm hộ?” Ngự Tác thăm mắng Cương nha muội, một mặt nói: “Dù có người chạy trốn cũng không thể nào đi qua chỗ đông thế này, Thiên La chân nhân lại có thù với mỡ, từng bị mỡ đánh bại trong một lần đố đầu. Mỡ không giết y là tốt lắm rồi, sao lại giúp y.”

“Chắc là xảo hợp.” Nhiều lão bất tử thăm gật đầu. Ngự Tác đánh bại Lưu Chân Vô cũng là thảm thắng, dù gã cùng bọn với Thiên La chân nhân thì y không đời nào đem Tiên vương thần tinh cho Lưu Chân Vô.

Vương Vô Nhất không hỏi thêm nhưng Ngự Tác được thần thức của y quét qua gã và Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên cùng lão đầu Hắc Phong tông mấy lần, chứng tỏ chưa hết nghi.

Nhưng Vương Vô Nhất quét thần thức mà không thấy gì lạ, thần thức lại quét khắp sơn cốc mấy lần.

Trừ thêm mấy tu sĩ Hóa Thiên tông bị ném vào thì không có thêm ai.

Vù!

Bạch sắc vân khí tách ra, sắc mặt Tô Thần Huyết thập phần khó coi.

Tựa hồ truyền âm mấy câu với Vương Vô Nhất xong, Tô Thần Huyết lên tiếng: “Mời chư vị đạo hữu cất bước, Hóa Thiên minh hội sẽ bắt đầu.” Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất đi trước, mọi tu sĩ quay về bạch ngọc bình đài.

Bạch ngọc bình đài đến thêm sáu, bảy mươi tu sĩ, ai cũng tiếc rẻ vì không tận mắt thấy Ngự Tác và Lưu Chân Vô đối quyết, giờ thấy gã đã già nua thì đáy mắt họ dậy sóng ngầm.

“Thiên La chân nhân lên vào Hóa Thiên giáo định làm gì? Hiện tại đã bị Hóa Thiên giáo bắt chưa?”

“Biết đâu Thiên La chân nhân bị Công Đức tông sai khiến, y tu vi Kim đơn tứ trọng, tất nhiên không ngu xuẩn, dám đến sơn môn Hóa Thiên giáo gây sự, chắc có cách thoát thân an toàn. Tô Thần Huyết khó coi thế kia, Hóa Thiên giáo khẳng định tổn thất không nhỏ.”

Ngồi trên các bạch ngọc liên đài, mọi tu sĩ tại trường thăm bàn luận, chỉ có Ngự Tác và Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên biết.

“Cương nha muội đáng chết, đắc thủ chưa?” Ngự Tác cố ý ngồi chính giữa hội trường, chung quanh đông đặc tu sĩ, dù Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết có mật pháp cũng khó nghe được gã và Linh Lung Thiên truyền âm.

“Hừ hừ.” Linh Lung Thiên không đáp, thập phần đắc ý.

“Bảo người đừng đi lung tung mà người còn dám như thế.” Dáng vẻ nó khiến Ngự Tác nghiêng rằng, “Tiếng lão quỷ cười gian đó là sao?” Đồng thời gã thập phần hiếu kỳ với tiếng cười thu hút Tô Thần Huyết đi, từ một phúc địa trong sơn môn Hóa Thiên giáo truyền đi, không thể do Linh Lung Thiên phát ra.

“Quý tiểu thảo, không hiểm gì, ở kho nào của Âm Thi tông cũng có... Chế trụ y rồi cho uống.” Linh Lung Thiên truyền âm.

“Quý tiểu thảo? Người lên mang theo làm gì! Mẹ nó chứ, có phải người vốn định để đối phó ta!” Ngự Tác suýt nữa tung cước. Quý tiểu thảo là linh thảo đặc biệt, được lực vô hại với tu sĩ nhưng khiến tu sĩ ngứa ran mà cười to. Vật này trừ để trêu ghẹo người ta thì vô dụng, hiện đối đầu của Linh Lung Thiên chỉ có một mình Ngự Tác.

“Ai bảo, ta mang đi chơi không được sao.” Linh Lung Thiên đắc ý.

“Cương nha muối đáng chết, còn giữ đồ quý quái gì nữa hả?” Ngụy Tác mắng.

“Đây là bí mật riêng.” Linh Lung Thiên trợn tròn trắng, “Không cần cho người biết.”

“Riêng cái đầu người...”

“Chư vị, Hóa Thiên minh hội chính thức bắt đầu.” Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất ngồi trên liên đài pháp tọa ở hàng đầu, tuyên bố đại hội bắt đầu.

Ngụy Tác biết Hóa Thiên giáo lập ra Đại Hóa minh là có ý riêng nên không cãi nhau với Linh Lung Thiên mà lắng nghe Tô Thần Huyết.

“Hóa Thiên giáo lập ra minh hội vì liên quan đến một bí ẩn lớn...”

“Bí ẩn?” Quả nhiên, Tô Thần Huyết vừa nói là Ngụy Tác và mọi tu sĩ tại trường cùng chấn động.

“Mỗ và Vương tông chủ nhận được tin Công Đức tông và Đẳng Tiên tông ngầm liên thủ. Lương tông lấy được bí thuật của thượng cổ Vân Giới tông tại Đạo Huyền điện.” Tô Thần Huyết nói tiếp, “Bí thuật này liên quan đến mượn uy năng của Thiên khung.”

“Mượn uy năng của Thiên khung... khác nào tu sĩ Thần hải nhất trọng rút uy năng Đế thiên thần binh để sử dụng. Diên cuồng hết biết.” Linh Lung Thiên nuốt nước bọt.

“Tiểu thiên giới?” Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa đồng thời hít một hơi lạnh, nhìn nhau, cả hai biết nhau trong Đạo Huyền điện, được lục bào lão đầu cho biết Vân Giới tông vì muốn lợi dụng uy năng của Thiên khung, kết quả bị hủy vì uy năng của Thiên khung phản ngược. Vũ Hoàng chân nhân cũng cho biết, đỉnh giai tu sĩ của Bắc Minh tông và Vô Kỵ thiên cung, U Minh tông, kể cả hai thần huyền đại năng đều chết trong khi thử uy năng Thiên khung. Thiên khung hơi gọn uy năng cũng đủ giết thần huyền, mà còn có tông môn dám nhắm tới Thiên khung!

“Lệ Hoa... Đạo Huyền điện sau đó thế nào?” Ngụy Tác truyền âm cho Âm Lệ Hoa. Theo Tô Thần Huyết, Công Đức tông và Đẳng Tiên tông, hai siêu cấp tông môn khác của Vân Linh đại lục rất có thể lấy được bí thuật lợi dụng uy năng của Thiên khung mà Vân Giới tông để lại, hai phái này không thể nào không biết Vân Giới tông vì bí pháp này mà bị hủy. Nếu vẫn dám sử dụng, chứng tỏ Công Đức tông và Đẳng Tiên tông đã lĩnh ngộ thêm, hoặc lấy được chính lý từ tu sĩ Vân Giới tông may mắn sống sót.

Lúc Ngụy Tác thu lợi từ Đạo Huyền điện thì đã vào mọi mặt địa trọng yếu, nên khi quay lại Vân Linh đại lục thì gã quên không hỏi han về thượng cổ di tích đó.

“Sau đó tin về Đạo Huyền điện đồn ra, không lâu sau khi chúng ta vào, nhiều đại tu sĩ của đại tông môn cũng đến, Đạo Huyền điện bị nhiều thế lực luân phiên lật tung, trừ vài cấm chế còn lại thì không khác gì tử địa.” Âm Lệ Hoa truyền âm cho Ngụy Tác.

-o0o-

793. Chương 793: Không Muốn Y Sống

“Mượn uy năng Thiên khung!”

“Công Đức tông cùng Đẳng Tiên tông cũng nhắm đến Thiên khung...!” Tô Thần Huyết vừa nói xong, mọi tu sĩ trên bạch ngọc bình đài cùng ồ lên.

“Tô tông chủ, việc này có thật không?” Lập tức một lão bất tử của đại tông môn sắp sửa tọa hóa không nén được hỏi ngay.

“Việc này tại hạ cùng Vương tông chủ có thể lấy tính mệnh đảm bảo, không thể nhầm được. Nếu không thì Hoàng Thiên đạo không đời nào ủng hộ Hóa Thiên giáo thành lập Đại Hóa minh.” Tô Thần Huyết đáp.

“Công Đức tông cùng Đẳng Tiên tông điên rồi hả, chẳng lẽ không sợ giẫm vào vết xe đổ của Vân Giới tông!” Một lão nhân ma y, phù văn đơn giản nói.

“Vân Giới tông trước đây dù muốn lợi dụng Thiên khung uy năng, cũng không đời nào thử trong chính tông môn mình.” Tô Thần Huyết nói: “Hơn nữa cho dù thất bại, nếu tổn hại đến Thiên khung, tạo thành nhiều vết nứt thì với cả tu đạo giới, tất là đại sự.”

“Không sai!” Thiên Sơ môn tông chủ lúc trước bị Ngụy Tác đe dọa, nói nhỏ: “Nếu Thiên khung nứt thì thành trì nào gần, thành trì đó sẽ trực tiếp hủy trong thú triều.”

“Công Đức tông cùng Đẳng Tiên tông thế lực hùng hậu, chúng định làm gì thì chúng ta cũng không thể can thiệp. Nhưng nếu định động tới Thiên khung, nhất định sẽ ảnh hưởng đến tu đạo giới Vân Linh đại lục.” Tô Thần Huyết nói tiếp, “Uy lực vết nứt Thiên khung thì qua việc ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ là biết. Hiện tại Thiên khung đại lục bắc bộ đã thành hoang nguyên, vô số tu sĩ gục ngã. Cho nên Hóa Thiên giáo lập ra mình hội không phải muốn gây nên tranh chấp mà khi xảy ra đại biến cố, tông môn trong liên minh có thể trợ giúp nhau.”

“Chẳng lẽ Tô Thần Huyết cùng Vương Vô Nhất cũng từ các điển tịch mà biết Thiên khung thọ nguyên sắp cạn?” Ngụy Tác mắt hơi ánh lên. Qua lời Tô Thần Huyết, gã thoát hiểu ý cần đề phòng Thiên khung tan vỡ.

“Công Đức tông và Đẳng Tiên tông chống lại Hóa Thiên giáo và Hoàng Thiên đạo... Vạn nhất giao chiến thì sẽ là đại chiến vô tiền khoáng hậu lật tung cả Vân Linh đại lục tu đạo giới.”

“Hóa Thiên giáo quả nhiên vì áp lực của Công Đức tông mới tổ chức liên minh, vạn nhất Công Đức tông thành công lợi dụng Thiên khung uy năng, không biết sẽ tạo thành đại năng thế nào...”

Nhất thời, mọi tu sĩ trên bạch ngọc bình đài lơ lửng đều thập phần rung động.

“À!” Đúng lúc đó, Ngụy Tác đột nhiên cảm giác được sau lưng có người đang quan sát.

“Hiên Viên lão tổ?” Gã bình tĩnh như thường, giật giật chân mày ngo qua.

Hoàng y lão giả rũ mày ngồi đó là Hiên Viên lão tổ!

Xem ra Hiên Viên lão tổ đến chậm, chưa kịp chứng kiến Ngụy Tác cùng Lưu Chân Vô đối quyết, mà Ngụy Tác nhất thời không chú ý đến.

Thoáng nhìn gã, Hiên Viên lão tổ thoáng lo lắng, rõ ràng lo cho tình cảnh của gã.

Ngụy Tác bình tĩnh như thường đưa mắt ra hiệu, rồi không hề nhìn qua chỗ lão.

“Hôm nay trừ những đạo hữu tham gia giao dịch hội tới đây, còn lại đều là tông môn nhận được Đại hóa kim giản tới gia nhập Hóa Thiên minh. Mục đích lập minh hội này trừ tiết lộ bí ẩn còn để chư vị biết đến những tông môn tham dự đồng minh, sau này nếu có tông môn đối phó tông môn đồng minh thì Hóa Thiên giáo cùng Hoàng Thiên đạo sẽ nghiêm trị.” Tô Thần Huyết nói tiếp.

“Vì Công Đức tông cùng Đẳng Tiên tông dính vào việc này, mọi người kết minh, tránh xảy ra xung đột phân tranh cũng là chuyện tốt. Nhưng vạn nhất có xung đột chẳng lẽ đều cần Hóa Thiên giáo đến xử lý sao, e là không thể xuể được.” Một kim sam trung niên tu sĩ lên tiếng. Trung niên tu sĩ này là Thiên Phù cung tông chủ, Thiên Phù cung là đại tông môn quy mô ngang ngửa Âm Thi tông nên lời nói của y cũng có phân lượng nhất định.

“Nên mới cần thương lượng với chư vị, miễn cùng Vương tông chủ cho rằng trong đại hội này sẽ đề cử ra ba mươi đạo hữu, lập ra Đại Hóa minh trưởng lão hội, đến lúc có đại sự gì thì trưởng lão hội sẽ quyết định.” Tô Thần Huyết nói.

“Lập ra trưởng lão hội, tránh cho Hóa Thiên giáo cùng Hoàng Thiên đạo chuyên quyền độc đoán, có thể kiềm chế nhau, nhưng có ổn không.”

“Hiện tại mới đang bàn luận, lời lẽ có gì không thuận thì sau này khẳng định sẽ bị làm khó dễ...” Mọi tu sĩ đều âm thầm tính toán.

“Tại hạ tán thành đề nghị của Tô tông chủ.” Thiên Phù cung tông chủ tỏ thái độ đầu tiên.

“Thần Thụy tông cũng đồng ý.”

“Huyền Cơ phủ tán thành.”

“...”

Sau Thiên Phù cung cung chủ, rất nhiều tông môn đều tỏ thái độ, những tông môn đang cân nhắc đều đồng ý.

Kế tiếp là đề cử thành viên cho Đại Hóa minh trưởng lão hội, vì Âm Thi tông là đại tông môn, có quan hệ không tầm thường cùng Hiên Viên lão tổ, Âm Lệ Hoa cùng Hiên Viên lão tổ đều trở thành thành viên trưởng lão hội, thành viên còn lại không là tông chủ đại tông môn như Âm Lệ Hoa thì cũng là lão bất tử.

Hóa Thiên giáo lấy ra một khối kim bi, mời tất cả các tông môn khắc lên lời thề kết minh, tông môn nào vi phạm sẽ thành địch nhân của Đại Hóa minh.

Khối lập minh kim bi khắc xong thì được đưa ra ngoài sơn môn Hóa Thiên giáo, dùng cấm chế phong bế trên ngọn núi cao nhất ngoài Hóa Thiên thành.

Hóa Thiên giáo phát Hóa Thiên đạo đơn đặc hữu cho mỗi tông môn tu sĩ được mời đến.

Âm Lệ Hoa cùng Ngụy Tác, Linh Lung Thiên cùng lão giả Hắc Phong tông đều được một viên. Đơn được này có thể đề thăng tu vi không ít cho tu sĩ dưới cấp Kim đơn, là địa cấp đơn được, Hóa Thiên tông có ngân ấy Hóa Thiên đạo đơn khiến người ta không khỏi cảm thán.

Đại hội hội minh đã xong một giai đoạn, tiếp đó là giao dịch đại hội mà mọi tu sĩ cũng như các lão bất tử sắp xuống ba thước đất đều cực kỳ chờ mong, chính thức bắt đầu.

Số lượng tu sĩ cực lớn, thiên cổ hiếm có nên Hóa Thiên giáo tiến hành đại hình giao dịch hội, lấy ra nhiều khối bạch sắc ngọc bích cực lớn, làm công cáo bài.

Mỗi tu sĩ cũng có thể trực tiếp công bố bảo vật đang cần hoặc không cần nữa trên đó.

Bạch sắc ngọc bích đã được bố trí, cứ dùng thủ đoạn chân nguyên ngưng phù đồn vào trong đó, lập tức hóa thành hắc sắc tự phù chảy đi.

Hết thấy tu sĩ đều xuất thủ, Ngụy Tác cũng không chần chừ, phát tin, “Âm Thi tông Ngụy Tác cần Đề hồ hánh quả, lục giai thủy hệ yêu đơn, linh thảo đề thăng thọ nguyên Kim đơn tu sĩ.”

“Đề hồ thánh quả, trước đây Âm Thi tông hóa ra từng dùng dùng hai đạo giai thượng phẩm pháp bảo đổi thánh quả, nhưng loại thánh quả cực kỳ hiếm có này là gì?”

“Cao giai thủy hệ đơn được, tu sĩ tu luyện thủy hệ công pháp mới cần, chẳng lẽ là muốn dùng cao giai thủy hệ đơn được phối hợp tu luyện?”

“Thọ nguyên hao tận, hơn nữa đã tu vi Kim đơn tứ trọng trung giai, không thể đột phá trong thời gian ngắn được, xem ra định bất chấp mọi giá tìm vật đề thăng thọ nguyên.”

Cả đại hội hội trường có không biết bao nhiêu ánh mắt lên nhìn Ngụy Tác, gã đưa ra yêu cầu là rất nhiều tu sĩ lại thì thầm bàn tán.

“Chỉ sợ không ai giao dịch với y...”

“Vì sao, y có thể với Thần huyền, khẳng định có rất nhiều đồ tốt. Hơn nữa y đã cùng đường, nếu đem bí thuật ra giao dịch thì không biết bao nhiêu người sẽ điên cuồng.”

“Lưu Chân Võ tuy rằng đã được đưa đi dưỡng thương, nhưng mấy lão bất tử và chân truyền đệ tử Hoàng Thiên đạo vẫn còn ở đây, cả tu sĩ Tử Dương tông cùng Quảng Pháp thiên cung nữa, giao dịch với y khẳng định sẽ khiến họ bất mãn... Hơn nữa chỉ e ở đây cũng không ít người mong y sống sót, tiên bảo động lòng người... Hơn nữa y không chết, sau này đạt tới Thần huyền sẽ có không biết bao nhiêu thần thông, tuyệt đại đa số tu sĩ không hy vọng người như y sống sót...”

“Tuổi này mà có thể sánh với Thần huyền, quả thực nghịch thiên, lớp trẻ bây giờ tất không muốn bị kể như thế cười trên đầu...”

Ngày càng nhiều tu sĩ đưa ra yêu cầu giao dịch bảo vật lên bạch sắc ngọc bích, không khí giao dịch hội thiên cổ hiem có nóng bỏng, rất nhiều nguyên liệu luyện khí bình thường tu đạo giới khó thấy, cả linh thảo quý giá cũng đều xuất hiện, nhưng nhiều tu sĩ thâm đoán rằng sẽ không ai giao dịch với Ngụy Tác.

Quả nhiên, tuy có không biết có bao nhiêu ánh mắt chú ý nhất cử nhất động của Ngụy Tác, nhưng quanh gã cùng Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên và lão giả Hắc Phong tông lại trống trơn. Rất nhiều tu sĩ sợ đứng gần gã sẽ gặp phiền toái.

“Lừa đảo đáng chết, quá nửa số tu sĩ đều muốn giết người.” Linh Lung Thiên thầm cười lạnh, thính lực của nó hơn xa tu sĩ thông thường, nghe rõ rất nhiều người truyền âm.

“Tạm thời không có ai chủ động giao dịch cùng ta, cho lục bào lão đầu ra ngoài xem trong số này có gì hay không đã rồi tính.” Ngụy Tác âm thầm cười lạnh đoạn lấy Dưỡng quý quán ra, nhỏ một giọt máu Hỏa địa long vào. Gã có bảo vật như Bất diệt tịnh bình cùng Trấn thiên pháp tướng cũng đủ làm cho người ta thèm muốn, nên mặc kệ các tu sĩ có ai có bí thuật nhận ra được khí linh lão nhân này không.

“Lão tổ, coi như không quen biết, có cơ hội mỡ sẽ truyền âm.” Thần thức quét đến Hiên Viên lão tổ đang giả bộ nhìn lên bạch sắc ngọc bích, Ngụy Tác bình tĩnh như thường truyền âm vào tai ông ta.

Hiên Viên lão tổ không truyền âm đáp lời mà ngoảnh đi.

Ngụy Tác vẫn giả bộ cuồng quất, mặt khác nhien lên bạch sắc ngọc bích xem những thứ các tu sĩ công bố cần trao đổi. “Vạn cổ hoàng kim chi... Xích tiêu thần thiết... Tiên cơ ngọc... Nhiều chí bảo như vậy! A!” Lục bào lão giả liên tục hít hơi lạnh trong tai gã.

-o0o-

794. Chương 794: Chủ Động Giao Dịch

Vạn cổ hoàng kim chi là kim sắc linh chi sinh trưởng vạn năm trở lên, có thể tăng cường xương cốt, dù không tu luyện thuật pháp, mà luyện hóa nó thì xương cốt cũng biến thành kim hoàng sắc, cứng sánh với thượng giai tinh kim, cực kỳ hiếm có.

Xích tiêu thần thiết, là xích hồng sắc tinh kim do thượng cổ tu sĩ để lại, không biết dùng bao nhiêu loại tinh kim để tôi luyện, sánh với đỉnh cấp tinh kim như Cửu u minh thiết, có thể dung hòa với nhiều loại nguyên khí, nhất là hỏa hệ nguyên khí, là nguyên liệu luyện chế thai thể hỏa hệ pháp bảo tốt nhất.

Tiên cơ ngọc, trơn bóng, lại có phù văn như làn da, có thể hòa tan nguyên khí bất lợi nhiều trong cao giai yêu đơn. Linh ngọc này vốn là nguyên liệu lý tưởng cho các luyện đơn đại sư.

Mộc vương tán, một loại cây kỳ dị có thể hấp nạp mộc linh nguyên khí, tu sĩ tu luyện mộc hệ công pháp chỉ cần trồng một hạt rồi tu luyện dưới gốc, tốc độ tu luyện sẽ cao lên.

Giao hoán đại hội này dù quy mô hay đẳng cấp đều thiên cổ hiem có, nhiều chí bảo chỉ có trong điển tịch cũng xuất thế. Thứ nhiều tu sĩ cần cũng thiên kỳ bách quái, đẳng cấp cực cao.

“Trời đất, Tà vương nhân!”

Đột nhiên, không ít tu sĩ kinh hô.

“Tà vương nhân, không ngờ có thứ này xuất thế!” Linh Lung Thiên và Ngụy Tác, lục bào lão đầu, Âm Lệ Hoa đều thập phần chấn kinh. Hóa ra trong mấy thứ một lão bất tử Cổ Phù tông định trao đổi, xuất hiện bư chữ Tà vương nhân.

Tà vương nhân, là mắt Độc mục tà vương, cửu cấp yêu thú chỉ có ở Hoang cổ thâm uyên, có tác dụng đả thương thần thức tu sĩ, là thứ để luyện chế thành dị bảo đả thương thần thức đối phương.

Cửu cấp yêu thú vốn hiếm có, cổ thú ở trong Hoang cổ thâm uyên lại càng hiếm. Tuyệt đại đa số tu sĩ chỉ đọc được rằng hơn năm nghìn năm trước, một thiên tài tu sĩ lấy được Tà vương nhân, luyện chế thành “Tà vương bảo quan” khiến nhiều tu sĩ có tu vi cao hơn không dám đối địch, sau đó không còn gì ghi chép về Tà vương nhân nữa, không ngờ lại tái hiện tung tích ở đây.

Pháp bảo công kích thần thức có thể xuyên qua mọi phòng ngự pháp bảo kiểu nguyên khí, lại không bị phản ngược như thuật pháp thần thức xung kích, đối với mọi tu sĩ đều là chí bảo kinh nhân.

Lão bắt tử Cổ Phù tông này chỉ tu vi Kim đơn lương trọng trung kỳ, đã già lắm rồi, răng rụng sạch, khí tức suy tàn, cơ hồ sắp chết bất cứ lúc nào, cùng lắm chỉ còn mười năm thọ nguyên. Cổ Phù tông là tiểu tông môn còn kém cả Hải Tiên tông, vốn không mấy ai biết lão nhưng giờ đưa ra Tà vương nhân thì tất thấy tu sĩ đều vây lấy.

“Mặc Phù chân nhân, sư bá của Cổ Phù tông tông chủ, bình thường không ra khỏi sơn môn Cổ Phù tông.” Vốn danh hiệu không mấy ai biết này được lan khắp hội trường.

“Các hạ muốn đổi lấy bảo vật gì?”

“Các hạ định dùng Tà vương nhân giao đổi lấy cái gì?”

“Có thể lấy Tà vương nhân ra cho chư vị đạo hữu thưởng lãm, e rằng chưa ai được thấy chí bảo này.” Nhiều tông chủ, lão bắt tử của đại tông môn cùng bước lên, nhân thần nóng bỏng.

Ngụy Tác đương nhiên cũng động lòng, đến gần lão bắt tử mặc hơi sắc bố y, trông như sắp chết đó. “Cương nha muội đáng chết, đừng có gây loạn nữa.” Gã lại cảnh cáo Linh Lung Thiên, tiểu nha đầu có sừng này từng trải qua những việc kinh thiên nên lớn mật khôn tả, gã biết nó đã đắc thủ nhưng không hỏi việc liên quan đến Nguyên thủy thần mộc, sợ bị người ta dùng bí thuật nghe thấy thì thảm rồi.

“Người đừng gọi là Cương nha muội đáng chết thì càng an toàn, lão đầu sắp chết...” Linh Lung Thiên truyền âm.

Ngụy Tác trợn tròn trắng, tiếng hít hơi lạnh vang lên, lão giả Cổ Phù tông lấy Tà vương nhân ra.

Là một con mắt cỡ nửa nắm tay màu vàng nhờ, lấp lánh vằn xám, trông như con người nhưng tỏa ánh lấp lánh và Hoang cổ khí tức, tạo cho người ta cảm giác không phải con mắt mà là tinh thạch.

Tu sĩ trong vòng trăm trượng đều nhận thấy áp lực vô hình ép lên óc.

“Đây là Tà vương nhân thật sự!” Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất cũng tới, thần huyền khí tức càng tạo thành áp lực, khiến người ta nghẹt thở.

“Mặc Phù đạo hữu định đổi lấy gì?” Tô Thần Huyết hỏi hồi y lão giả. Thần huyền đại năng lên tiếng, không ai dám cắt lời, tứ bề liền an tĩnh lại.

“Tại hạ cần Tục thiên tinh.” Hồi y lão nhân cầm Tà vương nhân, nhìn Tô Thần Huyết, từ từ nói, “Tại hạ chỉ cần vật đó.”

“Tục thiên tinh? Loại tinh nguyên trị liệu Thiên diệt tuyệt thể, lẽ nào Cổ Phù tông có Thiên diệt tuyệt thể?”

“Thiên diệt tuyệt thể thể chất đặc thù, sánh với thiên linh căn tu sĩ, tu luyện tiến cảnh cực kỳ thần tốc, nhưng ba mươi tuổi sẽ đột nhiên sinh cơ đoạn tuyệt mà mất mạng, là thiên tài yếu mệnh, chỉ có Tục thiên tinh có thể trị liệu. Nhưng khổ rồi, tốc độ tu luyện của Thiên diệt tuyệt thể thập phần kinh nhân, tất thành đại khí... Lão bắt tử này không đổi lấy vật để thăng thọ nguyên cứu mạng mình, mà muốn tạo cho tông môn một thiên tài tu sĩ.”

“A a a! Tiếc là chúng ta không có thứ đó, không thì có thêm một món dị bảo, Tà vương nhân đã thương thần thức, dù gặp đối thủ hùng mạnh cũng khiến đối phương không thể giao đấu lâu... A!” Hồi y lão nhân cần Tục thiên tinh, lục bào lão đầu bực mình kêu lên.

“Tục thiên tinh? Hóa Thiên giáo còn khối, Mặc Phù đạo hữu cần ngay hay sau đại hội đi lấy?” Tô Thần Huyết hỏi hồi y lão nhân.

“Hóa Thiên giáo có...” Mọi tu sĩ tại trường thâm thở dài, biết đã lọt vào tay Hóa Thiên giáo thì dù có tu sĩ khác có Tục thiên tinh cũng không dám tránh với Tô Thần Huyết.

“Tại hạ cần đổi Tục thiên tinh ngay.” Hồi y lão giả mắt đã mờ nhưng đáp thập phần khẳng định.

“Được.” Tô Thần Huyết gật đầu với một Hóa Thiên giáo đệ tử. Đệ tử đó đi ngay, một lúc sau mang một viên tinh thạch màu xanh vàng đan nhau đến đưa cho hồi y lão giả.

Hôi y lão giả đổi Tà vương nhân ngay rồi đưa tinh thạch cho một tu sĩ trẻ tuổi mặc thanh sắc tinh kim khải giáp.

“Lẽ nào đây là Thiên diệt tuyệt thể của Cổ Phù tông?” Nhiều tu sĩ phát hiện tu sĩ trẻ tuổi cùng hôi y lão nhân đến tham gia đại hội chỉ hai mươi mấy tuổi nhưng tu vi Kim đơn nhất trọng, sắc mặt nhợt nhạt chứ không long tinh hổ mãnh như Kim đơn tu sĩ trẻ tuổi.

Đúng như chúng nhân đoán, tu sĩ trẻ tuổi mặt gầy gò nhợt nhạt đón lấy Tục thiên tinh đoạn cắt nhỏ, nuốt xuống luyện hóa.

“Trong các tu sĩ trẻ tuổi Vân Linh đại lục chỉ có Đăng Tiên tông chân truyền đại đệ tử Nam Cung Kinh Thiên là thiên linh căn tu sĩ, hiện tại Cổ Phù tông có một tu sĩ Thiên diệt tuyệt thể, Cổ Phù tông cũng có một thiên tài tu sĩ sẽ thành tựu kinh nhân...” Nhiều tu sĩ chợt có ý nghĩ này.

Tà vương nhân bị Tô Thần Huyết trực tiếp thu vào túi, các tu sĩ vây quanh hôi y lão nhân thân mất hứng tản đi.

Nhìn hôi y lão nhân lẻ loi, Ngụy Tác lắc đầu, thầm thở dài.

“Ngần ấy người định giết ta? Xem ra các đại tu sĩ không mấy ai nghĩ đến tình nghĩa, chỉ vì ta có trọng bảo là định giết ta? Muốn giết phải xem các ngươi có bản lĩnh không...” Một lúc sau, gã đến trước bạch sắc cự bích, thầm cười băng lãnh.

Không một tu sĩ nào giao dịch với gã.

Trừ Đề hồ thánh quả, những thứ còn lại gã cần đều không quá đặc biệt, ngần ấy nhân vật cấp tông chủ, thái thượng trưởng lão, khai sơn lập phái thì khẳng định có người có.

Lần này những tu sĩ chủ động đến đây đều là những lão bất tử phân lượng cực cao, là nhân vật đỉnh nhọn trong các tán tu, nếu đẳng cấp không đủ, dù đủ gan đến dự, Hóa Thiên giáo cũng không nể mặt mà cho tham gia.

Ngụy Tác đương nhiên biết nhiều tu sĩ cực kỳ e dè Hoàng Thiên đạo, Tử Dương tông và Quảng Pháp thiên cung, không dám dính dáng đến gã nhưng gã cũng biết những lão quái sắp xuống đất từ các đại lục khác đến, hành tung ẩn bí, bình thường không hành tẩu tại tu đạo, không sợ các tông môn đó.

Những nhân vật như thế tại trường không thiếu nhưng không ai giao dịch với gã, chứng tỏ họ không muốn gã sống sót, để lấy chí bảo của gã!

“Họ không dám giao dịch, chúng ta tự tìm họ mà giao dịch...” Thầm cười băng lạnh, Ngụy Tác bình tĩnh như thường đi về chỗ Linh Lung Thiên truyền âm.

Linh Lung Thiên nhìn thấu những thứ họ có, gã cứ trực tiếp đề xuất giao dịch, dù đối phương không chịu thì thuận tiện diễn kịch càng giống hơn.

-o0o-

795. Chương 795: Sử Dụng Đồ Tốt

“Kẻ thứ năm bên trái ngươi có một viên thất cấp trung giai thủy hệ yêu đơn...” Linh Lung Thiên mắt ánh lên kim quang, không ngừng liếc các tu sĩ chung quanh.

“Vị đạo hữu này, tại hạ thích một viên thủy hệ yêu đơn của các hạ, có thể đổi chắt?” Theo Linh Lung Thiên truyền âm, Ngụy Tác đến chỗ Tự Nhiên tông tông chủ, mặc áo cổ kỳ lạ, chừng hơn bốn mươi tuổi, linh khí ngưng thành một nhánh cây có quả xanh, rất đặc biệt.

Tự Nhiên tông tông chủ ngăn người, “Đạo hữu nói với tại hạ?”

“Tại hạ chính đang nói với các hạ.” Ngụy Tác tỏ vẻ mong chờ, “Viên thủy hệ yêu đơn của các hạ rất hữu dụng, liệu có thể đổi cho tại hạ?”

“Y nhìn ra trong nạp bảo nang có gì, y luyện bí thuật gì chẳng?” Tự Nhiên tông tông chủ thập phần chấn kinh, thấy các tu sĩ đều nhìn mình thì lắc đầu nói to: “Thứ lỗi, thủy hệ yêu đơn hữu dụng với tại hạ nên không đem ra giao dịch, trừ phi đạo hữu đổi bằng thứ như Tiên vương thần tinh hoặc thứ có thể trực tiếp đề thăng nhất giai tu vi.”

“Một viên thất cấp trung giai thủy hệ yêu đơn, không thể bằng một viên tiên giai đơn được, mà dám đòi đổi Tiên vương thần tinh... Có khác gì siêu cấp sư tử há miệng, sao không bảo đổi phương dùng tiên khí trao đổi?”

“Gì mà siêu cấp sư tử mở miệng, hừ, lâu nay đã nghe Tự Nhiên tông tông chủ tâm cơ xảo trá, quả nhiên danh bất hư truyền, dù đổi phương quang minh chính đại đưa ra thì y cũng không dám nhận, đổi phương thật sự đưa ra nhiều thứ đề thăng tu vi thì y sẽ dùng ngay, vạn vô nhất thất. Như thế y cũng thăm dò được xem Ngụy Tác trừ Tiên vương thần tinh ra thì còn đơn được trực tiếp đề thăng tu vi không... Trực tiếp đề thăng tu vi sẽ khiến Ngụy Tác đột phá đến Kim đơn ngũ trọng, có thêm thọ nguyên... Tiên vương thần tinh tuy nhiên thần diệu, uống vào cũng tương đương với đề thăng tu vi nhưng còn cần hoàn toàn luyện hóa... Hoàn toàn luyện hóa Tiên vương thần tinh ít nhất cần mấy tháng, Ngụy tiểu tử lấy đâu ra thời gian...”

“Tự Nhiên tông chỉ là trung đẳng tông môn, quyết không dám đắc tội Lưu Chân Võ, thế có khác gì từ chối?”

Nhất cử nhất động của Ngụy Tác đều được mọi tu sĩ tại trường lưu ý, gã và Tự Nhiên tông tông chủ đối thoại khiến nhiều người trầm bàn luận.

“Đạo hữu hơi quá đáng rồi, có thể giảm điều kiện chẳng.” Ngụy Tác lắc đầu: “Tiên vương thần tinh và thất cấp trung giai thủy hệ yêu đơn không cùng đẳng cấp. Mấy viên thất cấp thủy hệ yêu đơn cũng không bằng một khối Tiên vương thần tinh.”

“Vậy thì thứ lỗi. Đạo hữu nên biết chí bảo cũng phải xem mình có dùng được không đã.” Tự Nhiên tông tông chủ tỏ vẻ khó xử.

“Đạo hữu thật sự không cần thứ gì khác?” Ngụy Tác không chụ bỏ cuộc, “Mỗ có nguyên liệu thượng giai, có thể luyện chế huyền giai pháp bảo...”

“Không cần.” Tự Nhiên tông tông chủ không nhiều lời, đi ra chỗ khác, tìm một tu sĩ bàn chuyện giao dịch.

“Đạo hữu có Phượng quan thần quả để đề thăng thọ nguyên, có thể đổi cho mỗ chẳng.” Ngụy Tác thở dài, đến chỗ một tu sĩ mặc tử y. Tu sĩ này rất trẻ, là người của một tu đạo thể gia thần bí tự lập động phủ tại bên ngoài Thiên khung, là Kim đơn tu sĩ nhưng không nhận ra tu vi cụ thể, thập phần thần bí, bất phàm.

“Được, tại hạ rất thích Động Hư bộ pháp của đạo hữu, nếu truyền môn thuật pháp đó cho tại hạ, tại hạ chắc là không sai thì sẽ đổi linh dược cho các hạ, ngoài ra tại hạ không thích gì khác.” Tử y thanh niên nói.

“Động Hư bộ pháp là vô thượng cường pháp... Mỗ hiện tại, Phượng quan thần quả tối đa chỉ đề thăng hai mươi năm thọ nguyên, có thể giảm yêu cầu chẳng?”

“Thứ lỗi, tại hạ không thích gì nữa.” Thanh niên đến từ tu đạo thể gia thần bí mặt mũi lạnh tanh, không tiếp Ngụy Tác.

“Vị đạo hữu này có một viên Kim nguyên tiên đơn, không biết có thể đổi cho mỗ?”

“Thật xin lỗi, thọ nguyên của tại hạ không còn nhiều, Kim nguyên tiên đơn còn để dùng, các hạ đổi bằng thứ gì cũng không được...”

“Vị đạo hữu này...”

Ngụy Tác đi khắp đại hội trường tìm người giao dịch, sau cùng cũng có một Kim đơn tứ trọng tán tu không biết động phủ ở đâu, mặc hắc sắc pháp bào đầy hỏa diễm phù văn định chấp nhận.

Y có một nhánh Thiên niên dương thọ thảo, có thể đề thăng hai mươi năm thọ nguyên, chuẩn bị đem đổi liệu thương thánh dược Huyết hoàng mộc mà Ngụy Tác lấy được của một lão bát tử Huyền Phong môn, bồi thêm một viên thất cấp đề giai hỏa hệ yêu đơn. Ngụy Tác có không ít cao giai yêu đơn không dùng đến, Thiên niên dương thọ thảo tối đa cùng cấp với thất cấp thủy hệ yêu đơn, thêm một nhánh liệu thương thánh dược Huyết hoàng mộc thì điều kiện gã đưa ra cực kỳ ưu hậu.

Nhưng thấy Kim đơn tứ trọng tán tu định trao đổi Thiên niên dương thọ thảo thì một tu sĩ xen vào giao dịch.

Là một kim y lão ẩu cầm bạch sắc long đầu quả trượng đặc biệt, là một trong mấy lão bắt tử của Quảng Pháp thiên cung, lấy ra một viên xích hồng sắc đơn dược và hai bạch sắc tiểu ngọc bình đựng kim sắc dược dịch đưa cho tán tu chuẩn bị cùng Ngụy Tác giao dịch, “Vật này hữu dụng với ta, vị đạo hữu này, ta đổi bằng ba vật này.”

“Cửu sát xích hỏa đơn! Chân nguyên tiên dịch!” Kim đơn tứ trọng tán tu tỏ vẻ chấn kinh bảo kim y lão ẩu đạo, “Được, mỗi đồng ý đổi Thiên niên dương thọ thảo lấy ba thứ đó.”

“Lão thái bà, người cố ý phá rối ta giao dịch hả?” Ngụy Tác gầm lên kinh nộ dị thường.

“Trao đổi thì ai trả cao hơn người ấy được, lẽ nào định gâ loạn giao dịch hội?” Kim y lão ẩu của Quảng Pháp thiên cung nói đoạn bỏ mặc Ngụy Tác, đổi lấy Thiên niên dương thọ thảo rồi đi đến chỗ hai lão bắt tử cùng phái.

“Người!” Ngụy Tác tựa hồ định phát tác, khí tức bùng lên nhưng rồi nén lại, sắc mặt cực kỳ khó coi lui bước.

“Quảng Pháp thiên cung được lắm, dung trò rút củi dưới đáy nồi... Cửu sát xích hỏa đơn là đơn dược luyện chế từ thất cấp cao giai hỏa hệ yêu đơn, Chân nguyên tiên dịch chỉ một lọ là sánh với một nhánh Huyết hoàng mộc, cố ý đưa ra giá cao gấp nhiều lần, đối phương đương nhiên giao dịch với họ.”

“E không chỉ Quảng Pháp thiên cung, mọi đối đầu của y, kể cả những người không muốn y sống sẽ làm vậy.”

“Mau nhìn kìa, y vẫn tìm linh dược tăng thêm thọ nguyên, chỉ e không đổi được... Lần này y chết chắc.”

Nhiều tu sĩ ngậm truyền âm, Ngụy Tác liên tục tìm người giao dịch nhưng công cốc, đúng như dự liệu, chỉ cần có tu sĩ đồng lòng là có người đưa ra điều kiện cao hơn đối lấy.

“Y định...” Ngay cả Hiên Viên lão tổ đa mưu cũng không nén được, định đến gần truyền âm hỏi xem gã có cần giúp đỡ thu mua cao giai thủy hệ yêu đơn và dược vật bổ sung thọ nguyên nhưng lập tức bị gã ra hiệu ngăn lại, khiến ông ta thập phần kinh nghi.

“Lừa đảo, xem ra người đừng mong kiếm thứ gì tốt trong giao dịch hội này.” Linh Lung Thiên nhe răng theo thói quen, truyền âm cho Ngụy Tác.

“Tu vi này mà dám tham đồ của ta? Đúng là không cần mạng nữa.” Ngụy Tác thâm cười lạnh, vừa đặt tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng mà dám dùng giá cao hơn đổi lấy một viên thất cấp trung giai thủy hệ yêu đơn mà gã cần. Tu sĩ đó là thái thượng trưởng lão của Thánh Thủy tông, một trung hình tông môn, nhưng đã thể hiện rõ sát ý.

Hiện tại không biết có bao nhiêu người tham đồ của gã, tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng cũng muốn nhúng vào, thật sự đã chán sống.

“Tiên bảo động lòng người... Trên mình đệ có nhiều chí bảo, cũng như vào chỗ hung hiểm tìm bảo vật, được một món sẽ thay đổi vận mệnh một tu sĩ hoặc một tông môn nên không ít người sẽ liều...” Âm Lệ Hoa truyền âm cho Ngụy Tác. Đích xác là thế, thượng cổ di tích dù hung hiểm nhưng mở ra là sẽ có tu sĩ đổ tới, nhiều người đến thử vận may tìm chí bảo, mỗi lần có di tích, bí cảnh hiện thế tất có số lượng kinh nhân tu sĩ đến tranh giành rồi mất mạng.

“Ta đã lộ bảo vật, tu vi đề thăng thì đẳng cấp của đối đầu càng lúc càng lợi hại, nhiều bảo vật không thể giấu được... Tham đồ của ta thì phải trả giá...” Ngụy Tác cười lạnh, vì sao Hóa Thiên giáo và Hoàng Thiên đạo có nhiều chí bảo mà không ai dám nhòm ngó vì họ đã tích lũy được vô thượng uy nghiêm. Muốn người ta không cướp đoạt thì phải lập uy, không thì sẽ liên tục gặp phiền hà!

“Đã thế, không thể hoàn thành một giao dịch nào thì đành dùng mồi thơm...” Ngụy Tác cười lạnh đoạn nói: “Ai có Đề hồ thánh quả, mỗi dùng thiên cấp đỉnh giai vô thượng bí thuật để đổi!”

“Cái gì! Thiên cấp đỉnh giai vô thượng bí thuật!” Ngụy Tác nói dứt lời, toàn trường sôi trào!

Ngụy Tác ném mồi, kỳ thực đã tính sẵn, không đem Động Hư bộ pháp, Vô thủy kiếm kinh, Địa Mầu cổ kinh và chân tiên thần văn truyền pháp ra giao dịch, vạn nhất có người có Đề hồ thánh quả, gã sẽ đem Thiên long quần tinh tôi thể thuật ra đổi. Lấy được Đề hồ thánh quả rồi sẽ trao kinh văn thuật pháp. Thiên long quần tinh tôi thể thuật là vô thượng cường pháp, đối phương không thể biện bác, chỉ là cần long hồn hoàn chỉnh, sau khi bạch sắc viên cổ thiên long không còn, viên cổ thiên long triệt để diệt tuyệt, dù đối phương qua phương pháp nào đó lấy được long hồn thì không có long trùng, không có Thiên đế vẫn tinh tàn thiên để phối hợp, tu luyện tất không sánh được với gã, làm sao có uy hiếp nổi gã. Tiên căn ngũ mật đối với Ngụy Tác có ý nghĩa kinh nhân, lấy được Đề hồ thánh quả thì dầu đối phương có thể tu luyện thuật này cũng đáng!

Vô thượng bí thuật... Tuy đại gian thương Ngụy Tác có quỷ kế khác nhưng bốn chữ này khiến cả hội trường chấn động, lúc đầu pháp gã đã thể hiện ra mấy vô thượng bí thuật, đối với nhiều tu sĩ thì có giá trị không kém gì tiên khí.

-o0o-

796. Chương 796: Sát Khí Lộ Rõ

“Đề hồ thánh quả, đối với y trọng yếu thể hử? Chịu dùng vô thượng bí thuật trao đổi!”

Mọi tu sĩ cơ hồ dừng giao dịch, Ngụy Tác đưa ra điều kiện khiến tất cả chấn kinh.

Bình thường dù là tán tu hay tông môn tu sĩ, trừ truyền cho người nhận truyền thừa hoặc đạo lữ thì không đem ra giao dịch. Một môn vô thượng cường pháp đối với tu sĩ thì giá trị cũng không thể ước lượng như tiên khí, thậm chí thành vốn cho tu sĩ khai sơn lập tông, không ai muốn người khác có được vô thượng cường pháp để chống lại, thậm chí uy hiếp đến mình.

Vô thượng bí thuật, không ai không động lòng, dù tu sĩ Tử Dương cung, Quảng Pháp thiên cung và Hoàng Thiên đạo cung thấy nếu có Đề hồ thánh quả thì sẽ giao dịch.

Quan trọng là Đề hồ thánh quả không chỉ cực hiếm mà lại vô dụng, không thể đem luyện chế pháp bảo và linh dược đề thăng tu vi, thọ nguyên nên không ai chú ý. Nhiều tu sĩ còn thấy nó có hại không cũng không sao, còn những tu sĩ hậu bối kiến thức không cao thì thậm chí chưa nghe đến Hoang cổ thánh quả này.

Ai có Đề hồ thánh quả?

Các tu sĩ đều nhìn quanh.

“Y có Đề hồ thánh quả?” Một thanh sam tu sĩ mặt mày trở khác, không hiển lộ linh khí đi về phía Ngụy Tác. “Tây Minh tán nhân cũng là cao thủ, nghe nói từng giết không ít Kim đơn tu sĩ.” Nhiều người nhận ra, Tây Minh tán nhân hành tung thập phần thần bí, không phải Kim đơn tu sĩ tầm thường.

“Các hạ có Đề hồ thánh quả?” Ngụy Tác nhìn Tây Minh tán nhân, sáng mắt hỏi. Thật ra gã không thấy đặc biệt kinh hỉ, Linh Lung Thiên đã truyền âm là nạp bảo nang của y không có Đề hồ thánh quả.

“Tại hạ hiện không có Đề hồ thánh quả, nhưng biết tin tức chính xác.” Tây Minh tán nhân nói.

“Các hạ biết chỗ có Đề hồ thánh quả?” Ngụy Tác búng lên quang hoa ở đầu ngón tay.

“Đây là thuật pháp thăm dò khí tức của đối phương biến hóa, qua đó để xem nói dối hay không, thuật pháp cực hiếm mà y cũng biết.”

“Thuật pháp này không phải vạn năng, có nhiều thủ đoạn qua mặt được, chỉ là thứ để phụ trợ suy đoán, không ít tu sĩ vì tin vào thuật pháp này mà mất mạng, nên thuật pháp kiểu này mới thất truyền...” Nhiều lão bối tử nhận ra Ngụy Tác dùng thuật pháp gì.

“Tại hạ biết chỗ có Đề hồ thánh quả.” Tây Minh tán nhân không đổi thần sắc.

Ngón tay Ngụy Tác không hề thay đổi quang hoa. “Các hạ có Đề hồ thánh quả? Nếu có, mỗ sẽ truyền cho vô thượng cường pháp tôi luyện nhục thân. Nhục thân của mỗ nhờ thể mà có.” Ngụy Tác sáng mắt, rất có thể đối phương nói thật nên gã tung mồi.

“Tôi luyện nhục thân! Nhục thân của y sánh với huyền giai trọng bảo! Bí thuật đó đích xác là vô thượng cường pháp!” Cả đại hội hội trường xôn xao, Động Hư bộ pháp phối hợp với nhục thân của gã, phần lớn tu sĩ đã thấy tận mắt.

Tây Minh tán nhân rung động. Vô thượng cường pháp như thế với bất kỳ tu sĩ nào, ngay cả thần huyền đại năng cũng thêm muốn.

“Tại hạ biết Đề hồ thánh quả sinh trưởng ở mật địa của tông môn đó, tại hạ không thể lấy được.” Tây Minh tán nhân truyền âm cho Ngụy Tác.

“Mỗ phải cùng tông môn đó giao dịch?” Ngụy Tác máy động, nhớ đến Công Đức tông, liếc Tây Minh tán nhân, truyền âm: “Tin tức không đáng giá một môn vô thượng cường pháp, cùng lắm tại hạ chỉ có thể cho các hạ nguyên liệu của cửu cấp yêu thú để luyện chế huyền giai pháp bảo.”

“Cửu cấp yêu thú, nguyên liệu luyện khí? Cho mỗ xem được không?” Tây Minh tán nhân do dự một chốc rồi nói.

Ngụy Tác lấy đôi càng Hoang cổ cự ngao ra, hung sát khí tức nồng hậu, đôi càng lớn hơn gã nhiều lần, trông như ngọn núi.

“Vật này đúng là nguyên liệu trên mình cửu cấp yêu thú, có thể luyện chế thành pháp bảo... e rằng không cần dùng thêm nguyên liệu khác cũng có thể luyện thành huyền cấp trung giai pháp bảo.” Cả tu đạo giới, pháp bảo huyền cấp trung giai trở lên rất hiếm, Ngụy Tác lấy ra khiến nhiều người thêm thòm.

“Tại hạ chấp nhận điều kiện.” Tây Minh tán nhân nhân quang lóe lên, không hề do dự, gật đầu.

“Xin Tô tông chủ và Vương tông chủ làm chứng, nếu vị đạo hữu này cho mỗ biết tin giả về Đề hồ thánh quả, mong hai vị làm chủ cho. Tây Minh đạo hữu xin đưa thứ người khác không thể mô phỏng cho mỗ.” Ngụy Tác trực tiếp đưa đôi càng cho Tây Minh tán nhân, đồng thời ngoái nhìn Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất nói.

“Được. Ngụy đạo hữu là người Đại Hóa minh, giao dịch hoàn thành ở minh hội, nếu Tây Minh đạo hữu nói sai, Hóa Thiên giáo sẽ buộc Tây Minh đạo hữu trả lại gấp đôi.” Tô Thần Huyết gật đầu.

“Nếu sai, mỗ sẽ hỏi đến việc này.” Thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất thản nhiên lên tiếng.

“Tại hạ không thể nào đưa ra tin giả.” Tây Minh tán nhân cười lạnh, lấy ra một viên bạch sắc hổ phách châu đặc biệt, ấn một đạo quang hoa vào rồi đưa cho Ngụy Tác.

“Công Đức tông Thất bảo mật địa!” Ngụy Tác quét thần thức vào, hít sâu một hơi, đoạn thu bạch sắc hổ phách châu lại.

Đúng như gã đoán, trong viên hổ phách châu Tây Minh tán nhân đưa cho, trừ bảy chữ đó còn ghi lại tình hình quanh mật địa và phương vị cụ thể trong Công Đức tông. Thất bảo mật địa là chỗ một đại năng Công Đức tông tu hành, có trồng không ít linh dược, sau này được coi là cấm địa, chỉ những đại nhân vật của phái này mới vào được.

“Dùng tin tức đổi lấy một món bán thành phẩm pháp bảo tương đương với huyền cấp trung giai...” Giao dịch hoàn thành, nhiều tu sĩ ngửa ngáy, ghen tị với Tây Minh tán nhân.

“Mỗ còn một món đồng giai nguyên liệu luyện khí, không biết có đạo hữu nào đổi lấy thứ đề thăng thọ nguyên...” Ngụy Tác nhân cơ hội nói.

“Mỗ có Hoàng huyết kim thảo.” Một trung niên tu sĩ bước lên, không nén được妒 hoặc của huyền giai pháp bảo mà giao dịch.

“Tại hạ rất thích nhánh Hoàng huyết kim thảo, vị đạo hữu này có thể đổi chẳng, tại hạ dùng vật này.” Một hoa phục lão nhân đột nhiên bước lên, cầm một pháp bảo bích ngọc điều trảo. Bích ngọc điều trảo khiến các tu sĩ quanh đó sôi lên vì linh khí cực kỳ sôi trào, là huyền giai trung phẩm pháp bảo. Pháp bảo này càng hấp dẫn hơn một món nguyên liệu luyện khí.

Hoàng huyết kim thảo tối đa đề thăng được ba mươi năm thọ nguyên, hoa phục lão giả dùng huyền giai trung phẩm pháp bảo trao đổi, bình thường thì đúng là điên cuồng.

Hiện tại lão làm thế là chống đối Ngự Tác, còn lộ liễu hơn lão ẩu của Quảng Pháp thiên cung, là người đầu tiên trong giao hoán đại hội thể hiện sát ý với gã.

“Vị đạo hữu này là ai, có cừu oán gì với mỡ hả?” Ngự Tác nheo mắt quan sát lão giả. Lão mặc bạch sắc vân cẩm pháp y, thâm cừu sắc lộc đồ văn, để râu, đầu tóc trắng xóa, tu vi Kim đơn tứ trọng, toát lên khí tức uy nghiêm, thập phần bất phàm.

“Tổng Vật Ngữ là con trưởng của ta.” Thần sắc hoa phục lão giả dị thường băng hàn, không hề che giấu sát ý.

“Tổng Vật Ngữ là ai?” Ngự Tác lấy làm lạ, không nhớ mình có quan hệ gì với họ Tổng.

“Nó và bọn Lâm Thái Hư bị người giết ở ngoài U Minh thành.” Ngữ khí hoa y đích lão giả ngữ khí càng băng hàn.

“Lại...” Ngự Tác trụ lắc đầu, lần đó gã giết hơn mười Kim đơn tu sĩ, trừ Lâm Thái Hư và hai, ba lão bắt tử Huyền Phong môn thì còn một tu sĩ Vô Kỵ thiên cung, mấy Kim đơn tu sĩ khác thì gã mù tịt thân phận.

“Lão đầu, xem ra không ít kẻ muốn giết người” Linh Lung Thiên cười lạnh truyền âm với Ngự Tác. Hoa y lão giả có vẻ không cùng bọn Thiên La chân nhân, ít nhất còn năm, sáu tu sĩ đi cùng.

“Người định giết ta bao cừu?” Ngự Tác ra vẻ gần giọng, quát to với hoa phục lão giả.

“Người là người Đại Hóa mình, tại hạ không dám giết nên cứ theo quy củ mà giao dịch.” Hoa phục lão giả cười lạnh, dùng bích ngọc điêu trảo đối lấy Hoàng huyết kim thảo.

“Ta sẽ không tha cho người.” Ngự Tác biến sắc mấy lần, sát khí xung thiên, tựa hồ định động thủ nhưng nén lại được, nói thế với hoa phục lão giả.

“Xem người sống được bao lâu đã.” Hoa phục lão giả cười lạnh.

“Mỗ biết một nơi có bát cấp trung giai thủy hệ yêu thú.” Cùng lúc, Hiên Viên lão tổ bước lên bảo Ngự Tác, “Mỗ định dùng tin tức đối lấy nguyên liệu luyện chế huyền giai pháp bảo.”

Hiên Viên lão tổ tỏ ra hoàn toàn không quen nhưng ông ta càng kinh nghi, vì những gì ông ta làm là theo lời gã, khi hoa phục lão giả quát to, Ngự Tác đã lén truyền âm.

“Bát cấp trung giai thủy hệ yêu thú! Chỉ cần là thật, mỗ tất nhiên sẽ đổi.” Ngự Tác bảo Hiên Viên lão tổ.

“Tại hạ lấy cả Hải Tiên tông ra đảm bảo, mờ Tô tông chủ và Vương tông chủ làm chứng.” Hiên Viên lão tổ đưa một tấm thổ hoàng sắc thạch bì cho Ngự Tác.

“Được!” Ngự Tác quét thần thức vào, lấy đuôi Hoang cổ cự ngao cho Hiên Viên lão tổ.

“Tô tông chủ, Vương tông chủ, tại hạ tổn hao quán hiền trong trận đấu vừa nãy, muốn về trước tiếm tu, được chăng?” Ngự Tác bảo Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất.

“Được.” Tô Thần Huyết gật đầu, một đệ tử Hóa Thiên giáo dẫn bọn Ngự Tác rời sơn môn, ra tận vân hải ngọc đài.

“Không ít người bám theo, chúng đúng là không hề che giấu.” Rời bạch sắc ngọc đài không lâu, Linh Lung Thiên cười lạnh.

Trong vầng mây phía sau có quang hoa dấy lên, rõ ràng không ít tu sĩ bám theo.

-o0o-

797. Chương 797: Đến Chập Khí Hải!

“Oành!”

Linh Lung Thiên vừa cười lạnh thì từ bạch ngọc bình đài có hồng quang bắn lên, hóa thành điểm quang các màu, trong mây trầm dậm đều nhìn thấy.

“Hừ... Đây là diễm quang truyền tin. Ở đây mà phát diễm quang, rõ ràng định sắp xếp đối phó chúng ta, chưa rời sơn môn Hóa Thiên giáo mà làm thế, không sợ chạm đến uy nghiêm sao?” Lục bào lão đầu kêu to.

“Phu quân định thế nào?” Âm Lệ Hoa lo lắng, tuy biết Ngụy Tác cố ý nhưng đáng về già nua của gã vẫn khiến nàng ta lo thất ruột, “Các tu sĩ này đều tu vi cao tuyệt, trừ Tô Thần Huyết và mấy lão bất tử, thì các tu sĩ Hóa Thiên giáo còn lại không đối phó được họ, chỉ cần họ không làm gì quá đáng thì Hóa Thiên giáo sẽ làm lơ.”

Vù!

Âm Lệ Hoa đang nói thì lục sắc quang diễm bắn lên không, tạo thành hình lục sắc nhân kính xà khổng lồ hồi lâu không tan, không biết truyền tin gì mà cực kỳ đáng sợ.

“Tất nhiên tìm chỗ thích hợp để giết ngược lại!” Linh Lung Thiên nhẹ nhàng truyền âm. Đại hội lần này có tới quá nửa tổng số Kim đơn tu sĩ của tông môn Vân Linh đại lục cùng với không ít Kim đơn tu sĩ ở bên ngoài Thiên khung, trong số tán thì các ẩn thế đại tu sĩ tu, nhiều lão bất tử tưởng đã chết cũng tới, tất nhiên có không ít tinh kim hữu dụng với Linh Lung Thiên nhưng Ngụy Tác không giao dịch được một món nào khiến nó rất không vui.

“Làm cho giống chút đã không thì không xứng với việc chúng sắp xếp..” Ngụy Tác nhân quang hơi lóe lên, trực tiếp thi triển Động Hư bộ pháp, đưa Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên và lão đầu Hắc Phong tông như con rối, không hề biết gì, với tốc độ kinh nhân rời Hóa Thiên thành.

Liên tục thi triển Động Hư bộ pháp, rời Hóa Thiên thành nghìn dặm, tin chắc không ai bám theo thì Ngụy Tác mới hỏi Linh Lung Thiên về Nguyên thủy thần mộc và Thiên La chân nhân, “Cương nha muội, người lấy thần căn, có ảnh hưởng gì đến Nguyên thủy thần mộc của Hóa Thiên giáo? Thần căn đủ cho mấy người sử dụng? Thiên La chân nhân hiện tại còn sống không, trong tay áo của người có thể giấu cả tu sĩ sống?”

“Nguyên thủy thần mộc cần hơn một trăm năm mới mọc được thần căn.” Nhắc đến Nguyên thủy thần mộc, Linh Lung Thiên đặc ý dương dương, “Ta lấy đủ cho hai người dùng, trong tay áo pháp y của ta không thể đựng người sống, cho vào cũng sẽ chết ngay, y là cừu nhân của người, trừ khử địch thủ giúp người, lại lấy thêm cho thần căn, thế nào, ta không tệ chứ, mau tìm cách báo đáp ta. Không thì ta đem thần căn cho chó ăn chứ không cho người.”

“Mẹ nó chứ! Cương nha muội đáng chết, người có biết không cẩn thận là tất cả chúng ta xong đời rồi không! Đừng nói chúng ta không ra khỏi được Hóa Thiên giáo, ngay cả Cơ Nhã tại Âm Thi tông và cả Âm Thi tông đều bị liên lụy.” Ngụy Tác nén giận nãy giờ, từ lúc ở sơn môn Hóa Thiên giáo, gã đã muốn cho tiểu nha đầu mộc sừng này một trận.

“Có gì khác đâu? Cây cao gió cả, ta thành công hay không cũng vẫn có vô số người đối phó người. Bì ai thật, như người mà cũng thành cây cao cơ đấy, trở thành đại địch của thiên hạ, đúng là bì ai.” Linh Lung Thiên bĩu môi, “Ta thấy người nên cẩn thận tìm chỗ động thủ, giải quyết một số kẻ khó chơi đang định đối phó người đã. Biết đâu Hóa Thiên giáo và Hoàng Thiên đạo sẽ xuất thủ đối phó người. Không thì vì người là trụ cột của Hóa Thiên giáo, Tô Thần Huyết ít nhất cũng phải cho người gì đó để không mất mạng... Xem ra ai kẻ đó cũng không hi vọng có người ngang cơ, thậm chí có thể lợi hại hơn sống sót.”

“Cây cao, gió cả...” Ngụy Tác hít sâu một hơi, câu này bạch sắc viễn cổ thiên long đã nhắc, giờ gã nghe lại thì thấy đầy cảm xúc.

“Tiên bảo hiện thế, khẳng định sẽ bị vô số người truy sát, tu đạo giới xưa nay vẫn thế.” Lục bào lão đầu hừ lạnh: “Không muốn bị truy sát chỉ còn cách khiến những kẻ thêm muốn tiên bảo kinh sợ. Tiểu tử, nó nói không sai, sớm muộn gì người cũng đối diện việc này, chỉ là này số lượng tu sĩ truy sát người kinh nhân, nên cẩn thận.”

“Mẹ nó chứ, chúng thật khinh người quá mức, muốn có chút thời gian bình bình tĩnh tĩnh tu luyện cũng không xong.” Ngụy Tác âm ức kêu lên, mắt lóe sáng suy nghĩ, cân nhắc chỗ động thủ đối phó địch thủ, vừa hỏi Linh Lung Thiên, “Người đã liều mạng vào thì sao không lấy cho nhiều, chỉ lấy đủ cho hai người.”

“Người tưởng thần căn Nguyên thủy thần mộc là cổ đại, thích bao nhiêu cũng có hả?” Linh Lung Thiên hậm hực: “Nguyên thủy thần mộc đó vốn là từ thượng cổ di tích nào đó di thực về, cất thêm là khô ngay.

Tô Thần Huyết mà phát hiện thì chưa biết chừng không còn đất dãn xếp nữa, người tưởng thần căn này ai cũng dùng được hả? Trong số chúng ta, chỉ nhục thân ta và người chịu được, ngay cả Tô Thần Huyết cũng không thể.”

“Dùng thần căn này cần nhục thân hùng hậu cực độ?” Ngụy Tác hơi nhíu mày.

“Thần căn lúc mới khiêu vị sẽ hút nhiều khí huyết và nhục thân tinh hoa, nhục thân bình thường không chịu nổi.” Linh Lung Thiên tiếp lời, “Tu sĩ thông thường phải Thần huyền tam trọng trở lên mới được.”

“Cho vào thể nội thì có tác dụng phụ không?” Ngụy Tác hơi lơ lửng, cho đó là hấp huyết trùng.

“Như cho vào một viên Bất diệt kim đơn, làm gì mà có tác dụng phụ bất lợi, lẽ nào ta liều mạng đi lấy thứ như?” Linh Lung Thiên khinh thường.

“Cương nha muội, xem ra người cũng gian hoạt lắm.”

“Còn không phải học từ người, trông người bây giờ mới là gian thương chân chính. Người định mang theo lão giả Hắc Phong tông này? Không sơ phiền hả?”

“Để y đi một mình sẽ gây ra nghi ngờ, lúc ở Hóa Thiên giáo, trừ trộm thần căn thì người có làm gì thương thiên hại lý không?”

“Hóa Thiên giáo lắm cấm chế như thế, tu sĩ nhiều chết được, sao ta dám đi lung tung!”

“Xem ra hơi sắc trắc tử tuy có thể hóa giải thuật pháp nhưng cũng tiêu hao nguyên khí, cả toán xô vào thì người cũng xong đời. Muốn đổi phó chúng thì dựa vào người không ổn.”

“Lão gian thương đáng chết, đừng mong dò hỏi bí ẩn của ta, người tự tìm cách giữ mạng đi. Cho người biết nếu ta quang minh chính đại động thủ, e rằng sẽ bị Hóa Thiên giáo hoài nghi là người đột nhập và sơn môn của họ.”

“Ta đã biết nơi rồi, cứ đến đó.”

“Ở đâu? Không về Âm Thi tông hả?” Nghe Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nói, Âm Lệ Hoa hỏi.

“Chúng chắc không định để chúng ta thuận lợi về đến Âm Thi tông vì như thế chúng không còn cơ hội.” Ngụy Tác bảo Âm Lệ Hoa: “Bọn Cơ Nhã biết đệ có Thiên long huyết hóa thạch, nghe nói đệ già nua thì với những gì họ hiểu, biết là đệ giả bộ, sẽ đoán ra dụng ý, sẽ không khinh cử vọng động.”

Giải thích đoạn Ngụy Tác cười lạnh, “Chúng ta giả đồ đến Chập Khí hải... Chúng sẽ tưởng chúng ta đến săn bắt cấp thủy hệ yêu thú mà Hiên Viên lão tổ nói.”

“Chập Khí hải?” Âm Lệ Hoa hiểu ngay dụng ý.

Chập Khí hải đầy chập khí, có thể che giấu thân hình, Linh Lung Thiên động thủ ở đó là hợp nhất. Ngụy Tác biết chỗ có cự chập nên định tìm cách lấy yêu đơn.

“Trong thứ Hiên Viên lão tổ giao cho ta có vị trí của một con cự chập khác, nó liên tục lật tung hai cự thuyền của một thương hành, cũng trong Chập Khí hải.” Ngụy Tác bổ sung.

“Chúng quả nhiên nhanh lắm... e rằng lúc nào cũng có người động thủ.” Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu thương nghị xong, trực tiếp dùng Động Hư bộ pháp đến một thành trì cách Hóa Thiên thành một thành, qua truyền tống pháp trận liên tục trung chuyển, như muốn về Âm Thi tông, nhưng chỉ qua hai thành trì thì pháp trận đã bị ngầm phá hoại!

Rõ ràng có thể lực không nhỏ định bức bọn Ngụy Tác đi trong hoang nguyên giữa các thành trì để phục kích Ngụy Tác.

Ngụy Tác đã tính trước, thi triển Động Hư bộ pháp trực tiếp lướt về phía Chập Khí hải, dọc đường gã không hề luyện hóa Thiên long huyết hóa thạch hồi phục thọ nguyên, mà hỏi han Linh Lung Thiên về Nguyên thủy thần mộc để chuẩn bị trồng vào thể nội.

Đồng thời, xác định không có ai là gã thả Phệ tâm trùng đã tỉnh ra.

“Lần này tiến giai... Thực lực thay đổi thế nào?” Ngụy Tác liên hệ cùng bảo bối Phệ tâm trùng gắn bó cùng nhau, cùng giết người cướp của bao lâu nay.

-o0o-

798. Chương 798: Bản Mệnh Pháp Bảo Hoàn Chính

Phệ tâm trùng trong suốt lơ lửng trước mặt Ngụy Tác. Lão đầu Hắc Phong tông đáng thương lại bị gã đánh ngất.

Phệ tâm trùng không lột xác, thể hình cũng không đổi nhiều.

Ngụy Tác sáng mắt nhìn bảo bối Phệ tâm trùng, thật ra gã giả bộ thọ nguyên sắp hao tận, khiến các tu sĩ định đối phó gã mắc câu, thì chỗ dựa lớn nhất không phải Động Hư bộ pháp và Bất diệt tịnh bình, mà là Phệ tâm trùng và Cương nha muội đầu sùng.

Động Hư bộ pháp, Bất diệt tịnh bình và Vô thủy kiếm kinh đã hiển lộ uy lực, mà tu sĩ dám đến chặn giết thì khẳng định cũng như Hoàng Phủ Tuyệt Luân và Vũ Hoàng chân nhân, đều có thủ đoạn riêng.

Các lão quái đó không biết có đồ quý quái gì, chỉ dựa vào bản thân, gã không tin tưởng.

Linh Lung Thiên không chỉ chống được thần huyền uy năng, cơ hồ có thể phá hết thuật pháp cấm chế, độn tốc cực nhanh, nếu nó ẩn mình đánh lén thì mặc cho các lão quái đó có thứ khó tưởng tượng nổi gì, trừ phi nhục thân và sức mạnh cũng kinh nhân như nó và Ngụy Tác, tất cũng không chống nổi, lão giả Thiên Kiếm tông tọa trấn Ma văn hung mạch cũng bị nó dùng mộng lấy mạng.

Phệ tâm trùng ở Chập Khí hải đầy thủy khí, sương trắng mênh mông thì không khác nào cá gặp nước, dù với thực lực trước khi nó tiến giai thì e là trừ đại tu sĩ Kim đơn tam trọng, tứ trọng trở lên, thì Kim đơn tu sĩ thông thường không thể thoát được nó đánh lén.

Linh Lung Thiên và Phệ tâm trùng là hai con bài tẩy của gã, dù Tuyệt diệt kim đơn cũng đứng sau hai đại sát khí này.

“Biết bay không, biết thì bay thử cho ta xem?” Ngụy Tác sáng mắt lệnh cho Phệ tâm trùng.

Phệ tâm trùng mà có thể phi độn với tốc độ kinh nhân thì đúng là đại sát khí siêu cấp mãnh trùng.

Nhưng Phệ tâm trùng chỉ lúc lắc, hiển nhiên chưa tiến giai được năng lực phi độn.

“Thần thức xung kích và thần thức khống chế lợi hại hơn? Cho ta xem nào... hử...” Ngụy Tác ra lệnh. Chát! Phệ tâm trùng phát một đạo thần thức xung kích vào gã.

Phệ tâm trùng phát thần thức xung kích tựa hồ chỉ hơn trước một chút, cùng lắm khiến đối thủ Kim đơn lưỡng trọng ngần ra một chút, không uy hiếp nổi tu sĩ Kim đơn tam trọng trở lên, đối với Ngụy Tác hiện tại thì không có nhiều tác dụng.

“Tiến giai được thuật pháp công kích? Thể hiện cho ta xem, nhưng không được nhắm vào ta...”

“Đăng cấp che giấu khí tức cao hơn chưa, thể hiện đi...”

“Trừ thổ độn thì có biết thủy độn không?”

“...”

Ngụy Tác thử nhiều thứ nhưng bực bội vì Phệ tâm trùng không tiến giai theo những phương diện đó.

“Đây là cái gì, người định khi sư diệt tổ, giết cả chủ nhân hử?” Ngụy Tác kêu lên, Phệ tâm trùng tựa hồ không thể thể hiện rõ nên áp sát, có vẻ định phát động đòn xáp lá cà.

Ngụy Tác tuy kêu lên nhưng biết Phệ tâm trùng chỉ muốn thể năng lực tiến giai mới nên có phần chờ đợi.

Gã lấy làm lạ vì nó đến trước mặt gã nhưng chỉ lắc lư chứ không công kích, cực kỳ ngứa mắt.

“Lẽ nào ta phải đánh nó?” Ngụy Tác do dự một chốc, co tay búng ra Thanh thủy nhận.

Như thế không trung đột nhiên xuất hiện một dải, Phệ tâm trùng bị chém trúng, có thêm một vết thương, chảy ra các loại dịch thể.

“Không phải chứ? Lẽ nào tự sát?” Ngụy Tác tròn mắt, kêu lên thảm thiết. “Không phải chứ?” Lục bào lão đầu cũng kêu lên không dám tin.

Tuy với tu vi hiện tại của Ngụy Tác, kích phát đệ giai thuật pháp mà lúc gã ở Linh Nhạc thành làm tiểu gian thương thì uy lực cũng không tệ nhưng thông thường không thể nào phá được phòng ngự của Phệ tâm trùng mà đã thương đến mức đó.

Bị thương như thế vì Phệ tâm trùng tự tan yêu nguyên, chỉ để lại lực phòng ngự cơ bản nhất là da.

“Chuyện đó...”

Ngụy Tác và lục bào lão đầu tròn mắt vì một đạo Thanh thủy nhận lẽ ra trọng thương Phệ tâm trùng, tương đương với một người bình thường bị chủ thủ đâm trúng bụng, thì chỉ tích tắc sau, vết thương đã lành lại, thập phần quỷ dị.

Ngụy Tác lại cảm nhận được Phệ tâm trùng muốn ăn.

“Không phải chứ? Lẽ nào hiện tại Phệ tâm trùng thụ thương xong sẽ tự lành?” Ngụy Tác tròn mắt kêu lên.

“Có gì đâu.” Linh Lung Thiên bĩu môi, “Nhuyễn thể yêu thú có thể tiến giai năng lực nhanh chóng phục nguyên thì có gì lạ.”

“Thật thế hả?” Ngụy Tác truyền ý niệm cho Phệ tâm trùng nếu có năng lực đó thì đến gần gã.

Kết quả Phệ tâm trùng tựa hồ lĩnh ngộ, đến gần ngay.

“Xem ra đích xác tiến giai được năng lực phục nguyên thật nhanh, chỉ cần hút não tủy là tương đương với hút nguyên khí bồi bổ thân thể.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm.

“Chẳng phải tương đương với giá Phệ tâm trùng cũng có Nguyên thủy thần căn?” Lục bào lão đầu tròn mắt nói.

Lão hiểu rõ, bình thường muốn đã thương Phệ tâm trùng không dễ, giờ bị đã thương lại phục nguyên... Trong óc lão hiện lên cảnh tượng Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Phệ tâm đấu với một toán tu sĩ, kết quả cả ba như tu luyện vô thượng binh giải đại pháp, thân thể bị đánh tan lại hồi phục. “Con bà nó chứ!” Lão chột rùng mình.

“Không ngờ lại tiến giai được năng lực đó.” Ngụy Tác tròn tròng trắng, cũng nghĩ ra điểm này.

“Cương nha muội, lấy thi thể Thiên La chân nhân ra nào.”

Định dùng kim đơn của y luyện chế thành Tuyệt diệt kim đơn, Phệ tâm trùng cần ăn để bổ sung nguyên khí, nên gã bảo Linh Lung Thiên lấy ra, nó chỉ chần nát tâm mạch y, nên sau khi gã lấy kim đơn thì để Phệ tâm trùng tự xử lý.

Thiên La chân nhân khiến Ngụy Tác tắt tiếng, tại Cực Lạc cung, y cạy vào tu vi định giết gã nhưng bị Tuyệt diệt kim đơn nổ tung, hiện tại Ngụy Tác đã tới Vân Linh đại lục, thật ra Thiên La chân nhân và gã không có cừ oán gì đặc biệt nhưng y lại không ngả lòng, cả Tiên vương thần tinh cũng đem ra để dồn gã vào tử địa, không ngờ lại mất mạng.

Lấy kim đơn của Thiên La chân nhân, Ngụy Tác không vội luyện chế Tuyệt diệt kim đơn, mà lấy nạp bảo nang ra xem. Thiên La chân nhân là lão quái thành danh đã lâu, dừng ở tu vi Kim đơn tam trọng khá lâu, chắc chắn thu gom không tệ, không thì không có bảo vật như Tiên vương thần tinh.

“Đây là...?” Trong nạp bảo nang của Thiên La chân nhân chỉ có mấy thứ, xem ra y không có thói quen mang theo mọi thứ nhưng trong số này có hai món khiến cả Ngụy Tác và lục bào lão đầu chú ý.

Một tấm hắc sắc ngọc phù có hình thanh đao, quang hoa không lộ. cũng không có khí tức quá ghê gớm nhưng rõ ràng cực kỳ cổ xưa, khiến bọn Ngụy Tác cảm thụ được khí tức nguy hiểm cực độ.

Còn lại là một bức tranh màu trắng, toát lên thủy linh nguyên khí rần rạt, mở tranh ra thì có hình vô số sóng nước, trong đó có phù văn các loại sinh linh thủy tộc.

“Tựa hồ là nửa còn lại của Trường hà thao thiên quyển!” Ngụy Tác và lục bào lão đầu cơ hồ đồng thời cảm giác được pháp trận và khí tức cực kỳ tương tự với Trường hà thao thiên quyển.

“Ầm!”

Ngực Ngụy Tác có hà quang lóe lên, tế xuất Trường hà thao thiên quyển.

“Quả nhiên là nửa kia!”

Gã kêu lên hoan hỉ vì Trường hà thao thiên quyển vừa hiện ra, liền hợp với bức tranh màu trắng, thủy linh khí tức tự động chạy vào bức tranh, tựa hồ định nâng cao uy năng của bức tranh lên ngang bằng.

Ngụy Tác động tâm ý, hai bức tranh trải ra, bức của Thiên La chân nhân bao lấy Trường hà thao thiên quyển của gã như nhập làm một.

“Ầm!”

Trường hà thao thiên quyển rung lên, uy năng tăng cường không ít.

“Chả trách Thiên La chân nhân lúc ở Cực Lạc cung lại nhắm vào ngươi, hóa ra y lấy được nửa kia Trường hà thao thiên quyển! Cả hai hợp lại, dù không cần tế luyện cũng là một món huyền giai thủy hệ pháp bảo thuần chính.” Lục bào lão đầu kêu lên. “Tiểu tử, uy năng pháp bảo này hiện tại đã vượt huyền cấp trung giai.”

“Thiên La chân nhân, phải đa tạ ngươi.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, thập phần kích động. Được cả Trường hà thao thiên quyển, với gã thì đề thăng uy năng là phụ, quan trọng là thủy linh nguyên khí nồng thêm, thi triển Thủy hoàng phệ nhật quyết, tốc độ gột rửa tu luyện sẽ đề thăng!

“Còn lại là gì...” Bọn Ngụy Tác nhìn lên hắc sắc ngọc phù.

-o0o-

799. Chương 799: Truy Sát Đến Nơi

“Ngọc phù này rất giống Vô ảnh thần đao phù.” Linh Lung Thiên nhìn hắc sắc ngọc phù một chốc đoạn bảo.

“Vô ảnh thần đao phù? Là phù lục gì?” Ngụy Tác nhìn Linh Lung Thiên, nó vừa ý thứ gì thì o thể tầm thường.

“Là phù lục để ám sát, lúc kích phát không lộ khí tức, thần thức tu sĩ không thể nhận ra.” Linh Lung Thiên cầm hắc sắc ngọc phù nhìn kỹ rồi giải thích.

“Phù lục là pháp khí dùng một lần? Uy năng cỡ nào?” Ngụy Tác và lục bào lão đầu, Âm Lệ Hoa nhìn nhau, tu sĩ vào thành trì thường buông lỏng cảnh giác, nếu đng vậ này ở chỗ đông người mà đánh lên tất khó nhận ra.

“Phù lục này là vật đặc hữu của Huyền Ảnh tông, uy năng huyền giai.” Linh Lung Thiên trả hắc sắc ngọc phù cho Ngụy Tác, “Ngươi toàn thích thứ hại người thì cứ thử xem có phải không.”

“Cổ phù có uy năng huyền giai?” Ngụy Tác hít hơi lạnh, nêu cổ phù này lúc Thiên La chân nhân ở Cực Lạc cung đã có thì muốn giết gã quá dễ, dù bây giờ thì pháp khí này vẫn uy hiếp được đến nhục thân của gã và Linh Lung Thiên, để ám sát những người khác thì càng dễ.

Cho rằng ngọc phù này rất có khả năng là Vô ảnh thần đao phù, Linh Lung Thiên xưa nay kiến thức phi phàm, Thiên La chân nhân biết gã từng giết Lâm Thái Hư mà vẫn đối phó thì tất có chỗ dựa.

“Xem ra đích xác không nên coi thường, để an toàn thì nên cho rể Nguyên thủy thần mộc vào đã.”

Ngọc phù của Thiên La chân nhân khiến Ngụy Tác dấy lên ý nghĩ này.

Gã định sau khi toán tu sĩ chặn giết đầu tiên xuất hiện thì mới trồng thần căn Nguyên thủy thần mộc, như thế càng dễ gặt gẫm rằng gã không thể tùy ý động dụng chân nguyên và kim đơn uy năng, động thủ là thọ nguyên tổn hao càng kịch liệt.

Đồ của Thiên La chân nhân khiến gã nhận ra, không tính người khác, chỉ riêng toán của y cũng không tệ, chưa biết chừng trong đó có đại tu sĩ được Chân Võ hoặc Huyền Phong môn thuê, tất có không ít thứ kinh nhân nữa. Trong toán đi cùng Thiên La chân nhân còn năm, sáu tu sĩ, tu vi kém nhất cũng Kim đơn lưỡng trọng hậu kỳ.

Gã đang ở trong hoang nguyên giữa các thành trì, nên gã định tìm chỗ cấy thần căn Nguyên thủy thần mộc đã.

“Nếu ta đoán không lầm thì chúng ta đang bị thế lực nào đó giám thị. Vạn nhất là Hóa Thiên giáo và Hoàng Thiên đạo thì nguy hiểm, cần phải trồng thần căn giải quyết uy hiếp đã.” Ngụy Tác vừa nói thế, Linh Lung Thiên liền hăm hừ, truyền âm.

Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, lục bào lão đầu đồng thời cả kinh, “Phát hiện gì hả?”

“Lẽ nào người không thấy số lượng Hắc sí phi nghĩ dọc đường nhiều thế hả?” Linh Lung Thiên khinh miệt nhìn Ngụy Tác, tiếp tục truyền âm, “Hắc sí phi nghĩ là nhị cấp đệ giai yêu thú, bình thường đều tụ lại, tách ra thế này là sao?”

“Tiểu tử, đích xác như thế, người có thể điều khiển Hắc sí phi nghĩ, hành tung của chúng ta khó thoát khỏi tai mắt người đó.” Lục bào lão đầu ngăn người, nói ngay.

“Xem ra là nô trùng thuật đặc biệt nào đó mới điều khiển ngàn này Hắc sí phi nghĩ, thủ đoạn đích xác kinh nhân.” Ngụy Tác hiểu ra, gã dùng thuật pháp từ chân tiên thần văn trải thần thức ra, trong vòng vạn trượng, gã phát hiện hơn mười con hắc sắc phi nghĩ.

Hắc sí phi nghĩ rất bé, chỉ nhị cấp đệ giai, không có gì thích hợp luyện khí nên thường sống ở nơi hoang dã cũng không bị tu sĩ chú ý. Động tác của chúng không thể so với Động hư thuật pháp, Ngụy Tác biết trong vòng vạn trượng có hơn mười con thì có ai đó điều khiển loại tiểu trùng số lượng kinh nhân này bao trùm vạn dặm hoang nguyên.

“Cương nha muội, đừng động thủ, tránh để bị phát hiện thần thông, ta diệt hết trùng thú trong vòng mười dặm rồi chúng ta hộ pháp cho nhau trồng thần căn Nguyên thủy thần mộc.”

Để an toàn, gã diệt sạch đệ giai yêu thú trong vòng mười dặm, đồng thời Âm Lệ Hoa đào động trong núi, Ngụy Tác luôn cho rằng động là phúc địa, ở đó gã không chỉ tránh được tu sĩ tra xét, mà còn chuẩn bị tể xuất Bất diệt tịnh bình, thậm chí kích phát Hắc đồng, có ngàn ấy thủ đoạn đề phòng tất vạn vô nhất thất.

Chỉ không ngờ rằng khi Ngụy Tác đánh một con Hắc sí phi nghĩ thành tro chỉ thời thì hư không trên đầu gã đột nhiên mờ đi, sát khí cuồng bạo phun ra.

“Cách cách!”

Hư không trên đầu gã đột nhiên xuất hiện một khe nứt không gian. Đoạn một dải quang hoa như quả cây vàng ruộm lao ra, uy áp như sơn như hải khiến gã trầm xuống.

“Chát!”

Một đạo ám kim sắc kiếm quang từ Ngụy Tác xẹt ra, bắn trung quả màu vàng, bạch sắc viễn cổ thiên long cười sòng, lại bị quả vàng đánh nát.

“Ồanh!”

Ngụy Tác đứng im, ngân sắc thần quang lấp lánh, đánh vỡ quả màu vàng hóa thành vô số đạo kim sắc lưu quang.

“Đây là Chứng pháp đạo quả! Có thể xuyên qua hư không, cách vạn dặm công kích đối phương, là huyền giai thượng phẩm pháp khí!” Lục bào lão đầu kêu lên.

“Hành tung của chúng ta quả nhiên trong tay ai đó, y có thể dùng phương pháp nào đó chốt chặt khí tức, dùng pháp khí này xuyên việt hư không công kích!” Âm Lệ Hoa mặt mày nhợt đi, kinh biến khiến nàng ta thập phần khản trương.

“Chắc qua Hắc sí phi nghĩ mà xác định phương vị cụ thể của ta. Không biết là ai mà thủ đoạn không tầm thường.” Ngụy Tác cười lạnh, phát động Động Hư bộ pháp, thoáng sau Hắc sí phi nghĩ trong vòng mười dặm bị giết sạch.

“Huyền giai thượng phẩm pháp khí căn bản không thể uy hiếp đến đệ. Theo lý thì pháp khí này khi toàn lực xuất thủ vây giết đệ mới sử dụng, ai lại lãng phí như thế.” Âm Lệ Hoa thấy Ngụy Tác diệt sạch Hắc sí phi nghĩ trong vòng mười dặm thì truyền âm, “Khó hiểu quá.”

“Nếu không bất ngờ, y đang thăm dò xem ta toàn lực chặn đòn thì thọ nguyên có hao tổn chẳng.” Ngụy Tác vung tay, lấy Bất diệt tịnh bình dơ ra, đồng thời búng Phệ tâm trùng đã hút xong não tủy Thiên La chân nhân lên không, truyền âm cho bọn Âm Lệ Hoa. “Y sắp hiện thân, hi vọng y không biết Phệ tâm trùng lợi hại, không đồn đi.”

“Quả nhiên đến rồi!”

Chỉ mười mấy tích tắc, thình không cách Ngụy Tác hai, ba mươi dặm đột nhiên lóe lên quang hoa, bạch quang trực tiếp từ hư không bắn ra.

Từng dải hào quang như ráng chiều bùng lên, lan đi như thủy triều, bao kín gần trăm dặm.

Trong vòng trăm dặm như phủ lên không biết bao nhiêu tầng sa dày, mục lực của Ngụy Tác cũng chỉ nhìn được mấy chục trượng.

“Tinh lộ liên đài, nhờ vào sao trời chỉ dẫn để truyền tống. Lừa đảo, không cần kích phát khối thần văn hắc ngọc vỡ... đây là thượng cổ hư không truyền tống pháp khí, chỉ dùng được một lần.” Trong hà quang chói lòa, Linh Lung Thiên truyền âm với Ngụy Tác.

“Xem ra chúng định trực tiếp động thủ, đông quá.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, đứng im. Hà quang này không biết do pháp bảo nào kích phát, tuy khiến người ta không nhìn rõ cảnh vật nhưng không hề trở ngại thần thức, gã sử dụng tiên âm truyền pháp có được từ chân tiên thần văn, mi tâm như có kim sắc thần chi, thần thức bao trùm vạn trượng, cảm ứng rõ ràng về các tu sĩ lợi dụng cổ bảo trực tiếp truyền tống đến.

Có hơn mười tu sĩ, linh khí thập phần kinh nhân, tựa hồ đều là tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng trở lên.

Các tu sĩ này không hề dừng chân mà tản ra, từ bốn phương tám hướng ập vào, một người liên tục phát ra hơn nghìn lá bạch sắc cổ kì, hóa thành lưu quang bắn vào hư không, thình không không ngừng nổ vang, xuất hiện khe nứt trong suốt như lưỡi đao.

Bạch sắc cổ kì, có thể kéo theo vô số khe nứt không gian, tổ thành phong tỏa đại trận.

Các tu sĩ này dùng các loại thủ đoạn che đi thân hình, diện mục, lại có pháp bảo hoặc thuật pháp đề phòng thần thức tra xét, không dễ đoán ra thân phận.

“Tự Nhiên tông tông chủ... Cửu Lê giáo tông chủ, một lão bất tử Đông Tú sơn... Lừa đảo, đều là tu sĩ trong Đại Hóa minh, chúng định tiên hạ thủ vi cường.” Linh Lung Thiên cười lạnh truyền âm cho bọn Ngụy Tác, mắt ánh kim quang, nhìn rõ tất cả.

-o0o-

800. Chương 800: Sát Khí Ngập Trời

“Tự Nhiên tông tông chủ? Xảo hợp thật, không ngờ đến đầu tiên là toán này.” Ngụy Tác cười lạnh.

Tự Nhiên tông tông chủ thì gã nhớ rõ, mặc lục sắc thảo y đặc biệt lúc ở Hóa Thiên giáo đại hội, có một viên thất cấp trung giai thủy hệ yêu đơn, gã từng muốn giao dịch như y đòi đổi bằng Tiên vương thần tinh.

“Lừa đảo, cạnh tu sĩ tế xuất cổ trận kỳ là lão tắc đầu có bướu, tu vi tối cao, nên đối phó trước.” Linh Lung Thiên truyền âm cho gã.

“Lão bắt tử đầu có bấu? Là thái thượng trưởng lão Xích Lô tông, không ngờ cũng vội đến chia phần, quả là tri nhân tri diện bất tri tâm.” Ngự Tác lại cười lạnh, Xích Lô tông và Âm Thi tông có giao tình không tệ, tại Hóa Thiên giáo đại hội, thái thượng trưởng lão Xích Lô tông còn qua chào Âm Lệ Hoa, hòa ái không tả, không ngờ giờ đứng trong hắc quang nồng hậu, cùng toán Tự Nhiên tông tông chủ đến giết Ngự Tác.

Lão đã đạt Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ, chỉ cách thần huyền một bước, sống mấy trăm năm rồi, chưa biết chừng sẽ có thứ gì đó kinh nhân.

“Phù!”

Ngự Tác chốt chặn lấy vị trí của lão bắt tử Xích Lô tông, định thi triển Động Hư bộ pháp giết lão. Cùng lúc, một tu sĩ hóa trang thành bạch diện trung niên văn sĩ, linh khí không lộ chợt rực lên vô số ngân sắc sắc quang ti, bao trùm trăm dặm.

Tu sĩ này là một lão giả Kim đơn tam trọng gầy khô, mặc hắc sắc pháp bào tại Hóa Thiên giáo đại hội, là Cửu Lê giáo tông chủ.

“Xoẹt!!”

Bất diệt tịnh bình rung lên, nặng gấp nghìn lần, với tu vi của Ngự Tác cũng khó kéo theo.

“Đây là viễn cổ chân từ pháp bảo, chân từ xạ tuyến, vô hình vô chất, ta không ngăn được.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngự Tác.

Vù!

Cơ hồ cùng lúc, tinh thần khí tức nồng hậu chấn động trên không gian, một tu sĩ bao trong lam sắc hà quang bắn ra một ngân sắc quang trụ cỡ thùng nước, lướt đi mấy nghìn trượng, quét lên Bất diệt tịnh bình.

“A!”

Âm Lệ Hoa và Linh Lung Thiên đồng thời kinh hô, thân thể đều như bị thiêu đốt.

“Là tinh thần nguyên khí pháp bảo, chẳng trách chúng không e dè, hơi thấm dò là ra tay. Chúng định vật này hao nốt thọ nguyên của ta.” Ngự Tác lấy ra một khối Thiên long huyết hóa thạch cho Âm Lệ Hoa, đồng thời tự luyện hóa. Linh Lung Thiên thì Thiên long huyết hóa thạch tựa hồ vô dụng, Linh tộc có thọ nguyên không biết bao nhiêu, Ngự Tác không cần lo.

“Nhưng kẻ này có lẽ nhận ra, không thể tha được. Cương nha muội, có thể thì đừng xuất thủ.”

Không hề dừng lại, Ngự Tác vung tay, tế xuất thần văn hắc ngọc vỡ, vô số hắc sắc thần văn chảy ra, bao trùm hơn hai mươi dặm, bao lấy tất cả.

“Họ Ngự kia, mau ngoan ngoan giao đồ ra, ghi lại vô thượng bí pháp, bọn ta sẽ tha chết cho.”

Tu sĩ đứng trong lam sắc hà quang chỉ trung, bắn ra ngân sắc quang trụ cỡ thùng nước lạnh lùng nói.

“A!”

Nhưng y vừa nói xong, đỉnh đầu chợt tóe máu, kêu lên thê thảm rồi tắt tiếng rơi xuống.

“Đây là...” Toán tu sĩ vây giết Ngự Tác cơ hồ đồng thời hít một hơi lạnh, biến sắc. Còn chưa nhận ra Ngự Tác thi pháp, tu sĩ này đã thành cái xác.

“Chúng còn chưa biết Phệ tâm trùng lợi hại.” Ngự Tác càng trấn định.

“Choang!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tử hồng sắc quang điểm xung kích lên Bất diệt tịnh bình, hất văng đi.

“Choang!”

Cơ hồ đồng thời, lại một kim sắc đại cước lóe quang hoa từ không giẫm xuống Bất diệt tịnh bình.

“Đây là chúng định qua chấn động kịch liệt khiến nhục thân ta già nhanh nhưng tiếc là chúng nhầm rồi.” Ngụy Tác neho mắt. “A!” Một tu sĩ mặc thanh sắc đại bào có thể chống lại thần thức tra xét đột nhiên ré lên thê thảm, đỉnh đầu tóe máu, biến thành thi thể rơi xuống.

“Thủ đoạn của y cực kỳ cổ quái, tựa hồ biết ẩn hình!” Mấy tu sĩ đồng thời kêu to.

“Phù!”

Hóa trang thành một hắc bào đại hán râu quai nón, Tự Nhiên tông tông chủ phát ra hơn nghìn quang hoa.

Hơn nghìn đạo quang hoa đánh trúng cực hàn lĩnh vực ngoài Bất diệt tịnh bình, nhanh chóng sinh trưởng thành dây leo như băng lằng quăn lắt.

Bất diệt tịnh bình bị dây leo quấy nhiễu pháp trận nguyên khí, quang hoa tắt ngóm nên tịnh bình tựa hồ mất công hiệu.

“Ầm!”

Ngụy Tác không đổi sắc, phát động Vô thủy kiếm kinh, kiếm quang thanh dòng, như một bánh xe khổng lồ hình thành ngoài Bất diệt tịnh bình, chém tan dây leo.

“Phù!”

Phệ tâm trùng lại phát huy bản lĩnh âm hiểm, lấy mạng một mặc tu sĩ lam bào, đeo mặt nạ bạc.

“Chát!”

Lục quang đột nhiên bắn ra, đẩy lên âm nguyên uy năng, hất Tự Nhiên tông tông chủ học máu văng đi.

“Tà vương minh hạnh! Âm Lệ Hoa có pháp bảo này!” Một đại tu sĩ nhận ra, kêu to.

“Choang!”

Một tu sĩ bao bọc trong hoàng sắc quang trảo kích phát một lôi quang đại ấn, chấn động Tà vương minh hạnh. “Y không chống cự được lâu đâu!” Cùng lúc, tu sĩ này kêu to.

Choang! Choang! Choang!...

Những tu sĩ này đều đáng sợ, dùng toàn bí bảo bình thường khó thấy được một món.

Đạo đạo quang hoa bắn ra, thậm chí thấu qua dòng kiếm ngoài Bất diệt tịnh bình, xung kích lên thân bình.

“Phù!”

Chỉ mấy tích tắc, lại có một tu sĩ tắt linh quang quang trảo, đỉnh đầu tóe máu rơi xuống.

“Có ẩn hình yêu thú! Lẽ nào là Phệ tâm trùng, không thể nào, Phệ tâm trùng không thể ngự không, cũng không có lực công kích như thế!” Có tu sĩ nhận ra kêu lên.

Cùng lúc, Bất diệt tịnh bình nổ vang, bối giáp Hoang cổ cự ngao bùng thanh khí.

Ngụy Tác đột nhiên thu Vô thủy kiếm kinh, ném một viên Tuyệt diệt kim đơn!

“Oành!”

Tuyệt diệt kim đơn nổ tung trước mặt ngân sam tu sĩ khiến tất cả biến sắc.

“A!” Ngân sam tu sĩ phản ứng cực nhanh, lùi lại, dải sáng hủy diệt quét qua, pháp y của y tan tành, trên mình xuất hiện mười mấy vết thương nhưng không chết ngay.

Dải sáng kinh nhân cùng khí tức toát ra khiến ai cũng nghẹt thở.

“Chát!”

Ngụy Tác đột nhiên xuất hiện sau lưng tu sĩ kích phát ngân sắc quang trụ, một đạo ám kim sắc hỏa quang cùng một ngọn cước được tung ra, đánh tan mọi quang hoa của y, lưng lồng vào, ô hô ai tai!

“Sa y còn chưa hao kiệt thọ nguyên! Lẽ nào...”

Lão giả Xích Lôî tông nhận ra đầu tiên nên biến sắc.

“Sao y còn phát thuật pháp hao phí chân nguyên như thế!” Tự Nhiên tông tông chủ thổ máu kinh hô.

“Phù!”

Nhưng lập tức đỉnh đầu y tóe máu, bị Phệ tâm trùng giết.

“A!”

Lão giả Xích Lôî tông kêu lên kinh hãi cực độ.

Lão thấy phe Ngụy Tác giá có một tu sĩ không biết từ khi nào đã rời Bất diệt tịnh bình, áp sát lão, là đại hán mặt đỏ trong hai tu sĩ Hắc Phong tông, tu vi Phân niệm cảnh nhưng đạo thuật pháp của gã đánh trúng đối phương lại tiêu tan thành vô hình. Thoáng sau, đối phương đã tới.

Vù!

Trên mình lão bắt tử Xích Lôî tông lóe lên quang hoa, khôi phục bản lai diện mục, cái bướu trên đầu đột nhiên vỡ ra, tử kim tiểu kiếm bắn vào hồng kiếm tu sĩ.

Tử kim tiểu kiếm có hình long văn cổ kính, hư không trước mặt lão và hồng kiếm tu sĩ rung lên, chứng tỏ là bài tẩy của lão.

“A!”

Lão bắt tử Kim đơn ngũ trọng này rợn tóc gáy vì tử kim tiểu kiếm bị hồng kiếm tu sĩ chụp lấy đoạn lão nhận ra mình không thể thi pháp. “Chát!” Tâm mạch lão bị hồng kiếm tu sĩ đánh nát.

Tích tắc đoạn khí, lão bắt tử lóe bạch sắc quang hoa, bị trên mình hồng kiếm tu sĩ lóe lên, chấn tan.

“Cương nha muội! Bao người đừng xuất thủ mà!” Ngụy Tác truyền âm với Linh Lung Thiên, kêu to, “Người thấy bảo vật là vong mạng, cả thứ tế luyện bằng bướu mà cũng muốn cướp?”

“Kêu gào cái gì, lão có cấm chế kiểu pháp nhãn của Quảng Pháp thiên cung, ta không động thủ, tất cả rất có thể bị truyền ra.” Linh Lung Thiên bực mình truyền âm đáp, “Người tưởng ta cướp mấy thứ này hả?”

“...” Ngụy Tác tắt tiếng, vì lão bắt tử nổ tung bạch sắc quang hoa thì gã nhận ra Linh Lung Thiên phá hoại cấm pháp, nó kêu gào như thế nhưng vẫn cản tử kim tiểu kiếm cho hồng đi. Tuy gã biết tử kim tiểu kiếm là trọng bảo, khí tức ngút trời, không hề bị nhiễm ô uế, nhưng thấy thế thì cũng tắt tiếng. Dù gì cũng là thứ lấy từ cái bướu ra.

-o0o-

801. Chương 801: Giết Chết Toàn Bộ

“Là ai mà một đòn là giết lão bắt tử Kim đơn ngũ trọng, cả huyền binh cũng dùng tay không cầm được...”

Thấy Linh Lung Thiên hạ sát lão bắt tử Kim đơn ngũ trọng của Xích Lôî tông thì các tu sĩ khác biến sắc.

Vù!

Một đạo huyết mang cách không đánh vào Linh Lung Thiên. Huyết mang như xuyên việt hư không, tựa hồ như Chứng pháp đạo quả, từ cự ly rất xa đã có thể chót chặt đối thủ. Huyết mang lóe lên đã đến trước mặt Linh Lung Thiên, quanh huyết mang đầy lên xích hồng sắc quang văn, uốn cong hư không, khí tức đặc hữu của thần huyền đại năng rần rạt.

“Đây là thứ hàm chứa thần văn do thần huyền đại năng khắc vào!” Ngụy Tác cả kinh.

“Thiên vũ thần huyết mang! Đây là trấn phái pháp khí của Bắc Ngục tông, y là Bắc Ngục tông tông chủ Tư Đồ Tuyệt.” Âm Lệ Hoa nhận ra, truyền âm cho Ngụy Tác.

Bắc Ngục tông là tông môn ngang với Hải Tiên tông, tông chủ Tư Đồ Tuyệt hóa trang thành một lão giả mặc hôi sắc pháp y, đầu tóc xỏa tung.

“A!”

Bắc Ngục tông tông chủ kêu lên kinh hãi.

Linh Lung Thiên rần rạt hơi sắc linh quang, Thiên vũ thần huyết mang không thể xuyên thấu.

Thiên vũ thần huyết mang là một viên lăng hình tinh thạch cỡ ngón tay, phát ra xích hồng sắc thần văn nóng bỏng.

Huyết hồng sắc tinh thạch vỡ vụn.

“Tư Đồ Tuyệt, ta đưa ngươi quy tây.” Ngụy Tác đến sau lưng Tư Đồ Tuyệt, một đạo Âm hoàng kiếm khí chém ra cùng ngọn cước.

“A...”

Tư Đồ Tuyệt có tốc độ thi pháp chậm hơn Ngụy Tác một chút, hồng sắc tinh quang vừa hiển hiện, Thiên vũ thần huyết mang chưa kịp kích phát thì lưng đã bị Ngụy Tác đánh nát, phun máu ồ ạt, mất hết sinh cơ.

“Chát! Chát! Chát!”

Mấy hắc sắc mộc hạp đột nhiên nổ tung quanh Ngụy Tác, gã cứng người lại.

Gã thi triển Thủy hoàng phệ nhật quyết, Thủy hoàng thần linh cơ hồ ngưng thành thực chất xuất hiện trên đầu, mình gã như há ra vô số cái miệng, thủy linh nguyên khí tinh thuần cực độ cùng vô số kim đơn hà quang, không ngừng gột rửa.

“Loại quả này cũng dùng rồi.” Ngụy Tác lạnh lùng nhìn tu sĩ ném hắc sắc mộc hạp. Y đứng trong ngũ sắc vân hà, không nhìn rõ diện mục. Một cái hộp đựng loại quả mà Huyền Phong môn sai Đông Hoàng tông hái, có thể khiến nhục thân tu sĩ mộc hóa.

“Nguyên khí đó mà cũng gột rửa được...” Thấy nhục thân gã không cương hóa, tu sĩ đứng trong ngũ sắc vân hà kinh hãi vô cùng.

Nhưng gã chưa kịp làm gì, một đạo ám lực sắc quang hoa đã ép xuống.

Âm Lệ Hoa thôi động Tà vương minh hạp, phát động công kích.

Tà vương minh hạp là huyền giai thượng phẩm pháp bảo, cũng như Phá diệt thần thương, Kim đơn tu sĩ thông thường khó đỡ nổi.

“A!”

Tu sĩ trong ngũ sắc vân hà phát ra mấy đạo quang hoa, chặn được Tà vương minh hạp nhưng cả vân hà cũng bị Tà vương minh hạp cắn vỡ.

Ngũ sắc vân hà là khăn lụa bảy màu nhưng bị đánh tan tành.

Một tu sĩ trẻ tuổi mặc bạch bào, diện mục tuần tú hiển hiện, chân đứng trên lá sen do linh quang hình thành. Tu sĩ trẻ tuổi này không hề xuất hiện tại Hóa Thiên giáo đại hội, Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa không biết.

Miễn cưỡng chặn được Tà vương minh hạp, tu sĩ trẻ tuổi này đột nhiên tỏ rõ thần sắc tuyệt vọng.

“Chát!” Đỉnh đầu y vang lên tiếng như mở nắp bình, máu tóe lên, ẩn ước hiện rõ thân ảnh Phệ tâm trùng.

Còn lại bốn tu sĩ, một thụ trọng thương, Tự Nhiên tông tông chủ liên tục thổ huyết, lão bất tử Đông Tú sơn và trung niên tu sĩ như khát cái và một người ẩn trong bạch ngọc họa phảng, không nhận ra hư thực.

“A!”

Bốn tu sĩ kinh hô.

“Xoẹt!!” Ngụy Tác không hề dừng tay, phát động Động Hư bộ pháp đến sau lưng trung niên tu sĩ ăn vận rách rưới như khát cái.

“Ầm!”

Đột nhiên, Ngụy Tác cảm nhận được khí tức cực kỳ nguy hiểm, liền toàn lực phát động Vô thủy kiếm kinh, hình thành vô số phi kiếm quay tít.

“Xoạt...” Tu sĩ ăn mặc rách rưới như khất cái đột nhiên cong tay phải, toàn bộ biến thành lục sắc thần diễm, hình thành năm con độc xà lấp lóe thần quang, xuyên qua dòng phi kiếm của Ngụy Tác, hất gã và ngân quang văng đi.

“Linh Xà tông tông chủ, lại một tông chủ!”

Nhân quang Ngụy Tác lóe lên, tuy bị văng xa nhưng thần sắc vẫn thập phần bình tĩnh. Đạo thuật pháp này cũng là vô thượng bí thuật, là trấn tông chi bảo của Linh Xà tông, chỉ tông chủ mới được truyền thừa, Ngụy Tác từng nghe nhưng vô thượng bí thuật này phải tự tổn nhục thân mới có thể kích phát, vì thế nên gã không có bao nhiêu hứng thú, giờ đạo vô thượng bí pháp này tuy nhiên danh bất hư truyền, xuyên qua cả Vô thủy kiếm kinh nhưng chỉ khiến gã khí huyết sôi trào chứ không bị thương thật sự.

Vù!

Linh Xà tông tông chủ ra đòn là nhận ra khí tức Ngụy Tác bình ổn, không hề bị thương. Không hề dừng lại, y hiện rõ quyết tâm, đầu chảy rục lục sắc thần diễm.

Một đạo lục quang bay lên, như Động Hư bộ pháp xé toạc hư không, như vô hình chi vật đột phá phong tỏa của hắc sắc thần văn, lóe lên ở ngoài quang trảo.

“A!”

Âm Lệ Hoa kinh hô, Linh Xà tông tông chủ thi triển độn pháp là đoạt xá độn pháp, tốc độ tựa hồ còn hơn cả Động Hư bộ pháp. Nếu bị Linh Xà tông tông chủ đào thoát rồi đồn ra thì kế hoạch của Ngụy Tác sẽ thất bại, nhưng đó chỉ là việc nhỏ, quan trọng là y có thể tiết lộ về Linh Lung Thiên, Hóa Thiên giáo rất có thể đoán được Linh Lung Thiên và Ngụy Tác là kẻ trộm thần mộc thần căn.

“Muốn chạy, không dễ thế đâu.”

Ngụy Tác vẫn thản nhiên, đến rìa hắc sắc thần văn, đồng thời một đạo huyết hồng sắc quang mang đầy động thần văn bắn ra, như nhảy nhót trong hư không, trực tiếp ấn lên lục quang do bản nguyên thần hồn Linh Xà tông tông chủ hóa thành.

“A!”

Linh Xà tông tông chủ kêu lên thảm thiết, lục quang bị uy năng hủy diệt đánh thành tro.

“Người biết bọn ta là ai mà dám giết, có biết hậu quả, sẽ tạo thành chấn động thế nào không!” Tự Nhiên tông tông chủ kêu lên kinh hãi.

Y và hai tu sĩ còn lại không thể đột phá hắc sắc thần văn cấm chế, tu sĩ kích phát bạch sắc cổ trận kỳ đã chết, ba người thậm chí không thể qua được khe nứt không gian.

“Người là ai? Không phải Tự Nhiên tông tông chủ hay sao?” Ngụy Tác cười lạnh với Tự Nhiên tông tông chủ.

“Người... người biết thân phận của bọn ta mà dám...” Tự Nhiên tông tông chủ rung mình, kêu lên không dám tin.

“Cùng là tu sĩ Đại Hóa minh, các người dám che giấu thân phận đến giết ta thì là đại địch của Đại Hóa minh, ta giúp Đại Hóa minh trừ đi.” Ngụy Tác cười lạnh, trực tiếp xuất hiện sau lưng Tự Nhiên tông tông chủ.

“A!” Tự Nhiên tông tông chủ hãi hùng kêu lên, một đạo ám kim sắc kiếm quang trực tiếp xuyên qua tâm mạch y vốn không còn bao nhiêu sức kháng cự, lấy mạng luôn.

“Người cố ý... chắc chắn người có linh được đề thăng thọ nguyên, không thì không thể duy trì đến giờ mà không chết, người quá độc ác! Người giết nhiều người như thế, không được chết an lành đâu!” Tu sĩ trong

bạch ngọc họa phảng gằm lên oán độc cực độ. “Oành!” Bạch ngọc họa phảng nổ tung, biến thành quang điểm không lồ trên không trung.

Tu sĩ này thấy không thoát được, để tránh bị lộ thân phận, sợ liên lụy sư môn nên lui xa tự nổ liễu kim đơn.

“Để lại một kẻ sống!”

Ngụy Tác rống lên. Linh Lung Thiên đáng áp sát moojto đại tu sĩ, một lão bắt tử Đông Tú sơn.

Đông Tú sơn chỉ là một tiểu tông môn, lão bắt tử cấp này tuy là tu sĩ Kim đơn tam trọng hậu kỳ, nhưng trừ lão ra, cả Đông Tú sơn không còn Kim đơn đại tu sĩ.

“Ta hận!”

Lão bắt tử này nghe Ngụy Tác nói thế thì gầm lên bắt cam, toàn lực nhắm Linh Lung Thiên phát ra ngũ sắc quang trụ.

“Kêu cái gì, không kêu chưa biết chừng ta bắt được lão, đâu có cật lực thế này.” Linh Lung Thiên bưng lên hôi sắc linh quang, chặn lại ngũ sắc quang trụ, đồng thời kêu lên bực mình với Ngụy Tác.

Ngũ sắc quang trụ uy năng hùng hậu, Linh Lung Thiên tuy đỡ được nhưng cũng lấp lóe tử quang, không nhẹ nhàng gì.

Một đạo thuật pháp này tựa hồ triệt để tiêu hao tinh khí thần của lão bắt tử này, thọ nguyên hao tận, sinh cơ đoạn tuyệt.

“Nơi này xảy ra kịch liệt đấu pháp, khẳng định sẽ bị phát hiện, chúng ta đi đi!”

Ngụy Tác không hề dừng lại, thu hết thi thể tu sĩ, thi triển Động Hư bộ pháp lướt đi.

-o0o-

802. Chương 802: Bảo Lốc Mạnh Hơn Nữa

“Có ngần ấy tông chủ, tiên bảo động lòng người, tiên khí đích xác khiến người ta điên cuồng... Phu quân, ngần ấy tông chủ bị giết, không biết sẽ sống gió thế nào.”

Âm Lệ Hoa hít sâu trấn tĩnh tâm thần.

Ngụy Tác liên tục thi triển Động Hư bộ pháp, đi hơn hai vạn dặm, đáp xuống một hoang sơn vô danh, lách vào khe núi đoạn lấy hết thi thể tu sĩ ra.

Có mười ba tu sĩ đến giết gã, trừ tu sĩ ẩn thân trong bạch sắc họa phảng tự nổ kim đơn, hủy thi diệt tích thì mười hai thi thể lọt hết vào tay gã.

Trừ tu sĩ tự nổ kim đơn thì mười hai còn lại có sáu người chưa nhận ra thân phận, là một tu sĩ đứng trong hoàng quang thi triển lôi quang đại ấn, một tu sĩ đứng trong lam sắc hà quang phát ra tinh thần nguyên khí ngưng tụ thành ngân sắc quang trụ, một thanh bào tu sĩ mặc pháp y ngăn ngừa thần thức tra xét, một hoàng bào tu sĩ bị Phệ tâm trùng hạ sát, một ngân sam tu sĩ bị Tuyệt diệt kim đơn lấy mạng và tu sĩ trẻ tuổi đứng trong ngũ sắc vân hà.

Giả trang của các tu sĩ mất đi thì Âm Lệ Hoa cực kỳ chấn kinh.

Trong sáu người có hai tông chủ!

Tu sĩ đứng trong lam sắc hà quang phát ra ngân sắc quang trụ, định hao hết thọ nguyên của Ngụy Tác lại là Vạn Tinh tông tông chủ!

Tông môn này hiện tại chỉ ngang với Hải Tiên tông, nhưng ba nghìn năm truyền thừa, lịch sử từng huy hoàng, có hai thần huyền đại năng.

Còn cả ngân sam tu sĩ bị Tuyệt diệt kim đơn nổ chưa chết, lại bị Phệ tâm trùng đánh lén, chùi hóa trang đi thì mặt mũi khá yêu dã, da trắng như nữ tu, là Tiểu Ngọc Thanh động thiên tông chủ.

Vạn Tinh tông tông chủ, Tiểu Ngọc Thanh động thiên tông chủ, cộng thêm Tự Nhiên tông tông chủ, Cửu Lê giáo tông chủ, Linh Xà tông tông chủ, Bắc Ngục tông tông chủ, có sáu tông chủ bị Ngụy Tác giết!

Trừ các tông chủ và tu sĩ trẻ tuổi tự nỗ kim đơn thì còn lại đều có lai lịch.

Người đứng trong hoàng quang thi triển lôi quang đại ấn là chân truyền đại đệ tử Ngũ Lôi tông.

Thanh bào tu sĩ là Ngũ Lôi tông khách khanh trưởng lão.

Hoàng bào tu sĩ bị Phệ tâm trùng đánh lén là thái thượng trưởng lão Bắc Ngục tông.

Cộng thêm lão bắt tử Đông Tú sơn, lão bắt tử Xích Lôi tông... Tin về trận chiến này mà đồn ra khẳng định kinh thiên động địa, chấn động cả Vân Linh đại lục. Liên quan đến ngàn ấy tông môn, so với khi Ngụy Tác giết Lâm Thái Hư và mấy lão quái Huyền Phong môn thì chấn động còn hơn.

“Chúng đều tự rước lấy, giết cũng phí! Đẳng nào có bảo vật thì cơ hồ ai cũng muốn giết ta để đoạt bảo. Chỉ cần đại tông môn có thần huyền đại năng không đến thì không sợ gì!” Ngụy Tác cười lạnh.

Cây cao, gió cả, tu sĩ vượt trời tạt trời cũng không dung, gã không ngại chống lại cả cõi đời nhưng nếu các tông môn tu sĩ liên miên đổ tới thì gã đành giết cho họ sợ, không dám tới nữa.

Thần huyền đại năng có thể chấn nhiếp tứ phương vì có tuyệt đối vũ lực, tuyệt đối thần thông.

“Chát”

Cười lạnh đoạn Ngụy Tác chụp nấp bảo nang của Tự Nhiên tông tông chủ.

“Giao dịch với ta chưa biết chừng còn có lợi, giờ thì cho không ta.” Một viên lam sắc yêu đơn cở trứng ngỗng được gã lấy ra, thủy khí liễu nhiễu, ánh sáng lấp lánh. Là Bằng cốt thủy mẫu yêu đơn, thất cấp trung giai thủy hệ yêu đơn mà gã chủ động muốn đổi với Tự Nhiên tông tông chủ.

“Đây là Bích ngọc hương chi, linh dược đề thăng thọ nguyên này mà đại hội thượng không giao dịch... Hiện tại coi như cho không ta.”

“Còn cả Thiên vũ thần huyết mang...”

Ngụy Tác nhanh chóng lục lọi, Âm Lệ Hoa lấy nấp bảo nang của sĩ trẻ tuổi thân phận bất minh đứng trong ngũ sắc vân hà ra. “Phu quân, y rất có thể là chân truyền đệ tử của Thần Vũ động thiên.” Đột nhiên, Âm Lệ Hoa kinh hô.

Nấp bảo nang của tu sĩ trẻ tuổi này trung cơ hồ trống trơn nhưng Âm Lệ Hoa lấy kim đơn của y xong thì hà quang ngưng thành một quang phù rất đặc biệt như vì sao.

Kim đơn rất giống với Thần vũ kim tinh công của Thần Vũ động thiên tu thành. Thần Vũ động thiên cũng là tông môn tương đương với Quảng Pháp thiên cung, Tử Dương cung.

Tông môn này không thuộc về phe Công Đức tông, cũng thuộc về Đại Hóa minh, lần này không tham gia Đại Hóa minh hội, không ngờ lại có tu sĩ xuất hiện tại đây.

“Chỉ có thể thôi hử!” Lục bào lão đầu bực bội kêu lên.

Các đỉnh cấp nhân vật như Tự Nhiên tông tông chủ lúc đến đã sử dụng mấy bí bảo, tự cho rằng vạn vô nhất thất, tất giết được Ngụy Tác, nhưng hành sự vẫn thập phần cẩn thận, chuẩn bị vạn nhất bị Ngụy Tác đào thoát, vì lúc trước gã thể hiện thần thông nhìn thấu nấp bảo nang nên không ai mang theo thứ gì là tiêu chí, ngay cả pháp bảo thuận tay cũng không mang theo.

Ngụy Tác quét sạch nấp bảo nang của mọi tu sĩ, hữu dụng chỉ có một viên thất cấp trung giai thủy hệ yêu đơn, một nhánh Bích ngọc hương chi khả dĩ đề thăng hai mươi năm thọ nguyên, một viên Thiên vũ thần huyết mang uy lực gần đạt tiên khí, Sấm linh thánh quả có thể nhanh chóng trị liệu thần thức tổn thương.

“Vật này ít nhất đủ heo ta trồng được thần căn Nguyên thủy thần mộc.”

Đối với những tu sĩ thân phận cực kỳ tôn quý này, Ngụy Tác không hề thất vọng với những gì thu được, thu Bích ngọc hương chi thơm nức lại.

Chỉ một viên thất cấp trung giai thủy hệ yêu đơn, đối với gã đang bằng mọi tổn hao. Gã biết không phải mọi tu sĩ truy sát mình đều là tu sĩ tại Vân Linh đại lục như bọn Tự Nhiên tông tông chủ. Như toán của Thiên La chân nhân cùng cha của Tống Vật Ngữ bị gã giết cùng Lâm Thái Hư đều từ Thiên Huyền đại lục đến, tất cả bảo vật đều mang theo. Chúng lại ngăn cản gã giao dịch ở Hóa Thiên giáo đại hội, những thứ đó cũng mang theo.

Toán này truy sát tới tất mang theo nhiều đồ tốt, chưa biết chừng chỉ ngần đó đủ cho gã khôi phục thọ nguyên.

“Cương nha muội, tạm thời không có tu sĩ bám theo. Chi bằng ngươi làm mẫu trồng thần căn Nguyên thủy thần mộc.” Bọn Ngụy Tác đang ở sâu mấy dặm dưới lòng đất, thần thức của gã quét khắp, thấy không còn vật sống, nhưng để an toàn thì gã kích phát Bất diệt tịnh bình để đứng vào, triệt để kích phát uy năng Hắc đồng, chung quanh tối om.

“Hừ.” Linh Lung Thiên liếc Ngụy Tác, không nói gì, vạch ngón tay qua sau gáy.

Một cọng rễ xanh được nó lấy ra từ tay áo không đáy.

Nguyên thủy thần mộc là thứ Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, lục bào lão đầu chưa từng thấy nên đều xem kỳ. Cọng rễ chỉ cỡ ngón tay, trông như cọng nhân sâm nhưng xanh biếc, bên trong có vô số đường nh vô số thần văn nổi lại.

Linh Lung Thiên không hề dừng tay, cho rễ cây vào vết thương, thanh quang lóe lên, như bản mệnh pháp bảo chui vào kim đơn.

Linh Lung Thiên tỏ rõ thần sắc thống khổ, tử sắc quang mang lóe lên liên tục, khí tức nhanh chóng suy nhược.

Chỉ sau một tuần hương, gáy Linh Lung Thiên lóe lên thanh quang, vết thương lành lại, thân thể hơi run lên, sắc mặt nhợt đi, như lúc ở Bắc Mang di tích cổ xuyên qua cấm chế chỗ đại năng dưỡng thương.

“Được rồi?” Ngụy Tác hỏi, “Thế nào, tiêu hao gần hai mươi năm thọ nguyên hả?”

“Kệ ngươi, không chết được đâu...” Linh Lung Thiên hữu khí vô lực, điều tức một lúc thì lấy ra một mảnh tinh kim ăn đoạn vùng tay, một đoạn rễ thần mộc được ném cho Ngụy Tác.

Ngụy Tác hít sâu một hơi, thi triển Thủy hoàng phệ nhật quyết, luyện hóa Bích ngọc thanh chi đoạn trồng thần căn.

“Được rồi, khá giống.”

Chỉ một tuần hương sau, Ngụy Tác thu Bất diệt tịnh bình.

Thần căn hấp nạp nguyên khí khiến thọ nguyên của gã tổn hao hai mươi ba, hai mươi bốn năm, khiến gã còn già hơn.

“Nhiều đại tu sĩ đã kịch chiến ở đây, bị y giết rồi...” Chỗ Ngụy Tác và bọn Tự Nhiên tông tông chủ giao chiến lại có mấy toán tu sĩ đến tra xét rồi đi ngay.

“Âm tông chủ... Ngụy tiên bối...” Trên tầng không hoang nguyên cách thành trì ước bốn nghìn dặm, mấy tu sĩ “vô tình” chạm mặt bọn Ngụy Tác, Âm Lệ Hoa, là tu sĩ của hai tông môn tham gia Đại Hóa minh nên rất cung kính chào hỏi.

“Ngụy Tác đã già hơn, thọ nguyên còn lại không bao nhiêu...” Rất nhanh, mấy đại tu sĩ tụ tập lại nhận được tin này.

“Ngụy Tác sắp hết thọ nguyên... Trường đại chiến đó tạo cho y tổn hao không nhỏ...”

Trong hoang nguyên, bọn Ngụy Tác đi qua chưa lâu, một hoàng bào tu sĩ che mặt, đột nhiên từ xa lao tới, hút hoàng thạch lên xem, lớp vỏ vỡ tung, bên trong là một mảnh nhũ hoàng sắc tinh thạch, một đạo chân nguyên được dồn vào thì hình ảnh bọn Ngụy Tác đi qua hiện rõ. Ngụy Tác cực kỳ già nua, nhục thân như huyền giai pháp bảo cũng cùng xuống.

-o0o-

803. Chương 803: Giết Chết Ba Đợt Tu Sĩ!

“Chết rồi, ngàn ấy tông chủ và tu sĩ đồng cấp đều nhắm vào đệ, quá điên cuồng...” Âm Lệ Hoa lắc đầu truyền âm với Ngụy Tác.

Giết xong toán của Tự Nhiên tông tông chủ và trồng thần căn, họ không ngừng đi về Chập Khí hải, vòng qua Hải Tiên thành vào hải vực, ở trên một vùng biển cách Hải Tiên thành hơn bốn vạn dặm.

Nơi này thập phần hoang tịch, bình thường không có bao nhiêu tu sĩ đi qua, nhưng họ “vô tình” gặp hai toán tu sĩ, không cần nghĩ cũng biết có tông môn an bài sẵn để điều tra tung tích bọn gã.

“Những kẻ này chưa đủ đẳng cấp khiến người ta sợ, tiên khí còn dụ hoặc lắm.”

“Lại có định động thủ, mặt biển có tu sĩ ẩn thân và cấm chế.” Cách Chập Khí hải gần vạn dặm, Linh Lung Thiên đột nhiên nhãn quang lóe lên, truyền âm cho Ngụy Tác.

“Ở Chập Khí hải động thủ an toàn hơn, ta có thể liên tục thi triển Địa Mấu cổ kinh, chúng ta chỉ cần bỏ chạy, chúng sẽ tưởng chúng ta hụt hơi, sẽ đuổi đến Chập Khí hải. Cương nha muội, nếu không gì đặc biệt thì đừng động thủ.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Đừng vào trong phạm vi cấm chế, khi nào ta bảo thì động thủ.” Linh Lung Thiên không tranh cãi với Ngụy Tác mà truyền âm.

“Được.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, tiếp tục cất bước.

“Ở đây có thể động thủ.” Đi chừng bảy, tám mươi dặm, Linh Lung Thiên bảo Ngụy Tác động thủ.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác đột nhiên tế xuất Bất diệt tịnh bình, trực tiếp kích phát toàn bộ pháp trận, mấy chục dặm mặt biển biến thành màn đêm đen kịt.

Vù!

Cùng lúc, theo Linh Lung Thiên chỉ dẫn, Ngụy Tác cố ý chịu lép, phát ra một đạo Âm hoàng kiếm khí.

“Oành!”

Bạch quang từ mặt biển đột nhiên bắn lên, nước biển trong vòng trăm trượng và đạo Âm hoàng kiếm khí tan tành.

“Choang!”

Một đạo hắc quang hất tung băng tử sắc thần văn phòng ngự của Bất diệt tịnh bình ngoại, giáng vào thai thể. Đạo hắc quang là một tiểu chùy như làm bằng đá, không có phù văn nhưng tựa hồ chuyên khắc chế băng hệ thuật pháp, không bị cực hàn hàn khí của Bất diệt tịnh bình ảnh hưởng.

“Choang!”

Cơ hồ đồng thời, pháp bảo lộ giác trượng giáng lên Bất diệt tịnh bình. Lộ giác trượng phát ra ngũ sắc đích hà quang, toát lên viễn cổ khí tức, uy năng thập phần kinh nhân, khiến Bất diệt tịnh bình lồm xướng, cả bối giáp Hoang cổ cự ngao cũng xuất hiện, phát ra thanh khí. Pháp bảo này thuộc loại thuận di, trực tiếp xuất hiện ngay trước Bất diệt tịnh bình, cực khó chặn trước.

“Là lão đầu tử của Tổng Vật Ngữ, quả thật huênh hoang, không cần che mặt.” Bảy tu sĩ từ mặt biển bay lên, một lão giả mặc bạch sắc văn cấm pháp y thêu cửu sắc lộ đồ văn, là Kim đơn tứ trọng lão nhân đã hốt tay trên một nhánh Hoàng huyết kim thảo của gã tại Hóa Thiên giáo đại hội, còn nói là cha của một kẻ bị gã giết ngoài U Minh thành, trong lần giao chiến với Lâm Thái Hư và mấy lão bát tử Huyền Phong môn.

Trừ lão giả, sáu tu sĩ kiêu ngạo chìm trong quang hoa vân vụ, chỉ bằng thần thức và mục quang không thể nhận ra thân phận.

“Ngụy tiểu tử, ta đến đưa ngươi lên đường, báo thù cho con ta!” Lộ giác trượng phát ra ngũ sắc hà quang do lão nhân điều khiển. Lao khỏi mặt biển, lão nhân vung tay, tế xuất một pháp khí hình trường sinh quả, hai viên xích hồng sắc đơn hoàn nổi lại, phát ra xích hồng sắc hỏa diễm vào Bất diệt tịnh bình.

“Đây là Dung nguyên thần hỏa đơn! Dùng kim đơn của hỏa hệ tu sĩ và nội đơn hỏa hệ yêu thú bát cấp cao giai trở lên luyện chế thành pháp khí! Pháp khí này từ thời thượng cổ chỉ có số ít luyện khí tông sư biết luyện chế. Tuy nhiên là pháp khí tiêu hao nhưng kích phát đơn hỏa còn kinh nhân hơn Cửu tiêu ly hỏa lô. Không nên chạm vào ngọn lửa này lâu, không thì thai thể pháp bảo cũng tổn hại!” Lục bào lão đầu kinh hô.

“Ta đã gia nhập Hóa Thiên minh, ngươi dám công khai lộ diện giết ta, không sợ Hóa Thiên minh đối phó hả?” Ngụy Tác trực tiếp phát động Động Hư bộ pháp, mang Bất diệt tịnh bình thoát khỏi phạm vi thần hỏa.

Trong toán đại tu sĩ chặn đường gã tuy chỉ bảy người nhưng đều có bí bảo, không hiểu nhờ pháp khí của ai mà không bị ảnh hưởng bởi bóng đen, nếu không có Linh Lung Thiên xuất thủ tương trợ, Ngụy Tác không chắc đối phó được.

“Chân nguyên của y sắp cạn... không gánh được tổn hao. Chúng ta cứ truy kích, ép chết y.” Ngụy Tác đang ở mặt biển, không thể thi triển Địa Mẫu cổ kinh, nhục thân và kim đơn dần suy bại lại thêm thi triển Động Hư bộ pháp chi hậu, chân nguyên có vẻ đứt quãng. Lão giả mặc pháp y có thêu cửu sắc lộc lạnh lùng vung tay, thu Dung nguyên thần hỏa đơn, pháp y bắn ra cửu sắc quang hoa, với tốc độ kinh nhân đổ vào gã.

“Y nhận ra cấm chế!” Hai tu sĩ sau lưng lão nhân tỏ vẻ giận dữ.

“Vù! Vù!” Đạo đạo quang hoa gần như trong suốt từ mặt biển không ngừng bắn lên, bị hai tu sĩ thu lại.

Hai tu sĩ theo lão nhân và các tu sĩ, nhất tề đổ về phía Ngụy Tác.

“Oành!”

Ngụy Tác thu Bất diệt tịnh bình, vung tay, lấy thất cấp trung giai thủy hệ yêu đơn ra, thủy linh nguyên khí bao lấy luyện hóa. Đoạn lại phát động Động Hư bộ pháp.

“Y có thể trực tiếp luyện hóa thủy hệ yêu đơn bổ sung chân nguyên! Cũng là một môn vô thượng cường pháp!”

“Chả trách trước kia y đối địch thì chân nguyên cơ hồ liên miên bất tuyệt. Lúc tại đại hội, y tìm cao giai thủy hệ đơn được, hóa ra có thể trực tiếp luyện hóa thủy hệ yêu đơn bổ sung chân nguyên!”

“Chả trách y định đến Chập Khí hải khứ... Cao giai thủy hệ yêu đơn hữu dụng với y! Thủy hệ yêu đơn này là thất cấp trung giai... chắc lấy được của tu sĩ bị giết.”

“Chắc y chỉ còn một viên cao giai thủy hệ yêu đơn này, đừng để y lấy thêm được nữa... Nhất định phải giết y.”

“Đuổi! Càng sử dụng thuật pháp cực hao chân nguyên này, nhục thân và kim đơn suy bại càng nhanh!”

Ngụy Tác thi triển Động Hư bộ pháp kéo giãn cự ly, đối phương khó đuổi kịp. Gã cố ý nên nhục thân đích xác còn già hơn lúc rời đại hội, tất cả đều bị gã gạt, tưởng gã chỉ có thể sử dụng cao giai thủy hệ yêu đơn, chân nguyên bất tuyệt như trước là do liên tục luyện hóa thủy hệ yêu đơn, gã vội đến Chập Khí hải, vì cần tìm cao giai thủy hệ yêu đơn để thăng tu vi, để có thêm thọ nguyên.

“Lại có tu sĩ trực tiếp hiển lộ độn quang.”

“Chắc sợ chậm chân.”

“Tin tức của chúng khá linh thông, không hiểu dùng phương pháp gì mà đến nhanh thế nhỉ!”

Giãn cách được gần trăm dặm, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Âm Lệ Hoa đồng thời phát hiện giữa hai tầng mây có độn quang với tốc độ cực kỳ kinh nhân lấp lánh, rõ ràng có tu sĩ ngấm bám theo, thấy gã bị truy đuổi thì cũng toàn lực áp sát, sợ đồ tốt của gã bị toán của lão nhân mặc bạch bào thêu cửu sắc lộc phù văn cướp mất.

Từ tốc độ độn quang của hai toán tu sĩ thì đều là cường giả Kim đơn trở lên, số lượng không ít chỉ vì quá xa nên Linh Lung Thiên cũng chưa thể xác định thân phận.

“Mấy toán này sao lại không biết tốt xấu gì thế...”

“Lừa đảo, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, chỉ khi ngươi chết, cướp được đồ của ngươi rồi thì chúng mới liều mạng, còn không thì chúng sẽ tìm cách giết ngươi đã.”

Liên tục thi triển mấy lần Động Hư bộ pháp, Ngụy Tác thu thất cấp thủy hệ yêu đơn, tỏ vẻ không đành sử dụng, thi triển linh quang độn pháp lao về Chập Khí hải.

Liên tục chạy hơn mười vạn dặm, thế giới trắng xóa xuất hiện trước mắt bọn Ngụy Tác.

Sau rốt cũng đến Chập Khí hải!

“Cương nha muội, tìm giúp ta chỗ nào có hải đảo liên miên!”

Vào trong Chập Khí hải đầy bạch sắc vụ khí, Ngụy Tác mã bảo Linh Lung Thiên.

Cổ kinh của gã cần mặt đất mới có thể triệt để phát huy uy lực, hải đảo liên miên là chỗ tốt nhất để diệt hết tu sĩ truy sát. Linh Lung Thiên có mục lực và cảm tri siêu phàm tại chỗ thế này.

“Ồ đó có hải đảo!” Liên tục thi triển Động Hư bộ pháp, vào sâu trong Chập Khí hải, theo chỉ dẫn của Linh Lung Thiên, Ngụy Tác đến một hải đảo mấy trăm dặm.

-o0o-

804. Chương 804: Giết Trong Tích Tắc!

Đây là một dải hải đảo đen ngòm, hình thành từ núi lửa dưới đáy biển phun trào, không hề mọc cây cối, chỉ có những khe nứt do gió biển thổi vào tạo thành.

Ngụy Tác đáp xuống, thần thức dồn vào, vận chuyển Địa Mẫu cổ kinh, gã thở phào vì nhanh chóng nối thông với địa mạch, Địa Mẫu cổ kinh vận chuyển như thường.

“Oành!”

Gã lấy ra một tấm thanh bào, đồng thời lấy ra một viên thất cấp trung giai thủy hệ yêu đơn và Thiên long huyết hóa thạch để luyện hóa.

Thanh bào này lấy được của toán tu sĩ lúc trước, có thể đề phòng thần thức tra xét, đã tới Chập Khí hải – nơi gã định giết toán tu sĩ này – có thêm thanh bào thì nếu không có cảm tri bằng Linh Lung Thiên tất không thể phát hiện biến hóa của gã.

Đoạn gã thả cả Phệ tâm trùng thực lực kinh nhân ra, ném lên không.

Mấy toán tu sĩ có năng lực truy tung được thì gã không cần lo họ không tới, chỉ là vấn đề thời gian.

“Một toán nữa sắp đến rồi.” Linh Lung Thiên nhe răng theo quán tính, truyền âm cho Ngụy Tác. Mục lực và cảm tri của nó khó tưởng tượng nổi, ở nơi đầy bạch sắc chập khí này, ngay cả Ngụy Tác cũng không thấy được bao xa nhưng nó tựa hồ coi màn sương dày cũng như vạn dặm trời trong.

Ngụy Tác gật đầu, vận chuyển tiên âm truyền pháp, mi tâm như có kim sắc thần chi, thần thức bao trùm vạn trượng.

“Toán này không phải của lão đầu tử của Tổng Vật Ngữ, có hai thái thượng trưởng lão Quảng Pháp thiên cung, Đề Đăng chân nhân và Hoàng Pháp chân nhân. Bất quá đảo không thấy người Tử Dương tông và Hoàng Thiên đạo, chắc toàn người bị Quảng Pháp thiên cung lung lạc.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa.

“Hai lão bất tử của Quảng Pháp thiên cung?” Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa nhìn nhau, Quảng Pháp thiên cung đến đây không ngoài dự liệu, chỉ không ngờ toán này đến nhanh thế.

“Lừa đảo, chốc nữa ngươi giết tu sĩ trong hồi quang trước, y có đến dự Hóa Thiên giáo đại hội, có Phương quan thần quả, nạp bảo nang trung của y có một vật ta không nhận ra hư thực, nhưng khí tức rất nguy hiểm, chắc là thứ có uy lực trên bán tiên khí.” Linh Lung Thiên mắt lóe lên kim quang, nghiêm túc nói.

“Là y?” Ngự Tác nhú mày. Là tu sĩ trẻ tuổi mặc tử y đến từ một tu đạo thế gia bên ngoài Thiên khung, tại Hóa Thiên giáo đại hội không nhận ra tu vi cụ thể, thần bí hơn Kim đơn tu sĩ khác nhiều.

“Lại có một toán tu sĩ đến rồi...” Linh Lung Thiên hừ lạnh, “Có vài kẻ đã tham gia Hóa Thiên đại hội, là tông chủ và lão bắt tử các tiểu tông môn.”

Ngự Tác lãnh tỉnh chờ đợi trên đảo, ở đây gã mới có thể phối hợp cùng Địa Mẫu cổ kinh phát huy tối đa chiến lược, chỉ cần hai toán tu sĩ không áp sát, bố trí cấm chế phong thì gã sẽ chọn thời cơ xuất thủ.

“Cả hai toán đều nhận ra phe kia, nhưng không can thiệp đến nhau... đều muốn giết người trước rồi tranh chấp đồ sau.” Linh Lung Thiên cười lạnh, tất cả đều che giấu thân phận, giao chiến không cần e dè.

“Đứng đầu toán này là lão đầu đã gặp ở Hóa Thiên giáo đại hội, pháp y như mấy nghìn năm chưa giặt.” Linh Lung Thiên quan sát đoạn không ngừng truyền âm cho Ngự Tác.

“Luyện Tâm tông thái thượng tông chủ.” Âm Lệ Hoa nhớ ra, lão là nhân vật mà tuyệt đại đa số tu sĩ đô tưởng đã chết rồi.

“Toán này không có gì quá lợi hại, mang theo không nhiều đồ, có cả lão thái bà áo đỏ xuất hiện tại Hóa Thiên giáo đại hội, có mấy khối cổ ngọc, chắc để bố trí cấm chế hạn chế người.”

“Đó là lão bắt tử Hồng Sơn giáo.” Hóa Thiên giáo đại hội không có nhiều nữ tu, lão thái bà này là một nên Ngự Tác nhớ ra.

“Lạn Kha quan tông chủ cũng tới, tại đại hội y cự tuyệt đối thất cấp cao giai thủy hệ yêu đơn, giờ lại mang theo.” Linh Lung Thiên cười lạnh.

“Y cũng tới?” Ngự Tác mắt hơi ánh lên. Lạn Kha quan chỉ là một tiểu tông môn, duy nhất tông chủ là tu sĩ Kim đơn kỳ. Tại đại hội từng từ chối giao dịch nên gã nhớ rõ. “Thiên diệt tuyệt thể có đến không?” Ngự Tác đột nhiên hỏi.

“Đến rồi. Hóa trang thành một hắc bào tu sĩ tóc xõa như quỷ sứ, dùng một món nội giáp âm khí nồng hậu che thân thể, giả thành tu sĩ của âm nguyên tông môn. Lão giả Cổ Phù tông dùng Tà vương nhãn trao đổi không tới.” Linh Lung Thiên truyền âm.

“Không ngờ y cũng tới.” Ngự Tác thở dài lắc đầu.

Gã đột nhiên hỏi Thiên diệt tuyệt thể đến không vì gã nhớ rõ Lạn Kha tông chủ sau khi Thiên diệt tuyệt thể lấy được Tục thiên tinh thì chủ động thân cận, tựa hồ rất xoắn xuýt. Khi đó hồi y lão nhân của Cổ Phù tông dùng Tà vương nhãn đổi Tục thiên tinh thì lại bị coi rẻ. Người sắp tọa hóa, không có giá trị lợi dụng bị coi thường khiến gã thâm thở dài.

Hồi y lão nhân vì Cổ Phù tông mà tạo ra một thiên tài tu sĩ, bỏ cơ hội dùng Tà vương nhãn đổi lấy linh được kéo dài thọ mệnh, lão không xuất hiện tại đây vì không tán thành Bất diệt tuyệt thể mạo hiểm, nhưng tu sĩ trẻ tuổi đó vẫn đến.

Ngự Tác hiện tại không hề tiếc cho tu sĩ trẻ tuổi Cổ Phù tông được Tục thiên tinh chữa trị, sánh với thiên linh căn tu sĩ này, mà chỉ tiếc cho lão nhân áo xám.

Hai toán tu sĩ cộng lại đến hơn hai mươi người, cực kỳ ăn khớp, từ bốn phương tám hướng áp sát, rõ ràng nắm kỹ phương vị của Ngự Tác.

“Đề Đăng chân nhân, Hoảng Pháp chân nhân, Luyện Tâm tông lão quỷ, lão thái bà Hồng Sơn giáo... các người đến giết ta thì quá coi thường Đại Hóa minh.” Ngự Tác cười lạnh, trực tiếp chỉ rõ hết danh hiệu.

“Giết người chỉ là tu sĩ bên ngoài Thiên khung.”

“Đại Hóa minh hội sẽ tra ra dấu vết do tu sĩ gần Tịch Hàn đại lục gây ra.”

Mấy lão bắt tử bị chỉ danh đều thần nhiên, Đề Đăng chân nhân và lão thái bà Hồng Sơn giáo lên tiếng.

“Các người chắc là giết được ta?” Ngự Tác lạnh giọng.

“Giết người lại còn không dễ? Đừng giãy giụa vô vị nữa.” Tu sĩ trẻ tuổi mặc tử y có dự Hóa Thiên giáo đại hội, xuất thân tu đạo thể gia thần bí cười thập phần cuồng ngạo, không coi Ngụy Tác ra gì.

“Bằng vào người? Nếu ngoan ngoãn quỳ xuống cầu xin thì ta chưa biết chừng sẽ tha mạng cho người.” Ngụy Tác cười lạnh khinh khỉnh, thi triển vô thượng bí pháp từ chân tiên thần văn, thần bao trùm phạm vi gấp mấy đối phương, cả toán lọt vào phạm vi thần thức của gã khóa chặt trong khi họ không khóa chặt được gã mà lại áp sát.

“Chết đến nơi còn lớn lối.” Tu sĩ trẻ tuổi xuất thân tu đạo thể gia thần bí lạnh giọng.

Ngụy Tác mục quang lóe lên, tay lấy ra hắc sắc cổ phù, là tấm Linh Lung Thiên hoàn nghi là Vô ảnh thần đao phù.

Chân nguyên vô thanh vô tức từ tay Ngụy Tác dồn vào.

Không hề có tiếng động và linh khí dao động, hắc sắc cổ phù triệt để biến thành vô hình chi vật.

“Đích xác là Vô ảnh thần đao phù.” Linh Lung Thiên hàm hừ.

“Chát!”

Tu sĩ trẻ tuổi chưa dứt lời, còn đang cười lạnh thì hơi sắc linh quang quanh mình đột nhiên tách ra, chưa kịp phản ứng thì thân thể bị cắt làm đôi.

“Phù!”

Cùng lúc, lão thái bà Hồng Sơn giáo vừa nói “Đại Hóa minh hội sẽ tra ra dấu vết do tu sĩ gần Tịch Hàn đại lục gây ra”, chợt run lên, đầu tóc máu, mắt trợn trừng.

“A!” Hai toán tu sĩ biến sắc, lạnh buốt cõi lòng.

“Không có pháp khí lợi hại tự động hộ chủ mà dám lớn lối?” Ngụy Tác cười lạnh, triệt để kích phát pháp trận Bất diệt tịnh bình. “Cương nha muội, động thủ thôi.” Nói với Linh Lung Thiên đoạn gã phát động Động Hư bộ pháp, mang theo Bất diệt tịnh bình đến gay sau lưng Đề Đăng chân nhân và Hoàng Pháp chân nhân.

“Choang!”

Đề Đăng chân nhân dựng tóc gáy, phản ứng với tốc độ kinh nhân, mấy đạo quang hoa từ mấy khiêu vị chi trung bắn ra, chặn đứng Bất diệt tịnh bình. Đồng thời Hoàng Pháp chân nhân cách lão không xa lại gào lên kinh hãi, hơi ảnh tựa hồ bị Bất diệt tịnh bình ném ra trước mặt lão, quang hoa quanh lão tắt ngóm, không thể ngự không nữa.

“Phù!”

Hoàng Pháp chân nhân, một trong hai lão bất tử tu vi tối cao của Quảng Pháp thiên cung bị đánh lộn ngực, máu trong miệng và nhục thân tan nát phun ra!

Vô tận sát lục và khí tức huyết tinh bao trùm thỉnh không, tất thấy ngột thở!

-o0o-

805. Chương 805: Chiến Trường Giết Chóc

“Đây là ai!”

Bọn Đề Đăng chân nhân kinh hãi đến mức thần hồn thoát khiêu. Hoàng Pháp chân nhân có tu vi được xếp hạng ở Vân Linh đại lục, mà trước mặt đối phương lại không kịp hoàn thủ đã mất mạng. Lẽ nào là thần huyền đại năng! Lẽ nào Ngụy Tác có một thần huyền đại năng đi cùng?!

“Xoẹt!”

Cùng lúc, một lão giả cầm hắc bạch lưỡng sắc cổ kính, mặc hắc bào, bị huyền băng đông cứng đờ. Bị Hoàng Pháp chân nhân chặn đòn, Ngụy Tác không hề dừng lại, dùng Động Hư bộ pháp mang theo Bất diệt tịnh bình đến cạnh lão giả.

Pháp bảo phòng ngự của lão không ngăn được cực hàn thần vực uy lực huyền giai, bị đông cứng.

“Oành!”

Năm tu sĩ ập đến, kể cả Đề Đẳng chân nhân, cùng tấn công Linh Lung Thiên khiến mấy trăm trượng quanh nó kêu tanh tách như sắp tan vỡ.

Linh Lung Thiên tránh khỏi kim hồng lưỡng sắc quang mang của Đề Đẳng chân nhân rồi lao khỏi quang hoa của bốn người kia. Hai pháp bảo tắt linh quang trước mặt nó, bị thu mất.

“Phù!”

Một tu sĩ có huyền giai hộ thể linh quang bao quanh cũng tan sạch, một cái bát gỗ có hoa văn quỳ hoa từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

“Chát!”

Tu sĩ đó lập tức bị đánh nát tâm mạch, mặt mũi méo mó, thuật pháp che giấu dung mạo tan đi, khôi phục chân dung.

“Hoàng Long tông tông chủ!” Tu sĩ này hơn năm mươi tuổi, mặt mũi uy nghiêm, có hai hàng lông mày màu vàng đặc biệt, là tông chủ một tông môn.

“A!”

Mọi tu sĩ kinh hãi như thấy thượng cổ ma thần giáng lâm, đồng thời phát ra kinh thiên nhất kích mà không chặn được đối thủ, ngược lại mất mạng một tông chủ. Cùng lúc, khí tức hùng hậu xuất hiện trong cảm tri của Ngụy Tác.

“Ngụy tiểu tử, chạy đi đâu? Mau chịu chết.” Lão nhân mặc cửu sắc lục phù văn pháp y và sáu tu sĩ cũng đến rồi, còn chưa kịp hiểu rõ tình thế, có mấy người đi cùng quát to, từ bốn phương tám hướng ập đến Bất diệt tịnh bình.

“Lẽ nào ta sợ? Bức người như thế thì giết người trước!” Ngụy Tác cười lạnh, thi triển Động Hư bộ pháp, đến phía dưới lão.

“Chết đến nơi rồi còn lớn lối...” Lão nhân cười khẩy, ngũ sắc hà quang và xích hồng sắc thần hỏa chặn đứng hắc hỏa và bạch sắc viên cổ thiên long của Ngụy Tác.

“Oành!” Âm Lệ Hoa tể xuất Tà vương minh hạp, bị ngũ sắc đạo tôn cảm phát trần của lão nhân đỡ được.

“A...!”

Toán đại tu sĩ mới đến triệt để biến sắc, lão nhân mặc cửu sắc lục phù văn pháp y được truyền thừa kinh nhân, nhất thân thần thông hơn xa các lão bất tử khác, tuy một đấu hai nhưng cảm chân Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa liên thủ mà không hạ phong, lão vừa cười khẩy chưa dứt thì đỉnh đầu tóe máu, trợn mắt mất mạng!

Tu sĩ như thế mà bị Ngụy Tác nói giết là giết, tất thấy đều lạnh buốt trong lòng.

“Người cố ý chịu lép?” Mấy đại tu sĩ nhận ra nguy hiểm, độn quang lao đi.

“Phù!”

Ngụy Tác thần nhiên, kích phát mãnh thần văn hắc ngọc vỡ, hắc sắc thần văn bao trùm hơn hai mươi dặm. Đồng thời gã không chủ động xuất thủ, liên tục phát động Động Hư bộ pháp, xuyên đi xuyên lại trong phạm vi thần thức của đối phương để cầm chân.

“Y định giết hết chúng ta!”

“Đây là pháp bảo gì mà không thể thoát được!”

Tu sĩ có lòng tin nhất, bình tĩnh nhất cũng kinh hãi, nhận ra kích phát hắc sắc thần văn bao trùm rộng như thể tất mỗi thời mỗi khắc tiêu hao chân nguyên kinh nhân, cộng thêm thi triển Động Hư bộ pháp thì càng tiêu hao nhưng chân nguyên của Ngụy như vô cùng vô tận.

“Y cố ý bày ra, nếu thọ nguyên gần hao tận, sử dụng chân nguyên thể này thì còn sống được sao!”

Một tu sĩ phát ra nhũ bạch sắc thần quang, khí tức cuồng bạo như núi lửa, hình thành một đóa bảo liên, hư không bên dưới uốn khúc, như sắp xé không gian bay đi khỏi hắc sắc thần văn cấm chế. Tu sĩ này kích phát pháp bảo gì đó cần chân nguyên kinh nhân, nên không thể che được linh khí, linh khí hình thành một nhánh Diêu tiên thụ, hóa ra y là Kim Hư tông tông chủ Hoàng Xích Tiêu. Tu sĩ này tuy tu vi Kim đơn lưỡng trọng, nhưng biết mấy loại thuật pháp lợi hại, ngang danh với Hiên Viên lão tổ.

“A!”

Kim Hư tông tông chủ định lao đi thì hơi quang va trúng mình, y kêu lên thê thảm, quang hoa tan tành, thân thể vắng đi, vừa phun máu vừa tắt sinh cơ.

“Thọ nguyên của y không hề hao kiệt... bên mình còn có một tu sĩ khác!” Không ai chặn được Linh Lung Thiên, khiến các đại tu sĩ cực kỳ tôn quý đều kinh hãi, vốn định đến giết Ngụy Tác cướp đoạt tiên bảo, hiện tại phát hiện mình thành con mồi.

“Chúng ta tụ lại, dù thần huyền đại năng cũng không phá được phòng ngự!” Đề Đăng chân nhân của Quảng Pháp thiên cung gầm lên, có sáu, bảy tu sĩ tụ lại. Sáu, bảy nhân vật cấp tông chủ và lão bất tử tụ lại, khả năng phòng ngự đều từ huyền giai trở lên, đích xác thần huyền đại năng cũng khó phá.

“Oành!”

“A!”

Nưng các tu sĩ này hít hơi lạnh kinh hãi vì Ngụy Tác ném thẳng vào đám đông một viên Tuyệt diệt kim đơn. Quang điểm bùng lên khiến tất cả bỏ chạy tan tác.

“Chát!”

Lại một tu sĩ tóe máu trên đầu mà mất mạng. Tu sĩ này là một lão nhân mặt choắt tai nhọn, pháp hiệu Quảng Nguyên chân nhân, Ngụy Tác đã gặp ở Hóa Thiên giáo đại hội, là Kim đơn tam trọng tán tu, rất nổi danh tại Vân Linh đại lục tây bộ.

Tích tắc Quảng Nguyên chân nhân bị giết, Đề Đăng chân nhân nhợt nhạt mặt mày tể xuất một vật đặc biệt như gỗ mục trắng ngần, không biết là bí bảo gì mà hóa thành hỗn độn hơi quang, xuyên qua đỉnh đầu Quảng Nguyên chân nhân. Hư không trên đỉnh đầu Quảng Nguyên chân nhân đột nhiên tách ra, chảy xuống các loại dịch thể màu xanh, đỏ, vàng. Một vật trong suốt bị đánh thủng, chảy ra dịch thể thì đồng thời bị uy năng đánh bắn lên không.

“Phệ tâm trùng! Phệ tâm trùng sao lại phi độn được!” Các tu sĩ đều kiến thức bất phàm, không ít người đoán ra ngay.

“Chết rồi, Phệ tâm trùng chết chắc!” Cơ hồ mọi tu sĩ đều cho rằng Phệ tâm trùng bị uy năng như thể oanh kích dù còn sống cũng khó mà đánh lên tu sĩ nữa.

“Chát!”

Lại một tu sĩ bị Linh Lung Thiên đánh hộc máu vắng đi, đỉnh đầu một tu sĩ bị uy năng Tuyệt diệt kim đơn phá được pháp bảo phòng ngự tóe máu. Tựa hồ pháp bảo phòng ngự đạo giai thượng phẩm cũng không ngăn được đánh lên!

“Lẽ nào y không chỉ có một con Phệ tâm trùng?!”

“Phệ tâm trùng cỡ này có thể dễ dàng giết được Kim đơn tu sĩ không có pháp bảo hộ thân... Có hơn một con thì đánh gì nữa!” Trong phạm vi hắc sắc thần văn như biến thành một đồ tể trường với các Kim đơn tu sĩ, mỗi vài tích tắc là một tông chủ, lão bất tử bình thường hiếm thấy lại mất mạng.

Ai nấy sợ hãi cực điểm, đối thủ khiến họ không thể hoàn thủ thì ai lại không sợ.

“Ngụy tiểu tử, ngươi đúng là dụng tâm quá âm hiểm ác độc, sẽ không được chết yên lành!” Một toán đến cùng nhóm Đề Đăng chân kêu to.

“Chết cười, ta định đến Chập Khí hải tu luyện, các ngươi tự đến để giết người cướp của, hiện tại hối hận không kịp nữa rồi.” Ngụy Tác cười lạnh, không ngừng phát động Động Hư bộ pháp và đạo đạo thuật pháp, khiến các tu sĩ triệt để hỗn loạn xen lẫn hoảng sợ.

“Ngươi khinh người quá mức, không để bọn ta chạy mà muốn diệt hết thì bọn ta liều với ngươi!...” Ba tu sĩ tỏ rõ thần sắc dị thường oán độc, đồng thời phát động bí bảo cuối cùng. Ba làn quang hoa kinh nhân bắn vào Linh Lung Thiên. Ngụy Tác hơi biến sắc.

Các tông chủ và lão bất tử này có những thứ cả Linh Lung Thiên cũng không biết, ba tu sĩ này phát ra quang hoa, uy năng gần như ngang với thần huyền đại năng, ép Linh Lung Thiên chững lại trên không trung.

-o0o-

806. Chương 806: Còn Có Người Dám Đến?

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác thi triển Động Hư bộ pháp, mang theo Bất diệt tịnh bình chặn trước Linh Lung Thiên.

“Choang!”

Bất diệt tịnh bình lồm vào ba vết, cơ hồ bị trực tiếp đâm thủng, bối giáp Hoang cổ cự ngao hiện lên, phát ra thanh khí nhưng cũng bị uy năng chấn tan.

“Phù!” Khống chế Bất diệt tịnh bình, Ngụy Tác bị chấn đến phun máu

Linh Lung Thiên dấy lên hơi quang ngăn đón.

“Chát!”

Trong ba làn uy năng, hai luồng bị hơi quang hóa giải nhưng còn một đạo hồng quang vẫn giáng lên, hất nó vắng đi.

“Oành!”

Lam sắc quang hoa nổ vang, như ngọn sóng vô biên cuốn tới Linh Lung Thiên.

Rõ ràng là một món bí bảo, uy năng cực kỳ đáng sợ, do Luyện Tâm tông thái thượng tông chủ phát ra, uy thế cơ hồ nuốt chửng Linh Lung Thiên.

“A!”

Linh Lung Thiên kêu lên thê thảm, không biết vắng đi đâu.

“Lần này chắc giết được... Đòn này tương đương với mấy thần huyền đại năng liên thủ.”

“Uy năng xung kích cỡ này thì nhục thân thần huyền đại năng cũng không xong, thể nội nội phủ y đã tan nát, không thể sống được.” Linh Lung Thiên bị đánh bay, nhiều tu sĩ hoan hô.

“Giết y! Chỉ có giết y thì ẩn hình yêu thú mới không bị khống chế!” Một tu sĩ có khí tức như sóng cuộn kêu to, tay cầm kim hoàng sắc cổ phù có viên cổ khí tức định nhắm vào Bất diệt tịnh bình mà kích phát. Là Lạn Kha quan tông chủ, có một viên thất cấp cao giai yêu đơn, tại đại hội không chịu cùng Ngụy Tác giao dịch.

“A!”

Nhưng y chưa kịp kích phát thì Ngụy Tác đã lại phát động Động Hư bộ pháp, cùng Bất diệt tịnh bình vượt khỏi phạm vi cấm tri. Y vừa hơi sống lại thì một đạo huyết hồng sắc thần mang xuyên qua thân thể, máu nhuộm trời xanh.

“Thiên vũ thần huyết mang!” Mấy tu sĩ kinh hãi, nhận ra trấn phái chí bảo của Bắc Ngục tông.

“A!”

Cơ hồ đồng thời, một tu sĩ hải hùng phát ra lưỡng đạo quang hoa và tể xuất kim đơn. Kim đơn có tinh quang lấp lóe như kim cương, khí tức kinh nhân, rõ ràng đã đạt tu vi Kim đơn tam trọng hậu kỳ. Nhưng lưỡng đạo quang hoa và kim đơn không ngăn được người từ phía sau lao tới, y kêu lên thê thảm, kim đơn trực tiếp bị tóm lấy, người vắng đi, tắt hết sinh khí.

“Còn chưa chết!”

“Trời đất, là ai!” Tiếng hét kinh hãi vang lên không ngớt.

Linh Lung Thiên lại xuất hiện, khôi phục như cũ, có vẻ không bị thương, lập tức hạ sát một Kim đơn tam trọng đại tu sĩ.

“Cách cách!”

Bạch sắc ngọc kiều trước một ti sĩ bị Bất diệt tịnh bình đột nhiên lóe lên cùng Tà vương minh hạp đánh tan, tâm mạch y bị Ngụy Tác dùng ám kim sắc kiếm khí xuyên thủng.

“Choang!”

Cây phủ cán dài đen ngòm đột nhiên xuất hiện, Ngụy Tác chưa kịp phát động Động Hư bộ pháp thì lưỡi phủ đã chém lên Bất diệt tịnh bình thành một vết sâu.

Nguyên khí va chạm kịch liệt khiến Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa trong Bất diệt tịnh bình cũng học máu.

Cây phủ cán dài được Luyện Tâm tông thái thượng tông chủ tể xuất, chỉ có uy năng huyền giai trung phẩm nhưng không hiểu được thi triển kèm bí pháp gì mà uy năng lại vượt huyền giai thượng phẩm.

“Xoẹt!!”

Với của nhục thân Ngụy Tác tuy hơi chấn thương, nhưng gã không dừng lại, thi triển Động Hư bộ pháp, đến sau lưng Luyện Tâm tông thái thượng tông chủ.

Luyện Tâm tông thái thượng tông chủ cũng như Quảng Pháp thiên cung Đề Đăng chân nhân, có nhiều bí bảo, thần thông hơn hẳn các tu sĩ khác nên cần đối phó trước.

“A!”

Luyện Tâm tông thái thượng tông chủ hải hùng, Bất diệt tịnh bình xuất hiện sau lưng lão, thân ảnh Linh Lung Thiên cũng hiện ra ở hư không bên trái. Mấy đạo quang hoa của lão tan đi, rống lên thê thảm nhưng bị cực hàn thần vực của Bất diệt tịnh bình đông thành cục băng.

“Cách cách!”

Linh Lung Thiên không hề dừng lại, khê va nhẹ, Luyện Tâm tông thái thượng tông chủ và cục băng cùng tan vỡ.

“Giết Đề Đăng chân nhân!”

Ngụy Tác bình tĩnh truyền âm với Linh Lung Thiên, lại ném ra một viên Tuyệt diệt kim đơn, quang diễm bức lùi mấy tu sĩ, đồng thời phát động Động Hư bộ pháp.

“Quảng pháp thiên cảnh!”

Đề Đăng chân nhân rống lên, thi triển bí pháp phòng ngự mạnh nhất, vô số chân nguyên và kim đơn đơn khí từ mỗi một lỗ chân lông phun ra, hình thành chín quang tráo trùng điệp, trong đó các loại như ý, diệu thụ, bảo hoa quay tít, không khác gì chín tiên vương diệu cảnh lưu chuyển.

Bí pháp được thi triển, khí tức của Đề Đăng chân nhân suy kiệt rất nhanh, rõ ràng lão đã đi quá cực hạn, nhục thân và kim đơn dần suy kiệt.

Chín tiên vương diệu cảnh phát ra khí tức vô thượng thánh khiết, có vẻ không thể phá được.

“Ồnh!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không hề dừng lại, bình tĩnh đi đến chỗ Đề Đăng chân nhân. Đạo tôn chói lòa và bạch sắc viển cổ thiên long cười sóng oanh kích lên chín tiên vương diệp cảnh, Bất diệt tịnh bình và Linh Lung Thiên từ hai phía ập vào Đề Đăng chân nhân.

“A!”

Đề Đăng chân nhân sợ hãi cực điểm, nhưng uy năng đó giữ cứng lão lại.

“Chát!”

Linh Lung Thiên bước lên, đánh bay lão bất tử Quảng Pháp thiên cung.

“A!”

Phệ tâm trùng không có cơ hội, các tu sĩ còn lại đều bọc trong quang hoa, nhưng nhiều người đã sợ hãi, quay sang oanh kích hắc sắc thần văn để bỏ trốn.

Hắc sắc thần văn như khảm vào hư không, thuật pháp và pháp bảo chỉ xuyên quan chứ không uy hiếp được.

“Ầm!”

Lại một viên Tuyệt diệt kim đơn nổ tung, mấy tu sĩ cuồng cuồng, linh quang tan đi.

Đỉnh đầu một tu sĩ tóe máu.

“A...”

Tiếng kêu thê thảm và sợ hãi vang lên không ngớt, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên chiếm thượng phong, không ngừng lướt hư không giết từng tu sĩ.

Máu rải trên không, mùi tanh lợm giọng, huyết vân liểu nhiễu, như ở tu la đồ trường.

“Ta bị bức đến...” Một tu sĩ kinh hoảng, Bất diệt tịnh bình như một ma vật xuất hiện sau lưng y.

“Người tưởng ta không nhận ra hử, Thiên Phúc cung tông chủ không muốn tới thì cứ bảo Hóa Thiên giáo là được, ai dám ép.” Ngụy Tác cười lạnh, không hề do dự cùng Âm Lệ Hoa liên thủ, giết y.

“Đừng giết ta...!”

Bất diệt tịnh bình lại lướt đi, trước mặt Ngụy Tác xuất hiện tu sĩ trẻ tuổi Thiên diệt tuyệt thể của Cổ Phù tông. Tu sĩ trẻ tuổi này nhiễm không ít máu của tu sĩ khác, đã khôi phục bản lai diện mục, nhợt nhạt hoảng sợ.

“Biết vậy sao còn đến.”

Ngụy Tác lắc đầu, Bất diệt tịnh bình trực tiếp ép xuống, tu sĩ trẻ tuổi này không thể động đậy đoạn một đạo ám kim sắc kiếm quang xuyên qua cổ họng Thiên diệt tuyệt thể, một tu sĩ lẽ ra sẽ tạo dấu ấn sâu đậm trong tu đạo giới mất mạng.

“Chát!”

Sau tiếng nổ trầm trầm, một đạo hắc sắc quang trụ từ tay một tu sĩ phun trúng Bất diệt tịnh bình.

Quang trụ không tổn hại gì nhiều đến thai thể Bất diệt tịnh bình, nhưng có thể vòng qua đánh trúng Ngụy Tác khiến ngân quang trên mình gã lóe lên, gây mấy xương sườn.

“Đây là chí bảo gì mà có thể thấu qua tinh kim thai thể!” Ngụy Tác thổ máu, thập phần chấn kinh.

Tựa hồ là pháp khí dùng một lần, không phát ra thêm nữa.

“A...”, tu sĩ này bị Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp giết trong tích tắc.

Mọi đại tu sĩ sống sót đều hoảng sợ, lợi hại nhất là Đề Đăng chân nhân còn mất mạng thì dù đông nhưng không còn theo chương pháp nào, không ai thoát được, như gió quét lá khô, mỗi tích tắc là có một, hai tu sĩ gục ngã.

Kim đơn lưỡng trọng tam trọng cho đến tu sĩ Kim đơn tứ trọng, với Ngự Tác và Linh Lung Thiên không có gì khác nhau.

Thinh không tứ tán máu tươi và xương trắng, vô cùng thâm.

“Giết nhiều quá... Trận chiến này sẽ được ghi trong điển tịch tu đạo giới.” Âm Lệ Hoa run lên.

Ngần ấy tu sĩ định đến thu thập Ngự Tác, không ít người chuẩn bị pháp khí hạn chế gã đào thoát nhưng không ai lường trước việc phải phá thần văn cấm chế nên không ai thoát được, mấy chục tu sĩ thân phận siêu nhiên đều bị Ngự Tác và Linh Lung Thiên diệt, huyết khí xung thiên, mặt biển đỏ lôm.

“Còn có tu sĩ liều mạng, nhận ra nơi này đại chiến mà dám tới.” Linh Lung Thiên đến cạnh Ngự Tác, mắt lóe kim quang truyền âm.

“Để chúng tới.” Ngự Tác cười lạnh, cầm nạp bảo nang của Lạn Kha quan tông chủ lấy thất cấp cao giai thủy hệ yêu đơn ra. “Xem chỗ này có gì đã.”

-o0o-

807. Chương 807: Chân Võ Chi Môn Lại Nổ Tung

“Đây là Phượng quan thần quả, lúc trước không giao dịch mà truy sát ta, giờ vẫn lọt vào tay ta.”

“Thiên niên dưỡng thọ thảo... đây là lão thái bà Quảng Pháp thiên cung, lại hóa trang thành một bạch phát lão đầu.”

“Hoàng huyết kim thảo...”

“Thiên nguyên tăng thọ đơn...”

“Thất cấp đề giai thủy hệ yêu đơn.”

“...”

Ba toán tu sĩ cộng lại tới ba mươi mấy người, đều là nhân vật có trọng lượng, không có Linh Lung Thiên và Phệ tâm trùng, mình Ngự Tác thì có nước chạy trốn, không thể địch nổi. Nhưng nhân vật này có không ít người cất giao dịch của gã tại Hóa Thiên giáo đại hội, nên họ có không ít linh dược, linh đơn để thăng thọ nguyên.

“Đây là âm dương cổ kính!”

“Đây là hỗn độn khai thiên phủ.”

“Thiên tu chí tôn đơn!”

“...”

Trừ bốn viên thủy hệ yêu đơn thất cấp trở lên và không ít linh dược đề thăng thọ nguyên thì các tu sĩ này còn nhiều chí bảo.

“Tam thanh khuy hư nhân...” Ngự Tác cầm hoàng sắc ngọc phù.

Ngọc phù là của lão nhân mặc cửu sắc lộc phù văn pháp y, là một môn cường pháp xuyên thấu bóng tối.

“Thái thượng Vọng khí thuật!”

Một trang giấy vàng được Ngự Tác lấy ra, rìa trang giấy sắc lẹm, lấp lánh linh quang, không chỉ là một món pháp bảo uy năng đạo giai thượng phẩm, mà khắc một thiên thuật pháp.

“Vật này sánh với một đòn của tiên khí, nhưng chỉ sử dụng được một lần.” Linh Lung Thiên chọn ra một vật đưa cho Ngự Tác.

Đây là một hoàng sắc cổ ngọc phù có vô số thần văn lưu chuyển, là pháp khí của thượng cổ đại năng lĩnh ngộ ra đại đạo pháp vực luyện chế, khí tức không mạnh nhưng thần thức Ngự Tác quét vào thì cảm nhận được khí tức như Lôi vương để tôn kiếm.

“Cộng lại là mười lăm viên Hóa Thiên đạo đơn!” Âm Lệ Hoa tỏ vẻ kinh hãi, từ toán tu sĩ này thu được mười lăm viên, ngần ấy Hóa Thiên đạo đơn đủ cho Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh đề thăng tu vi.

“Đây là Thủy thần chi! Tiểu tử, vật này tương đương với một viên bát cấp trung giai thủy hệ yêu đơn!” Đường quý quán được Ngụy Tác lấy ra, lục bào lão đầu giúp gã kiểm kê chiến lợi phẩm.

Ngần ấy nhân vật, không tính đến kim đơn có thể luyện chế Tuyệt diệt kim đơn, thì những thứ mang theo cũng không kém gì một đại bảo khố.

“Àm!”

Ngụy Tác thi triển Thủy hoàng phệ nhật quyết, luyện hóa Hoàng huyết kim thảo và Phượng quan thần quả.

Thu hoạch lần này cực kỳ kinh nhân, hiện tại không cần Linh Lung Thiên, qua “Thái thượng Vọng khí thuật” thì gã đã nhận ra khí tức xung thiên đang tới, rõ ràng không ít tu sĩ cảm ứng được nơi này có đại chiến, tới để giết người cướp của.

Chưa kịp xem quá nửa chiến lợi phẩm, chọn ra một mớ pháp khí. Các loại linh dược đề thăng thọ nguyên lấy được đủ cho gã đề thăng một trăm ba mươi, bốn mươi năm thọ nguyên.

Số cao giai thủy hệ yêu đơn và linh dược thủy hệ linh khí kinh nhân, cùng số thủy hệ yêu đơn có trong tay đủ cho tu vi đột phá đến gần Kim đơn ngũ trọng trung kỳ.

Đại chiến chưa hạ màn, gã chưa có thời gian tiềm tâm tu luyện.

Dù không còn ai đến nữa thì đã giết ngần ấy tông môn tông chủ, sau này gã không thể được bình tĩnh nữa!

“Toán của Thiên La chân nhân có nhiều đồ tốt.”

“Toán của Tử Dương cung cũng xuất hiện...”

Tầng không hải đảo chưa tan mùi máu tanh, đâu đâu cũng là máu và vụn xương nhưng khí tức hùng hậu vẫn từ bốn phương tám hướng tụ lại.

“Các lão bất tử Quảng Pháp thiên cung định giết ta đoạt bảo, đã bị ta giết, các ngươi vẫn đến tìm cái chết hả!” Ngụy Tác phát ra khí tức băng lãnh, lẳng không đứng trong mùi máu tanh, sát lục khí tức như thượng cổ ma thần.

“Xoạt!”

Không ai đáp, hư không chợt uốn cong, đồng thời năm, sáu mươi đạo huyết hồng sắc quang hoa lớn cỡ đùi người dật lại bổ tới.

Mấy tu sĩ cùng Thiên La chân nhân đến Hóa Thiên giáo đại hội, kể cả mấy lão bất tử Tử Dương cung cách Ngụy Tác hai vạn trượng, năm ngoài phạm vi thần thức cảm tri nhưng có người dùng bí bảo, lặng lẽ phát động công kích.

“Choang!”

Ngụy Tác lại tế xuất Bất diệt tịnh bình đón đỡ.

Thình không ngoài xa còn khí tức cường giả đang tới.

Ban nãy Ngụy Tác và Linh Lung Thiên liên thủ giết hơn ba mươi nhân vật, trận chiến kinh thiên này đồn ra khẳng định sẽ được ghi vào điển tịch tu đạo giới, nhưng lúc này nghìn dặm trong Chập Khí hải bị các loại khí tức chấn động sôi trào.

“Phu quân... Thật sự phải giết họ?” Âm Lệ Hoa lên tiếng, nàng ta tu thành kim đơn, là Âm Thi tông tông chủ, tất nhiên không nhất gan, nhưng họ đã giết quá nhiều đại nhân vật, cứ thế này e rằng tông môn của nửa Văn Linh đại lục sẽ thành địch nhân của Ngụy Tác.

“Giết.” Linh Lung Thiên thấy Âm Lệ Hoa do dự, thì cười lạnh, “Có nhân vật đề cấp nào không giẫm lên vô tận thi cốt mà thành tựu vô thượng thần thông. Ngần này có là gì.”

“Đi thôi!”

Ngụy Tác thập phần bình tĩnh, muốn lập uy nghiêm khiến người ta không dám chạm vào thì đánh giết đến khi địch nhân sợ hãi, còn rụt rè sẽ càng phiến hà. Bình tĩnh lên tiếng đoạn gã thi triển Động Hư bộ pháp, mang Bất diệt tịnh bình cùng Linh Lung Thiên, Âm Lệ Hoa và lão đầu Hắc Phong tông chủ động phát động công kích.

“Ầm!”

Hoàng sắc cổ ngọc có khí tức như Lôi vương để tôn kiêu bị Ngụy Tác kích phát, giáng vào sáu, bảy tu sĩ cùng Thiên La chân nhân đến Hóa Thiên giáo đại hội.

Vô số thiểm điện hình thành lôi hải, hàm chứa vô số lôi điện quang văn, bao trùm tất cả, họ đều như bị điện giật, toàn thân bốc khói, pháp y thành tro, điện mang xung kích lên nhục thân khét lẹt.

Hoàng sắc cổ phù tựa hồ của Lạn Kha quan tông chủ, chưa kịp kích phát đã bị giết, ngay cả Linh Lung Thiên còn không hiểu về nó nhưng uy lực cực kỳ kinh nhân, sánh với tiên khí chân chính.

Vô tận lôi quang khiến toàn bộ đồng bạn của Thiên La chân nhân mất mạng.

“Chát!”

Sáu, bảy tu sĩ bị giết trong tích tắc, ngân sắc tinh quang chói lòa từ ngực một tu sĩ bắn ra.

Thoáng sau ngân sắc tinh quang không ngừng phóng đại, biến thành một khung cửa cao mười trượng, tạo ra cảm giác nghẹt thở.

Thần huyền khí tức nồng hậu cực độ chấn động như nước triều khiến các tu sĩ đến gần run lên.

Thần huyền tu sĩ lúc nào cũng vượt lên Kim đơn đại tu sĩ.

“Chân Vô chi môn, quả nhiên có Chân Vô tu sĩ.” Ngụy Tác cười lạnh.

Khung cửa như vô số tinh quang tụ thành có hai chữ “Chân Vô” chói lòa, chính là Chân Vô chi môn mà Ngụy Tác từng thấy trên mình Hứa Thiên Áo.

Gã vừa cười lạnh đoạn lấy ra một viên Tuyệt diệt kim đơn, oanh kích lên Chân Vô chi môn, đồng thời phát động Động Hư bộ pháp.

Tuyệt diệt kim đơn này gã dùng kim đơn một lão bất tử Kim đơn ngũ trọng luyện chế thành, phải dốc toàn lực mới áp chế được kim đơn hà quang, cũng là cực hạn hiện thời, uy lực hơn viên từng ném vào Chân Vô chi môn khi trước không biết bao nhiêu lần.

“Ầm!”

Tiếng nổ kinh thiên vang lên như tiếng vì sao nổ, nhiều tu sĩ cách mấy dặm cũng bị quang diễm và uy năng xung kích khiến linh quang tan nát mà học máu.

Ở đầu kia Chân Vô chi môn, cha Hứa Thiên Áo - Chân Vô tông chủ - mặc hoàng sắc pháp y, quang hoa ngưng thành kim sắc liên đài bảo tọa uy nghiêm, toát lên khí tức đế vương cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn bàn.

Đồng thời y lại biến sắc.

Chân Vô chi môn tan vỡ, y vung tay, ngân bạch sắc quang hoa chặn trước mặt nhưng thanh đồng sắc cự điện bị uy năng khiến cho nghiêng ngã!

“A! Ngụy Tác, không giết người ta không làm người!”

Thần huyền đại năng tuần tú, trông chừng ba mươi tuổi, da tựa bạch ngọc, khác nào thần vương chân chính nắm cả thiên hạ trong tay, chợt gầm lên.

Chân Vô tông phái ra tu sĩ lại bị đối phương giết sạch.

Y vất vả lắm mới luyện chế lại được Chân Vô chi môn, lại bị nổ tung đã đành nhưng không thấy bóng Ngụy Tác mà đại điện, bị uy năng từ Chân Vô chi môn khiến cho liêu xiêu.

“Phù!”

Ngụy Tác xuất hiện cạnh một tu sĩ bị dư uy Tuyệt diệt kim đơn nổ tan linh quang, cực hàn thần vực của Bất diệt tịnh bình lấy mạng tu sĩ đó.

“Muốn giết ta đoạt bảo vật, có bản lĩnh đó không đã?”

Ngụy Tác cười lạnh. Chát! Một lão đầu Tử Dương cung cách gã mười dặm vừa định mở miệng mắng thì cứng người, đầu tóe máu mất mạng.

-o0o-

808. Chương 808: Ba Thần Huyền Đại Năng!

“Tu sĩ ở đây đã bị y giết hết!”

“Thọ nguyên của y chưa hao kiệt.”

Không ít tu sĩ đã chuẩn bị sẵn khi đến nhưng thấy cảnh tượng thì triệt để biến sắc, hải đảo nhuộm máu, không trung phiêu đảng mây máu.

“Ngần ấy người đổ tới săn đuổi, dù thần huyền đại năng cũng mất mạng!”

Hai lão bắt tử ẩn đi diện mục chân chính, ngay cả Linh Lung Thiên cũng không nhìn rõ, chỉ thấy khí tức thấp phần già nua, chắc là của tông môn nào đó. Hai lão cùng hừ lạnh, kích phát quang hoa tụ lại, thi triển liên pháp đặc biệt.

Vù!

Hai người hợp lực phát ra quang hoa hình thành tử mang chừng ba thước giáng lên, Bất diệt tịnh bình tóe lửa kêu tanh tách, suýt nữa bị đánh xuyên.

“Giết!”

Một đầu quái khách đeo khô lâu diện cụ, đứng trong bạch vụ quất to băng lạnh, tể xuất một cảnh cây màu vàng.

Kim sắc thụ chi bạo phát vô số thiểm điện, lôi quang, tự động truy kích đối phương, Ngụy Tác vừa thi triển Động Hư bộ pháp lướt đi thì vô số lôi quang như dòng thác trút xuống.

“Mượn uy năng một chút!”

Đột nhiên có người ném ra một mảnh vải bố rách, như một mảnh khăn lụa, toát ra viễn cổ khí tức, rõ ràng là thứ từ thời viễn cổ. Mảnh vải thêu một thái cực đồ ánh lên kim, ngân lưỡng sắc quang hoa. Mảnh bố phát ra vô số thần văn, quái khách lúc trước tể xuất cảnh cây tụ hết lôi quang vào thần văn, hình thành lôi quang thái cực đồ, bao lấy Bất diệt tịnh bình.

Bất diệt tịnh bình lóe quang hoa, như sững lại trên không trung.

“Cho mượn thêm chút uy năng!”

Một lão bắt tử ẩn trong bóng tối nhận ra, vừa lên tiếng thì lưỡng đạo lôi quang như thùng gánh nước không ngừng bắn vào mảnh vải bố ánh lên kim, ngân lưỡng sắc thần văn, hình thành lôi quang thái cực đồ, vô số tia chớp quật vào, khiến Động Hư bộ pháp không mang theo nổi Bất diệt tịnh bình.

“Chát!”

Thanh sắc trúc căn gõ lên Bất diệt tịnh bình khiến linh quang mờ đi.

“Đây là Câu ly thần tiên! Pháp bảo chuyên môn diệt uy năng khi đối phương dồn chân nguyên vào, khiến đối phương tiêu hao nhiều chân nguyên hơn!” Mấy nhân vật già đời ẩn mình trong bóng tối kinh ngạc nhận ra.

Trong mấy chục dặm hải vực tựa hồ tụ tập nhiều lão bắt tử hơn hai lần trước, nhiều kẻ không còn bao nhiêu thọ nguyên, không có kinh thiên kỳ ngộ thì mấy năm nữa là chết. Tuy nhiều người nhận ra Ngụy Tác không có hạn chế về thọ nguyên hao tận nhưng vẫn bất chấp nguy hiểm để cướp đoạt.

Kim đơn đại tu sĩ liên pháp có thể dung hợp loi hệ pháp bảo, mảnh vải bố có uy năng thuật pháp cùng Câu ly thần tiên... Các lão bất tử đổ tới khiến bí pháp, bí bảo bình thường hiếm thấy ở tu đạo giới nhai hiện thể.

Toán tu sĩ cùng Thiên La chân nhân đến Vân Linh đại lục cũng có bí bảo, nhưng đều bị một món cổ ngọc sánh với tiên khí giết sạch, trừ Chân Vô chi môn tự động kích phát thì không ai kịp sử dụng bài tẩy.

“Lừa đảo, đưa ta đến cạnh hai tu sĩ liên pháp, không thì khi họ đến, chúng ta xong đời.” Linh Lung Thiên bảo Ngụy Tác.

Nhiều tu sĩ từ bốn phương tám hướng đổ tới, Ngụy Tác đang nguy ngập, có thêm tu sĩ lợi hại có bí pháp và pháp bảo đỉnh cấp gia nhập, bọn gã khó mà chống nổi.

“Xoẹt!!”

Linh Lung Thiên vừa nói thì vô số phi kiếm trong suốt xuất hiện quanh Bất diệt tịnh bình, hình thành một dòng như bánh xe xé tan loi quang thái cực đồ.

“Phù!”

Ngụy Tác dốc chân nguyên đến cực hạn, thể nội kinh mạch thậm chí nứt vỡ, kéo Bất diệt tịnh bình xuất hiện giữa hai lão bất tử đứng trong tầng hỗn độn thanh quang.

“Giết!”

Hai lão bất tử vốn chính đang đến chỗ Ngụy Tác vừa đứng, cùng quát to, toàn lực xuất thủ, lại hình thành tử mang như vì sao tím đánh vào Bất diệt tịnh bình.

“Choang!”

Đạo tử mang hất tung Bất diệt tịnh bình, suýt nữa xuyên qua, thì hồi quang từ trong bình bắn ra, áp sát hai người. Hư không trước mặt cả hai rung lên, kim đơn hà quang chói lòa dâng lên, hình thành đóa đóa mai hoa, đầy động uy năng kinh nhân nhưng không ngăn được hồi quang, toàn bộ mai quang hoa ảnh hóa thành bong bóng tan trên không trung.

“A...” Hai lão bất tử đồng thời kêu lên thê thảm. Thân thể bên trái cơ hồ bị đánh nát, người còn lại bị đá trúng vai, xương cốt gãy vụn.

“Khôn Nguyên cốc song lão!” Hai lão bất tử tắt hết quang hoa, nhiều cường giả ẩn trong bóng tối nhận ra. Đây là hai tán tu song bào thai, trăm năm trước đã diệt một tông môn, sau đó ẩn tích, tu sĩ Vân Linh đại lục đều cho là cả hai đã chết, không ngờ lại hiện thân ở đây.

Song bào thai đại tu sĩ đều tu vi Kim đơn tứ trọng nhưng trúng đòn này thì một chết một trọng thương.

“Chát!”

Chỗ tối om đó bùng lên ánh máu.

Câu ly thần tiên hóa thành thanh quang truy kích Bất diệt tịnh bình đột nhiên tắt linh quang rơi xuống.

“Gi hử!” Mấy tu sĩ hít hơi lạnh. Rõ ràng đại tu sĩ ẩn thân thi triển Câu ly thần tiên, đã bị đánh lén mất mạng.

“Xoẹt!!”

Một ngọn núi xanh cực lớn chợt hình thành, bao trùm không biết bao nhiêu dặm, ép xuống Bất diệt tịnh bình, uy năng cực độ khiến các cường giả đang lao tới đều biến sắc tránh đi.

“Oành!”

Ngụy Tác bình tĩnh như thường, trực tiếp ném ra một viên Tuyệt diệt kim đơn, đồng thời thi triển Động Hư bộ pháp, như hai vì sao va nhau, ngọn núi bị nổ thành mấy khúc, thỉnh thoảng vang lên tiếng mảnh chửi cuồng quít.

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp, cảm tri rõ phương vị của Linh Lung Thiên. Linh Lung Thiên áp sát quái khách kích phát kim sắc thụ chi pháp bảo, đầu đeo khô lâu diện cụ. Bất diệt tịnh bình lao tới cực nhanh, quái khách bị Bất diệt tịnh bình thu hút chú ý nhưng Linh Lung Thiên lao thẳng đến khiến y kinh hô vì phát hiện mình không thể thi triển thuật pháp. “Cách cách”, y bị đông cứng thành băng rồi bị Linh Lung Thiên đá vỡ.

Trừ thần huyền đại năng, e rằng không Kim đơn tu sĩ nào chặn được Ngụy Tác và Linh Lung Thiên liên thủ.

“Ầm!”

Cùng lúc, hư không đột nhiên tách ra, hơn nghìn đạo lăng hình bạch sắc tinh quang như bạo vũ trút xuống.

“A!”

Một tu sĩ ẩn mình trên cao, kích phát mảnh vải bố rách liền biến thành con nhím, thùng mấy trăm lỗ, rồi bị uy năng thổi thành tro, hình thần đều bị diệt.

“A!”

Một tu sĩ cách trăm trượng thấy không thoát được, bị uy năng ép thành tro.

“Thần huyền đại năng!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Âm Lệ Hoa cùng các tu sĩ đã che mặt đang giao chiến đều biến sắc.

Đây là thần huyền khí tức chân chính, uy áp như nước triều tràn ra, thuật pháp này không phải do bí bảo phát ra mà có thần huyền đại năng giáng lâm.

“Giao ra mọi thứ và bí pháp, sẽ tha chết cho ngươi.”

Một giọng nói không linh phiêu dật cùng tinh quang trút xuống.

“Oành!”

Bạch sắc thần quang thủ chưởng từ trên không ấn xuống, trấn áp Bất diệt tịnh bình. Cùng lúc, mấy đạo quang hoa trút xuống.

“A!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không chống nổi, Bất diệt tịnh bình cơ hồ bị đánh bại, uy năng kinh nhân khiến Ngụy Tác không thể khống chế chân nguyên, ngực nhuộm máu ộc ra. Linh Lung Thiên cũng học máu, rơi phịch xuống đất.

Không chỉ là một thần huyền đại năng, cùng bốn, năm cường giả Kim đơn tam trọng trở lên phát động đòn liên thủ.

“Tiên vương đại thủ ấn! Đăng Tiên tông tông chủ tới!” Một tu sĩ ẩn mình trong hắc quang kinh hô với giọng rì rít.

Ngụy Tác lạnh buốt trong lòng, Đăng Tiên tông là một trong bốn siêu cấp tông môn của Vân Linh đại lục. Gã không ngờ Đăng Tiên tông tông chủ lại đến, hơn nữa tu vi còn trên Hoàng Phủ Tuyết Luân. Quanh Đăng Tiên tông tông chủ còn mấy Kim đơn đại tu sĩ, một thần huyền đại năng và mấy lão bất tử liên thủ, uy năng thực quá kinh nhân.

“Hàn Hi..., y là tu sĩ Đại Hóa minh, ngươi muốn cướp đoạt đồ thì qua ải bọn ta đã.”

Hai lần khí tức không kém gì, hơn hẵn mọi cường giả ẩn mình, đột nhiên giáng lâm.

“Ầm!”

Ở cực cao trên không tựa hồ giao thủ một đòn.

“A!”

Vô số thần quang từ hư không trút xuống như mưa, lại có hai tu sĩ không tránh kịp, bị thủng lỗ chỗ, thần quang xung kích xuống hải đảo tự tạo ra vụ nổ kinh thiên động địa, xuất hiện nhiều hố sâu, thỉnh không cũng rung lên.

“Tô Thần Huyết, Vương Vô Nhất, các người không biết xấu hổ, lại mai phục ta.” Đẳng Tiên tông tông chủ lại lên tiếng, tựa hồ đang nổi giận vì ném đòn.

-o0o-

809. Chương 809: Lưu Chân Võ Lại Xuất Hiện!

“Hàn tông chủ, bọn ta không mời người đến, người không đến thì sao bọn ta mai phục được.” Giọng Tô Thần Huyết ở hư không cực cao vang lên.

“Oành! Oành!...”

Trong lúc song phương đối thoại, hư không liên tục rung lên hơn mười lần, vô số thần quang quang diễm như sao băng trút xuống, cả hải đảo cơ hồ bị san bằng, nhiều chỗ bị gọt đi mấy chục trượng.

“Ba thần huyền đại năng! Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất liên thủ đối phó Đẳng Tiên tông tông chủ!”

“Cương nha muội, đi!”

Âm Lệ Hoa trong Bất diệt tịnh bình tuy chỉ bị nguyên khí chấn động nhưng cũng bị thương đến độ không thể thi pháp, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tuy ứng chịu đại bộ phận uy năng, thập phần thâm hiểm, nhưng thần căn Nguyên thủy thần mạch toát ra lại, Ngụy Tác trực tiếp hợp cùng Linh Lung Thiên, thi triển Động Hư bộ pháp chạy khỏi hải đảo.

Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất đột nhiên giáng lâm!

Dù Đẳng Tiên tông tông chủ và Tô Thần Huyết, Vương Vô Nhất không nói gì thì Ngụy Tác cũng hiểu, Tô Thần Huyết tại đại hội không cho gã linh dược đề thăng thọ nguyên vì muốn đem gã làm mồi dụ tu sĩ Công Đức tông và Đẳng Tiên tông truy sát, rồi thừa cơ diệt bớt thực lực.

Đẳng Tiên tông tông chủ tới, hai thần huyền đại năng đánh một, nếu giết được Đẳng Tiên tông tông chủ đương nhiên là tốt nhất.

Đối với Ngụy Tác, đương nhiên hung hiểm cực độ.

Tuy Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất vì lung lạc nhân tâm nên không thể công khai diệt gã nhưng tỏ không đời nào bàn sinh ý với sói, gã đương nhiên không muốn ở lại chỗ có toàn tu sĩ đủ khả năng uy hiếp đến sinh tử của mình. Ai biết được Tô Thần Huyết có qua việc Linh Lung Thiên xuất thủ mà đoán ra nó là người lên vào sơn môn Hóa Thiên giáo lấy trộm thần căn Nguyên thủy thần mạch không.

“Tô Thần Huyết, Vương Vô Nhất, cùng ta đến sơn môn Đẳng Tiên tông giao chiến!”

Đẳng Tiên tông tông chủ ho khẽ, bạch quang đột nhiên bùng lên như mặt trời giữa vô tận hư không.

Vô số thanh âm vang lên, tựa hồ có vô số thần long kéo chiến xa, vô số tiên nữ ngậm xương, vô số chuông trống rền vang.

Bạch quang thu lại, mọi thanh âm ở hải đảo, kể cả ba thần huyền đại năng tan biến vô ảnh vô tung.

Đẳng Tiên tông tông chủ không địch nổi nên phát động bí bảo kinh nhân, hút Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất đến sơn môn Đẳng Tiên tông.

“Đẳng Tiên tông truyền thừa mấy nghìn năm, sơn môn không chỉ có những lão bất tử uy hiếp được thần huyền đại năng mà vô số cấm chế lợi hại,... Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất bị kéo vào sơn môn Đẳng Tiên tông thì sẽ thiệt thòi.” Không ít lão bất tử đang cuống quýt bỏ chạy như Ngụy Tác thấy thế thì đột nhiên dừng lại, óc thoáng qua ý nghĩ này.

“Vật đó của Đẳng Tiên tông là Đẳng tiên đài... Xem ra tông môn này được một tu sĩ từ thời đại của ta truyền thừa... Đẳng tiên đài kích phát không gian thông đạo ban này đã phá tổn, chắc là Tô Thần Huyết

và Vương Vô Nhất động dụng cảm bảo phá vỡ truyền tông thông đạo. Đẳng tiên đài không khác gì truyền tông pháp trận tầm xa, không gian thông đạo phá tổn thì tu sĩ ở trong có thể bị tổng đi mấy trăm vạn dặm, cũng có thể chỉ ở gần đây, nên cẩn thận.” Linh Lung Thiên lại tuyền âm cho Ngụy Tác.

“Đẳng tiên đài?” Ngụy Tác cũng chấn kinh, ba thần huyền đại năng như trực tiếp bị không gian nuốt chửng. Gã hiểu không gian thông đạo tan vỡ sẽ không ai chắc bị truyền tông đến đâu. Khi xa gã cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi bị đưa đến Chập Khí hải ở Vân Linh đại lục.

“Ồ lại đây đã!”

Ngụy Tác mục quang lóe lên, hạ chủ ý.

Ba thần huyền đại năng đi mất, các tu sĩ vốn bỏ chạy lại có ý giết gã cướp bảo vật, xoay người giết ngược lại. Các tu sĩ này có không ít linh dược bổ sung thọ nguyên, để bổ sung thọ nguyên nên gã quyết định mạo hiểm. Chỉ khi đột phá đến Thần huyền tu vi mới không sợ tông môn nào!

“Chát.”

Một đạo ô quang đột nhiên xé không gian. Một tu sĩ ẩn mình trong hắc quang lạng lẽ xuất hiện, cảm ô hắc sắc cổ mâu đâm vào lưng Linh Lung Thiên.

Đây là một tu sĩ thiện nghệ thổ động thuật pháp kinh nhân, lên đến dưới chân Ngụy Tác và Linh Lung Thiên mà không bị phát hiện.

“Chát!”

Ô hắc sắc cổ mâu đến sát lưng Linh Lung Thiên thì tắt quang hoa, bị Linh Lung Thiên nắm lấy, hất ngược lại. Y bị cổ mâu xuyên qua.

“Sao lại như thế! Bị thương nghiêm trọng như thế mà khôi phục trong tích tắc...” Tu sĩ này bị xuyên thân thể, kêu lên tuyệt vọng với vẻ không dám tin.

Tu sĩ này cho rằng Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tất trọng thương với đòn của Đẳng Tiên tông tông chủ, định mò tới chiếm tiện nghi, không ngờ bị giết ngược lại.

“Chát!”

Ngụy Tác cảm tri rõ Phệ tâm trùng, thi triển Động Hư bộ pháp mang Bất diệt tịnh bình đến sau lưng tu sĩ đó, ngạnh tiếp một đòn để phá hộ thể linh quang, Phệ tâm trùng lập tức lọt vào xuyên qua thiên linh, diệt thêm một cường giả có thể uy hiếp được bọn gã.

“Đoạt!”

Cùng lúc, một cổ tự rực quang hoa cùng khí tức cổ quái ấn lên Bất diệt tịnh bình, Ngụy Tác mất quyền khống chế, cùng Âm Lệ Hoa và lão đầu Hắc Phong tông bắn ra.

“Oành!”

“Oành!”

“Oành!”

Nhiều khí tức bùng lên, nhiều cường giả vốn ẩn mình đợi thời cơ thì như chó ngửi thấy mùi xương, cùng lao ra.

“Lưu Chân Vô! Người dám công nhiên đối phó ta, lẽ nào không coi Tô Thần Huyết và sư tôn ra gì?” Ngụy Tác vung tay, khí tức chấn động thiên địa, tể xuất Trần thiên pháp tướng.

Lưu Chân Vô đến rồi!

Ngụy Tác vẫn thấy chân truyền đại đệ tử Hoàng Thiên đạo thảm bại dưới tay gã thì quyết không bỏ qua, chưa biết chừng ngấm vậy giết, đồ của gã tất khiến y thêm muốn. Giờ đối thủ cũng biết mấy môn vô thượng bí thuật đã hiện thân.

“Người nhầm rồi.” Lưu Chân Võ hóa trang thành một bạch bào trung niên nam tử, đứng trong vân khí cười lạnh.

“Người cũng như đệ đệ đều không dám chường mặt ra, để ta đưa người đi gặp y.” Trần thiên pháp tướng đi theo quỹ tích huyền ảo trên không, phối hợp với chân tiên thần văn bí pháp, thần thức rải ra gấp mấy lần, nhiều cường giả ẩn mình cũng xuất hiện trong phạm vi thần thức cảm tri của gã.

“Đoạt!”

Một cỗ tự quang hoa rực rỡ từ không trung ẩn lên Trần thiên pháp tướng, biến Trần thiên pháp tướng thành hắc sắc tiểu nhân, hạn chế Ngụy Tác điều khiển.

“Chát.”

Tinh quang trường tác từ hư không trung cuốn tới Bất diệt tịnh bình mà Ngụy Tác tạm thời mất quyền khống chế.

Tinh quang trường tác do một cường giả ẩn giấu thân ảnh phát ra, cách Ngụy Tác không đầy mấy nghìn trượng mà gã không phát giác, tể xuất Trần thiên pháp tướng rồi mới nhận ra.

Tinh quang trường tác thu lại cực nhanh, định thừa cơ hội lấy Bất diệt tịnh bình.

Ngụy Tác cuốn chân nguyên, khống chế Trần thiên pháp tướng không bị Lưu Chân Võ hút đi chứ không thể giữ được Bất diệt tịnh bình, đột nhiên hơi quang lóe lên, Linh Lung Thiên cảm ô hắc sắc cổ mâu, xuất hiện cạnh tinh quang trường tác chém xuống, cắt trường tác làm đôi.

Cùng lúc, Linh Lung Thiên đá Bất diệt tịnh bình về phía Ngụy Tác.

Ngụy Tác trực tiếp hóa thành linh quang, cuốn Bất diệt tịnh bình và Trần thiên pháp tướng lại, Lưu Chân Võ xuất hiện khiến tình hình quá hỗn loạn, hai pháp bảo này không thể sử dụng nữa.

“Chát!”

Ngụy Tác thu hai pháp bảo, một thân ảnh vốn ẩn trong thanh sắc hỗn nguyên trường cân, không nhìn rõ mà chỉ thoáng cảm nhận được khí tức thương lão đột nhiên phát ra lục quang chói lòa, hoàn toàn siêu việt tốc độ thần thức phản ứng của Kim đơn tu sĩ giáng vào gã.

Máu văng lên quanh Ngụy Tác, sườn trái gã thủng mộ lỗ cỡ nắm tay.

Nhiều tu sĩ sáng mắt lên, từ bốn phương tám hướng đổ tới cướp đoạt.

“A!”

Các tu sĩ kêu lên thê thảm, thỉnh không đột nhiên bắn ra vô số kim hoàng sắc vũ tiễn dài chừng một tấc nhưng khí tức kinh tâm động phách, bạch sắc vân khí trong vòng mấy nghìn trượng bị chấn tan, thiên địa rền rĩ.

“Thái dương chân thủy tiễn!” Mấy nhân vật chậm hơn kêu lên kinh hãi.

Đây là pháp khí của thượng cổ Thái Dương tông, uy năng sánh với tiên khí.

Trong vòng mấy nghìn trượng, cơ hồ mọi tu sĩ đều bị xuyên thủng, hơn hai mươi tông chủ và lão bất tử đều gằm lên thảm thiết, Thái dương chân thủy tiễn xuyên thấu nhục thân thì chân thủy theo huyết mạch bắn lên, tạo thành vết thương cảnh nặng. Một vết thương chỉ cỡ ngón tay nhưng phạm vi tổn thương còn hơn nắm tay. Ngụy Tác ở chính giữa, chặn trước Âm Lệ Hoa và lão đầu Hắc Phong môn nên bị tám, chín vết thương, cộng thêm vết thủng lúc trước thì ai cũng thấy là không gượng được nữa, ngay cả Linh Lung Thiên đang công kích một lão bất tử mà chặn Thái dương chân thủy tiễn thì cũng thủng tay.

“Nạp mệnh đi!” Hư không vang lên tiếng Lưu Chân Võ cười vang. Đó là vật y dùng để đối phó Ngụy Tác.

Lưu Chân Võ hóa trang thành bạch bào trung niên nhân hiện rõ thân hình, hóa thành bạch sắc hồng quang, khí thế ngút trời bức sát Ngụy Tác.

-o0o-

810. Chương 810: Giao Bí Pháp Ra

“Tiểu tử, ngươi mạng lớn lắm, vẫn chưa chết.”

Lưu Chân Võ tuy thay đổi dung mạo nhưng nụ cười gần vẫn như lúc tại Hóa Thiên giáo giao chiến với Ngụy Tác.

Vù! Bạch sắc quang hoa từ tay Lưu Chân Võ cuốn lấy Ngụy Tác định bắt sống gã. Ngụy Tác toàn thân ngập máu, pháp y đỏ lù, vết thương lộ rõ cạnh tâm mạch, thương thể này dù nhục thân sinh cơ mạnh hơn nữa cũng không còn sức hoàn thủ.

Tay trái Lưu Chân Võ cầm một viên xích hồng sắc đơn được lấp lánh quang hoa, là liệu thương thánh dược, sợ Ngụy Tác thụ thương nặng quá mà chết, còn gã như không còn sức chống cự, bị Lưu Chân Võ hút tới.

“A!” Nhiều nhân vật cấp tông chủ và lão bắt tử kêu lên không cam lòng. Ai cũng thấy Ngụy Tác trọng thương, sẽ bị Lưu Chân Võ bắt, không hiểu Lưu Chân Võ động dụng phi độn pháp bảo kinh nhân gì mà độn tốc thậm chí hơn cả Linh Lung Thiên, không ai kịp làm gì ngăn lại, còn những tu sĩ bị Thái dương chân thủy tiễn trọng thương thì không ngăn được.

Ngần ấy người đã chết, ngần ấy người nhuộm máu lại thành vật lót đường cho Lưu Chân Võ.

“Chát.”

Lưu Chân Võ đột nhiên biến sắc, bạch quang từ miệng phun ra, bạch quang là bí bảo mới của y, uy năng thập phần đáng sợ, tốc độ khó tưởng tượng nổi, xé không trung giáng vào tâm mạch Ngụy Tác! Ngực Ngụy Tác thủng một lỗ, tâm mạch thành tro.

“Chuyện đó...” Mọi tông chủ và lão bắt tử toàn thân nhuộm máu đều mục quang ngưng trệ. Không hiểu vì sao Lưu Chân Võ vốn định bắt sống Ngụy Tác lại bị Ngụy Tác đánh ngã.

Ai cũng cho rằng, dù không bị thêm vết thương nào thì nguyên tâm mạch bị triệt để đánh thành tro tất mất mạng. Không ai tưởng tượng nổi là bị đánh xuyên tâm mạch nhưng thân thể Ngụy Tác chỉ hơi sưng lại. Chát! Đoạn đánh thủng thần quang mà Lưu Chân Võ bao lấy gã, tung cước đá trúng y!

“A!” Lưu Chân Võ hộc máu văng đi, kinh hải vô vãn.

“Tại Hóa Thiên giáo đại hội, nếu Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất không cứu thì ngươi mất mạng lâu rồi, ta tha cho một lần mà ngươi dám đến giết ta nữa hả!” Ngụy Tác được thần căn cung cấp sinh mệnh tinh hoa, nhục thân khôi phục cực nhanh. Tuy giờ là lúc gã hư nhược nhất nhưng tất thấy các nhân vật đỉnh nhọn đều bị nhục thân như bắt tử chi thân của gã triệt để chấn nhiếp.

Lưu Chân Võ có nhiều bí thuật, bí bảo, để chắc ăn thì Ngụy Tác chấp nhận bị y đánh xuyên tâm mạch, thừa cơ trọng thương y. Ngụy Tác giờ vô lực thi triển Động Hư bộ pháp, nhưng Lưu Chân Võ đã bị trọng thương đến mức không thể thi pháp, thấy gã đi tới thì thét lên: “Ngươi không thể giết ta, không thì sư tôn...”

“Ta không giết ngươi, để lại còn có tác dụng...” Ngụy Tác bóp họng Lưu Chân Võ cắt ngang, xách lên như xách chó.

“Ta mặc kệ các ngươi là ai, đến giết ta thì nên chuẩn bị mất mạng.”

“Giao hết mọi thứ, ta không truy cứu mà để các ngươi đi.” Tay xách chân truyền đại đệ tử Hoàng Thiên đạo, Ngụy Tác sang sảng cất tiếng, chấn nhiếp cả thiên địa.

“Y đang lên gân! Khẳng định không thể thi triển thuật pháp!”

“Giết y đi!” Không ít lão bắt tử không còn bao nhiêu thọ nguyên cố nén chấn động, lao tới chỗ Ngụy Tác.

“Đi thôi!” Một nửa số tu sĩ không nghe lời Ngụy Tác dù bị gã và Linh Lung Thiên triệt để chấn nhiếp, nhưng bảo các tu sĩ đến cướp bảo vật giao hết đồ ra thì thật không cam lòng. Số ít tu sĩ vẫn ẩn thân, quan sát tình huống, chỉ có hai tu sĩ bị Thái dương chân thủy tiễn trọng thương, hơi do dự rồi móc hết đồ ra trước khi bỏ đi.

“Phù!” Ngụy Tác phát ra mấy đạo quang hoa chế trụ Lưu Chân Võ. Lần trước đối chiến, kim quang thánh kiếm do Vương Vô Nhất ngưng thành thì lần này không xuất hiện, thánh kiếm như thể luyện chế không dễ, kích phát xong sẽ tiêu tan. Lần này Vương Vô Nhất đã hạ lệnh cho Lưu Chân Võ không được đến nên không luyện chế cho y nhưng Lưu Chân Võ không cam tâm, vẫn mò đến giết Ngụy Tác.

Chế trụ Lưu Chân Võ, Ngụy Tác đến cạnh Âm Lệ Hoa và lão đầu Hắc Phong tông, lại ném ra một viên Tuyệt diệt kim đơn vào tu sĩ xông tới, đồng thời lại thi triển Động Hư bộ pháp, xuất hiện cách đó mười dặm.

Vù! Mảnh thần văn hắc ngọc vỡ bay lên, bao trùm hai, ba mươi dặm.

“A!” Trong quang điểm của Tuyệt diệt kim đơn, tuy cơ hồ mọi tu sĩ kịp tránh nhưng đều triệt để biến sắc. Họ phát hiện, nhục thân Ngụy Tác và Linh Lung Thiên trong tích tắc đã gần như khôi phục, Ngụy Tác toàn lực khu động chân nguyên mà không hề bị hạn chế gì.

“Xoẹt!!” Ngụy Tác lại kích phát Bất diệt tịnh bình, tịnh bình vốn bị Đẳng Tiên tông tông chủ đánh trúng nhưng đã khôi phục. Vô luận là pháp bảo hay nhục thân, ắc Ngụy Tác tạo cho người ta cảm giác vĩnh viễn bất diệt.

“Y tu luyện vô thượng bí pháp gì mà trọng thương như thế, tâm mạch thành tro vẫn không sao!”

“A... ta nguyện ý giao hết...” Tiếng hô kinh hãi vang lên không ngớt, ai nấy lạnh người.

“Vừa nãy ta bảo ngươi giao ra thì không giao, giờ cầu xin cũng đâu có dễ thế?” Ngụy Tác có không ít cao giai thủy hệ yêu đơn, nhưng Trấn thiên pháp tướng có nhược điểm là uy năng phòng ngự không bằng Bất diệt tịnh bình, trong đại chiến cỡ này thì có thể bị tổn hại đến độ không thể khôi phục, nên gã dùng Động Hư bộ pháp kéo Bất diệt tịnh bình, thần thức trải ra, Linh Lung Thiên tấn công ai là đánh hồi theo.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên liên thủ, không ai ngăn nổi, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt, thỉnh thoảng rải mưa máu, mấy tu sĩ có pháp có thể đột phá hắc sắc thần văn đều bị Linh Lung Thiên chỉ dẫn giết trước.

“A!” Nhiều tu sĩ dốc hết pháp bảo, các loại quang điểm hủy diệt đánh vỡ một phần ba hải đảo.

Có loại bí bảo bức thậm chí Ngụy Tác phải thu Bất diệt tịnh bình sắp nát vụn, toàn lực thi triển Vô thủy kiếm kinh cùng Linh Lung Thiên tiếp lực đón đỡ. Cả hai nhuộm máu, sinh mệnh tinh hoa từ thần mộc thần căn cơ hồ hao kiệt. Nhưng tuyệt đại đa số nhân vật có thể uy hiếp được đều mất mạng.

Những tu sĩ còn lại cảm cố chạy, loạn hết chương pháp. Nửa tuần hương sau, thỉnh không hải đảo lại bình tĩnh, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Âm Lệ Hoa, cả lão đầu Hắc Phong tông đều nhuộm máu đứng trên không. Trừ hai tu sĩ giao hết đồ và Lưu Chân Võ bị Ngụy Tác thì tất cả đều mất mạng. Linh Lung Thiên mất lóe kim quang nhìn quanh, không còn ai dám xuất hiện, dù không hiểu tình hình thì ai tới cũng chết, những tu sĩ đến sau hiểu ngay không thể mơ tới đồ của Ngụy Tác.

“Đơn được để lại cho ngươi.” Ngụy Tác nhét viên đơn được Lưu Chân Võ cầm vào miệng y. Lưu Chân Võ cũng bị ảnh hưởng, có thêm mấy vết thương, đang thoi thóp.

“Ngươi định làm gì! Sư tôn sẽ không tha ngươi!” Lưu Chân Võ vốn cầm Thập toàn kim tiên đơn, tiên cấp liệu thương đơn được, uống vào là sinh cơ khôi phục, găm lên.

“Giao Cổ hoàng đoạt binh thuật và môn bí pháp đoạn tuyệt cảm tri ra. Có khi ta để ngươi thống khoái.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh bảo Lưu Chân Võ.

“Ngươi dám giết ta? Dám bức ta giao vô thượng bí pháp của Hoàng Thiên đạo?” Lưu Chân Võ găm lên, “sư tôn nhất định không tha ngươi.”

“Lại có người tới.” Cùng lúc, Linh Lung Thiên đột nhiên mục quang lóe lên, bảo Ngụy Tác.

“Còn người tới?” Ngụy Tác nhú mày, vận chuyển bí pháp trải thần thức.

“Chỉ một người.” Linh Lung Thiên nhe răng.

“Chỉ một?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, chưa kịp nói gì thì có giọng nói vang lên: “Lưu Chân Võ, đạo hữu này không dám nhưng ta dám.” Người đến tựa hồ nghe được Lưu Chân Võ gầm gào nên nói.

“Là người...!” Giọng nói thập phần ôn hòa, nhưng lọt vào tai Lưu Chân Võ thì y nhột nhột mặt mày như gặp quỷ.

-o0o-

811. Chương 811: Phạt Đà Niết Bàn

Một thanh niên tu sĩ lẳng không lao tới, không hề có linh khí ngưng hình kinh nhân, nhưng mỗi bước đều có không minh liên hoa nở bùng trên hư không trung, trông thập phần thần kì, khí tức thanh tịnh khôn tả.

Thanh niên tu sĩ để tóc ngắn cỡ một tấc, da trắng ngần, có phần vắn nhẽ, khí tức thoát trần, mặc nguyệt bạch sắc tăng bào.

“Phong vân tế hội, núi thấy biển máu, xem ra Ngụy đạo hữu định dĩ sát chứng đạo, thành tựu vô thượng thân thông.” Thanh niên tu sĩ cười tịnh liên tới, mỉm cười với Ngụy Tác.

“Các hạ là?” Thấy đối phương không có vẻ gì động thủ, Ngụy Tác chỉ quan sát rồi hỏi.

Vọng khí thuật pháp gã từng luyện và Thái thượng Vọng khí thuật mới lấy được đều không nhận ra tu vi của thanh niên tu sĩ, thể nội tựa hồ có thanh quang không linh, tạo cho người ta cảm giác hoàn toàn không phải tu sĩ tầm thường.

“Lừa đảo, y là tu sĩ tu xá lợi, nhục thân như túi da, chỉ trọng thương một số khiếu vị mới có thể thật sự trọng thương, không thì dù đánh tan quá nửa thân thể y cũng không ảnh hưởng đến thi pháp.” Linh Lung Thiên bình tĩnh truyền âm cho Ngụy Tác.

“Tu xá lợi?” Ngụy Tác hơi ngần ra. Thanh niên tu sĩ mỉm cười: “Tại hạ Minh Đức, là tu sĩ Công Đức tông.”

“Tu sĩ Công Đức tông?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, nhìn thẳng vào thanh niên tu sĩ, “Nghe nói Công Đức tông có Đề hồ thánh quả, không biết đúng không?”

Gã biết tin mình tại Hóa Thiên giáo đại hội không tiếc vô thượng cường pháp để đổi Đề hồ thánh quả đã lan khắp Vân Linh đại lục, Công Đức tông khẳng định đã biết nên gã nói luôn ra, dù đối phương không chính diện hồi đáp, chưa biết chừng có thể qua thần sắc thay đổi mà nhận ra manh mối.

Thanh niên tu sĩ tất là nhân vật trọng yếu của Công Đức tông, nhân vật cỡ này xuất hiện không khiến gã thấy lạ.

Không biết bao nhiêu lão bất tử bình thường căn bản không lộ diện tại tu đạo giới còn xuất hiện, trận chiến này chưa biết chừng khiến gần nửa lão bất tử của Vân Linh đại lục mất mạng. Ngay cả Đẳng Tiên tông tông chủ cũng tới giao đấu với Tô Thần Huyết, Vương Vô Nhất, đến giờ chưa biết thắng bại thế nào, Công Đức tông có nhân vật trọng yếu đến cũng không lạ.

“Ngụy đạo hữu quả thật thẳng thắn.” Minh Đức hơi ngần ra, rồi mỉm cười đáp: “Không sai, Công Đức tông đích xác có Đề hồ thánh quả.”

“Nếu muốn Đề hồ thánh quả, quý tông muốn điều kiện gì?” Ngụy Tác lại hỏi thẳng.

“Giao y cho tại hạ là được.” Minh Đức mỉm cười, chỉ vào Lưu Chân Võ bị Ngụy Tác chế trụ.

“Nếu người giao ta cho y, sư tôn nhất định không tha cho người!” Lưu Chân Võ run rẩy, rõ ràng sợ hãi.

“Có gì ta không dám.” Ngụy Tác phì cười, “Ta có thể nói là mình không địch nổi y, người bị đối phương cướp. Có trách thì trách người lên đến đây.”

“Ngụy đạo hữu nói hay lắm.” Minh Đức chấp tay mỉm cười, “Giao y cho tại hạ, tại hạ sẽ về Công Đức tông lấy Đề hồ thánh quả.”

“Đừng giao ta, ta sẽ giao ra một môn vô thượng bí pháp!” Lưu Chân Võ run người, nhìn Ngụy Tác kêu lên.

Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên nhìn nhau, phản ứng của Lưu Chân Vô khiến họ lấy làm lạ, Âm Lệ Hoa không hiểu mấy về Công Đức tông, chưa từng nghe nói đến tên của tu sĩ trong Công Đức tông nên không hiểu nguyên nhân.

“Vừa nãy người còn cứng coi lắm, sao giờ lại nhũn ra?” Linh Lung Thiên khinh thị hỏi Lưu Chân Vô, “Sao lại gợn bị gia cho y?”

“Y là một thân truyền đệ tử của Công Đức tông tông chủ, tu luyện bí thuật Phổ độ thần quang có thể biến người ta thành si ngốc cho y điều khiển mà còn mang ân đức!” Lưu Chân Vô kêu to, “Công Đức tông nhờ vào thuật này nhiếp phục nhiều tu sĩ, khiến họ tâm cam tình nguyện dâng lên bí bảo, bí thuật.”

“Nghe điều khiển mà còn mang ơn, thuật pháp này quá độc ác.” Bọn Ngụy Tác thầm hít một hơi lạnh. Có khác gì bị biến thành con rối, ngay cả bí mật và thuật pháp đều dâng lên, còn độc ác hơn thuật pháp luyện thi của Âm Thi tông.

Lưu Chân Vô là chân truyền đại đệ tử của siêu cấp đại tông môn, tuy ngông nghênh cực độ, nhưng có thể thành chân truyền đại đệ tử của Vương Vô Nhất thì tất trải qua vô số khảo nghiệm, bản thân trong quá trình rèn luyện đã như bị tẩy não, cực kỳ trung thành, tông môn chiếm vị trí vô thượng trong lòng, lại biết vô số ẩn bí của Hoàng Thiên đạo, nếu bị tông môn đối địch khổng chế, giao ra mọi bí thì với tu sĩ như y, chết còn dễ chịu hơn. Giao bí pháp cho cừu nhân giết đệ đệ như Ngụy Tác còn hơn bị Công Đức tông khổng chế.

Như lão bất tử Cổ Phù tông có chí bảo đồi được mấy trăm năm thọ nguyên nhưng vẫn đổi Tục thiên tính cho Thiên diệt tuyệt thể của tông môn, tông môn tu sĩ này coi tông môn có ân huệ vô thượng, mọi thứ của mình là do tông môn ban cho, nên lợi ích của tông môn cao hơn tất cả, thậm chí cao hơn tính mạng.

“Chỉ là tin đồn, bí pháp này của Công Đức tông đâu biến đổi phương thành si ngốc mà khiến người ta nhất tâm hướng thiện, bớt đi lệ khí mà thôi.” Minh Đức nghe Lưu Chân Vô kêu gào thì nghiêm túc: “Đệ đệ của các hạ chết thì tại hạ có được nghe, không phải y cậy thế hiếp người, che giấu thân phận đi giết Ngụy đạo hữu thì đâu có sao, các hạ không vì trong lòng đầy ác niệm và lệ khí, không đến đây thì không rơi vào tay Ngụy đạo hữu.”

“Minh đạo hữu, mang Đề hồ thánh quả đến thì tại hạ giao y.” Ngụy Tác mục quang lóe lên.

“A...” Lưu Chân Vô điên cuồng kêu lên, Ngụy Tác vùng tay, y không kêu thanh tiếng nữa.

“Công Đức tông cách đây không biết bao nhiêu vạn dặm, tại hạ về lấy Đề hồ thánh quả rồi quay lại thì không biết có bao nhiêu biến cố.” Minh Đức bảo Ngụy Tác, “Chỉ bằng Ngụy đạo hữu đưa y cùng tại hạ về Công Đức tông?”

“Đưa y cùng các hạ về Công Đức tông, dọc đường sẽ có không biết bao nhiêu biến cố.” Ngụy Tác bình tĩnh lắc đầu.

“Vậy thì đành đấu một trận với Ngụy đạo hữu.” Minh Đức thở dài.

“Không cần màu mè. Nếu Công Đức tông định chiêu lãm mỗ, không có ý thềm muốn đồ của mỗ thì các hạ đã không tới đây, cứ đợi phong ba qua đã rồi tới tìm. Lần này tu sĩ truy sát mỗ phần lớn thuộc Đại Hóa minh, đợi khi mỗ và các tông môn này thành địch nhân thì mới chiêu lãm mỗ sẽ càng có lợi.” Ngụy Tác liếc Minh Đức, nhạt giọng: “Trận này khó tránh.”

Gã vùng tay khiến Lưu Chân Vô nói được, “Giao Cổ hoàng đoạt binh thuật và môn bí pháp đoạn tuyệt lục thức ra, ta sẽ để người thông khoái, không giao cho y.” Ngụy Tác nói.

“Không được, Cổ hoàng đoạt binh thuật và Hoàng Thiên diệt thức nhân cực kỳ trọng yếu với Hoàng Thiên đạo, ta chỉ giao được một môn!” Lưu Chân Vô nghiêng răng.

“Nếu người không giao hai môn, ta đành bàn tiếp với Minh đạo hữu.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh.

“Được! Ta giao cho người!” Lưu Chân Vô cân nhắc rồi nghiêng răng nghiêng lợi đáp ứng. Vô thượng bí pháp Cổ hoàng đoạt binh thuật và Hoàng Thiên diệt thức nhân lọt vào tay Công Đức tông thì Vương Vô Nhất cũng bó tay, Hoàng Thiên đạo như gãy cánh, lọt vào tay tán tu như Ngụy Tác thì Vương Vô Nhất còn có thể đối phó.

“Cổ hoàng đoạt binh thuật!”

“Hoàng Thiên diệt thức nhân!”

Âm Lệ Hoa thập phần kích động, nếu lục bào lão đầu ở ngoài, khẳng định cũng hưng phấn kêu to. Đây là hai môn vô thượng cường pháp, lúc ở Hóa Thiên giáo giao đấu với Ngụy Tác đã thể hiện uy lực kinh nhân.

Lưu Chân Võ lấy ra thuật pháp, ghi kinh văn vào kí sự ngọc phù.

“Ngụy đạo hữu, có thể bắt đầu rồi.”

Minh Đức không cần Lưu Chân Võ ghi thuật pháp, đợi xong xuôi, Ngụy Tác chưa kịp tham ngộ thì y mỉm cười nói.

Thân thể y đột nhiên ẩn vào hư không, vô số bảo quang bùng lên, trong phạm vi mấy nghìn trượng bùng nổ vô số đóa ba la hoa trong suốt, mỗi đóa lớn cỡ sáu, bảy người.

Bảo hoa khắp tầng không, thỉnh không hiện lên chân ngôn khó tưởng tượng nổi.

“Úm.. Ma.. Ni.. Bát.. Mê.. Hồng..”

Chân ngôn như tạo ra pháp vực đặc biệt, sức mạnh thần bí huyền ảo áp đảo tất cả, khiến chân nguyên và đơn khí của Ngụy Tác rung lên kịch liệt, gã gần như không thể khống chế chân nguyên.

Tịnh quang chói lòa hư không đổ vào Ngụy Tác, như một tiểu thế giới mới tinh đang hình thành.

Khí tức đáng sợ như muốn tịnh hóa tất cả.

Đó là sức mạnh không thuộc về Kim đơn tu sĩ.

“Phật đà tịnh thổ! Y cũng được thần huyền đại năng trợ lực thần uy!” Linh Lung Thiên bùng lên hô quang chặn trước Ngụy Tác. “Phù!” Nó học máu.

“Chân thân của y trong đóa bảo hoa cách bên trái người một nghìn ba trăm trượng, đánh vỡ thần đài mới có thể uy hiếp!” Linh Lung Thiên vẫn cố truyền âm.

Không thể chống nổi!

Tuy Linh Lung Thiên chặn được uy năng, nhưng Phật đà tịnh thổ của Minh Đức có sức mạnh pháp vực đặc biệt khiến chân nguyên của gã không thể lưu động bình thường. Đây là do chân nguyên không đủ! Phật đà tịnh thổ thì khi chân nguyên không đạt mức nhất định thì không thể trả đòn!

Không hề ngần ngại, Ngụy Tác cố dồn chân nguyên và thần niệm, lấy Tiên vương thần tinh ra nuốt, khí tức liên rung lên.

“A!”

Linh Lung Thiên vắng ngược đi.

Trần thiên pháp tướng cũng không kịp kích phát, Ngụy Tác nuốt Tiên vương thần tinh đoạn thi triển Tiềm long thổ châu quyết!

-o0o-

812. Chương 812: Giao Dịch Để Giết Sư Huynh

Phật đà tịnh thổ như tự sáng tạo nhất phương thế giới trấn áp xuống, tự có đại đạo pháp tắc.

Một dải sáng chói lòa rực lên trước mặt Ngụy Tác.

Minh Đức mượn vô thượng uy năng của thần huyền đại năng còn Ngụy Tác nhờ vào Tiên vương thần tinh đề thăng chiến lực, như dốc hết toàn thân tu vi và kim đơn cùng lúc!

Ngụy Tác lúc trước không động dụng Tiên vương thần tinh vì vật này đoạt thiên địa tạo hóa, đem ra đối địch sẽ khiến linh lực kinh nhân trong thần tinh hòa vào chân nguyên, tương đương với tổn hao chí bảo, gã chỉ định dùng vào tu luyện, đề thăng tu vi, thậm chí dùng trong lúc đột phá thần huyền.

Hiệp thời sử dụng để thi triển Tiềm long thổ châu quyết thời, linh khí trong thần tinh được dẫn ra, dồn vào uy năng đòn đánh.

Với tu vi của gã thi triển Tiềm long thổ châu quyết, như dốc uy lực kim đơn nổ tung và toàn thân tu vi nên khó tưởng tượng nổi, cộng thêm Tiên vương thần tinh thì đòn này đẩy lên thần văn phát quang, tự nhiên hóa sinh ra đại đạo pháp tắc kỳ diệu.

Phật đà tịnh thổ và Tiềm long thổ châu quyết có ảo nghĩa khác hẳn, một đạo hàm chứa linh ngộ của thần huyền đại năng đối với thiên địa nguyên khí, một đạo là sức mạnh thuần túy như sinh thành nguyên khí mới, tựa hồ định dần tan nhất phương thiên địa, hai loại kinh thiên chi lực va nhau trong tích tắc.

Tích tắc giao thủ này, ngay cả Ngụy Tác và Minh Đức cũng không biết ai sẽ thắng lợi.

“Cách cách!”

Nhất phương tịnh thổ phá toái, mưa hoa vô biên trút xuống lấp lánh, vô tận thần quang rải ra.

Tịnh quang tan vỡ xung kích vào Ngụy Tác, thân thể gã như bị cự sơn va phải, xương ngực cơ hồ gãy hết, hộc máu rơi xuống.

Mi tâm Minh Đức lóe lên, một viên xá lợi phát ra khí tức hoàn toàn không phải đẳng cấp của y bay ra, chặn đứng mọi quang hoa, nhưng xá lợi tử cũng uy năng hao tận, tan ra thành quang ảnh. Đằng sau xá lợi tử, trong mi tâm Minh Đức tựa hồ còn một viên thanh sắc xá lợi tử. Viên này có khí tức tương hợp với Minh Đức, là bản nguyên của y, hiện cũng quang hoa ảm đạm, tựa hồ kích phát viên trước đã hao tận chân nguyên.

“Để ta đến cạnh y!” Cùng lúc, Linh Lung Thiên rống lên với Âm Lệ Hoa.

Một đạo lục sắc quang diễm đánh lên Linh Lung Thiên, nó không kích phát hôi quang, tử quang lấp lóe, dựa vào nhục thân chống chọi mà bắn đến cạnh Minh Đức.

“Phù!” Linh Lung Thiên phun máu.

“A!” Minh Đức hãi hùng, hôi quang của nó khiến linh quang của y tắt hết, máu của nó rải lên pháp y.

“Chát!” Cơ hồ đồng thời, Linh Lung Thiên gõ vào trán Minh Đức.

“A!” Minh Đức kêu lên thê thảm, xương trán vỡ nát, như chỉ còn lại nửa cái đầu.

Nếu đổi lại là tu sĩ tầm tường, đầu bị trọng thương như thế tất đã chết nhưng không hiểu Minh Đức tu luyện thuật pháp gì mà sinh cơ không hề trực tiếp đoạn tuyệt.

Ngụy Tác, Linh Lung Thiên và Minh Đức đều trọng thương, toàn thân đầy máu, không thể phá thêm dù một đòn.

Minh Đức đưa vào tông môn, mượn uy năng của thần huyền đại năng còn Ngụy Tác có Linh Lung Thiên tương trợ, hai bên lưỡng bại câu thương.

Vù!

Âm Lệ Hoa gượng thôi động Tà vương minh hạp, giờ cũng thụ thương không nhẹ, sau mấy phen kịch chiến, chỉ nguyên khí chấn động cũng khiến thể nội kinh mạch tổn thương.

“Trận này tại hạ chịu thua, đừng giết tại hạ, tại hạ giúp các vị lấy Đề hồ thánh quả!”

Âm Lệ Hoa tối đa chỉ dùng sử Tà vương minh hạp phát động thêm một, hai đòn nhưng Minh Đức lại nói thể, Âm Lệ Hoa bình thường vốn tu vi hoàn toàn không sánh được với Minh Đức và bọn Ngụy Tác lại thành nhân vật quan trọng nhất.

“Đừng giết y!” Ngụy Tác đang rơi xuống, miễn cưỡng lên tiếng.

Âm Lệ Hoa không thôi động Tà vương minh hạnh, dùng chân nguyên cuốn lấy Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Minh Đức.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên liên tục ho ra máu, đầu Minh Đức lồm vào quá nửa nhưng có thanh quang hộ thân, dù thể trọng vẫn rất thê thảm.

Âm Lệ Hoa lấy Huyết tinh thạch nhỏ được dịch, đồng thời lấy thêm linh đơn cứu Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Nạp bảo nang của tại hạ có Tịnh thủy thiên sa, là thủy độn pháp bảo che giấu khí tức, chúng ta đi mau. Nếu thêm một lão bất tử đến thì chúng ta khó thoát.” Thân thể Minh Đức đã băng lãnh, sinh mệnh chỉ hỏa tựa hồ tụ tập trên đầu, nhưng giọng y thấp phần lãnh tĩnh.

“Lệ Hoa, nghe lời y.” Ngụy Tác thập phần trấn định, đoạn hỏi Linh Lung Thiên, “Cương nha muội, người thế nào?”

“Còn may, chưa chết được nhưng phải mười bảy, mười tám ngày mới ổn.” Linh Lung Thiên hữu khí vô lực đáp.

Một lớp sa mỏng như cánh ve được Âm Lệ Hoa lấy từ nạp bảo nang của Minh Đức ra rồi kích phát, nàng ta và bọn Ngụy Tác chìm xuống Chập Khí hải.

Tịnh thủy thiên sa như hòa làm một với nước biển, lặn xuống hơn nghìn trượng mà không trở ngại, rõ ràng là một món chí bảo hiếm có.

“Không ngờ tại hạ dùng một viên phật đà xá lợi kích phát tịnh thổ mà vẫn bại. Không hổ là tu sĩ giết cả thần huyền đại năng.” Lặn xuống nghìn trượng, rời khỏi hải đảo, Minh Đức nhẹ lòng, thở dài.

Khẩu khí và tâm trạng của y rất lạ, không phải đối đầu đả tử của Ngụy Tác mà như bằng hữu đang trò chuyện.

“Người này tựa hồ không phải nhân tộc tu sĩ, cũng không phải yêu thú, lẽ nào là hậu duệ của viễn cổ yêu vương?” Minh Đức lại nói, rõ ràng nhắc đến Linh Lung Thiên.

“Sao hả? Công Đức tông có ghi chép về hậu duệ yêu vương?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, gã nghe lục bào lão đầu nói, viễn cổ hóa hình yêu tu được một số điển tịch gọi là yêu vương.

“Có ghi nhưng tương truyền viễn cổ yêu vương đều cao cao tại thượng, dù xuất hiện ở tu đạo giới cũng hóa thân hành tẩu. Theo gì chép, viễn cổ yêu tu đã diệt tuyệt, không ngờ còn thấy được hậu duệ yêu vương đi cùng Ngụy đạo hữu.” Minh Đức hiểu ý nên kinh thán.

“Đề hồ thánh quả, các hạ giúp bọn mõ lấy bằng cách nào?” Ngụy Tác điều tức, hỏi thẳng câu chính yếu, tuy xương ngực đã gãy, nội phủ trọng thương, sinh mệnh tinh hoa của thần mộc thần căn gần khô kiệt, nhưng sinh cơ của gã ngang với cửu cấp yêu thú, thoáng sau khí huyết và chân nguyên đã khẽ lưu động. Gã biết Đề hồ thánh quả tại Công Đức tông cũng là chí bảo, dù thân phận như Minh Đức vị tất lấy được.

“Đề hồ thánh quả ở Thất bảo mật địa của bản tông. Thất bảo mật địa là chỗ tu luyện của một đại năng Công Đức tông nghìn năm trước, có ghi vô thượng thuật pháp, tương truyền còn có những bảo vật ẩn thể mà đệ tử có duyên mới lấy được, bình thường đều bị phong tỏa.” Minh Đức nói nghiêm túc, “Nhưng hơn tháng nữa, Công Đức tông có thiên âm thánh pháp hàng năm, sẽ có cơ hội vào đó.”

“Thiên âm thánh pháp?” Ngụy Tác lại hỏi. Minh Đức nói Đề hồ thánh quả tại Công Đức tông Thất bảo mật địa, giống hệt tin gã lấy được tại Hóa Thiên giáo đại hội.

“Đại năng xưa kia tu hành tại Thất bảo mật địa có tu vi Thần huyền ngũ trọng diên phong, thiếu một chút là đạt tới chân tiên, trước khi tọa hóa có để lại truyền pháp mộc ngư, trông tầm thường nhưng mỗi năm lại phát ra thiên âm, nghìn năm nay, đệ tử Công Đức tông hữu duyên đều qua đó nghe được thuật pháp cùng công pháp. Hiện tại một môn vô thượng cường pháp của Công Đức tông cũng từ đó mà có.” Minh Đức giải thích.

“Đó đều là bí ẩn của Công Đức tông, các hạ không hề do nói ra thì chắc đã cân nhắc.” Ngụy Tác liếc Minh Đức: “Thật ra các hạ có dụng ý gì?”

“Tại hạ sẽ toàn lực giúp các hạ lấy Đề hồ thánh quả, ít nhất cũng giúp các hạ vào được Thất bảo mật địa.” Thanh sắc huỳnh quang trên đầu Minh Đức lóe lên, tựa hồ đã khôi phục không ít nên nói: “Các hạ giết Minh Ninh giúp mỗ.”

“Minh Ninh là ai?” Ngụy Tác hỏi.

“Là một sư huynh của tại hạ, sắp cùng tranh đoạt vị trí kế thừa hạ nhiệm tông chủ. Ai đánh bại đối phương, là được Công đức kim điển truyền thừa, tu thành đỉnh cấp bí pháp của Công Đức tông.” Minh Đức nói.

“Nhờ mỗ giết hộ sư huynh, các hạ quả thật tim đen.” Ngụy Tác bật cười lạnh.

“Tim y còn đen hơn tại hạ, đến Công Đức tông là các hạ sẽ biết, Công Đức tông mà truyền thừa cho y chi bằng cho tại hạ.” Minh Đức thản nhiên nhạt giọng.

“Các hạ định trát vàng lên mắt?” Ngụy Tác hầm hừ.

“Một câu thôi là các hạ sẽ hiểu.” Minh Đức bảo Ngụy Tác: “Tu sĩ định lợi dụng uy năng của Thiên khung do y tìm về. Mỗ dù thế nào cũng không dám động đến uy năng của Thiên khung, các hạ cũng biết, Thiên khung mà vỡ thì đối với các đại tông môn đủ năng lực giữ mình thì có thêm nguồn lợi càng kinh nhân, nhưng đối với tuyệt đại đa số tu sĩ thì là đại kiếp nạn, sẽ có không biết bao nhiêu tu sĩ mất mạng. Lợi dụng uy năng của Thiên khung là việc y cực lực ủng hộ.”

“Các vị lấy được điển tịch lợi dụng Thiên khung ở Đạo Huyền điện?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Âm Lệ Hoa nhìn nhau, “Công Đức tông đã tính trước việc có vết nứt Thiên khung?”

“Kẻ đó có một môn bí thuật, đại khái dám chắc dù lợi dụng không xong thì vết nứt Thiên khung sẽ chỉ không ảnh hưởng đến tu sĩ thi pháp. Không thế thì sư tôn và các thái thượng trưởng lão đã không động lòng, vọng động Thiên khung rất có thể lệnh khiến họ mất mạng nhưng đảm bảo vô sự thì khác đấy.” Minh Đức nói.

“Y là ai?” Ngụy Tác hỏi Minh Đức: “Các hạ cực lực không tán đồng thì vì sao không giết y đi hoặc ngầm câu kết với thần huyền đại năng giết Minh Ninh, mỗ nghĩ Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất không ngại ngần gì giết một tu sĩ có thể sẽ thành Công Đức tông chân truyền đại đệ tử.”

-o0o-

813. Chương 813: Tù Tâm Ảo Hóa Quyết

“Y thập phần thần bí, tại hạ không biết lai lịch.” Minh Đức đáp: “Minh Ninh luôn tu luyện ở sơn môn Công Đức tông. Tại hạ biết một đạo thuật pháp giúp các hạ thay đổi, sơn môn Công Đức tông có cấm chế Pháp liên tịnh quang cảm ứng được thần huyền đại năng, nên dù tại hạ có ý đó cũng không thể đưa Tô Thần Huyết hoặc Vương Vô Nhất vào trong sơn môn giết Minh Ninh.”

“Tức là các hạ thấy mỗ giết được Minh Ninh?” Ngụy Tác không đi sâu vào vấn đề vụn vặt mà hỏi.

“Không thành vấn đề.” Minh Đức biết đã xong nên đáp thập phần giản đơn.

“Mỗ giết người trong sơn môn Công Đức tông, giết xong thì chạy bằng cách nào?” Ngụy Tác nheo mắt hỏi Minh Đức. Hợp tác với một người cơ hồ giết mình, song phương còn thập phần thành ý, ngay cả người từng trải sóng gió như gã cũng thấy cổ quái.

“Tại hạ sẽ chuẩn bị một món pháp khí vượt hư không, truyền tống các hạ đi trong tích tắc. Có cơ hội thì sẽ để khi các hạ đấu với y, sư tôn cùng các thái thượng trưởng lão đều vắng mặt.” Minh Đức bảo Ngụy Tác.

“Lừa đảo, y vừa đến giết ngươi, không thể tin được, đừng có mờ mắt vì lợi mà bị y độ hóa.” Linh Lung Thiên hầm hừ, đòn ban nãy của Minh Đức khiến nó khó chịu nên nó không có hảo cảm.

Ngụy Tác gật đầu, hỏi Minh Đức, “Làm cách nào mỗ tin được các hạ?”

“Tại hạ có một bí thuật, vốn để phối hợp với Phổ độ thần quang, chỉ cần tại hạ mở tâm thần, các hạ thi triển thuật này thì nếu tại hạ hai lòng tất mất mạng.” Minh Đức bình tĩnh nói, “Các hạ xem qua bí thuật là sẽ yên tâm.”

“Yên tâm hay không là một việc, đồng ý hay không là việc khác.” Ngụy Tác bình tĩnh nói.

“Tại hạ hiểu.” Minh Đức cười khổ: “Nhưng các hạ cũng biết giết Minh Ninh sẽ có lợi thế nào, tại hạ biết với thần thông của các hạ, Đại Hóa minh vị tất hạn chế được, nhưng Công Đức tông đối địch với Đại Hóa minh, dù không lợi dụng được uy năng của Thiên khung, thì cứ làm nứt mấy vết Thiên khung ở các thành trì Đại Hóa minh, Âm Thi tông khẳng định chịu thiệt. Thêm một bằng văn hơn thêm một địch nhân, có tại hạ thì tỷ lệ các hạ lấy được Đề hồ thánh quả cao hơn nhiều. Lần này các hạ giết gần ấy đại nhân vật, sẽ khiến thiên hạ dậy sóng, dù các hạ không phải người Đại Hóa minh thì để đề phòng xuất hiện đại năng uy hiếp đến tông môn, Công Đức tông sẽ không đời nào để Đề hồ thánh quả lưu truyền ra. Tại hạ còn truyền cho các hạ một đạo bí pháp thay đổi hình dạng, khí tức. Môn bí pháp này, hai năm trước tại hạ ngộ ra từ thiên âm thánh pháp, tông môn không biết, thậm chí Thần huyền tu sĩ cũng không nhận ra, sau này khẳng định thập phần hữu dụng với các hạ, coi như đó là bồi thường việc ban đầu đã coi các hạ là tu sĩ đối địch.”

“Người tin y? Không sợ y giả trò?” Linh Lung Thiên nhẹ nhàng hỏi Minh Đức, “Ta thấy cách nói của người vẫn đề.”

“Với thần thông của người không thể bị y triệt để khống chế. Người nghe lời như thế tất y phải có gì đó hơn người.” Minh Đức bảo Linh Lung Thiên: “Ta luyện Đại viên tuệ quang của Công Đức tông, nếu y giả trò thì ta sẽ thiêu đốt nhục thân và xá lợi.”

“Ta liều mạng vì y chứ không muốn mình xong đời.” Linh Lung Thiên trợn tròn trắng.

“Để mỗ hạ cấm chế rồi các hạ nói về kế hoạch, sau đó mỗ sẽ quyết định.” Ngụy Tác bỏ qua Linh Lung Thiên, hơi trầm ngâm bảo.

“Tại hạ sẽ để các hạ thay thế thân phận đệ tử của một sư thúc, đệ tử đó trông coi được viên, ba mươi năm nay chưa từng sai sót, theo môn quy Công Đức tông thì có tư cách vào Thất bảo mật địa nghe thiên âm thánh pháp. Nghe thiên âm là khi Đề hồ thánh quả không được chú ý nhất, các hạ có thể thừa cơ lẻn vào xem hái có được Đề hồ thánh quả hay không...”

“Tại mật địa, chưa cần biết mỗ có vào được chỗ có Đề hồ thánh quả sinh trưởng hay không, dù mỗ lấy được Đề hồ thánh quả thì bị phát hiện Đề hồ thánh quả không còn, tất sẽ bị tra ra.” Ngụy Tác trầm ngâm.

“Thất bảo mật địa rất rộng, đầy phát quang kỳ dị, nếu tạo thành hỗn loạn thì chưa hẳn không có cơ hội.” Minh Đức nhún mày, trầm tư.

“Có thể đưa nó vào mà không bị phát giác chăng?” Ngụy Tác chỉ vào Linh Lung Thiên. Linh Lung Thiên là nhân tuyển để phá giải cấm chế, càn khôn căn Nguyên thủy thần mộc của Hóa Thiên giáo còn lấy được thì đưa nó vào, tỷ lệ thành công sẽ rất lớn.

“Lừa đảo, dùng kéo ta xuống nước, lần này ta gãy không biết bao nhiêu khúc xương, định lấy mạng ta hả.” Linh Lung Thiên kêu lên.

“Chả phải người có không ít lợi ích hả.” Ngụy Tác truyền âm cho Linh Lung Thiên, “Người lên cất không ít pháp bảo tinh kim đâu.”

Linh Lung Thiên đốn thời trợn tròn trắng, không nói gì.

“Nó mà dùng được thuật pháp đó thì có thể vào. Nếu không thì cùng lắm chỉ đưa được vào tông môn, khi có thiên âm thánh pháp, sư tôn và các thái thượng trưởng lão sẽ tới, muốn đưa nó vào Thất bảo mật địa là bất khả thi.” Minh Đức nhìn Linh Lung Thiên.

“Để giết Minh Ninh thì kế hoạch thế nào?” Chuyện đó Ngụy Tác chấp nhận được, nếu cấm chế Thất bảo cấm địa không hơn chỗ Bắc Mang đại để dưỡng thương thì bình thường mà có cơ hội, Linh Lung Thiên sẽ vào được. Không cần đến lúc lắng nghe thiên âm mà khi có cơ hội, chẳng hạn khi thần huyền đại năng Công Đức tông không ở tông môn thì lên động thủ.

“Hơn tháng sau, Thất bảo cấm địa mở chưa lâu sẽ có tỷ thí giữa các phong, phổ thông đệ tử có thể khiêu chiến nội môn đệ tử, nội môn đệ tử khiêu chiến chân truyền đệ tử, nếu phổ thông đệ tử đánh bại nội môn đệ tử thì sẽ tấn thăng thành nội môn đệ tử, nội môn đệ tử đánh bại chân truyền đệ tử thì sẽ thăng cấp, tập luyện thuật pháp cao hơn.” Minh Đức bảo Ngụy Tác: “Tỷ thí này dài hai ngày, ngày thứ hai thì sư tôn đã

hẹn tới Đẳng Tiên tông bàn việc, hôm đó các hạ cứ khiêu chiến Minh Ninh, giết y rồi kích phát pháp khí được chuẩn bị trước.”

“Kế hoạch này chỉ tích tắc là nói ra, rõ ràng các hạ đã tính trước, không ai biết chứ?” Ngụy Tác hoài nghi nhìn Minh Đức. Ngón tay gã sáng lên quang hoa, án theo thuật pháp của Đông Hoang tông này, Minh Đức tựa hồ không nói dối, nhưng với đẳng cấp của y thù thuật pháp này không thể tin chắc.

“Thật không dám giấu, lúc nghe các hạ giết Thiên Kiếm tông thần huyền đại năng ở ngoài Mi Sơn thành thì đã định tới tìm, nhưng sau đó nghe nói tại Hóa Thiên giáo đại hội, các hạ và Lưu Chân Võ lưỡng bại câu thương, thọ nguyên sắp hao tận, thì tại hạ mới tới.” Minh Đức không giấu Ngụy Tác: “Tại hạ tưởng các hạ đã cùng đường, đánh bại các hạ cướp đồ thì đối phó Minh Ninh không thành vấn đề, không ngờ các hạ và đồng bạn thần thông như thế, không chỉ đánh bại tại hạ mà còn phá một món bí bảo, nên tại hạ nhắc lại việc này.”

“Các hạ ngưng hai bí thuật ra. Đúng thì tại hạ đồng ý hợp tác.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm. Lần này tuy giết vô số nhân vật có trọng lượng, còn chưa kiếm kê chiến lợi phẩm nhưng tất lợi lộc kinh thiên. Có điều giết nhiều thế sẽ tạo thành chấn động, không biết hậu quả thế nào, đối với gã thì nhanh chóng đề thăng tu vi mới là việc nên làm. Minh Đức đưa ra điều kiện đáng để liệu.

Minh Đức chớp mắt bắn ra thanh sắc huỳnh quang, ngưng thành hai thiên điển tịch.

“Vô ngã quy y... Tùy tâm ảo hóa quyết...”

Ngụy Tác móc ki sự ngọc phù ra ghi lại.

Hai thiên điển tịch này, một là Vô ngã quy y là sau khi đối phương mở rộng tâm thần thì tương đương với hoàn toàn thành kính nhận chủ, người thi pháp muốn là có thể diệt cả hình thần.

Còn lại là Tùy tâm ảo hóa quyết, bí pháp cực kỳ kinh nhân, giống như Cải thiên hoán địa đại pháp, thậm chí khi động thủ kịch liệt thì chân nguyên và linh khí cũng không bị lộ, cùng lắm chỉ để đối phương nhận ra tu vi chân thực.

Linh ngộ Tùy tâm ảo hóa quyết đoạn Ngụy Tác điều tức rồi trực tiếp thi triển.

Hà quang bảy màu lóe lên, Ngụy Tác biến thành một Âm Lệ Hoa, khí tức và dung mạo y hết, chỉ có pháp y không đổi.

“...” Linh Lung Thiên trợn tròn trắng tắt tiếng. Âm Lệ Hoa vừa chấn động vừa buồn cười.

“Cương nha muối, nhận ra không?” Giọng Ngụy Tác cơ hồ y hết Âm Lệ Hoa.

“Vớ vẩn chết mất.” Linh Lung Thiên tắt tiếng, bất quá nó càng không biết nói gì vì không nhận ra sơ hở, mọi thứ của Ngụy Tác hoàn toàn y hết Âm Lệ Hoa.

“Được, để mỡ hạ cầm chế thì chúng ta hợp tác.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, hà quang lóe lên, khôi phục bản lai diện mục. Bí pháp này cả Linh Lung Thiên cũng không nhận ra thì đúng là vô thượng bí pháp về dịch dung.

“Để tại hạ đưa pháp khí vượt hư không, truyền tống được các hạ đi, các hạ xác nhận là đúng thì khi sắp giết Minh Ninh, tại hạ sẽ giải khai thuật này, được chăng?” Minh Đức gật đầu, bảo Ngụy Tác.

“Được!” Ngụy Tác gật đầu. Minh Đức đưa ra yêu cầu có lợi nhất lại ít nguy hiểm nhất, gã không đời nào cự tuyệt.

“Các hạ định xử trí y thế nào?” Minh Đức mở thần thức cho Ngụy Tác hạ cầm chế, đoạn chỉ vào Lưu Chân Võ bị Âm Lệ Hoa chế trụ.

-o0o-

814. Chương 814: Pháp Tắc Tàn Khốc

“Mỡ định để y thống khoái.” Ngụy Tác bình tĩnh nhìn Lưu Chân Võ nói.

Lưu Chân Võ đã thụ trọng thương, ban này Ngụy Tác và Minh Đức kinh thiên đổi quyết, y bị uy năng và phải, giờ sinh cơ chưa đoạn tuyệt, nhưng thị hôn mê bất tỉnh.

“Thế nội y chưa biết chừng có cấm chế bí mật của Hoàng Thiên đạo, giết đi thì tu sĩ Hoàng Thiên đạo có thể biết được phương vị của chúng ta, e rằng khó thoát được.” Minh Đức đề tỉnh đạmhúco.

“Đích xác hơi phiền.” Ngụy Tác nhìn Linh Lung Thiên, “Cương nha muội có cách gì không?”

“Cứu người mới khó chứ giết thì dễ.” Linh Lung Thiên hầm hừ, nhét Lưu Chân Võ vào tay áo.

“Thế là được? Cương nha muội, pháp của người trong đại chiến như thế mà không hề tổn hủy, cả thần huyền đại năng cũng không nhận ra trong đó có không gian khác thì có thần diệu gì?” Ngụy Tác càng lúc càng thấy pháp y của nó không phải thị phạm phẩm. Linh Lung Thiên bị Minh Đức nhận ra thân phận, liền thu Bắc Mang hóa hình phù, bạch sắc pháp y tuy dính máu nhưng trừ khí tức cổ kính thì không hề phá tổn.

Linh Lung Thiên bĩu môi: “Đây là bí mật riêng, người không có quyền biết.”

“Theo điển tịch, thượng cổ yêu vương đều là kinh thiên đại năng, hôm nay gặp quả nhiên bất phạm.” Minh Đức mắt lóe thanh quang, dùng bí pháp tra xét Linh Lung Thiên, nhưng không thấy bạch sắc pháp y của nó khác thường nên lắc đầu.

“Người đừng có lắc đầu, lắc nhiều thành kẻ ngốc đấy.” Linh Lung Thiên bĩu môi.

Minh Đức ngẩn ra rồi bật cười, “Yên tâm, chỉ mấy ngày là đầu tại hạ sẽ khôi phục, không thành ngớ ngẩn đâu.”

“Thái độ của người khá hơn tên gian thương nhiều.” Linh Lung Thiên có vẻ vừa ý rồi nhìn Ngụy Tác, hầm hừ.

“Gian thương?” Minh Đức ngẩn ra, quan hệ giữa Linh Lung Thiên và Ngụy Tác khiến y thấy thú vị.

Ngụy Tác không tranh cãi với Linh Lung Thiên, gã đã lộ trọng bảo nên lấy hết các thi thể tông chủ và lão bắt tử ra để Linh Lung Thiên và Âm Lệ Hoa kiểm kê chiến lợi phẩm.

Cùng lúc, gã ngẫm lĩnh ngộ kinh văn Cổ hoàng đoạt binh thuật và Hoàng Thiên diệt thức nhân.

“Đây là Khôn Nguyên cốc song lão...”

“Đây là Sơn Hải tông tông chủ...”

“Đây là tông chủ đời trước của Đại nhược lãng hư...”

“Đây là Thiên Chiếu tông thái thượng trưởng lão...”

...

Minh Đức tuy biết lần vây giết Ngụy Tác này e rằng quá nửa số danh túc, lão bắt tử của Vân Linh đại lục mất mạng nhưng khi thân phận chân chính và đồ của họ được kiểm kê thì y cũng không nén được chấn động.

Đến một phần ba là đương đại tông chủ, một phần ba là các lão bắt tử mất tích nhiều năm, tu đạo giới tương đã chết rồi.

Nhân vật cỡ này, bình thường chết một thời cũng chấn động, không tính toán bị diệt lúc trước, đã được kiểm kê thu hoạch, toán sau này cũng tới hơn ba mươi tu sĩ.

Cộng lại gần bảy mươi Kim đơn đại tu sĩ nhân vì đánh giá nhằm thực lực và trạng thái của Ngụy Tác mà mất mạng.

Theo quan điểm của mọi tu sĩ Vân Linh đại lục, cộng hết số lượng Kim đơn tu sĩ ở các thành trì Thiên Huyền đại lục bắc bộ lại cũng không đủ như thế nhưng vì có không ít tu sĩ đại lục khác, tán tu bên ngoài Thiên khung, thậm chí nhiều lão bắt tử tưởng đã chết có mặt nên số lượng Kim đơn đại tu sĩ bị giết mới nhiều thế.

Ba toán tu sĩ bị Ngụy Tác giết đều có căn cơ ở Vân Linh đại lục nên không mang theo nhiều nhưng những tu sĩ đến sau và toán đi cùng Thiên La chân nhân, cả các nhân vật độc lai độc vãng, ẩn thân mãi mới xuất thủ.

Toán tu sĩ sau có nhiều đồ hơn toán trước không biết bao nhiêu lần.

“Linh nguyên tiên thảo... Hóa hư quả... Chân hồng tiên đơn...”

Chỉ linh dược và linh đơn dễ thăng thọ nguyên đã hơn mười loại, cộng với lúc trước là đủ bổ sung thiệt hại cho Ngụy Tác.

“Đại hóa đạo đơn... Tiên thiên luyện khí đơn... Đại đạo phi thăng đơn... Lưu ly linh nguyên đơn... Câu ly thần tiên... Thiên quỳ mộc oản... Tiên cơ ngọc...”

Trừ linh dược và linh đơn dễ thăng thọ nguyên thì số lượng đơn dược địa cấp trở lên để dễ thăng tu vi và pháp bảo thập phần kinh nhân, thủy hệ yêu đơn thất cấp trở lên có tới bốn viên, ngay cả chỉ bảo nhiều tu sĩ giao dịch tại Hóa Thiên đại hội cũng lọt vào tay Ngụy Tác.

“Quảng Pháp thiên cung và Tử Dương tông cơ hồ chết sạch đại tu sĩ...”

“Ngần ấy bảo vật, như lấy được một bảo khối kinh thiên...”

Thấy rõ các lão bất tử Quảng Pháp thiên cung và Tử Dương tông thì Minh Đức thở dài suốt, hai phái này dốc gần như hết đại tu sĩ tận nhưng chết sạch, tông môn không còn nhân vật nào đáng kể.

Hồi sắc hủ mộc, một cây đoản côn lấp lánh ngân quang... có những thứ khí tức bất phàm nhưng không nhả ra tác dụng nên được Linh Lung Thiên thu lại.

Những thứ này không do thượng cổ đại năng luyện chế thì có ít nhiều dấu vết của đại năng, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên định lúc vắng Minh sẽ nghiên cứu kỹ.

“Minh Đức đạo hữu, cần bao nhiêu ngày mới khôi phục như cũ?” Kiểm kê xong, Âm Lệ Hoa hỏi Minh Đức đang thở dài.

Minh Đức lấy một viên đơn dược ra uống, vàng trán lôm vào đã khôi phục không ít, những thứ của y, Ngụy Tác không động đến.

“Chừng mười ngày.” Minh Đức đáp.

“Phu quân, chi bằng chúng ta đến chỗ của hai con Bàn cổ cự chấp lấy yêu đơn, tuy nhiên tu vi của đệ tạm thời không thể khôi phục, nhưng với chúng ta và Minh Đức, sẵn hai con Bàn cổ cự chấp không khó.” Âm Lệ Hoa truyền âm vào tai Ngụy Tác, “Lấy được ngần ấy cao giai thủy hệ yêu đơn và linh đơn dễ thăng tu vi, dù không lấy được Đề hồ thánh quả, cộng thêm hai viên Bàn cổ cự chấp yêu đơn, chưa biết chừng đệ sẽ đột phá đến Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ, thậm chí diên phong!”

“Linh Lung Thiên có lẽ chưa lộ thân phận, lộ thì không biết hậu quả thế nào, Tô Thần Huyết mà phát hiện chúng ta lên lấy thần căn Nguyên thủy thần mộc, không đối phó chúng ta đã đành, nổi giận mà đối phó chúng ta, Âm Thi tông sẽ thay đổi mặt, để an toàn thì chúng ta nên về mau, truyền Tỳ tâm ảo hóa quyết cho bọn Cơ Nhã, thậm chí rút những vật trọng yếu khỏi Âm Thi tông.” Ngụy Tác truyền âm cho Âm Lệ Hoa, “Nếu thời gian cho phép, khi mọi người an toàn, ta và Linh Lung Thiên sẽ cùng Minh Đức vào Chấp Khí hải, lấy hai viên yêu đơn.”

Tỳ tâm ảo hóa quyết đối với bọn Ngụy Tác đích xác sánh với Liệt khuyết tàn nguyệt.

Thuật pháp này có thể giữ cho bọn Cơ Nhã an toàn, khiến gã không còn lo lắng. Lần này gã như lại lấy được bảo tàng, có đủ nguồn để bọn Cơ Nhã tăng tiến tu vi.

Không hiểu tình hình của Lý Tả Ý và kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt thế nào, gã lấy được không ít đơn dược dễ thăng thọ nguyên nên sẽ để cơ y một ít.

Đối với việc Ngụy Tác cần về Âm Thi tông, Minh Đức không hề hà dị nghị, pháp y của Linh Lung Thiên khiến y cực kỳ kinh thần, tựa hồ là một hư không phong bế, không phải bị cấm chế phong ấn, vật cho vào đó như thả lên hư không, căn bản không bị ngoại giới cấm tri được. Cộng thêm Tỳ tâm ảo hóa quyết, họ

có thể không để lộ hành tung mà về đến được Âm Thi tông, chỉ cần đến kỳ hạn mà tới được Công Đức tông là xong, trong thời gian đó Ngụy Tác làm gì cũng không sao. Theo kế hoạch của Âm Lệ Hoa, để an toàn, nàng ta giao tin tức và Tùy tâm ảo hóa quyết cho đệ tử bí mật của Âm Thi tông ở ngoại thành rồi dùng thủ đoạn bí mật cho bọn Cơ Nhã biết trước khi gặp mặt, tránh bị bám theo.

“Minh Đức sư đệ ở đâu? Vì huynh lo quá...”

Trong khi bọn Ngụy Tác từ Chập Khí hải đi về Hải Tiên thành, chưa được nghìn dặm thì giọng nói sang sảng từ phá trên vọng xuống.

“Là...?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Âm Lệ Hoa khẩn trương nhìn Minh Đức, người này tu vi bất phàm, với tình hình của bọn Ngụy Tác hiện tại vị tất đủ ứng phó.

“Y là Minh Ninh sư huynh, không ngờ cũng đến đây, chắc thấy tại hạ rồi Công Đức tông, y đến đối phó tại hạ, thuận tiện đoạt bảo vật.” Minh Đức tiếc rẻ nhìn Ngụy Tác: “Tiếc là hiện tại thương thể chúng ta chưa lành, không thì cứ giết y luôn.”

“Minh Ninh?” Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên nhìn nhau.

“Không cần lo, chúng ta có Tịnh thủy thiên sa, ở sâu dưới biển thì dù không dùng Tùy tâm ảo hóa quyết ẩn giấu khí tức, y cũng không thể phát hiện.” Minh Đức thập phần trấn định.

“Một tông môn mà sư huynh để lại đến mức như thế.” Ngụy Tác không nén được.

Giọng Minh Ninh vang đi sang sảng, xuống tận biển sâu nhưng ngữ khí không có gì là lo cho Minh Đức.

“Đây là việc tuyệt đại đa số tông môn cố ý... tông môn càng lớn thì càng cho rằng không có cạnh tranh tàn khốc thì đệ tử càng không có thành tựu.” Âm Lệ Hoa nói với Ngụy.

-o0o-

815. Chương 815: Vân Linh Chấn Động, Âm Thầm Vào Thành

Trên tầng không hải đảo Ngụy Tác và các đại nhân vật rồi Minh Đức kịch chiến có một tu sĩ trẻ tuổi mặc kim sắc thiên y đứng.

Tu sĩ trẻ tuổi này mặt mũi vuông vắn, đôi mày rậm hơn người khác khiến mặt mũi uy áp khôn ả, tinh quang quanh mình hình thành hình ảnh tam diện Phật cao cả tượng, tay cầm liên hoa, bắt thủ ấn, ánh lên mình tịnh Phật quang, ba gương mặt là ba nét bình tĩnh, phần nộ, hung hãn.

“Minh Đức sư đệ... sư đệ ở đâu...”

Từng tiếng nói sang sảng vang lên, ngưng thành đạo đạo quang phù trên không trung.

Càng kinh nhân là mi tâm y bắn ra chu hồng sắc quang hoa quét khắp hư không, dài hơn vạn trượng.

Rõ ràng, tu sĩ trẻ tuổi mặc kim sắc thiên y là Minh Ninh.

Minh Ninh tìm trên tầng không hải đảo bị các loại uy năng thuật pháp đánh tan tành một lúc, đoạn hừ lạnh, quang hoa lóe lên, biến mất.

Minh Ninh đi chưa lâu, lại có tu sĩ xuất hiện tra xét hải đảo.

Các tu sĩ phần lớn ẩn giấu thân phận, đến đảo, cảm tri được mùi máu tanh và tàn dư khí tức thuật pháp trong mấy chục dặm phạm thì đều hàn ý xung thiên.

Tiếp đó tin tức kinh thiên nổi nhau, dấy lên phong ba.

Các cường giả truy tung Ngụy Tác đến Chập Khí hải, định giết gã cướp bảo vật nhưng đều bị giết, ít nhất mấy chục danh Kim đơn đại tu sĩ bị bọn Ngụy Tác diệt trong trận này.

“Cái gì, giết mấy chục Kim đơn đại tu sĩ! Ngụy Tác dù là Thần huyền tu sĩ cũng không thể một hơi giết ngần ấy Kim đơn đại tu sĩ... Ngần ấy Kim đơn đại tu sĩ, mỗi người một bảo vật là đủ để chết thần huyền đại năng...”

“Tin này là thật... Nhiều tông môn đến đó tra xét, đúng là luyện ngục, nửa hòn đảo tan tành, đâu đâu cũng là dấu vết Kim đơn đại tu sĩ gục ngã.”

“Khôn Nguyên cốc song lão cũng chết trong trận đó...”

“Lạn Kha tông tông chủ cũng thế, mấy chân truyền đệ tử Lạn Kha tông tranh đoạt truyền thừa tối cao, sau cùng tam đệ tử giết hết mấy đệ tử kia...”

“Theo tin của ta, Linh Xà tông tựa hồ đã đổi tông chủ...”

“Các lão bắt tử Tử Dương tông và Quảng Pháp thiên cung sau khi ly khai Hóa Thiên giáo đại hội thì vẫn chưa về tông môn. Lẽ nào đã chết?”

...

Không tông môn nào thừa nhận có tu sĩ đến Chập Khí hải truy sát Ngụy Tác, nhưng càng lúc càng nhiều tin tức kinh hãi lộ ra, cả Vân Linh đại lục chấn động, cơ hồ mọi tông môn, mọi tu sĩ đều đổ đi tìm hiểu, càng thêm tin tức kinh nhân được hé lộ.

“Tiểu Ngọc Thanh động thiên tông chủ chết rồi!”

“Tự Nhiên tông tông chủ cũng thế!”

“Cửu Lê giáo tông chủ... Vạn Tinh tông tông chủ...”

Nhiều tu sĩ tham gia Hóa Thiên giáo đại hội nhưng rồi mất tích, vô số tông môn đổ đến hải đảo đó, dấu vết tu sĩ gục ngã không dễ tra ra, cơ hồ tu sĩ Vân Linh đại lục đều tìm hiểu nên không thể che giấu được.

Không ít tông môn truyền tin thừa nhận một số nhân vật có trọng lượng vây giết Ngụy Tác rồi chết, đồng thời tuyên xưng hành vi của các nhân vật đó không liên quan đến tông môn.

Vân Linh đại lục triệt để chấn động!

Trận chiến Chập Khí hải so với mọi tu sĩ tưởng tượng, thậm chí càng kinh nhân hơn, ít nhất sáu, bảy mươi đại tu sĩ gục ngã, đến nửa số lão bất tử của Vân Linh đại lục đều không về được.

“Tuyệt đối là hạo kiếp với cả tu đạo giới Vân Linh đại lục...”

“Không có lão bất tử áp chế, không bị những lão giả sắp xuống đất đen cướp đoạt bảo vật, chưa biết chừng sẽ có thêm nhiều thiên tài tu sĩ, có khi lại là việc hay... Tu đạo giới qua nhiều lần kinh thiên đại chiến thì đều xuất hiện nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh.”

“Tu đạo giới Vân Linh đại lục sẽ được sắp xếp lại, thế lực nhiều tông môn sẽ biến hóa, trận chiến thế này mấy trăm năm chưa có, sẽ ảnh hưởng đến tiến trình tu đạo giới Vân Linh đại lục.”

“Ngụy Tác thật ra có thần thông thế nào, dù là thần huyền đại năng, đồng thời đối diện ngàn ấy kinh thiên nhân vật thì e cũng mất mạng.”

Vô số tu sĩ đều kinh thán.

Sự thực là thế, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều có chiến lực gần đạt thần huyền, nhục thân cực kỳ đáng sợ, lại có thần căn Nguyên thủy thần mộc chứ không thì dù hai thần huyền đại năng, tuy giết được vô số Kim đơn đại tu sĩ nhưng bị ngàn ấy người liều mạng, pháp bảo ngập trời thì chết chắc.

Gặp rồi giao chiến và có kế hoạch vây giết là hai việc khác nhau.

Thần huyền đại năng hơn xa Kim đơn đại tu sĩ, giết vài Kim đơn đại tu sĩ chỉ là việc cất tay, nhưng số lượng đối thủ đến trình độ nhất định, lại thêm vô số pháp bảo, pháp khí áp chế thì khác. Hơn vạn năm này chưa từng có một đại năng nào tung hoành cả tu đạo giới, thần huyền đại năng cũng chỉ hoành hành thiên hạ chứ không thể khiến mọi tu sĩ nghe lệnh.

...

“Phu quân, lần này gây ra sóng gió quá lớn...”

Cả Vân Linh đại lục triệt để chấn động thì Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã đã hội diện.

“Phu quân, hợp tác với Minh Đức tuy nhiều lợi ích nhưng y có thể trừ khử cường địch, thành Công Đức tông chân truyền đại đệ tử, nhưng vì bị chàng đánh bại, không còn đường sống mới đưa ra đề nghị này thì thật khả nghi.” Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã ngằm gặp nhau trong một thành trì giữa Hải Tiên thành và Âm Thi tông, hiện tại họ và Minh Đức ở hai chỗ khác nhau, nghe Ngụy Tác kể lại mọi sự thì Nam Cung Vũ Tinh lo lắng.

“Ta cũng nghi ngờ nên mới cùng tất cả gặp nhau ở đây. Ta đã bàn với Lệ Hoa, đều truyền âm để cho kín đáo, không để ai biết chúng ta có liên hệ với Hải Tiên tông.” Ngụy Tác gật đầu, “Bất quá đạo thuật pháp đó không có vấn đề gì, dù y có thể tự giải khai, ta cũng sẽ biết, tình hình này có lợi cho ta, dù y có ý gì thì cứ thoả mái hợp tác, đến đâu hay đến đó, không nên bỏ qua cơ hội có Đề hồ thánh quả.”

“Phu quân, thi triển Tiềm long thổ châu quyết, tu vi đại khái bao lâu mới phục nguyên?” Thủy Linh Nhi lo lắng: “Nếu tu vi chưa khôi phục mà vào Công Đức tông, vạn nhất có bất trắc thì thập phần nguy hiểm.”

“Tiên vương thần tinh tựa hồ có tác dụng nhất định với việc ta mở lại khiếu vi, hai mươi ngày nữa là khôi phục tu vi, thời gian này đủ để trị liệu thương thế.” Ngụy Tác gật đầu: “Ta có đến Công Đức tông cũng phải sau hai mươi ngày nữa.”

“Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất giao đấu với Đẳng Tiên tông tông chủ vẫn chưa có tin gì đồn ra...” Âm Lệ Hoa nhíu mày. Từ lúc giấu thân phận, về lại Hải Tiên thành, Ngụy Tác bảo nàng ta nghe ngóng tin về trận chiến giữa Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất với Đẳng Tiên tông tông chủ nhưng chưa được, chứng tỏ khi đó Đẳng Tiên tông tông chủ kích phát truyền tống thông đạo bị đánh vỡ, ba thần huyền đại năng không xuất hiện tại Vân Linh đại lục mà rất có thể bị truyền tống đến man hoang.

“Đẳng Tiên tông tông chủ tựa hồ tu vi hơn Tô Thần Huyết, nhưng chưa đến Thần huyền tam trọng, Vương Vô Nhất tuy không phải chân thân, song tương đương với một tu sĩ Thần huyền lưỡng trọng, hai đánh một thì thắng là đương nhiên. Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất định giết y những cũng trầy vi tróc vảy.” Linh Lung Thiên nhẹ nhàng.

“Tây tịnh lưu ly tu luyện không có vấn đề gì chứ?” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, mục quang nhìn sang Hàn Vi Vi.

Tây tịnh lưu ly và Đại hoang vấn đạo kinh là thiên cấp đỉnh giai công pháp, tốc độ tu luyện chậm gấp mấy lần phổ thông công pháp, càng về sau tiêu hao càng kinh nhân, nhưng hiện tại Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh vừa luyện lại, Thần hải cảnh nhất trọng, lưỡng trọng, tam trọng thì thời gian đột phá không lâu, lại có đủ linh đơn phụ trợ, Ngụy Tác nhận ra cả hai sắp tu thành đệ nhị thần hải.

Tây tịnh lưu ly và Đại hoang vấn đạo kinh tu thành thần hải đều cực lớn, hiện tại Ngụy Tác biết hai loại Vọng khí thuật pháp, thần hải của Hàn Vi Vi như một viên băng minh hàn tinh, của Nam Cung Vũ Tinh như hoang cổ không gian. Hàn Vi Vi không hề có gì dị thường, Tây tịnh lưu ly tồn tại ở U Minh cung rất lâu nhưng phái này không hề xuất hiện nữ tu tu luyện nên Ngụy Tác không yên tâm về môn công pháp đó.

“Cái gì, ngươi hi vọng ta có vấn đề hả?” Hàn Vi Vi biết Ngụy Tác quan tâm nhưng vẫn lảng bả.

“Ngần ấy Đại hóa đạo đơn... cả Lưu ly linh nguyên đơn... Bích tinh đơn... luyện hóa ngần này đơn được, Vi Vi và Vũ Tinh tỷ tỷ có thể đạt kim đơn.”

Tiếp đó Ngụy Tác lấy ra chiến lợi phẩm giao cho Cơ Nhã và Hàn Vi Vi. Các tu sĩ tham gia vây giết ga, phần lớn được Hóa Thiên giáo mời, vừa tham gia Đại Hóa minh hội, đều có Đại hóa đạo đơn, gĩa và Âm Lệ Hoa lấy được hai mươi bảy viên. Linh đơn này đối với tu sĩ Kim đơn trở lên để thăng tu vi không nhiều, nhưng đối với Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh thì lại một ngày nghìn dặm.

Đại hóa đạo đơn và linh được thích hợp cho tu sĩ Kim đơn kỳ trở xuống để thăng tu vi ít nhất đủ cho hai người trực tiếp đột phá đến Phân niệm ngũ trọng trung kỳ.

“Có Tùy tâm ảo hóa quyết để thay đổi diện mục, tình hình này... tốt nhất là tìm chỗ thích hợp bên ngoài Thiên khung mà lập động phủ, quan hệ giữa ta và Hải Tiên tông cũng không chắc sẽ không bị tìm ra, các vị lợi dụng Địa Mẫu cổ kinh mà tìm chỗ...”

“Được, chúng ta trực tiếp chỗ thích hợp, trồng Diệt tiên đằng... chọn được chỗ sẽ để lại tin ở Hải Tiên thành...”

“Các vị đến Hải Tiên thành, sau đó Lý Tả Ý sẽ đến gặp...”

Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã thương nghị rồi từ biệt, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Âm Lệ Hoa cứ kệ Minh Đức lưu lại trong thành, cả ba về Âm Thi tông.

Cả ba đến Âm Thi tông vì thổ huynh đệ Lý Tả Ý còn ở đó. Nghe bọn Cơ Nhã nói, Lý Tả Ý tựa hồ càng điên khùng, cả lời họ cũng không nghe, chỉ nhắc đến thổ huynh đệ của y, Liệt khuyết tàn nguyệt thiếu chút nữa là xong, y vẫn ở trong gian tĩnh thất đó để nhớ lại kinh văn. Chỉ khi Ngụy Tác tới mới đưa y đi được.

-o0o-

816. Chương 816: Tự Nhiên Nhập Đạo

Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên thập phần cẩn thận, động dụng mấy pháp bảo che giấu khi tức và mặt mũi lấy được của các lão bất tử.

Dù không có Tùy tâm ảo hóa quyết, chỉ cần không gặp tu sĩ biết bí thuật hoặc thần huyền đại năng tất không bị lộ.

Về đến Linh Cửu thành, ngay cả Âm Lệ Hoa cũng không hiển lộ thân phận, dùng Tùy tâm ảo hóa quyết hóa thành một trưởng lão Âm Thi tông ngầm đưa Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vào sơn môn.

Âm Lệ Hoa ngầm gọi tâm phúc đến, hiển lộ thân phận, xử lý sự tình, còn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đến chỗ Lý Tả Ý.

“Thổ huynh đệ...”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vừa vào tĩnh thất, Lý Tả Ý quay lại, thấy Ngụy Tác thì mỉm cười hớn hở.

“Thổ huynh đệ...” Ngụy Tác tròn mắt, bị bản thân Lý Tả Ý hấp dẫn.

Đầu tóc, lông mày Lý Tả Ý trắng xóa, mặt nhăn nheo, trông rất già nhưng khiến Ngụy Tác không dám tin là y trừ linh khí hoàn toàn thu liễm, toát lên khí tức huyền diệu, tựa hồ thể nội phân thành mấy người chia ra khống chế việc tu luyện, khí tức của y toát lên sinh cơ.

Tựa hồ y vô thức lĩnh ngộ được tự nhiên đại đạo, cả việc kim đơn suy kiệt vì động dụng chân nguyên và kim đơn uy năng quá độ cũng lành dần, như cây gổ lại có lại sinh cơ.

Tuy vẻ mặt không thay đổi nhưng biến đổi bên trong về chất khiến y lấy lại được thọ nguyên tổn hao.

Tựa hồ y không cần Ngụy Tác cho thêm linh dược đề thăng thọ nguyên nữa.

Kim đơn suy bại còn tu lại được, tu đạo giới tự cổ đến nay không có mấy môn, đều là vô thượng cường pháp, Lý Tả Ý nhờ vô thức mà đạt tới trạng thái này, bảo sao không kinh hãi.

“Tự nhiên tu luyện... Khô mộc phùng xuân, nếu thần trí y tỉnh táo, triệt để lĩnh ngộ môn thuật pháp này thì cũng là vô thượng cường pháp. Trạng thái này là ‘Vô ngã cảnh’ trong truyền thuyết mà viễn cổ tu sĩ tu luyện một số pháp quyết mới đạt tới.” Linh Lung Thiên cũng cả kinh, truyền âm cho Ngụy Tác.

“Nếu có đủ nguồn lực, không biết y sẽ đạt thành tựu cỡ nào.” Ngụy Tác cả kinh nhưng lập tức quyết định dành nhiều linh thạch và đơn dược cho Lý Tả Ý, xem y có thể tu luyện bằng những thứ này không.

Lý Tả Ý biết Liệt khuyết tàn nguyệt trong thượng cổ thập đại công phạt chỉ pháp, giờ lại trong trạng thái này, tạo cho gã cảm giác còn hơn tu sĩ luyện thiên cấp đỉnh giai công pháp và thiên cấp thuật pháp.

“Thổ huynh đệ, đến đúng lúc lắm, chắc là thế này...” Lý Tả Ý tóc bạc vẫn ngây ngô, không chú ý thấy Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đang chấn kinh, y hào hứng chỉ lên hoàng ngọc tường bích.

“Liệt khuyết tàn nguyệt xong rồi?” Ngụy Tác chấn động, mục quang nhìn lên hoàng ngọc tường bích.

Bắc minh đầu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp tuy cũng là đỉnh cấp công kích cường pháp nhưng từ Thiên đế vẫn tinh tàn thiên trung diễn hóa ra, khi thi triển sẽ tổn hao tự thân, uy năng chưa biết chừng không bằng Thiên đế vẫn tinh thiên hoàn chỉnh.

Liệt khuyết tàn nguyệt hoàn toàn hoàn chỉnh, thuần túy là vô thượng công kích cường pháp, vô thượng bí pháp này khiến người ta còn động lòng hơn bí pháp nhiều tác dụng.

“Thật sự đã hoàn thành!”

Mọi thứ trên hoàng ngọc tường bích khiến Ngụy Tác nín thở.

Hoàng ngọc tường bích và trong tĩnh thất phủ dày một lớp bột vàng, hai bên còn vô số tự phù loạn xạ, ba bức tường không biết bị Lý Tả Ý gọt sạch rồi suy đoán kinh văn bao nhiêu lần, lúc này trên tường là từng hàng kinh văn chỉnh chỉnh tề tề, và ba hình ảnh.

“Thật sự đã hoàn thành... Hóa ra ba hình ảnh này chỉ là các giai đoạn trong quá trình thi pháp, qua đó không thể đoán được...”

Ngụy Tác cực kỳ chấn kinh, xem từ câu kinh văn đầu tiên, tuy đều là thiên địa chi đạo thập phần huyền ảo, nói về điều khiển chân nguyên hoặc khiêu vị, tâm thần cảm ứng, nhưng rất trơn tru, có thể lĩnh hội được. Ba bức tranh đó chỉ là ba giai đoạn trọng yếu trong khi thi pháp, tức là chỉ có kinh văn, thiếu ba hình này thì cũng không đủ, không thể thi pháp, và ngược lại.

Ngụy Tác vốn có Động Hư bộ pháp, Vô thủy kiếm kinh là đỉnh cấp phòng ngự cường pháp, pháp bảo phòng ngự Bất diệt tịnh bình sánh với tiên khí, thậm chí lấy được Cổ hoàng đoạt binh thuật nhưng lực công kích kém xa các phương diện khác của gã.

Có Tuyệt diệt kim đơn nhưng thi triển vẫn có hạn chế, ném ra là mình cũng phải tránh, pháp khí này đối diện thần huyền đại năng có tốc độ phản ứng nhanh thì cơ hồ không có bao nhiêu tác dụng.

Hiện tại Liệt khuyết tàn nguyệt có thể bù vào. Lấy được đáo Liệt khuyết tàn nguyệt, đối với chuyển đi Công Đức tông là thêm phần ý tượng.

Lý Tả Ý với tu vi trước kia kích phát đạo thuật pháp này, lực công kích đã kinh nhân, thoát khỏi vòng vây của Huyền Phong môn, hiện tại tu vi Ngụy Tác cao hơn nhiều, uy năng càng kinh nhân.

Ngụy Tác hiện tại là “tự làm tự hưởng”, không phải một tông chủ, không nhiều quyền uy tuyệt đối nhưng lại bớt đi nhiều cố kỵ, ngay cả Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh sẽ sắp xung kích Kim đơn cảnh, khi đó các đạo lữ cùng đối địch mà mỗi người một đạo Liệt khuyết tàn nguyệt phát ra thì thật kinh nhân.

Ngụy Tác không dùng kí sự phù kí lục mà trực tiếp ghi nhớ. Gã đã biết kinh văn và hình ảnh, mỗi câu đều nhớ rõ.

Cộng thêm Cổ hoàng đoạt binh thuật, Hoàng Thiên diệt thức nhân, Tùy tâm ảo hóa quyết... cả bảo vật của các lão bất tử thì thu hoạch lần này quá kinh nhân.

Tương đương với có được hai long trủng, tế ngộ như thế mà không đạt thần huyền thì thật xấu hổ.

“Thỏ huynh đệ, chúng ta đổi chỗ ở, sau đó sẽ đi xa...”

Thuộc lòng kinh văn chính xác của Liệt khuyết tàn nguyệt, Ngụy Tác và Lý Tả Ý lại nói thêm mấy câu, Lý Tả Ý vẫn nghe lời gã, nên không dị nghị gì việc được đưa đi.

Bất quá Ngụy Tác không đi ngay mà để Linh Lung Thiên lấy từ tay áo ra những thứ khí tức bất phàm thu được từ các tông chủ và lão bất tử.

Mảnh hơi sắc hủ mộc, đoản côn lóe ngân quang, bạch sắc tinh thể cỡ nắm tay, một trang sách bằng tử sắc tinh kim, một viên nguyệt nha bảo thạch, và một mảnh vải bố hai màu vàng bạc được Linh Lung Thiên lấy ra. Ngụy Tác thả lục bào lão đầu ra nói rõ mọi chuyện.

Những vật này đều đặc biệt, không rõ có cấm chế phi phàm hoặc khí tức có bị người ta cảm tri được không, vì thế được để trong tay áo của Linh Lung Thiên. Hiện tại Linh Lung Thiên đã khôi phục không ít, dù có cấm chế thì nó cũng phá được.

“Phù!”

Hội sắc linh quang lóe lên, Linh Lung Thiên nghiêng cứu một lúc, phát hiện có một món ẩn tàng truy tung cấm chế nên phá đi.

Là tám vải bố kim ngân lưỡng sắc, có thể ngưng thành lôi quang thái cực đồ, khả dĩ hút được lôi hệ thuật pháp và uy năng pháp bảo.

“Vật này chắc do đại năng tu luyện lôi hệ công pháp để lại, tu vi đại năng này không kém hơn Thần huyền ngũ trọng.” Linh Lung Thiên nói.

Ngụy Tác gật đầu, thu lại.

Mảnh vải không rõ dùng loại tơ gì chế thành, hàm chứa hai loại thần văn tự sáng tạo đại đạo nguyên khí pháp tắc, tạo cho Ngụy Tác cảm giác còn hơn thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất, với tu vi hiện tại và thần thức của gã chưa thể tiến vào lĩnh ngộ huyền ảo.

Linh Lung Thiên cầm mảnh hoi sắc hủ mộc lên cùng lục bào lão đầu nghiên cứu.

Hoi sắc hủ mộc chỉ cỡ một tắc, rộng cỡ hai ngón tay, thùng lỗ chỗ như bị trùng cắn, rất nhẹ mà lại không có quang hoa, phù văn, nhưng Linh Lung Thiên khẽ búng rồi dùng toàn lực bóp nhưng không hề phá tổn.

Ngụy Tác cảm trang sách bằng tử sắc tinh kim lên, có hình một thất thập nhị phẩm liên đài và vô số phù văn li ti.

“Hình như là kinh văn thuật pháp hoặc công pháp.” Ngụy Tác nhìn kỹ, đưa cho Linh Lung Thiên, “Cương nha muội, biết văn tự này không?”

Thứ khắc trên đó rõ ràng không phải phù văn pháp trận mà là cổ tự. Quan trọng là khí tức phiêu diêu, do thượng cổ đại năng tự tay luyện chế.

-o0o-

817. Chương 817: Đại Đạo Bất Hủ

“Văn tự này là loại thông dụng ở thượng cổ Tịch Hàn đại lục, Thượng thanh linh bảo kinh, chắc do thượng cổ đại năng truyền lại.” Lục bào lão đầu nhận ra nên nói ngay, “Đây là liên pháp chi thuật.”

“Liên pháp chi thuật?” Ngụy Tác cả kinh, nhớ đến hai lão bất tử tại Chập Khí hải đã thi triển liên pháp chi thuật, mỗi đòn đều uy năng thập phần kinh nhân, sánh với thần huyền.

“Thứ này đối với siêu cấp đại tông môn cũng giá trị phi phàm.” Lục bào lão đầu cả kinh, “Tối đa đủ cho ba mươi hai tu sĩ liên pháp, có điều tu vi không thể chênh nhau quá lưỡng giai. Chỉ có thể thi triển Thượng thanh linh quang giới.”

“Chỉ có thể thi triển Thượng thanh linh quang giới? Thượng thanh linh quang giới là thuật pháp gì?” Ngụy Tác hơi ngần ra.

“Là một môn thuật pháp phòng ngự thuộc loại linh quang.” Lục bào lão đầu đáp: “Đợi ta phiên dịch kinh văn xong thì người tự xem.”

“Phòng ngự thuật pháp thuộc loại linh quang?” Ngụy Tác gật đầu. Kinh văn chỉ là thuật pháp liên thủ phòng ngự, xem ra hai lão bất tử xuất thủ phi thường kinh nhân thi triển liên pháp không phải thuật này.

“Lừa đảo, tùy tiện phát lưỡng đạo thuật pháp khác nhau vào vật này.” Cùng lúc, Linh Lung Thiên đưa hoi sắc hủ mộc đến trước mặt Ngụy Tác.

“Dùng thuật pháp đánh vào?” Ngụy Tác lấy làm lạ, biết Linh Lung Thiên có dụng ý nên không nhiều lời, phát ra Kim xà lôi quyết giáng vào hoi sắc hủ mộc.

Sau tiếng nổ, hoi sắc hủ mộc bị đánh bay, va lên tường, Ngụy Tác dồn chân nguyên cuốn về.

Hoi sắc hủ mộc không có quang hoa, phù văn, trừ những vết lỗ chỗ như bị trùng cắn thì không có gì tổn hại.

“Thôi vậy, tu vi hiện tại của ngươi kém quá, không thử được, để thử huynh đệ xuất thủ xem sao.” Linh Lung Thiên lắc đầu, nhớ ra hiện tại Ngụy Tác chỉ là tu sĩ Chu thiên cảnh.

“Người hoài nghi nó là gì?” Ngụy Tác và lục bào lão đầu cả kinh. Bảo Lý Tả Ý dùng Liệt khuyết tàn nguyệt tung đòn, trạng thái của y tựa hồ còn hơn trước, ra đòn thì huyền giai thai thể pháp bảo vị tất chịu nổi, mảnh gỗ này có lai lịch kinh nhân gì?

“Rất có thể là Bất hủ đế mộc xuất hiện khi Bất Hủ đại đế và Đơn Dương đại đế luận đạo.” Linh Lung Thiên nhú mày.

“Thỏ huynh đệ, ra ngoài trông chừng giùm ta.” Liệt khuyết tàn nguyệt quá kinh nhân nên Ngụy Tác vừa bảo Lý Tả Ý ra hậu sơn vừa nói với Linh Lung Thiên: “Vật này trông như gỗ mục, mà lại là Bất hủ đế mộc? Bất Hủ đại đế và Đơn Dương đại đế là đại năng thể nào? Trước kia ta chỉ nghe nói với các người thì chân tiên đại năng được gọi là đế tôn, trên tu vi chân tiên được gọi là đế thiên, đại đế là xưng hô gì?”

“Trước thời đại của ta, đỉnh cấp nhân vật trong các đế thiên có thể một mình đấu với hai hai đế thiên cấp đại năng mới được gọi là đại đế. Nhưng đến thời đại của ta, đại đế chỉ là đỉnh cấp nhân vật trong các đế tôn, đại đế không lợi hại như đế thiên. Bất quá Bất Hủ đại đế và Đơn Dương đại đế đều là nhân vật trước thời của ta, cũng như Thông Thiên đại đế, là đại đế chân chính, nhân vật như thế thì khi có Thiên khung đến giờ không có mấy người.” Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang: “Tại thời đại của ta có đồn rằng, Đơn Dương đại đế sáng tạo Đại đơn chân kinh, thành tựu tu vi vô thượng, hoành không xuất thế thời, lúc đó Bất Hủ đại đế đã già rồi, Đơn Dương đại đế tìm đến Bất Hủ đại đế luận đạo, hồng đánh bại Bất Hủ đại đế, Đơn Dương đại đế chỉ một chỉ hất ngọn núi lên hư không, hóa thành thần hỏa cháy liên mấy ngày để thể hiện vô thượng thần thông, Bất Hủ đại đế khước chỉ lấy một mảnh gỗ mục hóa thành một nhánh Bất hủ đế mộc, Đơn Dương đại đế biết thần thông không bằng mà đi mất. Đồn rằng Bất hủ đế mộc do đệ tử Bất Hủ đại đế truyền thừa, nguyên khí khó xâm nhập, các loại uy năng thuật pháp khó mà phá hoại, chỉ thai thể thần binh đế tôn cấp luyện chế và vào mới làm hư hỏng được.”

“Lợi dụng vô thượng thần thông biến phổ thông hủ mộc hóa thành thai thể thần binh đế tôn cấp?” Ngụy Tác hít một hơi lạnh. Gã đã thấy Lôi vương đế tôn kiếm, biết thần binh đế tôn cấp đều là tiên khí.

“Được rồi, để thỏ huynh đệ thử.” Linh Lung Thiên cũng kính sợ đại đế cấp nên đến sơn cốc thì bảo Ngụy Tác.

“Chát!”

Lý Tả Ý luôn nghe lời, vung tay phát ra hơi sắc loan nguyệt ẩn lên hơi sắc hủ mộc, hất văng đi không biết bao nhiêu trượng, va vào hộ sơn cấm chế của Âm Thi tông mới rơi xuống.

Ngụy Tác hút lấy hơi sắc hủ mộc, vẫn không hề tổn hại, không có dấu vết gì bị vô thượng cường pháp oanh kích.

“Chắc là Bất hủ đế mộc của Bất Hủ đại đế, tiếc là vật như thế cũng chỉ còn lại mảnh này.” Linh Lung Thiên thở dài.

“Vật này có tác dụng gì? Có thần diệu đặc biệt hả?” Ngụy Tác và lục bào lão đầu cùng khó tưởng tượng nổi, mảnh gỗ mục này chợt tạo cho họ cảm giác kinh nhân như vạn cổ bất hóa.

“Bất hủ đế mộc dọa được Đơn Dương đại đế vì đại đạo vô ngân, một mảnh gỗ mục có thể hóa thành một món pháp bảo kinh nhân. Lúc giao chiến ta thấy có người dùng vật này, người thử dồn chân nguyên thử xem... Bất hủ đế mộc có khả năng ngăn chứa truyền thừa của Bất Hủ đại đế.” Linh Lung Thiên nói.

“Ngầm chứa truyền thừa?” Ngụy Tác âm ức. Gã có một khúc cổ hương của Thông Thiên đại đế, theo Linh Lung Thiên nói là, nhân vật như Thông Thiên đại đế và Bất Hủ đại đế, tu đạo giới từ cổ chí kim chỉ có vài người, một chỉ cũng đấu được với hai chân tiên trở lên. Nhân vật cỡ đó truyền thừa không hiểu sẽ đến mức nào, nhưng gã có nó mà không biết được ảo diệu.

Bất quá bậc thì bậc nhưng vật này có uy năng gì thì cần phải thử rõ.

Tiếp đó, Ngụy Tác cẩn thận dồn chân nguyên vào.

“Xoạt!” Chân nguyên cơ hồ vừa dồn vào là mảnh hủ mộc được kích phát, bắn đi gần nghìn trượng.

“Nhanh thế hả?”

Ngụy Tác cả kinh, lại thử nhiều lần, càng kinh ngạc vì mảnh như gỗ mục này kích phát cơ hồ không hề tiêu hao bao nhiêu chân nguyên, nhưng tốc độ kích phát cực kỳ kinh nhân, tâm niệm vừa động thì như thuận di, với thần thức của gã phối hợp cùng bí thuật chốt chặt mà mảnh gỗ mục này có thể đánh trúng bất cứ vật nào trong vòng vạn trượng. Tốc độ đó dù với tu vi hiện tại của gã cũng khó mà tránh, chỉ còn cách dùng pháp khí đón đỡ.

Uy năng công kích này đạt huyền giai thượng phẩm.

Chả trách lão bắt tử có vật này dám vào Chập Khí hải giết Ngụy Tác, dù không liên quan đến truyền thừa của Bất Hủ đại đế thì cũng một món trọng bảo kinh nhân, nếu lão bắt tử sở hữu nó để lộ tất bị không ít người ngầm cướp đoạt.

Mảnh vỡ đã thế thì Bất hủ đế mộ hoàn chỉnh còn thế nào, chả trách năm xưa Bất Hủ đại đế chỉ với vật này cũng khiến một kinh thiên đại năng rút lui.

“Đây là Trấn địa tinh, đây là Thái âm chân bảo thạch, gian thương, lần này ngươi lấy được không ít đồ tốt. Còn một thứ thì ta không biết.”

Linh Lung Thiên nghiên cứu cẩn thận ba thứ đoạn hãm hừ.

Trong ba vật còn lại, ngân quang đoản côn chỉ cỡ ngón tay nhưng rất nặng, khí lực của Ngụy Tác hiện tại chặt vật mới nhấc lên được, có vẻ bằng tinh kim, kim thiết khí tức nồng hậu, song cùng rần rạt thổ nguyên khí tức và hỏa sát khí tức, trừ ba loại khí tức thập phần nồng hậu đó ra tựa hồ còn nhiều khí tức khác. Bất kỳ tu sĩ nào thấy thế đều lấy làm lạ, nguyên khí tương xung, dù bố trí pháp trận kinh nhân cũng khó ngưng ngân ấy nguyên khí vào một món.

Bạch sắc tinh thể cỡ nắm tay phát ra khí tức thần huyền đại năng, rõ ràng do chân nguyên thần huyền đại năng luyện chế, bề ngoài trong veo biểu như thủy tinh, bên trong có gợn trắng kiểu thần văn, thần thức của Ngụy Tác không vào được.

Viên nguyệt nha bảo thạch màu vàng nhạt, như ngưng nhũ, có phần mềm mại nhưng không cắt đứt, không có nguyên khí dao động, không giống pháp bảo và pháp khí, nhưng có linh vận khôn tả lưu động. Như khi luyện chế được thay thế tinh kim Bất diệt tịnh bình, thoát nhìn đã thấy bất phàm.

“Trấn địa tinh là tinh kim đoản côn? Thái âm chân bảo thạch là khối màu trắng, còn khối vàng nhạt?” Ngụy Tác và lục bào lão đầu căn bản không nhận ra nên hỏi, “Có tác dụng gì?”

“Không phải ngươi định tự lập động phủ hả? Trấn địa tinh có thể nối thông địa khí, trấn áp địa mạch, thứ này vốn tự nhiên hóa sinh ở địa mạch, cơ hồ tất thấy pháp trận trấn áp địa mạch đều cần vật này để bố trí. Chỉ cần ngươi tìm được cách bố trí pháp trận trấn áp địa mạch là xong, dù bên ngoài trời có sập thì trong động phủ của ngươi vẫn như thường.” Linh Lung Thiên chỉ vào ngân sắc tinh kim đoản côn.

“Thứ có thể bố trí pháp trận trấn áp địa mạch?” Ngụy Tác và lục bào lão đầu tròn mắt. cả hai đều đọc được cách bố trí pháp trận đó không khó kiếm, nhiều tông môn đều có. Nếu Ngụy Tác nhớ không lầm, Hải Tiên tông cũng có, lúc gã xung kích kim đơn từng đọc được. Bố trí được pháp trận này dù nghìn dãy núi bên ngoài sụp đổ thì trừ phi địa mạch, địa để hỏa phé tan vỡ, trong vòng mấy nghìn dặm không còn gì thì chỗ có pháp trận trấn áp cũng sẽ nguyên lành như hòn đảo giữa đại dương. Pháp trận trấn áp địa mạch là thứ các tông môn đều muốn bố trí nhưng nguyên liệu cực hiếm, từ cổ chí kim chỉ vài ba tông môn có pháp trận này ở chỗ quan trọng như nơi tàng kinh.

Có vật này rất có lợi khi tự lập động phủ không thì động phủ bố trí tốt đến đâu mà trúng uy năng quá mạnh thì cũng vô dụng.

Đẳng cấp đối thủ của Ngụy Tác đã khác. Tiểu Dạ sơn động phủ của gã đối phó Kim đơn tu sĩ còn được nhưng gặp thần huyền đại năng thì vài đạo thuật pháp là sụp đổ.

“Thái âm chân bảo thạch có thể dẫn tụ thái âm nguyên khí, đối với tu sĩ tu luyện thái âm công pháp thì là chí bảo.” Linh Lung Thiên ngó lơ Ngụy Tác và lục bào lão đầu, chỉ vào khối bạch sắc tinh thạch.

“Dẫn tụ thái âm nguyên khí, tiếc là chúng ta không ai tu luyện công pháp này...” Ngụy Tác và lục bào lão đầu tiếc rẻ, thái âm nguyên khí là một loại tinh thần nguyên khí, bình thường trong tinh quang ban đêm

đều có, tu sĩ tu luyện thái âm nguyên khí đêm nào cũng hấp nạp.

“Hiện tại vô dụng cũng không sao, tương lai dùng để đổi bảo vật khác, hoặc chiêu lãm tu sĩ luyện thái âm công pháp.” Ngụy Tác tính trước.

Hoàng sắc nguyệt nha bảo thạch không ai biết là gì, Ngụy Tác không hề lãng phí thời gian, thu lại.

Đội Âm Lệ Hoa xử lý xong, gã cùng nàng ta, Linh Lung Thiên, Lý Tả Ý lên rời Âm Thi tông.

Đê che giấu hành tung, Âm Lệ Hoa thậm chí lục tục an bài mấy trăm tu sĩ Âm Thi tông rời tông môn, cả toán lẫn vào trong đó, Lý Tả Ý vốn khí tức nội liễm, bọn Ngụy Tác sử dụng mọi thứ có thể che đi khí tức lấy được của các lão bất tử nên không ai biết.

...

Lại qua sáu, bảy ngày, ba tu sĩ thập phần phổ thông từ một thành trì giữa Hải Tiên thành và Âm Thi tông đi vào Chập Khí hải.

Vân Linh đại lục càng sôi lên vì số đại tu sĩ chế dưới tay Ngụy Tác càng lúc càng nhiều, ba tu sĩ không bị chú ý này là Ngụy Tác, Linh Lung Thiên và Minh Đức.

-o0o-

818. Chương 818: Mã Sư Huynh

Một tiểu cốc không đầy mười dặm, được bạch sắc linh vụ bao lấy.

Có một con đường mòn từ trong sương trắng vươn ra, cuối đường là mấy linh điền, và một gian nhà tranh.

Linh điền trồng các loại linh dược, màu sắc và hình dạng thiên kỳ bách quái, các loại dược vụ dâng lên như khói màu, một ngọn suối trong từ vách núi chảy ra, tạo thành một cái ao nhỏ cạnh linh điền.

“Mã sư huynh, nhớ chăm sóc giúp hai nhánh Lãn hương băng mai trong Lãn Ngưng cốc, đệ phải ra ngoài mấy ngày, trăm sự nhờ sư huynh.”

Trước gian nhà tranh, một trung niên nam tử hơn bốn mươi tuổi đang nói chuyện với hai thanh niên.

Cả ba cùng mặc thanh sắc y sam, trung niên nam tử mặt mũi thành thật, trông cũng biết là người ba phải, hai thanh niên thì một hơi lùn, có vẻ nhanh nhẹn, người còn lại cao ráo trắng trẻo, mi thanh mục tú, đang dặn trung niên nam tử là y.

“Được, Giang sư đệ yên tâm,” trung niên nam tử thật thà đáp.

“Yên tâm, Mã sư huynh có bao giờ quên, đã đồng ý là không có việc gì hết,” thanh niên mi thanh mục tú cha yên tâm thì thanh niên thấp hơn vỗ vai nói.

“Đa tạ Mã sư huynh,” Thanh niên mi thanh mục tú cười ha hả rồi cáo từ ly khai, cùng thanh niên béo đi ra.

“Huynh ấy đã ba mươi năm không sai lầm, không vì quên mà làm hỏng một nhánh linh dược nào,” hai thanh niên rời sơn cốc, bên ngoài là một ngọn núi vân vụ liêu nhiễu, sơn cốc ở lưng núi, hai người đi trên sơn đạo, may khói tự động dạt ra, thanh niên lùn lại bảo thanh niên mi thanh mục tú.

“Ta biết nhưng Lãn hương băng mai là nguyên liệu chủ yếu mà Lưu sư thúc cần để luyện dược, vạn nhất có vấn đề gì thì gay,” Thanh niên mi thanh mục tú tỏ vẻ khó xử.

“Sao còn nhờ Mã sư huynh trông nom... Mấy năm nay người nhờ Mã sư huynh làm hộ không ít việc, người có thêm thời gian tu luyện và kiếm linh thạch...”

“Không phải mình ta... Mã sư huynh thiên tư bình bình, hiện tại mới tu vi như thế, tu luyện cũng không có thành tựu gì lớn, sau này ta đạt đại thành tựu, giúp rập một chút coi như bồi thường...”

“Không hẳn, Mã sư huynh lần này có tư cách nghe thiên âm, có cơ duyên gì đó thì khác, Viên Hằng sư tổ năm xưa cùng là đệ tử trông dược viên, kết quả có cơ duyên ở Thất bảo mật địa...”

“...”

Hai thanh niên vừa đi và nói, nhanh chóng khuất bóng vào sơn đạo vân vụ liễu nhiễu.

Thân ảnh hai người vừa khuất khỏi sơn đạo thì một lão nhân lưng còng từ sơn đạo khác đi ra.

“Ai...” Lão nhân râu tóc hoa râm, mặt mũi khắc khổ nhưng thập phần từ hòa, nhìn theo hướng hai thanh niên khuất bóng, lão nhân thở dài, lắc đầu.

Lão nhân lại đi vào tiểu cốc.

“Trương sư thúc”, lão nhân vào sơn cốc, trung niên nam tử đang ở trong linh điện chăm một nhánh linh dược, cẩn thận gạt từng cọng lá dính sương ra, thấy lão nhân đi vào thì đứng dậy, cung kính hành lễ.

“Không cần đa, ” lão nhân thông thả ngồi xuống, gọi trung niên nam tử, “Tiểu Mã, Tiểu Giang và Tiểu Tổng lại tìm cơ đến nhờ vả hả?”

“Giang sư đệ nói là có việc cần đi mấy ngày, nhờ đệ tử cẩn thận trông coi Lãnh hương băng mai trong Lãnh Ngưng cốc,” trung niên nam tử thật thà đáp.

Lão nhân lắc đầu, chỉ dặn: “Mấy này nên thập phần cẩn thận, đừng để xảy ra việc gì mà mất nghe tư cách thiền âm, hai nhánh ở Viêm Hỏa cốc không ổn, ta đã bảo Tôn sư bá là do ta trông, người không cần để ý.”

“Đa tạ Trương sư thúc,” trung niên nam tử tựa hồ không giỏi ăn nói, chỉ nói thế thôi.

“Cho người, xem xong thì xé đi,” lão nhân gạt đầu, móc từ ngực áo ra một vật đưa cho trung niên nam tử.

“Trương sư thúc, cái gì đây?” Trung niên nam tử ngẩn ra, lão nhân đưa cho y một quyển da úa vàng, có vẽ mấy mình đơn giản, tựa hồ do ai đó vẽ ra, dưới gốc bồ đề mọc có tảng đá xanh như hình con cóc.

“Đây là vật một sư huynh thân thiết với ta để lại,” lão nhân nhìn trung niên nam tử, tựa hồ nhìn y lại nhớ bạn, “nơi này ghi lại một nơi trong Thất bảo mật địa...”

“Thất bảo mật địa?” Trung niên nam tử tựa hồ cả kinh, tròn mắt.

“Nghe ta nói hết là hiểu,” lão nhân xua tay bảo trung niên nam tử đừng vội, “sư huynh đó cũng như người, phụ trách trông linh điện, kết quả ba mươi năm không sai lầm, theo môn quy, với thân phận phổ thông đệ tử mà được vào Thất bảo mật địa nghe thiền âm. Thân phận huynh ấy thấp, lúc nghe thiền âm thì những chỗ gần thiền âm một ngư có phật quang bao trùm đã bị chiếm cứ, huynh ấy chỉ còn cách ngồi trên tảng đá ở ngoài mà nghe, năm đó cơ hồ không ai được thiền âm truyền thừa, huynh ấy ở chỗ vừa xa vừa hẻo lánh lại nghe ra được kinh văn đặc biệt. Lúc lâm chung có bảo ta là lúc ngồi lên tảng đá chỉ thấy có thanh khí phát ra khiến huynh ấy cảm giác kỳ dị, có điều kinh văn đó cực kỳ phức tạp, tuy huynh ấy nghe được nhưng không hiểu, không thể minh ngộ, rồi uất ức mà chết.”

“Đại Doanh phong cũng có người được thiền âm truyền thừa?” Trung niên nam tử cả kinh, tròn mắt. “Việc này không nên cho ai biết,” lão nhân thập phần nghiêm túc nói, “sư huynh không cho ai biết kinh văn đó, thậm chí sợ ta cũng như huynh ấy, được kinh mà không hiểu rồi chết trong âm ức nên lúc lâm chung cũng không cho ta biết, huynh ấy có con cháu ở ngoài, truyền ra thì sợ tông môn truy cứu, liên lụy hậu nhân.”

“Tiểu diệt biết rồi, sẽ không cho ai biết.” Trung niên nam tử đáp đầy khẳng định.

“Hiện tại con cũng có cơ hội vào Thất bảo mật địa nghe thiền âm đó là đại cơ duyên... ba mươi năm không làm hỏng một nhánh linh dược, không chỉ vì con cẩn thận, mà còn là trời cao thương tình. Ta cho con biết việc này vì ở đó trong Thất bảo mật địa có thể có cơ duyên, nếu lúc nghe thiền âm mà ở nơi khác không được kinh văn truyền thừa thì con ra chỗ đó ngồi thử xem,” lão nhân nhìn trung niên nam tử, “tính con... trung hậu thật thà, dù được kinh văn mà không hiểu chắc không ầm ức chết đi như sư huynh ta.”

“Trương sư thúc, đa tạ...” Trung niên nam tử nghiêm túc bảo trả lão nhân.

“Bất quá cũng chưa chắc, đại trí nhược ngu, đại xảo nhược chuyết, vô dục vô cầu... Biết đâu lại thành đại đạo...” lão nhân lại thở dài, “nhớ rõ rồi hủy đi...”

“Được.” Trung niên nam tử xé nát đoạn vùi xuống trước nhà.

“Mấy hôm nay, nhớ cẩn thận,” lão nhân dặn thêm mấy câu rồi đứng dậy, cáo từ ly khai.

“Không ngờ trong Đại Doanh phong còn có người được thiên âm truyền thừa... chắc Minh Đức đồ cũng không ngờ... lão nhân này không tệ, vừa quan tâm vừa cho ta thứ này... ta lấy mất cơ hội nghe thiên âm của y, nhân phẩm của y không tệ, sau này ta nên bù lại cho...” Lão nhân đi rồi, mục quang trung niên nam tử linh động hẳn, nhứ mày nói.

Đoạn trung niên nam tử vào nhà, đóng cửa lại, lấy ra hai viên yêu đơn cỡ đầu trẻ con.

Hai viên yêu đơn ánh lên bạch quang, như dương chi bạch ngọc, thủy linh chi khí thập phần sung túc, lấy ra là trong nhà ẩm thấp như mới mưa xong.

“Không biết Bàn cổ cự chấp yêu đơn có gì huyền ảo.”

Lấy ra hai viên yêu đơn, trung niên nam tử lẩm bẩm đoạn linh khí từ đỉnh đầu phun lên, bao lấy một viên, thủy linh nguyên khí không ngừng gột rửa rồi luyện hóa yêu đơn để tu luyện.

Trung niên nam tử là Ngụy Tác.

Ngụy Tác dùng thủy linh nguyên khí cuốn lấu yêu đơn để tu luyện thì tu vi đã hồi phục, nhưng nơi này không có cấm chế đặc biệt, gã không dám toàn lực tu luyện, gột rửa lượng thủy linh nguyên khí chỉ bằng một hai phần mười bình thường.

Tu luyện hơn nửa canh giờ, gã thu Bàn cổ cự chấp yêu đơn không nhỏ hơn bao nhiêu đi, nhãn quang lóe lên cảm ngộ rồi ra ngoài.

-o0o-

819. Chương 819: Tình Đời Ấm Lạnh

Ngụy Tác rời tiểu cốc, đi trong con đường mòn ngập bạch sắc linh vụ sang một sơn cốc khác.

Hiện tại Ngụy Tác đang ở một đỉnh núi gọi là Đại Doanh phong, nằm về phía đông Công Đức tông.

Lúc từ Âm Thi tông đưa Lý Tả Ý ra rồi gặp bọn Cơ Nhã, truyền thụ kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt và Thượng thanh linh bảo kinh trước khi cùng Linh Lung Thiên đến gặp Minh Đức, cùng vào Chấp Khí hải. Với thân thông của Minh Đức và Linh Lung Thiên thì dễ dàng giết được hai con Bàn cổ cự chấp.

Đội khi tu vi hồi phục mới cùng Minh Đức đến Công Đức tông.

Hiện tại thân phận gã là Mã Đằng, một phổ thông đệ tử của Đại Doanh phong, phụ trách trông nom linh điền. Linh Lung Thiên được Minh Đức an bài thành một tạp dịch đệ tử Đại Doanh phong, bình thường không phải làm gì nhiều, cách Tiểu Vân cốc mà Ngụy Tác ở không xa.

Lén đưa Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vào Công Đức tông, tranh để bị tra ra quan hệ, Minh Đức không hề công khai gặp mặt.

Sơn môn Công Đức tông thập phần kính nhân, tới nghìn đỉnh núi, Đại Doanh phong chỉ là một, chuyên trồng linh dược.

Sơn môn Công Đức tông có nhiều nơi đặc biệt, trong nghìn đỉnh núi có không đầy trăm đỉnh được coi là cấm địa, hoặc chỉ chân truyền đệ tử và trưởng lão được vào thì còn lại đều truyền thừa riêng. Thuật pháp cùng công đều do Kim đơn đại tu sĩ từ các phong để lại, thuật pháp cùng công pháp cao giai đều bị lấy đi cho vào tàng kinh các. Phổ thông đệ tử đều tự học, cách mấy năm lại có một lần thi đấu. Cơ hội giết Minh Ninh mà Minh Đức và Ngụy Tác nói là ở lần địa hội này. Khi đó nội môn đệ tử và chân truyền đệ tử đều tới, phổ thông đệ tử có thể chọn một nội môn đệ tử mà tỷ thí, đánh bại là lập tức thành nội môn đệ, thậm chí những đệ tử xuất loại bạt tụy có khả năng được các trưởng lão vừa ý, sẽ thành chân truyền đệ tử, được truyền thừa cao hơn.

Hơn nghìn đỉnh đều thâm sâu, mỗi ngọn đều có cấm chế, vạn nhất gây ra động tĩnh gì e là dả thảo kinh xà, nên Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vào Công Đức tông rồi đều chịu phép, chỉ cẩn thận tìm hiểu quanh Đại Doanh phong chứ không vào sâu trong Công Đức tông.

Ngụy Tác đã hoàn toàn lĩnh ngộ kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt, với tu vi hiện tại mà thi triển thậm chí uy năng cao hơn huyền giai thượng phẩm pháp bảo, nếu tu vi đột phá đến Kim đơn ngũ trọng, thi triển Liệt khuyết tàn nguyệt sẽ đạt tới uy năng bán tiên khí. Đạt Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ thì thậm chí gần đạt tiên khí.

Tu sĩ Thần huyền nhất trọng, thậm chí Thần huyền lưỡng trọng dốc toàn lực thì uy năng mới gần đạt tiên khí.

Một trong thượng cổ thập đại công phạt vô thượng công kích cường pháp đáng sợ cỡ nào, không khó tưởng tượng! Nhiều thiên cấp đỉnh giai uy năng thuật pháp không thể so được.

Vô thượng cường pháp chuyên về sát phạt, chẳng trách ai cũng tranh giành.

Ngụy Tác vẫn nghi ngại Minh Đức nên chưa từng để lộ thuật pháp này trước mặt y, coi như một trong những con bài tẩy riêng.

Tại Chập Khí hải sản được hai con Bàn cổ cự chấp, đều từ thất cấp tiến giai gần đạt bát cấp trung giai, theo điển tịch thì Bàn cổ cự chấp yêu đơn trừ dùng để luyện chế cao giai linh đơn thì luyện hóa xong sẽ có huyền diệu riêng, còn đến mức nào thì vì Bàn cổ cự chấp không phải Kim đơn đại tu sĩ thông thường có thể động tới, hoặc tuy sản được nhưng hiếm tu sĩ nào có công thức luyện đơn hay hoàn toàn luyện hóa, nên điển tịch không ghi rõ. Hiện tại Ngụy Tác tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết, dễ dàng luyện hóa cả viên Bàn cổ cự chấp yêu đơn, thành thử gã rất mong chờ, có điều luyện hóa còn ít, nội thị cũng không thấy gì biến hóa.

Gã đang đến Đại Nhược cốc, hiện tại gã lấy thân phận này, chức trách là nuôi dưỡng linh đài trong Tiểu Vân cốc trung và ba linh điền trong Đại Nhược cốc.

Tiểu Vân cốc trồng linh dược phổ biến, cần phải chăm sóc, còn Đại Nhược cốc là chỗ Đại Doanh phong bố trí linh điền nhiều nhất, tới hơn trăm khối, trồng cực nhiều linh dược, Ngụy Tác phụ trách nuôi dưỡng “Tiểu kim điệp”, “Tiêu hỏa thảo” và “Lam tâm hoa”.

Dù là Tiểu Vân cốc hay Đại Nhược cốc, đều trồng linh dược không lấy gì làm cao cấp, cơ bản để luyện chế linh dược phụ trợ cho tứ giai yêu đơn luyện được, như “Tiêu hỏa thảo” là để tiêu trừ đơn hỏa bất lợi trong tứ giai hỏa hệ yêu đơn, “Tiểu kim điệp” để tiêu trừ tạp chất trong tứ cấp lôi hệ yêu đơn.

Trước khi đến Công Đức tông, Minh Đức đã chuẩn bị sẵn cho gã tư liệu rất tường tận, kể cả tình hình Đại Doanh phong, quan hệ giữa mọi tu sĩ và “Mã Đằng”, cùng tính cách và công việc của Mã Đằng, cả cách nuôi dưỡng linh dược cũng ghi chép.

Hiện tại Ngụy Tác buộc phải cẩn thận trông nom, vạn nhất linh điền có việc gì thì tư cách vào Thất bảo mật địa sẽ không còn dễ dàng nữa.

Trong các phong của Công Đức tông đều cấm chế phi độn nên Ngụy Tác khá mất thời gian mới đến được cửa Đại Nhược cốc.

Đại Nhược cốc cũng như Tiểu Vân cốc, được bạch sắc linh vụ bao trùm, bất quá Ngụy Tác đã đến nhiều lần, biết trong đó là linh điền nối nhau như vẩy cá, thập phần tráng quan. Thấy nhiều nân không còn chấn động nữa.

“Mã sư huynh.” Tại cốc khẩu Đại Nhược cốc, một tu sĩ mặc thanh sắc pháp y, hơn ba mươi tuổi nhiệt tình chào Ngụy Tác.

“Phí sư đệ, hôm nay sư đệ tuần tra Đại Nhược cốc?” Ngụy Tác mỉm cười chào.

Cùng lúc, hai tu sĩ trẻ tuổi mặc hoàng sắc pháp y từ Đại Nhược cốc đi ra.

Hai tu sĩ trẻ tuổi đều cao ráo, mày kiếm mắt sao, thập phần anh tuấn, chỉ là rất kiêu ngạo, liếc Ngụy Tác và tu sĩ họ Phí rồi hăm hừ, đo tới. “Như y mà vào được... lằng phí...” Ngụy Tác cảm tri hơn tu sĩ tầm thường không biết bao nhiêu lần nân nghe rõ hai tu sĩ mặc hoàng sắc pháp y tựa hồ khinh bỉ việc gã được vào Thất bảo mật địa nghe thiên âm.

“Tả sư đệ, sao thế, trong như mất linh thạch.” Hai tu sĩ trẻ tuổi vừa khuất bóng vào sơn đạo thì một tu sĩ mặc thanh sam, có phần béo lùn nhả nhỏ đi ra, thấy y thì tu sĩ họ Phí trêu.

“Tuy không phải mất linh thạch thật sự nhưng gần như thế.” Tu sĩ họ Tả ngậm liếc thân ảnh hai tu sĩ vừa khuất bóng.

“Xảy ra chuyện gì? Lẽ nào liên quan đến họ?” Tu sĩ họ Phí cạnh Ngụy Tác kinh ngạc.

“Hôm qua họ trồng Hàn ly thảo cạnh được điền trồng Thiên trúc cúc của đệ, qua một đêm thì phẩm chất Thiên trúc cúc thể nào cũng giảm... Khổng định sẽ bị trách phạt, chưa biết chừng yếu bị cắt bớt linh thạch.” Tu sĩ họ Tả điều lắc đầu, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Họ mặc kệ linh điền của người khác. Tả sư đệ, yên tâm, ta sẽ ghi lại, nếu sư thúc trách phạt thì ta sẽ biện minh hộ.” Tu sĩ họ Phí ngẩn ra rồi nổi giận.

“Đa tạ Phí sư huynh, bất quá thôi vậy. Dù báo cho sư thúc, ít bị trách phạt thì họ lại ghi thù, sư thúc cũng vị tất làm gì họ...” Tu sĩ họ Tả lắc đầu: “Thật ra cũng là lỗi đệ, không trồng gì ở linh điền trống. Mã sư huynh mới cẩn thận, luôn trông kín, lần này coi như đệ được giáo huấn.”

“Người Đại Khuyết phong đúng là khuyết đức, ta không tin họ không biết Hàn ly thảo ảnh hưởng đến linh được khác. Hôm nào rồi ta sẽ trồng ở các linh điền.” Tu sĩ họ Phí tức giận.

“Phí sư huynh đừng bức mình, chúng ta đấu với họ chỉ tổ thiệt... Nếu trồng ở những chỗ đất trống thì biết họ còn giở trò gì nữa, nếu trực tiếp trồng cùng linh được của chúng ta thì càng phiền.” Tu sĩ họ Tả khuyên tu sĩ họ Phí.

“Những tên này mà ở ngoài thì phải giáo huấn một trận...” Ngụy Tác không để lộ nung hầm hừ lạnh.

Tuy gã không phải Mã Đằng thật nhưng thái độ đó của hai tu sĩ khiến gã rất khó chịu.

Gã tuy vào Công Đức tông, mượn thân phận đệ tử tên Mã Đằng mới vài ngày nhưng lại trải nghiệm tình đời ấm lạnh như lúc là tiểu tán tu tại Linh Nhạc thành.

Hóa ra địa vị Đại Doanh phong tại ngoại vi chư phong của Công Đức tông rất tầm thường, Công Đức tông cực lớn, Ngụy Tác tình rằng số phổ thông đệ tử cộng lại thì còn hơn Huyền Phong môn mấy lần, mỗi phong đều có không ít đệ tử, sánh với một tiểu hình tông môn, nên nhiều phổ thông đệ tử cả đời vô danh, thậm chí không được nhân vật trọng yếu chú ý. Đại Doanh phong mấy trăm năm không hề xuất thiên tài tu sĩ, cũng không có nhân vật đặc biệt lợi hại, không như các phong khác tuy nhiên hiện tại không ra gì nhưng còn có người chống lưng, thành ra địa vị rất thấp, như một nông hộ trong Công Đức tông, không bị ai chú ý. Minh Đức chọn Mã Đằng vì thế.

Đệ tử các phong khác gặp đệ tử Đại Doanh phong đều khí thế lảng nhàn, như hai hoàng bào thanh niên là đệ tử Đại Khuyết phong, Đại Khuyết phong thiên về luyện chế nguyên liệu phụ trợ cho pháp khí nhưng mấy trăm năm nay xuất hiện không ít nhân vật, dù linh điền của Đại Doanh phong nhưng đệ tử Đại Khuyết phong thường chiếm cứ những linh điền trống để trồng những thứ cần. Đại Doanh phong cũng không làm gì được.

Ngay trong Đại Doanh phong, việc cậy thế ép người không phải không có, nhiều đệ tử tu vi cao vẫn ép đệ tử tu vi thấp phục vụ. Như Mã Đằng thường bị bắt nạt, chỉ có đệ tử họ Giang là còn có thái độ chấp nhận được.

Bất quá Đại Doanh phong có mấy tu sĩ rất tốt với Mã Đằng, như tu sĩ họ Phí tên Phí Trung khá nghĩa khí, thường bênh vực gã. Lão giả tên Trương Vân, tính tình thập phần thiện lương hòa ái, bình thường cũng hay quan tâm, lần này thậm chí bí ẩn về Thất bảo mật địa cũng cho gã biết cùng với địa đồ, Ngụy Tác nhận ra nhưng Mã Đằng thật sự thì không biết có biết không.

Bình thường thì với tu vi và tính khí của Ngụy Tác, tuy không quan việc của người khác nhưng tất giáo huấn hai đệ tử Đại Khuyết phong, bất quá lúc này đang ở Công Đức tông, không sinh sự vẫn hơn, nói vài câu xong là gã đi vào sơn cốc, trông coi linh điền đoạn đi ra hậu sơn Đại Doanh phong.

Sau Đại Doanh phong có nhiều tu sĩ cư trú.

Sư thúc của Mã Đằng, sư huynh của lão giả thiện lương hòa ái Trương Vân cũng ở sau núi.

-o0o-

820. Chương 820: Ta Cũng Rất Bận Rộn

Công Đức tông có nghìn đỉnh, đều có truyền thừa, mấy nghìn năm truyền thừa của tông môn ít nhất xuất hiện hơn nghìn Kim đơn đại tu sĩ.

Chỉ số lượng bình quân cứ mấy năm lại có một Kim đơn đại tu sĩ, tuy thực tế thì với tu đạo giới hiện tại, Công Đức tông khẳng định không thể đạt mức như thế nhưng chỉ các lão bất tử mà bên ngoài không biết cũng mấy chục người, đủ hiểu Công Đức tông từng có những thời kì thành tựu thập phần kinh nhân, có cực nhiều Kim đơn đại tu sĩ.

Xuất hiện càng nhiều Kim đơn đại tu sĩ, thần huyền đại năng, tông môn đó tích lũy càng kinh nhân, thứ một đại năng Thần huyền tam trọng tứ trọng để lại, có chứa đại đạo mà hậu nhân không thể vượt tới, đối với cả tông môn cũng là tài phú cực kỳ kinh nhân.

Nghìn đỉnh núi như nghìn phái nhỏ, càng dễ xuất hiện các loại thiên tài đệ tử, khiến Công Đức tông mãi huy hoàng.

Siêu cấp đại tông môn cỡ này, trừ phi tự thân trải qua, thật sự tán tu như Ngụy Tác khó tưởng tượng nổi.

Mấy hôm nay, Ngụy Tác đã vào chỗ Đại Doanh phong chứa điển tịch, biết Đại Doanh phong từng có thời kì huy hoàng, có không ít thiên tài đệ tử, thậm chí có một thần huyền đại năng, tên Nguyên Doanh, chữ Doanh trong Đại Doanh phong là để kỉ niệm. Các đỉnh khác cũng vậy, đều lấy tu sĩ có thành tựu tối cao để đặt tên.

Lúc huy hoàng, số lượng đệ tử Đại Doanh phong gấp mấy hiện tại, hậu sơn có không ít đệ tử ở, không ít linh điển bố trí theo hình chữ. Nhưng giờ mấy trăm năm không có thiên tài đệ tử, các nhân vật chưởng quản Đại Doanh phong kém hơn các phong khác nên không đủ nguồn cung cấp. Ngụy Tác đi ra hậu sơn, nhiều phòng ốc đã đổ nát, những đại hình điện vũ vốn hùng vĩ, tựa hồ để giăng kính, thử thuật pháp vì lâu năm không được tu sửa nên hoang tàn, cỏ dại mọc đầy, thập phần hoang lương.

Ngụy Tác không biết sư huynh của lão nhân Trương Vân bình thường vẫn quan tâm gã ở chỗ nào nhưng đã đọc ghi chép, được biết đệ tử đều ở trong Tiểu Lăng cốc, sau này vì Tiểu Lăng cốc không còn linh tuyến nân dần hoang phế, bọn Trương Vân mới chuyển chỗ ở.

Gã đến đây vì Trương Vân cho địa đồ. Tuy nhiên gã biết Trương Vân không gạt mình, không thì việc gì phải cho gã địa đồ và cho biết bí ẩn. Sư huynh của Trương Vân khẳng định không truyền kinh văn nhưng được thiên âm truyền pháp tại Thất bảo mật địa, Ngụy Tác muốn đến thử vận khí. Theo suy đoán thì sư huynh của Trương Vân tuy chết vì uất ức nhưng ở trong Tiểu Lăng cốc. Địa năng để lại thiên âm mộc ngư trong Thất bảo mật địa, dù Minh Đức không nói thì theo ghi chép của Đại Doanh phong tựa hồ là tu sĩ mạnh nhất lịch sử Công Đức tông, tu vi Thần huyền ngũ trọng điển phong, vì thọ nguyên không còn nhiều, thiếu chút nữa là thành chân tiên. Thần huyền ngũ trọng điển phong đại năng, linh ngộ đối với thiên địa nguyên khí, tự thân đại đạo pháp tắc là ngọn núi cao vợi với Ngụy Tác, thập phần hữu dụng.

“Chắc là ở đây.”

Ngụy Tác tránh hết tất cả, trải thần thức ra, đi trên con đường mòn bình thường không có bao nhiêu nhân người đi, sau hơn nửa canh giờ thì dừng lại.

Phía trước là một sơn cốc hoang vu, cửa cốc có đài cao mười mấy bậc và một thanh sắc cự thạch sơn môn khắc ba chữ Tiểu Lăng cốc.

Thanh sắc cự thạch sơn môn tuy lâu đời, đã phong hóa nhưng vẫn cao hơn hai mươi trượng, khí thế kinh nhân, chỉ là trong sơn cốc toàn lá khô, con đường chính gần như bị gai bụi nuốt chửng, chứng tỏ lâu rồi không ai dọn, trên mấy gốc cổ thụ, quạ đen quang quác, mộ khí trầm trầm, căn bản không có vẻ gì của tu sĩ từng ở.

“À!”

Chưa đi vào thanh sắc cự thạch sơn môn, mắt gã ánh lên lạ lùng.

Trong Tiểu Lăng cốc lại có năm tu sĩ, thần thức của gã trải ra, biết có ba tu sĩ đang đứng trong một khoảng sân ở mé trái chính giữa sơn cốc.

“Tam vị sư huynh, các vị lật tung cái sân này thì các sư thúc, sư bá sẽ trách tội...”

“Bọn ta phá chứ không phải các người, sợ cái gì.”

“Hừ, mấy thứ bỏ hoang, không có ai ở, phá hết cũng có thể nào.”

“Các người có biết ai đang cần thứ bọn ta tìm không!”

“...”

Ngụy Tác lén đến gần, kinh ngạc vì nhận ra một giọng nói là một sư đệ của Mã Đằng, tên Mạc Vĩ, bình thường trầm mặc ít nói, tuy không có giao tình nhưng thấy gã đều chủ động chào hỏi, xưng là sư huynh, hơn nhiều đệ tử cậy tu vi, bối phận thấp hơn Mã Đằng nhưng không hề tôn kính, thậm chí khinh rẻ. Mã Đằng thật thà, có vẻ không có tiền đồ mà vẫn có sư đệ cung kính như thế thì khẳng định không phải người xấu.

Qua lời lẽ, tựa hồ Mạc Vĩ và tu sĩ đó đang ngăn cản còn ba tu sĩ định lật tung lên tìm đồ.

Định lục tung chỗ hoang vu bình thường không ai ở này làm gì?

Ngụy Tác thấy trong mấy tu sĩ còn lại, tu vi tối cao chỉ hữu Phân niệm nhất trọng nên gã đến xem có chuyện gì.

“Mã sư huynh?” Trên tường có mọc ra một nhánh cây đầy dây leo, trước cửa là co đại, phát giác đột nhiên có người tới, lại là “Mã Đằng thì Mạc Vĩ hòa và bốn tu sĩ ngăn người.

Mạc Vĩ là một thanh niên thân hình gầy gò, mặt hơi vuông, bốn tu sĩ còn lại, một người là thanh sam đệ tử cường tráng da ngăm đen, ba tu sĩ trẻ tuổi mặc chu sắc pháp y gồm hai nam một nữ, chưa đến ba mươi tuổi.

Hai nam tu, người bên trái ngũ quan đoan chính, nhưng mày trái có thanh hắc sắc thai kí, có phần hung hãn, người bên phải tóc ngắn, mặt mũi tuấn tú, chỉ là chân mày hơi âm hàn, tạo cảm giác không dễ gần, nữ tu khá xinh đẹp, đứng khá gần tu sĩ tóc ngắn, Ngụy Tác có cảm giác nàng ta đang lấy lòng y, nam tu đó có tu vi cao nhất, Phân niệm nhất trọng. Nữ tu tu vi Chu thiên tứ trọng, chu y nam tu Chu thiên ngũ trọng.

“Ba vị là?” Ngụy Tác tỏ vẻ trung hậu, hỏi Mạc Vĩ. Gã chưa gặp đệ tử mặc chu sắc pháp y của Công Đức tông mà theo kinh nghiệm thi phổ thông đệ tử ở mỗi một sơn phong lại mặc pháp y khác nhau. Chu hồng sắc pháp y chắc là của đệ tử ở mấy ngọn gần đây.

“Ba vị này là sư huynh của Đại Ngu phong.” Mạc Vĩ thấy Ngụy Tác đột nhiên đến thì kinh ngạc.

“Đại Ngu phong?” Ngụy Tác trầm ngâm, tựa hồ không xa, cách Đại Doanh phong năm đỉnh núi, gã biết vị trí nhưng không hiểu bao nhiêu.

“Được rồi, đừng lảm nhảm, nếu cần thì đừng trách ta không khách khí.” Tu sĩ Phân niệm nhất trọng cười lạnh, phát tay.

“Người định làm gì? Lẽ nào định thi pháp ở đây?” Ngụy Tác đột nhiên lên tiếng, “Đại Doanh phong không cho thi pháp ở đây.”

“Chỉ lật mấy thứ, không thể là thi pháp.” Tu sĩ trẻ tuổi lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, giơ tay, chuẩn bị phát một đạo thuật pháp lên nóc nhà.

“Sư huynh tạm dừng tay, dù phá cũng phải nói với mấy sư thúc đã.” Mạc Vĩ cuống lên chặn trước mặt tu sĩ trẻ tuổi.

“Xoạt!”

Tu sĩ trẻ tuổi mặt mũi lạnh tanh, một đạo thanh sắc khí lãng đột nhiên cuốn sang bên trái, hất tung nóc một gian phòng vốn đã đổ nát.

“Người...” Mạc Vĩ vừa bật vừa cuống nhưng không dám phát tác.

“Các người đi đi, coi như không biết gì, thế là được.” Tu sĩ trẻ tuổi nhạt giọng.

“Các vị định tìm gì?” Ngụy Tác hỏi.

“Ban nãy ta nghe nói người họ Mã, chắc là trong coi linh điền, có tư cách nghe thiên âm Tu sĩ trẻ tuổi này liếc Ngụy Tác, mặt mũi lạnh tanh, “Nể tình người cũng được nghe thiên âm như ta nên ta cho người biết ta tìm Thứ quả mộc để phối hợp luyện đơn. Ta biết trong Tiểu Lăng cốc có Thứ quả mộc, khi xây những gian phòng này thì đã bị chặt, đến nay vừa đủ năm, có thể nhập được. Được rồi, người là sư huynh hai người này, đưa họ đi đi.”

“Không được” Ngụy Tác lắc đầu: “Sau này vạn nhất có sư thúc sư bá thấy chỗ cũ bị lật tung mà đại phát lời đình, chúng ta khó thoát, chưa biết chừng Thứ quả mộc không để xây phòng ốc này. Hơn nữa tìm Thứ quả mộc đủ để nhập được cũng không cần vội, từ từ tìm từng gian, không nên kéo sập.”

“Ta đang cần, không có thời gian để lãng phí, người thừa thời gian hả?” Tu sĩ trẻ tuổi hơi nheo mắt lại, tỏ vẻ uy hiếp, ra vẻ các người nên biết điều.

“Ta cũng bận lắm, phải trông nom nhiều linh điền, chốc nữa phải đi chăm sóc Lãnh hương băng mai...” Ngụy Tác trung hậu đến độ không nhận ra uy hiếp.

“Sư huynh, đừng thừa lời, y là hạng điền khùng.” Tu sĩ trẻ tuổi có thai ký trên mày lạnh giọng uy hiếp: “Các người còn thừa lời ngăn cản thì đừng trách.”

-o0o-

821. Chương 821: Chỗ Ở Cũ Của Thần Huyền

“Không được, cần các sư thúc cho phép.” Ngụy Tác trầm hừ lạnh nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra cố chấp.

“Người nên biết nội môn đệ tử có thể tùy ý điều khiển phổ thông đệ tử của các phong tổ.” Nữ tu xinh đẹp liếc Ngụy Tác nhất.

Ngụy Tác hiểu ý, tu sĩ trẻ tuổi cạnh ả rất có thể thành nội môn đệ tử, nhưng gã vẫn giả bộ không hiểu, “Ba người là nội môn đệ tử? Không đúng, cũng chỉ là phổ thông đệ tử như bọn ta.”

“Cút!” Tu sĩ trẻ tuổi có thai ký trên lông mày không nén được, bước lên định đẩy Ngụy Tác sang bên.

“Vù!” Cùng lúc, tu sĩ trẻ tuổi tuấn tú cạnh nữ tu cũng cười lạnh, thanh sắc khí lãng quét vào một gian phòng, nữ tu phát ra chân nguyên, định hút mấy thanh gỗ trong đồng ngói vỡ lên.

“Người định làm? Động thủ với đồng môn sẽ phải diện bích ba năm.” Ngụy Tác vừa tránh vừa phát ra hoàng quang, chấn tan thanh sắc khí lãng của tu sĩ trẻ tuổi.

“Dám cản ta?” Tu sĩ trẻ tuổi không ngờ Ngụy Tác ngăn mình thi pháp, mắt ánh lên hàn ý kinh nhân, “Muốn ở lại Công Đức tông thì cút ngay!”

“Ai tranh cãi ở đây?”

Cùng lúc, giọng nói già nua vang lên, một lam y lão nhân đầu tóc khô vàng, chống hắc sắc mộc trượng từ từ đi tới.

“Lý sư thúc.” Ngụy Tác và Mạc Vĩ, cả đệ tử da ngăm đen vội hành lễ với lam y lão nhân. Lam y lão nhân tên Lý Thiên Tịnh, cũng như Trương Vân, là tiền bối của Đại Doanh phong.

“Việc gì hả?” Thấy ba đệ tử Đại Ngu phong, lam y lão nhân kinh ngạc hỏi.

“Bọn tại hạ cần tìm Thứ quả mộc nhập được. Nơi này có thể có nên đến tìm.” Tu sĩ trẻ tuổi mặt mũi lạnh tanh nói, hoàn toàn không hề tôn kính trưởng bối.

“Lý sư thúc, họ định lật tung nơi này tìm Thứ quả mộc.” Ngụy Tác thật thà nói, “Đệ tử bảo là phải cần chư vị sư thúc đồng ý nên mới có tranh chấp.”

“Lớn mật! Đại Ngu phong lại đến Đại Doanh phong đòi phá nhà, thật quá lắm! Mau đi đi, ta không truy cứu!” Lam y lão nhân đại nộ, mái tóc rung lên.

“Thứ quả mộc là Chu Lăng sư huynh cần.” Tu sĩ trẻ tuổi anh tuấn hơi nheo mắt, liếc lam y lão nhân, “Vậy thì mỗi bảo Chu Lăng sư huynh tự thân đến lấy.”

“Y cần?” Lam y lão nhân biến hẳn sắc mặt, tựa hồ cực kỳ e dè.

“Mấy gian phòng nát mà thôi, tựa hồ không đáng để đắc tội Chu Lăng sư huynh.” Tu sĩ trẻ tuổi tỏ vẻ đắc ý.

“Chu Lăng sư huynh là ai?” Đột nhiên một giọng nói trung hậu vang lên, Ngụy Tác hỏi.

“Là đệ tử Đại Ngu phong được Triệu thái thượng trưởng lão thu làm chân truyền đệ tử, tu vi Phân niệm ngũ trọng, rất có thể tiến giai kim đơn... Người này hẹp hòi, ai đắc tội là y đều báo thù...” Lam y lão nhân truyền âm cho Ngụy Tác.

“Lại có người đến...” Ngụy Tác mục quang chợt lóe lên, thần thức quét qua, lại một lão nhân vào cốc.

“Tiền sư bá.” Mạc Vĩ khẽ chào.

Là một lão giả mặc hôi sắc pháp y, thân thể đã còng, răng rụng hết, mặt nhăn nheo, mắt mờ đục, chỉ còn mười năm thọ nguyên, cũng như các lão bất tử vây giết Ngụy Tác, chỉ là lão mới tu vi Phân niệm ngũ trọng diên phong, có lẽ vì tư chất và tế ngộ bình thường nên khi có thể xung kích kim đơn thì nhục thân đã qua mất giai đoạn diên phong, cơ năng suy bại, khó chắc sẽ xung kích kim đơn thành công nên mới dừng lại ở tu vi Phân niệm ngũ trọng diên phong. Đại Doanh phong có năm, sáu lão giả như thế, chỉ là ông ta nhiều tuổi nhất, bình thường chỉ ở Tiểu Thương cốc trông nom hoặc đi dạo.

“Nếu Chu Lăng tự thân đến, có lẽ bọn ta còn nể mặt xem có tìm được Thứ quả mộc không. Nhưng các người định lật tung chỗ ở của Đại Doanh phong thì quá cuồng vọng.” Hôi y lão nhân nghe lão giả họ Lý truyền âm xong thì đuối thẳng bọn tu sĩ trẻ tuổi, “Mau rời Đại Doanh phong, còn tái phạm thì ta không khách khí.”

“Người không nể mặt Chu Lăng sư huynh?” Tu sĩ trẻ tuổi cả kinh, hoàn toàn không ngờ lão nhân họ Tiền cứng cỏi như vậy.

“Ai nể ta thì ta nể lại, còn không thì sao ta phải nể. Ta sắp xuống lỗ rồi, còn sợ gì, cần gì nữa. Hôi y lão nhân xua tay, bình tĩnh nói.

“Được, được lắm!” Tu sĩ trẻ tuổi hung hăng nhìn hôi y lão nhân và bọn Ngụy Tác rồi đi khỏi.

“Đại Doanh phong mấy trăm năm nay nhân tài điêu linh, đệ tử cỡ đó dám đến Đại Doanh phong hoành hành...” Cả ba rời Tiểu Lăng cốc, lão nhân họ Tiền mới thở dài buồn bã.

Mạc Vĩ và lam y lão nhân đều im lặng.

“Ở đây có khí tức giao đấu pháp thuật, ai ngăn cản chúng thi pháp?” Lão nhân họ Tiền lắc đầu, đột nhiên nhìn Ngụy Tác và Mạc Vĩ cùng một đệ tử Đại Doanh phong ngăm đen.

“Là đệ tử.” Ngụy Tác đáp.

“Hay lắm, người là Mã Đằng của Đại Doanh phong chúng ta vốn đủ tư cách nghe thiên âm đó hử, được lắm.” Lão nhân họ Tiền tỏ vẻ khen ngợi, “Bách lộ đơn này cho người.” Lão nhân họ Tiền đưa một bạch sắc đơn bình đến trước mặt Ngụy Tác.

“Đa tạ Tiền sư bá.” Ngụy Tác cảm tạ. Bách lộ đơn chứa linh khí không tệ, tương đương với ngũ cấp cao giai yêu đơn luyện chế thành linh đơn. Đơn được này với tu sĩ Kim đơn kỳ trở xuống đều là đồ tốt, bất quá đối với Ngụy Tác hiện tại thì không đáng gì.

“Thật thà trung hậu, vô bi vô hỷ, tính tình đúng là mảnh ngọc thô, chỉ tiếc...” Lão nhân họ Tiền nhìn Ngụy Tác, thở dài.

Tuy không nói hết nhưng Ngự Tác biết ông ta tiếc cho “Mã Đằng” tư chất không cao, tốc độ tu luyện chậm.

“Từng có thần huyền đại năng mà sa sút thế này... Chỗ thần huyền đại năng ở mà loại đệ tử như thế dám đến tác uy tác phúc.” Lão nhân họ Tiền cho Ngự Tác một viên Bách lộ đơn rồi thở dài.

“Sư bá.” Ngự Tác cả kinh, vội hỏi, “Chỗ thần huyền đại năng của Đại Doanh phong chúng ta cũng ở trong Tiểu Lăng cốc?”

“Đúng thế, sư tôn từng gửi nhiều hy vọng vào toán đệ tử bọn ta nên họ vào Tiểu Lăng cốc ở hòng có được khí vận của tiền bối, tiếc là bọn ta khiến người thất vọng... Ngay cả Chung sư đệ có tư cách nghe thiên âm như người cũng không đạt được cơ duyên.” Lão nhân họ Tiền lắc đầu.

“Tiền sư bá, đệ tử muốn xem chỗ Chung sư bá ở và chỗ ở của Đại Doanh phong thần huyền đại năng, sư bá có thể đưa chăng?” Lão nhân họ Tiền biết nhiều việc mà điển tịch Đại Doanh phong không ghi lại khiến Ngự Tác động lòng, đi theo thỉnh cầu.

“Con muốn đến đó?” Lão nhân họ Tiền kinh ngạc nhang vẫn đáp ứng, “Được rồi, ta đưa con đến xem.”

“Đó là chỗ tu sĩ họ Chung ở?”

Lão nhân họ Tiền dẫn Ngự Tác đến một tiểu viện đã đổ nát quá nửa, tường bao đã đổ, chỉ còn nửa gian phòng nguyên lành, khắp nơi mọc đầy dây leo và cỏ dại.

“Y mất trước khi bọn ta rời đây, chỗ ở lâu rồi không ai chăm sóc nên thành thế này.” Lão nhân họ Tiền lắc đầu: “Toán đệ tử bọn ta khi đó chỉ còn lại vài ba người.”

Lão nhân họ Tiền nhìn quanh, nhớ lại quá khứ. Ngự Tác không ngừng quét thần thức qua từng góc nhỏ nhất.

“Hận không thể ngộ...” Ngự Tác mục quang lóe lên kịch liệt, đọc được dưới lớp rêu dưới gầm giường có mấy chữ này, nhưng càng thất vọng vì bốn chữ này đầy tuyệt vọng. Tìm kỹ nhưng tu sĩ được kinh văn mà không thể lĩnh ngộ này không để lại gì.

“Đây là chỗ Đại Doanh phong thần huyền đại năng ở trước kia?” Lão nhân họ Tiền đưa Ngự Tác đến một thạch thất đơn giản, nằm trên vách đá phía đông Tiểu Lăng cốc, chỉ rộng mấy trượng, có duy nhất một tảng đá vuông trơn bóng, chắc vì có người dả tọa tu luyện rất lâu trên đó.

“Đúng thế, khi ấy Tiểu Lăng cốc hoàn thị còn là hoang địa, chỉ mình tiền bối ở đây khổ tu.” Lão nhân họ Tiền gật đầu, “Chung sư đệ cũng từng ở đây dả tọa tu luyện. Bọn ta còn bảo sư đệ nhờ vào vận ở đây mà có tư cách nghe thiên âm, rồi sau đó sư đệ không được gì mà chết trong uất ức thì không ai đến đây dả tọa nữa.”

“Tu sĩ họ Chung dả tọa tu luyện ở đây?” Ngự Tác hơi giật giật chân mày.

Thạch thất này không có văn tự hay hình ảnh lưu lại, giản dị đến cực điểm, nhưng không biết vì sao vào rồi là gã có cảm giác lạ lùng, cụ thể thế nào thì không biết.

-o0o-

822. Chương 822: Kim Đơn Ngũ Trọng

Trăng lên giữa trời, Tiểu Lăng cốc cực độ không linh tĩnh mật, sương mỏng loang dần, thì thoảng có tiếng cành khô rơi xuống.

Ngự Tác đứng cạnh tảng đá trong thạch thất, hơi nhíu mày.

Từ lúc lão nhân họ Tiền cho biết những việc không ghi trong điển tịch, đưa gã đến chỗ ở của tu sĩ họ Chung và thạch thất này thì đã qua mấy ngày.

Tu sĩ họ Chung ở trong một thạch thất cực kỳ phổ thông, gã ngằm đưa Linh Lung Thiên đến mà cũng không tìm được gì.

Chỗ ở của tu sĩ họ Chung đã dành, nhưng thạch thất này tạo cho Ngụy Tác cảm giác rất lạ.

Không hề có linh khí dao động, không có đại năng khí tức, thật ra có gì cổ quái, Ngụy Tác tìm hiểu mấy lần mà không hề phát hiện.

“Lẽ nào là ta nhầm?”

Ngụy Tác lắc đầu, ngồi xuống tảng đá.

Đây là một tảng đá cực kỳ thông thường, gã đã xem qua, không có gì bất phàm.

Đoạn gã bố trí một cấm chế, hai màn sáng phong tỏa lối vào thạch thất, lấy viên Bàn cổ cự chấp yêu đơn đang luyện hóa ra.

Ban đêm không ai tới Tiểu Lăng cốc, chỉ còn hai ngày là Thất bảo mật địa khai, nên gã định triệt để luyện hóa ở đây xem có thần diệu gì.

Mấy hôm nay gã lên luyện hóa, Bàn cổ cự chấp yêu đơn chỉ còn hơn nửa, tu vi của gã tuy đề thăng, dần đạt Kim đơn tứ trọng hậu kỳ điên phong nhưng chưa nhận ra thần diệu gì khác của yêu đơn.

Đột nhiên, Ngụy Tác vừa phát ra thủy linh khí tức, bao lấy Bàn cổ cự chấp yêu đơn, thì thanh âm linh vận cực độ vang lên trong thức hải, hai tầng cấm chế cách tuyệt thanh âm và khí tức cũng không hề ngăn được.

“Đây là thanh âm gì?” Ngụy Tác cả kinh, dừng tu luyện, cầm Bàn cổ cự chấp yêu đơn trảo ngưng thần lắng nghe.

Âm thanh đó tạo cho gã cảm giác phi phàm, như lúc từ chân tiên thần văn nghe được tiên âm truyền pháp, tựa hồ càng tiếp cận tự nhiên, không có khí tức nhân gian.

“À...”

Gã hơi run lên vì thanh âm linh vận cực độ lại vang vọng, hàm chứa tự nhiên thiên vận kinh nhân, sinh cơ rầm rạt, lòng lại sáng trong.

“Sao lại có thanh âm này...” Ngụy Tác phát huy cảm tri đến cực đại.

“Tam... Diêu.. Ca.. Ba... La... Để... Ba... Đa... Na... Nam...”

Ngụy Tác càng lúc càng chấn kinh, vì phát hiện không phải chỉ là một thanh âm giản đơn mà hàm chứa biến hóa, âm đầu cực nhẹ, gần như không nghe được, dốc sức chú ý lắng nghe mấy lần thì mới thoáng nhận ra vận luật.

Như một thiên tiên âm truyền pháp đặc biệt, Ngụy Tác không hề động dụng chân nguyên, nhưng não hải ngày càng minh tịnh, tựa hồ tạp âm bất lợi với tu sĩ không thể xâm nhập. Gã hoài nghi, nếu có tu sĩ thi triển thuật pháp kiểu Ma âm hoặc thần lúc này tất không thể ảnh hưởng đến gã, sẽ bị linh vận tiên âm gạt khỏi thần thức.

Ngụy Tác toàn tâm cảm ngộ, đột nhiên đứng dậy, gã có cảm giác thanh âm từ một nhánh dây leo khô ở giữa đồng đá ngoài thạch thất ngoại phát ra.

Gã rời thạch thất, đến chỗ đó.

“Đây là...” Gã chấn động vì nhánh dây leo tuy đã nghìn năm nhưng không có gì kinh nhân, thần thức lần xuống, lòng núi dưới bộ rễ có mấy chục đường nhỏ đan nhau như dây đàn, găm sâu vào Đại Doanh phong.

“Đây là Hóa linh địa mạo! Đã hóa sinh tự nhiên thiên âm chứa đại đạo. Đây là do Đại Doanh phong địa mạch phát ra chứ không phải dây leo.”

Ngụy Tác nhãn quang lóe lên kịch liệt, thần sắc đầy chấn kinh.

Gã đã hiểu căn nguyên.

Chả trách gã luôn thấy thạch thất này đặc biệt, nhưng đưa Linh Lung Thiên đến cũng không cảm tri được gì. Hóa ra không phải thạch thất thần huyền đại năng tu hành có gì cổ quái, mà là địa mạo Đại Doanh phong, Đại Doanh phong lại hàm chứa Hóa linh địa mạo!

Theo Địa Mẫu cổ kinh chú giải, Hóa linh địa mạo thập phần đặc biệt, thời gian tồn tại đủ lâu thì tự nhiên sản sinh tiên âm. Tiên âm này hàm chứa đại đạo, có thể qua đó lĩnh ngộ pháp quyết tu luyện hoặc thuật pháp, hấp nạp thiên địa linh khí, ngoài ra còn thần diệu khác.

Đại Doanh phong tựa hồ tồn tại lâu rồi nên mới hóa sinh tiên âm. Tiên âm tựa hồ chỉ khi trăng tròn mới phát ra, thanh âm cực kỳ nhỏ, chỉ ở quanh nhánh dây leo này mới nghe được. Với cảm tri của gã mới miễn cưỡng nghe rõ, dù tu sĩ họ Chung nghe được nhưng chỉ vài ba âm.

Ảo diệu của thạch thất, hóa ra như thế!

Ngụy Tác hít sâu một hơi, lắng nghe thanh âm và cảm ngộ địa mạch.

Địa mạch tựa hồ có từng đường nguyên khí ngưng thành đan nhau, tự nhiên hình thành trật tự, diễn sinh thành sức mạnh đặc biệt.

Thanh tâm, tĩnh khí, trong những hoàn cảnh u tĩnh đều khiến người ta có cảm giác này nhưng thanh âm từ địa mạo tựa hồ phát huy hiệu quả đến cực trí.

Người cùng thiên địa hợp lại... Ngụy Tác sáng mắt, có thêm cảm ngộ. Những thứ không thể nói rõ ẩn vào não hải.

Đoạn gã nghe thêm được mấy âm, mấy âm này không có thanh âm, dù Linh Lung Thiên cũng không nghe được nhưng gã lại cảm tri được.

“Địa mạo này tự nhiên phát ra đại đạo linh âm... Có thể thanh tịnh linh đài, bản tự là một môn vô thượng bí pháp đối phó ma âm mê hoặc, không biết còn thần diệu nào nữa không.” Thanh âm vang lên mấy chục lần rồi tan dần, nhưng thanh âm và vận luật Ngụy Tác nắm lấy. Gã động tâm niệm, não hải lại rung lên địch linh âm. Cũng như được chân tiên thần văn truyền pháp, Ngụy Tác trừ có thêm cảm ngộ thiên địa tự nhiên thì vô hình trung biết thêm một môn đại đạo bí thuật.

Nguyên khí pháp tắc do thiên địa tự nhiên hóa sinh tất phi phạm, thuật pháp không thể so được, nên dùng linh âm thanh tịnh linh đài đối phó ma âm thuật pháp mê hoặc, công hiệu khẳng định cực kỳ kinh nhân.

“Không biết thần huyền đại năng này có hoàn toàn nghe được linh âm.”

“Tu sĩ họ Chung tu hành quá ở đây tất nghe được linh âm nhưng tu vi và cảm tri không đủ. Không biết tại Thất bảo mật địa y được kinh văn, thuần túy vì chọn khối đá đó hay vì linh âm này.”

Ngụy Tác suy đoán rất nhiều biết chỉ tưởng tượng thì không thể hiểu nguyên nhân. Bất quá đối với chuyến đi Thất bảo mật địa, gã lại kỳ vọng, dù không lấy được Đề hồ thánh quả thì thêm một môn vô thượng bí thuật cũng là thu hoạch kinh nhân.

Rồi gã quay lại thạch thất, toàn lực luyện hóa Bàn cổ cự chấp yêu đơn.

Thủy linh nguyên khí kinh nhân bao trùm thạch thất, gột rửa Bàn cổ cự chấp yêu đơn.

Trường hà thao thiên quyền đã hợp thành pháp bảo hoàn chỉnh, thủy linh nguyên khí đại tăng, cộng thêm nhục thân của gã hơn xa trước kia, toàn lực tu luyện thì như Hầu Hoang cổ cự thú đang phun nguyên khí.

Thoáng sau, nguyên khí kinh nhân ra khiến lưỡng đạo cấm chế có xu thế không che được buộc Ngụy Tác phải chậm tốc độ luyện hóa lại.

Đến tra hôm sau, Bàn cổ cự chấp yêu đơn đã thu nhỏ lại bằng cán chổi rồi nổ tung, toàn bộ bị luyện hóa.

“Thật ra có thần diệu gì?”

Hoàn chỉnh luyện hóa yêu đơn xong, Ngụy Tác tĩnh tâm cảm nhận.

“Chuyện đó...”

Mắt gã ánh lên thần sắc kinh hỉ cực độ.

Gã nhận ra mỗi kinh mạch tựa hồ càng trơn bóng, như được ngâm linh dược. Độ bền dai cũng tăng tiến nhiều.

Tức là có thể dung nạp thêm chân nguyên, chịu được chân nguyên kinh nhân lưu động xung kích, dù khi thể nội chân nguyên kịch liệt chấn động thì kinh mạch cũng không tổn thương, thì triển uy năng vượt cực hạn cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Nhưng đó không phải thay đổi lớn nhất mà là gã phát hiện khí huyết lưu động chậm hơn nhưng càng hùng hậu, tâm niệm vừa động là khí huyết sôi lên như kinh đào hải lãng.

“Chát!”

Ngụy Tác tùy ý bùng, không khí như có sét nổ.

Khí lực hơn hẳn một phần!

Bàn cổ cự chấp yêu đơn hóa ra có thể đề thăng nhục thân!

Tuy Thiên long quần tinh tôi thể thuật có thể tôi luyện nhục thân, đề thăng nhục thân nhưng hiện giờ Thiên long huyết hóa thạch cơ hồ vô hiệu. Gã phải tìm cách khác chứ không thể thi triển Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp để phối hợp tu luyện nữa. Có Động Hư bộ pháp thì đề thăng nhục thân tương đương với đề thăng thần thông, khiến lực công kích của gã tăng tiến.

“Đạt Kim đơn ngũ trọng đã!”

Cảm giác được biến hóa, Ngụy Tác do dự một chốc đoạn móc ra mấy viên đơn dược.

Mấy viên này đều lấy được của các tông chủ hòa và lão bắt tử truy sát gã, chứa linh khí kinh nhân, có thể đề thăng tu vi cho Kim đơn tu sĩ, thậm chí có một viên tiên giai đơn dược. Đơn dược này mà dùng Thủy hoàng phệ nhật quyết tu luyện thì không cần bao nhiêu thời gian.

Vì đạo này không ngừng luyện hóa thủy hệ yêu đơn, cộng thêm Bàn cổ cự chấp yêu đơn hoàn toàn luyện hóa, và tác dụng của mảnh vỡ Diệu thụ, tu vi của gã cách Kim đơn ngũ trọng không xa, với mấy viên đơn dược này sẽ đủ để đột phá.

Hiện tại càng hiểu Công Đức tông, gã càng thấy phái này tích lũy cực kỳ kinh nhân, để an toàn thì có thể đột phá đến Kim đơn ngũ trọng thì cứ đột phá đã.

-o0o-

823. Chương 823: Người Chơi Xỏ Ta?

A!

Ngồi trên tảng đá, Ngụy Tác hít sâu, như Hoang cổ cự thú hô hấp, không khí mấy chục trượng ở thạch thất bị hút sạch.

Ngụy Tác mở bừng mắt, đứng dậy.

Gã tỏ vẻ kinh hãi, tự tin hiện rõ trên mặt.

Luyện hóa một viên Bàn cổ cự chấp yêu đơn xong, nhục thân càng cao, tốc độ luyện hóa các loại linh dược càng nhanh, mấy viên linh đơn lấy được của các lão bắt tử mà chỉ nửa canh giờ đã luyện hóa xong.

Bề ngoài gã không có gì thay đổi biến hóa, nhưng như gã dự định, đã đột phá đến tu vi Kim đơn ngũ trọng.

Sợ sẽ hiển lộ khí tức, Ngụy Tác không tế xuất kim đơn, nhưng nội thị thì kim đơn càng to, quang hoa sáng cực độ, như một vì sao chân chính ở trong khiêu vị, so với lúc Kim đơn tứ trọng thì kim đơn tựa hồ có thêm thần vận, cơ hồ có thứ càng nghịch thiên sắp hóa sinh.

Tất nhiên đó là thần huyền pháp tướng!

Kim đơn ngũ trọng diên phong, kim đơn phá bích thì sẽ hóa sinh thần huyền pháp tướng!

Đột phá tu vi Kim đơn ngũ trọng, Ngụy Tác đã chạm tới thần huyền khí tức.

Kim đơn thượng phát ra cuộn cuộn đơn khí, tươi nhuận nhục thân, ít nhất cũng đề thăng mấy chục năm thọ nguyên, cảm giác này quá đẹp đẽ, đột phá cảnh giới đều mang lại cho tu sĩ nhiều lợi ích.

Ngụy Tác gạt hết hoan hỉ, tĩnh tâm lĩnh hội.

Tuy nhiên Kim đơn tứ trọng hậu kỳ và Kim đơn ngũ trọng tựa hồ cách nhau rất mỏng manh nhưng như thể kim đơn lại biến đổi, thực lực tăng cường về chất.

Ngụy Tác cảm giác được thần thức lại mạnh lên, trước kia thi triển chân tiên thần văn bí pháp, thần thức có thể bao trùm vạn tượng nhưng hiện tại thành một vạn hai nghìn tượng.

Mấy đệ tử Đại Khuyết phong, Đại Ngu phong huênh hoang trước mặt gã, thật ra tu vi cỡ đó thì gã từ một vạn hai nghìn tượng phát ra một đạo thuật pháp cũng có thể khóa chặt rồi lấy mạng.

Chân nguyên lại được đề thăng, thi triển các loại thuật pháp, uy năng đều tăng lên.

Bàn cổ cự chấp yêu đơn khiến nhục thân lại đề thăng, Ngụy Tác lặng lẽ cảm nhận, có thể phối hợp với Địa Mẫu cổ kinh, liên tục thi triển Trấn thiên pháp tướng cũng không thành vấn đề.

Cộng thêm Liệt khuyết tàn nguyệt, Ngụy Tác cực kỳ tin tưởng, chỉ cần không gặp Thần huyền tu sĩ, bất kỳ Kim đơn tu sĩ nào cũng không ngăn được.

“Dây leo cổ, khung cảnh đồ nát, không ngờ ngọn núi này cũng có tự nhiên linh âm hóa sinh.” Ngụy Tác cảm nhận rồi cảm thán trước khi rời Tiểu Lăng cốc, đi về Đại Nhược cốc và Tiểu Vân cốc.

Mai là ngày Thất bảo mật địa khai cấm, gã vẫn phải làm tròn thân phận của Mã Đằng, chăm sóc kỹ linh điền ở Đại Nhược cốc và Tiểu Vân cốc.

“Mã sư huynh, sao huynh lại không ở trong Tiểu Vân cốc, tiểu đệ vừa đến đó tìm...” Mới đến lưng núi, một đệ tử Đại Doanh phong thấy Ngụy Tác là cuống lên kéo tay áo. Đệ tử này chính thị Phí Trung na mà gã gặp ở Đại Nhược cốc.

“Xảy ra chuyện gì?” Lời lẽ và dáng vẻ Phí Trung khiến Ngụy Tác kinh ngạc.

“Chẳng phải sư huynh đắc tội Đại Ngu phong sao, hiện tại người Đại Ngu phong đã đến Lãnh Ngưng cốc, đang gây sự với huynh.” Phí Trung cuống lên.

“Đại Ngu phong gây phiền cho huynh?” Ngụy Tác nhíu mày, chắc là vì gã ngăn ba người của Đại Ngu phong nên giờ đến báo thù, hình như hơi nhanh? “Thật ra là thế nào?” Ngụy Tác thản cười lạnh nhưng vẫn tỏ vẻ ngây ngô.

“Đệ không rõ, tựa hồ là thứ huynh trông nom có vấn đề, lưỡng vị sư thúc gọi huynh đến ngay, nhớ cẩn thận, đừng nói lung tung, đối phương khẳng định cố ý gây phiền...” Phí Trung kéo Ngụy Tác đến Lãnh Ngưng cốc, vừa đi và dặn.

“Y đến rồi.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường theo Phí Trung vào Lãnh Ngưng cốc, sơn cốc này bày huyền băng pháp trận, đâu đâu cũng là băng thiên tuyết địa, chu vi mấy linh điền có không ít người. Thấy gã và Phí Trung vào, ba tu sĩ cười lạnh.

Là ba đệ tử Đại Ngu phong định phá phòng khi trước, còn có một thanh niên mặc nguyệt bạch sắc y sam, đầu ngẩng cao, mắt hơi hờn vào, trông có phần âm hàn, ngạo khí hiện rõ.

“Mã Đằng, mấy hôm nay ngươi trông nom Lãnh hương băng mai?” Thấy Ngụy Tác và Phí Trung, một thanh bào lão giả bước lên. Thanh bào lão giả tên Trác Cửu Mi, cùng thời với bọn Trương Vân, là tiền bối của Đại Doanh phong.

Ngụy Tác mục quang lóe lên, phát hiện hai nhánh Lãnh hương băng mai vốn như bạch ngọc có thêm nhiều điểm nâu, sắp khô rồi. “Đích xác đệ tử trông nom.” Bất quá Ngụy Tác không đổi sắc, vẫn trung hậu đáp.

“Hai nhánh Lãnh hương băng mai sao lại thế này? Rõ ràng bốn phân Thiên quán điều xong quên tưới linh tuyến nên mới khô.” Thanh bào lão giả nhăn nhó khó coi.

“Đệ tử không biết, hôm qua bốn phân Thiên quán điều xong không hề quên tưới linh tuyến.” Ngụy Tác thật thà đáp.

“Chắc là có người bón thêm hoặc cố ý phá hoại.”

“Hỗn xược! Ai dám cố ý hủy hoại giá lưỡng chu linh được.” Thanh bào lão giả sắc mặt càng âm trầm, mắng.

“Đệ tử không hề quên. Lúc đi hôm qua thì hai nhánh linh được vẫn nguyên lành.” Ngụy Tác gật đầu khẳng định.

“Dù quên thì cũng không hiện rõ, lúc người đi tất nhiên vẫn tươi tốt.” Ba đệ tử Đại Doanh phong thì đệ tử có thai ký trên lông mày bất âm bất dương nói.

“Nói suông, người bảo không quên tươi linh tuyền, có chứng cứ không?” Một hắc bào lão nhân bước lên, lạnh giọng.

Ngụy Tác lắc đầu, “Tại hạ không thẹn với lòng, cần gì chnsng cứ.”

“Vì chăm sóc không tốt linh được thì theo môn quy không có tư cách nghe thiền âm.” Thanh niên mặc nguyệt bạch sắc y sam nhạt giọng.

“Lưỡng vị sư thúc, muốn trị tội phải cần chứng cứ.” Phí Trung cuồng lên nói ngay, “Biết đâu có người không cẩn thận, bón thêm phân Thiên quán diệu.”

“Người là ai? Có liên quan đến việc này, ai cho xen vào.” Thanh niên mặc nguyệt bạch sắc pháp y lạnh lùng nhìn Phí Trung, hàn quang trong mắt khiến Phí Trung dừng lại.

“Các vị là người Đại Ngu phong, dù tại hạ phạm lỗi cũng là việc của Đại Doanh phong, các vị sao lại nhúng vào?” Ngụy Tác vẫn tỏ ra thật thà.

“Linh được này ta cần, đương nhiên phải hỏi.” Thanh niên mặc nguyệt bạch sắc pháp y cười lạnh, “Ta tên Chu Lăng, chắc người nghe đến rồi.”

“Chưa hề.” Ngụy Tác lắc đầu.

“Mấy hôm trước tại Tiểu Lăng cốc ta đã nhắc đến Chu sư huynh, người dám nói chưa nghe đến!” Tu sĩ trẻ tuổi tuổi tứ kên lên.

“Ta không nhớ rõ, chỉ nhớ lúc các vị định lật tung nhà trong Tiểu Lăng cốc thì bị ta và Tiên sư bá ngăn cản.” Ngụy Tác liếc tu sĩ trẻ tuổi, “Người còn thì pháp ở đó.”

“Người!” Tu sĩ trẻ tuổi xanh lét mặt mày.

“Linh được không phải là Lưu sư thúc cần hả? Sao lại biến thành Chu sư huynh cần?” Ngụy Tác vẫn thật thà, tỏ vẻ lạ lùng, nhìn hắc bào lão nhân.

Hắc bào lão nhân là Lưu sư thúc mà Giang sư đệ nhờ gã trông nom nói đến.

“Ta chỉ giúp Chu Lăng...” Hắc bào lão nhân sưng người, đáng vẻ không được tự nhiên.

“Đúng là trùng hợp.” Ngụy Tác lắc đầu.

“...” Linh điện lúc đó có không ít đệ tử Đại Doanh phong, bọn Phí Trung đều lấy làm lạ, Ngụy Tác tuy vẫn thật thà như bình thường nhưng tựa hồ mỗi câu đều điểm trúng huyệt khiến ai cũng hiểu.

“Đúng là trùng hợp. Y ba mươi năm không sai lầm, những linh điện khác cũng không vấn đề gì, chỉ có hai nhánh ở Lãnh Ngưng cốc sao lại có vấn đề vào lúc này?” Một giọng già nua vang lên, là lão nhân họ Tiền già nhất Đại Doanh phong đến rồi, “Bất quá việc này bọn lão phu sẽ điều tra rõ rồi báo lên.”

“Hai nhánh này vốn không phải chức trách của y.” Trương Vân diện mục hòa ái, tâm địa thiện lương cũng tới.

“Thế nào, các vị định cố ý bao che?” Chu Lăng hơi nheo mắt, “Lúc các vị tra ra thì y đã nghe thiền âm rồi.”

“Không cần người lo.” Lão nhân họ Tiền mắt ánh lệ mang, “Việc của Đại Doanh phong tựa hồ không cần đệ tử phong khác lo.”

“Đừng quên ta là chân truyền đệ tử, phát hiện có việc phạm môn quy, có thể trấn áp phổ thông đệ tử cả người cũng thế, đợi trưởng lão điều tra sau!” Chu Lăng lạnh lùng nhìn tu sĩ họ Tiền, hung uy lộ rõ.

“Người nắm chắc bắt được ta? Bộ xương già này không ngại đâu.” Tu sĩ họ Tiền ho khan, thân ngoại khí tức sôi lên.

“Nếu động thủ, ta cũng đi bá kiến trưởng lão.” Trương Vân bước lên đứng cùng tu sĩ họ Tiền.

“Như thế không ổn, chưa biết chừng chúng ta đều bị bắt. Chính hợp ý ai đó.” Đang lúc kiếm tuốt cung giương, Ngụy Tác bước lên chặn trước mặt hai lão nhân.

“Các người không sợ Đại Doanh phong mời tu sĩ lợi hại đến phân xử?” Ngụy Tác nhìn Chu Lăng, vẫn thật thà.

“Ta làm việc công, làm gì sợ.” Chu Lăng cười lạnh, “Chỉ cần người đưa chứng cứ ra, chứng minh người không sai thì ta không làm khó.”

“Ta không có chứng cứ...”

“Không phải...” Chu Lăng định nói thì Ngụy Tác đột nhiên tiếp lời, “nhưng ta có chứng nhân.”

“Chứng nhân, ai thấy con không quên tuổi linh tuyền?” Trương Vân và lão nhân họ Tiền sáng mắt.

“Đúng, không chỉ một người.” Ngụy Tác cung kính, “Mạnh sư đệ và Chu sư đệ thấy đệ tử lúc đó chăm sóc Tiểu băng liên, còn nói với nhau mấy câu. Lúc đệ tử xuất cốc còn gặp Trần sư huynh...”

“Gọi họ đến.” Thanh bào lão giả sững người, quát mấy đệ tử Đại Doanh phong.

“Huynh có chứng cứ sao không nói sớm.” Phí Trung tròn mắt, lén truyền âm cho Ngụy Tác.

“Sao y lại đột nhiên thông minh nhỉ... Chu Lăng tiểu tử đã nói rồi, không thể rút lại được.” Trương Vân và lão nhân họ Tiền nhìn nhau, nhận ra ý nghĩ của đối phương.

“Chu sư huynh, chốc nữa các vị đứng lên tiếng, vạn nhất sư huynh dọa thì mấy vị sư huynh đệ đó sẽ không dám nói thật.” Ngụy Tác vẫn thật thà.

“Người... có ý chơi ta?” Chu Lăng xanh lét mặt mày, nheo mắt thập phần âm hàn nói với Ngụy Tác.

“Nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí, chơi hay không chắc sư huynh tự biết.” Ngụy Tác bảo Chu Lăng: “Chu sư huynh thần thông như thế, chưa biết chừng mấy hôm nữa Đại Doanh phong sẽ có sư huynh đệ tại tỷ thí đại hội xin đấu với Chu sư huynh.”

“Cuồng vọng!” Chu Lăng giật giật chân mày, ngữ khí hàm chứa sát khí.

“Đừng nói lung tung!” Phí Trung và mấy đệ tử Đại Doanh phong vội truyền âm cho Ngụy Tác.

“Chết cười, Đại Doanh phong có ai là đối thủ của Chu sư huynh. Phế vật như người ngay xách hài cho ta chưa xứng, dám nói thể với Chu sư huynh hả.” Tu sĩ trẻ tuổi tuần tú kêu lên.

“Khi đó chưa biết chừng ta sẽ khiêu chiến người trước.” Ngụy Tác thật thà.

-o0o-

824. Chương 824: Thất Bảo Khai Cầm

“Cái gì, người khiêu chiến ta?” Tu sĩ trẻ tuổi tuần tú không dám tin, với y thì “Mã Đằng” không đáng một xu.

“Tiểu Mã, đừng nói quá.” Trương Vân ngưng trọng truyền âm cho Ngụy Tác.

“Còn ngày sau cùng, mai là ngày Thất bảo cầm địa khai cầm, đệ tử sợ vì sơ ý có chuyện gì nên muốn tĩnh tâm tiềm tu, mong các vị sư thúc phải người trông giúp mấy linh điền một hôm.” Ngụy Tác ngó lơ bọn tu sĩ anh tuấn, nói với Trương Vân và lão nhân họ Tiền.

“Chỉ một ngày thì được.” Trương Vân bảo: “Bao năm nay con giúp chư vị sư huynh đệ không ít, con nhờ có một ngày, họ sẽ không cự tuyệt.”

“Bọn đệ sẽ giúp Mã sư huynh trông nom linh điền.” Mấy đệ tử Đại Doanh phong huyết khí phương cương lên tiếng, đã hiểu sự tình khá rõ rệt, lại thêm bình thường bị đệ tử các phong bắt nạt, họ vốn thập phần bất mãn.

“Thế nào, người tưởng được nghe thiên âm Thất bảo mật địa thì một bước lên trời hả?” Đệ tử trẻ tuổi tuần tú cười lạnh liếc Ngụy Tác, “Ta và Chu Lăng sư huynh cũng có tư cách vào Thất bảo mật địa, người coi việc nghe thiên âm là có thể thay đổi tất cả thì chết cười.”

“Dù một bước lên trời ta cũng không ý thể hiếp người bắt nạt đồng môn.” Ngụy Tác vẫn thật thà.

“Hừ!” Chu Lăng hừ lạnh, ngoài mặt không tỏ gì nhưng trong lòng đã động sát ý.

Lần này đến Đại Doanh phong, gã đã tính sẵn, biết lão nhân họ Tiền sắp chết nên không sợ gì, định thừa cơ gây chuyện lớn, trấn áp vào người để lập uy cho Đại Doanh phong nhưng không ngờ lọt vào tính toán của Ngụy Tác, không thể phát huy.

“Ta đợi người khiêu chiến. Đừng co đầu rút cổ để ta khinh thường Đại Doanh phong.” Tu sĩ trẻ tuổi cười lạnh.

“Trương sư thúc, Tiền sư bá, nếu không có việc gì, con xin đi trước, con không vô liêu như ai đó, cả ngày đi rong.” Ngụy Tác ngó lơ bọn tu sĩ trẻ tuổi, hành lễ với Trương Vân và lão nhân họ Tiền, cáo từ ly khai. Câu nói của gã càng khiến đối phương điên tiết.

“Tu vi như thế mà dám coi thường chúng ta! Rồi phải cho y biết tay!”

“Yên tâm đi, sư huynh, dù y không khiêu chiến sư huynh thì đệ sẽ trực tiếp khiêu chiến y, y không dám ứng chiến thì đệ sẽ làm nhục để sau này y không thể ngẩng đầu lên trong chư phong.” Đệ tử Đại Ngu phong có thai ký trên mày truyền âm cho tu sĩ trẻ tuổi.

“Tiểu Mã, tranh hơi với chúng không lợi lộc gì, bọn ta đã già, không còn sợ gì nhưng con còn có cơ hội...” Lão nhân họ Tiền và Trương Vân cùng Ngụy Tác đi khỏi, lo lắng “người thật thà” như gã sau này sẽ chịu thiệt.

“Chúng cố ý làm phiền, chúng ta không tránh được.” Ngụy Tác thật thà đáp, hai lão nhân này tâm địa rất tốt, gã muốn báo đáp hai người.

“Con tính tu một ngày đi, hi vọng sẽ có thu hoạch.”

Hai lão nhân đưa Ngụy Tác về cốc khẩu Tiểu Vân cốc. “Nếu ngày mai y có thu hoạch thì nhờ kinh văn sẽ thành nội môn đệ tử, làm môn hạ một trưởng lão trung hậu, tất sẽ thích tính y mà che chở... Nếu không thì chúng ta tìm cách cho y bế cá tử quan, hoặc trồng một linh động thật lâu, không thì Chu Lăng sẽ thừa cơ báo thù, chưa biết chừng sẽ điều y đi...”

“Nếu Đại Doanh phong có nhân vật lợi hại, đâu đến lượt Chu Lăng huênh hoang.”

Lương vị lão nhân đi khỏi, vẫn tỏ vẻ âm ức, thương lượng đối sách.

“Tiếc rằng ta không phải đệ tử Đại Doanh phong, chỉ có thể thừa cơ đối phó mấy tên kiêu ngạo kia, không thì Đại Doanh phong thật sự lên trời.” Ngụy Tác lắc đầu, đi vào chỗ ở.

Thay thân phận Mã Đằng, có thêm những trải nghiệm chưa từng có, Đại Doanh phong có những người không tệ nên gã định giúp họ, chỉ là gã biết mình không phải đệ tử Công Đức tông, tối đa chỉ giúp những người tốt với mình mà thôi.

Vào chỗ ở, Ngụy Tác thả Phệ tâm trùng ra.

Lần này giết nhiều tông chủ và lão bất tử, có thể đem nuôi dưỡng Phệ tâm trùng nhưng vì ở Công Đức tông hung hiểm, có thể phải dùng đến Phệ tâm trùng nên gã không để nó ăn tiếp, tránh lúc cần dùng thì lại ngủ say lâu. Tại Đại Doanh phong, nô thú đại của gã đã che đi khí tức nên không bị phát giác.

Thả Phệ tâm trùng ra là để nó trông coi Tiểu Vân cốc, gã định dùng một ngày này luyện hóa viên Bàn cổ cự chấp yêu đơn còn lại.

Bàn cổ cự chấp yêu đơn có thể đề thăng nhục thân, đối với Ngụy Tác tương đương với trực tiếp đề thăng thần thông.

Không có gì bất ngờ, không ai tới nữa, Ngụy Tác hoàn toàn luyện hóa viên Bàn cổ cự chấp yêu đơn còn lại. “Tu vi càng lên cao, muốn dễ thăng quả nhiên khó như lên trời...” Ngụy Tác luyện hóa Bàn cổ cự chấp yêu đơn, tinh tâm cảm giác thay đổi đoạn thờ dài.

Bàn cổ cự chấp yêu đơn này vẫn mang lại cho gã nhiều lợi ích, khiến chân nguyên tu vi và nhục thân đều dễ thăng.

Ngụy Tác đồng thời cảm giác được viên Bàn cổ cự chấp yêu đơn này dễ thăng nhục thân không như viên trước, chứng tỏ kháng được tính của thân càng lúc càng mạnh, các loại thiên địa linh dược càng lúc càng ít tác dụng. Như đổ một bát nước vào chậu thì có thay đổi ngay, nhưng đổ vào biển cả thì không là gì.

Bàn cổ cự chấp đã tiến giai đến bát cấp, yêu đơn hàm chứa nguyên khí thập phần kinh nhân, lúc ở Phân niệm cảnh thì luyện hóa một viên đủ cho gã tăng mấy cấp, nhưng đạt Kim đơn ngũ trọng, thể nội như biển lớn, Bàn cổ cự chấp yêu đơn chỉ giúp gã thêm mấy bước trên con đường đến thần huyền.

Kim đơn và nhục thân kinh nhân như gã, tu vi Kim đơn ngũ trọng thì dễ thăng tu vi cần lượn linh khí hơn tu sĩ thông thường không biết bao nhiêu lần. Hiện tại Ngụy Tác cảm giác được mình cách Kim đơn ngũ trọng diên phong rất xa, cần rất nhiều nguồn lực mới vươn tới.

“Chả trách nhiều đại năng của tu đạo giới đều dĩ sát chứng đạo, thành tựu vô thượng thần thông... Tự thân thu gom không bằng giết người đoạt bảo vật.”

Thất bảo mật địa sắp mở, lại ở trong Công Đức tông, Minh Đức không khiến gã yên tâm hoàn toàn nhưng tu vi liên tục dễ thăng, gã trở lại thập phần bình tĩnh. Gã không cố ý gây chiến nhưng muốn bình tĩnh tu luyện mà cũng không được, nếu thật sự có đại chiến, gã cũng không có gì phải sợ.

Sáng hôm sau, Ngụy Tác đứng dậy, tuy vẫn mang diện mục Mã Đằng nhưng mỗi động tác sung mãn linh vận, tạo cảm giác không linh.

Gã lắc đầu, thu Phệ tâm trùng, linh khí nội liễm, từ từ khôi phục thành dáng vẻ trung hậu như cũ.

“Xuất phát.” Nửa tuần hương sau, Trương Vân vào Tiểu Vân cốc, nhân thần hơi kích động. Đến lúc các tiên bối chư phong đưa đệ tử có tư cách nghe thiên âm lên đường, Đại Doanh phong lần này chỉ có Mã Đằng, do Trương Vân đưa đi.

“Được thì là duyên, không được thì là thiên ý, hoặc còn cơ duyên lớn hơn cũng nên...” Trương Vân hơi kích động, nhưng vẫn mở lời khai đạo, để Ngụy Tác giữ bình tĩnh. Mã Đằng tư chất bình thường, nhiều tiên bối Đại Doanh phong không đánh giá cao, ở sơn môn, trừ lão nhân họ Tiên và hơn mười tu sĩ như Phí Trung vốn có quan hệ tốt với “Mã Đằng” thì không có bao nhiêu người tiến.

Trương Vân tế xuất phi độn pháp bảo hồng lãng, đưa Ngụy Tác bay lên.

Trên tầng mây lộ ra mấy trăm đỉnh núi hà quang lấp lóe, hoặc tiên khí liễu nhiễu, giờ đều có độn quang bay lên như vô số tiên nhân tụ hội, nhắm thẳng đỉnh núi ở chính đông, cảnh tượng cực kỳ tráng quan.

Ngon núi đó là Đại Quỳnh phong, cả ngọn núi là bạch sắc ngọc thạch, gần đỉnh có một quảng trường, các đệ tử có tư cách tham gia nghe thiên âm đều đáp xuống đó, các tiên bối đi linh giúp thông hành linh phù.

Trong nghìn đỉnh núi của Công Đức tông, có ngọn không ai đủ tư cách tham gia, có ngọn lại vài người.

“Cẩn thận.” Giúp Ngụy Tác nhận thông hành linh phù xong thì các nhân vật tiên bối của chư phong đều lui đi. Khi Thất bảo mật địa kết thúc khai cấm, họ lại đến đón, vì thỉnh không Công Đức tông không cho đệ tử phi độn.

Chư phong tiên bối đi khỏi, cả quảng trường tụ tập chừng hơn bảy trăm đệ tử các phong.

Ngụy Tác trải thần thức, nhanh chóng phát hiện tu sĩ trẻ tuổi của Đại Ngu phong cũng có mặt, thỉnh thoảng lại hung hãn nhìn gã, còn Chu Lăng không có mặt.

Các trưởng lão và chân truyền đệ tử đều tụ tập ở chỗ khác, cùng đến Thất bảo mật địa.

Bình thường, trưởng lão và chân truyền đệ tử ở trên mấy chục ngọn núi, nhân số bộ phận này cũng không ít.

825. Chương 825: Dưới Tàng Cây Bò Đê

Tham gia nghe thiền âm Thất bảo mật địa không luận theo tu vi mà theo công lao, nên chư phong đệ tử tụ tập tại Đại Quỳnh phong có tu vi tuổi tác khác nhau, có thiếu niên mười mấy tuổi, có lão giả bảy, tám mươi tuổi.

“Y chỉ tầm thường mà ngang ngược thật.”

Ngụy Tác quét thần thức liên tục, phát hiện bảy trăm đệ tử của chư phong có không ít người chưa quá ba mươi tuổi nhưng đã đạt Phân niệm cảnh lưỡng trọng, còn có cả mấy linh căn tu sĩ, thành ra tu sĩ trẻ tuổi của Đại Ngu phong không có gì nổi bật nhưng nhớ lại dáng vẻ y là Ngụy Tác thâm cười lạnh.

Siêu cấp đại tông môn có lợi ích riêng, có hoàn cảnh tu luyện yên ổn, được đảm bảo linh thạch, nhưng Công Đức tông thì phần lớn tập trung cho chân truyền đệ tử và các trưởng lão, chư phong đệ tử nếu không có may mắn đặc biệt thì phần lớn thời gian phải phục vụ tông môn.

Cũng như mấy trăm cá thành trì nhỏ tương đối yên ổn, cùng nâng đỡ mấy chục đại thành trì, giúp các đại thành trì xuất hiện nhiều nhân tài, bảo vệ lại mấy trăm thành trì tiểu. Nhưng vô hình trung tu sĩ trong mấy trăm thành nhỏ lại gặp hạn chế về tu luyện và phát triển.

Biết đâu nhiều đệ tử trẻ tuổi tu vi hiện tại đã Phân niệm cảnh không được thưởng thức, không thể thành chân truyền đệ tử, cả đời chỉ dừng ở Phân niệm cảnh.

Chốc sau, trong một đỉnh núi khuất giữa mây khói lướt ta hơn mười thân ảnh, phần lớn là các lão nhân tóc bạc, Ngụy Tác bình tĩnh như thường liếc nhìn, có bốn người đạt Kim đơn kỳ tu vi, gồm một Kim đơn lưỡng trọng hậu kỳ, ba Kim đơn nhất trọng.

Các lão nhân đều là trưởng lão, theo hiểu biết của Ngụy Tác về Công Đức tông thì trước kia chỉ là những chân truyền đệ tử bình thường, không hẳn xuất loại bạt tụy, cống hiến nhiều cho tông môn mà không chết, không có tệ ngộ đặc biệt nên tuần tự nhi tiến qua nhiều cảnh giới, mất trăm năm là đạt Kim đơn kỳ.

Các lão nhân đáp xuống quảng trường, hoàng sắc pháp y lão nhân Kim đơn lưỡng trọng hậu kỳ lên tiếng, “Bọn ta sẽ đưa các ngươi vào Thất bảo mật địa, nhớ là không được gây ồn, không được truyền âm bàn luận hay thi triển thuật pháp, trái lời sẽ thủ tiêu tư cách vào Thất bảo mật địa nghe thiền âm, phạt nặng hơn.”

“Tất cả lên thuyền.” Chỉ nói một câu, thấy mọi đệ tử không dám thở mạnh, hoàng bào bạch phát lão nhân vung tay, khói trắng bay ra, hóa thành đại thuyền.

Bạch sắc đại thuyền cực lớn, dung nạp vạn người cũng được, quanh thân vẽ đầy hình các loại bảo liên.

Bạch sắc cự thuyền khiến nhiều đệ tử ánh lên thần sắc kinh diễm, còn đối với Ngụy Tác thì không là gì, qua linh khí uy năng già đoán được bạch sắc đại thuyền tuy to nhưng cũng lắm chỉ là đạo giai hạ phẩm pháp bảo.

Ngụy Tác bình tĩnh như thường theo chư phong đệ tử lên thuyền.

Hoàng sắc pháp y lão nhân mà các lão nhân khác không nhắc gì thêm, đợi khi mọi đệ tử lên thuyền thì hoàng sắc pháp y lão nhân vung tay, bạch sắc đại thuyền kêu vang, chấn động hư không đoạn lướt đi trên vân hải, nhắm hướng giữa Công Đức tông.

Chốc sau, bạch sắc đại thuyền rung lên, xuyên qua màn sáng lưu ly.

A!

Nhiều người hít hơi lạnh, không dám lên tiếng, nhưng tiếng hít hơi nổi thành một dải.

“Công Đức tông là siêu cấp tông môn tích lũy mấy nghìn năm, quả nhiên cực kỳ kinh nhân. Hậu sơn hóa ra là ngọn ở sau nhất trong ba mươi ba ngọn...” Ngụy Tác thoáng nheo mắt chấn động.

Lưu ly quang mạc chứa đựng ba mươi ba đỉnh núi.

Ba mươi ba ngọn núi khác hẳn ngoại vi chư phong, mỗi cấm chế đều phát ra các loại Phật quang, hình thành các loại dị thú, đại đa số các đỉnh đều có Phật quang xua tan hết mây khói.

Có đỉnh được Phật quang bao trùm, hình thành một liên đài hoặc bảo tháp khổng lồ, có ngọn hình thành các loại hư ảnh đạo tôn, Phật tôn.

Trong Phật quang của mỗi ngọn núi đều có khí tức kinh nhân, tuy cách rất xa nhưng Ngụy Tác đều cảm giác được thần huyền khí tức, rõ ràng đại đa số các loại cấm chế này do thần huyền đại năng để lại.

Có mấy ngọn, chỉ thể bên ngoài thập phần kinh nhân, trong đó một đỉnh vàng được khắc thành tứ diện kim sắc cự Phật, bảo tướng trang nghiêm, trên mình là vô số Phật quật, có chỗ là tu sĩ ở, có chỗ là những bức Phật tượng.

Có đỉnh núi, từ lưng núi trở lên được điêu khắc thành thanh sắc cự điện, linh quang trên điện hình thành một nhánh thanh liên hàm chứa linh vận, so với tọa kim sắc cự Phật thì là một truyền thừa khác.

“Ngọn núi đó chắc là nơi trừ Thất bảo mật địa thì trọng yếu bậc nhất Công Đức tông, có thể là chỗ tàng kinh.” Ngụy Tác ngừng thần quan sát, trong ba mươi ba ngọn, bị một ngọn màu vàng sậm thu hút chú ý. Ngọn núi này có không ít điện vũ khuất bóng trong cổ thụ rợp trời, Phật quang là bảy màu, gã cảm tri được cấm chế ở đó tựa hồ có đại đạo pháp tắc chi lực hùng hậu, mạnh hơn hẳn ác ngọn khác, ít nhất cũng là thần huyền đại năng hàng đầu khắc thần văn vào.

Lão nhân trên bạch sắc đại thuyền tựa hồ biết trước các đệ tử phản ứng như thế nên không nói gì, chỉ điều khiển đại thuyền đi tiếp.

Ngụy Tác hơi nhíu mày, hiện tại đã biết Thất bảo mật địa, là ngọn có Phật quang hình thành bảy loại bảo hoa, nhưng ba mươi ba ngọn đều được các loại Phật quang ánh xạ chói lòa, dù chim bay qua cũng khó che giấu, muốn lên vào Thất bảo mật địa lấy Đề hồ thánh quả cực khó. Linh Lung Thiên dù có năng lực phá được mọi cấm chế thì muốn không bị phát giác thật quá hoang đường. Trừ phi có người đưa Linh Lung Thiên vào Thất bảo mật địa rồi nó ngầm động thủ.

Thoáng sau, bạch sắc đại thuyền đáp xuống đỉnh núi Ngụy Tác đã ngầm xác định.

Ngọn núi này bảo tướng trang nghiêm, hư không rực lên bảy loại bảo hoa, nhưng bên trong rất giản dị, toàn là đường lát đá, cây cối um tùm, thậm chí có phần giống Tiểu Lăng cốc.

Ngụy Tác có cảm giác, Phật quang cấm chế này do tu sĩ đời sau thêm vào, ngọn núi vốn thập phần không linh ẩn thế nên không hợp với Phật quang khí tức.

Gã ngầm quan trắc địa mạo, địa hình, nhưng Thất bảo mật địa thập phần phổ thông, hoàn toàn không phải núi đá lâu đời gì cho cam.

“Theo bọn ta.” Lão nhân thu bạch sắc đại thuyền, thập phần nghiêm túc dặn, hơn mười lão nhân đi trước dẫn đường, đến một lòng cốc rộng.

Một con đường rải đá dẫn vào trong, cả sơn cốc như một khoảnh sân giản dị, có một cái ao, chung quanh là thanh sắc loạn thạch.

Trước ao có một gian Tùng mộc thiền viện, trồng toàn tùng bách, bồ đề thụ. Sơn cốc trông như một chỗ ẩn cư thông thường.

“Các chân truyền đệ tử và trưởng lão đã chiếm cứ quá nửa vị trí!”

Nhiều đệ tử và Ngụy Tác cùng vào cốc đều thấy ám ức, vì trong cốc đã có không dưới bảy trăm tu sĩ, quanh Tùng mộc thiền viện, kể cả đá quanh ao cũng ngồi đầy tu sĩ.

Những chỗ gần thiền viện đã chật ních, chọn chỗ ngồi bây giờ thì có khi còn không thấy cả thiền âm mộc ngư trông thế nào.

Mười mấy bạch phát lão nhân không nói gì, đưa tay ra hiệu cho toán phổ thông đệ tử như Ngụy Tác chọn chỗ, cơ hồ chư phong đệ tử tranh nhau đến gần thiền viện nhưng không dám phát ra tiếng odongj.

Ngụy Tác không vội, đảo mắt quan sát cảnh tượng.

Thiền viện có khí tức kinh nhân khiến gã thâm rùng mình, rõ ràng một thần huyền đại năng đang phát ra khí tức, khẳng định Công Đức tông tông chủ có mặt. Theo lời Minh Đức và điển tịch Đại Doanh phong thì thần huyền đại năng để lại thiền âm mộc ngư là người mạnh nhất lịch sử Công Đức tông, vô hạn tiếp cận chân tiên, thần thông khẳng định hơn xa Công Đức tông tông chủ, hiện tại Công Đức tông tông chủ cũng đến tham ngộ thiền âm.

Thiền viện tựa hồ có linh vận riêng khiến thần thức tiến vào cũng thành hư vô phiêu diêu, trừ cảm giác thấy khí tức đáng sợ của Công Đức tông tông chủ thì Ngụy Tác không nhận ra có bao nhiêu lão bất tử uy hiếp được mình. Ngoài thiền viện không thấy thân ảnh Minh Đức, gã không cảm tri được bên trong.

Gã nhanh chóng nhìn về phía bắc, biết ở đó có chướng nhân cấm chế, Đề hồ thánh quả chắc ở đó, nhưng tình hình hiện tại thì Công Đức tông tông chủ cũng có mặt, gã không thể lên vào lấy trộm.

Gã nhìn quanh, thấy chỗ trong đại đồ mà Trương Vân cho. Nơi đó cách chỗ gã đứng không xa, ở mé trái rìa cốc, có một góc bờ đề thụ già và những khối đá đủ kích cỡ hình con cóc đã mọc rêu, cạnh các tảng đá mọc đầy cỏ.

Mọi đệ tử đều ngồi xuống, không ai thích chỗ đó, Ngụy Tác không tranh giành với ai mà lặc đầu, ra về phía trước bị giành hết nên đành ngồi lên tảng đá đó, bờ đề thụ khá thấp, gần như chạm vào đầu, ngồi ở đó quả không dễ chịu.

826. Chương 826: Truyền Thừa Cao Nhất, Hết Thảy Thất Vọng

Thất bảo mật địa trông phổ phổ thông thông nhưng dù là bản thân thiền viện hay khí tức thần huyền đại năng ở trong đều khiến mỗi tu sĩ có cảm giác thập phần bất phàm.

Không ai dám phát ra thanh âm, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Cơ hồ những nhân vật có tu vi và thân phận tối cao của cả Công Đức tông đều tụ tập tại đây đợi thiền âm mộc ngư rung lên.

Thiền âm mộc ngư của thần huyền đại năng tu vi tối cao trong lịch sử Công Đức tông để lại không bị khống chế, tự phát thiền âm.

Ngụy Tác triệt để tĩnh tâm, trong tình huống không thể lấy được Đề hồ thánh quả, chỉ còn cách xem qua thiền âm mộc ngư có được truyền thừa gì.

Gã nhắm mắt, thần thức dồn lên bờ đề thụ trên đầu và các tảng đá hình con cóc dưới chân.

Gã không nhận ra nông sâu, trông đơn giản nhưng chứa không linh khí tức, siêu thoát trần thế.

Ngụy Tác chột cả kinh, bờ đề thụ trên đầu và tảng đá dưới chân, trừ rất lâu đời ra thì không phải dị chủng, nhưng thần thức gã tiến vào thì thấy khí tức siêu nhiên thoát trần.

Thần huyền đại năng khí tức!

Tu vi cao hơn mọi thần huyền đại năng gã từng thấy!

Khí tức này siêu nhiên thoát trần, tựa hồ hòa làm một với thiên địa, lại như sắp phiêu nhiên siêu thoát thiên địa.

Chỉ thiếu một bước là đạt chân tiên!

Ngụy Tác hít sâu một hơi, tĩnh tâm cảm ngộ khí tức của bờ đề thụ và tảng đá, cả hai khí tức không phải cố ý nhập vào, cũng không khắc thần, rõ ràng thần huyền đại năng đó bình thường vẫn ở đây dả tọa tu luyện nên khí tức dung nhập vào cây đá, hoặc thần huyền đại năng đó ở đây tham ngộ đại đạo, hóa ra thần vận ẩn chứng thì vô tình khắc khí tức vào.

Trước kia gã cho rằng Chung sư huynh của Trương Vân có khả năng vì địa mạch tiên âm trong Tiểu Lăng cốc mà nghe được thiền âm kinh văn, hiện tại xem ra không giản đơn như vậy.

Thần huyền ngũ trọng là cảnh giới hiện tại gã chưa thể tưởng tượng, nên không đoán được hai khí tức này sẽ biến hóa thế nào truyền pháp thiền âm vang lên, thanh khí mà Chung sư huynh nói đó chưa biết chừng không phải ảo giác.

Gã muốn chạm thử vào hai tia khí tức nhưng cả hai đều như ẩn sâu trong thiên địa nên không thể cảm nhận được, không hiểu rõ thần diệu.

Thử liên mấy lần công cốc, Ngụy Tác bỏ cuộc, trở lại trạng thái bình tĩnh nhất, vô bi vô hỷ, thật sự muốn nghe tiền bối truyền đạo.

Không biết bao lâu sau, đột nhiên, Ngụy Tác hơi chấn động, cảm giác kỳ dị dâng lên.

Bồ đề lão thụ trên đầu và đá dưới chân, hai khí tức đột nhiên rung lên, cảm giác thanh linh dâng tràn.

“Hai khí tức này cộng hưởng, lẽ nào thiền âm sắp vang?... Hai khí tức này hàm chứa một chút tâm cảnh của thần huyền đại năng, khiến người ta thanh tĩnh bình hòa, đích xác như có thanh khí lan tỏa để tĩnh tâm tham ngộ!”

Ngụy Tác mới lóe lên ý nghĩ thì cốc một tiếng như một viên trân châu rơi xuống đĩa ngọc, âm thanh không linh đột nhiên vang lên.

“Thiền âm vang rồi!”

Cơ hồ mọi tu sĩ trong Thất bảo mật địa đều chấn động.

Thanh âm không thể nắm bắt, như từ trên trời xuống, lúc vang lên thì Tùng mộc thiên viện vốn bình đạm đột nhiên dậy lên thanh sắc thần huy, đổi màu thành như tuyết rơi, lại như ngàn sao lấp lóe, vô số tự nhiên quang ảnh hiện lên, có đủ xuân hạ thu đông hóa thành lưu quang phía trên Tùng mộc thiên viện.

Ngụy Tác hít hơi, vẫn bình tĩnh.

Cảnh giới của địa năng gần đạt chân tiên qua không thể tưởng tượng, chỉ để lại một thứ mà thế này, tạo cho gã cảm giác thiên đạo chỉ lực lưu chuyển, không thể ngăn được.

Gã dám khẳng định nếu đại năng đó trùng sinh, búng tay là đủ lấy mạng gã.

Tùng âm thanh không ngừng vang lên, như có linh tuyến chảy trên trời. Thất bảo mật địa lóe sáng vô số lục quang, hoàng quang, bạch quang, như có vô số cây cỏ tốt tươi rồi khô héo, tuyết bay mù mịt.

Bồ đề lão thụ và tảng đá dưới chân hòa hợp khí tức, thanh khí chảy khắp toàn thân Ngụy Tác, khiến tâm cảnh gã dị thường bình tĩnh, không bị ảo quang chấn động.

Gã nghe rõ trong linh âm huyền diệu như có người tụng kinh một cách vô thanh, nhiều kinh văn trực tiếp hiện lên trong óc.

“Đại đề tu đi!”

Kinh văn này như pháp ấn trấn áp trong lòng, là một môn thuật pháp công kích!

Hiện tại không thể thử nên không biết được uy năng, nhiều kinh văn đều là cổ Phạn văn, gã hơi biết gần nửa, là một môn thuật pháp công kích Đại đề tu đi, không ít văn tự chắc phải về Đại Doanh phong đối chiếu kinh mới hiểu được. Nhưng số kinh văn này truyền ra không nhanh nên gã nhớ rất rõ, mỗi chữ đều hằn sâu vào óc.

Đột nhiên, Ngụy Tác chấn động, thiền âm vốn linh vận cực độ như biến thành tạp âm, nhiễu loạn gã, cả thanh khí từ tảng đá và bồ đề cổ thụ phát ra cũng không chống nổi, nhiễu kinh văn tan đi.

“Không phải bậc đại định lực, đại nghị lực thì không thể hiểu...”

Bị thanh khí bao trùm, Ngụy Tác chợt cảm ngộ được tâm niệm của thần huyền đại năng để lại một ngụ ý. Người được đạo pháp không liên quan gì đến tu vi tư chất mà là tâm chí tu vi không bị ngoại lực quấy nhiễu.

Ngụy Tác không bị mê hoặc, giữ tâm cảnh triệt để bình tĩnh như bàn thạch, kinh văn ẩn đi lại xuất hiện, nhiễu kinh văn cổ tự rực quang hoa, nổi thành một trong óc gã.

Một thiên thuật pháp công kích hoàn chỉnh, Ngụy Tác nhờ thiên âm mà có!

“Choang!”

Đột nhiên, thiên âm rung lên, trở thành vang vọng như có thần vương tại vô tận hư không gõ thần chung, phát âm chấn nhiếp người đời.

“Lại một đạo bí pháp!”

Một cổ tự kinh văn lóe lên trong óc Ngụy Tác, cổ tự này hàm chứa khí tức lay non dốc biển, khiến gã hơi run lên.

Thiên âm ban nãy chỉ là nhiễu loạn, hiện tại thiên âm và chữ cổ đang tấn công tâm thần Ngụy Tác!

Chỉ ba cổ tự kinh văn mà tâm thần Ngụy Tác không giữ nổi, với tâm chí tu vi của gã tựa hồ cha chịu nổi thiên âm công phạt, nhưng gã không hề hoảng loạn, não hải vang lên đại đạo linh âm trong Tiểu Lăng cốc.

Thanh âm tự nhiên lưu chuyển trong tâm, tâm thần đang chấn động chợt thanh tĩnh, như hòa cùng Thất bảo mật địa, như biến thành bồ đề, biến thành tảng đá...

Ngụy Tác không hề bị kinh nhiễu, toàn bộ kinh văn được gã nhớ rõ.

Âm thanh thanh thần vương gõ chuông tan vỡ quanh gã.

Thanh khí từ bồ đề cổ thụ và tảng đá đột nhiên hoàn toàn dung nhập vào thể nội Ngụy Tác, tựa hồ đại đạo trong đó tương thông với tự nhiên đại đạo ở Tiểu Lăng cốc.

“Đại thừa pháp âm!”

Đột nhiên, những chữ không biết đó như gương sáng trong lòng Ngụy Tác.

Thiên kinh văn thứ hai cũng là vô thượng bí thuật cực kỳ kinh nhân! Có thể dùng vô hình chân ngôn pháp âm đối địch!

Cứ theo cách này, chân ngôn pháp âm phát ra là dung hợp với nguyên khí của nhất phương thiên địa, phát đại đạo pháp lực trấn áp đối phương.

Tuyệt đại đa số thuật pháp và pháp bảo phòng ngự đều không ngăn được thanh âm, nên đạo cường pháp này cũng như thần thức xung kích, vượt qua được tuyệt đại đa số phòng ngự, trực tiếp trấn áp đối thủ.

Hoàn toàn là một môn cường pháp xuất phát từ bí thuật, dung hợp với cảm ngộ của thần huyền đại năng về đại đạo pháp tắc.

Đây là coi bảo của thần huyền đại năng lưu lại! Vô thượng truyền thừa!

Ngụy Tác thập phần chấn kinh, hai thiên kinh văn hiện rõ trong não hải, gã không hề biết tới ngoại giới biến hóa.

“Thiên âm dừng rồi!”

Trong Thất bảo mật địa, tuyệt đại đa số đệ tử Công Đức tông rung động, mở bừng mắt thất vọng. Không còn thiên âm, họ không ngộ ra điều gì.

“Sao lần này thiên âm dừng nhanh thế?”

Có những đệ tử, những lão giả ngoài thất vọng thì còn kinh ngạc, họ không phải lần đầu có tư cách nghe thiên âm nên nhận ra lần này thiên âm ngắn hơn bao giờ hết.

“Phù!”

Khiến tất cả, kể cả tu sĩ tôn quý nhất Công Đức tông ở trong Tùng mộc thiên viện cũng chấn động vì thiên âm mộc ngư trông cực kỳ bình thường, vẫn đặt trên cái bàn gỗ tùng, không hề có quang hoa hay phù văn đột nhiên hóa thành tro, thành vô số lục quang, hoàng quang, bạch đan nhau.

Tùng mộc thiên viện hóa thành tro, thành các loại quang hoa, như tự nhiên thay mùa, tuyết rơi rơi tã, tan biến nhanh.

Sơn cốc vẫn là sơn cốc, cái ao và cây cối cỏ dại vẫn như cũ nhưng thiền âm mộc ngư và Tùng mộc thiền viện như chưa từng xuất hiện.

“Thiền âm mộc ngư... di tích của tiền bối đại năng để lại... Toàn bộ tan biến!”

“Lẽ nào có người được cao nhất truyền thừa?”

“Lẽ nào sau nghìn năm, uy năng thiền âm mộc ngư đã hao tận?”

“...”

Thất bảo mật địa lặng ngắt, ai cũng cực kỳ chấn kinh, lòng như kinh đào hải lãng mà không dám lên tiếng.
-o0o-

827. Chương 827: Làm Sao Được Chứng Quả

Chân ngôn pháp âm, dùng vô hình pháp âm công kích đối phương, vốn là vô thượng bí pháp.

Thượng cổ có đại tu sĩ tu luyện phật môn tông pháp có thể dùng chân ngôn tăng uy lực cho thuật pháp và pháp bảo.

Nhi Ngụy Tác được “Đại thừa pháp âm”, hoàn toàn trên tầm chủng chân ngôn pháp âm này, hàm chứa linh ngộ với thiên địa pháp tắc của thần huyền đại năng vô hạn tiếp cận chân tiên, như đưa tu sĩ được truyền thừa vào lý giải với “Chân ngôn vực”.

Tuyệt đối là truyền thừa cao nhất của thần huyền đại năng đó, một môn vô thượng cường pháp!

“Đều không còn? Thiền âm mộc ngư, Tùng mộc thiền viện đều không còn?” Môn vô thượng cường pháp này đưa Ngụy Tác vào một cảnh giới đơn nhất của thần huyền đại năng đó, tiếp xúc được một góc thế giới của ông ta, khiến gã vô cùng chấn động, thoáng sau mới mở mắt, phát hiện thiền âm mộc ngư và Tùng mộc thiền viện đã tan biến.

Địa điểm là Tùng mộc thiền viện lúc trước, trên hoàng thảo bồ đoàn có một thần huyền đại năng mặc xích kim sắc cà sa, chung quanh là hơn mười lão nhân già nua.

Hơn mười lão nhân này kém nhất cũng tu vi Kim đơn tứ trọng hậu kỳ diên phong, không thiếu Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ. Những lão bất tử này phát ra vô tận uy nghiêm, là các nhân vật bài tủy của Công Đức tông, bình thường không mấy khi lộ diện, nhưng giờ toàn bộ Tùng mộc thiền viện hóa thành tro, tích lũy của Công Đức tông đích hiện ra hết trước Ngụy Tác.

Khí tức của các lão nhân khiến Ngụy Tác cảm thấy thập phần nguy hiểm, lão bất tử của siêu cấp đại tông môn trên cả Huyền Phong môn thì càng khó đối phó, chưa biết chừng không ít người có bí bảo hoặc bí thuật uy hiếp được thần huyền.

Lúc đầu với Minh Đức, gã đã nghe Linh Lung Thiên nói rõ, với tu sĩ tu xá lợi, công pháp thường rũ bỏ nhục thân, nhục thân trọng thương vẫn có thể kích phát bí thuật, nên càng khó đối phó.

Thần huyền đại năng mặc xích kim sắc cà sa là Công Đức tông tông chủ.

Công Đức tông tông chủ chỉ chừng ba mươi tuổi, đầu trọc, ăn vận kiêu tăng nhân, bảo tướng trang nghiêm, vô bì vô hỉ, không nhiễm trần ai, tỏa rạng kim sắc thần quang khiến người ta không dám nhìn thẳng, kim quang hình thành kim sắc liên đài, thần văn cùng màu liễu nhiễu sau lưng, đậm lên hư không. Mỗi một đạo kim sắc thần văn đều rực rỡ ở phần đuôi, bùng nổ từng đóa ba la hoa.

Những người này tự có đại đạo pháp tắc, ánh lên thần văn khiến Ngụy Tác khảng định tu vi khó nói cao hơn Vương Vô Nhất nhưng hơn hẳn Tô Thần Huyết và Huyền Phong môn môn chủ Diệp Huyền Thành.

Ngoài Công Đức tông tông chủ như bồ tát và hơn mười lão nhân toát lên vô tận uy nghiêm thì là các trưởng lão tu vi kém hơn cùng các nhân vật tinh anh trong số chân truyền đệ tử.

Minh Đức cũng xếp bằng trong đó, sau một lão giả gầy khô mặc tử sắc đại la bào.

Minh Ninh vốn được Minh Đức ngưng hình cho gã xem cũng ngồi cách Minh Đức không xa, trên một hoàng thảo bồ đoàn g, mặc kim sắc thiên y, dáng vẻ y không giận mà oai, tinh quang trong veo quanh mình hình thành hình tam diện phật, mi tâm có chu hồng sắc quang ảnh lấp lóe, như có thần hỏa đang cháy.

Số Kim đơn tu sĩ có mặt phải ba mươi sáu, ba mươi bảy người, Ngụy Tác biết Công Đức tông tất còn Kim đơn tu sĩ nữa không có tư cách nghe thiên âm, thực lực Công Đức tông đích xác cực kỳ kinh nhân. Nếu không có siêu cấp đại tông môn khác khổng chế, ví như không có Đăng Tiên tông, Hóa Thiên giáo, Hoàng Thiên thì Công Đức tông đủ thống trị Vân Linh đại lục.

Các đại nhân vật này đều trầm mặc, nghìn năm nay có hơn mười tu sĩ Công Đức tông được truyền kinh tại Thất bảo mật địa, phần lớn đều có đại thành tựu, Thất bảo mật địa đối với Công Đức tông là chỗ một tàng kinh chí cao, nhưng giờ đã không tồn tại.

“Lần này có ai được thiên âm truyền pháp chẳng?” Công Đức tông tông chợt lóe lên đạm kim sắc thần quang, ba la hoa trên hư không sau lưng bùng nổ.

Giọng y không quá vang nhưng tạo cảm giác cực kỳ rền.

“Y cũng dùng một môn bí thuật chân ngôn pháp âm!” Ngụy Tác phát động đại đạo linh âm ở Tiểu Lăng cốc, tâm thần bình tĩnh lại. Công Đức tông tông chủ đã động dụng chân ngôn pháp âm bí thuật, tựa hồ không kém gì Nhiều thần chi âm của thiên âm mộc ngữ, không phải người có đại định lực, đại kiên nghị thì không thể kháng cự.

Ngụy Tác không đời nào dâng lên hai môn thuật pháp mà bình tĩnh như thường. Có hai đệ tử Công Đức tông lên tiếng, một người ngồi tên tảng đá ở góc khá khuất, là nhân vật không nổi bật trong số chân truyền đệ tử, còn lại là một phổ thông đệ tử ở chư phong, đã hơn năm mươi tuổi, tóc mai đã bạc, trán có nếp nhăn, ngồi trên cây lê. Cây lê đó chết mất nửa thân, có nhiều dấu côn trùng đục.

“Đệ tử được một thiên kinh văn, Chứng bồ đề pháp ấn...”

“Đệ tử được nửa Thiên kinh văn, Minh tịnh liên đài...”

Hai đệ tử như triết để bị thần thức Công Đức tông tông chủ khổng chế, không hề giấu, cả tên kinh văn cũng nói ra.

“Đưa cả hai vào Lưu ly bảo cảnh, do La thái thượng trưởng lão thân truyền.” Công Đức tông tông chủ lại lên tiếng, tuyệt đại đa số đệ tử Công Đức tông lại khôi phục như bình thường, một lão giả đầu tóc lưa thưa, ánh lên thâm hoàng sắc thần hồng cuốn hai đệ tử này rồi rời núi.

“Hai người... được tông chủ thân điểm, thành thân truyền đệ tử của thái thượng trưởng lão...” Tuyệt đại đa số đệ tử phổ thông và chân truyền đệ tử thấy thế đều hâm mộ, nhiều người cực kỳ ảo não, ganh tị.

Ngụy Tác bình tĩnh, tuy cảnh giới Công Đức tông tông chủ hơn gã xa, gã không thể cảm tri được tâm trạng ông ta biến hóa nhưng khi hai đệ tử báo rõ kinh văn thì gã nhận ra hai lão bất tử cạnh Công Đức tông tông chủ không giấu được thất vọng.

Chỉ thế là gã khẳng định được hai đệ tử đó tuy có cơ duyên, được một thiên kinh văn và nửa thiên kinh văn nhưng không phải cường pháp đặc biệt. Xem ra vô thượng cường pháp, vô thượng truyền thừa của thần huyền đại năng đó lọt vào tay gã.

“Xem ra thần huyền đại năng này để lại không ít cơ duyên... nhưng truyền thừa chân chính chỉ người họ nhất với khí tức, không bị thiên âm chấn động thì mới có được.”

Ngụy Tác không dám khẳng định, với tu vi của Công Đức tông tông chủ có phải cũng được truyền thừa, nhưng gã nhận ra Công Đức tông tông chủ đi con đường khác hẳn thần huyền đại năng đó, tựa hồ là thành thánh thành phật trong ánh sáng vô tận, được vạn người kính ngưỡng, còn thần huyền đại năng đó tuân thủ tự nhiên chi đạo, hòa vào thiên địa. Thành thử Công Đức tông tông chủ không được thần huyền đại năng truyền thừa ở mức cao nhất.

Gã biết Cuung sư huynh của lão nhân Trương Vân ở Đại Doanh phong tuy nhờ hai tia khí tức tương trợ nhưng với tu vi và cảm tri không cao nên chưa biết chừng có được kinh văn song không hoàn chỉnh, thành thử không lĩnh ngộ được mà chết trong uất ức.

Nơi này truyền thừa đoạn tuyệt, Thất bảo mật địa không còn, trông nom không còn nghiêm mật nh trước, nhưng để qua được hơn ba mươi ngọn núi bao trùm phật quang để lấy Đề hồ thánh quả thì khiến gã đau đầu, không nghĩ ra cách gì.

“Đi thôi, theo bọn ta về.” Lão giả dẫn bọn Ngụy Tác vào Thất bảo mật địa xuất hiện, uy áp phát ra đoạn cho phổ thông đệ tử của chư phong đi trước, cơ hồ mọi đệ tử đều thập phần ảo não, hận mình không có cơ duyên. Thất bảo mật địa không còn, sau này dù thế nào cũng không còn cơ hội nghe thiền âm.

“Tiểu Mã, con có nghe được kinh văn không?” Bọn Ngụy Tác cười bạch sắc đại thuyên về Đại Quỳnh phong thượng, chư phong tiền bối đều mong ngóng, Trương Vân cũng thế, thấy gã thì ra đón, truyền âm hỏi.

“Không.” Ngụy Tác lắc đầu, gã không muốn gạt lão nhân thiện lương này nhưng nơi này không thể nói, vì an toàn thì gã chấp nhận sẽ đền bù cho ông ta và bọn Phí Trung ở chỗ khác.

“Đây là cơ duyên, không có cũng đừng thất vọng, có lẽ sau này còn cơ duyên.” Trương Vân hơi thất vọng, nhưng vẫn an ủi Ngụy Tác.

“Sư thúc, yên tâm, tâm thái đệ tử thập phần bình hòa, không hề bị ảnh hưởng.” Ngụy Tác gật đầu, cùng lão nhân Trương Vân đi khỏi.

“Ta chờ đợi chư phong đại tỷ, có kẻ buồn cười chết được, không xem mình tư chất gì mà vọng tưởng nghe thiền âm mà một bước lên trời, kết quả tay trắng ra về.” Cùng lúc, một giọng nói chế nhạo vang trong tai Ngụy Tác. Là đệ tử Đại Ngu phong phng lưu tuần tú, y cũng thập phần ảo não, thấy Ngụy Tác, thì định phát tiết oán khí.

“Người cũng có được gì. Đợi đấy, chư phong đại tỷ ta sẽ khiến người rơi lệ, hối hận vì những gì đã nói hôm nay.” Ngụy Tác không hề khách khí, truyền âm cho đối phương.

Gã không thèm nhìn sắc mặt tu sĩ trẻ tuổi mà cùng Trương Vân ly khai. Có mặt ngăn này trưởng lão, không đệ tử Công Đức tông nào dám ra tay. Gã phải về tham ngộ kinh văn, còn cả Đề hồ thánh quả vẫn chưa lấy được, chà, đau đầu thật.

-o0o-

828. Chương 828: Lợi Dụng Chu Lăng?

“Không nghe thấy kinh văn?” Ngụy Tác và Trương Vân về đến Đại Doanh phong, lão nhân họ Tiền đã đợi ở sơn môn, qua thần sắc Trương Vân là đoán được.

“Tiểu Mã, từ hôm nay con phụ trách trông nom kho kinh của Đại Doanh phong, tu bổ kinh sách rách nát, danh nghĩa là tạp dịch đệ tử, nhưng khi nào ta và Trương sư đệ còn sống thì linh thạch được phát vẫn như bây giờ, trước khi bọn ta chết sẽ để con thành đệ tử chính thức của Đại Doanh phong.” Lão nhân họ Tiền không nói nhiều, bảo Ngụy Tác: “Tạp dịch đệ tử thân phận thấp, chân truyền đệ tử cũng có thể tùy ý điều khiển, nhưng không thể rời Đại Doanh phong, nhưng cứ như bây giờ thì bất kỳ một chân truyền đệ tử nào đều có thể điều con sang phong khác, khi đó bọn ta không thể bảo vệ được.”

“Ta và Tiền sư huynh hi vọng con hiểu, đây là cách tốt nhất, trông nom kho kinh thì có thời gian tu luyện hơn.” Trương Vân thở dài: “Mấy năm nữa, những đệ tử sớm đắc ý như Chu Lăng chưa biết chừng sẽ chú ý đến người khác, không cần đối phó con nữa, hạng huênh hoang như y rất có thể chết sớm cũng nên.”

“Đệ tử mình bạch, đa tạ sư thúc, sư bá, đệ tử về thu gom mấy thứ.” Ngụy Tác biết Trương Vân và lão nhân họ Tiền đã cnaa nhắc, phổ thông đệ tử và tạp dịch đệ tử được nhận lượng linh thạch khác xa nhau, hai lão nhân này khẳng định lấy linh thạch riêng ra bù vào, bất quá ở đâu tại Đại Doanh phong với gã cũng không khác gì.

“Con bình tâm tĩnh khí là tốt nhất.” Trương Vân và lão nhân họ Tiền đều thầm thở dài, cho rằng Ngụy Tác có tính tình hơn người nhưng tư chất quá kém, Đại Doanh phong không có truyền thừa lợi hại nên thật đáng tiếc.

Ngụy Tác hành lễ cáo biệt với lưỡng vị lão nhân xong không về Tiểu Vân cốc, mà vào sương phòng trong rừng trúc.

Sương phòng có hơn một trăm gian, là chỗ ở tạm thời cho khách, xem ra khi Đại Doanh phong thịnh vượng, đệ tử trong tông môn đến giao lưu không ít, nhưng giờ sa sút lâu năm, sương phòng này thành hoang phế, con đường đá cũng mọc đầy cỏ dại.

“Lừa đảo, thế nào.” Ngụy Tác vừa đến sương phòng, Linh Lung đã lướt ra hỏi.

“Còn hai tạp dịch đệ tử đâu?” Ngụy Tác nhú mày, Linh Lung Thiên nghênh ngang trong Công Đức tông thì hơi quá rồi.

Linh Lung Thiên bĩu môi, “Yên tâm, bị ta đánh ngất rồi.”

“Bị người đánh ngất?” Ngụy Tác tắt tiếng, “Người không sợ họ cáo trạng, khiến Đại Doanh phong hoài nghi?”

“Ta muốn đánh mà họ thấy sao? Họ chỉ bị cảnh khô vô tình rơi trúng.” Linh Lung Thiên hầm hừ, “Được rồi, không cần nói nữa, hôm nay người vào Thất bảo mật địa thế nào?”

“Tại Thất bảo mật địa, ta lấy được hai thiên kinh văn, nhưng Công Đức tông tông chủ và các lão bất tử cùng chân truyền đệ tử đều có mặt, không dễ đối phó, nên ta không dám làm gì.” Ngụy Tác vào sương phòng, kể lại cho Linh Lung Thiên nghe.

“Gian thương đúng là gian thương, dù thế nào cũng có lợi.” Linh Lung Thiên nghe nói gã “lần” được hai thiên kinh văn, chu môi, “Bất quá người không thấy cả cuống quả, định làm gì đây?”

“Muốn lên vào Thất bảo mật địa là bất khả thi, ba mươi ba đỉnh núi đều phát quang phổ chiếu, không ít lão bất tử có thể uy hiếp được chúng ta. đành bảo Minh Đức nghĩ cách, người bảo y trước khi chư phong đại tỷ thì tìm cách đưa chúng ta vào đó, dù không trực tiếp vào được Thất bảo mật địa thì đến ngọn núi gần đó. Không thì lần đại tỷ này ta sẽ đối phó Minh Ninh, xong là chạy khỏi Công Đức tông ngay, không thể lấy được Đề hồ thánh quả.” Ngụy Tác nhìn trứ Linh Lung Thiên, “Cả pháp khí giúp chúng ta chạy khỏi Công Đức tông, nhớ bảo y giao ra.”

“Người coi là người hầu hử.” Linh Lung Thiên bực mình chu môi. Lúc Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vào Công Đức tông đã xác định phương pháp truyền tin cho Minh Đức, Minh Đức nói khi Ngụy Tác giết Minh Ninh, Công Đức tông sẽ toàn lực truy xét, để tránh bị tra ra, mọi tiếp xúc đều do Linh Lung Thiên ngầm tiến hành. Về Minh Ninh, Ngụy Tác vào Công Đức tông thì dùng các loại phương pháp nghe ngóng quá được biết y hung hăng độc ác, không phải hạng thiện lương gì.

Ngụy Tác liếc Linh Lung Thiên, “Ta thấy người hơn hử thế này, chắc chỗ bảo ta đi cùng, Đại Thỉ Thiên gì đó tắt thập phần hung hiểm. Người chẳng mong thần thông của ta càng lợi hại, đúng không?”

“Lão gian thương người thông minh lắm, bất quá chưa biết chừng không hề hung hiểm tí nào mà kiếm đủ lợi cũng nên.” Linh Lung Thiên hầm hừ.

“Bảo Minh Đức nhanh lên, chư phong đại tỷ không còn mấy ngày nữa. Ta hiện tại chỉ là tạp dịch đệ tử, muốn tìm thì đến kho kinh tìm ta.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nói thêm mấy câu, rồi chia tay, một đến chỗ hẹn sẵn với Minh Đức, một đến kho kinh của Đại Doanh phong.

Kho kinh của Đại Doanh phong ở trong sơn cốc gần đỉnh, chỉ chứa kinh văn và điển tịch phổ thông, bình thường có ba tạp dịch đệ tử và một phổ thông đệ tử trông nom, vì Trương Vân và lão nhân họ Tiên đã dặn nên tất cả thập phần khách khí với Ngụy Tác, mặc gã muốn làm gì thì làm.

“Đại đệ tu đi... Đại thừa pháp âm...”

Ngụy Tác không lãng phí thời gian, trực tiếp vào chỗ ở riêng, tham ngộ thuật pháp tại Thất bảo mật địa.

“Như cầm tu di đại sơn, trấn áp đối phương, đạo thuật pháp này khí thể kinh nhân...”

Khí tức của bồ đề lão thụ và khối đá không khiến chân nguyên tu vi của gã tăng tiến nhưng mang lại cảm ngộ và lý giải của thần huyền đại năng đó về thuật pháp, chỉ mất không đầy một tuần hương, gã đã hoàn toàn ngộ thấu “Đại đệ tu đi”. Đạo thuật pháp công kích này như hóa thành tu di đại sơn, trấn áp đối thủ.

Rõ ràng không phải thuật pháp công kích phổ thông, có điều chỗ thử thuật pháp của Đại Doanh phong không có cấm chế, nếu thuật pháp và linh khí dao động quá kinh nhân thì sẽ bị phát giác, Ngụy Tác không thể thí nghiệm uy năng đạo thuật pháp này.

“Đại thừa pháp âm đích xác là vô thượng cường pháp!” Với Đại thừa pháp âm, Ngụy Tác chỉ mất nửa tuần hương là hoàn toàn tham ngộ được, cũng như cảm nhận từ lúc gã ở Thất bảo mật địa - kinh nhân cực độ. Như thần thức xung kích, đối phương không có pháp khí cùng thuật pháp đặc biệt thì chỉ còn cách dùng cảnh giới tu vi ngăn tiếp.

“Mấy tên đó không phiền ta tại chư phong đại tỷ thì thôi, còn không thì ta đem ra thử.” Không thể thử được uy năng, gã nghĩ ngay rằng Đại đề tu di là thuật pháp công kích thuần túy, nếu mấy đệ tử Đại Ngu phong gây sự thì đem ra thử luôn, còn về Đại thừa pháp âm thì là vô thượng bí thuật, xuất kỳ bất ý sử dụng thì rất hiệu quả nên chỉ khi sa vào đường cùng gã mới đem ra.

Linh ngộ lưỡng đạo thuật pháp xong, Ngụy Tác bỏ vào kho kinh của Đại Doanh phong đọc điển tịch.

Chừng hơn nửa canh giờ sau, Ngụy Tác đột nhiên nhú mày, lướt ra ngoài, bốn đệ tử coi kho kinh đều liêu xiêu, đầu dính cành khô.

“Người không thể kín đáo một chút hả?” Ngụy Tác bó tay với Linh Lung Thiên.

“Đây là gọn gàng.” Linh Lung Thiên xua tay, bảo Ngụy Tác: “Minh Đức cũng gọn gàng, đưa tin đến là đã có cách, mượn tay Chu Lăng gì đó. Nói là Chu Lăng sẽ đến tìm chúng ta.”

“Tìm chúng ta?” Ngụy Tác hơi ngần ra.

“Không có ta, dù người vào Thất bảo mật địa cũng không thể trộm được Đề hồ thánh quả.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, “Dù gì cũng có ta, để Chu Lăng đưa đi là được.”

“Chu Lăng có thể đưa bọn ta vào Thất bảo mật địa?” Ngụy Tác lấy làm lạ, nhưng nghe Linh Lung Thiên nói Chu Lăng sắp đến thì gã không nhiều lời, đưa mấy đệ tử Đại Doanh phong bị đánh ngất vào chỗ ở.

Gã tĩnh tâm xếp bằng ngoài kho kinh đoạn đứng dậy, thần thức cho biết có bốn, năm tu sĩ tới, có Trương Vân và lão nhân họ Tiền, có cả Chu Lăng và mấy nhân vật cầm quyền ở Đại Doanh phong.

-o0o-

829. Chương 829: Nguyên Từ Sơn

“Lưu sư thúc... Âu Dương sư thúc...” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, hành lễ với mấy tiền bối Đại Doanh phong đến cùng Chu Lăng. Trong số này có hai người nhận nhớ, còn hai người tỏ vẻ hờn hỷ lấy lòng.

“Mã Đằng, không cần trông kho kinh nữa, theo Chu Lăng đi đi.” Lão giả họ Lưu có vẻ định lấy lòng Chu Lăng.

“Đây là sao!” Ngụy Tác chưa nói gì thì lão nhân họ Tiền từ cốc khẩu đi vào, mái tóc bạc dựng lên, hiển nhiên đang phẫn nộ, có vẻ mấy người này giấu ông ta, còn ông ta được đệ tử bẩm báo, vội đến nơi.

“Y định đưa đệ tử đi?” Ngụy Tác giả bộ sợ.

Chu Lăng đắc ý mỉm cười, ngó lơ lão nhân họ Tiền khí thế hung hung đầy phẫn nộ, bảo Ngụy Tác: “Ta không có gì ngon ăn cho người, đến Đại Từ phong Nguyên Từ sơn đào khoáng, mỗi ngày năm viên hạ phẩm linh thạch.”

“Đại Từ phong Nguyên Từ sơn, Nguyên Từ sơn hung hiểm như thế, người đang mượn cơ hội trả thù!” Lão nhân họ Tiền kêu lên, “Mã Đằng hiện tại chỉ là tạp dịch đệ tử, không có tư cách vào Đại Từ phong!”

“Thế nào, hung hiểm thì không đi? Cứ hung hiểm mà trốn tránh thì đệ tử Công Đức tông thành chỗ dưỡng lão hả?” Chu Lăng nhìn lão nhân họ Tiền, cười lạnh: “Ta không có quyền đưa y vào Đại Từ phong, nhưng Minh Ninh sư huynh có quyền chỉ định bất kỳ đệ tử Công Đức tông nào vào đó.”

“Minh Ninh... Sao y lại chỉ định Mã Đằng đến Nguyên Từ sơn.” Lão nhân họ Tiền run lên.

” Minh Ninh sư huynh cần nguyên từ tinh thạch tế luyện pháp bảo, cần một ít người đi đào. Mã Đằng trông linh diên ba mươi năm không sai sót, là nhân tuyển thích hợp.” Chu Lăng mặt mũi lạnh tanh.

“Minh Ninh sao lại biết Mã Đằng, khẳng định người giỏi trò!” Lão nhân họ Tiền bước lên, thậm chí định xuất thủ.

“Tiền sư huynh, đừng.” Bốn lão nhân Đại Doanh phong thập phần khẩn trương, vì liễu thượng khư vậy lấy.

“Ta vô tình gặp Minh Ninh sư huynh, nên tiến cử một bộ phận nhân tuyển, Minh Ninh sư huynh đồng ý, thế thôi.” Chu Lăng liếc lão nhân họ Tiền đầy khiêu khích, lão nhân họ Tiền là gai trong mắt, ông ta động thủ mới là điều y mong mỏi.

“Tiền sư bá không cần chấp y. Loại người hẹp hòi như y, tuyệt đối không có kết quả ra gì.” Linh Lung Thiên đột nhiên lên tiếng.

“Người là ai?” Chu Lăng không ngờ một đệ tử Đại Doanh phong dám nói thế, ngăn ra đoạn sắc mặt âm trầm hẳn, nhìn Linh Lung Thiên.

“Vô danh tiểu tốt, một tạp dịch đệ tử Đại Doanh phong.” Linh Lung Thiên hàm hừ.

“Y tên Ngô Tuyền, là phổ thông đệ tử của Đại Viên phong nhưng vì hay gây chuyện nên bị biếm làm tạp dịch đệ tử, bị tống đến Đại Doanh phong.” Lão giả họ Lưu bổ sung.

“Lưu sư thúc định nói là Đại Doanh phong chuyên môn thu nhận rác rưởi mà phong khác không cần?” Linh Lung Thiên bĩu môi: “Muốn lấy lòng y, ăn cây táo rào cây sung cũng không nên rõ thế. Tiền sư bá giúp Mã sư huynh, sư thúc lại giúp y đối phó Mã sư huynh, việc này đồn ra sẽ có bao nhiêu đệ tử Đại Doanh phong ở sau lưng chỉ trở?”

“Người!” Lão giả họ Lưu giận xanh mặt, run tay chỉ Linh Lung Thiên, “Người quá ngông cuồng, ta trực xuất người khỏi Đại Doanh phong!”

“Trực xuất thì trực xuất, Đại Doanh phong không giữ được cả người của mình, có cả những kẻ ăn cây táo rào cây sung, nhìn thấy là buồn nôn.” Linh Lung Thiên nói toàn những lời thập phần ác độc. Lão giả họ Tiền cũng tắt tiếng, không ngờ Đại Doanh phong lại có tạp dịch đệ tử cứng cỏi như thế.

“Người chỉ là một tạp dịch đệ tử mà dám chỉ trích trưởng bối và chân truyền đệ tử, quá ngông cuồng.” Chu Lăng hơi nheo mắt, thập phần băng hàn bảo Linh Lung Thiên.

“Thì thế nào, ta nổi tiếng làm việc ẩu, người muốn đưa ta vào Nguyên Từ sơn, e cũng không có lý do?” Linh Lung Thiên cười khẩy, “Có bản lĩnh thì bảo là ta làm việc cẩn thận đi, cho ta vào Nguyên Từ sơn, năm viên hạ phẩm linh thạch một ngày, ta cũng muốn.”

“Có thể lắm.” Chu Lăng cười lạnh với Linh Lung Thiên.

“Đúng, ta nói.” Linh Lung Thiên hừ khinh miệt: “Đối phó một tạp dịch đệ tử phải tốn công như thế, người còn nhỏ nhen hơn lòng gà, lần tỷ thí này, thế nào cũng có kẻ ngựa mất với người mà cho một trận.”

“Hay lắm, ta sẽ để người đến Nguyên Từ sơn.” Chu Lăng trán nổi gân xanh, phất tay lướt đi, biến mất khỏi thị tuyến.

“Người vô lễ với trưởng bối, ta trừ hai tháng linh thạch!” Lưu lão nhân tức xì khói, gầm lên với Linh Lung Thiên.

“Chỉ mình người e không có quyền quyết định.” Lão nhân họ Tiền bước lên, tóc bạc dựng đứng, “Người đúng là ăn cây táo rào cây sung, Đại Doanh phong vì thế mới suy yếu dần, dù có truyền thừa cỡ nào cũng không khá được!”

“Thôi vậy, Tiền sư bá, không sao, trừ thì trừ, tạp dịch đệ tử như con đừng nói hai tháng linh thạch, trừ hai năm cũng không sao.” Linh Lung Thiên liếc lão giả họ Lưu, “Con không phải như ai đó, già chết rồi mà còn tưởng mình có thành tựu, định dựa vào võ mông ngựa thu lợi.”

“Người!” Lão giả họ Lưu suýt thổ huyết.

Trừ Tiền lão giả, ba tiền bối Đại Doanh phong đều tròn mắt, không ngờ một “tạp dịch đệ tử” lại cứng cỏi như thế.

“Hài tử... Tiếc là con không gặp thời, Đại Doanh phong đang sa sút, không thì đã được đại nhân vật thưởng thức.” Lão nhân họ Tiền thở dài nhìn Linh Lung Thiên.

“Chăm chỉ làm việc cũng thế, ngăn người ta pháp phòng đã thế này, lần tới có tu sĩ phong khác đến đòi phá chỗ ở chắc các vị cũng vỗ tay hoan hô, còn phá giúp luôn cũng nên.” Ngụy Tác thấy Linh Lung Thiên sắc bén thì mừng thầm, cố ý nói.

“...” Lão giả họ Lưu xám ngoét mặt mày.

“Tiền sư bá, Đại Từ phong Nguyên Từ sơn là chỗ nào?” Ngụy Tác hỏi lão nhân họ Tiền.

“Đại Từ phong là một trong ba mươi ba phật quang thánh sơn của Công Đức tông.” Lão nhân họ Tiền biết không giải quyết xong nên giải thích: “Đại Từ phong là ngọn lớn nhất Công Đức tông, do mấy ngọn núi tổ thành, ngọn nào cũng rộng sáu, bảy mươi dặm, tự nhiên hóa sinh ra nguyên từ chi lực, bề cong thiên địa nguyên khí và tinh thần nguyên khí, mọi thuật pháp, pháp bảo đều không thể thi triển trong đó, chỉ có thể dựa vào thể lực.”

“Đây là Nguyên từ yên pháp địa mạo.” Ngụy Tác mục quang hơi lóe lên. Địa Mẫu cổ kinh có ghi về địa mạo này, trời sinh địa từ dị thường, như cấm pháp thiên địa tự nhiên hóa sinh. Địa mạo này cũng hiếm như Ma văn hung mạch, không ngờ ở Công Đức tông lại có.

“Nguyên Từ sơn có phần nào khoáng thạch chứa tinh kim hiếm có, và Nguyên từ bảo thạch. Chỉ là trong đó phải dựa vào thể lực, vạn nhất tại khoáng động có gì bất trắc thì cực kỳ hung hiểm.” Lão nhân họ Tiền lo lắng nhìn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, “Nếu y đưa hai con vào thì sẽ cho đến chỗ hung hiểm nhất, ví như leo động hoặc cho vào động nào dễ sụp.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, không hề sợ, nhục thân cả hai sánh với huyền binh, nhảy cũng ngang với phổ thông tu sĩ phi độn. “Trừ địa mạo ra thì còn hung hiểm nữa không?” Ngụy Tác hỏi: “Ba mươi ba phật quang thánh sơn, không phải ở quanh Thất bảo mật địa sao?”

“Tình hình cụ thể thì ta không biết. Bình thường chỉ có đệ tử tu luyện tới thể thuật mới vào. Phổ thông đệ tử của chư phong không vào.” Lão nhân họ Tiền nói: “Đại Từ phong là ở cạnh Thất bảo mật địa.”

“Ở cạnh Thất bảo mật địa, chưa biết chừng sẽ có cơ hội.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau. Cả hai đều bội phục tâm cơ Minh Đức, khẳng định là Minh Đức biết Minh Ninh luyện chế pháp bảo cần vào Nguyên Từ sơn lấy nguyên liệu nên tìm cách cho Chu Lăng biết, hoặc an bài cho Chu Lăng gặp Minh Ninh. Như thế thì việc gã và Linh Lung Thiên vào Nguyên Từ sơn không liên quan đến y, có gây ra việc gì thì cũng chỉ tra đến Chu Lăng và Minh Ninh.

“Tiền sư huynh, Chu Lăng bị sư huynh ngăn?” Cùng lúc, Trương Vân cũng tới, hung hãn nhìn Lưu lão nhân. Hiển nhiên bọn lão cố ý tránh Trương Vân và lão nhân họ Tiền, không muốn bị hai người ngăn cản.

“Cái gì, y mượn cơ Minh Ninh...” Nghe lão nhân họ Tiền giải thích tiền nhân hậu quả, Trương Vân nhợt nhạt mặt mày, chân truyền đệ tử của tông chủ có quyền lực ngang thái thượng trưởng lão,

“Được rồi, tùy người, Minh Ninh sư huynh đặc biệt chuẩn y cho người vào Nguyên Từ sơn kiếm linh thạch.” Không lâu sau, Chu Lăng quay lại, lạnh lùng cực độ bảo Linh Lung Thiên.

“Không thể nào?” Linh Lung Thiên cố ý kêu lên: “Ta làm việc ầu lăm...”

“Vì làm việc ầu nên để người rèn luyện, người cũng nói là muốn kiếm năm viên hạ phẩm linh thạch mỗi ngày cơ mà.” Chu Lăng đắc ý nhìn Linh Lung Thiên, “Minh Ninh sư huynh cho người cơ hội.”

“Không phải chứ? Ta không muốn đi.” Linh Lung Thiên cố ý kêu lên thê thảm.

“Ha ha, không đi không được. Theo ta! Không thì sẽ là kháng lệnh! Ném vào Hắc thủy lao tù cấm mười năm!” Chu Lăng bật cười.

“Cương nha muội, người ăn nhiều tinh kim, vào địa mạo đó có vấn đề gì chẳng? Ở đó hút tinh kim đấy.” Ngụy Tác không yên tâm.

“Nếu có vấn đề, ta lại kêu thế hả?” Linh Lung Thiên hồi đáp khiến Ngụy Tác trợn tròn trắng.

-o0o-

830. Chương 830: Không Thể Là Thần Huyền

“Mau ngoan ngoãn quỳ xuống lại mười bảy, mười tám cái rồi nhận lỗi, chưa biết chừng ta sẽ tha mạng.” Chu Lăng điều khiển phi độn pháp bảo bạch sắc ngọc như ý đưa Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đến ba mươi ba phạt quang thánh sơn trong vùng sâu nhất của Công Đức tông.

“Được rồi, tốt nhất người đừng nói nữa không ta lại buồn nôn.” Linh Lung Thiên khinh bỉ.

“Người!” Chu Lăng trợn tròn mắt, không hiểu nổi Linh Lung Thiên, vừa nãy nó còn sợ hãi mà giờ đã vênh vang như thế.

“Đúng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ.” Chu Lăng không nói gì nữa mà cười lạnh.

Đến gần cấm chế của ba mươi ba phạt quang thánh sơn, một bạch bào lão nhân như quỷ mị từ hư không lóe lên, kiểm tra lệnh phù của Chu Lăng rồi phất tay, lưu ly phạt quang cấm chế xuất hiện một thông đạo, để Chu Lăng đi vào.

“Đây là Thất bảo mật địa?”

“Gần chỗ chúng ta đang tới...”

“Trong đó thì con ruồi cũng không thoát, ngàn ấy cấm chế cấp thần quân...”

Ngụy Tác từng đến phúc địa của Công Đức tông nên trong lúc truyền âm đối thoại với Linh Lung Thiên thì đã quan sát Đại Từ phong cạnh Thất bảo mật địa.

Đại Từ phong trông còn cao hơn Thất bảo mật tại Đại Phác phong hơn nghìn trượng, bao trùm trong bảo lam sắc phạt quang, phạt quang, hình thành hình di lạc phạt khổng lồ. Giữa hai ngọn cách nhau trăm dặm, qua bề ngoài thì Đại Từ phong rộng gấp mấy lần Thất bảo mật địa, nhưng không thể nhìn rõ tình hình cụ thể bên trong.

Chu Lăng cười lạnh dùng phi độn pháp bảo đưa Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đến gần phạt quang Đại Từ phong thì một chân truyền đệ tử mặc ngân sắc pháp y từ trong phạt quang lao ra, đưa cả ba vào.

Thông qua phạt quang cấm chế, Đại Từ phong có năm ngọn núi, bốn ngọn là đá thường, um tùm cây cối, ngọn ở giữa ánh lên ngân hắc sắc quang hoa sôi trào như không gian quanh đó bị uốn cong. Rõ ràng, ngọn núi đó là Nguyên Từ sơn.

Công Đức tông chân truyền đệ tử mặc ngân sắc pháp y cùng Chu Lăng đáp xuống.

“Minh Ninh cũng ở đây.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thấy trên ngọn núi ở phía đông Nguyên Từ sơn có một vách đá được đẽo thành đại phạt, Minh Ninh mặc kim sắc thiên y đứng trên bàn tay phạt, bất động nhìn ngân hắc sắc quang hoa lấp lóe.

Đệ tử mặc ngân sắc pháp y và Chu Lăng không gặp Minh Ninh mà trực tiếp đi về phía Nguyên Từ sơn.

“Giàn thương, chúng đang ngầm truyền âm, bảo chân truyền đệ tử an bài chúng ta vào chỗ hung hiểm nhất.” Linh Lung Thiên ngầm truyền âm với Ngụy Tác.

Ngụy Tác bình tĩnh như thường, thoáng sau đáp xuống một bình đài trong Nguyên Từ sơn, Nguyên Từ sơn phát ra ngân sắc quang mang dày mấy trăm trượng, trong núi có không ít cây cối nhưng cả ngọn núi, đất đá bùn lầy đều ánh lên màu đen pha bạc, lấp lánh u quang.

“Minh Ninh sư huynh có lệnh, vào Nguyên Từ sơn không được lười nhác, trong ba ngày mà không tìm được nổi một viên Nguyên từ bảo thạch thì không được phát linh thạch mà phải tìm cho kỳ được Nguyên từ bảo thạch. Trong ba ngày, tìm được hơn ba viên Nguyên từ bảo thạch sẽ có thưởng.” Chân truyền đệ tử mặc ngân sắc pháp y chỉ vào quyển da, “Trong này có ghi rõ ai phụ trách khu vực nào.”

“Người cho bọn ta vào chỗ hung hiểm nhất hử.” Linh Lung Thiên cố ý nhìn chân truyền đệ tử mặc ngân sắc pháp y và Chu Lăng.

“Ở đây không có phần cho các người nói, không thì ta ném các người vào.” Chân truyền đệ tử mặc ngân sắc pháp y mặt mũi lạnh tanh nói.

“Đúng là làm phách.” Linh Lung Thiên lẩm bẩm.

“Người nói gì?” Đệ tử mặc ngân sắc pháp y mắt lóe xuất lệ mang.

“Không có gì, đi thôi.” Linh Lung Thiên tỏ vẻ chịu nhịn, cùng Ngụy Tác đi về phía Nguyên Từ sơn.

“Còn một điểm phải nhớ, phát hiện việc gì đặc biệt quý dị kỳ thì phải hồi báo, sẽ được thưởng.” Chân truyền đệ tử mặc ngân sắc pháp y bổ sung.

“Minh Ninh sao lại đứng nhìn ngọn núi này, y có ý gì, lẽ nào Nguyên Từ sơn có gì lạ?” Chân truyền đệ tử bổ sung câu đó, Linh Lung Thiên đâm ra hoài nghi.

Ngụy Tác hoài nghi, mở tấm da ra, vị trí trong đó là một khe núi gần Nguyên Từ sơn.

“Y đúng là quan tâm đến chúng ta, ở chỗ này, đệ tử bình thường chắc mất nửa ngày mới tới được, ba ngày cũng đừng mơ lấy nổi một viên Nguyên từ bảo thạch.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vào ngân hắc sắc quang hoa, Linh Lung Thiên lẩm bẩm.

Nguyên Từ sơn có nguyên từ chi lực thập phần kinh nhân, đi vào là thân thể cả hai chợt nặng gấp mấy lần. Nếu phổ thông tu sĩ đi trong này sẽ như buộc túi cát mấy trăm cân lên chân, phi thường cật lực. Bất quá phân lượng này đối với Ngụy Tác và Linh Lung Thiên coi như bằng không, chỉ không muốn Chu Lăng và chân truyền đệ tử mặc ngân sắc pháp y hoài nghi, cả hai ra vẻ vất vả.

“Quả nhiên là thiên nhiên yên pháp.” Ngụy Tác vừa đi vừa thăm dò, phát hiện đừng nói phát ra chân nguyên, ngay cả thể nội chân nguyên và kim đơn đơn khí cũng lưu động khác thường, không thi triển thuật pháp, ngay cả đại đạo linh âm ở Tiểu Lăng cốc và bí pháp từ chân tiên thần văn cũng không thể thi triển.

Địa Mẫu cổ kinh vẫn có thể sử dụng, khiếu vị tự nhiên nối với địa mạch, nhưng nguyên khí rút được lại không thể đem ra thi pháp.

Nguyên từ chi lực ở địa mào này còn hút tinh kim càng kinh nhân, một cục sắt vào đây nặng gấp mấy trăm lần. Tu sĩ tầm thường mà phải đào thì chỉ còn cách dựa vào vật cứng, nhưng Chu Lăng và ngân sắc pháp y đệ tử dẫn họ vào lại không nhắc nhở chuẩn bị, rõ ràng cố ý khiến họ chịu thiệt.

“Cật lực” đi một lúc trong Nguyên Từ sơn, mục lực Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cũng không nhìn rõ mọi thứ ở ngoài, tức thì động tác nhanh hẳn.

“Gian thương, bên dưới tảng đá ở gốc dây leo, nguyên từ chi lực hơn hẳn chỗ khác, chắc là Nguyên từ bảo thạch.”

Ngụy Tác lật tảng đá mấy nghìn cân lên, đào thêm mấy thước, lấy ra một viên ngân hắc sắc lăng hình tinh thạch cỡ ngón tay. Tinh thạch này nặng gấp mấy huyền, ánh lên lấp lánh, có lực hút kỳ lạ, tóc gã cũng bay về phía tinh thạch.

“Nguyên từ bảo thạch mà nhiều thì có thể luyện chế được một món dị bảo. Gian thương, chúng bảo chúng ta vào đào khoáng, chi bằng đi tìm một phen...”

“Được.” Ngụy Tác gật đầu, lật mấy nghìn cân đá lên che dấu vết, “Chúng ta đến đó.” Gã chấm lên tấm da mà ngân sam chân truyền đệ tử đưa cho, nơi đến là một loạn thạch sơn cốc cách hẻm núi đích không xa.

“Đến đó làm gì?” Linh Lung Thiên nhận ra ánh mắt Ngụy Tác có vấn đề.

“Chỗ chúng muốn chúng ta đến là địa mào Lăng xuyên khổng trong Nguyên từ địa mào, nền rất mỏng, bên dưới nhiều lòng rỗng, tu sĩ dễ rơi xuống. Theo Địa Mẫu cổ kinh, sơn cốc cạnh địa mào Lăng xuyên khổng rất có thể có tự nhiên khoáng mạch hình thành do sức nước, địa mào Nguyên Từ sơn khó bố trí cấm chế, chưa biết chừng chúng ta cũng sẽ như Thiên Kiếm tông lợi dụng Ma văn hung mạch để vào Bắc Mang di tích, thông qua nguyên từ khoáng mạch đến Thất bảo mật địa.” Ngụy Tác giải thích, “Tự nhiên thủy thực

khoảng mạch thường trống, gọi là Thủy long đạo, chúng ta sẽ tiết kiệm được thời gian mở đường, vận khí tốt thì mấy chục dặm cũng qua được.”

“Chủ ý không tệ. Trong đồng đá kia, có lẽ có Nguyên từ bảo thạch.”

“Cương nha muội, cố ý hả, rõ ràng là tinh kim!”

“Mặc kệ là tinh kim hay Nguyên từ bảo thạch, hữu dụng là được.” Linh Lung Thiên cảm tri cực kỳ đặc biệt, như đại sư đào khoáng trời sinh, dọc đường có tinh kim tốt và Nguyên từ bảo thạch đều bị nó và Ngụy Tác đào ra. Đến sơn cốc già nói, trong tay áo Linh Lung có hơn ba mươi viên Nguyên từ bảo thạch. “Chúng ta đào ở đây, bắt quá phải cẩn thận, ở đây không thể phi độn, rơi xuống thì phiền.” Ngụy Tác đến gần loạn thạch sơn cốc ở mé nam Nguyên Từ sơn, cảm tri một lúc thì vạch một vòng tròn, bảo Linh Lung Thiên đào xuống.

“Gian thương, cổ kinh của người quả nhiên cũng khá.” Đại khái đào được trăm trượng, Linh Lung Thiên lăm bắm, bên dưới có tiếng nước chảy, đất và đá lỏng ra, có dung động đủ cho mấy người dàn hàng mà đi.

Cả hai nhảy vào, Ngụy Tác đi trước, nhắm vào trong núi.

“Ngần ấy Nguyên từ bảo thạch!” Đi chừng hơn mười dặm, Linh Lung Thiên và Ngụy Tác đều nhìn nhau, trên vách đá phía trước găm đầy Nguyên từ bảo thạch. “Thủy long đạo” địa mạo, theo Địa Mẫu cổ kinh chú giải, là dòng nước trong khoáng mạch chảy mà hành hình thành, sau đó dòng nước đổi hướng hoặc biến mất, để lại những lòng động rỗng, Nguyên từ bảo thạch này đều được nước gột rửa thành tròn xoe, phải đến mấy trăm viên.

Nguyên từ bảo thạch không tụ tập, mà phân bố rải rác như tinh thạch, thỉnh thoảng tìm được một viên, mấy trăm viên Nguyên từ bảo thạch tụ tập lại là hiếm có, số lượng như thế đủ luyện chế một món pháp bảo không tệ.

Ngụy Tác không hề khách khí, móc hết mấy trăm viên Nguyên từ bảo thạch, cho Linh Lung Thiên thu vào tay áo không đáy.

Lòng Nguyên Từ sơn hay có “Thủy long đạo” đan nhau, cực kỳ phức tạp. nhưng Ngụy Tác có Địa Mẫu cổ kinh nên nắm chắc phương hướng, nhanh chóng đến chỗ cách Thất bảo mật địa mấy chục dặm.

Vận khí cả hai không tệ, trừ thuận tiện phát hiện hơn mười viên Nguyên từ bảo thạch thì trong Thủy long đạo chỉ thường có thông đạo dài phải đào chỉ là mấy dặm.

“Hình như không ổn...”

“Có khí tức khác thường!”

Đi thêm mấy dặm, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đột nhiên dừng lại.

Ngụy Tác cảm giác địa mạch thay đổi hẳn, Linh Lung Thiên thì thấy có khí tức lạ.

“Khí tức lạ?” Ngụy Tác biến hẳn sắc mặt. Cảm tri kỹ thì thấy dị hương.

Thần huyền khí tức!

Rõ ràng là thần huyền khí tức!

“Sao lại như thế! Địa mạch lẽ nào có thần huyền đại năng?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, đều nhận ra đối phương có nét không dám tin xen lẫn kinh hãi.

-o0o-

831. Chương 831: Tọa Hóa Nghìn Năm

Trong vùng sâu phật quang thánh sơn của Công Đức tông, sao lại có thần huyền đại năng.

“Trăm phần trăm là khí tức của thần huyền đại năng, không phải của linh dược.”

“Không có linh khí dao động kinh nhân, không có sinh cơ, lẽ nào là thi thể thần huyền đại năng?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thập phần ngưng trọng, toàn lực cảm tri.

Mùi dị hương thần huyền đại năng đặc hữu tỏa đi, không hề có sinh cơ.

Nhưng là thi thể thần huyền đại năng thì mùi thơm đó sẽ tan di, không thể tỏa xa như thế được, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên còn chưa cảm tri được vị trí cụ thể của thần huyền đại năng đó, ít nhất cũng cách hơn mười dặm.

Cách giải thích hợp lý nhất là ở sâu dưới đất có một thần huyền đại năng vừa tọa hóa ngưng điều này càng hoang đường.

Ngụy Tác vừa thấy chân thân Công Đức tông tông chủ, y còn không ít thọ nguyên, thần thông kinh nhân, không thể nào đột nhiên chết. Công Đức tông không có thần huyền đại năng thứ hai, sao lại có một chết ở đây?

“Không có sinh khí, chắc không phải thần huyền đại năng còn sống, không thì đã đến tra xét.” Linh Lung Thiên nói đoạn, nhân thần hơi do dự, cũng thấy có phần cổ quái. “Ban nãy ngươi thấy có gì không ổn?” Linh Lung Thiên không cảm giác được nên hỏi.

“Phía trước là Vạn lưu quy sào, là trung tâm Nguyên từ địa mạch, Thủy long đạo này tương đương với chảy qua chính giữa Nguyên Từ sơn. Ở nơi này e là sẽ hình thành bảo nguyên từ, trực tiếp phá hoại nguyên khí pháp trận của pháp bảo thượng.” Ngụy Tác nhìn Linh Lung Thiên đầy ngưng trọng, “Sức hút sẽ gấp mấy lần, nhục thân tu sĩ thông thường không thể chống nổi, sẽ tan nát, nhưng với chúng ta thì không phải vấn đề gì to tát.”

“Yên tâm đi, thứ này có thể ảnh hưởng tới Bắc Mang hóa hình phù, ta tạm không sử dụng. Không ảnh hưởng đến pháp y.” Linh Lung Thiên thở phào, thu Bắc Mang hóa hình phù vào pháp y, trở lại hình ảnh tiểu nữ hài đầu sừng.

“Xoáy nguyên từ cũng không thể ảnh hưởng đến pháp y của người, xem ra đúng là chí bảo.” Ngụy Tác bảo Linh Lung Thiên.

“Đừng quan tâm đến bí mật của ta, quan tâm đến thần huyền đại năng này đã.” Linh Lung Thiên khê hừ.

“Đi, xem sao đã.” Ngụy Tác do dự rồi quyết định xem rõ nguồn cơn.

“Thần huyền đại năng đó ở rìa chính giữa Nguyên Từ sơn.” Đi từ từ tới, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cảm tri được.

Mùi thơm càng lúc càng đậm, nhưng không có sinh khí, như một thần huyền đại năng vừa chết ở đây, khiến người ta có cảm giác càng lúc càng cổ quái.

Thân thể càng lúc càng nặng, tới hơn nghìn cân, tu sĩ thông thường, khi không thể sử dụng thuật pháp và pháp bảo thì không thể đi được. Nhưng Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không bị ảnh hưởng nhiều, cẩn thận đi về phía thần huyền đại năng.

Sau rốt Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đến sát lòng Nguyên Từ sơn, trọng lượng thân thể cả hai đã vượt ba nghìn cân, mỗi bước đều khiến đá nát vụn, hằn dấu rất sâu.

Tuy đã đi theo dịch mạch như Địa Mẫu cổ kinh chỉ dẫn, biết trung tâm Nguyên Từ sơn thì nguyên từ chỉ lực siêu phàm nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến Ngụy Tác cực kỳ chấn kinh.

Ngân hắc sắc quang hoa cỡ thùng nước quay tròn từ từ, khí thể không hề kinh nhân, nhưng quanh quang trụ bắn ra từng tia màu đen pha bạc, như vô số dây đàn bay múa. Trong ngân hắc sắc quang hoa có nhiều Nguyên từ bảo thạch lấp lánh, ít nhất cũng mấy trăm viên, kinh nhân nhất là chính giữa ngân hắc sắc quang hoa có một cây thước bệ cỡ một thước, có vẻ do Nguyên từ bảo thạch ngưng tụ thành, nhưng quang hoa sáng hơn nhiều, thân xích có quang văn lưu động.

Cây thước là Nguyên từ bảo thạch do thiên địa tự nhiên hình thành, đã hóa sinh đại đạo pháp!

Từ cổ đến nay, bất thể thần binh, cực đạo pháp bảo, có thanh do đại năng luyện chế thành, nhưng phần lớn do thiên địa tự nhiên hình thành.

Có khi trong sao rơi, tinh hạch tự nhiên hóa sinh ra thì là tiên khí thần binh.

Cây thước thập phần kinh nhân, thu hút Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, tạm thời bỏ qua thần huyền đại năng phóng.

“Tiếc là chưa thành thần văn hoàn chỉnh, thêm hai, ba vạn năm nữa thì vật này sẽ thành tiên khí.” Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang.

“Còn chưa triệt để thành hình.” Ngụy Tác nhận ra, quang văn trong cây thước tựa hồ chỉ ngưng được quá nửa. Vật này do tự nhiên hình thành, trừ phi tham ngộ thiên địa nguyên khí mức nhất định, lại hiểu về thần văn trong đó mới có năng lực để nó diễn hóa thành tiên khí, nhưng với tu sĩ dưới cấp đại năng thì không thể luyện chế, thêm một chút pháp trận cũng không thể. Bất quá gã nhận ra vật này đã đạt bán tiên giai, mọi pháp bảo cấp đó trở xuống đều bị vật này ảnh hưởng.

“Đi.” Ngụy Tác đưa mắt ra hiệu cho Linh Lung Thiên sang mé trái.

Gã phải lấy vật này, với nhục thân hiện tại thì có thể lấy được, đây lại là bán tiên khí tự nhiên hóa sinh, muốn hoàn thiện cần mấy vạn năm nữa, đương nhiên không thể để lại đây. Chỉ là lấy thì nguyên khí Nguyên Từ sơn sẽ biến hóa. Gã và Linh Lung Thiên đều biết vị trí của thần huyền đại năng đó là trong động quật trước mặt. Vật này ở đây, sẽ không ai lấy, xử lý xong việc của thần huyền đại năng và Đề hồ thánh quả đã.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên lại nhìn nhau vì thông đạo đến chỗ thần huyền đại năng là do sức người mở, đủ cho ba người đi qua, trên nền có nhiều dấu chân còn lớn hơn chân Ngụy Tác, tựa hồ thần huyền đại năng này cao lớn hơn gã.

Dấu chân chỉ đi vào chứ không tiến ra, rõ ràng nhục thân thần huyền đại năng này cũng kinh nhân, đã thông được thông đạo đi vào nhưng không đi ra.

Quan trọng nhất là trong nhiều dấu chân hiện rõ bụi đất, thậm chí đá quanh dấu chân đã phong hóa chứng tỏ phải từ nghìn năm trở lên!

Vẫn lặng ngắt, lẽ nào thần huyền đại năng này vào đây từ nghìn năm trước rồi vừa tọa hóa? Thật không dám tin.

“Đây là?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên co rút tròn mắt, hiện rõ thần sắc chấn kinh.

Một động quật như đại sảnh hiện ra trước mắt, ngập mùi thơm chỉ thần huyền đại năng đặc hữu.

Cuối động quật có một cái ao do sáu loại ngọc thạch chất thành, trên mỗi mảnh ngọc cỡ nắm tay khắc đầy phù văn huyền ảo. Cả cái ao là một cổ pháp trận.

Phần lớn ngọc thạch của ao đã vỡ nhưng trong khe nứt dưới đáy sinh trưởng ba nhánh kim sắc linh dược.

Ba nhánh kim sắc linh dược như thuần kim, cao chừng hai thước, lá như lá dâu nhưng đường gân đều tự nhiên hình thành một đóa sen. Tổng cộng có bảy lá, lấp lánh kim sắc thần quang. Ngọn ba nhánh đều có một quả vàng ruộm, bên trong như có kim sắc liên hoa chao chất.

Ba nhánh linh dược tuy không tỏa mùi thơm nhưng chỉ thần quang khí diễm cũng thấy phẩm giai cực kỳ kinh nhân.

Cạnh ba nhánh linh dược còn một tu sĩ xếp bằng toát lên thần huyền dị hương!

Tu sĩ này mặc phổ thông bố y đã mủn nát, không nhận ra kiểu dáng và màu sắc, đầu cài trâm gỗ cũng đã mủn, chừng hơn năm mươi tuổi, thân hình cao lớn, cằm có chòm râu dài, ăn vận kiểu đạo sĩ.

Tu sĩ này diện mục như còn sống, nhưng thân thể đã biến thành mộc chất, tọa hóa từ lâu.

“Thật sự có thần huyền đại năng tọa hóa tại đây! Sao lại có nơi thế này, thân phận y thế nào! Sao thần huyền dị tướng lại chói lòa như thế, như Thần huyền tu sĩ còn sống?” Ngụy Tác khó mà bình tĩnh, rõ ràng là thần huyền đại năng, chết ít nhất đã nghìn năm. Y cũng không luyện Phật tông công pháp, mà là đạo môn chân nguyên công pháp, khí tức khác hẳn bọn Minh Đức.

“Đây là Đẳng thiên kim tang! Đây là thiên địa linh dược chỉ nơi tự sinh vô số linh dược, được linh dược được dịch rửa nát tười nhuần thì mới sinh trưởng được, mỗi một nhánh hàm chứa linh khí kinh nhân!” Linh Lung Thiên kêu lên.

“Đẳng thiên kim tang?!” Ngụy Tác nín thở, mục quang lại nhìn lên ba nhánh kim sắc linh dược. Lúc ở Đại Doanh phong, đã đọc được Đẳng thiên kim tang phải hấp nạp nhiều linh khí của linh dược mới sinh trưởng, hàm chứa linh khí cực kỳ tinh thuần, sánh với đỉnh giai linh dược đề thăng tu vi. Năm xưa khai sơn tổ sư Đẳng Tiên tông vô tình lấy được hai nhánh Đẳng thiên kim tang, sau đó mới thành đại năng khai sơn lập phái.

“Việc gì hử!” Ngụy Tác không nén được định bước lên, hái ba nhánh linh dược đã, nhưng chưa kịp làm gì thì đại năng đã tọa hóa nghìn năm trở lên đột nhiên phát ra thần quang!

-o0o-

832. Chương 832: Bất Diệt Thần Niệm

“Oành!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cùng rực lên ngân sắc thần quang và tử sắc thần quang, tinh khí sôi trào như hai lò lửa.

Đây là bị thần quang và khí tức của thi thể thần huyền đại năng đã như khô mộc kích thích.

Thần huyền đại năng này đã tọa hóa nghìn năm, nhưng giờ đột nhiên bùng lên hắc sắc thần quang, khí tức kinh nhân cũng từ thần huyền cổ thi phát ra.

Khí tức cực kỳ bàng bạc, như thần huyền đại năng còn sống đột nhiên dấy lên khí tức rần áp Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

Khí tức đột nhiên này khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rùng mình, cả hai không thể sử dụng thuật pháp và pháp bảo, nên khí huyết sôi trào, như ai Hoang cổ cự thú sống lại.

“Trong thần huyền cổ thi sao lại đột nhiên bạo phát khí tức này!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều cùng muốn lùi lại nhưng cơ hồ đồng thời, khí tức quét qua.

“Lẽ nào thần huyền đại năng này chưa chết!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rợn tóc gáy lùi lại, rõ ràng là thần thức quét qua, thần thức này như là bí pháp, găm sâu vào thần thức như vươn tới tận ý thức.

“Hóa ra các ngươi định lấy Đề hồ thánh quả của Công Đức tông!” Thần huyền cổ thi đột nhiên lên tiếng, không vang lên trong động quật và trực tiếp vang trong óc Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, hoàn toàn là thần thức giao lưu.

“Vậy thì ta giết các ngươi để giữ bảo vật cho Công Đức tông...” Giọng nói rất già, lại đang thoi thóp nhưng vẫn chứa uy áp kinh nhân cực độ và ý chí áp đảo tất cả.

“Đốt!”

Sát ý kinh nhân đột từ thần huyền cổ thi tọa hóa nghìn năm bùng lên, vô số hắc sắc tiểu long cỡ một thước từ da thần huyền cổ thi lao ra, tất cả đều do thần văn hình thành, bơi quanh cổ thi như dẹt lên vô thượng đại đạo.

Hắc sắc tiểu long bơi có vẻ chậm nhưng chỉ tích tắc sau đã vượt phản ứng thần thức của Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Oành!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vừa nhảy lùi lại thì một hình ảnh trên đỉnh đầu thần huyền cổ thi chợt hình thành. Tất thấy hắc sắc tiểu long tan biến, hình ảnh chỉ cỡ bàn tay, một chiếc vòng tròn màu đen lơ lửng ở giữa.

Nguyên từ chi lực đều bị bức tranh dẫn động, không gian nổ vang, sức mạnh tràn lên Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“A!”

Linh Lung Thiên kêu lên thảm thiết, thật sự chứ không phải như lần trước.

Nó và Ngụy Tác bị ép sát đất, thân thể nặng hơn không biết bao nhiêu lần, không thể đứng lên hay động dậy, nghe rõ tiếng xương cốt vỡ vụn.

“Oành!”

Ngụy Tác sôi trào ngân quang, thân thể còn có thể động dậy, đẩy Linh Lung Thiên lại phía sau, Linh Lung Thiên bị gã hất lùi lại, thân thể như ngân sắc lưu ly, cả xương cốt, kinh mạch, huyết mạch đều phát ra ngân quang chói mắt.

Linh Lung Thiên bị Ngụy Tác toàn lực đẩy, bắn đi mười mấy trượng, đáp xuống thì vẫn bị ép bất động, nhưng chỉ bị trấn áp, tạm thời không lo bị ép vỡ xương.

Nơi này là tự nhiên yên pháp chi địa, thiên địa nguyên khí pháp tắc bị bẻ cong, thuật pháp và pháp bảo không thể thi triển, nhưng thần huyền cổ thi vẫn có thể mượn thiên địa nguyên khí, dẫn động uy năng!

“Di?”

Ngụy Tác đẩy Linh Lung Thiên bắn đi thì giọng nói kinh nghi vang lên trong óc. Rõ ràng thần huyền cổ thi cũng kinh ngạc trước nhục thân của gã.

Vù!

Cơ hồ đồng thời, sát niệm trực tiếp chém vào Ngụy Tác.

“A!” Ngụy Tác kêu lên thảm thiết, mặt méo đi.

Sát niệm này là thần thức công phạt bí thuật, trực tiếp chém bị thương thần thức, thần thức của thần huyền cổ thi hơn nhiều Ngụy Tác, nếu gã không tấn thăng tu sĩ Kim đơn ngũ trọng, thần thức vốn hơn hẳn Kim đơn tu sĩ thì chắc đã trọng thương, biến thành như Lý Tả Ý.

“Gian thương, thế nào!” Linh Lung Thiên cũng kêu lên.

“Cách!”

Thần huyền cổ thi thể tăng thêm khí tức, tựa hồ vận chuyển thần thông đến cực trí, hình ảnh trên đầu tăng thêm sức mạnh, ép Linh Lung Thiên cơ hồ không nói thành tiếng, dưới chân Ngụy Tác nứt mấy vết.

“Giết!”

Sát niệm lại chém vào thần thức Ngụy Tác.

Sát niệm mang theo ý chí hủy diệt vô thượng, quyết chém nát thần thức gã.

“Nhĩ yếu sát ngã, ngã tiên sát liễu nhĩ!”

Ngụy Tác lúc này ngay cả đại đạo linh âm thanh tịnh linh đài cũng không thể thi triển, đầu như nứt ra, khác nào vô số hắc sắc tiểu long chui loạn xạ trong đó, nhưng gã lại xoay hướng bước về phía thần huyền cổ thi ở lục sắc ngọc trì.

Trên mình gã rực ngân sắc thần quang, khí huyết sôi trào, thể nội phát ra tiếng nổ như sấm vang trên chín tầng trời.

Gã hiểu rõ, thần huyền đại năng này đã chết từ nghìn năm trước, vì nguyên nhân nào đó mà thần niệm không tan. Thần huyền đại năng nay tu luyện bí thuật nào đó, chạm được vào ý niệm của gã và Linh Lung Thiên, biết cả hai định qua lối này lấy Đề hồ thánh quả, nên toàn lực phát động định giết cả hai.

Thần huyền đại năng này chỉ có thể động dụng một phần thần uy còn lại và thần thức sát phạt chi pháp, nhưng thần thức cực kỳ đáng sợ nên toàn lực phát động thì bao trùm phạm vi kinh nhân, chỉ còn cách đánh tan thần niệm của y trước khi bị thần thức đó đả thương thì mới có đường sống.

“Nhục thân của người siêu phàm... Nếu ta có cường pháp tôi luyện nhục thân thể này tất không chết... Nhưng thần thức của người không phải đối thủ của ta...” Thần huyền cổ thi cất giọng thều thào nhưng chứa đầy ý chí.

“Giết!”

Sát niệm kinh nhân như vô hình cự chém vào óc Ngụy Tác khiến thân thể gã rung lên, khó bước nổi một bước. Gã còn cách thần huyền cổ thi chừng hơn ba mươi bước nhưng khó lòng vượt được.

Cùng lúc đó ngực Ngụy Tác đột nhiên có nhũ bạch sắc quang hoa lóe lên.

“A!”

Thần huyền cổ thi bị chặn đứng thần thức, đồng thời rú vang trong thần thức cảm tri của Ngụy Tác, xem ra cũng tổn thương.

Là nhũ bạch sắc tinh hạch cổ quái trong thanh sắc thạch cầu!

Viên tinh hạch kỳ dị Ngụy Tác vẫn đeo trên ngực, khi trước khiến Lý Tả Ý bị thần thức phản ngược, gã từ Ma văn hung mạch đến Vân Linh đại lục đã nhờ Linh Lung Thiên xem qua nhưng nó không nhận ra gì, hiện giờ viên tinh hạch lại phát ra uy năng cổ quái ngăn cản thần thức sát phạt của thần huyền cổ thi!

Hình ảnh trên đầu thần huyền cổ thi lắc lư, hắc sắc phù văn mờ đi, uy năng dẫn động địa nguyên từ lực hơi giảm.

“Cách!” “Cách!” “Cách!”

Mũi Ngụy Tác rỉ máu, nhưng vẫn bước đi, quanh mình có vô số ngân sắc thần quang quán lấy, như Hoang cổ cự thú để lại dấu chân bỏ vào thần huyền cổ thi.

“Chát!”

Đầu thần huyền cổ thi bị Ngụy Tác đâm vỡ.

Thần huyền cổ thi vẫn lóe hắc sắc thần quang, mấy bức tranh không tan. Ngụy Tác không dừng, lại xuất quyền giáng vào ngực phải thần huyền cổ thi.

“Chát!”

Thần huyền cổ thi nát ngực phải, một đạo hắc sắc quang hoa bị đánh bật ra.

“A!” Thần huyền cổ thi kêu thảm thiết trong thần thức Ngụy Tác, hắc sắc quang hoa tách làm đôi, tạt linh quang rơi xuống. Uy năng tan đi.

“A!” Linh Lung Thiên ngồi phệt xuống thở hồng hộc.

“Không sao chứ?” Ngụy Tác đau như nứt đầu, hai tay ôm lấy đầu quay lại hỏi Linh Lung Thiên, thần thức gã cũng bị tổn thương, may mà lấy được của các lão bất tử không ít linh dược ôn dưỡng thần thức tổn thương nên nhanh chóng khôi phục.

“Còn may, suýt nữa nát hết xương.” Linh Lung Thiên nhột nhột, lần này còn hung hiểm hơn đối phó Hoàng Phủ Tuyệt Luân.

“Y là đại năng Công Đức tông xưa kia, sao lại chết ở đây, đã tọa hóa ít nhất nghìn năm mà vẫn thần niệm bất diệt.” Ngụy Tác lắc đầu, dụng lực lắc não đại, hắc sắc quang hoa từ thần huyền cổ thi phát ra bị đánh tan làm đôi, là cổ ngọc hình mai rùa, ở giữa có phù văn hình tròn, hợp cả hai lại thì không khác gì hình vẽ bên ngoài.

“Vật đó có thể là bản mệnh pháp bảo của y, đã gửi thần niệm vào nên dù nhục thân mộc hóa nhưng thần niệm còn đến giờ.” Linh Lung Thiên đứng dậy, đến gần Ngụy Tác, đồng thời nói.

Ngụy Tác hít sâu một hơi xoa đầu, không đi lấy hai mảnh hắc sắc cổ ngọc, mà quan sát thần huyền cổ thi bị đánh rơi đầu, ngực thủng một lỗ.

Thể nội thần huyền cổ thi đã mộc hóa, không khác gì một khúc gỗ tỏa mùi đàn hương, nhưng trún hai đòn của Ngụy Tác mà vẫn xếp bằng, chỗ vỡ ra cũng vẫn cực đanh, xem ra thần huyền đại năng này khi chết thì nhục thân cũng đáng sợ. Nếu không tu luyện luyện thể thuật thì cũng dùng linh dược để thăng nhục thân tu vi.

Mọi thứ của thần huyền cổ thi, từ y phục, đồ trang trí đều tầm thường, nguyên khí chấn động ban nãy đủ biến toàn bộ thành bột. Trừ ba nhánh Đăng tiên kim tang thì không còn pháp khí gì.

“Kia là...” Ngụy Tác định hái Đăng tiên kim tang thì cùng Linh Lung Thiên đột nhiên phát hiện, trong một góc sau ngọc trì có một cái bàn đá bày toàn ngọc bình.

-o0o-

833. Chương 833: Tạo Hóa Ngọc Trì

Trên bàn đá là lớp bụi dày và đá vụn, che đi mọi ngọc bình, cộng thêm lúc đầu lục sắc ngọc trì và thần huyền cổ thi quá kinh nhân, hấp dẫn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nên giờ cả hai mới phát hiện ra cái bàn.

“Ngọc trì này là một cấm chế vô danh, đã tổn hại, được lực Đăng tiên kim tang thập phần ngưng tụ, hái xuống cũng không tan linh khí.” Linh Lung Thiên lấy từ tay áo ra linh dược ôn dưỡng thần thức tổn thương, đưa cho Ngụy Tác, tiếp đó hái ba nhánh Đăng tiên kim tang nhép vào tay áo pháp y không đáy. Cả hai thập phần cẩn thận đi về phía bàn đá.

Ngụy Tác cầm một viên đá vỡ dài mảnh, quét sạch cát bụi dưới chân.

Bề mặt ngọc trì có thần huyền cổ thi còn khắc phù văn, vì đã lâu năm, phù văn lại ở những chỗ vi diệu nên đã mờ hết.

“Y làm gì ở đây nhỉ?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau. Thật không thể nghĩ thông, thần huyền đại năng này là tu sĩ Công Đức tông, cực kỳ trung thành, nhưng theo lý thì một đại năng Công Đức tông chết ở đây, tông môn tất sẽ chuyển thi thể ra, hoặc trực tiếp xây mộ trùng, coi là cấm địa. Thần huyền đại năng này còn thần niệm, là lão bất tử già nhất, có thể truyền thừa. Chứng tổ Công Đức tông cũng không biết có một thần huyền đại năng chết ở đây.

Hắc sắc cổ ngọc vỡ làm đôi rơi trên cát bụi cách bàn đá không xa, Ngụy Tác nhặt lên.

“Y quả nhiên linh ngộ được một đạo đại đạo thần văn hoàn chỉnh, tạo thành pháp vực, chẳng trách ở đây mà vẫn có thể dẫn động uy năng. Vật này đúng là bản mệnh pháp bảo của y.” Linh Lung Thiên khẽ liếc, bảo Ngụy Tác.

Hai mảnh hắc sắc cổ ngọc không còn linh quang, pháp bảo này đã triệt để phá tổn, nhưng có thể nhìn được trong có quang văn lưu động, rần rạt khí tức cổ quái.

Nhưng các thần văn và hắc sắc cổ ngọc không hợp nhau về khí tức, thần văn là do thần huyền đại năng khắc vào sau.

Thần văn này thì khi Ngụy Tác thành tựu thần huyền đại năng, linh ngộ thiên địa nguyên khí quy tắc đến trình độ nhất định, Thần huyền tứ trọng ngũ trọng gì đó thì sẽ hữu dụng, còn với cảnh giới bây giờ tất nhiên không hiểu. Ít nhất khi đạt Thần huyền tam trọng mới linh ngộ được đại đạo thần văn nên Ngụy Tác chưa nghiên cứu, cứ bảo Linh Lung Thiên thu hai khối hắc sắc cổ ngọc đã rồi đến trước bàn đá.

Đồ của thần huyền đại năng khẳng định phi phạm, nên gã thập phần ngưng trọng, cẩn thận phát hết cát bụi và đá vỡ.

“Bảo nguyên ngọc hạp!”

Trên bàn bày đủ thứ, khiến mục quang Ngụy Tác lóe lên là một Bảo nguyên ngọc hạp giữ cho linh dược không tan được lực, hạp ngọc này lớn gấp ba lần cái gã giao cho bọn Cơ Nhã.

“Ngần ấy đơn bình và đồ chứa...” Trừ Bảo nguyên ngọc hạp thì trên bàn chất hơn bốn mươi đơn bình đựng linh dược.

“Đây là?” Ngụy Tác nhìn vào, phát hiện một quyển hkinh màu hoàng đồng.

Quyển kinh rất cổ, ràn rạt viền cổ khí tức, niên đại khẳng định trước thời thần huyền đại năng này, làm bằng da yêu thú bì nhưng sắp mủn nát rồi, Ngụy Tác mở ra rất cẩn thận, sợ động mạnh là hóa thành tro.

Quyển kinh được mở ra, không có cấm chế và pháp trận, thuần túy ghi chép trên chất liệu da.

“Tạo hóa tiên trì!”

Cổ quyển này ghi lại cách thần huyền đại năng bố trí lục sắc ngọc trì.

“Ngăn cản thần huyền nhục thân mộc hóa...” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên càng đọc càng chấn kinh, hiểu ngay vì sao thần huyền đại năng này lại ở đây!

“Hóa ra y xung kích thần huyền thất bại, thấy nhục thân sắp mộc hóa, mới bố trí Tạo hóa tiên trì, nhưng rồi không thành công, vẫn bị mộc hóa...”

Lần trước bức hỏi Vũ Hoàng chân nhân, Ngụy Tác đã biết khi xung kích thần huyền, kim đơn phá bích sẽ tràn ra nguyên khí kinh nhân, đơn khí tưới nhuần nhục thân khiến nhục thân phát biến hóa đặc biệt; thọ nguyên, rồi sinh cơ, thần thức đều được đề thăng. Nhưng nhục thân được quá nhiều đơn khí tưới nhuần thì sẽ khiến toàn thân mộc hóa, như hóa thành linh được cổ mộc. Đơn khí bạo phát cực khó khống chế, nên tu sĩ sắp đạt Thần huyền đều chuẩn bị linh được cùng thuật pháp phòng ngừa mộc hóa. Ngụy Tác giết Hoàng Phủ Tuyết Luân và bọn Lưu Dục Chân lấy được một viên Dương hòa tiên đơn có công dụng này.

Thần huyền cổ thi này ở bước cuối cùng xung kích thần huyền, đã chạm tới Thần huyền cảnh thì nhục thân trong khi kim đơn phá bích mà mộc hóa, đại năng này đã tìm cách bố trí Tạo hóa tiên trì, nhưng rồi vẫn thất bại, nhục thân vẫn mộc hóa.

“Chắc y chuẩn bị chưa đủ, không ngờ khi kim đơn phá bích thì nhục thân mộc hóa mãnh liệt đến thế, sau đó mới chuẩn bị linh được bố trí Tạo hóa tiên trì thì không kịp.”

“Nhục thân y tuy nhiên mộc hóa, nhưng thần niệm bất diệt, tương đương với nhục thân không còn song thần niệm vẫn đạt Thần huyền cảnh, nghìn năm nay càng cảm ngộ nguyên khí pháp tắc sâu hơn mà linh ngộ được đại đạo thần văn, thành ra thần thức mới kinh nhân đến thế.”

Linh Lung Thiên đọc xong thì hiểu.

Qua uy năng của thần huyền đại năng này thì thấy công pháp cùng thuật pháp của y có quan hệ với nguyên từ chỉ lực, nơi này là chính giữa Nguyên Từ sơn, có lợi cho y nhất, nên bố trí Tạo hóa tiên trì tại đây để hồng khởi tử hồi sinh. Nhưng e là Tạo hóa tiên trì chưa kịp triệt để phát huy công hiệu thì đại hạn đã đến rồi.

Qua cách bố trí thì Tạo hóa ngọc trì có công dụng phong tỏa linh khí của linh được được dịch không tiết ra, không ngừng đưa linh khí này vào thể nội tu sĩ.

Hiện thời ở đây mộc lên Đẳng tiên kim tang, rõ ràng do đại năng này vừa bố trí được Tạo hóa ngọc trì, chưa hấp nạp được bao nhiêu được lực thì đã gặp hạn, triệt để mộc hóa. Được dịch còn lại thấm xuống nên mộc thành Đẳng tiên kim tang.

“Giáng tiên tử thảo... Hắc long chân quả... Cửu diệt linh súc...” Bố trí Tạo hóa ngọc trì trừ pháp trận thì cần hơn năm mươi loại linh được, phẩm giai đều rất cao, linh lực kinh nhân, ngân ấy tụ lại, chẳng trách mộc được Đẳng tiên kim tang.

“Y là Vô Ưu thần quân!” Đột nhiên, Ngụy Tác nhớ lại ghi chép ở điển tịch Đại Doanh phong.

“Vô Ưu thần quân là ai?” Linh Lung Thiên hỏi.

“Là một đại năng hai nghìn năm trước của Công Đức tông, theo ghi chép thì đột phá thần huyền, luyện mấy môn bí thuật, biết thần thức sát phạt chi pháp, tu luyện chân từ công pháp, nhưng sau khi đột phá thần huyền thì biến mất đầy lý kỳ, không để lại truyền thừa, thành mê án của Công Đức tông, điển tịch Đại Doanh phong có ghi lại.”

Ngụy Tác giải thích: “Theo đó thì y là Vô Ưu thần quân, hóa ra khi đột phá thần huyền, không hẳn hoàn toàn thành công, nhục thân đã mộc hóa, y không muốn bị người ta biết nên lén vào Nguyên Từ sơn bố trí Tạo hóa ngọc trì, sau cùng vẫn công cốc.”

“Theo ghi chép thì là y... là tu sĩ hai nghìn năm trước.” Linh Lung Thiên nhìn thần huyền cổ thi, tỏ vẻ áy náy, “cổ thi hai nghìn năm trước mà suýt lấy mạng chúng ta.”

“Thật ra là cái gì?” Ngụy Tác lấy nhũ bạch sắc tinh hạch trên ngực ra. Quang hoa của nó rất giống với Thiên khung, tựa hồ có phù văn lấp lánh, tựa như điển tịch.

Nhưng vật này không có khí tức, căn bản không lẫn ra manh mối, thần thức của Vô Ưu thần quân còn không phải đối thủ thì thần thức hiện tại của Ngụy Tác không dám tiến vào.

“Dù là gì thì cũng cứu mạng ta.” Linh Lung Thiên hơi thở vì Ngụy Tác có vật này, nếu không có tất nó và gã đã bị cổ thi giết chết.

Ngụy Tác thu lại, trong thanh sắc viên cầu và vật này là gì thì chỉ Lý Tả Ý biết, năm xưa y cần nó, nhưng thần trí y đã rối loạn, không thể khôi phục nữa, muốn biết việc này e rằng bất khả thi.

“Vật này hữu dụng, Tạo hóa ngọc trì tuy đã tổn hại phù văn nhưng gần nửa nguyên liệu còn sử dụng được.” Trên bàn và trong động quật không còn pháp khí nữa, mọi đơn bình đã trống trơn, Ngụy Tác bảo Linh Lung Thiên thu hết, kể cả Tạo hóa ngọc trì.

Xung kích thần huyền xem ra thập phần nguy hiểm, tuy gã có một viên Dương hòa tiên đơn chống được nhục thân mộc hóa nhưng vạn nhất lâm vào hiểm cảnh đó, chưa biết chừng Tạo hóa ngọc trì lại càng hữu dụng.

-o0o-

834. Chương 834: Ẩn Minh Đợi Bảo Vật!

Thần huyền cổ thi vỡ vụn bản mệnh pháp bảo, thần niệm tan đi, thần huyền khí tức cũng nhòa dần, triệt để biến thành hủ mộc khi Ngụy Tác và Linh Lung Thiên lấy từng khối ngọc của Tạo hóa ngọc trì.

Nhục thân đã hoàn toàn mộc hóa này vô dụng, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vội xuống miệng hố sau khi đào Tạo hóa ngọc trì, nhất đại cường giả rồi cũng về với cát bụi.

Ngụy Tác không lấy cây thước trong vũng xoáy nguyên từ ở Nguyên Từ sơn vì sợ nguyên khí cải biến, ảnh hưởng đến việc gã lấy Đề hồ thánh quả.

Ngụy Tác tiếp tục dùng Địa Mẫu cổ kinh tìm hướng của khoáng mạch, kế đi về phía Thất bảo mật địa.

“Minh Ninh rất có thể tra được manh mối là hai nghìn năm trước Vô Ưu thần quân vào Nguyên Từ sơn nên mượn cơ tìm Nguyên từ bảo thạch để tìm tung tích Vô Ưu thần quân.” Linh Lung Thiên hoài nghi Minh Ninh, vì Nguyên từ bảo thạch bình thường dù nhiều cũng chỉ luyện chế được huyền giai pháp bảo, Minh Ninh khẳng định không biết ở vùng bảo nguyên từ trong Nguyên Từ sơn có thanh thước tương đương với bán tiên khí. Với tu vi và thân phận của y, huyền giai đặc dị pháp bảo tuy trọng yếu nhưng không đáng để y trọng như thế.

”Y mà phát hiện Vô Ưu thần quân, vì là chính thống của Công Đức tông, chân truyền đệ tử của tông chủ thì sẽ được Vô Ưu thần quân truyền thừa. Đích xác là tể ngộ thập phần kinh nhân. Chỉ tiếc nơi như thế, tu sĩ cơ hồ rất có khả năng như thế, Vô Ưu thần quân tọa hóa tại đây, không có thần huyền đại năng đích thân vào thì dù Công Đức tông dốc hết chân truyền đệ tử vào Nguyên Từ sơn cũng không tìm ra.

“Vận khí không tệ... Nguyên từ khoáng mạch vươn đến tận Đại Phác phong, nguyên từ khoáng mạch vươn xa như thế, chẳng trách bảo nguyên từ thập phần kinh nhân, tạo thành cực đạo thần binh.” Dọc đường không có gì bất ngờ, đến cách đây Thất bảo mật địa mấy nghìn trượng, Linh Lung “nhìn thấy” Phật quang trùm xuống lòng núi, cảm chế ba mươi ba Phật quang thánh sơn của Công Đức tông đều do đại năng để lại, Linh Lung Thiên tuy có thể phá giải nhưng không hiểu với thần diệu của Phật quang liệu có gì biến đổi. Nhưng

may mà nguyên từ khoáng mạch vươn đến tận Đại Phác phong, phát quang cảm chế vì thế cong đi, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên theo nguyên từ khoáng mạch vô thanh vô tức vượt qua cảm chế.

Ngụy Tác chém tay vào khoáng mạch, định đục thủng lớp đất của Đại Phác phong, rồi tùy cơ hội hành sự. Theo cảm tri, nguyên từ khoáng mạch này thêm mấy dặm là hết, nếu phá được lớp đá, rất có thể bị phát hiện.

Chốc sau, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên từ nguyên từ khoáng mạch lao ra, chân nguyên khôi phục lưu động, Ngụy Tác dùng thái cổ hung hỏa mở đường, phía trước là một vực sâu.

Vực sâu đen ngòm phía trước khiến cả hai dừng bước, đồng thời cảm thụ được khí tức quỷ dị.

Như có thứ gì kinh nhân vừa đi qua, khiến người ta rợn tóc gáy.

“Lẽ nào còn thứ gì đáng sợ như thần huyền cổ thi?” Linh Lung Thiên tắt tiếng, ai ngờ xuống tận lòng đất vẫn gặp những thứ cổ quái, dù gì cũng ở trong sơn môn một siêu cấp đại tông môn chứ không phải vô tận hoang nguyên bên ngoài Thiên khung.

“Vù!”

Cả hai dừng lại thì tiếng xé không khí vang lên phía trước.

“Hoang cổ yêu thú!”

Yêu khí xung thiên, hàm chứa cả Hoang cổ khí tức, rõ ràng là Hoang cổ yêu thú, phẩm giai tuyệt đối cực cao.

Ngụy Tác hít sâu một hơi, động thủ ở đây thập phần nguy hiểm, nếu trong Đại Phác phong có tu sĩ lợi hại thì rất dễ bị cảm tri thấy. Đành phải dốc sức hạ địch thủ trong một đòn mà không gây ra chấn động.

Gã định dùng Đại thừa pháp âm nghe được từ thiên âm mộc ngư rồi phát Liệt khuyết tàn nguyệt.

“Dừng động thủ!” Linh Lung Thiên đột nhiên ngăn cản.

Hôi sắc thân ảnh loáng lên trong vực sâu, lui đi ngay. Thân ảnh rất giống một con quạ nhưng to gấp năm, sáu lần.

“Là Thâm uyên cổ nha, ngọn núi này có từ rất lâu, không kém gì Hoang cổ cự sơn, Thâm uyên cổ nha đã có linh tính, ít nhất cũng sống hai, ba vạn năm rồi.” Linh Lung Thiên thở phào.

“Thâm uyên cổ nha vốn là yêu thú cấp gì, ta thấy chắc phải bát cấp cao giai.” Ngụy Tác nhíu mày, “Sao nó đột nhiên rút đi?”

“Nó cảm giác được khí tức của ta.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, giải thích: “Thâm uyên cổ nha là viên cổ dị chủng, bát cấp trung giai, nó cảm nhận được khí tức đời sau của hóa hình đại yêu nên bị chấn nhiếp mà lui đi.”

“Hóa ra đời sau của lão yêu gặp đời sau của yêu vương.” Ngụy Tác lẩm bẩm.

“Đi thôi.” Linh Lung Thiên liếc gã, không nhiều lời, đi trước dẫn đường. Cần tìm lối lên mặt đất thì cảm tri của nó hữu dụng hơn Ngụy Tác.

...

Linh Lung Thiên đi trước dẫn đường, men theo nhiều khe núi mà lên, Ngụy Tác toàn lực rải thần thức, bao trùm một vạn mấy nghìn trượng, Thâm uyên cổ nha tựa hồ thò đầu ra nhưng rồi rút lại rất nhanh, rõ ràng nhận rõ khí tức của Linh Lung Thiên thì càng không dám xuất hiện.

Không có gì bất ngờ nên sau nửa canh giờ, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên từ dưới đất chui lên.

Đây là một khu rừng dưới chân Đại Phác phong, toàn là cây cổ thụ chừng mười người mới ôm vừa, cách không xa phía trước là một phế khu, trong đó còn một gian hoàng sắc cổ miếu khá nguyên lành.

“Đây là Phỉ thúy bồ đề, sao lại tùy tùy tiện tiện sinh trưởng tại đây, không ai trông nom?” Linh Lung Thiên nhìn rõ phế khu thì truyền âm cho Ngụy Tác.

Trên khoảng trống trước hoàng sắc cổ miếu có một góc bồ đề lão thụ chừng hơn hai mươi lá, mỗi lá đều như phỉ thúy lục ngọc thượng phẩm, lấp lánh thần quang.

Phỉ thúy bồ đề là linh dược giải được nguyên khí bất lợi trong yêu đơn. Có vật này là có thể lấy linh đơn do cao giai yêu đơn luyện chế thành để tu luyện, Phỉ thúy bồ đề được các luyện dược sư coi là phụ liệu vạn năng, chí bảo kinh nhân. Vật này lại an tĩnh sinh trưởng tại đây, trong một vạn mấy nghìn trường không có tu sĩ nào.

“Thất bảo mật địa là chỗ đại năng đứng đầu Công Đức tông tu hành, phản phác quy chân, người đời sau cả thiên âm mộc ngư và Tùng mộc thiên viện còn không hiểu được thì mọi thứ ở Đại Phác phong chắc họ không dám chạm vào, sợ mất đi thần vận, mất đi truyền thừa. Hiện tại thiên âm mộc ngư và Tùng mộc thiên viện không còn, chưa biết chừng tiếp đây tu sĩ Công Đức tông sẽ bố trí lại Đại Phác phong.” Ngụy Tác truyền âm cho Linh Lung Thiên.

Phỉ thúy bồ đề đối với bất kỳ tu sĩ nào cũng là chí bảo, hơn hai mươi phiến lá có thể tạo thành không ít cao giai linh đơn, nhưng gã sợ bị phát hiện, tạm thời không hái mà cùng Linh Lung Thiên cẩn thận đi về chỗ vốn là Tùng mộc thiên viện.

Đại Phác phong vẫn hoang vu tự nhiên, không có tu sĩ, nhiều công trình đã thành phế khư.

Trên vách đá lưng chừng núi, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hoàn phát hiện một Huyền không cổ tự đã sụp quá nửa, làm bằng gỗ tùng, trông có phần phổ phổ thông thông, chỉ rộng cỡ bốn, năm trượng vuông, nhưng trong miếu cổ đầy bụi có một chiếc thanh sắc cổ đồng đăng đặt trên bàn gỗ, có thần văn ánh lên, cái đèn này cũng chứa đại đạo pháp văn, chắc do đại năng nào đó để lại.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rất động lòng nhưng tạm thời không dám lấy.

“Có hai lão bắt tử...”

Từ đỉnh Đại Phác phong trở xuống không có tu sĩ nào, nhưng gần đỉnh phía sau núi thì Ngụy Tác nhận ra trong Thất bảo mật địa có khí tức già nua hưng kinh nhân. Phía sau Thất bảo mật địa có mấy nơi bố trí chướng nhãn cấm chế, Linh Lung Thiên nhận ra một khoảng sân có một lão bắt tử.

Nhân vật như thế của siêu cấp tông môn cỡ Công Đức tông thì lão bắt tử thông thường không so được, chưa biết chừng có đồ đủ để uy hiếp thần huyền, tuy thực lực Ngụy Tác và Linh Lung Thiên mà đối phó hai lão bắt tử này không khó nhưng vô thanh vô tức thì không chắc.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không dám vọng động, ẩn ở ngoài Thất bảo mật địa chờ đợi.

Suốt ba ngày, cả Công Đức tông đột nhiên vang lên tiếng chuông uy nghiêm. Hai lão bắt tử hóa thành hồng quang bắn về Đại Phác phong.

Công Đức tông chư phong đại tỷ, chính thức bắt đầu!

-o0o-

835. Chương 835: Lấy Hết Sạch

Tiếng chuông chư phong đại tỷ vang vọng, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không vội về Nguyên Từ sơn mà đến chỗ có Đề hồ thánh quả trong Thất bảo mật địa.

Hai lão bắt tử trần thủ đã đi, là cơ hội lấy Đề hồ thánh quả!

Linh Lung Thiên dốc sức phá khai cấm chế, dù gây ra chấn động thì Đại Phác phong không có tu sĩ lợi hại cầm chân, cả hai có thể nhanh chóng lui về Đại Từ phong Nguyên Từ sơn.

Có tu sĩ lợi hại đuổi kịp thì sẽ kinh động Thâm uyên cổ nha, không có nhục thân sánh với huyền binh, khó mà vượt được nguyên từ khoáng mạch.

Minh Đức tuy ước định cùng Ngụy Tác tại chư phong đại tỷ sẽ giết Minh Ninh, hiện tại chư phong đại tỷ bắt đầu nhưng Đề hồ thánh quả trước mắt, Ngụy Tác tất nhiên không bỏ qua cơ hội nghìn năm này.

“Chát!”

Linh Lung Thiên rực hoi quang, thủy tinh ảo quang và ngũ sắc hà quang tách ra.

A!

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đồng thời hít hơi lạnh.

Đáy cốc vốn tọa lạc Tùng mộc thiên viện trong Thất bảo mật địa là một linh viên đơn giản, dựng trên dốc núi, tựa hồ năm xưa đại năng để lại Thất bảo mật địa lấy đá chất thành.

Nhưng trong linh viên lấp lánh dị quang, trông hơn trăm nhánh linh được!

Trong đó có một dây leo màu vàng mọc ra hai quả lấp lánh, là Đề hồ thánh quả mà Ngụy Tác thèm muốn bao lâu!

“Thánh huyết thảo... Tiểu diệt kim gia... Hỗn nguyên thanh qua...”

Trừ Đề hồ thánh quả, cả hai nhìn quanh, nhiều linh được rất hiếm ở ngoại giới. Linh viên tuy đơn giản nhưng cực kỳ kinh nhân, sánh với một góc linh viên Thanh Thành khu.

“Có nên gom sạch?” Linh Lung Thiên hiểu rõ giá trị của số linh được, như một bí tàng kinh nhân, hít một hơi lạnh đoạn nó hỏi Ngụy Tác.

“Lấy hết! Bảo nguyên ngọc hấp đâu, đừng Đề hồ thánh quả đã!”

Ngụy Tác hô khẽ, không dễ mới vào được đây, thấy gần ấy linh được hiếm có, không lấy tất là kẻ ngốc. Đề hồ thánh quả không biết có tan linh khí không, cứ dùng Bảo nguyên ngọc hấp đã để cầm chắc Tiên căn ngũ mật, còn linh được khác cứ lấy hết.

Chân nguyên quét quanh, Ngụy Tác hút Đề hồ thánh quả lên, cho vào ngọc hấp lấy được của Vô Ưu thần quân. Đoạn như gió cuốn, cả hai gom sạch gần trăm nhánh linh được.

Tựa hồ còn chưa kinh động các nhân vật lợi hại của Công Đức tông, cả hai nhanh chóng quay về Huyền không cổ tự trên vách đá, Ngụy Tác hút lấy thanh sắc cổ đồng đăng.

Ngụy Tác không thu lại mà vừa đi vừa cùng Linh Lung Thiên nghiên cứu vật này.

Vật này khẳng định cũng do đại năng để lại, qua khí tức thì chừng ba nghìn năm trước, khắc pháp trận khổng lồ cổ kính mà cả hai không hiểu, không thể dùng chân nguyên trực tiếp kích phát, Ngụy Tác liền bảo Linh Lung Thiên cho vào tay áo.

Cả hai không khác nào cường đạo, bỏ đến phế khu có Phỉ thúy bồ đề, hái sạch hơn hai mươi phiến lá.

“Tiên căn ngũ mật sau cùng cũng có thể thành! Xem có thuận lợi thoát khỏi Công Đức tông không đã!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên phần chấn, nhanh chóng vào Đại Phác phong. Tất cả đều thuận lợi, phá tới hai cấm chế cũng không gây ra chấn động, không tu sĩ Công Đức tông nào phát giác. Ngụy Tác đồng thời hiểu rõ, chậm nhất là khi chư phong đại tỷ kết thúc, hai lão bất tử quay về sẽ phát hiện linh viên trong Thất bảo mật địa bị quét sạch. Với thực lực Công Đức tông, không thể đuổi kịp thì tất phát hiện cả hai theo lối Nguyên Từ sơn đi vào, nên gã không thể dùng chân trong Công Đức tông mà phải nhanh chóng luyện hóa Đề hồ thánh quả tu thành Tiên căn ngũ mật.

Không thì dù ẩn thân trong Nguyên Từ sơn, Công Đức tông tông chủ đích thân đến thì cũng khó thoát.

Gã chỉ cần lấy được pháp bảo của Minh Đức có thể trực tiếp truyền tống khỏi Công Đức tông là an toàn.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên với tốc độ nhanh nhất về đến Nguyên Từ sơn đoạn Ngụy Tác dựa vào nhục thân chống lại bảo nguyên từ để lấy cây thuốc.

Toàn thân gã rực ngân quang, khí huyết sôi trào như lúc đánh gục thần niệm của thần huyền cổ thi, bước đến vùng xoáy màu bạc sậm, thò tay vào.

Vùng xoay quay chậm nhưng hàm chứa uy năng kinh nhân, tay Ngụy Tác vừa thò vào thì đã đã nứt toác, lộ ra huyết nhục. Rồi cả huyết nhục cũng bị sắc mạnh gọt đi, lộ ra giống xương lấp lánh ngân quang, nửa thân thể gã bị sức ép khiến cho cơ hồ gãy xương.

Nhưng gã nghiêng rằng, thần căn Nguyên thủy thần mộc sau gáy cuộn cuộn sinh mệnh tinh hoa khiến huyết nhục sinh trưởng nhanh, gã dùng bàn tay gần như chỉ còn xương chụp lấy thanh thước kéo ra từng tấc.

“Oành!”

Ngụy Tác lấy cây thước khỏi vũng xoáy nguyên từ, cả Nguyên Từ sơn rung lên, vũng xoáy đột nhiên co lại một nửa.

Trên đỉnh Nguyên Từ sơn đột nhiên vô số ngân hắc sắc quang hoa quét qua, như vô số điều ngân hắc sắc cự mãng tung hoành, dài gần nghìn trượng, quấy loạn mười mấy tích tấc thì mới tan đi.

Cả ngân hắc sắc quang hoa bao trùm mấy trăm trượng ngoài Nguyên Từ sơn giảm hẳn.

Trong sơn môn Công Đức tông, ngoài ba mươi ba phật quang thánh sơn, phía trên một ngọn núi phía bắc, vô số quang hoa lấp lánh, ở lưng núi, một thanh sắc thần quang cự hoàn như cắt ngọn núi làm đôi, bên trên là bảy mươi hai tinh kim bình dài cùng màu.

Bảy mươi hai thanh sắc tinh kim bình dài, mỗi tòa đều mấy nghìn trượng, bao quang bằng dây xích, trông như những ngọn núi lơ lửng.

Ngọn núi này là Đại Di phong, lớn nhất trong nghìn ngọn của Công Đức tông, là chỗ diễn ra chư phong đại tỷ, lưng núi có thanh sắc thần quang cự hoàn quần quanh, tu sĩ các phong xếp bằng dày đặc, ít nhất cũng hai, ba mươi vạn người. Khi tỷ thí, phổ thông đệ tử có thể khiêu chiến chân truyền đệ tử, từ lưng núi này không được phép phi độ, nhiều tu sĩ thậm chí lơ lửng trên không khiến cảnh tượng kinh nhân cực độ!

“Việc gì hả?”

“Nguyên Từ sơn sao lại dao động nguyên khí kịch liệt?”

Từ Đại Di phong không thể thấy cảnh tượng ba mươi ba phật quang thánh sơn, Ngụy Tác lấy cây thước màu bạc sẫm ra, màn sáng ngoài Nguyên Từ sơn đột nhiên chấn động, nhiều cường giả Công Đức tông trong Đại Di phong cảm tri được.

“Ta đến xem sao!”

Một đạo kim sắc lưu quang từ Đại Di phong bắn đi, nhắm hướng Nguyên Từ sơn.

“Là Minh Ninh, có y đi thì không thành vấn đề...” Mấy lão bắt tử thấy kim sắc lưu quang thì đều dừng lại.

“Sao y lại khiến Nguyên Từ sơn động tĩnh như thế?” Một tu sĩ trẻ dưới chân sáng rực hồi minh pháp liên, tóc ngắn da trắng, trông như có thoát khí tức trần, mặc nguyệt bạch sắc thiên y, hơi nhú mày lại kinh nghi chính thị Minh Đức.

“Minh Ninh.”

“Lưỡng vị thái thượng trưởng lão, có việc gì?”

Minh Ninh mặt mũi lạnh tanh, không giận mà oai, nhưng mắt ánh lên khác lạ, đáp xuống đầu đại phật mà Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thấy lúc trước, hai thái thượng trưởng lão khí tức kinh nhân và hơn mười chân truyền đệ tử tra xét ở ngoài Nguyên Từ sơn, thấy Minh Ninh đáp xuống, hai thái thượng trưởng lão vội bước lên.

“Nguyên Từ sơn tựa hồ giảm bớt nguyên từ chỉ lực, ban này nguyên khí lên mây xanh, hình thành nhiều dải ngân hắc sắc quang hoa, không biết vì sao.” Hai thái thượng trưởng lão, một người là lão hòa thượng mặc thổ hoàng hồi sắc tăng y, râu tóc trắng xóa, gầy trơ xương, người còn lại ăn vận như văn sĩ, mặc thanh sam.

“Lúc trước đệ tử phái người vào lấy Nguyên từ bảo thạch, không biết có gì liên quan.” Minh Ninh bình tĩnh nói.

“Minh Ninh sư huynh, Khâu trưởng lão, Cung trưởng lão, có hai đệ đang hạ sơn.” Một chân truyền đệ tử ở ngoài Nguyên Từ sơn đột nhiên lao tới.

“Hả? Không biết hai người đào Nguyên từ bảo có biết không.”

“Tra xét Nguyên Từ sơn khá khó, đợi họ ra thì hỏi xem sao.” Hai thái thượng trưởng lão bàn bạc.

Minh Ninh gật đầu, không nói gì.

Nửa canh giờ sau, hai thân ảnh từ từ ra khỏi ngân hắc sắc quang hoa, chính thị Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

-o0o-

836. Chương 836: Nổi Sát Cơ

“Hai tên này? Không chết trong đó.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rời Nguyên Từ sơn, một chân truyền đệ tử ở trên không tra xét chợt ngẩn ra. Chân truyền đệ tử này mặc ngân sắc pháp y, chính thị là đệ tử cùng Chu Lăng đưa Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vào Nguyên Từ sơn.

“Dẫn đến đây.” Trong hai thái thượng trưởng lão, lão hòa thượng gầy gơ xương nói với chân truyền đệ tử ở gần Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

Chân truyền đệ tử mặc hội sắc pháp y đó không dám chậm trễ, đóa thủy ngọc linh chi dưới chân đưa Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đến trước mặt hai thái thượng trưởng lão và Minh Ninh.

“Nguyên Từ sơn xảy ra chuyện gì?” Lão hòa thượng khô gầy hỏi.

“Bọn ta sao biết được.” Gặp những nhân vật này, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không dám sơ ý, giả bộ nhìn nhau, đáp: “Bọn ta tính thấy gần hết thời gian, chắc đến lúc tỷ thí nên rời Nguyên Từ sơn, không biết xảy ra chuyện gì.”

Từ trong Nguyên Từ sơn, cả hai đã phát hiện bên ngoài có không ít người tìm kiếm nên mới từ từ xuất sơn, không thì với nhục thân vốn có, Nguyên Từ sơn không ảnh hưởng được, sẽ nhanh chóng thoát khỏi, quan sát một chỗ, cả hai cùng thở phào, tựa hồ không ai phát hiện Thất bảo mật địa đã bị quét sạch.

“Không biết có chuyện gì? Các người theo lối nào lên?” Lão hòa thượng hỏi tiếp.

“Bọn đệ tử theo lối này.” Ngụy Tác móc địa đồ ra, là tấm ngân sam chân truyền đệ tử đưa cho.

“Các người không phát hiện có gì dị thường?” Lão hòa thượng nhìn địa đồ, mắt ánh lên dị quang, hỏi tiếp.

Ngụy Tác tỏ vẻ trung hậu: “Lúc về cũng như lúc đến, không có gì khác.”

“Các người là đệ tử của trưởng lão nào?” Một thái thượng trưởng lão ăn vận như văn sĩ đột nhiên hỏi.

Linh Lung Thiên đáp: “Bọn đệ tử không phải của đệ tử vị trưởng lão nào mà là tạp dịch đệ tử Đại Doanh phong.”

“Tạp dịch đệ tử Đại Doanh phong? Sao lại có tư cách vào ba mươi ba phạt quang thánh sơn?” Hai thái thượng trưởng lão Công Đức tông ngẩn ra.

“Bọn đệ tử đắc tội Chu Lăng của Đại Ngu phong, bị ép đến đây!” Linh Lung Thiên kêu lên.

“Nói nhăng.” Minh Ninh liếc Linh Lung Thiên và Ngụy Tác, thân vẫy tay gọi ngân sam chân truyền đệ tử lại giải thích.

“Bẩm cáo lương vị thái thượng trưởng lão, y tên Mã Đằng, trông coi linh điện Đại Doanh phong ba mươi năm không sai sót, có tư cách nghe thiên âm truyền pháp nên được gọi đến. Còn y tên Ngô Tuyền, chỉ trước kia là phổ thông đệ tử ở Đại Viên phong, vì không biết giữ miệng, nên bị biếm làm tạp dịch đệ tử, tại Đại Doanh phong cũng mục vô tôn trưởng, nên bị tổng đến đây rèn luyện.” Ngân sam đệ tử giải thích.

“Người dám bảo không phải do Chu Lăng xung đột với bọn ta, sau đó Chu Lăng bức bọn ta đến đây? Tập dịch đệ tử ai muốn đến tìm Nguyên từ bảo thạch? Chỗ người đưa bọn ta vào toàn là hố ngầm, suýt nữa ngã chết.” Linh Lung Thiên kêu lên.

“Hai tập dịch đệ tử, không có kiến thức... Xem ra không hỏi được gì.” Lương vị thái thượng trưởng lão chỉ quan tâm đến biến hóa ở Nguyên Từ sơn, cho rằng “Mã Đằng” đáng tin, nhưng mặc kệ cáo trạng của Linh Lung Thiên.

“Nói nhăng, thế nào, nguy hiểm thì không thể phái các người vào? Nếu mỗi đệ tử Công Đức tông nhưng các người thì Công Đức tông thành cái gì?” Ngân sam chân truyền đệ tử đứng trên góc độ tông môn đại nghĩa mắng cả hai, “Đừng quên có bao nhiêu đệ tử ngã xuống vì Công Đức tông!”

“Ngô sư đệ, đừng nói hết ra.” Ngụy Tác tỏ vẻ trung hậu, khuyên Linh Lung Thiên.

Linh Lung Thiên ra vẻ giận mà không dám nói, nhưng thật ra vui mừng vô cùng, cảm thấy mình diễn kịch không tệ.

“Các người về tham gia chư phong đại tỷ?” Minh Ninh bình đạm hỏi.

“Bọn tại hạ đang định tham gia chư phong đại tỷ, theo môn quy chắc có thể chứ.” Ngụy Tác tỏ vẻ thật thà, có phần sợ Minh Ninh.

Mấy chân truyền đệ tử tỏ vẻ khinh bỉ, rõ ràng có y hạng như người mà cũng tham gia tỷ thí, thật không biết lượng sức.

“Ta đưa các người đến Đại Di phong, tham gia đại tỷ.” Minh Ninh mặt mũi lạnh tanh nói đoạn bảo hai thái thượng trưởng lão: “Lương vị trưởng lão, Nguyên Từ sơn có dị biến, chi bằng gọi hết đệ tử ra tìm hiểu cho rõ.”

“Được.” Hai thái thượng trưởng lão không nhiều lời, lão hòa thượng cũng đi luôn, còn văn sĩ ở lại trấn thủ Nguyên Từ sơn, mấy đệ tử đi quanh núi gọi các đệ tử trong Nguyên Từ sơn ra.

“Các người phát hiện gì ở trong đó?” Minh Ninh phát ra tinh quang, cuốn lấy Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, vừa ra khỏi Đại Từ phong Nguyên Từ sơn thì y băng hàn cực độ hỏi.

“Minh Ninh sư huynh, bọn đệ chỉ phát hiện một viên Nguyên từ bảo thạch.” Ngụy Tác đáp.

“Dám lừa ta, muốn chết hử!” Minh Ninh mắt ánh lên lệ mang, uy áp và sát ý lăm lệt bao trùm Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Bọn tại hạ không dám giấu Minh Ninh sư huynh.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thập phần khẩn trương, ra ẻ bị uy áp ép đến nghẹt thở, không rõ Minh Ninh có nhận ra manh mối không, hai người hợp lực, giết y không khó nhưng Minh Đức chưa giao pháp bảo, giết Minh Ninh ở đây tất không thể tẩu thoát.

“Ta cho các người thêm cơ hội.” Minh Ninh mặt mũi lạnh tanh nhìn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, “Nếu nói thật phát hiện gì tại Nguyên Từ sơn thì không sao, còn nói dối nữa thì ta dám chắc trong tỷ thí tới đây, hai người sẽ thành hai thi thể.”

“Minh Ninh sư huynh, bọn đệ thật sự không phát hiện gì.” Ngụy Tác ra vẻ kinh hãi, nói ngay.

“Xem ra các người không muốn sống nữa.” Minh Ninh cười lạnh, lướt về Đại Di phong.

“Tại hạ biết với thân phận và tu vi của Minh Ninh sư huynh thì muốn giết bọn tại hạ không hề tốn công, nhưng vì sao sư huynh nhận định bọn tại hạ có phát hiện tại Nguyên Từ sơn?” Ngụy Tác cố ý ra vẻ nổi giận.

“Các người khiến ta thấy khả nghi.” Minh Ninh không nhìn hai người, mặt mũi lạnh tanh nói.

“Chỉ khả nghi mà định giết bọn ta?” Linh Lung Thiên kêu lên.

“Thế nào, không đủ hử? Thân phận như các người mà dám lớn tiếng trước mặt ta, ta đủ quyền loại các người khỏi Công Đức tông.” Minh Ninh lạnh giọng: “Không phát hiện gì thì để lại cũng vô dụng.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tỏ vẻ chán nản nhưng ngầm nhìn nhau. Minh Ninh đích xác thập phần độc ác, không nhìn ra sơ hở gì nhưng cố ý uy hiếp bức bách, vì Linh Lung Thiên tố cáo đã tổn hại đôi chút đến uy nghiêm, cộng thêm gương mặt xấu xa đã lộ ra trước mặt Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nên định giết cả hai. Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều nhận ra, y không chỉ nói suông mà thật sự sắp xếp để giết cả hai trong lần tỷ thí này.

“Ta còn chưa quyết định có đối phó người không thì người định giết ta, buồn cười thật.” Minh Ninh cao cao tại thượng, hoàn toàn coi gã như sâu kiến khiến Ngụy Tác ngầm cười lạnh. Gã dám khẳng định, Minh Ninh để bọn gã vào Nguyên Từ sơn để tìm tung tích Vô Ưu thần quân, lúc gã và Linh Lung Thiên xuất sơn đã cố ý để lại một viên Nguyên từ bảo thạch nhưng Minh Ninh đến giờ vẫn không cần mà bức hỏi xem trong Nguyên Từ sơn có phát hiện gì không.

Bất quá may mà từ ba mươi ba phật quang thánh sơn đến Đại Di phong trong suốt, nếu còn ở ngọn núi cũ, có lẽ Minh Ninh đã đối phó họ, khi ấy không thể ẩn tàng thực lực chân chính, sẽ triệt để kinh động Công Đức tông.

“Tỷ thí kinh nhân thế này...” Chốc sau, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thấy cảnh tượng Đại Di phong, ít nhất hai, ba mươi vạn đệ tử tụ tập trên một ngọn núi, phía trên thanh sắc thần quang rực rỡ hoàn lờ lững bảy mươi hai thanh sắc tinh kim bình đài, khiến Ngụy Tác rúng động. Cảnh tượng này chỉ ở siêu cấp đại tông môn mới thấy.

“Đi!”

Minh Ninh ngó lơ, coi cả hai là tạp dịch đệ tử, đến gần Đại Di sơn thì phát tay, một đạo tinh quang hất cả hai vào một sơn cốc.

“Mã sư huynh... Tiểu Mã... các người không sao chứ? Sao lại được Minh Ninh tự thân đưa đến?” Chỗ đó là nơi đệ tử Đại Doanh phong tụ tập, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên theo tinh quang đáp xuống, lão nhân họ Tiên và Trương Vân, cả mấy đệ tử như Phí Trung hoan hỉ vây lại.

“Ngô sư đệ... Đây là một đệ tử Đại Viên phong vừa đưa tới, nói là đồ sư đệ để quên ở Đại Viên phong. Ta thấy đệ và Mã sư huynh không xuất hiện, còn tưởng là...” Một đệ tử Đại Doanh phong cạnh Phí Trung đưa một cái bao cho Linh Lung Thiên.

Cái bao đựng phù chỉ, tinh kim khoáng thạch, bồ đoàn và y phục.

“Minh Đức đưa đồ đến rồi.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên quét thần thức vào, quan sát hỗn hợp tinh kim xong thì giật giật chân mày.

-o0o-

837. Chương 837: Điên Rồi Sao

“Người thử xem vật này có vấn đề gì không.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường bảo Linh Lung Thiên.

Vật Minh Đức đưa đến được bao kỹ bằng tinh kim, cảm tri của gã cũng chỉ thoáng nhận ra là một món cổ bảo, nhưng có đúng như y nói không thì phải lấy ra xem mới có thể xác định.

Nói đoạn Ngụy Tác chào bọn Trương Vân rồi nhìn quanh.

Trên bảy mươi hai thanh sắc tinh kim bình đài như bảy mươi hai ngọn núi có đệ tử Công Đức tông tại tỷ đấu, quang hoa tứ tán, các nhân vật có trọng lượng đều ở gần đỉnh núi, Minh Ninh đến một liên đài gần đó, Minh Đức và các thái thượng trưởng lão cũng ở quanh đó.

Kim đơn tam trọng trở lên có tới mười ba, mười bốn người, ít hơn lúc ở Thất bảo mật địa nghe phật âm một có khí tức thần huyền đại năng, Công Đức tông tông chủ không đến.

Ngụy Tác cố ý nhìn Minh Ninh và Minh Đức từ xa, nhưng Minh Ninh không hề chú ý tử, rõ ràng coi tạp dịch đệ tử như gã và Linh Lung Thiên là sâu kiến, những lời tố cáo của cả hai cũng bị y bỏ ngoài tai, còn Minh Đức lại lên đưa mắt ra hiệu mọi thứ theo ước định, cứ yên tâm.

“Mạc sư đệ!”

“Mạc sư huynh!”

Lúc đó, nhiều tu sĩ Đại Doanh phong đột nhiên kinh hô. Ngụy Tác mục quang quét vào, hiểu ngay nguyên do.

Trên tinh kim bình trước mặt, một tu sĩ Đại Doanh phong mặc thanh sắc pháp y bị đánh bay, sườn phải thủng một lỗ, máu trào như suối.

Thanh sắc pháp y tu sĩ chưa đến ba mươi tuổi, mặt mũi không có gì kinh nhân, Ngụy Tác nhận ra, là người kiệt xuất nhất lớp trẻ Đại Doanh phong, tên Mạc Dư Nham, tu vi Phân niệm nhất trọng.

Y được các tiền bối Đại Doanh phong gửi gắm hy vọng, mong được trưởng lão nhìn trúng trong lần đại tỷ này, trở thành chân truyền đệ tử như Chu Lăng nhưng không ngờ giờ lại bị trọng thương.

Người trọng thương y là một thiếu niên tu sĩ mặc hoàng sắc pháp y ngạo nghễ. Theo kiểu dáng pháp y thì là đệ tử Đại Khuyết phong ở gần Đại Doanh phong, thấy Mạc Dư Nham bị đánh bay thì đệ tử Đại Khuyết phong này cười lạnh khinh miệt.

“Đại Khuyết phong Chu Bình Thương thắng, thành nội môn đệ tử.” Một tiền bối Đại Doanh phong sắc mặt khó coi vội đỡ Mạc Dư Nham đang thoi thóp xuống, còn một trưởng lão trên thanh đồng liên đài vung tay, đưa ngọc phù đại diện thân phận nội môn đệ tử cho hoàng sắc pháp y thiếu niên.

Theo môn quy Công Đức tông, phổ thông đệ tử chư phong chỉ cần đánh bại hai đối thủ Chu thiên cảnh ngũ trọng trở lên là có thân phận nội môn đệ tử. Hoặc trực tiếp khiêu chiến nội môn đệ tử và đánh bại thì cũng thế.

Nội môn đệ tử so với phổ thông đệ tử, mỗi tháng nhận được nhiều linh thạch hơn hẳn, có thể vào những chỗ phổ thông đệ tử không thể vào, ví như đặc quyền vào kho kinh đọc điển tịch.

Nội môn đệ tử có thể khiêu chiến nội môn đệ tử khác, thậm chí chân truyền đệ tử, nếu thể hiện tốt sẽ được trưởng lão thu làm đệ tử.

Chỉ cần thành đệ tử của trưởng lão thì là chân truyền đệ tử, địa vị hơn xa phổ thông đệ tử, có nhiều đặc quyền, sinh tử cũng được tông môn coi trọng, chỉ có thái thượng trưởng lão và chân truyền đệ tử của tông chủ trên cấp mà thôi.

Tỷ thí thế này đối với phổ thông tu sĩ chư phong là cơ hội hiếm có, cơ hồ các nhân vật trưởng lão trở lên không vướng nhiệm vụ đặc biệt của tông môn thì đều tới, các trưởng lão có cách nhìn riêng, mỗi lần đều thu không ít chân truyền đệ tử, nhưng đối với nội môn đệ tử và chân truyền đệ tử thì là khảo nghiệm nghiệt ngã, tương đương với so kè đào thải, ai kém rất có thể bị nhân vật kiệt xuất trong các phổ thông đệ tử đánh cho tơi tả.

Đệ tử Đại Khuyết phong này hiện tại thuận lợi tấn thăng thành nội môn, khiêu chiến đệ tử tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng trở lên của phong khác, Đại Doanh phong Mạc Dư Nham là tu sĩ thứ hai bị y đánh bại.

“Đây là Tam thanh khóa hư đài, truyền tống được vạn dặm, là truyền tống pháp bảo mà từ trước thời đại bọn ta thì cổ tu sĩ thường dùng...” Trong khi đệ tử Đại Doanh phong bị thu hút vì việc Mạc Dư Nham bị đánh bại, Linh Lung Thiên cúi đầu, mắt liên tục lóe kim quang nhìn cái bao đựng truyền âm cho Ngụy Tác, “Thứ này chưa tổn hại, đồn chân nguyên vào là có thể kích phát.”

“Đồn chân nguyên vào là có thể sử dụng? Truyền tống đi vạn dặm, còn phương vị truyền tống?” Nếu có thể rời Công Đức tông vạn dặm, đối với Ngụy Tác biết Động Hư bộ pháp thì coi như an toàn, nhưng vật này quyết định sinh tử nên gã không dám lơ là, truyền âm: “Cương nha muội, vật này liên quan đến tính mệnh, phải xác định vạn vô nhất thất.”

“Pháp trận xong xuôi, không có dấu hiệu bị thay đổi, ta xác định vạn vô nhất thất.” Linh Lung Thiên không tranh cãi với gã mà tra xét kỹ đoạn truyền âm khẳng định, “Kích phát theo hướng của tâm niệm thì là phương vị truyền tống. Chúng ta chạy theo hướng nào cũng được.”

“Tức là Minh Đức không giở trò, tuân thủ ước định. Vậy thì chúng ta đã lấy được Đề hồ thánh quả, cũng nên theo ước định, giúp y giết Minh Ninh. Y mà thành Công Đức tông chân truyền đại đệ tử, giao hảo với chúng ta thì sau này rất thuận lợi.” Ngự Tác bình tĩnh như thường truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, hừ các ngươi không muốn gây phiền cho ta thì ta tự tìm tới. Không giáo huấn các ngươi khó mà trút giận.” Linh Lung Thiên cười lạnh truyền âm cho Ngự Tác.

“Đến nhanh lắm, không biết tự đến hay do Minh Ninh sai.” Ngự Tác nhìn sang trái, thần thức cảm tri rõ có năm, sáu danh tu sĩ mặc pháp y Đại Ngu phong đang tới, trong đó có ba người quen cũ, là đệ tử trẻ tuổi tuần tú, thiếu nữ mặt tròn và thanh niên có thai kí trên mày.

“Đại Doanh phong đúng là mỗi đời mỗi kém, lần này chưa biết chừng không có nổi một nội môn đệ tử.” Năm, sáu đệ tử Đại Ngu phong ngạo nghễ đi qua, thanh niên tuần tú nói to.

“Người nói gì! Đại Ngu phong xuất chúng lắm hả!” Mấy tử Đại Doanh phong tính cách cứng cỏi như Phí Trung nổi giận, đỏ mặt mắng lại.

“Không có gì, chỉ là nói thật mà thôi.” Thanh niên tuần tú nghịch ngợm phù, nhặt giọng.

Ngọc phù nhàn nhạt lam quang, là tiêu chí thân phận nội môn đệ tử, rõ ràng y đã thắng hai đối thủ tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng trở lên.

“Cố huynh đã tấn thắng nội môn đệ tử? So với đệ tử Đại Doanh phong làm gì, không biết lượng sức...” Tiếng trào phúng vang lên, là Chu Bình Thương vừa đạt tư cách nội môn đệ tử, được đệ tử Đại Khuyết phong vây quanh.

Nhiều đệ tử Đại Doanh phong mặt mày xanh lét, nhưng đã thấy thần thông hai người này, biết không phải đối thủ.

“Các ngươi khinh thường Đại Doanh phong, sau này sẽ phải trả giá...!”

Nhiều tiền bối Đại Doanh phong bực mình nhưng bó tay vì theo môn quy, quá bảy mươi tuổi sẽ mất tư cách khiêu chiến chư phong tu sĩ, không thể ra tay ở tỷ thí.

“Ta không muốn phí lời, có người trước khi tỷ thí đã lớn tiếng sẽ khiêu chiến ta nên ta đến xem y có bản lĩnh đó không, hay là định co đầu rút cổ.” Thanh niên tuần tú mỉm cười, mục quang nhìn Ngự Tác với hàm ý quá rõ.

“Ta sẽ để người toại nguyện.” Ngự Tác liếc thanh niên đầy ngạo khí.

“Tiểu Mã, đừng xung động!” Trương Vân và lão nhân họ Tiền cả kinh, họ chỉ rằng Ngự Tác căn bản không phải đối thủ.

“Yên tâm đi, hôm nay Đại Doanh phong sẽ gây bất ngờ.” Ngự Tác thập phần bình tĩnh, liếc toán đệ tử Đại Ngu phong và Đại Khuyết phong đoạn bảo bọn Phí Trung: “Chư vị sư huynh đệ, hôm nay mở trút giận giúp các vị.”

“Tiểu Mã...” Trương Vân và lão nhân họ Tiền ngẩn ra, không ngờ gã nói thế.

“Y điên rồi hả?” Chu Bình Thương vừa thành nội môn đệ tử cũng ngẩn người, bảo thanh niên tuần tú.

“Còn Đại Sân phong đâu, không phải vẫn thích đến Đại Doanh phong sinh sự sao?” Ngự Tác gạt đầu với Linh Lung Thiên, nói với chỗ tụ tập nhiều lam sắc pháp y tu sĩ, “Ai đến Đại Doanh phong sinh sự thì bước ra đi.”

Đối với phong cách của Ngự Tác, đã chuẩn bị xuất thủ giáo huấn thì cứ thẳng tay.

Linh Lung Thiên không nói gì mà lấy nạp bảo thủ trạc của Ngự Tác từ tay áo ra, bình tĩnh như thường nhét vào tay áo gã.

-o0o-

838. Chương 838: Lăn Lướt Từng Người

“Đại Doanh phong dám to tiếng thế hả?”

“Họ Mạc đó là nhân vật lợi hại nhất lớp trẻ Đại Doanh phong cũng bị đánh bại mà còn kẻ dám lớn tiếng?”

“Không phải Đại Doanh phong Mã Đằng có tư cách nghe thiên âm hả, chỉ là tu vi Chu thiên cảnh mà dám lớn lối, hay là không được thiên âm truyền pháp mà phát điên rồi hả?”

“Đi, giáo huấn y!”

Ngụy Tác nói xong thì chỗ đệ tử Đại Sân phong tụ tập sôi lên, không ít người khí thế hung hung đứng dậy.

Đại Khuyết phong, Đại Sân phong và Đại Ngu phong ở gần Đại Doanh phong, vì Đại Doanh phong sa sút, đệ tử mấy phong nay bình thường đều ra vào, hiểu rõ đệ tử Đại Doanh phong.

“Người dám đấu với ta?” Đệ tử họ Cố của Đại Ngu phong ngăn ra, hành vi của Ngụy Tác vượt ngoài ý liệu.

“Họ Mã kia, ngứa ngáy hả? Dám gào hét với Đại Sân phong, muốn bọn ta bẻ xương hả?” Mấy đệ tử Đại Sân phong khí thế hung hung lao tới.

“Vẫn là mấy kẻ bình thường hung hăng nhất.” Ngụy Tác bình tĩnh liếc mấy đệ tử Đại Sân phong, nhạt giọng. Mấy người này quá quen thuộc với đệ tử Đại Doanh phong, thường đến Đại Doanh phong gây sự.

“Người tuy là đệ tử Đại Ngu phong nhưng đầu óc chắc không vấn đề gì chứ.” Ngụy Tác liếc tu sĩ họ Cố, “Nếu không ngu xuẩn tất nghe rõ, ta muốn giáo huấn người.”

“Tiểu Mã!” Lão nhân họ Tiền và Trương Vân lão nhân bước lên định cản. Họ cho rằng Ngụy Tác hôm nay khác thường, nhưng không phải đối thủ của họ Cố, thật sự giao chiến tất thập phần thâm hiểm.

“Trương sư thúc... Tiền sư bá... ở Tiểu Vân cốc, dưới gầm giường trong chỗ ở của đệ tử, cách nền mười trượng có chút đồ cho các vị... Nhưng kẻ này để đệ tử thuận tiện giáo huấn trút giận.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường truyền âm cho hai lão nhân và Phí Trung khiến họ ngăn ra.

“Đi thôi.”

Ngụy Tác không coi cả toán ra gì, cùng Linh Lung Thiên đi lên thanh sắc tinh kim bình đài.

Theo môn quy Công Đức tông, mọi tỷ thí đều diễn ra trên tinh kim bình đài.

Mỗi tinh kim bình đài thượng tuy có vài trưởng lão phụ trách ghi chép nhưng nhiều nhân vật trên cấp đi lại giữa các bình đài, chọn đệ tử, nhưng tu sĩ đấu pháp đều như điện quang hỏa thạch, tích tắc là phân thắng bại nên chư phong đệ tử không phải đợi lâu là đến lượt.

“Cuồng vọng! Không có thực lực mà dám cuồng vọng!” Đệ tử Đại Khuyết phong và Đại Sân phong sầm mặt.

“Muốn chết!” Thanh niên tuần tú thấy Ngụy Tác coi thường thì tức xì khói.

“Sư huynh, đối phó y thật làm bẩn tay sư huynh, loại ngu xuẩn này cứ để đệ là được.” Đệ tử Đại Ngu phong có thai ký trên mày cười lạnh.

Ngụy Tác ngoái lại cười lạnh: “Người chắc chứ?”

“Người...” Đệ tử này bốc lá giận thì nữ tu mặt tròn kêu to: “Y quá đáng ghét, để muội giáo huấn y.”

“Đăng ký đã.”

Thanh sắc tinh kim bình đài do một trưởng lão Công Đức tông lạnh lùng trấn thủ, lên tiếng. Lão giả chừng hơn năm mươi tuổi, mặc tử hồng sắc pháp y, trên áo thêu nhiều xích hồng sắc hỏa cầu, hỏa khí liêu nhiễu.

“Đại Doanh phong Mã Đằng.” Ngụy Tác suýt thuận miệng nói thành Đại Doanh phong Ngụy Tác.

“Đại Ngu phong Lý Vân!” Nữ tu trẻ tuổi mặt tròn nói.

“Được, để sư muội giáo huấn y.” Đệ tử Đại Ngu phong có thai ký trên mày thấy nữ tu nhanh hơn thì lấy làm tiếc rẻ, hung hăng trừng mắt với Ngự Tác.

“Yên tâm đi, chốc nữa đến lượt ngươi.” Ngự Tác nhặt nhẻo liếc mắt.

“Tỷ thí bắt đầu được rồi.” Hoàng mi lão giả hơi nhíu mày, chỉ vào chỗ không xa lắm. Trên thanh sắc tinh kim bình đài đối diện co hai tu sĩ đang tỷ thí, bất quá uy năng không ảnh hưởng đến bên này. Hoàng mi lão giả nhíu mày vì cho rằng Ngự Tác tu vi như thế mà cuồng vọng, không thức thời vụ.

Lý Vân và Ngự Tác theo quy tắc tỷ thí, đứng cách nhau hai trăm trượng.

Nữ tu vung tay, lấy từ nạp bảo nang ra một cây thanh sắc ngọc kiếm. Cây kiếm dài chừng ba thước, thanh quang lấp lánh, ả hơi động hai ngón tay, thanh sắc ngọc kiếm lơ lửng trước mặt, hóa ra biết cách điều khiển phi kiếm, là một kiếm tu.

“Mã Đằng, nếu ngươi ngoan ngoãn quỳ xuống vái lạy còn kịp.” Tể xuất thanh sắc ngọc kiếm, nữ tu đắc ý bảo Ngự Tác.

“Nể tình ngươi là nữ, ta sẽ lưu thủ.” Ngự Tác liếc nữ tu.

“Hỗn xược!”

Vù!

Thanh sắc ngọc kiếm hóa thành thanh sắc lưu quang, như độc xà linh xảo cực độ lách ra sau gáy Ngự Tác mổ xuống!

“Cách!”

Một đạo thanh sắc thủy nhận chuẩn xác chém trúng thanh sắc lưu quang, ngọc kiếm sững lại trên không trung.

“Chát!”

Nữ tu run lên, chưa kịp làm gì thì Ngự Tác đã đến trước mặt, hất bay ả, nửa khuôn mặt sưng vù lên ngắt xỉu.

“Đại Doanh phong Mã Đằng thắng, nữ tu này tu vi chưa đạt Chu thiên ngũ trọng, không tính thành một trận thắng.” Hoàng mi lão giả mắt lóe lên dị quang, tuyên bố.

Theo quy tắc, chỉ cần song phương tự nguyện, chư phong đệ tử đều có thể lên đài đối chiến, trước mặt Công Đức tông trưởng lão mà thể hiện thần thông cho trưởng lão chọn đệ tử, nhưng đánh bại đệ tử dưới Chu thiên ngũ trọng thì không tính, không đủ để có tư cách nội môn đệ tử.

“Y lại thắng! Phổ thông thủy nhận mà chặn được phi kiếm của Lý sư muội!”

“Độn pháp của y hóa thành lưu quang, nhanh quá!”

“Lẽ nào là linh quang độn pháp!”

Bọn đệ tử họ Cổ tròn mắt, nhất thời không kịp phản ứng, thậm chí nữ tu ngắt ra mà không ai đỡ.

“Mã sư huynh chỉ một chiêu là đánh ngắt ả!”

“Ả dù gì cũng tu vi Chu thiên cảnh ngũ trọng, có cả phi kiếm! Mã sư huynh lợi hại quá!”

“Mã sư huynh luyện độn pháp gì mà nhanh thế!”

“Mã sư huynh lẽ nào thâm tàng bất lộ?”

Ngự Tác chỉ thị triển linh quang độn pháp, nhưng tốc độ so với tu sĩ thông thường thì phi thường kinh nhân, thấy gã chỉ một chiêu đã đánh ngắt nữ tu thì đệ tử Đại Doanh phong đều cả kinh.

“Sao y lại có thực lực này?” Được Ngự Tác truyền âm nhưng Trương Vân cùng lão nhân họ Tiền và Phí Trung nhìn nhau, càng chấn kinh.

“Ngươi định thử hử?” Ngự Tác liếc đệ tử Đại Ngu phong có thai kí trên chân mày, “đến lượt ngươi.”

“Thuật pháp bình thường, chỉ là phổ thông thủy nhận, đòn pháp nhanh thì ta cứ thủ chặt là được.” Đệ tử Đại Ngu phong có thai ký trên mày thấy Ngụy Tác ngông nghênh như thế thì lóe lên ý nghĩ, bước tới, “Ngông cuồng! Hi vọng chốc nữa ngươi đừng cầu xin!”

“Đệ tử lên khiêu chiến lưu danh.” Hoàng mi lão giả mặt mũi lạnh tanh.

“Đại Ngu phong Dương Kiều!”

Thanh niên mày có thai ký, mặt mày hung hăng lướt đến trước mặt Ngụy Tác, vung tay tể xuất tử ngọc như ý bắn ra tử sắc linh quang, bao lấy toàn thân.

“Ngươi không kích phát pháp bảo, sợ hãi?” Tể xuất tử ngọc như ý đoạn Dương Kiều cười lạnh nhìn Ngụy Tác vẫn đứng xuôi tay.

“Đối phó ngươi không cần pháp bảo gì.” Ngụy Tác như đang nói về một sự thực.

“Vậy thì, chết đi!” Dương Kiều vừa âm lãnh lên tiếng thì trong miệng lóe lên hàn quang, băng châm phun ra.

Băng châm chỉ cỡ hạt cát, phun ra thì trong mấy chục trượng giảm hẳn nhiệt độ, như giữa mùa đông, hàn khí khuếch tán ra.

“Hàn thiên băng châm! Đây là linh giai pháp bảo! Đại Ngu phong Lưu lão đầu truyền cho y!” Nhiều tiền bối Đại Doanh phong vừa thấy thì một làn khói đỏ nhạt từ mình Dương Kiều bùng lên, không gian giữa y và Ngụy Tác bị bao trùm, y ẩn vào làn khói.

“Xích hà yên!”

Vù! Một đệ tử Đại Doanh quan chiến kêu xong thì tieegs xé không khí sắc lẹm vang lên, Dương Kiều thừa cơ phát “Hàn thiên băng châm”!

“Chát!”

Tiếng xé không khí vang lên, rồi làn khói hồng tan hết.

Dương Kiều bất động ngắt xủ, ngực lõm xuống một dấu chân, rõ ràng bị Ngụy Tác đá gãy mấy giống xương.

Ngụy Tác đứng cách Dương Kiều không xa, bình tĩnh bảo tu sĩ họ Cổ, “Tiếp theo đến lượt ngươi?”

-o0o-

839. Chương 839: Còn Ai Nữa Không?

“Đại Doanh phong Mã Đằng thắng, đối phương Chu thiên ngũ trọng, một trận.” Hoàng mi trưởng lão tuyên bố, đồng thời nhìn Ngụy Tác với ánh mắt khác lạ.

Trên thanh sắc tinh kim bình đài, hai trưởng lão Công Đức tông khác cũng lướt tới quan sát Ngụy Tác.

Tu sĩ đấu pháp, một chiêu phân thắng bại là việc bình thường, nhưng quan trọng là hai trưởng lão đều liếc Ngụy Tác, cho rằng tu vi của gã không thể dễ dàng phá được phòng ngự của Dương Kiều, thậm chí khó chống nổi “Hàn thiên băng châm”, nhưng chỉ tích tắc là Dương Kiều bị đánh ngắt khiến cả hai đều âm ức.

“Mã sư huynh lại thắng?! Y không phải đối thủ của Mã sư huynh?”

“Y thắng rồi, lẽ nào có bí bảo?”

“Lẽ nào mấy lão đầu Đại Doanh phong dốc hết pháp bảo lợi hại hại cho y?”

Trận ban nãy, Ngụy Tác đánh ngắt nữ tu mặt tròn, thì đệ tử Đại Ngu phong, Đại Khuyết phong và Đại Sân phong càng đến đông, thấy Dương Kiều xuất thủ như thế mà một chiêu đã trọng thương, đại đa số đệ tử quan chiến đều tròn mắt không dám tin.

“Mã Đằng, không ngờ ngươi còn bài tẩy nhưng ngươi chỉ tu vi Chu thiên cảnh, cách Phân niệm cảnh của ta khoảng cách không thể vượt qua, ngươi tưởng mình là đối thủ của ta?” Ngụy Tác trọng thương Dương Kiều trong tích tắc, tu sĩ họ Cố thâm chấn kinh nhưng vẫn cười lạnh, lướt lên đài.

“Đệ tử khiêu chiến báo tên.” Hoàng mi trưởng lão lại hỏi.

“Đại Ngu phong Cố Đào!”

“Ban này ngươi còn lớn lối hơn hai tên đó, còn định giết ta ngay tại Đại Doanh phong.” Ngụy Tác nhìn thanh niên tuần tú đứng đối diện, nhậm giọng: “Ta sẽ phế tu vi của ngươi.”

“Y quá cuồng vọng, dám nói thế với Cố sư huynh!”

“Chỉ tu vi Chu thiên cảnh mà dám lớn tiếng với Cố sư huynh Phân niệm cảnh, ngươi ầm đầu hử?”

“Cố sư huynh phải giáo huấn y, cho y biết trời cao đất dày!”

“Cố sư huynh, không cần lưu tình, không đánh gãy mười bảy, mười tám lóng xương của y thì y sẽ cho là Đại Ngu phong chúng ta cũng toàn phế vật như Đại Doanh phong mất.” Nhiều đệ tử Đại Ngu phong kêu lên. Tu sĩ Phân niệm cảnh có thể không chế nhiều một món pháp khí hơn tu sĩ Chu thiên cảnh, cách biệt rất xa, họ đều cho rằng thần thông của tu sĩ Phân niệm cảnh thì tu sĩ Chu thiên cảnh không so được.

“Ha ha...” Cố Đào đột nhiên bật cười. Một đài sen cổ đồng sắc có ba lá đột nhiên xuất hiện, chân nguyên dồn vào, đài sen rung lên, cổ đồng sắc linh quang bao trùm mấy trượng.

“Đây là Tam tuyệt liên đài!”

“Dùng Ưu đàm vân tinh luyện chế, pháp bảo phòng ngự linh giai thượng phẩm!”

Cố Đào tế xuất pháp bảo này, nhiều đệ tử và tiền bối Đại Doanh phong biến sắc. Đối với tu sĩ như họ thì linh giai trung phẩm pháp bảo đã là chí bảo, linh giai thượng phẩm pháp bảo đem ra ở tỷ thí cấp này thì thật bất công.

“Ngươi chắc không biết ta có pháp bảo phòng ngự cỡ này hử?” Cố Đào cuồng ngạo cười vang: “Dù ta đứng bất động, e rằng ngươi cũng phá được phòng ngự.”

“Sao lại tự tin thế được?” Linh Lung Thiên trợn tròn trắng.

“Đại Ngu phong đúng là đại ngu, không khác gì lợn.” Ngụy Tác tắt tiếng, một món linh giai thượng phẩm pháp bảo mà đặc ý thành thế này, nếu đối phương biết thân phận chân chính của gã e là ngắt xủ mắt. “Thế thì đem ngươi ra thử.”

“Đến đây, đừng lảm nhảm.” Cố Đào cười lạnh. Y tự nhận tu vi hơn xa Ngụy Tác, lại có linh giai thượng phẩm pháp bảo trong tay, tất nhiên không coi gã ra gì.

Ngụy Tác liếc Cố Đào, nhấc tay như đang cầm vật trên không.

Cố Đào không làm gì mà khinh miệt nhìn Ngụy Tác.

Tức khi khí tức khiến ba Công Đức tông thái thượng trưởng lão cả kinh, mắt bắn lên tinh đột nhiên bùng lên trên không trung phía trên Ngụy Tác và Cố Đào.

“A!”

Chư phong đệ tử tròn mắt, tỏ vẻ không dám tin.

Bạch sắc cự sơn mấy trăm trượng đột nhiên hóa ra, như bị Ngụy Tác nhấc lên, trực tiếp trấn áp Cố Đào.

Cố Đào kêu lên thê thảm, Tam tuyệt liên đài tắt quang hoa, bị ép vỡ hết xương cốt, không còn hình người.

“Sao lại như thế!”

Một tiền bối Đại Ngu phong lao lên, thanh sắc quang hoa bao lấy Cố Đào, đồng thời phát ra được vụ.

“Đây là thuật pháp gì?!”

“Linh giai thượng phẩm pháp bảo mà không ngăn được, là thuật pháp gì?”

Các tiền bối Đại Ngu phong, Đại Khuyết phong, Đại Sân phong đều lạnh buốt sống lưng với, đòn vừa rời của Ngụy Tác khiến họ nghệt thở.

“Chuyện đó...?” Ngụy Tác cũng sửng người.

Đạo thuật pháp này là “Đại đề tu di” lấy được ở Thất bảo mật địa, qua thiên âm truyền pháp.

Gã chưa từng thử uy năng, căn bản không biết là phẩm giai gì nên giờ đem thử.

Gã chỉ dùng chút xú chân nguyên, với lượng chân nguyên này sử dụng Âm hoàng kiếm khí thì chỉ chặt vật phá được phòng ngự của đối phương. Nhưng đạo thuật pháp này phát ra lại đánh đối phương suýt thành tro!

Thiên cấp trung giai thuật pháp công kích đều không thể so uy năng với đạo thuật pháp này, “Đại đề tu di” cũng là vô thượng công kích cường pháp sánh với Liệt khuyết tàn nguyệt!

“Đại đề tu di”, là một môn thiên cấp đỉnh giai vô thượng cường pháp!

Để lấy được Liệt khuyết tàn nguyệt của U Minh cung, Ngụy Tác đã dốc hết thủ đoạn, mãi tới trước khi đến Công Đức tông mới có được hoàn chỉnh, nhưng không ngờ qua thiên âm truyền pháp ở Thất bảo mật địa có được “Đại đề tu di” lại cũng là thiên cấp đỉnh giai công kích cường pháp.

Vô thượng công kích cường pháp này có một môn đã cực kỳ kinh nhân, gã lại có tới hai môn!

“Đại Doanh phong Mã Đằng thắng, thành nội môn đệ tử.” Hoàng mi trưởng lão vung tay, đưa thân phận ngọc phù đến trước mặt Ngụy Tác, ghi tên gã lại, đồng thời cùng hai trưởng lão khác tranh nhau lướt tới chỗ gã, “Mã Đằng, có nguyện ý làm thân truyền đệ tử của lão phu!”

Ba trưởng lão Công Đức tông không nghi ngờ Ngụy Tác, cho là gã trước giờ ẩn nhẫn bất phát, họ không ngốc, nhận ra thuật pháp gã thi triển cực kỳ kinh nhân, nếu thu được làm đệ tử thì có hi vọng biết được.

“Mã sư huynh có thuật pháp kinh nhân thế này, chẳng trách định trút giận cho Đại Doanh phong!”

“Ba trưởng lão tranh nhau, được trưởng lão thu làm đệ tử tức là chân truyền đệ tử, Đại Doanh phong nở mày nở mặt rồi.” Nhiều đệ tử Đại Doanh phong không dám tin, đồng thời hoan hỉ.

“Tam vị trưởng lão, tại hạ chưa muốn kết thúc tỷ thí, đa tạ hảo ý của các vị, đợi tỷ thí xong đã rồi tại hạ sẽ quyết định được chăng?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, nén chấn kinh nói với ba trưởng lão Công Đức tông.

“Được, đợi đại tỷ kết thúc đã.” Đại đề tu di phi phạm, ba trưởng lão đều muốn nên thập phần khách khí.

Trưởng lão mặc hồng bào, cao lớn nhất còn ngằm truyền âm với Ngụy Tác, “Tu vi và thần thông của ta hơn hẳn họ, ta sẽ thu con làm thân truyền đại đệ tử, chọn ta con sẽ không thiệt đâu...”

“Người độc ác quá, hạ thủ nặng như thế!” Một lão nhân tựa hồ là sư phụ Cố Đào, cực kỳ oán độc quát Ngụy Tác.

Cố Đào được cấp cứu, tựa hồ giữ được hơi tàn nhưng kinh mạch đã đứt đoạn, dù khôi phục thì tu vi khẳng định đại giảm.

“Cút!” Ngụy Tác không lắng lời, nếu lão thiện lương nhân hậu như Trương Vân thì đã không dạy ra đệ tử ngông cuồng như vậy.

“Đại Ngu phong có ai không phục cứ lên khiêu chiến. Nếu không dám thì đừng lắng lời!” Ngụy Tác liếc chỗ đệ tử Đại Ngu phong tụ tập.

“Người!” Tiền bối Đại Ngu phong xám ngoét mặt mày, giận run người.

Ngụy Tác liếc qua, tu sĩ Đại Ngu phong ban nãy còn lớn lối đều lạnh buốt, không ai dám bước lên, có đệ tử tu vi cao hơn Cố Đào nhưng không có linh giai thượng phẩm pháp bảo, tự biết giao chiến thì không phải đối thủ của Cố Đào.

“Đại Khuyết phong và Đại Sân phong các người trước kia ở Đại Doanh phong không phải huênh hoang lắm sao? Sao giờ co đầu rút cổ như rùa thế hả, không ai dám đấu với ta sao?” Ngụy Tác liếc qua chỗ đệ tử hai phong.

“Ta đấu với ngươi! Đại Khuyết phong Chu Bình Thương!” Hoàng quang lóe lên, Chu Bình Thương đã thành nội môn đệ tử không nhận được, thân ảnh loáng lên.

Vù!

Không hề dừng lại, đệ tử Đại Khuyết phong này trực tiếp hạ sát thủ, một đạo hắc quang lóe lên, bắn đến trước mặt Ngụy Tác.

Cùng lúc, Chu Bình Thương mỗi tay lại phát ra hoàng sắc điện mãng, một tả một hữu, nhắm vào Ngụy Tác.

Ngụy Tác lách mình tránh thoát, kim hoàng sắc điện vòng trực tiếp nổ tung quanh Chu Bình Thương.

“A!” Chu Bình Thương kêu lên thê thảm, bị nổ đen xì người.

Ngụy Tác đứng cách Chu Bình Thương đang kêu gào không xa, liếc đệ tử Đại Khuyết phong và Đại Sân phong, bình tĩnh nói: “Đại Khuyết phong và Đại Sân phong chỉ thế này hả? Còn ai nữa?”

-o0o-

840. Chương 840: Thuật Pháp Vô Thượng

“Tốc độ thi pháp của y còn hơn Chu sư huynh...”

Đệ tử Đại Khuyết phong và Đại Sân phong lạnh người.

Chu Bình Thương cũng là nhân vật có tiếng trong mấy phong, theo các tiền bối chư phong đánh giá là có tiền đồ, chỉ một chiêu đã bị đốt thành than, còn ai dám khiêu chiến Ngụy Tác.

“Chu Lăng sư huynh đến rồi!”

“Trần Mật sư huynh đến rồi! Xem y còn ngông cuồng được không! Trước mặt Trần sư huynh thì y chỉ còn nước quỳ xuống!”

Đột nhiên, đệ tử Đại Ngu phong và Đại Khuyết phong hoan hô. Hai dải độn quang bắn tới trước thanh sắc tinh kim bình đài. Một trong hai tu sĩ là Chu Lăng, người còn lại tu vi thấp hơn một chút, Phân niệm tứ trọng. Y chỉ hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặc lục sắc pháp y, phong linh khí tức rần rạt, là phong linh căn tu sĩ. Tu sĩ này diện mục tuấn tú cô ngạo.

Chu Lăng và người đó lướt lên, nghe đệ tử Đại Khuyết phong bàn tán, Ngụy Tác biết đó cũng là người Đại Khuyết phong được trưởng lão Công Đức tông thu làm chân truyền đệ tử.

“Chu sư huynh, y kêu gào định giáo huấn tam phong đệ tử, Cổ sư huynh bị y đánh đứt hết kinh mạch...” Một đệ tử Đại Ngu phong mặt nhợt hơn ba mươi tuổi đến cạnh Chu Lăng và Trần Mật, hiển nhiên cả hai ở chỗ khác quan chiến, được kẻ này báo tin nên mới đến.

“Là người!” Chu Lăng thấy đứng trên thanh sắc tinh kim bình đài là Ngụy Tác, liền ngăn người.

“Để người thất vọng.” Ngụy Tác hơi nhếch mép.

“Sư huynh, y luyện một môn thuật pháp công kích kinh nhân, pháp bảo phòng ngự linh giai thượng phẩm cũng bị phá.” Mấy đệ tử Đại Ngu phong vây lại, liên tục bảo Chu Lăng và Trần Mật.

“Tu luyện thuật pháp công kích kinh nhân?” Chu Lăng mục quang hơi kinh nghi, “Người ăn trộm ở đâu được thuật pháp công kích kinh nhân?”

Ngụy Tác mỉm cười, bảo Chu Lăng: “Nếu có gan thì tỷ thí, không thì đừng phí lời, sau này đệ tử Đại Ngu phong cứ ngoan ngoãn co đầu trên Đại Ngu phong làm con rùa rút cổ.”

“Hỗn xược!” Ngụy Tác nói không to nhưng khiến Chu Lăng và Trần Mật biến sắc, “muốn chết hả?” thân ảnh Trần Mật loáng lên, lướt tới chỗ Ngụy Tác.

Trần Mật có phong linh khí tức nồng hậu, ngạo nhiên xuất chúng, đích xác có phong vận chân truyền đệ tử của siêu cấp đại tông môn.

“Trần sư huynh, y quá cuồng vọng, mau giáo huấn y để y biết trời cao đất dày.” Đệ tử Đại Khuyết phong thập phần kích động, Trần Mật là thiên tài đệ tử của Đại Khuyết phong, tu vi Phân niệm tứ trọng, khẳng định sẽ thành tựu kim đơn, thành trưởng lão có thực quyền của Công Đức tông.

Trần Mật cười lạnh: “Tu vi như ngươi dù luyện thiên cấp đỉnh giai công kích cường pháp thì sao, ta cũng đánh ngươi như đánh chó.”

Ba trưởng lão đều biết Trần Mật, nên không hỏi thân phận y, Chu Lăng và Trần Mật lướt tới, nhiều đại nhân vật Công Đức tông chú ý đến, quanh đó xuất hiện không ít nhân vật cấp trưởng lão.

“Môn thuật pháp của ta đối phó người khác không được nhưng đối phó Đại Khuyết phong và Đại Ngu phong thì quá đủ.” Ngụy Tác bật cười: “Ta thấy con chó chết ngươi chưa đủ, thêm con chó chết Chu Lăng nữa đi.”

“Hỗn xược!”

Trần Mật và Chu Lăng nổi giận, dù Ngụy Tác hiện tại là nội môn đệ tử thì chân truyền đệ tử cũng cao cấp hơn mà gã lại mắng cả hai là chó chết.

“Chát”

Một hồng đồng sắc pháp ấn và một ngọc bàn đồng thời lóe lên trước mặt Trần Mật.

Hồng đồng sắc pháp ấn to lên nhanh chóng, thành to như cái bàn bát tiên, phía trên có hai chữ “Trần yêu”, ép xuống Ngụy Tác.

Đĩa ngọc còn lại có đậm lam sắc thai thể, khám một viên bạch sắc pháp châu, như ngàn sao lấp lóe, liên tục nổ vang, vô số thủy kiếm dị thường ngưng tụ bắn vào Ngụy Tác.

“Xoẹt!!”

Hư không trên đầu Ngụy Tác chấn động, gã mỉm cười đứng im, thi triển Đại đề tu di.

Bạch sắc tu di thần sơn ném vào Trần Mật.

“A!” Trần Mật kinh hãi vắng đi.

Nhưng không kịp, tu di cự sơn bao trùm mấy trăm trượng không gian, không không thể thoát. Hồng đồng sắc pháp ấn và đĩa ngọc đều tắt quang vắng đi, uy năng ép xuống, y ngừng kêu, phun máu rồi vang lên tiếng tiếng xương cốt vỡ vụn.

“A!”

Chư phong đệ tử, kể cả ba trưởng lão quan chiến đều kinh hô không dám tin. Một chân truyền đệ tử Phân niệm tứ trọng đồng thời tế xuất hai linh giai pháp bảo mà không chống nổi một đòn.

Nhiều trưởng lão Công Đức tông đang phi độn tới đều dừng lại.

“Đây là...?!” Một bạch phát lão giả mặc hoàng bố la bào, tu vi Kim đơn lưỡng trọng chấn động, mắt ánh lên thần quang không dám tin. Bạch phát lão giả đã đọc được ghi chép về “Đại đề tu di” nên cực kỳ chấn kinh, hoài nghi.

“Ngươi không chỉ tu vi Chu thiên cảnh! Tu vi đó thi triển thiên cấp đỉnh giai thuật pháp cũng không có uy năng này.” Mấy tiền bối Đại Khuyết phong và Đại Ngu phong kêu lên.

“Các ngươi quan tâm tu vi của ta làm gì, không phục thì cứ lên đây, không dám thì về ước thúc đệ tử, đừng để chúng đi đâu cũng gây chuyện như chó dại.” Ngụy Tác cười lạnh, quay sang Chu Lăng, “Chu Lăng, tiếp theo là con chó chết ngươi.”

“Ngươi!” Chu Lăng lùi một bước, uy năng của Ngụy Tác khiến y hoảng sợ.

“Thế nào, sợ hả?” Ngụy Tác mỉm cười, “Đây là đệ tử kiệt xuất của Đại Ngu phong?”

“Thuật pháp này không phải Đại Doanh phong truyền thừa, ngươi lấy từ đâu! Nói rõ đi.” Một trung niên tu sĩ diện mục âm trầm, mặc tử hắc sắc hoa phục đáp xuống, linh khí ngưng thành hình tử hắc sắc thân

ưng, khí diễm bức nhân, là tu sĩ Kim đơn nhất trọng. Nhiều tiền bối Đại Doanh phong nhận ra là sư tôn của Trần Mật, một trong các trưởng lão có thực quyền của Công Đức tông.

“Theo môn quy, tựa hồ khi thi đấu không có quy định bắt đệ tử nói ra nguồn gốc thuật pháp? Dù hỏi thì phải khi kết thúc, chấp pháp trưởng lão mới có tư cách hỏi.” Ngụy Tác ngó lơ, hỏi Chu Lăng: “Thế nào, dám không? Đừng trốn tránh như chó chết.”

“Hỗn xược! Ta hoài nghi ngươi ăn cắp đại đạo thuật pháp của Công Đức tông nên bắt ngươi tra xét!” Trưởng lão mặc tử hắc sắc hoa phục gầm lên, định động thủ.

“Không được can...” Bạch phát trưởng lão mặc hoàng bố la bào đáp xuống nói.

“Y sử dụng... một đạo vô thượng bí pháp chỉ ghi trong điển tịch Công Đức tông, để y tiếp tục tỷ thí.” Một lão nhân cầm thanh trúc trượng đáp xuống. Lão nhân cực kỳ già nua, lưng đã còng, mắt đã mờ, mặc hôi sắc cả sa thêu hình bồ tát, răng đã rụng hết, trán nhô cao, có thanh sắc thần quang lấp lánh.

“La đại trưởng lão!” Cơ hồ mọi tu sĩ tại trường đều chấn kinh, lão giả là thái thượng trưởng lão bối phận cao nhất Công Đức tông, chủ sự đại trưởng lão của trường lão hội, trừ những lão bất tử cả trường lão cũng không biết tới thì lão là người có quyền thế chỉ dưới Công Đức tông tông chủ.

“Vô thượng bí pháp chỉ ghi lại trong điển tịch Công Đức tông... Lẽ nào y nhờ cơ duyên xảo hợp mà có truyền thừa kinh nhân?” Trương Vân và lão nhân họ Tiền tròn mắt.

“Y sử dụng bí pháp thất truyền của Công Đức tông?” Nhiều người không dám tin, nhưng biết La đại trưởng lão không thể nhầm.

Nhiều trưởng lão, thái thượng trưởng lão cũng phát hiện La đại trưởng lão đáp xuống tinh kim bình đài thì biết có đại sự phát sinh, nhiều độn quang từ bốn phương tám hướng tụ lại.

“Chu Lăng, dám đấu với ta không?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường lên tiếng, nhận ra Minh Ninh và Minh Đức đang tới.

“Được! Là người bức ta!”

Chu Lăng gầm lên, lướt đến đối diện Ngụy Tác, truyền âm, “Ngươi tưởng các trưởng lão thích ngươi, họ chỉ thích đạo thuật pháp đó! Hôm nay dù ta đánh ngươi thành tàn phế, họ tuyệt đối không hề trừng phạt ta! Ngươi đắc thế mà ngông nghênh như thế, ta sẽ đánh ngươi thành tàn phế!”

“Ừc!”

Vừa truyền âm với Ngụy Tác xong, Chu Lăng nuốt một viên xích kim sắc đơn dược.

“A!”

Nuốt xích kim sắc đơn dược, Chu Lăng gầm lên thống khổ, khí huyết và thần thức, chân nguyên dâng tràn, khí diễm từ lỗ chân lông tràn ra, thậm chí hình thành linh khí ngưng hình: một con kim hổ.

“Đại hồng thần đơn!” Hoàng mi trưởng lão biến sắc.

Đại hồng thần đơn là linh đơn đề thăng tu vi trong tích tắc nhưng kim hồng nguyên khí đồng thời khiến nhục thân tổn thương không nhẹ. Chu Lăng hiện giờ tu vi Phân niệm ngũ trọng hậu kỳ, uống vào thì gần đạt mức tu sĩ Kim đơn nhất trọng!

“Ồanh!”

Không dừng lại, Chu Lăng phát thần thức uy áp vào Ngụy Tác, đồng thời vung tay, thanh sắc phạt quang đại thủ trực tiếp từ không trung bổ xuống đầu Ngụy Tác, bao trùm năm trượng.

“Đại ngu tru ma chương!”

Đó là truyền thừa cao nhất của Đại Ngu phong, thiên cấp trung giai cường pháp!

“Hả!”

Hư không rung lên, Ngụy Tác không bị thần thức uy áp ảnh hưởng, đứng bất động thi triển Đại đề tu di, bạch sắc tu di thần sơn được gã nhắc lên đánh tan phật quang đại thủ, trấn áp Chu Lăng.

“A!”

Pháp y của Chu Lăng tan nát, xương cốt nát vụn, văng đi!

“Đại đề tu di... Quả là Đại đề tu di!” La đại trưởng lão và bạch phát trưởng lão mặc hoàng bố la bào đều kích động vạn phần, thân thể run lên.

-o0o-

841. Chương 841: Nát Thành Mấy Mạnh

“Cái gì, sao lại như thế!”

“Uống cả Đại hồng thần đơn cũng bị đánh bay... Mã Đằng thật ra tu vi gì!”

Vô số ánh mắt chấn kinh nhìn lên Ngụy Tác vừa đánh bay đối thủ như đập ruồi.

Một phổ thông đệ tử mà chỉ một chiêu đánh bay chân truyền đệ tử gần đạt mức kim đơn, nhiều người run lên, thật không tin nổi.

“Đại đề tu di... đúng là Đại đề tu di.” La đại trưởng lão đáp xuống bình đài, đến chỗ Ngụy Tác. “Sao người lại có được truyền thừa này?”

“Bí thuật chỉ tồn tại trong ghi chép lại xuất thế?” Một đóa bảo hoa to như lâu các từ không trung đáp xuống, đóa bảo hoa do linh khí ngưng thành, như ngũ sắc thủy tinh, màu sắc lấp lóe.

Trong đó là một lão bất tử, khí tức cực kỳ già nua nhưng tóc đen nhánh, mặt nõn nà như ngọc, có điều trong đôi mắt bể dâu tỏ rõ thần sắc cảm thán.

“Tại hạ lấy được trong Nguyên Từ sơn.” Ngụy Tác đáp.

“Nguyên Từ sơn?” La đại trưởng lão và lão nhân trong bảo hoa nhìn nhau, “Lẽ nào nguyên khí Nguyên Từ sơn chấn động vì truyền thừa này?”

“Tại hạ muốn bầm cáo cho tông chủ.” Ngụy Tác khàn trứ giá hai Công Đức tông lão bất tử thuyết đạo.

“Tông chủ không có mặt, nói với bọn ta cũng vậy, cần thưởng gì cũng được.” Hai lão bất tử Công Đức tông bảo Ngụy Tác.

“Tại hạ vào Nguyên Từ sơn trung lấy Nguyên từ bảo thạch, rơi xuống hố sâu, lấy được kinh văn.” Ngụy Tác cố ý nghe ngóng xem Công Đức tông tông chủ có mặt tại tông môn không, được hai lão bất tử xác nhận không có thì càng không e dè.

“Lúc ta đưa các người đến, hỏi có phát hiện không thì sao người không nói!” Một tu sĩ có tinh quang hình thành tam diện phật uy nghiêm vô thượng đáp xuống trước mặt Ngụy Tác, lạnh giọng hỏi. Chính thị Minh Ninh.

“Người và Chu Lăng bức hại bọn ta vào Nguyên Từ sơn đào Nguyên từ bảo thạch, dọc đường còn uy hiếp giết bọn ta. Ta không muốn giao thuật pháp cho người mà cho tông chủ.” Ngụy Tác tỏ vẻ thật thà.

“Hỗn xược, người nói gì hử!” Một chân truyền đệ tử mặc nga hoàng sắc pháp y đi cùng Minh Ninh quát lên, “Người dám nói xấu Minh sư huynh!”

“Ta nói sự thực thôi.” Ngụy Tác nghiêm mặt, “Minh Ninh sư huynh có dám thề độc đó không phải sự thực?”

“Minh Ninh, thật ra là sao?” Hai lão bất tử hỏi trứ Minh Ninh.

“Y rất khả nghi, đệ tử tầm thường ngã xuống lòng vực Nguyên Từ sơn tất khó có thể an lành thoát ra, y lại là phổ thông đệ tử của Đại Doanh phong, không thể có tu vi này.” Minh Ninh bỏ qua việc Ngụy Tác tố cáo mà lạnh lùng nhìn gã, mi tâm bắn ra một đạo chu hồng sắc thần quang.

“Xoẹt!!”

Hư không rung lên, Ngụy Tác lại nhắc bạch sắc thần sơn, đánh tan đạo chu hồng sắc thần quang.

“Người dám ngăn ta, chứng tỏ giở trò!” Minh Ninh sầm mặt, phát ra sát ý kinh nhân.

“Người muốn tra thì tra hử? Thắng ta đã.” Minh Ninh tâm cơ thập phần thâm trầm, Ngụy Tác không dám nhiều lời mà trực tiếp bức bách, “Người cũng là chân truyền đệ tử, theo quy củ ta có thể khiêu chiến người, ta cũng muốn xem chân truyền đệ tử mở mồm ra ra đòi giết ta có thực lực gì!”

“Cái gì! Khiêu chiến Minh Ninh?!”

Ngụy Tác buông lời thách phá thiên kinh, như nước triều khiến cả Đại Di phong chấn động.

Vô thượng bí thuật chỉ có trong điển tịch xuất thế?”

“Có người dám khiêu chiến Minh Ninh?”

“Vội tu vi của Minh Ninh, phát tay là hạ được phổ thông Kim đơn tu sĩ, mà có người dám khiêu chiến!”

“Y điên rồi hử?” Ba trưởng lão trên tinh kim bình đài giật mình, nhìn nhau.

“Hay lắm, dám khiêu chiến ta thì càng khả nghi!” Minh Ninh hơi nheo mắt lại, cười lạnh: “Bất quá ta định xuất thủ trấn áp nên cho người cơ hội.”

“Khiêu chiến Minh Ninh, có người lấy được bí thuật kinh nhân tại Nguyên Từ sơn, định khiêu chiến Minh Ninh!”

Mọi tỷ thí trên Đại Di phong dừng lại, việc cỡ này không ai muốn lỡ mất, cứ xem xong rồi tính.

“Người coi linh điện khiêu chiến Minh Ninh, khác gì tự sát?”

“Y chán đời gì đó hay là có bí mật?”

“Minh Ninh, thủ hạ vừa thôi.” Trong lúc mọi người bàn luận, hai lão bắt tử truyền âm cho Minh Ninh, “Y liên quan đến vô thượng truyền thừa, không thể giết.”

“Gian thương, gây chuyện lớn rồi.” Linh Lung Thiên ở trên bình đài gần Ngụy Tác lén truyền âm cho gã.

Ngụy Tác cười nhạt, sợ bị lão bắt tử nào đó nhận ra nên không truyền âm lại. Càng thế này, thì khi giết Minh Ninh, các lão bắt tử càng không vội nhúng tay động thủ. So với đánh lén Minh Ninh thì hơn nhiều.

“Người chắc không chỉ có thần thông này, bằng không đã không dám lớn lối trước mặt ta. Bất quá tưởng như thế mà đầu nổi với ta thì sai lầm!”

Khí tức và uy áp từ mình Minh Ninh phát ra, lơ lửng trên tinh kim bình đài, tinh quang ngưng thành tam điện cự phạt mở bừng mắt, khí diễm hủy diệt như nước triều tràn ra.

“Động thủ đi.” Minh Ninh không hề thi triển pháp bảo, nhạt nhẽo nhìn Ngụy Tác.

Ngụy Tác không nói gì, mục quang quét qua mi tâm Minh Ninh, ngay cả Minh Đức cũng không biết Minh Ninh cụ thể tu luyện bí thuật gì nhưng Linh Lung Thiên có nói là xá lợi công pháp, chỗ yếu hại rất có khả năng tại mi tâm.

“Ồanh!”

Chỉ khe liếc, khí tức của Ngụy Tác đột nhiên bùng nổ như hỏa sơn, uy áp vô tận khiến người ta nghe thở.

“A!”

Nhiều chân truyền đệ tử, trưởng lão ở gần bình đài đều kinh hãi lùi lại, khí tức này khiến họ nhận ra không thể chống nổi.

“Xoẹt!!”

Thanh sắc tinh kim bình đài không chịu nổi uy năng, hơi chìm xuống.

Hư không rung lên điên cuồng, bạch sắc tu di thần sơn được Ngụy Tác nhắc lên ném vào Minh Ninh.

Bạch sắc tu di cự sơn không chỉ như hai lần trước Ngụy Tác thi triển, hoàn toàn ngưng thành thực chất, cao mấy trăm trượng, ánh lên cổ pháp văn, chấn động lòng người. Nhắc tu di thần sơn lên, Ngụy Tác thần uy vô địch, như thần vương đột nhiên giáng lâm.

“A!...” Mấy trưởng lão không tránh kịp, kể cả sư tôn Trần Mật bị uy năng khó tưởng tượng nổi ép bất động trên không.

“Đòn này sánh với thần huyền... Tu vi của y ít nhất cũng Kim đơn ngũ trọng!” Hai lão bắt tử Công Đức tông lùi lại, mắt ánh lên thần quang không dám tin.

Đệ tử Đại Ngu phong, Đại Khuyết phong tê dại đầu óc, cho rằng uy năng như thế oanh kích thì cả ngọn núi cũng tan. Không ai chú ý được rằng nữ tu mặt tròn bị Ngụy Tác đánh ngất đã tỉnh lại, thấy cảnh tượng đó thì hoảng sợ ngất tiếp.

“Xoạt!”

Tinh quang đại phật quanh Minh Ninh tan ra, như vô số con bướm trong suốt bay mất.

“Chát”

Cùng lúc, Minh Ninh bắt một pháp quyết, hoàng sắc lưu ly quang hoa lóe rạng.

Y lui hơn hai nghìn trượng, không gian giữa y và Ngụy Tác trùng trùng điệp điệp, vô số lưu ly quang hoa lấp lánh, cơ hồ cách vô số tầng hoàng sắc lưu ly.

“Công đức lưu ly giới!” Mấy thái thượng trưởng lão nhận ra.

Cũng là một môn vô thượng bí pháp, tựa hồ không chỉ có thể giãn cự ly với đối thủ mà còn cách ly một pháp giới, uy năng phòng ngự siêu phàm.

“Cách!”

Bạch sắc tu di thần sơn trấn áp xuống, lưu ly quang hoa tan đi.

Nhưng Ngụy Tác đánh hụt, Đại đề tu di bị Minh Ninh tránh được.

“Choang!”

Cửu thiên phạm xướng vang lên, Minh Ninh ở trên không lại tỏa rực tinh quang kinh nhân, thanh sắc thần cầm xuất hiện trước mặt, bùng lên khí tức mệnh mông, thanh sắc quang văn thoát ẩn thoát hiện chảy vào hư không.

Cùng lúc, vô số phi thiên tiên nữ đỡ bảo hoa bay lên từ cây đàn, da như mỡ đông, không khác gì người thật.

Từng vòng phật quang cũng từ cây đàn hát ra, tổng cộng hơn nghìn phật quang quang hoàn, màu sắc rực rỡ như khổng tước khai bình.

“Oành!”

Ngụy Tác lại hóa ra bạch sắc tu di thần sơn, ép xuống Minh Ninh. Mọi phi thiên tiên nữ và phật quang quang hoa tan nát.

“Sất!”

Minh Ninh không hề hoảng hốt, mi tâm đồng thời bắn ra thần quang sắc như lợi kiếm.

Thần quang và bạch sắc tu di thần sơn va nhau, Minh Ninh và Ngụy Tác song song run người, chấn động khiến quanh cả hai nổi lốc.

Da Minh Ninh nứt nẻ, rõ ràng uy năng xung kích này khiến nhục thân y không chống nổi, nhưng Ngụy Tác còn tệ hơn, hự lên đoạn rơi xuống Đại Di phong.

“Không biết lượng sức!”

Minh Ninh quát lạnh lùng, tốc độ thi pháp không hề đình trệ, mi tâm lại bắn ra thần quang vào Ngụy Tác.

“Minh Ninh sư huynh có trọng khí kinh nhân, Đại đề tu di cũng không phá được phòng ngự!”

“Minh Ninh sư huynh thắng rồi! Dùng pháp bảo và thuật pháp chặn đòn mạnh nhất của đối phương rồi phản kích, thần thông này khó tưởng tượng nổi!”

Ai cũng cho rằng trận chiến này hạ màn, Ngụy Tác khẳng định khó đỡ nổi đạo thần quang.

Nhưng Ngụy Tác vốn có vẻ không còn sức chống đỡ lại cười lạnh, bước tới!

Như có mặt trời sáng lên sau lưng gã, thân ảnh xuất hiện ở trên Đại Di phong sau lưng Minh Ninh.

Minh Ninh xoay mình, Phật quang trên thanh sắc thần cầm và thần quang trong mi tâm lóe lên.

“Người bị lừa rồi!”

Ngụy Tác đột nhiên lên tiếng, thập phần bình tĩnh, tựa hồ có thần Phật gia trì, chư thiên như có vô số pháp luân vô hình đang quay tít, uy nghiêm cực độ xung kích vào Minh Ninh.

“Phù!”

Đột ngột, Minh Ninh lùi lại một bước học máu.

“Đây là...” Lão bắt tử Công Đức tông ở trong đóa bảo hoa như lâu các há miệng, tinh không trên đầu mờ đi, không nói thành lời.

“Oành!”

Bạch sắc tu di thần sơn ép lên Minh Ninh.

Thân thể y nát người!

-o0o-

842. Chương 842: Thần Huyền Cũng Không Thể Ngăn Nổi

“A...” thân thể Minh Ninh nát thành mấy mảnh, huyết nhục sáng lên tinh quang như bốc cháy chứ không chết.

“Minh Ninh sao lại bị đối phương quát to là thổ huyết! Thi pháp cũng bị cắt ngang. Thật ra là thuật pháp gì! Uy năng hơn hẳn Công đức chân ngôn chứ!”

“Minh Ninh bị y đánh nát nhục thân!”

Tất thấy đều chấn kinh, đều hít hơi lạnh.

“Động Hư bộ pháp... lẽ nào là Động Hư bộ pháp, người là ai!” La đại trưởng lão vung thanh trúc trượng, thanh sắc thần quang tràn ra, uy năng kinh nhân như dựng lên trời xanh.

Tựa hồ là một môn dung pháp bí thuật, hòa uy năng thuật pháp và thanh trúc trượng làm một, thanh trúc trượng không tầm thường nên uy năng thanh sắc thương khung cơ hồ giữ cứng Ngụy Tác trên không trung.

“Người nhìn gì thế hả, rõ ràng là Đả tử cầu bộ pháp, bí thuật của Đại Doanh phong.” Linh Lung Thiên đột nhiên lên tiếng ngay sau lưng La đại trưởng lão, nó đi tới như cùng La đại trưởng lão xưng huynh gọi đệ, sánh vai hân thưởng trận giao đấu.

“Phổ thông đệ tử Đại Doanh phong này là ai? Dám nói thế với La đại trưởng lão!”

“Thật ra là việc gì? Là ai hả?” Các tu sĩ thấy cảnh này đều phát cuồng, Đại Doanh phong mọc ra một Ngụy Tác đã khiến họ tê dại đầu óc, hiện tại lại xuất hiện một đệ tử thế này thì thật hoang đường, nó còn ra vẻ ngênh ngang, nói là La đại trưởng lão không biết quan sát.

Cơ hồ khi Linh Lung Thiên đến sát La đại trưởng lão, thần quang lóe lên trong mắt lão, bắn ra bạch quang, hóa thành dòng thác như ngân long lao lên trời, xô vào Linh Lung Thiên.

“Phù!”

Hồi quang lóe lên, Linh Lung Thiên trực tiếp xuyên qua màn thác, đến cạnh La đại trưởng lão.

La đại trưởng lão và các thái thượng trưởng lão, chân truyền đệ tử biến sắc vì La đại trưởng lão tắt hết quang hoa, thanh sắc thương khung đột nhiên tan đi.

“Đây là đả cầu bông hủ, để ta xem.” Càng khó tưởng tượng nổi là La đại trưởng lão bị “đệ tử Đại Doanh phong” đó vô vai, lấy mất thanh trúc trượng.

“Vốn ta không định giết người nhưng người quá độc ác.”

Cùng lúc, Ngụy Tác lại lên tiếng, như chư thiên thần phật trợ giúp, vô số pháp chung, pháp luân quay tít, uy năng vô hình lại xung kích lên Minh Ninh.

“A!”

Minh Ninh gần như bị đánh tan thành máu, chỉ còn một dải tinh quang và thanh sắc thần cầm vẫn chói lòa quang hoa.

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác lại thi triển Đại đề tu di, bạch sắc tu di thần sơn kinh nhân cực độ tiếp tục ép xuống.

Hư không chấn động, uy năng giữ cứng sương máu do Minh Ninh hóa thành, tinh quang và thanh sắc thần cầm trên hư không, không ai ngờ lại xảy ra việc này, không kịp ngăn cản.

“Dám trà trộn vào Công Đức tông, người lớn mật lắm!”

Cùng lúc, giọng nói thanh linh xen lẫn vô thượng uy nghiêm từ hư không đột nhiên vang lên. Là Công Đức tông tông chủ.

“Chát”

Quang vũ chói lòa đột nhiên từ hư không trút xuống.

Dao động kinh nhân chấn nhiếp tất cả, khí tức kinh nhân Thần huyền cảnh đại năng đặc hữu triệt để áp đảo Đại đề tu di của Ngụy Tác.

“Chát.”

Một con mắt trong màn sương máu của Minh Ninh đột nhiên mở ra, mang theo vô thượng thần uy, như Công Đức tông tông chủ ở đầu kia hư không nhìn Ngụy Tác, từng dải tinh quang vắn vút hắc sắc thần văn nhìn vào gã.

“Choang!”

Ngụy Tác sáng rực ngân sắc thần quang, tiếng gộc vào thần thiết.

Máu từ lưng Ngụy Tác chảy ra, từ ngực thẩu ra sau lưng thủng một lỗ cỡ hai nắm tay, cả xương sống cũng gãy.

Minh Ninh là thân truyền đệ tử cả tông chủ, cực kỳ trọng yếu, rất có thể xung kích thần huyền, trên mình có lạc ấn của Công Đức tông tông chủ, tương tự Chân Võ chi môn, khác nào Công Đức tông tông chủ ở cách vô tận hư không sát giết địch.

“Tông chủ!” Thủ đoạn kinh thể hải tặc này khiến người ta kính sợ, nhiều đệ tử Công Đức tông kêu lên. Thân thể bị đánh như thế, cả xương sống cũng gãy thì không ai chịu nổi.

“Ồn!”

Nhưng ai nấy kinh hãi vì Ngụy Tác thi pháp không hề đình trệ, bạch sắc tu di thần sơn che kín đất trời, giáng xuống.

“Người!” Công Đức tông tông chủ gầm lên kinh nộ dị thường, tựa hồ không ngờ Ngụy Tác dính một đòn như thế mà không hề phản ứng.

Giọng nói ngừng bật, uy năng ép xuống khiến tinh quang và thanh sắc thần cầm trong sương máu đều tan vỡ, Minh Ninh tựa hồ kêu lên thảm thiết, con mắt trên hư không bị đánh tan.

“Chát!” Cùng lúc, mi tâm Ngụy Tác xuất hiện một con mắt, bạch sắc thần quang vô cùng vô tận bắn ra, trong vòng hơn mười dặm bị thần quang nuốt chửng.

“Hoàng Thiên diệt thức nhân! Đây là vô thượng bí thuật của Hoàng Thiên đạo! Y lại biết thuật pháp này!”

“Trời đất, thuật pháp gì mà có thể cách tuyệt cảm tri!”

“Y ở đâu?”

Nhất thời, vô số người kêu gào.

“Giáo huấn ngươi một chút.” Nhang tiếng hô bị Ngụy Tác bình tĩnh dẹp yên. Gã bước đến cạnh Linh Lung Thiên, vừa lên tiếng là sư tôn Trần Mật ban này đòi bắt gã chọt rùng mình hộc máu.

“Cách!”

Linh Lung Thiên xé khối tinh kim, một vật màu xanh được nó lấy ra, nhét vào tay Ngụy Tác. “Lão đầu, phiền ngươi một chút.” Chát, đồng thời nó đánh ngất La đại trưởng lão đang không thể động dụng chân nguyên, có thần thông cũng không thể thi triển, ném đi.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác dồn chân nguyên vào “Tam thanh khóa hư đài”.

“Tam thanh khóa hư đài” phát ra thanh quang, vô số quang phù quay tít, hình thành thanh sắc quang trụ xung thiên, không gian chỉ lực khôn tả xuất hiện.

“Thúc!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tan biến vào quang trụ của Tam thanh khóa hư đài.

“Xoẹt!!”

Hư không lại chấn động, hỏa hồng sắc quang diễm tốc độ còn kinh nhân hơn sao băng, như xé đất trời, từ ba mươi ba tịệt quang thánh sơn bắn ra.

Đại Di phong sụp đổ, thanh sắc thần quang cự hoàn trên lưng núi đứt gãy, từng tòa tinh kim bình đài rơi xuống.

Cơ hồ mọi trưởng lão và lão bất tử đều đẩy lên quang hoa, liên thủ bảo vệ đệ tử Công Đức tông trên Đại Di phong.

Là một cấm chế kinh nhân của Công Đức tông hoặc là bí thuật kinh thiên, do lão bất tử trong ba mươi ba phật giáo thánh sơn phát ra, cũng có thể Công Đức tông tông chủ quá tức giận mà sử dụng bí pháp.

Nhưng hỏa hồng sắc quang diễm vẫn chậm một bước.

Bắn tới chỗ Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thì “Tam thanh khóa hư đài” đã uy năng hao tận, hóa thành tro tàn.

Hỏa hồng sắc quang diễm tan một nửa vào hư không, hóa thành hồng sắc bảo liên, vô số cánh hoa quay tít như lưỡi dao.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đã khuất khỏi Đại Di phong.

“La đại trưởng lão!”

Lão bất tử có linh quang hình thành hình bảo hoa to như lâu các rống lên, hút La đại trưởng lão lại.

“Đại đệ tu đi!”

La đại trưởng lão tỉnh lại, mục quang lóe lên, tựa hồ đã hiểu, kêu lên bốn chữ Đại đệ tu đi.

“Đại thừa pháp âm!”

“Đó là linh ngộ cao nhất của Đại Thừa tổ sư: Đại thừa pháp âm!”

“Y lấy được Đại thừa pháp âm của sư tổ tạo ra Thất bảo mật địa!”

La đại trưởng lão lại gào lên loạn xạ, như sắp thổ huyết, đấm ngực kêu. “Đại thừa pháp âm!”

Lão bắt tử còn lại cũng nhột nhạt mặt mày.

“Àm!”

Nhiều tảng đá từ Đại Di phong lăn xuống.

“Động Hư bộ pháp... Hoàng Thiên đạo chân truyền đại đệ tử Lưu Chân Vô đã chết ở Tịch Diệt hải, lẽ nào là y?” Nhiều người nghĩ đến tên một “sát thần”.

“Nhưng sao y lại trà trộn vào Công Đức tông, lại có được truyền thừa như Đại đệ tu di và Đại thừa pháp âm!” Đại Di phong vẫn lăn đá, như lăn vào lòng mọi tu sĩ.

“Y lấy được đến hai môn truyền thừa!” Minh Đức đứng im trên không trung, cũng kinh ngạc, khác với những nhân vật trọng yếu của Công Đức tông là trừ kinh ngạc thì đây mắt y còn toát lên chút hoan hỉ.

“Xoẹt!”

Cơ hồ đồng thời, thanh quang lóe lên, vô số quang phù tiêu tan trên hư không, thân ảnh Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hiện ra ở chỗ khác.

“À!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vừa hiện ra, nhìn quanh thì tỏ vẻ kinh ngạc.

-o0o-

843. Chương 843: Hư Không Kim Hồ

Cả hai đang ở trong một phế khư.

Phế khư này phải có được hơn vạn năm trở lên, hoa văn trên các công trình đã phong hóa đến độ không thể nhìn ra.

Hình như là một đạo quan, trong những tảng đá đổ nát mọc không ít cây cối và dây leo, ràn rạt Hoang cổ khí tức, Ngụy Tác trải thần thức, phế khư tựa hồ không lớn, chỉ chừng nghìn trượng, cả hai ở chính giữa.

Tại Công Đức tông, Ngụy Tác kích phát Tam thanh khóa hư đài lướt về phía bắc một vạn dặm, chắc là hoang nguyên giữa các thành trì.

Nhưng khí tức nơi này khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cảm thấy thập phần cổ quái, hình như đang ở man hoang ngoài Thiên khung.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, thân ảnh loáng lên, muốn xem tình hình thế nào.

Nhưng cả hai vừa lướt lên chưa đầy trăm trượng, hư không tách ra, vô số kim sắc tinh quang bắn ra.

Cùng lúc, hư không sát mặt đất bắn ra vô số kim sắc tinh quang.

“Phù!”

Ngụy Tác không chần chừ, phát động Động Hư bộ pháp. Tuy không biết chuyện gì nhưng gã nhận ra tình hình không ổn.

Quang hoa chói lòa xuyên qua hư không, thân ảnh Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tan biến.

Cả hai hiện ra cách đó mấy trượng.

Cả hai cùng biến sắc.

Hư không bùng lên kim sắc tinh quang đã hình thành một quang trảo hình quả trứng, bao lấy hai người.

Kim quang quang trảo là cấm chế cực kỳ cổ quái, Động Hư bộ pháp đã được thi triển nhưng chỉ được mấy trượng, cơ hồ đứng im mà xuyên qua hư không.

Đứng trên cao mấy chục trượng nhìn xuống, tứ bề thập phần man hoang, cảnh vật không giống ở trong Thiên khung.

“Oành!”

Không hề chần chừ, Ngụy Tác dấy lên khí tức, trực tiếp thi triển Đại đề tu di.

Nhưng gã lập tức hít khí lạnh vì bạch sắc thần sơn chạm vào kim quang quang tráo liên tiêu tan thành vô hình. Uy năng thuật pháp này không bị hóa giải mà như kim quang quang tráo nổi với hư không, bạch sắc thần sơn trực tiếp xuyên vào hư không.

Vù!

Ngụy Tác lại phát một đạo Âm hoàng kiếm khí, nhưng vẫn như trước, Âm hoàng kiếm khí lóe lên trong kim quang quang tráo, như bắn vào hư không khác.

“Đây là cấm chế gì?”

Linh Lung Thiên kinh nghi bất định, hồi sắc linh quang bùng lên, đến gần kim quang quang tráo.

Ngụy Tác vẫn hoài nghi hồi sắc thủ trạc của nó là tiên khí, hóa giải được cả uy năng của thần huyền đại năng nhưng chạm vào kim quang quang tráo thì hồi sắc linh quang lại như bắn sang hư không khác, quang tráo không hề bị ảnh hưởng.

Thân ảnh Ngụy Tác loáng lên, đến cạnh Linh Lung Thiên, lại phát ra cổ đồng sắc quang diễm, làm ột món linh giai pháp bảo đặt trong nạp bảo thủ trạc, coi như linh thạch.

Pháp bảo này giáng lên kim quang quang tráo, không thấu vào mà bên trong có tiếng vỡ tan.

Ngụy Tác thoáng do dự, nhưng rồi thò tay chọc vào kim quang quang tráo.

Rõ ràng, gã phát hiện thuật pháp và uy năng pháp bảo tựa hồ không ảnh hưởng được đến kim quang quang tráo nên định dùng nhục thân thử xem sao.

“Keng!”

Như xé nát thần thiết, ngón tay Ngụy Tác vừa thò vào kim quang quang tráo thì bị xé tan, lộ ra huyết nhục và xương trắng. Gã rên lên, rút tay lại, thần căn Nguyên thủy thần mộc chảy ra sinh mệnh tinh hoa, tay gã nhanh chóng khôi phục.

Gã cảm tri được trong kim quang quang tráo là vô số khe nứt hư không nối nhau, uy năng đáng sợ hơn khi truyền tống pháp trận tan vỡ không biết bao nhiêu lần. Uy năng này hoặc là vô thượng bí thuật do kinh thiên đại năng Thần huyền tứ trọng, ngũ trọng trở lên thi triển, hoặc có người bố trí sẵn pháp trận cấm chế, không thì đại năng tu vi Thần huyền nhất trọng lưỡng trọng cũng không thể cấm cố được gã và Linh Lung Thiên.

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác thử vận chuyển Địa Mẫu cổ kinh.

Gã càng nhúu mảy vì Địa Mẫu cổ kinh vẫn có thể thi triển nhưng có cảm giác cực kỳ cổ quái. Thiên địa nguyên khí và uy năng ngoài kim quang quang tráo có thể tiến vào nhưng ở trong không thể phát uy năng, trực tiếp bị hóa giải.

“Gian thương, xem ra chúng ta bị Minh Đức lừa, y quả nhiên giở trò.” Linh Lung Thiên nghiêng răng nghiêng lợi truyền âm cho Ngụy Tác. Tình hình này rõ ràng có người bố trí, không thể ngẫu nhiên lao vào cấm chế cỡ này.

Ngụy Tác không đáp mà tế xuất Bất diệt tịnh bình rồi lấy Dương quỹ quán ra, nhỏ một giọt máu Hỏa địa long vào, gọi lục bào lão đầu.

“Có thời gian sẽ giải thích... Người biết cấm chế này không? Cấm chế này, thuật pháp và pháp bảo không thể phá hoại, như chứa vô số khe nứt không gian. Với nhục thân cuarta thò vào sẽ bị xé tan. Nhưng không ngăn thiên địa nguyên khí và uy năng tiến vào.” Không hề dừng lại, Ngụy Tác trực tiếp gọi lục bào lão đầu ra nhận cấm chế.

“Chúng ta bị triệt để cấm cố rồi?” Lục bào lão đầu kinh hãi kêu lên, “Cấm chế này ta chưa nghe nói tới.”

Cấm chế này đối với lục bào lão đầu cũng quá cổ quái, mặt đất và chung quanh không có đại hình pháp trận hay phù văn phát quang, pháp trận có vẻ được trực tiếp bố trí trên hư không.

Dù là không gian cấm chế, với uy năng thuật pháp của Ngụy Tác thì có thể phá được nhưng uy năng cấm chế này quá mạnh, không phải Kim đơn tu sĩ tông thường có thể bố trí.

“Cương nha muối, có cách gì phá được cấm chế này không?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, trấn định tâm thần hỏi Linh Lung Thiên, đồng thời nhìn quanh, cảm tri xem có tu sĩ nào không.

“Tam thanh khóa hư đài khẳng định không có vấn đề, y cũng không thể biết chúng ta chạy theo hướng nào, sao có thể bố trí trước.” Linh Lung Thiên sắc mặt khó coi mắng đoạn lắc đầu: “Ta không có cách phá pháp trận này.”

“Đành đợi vậy.” Ngụy Tác sầm mặt, đã bày kế đối phó bọn gã thì khẳng định không chỉ cấm cố mà sẽ xuất hiện.

“Thế nào, không còn gì nữa hả?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đợi không đầy nửa tuần hương thì ngoài kim quang quang tráo, cách không đầy hai trăm trượng đột nhiên sáng lên kim quang, đồng thời thanh âm rất khê vang lên, là giọng nam tu, có vẻ còn trẻ.

Kim quang do một kim sắc hồ lô cỡ gian phòng phát ra.

Kim sắc hồ lô do kim sắc ngọc thạch đặc biệt luyện chế thành, phát ra đại đạo lạ lùng, thân hồ lô có đường vân như tự nhiên hóa sinh, cơ hồ không phải là tu sĩ luyện chế được, mà sinh trưởng từ oại cây thần kỳ nào đó.

Kim sắc hồ lô trực từ tông hư không thò ra, Linh Lung Thiên cũng không cảm tri nổi.

“Đây là Hư không kim hồ!” Linh Lung Thiên đột nhiên run lên chưa từng có, truyền âm cho Ngụy Tác, gã có cảm giác nó đang sợ hãi. Cả lúc đối diện thần huyền đại năng nó cũng không sợ thế.

“Hư không kim hồ, người biết lai lịch vật này?” Ngụy Tác rợn tóc gáy, khẩn trương truyền âm hỏi.

“Hư không hồ lô, là pháp bảo của Hư Không đạo nhân! Chả trách cấm chế cổ quái như thế... Đây là truyền thừa của Hư Không đạo nhân!” Linh Lung Thiên run giọng.

“Hư Không đạo nhân là cường giả thời của người?” Ngụy Tác hỏi ngay. Linh Lung Thiên từng cùng gã đối chiến thần huyền đại năng, sa vào nguy hiểm cũng không sợ, vì với nó thì thần huyền đại năng không là gì, hiện tại cũng sợ như thế thì Hư Không đạo nhân khẳng định thị phi phạm.

“Hư Không đạo nhân là cường giả quy phục Hoang tộc, Đế tôn nhất trọng đại năng, công pháp cùng thuật pháp liên quan đến không gian chi lực, hiểu biết đối với hư không chi đạo hơn bất kỳ tu sĩ nào.” Linh Lung Thiên sợ hãi nhìn kim sắc hồ lô, truyền âm cho Ngụy Tác.

“Là thượng cổ cường giả của Hoang tộc?” Ngụy Tác hít sâu một hơi. Đi cùng Linh Lung Thiên lâu như thế, gã hiểu rõ Linh tộc và Hoang tộc là thế nào, cộng thêm nhiều kinh thiên cường giả không được ghi chép lại, toàn là đại năng hơn xa tu đạo giới biết tới.

-o0o-

844. Chương 844: Dẫn Hoàng Đài Bị Sửa Đổi

Đế tôn ở thời đại Linh Lung Thiên nói đến là kinh thiên đại năng có tu vi chân tiên.

Chân tiên, vạn năm rồi không xuất hiện.

Chân tiên truyền thừa đủ hiểu kinh nhân cỡ nào, Ngụy Tác tri đạo biết Linh Lung Thiên không sợ chân tiên truyền thừa mà sợ thế lực Hư Không đạo nhân đứng về.

“Hư không kim hồ có thần diệu gì, là pháp bảo cỡ nào?” Ngự Tác nổi kinh đào hải lãng trong lòng nhưng ngoài mặt bình tĩnh như thường, truyền âm hỏi Linh Lung Thiên.

“Hư không kim hồ là pháp bảo ẩn giấu vào trong hư không. Tuy ẩn vào hư không rồi sẽ không thể làm gì, như xé một vết trong hư không để nhét mình vào nhưng thuật pháp và pháp bảo bình thường không thể đánh trúng, nên dù biết người thi triển Hư không kim hồ ở đâu cũng không làm gì được, tương đương với một món pháp bảo phòng ngự siêu đẳng” Linh Lung Thiên truyền âm: “Pháp bảo này đã ẩn rồi thì khó phát hiện, nhưng tu sĩ điều khiển thì có thể cảm tri được hành động tu sĩ ở ngoài. Khi xưa Hư Không đạo nhân đối địch đều không xuất hiện chính diện mà dựa vào pháp bảo này cùng bí thuật để đột nhiên phát động đòn tất sát.”

“Chát.”

Cùng lúc, Hư không kim hồ ràn rạt đại đạo đặc biệt, tạo cảm giác như mọc ra từ loại thần mộc nào đó bị hút đi.

Hư không kim hồ được thu lại, chín chữ cổ cao gấp đôi người thường, lấp lánh kim quang đập vào mắt Ngự Tác và Linh Lung Thiên.

Trong Hư không kim hồ có ba người, hai lão nhân già cả, còn lại là một thanh niên hai, ba mươi tuổi.

Chín chữ này là linh khí của một thanh niên hai, ba mươi tuổi ngưng thành.

Thân ngoại linh khí ngưng thành cổ tự, chín chữ đều khí tức lạ lùng như nối với hư không, công pháp quả thật thần bí bất phàm.

Không cần nghĩ, Ngự Tác cũng biết thanh niên đã được truyền thừa của Hư Không đạo nhân.

Thanh niên thông thả như đang xem một vật thú vị, quan sát Ngự Tác và Linh Lung Thiên, y phong thần như ngọc, mày kiếm mắt sao, mặc pháp y cổ xưa hiếm có, dệt từ hơn trăm loại tơ khác màu, thêu các loại hoa cỏ chim chóc, sông suối sao trời, cơ hồ gom hết thể gian vạn vật vào, hơn nữa vật rất dài, che kín chân đã đành, còn quét xuống không trung mây trắng.

Pháp y chỉ rực quang hoa ra chừng một tấc, tuy bất phàm nhưng không chói lòa, khiến người khác có cảm giác hoa lệ khôn tả. Thứ bất mắt nhất của y chính là đôi mắt to sáng như hai vì sao, thập phần linh động, có điều đang đối nghịch với Ngự Tác, Linh Lung Thiên nên cả hai có cảm giác y thập phần thông minh, quỷ kế đa đoan.

Hai lão nhân cạnh y, một ăn vận như lão tăng, mặt mũi khô quắt, mặc hắc sắc tăng bào đã rách, cầm một chuỗi ám hồng sắc phật châu. Người còn lại là bạch phát lão đạo đội tử kim đạo quan, mặc thanh sắc đạo bào bắn ra thái dương chân hỏa như điện mang, mặt nhăn nheo, mắt cơ hồ không mở nổi.

“Người là ai?” Ngự Tác thử dùng Đại thừa pháp âm.

Vô thượng cường pháp do thần huyền đại năng mạnh nhất lịch sử Công Đức tông để lại có thể dùng pháp âm trực tiếp chấn động đối thủ, nói ra câu nào cũng như sóng xung kích hàm chứa vô thượng đại đạo tấn công đối thủ. Ngự Tác với thuật này đã khiến Minh Ninh trọng thương, không còn sức trả đòn. Môn bí thuật này có công kích uy năng tuy không thể sánh với Đại đề tu di, Liệt khuyết tàn nguyệt nhưng hơn ở chỗ là thần thức xung kích, thuật pháp và pháp bảo bình thường không thể ngăn được, không phải tu sĩ có nhục thân đặc biệt tất trọng thương.

Nhưng uy năng Đại thừa pháp âm bị kim quang quang tráo ngăn cản, hắt vào hư không, chỉ có âm thanh vọng ra. Hư không đại đạo của Hư Không đạo nhân khiến Ngự Tác thâm cảm kinh.

“Tại hạ Trại Đài Linh Lan, tán tu mà thôi, không có danh khí như Ngự huynh.” Thanh niên mỉm cười, quan sát Ngự Tác và Linh Lung Thiên, “Hai vị này là Khổ Hàn trưởng lão và Thanh Thiên đạo nhân, là Công Đức tông thái thượng trưởng lão.”

“Bọn ta đang ở đâu?” Ngự Tác không đổi sắc, hỏi tiếp, “Minh Đức và các người bày kế đối phó ta?”

“Chúng ta ở ngoài Thiên khung phía tây bắc Vân Linh đại lục, cách Thiên khung đại khái năm vạn dặm.” Trại Đài Linh Lan có linh khí ngưng thành chín chữ cổ mà Ngự Tác chưa từng thấy nói: “Đây là kẻ của

Minh Đức. Chủ yếu vì pháp bảo và bí thuật của Ngụy huynh khiến người ta thêm muốn.”

“Thế nào, không phải Hoang tộc sai người đến đối phó bọn ta, chỉ là Minh Đức?” Ngụy Tác nhìn thanh niên không hiểu từ đâu mọc ra, đột nhiên hỏi. Trạm Đài Linh Lan tu vi Kim đơn tứ trọng trung kỳ, thấp hơn hẳn gã, nhưng y được Hư Không đạo nhân truyền thừa không thể đánh giá theo cách bình thường.

“Hoang tộc?” Trạm Đài Linh Lan tỏ vẻ kinh ngạc, “Ngụy huynh bảo Hoang tộc gì cơ, tại hạ chưa từng nghe, có thể giải thích chẳng?”

“Không biết Hoang tộc? Sao người lại được Hư Không đạo nhân truyền thừa?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh, đồng thời thăm chú ý thần sắc Trạm Đài Linh Lan.

“Ngụy huynh biết lai lịch đạo pháp truyền thừa của tại hạ?” Trạm Đài Linh Lan hơi ngẩn ra, rồi hiểu ngay, “Tại hạ hiểu, cạnh huynh là hậu nhân của thượng cổ hóa hình đại yêu, chắc huynh đài biết qua đó?”

“Đạo pháp của người có được từ đâu?” Linh Lung Thiên và Ngụy Tác nhìn nhau, Linh Lung Thiên chợt hỏi. Trạm Đài Linh Lan tạo cho Ngụy Tác cảm giác không phải là Hoang tộc, gọi nó là đời sau của hóa hình đại yêu tựa hồ cũng do độc diễn tịch.

“Tại hạ ngẫu nhiên có được, còn những bí ẩn thì nói ra không tiện.” Trạm Đài Linh Lan mỉm cười: “Thật ra tại hạ rất có hứng với truyền thừa của Ngụy huynh, bí thuật là vị hóa hình đại yêu truyền thụ?”

“Bí thuật của mỡ lấy được từ một tu sĩ thêm muốn đồ của mỡ.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh đoạn hỏi: “Tam thanh khóa hư đài chỉ có thể truyền tổng vạn dặm, sao bọn ta lại xuất hiện tại đây. Tam thanh khóa hư đài đã được kiểm tra, căn bản không có vấn đề gì.”

“Câu này tại hạ trả lời được.” Trạm Đài Linh Lan tỏ vẻ như bằng hữu trò chuyện, “Các vị biết Tam thanh khóa hư đài, có lẽ đã nghe nói đến Dẫn hoàng đài chuyên khắc chế Tam thanh khóa hư đài. Vật này có thể dùng sử dụng với Tam thanh khóa hư đài để tăng thêm uy năng truyền tổng, tại hạ dùng bí pháp thay đổi Dẫn hoàng đài đã có nên tiếp dẫn hai vị đến đây. Những câu khác cứ hỏi Minh Đức. Y sắp dùng Tam thanh khóa hư đài đến đây.”

“Gian thương, làm sao đây? Chúng tất còn thủ đoạn lợi hại.” Linh Lung Thiên nghe Trạm Đài Linh Lan nói thì truyền âm cho Ngụy Tác. Trạm Đài Linh Lan tựa hồ không bị Hoang tộc đại năng sai khiến mà chỉ nhắm vào Ngụy Tác, tức thì nó trấn định hẳn.

“Để xem tình hình đã.” Ngụy Tác truyền âm cho Linh Lung Thiên, nhãn quang lóe lên không dễ nhận ra, tính toán đối sách, nhớ đến Tuyệt diệt kim đơn.

Tuy không hiểu cấm chế pháp trận bố trí tại đâu nhưng theo lý thì cấm chế cũng có cực hạn uy năng, cùng lắm thì ném hết Tuyệt diệt kim đơn có trong tay, không biết có thể khiến hư không trong kim quang quang tráo nổ tung hay không. Dù gì số lượng Tuyệt diệt kim đơn gã có rất kinh nhân, cứ liên tục ném sẽ tương đương với không ít thần huyền đại năng đồng thời oanh kích cấm chế. Gã thử rồi, uy năng có thể thấu vào hư không ở trong chứ không tiết ra.

Sau mấy chục tích tắc, một thanh sắc quang trụ được quang phù bao quanh, đột nhiên từ hư không hiện ra, đứng cạnh Trạm Đài Linh Lan, một thanh niên xuất hiện phía trên kim sắc tinh quang quang tráo. Người này tóc ngắn chừng một tấc, da trắng ngần, có khí tức thoát trần, mỉm cười tươi tắn, mặc nguyệt bạch sắc tăng bào, chính thị Minh Đức.

“Vù!”

Phượng hoàng kim quang đột nhiên bắn lên, Trạm Đài Linh Lan thu lại.

“Minh Đức, tại Chập Khí hải ta tha mạng cho người, theo song phương ước định, ta đã giết Minh Ninh, người còn giữ âm mưu quỷ kế đối phó ta. Lê nào không sợ ta sử dụng Vô ngã quy y giết người?” Minh Đức hiển hiện thân ảnh, Ngụy Tác cười lạnh.

“Vô ngã quy y đích xác lợi hại, không thể ngăn được, nhưng tại hạ biết một đạo bí thuật của Công Đức tông khắc chế được cấm chế này.” Minh Đức mỉm cười: “Không để các hạ đạo cấm chế này thì sao các hạ chịu tin?”

“Chả trách Minh Ninh chết rồi mà người còn sống, Minh Ninh không sánh được với người, y độc ác nhưng lộ ra còn người che đi.” Linh Lung Thiên cười lạnh.

“Đa tạ, đa tạ lương vị giết Minh Ninh, trừ đi đối thủ cạnh tranh ngôi Công Đức tông chân truyền đại đệ tử.” Minh Đức đắc ý, “Tạ hạ cũng không ngờ huynh đài còn có được vô thượng cường pháp Đại đệ tu di và Đại thừa pháp âm.”

“Cái gì, y được truyền thừa Đại đệ tu di và Đại thừa pháp âm!” Minh Đức dứt lời, hai Công Đức tông thái thượng trưởng lão cả kinh, hít hơi lạnh.

-o0o-

845. Chương 845: Phổ Độ Thần Quang

“Nói ra thì là đại thu hoạch bất ngờ, vốn tại hạ chỉ mong thu được Động Hư bộ pháp và Cổ hoàng đoạt binh thuật nhưng không ngờ các hạ còn có được cả Đại đệ tu di và Đại thừa pháp.” Minh Đức mỉm cười nhìn Ngụy Tác, “Đại thừa pháp âm là vô thượng truyền thừa của đại năng mạnh nhất Công Đức tông đã để lại Thất bảo mật địa, chắc các hạ khi nghe thiên âm mà được truyền pháp? Nếu không có Trạm Đài đạo hữu tương trợ, Động Hư bộ pháp phối hợp với Đại thừa pháp âm thì thần huyền trở xuống, các hạ là vô địch.”

“Thần huyền trở xuống không ai địch nổi?” Trạm Đài Linh Lan tỏ ể kinh ngạc, “Đại thừa pháp âm là cường pháp nào?”

“Trực tiếp dùng chân ngôn đẩy lên uy năng tăng thêm cho mình.” Minh Đức giải thích: “Minh Ninh bị thuật này trọng thương, không còn cả sức trả đòn.”

“Cũng như viễn cổ vô thượng chân ngôn mật pháp...” Trạm Đài Linh Lan giật giật chân mày, biết không tầm thường.

“Tìm được truyền thừa của Hư Không đạo nhân không dễ.” Ngụy Tác nhìn Minh Đức cười lạnh.

“Việc này không giấu Ngụy đạo hữu.” Minh Đức mỉm cười, “Tu sĩ có thể dẫn Thiên khung chi uy không phải Minh Ninh mà là mỗ tìm được.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cùng lóe lên mục quang, nhìn Trạm Đài Linh Lan, “Tức người đó là người?”

Trạm Đài Linh Lan cười bảo: “Tại hạ chỉ biết chút chút, cần điển tịch Công Đức tông lấy được trong Đạo Huyền điện của Vân Giới tông.”

“Hư Không đạo nhân mạnh đến độ có thể lợi dụng uy năng Thiên khung?” Ngụy Tác sầm mặt, ngầm truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Đừng nói để tôn cấp cường giả, dù Thông Thiên đại đế và Bất Hủ đại đế cũng không hiểu được thần diệu của Thiên khung. Hư Không đạo nhân không thể lợi dụng nổi uy năng Thiên khung, tối đa là biết hư không cấm chế chi pháp, vạn nhất lợi dụng uy năng của Thiên khung không thành thì dẫn uy năng của Thiên khung vào hư không loạn lưu, không bị phản nghịch.” Linh Lung Thiên truyền âm.

“Tối đa là che một tầng ô bảo vệ cho người dẫn uy năng của Thiên khung là cùng.” Ngụy Tác cười lạnh với Trạm Đài Linh Lan và Minh Đức, “Ngay cả Hư Không đạo nhân còn không chạm đến Thiên khung chi uy, bằng vào các người thì thật chết cười.”

“Các vị biết càng nhiều, tại hạ càng lúc càng có hứng.” Trạm Đài Linh Lan không nổi giận, nhìn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên mỉm cười.

“Các người định đối phó bọn ta thế nào?” Ngụy Tác hỏi Trạm Đài Linh Lan và Minh Đức.

“Lần trước tại Chập Khí hải chắc các hạ đã nghe Lưu Chân Võ nói Công Đức tông có Phổ độ thần quang.” Minh Đức mỉm cười, “Lần này định dùng thuật này với Ngụy đạo hữu.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, thoáng biến sắc, chợt rung mình. Nhất thời, cả hai không nghĩ đến việc này.

“Xem các người giỏi lắm trò thể này, tất không dễ thi triển nhỉ?” Ngụy Tác trấn định tâm thần, hỏi.

“Thuật này thi triển không dễ, cần dùng Phổ độ thần quang liên tục độ hóa mười ngày mới xong. Thi triển cũng rất hao tổn chân nguyên và tâm thần, tu vi như tại hạ khó thành. Bất quá có lưỡng vị thái thượng trưởng lão phối hợp thì được.” Minh Đức mỉm cười: “Mười ngày sau, hai vị sẽ là người của Công Đức tông, là hộ pháp.”

“Gian thương, làm sao đây?” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác, lần này nó thật sự sợ, nếu bị đối phương khống chế tư tưởng thì thật sống không bằng chết.

Vù!

Ngụy Tác đột nhiên bắn ra quang hoa với khí tức hủy diệt.

Tuyệt diệt kim đơn!?

Tình hình rất tệ, gã có cảm giác nguy hiểm chưa từng có, Phổ độ thần quang cần Minh Đức và hai lão bắt tử liên thủ mới có thể thi triển thì cực kỳ đáng sợ, gã không dám mạo hiểm đợi sau khi Phổ độ thần quang phát động mới phá cấm chế.

“Ngần ấy Tuyệt diệt kim đơn!”

“Y biết cách luyện chế Tuyệt diệt kim đơn! Tuyệt diệt kim đơn một viên cũng là chí bảo, mà y lại có nhiều thế!”

Khổ Hàn trưởng lão và Thanh Thiên đạo nhân giật mình.

Ngụy Tác liên tục ném hơn mười viên Tuyệt diệt kim đơn!

“Ầm!” “Ầm!”

Từng viên Tuyệt diệt kim đơn trực tiếp ném vào kim sắc quang tráo, uy năng không hề phát ra, thấu vào hư không, đồng thời tiếng nổ kinh thiên từ hư không cực xa vọng về, quang tráo đột nhiên rung lên kịch liệt như sắp sụp đổ.

“Hữu dụng! Gian thương, mau ném!” Linh Lung Thiên hưng phấn kêu to.

Ngụy Tác cũng thoáng tỏ vẻ vui mừng, từng viên Tuyệt diệt kim đơn liên tục ném vào kim sắc quang tráo.

“Ầm!” “Ầm!”

Tiếng nổ như từ hư không xa tắp truyền lại, kim sắc quang tráo xuất hiện vô số vết nứt.

“Không cần xuất thủ, y không thoát được đâu.” Nhãn kiến thử mạc, Minh Đức hòa Khổ Hàn trưởng lão, Thanh Thiên đạo nhân đô chuẩn bị mã thượng thi pháp tông ngoại diện dả nhập, công kích Ngụy Tác, dẫn thị Trạm Đài Linh Lan khước thị y cự dam nhiên xử chí, nhượng tam nhân bắt dụng thi pháp.

“Cấm chế quỷ quái gì mà không thể phá được?” Linh Lung Thiên cuồng lên.

Tích tắc đó, Ngụy Tác liên tục ném hơn hai mươi viên Tuyệt diệt kim đơn, tất cả đều dùng kim đơn của các tông chủ và lão bắt tử chặn gã ở Chập Khí hải luyện chế thành. Thần thông của họ không so được với lão bắt tử của Công Đức tông nhưng chân nguyên tu vi, kim đơn uy năng thì không kém, ngần ấy Tuyệt diệt kim đơn phát nổ, như mấy thần huyền đồng thời thôi động cường pháp, cả tòa thành trì e cũng tan ngay nhưng kim quang quang tráo cỏ vè đã nứt nhưng không vỡ t.

Ngụy Tác nhăn nhó dừng tay.

Kim sắc quang tráo thượng xuất hiện vô số vết nứt nhưng Tuyệt diệt kim đơn ném thêm vào mà quang tráo vẫn trơ ra.

“Ngụy huynh quả nhiên nhiều đồ tốt, ngần ấy Tuyệt diệt kim đơn thật đáng kinh ngạc.” Thấy Ngụy Tác nhăn nhó dừng tay, Trạm Đài Linh Lan mỉm cười: “Bất quá Ngụy đạo hữu không cần phí sức, nói thật đạo cấm chế đã bị Ngụy đạo hữu phá, chỉ là để tan biến thì phải sau mười ngày, cả tại hạ bảy ra cũng không tiêu trừ được, vì theo thời gian thi pháp Phổ độ thần quang mà bày.”

“Trận bàn từ lúc bố trí đã được bí thuật ném vào hư không, không biết cách đây bao xa. Tuy uy năng Tuyệt diệt kim đơn chấn động đã phá hoại trận bàn, nhưng từng tầng uy năng suy kiệt thì tới được đây phải mười ngày.” Trạm Đài Linh Lan nhìn Ngụy Tác rồi mỉm cười bổ sung, “Tại hạ chỉ có một trận bàn này, hiện tại bị Ngụy huynh phá mất, sau này Ngụy huynh phải bồi thường.”

“Bồi thường cái đầu người, cười cái gì!” Linh Lung Thiên không nhịn được, mắng to. Trạm Đài Linh Lan định dồn cả hai vào đất chết mà còn cười, như bằng hữu thì thật nó cũng không nén được.

“Đời sau của hóa hình đại yêu, tại hạ cũng thấy hưng thú, sẽ nghiên cứu kỹ.” Trạm Đài Linh Lan vẫn mỉm cười.

“Gian thương! Còn cách nào nữa không, không phải bình thường người vẫn quý kế đa đoan hả?” Linh Lung Thiên rợn tóc gáy truyền âm cho Ngụy.

Ngụy Tác cũng ướt đầm lòng tay, nhất thời trong óc lóe lên vô số chủ ý nhưng không nghĩ ra cách gì hợp lý.

“Lưỡng vị thái thượng trưởng lão, chúng ta bắt đầu.” Minh Đức nghe Trạm Đài Linh Lan và Ngụy Tác đối thoại thì càng chắc, mỉm cười nói với Khổ Hàn chân nhân và Thanh Thiên đạo nhân. Y lấy ra một thuần kim kim sắc liên đài, đặt ngoài kim sắc quang tráo rồi xếp bằng lên đó.

Khổ Hàn chân nhân và Thanh Thiên đạo nhân cũng lấy ra thuần kim liên đài, đặt hai bên Minh Đức rồi thông thả ngồi xuống.

“Úm... Ma... Ni... Bát... Mê... Hồng...”

Cả ba cùng bắt một pháp quyết, ngâm tụng những lời không khác gì phổ thông Phật tông Lục tự chân ngôn chú chỉ là vận luật khác hẳn. Cả ba ngâm vịnh, đỉnh đầu hóa ra kim Phật hỷ bụng hỷ ngực, cao cỡ một thước.

Ba kim Phật phát ra quang hoa dung hợp lại, hình thành Phật quang ánh lên vô số cổ tự phạn văn.

Trạm Đài Linh Lan thân ảnh loáng lên, lùi lại.

Phật quang khuếch tán, bao lấy cả kim quang quang tráo.

“Oành!”

Ngụy Tác cảm thấy có vô số thiên âm cổ quái cực độ chui vào óc, như định đánh tan ý thức gã.

Phổ độ thần quang, dùng chân ngôn chú pháp phát động, nhưng là thần thức xung kích chỉ pháp cổ quái cực độ, đem thần thức, ý chí thay vào đầu óc của tu sĩ bị xung kích.

“Thành Phật... Thành Phật... Thành Phật...” Não hải đột nhiên bị đục thủng nghìn vạn lỗ, vô số kim sắc đại Phật ngâm xướng trong đó, hồng khiến Ngụy Tác quên bản thân mà thành kim Phật.

-o0o-

846. Chương 846: Gần Ngay Trước Mắt

Phổ độ thần quang xâm nhập không hề đau đớn mà thần hồn liên tục bị xâm thực, tạo cảm giác cực kỳ đang sợ.

Cơ hồ theo ý thức, Ngụy Tác phát động đại đạo tiên âm lấy được ở Tiểu Lăng cốc, nhiều âm thành hàm chứa tự nhiên đại đạo vang lên trong óc, như ngọn núi tự nhiên sinh thành, cây cối sinh trưởng, suối ca róc rách.

Đại đạo tiên âm áp chế được vô số tiếng kêu “Thành Phật... Thành Phật”, khiến linh đài gã trong suốt.

Cơ hồ đồng thời, Ngụy Tác cảm giác được luồng khí cổ quái từ ngực chấn động, chấn tan Phổ độ thần quang rồi phản kích nhưng uy năng phản kích tựa hồ đánh vào hư không trong kim sắc quang tráo.

Ngụy Tác hôn hờ!

Phổ độ thần quang là thần thức xâm thực chi pháp cổ quái nhưng dù là đại đạo tiên âm ở Tiểu Lăng cốc hay nhũ bạch sắc tinh thạch ở ngực đều có thể khắc chế!

“Ngươi huynh, Phổ độ thần quang thể nào?” Trạm Đài Linh Lan lại hỏi, bọn Minh Đức liên thủ phát ra Phật quang bao trùm kim quang quang tráo, y cho rằng Ngụy Tác tất không dễ chịu gì.

“Có cơ hội ta sẽ cho ngươi thử!” Linh Lung Thiên ré lên, nó đang ôm đầu, trong đầu như có vô số thứ chui ra, thân thể không ngừng run lên.

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác kích phát Bất diệt tịnh bình, thu gã cùng Linh Lung Thiên vào.

“Vô dụng, vật đó không thể ngăn được Phổ độ thần quang.” Minh Đức đắc ý.

Sau khi thi pháp, y và Khổ Hàn trưởng lão, Thanh Thiên đạo nhân đều mở mắt, có thể lên tiếng, chỉ là không thể động dậy, tu vi và tinh hoa đều tụ lại trên tiểu kim Phật trên đầu. Phổ độ thần quang đích xác không dễ thi triển.

“Minh Đức, ta nhất định cho ngươi biết hạng tráo trở sẽ có kết quả gì.” Trong Bất diệt tịnh bình, Phật quang vẫn ánh xạ vào, tựa hồ nguyên khí và tinh kim thai thể không ngăn được, nhưng Ngụy Tác bình tĩnh như thường, kêu to đoạn đến sát Linh Lung Thiên.

Nhũ bạch sắc tinh hạch phát ra uy năng xé tan Phật quang uy năng trong phạm vi cỡ hai thân người, đoạn phản kích.

“Chuyện đó...” Linh Lung Thiên hơi run lên, hồi phục lại, tròn mắt.

“Vật này cả uy năng bí thuật cũng ngăn được, quá cổ quái...” Linh Lung Thiên thấy Ngụy Tác ra hiệu thì hiểu ngay, truyền âm cho gã.

“Chắc không phải phạm vật.” Ngụy Tác gật đầu, càng lúc càng thấy vật này cực kỳ bất phàm.

“Muốn đối phó tại hạ thì không còn cơ hội nữa rồi. Nể tình chúng ta từng biết nhau, lại diệt Minh Ninh giúp tại hạ nên có di ngôn gì cứ nói ra, có thể thì tại hạ sẽ giúp.” Minh Đức cười nhạo.

“Cấm chế của Hư Không đạo nhân quá lợi hại, uy năng phản kích của vật này mà cũng bị hất lên hư không, bất quá cũng tốt, sẽ không phát hiện Phổ độ thần quang vô dụng với chúng ta.” Linh Lung Thiên đắc ý, “Để chúng tưởng chúng ta trúng đòn!”

“Di ngôn hử...” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác rồi kêu lên, “Minh Đức, đồ tiểu nhân, có thể thì giết Trạm Đài Linh Lan và hai lão bất tử kia rồi tự sát đi?”

“Chết đến nơi còn cứng miêng.” Minh Đức cười ha hả, “Ta và lương vị thái thượng trưởng lão thi triển Phổ độ thần quang không dễ, cứ nếm mùi đi.”

“Minh Đức thật đáng ghét. Nhất định phải xử lý y mới được.” Linh Lung Thiên nghiêng răng ken két truyền âm: “Lừa đảo, khi cúng tưởng bọn ta đã bị khống chế thì chúng ta đánh lên, trừ Trạm Đài Linh Lan trước.”

“Hiện tại gạt chúng không khó nhưng mười ngày sau thì khó đấy, chúng sẽ phải làm gì đó để xác định xem chúng ta đã bị độ hóa chưa.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, truyền âm: “Cứ kéo dài thời gian, không để chúng phát hiện, không thì chúng mà biết vô hiệu, sẽ gọi thêm nhân vật lợi hại tới, thậm chí gọi cả thần huyền đại năng thì tệ lắm.”

Linh Lung Thiên ngẩn người, gật đầu. Ngụy Tác nói không sai, tâm cơ của bốn người đó không đời nào thả cả hai ra ngay, tốt nhất là khi chúng phát hiện thì kim quang quang tráo cũng bị phá, tất sẽ đối phó được bốn người.

Trạm Đài Linh Lan đã nói là kim quang quang tráo tồn tại chỉ lâu hơn thời gian thi pháp Phổ độ thần quang một chút. Minh Đức cực kỳ tự tin với bí thuật này, thật ra nếu Ngụy Tác không có nhũ bạch sắc tinh thạch cổ quái thì chết mấy lần rồi, lần này không có nó thì gã thoát nhưng Linh Lung Thiên không thể.

“Minh Đức quả thật đáng ghét, nhưng không có ý thì chúng ta không thể vào Công Đức tông, cũng không thể thu hoạch kinh nhân thế này.” Ngụy Tác cười lạnh đoạn truyền âm cho Linh Lung Thiên: “Cương nha muội, lấy Đề hồ thánh quả ra cho ta.”

“Đề hồ thánh quả? Người định trực tiếp tu luyện Tiên căn ngũ mật?” Linh Lung Thiên ngăn người, nhưng hiểu ngay gã định làm gì.

“Hiện tại thì đâm ra chúng đang hộ pháp cho chúng ta, mười ngày đủ để tu luyện Tiên căn ngũ mật, ngưng thành tiên linh căn và song kim đơn. Thuật pháp này ta đã triệt để cảm ngộ, chỉ là sau cùng khi ngưng kết tiên linh căn và song kim đơn sẽ khiến nguyên khí dao động kịch liệt, để tránh bị chúng hoài nghi, ta sẽ khống chế tự kỷ tốc độ tu luyện để khi chúng kết thúc thi pháp Phổ độ thần quang, kim quang quang tráo ẩn đi thì mới ngưng kết.” Ngụy Tác mắt lóe lên tính toán, đồng thời truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Xem ra tu đạo giới sáu, bảy vạn năm qua cũng có vài nhân vật rất khá. Ít nhất ở thời đại của ta không có đại năng này tu thành song kim đơn, song thần huyền pháp tướng... Phổ độ thần quang hữu hiệu với lục bào lão đầu nên không dám thò ra, chắc đang run sợ trong Dưỡng quỹ quán lý, tưởng là chúng ta bị độ hóa.” Linh Lung Thiên lẩm bẩm đoạn tay có bạch quang lóe lên, lấy Bảo nguyên ngọc hạp đựng Đề hồ thánh quả ra.

“Độ hóa cần mười ngày, rồi rồi quá, Ngụy huynh thử cho biết mùi vị thế nào?” Trạm Đài Linh Lan lúc này còn nói thế.

“Không biết ý vì sao lại được Hư Không đạo nhân truyền thừa.” Ngụy Tác ngó lơ, nhìn Linh Lung Thiên đoạn mở Bảo nguyên ngọc hạp.

Đề hồ thánh quả liền cả rẽ được đặt trong hộp, lúc trước cả hai cầm đầu chạy trốn khỏi Thất bảo mật địa nên không nhìn kỹ, hóa ra dây leo màu vàng kim không cao lắm này không khác dây bồ đào là mấy, toát ra kim sắc hà quang cỡ một tấc, chỉ thế cũng biết là chí bảo. Nhánh dây leo này có hai quả cỡ trứng gà, hơi trong, vỏ lấy ánh quang hoa, không hề có hạt mà là kim hoàng sắc trấp dịch, rất đặc biệt.

“Không còn sức mắng nữa hả, xem ra Phổ độ thần quang bắt đầu có tác dụng rồi.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên lấy Đề hồ thánh quả ra, mặc kệ Trạm Đài Linh Lan, bên ngoài kim sắc quang tráo không thể nhìn rõ bên trong Bất diệt tịnh bình nên Trạm Đài Linh Lan và Minh Đức đều cười ha hả, thập phần đắc ý.

Ngụy Tác hái một trái Đề hồ thánh quả, thu lại Bảo nguyên ngọc hạp đoạn thủy linh nguyên khí bốc lên cuốn lấy Đề hồ thánh quả ỉnh.

Linh căn hư ảnh trên mình gã đột nhiên hiện ra, đoạn lắc lư, bạch sắc quang hoa ràn rạt bao lấy tất cả thủy linh căn hư ảnh, hình thành một dải sáng trắng.

“...” Linh Lung Thiên tắt tiếng, Ngụy Tác tu luyện thì nó không còn gì để làm, lại không thể rời gã quá xa nên đành xếp bằng, lấy ra một khối tinh kim cần cách cách.

Bạch sắc quang hoa liên tục rung lên, mỗi lần như thế khí tức của Ngụy Tác lại biến hóa vi diệu, đồng thời thủy linh nguyên khí trên đầu lại gột rửa được lực của Đề hồ thánh quả dồn vào thể nội.

Sáu ngày liền, Ngụy Tác chìm trong bạch sắc quang hoa, Đề hồ thánh quả càng lúc càng nhỏ.

Bên ngoài kim sắc quang tráo, Trạm Đài Linh Lan vẫn đợi ở xa, Minh Đức và hai lão bắt tử Công Đức tông không ngừng thi triển Phổ độ thần quang, cả ba đều mệt mỏi, cực kỳ tiêu tụy.

“Còn bốn ngày...” Thi triển thuật này tiêu hao rất nhiều nhưng Minh Đức và hai lão bắt tử, Trạm Đài Linh Lan càng lúc càng hưng phấn.

Đại đề tu di, Đại thừa pháp âm, Động Hư bộ pháp, Hoàng Thiên diệt thức nhãn... Nhiều vô thượng bí pháp và pháp bảo đã ngay trước mắt.

Trong Bất diệt tịnh bình, Ngụy Tác vẫn vô thanh vô tức tu luyện Tiên căn ngũ mật.

Ngày thứ bảy, bạch sắc quang hoa quanh gã đột nhiên bành trướng, khí tức dâng tràn.

“Sao hả?” Linh Lung Thiên cảnh giác, nhận ra Ngụy Tác tạm thời dừng tu luyện.

“Được rồi.” Ngự Tác truyền âm đảo, “Tiên căn ngũ mật đã đến bước cuối, lúc nào cũng có thể ngưng kết tiên linh căn, kết thành song kim đơn...”

-o0o-

847. Chương 847: Phát Cuồng Vì Không Hiểu Nỗi

Từng vòng kim sắc phật quang thấu vào Bất diệt tịnh bình, hàm chứa vô số cổ phạm văn nhưng đến gần Ngự Tác và Linh Lung Thiên thì đều bị chấn tan, rồi sức mạnh vô hình ép ngược lại, hất vào hư không của kim sắc quang trảo.

Ngự Tác tu luyện dùng Tiên căn ngũ mật, Tiên căn ngũ mật đã đến bước cuối, một trái Đê hồ thánh quả còn lại một phần mười được dịch, lơ lửng trên đầu, chỉ cần gã muốn là lúc nào cũng có thể ngưng kết tiên linh căn, kết thành song kim đơn. Gã nhìn kim sắc phật quang, nhãn quang không ngừng lóe lên, quan sát nhiều quỹ tích cổ phạm văn để suy đoán huyền diệu của Phổ độ thần quang.

Nửa ngày qua đi, Ngự Tác lắc đầu, Phổ độ thần quang quả khác với phổ thông đạo pháp, nguyên khí kết hợp với thần thức chi lực, tựa hồ chỉ tu sĩ tu xá lợi công pháp mới có thể thi triển, với tu vi và thần thông của gã không thể nhận ra ảo diệu.

“Chắc chúng tưởng chúng ta sắp bị chúng độ hóa rồi.”

“Đạo thuật pháp xem ra tổn hao rất lớn.”

Từ Bất diệt tịnh bình, Ngự Tác và Linh Lung Thiên nhìn rõ Trạm Đài Linh Lan, Minh Đức và hai lão bất tử Công Đức tông. Minh Đức và hai lão bất tử trông càng hư nhược nhưng mục quang cả ba càng hưng phấn, chờ đợi.

Lại thêm nửa ngày, Minh Đức đột nhiên gọi, “Ngự Tác... Ngự Tác...”

“Đúng là đáng ghét.” Linh Lung Thiên bực mình, “gọi mà nghe buồn nôn quá.”

“Y muốn xem chúng ta bị độ hóa chưa mà thôi.” Ngự Tác cười lạnh, lấy ra một viên thủy hệ yêu đơn luyện hóa.

“Không phản ứng, chưa bị triệt để độ hóa.” Minh Đức hơi thất vọng, nhưng lại phần chấn, “Còn hai ngày thôi.”

Hai hai ngày bình tĩnh qua đi, Minh Đức và hai lão bất tử Công Đức tông sắp đến đảo cực hạn, nhất là hai lão bất tử đã còng xuống, như sắp gãy xiêu.

“Sắt!”

Minh Đức và hai lão bất tử đột nhiên ngừng tụng kinh, cùng phát ra một âm, kim sắc phật quang biến thành cực kỳ chói lòa như pháp chướng đang gõ, phạm văn cổ tự ngưng thành quang ti.

“Thi pháp đã hoàn thành, phổ độ tịnh quang cũng hoàn chỉnh phát ra!”

Minh Đức và hai lão bất tử gần như hiện rõ thần sắc cuồng nhiệt. Đạo vô thượng bí thuật này mất mười ngày mới có thể coi là hoàn toàn phát ra.

“Một đạo thuật pháp mất mười ngày mới kích phát được... Tiếc là vô dụng.” Ngự Tác và Linh Lung Thiên con đang trong nguy hiểm nhưng thấy Minh Đức và hai lão bất tử như thế thì suýt bật cười.

“Ngự Tác... Ngự Tác...” Minh Đức như gọi hồn, chứa đầy mong chờ.

“Không làm gì tất chúng hoài nghi.”

Ngự Tác bảo Linh Lung Thiên đoạn bình lên bạch sắc quang hoa, hình thành một dải sáng trắng, linh khí kinh nhân phát ra. Thủy linh nguyên khí trên đầu gã bao lại, luyện hóa toàn bộ được dịch Đê hồ thánh quả rồi dần xuống.

Bạch sắc quang hoa khuếch đại hẳn, đồng thời hơn một vạn khiếu vị trên mình sáng lên, linh căn hư ảnh lại hóa ra, rồi quay tít.

“Cách!”

Bạch sắc quang hoa cùng linh căn hư ảnh đột nhiên vỡ vụn, hình thành dải sáng màu trắng sữa như thủy tinh đoạn thu vào thể nội Ngụy Tác.

“Chát!” Nhũ bạch sắc linh căn hư ảnh lại hóa ra, linh khí liểu nhiên!

Khí tức trên mình Ngụy Tác biến đổi hẳn, là tiên linh khí tức chưa từng có.

“Tiên linh căn đã thành!”

Ngụy Tác hơi run lên, thần sắc kinh hãi hiện rõ trong mắt.

Vốn gã là tu sĩ có năm linh căn rưỡi, hơn một vạn khiếu vị khi bình thường cảm ngộ cũng như một tiểu thể giới, có biến hóa khác nào thiên địa sơ khai, phong vũ lôi điện cũng hình thành.

Giờ đây trong hơn một vạn khiếu vị đó như thiên địa triệt để sinh thành, có đủ sông hồ núi non, cảm ngộ thì như đang cảm ngộ bản nguyên, cảm ngộ thiên địa nguyên khí diễn hóa thành thể gian vạn vật.

Cảm tri với thiên địa nguyên khí của gã càng mãnh liệt, ngay cả ánh nắng rơi xuống thì gã cũng “nhìn” thấy thái dương chân hỏa.

Tiên linh căn, thậm chí siêu việt cả thiên linh căn đã được gã tu luyện thành công!

“Oành!”

Cùng lúc, khiếu vị của Ngụy Tác đột nhiên mở ra!

“Đây là được lực đặc biệt của Đề hồ thánh quả! Đề hồ thánh quả không hề có linh khí kinh nhân, mà được lực đặc biệt có thể khiến thiên địa nguyên khí chuyển hóa thành linh khí tối tinh thuần!” Ngụy Tác cực kỳ chấn kinh, đạt đến bước cuối của Tiên căn ngũ mật thì gã thì triển pháp quyết, thể nội như tự nhiên hóa sinh một dòng chảy, cuộn cuộn thiên địa nguyên khí từ hư không, sao trời, thiên địa đổ vào thể nội gã.

Tiên căn ngũ mật khiến Linh Lung Thiên cực kỳ ngạc nhiên, hóa ra sáu, bảy vạn năm nay tu đạo giới vẫn có những nhân vật kiệt xuất, đạo bí thuật này trong tích tắc có thể tụ lại vô số thiên địa nguyên khí, Ngụy Tác triệt để cảm ngộ rõ được lực Đề hồ thánh quả trừ có thể thấm vào nhục thân, triệt để cải biến thể chất, khiến ngũ linh căn hình thành tiên linh căn thì giúp cho bước cuối của Tiên căn ngũ mật tụ lại thiên địa nguyên khí kinh nhân, hóa thành linh khí tinh thuần!

Chả trách tu luyện Tiên căn ngũ mật, nhất định cần Đề hồ thánh quả! Chả trách Đề hồ thánh quả có một chữ thánh!

“Ngay cả thần thức cũng hơi tăng tiến...!” Ngụy Tác chấn kinh khôn tả, gã thậm chí cảm thấy được lực Đề hồ thánh quả tăng cường được thần thức giúp cho cảm tri càng mãnh liệt.

“Ầm!”

Hơn một vạn khiếu vị được được lực và thiên địa nguyên khí dung hợp, hóa thành chân nguyên kinh đào hải lãng.

Bất diệt tịnh bình bị khí tức của gã xung kích, rung lên kịch liệt.

“Sao lại không hề phản ứng?” Minh Đức, hai lão bát tử Công Đức tông và Trại Đài Linh Lan tỏ vẻ kinh nghi bất định, Minh Đức gọi tên Ngụy Tác mấy lần mà không có phản ứng.

“Là lần tâm thần gãy giữa sau cùng, ý thức còn lại của y và đời sau của hóa hình đại yêu kháng cự! Mỗi có đọc được ở điển tịch như thế... Bị độ hóa thì ý thức còn lại của tu sĩ sẽ gãy giữa trong lần cuối cùng, nhục thân và chân nguyên rung động kịch liệt.” Thấy Bất diệt tịnh bình rung lên, Minh Đức kích động nói liên hồi.

“Lão phu cũng đọc được như thế, y sắp bị chúng ta khống chế!” Thanh Thiên đạo nhân vốn một đến độ không đứng nổi cũng kích động vạn phần, mỗi nếp nhăn trên mặt tựa hồ phát quang.

“Thứ lỗi, là bị bọn ta khống chế, không phải các vị.” Minh Đức cười ha hả, đột nhiên nói.

“Sao hả?” Khổ Hàn chân nhân và Thanh Thiên đạo nhân biến sắc.

“Hiện tại không phải thời đại của các lão bất tử.” Trạm Đài Linh Lan mỉm cười lướt tới, hai dải quang văn cắt qua thân thể hai lão bất tử.

“Phù!”

Lmắt tóe lên, hai lão bất tử gần đạt cực hạn, đang lúc hư nhược nhất không thể chống nổi, bị cắt làm đôi. Trạm Đài Linh Lan cuốn chân nguyên hất cả hai vào một hắc sắc tinh kim tiểu hạp.

“Hai tên này độc ác thật, lại hại đồng đảng, không chịu chia phần.” Linh Lung Thiên thầm kêu lên. Nó nhận ra hắc sắc tinh kim tiểu hạp Trạm Đài Linh Lan đang dùng không phải phạm phẩm, là thượng cổ nạp hư hạp, tương đương với nạp bảo nang cực kỳ cao giai, không gian trong đó cực kỳ kinh nhân, như một hư không, nó không nhận ra trong đó có gì hay ho.

“Mau lên, tối đa không đầy một tuần trà nữa thì cả hai sẽ do chúng ta khống chế. Y có quá nhiều vô thượng bí thuật... Các hạ được Hư Không đạo nhân truyền thừa, tại hạ được Công Đức tông hoàn chỉnh truyền thừa, cộng thêm các vô thượng bí thuật của y, chúng ta liên thủ thì cả Vân Linh này không ai so được, không, kể cả Thiên Huyền đại lục, Tịch Hàn đại lục... Cả tu đạo giới, lớp trẻ không ai so được với chúng ta.” Bất diệt tịnh bình không ngừng rung lên, nhân thần Minh Đức cực kỳ hỏa nhiệt.

“Y cũng như một bảo khố, bí tàng.” Trạm Đài Linh Lan vẫn thập phần bình tĩnh, nhân quang lóe lên nhìn Bất diệt tịnh bình, rõ ràng cũng kích động vạn phần.

“Oành!”

Thể nội Ngụy Tác cả dòng chân nguyên từ hơn một vạn khiêu vị chảy ra, mang theo nguyên khí, sinh mệnh tinh hoa vào tâm mạch.

Thủy tinh hà quang kinh nhân từ tâm mạch gã ánh lên.

Sát na sau, đơn hà chói lòa, cả Bất diệt tịnh bình sôi trào, phát ra vạn tầng sóng vỗ.

Như vô số thần mã tung vó, vô tận văn thạch va nhau, vô số thiểm điện xé thỉnh không.

Tong mấy chục dặm đều nghe rõ.

“Sao lại có thanh âm kinh nhân thể này?” Minh Đức tròn mắt. “Ngụy Tác... Ngụy Tác...” Y lại gọi.

“Sao lại như thế? Hình như không ổn.” Trạm Đài Linh Lan kinh nghi bất định.

“Không thể nào đích, Phổ độ thần quang trực tiếp xóa đi thần thức, không thể chống nổi.” Minh Đức kêu lên.

“Ầm!”

Tâm mạch khiêu của Ngụy Tác đột nhiên rung lên, thể nội chân nguyên và linh khí cơ hồ ngưng tụ tại đó.

Tiên linh căn hư ảnh lại hóa ra, tiên linh khí tức liễu nhiễu, thân thể Ngụy Tác gần như trong suốt, huyết nhục, nội phủ, xương cốt và kinh mạch đều lấp lánh ngân quang như thần thiết, da cũng sáng bóng khôn tả.

Lại một viên kim đơn sinh ra trong tâm mạch khiêu vị!

Thiên địa nguyên khí, bị kim đơn hóa sinh tự nhiên dẫn động, thỉnh không chợt phong vân biến sắc, văn khí rần rạt, hình thành một dải lớn rủ xuống.

“Kết đơn dị tượng?”

“Sao lại như thế?”

“Thật ra là việc gì?” Minh Đức và Trạm Đài Linh Lan suýt nữa đứt đứt tóc, gần như phát cuồng vì nghĩ mãi không ra là nguyên nhân gì.

848. Chương 848: Hai Đại Tông Chủ!

Trong tâm mạch khiêu vị Ngụy như nhất phương hư không, kim đơn khác nào vì sao lơ lửng.

Cạnh kim đơn lại có thêm một viên kim đơn nữa.

Viên vừa hóa sinh còn hơi mờ mờ, không ngừng chấn động mãnh liệt.

Viên kim đơn này mỗi lần rung lên là nối thông thiên địa, tụ xuống thiên địa nguyên khí kinh nhân, khiến thể nội chân nguyên, sinh mệnh tinh hoa càng ngưng tụ vào tâm mạch khiêu vị.

Viên kim đơn vốn có như cá kình hút nước, hút lấy chân nguyên, tinh hoa, không ngừng to thêm.

“Cách cách!” “Cách cách!”...

Cùng lúc, mảnh vỡ Diệu thụ đầu tiên vỡ thành những mảnh nhỏ, được khí huyết lưu động kinh nhân và nguyên khí xung kích mà hóa thành linh khí, bị luyện hoàn toàn tựu.

Gã lấy thêm mấy viên linh đơn có thể luyện hóa nhanh, lấy được của các lão bất tử vậy giết gã ra uống.

Tiên căn ngũ mật hóa sinh song kim đơn, tuy vì Đề hồ thánh quả nên chuyển hóa thiên địa nguyên khí kinh nhân thành linh khí tinh thuần nhưng gã cũng không gượng được, nhục thân cơ hồ bị hai viên kim đơn rút sạch.

“Y không bị Phổ độ thần quang độ hóa! Đang tu luyện bí thuật!”

Minh Đức và Trạm Đài Linh Lan hiểu ra.

Tuy không hiểu Ngụy Tác đang làm gì nhưng cả hai nhận ra thiên địa nguyên khí kinh nhân cực độ liên miên chảy vào Bất diệt tịnh bình, tạo cảm giác như thần vương đang phá kén mà ra.

“A! Mau ngăn y!” Minh Đức gầm lên, y tổn hao cực lớn, cả thuật pháp và pháp bảo cũng không thể thi triển, đành bảo Trạm Đài Linh Lan xuất thủ.

Trạm Đài Linh Lan méo xệch mặt mày, hai tay búng liên tục, mười khe nứt không gian như mười tia sét thủy tinh bắn vào Bất diệt tịnh bình.

“Hừ!”

Không còn Phổ độ thần quang, Linh Lung Thiên không e dè gì, trực tiếp xuất hiện ngoài Bất diệt tịnh bình, hơi sắc linh quang rực lên, mười làn thủy tinh thiểm điện tan biến ngay.

“A! Chúng quả nhiên không hề bị độ hóa!”

“Phù!” Minh Đức gần như méo mó mặt mày học máu.

Tâm thần y không chịu nổi được nữa, vô số vô thượng bí thuật vốn ngay trước mắt, cất tay là lấy được nhưng tất cả đột nhiên tan thành bọt nước, đối phương không hề hấn gì.

“Xoẹt!!”

Hư không cách Bất diệt tịnh bình mấy dặm đột nhiên rung lên.

Trong Bất diệt tịnh bình, chân nguyên Ngụy Tác đề thăng lên cảnh giới mới, hai viên kim đơn trong tích tắc chấn động không biết bao nhiêu lần, rồi ổn định trong tâm mạch khiêu vị, đan nhau như nhật nguyệt đồng sinh.

Song kim đơn!

Tiên căn ngũ mật triệt để tu thành, song kim đơn đã ngưng thành.

Hai viên kim đơn đều cực lớn, kim đơn hà quang không khác nào thực chất lan tràn thể nội, đơn bích của hai viên kim đơn tựa hồ biến thành cực mỏng, vô số quang hoa ràn rạt, khí tức huyền diệu như có thứ càng kinh nhân sắp hóa sinh.

Vốn tu vi của gã tiến dần về Kim đơn ngũ trọng trung kỳ nhưng tu thành song kim đơn thì tu vi vượt qua Kim đơn ngũ trọng trung kỳ mà đạt hậu kỳ, cách Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ diện phong chỉ một bước.

Vô tận thần lăng sôi trào tại thể nội, thần thức càng mạnh, cảm giác hùng hậu dấy lên, như thể cả ngọn núi ẩn xuống thì gã cũng cất tay là đánh vỡ.

“Cách!”

Kim sắc quang tráo đã nứt sần đột nhiên rung lên.

Cầm chế của Hư Không đạo nhân cũng đến lúc tan.

“Oành!”

Ngụy Tác mang theo vô thượng khí thể vừa đột phá tu vi từ Bất diệt tịnh bình bước ra.

“A! Sao người chống nổi Phổ độ thần quang! Vì sao... Vì sao...” Minh Đức hoàn toàn không còn phong độ, kêu lên.

Rõ ràng, Ngụy Tác không những không bị thương mà tu vi đại tiến, khí tức ngút trời khiến gã biết mình không chống nổi.

“Trí giả nghĩ trăm đường cũng có chỗ sơ sót, dù chân tiên tu vi còn không tính được hết, hà huống hạng như người.” Ngụy Tác lạnh lùng nhìn Minh Đức.

“Tu vi cuốn gười sao lại đột nhiên đề thăng như thế! Đi thôi!”

Trạm Đài Linh Lan biến sắc, cảm giác được khí tức của Ngụy thì vùng tay tể xuất Hư không kim hồ, hào quang bao lấy y và Minh Đức.

“A! Ta không cam lòng... người lại thoát được!” Minh Đức thất lạc đến cực điểm, gần như điên cuồng, y bày ra vô số kế, thậm chí tổn thất cả hai lão bất tử nhưng rồi chỉ làm nền cho Ngụy Tác, tương đương với giúp gã lấy được Đại đề tu di và Đại thừa pháp âm, cả Đề hồ thánh quả.

“Đây là người tự chọn, dù hôm nay người thoát, ngay sau ta sẽ giết người!” Ngụy Tác bình tĩnh nói với Minh Đức và Trạm Đài Linh Lan. Trạm Đài Linh Lan phản ứng cực nhanh, trực tiếp tể xuất Hư không kim hồ, kim quang quang tráo chưa tan hẳn, gã không thể dùng Cổ hoàng đoạt binh thuật, khó ngăn được Minh Đức và Trạm Đài Linh Lan.

“Đừng đắc ý! Dù ta không thành công độ hóa người nhưng lần tới đừng mong thoát!” Minh Đức gầm lên.

Đoạn thân ảnh y và Trạm Đài Linh Lan loáng lên, khuất vào Hư không kim hồ, Hư không kim hồ cũng lao vào hư không.

“Cách cách!”

Kim quang quang tráo quanh Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hóa thành lưu quang, tan vào hư không.

“Nếu không có Hư không kim hồ, hai tên đó chết chắc!” Linh Lung Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, đối phương chạy ngay trước mắt khiến nó hết sức bức bối.

“Đi thôi!”

Ngụy Tác không nhiều lời, trực tiếp phát động Động Hư bộ pháp, đưa Linh Lung Thiên lướt đi.

Thần huyền tứ trọng đại năng vị tất năng có thần thông xuyên hư không nên hiện thời gã không thể đối phó pháp bảo như Hư không kim hồ.

Câu sau cùng Minh Đức gào lên khiến gã kinh nghi. Minh Đức bảo lần này gã không thể thoát, tựa hồ y còn hậu chiêu kinh nhân nào đó.

“Tiên căn ngũ mật quả nhiên là vô thượng bí thuật, chả trách Linh Lung Thiên cũng kinh thán.” Ngụy Tác liên tục thi triển Động Hư bộ pháp, bất chợt cũng cảm thán.

Đơn nhất linh căn tu sĩ, thi triển đồng hệ thuật pháp thì cảm tri nguyên khí càng cao, nhưng tiên linh căn của gã cảm tri các loại nguyên khí đều hơn thiên linh căn, ngay cả phát động Động Hư bộ pháp thì uy năng cũng cao hơn, lúc trước thi triển thì mỗi bước được chừng mười dặm, giờ được mười hai, mười ba dặm.

Hiện thời gã có tu vi Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ, hai viên kim đơn đều cực lớn, tổng lượng chân nguyên gần như gấp đôi lúc mới đạt Kim đơn ngũ trọng!

Tu vi dễ thăng, cộng thêm tiên linh căn thì uy năng thi triển thuật pháp khác đều cao hơn hai, ba phần.

“Tiểu tử, ngươi không bị độ hóa! Tu vi dễ thăng như thế, đã tu thành Tiên căn ngũ mật!” Liên tục thi triển hơn ba mươi lần Động Hư bộ pháp, Ngụy Tác gọi lục bào lão đầu ra. Lục bào lão đầu nhận ra khí tức của gã thì hiểu ngay.

“Tiểu tử, chỉ với Đại thừa pháp âm thì trong số Kim đơn tu sĩ, ngươi đã vô địch, giờ ngươi tu thành Tiên căn ngũ mật, có song kim đơn, đột phá đến tu vi Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ, thi triển Đại đề tu di và Liệt huyết tàn nguyệt thì uy năng e là không kém gì tu sĩ Thần huyền nhất trọng lương trọng. Cộng thêm Linh Lung Thiên, thần huyền đại năng thông thường không thể uy hiếp nổi.”

“Công Đức tông tông chủ khẳng định tu vi trên Tô Thần Huyết, ít nhất cũng Thần huyền tam trọng, thậm chí ngang với Vương Vô Nhất, là Thần huyền tứ trọng. Nếu y chặn đường, chúng ta rất có thể không đối phó nổi.”

“Ngươi có ngần ấy thủy hệ yêu đơn, linh dược, đủ để luyện tới Kim đơn ngũ trọng diên phong, nên chuẩn bị đột phá thần huyền liễu.”

“Ta có đủ linh dược tu đến Kim đơn ngũ trọng diên phong, bất quá song kim đơn mà đột phá song thần huyền, cần lượng linh khí thập phần kinh nhân, e phải chuẩn bị gấp đôi mới dám xung kích thần huyền.”

“A... Công pháp càng cao, càng lợi hại, thì đột phá càng khó, ít nhất phải chuẩn bị gấp đôi những gì ngươi có, số lượng thực quá kinh nhân...”

Ngụy Tác không ngừng thi triển Động Hư bộ pháp, nhắm hướng Vân Linh đại lục bắc bộ. Nơi này ở ngoài Thiên khung phía tây bắc, cách Thiên khung năm vạn dặm, cách Hải Tiên thành ít nhất mấy trăm vạn dặm. Theo Ngụy Tác tính toán, cứ dùng Động Hư bộ pháp về đến thành trì trong Thiên khung rồi qua truyền tống pháp trận trung chuyển, về Hải Tiên thành, tìm cách hội hợp cùng bọn Cơ Nhã.

“Kia là...”

Liên tục phát động Động Hư bộ pháp ẹ, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhanh chóng vượt được bảy, tám nghìn dặm, cả hai đột nhiên thấy hư không cách hai nghìn dặm rực lên thanh sắc quang trụ.

“Tam thanh khóa hư đài!”

Hai người cơ hồ nhận ra ngay thanh sắc quang trụ đột nhiên từ hư không rọi xuống là gì.

Hai lần khí tức rung động, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên còn cách một, hai nghìn dặm cũng cảm tri được.

“Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ!”

Một khí tức không lạ gì đối với Linh Lung Thiên, với Ngụy Tác lại càng không, nên cùng biến sắc.

Mục lực cả hai bắt phàm, tích tắc cảm thụ được khí tức thì dần hìn ra trong thanh sắc quang trụ có bốn người.

-o0o-

849. Chương 849: Đốc Toàn Lục

Công Đức tông tông chủ ăn vận theo lối tăng nhân, mặc xích kim sắc cà sa, vô bi vô hỷ, phát ra kim sắc thần quang, từng dải thần văn liểu nhiễu sau lưng đâm lên hư không, liên tục bùng nổ kim sắc ba la hoa.

Đặng Tiên tông tông chủ mặc bạch sắc hà y, dáng vẻ thập phần tuấn mĩ, trông chỉ hai mươi mấy tuổi, da như bạch ngọc, được bạch sắc hà quang bao trùm, mi tâm có hình ngân sắc phượng hoàng bàn, đẹp đến mức yêu dị.

Hai người kia rõ ràng là Minh Đức và Tràm Đài Linh Lan.

Bốn người hiện lên trong thanh sắc quang trụ, Đặng Tiên tông tông chủ tay lóe lên quang hoa.

“Liên hoa kim ngư!”

Linh Lung Thiên thấy Đặng Tiên tông tông chủ tế xuất phi độ pháp bảo thì càng khẩn trương, nói với Ngụy Tác, “Đây là chí bảo của thượng cổ Liên Hoa tông, tốc độ phi độ cực kỳ kinh nhân.”

Đặng Tiên tông tông chủ tế xuất phi độ pháp bảo trông như bạch ngọc kim ngư, nhưng đuôi lại hình hoa sen, vậy cũng như cánh sen. Trong lúc Linh Lung Thiên nói thì phi độ pháp bảo này đã hóa thành bạch sắc lưu quang bắn tới.

Bạch sắc lưu quang như nhảy nhót trong hư không, tốc độ kinh nhân, ngay cả bóng người trong lưu quang cũng không nhìn rõ.

“Chả trách Minh Đức dám lớn tiếng như thế, y chắc thấy Phổ độ thần quang vô dụng thì kích phát truyền tấn pháp bảo, thông tri cho Công Đức tông tông chủ.” Lục bào lão đầu khẩn trương kêu lên.

“Đặng Tiên tông tông chủ là Thần huyền lương trọng diên phong! Công Đức tông tông chủ cũng Thần huyền tam trọng diên phong, sắp đột phá đến Thần huyền tứ trọng. Chúng ta không phải đối thủ. Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất lần đó không giết được Đặng Tiên tông tông chủ.” Linh Lung Thiên không ngừng truyền âm cho Ngụy Tác.

Hóa ra Minh Đức thấy mình và Tràm Đài Linh Lan không thể đối phó Ngụy Tác nên báo cho Công Đức tông tông chủ, khiến cả Công Đức tông tông chủ và Đặng Tiên tông tông chủ liên thủ truy sát.

Chỉ cần giết được Ngụy Tác, Công Đức tông lấy được bí thuật, y vẫn lập công lớn, khẳng định sẽ được thưởng.

Công Đức tông tông chủ và Đặng Tiên tông tông chủ liên thủ, uy lực lợi hại hơn Diệp Huyền Thành và Hoàng Phủ Tuyết Luân liên thủ không biết bao nhiêu, có điều Ngụy Tác không hề sợ mà không ngừng phát động Động Hư bộ pháp bỏ chạy.

“Liên hoa kim ngư” tuy tốc độ khó tưởng tượng nổi, nhưng Ngụy Tác mỗi lần phát động Động Hư bộ pháp là được hơn mười dặm, Liên hoa kim ngư chỉ chừng bảy hoặc tám dặm nên mỗi lần như thế là gã bỏ cách hai thần huyền đại năng thêm vài dặm.

“Người trà trộn vào Công Đức tông, giết đệ tử bản tông, ăn cắp linh viên trong Thất bảo mật địa, nếu quy phục Công Đức tông, ta sẽ chữa cho đường sống.” Công Đức tông tông chủ cất tiếng, trực tiếp xuyên qua hai nghìn dặm không gian, thanh âm vang quanh Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Đây là Chân ngôn nhiều thần chú pháp...” Linh Lung Thiên không dễ chịu gì.

Công Đức tông tông chủ đã dùng đạo thuật pháp này tại Thất bảo mật địa, không phải thần thức xung kích chi pháp, mà tương tự với thượng cổ Ma âm nhiều thần. Tuy nhiên phẩm giai và uy năng không thể so với Đại thừa pháp âm nhưng xuyên đi được hai nghìn dặm thì Đại thừa pháp âm không làm được. Đại thừa pháp âm của Ngụy Tác hiện giờ chỉ sử dụng được phạm vi thần thức có thể xác định, tối đa một vạn vài nghìn trượng.

Vì có kinh nghiệm trong Thất bảo mật, Ngụy Tác phát động đại đạo tiên âm thanh tịnh linh đài, không bị ảnh hưởng, vẫn liên tục thi triển Động Hư bộ pháp, đồng thời vận chân nguyên phát âm: “Không thể trách mỗ, mỗ vào được Công Đức tông vì Minh Đức chủ động tìm mỗ giao dịch, Minh Ninh là do y bày kế để mỗ giết! Không có y sắp xếp, sao mỗ vào được Công Đức tông? Cả Tam thanh khóa hư đài để thoát đi cũng do y cho, y còn dùng Dẫn hoàng đài đưa mỗ đến đây, hòng dùng Phổ độ thần quang độ hóa. Hai thái thượng trưởng lão cùng kích phát Phổ độ thần quang cũng do y giết!”

Giờ gã cảm hận Minh Đức nên nói thẳng ra.

Công Đức tông tông chủ vô bi vô hỷ như thần phật, liếc Minh Đức, nhưng không nói gì.

Thoáng sau, vì không bị pháp âm của Công Đức tông tông chủ ảnh hưởng nên Ngự Tác bỏ xa lắc.

Ngự Tác đổi hướng, liên tục thi triển Động Hư bộ pháp.

Nhưng chạy được hơn ba nghìn dặm, Ngự Tác dừng lại, đáp xuống man hoang rồi nhìn lên thình không.

“Người hoài nghi chúng có cách truy đuổi chúng ta?” Lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên hiểu ý nên hỏi.

Ngự Tác gật đầu, “Không biết Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ dùng pháp bảo gì mà đến nhanh thế, nếu không biết rõ hướng chúng ta chạy thì dù có Tam thanh khóa hư đài cũng không đuổi được.”

“Quả nhiên có phương pháp truy sát!” Chốc sau, Linh Lung Thiên và Ngự Tác nhìn nhau.

Tinh không ngoài xa hiện lên bạch quang, là “Liên hoa kim ngư” của Đẳng Tiên tông, “Liên hoa kim ngư” đang đuổi theo Ngự Tác và Linh Lung Thiên.

Ngự Tác lại thi triển Động Hư bộ pháp, dùng cả pháp bảo ẩn giấu khí tức lấy được của các tông chủ và lão bất tử.

Chạy thêm một chốc, quang hoa “Liên hoa kim ngư” lại hiển hiện. Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ không hiểu dùng thủ đoạn gì mà mọi cách ẩn giấu khí tức đều không thoát được truy tung.

“Đuổi sát cũng thế mà thôi.”

Ngự Tác liên tục thi triển Động Hư bộ pháp, sợ đi qua thành trì bị Công Đức tông và Đẳng Tiên tông chặn nên gã đi trong man hoang hoang nguyên, trong nả ngày không biết vượt bao nhiêu vạn dặm.

Có Địa Mẫu cổ kinh, gã liên tục thi triển Động Hư bộ pháp cơ hồ không tiêu hao bao nhiêu chân nguyên. Nếu Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ đủ kiên nhẫn thì gã sẵn sàng đi sâu vào man hoang hoang nguyên, thuận tiện săn thủy hệ yêu thú, tích lũy thủy hệ yêu đơn.

Theo tính toán của gã và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu thì để đột phá đến thần huyền, gã phải chuẩn bị gấp đôi số thủy hệ yêu đơn hòa và linh dược hiện có.

Một ngày sau, Ngự Tác và Linh Lung Thiên đi qua Hoang cổ đại hồ rộng mấy nghìn dặm. Một con thắt cấp cao giai Hoang cổ song đầu thủy mãng đột nhiên hiện thân, Hoang cổ cự thú này cực kỳ hung hãn, trực tiếp phát động công kích với Ngự Tác và Linh Lung Thiên, nhưng bị Ngự Tác dùng Đại đề tu di đánh nát một đầu.

Hoang cổ song đầu thủy mãng trốn xuống đáy hồ, chúng là thủy hệ yêu thú, Ngự Tác và Linh Lung Thiên đuổi sát, giết được ở giữa hồ.

Ở gần lòng hồ, Ngự Tác và Linh Lung Thiên phát hiện một đàn ngũ cấp cao giai thủy hệ yêu thú Hắc châu cự bàng, mấy chục con Hắc châu cự bàng thấy gã giết cả Hoang cổ song đầu thủy mãng mà còn dám khí thế hung hung chủ động áp sát, kết quả Ngự Tác không hề khách khí thu sạch vào túi.

“Đúng là kiên nhẫn.” Tốn chút thời gian ở Hoang cổ đại hồ, Ngự Tác và Linh Lung Thiên lại thấy “Liên hoa kim ngư” hiển hiện quang hoa ngoài xa, Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ vẫn đuổi theo.

Ngự Tác lắc đầu, không ngừng thi triển Động Hư bộ pháp, bỏ xa “Liên hoa kim ngư”.

Hơn nửa ngày sau, Ngự Tác và Linh Lung Thiên dừng trên ngọn núi vô danh, lại thấy khí tức cao giai thủy hệ yêu thú. Cả hai đang ở man hoang hoang nguyên, chuyên môn tìm kiếm và săn cao giai thủy hệ yêu đơn, tích lũy cho ngày sau tu luyện.

Ngự Tác và Linh Lung Thiên ở trên ngọn núi vô danh, đang tìm cao giai thủy hệ yêu thú thì cả kinh vì cảm ứng được khí tức kinh nhân.

“Ồn!”

Một tu sĩ đứng trong tinh quang đột nhiên xuất hiện trước mặt Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, phát ra bàn tay cỡ trăm trượng, như vô số toán thạch ngưng tụ thành, cực kỳ chói lòa.

Ngụy Tác phát ra Đại đề tu di, bạch sắc thần sơn bị tinh quang cự chưởng chấn tan.

Linh Lung Thiên bùng lên hôi quang, chậm nốt uy năng còn lại.

“Người là ai!” Ngụy Tác phát động Đại thừa pháp âm, đối phương loạn choạng rồi như làn khói ẩn vào thinh không.

“Là ai?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên chấn kinh, người này dùng pháp bảo hoặc thuật pháp ẩn giấu thân ảnh nào đó mà đến gần mấy nghìn trượng thì mới bị cảm được. Uy năng cho thấy ít nhất cũng tu vi Thần huyền lưỡng trọng, uy lực cự chưởng còn hơn bản mệnh kiếm nguyên của Hoàng Phủ Tuyệt Luân.

Người này tuy đứng trong tinh quang, như một quang nhân, nhưng có hữu khí tức khí huyết, là chân thân giáng lâm. Nhờ vào thần quang chói lòa, y giấu được dung mạo và trang phục, nhưng qua khí tức cùng thuật pháp thì tuyệt đối không phải ai trong số Công Đức tông tông chủ, Đẳng Tiên tông tông chủ, thậm chí Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, là thần huyền đại năng mà hai người chưa từng gặp!

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên kinh nghi nên không dám dừng lâu, lại chạy về phía bắc, được mấy nghìn lại phát hiện phía trước có mười mấy nhóm khí tức. Thấy độn quang của cả hai thì mấy toán nhân mã đó xô tới. Ngụy Tác và Linh Lung Thiên mau chóng nhận ra quả nửa là các lão bất tử Công Đức tông, còn lại đều là những lão nhân cực giả, khí tức hoàn toàn không kém gì.

Lão bất tử của siêu cấp đại tông môn như Công Đức tông thì những lão bất tử của các phổ thông tông môn vậy giết Ngụy Tác không thể so, không ai dễ đối phó hơn Minh Ninh và Minh Đức, thậm chí còn nhiều con bài tẩy hơn Minh Đức và Minh Ninh, mười mấy cá tu sĩ như thế cộng lại, chiến lực tương đương với hai, ba thần huyền đại năng, thành thử Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không ngại tiếp mà vòng sang hướng khác bỏ chạy.

“Ngần ấy người? Công Đức tông và Đẳng Tiên tông đã dốc hết toàn tông?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hai lần đổi phương vị, nhưng gặp toàn tu sĩ có chiến lực không kém gì. Thậm chí khi đối diện một toán tu sĩ thì ở thinh không ngoài xa một thân ảnh đứng trong tinh quang và mấy lão bất tử Công Đức tông đuổi tới.

Tinh quang thân ảnh là thần huyền đại năng không biết tên đã giao thủ với họ lúc trước, độn tốc của y cực kỳ kinh nhân, có vẻ lần trước ném đòn của Ngụy Tác, cho rằng một mình không thể áp chế được gã nên mang theo mấy trợ thủ.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên dễ dàng đoán ra thần huyền đại năng này tuy nhiên thân phận bất minh, nhưng chắc chắn là do Công Đức tông và Đẳng Tiên tông mời đến đối phó gã.

Công Đức tông và Đẳng Tiên tông vì vây giết gã đã động dụng toàn lực, như đang giăng lưới.

Sau mấy lần thử, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên phát hiện, ở phía bắc và đông, hai phái có rất đông tu sĩ.

“Gian thương, sao hả?” Linh Lung Thiên hỏi. Tình hình này thì nó không thể thông thả như lúc săn thú trong man hoang hoang dã. Tuy có vô thượng cường pháp như Động Hư bộ pháp, chạy trốn không khó vạn nhất không cẩn thận bị cầm chân ở đâu đó thì không thể tệ hơn hơn, quan trọng là đối phương có thủ đoạn truy tung nên bọn gã không thể cùng bọn Cơ Nhã hội hợp, không thể ở một chỗ vì cực phiền.

“Phải nghĩ cách giải quyết cho gọn một lần.” Mắt Ngụy Tác ánh lên, Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ mà không chắc tất không bố trí kinh nhân thế này, tình hình khiến gã có cảm giác nguy hiểm, thời gian mà lâu, gã chưa thoát được rất có thể sa vào tay đối phương.

-o0o-

850. Chương 850: Âm Dương Phần, Thượng Cổ Sát Trường

“Ba nhân vật thần quân cấp này đều không dễ đối phó, dù một tên cũng khó giết được.” Linh Lung Thiên nhẹ nhàng ngâm nghĩ. Muốn thoát được Công Đức tông và Đẳng Tiên tông vậy giết phải tìm hiểu xem đối phương truy tung bằng cách nào rồi tìm phá giải, hoặc phải đánh cho đối phương tơi tả, cả hai cách hiện đều không ổn.

Không tính ba thần huyền đại năng đồng thời liên thủ, chỉ riêng bị Đẳng Tiên tông tông chủ và Công Đức tông tông chủ bắt kịp thì cả hai chưa biết chừng khó thoát thân.

“Người vẫn tìm cách để ta đến chỗ nào đó, chắc thập phần hung hiểm, có thể dụ chúng đến đó không?” Ngụy Tác lượn một vòng, chạy về phía tây vốn chạy ban đầu, cố các xa chỗ có đông người Công Đức tông và Đẳng Tiên tông nhất, đồng thời hỏi Linh Lung Thiên.

“Nói thật là người truyền pháp cho Đông Hoang tông tổ sư... là Linh Vu Thiên, cũng là Linh tộc may mắn sống sót như ta, theo câu y ẩn tàng tại cuối điển tịch đó là khi y hết thọ nguyên, đã giấu một món bảo vật đối phó Hoang tộc đi, nơi đó ở ngoài Thiên khung Vân Linh đại lục.” Cùng Ngụy Tác trải qua nhiều sinh tử khảo nghiệm, Linh Lung Thiên rất hiểu gã, gã nói thế thì nó do dự một chốc đoạn truyền âm, “Y để lại Động Hư bộ pháp và Đại hoang vấn đạo kinh, nếu có Linh tộc phát hiện thì biết có liên quan đến y, sẽ tìm đến Đông Hoang tông, rất có thể nhận được câu y lưu lại, sau đó theo đó mà tìm được bảo vật. Từ góc độ nào cũng là một kế tuyệt hảo nhưng ta hoài nghi... Theo câu y để lại thì Hoang tộc rất có thể vẫn còn, nhưng nếu Hoang tộc còn đại năng sống sót thì dù không hiểu văn tự Linh tộc nhưng biết Động Hư bộ pháp và Đại hoang vấn đạo kinh là cường pháp của bản tộc, cũng sẽ tra ra Đông Hoang tông, thành ra kế này rất mạo hiểm, hơn nữa nếu là di ngôn thì phải rõ hơn, nhưng thật ra y lại viết rất ngắn, ta cũng chỉ suy đoán được đại khái.”

“Có hai cách giải thích.” Nhìn Ngụy Tác đoạn Linh Lung Thiên tiếp lời, “Có thể y lo Hoang tộc có ai đó biết kinh văn Linh tộc, biết được câu y để lại nên cố ý viết thật giản đơn, khiến Hoang tộc lấy được cũng không hiểu, hoặc đây là một cái bẫy, dụ Linh tộc đến tìm cái chết, với của thủ đoạn Hoang tộc, mô phỏng dáng vẻ Linh Vu Thiên rất dễ. Nên ta dù biết nơi đó nhưng không dám tới, trừ phi khi người tu thành thần huyền, đồng thời thần thông của ta khôi phục thì mới dám đến xem.”

“Hiện tại ba thần huyền và ngàn ấy kẻ có chiến lực tương đương với thần huyền tám theo, chi bằng dẫn chúng tới đó?” Ngụy Tác nhăn quang lóe lên kịch liệt, hít sâu một hơi, bảo Linh Lung Thiên.

Gã nhớ rõ câu cuối là “Vân Linh Đại Thí Thiên bắt vu thể cửu trấn bảo hoang”, dù gã không biết thứ tự chính xác của các chữ nhưng quả thật quá ngắn, còn việc giữa câu này và người truyền pháp cho Đông Hoang tông, Linh Lung Thiên khẳng định đã có tính toán, tính đi tính lại thì lo lắng của nó rất đúng. Có điều tình thế hiện tại khiến Ngụy Tác thấy quá nguy hiểm, chấp nhận mạo hiểm.

“Không được, dù không phải bẫy rập thì chỗ Linh Vu Thiên để bảo vật cũng không giản đơn, chúng ta chỉ hơi chần chừ là bị chúng vây giết.” Linh Lung Thiên lắc đầu, “Nơi đó cách đây cực xa, nếu đến được đó, ít nhất cũng không thể bị bắt kịp.”

“Chúng đang bức chúng ta về Thiên Huyền đại lục.” Ngụy Tác liên tục thi triển Động Hư bộ pháp, nhanh chóng phát hiện Đẳng Tiên tông và Công Đức tông bố trí nhân thủ đông nhất ở hướng về Thiên khung Tịch Hàn đại lục và Vân Linh đại lục, còn về phía Thiên Huyền đại lục thì không có bao nhiêu phòng ngự, chỉ “Liên hoa kim ngư” và thần huyền đại năng vô danh đuổi theo.

“Như thế không ổn.” Ngụy Tác nhíu mày bảo Linh Lung Thiên.

Tình hình này thoát nhìn có vẻ Đẳng Tiên tông và Công Đức tông không đủ thực lực phong tỏa mọi hướng, chỉ để phòng Ngụy Tác chạy vào sâu hơn trong man hoang, hoặc quay về Vân Linh đại lục, đến sơn môn Hóa Thiên giáo hoặc Hoàng Thiên đạo. Nhưng Ngụy Tác nghĩ ra được khí tức nguy hiểm, thần huyền đại năng của Thiên Kiếm tông và Huyền Phong môn truy sát đến Âm Thi tông, Hoàng Phủ Tuyết Luân còn bị y giết, cả Vân Linh đại lục đều biết, với thực lực của Đẳng Tiên tông và Công Đức tông, khẳng định cả việc Chân Võ thiếu chủ chết trong tay gã, gã và Chân Võ có thù thì cũng biết. Hiện tại đồn gã và Linh Lung Thiên phải đi vòng trong man hoang về Thiên Huyền đại lục thì rất có thể Đẳng Tiên tông và Công Đức tông đã liên hệ với Huyền Phong môn, Chân Võ rồi, chưa biết chừng mấy siêu cấp tông môn của Thiên

Huyền đại lục đã bao vây sẵn ở chỗ gần với Vân Linh đại lục. Nhiều lão bất tử bị gã bỏ xa nhưng rồi đuổi kịp, có khả năng các tông môn này đặc biệt bố trí truyền tống pháp trận cự ly ngắn ngay trong tại man hoang. Quả thật gã khó mà cắt đuôi.

Nếu có thêm hai thần huyền đại năng đợi sẵn thì gã chỉ còn đường chết.

Gã có thù với Huyền Phong môn, Chân Võ, Thiên Kiếm tông, cộng thêm những gì đang có thì dẫn động ngàn ấy thần huyền đại năng cũng rất có khả năng.

Chỉ Đại thừa pháp âm đủ khiến bất kỳ thần huyền đại năng nào thêm muốn.

“Chi bằng chúng ta tìm một điểm xông ra?” Linh Lung Thiên nghiêng rằng. Bị bức chạy quanh như thỏ thế này không dễ chịu gì, nó và Ngụy Tác liên thủ thì e ngại nhất là Công Đức tông tông chủ, còn thần huyền đại năng đứng trong tinh quang và Đẳng Tiên tông tông chủ nếu đi một mình thì vị tất là đối thủ của cả hai. Còn các lão bất tử cấp không có thần huyền đại năng trợ trận thì vài người cộng lại cũng không phải đối thủ.

“Mẹ nó chứ! Chúng ta cứ tìm một nơi rất có khả năng có âm minh yêu thú hoặc bất tử cổ thi đáng sợ rồi đốt Âm minh thảo.” Ngụy Tác không nghĩ ra cách gì nên nói, “Ít nhất chúng cũng mười mấy người, giao đấu tất phi thường nguy hiểm... Ta có Địa Mẫu cổ kinh, tìm ra âm minh chi địa đã!”

“Được!” Linh Lung Thiên sáng mắt, “Man hoang hoang nguyên có âm minh chi địa, rất có thể có bất tử chi vật đáng sợ.”

“Nơi này âm minh chi khí không kinh nhân... e không có bất tử chi vật quá mạnh.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vừa cầm đầu chạy vừa tìm âm minh chi địa, rất nhanh đến một nơi có vân khí đen ngòm, nhưng cả hai không dừng lại mà chạy tiếp.

Ngụy Tác dùng Địa Mẫu cổ kinh cảm ngộ địa mạch, vết nứt này vươn đi mấy chục dặm, là âm minh địa mạo bình thường.

A!

Liên tục chạy hai ngày ở man hoang hoang nguyên theo hướng Thiên Huyền đại lục, đã đi không biết bao nhiêu vạn dặm, bỏ qua năm, sáu cá âm minh địa mạo thì Ngụy Tác đột nhiên dừng lại, hít hơi lạnh.

“Sao hả?”

Linh Lung Thiên lấy làm lạ, nó và Ngụy Tác dừng ở một dãy đồi thấp cực kỳ hoang vu, đều không cao quá trăm trượng, tựa hồ thập phần bình thường, không có tí âm khí nào.

“Người xem chỗ kia... có phải bạch sơn hắc mộc, thể núi như đang cháy, bóng núi cực lớn, không có gò đồng!” Ngụy Tác chỉ sang mé phải.

“Thế nào, chỗ đó phi thường kinh nhân hả? Hay có gì cổ quái?” Linh Lung Thiên thuận theo hướng Ngụy Tác chỉ, nhận ra là một ngọn núi.

Ngọn núi đó cách nó và Ngụy Tác hơn nghìn dặm, nhìn từ xa thì đều màu xám nhạt nhưng cây cối đen ngòm. Ngọn núi đó không cao, chỉ chừng hai, ba trăm trượng nhưng cả ngọn núi tròn xoe, trông như một phần mộ, ngoại hình thậm chí khá giống chỗ Âm Thi tông tàng kinh. Hơn mười dặm quanh ngọn núi đó không có núi nào khác, quan trọng nhất là bóng núi này cực lớn. Theo lý, giờ đang lúc mặt trời chiếu rọi, lấy đầu ra bóng cỡ đó, so ra thì bóng các ngọn khác nhỏ hơn nhiều, cảm giác này thập phần cổ quái, như ngọn núi đó tự động sinh ra bóng.

“Âm dương phản!”

Ngụy Tác thi triển Động Hư bộ pháp lướt tới, đồng thời truyền âm cho Linh Lung Thiên, “Đây là âm minh địa mạo kinh nhân ghi trong Địa Mẫu cổ kinh, trông thập phần phổ thông nhưng là âm minh chi địa cực kỳ đáng sợ. Địa mạo này là âm minh chi đại lại trải qua đại chiến kinh thiên, vô số thi cốt hóa thành đất bụi rồi bị âm minh khí tức hút đến chất thành!”

“Tức là thượng cổ sát trường, là âm minh chi địa kinh nhân! Nơi này rất có khả năng hóa sinh ra bất tử chi vật!” Linh Lung Thiên hít một hơi lạnh, nói ngay.

851. Chương 851: Hắc Mao Đại Quái

“Âm sát chi khí quá nồng!” Linh Lung Thiên và Ngụy Tác cách “Âm dương phần” địa mạo ghi trong Địa Mẫu cổ kinh gần nghìn trượng thì lạnh buốt người.

“Chúng ta đừng xuống nữa, dừng ở đây, không thì xui xẻo mà dự được bắt tử quỷ vật quá mạnh thì phiền.” Ngụy Tác dừng lại, bảo Linh Lung Thiên. Hiện tại đến gần mới nhìn rõ, ngọn núi xám nhạt bên dưới như do bột xương tụ thành, khí tức lạnh người phát ra từ đó. Cây cối trên núi đều đen bóng, như thể làm bằng tóc, khiến người ta rợn tóc gáy.

“Chúng sắp đuổi kịp rồi.” Linh Lung Thiên gật đầu, thoáng sau đột nhiên bảo Ngụy Tác.

Mười mấy tích tắc sau, tinh quang sáng chói từ thỉnh không phía bắc xuất hiện, là thần huyền đại năng vô danh dẫn mấy lão bắt tử đến.

“Mẹ nó chứ, nếu không dự được bắt tử quỷ vật lợi hại thì ta đành dùng chút xuân dược sau cùng.” Thấy thần huyền đại năng đi cùng mấy lão bắt tử đến, Ngụy Tác buột miệng.

“Dùng chút xuân dược sau cùng?” Linh Lung Thiên ngăn người, nhất thời không hiểu.

“Không phải còn Thiên vân tinh hả?” Ngụy Tác nghiêng răng nghiêng lợi, “Khi hết cách thì dùng chỗ Thiên vân tinh lâu nay không đành dùng, tùy tiện bôi lên vật gì đó rồi ta dùng Động Hư bộ pháp đi vòng man hoang hoang nguyên sẽ tạo thành thú triều quy mô kinh nhân. Chúng không chết cũng tàn phế.”

“Gian thương, không ngờ ngươi còn hậu chiêu!” Linh Lung Thiên tắt tiếng. Nó vốn tưởng đã hết cách, nhưng Ngụy Tác lại biến không thành có. Ở man hoang hoang nguyên này mà đem Thiên vân tinh hấp dẫn yêu thú, khẳng định sẽ bạo phát thú triều kinh nhân. Thiên vân tinh tuy chỉ hữu hiệu với đề giai yêu thú nhưng thú triều đại quy mô hình thành sẽ kinh động cao giai yêu thú. Nếu thu hút cao giai yêu thú bắt cấp trở lên đến thì dù có ba thần huyền tọa trấn, Công Đức tông và Đẳng Tiên tông cũng không thể vạ vô nhất thất. Quan trọng là thú triều đại quy mô đầu với tu sĩ, có cao giai yêu thú gia nhập thì tất có thêm cao giai yêu thú cầm tri được, thú triều sẽ càng lúc càng lớn.

“Chuẩn bị thôi.” Ngụy Tác lấy Minh vương thảo phổ phổ thông thông ra, đồng thời cảm thêm mấy tấm phù lục.

Minh vương thảo còn gọi là Dẫn minh thần thảo, cần thái dương chân hỏa đốt, được lực phản ứng với thái dương chân hỏa mới biến thành nguyên khí như thần dược khiến bắt tử quỷ vật điên cuồng.

Hiện tại Dương chi diệu không có ở đây, Ngụy Tác đành dùng đề giai thái dương chân hỏa phù để đốt Minh vương thảo.

“Hai tên đó đến rồi.” Linh Lung Thiên mắt lóe lên kim quang, bạch quang hiển hiện, rõ ràng là “Liên hoa kim ngư” của Đẳng Tiên tông tổng chủ.

“Mẹ nó chứ, Âm dương phần như Địa Mẫu cổ kinh ghi lại thì dùng để ta thất vọng, ít nhất cũng phải có thứ gì tương đương với cửu cấp yêu thú...” Thấy ba thần huyền đại năng xuất hiện, cộng thêm không dám chắc trong đó có gì có thể uy hiếp thần huyền nên Ngụy Tác thập phần khẩn trương, càng bị truy kịp, nguy hiểm càng lớn.

Ngụy Tác thấy đến lúc liên vung tay, kích phát thái dương chân hỏa phù, đồng thời dồn chân nguyên bao lấy thái dương chân hỏa chỉ vào Minh vương thảo.

Minh vương thảo chao chát, thái dương chân hỏa từ một tấm phù lục tựa hồ không đủ.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác liên tiếp kích phát năm, sáu tấm thái dương chân hỏa phù, gã là tiên linh căn tu sĩ, cảm ngộ phần nào về thái dương chân hỏa, không dồn thái dương chân hỏa trong không trung lại.

Minh vương thảo bốc khói rồi cháy lên.

Minh vương thảo rốt cục cũng bị đốt cháy!

“Mong là dụ được gì đó lợi hại chút!” Minh vương thảo bốc cháy, Ngụy Tác thở phào, cầu thần bái phạt đoạn vung tay, ném Minh vương thảo vào “Âm dương phần”.

Không hề dừng lại, gã lại phát động Động Hư bộ pháp, có điều lần này gã và Linh Lung Thiên không rời đi mà chạy quanh, bình tĩnh như thường, Minh vương thảo đã dùng rồi, gã phải nắm chắc Công Đức tông chủ và Đẳng Tiên tông chủ cũng đến.

“Phải chạy cho nhanh!”

“Sao còn chưa có bắt tử quỷ vật bị dẫn ra, lẽ nào Âm dương phần không có bắt tử quỷ vật lợi hại?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên ướt đầm lòng tay, ít nhất hơn hai mươi lão bắt tử Công Đức tông và Đẳng Tiên tông đã xuất hiện, ẩn ẩn hình thành một hình rẽ quạt bao vây. Thần huyền đại năng đứng trong tình quang mang theo bốn lão bắt tử, chỉ mấy mấy chục tích tắc là áp sát phạm vi song phương thi pháp chi. Ở hướng khác sau lưng thần huyền đại năng đó, “Liên hoa kim ngư” chở Công Đức tông tông chủ, Đẳng Tiên tông tông chủ, Minh Đức và Trảm Đài Linh Lan đã hiện rõ mặt, chỉ chậm hơn mấy chục tích tắc.

Mục lực Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hơn xa tu sĩ thông thường, nhìn rõ Minh vương thảo rơi trên mấy tàn cây trên đỉnh “Âm dương phần”, Minh vương thảo vẫn đang cháy, được khí không hề khuếch tán mà ngưng tụ lại, hình thành một viên thanh hắc sắc kết tinh, rơi xuống. Nhưng quanh “Âm dương phần” vẫn an an tĩnh tĩnh, không có gì thay đổi.

“Y lượn vòng ở đây, lẽ nào có âm mưu quỷ kế gì?”

“Chắc bị đuổi đến không nhịn nổi, định liều mạng ở đây.”

“Hừ, ngàn này người vây giết, dù có âm mưu quỷ kế cũng vô dụng dù y là thần huyền đại năng cũng không thoát được.”

Ai cũng nhận ra Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đang đợi, có điều cổ quái, nhang tất cả chỉ cẩn thận chứ không thái quá đề phòng.

Ba thần huyền đại năng, thêm hai mươi mấy lão bắt tử thực lực kinh thiên, dù Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất ở đây cũng khó thoát.

“Người còn định chạy đi đâu? Mau chịu chết đi!”

“Thiên hạ lớn đến đâu cũng không có chỗ cho người dung thân!”

Hai lão bắt tử đi cùng thần huyền đại năng trong tình quang cất tiếng mắng, như cửu thiên thần lôi giáng xuống.

“Mẹ nó chứ, xem ra phải động dụng Thiên vân tinh còn lại rồi!”

Ngụy Tác thực mình, liên tục phát động Động Hư bộ pháp, thoáng sau đã cách Âm dương phần mấy chục dặm, thần huyền đại năng đứng trong tình quang và bốn lão bắt tử vượt qua Âm dương phần, ngay cả Liên hoa kim ngư” cũng sắp tới Âm dương phần, theo tốc độ cháy, Minh vương thảo sắp tàn rụi, nhưng Âm dương phần vẫn tử khí trầm trầm, căn bản không có phản ứng.

Đúng lúc đó Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đột nhiên tròn mắt, ngoái lại nhìn, Ngụy Tác cũng ngừng thi triển Động Hư bộ pháp.

Âm hàn khí tức rợn người bạo phát từ Âm dương phần trung.

“Ồanh!”

Ở lưng ngọn núi xám nhạt, một làn hơi sắc âm phong đột nhiên lao ra, một quái vật ngoại hình như đại bàng, mọc lông dài màu xám, liều nhiều hơi hắc sắc âm khí xuất hiện.

“Cái gì đây!” Ai nấy đều cả kinh.

Quái vật này mọc lông đen, như do vô số sợi tóc kết thành, thân cao hai trượng, khí tức cực kỳ âm lệ, như mặt trời đen từ trong núi bay ra.

“Vù!”

Quái vật ré lên chói lói, tiếng rú khó tưởng tượng nổi.

“A!”

Thần huyền đại năng đứng trong tinh quang ở gần Âm dương phần nhất hơi lắc le, bốn lão bắt tử đều rống lên, tai chảy máu, cơ hồ màng nhĩ đã bị chấn rách.

“Chuyện đó...” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nuốt khan nước bọt, vật này ngay cả Linh Lung Thiên cũng chưa thấy. Tiếng rú như ma âm xung kích lợi hại, ngay cả Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cũng thấy đau tai.

“Keng!”

Một lão bắt tử mặc kim văn bát quái y tựa hồ có pháp bảo tự động hộ chủ, tự động kích phát. Là một cây thanh đồng sắc cổ kiếm, tốc độ kinh nhân, không khí chung quanh cũng cháy rực, bùng lên lam diễm. Qua uy thế kinh nhân thì thấy cổ kiếm ít nhất cũng là huyền giai trung phẩm pháp bảo.

“Phù!”

Bạch sắc quang diễm từ miệng hắc mao quái vật phun ra, cổ kiếm bị bạch sắc quang diễm giáng trúng thì thùng lỗ chỗ rồi bốc khói, biến thành một thanh sắt rỉ.

“Đây là cái gì!” Nhiều lão bắt tử cấp đều biến sắc.

“Oành!”

Một tinh quang cự chưởng khổng lồ từ thần huyền đại năng vô danh phát ra, đẩy lên gió lốc kinh nhân ấn vào hắc mao đại quái.

-o0o-

852. Chương 852: Nhân Vật Càng Đáng Sợ

Tinh quang cự chưởng mang theo uy năng giáng thẳng vào hắc mao đại.

“Oành!”

Sau tiếng nổ kinh thiên, hắc mao đại quái và tinh quang cự chưởng ngạnh tiếp, lông đen của nó tung bay, văng vào vách núi, đá bay lả tả.

“Vù!”

Lại có tiếng rú khó tưởng tượng nổi vang lên. Hắc mao đại quái từ dưới đồng đá lao lên.

“A!”

Mấy lão bắt tử ôm tai, bị tiếng rú của hắc mao đại quái khiến cho không thể thi pháp, đầu óc như nứt ra, hắc mao đại quái bị thần huyền đánh trúng nhưng không bị thương nặng, vẫn như thường.

“Oành!”

Nhưng thần huyền đại năng đứng trong tinh quang thập phần trấn định, tinh quang cự chưởng hất bay hắc mao đại quái.

“Xoẹt!!”

Hư không chấn động, hắc mao đại quái chưa kịp làm gì thì một vòng sáng đột nhiên từ thiên linh thần huyền đại năng này bay ra.

“Uy năng đáng sợ thật, hình như là bản mệnh pháp bảo của y!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn rõ, vòng sáng như một chiếc vòng cổ lấp lánh bằng băng ngọc, không phải thực thể mà có khí tức cổ kính, rõ ràng là tinh quang của pháp bảo ngưng thành. Đạo quang hoa bắn ra, chấn động nhất phương thiên địa, uy năng còn cao hơn tinh quang cự chưởng, chắc là bản mệnh pháp bảo của thần huyền đại năng này kích phát. Chỉ là uy năng pháp bảo này có phạm vi công kích không bằng tinh quang cự chưởng, sở nên khi giao đấu với Ngụy Tác, Linh Lung Thiên thì y không động dụng.

“Ồanh!”

Ngọn núi bên dưới bị đánh nát một nửa, từng mảng núi thành tro, hắc mao đại quái nát xác, hắc sắc huyết dịch bắn ra.

“Chết rồi?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên muốn khóc mà không có nước mắt. Hắc mao đại quái này cực mạnh, có thể chống được thần huyền, tiếng rú khiến các lão bất tử không chịu nổi, âm minh sinh vật cỡ này có giết Kim đơn tứ trọng ngũ trọng đại tu sĩ cũng không thành vấn đề, nhưng gặp Thần huyền lưỡng trọng hậu kỳ đại năng thì lại tan xác, dù sinh mệnh lực có cổ quái hơn cũng không thể phục sinh.

“Ngụy Tác, chẳng trách người dừng lại ở đây, tưởng dẫn dụ âm minh yêu thú đó ra đối phó bọn ta, âm minh yêu thú này ngăn được ta sao, chết cười.”

Thấy thế ai nấy đều phản ứng, nhất là Minh Đức trên “Liên hoa kim ngư” sầm mặt cười lạnh với Ngụy Tác.

“Minh Đức, hạng tôm tép như ngươi mà dám lớn tiếng với ta? Có bản lĩnh thì bảo những người khác đi đi rồi đơn đấu với ta, xem ta đánh nát cái mồm chó của người thế nào.” Ngụy Tác vừa thấy mọc ra một hắc mao đại quái, rú lên là khiến bốn lão bất tử hộc máu, chưa kịp kinh hãi thì nó bị thần huyền đại năng đánh chết, đang lúc gã bức mình thì nghe thấy Minh Đức kêu gào, gã liền mắng lại, đương nhiên lại phát động Động Hư bộ pháp.

“Người... ta sẽ khiến người sống không bằng chết!” Minh Đức tức xì khói.

“Tiểu tử, chết đến nơi rồi còn cứng miệng.” Mấy lão bất tử Công Đức tông cùng quát to, thanh âm chấn động thiên địa.

“Cái gì mà chết đến nơi rồi, cũng lắm là các người thương lượng với mấy tông môn Thiên Huyền đại lục, bức ta về đó để hợp vòng vây?” Ngụy Tác hầm hừ.

“Người...” Mấy lão bất tử ngẩn người.

“Các người quá ngốc, tùy tiện hỏi dò một câu là ra, sống ngàn ấy năm rồi cũng chết, đừng lãng nguyên liệu phí tu luyện nữa.” Ngụy Tác cười ha hả, cực kỳ đắc ý, thật ra rất bức bối. Gã và Linh Lung Thiên đoán thập phần chuẩn xác, người của tông môn như Chân Võ đã há miệng đợi gã vào.

“Dù biết thì y cũng chết thôi.”

Trên Liên hoa kim ngư, Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ thập phần bình tĩnh, không nói gì, còn Minh Đức và mấy lão bất tử lại gầm lên.

“Ngụy huynh, tốt nhất đừng phí sức chạy nữa.” Trạm Đài Linh Lan mỉm cười, tỏ vẻ mèo vờn chuột.

Tất thấy những người truy kích Ngụy Tác đều cho rằng gã và Linh Lung Thiên đã cùng đường.

“Gừ!”

Cùng lúc, từ đáy “Âm dương phần” đã bị đánh sập một nửa đột nhiên vang lên tiếng quát như có sinh vật đang ngủ bị đánh thức.

Khí tức còn đáng sợ hơn của hắc mao đại quái bùng lên, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rung mình, không nói thành lời.

“Còn thứ lợi hại hơn?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tròn mắt, cảm giác trên trời rơi xuống một đại bảo bối.

“Cái gì hả!”

Thần huyền đại năng vô danh chấn động, Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ trên Liên hoa kim ngư cũng biến sắc, khí tức từ đáy Âm dương phần bạo phát như biển gầm, tựa hồ chấn tan thiên địa, khiến tất cả giật mình.

“Ồanh!”

“Âm dương phần” nứt toác, sát khí kinh thiên và hắc sắc yên khí phun thành mây đen.

Thân núi dưới đám âm minh thảo bị lốc xoáy hút xuống, như bị thứ gì đó nuốt chửng.

Trong mười mấy dặm, hư không chấn động kịch liệt, như có vô số kim thiết đao qua va nhau, một cỗ chiến xa cổ xưa lao ra.

Chiến xa cực lớn, dài tới mười trượng, do hai con thanh đồng sắc tinh kim kỳ lân kéo, phía sau hình vuông, cổ đồng sắc, nóc xe hình tròn, cùng màu.

Chiến xa không biết đã qua bao nhiêu năm tháng, đã rỉ sét hết, nhiều chỗ đã thủng, cả phù văn và chất liệu cũng không thể nhận ra nhưng tổng thể và thanh đồng sắc tinh kim kỳ lân kéo xe vẫn còn nguyên, thân xe có nhiều vết thương hàm chứa khí tức viễn cổ hồng hoang, chứng tỏ chủ nhân chiến xa đã qua không biết bao nhiêu kinh thiên đại chiến.

Chiến xa tuy đã rỉ sét nhưng vẫn quán quanh từng vòng thanh đồng sắc thần hoàn do quang hoa ngưng thành, như thực chất, dấy lên khí tức kinh nhân, nhìn rõ thần văn huyền ảo cực độ lưu động.

“...!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên biến sắc, chiến xa phát ra khí tức thậm chí không kém gì Lôi vương để tôn kiếm trong Bắc Mang di tích.

Đáng sợ nhất là trên cỗ xe còn một vương giả.

Vương giả đã rửa nát, long bào như mảnh vải rách, nửa thân thể không nguyên lành, chỉ còn lại một cánh tay, da chuyển màu xám đen như sắt ngâm trong nước tù đọng, mặt đã khô quắt như khô lâu, đầu đội bảo châu kim quan, tuy vẫn lấp lánh nhưng nát mất gần nửa.

Nhưng vương giả chỉ còn nửa thân thể này mở bừng đôi mắt như mặc ngọc, bắn ra hắc sắc thần quang tử khí trầm trầm. Thân thể nó như sắt rỉ, nhưng chiến xa xuất hiện, khí tức trực tiếp cấm cố một góc hư không.

“Phù!”

Cánh thần huyền đại năng đứng trong tinh quang, một lão bắt tử đầu tóc khô cháy không chịu nổi khí tức uy áp, hộc máu đoạn lùi lại liên tục.

Khí tức lan tràn, dao động trong vòng hơn nghìn dặm tạo cảm giác tất cả đều khó thoát, đều biến thành tro.

“Bất tử cổ thi! Đây là viễn cổ đại năng hóa thành âm minh bất tử chi vật!” Ngoài xa, một lão bắt tử Đẳng Tiên tông rú lên.

“Đây là viễn cổ đại năng chết ở đây, hóa thành bất tử cổ thi!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, y như viễn cổ đại năng phục sinh.

“Dám giết đồng loại của ta, quấy nhiễu giấc ngủ của ta, giết!”

Bất tử cổ thi ăn vận theo lối viễn cổ vương giả đột nhiên cất tiếng trống rỗng khiến người ta lạnh buốt người.

“Chát”

Cánh tay còn lại của nó phát lên, hơi sắc quang phù bắn ra, ẩn hiện như đi trong hư không.

“A!”

Thần huyền đại năng đứng trong tinh quang phát ra tinh quang cự thủ, nhưng không ngăn được, tinh quang cự thủ vỡ vụn, tinh quang quanh thần huyền đại năng này bị uy năng nghiền nát, vắng đi. Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn rõ thần huyền đại năng này là một trung niên nam tử mặc ngân bào.

“A!”

Bốn lão bắt tử kêu lên thê thảm, không chống nổi hơi sắc quang phù, thân thể bị quang phù đánh trúng là như bị thần chùy gõ vào, cả bốn như bốn mảnh vải bố rách, bị uy năng đốt thành tro.

“A!” Cơ hồ sở hữu tất cả rú lên.

Bất tử cổ thi cười cổ chiến xa từ Âm dương phần lao ra, chỉ một chiêu là hất bay một thần huyền đại năng, giết bốn lão bất tử chiến lực kinh nhân ngay trên hư không.

“Lùi!!”

Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ đồng thời phát hiệu lệnh, thanh âm kinh hoàng.

“Lần này thảm rồi, quá lợi hại!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nuốt nước bọt, Ngụy Tác vội phát động Động Hư bộ pháp.

Lúc trước cả hai chỉ mong dụ được thứ gì càng lợi hại càng tốt, nhưng không ngờ đến cỡ này. Bất tử cổ thi uy thế không thể tưởng tượng nổi, sinh tiền e cũng là cao thủ ngang với đại năng đã luyện ra Lôi vương để tôn kiếm. Viên cổ đại năng này hóa thành cổ thi, tuy thần thông chỉ còn một nửa nhưng tu vi để tôn cấp, chân tiên cấp thì một nửa đó cũng không phải Thần huyền tu sĩ so được! Cả tu sĩ Thần huyền tam trọng, tứ trọng cũng không, tính gì đến hai người.

“Lại dẫn dụ được cả sinh vật thể này!”

Bất tử cổ thi này thường thì thần niệm không còn, chỉ còn lại ý thức sát lục tối giản đơn. Trừ phi được nó coi là bất tử chi vật, còn không sẽ giết hết!

Sinh vật cỡ này thì gã không lo có đối phó nổi bọn Công Đức tông tông chủ không mà là lo xem bọn gã có thoát được khỏi tay nó hay không.

-o0o-

853. Chương 853: Cổ Thi Tiên Đơn

“Ở đây lại có cao thủ thể này hử!”

“Chiến lực này... hoàn toàn áp đảo phá diệt chi lực của thần huyền, lẽ nào là chân tiên?”

“Tu đạo giới đã vạn năm không có chân tiên, chiến lực của cổ thi này thì ai ngăn được.”

Mọi lão bất tử Công Đức tông và Đẳng Tiên tông đều rung mình lùi lại.

Bất tử cổ thi như thần vương chân chính, khí tức ép cho Kim đơn tứ trọng ngũ trọng đại tu sĩ không chịu nổi thì thực lực hoàn toàn ở một đẳng cấp khác, lên bao nhiêu chết bấy nhiêu.

“Lên!”

Liên hoa kim ngư không chạy, hư không sau lưng Công Đức tông tông chủ nở bùng vô số kim sắc ba la hoa, hình thành một biển vàng, y phát ra một chữ ánh sáng lớn cỡ thân người, ép vào chiến xa.

Chữ cổ lấp lánh kim sắc lưu ly bảo quang này hàm chứa cổ vận khôn tả, không khác nào ngọn núi di động trên không trung.

Vù! Cùng lúc, Đẳng Tiên tông tông chủ phun ra một đạo bạch sắc thần quang, chứa vô số bạch sắc quang điểm lấp lờ, nổi lại thành đại trận, uy năng khiến hư không cũng ánh lên màu trắng như tinh thể.

Hai thần huyền đại năng nhận ngay ra không địch nổi bất tử cổ thi chỉ còn nửa người, đang cười chiến xa này, nhưng cả hai muốn cứu ngân sam thần huyền đại năng bị đánh bay đi nên không chạy mà đồng thời phát động công kích.

Đẳng Tiên tông tông chủ phát ra bạch sắc thần quang như thuấn di. “Chát!” Nhưng bất tử cổ thi chỉ trừng mắt, hắc quang lóe lên, bạch sắc thần quang sững lại trên không rồi tan đi.

“Chát”

Đồng thời, cổ thi lại phát ra hồi sắc quang phù, bao nhiêu chữ ánh sáng của Công Đức tông tông chủ tan nát hết. “A!” Thần huyền đại năng đứng trong tinh quang trúng hai hồi sắc quang phù, kêu lên thê thảm, thân thể đứt làm ba.

“Ta cho người một nhánh Minh vương thảo, đừng tìm ta!” Ngụy Tác rùng mình.

Cổ thi quá đáng sợ, đánh tan đòn liên thủ của Đẳng Tiên tông tông chủ và Công Đức tông tông chủ đã đành, còn đánh thần huyền đại năng đó thành ba đoạn, cơ hồ đồng thời cảm giác lạnh buốt quét qua Ngụy Tác và Linh Lung Thiên. Rõ ràng thì còn thần thức quét qua chỗ gã, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cách Âm dương phần hơn một trăm dặm!

“Oành!”

Công Đức tông tông chủ vô bi vô hỷ, đột nhiên rực lên vô tận Phật quang, mười sáu thần Phật quang ảnh tòng hiện lên trên đầu, lao vào chiến xa.

“Chết!”

Chiến xa không hề dừng lại, song mục cổ thi lóe lên hắc quang, thần huyền đại năng đứt làm ba hoàn toàn biến thành tro, hình thần đều bị diệt. Mười sáu thần Phật quang ảnh cách chiến xa mấy chục trượng thì đột nhiên dừng lại, hơi sắc thần văn bùng lên, quang ảnh đều tắt hết.

Một thần huyền đại năng thần thông kinh thể đã mất mạng!

“Nơi này sao lại có cao thủ cỡ này, họ Ngụy kia làm cách nào gọi ra được!” Tu sĩ Công Đức tông và Đẳng Tiên tông run lên, thần uy này vượt khỏi tưởng tượng. Đó mới chỉ là bắt tử cổ thi! Nếu đại năng này còn sống, thần thông còn kinh nhân cỡ nào.

“Người không phải do bọn ra dụ ra, bọn ta không có ý đối địch với người!” Sắc mặt Đẳng Tiên tông tông chủ khó coi, nói đoạn bạch sắc hà quang hình thành một con bạch hạc thần vận kinh nhân.

“Xoạt!”

Công Đức tông tông chủ dấy động khí tức, tinh quang hóa ra giữa Liên hoa kim ngư và chiến xa. Liên hoa kim ngư liền cách chiến xa mấy nghìn trượng.

“Các người giết đồng loại của ta, giết!”

Chiến xa phát ra phiến hơi sắc quang phù, toàn bộ tinh quang hóa thành tro.

“Oành!” Bạch hạc do Đẳng Tiên tông tông chủ hóa ra tan biến, vô số bạch quang rơi xuống như đổ tuyết.

Vù!

Cùng lúc, cánh tay còn nguyên của cổ thi giơ lên, một lão bắt tử Đẳng Tiên tông cách cả trăm dặm mọc ra một thứ, chuẩn bị kích phát, đột nhiên thân thể tan nát, hóa thành huyết vũ.

“A!” Hai lão nhân cách lão bắt tử không xa cũng run lên, thổ huyết vì không chống nổi dư uy xung kích.

“Lần này đúng là đào củ cải được vạn niên nhân sâm, viễn cổ đại năng này sinh tiền khẳng định là chân tiên! Nhân vật như thế cũng chết, Âm dương phần đúng là thượng cổ sát trường...” Các lão bắt tử này cộng lại, vài người cũng không chống nổi một thần huyền, nhưng trước mặt cổ thi thì thần huyền cũng như sâu kiến, cách trăm dặm mà có thể giết chết, khiến Ngụy Tác sồn gai ốc, tế xuất Bất diệt tịnh bình, trực tiếp kích phát tất cả pháp trận, kích phát uy năng Hắc đồng, khiến mấy chục dặm quanh đó tối om, đồng thời dùng Động Hư bộ pháp không ngừng mang theo Bất diệt tịnh bình trốn chạy.

“Xoạt!!”

Trạm Đài Linh Lan không còn giả phong độ như lúc đối diện Ngụy Tác, mặt mày nhợt nhạt trực tiếp tế xuất Hư không kim hồ.

Kim quang lóe lên, Hư không kim hồ đưa y và Công Đức tông tông chủ, Đẳng Tiên tông tông chủ, Minh Đức ẩn vào hư không.

Chiến xa không dừng lại, mất bắt tử cổ thi bắn ra hắc sắc quang trụ vẫn vút thần văn, giáng vào hư không.

Trong hư không mà Hư không kim hồ tan biến không ngừng rải ra kim sắc ba la hoa, không ngừng tan vỡ rồi lại hóa sinh.

Không có tiếng nổ, hắc sắc quang trụ không ngừng bắn vào hư không, hư không cách đó không xa không ngừng có vô số kim sắc ba la hoa ảo diệt.

Cảnh tượng cực kỳ kinh nhân, bất tử cổ thi lao vào hư không giết địch.

“Xoẹt!!”

Không đầy một tích tắc, hư không rung lên, thân ảnh Công Đức tông tông chủ, Đăng Tiên tông tông chủ, Minh Đức và Trạm Đài Linh Lan từ hư không hiện ra, Trạm Đài Linh Lan xám ngoét mặt mày thu Hư không kim hồ lại, có vẻ Hư không kim hồ không chịu được uy năng được bất tử cổ thi giáng vào hư không, họ buộc phải ra, không thì Hư không kim hồ sẽ vỡ.

Bốn người bị bức ra, Minh Đức và Trạm Đài Linh Lan, thậm chí Đăng Tiên tông tông chủ đều bỏ chạy. Công Đức tông tông chủ đứng lại trên hư không, trước mặt không ngừng dấy lên kim sắc phật quang, chống lại hắc sắc quang trụ của bất tử cổ thi.

Vô số hắc sắc thần văn nhỏ xíu dấy lên phá diệt khí tức, lan tỏa trên kim sắc phật quang do Công Đức tông tông chủ phát ra.

Công Đức tông tông chủ vẫn vô bi vô hỷ, nhưng hiện rõ vẻ sợ hãi, không phải y không muốn chạy mà bị uy năng hắc sắc thần văn ép chặt.

Từng làn uy năng khó tưởng tượng nổi không ngừng từ hắc sắc thần văn bắn ra, xung kích kim sắc phật quang do Công Đức tông tông chủ phát ra, trong phật quang có quán lẩn kim sắc thần văn, uy năng bị thần văn dẫn nhập vào hư không sau lưng. Đây là các đại năng giao chiến bằng đại đạo pháp vực, bất tử cổ thi phát ra phá diệt chi lực vô tận, Công Đức tông tông chủ dùng pháp vực bản thân đẩy quá nửa uy năng vào hư không.

Chiến xa không ngừng áp sát, cổ để thi lại vung tay, số lượng hồi sắc quang phù gấp mấy lần, như một dòng sông xám trút xuống phật quang của Công Đức tông tông chủ.

Công Đức tông tông chủ rung mình kêu lên, phật quang tan biến hết, hắc sắc thần văn bắn ra đại đạo pháp vực chi lực trấn áp lên khiến thân thể y nát vụn, huyết nhục hóa thành tro.

“Chát!”

Thất sắc hà quang từ thân thể Công Đức tông tông chủ bắn ra, uy năng kinh thiên động địa giữ cứng chiến xa trên không, đoạn nát thành vô số mảnh. Thất sắc hà quang giáng vào bất tử cổ thi, trên mình nó có vô số hồi sắc quang phù lưu chuyển, bật lùi lại. Cùng lúc, thân thể Công Đức tông tông chủ triệt để hóa thành tro.

Kim sắc hà quang bắn ra, lóe lên rồi tan vào hư không.

“Xá lợi độn... nhục thân Công Đức tông tông chủ bị đánh tan! Dù đào thoát, tu vi cũng giảm nhiều.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn thấy từ xa, chấn kinh khôn tả, Công Đức tông tông chủ Thần huyền tam trọng hậu kỳ mà bị diệt nhục thân, nguyên khí bị đánh tan, dù có bí pháp tụ lại nhục thân, tu vi khôi phục đến Thần huyền lưỡng trọng đã tốt lắm rồi.

“Kia là...” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tròn mắt.

Công Đức tông tông chủ bắn ra thất sắc hà quang, khẳng định là pháp bảo bài tẩy, nhưng bất tử cổ thi không hề bị thất sắc hà quang đánh tan mà chỉ bị khoét một lỗ lớn gần tim, lộ ra một thứ.

Vật đó ánh lên lam sắc quang hoa, lớn cỡ nửa nắm tay!

Viên đơn được tựa hồ thay cho tâm tạng cổ thi, lam sắc quang hoa chiếu rọi ngực cổ thi, trong đó một lớp lam sắc kết tinh.

Mùi thơm kỳ dị khiến Linh Lung Thiên cách hai, ba trăm dặm cũng cảm tri được.

Khẳng định là viên cổ tiên cấp đỉnh giai vô thượng tiên dược!

“Oành!”

Bất tử cổ thi dừng lại trong hư không, thất sắc hà quang tan hết.

“Chạy mau!”

Phe Đẳng Tiên tông tông chủ nhận ra nhưng tích tắc là một thần huyền đại năng chết, một bị diệt nhục thân, ai cũng chỉ lo bỏ chạy, không tơ tưởng gì đến tiên được.

-o0o-

854. Chương 854: Dọa Khiếp Để Thi?

Cổ thi dừng lại trên không, hai mắt bắn ra hắc sắc quang trụ.

“Keng!”

Hai lần hắc sắc quang trụ bắn vào hư không, như tiếng thần thiết va nhau. “Xoạt!”, đồng thời, khí tức khiến tu sĩ cách mấy trăm dặm cũng rung mình dấy lên trước Đẳng Tiên tông tông chủ. Bất tử cổ thi trực tiếp cách hư không công kích đối thủ!

“Phù!”

Một bức tranh hào quang hình hạc trắng và mây lành do Đẳng Tiên tông tông chủ hóa ra bị hắc sắc quang trụ đánh tan.

Cùng lúc, dưới chân Đẳng Tiên tông tông chủ bùng lên bạch sắc ngọc đài, phát ra thần quang bao lấy y, tan biến vào hư không.

Hai hắc sắc quang trụ đánh hụt.

Nhưng mắt bất tử cổ thi lại bắn ra hắc sắc quang trụ. “Keng!”, quang trụ bắn vào hư không, truy sát Đẳng Tiên tông tông chủ.

“A!”

Nhiều lão bất tử Đẳng Tiên tông run lên, hiểu rõ Đẳng Tiên tông tông chủ không chống nổi, trực tiếp phát động Đẳng tiên đài bỏ chạy.

Đẳng tiên đài là chí bảo của Đẳng Tiên tông, với thần huyền tu vi thì có thể quay về sơn môn Đẳng Tiên tông.

Nhưng bất tử cổ thi không chỉ uy năng thuật pháp đạt mức “động hư” mà tựa hồ có thể nhìn thấu hư không, khóa chặt đối thủ chạy vào hư không, thần thông này khó tưởng tượng nổi.

“Minh Đức, người!” Trạm Đài Linh Lan rú lên.

Trên mình Minh Đức rực lên ngũ sắc hà quang, hình thành hình thái phượng, đồng thời vận tốc của y tăng thêm không biết bao nhiêu lần, sánh với Động Hư bộ pháp, bỏ xa Trạm Đài Linh Lan.

Rõ ràng Minh Đức không còn nghĩa khí, trực tiếp thị phát động bí bảo, một mình bỏ chạy.

“Keng!”

Bất tử cổ thi mắt lại bắn ra hắc sắc thần quang. “A!” hai lão bất tử đã chạy được ba, bốn trăm dặm đột nhiên kinh hãi ré lên, tề xuất hoàng kim bát quái đồ và một bạch sắc đại chung, đồng thời toàn thân bao trong linh quang. Nhưng vô dụng, hai lần hắc sắc thần quang từ hư không trung bắn ra, hoàng kim bát quái đồ và bạch sắc đại chung nát vụn, linh quang tắt ngóm, thân thể cả hai thành tro.

“Chát”

Cơ hồ đồng thời, bất tử cổ thi lại phát ra một dòng sông xám xịt do hơi sắc quang phù hình thành.

“A!”

“A!”

Các tu sĩ Công Đức tông và Đăng Tiên tông đều là đỉnh nhọn của tu đạo giới, bình thường cao cao tại thượng, nhưng lúc này đều như dê giai tu sĩ, kêu gào om xòm. Hôi sắc quang phù tản ra, lướt đi mấy trăm dặm, công kích với phạm vi rộng.

“A!” Minh Đức kêu lên hãi hùng, nửa thân dưới bị hôi sắc quang phù đánh trúng, huyết nhục khô cạn, biến thành tro.

Cùng lúc, ít nhất năm lão bắt tử ở cách mấy trăm dặm bị đánh rơi.

“Keng!”

Bất tử cổ thi đột nhiên quay lại, song mục bắn ra hắc sắc thần quang.

“A!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rung mình. Vù! Lưỡng đạo quang trụ giáng vào chỗ cả hai vừa khuất bóng, không gian mờ đi, một dải hư không như lồm xuống.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên dựa vào Động Hư bộ pháp lách đi mười dặm mà thoát.

“À!”

Bất tử cổ thi hơi ngẩn ra, tựa hồ không ngờ Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tránh được đòn này, nhưng rồi nó không bắn ra hắc sắc thần quang, trực tiếp đuổi theo.

Từng dải hắc sắc thần văn kết thành cạnh bất tử cổ thi, khí tức của nó khiến các sinh vật trong mấy nghìn dặm run rẩy.

“A! Đừng đuổi theo, bọn ta dù gì cũng ngại một nhánh Minh vương thảo!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên kêu lên, bất tử cổ thi trông như lơ lửng trên không nhưng tốc độ còn hơn cả Động Hư bộ pháp, cự ly với Ngụy Tác và Linh Lung Thiên liên tục bị rút lại.

“Xoẹt!!”

Bất tử cổ thi truy kích Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Hư không kim hồ từ hư không lao ra, Trạm Đài Linh Lan xám ngoét mặt mày chạy theo hướng ngược lại, ban nãy nhờ Hư không kim hồ, y mới thoát được hôi sắc quang phù.

“Trạm Đài Linh Lan, cứu ta!” Minh Đức kêu to, nửa thân dưới ánh lên thanh hoàng sắc quang hoa, tựa hồ đang tụ lại, không đáng ngại về tính mạng nhưng ngũ sắc hà quang đã bị đánh tan, nhất thời khó lòng phi độ.

Trạm Đài Linh Lan như kẻ điếc, không nghe thấy y kêu gào, hóa thành lưu quang cấm cổ chạy mất.

Bất tử cổ thi không ngừng áp sát Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, khí tức chấn động, khiến thể nội chân nguyên và khí huyết cả hai sôi lên.

“Chát”

Bất tử cổ thi đột nhiên phát ra hôi sắc trường hà, vô số hôi sắc quang phù như thần chùy trượt trên hư không.

“Choang!”

Ngụy Tác vừa thi triển Động Hư bộ pháp, hiện thân cách cổ thi ít nhất hơn hai trăm dặm, ba quang phù đánh vào Bất diệt tịnh bình.

“A!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhợt nhạt mặt mày, Bất diệt tịnh bình không kịp hiện lên cả bối giáp Hoàng cổ cự ngao, thân bình vang lên tiếng vỡ nứt. Linh Lung Thiên kích phát hôi quang đến cực trí, mới chặn vật đỡ được ba quang phù.

Bất tử cổ thi hơi ngẩn ra, không ngờ Ngụy Tác và Linh Lung Thiên chặn được.

“Chát”

Linh Lung Thiên lạnh người, như có vô hình lãnh khí quét qua, bất tử cổ thi lại dùng thần thức nhìn nó.

Tiếp đó bắt tử cổ thi không sử dụng thuật pháp, định bắt sống Linh Lung Thiên, cứ lơ lửng giữa hư không, không ngừng áp sát Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Cương nha muối, người trông không ra sao cả, sao lão cổ thi này lại có hứng nhỉ!” Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt, dựng tóc gáy kêu lên.

“Mau lên! Lúc nào rồi còn nói những lời này! Mau nghĩ cách đi!” Linh Lung Thiên thật muốn bóp chết Ngụy Tác, gào lên.

Thoáng sau, bắt tử cổ thi cách cả hai không đầy mười dặm, khí tức ép cho tâm tạng cả hai cơ hồ nát vụn.

Với nhục thân của Ngụy Tác và Linh Lung Thiên còn thế, nếu phổ thông tu sĩ đến gần thử cạy cổ thi ở cự ly này tất nát xác.

“Mẹ nó chứ, liều thôi!”

Ngụy Tác nuốt nước bọt, nuốt nhũ bạch sắc tinh thạch hình người xếp bằng xuống, viên tinh thạch dày đặc lỗ thủng, có quang hoa thấu ra khí tức huyền diệu, chính thị Tiên vương thần tinh!

Tiên vương thần tinh lúc ở Chập Khí hải trung, Ngụy Tác đã dùng một chút nhưng vì khối thần tinh này có thần diệu kinh nhân khuếch đại khiêu vị tu sĩ, dễ thăng tu vì nên gã vẫn bớt lại.

Tình thế nguy cấp, Ngụy Tác nuốt thần tinh xong thì khí tức bùng lên, đỉnh đầu hình thành hai thân ảnh như hai thần huyền pháp tướng, mờ mờ như đang thành hình, không nhìn rõ.

“Dù gì ta cũng cho người một nhánh Minh vương thảo, đừng đuổi theo bọn ta!”

Cùng lúc, mi tâm Ngụy Tác như có kim sắc thần chi rải thần thức, phát Đại thừa pháp âm.

“Chuyện đó...”

Linh Lung Thiên cả kinh, thần thức Ngụy Tác bao trùm hơn hai vạn trượng, Đại thừa pháp âm trực tiếp giáng vào bắt tử cổ thi cách không đầy năm dặm, uy năng Đại thừa pháp âm hình thành từng dải cát tường bảo quang, hình thành hình thiên long, bạch tượng, bảo hoa.

Bắt tử cổ thi rung mình vắng lại, Ngụy Tác vẫn phát động Động Hư bộ pháp, kéo giãn cự li.

“Căn bản không đánh chết được!”

Nhưng gã và Linh Lung Thiên toát mồ hôi lạnh vì bắt tử cổ thi cơ hồ sống lại rồi lao tới, quanh mình ràn rạt hắc sắc thần văn, thần văn khí tức khiến cả hai nhận ra uy năng hiện tại của Ngụy Tác không đánh vỡ được.

“A! Lần này lại nhắm vào ta!”

Ngụy Tác kêu lên thê thảm vì thần thức băng lãnh quét qua thân thể, bắt tử cổ thi chú ý đến gã.

“Làm sao đây, gian thương, mau nghĩ cách đi! Tại người dụ ra thứ thế này!” Linh Lung Thiên thấy bắt tử cổ thi gần thêm năm dặm thì kêu lên. Cổ thi như thể định bắt sống cả hai để mổ ra xem có khác gì tu sĩ thông thường thôi.

“Con bà nó chứ, lẽ nào trách ta, sao lại cứ đổ cho ta nghĩ cách, ta còn cách gì, người nghĩ đi.”

Ngụy Tác kêu to, phát ra Đại thừa pháp âm, uy năng Đại thừa pháp âm xung kích vào bắt tử cổ thi thì bị chấn tan, không phá được hắc sắc thần văn.

“Hết cách rồi! Gian thương, lấy thứ gì đó ra dọa nó đi, xem có khí tức gì dọa được không!” Linh Lung Thiên kêu lên.

“Đừng đến, không thì ta lấy vật này đánh người!” Ngụy Tác hết cách, lấy mảnh vô thượng tiên binh ở Bắc Mang phế khứ, được coi là nguyên nhân xảy ra thượng cổ kinh thiên đại chiến khiến Bắc Mang hủy diệt ra lác lác dọa bắt tử cổ thi.

Mảnh vỡ này màu bạc, như một cục bạc không theo quy tắc hình khối nào, vô số đường vân trùng điệp, hàm chứa khí tức kinh tâm động phách, nếu vật này khi đó mà luyện chế được, có thể đối phó cả Hoang

tộc, nhưng chút uy năng còn lại cũng suýt lấy mạng Linh Lung Thiên. Hiện tại cần dọa người, Ngụy Tác đương nhiên nghĩ đến nó đầu tiên.

“A, không phải chứ?”

Bất tử cổ thi nhìn thấy thì sáng mắt, tựa hồ càng có hứng, tỏ vẻ kinh nghi.

-o0o-

855. Chương 855: Trấn Tà Chí Bảo

“Thông Thiên đại đế mà không sợ?”.

Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt, móc cổ hương Thông Thiên đại đế để lại ra nhưng cổ thi không nhìn đến, mắt ánh lên hắc quang nhìn vào mảnh vô thượng tiên binh gã vừa cho vào nạp bảo thủ trạc.

Tựa hồ nó có thể nhìn xuyên hư không, nhìn mảnh vỡ hàm chứa vô thượng Toái hư đại đạo.

“Bất Hủ đại đế cũng không sợ? Cương nha muội, lần này bị người hại chết rồi!” Ngụy Tác méo xệch, lấy ra Bất hủ để mặc nhưng bất tử cổ thi tựa hồ không biết.

“Trách ta gì hả! Không ngờ Linh Lung Thiên này lại chết cùng tên gian thương này, còn chết trong tay cổ thi.” Linh Lung Thiên thò tay kéo viên tinh hạch trước ngực Ngụy Tác vốn do thanh sắc thạch cầu để lại ra lắc lắc nhưng cổ đế thi coi như không thấy.

“A! Nhét người vào!”.

Bất tử cổ thi cách Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không đầy ba dặm, áp lực khiến Ngụy Tác như đang ở trong Nguyên Từ sơn, không thể phát động Động Hư bộ pháp. Gào lên thảm thiết đoạn gã lấy ra hồi sắc cốt quan thu được tại chỗ Âm Thi tông tàng kinh, đến nay vẫn chưa rõ công dụng, tựa hồ được dùng chân tiên khí huyết tế luyện, có chân tiên khí tức.

“Chuyện gì hả? Chuyện đó...”.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thậm chí muốn cả tự sát, Ngụy Tác ném hồi sắc cốt quan ra rồi kêu to “nhét người vào” chỉ là kêu ư, không ngờ hồi sắc cốt quan rung lên, phát ra khí tức kinh thiên động địa.

“Y?”.

Cổ đế thi đột nhiên sững lại, thập phần kinh nghi, cảm giác thấy nguy hiểm, hắc quang trong mắt lóe lên, nhưng không nhìn thấu hồi sắc cốt quan.

“Chát”.

Một bức ảnh đột nhiên từ hồi sắc cốt quan bắn lên, cốt quan lơ lửng trên không, phát ra khí tức hơn xa thần huyền. Đây là chân tiên khí tức!

Hồi sắc cốt quan như một chân tiên đang phục sinh!

Hồi sắc cốt quan biến thành trong veo, hình ảnh phía trên cũng là hình quan tài nhưng mỗi đường vân đều hàm chứa đại đạo khôn tả, như không chỉ một thần văn ngưng tụ lại.

“Keng!”.

Hình ảnh to không kém hồi sắc cốt quan vừa hóa ra, hắc quang trong mắt bất tử cổ thi hóa thành thực chất, bắn ra lưỡng đạo hắc sắc thần quang, giáng tới.

Hồi sắc đạo đồ lóe lên vô số quang hoa, chặn đứng hắc sắc thần quang có thể đánh tan cả, tiếp tục ép xuống cổ đế thi.

Từng khe nứt không gian liệt văn không ngừng dấy lên quanh hồi sắc đạo đồ, uy năng kinh nhân trút vào hư không.

Linh Lung Thiên còn đỡ, chỉ chấn kinh vì hiện tại lại còn cổ thi cổ này, vì hơi sắc cốt quan tự động phát ra uy năng cỡ đó. Nhưng đối với Ngụy Tác thì là màn đối quyết khó tưởng tượng nổi.

Đối quyết này hơn xa cảnh giới gã biết.

Hơi sắc đạo đồ trong tích tắc lóe lên không biết bao nhiêu quang hoa, cửu tiêu thần lôi, thái dương chân hỏa, thái âm chân hỏa... Mỗi tầng quang hoa đều là nguyên khí cực trí, hơi sắc đạo đồ lại có thể dẫn động bao nhiêu loại thiên địa nguyên khí kinh nhân, liên tục biến hóa, tựa hồ có thể liên tục suy đoán ra nguyên khí uy năng nào đủ áp chế cổ đế thi.

“Cách!”

Bất tử cổ thi bắn ra lưỡng đạo hắc sắc thần quang nhưng đột nhiên tan vỡ, thân thể nó lập lờ trên hư không, lùi lại hơn nghìn trượng.

Cùng lúc, cánh tay nguyên lành còn lại của bất tử cổ thi vung lên, liên tục phát ra ba hơi sắc trường hà, vô số hơi sắc quang phù ngưng tụ lại, hình thành bảo tháp quang hoa cỡ hai thước, sắc lấp lánh như tinh thạch, bên trong có vô số hơi sắc quang hoa và hắc sắc thần văn chuyển động.

“A!”

Bảo tháp quang hoa bắn ra, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều thấy thân thể và thần hồn cơ hồ bị ép nát, cả hai kinh hãi cực độ lùi lại.

“Oành!”

Bảo tháp quang hoa chỉ cỡ hai thước giáng vào hơi sắc đạo đồ, cả hai chững lại trên hư không, vô số hắc sắc thần văn từ bảo tháp bắn ra, tỏa khắp hình ảnh.

Đây là kiểu đối quyết khôn tả, như hai chân tiên giao thủ.

Hơi sắc đạo đồ rung lên, như thể sắp nát nhưng quang hoa không ngừng biến hóa, đột nhiên tìm ra uy năng khắc chế cổ đế thi nên bùng lên xích kim sắc quang hoa, hơi sắc đạo đồ cũng hoàn toàn biến thành xích kim sắc.

Cổ đế thi phát ra hắc sắc thần văn, tất cả cháy lên, hóa thành làn khói, bảo tháp thành tro.

“Keng!”

Cổ đế thi lại bắn ra hắc sắc thần quang, trực tiếp hình thành hai con hắc sắc tiểu long. Cùng lúc, cổ đế thi với tốc độ kinh nhân lùi lại, cơ hồ vượt mấy trăm dặm trong tích tắc, về đến Âm dương phần.

“Hơi sắc cốt quan có uy năng này?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tròn mắt.

Có vẻ cổ đế thi không địch nổi nên định trốn xuống Âm dương phần. Nhưng hai làn hắc sắc thần quang bị xích kim sắc đạo đồ đánh tan, không để cổ đế thi trốn xuống đất thì xích kim sắc đạo đồ đã ép lên cổ đế thi, chát một tiếng, thu nó vào hơi sắc cốt quan.

“Trấn áp được rồi?” Ngụy Tác không nén được nuốt nước bọt.

“Vật này chắc là chân tiên pháp bảo do tiên bối đại năng của Âm Thi tông lấy về để chuyên môn trấn tà!” Linh Lung Thiên lau mồ hôi lạnh, nói.

“Chắc là vậy, xem ra pháp bảo của Huyết Linh lão tổ bị hút vào đó.” Ngụy Tác gật đầu. Âm Thi tông thiên về âm lệ chi pháp, chưa biết chừng sẽ luyện được bất tử chi vật kinh nhân, hoặc có đại năng tu luyện vào đường rẽ, biến thành âm tà chi vật nào đó. Vật này rất có khả năng là tiên bối đại năng của Âm Thi tông tổn công đưa về trấn áp tông môn. Vạn nhất xuất hiện âm tà chi vật có thể hủy diệt Âm Thi tông thì dùng vật này trấn áp.

Vật này không thể do Âm Thi tông luyện chế được, chắc do tiên bối đại năng phái này lấy được. Âm Thi tông chưa từng có chân tiên cấp tu sĩ, không tài nào luyện chế được pháp bảo đủ trấn áp cổ thi.

“Lần trước chúng ta lấy được Tử hà huyết linh tán trong đó, hồi sắc cốt quan chắc chỉ phong ấn chứ không hủy diệt. Chúng ta trấn áp được cổ đế thi, có nên mang theo để khi không địch nổi thì thả ra, viên tiên được đó cũng phi phạm...” Ngụy Tác không nén được bảo Linh Lung Thiên.

“Keng!” Vừa nói thế thì trong hồi sắc cốt quan đột nhiên phát ra tiếng xung kích thần thiết.

Tiếng xung kích không ngừng vang lên, hồi sắc cốt quan rung động kịch liệt, biến thành xích kim sắc.

“A! Cổ đế thi định thoát ra!” Linh Lung Thiên giật mình.

“Ta...” Ngụy Tác dựng tóc gáy, hồi sắc cốt quan gần như có tiếng nứt vỡ, đừng nói thu lại, cả đến gần thì gã cũng không dám.

“Chát”.

Gã và Linh Lung Thiên càng nhột nhột mặt mày vì nắp cốt quan bị đánh nảy lên, hồi quang rải ra, mười mấy hồi sắc quang phù đánh hụt, hủy luôn quá nửa hai gò đất cách nghìn dặm.

Nắp cốt quan hé ra, nhưng lại khép lại, không ngừng kêu cách cách.

Từng dải khí tức không ngừng sôi trào, cốt quan tựa hồ vỡ ra bất cứ lúc nào, không lơ lửng được trên không mà hơi rơi dần xuống Âm dương phần.

“Người muốn thu thì cứ việc, đừng bảo ta.” Linh Lung Thiên kêu lên.

“Thu cái đầu người!”.

Ngụy Tác nhột nhột mặt mày, thi triển Động Hư bộ pháp. Gã nhìn thấy lúc cốt quan rơi xuống thì nắp hơi hé ra, hắc sắc thần quang bắn ra, đồng thời trong cốt quan như có tiếng nứt. Như thế mà gã còn dám ở lại thì đầu óc có vấn đề.

“Đừng đi về phía Thiên Huyền đại lục, không thì toán của Chân Võ chưa biết chừng cũng khó đối phó!” Linh Lung Thiên bảo Ngụy Tác chú ý phương vị.

“Minh Đức?!” Ngụy Tác cảm cổ chạy một lúc, thấy một đạo độn quang lắc lư ở mé trái, hình như là Minh Đức. Những tu sĩ khác của Công Đức tông và Đẳng Tiên tông đã bỏ chạy, nửa thân dưới của Minh Đức đã hóa ra nhưng nguyên khí tổn thương khá nặng, bị rớt lại.

“Lúc nào rồi còn không chạy khỏi thứ quỷ quái đó càng xa càng tốt, sao còn đuổi theo Minh Đức? Chưa biết chừng nó đến bây giờ!” Linh Lung Thiên kêu ầm lên vì phát hiện Ngụy Tác nhắm hướng Minh Đức mà đuổi.

“Phải làm rõ xem sao chúng cứ đuổi kịp chúng ta đã, không thì không ổn.” Ngụy Tác nghiêng răng nghiêng lợi, “Y dám lừa ta, suýt nữa độ hóa chúng ta, còn gọi tới ngàn này người bức chúng ta suýt nữa chết ở đây. Cục tức nào sao nuốt trôi. Mẹ nó chứ, cổ thi đó mà thoát ra, thêm một nghìn dặm với bớt một nghìn dặm không khác gì, xử lý y đã rồi tính!”.

“A!” Ngụy Tác đuổi sát Minh Đức, rất nhanh, y nhận ra Ngụy Tác đang vượt hư không đuổi theo thì kêu lên hãi hùng.

856. Chương 856: Người Trốn Nửa Đi

Trong Âm dương phần liên tục có dao động rùng rùng, âm khí xung thiên, như viễn cổ âm thú đang lẫn lộn nhưng cổ đế thi không thoát ra được.

“A!”

Minh Đức dốc sức bỏ chạy, dốc hết toàn lực, nhưng tốc độ không thể so được với Động Hư bộ pháp liên tục bị rút ngắn khoảng cách.

Rất nhanh, song phương chỉ cách nhau mấy nghìn trượng.

“Các người không sợ cổ thi đuổi hả!”

Minh Đức sợ hãi, đột nhiên bắn ra một dải sáng về phía Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, bên trong có phật đà ôm chữ, uy thế như lưu tinh.

“Xử lý y đã!”

Ngụy Tác phát ra Đại thừa pháp âm, chấn tan dải sáng rồi phát động Động Hư bộ pháp, vượt qua Minh Đức đợi y ở đằng trước.

“A!”

Minh Đức rống lên, lại phát ra dải sáng, nghiêng răng lao về phía Âm dương phần.

“Còn định chạy?”

Ngụy Tác mặc kệ dải sáng của Minh Đức, phát ra Đại thừa pháp âm, trên chín tầng trời như có vô số thần phật phát ra chân chú, chuyển động pháp luân.

Với tu vi hiện tại của gã, phát động địa Đại thừa pháp âm với cổ để thi thì không ra gì nhưng đối phó Minh Đức thì có thừa.

“A!”

Minh Đức không ngăn được, thân thể như bị tia sét vô hình giáng trúng, co rút hộc máu, phật đà bị Linh Lung Thiên chặn trước mặt liền tan biến.

“Còn định chạy?”

Minh Đức trúng Đại thừa pháp âm, phun máu ồng ộc.

Ngụy Tác biết xá lợi công pháp của y đặc biệt, đầu bị nát cũng có thể khôi phục, nhục thân thụ thương nặng đến đâu cũng không chết, nên hạ thủ không hề lưu tình.

Hai lần trúng Đại thừa pháp âm, Minh Đức vẫn định chạy. “Tiểu tử, chạy nữa đi!” Ngụy Tác trợn tròn trắng, lại phát động Đại thừa pháp âm. “A!” Minh Đức nứt người, cơ hồ sắp nát xác.

“Tha cho ta! Ta đảm bảo sau này không đối địch với ngươi nữa! Ta nhất thời hồ đồ!” Minh Đức không dám chạy, đứng im run rẩy.

“Mẹ nó chứ, chạy đi, sao không chạy tiếp. Cương nha muội, trông coi y, y giả trò gì thì đánh gãy hết xương.” Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp, đưa Linh Lung Thiên và Minh Đức chạy tiếp.

Gã chạy một hơi mấy vạn dặm, ngay cả thấy không ít độn quang của lão bất tử Công Đức tông và Đẳng Tiên tông cũng mặc.

Cổ để thi tùy tiện một đòn vượt được mấy trăm dặm, thần huyền đại năng như Đẳng Tiên tông tông chủ không địch nổi, không cách mấy vạn dặm thì thật sự gã không thấy an toàn.

“Đủ rồi.” Chạy liên mấy vạn dặm, Linh Lung Thiên thở phào, hớn hờ vì thoát chết.

Đẳng cấp nó tiếp xúc hơn xa bọn Ngụy Tác, biết rõ trừ phi tu luyện bí pháp đặc biệt, không thì dù là chân tiên cấp, thần thức cũng không thể quét ngoài vạn dặm, hà huống cổ để thi tối đa chỉ còn lại một nửa thần uy của chân tiên, cổ thi tuy có thể phát huy chiến lực, nhưng cần âm minh nguyên khí bổ sung, không thể rời âm minh cực địa như Âm dương phần quá lâu, không thể vượt mấy vạn dặm hoàn truy đuổi.

“Chân tiên cấp thật quá đáng sợ. Có thể đánh vào hư không, phát tay là chấn tan cự sơn. Chả trách Linh Lung Thiên e dè Hoang tộc như thế.” Hồi tưởng lại cảnh cổ để thi và Công Đức tông tông chủ đối kháng đại đạo pháp vực, cảnh cổ để thi và hồi sắc cốt quan thượng cũng có chân tiên uy năng đối kháng, Ngụy Tác rùng mình.

Cả tu đạo giới đã vạn năm không có chân tiên đại năng, không ngờ lần này gã chỉ dùng một nhánh Minh vương thảo đã dụ ra được.

Thượng cổ Bắc Mang từ sáu, bảy vạn năm trước, trận chiến đó không chỉ liên quan đến nhiều cường giả chân tiên cấp, thậm chí cả đế thiên cấp thì chiến lực trận đó còn đáng sợ thế nào, chẳng trách mà Bắc Mang có không ít chân tiên, bày ra những cấm chế mà tu sĩ hiện tại không thể tưởng tượng cũng tan biến.

Nếu Hoang tộc có đại năng còn sống thì đừng nói để thiên cấp, chỉ cần để tôn, tức là chân tiên thôi cũng đủ lắm rồi.

“Minh Đức, người cùng Trạm Đài Linh Lan bày kế dùng Phổ độ thần quang lừa ta, kéo ngắn ấy thần huyền đại năng tới. Kết quả trực tiếp bị đánh chết một thần huyền đại năng, nhục thân sư tôn người cũng bị đánh nát, dù không chết thì tu vi cũng giảm nhất trọng lương trọng. Đấng Tiên tông tông chủ không biết có chết hay không. Người vừa ý chưa?” Hồn hờ vì thoát chết, Ngụy Tác nhìn Minh Đức thoi thóp, giận không để đầu cho hết, giá cứ yên lành hợp tác, sau này ai cũng có lợi, nhưng Minh Đức lại tham lam, còn chơi chiêu này, thật sự tự gây nghiệt.

“Ta...” Minh Đức run người, không nói thành tiếng.

“Biết điều một tí, mau hồi đáp, ta để người thống khoái. Không thì người biết rồi đấy.” Ngụy Tác hàm hừ.

“Tha cho ta, sau này ta sẽ cùng người hợp tác. Khi ta làm Công Đức tông tông chủ, chúng ta liên thủ thu lợi.” Minh Đức kêu lên.

“Thôi vậy.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh liếc Minh Đức, “Người không còn chữ tín với ta, cũng không có tư cách mặc cả.”

“Sao các người đuổi theo được ta.” Ngụy Tác hỏi trực tiếp.

“Nói mau!” Thấy Minh Đức không nói, Ngụy Tác quát.

“Trạm Đài Linh Lan có bí thuật cảm ứng được khí tức ‘động hư’ để lại, người thi triển Động Hư bộ pháp lưu lại khí tức sẽ bị y tìm được.” Minh Đức biết Ngụy Tác không dọa suông nên run người, xám ngoét mặt mày nói.

Tức là nếu ta không dùng Động Hư bộ pháp, các người không đuổi được?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau. Cả hai không ngờ đối phương có cách truy tung này, nhưng nếu không dùng Động Hư bộ pháp thì không thể thoát được Liên hoa kim ngư truy kích.

Minh Đức hơi ngần ngừ, Ngụy Tác nhận ra ngay, “Người còn gì giấu nữa thì nói nốt đi.” Gã liếc Minh Đức, “Nếu ta vui vẻ, chưa biết chừng sẽ tha người.”

“Thật hả?” Minh Đức sáng mắt.

“Xem biểu hiện của người đã. Nói đi.” Ngụy Tác giục.

“Cả Tùy tâm ảo hóa quyết mà ta truyền cho, nếu sử dụng thì ta biết một môn thuật pháp phá giải có thể cảm ứng ra trong mấy vạn dặm.” Minh Đức do dự một chút rồi nói.

“Cái gì!” Ngụy Tác kêu lên, “Công Đức tông còn ai biết phá giải thuật pháp này không?”

“Vốn không có nhưng trên đường đuổi theo, ta đã giao cho sư tôn.” Minh Đức nói.

“Ngã!” Ngụy Tác suýt không nén được giết luôn Minh Đức.

Tùy tâm ảo hóa quyết là bí pháp ẩn tàng cả lão bất tử Kim đơn tứ trọng ngũ trọng không nhìn ra, kết quả vẫn có cách phá giải và cảm ứng. Thuật pháp này về sau không nên động dụng nữa. Thuật pháp tuyệt đỉnh đột nhiên thành vô dụng.

“Trạm Đài Linh Lan có bí thuật cảm ứng được của khí tức Động Hư bộ pháp để lại?” Ngụy Tác lại hỏi.

“Không biết, y chỉ truyền cho Thanh Lăng Ưng, người khác không biết.” Minh Đức run lên.

“Thanh Lăng Ưng là ai?”

“Thần huyền đại năng bị cổ đế thi giết là Độ Tinh tông tông chủ ở Tịch Hàn đại lục, có giao tình với Đấng Tiên tông tông chủ. Phi tinh độn pháp của y tốc độ còn trên Liên hoa kim ngư, nên Trạm Đài Linh Lan truyền cho y để phòng người thoát.”

“Thế mà không biết! Không biết gì mà đòi làm Công Đức tông chân truyền đại đệ tử!” Ngụy Tác bực mình, ngậm thị ức muộn, Trạm Đài Linh Lan chạy rồi, y lại biết bí thuật cảm ứng được khí tức Động Hư bộ pháp,

tạo cho gã cảm giác như thuật pháp của Hoang tộc chuyên môn nhằm vào Linh tộc. Không trừ y thì như mắc khúc xương trong cổ, không thể thoải mái.

“Ta...” Minh Đức không biết nên nói gì.

“Người gặp Trạng Đài Linh Lan ở đâu, lai lịch y thế nào?” Linh Lung Thiên hỏi. Hoang tộc luôn là việc nó quan tâm nhất.

“Ta gặp Trạng Đài Linh Lan tại Đạo Huyền điện, y tựa hồ đi tìm điển tịch lợi dụng uy năng của Thiên khung của Vân Giới tông năm xưa, sau khi đấu một trận với ta, nghe ta bảo thứ đó do Công Đức tông lấy được, y mới đề nghị hợp tác, đưa ra một đoạn kinh văn, sư tôn đọc xong thì quyết định cùng y hợp tác. Lai lịch của y thì bọn ta không biết, chỉ biết truyền thừa của y thập phần lợi hại, qua các người mới biết là truyền nhân của Hư Không đạo nhân.” Minh Đức nói.

“Xem ra người không biết, chẳng trách không thành nổi Công Đức tông chân truyền đại đệ tử!” Linh Lung Thiên khinh thị. Minh Đức không biết tin mà nó cần.

“Các người đã thương lượng với mấy tông môn Thiên Huyền đại lục?”

“Khi trước Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất liên thủ phục kích Đẳng Tiên tông tông chủ, kết quả thế nào?”

“Ghi hết công pháp và thuật pháp ra cho ta!”

Ngụy Tác dừng lại, không ngừng bức hỏi.

-o0o-

857. Chương 857: Hung Uy Cực Thịnh

“Bọn ta đã hẹn với Chân Võ và Thiên Kiếm tông, Chân Võ tông chủ sẽ tới...”

“Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất trọng thương Đẳng Tiên tông tông chủ, nhưng Đẳng Tiên tông tông chủ đào thoát, sư tôn ta lần trước vội đến gặp Đẳng Tiên tông tông chủ là để trợ giúp liệu thương.”

“...”

“Huyền Phong môn không đến, chỉ có một thần huyền đại năng là Chân Võ tông chủ?”

“Đúng, Huyền Phong môn cho rằng bốn thần huyền đại năng đủ rồi nên cung cấp một món pháp khí lợi hại.”

“Pháp khí gì?”

“Thật ra là pháp khí gì thì ta không biết...”

“Trừ Chân Võ tông chủ ra thì còn bao nhiêu lão bất tử, hiện tại bố trí tại đâu?”

“Ở cạnh Hoàng Long bộc, tổng cộng hơn hai mươi người.”

“Gian thương, người định đối phó dòng hươu ở Thiên Huyền đại lục?” Linh Lung Thiên truyền âm hỏi. Theo kinh nghiệm của nó, hiện tại Ngụy Tác hỏi kỹ thế về Chân Võ thì tất đã định đối phó.

“Những người ở quê cũ vượt nghìn dặm đến, đương nhiên phải chiêu đãi.” Ngụy Tác không phủ nhận, truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Các người có cách liên lạc với họ? Họ có biết tình hình ở đây?” Ngụy Tác bức hỏi Minh Đức.

“Vốn có thể qua pháp khí của sư tôn truyền tin nhưng giờ...” Minh Đức không dám khẳng định.

“Sư tôn người nhục thân bị hủy, có bí thuật gì khôi phục nhanh không?” Ngụy Tác nhãn quang lóe lên, hỏi tiếp.

“Ta chưa nhận được hết truyền thừa, nên không biết.”

“Người không muốn sống nữa?” Ngụy Tác hừ lạnh, đột nhiên hỏi.

“Muốn!” Minh Đức gật đầu, ai không muốn sống, trừ phi là kẻ ngốc.

“Ta cho người cơ hội, ghi hết công pháp cùng thuật pháp ra.” Ngụy Tác đưa ký sự thanh phù cho Minh Đức.

Minh Đức do dự một chốc, biết không thể mặc cả nên nghiêng rằng, ghi hết công pháp cùng thuật pháp vào ký sự thanh phù.

“Chát.”

Minh Đức đưa ký sự thanh phù cho Ngụy Tác, hàm ý đã ghi xong, Ngụy Tác dốc chân nguyên ép cho chân nguyên của y không thể lưu chuyển đoạn liên tục vung tay, mười mấy lần thanh lục sắc diễm quang bắn vào thể nội y.

“Chuyện đó...” Minh Đức nhột nhạt mặt mày, cảm giác được trong nhiều khiêu vị có thêm khí tức âm lãnh cực độ, nhưng không thể chuẩn xác cảm tri được, rõ ràng bị Ngụy Tác hạ âm lệ cấm chế.

“Yên tâm đi, là Thập quý thôi hồn cấm, cấm chế thô thiển của Âm Thi tông mà thôi. Sau mười canh giờ sẽ tự động tiêu tan.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh ngang thành kính văn đạo thuật pháp này cho Minh Đức nhìn rõ. “Trong mười canh giờ này người chịu nghe lời thì ta sẽ tha mạng.”

“Người...” Minh Đức càng nhột nhạt. Cấm chế thô thiển cái gì mà theo kinh văn cần ít nhất tu sĩ Kim đơn ngũ trọng trở lên mới có thể thi triển, tuy đích xác mười canh giờ sau sẽ tiêu tan nhưng trong thời gian này, chỉ cần người thi cấm động tâm niệm là kích phát được, kẻ trúng sẽ hóa thành một bãi nước xanh. Cấm chế này là đỉnh cấp cấm chế của Âm Thi tông, khẳng định tu sĩ thông thường không học nổi.

“Tiếc là Âm Thi tông không bằng Công Đức tông, không có cấm chế lâu dài, không thì lần trước đã hạ một đạo cho người, đâu đến nỗi như bây giờ.” Ngụy Tác tựa hồ đồng tình, nói thế.

“Trong mười canh giờ sẽ nghe người, sau đó người tha cho ta?” Minh Đức run lên hỏi.

“Ta xưa nay rất có chữ tín.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nhìn Minh Đức, đồng thời tra xét thuật pháp y ghi trong ký sự thanh phù.

“Người cần ta làm gì?” Minh Đức hỏi.

“Quay lại Âm dương phần, xem cổ để thi thể nào, lấy chút khí tức ở đó cho ta.” Ngụy Tác thản nhiên.

“Cái gì!” Minh Đức kêu lên.

“Sợ cái gì, cổ để thi bị một món pháp bảo của ta phong ấn, dù thoát được thì người chưa chắc đã chết, vào đó vẫn hơn hóa thành bãi nước.” Ngụy Tác khinh miệt liếc Minh Đức, “Sắp thành Công Đức tông chân truyền đại đệ tử mà chút gan dạ cũng không có.”

“Gan cái đầu người! Thần huyền đại năng còn bị giết, còn phải cấm cổ bỏ chạy, không phải người cũng mới chạy như chuột hắt!” Minh Đức thật muốn nói thế nhưng đối diện Ngụy Tác, y không tài nào nói ra được, chỉ xám ngoét mặt mày hỏi, “bắt ta làm việc đó xong, người sẽ tha cho ta?”

“Giúp thêm việc nữa rồi ta tha người.” Ngụy Tác liếc Minh Đức.

“Còn làm gì nữa?” Minh Đức hỏi ngay.

“Lúc cần người sẽ biết, đừng lảm lời.” Ngụy Tác hàm hồ, “Cứ sống sót khỏi Âm dương phần đã.”

“...” Minh Đức không nói lên lời.

“Gian thương, người định xem tình hình của cổ để thi, thuận tiện dùng Thiên hải thần lan kính quan sát bọn Đẳng Tiên tông tông chủ?” Linh Lung Thiên đoán ra, truyền âm hỏi.

“Không sai.” Ngụy Tác truyền âm cho Linh Lung Thiên, “Ta và cha Hứa Thiên Áo, Chân Võ tông chủ, đã giao thủ rồi, tu vi của y tối đa không hơn Thần huyền cảnh lưỡng trọng, bằng hai chúng ta có thể đối phó được, bắt quá bọn Đẳng Tiên tông tông chủ mà không sao, vạn nhất cùng tới, hai thần huyền đại năng trở lên thì chúng ta bại chắc. Với thần diệu của kính này thì tiện thể xem luôn tình hình Công Đức tông tông chủ.”

“Tùy ngươi.” Linh Lung Thiên truyền âm đoạn im lặng.

“Đi thôi!”

Ngụy Tác không nhiều lời, thi triển Động Hư bộ pháp, vòng về Âm dương phần.

“Mau liệu thương, nhờ may gặp cổ đế thi, thì còn khả năng sống sót.” Vừa lướt về, Ngụy Tác vừa lấy ra cao giai liệu thương đơn được và linh được bổ sung chân nguyên ném cho y liệu thương.

Minh Đức muốn khóc mà không có nước mắt, người nào không biết thấy Ngụy Tác như thế tất cho rằng gã rất tốt với y, cả hai là hảo bằng hữu.

Cách Âm dương phần một vạn sáu, bảy nghìn dặm, Ngụy Tác cẩn thận dừng lại.

“Được rồi, cẩn thận nhé.” Ngụy Tác gật đầu với Minh Đức, ra hiệu tiếp theo là việc của y.

Minh Đức suýt phát khóc nhưng bó tay, vừa thắm rửa mười tám đời Ngụy Tác vừa mặt mày xanh lét đi về phía Âm dương phần.

“Độn tốc nhanh lắm.”

Lúc y vừa lướt về phía Âm dương phần thì sau lưng vang lên tiếng Ngụy Tác, suýt nữa khiến y học máu.

“Tiếp theo sẽ bảo y đưa đến chỗ đồng hương Thiên Huyền đại lục mai phục? Ngươi không định tha y?” Thấy Minh Đức độn quang sắp khuất tầm mắt, Linh Lung Thiên hỏi.

“Nói thật nếu cổ đế thi yếu bị phong ấn trong cốt quan, y lại công cốt quan đến chỗ toán của Chân Vô thì ta có thể tha cho y.” Ngụy Tác cười hắc hắc.

“Còn bảo y mang cốt quan ra?” Linh Lung Thiên tròn mắt.

“Ta nghĩ thế nhưng không biết có được không.” Ngụy Tác cười hắc hắc, đồng thời ngừng đọc ký sự thanh phù, tỏ vẻ tiếc rẻ, “Tiếc là y còn chưa được Công Đức tông chân chính truyền thừa, công pháp cùng thuật pháp của y không hữu dụng lắm.”

“...” Linh Lung Thiên tắt tiếng.

“Về rồi! Xem ra cổ đế thi không thoát!” Chốc sau, Ngụy Tác sáng mắt.

Từ phía Âm dương phần xuất hiện độn quang, chính thị Minh Đức.

“Thế nào, tình hình Âm dương phần thế nào? Không phải ngươi chỉ đến Âm dương phần rồi quay lại, tùy tiện lấy chút khí tức rồi về chứ?” Minh Đức quay về, Ngụy Tác lại nói.

Minh Đức suýt thổ huyết, chặt vật hít hai hơi mới nhấn nhó dùng chân nguyên bao lấy khí tức đưa cho Ngụy Tác, “Ta đích xác đến Âm dương phần, đấy Âm dương phần vẫn đầy lên uy năng, cổ đế thi tựa hồ đang giao chiến với vật gì đó.”

“Còn đấu với hồi sắc cốt quan?” Ngụy Tác rung mình vung tay, lấy Thiên hải thần lan kính giành được từ Hoàng Phủ Tuyệt Luân và Vũ Hoàng chân nhân ra.

Cần nguyên dồn vào, kích phát Thiên hải thần lan kính thì cho khí tức mà Minh Đức mang về vào.

Thiên hải thần lan kính rực quang hoa, hình thành vô số hình ảnh trùng trùng điệp điệp.

“Còn đang chạy, các lão bất tử này càng già càng sợ chết...” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tắt tiếng vì trong hình ảnh, cơ hồ mọi lão bất tử Đẳng Tiên tông và Công Đức tông vẫn đang bỏ chạy trong man hoang, sợ cổ đế thi bắt kịp.

“Đây là Đẳng Tiên tông tông chủ!”

Một hình ảnh khiến mục quang Ngụy Tác và Linh Lung Thiên kịch liệt lóe lên, trong một điện vũ do bạch sắc linh ngọc xây thành, một tu sĩ chìm trong bạch sắc hà quang không ngừng hút được khí từ mấy được đỉnh bốc ra để liệu thương, đồng thời liên tục ho ra máu.

Tu sĩ này là Đấng Tiên tông tông chủ, xem ra đã về đến Đấng Tiên tông, tuy không bị bắt tử cổ để thi lấy mạng nhưng thương thế cực kỳ trầm trọng.

“Đây là Công Đức tông tông chủ!” Trong hình ảnh khác là một tu sĩ không còn nhân hình, chỉ có hoàng sắc phật quang bao trùm kinh mạch, tựa hồ đang tụ lại nhục thân.

“... Đây là cổ để thi, mẹ nó chứ, hung uy quá ghê gớm!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau. Một hình ảnh là hắc quang và xích kim sắc quang mang dâng tràn, không nhìn rõ là gì nhưng uy năng xung thiên, chấn động không ngừng. Có vẻ cổ để thi vẫn ở trong cốt quan, liên tục giãy giụa.

-o0o-

858. Chương 858: Hết Sức Kích Động

“Gian thương, ta thấy kế hoạch của ngươi không xong, hiện tại Âm dương phần đang như thế, dù ngươi giết y tất y cũng không dám xuống lấy cốt quan.” Linh Lung Thiên vừa nhìn hắc quang và xích kim sắc quang hoa xung kích lẫn nhau, như lật tung tất cả, đồng thời truyền âm cho Ngụy Tác.

Ngụy Tác không đáp, mà quan sát kỹ.

Thiên hải thần lan kính uy năng tuy rất đặc biệt, nhưng không thể duy trì lâu, hình ảnh mờ dần.

Đấng Tiên tông tông chủ tuy không bị cổ để thi giết nhưng bị thương rất nặng, Công Đức tông tông chủ tuy không hiểu đang thi triển bí pháp gì tụ lại nhục thân nhưng rất chậm, không mất mười bữa nửa tháng thì kinh mạch e cũng không thể tụ xong.

Tức là hai thần huyền đại năng này trong thời gian tới không thể uy hiếp được.

Còn các lão bắt tử Công Đức tông và Đấng Tiên tông hiện đã tới tả.

“Minh Đức, tiếp theo ta cần ngươi làm một chuyện, quay lại lấy cốt quan trấn áp cổ để thi ra đây.” Khi hình ảnh trong Thiên hải thần lan kính mờ hẳn, Ngụy Tác thu lại, đồng thời bình tĩnh như thường bảo Minh Đức. Linh Lung Thiên bảo không xong, dù giết chết thì Minh Đức cũng không dám xuống Âm dương phần lấy cốt quan, được hay không thì gã phải thử đã.

“Cái gì!” Minh Đức rùng mình dựng tóc gáy.

“Thế nào, không chịu? Đành biến ngươi thành bãi nước vậy.” Ngụy Tác cố ý cười lạnh.

“Ta... Dù ta xuống đó cũng không mang ra được!” Minh Đức như thể đã quyết, kêu lên, “Trong đó có hơi sắc quang phù, thậm chí hắc sắc thần quang xuyên qua cả hư không, ta có xuống cũng không thể lại gần, nói gì đến mang ra.”

“Thế nào, ta nói rồi, y đằng nào cũng chết, sẽ không chịu đâu.” Linh Lung Thiên bình tĩnh như thường truyền âm cho Ngụy Tác.

“Yên tâm, không công cũng không sao.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, cười lạnh, “Vậy thì, ta không cho ngươi lựa chọn.”

“Lựa chọn gì?” Minh Đức ngăn người, nhột nhạt mặt mày hỏi.

“Dùng Tùy tâm ảo hóa quyết giả thành ta, rồi đưa bọn ta đi gặp Chân Vô tông chủ.” Ngụy Tác thập phần bình thường.

“Cái gì!” Minh Đức hiểu ngay, suýt nữa nhảy lên. Y biết Ngụy Tác định khiến bọn Chân Vô tông chủ tưởng y là Ngụy Tác, thu hút chú ý của họ để gã và Linh Lung Thiên thừa cơ đánh lén. Bọn Chân Vô tông chủ bày ra mai phục, đợi phát động địa công kích đầu tiên tất cực kỳ kinh nhân, y không cẩn thận sẽ không còn cơ hội sống sót.

“Ngươi không được chọn, hoặc biến thành một vũng nước hoặc làm ngay.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh bảo Minh Đức đạo: “Ta thậm chí sẽ truyền Động Hư bộ pháp cho ngươi, chưa chắc đã không có cơ hội đào thoát.”

“Người!” Minh Đức suýt nữa trước mắt tối sầm ngất xỉu, kêu to: “Người truyền Động Hư bộ pháp, không phải để ta càng diễn chuẩn, chúng càng tin tưởng hả!”

“Dù gì ta cũng dễ tính, cụ thể thế nào do người chọn.” Ngụy Tác bảo Minh Đức, “Hoặc trực tiếp hóa thành nước hoặc liều mạng một phen, chưa biết chừng chúng không giết được người, người lại được không một môn cường pháp. Đối lại là ta cũng không chọn biến thành nước.”

“Người còn nói nữa?” Minh Đức xung động cơ hồ thổ huyết.

“Mau quyết định, ta kiên nhẫn hữu hạn, cho người mười tích tắc, chậm thì dù người chọn, tắt họ đi rồi.” Ngụy Tác nói.

“Được! Ta đáp ứng! Nếu ta làm theo mà người không tha cho ta thì sẽ không chết yên lành đâu!” Minh Đức không nén được nữa, gầm lên.

“Yên tâm, ta nói là giữ lời!” Ngụy Tác tỏ vẻ nghiêm túc.

“Gian thương, vạn nhất y không bị Chân Võ tông chủ giết thì người tha thật?” Linh Lung Thiên truyền âm.

“Để y mang Động Hư bộ pháp đi? Không thể nào. Y gạt ta một lần, ta gạt lại là hòa.” Ngụy Tác đáp.

“Gian thương!” Linh Lung Thiên trợn tròn trắng.

“Đi thôi. Động Hư bộ pháp là bất thể cường pháp, người mau lĩnh ngộ, Động Hư bộ pháp tiêu hao chân nguyên nhiều lắm, đây là đơn được bổ sung chân nguyên...” Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp, đưa Linh Lung Thiên và Minh Đức vòng qua Âm dương phần, đến chỗ bọn Chân Võ tông chủ mai phục, ngưng thành kinh văn Động Hư bộ pháp cho Minh Đức tham ngộ.

“A! A! A!” Minh Đức cứ ré lên, lúc trước y thêm muốn môn bất thể cường pháp này vô cùng, nhưng giờ có được thì lại khiến y xung động muốn thổ huyết.

“Gần đến rồi.” Nửa ngày sau, Ngụy Tác cách Hoàng Long bọc năm, sáu vạn dặm thì tạm thời dừng lại. “Từ đây người bắt đầu dùng Động Hư bộ pháp đi, bọn ta đi sau. Nhớ thông minh một chút, cẩn thận chút.” Ngụy Tác để Minh Đức dùng Động Hư bộ pháp tự đi.

“Ta...” Minh Đức ngọt lịm cổ họng, giận đến độ nghịch huyết trào lên, người khác nghe thấy sẽ tưởng Ngụy Tác quan tâm đến an nguy của y, là lão bằng hữu lâu năm.

“Chốc nữa dù ta hô gì thì người cũng không được hô lại, không thì vạn nhất ta lỡ tay kích phát cấm chế, sẽ không ai có lợi cả.” Ngụy Tác lại mặt dày dặn.

Minh Đức không chịu được nữa, không muốn nghe gã nói nữa nên phát động Động Hư bộ pháp lao về phía Hoàng Long bọc.

“Không tệ, dù ta cũng không nhận ra sơ hở.” Ngụy Tác thập phần mãn ý với Minh Đức. Minh Đức thi triển Tùy tâm ảo hóa quyết, ngoại hình và khí tức cơ hồ không khác gì gã, gã thi triển Phật ảnh độn của Công Đức tông được Minh Đức ghi lại theo sau. Minh Đức không có Địa Mẫu cổ kinh nên mỗi lần thi triển Động Hư bộ pháp lại phải dùng đơn được bổ sung chân nguyên, thành thử Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không bị bỏ rơi, Linh Lung Thiên đã che mặt, trừ Bắc Mang hóa hình phù còn động dụng mấy pháp bảo che giấu khí tức, Ngụy Tác dùng Tùy tâm ảo hóa quyết hóa thành một lão bất tử Công Đức tông, trông như hai đại tu sĩ đang truy sát Ngụy Tác, còn gã ở phía trước lại gần như hệt hơi.

“Tiểu tử, người thoát được khỏi tay tông chủ bản tông và hai thần huyền đại năng, còn dả thương một thần huyền đại năng thì thập phần bất phàm rồi, bất quá hiện tại người đã đường cùng, tiên bảo cũng không còn, mau ngoan ngoan đầu hàng.”

“Chỉ cần người đầu hàng, hiến dâng bí thuật, Công Đức tông sẽ thu nạp!”

Đại khái cách Hoàng Long bọc hai, ba vạn dặm, Ngụy Tác mặc kệ có ai nghe không, cứ hô liên tục.

“...” Minh Đức tối sầm trước mắt, đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.

“Động Hư bộ pháp hao phí chân nguyên kinh nhân thể này mà sao y có thể không ngừng phát động.” Đồng thời Minh Đức không thể nghĩ thông, nếu có thuốc hồi hận thì dù đánh chết y cũng không đời nào chạm vào đối thủ như Ngụy Tác.

Ngụy Tác vừa gào vừa khuyên.

“Có khí tức đến gần, chắc là chúng đến rồi!” Đột nhiên, Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác.

Hoàng Long bộc cũng là Hoang cổ thủy vực, có ngọn thác khí thể kinh nhân, Ngụy Tác kêu ầm lên, dù gã và Linh Lung Thiên cách chỗ đó ít nhất một vạn ba, bốn nghìn dặm.

Ngụy Tác bình tĩnh như thường gọi to nhưng thâm trầm phòng.

“Xoẹt!!”

Đột nhiên, hư không trên đầu Minh Đức nổ vang, một quả cây màu vàng nhạt bắn xuống.

Trái này chỉ cỡ hạt cải nhưng khí tức trầm trọng khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cách Minh Đức ba, bốn mươi dặm cũng nghệt thở.

“Huyền đài đạo quả!” Linh Lung Thiên nuốt nước bọt, “Đây là pháp khí thần huyền đại năng sắp tọa hóa, dùng thần huyền nguyên khí ngưng luyện thành, là đồ tẩy mà đại năng để lại cho tông môn, sánh với tiên khí, thể mà đã dùng rồi.”

“Được lắm, tiếp động dụng vật này! Đúng thể, phản ứng nhanh lắm, đòn như thể mà thoát, không hổ là kẻ tranh đoạt vị trí Công Đức tông chân truyền đại đệ tử.” Ngụy Tác nhất khen. “Huyền đài đạo quả” uy thế ngút trời ép xuống, Minh Đức rực quang hoa, biến mất.

“Huyền đài đạo quả!” Thân ảnh vừa tan biến nổ tung, thiên địa rung lên, quang diễm hủy diệt tại không trung hình thành một cái đĩa phải cỡ mấy dặm.

“A! Ta...” Minh Đức hiện thân cách mười dặm, định lên tiếng thì mới hô được hai chữ, thiên địa đột nhiên rung lên càng kịch liệt, núi non trong vòng mây trăm dặm sụp đổ. Một dải tử quang kinh nhân từ hư không bắn ra, hình thành tám chữ cổ lớn như gian phòng.

Uy năng ép Minh Đức không thở nổi.

“Phụt!”

Tám chữ cổ mà Linh Lung Thiên cũng không biết ép lên, thân thể Minh Đức hóa thành tro, không còn gì.

“Đây là pháp khí gì... Quá lợi hại...Ta có đức có tài gì mà dùng tới pháp khí này đối phó ta.” Ngụy Tác há hốc miệng, Linh Lung Thiên cũng tròn mắt.

Tử quang tựa hồ là một viên tinh thạch cỡ ngón tay, tạo cho nó cảm giác như đòn đánh của chân tiên, chắc là pháp khí của chân tiên để lại.

“Sau cùng cũng giết được! Đã báo thù cho Hoàng Phủ sư huynh!”

Trong một sơn cốc, mấy lão nhân thập phần kích động, “May mà Thiên Kiếm tông còn Bát cấm diệt thần tinh... cả Huyền đài đạo quả của Huyền Phong môn cũng không đánh trúng y... độn pháp này mà chúng ta không có vật này tất bị thoát. Vật do tổ sư để lại, trừ di một đại địch như thể cũng đáng...”

-o0o-

859. Chương 859: Công Đức Tông Khinh Người Quá Đáng

“Tiếc là không thể bắt sống, y đúng là bí thuật phi phạm.”

“Không nghe tu sĩ Công Đức tông đó kêu hã, ba thần huyền liên thủ vây giết mà còn bị y dả thương một giết một, một thần huyền bỏ chạy, với thần thông như thể mà đòi bắt sống là bất khả thi, không trừ đi, mấy tông môn chúng ta sau này ăn ngủ không yên.”

“Không trừ y tất thành đại hoạn kinh thiên, đáng lắm...”

Từng thân ảnh từ núi rừng, từ hư không hiển hiện ra.

“Minh Đức đáng thương, đối phương vì đối phó ta mà dùng cả vật đó, ta cũng chịu.” Ngụy Tác dừng lại, lẩm bẩm kiểu mếu khóc chuột, đồng thời truyền âm cho Linh Lung Thiên, “Cương nha muội, chốc nữa nhìn cho rõ, nếu có vật như thế chưa biết chừng chúng ta thăm rồi.”

“Người tưởng đó là đệ giai pháp phù, ở đâu cũng có hả. Vật này ở thời đại của ta, cả tu đạo giới cũng hiếm có. Trừ vài tông môn đại năng, lấy đâu ra cường giả chân tiên cấp hoặc thần huyền cấp phí lực khí luyện chế một món pháp phù có uy năng tương đương với thuật pháp của mình mà lại uy hiếp được mình.” Linh Lung Thiên hầm hừ nhưng không dám ơ hờ, thập phần cẩn thận quan sát từng tu sĩ.

Tinh quang chói lòa đột nhiên từ trên không hiển hiện, như lưu tinh đáp xuống.

Vô số tinh quang như đom đóm bao lấy một mặc tu sĩ minh hoàng sắc pháp y, da y như bạch ngọc, diện mạo tuấn nhã, chừng ba mươi tuổi, phát ra khí tức để vương cửu thiên thập địa, duy ngã độc tôn.

“Chắc là cha Hứa Thiên Áo.” Ngụy Tác trước đây qua Chân Võ chi môn đã hai lần thấy Chân Võ tông chủ nên thấy tinh quang đáp xuống là lẩm bẩm.

“Còn may, y chỉ tu vi Thần huyền lưỡng trọng trung kỳ, không bằng cả Tô Thần Huyết và Đăng Tiên tông chủ.” Linh Lung Thiên bình tĩnh như thường truyền âm cho Ngụy Tác, “Lão đầu có bướu đứng bên trái, trong nấp bảo nang có một thứ cổ quái, cần đối phó đầu tiên.”

“Trán có bướu?” Ngụy Tác thấy người mà Linh Lung Thiên nói.

Là một lão đạo mặc hoàng sắc đạo bào, chừng bảy, tám mươi tuổi, đạo bào có hình phù văn phát trần, trán có một cái bướu, trông như trái thò đào.

Thoáng sau, có tám, chín tu sĩ hiển lộ thân hình, trừ ba tu sĩ chừng bốn, năm mươi tuổi thì còn lại đều già cực độ, kim đơn bắt đầu suy kiệt, trứ nhan thuật cũng không che giấu được dấu hiệu nhục thân suy lão.

Phía xa sau lưng có hơn mười dải đèn quang hiển hiện, đều là Kim đơn kỳ đại tu sĩ, trừ Chân Võ tông chủ Hứa thần quân thì không có thần huyền đại năng khác, tổng cộng hai mươi lai tu sĩ, xem ra Minh Đức không nói dối.

“Hiện tại tu đạo giới sa sút qua, siêu cấp đại tông môn mà không có tiên khí. Tán tu như ngươi mà có thể nghênh ngang.” Linh Lung Thiên lẩm bẩm.

“Cương nha muội người sao lại nói thế.” Ngụy Tác trợn tròn trắng, “Chốc nữa ta đối phó cha Hứa Thiên Áo, người đối phó lão đầu có bướu trên trán, xem y có gì.”

“Vì sao kéo theo ta, nguy hiểm như thế.” Linh Lung Thiên bắt mẫn, “Theo người không lợi gì mà chỉ thấy nguy hiểm.”

“Dù gì người cũng được không ít tinh kim, đừng tưởng ta không biết người ăn tinh kim để đề thăng tu vi. Hiện tại người kích phát hơi sắc thủ trạc, uy năng hơn trước nhiều.” Ngụy Tác truyền âm: “Chúng ta đi cùng, coi như giúp chính mình, tinh kim nào người hợp ý thì thuộc về người.”

“Người nói đấy nhá, tên mặt đỏ cạnh lão đầu có bướu có một món bán tiên khí dùng Kỳ lân huyết tinh kim luyện thành, của ta.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, truyền âm.

“...Người đã âm mưu rồi hả.” Ngụy Tác tắt tiếng.

“Là vị đạo hữu Công Đức tông nào?” Từ trên không trung đáp xuống một mỹ nam tử tuấn dật bất phàm, uy thế khôn tả, là Chân Võ tông chủ Hứa thần quân đứng trên hư không, hỏi Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Tại hạ Đại Đức, xin chào Hứa tông chủ.” Ngụy Tác tại Công Đức tông gần ấy thời gian, hiểu rõ một số tu sĩ nên hóa thành hình dáng không khác gì một thái thượng trưởng lão.

“Quý tông và tu sĩ Đăng Tiên tông sao lại không đến?” Hứa thần quân hỏi.

“Bọn tại hạ và Đăng Tiên tông lúc trước có đại chiến với y.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên bình tĩnh như thường đến chỗ bọn Hứa thần quân: “Y thập phần xảo trá, giả bộ đột vây rồi chạy theo hướng khác, tông

chủ bản tông đuổi theo nhưng y vòng thoát được, may mà bị bọn tại hạ phát giác bám theo. Tại hạ đã đưa tin, chốc nữa tông chủ sẽ đến.”

“Y đã chịu tội, bọn tại hạ xin đi trước, phiền đạo hữu báo cho quý tông tông chủ một tiếng, sau này gặp lại.” Hứa thần quân nhìn chỗ Minh Đức bị đánh thành tro, còn tàn dư chân tiên khí tức kinh tâm động, nói đoạn ra về tâm nguyện đã thành, định bình tĩnh đi khỏi.

“Tiếc là không thể bắt sống.”

“Giết y thế này thì tiện cho y quá.”

“Bắt quá cũng đành, y chạy nhanh lắm...” Tụ tập lại tới hơn hai mươi tu sĩ, đại đa số không vừa lòng vì chỉ giết chết “Ngụy Tác” như thế.

“Đi thôi.”

“Không sao, y bị giết rồi, chúng ta cứ tìm đạo lữ của y. Biết đâu lấy được bí thuật.”

“Hừ, không giết hết đạo của y sao thể hiện được uy nghiêm của Thiên Kiếm tông!”

Linh Lung Thiên bình tĩnh như thường, lặp lại những lời họ ngầm truyền âm cho Ngụy Tác nghe.

“Xem ra không diệt chúng không xong!” Ngụy Tác nghiêng rặng nhưng ngoài mặt ra vẻ kinh ngạc, đến chỗ hoàng bào lão nhân có bướu trên đầu, “Vị đạo hữu này nhìn quen lắm, lẽ nào chúng ta từng gặp ở đâu? Không biết vị đạo hữu này xưng hô thế nào?”

“Quen mặt?” Hoàng bào lão nhân ngẩn người, “Tại hạ Thiên Kiếm tông Ngọc Từ.”

“Ngọc Từ? Đạo hữu mặt mũi rất lạ, hình như ở đâu đó đã để lại ấn tượng rất sâu cho tại hạ.” Ngụy Tác càng lúc càng gần hoàng bào lão nhân, “À, tại hạ nhớ rồi, lúc trẻ chắc các hạ có đến Liễu hạ hạng ở Linh Nhạc thành?”

“Linh Nhạc thành Liễu hạ hạng?” Hoàng bào lão nhân sững ra. Mọi tu sĩ, cả Hứa thần nghe Ngụy Tác nói thế thì đều dừng lại, xem gã nói gì.

“Đạo hữu không có ấn tượng gì?” Ngụy Tác cười hắc hắc, như gặp lão bằng hữu: “Linh Nhạc thành Liễu hạ hạng, nữ tu ở đó không tệ... Bấy trăm linh thạch một lần, lúc đó mỗ còn trẻ, thấy đạo hữu đang mặc cả còn sáu trăm linh thạch...”

“Khụ khụ.. Các hạ nhớ nhầm rồi! Sao lão phu lại đến chỗ đó.” Hoàng bào lão nhân hiểu ra nên lắc đầu phủ nhận.

“Đáng tiếc, không đến thì cả đời không còn cơ hội nữa.” Ngụy Tác lắc đầu, thở dài.

“Đạo hữu có ý gì.” Không chỉ hoàng bào lão nhân, ngay cả Hứa thần quân cũng nhíu mày.

“Động thủ!” Ngụy Tác quát to, phát động Đại thừa pháp âm nhắm vào Hứa thần quân, đồng thời năm đạo quang hoa bắn ra.

“Tuyệt diệt kim đơn!”

Trong hơn hai mươi tu sĩ này, trừ các lão bất tử Thiên Kiếm tông và Chân Võ còn không ít tán tu và người của các tông môn được hai phái này mời đến, không phải hạng tầm thường, năm đạo quang hoa của Ngụy Tác bắn ra thì nhiều người kinh hãi, qua khí diễm hủy diệt trong đó là hiểu thứ gì.

Hoàng bào lão nhân tròn mắt, cả một lão bất tử Thiên Kiếm tông gầy khô mặc xích long bào đứng cạnh chưa kịp làm gì thì đột nhiên phát hiện thuật pháp không thể sử dụng, cả độn không cũng không thể.

“Phù!” “Phù!”

Đối diện ngần ấy tu sĩ mai phục trước, Linh Lung Thiên không nương tay, đánh tan tâm mạch cả hai.

Hứa thần quân lóe lên mục quang, vô số quang hoa như toản thạch ngưng tụ thành bao trùm toàn thân, chỉ vào Ngụy Tác. Ngân quang vừa đẩy lên thì vô hình uy năng ép lên y.

“Người!”

Y tỏ vẻ chấn kinh khôn tả, run lên, mũi cũng rỉ máu.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Cùng lúc, Ngụy Tác ném ra Tuyệt diệt kim đơn, hình thành năm dải quang diễm như năm vì sao.

“A!”

“Thật ra là sao!”

“Công Đức tông định làm gì!”

Nhất thời, nhiều tu sĩ rú lên, Ngụy Tác ném liền năm viên Tuyệt diệt kim đơn, tuy toán lão bất tử này phản ứng cực nhanh, không ai chết nhưng tình hình cực kỳ hỗn loạn, như ngày tàn.

Hỗn loạn thế này là thứ Ngụy Tác cần. Loạn lên là các tu sĩ này không thể hình thành liên thủ, gã và Linh Lung Thiên không sợ gì.

“Công Đức tông đuổi lâu như thế, là vì bí thuật của y, các người lại giết y! Đáng chết!”

Ngụy Tác không hiển lộ thân phận, mi tâm chỉ rực lên vô số thần quang, kích phát Hoàng Thiên diệt thức thuật, bạch sắc thần quang đoạn tuyệt lực thức bao trùm mấy chục dặm đoạn nhắm Hứa thần quân mà phát động Đại thừa pháp âm!

“Phù!”

Hứa thần quân học máu, phía dưới như có mười mấy vì sao tan vỡ, văng ngược mấy nghìn trượng.

“Công Đức tông khinh người quá mức!” Y gầm lên, vẫn cho rằng Ngụy Tác là người Công Đức tông. Rõ ràng Công Đức tông không đem việc Ngụy Tác có được Đại thừa pháp âm báo cho bọn y.

-o0o-

860. Chương 860: Ép Đến Đường Cùng

“Không phải Công Đức tông khinh người quá mức, mà là các người phá hoại việc tốt, hại bọn ta tổn thất mấy đạo vô thượng bí thuật.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên lướt về phía Hứa thần quân, đồng thời lại phát Đại thừa pháp âm.

“Đi thôi! Công Đức tông và Đẳng Tiên tông ít nhất là hai thần huyền!”

“Y đánh cho Hứa thần quân thụ thương, thần thông quá kinh nhân, không chạy là chết.”

“Đây là bí thuật gì, cả thần thức cũng ngăn được!”

Nghe Ngụy Tác kêu, thấy chỉ một chiêu là Hứa thần quân thụ thương, cộng thêm Ngụy Tác phát động Hoàng Thiên diệt thức nhãn, trừ thiếu số lão bất tử Chân Võ thì còn lại đều vỡ mặt, cảm cổ bỏ chạy.

“Xoẹt!!”

Hư không chấn động, Hứa thần quân bùng lên vô số nguyên khí, hình thành thần huyền pháp tướng cao năm trượng.

Thần huyền pháp tướng của Hứa thần quân như vô số toản thạch ngưng tụ thành, chói lòa cực độ, ngoại hình như một đế vương đầu đội tinh quan, mặt mũi giống hệt y, tay trái trống trơn, tay phải cầm một trang kinh như một viên toản thạch tụ thành nhưng quang hoa còn sáng hơn thần huyền pháp tướng.

“Đây là?”

Linh Lung Thiên không bị Hoàng Thiên diệt thức nhãn ảnh hưởng đến cảm tri, thấy trang sách trong tay Hứa thần quân thì nhãn quang run lên kịch liệt.

“Chát”

Cùng lúc, thần huyền pháp tướng của Hứa thần quân phát ra tinh đồ, nhiều tia sáng trông như vì sao, vị trí tương ứng với sao trời thật ngoài tinh không, như thể đã thu nhỏ tinh không đem xuống. Tinh đồ lập tức quần lay thần huyền pháp tướng.

Đại thừa pháp âm đang dốc uy năng lên thần huyền pháp thân của y.

Bức Minh Đức thi triển Động Hư bộ pháp lướt tới, Ngụy Tác lại động dụng Tiên vương thần tinh, uy năng Đại thừa pháp âm cũng như lúc đối phó cổ đế thi, tự nhiên hình thành từng dải vô hình cát tường bảo quang, thiên long, bạch tượng, bảo hoa.

Tinh đồ quanh pháp tướng của Hứa thần quân không hề phá tổn, nhưng thần huyền pháp tướng vẫn rung lên.

Nhiều mảnh như kim cương bắn ra, tan thành nguyên khí đầy thần huyền khí tức.

“Sao hả?” Ngụy Tác hỏi Linh Lung Thiên, thần huyền pháp tướng của Hứa thần quân xuất hiện thì nó cũng hơi chấn kinh.

“Không có gì, kinh thư trong tay thần huyền pháp tướng của y giống một món thượng cổ tiên khí, ‘Tinh vực thiên thư’, nhưng chỉ chặn được một nửa uy năng Đại thừa pháp âm của người thì cũng lắm là đồ phỗng chế.” Linh Lung Thiên bĩu môi, nguyên khí bắn ra, xé nạp bảo nang của hoàng bào lão nhân, rõ ràng muốn xem vật khiến nó có cảm giác khí tức bất phàm là gì.

A!

Quang diễm bùng lên trước thần huyền pháp tướng của Hứa thần quân, giáng vào Ngụy Tác và Linh Lung Thiên. Hóa ra thần huyền pháp tướng, Hứa thần quân cũng có bí thuật, không bị Hoàng Thiên diệt thức nhân trở ngại, khóa chặt Ngụy Tác.

“Công Đức tông không coi Chân Võ phóng ra gì, Hứa thần quân này thế ngày sau sẽ diệt Công Đức tông!” Đồng thời, Hứa thần quân gầm lên chấn động thiên địa.

Đây là một đóa đạo liên cỡ một thước, như vô số toản thạch ngưng tụ thành, đại đạo kinh nhân.

“Y điên cuồng rồi!” Ngụy Tác phát ra Đại đề tu di, bạch sắc tu di thần sơn nghênh kích đạo liên. Hứa thần quân tu vi hơn xa Ngụy Tác, nhưng thiết ở chỗ không có thuật pháp hoặc pháp bảo ngăn được Đại thừa pháp âm, hiện tại rõ ràng thấy không chặn được nên quyết định thi triển thuật pháp tấn công trước để áp chế Ngụy Tác. Y bị Đại thừa pháp âm ảnh hưởng, không thì với tốc độ thi pháp của y, Ngụy Tác không thể kịp thi triển Đại đề tu di.

“Công Đức tông có thuật pháp kinh nhân như thế! Đây là thiên cấp đỉnh giai cường pháp!” Hứa thần quân thập phần chấn kinh, đối phương chưa hề đột phá thần huyền, nhưng bạch sắc tu di thần sơn cơ hồ chặn được đạo liên của y.

Bạch sắc tu di thần sơn và đạo liên va nhau như hai vì sao trên không trung, tiếng nổ kinh thiên động địa, ngọn núi bên dưới tan vỡ.

“Ta chặn uy năng thuật pháp, người cứ dùng Đại thừa pháp âm đối phó y.”

“Vật đó là Nhiên tinh minh hỏa, có thể liên tục thiêu đốt tinh huyết, nguyên khí, Thần huyền tứ trọng trở xuống khó mà luyện hóa, sẽ bị đốt đủ mười năm, Thần huyền tu sĩ trúng vật này thì cũng đơn đông như Âm Thi tông Huyết Linh lão tổ, không thể toàn lực thi triển các loại thuật pháp. Vật này còn được gọi là Thập niên bế quan hỏa, trúng là chỉ còn cách bế quan mười năm. Vật này có uy năng bán tiên giai trở lên, dùng để đối phó y hay giữ lại là do người quyết định.”

Linh Lung Thiên rực hồi quang, áp sát Hứa thần quân, đồng thời ném bạch sắc tinh thạch cho Ngụy Tác.

“Thập niên bế quan hỏa? Thần huyền đại năng cũng khó luyện hóa, bị thiêu mười năm, pháp khí độc ác thật!” Ngụy Tác hít một hơi lạnh, biết là vật của hoàng bào lão nhân đầu có bướu, hơn nữa vật này cũng để đối phó y. Bị đánh trúng thì dù có thủy linh nguyên khí gột rửa cũng không ổn, thập phần thê thảm. Bất quá Ngụy Tác không hề dừng lại, tóm lấy pháp khí trảo đó.

“Chát”

Cùng lúc, Hứa thần quân lại phát ra quang hoa, trông như bộ cạp do vô số toàn thạch ngưng thành, dài hơn hai mươi trượng, đâm vào Ngụy Tác, âm ba cuộn cuộn, tốc độ hơn nhiều cực hạn phản ứng thần thức của Kim đơn tu sĩ.

“Phù!”

Linh Lung Thiên như thuần bài, chặn trước mặt Ngụy Tác hơn hai mươi trượng, hơi sắc quang hoa không chói lòa nhưng quang hoa của Hứa thần quân bị chặn lại.

“Chân Võ tông cũng thế mà thôi!”

Ngụy Tác lại phát động Đại thừa pháp âm, vô hình uy năng lại xung kích lên thần huyền pháp thân của Hứa thần quân, quang hoa rực rỡ hóa thành nguyên khí tứ tán.

“Người... không phải người Công Đức tông, người là Ngụy Tác!” Thần huyền pháp thân của Hứa thần quân bị đánh rung lên, thấy uy năng thuật pháp bị Linh Lung Thiên ngăn cản thì tỉnh ngộ kêu to.

“Ai bảo thế, Ngụy Tác đã bị các người giết rồi, ha ha, hai thứ đó uy năng đúng là đáng sợ.” Ngụy Tác liên tục phát động Đại thừa pháp âm.

“Người!” Hứa thần quân cơ hồ không nói thành lời, một đạo quang hoa lại bị Linh Lung Thiên ngăn lại.

Ngụy Tác không nhằm, Linh Lung Thiên đã lợi hại hơn lúc mới rời Ma văn hung mạch nhiều, lúc trước một mình ngăn kiếm nguyên của Hoàng Phủ Tuyết Luân thì không xong nhưng giờ đây có thể một mình ngăn trở uy năng thuật pháp của Hứa thần quân. Tuy hai lần đều bị đánh bay đi nhưng không hề bị thương, đứng vững trên không.

“Tiểu tử, không giết người, ta không làm người!” Hứa thần quân không dừng, thần huyền pháp thân phát ra nguyên khí dao động huyền ảo, đẩy lên tinh quang, thân ảnh ẩn vào vô số tinh quang.

“Cách chỗ ta chỉ một vạn tam nghìn trượng!” Linh Lung Thiên đưa tay.

“Đạo thuật pháp của người không ra thế nào... vừa thế diệt Công Đức tông xong, giờ lại thế diệt ta. Diệt cả hai thế này khó lắm, Chân Võ e không đủ.” Hứa thần quân không đủ ngăn thần thức của Ngụy Tác, gã thì triển bí pháp chân tiên thần văn, mi tâm như có kim sắc thần chi, ẩn ước cảm giác được hướng Hứa thần quân bỏ chạy nên đuổi theo.

“Tiểu bối, người khinh người quá mức! Ta sẽ khiến người trả giá!”

Hứa thần quân phát ra tiếng gầm chấn thiên, thần huyền pháp thân đột nhiên thấp đi nửa tấc, trên mình như bắn ra vô số mảnh kim cương, khí tức kinh tâm động phách chấn động. “Xoạt!” Mấy chục dặm hư không không ngừng rung lên như tấm vải bố rách.

Quang hoa như vô số viên toàn thạch tạo thành cạnh tinh quang cự môn Hứa thần quân, nguyên khí huyền diệu không ngừng chấn động. Trang kinh trong tay thần huyền pháp tướng phát ra quang hoa thành dòng, nối với tinh quang cự môn cao mười trượng.

“Chuột chạy cùng sào, liều rồi!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên giạt mình, Linh Lung Thiên về cạnh Ngụy Tác, Ngụy Tác vung tay, trực tiếp tế xuất Bất diệt tịnh bình, đồng thời thi triển Vô thủy kiếm kinh, vô số phi kiếm hình thành một bánh xe khổng lồ, không trung nổ âm ầm.

Hứa thần quân tỏ ra liều mạng và khí tức của tinh quang cự môn khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cảm thấy thập phần nguy hiểm, chuẩn bị toàn lực ngăn đỡ.

Cả hai run lên vì Hứa thần quân đi vào tinh quang cự môn.

Cùng lúc, tinh quang cự môn mở ra, quang hoa thành dòng trùn lên Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Không xong! Không phải thuật pháp công kích! Cũng như Đẳng tiên đài của Đẳng Tiên tông, uy năng truyền tông...”

“Tương tự Chân Võ chi môn, y định đưa chúng ta về Chân Võ, lợi dụng cấm chế Chân Võ đối phó!...”

Tất cả bị khí tức cổ quái bao lấy, vô số lưu quang bay qua như xuyên trong tinh không, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên biến sắc.

-o0o-

861. Chương 861: Trở Về Chốn Cũ

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên như ở trong một cổ truyền tổng pháp trận, Hứa thần quân mở ra một không gian thông đạo, rất có thể như khi Đấng Tiên tông tông chủ đại chiến với Tô Thần Huyết, Vương Vô Nhất, định đưa hai người về sơn môn.

“Để ta phá truyền tổng thông đạo!”

Linh Lung Thiên rực hồi sắc linh quang, đổ về phía vô số lưu quang.

Ngụy Tác tuy nhiên cả kinh nhưng không hoảng sợ, Linh Lung Thiên đã thi triển thần thông này.

“Muốn phá Chân vô tình môn, không dễ đâu!” Hứa thần quân đột nhiên hiển hiện thần huyền pháp thân, đạo liên chói lòa chấn tan quá nửa hồi sắc linh quang của Linh Lung Thiên.

“Gian thương, mau lên!” Linh Lung Thiên biến sắc, truyền tổng thông đạo ập tới trong tích tắc, Hứa thần quân ngăn cản nên nó không thể phá được. Nếu bị đưa về sơn môn Chân Võ, nó và Ngụy Tác lành ít dữ nhiều.

“Chết đi!” Ngụy Tác trực tiếp phát động Đại thừa pháp âm.

Thần huyền pháp tướng của Hứa thần quân bắn ra quang hoa vụn vỡ, lắc lư như sắp rơi, hiển nhiên phát động thuật này chống lại Đại thừa pháp âm thì y bị thương không nhẹ, có điều thi pháp không ngừng nghỉ, vẫn nhắm Linh Lung Thiên phát ra một đóa đạo liên.

“Tưởng có thuật này là vô địch hử, đến sơn môn Chân Võ ta sẽ cho các người biết thế nào là sống không bằng chết.” Đồng thời Hứa thần quân cười lạnh, cho rằng cứ liên tục thi pháp, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không thể phá được truyền tổng thông đạo của Chân vô tình môn.

Vù!

Bạch sắc quang hoa từ tay Ngụy Tác bay ra như dải lụa trắng, phần đầu có vô số lão quỷ xoa tóc, tiếng kêu xé màng tai vang lên, giáng vào thần huyền pháp thân của Hứa thần quân.

“A!”

Hứa thần quân đột nhiên kêu lên thê thảm, thần huyền pháp tướng vắng ngược.

“Thế nào, tưởng liên tục thi pháp thì ngăn được hử, ta không cho người thỏa nguyện!” Ngụy Tác chuẩn bị lại phát động Đại thừa pháp âm, hắt văng Hứa thần quân. Gã cũng trực tiếp kích phát “Thập niên bế quan hỏa” đánh trúng Hứa thần quân.

Linh Lung Thiên toàn lực phát động, hồi sắc linh quang bao lấy hai người. “Oành!” Vô số lưu quang huyền ảo đột nhiên vỡ tan, từ bốn phương tám hướng đều có đại lực vô cùng ép tới.

Linh Lung Thiên học lên, vô số lưu quang tắt đi, sức mạnh vô tận cũng tan biến vô ảnh vô tung.

...

“Một Thần huyền lưỡng trọng cũng có bí thuật này, tu đạo giới hiện tại thì cường pháp và pháp bảo không nhiều nhưng thủ đoạn để bỏ chạy thì phát dương quang đại.” Linh Lung Thiên nhăn nhó, nghiêng rằng nghiêng lợi, khóe môi rỉ máu.

“Đây là?” Ngụy Tác hơi ngẩn ra, gã và Linh Lung Thiên từ truyền tổng thông đạo lao ra, rơi xuống ngoài một hòa thành trì, cơ hồ là chỗ tán tu tự do giao dịch.

Thành trì này cũng xây theo núi như Linh Nhạc thành, quy mô cũng tương tự.

Trên bãi đất ngoài thành có nhiều gian hàng, đại khái tụ tập hơn một trăm tu sĩ, đều tròn mắt nhìn gã và Linh Lung Thiên.

Nhiều tu sĩ đứng gần đều kinh hãi, không hiểu sao cả hai đột nhiên từ hư không bật ra.

“Đây là chỗ nào?” Ngụy Tác xác định thương thế của Linh Lung Thiên không nặng, thấy một trung niên nam tử mặc áo da đen liền kéo lại hỏi.

“Đây là Kim Lư thành.” Nam tử giật mình định thần lại, khí tức của Ngụy Tác khiến họ biết gã ở đẳng cấp khác.

“Kim Lư thành? Nói rõ đi, là đại lục nào?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, không có ấn tượng gì về nơi này.

“Chuyện đó...” Mọi tu sĩ tại trường càn kinh hãi, trung niên tu sĩ mặt nhọn không dám chậm trễ: “Kim Lư thành này ở Thiên Huyền đại lục tây bộ, bốn thành trì gần đây là Cổ Kim thành, Hóa Phàm thành, Hồng Mông thành và Tam Bảo thành...”

“...” Ngụy Tác trợn tròn trắng.

Thiên Huyền đại lục!

Gã và Linh Lung Thiên vất vả lắm mới từ Thiên Huyền đại lục bắc bộ vượt man hoang đến Vân Linh đại lục, giờ bị Hứa thần quân dùng một đạo thuật pháp đưa về Thiên Huyền đại lục.

Gã chưa từng nghe đến Kim Lư thành, nhưng Tam Bảo thành thì biết rõ. Tam Bảo thành nhờ vào Ô tương thiết có thể luyện chế pháp bảo và hai loại linh thảo phối hợp với yêu đơn luyện chế linh đơn mà được xưng là tam bảo. Thành trì này ở chỗ nằm giữa Thiên Huyền đại lục tây bộ và trung bộ.

Gã hỏi xong, không vào thành mà ra hiệu cho Linh Lung Thiên, trực tiếp dùng linh quang độn pháp lướt đi.

“Lại về quê cũ, người định làm gì?” Linh Lung Thiên truyền âm hỏi Ngụy Tác, lần này trừ trọng thương Chân Võ tông chủ Hứa thần quân thì không có gì lợi lộc. Vốn mà giết được Hứa thần quân rồi thuận tiện truy sát toán lão bất tử của Chân Võ và Thiên Kiếm tông thì đã phát tài.

“Mẹ nó chứ, lại bị đưa về Thiên Huyền đại lục.” Ngụy Tác có vẻ ưc chế, mắng âm lên: “Về rồi thì giúp lục bào lão đầu tìm đồ để ngưng hình đã, thuận tiện đến Vô Kỵ thiên cung.”

“Người muốn xem khối đá kỳ dị mà Vũ Hoàng chân nhân nói?” Linh Lung Thiên hơi nheo mắt, hiểu ý gã. Vũ Hoàng chân nhân bảo tảng đá đó không bị ngoại lực tác động, bên trong có thần văn, lại tựa như phù văn điển tịch, khẳng định có gì đó huyền ảo, thập phần bất phàm.

Hoàng Phủ Tuyết Luân đã chết, Hứa thần quân nhất thời không thể xuất thủ, đại địch của gã tại Thiên Huyền đại lục chỉ còn Diệt Huyền Thành, với thần thông của gã và Linh Lung Thiên thì mình Diệt Huyền Thành không phải đối thủ. Công Đức tông tông chủ chưa tụ lại được nhục thân, Đẳng Tiên tông tông chủ trọng thương, hiện giờ đích xác là lúc tốt nhất để Ngụy Tác hành tẩu tại Thiên Huyền đại lục.

“Lại bị Hứa thần quân đưa về... Thập niên bế quan hỏa, vật đó mà cũng lưu truyền lại...”

“Con bà nó chứ, đích xác nên giúp ta ngưng hình, Dưỡng quỷ quán quá tệ, nhờ may vỡ tan thì ta không thể xem kịch được nữa...”

Bị Ngụy Tác gọi ra khỏi Dưỡng quỷ quán, kể sơ qua tình hình, lục bào lão đầu thập phần hưng phấn.

“Công Đức tông tông chủ trước khi tụ lại nhục thân sẽ e dè thực lực của chúng ta mà không dám làm gì, nhưng xong rồi tất sẽ gây phiền cho chúng ta. Nên việc này càng mau kết thúc càng tốt, chúng ta mau chóng về tìm cách hội hợp cùng bọn Cơ Nhã. Lão đầu, lần trước tìm được một khối Ngũ sắc thạch, nguyên liệu để người ngưng hình còn những gì nữa, tìm ở đâu?” Thoáng xác định tình thế, Ngụy Tác hỏi lục bào lão đầu. Hiện tại bị đưa về Thiên Huyền đại lục, khẳng định sẽ đến Vô Kỵ thiên cung, giúp lục bào lão đầu ngưng hình cũng nằm trong kế hoạch trở về Thiên Huyền đại lục.

“Còn Nguyệt tiên thảo, Kim ô quả và Ngân tinh thạch.” Lục bào lão đầu nói ngay, “Nguyệt tiên thảo là nguyên liệu chủ yếu luyện chế Lãnh nguyệt đơn, tuy hiếm nhưng đến mức như Tử hồ hoa, Ngân tinh thạch

tuy không nhiều nhưng bình thường không có mấy tác dụng, tối đa để luyện chế pháp phù, hai thứ này trước đây đều có ở gần Bàn Vương thành, rất có thể còn lại. Kim ô quả là nguyên liệu luyện chế Ngọc ô đạo đơn, ta đã tra xét điển tịch, công thức Ngọc ô đạo đơn đã thất truyền, vật này thật khó tìm.”

“Bàn Vương thành? Chúng ta đến Bàn Vương thành, gom đủ đã rồi đến Vô Kỵ thiên cung.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm đoạn quyết định. Từ Bàn Vương thành đến Vô Kỵ thiên cung thì không thuận đường, nhưng Bàn Vương thành ở vị trí ngã về phía đông Thiên Huyền đại lục tây bộ, cách đây hơn hai mươi thành trì, gần hơn nhiều so với đến Vô Kỵ thiên cung.

Thương nghị xong, Ngụy Tác xác định phương vị, đến Cổ Kim thành gần Kim Lư thành nhất.

Vì không muốn bại lộ hành tung, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không hề trực tiếp sử dụng truyền tống pháp trận trong Kim Lư thành, Ngụy Tác cũng không thi triển Tùy tâm ảo hóa quyết, chỉ dùng Tiềm ẩn quyết và mấy pháp bảo che đi khí tức coi như dịch dung.

Ẩn tàng hành tung kiểu này, Ngụy Tác cho rằng đã nể mặt Chân Võ và Huyền Phong môn, nếu hai phái vẫn cứ cố tình tìm gã gây phiền thì gã không khách khí.

“Bắc bộ Thiên khung nứt hai vết?”

Vào Cổ Kim thành, dùng truyền tống pháp trận trung chuyển, thẳng tiến Bàn Vương thành, dọc đường nghe tu sĩ bàn luận, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu biết Thiên khung Thiên Huyền đại lục bắc bộ sau khi Ngụy Tác rời Thiên Huyền đại lục thì nứt thêm hai vết.

Thiên Huyền đại lục bắc bộ đến nay vẫn chưa có tông môn nào vào chiếm cứ, mọi tông môn coi bắc bộ thành man hoang hoang nguyên và nơi chuyên môn để săn thú.

Liên tục trung chuyển qua truyền tống pháp trận, chỉ mất gần nửa ngày, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên qua hơn mười thành trì, nhưng đến Quy Lộc thành cách Bàn Vương thành không xa, Ngụy Tác đột nhiên dừng lại, đến một góc phố.

“Sao hả?” Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu lấy làm lạ.

“Việc họ bàn luận có liên quan đến người ta quen trước đây.” Ngụy Tác đáp, đi tới chỗ góc đường có ba, bốn dê giai tán tu tu vì chỉ Thần hải cảnh tam trọng, tứ trọng đang trò chuyện.

-o0o-

862. Chương 862: Bệnh Vực Người Quen

“Liên quan đến người y quen trước đây?” Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu kinh ngạc, người khiến Ngụy Tác chú ý nghe ngóng thì không thể giao tình sơ sơ.

“Chư vị đạo hữu, ban nãy tại hạ nghe các vị đàm luận về một tu sĩ tên Độc Cô Vũ Vân, không hiểu tại hạ có nghe lầm chăng?” Ngụy Tác đến chỗ mấy dê giai tán tu, khách khí hỏi.

Mấy dê giai tán tu hơi ngần ra, quan sát Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, thấy Ngụy Tác khí độ bất phàm thì không dám chặn chễ, một hán tử mặt vàng chừng hơn bốn mươi tuổi khách khí đáp: “Đạo hữu không nghe nhầm đâu, bọn tại hạ đang bàn về tu sĩ tên Độc Cô Vũ Vân. Không biết có việc gì chăng?”

“Không có gì, tại hạ chỉ thấy tên tu sĩ này quen lắm, tựa hồ đã nghe ở đâu đó nên mới đến nghe ngóng.” Ngụy Tác thập phần khách khí, “Hình như tại hạ có nghe nói đến treo thưởng, không biết có liên quan gì đến người đó chăng?”

“Hả? Đạo hữu có phải nghe thấy tên y ở nơi khác, nhất thời quên mất?” Hán tử mặt vàng giải thích: “Y vốn là con thứ năm của Độc Cô thể gia, nghe nói vì tranh đoạt công pháp, giết chết phụ thân và lưỡng vị thúc công, ẩn thân nhiều năm, gần đây bị lộ hành tung, bị đánh trọng thương, chắc không chạy được xa, rất có thể trốn trong Quy Lộc thành, Bích Thiên thành và Tiên Giáp thành mà thôi, nên Độc Cô thể gia công bố phần thưởng, chỉ cần phát hiện hành tung của y, báo cho Độc Cô thể gia là được thưởng năm vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Năm vạn hạ phẩm linh thạch, nhiều thế hả?” Ngụy Tác mục quang lóe lên.

“Đúng thế, chắc là lấy được, Độc Cô thể gia sẽ trực tiếp trao cho tu sĩ cung cấp tin, ngay tại thành trì tập thị.” Hán tử mặt vàng tường Ngụy Tác giật mình vì năm vạn hạ phẩm linh thạch nên mỉm cười: “Bọn tại hạ đang nói chỉ cần gặp y là lấy được năm vạn linh thạch, vận khí thật quá tốt.”

“Độc Cô thể gia có phải tu đạo thể gia ở gần Nam Quan thành, tức là họ chưa phát hiện tung tích người này?” Ngụy Tác hỏi Hán tử mặt vàng, “Không biết Độc Cô Vũ Vân có đồng bạn nào không?”

“Thế nào, đạo hữu hứng thú với phần thưởng?” Hán tử mặt vàng nhin nhao nói, “Tung tích của y còn chưa bị phát hiện. Không nghe nói y có đồng bạn.”

“Hả? Tại hạ cũng có hứng với phần thưởng, năm vạn linh thạch không nhỏ, không hiểu có tin về y có thể đến Độc Cô thể gia lĩnh thưởng chăng?” Ngụy Tác hỏi.

“Người Độc Cô thể gia thông qua Trường Xuân phường trong Quy Lộc thành treo thưởng, có tin chính xác thì đến Trường Xuân phường lĩnh thưởng.” Hán tử mặt vàng hồ nghi, quan sát Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, “Vị đạo hữu này có tin hả?”

“Sao lại như thế, chỉ là năm vạn linh thạch khiến người ta hiếu kỳ, hỏi thăm mấy câu, đã quấy nhiễu chư vị đạo hữu.” Ngụy Tác nói đoạn cáo từ ly khai.

“Tiểu tử, gian thương, Độc Cô Vũ Vân có quan hệ gì với người?” Ngụy Tác đi theo đường dẫn đến Quy Lộc thành, Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu đều hỏi.

“Nếu nhớ không lầm, Độc Cô Vũ Vân là tu sĩ năm xưa ở trong tiệm của Cơ Nhã, Hàn Vi Vi từng nói với mỗi việc về y, thật ra y bị mấy huynh đệ hãm hại, lưu lạc đến Linh Nhạc thành, Cơ Nhã hiểu hết mọi sự nên thu giữ. Độc Cô thể gia thế lực không nhỏ, không kém gì tông môn như Thiên Nhất môn.” Ngụy Tác truyền âm cho Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu, “Diệp gia huynh muội khi xưa được Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã nhờ y đưa đi.”

“Diệp gia huynh muội là ai?” Linh Lung Thiên hỏi tiếp.

“Hóa ra thế!” Linh Lung Thiên không biết gì về Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi nhưng lục bào lão đầu biết rõ, Diệp gia huynh muội là sinh tử chi giao của Ngụy Tác, năm xưa nghe nói gã gặp nguy hiểm thì bất chấp tất cả đến giúp, thật sự như thân huynh muội. Sau đó Ngụy Tác tu thành kim đơn tại Hải Tiên tông, giết chết Diệp Linh, quay về Thiên Huyền đại lục thì đã tìm họ nhưng không có tin gì, không ngờ lần này đột nhiên lại nghe thấy tin về Độc Cô Vũ Vân có biết về Diệp gia huynh muội.

“Xem ra người nên đến Trường Xuân phường gặp Độc Cô thể gia đã?” Nghe lục bào lão đầu nói rõ quan hệ giữa Diệp gia huynh muội và Ngụy Tác, Linh Lung Thiên hiểu ngay gã định làm gì.

Ngụy Tác gật đầu, không nhiều lời, tùy tiện hỏi tu sĩ qua đường vị tí của Trường Xuân phường.

Không tính Diệp gia huynh muội, Độc Cô Vũ Vân đối với Ngụy Tác cũng là người cùng phe, có người định đối phó y, Ngụy Tác sẽ phải dính đến.

Trường Xuân phường là phường thị lớn nhất Quy Lộc thành, tọa lạc tại thành tây tập thị, chủ thể là một tòa thanh sắc lưu ly điện vũ ba tầng rất bắt mắt.

Ngụy Tác vào thành tây tập thị, thấy ngay phường thị đó, bước ngay vào cửa.

“Không biết tiền bối đến Trường Xuân phường mua gì chăng?” Một điểm viên mặc thúy lục sắc y sam thấy Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tới cửa thì bước ra mỉm cười hỏi, tạo cho người ta hảo cảm.

“Tại hạ có tin về Độc Cô Vũ Vân, nghe nói người Độc Cô thể gia ở đây?” Ngụy Tác nói ngay, vừa rảo thần thức quét qua cả phường thị.

Trường Xuân phường có năm, sáu chỗ không thể đưa thần thức vào, chắc có cấm chế, thật ra một Kim đơn tu sĩ cũng không có.

“Tiền bối có tin về Độc Cô Vũ Vân? Xin theo tại hạ.” Điểm viên Trường Xuân phường hơi ngần ra, tựa hồ kinh ngạc, nhưng vẫn đi trước dẫn đường.

Điểm viên trực đưa Ngự Tác và Linh Lung Thiên xuyên qua ba tầng lầu các, đến một đình viện phía sau. Vào đình viện, tiếng ồn ào bên ngoài lập tức tan biến vô ảnh vô tung, hiển nhiên có bố trí cấm chế.

Điểm viên không dừng, đưa Ngự Tác và Linh Lung Thiên vào gian lớn nhất.

Gõ nhẹ hai lần lên cửa, y cung kính đẩy cửa.

Gian phòng này có bố trí cấm chế ngăn cách thần thức, Ngự Tác không đoán được tu sĩ trong đó cỡ nào, theo điểm viên đi vào, chỉ thấy như vào khách sảnh, một nam một nữ đang ngồi trên ghế chủ tọa.

Nam tu hơn ba mươi tuổi, mặc thuần hắc pháp bào, mặt gầy gò lạnh lùng, là nhân vật trầm ổn.

Lão ẩu chừng hơn sáu mươi tuổi, mặc tử hồng sắc cấm y, thêu không ít những đóa hoa to, đầu tóc hoa râm nhưng mặt rất hồng hào, thần sắc hơi lạnh lùng, tạo cho người ta cảm giác không dễ chịu.

Dẫn Ngự Tác và Linh Lung Thiên vào, điểm viên không nói gì, lùi ra khép cửa lại.

“Không biết vị đạo hữu này xưng hô thế nào, đã đến đây thì tất có tin về Độc Cô Vũ Vân.” Nam tu bảo Ngự Tác và Linh Lung Thiên, đưa tay mời ngồi.

“Tại hạ họ Ngụy.” Ngự Tác nhạt giọng. Nam tu và lão ẩu tu vi Phân niệm tam trọng và Phân niệm ngũ trọng trung kỳ, tu vi như thế tại phổ thông thành trì cũng là kinh nhân, bất quá đối với gã thì không là gì. “Không biết hai vị xưng hô thế nào, là người Độc Cô thế gia?” Nói thẳng họ ra đoán Ngự Tác không đáp, không ngồi xuống mà hỏi ngược.

“Tại hạ Độc Cô Vũ Phàm, đây là một vị trưởng bối, bọn tại hạ là người Độc Cô thế gia.” Nam tu và lão ẩu hơi nhũn mảy, nam tu nói thẳng.

“Các hạ định làm gì?” Nam tu đột nhiên hừ lạnh, Ngự Tác nghe y nói thì đưa tay, ngón tay bốc lửa như ngọn nến.

“Không có gì, là Độc Cô thế gia thì ta có thể hỏi thăm.” Ngự Tác liếc nam tu và lão ẩu, nhạt giọng.

“Người có ý gì?” Nam tu và lão ẩu đồng thời đứng dậy, sầm mặt. Ngự Tác không có vẻ gì đến báo tin về Độc Cô Vũ Vân, cả hai không dám tin Ngự Tác dám gây sự ở đây.

“Tại hạ đã bảo mình họ Ngụy, cho hai vị biết, Chân Võ thiếu chủ chết trong tay mõ, Huyền Phong môn chân truyền đại đệ tử cũng thế.” Ngự Tác ngồi xuống, liếc lưỡng hai người, đồng thời thần thức uy áp dồn tới.

Nam tu và lão ẩu sững lại, không thở nổi, cảm giác như thần hồn cũng bị ép nát.

Chỉ một tích tắc, Ngự Tác thu thần thức uy áp. Linh Lung Thiên bĩu môi, ngồi xuống.

Nam tu và lão ẩu nhợt nhạt mặt mày, toàn thân đầm đìa mồ hôi.

-o0o-

863. Chương 863: Hành Sự Âm Thầm

“Được rồi, mau đáp lời mõ.” Ngự Tác liếc nam tu và lão ẩu, áp lực vô hình khiến cả hai ngồi phệt xuống.

“Mõ nghe nói Độc Cô Vũ Vân bị các người hãm hại, chạy khỏi Độc Cô thế gia. Xem ra phụ thân và lưỡng vị thúc công của y chết trong tay các người?” Ngự Tác hỏi.

“Tiền bối đừng nghe chúng nói xàm, gia chủ đích xác chết trong tay y.” Lão ẩu mặc tử hồng sắc cấm y nói ngay.

Tay Ngự Tác hiện lên quang hoa như ngọn nến, biến sắc. “Lại dám nói dối mõ.” Gã mặt mũi lạnh tanh hừ lạnh.

“Chát!”

Lão ẩu rung mình vắng ngược lại.

“Ta cho người biết, ta giết người còn dễ hơn một giết một con kiến, đừng có giở trò trước mặt ta.” Ngự Tác liếc lão ẩu từ dưới đất bò dậy, miệng rỉ máu run rẩy.

“Nói mau!” Thấy lão ẩu và nam tu mặt mũi gầy gò tên Độc Cô Vũ Phàm không nói, Ngự Tác lại dùng thần thức uy áp.

“Phụ thân và lưỡng vị thúc công chết trong tay đại ca và thất thúc.” Độc Cô Vũ Phàm toát mồ hôi lạnh, nhột nhạt nói. Ngự Tác hiện tại có thần thức sánh với thần huyền, với thần thức uy áp này, Độc Cô Vũ Phàm cảm giác mình như con kiến đứng trước ngọn núi, tâm thần có thể tan nát bất cứ lúc nào.

“Phụ thân?” Ngự Tác nhíu mày, hỏi Độc Cô Vũ Phàm, “Tức người và Độc Cô Vũ Vân là thân huynh đệ? Tại Độc Cô thế gia, thân phận người thế nào?”

“Tại hạ thứ tư, Độc Cô Vũ Vân là đệ đệ.” Độc Cô Vũ Phàm toát mồ hôi lạnh, không dám nhìn Ngự Tác.

Hung danh của Ngự Tác tại Thiên Huyền đại lục cực thịnh, không chỉ việc giết Chân Võ thiếu chủ và Huyền Phong môn chân truyền đại đệ tử cùng nhiều lão bất tử mà cả việc Hoàng Phủ Tuyết Luân bị gã giết tại Vân Linh đại lục cũng đã đồn về Thiên Huyền đại lục. Tu sĩ như thế đối với họ hoàn toàn như thần vương.

“Đối phó thân nhân, Độc Cô thế gia khá thật.” Ngự Tác cười lạnh, “Các người hãm hại Độc Cô Vũ Vân, hiện tại ngần ấy năm rồi còn tốn công truy sát y, khẳng định không phải vì sợ y nói ra chân tướng mà vì thứ khác hả?”

“Đại ca đối phó ngũ đệ vì phụ thân chọn ngũ đệ làm người kế thừa, định để ngũ đệ được truyền thừa cao nhất của Độc Cô thế gia. Trong đó có một món bảo vật trọng yếu.” Độc Cô Vũ Phàm không dám giấu.

Ngự Tác liếc Độc Cô Vũ Phàm và lão ẩu vốn cực kỳ hung ác nhưng hiện thời không dám thở mạnh, “bảo vật gì?”

“Tại hạ không biết, chắc chỉ có đại ca và thất thúc biết.” Độc Cô Vũ Phàm đáp.

“Các người đã thương Độc Cô Vũ Vân ở đâu? Lúc đó y có đồng bạn không?” Ngự Tác lóe lên nhãn quang hỏi, “Thương thế của y thế nào, các người có tin gì về y?”

“Bọn tại hạ đã thương y ở trong hoang nguyên giữa Quy Lộc thành và Bích Thiên thành. Lúc đó y không có đồng bạn tại trường.” Độc Cô Vũ Phàm đáp: “Y bị nhị ca dùng một món độc khí của thượng cổ Bách Độc giáo đã thương, tuy không chết ngay nhưng khó lòng động dụng chân nguyên, độc tố đó chỉ có thể giải được bằng Cửu mục thiên châu, nếu hai mươi ngày mà không có được tất độc phát thân vong. Y bị đã thương ba ngày trước... Đến giờ bọn tại hạ vẫn chưa phát hiện hành tung cụ thể của y nhưng chắc không thoát khỏi mấy thành quanh đây.”

“Còn gì nữa nói nốt đi! Ta đã nhúng vào, Độc Cô thế gia ngoan ngoãn hợp tác thì còn đường sống. Lẽ nào Độc Cô thế gia còn tưởng sẽ đối phó được y?” Ngự Tác vừa bức hỏi vừa quan sát thấy Độc Cô Vũ Phàm và đáp vừa đảo mắt, tựa hồ chưa nói hết ra, gã liền mặt mũi lạnh tanh nói.

“Bọn tại hạ nhân dịp Tiên Giáp thành phách mại hội mà loan tin có Cửu mục thiên châu để dụ y ra, dù y không đến tất cũng sai người mua, chưa biết chừng sẽ tìm ra.” Độc Cô Vũ Phàm run lên đáp.

“Liên lạc với Độc Cô thế gia bằng cách nào? Nếu thành trì khác có tin về Độc Cô Vũ thì có cho các người biết không?” Ngự Tác hỏi.

“Bọn tại hạ dùng Xung thiên diễm của Độc Cô thế gia truyền tin, bọn tại hạ cứ đợi ở đây, thành trì khác có tin sẽ đưa đến Tiên Giáp thành chứ không phải đến đây. Đại ca và thất thúc ở Tiên Giáp thành.” Độc Cô Vũ Phàm do dự một chút, “Tiên Giáp thành phách mại hội lần này sắp bắt đầu, phần lớn người Độc Cô thế gia đều ở Tiên Giáp thành.”

“Đưa bọn ta đến Tiên Giáp thành gặp đại ca và thất thúc của các người.” Ngự Tác nhìn Linh Lung Thiên, đứng dậy nói.

Độc Cô Vũ Phàm và lão ẩu mặt cắt không còn hột máu nhưng không dám cãi, đi trước dẫn đường.

Tiên Giáp thành do Tiên Giáp tông chưởng quản, Tiên Giáp tông là một trung đẳng luyện khí tông môn, có một Kim đơn tu sĩ tồn, tông môn thiên về luyện chế các loại giáp y, trong mấy chục thành trì gần đây, các loại giáp xác thượng giai yêu thú đều tụ về thành này.

Thành này chỉ cách Quy Lộc thành một Bích Thiên thành, Ngụy Tác không hỏi Tiên Giáp thành phách mại hội cụ thể tiến hành tại phường thị nào.

Ngụy Tác chưa từng đến Tiên Giáp thành, cùng Độc Cô Vũ Phàm và lão ẩu dùng truyền tông pháp trận trung chuyển, đến Tiên Giáp thành thì thấy quy mô thành này không nhỏ, xây trên một dãy gò đồi, chừng gấp đôi Linh Nhạc thành. Các công trình trong Tiên Giáp thành khá đặc sắc, phần lớn xây từ giáp xác các loại yêu thú.

Nhìn từ xa như do các loại bồi xác chế thành, màu sắc rực rỡ.

“Tiểu tử, quy mô phách mại đại hội này của Tiên Giáp thành không nhỏ...” Lục bào lão đầu hơi kinh ngạc, lên tiếng trong tai Ngụy Tác, vì nhiều tu sĩ cùng đổ về một hướng, rõ ràng đến tham gia phách mại hội.

“Vừa hay có một đại hình phách mại hội. Nơi này cách Bàn Vương thành không xa, xem có tìm được những thứ cho người ngưng hình không.” Vốn Ngụy Tác đang cân nhắc có nên hốt sạch Độc Cô thể gia rồi phát tin để Độc Cô Vũ Vân hiện thân, hay hành sự âm thầm một chút. Hiện tại mà khoa trương quá, hiển lộ thân phận và hành tung chưa biết chừng sẽ gặp phiền hà, có thể ảnh hưởng đến việc tìm thứ giúp lục bào lão đầu ngưng hình và chuyển đi Vô Kỵ thiên cung. Hiện tại gặp một đại hình phách mại hội, Ngụy Tác truyền âm cho lục bào lão đầu thì đã quyết định âm thầm một chút, xem qua phách mại hội rồi tính, hơn nữa muốn cứu Độc Cô Vũ Vân cần Cửu nhân thiên châu trong phách mại hội này.

Cửu nhân thiên châu là ngọc thạch có thể luyện chế pháp khí tiêu trừ tà mị, khu trừ thượng cổ độc vật cần tới vật đó chứng tỏ độc vật thượng cổ bBách Độc tông để lại không giản đơn.

Quyết định không công công động thủ trấn áp hay cướp đoạt, thuận tiện xem có giúp lục bào lão đầu tìm được vật để ngưng hình hay không, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên để Độc Cô Vũ Phàm cùng lão ẩu vào một con ngõ vắng, đổi trang phục rồi dịch dung, trước khi đến đại hình phách mại hội của Tiên Giáp thành.

Đại hình phách mại hội cử hành tại phường thị “Nạp bảo bảo khuyết”.

Đại hình phường thị này có ba tầng, đủ dung nạp mấy nghìn tu sĩ, các công trình đều xây bằng thanh ngọc, dùng các loại thú giáp điêu khắc hình hài đẹp để làm trang sức.

Lúc bọn Ngụy Tác đến cửa phường thị, đại hình phách mại hội đã chính thức bắt đầu, hai điểm viên hỏi xem bọn gã có thư mời hay không, nhận được câu trả lời là không, hai điểm viên tỏ vẻ xin lỗi cho biết phách mại hội hội trường không còn chỗ trống.

“Đối với tu sĩ thông thường thì không còn chỗ nhưng đối với mỗ thì khẳng định còn vị trí.” Nghe hai tu sĩ mặc hoàng sắc cấm y nói thế, Ngụy Tác nhặt nhẹo đáp, đồng thời từ tâm mạch ánh lên kim đơn hà quang. Đối với phách mại hội cỡ này, Ngụy Tác lúc tại Linh Nhạc thành đã hiểu, mọi phường thị đều bố trí một số vị trí, dành cho các đại nhân vật đến đột ngột. Đối với tu sĩ và tông môn thông thường, Kim đơn đại tu sĩ tất nhiên là nhân vật xuất chúng.

“Kim đơn... tiền bối, xin theo tại hạ.” Quả nhiên, hai đệ tử mặc hoàng sắc cấm y thấy Ngụy Tác cố ý hiển lộ kim đơn hà quang thì biến hẳn sắc mặt, kính cẩn đi trước dẫn đường.

“Gian thương, người cũng cậ thể hả.” Linh Lung Thiên bình tĩnh như thường truyền âm cho Ngụy Tác.

Hai đệ tử mặc hoàng sắc cấm y dẫn bọn Ngụy Tác vào gian phòng quý phái nhất.

“Ta là người quy củ nhất, người không ép ta, ta cũng sẽ khách khí.” Ngụy Tác đáp.

“Tiền bối, không biết xưng hô thế nào, tại hạ là chương quỹ Tôn Vân, không rõ tiền bối đại giá quang lâm là muốn giao dịch gì chăng?” Chưa kịp quan sát phách mại hội trường thì, một thanh sam văn sĩ đến chỗ Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hành lễ, đồng thời cực kỳ lễ mạo hỏi.

Hiển nhiên đệ tử tiếp đã báo tin có Kim đơn tu sĩ đến nên chương quỹ tự thân tới.

864. Chương 864: Muốn Thư Thái Cũng Khó

Từ khi Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vượt man hoang hoang nguyên đến Vân Linh đại lục, Ngụy Tác mong một chút bình yên mà chưa được, hiện tại tuy bị Hứa thần quân dùng một đạo bí thuật đưa về Thiên Huyền đại lục, nhưng với gã, khi không còn uy hiếp thì lại là những phút yên lành hiếm có, cứ việc hưởng thụ đặc quyền của Kim đơn tu sĩ tại tu đạo giới.

Ngụy Tác quan sát chưởng quỹ, tu vi Phân niệm cảnh lưỡng trọng, không tệ lắm.

“Tại hạ họ Lý.” Tùy tiện nói bừa một cái tên, Ngụy Tác bình tĩnh như thường nhìn Tôn chưởng quỹ, không nhắc đến Cửu nhân thiên châu mà hỏi về nguyên liệu cho lục bào lão đầu ngưng hình, “Thật ra tại hạ định mua Nguyệt tiên thảo, Kim ô quả cùng Ngân tinh thạch.”

“Chuyện đó...” Tôn chưởng quỹ do dự một chút: “Nguyệt tiên thảo và Ngân tinh thạch thì tại hạ biết đôi chút, chỉ là hai thứ này thường thì không có tu sĩ dùng đến, phách mại hội không có. Kim ô quả thì tại hạ chưa nghe đến, không biết tiền bối có thể chỉ dẫn chăng.”

“Kim ô quả là thứ để luyện chế Ngọc ô đạo đơn, vật này hơi khó tìm một chút.” Ngụy Tác bảo Tôn chưởng quỹ.

“Ngọc ô đạo đơn thì tại hạ biết đôi chút, nhưng công thức đã thất truyền. Vật này dù có thì rất ít tu sĩ hái.” Tôn chưởng quỹ hơi trầm ngâm, hỏi dò Ngụy Tác, “Có nên nhân phách mại đại hội có mặt nhiều tu sĩ, tại hạ giúp tiền bối phát tin?”

“Khả dĩ.” Ngụy Tác gật đầu, bình tĩnh như thường, “Chỉ cần đưa tới ba thứ đó, mỗi sẽ dùng ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch hoặc pháp bảo linh giai trung phẩm trở lên đổi lấy.”

“Ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch hoặc pháp bảo linh giai trung phẩm trở lên?” Tôn chưởng quỹ hít một hơi lạnh, “Tiền bối đưa ra cái giá quá kinh nhân...”

“Không hề gì, mỗi biết quý củ, chỉ cần quý phường giúp mỗi tìm được, mỗi sẽ tặng một món pháp bảo linh giai trung phẩm trở lên.” Ngụy Tác lấy ra bốn linh giai trung phẩm pháp bảo, đưa cho Tôn chưởng quỹ.

Số lượng pháp bảo của gã thập phần kinh nhân, đạo giai trung phẩm trở xuống đã không còn tác dụng, không vì trước khi tham gia Hóa Thiên giáo đại hội, Ngụy Tác để lại tuyệt đại bộ phận cho bọn Cơ Nhã, những thứ có được sau này đều từ những tu sĩ chết trong tay gã thì số lượng pháp lấy ra chắc dọa chết người.

Nhưng dù như vậy, những thứ này vô dụng với các lão bất tử, thuận tay ném vào nạp bảo nang, đối với tu sĩ thông thường lại cực kỳ kinh nhân.

“Bốn linh giai trung phẩm pháp bảo... quả thật kinh nhân!” Thấy bốn linh giai trung phẩm pháp bảo lấp lánh đưa tới trước mặt, Tôn chưởng quỹ cũng nín thở.

“Tiền bối xuất thủ kinh nhân như thế, bọn tại hạ sẽ sắp xếp tại phách mại hội, trực tiếp lấy ba món ra đổi Kim ô quả, chưa biết chừng dù tu sĩ tại trường không có thì có thể sẽ có tin tức.” Tôn chưởng quỹ cung kính nói.

“Được, chỉ cần cung cấp tin chính xác là được một nghìn hạ phẩm linh thạch.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường gật đầu.

“Không biết Lý tiền bối trừ những thứ đó còn cần gì nữa không?” Tôn chưởng quỹ vội hỏi, làm sinh ý với hào khách như Ngụy Tác thì phường tất nhiên có lợi.

“Thủy hệ yêu đơn, cao giai thủy hệ yêu đơn càng tốt.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, lấy ra một nạp bảo nang đưa cho Tôn chưởng quỹ, “Có bao nhiêu thủy hệ yêu đơn thì mua bao nhiêu, nhưng mỗi hi vọng việc này ngấm ngầm tiến hành, không mua công khai với số lượng lớn, đừng để ai biết càng tốt. Nhân phách mại hội, các hạ giúp mỗi tìm cơ nào đó thu mua cao giai thủy hệ yêu đơn.”

“...!” Đón nạp bảo nang, Tôn chưởng quỹ biến sắc, mục quang hơi kinh hãi. Thần thức hơi tiến vào là nhận ra linh thạch trong đó kinh nhân cực độ! Số lượng không chỉ mấy trăm vạn, e phải tới hơn nghìn vạn!

Tuy lão biết Kim đơn đại tu sĩ hơn xa tu sĩ thông thường nhưng hiểu rõ Kim đơn tu sĩ có thể tùy tiện lấy ra số lượng linh thạch như thế càng tuyệt đối bất phàm.

“Được, tiền bối yên tâm, việc này tại hạ sẽ sắp xếp, cho người đến các thành trì ngầm mua thủy hệ yêu đơn, không để ai phát giác đang mau nhiều.” Tôn chưởng quỹ hít sâu một hơi, không nhiều lời, trực tiếp thu bốn pháp bảo và mớ linh thạch.

“Đây là danh sách vật phẩm trong phách mại hội.” Tôn chưởng quỹ đưa lên.

Ngụy Tác đã quá quen, đón lấy rồi bảo Tôn chưởng quỹ lui đi, đồng thời quan sát phách mại hội trường.

Trên cái đài bằng hoàng ngọc ở giữa phách mại hội trường, cao ngang với tầng hai, một lão giả râu dài mặc hồng sắc pháp y chủ trì phách mại, người phụ trách giơ bảo vật lên là một thiếu nữ xinh đẹp.

Đang đầu giá món thứ năm, là một khối Hoàng long ngọc.

Hoàng long ngọc là ngọc thạch thiên nhiên hình thành hoa văn như rồng vàng, để luyện chế phi độn loại pháp bảo phẩm giai không tệ, khối Hoàng long ngọc này tới hai trượng, đủ để luyện chế đại hình phi độn pháp bảo.

Trong đại sảnh tầng một bố trí nhiều quang tráo, tu sĩ trong quang tráo chỉ nghe thấy tiếng chứ không thấy người, tầng hai và ba toàn là quý tân bao sương, mọi quý tân bao sương tương tự như các đại hình phách mại hội Ngụy Tác từng thấy, cửa sổ có quang hoa bao trùm, người ngoài không nhìn thấy bên trong nhưng ở trong lại nhìn rõ bên ngoài. Ngụy Tác quét thần thức vào, phách mại hội trường tựa hồ có cấm chế ngăn cách thần thức, quét thần thức mấy trăm trượng là bị hất lùi lại.

“Người Độc Cô thể gia ở đâu? Hay là các người không biết, vào đây mới liên lạc?” Ngụy Tác liếc phách mại hội trường đoạn hỏi Độc Cô Vũ Phàm và lão ẩu này giờ vẫn không dám thở mạnh.

“Đại ca và thất thúc chắc ở gian bên kia, còn những người khác của Độc Cô thể gia ở phòng nào thì tại hạ không biết.” Độc Cô Vũ Phàm chỉ vào một gian ở mé phải Ngụy Tác.

“Cương nha muội, nội lý hữu kỹ trong đó có mấy tu sĩ? Tu vi thế nào?” Ngụy Tác truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Bốn, một thanh niên mặc hắc sam thêu biên bức phù văn, ba người còn lại đều năm, sáu mươi tuổi, tu vi tối cao là thanh niên và nam tu mặc kim sắc trường sam, đều Phân niệm cảnh ngũ trọng.” Linh Lung Thiên bĩu môi, tựa hồ không thèm nhìn kỹ đã bảo gã.

“Đại ca và thất thúc của các hạ tu vi gì?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường hỏi Độc Cô Vũ Văn.

“Đại ca và thất thúc đều tu vi Phân niệm cảnh ngũ trọng.” Độc Cô Vũ Văn đáp.

“Xem ra Độc Cô thể gia đảo đích xác là tu đạo thể gia rất khá, tu vi không tệ.” Ngụy Tác cười lạnh, gã không chế nhạo vì tông môn nào có mấy tu sĩ Phân niệm ngũ trọng, thực lực đều khá mạnh.

Độc Cô Vũ Phàm và lão ẩu không dám nói gì, kinh hãi vì lần này Độc Cô thể gia chạm phải khối sắt còn hơn cả trời.

“Cửu nhân thiên châu cũng có... Tinh hạch vẫn thiết, không ngờ phách mại hội cỡ này xuất hiện nó. Gian thương, mua khối tinh kim đó cho ta.”

“Sau cùng là cổ vật vô danh, không hiểu có đồ tốt không.”

Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu nghiên cứu những thứ trong phách mại hội.

Đối với tu vi hiện tại của Ngụy Tác, những thứ thông thường đều không còn tác dụng, trừ Cửu nhân thiên châu thì khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên có hứng chỉ có Tinh hạch vẫn thiết bán trước Cửu nhân thiên châu nhưng cách Hoàng long ngọc hiện tại sáu vật. Tinh hạch vẫn thiết là tinh kim còn lại trong thiên ngoại vẫn tinh, tuy nhiên vẫn thiết này hiếm có, là đỉnh cấp tinh kim. Theo danh sách giới thiệu, Tinh hạch vẫn thiết còn lại cỡ nắm tay trẻ con, nặng hơn vạn cân, là một món trọng khí của phách mại hội.

Quy mô phách mại hội lần này ở Tiên Giáp thành đích xác hiếm có, trong hội trường có tới hơn ba nghìn tu sĩ.

Rất nhanh, mấy vật trước khi đưa ra khỏi tinh kim đều được bán xong, đoạn lão giả chủ trì phách mại hội gọi khẽ, sáu thiếu nữ mỹ miều chỉ tu vi Thần hải cảnh lưỡng trọng, tam trọng khiêng Tinh hạch vẫn thiết cắm trên một tảng đá đen ra.

Tinh hạch vẫn thiết hình lục giác, màu xám đen như mọc rêu nhưng nhìn kỹ thì là đường vân để lại sau khi đốt tinh kim, khác nào những vết thương. Trừ các đường vân này còn phủ một lớp tinh quang rực rỡ, cả những vết tung tóe màu bạc.

Bên dưới hắc thạch tựa hồ là đá thường bị nung chảy, ngưng kết lại, cả khối Tinh hạch vẫn thiết lộ ra khí tức thương tang cực kỳ ngưng trọng, không có quang hoa.

“Ba vạn hạ phẩm linh thạch!”

Giá khởi điểm là một vạn năm nghìn linh thạch, vừa đưa ra thì trong một gian quý tộc phòng có người nâng giá gấp đôi.

-o0o-

865. Chương 865: Diệp Gia Huynh Muội

“Ba vạn ba nghìn hạ phẩm linh thạch!”

“Ba vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch!”

“Bốn vạn hạ phẩm linh thạch!”

Tinh hạch vẫn thiết chỉ sau vài lần trả giá đã vượt bốn vạn hạ phẩm linh thạch. Bốn vạn hạ phẩm linh thạch đủ mua mấy món linh giai pháp khí, nhưng đỉnh cấp tinh kim này đối với tu sĩ hoặc tông môn không biết luyện khí thì không đáng một xu, còn lại thì giá trị liên thành, tinh kim cỡ này rất có thể luyện chế được đạo giai pháp bảo, thậm chí là huyền giai pháp bảo!

“Bốn vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch!”

“Năm vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch!”

Trả đến năm vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch, nhất thời không ai trả thêm, Ngụy Tác đang hưởng thụ chút thư thái hiếm hoi này, đột nhiên không ai trả nữa mới hô: “Sáu vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Sáu vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch!”

“Bảy vạn hạ phẩm linh thạch!”

“Bảy vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch!”

Một giọng nói cất lên cạnh tranh với Ngụy Tác, cũng là người đã trả năm vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch, vốn Ngụy Tác không chú ý nhưng giọng nói càng lúc càng lạnh lẽo, buộc gã phải chú ý. Giọng nói đó từ quý tộc bao bên trái vang lên, cách chỗ gã ba gian.

“Là một thanh niên mặc tử kim sắc pháp y, bất quá tu vi Kim đơn nhất trọng.” Linh Lung Thiên liếc gian quý tộc bao sương đoạn truyền âm cho Ngụy Tác, “Hiện tại y xanh lét mặt, như muốn bóp chết người.”

“Vậy hả, để y tức thêm chút nữa.” Ngụy Tác mỉm cười, lại tăng giá: “Tám vạn hạ phẩm linh thạch.”

Phách mại đại hội là nơi dễ khiến các tu sĩ nảy sinh cừ oán nhất, lúc Ngụy Tác tu vi còn kém, đến đâu cũng cẩn thận, biết đối phương không chọc vào được thì sẽ chịu nhịn, nhưng giờ kẻ nào vì phách mại hội mà đối phó gã thì thật tự lao đầu vào đá. Tuy gã không rình rang nhưng không ngại dọn dẹp mấy con tôm tép.

“Chín vạn hạ phẩm linh thạch.” Nhân vật còn trẻ nhưng đã luyện đến Kim đơn nhất trọng, khẳng định có bối cảnh không thường, nghe Ngụy Tác trả tám vạn hạ phẩm linh thạch thì tăng thêm một vạn, nhưng ngữ khí lạnh lùng, hàm ý uy hiếp hiện rõ.

“Chín vạn một trăm hạ phẩm linh thạch.” Ngụy Tác cười ha hả, chỉ thêm một trăm hạ phẩm linh thạch. Hàm ý của gã rất rõ, không coi uy hiếp của đối phương ra gì.

“Mười vạn hạ phẩm linh thạch!” Tử kim pháp y thanh niên lại lên tiếng, giọng đầy sát cơ.

“Giá này quá kinh nhân!”

“Vị vật này, e rằng rồi đây, song phương sẽ có bên đổ máu...” Cả phách mại hội trường, nhiều tu sĩ kinh ngạc vì cái giá này, thầm bàn luận.

“Mười vạn một trăm hạ phẩm linh thạch.” Ngụy Tác cười ha hả, lại hơn đối phương một trăm.

“Y sầm mặt rồi, chăm chú nhìn chỗ chúng ta, chắc không tăng giá nữa để sau này đối phó người.” Linh Lung Thiên truyền âm.

“Người đứng là ăn tàn phá hại. Một khối tinh kim tốn ngần ấy hạ phẩm linh thạch, người tu luyện tốn hơn tu sĩ nhiều quá.” Ngụy Tác trả treo Linh Lung Thiên.

Hiện tại gã và Linh Lung Thiên tiếp xúc với nhau lâu, không cần nó nói thì gã cũng nhận ra chỉ cần có tinh kim thích hợp cung cấp cho nó, thực lực của nó dễ thăng thập phần kinh nhân, hơi sắc thủ trạc của nó tạo cảm giác là tu vi hiện tại của nó không thể chân chính phát huy uy năng, nhưng tinh kim bình thường đối với Linh Lung Thiên căn bản không có tác dụng. Còn tinh kim đỉnh cấp, cực phẩm thì cũng như Tử hồ hoa, không phải cứ có linh thạch là mua được, dù cứ đi tìm trong hoang nguyên cũng chưa chắc tìm được. Thành thử Linh Lung Thiên tu luyện gặp nhiều hạn chế, tiêu hao hơn xa tu sĩ thông thường.

“Gian thương, người giờ giàu nứt đổ đổ vách, chút linh thạch đó là gì đâu.” Linh Lung Thiên cầm cầu. Tu sĩ mặc tử kim sắc pháp y đích xác không trả giá nữa, Ngụy Tác với mười vạn một trăm hạ phẩm linh thạch mua được khối Tinh hạch vẫn thiết.

Ngụy Tác mỉm cười, hiện tại chút linh thạch này đối với gã quả không là gì, chỉ là muốn đùa giỡn một chút, nhưng rồi gã lập tức nghiêm túc vì Cửu nhân thiên châu liên quan đến Độc Cô Vũ Vân xuất hiện.

“Tiếp theo là Cửu nhân thiên châu, số lượng rất hiếm, nghe nói có liên quan đến văn tinh, có thể đem luyện chế trấn tà pháp khí. Giá gốc một nghìn hạ phẩm linh thạch.” Lão nhân râu dài giới thiệu xong thì một thiếu nữ xinh đẹp bưng đĩa ngọc đựng một viên Cửu nhân thiên châu lên.

Cửu nhân thiên châu đen nhánh, cỡ ngón tay người lớn, có chín vòng sáng trắng do tự nhiên hình thành, như chín con mắt.

“Cương nha muội, giúp ta quan sát các tu sĩ trả giá.” Ngụy Tác truyền âm.

“Một nghìn một trăm hạ phẩm linh thạch.”

“Một nam tu râu quai nón, mặc đại hồng sắc pháp bào, tu vi Phân niệm nhất trọng...”

“Một nghìn hai trăm hạ phẩm linh thạch.”

“Một tên trọc đầu béo lùn, tu vi Chu thiên ngũ trọng...”

“Một nghìn ba trăm hạ phẩm linh thạch.”

“Một đầu đà, gãy trơ xương...”

Linh Lung Thiên không nhiều lời, mỗi tu sĩ ra giá là nó nhìn qua rồi cho Ngụy Tác biết tu vi và đáng về người đó.

“Một nghìn bốn trăm hạ phẩm linh thạch.”

“Một nữ tu thanh tú...”

“Đây là...!” Cửu nhân thiên châu không được tranh đoạt kinh nhân như Tinh hạch vẫn thiết, số người trả giá không nhiều, thêm vào chỉ một trăm mỗi lần, nhưng khi có người trả một nghìn bốn trăm hạ phẩm linh thạch, Linh Lung Thiên vừa truyền âm được mấy chữ đó thì hơi run lên, mắt sáng một cách lạ lùng, nhìn chăm chăm về chỗ trả giá.

Đây là giọng một nữ tu, ở góc đông bắc đại sảnh bên dưới.

“Thế nào, người nhận ra giọng nói này? Là một nữ tu thanh tú ở cạnh một nam tu cao lớn, mặt mũi trung hậu, đều tu vi Phân niệm nhất trọng.” Thấy Ngụy Tác kích động, Linh Lung Thiên đoán ra, bĩu môi truyền âm.

“Xem ra là họ, quả thật lúc trước đi cùng Độc Cô Vũ Vân.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, tâm tình thập phần kích động.

Ban này chỉ là trực giác giọng nói đó rất giống Diệp Cố Vi nên gã không dám khẳng định nhưng giờ Linh Lung Thiên cho biết thì dám khẳng định tám phần.

“Tức là Diệp gia huynh muội? Nếu họ đến thì dù họ mua được nó đi cứu Độc Cô Vũ Vân cũng sẽ thập phần nguy hiểm.” Lục bảo lão đầu lo lắng.

“Nghe thêm đã.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, bình tĩnh tâm thần lại.

Có người trả đến một nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch, giọng nữ tu lại vang lên, “Một nghìn sáu trăm hạ phẩm linh thạch.”

“Chắc là họ!” Ngụy Tác nghe rõ, giọng nói hơi run run có phần khấn trương, rất giống Diệp Cố Vi.

Để không nhầm, nhãn quang lóe lên, Ngụy Tác phát chân nguyên, trực tiếp ngưng thành hình Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính. “Được rồi, là họ.” Linh Lung Thiên liếc qua đoạn bĩu môi.

“Đúng là đi nát gót gày không gặp được, lúc gặp lại chả phí công gì!”

Linh Lung Thiên khẳng định, Ngụy Tác suýt không nén được cười vang.

Lúc trước gã tìm mọi cách nghe ngóng tin tức về Diệp gia huynh muội nhưng không được, không ngờ lần này bị Hứa thần quân đưa về Thiên Huyền đại lục, đi qua mấy thành trì, tại phách mại hội nà lai gặp họ!

“Không biết họ biết ta ở đây thì thế nào.” Ngụy Tác chỉ muốn đến gặp Diệp gia huynh muội.

“Tiền bối, Tinh hạch vẫn thiết đến rồi.” Giọng Tôn chương quỹ vang lên ngoài cửa, đồ Ngụy Tác vừa mua do lão tự thân đưa đến.

“Vào đi.”

Ngụy Tác bảo Tôn chương quỹ mang Tinh hạch vẫn thiết vào, đoạn hỏi, “Tôn chương quỹ, tại hạ nghe thấy trong đại sảnh có hai tu sĩ là bằng hữu, có thể mời họ lên chăng?”

“Có bằng hữu của tiền bối ở đó?” Tôn chương quỹ do dự một chút: “Nếu hai bằng hữu của tiền bối nguyện ý, tại hạ sẽ đưa lên.”

“Được, đưa vật này cho họ, nói là người quen cũ, họ sẽ hiểu và theo các hạ.” Ngụy Tác gật đầu, đưa ngọc phù cho Tôn chương quỹ, là truyền tẩn ngọc phù năm xưa Ngụy Tác còn ở Linh Nhạc thành thường dùng liên lạc với Nam Cung Vũ Tinh, năm xưa có bốn mảnh ngọc phù, Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính cũng có, thấy vật này tất họ biết là không phải Ngụy Tác thì Nam Cung Vũ Tinh tới, tất sẽ đến gặp.

Hiện tại Diệp gia huynh muội đều ở đây, Ngụy Tác càng không cố kỵ, nghe có người trả hai nghìn hạ phẩm linh thạch, gã hớn hử đến quên hết, cười ha hả nói: “Hai vạn hạ phẩm linh thạch.”

“Hai vạn hạ phẩm linh thạch?!” Ngụy Tác hiện tại đang vui, tùy tiện hô nhưng cái giá này khiến cả phách mại hội trường sững lại.

“Giờ trò gì đây? Hai nghìn trực tiếp thành hai vạn?” Nhiều người tròn mắt không hiểu nổi.

“Đây là ai hả!” Đại ca và thất thúc của Độc Cô Vũ Vân ở trong quý tân bao gian, cùng đứng dậy, nhìn về phía phòng Ngụy Tác.

866. Chương 866: Dọa Hết

Cửu nhân thiên châu, tại phách mại hội tụ tập nhiều tu sĩ này thì đối với không ít người là vật quý, nếu đổi lại ở tiểu hình giao dịch hội, không ai hỏi cũng nên.

Ở phách mại hội cỡ này, mấy nghìn linh thạch đã là cao rồi, pháp khí do thượng cổ Bách Độc tông để lại vốn cực hiếm, cả phách mại hội trường chắc chỉ có Độc Cô Vũ Vân cần nó để cứu chữa.

Mấy nghìn linh thạch, đối với tu sĩ thông thường đều là món lớn, mua được một món pháp bảo thích hợp, cơ hồ mọi tu sĩ đều không dùng để mua một thứ không trực tiếp để thăng tu vi hoặc đề thăng uy năng đối địch.

Hai vạn hạ phẩm linh thạch là cái giá trên trời, từ hai nghìn hạ phẩm linh thạch tăng thành hai vạn, kiểu trả giá này đối với mọi tu sĩ tại trường quả thật chưa từng thấy!

“Lão ngô, tra xét xem người trong phòng đó lai lịch thế nào.”

Nam tu hơn năm mươi tuổi hạ đứng dậy, y mặc kim sắc trường sam, mặt hơi bệt nhưng mắt hờm vào, trông cực kỳ âm u, nói với một tu sĩ mặc áo da xanh, có phần nhiều tuổi hơn đứng cạnh.

“Được.” Tu sĩ mặc thanh hắc sắc bì giáp gạt đầu, rời gian tĩnh thất có người Độc Cô thế gia.

“Theo lý dù Độc Cô Vũ Vân sai người đến mau vật này cũng không thể gây ra động tĩnh này.” Thanh niên mặc hắc sắc pháp y, có biên bức phù văn nhú mày, tỏ ra không hiểu.

Thanh niên này khá giống Độc Cô Vũ Phàm nhưng uy thế hơn hẳn, có khí thế của kẻ ăn trên ngồi trốc.

“Cứ trả giá xem có lần ra lai lịch người này không.” Trong quý tân bao phòng, một lão nhân mặc áo vàng, dáng lùn thấp, chừng hơn sáu mươi tuổi nói. Nhưng cùng lúc, phách mại hội trường bị Ngụy Tác trả giá khiến cho lặng ngắt lại vang lên một nữ tu rụt rè, “Hai vạn một nghìn hạ phẩm linh thạch.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên ở trong quý tân bao sương, Ngụy Tác hơi mỉm cười, không ra giá.

Người trả giá là Diệp Cố Vi, gã biết Tôn chương quý chưa kịp đưa truyền tẩn ngọc phù cho Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính, nên cả hai sợ Cửu nhân thiên châu bị mua mất, thành ra còn trả giá tiếp.

“Hai vạn hai nghìn hạ phẩm linh thạch!” Cùng lúc, một giọng vang lên.

“Độc Cô thế gia trả giá rồi.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, tiếng trả giá cất lên từ gian của bốn người Độc Cô thế gia.

“Có nên dọa khiếp không?” Ngụy Tác nổi hứng đùa, Nam Cung Vũ Tinh mà có mặt tất phê bình gã không coi linh thạch là linh thạch.

“Mười vạn hạ phẩm linh thạch!” Ngụy Tác cười ha hả đoạn trả giá.

“Hả!”

Ngụy Tác trả giá khiến cả hội trường xôn xao, không chỉ ba tu sĩ trong phòng của Độc Cô thế gia rung động mà ngay cả lão nhân râu dài chủ trì phách mại đại hội cũng dụi tai tưởng mình nghe nhầm.

“Quý khách, xin hỏi là mười vạn hạ phẩm linh thạch?” Lão nhân râu dài lên tiếng.

“A, xin lỗi, ta bảo là hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch.” Ngụy Tác cười ha hả.

“Hả!”

Hội trường chưa lặng xuống lại sôi lên.

Mười vạn linh thạch đủ dọa chết người, hiện tại đổi thành hai mươi vạn!

“Y thật ra là ai?” Trong phòng của Độc Cô thế gia, ba tu sĩ há hốc miệng không nói lên lời.

Lão nhân râu dài run người, suýt nữa ngã khỏi đài, quả thật không nghe lầm, chỉ cho rằng Ngụy Tác bị điên.

Linh Lung Thiên bữu môi.

Ngụy Tác lúc đó không coi linh thạch là linh thạch nhưng nó hiểu rõ Cửu nhân thiên châu là Độc Cô thể gia cố ý ủy thác phường thị phách mại, Ngụy Tác bỏ hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch nhưng trừ chút thủ tục phí dụng thì phần lớn linh thạch vào túi Độc Cô thể gia. Gã làm thế, Độc Cô thể gia ngốc đến mấy cũng thấy gã có vấn đề, Ngụy Tác đối phó Độc Cô thể gia, linh thạch sẽ lại quay về tay gã.

Gian thương đúng là gian chết đi được.

“Tra ra rồi, đối phương gồm bốn người, trong đó có một Kim đơn đại tu sĩ.” Cùng lúc, tu sĩ mặc thanh hắc sắc bì giáp, được “thất thúc” gọi là lão ngưu quay về báo.

“Kim đơn đại tu sĩ?” Đại ca của Độc Cô Vũ Vân mặc hắc sắc pháp y biến sắc, “Làm sao đây?”

“Lê nào Độc Cô Vũ Vân mời được Kim đơn đại tu sĩ?” “Thất thúc” hít sâu một hơi, sầm mặt nói, “Dù thế nào cũng phải phòng. Lão ngưu, đi mời Độn Giáp chân nhân.”

“Chỉ Độn Giáp chân nhân không ổn, theo ta biết cả Ô Phong chân nhân cũng ở trong phách mại hội trường.” Hoàng bào lão giả hơi trầm ngâm.

“Ô Phong chân nhân cũng đến phách mại hội trường, y chỉ nhận linh thạch không nhận người, vậy thì chúng ta để y xuất thủ.” “Thất thúc” gật đầu.

“Tiền bối, Cửu nhân thiên châu và lương vị bằng hữu đều đến rồi.”

Giọng Tôn chương quý vang lên ngoài cửa. Tôn chương quý thấy Ngụy Tác lấy ra ngần ấy linh thạch, biết gã không phải phổ thông Kim đơn tu sĩ, nên lần này tuy gã trả giá quá đà thì lão cũng không nói gì.

“Mời họ vào.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, quay ra cửa. Ngần ấy năm bật tin, gặp lại người quen, gã cũng thập phần kích động.

“Cách”, cửa được đẩy ra.

Tôn chương quý và một nữ tu, một nam tu xuất hiện trong thị tuyến Ngụy Tác.

Nữ tu thập phần thanh tú, có phần e thẹn, nam tu mày rậm cao lớn, thập phần cương chính trung hậu.

Là Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính.

So với mấy năm trước, Diệp Cố Vi chỉ cao hơn một chút, gương mặt càng thêm trái xoan, Diệp Tiêu Chính không khác gì, chỉ là hai người có phần tiều tụy hơn.

“Người...”

Ngụy Tác che đi dung mạo nên hai người thấy bọn gã thì tỏ vẻ kinh nghi bất định.

“Đừng kinh ngạc, mỗ là Ngụy Tác.” Ngụy Tác tâm tình kích động, truyền âm cho Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính.

“A! Ngụy...” Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính kinh hô. Diệp Cố Vi bịt miệng còn Diệp Tiêu Chính tròn mắt, cực kỳ kích động, không nén được định bước lên ôm Ngụy Tác nhưng tựa hồ thấy không ổn nên dừng lại.

“Ngụy?” Tôn chương quý nghe Diệp Tiêu Chính gọi thì nghĩ đến một người, run lên nhột nhột mặt mày.

“Tôn chương quý, vào đi.” Ngụy Tác bảo, đợi Tôn chương quý thoát mồ hôi lạnh cũng Diệp Tiêu Chính, Diệp Cố Vi run lên vì kích động đi vào thì gã vuốt tay lên mặt khôi phục chân dung.

“Tôn chương quý chắc đã đoán ra.” Khôi phục diện mạo, Ngụy Tác nhìn Tôn chương quý đang run lên.

“Vãn bối...” Tôn chương quý khẩn trương không nói thành lời.

“Tại hạ là Ngụy Tác.” Ngụy Tác thản nhiên bảo Tôn chưởng quỹ, “Bất quá các hạ không cần khẩn trương, tại hạ tuy có chút danh khí, nhưng các hạ cũng biết mỗi chưa từng khó dễ nhưng tông môn không liên can, xưa nay tại hạ đều trả lại gấp bội những người có ơn với mình, Tôn chưởng quỹ chỉ cần không tiết lộ thân phận và hành tung của mỗi cho ai thì mỗi sẽ không làm khó Tôn chưởng quỹ và phường thị này, Tôn chưởng quỹ giúp mỗi mua thủy hệ yêu đơn, tại hạ phải cảm tạ Tôn chưởng quỹ.”

“Văn bối sẽ không tiết lộ thân phận tiền bối với bất kỳ ai.” Tôn chưởng quỹ khẽ tỉnh lại nhưng rồi run lên, “Nhưng ban nãy có tu sĩ của Độc Cô thế gia đến gặp tại hạ hỏi han về tiền bối, tại hạ chỉ bảo là một một Kim đơn tu sĩ, không nói thêm gì nữa.”

“Vậy thì chốc nữa chưởng quỹ tùy tiện tạo ra thân phận một kim đơn tán tu rồi cho Độc Cô thế gia biết.” Ngụy Tác nhìn Tôn chưởng quỹ, “Còn sau lưng phường thị này có tông môn nào thì mỗi không muốn biết nhiều, nhưng các hạ chắc biết dù tông môn nào, kể cả Chân Võ và Huyền Phong môn, mỗi mà phát hiện các hạ giả trá thì những tông môn đó cũng vô dụng.”

“Văn bối biết, phường thị này là sản nghiệp của Chu gia thương hành, không liên quan đến tông môn, xin tiền bối yên tâm.” Tôn chưởng quỹ toát mồ hôi.

“Được rồi, không cần khẩn trương, cứ coi mỗi như bằng hữu, không có gì thì các hạ cứ ra ngoài.” Ngụy Tác gật đầu.

Tôn chưởng quỹ yên tâm hẳn, lau mồ hôi lạnh hành lễ rồi lui ra.

“Diệp đại ca, Tiểu Vi muội muội, không ngờ lại gặp ở đây.” Tôn chưởng quỹ đi rồi, Ngụy Tác nhìn Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính, thập phần kích động nói.

“Ngụy huynh đệ!” Diệp Tiêu Chính bước lên ôm gã.

-o0o-

867. Chương 867: Một Tấm Cổ Đồ

“Mấy năm nay các vị đi đâu?” Ngụy Tác thập phần kích động, không biết mở đầu từ đâu, bằng hữu của gã không nhiều, Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính trong lòng gã cũng là thân huynh muội nhất dạng, càng không tâm thường.

“Ngụy huynh đệ...” Diệp Tiêu Chính nhất thời quá kích động, không nói rõ được.

“Ngụy đại ca...” Diệp Cố Vi cũng bước lên, không biết mở lời từ đâu.

“Mấy năm may bọn tại hạ đến Tịch Hàn đại lục.” Một lúc sau Diệp Tiêu Chính mới khôi phục bình tĩnh, hoan hỉ kể cho Ngụy Tác, “Bọn tại hạ cũng nghe ngóng quá tin tức, tưởng các vị đã chết... Cách đây không lâu bọn tại hạ từ Tịch Hàn đại lục về, nghe kể nhiều về Ngụy huynh đệ. Ngụy huynh đệ, không ngờ huynh đệ có thành tựu kinh nhân thế này. Nghe nói tại Chạp Khí hải, huynh đệ giết không ít tông chủ và lão bất tử, chấn động cả Vân Linh đại lục, sao đột nhiên về Thiên Huyền đại lục?”

“Mỗi đầu pháp với Chân Võ tông chủ, kết quả bị một đạo thuật pháp của y đưa về Thiên Huyền đại lục.” Ngụy Tác nhìn Diệp Cố Vi hình như đã cao hơn một chút và Diệp Tiêu Chính cũng lão thành hơn, thật khó giữ bình tĩnh nên kéo cả hai ngồi xuống. “Sau đó mỗi nghe thấy tin Độc Cô thế gia treo thưởng về Độc Cô Vũ Vân nên đến, không ngờ gặp các vị, sao các vị lại đến Tịch Hàn đại lục?”

“Lúc trước bọn mỗi chạy đến Thiên Huyền đại lục trung bộ, tưởng các vị chết trong tay Đông Dao thắng địa, Độc Cô đại ca dẫn bọn mỗi đến Tịch Hàn đại lục, vì trong tay đại có một bí mật của Độc Cô thế gia, tại Tịch Hàn đại lục...” Diệp Cố Vi tuy vẫn rụt rè như mấy năm trước nhưng dù gì cũng dạn dày hơn, e thẹn nhìn Ngụy Tác giải thích.

Xoạt, Ngụy Tác trực tiếp dùng thần thức chấn ngắt Độc Cô Vũ Phàm và lão ẩu.

“À, đây là hai người của Độc Cô thế gia, bị mỗi bức đến đây, không muốn họ nghe chúng ta trò chuyện mà thôi.” Thấy Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi kinh ngạc, Ngụy Tác mỉm cười giải thích.

“Độc Cô huynh đệ có một phần cổ địa đồ gia truyền, đến đời phụ thân y thì tìm ra manh mối, ở hoang nguyên bên ngoài Thiên khung Tịch Hàn đại lục.” Diệp Tiêu Chính giải thích: “Cổ địa đồ ghi lại chỗ có Luân hồi tháp của tu sĩ đó.”

“Luân hồi tháp?” Ngụy Tác và lục bào lão đầu hơi ngẩn ra.

“Đúng thế, theo cổ địa đồ thì Luân hồi tháp này do một đại năng Thần huyền ngũ trọng diên phong để lại.” Diệp Tiêu Chính không giấu gì Ngụy Tác, coi gã như thân huynh đệ.

“Cái gì!” Ngụy Tác và lục bào lão đầu, thậm chí thị Linh Lung Thiên đều cả kinh.

Đối với Luân hồi tháp, Ngụy Tác và lục bào lão đầu không lạ, trước đây tại Ma Nhân đảo, Ngụy Tác đã được một Luân hồi tháp, đỉnh giai Hộ thần cổ phù lấy được ở đó.

Khi ấy Ngụy Tác nghe lục bào lão đầu nói rõ rằng Luân hồi tháp là thứ Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ xưng kích Thần huyền cảnh thất bại hoặc khi thọ nguyên hao tận thì bố trí, sau đó thi triển Luân hồi bí thuật của thượng cổ Luân Hồi tông để chuyển sinh thì đến lấy thứ để trong Luân hồi tháp.

Thần huyền đại năng bố trí Luân hồi tháp kiểu này tuy không hẳn không có những cực hiếm, vì đại đa số thần huyền đại năng đều là tông môn tu sĩ, dù bố trí Luân hồi tháp cũng tại tông môn, hơn nữa thần huyền đại năng đấu pháp với nhau đều kinh thiên động địa, đại năng cỡ đó đấu pháp thì người không địch nổi đều thần hình đều tan nát. Kim đơn tu sĩ an nhiên tọa hóa không ít vì họ hành sự còn nhiều cổ kỵ, nhưng thần huyền đại năng thường thân vong trong khi đấu pháp, hoặc khi thăm dò mật địa, hoặc tu luyện công pháp, đột phá cảnh giới không thành.

Luân hồi tháp của Thần huyền ngũ trọng hiếm đến mức không kém gì mộ của thượng cổ chân tiên, đại đế. Cấm chế tất cực kỳ kinh nhân, tu sĩ thông thường không thể tới gần.

Chỉ nghĩ đến thần diệu ở Thất bảo mật địa là biết Thần huyền ngũ trọng đại năng có thần thông kinh nhân cỡ nào.

“Là Luân hồi tháp của Thần huyền ngũ trọng đại năng? Độc Cô thế gia vì vật này, có những tu sĩ nổi lòng tham mà đối phó phụ thân Độc Cô Vũ Vân, cũng là gia chủ Độc Cô thế gia?” Ngụy Tác hơi nhú mày lại, “Các vị đến Tịch Hàn đại lục để tìm Luân hồi tháp?”

“Đúng, Độc Cô huynh đệ nói, vì được phụ thân chọn là người kế thừa gia chủ, truyền cả ảo bí về cổ đồ nên khiến đại ca và một số trưởng bối trong tộc thêm muốn.” Diệp Tiêu Chính nói: “Khi đó phụ thân của Độc Cô huynh đệ chưa nói hết ảo bí thì bị mấy trưởng bối liên thủ đánh lén mà chết, huynh đệ cứ nghiên cứu cổ đồ, sau đó chạy đến Thiên Huyền đại lục trung bộ mới vô tình phát hiện rồi đến Tịch Hàn đại lục.”

“Nhưng cổ đồ đó đã bị cướp tại Tịch Hàn đại lục... Nếu gặp Ngụy huynh đệ trước thì tốt, Độc Cô thế gia dù tìm ra Độc Cô Vũ Vân cũng không lấy được cổ đồ.” Diệp Tiêu ừ ừ gãi đầu.

“Bị cướp rồi?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên ngẩn người.

“Cổ đồ đó là Độc Cô thế gia truyền thừa nhiều đời, nghe nói thương đội của một thế gia vô tình tìm được ở hoang nguyên, từ một di hài Kim đơn đại tu sĩ tọa hóa. Sau này thế gia đó sa sút, cổ đồ lưu lạc đến Độc Cô thế gia, đến đời phụ thân Độc Cô Vũ Vân mới tìm ra là ghi lại một Luân hồi tháp, theo những gì Kim đơn đại tu sĩ đó ghi lại, Luân hồi tháp này từ viễn cổ, thời gian quá lâu, địa mạch biến động nên nhiều cấm chế đã phá tổn, theo tính toán chừng hai trăm năm nữa, nhiều uy năng cấm chế sẽ tan biến, có thể vào được, Kim đơn tu sĩ đó cách chúng ta đã mấy nghìn năm rồi, chỉ cần Luân hồi tháp đó còn là chúng ta có thể vào được.” Diệp Cổ Vi tiếp lời, tuy còn rụt rè nhưng kể rất rõ ràng, “Chỉ là ghi chép trên cổ đồ nói là ở bên ngoài Thiên khung Tịch Hàn đại lục chứ không cụ thể nơi nào, nên bọn muội đến Tịch Hàn đại lục rồi thì cứ tìm địa đồ man hoang hoang nguyên, vì thế khiến một thế gia Tịch Hàn đại lục chú ý, bản thân thế gia đó thu gom được không ít địa đồ ngoài man hoang đại lục, họ hoài nghi bọn muội có địa đồ mật địa nào đó nhưng không biết cụ thể là nơi nào ngoài man hoang đại lục, một Kim đơn tu sĩ trực tiếp tìm bọn muội buộc phải giao cổ đồ, thừa lúc y xem cổ đồ, bọn muội phát động Địa độn phù mới thoát thân được, sau đó bị thế gia đó truy sát, lại chạy về Thiên Huyền đại lục.”

“Tức là các vị có cổ đồ, nhưng vì không hiểu được bí ảo nên không tìm ra. Chúng định bắt các vị để tra hỏi, dù lấy được cổ đồ cũng vị tất tìm thấy Luân hồi tháp?” Ngụy Tác mắt lóe lên lệ quang, “Thế gia đó là gì?”

“Là Hoàng Phủ thế gia, tại Tịch Hàn đại lục đông bộ, nghe nói là thế gia thần bí, có không ít Kim đơn đại tu sĩ.” Diệp Tiêu Chính gật đầu đáp, “Độc Cô Vũ Vân huynh đệ nói cổ đồ đó chỉ khí dùng bằng hàn khí tức cực độ lợi hại đông cứng một ngày mới lộ ra chữ. Nếu không nhờ cơ duyên xảo hợp, họ cũng khó phát hiện. Vì chất liệu địa đồ rất cũ, không ai dám làm gì quá.”

“Cổ đồ cứ nói sau. Độc Cô Vũ Vân hiện tại ở đâu, tình hình thế nào?” Ngụy Tác hỏi Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi. Chỉ cần sau này rồi rảnh, gã sẽ đến Tịch Hàn đại lục một chuyến. Hiện tại trừ một vài thần huyền đại năng tu vi kinh nhân, không thể lực nào khiến gã e dè. Hà huống gã tu thành song kim đơn, thiên cấp đỉnh giai công pháp, nhục thân được Thiên long quần tinh tôi thể thuật tôi luyện, kim đơn to lớn kinh nhân, cần nguồn lực tu luyện hơn tu sĩ bình thường không biết bao nhiêu lần. Tự mình đi thu gom không thể sánh bằng cướp của tông môn đối địch và thế gia gì đó, nên trước những thế lực này, gã không ngại làm cường đạo.

“Y đang ẩn thân trong một tiệm nhỏ trong thành. Chủ tiệm là bạn cũ của y, thương thế tạm thời chưa gây nguy hiểm cho tính mạng của y nhưng cần Cửu mục thiên châu mới có thể khu trừ độc tố.” Diệp Tiêu Chính nói: “Hiện tại toàn thân y sưng vù hôi tanh, ra ngoài là bị phát hiện.”

“Nếu trước mắt không có gì lo lắng về tính mạng thì chúng ta đợi rồi ngênh ngang qua đó xem Độc Cô thế gia dùng thủ đoạn nào đối phó chúng ta.” Ngụy Tác nhìn về gian phòng đoạn cười lạnh. Gã từ bé là cô nhi, hiện tại thân thông đang thành, muốn gặp cha mẹ một lần cũng không được mà đại ca của Độc Cô Vũ Vân vì ngôi gia chủ và cổ đồ truyền thừa mà giết cha, tội đó không tha được!

“Độn Giáp chân nhân đã đồng ý rồi... tại hạ nghe ngóng được tin là Kim đơn tu sĩ đó rất có khả năng là Tuyệt Phong chân nhân...” Trong phòng của Độc Cô thế gia, tu sĩ mặc thanh hắc sắc giáp y được “thất thức” gọi là lão ngừ đi vào nói nhanh.

-o0o-

868. Chương 868: Gạt Bụi Tìm Ngọc

“Tuyệt Phong chân nhân, tu vi Kim đơn lưỡng trọng, bất quá chỉ là một tán tu, không có bối cảnh.” “Thất thức” hơi trầm ngâm, “Độn Giáp chân nhân cộng thêm Ô Phong chân nhân, đủ đối phó y rồi.”

“Ngụy huynh đệ, không ngờ huynh đệ đã có kinh thế tu vi cỡ này, thần huyền đại năng cũng không làm gì được.” Trong gian của bọn Ngụy Tác, Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi nói đến tu vi hiện của Ngụy Tác thì vô cùng cảm khái.

Lúc họ tại Linh Nhạc còn là tiểu tán tu cấp thấp nhất, cả cỡ như Lý Hồng Lân cũng có thể cạy thế ép người nhưng hiện tại Ngụy Tác đã thành nhân vật chấn nhiếp bát phương, một mình chống lại cả một siêu cấp đại tông môn.

“Tu vi của các vị đã cao lên nhiều... Tiểu Vi muội muội cũng lớn rồi.” Ngụy Tác thập phần cảm khái, bước lên nhìn Diệp Cố Vi. “À...” Nhưng gã toát mồ hôi vì Diệp Cố Vi thấy tha như thế thì hơi đỏ mặt cúi đầu, như con dê đợi bị làm thịt, tựa hồ đợi gã ôm như trước kia.

Kỳ thực Ngụy Tác dù gì cũng đã thành gia lập nghiệp, không còn nham nhở như trước, mà Diệp Cố Vi hiện tại cực kỳ xinh đẹp, gã không tiện ôm nhưng thấy thế thì gã chợt cảm thấy trong lòng phức tạp, vẫn bước lên ôm Diệp Cố Vi.

“Yên tâm đi, ta là đại ca của muội, sau này chỉ cần có ta thì không ai bắt nạt được các vị.” Ôm Diệp Cố Vi, Ngụy Tác nghiêm túc nói.

Từ bé gã không có thân nhân, Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu được gã coi là thân nhân vô.

“Ngụy huynh đệ, Cơ đại chương quỹ và Hàn đại tiểu thư...”

Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi hỏi han về Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, nghe nói Cơ Nhã đã thành tựu kim đơn, Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi cùng cảm khái.

Trong lúc bàn bạc, phách mại hội đưa ra từng món, từng món bảo vật.

“Tiểu tử, đến thứ của chúng ta rồi.” Đột nhiên, lục bào lão đầu nói trong tai Ngụy Tác.

Bảo vật trên danh sách đã bán hết, theo lý là đến số bảo vật vô danh nhưng lúc đó một nữ tu xinh đẹp bưng bốn pháp bảo linh quang lóe sáng ra. Là bốn linh giai trung phẩm pháp bảo đưa cho Tôn chương quỹ lúc trước.

“Đây là bốn món linh giai trung phẩm pháp bảo.”

“Linh giai trung phẩm pháp bảo?”

“Có tới bốn? Lẽ nào bán cùng nhau?”

Lão giả râu dài tuyên bố phẩm giai của bốn pháp bảo, phách mại hội trường sôi trào, với bất kỳ phách mại hội nào, pháp bảo đều là thứ được yêu thích nhất, hơn nữa linh giai hạ phẩm pháp bảo cũng không có nhiều, nói gì đến bốn linh giai trung phẩm pháp bảo.

“Bốn linh giai trung phẩm pháp bảo là bản phường thị bán hộ nhưng không hẳn cần dùng linh thạch giao dịch, có thể dùng đồ để trao đổi. Chỉ cần có một trong ba thứ Nguyệt tiên thảo, Kim ô quả, Ngân tinh thạch là đổi được một món. Nếu không muốn pháp bảo thì nhận ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch. Hoặc không có ba thứ này, chỉ cần cung cấp tin chính xác là được nhận một nghìn hạ phẩm linh thạch.” Ngũ khí lão giả cũng hơi chần động, thật sự lão cũng thấy điều kiện giao dịch này quá kinh nhân.

“Cái gì! Ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch!” Cả phách mại hội trường sôi trào. Ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch còn kinh nhân hơn một món linh giai trung phẩm pháp bảo, đối với tu sĩ Kim đơn kỳ trở xuống, ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch là con số cực lớn. Đối với những tu sĩ không thiếu linh thạch thì linh giai trung phẩm pháp bảo tương đối quyến rũ, nhưng đối với đại đa số đệ tử thì số linh thạch này khó cự tuyệt hơn.

“Ta hạ biết một nơi có một nhánh Nguyệt tiên thảo, hiện tại sẽ đi lấy về!”

Trong tiếng xôn xao, một tu sĩ ở tầng dưới kêu to, “trong một tuần hương sẽ lấy về!”

“Tất nhiên, bản phường thị có thể cử người đi cùng các hạ lấy Nguyệt tiên thảo.” Tôn chương quỹ bước ra, biết rõ thân phận Ngụy Tác xong thì y càng cực kỳ thận trọng với giao dịch này. Y biết rõ đặc tội hoặc kết giao được với tu sĩ như Ngụy Tác có ý nghĩa gì.

“Được.” Tu sĩ đó hoan thiên hỉ địa, cả phách mại hội trường vang lên tiếng ghen tị.

“Lão đầu, vận khí của người không tệ.” Lập tức có ngay một món khiến Ngụy Tác vui lây.

“Ngân tinh thạch, ai ủy thác Tôn chương quỹ cần mua thứ này? Độn giáp bảo y của lão phu có khảm nhưng điều kiện đó tựa hồ hơi thấp.” Trong một bao gian ở tầng ba, một lão đạo gầy khô, mặc phổ thông huyền sắc đạo bào, khí thế thập phần uy nghiêm, chột nhú mày, lẩm bẩm.

Lão đạo gầy gò có vết bớt đen trên má trái, dáng vẻ không dễ nhìn, nhưng hắc hời sắc linh khí sôi trào, ngưng thành một tấm thuẫn, là một Kim đơn đại tu sĩ.

Đợi một chốc nhưng không ai lên tiếng, các tu sĩ đều nhìn bảo vật thở dài, trừ Nguyệt tiên thảo ra, không ai biết hai thứ kia.

“Lão đầu, còn thiếu hai thứ, chỉ phách mại hội này vị tất gom đủ.” Ngụy Tác bảo lục bào lão đầu, “Lúc trước người không vội đi tìm những thứ này, có vẻ chắc lắm, nói là dù không mua được thì cũng biết chỗ lấy được cơ mà?”

“Biết chứ, chỉ là không tất yếu, ta cũng không muốn.” Lục bào lão đầu bảo Ngụy Tác, “Ta biết trong phần mộ một lão tổ của một đơn đạo thể gia có vô số linh dược bồi tống, trong đó có Kim ô quả và Nguyệt tiên thảo. Sau này ta đọc điển tịch thời đại các người thì biết thể gia họ Trương đó vẫn còn, chỉ là ta không đành đào mộ tổ nhà người ta. Thể gia đó từng có ơn cứu mạng một chủ nhân của ta, linh dược và nhục thân lão tổ đó đều phong ấn bằng một cấm chế. Nếu lấy thì sẽ tổn hại cấm chế đó.”

“Đơn đạo thể gia, họ Trương? Lão đầu, có phải Được Vương thành Trương gia?” Ngụy Tác hơi ngần ra.

“Trừ Trương gia đó, hiện tại còn đơn đạo thể gia họ Trương hả?” Lục bào lão đầu hàm hồ.

“Trương gia có khẩu bi rất tốt, đào mộ tổ nhà người ta qua không ổn, không ngờ lão đầu còn có mấy phần đạo nghĩa.” Ngụy Tác mỉm cười. Được vương thành Trương gia danh khí rất cao, có không ít cao giai luyện đơn sư, cả những đệ giai tu sĩ nguy ngập về tính mạng nhưng không đủ linh thạch trả công, Trương gia cũng cứu, Trương gia tại tu đạo giới Thiên Huyền đại lục cực kỳ được kính trọng.

“Hết cách thì ta đành đi, người chết dù gì không thể quan trọng bằng người sống, cùng lắm để đời sau của y thêm lợi... Chẳng phải ngươi có quá nhiều linh thạch, pháp bảo sao, đúng rồi, ngươi nên thuận tiện sai người tra xét xem mộ tổ đó đã bị lục xét chưa, chưa thì cứ để lại.” Câu tiếp theo của lục bào lão đầu khiến Ngụy Tác trợn tròn trắng.

“Không biết có kiếm được gì không.” Lục bào lão đầu mặc kệ Ngụy Tác, hai người Độc Cô thế gia đã bị gã đánh ngất, thân ảnh lão từ Đường quỷ quán hiện ra, ra chỗ cửa sổ hào hứng nhìn xuống.

Lão nhân râu dài sai người thu bốn linh giai trung phẩm pháp bảo của Ngụy Tác lại, phách mại hội đã đến bước cuối cùng: đấu giá những vật phẩm không rõ.

“Thế là lại được sáng khoái!” Lục bào lão đầu thập phần hưng phấn kêu lên.

Hóa ra bước sau cùng của phách mại hội lần này rất khác, đem hết mọi bảo vật vô danh ra cho mọi tu sĩ tại trường xem, nếu có tu sĩ trả giá một món thì mới đấu giá tiếp món theo. Như thế mọi tu sĩ càng có thêm thời gian cân nhắc.

Tổng cộng có mười ba bảo vật vô danh được đưa lên, tất cả dồn hết chú ý vào.

“Thần hoàng thạch đơn!”

Cơ hồ chỉ nhìn qua mười ba món, lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên tròn mắt kinh hô.

“Cái gì đấy?!” Ngụy Tác giật giật chân mày.

Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu có kiến thức hơn bất kỳ tu sĩ hiện tại nào, lục bào lão đầu tuy không biết gì về cấp thượng cổ đại năng nhưng là đại hành gia về những thứ lặt vặt. Khiến cả hai đồng thời cả kinh thì không thể tầm thường.

“Đúng là may mắn, không cần thứ khác, chỉ nguyên thứ này cũng không phí công đến đây!” Lục bào lão đầu kêu to, “Nhìn viên đá màu hoàng sắc hồ phách kia không, có chấm như sao trời đó, ta không lầm thì là Thần hoàng thạch đơn!”

Linh Lung Thiên hăm hừ, “Gian thương ngươi lần này nhân phẩm bạo phát, nhất được đồ tốt.”

“Thần hoàng thạch đơn là cái gì?” Ngụy Tác nhìn rõ vật lục bào lão đầu chỉ, là một quả trứng đá không có linh quang, lớn cỡ ba, bốn nắm tay nhưng lớp vỏ là hoàng sắc hồ phách sắc, có nhiều chấm lỗ chỗ.

-o0o-

869. Chương 869: Thần Được Hóa Sinh

“Tiểu tử, là thiên địa chí bảo chân chính.” Lục bào lão đầu sáng mắt nhìn quả trứng đá, “Đây là Thần hoàng dẫn của thượng cổ Hoàng tộc, Thần hoàng dẫn phải chìm xuống địa để hỏa mạch để nhiệt lực ấp mới nở được. Nếu không thành công thì sẽ hình thành thử chủng Thần hoàng thạch đơn. Vô Thần hoàng thạch đơn là ích hỏa chi vật, cả Cửu thiên thần hỏa cũng ngăn được, bên trong là của sinh mệnh tinh hoa thần hoàng hình thành mấy giọt thần được chứa linh khí kinh nhân, sánh với tiên cấp đỉnh giai linh đơn!”

“Thần hoàng dẫn là linh đơn do tự nhiên hóa sinh thành.” Ngụy Tác cũng tròn mắt.

Thượng cổ Hoàng tộc lợi hại thế nào, cứ xem Mị ma nữ lịch hóa sinh thành thanh loan là biết, thần hoàng còn là hoàng giả, quả trứng hoàn chỉnh chuyển hóa thành linh đơn, khẳng định cực kỳ kinh nhân.

“Gian thương, vô Thần hoàng thạch đơn thì từ thời thượng cổ, nhiều đại năng đều tìm kiếm để chống đỡ thiên kiếp thần hỏa. Thứ này mấy vạn năm mới có một, ở đây mà ngươi mèo mù vớ cá rán được một viên.” Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang, “Trong đó có ba giọt được dịch.” Nói đoạn nó mặc Ngụy Tác, quay sang bàn tán với lục bào lão đầu về mười hai bảo vật còn lại.

“Tiểu tử, còn cả nhánh dây leo kia, cứ mua đi, bọn ta cũng không biết là gì.” Lục bào lão đầu nói nhanh với Ngụy Tác.

Ngụy và Diệp Cố Vi, Diệp Tiêu Chính nhìn vào vật của lục bào lão đầu nói.

Vật đó màu tím đen, dài hai thước, trông như cọng rễ, chất liệu sáng bóng trông như nửa bằng gỗ nửa bằng xương.

“Tảng đá này lấy được trong một Hoang cổ đại hà, có phù văn đặc biệt, chất liệu rất tốt, linh giai pháp bảo cũng không làm mẻ được.” Lão đầu râu dài bắt đầu giới thiệu về những bảo vật vô danh.

“Năm nghìn hạ phẩm linh thạch!”

“Bảy nghìn hạ phẩm linh thạch!”

“Một vạn hạ phẩm linh thạch...”

Lão đầu vừa giới thiệu xong món đầu đã có không ít tu sĩ trả giá, khối đá màu vàng xanh này cao cỡ thân người, tròn xoe như trứng ngỗng, bề mặt có không ít hình sông núi, linh giai pháp bảo không cắt vỡ được, tạo cảm giác rất đặc biệt, giá gốc ba nghìn năm trăm hạ phẩm linh thạch.

“Chỉ là một khối Sơn hà thạch, mấy người này đúng là oan uổng.” Lục bào lão đầu lắc đầu, tỏ vẻ sung sướng.

“Sơn hà thạch là cái gì?” Ngụy Tác mục quang lóe lên hỏi.

“Là đá ở Hoang cổ đại xuyên, chỉ có điều rất cứng vì là đá trong địa mạch, bị dồn nén mà hình thành, trừ đường vân kỳ lạ ra thì không thể đem luyện khí, cả đem ra làm phổ thông pháp thuẫn cũng không thể.” Lục bào lão đầu càng hơn hởi vì có người trả giá đến hai vạn hạ phẩm linh thạch.

“Hai vạn một nghìn hạ phẩm linh thạch.”

“Tiểu tử định làm gì, không coi linh thạch là linh thạch hả!” Lục bào lão đầu ngoái lại kêu lên không dám tin vì Ngụy Tác lên tiếng trả hai vạn một nghìn hạ phẩm linh thạch.

“Cương nha muối, xem trong khối Sơn hà thạch có gì không...” Ngụy Tác bảo Linh Lung Thiên đoạn bảo lục bào lão đầu, “trong khối Sơn hà thạch tựa hồ có thủy linh nguyên khí, không phải đá thường.”

“Gần đấy có thứ gì đó.” Linh Lung Thiên quét kim quang vào, tỏ vẻ kinh ngạc, “Lớn cỡ nắm tay nhưng không biết là gì.”

“Lẽ nào có đồ tốt?” Lục bào lão đầu há hốc miệng.

“Hai vạn ba nghìn hạ phẩm linh thạch.” Một giọng nói từ bao sương tầng hai vang lên.

“Hai vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch.” Ngụy Tác trực tiếp tăng giá, từ khi tu thành tiên linh căn, cảm tri đối với các loại nguyên khí cực kỳ mẫn duệ, đổi lại phổ thông tu sĩ tất không nhận ra trong Sơn hà thạch chỉ có khí tức gì nhưng gã nhận ra một tia thủy linh nguyên khí cực kỳ tinh thuần nhưng mong manh từ trong toát ra, xem ra thứ trong Sơn hà thạch thập phần bất phàm. Lục bào lão đầu đã bảo Sơn hà thạch là thứ hình thành từ rất lâu.

“Ba vạn hạ phẩm linh thạch.” Có người trả thêm năm nghìn linh thạch, giọng nói này là của thanh niên mặc tử kim sắc pháp y cùng Ngụy Tác cạnh tranh Tinh hạch vẫn thiết. Y còn trẻ nhưng tu vi Kim đơn nhất trọng, chắc có bối cảnh đại tông môn, nhưng lúc trước bị Ngụy Tác dùng linh thạch ép bẹp dí.

“Ba vạn một nghìn hạ phẩm linh thạch.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường.

“Ba vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch.” Thanh niên mặc tử kim sắc pháp y cách bọn Ngụy Tác ba gian phòng lại tăng giá, ngữ khí thập phần băng lãnh.

“Y cố ý đua với ta.” Ngụy Tác mỉm cười. Thanh niên bất quá tu vi Kim đơn nhất trọng, khẳng định không thể cảm tri được điểm dị thường của Sơn hà thạch, một khối đá mà giá ba vạn hạ phẩm linh thạch trở lên đã thập phần kinh nhân, hiện tại Ngụy Tác không lên tiếng thì không còn tu sĩ nào trả giá nữa.

“Sáu vạn hạ phẩm linh thạch.” Ngụy Tác trực tiếp ra giá, gã biết thanh niên mặc tử kim sắc pháp y không mang nhiều linh thạch, mười vạn hạ phẩm linh thạch là cực hạn, trả giá quá năm vạn hạ phẩm linh thạch thì sắc mặt đối phương thập phần khó coi, không còn thoải mái nữa.

“Hả!”

Ngụy Tác ra giá, tu sĩ tại trường thôn xao, nếu không phải kiểu trả giá này cuối cùng đồ đầu giá đều rơi vào tay Ngụy Tác thì họ đã cho rằng gã được phùng thị nhờ vả.

“Lẽ nào vô tính phát hiện một linh thạch khoáng mạch, linh thạch thừa thãi rồi?” Nhiều tu sĩ thậm chí nghĩ thế.

“Y cứ cười lạnh mãi với người, gian thương, xem ra sau phách mại hội y sẽ đối phó người.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác bĩu môi.

Ngụy Tác ra giá sáu vạn hạ phẩm linh thạch, thanh niên mặc tử kim sắc pháp y không cạnh tranh, Ngụy Tác thuận lợi mua được khối Sơn hà thạch.

“Vây hả, ta không lãng phí linh thạch của y nữa.” Ngụy Tác cười hắc hắc, chờ đợi khối Sơn hà thạch được đưa đến. Vốn gã định đùa giỡn, cố ý để đối phương mua vài thứ vô dụng nhưng nghe Linh Lung Thiên nói thì gã đổi ý, sau phách mại hội mà y đối phó tha gã thì linh thạch của y cũng là của gã, không cần lãng phí.

“Đây là một thứ không phải vàng hay ngọc, dưới ánh trăng có quang hoa kỳ dị phát ra...”

“Đây là một viên thạch dẫn lạ lùng, có công hiệu ích hỏa, hỏa nguyên không thể nung được...”

Lão đầu râu dài giới thiệu từng món bảo vật, có món được trả giá có món không, sau hai món được lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên xác định là vô dụng thì giới thiệu đến Thần hoàng thạch đơn cực kỳ hiếm có, chứa linh dược kinh nhân.

Viên thạch đơn ngoại hình rất đặc biệt, thêm công hiệu ích hỏa nên không ít người trả giá.

Tôn chương quỹ tự thân cùng người khác đưa Sơn hà thạch lên, Ngụy Tác không vội ra giá, khi Tôn chương quỹ đi rồi, gã phát ám kim sắc kiếm khí ra cắt.

Sơn hà thạch mà linh giai pháp bảo không làm gì được nhưng dưới ám kim kiếm khí thì bị gọt như gỗ mục.

Theo Linh Lung Thiên chỉ dẫn, Ngụy Tác cắt nửa trên đi, sau mười mấy đạo kiếm khí thì thủy linh khí tức khiến Diệp Cổ Vi và Diệp Tiêu Chính cũng nhận ra từ Sơn hà thạch bắn ra.

“Cái gì đây?”

Ngụy Tác kinh ngạc, hai tay ánh lên ngân quang, gạt từng mảnh Sơn hà thạch ra, thứ được bao trong đó là một đoạn ngó sen màu trắng hơi ngả vàng, linh khí bức nhân.

“Đã hóa thành đá.” Chạm vào thì thấy hoàn toàn thạch hóa.

“Chắc là phần còn lại của loại cây vô danh nào đó, như Hắc thủy liên.” Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu quan sát kỹ, nhận ra là hóa thạch của một loại thực vật không biết tên. Vô tận man hoang có quá nhiều thứ, với kiến thức của mấy người không thể biết hết.

“Ít nhất tương đương với một viên bát cấp cao giai thủy hệ yêu đơn.” Điều duy nhất Ngụy Tác khả dĩ khẳng định là lần này không thiệt, vì vật này linh khí thập phần tinh thuần, rất hợp cho tu luyện. Không như Hắc thủy liên tuy hàm chứa thủy linh nguyên khí kinh nhân nhưng chứa cả âm hệ nguyên khí tạp loạn không có lợi cho tu sĩ, muốn dùng Hắc thủy liên vào tu luyện thì tổn không ít thủy linh nguyên khí thuần tịnh để gọt rửa, chỉ còn lại chừng ba phần. Gần đây Hắc thủy liên đối với Ngụy Tác thành ra vô dụng, đem luyện hóa để tu luyện thì không xong mà muốn tiếp tục nuôi dưỡng thì cũng như tăng cường uy năng phòng ngự cho Bất diệt tịnh bình, không tìm được bao nhiêu thứ thích hợp.

“Mới hai vạn hạ phẩm linh thạch, tu đạo giới hiện tại không còn ai biết nhìn đồ nữa.” Linh Lung Thiên lắc đầu.

Vì có người đang tranh đoạt Thần hoàng thạch đơn, đến giờ mới hai vạn hạ phẩm linh thạch. Giá trị thật của vật này mà bị người ta biết thì mấy trăm vạn hạ phẩm linh thạch cũng không mua được.

“Ba vạn hạ phẩm linh thạch!” Ngụy Tác tăng thêm một vạn hạ phẩm linh thạch.

“Tên điên đó lại trả giá lung tung...”

“Bỏ linh thạch mua đá.”

Ngụy Tác trả giá loạn xạ lúc trước đã mang lại hiệu quả, ai cũng nhớ giọng gã, biết gã trả giá rồi là như điên cuồng, không ai tranh được, còn thanh niên mặc tử kim sắc pháp y tựa hồ quyết định sau phách mại hội sẽ đối phó gã nên không cạnh tranh. Ngụy Tác với ba vạn hạ phẩm linh thạch mua được Thần hoàng thạch đơn, thứ là vô giá đối với cao giai tu sĩ!

“Thần hoàng thạch đơn! Một viên Thần hoàng thạch đơn mà người chỉ mất có ba vạn hạ phẩm linh thạch là mua được!” Lục bào lão đầu kêu oa oa.

-o0o-

870. Chương 870: Thản Nhiên Như Không, Kim Đơn Hộc Máu

Thần hoàng thạch đơn cỡ mấy nắm tay được Tôn chuồng quỹ đá đưa đến phòng của Ngụy Tác.

Thần hoàng thạch đơn không có linh khí nhưng phát ra Hoang cổ khí tức, thần thức không vào được.

“Thượng cổ Thần hoàng dẫn chuyển hóa thành linh được...”

Ngụy Tác cầm lên xem kỹ. Lớp vỏ đá trông bình thường nhưng có vô số chấm như sao trời, như vô số tinh không chấp lại, huyền ảo khôn cùng. Đỉnh thạch dẫn có dấu cắt nhẹ, chắc tu sĩ vô tình có vật này cắt ra xem thử, thấy bên trong cũng thế thì không cắt ra mà đem bán.

Ngụy Tác phát thái cổ hung hỏa, kết quả chạm vào thạch dẫn thì tan đi, không thiêu cháy được.

“Thần hoàng thạch đơn có yêu công dụng ích hỏa kinh nhân thể hả? Nếu cắt ra thật mỏng, chế thành pháp y được không?” Ngụy Tác hỏi Linh Lung Thiên.

“Đương nhiên được, bất quá thượng cổ đại năng tìm vật này đều để dùng khi độ thiên kiếp, chống lại thiên kiếp thần hỏa, tất nhiên càng dày càng tốt.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, “Thượng cổ đại năng có vậy này thường đục lỗ lấy thần được, rồi dùng cả viên thạch đơn ngăn chặn thiên kiếp thần hỏa.”

“Chẳng phải chỉ che được đầu thôi sao?” Ngụy Tác lấy làm lạ. Thần hoàng thạch đơn chỉ đủ che như thế.

“Đúng là không có kiến thức.” Linh Lung Thiên ngận khinh miệt nhìn Ngụy Tác, “Đại năng độ thiên kiếp có ai không phải kinh tài tuyệt diệu, thần thông kinh thế, đối với nhân vật cỡ đó, chỉ cần giữ được đầu, qua được thiên kiếp là có thành tựu kinh thiên.”

Ngụy Tác ngẩn người, nghĩ cũng đúng, không tính người mà chính gã, thân thể bị đánh nát thì thần căn Nguyên thủy thần mộc có thể giúp gã nhanh chóng tụ lại nhục thân.

“Nhánh dây leo kia không biết có huyền diệu gì.” Gã thu lại Thần hoàng thạch đơn đoạn mục quang nhìn lên nhánh dây leo mà Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu cũng không biết.

Vật này tím đen, ban nãy lão nhân râu dài đã giới thiệu, thần thức không thể xuyên thấu, không có linh khí, nhưng ở trong bóng tối lại hơi sáng lên màu tím.

“Ồ tử sắc khô đằng, năm nghìn hạ phẩm linh thạch.”

Vật này ban nãy không ai trả giá, Ngụy Tác đã lấy được Thần hoàng thạch đơn nên không thích lãng phí thời gian, trả giá luôn.

Đại khái vì cho rằng nhánh dây leo không có gì đặc biệt đặc, lại cho rằng Ngụy Tác cứ trả giá là điên cuồng nên không ai cạnh tranh, gã chỉ trả có một lần là mua được.

“Vật này cũng hơi kỳ quái...”

Khi nhánh dây leo được đưa vào, Ngự Tác và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu cũng không nhận ra là gì. Vật này trông như bằng xương nhưng lại là chất gỗ, còn nặng gấp mấy tinh kim, gõ lên không phát ra thanh âm, thần thức không thể tiến vào, tạo cảm giác đã rất cổ xưa nhưng không có khí tức nào.

Chốc sau, Ngự Tác phát Âm hoàng kiếm khí cắt đứt một đoạn. Bên trong cũng như bên ngoài nên gã bó tay, không đoán ra vật gì nên đành thu lại.

“Đi thôi, chúng ta xem Độc Cô thế gia có thủ đoạn gì.” Ngự Tác vung tay, Độc Cô Vũ Phàm và lão ẩu tỉnh lại.

“Giúp kẻ giết cha ruột đối phó huynh đệ thì không phải người tốt lành gì, nể tình các người chịu phối hợp, ta gặp được người quen cũ nên tha mạng cho các người.” Để cả hai tỉnh lại, Ngự Tác điểm ra mấy đạo quang hoa vào Độc Cô Vũ Phàm và lão ẩu.

Độc Cô Vũ Phàm và lão ẩu rùng mình, thần hải vang lên tiếng vỡ, cùng kêu lên thê thảm, Ngự Tác tùy tiện phát tay nên tiếng kêu chặn lại trong họng, không thể phát ra.

Cả hai bị Ngự Tác phế tu vi.

“Ngoan ngoãn theo ta, ta cho đi mới được đi.” Ngự không hề lưu tình, nói đoạn cùng Linh Lung Thiên, Diệp gia huynh muội đi ra, Độc Cô Vũ Phàm và lão ẩu nhột nhột mặt mày nhưng không dám nói gì, run rẩy đi theo.

Tôn chương quỹ biết rõ thân phận Ngự Tác thì không hề nhiều lời, cung kính đưa bọn gã rời phường thị, đồng thời ngấm truyền âm cho Ngự Tác biết đã sai hai đệ tử cố ý truyền tin Ngự Tác rất có thể là một Kim đơn lưỡng trọng tán tu, danh hiệu Tuyệt Phong chân nhân.

Ngự Tác bảo Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính đưa gã đến gian tiệm Độc Cô Vũ Vân ẩn thân, đồng thời trải thần thức ra, có ba tu sĩ đang bám theo, đại ca và “thất thúc” của Độc Cô Vũ Vân không có trong đó.

“Độc Cô thế gia khá cẩn thận... tiểu tử đó quá huênh hoang.”

Ngự Tác nhếch môi cười lạnh, phát hiện thanh niên mặc tử kim sắc pháp y ra vẻ đi dạo, bám theo phía sau.

“Hâm thịnh ký”, theo Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính chỉ dẫn, Ngự Tác đến căn tiệm Độc Cô Vũ Vân ẩn thân.

“Chuyện đó...” Trong tiệm chỉ có một lão giả lưng gù một mặc hoàng sắc bì bào, đầu tóc bạc phơ. Tiệm này chủ yếu kinh doanh đồ giai phù lục, không có bao nhiêu sinh ý, thấy ngần ấy người đi vào thì lão giả ngần ra, tỏ vẻ khấn trương.

“Chương quỹ không cần lo, là bằng hữu của mỗ.” Diệp Cố Vi nói với lão nhân lưng gù.

“Chuyện đó...” Lão giả do dự, rõ ràng còn e dè.

“Yên tâm đi, mỗ là của bằng hữu Độc Cô Vũ Vân, không sao đâu.” Ngự Tác bước lên mỉm cười, bảo lão giả lưng gù, “Thấy tu sĩ trẻ tuổi mặc tử kim sắc pháp y ở sau lưng kia không, kẻ giả bộ đi quanh mấy gian hàng kia?”

“Hả?” Lão nhân ngần ra, kinh ngạc nhìn Ngự Tác, tử kim sắc pháp y của thanh niên có linh quang lóe sáng, có phần bắt mắt, tuy cách xa nhưng ông ta vẫn nhìn thấy, chỉ không hiểu gã định nói gì.

“Y ngấm bám theo định giở trò, để y thổ huyết chút thôi.” Ngự Tác mỉm cười, nói với lão nhân gù.

“Cái gì?”

Lão nhân ngần ra, nhìn sang chỗ thanh niên mặc tử kim sắc pháp y.

Lão nhân há hốc miệng vì Ngự Tác chưa dứt lời, ông ta quay lại nhìn thì thanh niên mặc tử kim sắc pháp y rùng mình, đột nhiên hộc máu.

“Kim đơn đại tu sĩ!”

Lão nhân lưng gù nín thở cứng người vì thanh niên mặc tử kim sắc pháp y thổ máu thì lam sắc linh khí bùng lên ngưng thành hình như ý.

Linh khí ngưng hình! Thanh niên rõ ràng là một Kim đơn đại tu sĩ!

“A!”

Quanh thanh niên mặc tử kim sắc pháp y đã hỗn loạn, nhiều tu sĩ kinh hô, nhận ra thanh niên khí vũ bất phàm này là Kim đơn đại tu sĩ che giấu tu vi, nhưng không ai biết vì sao y lại học máu.

“Gian thương, người không sợ bạo lộ thân phận?” Linh Lung Thiên khẽ hầm hừ, biết Ngụy Tác dùng Đại thừa pháp âm đã thương thanh niên.

“Không sao, vị trí chúng ta đứng vượt ngoài phạm vi thần thức của chúng bao trùm.” Ngụy Tác thần nhiên nhún vai, “Không biết y chấp nhận giáo huấn, chịu rút lui hay lại tiếp tục làm phiền ta.”

“Ngụy huynh đệ quả thần thông khó tưởng tượng nổi.” Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính nhìn nhau.

Độc Cô Vũ Phàm và lão ẩu xám ngoét mặt mày, Ngụy Tác thần thông cỡ này, cả hai thậm chí không dám báo thù.

“Đến năm nghìn trọng... xa thế mà vô thanh vô tức đã thương một Kim đơn đại tu sĩ! Đây là thần thông gì! Y là ai?” Lão nhân lưng gù nhìn Ngụy Tác, không nói thành lời.

“Lão chưởng quỹ, yên tâm, có mõ thì không ai chạm được tới Độc Cô Vũ Vân.” Ngụy Tác vỗ vai lão nhân, mỉm cười nói.

“Tiền bối, theo tại hạ.” Lão nhân ngẩn người, đôi mắt mờ đục hiện rõ nét kinh hãi cực độ, dẫn gã vào một gian kho.

Gạt mở phổ thông được vật ra thì mùi cay xộc vào mũi, lối xuống hầm hiện rõ trước mắt.

Lão nhân mở nắp, Ngụy Tác theo gót đi vào.

Trong căn hầm tối om, mùi tanh lợm giọng có một chiếc giường đá, Độc Cô Vũ Vân xếp bằng trên giường, nhiều chỗ da đã rã nát.

“Độc Cô Vũ Vân, chắc nhận ra Ngụy Tác mõ, yên tâm đi, cứ để mõ xử lý.” Thấy người lạ theo lão nhân lưng gù đi vào, Độc Cô Vũ Vân biến sắc, nhưng Ngụy Tác truyền vào tai y.

“Là các hạ!” Độc Cô Vũ Vân run người, kêu lên không dám tin.

“Phù!” Ngụy Tác gạt đầu vung tay, nghiền nát Cửu nhãn thiên châu tống vào thể nội Độc Cô Vũ Vân.

“Độc Cô huynh đệ, không sao rồi.” Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi xuất hiện sau lưng Ngụy Tác, Diệp Tiêu Chính lên tiếng.

Độc Cô Vũ Vân hít sâu mấy hơi, gạt đầu không nói gì, đang cố bình phục tâm thần. Da y xuất hiện một lớp nước đặc, màu da trở lại bình thường.

-o0o-

871. Chương 871: Người Không Đúng Chút Nào

“Việc gì hả?”

Một tu sĩ mặc hắc sắc tinh kim giáp y che kín mặt từ không trung đáp xuống, đứng chỗ thanh niên mặc tử kim sắc pháp y thổ huyết.

“Sư huynh, là Lăng Hư tông Lăng Tịch Chiêu thổ huyết. Đệ không dám tới tra xét.” Hai tu sĩ trẻ tuổi mặc thanh sắc bì giáp bước lên hành lễ, đồng thời hạ giọng bẩm báo.

“Lăng Hư tông thiên tài tu sĩ, đã kết đơn thành công, sao lại đột nhiên thổ huyết?” Tu sĩ mặc hắc sắc tinh kim giáp y run lên, thập phần ngưng trọng hỏi, “Y ở đâu?”

“Không biết, bọn đệ đã hỏi những người chứng kiến, chỉ biết y đột nhiên thổ huyết, có thể trước đó thụ thương.” Hai tu sĩ mặc thanh sắc bì giáp đáp: “Y đi theo lối thành đông.”

“Ai có thể đả thương y đến mức đó?” Tu sĩ mặc hắc sắc tinh kim giáp y trầm ngâm đoạn lướt đi, nhắm hướng sơn môn Tiên Giáp môn. Hiển nhiên y và hai tu sĩ mặc thanh sắc bì giáp đều là đệ tử tuần thành của Tiên Giáp tông.

Giáp y Tiên Giáp tông luyện chế theo một kiểu, thường thì đệ tử cùng mặc một kiểu, khác nhau là đệ tử càng cao cấp thì giáp y cũng thế.

Phần lớn linh thạch của Tiên Giáp tông đến từ bán nguyên liệu luyện chế và giáp y thành phẩm.

“Kim đơn đại tu sĩ thổ huyết là Lăng Tịch Chiếu? Y bị thương nặng thế hả? Ai dám đả thương thiên tài đệ tử của Lăng Hư tông?” Trong một ngôi nhà tại Tiên Giáp thành, tụ tập hơn mười tu sĩ, đại ca Độc Cô Vũ Vân, thất thúc cũng có mặt, đều là những nhân vật quan trọng của Độc Cô thế gia, tề nhất cũng tu vi Phân niệm cảnh tam trọng.

“Những kẻ đó từ Hâm thịnh ký đi ra, trừ chưởng quỹ còn một trung niên tu sĩ mặt vàng, chắc định xuất thành.” Đột nhiên, một hồng kiểm lão nhân đẩy cửa nói nhanh.

“Hay lắm, xem đối phương rất ngênh ngang, thế nào, tưởng mời được Tuyết Phong chân nhân là không coi chúng ta ra gì hả, e là lần này các ngươi tính sai rồi.” Thất thúc cười lạnh, cùng mọi người trong phòng đứng dậy.

“Lão ngũ, để Độn Giáp chân nhân và Ô Phong chân nhân động thủ, lần này không thể để y đào thoát!”

...

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đi trước, bọn Diệp Cố Vi đi theo.

Ánh nắng trưa ấm áp, so với Vân Linh đại lục đang sóng gió và Thiên Huyền đại lục bắc bộ đã thành man hoang hoang nguyên thì nơi này quá yên tĩnh.

Ngụy Tác thông thả đi theo đường lớn trong Tiên Giáp ra ngoại thành, mang theo cả lão nhân lưng còng.

Lão nhân họ Chung, trong tình hình này vẫn giúp Độc Cô Vũ Vân thì là người có tình có nghĩa, nên gã không chỉ mang theo mà còn định đưa lão và bọn Diệp Cố Vi về Vân Linh đại lục.

Ngụy Tác cảm giác được không chỉ ba người bám theo, thậm chí gã không dùng thần thức cũng biết có bao nhiêu người bám theo, nhưng chỉ cần không có thần huyền đại năng, trừ phi có hơn trăm Kim đơn đại tu sĩ tụ lại, ngoài ra đều vô ý nghĩa với gã.

Ai cũng tưởng đang sẵn dê béo nhưng không ngờ đang chạm vào thiên long.

Ngụy Tác không đến chỗ truyền tông pháp trận mà đi theo cửa chính nam Tiên Giáp ra ngoài hoang nguyên.

Đối phương sẽ động thủ tại thành ngoại hoang nguyên, gã tạo luôn cơ hội.

Chính nam đại môn Tiên Giáp thành có một con đường đá vươn ra ngoài thành mười mấy dặm, từng tảng đá bị dấu chân tu sĩ giẫm sáng bóng, những khe đá lát mọc đầy cỏ dại, không ít hoa cúc trắng và vàng cực kỳ đẹp đẽ.

Con đường dẫn ra hoang nguyên, cảnh trí rất đặc biệt, Ngụy Tác thâm cảm thán, không ít kẻ mang sát ý đang tới, sau này khó thấy được cảnh thế này nữa.

“Độc Cô Vũ Vân, còn định chạy hả!”

Mới đi được mấy dặm, tiếng quát vang lên, nhiều tu sĩ lao tới.

“Độc Cô Vũ Vân?”

“Là Độc Cô thế gia truy sát Độc Cô Vũ Vân! Lẽ nào Độc Cô Vũ Vân ở trong đám người trước mặt?”

“Độc Cô thế gia có nhiều tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên như thế! Quả nhiên là tu đạo thế gia tích lũy thập phần thâm hậu!”

Quanh con đường, nhiều tu sĩ thường qua lại Tiên Giáp thành và trong một tiểu hình tự do tập thị đều bị kinh động.

Độc Cô thế gia khí thế thập phần kinh nhân, ít nhất có hơn bốn mươi tu sĩ, khí diễm ngút trời. Các đệ giai tán tu đều nhận thấy mỗi một tu sĩ Độc Cô thế gia đều tu vi kinh nhân.

“Còn mời được hai Kim đơn đại tu sĩ.”

Ngụy Tác chỉ liếc, không cả Linh Lung Thiên đề tỉnh cũng nhận ra có hai tu sĩ là Kim đơn tu sĩ giả trang. Một người tu vi Kim đơn nhất trọng hậu kỳ, một Kim đơn lưỡng trọng trung kỳ.

Không muốn để lộ thân phận chân chính, Ngụy Tác gật đầu với Linh Lung Thiên, thân ảnh loáng lên, dẫn bọn Diệp Cố Vi lướt về phía hoang nguyên.

Lướt suốt hơn hai nghìn dặm, chung quanh cơ hồ không còn ai thì gã mới giả bộ bị đuổi đến mức bực mình, dừng lại.

“Nếu mỗ không nhầm, các hạ là Tuyết Phong tiền bối.” Thấy bọn Ngụy Tác dừng lại, “thất thúc” lên tiếng, “Tiền bối không nên nhúng tay vào việc này, đối địch với Độc Cô thế gia.”

“Nếu mỗ định nhúng tay thì sao?” Ngụy Tác mỉm cười, “Chắc ngươi là của thất đệ gia chủ đời trước. Vì lòng tham mà giết thân huynh, tội không thể tha.”

“Mỗ kính ngưỡng tiền bối có được tu vi này không dễ nên mới nói thế, nếu tiền bối chấp mê bất ngộ thì đừng mong sống sót.” “Thất thúc” cười lạnh.

Bốn mươi tu sĩ vây chặt bọn Ngụy Tác, hai Kim đơn tu sĩ không che giấu tu vi, lẳng không đứng cạnh “thất thúc”.

“Các ngươi không phải người Độc Cô thế gia, là ai?” Ngụy Tác liếc hai Kim đơn tu sĩ.

Kim đơn nhất trọng hậu kỳ là một lão đạo gầy khô má có bớt đen, hắc hôi sắc linh khí sôi trào, ngưng thành hình tám thuấn vuông, tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng trung kỳ có linh khí hình thành một luồng gió ô quang trầm trầm, tạo cho người ta cảm giác cực kỳ âm trầm.

“Tuyết Phong chân nhân, xem các hạ hiếm khi ra ngoài, đến Tiên Giáp thành mà không biết mỗ.” Lão đạo gầy khô đưa tay, bình tĩnh như thường nói, “Tại hạ Độn Giáp chân nhân, là Tiên Giáp tông tông chủ. Vị đạo hữu này là Ô Phong chân nhân, không biết đạo hữu có nghe qua.”

“Không muốn chết thì đi mau.” Ngụy Tác hơi ngẩng nhìn thình không, lắc đầu, “Y lại muốn chết, được cảnh cáo rồi mà vẫn dám tới.”

Ngoài xa có dải cầu vòng màu lam lao tới, là thanh niên mặc tử kim sắc pháp y.

Thanh niên này bị Ngụy Tác dùng Đại thừa pháp âm đả thương, theo lý thì không hiểu vì sao mình bị thương thì phải hoảng sợ không dám nhiều chuyện, nhưng còn dám tới, coi như nuốt sống bọn Ngụy Tác thì thật tự tìm cái chết.

“Lăng Tịch Chiêu, sao y lại tới?”

“Có vẻ Lăng Tịch Chiêu nhắm vào y?”

“Đối diện ba Kim đơn đại tu sĩ và ngàn ấy người mà dám lớn lối?” Nhiều người Độc Cô thế gia tròn mắt, cho là Ngụy Tác bị thần kinh.

“Đạo hữu quá cuồng vọng.” Đứng trong ô quang trầm trầm, giọng Ô Phong chân nhân sung mãn sát khí.

“Y là Độc Cô Vũ Vân, gia chủ chân chính của Độc Cô thế gia.” Ngụy Tác ngoảnh Ô Phong chân nhân, vỗ vỗ vai Độc Cô Vũ Vân giả trang thành tu sĩ mặt vàng, nhìn người Độc Cô thế gia, “Năm xưa thế nào, tất các người đều rõ, ai bỏ tối đầu sáng, đứng về phía Độc Cô Vũ Vân thì ta chữa cho một cơ hội.”

“Ha ha ha ha!”

Lão giả được thất thúc gọi là lão ngô cười vang.

Ô Phong chân nhân cười to, hiện rõ sát ý, “Người dám nói thể hử, chỉ là tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng, trước mặt ngàn này người mà dám lớn lối, tưởng mình là Bá Khí chân nhân Ngự Tác hử?”

“Đúng rồi, ta là Ngự Tác. Tiếc thật, đã cho cơ hội nhưng các người lại thể này.” Ngự Tác mỉm cười tiếc rở.

“Ha ha! Người là Ngự Tác? Ha ha, người là Ngự Tác thì ta là...” Ô Phong chân nhân như nghe thấy chuyện cười ghê gớm nên bật cười vang.

“Trừ là tử thi, người không là gì cả.” Ngự Tác nghiêm túc nói với Ô Phong chân nhân.

“Phù!”

Ô Phong chân nhân tắt cười hộc máu, ô phong tan biến, rơi phịch xuống.

“A!” Cùng lúc, Ngự Tác vung tay, một đạo ám kim sắc kiếm quang xuyên qua tâm mạch “lão ngũ”. “Lão ngũ” không kịp phản ứng.

“A!!”

Ai nấy sững sờ, kinh hãi đến độ lỗ chân lông toàn thân toát hơi lạnh. Ô Phong chân nhân đã không còn sinh khí, Ngự Tác tựa hồ chỉ liếc là y đoạn tuyệt sinh cơ!

-o0o-

872. Chương 872: Máu Lạnh Hơn Bất Cứ Ai

“Người...” Độn Giáp chân nhân nhợt nhạt mặt mày lui lại, Ngự Tác dùng Đại thừa pháp âm giết Ô Phong chân nhân thì y cảm giác được tuyệt thể khí tức.

Khí tức đó khiến y run rẩy, nổi sợ nhập vào xương tủy.

Dù gì y cũng là Kim đơn đại tu sĩ, phe Độc Cô thế gia chỉ duy nhất y có thể phản ứng, còn lại đều kinh hãi đến cứng người.

“Người là đầu sỏ, giết cả thân huynh, trực tiếp giết người thì quá tiện nghi.”

Ngự Tác nhìn “thất thúc” mặt cắt không còn hột máu.

Trên trời như có vô số thần phật tụng kinh, vô số pháp uân chuyển động. “Phù!” Uy năng khôn tả khiến “thất thúc” hộc máu.

Cùng lúc, Ngự Tác không ẩn tàng thần thức nữa, thần thức uy áp quét qua hơn vạn trượng.

“A!” Mọi tu sĩ, kể cả Độn Giáp chân nhân cùng Lăng Tịch Chiếu mới tới, còn chưa hiểu gì, đều như rơi xuống hố băng, uy nghiêm kinh nhân khiến cả thính không và tâm thần như đông cứng, không thể thở nổi.

Vù!

Hỏa quang mông tang từ tay Ngự Tác bắn trúng “thất thúc” đang hộc máu. “A!”, “thất thúc” cháy ngàn ngọn lửa toàn thân, uốn éo trên không nhưng chưa chết ngay.

“A! Cùng đối phó y!”

Độc Cô thế gia gia chủ, đại ca Độc Cô Vũ Văn điên cuồng kêu lên.

Ngự không hề sử dụng phi độn thuật pháp, chỉ dựa vào chân nguyên mà lăng không bước tới, đốt cháy “thất thúc” đoạn nhìn sang y.

“A!”

Mười mấy người Độc Cô thế gia miễn cưỡng tung đòn, mười mấy đạo các loại quang điểm bắn vào Ngự Tác.

“Ta đã cho các người cơ hội.”

Ngụy Tác bình tĩnh phát tay, bạch sắc tu di thần sơn hiện ra, mọi quang hoa, pháp bảo đánh tới đều bị chấn tan, uy năng cuốn ra khiến mười mấy tu sĩ Độc Cô thể gia động thủ vắng đi, huyết nhục và pháp y tan tác.

“Người giết cha ruột, không dễ chết thế đâu.”

Ngụy Tác bước tới một bước, đại ca Độc Cô Vũ Vân mặt nhợt đi, sợ đến độ không kêu lên được lại học máu run rẩy. Thanh hắc sắc quỷ trảo kéo y đến trước mặt Ngụy Tác.

Ngụy Tác phát ra mấy đạo lục sắc quang hoa giáng lên mình y.

“A!”

Y gằm lên chân thiên địa, xương đầu hất lên, lộ ra lục sắc hỏa quang cỡ ba thước, như mỡ trong thân thể tụ lên đỉnh đầu rồi bốc cháy.

“Phù!”

Ngụy Tác phát uy năng giữ cứng y trên hư không, đốt như đốt thiên đăng.

“Thế nào, còn định chạy?” Ngụy Tác nhìn về ngoài xa, bình tĩnh lên tiếng.

Một tu sĩ Độc Cô thể gia chạy nhanh nhất, đại bá Độc Cô Vũ Vân, cách Ngụy Tác vạn trượng, nhưng gã lên tiếng thì y ré lên, bị uy năng giữ cứng trên không, rồi bị sát ý trấn áp, sợ hãi cùng cực.

“Chát!”

Nhân vật tu vi số một, số hai Độc Cô thể gia tan xác, máu tóe trên không.

“A!”

Độn Giáp chân nhân kinh hãi đến nát lòng, quang hoa từ nạp bảo nang lóe lên, đột nhiên mặc chiến giáp.

Chiến giáp cực kỳ cổ kính, màu đồng xanh nhạt, dính nhiều bảo thạch tỏa linh quang kinh nhân.

“Ngân tinh thạch!”

Lục bào lão đầu đột nhiên kêu lên kinh hãi cực độ, “Tiểu tử, chiến giáp có dính Ngân tinh thạch, đừng làm hỏng!”

“Ngân tinh thạch? Chiến giáp có thứ giúp lục bào lão đầu ngưng hình?”

Ngụy Tác mục quang lóe lên, quanh mình như mặt trời chói lòa, bước tới.

“A!”

Tu sĩ phe Độc Cô thể gia cảm giác ngày tàn giáng lâm, run lên bần bật.

Chỉ một bước, Ngụy Tác đến ngay sau lưng Độn Giáp chân nhân, không cần dùng thuật pháp, toàn thân lóe ngân sắc thần quang, đánh tan một món pháp bảo Độn Giáp chân nhân tế xuất và linh quang quanh y, nắm cuống họng nhấc lên.

Đường đường Tiên Giáp tông tông chủ, Kim đơn kỳ đại tu sĩ lại bị người ta xách lên!

“A!”

Càng khiến các tu sĩ thấy cảnh tượng đó rùng mình vì cách một tiếng, chiến giáp của Độn Giáp chân nhân bị Ngụy Tác bóp nát linh quang, xương cổ Độn Giáp chân nhân cũng nát theo.

Qua linh quang và uy năng chiến giáp của Độn Giáp chân nhân thì là đạo giai trung phẩm pháp bảo, nhưng uy năng đó không sánh được với huyết nhục thân gã.

“Người không thể giết ta!”

Lăng Tịch Chiêu vừa tới nơi đã sợ đến hồn phi phách tán, vừa chạy vừa gào lên.

Giết Độn Giáp chân nhân đoạn Ngụy Tác phát ra mấy đạo ám kim sắc kiếm quang, chém rụng mấy tu sĩ Độc Cô thể gia, căn bản không ai chặn được một đòn của gã, tích tắc sau, Độc Cô thể gia chết mất mấy tu sĩ, máu tóe tăng không. Họ Lăng nhận ra Ngụy Tác hướng mục quang sang mình.

“Hả? Vì sao không giết được người?” Ngụy Tác định giết y luôn nhưng thấy Kim đơn tu sĩ trẻ tuổi này kêu to thì hỏi, phát ra một đạo ám kim sắc kiếm quang chém rụng một tu sĩ Độc Cô thể gia.

“Người biết ta là ai không! Ta là thân truyền đệ tử của Lăng Hư tông tông chủ! Lại đã là thông gia với Phá Hư tông! Người dám đối địch với Lăng Hư tông và Phá Hư tông sao!” Lăng Tịch Chiêu gầm lên.

“Ta tưởng thế nào, hóa ra là có quan hệ với Phá Hư tông, bất quá Hứa Thiên Áo và Lâm Thái Hư, Hoàng Phủ Tuyết Luân mà ta cũng giết, một phái tuy đứng trong Thiên Huyền đại lục thập đại siêu cấp tông môn nhưng không có nổi một thần huyền đại năng thì ta sợ gì?” Ngụy Tác bật cười nhìn Kim đơn tu sĩ trẻ tuổi.

“Người... Người đúng là...” Lăng Tịch Chiêu đột nhiên hiểu ra, như thấy quỷ, toàn thân ứa mồ hôi lạnh, môi thâm lại.

“Ta đã cho người cơ hội nhưng người ta khi thấy mình có chỗ dựa, thông thường còn ngu xuẩn hơn lợn.” Ngụy Tác lắc đầu.

“A!”

Lăng Tịch Chiêu kêu lên thê thảm, mau văng tứ tán trên không trung.

Ngụy Tác lắc đầu, hạng người đã bị đả thương mà còn dám tới thì đã quen thói ngang ngược, chết không đáng tiếc, để lại trên đời chỉ thêm một nhân vật kiểu Lâm Thái Hư và Hứa Thiên Áo.

“Đừng giết ta!”

“Tha cho bọn ta!”

Tất thấy người Độc Cô thể gia không còn ý niệm chống cự nữa, ai cũng biết chạm phải đá, đụng đến sắt thân cỡ nào. Tin tức Ngụy Tác giết Hoàng Phủ Tuyết Luân, rồi tại Chập Khí hải giết vô số tông chủ và lão bất tử đã lan về Thiên Huyền đại lục, với các tu sĩ Kim đơn kỳ, Ngụy Tác cũng như thần ma, là sát tinh mấy vạn năm mới xuất hiện, nói gì đến tu sĩ Phân niệm cảnh như họ.

Nhưng Ngụy Tác không nương tay, thông thả đi trên không, phát ra đạo đạo kinh thiên kiếm quang, giết hết tất cả.

Lúc tất cả vậy bọn gã, gã đã cho một cơ hội sau cùng thì không ai do dự, hoàn toàn không hổ thẹn gì với Độc Cô Vũ Vân.

Thoáng sau, trừ đại ca Độc Cô Vũ Vân còn bốc lên lục sắc hỏa quang trên đầu, toàn thân co rút trong im lặng thì tất cả thi thể đều bị Ngụy Tác thu lại, tất cả lại yên tĩnh, chỉ còn mùi máu thoang thoang.

Nhìn thảm trạng của đại ca Độc Cô Vũ Vân, Ngụy Tác chỉ cười lạnh.

Gã biết người ngoài phát hiện gần đây người Độc Cô thể gia chết trong tay gã sẽ nói gã máu lạnh như thượng cổ sát thần nhưng tu sĩ đó chẳng phải còn máu lạnh hơn gã sao?

“Đi thôi.”

Ngụy Tác mặc kệ đại ca Độc Cô Vũ Vân trên không, gật đầu với Linh Lung Thiên và Diệp Cổ Vi rồi theo kế hoạch, thẳng tiến Bàn Vương thành. Gã định từ Bàn Vương thành đến Vô Kỳ thiên cung rồi quay lại lấy sổ thủy hệ yêu đơn nhờ Tôn chương quỹ mua rồi về Vân Linh đại lục.

Bọn Ngụy Tác mới đi khỏi, đại ca Độc Cô Vũ Vân bị cố định tại không trung mới rơi xuống, hóa thành tro.

Không lâu sau, tu sĩ phát hiện nơi này có dấu pháo xô tới.

Rất nhanh, tin tức chấn động lan ra, mọi nhân vật trọng yếu của Độc Cô thể gia, cả Tiên Giáp tông tông chủ, Ô Phong chân nhân, thậm chí Lăng Hư tông tông chủ tu sĩ Lăng Tịch Chiêu đều mất mạng.

Tin này tạo thành chấn động, vô số người đồn đoán, Lăng Hư tông thậm chí phát động phân thường kinh nhân trăm vạn linh thạch để cho báo cừu thiên tài đệ tử.

“Những kẻ đó tự tìm đường chết...” Tôn chương quý biết tin chỉ cười khỏ, Lăng Hư tông biết rõ danh hiệu người giết Lăng Tịch Chiếu thì e toàn tông run cầm cập, lấy đầu ra dảm báo cừu.

“Vô Kỵ thiên cung không hổ mấy nghìn năm tích lũy, đứng trong Thiên Huyền đại lục thập đại siêu cấp tông môn...”

Lăng Hư tông bắt đầu treo thưởng trăm vạn linh thạch tìm kiếm người giết Lăng Tịch Chiếu thì bọn Ngụy Tác đã đến trước sơn môn Vô Kỵ thiên cung.

-o0o-

873. Chương 873: Thế Lực Ở Tịch Hàn Đại Lục

Lúc này bọn Ngụy Tác đang ở trước một cổ thành không người trong sa mạc hoang nguyên.

Cổ thành đã phong hóa, chỉ còn những mảng tường đổ nát không rõ cả phù văn, trông không khác gì một tảng đá vỡ khổng lồ.

Sau cổ thành mấy chục dặm là sa mạc mênh mông, khi bọn Ngụy Tác đến nơi thì phía trước có quang hoa lóe lên, lưỡng đạo độn quang đột nhiên xuất hiện, từ phía sau cổ thành lướt tới chỗ bọn Ngụy Tác.

Lưỡng đạo độn quang càng lúc càng gần, là hai tu sĩ trẻ tuổi, nam tu và nữ tu ăn vận giống nhau, cùng nguyệt bạch sắc pháp y, tóc cột lại bằng một thanh sắc ngọc hoàn. Nam tu thân hình đỉnh bạt, mặt mũi phương chính, thập phần anh đĩnh, còn nữ tu mặt trái xoan, da trắng, khá xinh đẹp.

Cả hai đệ tử đứng trên bạch sắc ngọc như ý, một đứng trên hồng lăng, phiêu dật xuất trần, có phong phạm đệ tử đại tông môn.

“Chư vị đạo hữu, có vẻ các vị biết sơn môn bản môn ở đây nên mới tới, không hiểu có việc gì?” Hai tu sĩ trẻ tuổi đến trước mặt bọn Ngụy Tác hơn trăm trượng, nam tu ung dung vòng tay, hỏi.

“Bảo cho Vũ Hoàng chân nhân biết có người quen đến thăm. Cho ông ta biết là người của Lưu Chung từ xa tới là ông ta sẽ biết.” Ngụy Tác nói với hai đệ tử Vô Kỵ thiên cung.

Vô Kỵ thiên cung khác với các đại tông môn khác, sơn môn rất kín đáo, nằm trong hoang mạc Thiên Huyền đại lục, có pháp trận che giấu nên tu sĩ thường không biết cụ thể sơn môn Vô Kỵ thiên cung ở đâu.

“Tiền bối là bằng hữu của thái thượng trưởng lão?” Hai đệ tử Vô Kỵ thiên cung tỏ vẻ ngưng trọng, đổi ngay xưng hô, tuy không nhìn ra tu vi chân chính của Ngụy Tác nhưng thấy gã khí độ phi phàm. Kết giao được với Vũ Hoàng chân nhân, tuyệt đối không phải phổ thông tu sĩ.

“Tiền bối đợi chút, bọn văn bối sẽ vào thông báo.” Thấy Ngụy Tác gật đầu, hai đệ tử Vô Kỵ thiên cung nhanh chóng quay đi.

“Hoàng Phủ thế gia từng có thần huyền đại năng?”

“Đúng, thế gia đó có nhiều địa đồ bên ngoài Thiên khung, là từ Hoàng Phủ thế gia thời đại đó lưu truyền lại...”

“Nhiều tu đạo thế gia có thực lực không kém đại tông môn, đặc biệt thật.”

“...”

Hai đệ tử Vô Kỵ thiên cung tạm thời lui đi, Ngụy Tác và bọn Diệp Cố Vi nhỏ tiếng bàn luận.

Giết tu sĩ Độc Cô thế gia đoạn Ngụy Tác và Diệp Cố Vi, Diệp Tiêu Chính cùng Độc Cô Vũ Văn từ Bàn Vương thành đến sơn môn Vô Kỵ thiên cung.

Bàn Vương thành xưa kia sản xuất ra Nguyệt tiên thảo và Ngân tinh thạch, Ngụy Tác đã có hai thứ này nên chuyển đi Bàn Vương thành mất đi ý nghĩa, chỉ là từ Tiên Giáp thành đến Vô Kỵ thiên cung thì qua Bàn Vương thành là lối gần nhất, bọn Ngụy Tác không dừng chân tại Bàn Vương thành mà qua trung chuyển truyền tống pháp trận ngay.

Còn Độc Cô Vũ Phàm và lão ẩu được Ngự Tác nói là chữa cho đường sống thì gã cho uống Hắc hương đơn, cho cả hai vào một gian nhà, Hắc hương đơn đối với hai người đã bị phế tu vi thì phải ngủ mấy chục ngày mới tỉnh lại, sau đó dù hai người có nói gì thì bọn Ngự Tác cũng đã rời Thiên Huyền đại lục. Đối với cách làm này, lục bào lão đầu rất không ưa, cho là xử luôn đỡ phiền hà. Bất quá Ngự Tác nói là gã rất giữ chữ tín, cần tạo dựng hình tượng, khiến Linh Lung Thiên trợn tròng trắng mắt là gian thương.

Bọn Diệp Cổ Vi hiểu rõ hoàn cảnh của Ngự Tác, gã cũng hiểu những năm qua họ làm gì, hiểu hơn về Tịch Hàn đại lục chưa lần đặt chân tới.

Tịch Hàn đại lục rộng hơn Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục, nhưng đại đa số các vùng là lạnh giá, bị băng tuyết bao trùm, số lượng tu sĩ thành trì chỉ bằng nửa hai đại lục kia, quả thật đất rộng người thưa. Nhiều vùng tuyết phủ đều là hoang nguyên, mấy chục vạn dặm không có một thành trì.

Nhiều thành trì không có truyền tông pháp trận nối nhau, khiến có những thành trì tụ tập nhiều tu sĩ quy mô cực lớn, các tu đạo thể gia hiềm rùng giũa các thành trì qua lại bất tiện, nên đều thành lập ở nơi tiện lợi ngoài các thành trì hoặc chỗ nhiều sản vật, lâu dài hình thành nên nhiều tu đạo thể gia truyền thừa nhiều đời, thực lực còn hơn đại tông môn.

Bọn Diệp Cổ Vi cho biết, Tịch Hàn đại lục có siêu cấp đại thể lực, là Tiểu Cực giới, Đại Hàn cung, Chân Lô tông, Vũ Hóa thể gia và Trường Tôn thể gia.

Tương đương với trong năm siêu cấp đại tông môn có hai tu đạo thể gia chỉ thu nhận con cháu bản tộc.

Trừ hai tu đạo thể gia này, thể gia như Hoàng Phủ thể gia nuốt cổ đồ của Độc Cô Vũ Vân thì thực lực cực cao, có không ít Kim đơn tu sĩ.

Ngự Tác hơi kinh ngạc vì Độ Tinh tông của thần huyền đại năng tên Thanh Lăng Ứng cùng Đẳng Tiên tông tông chủ, Công Đức tông tông chủ vậy giết gã, bị cổ đồ thi giết chết đó lại chưa lọt vào ngũ đại siêu cấp tông môn của Tịch Hàn đại lục.

Độ Tinh tông ở Độ Tinh thành, nơi khá hẻo lánh của Tịch Hàn đại lục, không rõ, nghe nói có một thần huyền đại năng, bọn Diệp Cổ Vi đều kinh ngạc. Vì không đi qua nhiều thành trì của Tịch Hàn đại lục nên có bao nhiêu thần huyền đại năng, bọn Diệp Cổ Vi không biết, theo những gì họ biết, rất ít đại thể lực có Thần huyền cảnh tu sĩ, tổng số không khác gì các đại lục khác.

Bất quá đối với số lượng Thần huyền cảnh tu sĩ, Ngự Tác có cách hiểu riêng.

Từ khi càng lúc càng tiếp cận thần huyền, gã càng hiểu một tu sĩ tu đến thần huyền phải hao phí bao nhiêu.

Ví như gã, dù không tu thành Tiên căn ngũ mật, chỉ nguyên một kim đơn thì từ Kim đơn ngũ trọng sơ kỳ đến thần huyền cũng cần mười mấy vạn thủy hệ yêu đơn, trong đó có không ít cao giai thủy hệ yêu đơn.

Một đại lục cũng như một linh điền khổng lồ, số lượng các loại linh dược và yêu đơn sản xuất ra khẳng định có mức độ, tạo thành được bao nhiêu tu sĩ đỉnh nhọn cũng gần như nhau. Dù trong một thời kỳ, xuất hiện nhiều tu sĩ thiên tư cực cao, kinh tài tuyệt diệu, nhưng nguồn lực không đủ thì sau cùng chỉ có vài người vượt lên được.

Đương nhiên có tu sĩ gặp tể ngộ kinh nhân, một bước lên trời nhưng tu sĩ kiểu như gã cực hiếm hoi.

Thời thượng cổ, nhiều linh dược chưa tuyệt tích, vật để tụ thiên địa linh khí nhiều hơn hiện nay nên số đại năng Thần huyền cảnh trở lên cũng nhiều hơn, với nguồn lực của tu đạo giới hiện tại không đủ để tạo ra ngần ấy đại năng.

Tịch Hàn đại lục tuy số lượng tu sĩ không như Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục nhưng theo bọn Diệp Cổ Vi nói thì sản vật không ít, lại rộng gấp đôi Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục, tương đương với có thêm nguồn lực, Ngự Tác cho rằng chưa biết chừng số lượng thần huyền đại năng của Tịch Hàn đại lục còn hơn Vân Linh đại lục mấy người.

Bất quá đó chỉ suy đoán của Ngự Tác, cụ thể thế nào phải đến Tịch Hàn đại lục nghe ngóng đã.

Đối với Ngự Tác, nhất định sẽ tới Tịch Hàn đại lục, Luân hồi tháp của Thần huyền ngũ trọng đại năng tương đương với một truyền thừa hoàn chỉnh. Bất quá theo kế hoạch, ít nhất sau khi đột phá thần huyền

gã mới đi.

Nói thêm một lúc thì một đạo khí tức uy thế bất phàm đột nhiên xuất hiện, thanh hồng sắc độn quang lao về phía bọn Ngụy Tác.

“Vũ Hoàng chân nhân, vẫn khỏe chứ?” Ngụy Tác mỉm cười.

Tu sĩ cười thanh hồng sắc độn quang mặc đạo bào xanh, có hoa văn màu đỏ như quỹ tích sao băng, mặt hần nếp nhăn như dao khắc, là Vô Kỵ thiên cung thái thượng trưởng lão Vũ Hoàng chân nhân.

“Ngụy đạo hữu đến rồi?” Vũ Hoàng chân nhân không dám tin, truyền âm cho bọn Ngụy Tác, có vẻ không ngờ gã đột nhiên xuất hiện tại sơn môn Vô Kỵ thiên cung.

“Mỗ có giao thủ với Hứa thần quân, y bị mỗ đả thương, trong thời gian ngắn không thể khôi phục nguyên khí. Nhưng mỗ bị Chân vô tình môn gì đó đưa về Thiên Huyền đại lục.” Ngụy Tác cảm giác được Vũ Hoàng chân nhân không có địch ý, mỉm cười, “Nên mỗ đến Vô Kỵ thiên cung để xem khối đá kỳ dị đó, xem có nhận ra huyền diệu gì không. Không biết hiện tại tình hình Vô Kỵ thiên cung thế nào, có tiện cho tại hạ vào xem không?”

“Hứa thần quân bị đạo hữu đả thương?”

Vũ Hoàng chân nhân kinh hãi nhưng không nói gì, tỏ vẻ ngưng trọng, “Đi thôi, lão phu đưa các vị đến xem. Vô Kỵ thiên cung hiện tại phần lớn bị lão phu thuyết phục, không đối nghịch với đạo hữu, vào cũng không sao... Nhưng lão phu biết Thiên Kiếm tông đang chuẩn bị một thứ để đối phó đạo hữu.”

“Thiên Kiếm tông chuẩn bị thứ gì đối phó mỗ?” Cùng Vũ Hoàng chân nhân đi về phía sơn môn Vô Kỵ thiên cung, Ngụy Tác hơi ngẩn ra.

-o0o-

874. Chương 874: Xem Đá Ở Hậu Sơn

Trong sơn môn Vô Kỵ thiên cung, cũng như Hóa Thiên giáo, là ngọn núi thập phần kinh nhân.

Khác nhau ở chỗ cả ngọn núi không có quang hoa bao trùm, toàn là kỳ hoa dị thụ, linh trì thác đổ, nhiều nai trắng, hạc vàng thông dong, những điện vũ cổ kính thoát ẩn thoát hiện, tạo cảm giác được linh khí hun đúc.

Tuy nhiên không có quang hoa kinh nhân hiển lộ, nhưng Ngụy Tác rải thần thức thì cảm nhận được không ít khí tức hùng hậu còn lại.

Vô Kỵ thiên cung hiển nhiên có cấm chế do vô số đại tu sĩ tiền bối để lại, cũng như một món cổ bảo, khí tức nội liễm.

Con đường ngọc trắng tinh vươn mình trên núi, có không ít đệ tử Vô Kỵ thiên cung, chừng hơn trăm đạo đồng ôm quyển trục lắc lư ngồi đọc ở ven đường.

Trong sơn môn Vô Kỵ thiên cung cấm tùy ý phi độn, thi pháp, nhưng địa vị của Vũ Hoàng chân nhân tại Vô Kỵ thiên cung thập phần siêu nhiên, dẫn bọn Ngụy Tác lướt thẳng đi.

“Thiên Kiếm tông chuẩn bị dùng thứ gì đối phó mỗ?” Ngụy Tác vừa qua sát siêu cấp đại tông môn này vừa bình tĩnh hỏi.

Trong số đệ tử Thiên Kiếm tông hại chết cha mẹ gã còn một người tên Đỗ Vĩ, một tên Tào Dực, lúc ở Ma văn hung mạch bức hỏi Lưu Tương Thành thì biết Đỗ Vĩ chỉ là phổ thông đệ tử, nhưng Tào Dực đã tu vi Kim đơn lưỡng trọng, là chân truyền đệ tử của Thiên Kiếm tông tông chủ, địa vị tại Thiên Kiếm tông cực cao.

Mối thù của gã và Thiên Kiếm tông không thể hóa giải, nhưng gã không vội đối phó Thiên Kiếm tông mà Thiên Kiếm tông lại vội đối phó gã, khiến gã thảm bại cười lạnh. Hoàng Phủ Tuyệt Luân là thần huyền đại năng duy nhất của Thiên Kiếm tông, cả hiện nhiệm tông chủ cũng chỉ tu vi Kim đơn ngũ trọng, Thiên Kiếm tông đối phó gã khẳng định dựa vào pháp khí hoặc pháp bảo kinh nhân nào đó.

Siêu cấp đại tông môn Thiên Kiếm tông tất tích lũy bất phàm, Ngụy Tác tuy cười lạnh nhưng thâm cảm thán.

“Cụ thể là gì thì lão phu không biết nhưng qua tin tức Thiên Kiếm tông để lộ thì quyết giết đạo hữu, mấy hôm trước Thiên Kiếm tông còn phái người đến gặp lão phu hỏi xem lần trước lão phu cùng Hoàng Phủ Tuyệt Luân làm cách nào tìm ra đạo hữu, muốn lần này lão phu cùng đi tìm. Hai trưởng lão Thiên Kiếm tông đến tìm lão phu rất huênh hoang, gần như điên cuồng, tựa hồ đã lâm vào đường cùng. Lão phu dò hỏi được thì họ hình như có thứ đủ giết được đạo hữu, đã sắp chuẩn bị xong.” Vũ Hoàng chân nhân bảo Ngụy Tác, “Lão phu chối là tìm được do Thiên hải thần lan kính nhưng giờ Thiên hải thần lan kính mất theo Hoàng Phủ Tuyệt Luân nên lão phu bó tay, họ có vẻ thập phần bất mãn.”

“Chúng đi lâu chưa?” Ngụy Tác mục quang lóe lên. Thiên Kiếm tông biết các lão bắt tử đến Vân Linh đại lục vây giết Ngụy Tác, dùng cả “Huyền đài đạo quả” và “Bát cảm diệt thần tinh” mà cũng vô dụng, lại bị gã giết không ít nên phát cuồng, nhưng như thế mà quyết giết gã thì thứ họ chuẩn bị tất còn kinh nhân hơn “Bát cảm diệt thần tinh”. Thứ như thế quả có thể uy hiếp trí mệnh với Ngụy Tác.

“Đã đi hơn một canh giờ, chắc khó tìm thấy.” Vũ Hoàng chân nhân biết Ngụy Tác định bắt hai trưởng lão Thiên Kiếm tông nên lắc đầu nói.

“Có khả năng là kiếm trận.” Vũ Hoàng chân nhân biết rõ Linh Lung Thiên nên không giấu, “Có những kiếm trận uy lực thập phần kinh nhân, Thiên Kiếm tông sở trường tu luyện phi kiếm, chưa biết chừng có kiếm trận lợi hại truyền thừa.”

“Tiểu tử, rất có thể. Xem ra phải ngằm tra xét kỹ đã, cẩn thận không thì bị trúng kế.” Lục bào lão đầu hiểu rõ có những kiếm trận thậm chí có thể dồn uy lực của mấy trăm, thậm chí hơn nghìn kiếm tu làm một, công thủ vẹn toàn, uy năng cực kỳ đáng sợ.

“Xem ra phải đến Thiên Kiếm tông mới được.” Ngụy Tác gật đầu, không hiểu Thiên Kiếm tông giở trò gì, quay về Vân Linh đại lục cũng không yên lòng.

“Hiện tại Vô Kỵ thiên cung có ai bất mãn với các hạ mà các hạ không chế trụ nổi không?” Ngụy Tác lại hỏi Vũ Hoàng chân nhân. Hiện tại lão là minh hữu, Vô Kỵ thiên cung có ai không phục lão, quyết tâm đối địch với gã thì gã không ngại trừ khử.

“Không, lão phu đã nói rõ với trưởng lão hội thượng là đạo hữu không khó để Vô Kỵ thiên cung, đại đa số trưởng lão cho rằng đạo hữu có chữ tín, lại thêm đạo hữu và Vô Kỵ thiên cung không có cừ oán quá sâu nên họ đồng ý. Nếu họ biết Hứa thần quân cũng không địch nổi đạo hữu thì tất càng lấy làm mừng.” Vũ Hoàng chân nhân nhìn Ngụy Tác: “Nếu không vì Vô Kỵ thiên cung không đủ thực lực đấu với Chân Võ và Huyền Phong môn thì bọn lão phu thậm chí có thể quang minh chính đại kết giao với đạo hữu.”

“Đúng là gặp quỷ, lại có người nói gian thương này có chữ tín.” Linh Lung Thiên bắt mắt hằm hừ.

Sau ngọn núi của Vô Kỵ thiên cung là nhiều vách đá dựng đứng và vô số hạp cốc.

Trong các hạp cốc cũng có cung điện lâu các, không ít đệ tử đang tuần tra những chỗ trọng yếu của tông môn.

Vũ Hoàng chân nhân dẫn bọn Ngụy Tác đáp xuống một sơn cốc.

Sơn cốc có khá nhiều rừng đá, từng tảng đá kỳ hình quái trạng, hoặc như thanh ngư, hoặc như thương ưng, không có cây cối mà chỉ toàn cỏ dại.

Trước rừng đá có một dãy nhà gỗ, không ít mặc tạp dịch đệ tử bố y đang làm việc, thấy Vũ Hoàng chân nhân dẫn bọn Ngụy Tác đáp xuống thì đều hành lễ.

“Sơn cốc này là chỗ ở của các tạp dịch đệ tử trồng ‘Mộc nhung’ cho tông môn, thứ này khiến thể phách đề giai tu sĩ được bồi bổ, bình thường thì nội môn đệ tử cũng hiếm khi đến đây.” Vũ Hoàng chân nhân giới thiệu rồi dẫn Ngụy Tác đi vào.

Ngụy Tác trải thần thức bao trùm hù rừng đá kỳ hình quái thạch.

Thạch lâm thập phần tĩnh mật, không có khí tức, tựa hồ chỉ là đá thường.

Trong sâu rừng đá, Vũ Hoàng chân nhân dừng lại trước một tảng đá cao cỡ thân người, xung quanh mọc đầy cúc vàng và cỏ dại, không có dấu chân người.

“Là tảng đá này?”

Ngụy Tác hiểu kỳ quan sát, nhanh chóng nhận ra tảng đá phổ phổ thông thông, không có khí tức đặc biệt nhưng ở một mé lại mở một miếng cỡ bàn tay.

Sau lớp vỏ là vân đá vàng nhạt, trông như thân ảnh đứng bất pháp ẩn.

“Chuyện đó...?”

Bọn Linh Lung Thiên cơ hồ đồng thời phát hiện, xúm lại xem.

Đường vân màu vàng tạo cảm giác như bích họa do ai đó vẽ lên nhưng mỗi nét có thêm vô số nét càng nhỏ hơn, cơ hồ là thần văn do tự nhiên sinh thành.

“Lão phu đã thử, lớp ngoài có thể bóc ra nhưng lớp đá bên trong không thể cắt được.” Vũ Hoàng chân nhân bảo bọn Ngụy Tác, “Thuật pháp uy năng giáng lên vật này đều bị bắn lại, thần thức dồn vào thì thấy hình ảnh nhưng thần quang chói lòa, không nhìn rõ, lại không hút được, cả nạp bảo nang cũng không thể chứa.”

Ngụy Tác đi mấy vòng quanh tảng đá, thử cắt mấy mảnh đá xuống, thử cả dùng uy năng thuật pháp xung kích. Lớp ngoài không khác gì đá thường nhưng lớp trong thập phần kinh nhân, Ngụy Tác dùng uy năng thuật pháp giáng lên nhưng bị phản lại như Vũ Hoàng chân nhân nói, cả hơi sắc linh quang của Linh Lung Thiên cũng vô dụng, tựa hồ đây là một khối đá bình thường.

Ngụy Tác dùng thần thức cảm tri, Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang, tựa hồ muốn nhìn thấu tảng đá.

“Cái quỷ gì nhỉ!”

Linh Lung Thiên kêu lên. Nó thấy trong tảng đá có hình ảnh lơ lửng nhưng tích tắc nhìn thấy thì hình ảnh đột nhiên ánh lên thần quang vô tận khiến mắt nó như bị kim châm, không thể nhìn rõ.

“Là hình ảnh? Chắc do tiền bối đại năng để lại.” Ngụy Tác đưa thần thức vào là cảm tri được nhưng bị vô tận thần quang ngăn trở, gã dùng thuật pháp rải thần thức của chân tiên thần văn nhưng cũng không thể đột phá thần quang. Gã khẳng định vật này không phải thiên địa tự nhiên hóa thành mà là vật do tiền bối đại năng để lại.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tìm mọi cách, thậm chí bóc lớp ngoài ra nhưng trừ mười mấy đường vân vàng nhạt thì tảng đá không có gì khác thường.

Ngụy Tác thậm chí tìm trong sơn cốc, kể cả tứ bề, cảm tri xem có khí tức của đại năng để lại như trong Thất bảo mật địa hay không. Gã còn liên tục nhắm mắt tĩnh tọa, khán xem có thể lĩnh ngộ huyền cơ như lúc ở Tiểu Lăng cốc không nhưng một ngày đêm liền công cốc.

“Lẽ nào tu vi thần thức không đủ? Xem ra đợi khi tu vi cao hơn mới thử...”

Thêm hơn nửa ngày nữa, Ngụy Tác cầm Bát hủ để mọc ra lác đầu thở dài, tảng đá này tạo cho gã cảm giác cũng như Bát hủ để mọc, tựa hồ do kinh thiên đại năng dùng thần vực đặc biệt cải biến thành một thứ rất huyền diệu. Cảnh giới đó cách gã quá xa, nên không thể lý giải. Gã thể cứ hao tổn kiểu này, đành tạm thời bỏ cuộc.

“Chuyện đó...?” Nhưng Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vốn định bỏ cuộc chợt ngăn người, Ngụy Tác lấy ra Bát hủ để mọc, lác đầu thở dài thì lớp vân màu vàng của tảng đá đột nhiên phát ra quang hoa, rồi co lại ngay!

-o0o-

875. Chương 875: Đại Thành Khi Thiên Kinh

Nhìn rõ đường vân vàng nhạt phát quang hoa rồi thu lại, như thể sắp tan hẫ vào tảng đá, thần thức Ngụy Tác liên tiến vào.

“Chuyện đó...”

Gã cực kỳ chấn kinh vì hình ảnh trong tảng đá vốn phát ra thần quang chói lòa như thể kính sợ khí tức Bất hủ để mặc mà ẩn đi.

Hình ảnh bên trong rực rỡ sắc màu, gã cảm nhận rõ như thế!

“Đây là sao?”

Biến hóa của tảng đá và vẻ chấn kinh của Ngụy Tác khiến ai cũng biết có việc không tầm thường xảy ra, Linh Lung Thiên hơi ngẩn ra, mắt lóe kim quang nhìn rõ.

“Đại thành khi thiên kinh!”

Chỉ thoáng liếc, Linh Lung Thiên kêu thành tiếng.

Có vẻ Linh Lung Thiên cũng biết lai lịch những hình ảnh này nhưng Ngụy Tác không vội bàn chuyện với nó mà lấy ký sự thanh phù ra ghi lại.

Tảng đá cực kỳ huyền diệu, thần thức gã tiếp xúc với hình ảnh thì mọi hình ảnh như tìm được truyền thừa nên mờ đi rồi tan biến vào tảng đá.

Không đầy nửa tuần hương, Ngụy Tác đã ghi lại toàn bộ, thở hắt ra. Lúc đó hình ảnh đã mờ đến độ không nhìn rõ, chắc chỉ nửa tuần hương nữa là tan hết.

“Là một thiên cổ kinh?!” Ngụy Tác còn đang chấn kinh, liên tục xem qua từng hình ảnh, không ngờ đây lại là pháp quyết bảo mệnh.

Cổ kinh là đòn pháp có thể cắt mấy trăm sợi tóc hóa thành các hóa thân, nhắm bốn phương tám hướng bỏ chạy.

Thuật pháp này cũng như “Thiên kiếm độn”, “Vạn ảnh độn”, khác ở chỗ hóa thân của “Đại thành khi thiên kinh” có khí tức y hệt nhục thân thật sự, giữ được trong mấy tuần trà. Theo cổ kinh chú giải, thuật pháp này giấu được cả ông trời nên mới có hai chữ “Khi thiên”, thuật pháp này thậm chí có thể đem ra chống lại thiên kiếp, tách thành phân thân chia sẻ bớt uy năng của thiên kiếp.

Vốn tại long trung, bạch sắc viễn cổ thiên long sau rốt cho gã thấy cảnh tượng một Thần huyền ngũ trọng đích đại năng bị trời ganh ghét, sau cùng bị thiên kiếp tiêu diệt. Sau đó nhục thân và kim đơn của gã to thêm, lại tu thành song kim đơn, nếu đột phá đến song thần huyền, nguyên khí đẩy lên thiên địa nguyên khí biến động còn hơn cả Thần huyền ngũ trọng đại năng trong ý thức của bạch sắc viễn cổ thiên long, gã đoán rằng bản thân chỉ cần Thần huyền tứ trọng là sẽ dẫn động thiên kiếp sớm.

Sau này bàn luận với Linh Lung Thiên, Ngụy Tác biết từ thời đại của nó, nhiều đại năng thần thông nghịch thiên, Thần huyền ngũ trọng, Chân tiên nhất trọng sẽ dẫn động thiên kiếp, thậm chí có những nhân vật kinh thiên, tại Thần huyền tam trọng, tứ trọng đã dẫn động thiên kiếp.

Theo kế hoạch của gã, sau khi thành công đột phá thần huyền sẽ không ngừng chuẩn bị các loại đề độ kiếp, dù qua lời Linh Lung Thiên hayêu bạch sắc viễn cổ thiên long thì gã đều cảm tri rõ thiên kiếp đáng sợ cỡ nào.

Qua các điển tịch, Ngụy Tác biết xưa nay có không biết bao nhiêu cao thủ vô địch tu đạo giới nhưng vì thiên địa bất dung mà chết trong thiên kiếp.

Hiện tại Ngụy Tác phòng thủ thì có Vô thủy kiếm kinh, công kích có Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di, cộng với Đại thừa pháp âm thì công thủ toàn diện, có thêm “Đại thành khi thiên kinh” đối với Ngụy Tác còn hữu dụng hơn một đạo công kích cường pháp.

“Thần huyền nhất trọng mới có thể sử dụng...” Ngụy Tác đọc được chú giải trong kinh văn, nhưng không hề thất vọng, hiện tại đã có Động Hư bộ pháp để bỏ chạy, gã lại hiểu rõ với chân nguyên của song kim đơn thì không cần đạt Thần huyền nhất trọng, chỉ cần Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ điền phong, là có thể sử dụng đạo thuật pháp này. Với tu vi hiện tại của gã thì không còn xa nữa.

“Người biết thiên cổ kinh này?” Ngụy Tác hỏi Linh Lung Thiên.

“Đây là thần thông của Đại Thành đại đế.”

“Đại Thành đại đế?” Ngụy Tác và lục bào lão đầu hít hơi lạnh.

“Không cần quá kinh hỉ, Đại Thành đại đế cách thời đại của ta không xa, là đỉnh cấp nhân vật trong các đế tôn, không được như Bất Hủ đại đế.” Linh Lung Thiên liếc Ngụy Tác, “Tuy ta không biết sao y lại để lại một tảng đá ở đây nhưng Đại thành khi thiên kinh chỉ là một môn binh thường trong thần thông của y chứ không phải truyền thừa tối lợi hại.”

“Cương nha muội lớn lối quá!” Ngụy Tác trợn tròn trắng, suýt cho nó một cước.

Linh Lung Thiên đã giải thích kỹ, thời viễn cổ, tu sĩ được xưng là đại đế đều một mình có thể độc chiến hai đế thiên cấp tu sĩ, tức là một mình thắng được hai cao thủ trên cấp chân tiên tu vi. Nhưng đến thời đại của nó, tức là bây, tám vạn năm trước, đại đế chỉ là đỉnh cấp nhân vật trong các đế tôn, nhưng có điều đế tôn đó chính là chân tiên đại năng! Một cường giả đấu được với hai chân tiên lẽ nào còn không đáng sợ!

Đối với tu đạo giới hiện tại, đừng nói một đánh hai, dù chỉ một chân tiên cũng đã không thể kinh nhân hơn được nữa rồi.

Cổ đế thì chỉ còn một nửa chân tiên tu vi mà đánh cho ba thần huyền đại năng tan tác, Linh Lung Thiên khi đó cũng nhột nhột mặt mày.

Thấy gã trợn tròn trắng, Linh Lung Thiên hàm hừ ra vẻ người không có kiến thức, ta thấy không ít cao thủ cỡ Đại Thành đại đế rồi, “Người biết cái gì, Đại Thành đại đế cũng đi đúng theo con đường của Bất Hủ đại đế, lợi hại nhất của y là Đại thành trăm đạo kinh, có thể cắt một phần nhục thân hóa thành một món thần binh lợi hại trong mấy ngày, uy năng cực kỳ đáng sợ. Y còn Đại thành hóa hủ kinh để giả chết, biến mình thành một khúc gỗ mục thật sự, tu sĩ cùng cấp không có thần thông đặc biệt tất không thể cảm tri ra. Khi ấy rất có thể bị y đánh lén. Đại thành trăm đạo kinh và Đại thành hóa hủ kinh mới là truyền thừa cao nhất của y.”

“Lợi hại thế hả?” Ngụy Tác trợn tròn trắng. Hai môn cường pháp này khiến gã không hiểu nổi.

“Đại Thành đại đế thật ra là ai?” Lục bào lão đầu ngẩn ra, từ cấp thần huyền trở lên, trước Linh Lung Thiên thì lão hoàn toàn là học trò.

“Là một tán tu của Thiên Huyền đại lục, bất quá thích vân du tứ phương, hành tung phiêu hốt. Là nhân vật đỉnh nhọn tu đạo giới.” Linh Lung Thiên đáp.

“Cũng là Thiên Huyền đại lục...” Ngụy Tác và lục bào lão đầu nhất thời buồn bã, chỉ Thiên Huyền đại lục trong mười mấy vạn năm đã xuất hiện ngàn ấy đại năng thần thông kinh nhân, vậy cả tu đạo giới, ngoài bảy Thiên khung nữa sẽ có tổng cộng bao nhiêu cao thủ kinh nhân? Tu vi càng cao, tiếp xúc càng nhiều càng thấy mình ếch ngồi đáy giếng.

“Tuy là đế cấp nhân vật, cùng tu Bất hủ đại đạo, Đại Thành đại đế thật sự là văn bối của Bất Hủ đại đế, thành tựu kém xa, cảm tri được khí tức của Bất Hủ đại đế nên thần quang trong tảng đá mới vì kính sợ mà tan đi cho ta lấy được thiên cổ kinh.” Ngụy Tác thoáng nhớ lại thì hiểu ngay vì sao vô tình lấy ra Bất hủ đế mộ thì tảng đá lại biến hóa.

Lớp vân màu vàng kỳ dị trên tảng đá đã tan, tảng đá trở lại màu xanh như cũ, trông không khác gì đá thường, thần thức dồn vào cũng trống trơn.

“Chát!”

Ngụy Tác thử phát động thuật pháp xung kích tảng đá, ai cũng thấy tảng đá không còn phản ngược uy năng, nhưng thuật pháp xung kích lên nhưng tảng đá vẫn trơ trơ, như một món pháp bảo, rõ ràng được “Đại Thành đại đế” thay đổi chất liệu.

“Lấy được không?”

Tiếp đó Vũ Hoàng chân nhân kinh ngạc vì Ngụy Tác dùng chân nguyên bao lấy tảng đá cao như thân người, cho vào nạp bảo thủ trạc.

“Tảng đá này có thể sử dụng như pháp thuẩn, lực phòng ngự bán tiên giai. Vốn do các hạ phát hiện thì các hạ lấy đi, coi như pháp thuẩn. Đạo thuật pháp này cũng nhờ các hạ nên mới lấy được nhưng thần huyền mới có thể thi triển, nếu các hạ đột phá thần huyền, mỗi sẽ truyền cho.” Phát một đạo Đại thừa pháp âm thăm dò, trấn áp tảng đá xong thì Ngụy Tác đưa cho Vũ Hoàng chân nhân.

Tảng đá này khiến gã tắt tiếng, Đại Thành đại đế quả nhiên đi theo lộ số của Bất Hủ đại đế, gã thử dồn chân nguyên vào thì có thể khống chế tảng đá như với pháp thuẩn, nhưng biến một tảng đá thường thành bán tiên giai pháp thuẩn thật sự khiến gã cho rằng các đế cấp nhân vật quá biến thái, gã còn cách rất, rất xa.

“Đa tạ Ngụy đạo hữu.” Vũ Hoàng chân nhân không nói gì, thu tảng đá lại, lòng đầy cảm khái, hai bên vốn đối địch nhưng giờ lại như chí giao, hơn hẳn bằng hữu bề ngoài, chủ yếu vì Ngụy Tác làm gì cũng đích xác thập phần lỗi lạc, ăn oán phân minh.

“Những vật này rất có ích với các hạ.” Ngụy Tác lấy một nạp bảo nang đưa cho Vũ Hoàng chân nhân.

“Thiên long huyết hóa thạch...!” Vũ Hoàng chân nhân ngẩn người, không ngờ Ngụy Tác cho lão bảo vật để tặng gia thọ nguyên thể này.

“Hi vọng đạo hữu sẽ gặp tể ngộ bất phàm, chúng ta chia tay, có duyên sẽ gặp lại.” Ngụy Tác cáo từ, Thiên long huyết hóa thạch này vốn gã dành cho Lý Tử Ý nhưng hiện y không còn cần tới, Vũ Hoàng chân nhân hiện cũng như bằng hữu nên gã đem tặng, gã sẽ tới Thiên Kiếm tông, không muốn Vô Kỵ thiên cung nhúng vào.

“Thiên Kiếm tông, mỗi xem các ngươi có thủ đoạn gì.” Chi tay Vũ Hoàng chân nhân ở sơn môn Vô Kỵ thiên cung, Ngụy Tác thâm cười lạnh.

-o0o-

876. Chương 876: Ai Dám Kiêu Ngạo Như Thế

Rời sơn môn Vô Kỵ thiên cung, bọn Ngụy Tác chuẩn bị về Tiên Giáp thành rồi đến Thiên Kiếm tông.

“Tào Dực hiện tại đã tới mức đó rồi hả.”

“Thiên Kiếm tông quả thật ngông cuồng.”

Dọc đường tùy tiện tại một thành trì bỏ ra mấy viên linh thạch hỏi dò, bọn Ngụy Tác biết một trong hai nguyên hung hại chết cha mẹ Ngụy Tác là Tào Dực được Thiên Kiếm tông tông chủ chỉ định là người kế thừa thứ hai ngôi hạ nhiệm tông chủ.

Thiên Kiếm tông chân truyền đại đệ tử hiện là Thạch Tề Cổ, địa vị của Tào Dực tại Thiên Kiếm tông chỉ ở dưới người này, nếu họ Thạch mất mạng thì vị trí chân truyền đại đệ tử là của y.

Thiên Kiếm tông đã phát tin tức thề giết Ngụy Tác, còn nói với người ngoài là Ngụy Tác dám công khai lộ diện, họ sẽ giết gã.

Tin tức đó khiến Ngụy Tác tức xì khói.

Một siêu cấp tông môn không biết đã hại chết bao nhiêu tu sĩ vô tội mới bò lên được vị trí như hiện tại, xây trên nền của xương trắng của vô vàn đệ giai tu sĩ, bị gã giết thần huyền đại năng và ngần ấy cao giai tu sĩ mà càng trở nên hùng cực ác, gã chưa tìm tới mà đối phương định giết y.

Để xem ai hơn ai.

Hiện tại Ngụy Tác gần đạt thần huyền, trừ có nhiều thủy hệ yêu đơn còn Thần hoàng thạch đơn, ba nhánh Đẳng thiên tang, linh dược có linh khí kinh nhân lấy được từ các tông chủ và lão bất tử tại Chập Khí hải cùng trong Thất bảo mật địa: Thủy thần chi, Tiểu điệp kim gia, Hồn nguyên thanh qua, xứng danh tích lũy kinh nhân.

Đương nhiên vì gã tu luyện Tiên căn ngũ mật, kim đơn lại cực lớn, lượng linh khí cần thiết hơn tu sĩ khác tu luyện thiên cấp đỉnh giai công pháp không chỉ hai lần, hiện những gì gã có chưa đủ, muốn thuận lợi đột phá đến thần huyền thì thiếu một nửa nữa.

Thiên Kiếm tông có mấy nghìn năm tích lũy, siêu cấp đại tông môn như thế, dù không có nhiều yêu đơn và linh dược hữu dụng với Ngụy Tác thì số lượng pháp bảo, pháp khí và linh thạch của cả tông môn cũng thập phần kinh nhân.

Nếu quét sạch sơn môn Thiên Kiếm tông, tuyệt đủ cho Ngụy Tác đổi được những thứ cần thiết.

“Đừng để ta có cơ hội, chỉ cần năm thành trở lên thì ta sẽ diệt Thiên Kiếm tông, để Thiên Kiếm tông thành viên đá lót đường cuối cùng cho ta bước lên thần huyền!” Nghe tin Tào Dực và Thiên Kiếm tông công khai khiêu chiến thì gã sầm mặt, thâm thề.

Gã quyết định dù dùng cách nào cũng phải diệt Thiên Kiếm tông!

Để tránh bại lộ tung tích, dọc đường gã không sử dụng Động Hư bộ pháp hay Tùy tâm ảo hóa quyết, liên tục chuyển qua pháp trận nên tốc độ không chậm, không đầy một ngày đã quay về Tiên Giáp thành.

Mới rời truyền tông pháp trận, bọn Ngụy Tác đã nghe thấy nhiều người bàn luận rằng “Nạp bảo bảo khuyết” gặp phiền hà.

“Lăng Hư tông quá ỷ thế hiếp người liễu, phường thị phải giữ kín về khách nhân.”

“Lần này không ai ngăn được Lăng Hư tông, Tiên Giáp tông tông chủ Độn Giáp chân nhân chết dưới tay kẻ đó, Tiên Giáp tông đồ để cho Lăng Hư tông muốn làm gì thì làm.”

“Nạp bảo bảo khuyết là của Chu gia thương hành, thực lực Chu gia thương hành căn bản không thể so với Lăng Hư tông, Lăng Tịch Chiêu đã liên nhân với một chân truyền nữ tu của Phá Hư tông, mất Lăng Tịch Chiêu, Lăng Hư tông tương đương với mất chỗ dựa nên mới tức giận như thế, giết Lăng Tịch Chiêu cũng là không nể mặt Phá Hư tông. Nếu làm căng, Chu gia thương hành không chịu thấu đâu...”

Ngụy Tác nghe kỹ đoạn đưa mắt ra hiệu với Linh Lung Thiên, trực tiếp thi triển phổ thông độn pháp lấy được từ Đông Hoang tông lao về “Nạp bảo bảo khuyết” của Tôn chưởng quỹ.

Hóa ra Lăng Hư tông hưng sư động chúng, không tìm được người giết Lăng Tịch Chiêu thì vây lấy phường thị của Tôn chưởng quỹ, nói là Lăng Hư tông hoài nghi người giết Lăng Tịch Chiêu có tham gia quá phách mại hội, hỏi gặng thì phát hiện Tôn chưởng quỹ nói sai. Lúc này Lăng Hư tông đang ở trong “Nạp bảo bảo khuyết”, không hiểu tình huống bức bối thế nào rồi.

“Có người dám phi độn trong Tiên Giáp thành?”

“Họ định làm gì?”

Tiên Giáp thành cấm chỉ thi triển độn pháp, Ngụy Tác lập tức khiến mọi tu sĩ chú ý, ai cũng cả kinh.

“Các người làm gì hã! Lẽ nào không biết trong Tiên Giáp thành cấm chỉ phi độn yêu?” Rất nhanh, hai dải thanh sắc độn quang bắn tới mắt, là hai tuần thành tu sĩ của Tiên Giáp tông.

“Các người không quản việc Lăng Hư tông bức bách phường thị, để ta.” Ngụy Tác mặc kệ hai tuần thành tu sĩ, lướt đến chỗ Tôn chưởng quỹ.

“Người!”

Hai tuần thành tu sĩ biến sắc, chưa kịp hiểu gì thì run lên, rớt xuống mấy trượng mới đứng vững được.

Ngụy Tác phát thần thức uy áp, hai tu sĩ Tiên Giáp tông không khống chế nổi cả tâm thần và chân nguyên.

“Tiên Giáp tông không muốn chết vô vị thì đừng nhúng vào.” Ngụy Tác lạnh giọng.

“Các người là ai?”

Rất nhanh, một trung niên tu sĩ mặc ngân hôi sắc pháp bào lạnh lùng chặn trước bọn Ngụy, sau lưng có năm, sáu tu sĩ vây lại.

“Các người là tu sĩ Lăng Hư tông?” Ngụy Tác không dừng, lướt qua trung niên tu sĩ mặc ngân hôi sắc pháp bào. “Nếu tu sĩ tu vi tối cao của Lăng Hư tông không ở Nạp bảo bảo khuyết thì bảo y đến đó gặp ta.”

Trung niên tu sĩ nhợt nhạt mặt mày, mồ hôi lạnh đầm đề.

Y đã đạt tu vi Phân niệm ngũ trọng hậu kỳ nhưng Ngụy Tác phát thần thức uy áp thì y như sa xuống hố băng, không dám xuất thủ, cách biệt giữa Phân niệm cảnh ngũ trọng và Kim đơn ngũ trọng, nhất là tu sĩ Kim đơn ngũ trọng như Ngụy Tác thì thật quá lớn.

Lau mồ hôi lạnh, liếc bọn Ngụy Tác đoạn y kích phát một đạo phù lục. Lam sắc quang diễm dấy lên, hình thành một quang cầu lơ lửng trên không.

“Các người là ai?”

Cách “Nạp bảo bảo khuyết” không xa, lại có năm, sáu tu sĩ lao lên, thần sắc thập phần bất thiện.

“Cút!” Ngụy phát thần thức uy áp, trực tiếp đi vào cửa chính “Nạp bảo bảo khuyết”. “Tôn chương quý,” gã gọi to.

Bình thường, với tính Ngụy Tác thì sẽ bày trò đùa giỡn Lăng Hư tông, đã chưa biết chừng sẽ dùng những thủ đoạn nham nhở nhưng vì nghe ngóng được tin về Thiên Kiếm tông nên gã bực mình, không có hứng đùa với đối thủ dưới tầm.

“Ai!”

Ngụy Tác vừa lên tiếng, tu sĩ Lăng Hư tông đã nhận ra, lại có năm, sáu tu sĩ lao ra.

Đứng đầu là một lão nhân mặc lục sắc pháp y thêu đầy thúy trúc đồ văn, linh khí hình thành hình một kim cương trác, tu vi Kim đơn nhất trọng.

“Chát”

Các tu sĩ vừa hiện thân, Ngụy Tác trực tiếp phát thần thức, thần thức uy áp bao kín hơn nghìn trượng.

“Người... Tiền bối...” Lão nhân vừa sầm mặt định mắng thì rung mình vì uy thế của gã, tiếng quát nghẹn lại trong họng, chân run lên đối xứng hô, tốc độ thay đổi nhanh đến mức Hàn Vi Vi có mặt tất cười thành tiếng.

“Ai dám ngهنh ngang như vậy, không coi Lăng Hư tông ra gì!”

Cùng lúc, tiếng quát vang lên, một ngân phát lão sắc rực xích sắc linh quang, mặc hồng sắc pháp y thêu Hỏa kỳ lân, mặt mũi cau có xuất hiện.

“Người dám thế hả?” Ngân phát lão giả vừa xuất hiện đã lộ hung quang nhìn Ngụy Tác, lạnh lùng quát.

“Sư huynh, đây là tiền bối... không được vô lễ.” Ngân phát lão giả ngăn ra vì lão nhân mặc lục sắc pháp y nhợt nhạt mặt mày nói, đồng thời truyền âm, “Ít nhất y cũng tu vi Kim đơn tứ trọng trở lên, chúng ta không phải đối thủ!”

“Lăng Hư tông ở đây, tu vi tối cao là người? Tu vi Kim đơn tam trọng chưa xong?” Ngụy Tác lạnh lùng nhìn ngân phát lão giả, “Tôn chương quý đâu?”

“Không biết danh hiệu tiền bối thế nào? Lê nào coi thường cả Lăng Hư tông?” Ngân phát lão giả biến sắc.

“Cút!” Ngụy Tác bình tĩnh lên tiếng.

“A!” Ngân phát lão giả học máu văng đi.

Phường thị lặng ngắt, mọi tu sĩ Lăng Hư tông cứng người.

“Tôn chương quý đâu?” Ngụy Tác nhìn sang lục y lão nhân Kim đơn nhất trọng.

“Ở trong kia.” Lục y lão nhân lạnh buốt người.

“Đưa ta vào gặp y.” Ngụy Tác không hề khách khí.

Lục y lão nhân không dám cãi, nhợt nhạt quay đi dẫn Ngụy Tác. Thần thông của gã cao hơn lão tưởng tượng, biết tất cả xông lên cũng không phải đối thủ.

“Tôn chưởng quỹ, bọn họ có làm gì các vị không?” Ngụy Tác theo lục y lão nhân vào, thấy Tôn chưởng quỹ và mấy nhân vật chủ chốt của phường thị ở trong đó.

“Tiền bối...” Tôn chưởng quỹ thấy Ngụy Tác đi vào thì sáng mắt, lắc đầu.

“Lăng Tịch Chiêu do ta giết, các người không phục thì ra ngoài thành đợi ta ra giảng lý lẽ.” Ngụy Tác nhìn lục y lão nhân và mấy tu sĩ Lăng Hư tông trong đại sảnh, vốn cánh giữ bọn Tôn chưởng quỹ, còn đang ngờ ngẩn không hiểu chuyện gì.

-o0o-

877. Chương 877: Kiếm Vương Lão Tổ

Đừng nói Lăng Hư tông, dù Phá Hư tông đứng trong Thiên Huyền đại lục thập đại tông môn cử cao nhân tới, Ngụy Tác cũng không ngại.

Một tông môn không có thần huyền đại năng lại không kịp bố trí thì với gã và Linh Lung Thiên không là gì cả.

Dù người Lăng Hư tông dò tìm manh mối, hoài nghi gã là Ngụy Tác thì gã đã tới Thiên Kiếm thành, ngầm tra xét bí ẩn mà Thiên Kiếm tông định đối phó gã.

Nếu phát hiện năm thành cơ hội trở lên thì gã không ân giấu nữa, sẽ quét sạch sơn môn Thiên Kiếm tông, khiến các tông môn đối địch e sợ.

Ngụy Tác không biết rằng lúc đó tại sơn môn Thiên Kiếm tông có hơn nghìn tu sĩ tụ tập.

Thiên Kiếm tông có trăm ngọn núi, mỗi đỉnh đều cao vút, cực kỳ hiểm trở, như từng thanh trường kiếm chống trời.

Bên ngoài các đỉnh núi đều phát ra thanh sắc thần văn nổi lại bao lấy sơn môn Thiên Kiếm tông.

Trong các ngọn núi đều có những ngọn tháp cao màu huyền thiết hoặc thanh đồng, có khắc phù văn.

Trong sơn môn ràn rạt sát phạt khí tức, kim thiết khí tức nồng hậu, trong nhiều đỉnh núi vang lên tiếng rền tinh kim và phi kiếm, thỉnh thoảng lại có kiếm quang như du long phi hạc bốc lên, có lúc cả hơn trăm đạo kiếm quang từ một đỉnh núi như mưa sao băng bay ra, khí thế kinh nhân.

Chỗ hơn nghìn tu sĩ tụ tập là đỉnh núi cao nhất ở phía bắc sơn môn Thiên Kiếm tông, cao hơn những ngọn khác gần nửa chiều cao, như thể các ngọn khác phải tham bái ngọn này.

Đây là mộ chốn kỳ địa, không một ngọn cỏ, nhưng vách đá gần đỉnh mọc ra một cây tùng xanh biếc, không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm, như có linh tính, lục quang lấp lánh đầy linh vận.

Chỗ các tu sĩ tụ tập càng kinh nhân.

Đây là một dốc núi phẳng chừng hơn mười dặm.

Bên trái dốc có một ao sâu như bị một nhát kiếm chẻ thành, nước xanh biêng biếc, bên trên là một khe nứt không gian rộng hơn hai mươi trượng, như tấm gương soi, liên tục bắn ra kiếm khí kinh nhân ngưng thành thực chất, rền vang tiếng long ngâm, như có kiếm tu đang luyện kiếm trong khe nứt không gian đó.

Mé phải sừng sững một cây măng đá như tháp, rộng trăm trượng, cao hơn hai trăm trượng, có mấy lỗ sâu hút như động, toát ra khí tức huyền diệu.

Cây măng đá này là đá thường nhưng có thêm nhiều màu bạc, đỏ, lục nhạt, như vết rỉ sắt.

Các tu sĩ đang xếp bằng nhìn thiên nhiên thạch tháp, trên mình linh quang lóe sáng, tất cả đều là cấp chân truyền đệ tử, trưởng lão trở lên, là những nhân vật đỉnh nhọn của tông môn.

Trên tòa tháp đá lâu đời, trông có vẻ bất phàm đó xảy ra cảnh tượng càng kinh nhân.

Quang hoa lớn gấp đôi thiên nhiên thạch tháp lơ lửng trên đỉnh, thụt thò như hơi thở, trong quang hoa là từng làn kiếm quang, có hơn nghìn thanh phi kiếm.

Nghìn thanh phi kiếm rung lên như tham bá thạch tháp thiên nhiên.

Khí tức kinh thiên đột nhiên từ thạch tháp toát lên khiến thần văn trong sơn môn Thiên Kiếm tông rung lên. vô số quang hoa ngoài các đỉnh núi ngưng thành từng thanh quang kiếm.

Trong sơn môn Thiên Kiếm tông, vô số kiếm quang dấy lên như vầng trăng, kiếm khí xung thiên, như nghênh tiếp một vương giả trùng sinh.

Thanh quang từ đỉnh thạch tháp lóe lên, hóa thành một thanh y nam tử anh vĩ, liếc nhìn các đại nhân vật và trăm đỉnh núi của Thiên Kiếm tông.

Thanh y nam tử tạo ra cảm giác hư ảo, không có thần quang kinh nhân, tựa hồ không phải nhục thân nhưng khí tức cực kỳ thâm thúy, mục quang khiến các tu sĩ tại trường như muốn khấu bái thần minh!

“Thành công! Ra rồi!”

“Ngụy Tác chết chắc!”

“Kiếm Vương lão tổ!”

Mọi tu sĩ Thiên Kiếm tông thấy thanh y nam tử hiện thân đều cực kỳ kích động, không ngừng vỗ tay. Bầu không khí khó tả bằng lời, như tham kiến tiên vương, trang nghiêm mà quái dị.

“Thiên kiếm tề tụ, triệu tập ta hiện thế, Thiên Kiếm tông gặp nguy cơ trí mệnh hả?”

Thanh y nam tử thở dài, ngữ khí cực kỳ thương tang.

“Kiếm Vương lão tổ...” Một trung niên tu sĩ mặc bạch sắc hoa phục, khí tức cực kỳ kinh nhân định lên tiếng, là Thiên Kiếm tông hiện nhiệm tông chủ.

Nhưng y chỉ nói được bốn chữ thì thanh y nam tử trên đỉnh tháp liếc y và mấy lão bất tử Thiên Kiếm tông.

“Chát!”

Như có tia điện quét qua Thiên Kiếm tông tông chủ và mấy lão bất tử.

“Thiên Kiếm tông mất thần huyền... Hiện tại, tu đạo giới điều linh như thế này...” Tựa hồ chỉ liếc mắt, thanh y nam tử đã hiểu.

“Vô thủy kiếm kinh... Y không ở Vân Linh đại lục, mà đang ở Thiên Huyền đại lục...” Thanh y nam tử đột nhiên nhìn xuống sơn môn Thiên Kiếm tông, bình tĩnh nói, dựa vào cảm ứng mà tìm được Ngụy Tác cách không biết bao nhiêu vạn dặm.

“Cái gì?!” Thiên Kiếm tông tông cực kỳ chấn kinh.

“Ta sẽ giết y... ta không phải bản thân hoàn chỉnh, ngủ say quá lâu nên quên mất kiếm kinh, chốc nữa khi thần uy phát động, ta sẽ tìm được bản nguyên, sẽ để lại một thiên kiếm kinh. Mấy tiểu tử này tư chất và tu vi không tệ, là hi vọng chấn hưng Thiên Kiếm tông, ta đưa đi rồi sẽ truyền kiếm kinh vào thức hải.” Thanh y nam tử y bình tĩnh nói.

Bốn tu sĩ trẻ tuổi đột nhiên bị đại lực hút đến sau lưng thanh y nam tử.

“Thạch Cổ Tề... Tào Dực... Tiêu Nhất Hàng... Trần Trần...”

Vô số tu sĩ Thiên Kiếm tông chấn kinh, đồng thời ghen tị. Bốn người này đều là nhân vật có tư chất cùng tể ngộ thập phần kinh nhân trong lớp trẻ Thiên Kiếm tông, được “Kiếm Vương lão tổ” chọn thì sẽ càng có thành tựu phi phàm.

Trong đó có cả cừu nhân của Ngụy Tác là Tào Dực, y trông chỉ hơn ba mươi tuổi, mặt như bạch ngọc, cằm hơn nhọn, mặc bạch sắc trường sam chấm vàng, phong độ như công tử.

“Người cùng ta giết địch.”

Thanh y nam tử chọn bốn truyền nhân đoạn vung tay, cắt một cành tung trên vách xuống.

“Chát.”

Cành tung rơi xuống, đã hóa thành tung văn mộc kiếm, kiếm khí kinh thiên động địa từ cây kiếm và thanh y nam tử phát ra, khiến các tu sĩ Thiên Kiếm tông rung mình.

Tựa hồ nhất kiếm tùy ý của thanh y nam tử cũng có thể xé thiên địa.

Thanh y nam tử không nói thêm, hóa thành thanh sắc lưu quang, loáng lên là đưa bọn Tào Dực khuất bóng.

“Cung tống Kiếm Vương lão tổ!” Hơn nghìn nhân vật đều kích động run người.

Kiếm Vương lão tổ rời Thiên Kiếm tông, tất sẽ chấn động Thiên Huyền đại lục, chấn nhiếp mọi tông môn, Kiếm Vương lão tổ còn truyền lại kiếm kinh, quả thật không ai ngờ.

“Kiếm Vương lão tổ chỉ còn lại một tia sát niệm...”

“Với thần thông của Kiếm Vương lão tổ, ai ngăn được.”

“Kiếm Vương lão tổ cảm tri về thủy linh nguyên khí và khí tức điều khiển Vô thủy kiếm kinh của y không thể sai, y đang ở Thiên Huyền đại lục! Giết y thì không biết Thiên Kiếm tông sẽ thu được uy nghiêm cỡ nào!”

Thiên Kiếm tông tông chủ kích động đứng lên truyền lệnh, “Toàn lực tra xét hành tung của Kiếm Vương lão tổ để xem người giết y!”

...

Ngụy Tác hoàn toàn không biết gì, cùng Linh Lung Thiên cho rằng Thiên Kiếm tông để đối phó gã thì rất có thể dùng một kiếm trận cực kỳ lợi hại chứ không ngờ bố trí của họ hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng.

Bàn luận với bọn Tôn chưởng quỹ một lúc đoạn bọn Ngụy Tác rời phường thị.

Tôn chưởng quỹ và Chu gia thương hành biết rõ thân phận Ngụy Tác thì cực kỳ tận lực, trong có mấy ngày đã từ mấy chục thành trì quanh đó gom được hơn một vạn viên thủy hệ yêu đơn, trong đó có hai viên thất cấp cao giai, ba viên thất cấp đề giai.

“Mỗ nợ các vị một nhân tình.” Thu số thủy hệ yêu đơn và linh thạch thừa lại, Ngụy Tác bảo Tôn chưởng quỹ.

Coi như một lời hứa, sau này Chu gia thương hành có nạn, gã sẽ xuất thủ.

Trong Tiên Giáp thành, tu sĩ Lăng Hư tông và Tiên Giáp tông như biến mất, bọn Ngụy Tác đi ra mà không ai dám cản.

“Y là ai? Ban nãy nghênh ngang phi độn trong thành, hiện tại Tiên Giáp tông và Lăng Hư tông đều không dám ho he.”

“Dù là ai thì cũng tu vi dị thường kinh nhân!”

Nhiều tu sĩ Tiên Giáp thành ngẫm suy đoán thân phận Ngụy Tác.

“Xem ra Lăng Hư tông chí không dám ra ngoài thành nói lý với người rồi.” Linh Lung Thiên vừa đi vừa truyền âm cho Ngụy Tác.

Nó nhìn quanh, tu sĩ Lăng Hư tông tựa hồ rút hết, không ở ngoài thành.

“Ta không phải người ngang ngược, nếu nói lý thì ta sẽ nói với họ, y chẳng qua định giết người cướp của mới bị ta giết ngược lại.” Ngụy Tác vừa nói vừa đến chỗ truyền tông pháp trận. Lăng Hư tông đã thế thì càng tiết kiệm thời gian, đến thẳng Thiên Kiếm tông.

“Quyền đầu là lý lẽ, chúng cũng khôn đấy, biết không thể nói lý với gian thương người.” Linh Lung Thiên hầm hừ. “À!” Đột nhiên, nó nhú mào, ngẩng nhìn thỉnh không.

“Sao hả?” Ngụy Tác dừng lại. Nhìn thấy ngoài xa có kỳ thanh quang dị bắn tới.

878. Chương 878: Thần Uy Khôi Phục

“Khí tức của Thần huyền điền phong tu sĩ!” Linh Lung Thiên bảo Ngụy Tác.

“Thần huyền điền phong?!”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, thanh quang như từ hư không trung xuất hiện, cách Tiên Giáp thành rất xa mà gã có cảm giác không lạnh.

“Là phi kiếm?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên kinh ngạc tròn mắt vì càng lúc càng gần, cả hai nhìn rõ thanh quang là thanh sắc phi kiếm.

Thanh thanh sắc phi kiếm lơ lửng bay trên không trung, nhắm hướng Tiên Giáp thành.

Thanh sắc phi kiếm như bằng gỗ, nhưng toát lên khí tức và uy áp chấn động thiên địa, như một vì sao rơi.

“Cái gì đấy?”

“Pháp bảo?”

“Sao lại có một món pháp bảo lẳng không lao tới?”

“Đây là pháp bảo gì! Khí tức sao lại đáng sợ như thế!”

Mọi tu sĩ Tiên Giáp thành cảm tri kém xa Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhưng đều nhận ra đạo thanh quang, nhiều người ré lên, còn chưa nhìn rõ đạo thanh quang là gì nhưng khí tức và uy áp khiến họ nhận ra nguy hiểm.

“Chát.”

Thanh sắc phi kiếm đột nhiên rải quang hoa, đạo đạo kiếm khí như thực chất tính hình thành một liên hoa kiếm luân, như giải khai phong ấn của phi kiếm, mấy thân ảnh đột nhiên rơi khỏi quang hoa.

Một thanh y nam tử lẳng không đứng sau thanh sắc trường kiếm, thần uy bao lấy bốn thân ảnh sau lưng, lao tới cùng phi kiếm.

Thanh y nam tử là “Kiếm Vương lão tổ” được Thiên Kiếm tông triệu hoán, bốn người phía sau là bọn Tào Dực đẳng tứ nân.

“Đây là thần thông gì!” Ngụy Tác nhìn Linh Lung Thiên.

Gã không biết “Kiếm Vương lão tổ” nhưng tình hình này cùng khí tức kinh thể vượt lên tất cả của y khiến gã rung mình.

“Kiếm khí kinh nhân, người này có tu vi kinh nhân về kiếm kinh, một kiếm được nguyên khí của y hóa thành thần binh! Y không phải nhục thân, là thần niệm của một đại năng phong ấn trong pháp khí, như một thần quang phân thân!” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác, mắt lóe kim quang không ngừng.

“Lẽ nào là Thiên Kiếm tông...” Ngụy Tác hít sâu, nếu nhắm mắt cảm tri thì thuần túy chỉ thấy thần kiếm băng toát ra kinh thiên kiếm khí lao tới, uy thế tựa hồ chẻ nát cả Tiên Giáp thành.

“Chắc là cổ nhân của Thiên Kiếm tông! Là Thiên Kiếm tông đại năng để lại một đoạn thần niệm! Thiên Kiếm tông phát động đoạn thần niệm này!” Linh Lung Thiên bảo nhanh, “Đối phương rất có thể khóa chặt được chúng ta.”

“Thiên Kiếm tông! Tức là thứ Thiên Kiếm tông đối phó chúng ta không phải kiếm trận mà là qua thủ đoạn nào đó kích phát thần niệm của đại năng!” Ngụy Tác nhăn nhó, tất cả nằm ngoài dự liệu, gã đã có đối sách nhưng đối phương đi trước một bước. “Người thấy chúng ta có bao nhiêu phần đối phó được?”

“Không biết, các loại thủ đoạn của Thần huyền diên phong tu sĩ vô cùng vô tận, ai biết đoạn thần niệm này có bao nhiêu thần uy. Duy nhất có thể khẳng định, thần niệm tỳu này cũng như đạo thánh kiếm Vương Vô Nhất phong ấn tại thể nội Lưu Chân Vô, không thể duy trì lâu, uy năng không thể được bổ sung như nhục thân, tương đương với để lại thần uy, hao tận là hết.” Linh Lung Thiên nheo mắt, nói nhanh.

“Diệp đại ca, đối phương nhắm vào bọn đệ, các vị xuống gian tiệm kia.” Ngụy Tác nhân quang lóe lên, bảo Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi, đồng thời đưa mắt ra hiệu cho Linh Lung Thiên, lướt nhanh sang gian khác.

Theo thần thông của “Kiếm Vương lão tổ” có thể phong ấn tu sĩ vào phi kiếm rồi lao tới thì Động Hư bộ pháp vị tất đã nhanh hơn, chỉ còn cách xem đối phương đã khóa chặt bọn gã hay chưa thôi.

Bọn Diệp Cố Vi biết đi theo không chỉ nguy hiểm mà còn khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vướn chân vướng tay nên nghe truyền âm xong thì gật đầu, khẩn trương lùi vào một căn tiệm cạnh đó.

“Thiên tài... Còn trẻ mà có tu vi này... Tiếc là sẽ chết...”

“Kiếm Vương lão tổ” lẳng không lướt tới, khẽ nói.

“Ngụy Tác hả?... Nếu không muốn ảnh hưởng đến kẻ vô tội thì xuất thành giao chiến với ta.”

Cách căn tiệm Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tạm ẩn thân hơn một trăm dặm, thanh y nam tử nói đoạn thanh sắc mộc kiếm bắn ra một đạo kiếm khí.

“Chát.”

Gian tiệm Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đứng hóa thành tro, xuất hiện vô số vết nứt sâu.

Linh Lung Thiên bùng lên hơi quang ngăn đỡ, bảo vệ được một chưởng quỹ và một điểm viên.

“A!”

Vô số tu sĩ Tiên Giáp thành sợ đến nhột nhột mặt mày, từ ngoài trấn dặm phát ra một đạo kiếm quang, uy năng ngút trời như lưu tinh ép xuống, tu sĩ cỡ nào mới làm nổi.

“Ngụy Tác?! Bá Khí chân nhân? Bá Khí chân nhân lại ở trong Tiên Giáp thành?!”

“Y là Bá Khí chân nhân?!”

Đồng thời nhiều tu sĩ kêu lên không dám tin.

Trong căn tiệm bị uy năng xung kích chấn thành tro, một chưởng quỹ mặc tử bào và một điểm viên trẻ tuổi mặt cắt không còn hột máu, toàn thân đầm mồ hôi lạnh.

“Đi thôi!”

Ngụy Tác không dừng bước, trực tiếp phát động Động Hư bộ pháp, mang theo Linh Lung Thiên, vượt đi mười dặm.

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác lần thứ hai kích phát Động Hư bộ pháp thì đã tể xuất Bất diệt tịnh bình. Hơi lạnh tỏa khắp Tiên Giáp thành, thân bình lấp lánh thần vận kinh nhân phát ra băng tử sắc thần văn thập phần huyền ảo.

“Tiên khí hình cái bình... có băng hàn thần văn liễu liễu! Là Bá Khí chân nhân Ngụy Tác!”

“A! Bá Khí chân nhân giết cả thần huyền lại ở trong Tiên Giáp thành!”

“Y là Ngụy Tác?” Nhiều tu sĩ kinh hô, không ít tu sĩ Tiên Giáp tông và Lăng Hư tông ẩn thân đều kinh hãi. Hung danh của Ngụy Tác lan khắp Vân Linh đại lục và Thiên Huyền đại lục, là sát thần chân chính.

“Người là ai?”

Ngụy Tác cất giọng sang sảng.

Gã liên tục phát động Động Hư bộ pháp, thanh y nam tử không hề công kích, định để gã rời Tiên Giáp thành đã.

“Mồ là cổ nhân của Thiên Kiếm tông... Vì Thiên Kiếm tông mà trừ khử ngươi...” Thanh y nam tử mặc nhìn Ngụy Tác, bình tĩnh nói.

“Thiên Kiếm tông! Thiên Kiếm tông đến giết y?” Tiên Giáp thành xông vào. Thanh y nam tử thần uy ngút trời, khí tức hơn hẳn Ngụy Tác, tạo cho người ta cảm giác nắm được sinh tử, không ai ngăn được.

“Quả nhiên không sai!”

Ngụy Tác nhăn nhó, liên tục phát động Động Hư bộ pháp.

Thần niệm này không phải người thật, tương đương với ý chí, đối phương đến giết gã vì Thiên Kiếm tông, không bao giờ thay đổi, kết quả duy nhất là y hoặc Ngụy Tác giết được đối phương.

Ngụy Tác rời Tiên Giáp thành, thanh sắc mộc kiếm mang theo thanh y nam tử, đuổi theo Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Không được, thần uy của y đang thức tỉnh! Đành phải quyết chiến!”

Tốc độ truy kích của thanh y nam tử tựa hồ không sánh được với Ngụy Tác thi triển Động Hư bộ pháp, nhưng Linh Lung Thiên biến hẳn sắc mặt, bảo gã dừng lại.

Thanh y nam tử liên tục tăng tiến khí tức, chỉ thoáng sau đã ngưng thành thực chất như lang yên vút lên trời, hình thành thủy tinh trường kiếm mấy trăm trượng!

Như viễn cổ cự thú từ từ tỉnh ngủ, thần uy ngút trời liên tục dâng lên, tựa kinh thiên thần kiếm đang tuốt ra.

“Thiên Kiếm tông!”

Ngụy Tác sầm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói đoạn lại phát động Động Hư bộ pháp, nhưng không bỏ chạy mà lao vào “Kiếm Vương lão tổ”.

“Keng!”

Thanh sắc mộc kiếm trước mặt “Kiếm Vương lão tổ” đột nhiên phát ra tiếng long ngâm, kiếm quang từ trăm dặm chém vào Bất diệt tịnh bình.

“Choang!”

Bất diệt tịnh bình cơ hồ bị xuyên qua, Linh Lung Thiên toàn lực kích phát hồi sắc thủ trạc mới chặn được một đạo kiếm quang này.

“Không được, phải áp sát!”

Ngụy Tác toát mồ hôi lạnh, thần uy của “Kiếm Vương lão tổ” đang hồi phục, thần thức hơn xa gã, dù gã trải hết thần thức, phạm vi công chỉ hai vạn trượng, không thể ỷ hiếp đến “Kiếm Vương lão tổ”.

“Kiếm Vương lão tổ” đứng ngoài phạm vi công kích. Nếu không thể đến gần thì chỉ còn cách chịu đòn, sẽ bị lấy mạng.

“Ta chặn một đòn! Ngươi áp sát!”

Linh Lung Thiên cũng hiểu tình thế, nghiêng răng lướt tới, chặn cách Ngụy Tác năm, sáu trượng.

“Chát!”

Một đạo kiếm quang cơ hồ xé tan hồi quang quanh Linh Lung Thiên, khiến nó tóe máu văng đi.

-o0o-

879. Chương 879: Lâm Thần Hóa Hủ!

Không hề dừng lại, Ngụy Tác lại nuốt Tiên vương thần tinh, thôi động khí huyết và chân nguyên đến cực điểm, xích hà và ngân sắc thần quang lấp lánh quanh mình, lại phát động Động Hư bộ pháp.

“Chát.”

Ngụy Tác bước qua mười dặm hư không.

“Quá mạnh!”

Bốn Kim đơn tu sĩ ẩn mình trong dãy núi nhìn lại, trong đó có hai người của Lăng Hư tông mà Ngụy Tác gặp tại phường thị của Tôn chương quý, một người bị gã dùng Đại thừa pháp âm chấn bay. Lúc này bốn Kim đơn tu sĩ đều cực kỳ hãi hùng, cảm giác chỉ huyết khí của Ngụy Tác cũng như lò lửa, nhiệt khí kinh nhân sôi trào, tựa viên cổ man thú gầm gào trên không trung.

“Vô thượng cường pháp... Tiếc thật... Người không phải đối thủ của ta.”

Nam tử cùng thanh sắc phi kiếm lừng không lướt tới hơi lắc đầu như than thở cho Ngụy Tác thần thông kinh nhân, chỉ là tu vi chưa đủ.

Y vung tay, thanh sắc mộc kiếm phát ra vạn trượng kiếm quang, như tinh vực do thần lực hóa thành, bổ vào Ngụy Tác.

Đòn này cơ hồ mọi tu sĩ quan chiến không nhìn thấy, toàn là kiếm quang, Ngụy Tác hoàn toàn bị nhắm chìm.

“Cách!”

Thiên địa chấn động, bạch sắc tu di thần sơn đột nhiên từ trong biển kiếm quang trung bắn ra, như xé tan một vùng thiên địa.

Hai lần uy năng xung kích khó tưởng tượng nổi va nhau, cả ngọn núi, từ lưng núi trở lên thành tro.

Nếu đòn này xảy ra tại Tiên Giáp thành thì e nửa ngôi thành nát vụn.

Ngụy Tác như thần vương, thần sơn từ trong kiếm quang thần hải lao ra, triệt để chấn nhiếp mọi tu sĩ.

“Tiếc thật...”

“Kiếm Vương lão tổ” lắc đầu. “Chát!” Một đạo kiếm quang đột nhiên từ sau lưng đâm vào tâm mạch Ngụy Tác, máu phun thành dòng.

Thanh sắc mộc kiếm!

Thanh sắc mộc kiếm không biết bị xuất ra từ lúc nào, xuyên qua tâm mạch Ngụy Tác. Uy năng ngưng thành từng mũi thoi nhỏ, men theo tâm mạch lan ra, như muốn xé tan thân thể gã!

“A! Đây là uy năng gì!”

“Phất tay phát ra thần hải kiếm quang, nhất kiếm phá tan kiếm quang như thần ma, đó là cao thủ cỡ nào!”

Mọi tu sĩ rợn tóc gáy, thần hồn như bốc khỏi đỉnh đầu.

“Việc gì hả?”

“Sao lại như thế!”

Nhưng mọi tu sĩ đều đờ cả ánh mắt và hơi thở, mỗi lỗ chân lông đều toát ra hàn khí kinh nhân.

“À!” “Kiếm Vương lão tổ” thu thanh sắc mộc kiếm đoạn nhú mây, mục quang lóe lên.

Tâm mạch bị triệt để chấn nát, ngực thũng một vết nhưng Ngụy Tác không tắt sinh cơ, thanh sắc mộc kiếm chảy ra thanh quang vào thể nội gã nhưng ngày một chậm, như dón vào thai thể pháp bảo kinh nhân, sau cùng cạn hết.

Ngụy Tác toàn thân nhuộm máu, ngân sắc thần quang sáng lên cực độ.

“Chát!”

Gã không ngừng thi triển Động Hư bộ pháp, vượt mười dặm hư không.

“Thiên Kiếm tông không còn người sống dám giao thủ với ta, chỉ có người chết như ngươi dám động thủ hử!”
Đồng thời, Ngụy Tác sử dụng bạch sắc tu di thần sơn cùng phát động Đại thừa pháp âm.

“Keng!”

Thanh sắc mộc kiếm lại phát ra tiếng long ngâm chấn động thiên địa, một đạo kiếm quang chấn tan bạch sắc tu di thần sơn, thanh sắc thân ảnh của “Kiếm Vương lão tổ” đứng trên không trung cũng run lên, mấy chục dải thanh quang tan biến.

“Đây là...?” Kiếm Vương lão tổ tỏ vẻ thập phần kinh nghi.

“Hử!”

Vô hình thần uy theo mục quang y lóe lên, đến sát Ngụy Tác trong tích tắc.

Vô hình thần uy giáng vào Ngụy Tác thì gã cũng đột nhiên lấy ra một cây thước bẹt màu bạc sẫm, ầm ầm ước ước có quang văn như dây đàn rung lên.

Vô hình thần uy tựa hồ bị uy năng kỳ dị của cây thước tiêu giảm đi không ít, phương vị chém xuống hơi lệch, chỉ có một rìa nhỏ quét qua Ngụy Tác.

“Phù!”

Thân thể Ngụy Tác nứt nhiều vết, thổ huyết.

Đây là kiếm khí dùng tâm niệm phát động, tương tự Đại thừa pháp âm, với thực lực của gã cơ hồ khó chống nổi.

“Nếu ngươi còn nhục thân hoàn chỉnh, ta không phải đối thủ, nhưng ngươi chỉ là một đoạn thần niệm, thần uy chưa triệt để tỉnh lại nên không phải đối thủ của ta!”

Ngụy Tác thập phần bình tĩnh, Đại thừa pháp âm lại phát ra, uy năng trấn áp lên “Kiếm Vương lão tổ”.

“Kiếm Vương lão tổ” run lên, nhưng uy năng Ngụy Tác toàn lực phát động Đại thừa pháp âm bị y dẫn lên thanh sắc mộc kiếm.

“Cách!”

Thanh sắc mộc kiếm nứt nẻ, nhưng thân thể “Kiếm Vương lão tổ” không bị thương.

“Ầm!”

Cùng lúc, quanh Ngụy Tác xuất hiện vô số phi kiếm, hình thành một dòng lớn như bánh xe vây quanh gã.

Bất diệt tịnh bình lại được Ngụy Tác tế xuất.

“Chát.”

Kiếm quang như chớp lạnh từ ngón tay “Kiếm Vương lão tổ” chém vào dòng kiếm. Choang! Ngụy Tác phòng ngự chặt chẽ nên đạo kiếm quang bị Bất diệt tịnh bình ngăn lại.

“Xem mộc kiếm đỡ được bao nhiêu đòn!” Ngụy Tác cất tiếng cười lạnh từ Bất diệt tịnh bình. Cùng lúc tử quang ngoài xa với tốc độ kinh nhân lao tới, Linh Lung Thiên sau đòn và rồi cơ hồ nứt nẻ toàn thân nhưng pháp y nguyên lành, có vẻ đã hồi phục.

“Cách!”

Thanh sắc mộc kiếm tan vỡ trước mặt Kiếm Vương lão tổ, hóa thành vô số mảnh.

“Sao lại như thế... chân nguyên cả ngươi... Sao lại chịu được tổn hao như thế...” Kiếm Vương lão tổ tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ngươi mang theo bốn người làm gì? Lẽ nào định để họ thấy thần uy? Tiếc là họ chỉ thấy ngươi mất mạng. Thiên Kiếm tông dồn bao nhiêu tu sĩ vô tội vào Ma văn hung mạch, coi mạng người như cỏ rác, trời cũng muốn Thiên Kiếm tông bại vong!”

Ngụy Tác mang theo vô số phi kiếm và Bất diệt tịnh bình, áp sát Kiếm Vương lão tổ.

“Oành!”

Mắt Kiếm Vương lão tổ ánh lên thần quang, tu sĩ Tiên Giáp thành đều kêu lên thê thảm, mắt đau nhức không mở ra nổi. Vô thủy kiếm trận quanh Ngụy Tác bị đánh tan, Bất diệt tịnh bình bẹp mất gần nửa.

Kiếm Vương lão tổ cũng bị Đại thừa pháp âm của Ngụy Tác đánh trúng, thân thể run lên như ngọn lửa sắp tắt.

“A!” Bọn Tào Dực sau lưng Kiếm Vương lão tổ rú lên kinh hãi, nhận ra cú đấu thế này, Kiếm Vương lão tổ chưa kịp phục hồi thần uy thì đã bị Ngụy Tác đánh tan.

“Đó đều là truyền nhân ta chọn... sẽ có được kiếm kinh...”

Kiếm Vương lão tổ đột nhiên đứng lại trên không trung, quanh mình rực thanh sắc kiếm quang, thi triển Vô thủy kiếm kinh, mấy chục đạo kiếm quang ngưng lại thành những chiếc vòng.

“Người đã chậm một bước... thần uy của ta chưa hoàn toàn thức tỉnh... nhưng ý thức và sát niệm thì đã...” Kiếm Vương lão tổ đột nhiên phát ra mấy đạo quang hoa, ẩn vào mi tâm bọn Tào Dực.

“A!”

Mi tâm bọn Tào Dực đột nhiên xuất hiện vết máu hình kiếm, kêu lên thê thảm đoạn hoan hỉ như phát cuồng.

“Truyền kinh! Y truyền kiếm kinh cho mấy kẻ này!” Ngụy Tác hiểu ngay Kiếm Vương lão tổ làm gì.

“Chát.”

Ngụy Tác lại dùng Đại thừa pháp âm, mục quang Kiếm Vương lão tổ bắn vào mắt gã, gã run lên, tâm thần bị thần niệm kinh hôn vây chặt, cơ hồ thần niệm của đối phương bổ vào.

“Chuyện đó...?”

Gã chợt nín thở không dám tin vì uy năng kinh nhân hóa thành linh khí chảy vào kinh mạch gã!

Như thể Kiếm Vương lão tổ đưa vào thể nội gã không biết bao nhiêu viên tiên giai linh đơn, chân nguyên của gã không ngừng dâng lên, hình thành uy thế kinh đào hải lãng.

Kiếm Vương lão tổ dùng bí thuật dồn tu vi cho gã đề thăng trong tích tắc.

“Kiếm Vương lão tổ giúp ta đề thăng tu vi?” Ngụy Tác không sao nghĩ thông.

“Đạo bí thuật này là Lâm thần hóa hủ... để người đạt kim đơn phá bích... đề thăng thần huyền... người sẽ hóa thành một khúc gỗ mục...”

Kiếm Vương lão tổ tỏ vẻ tiếc nuối thiên tài sắp chết.

“Không xong!”

Kiếm Vương lão tổ lên tiếng, cơ hồ tuyệt đại đa số tu sĩ quan chiến không hiểu nhưng Ngụy Tác biensắc!

Lâm thần hóa hủ! Kiếm Vương lão tổ dùng bí thuật đề thăng tu vi của gã đến mức kim đơn phá bích, hóa sinh thần huyền! Cũng có nghĩa là bức gã đột phá thần huyền!

Đột phá thần huyền cần không biết bao nhiêu chuẩn bị, nếu không chuẩn bị gì mà đột phá thần huyền thì gần như trăm phần sẽ mất mạng, hoặc nhục thân triệt để mộc hóa, thậm chí không thể thành xác khô như trong Nguyên Từ sơn, vì đại năng đó của Công Đức tông còn bí pháp khiến thần hồn bất diệt, ẩn vào bản mệnh pháp bảo!

“Đây là cường pháp như kiểu Tam thanh ma đỉnh nhất bàn! Nhưng thượng cổ Tam thanh ma đỉnh là dùng tự thân tu vi để đề thăng tu vi cho người khác, còn thuật pháp này thiên về sát phạt... khiến người ta đột phá thần huyền thất bại!” Linh Lung Thiên biến sắc.

-o0o-

880. Chương 880: Kim Đơn Phá Bích!

“Người mà Kiếm vương này muốn giết... Quá khứ không ai cản được... Hiện tại càng không...”

Kiếm Vương lão tổ dấy lên linh lực dao động khó tưởng tượng nổi, tựa hồ mọi thần uy đều sống dậy, chảy vào thể nội Ngụy Tác.

Ngụy Tác biến sắc mặt, cố vận chân nguyên, chuẩn bị phát ra Tiềm long thổ châu quyết.

Chỉ còn cách sử dụng Tiềm long thổ châu quyết, đóng hết khiếu vị toàn thân mới không bị bức ép đột phá thần huyền.

Trong tình huống không hề chuẩn bị, bị bức ép đột phá thần huyền, e rằng tám, chín phần mười sẽ mất mạng.

Lòng già lạnh buốt vì chân nguyên Kiếm Vương lão tổ dồn vào quá mạnh, áp chế già không thể khống chế chân nguyên của bản thân.

Chân nguyên và tinh khí như vạn sông đổ về biển cả, chảy vào tâm mạch khiếu vị, vào hai viên kim đơn của già.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Ngụy Tác nhận ra kim đơn uy năng tại không ngừng bành trướng, kim đơn to lên với tốc độ kinh nhân biến đại, vách quanh kim càng lúc càng mỏng.

“Thật ra có chuyện gì?”

“Đây là thần thông gì?”

Thời gian như ngừng lại, tu sĩ Tiên Giáp thành đều không hiểu xảy ra chuyện gì, chỉ thấy khí tức trên mình Ngụy Tác không ngừng dâng lên, uy áp càng lúc càng kinh nhân khiến tâm tạng các tu sĩ như nứt ra.

“A!”

Nhiều tu sĩ chạy xa chỗ Ngụy Tác và “Kiếm Vương lão tổ” đối quyết.

Thình không như có ma thần càn kinh nhân đang hình thành.

“Lâm thần hóa hủ... này là vô thượng bí thuật... không chỉ giết được người... mà khi nhục thân người mộc hóa thì sẽ luyện hóa tinh hoa và thần hồn... như thế ta sẽ tồn tại thêm nghìn năm... còn có thể xuất thủ thêm một lần.” Kiếm Vương lão tổ lại lên tiếng.

“Lâm cái đầu người!”

Ngụy Tác kêu to, chân nguyên bị Kiếm Vương lão tổ dấy động, không thể phát ra Đại thừa pháp âm.

“Y đã cùng đường rồi!”

“Kiếm Vương lão tổ thần uy khôn cùng!”

“Kiếm vương kinh, ta đã được bộ kiếm kinh này của Kiếm Vương lão tổ...”

Bọn Tào Dực sau lưng Kiếm Vương lão tổ đều cực kỳ kích động, cho rằng thân thể Ngụy Tác bị giữ cứng trên không, không thể phản kháng, coi như cùng đường.

“Sao... có thể...!” Kiếm Vương lão tổ đột nhiên kinh hô không dám tin.

“Oa ha ha ha!” Ngụy Tác đột nhiên ngẩn người, bật cười hớn hở.

Linh khí của Kiếm Vương lão tổ dần suy kiệt, y sắp hao tận mà kim đơn của Ngụy Tác không hề phá bích!

“Sao lại như thế!... Người!” Kiếm Vương lão tổ nghẹn họng.

Đỉnh đầu Ngụy Tác xuất hiện hai dải diễm quang rực rỡ, như thần ma mấy chục trượng lao ra, nhưng chưa hoàn toàn ngưng tụ thành hình nên không thấy rõ.

“Hai... Song kim đơn... sao người lại tu thành hai viên kim đơn!” Kiếm Vương lão tổ chấn kinh khôn tả.

“Cái gì, hai viên kim đơn!... y tu thành hai viên kim đơn?”

“Cái gì kia, lẽ nào là hư ảnh của hai thần huyền pháp tướng? Y tu thành hai viên kim đơn, sắp tu thành hai thần huyền pháp tướng?”

“Y mà đột phá đến Thần huyền cảnh, lẽ nào có tới hai thần huyền pháp tướng?!”

Giọng Kiếm Vương lão tổ cơ hồ cả Tiên Giáp thành nghe rõ, ai cũng cho rằng việc này nằm ngoài tưởng tượng.

“Ha ha, đá tạ người vượt vạn dặm giúp ta đề thăng tu vi, Thiên Kiếm tông đúng là tảng đá lót đường cho ta đột phá thần huyền!” Ngụy Tác cười ha ha.

Kiếm Vương lão tổ đưa tu vi của gã trực tiếp đạt Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ diên phong, chỉ thiếu một chút là đột phá đến thần huyền!

Nhưng Kiếm Vương lão tổ lúc đó đã kiệt lực, không thể khiến gã kim đơn phá bích!

Tiên căn ngũ mật, song kim đơn!

Vì Ngụy Tác tu thành Tiên căn ngũ mật, song kim đơn, đột phá tu vi cần lượng linh khí dị thường kinh nhân, Kiếm Vương lão tổ tài không thể bức được gã kim đơn phá bích.

Bí thuật này của Kiếm Vương lão tổ không chỉ tất sát với đối với tu sĩ Kim đơn ngũ trọng mà sau khi nhục thân Ngụy Tác mộc hóa thì luyện hóa chân nguyên và thần hồn gã thành của mình nhưng Kiếm Vương lão tổ không ngờ kim đơn của Ngụy Tác ngoài cực lớn ra thì tới hai viên!

“Người mà Kiếm vương người muốn giết, hôm nay vẫn sống, tiếc là Thiên Kiếm tông làm việc bất nghĩa đã nhiều nên trời cũng muốn diệt Thiên Kiếm tông.” Ngụy Tác nhìn thanh sắc thân ảnh, lắc đầu.

Thân ảnh Kiếm Vương lão tổ mờ dần, sức mạnh truyền vào thể nội Ngụy Tác bị chân nguyên của gã ép lại, chỉ mười mấy tích tắc sau thì Kiếm Vương lão tổ sẽ lâm vào cảnh hoặc sức mạnh bị Ngụy Tác khống chế, luyện hóa, hoặc rút ra nhưng thần uy cơ hồ hao tận, khẳng định bị gã đánh tan.

“Kiếm Vương lão tổ không địch nổi?”

Sau lưng Kiếm Vương lão tổ, bọn Tào Dực nhột nhột mặt mày, nếu Kiếm Vương lão tổ chết, bọn y đừng mong thoát.

“Lẽ nào là thiên mệnh?” Kiếm Vương lão tổ bàng hoàng vô tận, khí tức đường cùng dấy lên, như thần binh rồi cũng nát mủn.

“Người tình không bằng trời tính, tiện nghi cho gian thương.” Thấy Ngụy Tác và Kiếm Vương lão tổ đag áp sát, Linh Lung Thiên thở phào.

“Cách!”

Nhưng đột nhiên biến cố không ai ngờ xảy ra!

Viên tinh hạch kỳ dị trắng ngần đeo trước ngực Ngụy Tác vang lên tiếng nát vỡ.

“Việc gì hả?”

Ngụy Tác sững lại, cúi đầu nhìn xuống.

Viên tinh hạch hai lần cứu mạng gã, vốn do thanh sắc thạch cầu để lại đã vỡ!

Nhũ bạch sắc thần quang vô cùng vô tận mang theo vô số quang phù và khí tức kinh nhân từ ngực Ngụy Tác bùng lên.

“...!”

Kiếm Vương lão tổ và Linh Lung Thiên tròn mắt, cả hai cảm nhận được thần huyền khí tức, vì đứng gần Ngụy Tác nhất!

Từng đóa sen trắng linh vận cực độ cùng bạch sắc thần quang nhu hòa nở bừng trước mặt gã không xa.

Đoán sen có bảy cánh, mỗi cánh toát ra linh khí kinh nhân cực độ, chính giữa đoán sen có một anh nhi trắng ngần xếp bằng, thần huyền khí tức từ đó dấy lên.

“Chuyện đó...” Ngụy Tác tạm mất khả năng suy nghĩ, không hiểu gì, bạch sắc tinh hạch phát ra liên hoa và khí tức của anh nhi khiến gã thấy thập phần nguy hiểm.

Cơ hồ gã định thôi động chân nguyên, thi triển Động Hư bộ pháp lùi lại.

“Hay lắm... tông môn ta... lại sắp có người thành tựu thần huyền... Hay lắm...” Anh nhi đột nhiên lên tiếng, hàm chứa vô tận uy nghiêm.

“Chát”

Quang hoa thu lại, nhũ bạch sắc thần quang, liên hoa, anh nhi đều ngưng tụ thành một đạo thần quang bắn vào tâm mạch Ngụy Tác.

“Đoạt xá?... Trời giúp ta!” Mắt Kiếm Vương lão tổ vốn ảm đạm chợt sáng lên.

Khí tức của Ngụy Tác lại bành trướng, mây trên không bị khí tức kinh thiên động địa chấn tan, hai dải quang trụ sáng chói trù lên gã.

“Cái quỷ gì đây!”

Ngụy Tác lại thấy có tinh khí kinh nhân dồn vào, dấy động chân rồi tràn vào tâm mạch khiêu vị, vào hai viên kim đơn.

Cùng lúc, ý thức của gã xuất hiện thân ảnh một tu sĩ mặc nguyệt bạch sắc pháp y, toát ra vô tận uy nghiêm, tựa hồ định đánh nát thần thức gã!

“Đoạt xá! Vật này lẽ nào tụ lại cả thần hồn hoàn chỉnh của một thần huyền đại năng!” Ngụy Tác hiểu ra, rợn tóc gáy.

“Cách!”

“Cách!”

Tinh khí dồn vào, hai viên kim đơn của Ngụy Tác đồng thời biến hoa, rung lên trong khiêu vị, nứt nẻ cả trăm vết!

“Chát!” “Chát!”

Thiên địa chấn động, vô tận hư không như có tiếng trống kinh nhân vang vọng, khí diễm trên đầu Ngụy Tác bốc thành mấy chục trượng rồi ngưng kết. Dị tượng cùng uy áp kinh thiên rải ra.

Kim đơn phá bích, đơn khí ngút trời, chuyển hóa thần huyền!

“Y ngay lúc này... đột phá thần huyền!”

“Hai thần huyền pháp thân!”

Mọi tu sĩ đều há miệng như cá chết, không nói thành tiếng.

Hai dải khí diễm phát ra vô tận uy nghiêm là hai lam sắc đạo tôn, mặc pháp y như nước, mặt mũi khá giống Ngụy Tác nhưng nửa thân dưới còn là khí diễm cuộn cuộn, chưa hóa sinh ra hình gì cụ thể.

“Đừng kháng cự nữa, ngươi không ngăn được ta đâu... Ngươi có di ngôn gì thì nói ra đi...” Ngụy Tác lúc đó hoàn toàn không biết bên ngoài thế nào, phát động đại đạo linh âm có được ở Tiểu Lăng cốc, đối kháng thần thức ý niệm xâm nhập thể nội, nhưng đạo đạo thần thức của gã bị Thần huyền tu sĩ mặc nguyệt bạch sắc pháp y cắt đứt, đầu óc đau như nứt ra, ý thức của thần huyền đại năng đó thấm vào não hải.

-o0o-

881. Chương 881: Thân Thể Mộc Hóa

“Thật ra ngươi là ai!” Ngụy Tác liên tục thôi động đại đạo linh âm, không thì thần thức sẽ trọng thương.

“Cho ngươi biết không sao, bản tọa là Bắc Minh tông tông chủ Vũ Hóa Phàm.” Thần huyền đại năng mặc nguyệt bạch sắc pháp y trong óc Ngụy Tác lóe thần quang, ra vẻ đã nắm chắc.

“Bắc Minh tông tông chủ Vũ Hóa Phàm?!” Ngụy Tác thập phần chấn kinh, nhất thời không kịp cả nghĩ.

“Không ngờ thần thức của ngươi chống cự được lâu thế, chắc đã nghe danh hiệu của ta... Cái gì, ngươi có hai viên kim đơn! Còn to như thế, ngươi tu luyện mật pháp gì?”

Đột nhiên, thần huyền đại năng mặc nguyệt bạch sắc pháp y, phong thần như ngọc trong óc Ngụy Tác đột nhiên kinh hô không dám tin.

“Đơn khí hung mãnh thật!”

Từng làn đơn khí, mang theo vô vàn quang phù, phù lục từ hai viên kim đơn của Ngụy Tác tràn ra, thấm vào nhục thân, nhục thân gã biến hóa kinh nhân, tạo cảm giác một khúc gỗ mục được tưới nhuận mà sung mãn linh vận.

So với nhục thân hiện tại, khi kim đơn phá bích, được đơn khí kinh nhân tưới nhuận thì nhục thân Ngụy Tác lúc trước như gỗ mục, rõ ràng đột phá thần huyền là nhục thân gã được đề thăng kinh nhân.

Bất kỳ tu sĩ nào đột phá thần huyền thì nhục thân cũng huyền hóa, sinh cơ và độ dẻo dai được nâng cao nhiều.

Ngụy Tác đang đột phá thần huyền!

“Mẹ nó chứ! Không phải ngươi thử uy năng của Thiên khung, bị uy năng của Thiên khung phản ngược hả, sao lại co rút trong một viên tinh thạch, chết rồi sao còn định đoạt xá ta!” Ngụy Tác ngoác miệng mắng.

Tích tắc sau, gã nhận ra kinh mạch, khí huyết bắt đầu cứng lại, đang dần mộc hóa!

Tu sĩ tầm thường thì một viên kim đơn phá bích, đơn khí đủ khiến nhục thân được tưới nhuận quá độ mà không chịu nổi, như hóa thành một nhánh linh mộc, hiện tại Ngụy Tác có tới hai viên kim đơn đồng thời phá bích, đơn khí không thể so được.

“Yên tâm, ta cần lợi dụng nhục thân và tu vi của ngươi thì sẽ không để ngươi toàn thân mộc hóa, bất quá việc đó ngươi không cần lo.” Vũ Hóa Phàm tựa hồ cảm ứng được khí tức Ngụy Tác đột phá thần huyền nên mới tỉnh lại, ban này gã và Kiếm Vương lão tổ giao chiến sinh tử mà giờ y mới biết gã là song kim đơn. Bất quá y chỉ kinh ngạc chứ không khẩn trương, vẫn thản nhiên như nắm chắc mọi sự.

“Chát!”

Hai dải bạch sắc thần hoa trên mình Vũ Hóa Phàm bắn vào kim đơn của Ngụy Tác, tựa hồ điều động gì đó.

Nhưng rồi Vũ Hóa Phàm biến sắc, “Vũ Hóa nguyên khí của ta! Vũ Hóa nguyên khí có thể xua tan mộc hóa đơn khí, đảm bảo cho đột phá thần huyền vạn vô nhất thất đâu!”

“Nói mau! Vũ Hóa nguyên khí của ta đâu?” Vũ Hóa Phàm đột nhiên không bình tĩnh nổi, gầm lên trong óc Ngụy Tác, tựa hồ bức hỏi.

“Vũ Hóa nguyên khí? Vũ Hóa nguyên khí là gì?” Ngụy Tác sững người, “Lẽ nào là nguyên khí của thanh sắc thạch cầu?”

“Thanh sắc thạch cầu... Ngươi! Ngươi tu lại kim đơn!” Cùng lúc, Vũ Hóa Phàm hiểu ra, kêu lên.

Ngụy Tác cũng hiểu, “Lúc tu lại kim đơn thì vật màu xanh tan đi đó là Vũ Hóa nguyên khí?”

“Tu lại kim đơn! Ngươi tu lại kim đơn, đã tu thành kim đơn rồi còn tu lại! Ngươi thần kinh à!” Vũ Hóa Phàm phát cuồng, “Lần này bị ngươi hại chết rồi!”

“Mẹ nó chứ, ngươi mới thần kinh! Ai bảo ngươi đi đoạt xá, bức ta đột phá thần huyền!” Ngụy Tác giận đến tối sầm hai mắt. Rõ ràng Vũ Hóa Phàm hại gã kim đơn phá bích, đột phá thần huyền, khiến nhục thân

mộc hóa, coi như hại chết gã mà y còn bảo là bị gã hại chết. Hiện tại gã đã hiểu gần hết, năm xưa Vũ Hóa Phàm tuy bị uy năng của Thiên khung phản ngược nhưng chưa chết hẳn, dùng bí thuật ngưng thành một thanh cầu cổ quái. Thanh cầu đó là để đợi Bắc Minh tông có ai đó đạt gần mức thần huyền thì Vũ Hóa Phàm sẽ đoạt xá trùng sinh.

Để tông chủ trùng sinh, Bắc Minh tông không tiếc giá nào, sẽ tìm ra một đệ tử có tư chất cao, bằng không thì lão bất tử này dù trùng sinh cũng không sống được bao lâu, Vũ Hóa Phàm không đời nào chịu như thế.

Nhưng thanh sắc thạch cầu bị Lý Tả Ý dùng nội ứng lấy ra, thậm chí khiến Bắc Minh tông lung lục, đây là bí ẩn của Bắc Minh tông nên Lý Tả Ý cũng chỉ biết thanh sắc thạch cầu là thứ Vũ Hóa Phàm chết rồi để lại, định mang về nghiên cứu, chứ không biết là nguyên thai của Vũ Hóa Phàm, có thể cảm ứng được người thích hợp để đoạt xá.

Vũ Hóa Phàm cảm ứng được Ngụy Tác sắp phá bích thì thi thuật đoạt xá, thuật này ngưng tụ nguyên khí khiến cho tu sĩ đột phá thần huyền vạn vô nhất thất, y đoạt xá thành công thì sẽ là một thần huyền đại năng. Nhưng y không ngờ rằng Ngụy Tác tu thành kim đơn rồi lại hủy đi tu lại!

“A!... Ta không cam lòng... gặp phải biến thái tu lại kim đơn!” Vũ Hóa Phàm không chịu nổi nữa, uy năng phát ra được đơn khí từ kim đơn của Ngụy Tác phá bích tưới nhuần mà dần mộc hóa. Ngụy Tác không biết rằng Vũ Hóa nguyên khí còn để thần hồn của y dung hợp với kim đơn, không có Vũ Hóa nguyên khí, Vũ Hóa Phàm dù ngăn được nhục thân Ngụy Tác mộc hóa thì cũng không thể dung hợp với kim đơn của Ngụy Tác.

Vù!

Vũ Hóa Phàm hóa thành bạch sắc thần hoa định thoát khỏi thể nội Ngụy Tác. Vũ Hóa Phàm lúc này không cần, chỉ cần giữ được mạng đã, nếu thoát rồi mà đoạt xá được một đệ tử thích hợp thì có thể tu luyện lại từ đầu.

“Còn muốn chạy, chịu chết đi!”

Vũ Hóa Phàm dùng thần thức sát phạt với Ngụy Tác, Ngụy Tác lại khôi phục năng lực khổng lồ chế thể nội chân nguyên. “Ồn”, đơn khí bị gã huy động bao lấy thần hoa của Vũ Hóa Phàm.

“A!”

Vũ Hóa Phàm kêu lên thê thảm, bạch sắc thần hoa hóa thành nguyên khí bị đơn khí của Ngụy Tác xâm thực, hóa thành một phần đơn khí của gã.

Thần hoa tiêu tan, vô số tinh quang lụi tắt.

“Minh vương cảm ứng kinh.”

Tinh quang đều là thần thức của Vũ Hóa Phàm, trong đó một đoạn thần thức tinh quang là một thiên điển tịch, bị Ngụy Tác tóm được.

Trong óc Ngụy Tác có thêm một cuốn bạch sắc điển tịch.

Là một thiên cổ kinh hoàn chỉnh, Ngụy Tác có cảm giác thập phần bất phàm, dù không phải công pháp Vũ Hóa Phàm chủ tu cũng là truyền thừa trọng yếu của Bắc Minh tông, bằng không không thể khi thần thức Vũ Hóa Phàm tan nát mà còn rõ như thế.

Nhưng gã không cảm ngộ kinh văn, đơn khí kinh nhân từ kim đơn chảy ra khiến gã thấy nhục thân hồng ngừng mộc hóa, cứng lại.

Khí tức của Ngụy Tác vẫn kinh thiên động địa, đơn khí không ngớt tràn ra, hai thần huyền pháp thân đang hình thành, cảnh tượng kinh thiên chưa từng có, gã giao chiến với Vũ Hóa Phàm chỉ là trong thân thể, cơ hồ mọi tu sĩ bàng quan đều không biết, nhưng “Kiếm Vương lão tổ” tựa hồ cảm tri rõ mọi biến hóa. “Thần huyền đó thất bại, bị người giết... đáng tiếc... kim đơn của người đã phá bích... Nhục thân sẽ triệt để mộc hóa, không thể nghịch chuyển... người sẽ chết ở đây.” Y đứng trên hư không nhìn Ngụy Tác, vừa vui mừng vừa tiếc nuối.

Khí tức của gã dần tan đi, do không thi pháp thành công, lấy được uy năng của Ngụy Tác nên đoạn thần niệm Thần huyền diên phong của Kiếm Vương lão tổ sắp tan biến.

“Cách!”

Cùng lúc, Ngụy Tác lấy ra một viên hoàng sắc đơn dược bằng phong tại huyền băng ra nuốt chửng.

“Kiếm Vương lão tổ!”

Bọn Tào Dực kêu lên hãi hùng, biết Ngụy Tác đang trong hoàn cảnh nào nhưng gã uống một viên đơn dược này, bọn Tào Dực đều nhận ra khí tức nhục thân hóa mộc của gã tựa hồ bị áp chế, Kiếm Vương lão tổ sắp tan biến, nếu Ngụy Tác an nhiên thì đối với Thiên Kiếm tông là một kinh thiên đại kiếp, cả bốn không chạy tất chết.

“Không cần lo... Đây là Dương hòa tiên đơn... hai viên kim đơn của y đơn khí quá kinh nhân...” Kiếm Vương lão tổ cực kỳ bình tĩnh, “Một viên Dương hòa tiên đơn tối đa chỉ làm chậm tốc độ nhục thân hóa mộc không thể giúp y qua được nạn này. Nhục thân y mộc hóa, dù chân tiên phục sinh cũng không ngăn được.”

“Mẹ nó chứ!” Ngụy Tác buột miệng rủa.

Như Kiếm Vương lão tổ nói, dược lực Dương hòa tiên đơn tan ra nhưng chỉ làm chậm được tốc độ nhục thân hóa mộc. Gã nhận ra những kinh mạch, huyết mạch, khí huyết nhỏ nhất đang dần cứng lại, không thể nghịch chuyển.

Theo tốc độ này chỉ mười ngày là gã sẽ triệt để biến thành mộc thi, đoạn tuyệt sinh cơ!

“Tạo hóa ngọc trì! Đành bố trí Tạo hóa ngọc trì!” Gã chợt có xung động cơ hồ thổ huyết.

Óc gã xuất hiện hình ảnh cổ thi Công Đức tông trong Nguyên Từ sơn, vì xung kích thần huyền thất bại nên nhục thân mộc hóa, gã mới thấy Tạo hóa ngọc trì chưa lâu, không ngờ lại đến lượt bản thân cần Tạo hóa ngọc trì để cứu mạng.

-o0o-

882. Chương 882: Bước Vào Cảnh Giới Thần Huyền

Tạo hóa ngọc trì là hi vọng duy nhất của Ngụy Tác.

Linh Lung Thiên thấy đích Tạo hóa ngọc trì trong Nguyên Từ sơn mà đại năng Công Đức tông để lại thì cũng cả kinh, vì tho kiến thức nó biết, khi đột phá thần huyền thất bại, nhục thân mộc hóa thì chết chắc chứ không còn thủ đoạn nào cứu được.

Đối với Ngụy Tác, gã cần ứng phó cục diện trước mắt, nếu xung kích thần huyền thất bại thì không còn mấy may hi vọng, khẳng định sẽ chết ở đây.

“Cương nha muội, hộ pháp giúp ta!”

Buột miệng mắng mấy câu xong, Ngụy Tác tế xuất đại đạo linh âm, tâm thần nhanh chóng bình tĩnh, lãnh tĩnh lại, như tảng đá trơ gan.

Gã không hề bố trí gì mà đột phá thần huyền, chỗ này lại đang kịch chiến, thiên địa nguyên khí loạn xạ trong khi gã kim đơn phá bích, thần huyền hóa sinh sẽ dễ xảy ra tâm ma xâm tập, vô số thần ma, ảo ảnh sinh ra trong não hải.

Thần sắc Linh Lung Thiên cực kỳ ngưng trọng, đến cách Ngụy Tác mấy chục trượng thì hơi sắc linh quang kích phát đến cực hạn, như xòe ra một cái tán màu xám che chở gã.

“Y định đột phá thần huyền!”

“Đột phá thần huyền thường có tâm ma kinh nhân xâm tập, chúng ta không thể phá được hơi sắc linh quang kia, đến gần thì dễ bị y cùng chân ngôn mật pháp lấy mạng, chúng ta cứ dùng lời quấy nhiễu y!”

Thấy thế, Thạch Cổ Tề, Tào Dực, Tiêu Nhất Hàng và Trần Trần đều kêu lên.

“Họ Ngụy kia! Người nhất định nhục thân mộc hóa, gãy gập làm gì?”

“Mặc người thủ đoạn thông thiên, trước mặt Kiếm Vương lão tổ thì vẫn yếu bại vong. Chốc nữa người nhục thân mộc hóa, Thiên Kiếm tông sẽ treo thi thể người trước sơn môn để biểu hiện uy nghiêm!”

“Chống đối Thiên Kiếm tông sẽ có hậu quả đó!”

“Họ Ngụy kia, nhân lúc còn động đậy được thì mau quỳ xuống cầu xin, Tào Dực ta sẽ tha cho đạo lữ của người, nên nhớ sau khi người chết không còn ai bảo vệ họ.”

“Cái gì!” Ngụy Tác tuy nhắm mắt động dụng đại đạo linh âm ổn định tâm thần, chống lại vô tận tâm ma xâm tập, kiệt lực ép thể nội chân nguyên và khí huyết lưu động theo quỹ tích, nhưng vẫn nghe rõ, tức thì mở mắt, mục quang đóng đinh vào Tào Dực mặc bạch sắc trường sam, dáng vẻ như công tử, “Người là chân truyền đệ tử của Thiên Kiếm tông tông chủ, Tào Dực?!”

“...” Tào Dực bị Ngụy Tác liếc nhìn thì giật mình, lảng không lùi lại mấy trượng.

“Người còn nhớ bọn Lưu Tương Thành không, tại Thiên khung ngoài Linh Nhạc thành đã bức bách mấy tham mạch tu sĩ đến Ma văn hung mạch?” Ngụy Tác nhìn Tào Dực. Giờ sắp đột phá thần huyền, hai viên kim đơn tràn ra đơn khí liên miên, khiến chân nguyên, sinh mệnh tinh hoa tụ vào thần huyền pháp thân trên đầu, không thể động dụng cường pháp, không thì gã đã giết đối phương.

“Tức là trong mấy tu sĩ đó có phụ mẫu người?” Tào Dực trấn định, biết Ngụy Tác vì có gì mà Ma văn hung mạch phá của Thiên Kiếm tông, đảo mắt là hiểu.

“Đúng thế!” Đảo mắt đoạn Tào Dực mỉm cười thập phần âm tà, “dù phụ mẫu người chết trong tay bọn ta thì sao? Người sắp chết ở đây mà ta vẫn y nguyên, không phải sao? Ta được Kiếm Vương lão tổ chân truyền, tiền đồ không thể ước lượng, nếu người mau quỳ xuống cầu xin không thì ta sẽ đối phó đạo lữ của người.”

Tào Dực thập phần âm hiểm gian trá, cố ý đả kích Ngụy Tác, để gã không thể khống chế chân nguyên, không thể áp chế đơn khí lưu động.

“Không thể để người ngông cuồng! Chết đi!” Linh Lung Thiên sầm mặt, nghe răng lao tới phía bọn Tào Dực. Nó cho rằng không thể để Tào Dực kêu gào, bằng không Ngụy Tác sẽ bị ảnh hưởng.

“Tiên vương thức kiếm... Đưa ta lên đường...”

Kiếm Vương lão tổ nhìn Ngụy Tác lần cuối như từ biệt đối thủ.

Thân thể y hóa thành vô số điều thanh sắc kiếm quang, hình thành một biển kiếm quang bao lấy bọn Tào Dực ẩn vào hư không.

“Ha ha ha ha!” Tiếng Tào Dực cười điên cuồng vang lên trong kiếm quang thần hải, “Có bản lĩnh thù giết ta... tiếc là người không còn cơ hội!”

“Chát!”

Thanh sắc kiếm quang lóe lên rồi tan biến, bọn Tào Dực tựa hồ trực tiếp được Kiếm Vương lão tổ đưa về sơn môn Thiên Kiếm tông.

“Ti tiện!” Linh Lung Thiên bị Tào Dực chọc giận. “Gian thương! Người thế nào?” Nó hỏi Ngụy Tác.

“Còn may, nhất thời không chết được.”

Ngụy Tác trấn định hơn nhiều Linh Lung Thiên tưởng tượng, truyền âm với Linh Lung Thiên đoạn gã ngẩng nhìn trời, nhìn hai thần huyền pháp thân, đồng thời kiệt lực dẫn động thể nội đơn khí gột rửa Tiên vương thần tinh và mảnh vỡ Diệu thụ.

Ban này kim đơn phá bích, đơn khí gột rửa nhục thân, khi nhục thân huyền hóa thì gã nhận ra đơn khí tràn ra có hiệu quả gột rửa mảnh vỡ Diệu thụ hơn phổ thông khí huyết mấy vạn lần. Chuyện đó không hề khó hiểu, kim đơn vốn là đại bộ phận tinh hoa của tu sĩ, vô cùng ngưng tụ.

“Cách!”

Hai viên kim đơn triệt để phá bích, Tiên vương thần tinh và mảnh vỡ Diệu thụ đều vỡ ra!

Tiên vương thần tinh và mảnh vỡ Diệu thụ bị luyện hóa toàn bộ!

Khí tức của gã lại mạnh lên.

“Chát!” “Chát!”

Thiên địa lại chấn động, trong phạm vi nghìn dặm, mọi tu sĩ chấn động tâm thần.

Đơn khí và cơ hồ mọi linh khí, chân nguyên trong thể nội Ngụy Tác chảy vào hai thần huyền pháp tướng trên đầu gã.

Hai thần huyền pháp tướng vốn đã ngưng tụ đến mấy chục trượng nhưng rồi co lại, ngưng tụ, biến thành chỉ còn năm trượng.

“Bé thế này hả?” Ngẩng nhìn hai thần huyền pháp tướng, Ngụy Tác trợn tròn trắng.

“Cũng như nhiều thứ, không hẳn to là lợi hại!” Linh Lung Thiên nghiêng rằng, chỉ muốn cho gã một cước. Lúc này rồi mà Ngụy Tác còn quan tâm đến thần huyền pháp tướng to hay nhỏ.

Nó lại thấy hai thần huyền pháp tướng này kinh nhân cực độ.

Hai thần huyền pháp tướng của Ngụy Tác màu lam nhạt, lấp lánh, ngưng tụ như bảo thạch cứng nhất, nhưng lại ánh lên tử sắc hà quang, hình thành một vòng sáng sau lưng, là dị tượng “Tử khí đông lại”.

Thể nội hai tôn thần huyền pháp tướng có vô số ngân quang lấp lóe nhưng gần vạn sao, tựa hồ còn cả hơi hắc sắc quang hoa như vàng trắng cong, “Thần thông hóa tinh” là dị tượng khá cao trong các thần huyền pháp thân.

Hai thần huyền pháp tướng cơ hồ hoàn toàn tương đồng, mặt mũi rất giống Ngụy Tác, là hình dọa quân đội tinh quan, trông càng uy nghiêm, cả hai đều có bạch sắc thiên long quấn quanh, đứng trên thất thập nhị phẩm liên đài.

Thần huyền pháp thân thông thường chỉ đứng trên đá hay hồ lô, như ý, còn giẫm trên đài sen là biểu hiện của vô thượng Phật tông cường pháp, đại năng thoát nhìn là biết pháp tướng của gã cực kỳ cao cấp.

Càng kinh nhân là bạch sắc viễn cổ thiên long quanh thần huyền pháp thân của gã là thiên long khí tức thật sự, vô thượng uy nghiêm khiến người ta giật mình, ngoài hai trên hai thần huyền pháp thân còn có vô thượng tiên âm liễu nhiễu, như có tiên âm từ vô tận hư không trút xuống.

Thần huyền dị tượng, chỉ một đã thập phần kinh nhân, nhưng thần huyền pháp thân của gã có tới mấy loại, tại thượng cổ tu đạo giới thì thần huyền pháp thân như thế được coi là tiên uẩn pháp thân.

“Chỉ mới thành hình... Nhục thân mộc hóa... sẽ ngăn cản thần huyền biến hóa...” Nhưng chỉ Ngụy Tác biết mình đang trong trạng thái như đại năng Công Đức tông đó.

Gã hiểu hơn ai hết của trạng thái đại năng Công Đức tông đó.

Vốn thần huyền pháp thân ngưng thành, cũng như khi kim đơn ngưng tụ, còn một bước nữa, sẽ hút nguyên khí từ thể nội tu sĩ và thiên địa.

Nhưng nhục thân mộc hóa, tương đương với Thần huyền cảnh đình trệ tại bước này.

Tức là gã đã đạt thần huyền tu vi, đã xảy ra chất biến, tương đương với một người có đủ xương cốt, kinh mạch, da và huyết nhục nhưng khí huyết chưa triệt để đầy đủ.

Thần huyền pháp thân ngưng thành sẽ có dị tượng kinh thiên động địa hút lấy thiên địa nguyên khí, nguyên khí trong hư không và ánh sáng sẽ bị hút đến độ hình thành quang nhân, như thần vương khai thiên giáng lâm. Nhưng khí tức và uy thế của gã tuy chấn động bước cuối thì thần huyền pháp tướng sẽ tăng tiến uy năng!

Chỉ có cảm ngộ như thế mới khiến gã vui mừng khi thấy thần huyền pháp thân ngưng thành. Nhưng gã lấy làm mừng vì nhục thân mộc hóa đã ngăn bước cuối của thần huyền huyền hóa, bằng không gã chết chắc!

Gã cảm giác được bước cuối cùng này, kể cả nhục thân và khiếu vị biến hóa cần lượng linh khí dị thường kinh nhân. E rằng dồn hết thủy hệ yêu đơn và linh dược vốn tích lũy cho việc đột phá thần huyền lại cũng không đủ. Thần huyền pháp thân biến đổi như sâu kiến hóa rồng, một bước lên trời, từ phổ thông tu sĩ mà siêu thoát tới huyền cảnh khôn bì, nhất cử nhất động đều có uy năng khác hẳn, thần huyền pháp thân càng kinh nhân, cần lượng nguyên khí theo cấp số nhân.

Với cảm ngộ đột phá ban này, Ngụy Tác hiểu dự tính lúc trước không đủ, vì vạn năm nay, không có biệt thần huyền pháp thân của tu sĩ nào sánh được với gã, hơn nữa còn là hai pháp thân!

Vù!

Ngụy Tác xoay chuyển ý niệm thì bạch sắc trường quyền với thủy linh khí tức kinh nhân từ tay một thần huyền pháp thân bay lên, có thêm mấy phần linh vận.

Khí tức chấn động đã triệt để ổn định.

“Bản mệnh pháp bảo, bạch sắc trường quyền đó là một món bản mệnh pháp bảo của y...”

“Trời đất, y thật sự tu thành hai thần huyền pháp thân!”

“Hai thần huyền pháp thân, thiên cổ đệ nhất nhân... chi là nhục thân mộc hóa không thể ngăn được, sau cùng vẫn chết...”

Mọi tu sĩ đều chấn kinh tâm thần đến tê dại.

“Nhục thân của ngươi còn giữ được bao lâu?” Ngụy Tác hoàn thành thần huyền huyền hóa, Linh Lung Thiên truyền âm hỏi.

-o0o-

883. Chương 883: Diên Cuồng Trong Giây Phút Cuối

“Mười ngày đủ để bố trí Tạo hóa tiên tri. Bất quá Tạo hóa tiên tri có thể giúp ngươi qua được hay không thì gian thương, đó là số mệnh.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác, nhãn quang không ngừng lóe lên, rõ ràng đang tính toán hộ gã.

Ngụy Tác nhất thời không nói gì, tĩnh tâm cảm giác biến hóa sau khi đột phá thần huyền.

Nhục thân gã cũng như một nhánh linh dược, không ngừng phát ra dị hương của thần huyền đại năng, thể nội khí huyết và chân nguyên như thần quang huyền diệu đang lưu động.

Gã nhận ra nhục thân mình càng bền dai, chứa đầy sức mạnh như thần vương, chỉ bằng nhục thân khí lực cũng có thể đánh lồm không gian.

Chân nguyên tùy ý lưu động theo tâm niệm, cũng dấy lên thiên địa nguyên khí. “Ầm!” Ngụy Tác phát tay, trước mặt đột nhiên xuất hiện bạch sắc tu di thần sơn.

Đại đề tu di!

Bạch sắc tu di thần sơn hơn gấp đôi lúc trước, cực kỳ ngưng tụ, như bạch sắc kim cương thạch. “Cách!” Bạch sắc tu di thần sơn như ngọn roi được gã vung lên, hư không rung động, xuất hiện vô số quang văn.

Uy năng như núi lửa phun trào khiến người ta nghe thổ trào lên.

“Chát!”

Trên một hoang sơn cách đó mấy trăm dặm, đột nhiên như bị cự chùy gõ, nứt từ đỉnh trở xuống rồi bị san phẳng.

“Thần huyền chi uy... đó là thần huyền chi uy...”

“Uy năng này có ai ngăn được!”

Mọi tu sĩ Tiên Giáp thành nghệt thở, nếu Ngự Tác thi triển thuật này nhắm vào Tiên Giáp thành thì quá nửa ngôi thành xong rồi.

“Xoẹt!!”

Nhưng uy áp không ngừng, hư không lại rung lên, trước mặt Ngự Tác đồng thời xuất hiện hai bạch sắc tu di thần sơn!

Cả hai đều là thực chất, đều dấy lên uy năng và khí tức kinh nhân.

“Sao lại có thể đồng thời phát ra lưỡng đạo thuật pháp!”

Nhiều tu sĩ như phát điên, chân nguyên có chu thiên đặc biệt mới có thể kích phát một đạo thuật pháp. Cùng lúc, thân thể một tu sĩ như hình thành một pháp trận, do một lần chân nguyên chảy khắp, không thể nào hình thành được hai pháp trận, dù là cùng một thuật pháp cũng sẽ quấy nhiễu nhau. Một cái chén đầy nước thì không thể đổ thêm một chén nữa vào.

“Y đã tấn thăng thần huyền... là song thần huyền... Mỗi thần huyền có thể phát ra một đạo thuật pháp!” Mọi tu sĩ hiểu ngay.

Ngự Tác là song thần huyền vạn cổ chưa từng có!

Kim đơn biến thành thần huyền pháp thân, thần huyền pháp thân sẽ không còn kim đơn ngưng hình, uy năng của bản thân pháp thân sẽ được cùng thuật pháp kích phát.

Như một viên kim đơn có thể phát ra một làn hà quang ngưng hình, hai thần huyền pháp thân sexp hát được lưỡng đạo thuật pháp!

“Nếu gian thương không chết lần này... tu vi đột phá tiếp thì sẽ thành nhân vật đại đế cấp.” Linh Lung Thiên cũng có ý nghĩ đó, nó nhận ra Ngự Tác không khác nào hai thần huyền, gấp đôi thần huyền chiến lực, gã đấu với Thần huyền nhất trọng tu sĩ cũng như hai Thần huyền nhất trọng đánh đối phương là một Thần huyền nhất trọng. Nếu ở tu đạo giới thời của nó, Ngự Tác đạt mức chân tiên trở thì sẽ thành nhân vật đại đế cấp.

“Mẹ nó chứ... gian thương ngươi lại có tiềm chất thành nhân vật đại đế cấp...” Vừa có ý nghĩ này, Linh Lung Thiên âm ức lẩm bẩm, nó hiểu hơn ai hết đại đế là thế nào.

“Hai thần huyền... chiến lực gấp đôi, tương đương với hóa sinh thành hai thần huyền đại năng... Thần thông này thật không thể tưởng tượng.”

“Lúc y còn Kim đơn kỳ đã vô địch trong các tu sĩ Kim đơn kỳ, đạt Thần huyền cảnh rồi cứ tu luyện thêm thì cũng vô địch trong các thần huyền đại năng, thành đương thế đệ nhất nhân... Tiếc là y sẽ nhục thân mộc hóa, sẽ mất mạng...”

“Tu sĩ kinh thiên như thế quá nổi bật, trời cũng không dung, sẽ thành vì sao băng thoáng qua...”

Nhiều tu sĩ chấn kinh đến cứng người thì lại cũng lắc đầu thở dài. Tuyệt đại đa số không hiểu gì về thần huyền tu vi, nhưng đều đọc được rằng khi đột phá thần huyền, nhục thân mộc hóa là một quá trình huyền ảo khôn tả, chân tiên cũng không thể nghịch chuyển.

“Tiên căn ngũ mật, quả nhiên liên quan đến chữ tiên!” Ngự Tác hít sâu một hơi, tâm thần khó bình tĩnh. “Huyền” trong thần huyền quả nhiên không thể nắm bắt, giờ gã có thể đồng thời phát ra lưỡng đạo thuật pháp, thậm chí là hai thuật pháp trái ngược, vì như một đạo “Đại đề tu di” cùng lúc với một đạo “Liệt khuyết tàn nguyệt”!

Phát ra thiên cấp đỉnh giai sát phạt chi pháp này, uy năng hơn trước không biết bao nhiêu. Thần huyền đại năng cùng cấp mà không có pháp bảo phòng ngự cực kỳ lợi hại thì e không chống nổi một đạo vô thượng cường pháp của gã.

Thần thức của gã sau khi nhục thân huyền hóa thì lại tăng tiến, như biến thành kim sắc hải dương, cơ hồ gấp đôi trước kia!

Khi gã sử dụng bí pháp của đại đạo tiên âm thì thần thức bao trùm được một trăm sáu mươi dặm!

Hiện tại thuật pháp của gã hoàn toàn có thể khóa chặt đối thủ trong vòng một trăm sáu mươi dặm, dù “Kiếm Vương lão tổ” phục sinh đến đối phó gã cũng không có ưu thế gì, sẽ bị gã kéo giãn cự ly rồi công kích đến mức hình thần tan nát!

Gã còn nhận ra thần thức chưa đạt cực hạn đề thăng, nếu có thể hóa giải nhục thân mộc hóa, nhục thân khôi phục, hoàn thành bước cuối của thần thì chân nguyên và thần huyền uy năng càng mạnh, thể nội chân nguyên càng hùng hậu!

“Tôi đã còn mười ngày...” Nhận rõ thực lực biến hóa, nhãn quang Ngụy Tác rung lên kịch liệt tính toán.

Cũng khó hiểu như khi nhục thân huyền hóa, nhục thân mộc hóa cũng thế, nguyên khí gột rửa trở thành vô dụng. Hoàn toàn là thân thể triệt để chuyển biến thành vật chất đặc biệt, dù cắt đi nửa nhục thân rồi trùng sinh thì vẫn mộc hóa. Hi vọng duy nhất là Tạo hóa ngọc trì.

“Thần huyền khí tức, thuật pháp này khó che giấu... Xem ra sau này phải tìm thuật pháp chuyên ẩn giấu thần huyền khí tức.” Ngụy Tác thử phát động Tùy tâm ảo hóa quyết, phát hiện mùi thơm đặc hữu của thần huyền không thể giấu được, dù gã thay hình đổi dạng thì ai cũng qua mùi hương đó mà phát hiện gã là thần huyền đại năng.

“Đã như thế... Cương nha muội, có dám cùng ta đến sơn môn Thiên Kiếm tông không!” Ngụy Tác quyết định rất nhanh, bảo Linh Lung Thiên.

“Đến sơn môn Thiên Kiếm tông? Sao không mau bố trí Tạo hóa ngọc trì?” Linh Lung Thiên nhú mày, “Người định làm gì?”

“Thử xem có thể san phẳng sơn môn Thiên Kiếm tông không.” Ngụy Tác truyền âm cho Linh Lung Thiên, “Bố trí Tạo hóa ngọc trì cần chuẩn bị nguyên liệu thật nhanh nhưng thủy hệ yêu đơn của ta thiếu nhiều, nếu không gom được thật nhiều và những thứ có thủy linh nguyên khí kinh nhân thì dù Tạo hóa ngọc trì bố trí được ta cũng khó thoát tai kiếp.”

“Người định công phá sơn môn Thiên Kiếm tông, vợ vết tắt?” Linh Lung Thiên nhú mày, tựa hồ thấy kế hoạch của gã khả thi.

“Thần huyền khí tức của ta rất khó giấu, tuy Bắc Mang hóa hình phù có thể hữu dụng nhưng nếu người cho ta mượn thì sẽ lộ tung tích... Khốn thú đầu, sa vào cảnh như ta mà không liệu một lần cuối thì không hợp lý. Thần huyền đối thủ của ta tất nhận ra manh mối, sẽ đến đối phó ta, mong gì nhờ vào Tạo hóa ngọc trì hóa giải nữa.” Ngụy Tác truyền âm đầy âm hiểm, “Ta sẽ để chúng tưởng ta chỉ còn mấy ngày, đang điên cuồng, sẽ không ai cùng một kẻ như thể liều mạng cả. Cương nha muội, chúng ta bình phân lương lộ, tấn công sơn môn Thiên Kiếm tông, đồng thời để bọn Diệp Tiêu Chính chuẩn bị nguyên liệu bố trí Tạo hóa ngọc trì... Cần truyền tin cho bọn Cơ Nhã, trong tay Âm Thi tông và Hải Tiên tông khẳng định gom được không ít thủy hệ yêu đơn, bảo họ mang tới.”

Ngụy Tác gằn giọng, “Ta phải khiến mọi thần huyền của Thiên Huyền đại lục không dám rời sơn môn!”

“Người quả nhiên là gian thương, quá âm hiểm.” Linh Lung Thiên hơi ngẩn ra, rồi gật đầu, “Thời gian không nhiều, để họ bố trí... Vạn nhất bị phát giác, bị phá hoại thì xong, cứ lên bố trí Tạo hóa tiên trì tài hội mới an toàn.”

“Đã là lần điên cuồng sau cùng thì lúc vợ vết không cần cố kỵ, khi Tạo hóa ngọc trì bố trí xong, ta sẽ cho người mượn Bắc Mang hóa hình phù... Còn nữa, bố trí Tạo hóa ngọc trì và chế tạo được dịch đều cần thời gian, để nhanh hơn, người nên tìm thêm mấy cao giai bố trận sư và luyện đơn sư.” Linh Lung Thiên bổ sung.

“Thiên Kiếm tông... để ta xem các người còn thủ đoạn gì! Đi thôi!” Ngụy Tác cười lạnh, vừa xem xét kinh văn Vũ Hóa Phàm để lại khi chết, đồng thời đi về phía Tiên Giáp thành gặp bọn Diệp Cố Vi.

-o0o-

884. Chương 884: Không E Dè Gì

“Y sắp đi rồi, y còn sống được bao nhiêu ngày?”

“Y định làm gì?”

Mọi tu sĩ Tiên Giáp thành không dám làm gì, đều suy đoán về tình hình của Ngụy Tác và hành tung tiếp theo của gã.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên trực tiếp lướt vào Tiên Giáp thành gặp bọn Diệp Cố Vi rồi ra truyền tống pháp trận.

“Tạo hóa ngọc trì có thể hóa giải kiếp nạn này?... Bố trí Tạo hóa ngọc trì tại Thiên Lân thành?”

Nghe nói Tạo hóa ngọc trì có thể hóa giải nhục thân mộc hóa cho Ngụy Tác, bọn Diệp Cố Vi thở phào, nhưng thấy gã bảo bố trí Tạo hóa ngọc trì tại Thiên Lân thành thì đều cả kinh.

Thiên Lân thành cách Thiên Kiếm thành có sơn môn Thiên Kiếm tông không xa, chỉ tám nghìn dặm, hơn nữa Thiên Lân thành còn là thành trì do Thiên Kiếm tông quản hạt.

“Tôi đây mổ và Linh Lung Thiên sẽ tấn công sơn môn Thiên Kiếm tông, cả Thiên Huyền đại lục, thậm chí Vân Linh đại lục sẽ chú ý đến chúng ta, các vị tu vi không cao, ẩn giấu hành tung rất dễ, không bị ai phát hiện. Tạo hóa ngọc trì là cơ hội duy nhất của mổ nên không thể sai sót, bố trí trước mắt chúng thì càng an toàn... Ai nấy cho rằng mổ sẽ chết nên không ngờ rằng trong lần điên cuồng sau chót này, mổ vừa đánh vào Thiên Kiếm tông vừa bố trí Tạo hóa ngọc trì gần đó. Khi mổ đánh lên đó, ai cũng nghĩ là lần sau cùng nên quanh Thiên Kiếm tông là an toàn nhất, sẽ không có đại năng nào đến liều mạng với tu sĩ phát cuồng.”

“Tạo hóa ngọc trì, không thể để lộ, Ngụy huynh đệ, nhớ cẩn thận!” Bọn Diệp Tiêu Chính đều cực kỳ ngưng trọng, biết Ngụy Tác làm thế là giao nửa sinh mạng cho họ.

“Đây là Thượng thanh linh quang giới, có thể liên pháp phòng ngự... Các vị nhận đi, sẽ càng an toàn, nhanh chóng tìm được nhân thủ bố trí Tạo hóa ngọc trì.”

Ngụy Tác truyền mấy thuật pháp để liên hệ mà không bị lộ cùng gần như toàn bộ linh thạch, pháp bảo lấy được của các tông chủ và lão bất tử, đều đạo giai trở lên cho bọn Diệp Tiêu Chính.

Vòng qua hơn mười thành trì đoạn chi tay bọn Diệp Tiêu Chính.

Bọn Diệp Tiêu Chính giấu kín thân phận, tìm đại phường thị ngầm mua mà linh được phụ trợ Tạo hóa ngọc trì cần, đồng thời ngầm gom tụ hệ yêu đơn, theo Ngụy Tác chỉ dẫn, thuê thương đội, dùng cấm chế ngọc phù mà Ngụy Tác đưa để truyền tin cho Hải Tiên tông.

...

“Cái gì! Y định tấn công sơn môn Thiên Kiếm tông!”

“Y điên cuồng lần chót rồi, y có thù với Thiên Kiếm tông, nhục thân mộc hóa cũng vì Thiên Kiếm tông mà ra, trước khi chết cũng muốn diệt Thiên Kiếm tông!”

“Trời đất! Y định dùng sức một người diệt một siêu cấp đại tông môn!”

“Y tu thành song thần huyền... Lại là thiên cấp đỉnh giai công pháp, kinh tài tuyệt diệu, thế mà vẫn chết.”

Ngụy Tác và Vũ Hóa Phàm đối quyết đều trong thể nội, trừ Kiếm Vương lão tổ thì không ai biết, nhưng trận đấu giữa gã và Kiếm Vương lão tổ, ngưng thành song thần huyền, nhục thân mộc hóa, rồi sắp chết thì đã đồn đi, chấn kinh cả Thiên Huyền đại lục. Tu sĩ truyền miệng với nhau, tốc độ thậm chí không chậm hơn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không ngừng đến Thiên Kiếm tông. Có những thành trì dọc đường, không nghe được từ các thành trì gã đi qua thì cũng nghe được từ các thành trì quanh đó. Ngụy Tác lại không che giấu thần huyền khí nên nhiều tu sĩ đều phát hiện hành tung gã, tin tức cứ thế lan đi, còn Ngụy Tác liên tục hướng đến sơn môn Thiên Kiếm tông.

Rất nhanh, một tin tức càng chấn động truyền bá ra!

Ngụy Tác đích thân nói sẽ diệt Thiên Kiếm tông!

Gã còn nói Chân Vô tông chủ Hứa thần quân và Huyền Phong môn tông chủ Diệp Huyền Thành không nên co đầu rút cổ mà tới sơn môn Thiên Kiếm tông đấu với gã.

Đồng thời, Ngụy Tác còn tung tin muốn Ngọc Thiên tông chân truyền đại đệ tử Phong Ngô Thương đến sơn môn Thiên Kiếm tông gặp mặt.

...

Trong một thành trì mà mọi kiến trúc cơ hồ đều xây bằng thanh ngọc, quang hoa chói lòa đột nhiên sáng lên, vượt ngang hư không, mang theo uy áp ngút trời.

Quy mô thành trì tương đương với ba Linh Nhạc thành, xây trên hoàng thổ bình nguyên, ở cực nam có một dãy điện vũ như hoàng cung, nhiều điện vũ cao như đỉnh núi, khí thế phi phàm.

Quang hoa lóe lên trên không hai lần rồi đến trước dãy điện vũ.

“Ngụy Tác đến sơn môn Văn Nguyệt cung! Y định làm gì?” Nhiều đa tu sĩ liên tục hít hơi lạnh nhìn hai thân ảnh.

Thành này là Văn Nguyệt thành, nằm trên đường từ Tiên Giáp thành đến sơn môn Thiên Kiếm tông, do Văn Nguyệt cung chưởng quản, thực lực tông môn này gần bằng Âm Thi tông.

Hai người xuất hiện trước sơn môn Văn Nguyệt cung là Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Xoạt!”

Lúc cả hai đến gần sơn môn Văn Nguyệt cung, hư không chấn động, Văn Nguyệt cung dấy lên vô số đạo quang trụ, hình thành một vòng trắng đường kính mấy trăm trượng.

“Trừ đi cấm chế cho ta lấy thứ ta cần không thì ta sẽ quét sạch sơn môn.” Ngụy Tác cất giọng sang sảng, vô tận thần uy khiến người ta run rẩy.

“Y định đối phó cả Huyền Phong môn!” Tuyệt đại đa số tu sĩ hiểu ra. “Bá Khí chân nhân... không, Bá Khí thần quân đến sơn môn Văn Nguyệt cung, định vợ vét hết!” Tin tức nóng lan đi. Văn Nguyệt cung là tông môn theo Huyền Phong môn, kỳ thực tương đương với một phân chi, Ngụy Tác vào sơn môn Văn Nguyệt cung vợ vét thì định đối phó cả Huyền Phong môn.

“Văn Nguyệt tông vô oán vô cừu với người, người định quét sạch sơn môn thì quá ỷ thế hiếp người.” Ngụy Tác lên tiếng thì trong Văn Nguyệt cung, vô số độn quang bay lên, một trung niên tu sĩ râu dài mặc kim缕 ngọc y xuất hiện trong một tòa điện dưới vòng trắng khổng lồ, cách không đối diện Ngụy Tác.

“Ta không có thời gian, đừng thừa lời.” Ngụy Tác liếc y và mấy nghìn tu sĩ trước sơn môn Văn Nguyệt cung, “Huyền Phong môn là đại địch của ta, ta không thích giết người vô tội, chỉ cần thứ để kéo dài mạng sống, mau dẹp bỏ cấm chế, không thì ta sẽ động thủ.”

“Bảo bọn ta dâng sơn môn cho người vợ vét thì đừng có nằm mơ!” Sắc mặt trung niên tu sĩ dị thường băng lãnh, vung tay tế xuất một ngũ sắc ngọc hồ lô, “Thế thì đến đây!”

“Xoạt!!”

Hư không nổ vang, Ngụy Tác không hề thừa lời, như thần vương phát ra hai bạch sắc tu di cự sơn ép xuống sơn môn Văn Nguyệt cung.

“Văn Nguyệt cung nghìn năm tích lũy, một mình người định công phá thì thật si tâm vọng tưởng!”

Ba lão nhân diện mục âm lạnh như xác khô đồng thời hiện thân, ba đạo quang hoa bắn vào Văn Nguyệt cung, vào một u lam sắc tinh trụ cao cỡ năm người thường, có bạch sắc quang tráo bao trùm.

“Oành!”

Vàng trắng trước sơn môn Văn Nguyệt cung bay lên, va vào hai bạch sắc tu di cự sơn như hai thế giới va nhau.

“A!”

Ba lão nhân vừa tự tin chợt cả kinh thất sắc ré lên. Vàng trắng bị Ngự Tác phát ra hai bạch sắc tu di cự sơn chấn vỡ.

“Thăng bình thần vực!”

Trung niên tu sĩ lùi lại, thanh sắc cổ trận bàn hiện lên trước mặt, quang hoa sáng rực, thanh sắc thần quangghênh đón hai bạch sắc tu di cự sơn.

“Cách!”

Thanh sắc thần quang có uy năng trên mức vàng trắng, có sức mạnh đặc biệt của pháp vực, rõ ràng là cấm chế do thần huyền đại năng lĩnh ngộ được thần văn để lại. Hai bạch sắc tu di cự sơn bị thanh sắc thần quang ép tan.

“Chát”...

Hơn năm trăm tu sĩ Văn Nguyệt cung, được một hắc y lão nhân chỉ huy, đồng thời phát ra thuật pháp và pháp bảo, hình thành nước triều kinh nhân, không phải thần thức khóa chặt mà ngút trời xô vào Ngự Tác và Linh Lung Thiên.

Những tu sĩ này tối đa chỉ tu vi Phân niệm cảnh, nhưng vô số nguyên khí hợp lại, uy thế cũng kinh thiên động địa, khó tưởng tượng nổi.

“Người không thể phá được sơn môn Văn Nguyệt cung! Đừng phí sức nữa.” Trung niên tu sĩ cười lạnh. Ba lão nhân như xác khô cũng trấn định, sầm mặt.

“Vây hả?”

Nhưng tất cả lại biến sắc vì Ngự Tác phát ra hai bạch sắc tu di cự sơn thì đồng thời toàn thân ánh lên ngân sắc thần quang kinh nhân, vô số xích huyết hà quang bay lên, đập chân xuống.

Cùng lúc, mấy viên Tuyệt diệt kim đơn từ tay Ngự Tác bay ra nổ tung.

Vàng trắng và thanh sắc hải dương đều tan tành.

“A!”

Một lão giả phát ra hai làn huyết sắc phượng hoàng quang hoa, định tiếp ứng ch một trận đồ nhưng một dải tử quang xuyên qua quang diễm ngút trời đến cạnh lão.

“Cách!”

Lão giả tắt hết quang diễm, trận đồ dưới đất bị hồi quang quét qua, một ngọn cước đá ra phá tan.

Linh Lung Thiên hiện ra xách lão giả đề lên.

Cùng lúc, Ngự Tác hiển hiện hai thần huyền pháp thân, như hai thần ma cầm bạch sắc tu di cự sơn tiến tới. Vô số điện vũ bị uy năng chấn cho liêu xiêu.

“A! Bọn tại hạ đầu hàng! Thần quân tha cho!”

Ngũ sắc hồ lô của trung niên tu sĩ phát ra ngũ sắc chân hỏa, bị một thần huyền pháp thân của Ngự Tác phát ra sóng nước dập tắt, y và không ít tu sĩ Văn Nguyệt cung hoang sợ lên tiếng cầu xin.

“Không thấy quan tài không rơi lệ!”

Ngự Tác và Linh Lung Thiên không ngừng lướt đi trong Văn Nguyệt cung, gã không giết các tu sĩ đó mà chế trụ, lấy hết pháp bảo cùng nạp bảo nang.

Cấm địa Văn Nguyệt cung bị mở ra, linh thạch và linh dược bị Ngự Tác và Linh Lung Thiên vét sạch.

“Thiên Kiếm tông... ta sẽ san phẳng sơn môn các ngươi!” Ngự Tác và Linh Lung Thiên rời Văn Nguyệt cung còn đe dọa.

“Cái gì, Ngự Tác phá được sơn môn Văn Nguyệt cung, vét sạch cả kho?”

“Y cùng đường rồi nên phát cuồng.”

“Y đã phát cuồng, xem ra mọi tông môn có oán với gã hoặc dưới quyền Huyền Phong môn và Chân Võ là y không tha...”

Tin này khiến cả Thiên Huyền đại lục chấn động.

“Cái gì, Ngụy Tác đến Tthiên Nha môn, quét hết yêu đơn và linh dược trong linh viên?”

“Đúng là điên cuồng... Y không ngại gì nữa rồi.”

“Chân Bảo các cũng bị vợ vét...”

Rất nhanh, lại có tin tức kinh nhân truyền ra, Thiên Nha môn và một đại hình phường thị của Chân Võ không dám phản kháng thần uy, bị Ngụy Tác càn quét.

“Thần huyền đại năng của Huyền Phong môn và Chân Võ sao còn chưa xuất thủ?”

“Thừa lời, y sắp chết rồi nên điên cuồng, ai muốn liều mạng với y, hơn nữa y có song thần huyền mà liều mạng thì thần huyền nào dám chắc an toàn thoát được. Người là thần huyền đại năng, liệu có đấu với y không?”

“Dù có thần huyền đại năng cũng không đời nào ra mặt vào lúc này, cứ giả bộ không biết, cho y điên cuồng lần chót.” Vô số tu sĩ nghị luận, Huyền Phong môn và Chân Võ không ai ngăn trở Ngụy Tác.

“Minh vương cảm ứng kinh... Hóa ra là một môn cổ kinh như thế!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cách Thiên Kiếm tông chỉ hơn mười thành trì. Dọc đường, Ngụy Tác làm cường đạo càn quét các tông môn dưới quyền Chân Võ và Huyền Phong môn, đồng thời tham ngộ cổ kinh Vũ Hóa Phàm để lại. Cướp bóc mang lại cho gã vô số tài bảo, trừ một ít thủy hệ yêu đơn và linh dược hữu dụng thì gã thậm chí chưa kịp kiểm kê. Gã biết càng như dã thú hung hăng, càng giống với lần điên cuồng sau chót, càng khiến mọi đối thủ không dám lộ diện. Thậm chí họ không xuất hiện trong những nơi có thể bị gã lần ra tung tích, càng điên cuồng hóa ra càng an toàn. Kiểu cướp bóc trắng trợn này khiến đại năng của đối phương không dám ra mặt, đành ngậm bồ hòn làm ngọt, thật khiến gã thỏa mãn. Gã đã triệt để lĩnh ngộ được môn cổ kinh của Bắc Minh tông tông chủ Vũ Hóa Phàm.

-o0o-

885. Chương 885: Chân Đạp Thiên Kiếm Thành!

Ngụy Tác không biết tu vi thật sự của Bắc Minh tông tông chủ Vũ Hóa Phàm trước khi chết.

Thủy Linh Nhi và Vũ Hoàng chân nhân có bảo thần thông của Bắc Minh tông tông chủ Vũ Hóa Phàm còn trên Huyền Phong môn tông chủ.

Ít nhất Vũ Hóa Phàm cũng là tu sĩ Thần huyền tam trọng trở lên, cổ kinh ghi dấu sâu nhất thì vốn Ngụy Tác cho rằng không phải công pháp chủ tu cũng rất có khả năng là vô thượng công kích cường pháp cỡ Liệt khuyết tàn nguyệt, Đại đề tu di.

Nhưng “Minh vương cảm ứng kinh” nằm ngoài dự liệu của gã.

Là có thể bí pháp cảm ứng thuật pháp, cảm ứng quỹ tích uy năng!

Nói gọn lại, đạo bí pháp này có thể cảm ứng được khí tức của tu sĩ biến hóa, qua đó cảm tri trước quỹ tích đối phương phát thuật pháp.

Hóa ra là một môn bí thuật kinh nhân!

Có thể cảm ứng quỹ tích mà đối phương ra đòn thì có thể tránh trước, hơn nữa lại có thể cảm ứng được cả khí tức của không gian pháp bảo.

Thần thức của Ngụy Tác hơn hẳn tu sĩ cùng cấp, thêm đạo bí thuật này thì có thể tránh được hầu hết uy năng của thuật pháp và pháp bảo!

“Bắc Minh tông là tông môn truyền thừa lâu nhất Thiên Huyền đại lục, bí thuật này hoàn toàn sánh được với Động Hư bộ pháp.” Triệt để lĩnh ngộ kinh văn, Ngụy Tác cả kinh, thử thi triển.

“Chát!”

Tại mi tâm Ngụy Tác như có vàng mặt trời tím mọc lên, chiếu rọi muôn nơi, như soi sáng cả óc gã.

“Quả nhiên là kinh thiên cường pháp, chẳng trách Vũ Hóa Phàm chết rồi còn giữ kinh văn này chắc thể.”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, vàng mặt trời tím xuất hiện thì cùng kim sắc thần chi của chân tiên thần văn bí pháp, tồn tại ở mi tâm thần thai, tức là thuật pháp này khi đấu pháp không cần liên tục thi triển, không hề ảnh hưởng tới quá trình thi pháp khác.

Đột phá thần huyền, thể nội chân nguyên của gã như một vùng thiên địa, hùng hậu kinh nhân, có thêm Địa Mẫu cổ kinh thì không cần lo đến chân nguyên tổn hao, trực tiếp thi triển thuật này nhắm hướng sơn môn Thiên Kiếm tông.

“À!” Đột nhiên, ở Cổ Viên thành cách Thiên Kiếm thành năm thành trì, mi tâm gã sáng rực ánh tím, trong óc xuất hiện một đạo quỹ tích rõ ràng.

Cảm ứng này khôn tả bằng lời, uy năng từ hư không sau lưng gã giáng đến.

“Phù!”

Huyết sắc đao quang đột nhiên từ hư không bắn ra, xuyên qua thổ hoàng sắc linh quang của Ngụy Tác, chém vào sườn trái gã khiến máu tóe lên.

“Không cần kinh hoảng, đối phương biết uy năng này không diệt được chúng ta nên chỉ thăm dò thôi.” Sườn trái Ngụy Tác có một vết thương, nội phủ cũng bị thương nhưng gã nhanh chóng truyền âm cho Linh Lung Thiên đang giật mình.

Minh vương cảm ứng kinh cực kỳ kinh nhân, nhờ đó gã không chỉ cảm ứng được quỹ tích của đòn đánh mà có thể cảm ứng được uy năng đó có tạo thành uy hiếp trí mệnh hay không, nếu chỉ là thăm dò thì gã không muốn để lộ nhiều, nên giả như không biết mà hứng đòn. Thật ra với Minh vương cảm ứng kinh và Động Hư bộ pháp, gã có thể tránh được.

...

“Một viên Dương hòa tiên đơn đích xác không thể ngăn được nhục thân y mộc hóa, nhục thân mộc hóa là không thể nghịch chuyển, chỉ có điều nhục thân và sinh cơ của y kinh nhân, nên phải ấy ngày nữa mới chết.” Ngụy Tác bị huyết sắc đao quang đã thương thì trong một gian tĩnh thất ở thành trì khác, một Kim đơn đại tu sĩ mặc pháp y toàn phi kiếm bàn phù văn, mặt xanh lét, trông cực kỳ âm lạnh đang quan sát một đĩa ngọc có mấy chục viên hắc sắc bảo thạch như con mắt, quang hoa lóe lên, cơ hồ ma nhãn hấp háy, phía trước đĩa ngọc ngưng tụ thành hình ảnh Ngụy Tác bị huyết sắc đao quang chém trúng. Trước mặt y là bốn, năm lão giả nồng nặc khí tức đơn được, tựa hồ đều hiểu sâu về đơn đạo, được lý. Trong đó, một lão nhân mặc hôi sắc pháp y thấy vết thương của Ngụy Tác thì khẳng định ngay.

“Đa tạ chư vị đơn sư. Thiên Kiếm tông nếu có thể thuận lợi giải quyết y tất sẽ hậu tạ chư vị.” Kim đơn đại tu sĩ mặt xanh mỉm cười vung tay, thu bạch sắc ngọc bàn, lệnh cho mấy đệ tử tiền các lão nhân.

Đoạn Kim đơn đại tu sĩ đó hừ lạnh, truyền lệnh cho mấy đệ tử Thiên Kiếm tông, “Hủy truyền tông pháp trận trong mấy thành quanh đây!”

“Tào sư đệ được Kiếm Vương lão tổ truyền thừa, với tư chất và tu vi đó thì sau này sẽ thành chân truyền đại sư huynh cũng nên. Ta nên cố lấy lòng, sau này sẽ có lợi.” Mấy đệ tử Thiên Kiếm tông đi rồi, Kim đơn đại tu sĩ này đắc ý mỉm cười, kích phát cổ ngọc hạc để truyền tin rồi lướt đi.

...

“Thiên Kiếm tông tưởng ta chết chắc nên kéo dài thời gian.” Đến Mặc Lý thành cách Thiên Kiếm thành bốn thành trì, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên phát hiện truyền tông pháp trận nổi với thành kế tiếp đã tổn hại.

Bất quá Ngụy Tác thấy thế, không bức mình mà còn hoan hỉ.

Xem ra Thiên Kiếm tông không đủ thực lực ép mọi thành trì nghe theo hiệu lệnh, hủy hoại truyền tông pháp trận, Chân Võ và Huyền Phong môn thậm chí hi vọng Thiên Kiếm tông bị Ngụy Tác quét sạch cũng nên.

Vì họ cho rằng Ngụy Tác chết chắc, Thiên Kiếm tông bị đánh liêu xiêu càng hay, họ sẽ thu thập tàn cục, tiếp quản thế lực của Thiên Kiếm tông.

Nếu Thiên Kiếm tông có thể hủy hoại mọi truyền tông pháp trận dọc đường khiến gã trong vòng mấy ngày không thể đến nơi thì gã đành bỏ kế hoạch tấn công sơn môn Thiên Kiếm tông, nhưng hiện tại chỉ cách bốn thành trì, tổng cộng mấy vạn dặm, với Động Hư bộ pháp thì trong một ngày là đến được Thiên Kiếm tông.

Vô hình trung để lộ rằng Thiên Kiếm tông không tuyệt đối tin tưởng vào phòng ngự của sơn môn nên mới phải bố trí như thế, còn không cứ co mình ở trong mặc cho Ngụy Tác công phá.

Còn một lợi ích khác là với phi độ pháp bảo Ngụy Tác cho, bọn Diệp Cố Vi trong hai ngày sẽ tới được Thiên Lâm thành gần Thiên Kiếm thành để bố trí Tọa hóa ngọc trì, trong khi giữa các thành trì không thể nối thông, cần có độ pháp và phi độ pháp bảo mới tới được thì dù có ai đó phát hiện ở đó bố trí Tọa hóa ngọc trì thì cũng không thể nhanh như Ngụy Tác.

Độc Cô Vũ Vân cực kỳ nhanh trí, đến Thiên Lâm thành tất tìm cách cho Ngụy Tác biết chỗ bố trí Tọa hóa ngọc trì.

“Thiên Kiếm tông, ta sẽ quét sạch sơn môn các ngươi! Tào Dực, ta sẽ cho ngươi nếm mùi sống không bằng chết!” Gầm lên động trời tại Mặc Lý thành, Ngụy Tác không ngừng phát động Động Hư bộ pháp, thẳng tiến Thiên Kiếm thành.

“Ngụy Tác có thù với Thiên Kiếm tông, san bằng Thiên Kiếm tông là tâm nguyện sau cùng của y nên tất sẽ đến đó!”

“Y không lạm sát, chỉ đối phó Thiên Kiếm tông. Được tận mắt thấy kinh thiên nhất chiến này, thật không biết ai ăn ai.”

Truyền tông pháp trận của mấy thành trì quanh Thiên Kiếm thành bị hủy thì đã có vô số tu sĩ tụ tập đến Thiên Kiếm thành rồi, họ đều không dám ở trong thành mà tụ lại ngoài thành, ít nhất cũng mấy chục vạn.

Vạn năm nay, chưa từng có một tán tu nào dám công nhiên đánh tới sơn môn một siêu cấp đại tông môn.

Độn quang không ngừng xuất hiện, số lượng kinh nhân tu sĩ không ngừng đổ tới xem trận chiến kinh thiên này.

Các tu sĩ nhao nhao bàn luận và chờ đợi.

Đột nhiên, ở chân trời xa xôi có hào quang lóe lên, khí tức rợn người bùng bùng, sát khí khiến mặt đất tựa hồ hơi chấn động, như nước triều cuộn cuộn xô tới.

“Đến rồi!”

Mọi tu sĩ nín thở, tâm tạng thất lại, hào quang trên hư không lao đi vun vút như nhảy qua các vì sao, chỉ có Ngụy Tác mới có tốc độ kinh nhân như thế, sát ý như thế.

“Tào Dực, ra chịu chết đi. Ta sẽ để ngươi thống khoái.” Giọng nói băng hàn cất lên ròn rảng.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vượt hư không, với tu vi của gã, mỗi bước đều hơn hai mươi dặm.

Gã và Linh Lung Thiên đã nhìn rõ toàn cảnh Thiên Kiếm tông.

Trên một dãy núi như có một thanh trường kiếm.

Nửa đoạn trước của cây kiếm là một thành trì: Thiên Kiếm thành. Nửa sau găm vào sơn môn Thiên Kiếm tông.

Một tầng huyền thiết sắc quang hoa khổng lồ bao trùm một khu vực cực lớn ở nửa sau dãy núi, từ các dãy núi chung quanh mà đoán thì trong đó có ít nhất trăm đỉnh.

“Lớn lối! Chết đến nơi còn dám lớn lối hả.” Một giọng nói lạnh lùng thập phần uy nghiêm từ sơn môn Thiên Kiếm tông đáp lời Ngụy Tác.

“Ta lớn lối?” Ngụy Tác đến Thiên Kiếm thành, khí thế ngút trời như giẫm trên ngôi thành, “Thiên Kiếm tông toàn là rùa rút đầu hả? Không ai dám ra nghênh chiến sao? Siêu cấp đại tông môn là thế này hả?”

886. Chương 886: Không Chém Rụng Một Sợi Tóc

“Hỗn xược!”

Trong sơn môn Thiên Kiếm tông, Thiên Kiếm tông chủ mặc bạch sắc hoa phục, da như ngọc sáng cùng hơn nghìn tu sĩ lơ lửng trên không trung.

Trên mỗi đỉnh núi như trường kiếm vươn lên trời có vô số độn quang lóe lên, cơ hồ mọi tu sĩ Thiên Kiếm tông đều đổ ra.

Thiên Kiếm tông thì đệ tử nội môn trở lên đều tu phi kiếm, nên trong tông môn lúc này vạn kiến tua tủa, ít nhất mấy vạn thanh bay trên không trung, cảnh tượng thật khó tưởng tượng nổi.

Vù!

Thiên Kiếm tông chủ vừa quát lên “Hỗn xược!” thì ở một ngọn núi phía đột nhiên nứt ra một vết, một lão nhân y phục lam lũ, không nhìn rõ màu sắc, mình mọc đầy râu, chân đứng trên kiếm quang kinh nhân lao ra, vô số đá tảng bị kiếm khí thổi thành tro.

Mặt lão nhân đều là bùn đất, không nhìn rõ diện mục, nhưng hai mắt ánh lên điện mang.

“Ta đấu với ngươi!” Từ lòng núi lao ra, lão nhân lạnh giọng lao ra sơn môn Thiên Kiếm tông.

“Thái sư thúc!” Thiên Kiếm tông chủ chửi và mấy nhân vật cùng thời lên tiếng. Lão nhân này bối phận kinh nhân, là nhân vật bài tủy của Thiên Kiếm tông, nhưng không có thần huyền khí tức, tối đa là một Kim đơn ngũ trọng diên phong đại tu sĩ, nên Thiên Kiếm tông chủ tựa hồ định ngăn cản.

“Dùng thân già này bảo vệ uy nghiêm Thiên Kiếm tông, không hề gì.”

Lão nhân cười lạnh, kiếm quang xung thiên lao qua huyền thiết sắc quang trảo bao trùm Thiên Kiếm tông. Lão nhân đứng trên mặc lục sắc kiếm quang dài trăm trượng, xuất hiện ở hư không.

“Thiên Kiếm tông có người kia!”

“Lão nhân này là ai, kiếm khí quá kinh nhân!”

“A! Mặc giao!” Ngoài Thiên Kiếm thành, trong mấy chục vạn tu sĩ có những người biết bí thuật định vận mục lực xem xem lão bắt tử Thiên Kiếm tông điều khiển phi kiếm gì thì đều kinh hãi thất sắc, kêu to.

Trong kinh thiên kiếm quang là một con mặc lục sắc giao long!

“Đây là phi kiếm do viễn cổ luyện kiếm chi pháp luyện chế thành! Dung hợp với khí huyết và tinh hoa của một con mặc giao! Kiếm khí hiển hình!” Có tu sĩ nhận ra thì thập phần hưng phấn. Phi kiếm cơ này đối với tu sĩ thông thường thì là thần binh chân chính, phi kiếm không thôi cũng có uy năng yêu thú thất cấp trở lên, tu sĩ Phân niệm cảnh có được tất hạ nổi Kim đơn nhất trọng đại tu sĩ.

“Tiểu bối, tự phụ thật.” Lão bắt tử Thiên Kiếm tông lạnh giọng bảo Ngụy Tác.

“Ta thấy ngươi không còn bao năm để sống nữa, đừng có tự tìm cái chết.” Ngụy Tác nhìn lão bắt tử, lắc đầu.

“Vậy hả!”

Lão cười vang, “Diệt...”

“Chát!” Khí tức kinh nhân khiến mây dạt ra, thân thể lão bắt tử Thiên Kiếm tông, cả trường kiếm dưới chân như cháy lên, hóa thành đòn đánh kinh thiên.

“Diệt gì kiếm? Diệt được cái gì?”

Ngụy Tác liếc lão bắt tử, bình tĩnh nói.

“Ách...” Lão bắt tử Thiên Kiếm tông đột nhiên rùng mình rồi thân thể nát vụn, bị kiếm khí quanh mình và trong thể nội cắt thành tro.

“Cách!” Mặc lực sắc trường kiếm rút xuống như sao sa, chém nát một dãy lâu các trong Thiên Kiếm thành rồi găm xuống đất.

“Cái gì!”

“Một chiêu là lấy mạng!”

“Một trăm năm mươi dặm! Ở xa thế mà thần thức cùng thuật pháp của y vẫn chính xác?!”

Mọi tu sĩ đều hít hơi lạnh, Thiên Kiếm thành như biến thành mùa đông, ai cũng thấy có gió lạnh lùa qua.

Rõ ràng lão bắt tử Thiên Kiếm tông này không cần mạng, định phát ra uy năng kinh thiên nhưng chưa kịp thì đã bị Ngụy Tác lấy mạng!

“A!”

Trong sơn môn Thiên Kiếm tông, tất cả đều biến sắc, lạnh buốt người.

Sao lại như thế!

Đại tu sĩ không biết tọa trấn sơn môn Thiên Kiếm tông bao nhiêu năm, cách Ngụy Tác một trăm năm mươi dặm mà bị gã giết trong tích tắc!

Thần thức gã sao lại đạt tới mức đó, ở cách xa thế mà vẫn khóa chặt được!

Dù Thần huyền tam trọng đại năng cũng không thể thi pháp ở cự li kinh nhân đến thế!

“Phát động Thập tam liệt hoàng địa viêm kiếm!”

Một xích bào lão nhân toàn thân liễu nhiễu hỏa diễm kiếm đột nhiên hiện thân từ một ngọn núi trong Thiên Kiếm tông, lạnh lùng nói với Thiên Kiếm tông tông chủ và mấy thái thượng trưởng lão.

“Thái sư thúc...” Thiên Kiếm tông tông chủ và mấy thái thượng trưởng lão run lên.

Tóc và răng xích bào lão nhân đã rụng hết, mặt cơ hồ không còn thịt, đã thành một bộ khô lâu, là nhân vật có bối phận cao nhất Thiên Kiếm tông.

“Phát đi!”

Xích bào lão nhân cương quyết, linh khí ngưng thành vô số bính hỏa diễm kiếm rung lên ràn rạt, nhuộm đỏ một góc trời, “Thiên Kiếm tông không thể bị xâm phạm uy nghiêm, không thì dù giữ được cấm chế nhưng không lấy lại được uy nghiêm thì không ổn!”

“Được, phát Thập tam liệt hoàng địa viêm kiếm!” Thiên Kiếm tông tông chủ và mấy thái thượng trưởng lão nhân vật liếc nhau đoạn nghiêng rằng, một lá xích hồng sắc lệnh kỳ được Thiên Kiếm tông tông chủ tế xuất, rung lên mấy lần trên không trung.

“Thập tam liệt hoàng địa viêm kiếm là cái gì?” Nhiều chân truyền đệ tử và trưởng lão Thiên Kiếm tông kinh nghi, họ không biết là thứ gì nhưng qua thần sắc thái sư thúc và Thiên Kiếm tông tông chủ thì tất cực kỳ kinh nhân, đủ để giết thần huyền.

Vù!...

Cùng lúc, trong trăm ngọn núi của sơn môn Thiên Kiếm tông, từ mười ba ngọn ở giữa có xích hồng sắc thần quang bay lên.

Tích tắc sau, mười ba ngọn núi này đổ rục, lấp lóe kinh thiên thần quang, như biến thành mười ba cột xích hồng sắc tinh thạch.

Bên ngoài, vô số kiếm quang quay tít, tu sĩ Thiên Kiếm tông ở trong mười ba ngọn núi cũng không biết chuyện gì.

Đoạn đỉnh mười ba ngọn núi, cùng phát ra xích hồng sắc thần quang, là từng dải xích hồng sắc thần hoàng!

Mười ba thần hoàng tụ lại. “Chát”, đoạn hóa thành kiếm quang bắn vào hư không.

Từ đỉnh đến lưng mười ba ngọn núi nát vụn, đá và cung điện tan vỡ rơi xuống ầm ầm.

“Chát”

Khí tức diệt thể đột nhiên từ một mé cạnh Ngụy Tác bùng lên, nhưng lúc đó gã đã vượt hư không, cùng Linh Lung Thiên hiển lộ thân ảnh cách hai mươi dặm.

Từng dải kinh thể kiếm quang đánh hụt trúng Thiên Kiếm thành.

“Oành!”

Gần nửa các công trình trong Thiên Kiếm thành bị kiếm khí chấn thành bột, mặt đất hiện lên một vết nứt kinh nhân như hạp cốc, nửa thành trì cháy rực, hỏa quang xung thiên.

“Đây là cái gì!” Mọi tu sĩ quan chiến rùng mình, đạo kiếm quang từ hư không trung chém ra tạo cho người ta cảm giác nhất phương thiên địa ép xuống, hai dải tinh không va nhau.

“Sao lại như thế!”

Trong sơn môn Thiên Kiếm tông, xích bào lão nhân vốn cười lạnh chợt tròn mắt, kêu lên như phát cuồng, “Sao lại như thế! Thập tam liệt hoàng địa viêm kiếm trực tiếp từ hư không phát ra, dù thần thức Thần huyền tứ trọng ngũ trọng cũng không tránh kịp, dù thần thức của y bao trùm hai trăm dặm cũng không thể kịp phản ứng, sao y lại tránh được!”

“A! A! A!”

Mấy thái thượng trưởng lão Thiên Kiếm ré lên.

Thập tam liệt hoàng địa viêm kiếm là dùng địa khí của mười ba ngọn núi bố trí thành kinh thiên cấm chế, dồn địa hỏa ở dưới các ngọn núi để luyện thành thần hỏa phát ra. Cấm chế này mất năm, sáu trăm năm tích lũy mới phát được một lần, đủ giết Thần huyền tam trọng đại năng nhưng bị Ngụy Tác tránh thoát, thậm chí không chạm được vào sợi tóc nào của gã!

“Xoẹt!!”

Hư không lại chấn động, Ngụy Tác chói lòa ngăn sắc thần quang và xích sắc hà quang, khí tức ngút trời dấy lên như thần vương, trước mặt đồng thời xuất hiện hai bạch sắc tu di thần sơn, đập mạnh xuống.

“Ầm!”

Huyền thiết sắc quang mạc rung lên kịch liệt, hai ngọn núi của Thiên Kiếm tông gần Ngụy Tác nhất bị uy năng chấn vỡ không ít đá tảng, nhiều tu sĩ tu vi không cao thổ huyết, không điều khiển nổi kiếm quang, rút khỏi không trung.

“Thiên Kiếm tông còn ai dám ra giao chiến không?”

Mi tâm Ngụy Tác như có vàng mặt trời tím bay lên, như óc kim sắc thần chi đứng đó rải thần thức ra.

Song thần huyền và mấy bí thuật, Ngụy Tác có cảm giác sức mạnh chưa từng có, dù thần huyền đại năng như Hoàng Phủ Tuyệt Luân xuất hiện, gã cũng sẽ bóp nát, không ai ngăn được.

“Phát động đại đạo cấm!”

Thiên Kiếm tông tông chủ nhợt nhạt mặt mày kêu to, vô số tiếng kêu vang lên truyền lệnh đi, trong nhiều ngọn núi sáng lên vô số quang phù và quang văn, nổi lại. Nhưng không ai dám đáp lời Ngụy Tác.

“Thiên Kiếm tông lẽ nào là rùa rút cổ? Không còn ai dám ra đấu với ta? Thế thì ta đập vỡ cái mai rùa này đã!”

Ngụy Tác cười lạnh vang trời, như hai thần vương đồng thời gầm lên, hai bạch sắc tu di thần sơn giáng xuống.

Linh Lung Thiên cũng phát ra hồi sắc linh quang, va vào huyền thiết sắc quang mạc.

“Cách!”

Màn sáng đen sì xuất hiện một khe nứt.

-o0o-

887. Chương 887: Nhờ Vả

“Diệt thần tiên!” Một Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão mặt mày nhợt nhạt, giọng run run vung hạnh hoàng sắc đại kì, phát ra mệnh lệnh.

“Oành!”

Một tòa hắc sắc tinh kim bình đài từ một đỉnh núi bay lên, hơn vạn cổ đồng sắc pháp khí đồng thời phát ra linh quang chói lòa.

Mỗi pháp khí như có vô số ong vàng bay ra, trong tích tắc bắn tới hơn trăm mũi kim sắc trường tiên.

Mưa tên hình thành một cơn thủy triều màu vàng, xé hư không giáng vào Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Tên này có pháp trận gì mà hiệu quả như Yên ma tinh!”

“Ngần ấy... bao nhiêu năm mới luyện chế được, siêu cấp đại tông môn thực lực quá kinh nhân.”

“Tông môn thông thường chỉ đòn này là bị diệt!”

Vô số kim quang xung kích lên hai bạch sắc tu di thần sơn Ngụy Tác phát ra, hai ngọn núi như được phủ băng, có tu sĩ nhìn ra những mũi tên có công hiệu xuyên thấu nguyên khí. Băng không chạm vào bạch sắc tu di thần sơn thì đã bị đánh tan.

A!

Nhưng tiếng hít hơi lạnh cơ hồ đồng thời vang lên.

Mọi mũi tên bắn tới đều bị Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đánh văng.

Thân thể cả hai còn kinh nhân hơn tinh kim, hoa lửa tứ tán, thậm chí Linh Lung Thiên vung tay bắt lấy từng mũi tên.

“Xoẹt!!”

Hư không nổ vang, kinh khí dấy lên, Ngụy Tác không dừng tay, ném hai bạch sắc tu di đại sơn vào huyền thiết sắc quang mạc.

“Cách!”

Huyền thiết sắc quang mạc thủng một lỗ mấy chục trượng.

“Cứ việc tự tế mình!”

Ngụy Tác lên tiếng, thân thể một thái thượng trưởng lão định tế xuất một lá cờ xanh chợt vỡ tan, mọi tu sĩ Thiên Kiếm tông đứng cạnh đều kinh hãi lùi lại.

“Chát”

Một dải kiếm quang bảy thước do kim sắc thần văn ngưng thành đột nhiên từ một ngọn núi trong Thiên Kiếm tông bắn ra, nhưng kim sắc kiếm quang có sức mạnh pháp vực đặc biệt, thậm chí giữ cứng mọi tu sĩ Thiên Kiếm tông dọc đường bay lại chém hụt.

Ngụy Tác đưa Linh Lung Thiên xuyên qua lỗ hổng của huyền thiết sắc quang mạc, trực tiếp tránh khỏi nhất kiếm.

“Sao lại như thế!”

Xích bào lão nhân không dám tin, “Bắc Minh tông có một đạo vô thượng bí thuật có thể biết trước quỹ tích thuật pháp, tương đương với nhanh hơn một bước... Lẽ nào y biết đạo bí pháp đó!”

“Thái sư thúc!”

Đột nhiên nhiều tiền bối Thiên Kiếm tông rú lên.

“A?!”

Lão nhân có lẽ già nhất Thiên Kiếm tông này mới tròn mắt nhận ra chỉ tích tắc thất thần đó, mọi người quanh lão đều chạy cực nhanh, còn mục quang Ngụy Tác nhìn vào lão.

Vù!

Lão bắt tử mặc xích bào, quanh mình lơ lửng nhiều hỏa diễm kiếm tròn mắt, khiêu vị bắn ra vô số kiếm quang, loáng lên biến mất.

“Không cần lãng phí lực khí.”

Lão vừa xuất hiện cách đó trăm trượng thì uy năng kinh nhân ép tới.

“A! Ta già đến hồ đồ rồi!”

Thân thể lão bắt tử già nhất Thiên Kiếm tông bị đánh nát thì trong óc lão lóe lên ý nghĩ đó. Lão hối hận vì giờ mới hiểu ra, đã hoài nghi gã biết bí thuật của Bắc Minh tông, mà thi triển thuật pháp bỏ chạy, có khác nào tự đang mình cho người ta đánh.

“Oành!” Ngụy Tác phát ra hai lần hắc sắc hỏa quang, đốt tan đỉnh một ngọn núi.

“Cách!”

Cơ hồ đồng thời, Linh Lung Thiên hóa thành tử quang, đập xuống một thanh sắc tinh kim bình đài đỡ ngọn núi, cản mạnh.

“A!”

Vô số tiếng kinh hô, vô số tu sĩ cực kỳ chấn kinh, Ngụy Tác đánh vào sơn môn Thiên Kiếm tông.

“Để xem y làm gì!”

“Y cần tinh kim bình đài?!” Nhiều tu sĩ Thiên Kiếm tông và các tu sĩ ở ngoài dùng pháp khí quan chiến suýt rớt tròng.

“Mẹ nó chứ, lẽ nào ta thích cần hả!” Linh Lung Thiên được Bắc Mang hóa hình phù biến thành đại hán mặt đỏ rất thánh tai, nghe được thì bực mình kêu lên. Thanh sắc tinh kim bình đài được bố trí kinh nhân, tựa hồ dẫn nổ địa khí cả ngọn núi hóa thành ngọn sóng oanh kích nó và Ngụy Tác. Nhục thân của nó không thể phá được tinh kim bình đài, nên đành phát động thể nội nguyên khí cản mạnh.

“Lại... bị cần hồng?” Ai cũng tròn mắt vì thanh sắc tinh kim bình đài bị Linh Lung Thiên cản xong là linh quang tan hết, rơi xuống núi.

“Oành!”

Lại một ngọn núi vời vọi bị Ngụy Tác đánh gãy, cát bụi và đá bay tứ tán, nhiều đỉnh núi mang theo cả điện vũ sập xuống, cảnh tượng thật khó tưởng tượng nổi.

Huyền thiết sắc quang tráo tan vỡ, hơn trăm đỉnh núi của Thiên Kiếm tông bộc lộ trước mắt các tu sĩ quan chiến.

Vô số tu sĩ Thiên Kiếm tông hoảng hốt bỏ chạy, hắc hỏa xung thiên, như cả trời xanh cũng bị Ngụy Tác chọc thủng.

“Xoạt!”

Cùng lúc, mọi đỉnh núi khắc thân văn phát ra quang văn, nối lại thành một, trừ thiếu số bảy, tám đỉnh thì tất cả được thanh sắc quang văn như lưới đánh cá bao lấy.

Vù!

Vô số tia thanh sắc thần văn bắn ra, ngưng thành mấy chục thanh trường kiếm hơn trăm trượng, tổ thành một kiếm luân, liên tục bổ vào Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Ngụy Tác không ngừng vung bạch sắc tu di thần sơn, va chạm với đạo đạo kinh nhân thần văn trường kiếm. Như thế giới của hai thần vương va nhau, uy năng tứ tán, thân ảnh Ngụy Tác và Linh Lung Thiên liên tục lùi lại.

“Công kích cường pháp của y có thể chống nổi đại đạo thiên kiếm!”

“Nếu nhục thân y không mộc hóa, thuận lợi đột phá thần huyền... lại là song thần huyền, đừng nói Thần huyền lưỡng trọng, Thần huyền tam trọng tu sĩ vị tất thắng nổi.”

Ngụy Tác tuy không có vẻ chiếm ưu thế gì nhưng tu sĩ Thiên Kiếm tông đều cực kỳ kinh hãi, đạo cấm chế trong sơn môn Thiên Kiếm tông lợi hại hơn ở Ma văn hung mạch không biết bao nhiêu lần, tương đương với từng Thần huyền lưỡng trọng tu sĩ không ngừng phát ra cực đạo thần uy, mà chỉ bức lùi được Ngụy Tác chứ không giết được gã.

“À!”

“Sao y dừng lại? Lẽ nào thấy không hạ được?”

Một tu sĩ xách hai bạch sắc tu di thần sơn to hơn mình không biết bao nhiêu lần, đánh tan từng cây kiếm uy thế ngút trời, đủ khiến tu sĩ quan chiến kinh ngạc đến cứng người, nhưng họ lại đột nhiên phát hiện, Ngụy Tác liên tục thi triển Động Hư bộ pháp lùi lại, tích tắc sau đã cách thần văn cấm chế của Thiên Kiếm tông trăm dặm, kiếm luân trên không vẫn quay tít, không chém xuống nữa.

“Ai đến đây?” Cơ hồ đồng thời, nhiều tu sĩ phát hiện ở thình không phía đông trắc xuất hiện thanh sắc độn quang, khí tức cực mạnh.

“Ngụy đạo hữu, không biết tìm tị hạ vì việc gì?” Một giọng thanh niên từ thanh sắc độn quang vang lên.

“Phong Ngô Thương!” Nhiều người hiểu ra.

Một thanh niên mặc thanh y, thần sắc kiên nghị khôn tả, linh khí ngưng thành một nhánh cự đại thanh sắc san hô lướt tới. Tuy khí tức và uy thế kém xa Ngụy Tác, nhưng không có vẻ gì e dè, không nhắc một lời về việc Ngụy Tác tấn công Thiên Kiếm tông, coi như bằng hữu tầm thường thấy mặt nhau.

Tu sĩ trẻ tuổi khí chất phi phàm này là Ngọc Thiên tông chân truyền đại đệ tử Phong Ngô Thương.

Ngụy Tác đến chỗ Phong Ngô Thương, không nói gì mà vung tay, đưa kị sự ngọc phù cho y đoạn truyền âm, “Mỗ tìm huynh đệ vì cần giao vật này và nhờ một việc.”

Phong Ngô Thương và Ngụy Tác lẳng không, hai nhân vật kiệt xuất của lớp trẻ Thiên Huyền đại lục đứng trên Thiên Kiếm thành cháy rực, hơn nửa thành trì chìm trong lưới lửa, đều thập phần bình tĩnh, nhiều người cho rằng cảnh này sẽ được ghi lại trong điển tịch.

“Chuyện đó...” Phong Ngô Thương nhìn Ngụy Tác, tỏ rõ thần sắc kinh nghi, thần thức quét vào, tức thì cực kỳ chấn động, mắt bắn ra thần quang.

Ngụy Tác cho y ngọc phù ghi lại kinh văn “Liệt khuyết tàn nguyệt”!

“Môn thuật pháp này mỗ lấy được từ Lý Tả Ý sau đó, cho các hạ vì thấy các hạ đáng tin, lại muốn nhờ một việc.” Ngụy Tác dừng trước trận tiền, vừa quan sát Thiên Kiếm tông vừa truyền âm cho Phong Ngô Thương.

“Sao hả?” Phong Ngô Thương cực kỳ trịnh trọng, hỏi Ngụy Tác.

“Mỗ có nhiều địch thủ, nếu mỗ chết, chúng tất đối phó đạo lữ và bằng hữu của mỗ.” Ngụy Tác truyền âm cho Phong Ngô Thương, “Nếu mỗ chết, nhờ đạo hữu bảo vệ họ. Đây là Linh Lung Thiên, một hảo hữu của mỗ, là đời sau của thượng cổ hóa hình đại yêu, có thần huyền chiến lực, với hai vị và thực lực Ngọc Thiên tông thì chắc đủ sức.”

“Mẹ nó chứ.. Gian thương, ai là hảo hữu của người.” Linh Lung Thiên nghe rằng nhưng chỉ lẩm bẩm chứ không nói thành tiếng, nó hiểu ý Ngụy Tác. Đại năng Công Đức tông đó bố trí Tọa hóa ngọc trì, mà vẫn mất mạng Tọa hóa ngọc trì không phải vạn vô nhất thất, trong số bằng hữu của gã chỉ có Phong Ngô Thương và thực lực sư môn của y che chở được cho bọn Cơ Nhã.

“Các hạ coi mồ là ban, tin mồ như vậy thì mồ sẽ thực hiện.” Phong Ngô Thương mục quang hơi lóe lên, bảo Ngụy Tác, “Phong Ngô Thương này xin thề, nếu các hạ chết, trừ phi mồ cũng chết, không thì sẽ bảo vệ cho được bằng hữu và đạo lý của các hạ.”

“Được!”

Ngụy Tác gật đầu, không nói gì, tiến về phía Thiên Kiếm tông hành khứ. “Thiên Kiếm tông là Súc đầu ô quy môn! Các người tưởng co trong mai rùa thì ta không làm gì được hả, xem ta đánh vỡ mai rùa!”

-o0o-

888. Chương 888: Mời Gọi Cùng Tấn Công Sơn Môn!

Hai làn khí tức khiến thiên địa kịch liệt chấn động từ mình Ngụy Tác dấy lên, mây trên không tản ra, trút xuống hai quang trụ.

Hai lam sắc thần huyền pháp tương hiển hiện trên đầu Ngụy Tác, mang cả nhục thân gã tiến về phía thanh sắc thần văn và kiếm luân khổng lồ.

“Tử khí đông lại... Thần thông hóa tinh... Vô thượng liên đài... Thiên long nhiều thân... Tiên âm tề minh... y lại là song thần huyền! Đây là Tiên uẩn pháp thân chân chính, đủ để thành tựu chân tiên!” Trong sơn môn Thiên Kiếm tông, hai hắc y lão nhân đang cầm quyền kinh, như mới từ đâu đó lướt ra, tức thì run lên.

“Xoẹt!!”

Hư không lại chấn động, hai thần huyền pháp thân của Ngụy Tác một phát ra bạch sắc tu di thần sơn, đồng thời chảy dài bạch sắc thiên hà, trước mặt một pháp thân ánh lên hơi hắc sắc loan nguyệt, khí tức hủy diệt kinh nhân.

Hơi hắc sắc loan nguyệt chỉ lớn cỡ mấy thân người nhưng khí tức tựa hồ còn đáng sợ hơn bạch sắc tu di thần sơn.

“Liệt khuyết tàn nguyệt!”

“Y có được cả môn vô thượng truyền thừa của U Minh cung!”

“Liệt khuyết tàn nguyệt trong thượng cổ thập đại công phạt chi pháp?!” Không ít tu sĩ có kiến thức thất thần kinh hồ.

Hai thần huyền pháp thân như thần vương đồng thời phát ra hai môn vô thượng cường pháp, thế là thế nào!

Cùng một loại vô thượng cường pháp dẫn động thiên địa nguyên khí giống nhau, thi triển cùng một nơi tất sẽ giảm bớt uy lực của nhau nhưng vô thượng cường pháp khác nhau ảnh hưởng cực nhỏ, do một người thi triển, uy năng càng đáng sợ.

“Oành!” “Oành!”...

Ngụy đi tiếp, hai thần huyền pháp thân đồng thời phát ra “Liệt khuyết tàn nguyệt” và “Đại đề tu di” đấu với thần văn kiếm luân.

“Trận chiến này sẽ được ghi vào điển tịch.” Nhiều lão làng trong các tu sĩ quan chiến cảm thán, hư không toàn là uy năng, có những mảnh uy năng cũng đan dệt thần văn, ràn rạt thần uy, chỉ những mảnh này cũng đủ hạ một phổ thông Kim đơn đại tu sĩ.

Bảy, tám ngọn núi ngoài thần văn cấm chế của Thiên Kiếm tông bị uy năng chấn tan vỡ, từng tảng núi rơi xuống, bụi bốc mù mịt, mặt đất như mọc lên không ít gò đống.

Cảm thán đoạn họ lại lắc đầu vì thấy mình thừa lời, từ khi Ngụy Tác với thân phận một tiểu tán tu giết chết Hứa Thiên Áo và Lâm Thái Hư thì việc gì gã làm cũng đáng ghi vào điển tịch.

“Cương nha muội, cấm chế này có chỗ nào yếu hơn không?”

Ngụy Tác âm ức truyền âm cho Linh Lung Thiên, song thần huyền của gã triệt để chấn nhiếp Thiên Huyền đại lục, nhưng uy năng của kiếm luân vô cùng vô tận, đạo đạo thần văn thiên kiếm xung kích khiến gã không dễ chịu gì, tốc độ thi pháp của song thần huyền cũng không ngăn được.

“Không được, thần văn tự này là lợi dụng địa khí và kim thiết nguyên khí trong sơn môn Thiên Kiếm tông, nối ngắn ấy đỉnh núi và tinh kim điện vũ lại thành một pháp vực đặc biệt, không có chỗ nào yếu hơn.” Linh Lung Thiên truyền âm đáp.

“Uy năng thần văn cấm chế này liệu có từ từ hao hết không?” Ngụy Tác hỏi tiếp. Hiện tại nhục thân một hóa không chỉ khiến gã cảm thấy sinh cơ không ngừng tiêu tan, quan trọng nhất là điều khiển thần huyền pháp thân cũng rất vướng bận, không thể đạt mức thoải mái.

“Tấn công mấy chục ngày cũng không hao hết.” Linh Lung Thiên nhẹ rằng, sáng mắt nhìn sơn môn Thiên Kiếm tông, có lẽ nó thấy thứ gì đó tốt nhưng không thể đánh vào được, thành ra cũng bực mình.

“Không phá được!” Nhiều tu sĩ Thiên Kiếm tông phát hiện ra nên hoan hô rầm trời.

Một trong hai hắc y lão nhân cầm kinh quyển, hiểu phần nào về Thần huyền cảnh, nhìn ra thần huyền pháp thân của Ngụy Tác tập trung toàn dị tượng của vô thượng thần thông lên tiếng trấn an đệ tử Thiên Kiếm tông, “Đại đạo cấm là do mấy chục vị tiền nhân bản tông liên tục tích lũy nghìn năm, uy năng cơ hồ không thể tiêu hao, đối phương không bao giờ công vào được.”

“Ngụy Tác, tu thành song thần huyền thì ghê gớm lắm hả? Vẫn không thể so được với Thiên Kiếm tông truyền thừa!”

Cùng lúc, một tu sĩ Thiên Kiếm tông trẻ tuổi mặc bạch sắc trường sam vận chân nguyên cười lạnh, “Dù bọn ta không làm gì, người cũng bó tay.”

Lại là Tào Dực.

“Y rất biết ăn nói, quả nhiên là nhân tài.” Mấy Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão vừa mới nhọt nhọt mặt mày tức thì hớn hở, Tào Dực nói thế thì không phải họ bị dọa cho sợ hãi mà lạnh lùng đứng xem Ngụy Tác múa may.

“Bọn ta được Kiếm Vương lão tổ truyền thừa! Kiếm kinh của Kiếm Vương lão tổ thiên hạ vô song, Thiên Kiếm tông sẽ vươn lên càng kinh nhân! Sau này Thiên Kiếm tông sẽ treo thi thể người trước sơn môn, Thiên Kiếm tông cứ xuất hiện thần huyền sẽ đem thi thể người tể kiếm!” Tào Dực cười lạnh, càng khiến nhiều nhân vật cao cấp của Thiên Kiếm tông hớn hở. Đây là để lộ tích lũy, Kiếm Vương lão tổ là kiếm tu Thần huyền ngũ trọng diên phong, mạnh nhất lịch sử Thiên Kiếm tông, ai cũng biết truyền thừa của đại năng như thế hiện thế, đối với một tông môn có ý nghĩa gì.

“Sơn môn sẽ bị ta quét sạch, truyền thừa lắm để làm gì.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường hừ lạnh, thật ra rất cảm hận, Tào Dực quả đáng ghét, lúc trước sợ đến mất hồn mà giờ còn ra vẻ.

“Ai cùng mở tiến công sơn môn Thiên Kiếm tông, dù tu vi nào cũng được một nghìn hạ phẩm linh thạch, lúc mở hạ được sơn môn Thiên Kiếm tông, linh thạch và những thứ vô dụng với mở thì ai lấy được là của người đó!” Ngụy Tác nghĩ đến Thiên vân tinh, nhưng Thiên Kiếm thành nằm giữa nhiều thành trì, dùng hết Thiên vân tinh còn lại tạo thành thú triều cũng không có bao nhiêu cao giai yêu thú, còn ảnh hưởng đến các thành trì chung quanh, nên nhân quang hơi lóe lên đoạn Ngụy Tác lùi lại tung mỗi đệ tử quan chiến.

“Cùng y tấn công Thiên Kiếm tông, đấu với uy năng như thế có khác gì tự giết mình?”

“Vạn nhất không thành sẽ bị Thiên Kiếm tông truy sát, giao dịch này quá nguy hiểm.”

“Dù không phá được... y tạm thời chưa chết ngay, có y bảo vệ cũng không đến nỗi nguy hiểm, lại có lợi lộc.”

“Kho trong sơn môn Thiên Kiếm tông có không biết bao nhiêu linh thạch, y lại có chữ tín, nếu hạ được Thiên Kiếm tông, dù chỉ được một phần nghìn linh thạch cũng là kinh thiên tế ngộ! Ngay cả huyền giai pháp bảo và pháp khí với y cũng vô dụng... pháp bảo, nguyên liệu luyện khí... Ngần ấy thứ mà được chia thì...”

Nhất thời, nhiều tu sĩ không dám nhưng nhiều tu sĩ cực kỳ động lòng, có điều không ai dám đứng ra đầu tiên, cùng Ngụy Tác tấn công sơn môn Thiên Kiếm tông.

“Ngụy Tác, người đã sơn cùng thủy tận mà còn mong có người giúp, ha ha!” Tào Dực cười vang.

“Kẻ nào đánh vào sơn môn thì là đại địch của bản tông! Ai dám cùng y đánh sơn môn, Thiên Kiếm tông sẽ tru sát toàn tộc!” Cùng lúc, Thiên Kiếm tông tông chủ lạnh giọng, Ngụy Tác nhất thời không đánh vào được, y liền thể hiện rõ vô thượng uy nghiêm của tông chủ siêu cấp đại tông môn.

Mọi tu sĩ rùng mình, sơn môn Thiên Kiếm ít nhất có mấy vạn đạo phi kiếm lơ lửng trên không trung, ngần ấy kiếm tu, đại tông môn quả tạo cho người ta áp lực tâm lý không tệ.

“Tại hạ cũng các hạ tấn công sơn môn Thiên Kiếm tông!”

Nhưng lúc đó một trung niên tu sĩ đội nón trúc, mặc áo gai hú vang lướt lên. Mặt y đầy sẹo như chân rết đan nhau, ngũ quan cũng không nhìn rõ nhưng toán lên linh khí và sát khí lẫn lộn, hoàng sắc linh khí hình thành hình hoàng sắc bảo lý. Tu sĩ này đặt tu vi Kim đơn nhất trọng!

“Mọi hảo hữu của mỗi tu sĩ Thiên Kiếm tông đoạt bảo sát nhân, chỉ còn mình mỗi, các người có giết cũng chỉ được một mình!” Tu sĩ mặt đầy sẹo nghẹn giọng, rõ ràng cũng có thù với Thiên Kiếm tông.

“Bọn tại hạ sẽ cùng Ngụy tiên bối tấn công Thiên Kiếm tông!”

Tu sĩ này như dây dẫn, nhảy ra sau lưng Ngụy Tác thì có thêm mấy chục tu sĩ đi ra, phần lớn chỉ tu vi Chu thiên cảnh và Phân niệm cảnh, thân thể không ngừng run lên chứng tỏ thập phần khẩn trương, nhưng ai cũng trầm mặc, băng lãnh, tỏ rõ sát ý với Thiên Kiếm tông.

“Chư vị đạo hữu, thân hữu của các vị có ai biết tham mạch chi pháp rồi thất tung không? Nếu có thì rất có thể bị Thiên Kiếm tông bức vào Ma văn hung mạch đào linh thạch. Linh thạch của Thiên Kiếm tông phần lớn có được nhờ thế.” Ngụy Tác tiếp tục cổ động.

“Thiên Kiếm tông chân truyền đệ tử Tào Dực kia, trừ ép không ít tu sĩ vào Ma văn hung mạch thì còn một sở thích là gian dâm lão phụ.” Ngụy Tác nhìn Tào Dực trong sơn môn Thiên Kiếm tông, nói to: “Tại Ma văn hung mạch y đã cưỡng bức rồi giết mấy chục bạch phát lão ấu!”

“Đánh rầm! Ta chỉ dẫn tu sĩ vào Ma văn hung mạch, có lúc nào gian...” Tào Dực tức xì khói, mắng to, chợt nhận ra đã hớ nên im bặt.

“Các vị đã thấy siêu cấp đại tông môn là thế nào rồi.” Ngụy Tác cười lạnh.

“Nghe theo hiệu lệnh của mỗi, kích phát vật này phá cấm chế Thiên Kiếm tông!” Cười lạnh đoạn Ngụy Tác đưa đơn cho hơn mười tu sĩ tu vi tối cao.

“Tuyệt diệt kim đơn! Ngần ấy Tuyệt diệt kim đơn!”

Ngụy Tác lấy ra toàn Tuyệt diệt kim đơn.

“Ngần ấy Tuyệt diệt kim đơn, phối hợp với y thì có thể sẽ công phá được sơn môn Thiên Kiếm tông cũng nên!”

“Ngụy tiên bối, bọn tại hạ nguyện ý cùng tiến công Thiên Kiếm tông!” Thấy thế có hơn trăm tu sĩ động lòng, che mặt lao lên.

-o0o-

889. Chương 889: Đếm Bảo Vật Ở Trận Tiên

“Các người dám chống lại Thiên Kiếm tông, đúng là chán sống!” Thiên Kiếm tông không ngờ có ngàn ấy người dám đứng ra cùng Ngụy Tác tấn công sơn môn, một thái thượng trưởng lão quát to.

“Thiên Kiếm tông gì chứ, nên gọi là Súc đầu ô quy tông (tông môn rùa đen rụt cổ).”

Ngụy Tác cười ha hả, rải quang hoa cho một trăm năm, sáu mươi tu sĩ sau lưng, “Đây là quà ra mắt, dù không cướp được gì thì cũng có vốn.”

“Hả!”

Ngoài Thiên Kiếm thành sôi lên, Ngụy Tác lấy ra đủ loại pháp bảo.

Vừa nói là một nghìn linh thạch, hiện tại Ngụy Tác cho mỗi người một món pháp bảo, nhiều tu sĩ đâm kích động.

“Thế nào, còn đạo hữu muốn tham gia không?” Ngụy Tác cười ha hả, linh quang lóe lên, lấy ra một mớ pháp bảo lơ lửng trên không trung. Dọc đường vờ vét hai đại tông môn và một đại phường thị, pháp bảo đạo giai trở lên không có bao nhiêu nhưng pháp bảo linh giai hạ phẩm và gần đạt linh giai thì không ít, mà linh giai hạ phẩm pháp bảo đối với tu sĩ thông thường đã hiếm lắm rồi.

“Ngụy tiên bối, bọn vãn bối xin cùng tiến công Thiên Kiếm tông!”

Pháp bảo thật sự khiến người ta động lòng, thấy còn hai, ba trăm pháp bảo lơ lửng trước mặt Ngụy Tác, nhiều tu sĩ không lén được lao lên.

“Các người đều không muốn sống nữa! Vì một món pháp bảo như thế mà dám chống lại Thiên Kiếm tông.”

Mấy trưởng lão Thiên Kiếm tông tức xì khói, càng có thêm tu sĩ đứng ra, tới hơn ba trăm người, tổng cộng gần năm trăm tu sĩ tụ tập sau lưng Ngụy Tác, dị thường kinh nhân.

“Thiên Kiếm tông gì chứ, nên gọi là Súc đầu ô quy tông.”

Ngụy Tác khinh miệt liếc mấy trưởng lão Thiên Kiếm tông, “Có bản lĩnh thì nói là tu sĩ không cùng mỡ tiến công Thiên Kiếm tông, mỗi người được một món pháp bảo.”

“Người...!” Các trưởng lão Thiên Kiếm tông giận run người, hiện tại tụ tập mấy chục vạn tu sĩ, mỗi người một món pháp bảo, lấy hết của Thiên Kiếm tông cũng không đủ.

“Pháp bảo không nhiều nhưng công pháp cùng thuật pháp thì có một ít, có môn là thiên cấp và địa cấp, không biết các vị có hứng không. Có thì cùng mỡ san phẳng sơn môn Thiên Kiếm tông, các vị có thể cùng chung hưởng ghi chép trong đó.” Ngụy Tác lấy ra một mớ ngọc phù, ngọc quang sáng lóe.

“Gian thương...” Linh Lung Thiên tắt tiếng. Ngụy Tác hiện tại đích xác cực giống gian thương, công pháp cùng thuật pháp đó gã vờ vét từ hai tông môn dọc đường, đối với gã dĩ nhiên vô dụng. Nhưng đừng nói đến thiên cấp đệ giai, dù địa cấp thuật pháp, đối với tu sĩ thông thường cũng có sức hấp dẫn khó tưởng tượng nổi. Thường thì mọi thuật pháp cùng công pháp không truyền ra ngoài, linh giai pháp bảo còn có thể mua được chứ thuật pháp cùng công pháp địa cấp trở lên cực khó. Số thuật pháp cùng công pháp này đối với mọi tu sĩ có sức lôi cuốn quá lớn.

Quan trọng nhất là Ngụy Tác nói rằng chỉ cần tham gia là được xem mọi thuật pháp cùng công pháp, tương đương với được xem hơn trăm môn. Đối với tu sĩ thì đó là một bí tàng kinh thiên.

“Có thể phát đạt hay không là nhờ đây!”

“Nhất gan không thể thành đại sự, liều thôi!”

Không ít tu sĩ vốn định tụ thủ bàng quan, thậm chí nhắc nhở người khác đừng nên thấy bảo vật mà quên mạng cũng động lòng.

Nhiều tu sĩ Thiên Kiếm tông biến sắc, lần này tới năm, sáu trăm tu sĩ đứng ra, sau lưng Ngụy Tác tụ tập hơn nghìn tu sĩ.

“Đạo hữu nào có pháp khí uy năng đạt đạo giai trở lên, hoặc công hiệu đặc biệt với kim thiết nguyên khí, nếu còn e dè rằng tại hạ không diệt được Thiên Kiếm tông mà không dám tham gia, chỉ cần nguyện ý là có thể dùng pháp khí đó với giao dịch thuật pháp cùng công pháp của tại hạ. Đưa ra pháp khí là có thể đọc thuật pháp cùng công pháp rồi đi khỏi.” Ngụy Tác làm gian thương tại Linh Nhạc thành không phải hư danh, lại tiếp tục tung môi.

“Giờ đông thế này, lại chỉ trao đổi pháp khí, Thiên Kiếm tông không thể biết ta là ai.” Tất cả xôn xao, vô số tu sĩ che mặt, lướt lên lấy pháp khí ra giao dịch.

“Vị đạo hữu này xưng hô thế nào?” Ngụy Tác hỏi trung niên Kim đơn đại tu sĩ bước ra đầu tiên.

“Tiền bối, tại hạ Hoàng Ngô.” Trung niên Kim đơn đại tu sĩ vội đáp.

“Việc xem xét và trao đổi pháp khí do Hoàng đạo hữu phụ trách, tốt nhất mỗi người một món, lúc đó sẽ cùng công phá cấm chế của Thiên Kiếm tông!” Ngụy Tác bảo Kim đơn đại tu sĩ đó. Cùng lúc, gã đưa hoàng đồng cổ phù là đạo giai thượng phẩm pháp bảo duy nhất lấy được từ hai tông môn cho y.

“Đa tạ tiền bối! Tại hạ chết vạn lần cũng không từ!” Kim đơn đại tu sĩ đó hành đại lễ với Ngụy Tác, thu pháp bảo rồi quay đi phụ trách trao đổi pháp khí và xem xét ngọc phù.

“Nào, để bọn mõ xem còn thứ gì có thể đổi phó Súc đầu ô quy tông này không.”

Ngụy Tác ngang nhiên té xuất một món phi độn pháp bảo là phổ thông ngọc đài, lơ lửng trên không trung, lấy từ nạp bảo thủ trạc ra một đống đồ rồi gọi to.

Đồng thời Ngụy Tác lấy Dưỡng quỷ quán ra, nhỏ một giọt máu Hỏa địa long vào gọi lục bào lão đầu.

Vợ vét dọc đường, trừ những pháp bảo, đơn dược và nguyên liệu luyện khí để nhận ra phẩm giai thì gã còn chưa kịp kiểm kê.

Hiện tại đối với Ngụy Tác, không cần vội, bọn Diệp Cố Vi cần hai, ba ngày nữa mới bố trí xong Tạo hóa ngọc trì, gã đủ thời gian tiến công sơn môn Thiên Kiếm tông.

“Ồ tốt! Đây là Phần thiên châu! Uy năng huyền giai thượng phẩm!”

“Đây là Thánh huyết cổ phù! Phát ra được nhiều sóng máu đạo giai thượng phẩm!”

“Hoàng đạo hữu, phân phát vật này đi, đây là Thiên lôi trận bàn, có thể liên tục phát ra thần lôi uy năng không tệ...”

“...”

Từng món hữu dụng được bọn Ngụy Tác giao cho Hoàng Ngô phân chia.

“Kiểm kê ngay trước mặt đối thủ...” Cơ hồ mọi tu sĩ đều tắt tiếng.

Nghênh ngang kiểm kê nhưng thứ để đối phó đối thủ ngay trước mặt đối thủ mà họ không dám thò ra, đối thủ còn là siêu cấp đại tông môn. Cảm giác này thật khó tả.

“A! A! A!”

Nhiều tiền bối Thiên Kiếm tông cơ hồ thổ huyết, không ngừng gầm lên. Như thế có khác gì tát thẳng vào mặt họ, nhưng Thiên Kiếm tông không ai dám ra, còn Hoàng Phủ Tuyết Luân thì có lão dẫn đầu, mang thêm vài lão bất tử còn có lẽ đấu được một trận, nhưng lão đã chết, không ai chặn nổi một đòn của Ngụy Tác, ra bao nhiêu chết bấy nhiêu.

“Người tưởng thế thì hữu dụng hả, Thiên Kiếm tông nghìn năm tích lũy, đại đạo cấm không thể bị công phá, người nên bớt lực khí tìm một ngôi mộ có phong thủy đẹp mà chôn mình.” Tào Dực cười lạnh, tựa hồ hoàn toàn không sợ nhưng thật ra hai gối run lên, sống lưng ướt mồ hôi.

“Tào Dực, kết quả của ngươi sẽ thảm lắm.”

Ngụy Tác không thèm nhìn Tào Dực, cầm một vật như ngân sắc ngũ giác tinh lên hỏi to: “Đây là cái gì nhỉ?” Vợ vét được của hai đại tông môn và một phường thị có không ít đồ hữu dụng nhưng nhiều thứ quá cổ quái, lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên cũng không nhận ra.

“Tựa hồ là độc môn pháp khí của Ngân Tinh chân nhân, Thiên tinh trụ lạc, uy năng đạo giai thượng phẩm.” Một tu sĩ ở xa lên tiếng.

Trong mấy chục vạn tu sĩ đến xem, không ít người có pháp khí đặc biệt nhìn được từ xa, hoặc họa lại thật rõ rõ tình cảnh của bọn Ngụy Tác về ngay trước mặt, tất cả chia thành nhiều nhóm như xem kịch.

“Vật hả... ai biết vật này không?” Ngụy Tác lấy ra một viên u lam sắc tinh thạch cỡ ngón tay.

“Hình như là Thiên lan lam ngọc...”

“Thiên lan lam ngọc cái gì, là Nam minh ly hỏa tinh! Hàm chứa ly hỏa vô cùng, dùng chân hỏa ném ra thì uy năng không kém gì một viên Tuyệt diệt kim đơn!”

“...”

Nhiều tu sĩ tắt tiếng, tình hình không khác gì một giám bảo đại hội.

“Thật không coi chúng ta ra gì, không diệt y thì Thiên Kiếm tông mất hết danh dự!” Một trưởng lão Thiên Kiếm tông thở huyết.

“Nhiều người quả nhiên sức tăng...” Ngụy Tác tròn mắt, mấy chục vạn tu sĩ tụ tập đương trường, kiến thức cộng lại quả nhiên thập phần kinh nhân, nhiều vật vô danh được giám định ra.

“Vật này là gì?” Ngụy Tác lấy luôn một mảnh hoàng sắc nguyệt nha bảo thạch thu được từ các lão bắt tử ở Chạp Khí hải ra. Từ khi bị Vũ Hóa Phàm chơi một vỏ, gã luôn e dè những mảnh tinh thạch cổ quái.

“Vật đó... có phải cảm giác như ngưng nhũ, rất mềm không?” Đột nhiên, một tu sĩ hỏi to.

“Đích xác.” Ngụy Tác sáng mắt hỏi, “Các hạ biết lai lịch vật này?”

“Đây là chí bảo của thượng cổ Áo Nguyệt cung, dùng chân hỏa dung hóa rồi đặt vào cổ bảo thì sẽ lần ra pháp trận, qua đó biết cách sử dụng. Vật này là Nguyệt quế thạch, là đại đạo bảo vật hóa sinh trên một cây nguyệt quế thụ mười vạn năm tại thượng cổ Áo Nguyệt tông! Tại hạ đọc được trong cổ điển tàn thiên như thế!” Tu sĩ đó cực kỳ chấn kinh.

“Như thế khác nào giám định ra cổ bảo?!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu cùng hít sâu một hơi, hiểu rõ giá trị của nó. Ngụy Tác nhận ra tu sĩ đó chỉ là một tán tu trẻ tuổi Thần hải cảnh ngũ trọng, chắc vô tình đọc được.

“Đa tạ đạo hữu! Số linh thạch này các vị cứ chia nhau!” Ngụy Tác lấy ra một túi linh thạch ném cho tu sĩ đó.

Cùng lúc, gã lấy ra thanh sắc cổ du đăng có thần văn, lấy được tại Thất bảo mật địa của Công Đức tông.

-o0o-

890. Chương 890: Hoàn Toàn Phát Động!

Thanh sắc cổ du đăng lấy được từ Huyền không cổ tự tại Thất bảo mật địa, khi đó dính đầy bụi nhưng có thần văn thấu ra, là do cổ vật đại năng để lại, khí tức thập phần bất phàm.

Bọn Ngụy Tác đã nghiên cứu kỹ, xác định là một món pháp bảo, nhưng không lần ra phương pháp sử dụng.

Chân hỏa từ tay Ngụy Tác bao lấy hoàng sắc nguyệt nha bảo thạch.

“Quả nhiên chảy rồi!”

Lục bào lão đầu hưng phấn, bảo thạch mềm ra, biến thành dịch thể.

Ngụy Tác vung tay, dịch thể bao lấy thanh sắc cổ du đăng như bọc một lớp bên ngoài.

Dị biến chợt xảy ra, hoa văn của thanh sắc cổ du đăng đột nhiên lóe lên, đoạn lớp bọc màu vàng xuất hiện quang văn, tầng tầng lớp lớp, tựa hồ hiện rõ pháp trận trong đó.

“Quả nhiên không sai!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, đang không hiểu khi pháp trận hiện ra thì làm cách nào tìm được cách điều khiển thì lớp bọc xuất hiện ánh sáng.

Nhìn kỳ thì thấy hoàng sắc quang hoa mỏng tang như những đóa nguyệt quế hoa chảy nhanh thành quỹ tích.

“Bảo thạch tự nhiên hóa sinh này không kém gì đại đạo linh âm.” Ngụy Tác cảm thán, gã còn chìm trong cảm giác hoàng sắc nguyệt quế hoa chuyển động, qua đó lần ra quỹ tích chân nguyên lưu động để điều khiển thanh sắc cổ đồng đăng.

Thu chân hỏa, thấy khối Nguyệt quế bảo thạch lại ngưng tụ, biến thành hình trăng non như trước, rất đặc biệt.

“Đỉnh!”

Ngụy Tác mắt hơi lóe lên, một đạo chân nguyên từ tay bắn ra, dồn vào thanh sắc cổ du đăng, thanh sắc thần huy bay lên.

“Đây là một món chí bảo kinh nhân!” Nhiều tu sĩ giật mình.

Thanh sắc thần huy không ngưng thành hình mà chỉ là một dải hỏa quang, xuất hiện phía trên thanh sắc cổ du đăng, chỉ lớn cỡ hai nắm tay nhưng khí tức mênh mông đột nhiên từ hư không khuếch tán ra, tạo cảm giác như có một thần huyền đại năng mới giáng lâm.

“Chát!”

Bảo tướng trang nghiêm đặc biệt và khí tức hùng hậu dấy lên, được Ngụy Tác thôi động, thanh sắc thần huy giáng vào sơn môn Thiên Kiếm tông.

“Oành!”

Mọi tu sĩ vừa lỏng tâm thần thì lại căng ra, thanh sắc thần huy và thần văn cự kiếm cách không chém tới va nhau như hai vùng trời, cùng tan tành, nổ vang kinh thiên động địa.

“Uy năng chưa đạt đến ‘Tiên’, nhưng ngang với Bất diệt tịnh bình... là một món cổ bảo gần đạt đến mức ‘Tiên.’” Linh Lung Thiên nhẹ nhàng theo thói quen, bảo Ngụy Tác.

Ngụy Tác gật đầu, gã nhận ra với chân nguyên tu vi hiện tại mà phát động, thanh sắc cổ du đăng có uy năng tương đương với toàn lực phát động Đại đề tu di.

Theo Linh Lung Thiên thì tương đương với một đại năng Thần huyền lưỡng trọng hậu kỳ phát động phổ thông thiên cấp công phạt thuật pháp.

Ở thời thượng cổ, tiên khí có thể bạo phát uy năng ngang với đòn toàn lực phổ thông thiên cấp công phạt hoặc thuật pháp của Thần huyền tam trọng đại năng.

Bất diệt tịnh bình e rằng có thể chịu được một đòn của Thần huyền tam trọng đại năng mà không tổn hại, nhưng thêm mấy lần tất phá tổn, còn tiên khí thì đòn đánh toàn lực của Thần huyền tam trọng cũng không thể phá được.

Trên tiên khí, theo phân chia từ thời đại của Linh Lung Thiên gồm cực đạo tiên bình, đế khí và vô thượng tiên khí.

Cực đạo tiên bình sánh với của thần uy Thần huyền ngũ trọng đại năng.

Đế khí đều là pháp bảo do đại năng trên cấp chân tiên như đế tôn, đế thiên luyện chế, uy năng không thể tưởng tượng được, cao hơn uy năng bản thân thuật pháp của họ không thì họ không đời nào phí nhiều tâm lực luyện chế ra.

Vô thượng tiên khí, cơ hồ chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Năm xưa thứ châm ngòi đại chiến giữa Linh tộc cùng các đại năng và Hoang tộc là một món vô thượng tiên khí đang luyện chế, có vô thượng uy năng phá toái hư không.

Theo Linh Lung Thiên, trong các Hoang tộc đại năng khi xưa có để thiên cấp vượt trên chân tiên tu vi, mà vô thượng tiên khí thì giết được cả để thiên cấp tu sĩ, với cảnh giới của Ngụy Tác thật không thể tưởng tượng nổi. Lúc trước chỉ trúng một chút xú thần uy còn lại mà suýt giết Linh Lung Thiên.

Uy năng thanh sắc cổ du đăng không ngoài dự liệu của lực bào lão đầu, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, từ sáu, bảy vạn năm trước, tu đạo giới đã sa sút, số lượng đại năng và tu vi không so được với trước đó, còn tu đạo giới gần vạn năm nay không có tu sĩ đột phá đến Chân tiên cảnh, Công Đức tông truyền thừa tuy lâu nhưng mạnh nhất chỉ là tu vi Thần huyền ngũ trọng điên phong, dĩ nhiên không thể luyện chế được tiên binh chân chính.

“Hả!” Uy năng rất gần với “Tiên” này khiến các tu sĩ xôn xao.

Trong sơn môn Thiên Kiếm tông, nhiên tu sĩ còn trấn định cũng nhợt nhạt mặt mày.

Một món pháp bảo như thế hoàn toàn như có thêm một thần huyền đại năng tại trường.

Hơn nữa Ngụy Tác đưa ra số lượng Tuyệt diệt kim đơn và pháp khí khác không ít.

Hơn nghìn tu sĩ cùng động thủ... đại đạo cấm của Thiên Kiếm tông liệu có chống nổi? Mọi tiền bối của Thiên Kiếm tông đều lạnh buốt cõi lòng, không dám chắc.

“Trấn định! Giữ trấn định, không được để ai phát hiện... không thì sẽ có thêm người gia nhập!”

Thiên Kiếm tông tông chủ và mấy thái thượng trưởng lão toát mồ hôi lạnh, không còn trấn định và uy nghiêm như lúc đại đạo cấm mới phát động nữa. Thiên Kiếm tông tông chủ và các nhân vật lớp trước không ngừng truyền âm khiến nhiều tu sĩ run lên, như thấy hơi hướm ngày tàn.

Trung niên Kim đơn tu sĩ mặt sọc quay về, cầm đạo giai thượng phẩm cổ phủ mà Ngụy Tác vừa cho, toát lên sát ý băng lãnh, “Ngụy tiền bối, đã phân phát xong.”

“Được!” Ngụy Tác gật đầu.

Bầu không khí trong và ngoài Thiên Kiếm tông khẩn trương hẳn, trừ Thiên Kiếm thành đang cháy rực thì không còn tiếng động gì, đáng về Ngụy Tác thì tới đây sẽ động thủ.

“Đi thôi! Theo sau mõ, mõ bảo vệ các vị không bị uy năng đại đạo cấm đả thương!”

Không ngoài dự liệu, Ngụy Tác lên tiếng thì hai thần huyền pháp tướng khí tức chấn thiên đi trước, theo sau là hơn nghìn tu sĩ, áp sát sơn môn Thiên Kiếm tông.

“Phù!”

Đến gần kiếm luân khổng lồ trên hư không, Ngụy Tác dừng lại, tế xuất một mảnh vải bố rách kim ngân lưỡng sắc.

Đoạn gã vùng tay, ném ra hơn nghìn tấm phù lục phát ra lôi cương khí tức cho các tu sĩ sau lưng.

“Chốc nữa mõ nói bắt đầu thì các vị nhắm phía trước mõ mà ném pháp phù, ai có lôi hệ pháp bảo thì đồng thời kích phát uy năng!” Ngụy Tác nói.

“Y định làm gì!”

“Y tế xuất cái gì nhỉ?” Cơ hồ mọi tu sĩ đều nghệt thở với bầu không khí trước đại chiến.

“Được!” Nhiều tu sĩ sau lưng gầm lên, chấn động thiên địa.

“Chuẩn bị... bắt đầu, đánh!” Ngụy Tác quát to!

“Ầm!”

Mọi tu sĩ nhận được lôi hệ pháp phù và có lôi hệ pháp bảo đều kích phát, thanh không như cùng lúc nổ vang mấy trăm tiếng sấm, cơ hồ mọi còn nguyên trong Thiên Kiếm thành đều sụp đổ, vô số lôi quang bùng lên, hình thành một biển chớp lóe.

Ngay cả Ngụy Tác cũng phát ra kim sắc điện vông, tụ trong lôi hải.

“Chát!”

Kim ngân lưỡng sắc phá bố sáng chói quang hoa, hiện ra thái cực đồ, đồng thời từng tia chớp như nước triều bị hút vào.

“Đây là một món dị bảo có thể hấp nạp lôi cương kinh nhân!”

Tại mọi tu sĩ chấn kinh cực độ, mảnh vải tụ lôi cương lại thành một cây trụ rồi giáng vào thần văn cấm chế của Thiên Kiếm tông. Cùng lúc, hư không rung lên kịch liệt, song thần huyền của Ngụy Tác đồng thời phát ra Đại đề tu di và Liệt khuyết tàn nguyệt.

“Theo mõ! Khi mõ bảo mới động thủ!”

Song thần huyền của gã như thượng cổ ma thần đi tới, liên tục đấu với thần văn cự kiếm. Linh Lung Thiên tạm thời tách khỏi Ngụy Tác, chặn phía trên toán tu sĩ, hô sắc linh quang rực lên, chặn hết uy năng bắn vào họ.

“A!”

Nhiều tu sĩ Thiên Kiếm tông rợn tóc gáy, thuật pháp và uy năng pháp bảo của họ tuy có thể xuyên qua đại đạo cấm nhưng song thần huyền của Ngụy Tác và đại đạo cấm đối chọi tạo thành nguyên khí dao động kịch liệt trong vòng hơn mười dặm, tu sĩ thông thường không thể đến gần, họ phát đòn thì chỉ tổ ảnh hưởng đến đại đạo cấm.

Không có tu sĩ địch nổi Ngụy Tác thất địch, thậm chí gần đạt thần uy như gã, Thiên Kiếm tông không thể ngăn được gã áp sát.

“Phát động Vạn niên thiên kiếm!”

Thiên Kiếm tông tông chủ chung không chịu nổi áp lực, tế xuất hắc sắc đại kì, phát động những món bài tẩy còn lại của Thiên Kiếm tông.

“Ầm!”

Giữa sơn môn Thiên Kiếm tông, một ngọn núi đột nhiên tan vỡ, bùng lên vô số hắc quang.

Đỉnh núi gần nghìn trượng tan nát, bên trong là kim thiết u quang lạnh lẽo.

Một cây kinh thiên đại kiếm bay lên!

Cả ngọn núi bị bóc sạch, lộ ra thành hắc sắc đại kiếm.

Bóng kiếm che kín nửa thiên không.

“A!” Mọi tu sĩ suýt nghẹt thở, nhiều người kinh hô vang trời. Cảnh tượng này thật khó tưởng tượng nổi.

“Đả!”

Nhưng cùng lúc, Ngụy Tác cũng hú lên động trời!

Thần huyền pháp tướng run lên, thậm chí bay ra những vẩy nhỏ như kim cương, chặn đứng thần văn cự kiếm.

Hơn nghìn tu sĩ sau lưng, phần lớn không chịu nổi nữa, nghe gã hú vang thì cùng hô to, phát động pháp khí, pháp bảo.

“Oành!”

Vô số đạo quang hoa phát ra, Tuyệt diệt kim đơn, Phần thiên châu... Vô số pháp khí sánh với đạo giai, huyền giai đồng thời bùng lên uy năng kinh thiên!

Thiên địa như có một vì sao băng lao xuống!

-o0o-

891. Chương 891: Bình Định Sơn Môn

Ngần ấy tu sĩ đồng thời phát động tất uy thế cực kỳ kinh nhân, nhưng không thể khóa chặt Ngụy Tác nên gã dễ dàng tránh thoát uy năng.

Họ đang ẩn trong mai rùa, bọn Ngụy Tác công kích thì mai rùa không tránh được nên đó là ưu thế của gã.

Được Ngụy Tác vũ trang, cộng thêm đỉnh cấp pháp khí như Tuyệt diệt kim đơn, các tu sĩ bạo phát chiến lực còn hơn mấy trăm Kim đơn đại tu sĩ hợp lực!

“Chát”

Khí tức kinh nhân lan tỏa khắp hư không.

Hư không trước mặt Ngụy Tác co lại, kiếm luân quay tít hóa thành tro.

Quang diễm vô cùng vô tận giữa nó đại đạo cấm hình thành một dải thần quang đại hải.

“Cách!”

Khí tức rợn người lan tỏa, mấy chục tu sĩ Thiên Kiếm tông ở gần thanh sắc thần văn, đang tính kích phát pháp khí gì đối phó bọn Ngụy Tác thì thân thể đột nhiên rung lên rồi hóa thành tro.

“Ầm!”

Một ngọn núi của Thiên Kiếm tông đột nhiên nghênh đón một cơn thủy triều vô hình, từng vòng song xung kích rung lên, ngọn núi tan nát.

Vô số điện vũ tan tành cùng tinh kim lấp lánh quang hoa, khoáng thạch, từ không bắn xuống.

“A!” Vô số tu sĩ bất giác lùi lại, thềm thét lên, nhưng không thành tiếng. Ngọn núi của Thiên Kiếm tông tựa hồ là chỗ chứa bố trí tinh kim và khoáng thạch, trong vô số khối tinh kim tung bay trên không, là thượng phẩm tinh kim hiếm thấy đối với nhiều tu sĩ.

Ngụy Tác không lùi, khí tức như bàn thạch, che đỡ cho tu sĩ sau lưng.

“Cách!”

Lúc mấy chục tu sĩ Thiên Kiếm tông hóa thành tro, hai thần huyền pháp tướng của gã cũng không gượng được nữa, quay về thể nội, nhục thân gã nứt nẻ nhiều chỗ, huyết nhục như tan rã, xương cốt và kinh mạch lộ ra.

“Phù!” Linh Lung Thiên cũng học máu, hơi sắc linh quang bị ép đến sát người.

“A!”

Hơn tu sĩ sau lưng Ngụy Tác và Linh Lung Thiên sôi lên, gầm vang trời, nhất là tu sĩ mặt sẹo và hơn trăm người có thù oán với Thiên Kiếm tông càng liều mạng xông lên.

Thân thể Ngụy Tác gần như chỉ còn khô lâu, toàn thân nhuộm máu nhưng không lùi, tu sĩ sau lưng cơ hồ không ai bị thương trí mệnh.

Nhưng đòn đánh kinh thiên đó khiến thanh sắc thần văn phủ khắp không gian nứt ra, đại đạo cấm sắp tan vỡ.

“Keng!”

Như thần thiết gãy gục, nhiều xương sườn của Ngụy Tác cũng gãy.

“Ha ha! Không phá được!”

Tào Dực vốn sợ đến mất hồn thấy nhục thân Ngụy Tác sắp tan thì cười như điên cuồng, “Ngụy tiểu tử, ngươi liều mạng thì sao! Còn thiếu chút nữa mới phá được!”

Mọi tu sĩ quan chiến cứng người.

Đây là thần uy khó tưởng tượng nổi và nhau, đại đạo cấm của Thiên Kiếm tông gần đạt cực hạn rồi nhưng Ngụy Tác cũng xương thịt gãy đoạn, sắp cạn giọt máu cuối cùng, e rằng không thể công phá, ôm hận trước cơn môn Thiên Kiếm tông.

“Phù!”

Nhưng một vầng hắc sắc loan nguyệt kinh nhân và cực quang chói lòa giáng vào Thiên Kiếm tông đại đạo cấm.

“Ngọc thiên cực quang!”

Mấy thái thượng trưởng lão Thiên Kiếm tông gầm lên, “Phong Ngô Thương! Ngọc Thiên tông định đối địch với Thiên Kiếm tông hả!”

Phong Ngô Thương rảo bước trên hư không, chân dấy lên tinh đồ.

Một mảnh đá mang theo Hoang cổ khí tức lơ lửng trước mặt y, bùng lên cực quang đáng sợ.

“Đây là việc riêng của ta, không liên can đến Ngọc Thiên tông.” Phong Ngô Thương kiên định lên tiếng khiến tu sĩ Thiên Kiếm tông cơ hồ thổ huyết, rõ ràng y mặt dày nhưng Thiên Kiếm tông cũng bó tay.

“Đinh!”

Cùng lúc, thanh sắc cổ du đăng trước mặt Ngụy Tác phát ra thanh sắc thần huy, tạm thời chặn uy năng lại.

Nguyên khí và sinh mệnh tinh hoa nhìn được bằng mắt thường sôi trào trong thể nội Ngụy Tác, nhục thân gã nhanh chóng khôi phục, hai thần huyền pháp thân lại chấn động thiên địa.

“Hoàng đạo hữu, kích phát vật đó đi!”

Đồng thời, Ngụy Tác đưa Hóa huyết pháp đao cho Hoàng Ngô, trong hóa huyết pháp đao có khí huyết của một lão bất tử Kim đơn ngũ trọng, uy năng cực kỳ kinh nhân.

“San bằng Thiên Kiếm tông!” Ngụy Tác gầm lên vang trời! Toàn lực phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di.

“A!”

Vô số tu sĩ Thiên Kiếm tông kinh hãi, không ai ngờ Ngụy Tác đã như thế mà không chết, còn như thần ma.

“Cách...”

Thời gian như dừng lại, tâm thần tất cả cũng dừng theo.

Thanh sắc thần văn đột nhiên rung lên rồi tan biến!

“Oành!”

Trong sơn môn Thiên Kiếm tông, vô số thanh đồng sắc điện vũ cũng sụp đổ!

Đại đạo cấm mà Thiên Kiếm tông nghìn năm tích lũy... bị đánh tan!

“Choang!” Cơ hồ toàn bộ pháp khí của Thiên Kiếm tông tự động cảm ứng thấy nguy cơ nên kêu vang, vô số pháp linh, pháp chung bạo phát.

“Phong đạo hữu, cầm chân Tào Dực giúp đỡ!” Ngụy Tác nhìn sang Tào Dực, mặt y còn nhợt nhạt hơn tuyết, há miệng nhưng sợ hãi đến độ không nói thành tiếng.

“Choang!”

Cùng lúc, song thần huyền của gã rần rạt thần uy.

Hắc sắc cự kiếm do ngọn núi hóa thành che kín nửa tỉnh không, như mây đen rợp trời mang theo khí tức hủy diệt, trấn áp xuống.

Đó tuyệt đối là tích lũy mạnh nhất của Thiên Kiếm tông qua nghìn năm, khí tức khiến nhiều tu sĩ thổ huyết.

Cả Thiên Kiếm tông tông chủ và các thái thượng trưởng lão cũng dạt sang hai bên tránh thần uy của hắc sắc cự kiếm.

“Phù!” “Phù!”

Song thần huyền của Ngụy Tác phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di, Trường hà thao thiên quyền cũng dậy sóng, tất cả đều tan tành nhưng hắc sắc cự kiếm vẫn chém xuống.

“Ầm!”

Nhưng quanh song thần huyền đột nhiên bắn ra vô số phi kiếm trong suốt, hình thành hai dòng kiếm kinh nhân cực độ.

Vô thủy kiếm kinh!

Song thần huyền đồng thời tế xuất kiếm kinh phòng ngự mạnh nhất!

“Choang choang choang choang...”

Tu vi của gã thi triển khởi Vô thủy kiếm kinh, uy năng khó tưởng tượng nổi, khiến Phong Ngô Thương chấn kinh. Dại dãi phi kiếm hồng lưu giữ cứng hắc sắc cự kiếm, vô số phi kiếm trong suốt tan vỡ rồi lại hóa sinh, như hai bánh xe không lồ không ngừng mài hắc sắc cự kiếm. Hỏa liên tục tóe ra.

“Sơn môn Thiên Kiếm tông bị công phá rồi!” Tận lúc này, nhiều tu sĩ ở ngoài mới tỉnh khỏi thất thần, náo hải không ngừng đẩy lên ý nghĩ này.

Một siêu cấp đại tông môn thiên cổ truyền thừa bị một tán tu công phá!

“Bỏ kiếm trận!”

Một thái thượng trưởng lão Thiên Kiếm tông đứng trên hư không giờ xích kim sắc đại kỳ, hơn nghìn đạo kiếm quang tụ lại.

“A! Y làm gì nhì!” Đồng thời, nhiều người tê dại đầu óc, tròn mắt, vì thấy “hồng kiếm đại hán” đi cùng Ngụy Tác đáp xuống cạnh hắc sắc cự kiếm há miệng cắn thanh kiếm lớn như ngọn núi.

Cắn cả cây kiếm như ngọn núi! Thật ra là sao!

Càng kinh hãi cực độ là cây kiếm không chém xuống được, chân nguyên của Ngụy Tác như vô cùng vô tận, hai lần kiếm lưu liên tục tiêu hao uy năng hắc sắc cự kiếm còn “hồng kiếm đại hán” cắn mấy chục miếng thì cây kiếm rung lên rồi tan biến!

“Xong rồi! Thiên Kiếm tông xong rồi!”

Kinh thiên cự kiếm bị đánh tan thì trong óc nhiều người đồng thời lóe lên ý nghĩ này.

Hiện tại tuyệt đại đa số tu sĩ đều hiểu rằng Linh Lung Thiên cũng tương đương với một thần huyền đại năng.

“Chát!”

Hư không rung lên, một thái thượng trưởng lão Thiên Kiếm tông tế xuất một cái thùng vỡ quá nửa, dồn chân nguyên vào là dấy lên khí tức xé nát hư không nhưng thai thể đã nứt, chứng tỏ từ thượng cổ để lại, uy năng tuy mạnh nhưng chỉ có thể kích phát một lần.

Khí tức của lão đạt cực trí, ngưng thành hoàng sắc song cổ kiếm chừng năm trượng. Đỉnh đầu có pháp vân soi trào cơ hồ sắp hóa sinh gì đó, rõ ràng là Kim đơn ngũ trọng điền phong đại tu sĩ, chỉ thiếu chút nữa là đột phá thần huyền.

Nhưng lão chưa kịp kích phát thì đã kinh hãi nhận ra hắc sắc cự kiếm tan vỡ thì Ngụy Tác đã biến mất.

Lão ngoái lại theo ý thức nhưng chưa kịp phản ứng, Ngụy Tác đã đến sau lưng phát tay, chấn tan linh quang quanh lão, đánh vỡ tâm mạch.

“Phù!”

Không hề dừng lại, Ngụy Tác chụp lấy cái thùng vỡ Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão chưa kịp kích phát, tức thì nó hóa thành ngọn lửa cuộn cuộn, có không ít tro bay tủa tả như bướm bướm.

“A!”

Một lão bắt tử đứng trong sương mù, cầm hai cây kim sắc tiểu kiếm nhắm vào Ngụy Tác liền bị đánh thành tro.

“Oành!” Ngọn núi sau lưng lão bắt tử này thủng một lỗ lớn.

“Ta nói rồi, sẽ san bằng sơn môn Thiên Kiếm tông!”

Ngụy Tác lướt ngang hư không, giọng nói băng lãnh cực độ vang lên. “Oành!” Một ngọn núi nát vụn, hai trưởng lão Thiên Kiếm tông cầm trận bàn cùng gãy xương cốt, khạc ra máu.

-o0o-

892. Chương 892: Uy Lực Gấp Đôi

Thần quang như lông đuôi phượng hoàng không biết từ đâu bắn lên, khí tức tựa hồ nổi thông thiên địa, uy năng có thể giữ cứng tinh không.

Nhưng thần quang bị Ngụy Tác tránh thoát, giáng vào một ngọn núi đen ngòm, cắt đứt gần nửa.

Nửa ngọn núi trượt xuống ầm ầm, vết cắt màu trắng bạc, lấp lánh ánh kim thiết, ngọn núi toàn là tinh kim, như thiên nhiên hình thành.

“Cương nha muội, dẫn bọn Hoàng Ngô tha môn công chiếm từng ngọn, vét sạch mọi thứ!” Ngụy Tác truyền âm chp Linh Lung Thiên, đồng thời vượt hư không, tránh khỏi một vạt quang hoa, xuất hiện sau lưng hai Thiên trưởng lão Kiếm tông.

Cả hai cười một con hoàng sắc ngô công mấy chục trượng, yêu khí xung thiên, giáp xác như bảo thạch sáng lấp lánh, là thất cấp trung giai Bảo thạch phi ngô.

Vù!

Hai trưởng lão Thiên Kiếm tông bị hai làn ám kim sắc kiếm quang xuyên qua, đồng thời Ngụy Tác rục lên ngân sắc thần quang và xích sắc hà quang, chụp cứng rằng hai con ngô công, kéo mạnh tay xé nó làm đôi.

Mi tâm Ngụy Tác như có vàng mặt trời tím, lại như có kim sắc thần chi, thần thức bao trùm một trăm năm, sáu mươi dặm, tu sĩ Thiên Kiếm tông trên không trung cơ hồ không uy hiếp được gã, nhưng trong sơn môn Thiên Kiếm tông có ngàn ấy ngọn núi, lại bố trí cấm chế lợi hại, không ít cấm chế do đại năng để lại, thường ánh lên thần uy không thể coi thường. Nên gã để Linh Lung Thiên chuyên phá các loại cấm chế san bằng tất cả.

“Vù!”

Vô số tiếng xé không khí vang lên, hơn nghìn đệ tử Thiên Kiếm tông tổ thành một kiếm trận, hơn nghìn cây phi kiếm hình thành một chiếc tán đổ vào Ngụy Tác.

“À!”

Ngụy Tác nhú mày, thi triển Động Hư bộ pháp, giãn cự li với kiếm trận. Uy năng phi kiếm trong kiếm trận dật thành sức mạnh pháp vực đặc biệt, mỗi tu sĩ cùng phi kiếm tạo ra quỹ tích vận chuyển không ngừng vạch thành một đạo phù văn, nổi lại như hình thành đại đạo thần văn. Khẳng định là một môn truyền thừa kinh nhân của Thiên Kiếm tông, tựa hồ có thể đâm xuyên khí tức của thiên địa, Ngụy Tác cũng không dám ngạnh tiếp.

“Xoẹt!!”

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác không ngừng phát ra “Liệt khuyết tàn nguyệt” và “Đại đề tu di”, hư không rung lên, giao tranh dữ dội với dòng phi kiếm.

Kiểm trận ngàn ngút kiếm khí, dật lên sức mạnh đặc biệt của pháp vực, “Liệt khuyết tàn nguyệt” và “Đại đề tu di” không ngừng bị đánh tan.

Bất quá Ngụy Tác không vội, kiếm trận này không theo kịp tốc độ Động Hư bộ pháp, chân nguyên của tu sĩ trong đó lại không vô cùng vô tận, những tu sĩ vừa đạt Phân niệm cảnh khẳng định không chống chọi được lâu, chỉ cần lúc họ uống linh dược bổ sung chân nguyên là, uy năng kiếm trận sẽ bị ảnh hưởng.

“A! Nhiều pháp phù quá!” Nhiều tu sĩ hoan hô động trời.

Phá được đại đạo cấm, ngọn núi đầu tiên trong sơn môn Thiên Kiếm tông bị Linh Lung Thiên dẫn đầu công phá. Từng hồng sắc linh quang quang tráo tan tành, ngọn núi này là nơi Thiên Kiếm tông luyện chế và chứa pháp phù, mở kho ra, pháp phù và nguyên liệu luyện chế Thiên Kiếm tông đặc hữu chất thành núi.

Pháp phù bị vét sạch, trong tiếng hoan hô chấn thiên, Linh Lung Thiên dẫn toán tu sĩ đến một ngọn núi có lam sắc quang mang lấp lánh, phát ra đạo đạo uy năng đạt mức huyền giai thượng phẩm.

“Tào Dực, ngهنh ngang nữa đi cho ta xem nào?”

Ngụy Tác tránh khỏi ngân sắc quang trụ, đồng thời nhắm dòng phi kiếm mà phát Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di, mục quang khóa chặt vào Tào Dực cách năm, sáu trăm dặm.

Tào Dực đã bị Phong Ngô Thương cầm chân, bị Phong Ngô Thương đánh cho liêu xiêu, nếu không nhờ hai ngọn quanh đó liên tục bắn ra kiếm quang, Tào Dực e đã bị Phong Ngô Thương bắt sống rồi.

“A!”

Thấy Ngụy Tác đến gần, Tào Dực sợ hãi gào lên bỏ chạy.

Y đánh loạn lên, Phong Ngô Thương hoàn toàn có thể hạ sát nhưng thấy Ngụy Tác lướt tới, Phong Ngô Thương chỉ cười nhạt, không xuất thủ đối phó nữa, “Giao lại cho Ngụy đạo hữu.”

“Chạy mau lên, người chạy chậm quá.” Ngụy Tác trong tích tắc chỉ còn cách Tào Dực không đầy ba trăm dặm.

“A... Cứu mệnh!”

Tào Dực không còn tí nào phong phạm chân truyền đệ tử của một siêu cấp đại tông môn, kinh hoàng kêu gào.

“Không ai cứu được ngươi đâu.” Ngụy Tác cười lạnh, một món cổ bảo cách gã ít nhất một trăm năm mươi dặm do một tiền bối Thiên Kiếm tông lão kích phát, bị Đại thừa pháp âm chấn vỡ.

“Xoẹt!!” “Xoẹt!!”

Hai lần uy năng như vàng trưng cong vắn ngọn núi thật sự phi hành trên không trung, không ngừng giáng vào dòng phi kiếm đuổi theo.

“Tha cho ta, đừng giết ta, ta sẽ đưa ngươi đến mật địa Thiên Kiếm tông!” Tào Dực lớn tiếng cầu xin.

“Ai bảo sẽ giết ngươi, ta không có nói thế.” Ngụy Tác khinh miệt, như thần vương trên không trung.

“A!”

Tào Dực run người hộc máu, liêu xiêu trên không.

“Chát”

Chỉ mấy tích tắc, Ngụy Tác đã đến sát y, chân nguyên cuốn ra khổng chế y.

“Cho ngươi nếm mùi Thi du thuật của Âm Thi tông.” Mấy hoàng sắc quang phù từ tay Ngụy Tác bắn vào thể nội Tào Dực.

“A!”

Tào Dực phát ra tiếng kêu hê thảm cực độ, thân thể giật giật kịch liệt, từng giọt mồ hôi vàng óng không ngừng xuất hiện trên mũi y.

Có vẻ còn thống khổ gấp trăm lần cho vào vạc dầu sôi.

“Đến lúc đối phó nó rồi!” Ngụy Tác bắt Tào Dực, trong lòng cực kỳ thống khoái, đi về phía dòng phi kiếm.

Gã nhận ra trong kiếm trận có không ít tu sĩ huyệt chân nguyên, không ngừng uống linh đơn bổ sung, chỉ một chút xiu đó nhưng khiến uy năng pháp vực của kiếm trận bất ổn.

Nếu kiếm trận đều do tu sĩ Phân niệm ngũ trọng trở lên bố trí, tất phát huy chiến lực kinh thiên, nhưng hơn nghìn tu sĩ này tu vi không đều, chỉ phát huy được một, hai phần mười uy năng.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Mọi tu sĩ ở ngoài không nói lên lời, tuyệt đối là cảnh tượng bình thường họ không thể tưởng tượng được.

Ngụy Tác mang theo xích hà và ngân sắc thần quang, không ngừng giao đấu với kiếm trận trên không.

Vô số phi kiếm như nước triều, uy năng nối nhau thành một chỉnh thể, không thanh nào bị đánh tan trước.

Thoáng sau, song phương giao phong hơn trăm lần, vô số mảnh uy năng nổ tung trong sơn môn Thiên Kiếm tông.

Ngụy Tác như không cạn chân nguyên, “Liệt khuyết tàn nguyệt” và “Đại đề tu di” càng lúc càng thuần thực, càng nhuần nhuyễn.

“À!”

Đột nhiên, Ngụy Tác mục quang lóe lên, trong một vầng Liệt khuyết tàn nguyệt lóe lên đường vân kỳ diệu như ánh trăng.

“A!”

Mọi tu sĩ kinh hô, vô số phi kiếm băng đi, vỡ vụn trên không như mưa tuyết, kiếm trận bị đánh thủng, hơn trăm tu sĩ bị uy năng kinh nhân lấy mạng.

“Vô tình phát ra sức mạnh của đại đạo pháp vực?” Ngụy Tác cả kinh.

Đòn này của Liệt khuyết tàn nguyệt, uy năng găm đôi bình thường, đánh xuyên kiếm trận.

“Liều thôi! Không thì cơ nghiệp Thiên Kiếm tông hủy mất!”

Một thái thượng trưởng lão Thiên Kiếm tông gầm lên, phát động bí pháp, huyết khí liễu nhiễu, hình thành hồng sắc ma thần khí tức chấn thiên quanh mình, có điều bản thân sinh cơ suy kiệt nhanh.

“Giết!”

Vô số tu sĩ Thiên Kiếm tông điên cuồng, từ bốn phương tám hướng lao vào Ngụy Tác.

Giờ chỉ còn chiến thuật nhân hải mới y hiếp được Ngụy Tác.

Hơn vạn tu sĩ đồng thời từ bốn phương tám hướng đổ tới, Ngụy Tác di động khó khăn hơn, đòn đánh của cả nghìn người, uy năng thập phần kinh nhân.

Đại chiến bước vào giai đoạn điên cuồng nhất.

“Xoẹt!!”

Hư không chấn động, Ngụy Tác phát thần uy không ngừng, mỗi lần là có hơn trăm phi kiếm và pháp bảo vụn vỡ, từng toán tu sĩ Thiên Kiếm tông rút như mưa.

Hoàn toàn là chiến thuật nhân hải, dùng mạng người đổi mạng Ngụy Tác.

Ngụy Tác nhuộm máu khắp người, thủng một lỗ cỡ đầu trẻ con từ lưng ra ngực. Trong tình huống này, “Minh vương cầm ứng kinh” cũng không thể cầm ứng rõ quỹ tích mỗi lần uy năng kinh nhân đánh tới, không ít cổ bảo và cấm chế lợi hại cũng tạo thành uy hiếp cho gã.

Ngụy Tác không dừng mà liên tục phát động Động Hư bộ pháp, đi sâu vào sơn môn Thiên Kiếm tông, mở một đường máu kinh nhân trên không.

“Hôm nay ta sẽ san bằng sơn môn Thiên Kiếm tông! Kẻ nào chống lại ta, giết!”

Ngụy Tác không ngừng phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di, đồng thời gầm lên, lướt về phía ít người nhất.

“Chát!”

Ngụy Tác đột nhiên giậm mạnh chân, dù vừa phát ra thuật pháp, chân nguyên không thể vận chuyển thì với sức mạnh khí huyết cũng hất mình lui lại mười mấy trượng, một đạo kim sắc thần quang từ một đỉnh núi bắn ra, chỉ thiếu mấy trượng là trúng gã, nhưng uy năng kinh nhân biến bảy, tám mươi tu sĩ Thiên Kiếm tông liều mạng xông tới thành tro, cắt một vết sâu trên ngực gã.

Đó tuyệt đối là con bài tẩy sau chót của Thiên Kiếm tông, uy năng hơn cả tiên khí.

“À!”

Ngụy Tác tránh khỏi đòn đó, mục quang kịch liệt lóe lên. Liệt khuyết tàn nguyệt gã phát ra như chứa đại đạo pháp vực, uy năng gấp đôi bình thường, chấn tan phòng ngự quang tráo của mười mấy chân truyền đệ tử và năm, sáu trưởng lão nhân vật liên thủ kích phát.

“Hóa ra thế!” Ngụy Tác lần ra môn đạo, tựa hồ liên tục kích phát mấy chục lần Liệt khuyết tàn nguyệt thì khí tức còn lại sau mỗi lần sẽ tự nhiên hóa sinh thành như thế.

Tức là liên tục phát mấy chục đạo Liệt khuyết tàn nguyệt, rất có thể sẽ thành một đòn uy năng gấp đôi.

Bình thường thì uy năng đã cực kỳ kinh nhân, gấp đôi lại càng đáng sợ, chẳng trách Liệt khuyết tàn nguyệt được đứng trong thượng cổ thập đại công phạt chi pháp.

-o0o-

893. Chương 893: Phá Thiên Đô

Một chiếc chuông vàng khổng lồ trên không bị đánh vỡ, vô số kim sắc quang huy rải ra, ngọn núi thứ hai trong Thiên Kiếm tông bị Linh Lung Thiên dẫn theo hơn nghìn tu sĩ công phá.

“À!”

Vô số tu sĩ ở ngoài kêu to, rất nhiều pháp thuật, giáp y và giáp xác của yêu thú được lấy ra, ngọn núi này là chỗ Thiên Kiếm tông chuyên môn dùng để luyện chế và chứa pháp khí cùng pháp bảo phòng ngự. Một tấm phổ thông pháp thuật trị giá mấy trăm linh thạch, đối với đề giai tu sĩ thì pháp thuật là thứ tiêu hao thường dùng nhất, dù lúc đối địch hay sẵn yêu thú cũng cần tới.

Chỉ nguyên pháp phù lấy được ở ngọn thứ nhất và pháp thuật ở ngọn thứ hai đủ khiến các tu sĩ ở ngoài cực kỳ thèm muốn, nhiều tu sĩ hối hận vì không theo Ngụy Tác đánh vào, giờ thì không ai dám xông vào nữa.

Cùng lúc, Ngụy Tác vượt qua một đỉnh núi, vung tay tạo thành một hố sâu, ném Tào Dực vào.

Hiện tại trận chiến đã đến cao trào, Thiên Kiếm tông hoàn toàn dùng mạng đổi mạng, toàn thân gã nhuộm máu, Nguyên thủy thần mộc tích tụ sinh mệnh tinh hoa chỉ còn gần nửa, muốn che cho cả Tào Dực thì càng vướng chân vướng tay. Nhưng gã không muốn Tào Dực chết ngay nên ném đi.

Mấy vạn tu sĩ Thiên Kiếm tông bay lên không trung, che kín đất trời.

Ngụy Tác bước tới, đẩy lên sóng máu kinh thiên, không trung đông nghịt xuất hiện hai thông đạo đỏ lòm.

“Chát”

Vô tận bạch sắc thần quang từ mi tâm Ngụy Tác bùng lên, hình thành một biển bạch sắc thần quang.

“À!”

Nhiều tu sĩ Thiên Kiếm tông kêu to, mất hết cảm tri chạy như ruồi nhặng không đầu không cuối, thuật pháp của nhiều người lại đánh trúng người nhà, tu sĩ Thiên Kiếm tông liên tục rơi xuống.

“A!” Một tiếng thét vì chân nguyên hùng hậu nên áp đảo mọi thanh âm khác vang lên, Thiên Kiếm tông thái thượng trưởng lão vừa phát động bí pháp, huyết khí hình thành hồng sắc ma thần quanh mình bị Ngụy Tác nhắc lên lấy đầu.

Một Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ bị lấy đầu, cảnh tượng đó khó tưởng tượng nổi.

“Tử!”

Ngụy Tác lại vượt hư không, uy áp chấn bay một toán tu sĩ Thiên Kiếm tông.

“Tông chủ!”

Nhiều tu sĩ Thiên Kiếm tông nhột nhột mặt mày kêu to.

Cơ hồ ai cũng nhận ra Ngụy Tác nhắm vào Thiên Kiếm tông tông chủ.

Thiên Kiếm tông tông chủ ở chính trước mặt gã.

“Bảo vệ tông chủ!”

Mấy chục chân truyền đệ tử và trưởng lão liều mạng lao tới, dốc hết chiến lực, hình thành một quang trụ hủy diệt.

“Phù!”

Nhưng quang trụ bị Ngụy Tác phát một đạo Liệt khuyết tàn nguyệt và một đạo Đại đề tu di đánh tan, uy năng phản ngược biến một toán tu sĩ thành tro.

“Linh đơn! Ngọn núi này chứa linh đơn!” Chúng tu sĩ ở ngoài hít hơi lạnh hàm mộ, ngọn núi thứ ba bị Linh Lung Thiên hạ được, lấy ra toàn là linh đơn như Hồi khí đơn.

Nhiều tu sĩ Thiên Kiếm tông lao về phía tông chủ hồng chặn đường Ngụy Tác.

Tông chủ là bộ mặt của một tông môn, nếu tông chủ bị giết trước chỗ đông người, thậm chí trong chính sơn môn thì tông môn đó không còn danh dự, trong tình hình này, các tiền bối Thiên Kiếm tông đều hiểu tông chủ như long đầu, bị diệt là sĩ khí không còn, sơn môn Thiên Kiếm tông e rằng sẽ bị quét sạch.

Đối với Ngụy Tác lại càng có lợi, nhiều tu sĩ tụ về phía Thiên Kiếm tông tông chủ thì số lượng liều mạng lao lên giảm đi.

“Kẻ nào chặn ta là chết!”

Ngụy Tác đồng thời phát ra hai đạo Đại thừa pháp âm, cũng không ngăn nổi uy năng, cơ hồ mọi tu sĩ trước mặt rơi xuống như mưa, vô số pháp bảo rền rĩ, không trung lại xuất hiện hai con đường máu.

“Tể thần tặc đồng kiếm!”

Thiên Kiếm tông tông chủ cầm kiếm quang hóa thành kim giáp thần long lùi nhanh rãi ra một nắm tông chủ lệnh phù.

“A!” Không ít tiền bối Thiên Kiếm tông nhột nhột run lên, biết đó con bài tẩy sau cùng, không giết được Ngụy Tác thì Thiên Kiếm tông sẽ triệt để bại vong.

Thiên Kiếm tông tông chủ tể xuất tông chủ lệnh phù thì từ thạch tháp họ mời Kiếm Vương lão tổ đột nhiên dấy lên khí huyết dao động rồi tan đi, tiếp đó lục sắc thần quang bắn ra.

“Cái gì nhỉ!”

Linh Lung Thiên và Ngụy Tác đồng thời cả kinh, cả hai cảm nhận được khí tức hủy diệt.

Một dải quỹ tích áp đảo tất cả, như lưu tinh lướt qua, xuất hiện trong óc Ngụy Tác.

“Phù!”

Ngụy Tác căn bản không hề do dự, phát động Động Hư bộ pháp.

“Chát!”

Cơ hồ thân ảnh gã vừa tan biến, lục sắc thần quang liền quét qua.

Thời gian như đứng im, mọi thanh âm tựa hồ tan hết.

Chỗ Ngụy Tác đứng, trong vòng hơn mười dặm, mọi tu sĩ Thiên Kiếm tông, pháp bảo, phi kiếm, uy năng thuật pháp ngập trời, toàn bộ hóa thành tro.

Càng khiến mọi tu sĩ chấn động vì đánh hụt xong thì uy năng lục sắc thần quang căn bản không tan đi bao nhiêu, trực tiếp vẽ thành quỹ tích nửa vòng cung, chém vào góc hư không Ngụy Tác hiện rõ thân ảnh.

Lục sắc thần quang không sáng chói nhưng phát ra thần uy ngút trời, không ai kịp nhìn rõ là gì.

Lại như có sinh mệnh, không giết được đối thủ không ngừng.

Lục sắc thần quang tiến lên, ít nhất mấy trăm tu sĩ Thiên Kiếm tông bị uy năng bức sững lại trên không, như vẽ thành bức tranh, thân thể hóa thành tro.

Ngụy Tác rợn tóc gáy, ban nãy đứng giữa đầy trời tu sĩ Thiên Kiếm tông vây giết mà gã vẫn thập phần bình tĩnh nhưng giờ lại dao động, lục sắc thần quang là thứ đầu tiên sau khi gã đột phá đến thần huyền tạo được cho gã cảm giác nguy hiểm cực kỳ trí mệnh.

“Keng!”

Không dừng lại, gã bước thêm một bước, hơn trăm sợi tóc lấp lóe ngân sắc thần quang gãy gục, phát ra tiếng như thần thiết gãy.

“A!”

Nhiều tu sĩ kêu lên không dám tin.

Hư không xuất hiện hơn trăm Ngụy Tác rực rỡ ngân sắc thần quang lao về bốn phương tám hướng.

“Đây là vô thượng bí pháp gì nhỉ!” Ngay cả Phong Ngô Thương cũng lui khỏi vòng chiến, chấn kinh khôn tả, thần thông của Ngụy Tác nằm ngoài tưởng tượng của tất cả.

Ngay cả lục sắc thần quang trên không trung cũng sững lại, khí tức hơn trăm Ngụy Tác y hệt khiến lục sắc thần quang như có sinh mệnh này cũng rối trí.

Gã nhìn rõ lục sắc thần quang là một thanh cốt kiếm, nhưng trên bề mặt có nhiều vết rỉ.

“Thiên Kiếm tổ sư chết đi... lấy xương sống luyện chế thành thần kiếm... Kim thiết chi khí bao lấy... Đây là truyền thể pháp khí trong truyền thuyết mà Thiên Kiếm tông tổ sư lưu truyền lại!” Trong mấy chục vạn tu sĩ quan chiến ở ngoài có người nhận ra.

“Vật đó cũng dùng rồi, Thiên Kiếm tông đã cùng đường.” Có tu sĩ nghe thế thì thở dài.

“Chát!”

Lục sắc cốt kiếm hơi rung lên, lại rải thần quang, liên tục chém hơn chục “Ngụy Tác”, đều không phải chân thân.

Uy năng của nó cũng giảm hẳn.

“Còn cố chống cự?”

Ngụy Tác đột nhiên lại cười lạnh, Thiên Kiếm tông tông chủ được hơn trăm tu sĩ bao quanh rống lên, thân thể nát vụn!

“Tông chủ!”

Mọi tu sĩ Thiên Kiếm tông mặt cắt không còn hột máu kêu lên.

“Thiên Kiếm tông tông chủ bị giết...” Nhiều tu sĩ quan chiến cảm giác thể nội như có chớp lóe, tâm thần tê dại.

“Chát!”

Đồng loạt sắc cốt kiếm chém thêm năm, sáu “Ngụy Tác” thì quay tít trên không, thần uy chém vào mộ đỉnh núi có chu hồng sắc linh quang.

“Oành!”

Đỉnh núi nổ tung, mấy chục hắc hồng sắc hỏa trụ như cự long lao ra cùng tiếng nổ kinh thiên động địa, lao lên mấy trăm trượng.

Thình không rải lửa như bị chọc thủng.

Hóa ra trong ngọn núi đó có nhiều lò lửa, bị lực sắc cốt kiếm giáng trúng thì toàn bộ bạo phát.

“Oành!”

Cùng lúc, lại một ngọn núi bị bọn Linh Lung Thiên công phá.

Một ngọn tháp xanh biếc vì cấm chế tan vỡ, vô số linh quang rải ra.

“Linh thạch! Toàn bộ là linh thạch!” Nhiều tu sĩ tròn mắt.

Vô số linh thạch bay trên không trung, ngọn núi đó là chỗ Thiên Kiếm tông chứa linh thạch!

Thiên Kiếm tông tông chủ bị giết, thình không toàn là lửa và linh thạch, cả sơn môn Thiên Kiếm tông là cảnh tượng như ngày tàn.

Xong rồi!

Thiên Kiếm tông xong rồi!

Không chỉ tu sĩ ở ngoài, cơ hồ mọi tu sĩ Thiên Kiếm tông đều có ý nghĩ đó.

“Còn định chống cự!”

Ngụy Tác lại cất tiếng trên không trung.

“Người rồi cũng nhục thân mộc hóa!” Một trưởng lão Thiên Kiếm tông gầm lên, “tu sĩ Thiên Kiếm tông, toàn bộ lỵ khai sơn môn! Sau này tìm cơ hội diệt thân hữu của y báo cừu!”

“Vậy hả!” Trưởng lão đó vừa kêu lên thân ảnh Ngụy Tác bước tới, lão bị đánh thành tro.

-o0o-

894. Chương 894: Các Tu Sĩ Hối Hận Vô Vàn

Ngụy Tác không phát ra hắc sắc thần văn cấm chế phong tỏa phạm vi mấy chục dặm, chỉ dùng thần thức liên tục quét, giết hết những tu sĩ Thiên Kiếm tông đang kêu gào, có sát ý với gã, tu vi lại cao, có thể uy hiếp được.

Hoàn toàn là một trường triệt để đồ sát, không ai chặn được một đòn của gã, lại một chân truyền đệ tử và một trưởng lão Thiên Kiếm tông bị giết.

“Đừng giết ta, ta nguyện giao ra kiếm kinh của Kiếm Vương lão tổ!” Đột nhiên một tu sĩ Thiên Kiếm tông trẻ tuổi bị Ngụy Tác áp sát kêu to.

“Phù!”

Ngụy Tác dừng lại, mấy đạo quang hoa bắn vào tu sĩ trẻ tuổi này nhưng không giết y mà chỉ chế trụ.

“Thiên Kiếm tông hoàn còn một đệ tử tên Đỗ Vĩ, người biết không?” Ngụy Tác hỏi. Hóa ra là Trần Trần, một trong bốn đệ tử được Kiếm Vương lão tổ truyền thừa. Đỗ Vĩ tắc cùng là hung thủ năm xưa bức cha mẹ gã vào Ma văn hung mạch.

“Đỗ Vĩ?” Y bị uy thế của Ngụy Tác dọa khiếp, không dám giấu gì, run lên đáp: “Ban này đã bị tổ sư cốt kiếm đánh thành tro.”

“Người không nói lung tung chứ?” Ngụy Tác phát ra Đại thừa pháp âm, diệt sát một Kim đơn tu sĩ của Thiên Kiếm tông ở ngoài xa.

“Ta không dám nói bừa... Ban này Đỗ Vĩ bị tổ sư cốt kiếm giữ cứng trên không, ta nhìn rõ, phi kiếm của y là ‘Ô xà’, kiếm quang cong queo đen sì, rất bắt mắt chứ không ta đã không chú ý.” Trần Trần run rẩy đáp.

“Đã bị giết?”

Ngụy Tác lẩm bẩm, mọi tu sĩ Thiên Kiếm tông chạy như chó nhà có tang, trong thần thức và thị tuyến của gã không thấy Kim đơn tu sĩ của Thiên Kiếm tông nào, cơ hồ đã bị giết rồi.

“Thiên Kiếm tông đã bị san bằng...” Mọi tu sĩ đều chấn động.

“Phù!”

Cùng lúc, Ngụy Tác cảm giác thấy nguy hiểm trí mệnh như lúc lục sắc cốt kiếm của Thiên Kiếm tông tổ sư phát ra, theo ý thức phát động Động Hư bộ pháp, lướt đi hơn hai mươi dặm.

“Việc gì hả!”

Tất cả lại tròn mắt, tình cảnh không thể tin nổi xuất hiện, một tu sĩ Thiên Kiếm tông như đang bỏ chạy chột trong tay dấy lên một biển u lam sắc.

Uy áp ngột thở quét khắp thiên địa!

Đây là pháp vực do u lam sắc thần văn hình thành, như nhất phương thiên địa độc lập.

Ngụy Tác lướt đi hơn hai mươi dặm, vẫn bị biển màu lam đánh trúng, nửa thân thể thành tro.

Khí tức ngút trời từ tu sĩ Thiên Kiếm tông đó phát ra, mùi máu tanh lan tràn không át được thần huyền dị hương đặc biệt, y không phải đệ tử Thiên Kiếm tông, mà là thần huyền đại năng trà trộn vào.

Cách y nắm bắt thời cơ khiến người ta chấn kinh, tựa hồ cảm giác được tâm thần Ngụy Tác dao động, hoàn nhân lúc gã giết hết Kim đơn tu sĩ của Thiên Kiếm tông, cộng thêm một cừu nhân đã chết thì sẽ lỏng ra.

“Xoẹt!!”

Đồng thời, hai thần huyền pháp thân của Ngụy Tác lại thi triển Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di, đá thần uy ngút trời.

“Oành!”

Thần huyền đại năng đó phát ra một kim sắc cự thuyền khổng lồ, còn lớn hơn một ngọn núi và thanh sắc côn bằng, đấu với Ngụy Tác.

Thần uy va nhau, chỉ một hai tích tắc thì kim sắc cự thuyền và thanh sắc côn bằng tan vỡ.

Thần huyền đại năng đó đứng trên thanh sắc thần liên, với tốc độ khó tưởng tượng nổi lùi lại, khắc ra máu.

“Oành!”

Ngụy Tác lại phát Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di. A! Tu sĩ quan chiến ở ngoài lại hít hơi lạnh, thần huyền đại năng kia dấy lên tầng tầng thanh quang, liên tục học máu, mượn uy năng xung kích của Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di để lùi nhanh hơn, đóa đóa thanh sắc thần liên với tốc độ khó tưởng tượng nổi lùi hơn một trăm dặm, hình thành thanh liên thần lộ trên không trung.

Ngụy Tác định truy kích, nhưng run lên dừng lại.

“Diệp Huyền Thành!” Ba chữ từ miệng gã thốt lên, thần huyền đại năng đó chân không ngừng nổ bùng thanh sắc thần liên, lao vút lên hóa thành thanh quang.

Tuy chỉ giao thủ trong tích tắc, không nhìn rõ diện mạo nhưng qua khí tức, Ngụy Tác đoán được là Huyền Phong môn tông chủ Diệp Huyền Thành.

Hiện tại không chỉ Thiên Huyền đại lục, e là Vân Linh đại lục cũng biết gã nhục thân mộc hóa, không bao lâu nữa sẽ chết, ngay cả Chân Võ cũng không dám xuất hiện, không ai muốn liều mạng với một tu sĩ đang điên cuồng lần chót, nhưng Diệp Huyền Thành đã tới.

Ngụy Tác không vì Huyền Phong môn là sư môn của Thủy Linh Nhi mà nương tay, biển màu lam do Diệp Huyền Thành phát ra là truyền thừa pháp khí đặc biệt của Huyền Phong môn, uy năng đánh nát nửa người gã đã đành, còn uy năng khác không ngừng lan khắp thể nội gã.

Nếu không toàn lực chống lại, mà cứ truy kích, có thể nhục thân gã sẽ tan nát mà chết.

Gã cũng đã trọng thương Diệp Huyền Thành nhưng không thể truy kích để lấy mạng.

“Ầm!”

Thủy linh nguyên khí và thần huyền nguyên khí không ngừng từ hai thần huyền pháp thân gột rửa nhục thân gã, hóa giải uy năng pháp vực còn lại.

Được nguyên khí gột rửa và sinh mệnh tinh hoa của nguyên thủy thần căn tưới nhuần, nhục thân gã dần khôi phục.

“Huyền phong thần vương thuyền! Đó là Huyền Phong môn tông chủ Diệp Huyền Thành!”

“Diệp Huyền Thành xuất hiện, định giết y!”

“Nửa thân thể bị đánh nát mà không chết, còn có thể phản kích! Diệp Huyền Thành cũng không chống nổi một đòn, y không chỉ tu luyện bí thuật phong bế thương thể mà cả bí thuật khôi phục nhục thân!”

“Trời đất! Nếu y không nhục thân mộc hóa, sẽ là Thiên Huyền đại lục đệ nhất nhân!”

Nhiều người nhận ra người đột nhiên tập kích là Diệp Huyền Thành, thấy nhục thân Ngụy Tác khôi phục thì tắt tiếng.

“Phù!”

Thân ảnh Ngụy Tác lướt xuống ngọn núi đã ném Tào Dực vào.

Trong đòn ban nãy, Trần Trần bị u lam sắc thần hải của Diệp Huyền Thành đánh tan, hai đệ tử Thiên Kiếm tông được truyền thừa còn lại cũng chết trong hỗn chiến, hiện tại được Kiếm Vương lão tổ truyền thừa chỉ còn lại Tào Dực, Ngụy Tác không muốn y chết dễ thế.

Y mà cũng chết lạng lẽ như Đỗ Vĩ thì không khiến gã bức mình nhưng lúc trước y quá ti tiện, gây hấn với gã nhiều lần.

“Còn may.”

Hố sâu Ngụy Tác đào thành chất đầy bụi cát nhưng Tào Dực chưa chết, có điều co rút lại đến mức không kêu gào được nữa, ngũ quan méo mó, mũi đang nhỏ máu.

Đạo thuật pháp này là Âm Thi tông dùng để luyện chế thi du, bị Ngụy Tác trực tiếp dùng cho tu sĩ sống thì thật quá độc ác, đốt âm hỏa trong cốt tủy và kinh mạch nhưng không khiến cốt tủy và kinh mạch bị hoại tử, mà từ từ biến tinh huyết tu sĩ thành thi du để luyện khí. Cũng như cắt từng miếng thịt xuống, đợi lành lại rồi cắt tiếp đến khi tu sĩ đó không chịu được, sinh cơ đoạn tuyệt, nhưng mức thống khổ của đạo thuật pháp này hơn cắt thịt không biết bao nhiêu lần. Kim đơn tu sĩ như Tào Dực có thể chịu được hơn ba mươi ngày, vạn nhất Ngụy Tác nhục thân mộc hóa mà chết rồi thì y vẫn chưa chết.

Ngụy Tác quét thần thức, phát hiện Tào Dực không thụ thương thì cuốn chân nguyên, đưa y đi về phía Linh Lung Thiên.

Lúc đó cơ hồ mọi tu sĩ Thiên Kiếm tông đã chạy hết, còn lại đều đầu hàng hoặc là đệ giai đệ tử không biết cả phi độn, nhiều cấm chế không còn ai nhân kích phát và không chế nên thành vô dụng, Linh Lung Thiên phá trừ cấm chế như chẻ tre, đang công phá ngọn núi thứ bảy.

Ngọn núi này chất đầy các loại tinh kim khoáng thạch, Linh Lung Thiên sáng mắt, cuốn không ít vào tay áo rồi lướt ra.

Ngụy Tác vượt hư không, hợp cùng Linh Lung Thiên tiến về ngọn núi thứ tám.

“Phong đạo hữu, có nên đi cùng xem có thứ gì hay không chẳng?” Ngụy Tác hỏi Phong Ngô Thương, y đang ở trên hư không.

Phong Ngô Thương mỉm cười, không chối mà lướt về phía Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, “Vậy thì, tại hạ không khách khí, theo Ngụy đạo hữu thu chiến lợi phẩm vậy.”

“Cách!”

Linh Lung Thiên hoàn toàn dùng bạo lực phá giải, dùng hơi sắc thủ trạc đích linh quang đột nhập đoạn phá hết trận pháp, thoáng sau cấm chế của ngọn núi thứ tám bị phá, điện vũ mở toang.

Từng thanh phi kiếm thành và chưa thành hình bị lấy ra.

Đó là chỗ Thiên Kiếm tông để luyện chế và chứa phi kiếm.

“A! Ngần ấy phi kiếm, chỉ được phân vài thanh là đủ dùng rồi... Họ triệt để phát đạt, sao ta lại không gia nhập nhỉ...” Nhiều tu sĩ ở ngoài giậm chân, hối hận vô vàn.

895. Chương 895: Diên Cuồng Vơ Vét

Các tu sĩ đi sau vô cùng chán phần, tám ngọn núi đầu trừ Linh Lung Thiên thu gom một ít linh thạch và tinh kim, khoáng thạch thì còn lại do họ chung hưởng, mỗi tu sĩ được chia một phần kinh nhân về pháp phù, linh thạch, linh đơn và phi kiếm, tương lai rất có thể trong số họ sẽ xuất hiện không ít Kim đơn đại tu sĩ.

Đại tể ngộ như thế phải lấy mạng ra đổi, hơn nghìn tu sĩ có hơn hai trăm mất mạng. Ban đầu dù khẳng định Ngụy Tác thắng thì tuyệt đại đa số tu sĩ vẫn không dám tham gia, cơ hội nghìn năm khó gặp này do họ tự chọn.

Mọi tu sĩ ở ngoài đều ghen tị, cơ hội đổi vận đã qua, chỉ khi bọn Ngụy Tác vơ vét xong, họ mới được vào sơn môn Thiên Kiếm tông xem còn nhặt nhanh được gì không.

Ngọn thứ chín còn thanh sắc thần văn như có như không, Linh Lung Thiên chỉ mắt lóe lên kim quang, đánh gục mấy thanh đồng sắc điện vũ, thanh sắc thần văn tắt hết.

“Chỗ luyện kiếm!”

Nhiều tu sĩ theo Ngụy Tác đến chiếm ngọn núi, phát hiện toàn là sơn cốc có vết kiếm đan nhau, nhiều vết đã nghìn năm lịch sử, trong các sơn cốc khắc kiếm quyết.

Ngọn núi này là chỗ Thiên Kiếm tông dùng cho môn hạ đệ tử đối chiến và luyện kiếm.

Ngụy Tác hòa Linh Lung Thiên tìm một lượt, phần lớn kiếm quyết đều là cấp thấp thô thiển, “Ghi xong để lại cho mỗi một phần.” Ngụy Tác bảo các tu sĩ đang móc kí sự ngọc phù ra.

Cảnh giới của gã hơn xa tu sĩ tông thường, tuy là đệ giai kiếm quyết và cách điều khiển nhưng chưa biết chừng một lúc nào đó sẽ cho gã cảm ngộ mới.

Gã mang lại cho họ tể ngộ kinh thiên, được họ coi là thần minh, tất nhiên đều nghe theo, ghi lại xong đều giao thêm một bản cho Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tiếp tục tiến tới, ngọn núi thứ mười bị mở ra.

Đây là ngọn núi bố trí linh diên, như Đại Doanh phong của Công Đức tông. Chỉ là trồng nhiều linh dược để phụ trợ luyện chế phi kiếm, bên ngoài rất hiếm thấy.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không khách khí, quét sạch linh dược có chứa thủy linh nguyên khí và cao giai linh dược có thể dùng được. Số lượng linh dược còn lại cũng thập phần kinh nhân, tu sĩ đi theo cũng thu hoạch không nhỏ, mỗi người được lượng không kém gì một tiệm thông thường.

Ngọn thứ mười một có mấy gian kho đựng các loại các dạng đề giai pháp khí, đều bị lấy ra.

Ngọn thứ mười hai chất mấy vạn bộ pháp y, thậm chí có linh giai pháp y của nội môn đệ tử và chân truyền đệ tử.

...

Bọn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên liên tục cất bước, phá từng ngọn núi của Thiên Kiếm tông, siêu cấp đại tông môn cỡ này tích lũy kinh nhân, mỗi ngọn núi là một bảo khố, mở ra là mấy chục vạn tu sĩ ở ngoài ghanh tị đến phát cuồng.

Ngụy Tác không vội, Tạo hóa ngọc trì phải hai, ba ngày nữa mới có thể hoàn thành, gã và Linh Lung Thiên tìm kỹ từng ngọn, không bỏ qua thứ gì hữu dụng, cũng không vội tìm của trọng địa Thiên Kiếm tông.

Địa cung trong một ngọn núi bị mở ra, có không ít linh đơn đề thăng tu vi... Ở lưng một ngọn núi, tòa tháp khắc đầy tử sắc cổ phù văn bị Ngụy Tác thu lấy, nguyên khí nơi này thập phần cổ quái, có vương khí tức của thần huyền đại năng, chặn được phong hệ nguyên khí, Linh Lung Thiên cho là khi độ thiên kiếp thì để ngăn Cửu thiên cương phong...

“...” Ngay cả Phong Ngô Thương đi theo cũng tắt tiếng. Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vợ vét được quá nhiều thứ, liên tục mấy chục ngọn núi cộng lại, Ngụy Tác gom đủ linh dược, linh đơn cho bốn, năm tu sĩ đề thăng đến Kim đơn tu vi, hơn trăm thanh phi kiếm linh giai thượng phẩm trở lên, mấy trăm loại pháp bảo, pháp khí, không ít thứ có khí tức cổ quái.

Ngọc Thiên tông là siêu cấp đại tông môn tương đương với Thiên Kiếm tông, nhưng dù là chân truyền đại đệ tử, nguồn y dược hưởng không nhiều, chỉ một phần vạn là cùng, mà giờ Ngụy Tác hạ cả Thiên Kiếm tông, cả một siêu cấp tông môn gom vào một người thì thật quá kinh nhân.

“Chống lại tất cả... đích xác là cách để có thành tựu kinh thiên.” Phong Ngô Thương chợt có ý nghĩ này.

Từ cổ chí kim, những tu sĩ có thành tựu kinh thiên đều có vô số địch nhân, diệt vô số đối thủ mà bước lên thần huyền, chân tiên chi lộ.

Với một người gom nguồn lực, dù thế nào cũng không bằng hạ được một siêu cấp đại tông môn. Ngụy Tác đã giết không biết bao nhiêu Kim đơn đại tu sĩ, có thành tựu này là bình thường.

“Có vẻ... đối địch với tất cả cũng không phải việc quá tệ.” Phong Ngô Thương sáng mắt, vốn tâm tính y cực kỳ kiên định, nhưng vẫn là tông môn tu sĩ, làm gì cũng phải e dè, nhiều việc muốn làm, nhiều kẻ muốn giết nhưng vì tông môn mà không thể, song hiện tại tâm cảnh y đã thay đổi.

Ngụy Tác không biết mình khiến Phong Ngô Thương có nhiều cảm ngộ, Thiên Kiếm tông bị hạ, đối với gã cũng tương đương với lấy được một long trùng.

...

“Oành!”

Một ngày sau, cùng tiếng nổ vang trời, cấm chế chỗ Thiên Kiếm tông tàng kinh bị Ngụy Tác và Linh Lung Thiên liên thủ phá mất!

Chỗ Thiên Kiếm tông tàng kinh là một thạch quật lớn, bên trong có hơn nghìn thạch quật nhỏ, ghi lại công pháp cùng thuật pháp chỉ chân truyền đệ tử trở lên mới có thể được tiếp xúc, là tích lũy thật sự của Thiên Kiếm tông.

Ngụy Tác biết trong đó có thể có công pháp cùng thuật pháp thập phần bất phàm nên tra xét nhiều động quật.

Tổ sư cốt kiếm của Thiên Kiếm tông đã hết uy năng hao mà hóa thành xương nát, gã và Linh Lung Thiên đã xem kỹ, bị thiêu cháy trong địa hỏa, sau một lúc vỡ vụn, gã gom được một trăm năm, một trăm sáu mươi thanh phi kiếm, đại đa số từ linh giai thượng phẩm trở lên.

Nếu có kiếm kinh lợi hại phối hợp, sẽ thêm một môn thần thông.

“Thần lôi kiếm quyết.”

“Âm thần kiếm quyết.”

“Đại ngũ dương thần kiếm.”

...

Thiên Kiếm tông không hổ tông môn của kiếm, chỗ tàng kinh có không ít kiếm quyết thập phần kinh nhân, so ra, hai thiên kiếm quyết Ngụy Tác biết trước kia chỉ là rác rưởi.

“Thiên kiếm tru tà kiếm trận!”

“Thiên mệnh kiếm kinh!”

Sau đó hai thiên kinh văn triệt để hấp dẫn chú ý của Ngụy Tác.

“Thiên kiếm tru tà kiếm trận” là một môn kiếm trận điều khiển nghìn thanh phi kiếm, tổ thành một đại trận công thủ toàn diện. Theo ghi chép ở chỗ tàng kinh thì tương tự với Câu diệt ma đàn kiếm trận mà Ngụy Tác đối đầu lúc đánh vào sơn môn Thiên Kiếm tông. Khác ở chỗ kiếm trận gã đối đầu đã hình thành một hình như cái hũ, cần hơn nghìn kiếm tu đồng thời thi triển, còn Thiên kiếm tru tà kiếm trận chỉ cần một người cũng có thể thi triển.

Thiên kiếm tru tà kiếm trận tiêu hao chân nguyên kinh nhân, kinh văn cho biết ít nhất Thần huyền tam trọng mới có thể điều khiển, kiếm trận này dựa nhiều vào uy năng của phi kiếm. Nhưng dù sao cũng là vô thượng cường pháp, nghìn thanh phi kiếm cùng phát ra, uy năng khẳng định khó tưởng tượng nổi.

Thấy đạo kiếm kinh, Ngụy Tác quyết định bảo các tu sĩ đi cùng lấy phi kiếm ra, đủ một nghìn thanh, họ đều phát lớn nên cho đi mấy thanh phi kiếm cũng không xót ruột.

“Thiên mệnh kiếm kinh” là thượng cổ bản mệnh kiếm nguyên của Hoàng Phủ Tuyết, có thể luyện phi kiếm thành bản mệnh pháp bảo, tụ tập gần hết thần uy trong thể nội vào một đòn. Hoàng Phủ Tuyết Luân với tu vi Thần huyền nhất trọng phát ra bản mệnh kiếm nguyên, ngang với chiến lực của Thần huyền nhị trọng đại năng. Cổ kinh này có thể dùng chân nguyên tự thân tôi luyện phi kiếm, uy năng đối địch sẽ đề thăng theo.

Điển tịch và ghi chép trong tàng kinh các của Thiên Kiếm tông bị Ngụy Tác để các tu sĩ ghi lại hết rồi cho gã một bản, họ cũng vui vẻ đưa phi kiếm linh giai trở lên ra, kết quả Ngụy Tác có hơn hai nghìn thanh phi kiếm.

“Trong này có điều cổ quái!” Đến trước thiên nhiên thạch tháp các tu sĩ Thiên Kiếm tông tham bái, triệu hoán Kiếm Vương lão tổ, cũng là nơi phát ra Tế thần tột đồng kiếm, Linh Lung Thiên hơi giật giật chân mày.

“Không biết có gì nhỉ?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, cảm giác được trong ngọn núi có khí tức đặc biệt khôn tả. Dọc đường vỡ vụn, qua tra hỏi tu sĩ Thiên Kiếm tông mà gã biết đây là mật địa tối cao, bình thường chỉ Thiên Kiếm tông tông chủ và thái thượng trưởng lão vào được. Kiếm Vương lão tổ xuất hiện từ đây.

“Đi thôi!”

Ngoài ngọn núi này không còn cấm chế, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cẩn thận lần theo khí tức bất phạm, nhưng khi đáp xuống thiên nhiên thạch tháp thì Tào Dực được Kiếm Vương lão tổ truyền thừa, đang co rút không ngừng, vẫn bị Ngụy Tác dùng chân nguyên cuốn theo.

-o0o-

896. Chương 896: Linh Đơn Bỏ Chạy

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thấy có khí tức cổ quái mà bắt phàm từ thạch tháp cao hai trăm trượng phát ra.

Thần thức bọn Ngụy Tác quét liên tục, quan sát chung quanh.

“Đây là chỗ Kiếm Vương lão tổ đặt đỉnh cao đã chém ra, dư uy vẫn còn.” Linh Lung Thiên nhìn khe nứt không gian ở mé trái thạch tháp có kiếm khí kinh nhân bắn ra, bảo Ngụy Tác.

Ngụy Tác gật đầu, khe nứt không gian này có khí tức của Kiếm Vương lão tổ.

Kiếm Vương lão tổ để lại thần niệm mà suýt nữa lấy mạng gã, uy lực nhất kiếm ở đây đến giờ chưa tan, Thần huyền ngũ trọng diên phong đại năng quả thật cảnh giới đích xác đáng kinh thán.

Nhận ra kiếm khí kinh nhân từ khe nứt không gian tuy huyền ảo nhưng không có chương pháp gì, chỉ là uy năng còn lại, Ngụy Tác không lãng phí thời gian, tập trung chú ý vào tòa tháp đá phủ rêu xanh.

“Tựa hồ không có cấm chế đặc biệt, không nhìn rõ thứ trong đó...” Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang, nhìn một lúc đoạn bảo Ngụy Tác.

“Đợi hồi y đã.” Ngụy Tác vung tay, mấy đạo quang hoa bắn vào thể nội Tào Dực, giải trừ âm hỏa.

“Trong này có gì!” Lấy một viên linh đơn giảm đau ra, biến thành được vụ, dùng chân nguyên đưa vào thể nội Tào Dực đoạn Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh hỏi.

“Cho ta thống khoái, ta sẽ cho ngươi biết.” Tào Dực rách họng, cất tiếng khàn khàn.

Ngụy Tác im lặng, vốn định không cho Tào Dực chết nhanh nhưng y như con chó khiến gã chợt thấy dày vò y cũng vô vị.

Phá được sơn môn Thiên Kiếm tông, bắt Tào Dực, biết tu sĩ họ Đỗ đã bị giết, bạo lệ chi khí trong lòng Ngụy Tác tan đi, tâm cảnh thay đổi hẳn.

Vô hình trung, Ngụy Tác nhận ra lần liều mạng hạ Thiên Kiếm tông nào rất có ích đối với bước đột phá thần huyền sau cùng, trút được cục tức này, ngay cả những thứ bất lợi với tu vi được rũ bỏ, tới đây việc giải quyết nhục thân mộc hóa, hoàn thành đột phá thần huyền, thì xác suất thành công tăng tiến cũng nên. Lần này giao đấu với đại đạo cấm, truyền thừa pháp khí của Thiên Kiếm tông kiện, cả giao đấu với Diệp Huyền Thành khiến gã có cảm ngộ mới.

“Được, cho ta biết, ta sẽ để ngươi thống khoái.” Ngụy Tác trầm ngâm đoạn gật đầu với Tào Dực.

“Trong này có nhục thân Kiếm Vương lão tổ và truyền thừa pháp khí của khai sơn tổ sư Thiên Kiếm tông, những thứ khác thì ta không biết.” Tào Dực thấy Ngụy Tác gật đầu, như được đại xá, thậm chí tỏ vẻ cảm kích, Linh Lung Thiên cũng tắt tiếng, cho rằng hành hạ một tu sĩ hèn hạ như chó kiêu đó không còn ý nghĩa gì.

“Có cấm chế đặc biệt không?” Ngụy Tác không nhìn Tào Dực mà nhìn thạch tháp kỳ dị. Với thần thức gã, thoáng cảm tri được trong thạch tháp có chỗ trống, những hốc ở bên ngoài không có gì.

“Chuyện đó ta không biết. Nơi này chỉ có Thiên Kiếm tông tông chủ và thái thượng trưởng lão vào được, lần này bá tể Kiếm Vương lão tổ nên bọn ta mới được vào.”

“Người lợi hại nhất Thiên Kiếm tông là Kiếm Vương lão tổ, Kiếm Vương lão tổ là kiếm tu, bố trí cấm chế không thể lợi hại hơn thần thông của bản thân, chắc không vấn đề gì.” Nghe Tào Dực đáp, Linh Lung Thiên bảo Ngụy Tác.

“Ta mở thạch tháp.”

Ngụy Tác gật đầu, ra hiệu cho Phong Ngô Thương, hai dòng phi kiếm trong veo xuất hiện quanh ba người, Ngụy Tác tế xuất Bất diệt tịnh bình rồi thanh sắc cổ du đăng rải thần huy.

Thanh sắc cổ du đăng thập phần huyền diệu, uy năng do tâm. Thanh sắc thần huy phát ra phật âm trong trẻo, như từng lưỡi dao gọt thạch tháp.

Cả thạch tháp bị gọt từng lớp, lộ ra phía trong.

Quả nhiên có một thi thể xếp bằng, trước mặt là một chiếc bàn đá.

“Kia là...”

Mục quang bọn Ngụy Tác bị một đơn bình và cổ phù trên bàn hấp dẫn.

Cổ phù cũng lục sắc, như ngọc chất, uy năng hao tận rồi nên nát vỡ. Trong một đơn bình cạn đó còn hào quang đỏ rực lấp lóe.

Thoạt nhìn là thấy viên linh đơn lơ lửng trong đơn như một vì sao.

Linh đơn của Thần huyền ngũ trọng diên phong đại năng để lại không thể là phàm phẩm.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, chân nguyên cẩn thận tiến vào, thấy không có phản ứng thì Ngụy Tác hút đơn bình lại.

“Thi thể này cổ quái.” Linh Lung Thiên nói.

Bộ xương đã nát, nếu người này đúng như Tào Dực nói, là Kiếm Vương lão tổ thì thần thông không hiển hiện ở nhục sau khi chết. Nhưng khí tức cổ quái Linh Lung Thiên và Ngụy Tác cảm giác được nhưng không đoán được lại từ bụng bộ xương phát ra.

Ngụy Tác phát tay, pháp y của thi thể như hồ điệp bay ra, lộ ra thứ bên trong.

“Lại một cổ quan tài?” Lục bào lão đầu được Ngụy Tác gọi ra, thấy thế thì kinh hô.

Trong bộ xương là một cổ thủy tinh tiểu quan.

Cổ quan tài chỉ một thước, màu vàng sáng, trơn bóng, không có phù văn.

Thi thể đựng trong quan tài là bình thường còn trong thi thể có quan tài thì thật quý dị.

“Lẽ nào là Đế tâm tinh quan?” Linh Lung Thiên tỏ vẻ kinh nghi bất định.

“Cách!”

Thủy tinh tiểu quan được Ngụy Tác hút khỏi đồng xương khô, lơ lửng trước mắt, khí tức của nó rất đặc biệt, tựa hồ có uy năng kỳ dị nhưng không có khí tức thần huyền hay chân tiên tiết ra, tạo cho Ngụy Tác cảm giác thập phần quý dị thần bí như bạch sắc tinh hạch của Vũ Hóa Phạm, gã không dám vọng động.

“Đế tâm tinh quan? Người biết?” Hút ra đoạn gã hỏi Linh Lung Thiên.

“Mở thử đó ra xem.” Linh Lung Thiên nhìn thủy tinh tiểu quan.

Ngụy Tác gạt đầu, cơ hồ không cần lực khí, mở nắp thủy tinh tiểu quan.

“Quả nhiên là Đế tâm tinh quan, không ngờ vật này lưu lạc đến Thiên Kiếm tông.” Linh Lung Thiên nói ngay.

“Vật này là thể nào?” Ngụy Tác, Phong Ngô Thương, lục bào lão đầu nhận ra trong thủy tinh tiểu quan không có gì, cũng không có phù văn, nhưng có một chỗ lõm hình trái tim, như tự nhiên sinh thành chứ không phải con người điêu khắc.

“Là loại tinh thạch đặc biệt rơi xuống cùng văn tinh, bên trong có một quả hình trái tim tự nhiên hóa sinh ra, quả này sẽ tạo thành một nhân vật để tôn cấp, vỏ ngoài tinh thạch cũng có uy năng đặc biệt, được gọt thành hình quan tài, gọi là Đế tâm tinh quan.” Linh Lung Thiên giải thích, “Đế tâm tinh quan có thể giúp cho tu sĩ không đủ tu vi điều khiển những pháp bảo không thể điều khiển. Uy năng của nó sẽ tiêu hao, không ngờ giờ vẫn còn.”

“Tạo ra một chân tiên? Khiến tu sĩ điều khiển pháp bảo không thể điều khiển?” Ngụy Tác và lục bào lão đầu, Phong Ngô Thương cả kinh.

Tuy không trực tiếp khiến một phổ thông tu sĩ đột phá đến chân tiên, nhưng hiệu lực khẳng định thập phần kinh nhân, lại là pháp bảo điều khiển những pháp bảo không thể điều khiển khác, uy năng quả thật đặc biệt.

“Tức là mỗi lấy được một món tiên khí chân chính, tu vi không thể điều khiển thì nhờ vật này sẽ điều khiển được?” Ngụy Tác hỏi.

“Vật này còn lại không ít uy năng, còn đủ hay không phải thử mới biết.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, với tu vi hiện tại của gã, nếu lấy được tiên khí thì có thể điều khiển, còn cực đạo tiên binh, để khí, đều hàm chứa đại đạo pháp vực kinh nhân, một đòn tiêu hao không biết bao nhiêu chân nguyên, uy năng còn lại của Đế tâm tinh quan không hiểu có đủ điều khiển hay không.

“Vật này sử dụng thế nào?” Ngụy Tác định hỏi rõ vì chưa biết chừng tương lai sẽ dùng đến. Tại Bắc Mang di tích, gã được thấy thần uy của Lôi vương để tôn kiêu, tiên binh như thế, với tu vi hiện tại của gã không thể động đến, dù lấy được cũng bỏ không như lúc mới lấy được Trấn thiên pháp tướng.

“Như phổ thông pháp khí thôi, chân nguyên dồn vào đoạn kích phát uy năng nên pháp bảo không thể sử dụng là được.” Linh Lung Thiên nhận ra thì hết hứng thú, lại chú ý đến đơn bình.

Ngụy Tác gật đầu, thu lại Đế tâm tinh quan, cổ chân mở nắp đơn bình có một viên chu hồng sắc linh đơn lơ lửng.

“Chát!”

Không ai ngờ là nắp bình vừa mở, quang hoa lóe lên, đơn được trong đó bay ra với tốc độ kinh nhân cực độ, thoáng sau đã biến thành một tia chu hồng sắc độn quang.

“Đây là đơn được gì! Đã thông linh rồi? Tự biết bỏ chạy?” Lục bào lão đầu kêu lên.

“À!” Ngụy Tác cũng hơi ngẩn ra, biết viên linh đơn phi phạm, cơ hồ lập tức phát động Động Hư bộ pháp.

Chỉ một bước gã đã đến trước mặt, thu linh đơn vào.

-o0o-

897. Chương 897: Hoàn Toàn San Bằng

A!

Ngụy Tác như thiên long hấp thủy, hít sâu một hơi, gầm vang.

Linh đơn vào tay, nguyên khí cực độ chảy vào thể nội, tinh thần gã hơi run lên.

Chỉ linh khí phát ra cũng khiến thần thức gã hơi tăng trưởng, chắc chắn là một viên cổ đơn phẩm giai cực kỳ kinh nhân!

“Chuyện đó...”

Nhìn rõ linh đơn, Ngụy Tác lại hít sâu một hơi.

Đây là một viên cổ đơn huyền ảo khôn tả, lớn cỡ trứng chim câu, lấp lánh như chu hồng sắc bảo thạch, bên trong là một nhánh linh chi lóe thần quang đang phát ra sức mạnh nhưng không thể tránh thoát, cứ uốn éo, thập phần kinh hoảng.

Cùng lúc đó, Linh Lung Thiên và Phong Ngô Thương đều đuổi tới. “Cổ đơn gì mà có cả linh tính, biết tự động bỏ chạy.” Phong Ngô Thương cực kỳ kinh ngạc, chưa từng nghe nói đến cổ đơn này. Luyện đơn sư tối đỉnh cấp hiện tại dù có được thiên địa chí bảo cũng không luyện nổi cổ đơn này.

“Chân giải tiên đơn!” Linh Lung Thiên nhìn thấy nhánh chu hồng sắc linh chi là kêu lên. Lúc thấy Đế tâm tinh quan, nó cũng không thấy có gì đặc biệt, với đẳng cấp từng tiếp xúc thì Đế tâm tinh quan không đáng gì nhưng của phẩm giai linh đơn này lại khiến nó chấn kinh.

“Đây là linh đơn gì?” Ngụy Tác hỏi.

“Cho vào đơn bình phòng được lực tan mất, chất liệu đơn bình này thập phần đặc thù.” Linh Lung Thiên không đáp Ngụy Tác mà nói.

Ngụy Tác không dám chậm trễ, cho chu hồng sắc linh đơn còn đang giãy giụa vào đơn bình rồi đẩy nắp. Đơn bình này bề ngoài bằng ngọc thường nhưng chất liệu bên trong thập phần đặc thù như Linh Lung Thiên nói, bên trong ánh lên màu vàng đen khiến linh đơn không dám chạm vào.

“Điều dụng cụ thể thì ta không biết nhưng không được để ai biết người có đơn được này.” Thấy Ngụy Tác cất linh đơn đi, Linh Lung Thiên mới nói, “linh đơn này dùng một loại tiên chi luyện chế, chuyên môn dùng vào khi đột phá chân tiên. Kiếm Vương lão tổ chuẩn bị linh đơn này cho lúc đó nhưng chắc những thứ khác chưa chuẩn bị xong nên không thể bước lên chân tiên chi lộ, nên linh đơn mới còn lại.”

Ngụy Tác chấn động, “Là linh đơn để đột phá Chân tiên cảnh?!”

“Tại hạ sẽ không để lộ về đơn được này.” Phong Ngô Thương mắt hơi ánh lên. Y cũng thập phần chấn kinh, tu đạo giới vạn năm này chưa xuất hiện chân tiên, thứ liên quan đến chân tiên gần như là hư vô, nhưng Linh Lung Thiên giải thích thì lại liếc y, y tất nhiên hiểu ý.

Vật này cả đại năng Thần huyền tứ trọng, ngũ trọng sẽ xuất thủ cướp đoạt.

Tu đạo giới hiện thời tuy không ai đột phá đến chân tiên nhưng tu vi đạt Thần huyền tứ trọng thì có, Hoàng Thiên đạo Vương Vô Nhất là một, ở các đại lục khác, theo Ngụy Tác phán đoán tất có đại năng Thần huyền tứ trọng trở lên.

“Ngụy đạo hữu, thứ cho tại hạ nói thẳng, có vẻ đạo hữu sắp nhục thân mộc hóa nhưng không hề kinh hoàng, còn thu gom những thứ để tu luyện, thậm chí chống lại thiên kiếp.” Nói đoạn Phong Ngô Thương hỏi thẳng: “Đạo hữu có phương pháp qua được?”

“Nói thật mỗi có phương pháp, nhưng xác suất thành công không cao, rất có thể sẽ chết, nên mới bán tin cần gặp đạo hữu. Trong những người mỗi quen, đạo hữu là người có thể tin tưởng, có đủ bối cảnh và thực lực, là nhân tuyển duy nhất bảo vệ được thân hữu của mỗi.” Ngụy Tác nhìn Phong Ngô Thương, bình tĩnh nói: “Phương pháp của mỗi cần số lượng kinh nhân yêu đơn và linh được hàm chứa thủy linh nguyên khí, mỗi tấn công Thiên Kiếm tông không chỉ vì trả thù mà còn một nguyên nhân trọng yếu là thu gom mọi thứ.”

“Hóa ra thế.” Phong Ngô Thương hơi nhú mồm, hỏi Ngụy Tác: “Ngụy đạo hữu đã gom đủ thủy hệ yêu đơn và linh được chưa?”

“Còn thiếu một chút.” Ngụy Tác lắc đầu, “Mỗi định nhờ phường thị mua một chút, rồi đến Chân Võ.”

“Các hạ còn định tấn công sơn môn Chân Võ? Chân Võ tông có Hứa thần quân tọa trấn, theo mỗi biết, cấm chế và truyền thừa pháp khí của Chân Võ càng lợi hại hơn Thiên Kiếm tông, Chân Võ và Huyền Phong môn đã liên minh, Diệt Huyền Thành tuy trọng thương nhưng không mất mạng, công pháp của y thiên về vượt khó khăn, rất có thể lại xuất thủ.” Phong Ngô Thương tỏ vẻ thập phần ngưng trọng, lắc đầu, “Mỗi cho là các hạ không nên tấn công Chân Võ, nếu tin tưởng mỗi thì mỗi về Ngọc Thiên tông sẽ giúp các hạ thu gom thủy hệ yêu đơn và linh được, bất quá mỗi cần một lời hứa.”

Ngụy Tác nhìn Phong Ngô Thương, “Hứa gì?”

“Nếu các hạ qua được thì sẽ cùng Ngọc Thiên tông kết thành minh hữu.” Phong Ngô Thương bảo.

“Được, nếu kết minh, mỗi không cự tuyệt một siêu cấp đại tông môn làm bằng hữu.” Ngụy Tác nhìn Phong Ngô Thương, mỉm cười.

“Nếu các hạ qua được thì Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục không còn bao nhiêu tông môn dám công nhiên coi các hạ là địch nhân, sao mỗi không dám.” Phong Ngô Thương mỉm cười.

“Vậy thì võ tay.” Ngụy Tác đập tay với Phong Ngô Thương.

“Được, mỗi sẽ về Ngọc Thiên tông, các hạ cần mỗi quay lại trong mấy ngày? Gặp ở đâu?” Phong Ngô Thương định đứng lên cáo từ, vì biết Ngụy Tác không còn nhiều thời gian.

“Tám ngày sau các hạ đến Tiên Giáp thành, mỗ chưa chết thì sẽ liên lạc với các hạ. Thời gian này mỗ không tiện để lộ hành tung, tin này các hạ đừng cho ai biết, kể cả sư tôn, nếu người ta biết mỗ còn chút cơ hội, tất sẽ có cường địch tới.” Ngụy Tác bảo Phong Ngô Thương.

Phong Ngô Thương gật đầu, thân ảnh loáng lên, hóa thành thanh sắc lưu quang, rời sơn môn Thiên Kiếm tông.

“Gian thương, người định thăm dò?” Thấy Phong Ngô Thương độn quang đi xa, Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác. Siêu cấp tông môn như Thiên Kiếm tông lũy thập phần kinh nhân, Ngụy Tác lấy được không ít cao giai thủy hệ yêu đơn và linh dược, cộng thêm tích lũy của gã thì đã đủ, gã lại biết Tạo hóa ngọc trì bố trí xong phải dùng ngay, không thể đợi đến tám ngày sau mới sử dụng Tạo hóa ngọc trì, nói vậy với Phong Ngô Thương chỉ để thăm dò.

“Mỗ thấy y đáng kết giao, nếu y thật lòng giúp ta qua được nạn này, thu gom thủy hệ yêu đơn hộ thì cũng như sinh tử chi giao.” Ngụy Tác gật đầu. Gã tuy khắp nơi là địch nhân nhưng không có nghĩa là không cần minh hữu, chỉ là tu đạo giới vẫn cá lớn nuốt cá bé, người đáng để tin không nhiều.

“Ghi lại kiếm kinh của Kiếm Vương lão tổ.” Bàn với Linh Lung Thiên đoạn gã quay lại ngọn núi, bảo Tào Dực.

Tào Dực không dám cãi, chép lại hết truyền thừa của Kiếm Vương lão tổ.

Kiếm Vương lão tổ truyền thừa lại “Diệt ngã kiếm kinh”, kiếm kinh này cực kỳ kinh nhân, gồm một môn thiên cấp đỉnh giai chân nguyên công pháp và hai môn bí thuật kinh nhân. Chân nguyên công pháp này kinh nhân ở chỗ chân nguyên thập phần kinh nhân, cao hơn Thủy hoàng phệ nhật quyết nhiều, tức là Ngụy Tác không có kỳ ngộ, không có Thiên long quần tinh tội thể thuật thì dù với Tiên căn ngũ mật, song thần huyền pháp tương, thể nội chân nguyên cũng chỉ ngang với Thần huyền nhất trọng của công pháp này.

Chân nguyên cỡ này khi đối địch thì sức bền dị thường kinh nhân.

Hai môn kinh nhân bí thuật trong Diệt ngã kiếm kinh trung, một là “Lâm thần hóa hủ”, đạo thuật pháp này không có bao nhiêu tác dụng đối với Ngụy Tác nên gã không xem kỹ. Còn lại là “Duy ngã tâm kiếm” thì gã lĩnh ngộ cẩn thận.

Bước đầu của “Duy ngã tâm kiếm” là dùng uy năng thuật pháp với phi kiếm, tương đương với một môn kim hệ thuật pháp, theo kinh văn chú giải, uy năng ngang với thuật pháp công kích thiên cấp đỉnh giai, cùng cấp Đại đề tu di. Uy năng đạt đến trình độ nhất định sẽ ngưng thành một đạo tâm kiếm kiếm khí, phong ấn tâm thần hoặc thậm chí tu sĩ vào trong để vượt cự ly kinh nhân.

Ngụy Tác hỏi kỹ Tào Dực, biết lúc trước Kiếm Vương lão tổ bẻ một cành tung nên thanh sắc mộc kiếm không phải kiếm thật, kiếm khí mà Kiếm Vương lão tổ đưa bọn y đi do tâm kiếm kiếm khí hóa thành.

Tâm kiếm kiếm khí vượt vạn dặm trong tích tắc, thậm chí xuyên qua hư không, vì y tu vi kinh nhân, có lĩnh ngộ đặc biệt về đại đạo pháp vực.

“Duy ngã tâm kiếm” thập phần huyền ảo, trong lúc cùng Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu và gần nhìn tu sĩ vơ vét, Ngụy Tác cơ hồ tập trung lĩnh ngộ.

Hai ngày nay, các ngọn núi của Thiên Kiếm tông bị bối tung lên, trong gần nghìn tu sĩ có không ít người mặt rệp nên mới liều mạng tấn công Thiên Kiếm tông, mức độ vơ vét của họ thì ngay cả Ngụy Tác cũng không sánh được, điện vũ đều bị đập nát, những thứ Thiên Kiếm tông giấu ngấm trong chậu hoa, hốc ngấm đều bị tìm ra.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thăm dò hai lần chỗ có khí tức hữu cổ quái, hai ngày nay, cả hai không còn gì để tra xét nữa.

Nhưng Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không đi khỏi ngay, nửa ngày sau, ngoài sơn môn Thiên Kiếm tông bùng lên một đạo diễm hỏa, ngưng thành một chữ “Tri” đặc biệt.

“Đi thôi!”

Thấy đạo diễm hỏa, Ngụy Tác để mọi tu sĩ cùng rời khỏi, đồng thời không ngừng phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt.

Mọi tu sĩ ở ngoài kinh hải, Thiên Kiếm tông mấy nghìn năm truyền thừa, sau khi Ngụy Tác đi thì từng ngọn núi sụp đổ.

Thiên Kiếm tông đã bị gã san phẳng.

-o0o-

898. Chương 898: Còn Định Giả Chết Hả

Từng ngọn núi của Thiên Kiếm tông sụp đổ sau lưng Ngụy Tác, địa hỏa bùng lên nuốt trời, Ngụy Tác đứng trên hư không, xích hà và ngân sắc thần quang liêu nhiễu, như thần ma chân chính.

“Quyết đoán thật, không để cho Thiên Kiếm tông chút cơ nghiệp nào.”

“Tiếc là y sẽ nhục thân mộc hóa, không thì vết sạch một siêu cấp tông môn, khẳng định sẽ thành Thiên Huyền đại lục đệ nhất nhân trong vạn năm nay, chưa biết chừng sẽ thành tựu chân tiên.”

Nhiều người đầm ngực, Thiên Kiếm tông bị Ngụy Tác san phẳng, dù còn thứ gì tốt chưa bị vết sạch, họ vào tìm cũng sẽ khó hơn nhiều, nhiều người thấy thần uy của gã thì đều cảm thán, qua cảnh tượng pháp khí truyền về, thậm chí thấy da gã dần vàng đi, khóe mắt đã nhăn, nhục thân mộc hóa càng nghiêm trọng, chỉ mấy ngày nữa là chết.

“Quả nhiên như thế!”

Ngụy Tác mặc kệ tất cả, liên tục phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt, cứ sau hơn ba mươi đòn là thêm một đòn uy năng gấp đôi.

“Mỗ sẽ truyền một đạo bí pháp cho các vị, dựa vào đó mà rút đi, công pháp cùng thuật pháp lấy được của Thiên Kiếm tông, các vị đừng truyền ra, vì ‘thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội’, tốt nhất là tìm nơi tiềm tu, hi vọng tương lai các vị đều có thành tựu.”

Đưa gần nghìn tu sĩ rời Thiên Kiếm tông, Tào Dục đã bị Ngụy Tác giết, gã lại truyền Tùy tâm ảo hóa quyết cho họ, dù Công Đức tông tông chủ qua Minh Đức mà biết thuật pháp cấm tri bí thuật này thì thấy đâu đâu cũng có tu sĩ sử dụng, tất không hiểu rõ. Bí thuật nào mà truyền đi rộng rãi cũng sẽ có thuật pháp hoặc pháp khí chuyên dụng đối phó ngay, trở thành không còn đáng giá nữa. Cũng như những thuật pháp che giấu khí tức vốn không ai nhận ra nhưng sau này có Vọng khí thuật pháp thì những thuật pháp đó lại thành bình thường.

Thuật pháp phòng ngự và thuật pháp công kích là uy năng thuần túy, nhưng thuật che giấu khí tức là dựa vào quy tắc thay đổi nguyên khí, chỉ cần quy tắc bị nghiền cứu thấu đáo thì thuật pháp cao minh đến mức thần huyền đại năng cũng không nhìn thấu được sẽ vô dụng với thuật pháp và pháp khí chuyên dùng đối phó.

Tu đạo giới có nhiều thuật pháp, người có được đều không truyền ra, không ai muốn thuật pháp sở trường bị phát hiện nhược điểm.

Gần nghìn tu sĩ đều hiểu điều đó, nhưng dù sau này Tùy tâm ảo hóa quyết thành thuật pháp hạng bét thì hiện tại vẫn là bí pháp cực kỳ hữu dụng, qua chuyển đánh vào Thiên Kiếm tông, mỗi cá nhân có được nguồn lực kinh nhân cực độ, như mang theo một bảo khối, ai cũng nhất trí nên minh triết bảo thân, Ngụy Tác nói vậy là lo cho họ, không để bị rời khỏi sơn môn Thiên Kiếm tông sẽ gặp cảnh tu sĩ tàn dư của phái này hoặc những tu sĩ giết người cướp của chặn đường. Đâm ra họ cực kỳ cảm kích, tuyệt đại đa số cho rằng sau này có thành tựu sẽ phải trả ơn, cho rằng gã sẽ chết nên vừa lớn tiếng cảm ơn họ vừa thề sau này thân hữu của gã có nạn, họ dù phải vào lửa cũng không từ nan cứu giúp.

“Mỗ khuấy tung vũng nước đục này, các vị lẫn vào đó, thừa cơ rút đi.”

Ngụy Tác truyền âm cho các tu sĩ, trực tiếp cùng họ ra ngoài Thiên Kiếm thành, đến phía trên vô số tu sĩ quan chiến. Trong tiếng kinh hô, Ngụy Tác trực tiếp phát động Tam hoàng diệt thức nhân và uy năng Hắc

đồng trong Bất diệt tịnh bình, mấy chục dặm vừa bị đêm đen vừa bị ban ngày bao trùm, cảm tri bị triệt để ngăn chặn.

Các tu sĩ được gã truyền âm tâm linh thần hội, không hề kinh hoảng, đáp xuống là lẩn vào đám đông. Các tu sĩ ở ngoài Thiên Kiếm thành vốn không biết nhau, những người theo Ngụy Tác tiến công Thiên Kiếm tông lại che mặt, giờ nhân hỗn loạn trà trộn vào thì không ai nhận ra.

Ngụy Tác mang theo Bất diệt tịnh bình lướt đi khiến mấy chục vạn tu sĩ hỗn loạn, đến chỗ có đạo diễm hỏa kho khóa chặt khí tức của Độc Cô Vũ Vân, chân nguyên cuốn đến cạnh gã rồi dùng Bất diệt tịnh bình đứng bản thân và Linh Lung Thiên, luôn cả Độc Cô Vũ Vân.

Vòng vòng một lúc, Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp, khuất bóng khỏi sơn môn Thiên Kiếm tông.

...

“Tạo hóa ngọc trì đã chuẩn bị xong, bố trí trong đó, thêm một ngày là sẽ hoàn thành.” Độc Cô Vũ Vân cho Ngụy Tác biết tin về Tạo hóa ngọc trì, “Trong một ngọn núi ở ngoài Thiên Lâm thành.”

“Được!”

Ngụy Tác yên tâm, liên tục phát động Động Hư bộ pháp, đi ngược hướng Thiên Lâm thành rồi vòng lại, dùng pháp khí ẩn giấu khí tức, dùng phổ thông phi độn pháp khí về Thiên Lâm thành.

Sau một ngày, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Độc Cô Vũ Vân lên đáp xuống một ngọn núi hoang cách Thiên Lâm thành hơn ba nghìn dặm.

Ngọn núi thấp phần ẩm thấp, chướng khí giăng đầy, là Loạn Cchướng sơn, không có đặc sản gì nên bình thường tu sĩ hiếm tới.

Trong sơn cốc ở sườn phía tây, Độc Cô Vũ Vân dẫn đường, bọn Ngụy Tác từ một khe núi có dây leo che kín lướt vào.

Đi gần nghìn trượng, trước mắt chợt rộng ra, lòng núi bị đào thành một động quật, vách núi khảm minh châu chiếu sáng.

Một thanh sắc cách âm quang tráo cách tuyệt mọi thứ ở trong, có hơn hai mươi tu sĩ đang bận rộn, mùi thuốc thơm nồng lan tỏa, giữa lòng động rực rỡ có bố trí một ngũ sắc ngọc trì.

“Ngụy huynh đệ!”

Độc Cô Vũ Vân lướt vào thì đã phát tin, Ngụy Tác vừa nhìn rõ tình hình thì Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi, lão nhân chưởng quỹ lưng còng thấp phần hưng phấn ra đón.

Cả Thiên Huyền đại lục đã biết, Ngụy Tác công phá Thiên Kiếm tông, vợ vết tất cả.

“Tạo hóa ngọc trì bố trí thế nào rồi?” Ngụy Tác chưa lên tiếng, Độc Cô Vũ Vân hỏi tranh.

“Tạo hóa ngọc trì đã bố trí xong, còn mấy dược dịch đang nấu, tối đa không đầy nửa canh giờ nữa sẽ hoàn tất.” Diệp Cố Vi nói nhanh, “Hiện tại họ đang kiểm tra, xem có gì sai lầm không.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đến trước Tạo hóa ngọc trì, mấy lão giả đều là cao thủ bố trí pháp trận cấm chế, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn kỹ thì phát hiện Tạo hóa ngọc trì không có vấn đề gì, lục sắc ngọc thạch có phù văn quang hoa lưu chuyển, tuy chưa đổ dược dịch nhưng quang hoa phát ra khiến Tạo hóa ngọc trì như đựng đầy chất ngọc sáu màu.

Mấy lão giả tuy theo lời bọn Diệp Cố Vi bố trí Tạo hóa ngọc trì, nhưng không biết để làm gì, giờ cảm ứng được thần huyền khí tức của Ngụy Tác thì đều biến sắc.

“Chư vị đạo hữu, đa tạ chư vị giúp đỡ. Chỉ là không biết chư vị có thể bày cấm chế này không?” Ngụy Tác không nhiều lời, đưa ngọc phù cho mấy lão giả.

“Thiên kiếm đoạn dị cấm?” Mấy lão giả không dám chậm trễ, đón lấy ngọc phù rồi nhìn nhau, đoạn một lão giả tóc bạc mặt đỏ gặt đầu, nói với vẻ kính nể, “Bẩm cáo tiên bối, chỉ cần có nguyên liệu bố trí thì bọn tại hạ sẽ làm xong.”

“Ngân này chắc đủ bố trí.” Ngụy Tác vung tay, đưa hai nạp bảo nang cho mấy lão giả, “Không biết cần bao nhiêu thời gian? Liệu trong nửa canh giờ có thể hoàn thành?”

“Nửa canh giờ?” Mấy lão giả nhìn nhau, lão giả tóc bạc cười khổ lắc đầu: “Với khả năng của bọn lão phu nhanh nhất cũng một canh giờ.”

“Nếu phù văn chủ yếu do mỡ do thực hiện thì nửa canh giờ các vị có hoàn thành không?” Ngụy Tác liếc mấy lão giả.

“Chuyện đó... mọi khâu khác trong nửa canh giờ sẽ hoàn thành.” Mấy lão giả hơi ngẩn ra, gật đầu.

“Gian thương, ngươi không muốn người khác phát hiện đã qua được kiếp nạn, thành tựu song thần huyền... người định giữ trò gì?” Linh Lung Thiên truyền âm hỏi Ngụy Tác. Nó biết Thiên kiếm đoạn dị cấm là Ngụy Tác lấy được tại một ngọn núi trong Thiên Kiếm tông, có thể khiến dị tượng hình thành do nguyên khí kịch liệt dao động không hiển hiện. Có môn cấm chế này, dù Ngụy Tác thành công bước lên bước sau cùng của thần huyền chi lộ thì cũng không bị lộ.

“Không có gì, mỡ sẽ để tất cả mọi người tưởng mỡ đã chết, lúc đó dù tĩnh tu hay làm gì cũng tiện hơn.” Ngụy Tác truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Gian thương, còn định giả chết hả...” Linh Lung Thiên hầm hừ, tựa hồ Ngụy Tác trả lời không ngoài dự liệu.

“Người và lão đầu chọn giúp ta những thứ dùng được.” Tiếp đó, Ngụy Tác đưa nạp bảo thủ trực cho nó và bọn Diệp Cố Vi.

-o0o-

899. Chương 899: Không Thể Ngăn Cản?

“Kích phát Đoạn long trác!”

Trong sơn môn Chân Võ tông, tông chủ Hứa thần quân nghe tin Ngụy Tác rời Thiên Kiếm tông thì hạ lệnh.

Món truyền thừa pháp khí do Chân Võ tổ sư để lại, giết được cả thiên long bị kích phát, uy năng không ngừng ngưng tụ, khí tức dấy lên huyết quang tỏa khắp sơn môn Chân Võ. Truyền thừa pháp khí này chỉ có thể kích phát một lần, quá trình kích phát uy năng đã mất cả ngày.

Trong sơn môn Chân Võ, Hứa thần quân mặt mày khô đét, nhợt nhạt không còn hột máu.

Sơn môn Huyền Phong môn triệt để phong bế, bên ngoài lơ lửng phong nhận trong suốt dài cả trượng, cuồng phong gào rú, ẩn hiện hai con rồng xanh.

Mấy làn khí tức hủy diệt không ngừng từ sơn môn Huyền Phong môn dấy lên, chấn động thiên địa.

Ngụy Tác rời Thiên Kiếm tông, cả Chân Võ và Huyền Phong môn đều cực kỳ khẩn trương, đợi gã đến bất cứ lúc nào.

...

“Đây là Đăng thiên kim tang! A! Có tới ba nhánh!”

“Phỉ thúy bồ đề... Tiểu diệp kim gia... Thủy thần chi... A! A! A!”

Trong Loạn Chương sơn ngoài Thiên Lân thành, một toán lão đầu tử sắp phát điên.

Toán lão đầu tử này do bọn Diệp Tiêu Chính dùng linh thạch, thậm chí cao giai pháp bảo mời đến giúp Ngụy Tác luyện chế được dịch cho Tạo hóa ngọc trì, đẳng cấp luyện đơn và nhân lực đều trên Cơ Nhã.

Linh được bố trí Tạo hóa ngọc trì trừ một phần do bọn Diệp Tiêu Chính tìm thì phần lớn do Ngụy Tác tích lũy và lấy được từ linh viên trong Thất bảo mật địa của Công Đức tông, phẩm giai nhiều loại khiến các lão đầu tử cả kinh. Nhi hiện Ngụy Tác lấy ra những linh dược còn trên cấp thì họ không chịu nổi nữa.

Đừng nói Đấng thiên kim tang, dù Phỉ thúy bồ đề đấng cũng đã hiếm lắm, đối với các lão đầu tử cũng là chí bảo khó tưởng tượng nổi.

Họ không thể tưởng tượng, ngần này linh dược kinh nhân lại trong tay một người.

“Các vị xác định dược dịch không vấn đề gì?” Thiên kiếm đoạn dị cảm đã bố trí xong, nóc động có Tào hóa ngọc trì như tinh không, quang hoa rực rỡ, mọi dược dịch đã chế xong, thấy các lão đầu tử sắp điên cuồng thì Ngụy Tác không yên tâm, hồi kỹ vì sợ họ quá chú ý đến linh dược gã chuẩn bị cho việc hoàn thành bước sau cùng lên thần huyền mà có sai sót.

“Dược dịch này luyện chế không khó, bọn lão phu đều theo đúng công thức, không thể sai được.” Toán lão đầu tử nghe quát thì mới tỉnh lại, khẳng định.

“Cho dược dịch vào ngọc trì.”

Ngụy Tác không ngần ngại, đợi khi dược dịch đổ vào Tào hóa ngọc trì thì gã nhảy vào theo.

Dược dịch trong Tào hóa ngọc trì hiện màu vàng, nhấn chìm cả đầu Ngụy Tác, bên trên rừng rực quang hoa sáu màu như sóng gợn, cảm giác thập phần kỳ diệu.

Ngụy Tác cảm nhận được tinh khí như nước triều gột rửa lên mình gã, Tào hóa ngọc trì thập phần thần kì, như một món pháp bảo, dược dịch đổ vào là chấn động ra uy năng đặc biệt, như có vô số điện lưu rung chuyển dược dịch vào những góc nhỏ nhất trong thể nội.

“Thế nào? Hữu dụng không?” Linh Lung Thiên hỏi đầu tiên. Nó biết lúc này chỉ còn trông vào dược lực, đang lúc ngăn cản nhục thân mộc hóa thì không nguy hiểm như hoàn thành bước cuối của thần huyền, như đang tắm mà thôi.

“Hình như hữu dụng!” Ngụy Tác thập phần hoan hỉ, nhận ra dược lực Tào hóa ngọc trì chảy vào thì tốc độ nhục thân mộc hóa chậm đi.

“Gian thương, vận khí của ngươi không tệ.” Linh Lung Thiên nhe răng.

“Tốt quá!” Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi hớn hở ra mặt.

“Nhục thân mộc hóa đã dừng!” Sau hơn hai canh giờ, Ngụy Tác mừng ra mặt, xem ra Tào hóa ngọc trì có tác dụng.

“Tào hóa ngọc trì đúng là hữu dụng!” Diệp Cố Vi nghe thế thì mừng đến phát khóc.

“Công thức này có thể ngăn được thần huyền nhục thân mộc hóa?!” Mọi lão nhân thập phần chấn kinh, không dám tin, Độc Cô Vũ Vân dẫn Ngụy Tác đến thì cho biết đã chuẩn bị xong “Tam nhật vong hồn đơn”.

“Tam nhật vong hồn đơn” là linh dược luyện chế từ Mê hồn hoa và Ma dụ hoa, không có hại gì nhưng khiến tu sĩ quên mọi việc xảy ra trong ba ngày, nên Ngụy Tác không cần giấu việc lợi dụng Tào hóa ngọc trì ngăn cản thần huyền, các lão nhân cũng đoán ra gã định làm gì.

“Ồ!”

Lại hơn nửa canh giờ, tiếng kèn du dương đặc biệt vang lên.

“Chắc là Cơ đại trưởng quỹ đến rồi!” Độc Cô Vũ Vân và Diệp gia huynh muội càng hoan hỉ, đó là ám hiệu họ nhờ một thương đội đưa đến Vân Linh đại lục.

“Ta cùng các ngươi ra ngoài.” Linh Lung Thiên sợ có đối đầu đến nên cùng bọn Độc Cô Vũ Vân đi ra.

Một tuần hương sau, quang hoa lóe lên, một toán người theo bọn Linh Lung Thiên đi vào.

“Huynh đệ, không sao chứ? Thật phải chúc mừng!”

“Phu quân...”

Tổng cộng bảy người gồm Cơ Nhã, Thủy Linh Nhi, Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi, Phong Tri Du, Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh.

“Còn may, tạm thời chưa chết được.” Thấy bọn Cơ Nhã đến, Ngụy Tác càng hưng phấn, “Âm Lệ Hoa và bọn Kỳ đạo hữu và thổ huynh đệ đâu?”

“Lệ Hoa tỷ tỷ sợ tất cả đi cùng bị phát hiện, đưa tin đến là không thể sử dụng Tùy tâm ảo hóa quyết, âm nguyên công pháp lại khác đặc biệt, âm khí dễ bị nhận ra nên cùng bọn Kỳ đạo hữu đi theo đường khác, dù bị phát hiện thù có thể thu hút chú ý của đối phương. Bất quá họ theo ước định, bắt tin đến là đã an toàn dừng chân ở Minh Hội thành cách đây sáu thành trì. Khi bọn muội không sao thì mới tới gặp. Lý tiền bối tu vi khá cao, Lệ Hoa tỷ tỷ đi cùng cũng an toàn, nên bọn muội để tỷ ấy đi riêng ra.” Thủy Linh Nhi giải thích.

“Đây là Thủy Linh Nhi?” Thủy Linh Nhi trở lại bản lai diện mục, như tiên nữ chân chính, siêu phàm thoát trần, các lão nhân nhận ra đều hít hơi lạnh.

“Tiểu tử tầm dễ chịu không? Được lắm, đã đột phá đến thần huyền.” Hàn Vi Vi lúc tới nơi đã nghe Linh Lung Thiên và Diệp Cố Vi kể qua tình hình của Ngụy Tác, lúc này đứng cạnh Tạo hóa ngọc trì bữu môi bảo gấm, bất quá ngữ khí tuy nhẹ tênh nhưng trong mắt không giấu được khẩn trương.

“Một mình tầm thì thú vị cũng vừa vừa thôi.” Lâu ngày mới trùng phùng, thấy các đạo lữ quốc sắc thiên hương đến, Ngụy Tác chỉ muốn nhảy khỏi ao phi lễ họ, cố ý nhìn ngược Hàn Vi Vi đoạn lén truyền âm, “Sao lại to ra thêm thế nhỉ.”

“Phi! Lưu manh! Đến giờ vẫn không nghiêm túc!” Hàn Vi Vi trước mắt tối sầm, đỏ mặt nghiêng răng nghiêng lợi truyền âm với Ngụy Tác.

“Gian thương! Người đứng là mặt dày, coi bọn ta là không khí hả!” Linh Lung Thiên tắt tiếng, truyền âm cho Ngụy Tác.

“Ta truyền âm mà người còn nghe được, trách gì nữa?” Ngụy Tác vô sỉ truyền âm cho Linh Lung Thiên, ra vẻ không liên can. Đồng thời càng tặc hớn, truyền âm cho Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh: “Vợ ngoan, lâu rồi không gặp, nàng càng ngày càng đẹp.”

“Vũ Tinh đạo hữu, lúc nào ta khỏi, chúng ta tìm ôn tuyền cùng tắm nhé?”

“...!” Cơ Nhã đỏ mặt, Nam Cung Vũ Tinh vừa bực và buồn cười trừng mắt với Ngụy Tác.

“Mẹ nó chứ, nghe nữa chắc nôn quá!” Linh Lung Thiên không chịu nổi, lướt đi. “Ta ra ngoài xem có gì không.”

“Các người đã tu vi Chu thiên lưỡng trọng? Tây tinh lưu ly không sao chứ?” Ngụy Tác mỉm cười, quan tâm đến Hàn Vi Vi. Gã nhận ra tu vi tiến cảnh của Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi thập phần thần tốc. Với nguồn cướp được từ các tông môn dọc đường và Thiên Kiếm tông thì không tốn bao nhiêu thời gian, Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi sẽ thành tựu kim đơn. Chỉ là Tây tinh lưu ly khiến gã không yên tâm.

“Đã bả không sao, thế nào, người hỏi thế là hi vọng ta có bề gì, người sẽ được một đạo lữ khác hả?” Hàn Vi Vi cãi cợt với gã.

“Vợ như nàng tìm ở đâu được... sao ta đành!” Ngụy Tác cố ý nhìn mông Hàn Vi Vi.

“Lưu manh đáng chết!” Hàn Vi Vi không hiểu nghĩ gì mà đỏ mặt lừ gã.

“Hiện tại Vân Linh đại lục thế nào?”

Đoạn mấy vị phu nhân quốc sắc thiên hương, như hoa như ngọc trò chuyện cùng Ngụy Tác.

Thông qua lời bọn Cơ Nhã, Ngụy Tác biết gần đây Vân Linh đại lục thập phần bình tĩnh, cả Hóa Thiên giáo, Hoàng Thiên đạo hay Đẳng Tiên tông và Công Đức tông đều im lặng, chỉ những tông môn cỡ nhỏ và trung bình, vì tông chủ và các lão bất tử chết nên nội loạn. Có mấy tông môn nguyên khí đại thương, thậm chí tan rã.

“Xem ra giải quyết nhục thân mộc hóa xong phải tìm chỗ cùng tắm...”

Cảm giác đó rất tuyệt, trước kia Ngụy Tác tu vi không đủ, chạm vào siêu cấp tông môn là thấy áp lực ngút trời, như con dao treo trên đầu, không có cả thời gian tĩnh tu nhưng hiện tại tu thành song thần huyền, hồ vô địch Thiên Huyền đại lục cơ, tâm cảnh tự nhiên khác hẳn.

“Không đúng!”

Thêm một canh giờ, Ngụy Tác đột nhiên biến sắc.

“Sao hả?” Cơ Nhã và bọn Hàn Vi Vi cả kinh.

“Nhục thân mộc hóa lại bắt đầu! Được lực...” Sắc mặt Ngụy Tác thập phần khó coi, hít sâu một hơi.

“Cái gì!” Cơ Nhã và Hàn Vi Vi nhợt nhạt mặt mày, hiểu gã hơn ai hết nên thoát nhìn là biết gã không nói đùa.

-o0o-

900. Chương 900: Xương Không Phải Là Xương

“Thật ra là sao?” Linh Lung Thiên cực kỳ ngưng trọng đứng ở rìa Tạo hóa ngọc trì, hỏi Ngụy Tác. Là lão bất tử kiến đa thức quảng nhất, nó kêu lên.

“Được lực không đủ... Lẽ nào vì nhục thân của ta hơn tu sĩ khác?”

Ngụy Tác hít sâu, tận lực lãnh tĩnh lại, đang lúc sinh tử quan đầu, không thể lãnh tĩnh thì nửa phần cơ hội cũng không có, sẽ biến thành gỗ mục như đại năng Công Đức tông trong Nguyên Từ sơn.

“Tựa hồ không vì được lực không đủ, được lực chỉ áp chế được một lúc chứ không thể nghịch chuyển.” Chốc sau, Ngụy Tác trông càng khó coi.

Gã cảm tri vô số lần, từ đầu đến giờ, được lực tuy có lúc khiến nhục thân mộc hóa dừng lại nhưng không hề có dấu hiệu nào nghịch chuyển, không hề có.

“Được dịch khẳng định không có vấn đề! Lão phu và Lưu lão, Đằng lão dám dùng tính mạng đảm bảo.” Mấy lão nhân biến sắc, vạn nhất Ngụy Tác trách tội thì không cần động ngón tay cũng giết được họ.

“Lưu manh đáng chết, thử lại xem có cảm tri nhầm không.” Hàn Vi Vi run môi, mặt không còn hột máu, không chịu nổi cảnh từ trên trời rớt phịch xuống như thế.

“Diệp đại ca, hiện tại còn đủ luyện chế một ao được dịch nữa không?” Nam Cung Vũ Tinh trấn định nhất, hỏi bọn Diệp Tiêu Chính.

“Không còn, chỉ vài linh dược còn nhiều, phần lớn đã hết.” Diệp Tiêu Chính không nói thành lời, ao được dịch này ít nhất có sáu, bảy loại linh dược rất hiếm có, tuy không hữu dụng với mọi tu sĩ như Tử hồ hoa nhưng cực khó tìm, trong mấy ngày tìm được một loại cũng cực kỳ vất vả.

“Thứ cho lão phu nói thẳng...” Tử y lão giả họ Lưu tựa hồ như bị vũ nhục, đỏ mặt nổi gân xanh trên trán nói, “Lão phu dám chắc được dịch này hoàn toàn đúng theo công thức, không hề có vấn đề. Tại hạ bình sinh thích nhất là nghiên cứu những công thức cổ xưa, mỗi bước, mỗi một quá trình ở đây đều được cân nhắc kỹ, luyện chế được dịch này cũng thập phần giản đơn, nếu có gì sai sót, tại hạ không mặt mũi nào sống trên đời nữa. Nếu không có dấu hiệu nghịch chuyển thì không thể do được lực mà là do công thức. Có chế thêm một ao nữa cũng vô dụng.”

“Dù thế nào cũng phải thử.” Lão giả nói thế, Nam Cung Vũ Tinh không giận, thân thể hơi run rẩy.

“Đi, chúng ta tìm đủ đã.” Hàn Vi Vi lướt ra ngoài.

“Nhục thân mộc hóa, chân tiên cũng không ngăn được... với linh được đẳng cấp này chắc không thể.” Một lão giả mặc hồng y, mùi linh được trên mình nồng hậu lắc đầu, “Nhục thân mộc hóa, từ cổ chí kim, chưa nghe nói có linh được nào ngăn được.”

“Được lực hình như không giảm đi bao nhiêu, tức là không hề tổn hao.” Ngụy Tác đầm đìa mồ hôi lạnh đột nhiên nói.

Nếu Tạo hóa ngọc trì không ngăn được nhục thân mộc hóa, mọi tính toán của gã đều công cốc, người tính không bằng trời tính.

“Được lực là các loại linh khí tụ tập, nếu không giảm đi chứng minh không giảm bớt cùng linh khí nhục thân mộc hóa của các hạ, rất có khả năng bản thân công thức có vấn đề.” Tử y lão giả họ Lưu nhú mày, “Lấy một giọt được dịch cho lão phu xem?”

Ngụy Tác không hề do dự, dồn chân nguyên bao lấy một giọt được dịch. Tạo hóa ngọc trì không gây bao nhiêu trở ngại cho chân nguyên, hoàng sắc được dịch được lấy ra.

Vù!

Mắt lão giả họ Lưu đột nhiên phát quang, nhìn vào hoàng sắc được dịch, một làn khói xanh bốc lên như đang cháy, mùi thơm nức mũi.

“Quả nhiên không tiêu hao được lực.” Lão giả họ Lưu khẳng định.

“Biện được đồng thuật của Lưu gia! Tiền bối là người của Trung Châu thành Lưu gia?” Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh run lên.

“Đúng thế, tại hạ chính thị Trung Châu thành Lưu Tú Thành.” Lão giả họ Lưu kêu ngạo.

“Diệp đại ca, sao các vị mời được ông ta?” Ngụy Tác đang toát mồ hôi cũng phải hỏi, vì Lưu Tú Thành rất nổi danh, là cửu giai luyện đơn sư duy nhất ở Thiên Huyền đại lục trung bộ.

“Một món đạo giai pháp bảo, điều kiện các vị đưa ra rất hậu, nhưng nếu thấy công thức này sớm, dù không có thù lao, lão phu cũng đến.” Lưu Tú Thành bảo Ngụy Tác.

“Hậu cái đầu ấy!” Ngụy Tác suýt kêu lên, đạo giai pháp bảo tại tu đạo giới rất bất phàm nhưng đối với gã không làm gì. Trước đây gã không thấy cửu giai luyện đơn sư, hiện tại một món đạo giai pháp bảo đã mời được, nhưng quan trọng là luyện đơn sư gì cũng không quan trọng, quan trọng là có cứu được mạng gã không.

“Nếu không thể khẳng định công thức này tuyệt đối hữu dụng, thì đừng nên để ý nữa mà thử phương pháp khác.” Lưu Tú Thành liếc bọn Cơ Nhã, thập phần khẳng định.

“Không, không thể vô dụng!” Hàn Vi Vi suýt bật khóc, biết Ngụy Tác không còn cách nào.

Qua thần sắc bọn Ngụy Tác, mấy lão nhân tinh thông đơn đạo biết gã không dám chắc công thức có tuyệt đối hữu dụng không, cộng thêm Lưu Tú Thành suy đoán hợp lý, họ cho rằng công thức này vô dụng, nhưng đáng về Hàn Vi Vi khiến một lão nhân mặc hồng y, mặt mũi hiền hòa, khắp người nồng hậu mùi linh được lại bất nhẫn, nhìn kỹ công thức được dịch Tạo hóa ngọc trì.

“Giáng tiên tử thảo... Hắc long chân quả... Cửu diệp linh cúc... Chân tiên cốt...”

Đột nhiên, thân thể lão nhân này run lên, gọi mấy lão nhân quanh đó lại, “Lưu lão, Đằng lão, các vị xem này, hình như có vấn đề!”

“Cái gì?” Tất cả đều chấn động, vây lại.

“Chân tiên cốt... dùng Thảo chi, Thanh minh hoa, Mặc lan quả dịch ninh lên... nhưng Mặc lan quả và Chân tiên cốt tương xung, như thế sẽ giảm bớt được lực. Tựa hồ...” Hồng y lão nhân hít sâu một hơi, bảo Lưu lão.

“Chuyện đó...” Lưu lão và một mặc lão nhân tử hắc sắc pháp y nhìn nhau, đồng thời biến sắc, kinh hô, “Lẽ nào không phải Chân tiên cốt như chúng ta biết!”

“Cái gì!”

Ngụy Tác run lên hiểu ra.

Chân tiên cốt là một loại linh dược phối hợp thường thấy trong tu đạo giới, là tứ cấp đệ giai yêu thú Xạ hương bạch lộc chết đi, xương vùi xuống đất, linh dược như rêu sinh trưởng trong xương chúng, mười mấy năm sau thì sẽ mọc thành phù văn kỳ dị như hai chữ “Chân tiên”.

Dược lực nằm ở rễ loại rêu trong xương, có công hiệu tráng gân, hóa trừ vết thương ngấm trong gân cốt, thường dùng để luyện chế liệu thương đơn dược.

“Lẽ nào Chân tiên cốt này không phải như chúng ta nghĩ mà xương của chân tiên đại năng!” Hàn Vi Vi kêu lên.

Các lão nhân nhìn nhau.

Ai cũng biết chân tiên trên cấp thần huyền, nhục thân chân tiên đại năng đã kinh qua huyền hóa chi hậu, khi đột phá chân tiên thì đã biến hóa kỳ diệu, chưa biết chừng xương chân tiên đại năng phối hợp cùng công thức đó có thể nghịch chuyển nhục thân mộc hóa, nhưng chân tiên đại năng hơn vạn năm chưa xuất hiện, xương này tìm ở đâu?

“Nhĩ muội yêu!” Ngụy Tác kêu lên.

Linh Lung Thiên móc nẹp bảo thủ trạc của Ngụy Tác đa cho Cơ Nhã.

Cơ Nhã run lên đón lấy, một bộ xương được lấy ra.

Bộ xương này không có đầu nhưng trắng như ngọc, như thần ngọc điêu khắc thành, ẩn hiện vô số quang điểm, như chứa cả sao trời. Uy áp nghẹt thở không ngừng phát ra.

“Chát, chát, chát!”

Cơ hồ mọi lão nhân, cả Diệp gia huynh muội và Độc Cô Vũ Vân đều kinh hãi lui lại mấy bước.

“Lẽ nào đây là xương của chân tiên đại năng?”

Lùi liên mấy bước, Lưu Tú Thành mới trấn định tâm thần, hít hơi lạnh hỏi.

“Đừng lảm lời, mau thử đi!” Ngụy Tác kêu lên. Chân tiên hài cốt, người khác không có chứ gã có tới hai bộ!

Tại Bắc Mang di tích, trừ bộ này gã còn một bộ khác không kém gì.

Quan trọng nhất là dược dịch đã hòa làm một, còn cả Chân tiên cốt dược dịch, hiện tại có hữu dụng không là bí ẩn.

Gã biết đại năng của Công Đức đó vì nhầm lẫn Chân tiên cốt nên mất mạng.

Nếu vì thế thật, trong tay có hai bộ Chân tiên cốt mà vẫn chết thì mới thật là muốn khóc mà không có nước mắt, chết không nhắm mắt.

-o0o-

901. Chương 901: Chạm Tới Bước Cuối Cùng Của Thần Huyền.

Mặc lục sắc dược dịch chảy vào Tạo hóa ngọc trì.

Theo công thức, dùng Thảo chi, Thanh minh hoa, Mặc lan quả và Chân tiên cốt luyện chế thành dược dịch, màu sắc không hề thay đổi.

Chân tiên hài cốt trắng như thần ngọc, có vô số quang điểm lấp lánh như sao trời, không khác gì trước.

Ai nấy cực kỳ khấn trương, dược dịch đổ vào Tạo hóa ngọc trì là trong động lặng ngắt như tờ, bọn Cơ Nhã và Hàn Vi Vi càng thất lòng.

“Nhất định phải hữu dụng! Mẹ nó chứ, khó khăn lắm mới thành thần huyền, còn có ngàn đầy đạo lữ như hoa như ngọc!” Ngụy Tác đột nhiên rống lên.

“Đúng là vớ vẩn.” Linh Lung Thiên tắt tiếng.

“Lẽ nào vô dụng?” Ngụy Tác nhợt nhạt mặt mày, mặc lực sắc được dịch đổ vào Tạo hóa ngọc trì, tựa hồ không có gì phản ứng.

“Đổi màu rồi!” Đột nhiên, Hàn Vi Vi kêu lên.

“Đổi màu?” Ngụy Tác vốn tưởng mình xong đời, nghe Hàn Vi Vi nói thế thì tròn mắt, hoàng sắc được dịch trong Tạo hóa ngọc trì biến thành màu vàng tía.

“Thế nào? Được lực có thay đổi không!” Mấy lão nhân si mê đan đạo phần chấn hỏi Ngụy Tác.

“Hữu dụng! Hữu dụng! Hình như hữu dụng!” Ngụy Tác đột nhiên kinh hãi cực độ kêu lên.

Gã nhận ra được lực như mát lạnh đi tựa mưa xuân, tốc độ nhục thân mộc hóa chậm lại.

“Thật sự hữu dụng?!” Hàn Vi Vi run người kêu lên, cơ hồ không còn lực khí để đứng.

“Hữu dụng, hữu dụng, ha ha, lẽ nào nàng hi vọng là vô dụng, để chồng nàng chết đi.” Ngụy Tác thập phần hưng phấn, được lực càng lúc càng mãnh liệt, nhục thân mộc hóa tựa hồ ngừng lại.

“Ngươi!” Hàn Vi Vi rơi lệ.

“Đừng có đắc chí.” Linh Lung Thiên trừng mắt nhìn Ngụy Tác, “Hữu hiệu hẳn đã rồi đắc ý.”

“Được, được được, coi như ta sai. Mau lên, đừng có vô dụng, phải hữu dụng.” Ngụy Tác như cầu thần bái phật.

“Hoàn toàn dừng rồi!” Chốc sau, Ngụy Tác run lên, nhận ra nhục thân mộc hóa bị được lực hoàn toàn áp chế.

“Cách!”

Đột nhiên, Ngụy Tác cảm giác thấy trong thể nội, kinh mạch đã hoàn toàn mộc hóa đột nhiên vỡ ra, như gỗ mục vỡ nát, mọc lên mầm non, dấy lại sinh cơ, khí tức đã thay đổi.

“Hữu dụng, hữu dụng!” Ngụy Tác hưng phấn run người.

“Ngụy huynh đệ, có tác dụng thật chứ?” Diệp Tiêu Chính nắm tay kêu cách cách, cực kỳ kích động.

Ngụy Tác gật đầu, Tạo hóa ngọc trì ào ào.

“Cách... Cách...” Góc nhỏ nhất trong kinh mạch nghịch chuyển khỏi trạng thái nhục thân mộc hóa, những kinh mạch khác nghịch chuyển theo, rồi tất cả đều nghịch chuyển.

“Phương pháp này có thể nghịch chuyển nhục thân mộc hóa?! Xem ra quan trọng nhất là nguyên khí trong Chân tiên cốt, được lực chỉ ngăn được chứ không thể nghịch chuyển.”

Mấy lão nhân luyện được thập phần hưng phấn, vì giải quyết nhục thân mộc hóa là việc mười mấy vạn năm nay, tu đạo giới trung không ai làm được.

“Lưu manh đáng chết!” Hàn Vi Vi rơi lệ. Cơ Nhã vỗ lưng nàng ta, nước mắt rơi theo.

“Chắc không đến nỗi...” Nửa canh giờ sau, Ngụy Tác lau mồ hôi lạnh trong Tạo hóa ngọc trì, bảo Cơ Nhã và Hàn Vi Vi. Nhục thân mộc hóa tiếp tục nghịch chuyển, được lực không có vẻ gì sẽ khô kiệt.

“Đừng đắc chí thế được không!”

“Lúc này mà còn thế nữa!”

Ngụy Tác ở trong Tạo hóa ngọc trì lau mồ hôi lạnh, làm động tác thắng lợi một cách thập phần nham nhở, bị tất cả mắng.

“Ngụy Tác ta đây lại sống rồi!”

Sau nửa canh giờ, Ngụy Tác lặp lại động tác.

Nhục thân gã đã triệt để chuyển hóa xong, lấp lánh như mã não, khí tức huyền ảo khôn tả.

“Chát,” “Chát,” “Chát”...

Nội phủ gã tựa hồ có thần hà lấp lánh, sinh cơ và tinh khí từ cốt tủy chảy ra, thậm chí thấy thể nội như lòng động không đáy, bao nhiêu chân nguyên cũng không đầy, mỗi một bộ phận đều ngập sinh cơ, không có thần căn Nguyên thủy thần mộc thì dù bị đánh thủng nội phủ cũng không chết mà sẽ từ từ lành lại.

Thần huyền cảnh nhục thân hàm chứa linh khí kinh nhân, tựa hồ như bản thân tu thành thiên địa chí bảo, thành một nhánh linh được kinh nhân, nhưng không phải gỗ mục như nhục thân mộc hóa mà sinh cơ dồi dào.

“Xoạt!”

Tạo hóa ngọc trì đột nhiên rung lên kịch liệt, rùng rục hào quang.

“Bước sau cùng đến Thần huyền bắt đầu!” Vừa làm động tác thắng lợi, Ngụy Tác nhìn Linh Lung Thiên rống lên.

Gã nhận ra từ lúc nhục thân mộc hóa, nguyên khí lưu động đặc biệt lại bắt đầu, vô số nguyên khí khó tưởng tượng nổi và nhục thân tinh khí lưu động theo một quỹ tích huyền ảo khôn tả, chảy vào tâm mạch khiếu vị.

Cơ hồ tích tắc đó, nhục thân Ngụy Tác khô đi nhanh, được trì hình thành một vũng xoáy, được lực tinh khí bị hút vào.

“Ta...!” Ngụy Tác tròn mắt, mấy lần thủy linh nguyên khí bốc lên khỏi đỉnh đầu.

Hai thần huyền pháp tướng như biến thành hai vì sao, như hai cá động không đáy, gã như bị hút thành xác khô.

“Chát!”

Không hề dừng lại, Linh Lung Thiên vung tay, cho ba nhánh Đẳng thiên kim tang và nhánh ngó sen lấy từ Sơn hà thạch, tương đương với bát cấp thủy hệ yêu đan vào thủy linh nguyên khí trên đầu Ngụy Tác.

“Đây là linh được gì mà thủy linh nguyên khí kinh nhân thế!”

“Hóa sinh thần huyền, hấp thụ nguyên khí quá lợi hại, chẳng trách phải chuẩn bị ngăn ấy linh được kinh nhân!” Các lão nhân có mặt cũng không biết linh được trong Sơn hà thạch nên triệt để chấn kinh.

Nếu Ngụy Tác tu luyện bình thường, luyện hóa mấy nhánh này tất mất mấy ngày, nhưng hiện tại bước lên bước cuối cùng của thần huyền, thể nội nguyên khí có sức gột rửa kinh nhân nên chỉ tích tắc là ba nhánh Đẳng thiên kim tang và linh được sánh với bát cấp yêu đan bị gột rửa thành nguyên khí, hút vào thể nội.

“Chát”

Linh Lung Thiên lấy ra Tiểu diệt kim gia, Hồn nguyên thanh qua, Thủy thần chi... tổng thể hơn năm mươi nhánh linh được, đồng thời với hơn bốn mươi viên cao giai thủy hệ yêu đan.

Từng nhánh linh được lóe sáng linh quang và một viên yêu đan sáng bóng lơ lửng trên đầu Ngụy Tác, bảo quang sáng rực.

Chỉ không đầy một tuần trà, toàn bộ bị luyện hóa thành linh khí.

“Chát” “Chát” “Chát”...

Linh Lung Thiên mở nhiều nạp bảo nang, mỗi một nạp bảo nang đựng hơn vạn viên thủy hệ yêu đan các loại, mấy nghìn viên dốc lên đỉnh đầu Ngụy Tác.

Từng làn nguyên khí bắt lợi từ mình Ngụy Tác bắn ra, bị Thủy Linh Nhi thi pháp hút vào sườn núi.

Nơi này là núi hoang, không ai phát hiện, chướng khí càng lúc càng nồng hậu, càng lúc càng lan rộng. Nhiều cây cỏ vốn có thể chịu được chướng khí cũng khô cong.

“Ngần ấy còn chưa đủ... Chả trách thần huyền đại năng không ai không thần thông thông thiên, có thể vơ vét vô số, nhưng từ thần huyền trở lên, mỗi nhất trọng tu vi khó như lên trời. Đột phá Thần huyền nhất trọng tiêu hao ngần ấy... Thần huyền đại năng tu luyện thật quá kinh nhân...” Mọi lão nhân đều run lên.

“Chát!” ... “Choang!”...

Liên tục sáu, bảy vạn viên phổ thông thủy hệ yêu đan trút xuống, thể nội Ngụy Tác đột nhiên vang lên thanh âm như các loại tiên âm cùng kêu vang.

“Pháp thân lại to lên, Trường hà thao thiên quyền cũng tiến giai!...”

Sợ trong núi bị nguyên khí va nhau quá kịch liệt, phá hoại bố trí, Ngụy Tác không phát ra thần huyền pháp thân, nhưng nhận ra sau khi hút ngần ấy linh khí kinh nhân thì hai thần huyền pháp thân tại khiếu vị chợt rung lên, lại càng ngưng luyện, uy năng Trường hà thao thiên quyền tăng nhanh.

Tinh khí trong thần huyền pháp thân như núi lửa bùng lên, trong đó còn có một dòng băng lạnh, chỉ cảm giác đó cũng khiến Ngụy Tác biết uy năng thuật pháp của mình còn hơn lúc tiến công sơn môn Thiên Kiếm tông.

“Còn chưa đủ?”

Nhưng hai thần huyền pháp thân cần nguyên khí quá kinh nhân, thậm chí cao hơn Ngụy Tác dự liệu. Dùng hết thủy hệ yêu đan mà vẫn như cái động không đáy.

“Chát!”

Linh Lung Thiên lấy ra Thần hoàng thạch đan, linh lực dao động kinh nhân từ lỗ thạch đan chảy ra.

Từng dải hào quang màu đỏ, vàng như vô số sợi lông bay múa.

Dược lực Thần hoàng thạch đan nồng hậu mức ngưng thành hà quang.

“Đây là... Thần hoàng thạch đan! Trời đất! Thần dược cỡ này cũng có!” Một lão nhân đến lúc đó mới nhận ra Thần hoàng thạch đan, kêu âm lên.

—o0o—

902. Chương 902: Gạt Được Người Khắp Thiên Hạ.

Thần hoàng thạch đan dược dịch cực kỳ kinh nhân, mỗi giọt đều là cội bảo phi phạm, Ngụy Tác dồn hết vào thể nội, thân thể đỏ như bảo thạch phát ra hà quang mấy màu.

Thần hoàng thạch đan chảy vào thể nội Ngụy Tác, hai thần huyền pháp thân triệt để ngưng tụ, hai lòng động không đáy được lấp đầy, sáng rực quang hoa huyền diệu, bắt đầu lần biến hóa cuối cùng.

“Cương nha muội, lấy Hắc thủy liên ra.”

Ngụy Tác lại kêu lên, hai thần huyền pháp thân tạo cho gã cảm giác khí huyết không đủ, lại đã quá hiểu về đột phá thần huyền thì gã hiểu đó là do bản mệnh thủy linh nguyên khí không đủ, nhiều nguyên khí chưa thể triệt để điều hòa. Bao nhiêu thủy hệ yêu đan và linh dược chuẩn bị sẵn đã hao hết, đành nén xót ruột dùng đến Hắc thủy liên chứa thủy linh nguyên khí kinh nhân.

Bất quá gã không kinh hoảng, dù không có Hắc thủy liên thì thần huyền pháp thân đã triệt để hình thành, tới đa sẽ thành uy năng tiên thiên bất túc mà thôi.

“Hai thần huyền pháp thân của ngươi cần nhiều nguyên khí quá. Hoang tộc công pháp đúng là xa xỉ...”

Linh Lung Thiên bất mãn lắm lắm, không chỉ song thần huyền mà Thủy hoàng phệ nhật quyết tựa hồ cần lượng nguyên khí thập phần kinh nhân, tay nó không hề ngưng, lấy Hắc thủy liên thủ ném cho Ngụy Tác đoạn lấy cả Phỉ thúy bồ đề diệp trong Thất bảo mật địa ra.

Phỉ thúy bồ đề diệp có thể tiêu trừ nguyên khí bất lợi, có nhiều lợi ích với tu sĩ, Linh Lung Thiên giữ đến cuối mới đem ra, bao nhiêu thủy hệ yêu đan và linh dược của Ngụy Tác đều không còn.

“Thành rồi!”

Hắc thủy liên được sức mạnh kinh nhân gột rửa thì tan ra trong tích tắc, thủy linh nguyên khí một phần hòa vào thần huyền pháp thân, Ngụy Tác tức thì thấy hai thần huyền pháp tướng như cá gặp nước, hào quang huyền diệu lưu chuyển nhanh gấp mười lần, từng lần nguyên khí kỳ dị nối nhau theo trật tự đặc biệt trong thần huyền pháp thân, ẩn vào một pháp thân.

Tích tắc đó, thần thức gã tựa hồ bay ra thiên ngoại, vô số nguyên khí từ vực ngoại tinh không cuộn cuộn trút xuống thần huyền pháp thân.

Thần huyền pháp thân của gã như sáng lên vạn vì sao.

Cắm chế trên đỉnh động quật lóe lên vô số đạo quang hoàn như pháo hoa, từng tia sáng mê ly tựa lưới nhện lan ra.

“Gian thương, thể mà người cũng qua được.” Linh Lung Thiên hằm hừ. Nó nhận ra Ngụy Tác đột phá thần huyền đã xong bước cuối, tinh thần nguyên khí được dẫn xuống pháp thân, nếu không có pháp trận cấm chế, hiện tại đỉnh núi chắc có vô số vàng sáng biến hóa, hình thành hai quang nhân khổng lồ như vực ngoại thần ma giáng lâm.

“Chát!”

Tích tắc đó, Ngụy Tác thu hồi thần thức, khí tức đã triệt để nội liễm, đứng lên khỏi Tạo hóa ngọc trì.

“À!”

Mắt gã lại lóe lên.

Gã nhận ra nhiều nguyên khí của Hắc thủy liên trút vào Trường hà thao thiên quyển, Trường hà thao thiên quyển liền biến hóa huyền diệu. Vốn nó được gã luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo, được thể nội nguyên khí tôi luyện thì không ngừng đề thăng uy năng, nhưng nguyên khí Hắc thủy liên dung nhập vào, tốc độ đề thăng uy năng của Trường hà thao thiên quyển nhanh hẳn.

Vốn dùng đến cả Hắc thủy liên khiến gã xót ruột nhưng thay đổi này đối với gã là kinh hỉ bất ngờ.

“Sau cùng cũng xong...” Bọn Cơ Nhã kinh hỉ dị thường, từ khi ngăn cản nhục thân mộc hóa thất bại đến lúc Ngụy Tác bước lên bước cuối cùng của thần huyền, đối với họ thật sự là niềm vui lớn nên không nói thành lời.

Ngụy Tác hít sâu một hơi, toàn lực phát thần thức.

“Chát!”

Như thủy triều vô hình triều, thi triển bí thuật cùng phối hợp thì thần thức gã bao trùm hai trăm dặm.

Nếu muốn gã có thể phát một đạo thuật pháp vào bất cứ đâu trong hai trăm dặm.

Tinh khí vô cùng dâng lên, Ngụy Tác cảm giác dù không động dụng chân nguyên, chỉ toàn lực kích phát khí huyết, nếu không có pháp trận cấm chế thì tinh khí sẽ như lợi kiếm xuyên qua lòng núi.

Nhục thân huyền hóa hoàn thành bước sau cùng, nhục thân quả nhiên càng mạnh, lúc trước nhục thân gã như thần thiết, giờ càng dẻo dai, như có linh vận, sinh cơ cực kỳ kinh nhân.

Hiện tại chỉ Động Hư bộ pháp phối hợp với nhục thân, e rằng không mấy Kim đan tu sĩ chống nổi.

“À! Việc gì hả?” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, đột nhiên nhướng mày kinh ngạc.

“Cái gì?” Ngụy Tác còn đang tìm hiểu thay đổi của bản thân nên chưa kịp hiểu ra.

“Thần huyền khí tức của người không còn lẽ nào vì chân tiên nguyên khí?” Linh Lung Thiên hỏi.

“Thần huyền khí tức?” Ngụy Tác lúc đó mới phát hiện thần huyền dị hương vốn có hiện giờ đã tan.

Nhục thân huyền hóa khẳng định đã hoàn thành, nhưng dị hương tan đi thì chỉ có thể vì chân tiên nguyên khí, hoặc luyện hóa linh dược nào đó.

Bất quá thần huyền hương khí vốn khó giấu, giờ không còn thì đối với Ngụy Tác lại càng bớt phiền hà, hiện tại gã tinh khí xung thiên, dù không có thần huyền dị hương nhưng muốn ẩn thân cũng cần pháp khí.

“Đi thôi, chúng ta đến gặp bọn Âm Lệ Hoa.”

Ngụy Tác không vội tể xuất thần huyền pháp thân, mà nói thế vì lo lắng cho an nguy của bọn Âm Lệ Hoa, gã biết bọn nàng ta còn lo lắng cho gã hơn, nhất định đang rất nóng lòng.

Ngọc thạch của Tạo hóa ngọc trì được gom lại.

Sau này bọn Cơ Nhã xung kích thần huyền mà gặp phải nhục thân mộc hóa, Tạo hóa ngọc trì sẽ rất hữu dụng.

“Ngụy tiền bối, bọn tại hạ có một thỉnh cầu, không biết tiền bối có đồng ý không.” Thấy Độc Cô Vũ Vân lấy ra Tam nhật vong hồn đan, các lão nhân hiểu ngay ý, cửu cấp luyện đan sư Lưu Tú Thành lên tiếng với Ngụy Tác.

“Thỉnh cầu gì? Các vị cứu mạng mỗ, có thỉnh cầu gì mà được thì mỗ sẽ làm.”

“Tại hạ đảm bảo không để lộ tin tức về tiền bối, có thể không bắt tại hạ uống đan dược đó không. Tại hạ yêu thích nghiên cứu dược lý, công thức này rất đặc biệt, có thể sẽ hữu dụng với mỗ.” Lưu Tú Thành bảo Ngụy Tác, “Nếu Ngụy tiền bối không yên tâm, tạ hạ xin theo Ngụy tiền bối, tin rằng tại hạ có nhiều lợi lộc, đồng thời cũng hữu dụng cho Ngụy tiền bối.”

“Các vị muốn theo mỗ?” Ngụy Tác ngăn người.

“Bọn văn bối cùng muốn theo Ngụy tiền bối.” Cơ hồ mọi lão nhân nhìn nhau, như thương lượng sẵn, dị khẩu đồng thanh.

Ngụy Tác dở khóc dở cười, các lão nhân càng già càng thành tinh, biết song thần huyền như gã vạn năm hiếm có, sẽ đạt thành tựu kinh nhân, là chỗ dựa vững nhất.

“Tại hạ thậm chí sẽ chuyển phường thị đến thành trì tiền bối dừng chân.” Một lão nhân nói.

“Thỉnh cầu này mỗ sẽ đáp ứng, nhưng các vị nghĩ cho kỹ, mỗ có không ít thần huyền là đối đầu.” Ngụy Tác không hề do dự, bảo ngay. Các lão nhân đều muốn dựa hơi gã, theo Thần huyền tu sĩ thì tất nhiên lợi lộc vô vàn, còn đối với gã, tu sĩ tinh thông bố trí trận pháp và luyện đan chi pháp thì dĩ nhiên hữu dụng, thường thì tông môn như Âm Thi tông muốn chiêu lãm luyện đan sư cỡ Lưu Tú Thành là điều không tưởng. Có lẽ trừu tu vi thì Ngụy Tác lấy ra ngăn ấy linh dược kinh nhân khiến họ chần chừ.

Các lão đầu không hề do dự, đều tạm thời không liên lạc với phường thị và gia tộc cho đến khi Ngụy Tác không cần che giấu hành tung nữa.

Ngụy Tác lại lấy ra cả mớ linh dược, suýt khiến các lão đầu tử ngất xỉu.

Ngụy Tác từ khi tham gia Đại Hóa minh hội của Hóa Thiên giáo, giết chết vô số Kim đan đại tu sĩ ở Chập Khí hải, cộng thêm tích lũy từ trước, linh viên trong Thất bảo mật địa của Công Đức tông, vợ vệt của hai tông môn và một đại phường thị, cả Thiên Kiếm nữa, thì số lượng linh dược gã có cực kỳ kinh nhân, xung kích thần huyền chỉ dùng mất một phần nhỏ hữu dụng, còn lại là vô dụng với gã nhưng đối với các lão nhân cả đời theo đuổi đan đạo lại đều là chí bảo. Nhiều loại họ thậm chí tìm kiếm nhiều năm không thấy.

Bỏ hết cấm chế trong động quật, Ngụy Tác để bọn Cơ Nhã đánh động quật thành tro, cả ngọn núi sụp theo, không ai nhận ra dấu vết thi pháp bên trong.

Cả toán thay đổi hình dạng, vô thanh vô tức rời đi, không ai nhận ra trong ngọn núi này có một thần huyền hóa sinh.

...

“Ngụy Tác đã chết rồi?”

“Đáng tiếc, y kinh tài tuyệt diệu như lưu tinh, nhục thân mộc hóa cuối cùng không thể nghịch chuyển.”

“Tiếc là rồi y cũng chết.”

Vô số tu sĩ đợi tin về Ngụy Tác, nhưng hơn mười ngày sau không ai nghe thấy gì, tu sĩ như thần ma san phẳng Thiên Kiếm tông triệt để tan biến khỏi Thiên Huyền đại lục.

Ai cũng cho rằng gã đã chết vì nhục thân mộc hóa không thể tồn tại được lâu thế, Thiên Huyền đại lục không nơi nào xuất hiện thiên địa dị tượng có người đột phá thần huyền.

“Cuối cùng y cũng chết.” Trong Huyền Phong môn, Diệp Huyền Thành đứng trên một đỉnh núi ràn rạt cuồng phong, hai con rồng xanh ở sơn môn Huyền Phong môn do khí tức hình thành từ từ tan đi.

“Tông chủ, Phong Ngô Thương ở Tiên Giáp thành tới tận hôm nay, không gặp ai, thủy hệ yêu đan gom được vẫn nguyên... Thần sắc tựa hồ thập phần tiếc nuối.” Trong Chân Võ tông, một chân truyền đệ tử vào gặp Hứa thần quân bẩm báo tin tức. Hiển nhiên Chân Võ mấy hôm nay ngầm giám sát Phong Ngô Thương.

“Ngụy tiểu tử, xem ra rồi ngươi cũng chết!” Cách, Hứa thần quân nhăn nhúm mặt mày, chán tan noãn ngọc liên đài bảo tọa.

“Tìm tung tích đạo lữ của y, có thể y để vô thượng bí pháp và pháp bảo cho đạo lữ.” Một mệnh lệnh từ đại điện Công Đức tông vang lên.

“Y quá xuất chúng nên bị trời ghen ghét.” Trong một lâu các Đăng Tiên tông vang lên tiếng thở dài.

... Ai cũng tưởng Ngụy Tác đã chết, nhiều người ghi lại sự tích của gã vào điển tịch.

—o0o—

903. Chương 903: Khung Cảnh Muốn Xịt Máu Mũi

“Chân Võ tông và Huyền Phong môn cũng thử phào rồi.”

“San bằng Thiên Kiếm tông thì thế nào, rồi cũng chết mà thôi.”

“Tiếc thật, y chiến lực ngút trời, lại là song thần huyền, tương lai rất có thể vô địch trong các thần huyền, thành tựu chân tiên. Nghe nói nhân vật chân tiên cấp khi xưa lúc còn là thần huyền đều trấn áp các thần huyền cùng thời đại, cướp đoạt thiên địa chí bảo và những thứ khác... Y không chết thì rất có thể trong gần vạn năm nay sẽ đột phá chân tiên.”

“Vạn năm nay, thiên địa cũng thay đổi, không có tu sĩ nào đột phá chân tiên, chứng minh trời không dung nhân vật như thế.”

Cơ hồ tu sĩ mọi thành trì đều nói về Ngụy Tác, có người mừng vui, có người tiếc nuối, nhiều tông môn tìm thi thể gã cùng tung tích bọn Cơ Nhã hồng giành lấy pháp bảo, bí thuật và tích lũy của gã.

Nhưng mấy tháng liền, bọn Cơ Nhã như biến mất khỏi Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục, ngay cả Âm Thi tông tông chủ Âm Lệ Hoa cũng mất tích, cả Âm Thi tông cơ hồ co vào sơn môn, hiếm có tu sĩ ra ngoài hoạt động. Nhiều người nhắm tới Âm Lệ Hoa phải bó tay.

Nếu bọn Âm Lệ Hoa lộ tung tích, chưa biết chừng sẽ có người hạ thủ, nhưng họ không xuất hiện, khiến người ta không dám đối phó Âm Thi tông.

Ai cũng hiểu Ngụy Tác có nhiều vô thượng bí thuật, và mấy pháp bảo lợi hại, không ai biết những thứ đó có nằm trong tay Âm Lệ Hoa hay không, Âm Lệ Hoa cùng bọn Cơ Nhã cũng là Kim đan tu sĩ, ai biết được với những thứ gã để lại, lúc họ xuất hiện thì thần thông thế nào. Đối thủ trong bóng tối vĩnh viễn khó đấu hơn đối thủ ngoài sáng.

...

“Oa... Oa... Oa...”

Một yêu thú như đàn quạ trắng nhưng tiếng kêu và thân thể to hơn nhiều lượt trên Chập Khí hải.

Yêu thú này là Tuyết vũ nha, băng hệ yêu thú, mỗi năm vào thời điểm nhất định sẽ từ vùng núi rìa Tịch Hàn đại lục vượt mấy chục vạn dặm hải vực đến đảo trong vùng sâu Chập Khí hải, ở lại mấy tháng, trước khi quay lại.

Yêu thú này trên đường phi độn thường xếp thành hình chữ, một chữ hoặc nhiều chữ, thậm chí có tu sĩ còn thấy một đội cực phẩm xếp thành hình chữ “xấu” khiến một nữ tu nhìn thấy phát cuồng, lao tới liều mạng. Nữ tu đó vốn cực kỳ thô kệch, miệng như chậu máu, bình thường còn tự thấy mình xinh đẹp, hay bôi son trát phấn.

Bất quá Tuyết vũ nha tuy trông không ra thế nào, nhưng là ngũ cấp đệ giai yêu thú, nữ tu phát cuồng năm xưa bị đàn Tuyết vũ nha đánh cho suýt chết, khó lắm mới thoát, bị cười chê mãi.

“Vù!”

Đàn Tuyết vũ nha đang bay, đột nhiên hắc ảnh như thùng nước vòng lại, hai con Tuyết vũ nha bay đầu biến mất.

Đàn Tuyết vũ nha dừng lại.

Tuyết vũ nha không có trí tuệ cao lắm nên không hiểu gì.

“Oa oa!”

Trong đội ngũ, con Tuyết vũ nha to nhất kêu mấy tiếng, tựa hồ là lão đại của đàn.

Đoạn nó khí thế hung hung dẫn đầu lao xuống.

Mấy chục con Tuyết vũ nha lao xuống, làn sương như bùng lên, sôi sùng sục.

Dây leo như cự mãng quăng ra, mấy chục con Tuyết vũ nha chỉ còn lại mấy sợi lông lơ lửng, tất cả biến mất.

Đàn Tuyết vũ nha đi sau không thông minh lắm, cứ phun ra uy năng băng hàn, đến khi còn chừng ba, bốn mươi con thì chúng mới hiểu không chạy là chết hết, oa oa kêu văng lên rồi cuống quít bỏ chạy.

Bất quá đàn Tuyết vũ nha cũng là cực phẩm, khiến người ở dưới kêu lên “Nhĩ muội yêu” vì chúng dù cầm cổ chạy nhưng vẫn xếp đội hình thành một chữ “Làm”.

Làn sương khiến Tuyết vũ nha bỏ chạy trống trơn, không có gì.

Cchi đáp xuống mới thấy là một vô danh hải đảo rộng mấy chục dặm, nhìn ra ngoài thì có tinh quang mờ mờ, rõ ràng bố trí chướng nhãn cấm chế.

Hải đảo tựa hồ do hỏa mạch dưới biển phun lên hình thành, chung quanh là hải vực, đảo cao hơn mặt biển năm, sáu trăm trượng, tại Chập Khí hải thì không thấp.

Kinh ngạc là hải đảo dày đặc Diệt tiên đằng, nền đất dưới Diệt tiên đằng trải dày xương và giáp xác yêu thú đã vỡ, phải tới mấy thước, không nhìn ra nham thạch thật ra trông thế nào. Không biết yếu bao nhiêu thì hải yêu thú mới được như thế.

Diệt tiên đằng trên đảo chưa dài trăm trượng, chỉ lớn cỡ đùi người nhưng nửa còn lại đều dài quá hai trăm trượng, lớn như thùng gánh nước.

Ngần ấy Diệt tiên đằng, dù mấy Kim đan đại tu sĩ vô tình sa vào cũng sẽ mất mạng.

Bề ngoài hòn đảo không có gì, tiếng kêu “Nhĩ muội yêu” từ bên trong vọng ra.

Nếu có người thấy Tuyết vũ nha bỏ chạy, vô tình tạo thành chữ “Làm” rồi nghe thấy tiếng kêu mà trên đảo không người, tất sẽ cả kinh.

Đàn Tuyết vũ nha xếp chữ cách đảo này ít nhất bảy, tám trăm trượng, trên đảo lại không người, tu sĩ nói câu đó tất phạm vi thần thức gần nghìn trượng.

Bất quá nếu có người nhìn rõ thì sẽ kêu to “Nhĩ muội yêu”, rồi tròn mắt lên.

“Phì phì phì!” Nếu Chân Võ tông chủ Hứa thần quân lúc trước biết Phong Ngô Thương thờ dài đi mất, không gặp Ngụy Tác mà thấy thế tất thổ huyết.

Người kêu “Nhĩ muội yêu” là Ngụy Tác mà ai cũng tưởng đã chết rồi, ai cũng thêm muốn di sản của gã.

Trong một thạch thất rộng rãi trên đảo, vách khảm không ít minh châu và bảo thạch phát ra khí tức trong lành, ánh sáng dịu dàng, ở giữa là một ôn tuyền trì rất lớn, bờ xây bằng dương chi bạch ngọc, nền thạch thất và ôn tuyền trì rải một lớp cát mịn do bạch sắc san hô mài thành, thỉnh thoảng lại rải san hô, bồi xác màu khác điểm xuyết khiến ôn tuyền trì nào còn đẹp hơn ôn tuyền trì ở chỗ ở thiên cấp của Ngụy Tác tại Linh Nhạc thành.

Ngụy Tác cực kỳ thoải mái nằm trong ôn tuyền trì, trên bờ đặt không ít linh quả tươi rói, gã cũng không một mình, còn cả các mỹ nhân thiên kiều bách mị Cơ Nhã, Thủy Linh Nhi, Hàn Vi Vi, Âm Lệ Hoa, Nam Cung Vũ Tinh cùng tắm.

Bình thường trừ Âm Lệ Hoa và Nam Cung Vũ Tinh khá dạn dĩ thì ba người kia đều hay e thẹn, Hàn Vi Vi chỉ mạnh mẽ mà thôi, hiện tại năm người tuy còn mặc đồ nhưng tay chân trắng như ngọc cần đều lộ ra dưới nước, không hiểu Ngụy Tác dùng thủ đoạn gì mà khiến họ cùng tắm ôn tuyền.

“Đừng đến, ta không tin người, lẽ nào đàn Tuyệt vũ nha còn hạ lưu hơn người? Vô tình xếp thành chữ đó?” Hàn Vi Vi liếc Ngụy Tác, bĩu môi nói.

“Ta nói đúng thì thế nào, cá không? Thua thì chúng ta như tối qua nhé?” Ngụy Tác cười ha hả, công khai nói nửa câu đầu, nửa câu sau truyền âm cho Hàn Vi Vi.

“Lưu manh đáng chết!” Không biết tối qua Ngụy Tác nói là gì mà Hàn Vi Vi đỏ mặt, không phục, “Được! Cá thì ta, ta sợ gì!”

“Các vị đợi một chút, đã đồng ý tắm cùng ta hơn nửa canh giờ cơ mà.” Ngụy Tác nói đoạn, bọt nước tung lên, một dòng nước quần quanh gã và Hàn Vi Vi, ngưng thành hai lam sắc pháp y, đoạn cả hai lóe lên, với tốc độ kinh nhân đưa Hàn Vi Vi lao đi, cơ hồ chỉ tích tắc sau, dù không dùng Động Hư bộ pháp, đã đến chỗ đàn Tuyệt vũ nha.

“A?” Hàn Vi Vi tròn mắt, bị Ngụy Tác cuốn đi thì thật sự không biết nói gì, gã không nói dối, đàn Tuyệt vũ nha đích xác xếp thành chữ “làm”.

“Ha ha, thế nào, thua hả!” Ngụy Tác đắc ý cười ha hả rồi ôm eo Hàn Vi Vi quay lại.

“Lại nói thế với NNgụy đại thần quân?” Thấy Ngụy Tác đắc ý quay lại, Âm Lệ Hoa bật cười.

“Thừa lời, sao ta lại lừa các nàng.” Ngụy Tác vỗ ngực, “Ta rất có chữ tín.”

“Vậy coi như đệ có chữ tín, làm gì có một thần huyền đại năng nào như thế.” Nam Cung Vũ Tinh hất nước, vừa bực vừa buồn cười bảo Ngụy Tác, “Lần này cùng tắm ôn tuyền, trong vòng nửa năm không được làm gì xấu xa.”

“Được rồi, nửa năm tắm chung một lần hơi dài, bất quá trừ tắm ôn tuyền ra, chúng ta còn việc khác nữa.” Ngụy Tác nghiêm túc.

“Xấu xa!” Thủy Linh Nhi há hốc miệng, tựa hồ chưa từng thấy ai xấu xa như thế, đoạn bắn ra một viên thủy đạn vào trán Ngụy Tác.

“Ha ha, té nước hả, được lắm.” Ngụy Tác không tránh, bị đánh trúng, hất nước tung tóe lên.

“A!” Mấy đại mỹ nữ kinh hô, y phục đều bị nước hất lên.

-o0o-

904. Chương 904: Chuẩn Bị Đến Tịch Hàn Đại Lục

Đêm xuống, Chập Khí hải chỉ có tinh quang, âm đạm mà u tịch.

“A? Linh Nhi, sao lại ở đây?”

Trong nơi Hàn Vi Vi ở tại hoang đảo được bọn Ngụy Tác chọn làm động phủ có không ít bố trí, gã đang tròn mắt vì đẩy cửa ra không thấy Hàn Vi Vi, mà là Thủy Linh Nhi mặc thanh y, mi tâm có lam quang, như tiên tử từ cung trăng xuống.

“Ban này tỷ ấy nói là có việc cần, lại bảo Cơ Nhã đang tìm nên đi trước...” Thủy Linh Nhi giải thích được hai câu thì hiểu ra, đỏ mặt kinh hoàng, “muội đi trước đã.”

“Không cần, mấy hôm này nàng cứ trốn tránh, không thì nàng ta sao lại không gạt người khác mà gạt nàng.” Ngụy Tác tắt tiếng với Hàn Vi Vi nhưng lập tức cầm tay Thủy Linh Nhi.

“Muội...” Thủy Linh Nhi cuống lên.

“Thế nào, không thích phu quân hả?” Ngụy Tác hiện tại đã biết tổng, ôm Thủy Linh Nhi vào lòng, thủy linh nguyên khí đẩy lên.

“Nếu bảo không thích là ta tét mông.” Ngụy Tác khê cười ha hả vào tai Thủy Linh Nhi, “Cùng tắm suối nóng mà lại bảo ta xấu xa.”

“Hiện tại huynh xấu chết được.” Bị Ngụy Tác ôm, Thủy Linh Nhi đỏ mặt, nhưng nàng là cực phẩm thủy linh căn, thủy linh nguyên khí trên mình gã có sức hấp dẫn khôn tả, mềm hết người.

“Vậy hả, ta làm luôn người xấu.”

“A!” Thủy Linh Nhi hô khê, tay Ngụy Tác đã thò vào áo nàng, chạm đến một chỗ.

Nàng chưa kịp nói gì thì môi đã bị môi gã khóa chặt, cơ hồ nghẹt thở.

“Tỷ ấy sẽ quay lại...” Nàng không còn sức kháng cự nữa, mà thở dốc xin.

“Yên tâm, thần thức của ta mà có ai đến sẽ nhận ra ngay.” Ngụy Tác khê vỗ mông Thủy Linh Nhi khiến nàng kinh hô.

“Đừng sợ, phu quân đến đây...”

Rất nhanh, tiếng rên rỉ vang lên trong gian phòng.

...

“A!” Không lâu sau, đột nhiên Hàn Vi Vi hô khê.

Một đạo linh quang từ hoang đảo lóe lên, như lần trước, dạng, Ngụy Tác cuốn Hàn Vi Vi lao ra, không dùng thứ gì che giấu khí tức, chu Diệt tiên đằng bổ tới đều bị linh quang bức lui.

Ngụy Tác đưa Hàn Vi Vi lướt đi hơn trăm dặm mới dừng lại.

“Hàn đại tiểu thư, biết hôm nay sai gì chưa?” Ngụy Tác cố ý nghiêm túc, xưng hô như lúc ở Linh Nhạc thành.

“Ta làm gì sai hả? E là tiện nghi người?” Hàn Vi Vi vẫn hằm hừ.

“Vậy hả? Xem ra ta không nhắc nhở thì nàng không nhớ được.” Ngụy Tác cố ý nhìn mông nàng.

“Người định làm gì!” Hàn Vi Vi hơi khấn trương.

“Vốn hôm nay nàng thua, nói là như hôm qua, ta giả bộ phi lễ còn nàng dùng chiêu ‘Băng tuyền thao thao’ ‘Băng phong thiên trụ’ đối phó ta. Kết quả nàng bỏ chạy, khiến vi phu không vui. Vi phu xem ra phải làm thật.” Ngụy Tác nhe nanh múa vuốt áp sát Hàn Vi Vi.

“Lưu manh đáng chết!” Hàn Vi Vi đỏ mặt, quay người chạy, phát ra dải băng lấp lánh.

“A!” Ngụy Tác đột nhiên kêu lên thê thảm.

Hàn Vi Vi ngẩn ra quay lại, thấy gã không dính một vảy băng nào mà cười cười nhìn mình.

“Lưu manh đáng chết! Cứu mệnh!” Hàn Vi Vi kêu lên.

“Ha ha, kêu đi, rách họng cũng không ai đến.” Ngụy Tác nhoáng lên, đến cạnh Hàn Vi Vi, vuốt ve bộ vị hấp dẫn nhất.

“Ai dám làm việc vô sỉ đó hả!” Đột nhiên có tiếng quát từ xa.

Ngụy Tác và Hàn Vi Vi ngẩn ra, không ngờ còn có người? Lẽ nào định lộ kiến bất bình? Ngụy Tác hiểu ngay, trong phạm vi thần thức không có tu sĩ nào thì mắng ngay, “Cương nha muối đáng chết kêu cái gì, không sợ kim chọc mù mắt hả!”

“Trách ta hả, ta đang đi hóng gió, gặp người kêu gào, người tưởng ta thích cái bộ dạng đó của người hả.” Linh Lung Thiên hàm hừ, tựa hồ đắc ý với Ngụy Tác.

“...” Ngụy Tác tế xuất Bất diệt tịnh bình, đứng gãi và Hàn Vi Vi rồi lao xuống biển.

“Cách cách!”

Mặt nước kết băng vỡ vụn, rõ ràng Bất diệt tịnh bình đã lặn xuống sâu.

“Lưu manh đáng chết, nhẹ chút đi, đau quá!”

“A, không thể nào, ta không chế nhục thân và chân nguyên không thể nào có vấn đề gì...”

“Người quên tôi qua làm gì hả...”

Hàn Vi Vi nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng trong Bất diệt tịnh bình, nhưng rồi thoáng sau lại thành tiếng rên rỉ, thanh âm đó khiến dưới biển sâu xuân ý vô biên.

...

Lại vào một đêm sao, Ngụy Tác đứng trên mặt biển, theo hơi thở mà nước biển trong mấy chục dặm hình thành vận luật đặc biệt, dấy lên từng vòng sóng như triều bãi gã.

“Vù!”

Đột nhiên, Ngụy Tác vạch hai ngón tay phải, một đạo thanh sắc kiếm khí rực thần quang xé không khí, bắn đi bốn trăm dặm, chém trúng một con Lam dực thủy sư thú trên mặt biển.

Lam dực thủy sư thú là lục cấp đệ giai yêu thú, nhưng gặp phải đạo kiếm khí của Ngụy Tác thì không chống nổi, bị chém làm đôi.

Thân ảnh Ngụy Tác loáng lên, bắn ra một đạo kiếm quang, đến phía trên yêu thú, thu cả yêu đan và nhục thân lại.

Đoạn gã đập sóng, liên tục phát Huyền sát quỷ trảo, bắt yêu thú và nguyên liệu luyện khí.

Giải quyết xong việc nhục thân mộc hóa, đột phá thần huyền, Ngụy Tác gặp lại bọn Âm Lệ Hoa rồi cả toán cực kỳ cẩn thận, không động dụng truyền tống pháp trận, vượt hoang về Chập Khí hải.

Vô danh hoang đảo ở tây bắc Chập Khí hải, do bọn Cơ Nhã chọn trước, “Liệt hỏa luyện tinh” địa mạo theo Địa Mẫu cổ kinh, ngọn chính của đảo cũng như núi trong Thiên Kiếm tông, toàn bộ là tinh kim.

Đương nhiên toán lão nhân cũng được Ngụy Tác đưa tới, sau mấy tháng cố gắng, hòn đảo đã thêm mấy đạo cấm chế, cả Diệt tiên đằng, trừ phi thần huyền đại đến chứ Kim đan tu sĩ cực khó phá được.

Đột phá thần huyền xong, gã càng cần nguồn lực tu luyện kinh nhân, song thần huyền là hai cái động không đầy thật sự, Trường hà thao thiên quyển trong bước đột phá thần huyền sau chót cũng đột phá, đạt uy năng huyền cấp đỉnh giai. Giờ gã vận chuyển Thủy hoàng phệ nhật quyết, Trường hà thao thiên quyển gột rửa và thần huyền pháp thân đều có sức hút cực kỳ kinh nhân, tứ cấp hoặc ngũ cấp thủy hệ yêu đan chỉ tích tắc là luyện hóa xong.

Vấn đề của gã không phải thời gian mà là vấn đề mọi thần huyền đại năng đều vấp phải: không đủ nguồn lực.

Đạo này, mấy vạn dặm hải vực đều bị gã quét sạch, khiến nhiều yêu thú không dám mò vào, lặn xuống biển sâu mà gã không thể cảm tri được.

Vơ vét thiên tài địa bảo, mà chỉ chưa đầy nửa canh giờ đã luyện hóa xong. Tiếp theo muốn đề thăng tu vi thì phải rời khỏi đây vơ vét thủy hệ yêu đan, hoặc hành tẩu rèn luyện, tìm những thứ hữu dụng.

Hiện tại hai thần huyền pháp thân của Ngụy Tác tăng thêm hai thành uy năng.

Đây không phải công lao của luyện hóa thủy hệ yêu đan và linh dược mà là do Thiên long tinh quả.

Khi xưa tại long trùng, gã được hơn chín mươi Thiên long tinh quả, nguyên khí của chúng cực kỳ đặc biệt, luyện hóa hơn ba mươi Thiên long tinh quả thì thần huyền pháp thân của gã cao hơn hai thành, nhưng hiệu quả tựa hồ đạt tới cực hạn của Thiên long tinh quả, luyện hóa thêm thì phát hiện được lực dã vô dụng với thần huyền pháp thân.

Thần huyền pháp thân của gã vốn cực kỳ kinh nhân, là “Tử khí đông lai” và “Thần thông hóa tinh”, chân đứng trên thất thập nhị phẩm liên đài, thân quán thiên long, tiên âm buông xuống, sau khi thành công bước sau cùng và luyện hóa hơn ba mươi Thiên long tinh quả, lại đề thăng uy năng thần huyền thì sau thần huyền pháp thân còn xuất hiện một bạch sắc cự sơn, gáy xuất hiện kim bàn khắc hoa văn dị quả, bảo hoa.

Linh Lung Thiên càng tắt tiếng vì theo thượng cổ, đây là hai dị tượng “Thân tùy thần nhạc”, “Cát tường kim bàn”.

Dù là thượng cổ siêu cấp đại tông môn có tu sĩ có được nửa dị tượng như gã thì tông môn khẳng định coi như tổ sư gia, cơ hồ trăm phần trăm sẽ thành tựu kim tiên.

Thanh hư đằng thì Ngụy Tác không hề động dụng, còn lại có một khúc, dược lực tích lũy chưa lâu, gã không muốn làm việc ngắt ngọn, chuẩn bị để sau này sử dụng.

Ba mươi Thiên long tinh quả, gã chỉ mất mấy ngày là luyện hóa xong, những ngày tiếp theo là quãng thời gian nhàn hạ nhất từ khi có được Dương quỹ quán, thoải mái “thân mật” cùng Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi, Thủy Linh Nhi và Âm Lệ Hoa, Huyền sát quỷ thảo tăng vọt uy năng, vượt mức huyền giai trung phẩm, gần đạt huyền giai thượng phẩm. Huyền sát quỷ thảo giờ cực kỳ ngưng tụ, phát ra trông như cánh tay bằng âm nguyên bảo thạch, ngành tiếp pháp bảo huyền giai thượng phẩm trở xuống cơ hồ không hề tổn hao.

“Duy ngã tâm kiếm” do Kiếm Vương lão tổ truyền thừa cũng được gã tham ngộ xong, ban này hạ Lam dược hải sư thú là dùng thuật này. Thuật này rất đặc biệt, với tu vi của Ngụy Tác thì có thể phong ấn một đoạn tâm thần vào trong, phát ra ở cự li gần gấp đôi phạm vi thần thức khóa được. Khi phát hiện đối thủ, thì triển thuật này, tương đương với cự ly thi pháp tăng gấp đôi, theo tu vi và thần thức tăng cường thì cự ly thi pháp còn tăng thêm, thậm chí đạt Thần huyền tứ trọng thì sẽ như Vương Vô Nhất, có thể hóa ra thần văn phân thân, trực tiếp gửi thân vào một đạo kiếm khí, như chân thân vượt vạn dặm truy sát đối thủ.

Hiện tại Độc Cô Vũ Vân, Diệp Cổ Vi và Diệp Tiêu Chính thì Diệp Cổ Vi đổi công pháp tu luyện lại, luyện thiên cấp đỉnh giai chân nguyên công pháp “Diệt ngã kiếm kinh” của Kiếm Vương lão tổ, Độc Cô Vũ Vân cách đột phá kim đan không xa nên không đổi công pháp, chỉ tập luyện thượng cổ bản mệnh kiếm nguyên chi pháp “Thiên mệnh kiếm kinh” của Hoàng Phủ Tuyết Luân. Diệp Tiêu Chính chưa đổi công pháp.

Như vậy vì không đủ nguồn lực.

“Diệt ngã kiếm kinh” mà Diệp Cổ Vi tu luyện cũng như Đại hoang văn đạo kinh và Tây tịnh lưu ly của Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi, tiêu hao thập phần kinh nhân.

Theo lục bào lão đầu tính toán, tích lũy của Ngụy Tác đủ cho Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi và Độc Cô Vũ Vân đạt tới kim đan, hơn nữa thì không đủ.

Nếu dùng phổ thông linh thạch hoặc phổ thông yêu đan luyện chế đan dược mà tu luyện, thời gian sẽ rất lâu, tu luyện thiên giai đỉnh cấp công pháp, từ thần hải đến kim đan mà mất trăm năm đã là không chậm.

Trừ Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh chưa đạt kim đan, như Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi đương nhiên cũng là cái động không đáy.

Xung kích kim đan cần linh dược như Tử hồ hoa phụ trợ mới vạn vô nhất thất, tiếp theo cần phải ra ngoài rèn luyện, theo kế hoạch của gã và Linh Lung Thiên, sẽ đến Tịch Hàn đại lục rồi đến chỗ Linh Lung Thiên nói, Luân hồi tháp do đại năng để lại không nguy hiểm như Hoang tộc thì có thể có đại tể ngộ.

Hiện tại Ngụy Tác đã chuẩn bị cho chuyến đi Tịch Hàn đại lục.

-o0o-

905. Chương 905: Kế Hoạch Hù Chết Người

“Chắc được rồi.”

Giết thêm một con Lam dực thủy sư thú, Ngụy Tác lượn vòng hồi lâu khắp mấy nghìn dặm mặt biển, rồi về hoang đảo có Diệt tiên đằng.

Ngụy Tác chuẩn bị cho chuyến đi Tịch Hàn đại lục thật sự hù chết người.

Thời gian này gã ngẫm qua Hải Tiên tông và vài thương đội, nghe ngóng được không ít tin tức về tu đạo giới Tịch Hàn đại lục.

Kết quả như gã Ngụy Tác dự liệu, Tịch Hàn đại lục có năm siêu cấp đại thể lực, Tiểu Cực giới, Đại Hàn cung, Chân Lô tông, Vũ Hóa thể gia và Trường Tôn thể gia, đều có thần huyền đại năng.

Tiểu Cực giới và Vũ Hóa thể gia rất có thể không chỉ có một thần huyền đại năng.

Hoàng Phủ thể gia, thực lực cũng như U Minh cung của Thiên Huyền đại lục, gia môn tại tuyệt vực ở Tịch Hàn đại lục đông bộ, thập phần bí ẩn. Nghe nói có năm, sáu nghìn năm truyền thừa, từng có hai thần huyền đại năng.

Nếu là phổ thông thần huyền đại năng, Ngụy Tác không ngại, nhưng năm, sáu nghìn năm truyền thừa buộc gã phải cẩn thận, truyền thừa như thế rất có thể tích lũy được không ít truyền thừa pháp khí kinh nhân.

Từ tham ngộ xong “Duy ngã tâm kiếm” do Kiếm Vương lão tổ truyền thừa thì gã định mang theo cả Phệ tâm trùng, luyện thêm một món bản mệnh pháp bảo.

Đi Tịch Hàn đại lục, Ngụy Tác định đi cùng Linh Lung Thiên, vạn nhất đối diện cường địch cả hai khó đấu thì cơ hội chạy thoát cao hơn. Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh đang bế quan tiềm tu, xung kích kim đan.

Còn thanh loan và Dương chi điều, gã không định mang theo.

Đạo này thực lực thanh loan và Dương chi điều dễ thăng rất nhanh, đều sắp đột phá. Sau lần này, Dương chi điều sẽ đạt bát cấp cao giai, cách cửu cấp yêu thú một bước nữa mà thôi.

Thanh loan tuy vốn là cửu cấp yêu thú nhưng do Mị ma nữ lộc hoá huyết mà thành, bản thân hóa thân thanh loan thì thực lực chưa đạt mức cao nhất, sau lại bị Dương chi điều hút mất uy năng, thực lực giảm nhiều, sau lần đột phá này sẽ là bát cấp trung giai.

Bát cấp trung giai trở lên tương đương với đại tu sĩ Kim đan tam trọng tứ trọng. Có thanh loan và Dương chi điều tại hoang đảo, bọn Cơ Nhã càng an toàn thanh loan và Dương chi điều quá bất mắt, Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục đều biết Ngụy Tác có hai con đệ tử này, mang theo rất có thể bại lộ thân phận, lúc đó làm gì cũng không tiện.

Hiện tại thực lực của hoang đảo cũng thập phần kinh nhân.

Trừ thanh loan và Dương chi điều, Hỗn nguyên ngân oa của Hàn Vi Vi có đủ yêu đan để luyện hóa nên thực lực dễ thăng thập phần kinh nhân, gần đạt bát cấp trung giai. Qua thời gian nuôi dưỡng này, Hàn Vi Vi đã nhận ra kim hệ yêu đan, thổ hệ và phong hệ biến dị yêu đan hữu dụng đối với Hỗn nguyên ngân oa, yêu đan hệ khác vô dụng.

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình thì Thanh Bình sắp đột phá đến tu vi Kim đan lưỡng trọng, Kỳ Long Sơn đã đạt Kim đan lưỡng trọng hậu kỳ, nếu không vì hai người kiên quyết không nhận cao giai linh đan của Ngụy Tác mà chuyển cho Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh thì tu vi e đã đột phá.

Phong Tri Du và Trương Châu Dự, Sư Phi Thanh, Cơ Nhã đã đạt Kim đan nhất trọng trung kỳ, Thủy Linh Nhi đạt Kim đan nhất trọng hậu kỳ.

Âm Lệ Hoa có được Tà vương minh hạnh rồi thì tu vi tiến giai thập phần tấn tốc, đã đạt Kim đan lưỡng trọng hậu kỳ.

Chỉ thế thôi, chưa tính thổ huỳnh đệ của Ngụy Tác, đã là ba đệ tử bát cấp trở lên, tám Kim đan đại tu sĩ.

Thỏ huynh đệ thì Ngụy Tác không thể nhìn thấu, đang trong trạng thái khôn tả, lúc ở Thiên Huyền đại lục, đạt nấc cuối cùng của thần huyền rồi gặp bọn Âm Lệ Hoa thì gã phát hiện tu vi của y đã đột phá đến Kim đan tứ trọng trung kỳ.

Bọn Âm Lệ Hoa đã nói, Ngụy Tác dọc đường cũng quan sát nhưng tất tiếng, Lý Tả Ý dù thần thức hỗn loạn nhưng như có mấy người cùng khống chế, ục nào cũng có thể không ngừng tu luyện, ngay cả đi đường, thậm chí chuyên tâm làm việc khác cũng vậy, chỉ cần cho đủ linh thạch là được, không có thì y tất nhiên dừng lại.

Nếu hiểu rõ trạng thái này thành pháp quyết, khẳng định là một môn vô thượng cường pháp, tiếc là trạng thái của Lý Tả Ý và cảnh giới của Ngụy Tác không thể. Gã dành cho Lý Tả Ý thật nhiều linh thạch, để y không ngừng tu luyện.

Ngụy Tác không còn nhục thân mộc hóa, triệt để đột phá thần huyền, trên đường quay lại Chập Khí hải toàn lục nuôi dưỡng Phệ tâm trùng, hơn hai mươi trước nó lại ngủ say.

Trước đó Phệ tâm trùng ám sát tu sĩ Kim đan lưỡng trọng tam trọng không có gì khó khăn, lần này tiến giai thì dù không có thể dị năng, nguyên năng vốn có tiến bộ thêm, mang theo bên người, ở những chỗ không tiện động thủ thì cực kỳ hữu dụng.

Còn bản mệnh pháp bảo, tu thành Ngũ mật song kim đan thì Ngụy Tác có thể tu thêm một món bản mệnh pháp bảo đích. Kim đan dung nhập bản mệnh pháp bảo, uy năng càng cao.

Ngụy Tác có song kim đan thì liên tục trải qua đại chiến kinh thiên, suýt nữa nhục thân mộc hóa nên tận gần đây, khi thấy thần huyền pháp tướng triệt để ổn định, hai thần huyền pháp tướng đều như thủy trung chi hoàng, điều khiển không khác tâm thần mình thì gã mới quyết định luyện thêm một món bản mệnh pháp bảo.

Bất quá nói là chuẩn bị của gã hù chết người không vì Phệ tâm trùng hay bản mệnh pháp bảo, mà là vật thứ ba.

Là chân tiên cổ đế thi trong Âm dương phần, một chiêu là đánh cho ba thần huyền đại năng tan tác!

Cổ đế thi uy thế ngút trời, có một nửa thực lực chân tiên, tu sĩ Thần huyền ngũ trọng trở xuống không ai địch nổi, với tu vi hiện tại của Ngụy Tác thì lập tức mất mạng ngay.

Mang theo cổ đế thi thì khi cần mang ra sử dụng tất kinh nhân.

Ngụy Tác vẫn luôn canh cánh về cổ đế thi, về Chập Khí hải là cùng Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu tính toán kỹ.

Gộp lại là muốn mang cổ đế thi theo không hẳn bất khả thi nhưng cần âm nguyên cổ ngọc “Trầm đào” để khiến bất tử chi vật này ngủ say. Lúc cần đánh thức, dùng “Lôi hạch quả” là được.

“Lôi hạch quả” không khó tìm nhưng “Trầm đào” là ngọc thạch do rễ đào mộc linh thụ vùi cực lâu trong đất hóa thành, rất hiếm nhưng không đến nỗi nghìn năm khó gặp.

Quan trọng nhất là tình hình của cổ đế thi, nếu đã đánh vỡ trần tà cốt quan của Âm Thi tông thì không ai có thể lại gần dồn nguyên khí của “Trầm đào” cổ ngọc.

Khiến Ngụy Tác hưng phấn vì theo chỉ dẫn của gã, Hiên Viên lão tổ cho người dùng pháp khí đặc biệt đến gần Âm dương phần tra xét, từ hơn mười ngày trước đưa tin về rằng cổ đế thi còn ở âm mạch dưới Âm dương phần, bị phong ấn trong hô sắc cốt quan, tựa hồ đang giao tranh, không thể phá được, hai ba ngày lại hất được hô sắc cốt quan mở ra một chút, tạo thành uy năng kinh thiên động địa, có lúc trực tiếp đánh vào hư không, có lúc chấn sập mặt đất.

Với thực lực của Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, cổ đế thi bị khốn trong cốt quan, rất có khả năng sẽ đắc thủ.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhờ Hiên Viên lão tổ ngầm mua “Trầm đào” cổ ngọc và “Lôi hạch quả”, có hai thứ là đến Âm dương phần tìm cách mang theo cổ đế thi.

Có được cổ để thi sẽ là con bài tẩy lớn nhất của Ngụy Tác, lúc đó gã chỉ việc lấy cốt quan, cho “Lôi hạch quả” vào rồi nhân lúc đề thi chưa tỉnh hẳn, ném vào sơn môn đại thể lực khó đối phó nào đó thì đại thể lực đó dù có thần huyền tọa trấn, có truyền thừa pháp khí, cũng xong đời.

...

Ngụy Tác về hoang đảo động phủ, vào một gian đại điện.

Đại điện cũng là đào vào lòng hoang đảo, ở gần đỉnh núi, bốn bề là những lỗ hổng làm cửa sổ, khảm tinh thạch trong suốt, phối hợp với pháp trận thì có thể nhìn rõ cảnh tượng hoang đảo trong vòng sáu, bảy trăm dặm.

Đại điện hơn xa động quật của Ngụy Tác tại Tiểu Dạ đảo, bốn vách như cung điện, không chỉ điêu khắc hình bảo hoa, dây leo đẹp đẽ mà khảm không ít ngọc thạch, bảo châu để trang trí, nền trải thảm Ngân ti thảo, đặt không ít bạch ngọc liên đài.

Vào đại điện có khí độ đại phái không lâu, đạo đạo quang hoa lóe lên, bọn Cơ Nhã và Kỳ Long Sơn, Thanh Bình, Phong Tri Du đều tới.

Bọn Cơ Nhã chưa từng tu luyện bản mệnh pháp bảo, Ngụy Tác định đem hết đồ tích lũy ra cho họ chọn xem thứ gì thích hợp thì đem tu luyện bản mệnh pháp bảo.

-o0o-

906. Chương 906: Thử Bản Mệnh Pháp Bảo

“Ngụy đại thần quân, bọn ta đến rồi thì thế nào nữa đây.” Thấy tất cả đến đủ, Hàn Vi Vi hàm hừ bảo Ngụy Tác.

Hàn Vi Vi chưa kết đơn, bản mệnh pháp bảo tạm thời không liên quan gì nhưng náo nhiệt này thì nàng ta đời nào chịu bỏ qua, vốn quen gọi Ngụy Tác là lão lưu manh nhưng giờ đồng người nên thay đổi, học Âm Lệ Hoa gọi là Ngụy đại thần quân.

“Chúng ta bây giờ tệ nhất cũng phải pháp bảo huyền giai trở lên mới được. Các vị lấy hết pháp bảo huyền giai trở lên ra đi.” Hiếm khi đồng đủ, Ngụy Tác cười ha hả đoạn nói.

“Lấy cái đầu người.” Linh Lung Thiên trợn tròn trắng. Nó cho rằng đẳng cấp toán người của Ngụy Tác hiện tại không ra thế nào, bất quá Ngụy Tác nói cũng có lí, khởi điểm của bản mệnh pháp bảo càng cao, uy năng càng kinh nhân, tuy trợn tròn trắng nhưng nó không nói gì.

“Huyền cấp trở lên?” Cơ Nhã nghe thế thì nhìn Ngụy Tác: “Huyền giai trở lên e không có bao nhiêu.”

“Hắc hắc, lấy ra xem đã.” Ngụy Tác cười hắc hắc.

“Được, chắc người lén giấu không ít pháp bảo huyền giai trở lên?” Hàn Vi Vi quá hiểu Ngụy Tác, thấy thần sắc gã là hiểu ra, đưa tay chỉ rồi kêu lên.

“Còn không lấy ra! Còn cười nữa!” Thấy Ngụy Tác cười đắc ý, Hàn Vi Vi hung hăng trừng mắt.

Kỳ Long Sơn và Thanh Bình mỉm cười nhìn Ngụy Tác, biết gã trên đường đến Thiên Kiếm tông đã vơ vét hai đại tông môn và một đại phường thị, lại san bằng Thiên Kiếm tông, thu được thập phần kinh nhân.

“Được rồi.”

Ngụy Tác lại cười hắc hắc đoạn lấy ra một nạp bảo nang.

“Chát!”

Cả đại điện sáng lên, từng món pháp bảo hiện ra trước mắt chúng nhân.

Chúng nhân bị pháp bảo hút hết ánh mắt.

Cây thạch đào thô tháp chỉ cỡ một thước, ảm đạm vô quang, có vài ba hoa văn đồ đằng, nhưng nguyên khí dao động dữ dội.

Một chiếc trống da khảm hơn trăm viên hoàng sắc pháp châu, lôi mang lấp lánh, chỉ lôi cương khí tức đã biết uy năng đạt mức huyền giai thượng phẩm pháp bảo.

Một cây hắc sắc mộc cung, có phù văn tự nhiên như sóng nước, ràn rạt khí tức huyền ảo.

Một thanh đồng sắc phương tôn có hình bốn con dê, như khí thể cự sơn.

Nhất bức tranh rực rỡ vẽ hình phù dung và chim công, linh quang tỏa khắp đại điện.

Một đồng nhân ba thước hình phổ thông đạo sĩ đỡ đĩa đồng như đang đánh cờ, trong đĩa có thanh quang như trân châu lấp lánh.

Cổ chiến xa do tám con thần mã keo, thuần màu huyền thiết, có dấu vết rỉ, đầy phù điêu thú diện và đao kiếm, rõ ràng rất cổ nhưng toát lên khí tức đế vương, chắc do tông chủ quyền thế ngút trời nào đó.

Một hắc sắc đại chung cao cỡ ba thân người, khắc phạn văn, bốn phía là bốn phù điêu hình phật ngồi.

Ba cây phi kiếm, một cây màu lam nhạt do tinh thạch luyện chế thành, liên tục dấy lên lam sắc hỏa quang. Một thanh màu vàng đỏ, bề mặt có vảy rồng, dài chừng một trượng, thập phần uy vũ bá khí. Một vật khác trông đặc biệt, có bảy viên ngân sắc tinh thạch nhỏ, khảm thành hình bắc đẩu thất tinh.

“Tứ dương tế thiên tôn! Đây là huyền giai thượng phẩm pháp bảo của Văn Nguyệt tông!”

“Phù dung cầm kê đồ, pháp bảo thành danh của thượng cổ tán tu Triệu Diệt Quốc, huyền giai trung phẩm pháp bảo!”

“Đây là Kim lôi thần cổ?”

Kiến thức của bọn Kỳ Long Sơn cũng hơn tu sĩ tầm thường nhiều, Ngụy Tác lấy ra ngần ấy pháp bảo mà họ cũng nhận ra mấy món.

“Kì đạo hữu nhân quang hay lắm, đích xác là Tứ dương tế thiên tôn, Phù dung cầm kê đồ, Kim lôi thần cổ, còn đây là Thiên đồ thạch đao, mổ lấy được tại Thiên Kiếm tông, là thạch khí của viễn cổ tu sĩ, huyền giai trung phẩm uy năng. Mộc cung này rất đặc biệt, lấy được từ một thái thượng trưởng lão Văn Nguyệt cung, y cũng lấy được ở một sơn cốc trong mạn hoang, không rõ lai lịch, bất quá phát ra hắc sắc huyền quang đạt uy năng huyền giai hạ phẩm. Vật này là Kỳ vũ đồng nhân mà mổ nghe các tu sĩ cùng đánh vào Thiên Kiếm tông cho biết, là pháp bảo của thượng cổ Vũ Sư giáo, huyền giai hạ phẩm pháp khí, phát ra vô số thanh quang như mưa, mổ thử rồi, bao trùm hơn bốn trăm trượng. Đây là chiến xa một tông chủ Thiên Kiếm tông từng dùng, là pháp bảo phòng ngự, huyền cấp trung giai, cái chuông này lấy được trong đồng thi hải Thiên Kiếm tông, chuyên môn để thu pháp bảo của đối phương, không rõ lai lịch. Ba cây phi kiếm này cũng lấy được trong mật địa Thiên Kiếm tông, phi kiếm huyền giai trở lên của Thiên Kiếm tông có bốn thanh, Độc Cô đạo đã chọn Tân thiên bạch kim kiếm thích hợp tu luyện bản mệnh kiếm nguyên rồi, ba thanh còn lại đây...” Ngụy Tác liếc bọn Kỳ Long Sơn đoạn mỉm cười giải thích.

“Chỉ có mấy món này?” Ngụy Tác nói qua, Hàn Vi Vi bĩu môi, hằm hừ.

“Còn không nhiều?” Vốn Ngụy Tác đang đắc ý suýt bỏ chứng. Phổ thông tu sĩ có một món huyền giai pháp bảo đủ tung hoành nhất phương, khi xưa Hoàng Nha Tử với nửa Trường hà thiên quyền đã hơn hẳn Kim đơn tu sĩ bình thường, luôn ra vẻ cao nhân nhất đẳng trước mặt họ, Diệp Linh lấy được đạo giai thượng phẩm pháp bảo đã tự nhận vô địch chư thành gần đó, mà gã lấy ra ngần ấy huyền giai pháp bảo, Hàn Vi Vi còn bảo ít.

“Ngụy đại thần quân vợ vét cả một siêu cấp đại tông môn. Không có mười bảy, mười tám món mà cũng lấy ra?” Hàn Vi Vi tiếp lời.

“...” Ngụy Tác tắt tiếng, Thiên Kiếm tông không chỉ có ngần ấy pháp bảo lợi hại nhưng lúc mấy vạn tu sĩ loạn chiến, nhiều cấm chế ở các đỉnh núi tung hoành, không ít pháp bảo bị hủy. Nếu bức được Thiên Kiếm tông đầu hàng như hai tông môn kia thì đương nhiên càng nhiều.

“Nói hay lắm.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Hàn Vi Vi, “Gian thương này mà không bị chìm xuống là đuôi vênh lên trời ngay.” Hàn Vi Vi đắc ý mỉm cười.

“Được rồi, chúng ta cũng lấy pháp bảo huyền giai trở lên ra.” Cơ Nhã biết Hàn Vi Vi cố ý đả kích Ngụy Tác nên mỉm cười.

Bọn Kỳ Long Sơn mỉm cười, không nhiều lời, lấy pháp bảo huyền giai trở lên ra.

“Tử tâm đăng, Hỏa tước hóa yêu kính, Phá diệt thần thương... Những thứ này ta từng thử rồi, thu lại.”

Ngụy Tác để bọn Cơ Nhã thu lấy một mớ, còn lại là Quảng hàn nguyệt cung, Tà vương minh hạp, Câu ly thần tiên, Âm dương cổ kính, Hỗn độn khai thiên phủ và Thiên Quỷ mộc oản.

Nếu tu sĩ khác thấy ngần ấy pháp bảo bày ra e sẽ hít hơi lạnh đến mức nuốt cả lưỡi.

Bình thường không tự lại không thấy có cảm giác đặc biệt, hiện tại bày ra, Cơ Nhã và Kỳ Long Sơn, Phong Tri Du cũng hơi kinh ngạc.

Thật sự phải đối diện đại chiến bất chấp tất cả, họ cùng tể xuất huyền giai pháp bảo thì chiến lực kinh thiên.

“Chúng ta bắt đầu.”

Chiến lợi phẩm vét được tại Thiên Huyền đại lục, cả ba phi kiếm là mười một món huyền giai pháp bảo và sáu món như Quảng hàn nguyệt cung ra, Ngụy Tác gạt đầu với Cơ Nhã và bọn Kỳ Long Sơn.

Ngụy Tác truyền Kim đơn tâm ấn diệu kinh cho mỗi người.

Thuật pháp này của Càn La chân nhân tại Thanh Thành khư, có thể thử xem pháp bảo hòa hợp với kim đơn nguyên khí để tu luyện bản mệnh pháp bảo hay không, nhưng kim đơn nguyên khí mỗi người mỗi khác, phải thử từng món mới biết.

“Ta trước!” Hàn Vi Vi chưa tu thành kim đơn, nhưng náo nhiệt này thì nàng ta hưng phấn nhất, thi triển Kim đơn tâm ấn diệu kinh, phát ra đạo đạo bạch sắc hồng quang vào mớ pháp bảo.

“Không món nào?” Hàn Vi Vi kêu lên, nàng ta thử mọi pháp bảo nhưng bạch sắc hồng quang đều tan, không ngưng thành bạch sắc pháp ấn quang hoa đại biểu cho việc có thể luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo.

“Thuật pháp của ngươi có vấn đề không?” Hàn Vi Vi âm ức kêu gào với Ngụy Tác.

“Trường hà thao thiên quyền nhờ thuật pháp này mới thử ra.” Ngụy Tác thập phần hậu đạo, an ủi Hàn Vi Vi, “Không sao, ta sẽ tìm thêm, nàng chưa đạt kim đơn, không vội.”

“Vũ Tinh tỷ tỷ, thử đi.” Hàn Vi Vi vẫn thấy mình kém cỏi, nên muốn Nam Cung Vũ Tinh thử xem. Nàng ta hoài nghi thuật pháp này vô hiệu với đối tu sĩ kim đơn trở xuống.

Nam Cung Vũ Tinh không cự tuyệt, mỉm cười thử.

“Việc này?” Thử liền bảy, tám đạo bạch sắc hồng quang không có phản ứng, đột nhiên mọi người đều phấn chấn, bạch sắc hồng quang xung kích vào pháp bảo. Chát! Hình thành một bạch sắc pháp ấn.

“...!” Hàn Vi Vi tắt tiếng.

“Câu ly thần tiên?” Ngụy Tác kinh ngạc.

Nam Cung Vũ Tinh thử được bản mệnh pháp bảo, là thanh sắc trúc căn Câu ly thần tiên, đây cũng là chí bảo đặc biệt, huyền giai thượng phẩm uy năng, lấy được của một lão bất tử trong số các tông chủ và lão bất tử vây công gã, chuyên môn tiêu diệt chân nguyên uy năng của đối phương dồn vào, uy năng pháp bảo tiến công chưa đạt huyền giai thượng phẩm, rất có thể bị đánh rớt, còn với pháp bảo phòng ngự thì tu sĩ tể xuất để chống lại vật này công kích sẽ cơ hồ yếu không ngừng tiêu hao chân nguyên.

-o0o-

907. Chương 907: Cùng Là Người Sao Cách Nhau Quá

Câu ly thần tiên là cổ vật nổi danh, luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo thì không gì bằng, nhưng Nam Cung Vũ Tinh chưa đạt kim đơn, nên không thu lấy mà để lại xem có ai thích hợp với nó không.

Trừ Câu ly thần tiên, Nam Cung Vũ Tinh thi thuật lên những thứ khác đều không có phản ứng, không thích hợp cho nàng tu luyện bản mệnh pháp bảo.

“Sư tỷ, thử xem đi.”

Hàn Vi Vi cổ động, Cơ Nhã thi thuật phát ra đạo đạo bạch sắc hồng quang.

“Thiên đồ thạch đạo?!”

Chúng nhân thập phần kinh ngạc, Cơ Nhã thử đến món thứ hai là bạch sắc hồng quang đã hóa thành quang ảnh bạch sắc pháp ấn.

“Vật này hợp với nàng?” Ngụy Tác kinh ngạc. Cơ Nhã thử được thạch đạo gã lấy được ở chỗ Thiên Kiếm tông đặt pháp bảo, bề ngoài thô kệch như phàm nhân tùy tiện đẽo đá mà thành, Thiên Kiếm tông cũng chỉ ghi lại đơn giản rằng là thạch khí của viên cổ tu sĩ, tuy chỉ huyền giai trung phẩm uy năng nhưng khí tức thập phần cổ quái, hoa văn đồ dạng như vẽ bằng mực màu song thấu vào thớ đá, thoảng có nguyên khí dao động với khí tức cực kỳ hoang cổ, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên lẫn lộn bào lão đầu nghiên cứu rất lâu mà cũng chỉ thấy thập phần bất phàm, cảm tri của Ngụy Tác cũng không rõ là pháp bảo hệ nào.

Cơ Nhã thử tiếp nhưng không thành công.

“Chi bằng nàng dùng pháp bảo này tu luyện bản mệnh pháp bảo?” Ngụy Tác bảo Cơ Nhã. Vật đó tuy không đẹp nhưng rất lâu đời, có từ khi Thiên khung vừa hóa sinh, đại năng dùng đá luyện thành binh khí thì ở thời đại đó cũng là bậc kiệt xuất, cổ vật này có thể hãm chứa nhưng thứ tu đạo giả hiện tại không chạm tới, thậm chí có truyền thừa đặc biệt.

“Được.” Cơ Nhã cũng thấy thạch đạo tuy giản dị nhưng tạo cảm giác bất phàm nên thu lại.

Theo cách tu luyện bản mệnh pháp bảo Ngụy Tác biết, muốn luyện hóa thạch đạo, ít nhất cũng tu vi Kim đơn tứ trọng, nhưng Thiên Kiếm tông là tông môn thiên về phi kiếm, có nhiều công pháp luyện hóa phi kiếm và pháp bảo, gã lấy được Thiên uẩn ôn dưỡng thuật có thể dùng bản thân nguyên khí ôn dưỡng pháp bảo ở ngoài thân thể, như từ từ thuần phục, lâu dần như thế thì bọn Cơ Nhã chỉ cần đặt tu vi Kim đơn lưỡng trọng là có thể chính thức dung nhập pháp bảo vào kim đơn. Dần dần ôn dưỡng rồi mới luyện hóa bản mệnh pháp bảo sẽ không bị uy năng pháp bảo phản lại, thập phần an toàn.

“Tỷ thử xem.” Âm Lệ Hoa thấy Cơ Nhã thu thạch đạo thì mỉm cười, một đạo bạch sắc hồng quang trực tiếp bắn vào Tà vương minh hạp.

Tà vương minh hạp với tu sĩ tu luyện âm nguyên công pháp là chí bảo, rất hợp với nguyên khí của nàng ta, Âm Lệ Hoa cho rằng vật này rất có thể thích hợp để tu luyện bản mệnh pháp bảo.

“Sao hả?”

Âm Lệ Hoa bất ngờ vì đạo bạch sắc hồng quang chạm vào Tà vương minh hạp thì trở ra, không thích hợp cho nàng ta tu luyện bản mệnh pháp bảo.

Thử tiếp thì nàng càng kinh ngạc ở chỗ bạch sắc hồng quang giáng vào Kim lôi thần cổ thì có phản ứng, hóa thành một bạch sắc pháp ấn.

“Vật này cho tỷ tu luyện bản mệnh pháp bảo?”

Kết quả này ngoài dự liệu, lôi cương pháp bảo là khắc tinh của âm lệ pháp bảo, tại viên cổ tu đạo giới, một được gọi là chính, một được gọi là tà, trời sinh đối lập.

Âm Lệ Hoa kinh ngạc đến trước Kim lôi thần cổ.

Kim lôi thần cổ còn lớn hơn thân thể nàng ta, trông cực dày, lại không có phù văn, khảm hơn một trăm viên hoàng sắc pháp châu, kim sắc điện mang lấp lánh, thập phần huyền ảo.

Vật này được ghi chép trong điển tịch tu đạo giới Thiên Huyền đại lục, là một món cổ vật, không biết do tông môn nào hay ai truyền lại, nhưng đã lưu truyền mấy nghìn năm, qua tay không ít đời chủ nhân, do đa thường cổ lôi man và lôi bạng pháp châu hiếm có luyện chế thành, phát ra lôi quang kinh nhân, uy năng huyền giai thượng phẩm.

Âm Lệ Hoa chạm vào kim sắc đại cổ, điện quang tê tê tựa hồ có cảm ứng đặc biệt chấn động trong thể nội.

“À!” Âm Lệ Hoa càng tỏ ra kinh ngạc.

“Sao hả?” Thấy thần sắc Âm Lệ Hoa biến hóa, Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã hỏi.

” Kim lõi thần cổ chấn động nguyên khí trong thể nội, tựa hồ tiêu giảm được nguyên khí bất lợi.” Âm Lệ Hoa nhìn Ngụy Tác, kinh ngạc nói.

“Có gì lạ đâu.” Linh Lung Thiên thần nhiên bảo Âm Lệ Hoa, thái độ của nó với bọn Âm Lệ Hoa hơn nhiều với Ngụy Tác, “Nhiều bản mệnh pháp bảo là để tu bổ khuyết điểm của kim đơn nguyên khí. Công pháp thuật pháp nào cũng phải hợp đại đạo. Chỉ ngoại vực tu đạo giới mới theo đuổi uy năng đối địch, pháp bảo nào cũng dung nhập đến mức tổn thương tự thân, từ khi Thiên khung hóa sinh thì bản mệnh pháp bảo bất lợi với mình đã thất truyền.”

“Không phải chứ, ta đẹp trai thể này mà phải luyện đại phủ như thế? Tệ quá hả?”

Sư Phi Thanh âm ỨC, vì ngứa ngáy mà thi triển thuật pháp, kết quả phát hiện chỉ Hồn độn khai thiên phủ thích hợp.

Hồn độn khai thiên phủ là Ngụy Tác lấy được từ các tông chủ và lão bất tử, thai thể pháp bảo chừng một trượng, hắc khí liểu nhiên, khí diễm mờ đục, thân phủ của phù văn sừng trâu, đầy khí tức dã man.

Bất quá tuy kêu gào nhưng Sư Phi Thanh vật bảo vật này có duyên với mình nên thu lại, chuẩn tu luyện bản mệnh pháp bảo.

“Mộc cung lại tương hợp?”

Lần thử bảo vật sánh với giám bảo đại hội này thập phần thuận lợi, Kỳ Long Sơn tìm được pháp bảo phù hợp, là mộc cung vô danh.

Thanh Bình hợp với Phù dung cấm kê đồ do thượng cổ tán tu để lại, món pháp bảo phòng ngự này sáng rực, bao trùm trăm trượng. Thích hợp với pháp bảo công kích của Kỳ Long Sơn.

“Không phải chứ?”

Ai nấy suýt rớt ròng vì Thủy Linh Nhi cũng gặp cảnh tương tự Âm Lệ Hoa, Quảng hàn nguyệt cung trong mi tâm lại không thể dùng để luyện chế bản mệnh pháp bảo, bạch sắc hồng quang giáng vào hắc sắc đại chung lại có phản ứng, hình thành quang ảnh một bạch sắc pháp ấn.

Hắc sắc đại chung khắc đầy cổ phạm văn là một món pháp bảo cực độ đặc biệt, không phải loại tiến công hay phòng ngự thuần túy, kích phát xong là thân chung sáng lên hắc sắc phật quang, như đựng đầy hắc thủy, pháp bảo công kích của đối phương giáng vào mà uy năng không đủ huyền giai thượng phẩm thì sẽ bị giữ lại, uy năng tiêu hao hết là bị lấy mất.

Có thể thu được pháp bảo của đối phương mà luyện chế thành bản mệnh pháp bảo thì tất nhiên quá tốt, nhưng có vẻ hơi to, một cô nương xinh đẹp dùng cái chuông kiểu này thật không hợp, Ngụy Tác vốn dĩ để Thủy Linh Nhi đợi xem có vật gì thích hợp nữa không nhưng nàng không chú trọng bề ngoài vật này, thu hắc sắc đại chung lại.

Hàn Vi Vi không phải kém cỏi, tu luyện bản mệnh pháp bảo cần đến cơ duyên, Phong Tri Du và Trương Châu Dự thử hết nhưng cũng không được gì, xem ra phải đợi sau này.

“Lão lưu manh, xem ngươi làm được trò gì.” Hàn Vi Vi truyền âm với Ngụy Tác, hằm hừ.

Ai cũng thử rồi, tiếp theo là màn chính của Ngụy Tác.

“Chát!”

Một đạo bạch sắc hồng quang từ tay Ngụy Tác bắn lên Tứ dương tế thiên tôn thượng.

Không có tiếng xung kích, bạch sắc hồng quang tan ra trên thanh đồng phương tôn có bốn con dê, nặng như ngọn núi, hình thành quang ảnh một bạch sắc pháp ấn.

“Món đầu đã được?” Hàn Vi Vi trợn tròn trắng.

Ngụy Tác cũng không ngờ, hơi ngẩn ra đoạn đạo bạch sắc hồng quang thứ hai bắn vào đồng nhân đang múa.

“Oành!”

Đại diện sôi lên, đồng nhân hình thành một bạch sắc pháp ấn, vật này có thể được Ngụy Tác luyện chế bản mệnh pháp bảo.

“Chuyện đó...” Hàn Vi Vi mở mắt càng lớn.

Ngụy Tác cũng không dám tin, huyền thiết để vương cổ chiến xa, Âm dương cổ kính, Thiên Quỷ mộc oản và cả kim sắc long lân đại kiếm đều hình thành bạch sắc pháp ấn.

Gã thử được tới năm món!

“Lẽ nào vì tu thành Tiên căn ngũ mật, hình thành tiên linh căn, các loại nguyên khí đều có thể quán thông?” Ngay cả Linh Lung Thiên cũng cả kinh. Ở mức độ hiểu biết của nó, chọn bản mệnh pháp bảo cũng không thể đạt xác suất thành công như thế, trong hơn mười bảo vật, tối đa chỉ có một, hai món thích hợp.

“Các vị bỏ Kim lôi thần cổ ra cho ta thử.” Linh Lung Thiên nghĩ đi nghĩ lại chỉ có nguyên nhân đó, bảo bọn Âm Lệ Hoa.

“...” Tất cả nhìn nhau.

Kim lôi thần cổ, hắc sắc mộc cung, Phù dung cấm kê đồ, cả phạm văn đại chung của Thủy Linh Nhi, trừ thạch đạo của Cơ Nhã và Câu ly thần tiên của Nam Cung Vũ Tinh thì còn lại Ngụy Tác đều hình thành bạch sắc pháp ấn.

“Nhĩ muội yêu!” Hàn Vi Vi kêu câu mà Ngụy Tác thường kêu. Cùng là người sao vênh nhau quá.

“Thật ra nên chọn gì?” Ngụy Tác tròn mắt, chắc vì hai nguyên nhân là tu thành tiên linh căn và hấp nạp được chút chân tiên nguyên khí. “Có phải những cổ vật bất phàm khác cũng thế?” Đột nhiên, Ngụy Tác máy động, lấy Bát hủ để mộc và cổ hương mà Thông Thiên đại đế để lại ra.

-o0o-

908. Chương 908: Một Tia Đế Uy

Cổ hương kỳ dị do Thông Thiên đại đế để lại, Bát hủ để mộc mà các loại uy năng không tác động được, thanh sắc cổ du đăng có thần văn, nguyên tử biến xích, mảnh vải bố rách kim ngân lưỡng sắc, toàn là cổ vật mà Ngụy Tác chưa thử, đều được lấy ra, thậm chí tử sắc khô đắng gã mua được tại Tiên Giáp thành phách mại hội cũng đem ra nốt. Vật này gã đem hỏi nhiều tu sĩ nhưng không ai biết là gì.

“Chát!”

Ngụy Tác bắn bạch sắc hồng quang vào cổ hương của Thông Thiên đại đế. Khúc hương màu hổ phách, mùi thơm đặc biệt này hơi sáng lên, nhưng quá mờ nên không ai thấy rõ.

Ngụy Tác đã dùng Nguyệt quế bảo thạch thử xem có ra gì không nhưng vô hiệu, không đoán được huyền cơ của cổ hương.

“Không được.”

Chúng nhân thấy bạch sắc hồng quang bắn vào cổ hương liền bắn ra chứ không hóa thành pháp ấn.

“Bát hủ để mộc lại được!”

Rất nhanh, kể cả Ngụy Tác cũng hít sâu một hơi, nhắm Bát hủ để mộc phát ra bạch sắc hồng quang, không tan đi mà hình thành một bạch sắc pháp ấn!

Bát hủ để mộc vốn có thể sử dụng như thành phổ thông pháp bảo, hiện tại thể ra có thể tu luyện bản mệnh pháp bảo?!

Bạch sắc hồng quang bắn lên những vật khác đều không có phản ứng, thanh sắc cổ du đăng cũng không thể đem luyện chế bản mệnh pháp bảo, ô tử sắc khô đăng có khí tức cổ quái cũng vậy, không ai biết chất liệu là gì, linh mộc hay pháp khí do đại năng để lại.

“Làm sao đây?” Thở ra nhiều thứ có thể tu luyện bản mệnh pháp bảo, Ngụy Tác đâm do dự, nên dùng vật nào?

“Nếu là ta sẽ chọn Bất hủ đế mộc.” Ngụy Tác do dự bị Linh Lung Thiên nhận ra, nó cười lạnh coi thường.

Những thứ khác sàn sàn nhau nhưng Bất hủ đế mộc là thứ do Bất Hủ đại đế để lại, Bất Hủ đại đế là nhân vật đại đế cấp, tại viễn cổ tu đạo giới cũng thuộc nhóm cao thủ vô thượng, nếu qua Bất hủ đế mộc mà hiểu được đại đạo thì ích lợi vô cùng, hơn xa tiên khí chân chính.

Bọn Cơ Nhã và cả lực bào lão đầu cũng cho là nên chọn Bất hủ đế mộc, tuy là một mảnh nhưng do đại đế để lại, dù chỉ một phần mấy vạn đạo thống cũng khó tưởng tượng nổi, Ngụy Tác lại có hai thần huyền, đã luyện công kích cường pháp như Đại đề tu di và Liệt khuyết tàn nguyệt, không cần cố gắng đề thăng uy năng đối địch, mà nên hướng đến mục tiêu xa hơn.

“Hồi sắc cốt quan có được không?” Ngụy Tác đột nhiên nhìn Linh Lung Thiên, hỏi.

“Gian thương, người định...” Bọn Cơ Nhã ngăn người, Linh Lung Thiên trợn tròn trắng. Ngụy Tác lại nhắm đến hồi sắc cốt quan, bất quá lựa chọn đó cũng khá nên Linh Lung Thiên không quá coi thường, chỉ lạnh lùng nhìn gã, “Trần tà cốt quan đó tuy uy năng bán chân tiên nhưng là thần huyền đại năng lợi dụng di hài và khí huyết chân tiên để luyện chế, tương đương với uy năng của chân tiên đã chết. Trông có vẻ lợi hại nhưng nếu người thành tựu chân tiên thì nó lại vô dụng, gian thương người sao tầm nhìn ngắn thế, cứ thêm muốn cổ đế thi, người có đem hồi sắc cốt quan luyện thành bản mệnh pháp bảo, lẽ nào cổ đế thi ở trong chịu yên? Người mang theo cổ đế thi thì dùng được mấy lần?”

“Có lý, ta chọn Bất hủ đế mộc.” Ngụy Tác cười hắc hắc, gã cứ ham hố cổ đế thi, nên mới nghĩ thế.

“Ngụy đại thần quân, với tu vi của ngài chắc đủ luyện hóa giá phiến Bất hủ đế mộc, nên làm luôn xem Bất hủ đế mộc có huyền diệu gì không.” Hàn Vi Vi hiếu kỳ hơn ai hết, thấy Ngụy Tác chọn Bất hủ đế mộc thì nói.

“Nếu Ngụy đạo hữu nắm chắc thì luyện hóa luôn, bọn tại hạ còn chưa được thấy hai thần huyền pháp thân đó.” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình mỉm cười. Từ Thiên Huyền đại lực đến đây, Ngụy Tác sợ để lại khí tức, nên chưa hiển lộ thần huyền pháp thân với Âm Lệ Hoa và bọn Kỳ Long Sơn.

“Được.” Ngụy Tác đảo mắt, gật đầu, đại diện có bố trí pháp trận che giấu khí tức, luyện hóa bản mệnh pháp bảo ở đây là hay nhất.

Vù!

Hai lần tuyệt thế khí tức từ tâm mạch Ngụy Tác bùng lên, tuy đã chuẩn bị, nhưng trừ Linh Lung Thiên thì tất cả cả kinh.

“Thần huyền đại năng, quả nhiên không phải Kim đơn tu sĩ đấu nổi, chỉ uy áp đã không chống nổi.” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình nhìn nhau, khí tức của Ngụy Tác khiến họ không gượng được.

“Xoẹt!!”

Không khí trong đại điện rung lên, hai thần huyền pháp thân xuất hiện trước mặt mọi người.

“Ngụy đại thần quân, thu liễm chút đi.” Hàn Vi Vi kêu lên.

Hai thần huyền pháp tướng đều màu lam nhạt lấp lánh, như tinh thần bảo thạch ngưng tụ thành, đầu đội đế quan, mặc tiên y, chân đứng trên thất thập nhị phẩm liên đài, sau lưng có vầng sáng tím, trong quang sáng là linh quả phù điêu, tử khí dấy lên. Hai con bạch sắc viễn cổ thiên long phát ra thủy linh khí tức kinh nhân vây quanh hai đạo quân.

Thể nội hai thần huyền pháp tướng có vô số quang hoa lấp lánh, khác trước là trán còn hơi hắc sắc quang hoa như trắng non, sau lưng là bạch sắc tu di thần sơn nổi với hư không, như vô cùng vô tận.

Tựa hồ có tiên âm phiêu diêu, không ngừng từ vô tận hư không trút xuống, chỉ các loại thần huy do hai thần huyền pháp thân phát ra cũng khiến người ta không thể nhìn thẳng, Hàn Vi Vi hơi chói mắt.

“...” Ngụy Tác nhún vai, ra vẻ vô tội, thần huyền pháp tướng vốn quang hoa lộ ra tự nhiên, gã không hề kích phát thần huyền uy năng.

“Gian thương!” Linh Lung Thiên bực mình hầm hừ, hiện tại Ngụy Tác có thêm hai dị tượng “Thân tùy thần nhạc” và “Cát tường kim bàn” thì pháp y hai thần huyền pháp thân còn ánh lên phù văn như cổ kiếm.

“A?... Thỏ huynh đệ...” Một bố y lão nhân đột nhiên xuất hiện ở cửa đại điện, thấy thần huyền pháp thân trên đầu Ngụy Tác thì giật mình.

Khí tức của lão nhân thập phần huyền ảo, mặt mày ngây ngô, là thỏ huynh đệ Lý Tả Ý, vì thần thức hỗn loạn, không biết thuật pháp nào nữa nên không thể tu luyện bản mệnh pháp bảo, Ngụy Tác cũng không gọi y tới nhưng thần huyền pháp thân của gã hiện ra, dù trong điện có bố trí pháp trận mà y vẫn nhận ra, vừa vào đã giật mình với khí thế cùng uy áp.

“Thần huyền pháp thân?”

Ngụy Tác chưa kịp lên tiếng bảo y đừng sợ thì y đã kinh ngạc, “Thỏ huynh đệ luyện thành thần huyền pháp thân? Thỏ cư cũng có thần huyền pháp thân? Còn là hai?”

“Đúng, thỏ cũng tu thành thần huyền pháp thân, có thỏ tu được một, có thỏ được hai.” Ngụy nói với thỏ huynh đệ. Biết đâu cứ thế này, Lý Tả Ý sẽ đột phá đến thần huyền cũng nên.

“Thỏ huynh đệ thiên phú dị bẩm, là thiên tài trong loài thỏ.” Lý Tả Ý nhìn hai thần huyền của Ngụy Tác nói với vẻ hâm mộ.

“Phù!” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi cười thành tiếng, “Y đích xác là con thỏ lợi hại, còn định luyện thêm bản mệnh pháp bảo.” Đoạn Hàn Vi Vi bảo Lý Tả Ý.

“Vậy hả? Hóa ra thỏ cũng có thể luyện bản mệnh pháp bảo.” Lý Tả Ý lẩm bẩm nhưng rồi sợ quá nhiều Ngụy Tác nên ngồi xuống, không nói gì nữa.

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác trợn tròn trắng, không nhiều lời, không khí rung lên, nhất chấn, thần huyền pháp thân chưa có bản mệnh pháp bảo phát ra lam sắc thần hoa cuốn lấy Bất hủ đế mộc.

“Chát!”

Khiến tất cả mặc kệ mắt nhức nhối, cổ mở ra vì khúc gỗ mục đột nhiên bùng lên linh mạch như vô số thần tuyến, hóa ra từng đóa kim liên, các loại dị thú bay múa, màu sắc sắc sỡ, vô số sao trời lấp lóe và tịch diệt, đoạn hòa làm một tan đi, như hướng đến đại đạo, gỗ mục lại biến thành gỗ mục như cũ.

“Ta...” Ngụy Tác giật mình, lạnh người.

Khí tức ban nãy Bất hủ đế mộc lộ ra như có vô thượng đế uy, khí tức này thì Ngụy Tác không lần ra bản nguyên, tựa hồ nặng đến mức có thể ép nát hai thần huyền pháp tướng, khiến gã nhận ra nguy hiểm mất mạng.

Khí tức không hề kháng cự, vô thượng khí tức ản vào mảnh gỗ, không cần Ngụy Tác luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo.

“Dù không đoán được đại đạo, vật này cũng sánh với một món vô thượng trọng khí!” Ngụy Tác hít sâu một hơi, cực kỳ chấn phấn. Nếu sử dụng được một tia đế uy cũng cực kỳ kinh nhân.

-o0o-

909. Chương 909: Vô Cùng Nghiêm Trọng

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Ngụy Tác xếp bằng nhắm mắt trong một gian tĩnh thất, theo hơi thở mà trên mình ánh lên thủy linh khí tức huyền ảo, hình thành gợn sóng đặc biệt như gột rửa thân thể.

Đột phá thần huyền thì thủy linh nguyên khí của Thủy hoàng phệ nhật quyết cũng biến hóa huyền diệu, được thần uy của thần huyền pháp thân điều động, hình thành thủy triều đặc biệt.

Nhục thân của thần huyền đại năng chỉ có của linh khí thần huyền pháp thân mới có thể tưới nhuần, nếu thần huyền pháp thân trọng thương, nhục thân sẽ suy nhược.

Nhục thân gã như mặt trời mới mọc, còn chưa đạt đỉnh cao của giai đoạn này.

Nội thị vào thì Bất hủ đế mộc, như một tảng đá nằm yên trong thần huyền pháp thân, thần huyền pháp thân gột rửa nguyên khí vào nhưng Bất hủ đế mộc bất động, chung quanh gợn sóng.

Năm ngày sau khi Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã chọn bảo vật, Bất hủ đế mộc đã được gã hoàn toàn luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo, hóa vào một thần huyền pháp thân.

Ngụy Tác cảm giác được trong Bất hủ đế mộc tựa hồ có đế uy tồn tại, là bản nguyên của mảnh gỗ.

Nhưng gần đây ngày cảm ngộ, dù gã làm cách nào cũng không thể phát ra tia đế uy trong đó, hơn nữa dù có thể kích phát, gã cũng biết cảnh giới của mình không thể khống chế, đế uy mà phát ra nhưng không được khống chế, rất có thể sẽ biến thần huyền pháp thân và nhục thân của gã thành tro, hình thần đều bị diệt, không còn lại gì.

Đế uy này siêu việt chân tiên, siêu việt đế thiên, so với uy năng của cổ đế thi thì cao hơn không biết bao nhiêu.

Ngụy Tác bỏ hẳn ý định sử dụng đế uy, toàn lực dùng tự thân nguyên khí tưới nhuần Bất hủ đế mộc.

Gã hơi kinh hãi vì tinh khí tưới nhuần là Bất hủ đế mộc tựa hồ hấp thu được một chút, tạo cảm giác khúc gỗ như một hạt, nếu nảy mầm là sẽ có thành tựu kinh nhân.

“Gian thương, đồ đến rồi.” Đột nhiên, giọng Linh Lung Thiên từ xa vọng vào gian tĩnh thất.

“Vậy hả?” Ngụy Tác vốn nhắm mắt tỏ vẻ kinh hãi đứng dậy, lướt ra ngoài.

Lúc đến hành lang thì Linh Lung Thiên đang cầm hai thứ đi tới.

Là một hạt đào vàng sậm cùng một mảnh hồng sắc ngọc thạch cỡ một thước.

“Lôi hạch quả và Trầm đào cổ ngọc?” Ngụy Tác kêu lên thành tiếng, lướt đến trước mặt Linh Lung Thiên.

Bề ngoài hạt đào màu vàng không khác gì đào thường nhưng bên trong không ngừng lấp lóe lôi quang, đào hồng sắc ngọc thạch trong suốt, màu sắc ôn nhuận nhu hòa, có vân như vân gỗ màu đen, nhưng âm khí cực nồng, chạm vào tựa một khối hàn băng.

Hóa ra hai thứ này là Lôi hạch quả và Trầm đào cổ ngọc trong kế hoạch hù chết người của Ngụy Tác nhằm thu phục chân tiên cổ đế thi.

Ngụy Tác ngay cả “Thiên kiếm tru tà kiếm trận” có thể điều khiển nghìn thanh phi kiếm, tổ thành một đại trận và “Thiên mệnh kiếm kinh” của Hoàng Phủ Tuyệt Luân cũng đã tham ngộ được, chỉ là “Thiên kiếm tru tà kiếm trận” phải Thần huyền tam trọng, ít nhất cũng phải Thần huyền lưỡng trọng hậu kỳ mới có thể thi triển, giờ chưa thể động dụng. Cách tu luyện bản mệnh kiếm nguyên trong Thiên mệnh kiếm kinh cần kim đơn hoặc thần huyền pháp thân dung hợp, nhưng hai thần huyền pháp của gã đều có bản mệnh pháp bảo, không thể luyện thêm một đạo bản mệnh kiếm nguyên.

Chuẩn bị của gã là chờ hai thứ này.

Vì lâu quá thì hơi sắc cốt quan càng có khả năng bị cổ đế thi phá, Ngụy Tác dẫn bọn Cơ Nhã đoạn cùng Linh Lung Thiên rời hoang đảo động phủ, thẳng tiến Âm dương phân.

Phong Tri Du và Trương Châu Dự, Sư Phi Thanh cùng Kỳ Long Sơn, Thanh Bình đều thay hình đổi dạng, ra ngoài du lịch, một mình Ngụy Tác không thể gom đủ nguồn lực, hơn nữa ra ngoài càng nhiều, tiếp xúc

càng rộng sẽ càng có cơ hội gặp được thứ tốt, nghe ngóng được tin tức về thiên tài địa bảo. Lục bào lão đầu muốn ngưng hình, còn thiếu Kim ô quả, chúng nhân tiện thể tìm hộ.

Ngụy Tác có thủ đoạn hay hơn liên lạc cùng Cơ Nhã và bọn Phong Tri Du, đảo dù gã và Linh Lung Thiên đến Tịch Hàn đại lục, bọn Cơ Nhã sẽ ngầm cùng Hải Tiên tông giữ liên lạc, Hiên Viên lão tổ sẽ cho bọn Cơ Nhã biết tình hình Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục để đưa đến Tịch Hàn đại lục, để lại tin tức tại công cáo bài của nhiều thành trì. Với số linh thạch Ngụy Tác có, muốn tại Tịch Hàn đại lục mượn một toán tu sĩ đọc tin hộ thì quá dễ, có việc khẩn cấp thì gã sẽ biết ngay, lập tức từ Tịch Hàn đại lục quay về.

Trừ Bất diệt tịnh bình, Ngụy Tác để lại hết pháp bảo lợi hại, cả Nguyên từ biển xích, thanh sắc cổ du đăng cho bọn Cơ Nhã, cộng thêm Dương chi điều và thanh loan, Hồn nguyên ngân oa và thổ huỳnh đệ, thì một, hai phổ thông thần huyền đại năng không thể công phá cấm chế của hoang đảo động phủ. Ngụy Tác đột phá đến song thần huyền, cả Vân Linh đại lục chỉ Vương Vô Nhất tu vi Thần huyền tứ trọng là uy hiếp được gã nhưng vị tất bắt kịp Động Hư bộ pháp, thành ra chuyến này gã không mấy e dè.

Trạm Đài Linh Lan được Hư Không đạo nhân truyền thừa, thập phần cổ quái, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên sẽ phải đối phó, bất quá Ngụy Tác chưa có pháp bảo xuyên thấu hư không để đối phó Hư không kim hồ, nên phải đợi sau chuyến đi Tịch Hàn đại lục xem có lần ra tung tích y, thừa cơ bắt sống. Nếu tìm được thần thông đối phó được y là hay nhất.

Rời hoang đảo động phủ, Ngụy Tác tế xuất phi kiếm, sử dụng Dịch ích kiếm độn của Thiên Kiếm tông, đồng thời kích phát một món kim ngân lưỡng sắc cổ phù do Hiên Viên lão tổ đưa đến, đẩy lên kim ngân lưỡng sắc linh khí, hình thành một hình như ý.

Gã cũng tính mãi mới lựa phi kiếm này, là một ngân bạch sắc cổ kiếm trong kho của Thiên Kiếm tông, có hình vẩy cá, chuôi khảm năm viên bạch sắc bảo thạch, cả trăm năm chưa được động dụng, bọn Kỳ Long Sơn cũng chưa từng nghe nói đến, không biết tên hay lai lịch cây kiếm này, có điều kim thiết khí tức và sát khí cực nồng, chắc luyện chế từ vẫn thiết, lại từng uống máu không ít tu sĩ, kích phát xong là cổ kiếm này phát ra ngân bạch sắc lân quang chói lòa, khó ai nhìn rõ.

Hiện tại Ngụy Tác kích phát cổ phù và sử dụng phi kiếm, tạo cảm giác như một kim đơn kiếm tu, nếu không có bí thuật thì thần huyền đại năng cũng không nhìn thấu.

Dịch ích kiếm độn là một môn độn tốc cực kỳ kinh nhân, tương đương với dùng uy năng thuật pháp tăng thêm cho phi kiếm, liên tục chém tới, đưa tu sĩ lao đi, độn tốc còn trên quang độn pháp của Ngụy Tác trước kia. Phổ thông Kim đơn tu sĩ thi triển thuật này, tổn hao chân nguyên cực kỳ kịch liệt, không thể duy trì lâu. Ngụy Tác có thần huyền tu vi, cộng thêm Địa Mẫu cổ kinh nên phi độn khỏi hải vực cũng không tổn hao gì, chỉ không đầy ba ngày, gã và Linh Lung Thiên đến sát Âm dương phần.

“Chỉ còn chừng vạn dặm nữa hả?” Ngụy Tác liếc phương vị và cảnh vật đoạn ẩn xuống kiếm quang, dừng lại trên hoàng thổ hoang sơn.

Một mảnh như vỏ trai được gã tung lên cao, đoạn trước mặt là một vùng trong veo.

Pháp khí này do Hiên Viên lão tổ mua được, là Vạn lí sư ảnh kính, công hiệu cũng như pháp khí các tu sĩ xem cảnh gã đánh vào Thiên Kiếm tông.

Cổ để thi có chân tiên thần uy quá đáng sợ, cách vạn dặm mới là an toàn, Ngụy Tác không dám áp sát, từ vạn dặm đã kích phát pháp khí quan sát Âm dương phần.

“À!”

Cảnh tượng Âm dương phần truyền đến chỗ Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, cả hai nhướng mày, nhìn nhau.

Bên trên Âm dương phần lơ lửng kim sắc yên vân, ngưng tụ khắp hơn mười dặm, rõ ràng do pháp khí hình thành.

Bên dưới Âm dương phần tan hoang, bị đào tung lên tới tận đáy sâu.

Dưới lòng hồ im lìm, không có nguyên khí dao động và quang hoa truyền ra, quanh Âm dương phần không có thân ảnh tu sĩ.

“Đi thôi!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, lướt đến chỗ Âm dương phần.

Âm dương phần tạo cho Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cảm giác như đã bị ai đó đến trước, thu mất hơi sắc cốt quan và cổ để thi!

Đối với Ngụy quả là phi thường nghiêm trọng.

Không đầy một tuần hương, thập phần cẩn thận trải thần thức, ẩn đi độn quang, cơ hồ áp sát mặt đất lao tới, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hiện rõ thân ảnh cách Âm dương phần không đầy hai trăm dặm.

-o0o-

910. Chương 910: Có Tính Toán Riêng

Đến tận đó, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cũng không cảm tri thấy tu sĩ nào quanh đó.

Âm dương phần cực kỳ yên tĩnh, không có nguyên khí dao động.

Vù!

Một đạo kiếm quang chói lòa thanh sắc thần quang từ tay Ngụy Tác bắn vào Âm dương phần.

Mấy tích tắc sau, sắc mặt Ngụy Tác càng khó coi, gật đầu với Linh Lung Thiên, lướt tới phía trên Âm dương phần.

Tình hình trong Âm dương phần nhanh chóng hiện rõ, bị ai đó đào tung lên, mặt trời rơi vào nên lòng vực mây nghìn trượng cũng nhìn được rõ.

Ngụy Tác quét thần thức, vực sâu kéo dài mấy chục dặm, có nhiều khe đá dựng đứng kinh nhân, còn khí tức lưu lại, rõ ràng là uy năng xung kích của cổ để thi từ trong hơi sắc cốt quan phát ra.

Trong lòng vực toàn là đá và bụi cát, cả âm khí dấy lên, nhưng hơi sắc cốt quan và cổ để thi mất tích.

“Là khí tức linh được để lại, đối phương dùng linh được gì đó khống chế cổ để thi.” Linh Lung Thiên chụp mấy tia khói trong kim sắc yên vân, ngửi mùi rồi bảo Ngụy Tác.

Rõ ràng có người đã lấy hơi sắc cốt quan và cổ để thi.

“Để xem Thiên hải thần lan kính có tìm được không.” Ngụy Tác tìm nhanh đoạn bảo Linh Lung Thiên, tế xuất Thiên hải thần lan kính.

Trừ bên trên còn kim sắc yên vân do đốt linh được thì quanh Âm dương phần không còn gì, không đoán được ai lấy cổ để thi.

Nếu cổ để thi rơi vào tay Công Đức tông hoặc Đẳng Tiên tông thì thập phần nghiêm trọng.

Hiện tại khẳng định được là cổ để thi bị lấy đi chưa lâu, mấy hôm trước Hải Tiên tông còn tra xét được cổ để thi vẫn ở Âm dương phần, đang giao tranh với hơi sắc cốt quan.

Thiên hải thần lan kính cảm ứng được khí tức tu sĩ thi pháp ở đây, nhưng nếu đối phương thi pháp từ quá lâu trước đó hoặc lấy cổ để thi xong mà có tu sĩ qua đây thì Thiên hải thần lan kính vô dụng.

“Chát!”

Ngụy Tác dồn chân nguyên vào, Thiên hải thần lan kính được kích phát, quang hoa bùng lên.

Tình hình ảnh ngưng thành trước mặt Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

Có ba tu sĩ đang lướt đi trong man hoang hoang nguyên.

Cả ba đều là Kim đơn đại tu sĩ, ăn vận rất đặc biệt.

Tu sĩ đi giữa còn trẻ, khá ung dung hoa quý, mặc áo lông trắng, đứng trên một bạch sắc ngọc bàn, linh khí trên đầu hình thành một bạch sắc hồ lô.

Tu sĩ bên trái mặc thanh sắc tinh kim chiến giáp che kín nửa mặt, sau lưng còn hai cánh dài bằng tinh kim để phi hành, mỗi sợi lông trên cánh đều là dao sắc, khắc phù văn đặc biệt, trông cực kỳ lạnh lẽo, linh khí của y ngưng thành hình thanh sắc quái hùng như hung thần ác sát.

Bên phải có một tu sĩ chừng hơn ba mươi tuổi, mặc hắc sắc bì bào, có khí tức nho nhã, lưng đeo dây ngọc thạch, linh khí hình thành một cây bút lông màu đỏ.

“Ba người này là ai?” Ngụy Tác nhíu mày. Qua hình ảnh trong Thiên hải thần lan kính thì không thể xác định cụ thể tu vi của ba tu sĩ, nhưng qua tốc độ phi động và khí độ thì không phải phổ thông Kim đơn tu sĩ, tựa hồ không phải người Công Đức tông hoặc Đăng Tiên tông.

“Lẽ nào chúng có pháp khí đặc biệt có thể thu nạp cổ đế thi?” Linh Lung Thiên càng nhíu mày lại, nạp bảo nang thông thường cách tuyệt tất cả nguyên khí, đựng linh dược không thành vấn đề, nhưng không thể đựng người sống, cổ đế thi tuy là bất tử minh vật nhưng bị cách tuyệt nguyên khí, khí tức không thể lưu động thì cũng xong đời.

“Ồ đó! Cách chúng ta không đầy bốn vạn dặm!”

Đột nhiên, Ngụy Tác biến sắc, trực tiếp phát động Động Hư bộ pháp, đưa Linh Lung Thiên lao đi.

Thiên hải thần lan kính không thể duy trì hình ảnh quá lâu, phía trước ba tu sĩ đang phi động là ngọn núi đỏ chừng nghìn trượng, mọc toàn cổ thụ ngút trời. Ngọn núi đó, khi Ngụy Tác và Linh Lung Thiên từng thấy trên đường dụ bọn Công Đức tông tông chủ tới Âm dương phần, ở phía bắc Âm dương phần bốn vạn dặm, với vận tốc ba tu sĩ này thì họ mới rời đi hai, ba canh giờ.

Hướng đó vào sâu trong man hoang hoang nguyên, ba tu sĩ đi về hướng đó cũng lạ, nhưng liên quan đến cổ đế thi, Ngụy Tác đành trực tiếp phát động Động Hư bộ pháp truy kích.

Đuổi đến chỗ hồng sắc thạch sơn, ba tu sĩ mất dấu, nhưng Ngụy Tác và Linh Lung Thiên lướt lên không, Linh Lung Thiên thoáng thấy phía bắc có ba điểm độn quang.

“Gian thương, không tuyệt đối nắm chắc thì đừng xuất thủ. Vạn nhất đối phương có cách khống chế cổ đế thi thì chúng ta không thể đào thoát.” Thấy không mất dấu ba tu sĩ, Linh Lung Thiên bảo Ngụy Tác.

“Được, xem chúng thể nào đã, độn tốc và linh quang độn của chúng bình thường, dùng Dịch ích kiếm độn là kịp.” Ngụy Tác gật đầu, không thi triển Động Hư bộ pháp, tế xuất ngân bạch sắc phi kiếm, thi triển Dịch ích kiếm độn.

...

“À! Có tu sĩ đang đến.”

“Tựa hồ là kim đơn kiếm tu, tốc độ kiếm độn kinh nhân, tu vi ít nhất Kim đơn lưỡng trọng. Tu sĩ còn lại tựa hồ chỉ tu vi Phân niệm cảnh.”

“Chỉ là một Kim đơn lưỡng trọng kiếm tu, không phải đối thủ của chúng ta.”

“Không biết lai lịch thể nào, công tử đang cần tu sĩ có tu vi này để tu luyện, chi bằng chúng ta đem lợi ích ra gạt y?”

Ngụy Tác độn quang đến gần, ba tu sĩ nhìn thấy, bàn luận đoạn nghênh đón gã và Linh Lung Thiên.

“Kim đơn tam trọng hậu kỳ, Kim đơn lưỡng trọng hậu kỳ, Kim đơn lưỡng trọng điền phong, ba tu sĩ này có tu vi như thế, chủ động nghênh tiếp chúng ta mà không động thủ, không hiểu có dụng ý gì.” Ngụy Tác cố ý giảm tốc, không để kiếm độn tỏ ra quá kinh nhân, bại lộ tu vi. Tu vi của ba tu sĩ khiến gã kinh ngạc, họ đều còn khá trẻ, người ở mé phải già nhất trông chừng hơn ba mươi tuổi, thực tế cũng mới hơn sáu mươi, người mặc áo lông trắng đứng giữa, thập phần ung dung hoa quý thì chỉ hơn bốn mươi tuổi nhưng đạt tu vi Kim đơn tam trọng hậu kỳ, khẳng định lai lịch phi phàm.

“Tu sĩ trẻ tuổi Kim đơn tam trọng có thứ không thể nhìn thấu, chắc là pháp khí đựng cổ đế thi. Trong nạp bảo nang của y có một thứ khí tức đặc biệt, vạn nhất động thủ thì đối phó y trước.” Linh Lung Thiên bình tĩnh như thường truyền âm cho Ngụy Tác.

“Vị đạo hữu này, xưng hô thế nào?” thoáng sau, ba tu sĩ và Ngự Tác, Linh Lung Thiên chỉ còn cách hơn ba trăm dặm, lọt vào cự ly thi pháp của gã. Trong ba người, tu sĩ trẻ tuổi mặc bạch sắc bì mao đại y, thấp phần ung dung hoa quý lại chủ động lên tiếng từ xa, chào hỏi Ngự Tác.

“Tại hạ Thiên Nam tử, không biết ba vị đạo hữu xưng hô thế nào?” Ngự Tác ra vẻ ngạo nghễ đặc hữu của kiếm tu, đồng thời cùng Linh Lung Thiên nhìn nhau.

Tu sĩ trẻ tuổi này khẩu âm quái dị, tựa hồ không phải tu sĩ Vân Linh đại lục.

“Tại hạ Bắc Linh Vĩ, vị này là Đoàn Vô Nhai, đây là Long Mộc Tinh.” Tu sĩ trẻ tuổi mỉm cười, giới thiệu hắc bào tu sĩ nho nhã và tu sĩ mặc tinh kim thanh giáp, “Thiên Nam tử đạo là tu sĩ Vân Linh đại lục? Có vẻ đạo hữu thần thông phi phàm, kiếm quang kinh nhân, không biết thuộc tông môn nào?”

“Tại hạ xuất thân Hoàng Thiên đạo.” Ngự Tác nhìn cả ba: “Trang phục và khẩu âm của Bắc đạo hữu hình như không phải tu sĩ Vân Linh đại lục?”

“Thiên Nam tử đạo hữu nhân quang hay quá, bọn tại hạ là tu sĩ của Tịch Hàn đại lục Sâm La tông.” Tu sĩ trẻ tuổi mỉm cười.

“Lại là tu sĩ Tịch Hàn đại lục, lẽ nào vì thần huyền đại năng Thanh Lăng Ứng của Độ Tinh tông chết ở đây? Họ đã biết tin?” Ngự Tác nhìn Linh Lung Thiên.

“Chưa từng nghe nói Hoàng Thiên đạo có kiếm tu thế này, y khẳng định là một tán tu, sợ chúng ta gây bất lợi, nên bịa ra chỗ dựa.” Tu sĩ mặc tinh kim thanh giáp hừ lạnh truyền âm cho hắc bào tu sĩ và tu sĩ trẻ tuổi.

“Y tưởng bọn ta là tán tu.” Linh Lung Thiên nghe được, truyền âm cho Ngự Tác.

“Càng tốt, xem chúng định giở trò gì.” Song phương đều có tính toán, Ngự Tác bình tĩnh như thường truyền âm đáp.

“Là đạo hữu Hoàng Thiên đạo, thần thông khẳng định càng phi phàm, bọn tại hạ muốn cùng đạo hữu giao dịch, đạo hữu có thích nghe không?” Bắc Linh Vĩ tâm cơ thập phần thâm trầm, mỉm cười nói, y cho rằng Linh Lung Thiên chỉ là đệ tử của Ngự Tác, không hề trọng yếu.

“À, giao dịch gì?” Ngự Tác hỏi ba tu sĩ Tịch Hàn đại lục vốn có tính toán riêng.

-o0o-

911. Chương 911: Tin Tức Kinh Người Cực Điểm

“Sâm La tông lấy được một món thiên địa chí bảo, cần hơn mười đại tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng trở lên mới có thể luyện hóa.” Bắc Linh Vĩ bảo Ngự Tác, “Nhưng Sâm La tông không đủ số lượng tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng trở lên, tu vi Thiên Nam tử đạo hữu khẳng định cũng Kim đơn lưỡng trọng trở lên, nên tại hạ mời đạo hữu đến giúp.”

“Tại hạ đến Tịch Hàn đại lục?” Ngự Tác mục quang lóe lên, cố ý lắc đầu, “Tịch Hàn đại lục quá xa, tại hạ không có hứng.”

“Nếu hao phí nhiều thời gian của đạo hữu, tại hạ đã không dám đề nghị.” Bắc Linh Vĩ vẫn cười: “Đạo hữu có lẽ không biết, tại man hoang hoang nguyên có một cổ truyền tổng pháp trận, nối với rìa Tịch Hàn đại lục. Xuất phát từ đây chỉ nửa ngày là chúng ta sẽ tới cổ truyền tổng pháp trận đó, chỉ sau vài canh giờ là chúng ta đã ở trong Thiên khung Tịch Hàn đại lục. Tại hạ cùng đạo hữu giao dịch, sẽ trả thù lao khiến đạo hữu mãn ý.”

“Có cổ truyền tổng pháp trận đến Tịch Hàn đại lục?” Ngự Tác cả kinh, vì cả Vân Linh đại lục đều biết chỉ có truyền tổng pháp trận gần Yến Vĩ thành có thể truyền tổng đến rìa Tịch Hàn đại lục. Trừ ra chỉ còn cách vượt man hoang, nhanh nhất là từ Hải Tiên thành xuất phát, vượt hải vực giữa hai đại lục.

“Thế nào, không biết Thiên Nam tử đạo hữu có động lòng không?” Bắc Linh Vĩ cười hỏi Ngự Tác.

“Không biết thù lao thế nào?” Ngự Tác ra vẻ suy nghĩ, bảo bọn Bắc Linh Vĩ.

“Một món đạo giai trung phẩm pháp bảo. Không biết Thiên Nam tử đạo hữu thế nào?” Bắc Linh Vĩ mục quang hơi lóe lên.

“Đạo giai trung phẩm pháp bảo?” Ngụy Tác ra vẻ tham lam: “Thù lao như thế là được, mỗi theo các vị về Tịch Hàn đại lục, vì nguy hiểm nên mỗi cần thù lao trước, sao đó cần biết các vị luyện hóa vật gì, bằng phương thức nào, mỗi không hiểu Sâm La tông, thứ cho mỗi nói thẳng, nếu chỗ luyện hóa ở trong sơn môn của các vị thì mỗi không nhận giao dịch này.”

“Thiên Nam tử đạo hữu yên tâm, Sâm La tông chỉ là đại tông môn bình thường, không đáng gì với Hoàng Thiên đạo, tại hạ không dám lừa đạo hữu.” Bắc Linh Vĩ cười bảo: “Đạo hữu đưa ra điều kiện đó không thành vấn đề, Sâm La tông có năm tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng trở lên, không phải tìm một, hai người tới giúp, chỗ luyện hóa cũng trong thành trì, đạo hữu mà đáp ứng giữ bí mật là thành giao.”

“Năm đại tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng trở lên, xem ra số lượng thành trì và tông môn của Tịch Hàn đại lục tuy hiểm nhưng tu sĩ đỉnh nhọn không ít...” Ngụy Tác mục quang lóe lên, thoáng nghĩ. Sâm La tông tại Tịch Hàn đại lục không nổi danh lắm, có năm tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng trở lên, tỷ lệ này tại Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục cực kỳ kinh nhân.

“Vậy thì, mong Bắc đạo hữu lấy đạo giai trung phẩm pháp bảo đó ra, còn là bảo vật gì mà cần ngăn ấy Kim đơn đại tu sĩ mới có thể luyện hóa.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, ra vẻ tâm cơ âm trầm.

“Y cũng khá, kiếm tu đạt tới tu vi này không dễ.” Tu sĩ mặc thanh sắc tinh kim giáp y hừ lạnh, truyền âm với Bắc Linh Vĩ và hắc bào tu sĩ nho nhã Đoàn Vô Nhai.

“Lục thiên côn này tại Tịch Hàn đại lục cũng có chút danh khí, đạo giai trung phẩm pháp bảo.” Bắc Linh Vĩ cười thầm, đưa một cây cỏ đồng sắc côn tử cỡ một trượng đến trước mặt Ngụy Tác.

“Có chút Vũ đồng tinh trong đó, cũng hữu dụng.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác, hiển nhiên cây côn này khiến nó muốn ăn.

“Sâm La tông lấy được Hỗn độn thanh ngư bảo giác. Không biết đạo hữu có nghe đến vật này, chỉ phần phá được hỗn độn nguyên khí, sẽ rút được tinh hoa, được lục kinh nhân tương đương với mấy viên tiên cấp linh đơn. Bọn tại hạ đã bố trí cấm chế trên bảo giác, bất quá cần mười hai đại tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng trở lên có chân nguyên công pháp khác nhau đồng thời kích phát cấm chế mới phá được hỗn độn nguyên khí.” Bắc Linh Vĩ bảo Ngụy Tác đang thu lại Lục thiên côn: “Phá cấm kiểu này không hề nguy hiểm.”

“Hỗn độn thanh ngư bảo giác?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, đều cả kinh, không biết Bắc Linh Vĩ nói thật hay giả.

Hỗn độn thanh ngư là bát cấp cao giai Hoang cổ cự thú, trưởng thành là thực lực sẽ đột phá cửu cấp, hai cái sừng trên đầu hàm chứa tinh hoa, điển tịch có ghi lại, nhưng yêu thú này cực hiếm, ít nhất thì tại Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục đã hai vạn năm không xuất hiện.

Bảo vật này sánh với Thần hoàng thạch đơn, đồn ra sẽ bị cướp đoạt.

“Qua thần sắc đạo hữu, vật này không hề tầm thường, xin đạo hữu giữ bí mật cho bản tông môn.” Bắc Linh Vĩ nghiêm mặt bảo Ngụy Tác.

“Yên tâm đi, chỉ cần Bắc đạo hữu nói thật, mỗi sẽ theo chư vị đạo hữu, hoàn thành rồi lại đi, không cho ai biết, linh dược đó phải dùng vội như thế thì tất rất hữu dụng, dùng rồi thì có bị đồn ra cũng không sao.” Ngụy Tác gật đầu, ra vẻ kiêu ngạo đặc hữu của phổ thông kiếm tu.

“Vậy thì tốt. Mời đạo hữu đi.” Bắc Linh Vĩ cười mãn ý rồi đi trước dẫn đường.

“Đúng là tham lam, một món đạo giai trung phẩm pháp bảo đây dễ lấy thế.”

“Y dám đáp ứng, tất có thủ đoạn, độn tốc cũng thập phần kinh nhân.”

“Thanh ưng thần giáp của tại hạ mà triệt để kích phát uy năng, tốc độ phi độn khẳng định hơn nhiều... Hà huống với công tử thì có là gì.”

Cả toán lướt đi, bọn Bắc Linh Vĩ ngậm truyền âm.

“Gian thương, xem ra chúng không định để người sống sót quay về Vân Linh đại lục.” Cả ba không ngờ Linh Lung Thiên nghe rõ, lại truyền âm với Ngụy Tác.

“Chúng đúng là lo hão.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường cười lạnh.

“Tiếc là Thanh Lăng Ứng vốn chỉ thăm dò thực lực tông môn Vân Linh đại lục, không ngờ lại chết ở đây, hại công tử mất một phần trợ lực.”

“Bất quá dù gì cũng biết là nhục thân Công Đức tông tông chủ bị hủy, Đẳng Tiên tông tông chủ cũng ngang ngửa y, chỉ cần e dè Vương Vô Nhất, có cổ để thi này và công tử luyện hóa Hỗn độn thanh ngư bảo giác, sẽ đạt Thần huyền lưỡng trọng, đối phó Vân Linh đại lục nắm chắc tới sáu thành trở lên.”

“Công tử sao sao lại vội đột phá Thần huyền lưỡng trọng như vậy, dùng bí pháp đề thăng khó tránh khỏi tổn thương, ảnh hưởng đến tu vi tiến cảnh sau này...”

“Việc này ta không rõ, hình như phát hiện Hoàng Phủ thế gia và Chân Lôi tông đang hành động, khả năng tìm ra thượng cổ mật địa gì đó, công tử phải ứng đối.”

...

“Cái gì!” Ba tu sĩ không là gì với Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, duy nhất cần e dè là cổ để thi, cả hai chỉ định thừa cơ đến cổ truyền tông pháp trận, tới Tịch Hàn đại lục, nhưng những lời bàn luận sau đó của họ khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên kinh hãi.

Nghe ba tu sĩ bàn luận, vài đại thế lực của Tịch Hàn đại lục định diệt Vân Linh đại lục!

Thanh Lăng Ứng trên danh nghĩa là được Công Đức tông và Đẳng Tiên tông mời đến đối phó gã nhưng thật ra ngầm quan sát thực lực các đại tông môn Vân Linh đại lục!

Sâm La tông của ba tu sĩ này và Thanh Lăng Ứng tựa hồ làm việc cho công tử nào đó, công tử đó hiện tại tu vi Thần huyền nhất trọng.

Khiến thần huyền đại năng như Thanh Lăng Ứng phục vụ, công tử đó khẳng định thuộc siêu cấp đại thế lực của Tịch Hàn đại lục!

Muốn tấn công một đại lục, căn bản không phải việc một siêu cấp đại thế lực dám, phải là mấy đại thế lực hợp lại, một đại thế lực đánh tông môn khác, rất có thể hậu viện không vững, bị đại thế lực khác cùng đại lục thừa cơ.

Tu đạo tông môn giữa các đại lục đại chiến, trong lịch sử tu đạo giới đã xuất hiện nhiều lần, lần nào cũng cực kỳ kinh nhân, khiến vô số tông môn, thậm chí siêu cấp đại tông môn bị diệt, cả tu đạo giới liêu xiêu.

Tin tức này quá kinh nhân!

Không chỉ thế, ba người còn đề cập đến Hoàng Phủ thế gia và Chân Lôi tông.

Ngụy Tác nhớ rõ, Tịch Hàn đại lục có năm siêu cấp thế lực, là Tiểu Cực cung, Đại Hàn cung, Chân Lôi tông, Vũ Hóa thế gia và Trưởng Tôn thế gia, Chân Lôi tông là một trong số đó.

Có vẻ Hoàng Phủ thế gia và Chân Lôi tông kết minh, gần đây đang hành động, hình như phát hiện thượng cổ mật địa gì đó... Ngụy Tác nghĩ ngay đến Luân hồi tháp, lẽ nào Hoàng Phủ thế gia đã phát hiện ảo bí về cổ đồ của Độc Cô Vũ Vân?!

Bản thân Thiên khung sắp tan tành, cộng thêm tu đạo giới các đại lục đại chiến, hiện tại có vẻ bình tĩnh nhang đã ngấm dậy sóng

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên chấn kinh, tiếp theo không nghe được gì hữu dụng qua lời ba tu sĩ bàn luận.

“Ở đây.” Liên tục lướt đi hai canh giờ, Bắc Linh Vĩ nhân rồi lại trò chuyện vài câu với Ngụy Tác, chỉ vào phía trước.

-o0o-

912. Chương 912: Địa Bàn Hoang Tộc

Bắc Linh Vĩ chỉ vào một núi đá thông thường, không cần Linh Lung Thiên chỉ dẫn, Ngụy Tác cũng biết là chướng nhãn cấm chế, nên không nói gì, chỉ bình tĩnh như thường theo bọn Bắc Linh Vĩ đi vào.

Đến gần thạch sơn, đột nhiên cuồng phong dấy động, thiên hôn địa ám, cát đá mịt mù.

“Thiên Nam tử đạo hữu cẩn thận, cấm chế này có uy năng gần đạt linh giai trung phẩm.” Bắc Linh Vĩ bảo Ngụy Tác, quang mang lóe lên, xuất hiện một tầng bạch sắc linh quang quang tráo bao trùm, yên ổn lướt tới.

Lướt đi mấy dặm, cuồng phong tự động tan biến, thạch sơn trước mắt khác hẳn bên ngoài, trên dốc núi trước mặt bọn Ngụy Tác là những công trình đồ sộ.

Một quảng trường sừng sững mấy tử hồng sắc tinh trụ cao bằng mấy thân người, bên dưới là bình đài cao hơn mặt đất một chút, khắc nhiều hình vẽ cổ kính, khảm tinh thạch, rõ ràng là cổ truyền tổng pháp trận mà Bắc Linh Vĩ nói.

Mục quang Ngụy Tác vừa lóe lên, hai dải quang hoa sáng theo, hai tu sĩ trẻ tuổi mặc hôi sắc bì bào bước lên, cả hai chưa nói gì, Bắc Linh Vĩ phát tay, cả hai im lặng lui xuống cổ truyền tổng pháp trận.

“Hai người này là tu sĩ Sâm La tông, phụ trách trông coi cổ truyền tổng pháp trận.” Bắc Linh Vĩ đáp xuống, giải thích với Ngụy Tác.

“Đây là chỗ dừng chân của thượng cổ tu sĩ, chung quanh tan tành thế này chứng tỏ cổ truyền tổng pháp trận mới được tu sửa.” Linh Lung Thiên nhìn quanh, truyền âm cho Ngụy Tác, “Sửa chưa lâu đâu.”

“Tu sửa cổ truyền tổng pháp trận này, nếu Tịch Hàn đại lục đánh Vân Linh đại lục thì lấy đó làm cứ điểm tiến vào.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, truyền âm cho Linh Lung Thiên.

Tu sửa cổ truyền tổng pháp trận đi xa cực kỳ khó khăn, nhiều vật liệu rất khó tìm, giá trị kinh nhân, dù Sâm La tông một mình tu sửa cổ truyền tổng pháp trận thì gã cũng không tin họ sửa vì vài tu sĩ của tông môn tiến vào man hoang hoang nguyên ngoài Vân Linh đại lục.

Theo lý, sửa chữa cổ truyền tổng pháp trận xong thì phải mở ra để thu linh thạch của tu sĩ qua lại, tuyệt đối không che giấu như thế.

“Mời!”

Ngụy Tác không hề dị nghị, Bắc Linh Vĩ mỉm cười, đưa tay mời, cùng Ngụy Tác, Linh Lung Thiên vào truyền tổng pháp trận.

Hai tu sĩ mặc hôi sắc bì bào liên tục phát chân nguyên, mấy tích tắc sau cả cổ truyền tổng pháp trận triệt để kích phát, tử hồng sắc linh quang lóe lên bao trùm pháp trận, chữ cổ cùng quang hoa hiện ra.

Cảnh vật trước mắt Ngụy Tác và Linh Lung Thiên biến đổi liên tục, lưu quang lóe lên, thoáng sau đã hiện thân ảnh ở truyền tổng pháp trận khác.

Truyền tổng pháp trận này và cổ truyền tổng pháp trận cơ hồ hoàn toàn giống nhau, chung quanh là mấy dặm phế khư, cũng trong lòng núi.

Theo bọn Bắc Linh Vĩ đi ra, Ngụy Tác cả kinh.

Hơi lạnh phủ vào mặt, trước mắt là băng thiên tuyết địa. Nơi cổ truyền tổng pháp trận tọa lạc là lòng núi một nghìn mấy trăm trượng, từ ngoài nhìn vào chỉ thấy trắng xóa một màu.

Tuy biết Tịch Hàn đại lục quanh năm cực hàn, nhưng cảnh tượng nhìn đâu cũng thấy tuyết nguyên băng xuyên này vẫn tác động lớn đến thị giác Ngụy Tác.

“Thế nào, Cương nha muội, trước kia ngươi chưa từng tới Tịch Hàn đại lục?” Thấy Linh Lung Thiên dao động thần sắc, Ngụy Tác hỏi. Gã vốn cho rằng nhân vật như nó, rất có thể đã đặt chân đến mọi đại lục nên không hỏi nhiều.

“Tịch Hàn đại lục tại thời đại của ta là địa bàn của Hoang tộc đại năng.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác, “Nếu không phải kẻ nào muốn chết thuộc Linh tộc thì không đến đây.”

“Địa bàn của Hoang tộc?” Ngụy Tác cả kinh, hỏi rõ, “Còn đại lục khác?”

“Thiên Huyền đại lục, và Vân Linh đại lục, Ngọc Hành đại lục. Đại lục khác nữa ta chưa từng tới.” Giọng Linh Lung Thiên hơi băng lãnh, “Tại thời đại của ta, bốn đại lục kia đã bị Hoang tộc đại năng hoặc đại năng cùng phe đó chiếm cứ.”

“Ba so với bốn, các ngươi yếu thế thấy rõ, chẳng trách ngươi quan tâm đến thắng bại ở trận chiến Bắc Mang.” Ngụy Tác hiểu biết đôi chút về bảy đại lục trong Thiên khung, từ góc độ nguồn lực thì Thiên Huyền đại lục có đều nhất, Vân Linh đại lục nhiều hải vực nên lắm yêu đơn nhưng ít tinh kim thành thử ít pháp khí hơn các đại lục khác. Tịch Hàn đại lục quanh năm lạnh giá, hiếm các loại linh dược. Hắc Vu đại lục một năm đến già nửa không thấy mặt trời, hiếm các nguyên liệu nhất. Ở mé khác của Thiên Huyền đại lục, Ngọc Hành đại lục có nhiều linh thạch và các loại ngọc thạch, nên ngọc thạch phù lục, pháp bảo và pháp khí kiểu này nhiều nhưng cũng khá ít tinh kim. Lưu Hỏa đại lục và Thiên Trụ đại lục, một có nhiều hỏa vực nên nhiều các loại tinh kim và hỏa hệ linh dược, yêu đơn nhất, một là nơi nhiều vực ngoại tinh thần rơi xuống, đầu đầu cũng là hoang mạc cao sơn, cơ hồ không có linh thạch nhưng không thiếu yêu thú kỳ dị và cao giai vẫn thiết.

Giữa bảy Thiên khung đại lục chỉ Thiên Huyền đại lục, Vân Linh đại lục và Tịch Hàn đại lục khá gần, còn lại cách nhau man hoang mênh mông, nhất là Hắc Vu đại lục và Thiên Trụ đại lục càng xa, như cô đảo giữa vô tận hoang nguyên, nhưng dù qua lại không tiện song vì lợi ích nên vẫn có thương đội thông hành, giao dịch với nhau. Nếu bị khống chế, không giao dịch với nhau nữa thì có đại lục sẽ thiếu hụt nguồn lực. Như Thiên Trụ đại lục mà bị đơn độc tách ra thì tu sĩ ở đó sẽ thê thảm, đến tám, chín phần mười không có linh thạch linh đơn.

Linh Lung Thiên không đáp, coi như mặc nhận. Cộng thêm những lời nó nói trước kia, Ngụy Tác đoán được Linh tộc và một vài đại năng khi đối kháng Hoang tộc nhất định rất chật vật, e rằng chủ yếu nhờ mấy nhân vật đỉnh nhọn chống lưng, đại để dưỡng thương ở Bắc Mang là một. Trận chiến Bắc Mang là trận quan trọng nhất.

“Bọn ta ra tay, có tới tám phần nắm chắc, ngươi sao lại nói thế.” Im lặng một lúc, Linh Lung Thiên đột nhiên truyền âm cho Ngụy Tác.

“Chốc nữa bắt ba tên này đã.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường truyền âm, biết Linh Lung Thiên hỏi thế vì ba người này liên quan đến Hỗn độn thanh ngư bảo giác và Hoàng Phủ thế gia.

Hỗn độn thanh ngư bảo giác cùng cấp với Thần hoàng thạch đơn, dễ thắng tu vi không ít, Linh Lung Thiên cũng biết Ngụy Tác động lòng. Theo ba người này cũng như đưa đến trước vật đó, nhưng qua lời trò chuyện của ba người, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên biết thêm nhiều tin hữu dụng, duy nhất có thể khẳng định công tử gì đó là tu sĩ Thần huyền nhất trọng, sau lưng là một siêu cấp đại thế lực. Nếu không tìm hiểu rõ đã động thủ, có thể sẽ nguy hiểm, hơn nữa luyện hóa Hỗn độn thanh ngư bảo giác không phải không có nguy hiểm như ba người này nói, bằng không thế lực của công tử đó mà tìm hơn mười Kim đơn lưỡng trọng đại tu sĩ thì quá giản đơn. Khẳng định là tu sĩ giúp luyện hóa sẽ nguy hiểm đến tính mạng nên không muốn thủ hạ chết oan mà tìm quý thể mạng. Quan trọng hơn, cổ để thi lột vào tay đối phương thần huyền đại năng thì càng hung hiểm.

“Đến băng xuyên đó sẽ phát động.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường liếc chỗ đã chọn để động thủ. Hiện gã và Linh Lung Thiên cùng bọn Bắc Linh Vĩ cách Thiên khung Tịch Hàn đại lục hơn vạn dặm, điểm cuối mà mắt gã nhìn được là băng sơn chạm mây, đại khái chừng mấy chục ngọn. Tại đó mà động thủ, sẽ không bị tu sĩ khác phát hiện.

“Tịch Hàn đại lục là nhà của Hoang tộc? Của Linh tộc thì là Thiên Huyền đại lục hay Vân Linh đại lục?” Xác định địa điểm động thủ xong, Ngụy Tác truyền âm hỏi Linh Lung Thiên.

“Hoang tộc ban đầu ở Hắc Vu đại lục, nhiều công pháp của chúng dựa vào tinh thần nguyên khí, hoàn cảnh Hắc Vu đại lục khiến chúng cảm ứng nguyên khí càng rõ.” Linh Lung Thiên không nhìn Ngụy Tác, truyền âm: “Linh tộc vốn ở Lưu Hỏa đại lục.”

“...” Ngụy Tác nuốt nước bọt, trước Bắc Mang đại chiến, thế yếu của Linh tộc và tu sĩ đại năng đứng đầu Bắc Mang rất rõ, Linh tộc bị Hoang tộc chiếm sào huyệt.

“Nếu tu đạo giới bảy đại lục giao chiến, không biết tu sĩ đại lục nào chiếm được phần lớn nhất.” Ngụy Tác chợt có ý nghĩ này. Hiện tại tu đạo giới Tịch Hàn đại lục có ý xâm lấn Vân Linh đại lục, e sẽ dẫn lên kinh thiên đại chiến giữa các đại lục. Năm xưa Linh tộc và Bắc Mang đại năng đấu với Hoang tộc, là trận chiến giữa số ít các tu sĩ tối cao giai siêu việt tu đạo giới, cơ hồ không ai biết, thậm chí không được ghi lại. Hiện tại mà tu đạo giới giao đấu, số tu sĩ bị ảnh hưởng cực nhiều.

“Được, hiện tại đến lượt chúng ta.” Liên tục lướt đi, Ngụy Tác truyền âm với Linh Lung Thiên.

Mấy dãy núi băng đã ở trước mặt.

-o0o-

913. Chương 913: Cổ Đế Thi Đến Tay

“Hả?”

Ngụy Tác mục quang lóe lên, đột nhiên như phát hiện gì đó, đáp xuống mấy ngọn băng sơn.

“Sao thế?” Bọn Bắc Linh Vĩ không hiểu ý gã nên nhìn nhau đoán đáp xuống theo.

Ngụy Tác dừng ở lưng núi, bốn bề là vách băng, thỉnh không đang đổ tuyết, dù tu sĩ vào khu vực này cũng không thể phát hiện gã động thủ.

“Hình như có yêu thú, phẩm giai không tệ, chui vào khe băng kia thì phải.” Thấy bọn Bắc Linh Vĩ đi theo, Ngụy Tác chỉ vào một khe băng bên trái.

“Một con yêu thú mà thôi, nơi này có yêu thú phẩm giai không thấp là bình thường, bắt quá chạy rồi thì khó tìm.” Bắc Linh Vĩ nhẹ hắc, mỉm cười.

“Đi nào!”

Ngụy Tác liếc Linh Lung Thiên, đến gần bọn Bắc Linh Vĩ, ra vẻ không thú vị nữa nên đi.

“Đi.” Bọn Bắc Linh Vĩ vừa quay đi, Linh Lung Thiên phát động hơi sắc linh quang.

Đồng thời, Ngụy Tác toàn lực phát thần thức uy áp.

“Chát!”

Một đạo tuyết bạch thần quang như dùi ba cạnh rực lên trên mình Bắc Linh Vĩ, thân ảnh y trong tích tắc xuất hiện cách ba trăm dặm, còn Long Mộc Tinh và Đoàn Vô Nhai nhanh chóng bị Linh Lung Thiên dùng hơi sắc linh quang bao trùm, hào quang tắt ngúm.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hơi biến sắc, một đạo thanh sắc kiếm khí dấy lên thần quang kinh nhân xẹt ra.

“Các người!”

Bắc Linh Vĩ vừa kịp kêu lên kinh hãi, thanh sắc kiếm khí như ảnh tùy hình cắt qua cổ y.

Đầu y bay lên, hai khúc thi thể rơi xuống. Thi thể chưa chạm đất thì Ngụy Tác đã xuất hiện cách đó không xa, Huyền sát quỷ trảo kéo lại.

Linh Lung Thiên ở sau lưng xách Long Mộc Tinh và Đoàn Vô Nhai đã bị chế trụ lướt tới.

Linh Lung Thiên đến nơi thì Ngụy Tác đã lấy nạp bảo nang của Bắc Linh và một lục giác thanh đồng sắc biển hạp cổ nắm tay ra, sắc mặt hơi khó coi.

Bắc Linh Vĩ tuy ngầm gạt gã và Linh Lung Thiên, chết không đáng tiếc nhưng cả hai đối phó ba người lại thập phần cẩn thận, đến gần rồi mới phát động, không ngờ trên mình Bắc Linh Vĩ có hộ thân cấm chế do đại năng bố trí nên y mới chạy được xa thế.

Nếu không vì gã đột phá thần huyền, tham ngộ “Duy ngã tâm kiếm”, không biết sẽ còn phiền hà gì.

Đưa mắt ra hiệu cho Linh Lung Thiên đoạn Ngụy Tác đưa nạp bảo nang và lục giác thanh đồng sắc biển hạp của Bắc Linh Vĩ cho nó, đồng thời phát tay, hai đạo quang hoa bắn vào cổ họng Long Mộc Tinh và Đoàn Vô Nhai.

“Các người là ai mà dám đánh lén bọn ta!” Long Mộc Tinh và Đoàn Vô Nhai khiếp hãi ré lên.

Chỉ thần thức uy áp ban nãy đã khiến cả hai biết gặp phải cao thủ giả ngô giả ngong.

“Các người lớn mật thật, dám lợi dụng Thanh Lăng Ứng làm nội ứng đối phó Vân Linh đại lục, lẽ nào tưởng Hoàng Thiên đạo chỉ có một thần huyền đại năng?” Ngụy Tác bình tĩnh liếc hai người, ra vẻ cao thâm mạc trắc.

“Cái gì!” Long Mộc Tinh và Đoàn Vô Nhai run lên.

Không đoán được thân phận gã, cả hai hoàn toàn không ngờ gã là Ngụy Tác “đã chết” nhưng thực thực của gã là thần huyền đại năng, cả hai kinh hãi nhất là đối phương nắm chắc hành tung và bí ẩn của mình như lòng bàn tay.

“Bắc Linh Vĩ dùng cấm chế chạy thoát là ai thì triển?” Ngụy Tác liếc cả hai, Linh Lung Thiên đã xem qua nhưng truyền âm cho biết không nhận ra ảo diệu của thanh đồng sắc biển hạp: “Nếu ta đoán không lầm, đây là thứ các người dùng để đựng cổ để thi? Là pháp khí gì, sử dụng thế nào?”

“Lọt vào tay người thì muốn giết cứ giết! Đừng hòng moi tin từ miệng bọn ta!” Đoàn Vô Nhai nói.

“Vậy thì hai người chết đi. Ta cứ bắt người khác của Sâm La tông hỏi là được, thế nào chả có kẻ sợ chết.” Ngụy Tác thấy trong mắt Long Mộc Tinh có vẻ sợ chết thì cố ý nói, đồng thời búng ra một đạo thanh sắc kiếm quang.

“Tại hạ nói thì các hạ chừa đường sống hử!” Thanh sắc kiếm quang lóe lên, Long Mộc Tinh kêu to.

“Long Mộc Tinh, chết thì chết, sợ gì!” Đoàn Vô Nhai gầm vang.

“Chúng ta đạt tới Kim đơn tu sĩ, có ai không nhiều tể ngộ, qua bao nhiêu năm khổ tu mới thành! Thành tựu kim đơn thì vạn người may ra có một, ai muốn chết chứ ta thì không!” Long Mộc Tinh kêu lên.

“Người nói thì y tha cho sao!” Đoàn Vô Nhai quát.

“Lắm lời quá.” Ngụy Tác phát mấy đạo quang hoa vào thể nội Đoàn Vô Nhai, Đoàn Vô Nhai tắt tiếng, co rút liên tục, thống khổ vô vãn.

“Đáp cho thành thực, để ta hạ cấm chế, giúp ta lấy được Hồn độn thanh ngư bảo giác thì ta chừa cho đường sống, cũng không phết trừ tu vi.” Đồng thời, Ngụy Tác bình tĩnh bảo Long Mộc Tinh.

Long Mộc Tinh vốn sợ chết, thi thể Bắc Linh Vĩ ngay trước mắt và Đoàn Vô Nhai thống khổ cực độ, co rút không ngừng thì y nào dám thừa lời, kêu lên, “Được, chỉ cần chừa cho đường sống, muốn tại hạ làm gì cũng được.”

“Trả lời xem đây là pháp khí gì? Các người dùng phương pháp nào khống chế cổ để thi?” Ngụy Tác gạt đầu với Linh Lung Thiên, đồng thời thi triển độn quang, vừa đi vừa hỏi.

“Đây là Sâm la vạn tượng hạp của Sâm La tông, dùng để phong ấn yêu thú hoặc bắt tử chi vật, chân nguyên dồn vào đóa bảo hoa trên hộp là mở được. Bọn tại hạ dùng một bình được dịch công tử đưa cho, khiến cổ để thi ngủ say, còn điều khiển cổ để thi thế nào thì bọn tại hạ không biết. Cổ để thi còn bị cấm cố trong hoi sắc cốt quan kỳ dị, các hạ mở xem là biết tại hạ không nói dối.” Long Mộc Tinh đáp nhanh. Linh Lung Thiên bĩu môi, Kim đơn tu sĩ sợ chết cỡ này, nó và Ngụy Tác mới gặp lần đầu.

Cái hộp khắc đầy phù điêu dây leo hoa cỏ, ở giữa là một đóa đồ quỳên, chắc cũng là cổ vật, cả Linh Lung Thiên cũng không nhìn thấu.

Tay Ngụy Tác ánh lên như ngọn nến, Long Mộc Tinh tựa hồ tịnh không nói dối, nhưng cổ để thi phi phạm, gã không dám coi nhẹ, giả bộ ngừng tụ chân nguyên dồn vào đóa hoa trên hộp, đồng thời bình tĩnh như thường quan sát thần sắc Long Mộc Tinh.

Thấy thần sắc và tâm thần Long Mộc Tinh không hề dao động, Ngụy Tác bắn chân nguyên lên phù điêu đóa hoa ở cái hộp.

“Cách!” Lực giác hình thanh đồng biển hạp hé nắp, quang hoa phun trào, hơi sắc cốt quan vốn khiến Ngụy Tác cực kỳ quan tâm, hiện ra với tình cảnh kinh tâm động phách.

“Hả”...

Ngụy Tác hít một hơi lạnh.

Trong hơi sắc cốt quan dấy lên khí tức đáng sợ, cổ để thi vẫn ở trong những tình hình khác hẳn lúc gã thấy lần trước.

Nắp hơi sắc cốt quan đem thẳm, như uy năng kinh nhân nào đó giáng vào, bên dưới đỏ như rỉ máu ra, phát ra khí tức bàng bạc hoàn toàn siêu việt thần huyền, chân tiên huyết trong hơi sắc cốt quan cũng ép thẳm ra.

Cảm giác đầu tiên là không ai chạm tới thì cổ để thi sớm muộn gì cũng thoát ra.

“Âm dương phần nhiều âm khí, cổ để thi có đủ nguyên khí bổ sung, trấn tà cốt quan thuần túy là thần uy chân tiên để lại, khẳng định sẽ bị hao hết.” Linh Lung Thiên hiểu ý Ngụy Tác, truyền âm.

“Công tử cần Hồn độn thanh ngư bảo giác là ai, được dịch y đưa cho là gì, có thể chế trụ cổ để thi bao lâu?” Ngụy Tác trấn định lại, không thu hơi sắc cốt quan phát ra uy áp rợn người mà tiếp tục bức hỏi Long Mộc Tinh.

“Là Vũ Hóa Nhược Tinh.” Long Mộc Tinh hơi ngần ra, tựa hồ kinh ngạc vì Ngụy Tác biết quá nhiều việc của bọn y mà không biết công tử là ai, nhưng không dám dừng, nói ngay: “Bọn tại hạ cũng không biết là được dịch gì, dùng kim sắc đơn bình đựng, đổ ra là thành khối vàng.”

“Các người đổ được dịch vào cốt quan? Chế trụ cổ để thi được bao lâu?” Ngụy Tác nhíu mày.

“Bọn tại hạ đổ được dịch lên cốt quan, được lực sẽ thẳm vào.” Long Mộc Tinh tựa hồ nhớ ra nên bổ sung, “Vũ Hóa công tử cần bọn tại hạ trong ba mươi ngày quay về, khả năng được lực chỉ duy trì được ba mươi ngày.”

“Là kim sắc đơn bình nào?” Linh Lung Thiên vung tay, trên tay xuất hiện kim sắc đơn bình cổ dài, lớn cỡ bình rượu.

“Là đơn bình đó!” Long Mộc Tinh gật đầu nói to.

“Còn chút được dịch, tìm một luyện đơn sư thi sẽ qua đó và chất liệu đơn bình mà đoán ra là linh được gì.” Linh Lung Thiên bình tĩnh như thường truyền âm cho Ngụy Tác, “tìm hiểu rõ là linh được gì đã, không thì vạn nhất trái ngược với thứ chúng ta chuẩn bị, cổ để thi đề tỉnh lại sớm thì chúng ta xong đời.”

“Bảo y đưa chúng ta đến thành trì gần nhất tìm luyện đơn sư biết vật này.” Ngụy Tác gật đầu, thu hơi sắc cốt quan lại. Cổ để thi đã đến tay, có thể yên lòng rồi.

-o0o-

914. Chương 914: Một Tòa Thành Lớn

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vừa truyền âm bàn luận vừa lướt đi, độn quang nhanh chóng khuất vào băng thiên tuyết địa.

...

Mấy hôm sau, Ngự Tác và Linh Lung Thiên cùng một tu sĩ mặt rỗ hiện thân ở một thành trì bằng thiên tuyết địa.

Tu sĩ mặt rỗ, là Long Mộc Tinh, Kim đơn đại tu sĩ sợ chết nhất mà Ngự Tác và Linh Lung Thiên gặp, thanh sắc tinh kim giáp y của y có uy năng phòng ngự huyền giai trung phẩm, kích phát đôi cánh sau lưng, độn tốc còn hơn Dịch ích kiếm độn Ngự Tác đang dùng ba phần, tinh kim giáp y đã bị Ngự Tác và Linh Lung Thiên thu lấy, Long Mộc Tinh bị Ngự Tác hạ l cấm chế, hóa trang thành tu sĩ mặt rỗ.

Đoàn Vô Nhai bị Ngự Tác dùng thuật pháp Âm Thi tông dày dọa một lúc thì cầu xin, gã lại càng khinh miệt, nếu y cứng cỏi đến cùng, chưa biết chừng gã còn bội phục cốt khí. Đoàn Vô Nhai không biết gì hơn Long Mộc Tinh nên Ngự Tác không nường tay, lấy mạng ngay.

Hiện tại Ngự Tác và Linh Lung Thiên đến thành trì này, là mục tiêu đầu tiên Ngự Tác đến Tịch Hàn đại lục: Ngưng Thụ thành.

Theo Long Mộc Tinh, Ngưng Thụ thành có Ngưng Đơn phường, là phường thị chế đơn đứng đầu Tịch Hàn đại lục nam bộ, nhiều linh đơn hiếm có đều xuất xứ từ phường thị này.

Dọc đường Ngự Tác và Linh Lung Thiên được Long Mộc Tinh cho biết nhiều tin hữu dụng về tu đạo giới Tịch Hàn đại lục.

Tiểu Cực giới, Đại Hàn cung, Vũ Hóa thể gia, Trưởng Tôn thể gia và Chân Lô tông - ngũ đại siêu cấp tông môn này chiếm địa bàn ở đông, nam, tây, bắc, trung.

Tịch Hàn đại lục có không ít yêu đơn nhưng số lượng hỏa hệ, lôi hệ yêu thú cực hiếm, thành thử tu sĩ chủ tu lôi hệ hòa hỏa hệ thuật pháp ít hơn nhiều tu sĩ các hệ thuật pháp khác. Cộng thêm một số linh được phụ trợ luyện chế linh đơn ít ỏi nên phần lớn có được qua giao dịch với đại lục khác, giá đơn được cũng cao hơn Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục.

Ngũ đại siêu cấp thể lực đều có thần huyền đại năng, theo Long Mộc Tinh thì Tiểu Cực giới Cực Âm thần quân, Đại Hàn cung cung chủ và Chân Lô tông tông chủ Lô Sát thần quân, và thiên tài tu sĩ lớp trước Vũ Hóa Ứng Thiên cùng tu sĩ trẻ tuổi Vũ Hóa Nhược Tinh của Vũ Hóa thể gia có thần quân tu vi.

Vũ Hóa Ứng Thiên có tể ngộ kinh nhân, hơn bốn mươi tuổi đã đột phá thần huyền, việc đó đã hơn tám mươi năm rồi nên không ai biết tu vi hiện tại của y là gì, hiện tại Vũ Hóa thể gia khi đối ngoại thường do Vũ Hóa Nhược Tinh và gia chủ đương đại Vũ Hóa Ứng Long ra mặt.

Vũ Hóa thể gia hay Trưởng Tôn thể gia, hành sự đều thập phần ẩn bí, nên không ai biết thần huyền đại năng của Trưởng Tôn thể gia là ai, Trưởng Tôn thể gia và Vũ Hóa thể gia có mấy thần huyền đại năng.

Ngự Tác trước khi đến Tịch Hàn đại lục đã đoán đúng, số lượng thần huyền đại năng nhiều hơn Vân Linh đại lục và Thiên Huyền đại lục, tu vi càng kinh nhân, không thì Vũ Hóa thể gia không thể tự tin chuẩn bị xâm lấn tu đạo giới Vân Linh đại lục như thế.

Cổ truyền tổng pháp trận ngoài Vân Linh đại lục thông đến ngoài Thiên khung Tịch Hàn đại lục nam bộ, là địa bàn của Đại Hàn cung. Ngự Tác và Linh Lung Thiên thập phần hoài nghi, cùng một giuộc với Vũ Hóa thể gia có phải là Đại Hàn cung, không thì Vũ Hóa thể gia muốn qua địa bàn Đại Hàn cung đánh vào Vân Linh đại lục đâu có dễ.

Vào Tịch Hàn đại lục, Ngự Tác càng hiểu hơn vùng đất “Đất rộng thành thưa” này.

Ba, bốn này liên tục đi đường, theo Long Mộc Tinh chỉ dẫn, Ngưng Thụ thành là tu sĩ thành trì đầu tiên bọn Ngự Tác đi qua!

Theo mật độ thành trì ở Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục thì cứ đi thẳng thế này, dọc đường ít nhất cũng thấy sáu, bảy tòa thành trì.

Họ đến thẳng thành trì này mà không đến những thành trì quanh đó rồi trung chuyển qua truyền tổng pháp trận, vì đến nửa số thành trì ở Tịch Hàn đại lục không nổi thông truyền tổng pháp trận.

Nhiều thành trì truyền tin cho nhau dựa vào thương đội hoặc tổ chức tu sĩ chuyên nhận thuê, mỗi thành trì trong mỗi ngày có cả trăm tổ chức kiểu này xuất phát đến thành trì khác, nên tin tức không hề bế tắc.

Hỏi han Long Mộc Tinh, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thậm chí biết Tịch Hàn đại lục thừa thớt đến mức ngay trong Thiên khung mà nhiều khu vực chưa được tu sĩ thăm dò, quá nhiều nơi hung hiểm.

Nếu không vì số lượng yêu thú không nhiều như bên ngoài Thiên khung, Tịch Hàn đại lục tạo cho cả hai cảm giác gần như man hoang hoang dã.

Cả hai đều thấy đại lục khác thế nào không biết chứ trong Thiên Huyền đại lục, Vân Linh đại lục và Tịch Hàn đại lục thì vạn nhất Thiên khung sụp đổ, thích ứng nhanh nhất khẳng định là Tịch Hàn đại lục.

Nhìn rõ Ngưng Thúy thành, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên lại cả kinh.

Ngưng Thúy thành quy mô kinh nhân.

Thành trì Vân Linh đại lục và Thiên Huyền đại lục xây theo núi, nhỏ như Linh Nhạc thành thì trên một ngọn núi, lớn nhất cũng chỉ một dãy núi, thành nhỏ dung nạp mấy vạn tu sĩ, thành lớn cũng bất quá bốn, năm mươi vạn tu sĩ trường trú.

Ngưng Thúy thành lại có tới bốn, năm dãy núi vây lại, trên mỗi dãy, thậm chí trong sơn cốc, dưới chân núi đều dày đặc các công trình.

Quy mô này tạo cảm giác như tu đạo đế quốc từng xuất hiện trong lịch sử tu đạo giới, có thể dung nạp trăm vạn tu sĩ trở lên!

“Ngưng Thúy thành tại Tịch Hàn đại lục nam bộ, theo quy mô thì xếp thứ mấy?” Thấy cảnh tượng trong tâm mắt toàn là tu sĩ tụ tập, Ngụy Tác hỏi Long Mộc Tinh.

“Ngưng Thúy thành là nơi tập trung giao dịch linh dược của Tịch Hàn đại lục, quy mô cũng khá lớn, xếp thứ tư.” Long Mộc Tinh như người hầu của Ngụy Tác, gã hỏi là cung kính đáp.

“Thứ tư?” Ngụy Tác trầm trợn tròn trắng, tuy có nghe bọn Diệp Cố Vi nói là vì đi lại bất tiện, quy mô thành trì Tịch Hàn đại lục khá lớn, tụ tập nguồn lực phong phú, muốn mua gì cũng được nhưng không ngờ lại gấp năm lần thành trì cùng cấp ở Vân Linh đại lục và Thiên Huyền đại lục.

“Đúng rồi, tiền bối hình như không hiểu gì về Ngưng Thúy thành, Ngưng Thúy thành khác với thành trì Vân Linh đại lục, do tu sĩ tự trị thành trì.” Long Mộc Tinh lấy lòng, “Ngưng Thúy thành không cấm thuật pháp, có thể phi độ.”

“Tu sĩ tự trị thành trì, là sao hả? Không có môn phái quản hạt?” Ngụy Tác hơi ngẩn ra, hỏi Long Mộc Tinh.

“Tiền bối nói không sai, Ngưng Thúy thành hoàn toàn do tu sĩ tự quản lý, tu sĩ thoải mái đấu pháp.” Long Mộc Tinh nịnh, “bất các tiệm do các đại tông môn và thế gia liên danh bảo hộ. Ai cướp đoạt ở đó là công địch của cả Tịch Hàn đại lục.”

“Vậy hả? Thành trì kiểu này tại Tịch Hàn đại lục nhiều không?” Ngụy Tác hiếu kỳ, thành trì cỡ này Vân Linh đại lục không có, Thiên Huyền đại lục có một. Vạn Thọ thành của Linh Thú cung khá giống.

“Đại khái chừng hơn nửa.”

“Tới hơn nửa?”

Ngụy Tác và Long Mộc Tinh bàn luận thêm mấy câu, biết Tịch Hàn đại lục khác Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục, vì đất rộng thành thưa, tuyệt đại đa số mật dịch và liên lạc trông vào các tiệm cấp thấp và tổ chức của đệ giai tu sĩ, đẩy tương đương với huyết mạch tối cơ bản của Tịch Hàn đại lục nên mọi đại tông môn liên danh bảo hộ.

Tương đương với đại tông môn, đại thế lực dù tranh đoạt cỡ nào thì cũng bảo vệ đất của mình, không đập vỡ bát cơm chung.

Các đại tông môn khổng chế lẫn nhau, lại bảo vệ các tiệm và phường thị, không cho đại thế lực nào khổng chế.

Dù đại tông môn có phường thị riêng cũng phải công bình cạnh tranh, không thể cậy thế ép người, lâu dần tự xây tiệm hay phường thị cũng vô nghĩa, chưa biết chừng không kinh doanh tốt bằng phường thị thông thường.

Khác với Thiên Huyền đại lục, Vân Linh đại lục là đại tông môn và đại thế lực ở Tịch Hàn đại lục hiếm khi không chế phường thị.

“Không biết tiền bối định đến ngay Ngưng Đơn phường, hay đi dạo những nơi khác trong Ngưng Thúy thành?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên ngẫm bàn tán, thấy rằng Tịch Hàn đại lục đích xác khác thường thì Long Mộc Tinh hỏi.

“Đến Ngưng Đơn phường.” Ngụy Tác bảo Long Mộc Tinh, y cung kính gật đầu, đi trước dẫn đường, gã lại hỏi, “Ngưng Thúy thành so với thành trì khác có gì hay để đến không?”

“Cả Kỳ Bảo viên thập phần đặc biệt, có thể ghé.” Long Mộc Tinh đáp.

“Kỳ Bảo viên là chỗ nào?” Ngụy Tác hỏi Long Mộc Tinh.

“Là nơi chuyên chứa những vật kỳ dị mà đại đa số tu sĩ không biết. Có thứ thì phường thị biết cách sử dụng nhưng có thứ cả họ cũng không, đầu tiên định giá, thích thì mua, mau rồi mà họ biết cách dùng sẽ cho biết, còn không thì đành tìm người khác giám định.” Long Mộc Tinh tựa hồ cũng thấy Kỳ Bảo viên thú vị nên sáng mắt, “Trong Kỳ Bảo viên còn có Đồ Bảo phường, phong bế không ít bảo vật. Giá thống nhất, không được nhìn trước, cứ mua đã, có bảo vật giá trị hơn nhiều giá mua, chọn được thì phát tài, có món giá thấp hơn nhiều tiền bỏ ra mua, chọn phải là chịu thiệt.”

-o0o-

915. Chương 915: Đến Đúng Lúc Lắm

“Có chỗ thế hả?” Ngụy Tác nghĩ ra mục lực kỳ dị của Linh Lung Thiên nhìn thấu cả nạp bảo nang nên truyền âm, “Người đến đó khác nào cá gặp nước.”

“Người tưởng ai cũng ngốc hả, có cách đó thì người tưởng người ta để người dễ dàng nhìn ra chắc?” Linh Lung Thiên khinh miệt liếc Ngụy Tác. Dù gì cũng là nhân vật thần quân cấp mà thấy có chút lợi là sáng mắt như tiểu gian thương.

“Chỗ chuyên chứa những vật không biết, chưa biết chừng sẽ có đồ tốt.” Ngụy Tác thản nhiên: “Đến Ngưng Đơn phường xong sẽ qua đó.”

Linh Lung Thiên không chê bai nữa, thật ra nó cũng thập phần hiếu kỳ với phường thị chuyên gom đồ cổ quái, với kiến thức của nó và lục bào lão đầu chưa biết chừng sẽ vớ bẫm.

Đi theo Long Mộc Tinh, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhanh chóng vào Ngưng Thúy thành.

Long Mộc Tinh hiển nhiên rất quen thuộc Ngưng Thúy thành, trực tiếp lướt qua một dãy công trình.

Tu sĩ phi độn trong Ngưng Thúy thành không ít, đâu đâu cũng thấy độn quang, vì nguồn lực hạn chế nên tu sĩ trong thành có đẳng cấp tương tự phổ thông thành trì ở Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục, đại đa số là đệ giai tu sĩ Chu thiên cảnh và Thần hải cảnh, tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên khá ít.

Đến gần, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hơi kinh ngạc vì nhiều công trình trong Ngưng Thúy thành xây bằng huyền băng, trong huyền băng có đặt yêu đơn và pháp phù, thậm chí pháp bảo, khiến cả công trình vừa trong suốt vừa có các loại quang hoa lấp lóe, rất đẹp mắt.

Băng tường bao quanh đồng thời là chỗ bày các hàng hóa cho người mua xem, tu sĩ nào thấy vừa mắt là mua, điểm viên sẽ lấy ra thứ cùng loại hoặc phá băng lấy ra giao hàng.

Nền cả thành trì đều là bạch tuyết đạo và huyền băng đạo, đại khái vì các thành trì qua lại bất tiện, tu sĩ thường ở lâu trong một thành trì, biết ai chạm vào được, thế lực nào không nên chọc vào nên Ngưng Thúy thành tuy không có hạn chế nhưng hiếm có tu sĩ nào đầu pháp.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cảm thấy lạ nhất ở chỗ thoát nhìn Ngưng Thúy thành có nhiều cây cổ thụ nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện vỏ cây được bọc một lớp băng mỏng, đều rất lâu năm, tựa hồ đã biến thành hóa thạch như bích ngọc.

Tạo cho người ta cảm giác nơi này vốn đầy sinh cơ nhưng đột nhiên có hơi lạnh kinh nhân giáng lâm, băng phong tất cả, cây cối tuy đóng băng như còn y nguyên.

“Xem ra sinh ý của Kỳ Bảo viên cũng khá.” Linh Lung Thiên đột nhiên nói.

“À?” Ngụy Tác ngẩn ra, thuận theo mục quang Linh Lung Thiên thì hiểu sao nó đột nhiên nói thế.

Trong sơn cốc góc trái có một dãy công trình thập phần nhĩ trí, vây lấy một tòa băng tháp hai, ba mươi trượng, tứ bề là đình đài viện lạc, như cửa một phổ thông tu đạo thế gia, bên trong thậm chí xây dựng cả non bộ và hồ nước, giữa hồ là đình đài lầu vũ.

Tấm bài trên băng tháp do một khối hoàng sắc tinh thạch điêu thành rực quang hoa, rất bắt mắt, từ vị trí Linh Lung Thiên và Ngụy Tác tuy cách ba, bốn trăm dặm nhưng mục lực cả hai nhìn rõ ba chữ “Kỳ Bảo viên”.

Đại đa số phường thị trong Ngưng Thúy thành tụ lại một chỗ, tách thành mấy khối lớn, quanh Kỳ Bảo viên còn vài tập thị và rất nhiều phường thị, không ít người ra vào, qua kiến trúc thì Kỳ Bảo viên vượt trội hẳn.

Quyết định giải quyết vấn đề cổ đề thi đã nên Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tuy thấy phường thị đó nhưng không dừng lại mà theo Long Mộc Tinh đến tập thị ở góc bắc trên lưng núi ngôi thành, Long Mộc Tinh nịnh nọt mấy câu rồi hạ xuống.

Ngưng Đơn phường nằm giữa tập thị, diện tích không nhỏ, tới hơn sáu mươi gian lầu các, có băng tường bao quanh.

Trong băng tường bao lấy viên lục sắc tiểu dược hoàn, tụ thành ba chữ Ngưng Đơn phường, Long Mộc Tinh nói lục sắc sắc tiểu dược này là đệ giai linh đơn bổ khí huyết, có công hiệu khu trừ phong hàn, tu sĩ Thần hải cảnh tam trọng trở xuống ở lâu trong khu vực hàn khí cực nồng đều cần tới.

Cửa Ngưng Đơn phường không có điểm viên đón tiếp, cùng Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh đi vào đại sảnh thấy một tử bào lão giả mặt đỏ, béo lùn đang nói với một tu sĩ đeo song kiếm, cạnh đó là một thanh niên da ngăm đen, thần tình cung kính.

Tu sĩ cài song kiếm chừng ba mươi tuổi, kim thiết sát khí cực nồng, tu luyện song phi kiếm thuật pháp gì đó, tu vi không tệ, đã Phân niệm tứ trọng.

Ngụy Tác cũng ăn vận kiểu kiếm tu nên vừa đi vào là kiếm tu đó chú ý ngay, nhưng chỉ liếc qua là y lạnh hẳn ánh mắt lại.

Gần đây Ngụy Tác học được của Thủy Linh Nhi một môn dịch dung thuật pháp, Thủy Linh Nhi vốn thấy mình không phải với ơn truyền đạo của Huyền Phong môn nên không truyền bá thuật pháp, sau này Ngụy Tác nói đã là tử địch của Huyền Phong môn rồi, sau này khi gặp người Huyền Phong môn thì nể tình nàng mà nương tay khiến Thủy Linh Nhi tâm địa thuần tịnh như tờ giấy truyền lại cho gã.

Ngụy Tác dùng đạo thuật pháp đó thay hình đổi dạng, thân ngoại linh khí không lộ, nhưng kiếm tu đó có cảm ứng đặc biệt, nhận ra tu vi của Ngụy Tác không thể chọc vào.

“Vị đạo hữu này, đến Ngưng Đơn phường để giao dịch gì chẳng?” Tử bào lão đầu quay lưng lại phía Ngụy Tác, thấy song kiếm tu sĩ biến sắc thì quay lại, vòng tay chào, “tại hạ họ Hoàng, phó chủ trương quỹ ở đây.”

“Tại hạ đích xác cần giao dịch, nhưng không muốn ai biết, Hoàng phó chủ trương quỹ có thể bàn riêng chẳng?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường.

Kiểm tu kia tựa hồ hết việc, nghe Ngụy Tác nói thì chào Hoàng phó chủ trương quỹ rồi đi ra.

“Không biết đạo hữu định giao dịch gì?” Hoàng phó chủ trương quỹ thập phần tinh minh, nhận ra Ngụy Tác tu vi phi phạm, nên đưa bọn gã vào một gian tĩnh thất, nhiệt tình hỏi.

“Mỗ định mua thủy hệ linh đơn, linh dược, yêu đơn thì có bao nhiêu mua bấy nhiêu. Đồng thời muốn nhờ quý phường giám định một bình dược dịch.” Ngụy Tác nói thẳng luôn.

“Có bao nhiêu mua bấy nhiêu?” Hoàng phó chương quỹ suýt sắc nước bọt.

Ngụy Tác không nói gì, đưa một nạp bảo nang cho y, “Đủ chưa?”

“Khụ khụ...” Hoàng phó chương quỹ đón lấy nạp bảo nang, thần thức quét vào, thật sự ghen nước miếng, vừa ho vừa gật đầu, “Đủ rồi, đủ rồi.”

Nạp bảo nang này ít nhất chứa mấy trăm vạn hạ phẩm linh thạch, Ngụy Tác vợ vét Thiên Kiếm tông và lương đại tông môn, một đại phường thị, số linh thạch này chỉ là một phần mấy gã mang theo, chưa tính gã còn có số lượng cực kỳ kinh nhân pháp bảo và pháp khí đạo giai trở xuống, bình thường không dùng đến, nhưng mấy trăm vạn linh thạch mà thuận tay lấy ra thì đủ hù chết người.

Tịch Hàn đại lực không nhiều thủy hệ yêu đơn, mấy trăm vạn hạ phẩm linh thạch đủ gom hết thủy hệ yêu đơn ở Ngưng Thử thành.

“Thủy hệ linh dược và yêu đơn không hạn chế phẩm giai? Không biết đạo hữu nhờ bản phường giám định dược dịch gì.” Hoàng phó chương quỹ dù gì cũng từng trải nên lập tức trấn định.

“Là trong bình này.” Ngụy Tác lấy kim sắc dược bình ra. “Thủy hệ linh dược và yêu đơn không cần hạn chế phẩm giai, có là mua.”

“Chuyện đó...” Chạm vào kim sắc dược bình, Hoàng phó chương quỹ tỏ vẻ cổ quái.

“Sao hả?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, “Hoàng phó chương quỹ nhận ra?”

“Chuyện này...” Hoàng phó chương quỹ định nói lại thôi, mở kim sắc dược bình, nhận kỹ mùi vị rồi cười nhún nhó không hiểu, bảo Ngụy Tác: “Không dám giấu, bình dược dịch này do Hoa chương quỹ của bản phường tự thân luyện chế. Đạo hữu lấy dược bằng cách nào? Lẽ nào bình này có vấn đề?”

“Gì hả?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên ngẩn ra.

“Tiền bối, tại hạ không biết! Thật sự không biết bình dược dịch này do Ngưng Đơn phường luyện chế!” Long Mộc Tinh sưng người đoạn toát mồ hôi lạnh truyền âm cho Ngụy Tác.

“Hoàng phó chương quỹ tri biết do ai luyện chế hả?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau.

“Việc đó khó mà trả lời, thứ nhất tại hạ không biết lai lịch y, thứ hai mọi tiệm đều có quy củ, không được để lộ thông tin tu sĩ đến giao dịch.” Hoàng phó chương quỹ khó xử nhìn Ngụy Tác.

“Vậy thì lần này mỗ và quý phường giao dịch, quý phường sẽ không lộ tin cho ai biết chứ.” Ngụy Tác nhìn Hoàng phó chương quỹ, bình tĩnh như thường nói.

Hoàng phó chương quỹ nghiêm mặt: “Tất nhiên. ”

“Được, hi vọng quý phường không nhắc với ai việc tại hạ hỏi về bình dược dịch này.” Ngụy Tác nhìn Hoàng phó chương quỹ: “Vật này là gì, có tác dụng gì?”

“Tại hạ đảm bảo tuyệt đối không đề cập việc này với bất cứ ai. Tại hạ chỉ biết một vị dược vật trong này khiến bất tử minh vật hôn mê, công hiệu cụ thể và liều lượng linh dược thì cần mời Hoa chương quỹ tới. Đạo hữu mời một chút, tại hạ sẽ đi mời Hoa chương quỹ.” Hoàng phó chương quỹ bảo Ngụy Tác.

“Được.” Ngụy Tác gật đầu. Hoàng phó chương quỹ đi khỏi thì gã dốc thần thức khóa chặt nhất cử nhất động.

Không có gì bất ngờ, Hoàng phó chương quỹ vào một gian đơn phòng mời một bạch bào lão nhân đẹp lão, người đẩy mùi thuốc ra.

“Đây là Kim hà hóa hồn tán dùng yêu đơn Mê hồn điệp và Bách nhật túy, Nhược dương hoa luyện chế thành, khiến bất tử minh vật ngủ say ba mươi ngày.” Bạch bào lão nhân đi vào, chào hỏi bọn Ngụy Tác rồi nói ngay.

“Được lực này dùng cái gì giải trừ trước?” Ngụy Tác hỏi bạch bào lão nhân: “Hoặc cho Trầm đào cổ ngọc vào bát tử minh vật bị được dịch này làm hôn mê thì có ảnh hưởng đến hiệu quả của Trầm đào cổ ngọc?”

“Trầm đào cổ ngọc chỉ có thể dùng Lôi hạch quả đánh thức.” Bạch bào lão nhân tỏ vẻ kinh ngạc, tựa hồ lấy làm lạ Ngụy Tác biết thế, “được dịch này không ảnh hưởng đến hiệu quả Trầm đào cổ ngọc, có thể dùng Thu hồn tán mỡ luyện chế để khử trừ được lực, khiến bát tử minh vật tỉnh lại. ”

“Hai loại được dịch đó liệu có thể nhanh chóng chế thành không?” Ngụy Tác hỏi bạch bào lão nhân, “Hoa chuông quỹ, trong hai phương thức không chế bát tử minh vật, loại nào hơn? ”

“Không phải lão phu tự khen nhưng so ra, hai loại được dịch của lão phu tốt hơn.” Bạch bào lão nhân hơi trầm ngâm: “Thu hồn tán là cần cần vào lượng được dịch để khống chế thời gian bát tử minh vật tỉnh lại, Lôi hạch quả đánh thức theo thời gian cố định, đại khái chừng nửa tuần hương.”

Thoáng ngừng, bạch bào lão nhân bổ sung, “Hai loại được dịch này cần một ngày pha chế.”

“Nếu tại hạ muốn bát tử minh vật ngủ lâu thì lúc sử dụng kim sắc được dịch này có bị nhờn thuốc không, có thể luyện thêm chăng?” Ngụy Tác hỏi bạch bào lão nhân.

“Được vật nhắm vào thần hồn bát tử minh vật, không nhắm vào nhục thân nên không bị nhờn, chỉ là nguyên liệu của tại hạ hữu hạn, chỉ luyện chế được bốn bình, cần hơn một trăm hai mươi.” Bạch bào lão nhân đáp.

“Vậy mong Hoa chuông quỹ luyện chế giúp hai loại này? Chỉ là tại hạ cần bảo mật, không để ai biết.” Ngụy Tác nghiêm túc nói với bạch bào lão nhân.

-o0o-

916. Chương 916: Cánh Tay Hoang Tộc Lại Xuất Hiện

“Đạo hữu chắc không phải tu sĩ Tịch Hàn đại lục, nên không hiểu Ngưng Đơn phường. Bất quá đạo hữu nhược nghe ngóng là biết Ngưng Đơn phường năm trăm năm nay, chưa từng thất tín với tu sĩ hoặc tông môn nào.” Hoa chuông quỹ nhìn Ngụy Tác, bình tĩnh nói, “Ngưng Đơn phường tuyệt đối không vì lợi ích nhất thời là làm ra việc ảnh hưởng đến cơ nghiệp.”

“Đạo hữu có kinh thế tu vi, e rằng không cần lo việc đó, dù lợi ích lớn hơn, Ngưng Đơn phường cũng không mạo hiểm tố phạm đến đạo hữu.” Hoa chuông quỹ nhìn Ngụy Tác.

“Vậy thì, một ngày sau mỡ sẽ đến quý phường lấy được dịch và thủy hệ yêu đơn.” Ngụy Tác không nhiều lời, cảm tạ Hoa chuông quỹ và Hoàng phó chuông quỹ rồi rời Ngưng Đơn phường.

“Gian thương, xem ra Hoa chuông quỹ nhìn ra tu vi chân chính của ngươi.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác.

“Xem ra Tịch Hàn đại lục có nhiều truyền thừa lợi, không ngờ một chuông quỹ như thế lại nhìn ra tu vi chân chính của ta.” Ngụy Tác gật đầu.

Hoa chuông quỹ chỉ tu vi Phân niệm ngũ trọng, nhưng qua thần thái thì Ngụy Tác nhận ra ông ta tu luyện bí thuật nào đó mà nhìn thấu tu vi của gã.

“Bất quá ông ta nhận ra ta là thần huyền đại năng, lại không e dè, Ngưng Đơn phường chắc không có vấn đề gì. Chúng ta đến Kỳ Thạch viên đã.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nói đoạn gọi Long Mộc Tinh, đến Kỳ Thạch viên.

Kỳ Thạch viên có không ít tu sĩ ra vào nhưng nhân thủ của họ không ít, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh đến cửa thì có hai đệ tử trẻ tuổi mặc áo da cáo đỏ bước lên đón, nhiệt tình chào, “Tam vị tiên bối định vào Kỳ Thạch viên xem? Không biết tam vị tiên bối định vào Đồ Bảo phường hay Vạn Bảo viên?”

“Vào Vạn Bảo viên được rồi.” Ngụy Tác lấy mười lăm viên hạ phẩm linh thạch, gã được Long Mộc Tinh cho biết dù không mua gì cũng có thể vào Kỳ Thạch viên ngắm cảnh, mau hay không cũng phải giao phí dụng năm viên hạ phẩm linh thạch. Ban đầu không ít tu sĩ chỉ định vào xem để khai nhãn giới nhưng sau đó

không nén được mà mua bán. Kỳ Thạch viên có lịch sử tại Ngưng Thúy thành đã bảy, tám trăm năm, thu nhập cực kỳ khả quan, tương đương với một tu đạo thế gia, Kỳ Thạch viên mỗi đời đều có một, hai Kim đơn đại tu sĩ. Hiện tại có tới ba Kim đơn đại tu sĩ, một phường thị được như thế thật sự không thường.

“Tiền bối xin theo vân bối.” Thấy Ngụy Tác thông thạo, hai đệ tử Kỳ Thạch viên cũng hớn hỏ, một đệ tử trẻ tuổi tết tóc đi trước dẫn đường.

“Tiền bối, đây là Vạn Bảo viên.”

Đi qua ba lớp, đệ tử Kỳ Thạch viên chỉ tới, “Tiền bối tự xem là được, trong đó có không ít đệ tử bản viên, Kỳ Thạch viên có hai chưởng quỹ cũng trong đó, nếu tiền bối thích vật nào có thể hỏi họ.”

Vạn Bảo viên có một lớp tinh quang trong suốt bao lấy, không hề phát ra linh quang bảo khí.

Qua một khung cửa, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau.

Quy mô và bố trí Vạn Bảo viên khiến Linh Lung Thiên cũng có cảm giác đại khai nhãn giới.

Vạn Bảo viên rất rộng, như một khu vườn rừng liên miên, cả một ngọn núi nhỏ và mặt hồ lúc cả hai phi độn bên ngoài nhìn thấy nằm ở đây, bên trong này phân thành bốn khoảnh lớn kiểu đại hình linh điền, chia ra bốn mùa xuân hạ thu đông.

Kinh ngạc nhất là dù giả sơn bố trí ngọc thạch, cầu đá trên bờ, kỳ hoa dị thụ, đều do bảo vật không biết tên cấu thành.

Cả Vạn Bảo viên như thể do bảo vật vô danh chất thành, ngay cả đá bên cầu cũng có ánh sáng, hoặc nặng như sắt hoặc mọc cây cối kỳ dị.

Trong Vạn Bảo viên, trừ mấy chục đệ tử mặc áo cùng loại thì còn hơn trăm tu sĩ ở khắp các góc.

Có người đứng trước tảng đá trên núi, có người đứng trong ây cối kỳ dị đầy dây leo trong rừng, có người đứng bên suối, có người đứng trong đình đài lâu các.

Cơ hồ mỗi tảng đá hoặc gốc cây đều có quang hoa thoát ẩn thoát hiện, bên cạnh có ngọc phù lơ lửng giới thiệu giản đơn, hiển nhiên mỗi một món đều nói với cảm chế, chỉ có thể xem chứ không thể lấy.

“Chỗ lớn thế này toàn là bảo vật không ai biết?” Lén nhỏ một giọt máu Hỏa địa long gọi lục bào lão đầu ra, lục bào lão đầu nhận ra cảnh tượng Vạn Bảo viên thì cả kinh.

Ngụy Tác và lục bào lão đầu, Linh Lung Thiên đều không muốn để lỡ đồ tốt, mắt sáng lên quan sát.

“Đây là Cáp mô thạch, có nhiều nốt sần, ban đêm có tiếng động nhưng vô dụng, giá bốn nghìn hạ phẩm linh thạch mà mua thì lỗ lớn...”

“Đây là Xích kim hoàng thạch, dùng để luyện đạo giai trung phẩm thai thể, giá bốn nghìn hạ phẩm linh thạch cũng đúng...”

“Đó là Hoang cổ bích giao yêu đơn, nguyên khí tan hết, nên mới biến thành một viên không phải đá hay ngọc, trông đặc biệt nhưng vô giá trị, ba nghìn hạ phẩm linh thạch mua nó coi như ném xuống nước.”

...

Ngụy Tác thập phần hưng phấn, hai lão bắt tử Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu phối hợp thì cơ hồ nhận ra lai lịch mọi thứ dọc đường. Trong chỗ này có những thứ trông kỳ dị nhưng không đáng giá một khối linh thạch, có thứ có giá trị, với gã không sử dụng được nhưng tu sĩ thông thường mua được cũng không thiệt.

“Đây là Ma tử quý kiếm thạch! Bên trong rất có thể có Lân phiến tinh tủy!”

“Có ba mảnh.”

Rất nhanh, lục bào lão đầu cuống mua sắm phát hiện đồ tốt, kêu lên. Là một khối đá xám nằm bên suối, vân đá trông như mặt người, có thêm nhiều chấm đen, giá bốn nghìn hạ phẩm linh thạch. Linh Lung Thiên mắt lóe lên kim quang, nói luôn số lượng Lân phiến tinh tủy.

“Lân phiến tinh tủy là gì?” Ngụy Tác đến gần khối đá xám bên suối, đồng thời truyền âm hỏi.

“Tiểu tử, còn nhớ Thạch linh nhũ không? Người đã lao tới hút còn gì, vật này là Thạch linh nhũ trải thời gian rất lâu ngưng kết thành mảnh.” Lục bào lão đầu cực kỳ hưng phấn, “Ba mảnh, tới ba mảnh! Một mảnh tương đương với bốn nghìn viên hạ phẩm linh thạch, luyện hóa thập phần thần tốc. Dem vật này ra đấu gia, ít nhất cũng ba vạn hạ phẩm linh thạch trở lên.”

“...” Ngụy Tác toát mồ hôi, Thạch linh nhũ là lúc còn tại Linh Nhạc thành cùng Nam Cung Vũ Tinh đi hái Ngọc vân chi, phát hiện một chút Thạch linh nhũ mà tu vi từ Thần hải tam trọng đột phá đến tứ trọng, lúc đó gã rất nhếch nhác, sợ Thạch linh nhũ rơi mất mà bỏ ra hút.

“Tam vị tiền bối hứng thú với tảng đá này?” Hành động của bọn Ngụy Tác khiến một đệ tử Kỳ Thạch viên chú ý, chủ động bước lên, nhiệt tình hỏi.

“Đúng thế, mỗi mua tảng đá này.” Ngụy Tác lấy ra bốn nghìn hạ phẩm linh thạch, đưa đệ tử mặc áo lông cáo đỏ này.

“Một tảng đá mà tốn bốn nghìn hạ phẩm linh thạch để mua?”

“Tảng đá không có cả linh khí thế này, lẽ nào y biết đó là gì?” Mấy tu sĩ gần đó chú ý thấy Ngụy Tác trả linh thạch, hiếu kỳ đến xem.

“Tam vị tiền bối, đá này là Ma tử quỷ kiếm thạch, bên trong rất có thể có tinh tủy linh khí kinh nhân hóa sinh, cụ thể có bao nhiêu thì trông vào vận khí.” Kỳ Thạch viên có vẻ biết về loại đá này, đệ tử đó lấy ra pháp khí như một viên trân châu chỉ vào tảng đá, lấy lên đưa cho Ngụy Tác.

“Đa tạ.” Vì biết rõ nên Ngụy Tác không mở ra mà mỉm cười thu lại. Theo lượng linh khí thì vật này tương đương với một viên cao giai thủy hệ yêu đơn, khá hữu dụng với gã. Linh thạch linh khí luyện hóa rất chậm, Thủy hoàng phê nhật quyết của gã cũng không có hiệu quả đặc biệt nào với linh thạch nên vật này giờ không còn trọng yếu với gã, trọng yếu là thủy hệ yêu đơn và các loại linh dược có tốc độ luyện hóa nhanh.

Đệ tử Kỳ Thạch viên không lấy làm lạ, không đi theo mà để bọn Ngụy Tác tự xem.

“Là một viên pháp châu của Hoang cổ hỏa hệ yêu thú! Khảm vào Thanh tác ngân pháp trượng, uy năng thập phần kinh nhân!”

Rất nhanh, lục bào lão đầu lại phát hiện đồ tốt, kêu lên.

Trên một cây bích ngọc thụ treo một viên hồng sắc bảo châu như trái. Bảo châu có hồng sắc quang văn rung rinh, phát ra Hoang cổ khí tức, giá sáu nghìn hạ phẩm linh thạch.

“Sao hả?”

Hoang cổ yêu thú tiến giai sản sinh ra pháp châu, tất nhiên phi phạm, Ngụy Tác trong thú triều ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ đã giết vô số yêu thú, nhưng không tìm được viên pháp châu thích hợp nào nên đến nay Thanh tác ngân pháp trượng vẫn để không, nghe lục bào lão đầu kêu thì gã phấn chấn, đi đến chỗ viên pháp châu, đồng thời phát hiện Linh Lung Thiên rừng mình, tâm thần dao động thập phần kịch liệt.

Theo mục quang Linh Lung Thiên, gã thấy cách mé phải ước ba mươi trượng có một tu sĩ trẻ tuổi mặc ngũ sắc pháp y hoa lệ đang quay lưng lại, ngấm một nhánh kỳ thụ.

“Nạp bảo nang của y có một cánh tay Hoang tộc như của người! Khí tức hơi cổ quái!” Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, truyền âm cho Ngụy Tác.

-o0o-

917. Chương 917: Hoang Tộc Truyền Thừa Tái Hiện

“Cái gì, tay Hoang tộc!”

Ngụy Tác và lục bào lão đầu cả kinh.

“Khí tức cổ quái, sao hả?” Ngụy Tác truyền âm cho Linh Lung Thiên, đồng thời ngầm quan sát tu sĩ trẻ tuổi.

“Khí tức trên mình y giống với một Hoang tộc đại năng ở trận chiến Bắc Mang, mùi hoa phấn chi hương.” Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, thần sắc ngưng trọng truyền âm cho Ngụy Tác.

“Khí tức giống với Hoang tộc đại năng?” Ngụy Tác trầm cả kinh, lén truyền âm cho Linh Lung Thiên, “Người biết gì về Hoang tộc đại năng đó?”

Tu sĩ mặc ngũ sắc hoa lệ pháp y quay lưng lại phía bọn gã, không nhìn rõ mặt mũi nhưng tuổi thật hơn Ngụy Tác năm, sáu tuổi, pháp y của y cũng là cổ vật, màu sắc rực rỡ như thêu hơn nghìn con bướm, che đi khí tức, Ngụy Tác chỉ nhận ra kim đơn tu vi, cụ thể kim đơn bậc mấy thì không biết.

“Lúc đó đại chiến, cảm thụ thấy khí tức Hoang tộc đại năng đó tu vi để tôn cấp, đương có tới mười vòng chiến kinh thiên, Hoang tộc đại năng đó chưa từng lộ mặt, cụ thể thế nào ta không biết.” Linh Lung Thiên nói nhanh.

“Lẽ nào được Hoang tộc truyền thừa? Sao lại có một cánh tay như thế?” Ngụy Tác truyền âm với Linh Lung Thiên.

Thủy hoàng phê nhật quyết của gã là Hoang tộc công pháp, thanh niên thần bí lấy được Thủy hoàng phê nhật quyết cũng có cánh tay Hoang tộc, như thế Ngụy Tác cảm giác càng thấy cổ quái.

“Nếu còn Hoang tộc đại năng tại thế, hiện tại chúng ta không chạm vào được.” Lục bào lão đầu hơi sợ, “Đừng khinh cử vọng động, thăm dò đã, chưa biết chừng y mua được cánh tay từ Kỳ Thạch viên.”

“Cương nha muội, trừ tay Hoang tộc đại năng, nạp bảo nang của y còn gì đặc biệt nữa không?” Ngụy Tác gật đầu, truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Có cây cổ phiến là bán tiên giai, cả một viên châu tử khí tức cổ quái, có thể là pháp khí lợi hại.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác.

“Chúng ta tìm cách hỏi về tay Hoang tộc có liên quan đến Kỳ Thạch viên hay không đã.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường gật đầu với Linh Lung Thiên, đi đến bên hồng sắc hỏa hệ pháp châu trên bích ngọc thụ.

Hoang cổ yêu thú tiến hóa vị tất sản sinh pháp châu, nhưng nếu có thì uy năng kinh nhân, chưa biết chừng còn công hiệu đặc biệt khác.

Hỏa hệ pháp châu phát ra Hoang cổ khí tức, có từ rất lâu đời, quang hoa nội liễm, bảo châu có quang hoa như thần văn lưu động, uy năng chưa tan mất.

“Vật này mua.” Đợi một đệ tử Kỳ Thạch viên đến gần, Ngụy Tác lấy ra sáu nghìn hạ phẩm linh thạch.

“Đây là hỏa hệ pháp châu của Hoang cổ yêu thú vô danh.” Đệ tử Kỳ Thạch viên thu linh thạch, thập phần cung kính đưa hồng sắc pháp châu cho Ngụy Tác, giải thích.

Nơi này không thích hợp trực tiếp lấy ra Thanh tác ngân pháp trượng thử uy năng hỏa hệ pháp châu, nên gã thu lại, không hỏi mà đi tiếp.

“Y thích thứ gì?” Đồng thời, Ngụy Tác lén hỏi Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu.

Cái cây tu sĩ trẻ tuổi để ý xanh mướt, vỏ như vảy rắn, thập phần cổ quái.

“Không biết, chưa từng thấy. Hình như chết rồi...” Lục bào lão đầu đáp.

“Ta cũng chưa thấy, bất quá Hoang tộc hiểu cổ mộc và linh dược đặc dị trong man hoang hoang nguyên chỉ trung hơn bất kỳ đại năng nào, y mà được Hoang tộc truyền thừa, chắc có thể biết cách dùng vật đó.” Linh Lung Thiên lắc đầu, ngâm truyền âm.

Ngụy Tác cảm tri được cái cây đó đã chết, được trồng dưới đất nhưng không biến thành gỗ mục mà như vẫn tươi, có mùi tanh nhàn nhạt.

“Vật này ta mua.”

Cùng lúc, một giọng nói trẻ trung mềm oặt vang lên, tu sĩ trẻ tuổi đó hơi xoay người lại, nói với một đệ tử Kỳ Thạch viên.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn rõ mặt mũi y.

Là một tu sĩ trẻ tuổi mặt tròn, cực kỳ tuấn tú, tai còn đeo hoa tai hình đỉnh, bạch quang lấp lánh, do tinh thạch luyện thành, linh khí dao động rất đặc biệt, là pháp bảo có công hiệu đặc biệt.

“Bọn tại hạ chỉ biết cổ mộc này cổ xưa, ít nhá từ tám vạn năm trước. Cụ thể là gì thì không biết.” Giá cổ thụ này không thấp, tới một vạn hạ phẩm linh thạch, Kỳ Thạch cũng không biết lai lịch.

Khi đệ tử Kỳ Thạch viên thu linh thạch, nói chuyện với thanh niên đẹp trai đến mức như nữ nhân thì một bạch phát lão nhân mặc áo da đen bước lên.

Bạch phát lão nhân tu vi Kim đơn lưỡng trọng trung kỳ, linh khí hình thành hình một tòa băng phong, mặt hơi tròn, trông rất phúc hậu. Bạch phát lão nhân đi lên hành lễ với tu sĩ trẻ tuổi, cực kỳ khách khí, “Tại hạ là trưởng quỹ Kỳ Thạch viên, tên Phùng Kỳ, cây này do tại hạ mua về để ở đây đã sáu mươi năm mà không ai hỏi, trong sáu mươi năm này, tại hạ đã đọc nhiều điển tịch, hỏi nhiều người nhưng không tìm ra ghi chép về nó, không biết đạo hữu biết rõ công dụng chẳng, nếu tiện thì xin tiết lộ đôi chút để tại hạ khỏi nghi hoặc?”

“Vật này lâu năm, trông cũng đặc biệt, mua để cho vui thôi, chứ mỗ không biết công dụng cụ thể.” Thử danh đá trứ hai tiêm trùy hình nhĩ đỉnh đích tTu sĩ trẻ tuổi mỉm cười.

“Y chỉ có hơn hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch, bỏ ra một vạn hạ phẩm linh thạch mua vật này... rất có thể y nói dối.” Linh Lung Thiên cười lạnh, truyền âm cho Ngụy Tác.

Phùng Kỳ thở dài tiếc rẻ nhưng không nhiều lời, quay sang chỗ có mấy tu sĩ tụ tập.

Tu sĩ trẻ tuổi liếc bọn Ngụy Tác nhưng không chú ý. Y vào Kỳ Thạch viên chưa lâu, chưa định đi khỏi, ra vẻ rất hào hứng, thu cây cổ thụ xong thì nhìn quanh rồi đi đến bờ hồ.

Để không khiến y nghi ngờ, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không bám theo mà đi như thường.

“Bảo luân tinh, do Bảo luân quả chín rồi rơi xuống, hình thành dưới đất. Vỏ nó như phổ thông tinh thạch, nhưng thịt quả bên trong biến thành được trấp lại chứa nhiều thủy linh nguyên khí, bằng một viên thất cấp trung giai thủy hệ yêu đơn, hữu dụng cho tu luyện.”

“Đây là xương sống cứu cấp yêu thú Hoang cổ băng hổ, rất có lợi với người tu luyện băng hệ công pháp, để cho Hàn Vi Vi.”

Rất nhanh, Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu phát hiện hai thứ hữu dụng, một món là hoàng sắc tinh thạch kỳ dị bệch bệch, lớn cỡ mặt người, trông như bánh xe, còn lại lóng xương bạch ngọc, bên trong có băng tinh, nhưng không toát ra hàn khí.

“Y rất có thể được Hoang tộc truyền thừa!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên ngầm chú ý thanh niên đó, càng thêm nghi ngờ.

Thanh niên tựa hồ không hiểu gì về những thứ khác, chỉ chăm chú với kỳ hoa cổ mộc lâu đời, liên tục mua ba nhánh cổ mộc, trừ một nhánh Nhân vương mộc có thể dễ thắng nhục thân mà Linh Lung Thiên cũng biết thì hai nhánh kia, Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu cũng không biết. Hai nhánh này, Kỳ Thạch viên cũng không biết gì, bạch phát lão nhân tựa hồ biết thanh niên không muốn tiết lộ nên không hỏi nữa.

Liên tục mua cổ mộc, rõ ràng không phải hứng thú nhất thời mà phải hiểu biết phần nào.

“Kia là Thủy thánh linh vương kiếm! Mau mua đi!”

Đi thêm mấy chục trượng, lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên đột nhiên đồng thời lên tiếng. Giọng lục bào lão đầu vừa to vừa chói, rõ ràng so với hai thứ trước, vật này phẩm giai càng kinh nhân.

“Vật nào?” Ngụy Tác nhìn quanh, cha hiểu.

“Cây thạch kiếm.” Lục bào lão đầu lên tiếng trong tai gã.

“Thủy thánh linh vương kiếm? Là gì hả?” Ngụy Tác lúc đó mới phát hiện, cạnh một giếng nước có cắm một thanh đá màu xanh trắng, dài chừng năm thước, trông như thanh kiếm, phát ra thanh bạch sắc linh quang.

“Vật này bên ngoài trông như đá, tu sĩ thường nhận lầm là thượng cổ pháp khí, thực tế là một loại cây mọc trên đá, chứa nguyên khí kỳ dị, không có tác dụng lắm với người luyện hóa rồi rất có thể kết thành thủy linh căn!” Lục bào lão đầu nói nhanh: “Vật này từ thời đại của ta đã gần như diệt tuyệt, không ngờ hiện tại còn có ở đây!”

“Thứ có thể hóa sinh thủy linh căn!” Ngụy Tác chấn động, biết giá trị cực kỳ kinh nhân, để cho Cơ Nhã hoặc Hàn Vi Vi đều hữu dụng.

“Mỗ mua vật này.” Không hề dừng lại, gã bước lên lấy một vụn năm nghìn hạ phẩm linh thạch đưa cho đệ tử Kỳ Thạch viên được ra hiệu bước nhanh lên.

“Vật này đặt ở đây hơn bốn mươi năm rồi, lão phu mua được ở phách mại hội nhưng không biết lai lịch, không hiểu đạo hữu có biết chăng?” Ngụy Tác vừa nhận đồ thì bạch phát lão nhân bước nhanh đến, nóng ruột hỏi.

“Đây là Thủy thánh linh vương kiếm...” Ngụy Tác khách khí, trực tiếp truyền âm cho bạch phát lão nhân.

“Hóa ra là cây! Là chí bảo hóa sinh thủy linh căn! Đạo hữu khiến lão phu tăng cường kiến thức, đa tạ đạo hữu, xin nhận một vái!” Bạch phát lão nhân không xót ruột mà thập phần cảm kích, hành lễ với Ngụy Tác.

“Tại hạ Phùng Kỳ, chưởng quỹ ở đây, đạo hữu đã lấy mấy bảo vật, xem ra kiến thức bất phàm, nếu đạo hữu không coi rẻ, tại hạ muốn kết giao bằng hữu.” Bạch phát lão nhân tiếp lời.

“Có thể kết giao với Phùng chưởng quỹ, tại hạ tất nhiên không mong gì hơn. Tại hạ họ Cơ, khi nào có thời gian sẽ đến trò chuyện với Phùng chưởng quỹ, tại hạ có mấy vật cần nhờ Phùng chưởng quỹ xem giúp.” Ngụy Tác tùy tiện dùng họ của Cơ Nhã, đoạn truyền âm, “Đồng thời tại hạ hỏi Phùng chưởng quỹ xem Kỳ Thạch viên từng có ánh tay kỳ lạ, lam sắc không?”

“Cánh tay kỳ lạ, lam sắc?” Phùng chưởng quỹ nghe Ngụy Tác nói nửa câu trước thì thập phần hưng phấn, chỉ mong mời gã đến chỗ khác xem là gì nhưng nửa câu sau thì lại ngẩn ra lắc đầu, “Kỳ Thạch viên chưa từng có vật này, Không biết là bảo vật gì?”

“Đồ của y quả nhiên không liên can đến Kỳ Thạch viên! Có lẽ được Hoang tộc truyền thừa!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, nhìn nhau.

-o0o-

918. Chương 918: Thần Thông Kỳ Lạ

“Cánh tay lam sắc khổng lồ đó là tay thượng cổ yêu vương để lại, có phần huyền diệu, muốn tìm thử xem.” Nhìn Linh Lung Thiên, Ngụy Tác bình tĩnh như thường.

Trạm Đài Linh Lan được Hư Không đạo nhân truyền thừa đã xuất hiện, giờ lại xuất hiện một tu sĩ được Hoang tộc truyền thừa, còn có tay của Hoang tộc đại năng, trước đó thì là thanh niên thần bí được Tam Hoàng tông truyền thừa, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều thấy họ phi phàm, tựa hồ tu đạo giới vốn như kinh đào hải lãng sắp tới này còn có sóng ngầm khác.

“Tay thượng cổ yêu vương, có kỳ vật thể hả! Tiếc là tại hạ vô duyên.” Phùng chưởng quỹ kinh thán, truyền âm nói đoạn nhiệt tình, “Đạo hữu định dạo quanh Vạn Bảo viên hay là để lão phu được chiêm ngưỡng và giám định bảo vật trước?”

“Tại hạ định đi dạo một vòng, sau đó có việc quan trọng, muộn hơn một chút sẽ tới phiên Phùng chưởng quỹ, đúng rồi.” Ngụy Tác ra vẻ vô tính nhìn thấy hoa y tu sĩ đã vòng qua bờ hồ, đi lên núi, truyền âm hỏi Phùng chưởng quỹ: “Tu sĩ trẻ tuổi kia tựa hồ lai lịch bất phàm, có vẻ rất hiểu man hoang cổ mộc, tại hạ muốn kết giao, Phùng chưởng quỹ có biết lai lịch y?”

“Lão phu gặp y lần đầu, hơn nữa y không phải người thật lòng, không thể kết giao. Đạo hữu nên thử xem, đạo hữu định đi một vòng thì tại hạ không quấy nhiễu nữa, sẵn sàng cung hầu đạo hữu nghiên cứu bảo vật. Cơ đạo hữu cần thì cứ bảo đệ tử Kỳ Thạch viên vào thông báo là tại hạ sẽ đến gặp. Hoặc đạo hữu ngại đến

thì cứ sai người thông báo một tiếng, tại hạ sẽ tự tới.” Phùng chương quỹ vòng tay với Ngụy Tác, làm động tác mời bọn gã.

Bọn Ngụy Tác đi trước một đoạn, Phùng chương quỹ còn mỉm cười gật đầu.

Bạch phát lão nhân này rất có phong phạm đại gia, biết bọn Ngụy Tác kiến thức bất phàm nhưng không nói thêm, cùng không đi theo để tránh cho bọn gã bất tiện. Hiển nhiên ông ta rất thích bảo vật vô danh, bàn về kiến thức và bảo vật là sáng mắt say mê. Bất quá vì có tu sĩ như thế mà Kỳ Thạch viên mới tồn tại từ đời này qua đời khác. Tiếp xúc càng nhiều, Kỳ Thạch viên truyền thừa và hiểu biết càng nhiều.

Phùng chương quỹ có vẻ đợi bọn Ngụy Tác mua thêm thứ gì ông ta không biết, dù không đến hỏi thì cũng ghi lại đợi lần sau.

“Tinh lộ thiên tinh, trong Kỳ Thạch viên lại có vật này, tiếc thật... Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục mà có Kỳ Thạch viên thế này thì phát tài.”

“Tinh lộ thiên tinh có tác dụng gì?”

“Đây là tinh thạch chủ yếu mà thượng cổ truyền tông pháp trận sử dụng, sẽ dùng đến khi tu sửa thượng cổ truyền tông pháp trận, người có cần hay không thì tự quyết định.”

Vạn Bảo viên và Đổ Bảo phường hợp xưng Kỳ Thạch phường, vì gom những thứ không biết về, tinh thạch, khoáng thạch chiếm đa đa số, trong một khoảng sân nhỏ dọc đường, Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu phát hiện một viên ngân sắc tinh thạch cỡ nắm tay, không cần ngoại lực mà lơ lửng trên không trung.

“Một vạn hạ phẩm linh thạch? Mua luôn.”

Tinh thạch tu sửa thượng cổ truyền tông pháp trận đối với Ngụy Tác hiện vô dụng, nhưng gã không thiếu linh thạch, thấy giá một vạn hạ phẩm linh thạch không đến nỗi kinh nhân, mục quang hơi lóe lên, lấy ra thanh toán ngay.

Thế yếu lớn nhất của gã là địch thủ ở khắp Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục, có vô số đối đầu, trừ siêu cấp đại tông môn có thần huyền đại năng ra còn không biết bao nhiêu tu sĩ của tông môn mất lão bất tử ngầm đối phó gã, còn ưu thế là tài sản kinh nhân.

Dù các thiên tài đệ tử siêu cấp tông môn có đại tể ngộ, được truyền thừa lợi hại đều không so được, vì trừ gã không ai dám giết ngàn ấy tông chủ và lão bất tử, chọc vào ngàn ấy siêu cấp tông môn, noisigif san phẳng một siêu cấp đại tông môn.

Nên giờ gã đến đâu, chỉ cần có thứ hữu dụng là mua, còn tu sĩ lợi hại khác ít nhất cũng phải kiếm linh thạch đã.

“Khối vẫn thiết đó hữu dụng với ta, mua đi.”

Lại bỏ ra ba vạn hạ phẩm linh thạch mua cho Linh Lung Thiên một khối tinh kim cỡ đầu người trông rất tầm thường, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, cả Long Mộc Tinh chỉ đi theo xem kịch, đu lên ngọn núi nhỏ ở giữa khu vực.

Tu sĩ trẻ tuổi mặc hoa y vẫn ở trong ngọn núi nhỏ.

“Thái hư tử thạch, nguyên khí có tác dụng định thần thanh tâm, khối to thế kia đủ cho bọn Hàn Vi Vi dùng khi xung kích kim đan, ít nhất không bị tâm ma uy hiếp, xác suất thành công đại tăng.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác.

“Y định đi rồi!”

Ngụy Tác chưa kịp nhìn lên khối đá tím cạnh vạt linh hoa trên sơn đạo, Linh Lung Thiên và gã cùng giật chân mày vì đồng thời phát hiện, hoa y thanh niên đã xuống núi, rời Vạn Bảo viên.

“Mô mua tảng đá này.” Ngụy Tác trải thần thức hơn hai trăm dặm, nên không cần đi theo, mua Thái hư tử thạch xong, lúc xuống núi chào Phùng chương quỹ từ xa trước khi rời Vạn Bảo viên.

Lúc đó tu sĩ trẻ tuổi đang đi về phía nam Ngưng Thúy thành, cách bọn Ngụy Tác sáu, bảy dặm, độn quang chỉ là phổ thông phi độn thuật pháp, gã không nhận ra gì.

Ngụy Tác không bám theo sát quá, gia bộ đi sang tập thị bên đường, phi độn sát mặt đất, giữ khoảng cách hơn ba mươi dặm, ngằm bám theo xem y có tiếp xúc với họ không. Ở đây mà có Hoang tộc đại năng thì gã và Linh Lung Thiên không chống nổi, được dịch đánh thức cổ để thi chưa chế xong, không thể gọi nó ra đấu.

“Chát!”

Nhưng không hề có dấu hiệu, vượt qua một sơn cốc trơ trọi, hoa y tu sĩ lóe quang hoa, đột ngột biến mất, với thần thức của Ngụy Tác cũng hoàn toàn không cảm tri được.

“Y đi về phía bắc, tốc độ thập phần kinh nhân, độn tốc không kém Dịch ích kiếm độn!” Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang, truyền âm nhanh cho Ngụy Tác.

“Lê nào y phát hiện chúng ta bám theo?” Ngụy Tác thở hắt ra, không dám coi thường, tu vi đối phương chưa rõ, thần thông thập phần cổ quái, cách mấy chục dặm mà gã không thể cảm tri được, không có Linh Lung Thiên tất gã mất dấu.

“Bám theo hay không?”

Lướt đi một lúc, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều do dự, tu sĩ trẻ tuổi đã rời Ngưng Thụ thành, vào băng tuyết hoang nguyên ở phía bắc. Trời đã tối, bám theo rất lộ.

“Y dừng lại, tựa hồ đợi chúng ta.” Đột nhiên, Linh Lung Thiên bảo Ngụy Tác.

Linh Lung Thiên vừa dứt lời, quang hoa lóe lên, hoa y thanh niên vốn mất bóng lại hiện thân ảnh, liếc Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rồi lướt đi, dừng lại trên một đỉnh núi băng.

“Đi thôi!”

Đến mức này, Ngụy Tác không thể rút lui, gật đầu với Linh Lung Thiên, thi triển linh quang độn pháp, lướt về phía hoa y thanh niên.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cảm tri được trăm dặm quanh thanh niên không có tu sĩ lợi hại khác. Nhưng thần sắc thanh niên mặc pháp y như nghìn con bướm tung bay lại nhạt nhẽo, khóe miệng cười cợt.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh đến cách năm mươi dặm, thanh niên thần bí đột nhiên bình tĩnh nói: “Các vị định sát nhân đoạt bảo hay có ý khác?”

“Mỗ không định sát nhân đoạt bảo, chỉ có việc muốn hỏi đạo hữu. Nếu đạo hữu cho biết, mỗ sẽ trả nhiều linh thạch.” Ngụy Tác không muốn động thủ khi chưa hiểu gì, dừng lại nói.

“Hả?” Thanh niên thần bí tỏ vẻ bất ngờ, quan sát Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh, “các vị cần nghe ngóng gì?”

“Mỗ thấy trên mình một tu sĩ có lam sắc đoạn tí khổng lồ, rất đặc biệt, khiến mỗ nhớ lại một vài ghi chép. Mỗ muốn hỏi đạo hữu, lấy được cánh tay đó ở đâu?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường quan sát, tung mỗi.

“Các hạ thấy tu sĩ khác có lam sắc đoạn tí?” Hoa y thanh niên mắt lóe lên liên tục, tâm thần chấn động nói.

Y thở hắt ra, nhận ra mình phản ứng quá kịch liệt, “Không ngờ người nhìn được thứ trên mình ta, người thấy cánh tay cụt như thế của ai?” Nhìn Ngụy Tác đoạn tu sĩ trẻ tuổi hỏi.

“Tại một Kim đan tu sĩ trẻ tuổi mặc bạch y, thủy linh khí tức cực nồng, có một bạch sắc thủy ấn, rất đặc biệt.” Ngụy Tác đáp, “Trên đường từ Vân Linh đại lục đến Tịch Hàn đại lục, mỗ gặp y.”

“Ghi chép là gì? Biết bao nhiêu về lam sắc đoạn tí?” Mắt hoa y thanh niên lại lóe lên nhưng thần sắc không đổi.

“Mỗ đọc được từ thượng cổ điển tịch rằng cánh tay cụt đó là do Hoang tộc để lại, tu sĩ tộc đó hiếm xuất hiện tại tu đạo giới nhưng thần thông đều cực kỳ kinh nhân, hơn xa chúng ta tưởng tượng.” Ngụy Tác hỏi dò tiếp.

“Hoang tộc?” Hoa y thanh niên nhú mày, tỏ vẻ nghi ngại.

919. Chương 919: Đoạt Được Cổ Đồ

“Hoang tộc là gì? Sao ta không biết?” Hoa y thanh niên nhú mày, nhìn Ngụy Tác.

“Lẽ nào y thật sự không biết Hoang tộc?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, hoa y thanh niên không phải giả đồ.

“Mỗ chỉ đọc được Hoang tộc toàn thân màu lam, ngoài ra không biết gì nữa.” Ngụy Tác bảo hoa y thanh niên, “Hoang tộc dính đến bí ẩn cực lớn, định diệt cả tu đạo giới, nên phát giác các hạ có cánh tay cụt như thế thì hỏi lai lịch.”

“Vậy hả?” Thanh niên mặc pháp y sắc sỡ tỏ vẻ chế nhạo, “Siêu cấp đại tông môn nào không muốn thống trị cả tu đạo giới, chiếm hết nguồn lực, còn vượt lên cả tu đạo giới mà thành vạn cổ đại đế là việc mỗi người có đại thần thông đều muốn, Hoang tộc có thực lực kinh thiên thì muốn thế cũng bình thường, người bám theo ta, chắc định kiếm lợi, tham đồ công pháp hả?”

“Nếu các hạ cho mỗ biết lấy được lam sắc đoạn tí từ đâu thì đảm bảo không đến làm phiền nữa.” Ngụy Tác bảo đối phương.

“Khẩu khí lớn thật.” Thanh niên mỉm cười, chắp tay sau lưng nhìn Ngụy Tác, ra vẻ khí độ cao thủ, “Thế này đi, cho ta biết Kim đan tu sĩ có cánh tay cụt tương tự trông cụ thể thế nào, bạch sắc thủy ấn là thế nào thì ta cho người biết lấy được lam sắc đoạn tí từ đâu.”

“Được!” Ngụy Tác không thừa lời, ngưng thành quang hoa hình tu sĩ trẻ tuổi thần bí Lâm Phong Hoa và Thủy Lân vương ấn.

“Tu sĩ này ở Vân Linh đại lục?” Thanh niên nheo mắt, nhìn Lâm Phong Hoa và Thủy Lân vương ấn.

“Không sai.” Ngụy Tác gật đầu, “Hiện tại nên trả lời câu hỏi của mỗ.”

” Ta thấy các ngươi nên nói rõ lai lịch.” Thanh niên mỉm cười, không định đáp lời Ngụy Tác.

“Định nói lung tung hả?” Sắc mặt Ngụy Tác âm trầm hẳn.

“Thế thì sao?” Hoa y thanh niên mỉm cười, hoàn toàn coi thường Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh.

“Vậy bắt người đã.”

Ngụy Tác không hề cử động, bình tĩnh nói, nhưng từ trên chín tầng trời như có vô số thần phật tụng kinh.

Hoa y thanh niên biến sắc, tan hết thần sắc khinh thị, đồng thời run lên, bắn ra vô số ngũ sắc quang tinh, như thần thiết bị đặt vào lò lửa rồi bị chiếc búa nung đỏ gõ vào.

“Chát!”

Mắt hoa y thanh niên bắn ra lưỡng đạo thần quang, thay đổi từ hữu hình thành vô hình, trực tiếp giáng vào Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

Ngụy Tác run lên, óc như bị thần kiếm chém trúng, đầu như nứt ra.

“Xoẹt!!”

Hoa y thanh niên đột nhiên bùng lên khí tức rừng mình, thần quang sáng hơn pháp y của y hình thành nước triều bao trùm thiên địa.

“Đoạt!”

Một cỗ tự quang hoa chói lòa từ Ngụy Tác bắn lên, khí tức của hoa y thanh niên tan đi, hiện rõ chân thân là một bức cổ họa rực rỡ nát một nửa, bay về phía Ngụy Tác.

Thanh niên tỏ ra không dám tin, Ngụy Tác bước tới, xuất hiện cách y không xa, cầm lấy cổ họa.

“Chát!”

Hoa y thanh niên hỡi hùng, mắt bắn ra lưỡng đạo thần quang, như hai thanh vô hình thần kiếm, chém vào óc Ngụy Tác.

Cùng lúc, thân ảnh hoa y thanh niên tan vào hư không bỏ chạy.

“Cách mé trái người ba trăm trượng...”

Ngụy Tác còn lắc lư lại bước tới, một đạo thanh sắc thần quang tụ thành kiếm khí chém ra.

Vù!

Ngũ sắc quang tinh từ thỉnh không hư vô bắn ra. “A!” Hoa y thanh niên bị uy năng ép phải hiển hiện thân ảnh.

Ngụy Tác lấy ra hắc sắc tàn ngọc có thể kích phát hắc sắc thần văn cấm chế, mắt hoa y thanh niên lại bắn ra lưỡng đạo thần quang, khiến gã lắc lư trên không, nhất thời không thể khống chế chân nguyên.

Linh Lung Thiên đuổi tới, hoa y thanh niên không dám dừng lại, thừa cơ chạy đi mấy chục dặm.

“Đứng lại!”

Ngụy Tác lại phát động Đại thừa pháp âm, thần uy trực tiếp ép lên thanh niên.

“Chát!”

Mũi miệng y đều phun ra vô số ngũ sắc quang tinh. Nhưng bị hất đi hơn trăm trượng thì mắt y lại bắn ra lưỡng đạo thần quang.

Ngụy Tác hơi lắc người, linh quang tắt hết, lắc lư rơi xuống.

Linh Lung Thiên ở phía sau lướt tới, đón lấy Ngụy Tác.

Sắc mặt Ngụy Tác cực kỳ khó coi, móc ra mấy viên linh đan uống vào, thoáng sao, độn quang của hoa y thanh niên đã biến mất.

“Y lại biết thuật pháp như thế!”

Long Mộc Tinh bị hạ cấm chế ở sau lưng, không dám chạy, run run rẩy rẩy đi theo, Ngụy Tác mới hơi hồi phục, rực linh quang đứng trên không trung, sắc mặt cực kỳ khó coi bảo Linh Lung Thiên.

Qua lúc hoa y thanh niên thi pháp, nguyên khí dao động cho thấy chỉ tu vi Kim đan tứ trọng trung kỳ.

Tu vi này đối với Ngụy Tác không đáng gì.

Nhưng y thi triển thần thức công phạt chi pháp mà Ngụy Tác vẫn thêm muốn!

Thần thức công phạt chi pháp của y cực kỳ kinh nhân, gần hư không cần điều động chân nguyên cũng có thể trực tiếp kích phát.

Thần thức của y tạo cho Ngụy Tác cảm giác như biển lớn, không kém gì gã.

Kim đan tứ trọng trung kỳ mà có thần thức gần như thần thức hiện tại của gã!

“Đây là cường pháp Hoang tộc truyền thừa, khẳng định y được Hoang tộc truyền thừa.” Sắc mặt Linh Lung Thiên cực kỳ khó coi, nó bị thanh niên giáng cho một đạo thần thức công phạt chi pháp, thần thức tổn thương không nhẹ, óc như nứt ra.

Thần thức công phạt chi pháp cỡ này cùng cấp với Như Lai thần mang của Đông Hoang tông tổ sư, trừ Như Lai thần mang ra, mấy nghìn năm này không có siêu cấp đại tông môn hoặc đại năng lợi hại nào có truyền thừa như thế, khẳng định do Hoang tộc truyền thừa.

Thanh niên này cũng như Ngụy Tác, không lấy được thiên địa chí bảo thì cũng có thuật pháp tôi luyện nhục thân, ban đầu Ngụy Tác phát động Đại thừa pháp âm vì e dè giết y nên chỉ kích phát gần nửa uy năng, nhưng sau đó dốc toàn lực mà thanh niên vẫn còn có thể phát ra thần thức công phạt chi pháp, chạy mất.

Ngụy Tác có song thần huyền chiến lực kinh thiên, cộng thêm Linh Lung Thiên, đối diện một Thần huyền tam trọng tu sĩ cũng không ngại mà bị một tu sĩ Kim đan tứ trọng chạy mất, tất nhiên kinh nộ dị thường.

“Chả trách Linh Lung Thiên e dè Hoang tộc như thế...”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, thần thức thụ thương nghiêm trọng, cần nửa ngày mới khỏi.

Dù là Hư Không đạo nhân truyền thừa, hay là thanh niên được một Hoang tộc đại năng khác truyền thừa, thần thông đều khiến gã hiểu hơn Hoang tộc đáng sợ thế nào.

“Đi thôi!”

Trong Ngưng Thủy thành lúc này có tu sĩ cảm tri được dấu pháp, độn quang tới xem, Ngụy Tác nghiêng rằng, lướt ra hoang nguyên.

Lướt đi nghìn dặm, xác định không có tu sĩ bám theo, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên mới đáp xuống một sơn cốc bằng phong.

“Những tu sĩ này hình như không hiểu gì về Hoang tộc. Các tu sĩ được truyền thừa cũng không biết nhau.” Đáp xuống, Ngụy Tác nhíu mày.

“Đúng thế, thanh niên đó nghe ngóng về Lâm Phong Hoa, tựa hồ thèm muốn đồ của họ Lâm.” Linh Lung Thiên nhíu mày trầm ngâm: “Có vẻ thanh niên này được truyền thừa vì liên quan đến lam sắc đoạn tí, chắc y cho rằng Lâm Phong Hoa cũng thu được nhiều lợi ích giống mình nên định đối phó Lâm Phong Hoa, cướp đoạt đồ của đối phương.”

“Tức là dù còn Hoang tộc đại năng tại thế thì cũng tản mát, Hoang tộc cũng điêu linh.” Ngụy Tác giãn sắc mặt hơn.

“Khả năng còn chút bí ẩn nữa, ta không thấy giản đơn như vậy.” Linh Lung Thiên nghiêng rằng, hít sâu một hơi, từ từ nói, “Nhất định phải bắt sống y.”

“Y không dễ đối phó, với thần thức của y... lần tới phát hiện y thì giữ khoảng cách hai trăm dặm trở lên, dùng Duy ngã tâm kiếm đối địch mới nắm chắc phần thắng.”

“Lần này y chạy mất... y đã biết người có thần huyền tu vi, không phải đối thủ của chúng ta, chưa biết chừng sẽ chạy sang đại lục khác ẩn thân.”

Bàn thêm một lúc, Ngụy Tác lấy ra cổ đồ có được từ Cổ hoàng đoạt binh thuật.

Đây là một quyển tranh rực rỡ do chất tơ lụa lòng luyện chế thành, thêm vô số đồ văn hồ điệp đủ màu, toát lên khí tức cực kỳ thương tang, so ra pháp y của thanh niên còn mới, chắc do y tự luyện.

Bức tranh có hai vết rách, trong đó dấy lên khí tức càng đáng sợ hơn.

Hai làn khí tức này do pháp bảo cùng thuật pháp phá hoại quyển để lại, tồn tại lâu như thế chứng tỏ uy năng giáng vào bức tranh khi xưa kinh nhân cỡ nào, đạt mức lạc ấn vào thiên địa.

“Chát!”

Ngụy Tác thử dồn chân nguyên vào, họa quyển rất dễ kích phát, thần uy bùng lên, khí tức rùng mình dấy lên, một biển thần quang như do hơn vạn màu sắc tụ lại bùng bùng.

Ngọn băng sơn đen xì trước mặt tan đi.

-o0o-

920. Chương 920: Càn Quét Nguyên Liệu Tu Luyện

“Vật này cũng như thanh sắc cổ du đăng.”

Ngụy Tác nhìn bức cổ họa rực rỡ, như dồn hết mọi màu sắc của thiên hạ vào.

Phương pháp luyện chế cổ họa rất đặc biệt, tựa hồ phù lục cũng ẩn vào mỗi đường tơ quẩn lấy nhau, cả quyển cổ họa cấu thành mấy đạo thần văn hình thành pháp vực đặc thù.

Cổ họa đã nát mà vẫn còn uy năng này, lúc hoàn chỉnh thì là tiên khí chân chính, có thể là cực đạo tiên binh sánh với Thần huyền ngũ trọng đại năng.

Hoa y thanh niên có cổ bảo cỡ đó, cộng thêm môn thần thức trăm sát chi pháp, gần như vô địch trong các Kim đan tu sĩ.

“Xem ra phải chuẩn bị thêm mới tuyệt đối nắm chắc bắt được y.”

Một ngọn núi băng bị đánh nát vụn, tung bay mù mịt, động tĩnh rất lớn, chưa biết chừng sẽ có người đến xem, nên Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, lướt đi một vòng rồi quay về Ngưng Thúy thành tìm chỗ ở.

Thần thức trăm sát chi pháp của hoa y thanh niên thập phần bá đạo, như khắc sâu ấn ký tại thần thức, tẩy đi tồn thời gian hơn Ngụy Tác tưởng, gần một đêm tĩnh tu mới triệt để khôi phục.

Nhất định phải bắt hoa y thanh niên, không tính thứ khác, chỉ thần thức trăm sát chi pháp cùng cấp với Như Lai thần mang cùng cực kỳ hữu dụng đối với Ngụy Tác.

Pháp bảo cùng thuật pháp chống được Đại thừa pháp âm cực hiếm, thêm thần thức trăm sát chi pháp thì tu sĩ đồng thời có thuật pháp và pháp bảo ngăn được cả hai càng hiếm, Ngụy Tác đối địch đành dựa vào bản thân.

Rời chỗ ở, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên mang theo Long Mộc Tinh, đi dạo mấy chỗ náo nhiệt trong Ngưng Thúy thành.

“Chắc có đại tu sĩ đối quyết, nguyên khí dao động thập phần kịch liệt.”

“Vị tất là đại tu sĩ, có tiếng nổ gì đây.”

“Sao lại không phải đại tu sĩ, núi còn biến mất...”

Nhiều tu sĩ trong thành bàn luận về việc đêm qua, nhưng trường đại chiến đó trong tích tắc, thanh niên đó cũng không biết thân phận Ngụy Tác nên không có tin gì bất lợi cho gã và Linh Lung Thiên.

Đi một vòng, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên lại đến Ngưng Đan phường.

Không có gì bất ngờ, Ngưng Đan phường rất có chữ tín, Hoa chương quý nhờ bí thuật mà nhận ra Ngụy Tác là thần huyền đại năng tự thân giao được dịch phối chế xong cùng yêu đan và linh thạch trả cho gã.

Năng lực của Ngưng Đan phường khiến Ngụy Tác bất ngờ.

Chỉ một ngày ngắn ngủi, Ngưng Đan phường mua được hơn năm nghìn viên thủy hệ yêu đan và linh dược, có năm viên thất cấp đề giai thủy hệ yêu đan, và một viên thất cấp trung giai.

Dù gì cũng đủ cho Ngụy Tác tu luyện mấy ngày, đề thăng đôi chút tu vi.

Trừ Ngưng Đan phường, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên dẫn Long Mộc Tinh đến Kỳ Thạch viên.

“Cơ đạo hữu!”

Bọn Ngụy Tác vừa cửa Kỳ Thạch viên, chưa giao nạp linh thạch vào trong thì bạch phát lão nhân Phùng Kỳ và một hắc y lão nhân gây khô đội mũ da, cầm hoàng sắc trúc trượng đã thập phần hưng phấn đi ra.

Ngụy Tác cũng cười khổ.

Phùng Kỳ quá si mê những bảo vật chưa biết, cùng hắc y lão nhân tựa hồ đợi bọn gã ở cửa.

“Phùng chương quý, vị này là?” Ngụy Tác thập phần khách khí chào Phùng chương quý và hắc y lão nhân.

“Lão hủ họ Mộc, cũng là chương quý Kỳ Thạch viên.” Hắc y lão nhân chống hoàng sắc trúc trượng, thập phần khách khí, chủ động giới thiệu với Ngụy Tác.

“Hóa ra là Mộc chương quý, hạnh hội hạnh hội.”

“Cơ đạo hữu có muốn đi dạo một vòng chẳng?” Phùng chương quỹ và Mộc chương quỹ đón bọn Ngụy Tác vào hỏi.

“Tối qua có việc nên chỉ đi được một nửa, hôm nay quả muốn đi trọn vòng.” Ngụy Tác mỉm cười, nói thật, “Phùng chương quỹ, Mộc chương quỹ, thật ra Kỳ Thạch viên có nhiều đồ tốt, mỗi muốn thử vận khí xem lấy được gì không.”

“Mời đạo hữu, đang có mấy vật bọn tại hạ cũng không biết, mong Cơ đạo hữu chỉ giáo.”

“Chỉ cần tại hạ biết sẽ không giấu.”

“Hai chương quỹ Kỳ Thạch viên tự thân đón khách, thân phận ba người này tất phi phạm.”

“Tựa hồ đều là Kim đan đại tu sĩ!”

“Kỳ Thạch viên thường có Kim đan đại tu sĩ ra vào, khiến Phùng chương quỹ và Mộc chương quỹ tự thân nghênh tiếp, khẳng định là người kiến thức cao siêu, cứ xem họ nhìn gì... Biết đâu lại có lợi!”

Hai lão chương quỹ tự thân đón bọn Ngụy Tác vào Vạn Bảo viên, khiến nhiều tu sĩ chú ý.

“Tại hạ mua tảng đá này!”

Thấy bọn Ngụy Tác và hai lão chương quỹ dừng một chốc trước một tảng đá nửa thân người, đặt trong bãi cỏ, một hồng bào tu sĩ râu quai nón nhanh nhẹn đi tới, lấy linh thạch ra mua.

Tảng đá đó khác thường, có nhiều đường vân đỏ rực như rỏ máu, giá năm nghìn hạ phẩm linh thạch.

“Hả?”

Nghe nói có người mua đá, hai lão chương quỹ đi rồi lại quay lại.

“Đây là cái gì?” Hồng bào tu sĩ râu quai nón mong ngóng hỏi.

“Đây là Quỷ huyết thạch, bề ngoài đặc biệt nhưng vô dụng, màu đỏ chói là Quỷ huyết hoa rơi xuống nhiễm vào, bên trong có chút rễ loại hoa này để bổ sung khí huyết. Bất quá giá trị đại khái tương đương với linh dược bổ sung khí huyết mấy trăm linh thạch, mua thì hơi thiệt hại.” Phùng chương quỹ nhìn Ngụy Tác, gã bảo hồng bào tu sĩ râu quai nón.

“Cái gì, giá mấy trăm hạ phẩm linh thạch?” Hồng bào tu sĩ râu quai nón tròn mắt.

“Đá đặc biệt thế này mà chỉ có rễ giá trị chỉ mấy trăm linh thạch?” Nhiều tu sĩ vốn chuẩn bị mua chợt tròn mắt, không ít người hiếu kỳ bảo tu sĩ râu quai nón bỏ ra xem.

Hồng bào tu sĩ râu quai nón quyết tâm liều, từ từ cắt đá ra, bên trong quả nhiên không có gì, chỉ là đá thường, chỉ có bốn, năm cọng rễ đỏ.

“Đạo hữu quả nhiên kiến đa thức quảng, đúng như đạo hữu nói. Khối đá này, tại hạ bỏ ba nghìn hạ phẩm linh thạch mua ở phách mại hội, để ở đây hơn ba mươi năm rồi mà không ai biết.” Phùng chương quỹ và Mộc chương quỹ càng lúc càng kính trọng Ngụy Tác, họ dừng chân ban nãy vì không biết lai lịch tảng đá, những gì Ngụy Tác biết từ lục bào lão đầu bảo lại cho họ biết, thật ra không sai tí nào.

“Theo họ cũng vị tất có lợi...” Thấy đại hán râu quai nó như vậy, những tu sĩ khác tất tiếng, không dám mua những gì bọn Ngụy Tác nhìn nữa.

“Đây là Tử hải thạch đảm, trấp dịch trong đó có thể giải bách độc...”

“Đây là Xích giác sâm, phối hợp với bát cấp trung giai băng hệ yêu đan, luyện chế thành cao giai linh đan...”

“...”

Dọc đường, Phùng chương quỹ và Mộc chương quỹ càng bội phục Ngụy Tác, càng coi là tri kỷ, Ngụy Tác có ý kết giao với hai lão chương quỹ nên không giấu gì, nhờ kiến thức của lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên nên trong mười vật Phùng chương quỹ hòa Mộc chương quỹ không biết thì có tới bảy, tám được gã nói rõ lai lịch và công dụng.

“Tử nguyệt thạch tâm! Trong tảng đá đó có một viên Tử nguyệt thạch tâm!”

Quay lại ngọn núi, sắp lên đỉnh, Linh Lung Thiên lại phát hiện đồ tốt, truyền âm cho Ngụy Tác và lục bào lão đầu, ngữ khí thập phần chấn kinh.

“Tử nguyệt thạch tâm?! Truyền thuyết khi viễn cổ thiên địa tan vỡ, có nhiều vãn tinh rơi xuống, trong đó có một viên tử sắc vãn tinh đặc biệt, tinh hạch chứa linh khí kinh nhân, vỡ vụn thì phân tán thành đá hình tử nguyệt! Mỗi một viên đều chứa linh khí kinh nhân! Phần lớn đều như vạn hóa tiên đan, khiến tu sĩ tu luyện bất kỳ công pháp nào dễ thăng tu vi, lẽ nào trong tảng đá này có vật đó!” Lục bào lão đầu kêu ầm lên.

“Có thứ thế hả?!” Ngụy Tác hít sâu một hơi, thuận theo mục quang Linh Lung Thiên, đối với gã vật này tuyệt đối không kém gì Thần hoàng thạch đan.

Khối đá đỏ màu tím, thoát nhìn không khác gì Thái hư tử thạch mà Ngụy Tác và Linh Lung Thiên mua tới qua nhưng màu tím nhạt hơn, hình như bên trong có vật gì đó phát quang. Giá không cao, chỉ bảy nghìn hạ phẩm linh thạch.

“Thế nào, Cơ đạo hữu biết lai lịch vật này? Vật này do tiểu đồ lấy được ở băng hà trong hoang nguyên, bọn tại hạ không hiểu được ảo diệu, để đây đã hơn năm năm.” Phùng chương quỹ và Mộc chương quỹ nhận ra Ngụy Tác và Linh Lung Thiên biến sắc, lên tiếng hỏi.

“Vật này, tại hạ mua.” Ngụy Tác nhìn hai lão chương quỹ: “Nếu tại hạ không nhầm, trong này có một viên Tử nguyệt thạch tâm.”

“Tử nguyệt thạch tâm, vạn hóa tiên đan trong truyền thuyết?! Mấy vạn năm chỉ Thiên Trụ đại lục xuất hiện một viên!”

“Trong tảng đá này có thứ đó!”

Hai lão chương quỹ biến sắc, kinh hô thành tiếng, rõ ràng có dọc về vật này nên biết giá trị kinh nhân thế nào.

“Cơ đạo hữu, bọn tại hạ có một thỉnh cầu, vì chưa thấy vật này nên có thể cắt ra xem là thế nào chẳng?” Hai lão chương quỹ hơi bình tĩnh lại, không quá tiếc rẻ, đưa đá cho Ngụy Tác nhưng nhờ vả.

“Tất nhiên, bất quá xẻ tại đây không tiện, chốc nữa mỗ nhờ lương vị chương quỹ giám định cổ vật thì sẽ tách ra được chẳng?” Ngụy Tác bảo hai lão chương quỹ. Chuyển đi Kỳ Thạch viên này liên tục gặp may, đủ khiến tu vi dễ thăng không ít.

“Mau lên, xem thêm! Biết đâu còn đồ tốt!” Lục bào lão đầu không ngừng kêu lên, hiện tại tương đương với không ngừng vơ vét nguồn lực tu luyện, lão sợ Ngụy Tác ngại lầy.

-o0o-

921. Chương 921: Lại Một Đoạn Thông Thiên Cổ Hương

“Thu hoạch lần này được quá! Như vơ vét một tông môn.” Lục bào lão đầu hưng phấn run người.

Kỳ Thạch viên mở ở đây, không tiện nghi Ngụy Tác thì cũng người khác, những thứ Kỳ Thạch viên vơ vét đều tăng thêm giá khi bán ra, Ngụy Tác có hai lão bắt tử như lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên đi cùng nên mới thu lợi, với gã là cơ duyên hiếm có. Đạt tới Kim đan tu sĩ thì dễ thăng tu vi phần lớn dựa vào cơ duyên chứ không phải bệ quan khổ tu. Việc liên quan đến dễ thăng tu vi, gã không đời nào vì muốn cùng lương vị lão chương quỹ kết giao mà nường tay.

Phát hiện Tử nguyệt thạch tâm, Ngụy Tác tìm kỹ mọi góc ngách trong đó.

Dưới chân núi, Ngụy Tác bỏ sáu nghìn linh thạch mua một khối hổ phách hạt sắc cổ ngọc, là Trư bà long ngọc, ngọc thạch hóa sinh trong thể nội viễn cổ thiên long đặc biệt, chứa không ít thiên long long khí, hữu dụng với Thiên long quần tinh tôi thể thuật Ngụy Tác tu luyện.

Trong một vạt thủy thảo ở bờ hồ, gã bỏ một vạn hạ phẩm linh thạch mua một tấm xương hình thuẫn có vân như cỏ nước. Đây là Thiên nhất thủy vương cốt, xương của viên cỏ dị thú, có thể chống lại thiên kiếp thiên hỏa.

Ở cạnh tường, trong một góc bình thường, mọc toàn cỏ dại, Ngụy Tác bỏ bốn nghìn hạ phẩm linh thạch mua trái cây màu vàng pha tím, lắc lắc là có tiếng như nước chảy. Đây là Thiêm thọ tiên gia, chỉ có tại một số đảo trong Hoang cổ thủy vực, được lực không kém gì kim đan, đủ khiến Kim đan tứ trọng ngũ trọng tu sĩ đô đề thăng mấy chục năm thọ nguyên.

Thậm chí trong một tảng đá có khí tức cổ quái cạnh giếng nước, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu phát hiện một mảnh vỡ tiên khí chân chính!

Đây là một mảnh chủy thủ, niên đại thậm chí về trước thời đại của Linh Lung Thiên, đã hoàn toàn phá tổn, nhưng tinh kim lại hữu dụng với Linh Lung Thiên, Ngụy Tác chỉ mất ba nghìn hạ phẩm linh thạch.

Trong mấy tiểu đình viện và một rừng hoa, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên phát hiện linh dược, linh quả có được lực không đủ với Kim đan tu sĩ nhưng luyện hóa rất nhanh, đủ giúp bọn Hàn Vi Vi đề thăng tu vi.

Cộng thêm ba mảnh Lân phiến tinh tủy trong Quý kiếm cấp mô thạch và pháp châu Hoang cổ hỏa hệ yêu thú khảm tại Thanh tác ngân pháp trượng, Bảo luân tinh chứa nhiều thủy linh nguyên khí, tương đương với một viên thất cấp trung giai thủy hệ yêu đan, xương sống cứu cấp Hoang cổ yêu thú băng hổ, Thủy thánh linh vương kiếm có thể tu thành thủy linh căn, Tinh lộ thiên tinh là nguyên liệu chủ yếu trong thượng cổ truyền tông pháp trận, Thái hư tử thạch để xung kích kim đan thì bọn Ngụy Tác thu hoạch cực kỳ kinh nhân.

Hai lão chương quỹ không tiếc mà thập phần hưng phấn, ít nhất hơn bốn mươi món họ không biết được Ngụy Tác nói ra, có những thứ rất hữu dụng với họ, Ngụy Tác không cần là họ thu lại ngay.

“Đổ Bảo phường so với nơi này thế nào, có nhiều bảo vật vô danh?” Đạo quanh Vạn Bảo viên, Ngụy Tác hỏi hai lão chương quỹ về Đổ Bảo phường.

“Đổ Bảo phường phần lớn là những thứ đã biết, chỉ là giá có thể đắt hay rẻ, không có mấy vật chưa biết. Cơ đạo hữu có hứng với Đổ Bảo phường thì chúng ta qua đó, ở đó có tinh thất tiện nói chuyện.” Hai lão chương quỹ hỏi ý kiến Ngụy Tác.

“Vậy thì tốt quá.” Ngụy Tác vui vẻ gật đầu.

Toáng sau, lưỡng vị lão chương quỹ dẫn bọn Ngụy Tác vào Đổ Bảo phường.

Đổ Bảo phường là một tòa điện vũ ba tầng rất rộng, bên trong bố trí như một phách mại hội trường, khỏi cửa là một đại sảnh, dung nạp mấy nghìn tu sĩ, tầng hai và ba là bao gian có cấm chế.

Trong đại sảnh có chừng bảy, tám mươi tu sĩ, sừng sững năm, sáu trăm băng trụ. Trong băng trụ không hiểu cho thêm chất liệu gì mà đen như mực, không thể nhìn được bên trong, thần thức Ngụy Tác tiến vào cũng bị hắt ra. Bảo vật được giấu trong băng trụ, giá chung ba nghìn hạ phẩm linh thạch, lúc hai lão chương quỹ đưa bọn Ngụy Tác vào thì một tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng đã trả ba nghìn hạ phẩm linh thạch, do một đệ tử Kỳ Thạch viên động thủ, đánh vỡ hắc sắc băng trụ được chọn.

Hắc sắc băng trụ đã vỡ phong bế một tấm bài bằng đồng khác số hiệu, tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng theo đệ tử Kỳ Thạch vào một điện vũ, mười mấy tích tắc sau, tu sĩ đó hớn hờ rời Đổ Bảo phường.

“Y rút được một tấm linh giai trung phẩm băng hệ pháp thuẫn.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác đầy thâm ý, truyền âm.

Ngụy Tác trợn tròn trắng, linh giai trung phẩm băng hệ pháp thuẫn tại phách mại hội thượng tuyệt đối không chỉ ba nghìn hạ phẩm linh thạch, chẳng trách tu sĩ Phân niệm cảnh nhất trọng này vui vẻ như thế. Gã không ngờ hắc sắc băng trụ chỉ chứa số hiệu, bảo vật để ở chỗ khác, theo số đó mà đi lấy.

Hiện giờ, cộng thêm lời hai lão chương quỹ lúc trước, Ngụy Tác mất hết hứng thú, nói mấy câu rồi lấy ra những thứ không biết cho họ xem, đợi hai lão chương quỹ đưa vào một gian đại tinh thất.

“Lưỡng vị lão chương quỹ có biết vật này chẳng.” Ngồi xuống chiếc ghế trải da dày, Ngụy Tác trực tiếp lấy ra hai viên ngọc cỡ mắt rồng.

Hai viên ngọc một trắng một bạc, không có hoa văn nhưng đầy lên nguyên khí dao động đặc biệt, như thể là pháp khí, uy năng thấp phần bất phàm. Qua khí tức thì là thứ từ mấy nghìn năm trước, vật này Ngụy Tác lấy từ tầng bảo các của Thiên Kiếm tông, không ai biết sử dụng.

“Chuyện đó...?” Lưỡng vị lão chương quỹ cầm hai viên châu tử lên. “Cơ đạo hữu, nếu lão hủ không nhầm thì hai viên này là Khiên cơ cảm ứng châu của thượng cổ Khiên Cơ tông.” Chốc sau, Mộc chương quỹ nói với Ngụy Tác.

“Hả? Xin được chỉ giáo.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau.

“Đây là pháp khí như Nguyên thần đăng. Hai viên châu tử tách ra, nếu một tu sĩ gặp nguy hiểm, đập vỡ viên châu thì viên của tu sĩ còn lại cũng vỡ. Vật này lợi hại ở chỗ có cự ly cảm ứng cực kỳ kinh nhân, cách một đại lục cũng được.” Mộc chương quỹ bảo Ngụy Tác: “Khuyết điểm là cũng như pháp khí của thượng cổ tông môn, khó cảm tri cụ thể được chỗ bản môn đệ tử ngộ hiểm hoặc ngộ hại.”

“Hả? Đa tạ Mộc chương quỹ.” Ngụy Tác thầm nhủ giá hai viên châu tử này cũng hữu dụng, sau này để một viên tại chỗ bọn Cơ Nhã, lúc có việc gấp thì đập vỡ một viên là già sẽ biết.

“Khô đằng này là mỗ mua bằng năm nghìn linh thạch, không biết có gì huyền diệu.” Thu hai viên Khiên cơ cảm ứng châu lại, Ngụy Tác lấy ô tử sắc khô đằng từ phách mại hội ra, đưa cho hai lão chương quỹ.

Phùng chương quỹ và Mộc chương quỹ nhìn kỹ, Phùng chương quỹ lấy ra một khối hồng sắc ngọc thạch đặt lên cổ mộc, hồng sắc ngọc thạch phát ra lực quang.

“Đây là một khúc cổ mộc, chỉ là bọn tại hạ chưa từng thấy, không biết lai lịch và công dụng.” Phùng chương quỹ thấy Ngụy Tác kinh ngạc nhìn hồng sắc ngọc thạch thì giải thích, “Tại hạ đang cầm Trắc mộc ngọc, nếu là linh mộc sẽ có lực quang.”

“Đích xác là cổ mộc?” Ngụy Tác nhú mày, nhớ đến hoa y thanh niên, y được Hoang tộc truyền thừa, hiểu kỹ về Hoang cổ kỳ mộc, bắt được y chưa biết chừng sẽ biết.

“Chắc là mảnh vỡ viên cổ pháp bảo, có khắc mật văn, không biết lưỡng vị chương quỹ có nghiên cứu về viên cổ mật văn chẳng.” Hơi trầm ngâm, Ngụy Tác lấy hỗn kim sắc tàn phiến rộng mấy chục trượng của Lâm Phong Hoa ra, cơ hồ che kín gian bao sương lớn nhất.

A!

Hai lão chương quỹ đồng thời hít một hơi lạnh.

“Lẽ nào là mảnh vỡ viên cổ tiên khí trong truyền thuyết?”

“Bọn tại hạ không nghiên cứu mật văn này, bắt quá biết là một tán tu tiền bối tên Vạn Thập Thiên có nghiên cứu.”

Hai lão chương quỹ nhìn nhau, nói ngay.

“Vạn Thập Thiên? Ai nhỉ?”

“Người này là tán tu tính khí cổ quái, thu gom nhiều thứ có viên cổ mật văn, bọn tại hạ chỉ nghe nói chứ chưa gặp, không rõ là tán tu ở đâu, mấy chục năm trước đã tu vi Kim đan tứ trọng hậu kỳ. Trưởng Tôn thể gia tựa hồ vì vật gì đó mà đặc ý mời y đến phá giải viên cổ mật văn.” Mộc chương quỹ nói.

“Đây là Ngưng cơ tiên thảo, tu sĩ Thần hải cảnh luyện hóa sẽ đề thăng tư chất tu đạo...”

“Đây là Bích gia quả, ngăn chặn nhục thân quá độ tiêu hao chân nguyên khiến kim đan suy kiệt...”

“Đây là Thông thiên thảo, có thể hóa giải nguyên khí không thuộc về mình được dồn vào thể nội, có thể phá giải nhiều nguyên khí cấm chế...”

Hai lão chưởng quỹ hiểu về linh dược và giá tu đạo giới gần vạn năm nay hơn xa lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên, nhiều linh dược Ngụy Tác lấy được ở Thất bảo mật địa và Thiên Kiếm tông cũng được hai người nhận ra, cho gã biết cách dùng.

Nghe đến Thông thiên thảo, Ngụy Tác mục quang lóe lên, lấy cổ hương Thông Thiên đại để để lại ra.

“Cơ đạo hữu cũng có cổ hương kỳ dị này?”

“Các vị đã từng thấy?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cả kinh.

“Khúc của các hạ không phải của bọn mõ... Của các hạ là một đoạn, của bọn mõ dài hơn, tới hai đốt, ở giữa chắc còn một khúc...” Hai lão chưởng quỹ nhìn nhau, giải thích, “Hơn mười năm trước bọn tại hạ mua được từ một tán tu cổ hương kỳ dị, cũng thấy cực kỳ bất phàm, nhưng không hiểu gì.”

“Hiện tại khúc cổ hương đó đâu?” Linh Lung Thiên thập phần chấn kinh, cướp lời.

-o0o-

922. Chương 922: Vu Oan Giá Họa

“Bị một thanh niên mua rồi.” Mộc chưởng quỹ nhìn Linh Lung Thiên đáp.

“Mua rồi? Thanh niên đó là ai?” Ngụy Tác giật giật chân mày. Thông Thiên đại để và Bất Hủ đại để thử là nhân vật vô thượng bậc nhất tu đạo giới mười mấy vạn năm nay, theo lương vị lão chưởng quỹ thì cổ hương hoàn chỉnh phải từ ba đoạn trở lên, không biết gom đủ thì có được đại để truyền thừa không, nếu đúng thì khúc nào cũng phi phàm.

Thông Thiên đại để truyền thừa, tuyệt đối hơn hẳn Hư Không đạo nhân và Hoang tộc đại năng mà hoa y thanh niên được truyền thừa, theo Linh Lung Thiên thì Hư Không đạo nhân và Hoang tộc đại năng đó là nhân vật đệ tôn cấp, so với Thông Thiên đại để thì không thể bằng.

“Bọn tại hạ không biết lai lịch thanh niên đó, hơn nữa lại dùng thuật pháp đổi dung mạo, từ tám năm trước mua khúc cổ hương đó đi rồi, lúc đó tu vi Kim đan lương trọng, tkhẩu âm tựa hồ là tu sĩ Hắc Vu đại lục.” Mộc chưởng quỹ đáp.

“Hắc Vu đại lục? Dung mạo y cũng không biết hả, y còn gì đặc biệt không?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhú mày lại, Hắc Vu đại lục và Thiên Trụ đại lục rất xa khỏi những đại lục khác, nếu tu sĩ mua cổ hương đó là người Hắc Vu đại lục thì như mò kim đáy bể, rất khó tìm.

“Công pháp của y đặc biệt, ánh sáng rơi vào đều cong đi, những điểm khác... mặc phổ thông hắc sắc bì bào, thân hình tương tự đạo hữu, không có gì đặc biệt.” Mộc chưởng quỹ nói đoạn hỏi, “Cơ đạo hữu, thế nào, các vị hình như biết lai lịch cổ hương?”

“Cổ hương này liên quan đến truyền thừa của một thượng cổ siêu cấp đại năng, cụ thể thế nào thì bọn tại hạ không biết.” Ngụy Tác không giấu, bảo lương vị lão chưởng quỹ, “Không biết gom đủ cổ hương thì tìm ra ảo diệu gì.”

“Lại là thượng cổ siêu cấp đại năng truyền thừa?” Hai lão chưởng quỹ hơi ngẩn ra, tiếc rẻ, “Tiếc là cổ hương đã không còn.”

“Cổ hương này đối với vài tu sĩ lợi hại là chí bảo, đồn ra tất gặp phiền hà nên hi vọng lương vị chưởng quỹ giữ bí mật giúp.” Ngụy Tác nói.

“Tất nhiên, Cơ đạo hữu yên tâm, bọn tại hạ sẽ không nói ra.” Lương vị lão chưởng quỹ khẳng định.

“Không biết lương vị lão chưởng quỹ thấy vật này chưa.” Ngụy Tác gật đầu, hơi trầm ngâm, dùng chân nguyên hóa ra hình mảnh vỡ Diệu thụ.

“Bọn tại hạ chưa từng thấy.” Lương vị chưởng quỹ lắc đầu, “Liệu mảnh gỗ màu trắng sữa này có lai lịch kinh nhân sao?”

“Vật này là mảnh vỡ một món thượng cổ chí bảo, biết cách luyện hóa thì có thể đem tu luyện.” Ngụy Tác bảo lưỡng vị lão chưởng quỹ: “Tại hạ có thỉnh cầu, nếu lưỡng vị chưởng quỹ sau này thấy vật gì có thủy linh nguyên khí đặc biệt, hoặc vật này, thì mua giúp tại hạ, được không?”

“Chỉ cần Cơ đạo hữu hay đến là được.” Hai lão chưởng quỹ nhìn nhau mỉm cười: “Nói thật kiến thức của Cơ đạo hữu rộng đến mức bọn tại hạ chưa từng nghe nói, được bàn luận với Cơ đạo hữu thật ích lợi, còn hơn mười năm đọc sách.”

“Vậy thì, na tựu đa tạ lưỡng vị chưởng quỹ liễu.”

Ngụy Tác và hai lão chưởng quỹ lại trò chuyện một lúc, hai lão chưởng quỹ lấy thêm mấy vật nhờ gã xem hộ, trong đó có hai món Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu nhìn ra lai lịch, còn lại thì không, bất quá những thứ nhận ra thì với Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cũng vô dụng, nói thêm mấy câu, Ngụy Tác cất Tử nguyệt thạch tâm ra cho hai lão chưởng quỹ xem đoạn cáo từ ly khai. Hai lão chưởng quỹ như đưa thầy dạy, thập phần tôn kính tiễn ra tận cửa Kỳ Thạch viên.

“Gian thương, người địn làm gì?”

Rời Kỳ Thạch viên, đến chỗ không người trong Ngưng Thụ thành, Ngụy Tác phát ra quang hoa như hơi nước, đoạn gương mặt và cả khí tức thay đổi, y hệt hoa y thanh niên được Hoang tộc truyền thừa, nếu không vì Linh Lung Thiên cấm tri hơn người thường thì không thể tra ra.

Ngụy Tác lấy ra một tấm ngũ sắc pháp y mặc vào rồi cười lạnh, giải thích với Linh Lung Thiên: “Cứ gây phiền với Hoàng Phủ thế gia đã, sau đó rất có thể sẽ chạm tới siêu cấp đại thế lực Vũ Hóa thế gia, để y gánh tội thay, chưa biết chừng những thế gia đầy thế lực này bức được y xuất hiện.”

“Gian thương người càng lúc càng âm hiểm.” Linh Lung Thiên nghe rằng, “Cũng được, cái mặt này dù gì cũng dễ coi hơn mặt người.”

“Mẹ nó chứ, Cương nha muội đáng chết, ngứa da hả.” Ngụy Tác trợn tròn trắng.

“Thế nào, định đánh nhau hả? Chưa biết ai ngứa ngứa.” Linh Lung Thiên hàm hừ.

“Lúc nào rồi sẽ giáo huấn người.” Ngụy Tác nói thế nhưng hơi kinh ngạc, Linh Lung Thiên có vẻ đề thăng tự thân thực lực không ít, không thì đã không dám trả treo với gã. Hiện tại nó không có vẻ gì e dè, xem ra ăn tinh kim là tốc độ đề thăng tu vi của nó thập phần kinh nhân, không chỉ Hoang tộc biến thái mà Linh tộc cũng thế. Khi xưa tu đạo giới cũng vì Linh tộc và các đại năng đỉnh nhọn cùng với Hoang tộc không chế lẫn nhau, không thì một bên đã thống trị cả tu đạo giới. Hiện tại tu vi Linh Lung Thiên càng cao, với gã càng có lợi.

“Đi thôi, đưa bọn ta đi gặp người Hoàng Phủ thế gia.” Hóa thân thành hoa y thanh niên, Ngụy Tác bảo Long Mộc Tinh. Đại thừa pháp âm của gã gần như vô hình, chỉ cần lúc thi triển miễn bản thân quang thì cực giống hoa y thanh niên, sẽ khiến y công tội hộ.

Theo Long Mộc Tinh nói, Vũ Hóa Nhược Tinh vốn tại Hắc Mộc thành đợi họ giao cổ để thi, Hắc Mộc thành là thành lớn của Tịch Hàn đại lục tây bộ, thế lực Vũ Hóa thế gia bao trùm tây bộ, nên Ngụy Tác và Linh Lung Thiên quyết định gây sự với Hoàng Phủ thế gia trước, xem có cơ hội thuận tiện cướp luôn Hỗn độn thanh ngư bảo giác không. Luân hồi thấp do Thần huyền ngũ trọng đại năng để lại quan trọng hơn Hỗn độn thanh ngư bảo giác nhiều.

Long Mộc Tinh còn chưa biết thân phận chân chính của Ngụy Tác, nhưng đã thấy trận chiến giữa gã và hoa y thanh niên thần bí, thấy thân thông kinh nhân gần như hoàn toàn vô hình nhưng uy năng cực kỳ đáng sợ của cả hai thì càng sợ gã, không dám cãi lời, đi tới Cẩm Tiên thành.

Cẩm Tiên thành là một thành lớn nằm giữa Tịch Hàn đại lục trung bộ và đông bộ.

Tòa thành này có lịch sử bất phàm, hơn ba vạn năm trước, Tịch Hàn đại lục có một siêu cấp đại tông môn là Bái Nhật tông kiến lập sơn môn ở đây, hơn nghìn năm sau đó đều như mặt trời chính ngọ, có xu hướng thành Tịch Hàn đại lục đệ nhất tông môn.

Sau này Bái Nhật tông vì nhiều nguyên nhân, tồn tại thêm mấy nghìn năm là sa sút nhưng thành này còn một tuyệt cường cấm chế, mấy chục ngọn núi băng phong và nền đều bị cấm chế trấn trụ, hiện tại trong

thành ai cũng có thể đấu pháp, mọi công trình đều có thể sụp đổ nhưng hai thứ trên thì không. Có tên Cẩm Tiên thành vì các tiền bối đại năng thử ra rằng chỉ uy năng thuật pháp của chân tiên tu sĩ mới phá được bằng phong và nền thành. Cẩm Tiên thành hàm ý cẩm chỉ chân tiên cấp động thủ trong thành, thấp hơn thì tùy tiện.

Bất quá chân tiên đã vạn năm không xuất hiện, nếu là chân tiên chân đấu pháp ở đây thì không ai ngăn được.

Chọn thành này gây phiền cho Hoàng Phủ thế gia vì Hoàng Phủ thế gia và Chân Lô tông e rằng ngấm liên minh, thành này ở rìa thế lực Chân Lô tông, cách xa Hoàng Phủ thế gia, vị trí cực đẹp, Cẩm Tiên thành còn có mấy tập thị giao dịch yêu đan và linh dược, Hoàng Phủ thế gia thường đến đây mua bán.

Dọc đường cứ lúc nào không người, Ngụy Tác lại lấy thủy hệ yêu đan và thủy hệ linh dược Ngưng Đan phường mua hộ ra luyện hóa.

Ba ngày sau, toàn bộ bị gã luyện hóa xong.

Gã lại lấy ra Tử nguyệt thạch tâm và Trư bà long ngọc từ Kỳ Thạch viên trung, bắt đầu luyện hóa.

“Tổn nhất vẫn là ta...”

Mấy hôm sau, dừng chân trên băng nguyên, Ngụy Tác cảm thán.

Tử nguyệt thạch tâm và Trư bà long ngọc đã bị gã hoàn toàn luyện hóa.

Tử nguyệt thạch tâm hóa sinh trong vẫn tinh tinh hạch, bỏ ra thì trong khối loan nguyệt tử thạch có một viên tinh thạch hình trái tim, linh khí cực kỳ kinh nhân, Ngụy Tác luyện hóa có cảm giác, công hiệu hơn hẳn Thần hoàng thạch đan, đề thăng tu vi ít nhất cũng tương đương với hai viên Thần hoàng thạch đan.

Thiên long long khí trong Trư bà long ngọc chỉ trung ít nhất tương đương với một phần ba bộ thiên long hài cốt.

Đột phá đến song thần huyền, thân thể chân gã như động không đáy, từ Thần huyền nhất trọng đến Thần huyền lưỡng trọng chia thành mười phần thì liên tục luyện hóa hơn năm nghìn viên thủy hệ yêu đan Ngưng Đan phường mua hộ và Tử nguyệt thạch tâm mà cũng chỉ được một phần mười.

Ngần ấy nguyên khí kinh nhân chỉ đủ cho gã đề thăng một phần mười từ Thần huyền nhất trọng đến nhị trọng.

Trư bà long ngọc phối hợp với luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật khiến nhục thân gã đề thăng đôi chút nhưng nhục thân càng mạnh, càng cần nhiều nguyên khí.

Thần huyền trở lên, mỗi bước khó như lên trời, cần nguồn lực kinh nhân.

Tiêu hao kiểu này, e là chưa đạt Thần huyền lưỡng trọng thì linh thạch và pháp bảo của gã đã giảm.

Chả trách một siêu cấp đại tông môn, muốn có một thần huyền đại năng cũng cực khó, không biết cần bao nhiêu linh thạch tài mới chất thành. Chả trách nguồn lực của một đại lục, tại một thời đại, chỉ có nỗi ngần ấy thần huyền đại năng.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh đi tiếp, thêm mấy ngày nữa thì một toàn thành lớn sáng lấp lánh xuất hiện trong tầm mắt.

-o0o-

923. Chương 923: Nghe Bàn Luận Về Bản Thân

Đây là Cẩm Tiên thành nổi danh ở Tịch Hàn đại lục.

Quy mô còn kinh nhân hơn Ngưng Thúy thành, đỉnh núi và mặt đất đều ánh lên phòng ốc và điện vũ dày hơn hẳn Ngưng Thúy thành, nổi thành từng dải. Để tiện cho đệ giai tu sĩ không có phi độn chỉ lực đi lại, giữa nhiều đỉnh núi bằng còn có bắc cầu, cực kỳ tráng quan.

Đang lúc sáng sớm, là lúc nhiều tu sĩ xuất thành, ngôi thành như một tổ ong khổng lồ, trừ nhiều tu sĩ độ quang lao ra, còn các loại đại hình phi độ pháp khí của phường thị, thương đội, cả phàm thuyền đi trên không, có xe do đệ thú kéo, thậm chí phi độ pháp khí hình đạo tôn, cao cả mười trượng.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều thấy phi thường tâm kỳ, ở lại ngoài thành một lúc để quan sát cảnh tượng không thấy ở thành trì bình thường.

Thành trì quy mô này thì tu sĩ thường trú tới mấy trăm vạn trở lên, tiêu hao phi thường kinh nhân, có nhiều chỗ cho thương đội và phường thị giao dịch, tương đương với một trạm trung chuyển cực lớn, số lượng hàng hóa trao đổi nhiều khôn tả.

Quan sát một chốc, Ngụy Tác nhìn Long Mộc Tinh gật đầu, y tiếp tục dẫn đường.

Cấm Tiên thành được bằng tường hai, ba mươi trượng bao quanh nhưng tường thành này đối với tuyệt đại đa số tu sĩ chỉ là hàng mã.

Qua bằng tường vào trong Cấm Tiên thành, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn rõ hơn, trong thành toàn là tập thị đủ loại, nhiệt náo phi phàm.

“Kia là di tích Bái Nhật tông, chỉ là không còn gì, các công trình đều là xây sau này.” Long Mộc Tinh lấy lòng, chỉ vào một ngọn núi trong Cấm Tiên thành nói.

Ngọn núi đó lớn hơn gấp đôi núi thường, đỉnh nứt thành mấy khối như bị uy năng chấn vỡ. Núi xây đầy các công trình, có mấy tập thị, tu sĩ qua lại không ngớt.

“Trong thành trì cỡ này có thể gom được không ít nguồn để tu luyện.”

“Đây là cấm chế kiểu Trấn địa tinh. Bất quá cấm chế này hơn nhiều cấm chế trấn địa phổ thông, ta không phá được. Xem ra Bái Nhật tông đích xác có nhân vật bất phàm.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên mất hơi ánh lên ngẫm bàn luận, theo Long Mộc Tinh đến trước bằng tường dựng trước một tập thị.

“Thiên khung Thiên Huyền đại lục tây bộ nứt hai vết! Hủy mất hai thành trì!”

Dừng trước bằng tường một chốc, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, nhìn nhau.

Bằng tường là công cáo bài lớn nhất Cấm Tiên thành, theo ước định, bọn Cơ Nhã thông qua thương đội truyền tin tới, dùng mật văn chỉ Ngụy Tác cùng họ biết ghi trên công cáo bài. Hiện tại bọn Cơ Nhã truyền tin rằng họ vẫn ổn, nhưng Thiên khung Thiên Huyền đại lục tây bộ nứt hai vết!

Trước kia vết nứt Thiên khung xảy ra ở bắc bộ, hiện tại cả tây bộ cũng nứt hai vết, Thiên khung Thiên Huyền đại lục lỗ hổng như tổ ong, cực kỳ nguy hiểm.

Thiên khung Thiên Huyền đại lục thậm chí có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, còn của các đại lục khác cũng chỉ hơn được vài năm mà thôi.

“Không ngờ lại sinh ra trong thời đại gió giục mây vần, lẽ nào loạn thế xuất chân tiên, ta là nhân vật ứng vận mà sinh ra?” Ngụy Tác thở dài.

“Phì, chưa từng thấy ai mặt dày như ngươi, tự kiêu không tưởng nổi.” Linh Lung Thiên khinh miệt.

“.., Cương nha muội đáng chết...” Ngụy Tác tắt tiếng, dù gì gã cũng có cảm giác mình là nhất đại thần huyền đại năng nhưng lại bị Cương nha muội đả kích.

“Kia là Huệ gia lục công tử Huệ Tấn, có giao tình với nhiều cao thủ lớp trẻ Hoàng Phủ thế gia, tiền bối, theo y sẽ nhanh chóng tìm được Hoàng Phủ thế gia.” Đột nhiên, Long Mộc Tinh truyền âm cho Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Ở đây?” Ngụy Tác nhìn quanh, đồng thời truyền âm hỏi.

“Là Kim đan tu sĩ mặc áo lông.” Long Mộc Tinh đáp.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên xác định mục tiêu. Một tu sĩ trẻ tuổi mặc bạch sắc vũ y từ mé sau lưng đi tới tập thị trước mặt, phát ra thanh sắc linh khí ngưng thành một nhánh thủy tiên.

“Xem ra cũng là bị thịt.” Linh Lung Thiên nghe rằng hàm hừ.

Tu sĩ trẻ tuổi này mặt mày như ngọc, anh tuấn tiêu sái, tấm áo do lông mịn dệt thành, phẩm giai không thấp, ánh lên linh quang nhu hòa đầy tiên vận, như mặt một đám mây gấm, nhưng thần sắc y ngạo mạn khinh khi, có lúc cuồng vọng, có lúc khinh miệt.

“Huệ gia là thế nào?” Ngụy Tác lắc đầu, truyền âm hỏi Long Mộc Tinh. Những người bình dị dễ gần gần gặp, không hơi tí là giết người cướp của thì đến tám phần mười là tán tu, phần lớn tu sĩ xuất thân từ đại tông môn và đại thế lực, trời sinh cao cao tại thượng, lúc nào cũng có cảm giác cao nhân nhất đẳng, căn bản không coi tu sĩ khác cùng cấp. Đại đa số tán tu đều sợ nhân vật có bối cảnh, càng khiến những kẻ đó ngông cuồng, mắt cao quá trán.

“Huệ gia là một tu đạo thế gia ở Vô Vũ thành, gần Cẩm Tiên thành nhất, trước kia không ra thế nào, bất quá hai đời nay thì có tới bốn Kim đan tu sĩ.” Long Mộc Tinh kể kỹ, “Huệ gia gia chủ là tu sĩ Kim đan lưỡng trọng, có một thúc thúc thị vừa đột phá kim đan chưa lâu, y còn một tam ca, nghe nói là tu sĩ tư chất tốt nhất Huệ gia gần năm trăm năm nay, Kim đan lưỡng trọng. Huệ gia chủ yếu dựa vào phiến linh viên, trồng được vật phối hợp luyện chế linh đan.”

“Đi theo y.” Ngụy Tác gật đầu, truyền âm cho Long Mộc Tinh và Linh Lung Thiên, bình tĩnh như thường đi theo.

Nơi này thập phần nhiệt náo, cạnh nhiều đại phường thị còn các tiệm nhỏ, nhiều chỗ xây cả kho trung chuyển thương đội của thành trì khác, người đông tấp nập. Huệ Tấn đi qua tập thị đến một lầu các ba tầng.

“Bích Diễm lầu là chỗ thế nào?” Ngụy Tác truyền âm hỏi Long Mộc Tinh.

Tòa lầu các ba tầng như điêu khắc bằng hàn băng, nhưng không biết cho gì vào mà màu lục biếc như bích ngọc, có treo chiêu bài chữ vàng, là ba chữ Bích Diễm lầu.

“Đây là tiệm chuyên kinh doanh Bích diễm nhượng, Bích diễm nhượng là quỳnh dịch dùng mấy loại chủng linh thảo chế thành, rất ngon, linh khí một chén tương đương với hai viên hạ phẩm linh thạch, giá cũng tương đương.” Long Mộc Tinh truyền âm cho Ngụy Tác, “tốc độ luyện hóa cũng như linh thạch, bất quá tự tan ra chứ không cần động dụng chân nguyên luyện hóa, nên nhiều tu sĩ vắng lai thích tụ tập tại đó uống mấy chén, trò chuyện.”

“Hả?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên theo Huệ Tấn vào lầu các.

Tầng một không còn chỗ trống, Huệ Tấn lên lầu, đến ngồi cạnh cửa sổ, lúc bọn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh lên thì toán Huệ Tấn chỉ liếc qua, thấy không có gì đặc biệt là khinh miệt quay đi.

“Tam vị quý khách, không biết cần mấy chén Bích diễm nhượng?” Bọn Ngụy Tác vừa ngồi xuống bàn trong góc thì một thanh y thiếu nữ tướng mạo phổ thông nhiệt tình lên mời.

“Hai hồ là bao nhiêu?” Ngụy Tác chỉ vào một cái bàn, hai tu sĩ ở đó gọi hai hồ, đang từ từ uống.

“Mỗi hồ mười chén.” Thanh y thiếu nữ đáp.

“Lấy trước hai hồ đã.” Ngụy Tác mỉm cười. Gã hơi hiếu kỳ, thử xem Bích diễm nhượng có gì đặc biệt.

“Tu sĩ họ Ngụy ở Thiên Huyền đại lục đúng là kinh tài tuyệt diễm, tu thành song thần huyền, e là Thần huyền lưỡng trọng tu sĩ không phải đối thủ, tiếc là chết rồi.”

“Cũng đúng, song thần huyền của y đồng thời phát ra được lưỡng đạo thuật pháp, chả phải tương đương với hai Thần huyền tu sĩ sao?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hơi ngẩn ra, vì không ít tu sĩ ở tầng hai đang hào hứng đàm luận về gã.

Danh tiếng của gã đã xuyên qua Vân Linh đại lục, truyền đến tận Tịch Hàn đại lục.

“Y là thiên tài tu sĩ kinh tài tuyệt diễm nhất mấy nghìn năm nay.” Một tu sĩ thô kệch mặc hôi sắc pháp y ở bàn cạnh cầu thang cảm thán.

“Chẳng qua dựa vào mấy chí bảo.” Huệ Tấn vừa gọi Bích diễm nhường cười lạnh, “Không có mấy chí bảo, e là y chẳng ra gì.”

“Vị đạo hữu này tựa hồ quá lời rồi. Y dù không dùng vật gì thì song thần huyền cũng chiến lược kinh thiên, cả một siêu cấp tông môn Thiên Huyền đại lục cũng bị y san bằng.” Một thanh bào tu sĩ nói.

“Không vì lúc trước y có dị bảo mà thu được lợi hải.” Huệ Tấn cười lạnh, “Nếu mấy dị bảo đó là của ta, chưa biết chừng ta còn có thành tựu càng kinh nhân cũng nên.”

“Y là Huệ gia lục công tử, tính tình kiêu ngạo, không thích ai bảo người ta hơn mình... Đừng chọc vào y.” Nhiều tu sĩ ở lầu hai nhận ra Huệ Tấn, lẩm bẩm.

“Dị bảo không từ bụng mẹ sinh ra luôn. Y có dị bảo, vì sao người khác không có?” Có hai tu sĩ rất phản cảm với thái độ đó nên lên tiếng: “Không có bằng chứng thì cứ nói lung tung, bọn tại hạ cũng có thể nói chưa biết chừng mạnh hơn y, nhưng một mình san bằng một siêu cấp tông môn là y chứ không phải ai khác.”

“Thế nào, các người định trào phúng ta hả?” Huệ Tấn nhìn hai tu sĩ cười lạnh, “Phế vật muốn nói gì cũng nên xem lại mình đã.”

-o0o-

924. Chương 924: Âm Thầm Giở Trò

“Người!” Hai tu sĩ biến sắc.

“Thế nào, không phục thì chúng ta tỷ thí. Nếu không dám thì đừng lảm lời.” Huệ Tấn liếc hai tu sĩ rút một chén Bích diễm nhường, thông thả uống, “Tiếc là y chết sớm, ta không có cơ hội tranh phong, sau này tự tay đánh bại y nữa.”

Hai tu sĩ xanh lét mặt mày nhưng qua trang phục thì cả hai chỉ là tán tu, một tu vi Phân niệm cảnh nhất trọng, một tu vi Phân niệm cảnh lưỡng trọng, kém quá xa Huệ Tấn nên giận mà không dám nói ra.

“Y quá ngông cuồng, ta ra mặt thì quá chán.” Ngụy Tác bảo Linh Lung Thiên, đồng thời phát thần thức uy áp, ép vào một tu sĩ ở góc.

Tu sĩ đó chỉ tu vi Chu thiên cảnh tứ trọng, bốn mươi tuổi, mặt choắt mắt ti hí, mặc hồi sắc bì bào bóng nhờn, chỉ gọi hai chén Bích diễm nhường, không dám uống mà từ từ nhắm nháp.

“Chát!”

Tu sĩ mặt choắt bị thần thức uy áp của Ngụy Tác vô hình ép tới thì như sa vào hố băng, ngã nhào xuống đất.

“À!”

Tu sĩ ở lầu hai bị biến cố hấp dẫn mục quang, Huệ Tấn nhìn qua, thấy tu sĩ mặt choắt nhợt nhạt liền bĩu môi, ra vẻ khinh miệt.

“Không nhìn lung tung, muốn sống thì làm theo lời ta, khiêu chiến y, ta sẽ giữ cho người an toàn, còn cho lợi ích, người chắc nhận ra tu vi của ta giết người như trở bàn tay.” Ngụy Tác truyền âm cho tu sĩ mặt choắt.

“...!” Tu sĩ mặt choắt vốn kinh hãi nhìn quanh chợt run lên bần bật.

“Hừ!”

Huệ Tấn tưởng tu sĩ mặt chuột này bị mình nhìn mà như thế, nên càng đắc ý, tự thấy uy thế vô song.

“Y đúng là vô dụng như ngoại hình.” Những tu sĩ ở lầu hai đều ngằm lắc đầu, thấy tu sĩ mặt choắt quá kém.

“Ta... ta thấy người là phế vật chỉ biết khoắc lác! Tu vi Kim đan nhất trọng, mà... mà dám nói đánh bại thần huyền đại năng, có khác gì chuột vỗ ngực tự nhận hạ được mèo.” Nhưng tất cả, kể cả Huệ Tấn Đản đang đắc ý nâng chén lên sừng lại vì tu sĩ mặt choắt trông không thể tệ hơn đó lại nói thế.

“Nói hay lắm, chỉ câu này ta sẽ cho người một món linh giai hạ phẩm pháp bảo. Nói to hơn, ta sẽ cho một món linh giai trung phẩm pháp bảo.” Ngự Tác mỉm cười, truyền âm cho tu sĩ mặt choắt đã ướt mồ hôi khắp lưng.

“Người nói gì!” Huệ Tấn sau mấy tích tắc thì kịp phản ứng, nhãn thần có vẻ không dám tin, tu sĩ như thế mà dám lớn lối?

“Ta...” Tu sĩ mặt choắt run lên rồi kêu to hơn: “Người nói cứ như chuột vỗ ngực tự nhận hạ được mèo, sau đó mèo chết nhưng nghe được chuột nói thế thì lại bật dậy mà cười.”

“...!” Tất thấy suýt rớt tròng.

“Y mà gan dạ như thế? Không thể trông mặt mà bắt hình dong.” Tu sĩ ở tầng hai đều không dám tin, cả thanh y thiếu nữ mang Bích diễm nhường đến cho Ngự Tác và Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh cùng tròn mắt. Tu sĩ mặt choắt nói năng rất hoạt kê nhưng không ai cười nổi.

“Người chán sống hả!” Huệ Tấn hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn tu sĩ mặt choắt, sát ý băng lãnh phát ra.

“Không hẳn, ta thấy người mới nói lung tung, cuồng vọng đến không biết mình là ai mới là chán sống.” Tu sĩ mặt choắt ngẩng lên, nói nhưng lời Ngự Tác truyền âm.

“Theo ta ra ngoài, không thì ta giết người luôn. Ta hẹn người Hoàng Phủ thế gia gặp mặt ở đây, không muốn làm bẩn chỗ này.” Huệ Tấn đứng dậy, mặt mũi lạnh tanh liếc tu sĩ mặt choắt.

Tu sĩ mặt choắt nghe đến bốn chữ Hoàng Phủ thế gia thì run lên, trán nổi gân xanh, há miệng nhưng nói được những lời Ngự Tác truyền âm cho.

“Thế nào, thấy thế lực của mình không đủ dọa người nên lôi cả Hoàng Phủ thế gia ra hả?” Ngự Tác cố ý bắt âm bắt dương nói.

“Còn có người dám ra mặt?” Mọi tu sĩ đều nhìn sang bọn Ngự Tác.

“Người là ai?” Huệ Tấn không nhận ra tu vi của Ngự Tác, Ngự Tác giả trang thành hoa y thanh niên thì hơi thần bí, y không dám ngông nghênh như với tu sĩ mặt choắt.

“Ta là ai, người đối phó được rồi nói.” Ngự Tác mỉm cười, chỉ vào tu sĩ mặt choắt.

“Cuồng vọng!” Huệ Tấn biến sắc, càng khó coi vì tu sĩ mặt choắt bị Ngự Tác dùng thần thức uy áp lên ép thì lại kêu lên, “Đi thôi, như người mà dám nói khiêu chiến thần huyền đại năng của Thiên Huyền đại lục, ta cũng đủ cho người bò ra!”

“Chát!”

Tu sĩ mặt choắt đẩy cửa nhảy xuống.

“Ha ha!” Ngự Tác mỉm cười, đi ra cửa sổ chuẩn bị xem kịch.

“Y có bí bảo đủ đấu với Kim đan đại tu sĩ? Không thể nào, Huệ gia còn Kim đan tu sĩ tu vi lợi hại hơn...” Nhiều tu sĩ xuống lầu quan sát.

Sắc mặt Huệ Tấn âm trầm cực độ trừng mắt nhìn Ngự Tác, nhảy qua cửa sổ đáp xuống đối diện tu sĩ mặt choắt.

Nhất thời có thêm nhiều tu sĩ phát hiện nơi này đấu pháp, vây lại xem, nhận ra một phe là Kim đan tu sĩ thì không dám lại gần quá, chừa một khoảng chừng ba trăm trượng.

“Y dám khiêu chiến một Kim đan đại tu sĩ?”

“Không phải tán tu thường bày hàng tại tán tu tiểu tập thị ở thành đông bãi sao? Y dám cùng Kim đan đại tu sĩ đối quyết? Muốn chết hả?”

“Tu sĩ Chu thiên cảnh tứ trọng trông nham nhở như thế, Kim đan đại tu sĩ mà bại trong tay y... chỉ bằng đập đầu tự tử đi.”

“Không phải Huệ gia lục công tử đó hả?”

Nhìn rõ song phương, cơ hồ mọi tu sĩ đều không dám tin.

“Ngày này sang năm là ngày giỗ của ngươi!” Huệ Tấn dấy lên khí tức, ngưng thành một nhánh chu thủy tiên lắc lư tựa vật sống, thập phần yêu dị.

Tu sĩ mặt choắt té xuất pháp thuận.

“Bán linh giai huyền băng thuận? Hàng đồng nát này cũng đem ra chống lại Kim đan tu sĩ?” Nhiều người tròn mắt, pháp thuận đó trong suốt như tảng băng, là bán linh giai huyền băng thuận đầy rẫy ngoài đường.

“Chết đi!”

Huệ Tấn cười lạnh vung tay, thủy lam sắc quang hoa ngưng thành.

“Sao chống nổi.” Nhiều tu sĩ Phân niệm cảnh tam trọng, tứ trọng trở lên lắc đầu, nhận ra bất truyền chi bí Thủy lam thần tinh trùy của Huệ gia, thiên cấp trung giai thuật pháp.

Chỉ thần thức uy áp của Huệ Tấn cũng khiến tu sĩ mặt choắt không thể động thủ, huyền băng thuận cũng không không chế nổi.

“Lợi hại!” Tu sĩ trên Bích Diễm lâu tựa hồ có ai đó khen ngợi đạo thuật pháp của Huệ Tấn.

Nhưng tất cả tròn mắt ngay vì tu sĩ mặt choắt không bị đánh chết.

“Phù!”

Thủy lam sắc quang hoa trước mặt Huệ Tấn chưa ngưng thành thì tan rã, y run lên, như thể chân nguyên mất khống chế, thi pháp thất bại.

“A!”

Lúc đó tu sĩ mặt choắt mới định thàn, phát ra cốt mâu.

Huệ Tấn vung tay, thanh sắc hà quang từ miệng phun ra.

“Kim đan hà quang!” Tầng hai Bích Diễm lâu lại có người khen.

“Phù!” Thanh sắc hà quang trong miệng Huệ Tấn đột nhiên mất khống chế tan đi.

“Chát!”

Tu sĩ mặt choắt phát ra cốt mâu trúng Huệ Tấn, hất y văng đi, bạch sắc vũ y không thủng nhưng miệng phun máu.

“Không phải chứ? Khống chế chân nguyên sai lầm? Kim đan hà quang còn không khống chế được thì là Kim đan tu sĩ nổi gì?” Ngụy Tác ở trên cửa sổ, ra vẻ kinh ngạc.

“Chát!”

Huệ Tấn dâng tràn khí tức định phản kích, nhưng lại như vận khí sai, lại bị tu sĩ mặt choắt dùng cốt mâu đánh bay đi, rút phịch xuống đất, không bò dậy nổi.

“Không phải chứ? Một tu sĩ Chu thiên tứ trọng mà không đánh nổi? Cốt mâu đó tựa hồ chưa đạt linh giai...”

“Thật ra là việc gì?”

“Tệ đến thế là cùng nhỉ?”

Mọi tu sĩ khán thấy cảnh tượng đó đều không dám tưởng tượng. “Ta không chết! Thật sự không chết! Ô ô ô ô!” Họ không nén được nuốt nước bọt vì tu sĩ mặt choắt đánh ngã Huệ Tấn xong thì sờ mó khắp người mình, nhận ra nguyên nhân thì kích động kêu lên.

“Thật ra ngươi là ai! Là người giả trò?!” Huệ Tấn chặt vật bò dậy, uống hai viên liệu thương đan dược, run rẩy chỉ vào Ngụy Tác ở lầu hai Bích Diễm lâu, rít lên. Tu sĩ mặt choắt thì y giết lúc nào cũng được nhưng mỗi lần thi pháp đều bị uy năng cắt ngang, bị tu sĩ mặt choắt đánh cho thổ huyết, phản ứng của các tu sĩ và tu sĩ mặt choắt càng khiến y nổi giận, lại thổ huyết.

925. Chương 925: Gia Gia Ngươi Đây

“Giở trò?” Ngụy Tác cầm chén rượu, mỉm cười nhìn Huệ Tấn sắp giận đến thổ huyết, “Chu thiên cảnh tứ trọng tu sĩ còn đánh không lại, Kim đan đại tu sĩ như thế quá hiếm, mỗi tội phục.”

Gã đã thử ra Bích diễm nhượng do hơn mười loại linh dược chế thành, linh khí từ từ tản ra trong thể nội, nhưng có một chút tạp chất, dùng nhiều sẽ bất lợi.

“Lẽ nào y ngằm giở trò?” Mọi tu sĩ dồn ánh mắt vào Ngụy Tác.

“Không phải y là người vừa nói lợi hại mãi sao?” Mấy tu sĩ lầm bầm.

“Ngươi!” Huệ Tấn giận run người.

“Ngươi cái gì, lẽ nào ngươi kém thì lại đem Hoàng Phủ thế gia gì đó dọa ta.” Ngụy Tác cười ha hả, “Ta sợ quá.”

“Ngươi đợi đấy!” Huệ Tấn mặt lúc xanh lúc trắng rồi đe dọa trước khi đi.

“Ta không chết! Thật sự không chết!” Tu sĩ mặt choắt kích động đến rơi lệ.

“Được rồi, đừng kêu gào nữa, lên lầu xem kịch mau. Có ta, không ai chạm vào một sợi tóc của ngươi được.” Ngụy Tác truyền âm, y chợt run lên, hiểu rằng mình đi khỏi là sẽ bị Huệ gia chế làm tám, ở cạnh cao nhân thần bí thì mới an toàn, nên lập tức chạy lên Bích Diễm lâu.

“Y là ai mà dám giáo huấn Huệ gia, còn bình tĩnh như thường đánh cho Huệ Tấn thổ huyết?”

“Huệ Tấn cũng đáng kiếp, nếu tu sĩ họ Ngụy của Thiên Huyền đại lục còn sống, y sao dám nói thế.”

Cơ hồ mọi tu sĩ nhận ra Ngụy Tác ngằm giở trò, thì nhau đoán lai lịch.

“Vị đạo hữu này, nên đi đi, y sẽ không bỏ qua đâu.” Không ít ở Bích Diễm lâu không ưa Huệ Tấn, nhất là hai người bị y mắng là phê vật lên truyền âm cho Ngụy Tác.

“Yên tâm đi. Huệ gia đến bao nhiêu người, mỗi đều biến thành chó chết hết, trút giận cho các vị.” Ngụy Tác mỉm cười. Lúc nói với Huệ Tấn gã cố ý nhắc đến Hoàng Phủ thế gia, cho rằng y sẽ tìm các nói xấu, mời người Hoàng Phủ thế gia đến.

Nửa canh giờ sau, con đường ngoài Bích Diễm lâu có tiếng ồn ào, từng làn khí tức dao động, có không ít tu sĩ lợi hại giáng lâm.

“Huệ Thiên Tình đến rồi! Huệ gia thiên tài đệ tử có tư chất tốt nhất năm trăm năm nay cũng có mặt tại Cẩm Tiên thành, hoa y tu sĩ trẻ tuổi lắm rồi.”

“Huệ Thiên Tình là nhân vật thiên tài ba mươi tuổi đã kết thành kim đan!”

“Còn ai nữa kìa? Tựa hồ tu vi không kém hơn Huệ Thiên Tình.”

“Hoàng Phủ Thiên Tứ, cao thủ lớp trẻ Hoàng Phủ thế gia, Kim đan lưỡng trọng đại tu sĩ.”

“Hoàng Phủ thế gia tích lũy không biết bao nhiêu năm, lớp trẻ cũng không ít Kim đan tu sĩ...”

...

Một toán hơn mười tu sĩ trẻ tuổi hung hăng đi đến, ai cũng thập phần hoa quý, Huệ Tấn mặt mũi âm trầm cũng đi cùng, nổi bật nhất là một thanh niên mặc thủy lục sắc pháp y và một người khác mặc đạm kim sắc pháp y, được vây lấy chung quanh.

Thanh niên mặt áo xanh mát như bạch ngọc, trông lạnh băng, đôi mắt tam giác cùng linh khí sau lưng hình thành hình lục sắc đại mãng thê lười. Là thiên tài tu sĩ Huệ Thiên Tình kiệt xuất nhất Huệ gia trong năm trăm năm nay.

Thanh niên mặc đạ kim sắc pháp y, tướng mạo phổ thông, mặt chữ điền, không có linh khí phát ra, những mỗi bước lại hình thành mây lành trắng ngần, như tiên nhân đang đi, có vẻ cao hơn phổ thông tu sĩ một cấp, trông cũng thập phần lãnh ngạo, tu sĩ trẻ tuổi này là Hoàng Phủ Thiên Tứ.

“Quả nhiên gọi cả Hoàng Phủ thế gia đến... y là thiên tài tu sĩ tư chất tốt nhất trong năm trăm năm nay của Huệ gia?”

Toán thanh niên khí thế hung hung chưa đến nơi, Ngụy Tác đã cảm tri được. “Lưỡng hệ linh căn tu sĩ?” Y hơi kinh ngạc vì Huệ Thiên Tình đẩy lên thủy linh khí tức và phong linh khí tức, là phong, thủy song hệ linh căn tu sĩ hiếm có, tư chất này tất nhiên tuyệt vời, nhưng so với tiên linh căn của gã chỉ là rác rưởi.

“Ai đã thương đệ đệ bản công tử?”

Toán thanh niên đến i Bích Diễm lâu, Huệ Thiên Tình băng lãnh quát.

“Gian thương, vận khí của ngươi không tệ, nạp bảo nang của y có hai thứ rần rạt thủy linh nguyên khí.” Linh Lung Thiên truyền âm.

“Vây hử, đừng lãng phí thời gian, đợi ta ở đây.” Hoa y thanh niên thần bí tựa hồ một mình, Ngụy Tác đan độc hành động lại càng giống nên nói với Linh Lung Thiên và Long Mộc Tinh đoạn gã nhảy qua cửa sổ.

“Tam ca, chính y đã giở trò!” Thấy Ngụy Tác hiện thân, Huệ Tấn chỉ trở kêu ầm lên.

“Ngươi là ai mà dám ám toán lục đệ?” Huệ Thiên Tình nheo mắt nhìn Ngụy Tác, cười lạnh.

“Ai cũng thấy lục đệ của ngươi bị một Chu thiên cảnh tu sĩ đã thương, y quá kém, ta chưa thấy Kim đan tu sĩ nào tệ thế, chân nguyên cũng vận sai.” Ngụy Tác cười ha hả.

“Thế nào, không dám nói mình là ai hả?” Hoàng Phủ Thiên Tứ đứng trên mây lành, mười phần bá đạo, hàn quang hiện rõ trong mắt, “Khẩu âm của ngươi không phải tu sĩ Tịch Hàn đại lục, thế nào, một tu sĩ ngoại lai mà ngay cả Hoàng Phủ thế gia cũng dám coi thương?”

“Ai..” Ngụy Tác thở dài, hiện tại đừng nói thần huyền đại năng, ngay cả Kim đan đại tu sĩ cũng quá ít, bình thường uy nghiêm của Kim đan đại tu sĩ đều không thể mạo phạm, nên nhưng ai tu thành kim đan thường có bối cảnh, đâm ra kiêu ngạo hơn hẳn, nhưng dù nằm mộng cũng không ngờ đang đối diện một thần huyền đại năng.

“Cho các ngươi biết không sao, ta họ Nghê, tên Gia Gia.” Ngụy Tác thở dài đoạn nghiêm túc nói.

“Nghê Diệp Diệp? Nghê Dạ Dạ? Nhĩ gia gia (gia gia của ngươi - ND)?!”

Mười mấy thanh niên và các tu sĩ gần người rồi kịp phản ứng.

“Xem ra ngươi muốn chết nơi đất khách quê người rồi!” Huệ Thiên Tình và Hoàng Phủ Thiên Tứ cực kỳ giận dữ, sát khí bùng lên, Hoàng Phủ Thiên Tứ lấp lánh bạch sắc linh khí, hình thành một bạch sắc thần lô.

“Ai lên trước, để đỡ phiền hà thì cũng lên hết một lượt đi.” Ngụy Tác lắc đầu, có vẻ không coi cả hai ra gì.

“Ngươi là ai mà dám cuồng như vậy, tưởng Tịch Hàn đại lục không có ai hả!”

“Đối phó ngươi cần gì Huệ đại ca và Hoàng Phủ đại ca động thủ!”

Một tu sĩ trẻ tuổi mặc đại hồng bì bào quá to, là con cháu thế gia không bằng Huệ gia và Hoàng Phủ thế gia, lên tiếng vì muốn lấy lòng Huệ Thiên Tình và Hoàng Phủ Thiên Tứ.

“Ngươi cũng xứng kêu gào trước mặt gia gia?” Tu sĩ trẻ tuổi Phân niệm cảnh tứ trọng, hồng sắc bì bào có linh quang lóe sáng trông thập phần hoa quý, vừa lên tiếng thì mắt Ngụy Tác bắn ra thần quang hai thước, chỉ nhìn hồng bào tu sĩ trẻ tuổi từ xa là y kêu lên thê thảm, hộc máu văng đi.

“Oành!”

Các tu sĩ sôi lên.

“Muốn chết!”

Huệ Thiên Tình trực tiếp xuất thủ, cương phong và thanh sắc thần thủy quay tít, ngưng tụ thành thanh sắc thần thương.

Nhưng thanh sắc thần thương chưa kịp xuất thủ, thì một đạo thanh sắc quang mang từ tay Ngụy Tác đã giáng trúng y.

“A!”

Huệ Thiên Tình kêu lên thê thảm, ngực thũng một lỗ máu phun như suối, văng đi mấy chục trượng.

“Ngươi!” Hoàng Phủ Thiên Tứ rải ra một mớ ngân sắc châu tử.

“Đây là Nhược thủy ngân hồng! Là thần hồng dùng nhược thủy và thiên hồng để luyện chế, bản thân uy năng kinh nhân! Hoàng Phủ thế gia có bí pháp cơ này, dồn vào thể nội, dung hợp uy năng thuật pháp cùng phát ra!” Nhiều tu sĩ hít hơi lạnh.

“Hả?”

Ngụy Tác hơi bất ngờ, hơn trăm viên ngân sắc châu tử Hoàng Phủ Thiên Tứ ném ra đều cực kỳ trầm trọng, mỗi một viên đều ràn rạt uy năng, tạo cảm giác là thần thủy pháp khí như Cửu âm luyện binh thủy. Môn thuật pháp này của Hoàng Phủ Thiên Tứ mô phỏng thượng cổ bản mệnh kiếm nguyên. Thượng cổ bản mệnh kiếm nguyên là luyện hóa phi kiếm tại thể nội, còn môn thuật pháp của y bỏ qua khâu luyện hóa phi kiếm, trực tiếp cho pháp khí vào thể nội, phát ra như bản mệnh kiếm nguyên.

Một đòn này, uy năng hơn xa phổ thông tu sĩ Kim đan lưỡng trọng.

Ngụy Tác cả bản mệnh kiếm nguyên còn không sợ, nói gì thứ mô phỏng. Thần thức Hoàng Phủ Thiên Tứ kém gã xa lắc, tốc độ thi pháp của hoa y thanh niên thần bí được Hoang tộc truyền thừa gần ngang với gã chứ Hoàng Phủ Thiên Tứ cười ngửa cũng không theo được.

Ngụy Tác lại vận chân nguyên vào mắt bức ra lưỡng đạo thần quang, thần thức uy áp dồn tới, đồng thời lên phát động Đại thừa pháp âm.

“A!” Hoàng Phủ Thiên Tứ kêu lên thê thảm, mũi và miệng rỉ máu, văng đi mấy vòng.

“Cái gì!”

Mọi tu sĩ triệt để chấn kinh, ngay cả tu sĩ mặt choắt cũng không run nữa. Huệ gia thiên tài tu sĩ có tư chất tốt nhất năm trăm năm nay và con cháu thế gia tích lũy kinh nhân mà chỉ một chiêu đã bị đánh bay.

-o0o-

926. Chương 926: Thần Huyền Cũng Không Có?

“Trợ thủ tìm tới cũng chỉ thế này mà dám nói là tương lai sẽ khiêu chiến thần huyền. Cờ các ngươi xách giày cho ta không xong, còn dám xưng là nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh trong lớp trẻ.” Ngụy Tác đánh văng Hoàng Phủ Thiên Tứ, nhìn toán thanh niên hoa quý đang nhợt nhạt và Huệ Tấn, cười lạnh: “Chết một tu sĩ họ Ngụy, các ngươi tưởng thiên hạ hết người, loại như các ngươi có thể xưng hùng hả?”

“Oành!”

Đến giờ, tuyệt đại đa số tu sĩ mới hiểu ra, sôi lên.

“Y là ai? Hai thiên tài tu sĩ trẻ tuổi Kim đan lưỡng trọng chỉ một chiêu đã văng đi, không thể chống nổi.”

“Việc này do thanh niên Huệ gia quá ngông cuồng, mới tu vi Kim đan nhất trọng mà dám coi thường thiên tài tu sĩ đó của Thiên Huyền đại lục, đúng là hồ chết rồi thì dám nói hồ không bằng mèo, kết quả bị người ta đánh cho như chó.”

“Nghe y nói không... khẳng định y muốn tranh phong với lớp trẻ tu sĩ trong cả thiên hạ, nên thấy thanh niên Huệ gia ngông cuồng, y mới không vui.”

“Từ bao giờ mọc ra một thanh niên như thế, chiến lực quá kinh nhân.”

“Hóa ra thần thông của y cỡ đó.” Tu sĩ ở lầu hai Bích Diễm lâu tròn mắt, thần thông của phổ thông Kim đan đại tu sĩ đối với họ đã là tuyệt đỉnh, còn thần thông của Ngụy Tác thật khó tưởng tượng nổi.

Bọn Huệ Tấn xám ngoét mặt mày, mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Người là ai? Khinh thị cả Hoàng Phủ thế gia hả?” Một thanh niên mặc ngân bào còn định mang danh Hoàng Phủ thế gia dọa.

“Chớ thôi mà, dám kêu gào hả, ta ghét nhất loại chó kém cỏi nhưng ỷ thế hiếp người.”

Ngụy Tác phất tay, một đạo quang hoa giáng vào mặt thanh niên đó.

“A!”

Ngân bào thanh niên kêu thê thảm, bị đánh bay, mặt sưng vù đến độ cha mẹ không nhận ra, răng phun ra theo máu miệng.

Phe Huệ Tấn đều lạnh mình, nhiều tu sĩ không ưa mấy thanh niên hoa quý này đều hả dạ. Ngụy Tác xuất thủ không nhanh nhưng đối phương không ai ngăn được.

Ai cũng nhận ra thần thức và thần thông của y hơn xa đối phương, dù đối phương cùng xông lên cũng không phải đối thủ.

“Đi!”

Hoàng Phủ Thiên Tứ ở cách mấy chục trượng bò dậy, ho thêm hai ngụm máu, móc mấy viên đan dược ra uống, không dám nói gì mà định bỏ đi.

“Việc này vốn không liên quan đến ngươi nhưng ngươi ra mặt, còn dùng bối cảnh dọa ta, muốn đi thì không dễ thế đâu.” Ngụy Tác cười lạnh, “Những kẻ khác có thể đi, còn ngươi ở lại rút Bích diễm nhường bồi tội. Khi nào ta thích cho đi, ngươi mới được đi.”

“Hả!”

Các tu sĩ có mặt sôi lên, Ngụy Tác làm thế có khác gì coi khinh cả Hoàng Phủ thế gia.

“Ngươi!” Hoàng Phủ Thiên Tứ tức xì khói.

“Phế vật mà dám bắt phục?” Ngụy Tác vung tay, một đạo quang hoa giáng vào Hoàng Phủ Thiên Tứ, hất y kêu thê thảm, thở không ra hơi.

“Đi thôi! Chúng ta tìm các tiền bối Hoàng Phủ thế gia!”

“Hoàng Phủ huynh đệ, bọn tại hạ đi tìm người tới cứu!”

Thấy thế, Huệ Thiên Tình chặt vật lăm mồi bò dậy được và bọn Huệ Tấn đang xám ngoét mặt mày thâm truyền âm, lúc trước còn nghênh ngang mà giờ thê thảm như chó nhà có tang.

“Để nạp bảo nang lại.” Cả toán bỏ chạy, thân ảnh Ngụy Tác loáng lên, đến cạnh Huệ Thiên Tình chụp lấy nạp bảo nang đoạn ném y đi như ném chó ghẻ.

“Còn dám chống lại ta, lần tới không đơn giản thế này đâu.”

Nhìn toán con cháu thế gia cúp đuôi, Ngụy Tác nhạt giọng cảnh cáo.

“Chỗ đó phong cảnh không tệ, đến đó uống rượu đi.” Quang hoa cuốn tới, Ngụy Tác lấy hai hồ Bích diễm nhường, đồng thời mang theo Hoàng Phủ Thiên Tứ và tu sĩ mặt choát đến một đỉnh núi không người trong Cẩm Tiên thành.

“Ta phát động thuật pháp, chưa biết chừng khó khổng chế uy lực, ai không định chống đối ra thì đừng bám theo.” Giọng Ngụy Tác từ không trung vọng xuống, trấn trụ những tu sĩ định bám theo xem náo nhiệt.

“Còn có người đi theo, chắc là tu sĩ có quan hệ với y.”

“Ở đây dấu pháp, chúng ta còn nhìn được, đi theo sẽ nguy hiểm.”

Nhiều tu sĩ thấy Linh Lung Thiên và Long Mộc Tinh đi theo thì cực kỳ hưng phấn, Hoàng Phủ thế gia mà có tu sĩ lợi hại ở quanh đây thì sẽ không bỏ qua, có thể sẽ có đại chiến kinh nhân.

“Được rồi, nói đi. Các người phát hiện gì từ cổ đồ cướp được đó.” Đỉnh núi hiểm trở đó chỉ đủ cho ba, bốn người đứng, gió lạnh thấu xương nhưng nhìn rõ quá nửa Cẩm Tiên thành, gió rít như sói gào, bất quá việc đó không thể ảnh hưởng đến bọn Ngụy Tác, gã tùy tiện kích phát một linh quang quang tráo cách tuyệt. Ngụy Tác hỏi Hoàng Phủ Thiên Tứ bị chế trụ.

“Cổ đồ gì! Thật ra người là ai, định thế nào?” Hoàng Phủ Thiên Tứ hiểu ngay, Ngụy Tác không chỉ lấy các thiên tài tu sĩ ra kiếm danh khí, mà còn tính toán khác.

“Ta tốn công như thế, từ đại lục khác đến hỏi, người còn hỏi ngược?” Ngụy Tác bắn mấy đạo lục sắc quang điểm vào thể nội Hoàng Phủ Thiên Tứ.

Hoàng Phủ Thiên Tứ méo mó mặt mày, hô lên thê thảm, nhưng chỉ chưa đầy nửa tuần trà thì ngay cả lực khí kêu gào cũng không còn.

Thêm nửa tuần trà, Ngụy Tác phát tay, kết thúc thủ đoạn, “Hiện tại ngoan ngoãn trả lời đi.”

“Người hỏi cổ đồ gì? Ta không biết người nói gì?” Hoàng Phủ Thiên Tứ thở hồng hộc một lúc, kêu lên.

“Xem ra người chưa đủ thoải mái?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh.

“Cổ đồ gì! Thật ra là cổ đồ gì!” Hoàng Phủ Thiên Tứ thấy Ngụy Tác định thi pháp thì kêu lên.

“Người là kim đan đệ tử trong lớp trẻ Hoàng Phủ thế gia mà không biết Hoàng Phủ thế gia cướp cổ đồ của bằng hữu thủ mẫu?” Ngụy Tác không vội hành hạ y, cười lạnh: “Hoàng Phủ thế gia và Chân Lôi tông gần đây định làm gì?”

“Người!” Hoàng Phủ Thiên Tứ run người, nhìn Ngụy Tác không dám tin, rõ ràng chấn kinh vì Ngụy Tác biết sự thật, “Hoàng Phủ thế gia và Chân Lôi tông gần đây liên thủ, nhưng cụ thể là gì thì địa vị của ta tại gia tộc trung không đủ để biết.” Mấy tích tắc sau, Hoàng Phủ Thiên Tứ kêu lên, “Còn cổ đồ, ta không biết.”

“Nghĩ cho kỹ đi. Nói thật thì chưa biết chừng ta sẽ tha mạng, chốc nữa mà ta biết người nói dối thì người muốn sống không được, chết không xong.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh bảo Hoàng Phủ Thiên Tứ: “Thủ đoạn như ban nãy, ta có ít nhất mười bảy, mười tám loại.”

“Cổ đồ gì, ta không biết.” Hoàng Phủ Thiên Tứ kêu lên.

“Gian thương, y không biết thật.” Linh Lung Thiên thấy Hoàng Phủ Thiên Tứ méo mó mặt mày, không có vẻ gì nói dối nên truyền âm với Ngụy Tác.

“Đợi hỏi những kẻ khác, đằng nào cũng có tu sĩ Hoàng Phủ thế gia cao cấp hơn đến.” Ngụy Tác dùng thuật pháp Đông Hoang tông tra xét, không phát hiện Hoàng Phủ Thiên Tứ nói dối, xem ra y thật sự không biết.

“Hoàng Phủ thế gia có thần huyền đại năng không?” Bất quá gã không dừng mà hỏi tiếp.

“Không.” Hoàng Phủ Thiên Tứ lắc đầu.

“Thần huyền đại năng cũng không có mà ở ngoài dám ngông nghênh thế hả.” Ngụy Tác khinh bỉ.

“...” Hoàng Phủ Thiên Tứ rửa thềm, lẽ nào thế lực không có thần huyền đại năng thì không thể ngông cuồng, y cho rằng Ngụy Tác thật đáng ghét mà không ngờ gã là thiên tài tu sĩ đã “chết” của Thiên Huyền đại lục.

“Chân Lôi tông trừ Lôi Sát thần quân còn thần huyền đại năng khác không, các người trừ câu kết với Chân Lôi tông thì còn với đại thế lực nào nữa không?” Ngụy Tác mặc kệ cảm thụ của y, hỏi tiếp.

“Ta chỉ biết Chân Lôi tông có Lôi Sát thần quân, có thần huyền đại năng nữa không thì ta không biết. Gần đây bọn ta chỉ ngâm liên thủ với Chân Lôi tông.” Hoàng Phủ Thiên Tứ nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

“Đến rồi.” Linh Lung Thiên mục quang lóe lên.

“Ha ha ha ha!” Hoàng Phủ Thiên Tứ đắc ý bật cười, bốn phương tám hướng có ít nhất mấy chục đạo độn quang tụ lại, y cho rằng Ngụy Tác chết chắc.

“Người cười cái gì.” Ngụy Tác lạnh lùng liếc sang.

“Ta... lưng hơi ngứa, không gãi được.” Bị Ngụy Tác nhìn, Hoàng Phủ Thiên Tứ nhớ lại ban nãy như vô số hỏa châm đâm vào thì lạnh người, ấp úng nói.

“Cũng biết lựa chiều gió, ta hân thưởng người.” Ngụy Tác bật cười, ngửa mặt dốc cả hồ Bích diễm nhường.

“Ai cảm dám quấy rối ta ngắm phong cảnh?” Gã mô phỏng khẩu âm hoa y thanh niên, vang đi mấy trăm dặm.

“Ai cảm coi thường Hoàng Phủ thế gia hả?”

Một trung niên tu sĩ mặc thuần hắc sắc cừu mao pháp y cười hắc sắc chiến xa đi tới. Hắc sắc diễm quang từ chiến xa khắc vô số cổ thú hoa văn dấy lên, bao trùm trăm trượng thỉnh không, tướng mạo y thập phần uy nghiêm, trên mình bao trùm một trăm năm mươi đạo hắc quang thần hoàn, mái tóc tung bay trên không, ánh lên thần quang, như ma thần giáng lâm.

-o0o-

927. Chương 927: Rốt Cuộc Ai Cầu Xin Ai

“Hoàng Phủ thế gia còn khá một chút...”

Ngụy Tác truyền âm cho Linh Lung Thiên, hơi kinh ngạc.

Cao thủ Hoàng Phủ thế gia này, trên mình có một trăm năm mươi đạo hắc sắc quang hoàn khí thể thập phần kinh nhân, như thần vương đến nơi, công pháp ít nhất là thiên cấp trung giai, tu vi Kim đan tứ trọng trung kỳ.

Thiên Huyền đại lục tu đạo giới lý có một câu quen thuộc là thổ không chơi với sói, đề giai tu sĩ tốt nhất đừng dính đến cao giai tu sĩ vì không được đảm bảo. Hoàng Phủ thế gia mọc ngay ra một Kim đan tứ trọng đại tu sĩ, quả nhiên có tích lũy, chẳng trách dám giao dịch với Chân Lôi tông.

“Phù!”

Ngụy Tác phát ra một đạo quang hoa, chế trụ Hoàng Phủ Thiên Tứ, không để y nói lắp.

“Các người còn dám tới? Tiếc thật.” Gã lại lắc đầu, thở dài.

Người Hoàng Phủ thế gia đi theo hắc sắc quang hoàn tổng cộng ba mươi mấy tu sĩ, nhóm đệ tử thế gia của Huệ Tấn và Huệ Thiên Tình, cả ngân bào thanh niên bị Ngụy Tác đánh rụng răng, không thể nói chuyện cũng có mặt.

Bất quá trừ Kim đan đại tu sĩ quanh mình là hắc sắc quang hoàn và Huệ Tấn, Huệ Thiên Tình thì chỉ còn một lão đầu gầy khô, mặc thanh sắc bì bào, tu vi Kim đan nhất trọng hậu kỳ.

Chỉ có bốn Kim đan đại tu sĩ, Ngụy Tác không coi ra gì, đáng tích làm như thế nào không để lộ thân phận.

Không động dụng Động Hư bộ pháp, không cùng lúc phát ra lưỡng đạo thuật pháp, không dùng Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di, không để đối phương phát hiện nhục thân của gã cực kỳ siêu phàm, tốt nhất là để chúng chỉ cho rằng gã có kim đan tu vi, những chuyện đó đối với Ngụy Tác thì chỉ cần hơi cẩn thận một chút là không để lộ.

“Hiện tại còn dám ngông nghênh, người đứng là chán sống!” Có người Hoàng Phủ thế gia bao phủ một trăm năm mươi đạo hắc quang thần hoàn đến nơi, bọn Huệ Thiên Tình mắng chửi. Một Kim đan tứ trọng đại tu sĩ, cộng thêm ba Kim đan đại tu sĩ và ba mươi tu sĩ Phân niệm cảnh trở lên, đối phó tu sĩ Kim đan ngũ trọng cũng thắng chắc.

“Người tại Hoàng Phủ thế gia có địa vị gì không hả, nếu không thuộc nhóm đầu, cũng như y, không biết gì hết thì nên gọi thêm người.” Ngụy Tác mỉm cười, ngó lơ cả toán huênh hoang, nhìn Kim đan đại tu sĩ cười hắc sắc chiến xa nhai lại, tướng mạo thập phần uy nghiêm nói.

“Là Hoàng Phủ Ngự Kỳ! Kim đan tứ trọng đại tu sĩ cũng ở đây.”

“Hoàng Phủ Ngũ Kỳ hiệu xưng Đông Nguyên chiến thần, nổi danh ở đông bộ băng nguyên, y dám nói thể thì cuồng đến cực điểm, khẳng định sẽ bạo phát đại chiến.”

Lúc đó quá nửa Cẩm Tiên thành bị kinh động, nhiều tu sĩ nhận ra ai tới, nghe Ngụy Tác nói vậy thì không dám tin.

“Muốn chết!”

Hoàng Phủ Ngũ Kỳ quanh mình có một trăm năm mươi đạo hắc sắc thần quang cực kỳ cứng cỏi, căn lạnh lòng xuất thủ. “Xoẹt!”, hư không rung lên, hắc sắc cự thủ lớn hơn thân thể mấy chục lần ngưng thành, khí thể như núi.

“Ai muốn chết hả?” Ngụy Tác nham nhở nói.

“Mắt y lại sáng lên!” Có người kinh hô thành tiếng, ai cũng thấy mắt Ngụy Tác bắn ra quang mang mấy thước.

Đồng thời, thân thể Hoàng Phủ Ngũ Kỳ run lên, hắc sắc cự thủ mãnh lực lự, không kịp thời giáng ra.

“Chát!”

Ngũ sắc hồng quang từ trước mặt Ngụy Tác đánh y rớt khỏi chiến xa.

Hắc sắc chiến xa khác đây cổ thú phù điêu, phía trước là hai đầu thú hung ác như cự hổ rơi xuống.

“Sao lại như thế!”

Mọi tu sĩ đều hít hơi lạnh, ba mươi mấy tu sĩ đến cùng Hoàng Phủ Ngũ Kỳ, vây kín Ngụy Tác, thì mặt xám ngoét, căn bản không dám tin một Kim đan tử trọng đại tu sĩ bị đánh bay.

“Cùng xông lên!” Lão đầu gầy khô cạnh Hoàng Phủ Ngũ Kỳ gầm vang, giọng the thé như chim lợn kêu đêm.

Một bạch ngọc hồ lô từ tay lão bay ra, phun trào bạch sắc đao quang như ma trút xuống Ngụy Tác.

“Chát!” Gã phát ra ngũ sắc hồng quang chặn đứng bạch sắc đao quang.

“Con bà nó chứ.” Ngụy Tác âm ức, để giả cho giống hoa y tu sĩ, nên chọn một thuật pháp của Thiên Kiếm tông: Ngũ sắc thiên hồng. Đạo thuật pháp này phát ra quang hoa rực rỡ, khá giống hoa y thanh niên, chỉ là uy lực không mạnh, pháp bảo của lão giả chỉ đạo giai trung phẩm, thuật pháp của gã chặt vật mới chặn được.

Dù kêu lên “Con bà nó chứ” nhưng mắt gã lại bắn ra lưỡng đạo quang hoa, thừa cơ phát động Đại thừa pháp âm.

Lão nhân mặc thanh sắc bì bào không chịu nổi, hộc máu rơi xuống.

“Tệ thật.” Đánh rớt lão đầu, Ngụy Tác lắc đầu. Hóa ra Huệ Tấn và Huệ Thiên Tình thấy Ngụy Tác một chiêu đã đánh bại Hoàng Phủ Ngũ Kỳ và lão đầu gầy khô thì sợ mất mặt. Các con cháu thế gia trẻ tuổi tuy tu vi không kém nhưng đối địch không quả quyết như các lão bất tử và tông chủ Ngụy Tác gặp tại Chạp Khí hải, so ra thì đều là bị thệt.

“Muốn chạy, không dễ thế?” Ngụy Tác lắc đầu, mắt bắn ra xuất thần quang, thi triển Đại thừa pháp âm và ngũ sắc quang hoa, đánh rớt Huệ Tấn và Huệ Thiên Tình rồi đuổi theo đám tu sĩ ô hợp.

“Ta đã cảnh cáo, còn dám tới thì ta không tha nữa.” Thoáng sau ba mươi mấy tu sĩ đi cùng Hoàng Phủ Ngũ Kỳ đều bị Ngụy Tác đánh rơi.

Ngụy Tác không hạ thủ nặng quá, cả toán tu sĩ không ai chết, nhưng ngã la liệt, xương bị đánh gãy mất quá nửa.

Tất cả bị gã chế trụ, chất lên đỉnh băng phong, thân thượng mọi nạp bảo nang bị gã thu lại.

Tấn thăng đến thần huyền, song thần huyền và nhục thân của Ngụy Tác như cái động không đáy, thứ tổn mấy trăm vạn linh thạch, cả chí bảo tại Kỳ Thạch viên như Tử nguyệt thạch tâm mà chỉ tăng được một phần mười tu vi từ Thần huyền nhất trọng đến Thần huyền lưỡng trọng, tuy gã còn nghìn vạn linh thạch,

pháp bảo và pháp khí trị giá mấy nghìn vạn linh thạch nữa nhưng dùng thứ vợ vét được để tu luyện thì hơn nghìn vạn linh thạch cũng như nước chảy. Hiện tại ba mươi mấy tu sĩ này gộp lại, đối với Ngụy Tác là bổ sung không nhỏ.

Nạp bảo nang của Huệ Thiên Tình có một viên linh đan do thất cấp trung giai thủy hệ yêu đan luyện chế thành, và một nhánh Thủy vương sâm tương đương với thất cấp cao giai yêu đan.

Linh thạch và pháp khí của mọi tu sĩ còn lại tương đương với bảy, tám trăm vạn hạ phẩm linh thạch. Riêng Hoàng Phủ Ngữ Kỳ, Ngụy Tác tìm được một món một pháp khí chưa kịp động dụng, uy lực gần đạt tiên khí.

Đây là pháp khí kiểu như Tuyệt diệt kim đan hòa Diệt thiên châu, rất có thể do thần huyền đại năng trước kia của Hoàng Phủ thế gia luyện chế, dùng khí huyết Hoang cổ yêu thú ngưng luyện thành, trông như một dải vỏ cây hoàng hạt sắc hổ phách, lớn cỡ bàn tay, nhưng dấy lên kim quang khiến Ngụy Tác cảm giác được, dùng chân nguyên kích phát là uy năng kim quang trung sẽ bạo phát ngay.

“Tiểu tử, dám chống lại Hoàng Phủ thế gia, người chết chắc rồi!”

Thấy Ngụy Tác và Linh Lung Thiên coi như không có ai, thần nhiên vợ vét mọi thứ, còn lấy pháp khí tử của mình ra ngắm nghía, Hoàng Phủ Ngữ Kỳ đã tắt hết hắc sắc quang hoàn, gây mười bảy, mười tám cái xương găm lên.

“A, ta chết chắc rồi, ta sợ quá!” Ngụy Tác cố ý kêu lên, đồng thời kích phát pháp khí nhất hạ na kiện giúp gã biến thành Kim đan tu sĩ, nhưng không hoàn toàn kích phát, linh khí chỉ lóe lên rồi tắt đi.

“Gian thương, đừng ti tiện thế được không.” Linh Lung Thiên âm ức trừng mắt với gã.

“Người chỉ là một Kim đan tu sĩ mà dám chống lại Hoàng Phủ thế gia!” Hoàng Phủ Ngữ Kỳ lại kêu lên.

“Đừng lảm lời, các người biết được gì từ tấm cổ đồ cướp đoạt, ngầm mưu đồ gì với Chân Lô tông.” Ngụy Tác trực tiếp phát tay, đánh ngất tất cả rồi nhìn Hoàng Phủ Ngữ Kỳ với ánh mắt mèo vờn chuột.

“Sao người biết cổ...” Hoàng Phủ Ngữ Kỳ cả kinh, dừng lại ngay.

“Ha ha, có kịch hay, xem ra người có chút địa vị ở Hoàng Phủ thế gia, hơn tên phế vật Hoàng Phủ Thiên Tứ nhiều.” Ngụy Tác cười ha hả, “Người thích nói ra ngay hay đợi ta bị dày vò rồi mới chịu cầu xin.”

“Cầu mười tám đời nhà người! Dám chống lại Hoàng Phủ thế gia sẽ hối hận đã sinh ra trên đời!” Hoàng Phủ Ngữ Kỳ chửi, “ta xin người? Người nên quỳ xuống xin ta đi!”

“Vậy hả.” Ngụy Tác cười ha hả, phát ra mấy đạo quang hoa.

...

“A! Cầu xin người, nghe ta nói đi...” Không đầy nửa tuần hương sau, Hoàng Phủ Ngữ Kỳ không còn thành hình người, nước mắt chan hòa, co rút cầu xin.

“...” Linh Lung Thiên tắt tiếng nhìn Ngụy Tác đắc ý. Thuật pháp khác của Âm Thi tông không là gì nhưng để tra tấn thì thuộc hàng đỉnh nhọn, không tu sĩ nào chịu nổi.

-o0o-

928. Chương 928: Vợ Vét

“Quả nhiên đã phát hiện bí ảo của cổ đồ!”

Hoàng Phủ Ngữ Kỳ khai hết, thần sắc Ngụy Tác và Linh Lung Thiên ngưng trọng hẳn.

Hóa ra Tịch Hàn đại lục cực kỳ lạnh, Hoàng Phủ thế gia nghiên cứu cổ đồ, cổ đồ ở trong cực hàn lâu nên hiện rõ ảo diệu.

Theo lời Hoàng Phủ Ngữ Kỳ, đại đa số tu sĩ lợi hại của Hoàng Phủ thế gia và Chân Lô tông đã đến Luân hồi tháp đó, tìm cách phá cấm chế.

“Luân hồi tháp đó bị phá cấm chế đến mức nào?”

“Không biết...”

“Cương nha muối đáng chết, chúng ta nên đến đó ngay.” Ngụy Tác ngẫm truyền âm với Linh Lung Thiên rồi mang theo mọi tu sĩ, trực lao ra ngoài Cẩm Tiên thành.

Hoàng Phủ Ngữ Kỳ chỉ biết đại khái chỗ có Luân hồi tháp chứ không biết phá cấm đến mức nào, từ ba ngày trước các tu sĩ lợi hại của Hoàng Phủ thế gia và Chân Lô tông đã đến đó bắt đầu phá cấm.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vốn chuẩn bị dừng một, hai ngày tại Cẩm Tiên thành, quy mô thành này cực lớn, lại có nhiều thương đội tụ tập, có thể mua được không ít thủy hệ yêu đan và linh dược thích hợp tu luyện, nhưng không biết Hoàng Phủ thế gia và Chân Lô tông đã vào Luân hồi tháp chưa, nếu dừng chân thì lúc tới e là đã bị vét sạch, không còn chút gì.

Đến ngoài Cẩm Tiên thành, Ngụy Tác để tu sĩ mặt choắt lại, cho y một món linh giai trung phẩm và một món linh giai hạ phẩm pháp bảo, còn lại bị gã đưa đi.

“Y mang hết họ đi, định làm gì nhỉ?”

“Một Kim đan tứ trọng đại tu sĩ mà không phải đối thủ của thanh niên đó, đích xác kinh tài tuyệt diễm. Y được truyền thừa gì mà thần thông kinh nhân như thế.”

“Mất y ánh thần quang, công kích vô hình, đối phương khó chống nổi, lẽ nào là thần thức công phạt chi pháp?”

“Y làm vậy phải chăng để chứng minh là nhân vật kinh tài tuyệt diễm nhất tu đạo giới hiện tại?”

Ngụy Tác đánh bại Hoàng Phủ Ngữ Kỳ không phí tí sức nào, khiến tu sĩ Cẩm Tiên thành cực kỳ chấn kinh, cho là sau khi Thiên Huyền đại lục xuất hiện một thiên tài tu sĩ như Ngụy Tác, tu đạo giới lại thêm nhân vật đáng sợ. i Ngụy Tác bắt hết toán đệ tử trẻ tuổi của Hoàng Phủ thế gia và các thế gia khác thì họ càng không hiểu gã định làm gì.

Nửa ngày sau, một tin tức kinh nhân truyền đi, Ngụy Tác muốn các tông môn chuẩn bị linh thạch đến Đan Nguyên thành chuộc các tu sĩ bị gã bắt.

Trừ Huệ Tấn và Huệ Thiên Tình của Huệ gia, con cháu các thế gia khác năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch một người, Huệ Tấn và Huệ Thiên Tình một trăm vạn hạ phẩm linh thạch một người.

Ngụy Tác truyền tin, còn nói rõ gã chỉ ở Đan Nguyên thành một lúc, lúc tới mà linh thạch chuộc người cha có thì gã đi ngay, ném toán tu sĩ tùy cho yêu thú ăn.

“Chẳng phải quang minh chính đại vợ vét hả?”

“Thanh niên này quá lớn mật, không kém gì thiên tài tu sĩ của Thiên Huyền đại lục đã san bằng siêu cấp tông môn. Tiếc là tu sĩ trẻ tuổi của Thiên Huyền đại lục vì biết sẽ chết nên điên cuồng lần cuối, còn thanh niên này vẫn yên lành, thật quá điên cuồng.”

Tin đồn ra, nhiều tu sĩ tròn mắt.

Tán tu quang minh chính đại vợ vét đại thế gia, tại tu đạo giới Tịch Hàn đại lục chưa từng có việc này, nên biết thực lực một đại thế gia không chỉ là thế gia đó có bao nhiêu Kim đan đại tu sĩ trở lên mà còn là tích lũy, nhân mạch và tài lực.

Nếu một đại thế gia có mười Kim đan đại tu sĩ thì chưa biết chừng sẽ tụ tập được hai mươi Kim đan đại tu sĩ, thậm chí dùng lợi ích mới được thần huyền đại năng cũng nên.

Huệ gia và mấy gia tộc khác đều có tích lũy, Hoàng Phủ thế gia là tông môn bá chủ đông bộ, hà huống hai đệ tử kiệt xuất nhất Huệ gia đều bị bắt, Hoàng Phủ thế gia còn cả Kim đan tứ trọng đại tu sĩ bị bắt. Ngụy Tác làm thế thật quá huênh hoang, các thế gia này buộc phải dốc toàn lực.

“Các thế gia đó mà giao linh thạch chuộc người thì mất hết danh dự.”

“Các thế gia khẳng định không cam tâm, sẽ có một trường đại chiến.”

Cơ hồ mọi tu sĩ đều khẳng định các thế gia không giao linh thạch chuộc người, nhiều tu sĩ gần Đan Nguyên thành biết tin đều đổ về chuẩn bị xem kinh thiên đại sự phát sinh.

“Đến rồi!”

“Đến nhanh thế hả?”

“Lẽ nào y có thượng cổ truyền tông pháp khí?”

Chỉ không đầy nửa ngày, tu sĩ Đan Nguyên thành dừng mọi hoạt động, ngẩng lên nhìn trời, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên mang theo một toán tu sĩ, xuất hiện trên không trung Đan Nguyên thành.

Mọi tu sĩ đều chấn kinh, Ngụy Tác thật sự đến, còn đến rất nhanh, tu sĩ khác từ Cẩm Tiên thành đến đây, ít nhất cũng phải hai ngày.

Tu sĩ quanh Đan Nguyên thành biết Ngụy Tác đến đây vợ vét các thế gia vì nhiều thương đội có pháp khí đặc biệt như Vạn lý truyền tấn hỏa. Tin tới mà người chưa tới, dù có đại thương đội dùng phi độn pháp khí kinh nhân, thậm chí truyền tông pháp trận cự ly ngắn cũng không thể tới Đan Nguyên thành nhanh thế.

“Chuẩn bị linh thạch chuộc người chưa?”

Xuất hiện tại Đan Nguyên thành, Ngụy Tác vẫn ăn vận như hoa y thanh niên dừng trên không trung, tiếng vang khắp Đan Nguyên thành.

“Người Lưu gia xuất hiện!”

Ngụy Tác lên tiếng không lâu sau một ngân phát lão nhân mặc hắc sắc thọ văn cấm y, sắc mặt thập phần khó coi từ Đan Nguyên thành lao lên.

“Thật sự giao linh thạch chuộc người?”

Tu sĩ Đan Nguyên thành nín thở, không ai ngờ là không có gì bất ngờ, lão nhân của Lưu gia giao một linh thạch đại, cuốn lấy hai đệ tử trẻ tuổi từ tay Ngụy Tác rồi đi ngay.

“Tôn gia... Liễu gia...”

Đạo đạo độn quang từ Đan Nguyên thành lao ra, các thế gia đều có người tới, có thế gia biết tin nhưng không tới kịp thì ủy thác cho thương đội đến trả linh thạch.

Rất nhanh, quá nửa số tu sĩ bị Ngụy Tác bắt đã được chuộc ra.

“Gần nghìn vạn linh thạch! Đến giờ đã vợ vét được gần nghìn vạn hạ phẩm linh thạch rồi!”

Nhiều tu sĩ hít sâu, năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch một người, hiện tại Ngụy Tác sắp thu đủ một nghìn vạn hạ phẩm linh thạch.

“Huệ gia phái đến chuộc người!”

Một trung niên tu sĩ mặc chu hồng sắc bì bào đến giao cho Ngụy Tác một túi linh thạch rồi chỉ vào Huệ Tấn và Huệ Thiên Tình.

“Người!” Ngụy Tác ném Huệ Tấn hòa Huệ Thiên Tình cho trung niên tu sĩ mặc chu hồng sắc bì bào, y biến sắc mặt vì Huệ Tấn và Huệ Thiên Tình tuy không đáng ngại về tính mạng nhưng linh khí tan hết, kim đan đã bị lấy, tương đương với tu vi tận phế.

“Thế nào, không cần hả? Không cần ta ném cả hai nuôi yêu thú.” Ngụy Tác liếc trung niên tu sĩ.

Y nghiêng răng, không dám nói gì, hút Huệ Tấn và Huệ Thiên Tình lên lao vào Đan Nguyên thành.

“Hoàng Phủ thế gia cũng chuộc người! Hoàng Phủ thế gia sao thế! Lẽ nào nhất thời không gom đủ tu sĩ lợi hại đến đây?” Tu sĩ Đan Nguyên thành kinh hô vì ba tu sĩ Hoàng Phủ thế gia từ Đan Nguyên thành đi ra thì không có ý động thủ mà đưa linh thạch.

“Hai kẻ đó ta sẽ thả.” Đan Nguyên thành xôn xao vì Ngụy Tác thu linh thạch Hoàng Phủ thế gia giao ra thì vẫn giữ hai Kim đan đại tu sĩ Hoàng Phủ Thiên Tứ và Hoàng Phủ Ngũ Kỳ.

Ai cũng biết đối với bất kỳ tông môn, thế gia nào, trọng yếu nhất là hai loại tu sĩ, một là đệ tử trẻ tuổi có tư chất tu luyện cực cao, một là tu sĩ đột phá đến kim đan, đủ chấn nhiếp nhất phương. Đối với Hoàng Phủ thế gia, trong toán tu sĩ này, trọng yếu nhất là hai người, nhưng Ngụy Tác thu linh thạch xong lại không thả người.

“Quá lắm rồi! Người coi Hoàng Phủ thế gia không người hả!” Ba tu sĩ Hoàng Phủ thế gia có một người mặc hắc sắc bì giáp, mặt mũi lạnh lùng quát.

“Người chưa có tư cách nói với ta.”

Trung niên tu sĩ vừa quát thì mắt Ngụy Tác lóe lên thần quang, ngũ sắc quang hoa hất y văng đi.

Hai tu sĩ Hoàng Phủ thế gia kia nghiêng răng ken két, nhưng không dám nói gì, đưa các tu sĩ được chuộc ra và tu sĩ bị đánh bay đi khỏi.

“Ngần ấy thế gia bị một người vợ vét?!”

“A! A! A! Ba mươi tu sĩ, y vét được ít nhất một nghìn sáu, bảy trăm vạn hạ phẩm linh thạch!”

Nhiều tu sĩ Đan Nguyên thành kêu lên không dám tin, Ngụy Tác cuốn Hoàng Phủ Thiên Tứ và Hoàng Phủ Ngũ Kỳ đi về thành đông Đan Nguyên thành, không hề có đại chiến phát sinh, gã vợ vét thành công.

“Bổ sung không ít, các thế gia quả nhiên có thế lực, gom linh thạch nhanh lắm.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đi trên không trung về phía đông Đan Nguyên thành lại không hề lạ lẫm, Ngụy Tác bức hỏi Hoàng Phủ Ngũ Kỳ đã rõ, nhân vật lợi hại của Hoàng Phủ thế gia và Chân Lô tông đều tụ tập tại Luân hồi tháp, không thể đến đây. Để cứu mạng bọn Hoàng Phủ Ngũ Kỳ thì đành giao nạp linh thạch. Con cháu và Kim đan đại tu sĩ đối với một tông môn thì quan trọng hơn nhiều năm mươi vạn hay một trăm vạn hạ phẩm linh thạch.

Chọn Đan Nguyên thành vì nơi này có truyền tông pháp trận, giúp bọn Ngụy Tác tiết kiệm thời gian. Hai cao thủ Hoàng Phủ thế gia biết nội dung gã bức hỏi, đối với Ngụy Tác gã vẫn còn tác dụng, gã không muốn thả ngay.

-o0o-

929. Chương 929: Vũ Hóa Ứng Thiên

Trong một hoang nguyên ở vùng sâu man hoang, một ngọn núi hơn hai nghìn trượng lại nứt vỡ, tỏa ra như cánh hoa.

Tầng không ngoài ngọn núi lơ lửng ba mươi sáu lá bạch sắc đại kỳ rộng mấy chục trượng.

Mọi lá cờ đều có phù văn hoa hạnh, rực bạch sắc linh quang, nối nhau hình thành một bạch sắc quang trảo bao lấy ngọn núi.

Nhìn từ bên ngoài, không thấy ba mươi sáu lá cờ và bạch sắc quang trảo, chỉ là mấy ngọn núi thấp tầm thường.

Nếu từ thỉnh không lướt qua, cũng không thấy gì khác lạ, rõ ràng ba mươi sáu lá đại kỳ tổ thành một chướng nhãn cấm chế lợi hại.

Ba mươi sáu bạch sắc đại kỳ bố thành quang trảo, trên ngọn núi trong đó có mấy chục kim sắc chiến thuyền.

Mỗi chiến thuyền như một đại diện lơ lửng trên không, đúc bằng tinh kim, khắc đầy phù điêu huyền ảo, lôi cương khí tức rần rạt, từ nhiều phù điêu clóe lên chớp lượn ngoằn ngoèo tựa rắn bò dọc thân thuyền, khí thế kinh nhân cực độ.

Kim sắc chiến thuyền ở giữa ngọn núi vỡ lớn nhất, dài hai trăm lai trượng, màu sắc đậm hơn những thuyền khác, dọc thuyền có nhiều dấu nhiều pháp khí, thuật pháp xung kích, cổ thuyền cũng là một món cổ vật, toát lên sát phạt khí tức thương tang.

Trên cổ chiến thuyền có bốn tu sĩ.

Một tu sĩ ăn vận như đế vương, đầu đội đế quan, mặc kim sắc đế y, áo cũng do các loại tinh kim ti dệt thành, đan thành đường vân huyền ảo, mỗi sợi tơ có điện quang lóe lên, như quần vô số lôi cương quanh người.

Tu sĩ này không cao, còn thấp hơn Ngụy Tác nửa cái đầu, có phần gầy gò nhưng mặt mũi góc cạnh, ngũ quan như đao khắc thành, toát lên uy nghiêm kinh nhân.

Kinh nhân nhất là mỗi hơi thở của y là trên đỉnh đầu có lôi quang kinh nhân, xuyên thấu hư không.

Nguyên khí dao động và mùi hương của thần huyền đại năng từ thân thể y phát ra, rõ ràng một thần huyền đại năng tu vi kinh thể.

Bên phải thần huyền đại năng mặc kim sắc đế y là một tu sĩ cao lớn, toát lên khí tức uy nghiêm, mặc ám hồng sắc pháp y, chừng bốn mươi tuổi, tay dài quá gối, quanh mình có chín quang cầu kỳ dị, như chín vì sao không ngừng chuyển động, rải ra quang văn.

Bên trái thần huyền đại năng mặc kim sắc đế y là một tu sĩ quanh mình vấn vít thanh hoàng sắc thiểm điện cổ cánh tay, không nhìn rõ mặt mũi.

Hai tu sĩ còn lại đều già nua, tóc gần như rụng hết, một người đeo thanh đồng hạp tử hình vuông trên lưng, không có hoa văn, khí tức thập phần thương tang. Một lão nhân còn lại giấu tay trong tay áo, mỗi hơi thở là hai lỗ mũi phun ra thần quang, lỗ mũi bên trái phun màu tím, bên phải phun màu đỏ, hình thù như con rồng.

Giữa ngọn núi nứt ra, bên dưới kim sắc chiến thuyền là khí tức cực kỳ kinh nhân.

Từng dải thổ hoàng sắc hỗn độn nguyên khí cuốn ra như thác, trong mỗi dải khí lại có quang ti di chuyển, là thần văn kỳ ảo, uy năng mỗi dải tựa hồ đều vượt bán tiên giai.

Vô số thổ hoàng sắc hỗn độn nguyên khí khiến ngọn núi hoàn toàn biến thành một thế giới hỗn độn.

Từ dưới nhìn lên thoáng thấy trong đó có một tòa thanh sắc cự tháp, tựa hồ ngọn núi nứt ra chỉ là cái vỏ bên ngoài, tứ bề ngọn tháp còn mấy chục tinh trụ gãy nát ngổn ngang.

Thanh sắc cự tháp tuy chưa nhìn rõ tổng thể nhưng toát lên khí tức khiến người ta rùng mình.

Phía trên thổ hoàng sắc hỗn độn nguyên khí là một khe nứt không gian hơn mười trượng, lieentucj có hỗn độn nguyên khí chảy vào đó rồi tan biến.

Phía trên cự tháp, hỗn độn nguyên khí nhạt hơn những nơi khác.

Có vẻ hỗn độn nguyên khí bị xé rách một lỗ, tu sĩ trên kim sắc chiến thuyền sẽ đáp xuống qua đó.

“À!”

Đột nhiên, tu sĩ mặc kim sắc đế y như đế vương đứng trên đầu thuyền, mục quang hơi ánh lên, chụp vào hư không, tựa hồ kéo dòng khí vô hình nối đến xa tắp.

“Lôi tông chủ, sao thế?” Thấy thần huyền đại năng này làm vậy, trung niên tu sĩ mặc ám hồng sắc pháp y, khí thể như nhất phái tông chủ nhướng mày hỏi.

“Chắc Vũ Hóa Nhược Tinh đến rồi.” Thần huyền đại năng mặc kim sắc đế y không hề đổi sắc, hấp tay sau lưng quay lại.

“Vũ Hóa Nhược Tinh!” Mọi tu sĩ sau lưng y hơi biến sắc, “Sao y lại đến đây?!”

“Chát!”

Chỉ mười mấy tích tắc sau, khí tức kinh nhân đột từ hư không vô tận sau lưng thấu xuống, ba mươi hai lá bạch sắc đại kỳ rung lên, như có người phá cấm chế tiến vào.

“Hỗn xược!”

Thần huyền đại năng mặc kim sắc đế y hơi sầm mặt hừ lạnh.

Hư không trên đầu y đột nhiên rung lên, một đạo tôn cao hơn mười trượng, tay cầm song chùy, hoàn toàn do lôi quang ngưng thành chợt hóa sinh, đoạn co lại biến thành một bức tranh mỏng dấy lên khí tức đáng sợ, lóe lên trên không.

“Lôi tôn đạo đồ quả nhiên bất phạm!”

Trên tầng không đột nhiên xuất hiện một tu sĩ trẻ tuổi mặc thanh ngọc sắc pháp y.

Tu sĩ này mặt mũi cực kỳ tiêu sái tuấn đạt, linh quang không hiên rõ nhưng phát ra đạo vận đặc biệt, vừa hiện thân mỉm cười là hai tay khê đẩy, hắc bạch lưỡng sắc thần quang tụ thành hình âm dương ngư uốn éo, như hút cả thiên địa vào đó.

Hai lần thần uy chạm nhau, vô thanh vô tức tan biến.

“Thế nào, bằng vào tu vi của ngươi cũng định chống lại ta?”

Thần huyền đại năng mặc kim sắc để y không hề hé mắt, chỉ tay lên.

“Cách!”

Tinh quang từ tay y bay ra, là lôi quang lấp lánh thần văn!

Hư không trước mặt tu sĩ trẻ tuổi mặc thanh ngọc sắc pháp y như đột nhiên bị cấm cố, uy năng ép cho y không chống nổi, nhưng vẫn mỉm cười, không có vẻ gì sợ sệt.

Vù!

Hắc quang đột nhiên lóe lên, như vạch qua thiên địa, thần văn do đại năng mặc kim sắc để y phát ra tựa hồ có thể trấn áp nhất phương thiên địa bị chặn lại.

“Vũ Hóa Ứng Thiên, không ngờ ngươi cũng tới!” Thần huyền đại năng mặc kim sắc để y ngẩng lên, mắt ánh lên quang mang, lôi quang tỏa rộng, hình thành một biển sấm sét.

“Chư vị tiền bối ở đây, đệ đệ của tại hạ không dám khinh cuồng tới mức đến một mình.” Một giọng nói nhạt nhẽo từ hư không vọng ra, thân ảnh từ mờ hiện rõ dần, khác nào từ hư không đi ra.

Mặt mũi thanh niên này và tu sĩ trẻ tuổi mặc thanh ngọc sắc pháp y giống nhau bảy phần, đều mày kiếm mắt sao, thập phần anh tuấn. Khác nhau ở chỗ tu sĩ trẻ tuổi mặc thanh ngọc sắc pháp y có vẻ ngạo nghễ, khóe môi treo nụ cười không chế tất cả, còn thanh niên này đầu tóc rối bời, mặc phổ thông bạch bào, đặt biệt nhất là tạo cho người ta cảm giác như từ trong tranh sơn thủy đi ra, từ lúc xuất hiện, thiên địa y đứng cũng chỉ còn hai màu đen trắng.

Rõ ràng là cường giả đã hình thành pháp vực, tự thân nguyên khí có thể thay đổi quy tắc nguyên khí của thiên địa.

“Mỗ tưởng là thứ gì mà khiến cả Chân Lôi tông lôi tông chủ và Hoàng Phủ gia chủ tề tụ ở đây, hóa ra là Luân hồi tháp của thượng cổ đại năng.” Thanh niên liếc đôi mắt hắc bạch phân minh như muốn nhìn rõ hư thực, “Luân hồi tháp này khí tức thập phần kinh nhân, chắc là của đại năng Thần huyền ngũ trọng điền phong nhưng không thể đột phá chân tiên để lại.”

“Vũ Hóa Ứng Thiên, hai người đến đây là gì?” Âm hồng sắc pháp y tu sĩ đứng cạnh thần huyền đại năng mặc kim sắc để y sầm mặt, lạnh giọng.

“Bí tàng do thượng cổ đại năng để lại, ai có tài thì lấy được, bọn ta đến thì e Hoàng Phủ gia chủ và Lôi tông chủ công cốc rồi.” Vũ Hóa Ứng Thiên nhạt giọng, như nói ra một việc đương nhiên.

“Thế nào, tưởng hai người đến đủ thì bọn ta không phải đối thủ liễu?” Trung niên tu sĩ mặc ám hồng sắc pháp y là đương đại gia chủ của Hoàng Phủ thế gia, nghe Vũ Hóa Ứng Thiên nói thì y cười lạnh.

Cùng lúc, Vũ Hóa Nhược Tinh mặc thanh ngọc sắc pháp y nhướng mày, chưa kịp nói gì thì một tử sắc thân ảnh từ trên kim sắc cổ chiến thuyền của Hoàng Phủ gia chủ đi ra.

-o0o-

930. Chương 930: Các Phương Bá Chủ

Đây là một tu sĩ mặc tử sắc trường bào, trường bào kiểu cổ kính, cổ áo rất cao, che kín nửa khuôn mặt, đuôi áo cũng dài, là kiểu hành vân lưu thủy từ thượng cổ.

Y không phải thần huyền đại năng, chỉ là Kim đan đại tu sĩ, trên mình phát ra bạch sắc linh khí ngưng thành một màn sáng trắng sau lưng như vầng trăng tròn, có điều diện mục và tay chân y thập phần quý dị, diện mục chỉ hơn ba mươi tuổi, ngũ quan khá anh tuấn, nhưng tay và mặt trắng nhợt nhạt như bạch ngọc, bề ngoài phủ một lớp như da cũng hóa thành thủy tinh.

Y hiện thân, hoàn toàn không tỏ vẻ gì, nếu không có bạch sắc linh khí tỏa ra, lại là khí huyết lưu động, mọi tu sĩ thấy y sẽ cho là bức tượng bằng bạch sắc tinh thạch.

“À!”

Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh là hai nhân vật kinh tài tuyệt diệu nhất Vũ Hóa thế gia tới cùng đến, chỉ Vũ Hóa Nhược Tinh cũng gần như đứng đầu lớp trẻ Tịch Hàn đại lục, Vũ Hóa Ứng Thiên hiệu xưng đệ nhất nhân trong các tu sĩ trẻ tuổi, tu vi và thần thông còn hơn cả Chân Lô tông tông chủ Lô Sát thần quân, nhưng lúc này cả hai đều tỏ rõ thần sắc ngưng trọng.

Dù là nhân vật tu vi cao tuyệt của Chân Lô tông hay Hoàng Phủ thế gia, Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh đều biết nhưng tử bào tu sĩ trông có vẻ là người Hoàng Phủ thế gia này thì cả hai chưa nghe tới.

Quan trọng nhất, tuy y chỉ là Kim đan tu sĩ nhưng thể nội có khí tức khiến cả Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh e dè.

Tu sĩ như bức tượng bằng bạch sắc tinh thạch bằng lãnh này từ kim sắc cổ chiến thuyền đi ra, đột nhiên ngẩng nhìn Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh.

“Vù.”

Tu sĩ này mặt mày lạnh tanh, băng lãnh như ngọc thạch, nhưng mi tâm đột nhiên có ma âm trầm trầm vang lên, một chữ cổ hoàn toàn không thuộc về thời đại này bắn ra, kim sắc cổ chiến thuyền hơi chìm xuống, chữ cổ như một tinh vực ẩn xuống Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh.

“Tu sĩ Hoàng Phủ thế gia mà có thần uy này!”

“Sao lại như thế, một Kim đan tu sĩ sao có thể phát ra thần uy cỡ đó!”

“Uy năng này hoàn toàn không thể do một Kim đan đại tu sĩ phát ra, Kim đan đại tu sĩ không thể có nhục thân và kinh mạch chịu nổi uy năng này, tu sĩ Hoàng Phủ thế gia này là ai, sao chưa từng lộ mặt ở tu đạo giới!”

Nhiều kim sắc chiến thuyền lơ lửng trên không chứa đầy tu sĩ Chân Lô tông, kể cả một số tu sĩ Hoàng Phủ thế gia đều tỏ vẻ không dám tin.

Tu sĩ trẻ tuổi mặc tử sắc trường đích xác là người Hoàng Phủ thế gia, thị theo gia chủ và một lão bất tử đến đây, nhưng không ai ngờ y xuất thủ là thần uy kinh nhân như thế.

Uy áp của y nhắm vào Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh nhưng nguyên khí dao động khiến tu sĩ trên mấy kim sắc chiến thuyền gần đó không thể thi pháp.

Vũ Hóa Ứng Thiên không dám ơ hờ mà càng ngưng trọng.

Vù!

Thiên chi kiêu tử, nhân vật vô địch lớp trẻ Tịch Hàn đại lục niên phát ra hắc quang.

Nhiều tu sĩ nhìn rõ hắc quang là một cây bút.

Cây bút này do hắc sắc thần văn nối nhau ngưng thành, vạch qua hư không như vẽ lên thiên địa đại đạo pháp tắc không thể vượt qua.

“Oành!”

Hai lần thần uy ngút trời va nhau, đột nhiên như hai vùng thiên địa tan vỡ, vô số nguyên khí, thần quang xô ra tựa thủy triều.

“Oành!”

Tu sĩ trên mọi kim sắc chiến thuyền đều nhận ra nguy hiểm, nhưng Lôi Sát thần quân phát ra một biển kim sắc lôi quang chống đỡ thình không, cản uy năng cuồng bạo trút xuống.

“Uy năng này, trừ thần huyền đại năng ra thì ai ngăn nổi!”

“Hoàng Phủ thế gia có tu sĩ cỡ đó!”

Trừ mấy đầu não trên kim sắc cổ chiến thuyền thì mọi tu sĩ Chân Lôi tông và Hoàng Phủ thế gia đều kinh hãi.

“Người là ai? Không ngờ Hoàng Phủ thế gia còn có cao thủ cỡ này.” Hai dải thần uy tan biến trong hư không, Vũ Hóa Ứng Thiên và tu sĩ mặc tử bào không xuất thủ, Vũ Hóa Ứng Thiên đứng giữa hắc bạch lưỡng sắc thiên địa nói với tử bào tu sĩ lạnh tanh.

“Tại hạ Hoàng Phủ Sát Thần.” Tử bào tu sĩ lạnh tanh nói.

“Hoàng Phủ Sát Thần...” Vũ Hóa Ứng Thiên không nói gì, chỉ nhìn đối phương, không hiểu đang nghĩ gì.

“Vũ Hóa Ứng Thiên, người tưởng mình đủ thực lực buộc bọn ta đi?” Lôi Sát thần quân lạnh giọng, như sấm động hư không, uy nghiêm vô tận.

“Lôi tông chủ nói không sai, những các vị cũng không đủ thực lực bức bọn tại hạ đi khỏi.” Vũ Hóa Nhược Tĩnh nở nụ cười nắm chắc mọi thứ trong tay, “Có mõ và đại ca, các vị cũng không dễ lọt vào Luân hồi tháp, lấy đồ ra đâu.”

“Người định thế nào, muốn đấu hả?” Hoàng Phủ gia chủ cười lạnh, “Chỗ này do bọn ta phát hiện, phá được ngoại vi cấm chế cũng trả giá không ít đâu.”

“Hoàng Phủ gia chủ nói vô vị quá.” Vũ Hóa Nhược Tĩnh mỉm cười: “Dù bọn tại hạ không địch nổi, muốn chạy thì không ai được, nếu bọn tại hạ không vui, đồn tin này ra thì Trưởng Tôn thế gia, Tiểu Cực giới, Đại Hàn cung, thậm chí đại năng của các đại lực khác cũng tới.”

“Đã đến rồi...” Cùng lúc, Vũ Hóa Ứng Thiên đứng xuôi tay như thể không phải việc của mình đột nhiên nhìn lên hư không.

“Vị đạo hữu nào? Thần thông như thế cần gì giấu đầu hở đuôi?”

Hư không lại rung lên, hắc quang của y bắn sang một phía.

“Đãi khách kiêu này, mõ không cần hiện thân.”

“Oành!”

Như một vì sao nổ tung, quang điểm đáng sợ hơn Tuyệt diệt kim đan đột nhiên nổ tung ngoài xa, mấy ngọn núi và vạt rừng quanh đó hóa thành tro.

“Hàn Cực Âm!”

Sắc mặt Lôi Sát thần quân cực kỳ khó coi.

Y biết bí thuật cảm ứng, nhưng phát giác chậm hơn Vũ Hóa Ứng Thiên, chiến lực của Vũ Hóa Ứng Thiên đích xác cao hơn y.

Đại năng ẩn thân này lại không lạ lẫm gì y, y biết người đó, nên dù bị đuổi sát cũng không thể ngăn lại.

“Không ngờ Cực Âm thần quân của Tiểu Cực giới cũng phát hiện Lôi tông chủ và Hoàng Phủ gia chủ định làm gì.” Vũ Hóa Ứng Thiên nhận ra đối phương thì dừng tay, còn Vũ Hóa Nhược Tĩnh mỉm cười đầy thâm ý nhìn Lôi Sát thần quân và Hoàng Phủ gia chủ, “Cực Âm thần quân truyền tin ra thì không lâu đâu, chúng ta không còn bao nhiêu thời gian để lãng phí.”

“Vật bình thường chỉ chia đôi, những thứ phi phàm thì lấy được sẽ do bốn chúng ta đấu pháp, bên nào thắng được lấy?” Lôi Sát thần quân không hề do dự, liếc tử bào tu sĩ và Vũ Hóa Nhược Tinh, Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Tốt lắm.” Vũ Hóa Ứng Thiên lên tiếng, tựa hồ hiểu rõ thứ nào tầm thường thứ nào phi phàm nên gật đầu. “Từ khi đột phá thần huyền, tại hạ chưa từng đấu với ai trận nào thống khoái.”

...

“Tiếng gì nhỉ!”

“Có người đấu pháp kịch liệt, uy năng này chỉ thần huyền đại năng mới phát ra được!”

Vũ Hóa Ứng Thiên gật đầu đáp ứng Lôi Sát thần, thì tiếng nổ do Cực Âm thần quân phát ra thần uy và vào hắc quang của Vũ Hóa Ứng Thiên vọng đến tai Ngụy Tác.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đang ở trên tầng không man hoang hoang nguyên, nhắm hướng bọn Lôi Sát thần quân, Lôi Sát thần quân và Vũ Hóa Ứng Thiên nói thêm mấy câu thì tiếng đấu pháp mới vọng đến tai Ngụy Tác, rõ ràng Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cách Lôi Sát thần quân rất xa.

“Long Mộc Tinh bảo là Vũ Hóa thể gia ngầm theo dõi Hoàng Phủ thể gia và Chân Lôi tông, lẽ nào Vũ Hóa thể gia đang đấu pháp với Hoàng Phủ thể gia và Chân Lôi tông?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không vội, không thi triển Động Hư bộ pháp, chỉ dùng Dịch ích kiếm đột lướt đi. Thần huyền đại năng nếu đấu pháp kịch liệt thì không thể phân thắng bại ngay, đến sớm còn không hay ho gì.

“À!”

Lướt đi một chốc, Linh Lung Thiên mắt lóe lên kim quang, ra hiệu cho Ngụy Tác.

-o0o-

931. Chương 931: Lợi Dụng Lẫn Nhau

“Tu vi gì?” Mục quang Ngụy Tác lóe lên kịch liệt, sau khi tu thành tiên linh căn thì cảm giác về khí tức cực kỳ mãnh liệt, đã nhận ra phương vị thanh âm truyền đến, có khí tức siêu phàm lướt tới.

“Thần huyền lưỡng trọng hậu kỳ, đối phương tựa hồ đã phát hiện chúng ta nên đang áp sát.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, truyền âm.

“Thần huyền lưỡng trọng?” Ngụy Tác nhíu mày lại. Gã và Linh Lung Thiên định ngầm áp sát xem xét tình huống, cả Long Mộc Tinh và bọn Hoàng Phủ Thiên Tứ đều bị gã đánh ngất vút vào một chỗ. Gã định xem có thể thi thuật biến thành Hoàng Phủ Ngũ Kỳ rồi đánh lên hay không nhưng đột nhiên gặp một Thần huyền lưỡng trọng đại năng thì quả bất ngờ.

Bất quá chỉ một đại năng tu vi Thần huyền lưỡng trọng thì Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không sợ, cả hai nhìn nhau, dừng xem tình hình thế nào đã.

“Hà? Không ngờ các vị nhận ra tại hạ nhanh thế?” Chốc sau, một giọng nói lạnh lạnh vang lên, một tu sĩ ăn vận lối đạo nhân xuất hiện cách Ngụy Tác và Linh Lung Thiên mấy trăm dặm.

Đạo nhân chừng hơn năm mươi tuổi, thân thể cao gầy, mặt màu vàng nhạt đặc biệt, đầu đội hoàng sắc thạch đầu đạo quan, hơi sắc pháp y như do da rắn luyện chế thành, có một lớp vảy, cộng thêm mắt lão hơi lờm vào, quanh mình âm phong liêu nhiễu, mấy chục hơi sắc thần quang như cái lưới dài thụt thò tạo cảm giác thập phần âm hiểm.

“Các hạ là ai? Chặn bọn mõ vì việc gì?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường quan sát, khẩu âm lão đạo là tu sĩ Tịch Hàn đại lục.

“Hà?” Ngụy Tác lên tiếng, thần huyền đại năng này như phát hiện ra thứ gì đó tân kỳ, mắt ánh lên kinh ngạc, “Tiểu tử, lẽ nào ngươi là người bắt người Huệ gia và Hoàng Phủ gia rồi bắt chuộc?”

“Thế nào, các hạ biết đến mõ?” Ngụy Tác hỏi lão đạo.

“Việc này đừng nói lão tổ ta ở đây mà ở đại lục khác, ta cũng biết ngay.” Lão đạo âm u tỏ vẻ ngạo nghễ: “Tiểu tử, gan dạ được lắm, dám vơ vét cả Hoàng Phủ thế gia, thấy ta mà còn trấn định như không. Chắc nhận ra tu vi của lão tổ ta?”

“Các hạ chặn bọn mõ là định khoe khoang thần huyền tu vi hử.” Ngụy Tác hỏi lão đạo vốn là đầu nào của đại thế lực nào đó.

“Hay lắm, tiểu tử ngươi rất lớn mật, ta rất hâm mộ, bắt quá để lão tổ xem ngươi có bản lĩnh gì không đã.” Lão đạo mắt ánh lên âm quang, đột nhiên phát tay, “chát!”, một đạo ngân hắc sắc trường hồng vượt mấy trăm dặm bắn vào Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Vậy thì đành đắc tội.”

Mắt Ngụy Tác rực thần quang, đồng thời một đạo thanh sắc kiếm khí phát ra tiếng như gõ vào thần thiết.

“Cách!”

Thanh sắc kiếm khí và ngân hắc sắc trường hồng va nhau, tan vỡ rồi biến thành hơn nghìn mảnh tinh quang như thanh sắc thần thiết, mỗi mảnh tinh quang lại tan thành kiếm quang trăm trượng quét qua hư không.

“Chát!”

Thanh sắc kiếm khí không ngăn được uy năng ngân hắc sắc trường hồng, Ngụy Tác không hề đổi sắc, tế xuất cổ đồ bị rách, rực rỡ như tụ hết màu của thiên hạ vào, phát ra một cơn sóng.

Bị thần quang tụ thành thủy triều xô vào, ngân hắc sắc trường hồng của lão đạo tan tành, hóa thành vô số vòng gió.

Đạo thuật pháp của lão đạo lại là phong hệ thuật pháp cực kỳ lợi hại.

“Chát!”

Đồng thời, thân thể lão đạo run lên, tỏ rõ thần sắc không dám tin, vắng đi xa, thất khiếu như phun khói, phun ra không ít âm hắc sắc nguyên khí.

“Đây là bí thuật gì mà có thể dồn lên thân thể? Thần thức và tốc độ thi pháp của ngươi không kém ta?”

Lão đạo vắng đi, bùng lên hơi sắc thần quang, lướt sát cơn sóng màu sắc, nhưng không xuất thủ, tỏ rõ vẻ không dám tin.

“Xem lão đạo giở trò gì.”

Ngụy Tác bình tĩnh như thường, không xuất thủ, ngẫm truyền âm với Linh Lung Thiên. Đòn vừa rồi Ngụy Tác che giấu tu vi, không hề động dụng toàn lực nên lão đạo không hề hấn gì, cả hai đều biết đòn đó chỉ là thăm dò.

“Thuật pháp hơi kém nhưng cổ đồ này chắc là mảnh vỡ thượng cổ tiên khí, uy năng bất phàm. Kiểu thuật pháp trực tiếp ép tới này, không có pháp bảo đặc biệt thì khó chặn. Đối phó Vũ Hóa Nhược Tinh chắc không thành vấn đề.” Lão đạo dừng lại trên không trung đoạn trấn định nói thế, như đánh giá chiến lược của Ngụy Tác.

“Vũ Hóa Nhược Tinh, ý ngươi định thế nào?” Nghe lão đạo nói thế, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, lạnh giọng.

“Người này không rườm rà, ta là Tiểu Cực giới Hàn Cực Âm, tu sĩ Tịch Hàn đại lục thường gọi là Cực Âm thần quân, các vị đến đây chắc là biết được qua các tu sĩ Hoàng Phủ thế gia bị bắt.” Lão đạo mắt lóe âm quang, lạnh giọng, “Lão tổ ta cho các vị biết, hiện tại Hoàng Phủ thế gia và Chân Lôi tông, cùng Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh của Vũ Hóa thế gia đều ở đó, ban này ta cùng Vũ Hóa Ứng Thiên giao thủ một chiêu. Vũ Hóa Ứng Thiên đã đạt Thần huyền tam trọng hậu kỳ, lợi hại hơn Lôi Sát thần quân nhiều, các hạ có đến cũng không có lợi. Các hạ thần thông bất phàm, chúng ta liên thủ còn khiến chúng e dè mà chia cho một phần. Không thì dù tìm được trợ thủ đến, đồ ở đó cũng bị chia hết rồi, chúng lấy được thứ gì lợi hại thì có trợ thủ đến cũng coi như tự tìm lấy cái chết.”

“Vũ Hóa thể gia quả nhiên đến rồi, Vũ Hóa Ứng Thiên cũng đến.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau. “Hoàng Phủ thể gia không có thần huyền đại năng, nếu Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh đến rồi, Chân Lô tông và Hoàng Phủ thể gia không địch nổi chứ? Sao lại hòa bình phân chia?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường hỏi Cực Âm thần quân.

“Hoàng Phủ thể gia có một quái vật, không biết tu luyện cái gì mà cũng như người, với tu vi Kim đan kỳ nhưng có thần uy không kém gì Thần huyền tam trọng đại năng. Y và Lô Sát thần quân liên thủ, nếu giao đấu thì hai tiểu tử Vũ Hóa thể gia không phải đối thủ.”

“Kim đan kỳ tu vi sánh với thực lực Thần huyền tam trọng?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều cả kinh.

Ngụy Tác hiện tại sánh với thực lực Thần huyền tam trọng, đánh thật sự thì Cực Âm thần quân không phải đối thủ, cùng lắm là lão có đồ tẩy gì đó mới lưỡng bại câu thương. Nhưng Ngụy Tác đã tu vi Thần huyền nhất trọng, lúc còn Kim đan kỳ thì gã không có chiến lực sánh với Thần huyền tam trọng.

“Thế nào? Nếu chúng ta đến từng người, dù Vũ Hóa thể gia hay Hoàng Phủ thể gia và Chân Lô tông đều sẽ xuất thủ vây giết, chúng ta hợp lại thì phe nào muốn động thủ cũng phải trả giá kinh nhân, hai phe đó đều có tính toán, không đời nào liều mạng, sợ bị bên kia thừa nước đục thả câu.” Cực Âm thần quân cười lạnh, kích động Ngụy Tác: “Chỉ cần chúng ta đừng quá đáng, ít nhất có thể được chia một phần.”

“Ta không biết gì về người nên hợp tác không yên tâm.” Ngụy Tác nói thẳng.

“Yên tâm đi, lợi ích là đảm bảo tốt nhất, chúng ta mà thiếu nhau thì đừng nói lợi ích, ngay cả an toàn cũng không được đảm bảo, nếu không vì người là đối đầu của Chân Lô tông thì ta không dám cùng người liên thủ. Chốc nữa phân chia đồ, chúng ta ai cứ tự lấy, tránh để ra ngoài lại tranh chấp.” Cực Âm thần quân nhìn Ngụy Tác: “Lôi Sát thần quân và Vũ Hóa Ứng Thiên đều có bí thuật cảm tri đối phương, không thể lén đến gần được. Với tu vi và bí thuật che khí tức của ta, đến gần mấy trăm dặm là bị phát hiện.”

Quanh Cực Âm thần quân dấy lên gió lốc, thân ảnh y biến thành âm phong, tan biến vào thiên địa.

“Được, mỗi sẽ hợp tác với các hạ nhưng nếu các hạ giở trò thì mỗi không cần gì, sẽ cùng họ vây giết các hạ.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên truyền âm, đoạn gã gật đầu nói.

Đạo thuật pháp của Cực Âm thần quân rất đặc biệt, thân thể như hóa thành gió, với cảm tri của Ngụy Tác, cách mấy trăm dặm cơ hồ không thể cảm tri được, sẽ bị đạo bí thuật này phát hiện, gã và Linh Lung Thiên có muốn len đến gần cũng bất khả thi. Giờ cứ cùng Cực Âm thần quân liên thủ đã.

Cả hai không tin Cực Âm thần quân vì lúc ngừng giao thủ, Ngụy Tác nhận ra đáy mắt Cực Âm thần quân ánh lên tham lam, khẳng định rất thèm muốn bí thuật của gã. Bất quá Cực Âm thần quân hoàn toàn không ngờ Ngụy Tác có thần huyền tu vi, hơn nữa là song thần huyền cùng nhiều vô thượng cường pháp, Linh Lung Thiên cũng không kém gì thần huyền, việc này cực kỳ có lợi.

-o0o-

932. Chương 932: Đơn Đấu Với Gia Chủ

Trong ngọn núi vỡ, cạnh khe nứt không gian hút thổ hoàng sắc nguyên khí lơ lửng một viên hoàng sắc tinh cầu cỡ nắm tay.

Vũ Hóa Nhược Tinh mặc thanh ngọc sắc pháp y lẳng không đứng trên tinh cầu, dồn chân nguyên vào, tinh cầu ánh lên vòng sáng kỳ dị, bắn vào thổ hoàng sắc hỗn độn nguyên khí.

Mỗi một hoàng sắc quang hoàn bắn vào, giảm được không ít hỗn độn nguyên khí.

Thổ hoàng sắc hỗn độn nguyên khí bên dưới đã mỏng đi không ít, một thông đạo được mở.

Luân hồi tháp như ngọn núi đã hiện lên mờ mờ, hình dáng như kim tự tháp, cổ kính vô cùng, có khí tức bàng bạc cực kỳ thương tang, nhưng niên đại không phải quá cổ nhưng vì địa mạch biến động mà bề mặt Luân hồi tháp xuất hiện mấy vết nứt sâu.

Luân hồi tháp tạo cảm giác như thi hài Hoang cổ yêu thú im lìm đầy tử khí, chỉ còn lại dư uy.

Thần huyền ngũ trọng diên phong đại năng để lại Luân hồi tháp này nhằm chuyển thể trùng sinh sẽ lấy những thứ để trong đó, nhưng không đến được, khiến Luân hồi tháp sau vô tận tuế nguyệt đã lộ ra trong mắt tu đạo giả.

“Đây là Địa tâm tinh khí, viễn cổ tu sĩ có thể đem luyện thành tiên khí, tu đạo giới hiện tại không ai có được thần thông đó.” Vũ Hóa Ứng Thiên đứng trên hư không thở dài như cảm thán mình kém tiền bối đại năng quá xa.

“Còn một tuần hương nữa là vào được.” Lôi Sát thần quân cười lạnh, tế ngộ kinh nhân trước mắt, y không có lòng dạ nào cảm thán dấu chân tiền nhân, “Bố trí pháp trận!” tiếng quát uy nghiêm như sấm động vang lên.

Luân hồi tháp bị phá, rất có thể nhiều bảo vật sẽ tự động bay ra, bố trí cấm chế để gom sạch.

“À!”

Vũ Hóa Ứng Thiên vừa thở dài lại hơi nhú mày, nhìn vào hư không sau lưng.

Thấy thế, mục quang Lôi Sát thần quân trầm xuống, vung tay chụp lấy gì đó nhưng rồi sắc mặt triệt để âm trầm hẳn, “Hàn Cực Âm, ngươi chưa ngã lòng, định ném đòn mới đi hả?”

“Nhưng kẻ này quả nhiên có bí thuật đặc biệt.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đang áp sát Lôi Sát thần quân liền ra hiệu.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cách Luân hồi tháp một nghìn mấy trăm dặm, tuy lần này Cực Âm thần quân không thi triển thuật pháp đặc biệt che giấu khí tức nhưng cách xa như thế, họ lại đang lướt trên mây, mắt không thể nhìn được, không có bí thuật thì sao có thể phát hiện ra.

“Mỗi đưa theo một bằng hữu thú vị, Lôi lão quỷ, muốn động đến bọn ta không dễ thế đâu.” Cực Âm thần quân cười âm lạnh.

“Cực Âm lão quỷ tìm được trợ thủ lợi hại, làm thế nào đây?” Sắc mặt Hoàng Phủ gia chủ khó coi hẳn. Luân hồi tháp vốn do Hoàng Phủ thế gia phát hiện, vì thực lực Hoàng Phủ thế gia không phá được hết cấm chế nên mới kéo theo Chân Lôi tông, vốn phải bớt đi không biết bao nhiêu lợi lộc, giờ thêm Vũ Hóa thế gia đã đành, còn bị Cực Âm thần quân ngầm đánh hơi thấy.

“Để xem ngươi đưa ai đến đây, đừng vội bố trí cấm chế.” Lôi Sát mắt lóe lệ mang, trầm giọng.

“Ngần ấy chiến thuyền? Chân Lôi tông và Hoàng Phủ thế gia đã dốc hết vốn rồi...”

“Y là Vũ Hóa Ứng Thiên? Hiệu xưng đệ nhất nhân lớp trẻ Tịch Hàn đại lục?”

“Y chắc là Vũ Hóa Nhược Tinh, nhục thân phát ra đạo vận, khẳng định tu luyện thiên cấp đỉnh giai công pháp.”

“Lôi linh căn? Còn là đỉnh cấp lôi linh căn, chắc là Chân Lôi tông tông chủ Lôi Sát thần quân.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đi sát Cực Âm thần quân, từ trên không đáp xuống, đi thêm mấy trăm dặm là xuyên qua ảo quang cấm chế của ba mươi sáu lá cờ, nhìn rõ kim sắc chiến thuyền và bọn Vũ Hóa Ứng Thiên sau Luân hồi tháp.

“Thần huyền tam trọng hậu kỳ, y không hề giản đơn, chỉ tu vi này đã lĩnh được pháp vực độc đáo, chiến lực e gần đạt Thần huyền tứ trọng đại năng.” Linh Lung Thiên liếc Vũ Hóa Ứng Thiên được thiên địa bao quanh như tranh thủy mặc, tức thì ngưng trọng hẳn bảo Ngụy Tác.

“Đã lĩnh được đại đạo pháp văn, có thể phát ra pháp vực uy năng kinh nhân?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, bình tĩnh như thường nhìn Vũ Hóa Ứng Thiên. Vũ Hóa Ứng Thiên đứng trên hư không, tạo cảm giác không phải người bình thường, đã siêu việt tu sĩ thông thường, tu sĩ cỡ đó thì già khó đối phó nổi.

“Y không hơn ta bao nhiêu tuổi mà có tu vi này. Tu đạo giới quả nhiên không ít nhân vật kinh tài tuyệt diễm.” Đồng thời Ngụy Tác có ý nghĩ này.

“Tu đạo giới hiện tại có nhân vật như thế khiến ta cũng bất ngờ.” Linh Lung Thiên truyền âm, “Hỗn độn thanh ngư giác ở trên mình Vũ Hóa Nhược Tinh, chưa sử dụng, tu vi hiện tại của y là Thần huyền nhất trọng hậu kỳ, kém xa ca ca.”

“Lôi Sát thần quân cũng không thường.” Ngụy Tác nhìn lên Lôi Sát thần quân ở mũi thuyền. Thần huyền đại năng thấp lùn này tạo cảm giác tựa hồ lúc nào cũng có thể pháy ra thần uy đáng sợ.

“Thần huyền tam trọng trung kỳ, chủ tu lôi hệ công pháp, hai chúng ta liên thủ mới đánh nổi.” Linh Lung Thiên cười lạnh truyền âm cho Ngụy Tác, “Cực Âm lão quỷ khăng định cũng không giản đơn, phai có thứ gì đó đấu được với nhân vật cỡ Lôi Sát thần quân không thì không thể kéo chúng ta đến.”

“Cương nha muội nói có lý.” Ngụy Tác thềm gật đầu, đi cùng Cực Âm thần quân cũng nên giữ lại vài phần.

“Sinh tử thư! Vật đó cũng lưu truyền lại, lọt vào tay Hoàng Phủ thế gia!” Cùng lúc, Linh Lung Thiên lên tiếng, ngữ khí cực kỳ chấn kinh.

“Sinh tử thư là cái gì?” Ngụy Tác biết là phi phạm nên hỏi.

“Là binh khí của một đế tôn ở thời đại của ta, y cũng có được vật này từ sư tôn, vật đó không chỉ là một món đồ khí còn liên quan đến của truyền thừa đế tôn đó!” Linh Lung Thiên hít sâu, bình phục tâm tình, “Tu sĩ Hoàng Phủ thế gia đó tu luyện cấm pháp, dung hợp nhục thân với Sinh tử thư, Sinh tử thư tương đương với bản mệnh pháp bảo, y đương với khí linh của Sinh tử thư địa, chẳng trách y chỉ tu vi Kim đan tam trọng hậu kỳ nhưng có thể đấu với thần huyền... Bản thân y đã biến thành một món thần binh...”

“Tu sĩ nào dung hợp Sinh tử thư?” Ngụy Tác thập phần chấn kinh, đem bản thân luyện hóa thành khí linh là việc gã chưa từng nghe. Vũ khí của đế tôn kinh nhân cỡ nào, chi cần có một phần mấy sức mạnh là cũng như cổ đế thi, không ai ngăn nổi.

“Trong khoang kim sắc cổ chiến thuyền của Lôi Sát thần quân.” Linh Lung Thiên mắt ánh lên kim quang, nhìn ra nhiều thứ, “Sinh tử thư đã bị hỏng nhưng còn không ít thần uy, nhục thân và tu vi của y cũng bị Sinh tử thư ảnh hưởng, biến thành bất tử minh vật như cương thi, chắc y không thể kích phát thần uy chân chính của Sinh tử thư, gian thương, vật này mà có một tia hi vọng đoạt được thì phải đoạt, nó là một món trọng bảo đối kháng Hoang tộc!”

“Đối kháng Hoang tộc? Vật này còn thần diệu đặc biệt hử?” Ngụy Tác hít sâu một hơi.

“Hoang tộc có thuật pháp biến tu sĩ chiến tử hoặc đồng bạn hóa thành chiến thi cho chúng khống chế, Sinh tử thư có thần uy chuyên môn khắc chế thuật pháp này, có thể nghịch chuyển thuật pháp đó khiến chiến thi đối phó chúng.” Linh Lung Thiên tỏ vẻ ngưng trọng, “Sinh tử thư là của Bất Tử đạo nhân, phái này luyện Sinh tử đại đạo, chống chế sinh tử...”

“Hàn Cực Âm, người đưa hai người đến đây cùng bọn ta bàn điều kiện?” Ngụy Tác định hỏi thêm Linh Lung Thiên, nhưng Hoàng Phủ gia chủ mặc áo hồng sắc pháp y trên kim sắc cổ chiến thuyền thượng, nhìn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cười lạnh.

“Vị bằng hữu này cũng không phải phổ thông Kim đan tu sĩ, nói ra còn liên quan không ít đến Hoàng Phủ thế gia.” Cực Âm thần quân không giận mà cười đầy thâm ý.

“Liên quan không ít đến Hoàng Phủ thế gia là sao?” Hoàng Phủ gia chủ hơi ngẩn ra, mục quang lạnh lại.

“Hoàng Phủ thế gia và Huệ gia không phải vừa giao linh thạch cho y sao? Đúng rồi, ta quên chưa hỏi vị bằng hữu này đã thả bọn Hoàng Phủ Ngũ Kỳ chưa.” Cực Âm thần quân liếc Ngụy Tác, đoạn nhìn Hoàng Phủ gia chủ khí thế lẫm nhẫm, mỉm cười nói.

“Là người! Người dám xuất hiện ở đây!” Hoàng Phủ gia chủ ngẩn ra rồi nổi điên, biết Ngụy Tác là tu sĩ vừa hạc sách họ.

“Hoàng Phủ Ngũ Thiên, không thể nói suông, chỉ mình ta nói thì các người khăng định không tin, chỉ bằng thử đi, ta dám chắc tuy người là Hoàng Phủ thế gia gia chủ, nhưng Đơn đầu thì không phải đối thủ của vị tiểu hữu này.” Cực Âm thần quân liếc Hoàng Phủ gia chủ.

“Tiểu tử, ngươi là ai! Mau chịu chết đi!” Hoàng Phủ gia chủ tu vi Kim đan ngũ trọng hậu kỳ, là nhất phương bá chủ, biết Ngụy Tác là tu sĩ đa vớ vết bản tộc thì sát cơ hiện rõ, hiện tại Cực Âm thần quân khiêu khích như thế thì y sao nén được, từ kim sắc cổ chiến thuyền thượng lăng không lao lên, long đầu hắc sắc cổ qua chỉ vào Ngụy Tác.

933. Chương 933: Ngang Nhiên Nhúng Tay Vào

“Đó là thanh niên lớn mật đã vợ vét cả Hoàng Phủ thế gia, nói là muốn tranh phong cùng lớp trẻ trong thiên hạ?” Vũ Hóa Nhược Tinh tỏ vẻ hứng thú quan sát Ngụy Tác, có vẻ coi thường gã, cho là gã không biết trời cao đất dày.

Ngụy Tác thần nhiên, gã định rước thêm địch thủ cho hoa y thanh niên được Hoang tộc truyền thừa nên thuận miệng nói là muốn tranh phong cùng lớp trẻ trong thiên hạ chứ gã không có hứng tranh đoạt hư danh đệ nhất nhân lớp trẻ, chỉ có hứng với bảo vật trong Luân hồi tháp mà thôi.

Đối với long đầu hắc sắc cổ qua mà Hoàng Phủ gia chủ tế xuất, Ngụy Tác không hề khản trương, hắc sắc cổ qua tuy khí diễm ngút trời, như hắc sắc thiên long có thể lao ra bất cứ lúc nào nhưng thật ra chỉ có uy năng bán tiên giai, còn kém cổ đồ gã cướp được của hoa y thanh niên thần bí. Hiện tại thứ duy nhất gã lo là không muốn để lộ thực lực, để lúc cướp đoạt bảo vật trong Luân hồi tháp càng có ưu thế.

“Được, ta thua ngươi thì ta trả một nghìn vạn hạ phẩm linh thạch. Ngươi thua thì má hắc sắc cổ qua cho ta, được chứ?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường lướt qua Cực Âm thần quân, ra về sắp cùng Hoàng Phủ gia chủ đơn độc đối quyết, đồng thời nhặt giọng. Biết mình là cái động không đáy, Ngụy Tác lại có cảm giác linh thạch và pháp bảo không sao đủ dùng, bán tiên giai hắc sắc cổ qua này giá trị cực cao, đem đi bán thì ít nhất cũng được nghìn vạn hạ phẩm linh thạch, gã làm thế thì các đại năng giác đều cho là cảnh giới của gã không ra thể nào, pháp bảo như thế mà cũng coi trọng.

“Nếu ta thua, Thượng cổ hắc long qua sẽ là của ngươi! Bất quá ngươi dám nhân lúc bọn ta không có mặt trong Thiên khung ma vợ vét Hoàng Phủ thế gia, hủy đi uy nghiêm của bản tộc, bại trong tay ta thì để cái mạng lại.” Hoàng Phủ gia chủ cười lạnh thập phần bá khí, chân nguyên dồn vào Thượng cổ hắc long qua.

“Gừ!” Như sống lại thật sự, Thượng cổ hắc long qua phát ra tiếng long ngâm, khác nào núi lửa bùng lên, hắc sắc long tức đổ vào Ngụy Tác.

“Thượng cổ hắc long qua để mỗ lấy.” Ngụy Tác nhặt giọng, mắt bắn ra thần quang, đồng thời tế xuất cổ đồ, phát ra thần hải rực rỡ.

“À!”

Vũ Hóa Ứng Thiên và Lôi Sát thần quân đồng thời nhướng mày, cảm giác được uy năng dao động khác thường trực tiếp trấn áp lên Hoàng Phủ gia chủ.

“Chát!”

Ngụy Tác tế xuất cổ đồ phát ra uy năng chói lòa, hóa giải hắc sắc long tức của Thượng cổ hắc long qua, thân thể Hoàng Phủ gia chủ run lên vắng ngược, cả Thượng cổ hắc long qua cũng vượt tay.

“Xoẹt!!”

Hư không chấn động, Hoàng Phủ gia chủ bị đánh bay, chín quang cầu quay tít quanh người như vì sao đột nhiên ẩn đi, một đạo thần quang từ hư không bắn ra.

“À!” Bọn Vũ Hóa Ứng Thiên inh ngạc vì đạo thần quang giáng xuống là Ngụy Tác lướt đi tránh khỏi.

“Xoạt!” Lão bắt tử vốn ở cạnh Hoàng Phủ gia chủ, từ hai lỗ mũi phun thần quang, sợ Ngụy Tác truy kích nên đỉnh đầu dấy lên tử sắc và xích hồng sắc thần quang, hình thành một cơn thủy triều quét về phía gã.

“Hừ!”

Ngụy Tác hừ lạnh, mắt lại bắn ra thần quang, đồng thời kích phát cổ đồ, chấn tan cơn thủy triều. Cùng lúc, lão bắt tử trên kim sắc cự thuyền rùng mình, mũi tóe máu.

“Đây là thuật pháp gì?! Vô hình vô chất, khó lòng ngăn được!”

“Thần thức của y đạt mức như thế, tung đòn được từ hai trăm dặm!”

Mọi tu sĩ trên kim sắc chiến thuyền chấn kinh, vì lão bắt tử Hoàng Phủ thế gia này cũng là tu vi Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ, đỉnh đầu bùng lên thần quang, tựa hồ là bí pháp tính mệnh kiêm tu, hoàn toàn hơn hẳn uy năng của Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ bình thường nhưng bị Ngụy Tác đánh tan. Kinh nhân nhất là lão bắt tử vì chỉ muốn ngăn gã truy kích, uy năng chỉ trấn áp trước mặt gã, kim sắc cổ chiến thuyền cách Ngụy Tác và Cực Âm thần quân hai trăm dặm, ở cự ly này thì lão bắt tử đó cũng chỉ biết dùng uy năng thuật pháp bao lấy một phương vị, không thể xác định chuẩn xác Ngụy Tác, nhưng gã có thể cách xa như thế đã thương đối thủ, cộng thêm tốc độ thi pháp hơn hẳn Hoàng Phủ gia chủ, chứng tỏ thần thức của gã quá kinh nhân.

Vũ Hóa Nhược Tinh tắt nét kinh thị, tỏ vẻ âm trầm và e dè.

“Thế nào, ta không nói sai chứ.” Cực Âm thần quân đến cạnh Ngụy Tác, ngăn gã xuất thủ.

Hoàng Phủ thế gia cứ đấu với họ, lời cả tử bào tu sĩ ra thì khó khống chế tình hình.

“Hoàng Phủ thế gia quả nhiên không phải tu đạo thế gia thông thường.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, không xuất thủ, ngầm truyền âm với Linh Lung Thiên.

Đối phó Hoàng Phủ gia chủ và lão bắt tử đó, tuy gã không muốn bạo lộ thực lực và tu vi nhưng thuật pháp của đối phương thập phần huyền diệu, một người là liên tục tích lũy uy năng rồi phát ra, một người kết hợp uy năng thuật pháp và kim đơn uy lại thành chiến lực mạnh nhất.

Hai thuật pháp này mà do thần huyền đại năng thi triển thì không dễ ứng phó.

Xem ra Hoàng Phủ thế gia chỉ thiếu chút khí vận, nếu có được một thần huyền đại năng thì cả gia tộc sẽ tăng tiến.

“Tiểu tử, Hoàng Phủ thế gia tuyệt đối sẽ xé ngươi thành vạn mảnh!” Hoàng Phủ gia chủ sững lại trên hư không, mũi và miệng rỉ máu. “Cực Âm thần quân, ngươi đi cùng y có phải quyết định đối địch với Hoàng Phủ thế gia và Chân Lô tông?” Quát vang đoạn vì mất hết mặt mũi, Hoàng Phủ gia chủ vung tay, ném Thượng cổ hắc long qua đến trước mặt Ngụy Tác.

“Vật này, ta sẽ bắt ngươi dùng mạng trả lại!” Ngự khí Hoàng Phủ gia chủ cực kỳ lạnh lùng, bảo Ngụy Tác.

“Tu vi như ngươi chưa đủ tư cách nói thế.” Ngụy Tác không hề khách khí, Hoàng Phủ gia chủ trong mắt gã còn kém xa hoa y thanh niên, không đáng để ý.

“Kỳ quái.”

Vũ Hóa Ứng Thiên khê lẩm bẩm.

“Ca ca, sao hả?” Chỉ Vũ Hóa Nhược Tinh nghe được, truyền âm hỏi.

“Khí tức của y rất mạnh, ta vốn tưởng y là thần huyền đại năng, cố ý ẩn tàng tu vi, nhưng y không có thần huyền khí tức, có lẽ công pháp độc đáo, lại được truyền thừa kinh nhân, bí thuật của y không phải chân ngôn bí thuật, mà là thần thức công phạt chi pháp, không thể coi thường...” Vũ Hóa Ứng Thiên truyền âm cho Vũ Hóa Nhược Tinh.

“Đối với ta thì không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.” Cực Âm thần quân như bàn sinh ý, “Ta và vị tiểu hữu này chỉ hợp tác, liên thủ kiếm một chút, sau này Hoàng Phủ thế gia muốn đối địch với Tiểu Cực giới thì ta cũng đành chịu.”

“Vũ Hóa Ứng Thiên, chúng ta liên thủ đối phó chúng đã, được chăng?” Lô Sát thần quân đột nhiên lên tiếng, vô thượng uy nghiêm phát ra.

“Vũ Hóa Ứng Thiên, Vũ Hóa Nhược Tinh, hay là chúng ta liên thủ diệt luôn Chân Lô tông và Hoàng Phủ thế gia.” Lô Sát thần quân nói thế, Cực Âm thần quân không hề biến sắc, vẫn cười lạnh bảo Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh: “Mô không biết các vị bàn thế nào nhưng nếu chúng ta liên thủ diệt chúng thì bọn mô chỉ cần bốn phần của Luân hồi tháp, thế nào?”

“Lôi Sát thần quân, bọn ta không phải hạng tham lam, người cũng không phải biết ta ngày một ngày hai, ta rất biết liều lượng, nếu người muốn cùng bọn ta liên thủ cũng được, ta thậm chí chia thêm một phần, chúng ta chia theo tỷ lệ ba bảy.” Cực Âm thần quân không dừng, nhìn Lôi Sát thần quân, neho mắt nói.

“Bọn mỗ nguyện ý bỏ ra một phần.” Vũ Hóa Ứng Thiên nhạt giọng.

“Sao lại bỏ ra một phần? Chiến lực của chúng ta tuyệt đối giết được chúng.” Lôi Sát thần quân hơi neho mắt lại, liếc Ngụy Tác và Cực Âm thần quân rồi hỏi Vũ Hóa Ứng Thiên: “Giao dịch với chúng, chúng ta không có lợi gì.”

“Phe nào cũng không đủ chiến lực giải quyết họ, giao chiến thì nhiều biến cố, trong kia lại chưa biết là gì, tại hạ không muốn gì thứ chưa biết mà liều mạng.” Vũ Hóa Ứng Thiên liếc Luân hồi tháp ở dưới, nhạt giọng, “Nhờ may chúng ta trả giá đắt, lại nhận ra dưới kia còn cấm chế không thể phá giải mà tay trắng thì sao.”

“Bọn ta tối đa chỉ chi ra thêm một phần.” Lôi Sát thần quân hít sâu một hơi, lạnh lùng nói. Các thần huyền đại năng đều là bá chủ nhất phương, hành sự không như tu sĩ thông thường mà thập phần quyết đoán.

“Tiểu tử, chúng ta tạm đáp ứng, chỉ cần thứ không hơn thần thông bản thân thì thêm hay bớt một phần không khác gì. Còn chỉ bảo cao hơn thì sẽ không ai chịu nhả ra đâu, cứ trông vào vận khí, có bản lĩnh tự cướp lấy thôi.” Cực Âm thần quân truyền âm cho Ngụy Tác, đồng thời vỗ tay, “Được, mỗ không tham lam gì, hai thành thì hai thành.”

-o0o-

934. Chương 934: Mảnh Vỡ Thạch Điện

“Tiểu tử, sau chuyện này, người có dám ở lại đấu một trận với Hoàng Phủ thế gia không?” Bàn xong với Cực Âm thần quân, Lôi Sát thần quân cùng Vũ Hóa Ứng Thiên, Vũ Hóa Nhược Tinh không nói gì, Hoàng Phủ gia chủ bằng hàn cực độ hỏi Ngụy Tác.

“Ta không muốn lãng phí khẩu thiệt.” Ngụy Tác mặc kệ Hoàng Phủ gia chủ, mà nhìn xuống. Thổ hoàng sắc hỗn độn nguyên khí chỉ còn mỏng như tấm lụa, nhưng mọi người, kể cả Vũ Hóa Nhược Tinh ở gần nhất cũng không vọng động, ai cũng hiểu cố xuyên qua có thể sẽ xảy ra biến cố, nguyên khí uy năng tên nóc giờ rất dễ xuyên qua, song vạn nhất có thay đổi khiến nguyên khí từ chỗ khác phun tới thì tương đương với mấy chục bán tiên khí giáng tới, không ai chặn nổi.

Đợi khi thông đạo lộ ra toàn bộ, thấy không thay đổi thì mới đi vào.

“Bố trí cấm chế!” Lôi Sát thần ngó lơ Hoàng Phủ gia chủ và Ngụy Tác, hạ lệnh.

“Âm!”

Lôi Sát thần quân lên tiếng, trừ kim sắc cổ chiến thuyền bọn y đứng, mọi thuyền của Chân Lôi tông đều liên miên tràn ra những trụ chớp như thùng nước.

Bạch sắc thiểm điện trụ chói lòa giáng lên không, tụ lại hình thành một thiểm điện cầu kinh nhân rồi tách ra thành vô số tia sét cỡ cánh tay bắn khắp hư không, tạo thành một tấm lưới hai tầng, bao lấy ngọn núi đã vỡ, ánh sáng chiếu rọi tất cả.

Chân Lôi tông bố trí cấm chế này, các thần huyền đại năng đều thần nhiên, lôi quang vòng này trông uy thế kinh nhân nhưng uy năng thực tế chỉ linh giai thượng phẩm, với tu vi của bọn Cực Âm thần quân thì không ảnh hưởng gì, chỉ cần hộ thể linh quang cũng ra vào dễ dàng.

“Hai lão kia đều có mỗi người một món uy năng bắt phạm, nhất là lão đầu đeo thanh đồng sắc hấp tử có thứ không kém cổ đồ của người.” Linh Lung Thiên ra vẻ thần nhiên đứng sau lưng Ngụy Tác, mắt ngậm lóe kim quang tra xét xem có gì uy hiếp được nó và Ngụy Tác không.

Ngụy Tác bình tĩnh như thường liếc qua, Linh Lung Thiên nói đến hai tu sĩ cạnh Lôi Sát thần quân, một người có thanh hoàng sắc thiểm điện bao quanh, một người đeo thanh đồng sắc trường hấp, đều tu vi Kim

đơn ngũ trọng, ban này Hoàng Phủ gia chủ bị gã đánh bay nhưng hai người này thần nhiên chứng tỏ không phải người Hoàng Phủ thế gia mà là nhân vật hạch tâm của Chân Lôi tông.

Trừ hai người này ra, trên các kim sắc chiến thuyền còn nằm, sáu Kim đơn tu sĩ thống lĩnh, nhưng đều là Kim đơn nhất, lưỡng trọng tu vi, không có pháp lực dao động đặc biệt, không đáng gì với gã và Linh Lung Thiên.

Lại sau mấy chục tích tắc, mọi người đều giật giật chân mày, đỉnh Luân hồi tháp tan hết hỗn độn thổ hoàng sắc nguyên khí, hình thành một thông đạo chừng ba trượng.

“Đi, chắc không có vấn đề gì.”

Nhìn thông đạo một chốc, Vũ Hóa Ứng Thiên nhạt giọng, thân ảnh loáng lên, tiến vào.

Vũ Hóa Ứng Thiên xuyên qua khu vực hỗn độn thổ hoàng sắc nguyên khí mà không sao, mọi người đều hóa thành lưu quang lao vào.

“Y không giống người mà giống pháp bảo.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đi theo Cực Âm thần quân, đồng thời thăm quan sát bào tu sĩ Hoàng Phủ Sát Thần hiện thân từ khoang thuyền, thấy y như bức tượng bạch ngọc tinh thạch lạnh băng, cả hai thâm kinh hãi, cảm giác y đã tu thành quái vật.

Trừ Lôi Sát thần quân, Hoàng Phủ gia chủ, Hoàng Phủ Sát Thần và hai lão bất tử, tu sĩ Chân Lôi tông có hoàng sắc thiểm điện quanh người thì người Chân Lôi tông và Hoàng Phủ thế gia đều cùng kim sắc chiến thuyền ở bên ngoài.

Rất nhanh, tất cả đều đến sát Luân hồi tháp, dừng lại.

Luân hồi tháp cực kỳ hùng vĩ, không khác gì một ngọn núi, do từng tảng đá chất thành, chất liệu đá bình thường nhưng trong mỗi khối ẩn chứa thần huyền khí tức.

“Mỗi khối đá đều được đại năng đó tế luyện thành pháp khí...”

Ngụy Tác cảm giác được trong mỗi khối đá có khí tức thần huyền đại năng để lại, gã thử nổi thông như từng làm với tảng đá và bỏ đề cổ thụ tại Thất bảo mật địa, xem có cảm ngộ được khí tức thần huyền đại năng để lại không. “Chát!” Nhưng gã hơi biến sắc, mỗi tia khí tức trong đá đều chứa đầy sát phạt khí tức kinh nhân, ngăn cản người ta lại gần, tia tâm thần dồn vào bị khí tức phá tan.

Luân hồi tháp không có thông đạo, hoàn toàn là một thể, chắc chỉ đập ra mới có thể tiến vào.

Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh tra xét phía trên một vết nứt lớn nhất, đột nhiên, Vũ Hóa Ứng Thiên biến sắc, hắc quang lóe lên, cả y và Vũ Hóa Nhược Tinh hạ xuống trăm trượng.

“Chát!”

Cơ hồ thân ảnh cả hai vừa tan đi, quang hoa bắn ra, quét qua chỗ hai người.

“Xoạt...” Cơ hồ tất cả đều hút một hơi lạnh, không dám lại gần.

Quang hoa như thủy tinh nhưng hàm chứa mấy chục dải thần văn, như mấy chục pháp vực nối nhau, hình thành một pháp trận phát ra, chỉ lóe lên là ẩn vào hư không, uy năng này như một Thần huyền ngũ trọng diên phong đại năng đang ở trong đó thì pháp.

“Gian thương, Thần huyền ngũ trọng đại năng này không tầm thường, có thể lĩnh ngộ mấy chục đạo thần văn, ngưng tụ làm một thì chiến lực không kém chân tiên bao nhiêu.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác, mắt ngăm lóe kim quang, không nhìn thấu được tình hình trong Luân hồi tháp, chỉ biết quang hoa là thần uy còn lại, không thì Thần huyền ngũ trọng diên phong đại năng xuất thủ, Vũ Hóa Ứng Thiên dù có Minh vương cảm ứng kinh như Ngụy Tác cũng không tránh được.

“Hiện tại không cho thêm chữ đáng chết vào trước gian thương, xem ra địa vị của ta đề thăng không ít.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Người không ti tiện thì không dễ chịu hắt, gian thương.” Linh Lung Thiên nhe răng, muốn cho Ngụy Tác một cước.

“Chắc là thần uy còn lại, không thể tồn tại mãi.” Lôi Sát thần quân đi vòng quanh Luân hồi tháp đoạn nói, mấy chục đạo lôi quang cỡ thùng nước thử bắn ra, nhắm vào ba chỗ trên Luân hồi tháp đủ để đi vào.

“Chát!”

Trong vết nứt Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh lại bắn ra một đạo quang hoa chém vào hư không, chấn tan toàn bộ lôi quang, hai khe còn lại không có phản ứng.

Lôi Sát thần quân không dừng tay, ngón tay hiện ra một viên huyết châu lấp lóe lôi cương khí tức kinh nhân, nhắm vào khe hở không có phản ứng gì.

Viên huyết châu bắn vào vết nứt nhưng không hề có phản ứng.

“Đi vào theo vết nứt này không có vấn đề gì. Nhưng đã cùng chia thì nên cùng tiến thoái, có gì thì còn chung sức chống đỡ.” Ném huyết châu vào mà không có phản ứng, Lôi Sát thần quân liếc Vũ Hóa Ứng Thiên và Ngụy Tác.

“Được.” Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh lướt cách Lôi Sát thần quân và Hoàng Phủ gia chủ mấy chục trượng. “Tiểu tử, đi, đừng cách ta quá xa, bị chúng lừa thì lão tổ ta không xong.” Truyền âm cho Ngụy Tác đoạn Cực Âm thần quân không hề dị nghị, cùng Ngụy Tác, Linh Lung Thiên dừng cách Lôi Sát thần quân và Hoàng Phủ gia chủ mấy chục trượng.

Đối với thần huyền, mấy chục trượng là cự ly ngắn nhất, đến gần hơn mà một phe đột nhiên xuất thủ đánh lên thì khó kịp phản ứng.

“Vù.”

Ai nấy cùng bước, khí tức lồng lộng, chỉ mấy tích tắc, ai nấy thuận lợi xuyên qua khe Luân hồi tháp để vào trong.

“Xoạt...”

Trừ Linh Lung Thiên kiến đa thức quảng ra thì ai thấy cảnh tượng cũng hít một hơi lạnh.

Bên trong Luân hồi tháp toàn là loạn thạch và gỗ mục, không có điện vũ kinh nhân gì mà làm ột ngọn núi!

Luân hồi tháp còn bao lấy một hoang sơn!

Đỉnh hoang sơn có một cổ điện hình vuông, chìm trong hôi bạch sắc vụ khí.

Lưng núi là thạch điện còn nguyên, cổ kính vô quang.

Quanh hoang sơn, trong bãi cỏ dại còn rải rác tinh trụ.

“Đây là bố trí kiểu trong ngoài! Cổ điện trên đỉnh là nội tháp, nếu có đại năng phá ngoại tháp thì nội tháp sẽ truyền tống đến nơi khác, nhưng hiện tại bố trí ở nội tháp đã tổn hủy.” Linh Lung Thiên bình tĩnh như thường truyền âm cho Ngụy Tác, “Thứ đại năng để lại chắc ở trong cổ điện.”

“Tiểu tử, đừng để rớt lại.” Cực Âm thần quân truyền âm cho Ngụy Tác, ngũ khí thập phần hưng phấn, theo bọn Lôi Sát thần quân đi về thạch điện ở lưng núi.

Vật tốt nhất khẳng định nằm trong điện vũ mà thần huyền đại năng bố trí, bên ngoài dù có đồ tốt đến đâu cũng cứ xem bên trong đã.

Ai nấy đến cửa thạch điện trên lưng núi, tòa điện không lớn, chỉ rộng mười mấy trượng, hoàn toàn do đá xám chất lên, cực kỳ cổ kính đơn giản, chỉ là nên có khắc một pháp trận, bên trong có linh quang lóe sáng. Phía trên pháp trận toàn là những mảnh hắc sắc ngọc thạch.

Qua hình dạng ngọc thạch thì vốn là hình hắc sắc liên hoa.

“Đây là?!”

Nhìn rõ đồng ngọc thạch, Linh Lung Thiên hơi biến sắc.

-o0o-

935. Chương 935: Pháp Bảo Bay Ra

“Sao hả?” Ngự Tác truyền âm hỏi Linh Lung Thiên, khẩn trương hẳn.

Khiến Linh Lung Thiên biến sắc, tuyệt đối không phải phàm phẩm. Khí tức pháp trận còn đáng sợ hơn khí tức ngoài Luân hồi tháp, hai đồng mảnh vỡ hắc sắc ngọc thạch trừ thần huyền khí tức còn có hai lần khí tức khác nữa.

Mỗi mảnh hắc sắc ngọc thạch đều có quang văn lưu động, dệt thành nguyên khí đặc biệt khiến mỗi mảnh ngọc thạch tựa hồ không thuộc về cõi đời.

Trong thạch điện mệnh mông có hai đồng ngói ngọc vỡ, hai đóa hắc sắc ngọc liên lớn cỡ người lớn, là thứ do thần văn luyện chế thành, không biết là gì, nếu giá trị kinh nhân, e rằng lúc nào cũng có thể bùng nổ đại chiến.

“Đây là Hạo thiên trấn ma liên, pháp khí này để phong ấn yêu thú lợi hại. Là thứ từ thời đại của ta, tu sĩ này là nhân vật từ thời đại đó.” Linh Lung Thiên nhìn quanh, “Có thể có yêu thú lợi hại ẩn trong Luân hồi tháp.”

“Để phong ấn yêu thú mà hỏng rồi, yêu thú sẽ thoát ra?” Ngự Tác hít sâu một hơi, thần huyền đại năng phong ấn hai con yêu thú tại đây rất có thể để trấn thủ Luân hồi tháp, qua khí tức trong mảnh hắc sắc ngọc thạch thì thực lực của chúng cực kỳ kinh nhân.

“Có gì xuất hiện chưa?” Ngự Tác bình tĩnh như thường truyền âm hỏi Linh Lung Thiên, thần thức gã toàn lực rải ra bao trùm mấy trăm dặm nhưng không hề cảm tri thấy có khí tức yêu thú.

“Không.” Linh Lung Thiên hơi nhíu mày, toàn lực cảm tri cũng chỉ thấy trừ toán tu sĩ mới vào thì không còn vật sống.

“Chư vị có nhận ra lai lịch vật này?” Lôi Sát thần quân uy nghiêm như đế vương hỏi.

“Chắc là pháp khí lợi hại, chỉ là đã triệt để phá tổn, không còn gì uy hiếp nữa.” Vũ Hóa Ứng Thiên lắc đầu, hút một hắc sắc ngọc phiến.

Vũ Hóa Ứng Thiên làm vậy không bị ai phản đối, y chỉ lấy một mảnh nhỏ hơn nữa lấy đầu tiên kiểu này phi thường nguy hiểm, ai cũng mong y làm vật thí nghiệm...

“Cương nha muội, xem ra chúng đều không biết.” Ngự Tác bình tĩnh như thường truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Không biết là tốt nhất, nếu có yêu thú ẩn thân, chỉ có chúng ta phát hiện còn chúng không biết thì chúng ta càng có lợi.” Linh Lung Thiên truyền âm.

“Cương nha muội không ngờ người cũng âm hiểm lắm.”

“Ở chỗ này mà người còn lảm nhảm thì đúng là đầu đất.” Linh Lung Thiên âm ức cực độ, chỉ muốn cho một cước lên mặt Ngự Tác.

“Quan hệ gì đâu, tốt nhất chúng đừng chọc vào ta, không thì ta tìm chỗ thả cổ để thi rồi chạy.” Ngự Tác truyền âm.

“...” Linh Lung Thiên tắt tiếng, có cổ để thi là Ngự Tác như có chỗ dựa, đắc ý khôn cùng. Đối với Vũ Hóa Ứng Thiên, Linh Lung Thiên càng lúc càng thấy nên cẩn thận, y không phải loại sơ ý, nhiều khi xông lên tuyền đầu vì y đã nắm chắc, cảnh giới ở mức cao hơn mọi tu sĩ có mặt.

“Hai vật này đã nát, chúng ta chia theo ước định, chư vị không có vấn đề gì chứ?” Thấy Vũ Hóa Ứng Thiên hút hắc sắc ngọc phiến lên không hề gì, Hoàng Phủ gia chủ lạnh giọng.

“Được, chúng ta lấy hai vật này.” Cực Âm tổ sư thập phần giáo trá, lấy ngay hai mảnh vỡ.

Hai mảnh lão cảm tuy chỉ hai phần mười nhưng là hai mảnh hoàn chỉnh nhất. Tu sĩ tại trường không ai ngốc, kiểu thu lợi này ai cũng biết nhưng thứ đó đã vỡ, to hơn cũng không khác gì nên bọn Hoàng Phủ gia chủ chỉ cười lạnh, không nhiều lời mà chia những mảnh khác.

“Tiểu tử, mảnh của hai chúng ta to nhất, thế nào, lão tử ta không tệ chứ.” Cực Âm thần quân đắc ý, đưa cho Ngụy Tác diện tiền đoạn truyền âm.

“Lão tặc này mà thấy thứ khiến lão động lòng thì dù giao rồi cũng sẽ tìm cách đổi phó chúng ta đoạt lại.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên lăm lăm nhưng ngoài mặt bình tĩnh như thường, thu hắc sắc tàn phiến vào túi. Vật này tuy vô dụng nhưng bên trong còn thần văn hoàn chỉnh, tương lai tu vi Ngụy Tác đạt cảnh giới nhất định, sẽ từ đó tham ngộ được đạo lý.

“Đi thôi!”

Thu mảnh hắc sắc ngọc thạch lại, chúng nhân tìm khắp gian thạch điện, không thấy có gì liền lui đi, tiến về cổ điện.

“Sao hả?”

Đột nhiên, Linh Lung Thiên cảm giác thấy thần sắc Ngụy Tác biến hóa, nó đã toàn lực cảm tri cũng không thấy gì dị thường.

“Địa Mẫu cổ kinh vô dụng ở đây.” Ngụy Tác hơi lạnh giọng truyền âm đáp.

Rời khỏi thạch điện, gã dùng Địa Mẫu cổ kinh nối thông địa mạch để thử xem có cảm tri được khí tức đặc biệt không nhưng thâm cả kinh vì hoang sơn trong Luân hồi tháp tựa hồ không có địa mạch, hình như do chính thần huyền đại năng tạo ra, có thần huyền khí tức lộ ra, cũng như Luân hồi tháp ở ngoài, vì đã hỏng nên thần uy tan mất. Địa Mẫu cổ kinh không thể sử dụng quanh hoang sơn này chứng tỏ không phải chỗ có lợi cho đấu pháp.

“Địa Mẫu cổ kinh vô dụng? Động thủ thì nên ra ngoài.” Linh Lung Thiên truyền âm.

Cổ điện chìm trong sương xám, tựa hồ đã sập một góc, không có thần huy kinh nhân hay khí tức đặc biệt toát ra, chỉ là không nhìn rõ nên có phần thần bí.

Ai nấy thập phần cẩn thận, Vũ Hóa Ứng Thiên cũng không vào trước mà đi cùng mọi người, cả toán cơ hồ xếp thành một hàng.

“Chát!”

Từng lúc rời thạch điện, chúng nhân vừa đi được mấy trăm trượng, cách đỉnh núi rất xa thì đột nhiên cổ điện vang lên âm thanh như tiếng tim đập.

“Xoẹt!!”

Ai nấy nín thở, thần kinh căng ra thì cổ điện trên núi đột nhiên rung lên, rục rịch quang.

Tinh quang bắn khỏi Luân hồi tháp, những thứ giống hệt mà Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh không dám ngạnh tiếp đẩy lên thần văn, như nhiều tiểu thiên địa chấp lại.

Nền cổ điện sáng lên quang hoa, tựa hồ định bay lên.

“Cầm chế tuy đã phá tổn nhưng thần uy chưa tan hết, mau liên thủ trấn áp, không thì cổ điện tuy không truyền tống đến chỗ định sẵn nhưng sẽ đi mất, chúng ta sẽ tay trắng!” Vũ Hóa Ứng Thiên vốn thần nhiên nhất cũng biến sắc, quát to.

Đồng thời, một ngọn bút lông do hắc sắc thần văn ngưng thành hiện ra, từ hư không vạch lên một đường, trấn áp cổ điện.

“Được lắm! Tiểu tử!”

Cực Âm thần quân biến sắc, mắng ra một câu không có phong phạm thần huyền bá chủ tí nào. Vũ Hóa Ứng Thiên vạch ra khe nứt hắc sắc ép lên quang hoa từ cổ điện bắn ra nhưng thêm tinh quang lại từ cổ điện bắn lên, bao trùm trăm dặm trong tích tắc, đổ vào tất cả. Uy năng ngút trời ép cho thân thể Cực Âm thần quân gần như bất động, giờ thì ai xuất thủ trấn áp cổ điện cũng vậy, tất cả đều phải bị lôi vào vòng, còn không toàn lực xuất thủ thì không ai thoát được.

“Phù!”

Lão bắt tử Hoàng Phủ thế gia lúc trước bị Ngụy Tác đả thương vẫn chưa lành, không chịu nổi uy áp mà thổ huyết.

“Toàn lực xuất thủ, không thì chúng ta đều chết ở đây!”

Vũ Hóa Nhược Tinh nhột nhạt quát to, hai dải thần quang từ đỉnh đầu bùng lên, nhắm tinh quang đang ẩn xuống mà phát hắc bạch lưỡng sắc thái cực đồ.

“Xoẹt!!”

Kim sắc thần văn từ ngón tay Lôi Sát thần quân bắn ra, tuy chỉ mỏng manh nhưng hư không mờ đi một khoảng trước mặt, như thể không khí và ánh sáng đều bị uy năng trấn áp, thần uy còn hơn hắc bạch lưỡng thái cực đồ có thể hút hết thủy của Vũ Hóa Nhược Tinh.

“Cách!”

Cực Âm thần quân này giờ âm trầm, nhãn nhó, phát ra một viên hoàng sắc đơn châu, quang hoa kinh nhân, quanh mình có hơn nghìn quang phù do nguyên khí ngưng thành, tuy chỉ cỡ nắm tay nhưng như một vì sao vạch ngang tầng không.

“Vù!”

Hoàng Phủ Sát Thần vẫn như bức tượng bạch sắc ngọc thạch băng lãnh, đối diện uy năng ngút trời mà vẫn lạnh tanh, nhưng mọi thứ trong vòng vài trượng quanh y hóa thành tro, mấy chữ cổ chói lòa từ trán bắn lên, hình thành một dải sáng, khí tức như tinh vực tử khí trầm trầm.

“Sinh tử thư quả nhiên uy năng kinh nhân cực độ!” Ngụy Tác mục quang lóe lên, không động dụng thực lực chân chính mà tế xuất cổ đồ, phát ra thần quang sáng lòa.

Nếu mọi thứ vẫn không chống nổi, Linh Lung Thiên ít nhất còn hơi sắc thủ trạc chặn được một chốc để gã phát ra toàn bộ chiến lực. Vũ Hóa Ứng Thiên và Lôi Sát thần quân tuy kinh hãi nhưng không loạn chứng tỏ uy năng liên thủ đủ ngăn chặn, gã và Linh Lung Thiên có thể tiếp tục ẩn tàng thực lực.

“Oành!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên trong Luân hồi tháp, các loại uy năng xung kích vào nhau, hình thành quang điểm khó tưởng tượng nổi và sóng xung kích kinh nhân.

“Gian thương người quá mạo hiểm!” Linh Lung Thiên bất mãn, tinh quang bị chặn lại rồi tan đi.

“Cách!”

Đồng thời, quang hoa dưới nền điện tan đi, trong vết nứt có mấy trăm dải thần quang uốn éo như du lòng lao ra!

“Pháp bảo bay ra!”

Cơ hồ mọi người sáng mắt lên, cũng dốc thuật pháp chụp vào thần quang chói lòa!

-o0o-

936. Chương 936: Đứng Cùng Yêu Thú

“Vù, vù, vù!”

Mỗi một đạo thần quang đều tốc độ cực kỳ kinh nhân, xé không khí ràn rạt.

“Keng!”

Ngụy Tác không hề do dự, chụp một đạo tử quang gần nhất, vang lên tiếng keng như chạm vào thần thiết.

“Đuổi theo đạo lục sắc hà quang bên trái! Phẩm giai vật đó cao nhất ở đây, ngang với thanh sắc cổ du đăng và cổ đồ của người, còn lại chỉ uy năng bán tiên khí!” Linh Lung Thiên không xuất thủ, giả thành người

hầu chỉ có tu vi Phân niệm cảnh, mắt chợt lóe lên kim quang, nhìn rõ món tốt nhất trong mấy trăm đạo thần quang chói lòa này.

“Chát!”

Ngụy Tác không nhìn xem tử quang là gì, phát động Dịch ích kiếm độn, cùng Linh Lung Thiên đuổi theo đạo lục sắc hà quang.

“Oành!”

Ngụy Tác vừa chụp lấy lục sắc hà quang thì cổ điện đột nhiên rung lên, như bay lên thất bại mà phải đứng lại, đồng thời bắn ra nghìn đạo tinh quang chỉ cỡ ngón tay cùng vô số hồi bạch sắc vụ khí, hòa cùng tinh quang với tốc độ kinh nhân tan đi bốn phương tám hướng.

“A!”

Cả Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều kinh hãi, mặc kệ pháp bảo mà lùi lại bỏ chạy.

Mỗi một đạo tinh quang đều không thể đón đỡ, may mà tốc độ không như ban nãy, thần thức của tất cả vẫn còn kịp phản ứng, tránh kịp.

Ai nấy tránh khỏi, tinh quang quang trụ giáng vào bên ngoài Luân hồi tháp, trực tiếp hất bay từng tảng đá.

Bên ngoài Luân hồi tháp khổng lồ xuất hiện hơn nghìn lỗ thủng, vô số đá vỡ phun ra.

“A!”

Bên trên Luân hồi tháp, tu sĩ trên kim sắc chiến thuyền của Chân Lôi tông không biết chuyện gì xảy ra, mới kêu lên kinh hãi thì ít nhất sáu, bảy chiến thuyền bị tinh quang đánh trúng.

Sáu, bảy kim sắc chiến thuyền sưng lại rồi uy năng hủy diệt lan đi, cả chiến thuyền tan rã với tốc độ kinh nhân, chỉ vài tu sĩ kịp phản ứng mà đào thoát, còn lại tan theo con thuyền.

“Ầm!”

Sáu, bảy kim sắc chiến thuyền như lá khô bị cuốn tung đi, Luân hồi tháp sụp đổ vỏ ngoài, như ngọn núi sụp xuống.

Luân hồi tháp sụp đổ, làn sương xám bao trùm.

“Cương nha muội, thấy chưa!” Ngụy Tác rùng mình, cổ thu liễm khí tức, không chế chân nguyên còn năm phần, phát động Động Hư bộ pháp, lướt cách nền hoang sơn đi bốn, năm dặm. Trước mắt gã xám xịt, làn sương không có uy năng trí mệnh nhưng cũng như Hoàng Thiên diệt thức nhãn, có công hiệu cản trở thần thức và thị tuyến, gã toàn lực rải thần thức cũng chỉ bao được năm, sáu mươi trượng, đứng im rất có thể bị đánh lén.

“Chát!”

Vừa lướt đi thì vị trí gã đứng, hư không mãnh rung lên, thần uy kinh nhân va nhau khiến hư không suýt sụp đổ.

“Lôi Sát thần quân, tiểu tử của Hoàng Phủ thế gia dung hợp Sinh tử thư, cả Vũ Hóa Nhược Tinh, tất cả đều xuất thủ nhắm vào ngươi.” Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang, truyền âm cho Ngụy Tác.

“Vũ Hóa Nhược Tinh cũng xuất thủ, mẹ nó chứ, ta chưa đánh lén y mà y đánh lén ta.” Ngụy Tác ầm ục.

Vũ Hóa Nhược Tinh chưa biết gã là người đoạt cổ đế thi, hiện tại đánh lén vì e dè hoặc đổ kị thần thông của gã, không muốn trong lớp trẻ có thêm nhân vật tranh phong.

Lôi Sát thần quân và Hoàng Phủ thế gia là quan hệ liên minh, lúc này thừa cơ đánh lén cũng đúng, nhưng Vũ Hóa Nhược Tinh xuất thủ đánh lén thì gã rất bức mình.

“Cương nha muội, Vũ Hóa Nhược Tinh hiện tại ở đâu, ta đánh lén y!” Ngụy Tác truyền âm.

“Ai cũng thập phần giảo trá, liên tục biến ảo phương vị, đánh lén cũng khó trúng! Có thứ gì đó từ sau cổ điện đi ra! Thực lực không kém Thần huyền nhất trọng đại năng! Là yêu thú phong ấn trong thạch điện!”, Linh Lung Thiên đột nhiên cả kinh, nói nhanh với Ngụy Tác.

“Cái gì, một hay hai con?” Ngụy Tác dựng tóc gáy, trong màn sương này phải nhờ vào Linh Lung Thiên chỉ dẫn để đấu pháp thì thuật pháp khó nhắm chuẩn, nếu hai yêu thú thực lực sánh với thần huyền ập tới, gã và Linh Lung Thiên khó ứng phó.

Không ai dám phát động thuật pháp thử đánh tan hôi bạch sắc vụ khí, ai cũng có tính toán riêng nên không muốn để lộ phương vị cụ thể vì có thể bị đánh lén.

“Một, là một dải hôi sắc lưu quang, trông như một con trùng, áp sát lão bắt tử Hoàng Phủ thế gia bị người đả thương! Lão bắt tử đó không nhận ra, hử...” Linh Lung Thiên chợt hít hơi lạnh.

“Xảy ra chuyện gì?” Ngụy Tác căn bản không thấy những người khác, khí tức yêu thú mà gã và Linh Lung Thiên vừa nói, lại nghe Linh Lung Thiên hít hơi lạnh thì gã cực kỳ khẩn trương hỏi.

“Ta chưa từng thấy yêu thú này nên không biết.” Linh Lung Thiên nhe răng, ngữ khí hơi run, “Nó chui vào thân thể lão bắt tử đó như đoạt xá! Hoàng Phủ gia chủ cách lão bắt tử đó chỉ hơn mười trượng, cũng không phát hiện ra!”

“Đoạt xá chiếm cứ thân thể?” Ngụy Tác nhớ đến Hồn nguyên thần oa trong Đại Hắc thiên điện, “Yêu thú tiến vào thân thể lão bắt tử đó thì có gì dị thường không!” Gã hỏi tiếp.

“Không, cũng không thừa cơ đánh lén Hoàng Phủ gia chủ. Yêu thú này linh trí e là cực cao, không kém gì tu sĩ.” Linh Lung Thiên hơi nheo mắt lại. Chỉ nó nhìn rõ còn không ai biết nên càng kinh hãi.

“Lẽ nào yêu thú này có thể hoàn toàn khống chế tu sĩ, như giả thành tu sĩ đó?” Ngụy Tác càng rợn tóc gáy, gã từ thần huyền tu vi giả thành Kim đơn tu sĩ để giả heo ăn cỏ, nếu một con thần huyền cấp yêu thú cũng vậy thì quá đáng sợ. Ai biết được yêu thú khống chế một lão bắt tử Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ thì sẽ có biến hóa gì.

“...” Gã và Linh Lung Thiên càng lạnh mình vì làn xương xám đã tan, ai nấy đều hiện rõ, cả hai đều cho rằng yêu thú này linh trí cao kinh người, hoàn toàn biết nắm lấy thời cơ trong tích tắc.

“Tiểu tử, không sao là được rồi, chúng đều tội tộ, vừa nãy khẳng định không ít kẻ đánh lén người.” Cực Âm thần quân vốn cực kỳ kinh nghi bất định, định bỏ chạy nhưng thấy Ngụy Tác và Linh Lung Thiên an toàn thì tỏ vẻ kinh hỉ lao nhanh tới.

“Không hề lộ dấu vết?!” Ngụy Tác mặc kệ Cực Âm thần quân, mục quang bình tĩnh như thường liếc lão bắt tử đó, gã rùn mình vì không chỉ bề ngoài không đổi mà tử sắc và xích sắc thần quang từ lỗ mũi phun ra cũng thế, với thần thức của gã cũng không thấy khí tức có gì lạ.

“Các vị lấy pháp bảo chụp được ra, chia theo ước định.” Hoàng Phủ gia chủ không biết gì nên bảo Ngụy Tác, “Ta thấy người chụp được một đạo tử quang và một đạo lục hà, giao ra đi.”

“Hử... Đây là yêu thú hay tu sĩ đoạt xá.” Mục quang Ngụy Tác không dừng lâu trên mình lão bắt tử đó, cũng không đổi sắc, nhưng “Lão bắt tử” như cảm giác được, lúc nhìn gã thì khiến gã lạnh mình là “Lão bắt tử” ngấm thể hiện, đôi mắt vàng đục loáng lên tơ đen như lông tơ, đầy quỷ dị xen lẫn uy hiếp. Yêu thú vô danh này quá đáng sợ, không biết còn con nào ẩn mình nữa không.

“Muốn bọn ta giao ra cũng được, tất cả lấy hết ra đi.” Cực Âm thần quân thấy Ngụy Tác im lặng thì tưởng gã không đành giao ra nên nói thế, đồng thời truyền âm, “Tiểu tử, không nên xung động vì tham tâm nhất thời, không thì hai phe kia sẽ ra tay với chúng ta, chúng ta cứ tranh thủ thu được bao nhiêu thì thu tới tìm cơ hội trực tiếp đào tẩu.”

“Được.” Vũ Hóa Ứng Thiên không hề phát hiện “Lão bắt tử” đó có gì khác, liếc cổ điện trên đỉnh núi, gạt đầu, “Cùng lấy thứ giành được ra đi.” Trước mặt y rực quang hoa, ngưng thành cảnh tượng mấy trăm kiện pháp bảo bay ra.

Mọi pháp bảo, mọi tu sĩ hiện rõ vị trí.

“Hoàng Phủ gia chủ nhắm vào ta... để y đứng cùng yêu thú.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, trấn định tâm thần, truyền âm cho Linh Lung Thiên rồi nhìn hai thứ lấy được. Yêu thú này chỉ gã và Linh Lung Thiên phát hiện, thử đang ở cạnh Hoàng Phủ gia chủ, không nói ra sẽ có lợi hơn.

-o0o-

937. Chương 937: Bên Trong Cổ Điện

Trong tay Ngụy Tác là một thanh ngọc thủ trạc, thứ phát ra tử quang là một thanh chủy thủ.

Thanh ngọc thủ trạc bóng loáng, không có phù văn, trông như một đầm nước xanh, làn sáng khiến nó nhuộm màu xanh biếc.

Tử sắc chủy thủ do tinh thạch đặc biệt luyện chế, có vân như phượng hoàng xòe lông, phát ra tử quang mê người, tinh trí dị thường.

“Uy năng vật này thập phần kinh nhân, nếu đủ thần thông kinh nhân khắc thần vào tế luyện lại, khẳng định sẽ thành tiên khí.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, hiểu ý đối phương.

Chủy thủ đối với hai người không là gì, chỉ huyền giai hạ phẩm pháp bảo, nhưng thanh ngọc thủ trạc thập phần bất phàm, chất liệu ngọc thạch sánh với thần thiết, chỉ nguyên ngọc thạch và pháp trận đã không kém gì uy năng thanh sắc cổ du đăng, khẳng định do thiên địa chí bảo luyện chế thành, thập phần kinh nhân

“Giao hết ra đi.” Hoàng Phủ gia chủ lấy ra bốn đạo quang hoa, đồng thời lại hừ lạnh với Ngụy Tác bức gã giao ra.

Ngụy Tác không đổi sắc vung tay, lấy thanh sắc ngọc trạc và tử sắc chủy thủ ra, hai thứ này không đáng cho gã liều mạng, đến cuối lại không biết sẽ về tay ai.

“Đây là một món trọng bảo uy năng gần đạt tiên khí.”

“Tiểu tử này lấy được thứ đó cơ à!”

Thanh sắc ngọc trạc hiện ra, cơ hồ mọi tu sĩ tại trường đều chú ý, ánh xanh như đầm nước hoàn toàn áp chế các pháp bảo khác.

Rất nhanh, tất cả đều lấy ra pháp bảo, kim sắc chiến thuyền của Chân Lôi tông ở ngoài lấy udowjc gì cũng giao ra, mấy trăm pháp bảo lóe thần quang khiến người ta thèm muốn, phần lớn pháp bảo đều bất phàm, gần một nửa thậm chí không cần chân nguyên bao lấy cũng tự lơ lửng trên không, đầy linh tính.

Mấy trăm pháp bảo này khác nhau, không món nào giống hệt, có thạch tiễn cổ kính mũi vuông, có pháp y rực quang hoa do mấy chục loại lông vũ chế thành, có cái chậu đỏ rực thần hỏa, có ngọn giáo bằng xương trắng nhón...

“Còn thiếu một món.”

Vũ Hóa Ứng Thiên liếc xéo Cực Âm thần quân.

“Mẹ nó chứ, phải rõ thế hả.” Cực Âm thần quân mắng thăm nhưng tỏ vẻ bối rối, “A, đúng rồi, quên mất một món được thu vào nạp bảo nang.”

“Lão quỷ này gian hoạt quá,” nhiều người mắng thăm, Cực Âm thần quân lấy một viên châu tử phát ra hồng sắc hà quang ngưng thành hình cung điện, lớn cỡ trắng chim câu, là bảo vật uy năng đạt đến bán tiên giai.

“Chư vị, phân chia thế nào? Không thể cào bằng chứ, của mỡ và vị tiểu hữu này không thể cung cấp những thứ khác, chỉ tinh là một món?” Cực Âm thần quân mặt dày hết cỡ, ra vẻ như không hỏi.

“Giá trị thì ai cũng rõ, bán tiên bằng năm huyền giai pháp bảo, gần đạt tiên khí thì mười món, được chưa?” Lôi Sát thần quân cười lạnh.

“Mỗ không có ý kiến.” Vũ Hóa Ứng Thiên nhạt giọng.

“Ai chọn đầu tiên?” Cực Âm thần quân hỏi.

“Nơi này do Chân Lô tông và Hoàng Phủ thế gia phát hiện đầu tiên nên Lô tông chủ và Hoàng Phủ gia chủ chọn trước, tiếp đó bọn tại hạ rồi các vị, lần sau ngược lại.” Vũ Hóa Ứng Thiên liếc Cực Âm thần quân và Ngụy Tác: “Cực Âm thần quân thấy thế nào?”

“Dù gì bọn mỗ cũng đến thứ hai, lão phu lên đến đây còn sớm hơn hai người.” Cực Âm thần quân nói khiến không ít người trợn tròn trắng bảo lão đầu này là gian thương, hoàn toàn không có phong phạm thần huyền đại năng.

“Được, để tại hạ chọn đầu tiên.” Vũ Hóa Ứng Thiên nhạt giọng, mục quang nhìn lên nóc cổ điện, tựa hồ không quan tâm những thứ này.

Hôi bạch sắc vụ khí trên đỉnh núi đã tan, cổ điện lộ ra vuông vắn, do cổ đồng sắc tinh kim chế thành, bên trong sâu thẳm, có Hoang cổ khí tức phát ra.

Cực Âm thần quân trợn tròn trắng, không nói gì.

“Bọn ta chọn thứ này.” Hoàng Phủ gia chủ xuất thủ, trực tiếp hút thanh ngọc thủ trạc Ngụy Tác giao ra, đồng thời cười lạnh.

“Lão tặc này có một thứ không biết là gì cạnh mình mà còn đắc ý,” Ngụy Tác liếc “Lão bất tử”, hơi rợn tóc gáy, Hoàng Phủ gia chủ muốn giở trò gì thì gã cũng không ngại, chỉ thấy lão có một “Lão bất tử” như thế đứng cạnh thì kết quả sẽ không ra gì.

“Tiểu tử, đến lượt chúng ta, nhìn cho kỹ, đừng chọn thứ không đáng giá linh thạch.” Cực Âm thần quân truyền âm cho Ngụy Tác, vội vàng thu lại viên ngọc phát ra hồng sắc hà quang vừa giao ra.

Ngụy Tác bình tĩnh như thường, chụp lấy một tấm hoàng sắc pháp y như mây gấm, nam tu nữ tu đều mặc được, toát ra thần huyền khí tức, chắc do thượng cổ thần huyền đại năng luyện chế, tuy linh quang bất không mạnh nhưng có uy năng phòng ngự bán tiên giai, đối với Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã thì pháp bảo lợi hại không thiếu, nhưng thượng giai pháp y không nhiều, thành ra rất hữu dụng.

“Được, nhân quang tiểu tử không tệ, xem ra không cần nói nhiều.” Cực Âm thần quân thấy Ngụy Tác lấy ra pháp y, thầm truyền âm.

Trong mấy trăm pháp bảo này, chỉ thanh ngọc thủ trạc gần đạt tiên khí và mấy món bán tiên khí ra, còn lại đều là huyền giai và đạo giai cho đến linh giai pháp bảo, tiếp đó Vũ Hóa Ứng Thiên bất động, Vũ Hóa Nhược Tinh không chọn bán tiên khí mà chọn mười huyền giai pháp bảo, đến lượt bọn gã, gã cũng chọn mười huyền giai pháp bảo.

“Tiểu tử đáng chết đó nhân quang độc thật, giá mà chọc mù được mắt hắn.” Cực Âm thần quân bực mình vì Vũ Hóa Nhược Tinh cơ hồ còn hết đồ tốt trong số huyền giai pháp bảo.

“Lấy nguyệt nhận pháp bảo cho ta, tinh kim của nó hữu dụng với ta,” Linh Lung Thiên truyền âm, Ngụy Tác không ngần ngại chụp lấy pháp bảo hình trăng cong, đúc bằng nguyệt bạch sắc tinh kim lên, hàn khí lạnh lẽo, uy năng bán tiên khí.

Cực Âm thần quân thu lại bán tiên giai bạch sắc ngọc bội có thể kích phát phòng ngự linh quang quang mạc.

Đã thỏa thuận trước Ngụy Tác và Cực Âm thần quân cộng lại chỉ được hai phần nên cả hai coi như khách qua đường, không còn tư cách lấy bảo vật, trơ mắt nhìn Vũ Hóa thế gia và Chân Lô tông phân chia đại bộ phận pháp bảo.

“Tốt nhất là chúng trúng cảm chế, chết mất vài tên, như thế chúngta sẽ có tư cách đòi chia tiếp.” Mấy trăm pháp bảo này tệ nhất cũng linh giai trung phẩm trở lên, đối với môn hạ đệ tử thập phần hữu dụng, sẽ dễ thăng thực lực chính thể cho tông môn, Cực Âm thần quân rất thêm muốn nên lăm lăm.

“Đi.”

Phân chia pháp bảo xong, đi về phía cổ điện.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rất ăn rợ, cách xa Hoàng Phủ gia chủ và Lôi Sát thần quân, còn cách Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh nhưng “Lão bất tử” đó khiến cả hai rùng mình, hiện tại Lôi Sát thần quân và Hoàng Phủ Sát Thần đang ở cạnh “Lão bất tử” nhưng không ai biết lão bị yêu thú khống chế.

Ai cũng có lòng riêng tư, trầm mặc đến trước cổ điện.

Cổ điện mệnh mông lạnh lẽo, không có cửa vào, khí tức lạnh lẽo phát ra.

“Tiểu tử này.”

Cực Âm thần quân giận xị khói, tra xét cổ điện một vòng xong Vũ Hóa Ứng Thiên không nói gì, lại một đạo hắc quang phát ra, nhắm vào một góc đổ nát của cổ điện.

“Cách.”

Nhưng lần này cổ điện không có gì kích phát, không có cực đạo thần uy hất tung tất cả, uy năng xung kích của Vũ Hóa Ứng Thiên khiến một góc cổ điện tan vỡ, một lỗ thủng năm, sáu trượng xuất hiện.

Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh nhìn nhau, cũng lướt vào.

“Mẹ nó chứ, tiểu tử, theo ta.” Cực Âm thần quân do dự một chốc, sợ đồ tốt bị Vũ Hóa Ứng Thiên đắc thủ, nghiêng rằng đoạn truyền âm cho Ngụy Tác.

Bên trong trống trơn, không có đường hướng lên, như một đại điện, ánh sáng mờ mờ, ngổn ngang tĩnh trụ.

“Xoạt...”

Thấy thế, bọn Cực Âm thần quân hít hơi lạnh.

Trong cổ điện có một đài cao bằng hơi sắc ngọc thạch, có một tầng có quang hoa màu xám lưu chuyển, thập phần thần bí, bên trong có một thân ảnh xếp bằng phát ra khí tức khiến tất cả rùng mình.

-o0o-

938. Chương 938: Tiên Khí Chân Chính Xuất Thế

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 20 Điểm khi đọc bài viết này:

*****.vn :

Đài cao bằng ngọc xám vượt hơn nền cổ điện mấy trượng, khí tức cực kỳ thương tang, quanh đó đầy bụi, thân ảnh xếp bằng tựa hồ dính đầy bụi, ngồi trong hơi quang tạo cảm giác ngột thở. “Thần huyền đại năng đó tọa hóa để lại chân thân hả?”

Ai nấy cả kinh, cổ điện trống trơn, chỉ có đài cao và thân ảnh, nền rải đầy tinh trụ vỡ và nguyên khí của pháp bảo vương lại, pháp bảo bay ra ban này vốn phong bế trong tinh trụ, nhìn kỹ thì trong điện trừ đài cao ra không còn pháp bảo nào.

“Linh dược cũng không có?”

Không ai dám yên tâm, có “Lão bất tử” đó nên thần thức Ngụy Tác khóa chặt mỗi người, cảm ứng được lão bất tử Chân Lôi tông đeo thanh đồng hạp tử thở dài thất vọng cực độ. Lão bất tử này còn không bao nhiêu thọ nguyên, đối với tha lão thì để thăng linh dược thọ nguyên, ngăn cản kim đơn suy bại còn trọng yếu hơn bất kỳ pháp bảo nào, Luân hồi tháp thường có cao giai linh đơn nhưng Luân hồi tháp này không có một viên linh đơn nào.

A!

Đột nhiên, Cực Âm thần quân hít một hơi lạnh run lên, lùi lại hơn mười trượng, suýt nữa chạy khỏi khe nứt của cổ điện.

“Việc gì hả?”

Vũ Hóa Nhược Tĩnh trầm giọng hỏi, Cực Âm thần quân làm thế khiến tất cả rừng mình. “Ta thấy mắt y phát quang!” Cực Âm thần quân toát mồ hôi lạnh, mặt nhợt đi. Mục quang y nhìn thân ảnh chầm chầm.

Ai cũng lạnh buốt trong lòng, Vũ Hóa Ứng Thiên cũng phải lùi lại một bước, dưới chân ánh lên hắc bạch lưỡng sắc thần quang.

Nhìn kỹ, thân ảnh xếp bằng không rõ ngũ quan, nhưng mắt ánh lên quang hoa, tựa hồ đang bằng lãnh quan sát.

Thi thể thần huyền đại năng tọa hóa không còn sinh khí, nhưng ai cũng hiểu, dù chỉ còn thần niệm cũng có chiến lực đáng sợ.

“Không phải thần niệm còn lại, thân thể thần huyền đại này có pháp bảo kinh nhân!” Linh Lung Thiên cất giọng nói đầy chấn động, truyền âm cho Ngụy Tác đang rừng mình, “Khí tức rất đáng sợ, chắc là tiên khí!”

“Cái gì!” Ngụy Tác nín thở, thân thể hơi run lên.

Tiên khí!

Tông môn và tu sĩ Ngụy Tác đã gặp đều không có tiên khí.

Tiên khí sánh với Thần huyền tam trọng đại năng luyện thiên cấp thuật pháp dốc toàn lực, tu sĩ Thần huyền nhất trọng lưỡng trọng không thể chống nổi, tiên khí Thần huyền ngũ trọng diên phong đại năng sử dụng rất có khả năng là cực đạo tiên binh! Tiên khí tuyệt đối đủ khiến cho cả tu đạo giới dậy sóng!

Ở đây lại một món tiên khí xuất thế!

“Có chứ!”

Cùng lúc, mọi người lại thấy hơi sắc ngọc đài dưới thân ảnh có khắc nhiều chữ cổ. “Chắc là công pháp cùng thuật pháp mà thần huyền đại năng đó để lại!” Ngay cả Lôi Sát thần quân cũng tỏ rõ vẻ thèm thuồng.

“Vũ Hóa Ứng Thiên, ngươi định làm gì!” Cùng lúc, Lôi Sát thần quân đột nhiên quay lại, uy áp dâng lên ngút trời.

“Đừng khẩn trương, để ta dùng thuật pháp thử xem có thần niệm còn lại không.” Vũ Hóa Ứng Thiên vẫn nhặt nhẻo, nhưng thần sắc ngưng trọng hẳn, hai ánh lên bạch sắc quang hoa. “Lần sau tuyệt đối cách xa tiểu tử này, không thì sớm muộn gì cũng bị y kéo xuống nước!” Vũ Hóa Ứng Thiên trực tiếp thi pháp, Cực Âm thần quân trợn tròn trắng, lảo lảo nhưng kêu thì kêu, lão không bước đi, chỉ hàng chữ cổ thoát ẩu thoát hiện trên hơi sắc ngọc đài đã khiến lão sáng mắt.

“Thần vương cường chiến quyết!”

“Tự chuyển thiên trấn ma pháp!”

“Gian thương, trên đó ghi một môn công pháp và một môn thuật pháp! Là cận chiến công pháp, cùng một môn thuật pháp trấn áp, đều là vô thượng cường pháp!... Y là một thần huyền đại năng cận chiến! Chắc cùng thời đại với ta, thế mà ta không biết có tu sĩ như thế...” Linh Lung Thiên có vẻ kinh hãi, nói với Ngụy Tác, nó nhìn rõ hàng chữ trên hơi sắc ngọc đài, “Tự khí thiên cương... Linh nguyên hóa giáp...” Tiếp đó nó đọc từng câu kinh văn cho Ngụy Tác, đồng thời mục quang hơi lóe lên, ghi lại hình ảnh minh họa.

Ngụy Tác biết hai thiên cổ kinh Thần huyền ngũ trọng diên phong đại năng để lại phi phạm, nhưng hiện tại không đủ thời gian để Linh Lung Thiên đọc mấy lần cho gã nghe, nên cứ toàn tâm toàn ý ghi nhớ mỗi câu kinh văn nó đọc.

“Thật ra thế nào?” Lôi Sát thần quân hỏi Vũ Hóa Ứng Thiên, ai nấy đều nhìn vào Vũ Hóa Ứng Thiên, quang hoa như tấm gương của y đã tan, còn y không nói gì, cứ nhìn mãi thân ảnh xếp bằng ở trong.

Trừ Linh Lung Thiên, không ai biết chữ khắc trên hơi sắc ngọc đài, những chữ đó đều từ bảy vạn năm trước, là chữ từ thời đại của nó, dù nhìn rõ thì họ cũng không hiểu. Không ai biết rằng Linh Lung Thiên và Ngụy Tác đã nhớ nhanh hai thiên cổ kinh này. “Không nhận ra nhưng có cảm giác thập phần nguy hiểm.” Vũ Hóa Ứng Thiên vẫn thần nhiên, quanh mình như tranh hắc bạch thủy mặc.

Lôi Sát thần quân và tu sĩ có thanh hoàng sắc thiểm điện quanh người, liếc lão bắt tử đeo thanh sắc trường hạp đoạn lão bắt tử không còn sống bao lâu đó đứng ra nói: “Lão phu nguyện ý mạo hiểm.” Hiển nhiên Lôi Sát thần quân không tin lời Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Không được, vạn nhất chạm phải cơ quan thì cùng ta xong hết.” Vũ Hóa Ứng Thiên cự tuyệt, thái độ thập phần kiên quyết.

“Lẽ nào bọn mõ phải nghe lời người?” Lôi Sát thần quân cười lạnh, nhìn Cực Âm thần quân. “Đúng.” Cực Âm thần quân cực kỳ gian hoạt, phụ họa: “Bọn ta và Lôi tông chủ cộng lại, đối phó các người đầu thành vấn đề.”

“Ta có cách vạn vô nhất thất tra xét thi thể đại năng đó. Các vị tin hay không, muốn liên thủ hay đối địch với tại hạ cũng được, ra ngoài đã rồi tính, động thủ ở đây không chỉ mất an toàn mà còn chất vỡ đài ngọc có cổ kinh.” Vũ Hóa Ứng Thiên thần sắc thần nhiên nói, đoạn nhìn Lôi Sát thần quân và Cực Âm thần quân.

“Trong cổ điện cũng không còn gì nữa, vì cổ kinh trên ngọc đài này chúng ta khó tránh khỏi đấu một trận, chỉ bằng ra ngoài nói cho rõ.” Vũ Hóa Nhược Tinh nhìn tất cả, cười lạnh.

“Được, chúng ta ra ngoài cổ điện nói cho rõ.” Hoàng Phủ gia chủ cũng cười lạnh: “Hoàng Phủ thế gia và Chân Lôi tông tại đây không có chiến lực như hai người.”

“Ra ngoài thì tất cả cùng ra, tránh để ai đó giở trò.” Hoàng Phủ gia chủ nhắm vào Ngụy Tác, thấy gã và Linh Lung Thiên không động chân thì quát to.

“Còn chút nữa, kéo dài thời gian!” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác. Dù không lấy được tiên kích cũng được hai cổ kinh hoàn chỉnh.

“Mõ thấy không nên liên thủ cùng các vị, có lẽ nên cùng Vũ Hóa thế gia thì hơn. Liên thủ với họ thì khả năng diệt các người càng lớn.” Ngụy Tác mã thượng cười lạnh.

“Hay lắm, người muốn nằm lại hả?” Hoàng Phủ gia chủ cười lạnh.

“Tiểu tử, muốn liên thủ với ai cũng ra ngoài đã, ở lại đây thì thành đích cho mũi dùi chĩa vào.” Cực Âm thần quân cuống lên truyền âm cho Ngụy Tác.

“Đi thôi, ra ngoài rồi tính.” Vũ Hóa Ứng Thiên liếc Ngụy Tác.

“Đi, có cơ hội thì đánh vỡ hời sắc ngọc đài!” Ngụy Tác được Linh Lung Thiên truyền âm, nó nhìn rõ cả mười câu cuối, Ngụy Tác không nói gì mà nhìn Cực Âm thần quân, cùng lão lui ra rồi truyền âm cho Linh Lung Thiên.

Hai môn cổ kinh trong tay, chốc nữa xem có cơ hội đoạt tiên khí không đã, gã không muốn đối phương lấy được cổ kinh.

Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh vẫn đi đầu, cách cổ điện gần nghìn trượng mới dừng lại. “Vũ Hóa Ứng Thiên, người bảo có cách vạn vô nhất thất tra xét thi thể đại năng, thật ra là cách gì, muốn bọn ta liều mạng cũng phải xem là cái gì đã chứ.” Vũ Hóa Ứng Thiên dừng lại, Lôi Sát thần quân nheo mắt nói.

“Tại hạ thấy không còn tất yếu nữa.” Vũ Hóa Ứng Thiên nói đoạn ngẩng lên, nhìn kim sắc chiến thuyền ngoài Luân hồi tháp.

“Chát!”

Cơ hồ lúc đó, bạch sắc quang đài đột nhiên từ hư không trút xuống kim sắc cổ chiến thuyền lớn nhất.

“Cách!”

Hàn khí kinh thiên địa tỏa đi, kim sắc cổ chiến đông thành đá, vỡ tan tành!

“A!”

Trong kim sắc cổ chiến thuyền, vô số tu sĩ Chân Lôi tông hải hùng hô lên không biết xảy ra chuyện gì. “Các người!” Lôi Sát thần quân biến sắc.

-o0o-

939. Chương 939: Trận Chiến Kinh Nhân Nhất Tu Đạo Giới Nghìn Năm Qua

“Ta...” Cực Âm thần quân suýt thổ huyết lùi lại.

“Chát!”

Đột ngột, khí tức bàng bạc từ hư không tràn ra, một linh quang quang tráo khổng lồ trùm xuống như cái bát trong suốt, bao lấy cả đỉnh núi.

Linh quang quang tráo này như một băng tráo, khí tức băng hàn cực độ, bề ngoài còn có cực quang kỳ dị lưu chuyển, uy năng cực kỳ kinh nhân.

“Tiểu tử, là Băng phách cực quang tráo của Đại Hàn cung, không xong rồi, lão tổ ta cả đời bắt nhận lại bị nhận mỗ mù mắt, bị lừa rồi, phải liên thủ liều mạng mới ra được.” Cực Âm thần quân thấy băng tráo chụp xuống, bao lấy mọi kim sắc chiến thuyền và bọn lão thì dừng lại, thập phần kinh hoảng đến gần Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, truyền âm cho Ngụy Tác.

“Đại Hàn cung?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau.

Đòn ban nãy hàm chứa thần uy kinh nhân, trực tiếp hủy một kim sắc cổ chiến thuyền cùng mọi tu sĩ trên thuyền, chắc chắn có thần huyền đại năng nữa tới. Cực Âm thần quân nói vậy, cả hai hiểu ngay, lúc trước cổ truyền tông pháp trận của Vũ Hóa thế gia nổi man hoang hoang nguyên Vân Linh đại lục với rìa Tịch Hàn đại lục nam bộ, Vũ Hóa thế gia định tiến công Vân Linh đại lục thì phải theo đường đó, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hoài nghi Vũ Hóa thế gia ngầm liên thủ với bá chủ Tịch Hàn đại lục nam bộ Đại Hàn cung, hiện tại quả nhiên là thật.

Người Đại Hàn cung e rằng cùn đến với bọn Vũ Hóa Ứng Thiên nhưng ngầm bố trí, định bắt ba ba trong chum! Ngần ấy người cùng tính toán, không ngờ từ đầu đã sa vào vẫy của Vũ Hóa thế gia và Đại Hàn cung.

“Ít nhất bốn, năm mươi người đang bố trí một pháp trận, liên thủ thi pháp, uy năng Băng phách cực quang tráo e rằng hai chúng ta toàn lực xuất thủ mới khoét được một lỗ. Kẻ vừa thi pháp là tu sĩ Thần huyền tam trọng trung kỳ.” Linh Lung Thiên ngầm truyền âm cho Ngụy Tác.

“Hoàng Phủ Ngữ Thiên, người bày trò này để hại Chân Lôi tông?” Mọi kim sắc chiến thuyền loạn choạng, như ruồi nhặng mất đầu, Lôi Sát thần quân gầm lên.

Ba người Hoàng Phủ thế gia giữ khoảng cách với ba người Chân Lôi tông, đến gần Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh.

“Ta...!” Cực Âm thần quân nghe Lôi Sát thần quân quát thì nhận ra, sắc mặt càng khó coi, trước mắt tối sầm.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên bình tĩnh như thường, hiểu rõ tâm tình Cực Âm thần quân, hiện tại rõ ràng Hoàng Phủ thế gia cùng phe Vũ Hóa thế gia và Đại Hàn cung, cả ba bày kết diệt Chân Lôi tông, Cực Âm thần quân tự chui vào vũng nước đục này.

“Lôi Sát thần quân, nếu quy thuận rồi để bọn mỗ hạ cấm chế, chúng ta có lẽ sẽ tạo ra cơ nghiệp thiên cổ chưa từng có.” Bạch sắc thân ảnh xuất hiện trên hư không, đi qua Băng phách hàn quang tráo.

Thần huyền đại năng bị Linh Lung Thiên nhìn ra từ nãy nãy mặc pháp y lông cừ trắng, mặt chừng hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sao, thậm chí còn anh tuấn hơn Vũ Hóa Nhược Tinh mấy phần nhưng trông lạnh băng, thần văn trong suốt bao quanh người, khiến không khí không ngừng dấy lên băng hoa, không ngừng rơi xuống. Da y lộ ra ngoài cũng gần như trong suốt, toát lên hàn khí như một khối huyền băng.

“Cực Âm lão quỷ, muốn bị chúng hạ cấm chế hả?” Lôi Sát thần quân liếc Cực Âm thần quân, đỉnh đầu không ngừng lóe chớp, lời hải lan rộng.

“Không liên quan đến ta, ta không thấy gì.” Cực Âm thần quân không hề có phong phạm cao thủ, muốn khóc mà không có nước mắt, nhưng thấy thần huyền đại năng mới hiện thân và bọn Vũ Hóa Ứng Thiên không nghe lời mình thì sầm mặt, “Mộ Dung Tú, đùa quá đà rồi đấy.”

“Chân Lô tông có một linh thạch khoáng mạch, đã khai thác nửa năm... Bọn ta cần linh thạch khoáng mạch đó, không ngờ người lại tự chui vào.” Thần huyền đại năng mới hiện thân, lạnh như băng sơn liếc Cực Âm thần quân. Thần huyền đại năng của Đại Hàn cung này cực kỳ lãnh ngạo, nhưng trong mắt còn có tình cảm, không như Hoàng Phủ Sát Thần đã dung hợp Sinh tử thư, hoàn toàn là một món pháp bảo do bạch sắc ngọc thạch khắc thành.

“Tiểu tử, đây là Đại Hàn cung chủ Mộ Dung Tú, ba phe kia bày trò, xem ra không định tha chúng ta, đành cùng Chân Lô tông liên thủ mới may ra thoát được, thế nào?” Cực Âm thần quân truyền âm với Ngụy Tác, đồng thời đến gần Lô Sát thần quân, rõ ràng lão cho rằng thực lực Lô Sát thần quân hơn nhiều Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Tiểu tử, còn dám ngông cuồng hả? Chốc nữa ta sẽ cho người biết thế nào là sống không bằng chết!” Hoàng Phủ gia chủ đứng sau lưng Hoàng Phủ Sát Thần như tượng bạch sắc ngọc thạch, cười lạnh với Ngụy Tác.

“Lô Sát lão quỷ, chốc nữa ta cầm chân Mộ Dung Tú, người chặn Vũ Hóa Ứng Thiên, tiểu tử, thuật pháp cuốn gười cổ quái, cầm chân quái vật của Hoàng Phủ thế gia.” Cực Âm thần quân truyền âm cho Ngụy Tác và Lô Sát thần quân, “còn có cầm chân được Vũ Hóa Nhược Tinh và phá thủng Băng phách cực quang trảo không thì trông vào, Lô Sát lão quỷ người sắp xếp.”

“Được.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, truyền âm đáp.

“Lão bắt tử” đó không làm gì, dù gã và Linh Lung Thiên bạo lộ thực lực, cộng thêm Cực Âm thần quân và Lô Sát thần quân đối phó bốn thần huyền của đối phương cũng không chiếm nổi thượng phong. Ai biết “lão bắt tử” đó có đối phó bọn gã không.

Tình thế này, rõ ràng thoát thân đã rồi tính.

“Sắp biến thiên rồi... hôm nay sẽ có hai thần huyền và một thiên tài tu sĩ tự thấy mình kinh tài tuyệt diệu mất mạng.” Hoàng Phủ gia chủ đắc ý, nhìn bọn Ngụy Tác cười lạnh.

Áp lực ngột thở lan ra, ai cũng biết một trường đại chiến sắp bạo phát, ngàn ấy thần huyền đại năng cùng giao chiến, dù là ở tu đạo giới Tịch Hàn đại lục, Vân Linh đại lục hay Thiên Huyền đại lục cũng hơn nghìn năm chưa từng xuất hiện.

“Chát!”

Ai cũng chờ đợi, không ai muốn động thủ đầu tiên nhưng sau tích tắc đó, cơ hồ mọi Thần huyền tu sĩ, lão bắt tử đồng thời phát ra khí tức kinh nhân nhất.

Hắc bạch lưỡng sắc thần quang như vạch giữa thiên địa, một ngọn núi do hắc sắc thần văn ngưng thành và thần quang như tờ giấy đồng thời từ Vũ Hóa Ứng Thiên bắn ra.

“Oanh!”

Đồng thời, mọi lỗ chân lông của Lô Sát thần quân đều bắn ra lôi quang, tthân thể cơ hồ biến thành thể giới của sấm chớp, lôi quang từ cả thất khiếu và mỗi một lỗ chân lông đều biến thành nhất thiết điện tiểu long, tụ lại đấu với thần uy xung kích của Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Vù!”

Ngụy Tác toàn lực phát động Duy ngã tâm kiếm, thanh sắc kiếm khí chém vào Vũ Hóa Nhược Tinh ở xa nhất, gã không có hảo cảm gì với kẻ đánh lén mình lúc trước, toàn lực kích phát Duy ngã tâm kiếm nên uy năng không kém gì Đại đề tu di, gã cũng không yên tâm rằng người Chân Lô tông có thể cầm chân Vũ Hóa Nhược Tinh.

“Người như thế cũng xứng là gia chủ?” Đồng thời, gã toàn lực phát động Đại thừa pháp âm, trấn áp Hoàng Phủ Sát Thần.

“Chát!”

Như hai thần vương cự chùy va nhau, Lô Sát thần quân thập phần mạnh mẽ, tuy nhục thân nứt ra nhưng bùng lên một biển chớp lóe hình rồng, chặn đứng hắc bạch thiên địa do Vũ Hóa Ứng Thiên có tu vi cao hơn phát ra.

“Phụt!”

Hoàng Phủ Sát Thần không thể kích phát thần uy Sinh tử thư, thân thể văng ngược lại, mũi và mắt đều rỉ máu.

“Oành!”

Tu sĩ Chân Lôî tông trên kim sắc chiến thuyền và tu sĩ có thanh hoàng sắc lôî quang quanh mình, phát ra đòn mạnh nhất, vô số quang hoa tụ thành quang trụ xung kích Băng phách cực quang tráo sau lưng Lôî Sát thần quân, tạo được một lỗ hồng đường kính mấy chục trượng.

“Cực Âm lão quỷ!”

Chiến cục này vốn theo kế hoạch của phe Ngụy Tác nhưng bọn gã đều biến sắc, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên suýt thổ huyết.

Kế hoạch động thủ này vốn do Cực Âm thần quân vẽ ra, vốn phải là lão toàn lực cầm chân Đại Hàn cung chủ Mộ Dung Tú, như thế sẽ cùng tiến cùng thoái, bạo phát chiến lực mạnh nhất để chạy trốn sẽ càng an toàn, còn như nắm cát rời thì rất có thể sẽ bị chia cắt. Nhưng không ai ngờ Cực Âm thần quân không xuất thủ với Mộ Dung Tú, rú lên rồi kích phát thần uy bao lấy mình, lão vào dòng chảy của Chân Lôî tông lao ra khỏi cực quang băng phách tráo.

Lão đầu giáo tráo cực độ này lại khiến tất cả thành thuận bài để thừa cơ bỏ chạy, cả Ngụy Tác cũng không đủ mặt dày như thế.

“Chát!”

Cực hàn băng tuyết từ Mộ Dung Tú bắn ra, mỗi mảnh đều chứa băng sơn chi lực, nhắm vào bọn Ngụy Tác. Bốn, năm kim sắc chiến thuyền ở sau đông cứng, không tu sĩ nào thoát.

Đồng thời, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên càng biến sắc vì lão bắt tử đeo thanh đồng trường hạp cạnh Lôî Sát thần quân đột nhiên tể xuất cái hộp phát ra thần quang, xung kích vào Lôî Sát thần quân!

-o0o-

940. Chương 940: Thả Cỗ Đế Thi Ra

“Chát!”

Nửa thân thể Lôî Sát thần quân thành tro.

“Âm!”

Thần huyền nguyên khí hàm chứa lôî quang kinh nhân từ thân thể còn lại của Lôî Sát thần quân bắn ra, kết thành thần huyền pháp tướng mặc kim sắc để y, trong thần huyền pháp tướng là một biển sấm sét, từng dải bạch sắc thiểm điện chảy sau gáy thành tóc, trông cực kỳ kinh nhân.

Lôî Sát thần quân cũng luyện bí pháp, bị đánh nát nửa người nhưng không chết, có điều nguyên khí đại thương.

“Người!”

Lôî Sát thần quân gầm lên với lão bắt tử Chân Lôî tông đột nhiên đánh lén y, nhưng chưa kịp xuất thủ đối phó vì Mộ Dung Tú phát ra cực hàn băng tuyết đã ép tới.

“Đi thôi!”

Sắc mặt Ngụy Tác thập phần khó coi, chỉ muốn tóm Cực Âm thần quân ném vào đây, gã không hề do dự, trực tiếp phát động Động Hư bộ pháp, chỉ một bước là áp sát lỗ thủng của Băng phách cực quang tráo.

Mắt gã chợt lóe lên, trong óc xuất hiện quỹ tích rõ ràng.

Không hề dừng lại, gã lại phát động Động Hư bộ pháp, lướt tới.

“Cách!”

Chỗ gã và Linh Lung Thiên đứng sụp xuống, hắc bạch lưỡng sắc thái cực đồ và hắc sắc thần văn từ khe nứt quay ngược lại va nhau, uy năng bắn ra khiến một kim sắc chiến thuyền đang bỏ chạy tan vỡ, vô số mảnh vỡ và huyết nhục rải khắp tầng không.

“À!”

Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh cũng ngạc nhiên, cả hai liên thủ ngăn cản Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, nhưng không ngờ Ngụy Tác tránh được.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Lôi Sát thần quân và Đại Hàn cung cung chủ Mộ Dung Tú đấu với nhau, thần uy không ngớt va chạm, một bên là biển chớp, một bên là băng tuyết thế giới, nhất thời khó phân thắng phụ.

“Chát!”

Bị Ngụy Tác đánh bay, Hoàng Phủ Sát Thần không chết mà được chữ cổ chói lòa bao bọc, đồng thời phát ra thần quang, đánh rụng quá nửa số kim sắc chiến thuyền trên không trung.

Ngần ấy thần huyền đại năng tề tụ, ngay cả Kim đơn đại tu sĩ cũng chỉ thành vật điểm xuyết, không thể ngăn được thần uy.

“Thế nào, định đuổi tận giết tuyệt hả? Ta muốn đi cũng không được?” Ngụy Tác lạnh lùng nhìn bọn Vũ Hóa Ứng Thiên, lại phát động Đại thừa pháp âm, trực tiếp trấn áp Vũ Hóa Nhược Tinh. Vũ Hóa Nhược Tinh là kẻ gã ghét nhất ở đây, trừ Hoàng Phủ gia chủ, Hoàng Phủ gia chủ hiển nhiên không có sức uy hiếp như y.

“Choang”!

Sau tiếng nổ khê làm tan hết uy năng chảy ra, Vũ Hóa Nhược Tinh chỉ hơi lùi mấy trượng, trên mình xuất hiện một lớp chiến y do hoa sen bạc tổ thành, sáng ánh thần thiết, chảy ra ngân sắc thần văn như sóng nước.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên sầm mặt mắng thầm.

Vũ Hóa Nhược Tinh lại có chiến y này, rõ ràng do thần huyền đại năng dùng thượng cổ thần thiết rèn thành, có thể ngăn được quá nửa thần uy Đại thừa pháp âm.

“Không ngờ đạo thuật pháp của người có uy năng này, chỉ thế màn gươi định thoát đi?” Vũ Hóa Nhược Tinh đứng trên không cười lạnh, khí tức và chiến y ngưng thành một thể, tấm áo luyện từ thượng cổ thần thiết tựa hồ là bản mệnh pháp bảo của y nên Linh Lung Thiên cũng không cảm tri được.

“Ngoan ngoan bó tay chịu trói, giao thuật pháp ra ta sẽ chừa đường sống.” Vũ Hóa Ứng Thiên lại bắn ra hắc sắc thần văn, ngăn cản Ngụy Tác thoát theo lỗ thủng của Băng pháp cực quang trảo, đồng thời thân thể mang theo hắc bạch thiên địa lướt trên hư không, định trực tiếp trấn thủ chỗ đó.

“Chát!” Ngụy Tác định phát động Động Hư bộ pháp, vượt trước Vũ Hóa Ứng Thiên thì một dải chữ ánh sáng hình thành ép tới, buộc gã phải lui lại.

“Mẹ nó chứ!”

Sắc mặt Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cực kỳ khó coi. Hai thần huyền đại năng và một quái vật sánh với Thần huyền tam trọng liên thủ thì cả hai không chống nổi, giờ ba thần huyền liên tiếp thi pháp đánh tới, gã không kịp phát ra Đại thừa pháp âm, không vì tốc độ thi pháp của gã không kém Vũ Hóa Ứng Thiên, cộng thêm Minh vương cảm ứng kinh cảm tri được quý tích thần uy đánh tới thì đã bị ép vào mà ngạnh tiếp.

Dù như thế, gã và Linh Lung Thiên cũng bị bức đến tận tởm, liên tục phát động Động Hư bộ pháp bỏ chạy, hơn nữa Vũ Hóa Nhược Tinh mặc thần thiết liên hoa chiến y đã trấn thủ trên nóc cổ điện, gã muốn thừa cơ phá hoại hồi sắc ngọc đài cũng không được.

“Cùng lắm đồng quy vu tận!” Ngụy Tác định tha cổ để thi ra. “Lão bất tử” đó không động thủ, cứ co bên cạnh Hoàng Phủ gia chủ, ánh sáng hình lông đen trong mắt áp lóe, thập phần quỷ dị.

“Ta giúp ngươi thoát! Sau này có cơ hội, mong ngươi giết sạch chúng!”

Đấu với Đại Hàn cung chủ Mộ Dung Tú khiến hư không rung lên, Lôi Sát thần quân đột nhiên bảo Ngụy Tác.

“Oành!”

Nhục thân, thần huyền pháp thân của Lôi Sát thần quân nổ tung, đột nhiên biến thành mấy trăm kim sắc thân ảnh, đi tới trên hư không rồi mờ dần, từ từ tan đi.

Thần huyền tam trọng đại năng đã lĩnh ngộ nguyên khí pháp tắc dốc sức, khí tức và đau đớn nhân khó tưởng tượng nổi rung lên.

“A!”

Đại Hàn cung chủ Mộ Dung Tú liên tục phát ra băng thiên tuyết địa, vốn chiếm thượng phong lại đột nhiên kêu lên, hoàn toàn không ngăn được thần uy, bị hất bay đi, xương ngực gãy nát.

“Trấn trụ cổ điện!”

Vũ Hóa Nhược Tinh gầm lên động trời, thần thiết liên hoa chiến y thượng rực ngân sắc thần văn hòa cùng hắc bạch thái cực đồ hình thành một vầng sáng, Hoàng Phủ Sát Thần có chữ cổ quán quanh mình cũng thế, chặn được thần uy đổ vào cổ điện.

“Cút!”

Thần uy sau cùng của Lôi Sát thần quân nhắm vào bọn Vũ Hóa Ứng Thiên nhưng không đổ vào Ngụy Tác, gã đột nhiên nổi giận, toàn lực nhắm Vũ Hóa Ứng Thiên phát ra một đạo Duy ngã tâm kiếm đoạn trực tiếp phát động Đại thừa pháp âm.

“Chát!”

Vũ Hóa Ứng Thiên không chặn thần uy sau chót của Lôi Sát thần quân, thần uy trực tiếp thấu vào hắc bạch thiên địa quanh y, y chỉ hơi run lên, không bị ảnh hưởng gì nhưng trong vòng mấy trăm dặm, mọi cây cỏ cỏ thụ đều hóa thành tro.

“Phù!”

Vũ Hóa Ứng Thiên lại bị Ngụy Tác dùng Đại thừa pháp âm xung kích, mũi phun ra hắc bạch lưỡng sắc thần quang.

Y như thần vương trên hư không, không lùi bước vô số hắc sắc thần văn chặn đường Ngụy Tác.

“Chát!”

Ngụy Tác nhột nhạt, tỏ vẻ kinh nộ dị thường, uy năng Động Hư bộ pháp bị Vũ Hóa Ứng Thiên cắt ngang, phải lùi lại

Lôi Sát thần quân liều mạng giúp gã thoát đi nhưng bị Vũ Hóa Ứng Thiên ngăn lại!

Mắt Ngụy Tác lóe lên, nhưng gã và Linh Lung Thiên chưa kịp làm gì thêm thì khí tức kinh nhân đột nhiên từ lưng núi bùng lên, đấu với thần uy của Lôi Sát thần quân khuếch tán.

Một lực sắc thân ảnh bị bức ra, lực quang không ngừng lóe lên rồi bị đánh tan.

“Phệ linh thú!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, nhìn rõ lực sắc thân ảnh bị thần uy bức hiện thân là Phệ linh thú!

Da Phệ linh thú này nhăn nheo, như viên cổ bích ngọc, khí tức cực kỳ cổ xưa, không kém thần huyền.

Yêu thú được phong ấn trong thạch điện là Phệ linh thú tiến giai đến mức thần huyền thực lực!

Không ai biết trong Luân hồi tháp còn có yêu thú, nên còn chấn kinh hơn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, phản ứng hơi chậm lại.

“Gừ!”

Cùng lúc, không hề có dấu hiệu gì, “Lão bất tử” cạnh Hoàng Phủ gia chủ đột nhiên gầm lên, hắc quang từ miệng phun ra, hắt văng Hoàng Phủ Sát Thần. Đồng thời ngoại hình “Lão bất tử” thay đổi, mọc ra lông đen như cương châm, thân thể thẳng lên như biến thành một hắc mao cương thi.

“A!”

Hoàng Phủ gia chủ hãi hùng kêu lên, phát ra một đạo xích hồng sắc hà quang, giáng vào “Lão bất tử” lông đen nhưng uy năng không ngăn được, bị mấy đạo hắc quang xé thành từng mảnh.

Vũ Hóa Nhược Tinh kinh hãi, lùi lại trên không, liên tục chống đỡ thần uy của Lôi Sát thần quân đích và hắc bạch thái cực đồ của Phệ linh thú.

“Gừ!”

“Lão bất tử” gầm lên vang trời, lao vào Vũ Hóa Nhược Tinh.

“Chát!”

Hư không rung lên, Vũ Hóa Ứng Thiên phát ra hắc bạch lưỡng sắc thần quang, quét vào “Lão bất tử”.

Nân tích tắc cực kỳ hỗn loạn, Ngụy Tác lại phát động Đại thừa pháp âm trấn áp Vũ Hóa Ứng Thiên, đồng thời phát động Động Hư bộ pháp, vượt qua phía trên đầu y, thoát khỏi Băng phách cực quang trảo.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác ngó lơ vòng chiến, liên tục phát động Động Hư bộ pháp, chạy liền hơn ba trăm dặm, thấy trong Băng phách cực quang trảo sau lưng có uy năng chấn động, không ai đuổi theo thì gã nghiêng răng nghiêng lợi lấy lục giác thanh đồng biển hạp đựng cổ để thi ra.

“Gian thương, ngươi định thả cổ để thi?” Linh Lung Thiên biết ngay.

“Đúng thế!” Ngụy Tác nghiêng răng nghiêng lợi lấy ra một bình được dịch.

Trận này gã đấu rất âm ỉ, song thần huyền mà bị đánh như chó rơi xuống nước, Vũ Hóa Ứng Thiên thực lực thập phần biến thái, không có hai con yêu thú thì gã và Linh Lung Thiên dù dốc toàn lực e cũng mất mạng ở đó. Dù sau cùng trong đó bị cổ để thi chiếm cứ, không thể lấy tiên khí thì gã tuyệt đối không để chúng nhờn nhơ!

“Chát!”

Mở thanh đồng biển hạp, lấy hơi sắc cốt quan ra, vẩy được dịch chỉ cần mấy chục tích tắc là tỉnh lại vào, Ngụy Tác hé nắp quan tài, thanh sắc kiếm khí bao lấy cổ để thi ném vào Băng phách cực quang trảo!

-o0o-

941. Chương 941: Đế Thi Sát Thần

“Oành!”

Trong Băng phách cực quang trảo, Phệ linh thú như bích ngọc và “Lão bất tử” đang đấu với Vũ Hóa Ứng Thiên, Vũ Hóa Nhược Tinh, yêu khí và thần uy không ngừng va nhau, như vẩy thạch oanh kích mặt đất.

Hai con yêu thú bị phong ấn tại đó không biết bao nhiêu vạn năm, nhục thân và sinh cơ đều cực kỳ đáng sợ, tuy không địch nổi Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh, bị đánh bay liên tục, trên mình có nhiều vết thần uy vào, quang hoa lấp lóe nhưng chúng không hề mất chiến lực, vẫn gầm lên động trời, định thoát đi.

Băng phách cực quang trảo rung lên, ngọn núi dưới chân cổ điện nứt vỡ, Đại Hàn cung cung chủ Mộ Dung Tú như sở hữu hết băng tuyết trong thiên hạ vội bay lên phát ra băng quang bảo vệ.

“Chát!”

Hoàng Phủ Sát Thần đột nhiên xuất hiện trên hư không, phát ra lưu quang do chữ cổ tạo thành.

“Gừ!”

“Lão bắt tử” bị Vũ Hóa Ứng Thiên đánh bay, tay phải và vai tan nát, hắc sắc diễm khí và máu rải trên không.

Hoàng Phủ Sát Thần không hề bị thương, đòn nào cũng đánh bay lão nhưng không thể tạo thành trọng thương trí mệnh.

“À!”

Cùng lúc, Vũ Hóa Ứng Thiên hơi quay lại. Một đạo thanh sắc kiếm khí khổng lồ chém tới. “Oành!” Kiếm khí chém vào núi đá như sao băng, từ lưng núi trở xuống một mùi cát bụi và đá vụn.

Vũ Hóa Ứng Thiên không ngăn đạo kiếm khí vì không chuẩn, lại không nhắm vào ai, không hề uy hiếp.

“Cái gì đây!” Nhưng rồi y nhú mày, thanh sắc kiếm khí chém sạt qua thì y nhận ra khí tức khác lạ.

“Keng!”

Thần thiết liên hoa chiến y của Vũ Hóa Nhược Tinh ngân lên, ngân sắc thần quang xé nát bụng Phệ linh thú, phơi bày nội tạng.

“Đi thôi!”

Ngụy Tác nghiêng răng nghiêng lợi ném ra cổ để thi, không ngừng phát động Động Hư bộ pháp, rời khỏi Băng phách cực quang tráo.

“Cực Âm lão quỷ mà bị ta gặp, ta sẽ bẻ xương!”

Ngụy Tác vừa chạy và trải thần tìm lão quỷ giao trá cực độ Cực Âm thần quân nhưng không biết lão chạy theo lối nào mà không thấy một sợi tóc. Còn may là Hoàng Phủ gia chủ còn âm hiểm hơn Cực Âm thần quân, cùng Vũ Hóa thể gia, Đại Hàn cung bày kế diệt gọn bọn gã đã bị “Lão bắt tử” diệt rồi, nên gã đỡ bực hơn.

“Lão bắt tử lông đen đỏ còn ghê sợ hơn Cực Âm lão quỷ.” Linh Lung Thiên nhe răng không vui. Rõ ràng hắc mao lão bắt tử thấy Phệ linh thú bị bức ra, tình thế không ổn nên mới động thủ.

“Xem tình huống đã!”

Cổ để thi có chiến lực bán chân tiên, ít nhất phải cách mấy nghìn dặm mới an toàn, nhưng lúc đó Ngụy Tác không nén được nữa, chỉ chạy hơn hai nghìn dặm là ngừng thi triển Động Hư bộ pháp, muốn xem toán thần huyền đại năng dồn ép gã và cổ để thi thật ra thế nào rồi.

Vù!

Lấy ra Vạn lý sưu ảnh kính có thể quan sát vạn dặm ra tra xét tình hình Luân hồi tháp.

“Chát!”

Trong Băng phách cực quang tráo, ngực Phệ linh thú thủng một lỗ còn hắc mao lão bắt tử càng thâm, nửa trán bị gọt bay, nhưng vẫn phát ra yêu khí ngút trời chống cự.

Mọi kim sắc chiến thuyền của Chân Lô tông đều bị đánh rớt, tu sĩ đỉnh nhọn chết sạch, dưới đất còn không ít mảnh vỡ màu vàng và thi thể.

Tu sĩ Chân Lô tông có ánh chớp quần quanh mất mạng trong lúc đấu với lão bắt tử đeo thanh đồng trường hạp, thân thể bị chẻ thành mười mấy khối, bị chính lôi quang của mình bắn ra đốt thành tro.

“Cái gì đấy?”

Lão bắt tử này cũng đến chỗ thanh sắc kiếm khí của Ngụy Tác đánh vào.

Thân núi bị thanh sắc kiếm khí của Ngụy Tác từ mấy trăm dặm đánh sập, hình thành một lỗ sâu, thần quang trong kiếm khí đã tan, nhưng đột nhiên phát ra khí tức lạ lùng khiến lão bắt tử gần đó nhất nhận ra.

Lão bắt tử Chân Lô tông này liên tục kịch chiến, thể nội khí huyết đã chảy nhanh, da trên mặt trở lại mấy chục tuổi.

Lão nghi ngờ đáp xuống lòng động trong núi, định xem có gì cổ quái.

Vũ Hóa Ứng Thiên đi trên hư không, hắc sắc sau lưng liên tục lấp lóe, Ngụy Tác phát ra Duy ngã tâm kiếm và thanh sắc thần quang che kín tất cả, không ai phát hiện trong đó bao trùm cổ để thi đang ngủ say, nhưng một chút khí tức khiến Vũ Hóa Ứng Thiên cảm giác được nguy cơ.

“Chát!”

Lòng động đột nhiên vang lên tiếng động như thần binh thần uy tĩnh lại, nguyên khí chấn động, lại như tiếng trống gõ vang.

Ngọn núi kêu răng rắc, từ lòng động bị Ngụy Tác đánh thủng mà nứt hơn trăm vết, đá tan thành bột rồi biến thành tro, bị khí tức thổi tung thành dòng chảy ra ngoài.

“A!”

Lão bắt tử đeo thanh đồng trường hạp biến sắc, kinh hoảng bỏ chạy, cái hộp cũng cuộn cuộn thanh sắc thần quang, hình thành một vầng mặt trời có quang văn hình tam túc thần diệu.

Thanh đồng trường hạp là một món thượng cổ pháp bảo uy lực đạt bán tiên giai. “A...” Chỉ bị tro từ trong lòng động sâu tràn ra va phải, vầng mặt trời tắt ngóm, tan thành vô số mảnh, lão bắt tử tỏ vẻ kinh hoảng cực độ, tiếp đó pháp y, huyết nhục bị làn tro thổi vào, chỉ còn lại bộ xương trắng nhon văng ngược, cùng thanh đồng trường hạp vỡ tan.

“Ra rồi!”

“Được! Cổ để thi ra rồi! Cho bọn mưu mô các người chạy như chó chết!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thấy thế, Ngụy Tác vừa khấn trương vừa hưng phấn, sáng mắt.

“Thật ra là cái gì?”

Mọi tu sĩ tại trường lạnh người, ngay cả hai con cổ yêu thú cũng run lên.

“Ồn!”

Khí tức đầy tử khí bùng lên từ lòng đất, trừ mấy thần huyền cấp ra thì đều run rẩy, chỉ chực quỳ xuống.

Đây là uy nghiêm khôn tả, là chân tiên khí tức!

“Chân tiên khí tức? Sao lại như thế!”

Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh tỏ vẻ không dám tin.

“Ồn!”

Cảm nhận được nguy hiểm, Vũ Hóa Ứng Thiên bạo phát chiến lực mạnh nhất.

Hắc sắc thần văn hòa và bạch sắc thần quang bùng lên, nguyên khí dao động giảm hẳn chứng tỏ đòn này cơ hồ tiêu hao hết thể nội chân nguyên của y.

Hắc sắc thần văn ngưng thành ngọn bút, bạch sắc thần quang ngưng thành tờ giấy.

Ngưng thành là lòng động sụp đổ, hóa thành tro, thần uy khó tưởng tượng nổi tỏa khắp không gian.

“Chát!”

Hôi sắc quang phù chỉ cỡ bàn tay bay ra, bút và giấy do Vũ Hóa Ứng Thiên vạch lên đều tan vỡ.

“Quá lợi hại, cổ để thi lẽ nào bị Chân tiên cốt quan trấn áp lâu nên nổi giận?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hít hơi lạnh. Hôi sắc quang phù như có thiên thần lực lưu chuyển, so với hôi sắc trường hà bọn gã thấy lúc trước còn kinh nhân hơn.

Thần thông của Công Đức tông tông chủ không kinh nhân như Vũ Hóa Ứng Thiên, nhưng y cũng không chận nổi.

“Phù!”

Vũ Hóa Ứng Thiên vắng đi, bị đánh thành ba khúc, vô số hắc bạch sắc nguyên khí tản đi.

“Thế cũng không chết?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hít sâu, thân thể Vũ Hóa Nhược Tinh bị đánh làm ba khúc nhưng không chết, được hắc bạch sắc nguyên khí bao lại, chạy khỏi khe hở Băng phách cực quang tráo. “Đi mau!” Đồng thời, Vũ Hóa Ứng Thiên quát lên với Vũ Hóa Nhược Tinh.

“Ai dám đưa ta đến đây!”

Cổ để thi hơi tả, gần nửa thân thể không còn nhưng vẫn dấy lên uy áp khiến tất cả quỳ xuống, từ trong lòng núi lao ra, gầm lên như đá vàng tan chảy.

“A!”

Ai nấy kinh hãi cực độ.

“Sao lại như thế, lẽ nào là cổ để thi đó! Sao lại ở đây?!” Vũ Hóa Nhược Tinh được Vũ Hóa Ứng Thiên nhắc thì bỏ chạy ngay, nhưng thấy cổ thi này, quả thật y không hiểu nổi.

“Y không có đầu óc gì cả, muốn chết.”

Ai nấy đều chỉ lo bỏ chạy, nhưng Hoàng Phủ Sát Thần đã dung hợp Sinh tử thư lại như sát lục thần binh, chỉ biết phản kích uy năng ép tới, nhắm cổ để thi phát ra quang hải chói lòa.

“Keng!”

Mắt Cổ để thi có hắc quang lóe lên, tu sĩ như tượng bạch ngọc bị đánh nát, không biết mảnh vụn văng đến đâu.

-o0o-

942. Chương 942: Tiên Khí Ngút Trời

“Cổ để thi triệt để phát cuồng rồi!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rợn tóc gáy.

Xương cốt cổ để thi kêu canh cách, rõ ràng bị Chân tiên cốt cách trấn áp lâu rồi nên vừa ra là điên tiết, mặc kệ cả nguyên khí.

Hoàng Phủ Sát Thần có thể phát ra chiến lực sánh với Thần huyền tam trọng mà không chống nổi một chiêu.

Khó trách, đừng nói chân tiên, chỉ Thần huyền ngũ trọng đại năng, thì tại tu đạo giới xưa nay có ai không cao tại thượng, như đế vương chân chính, uy nghiêm không thể mạo phạm. Cổ để thi tuy chết nhưng một phần thần thức bất diệt, vẫn còn chân tiên chỉ uy, so ra thì tu sĩ Thần huyền lưỡng trọng tam trọng như sâu kiến, bị tu đạo giả hiện tại đưa đến đây tất nhiên nó phần nộ.

“Không biết Sinh tử thư có bị tổn hủy hay không.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vừa lóe lên ý nghĩ này, mắt cổ để thi lại bắn ra hai đạo hắc sắc quang trụ có hắc sắc thần văn bao bọc, giáng vào hư không.

Lưỡng đạo hắc sắc quang trụ không hề công kích người trong Cực quang băng phách tráo. “Oành!” Ngoài xa dấy lên hắc bạch lưỡng sắc thần quang cuồng bạo, đòn của cổ để thi vượt hư không truy sát Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Xoẹt!!”

Ai nấy rợn tóc gáy, Vũ Hóa Nhược Tinh, Đại Hàn cung chủ Mộ Dung Tú, kể cả hai con cổ yêu thú đều cảm giác nguy cơ, liều mạng bỏ chạy, đồng thời nhắm cổ để thi phát ra công kích mạnh nhất để ngăn nó truy sát.

Nếu cổ để thi chỉ có thực lực như lúc đấu với bọn Công Đức tông tông chủ thì họ đã dám đấu một trận nhưng chỉ một chiêu mà Vũ Hóa Ứng Thiên chiến mạnh nhất cũng chạy thì họ sao dám đấu.

“Choang!”

Đại Hàn cung cung chủ Mộ Dung Tú phát ra băng tuyết thiên địa ngưng thành một băng chung cổ kính, rung lên pháp âm trên không, hư không phía dưới đông cứng.

“Oành!”

Vũ Hóa Nhược Tinh phát ra hắc bạch thái cực đồ trực tiếp ngưng thành một hắc bạch lưỡng sắc quang cầu, như một vì sao giáng xuống cổ đế thi.

Cổ Phệ linh thú vốn chỉ là yêu thú cận thân nhưng lúc nào phun ra một đạo lục sắc quang tiễn kỳ dị, tựa hồ do tinh huyết hóa thành, là thần thông Phệ linh thú này qua không biết bao nhiêu lần tiến giai mới có được. Yêu thú có thực lực đạt đến thần huyền thì ngoại giới khó tưởng tượng nổi, lục sắc quang tiễn dẹt lên nguyên khí khôn tả, hào quang phát ra thậm chí sánh với thanh ngọc thủ trạc Ngụy Tác lấy được lúc trước.

Hắc mao lão bất tử toàn thân nhuộm máu, tế xuất yêu đơn, yêu đơn tựa hồ đã cùng dung hợp với kim đơn của lão bất tử nên phun ra tam sắc đơn dịch, mỗi dải đều khiến Ngụy Tác thập phần chấn kinh, qua chấn động rên không thì không kém gì Đại đề tu di với tu vi hiện tại của gã thi triển, yêu thú cỡ này nổi điên thì bạo phát ra chiến lực như thế.

Thần uy dậy lên, cổ điện và lưng núi rung động, như bị ngọn núi vô hình đè lên.

“Các người đều phải chết!”

Cổ đế thi gầm lên trầm trầm, như tử thần phán xét.

“Chát!”

Cánh tay còn lại của nó vạch lên, hơi sắc thần hồng xuất hiện trên hư không, như thiên địa tách ra một vết, va chạm với thần uy.

“Cạch!”

Những đường vân đen như mạch máu nối với cánh tay khi hơi sắc thần hồng xuất hiện. Tay nó tựa hồ không chịu nổi uy năng va chạm mà gãy gục.

“A!”

Nhưng tất cả há hốc mồm kinh hãi vì thần uy đều bị cổ đế thi hóa giải, nhiều đường vân đen theo khí tức của họ mà xung kích ngược lại.

“Phù!”

Đại Hàn cung và Hoàng Phủ thế gia còn lại sáu, bảy lão bất tử nhân vật và Kim đơn đại tu sĩ phát uy năng nhưng chậm một bước, không va vào uy năng của cổ đế thi, nhưng hắc sắc huyết mạch đồng thời trấn áp đúng họ, người đầu tiên không chịu nổi, biến thành tro trong làn hắc quang.

Đại Hàn cung cung chủ kịp thời xuất hiện một băng chung trong suốt quanh người nhưng cũng bị đánh bay, giáng vào vách núi.

“Keng!”

Thần thiết liên hoa chiến y của Vũ Hóa Nhược Tinh rung lên, ngân sắc thần văn như sóng nước tan đi, nhưng không hề tổn hại, y run lên, hóa thành ngân bạch sắc lưu quang xuyên qua khe Băng phách cực quang trảo.

Y lao ra, Băng phách cực quang trảo tan vỡ.

“Giết!” Cổ Phệ linh thú dứt làm đôi rơi xuống, sinh cơ đoạn tuyệt.

Cổ thú lông đen cũng gầm lên rồi lui lại liên tục, mỗi bước lùi đều rải máu.

Tích tắc đánh bại ngàn ấy cường giả Ngụy Tác cũng khó thở, không dám đứng lại mà chạy tiếp.

“Tử!”

Tựa hồ hắc mao cổ thú khiến cánh tay duy nhất cũng gãy còng làm cổ đế thi cuồng nộ. “Keng!” Mắt nó bắn ra hai đạo hắc sắc quang trụ, nhắm vào hắc mao cổ thú và Vũ Hóa Nhược Tinh.

“Thần thiết liên hoa chiến y có thần văn rất khá, tuy uy năng không đủ nhưng không tệ.” Linh Lung Thiên hít sâu, truyền âm cho Ngụy Tác.

Vũ Hóa Nhược Tinh học máu nhưng thần thiết liên hoa chiến y không hề tổn hủy, chỉ mấy tích tắc đã khuất khỏi tầm mắt, hắc mao cổ thú sau rốt cũng không chống nổi uy năng của cổ đế thi, gằm lên thê thiết rồi yêu đơn bị đánh vỡ, thân mình cũng nứt ra, tắt hết sinh cơ.

“Chát!”

Cổ đế thi không còn tay, nhưng vẫn rần rạt khí tức, hôi sắc quang hoa từ miệng phun ra, đánh nát Băng phách cực quang trảo, quét lên toán người Đại Hàn cung đang cầm cổ bỏ chạy.

Chân tiên chi uy, không ai chống nổi.

Nơi này còn mấy thần huyền nhưng đều bị cổ đế thi đánh tan tác.

“Sinh tử thư?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vẫn bỏ chạy, mục quang lóe lên kịch liệt, một Kim đơn tu sĩ Đại Hàn cung từ sau núi lao ra, tay cầm ngọc thư, thần quang xung thiên.

“A!”

Kim đơn tu sĩ này tự thị lấy được Sinh tử thư của Hoàng Phủ Sát Thần, định thử phát động nhưng Sinh tử lóe lên quang hoa, y kêu lên thê thảm, biến thành sương máu, tu vi của y không đủ tế xuất Sinh tử thư, bị nguyên khí của pháp bảo này lấy mạng.

Đại Hàn cung chủ Mộ Dung Tú khác ra máu, chui khỏi đỉnh núi, sau lưng liên tục hóa thành đóa đóa băng liên, thần sắc cực kỳ kinh hãi.

“Chát!”

Cảm giác lạnh như nước quét lên mình, y cổ đế thi không còn tay đứng trên hư không khóa chặt y, sắp tung ra một đòn kinh thiên.

“Ầm!”

Cổ điện trên đỉnh núi hoàn toàn sụp đổ.

Khí tức rừng mình từ cổ điện khuếch tán ra.

Hôi sắc ngọc đài và thân ảnh xếp bằng trên đó xuất hiện.

“Tử!”

Cổ đế thi bị khí tức thân ảnh xếp bằng trên hôi sắc ngọc đài thu hút chú ý, nó vốn coi thường uy nghiêm Thần huyền ngũ trọng diên phong nhưng lưỡng đạo hắc sắc thần quang quang trụ trong mắt lại chú ý đến thân ảnh đó.

“Oành!”

Hôi sắc ngọc đài và thân ảnh đều hóa thành tro.

“Xoẹt!!”

Đồng thời, tinh quang chiếu sáng mấy trăm dặm thình không từ trong tro bụi bùng lên, tạo thành quang trụ thấu trời xanh. Tầng mây trên cao cũng bị xuyên qua, hình thành ngàm dòng chảy toàn đi!

Tiên khí và linh vận tản khắp hư không, tựa hồ yên tĩnh lại.

Là một cái lọ nhỏ lấp lánh, có chỗ gần như trong suốt, không nhìn rõ hoa văn, hỗn độn nguyên khí phát ra như thác đổ.

“Tiên quang xung thiên! Tiên khí xuất thế! Trời đất, là tiên khí!”

Trên đỉnh một hoang sơn cách đó không biết bao xa, một lão đạo đang rụt rè định đi nhưng không cam lòng, nhìn về phía Luân hồi tháp, đột nhiên thấy tiên quang lao ra thì lão rên lên, chính là Cực Âm thần quân đầy giảo trá.

“Tiên khí xuất thế! Chỉ là một cái lọ nhỏ!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cũng nín thở.

“A!”

Đại Hàn cung cung chủ Mộ Dung Tú đang rút lui, thấy vậy lại bất chấp tất cả, thần huyền khí tức như bốc cháy, lao đến gần tiên khí.

“Keng!”

Cổ đế thi tựa hồ hơi chấn kinh, mắt bắn ra hắc sắc quang trụ, giáng vào Đại Hàn cung cung chủ Mộ Dung Tú.

Mộ Dung Tú kéo cái lọ về phía mình, khí tức bùng bạc dấy lên.

“Oành!”

Cái lọ như sống lại, chói lòa tinh quang, che hết mọi quang hoa, va vào hai hắc sắc quang trụ.

-o0o-

943. Chương 943: Không Nên Tranh Đoạt Với Ta

“Đây là cực đạo tiên binh! Tiên khí mà Thần huyền ngũ trọng diên phong đại năng cũng coi trọng! Chả trách lại ở trong thể nội thần huyền đại năng này.”

Ngụy Tác dừng chạy.

Tinh quang từ cái lọ không ngờ lại chống nổi quang trụ của cổ đế thi, hơi sắc ngọc đài và cổ điện cùng nửa ngọn núi đều hóa thành bột.

“Cách!”

Đại Hàn cung chủ Mộ Dung Tú tỏ vẻ kinh hãi cực độ, nhưng rồi biến thành kinh hãi.

“Keng!”

Cổ đế thi hiện rõ phong thái chân tiên khi hai làn thần uy chưa tan thì mắt nó lại bắn ra lưỡng đạo hắc sắc quang trụ.

“Choang!”

Lưỡng đạo hắc sắc quang trụ giáng lên thai thể cái lọ, vang lên như chuông đồng. “A!” Xương hai tay và ngực Mộ Dung Tú nát vụn, không chịu nổi uy năng xung kích cỡ đó, bị quét bay đi, cái lọ cũng rời tay, quay tít trên không, tiên quang lóe sáng.

“Tử!”

Cổ đế thi không hề dừng lại, mắt bắn ra hắc sắc quang trụ vào Mộ Dung Tú, cắt y làm ba.

“A!”

Thần huyền pháp thân như tượng băng từ nhục thân Mộ Dung Tú dấy lên, nhưng rồi gào lên không cam tâm, hắc sắc huyết mạch quang hoa quần tới, thần huyền pháp thân này bị cắt thành vô số đạo huyền băng nguyên khí, hình thần đều bị diệt.

“Lại một thần huyền mất mạng...”

Ngụy Tác hít sâu, cơ hồ mọi tu sĩ đỉnh nhọn của Hoàng Phủ thế gia và Chân Lôi tông đều chết, giờ thêm Đại Hàn cung, tin này đồn ra sẽ nổi sóng.

“Cổ đế thi định làm gì?”

Linh Lung Thiên trợn tròn mắt, cổ để thi vừa giết Mộ Dung Tú xong thì đột nhiên như có cảm giác thấy nguy hiểm, kinh hãi lùi lại.

Sinh tử thư không ai điều khiển tự bay lên, khí tức khó tưởng tượng nổi khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cũng thấy thiên địa bị xung kích đến chấn động.

“Chát!”

Ngọc quang từ Sinh tử thư bắn ra, giữ cứng cổ để thi đang lùi lại trên không với tốc độ kinh nhân, chém nát một đạo hơi sắc quang phù rồi biến nửa thân dưới cổ để thi thành tro.

“Hổng...”

Cổ để thi tựa hồ hoảng sợ, gào lên động trời rồi nửa thân thể không ngừng lùi lại giữa hư không, như thể đang đẩy cửa, sau lưng rực hơi quang, thoáng sau đã khuất bóng khỏi tầm mắt Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Sao lại như thế!?” Ngụy Tác tròn mắt.

“Đề ư! Khẳng định là đề ư của đề tôn để lại Sinh tử thư! Người sở hữu kích phát Sinh tử thư không thể có uy năng này.” Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, cảnh tượng đấu pháp này khiến nó không thể coi thường.

Vạn lý sưu ảnh kính truyền lại cảnh tượng, cổ để thi mất tích, Sinh tử thư tắt quang hoa rơi xuống.

“Người định làm gì?” Linh Lung Thiên biến sắc quát khê, Ngụy Tác dĩ kinh phát động Động Hư bộ pháp, lướt về phía Luân hồi tháp.

“Liều thôi!”

Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp, đưa Linh Lung Thiên lướt ngang hư không, đồng thời trán toát mồ hôi, kêu lên loạn xạ, “cổ để thi rất có thể bị dọa chạy mất rồi! Dù quay lại thì nguyên khí cũng tổn thương, ta còn có Chân tiên cốt quan, chưa biết chừng sẽ ngăn được! Hiện tại là lúc tốt nhất thu lấy tiên binh và Sinh tử thư! Nếu bọn Vũ Hóa Ứng Thiên chưa chạy xa, cũng có thể nhìn thấy cảnh này... Vật này và Sinh tử thư lọt vào tay chúng thì chúng ta khác gì làm nền cho chúng! Tương đương với giúp chúng quét sạch chương ngại tiến công Vân Linh đại lục... địa bàn Chân Lôi tông, Đại Hàn cung e sẽ bị Vũ Hóa thể gia tiếp quản!”

“Mẹ nó chứ, tham quá!” Linh Lung Thiên mắng đứng bằng giọng Ngụy Tác mắng nó trước kia.

Ngụy Tác tuy không sai nhưng cực kỳ nguy hiểm.

Không biết về lúc này có chạm mặt cổ để thi không, với thần uy của nó, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên chưa kịp tế xuất Chân tiên cốt quan thì đã xong đời.

Nếu Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh chưa đi hẳn, đến sớm hơn Ngụy Tác một bước, lấy được Sinh tử thư và cực đạo tiên binh, Ngụy Tác và nó quay lại thì tương đương với tự chui đầu vào lưới. Thực lực của gã và Linh Lung Thiên không chống nổi Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh có một món tiên binh.

Thậm chí có khả năng không địch nổi một mình Vũ Hóa Ứng Thiên có tiên binh.

Cổ hoàng đoạt binh thuật tuy thần diệu nhưng với tu vi hiện tại của Ngụy Tác thi triển, e không thể đột phá pháp vực của Vũ Hóa Ứng Thiên.

Nhưng Linh Lung Thiên không ngăn cản, cũng không rời khỏi gã, mắng thì mắng, sợ thì sợ chứ nhiều lúc nó còn tham bạo vật hơn cả Ngụy Tác, tình hình này nó cũng cho rằng đáng để liều.

“Cổ để thi chạy rồi!”

“Trời đất, hai thứ đó đều khó tưởng tượng nổi!”

Bên ngoài Luân hồi tháp còn hơn ba mươi tu sĩ Đại Hàn cung và Hoàng Phủ thể gia, thấy cổ để thi đi khỏi thì họ vốn nhọt nhọt bỗng điên cuồng.

“A!”

Một tu sĩ Hoàng Phủ thế gia có vận tốc nhanh nhất lao tới, nhưng chưa kịp đến gần cái lọ lấp lánh và cổ ngọc thư chừng mười dặm thì phía sau có năm, sáu tu sĩ phát ra quang hoa biến y thành tro.

“Oành!” “Oành!”

Tiên bảo động lòng người, các tu sĩ còn lại bạo phát đại chiến.

“A!”

Thoảng sau có năm, sáu tu sĩ bị đánh thành máu văng khắp không trung.

Không chỉ giữa tu sĩ Đại Hàn cung và Hoàng Phủ thế gia, ngay cả tu sĩ mỗi phe cũng công kích lẫn nhau, chỉ muốn đoạt lấy vô thượng tiên khí để một bước lên trời.

“Chặn ta thì chết!”

Một hồng bào tu sĩ Kim đơn tứ trọng của Đại Hàn cung nhanh chóng lao ra hú vang, giết liền ba người chắn nhiếp các tu sĩ ở phía sau, quanh mình y vẫn vút thất thập nhị đóa hồng bảo thạch băng liên, lao đến cách cái lọ chỉ mấy trăm trượng.

“Bọn Vũ Hóa Ứng Thiên chưa đến!”

Cùng lúc, thân ảnh Ngụy Tác và Linh Lung Thiên xuất hiện cách Luân hồi tháp không đầy bốn trăm dặm, không thấy tung tích bọn Vũ Hóa Ứng Thiên thì cả hai kinh hãi cực độ.

“Muốn sống thì tránh ra!”

Ngụy Tác vận chân nguyên quát vang, một đạo thanh sắc kiếm khí trực tiếp vượt gần bốn trăm dặm chém trúng tu sĩ Đại Hàn cung sắp vớ lấy cái lọ.

“A!”

Tu sĩ Kim đơn tứ trọng đó không chống nổi, thất thập nhị đóa hồng sắc băng liên bên ngoài thân thể tan biến, thân thể bị thanh sắc kiếm khí cắt làm đôi.

“Lướt đi bốn trăm dặm, thần thức và thần thông cỡ nào!”

Ngụy Tác toàn lực thi triển Duy ngã tâm kiếm, chắn nhiếp mọi tu sĩ.

Tất cả tản đi, không dám tranh đoạt tiên binh, nhắm bốn phương tám hướng bỏ chạy.

Ngụy Tác cách cái lọ nhỏ và Sinh tử thư lẫn trong bụi và mạt vàng không đầy trăm dặm.

“Chát!”

Trong óc Ngụy Tác xuất hiện tiếng báo động, gã biến sắc bước tới. Hắc bạch lưỡng sắc thần quang như sao băng chém vào trước mặt và góc phải.

“Vũ Hóa Nhược Tinh!”

Ngụy Tác sầm mặt nhìn sang trái.

Vũ Hóa Nhược Tinh mặc thần thiết liên hoa chiến y hiện ra.

Chiến y do từng vạt cánh hoa sen tổ thành lóe lên ánh sáng như ánh trăng, Vũ Hóa Nhược Tinh trông cực kỳ thoát trần, cực kỳ thánh khiết, cao nhân nhất đẳng.

“Chả trách bọn Long Mộc Tinh bất tin, hóa ra cổ để thi lọt vào tay ngươi!” Vũ Hóa Nhược Tinh lạnh lùng nhìn Ngụy Tác.

“Vũ Hóa Ứng Thiên bảo chạy mà ngươi dám quay lại, xem ra ngươi muốn chết rồi.” Ngụy Tác không hề ngại tay, toàn lực phát động Đại thừa pháp âm, trấn áp Vũ Hóa Nhược Tinh.

“Đạo thuật pháp của ngươi đích xác là vô thượng cường pháp. Tiếc là không đột phá được đại đạo pháp vực của chiến y của ta. Hôm nay ngươi sẽ làm nền cho ta, sau này ta đạt thành tựu vô thượng, sẽ lập tế đài cảm tạ ngươi.” Vũ Hóa Nhược Tinh hơi run lên, pháp y kêu leng keng, đồng thời cười lạnh như không bị ảnh hưởng, tay có ngân quang lóe lên, lấy ra một cây ngân sắc trường thương. Ngân sắc trường thương

có thần văn ánh lên, hoa văn hình cánh sen, tựa hồ cùng với chiến y đều do một đại năng luyện chế thành, uy năng gần đạt thanh sắc cổ du đăng.

“Người nên gọi Vũ Hóa Ứng Thiên đến đã. Minh người mà đòi cùng ta tranh đoạt pháp bảo?” Ngụy Tác dốc thần thức, Linh Lung Thiên còn đó, Vũ Hóa Ứng Thiên thì mất bóng.

“Vô thượng cường pháp của người hoàn toàn bị pháp bảo này của ta khắc chế, thu thập người còn cần ca ca nữa sao?” Vũ Hóa Nhược Tinh cười lạnh, hắc bạch lưỡng sắc thần quang lóe lên, đồng thời ngân sắc trường thương phát thần uy, rừng rực ngân quang.

“Đã như thế thì người chết đi. Vừa hay lấy được pháp y luôn.”

Vũ Hóa Nhược Tinh nói thế, lại không phát hiện tung tích Vũ Hóa Ứng Thiên, Ngụy Tác cười lạnh. “Chát!” Hai lần khí tức chấn động thiên địa bùng lên.

Hồi hắc sắc loan nguyệt và bạch sắc tu di thần sơn chấn động hư không, ép tới Vũ Hóa Nhược Tinh.

Đồng thời, Bất hủ đế mộc và Trường hà thao thiên quyển được Ngụy Tác tế xuất, bạo phát chiến lực mạnh nhất.

“Người... người là thần huyền... Lẽ nào người là... Sao lại như thế!” Vũ Hóa Nhược Tinh hiện rõ thần sắc không dám tin.

“Tiếc là người phát hiện quá muộn.” Ngụy Tác lắc đầu.

Trong tiếng nổ động trời, uy năng của Vũ Hóa Nhược Tinh tan tành, phun ra nguyên khí và khí huyết.

-o0o-

944. Chương 944: Kêu Rã Họng Cũng Vô Dụng

Ngụy Tác phát ra chiến lực tương đương với hai thần huyền đại năng đồng thời xuất thủ, Vũ Hóa Nhược Tinh không chống nổi.

Dù là đối phương là thần huyền, Vũ Hóa Nhược Tinh có trọng bảo, uy năng thuật pháp cũng cực kỳ kinh nhân, nên y không coi ra gì nhưng không ngờ đối phương có song thần huyền, là tu sĩ theo lời đồn vốn đã chết!

“Người dám giết ta, ca ca sẽ không tha người!”

Vũ Hóa Nhược Tinh có thần thiết liên hoa chiến y hộ thân, tuy trọng thương nhưng không mất mạng, vẫn học máu và phun nguyên khí, đồng thời gầm lên.

“Tĩnh lại đi, kêu rã họng cũng vô dụng.”

Ngụy Tác vốn không thích thiên tài tu sĩ đánh lén mình từ trước, lại phát ra Liệt huyết tàn nguyệt và Đại đề tu di, đoạn phát động Động Hư bộ pháp, lao nhanh đến cái lọ còn lơ lửng trên không.

“Phù!”

Nhục thân Vũ Hóa Nhược Tinh tan vỡ, thần thiết liên hoa pháp y bị tách khỏi nguyên khí.

“Thế nào, tưởng có chiến y chống được bí pháp thì nuốt sống ta? Hiện tại đỡ nữa đi.”

Ngụy Tác phát Đại thừa pháp âm, trấn áp Vũ Hóa Nhược Tinh đang dốc thần huyền nguyên khí để bỏ chạy.

“A!”

Vũ Hóa Nhược Tinh kêu lên thảm thiết, thân thể và nguyên khí bị đánh tan.

“Chát!”

Ngụy Tác lo cho đồ trên mình y nên không động dụng Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di, Huyền sát âm khí quét tới lấy mạng y đoạn chụp ngân sắc liên hoa trường thương, ngân sắc liên hoa chiến y và nạp bảo nang.

“Gian thương, vận khí của người không tệ, Hồn độn thanh ngư bảo giác ở đây.” Linh Lung Thiên hơi đổi giọng.

Cái lọ và Sinh tử thư đều trước mắt, tuyệt đại bộ phận pháp bảo mà Vũ Hóa thể gia lấy được từ Luân hồi tháp đều trong nạp bảo nang của Vũ Hóa Nhược Tinh, thu hoạch thật quá kinh nhân.

“Xem giúp ta xem có cấm chế không.” Ngụy Tác đưa nạp bảo nang và chiến y cho Linh Lung Thiên.

Vũ Hóa thể gia tích lũy thậm chí hơn nhiều Thiên Kiếm tông, Vũ Hóa Nhược Tinh chết, dù Vũ Hóa Ứng Thiên không cảm ứng thấy thì Vũ Hóa thể gia cũng biết.

Chỉ khi lấy được tiên binh gã mới yên tâm.

Không có gì bất ngờ, toàn lực rải thần thức ra, tâm thần tập trung chưa từng có lên cái lọ, Ngụy Tác cuốn chân nguyên thu lấy rồi tiện tay lấy cả Sinh tử thư nằm dưới cát bụi lên.

Lấy được hai thứ này, Ngụy Tác yên lòng hẳn, thở hắt ra.

Dù Vũ Hóa thể gia biết Vũ Hóa Nhược Tinh chết, dù Vũ Hóa thể gia có truyền thừa pháp khí hơn cả Vũ Hóa Ứng Thiên thì cũng không kịp mang tới, chỉ mình Vũ Hóa Ứng Thiên thì với hai thứ này, gã không sợ gì.

“Phù!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không biết là trong hoang sơn bất cách Luân hồi tháp hơn vạn dặm, Vũ Hóa Ứng Thiên xếp bằng trong động quật đột nhiên phun ra một ngụm máu quần quít hắc bạch lưỡng sắc thần quang.

Y mở bằng mắt, hơi phát tay kích phát hồng sắc tinh thạch trông như viên đá trứng ngỗng.

Quang hoa lóe lên, cảnh tượng Vũ Hóa Nhược Tinh mất mạng xuất hiện.

Ngụy Tác lướt trên hư không, lam hắc sắc nguyên khí cuốn lấy thần thiết liên hoa pháp y của Vũ Hóa Nhược Tinh. Hình ảnh gã vẫn y hết hoa y thanh niên.

“Ta sẽ giết người!”

Sắc mặt Vũ Hóa Ứng Thiên vốn bình thản chợt méo đi như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác, có điều y không rời đi được.

Thân thể y gãy thành bảy khúc, mỗi khúc đều còn thần uy cổ để thi để lại, hắc sắc huyết mạch thần văn ngăn cản nguyên khí, không để nhục thân thuận lợi nối lại. Hắc bạch lưỡng sắc thần huy không ngừng lập lòe quanh mình.

...

Cái lọ lấp lánh và Sinh tử thư đều trong tay Ngụy Tác, đô phát ra khí tức và tiên quang khôn tả khiến gã không rời mắt được, vốn định gom sạch rồi chạy mà cũng dừng ra.

Cái lọ chỉ chừng một thước, có thể cầm trong tay, thân hơi phồng, cổ khép lại, đường nét cực đẹp, không có nắp đậy nhưng ở miệng có gân như gân hoa sen, chạm vào là chảy ra thanh sắc hồn độn nguyên khí.

Cái lọ không hiểu do bằng tinh thạch trong veo nào đó luyện chế thành, bên trong dày mỏng không đều, nhiều chỗ mỏng như cánh ve, tạo thành ánh sáng trong veo như một giọt lệ ngậm trên thân lọ.

Đáy lọ có hai chữ cổ rất to, lấp lánh vô số thần văn quang huy, như pháp trận, lại như tên của cái lọ.

“Đỉnh”

Ngụy Tác khẽ gõ lên, cái lọ phát ra âm thanh linh động dị thường như suối trong tuôn chảy.

Sinh tử thư như một mảnh ngói ngọc vỡ, thai thể khác nào bạch ngọc nhưng có tử quang nhân nhật chảy ra. Một mặt có hàng chữ cổ, có những mép đã vỡ, một mặt trơn bóng.

Khí tức bàng bạc đang tan nhanh khiến Ngụy Tác cảm ứng được, đích xác là khí tức chân tiên cấp, Linh Lung Thiên đoán không sai, chắc thần uy của cổ đế thi khiến vật này nhận ra nguy hiểm, bồng lên để tôn uy năng.

“Oành!”

Ngụy Tác thử thôi động cái lọ, tinh quang phát ra quét tới, một ngọn núi cách hai trăm dặm tan biến thành vô hình.

“Đích xác là cực đạo tiên binh!”

Ngụy Tác cực kỳ kích động, không có phong phạm cao thủ tí nào, kêu lên với Linh Lung Thiên.

Thôi động cái lọ, gã cảm như đẩy núi, chỉ kích phát một nửa thần uy, còn không lợi hại như thần uy Thần huyền tam trọng Mộ Dung Tú liễu mạng phát ra sau cùng, dù vậy, với tu vi hiện tại thôi động tiên binh này thì uy năng có thể đấu với Vũ Hóa Ứng Thiên. Sau này tu vi tăng trưởng, cái lọ càng có thần uy.

Theo cảm ngộ, khi đạt Thần huyền lưỡng trọng hậu kỳ thì gã có thể kích phát uy năng của tiên binh này, phát ra thần uy ngang với Thần huyền ngũ trọng đại năng!

“Hừ!” Linh Lung Thiên không dă kích gã mà nhìn quanh, đề phòng cổ đế thi đột nhiên quay lại.

“Chát!”

Ngụy Tác thử kích phát Sinh tử thư, chữ ánh sáng bay ra, vạch ngang hư không.

“Hừ...!”

Ngụy Tác run lên, ngân quang lóe sáng, mặt nhợt đi, mắng chữ.

“Tu sĩ Hoàng Phủ thế gia đó không hiểu luyện thuật pháp quỷ quái gì, tu sĩ mà điều khiển vật này thì nát xác ngay.”

Sinh tử thư vì đã phá tổn, uy năng cực kỳ cổ quái, kích phát thần uy thì có một phần tiết ra, còn lại tác động lên tu sĩ thi pháp, không vì nhục thân Ngụy Tác siêu phàm thì vừa rồi đã tan nát.

Bất quá với tu vi hiện tại của Ngụy Tác kích phát thần uy của nó, uy năng còn hơn cái bình màu một chút.

Còn có qua đó tìm được để tôn truyền thừa từ thời đại Linh Lung Thiên hay không, Ngụy Tác hiện tại không đủ thời gian suy xét.

“Hai con cổ yêu thú này chắc là đồ tốt!”

Ngụy Tác thu Sinh tử thư, đỡ cái bình màu, quét thần thức vào, hớn hỏ thu luôn thi thể cổ yêu thú.

Hai con cổ yêu thú này tuy bị đánh thành mấy khúc nhưng không quá nát, yêu thú thần huyền cấp toàn thân là bảo vật, quan trọng nhất là nửa thân trên của chúng còn nguyên, thậm chí có thể đem nuôi dưỡng Phệ tâm trùng.

Chiến lược của chúng sánh với thần huyền, Ngụy Tác rất trông chờ vào Phệ tâm trùng, cứ thế này, tương lai Phệ tâm trùng sẽ tiến giai để thần huyền chiến lược cũng nên.

Thu hai thi thể yêu thú lại, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên bay vòng quanh Luân hồi tháp, không ngừng gom pháp bảo, nạp bảo nang, thậm chí manh vỡ thi thể tu sĩ, kim đơn, pháp bảo dưới đất lên.

Không đầy nửa tuần hương, mọi thứ có giá trị mọi tu sĩ đánh rơi quanh Luân hồi tháp đều bị Ngụy Tác và Linh Lung Thiên gom sạch, Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp khuất bóng vào thình không đầy rẫy khí tức đáng sợ.

...

“Cái gì, có tiên khí xuất thế, lọt vào tay Vũ Hóa thế gia!”

“Hoàng Phủ thế gia và Đại Hàn cung, Vũ Hóa thế gia ngầm liên thủ, nhân cơ hội tìm bảo vật mà diệt Chân Lô tông? Chân Lô tông tông chủ Lô Sát thần quân đã chết?”

“Chân Lô tông mất thần huyền đại năng rồi...”

Một ngày sau, tin tức kinh thiên động địa lan khắp Tịch Hàn đại lục, Chân Lô tông thần huyền đại năng mất mạng, tiên khí xuất thế lọt vào tay Vũ Hóa thế gia.

“Đại Hàn cung cung chủ cũng chết, cả Hoàng Phủ gia chủ...”

Không lâu sau, một tin khác lan đi với tốc độ càn kinh nhân, rằng Đại Hàn cung cung chủ Mộ Dung Tú và Hoàng Phủ gia chủ, nhân vật đỉnh nhọn của lưỡng đại thế lực đều mất mạng. Tin đồn ra nhưng hai nhân vật đỉnh nhọn của Đại Hàn cung và Hoàng Phủ thế gia không hiện thân càng chứng tỏ tin tức là thật.

“Tin lúc trước khẳng định do Cực Âm lão quỷ truyền ra! Tin sau khẳng định do thanh niên đó truyền ra! Không thì Cực Âm lão đạo không thể biết cụ thể bao nhiêu người chết!”

Trong một bạch ngọc các lầu bay trên không, Vũ Hóa Ứng Thiên xếp bằng, thân thể cơ hồ sắp nổi lên, hắc sắc huyết mạch thần văn bị luyện hóa chỉ còn không đầy một phần ba.

“Truyền tin ra, tiên khí lọt vào tay thanh niên đó, ngã Vũ Hóa thế gia cũng treo thưởng, nói là đệ đệ của cũng bị y đánh lén mất mạng, vì muốn xem tiên khí có lọt vào tay thanh niên đó không mà chết trong tay y, không thì Vũ Hóa thế gia sẽ thành cái đích cho thiên hạ nhòm vào, thậm chí bị siêu cấp thế lực và đại năng của đại lục nhắm vào!”

Phía dưới Vũ Hóa Ứng Thiên là ba mươi tu sĩ, toàn bộ là những nhân vật trọng yếu của Vũ Hóa thế gia, Vũ Hóa Ứng Thiên hạ lệnh, sắc mặt cực kỳ âm trầm, gần như gầm lên.

-o0o-

945. Chương 945: Rốt Cuộc Là Ai Hại Ta

“Lợi hại thật, không ngờ ta mới thành thần thông đã gặp đối thủ như thế, suýt nữa không thoát được.” Trong một gian tĩnh thất, thanh niên thần bí được Hoang tộc truyền thừa, mặc pháp y rực rỡ mở mắt, phun ra ngũ sắc trọc khí, có vẻ sau khi bị Ngụy Tác đã thương, đến giờ y mới liệu thương xong.

“Trước mắt ta không đối phó nổi y, bất quá ta được truyền thừa thế này, tương lai không lo không có cơ hội thu thập y... Hoang tộc... y nói tu sĩ có lam sắc cự tí tu sĩ, có vẻ không sai, cũng nên đến Vân Linh đại lục...”

Hoa y thanh niên thần bí phun ra một ngụm trọc khí, liệu thương xong thì lẩm bẩm, rõ ràng y muốn đối phó Ngụy Tác nhưng sợ không nổi, định đến Vân Linh đại lục tìm thanh niên thần bí tên Lâm Phong Hoa để cướp đoạt.

“Cũng tốt, đến Vân Linh đại lục vợ vết những thứ để tu luyện.” Hoa y thanh niên đứng dậy, lướt ra ngoài tĩnh thất.

Gian tĩnh thất này tọa lạc trong một ngôi nhà có băng trảo bao quanh, bên ngoài là ngôi thành mệnh mỏng, lạnh hơn nhiều Ngưng Thuyết thành, khắp nơi toàn là băng trụ, hơi thở ra cũng đóng băng ngay.

Cách chỗ hoa y thanh niên thần bí không xa là một tập thị nhiệt náo phi phàm, có nhiều gian hàng bằng da thú dựng lên, tu sĩ ra vào không ngừng.

“Cái gì, Đại Hàn cung cung chủ và Hoàng Phủ gia chủ, cả thiên tài tu sĩ Vũ Hóa Nhược Tinh của Vũ Hóa thế gia đều bị y dùng cổ để thi đánh lén mà chết? Cực đạo tiên binh lọt vào tay y chứ không phải Vũ Hóa thế gia ha?”

“Sao y lại có cổ để thi?”

“Có phải Vũ Hóa thế gia đồn tin lung tung không?”

“Chắc không, Vũ Hóa Nhược Tinh chết thì Vũ Hóa thế gia không thể nói lung tung, Vũ Hóa thế gia treo thưởng kinh nhân như thế cơ mà, mọi tu sĩ lợi hại của họ, cả mấy lão tổ ai cũng tưởng đã chết đều xuất động, không thể sai được.”

“Có không ít tu sĩ thấy thanh niên đó, không sai được, chỉ không biết y đang ở đâu, lấy được tiên khí thì đổi lại là ta cũng ẩn trốn đi đã.”

“Tiên khí, mấy nghìn năm chưa nghe nói có tiên khí xuất thế. Trời đất, tiên khí lọt vào tay ta thì tốt quá.”

“Mơ đi, trừ phi ngươi chiến lực kinh thiên như Vũ Hóa Ứng Thiên, không thì chỉ tổ rước họa sát thân.”

Mới rời chỗ ở, hoa y thanh niên ngẩn người, trong tập thị có nhiều tu sĩ đang bàn luận gì đó, hình như là việc kinh thiên động địa, hai chữ “Tiên khí” khiến y động tai lên.

“Chư vị...” Thân ảnh hoa y thanh niên loáng lên, đến gần một hàng tụ tập mười mấy tu sĩ để hỏi rõ.

“À!”

Y vừa nói được hai chữ thì mười mấy tu sĩ đang nói văng bọt mép chột sững người, cầm cổ chạy ngay. Cả chủ hàng cũng cuốn sạch mọi thứ chạy mất bóng, tứ bề không còn ai.

“Đây là sao hả?” Hoa y thanh niên tròn mắt.

Y càng không hiểu vì không chỉ mười mấy tu sĩ ở đây mà từ khắp tập thị chú ý thấy y thì đều biến hẩn sắc mặt, thoáng sau đã chạy hết, cả một khu chỉ còn gió lạnh lùa qua.

“Có phải y không?”

“Lại dám ngang nhiên xuất hiện? Lẽ nào y tự nhận mình thiên hạ vô địch?”

“Có phải chỉ giống thôi?”

“Không biết, dù chỉ giống nhau thì cũng sẽ có trò hay... đừng để đến nỗi chết mà không hiểu sao mình chết...”

Tiếng bàn luận lọt vào tai hoa y thanh niên.

“Sao lại có hình ta?”

Một tờ giấy trắng bay như lá khô trong tập thị trống trơn, rơi cách hoa y thanh niên không xa, y liếc qua tức thì kinh ngạc cực độ hút lên xem, đoạn càng ngẩn ra. Tờ giấy vẽ hình y, thần thức quét ra thì thấy trong tập thị còn mấy tờ như thế.

Hoa y thanh niên ngu xuẩn đến đâu cũng biết là có việc liên quan đến mình xảy ra.

Y hít sâu một hơi, đuổi theo mấy tu sĩ để hỏi rõ.

Thân ảnh y vừa lướt lên tầng không thì trong tòa thành mênh mông huyền băng có mấy chục đạo xung thiên quang diễm để truyền tin bùng lên.

Vù!

Đồng thời, một đạo lục sắc quang diễm từ điện vũ gần đó bắn tới.

Một mặc trung niên tu sĩ đã mặc lục sắc bì bào đánh xong là chạy, tu vi tựa hồ chỉ Phân niệm tứ trọng, nhưng không hiểu có phi độn dị bảo gì mà tốc độ cực kỳ kinh nhân.

“Thật ra là sao?”

Hoa y thanh niên càng không hiểu, ai xuất hiện cũng công kích y. “Chát!” Y phát ra một đạo quang hoa rực rỡ đánh tan lục sắc quang diễm, đồng thời mất bản thân quang cả thước.

“À!”

Trung niên tu sĩ cách mấy trăm trượng đột nhiên kêu lên thê thảm, rớt phịch xuống.

“Song mục phát thần quang... khiến người ta không thể đỡ nổi, quả nhiên là y!”

“Trời đất, y dám ngênh ngang ra mặt ở đây.”

Nhiều tu sĩ ngoài xa tỏ vẻ không dám tin.

“Thật ra là sao, vì có gì người đột nhiên đánh lén ta!” Hoa y thanh niên lao đến chỗ trung niên tu sĩ rơi xuống hỏi, y không hạ thủ quá nặng, chỉ buộc trung niên tu sĩ không thể động dụng thuật pháp.

“Đừng giết ta, ta chỉ vì phần thưởng thôi!” Trung niên tu sĩ ôm đầu kêu lên.

“Thưởng cái gì?” Hoa y thanh niên càng nghi hoặc.

“Ồn!”

Lại có ba đạo khí tức Kim đơn đại tu sĩ bùng lên. Ba dải quang hoa chói lòa từ ba hướng đổ tới hoa y thanh niên.

“Kim đơn đại tu sĩ xuất thủ, mau, cùng xông lên!”

Ba đạo quang hoa lóe lên, ít nhất năm, sáu mươi đạo quang hoa từ các góc lao vào hoa y thanh niên.

Hoa y thanh niên nhột nhột mặt mày, ngần ấy người động thủ phát ra uy năng, y khó ngạnh tiếp. “Chát!” Y không dám đứng lại bức hỏi trung niên tu sĩ, liên tục phi độ, tránh khỏi một Kim đơn đại tu sĩ công kích, mất lại ánh lên thần quang, hất một Kim đơn tu sĩ mặc hắc y chạy vào một cửa tiệm kêu lên thê thảm rơi xuống.

“Các người sao thế hả?”

Hoa y thanh niên không hiểu đầu cua tai nheo gì kêu lên, “Ta và các người vô oán vô cừu, ta chỉ là tu sĩ ngoại lai, các người còn công kích thì đừng trách ta hạ trọng thủ!”

“Người không biết? Người cướp một món tiên khí, khiến Hoàng Phủ gia chủ, Đại Hàn cung cung chủ, Vũ Hóa Nhược Tinh mất mạng mà còn dám nghênh ngang xuất hiện tại Huyền Băng thành.”

“Lẽ nào người không biết Vũ Hóa thế gia và Đại Hàn cung, Hoàng Phủ thế gia đã treo phần thưởng kinh nhân? Tu sĩ chỉ cần công kích người sẽ được trả không ít linh thạch?”

“Nếu đả thương người sẽ được một món đạo giai pháp bảo!” Nhiều tu sĩ kêu to, cho rằng hoa y thanh niên biết mà cố ý hỏi.

“Ồn!”

“Ồn!”

“Đừng để y chạy!” Ngôi thành này ít nhất có hơn trăm vạn tu sĩ cư trú, không thiếu cao giai tu sĩ, mé đông lại có hai dải khí tức dậy lên.

“Người dám xuất hiện tại Huyền Băng thành, lẽ nào coi Đại Hàn cung không ra gì?”

Thình không mé nang rung lên, băng điện khổng lồ bay lên cao, ít nhất có bốn, năm tiếng gầm già nua hùng hậu vang vọng thiên địa.

“Cái gì? Ta cướp một món tiên khí? Khiến Hoàng Phủ gia chủ, Đại Hàn cung cung chủ và Vũ Hóa Nhược Tinh của Vũ Hóa thế gia mất mạng?” Hoa y thanh niên tròn mắt.

“Cái gì hả! Không liên quan đến ta!”

Hoa y thanh niên hiểu ra kêu lên, trước mắt tối sầm, muốn khóc mà không có nước mắt. Y ở đây bề quan dưỡng thương, còn chưa ra ngoài mà lại cướp tiên khí, khiến ngần ấy đại nhân vật, Thần huyền tu sĩ chết. Thế là thế nào! Y hiểu vì sao ngần ấy mình thấy mình lại như thấy quỷ, đây là Huyền Băng thành, cách sơn môn Đại Hàn cung không xa, tương đương với cửa của Đại Hàn cung. Y hại chết cả cung chủ của đối phương, chỗ nào cũng có phần thưởng kinh nhân về mình mà y còn nghênh ngang xuất hiện ở đây, chẳng trách Đại Hàn cung điên cuồng. Nhưng y đã làm gì? Không hề làm gì kia!

“Các người nhận nhầm người rồi!”

Tránh thêm đòn của một tu sĩ, hất lùi một Kim đơn tu sĩ trên nóc, hoa y thanh niên kêu to.

“Đừng kêu nữa, ai cũng nhận ra, cùng phối hợp nào. Người tài cao mật lớn, bọn ta công kích vào bên cạnh, người đừng khó dễ để bọn ta lĩnh thưởng.” Mấy tu sĩ nói thế càng khiến hoa y tu sĩ trẻ tuổi suýt nữa trước mắt tối sầm, thổ huyết.

“Mẹ nó chứ, kẻ nào hại ta hả!” Hoa y thanh niên kêu lên bị phần, cảm cổ chạy khỏi thành.

“Oa ha ha ha! Lần này phát tài rồi!” Cùng lúc đó, trong một gian tĩnh thất ở thành trì khác, vang lên tiếng lục bào lão đầu và Ngụy Tác đắc ý cười to.

-o0o-

946. Chương 946: Đổi Bình

Trong tĩnh thất cạnh bằng hồ ở một thành lớn của Tịch Hàn đại lục, Ngụy Tác và lục bào lão đầu cũng sáng lên như hoa y thanh niên, bất quá không phải thần quang, là kim quang.

Cũng như lúc Ngụy Tác tại Linh Nhạc thành, tài sản tổng cộng chỉ bảy, tám viên hạ phẩm linh thạch đột nhiên thấy mười vạn hạ phẩm linh thạch chất trong nhà.

Không còn cách nào nữa, thu hoạch lần này quá kinh nhân.

Nấp lợ trong suốt và Sinh tử thư màu trắng pha tím được Linh Lung Thiên cầm lấy.

Trừ hai thứ đó, các loại pháp bảo gần hư chất đầy gian tĩnh thất rất rộng này. Các loại linh quang kinh nhân phủ kín tĩnh thất, nếu Ngụy Tác không đặc biệt bố trí pháp trận cấm chế linh quang và nguyên khí dao động thì phía trên đã hình thành bảo quang xung thiên, trong trảm đậm đều nhìn thấy.

Mấy trăm pháp bảo từ Luân hồi tháp bay ra, sau khi chia chác, phần của Hoàng Phủ thế gia và Chân Lôi tông Hoàng Phủ gia chủ tạm giữ, phần của Vũ Hóa thế gia do Vũ Hóa Nhược Tinh thu giữ, cả hai đều chết nên nạp bảo nang lộn vào tay Ngụy Tác, mấy trăm pháp bảo trong Luân hồi tháp trừ một phần bị Cực Âm lão tổ lấy đi thì còn lại hai trăm mấy chục món đều thuộc về gã.

Đây là tích lũy cả đời của Thần huyền ngũ trọng điền phong đại năng bố trí Luân hồi tháp, phần lớn do ông ta sử dụng qua từng giai đoạn, tệ nhất cũng là linh giai trung phẩm pháp bảo.

Pháp bảo đạo giai trở lên tới hơn sáu mươi món, pháp bảo huyền giai trở lên hơn ba mươi món.

Lú trước Ngụy Tác hút được thanh ngọc thủ trạc tỏa ánh xanh kinh nhân và tử sắc chủy thủ giờ đều lộn vào tay gã.

Trừ pháp bảo trong Luân hồi tháp, Chân Lôi tông, Hoàng Phủ thế gia và Đại Hàn cung chết mất hơn hai trăm tu sĩ, số lượng pháp bảo của họ cộng lại cũng kinh nhân.

Trừ pháp bảo bị các loại thần uy trong trường đại chiến kinh thiên đánh vỡ, tổng cộng còn gần năm trăm pháp bảo.

Lần này tam đại thế lực chết toàn nhân vật đỉnh nhọn, phẩm giai pháp bảo và pháp khí không thấp, trong gần năm trăm pháp bảo nguyên lành chỉ có mấy chục món linh giai trở xuống, pháp bảo đạo giai trở lên tới gần bảy mươi.

Số lượng pháp bảo đạo giai trở lên cực kỳ kinh nhân, như tông môn Âm Thi tông trước kia cũng chỉ có không đầy hai bàn tay.

Vũ Hóa thế gia, Đại Hàn cung và Hoàng Phủ thế gia, ba đại thế lực tích lũy thâm hậu hơn siêu cấp đại tông môn của Thiên Huyền đại lục, cả ba ngẫm tính toán lâu rồi, không chỉ không thu lợi, cơ hồ một món bảo vật trong Luân hồi tháp cũng không lấy được mà còn chết nhiều đại năng, đại tu sĩ tu vi kinh nhân như thế, nên cả ba gần như điên cuồng, treo phần thưởng cực lớn để giết Ngụy Tác.

Không tính pháp bảo đạo giai trở lên, nguyên số pháp bảo và pháp khí linh giai và linh giai trở xuống đem đi bán cũng được mấy nghìn vạn hạ phẩm linh thạch.

Trong các nạp bảo nang có lượng linh thạch và yêu đơn hoặc nguyên liệu từ yêu thú mà Ngụy Tác không dùng được, trị giá năm nghìn vạn hạ phẩm linh thạch!

Trừ các pháp bảo này, Ngụy Tác còn lấy được thần thiết liên hoa chiến y và thần thiết liên hoa trường thương của Vũ Hóa Ứng Thiên.

Thần thiết liên hoa chiến y và thần thiết liên hoa trường thương do một thần huyền đại năng rèn ra, có chảy ngân sắc thần văn huyền ảo, cơ hồ có lực phòng ngự tương đương Bất diệt tịnh bình, ngân sắc thần văn khiến chiến y và trường thương gặp uy năng mạnh hơn cũng không tổn hủy, như không chịu nổi uy năng thì dồn lên mình tu sĩ sử dụng, thật phần đặc biệt.

Hai thứ này thập phần hữu dụng với Ngụy Tác, mặc thần thiết liên hoa chiến y thì không cần động dụng thuật pháp khác, chỉ với Động Hư bộ pháp rồi dùng nhục thân xấp lá cà là ngang với một món nhân hình tiên binh.

Sinh tử thư thì không cần nói nhiều, trong mấy nạp bảo nang đoạt được từ tu sĩ Hoàng Phủ thế gia có mấy viên linh đơn chuyên môn dùng để đột phá kim đơn tu vi, thậm chí có cả một nhánh Tử hồ hoa!

Lúc Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi đột phá kim đơn thì xác suất thành công vô hình trung thêm được mấy phần.

Ngoài ra, Ngụy Tác còn lấy được đôi Hồn độn thanh ngư bảo giác và hai thi thể thần huyền cấp cổ yêu thú!

Trước mặt Ngụy Tác và lục bào lão đầu đang cười ha hả lơ lửng ba vật.

Món lớn nhất là đôi Hồn độn thanh ngư bảo giác lớn cỡ đùi thiếu niên, cực kỳ cứng, bề ngoài trông như đá thô tháp, nhưng đến gần thì thấy linh khí kinh nhân, như có thần tuyến chảy bên trong, phát ra thanh sắc linh khí, thậm chí hình thành quang văn như thần văn khiến người ta chấn kinh. Đôi Hồn độn thanh ngư bảo giác là vạn hóa linh được trong truyền thuyết, tạo cảm giác như tự dột thành nguyên khí pháp tắc đặc biệt.

Bên trái đôi Hồn độn thanh ngư bảo giác là một viên lục sắc tinh thạch nhưng màu hơi đậm, thoáng có màu đen, là thứ Ngụy Tác lấy được từ thi thể Phệ linh thú. Gã tìm khắp mà không thấy yêu đơn hay pháp châu mà chỉ tìm được lục sắc tinh thạch đươg tự như viên gĩa dùng nuôi dưỡng Diệt tiên đằng và Thanh hư đằng nhưng màu đậm hơn mấy lần.

Bên phải là mấy mảnh yêu đơn vỡ, viên yêu đơn này to như trái dưa, màu sắc đủ loại đen, xám, tím, trắng đan nhau, là yêu đơn hắc mao lão bắt tử phát ra sau chót, bị cổ để thi đánh vỡ.

Yêu đơn tạo cho Ngụy Tác cảm giác thập phần kỳ quái, như thể là kết hợp giữa yêu đơn và kim đơn bị cổ yêu thú đoạt xá, tiên linh căn của gã cảm tri rất nhạy nên nhận ra linh khí từ yêu đơn vỡ bay lên vẫn là linh đơn hiếm có.

“Đừng có cười kiêu đó được không, nửa tuần hương rồi đấy!” Linh Lung Thiên đã nghiên cứu xong cái bình màu và Sinh tử thư, bực mình liếc Ngụy Tác và lục bào lão đầu, “Một tin xấu và một tin tốt, các người thích nghe tin nào.”

Ai mà nghe thấy Linh Lung Thiên nói thế khẳng định sẽ bổ chứng, Ngụy Tác và lục bào lão đầu đắc ý cười suốt nửa tuần hương.

“Được rồi, nghe lời đã, khổ tận cam lai.” Ngụy Tác dừng tiếng cười đắc ý bảo Linh Lung Thiên.

“Sinh tử thư thiếu mười mấy chữ, mỗi chữ là một đại đạo thần văn, cảnh giới của ta không đủ, tạm thời không thể lĩnh ngộ Sinh tử thư.” Linh Lung Thiên nhe răng khinh miệt nói, như không muốn ở gần kẻ mới phát này.

“A! Thảm quá!” Ngụy Tác kêu lên thê thảm.

“Thảm cái đầu người, đại năng ở thời đại của ta từ kinh văn thiếu nửa hoặc nửa thần văn là có thể tham ngộ thành kinh văn hoàn chỉnh và cả đại đạo thần văn.” Linh Lung Thiên hừ lạnh, “Người mà được như thế, thiếu mười mấy chữ có là gì.”

“Ít nhất phải Thần huyền ngũ trọng?” Ngụy Tác tỏ ra khoa trương.

“Còn phải xem là ai, có những kẻ hơi ngốc, phải đạt Chân tiên ngũ trọng cũng nên.” Linh Lung Thiên bĩu môi.

“Tin tốt là gì.” Ngụy Tác trợn tròn trắng.

“Tin tốt là trong tiên binh có khí linh pháp trận.” Linh Lung Thiên nhìn lục bào lão đầu, “Tuy nguyên khí của lão đầu không thể khống chế vật này nhưng khí linh pháp trận này hoàn toàn có thể bổ sung nguyên khí, để lão dung thân.”

“Tức là lão đầu ban ngày cũng ra được, lúc đấu pháp cũng không cần thu lại, không sợ bị đánh vỡ?” Ngụy Tác ngẩn người. Mắt lục bào lão đầu sáng lên.

“Thế nào, có là tin vui không?” Linh Lung Thiên hàm hồ.

“Tin vui! Đương nhiên là tin vui!” Lục bào lão đầu kích động vô cùng, kêu lên, “Làm thế nào, ta làm thế nào để khống chế pháp trận!”

“Đây là khí linh pháp trận từ thời đại của ta... Nhìn kỹ nhé, chỉ cần dung nhập vào pháp trận đó, đừng chạm tới cái khác là được.” Linh Lung Thiên hóa ra tử quang, ngưng thành một pháp trận.

“Hiện tại có thể thử?” Lục bào lão đầu nhìn kỹ pháp trận rồi hỏi.

Nhiều lúc lục bào lão đầu vì đối thủ của Ngụy Tác quá cao cấp, động thủ là nguyên khí chấn động có thể làm hỏng Dưỡng quỹ quán nên đành cùng Dưỡng quỹ quán chui vào nạp bảo thủ trạc, khó được thấy cảnh đấu pháp và tìm bảo vật, giờ đổi sang cái bình màu thì khác.

Cực đạo tiên binh thì cổ để thi vị tất phá được, nguyên khí lại được bổ sung, ban ngày cũng ra ngoài được, với lão và Ngụy Tác đều là việc tốt.

“Đương nhiên khả dĩ.” Linh Lung Thiên gật đầu, đối với lục bào lão đầu thì nó khách khí hơn.

Lục bào lão đầu hơi bình tĩnh tâm tình lại, hóa thành lục quang quán lấy cái bình màu, chỉ mấy tích tắc sau, lục quang ẩn vào cái bình màu.

“Oa ha ha ha!”

Thân ảnh lục bào lão đầu từ cái lọ lấp lánh nổi lên, hưng phấn bật cười.

Đúng như Linh Lung Thiên nói, lão thành công vào được khí linh pháp trận trong cái bình màu, hiện tại lão là của khí linh cực đạo tiên binh, không sợ Dưỡng quỹ quán bị vỡ nữa.

-o0o-

947. Chương 947: Tự Chuyển Thiên Trấn Ma Pháp

“Để thử Hỗn độn thanh ngư bảo giác đã.” Lục bào lão đầu thành công gửi thân vào cái bình màu, mục quang Ngụy Tác nhìn lên Hỗn độn thanh ngư bảo giác.

Chỉ pháp bảo và pháp khí linh giai cùng linh giai trở xuống, cả linh thạch của các tu sĩ bản cùng những thứ Ngụy Tác không sử dụng được cũng giá trị năm nghìn vạn hạ phẩm linh thạch, nếu nguyên khí Hỗn độn thanh ngư bảo giác kinh nhân như trong truyền thuyết thì lần này đủ cho gã đột phá đến Thần huyền lưỡng trọng cũng nên.

Vù!

Ngụy Tác không hề do dự, chân nguyên và thủy linh khí tức không ngừng gột rửa Hồn độn thanh ngư bảo giác rút một tia thanh sắc linh khí ra.

Hiện tại gã có cực đạo tiên binh, tu vi càng cao càng phát ra cực đạo thần uy mạnh hơn, đạt tới đão Thần huyền lương trọng thì với cái bình màu, cả Vương Vô Nhất cũng không làm gì được, nên trước mắt đề thăng tu vi là quan trọng nhất.

Thanh sắc linh khí trực tiếp bị thủy thần hư ảnh treenn đỉnh đầu Ngụy Tác nuốt chửng.

“Chát!”

Đồng thời, thân thể Ngụy Tác run lên, như bị vô hình thần chùy gõ mạnh, ngân sắc thần huy tan đi, hơn một vạn khiêu vị đều há ra, nguyên khí và thủy linh khí tức bị hút ra.

“Việc gì hả?”

Lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên không ngờ nên cả kinh.

“Được, suýt nữa mất mạng... Chả trách Vũ Hóa Nhược Tinh lấy được mà không dùng, còn cần mấy tu sĩ Kim đơn lương trọng trở lên giúp mới có thể luyện hóa...” Ngụy Tác trợn tròn trắng.

Nguyên khí trong Hồn độn thanh ngư bảo giác hóa sinh được sức mạnh pháp vực đặc biệt, gần như nửa thần văn.

Chỉ một tia nguyên khí như sợi tóc được luyện hóa mà sức mạnh không kém gì lúc thi triển Sinh tử thư bị thần uy phản chấn.

“Nguyên khí hóa sinh được sức mạnh cỡ đó? Xem ra Hồn độn thanh ngư bảo giác ít nhất có từ thời viễn cổ, nếu thêm ít năm nữa chắc sẽ tiến hóa thành thứ tương đương với tiên khí.” Nghe Ngụy Tác giải thích, Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu đánh giá lại Hồn độn thanh ngư bảo giác.

Hai lão bất tử kiến đa thức quảng này đều biết thiên địa linh được tụ được linh khí kinh nhân đều sau vô số năm, nhờ thế mà biến hóa, tự nhiên tiến hóa được pháp vực đặc biệt, lọt vào tay tu sĩ sẽ biến thành tiên binh.

Nhưng đôi Hồn độn thanh ngư bảo giác này và cái thức trong Nguyên Từ sơn đều chưa triệt để thành hình, không thì khi nguyên khí đã triệt để cải biến, tự thành nhất phương thiên địa, tu sĩ cùng lắm chỉ có thể đem làm tiên binh, chứ không thể luyện hóa nguyên khí để đề thăng tu vi.

“Xem ra luyện hóa cần cẩn thận, không thì tan xác.” Ngụy Tác cảm giác kỹ tia nguyên khí của Hồn độn thanh ngư bảo giác.

“Tiểu tử, thế nào, được lực kinh nhân hay không?” Lục bào lão đầu thấy nhãn quang Ngụy Tác lóe lên thì biết gã đang xem xét tia nguyên khí là bao nhiêu, bèn hỏi. Lão cho rằng Hồn độn thanh ngư bảo giác cũng là linh được, nên hỏi luôn được lực là bao nhiêu.

“Một tia này ngang với một viên tứ cấp đề giai thủy hệ yêu đơn. Không biết đôi bảo giác có thể rút được bao nhiêu tia nguyên khí.” Ngụy Tác nuốt nước bọt cả kinh.

“Một tia như sợi tóc tương đương với một viên tứ cấp đề giai thủy hệ yêu đơn?” Lục bào lão đầu hít hơi lạnh, “E không chỉ bằng được lực hai viên Thần hoàng thạch đơn.”

“Ngần ấy?” Linh Lung Thiên giật giật chân mày. Một tia nguyên khí tựa hồ chỉ là một phần rất nhỏ, một Hồn độn thanh ngư bảo giác có thể rút được số lượng kinh nhân nguyên khí.

“Đem Hồn độn thanh ngư bảo giác và những món linh giai trở xuống bán đi, để mua thủy hệ yêu đơn và linh được thì đủ cho người đột phá đến Thần huyền lương trọng. Tiểu tử, ngươi định thử luyện hóa mấy thứ này hả.” Lục bào lão đầu nhất thấy mục quang Ngụy Tác nhìn đến yêu đơn đã vỡ của hắc mao lão bất tử thì hỏi.

“Mấy mảnh này tạo cho ta cảm giác thập phần kỳ quái, như là linh đơn.” Ngụy Tác nói đoạn nguyên khí và thủy linh chỉ khí đồn vào mảnh yêu đơn nhỏ nhất mà gột rửa.

“Ồnh!”

Nguyên khí cuộn cuộn bị gột rửa ra, chảy vào thân thể Ngụy Tác, gã như mở ra hơn một vạn cái miệng, hút lấy khí tức.

“Lại như linh đơn thật hả?”

Lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên nhìn nhau, tuy đều nhận ra trong nguyên khí của yêu đơn có nhiều tạp chất bất lợi nhưng Ngụy Tác luyện hóa được lượng nguyên khí hữu dụng cũng cực kỳ kinh nhân.

“Xoạt...”

Ngụy Tác hít sâu, tỏ rõ thần sắc kinh hãi cực độ.

Yêu đơn của hắc mao lão quái quả như một viên linh đơn, có thể trực tiếp luyện hóa! Tuy nguyên khí bị cố để thi làm tan đi nhiều nhưng còn lại vẫn hơn được lực một viên Thần hoàng thạch đơn!

Thần huyền cấp hắc mao lão quái mang lại cho gã kinh hãi quá lớn.

“Man hoang còn có yêu thú có thể dung hợp với kim đơn của tu sĩ, hóa sinh ra yêu đơn lại như linh đơn.”

“Biết đâu thần huyền đại năng năm xưa phong ấn hai loại yêu thú này để về sau sử dụng.”

Lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên đều có ý nghĩ này, với kiến thức cả hai mà chưa từng nghe nói đến yêu thú này.

“Không biết có thể đem nuôi dưỡng linh được không, liệu có gì đặc biệt chẳng.” Ngụy Tác cảm giác được nguyên khí trong yêu đơn không ngừng tan đi nên thi triển Thủy hoàng phệ nhật quyết gột rửa mọi mảnh để luyện hóa, hấp nạp nguyên khí. Đồng thời gã thu lục tinh lấy được trong thể nội Phệ linh thú về.

Ngụy Tác lấy thi thể Phệ linh thú và hắc mao lão quái ra xem xét.

Nguyên khí uy năng còn lại trên mình hai con thần huyền cấp cổ yêu thú này cực kỳ lợi hại, nhiều bộ vị hàm chứa nguyên khí uy năng đặc biệt, hắc mao lão quái không còn dấu tích gì của tu sĩ mà lớp lông đen còn kinh nhân hơn Phệ linh thú.

Da và xương Phệ linh thú có thể luyện chế được bán tiên giai pháp bảo, da hắc mao lão quái có thể luyện chế được thứ có uy năng như thanh sắc cổ du đăng.

Cùng lục bào lão đầu, Linh Lung Thiên nghiên cứu một hồi, cả ba quyết định lấy da Phệ linh thú và hắc mao lão quái luyện chế thành pháp y, xương Phệ linh thú thể đem luyện chế thành pháp bảo tiến công.

Nếu luyện chế được, cộng thêm Ngụy Tác lấy được tại Luân hồi tháp không ít pháp bảo huyền giai trở lên, bọn Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi sẽ lại được thay đổi trang bị.

Kiểm kê xong, Ngụy Tác lấy ra hai tấm ký sự thanh phù.

“Thần vương cuồng chiến quyết!”

“Tự chuyển thiên trấn ma pháp!”

Hai tấm ký sự thanh phù này ghi lại công pháp và thuật pháp trên hồi sắc ngọc đài. Sợ quên nên Ngụy Tác và Linh Lung Thiên khi rời Luân hồi tháp đã chép lại.

Vừa không ngừng luyện hóa yêu đơn kỳ dị của hắc mao lão quái, Ngụy vừa tham ngộ môn công pháp và môn thuật pháp này.

“Tinh nguyên hóa thành giáp... Quả nhiên là cận chiến công pháp... Pháp vực trấn áp, cũng là một môn vô thượng cường pháp!”

Rất nhanh, Ngụy Tác tỏ rõ vẻ chấn kinh.

Thần vương cuồng chiến quyết là một môn vô thượng chân nguyên công pháp cực kỳ đặc biệt, tu luyện chân nguyên lại cùng dung hợp với khí huyết thành một thể, tương đương với lúc nào thể nội cũng có chân nguyên này. Lúc đối địch thì tu sĩ luyện công pháp này coi như được chân nguyên bao lấy toàn thân, hóa thành chân nguyên bảo giáp và cuồng chiến cự phủ. Theo kinh văn chú giải, Thần vương cuồng chiến quyết khi hóa ra chân nguyên bảo giáp và cự phủ sẽ bạo phát chiến lực hơn hẳn bình thường.

Môn công pháp này tương đương với thị chân nguyên và cận chiến thuật pháp kết làm một.

Tự chuyển thiên trần ma pháp là vô thượng bí pháp loại trần áp hiểm có, phát ra thần uy cấm cố đối phương trong một khu vực.

Hiểu sơ về hai thiên cổ kinh, Ngụy Tác tưởng tượng được cảnh thần huyền đại năng này đối địch khi xưa. Chỉ Tự chuyển thiên trần ma pháp cấm cố đối phương rồi toàn thân mặc vô thượng bảo giáp, cầm cuồng chiến cự phủ kinh thiên lao tới hạ sát.

Với tu vi hiện tại của gã không thích hợp đổi công pháp sang Thần vương cuồng chiến quyết. Theo chú giải, chân nguyên công pháp này có nhiều chế, tiêu hao chân nguyên cũng như tiêu hao khí huyết, tổn hao quá lợi hại sẽ gặp nguy hiểm.

Môn công pháp này thích hợp cho Diệp Tiêu Chính vì y từng nói cần công pháp cùng thuật pháp ận thân.

Tự chuyển thiên trần ma pháp thì Ngụy Tác có thể sử dụng, gã không cần thận lĩnh ngộ Thần vương cuồng chiến pháp mà lĩnh ngộ Tự chuyển thiên trần ma pháp.

-o0o-

948. Chương 948: Đi Từng Bước

Một hán tử mặt vàng vội vàng đi vào một chỗ ở có hoàng sắc linh quang quang tráo bao lấy.

Chỗ này là một lầu các huyền băng ba tầng tọa lạc đơn độc, phía trước là một bãi đất trống.

“Chủ...” Hán tử mặt vàng đi vào, định bấm báo gì đó cho người ở trong nhưng cách một tiếng, đột nhiên y bị hoàng sắc tinh quang bao lấy, y bất động, tinh quang phía ngoài hình thành một đóa thủy tinh liên hoa.

“Cách!”

Thủy tinh liên hoa phong bế y tan vỡ vô ảnh vô tung. “A!” Hán tử mặt vàng kêu lên kinh hãi.

“Không cần gọi, đạo thuật pháp ban nãy là ta thử xem, không có gì nguy hiểm.” Giọng nói từ lầu các vang lên, quang hoa lóe sáng, thân ảnh Ngụy Tác và Linh Lung Thiên xuất hiện tại cửa.

“Chủ nhân, thần thông chân thật khó tưởng tượng nổi.” Hán tử mặt vàng lập tức vỗ mông ngựa.

“Được rồi, người vội vàng quay về đây là có tin gì?” Ngụy Tác trợn tròn trắng hỏi hán tử mặt vàng.

Hóa ra hán tử mặt vàng là Long Mộc Tinh, Hoàng Phủ Thiên Tứ và Hoàng Phủ Ngữ Kỳ của Hoàng Phủ thế gia bị gã phế tu vi rồi thả đi, nhưng Long Mộc Tinh biết quá nhiều, gã định đưa y về Vân Linh đại lục, đợi khi tu vi bản thân đề thăng thì thả.

Lục bào lão đầu cho là như thế quá phiền, giết đi là xong, nhưng Ngụy Tác tự nhận là gian thương cũng nên có chữ tín, nói giết là giết tha là tha.

Bất quá Ngụy Tác không ngờ là Long Mộc Tinh nghe được đồn đại dọc đường, đoán ra gì đó thì khóc lóc xin theo gã, nói tương lai gã khẳng định có thành tựu kinh nhân, đi theo sẽ có lợi. Vốn Ngụy Tác không muốn nhận kẻ sợ chết như thế, biết nguyên nhân quan trọng Long Mộc Tinh quyết nhận gã làm chủ nhân, cam tâm thành người hầu vì cổ đế thi chuyển này đẩy lên phong ba kinh thiên, mà cổ đế thi là do bọn y đến Thiên Huyền đại lục lấy, gờ chỉ còn lại mình y bình an vô sự quay về thì không thể có kết quả tốt được. Nhưng Long Mộc Tinh nguyện ý hiến kim đơn cho gã hạ cấm chế lợi hại, nếu sau này y phản bội gã khê động tâm niệm là y nát xác. Có thêm một tiểu đệ Kim đơn lưỡng trọng cũng không tệ, sai những việc vặt khi về hoang đảo động hoặc bảo y trấn thủ pháp trận cũng không tệ, nên Ngụy Tác thu nhận.

Ngụy Tác để không bị phát giác, không để y ra mặt nhiều, chỉ bảo y chú ý những bố cáo trong thành, thuận tiện nghe ngóng lời bàn tán.

“Chủ nhân đúng là thần cơ diệu toán.” Long Mộc Tinh lúc này quả thật một lòng với Ngụy Tác, biết tiên khí lọt vào tay gã, thần thông của gã khiến y thành tâm thần phục, một đạo thuật pháp gã vừa thi triển khiến y không thể trả đòn, khẳng định là vô thượng bí pháp.

Lại vỗ mông ngựa xong, Long Mộc Tinh mới nói: “Chủ nhân, hoa y thanh niên thần bí quả nhiên bị phát hiện, đang bị truy sát tại Huyền Băng thành, nghe nói bị mấy lão bất tử Đại Hàn cung dùng truyền thừa pháp khí đả thương nhưng vẫn thoát được. Hiện tại nhiều người đang đổ về phụ cận Huyền Băng thành tìm tung tích y.”

“Huyền Băng thành? Trong một ngày là chúng ta đến được, xem thế nào đã.” Nhìn Linh Lung Thiên đoạn Ngụy Tác nói, đồng thời vung tay, lấy ra một cái chuông đồng cổ kính, “Người xử lý khá lắm, đây là một món huyền giai trung phẩm pháp bảo của Đại Hàn cung, công thủ toàn diện, thưởng cho người, bắt quá ở Tịch Hàn đại lục thì đừng động dụng.”

“Chấn vũ đồng linh! Đây là pháp bảo nổi danh của Đại Hàn cung! Đa tạ chủ nhân!” Long Mộc Tinh thấy cái chuông thì run lên, rồi hớn hỏ cảm tạ. Huyền giai trung phẩm pháp bảo đối với tu sĩ như y là vật bất phàm, thật sự đi theo Ngụy Tác là có lợi.

“Chủ nhân...” Long Mộc Tinh ngẩn ra. Ngụy Tác phát tay, quang hoa như nước quét qua mặt, biến thành y hệt Cực Âm thần quân, cả khí tức cũng giống tằm, chín phần, đoạn gã lấy hắc hôi sắc đạo bào ra mặc. Long Mộc Tinh không tận mắt thấy Ngụy Tác thi pháp thì tất cho là Cực Âm thần quân đang đứng trước mặt.

“Gian thương, lại định giá họa hả...” Linh Lung Thiên biết gã định làm gì nên lẩm bẩm.

“Lão đạo gian xảo này không bị giá họa thì tiện nghi cho y quá.” Ngụy Tác nghĩ đến cảnh Cực Âm thần quân chạy nhanh như gió thì bực mình khôn tả, không vì Lôi Sát thần quân liều mạng phát ra đòn cuối cùng, gã có thể đã mất mạng.

“Đi thôi!” Giả thành Cực Âm thần quân đoạn Ngụy Tác không dừng, độn quang cuốn lấy Linh Lung Thiên và Long Mộc Tinh lướt lên không, trực tiếp thi triển Thủy hoàng phệ nhật quyết gột rửa yêu đơn của hắc mao lão quái để tu luyện. Nguyên khí trong đó thập phần kinh nhân, nhưng tạp chất bất lợi rất nhiều, nguyên khí phun ra hình thành quanh ba người vân khí đủ màu, người ngoài cực khó coi thấy hư thực, chỉ có uy áp đặc hữu của thần huyền nguyên khí tràn ra. “Phù!” Sau hơn một canh giờ, mấy mảnh yêu đơn hoàn toàn bị Ngụy Tác luyện hóa, mảnh cuối cùng biến thành nguyên khí đủ màu như chướng khí, bị Ngụy Tác hút lấy.

“Giúp ta đi được nửa bước đã tốt lắm rồi. Cương nha muội, đưa bọn ta lướt đi, ta dùng Hỗn độn thanh ngư bảo giác tiếp tục tu luyện.” Ngụy Tác cảm giác kỹ đoạn lấy ra Hỗn độn thanh ngư bảo giác, nguyên khí bao lấy, truyền âm cho Linh Lung Thiên.

Yêu đơn của hắc mao lão quái còn hơn gã dự liệu, sau khi luyện hóa mọi thứ lấy được từ Kỳ Bảo viên và thủy hệ yêu đơn và linh được mua từ Ngưng Đơn phường để thăng một phần tu vi, Ngụy Tác chia chặng đường từ Thần huyền nhất trọng đến Thần huyền nhị trọng thành mười bước, luyện hóa lần trước tương đương với đi được một bộ mà một viên yêu đơn của hắc mao lão quái khiến gã đi được nửa bước, ngang với hiệu lực mấy vạn viên phổ thông thủy hệ yêu đơn và linh đơn. Hiện tại Ngụy Tác muốn hoàn thành bước thứ hai trước khi đến Huyền Băng thành, xong xuôi thì chỉ cách Thần huyền nhị trọng tám bước nữa, không còn quá xa xôi. Mỗi tia nguyên khí trong Hỗn độn thanh ngư bảo giác hàm chứa uy năng siêu việt, mỗi lần rút ra luyện hóa hư bị huyền giai pháp khí xung kích nên khi tu luyện thì không thể thi triển độn thuật, chỉ trông vào Linh Lung Thiên đưa đi.

“Hừ.” Linh Lung Thiên hằm hừ nhưng không nhiều lời, phát ra từ sắc độn quang, cuốn lấy Ngụy Tác và Long Mộc Tinh lao đi với tốc độ cực nhanh, đồng thời cẩn thận kim. Lần này nó vớ bẫm, tinh kim đủ để tu luyện rất lâu, thực lực sẽ đề thăng thêm một mức.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”...

Mỗi một tia nguyên khí Hỗn độn thanh ngư bảo giác được rút ra, lúc luyện hóa là thân thể Ngụy Tác run lên, trong từ sắc độn quang tốc độ kinh nhân như có tiếng trống. “Hỗn độn thanh ngư bảo giác có linh khí kinh nhân như thế hả?” Lại hơn một canh giờ, Ngụy Tác tỏ vẻ chán kinh xen lẫn kinh hãi.

Uy năng xung kích của Hỗn độn thanh ngư bảo giác tuy không dễ chịu gì nhưng nguyên khí cũng dễ luyện hóa như yêu đơn hắc mao lão quái, hơn một canh giờ đủ cho gã đi nốt nửa bước, đề thăng nhất thành tu vi từ Thần huyền nhất trọng đến Thần huyền lưỡng trọng. Mà Hỗn độn thanh ngư bảo giác không tiêu hao

bao nhiêu nguyên khí! Lượng nguyên khí này hơn nhiều Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cùng lực bào lão đầu dự tính. Hoặc có thể nói là những ghi chép trong truyền thuyết đều sai, Hỗn độn thanh ngư bảo giác có niên đại cực kỳ viễn cổ, thậm chí đã hình thành pháp vực đặc biệt, có nguyên khí không chỉ bằng được lực mấy viên Thần hoàng thạch đơn.

Ngụy Tác đột phá đến thần huyền thì như cái động không đáy, theo kinh nghiệm, từ Thần huyền nhất trọng đến lưỡng trọng, lượng nguyên khí cần thiết cho mỗi bước bằng với hơn bốn viên Thần hoàng thạch đơn. Hiện tại nửa bước này tương đương với hai viên Thần hoàng thạch đơn. Hỗn độn thanh ngư bảo giác tựa hồ còn hơn nửa nguyên khí, tạo cho Ngụy Tác cảm giác mỗi cái từng bằng với mười viên Thần hoàng thạch đơn!

Theo tính toán, đôi Hỗn độn thanh ngư bảo giác ít nhất giúp gã đi thêm bốn bước từ Thần huyền nhất trọng đến Thần huyền lưỡng trọng. Chỉ cần bốn bước nữa là tu vi sẽ đề thăng! Phán đoán này khiến Ngụy Tác chấn kinh đến khó tin, không ngừng luyện hóa Hỗn độn thanh ngư bảo giác.

“Xoạt...” Một canh giờ sau, Ngụy Tác dừng lại, hít sâu một hơi, cổ trắn định tâm thần. Hơn một canh giờ tu luyện này khiến gã đi thêm nửa bước từ Thần huyền nhất trọng đến Thần huyền lưỡng trọng, đích xác là Hỗn độn thanh ngư bảo giác ít nhất còn một nửa nguyên khí!

“Vũ Hóa Nhược Tinh nếu hoàn chỉnh luyện hóa đôi Hỗn độn thanh ngư bảo giác, sẽ đột phá đến tu vi Thần huyền lưỡng trọng hậu kỳ, tiếc là lọt vào tay ta...” Ngụy Tác hít sâu một hơi, lóe lên ý nghĩ này, tầm mắt hiện lên một tòa thành lớn, Huyền Băng thành đây rồi.

-o0o-

949. Chương 949: Đại Năng Của Lưu Hỏa Đại Lực

“Các người không nghĩ xem là lúc nào mà còn khuyên ta dính vào vùng nước đục này?”

Trong một đại điện rực bảo quang, sừng sững mấy chục tinh trụ cao cỡ thân người, có bố trí pháp trận lợi hại, Cực Âm thần quân ăn vận như lão đạo ngồi trên hồi sắc liên đài cổ kính đang giáo huấn một toán chân truyền đệ tử và trưởng lão Tiểu Cực giới.

“Tiên khí đương nhiên tốt, ai chả thèm muốn nhưng ta biết đại thể lực của Lưu Hỏa đại lực cũng đến, với Vũ Hóa thể gia và Đại Hàn cung, Hoàng Phủ thể gia thì không chỉ đơn giản là cướp tiên khí mà còn báo cừu. Chúng đều là những con chó phát điên rồi, Tiểu Cực giới chúng ta lấy gì mà đấu? Trưởng Tôn thể gia lại không xuất thủ chắc? Nói chung không thể đến tay chúng ta.”

Cực Âm thần quân càng nói càng đắc ý, càng thấy mình anh minh thần vũ, “Lúc này nên ẩn thân, an toàn đệ nhất, truyền mệnh lệnh của ta, mọi tu sĩ Tiểu Cực giới không dính vào việc này! Tu sĩ Kim đơn trở lên không rời sơn môn!”

”Tông chủ nói đúng lắm, bọn tại hạ đều tán thành, cực xương này quá lớn, chúng ta không gặm được, mình triết bảo thân là thượng sách!Mấy lão bất tử đều gật đầu, mọi tu sĩ đồ đứng dậy, lĩnh mệnh lui đi.

“Hừ, muốn cướp thì tùy các người, lịch sử Tịch Hàn đại lực cho thấy quá nửa thần huyền đại năng vì không nhìn rõ tình thế, tham chút lợi lộc mà thò mặt ra nên mới chết.” Tất cả đi rồi, Cực Âm lão tổ còn ve cằm, cảm thấy mình co lại trong tông môn là cực kỳ anh minh thần vũ.

...

“Y là ai? Khí tức mạnh quá! Là thần huyền đại năng!”

“Cực Âm thần quân, là Tiểu Cực giới tông chủ Cực Âm thần quân, y nổi danh háms lợi lại gian hoạt, khẳng định đến đây vì hoa y thanh niên, hồng đoạt tiên khí.”

“Cực Âm thần quân đến rồi! Mau truyền tin cho gia chủ!”

Cực Âm thần quân đang dương dương tự đắc thì Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh chỉ cách Huyền Băng thành không đầy năm trăm dặm, không ít thế lực đã phát hiện “Cực Âm thần quân” giáng lâm, nhất thời tin tức lan đi.

“Đó là Tiểu Cực giới tông chủ Cực Âm thần quân?”

“Hừ, không biết dùng bí pháp gì thu liễm khí tức, bất quá uy áp lại không thu liễm, như thể sợ người ta không biết mình là thần huyền đại năng, ngông nghênh thật.”

“Y chưa đạt Thần huyền tam trọng, không có đại đạo pháp vực.”

Hóa trang thành Cực Âm thần quân, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh xuất hiện tại Huyền Băng thành, trên một ngọn núi băng trong thành có ba nam một nữ dùng một viên hắc bạch nhãn cầu pháp khí cỡ nắm tay quan sát bọn Ngụy Tác.

Cả toán đều cao lớn, mặc pháp y kỳ dị che kín nửa khuôn mặt, pháp y dệt bằng tơ tinh kim dấy lên thần huyền khí tức, chứng tỏ do thần huyền đại năng luyện chế. Cả toán đều cao hơn phổ thông tu sĩ nửa cái đầu, khí huyết thịnh vượng, nhục thân cao cường, trong đó thân thể nữ tu cao hơn cả, có dị hương toát ra, tuy không để lộ khí tức nhưng chắc chắn là thần huyền đại năng, ba nam tu đều khí độ bất phàm, thoáng có khí tức cao cao tại thượng, qua đối thoại có vẻ khinh thị Cực Âm thần quân.

“Họ đang làm gì? Lẽ nào có pháp khí truy tung được tu sĩ lấy được tiên khí?”

Đột nhiên, mục quang một nam tu mặc cổ đồng sắc pháp y, thêu hơn trăm phù văn hình chó sói hung hãn cực độ lóe lên.

Hình ảnh trong pháp khí cho thấy Ngụy Tác đột nhiên kích phát hắc sắc linh quang quang tráo, dừng lại trên không.

“Có khả năng.” Nữ tu gật đầu, giọng hơi khàn, thoáng lộ ra khí tức bề trên, rõ ràng không phải tán tu, mà là tu sĩ của đại tông môn.

“Kim hoàng nữ, có nên ngừng bám theo y?” Một mặc nam tu hồng sắc tinh kim pháp y nói.

“Xem có lừa được y không đã, chỉ ta và Cổ hoàng tử không đủ đối phó đại năng của Vũ Hóa thể gia và Trưởng Tôn thể gia.” Nữ tu tựa hồ là đầu lĩnh, liếc nam tu mặc cổ đồng sắc pháp y, thêu đầy cự lang phù văn hung hãn, “Y chỉ nhận ra ta có thần huyền tu vi, không nhận ra Cổ hoàng tử cũng có thần huyền tu vi, chỉ cần ta đưa đủ mồi ra thì y sẽ cùng chúng ta liên thủ. Dù sau cùng chúng ta không đắc thủ, giết y chắc không thành vấn đề.”

“Được, có thể lợi dụng thể lực tông môn của y.” Cổ đồng sắc pháp y nam tu gật đầu.

“Ồn!”

Nữ tu không nói gì thêm, thân ảnh loáng lên, toàn thân ánh lên hắc hồng sắc nồng yên, hình thành yên vân bao lấy ba nam tu, với tốc độ kinh nhân lướt về phía Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh.

“À!”

Nữ tu và ba nam tu lướt ra, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đã nhận ra.

Nữ tu và nam tu mặc cổ đồng sắc tinh kim pháp y cực kỳ thông minh, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên dừng lại là dùng Thiên hải thần lan kính tìm hoa y thanh niên.

Thiên hải thần lan kính đưa lại hình ảnh hoa y thanh niên lao nhanh trong một ngọn núi toán cổ thụ phủ tuyết trắng, trông cực kỳ cuồng cuồng, khí tức hơi tán loạn, hiển nhiên còn thụ thương, chỉ là Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không biết ngọn núi đó là núi nào, ở đâu.

Đó cũng là khuyết điểm của Thiên hải thần lan kính, tuy qua khí tức đầu pháp mà cảm ứng được chỗ tu sĩ có mặt hiện tại nhưng không biết đó là đâu thì cũng vô dụng, như lúc Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rời Luân hồi tháp đã dùng Thiên hải thần lan kính truy tung Vũ Hóa Ứng Thiên và cổ đế thi. Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cho rằng nếu Vũ Hóa Ứng Thiên và cổ đế thi đang suy kiệt thì sẽ truy sát Vũ Hóa Ứng Thiên hoặc tiếp tục nhốt cổ đế thi đã.

Nhưng chỗ cổ đế thi có mặt lại tối om, chắc là chui vào chỗ có âm khí nồng hậu nào đó, còn Vũ Hóa Ứng Thiên ở trong một sơn động, tuy thân thể đứt thành mười mấy đoạn, đang dốc sức liệu thương, nhưng Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không biết đó là đâu nên đành công cốc bỏ đi.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên định vào Huyền Băng thành tìm mấy thương đội lớn một chút để bức hỏi xem ngọn núi đó ở đâu, hiện gã là “Cực Âm thần quân”, hành sự không cần cố kỵ.

“Gian thương, cẩn thận, có thần huyền đại năng!”

Hắc hồng sắc yên vân bùng lên, Linh Lung Thiên liếc qua, thần sắc hơi lạnh lại, truyền âm cho Ngụy Tác.

“Thần huyền đại năng?” Ngụy Tác trải thần thức, cảm ứng được thần huyền khí tức trong làn khói.

“Không chỉ một, nữ tu đứng đầu tu vi Thần huyền tam trọng hậu kỳ! Nam tu mặc cổ đồng sắc tinh kim pháp y dùng thuật pháp gì đó ẩn tàng tu vi, Thần huyền lưỡng trọng hậu kỳ!” Linh Lung Thiên lại truyền âm cho Ngụy Tác.

“Một Thần huyền tam trọng hậu kỳ đại năng, một Thần huyền lưỡng trọng hậu kỳ đại năng, lẽ nào là người Trưởng Tôn thế gia?” Ngụy Tác cả kinh, với thần thông hiện tại của gã, ứng phó hai tu sĩ cỡ này cực kỳ nguy hiểm.

Không biết có phải người quen của Cực Âm thần quân không, sợ bị lộ nên Ngụy Tác không nói mà ngưng thần nhìn đạo hắc hồng sắc yên vân.

“Phù!”

Cách Ngụy Tác và Linh Lung Thiên chùng ba trăm dặm, hắc hồng sắc yên vân thu lại, lộ ra ba nam một nữ.

“Mấy người này là ai? Mấy pháp y này đều là bán tiên giai, dệt từ tơ tinh kim. Khí huyết lại mạnh như thế, chắc đều biết luyện thể thuật pháp.” Ngụy Tác nhìn ngay ra nữ tu mặc pháp y thuần bạc, thêu phù văn như con tằm, thần huyền đại năng ẩn tàng mà Linh Lung Thiên nói là nam tu mặc cổ đồng sắc pháp y thêu hơn trăm cự lang phù văn hung ác đan nhau. Hai nam tu còn lại một mặc hồng sắc tinh kim pháp y, thêu nhiều biên bức phù văn, một mặc huyền thiết sắc tinh kim pháp y, thêu phù văn như thiết giáp tê ngư.

Khí huyết bốn tu sĩ này tuy không bằng Ngụy Tác, nhưng ít nhất tương đương với thất cấp cự thú, tạo cảm giác đầy sức mạnh, như một lò lửa.

“Xin hỏi vị đạo hữu này là Tiểu Cực giới tông chủ Cực Âm thần quân hử?” Nữ tu cao lớn hỏi Ngụy Tác từ xa.

“Đúng thế, mấy vị đạo hữu rất lạ mặt, không biết là tu sĩ ở đâu, lẽ nào Tịch Hàn đại lục lại có thần huyền đại năng mới?” Ngụy Tác liếc nữ tu đoan mô phỏng y hệt Cực Âm thần quân.

“Bọn tại hạ ngưỡng mộ uy danh thần quân đã lâu.” Nữ tu mặc pháp y che mặt, nhưng đôi mắt sáng rực sung mãn uy nghiêm, truyền âm cho bọn Ngụy, “Bọn tại hạ không phải tu sĩ Tịch Hàn đại lục, mà đến từ Lưu Hỏa đại lục, tìm thần quân để giao dịch.”

“Lưu Hỏa đại lục?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hơi run lên.

Lưu Hỏa đại lục tại thời thượng cổ là chỗ của Linh tộc.

-o0o-

950. Chương 950: Vạn Cổ Thành Thánh Pháp

“Lưu Hỏa đại lục? Các vị chắc là tu sĩ cùng một tông môn, đại tông môn nào của Lưu Hỏa đại lục?” Ngụy Tác hơi giật mình, không hỏi giao dịch gì mà hỏi lai lịch mấy tu sĩ này.

Bất kỳ một tông môn nào có thể đồng thời xuất động hai thần huyền đại năng, trong đó có một đại năng Thần huyền tam trọng hậu kỳ thì cũng là siêu cấp đại thể lực tích lũy kinh nhân.

Lưu Hỏa đại lục tại thời đại của Linh Lung Thiên đã bị Hoang tộc chiếm cứ, giữa Lưu Hỏa đại lục và Tịch Hàn đại lục chỉ cách man hoang hoang nguyên gá mấy lần giữa Tịch Hàn đại lục và Vân Linh đại, ngàn hiểm khi tu sĩ đại lục này xuất hiện ở Vân Linh đại lục và Thiên Huyền đại lục, nên Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, lực bào lão đầu không biết nhiều về tu đạo giới Lưu Hỏa đại lục.

“Bọn tại hạ đều là tu sĩ Thánh Vương tông ở Lưu Hỏa đại lục.” Nữ tu nhìn Ngụy Tác.

“Thánh Vương tông?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, gã có nghe đến tông môn này, tựa hồ là tông môn lớn nhất Lưu Hỏa đại lục nam bộ, thống lĩnh hơn trăm tông môn, mô phỏng thượng cổ tu đạo đế quốc, có chế độ đẳng cấp bối phận thập phần nghiêm khắc.

“Thần quân xuất hiện tại đây chắc vì tiên khí.” Nữ tu trực tiếp truyền âm.

“Các vị định cùng mỡ giao dịch?” Ngụy Tác không đáp, tỏ vẻ lão luyện hỏi lại.

“Bọn tại muốn cùng thần quân liên thủ đoạt tiên khí.” Nữ tu truyền âm: “Thần quân cũng rõ với mình ngại khó mà thu lợi từ tay Vũ Hóa thế gia và Trưởng Tôn thế gia.”

“Chết cười, nói thật, lão phu đã biết các hạ có thần huyền tu vi, tu vi còn trên mỡ, cùng các vị liên thủ, tất nhiên thực lực đại tăng nhưng tiên khí chỉ có một món.” Ngụy Tác giả rất giống Cực Âm thần quân, “Hợp tác với các vị tất có lợi gì cũng không đến tay mỡ.”

“Bọn tại hạ chủ động tìm thần quân liên thủ, tất nhiên sẽ khiến thần quân mãn ý.” Nữ tu không hề cải biến thần sắc, bình tĩnh mà uy nghiêm truyền âm, “Chỉ cần thần quân toàn lực trợ giúp bọn tại hạ lấy được tiên khí, bọn tại hạ sẽ truyền cho thần quân một môn vô thượng bí pháp.”

“Phải xem là vô thượng bí pháp nào đã.” Ngụy Tác lạnh giọng, “Chỉ cần vô thượng bí pháp này cực kỳ kinh nhân, cũng chưa hẳn không được.”

“Hay lắm, chúng chắc không cần thận, lừa lấy một môn thuật pháp cũng tốt.” Lục bào lão đầu hưng phấn truyền âm cho Ngụy Tác.

Cái bình màu đang cất trong pháp y kỳ dị của Linh Lung Thiên nên không có linh khí lộ ra, người ngoài không thể cảm tri được cực đạo tiên binh tồn tại.

“Mấy tu sĩ này nhiều pháp bảo, bán tiên khí có đến mấy món... Lưu Hỏa đại lục quả nhiên là đại lục nhiều luyện khí sư và pháp bảo nhất... Bất quá chúng không có thứ gì gần đạt tiên khí.” Cùng lúc, Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác.

“Tại hạ sẽ truyền bất truyền chi bí của Thánh Vương tông, Vạn cổ thành thánh pháp cho thần quân.” Nữ tu cao lớn mục quang lóe lên.

“Cái gì! Kim hoàng nữ! Bí pháp này không thể ngoại truyền, vạn nhất lộ ra...” Nam tu mặc tiên hồng sắc tinh kim pháp y biến sắc mặt, truyền âm cho nữ tu nhưng bị Linh Lung Thiên nghe rõ.

“Hỗn xược, ta quyết định mà ngươi dám này nọ!” Nữ tu mục quang lóe lên, ngấm truyền âm khiến nam tu run lên.

“Yên tâm, sẽ phải trừ khử y, không lo bị lộ, chúng ta lại giấu rằng Vạn cổ thành thánh pháp cần nhục thân siêu phàm mới có thể thi triển, vạn nhất y thoát thân lại lĩnh ngộ thần văn, vọng tưởng thi triển thuật này sẽ khiến nhục thân và nguyên khí nổ tung.” Thần huyền tu sĩ mặc cổ đồng sắc pháp y truyền âm.

“Xin nghe theo Hoàng nữ an bài.” Tu sĩ mặc hồng sắc tinh kim pháp y và người mặc huyền thiết sắc tinh kim pháp y không dám dị nghị, ngấm truyền âm.

“Vạn cổ thành thánh pháp là bí pháp gì?” Linh Lung Thiên bình tĩnh như thường truyền âm lại những lời đó cho Ngụy Tác, gã đâm ra cực kỳ hiếu kỳ vì qua lời đối phương, có vẻ là một môn cường pháp kinh nhân cực độ.

“Vạn cổ thành thánh pháp là vô thượng bí pháp khắc thần văn vào thể nội tu sĩ, để thành vương thành thánh.” Nữ tu vô cùng uy nghiêm.

“Vô thượng bí pháp khắc thần văn vào thể nội?” Dù là Ngụy Tác, Linh Lung Thiên hay Long Mộc Tinh và lục bào lão đầu đều chấn kinh.

“Lẽ nào là cường pháp như Thiên vực trấn thân?” Ngụy Tác hít sâu một hơi.

Ngụy Tác đã nghe Linh Lung Thiên nói, từ thời đại có nó đã có đại năng tiện có thể khắc thần văn linh ngộ được vào thể nội. Tu sĩ biết bí pháp này, nhục thân được khắc thần văn sẽ như thai thể pháp bảo, không chỉ cực kỳ bền dai mà còn có chiến lực siêu phàm.

Nói đến cùng, thuật pháp này tương đương với đem nhục thân tế luyện thành một món pháp bảo. Đạt tới mức nào là do tu vi của tu sĩ. Tại thời đại của Linh Lung Thiên có người đạt nhục thân như tiên khí.

Ngay cả hai bộ chân tiên hài cốt Ngụy Tác có, tuy không chắc luyện thuật pháp này nhưng cũng tương tự, qua mấy vạn năm vẫn bất hủ, hàm chứa đại đạo.

Nếu đúng thế, Vạn cổ thành thánh pháp cũng là vô thượng cường pháp như Đại hoang văn đạo kinh, chẳng trách nữ tu nói xong thì tu sĩ mặc hồng sắc tinh kim pháp y có phản ứng đó.

“Thần quân có vẻ không biết nhiều về tu đạo giới Lưu Hỏa đại lục, nếu biết đã hiểu Vạn cổ thành thánh pháp của Thánh Vương tông cũng là vô thượng cường pháp.” Nữ tu ngạo nghễ gật đầu, “Thánh Vương tông vạn năm truyền thừa, có hai tiền bối đại năng nhờ cách này tu thành vương thân sánh với tiên khí, thêm một bước nữa sẽ tu thành thánh thân sánh với đế binh!”

“Lại có thuật pháp như thế!”

“Thuật pháp này khẳng định do thượng cổ chân tiên đại năng lưu truyền lại.”

“Hơn vạn năm truyền thừa? Thánh Vương tông còn thâm hậu hơn Vũ Hóa thế gia và Trường Tôn thế gia.”

Linh Lung Thiên và lục bào lão thâm cả kinh. Bí pháp này tuy tại thời đại của Linh Lung Thiên có mấy môn lưu truyền, nhưng phải tu sĩ kinh thiên mới có.

“Nếu có thuật pháp như thế thì có thể thành giao. Bất quá mỗi phải xem qua đạo thuật pháp xem có nhầm không đã.” Ngụy Tác ra vẻ già đời.

“Được.”

Nữ tu không nói gì, lấy ra ngọc phù, tay lóe quang hoa đưa đến trước mặt Ngụy Tác.

“Mấy tên này tính nhầm rồi!”

“Chúng tưởng ngươi là Cực Âm thần quân, dù thoát được hòa thượng nhưng còn miếu đó, không dám làm gì đâu chỉ không ngờ ngươi là hàng giả, muốn sao làm vậy, không sợ có chuyện gì, đối phương thích thì cứ đánh lên sơn môn giết đệ tử Tiểu Cực giới.”

“Chúng cho rằng ngươi lấy được đạo thuật pháp này, vạn nhất ngươi chạy mất cũng vô dụng, chúng đâu ngờ Thiên long quần tinh tôi thể thuật của ngươi còn hơn môn luyện thể thuật này.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu không lộ dấu vết, tra xét nội dung ngọc phù đoạn cười lạnh không ngớt.

Đối phương đã tính trước sẽ sát nhân diệt khẩu sau khi xong việc, môn thuật pháp này hoàn toàn không có vấn đề gì, đích đích xác xác là một môn thần văn khắc thể, tôi luyện thân thể thành thần binh. Qua đối thoại trước đó, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu dám chắc thi triển thuật pháp này cần thân thể như thai thể pháp bảo, không thì cũng sẽ lâm vào cảnh như phẩm chất thai thể pháp bảo kém, không chịu nổi pháp trận khắc vào mà dẫn đến luyện khí thất bại, hình thần đều bị diệt.

Đối phương đều tu luyện luyện thể thuật lợi hại, chắc để chuẩn bị sau này tu luyện thuật pháp này, Thiên long quần tinh tôi thể thuật của gã là đỉnh giai vô thượng luyện thể cường pháp, khẳng định còn hơn của họ, tiếp theo cần tìm hiểu rõ nhục thân đạt đến mức độ nào mới thi triển được.

Hiện tại trong bốn tu sĩ đối phương, nữ tu có nhục thân và chân nguyên tu vi cao nhất, nhưng nhục thân cũng không sơ với Ngụy Tác được, cần phải xem nữ tu có dùng cách này chưa, nếu rồi, đã khắc thần văn vào thể nội thì Ngụy Tác khẳng định có thể thi triển thử.

Ngụy Tác hiện tại tuy chưa đạt cảnh giới linh ngộ được đại đạo pháp văn, nhưng có một dải thần văn luyện chế Bất diệt tinh binh.

Vạn cổ thành thánh pháp và thần văn khắc thể ở thời đại Linh Lung Thiên như nhau, mỗi khi linh ngộ được một đạo thần văn là khắc vào thể nội, để nhục thân càng lúc càng cao, nếu sử dụng được thì Ngụy Tác thi triển không có gì cố kỵ.

“Nếu nữ tu này chưa thi triển, cần tìm cách bắt một người bức hỏi mới biết.”

Ngụy Tác xác định rồi nhưng vẫn tỏ ra lạnh lùng, nhìn nữ tu gật đầu: “Được, mỗi đáp ứng cùng các vị hợp tác, vạn nhất tiên khí đến tay, mỗi có thể không cần tiên khí, nhưng chúng ta phải cùng tiến cùng thoái. Nếu gặp đối thủ lợi hại mà các vị e sợ thực lực đối phương đến nỗi không xuất thủ thì giao dịch này coi như không có. Mỗi sẽ phải xông đi ngay.”

“Chúng ta ước định liên thủ, tất nhiên cùng tiến thoái.” Nữ tu ngạo nghễ, “Chỉ cần thần quân không sợ, bọn tại hạ không có bao nhiêu cố kỵ.”

-o0o-

951. Chương 951: Băng Tuyết Thần Nguyên

Ngụy Tác ngẫm lắm lắm, nhưng nói ra miệng. “Cứ tìm người hỏi về ngọn núi đó là xong.” Ngụy Tác không thừa lời, phát ra quang hoa ngưng thành ngọn núi mà Thiên lan thần hải kính chỉ rõ là nơi hoa y thanh niên đang trốn.

“Đây là chỗ nào?” Nữ tu đích mục quang mã thượng nhất thiết, vẫn đạo.

“Ta có một món pháp khí tạm thời truy tung khí tức tu sĩ đó, ngưng thành nơi y có mặt.” Ngụy Tác bảo nữ tu, “Đây là chỗ y đang xuất hiện.”

“Đây là thiên cổ tuyết nguyên.” Tay nam tu mặc huyền thiết sắc tinh kim pháp y sau lưng nữ tu xuất hiện bạch sắc ngọc phù, mắt lóe bạch quang.

“Chúng có địa đồ tường tận của Tịch Hàn đại lục? Xem ra chuẩn bị rất kỹ, bất quá như thế khiến chúng ta bớt được khí lực.” Lục bảo lão đầu lắm lắm.

“Cong phương ước định liên thủ, chúng ta cùng tới chứ?” Nữ tu vừa nói đoạn, quanh mình rực vô số hắc hồng sắc yên vân, thấy Ngụy Tác không hề dị nghị thì yên vân cuốn gã và Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh vào, lao về phía tây.

Hắc hồng sắc yên vân cuộn cuộn, khí thể thập phần kinh nhân, lên trên tầng mây biến thành cùng màu trắng, cách tuyết khí tức.

“Độn pháp này quả kinh nhân.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, nhận ra yên vân là do nguyên khí của nữ tu hóa thành chứ không phải pháp bảo gì. Độn tốc còn hơn cả Dịch ích kiếm độn, lại có công hiệu che giấu hành tung, rõ ràng phẩm giai thập phần bất phàm.

“Tiếp theo dùng thuật pháp gì?” Được nữ tu dùng độn pháp đưa đi, Ngụy Tác nhàn nhã nên cân nhắc đến vấn đề đau đầu.

Hiện tại đã giả trang thành Cực Âm thần quân, nếu gặp tu sĩ Vũ Hóa thể gia và Hoàng Phủ thể gia, Đại Hàn cung thì các thuật pháp đã dùng như Đại thừa pháp âm, Dịch ích kiếm độn, Duy ngã tâm kiếm đều không thể sử dụng, còn Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di cũng không thể lộ ra, Ngụy Tác thấy môn thuật pháp có thể quang minh chính đại lấy ra dùng là Tự chuyển thiên trần ma pháp, đối với người khác sẽ cho rằng là thuật pháp Cực Âm thần quân mới lấy được, ngoài ra gã có thể đem mấy môn thuật pháp của Âm Thi tông ra sử dụng, dù gì Âm Thi tông cũng có hai môn thiên cấp thuật pháp, với tu vi hiện tại của gã mà toàn lực thi triển thì không tệ.

Về phương diện pháp bảo pháp khí, Tuyệt diệt kim đơn sẽ dùng thuật pháp phối hợp là được. Gã nhớ lúc Cực Âm thần quân xuất thủ, thi triển thuật pháp ngưng thành một viên đơn châu, điểm này có thể lợi dụng.

Nghĩ thông, Ngụy Tác toàn lực tham ngộ Vạn cổ thành thánh quyết do Kim hoàng nữ đưa cho.

Kinh văn môn thuật pháp này không dài, chỉ hữu hơn năm mươi câu, lại không khó hiểu, chỉ không đầy nửa canh giờ là Ngụy đã hoàn toàn tham ngộ xong. Nhưng thi pháp đích xác thị thập phần hung hiểm, thần văn sẽ trực tiếp ngưng thành trong mi tâm thức hải, rồi ấn vào thể nội, nếu quá trình thi pháp có gì sơ sẩy thì đầu sẽ nổ tung.

“À!! Có thần huyền đại năng đi qua, tựa hồ nhắm hướng thiên cổ tuyết nguyên, chắc có thể lực khác phát hiện tu sĩ đó!”

Lại thêm hơn nửa canh giờ, cách thiên cổ tuyết nguyên hơn vạn dặm chi, trong bốn tu sĩ Thánh Vương tông chỉ trung, nam tu mặc hồng sắc tinh kim pháp y đột nhiên nói.

Quang hoa lóe lên, hắc bạch lưỡng sắc pháp bảo từ mi tâm y bắn ra, tạo thành hình ảnh trước mặt chúng nhân.

Trong hình ảnh, một gian cổ điện trăm trượng hoàn toàn như hàn băng, vô số thần văn quán quanh đang phi hành, khí thế cực kỳ kinh nhân, thân điện có hai chữ Đại Hàn.

Cạnh tòa điện là tu sĩ trẻ tuổi toàn thân là hai màu đen trắng dẫn hơn hai mươi tu sĩ đi.

“Vũ Hóa Ứng Thiên và người Đại Hàn cùng.” Ngụy Tác nhắc nhở, đồng thời gã và Linh Lung Thiên đưa mắt nhìn nhau, pháp bảo này của nam tu mặc hồng sắc tinh kim pháp y rất đặc biệt, tựa hồ có thể đề thăng mục lực, giúp y nhìn được cách hai nghìn dặm. Lúc này cả Linh Lung Thiên cũng không nhìn thấy Vũ Hóa Ứng Thiên và cổ điện.

“Y là Vũ Hóa Ứng Thiên của Vũ Hóa thế gia? Quả nhiên danh bất hư truyền.” Kim hoàng nữ tỏ rõ thần sắc ngưng trọng, “Cổ điện có bố trí cấm chế cực kỳ lợi hại, chắc là một món truyền thừa pháp khí, không thể coi thường.”

“Chúng ta bám theo, chúng rình rang như thế, rất có khả năng nắm rõ hành tung kẻ đó hơn chúng ta.” Thần huyền tu sĩ ẩn tàng mặc cổ đồng sắc pháp y truyền âm cho Kim hoàng nữ.

“Vị đạo hữu này, chúng ta cách Vũ Hóa Ứng Thiên bao xa? Vũ Hóa Ứng Thiên có một môn bí thuật cảm ứng khí tức, lần trước mỗi cách y ba nghìn dặm mà bị phát hiện. Chúng ta không nên đến gần quá.” Ngụy Tác lên tiếng nhắc nhở nhưng thật ra thăm dò xem pháp bảo của nam tu này nhìn được bao xa.

“Không hề gì, chúng ta còn cách ba nghìn năm trăm dặm. Chúng không biết được.” Kim hoàng nữ nói đoạn, đuổi theo phía bọn Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Vật này giúp nhìn được cách ba nghìn năm trăm dặm.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thán cả kinh.

Song phương đối địch, một bên bị bên kia phát hiện trước, vô hình trung đã hạ phong.

“Có người đấu pháp, thế lực nào đó bắt kịp y?”

Đuổi liên tục gần ba canh giờ, Kim hoàng nữ và bọn Ngụy Tác đột nhiên run lên, hắc bạch lưỡng sắc nhân cầu pháp bảo truyền lại hình ảnh phe Vũ Hóa Ứng Thiên đều dừng lại. Trong đồng tuyết trước mặt Vũ Hóa Ứng Thiên có mấy ngọn núi rung lên như địa chấn, nhiều chỗ nứt ra, trời sục như sóng nước, liên tục có đất đá văng lên, bên trong lòng đất lấp lánh quang hoa, tựa hồ không chỉ một phe đấu pháp kịch liệt.

“Đi thôi!”

Kim hoàng nữ quát khẽ, bao lấy bọn Ngụy Tác, đột nhiên tốc độ gần gấp đôi.

Trong hình ảnh, Vũ Hóa Ứng Thiên ngừng lại một chút rồi lướt đến chỗ đấu pháp.

“Đại địa cung địa mạo!”

Ngụy Tác bình tĩnh như thường, cơ hồ nhìn ra địa mạo ngay.

Đại địa cung địa mạo là trời sinh dưới nền đất có không gian như địa cung, địa mạo này do long núi mềm nên bị địa khí gột rửa mà hình thành.

“Ầm... Ầm...”

“Hống...”

Liên tục lướt đi hai, ba nghìn dặm, chỗ có dấu pháp xuất hiện trong tầm mắt Ngự Tác và Linh Lung Thiên.

“Sao có lắm tiếng thú gầm thế nhỉ?”

Khiến Ngự Tác và Linh Lung Thiên hơi kinh ngạc vì trừ dưới tuyết nguyên vang lên tiếng dấu pháp thì thoáng có tiếng thú gầm.

“Ồanh!”

Đột nhiên, Kim hoàng nữ chưa cùng bọn Ngự Tác thương lượng xong thì tiếng nổ vang khắp thiên địa. Mười dặm núi sụp xuống, tuyết bay mù trời, một bạch sắc cự thú hai đầu bốn chân, dài hơn năm trượng, trông như thần lân lao ra.

Trên mình cự thú có yêu khí cực kỳ kinh nhân, lao ra là vân khí thay đổi, hình thành một cầu thang trên không trung.

“Song đầu thần nguyên!”

Lục bào lão đầu vừa kinh hô trong tai Ngự thì nam tu mặc hồng sắc tinh kim pháp y và mặc huyền thiết sắc pháp y phe Kim hoàng nữ cũng kinh hô.

“Đây là chỗ Băng tuyết thần nguyên tụ tập!”

Ngự Tác và Linh Lung Thiên mục quang lóe lên.

Băng tuyết thần nguyên là cao giai yêu thú hiếm hoi sống thành đàn, thường thì cao giai yêu thú đều một mình một cõi, nhưng Băng tuyết thần nguyên là lục cấp cao giai băng hệ yêu thú nhưng thường sống cùng nhau. Trong đàn Băng tuyết thần nguyên đều có mấy con nguyên vương, trừ ra thì Băng tuyết thần nguyên đặc khác đều không có tư cách giao phối với Băng tuyết vinh nguyên đều sinh sản đời sau. Theo nhiều tu sĩ suy đoán, cũng như song tu thuật pháp của tu sĩ, mấy nguyên vương này đều thu lợi từ Băng tuyết vinh nguyên nên hóa sinh thành song đầu thần nguyên, thực lực thường vượt mức thất cấp cao giai.

Một đàn nuôi dưỡng mấy siêu cấp cường giả, còn lại cần những siêu cấp cường giả này bảo vệ, đó là cách sinh tồn đặc biệt của Băng tuyết thần nguyên.

Xuất hiện một con song đầu thần nguyên, rất có khả năng tựu hoa y thanh niên phát hiện đây là chỗ Băng tuyết thần nguyên tụ tập, lại không thể thoát thân nên dẫn truy binh đến đây giao chiến với yêu thú, còn y sẽ thừa cơ đào thoát.

Một đàn Băng tuyết thần nguyên ít nhất cũng năm, sáu mươi con, trong Thiên khung Tịch Hàn đại lục lại còn một đàn như thế, cỡ lẽ vì đại lục này đất rộng người thưa, còn những nơi hiểm khi tu sĩ đặt chân đến.

“Ầm!”

Ngay khi song đầu thần nguyên dấy lên yêu khí kinh thiên lao ra, hàn băng cổ điện trăm trượng từ dưới đất bay lên.

“Chát!”

Thần văn trong suốt từ hàn băng cổ điện bắn ra, song đầu thần nguyên cứng lại, vỡ thành bảy, tám đoạn.

-o0o-

952. Chương 952: Song Cường Đại Chiến

Vù! Vù! Vù!

Song đầu thần nguyên bị hàn băng cổ điện hạ sát thì sáu trăm dặm tuyết nguyên đột nhiên sôi lên, bắn ra ít nhất hơn bốn mươi đạo độn quang. Nhiều độn quang có mấy lần bạch quang bắn lên phía sau, là mấy con Băng tuyết thần nguyên tựa hồ bị triệt để kích nộ.

Trong hơn bốn mươi đạo độn quang đều linh khí xung thiên, đều là Kim đơn đại tu sĩ.

Nhưng họ đều không dám dừng lại, lao lên rồi là tản đi như ong vỡ tổ.

Song đầu thần nguyên ban này yêu khí kinh thiên động địa, cách nghìn dặm cũng cảm nhận được, ít nhất thực lực tương đương với Kim đơn tứ trọng ngũ trọng, nhưng bị gian cố điện của Đại Hàn cung hạ sát, các đại tu sĩ đến trước hiển nhiên biết Vũ Hóa thể gia và Đại Hàn cung đã tới, nơi này không phải tu sĩ như họ nhúng tay vào được.

“Bắt một người hỏi tình hình đã.” Thần huyền đại năng mặc cổ đồng sắc tinh kim pháp y bảo Kim hoàng nữ.

“Àm!”

Lúc đó thiên địa chấn động, trong mấy ngọn núi, cả một ngọn bị thần uy kinh nhân cực độ vô số cự đại đá núi như lưu tinh bay loạn xạ, cùng từng tảng tuyết biến thành tro.

Hắc bạch lưỡng sắc thần huy và tinh quang từ ngọn núi vỡ bắn ra, giữa chỗ va nhau hình thành sóng xung kích như thần binh vô hình, cắt thành một khe núi dài mười dặm.

Vũ Hóa Ứng Thiên hiển hiện thân ảnh từ dãy núi vỡ, mái tóc tung bay, vết thương bị cổ đế thi gây ra đã khôi phục, lại phát ra hắc bạch lưỡng sắc thần quang bắn vào dãy núi, mọi uy lực va chạm đều bị xé tan.

“Ba nguyên vương, có một con cổ nguyên vương thực lực đã đạt thần huyền?!”

Ngụy Tác và lục bào lão đầu cực kỳ chấn kinh.

Trong ngọn núi vỡ phía trước Vũ Hóa Ứng Thiên có một địa quật, dày đặc xương tu sĩ, trong đóng xương có mười mấy quả băng tuyết vinh nguyên dẫn, trước đó là ba con song đầu thần nguyên đều tế xuất yêu đơn, chống lại thần uy của Vũ Hóa Ứng Thiên.

Hai con song đầu thần nguyên tỏa hàn khí, da mọc băng thích dài mấy trượng, ít nhất cũng có thực lực Kim đơn tứ ngũ trọng, thân hình con ở chính giữa tương tự hai con này nhưng cuộn cuộn nguyên khí, hình thành một quang hoàn chói lòa, càng kinh nhân là song đầu thần nguyên này tế xuất yêu đơn không rải đơn dịch mà là thần quang cùng uy áp, tạo cho Ngụy Tác cảm giác thậm chí không kém gì hắc mao lão quái.

Đừng nói yêu thú sánh với thần huyền, dù chỉ ngang với Kim đơn tam trọng, tứ trọng thì bình thường cũng hiếm thấy trong tu đạo giới.

Ngụy Tác lúc trước xuyên việt thú triều ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ, chỉ thấy một yêu thú đứng trong hắc khí, cả Lâm Thái Hư không đối phó nổi, thực lực ít nhất Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ, nhưng chỉ thấy một con, còn từ đó chưa thấy con thứ hai tương đương chứ chưa nói mạnh hơn.

Ở Luân hồi tháp thấy hai con thần huyền cấp yêu thú đã đành, ở đây lại thấy một con, thật khiến Ngụy Tác không dám tin.

“Không đúng!”

Mắt Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cùng ánh lên, cơ hồ đồng thời phát hiện khí tức thần huyền cấp của song đầu thần nguyên không hề cổ xưa, chỉ tương đương với hai con nguyên vương kia.

Vũ Hóa Ứng Thiên dồn uy năng cuồng bạo ép tới, trong đóng xương sau lưng thần huyền cấp nguyên vương có linh quang lóe sáng, là hình người.

Tuy cách xa, Linh Lung Thiên qua hắc bạch lưỡng sắc nhân cầu pháp bảo nhận ra là hoa y thanh niên sử dụng thuật pháp ẩn giấu thân hình!

Có vẻ hoa y thanh niên đã trọng thương, ba nguyên vương này coi y là người nhà nên liều mạng bảo vệ như với Băng tuyết vinh nguyên dẫn.

“Gian thương, chắc y dùng Hoang cổ thực vật nào đó đề thăng thực lực cho nguyên vương kia... nên được chúng coi là người nhà.” Linh Lung Thiên nghĩ ngay ra nguyên nhân, truyền âm cho Ngụy Tác.

“Y trốn sau ba nguyên vương, chắc đã trọng thương, không thể vận nhiều chân nguyên... Kỳ quái, nguyên vương này hình như vừa tiến giai...” Toán Kim hoàng nữ cũng nhận ra.

“Chúng ta đến mau, ba nguyên vương không chống chọi được lâu, không vì Vũ Hóa Ứng Thiên e ngại sống chết của tu sĩ sau lưng thì ba nguyên vương bị giết lâu rồi!”

“Chậm đã! Lại có thần huyền đại năng xuất hiện!”

Đừng nói phe Kim hoàng nữ, ngay cả Ngụy Tác cũng chực lao lên, mong đuổi Vũ Hóa Ứng Thiên đi. Nhưng tu sĩ mặc hồng sắc tinh kim pháp y đột nhiên lạnh giọng quát.

Tích tắc sau, tiếng nổ từ hư không vọng về.

Ở hư không bên mép bọn Ngụy Tác, từng vòng thần quang quang hoàn rủ xuống, từng bóng người lóe lên, khí tức đều cực mạnh.

Tổng cộng hơn mười người, linh khí hình thành hình ma thần hoặc bồ tát, Kim đơn đại tu sĩ thông thường không thể so sánh.

Đứng đầu là hai tu sĩ, một nam một nữ.

Nam tu có lưỡng quyền cao vút, lông mày dài, khỏe miệng nhếch lên lạnh lùng mà sung mãn uy nghiêm, mặc thanh sắc bố y, thần quang hình thành cả nghìn cánh tay trắng ngần cầm các loại pháp ấn, toát lên thần huyền khí tức kinh nhân.

Cạnh y là một nữ tu mỹ lệ chỉ mười bảy, mười tám tuổi, kết hai bím tóc, có vẻ rất tinh nghịch, cầm một chiếc quạt ba tiêu bằng ngọc trắng.

“Đây là tu sĩ tông môn nào, có vẻ không sợ Vũ Hóa thế gia và Đại Hàn cung... Lẽ nào là Trưởng Tôn thế gia?”

Ngụy Tác vừa có ý nghĩ này. “Ầm” hàn băng cổ điện của Đại Hàn cung lại phát ra băng quang, đánh rụng bảy, tám con Băng tuyết thần nguyên lao vào Vũ Hóa Ứng Thiên, rõ ràng cổ điện định đến gần y. Đồng thời, giọng Vũ Hóa Ứng Thiên bình tĩnh nhưng uy nghiêm vang lên, “Trưởng Tôn Cảnh, chỗ này không phải chỗ người nên đến, đi đi, không thì ta sẽ không nương tay.”

“Ha ha, tiên binh chân chính xuất thế, tu đạo giới Tịch Hàn đại lục vốn đầy sóng ngầm, lớp băng mỏng trên mặt còn giữ được nữa sao, giả bình tĩnh làm gì?” Thần quang sau lưng ảo hóa thành hơn nghìn bạch sắc thủ tí, nam tu cất giọng hào sảng, “Trận chiến giữa chúng ta khó tránh khỏi.”

“Quả nhiên là Trưởng Tôn thế gia!” Bọn Ngụy Tác biết ngay.

Trong số thập đại siêu cấp tông môn của Thiên Huyền đại lục, còn nhân vật đỉnh nhọn của Tử Huyền động thiên, Kỳ Tiên giáo, Tây Tiên nguyên là gã chưa gặp nhưng nhân vật đỉnh nhọn của các siêu cấp đại thế lực Tịch Hàn đại lục thì gã gặp rồi.

“Được, người đơn đấu với ta đã!”

Không hề rườm rà, Vũ Hóa Ứng Thiên bước đến chỗ Trưởng Tôn Cảnh. Đồng thời, nhiều tu sĩ Vũ Hóa thế gia từ bốn phương tám hướng quay lại đứng cùng hàn băng cổ điện của Đại Hàn cung, vây kín ba nguyên vương đã nguyên khí đại thương và thanh niên đó, phòng ngừa y trốn chạy.

“Được, sảng khoái! Người là nhân vật ta hâm mộ nhất.” Trưởng Tôn Cảnh cực kỳ hào sảng, cười vang đoạn vượt khỏi hơn mười tu sĩ, lướt về phía Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Tiểu thiên di đà ần!”

Trưởng Tôn Cảnh phát động công kích, cả nghìn cánh tay trắng ngần lưng phát ra pháp ấn, cùng uy áp cuồng bạo cực độ khiến hư không rung lên, mỗi một pháp ấn đều như cự sơn, từ bốn phương tám hướng đổ vào Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Trưởng Tôn thế gia bình thường hiếm thấy đại năng hành tẩu tại tu đạo giới, không ngờ có nhân vật cỡ này.” Bọn Kim hoàng nữ tỏ vẻ kinh ngạc cực độ.

“Được lắm.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, thực lực Trưởng Tôn Cảnh ngang ngửa Vũ Hóa Ứng Thiên, một đạo thuật pháp này tạo cho Ngụy Tác cảm giác cùng cấp với Đại đề tu di.

“Chát!”

Tiếng hú cuồng bạo vang lên, Vũ Hóa Ứng Thiên vạch lên một ngọn bút đen và tờ giấy trắng, đánh tan pháp ấn.

Mấy chục dặm núi bên dưới hai người sụp đổ.

“Ha ha!”

Trường Tôn Cảnh hơi lép vế nhưng không cả kinh, hú vang đoạn hoàng sắc thần văn dấy lên, hình thành một bàn tay cao gấp ba thân người, bổ vào Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Từng mảng thiên địa không ngừng sụp xuống, nguyên khí dao động quanh Trường Tôn Cảnh và Vũ Hóa Ứng Thiên dấy lên ào ạt, xuyên qua hư không, hình thành hai quang trụ kinh nhân. Cả hai bất động trên không, hoàn toàn dùng thần uy ngạnh tiếp, chỉ thoáng sau, không gian ở giữa lấp lóe hơn trăm lần, cùng phát ra hơn trăm đạo thần uy.

“Trấn!”

Đột nhiên, Trường Tôn Cảnh hú vang, miệng phun tinh khí, trong đó như có mấy trăm trái bạch sắc trường sinh quả, hòa cùng hoàng sắc đại thủ.

“Chát!”

Hoàng sắc đại thủ đánh tan hắc bạch lưỡng sắc thần quang trước mặt Vũ Hóa Ứng Thiên, y lùi liền mười bước, hư không lấp lánh đủ ngàn ấy lần, như từng bức tranh thủy mặc tan đi mới chặn được đòn của Trường Tôn Cảnh.

Trường Tôn Cảnh bất động, trên đầu phun hơi nóng, Vũ Hóa Ứng Thiên rỉ máu mép.

-o0o-

953. Chương 953: Thiếu Niên Quỷ Dị

“Chát!”

Vũ Hóa Ứng Thiên đột nhiên bạo phát khí tức kinh nhân, dấy lên hắc bạch lưỡng sắc thần quang, trực tiếp bước tới chỗ Trường Tôn Cảnh, nguyên khí đặc biệt dẹt thành pháp tắc kỳ dị, cả không gian quanh đó cũng đổi ánh sáng, thân hình y như mỏng đi, cơ hồ biến thành nhân vật trong tranh.

“Sức mạnh pháp vực rất mạnh.” Mắt bọn Kim hoàng nữ lóe sáng, thần sắc nghiêm lại.

“Thiên địa luân hồi!”

Thần sắc Trường Tôn Cảnh cực kỳ ngưng trọng, tinh khí cuộn cuộn từ miệng phun ra, đều là màu vàng, dung hợp với hoàng sắc đại thủ, hình thành một hoàng sắc đại cầu bao lấy y.

Hoàng sắc đại cầu phát ra khí tức như vì sao, bề mặt có cây cối, sông hồ, như sắp sinh thành một thiên địa.

“Chát!”

Hai lần khí tức kinh thiên chấn động khiến một con nguyên vương không thể chống nổi, định bỏ chạy nhưng bị mười mấy đạo quang hoa giáng trúng.

Hàn băng cổ điện của Đại Hàn cung chưa xuất thủ, như lược trận cho Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Phù!”

Vũ Hóa Ứng Thiên vắng đi trên không trung, hắc bạch lưỡng sắc thần quang bắn loạn xạ, như toàn thân bốc lửa, miệng phun máu và thần huyền nguyên khí.

Phía kia, hoàng sắc đại cầu nổ tung, Trường Tôn Cảnh ở trong cũng khắc ra máu, khiếu vị trên đỉnh đầu phun ra hoàng sắc nguyên khí, tựa hồ hàm chứa huyết quang.

“Vũ Hóa Ứng Thiên, người đã trải qua đại chiến, nguyên khí chưa khôi phục, hôm nay không phải đối thủ của ta, đi đi.” Trưởng Tôn Cảnh không lùi mà cười vang.

“Cầm chân người nửa tuần hương không thành vấn đề.” Hư không trước mặt Vũ Hóa Ứng Thiên nhuộm máu nhưng thần sắc thập phần bình tĩnh, sát ý lạnh lùng, “Phe người tuyệt đối không chống chọi được ngần ấy thời gian.”

“Hả?”

Trưởng Tôn Cảnh không xuất thủ, mục quang có vẻ hào hứng nhìn hàn băng cổ điện sau lưng Vũ Hóa Ứng Thiên cùng người Vũ Hóa thể gia, “Phải xem người đủ khả năng bức bọn ta đi không đã.”

Vũ Hóa Ứng Thiên không nói gì, liếc hàn băng cổ điện sau lưng.

“Chát!”

Khí tức kinh nhân từ cổ điện băng văn liểu nhiễu bắn ra, vạch ngang trời xanh, như một món hung binh đang thức tỉnh thần uy.

“Trưởng Tôn Cảnh, gia chủ và truyền thừa pháp bảo của bản tộc đều trong tay y, vì y, Hoàng Phủ thể gia có thể ngọc thạch câu phân, không tiếc giá nào.” Đồng thời, một giọng nói khàn khàn, cực kỳ già nua từ hàn băng cổ điện vang lên. “Xoẹt!!” Lại có khí tức hùng hậu từ hàn băng cổ điện chấn động, ngũ sắc ngọc quang chiếu rọi nửa tầng không.

“Đây là hai cổ binh sánh với thần huyền đại năng!”

Bọn Kim hoàng nữ thập phần ngưng trọng, thăm truyền âm. Hai khí tức trong hàn băng cổ điện là do hai thần huyền đại năng ở trong thể hiện.

“Hoàng Phủ thể gia quả nhiên đến rồi, đều ở trong hàn băng cổ điện.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên bình tĩnh như thường, thăm tính. Đối với việc Hoàng Phủ thể gia và Vũ Hóa thể gia có một, hai thứ gần đạt uy năng tiên khí, gã không lấy làm lạ. Lúc đánh vào sơn môn Thiên Kiếm tông gã gặp phải mấy truyền thừa tiên khí kinh nhân khiến nhục thân gã tan nát, Hoàng Phủ thể gia và Vũ Hóa thể gia, Đại Hàn cung thì truyền thừa pháp khí khẳng định còn kinh nhân hơn Thiên Kiếm tông, vì thế mà gã và Linh Lung Thiên không định trực tiếp đánh vào sơn môn Hoàng Phủ thể gia.

“Vũ hóa thiên nguyên nỗ, cả Tiên thiên ngọc hạnh phù của Hoàng Phủ gia, Tiên thiên ngọc hạnh phù tối đa chỉ kích phát được mười lần cũng lấy ra, Vũ Hóa Ứng Thiên, xem ra Vũ Hóa thể gia, Đại Hàn cung và Hoàng Phủ thể gia không tiếc giá nào thật.” Đối diện khí tức và tiếng cảnh cáo từ hàn băng cổ điện vang ra, Trưởng Tôn Cảnh mỉm cười, lắc đầu, “Nhưng chỉ có thể thì Vũ Hóa Ứng Thiên, người đi đi.”

“Ta không rườm rà, vậy thì đấu cho thống khoái.” Vũ Hóa Ứng Thiên thần sắc bình tĩnh bước tới, cây cối trong vòng gần trăm dặm sau lưng khô cong, tinh khí chảy vào thể nội, khí thể bùng lên, hơn cả Trưởng Tôn Cảnh.

“Ta nói sự thực.” Trưởng Tôn Cảnh đứng trên hư không như bàn thạch nhưng không có ý động thủ.

“Chát!”

Đồng thời, một đạo kim quang chói lòa đột nhiên từ mi tâm một bạch y trung niên tu sĩ trong mười người sau lưng y bắn ra.

Một kim sắc nhân ảnh cầm kim sắc trường kiếm, từ mi tâm bạch y trung niên tu sĩ tu vi Kim đơn tam trọng bước ra.

Thần huyền khí tức chấn động thiên địa.

Kim sắc thần quang chói lòa, từng vòng quang văn trải khắp hư không, khiến phe Vũ Hóa thể gia lùi lại một bước.

“Thần văn pháp thân của Thần huyền tứ trọng đại năng!” Kim hoàng nữ biến sắc.

“Vương Vô Nhất!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cùng lục bào lão đầu hít một hơi lạnh, tỏ vẻ không dám tin.

Kim sắc nhân phát ra uy nghiêm vô tận, không phải chân thân mà do kim sắc thần văn ngưng kết thành, ngoại hình khác hẳn thần văn pháp thân của Vương Vô nhưng khí tức của pháp thân mặc kim giáp, như thượng cổ chiến vương, cả kim sắc trường kiếm phát ra pháp vực lực thì Ngụy Tác cực kỳ quen thuộc.

Nhất là dao động và khí tức của kim sắc thánh kiếm, Ngụy Tác từng tự thân đối địch nên càng khẳng định.

Thần văn pháp thân này trăm phần trăm là của Hoàng Thiên đạo tông chủ Vương Vô Nhất!

Wương Vô Nhất sao lại tự thân đến, xuất hiện tại Tịch Hàn đại lục, liên thủ với Vũ Hóa thể gia?!

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều nhận ra thần văn pháp thân hay kim sắc thánh kiếm đều có uy năng hơn hẳn Ngụy Tác thấy lúc trước, sau lần phục kích Đăng Tiên tông tông chủ thì tu vi Vương Vô Nhất lại tinh tiến không ít!

“Xoạt!”

Wương Vô Nhất hiện thân thì không nói gì, kim sắc thánh kiếm chém lên hư không. Kim sắc thần huy rải ra, trước mặt y và Trưởng Tôn Cảnh xuất hiện một khe bằng nứt màu vàng.

“Trưởng Tôn Cảnh! Hóa ra ngươi ngầm liên thủ với tu đạo tông môn của Vân Linh đại lục!” Vũ Hóa Ứng Thiên dừng bước, hắc bạch lưỡng sắc thiên địa chấn động.

“Không thể thì sao ngăn được dã tâm của Vũ Hóa thể gia và Đại Hàn cung?” Trưởng Tôn Cảnh cười nhạt bảo Vũ Hóa Ứng Thiên, “Thiên khung như vô thượng pháp tắc mà thượng cổ siêu cấp đại năng đó để lại, ai định vượt Thiên khung chiếm cứ đại lục khác đều bại vong. Dã tâm của các người chưa vượt khỏi Thiên khung Tịch Hàn đại lục đã tan mất quá nửa, ta khuyên các người đừng chấp mê bất ngộ.”

“Tiểu Như, kích phát vật đó của Trưởng Tôn gia đi.” Trưởng Tôn Cảnh nói với Vũ Hóa Ứng Thiên đoạn ngoái nhìn thiếu nữ sau lưng.

“Được.” Thiếu nữ Trưởng Tôn thể gia đáp ngay, bạch ngọc ba tiêu tiểu phiến như có khí tức tỉnh lại, bạch sắc quang hoa như nước chảy tràn, trầm đậm hư không rung lên.

“Pháp khí của muội muội tuy không phải tiên binh nhưng do tiền bối đại năng để lại, chống chọi với Tiên thiên ngọc hạnh phù của Hoàng Phủ thể gia không hề có vấn đề gì. Thêm ta và pháp thân của Vương tông chủ. Vũ Hóa Ứng Thiên, quyết chiến hôm nay thì nên nghĩ đến hậu quả.” Trưởng Tôn Cảnh lại nhìn Vũ Hóa Ứng Thiên, từ từ nói.

“Trưởng Tôn thể gia ngầm cùng Hoàng Thiên đạo liên thủ! Nếu Vũ Hóa thể gia và Đại Hàn cung, Hoàng Phủ thể gia xâm nhập Vân Linh đại lục, khẳng định sẽ bị Hoàng Thiên đạo và Trưởng Tôn thể gia tiền hậu giáp kích!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hít sâu, tình hình nằm ngoài tưởng tượng của cả hai.

Hoàng Thiên đạo và Hóa Thiên giáo liên thủ, thành lập Đại Hóa minh, hoặc có thể nói Trưởng Tôn thể gia và Hoàng Thiên đạo, Hóa Thiên giáo liên thủ, ngầm khống chế cả tu đạo giới Vân Linh đại lục cũng nên!

Trưởng Tôn thể gia hiển nhiên chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, đây là tốt nhất cơ hội để giết Vũ Hóa Ứng Thiên và trừ đi Vũ Hóa thể gia nhưng Trưởng Tôn Cảnh vẫn chưa đường lui khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu nhận ra Vũ Hóa thể gia còn con bài tẩy đáng sợ, nếu Trưởng Tôn thể gia giết Vũ Hóa Ứng Thiên, bức Vũ Hóa thể gia sử dụng thì Trưởng Tôn thể gia cũng không đỡ được.

Vũ Hóa thể gia, thật ra còn thứ gì khiến người ta không dám làm quá?

“Ngầm thông đồng với tông môn của đại lục khác, những gì ta mất đi hôm nay, sau này sẽ đòi người.” Vũ Hóa Ứng Thiên mở mắt hắc bạch lưỡng sắc thần quang quay đi, như tịch dương xuống núi, lướt đi ngay.

“Ha ha!”

Hàn băng cổ điện còn hơn hai mươi lão nhân, ai cũng không cam lòng nhưng đành theo bước Vũ Hóa Ứng Thiên. Song phương đã lộ chiến lược, giao chiến sinh tử thì phe họ chỉ có Vũ Hóa Ứng Thiên thoát được.

“Ai đó?”

Cùng lúc, bọn Kim hoàng nữ và Ngụy Tác ngăn người vì một thân ảnh hiển hiện từ hư không đáp xuống, nghênh ngang đến chỗ người Trưởng Tôn thể gia.

Là một thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi, mặc phổ thông hoàng sắc bố y, chỉ tu vi Thần hải cảnh! Phi độn cũng nhờ vào một đóa tử sắc ngọc liên hoa.

Qua thần sắc lạ lùng của phe Trưởng Tôn Cảnh thì thiếu niên này không cùng phe, nhưng tu sĩ cỡ đó mà nghênh ngang lao tới chỗ có hai Thần huyền tu sĩ và một toán Kim đơn đại tu sĩ thì quá quỷ dị.

-o0o-

954. Chương 954: Hỏa Vực Thần Vương

“Ai đến đó?” Sau lưng Trưởng Tôn Cảnh, một tu sĩ trẻ tuổi có linh khí ngưng thành hư ảnh tam tí la sát quát to.

Ai cũng thấy một thiếu niên tu vi Thần hải cảnh nghênh ngang trước ngần ấy thần huyền đại năng thì tất có nguyên do, hỏa linh khí tức của y cực nồng, là tư chất hỏa linh căn thượng đẳng, khẳng định có bối cảnh bất phàm. Nhưng một tu sĩ Thần hải cảnh, trong trường hợp này không có tư cách để thần huyền đại năng quát hỏi.

“Ta là thất đệ tử La Phong của Hỏa Vực thần vương, phụng pháp chỉ của Hỏa Vực thần vương đến bắt y.” Thiếu niên dừng lại, chỉ vào chỗ hai nguyên vương. Thiếu niên này trán rộng môi mỏng, đối diện Trưởng Tôn Cảnh và thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất mà vẫn cực kỳ ngạo nghễ.

“Hỏa Vực thần vương? Lai lịch thế nào? Chỉ với một đệ tử này mà muốn các đại thế lực và Thần huyền tu sĩ e dè?” Thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi nói xong, tất cả triệt để chấn kinh.

“Hỏa Vực thần vương?!” Bọn Kim hoàng nữ rung mình, rõ ràng biết lai lịch Hỏa Vực thần vương.

“Hỏa Vực thần vương lai lịch thế nào mà khẩu khí kinh nhân như thế?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thập phần chấn kinh, khẩu khí của thiếu niên quá mức khiến người ta có cảm giác thân phận Hỏa Vực thần vương cực kỳ kinh nhân.

“Hỏa Vực thần vương? Tuy mỗ có nghe đến nhưng làm thế thì không coi tu sĩ Tịch Hàn đại lục ra gì rồi.” Cùng lúc, Trưởng Tôn Cảnh sầm mặt, sát ý ngàn ngạt chụp xuống La Phong.

Qua lời Trưởng Tôn Cảnh, Hỏa Vực thần vương không phải tu sĩ Tịch Hàn đại lục, vậy mà tùy tiện phái một đệ tử tu vi Thần hải cảnh đến Tịch Hàn đại lục, bắt mọi đại thế lực và đại năng người đường thì đích xác coi thường tu đạo giới cả đại lục, thái độ của Trưởng Tôn Cảnh thể hiện rõ, nếu La Phong không có giải thích thì y sẽ động thủ lấy mạng La Phong và cho Hỏa Vực thần vương biết thái độ.

“Sư tôn ngưng thành một đạo pháp phù, sai ta bảo các đại nhân vật của Tịch Hàn đại lục, nếu ai phá được thì có thể chống được uy lực người đích thân tới, không cần nghe theo lời người. Còn lại mà ngăn ta thì trong hai tháng, người sẽ tới tấn công sơn môn.” Trước uy áp của Trưởng Tôn Cảnh mà La Phong chỉ có Thần hải cảnh tu vi như không bị ảnh hưởng, ngạo nghễ nói.

Dứt lời, hồng quang từ miệng y phun ra, hình thành một tấm hồng sắc phù lục.

Hồng sắc phù lục chỉ cỡ bàn tay, không có phù văn trừ ngọn lửa nhấp nháy ở giữa, nhưng tế xuất ra thì không khí trong mấy trăm trượng cháy lên, hình thành hỏa hải, khí tức kinh nhân như có thứ gì đó khổng lồ đột nhiên từ hư không bước ra, khiến tất cả biến sắc.

“Khí tức quá đáng sợ! Hỏa Vực thần vương lẽ nào chính thức đột phá đến Thần huyền ngũ trọng!” Hồng sắc phù lục hóa ra, bọn Kim hoàng nữ run lên.

“Chư vị đạo hữu, Hỏa Vực thần vương là ai?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, Ngụy Tác hỏi Kim hoàng nữ.

“Hỏa Vực thần vương là Hỏa Vực quật tông chủ, Hỏa Vực quật là một đại tông môn trong Cổ Hỏa vực của Lưu Hỏa đại lục, bình thường cực hiếm khi hiện thế, mấy chục năm trước Hoàng Kim tông tông chủ Thiên Hoàng thần quân, tu vi Thần huyền lưỡng trọng hậu kỳ bị Hỏa Vực thần vương giết, nghe nói Hỏa Vực thần vương tu vi Thần huyền tứ trọng.” Kim hoàng nữ nhìn Ngụy Tác đáp.

“Chỉ tu vi Thần huyền tứ trọng thì không thể như thế.” Linh Lung Thiên mắt lóe kim quang, “Y đã đột phá đến tu vi Thần huyền ngũ trọng.”

“Vân Linh đại lục có Vương Vô Nhất, Công Đức tông tông chủ cũng không tệ, Tịch Hàn đại lục có đại năng như Vũ Hóa Ứng Thiên, Trưởng Tôn Cảnh, Vũ Hóa thế gia và Trưởng Tôn thế gia có lẽ còn có bài tẩy cao hơn. Lưu Hỏa đại lục chỉ một Thánh Vương tông đã có hai thần huyền đại năng, còn cả Hỏa Vực thần vương có thể là Thần huyền ngũ trọng, xem ra thực lực tu đạo giới Thiên Huyền đại lục kém nhất.” Ngụy Tác truyền âm.

“Thiên Huyền đại lục không phải có người sao, gian thương!” Linh Lung Thiên liếc Ngụy Tác. Tuy tu vi Thần huyền ngũ trọng tại tu đạo giới hiện tại là đỉnh cao nhưng với Linh Lung Thiên kiến đa thức quảng thì không đủ dọa nó.

“Đúng, Cương nha muội cũng không tệ, chúng ta dù gì cũng là tuyệt đại song kiều của Thiên Huyền đại lục, so với đại lục khác cũng không kém.” Linh Lung Thiên vốn định chọc tức Ngụy Tác, không ngờ gã mặt dày nói thế khiến nó tắt tiếng.

“Chả trách Cổ Hỏa vực Liên lão tổ và Đạo Đài tông Lâu Lan lão quái không dám...”

“Hỏa Vực thần vương mấy chục năm không có tin gì, lần này rình rang như vậy có thể chuẩn bị chấn nhiếp Lưu Hỏa đại lục...”

“Người có biết Lâu Lan lão quái mấy chục năm trước đã bại dưới tay Hỏa Vực thần vương, không ai chạm vào y được.”

Kim hoàng nữ và đại năng ẩn tàng mặc cổ đồng sắc pháp y ngấm truyền âm, qua những lời Linh Lung Thiên nghe được thì Lưu Hỏa đại lục có ba siêu cấp đại thế lực, Thánh Vương tông là một nhưng uy thế của Hỏa Vực thần vương tựa hồ còn hơn Kim hoàng nữ nói. Phái của Hỏa Vực thần vương tuy mấy chục năm không ra mặt nhưng mọi đại năng đỉnh nhọn của Lưu Hỏa đại lục đều sợ, không dám chạm vào.

“Vậy hả, để ta lĩnh giáo!”

Cùng lúc, thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất chém kim sắc thánh kiếm văng tới.

Vương Vô Nhất là Thần huyền tứ trọng đại năng, thân phận cực kỳ siêu nhiên, đơn đả độc đấu thì cả Vân Linh đại lục không có đối thủ, là nhân vật chí cao vô thượng của một cõi tu đạo giới, vô thượng uy nghiêm như thế sao chấp nhận để một thần huyền đại năng khác chỉ với một đệ tử mà bắt y phải lùi bước.

Tuy chỉ thần văn pháp thân giáng lâm, nhưng kim sắc thánh kiếm tựa hồ phong ấn một đoạn thần uy, do thần văn pháp thân thi triển, uy lực gấp mấy thánh kiếm do Lưu Chân Vô thi triển lúc đối địch với Ngụy Tác.

Kim sắc thánh kiếm chém ra kim sắc thần vực bao lấy La Phong vênh vao và hồng sắc phù lục.

“Xoẹt!!”

Trong kim sắc thần vực không có gì nhưng từng dải kim sắc thần quang tan đi, như nhất phương thiên địa biến mất. Hồng sắc thần huy chấn tan tất cả, như cự thú đang phóng đại trong kim sắc thần vực.

“Xoạt!”

Khí tức khiến nhiều Kim đơn đại tu sĩ phe Trưởng Tôn Cảnh suýt quỵ xuống, kim sắc thánh kiếm trong tay Vương Vô Nhất, kể cả thần văn pháp thân đều tan nát, hóa thành vô số kim sắc lưu quang.

Thình không như có mưa ánh sáng, hồng sắc thần huy lướt qua, hư không càng sáng rõ, thiếu niên La Phong và hồng sắc pháp phù vẫn y nguyên còn thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất bị hồng sắc phù lục phản kích hủy mất.

“Phù!”

Trưởng Tôn Cảnh không nói gì, cực kỳ nghiêm túc, tinh khí từ miệng phun ra, hòa vào hoàng quang đại thủ đoạn ép xuống La Phong.

“Xoẹt!!”

Hồng sắc pháp phù lại phát ra thần huy, nguyên khí nóng bỏng làm tan chảy tuyết trong mấy trăm dặm, như có hỏa vực diễn hóa trên không trung.

“Cách!”

Hoàng quang đại thủ tan vỡ, vô số quang văn trải ra trên không trung, pháp âm cổ quái rền vang.

Trưởng Tôn Cảnh lúc trước đấu với Vũ Hóa Ứng Thiên không lùi nửa bước mà lại lùi liên tục, mỗi bước lại học máu, hóa thành uy năng kinh nhân trước mặt.

“Đúng là phù lục do tự thân pháp vực ngưng thành, Hỏa Vực thần vương tu vi đích xác đạt Thần huyền ngũ trọng, chỉ là Thần huyền ngũ trọng trung kỳ. Không thì uy năng của Trưởng Tôn Cảnh sẽ tan ngay, không thể đến gần đạo pháp phù.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác.

“Chỉ một đạo pháp phù cũng khiến một Thần huyền tam trọng đại năng không địch nổi?” Ngụy Tác hít sâu một hơi.

“Pháp phù này tương đương với thần vực hoàn chỉnh của Thần huyền ngũ trọng đại năng, phá được tức là phá phòng ngự của thần huyền đại năng đó.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, “Người định thế nào?”

“Đi, xem tình hình đã.”

Trưởng Tôn Cảnh vừa lùi vừa thổ huyết đoạn phát tay, người Trưởng Tôn thể gia biến sắc, theo bước y đi luôn. Ngụy Tác mục quang lóe lên, không nhiều lời, lướt về chỗ thiếu niên.

“Các hạ làm gì?” Kim hoàng nữ thấy Ngụy Tác làm thế thì biến sắc, quát lên.

“Mồ phải đến hỏi dò tin tức về Hỏa Vực thần vương, các vị sợ y thì đừng đến.” Ngụy Tác nhìn bọn Kim hoàng nữ, cố ý nói.

“Bọn chúng ta không nên chọc giận uy nghiêm của Hỏa Vực thần vương nhưng cứ thử xem Hỏa Vực thần vương thật ra có tu vi và thần thông nào.”

Bốn tu sĩ Thánh Vương tông truyền âm, mục quang lóe lên kịch liệt rồi gật đầu, đi theo.

-o0o-

955. Chương 955: Bộc Lộ Chân Tài Thực Học

“Chư vị đạo hữu đều là người Lưu Hỏa đại lục, nếu có quen biết Hỏa Vực thần vương thì thật bất tiện. Để mở hỏi dò là được.”

Ngụy Tác và lướt đến chỗ La Phong vừa bảo bốn tu sĩ Thánh Vương tông, “phiền chư vị đạo hữu xem Vũ Hóa thể gia và Trưởng Tôn thể gia đã đi chưa, còn tu sĩ nào khác gần đây không?”

“Vũ Hóa thể gia thật sự đã đi, Trưởng Tôn thể gia cũng không ngừng rút lui, có vẻ không giả.”

Hắc bạch sắc nhãn cầu pháp bảo được tu sĩ mặc hồng sắc tinh kim pháp y thu hồi, nhìn quanh đoạn nói. Y động dụng pháp bảo này, đích xác nhìn được cách mấy nghìn dặm.

Đáp án này không khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên bất ngờ, dù thể lực nào thì cũng e dè thể lực khác, Trưởng Tôn thể gia khi thần văn pháp thân của Vương Vô Nhất và kim sắc thánh kiếm bị hủy, Trưởng Tôn Cảnh đem thân thử uy năng của Hỏa Vực thần vương mà trọng thương, tất nhiên Trưởng Tôn thể gia không dám ở lại, sợ bị thể lực khác vây giết.

Lúc trước có ngàn ấy Kim đơn đại tu sĩ truy đuổi, lại có thần huyền đại năng giao chiến, hoa y thanh niên ở đây không còn là bí mật, nhiều đại thể lực đều biết, chỉ là có thực lực tranh đoạt hay không.

“Để lão đạo này thăm dò cũng tốt, tránh cho chúng ta chộc giận Hỏa Vực thần vương.”

“Chúng ta đừng nói gì, cứ nghe đã.” Bọn Kim hoàng nữ bình tĩnh như thường truyền âm, theo sau Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh.

“À!”

Ngụy Tác và bọn Kim hoàng nữ để lộ hình tích, khí tức và uy thế cực kỳ kinh nhân, La Phong nhìn sang hai con nguyên vương run rẩy, nhận ngay ra thình không khác lạ, thấy độn quang của Ngụy Tác và bọn Kim hoàng nữ.

“Thần huyền ngũ trọng sơ kỳ, khí tức của một tu sĩ mới đạt Thần huyền ngũ trọng. Hừ, tu đạo giới hiện tại đúng là sa sút, tu sĩ Thần huyền ngũ trọng mà đủ chấn nhiếp cả một đại lục.” Linh Lung Thiên cảm tri được khí tức hồng sắc tiểu phù lơ lửng trước mặt La Phong.

“Các người là ai?”

La Phong lại lên tiếng trước, quát hỏi Ngụy Tác và bọn Kim hoàng nữ.

“Chỉ Thần hải cảnh tu vi mà dám đến đây, lại còn nói năng vô lễ, tất có lai lịch, lão tổ ta là Tiểu Cực giới Cực Âm thần quân. Mau báo lai lịch sư thừa!” Ngụy Tác mô phỏng phong cách của Cực Âm thần quân, giả như không biết gì.

“Ta là thất đệ tử La Phong của Hỏa Vực thần vương, phụng pháp chỉ của Hỏa Vực thần vương đến bắt y.” Câu đầu tiên La Phong nói với bọn Trưởng Tôn Cảnh cũng thế nhưng câu sau càng kiêu ngạo, “sư tôn ngưng thành đạo pháp phù này, sai ta bảo mọi đại nhân vật của Tịch Hàn đại lục nếu ai phá được thì có thể chống được uy lực người đích thân tới, không cần nghe theo lời người. Còn lại mà ngăn ta thì trong hai tháng, người sẽ tới tấn công sơn môn. Ban này hai thần huyền đại năng của Trưởng Tôn thế gia đã thử, thất bại mà rút lui, các người không tin cứ việc thử.”

“Bất quá, mấy vị đạo hữu kia chắc là tu sĩ Thánh Vương tông ở Lưu Hỏa đại lục, chắc không thể không biết uy danh sư tôn.” La Phong liếc bọn Kim hoàng nữ, tuy y làm môn hạ Hỏa Vực thần vương chưa lâu nhưng kiến thức không tệ, nhận ngay ra lai lịch bọn Kim hoàng nữ.

“Bọn tại hạ là tu sĩ Thánh Vương tông, không ngờ Hỏa Vực thần vương phái tọa hạ đệ tử đến đây.” Kim hoàng nữ mục quang lóe lên, ngũ khí thập phần cung kính.

“Pháp phù này hoàn toàn do nguyên khí ngưng thành! Có vô thượng thần vực chi lực, lẽ nào Hỏa Vực thần vương đã đột phá đến Thần huyền ngũ trọng?” Ngụy Tác như đột nhiên phát hiện gì đó, kêu lên với hồng sắc tiểu phù lơ lửng trước mặt La Phong.

“Đúng thế, sư tôn tuy nói là thần thông của Cực Âm thần quân không bằng Vũ Hóa Ứng Thiên hòa Trưởng Tôn Cảnh nhưng nhân lực không tệ.” La Phong thập phần đắc ý, “sư tôn đích xác đã tấn thăng Thần huyền ngũ trọng.”

“Quả nhiên đã đạt Thần huyền ngũ trọng!” Bọn Kim hoàng nữ đều cả kinh.

“Xem ra Thánh Vương tông và Đạo Đài tông không có tu sĩ có thần thông gần đạt Thần huyền ngũ trọng đại năng. Nhân vật cỡ này tại một đại lục quả nhiên không nhiều.” Bọn Kim hoàng nữ phản ứng như thế khiến Ngụy Tác đoán ra, nhưng ngoài mặt ra vẻ thâm sâu, “Dù là thần vực của Thần huyền ngũ trọng đại năng ngưng luyện, chỉ cần ta tìm mấy thần huyền đại năng, hoặc động pháp khí lợi hại thì sẽ phá được. Sư tôn người quá nhảm, ta giết người đâu ai biết!”

“Vậy hả?”

La Phong mỉm cười khinh miệt, hồng sắc tiểu phù đột nhiên lóe lên, ẩn vào thể nội.

Đoạn thân thể hoàn toàn biến thành hồng sắc, vô số thần văn rực lên, hình thành một tấm pháp y.

“Chát!”

La Phong vung tay, hư không trước mặt như tan biến, cực đạo thần uy đốt không khí thành tro, hình thành chân không, ít nhất cũng ngang với Thần huyền lưỡng trọng đại năng.

“Thần thông của sư tôn ngoài tưởng tượng của người.” La Phong cười lạnh, “Ta chỉ có thể dùng phần nào thần uy của đạo pháp phù này, dù không địch nổi nhưng không có vài thần huyền đại năng thì ai ngăn được ta? Thần vực này tan vỡ thì sẽ bạo phát thần uy phản kích. Cả thiên hạ e không mấy ai ngăn nổi thần uy phản kích, có thần huyền đại năng nào dám khiêu chiến uy nghiêm của sư tôn?”

Bọn Kim hoàng nữ im lặng, thần vực pháp phù của Hỏa Vực thần vương không biết mạnh hơn kim sắc thánh kiếm của Vương Vô Nhất bao nhiêu lần, thần uy tựa hồ kéo dài, không hề suy kiệt, qua tình hình giao đấu ban nãy thì đạo pháp phù mà triệt để phản kích, e là Thần huyền tam trọng tu sĩ cũng mất mạng.

Không có mấy tu sĩ Thần huyền lưỡng trọng tam trọng ại mạo hiểm mất mạng đấu với một đạo thần vực pháp phù thế này.

Dù một món cực đạo tiên binh phóng đặt trước mặt cũng không có thần huyền đại năng nào chạm đến, một đạo thần vực pháp phù này chỉ là nguyên khí Hỏa Vực thần vương tích lũy vài năm, dù một siêu cấp tông môn bất chấp mọi giá cũng không thể tụ tập đủ ngàn ấy thần huyền đại năng. Một tông môn muốn thần huyền đại năng tự tìm cái chết thì cứ việc, nhưng kéo theo đại năng của tông môn khác thì không đời nào.

“Y có một món cổ bảo đựng được nạp bảo nang. Trong đó có hơn hai trăm nạp bảo nang, không ít thi thể tu sĩ. Dọc đường chắc y lợi dụng đạo pháp phù, giết người cướp của không ít.” Cùng lúc, Linh Lung Thiên lại bảo.

“Còn trẻ đã độc ác như thế... cổ bảo đựng được nạp bảo nang lẽ nào cũng như Đại thiên hư không đại?” Ngụy Tác tỏ vẻ kinh ngạc nhưng mắt ngăm lóe lệ mang, “Cương nha muội, chúng ta có phá được thần vực pháp phù này không?”

“Người phát động một đòn dẫn động một phần uy năng của thần vực pháp phù, sau đó ta chặn giúp người, đồng thời người động dụng cái bình màu, phối hợp với đòn toàn lực thần huyền uy năng của người tất phá được đạo pháp phù, thần vực pháp phù của tu sĩ vừa đạt Thần huyền ngũ trọng thì chưa đến mức thần kỳ, không thể phá được.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, “Nhưng đạo pháp phù này tan rã thì thần uy bạo phát, tương đương với Thần huyền ngũ trọng đại năng ra đòn, tuy như thế pháp khí của thiếu niên sẽ tổn hủy, không thể có Nguyên thần đăng nào sánh được với đạo thần vực pháp phù để thần huyền đại năng đó phát hiện thân phận chân chính của chúng ta nhưng uy năng bạo phát tất chúng ta không chống nổi.”

“Hai chúng ta không chống nổi nhưng ngàn này người chắc đủ rồi.” Ngụy Tác bình tĩnh như thường truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Ý người là...” Linh Lung Thiên nhíu mày, hiểu ngay, “Được.” Nó lập tức nhìn Ngụy Tác, truyền âm đáp.

“Không cần nói gì nữa, chộc giận Hỏa Vực thần vương, hậu quả không cần nghĩ.” Thấy Ngụy Tác tựa hồ định nói tiếp, Kim hoàng nữ truyền âm.

“Không lấy được thì tìm chỗ giết lão đạo này, cũng không đến nỗi công cốc. Nhân vật như y tất có gì đó.”

“Được, chốc nữa theo ánh mắt ta mà nhất tề xuất thủ, đừng cách đây xa quá khiến y nghi ngờ, tiêu hao mất pháp khí lợi hại.”

Đồng thời, bọn Kim hoàng nữ truyền âm, thương lượng cách đối phó Ngụy Tác.

“Các người đi đi.” La Phong cực kỳ ngạp nghề liếc Ngụy Tác, có vẻ coi thường “Lão đạo” này.

“Hỏa Vực thần vương thần thông quả nhiên kinh nhân, bất quá so với của thủ đoạn lão tổ ta thì kém hơn!” Ngụy Tác đột nhiên kêu lên rồi xuất thủ!

“Ồnh!”

Khí tức kinh nhân đột nhiên từ mình Ngụy Tác bạo phát, hơi hắc sắc loan nguyệt mang theo sát phạt khí tức nghệt thở cùng hồng sắc thần văn quanh La Phong và nhau.

“Cực Âm thần quân, điên rồi hả!” Bọn Kim hoàng nữ rợn tóc gáy kêu lên!

-o0o-

956. Chương 956: Mượn Dao Giết Người, Giết Hết

Ngụy Tác mặc kệ bọn Kim hoàng nữ, một cái lọ toát lên tiên vận kinh thể do Linh Lung Thiên lấy ra, đưa cho gã.

Đồng thời, Linh Lung Thiên lướt tới hơn mười trượng, chặn trước Ngụy Tác.

“Chát!”

Hư không chấn động, Ngụy Tác phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt tan vỡ, hồng sắc thần huy như thần vương gầm gào, chói lòa kinh nhân ép đến trước Linh Lung Thiên.

“A!”

Linh Lung Thiên rực hơi quang, nhưng lập tức kêu lên thê thảm, văng đi, trên mình nứt nhiều vết như sắp tan ra.

“Ai! Có thể chống được cả thần vực pháp phù!” Bọn Kim hoàng nữ đều lóe lên ý nghĩ này.

“A!”

Bọn Kim hoàng nữ đẳng nhân kinh hãi hồn phi phách tán vì Ngụy Tác nghiêm túc, thần huyền khí tức bạo phát đến cực trí, như một vì sao nổ tung.

Cái bình màu thượng phát ra tinh quang tiêu diệt tất cả, như có đại đạo pháp âm vang vọng.

Hôi hắc sắc loan nguyệt như thượng cổ ma nguyệt và bạch sắc tu di thần sơn đồng thời hiển hiện, làn sóng kinh thiên trắng ngần và một tầng gỗ phổ phổ thông thông được phát ra.

Ngụy Tác bạo phát tự chiến lực mạnh nhất hướng vào La Phong!

“Đây là tiên khí chân chính!”

“Sao y lại có một món tiên khí!”

“Sao y lại có thể đồng thời phát ra lưỡng đạo thuật pháp!”

“Sao y có thể bạo phát chiến lực cỡ này, thần vực pháp phù sắp tan, thần uy phản kích sẽ tiêu diệt tất cả, y điên rồi!”

Kim hoàng nữ, thần huyền đại năng ẩn tàng mặc cổ đồng sắc tinh kim pháp y và hai tu sĩ còn lại biến sắc gào lên.

“A!” “A!” “A!”

Nhưng không còn chọn lựa, ai nấy rú lên hãi hùng, sử dụng chiến lực mạnh nhất.

“Cách!”

Như nhất phương thiên địa đột nhiên tan vỡ, thần huyền khí tức hồng sắc thần văn của trên mình La Phong tắt đi, biến thành khí tức hung hãn.

Được Linh Lung Thiên chặn hộ một phần thần uy, Ngụy Tác bạo phát đòn mạnh nhất, mọi hồng sắc thần văn đột nhiên tan đi, hóa thành biển thần hỏa ngút trời, đốt tan không khí, biến thành chân không. Trước mắt tất cả chỉ còn màu đỏ, thần uy có thể tiêu diệt tất cả ập tới.

“A!”

Hai tu sĩ Thánh Vương tông mặc hồng sắc tinh kim pháp y và huyền thiết sắc pháp y phát ra mưa hoa cùng lam sắc thần quang tan vỡ, kêu lên thê thảm bị màu đỏ nuốt chửng.

“A! Cực Âm thần quân, đồ điên!”

Thần huyền đại năng ẩn tàng mặc cổ đồng sắc tinh kim pháp y gầm lên điên cuồng, trước mặt xuất hiện ngũ sắc cổ ngọc hình tam giác, cùng hổ phách sắc thần uy hình thành lưu ly giới đặc biệt, bên trong tựa hồ có vô số lưu ly tịnh hoa không ngừng lấp lóe. Tích tắc sau, lưu ly giới cũng tan rã, bị hồng sắc thần huy

trần áp, xé nát quang hoa mà tinh kim pháp y bắn ra, chấn tan cả thần huyền nguyên khí của y, hất y lùi lại liên tục, huyết nhục và nguyên khí chấn động, bị đốt thành tro.

“Thật ra ngươi là ai! Tiên khí lọt vào tay ngươi?!” Kim hoàng nữ nhìn Ngụy Tác gầm lên, vô số kim ngân lưỡng sắc thần văn từ thiên linh ả bắn ra, hình thành vô số quang hoa như lông khổng tước vây quanh, tạm thời chặn được hồng sắc thần quang.

Y bị pháp vực uy năng của Thần huyền ngũ trọng giữ cứng trên không.

“A!”

Tích tắc sau, ả gầm lên lạnh lạnh, kim ngân lưỡng sắc thần văn tan từng lớp, thần huyền nguyên khí không ngừng từ vô số khiếu vị phun ra, nhưng không ngăn được thần văn tan đi.

“Ồ điên!”

Ả gầm lên vì Ngụy Tác che cái bình màu trước mặt, gã mặc cả thần thiết liên hoa chiến y của Vũ Hóa Nhược Tinh. Hồng sắc thần quang liên tục đổ vào, cái bình màu kêu canh cách nhưng không hề hấn gì, nhưng thần quang của thần thiết liên hoa chiến y lại tan rã, uy năng khiến nhục thân Ngụy Tác không chịu nổi, không ngừng khắc ra máu, như thổ hết máu trong cơ thể ra, thoáng sau nhục thân gã nứt ra, như sắp chết.

“Choang!”

Cái bình màu lại kịch liệt chấn động, Ngụy Tác phun máu đoạn quất to, uy năng bạo phát ra, xung kích tới.

Đồng thời, áp lực hơi giảm đi, gã không hề do dự, chân nguyên lưu động đến cực trí. “Xoẹt!!” Hôi hắc sắc loan nguyệt và bạch sắc tu di thần sơn lại hiển hóa, chấn động thiên địa, ép tới.

“Cách!”

Hồng sắc thần quang tan đi từng mảng. “Choang!” Cái bình màu bị ép đến tận người Ngụy Tác, thần thiết liên hoa chiến y tắt quang hoa, tuy không hề phá tổn nhưng gã cũng mất nhục thân, ngực tan đi, vô số huyết nhục và nguyên khí hóa thành tro.

“A! Tèn điên!”

Kim hoàng nữ hú lên tuyệt vọng, thần văn quanh mình tan hết, thần huyền nguyên khí dấy lên, nhưng không ngăn được hồng sắc thần quang trút xuống. “Chát!” Ả bị hồng sắc thần quang nuốt chửng.

“Chát!” Hai nguyên vương còn lại bị vạ lây, yêu đơn và thân thể một con nổ tung, con đạt thực lực thần huyền cấp chặt vật đón đỡ dư uy hồng sắc thần quang, máu trắng như nham tương từ hai cái đầu chảy tràn, thậm chí có cả mảnh nội tạng vỡ.

Ngụy Tác tuy cũng thập phần thâm hiểm như cổ đế thi nhưng vẫn dừng trên không, sinh mệnh tinh hoa từ nguyên thủy thần căn chảy ra, thân thể khôi phục với tốc độ kinh nhân.

“À! Còn chưa chết? Ả đã khắc thần văn vào thể nội...”

Ngụy Tác nhìn qua, trong mấy trăm dặm toàn bộ cây cối và tuyết đã biến mất, mặt đất toàn là tro, La Phong và ba tu sĩ Thánh Vương tông đều thành ba thi thể, Linh Lung Thiên vắng đi đang quay lại, còn Kim hoàng nữ rơi cách sau lưng Ngụy Tác gần nghìn trượng, pháp y đã tan nát, nhục thân lộ chỗ như tấm vải rách, nhưng chưa chết hẳn. Ngụy Tác thấy thể nội Kim hoàng nữ thoáng có kim ngân lưỡng sắc thần văn lấp lóe, nhục thân như thai thể pháp bảo đã vỡ.

“Chát!”

Ngụy Tác vung tay, đưa cái bình màu cho Linh Lung Thiên, tránh để khí tức cực đạo tiên binh bị người ta cảm tri được. Đoạn gã lướt đến phía trên bọn Kim hoàng nữ.

“Ngươi là ai mà độc ác như vậy, lợi dụng bọn ta chống lại thần vực uy năng!”

“Tiên khí rơi vào tay ngươi! Đừng đắc ý, Thánh Vương tông sẽ không tha cho ngươi, Hỏa Vực thần vương càng không!”

“Không ngờ Kim hoàng nữ ta tung hoành cả đời, chỉ biết gạt người mà bị người gạt!”

Ngụy Tác chưa nói, Kim hoàng nữ đã gầm lên. “Chát!” Như không muốn nghe Ngụy Tác đáp, thần thức ả tan đi, đầu hóa thành tro.

“Lại luyện bí pháp tự hủy thần thức!” Linh Lung Thiên quay lại, dáng vẻ không đến nỗi thê thảm, trên mình có không ít vết thương, đang nhanh chóng khôi phục. “Bí pháp này thì dù dùng thuật pháp chế trụ cũng không ngăn được ả tự sát. Xem ra bắt được cao giai tu sĩ của tông môn này cũng không mong hỏi được gì.”

“Ả tuy là nữ tu mà quyết đoán như thế, chỉ là muốn giết chúng ta trước nên không thể trách ai. Ít nhất ta có thể khẳng định, với nhục thân tu vi của ta mà khắc thần văn không thành vấn đề.” Ngụy Tác nhíu mày, quét thần thức, pháp khí của bốn tu sĩ đã vỡ nát, nạp bảo nang cũng không còn, ngay cả thi thể Kim hoàng nữ cũng tan hết kim ngân lương sắc thần văn, không còn gì đáng giá.

“Chát!”

Mục quang hơi ánh lên, Ngụy Tác phát ra quang hoa, đánh bốn tu sĩ thành tro.

“Đây là cổ bảo đựng được nạp nạp bảo nang?”

Đến gần thi thể La Phong, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều mục quang lóe lên. Thiếu niên chỉ có tu vi Thần hải cảnh nhưng cậy vào cửa ải năng Hỏa Vực thần vương, dọc đường giết người cướp của, cả thần huyền đại năng cũng coi thường đã tan cả nhục thân và mọi pháp khí đều không còn, hưng trong đó tro có một tòa hôi sắc bảo tháp bảy tầng, trông như bằng sứ nhưng có hư không khí tức, có vẻ là hư không nạp bảo cổ bảo.

“Đây là viễn cổ Giới tử bảo tháp, tuy có phần phá tổn nhưng vẫn sử dụng được.” Linh Lung Thiên cầm lên bảo Ngụy Tác đoạn tra xét xem có cấm chế không.

“Chát!”

Ngụy Tác gạt đầu, tế xuất cổ đồ của hoa y thanh niên nhảm vào hoa y thanh niên và nguyên vương đã trọng thương không bò dậy nổi.

-o0o-

957. Chương 957: Tất Cả Đều Bị Lừa

Ngụy Tác tuy cũng nguyên khí đại thương, nhưng lợi dụng cổ đồ của hoa y thanh niên thì đối phó nguyên vương đã trọng thương này tất không thành vấn đề.

Sau lưng nguyên vương, hoa y thanh niên nằm thoi thóp trong đồng xương.

“À!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cùng Long Mộc Tinh vẫn co rút ở sau lưng gã, bị thần uy khiến cho runrẩy đi đến chỗ nguyên vương, nó đột nhiên chấp hai chi trước xuống đất dập đầu với Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Lại cầu xin?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, rõ ràng, nguyên vương này cũng như Dương chi điều của gã, đã thông linh rồi.

Nếu đổi lại là tu sĩ khác, thấy yêu thú trọng thương thì sẽ không nương tay vì yêu thú cỡ này, toàn thân đều là chí bảo.

Ngụy Tác thấy nguyên vương van xin thì không đành hạ thủ, dừng lại chỉ vào hoa y thanh niên, “Ta chỉ cần y, ngươi không cần thì ta không khó dễ.”

Nguyên vương nghe thế thì ngẩn ra.

“Người hiểu ý ta?” Ngụy Tác chỉ vào hoa y thanh niên, “Ta chỉ cần y.”

“Xoạt”, nguyên vương tựa hồ hiểu ý, tánh ra.

Ngụy Tác vung tay, Huyền sát âm khí cuốn lấy hoa y thanh niên.

Nhưng cuốn hút, hoa y thanh niên vẫn nằm nguyên đó.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên ngẩn ra. “Chát!” Cả hai độn quang xẹt đến chỗ hoa y thanh niên.

Gã xuyên tay qua thân thể hoa y thanh niên.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau.

Dù là bằng mục quang hay thần thức, hoa y thanh niên đều có sinh khí và huyết khí, ngay cả Linh Lung Thiên cảm tri cũng thấy nhục thân thật sự.

Rõ ràng, hoa y thanh niên là hư thể do pháp khí hóa ra.

Tức là y không còn ở đây, mà đã chạy từ lâu.

Nhưng pháp khí gì mà qua mắt được ngàn ấy đại năng, thật quá kinh nhân.

“Phù!”

Linh Lung Thiên bước lên, mình rực hơi quang, “Thân thể” hoa y thanh niên tan nhanh, mặt đất thoáng có quang hoa, tựa hồ do pháp khí hình thành.

Đào thêm năm thước, bạch sắc cổ ngọc phù sáng rực xuất hiện trước mắt, bị Linh Lung Thiên cầm lấy.

“Thế thân tiên phù!” Lục bào lão đầu kêu lên.

“Thế thân tiên phù là pháp khí chuyên môn giả theo khí tức tu sĩ, hóa thành hư thể?” Linh Lung Thiên hỏi lục bào lão đầu, hiển nhiên nó cũng không biết vật này.

Bạch sắc cổ ngọc phù y vẫn phát quang, bên trong có hình đạo tôn đội đế quan, phát ra quang hoa y hóa thành hoa y thanh niên, đầy đủ sinh khí và huyết khí, như có huyết nhục.

“Cổ phù này từ thời đại của ta đã xuất hiện, nhỏ một giọt máu vào rồi đồn chân nguyên là sẽ theo chân nguyên ngưng hình, hóa thành hư thể.” Lục bào lão đầu đáp.

“Hư thể của y thì làm thế nào đẹp được?” Ngụy Tác nhìn bạch sắc cổ ngọc phù, hỏi. Cổ ngọc phù cực kỳ kỳ quái, bản thể không có linh khí dao động, thậm chí thần thức quét vào cũng không thấy gì, như thể hư vô, nên ban nãy Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cũng không nhận ra.

“Đồn chân nguyên vào là có thể dùng kích phát cổ bảo này.” Lục bào lão đầu nói.

Ngụy Tác theo lời lục bào lão đầu đồn chân nguyên vào, quả nhiên bạch sắc cổ ngọc phù tắt quang hoa, “Nhục thân” hoa y thanh niên cũng biến mất.

“Phù!”

Ngụy Tác thử nhỏ máu vào bạch sắc cổ ngọc phù rồi đồn chân nguyên vào, bạch sắc cổ ngọc phù lóe quang hoa ngưng thành một Ngụy Tác, mặt mũi không phải h Cực Âm thần quân mà gã giả trang, chỉ là pháp y thì theo tâm niệm của gã, do chân nguyên ngưng hình ảo hóa.

“Y dùng cổ phù lừa được tất cả.”

Ngụy Tác tắt tiếng, dù Trương Tôn thế gia và Vũ Hóa thế gia sau rốt không quyết chiến sinh tử nhưng ở đây ít nhất cũng hủy diệt thân văn pháp thân của Vương Vô Nhất, chết hai thần huyền đại năng Thánh Vương tông. Gã và Linh Lung Thiên dốc toàn lực nhưng nếu không có nguyên thủy thần căn thì cả hai đã không dám làm thế. Không ngờ hoa y thanh niên được Hoang tộc truyền thừa đã sớm kim thiên thoát xác, dẫn động ngàn ấy siêu cấp đại thể lực đến giao chiến.

“Y rất thông minh, độn pháp lại lợi hại, nhất thời khó tìm thấy.” Ngự Tác lắc đầu, nhìn nguyên vương đang bất động, hỏi: “Người luyện hóa linh được thanh niên đó cho thì mới tiến giai?”

Nguyên vương trắng toát này gật đầu, chân trước vạch dưới đất thành hình một nhánh cổ mộc có quả.

“Người biết đây không phải chân thân của y? Biết rồi sao không chạy từ đầu mà ở lại chống cự?” Ngự Tác hỏi. Qua hình ảnh nguyên vương vẽ ra thì không thể xác định là cổ mộc nào, ai biết được cổ mộc này hữu dụng với Băng tuyết thần nguyên thì có hữu dụng với yêu thú khác hay không, duy nhất khẳng định được là hoa y thanh niên hiểu nhiều về Hoang cổ cổ mộc.

Nguyên vương không biết nói nhưng đưa chân trước chỉ vào mười mấy quả băng tuyết vinh nguyên dẫn trong đồng xương trắng.

“Hóa ra người liều mạng bảo vệ đời sau.” Ngự Tác gật đầu, nhìn Linh Lung Thiên rồi đứng dậy, định đi.

Tất cả đều bị hoa y thanh niên gạt, Ngự Tác và Linh Lung Thiên dù gì cũng không tay trắng, Giới tử bảo tháp của La Phong có không ít đồ, thể thân cổ phù cũng hữu dụng, gặp nguy hiểm có thể theo kế kim thiên thoát xác.

“Gừ!”

Đi được trăm trượng, Ngự Tác và Linh Lung Thiên dừng người quay lại.

Nguyên vương bò dưới đất, phun máu trắng toát, nhiễm kín một khoảng đất trước mặt.

“Nguyên vương này vừa đột phá đã bị uy năng va chạm, sắp chết rồi.”

Ngự Tác và Linh Lung Thiên đều nhận ra nó đã đèn khô dầu cạn, sắp chết rồi.

Thấy Ngự Tác và Linh Lung Thiên nhìn lại với vẻ thương xót, nguyên vương đột nhiên dốc lực khí, miễn cưỡng đứng thẳng lên, không ngừng dập đầu, chỉ vào mười mấy quả Băng tuyết thần nguyên dẫn.

“Nó cầu xin chúng ta bảo vệ cho huyết mạch sau cùng.”

Linh Lung Thiên bảo Ngự Tác, hóa thành bản lai diện mục, đến chỗ nguyên vương.

Trừ nguyên vương này, mọi Băng tuyết thần nguyên ở đây đã bị Đại Hàn cung và Vũ Hóa thể gia tiêu diệt, nguyên vương hiển nhiên đang gửi gắm.

“Được, ta đáp ứng sẽ đưa chúng đi, để đàn của các người tiếp tục tồn tại.” Linh Lung Thiên đến trước nguyên vương, chạm vào trán rồi hứa.

“Gừ!”

Mắt nguyên vương bắn dị quang, nhưng rồi quang hoa tan nhanh, gục đầu tắt sinh cơ.

“Gian thương, đem thi thể nguyên vương và thần vinh dẫn về. Bất quá thi thể nguyên vương thì ta không muốn người động dụng.” Linh Lung Thiên bảo Ngự Tác.

“Được.” Ngự Tác lấy ra một nẹp bảo nang nhét nguyên vương và mấy Băng tuyết thần nguyên vào, lấy ra một nô thú đại đặng mười mấy quả Băng tuyết thần nguyên dẫn.

“Tiếc là vật đó cũng tổn hại.”

Ngự Tác không dừng chân mà đưa Linh Lung Thiên và Long Mộc Tinh đi khỏi, gã biết Linh Lung Thiên muốn để nguyên vương toàn thây, gã có Sinh tử thư và cái bình màu thì bỏ qua chút nguyên liệu luyện khí không đáng là gì, chỉ tiếc là hắc bạch lưỡng sắc nhân cầu pháp bảo đã vỡ, không thì với pháp khí này sẽ nhìn được cách mấy nghìn dặm, đối địch tất chiếm thượng phong.

“Gian thương, Giới tử bảo tháp có khí tức cổ quái, rất có thể là truy tung pháp trận của Hỏa Vực thần vương, hoặc để y cảm tri thấy.” Đi thêm mấy trăm dặm, thần sắc Linh Lung Thiên vẫn kiểm tra Giới tử bảo tháp của La Phong đột nhiên cực kỳ ngưng trọng, nói ngay.

“Phá được không?” Ngự Tác nghiêm túc hỏi nhanh.

“Ở trong thai thể nên khó phá.” Linh Lung Thiên nhìn Ngự Tác đáp.

“Chúng ta lấy đồ ra, đến thành trì gần nhất tìm cách bán cho người Tiểu Cực giới.” Ngụy Tác quyết định ngay, Giới tử bảo tháp tuy cực kỳ hữu dụng, nhưng không thể lấy, đem chơi Cực Âm thần quân một vỏ nữa vậy.

-o0o-

958. Chương 958: Cực Âm Thần Quân Hóa Thân Làm Chính Nghĩa

“Vũ Hóa Ứng Thiên và Đại Hàn cung, Hoàng Phủ thế gia đều bị Trưởng Tôn thế gia bức lùi, không được lợi gì?”

“Vũ Hóa Ứng Thiên thụ thương không nhẹ, đã về Vũ Hóa thế gia tĩnh tu.”

“...”

Tin tức truyền về tông chủ bảo điện của Cực Âm thần quân đang co mình trong sơn môn Tiểu Cực giới. Hiển nhiên Tiểu Cực giới không tầm thường, có nội ứng tại Đại Hàn cung và Vũ Hóa thế gia nên biết cả nhưng tin mật.

“Vũ Hóa Ứng Thiên cũng ném đó, ta mà đi thì đến tro cũng không còn?”

“Lúc này co lại mới là lựa chọn hay nhất. Vũ Hóa Ứng Thiên cũng co lại, ta nên thò ra, dù không lấy được tiên khí, cũng có lợi ích khác.”

Trong tông chủ bảo điện, Cực Âm thần quân gục gặc đầu, cho rằng mình quyết định thập phần anh minh thần vũ.

“Cái gì, cả Trưởng Tôn thế gia cũng phải rút, không lấy được tiên khí? Có một tu sĩ Lưu Hỏa đại lục, mang theo một đạo thần vực pháp phù của Thần huyền ngũ trọng đại năng, dọa nạt tất cả?”

Rất nhanh, lại có tin đưa về tông chủ bảo điện Tiểu Cực giới khiến Cực Âm thần quân tỏ vẻ thập phần chán kinh.

“Lưu Hỏa đại lục có một Thần huyền ngũ trọng đại năng?”

“Thần huyền ngũ trọng, thần thông có thể dùng hai chữ nghịch thiên để hình dung!”

Cực Âm thần quân chán kinh lắm lắm, “Nhân vật cỡ này không nên đắc tội. Tiên khí lọt vào tay y cũng được, với thần thông của y có hay không có tiên khí cũng thế. Còn hơn vào tay Trưởng Tôn thế gia.”

...

Không lâu sau, lại có tin đưa về tông chủ đại điện: “Thiếu niên mang theo một đạo thần vực pháp phù của Thần huyền ngũ trọng đại năng không lộ diện, hiện trường có dấu vết bị vô thượng thần vực quét sạch, là hậu quả khi thần vực pháp phù tan nát. Nhiều người ở xa cảm nhận được uy lực thần vực xung kích... Sau đó chỉ có Cực Âm thần quân và hai tu sĩ đi khỏi.”

“Cái gì!” Tin này khiến Cực Âm thần quân nhảy lên, “Ta rời khỏi nơi đó?”

“Ai đưa tin này về? Không muốn sống nữa hả! Trừ sư thúc ra, Tiểu Cực giới suốt một trăm năm nay không ai dám đùa với ta như vậy!” Cực Âm thần quân cất tiếng mắng, “Đưa đệ tử mang tin về đây! Ta phải xem ai có cá tính như thế!”

“Cực Âm thần quân tại Bạch lộ tuyết nguyên gần Bạch Lộ thành đã giết một lão bất tử của Vũ Hóa thế gia cùng một Kim đơn đại tu sĩ của Hoàng Phủ thế gia dám chọc vào. Lại bảo Vũ Hóa Ứng Thiên không phục thì trong hai ngày cứ tới Tiểu Cực giới đại chiến.” Cực Âm thần quân chưa dứt lời mắng thì lại có tin đưa về bảo điện chỉ khiến lão nhảy lên. “Lẽ nào sư thúc xuất quan?”

“Cái gì, sư thúc không hề xuất quan?!”

“Cực Âm thần quân tại Bạch Lộ thành có nói là Tiểu Cực giới và Chân Lô tông kết minh, sau này ai đối phó Chân Lô tông tức là chống lại Tiểu Cực giới.”

Tin tiếp theo khiến Cực Âm thần quân trắng bệch mặt mày.

“Tông chủ! Những tin này chính xác! Có người mạo danh tông chủ mà hành sự, tiên khí có khả năng trong tay y, chúng ta phải có đối sách! Không thì sẽ trở thành đích ngắm chung!”

Rất nhanh, nhiều nhân vật trọng yếu của Tiểu Cực giới, nhiều lão bất tử không mời cũng xuất hiện, đều thần sắc cực kỳ ngưng trọng đi vào tông chủ bảo điện của Cực Âm thần quân.

“Có kẻ dám mạo danh ta, là ai? Thật chứ hả?”

“Lôi Sát thần quân và Mộ Dung Tú đã chết, Trưởng Tôn thế gia và Vũ Hóa thế gia vẫn ở nguyên... Tịch Hàn đại lục còn thần huyền đại năng nào giả mạo được ta?”

Cực Âm thần quân không sao nghĩ thông, toát mồ hôi lạnh.

“A! Ta lấy được tiên khí? Còn giết đệ tử của một Thần huyền ngũ trọng đại năng?... Ai giá họa cho ta!” Đột nhiên, Cực Âm thần quân kêu lên, đầu tóc rối bù.

“Chúng ta đã phát động nhân thủ tìm kiếm nhưng đối phương dễ dàng giết được Vũ Hóa Thiên Sinh thì tất là thần huyền đại năng, nhất thời khó tìm ra thân phận chân chính.” Một lão bất tử thân hình còng xuống, mặc bạch bào, quát ngăn Cực Âm thần quân, “Quan trọng là ứng đối, để mọi người biết kẻ đó giả mạo, đang giá họa.”

“Giờ nên rời Tiểu Cực giới, cho tất cả biết tông chủ đang ở Tiểu Cực giới chứ không xuất hiện tại nơi khác.” Một kim phát lão thái bà già cốc đế, thay mặt các thái thượng trưởng lão Tiểu Cực giới nói với Cực Âm thần quân.

“A!”

Cực Âm thần quân hóa thành lưu quang lao ra sơn môn Tiểu Cực giới, thi triển cả thần huyền pháp thân, ngân hôi sắc trường tu đạo tôn cao tám trọng, mặt mũi giống hệt lão, tay đỡ một viên hôi sắc bảo châu phát ra vạn đạo thần quang, khí tức chấn động thiên địa.

“Ai dám giả mạo, giá họa cho ta!” Thần huyền pháp thân không ngừng gầm lên, hôi sắc bảo châu phát ra thần uy, như xé rách thình không, hình thành vô số âm phong khiến mấy nghìn dặm thình không dày đặc mây đen.

Tu sĩ Vân Cực thành gần Tiểu Cực giới đều thấy, thần huyền uy nghiêm lệnh mọi tu sĩ hải hùng, thiên địa biến sắc.

“Chắc không thành vấn đề.”

Cực Âm thần quân yên tâm quay về Tiểu Cực giới, cho rằng mọi người thấy lão ở đó sẽ biết kẻ kia là hàng giả, các đại thế lực đều biết rõ tu vi của y không thể hóa ra phân thân.

“Cái gì! Kẻ đó đến Băng Hư thành, đi bằng truyền tống pháp trận!”

Những tin đưa tới khiến Cực Âm thần quân vừa quay lại ghế suýt rớt xuống đất.

Băng Hư thành chỉ có một pháp trận nối với chỗ tu sĩ tụ tập cách Vân Cực thành hơn bốn nghìn dặm.

Tích là Cực Âm thần quân giả đang ở gần Vân Cực thành! Cực Âm thần quân kêu lên, không ngừng không thoát được hiềm nghi, mà có vẻ càng che càng lộ.

“Treo thưởng! Không tiếc giá nào tìm ra kẻ đó! A! A! A!” Cực Âm thần quân và nhiều thái thượng trưởng lão Tiểu Cực giới gào vang, chấn động sơn môn.

“Cực Âm thần quân xuất hiện tại Huyền Băng thành, tu sĩ ở đó đều thấy, chắc truy tìm tu sĩ lấy được tiên khí.”

“Có người thấy Cực Âm thần quân sử dụng truyền tống pháp trận trong Băng Hư thành... Cực Âm thần quân hiện tại làm thế thật giả bộ.”

“Đúng, y có thần huyền tu vi, thêm thực lực Tiểu Cực giới và tiên khí, căn bản không cần cố kỵ.”

Trong Vân Cực thành, các tu sĩ tỏ vẻ không tin, cho là Cực Âm thần quân bày trò trút trách nhiệm.

“Hai tên ngốc đó không biết là bảo vật, ba trăm linh thạch đã bán cho ta! Đây là thượng cổ Giới tử bảo tháp! Có thể đựng cả nạp bảo nang, dung lượng kinh nhân. Vật này ta giữ lại dùng hoặc đổi cho mấy vị sư huynh lấy bảo vật khác cũng được.”

Đồng thời, trong tĩnh thất ở sơn môn Tiểu Cực giới, một đệ tử tinh anh tu vi Phân niệm ngũ trọng đích cực kỳ hưng phấn móc một tòa cổ tháp bằng sứ ra, càng nhìn càng thích.

...

“Đủ cho Cực Âm lão tặc đau đầu rồi.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh trà trộn vào mấy đại phường thị Vân Cực thành mua thủy hệ yêu đơn, xong là đổi sang gương mặt khác, nghênh ngang đi khỏi.

Gã không có thần huyền dị hương, trước đó đại năng tề tụ mà không phát hiện gã có thần huyền tu vi, nên không có tu sĩ Tiểu Cực giới nào phát hiện gã là thần huyền đại năng giả mạo Cực Âm thần quân.

Từ Giới tử bảo tháp của La Phong, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên lấy được mấy chục nạp bảo nang, trong các thi thể tu sĩ chỉ có sáu, bảy Kim đơn đại tu sĩ. Nạp bảo nang và pháp bảo, pháp khí trên mình họ không có gì đặc biệt kinh nhân nhưng tổng linh thạch cộng lại tới bốn trăm vạn, tính cả pháp bảo pháp khí thì Giới tử bảo tháp đã cho Ngụy Tác tám trăm vạn hạ phẩm linh thạch.

Dọc đường Ngụy Tác không ngừng mua thủy hệ yêu đơn, gặp những việc ý thế hiếp người hoặc thấy không vui là gã che mặt, nói mình là Cực Âm thần quân rồi xuất thủ giáo huấn.

“Cực Âm thần quân tại Minh vũ băng xuyên diệt mấy chân truyền đệ tử Nhất Khí tông, cứu được mấy tán tu...”

“Cực Âm thần quân tại Khinh Tuyết thành búng bay một con cháu thế gia bắt nạt một tán tu đang bán hàng, phế trừ tu vi...”

“Cực Âm thần quân giải cứu một toán tu sĩ bị yêu thú vây khốn...”

Tin tốt đẹp về Cực Âm thần quân liên tục lan đi, nhất thời Cực Âm thần quân đô cơ hồ trở thành thần bảo vệ của đệ giai tu sĩ Tịch Hàn đại lục, là hóa thân của chính nghĩa.

“Rõ ràng có kẻ giá họa!” Cực Âm thần quân liên tục xuất hiện ở sơn môn để chứng minh mình ở Tiểu Cực giới nhưng nhiều tu sĩ cho là lão bày nghi trận, nhưng việc tốt đó chưa biết chừng do lão phái người đi làm. Nhiều người nhận định Cực Âm thần quân lấy được tiên khí là hành sự không e dè gì.

Bọn Ngụy Tác dọc đường thu mua thủy hệ yêu đơn, biết chắc không có ai là luyện hóa Hỗn độn thanh ngư bảo giác và thủy hệ yêu đơn, lúc tới Ngưng Thụ thành, ngôi thành đầu tiên gã vào khi tới Tịch Hàn đại lục thì tu vi đã chính thức vượt mức Thần huyền nhất trọng trung kỳ, mười bước từ Thần huyền nhất đến nhị trọng thì gã đã đi được sáu bước.

-o0o-

959. Chương 959: Chiến Thư Xuyên Đại Lục

“Cái gì! Cực Âm thần quân hủy cổ truyền tông pháp trận chúng ta mới sửa!”

Không lâu sau, một tin tức truyền về Vũ Hóa thế gia, Đại Hàn cung và Hoàng Phủ thế gia.

“Lại là Cực Âm thần quân! Y định làm gì!”

Trong một điện vũ của Vũ Hóa thế gia có hắc bạch lưỡng sắc thần quang bao trùm, hơn mười nhân vật chủ chốt đều giận dữ.

“Hoa y thanh niên đó cùng Cực Âm thần quân đến Luân hồi tháp, tuy Cực Âm thần quân chạy trước nhưng có thể đó là quỷ kế của chúng.” Vũ Hóa Ứng Thiên thần sắc bình đạm, toàn thân phủ trong hai màu đen

trắng như nhân vật trong tranh thủy mặc, giọng lạnh như nước, “Hoa y thanh niên có thể là người Tiểu Cực giới, có lẽ Nguyên Âm lão tổ chưa chết, tu vi đột phá, nên Tiểu Cực giới định hành động.”

“Nguyên Âm lão tổ không thể xem xét theo lẽ thường, nếu y đột phá tu vi, đã xuất quan thì có khả năng làm thế lắm.” Bốn, năm lão bất tử râu tóc bạc phơ, vốn cực kỳ uy nghiêm đều rùng mình.

“Cái gì kia!” Cũng hôm đó, ở mé Tịch Hàn đại lục nhìn sang Lưu Hỏa đại lục, không ít tán tu hoạt động bên trong Thiên khung đột nhiên thấy một dải thần hồng kinh nhân từ Lưu Hỏa đại lục lao về Tịch Hàn đại lục.

“Lẽ nào là pháp bảo kinh nhân xuất thế?”

Đạo thần hồng kinh nhân như lưu tinh lao đi trên tầng không, vào Thiên khung Tịch Hàn đại lục rồi, nhiều tu sĩ mới nhận ra không phải tu sĩ độn quang mà là hồng sắc pháp phù hình vuông.

“Chát!”

Nhiều tu sĩ muốn đến gần, lấy đạo hồng sắc pháp phù, nhưng cách mấy trăm dặm là vô thượng khí tức khiến tất cả nhột nhạt, cả thể nội chân nguyên cũng không thể khống chế.

Đạo hồng sắc pháp phù rực thần quang, như sao băng xuyên qua Tịch Hàn đại lục, nhắm thẳng hướng đông.

“Dừng cản! Đây là một đoạn thần uy phong ấn vô thượng ý chí của một thần huyền đại năng! Không biết sao lại xuất hiện tại đây! Nếu chặn lại không biết sẽ có hậu quả gì!”

Dọc đường, đại tu sĩ của các tông môn và tán tu đều bị kinh động, mấy đại tu sĩ lướt lên, cảm tri thấy hồng sắc pháp phù phát ra khí tức thì kết luận.

“Từ Lưu Hỏa đại lục, hồng sắc pháp phù... Lẽ nào là Thần huyền ngũ trọng đại năng đó phát ra?”

“Hình như nhắm hướng sơn môn Tiểu Cực giới?”

Hồng sắc pháp phù kinh thiên động địa, dọc đường khiến nhiều người suy đoán như thế.

“Đúng là đến sơn môn Tiểu Cực giới!”

Vượt hơn nửa Tịch Hàn đại lục, ai cũng biết đạo hồng sắc pháp phù đang đến Tiểu Cực giới.

“Hồng sắc pháp phù lẽ nào từ Lưu Hỏa đại lục bắn tới... Đây là thần thông gì?”

“Thật ra là sao?”

Nhiều đại thế lực bị triệt để kinh động, nhiều tu sĩ đến Vân Cực thành xem có chuyện gì.

“A! A! A!”

Trong Tiểu Cực giới, Cực Âm thần quân vô đầu bứt tai, biết đạo hồng sắc pháp phù hưng sư vấn tội, nhưng việc này không liên can đến lão.

“Đến rồi!”

Quanh Vân Cực thành, nhiều tu sĩ ngẩng lên, đạo hồng sắc pháp phù xuất hiện trong tầm mắt.

“Chát!”

Như một thần huyền đại năng chân chính giáng lâm, hồng sắc pháp phù dừng trước sơn môn Tiểu Cực, dấy lên uy nghiêm, từng vòng hồng sắc thần quang nhuộm đỏ thiên địa.

“Năm mươi ngày sau, ta sẽ đến, tấn công sơn môn Tiểu Cực giới!”

Hồng sắc pháp phù đột nhiên phát ra pháp âm, hồng sắc thần hỏa bắn ra, sôi trào trên không.

“Oành!”

Vân Cực thành xôn xao, vô số tu sĩ hít hơi lạnh. Đạo pháp phù vượt man hoang hoang nguyên vô tận lại là chiến thư.

“Không liên quan đến ta!”

Trong sơn môn Tiểu Cực giới vang lên tiếng Cực Âm thần quân rú to, “Đệ tử của ngươi không do ta giết, ta bị giá họa!”

“Đường đường thần huyền đại năng, dám giết đệ tử của ta mà không dám thừa nhận ư?” Trong hồng sắc pháp phù lại rung lên vô thượng cường âm, hồng sắc thần hỏa ngưng thành các loại hình dạng, như có vô số sinh linh hóa sinh. “Một món cổ bảo ta cho đệ tử còn đang ở trong sơn môn Tiểu Cực giới mà nói là không liên quan đến việc giết đệ tử của ta?”

“Cái gì?! Cổ bảo trong sơn môn của ta?” Cực Âm thần quân tròn mắt không dám tin.

“Oành!”

Tu sĩ quanh Vân Cực thành sôi lên.

“Quả nhiên do Cực Âm thần quân làm, pháp khí của đệ tử Hỏa Vực thần vương cũng bị ư cướp... Tiên khí quả nhiên rơi vào tay Cực Âm thần quân.”

“Thần huyền ngũ trọng đại năng nói thế thì không sai.”

Cơ hồ ai cũng nhận định tiên khí lọt vào tay Cực Âm thần quân.

“Làm cũng làm rồi, Cực Âm tiểu quỷ, lại còn ranh mãnh... Cướp bảo vật là trong vào bản lĩnh, phe không địch nổi bị giết là bình thường, làm rồi còn không thừa nhận.” Một giọng nói phiêu phiêu hốt hốt, như từ trong mây đột nhiên trên đỉnh núi băng trong sâu thẳm Tiểu Cực giới vang lên, “Lẽ nào ngoài kia tùy tiện có người sai một tiểu bối kêu người ta lui ra, không cướp bảo vật thì phải đi? Khinh Tịch Hàn đại lực không người hử?”

“Thích thì chiến, với tu vi của ta cộng thêm cực đạo tiên binh, ngươi dám đến sơn môn Tiểu Cực giới, ta giết luôn!”

Không đợi khi hồng sắc pháp phù phát cường âm, hội sắc thần quang từ Tiểu Cực giới bay lên, hình thành một tấm hơi sắc thần bi. “Vô pháp vô thiên!” Hôi sắc thần bi hiển hiện bốn chữ, trực tiếp trấn áp hồng sắc pháp phù.

“Oành!” Hồng sắc pháp phù và hội sắc thần bi nổ tung, như hai thể giới tan vỡ, vô số quang hoa lấp lóe, tận một tuần tà sau, thỉnh không trước sơn môn Tiểu Cực giới vẫn còn mấy đạo uy năng tương đương với đạo giai bùng nổ.

“Ai đáng sợ như thế?”

“Tu sĩ này có tu vi còn hơn Cực Âm thần quân!”

“Là sư thúc Nguyên Âm lão tổ của Cực Âm thần quân! Lão vẫn còn sống, xưa nay lão vốn khác người, lúc đạt kim đơn, vì trêu ghẹo nữ tu của mấy tông môn mà phải diện bích mười năm, nhưng không đầy nửa năm là lén ra ngoài, thành công dụ dỗ nữ tu đỉnh nhọn của một tông môn thành đạo lữ. Sau này lão đắc chứng thần huyền, Cực Âm thần quân lúc mới vào sơn môn thì là đồng tử quét dọn động phủ cho lão, được dạy dỗ mà thành nhất phái chí tôn.”

“Nguyên Âm lão tổ quả nhiên còn sống! ‘Vô pháp vô thiên’ là cường pháp gì! Tu vi của lão e Thần huyền tứ trọng rồi!”

Thần huyền ngũ trọng đại năng phát chiến thư, lại bị đại năng của Tiểu Cực giới chấn nát, ai thấy thế cũng chấn động.

“Sư thúc đã xuất quan? Vẫn chưa chết?” Trong tông chủ bảo điện, sắc mặt Cực Âm thần quân lại có huyết sắc, đột nhiên như sống lại.

“Thế nào, Tiểu Cực Cực, xem ra ngươi rất mong sư thúc chết.” Cực Âm thần quân vừa lẩm bẩm thì một lão giả đầu tóc khô cháy, mắt mũi hiền từ, chỉ còn ba cái răng vàng khè trong miệng cười cười đứng ở cửa điện.

“Sư thúc nói đùa rồi! Thấy sư thúc chưa chết, sư diệt kích động muốn khóc.” Cực Âm thần quân rùng mình.

“Tiểu Cực Cực khá lắm, ngầm lấy được một món cực đạo tiên binh, nào, lấy ra cho sư thúc xem.” Lão đạo gật đầu mãn ý, chìa tay với Cực Âm thần quân.

“Sư thúc, sư diệt thật sự bị giá họa, không hề lấy được cực đạo tiên binh.” Cực Âm thần quân thật muốn khóc.

“Cái gì? Không đùa hả, đúng rồi, xưa nay tiểu tử ngươi không đùa với sư thúc bao giờ. Vậy thì ta đi đây, đừng tiễn, hậu hội vô kỳ.” Lão đạo sưng người, tròn mắt rồi quay đi.

“Sư thúc định đi đâu.” Cực Âm thần quân cuống lên, kéo áo lão đạo.

“Chạy chứ còn đi đâu nữa, không có tiên binh sao đâu được tên vừa rồi.” Lão đạo nói ngay, phất tay ngăn Cực Âm lão đạo.

“Sư thúc, dừng! Không có sư thúc, Tiểu Cực giới xong rồi!” Cực Âm thần quân nhợt nhạt mặt mày kêu lên.

“Ha ha, đùa thôi, Tiểu Cực Cực, mấy chục năm không gặp, ngươi trừ an toàn đệ nhất, nhất gan sợ chết là không đổi thì còn có phần đa cảm hơn.” Lão đạo đột nhiên cười ha hả dừng lại, đoạn nhìn nhỏ, “Ngươi không lấy được vô thượng tiên binh cũng phải giả như lấy được, đối phương đã tấn cấp Thần huyền ngũ trọng, giao đấu thì hai chúng ta vài chiêu là bại. Bất quá chúng ta ở trong sơn môn, y cũng không vào được. Y đã biết tu vi của ta, lại thấy chúng ta có tiên khí thì tất không dám đến.”

“Sư thúc, lúc này mà còn đùa!” Cực Âm thần quân khóc thật, nước mắt trào ra.

...

“Chập Khí hải, ta về rồi.” Cùng lúc, Ngụy Tác đến rìa Chập Khí hải, nhìn bạch sắc vụ khí vô biên vô tận thì kêu lên đầy nham nhở.

“Thực tế ngươi định kêu là, ta về rồi vợ ơi.” Linh Lung Thiên hậm hực nghiêng răng, “lại phải rửa tai hàng ngày.”

“Ha ha, ai bảo, ta sẽ bế quan khổ tu, tu vi Thần huyền lưỡng trọng đang vấy tay với ta.” Ngụy Tác cười ha hả, nhìn rõ phương vị, cùng Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh vào Chập Khí hải trung, “Ta đột phá đến Thần huyền lưỡng trọng, tại Vân Linh đại lục cũng sẽ không cần e dè gì như ‘Cực Âm thần quân’”

-o0o-

960. Chương 960: Lại Kết Hai Kim Đơn

“Không biết tu vi của họ thế nào.” Ngụy Tác đi trong Chập Khí hải, có phần thắc thỏm.

Từ biệt rồi trùng phùng, chắc chắn phải hâm nóng, không thì đối với Ngụy Tác, tu đạo quá khô khan.

Do vấn đề xuất thân, không bị đại tông môn ảnh hưởng nên gã luôn giữ tư tưởng của tiểu gian thương Linh Nhạc thành.

Đối với tu sĩ của đại tông môn, từ lúc nhập môn là bắt đầu leo lên, từ ngoại môn đệ tử nỗ lực thành nội môn đệ tử, rồi phần đầu thành chân truyền đệ tử, tiếp đó tranh giành trở thành chân truyền đại đệ tử, người kế thừa ngôi tông chủ.

Tại tông môn thì địa vị càng cao, nguồn lực càng nhiều, càng được truyền thừa lợi hại, tu sĩ từ bé đã sống trong hoàn cảnh này, không có dã tâm không được.

Công thành cướp đất, xưng hùng thiên hạ, thành tựu vô thượng bá nghiệp... Nhiều nhân vật bò lên đỉnh cao tại tông môn, tông môn không còn trở ngại nữa là nhìn ra thiên hạ, đấu với khác tông môn, với tu đạo giới của đại lục khác. Đối với nhiều tu sĩ, đó là ý nghĩa tu đạo, dù cả những nhân vật ẩn thế đậm bạc danh lợi, nhưng tuyệt đại đa số mọi người đều bị cuốn vào vòng tranh đấu, nhất là đại tu sĩ của tông môn lại càng khó tránh. Lớn lên trong một đại tông môn, thậm chí tu luyện mấy trăm năm thì tu sĩ đó sẽ có tình cảm rất sâu với cây cỏ ở đó, gặp ngoại địch sẽ toàn lực đối phó.

Ngụy Tác hiểu thập phần thấu triệt điểm này, nên đến giờ gã không mấy may có ý khai sơn lập tông, thu đệ tử rộng rãi thì nhiều lợi ích nhưng cũng lắm việc, chưa biết chừng sẽ xuất hiện những đệ tử không ra gì, cứ ở cùng thân bằng hảo hữu và đạo lữ thì hơn. Cứ thế mà tiêu dao tự tại, vô câu vô thúc, đây mới là mục tiêu cao nhất của tiểu gian thương Linh Nhạc thành như gã.

Mục tiêu này gã đã hoàn thành quá nửa.

Hiện tại Ngụy Tác đã vượt tu vi Thần huyền nhất trọng trung kỳ, có Sinh tử thư và cực đạo tiên binh là cái bình màu thì Thần huyền tam trọng đại năng cũng không làm gì được, chỉ Thần huyền tứ trọng như Vương Vô Nhất mới khiến gã e dè.

Một khi tu vi chính thức đột phá đến Thần huyền lưỡng trọng, có cái bình màu thì có thể đấu với Vương Vô Nhất.

Thiên Huyền đại lực không có đại năng nào uy hiếp được gã, chỉ cần tránh Vương Vô Nhất, ít nhất tại Thiên Huyền đại lực và Vân Linh đại lực thì gã tiêu dao tự tại, vô câu vô thúc.

Lần này trở về mang theo nguồn lực kinh nhân, thừa cho gã đạt đến Thần huyền lưỡng trọng, đem pháp bảo ra đấu giá đổi linh thạch và linh dược thì khẳng định khiến tu vi bọn Cơ Nhã tiến thêm một bước.

Chính thức đột phá đến Thần huyền lưỡng trọng, những pháp bảo không dùng đến chỗ thể đem cho Âm Thi tông và Hải Tiên tông một phần, còn lại đem đấu giá hoặc trao đổi sẽ không lo bị lộ hành tung, không khiến Vương Vô Nhất và Công Đức tông chú ý.

Đột phá Thần huyền lưỡng trọng, gã sẽ thử thi triển Vạn cổ thánh vương kinh, khắc thần văn vào thể nội.

Lúc đó cường độ nhục thân của gã sẽ tăng một bậc, chiến lực càng kinh nhân.

Nam Cung Vũ Tinh tu luyện Đại hoang vắn đạo kinh, Hàn Vi Vi luyện Tây tịnh lưu ly, Diệp Cố Vi luyện Diệt ngã kiếm kinh, Độc Cô Vũ Vân là Thiên mệnh kiếm kinh, thậm chí lần này gã định để Diệp Tiêu Chính chuyển sang tu luyện Thần vương cuồng chiến quyết lấy được ở Luân hồi tháp, tất cả đều là vô thượng cường pháp, họ cùng với Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi vốn đạt kim đơn mà tu vi đại tiến, phối hợp với pháp bảo lợi hại đang có sẽ tạo thành lực lượng không thường.

Ngụy Tác đã đề thăng tu vi, tiếp xúc đến một mức khác hẳn, đối thủ đều là cao thủ đỉnh cấp của tu đạo giới các đại lực, nên đi cướp đoạt thứ gì cũng phải hành động cùng Linh Lung Thiên, không thì vạn nhất bọn Cơ Nhã có ai sơ sẩy, gã sẽ đau lòng cả đời. Ngụy Tác đương nhiên muốn họ đều thập phần lợi hại, phụ xứng phụ hòa, cùng nhau hành động, bất quá muốn thể cần nỗ lực đề thăng tu vi và thần thông cho bọn Cơ Nhã, giảm bớt khoảng cách giữa họ và các đại năng đã.

Lần này trùng phùng, tất phải hâm nóng lại, nhưng gã cũng biết trọng tâm tuyệt đối phải là đề thăng đến tu vi Thần huyền lưỡng trọng rồi dùng mọi thủ đoạn đề thăng tu vi cho bọn Cơ Nhã và Hàn Vi Vi. Cả Dương chi điều và thanh loan, Hỗn nguyên ngân oa cùng Phệ tâm trùng đang ngủ, đều là trợ lực.

Tại Chập Khí hải, Ngụy Tác không hề cố kỵ, trải thần thức, dùng Động Hư bộ pháp không ngừng tiến về vô danh hoang đảo với tốc độ kinh nhân.

Dọc đường gã liên tục dùng Huyền sát âm khí bắt thủy hệ yêu thú, phát hiện một điểm: nhiều yêu thú, nhất là cao giai yêu thú thập phần miễn cảm đối với khí tức tu sĩ đẳng cấp như gã, cảm tri đối với nguy hiểm như là trời sinh, hơn xa tu sĩ, trong đó có lẽ có cách truyền tin đặc biệt, nhiều cao giai yêu thú kịp ẩn mình khi gã tới, dù gã dùng thuật pháp che giấu khí tức cũng vô dụng.

Ngụy Tác phát hiện với tu vi hiện tại, nếu toàn lực săn yêu thú thì tổng số lượng hơn xa tu sĩ tông thường nhưng tỷ suất phát hiện cao giai yêu thú thấp đi, coi như tự nhiên thiên đạo hạn chế tu vi tiến cảnh của thần huyền đại năng.

“Thượng cổ để tôn mà không thu liễm khí tức thì xuất hiện là trong vạn dặm sẽ tuyệt tích yêu thú, cả đề cấp yêu thú chưa có linh trí cũng chạy mất, thậm chí chạy khỏi tầm cảm tri của họ. Bất quá kinh thể đại năng thì bản thân đã hình thành đại đạo, như hóa thân vào thiên địa, khiến yêu thú, thậm chí cả đại năng khác cũng không cảm tri được. Nếu đại đề cấp nhân vật hành tẩu, cho đến tận khi xuất hiện trước mặt thần huyền đại năng thì thần huyền đại năng đó mới phát hiện.”

“Nhiều yêu thú có cảm tri đối với thiên tai, uy hiếp hơn xa tu sĩ, thu trùng cảm nhận được khí lạnh trước mấy ngày, thủy thú biết trước nhiệt độ dòng nước. Thượng cổ có mấy môn cường pháp cảm ứng, là do đại năng dựa vào thiên tính của yêu thú mà sáng tạo, Thu trùng tị họa kinh là do đại năng cảm ngộ ‘đạo’ của thu trùng mà thành.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đề cập đến điểm này thì được Linh Lung Thiên khẳng định.

...

“À!”

Chập Khí hải thập phần bình tĩnh, dọc đường không hề gặp tu sĩ, nhưng cách hoang đảo động phủ không đầy ba nghìn dặm, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên ngẩn ra nhìn nhau.

Ngụy Tác toàn lực phát động Động Hư bộ pháp, với tốc độ kinh nhân đi về hoang đảo.

“Chuyện gì hả?” Long Mộc Tinh đã triệt để tôn Ngụy Tác làm chủ nhân cũng lấy làm lạ lùng, không hiểu đầu của tai nheo gì, nhưng thêm hơn nghìn dặm nữa thì y càng kinh hãi.

Ngụy Tác biết thật ra là việc gì.

Gã nhận ra thiên địa nguyên khí bị sức mạnh hút về vô danh hoang đảo.

Có người kết đơn ở đó, đã đến lúc ngưng đơn, tự nhiên hút lấy thiên địa nguyên khí, hình thành thiên địa dị tượng.

Chập khí trên đỉnh đầu tạo thành hình ruộng bậc thang.

Xung kích kim đơn, đạt tới ngưng đơn không chỉ một người, mà là hai!

Long Mộc Tinh nhận ra ở hoang đảo có hai dải mây đang hóa sinh.

“Là ai xung kích kim đơn?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thập phần kinh ngạc, sắp đến giai đoạn chót của kết đơn nên không thể sai sót gì, động phủ của gã lại có thêm hai Kim đơn đại tu sĩ.

Nhưng hai người này là ai? Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi tu luyện công pháp cần nguồn lực thập phần kinh nhân, không thể nhanh thế được.

Lao nhanh một lúc, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Long Mộc cách vô danh hoang đảo không đầy năm trăm dặm.

Hai đám mây đã triệt để hình thành trên tầng không vô danh hoang đảo, kết đơn dị tượng thập phần kinh nhân.

Ngụy Tác sợ quấy nhiễu bước cuối cùng kết đơn, nên cùng Linh Lung Thiên, Long Mộc Tinh đứng trên hư không quan sát suốt nửa tuần hương, cho đến khi thiên địa nguyên khí bình tĩnh lại, kết đơn đã thành công thì mới tiếp tục phát động Động Hư bộ pháp đi về vô danh hoang đảo.

Vù!

Cách vô danh hải đảo gần trăm dặm, thỉnh không đột nhiên trút xuống lưỡng đạo quang hoa một xanh một vàng.

“Lão đại!”

Trong hoàng sắc độn quang phát ra tiếng kêu kinh hãi đậm khẩu âm Tịch Hàn đại lục.

“Xoạt...”

Long Mộc Tinh cả kinh, hoàng quang và thanh quang rần rạt yêu uy khiến y rùng mình, trong hoàng quang vang lên tiếng rống, đoạn nhìn rõ hai linh thú phát ra lưỡng đạo độn quang thì y run lên, hít hơi lạnh.

Dương chi điều cực kỳ hưng phấn lao đến chỗ Ngụy Tác, linh quang đã biến thành hoàng sắc, hình thành hai quang hoàn, trong đó lại là những tia thái dương chân hỏa màu trắng nhỏ hơn sợi tóc, thập phần huyền ảo.

Thanh loan đứng cạnh, thanh sắc linh mao như thần thiết, lấp lánh linh khí kinh nhân, mỗi sợi lông đều cháy lên thanh sắc hỏa diễm, thần vận tự nhiên.

“Là thượng cổ thanh loan! Thượng cổ thanh loan còn sống nguyên!”

“Đây là Dương chi điều đã biết nói, đã khai mở linh trí, khí tức đáng sợ như thế, thực lực ít nhất cũng bát cấp trở lên!”

Long Mộc Tinh nhìn rõ hai linh điều, chấn kinh đến không nói ra lời.

-o0o-

961. Chương 961: Thay Đổi Từng Ngày

“Dương Thanh, tu vi tiến cảnh sao lại nhanh thế?!”

Ngụy Tác cảm giác rõ khí tức của Dương chi điều và thanh loan thì cả kinh.

Dương chi điều và thanh loan giá đều có linh khí chói lòa, tạo cảm giác như hai vì sao bốc cháy, tu vi đều vượt bát cấp trung giai, gần đạt bát cấp cao giai.

Đối với thanh loan, Ngụy Tác không hề kinh ngạc, nó vốn có huyết mạch cửu cấp yêu thú, tương đương với chỉ khôi phục thực lực, tu vi đề thăng tất nhiên sẽ nhanh, còn Dương chi điều đề thăng tu vi kinh nhân như thế mới đáng kinh ngạc. Mỗi tu sĩ đều hiểu rõ, bát cấp đề giai yêu thú tương đương với Kim đơn tam trọng đại tu sĩ, lên nữa sẽ khó khăn như đại tu sĩ Kim đơn tam trọng tứ, trọng đề thăng tu vi, không có tế ngộ và linh dược đặc biệt thì cũng chậm như tu sĩ bệ quan khổ tu.

“Phong Tri Du đại ca tìm về Đại thành chân hỏa quả, Chu lão bố trí một pháp trận hấp tụ thái dương chân hỏa nên tốc độ tu luyện của tiểu đệ mới nhanh thế.” Dương chi điều hớn hờ.

“Chả trách.” Ngụy Tác hỏi, “ai đang xung kích kim đơn?”

“Trần thúc và Lưu lão.” Dương chi điều đáp.

“Trần thúc và Lưu lão?” Ngụy Tác ngẩn người, đáp án này nằm ngoài dự liệu.

“Đúng, Trần thúc vốn sắp đạt kim đơn, Lưu lão tuy nhục thân suy bại, bất quá bọn Cơ Nhã luyện mấy viên linh đơn thì ông ta mạo hiểm xung kích kim đơn cũng thành công.” Dương chi điều tựa hồ lấy làm lạ vì sao Ngụy Tác ngạc nhiên nên giải thích.

“Xem ra ta quá xem thường họ.” Ngụy Tác mỉm cười tự trào.

Trần thúc là tu sĩ họ Trần từng cùng phụ mẫu gã vào Ma văn hung mạch, Ngụy Tác vốn tôn là trưởng bối, gọi là Trần thúc, Dương chi điều cũng gọi theo. Lưu lão là cửu cấp luyện đơn sư Lưu Tú Thành lúc Ngụy Tác bố trí Tạo hóa ngọc trì thì Độc Cô Vũ Vân mới đến.

Toán lão nhân say mê pháp trận và luyện đơn này theo Ngụy Tác đến vô danh hoang đảo, được lục bào lão đầu cho biết nhiều cách bố trí pháp trận và phương pháp luyện cổ đơn khiến họ hưng phấn gần như điên cuồng, Ngụy Tác cầm gậy đuổi họ cũng không đi.

Trong hai người, Trần thúc vì lúc trước sắp đạt kim đơn nên không đổi công pháp, Lưu lão vì đã già, khí huyết không đủ chứ bản thân tu vi đã đạt rồi. Ngụy Tác tại Thiên Huyền đại lục quét sạch hai đại tông môn và một đại phường thị, lại vợ vét Thiên Kiếm tông, mang về số lượng linh dược kinh nhân, với các lão đầu này sẽ chuyển hóa thành không ít đơn dược hữu dụng, hiện tại nghe Dương chi điều bảo thế, Ngụy Tác cũng thấy thường, chỉ là lúc trước không nghĩ ra.

Bỏ qua phương diện đó vì tu vi của gã cao hơn nhiều bọn Cơ Nhã, nên lúc nào cũng coi bọn nàng như trẻ con, hiện tại nghĩ lại thì bọn Cơ Nhã đều là Kim đơn đại tu sĩ, làm gì đến nỗi không lo được cho mình. Ngần ấy Kim đơn đại tu sĩ tụ lại, không có gã thì bọn Cơ Nhã cũng ổn thỏa.

Mỉm cười tự trào, chưa kịp nói gì với Dương chi điều thì đạo đạo độn quang từ vô danh hoang đảo bay lên, hiển nhiên tất cả phát hiện Ngụy Tác quay về nên ra đón.

“Ngần ấy Kim đơn đại tu sĩ!”

Long Mộc Tinh lại chấn kinh.

Vì Trần thúc và Lưu lão xung kích kim đơn nên những người khác không bể quan tu luyện, tất cả đều thấy Ngụy Tác về nên lướt tới.

Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã, Thủy Linh Nhi, Phong Tri Du, Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh - sáu Kim đơn đại tu sĩ, đằng sau là Trần thúc và Lưu lão mới kết đơn, Long Mộc Tinh thoáng nhìn là thấy tám Kim đơn đại tu sĩ.

Một vô danh hoang đảo có đến tám Kim đơn đại tu sĩ?!

Thêm Dương chi diệu và thanh loan... Long Mộc Tinh tận mắt thấy Linh Lung Thiên chống lại thần vực pháp phù của La Phong, biết thực lực của nó không kém thần huyền.

Hai nhân vật thần huyền cấp cộng với ngần này Kim đơn đại tu sĩ, Long Mộc Tinh tưởng mình đang đến thiên cổ tu đạo thế gia nào đó chứ không phải một hoang đảo động phủ.

“Thỏ huynh đệ về rồi...” Thoáng sau, Lý Tả Ý lướt ra, thập phần cao hứng chào Ngụy Tác.

“Xoạt...” Long Mộc Tinh dù gì cũng là Kim đơn đại tu sĩ, quét thần thức vào Lý Tả Ý thì hít một hơi lạnh.

Lý Tả Ý tuy đầu tóc bạc phơ, linh khí không lộ nhưng tựa hồ không cần độn pháp, trực tiếp độn không lao tới, khí tức khiến Long Mộc Tinh thấy hoàn toàn không kém các lão bất tử của Vũ Hóa thế gia.

“Thỏ huynh đệ... tu vi tiến cảnh sao lại nhanh thế?!”

Ngụy Tác cả kinh, chào hỏi Lý Tả Ý, đoạn nhìn Âm Lệ Hoa cùng bọn Cơ Nhã.

Hiện tại Lý Tả Ý đạt tới Kim đơn tứ trọng diên phong, sắp bước sang Kim đơn ngũ trọng, tu vi hơn hẳn lúc gã đi.

“Thỏ huynh đệ này có lần chạy lung tung, vào đơn phòng toán lão đầu cất linh dược, ăn mất không ít đã đành, còn đến cả linh diên ăn linh hoa và linh thảo chưa đủ năm, khiến mấy lão đầu định tìm y liễu mạng, họ đều cho rằng thỏ huynh đệ ăn loạn xạ như thế, e sẽ xong đời nhưng y lại không sao, thậm chí còn tu vi đại tiến, khiến các lão đầu tròn mắt nghiên cứu mấy ngày nhưng không tìm ra y ăn bao nhiêu loại linh dược. Dược lực hỗn tạp như thế thì ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Âm Lệ Hoa nhìn Lý Tả Ý, truyền âm cho Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, “gần đây y hay vào Chập Khí hải, còn lặn xuống biển, không biết mỗi ngày ăn những gì nữa.”

“Lại thế hả?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tròn mắt.

“Sau thần thức tán loạn thì y hình thành bản năng như yêu thú đó?” Ngụy Tác cảm tri kỹ Lý Tả Ý, Lý Tả Ý ngây ngô nhưng khí tức vẫn huyền diệu, tựa hồ có mấy người đang khống chế thân thể và tu vi. Gã cũng không cảm tri được Lý Tả Ý trừ tu vi đề thăng thì còn thay đổi gì.

Tự ăn linh dược loạn xạ rồi luyện hóa đề thăng tu vi, chỉ có thể dùng phản phác quy chân để miêu tả bản năng này của Lý Tả Ý.

Cảnh giới này thập phần kỳ quái, xưa nay chỉ có đề giai yêu thú chưa khai linh trí mới dựa vào bản năng, ăn uống để tu luyện.

Đề giai yêu thú có bản năng này nhưng thực lực thấp kém, không thể tìm được linh dược, Lý Tả Ý thực lực cao cường, hình thành bản năng này, tu vi tiến cảnh hơn trước khi loạn trí không biết bao nhiêu lần, là phúc hay họa thật khó nói.

“Tu vi các vị sao đề thăng nhanh thế?”

Ngụy Tác nhìn sang Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh, Diệp Cổ Vi.

Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh đã đạt Phân niệm tứ trọng trung kỳ, Diệp Cổ Vi đổi công pháp cũng đạt Chu thiên lưỡng trọng.

“Không bị người quấy nhiễu, đương nhiên phải nhanh, gian thương đáng chết!” Linh Lung Thiên nhe răng hầm hừ.

“Nhanh? Bản tiểu thư sao lại thấy chậm nhỉ.” Bọn Cơ Nhã chỉ cười ôn hòa, Lý Tả Ý thay đổi nhiều, nên họ để cho Ngụy Tác có thời gian kinh ngạc, không hỏi xem chuyển đi Tịch Hàn đại lục thu hoạch thế nào, duy Hàn Vi Vi chu môi hăm hừ. Nàng ta biết thần thức Ngụy Tác quét qua mình mấy lần, biết gã không yên tâm về Tây tịnh lưu ly nên làm thế nhưng đến giờ nàng ta chưa thấy gì khác, hoàn toàn bình thường, Ngụy Tác cũng không thấy gì dị thường nên im lặng.

“Ha ha.” Ngụy Tác không tranh cãi, vòng tay với Trần thúc và Lưu lão chúc mừng kết thành kim đơn.

“Kỳ Long Sơn và Thanh Bình đâu rồi?”

Nói vài câu với Trần thúc, Lưu lão rồi cả toán vừa bàn chuyện vừa về hoang đảo động phủ, Ngụy Tác không thấy Kỳ Long Sơn và Thanh Bình nên hỏi.

“Cả hai tham gia một đại hình phách mại hội, thuận tiện nghe ngóng tin tức mà mua mấy thứ hữu dụng cho huynh.” Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã sóng vai, Cơ Nhã ấm lòng nhưng hơi hồ thẹn giải thích và hỏi, “Đúng rồi, Kỳ đạo hữu đã đột phá đến Kim đơn tam trọng, mấy hôm nữa sẽ về, vị đạo hữu này là?”

“Kim đơn tam trọng?! Hình như còn hai Kim đơn đại tu sĩ nữa? Ngần ấy Kim đơn đại tu sĩ! Còn mấy người chưa đến kim đơn nhưng khí tức đều đặc biệt, công pháp tất cực kỳ bất phàm! Xem ra ta không theo theo lầm chủ nhân!” Nghe Cơ Nhã bảo, Long Mộc Tinh rung mình, cúi người hành đại lễ, chủ động đáp, “Tại hạ Long Mộc Tinh bái kiến chủ mẫu, tại hạ là người hầu chủ nhân mới nhận.”

-o0o-

962. Chương 962: Động Phủ

“Y nhất gan như thế lại làm người hầu cho người, nhưng có thêm một Kim đơn đại tu sĩ trên đảo cũng không tệ, càng nhất gan càng tốt.”

“Cực Âm thần quân lần này đủ nhức óc, nghe nói Hỏa Vực thần vương phát một phong chiến thư vượt vô tận hoang nguyên giữa hai đại lục đến trước sơn môn Tiểu Cực giới nhưng bị một thần huyền đại năng của Tiểu Cực giới đánh rớt.”

“Tịch Hàn đại lục tu đạo giới có nhiều đại năng lợi hại như thế, nếu Trưởng Tôn thế gia cùng Hoàng Thiên đạo, Đại Hóa giáo liên thủ, e là Công Đức tông và Đẳng Tiên tông không phải đối thủ.”

“Lại có tu sĩ được Hoang tộc truyền thừa xuất thế.”

“Ta biết ngay đồ tốt đều vào tay người...”

Trong địa điện ở chính giữa lòng núi của hoang đảo động phủ, Ngụy Tác đứng trước một cái ao, cùng bọn Cơ Nhã trò chuyện.

Cái ao hơn hai mươi trượng này có một tầng tinh quang mỏng nhưng sôi trào ngân sắc nham tương, như hơn trăm cự thú đang ngâm mình.

Đây là “Thiên ngân thao thiên” pháp trận, do toán lão nhân chuyên bố trí pháp trận và cấm chế bày ra, nếu kích phát sẽ đẩy lên địa hỏa, không ngừng phun trào tinh kim dung dịch, uy năng đạt bán tiên giai, phạm vi công kích đạt bốn, năm trăm trượng.

Hệ sơn pháp trận này với các tông môn cũng là bảo vật, Ngụy Tác cũng thấy trong lúc mình đi vắng, không ai lười nhác.

Hơn trăm pháp bảo lơ lửng, rực rỡ sắc màu quang hoa động lòng người.

Lần này bọn Cơ Nhã lại đổi pháp bảo, từ khí lấy được cổ họa rực rỡ của hoa y thanh niên được Hoang tộc truyền thừa, thanh ngọc thủ trạc trong Luân hồi tháp cùng thanh sắc cổ du đẳng Ngụy Tác để lại và Bất diệt tịnh bình, hiện tại động phủ có bốn món chí bảo gần đạt tiên khí.

Đạt đến bán tiên giai pháp bảo, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên lấy được năm món, chưa tính thần thiết liên hoa chiến y và thần thiết liên hoa trường thương của Vũ Hóa Nhược Tinh.

Năm bán tiên giai pháp bảo này là một tấm hoàng sắc vân cẩm pháp y, một tấm áo lông rục quang hoa do mấy chục loại lông dệt thành, cái bát sứ phát ra bạch sắc thần quang, một chiếc thanh sắc tiểu tiên đao hóa thành thần quang như thương long và bích lục sắc trường tiêu có thể dẫn động phong vân.

Trừ Bất diệt tịnh bình và thần thiết liên hoa chiến y cùng thần thiết liên hoa trường thương, Ngự Tác con dùng đến nên giữ lại, pháp bảo đều được đưa cho bọn Cơ Nhã.

Bình quân ai cũng có một món bán tiên khí, pháp bảo đều đổi thành huyền giai trung phẩm trở lên.

Hiện tại số lượng cao giai pháp bảo nhiều thế, bọn Cơ Nhã lại thi pháp, xem có bảo vật thích hợp để luyện chế bản mệnh pháp bảo hơn không.

Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, Âm Lệ Hoa là nữ chủ nhân động phủ này, thương nghị một chốc thì tính toán giúp Ngự Tác, trừ huyền giai và đạo giai pháp bảo không dùng đến thì chuyển cho Hải Tiên tông và Âm Thi tông, còn lại đợi khi Ngự Tác đột phá đến Thần huyền lưỡng trọng sẽ đổi thành thứ giúp cho tu sĩ trong động phủ này tu luyện.

...

“Đại Hàn cung và Hoàng Phủ thế gia tổn thất thảm trọng, người phát ngôn của Vũ Hóa thế gia tại tu đạo giới là Vũ Hóa Nhược Tinh chết trong tay ta, Vũ Hóa Ứng Thiên thấy Trương Tôn thế gia liên kết cùng Vương Vô Nhất thì biết kế hoạch tiến công Vân Linh đại lục đã lộ, nên sẽ phải ngừng. Bất quá Vũ Hóa thế gia còn con bài tẩy khiến Trương Tôn thế gia e dè, không dám triệt để khai chiến... thực lực của Trương Tôn thế gia không cần tới Vương Vô Nhất, chẳng qua cố ý cho Vũ Hóa thế gia thấy để chần chừ.”

“Hỏa Vực thần vương... Tiểu Cực giới Nguyên Âm lão tổ đã nói thế, lại đánh nát chiến thư, ít nhất cũng tu vi Thần huyền tứ trọng, trừ phi Hỏa Vực thần vương tìm được một món cực đạo tiên binh chứ không thì không dám đánh lên Tiểu Cực giới vì tướng Tiểu Cực giới lấy được cực đạo tiên binh.”

“Hàn đại tiểu thư, đây là xương sống Hoang cổ băng hổ hàm chứa băng hệ nguyên khí kinh nhân, rất có lợi cho Tây tịnh lưu ly, bất quá luyện hóa nên cẩn thận.” Kể rõ tình hình Tịch Hàn đại lục rồi cùng bọn Cơ Nhã thương lượng tình thế liên quan đến Vân Linh đại lục và Tịch Hàn đại lục, Ngự Tác vung tay, lấy ra bộ xương như bạch ngọc, bên trong kết băng tinh đưa cho Hàn Vi Vi.

“Xương sống Hoang cổ băng hổ! Phối hợp cùng Hàn ngọc thảo, Ngọc lộ hoa sẽ luyện chế được Hàn hổ tiên đơn!”

Các lão đầu chuyên nghiên cứu cấm chế và luyện đơn đều tụ tập tại đại điện giúp Ngự Tác kiểm kê chiến lợi phẩm, gã lấy được từ Chân Lôi tông, Đại Hàn cung và Hoàng Phủ thế gia cùng Giới tử bảo tháp của La Phong cực nhiều nạp bảo nang, đối với các lão đầu cũng là thu hoạch lớn, thấy gã lấy ra vật này thì họ cũng vây lại.

“Quả nhiên là xương sống Hoang cổ băng hổ, vật này để bọn tại hạ xử lý, không đầy mười ngày sẽ luyện chế được Hàn hổ tiên đơn, lúc đó mà luyện hóa thì hơn nhiều đơn thuần luyện hóa được lực của nó.” Quan sát một ước, Lưu lão bảo.

“Vây xin phiền. Đây là Thủy thánh linh vương kiếm, mổ lấy được ở Kỳ Thạch viên tại Tịch Hàn đại lục, luyện hóa xong sẽ hóa sinh thủy linh căn.” Ngự Tác vung tay, đưa Thủy thánh linh vương kiếm cho Cơ Nhã.

“Vật này là loại cây trong truyền mộc trên đá, luyện hóa sẽ ngưng thành thủy linh căn.” Trong các lão nhân tại trường cũng có người biết, lão nhân họ Đằng kinh ngạc.

“Vật này là cây mà sao trông như đá, lão Đằng, người đọc được ở đâu mà bọn ta không biết.” Mấy lão nhân vây lại nghiên cứu.

“Cho muội? Cho Vi Vi thì hơn.” Cơ Nhã hơi trầm ngâm, đoạn lắc đầu bảo Ngự Tác: “Vi Vi là song linh căn, thêm thủy linh căn là ba, còn có Đề hồ thánh quả, nếu thành thêm hai linh căn thì có hi vọng tu luyện Tiên căn ngũ mật.”

“Không được, muội có nhiều rồi, sư tỷ nhất định phải lấy.” Hàn Vi Vi lắc đầu quầy quậy. Vốn Hàn Vi Vi biết trong số này, Cơ Nhã vì Ngự Tác mà trả giá nhiều nhất, có thêm thứ gì cũng đúng nên không muốn

tranh.

“Vợ ngoan đừng chối nữa.” Ngụy Tác truyền âm câu này cho Cơ Nhã còn câu sau thì nói thẳng: “Cho nàng vật này là ta đã cân nhắc, Âm đại chưởng môn có Minh vương yêu hạp, tốc độ tu luyện không chậm, Hàn đại tiểu thư và Vũ Tinh đều luyện thiên cấp đỉnh giai công pháp, Linh nhi vốn là cực phẩm thủy linh căn, tốc độ tu luyện cũng cực nhanh, hiện chỉ còn nàng chưa có gì, nàng ngưng thành thủy linh căn thì là song linh căn, tốc độ tu luyện sẽ không chậm hơn.”

“Nhưng...” Cơ Nhã bị Ngụy Tác cắt lời, “Được rồi, nếu nàng chắc chắn sau này không nhường cho người khác thứ ta cho nàng, tu vi tiến cảnh không chậm hơn họ thì Thủy thánh linh vương kiếm nàng muốn cho ai thì cho.”

“Đừng chối nữa.” Bọn Âm Lệ Hoa đều bảo.

“Vợ ngoan, ta muốn nàng tu vi cao lên, cùng ta song túc song phi, tu vi không đủ mà có gì sơ sẩy thì ta hối hận cả đời, đừng chối nữa, cẩn thận tới nay...” Ngụy Tác truyền âm cho Cơ Nhã.

Cơ Nhã đỏ mặt không nói gì, gật đầu.

“Con bà nó chứ!” Linh Lung Thiên lướt ra ngoài.

“Sao hả?” Hàn Vi Vi lấy làm là.

“Ta không chịu được, đi rửa tai.” Linh Lung Thiên nói vọng vào.

“Lưu manh đáng chết!” Hàn Vi Vi hiểu ra, nghiêng răng nghiêng lợi mắng Ngụy Tác.

“Vật này cho các vị dùng.” Ngụy Tác như không nghe thấy, lấy ra Thanh tác ngân pháp trượng.

“Chuyện đó... Hai viên pháp châu này quá bá đạo? Lai lịch thế nào?” Bọn Phong Tri Du thấy Thanh tác ngân pháp trượng thì hít một hơi lạnh.

Hiện tại Thanh tác ngân pháp trượng khảm hai viên pháp châu, viên đỏ nguyên lành, từ tạo ra cảm giác cổ xa thì nguyên khí nội uẩn, không có linh khí dao động kinh nhân, nhưng viên bạch sắc pháp châu thì như một băng tuyết thế giới, hàm chứa thần uy kinh tâm động phách.

“Một viên lấy được từ Kỳ Thạch viên, một viên thì như tại hạ nói, từ thể nội thần huyền cấp nguyên vương. Cương nha muội thể tuất đàn Băng tuyết thần nguyên yêu, nên ta chỉ lấy một viên pháp châu.” Ngụy Tác giải thích: “Hong sắc pháp châu hơi kém hơn, nhưng bạch sắc băng hệ pháp châu kích phát được uy năng tương đương với đòn đánh của thần huyền, nóng lạnh đan nhau, băng hỏa lưỡng trọng thiên, thai thể pháp bảo thiên về phòng ngự cũng khó chống.”

“Thứ này gần đạt tiên khí, chỉ là uy năng sẽ tổn hao, tương đương với một món pháp khí.” Toán lão nhân trợn tròn trắng, hiện tại bọn Ngụy Tác có quá nhiều đồ tốt, ngay cả huyền giai hiếm có trong tu đạo giới thì ở động phủ này cũng không có gì ghê gớm.

“Âm đại tông chủ, dùng quan hệ tìm giúp vi phụ tiên bối tinh thông luyện khí đến đây. Ta còn hai con thần huyền cấp cổ yêu thú cần luyện chế... Minh ta sẽ luyện lâu lắm.” Ngụy Tác lại bảo Âm Lệ Hoa. Hiện tại tiếp xúc với các lão đầu này khiến gã hiểu rằng với những lão đầu yêu thích thứ gì đó, tính tình đều thập phần cố chấp, uy bức thì giết chết họ cũng không nghe, nhưng nếu có thứ gì mới mẻ khiến họ sáng mắt thì đuổi họ cũng mất dầy ở lại. Ngụy Tác lại có phương pháp luyện khí siêu phàm và nguyên liệu kinh nhân.

-o0o-

963. Chương 963: Bí Mật Không Thể Nói

Một nạp bảo nang theo đường bí mật địa đưa đến ngọc điện trên đỉnh sơn môn Hải Tiên tông.

Luyện Vu Đường mặc hoàng sắc pháp y đứng cạnh sơn đạo nhìn đệ tử một mặc ngân sắc pháp y vội vàng đi vào ngọc điện rồi đi ra, y hơi thở dài, lắc đầu.

Đường đưa nạp bảo nang này bí mật đến mức chân truyền đại đệ tử này cũng không biết.

Không chỉ y mà cả mấy vị thái thượng trưởng lão đều không biết, tức là con đường bí mật này do chính lão tổ tự thân bố trí, trừ ra không ai biết con đường này dẫn đến chỗ ai, thế lực nào.

Y hiểu rõ năm nay kho linh thạch của Hải Tiên tông giảm hẳn, bình thường vài ngày một lần, sẽ có không ít linh thạch tuần ra, không hiểu đi đâu.

Linh thạch thu vào xuất ra là gốc rễ của một tông môn, y hoàn toàn không lo lão tổ tổn linh thạch ngần làm gì mà lo linh thạch không đến tay tu sĩ Hải Tiên tông có mang lại cho tu sĩ Hải Tiên tông lợi ích gì không.

Vạn nhất nhiều đệ tử phát hiện linh thạch cả tông môn liều mạng kiếm về chắt vào túi thế lực và tông môn khác thì tông môn sẽ không còn kết dính, lúc đó sẽ như khi linh mạch khô kiệt, dần suy vong.

Đệ tử mặc ngân sắc pháp y đi nhanh đến trước mặt Luyện Vu Đường hành lễ, Luyện Vu Đường vòng tay đáp lễ chứ không hỏi. Y biết đệ tử này, trong số nội môn đệ tử cũng vào hàng vu kiệt xuất, lúc trước y chỉ dạy nội môn đệ tử có dạy riêng đối phương, nhưng y cũng biết đối phương không biết gì, chỉ phụ trách đưa nạp bảo nang không hiểu có được qua nguồn bí mật nào vào ngọc điện cho lão tổ.

Luyện Vu Đường đã gặp đệ tử mặc ngân sắc pháp y này mấy lần, song phương hành lễ với nhau đoạn đi ngay, không nói thêm gì.

Nhưng rồi y ngạc nhiên vì đệ tử mặc ngân sắc pháp y cung kính cực độ nói, “Đại sư huynh, lão tổ có lệnh, huynh cùng nhị sư huynh, tam sư huynh và chư vị trưởng lão đến đại điện.”

Thoáng sau, mấy chân truyền đệ tử, kể cả Luyện Vu Đường và các trưởng lão đều tụ tập ở đại điện của Hiên Viên lão tổ.

“Luyện Vu Đường, ta biết con thập phần hiếu kỳ với thứ trong nạp bảo nang, con được ta chỉ định là chân truyền đại đệ tử, con mở nạp bảo nang để chư vị trưởng lão xem.” Hiên Viên lão tổ mặc pháp bào, ngồi trên liên đài vung tay, đưa một nạp bảo nang cho Luyện Vu Đường.

Luyện Vu Đường và mấy chân truyền đệ tử, trưởng lão đều hơi ngẩn ra, y hơi nhú mào, cúi người hành lễ đón lấy nạp bảo nang, thần thức quét vào, chưa lấy gì ra thì đã biến sắc.

“Đại sư huynh, sao thế?” Một tu sĩ trẻ tuổi mặt tròn, phong linh khí tức cực nồng, là thiên phú phong linh căn ngầm truyền âm. Là tam sư đệ Cảnh Thu, nhập môn cùng Luyện Vu Đường, quá hiểu đại sư huynh này, nếu trong nạp bảo nang không phải thứ gì dị thường thì đại sư huynh bình thường tuy trông văn nhã nhưng thật ra cực kỳ trầm tĩnh này không bao giờ như vậy.

Luyện Vu Đường hít sâu một hơi, không nói gì, trấn định tâm thần, mở thanh hắc sắc cao giai nạp bảo nang ra.

“Chát!”

Đạo đạo quang hoa chói lòa chiếu rọi cả đại điện hơn bình thường mấy lần.

“Xoạt...”

Tiếng hít hơi lạnh vang lên.

Cảnh Thu vừa truyền âm cho Luyện Vu Đường nhợt nhạt mặt mày.

Pháp bảo!

Các loại pháp bảo xuất hiện trước mắt chúng nhân.

Là chân truyền đệ tử của Hải Tiên tông, Cảnh Thu tất nhiên thấy nhiều pháp bảo, nhưng chưa từng thấy ngần ấy món linh quang kinh nhân, phẩm giai cũng kinh nhân như thế. Khí tức của ít nhất mười mấy pháp bảo khiến y nghẹt thở.

Đạo giai hạ phẩm pháp bảo không thể có linh quang và khí tức như thế?

“Lẽ nào là đạo giai trung phẩm? Đạo giai thượng phẩm?” Cảnh Thu chưa từng có đạo giai pháp bảo nên nghĩ thật ngây thơ.

“Sáu pháp bảo huyền giai trở lên, ba mươi đạo giai trở lên, năm món là đạo giai thượng phẩm. Bốn mươi pháp bảo linh giai trung phẩm trở lên.” Hiên Viên lão tổ nói câu tiếp theo khiến óc y ong ong, suýt nữa nhũn chân.

“Huyền giai pháp bảo, sáu món... ngần ấy đạo giai pháp bảo trở lên?”

Mọi nhân vật trọng yếu của Hải Tiên tông cứng đờ người, không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Luyện Vu Đường, Lý Chúng Dịch, ta biết hai tiểu tử nghi ngờ về việc chi ra linh thạch nên ngầm tìm hiểu.” Hiên Viên lão tổ liếc Luyện Vu Đường và một hắc y thanh niên đứng cạnh - nhị sư huynh Lý Chúng Dịch, cả hai toát mồ hôi lạnh, “Ta biết hai con trung thành với Hải Tiên tông nhưng ta phải nhắc, hai con là người ta chọn, nếu ta không hiểu rõ thì ta không truyền y bát, tình cảm của ta đối với Hải Tiên tông cũng sâu hơn hai con, liệu hai con đủ tín nhiệm ta chưa? Có những việc không để hai con biết vì việc đó càng ít người biết càng khó lộ cơ mật.”

“Số pháp bảo này là đáp lại số linh thạch đó và nhân quang nhìn người của ta, hiện tại hoàn toàn thuộc về Hải Tiên tông. Ta biết các người còn nghi ngờ, ta không nói tất các người sẽ hỏi, vậy thì số pháp bảo này có xứng với số linh thạch bỏ ra không?” Hiên Viên lão tổ nhìn Luyện Vu Đường và Lý Chúng Dịch.

“Tất nhiên đáng.” Luyện Vu Đường và Lý Chúng Dịch hít sâu một hơi, dị thường ngưng trọng gật đầu.

“Pháp bảo đó e là huyền giai thượng phẩm! Kia thì ít nhất cũng huyền giai trung phẩm...” Mọi trưởng lão và thái thượng trưởng lão đều biết Hiên Viên lão tổ hỏi quá thừa, pháp bảo huyền giai trở lên có linh thạch cũng không mua được, một món huyền giai thượng phẩm pháp bảo đủ để làm trấn phái chi bảo, truyền thừa pháp bảo, linh thạch xuất ra không phải quá nhiều, hà huống hiện tại có ngần ấy huyền giai pháp bảo và đạo giai pháp bảo!

Có ngần ấy pháp bảo, trong hơn mười thành trì, thực lực của Hải Tiên tông sẽ thành đệ nhất!

“Các người thấy là đáng thì nể mặt ta, đừng tra xét nữa... các người động dụng ngần ấy nhân thủ tra xét, sẽ bị người ta tìm ra.” Hiên Viên lão tổ bảo Luyện Vu Đường và Lý Chúng Dịch.

“Đệ tử ngu độn, sẽ tuân theo.” Luyện Vu Đường và Lý Chúng Dịch cả kinh, cúi người hành lễ.

...

“Sư huynh, xem ra lần này chúng ta tự tác thông minh.” Rời ngọc điện, cùng Luyện Vu Đường đi về, Lý Chúng Dịch cười khổ.

Luyện Vu Đường cười khổ, tuy ngữ khí Hiên Viên lão tổ tuy ôn hòa, không cho là họ làm sai nhưng cả hai đều lạnh sống lưng, vì nghĩ được rằng... Nếu sau này có việc cực kỳ quan trọng với tương lai Hải Tiên tông mà nhân vật như họ không nhúng vào được, vì chút lo lắng và thông minh vặt của họ làm lỡ thì họ sẽ là tội nhân lớn nhất.

“Cho các sư đệ giúp chúng ta điều tra việc này quay lại sơn môn, tu luyện hai tháng đã, tránh để lộ tin tức.” Luyện Vu Đường đi vài bước rồi dừng lại, thấp phần trình trọng bảo Lý Chúng Dịch.

“Được, đệ làm ngay.” Lý Chúng Dịch thân ảnh loáng lên, đột nhiên nghĩ ra gì đó mà dừng lại, nhìn quanh đoạn truyền âm cho Luyện Vu Đường, “Sư huynh, kỳ thực đệ tìm được chút manh mối... linh thạch của Hải Tiên tông đều đưa đến các phường thị không có bối cảnh mưa thủy hệ yêu đơn.”

“Mưa thủy hệ yêu đơn, chỉ để mưa thủy hệ yêu đơn?” Luyện Vu Đường ngẩn ra, đương nhiên biết liên quan đến nhiều người, quá trình tất thấp phần ẩn bí, truy xét sẽ cực khó, ai ngờ lại đơn thuần như thế.

“Đúng, mưa thủy hệ yêu đơn ở bất kỳ phẩm giai nào, thủy hệ yêu đơn là được. Nhưng mưa rồi đưa đến đâu thì không biết.” Lý Chúng Dịch vò đầu, “Đầu đầu thật, nếu không vì là bí ẩn của bản môn thì đệ cũng muốn tìm xem, ngần ấy thủy hệ yêu đơn dùng làm gì? Luyện đơn? Cần gì bí mật như thế, lại đổi bằng toàn pháp bảo kinh nhân.”

“Thủy hệ yêu đơn...” Lòng hiếu kỳ khiến Luyện Vu Đường nhú mào, “Thủy hệ yêu đơn, nghe nói họ Ngụy...”

“Họ Ngụy... Ngụy trưởng lão... Lẽ nào chưa chết... chúng ta...” Đột nhiên, hai thanh niên kiệt xuất thông minh nhất Hải Tiên tông hiểu ra, tức thì run lên.

“Chuyện đó...” Cả hai run lên, mặt nhợt đi nhưng mắt sáng gấp mấy lần.

“Không thể nói ra!”

“Đúng, không thể nói ra!” Hai thanh niên truyền âm, đập tay thề.

...

“Tức là hiện tại trong chư thành, phần thủy hệ yếu đơn cung ứng bị thiếu là liên quan đến Hải Tiên tông?”

Trong một Tùng mộc thiền viện, một thần huyền đại năng ẩn vận theo lối tăng nhân xếp bằng trên không, bảo tướng trang nghiêm, vô bi vô hỷ, không có hơi hướm trần ai, là Công Đức tông tông chủ.

Khí huyết của y cực mạnh, như đang tụ lại nhục thân, ánh lên kim sắc thần quang hình thành một kim sắc liên đài, từng vòng thần văn từ sau lưng dấy lên, đâm vào hư không, nở bùng vô số đóa kim sắc cát tường ba la hoa.

Bên dưới là một lão bất tử mặc tử sắc đại la bào và mấy chân truyền đệ tử.

“Tạm thời bỏ đi, khi bố trí xong... dẫn được Thiên khung chỉ uy, đừng nói các đạo lữ của y, cả Hoàng Thiên đạo và Hóa Thiên giáo cũng không đáng gì.” Trầm ngâm một chốc, Công Đức tông tông chủ vô bi vô hỷ lên tiếng, “Đạo này cứ như bình thường, đừng để Hoàng Thiên đạo và Hóa Thiên giáo chú ý.”

-o0o-

964. Chương 964: Dĩ Nhiên Lại Nhàm Chán

“Ầm!” ... “Ầm!” ...

Cách vô danh hoang đảo bọn Ngụy Tác ở hơn ba trăm dặm, trên mặt biển có một kén mây, bên trong vang tiếng sấm ì ùng, nước biển sôi trào, hình thành một vũng xoáy lớn, nước triều tản đi.

Động tĩnh như thế nhưng trong nghìn dặm thập phần an tĩnh, không có cả yêu thú đến xem.

Trong đám mây, Ngụy Tác đứng trên mặt biển, đỉnh đầu là Thủy hoàng rần rạt thủy linh nguyên khí gần như ngưng thành thực chất.

Gã đang toàn lực tu luyện, luyện hóa Hỗn độn thanh ngư bảo giác. Trong bụng Thủy hoàng gần như trong suốt đó loáng thoáng thanh quang. Bảo giác cướp được của Vũ Hóa Nhược Tinh chỉ còn chút mũi nhọn.

Với tu vi hiện tại của gã, tu luyện sẽ tạo thành thanh thể lớn, mũi Hỗn độn thanh ngư bảo giác mỗi lần bị rút nguyên khí, thân thể Ngụy Tác lại chấn động, nguyên khí phun ra là hình thành cự lãng cao mấy trượng.

Chập Khí hải vạn dặm không bóng người, Thủy hoàng phệ nhật quyết càng tu luyện tại chỗ nhiều thủy khí càng có lợi, nên Ngụy Tác không e dè gì, không tu luyện tại động phủ cấm chế mà ra mặt biển.

Ngụy Tác có khí huyết và thần thức hơn xa Thần huyền tu sĩ thông thường, liên tục tu luyện, cơ hồ không cần nghỉ, màu Hỗn độn thanh ngư bảo giác nhạt dần, sau cùng biến thành hư vô, tan biến trong thủy linh nguyên khí.

“Thế là xong.”

Ngụy Tác thở dài, ngẩng nhìn với vẻ tiếc rẻ.

Gã không dừng, vung tay, mấy trăm viên thủy hệ yếu đơn lấp lánh quang hoa, thủy linh nguyên khí không ngừng gột rửa luyện hóa.

“Ầm!” ... “Ầm!” ...

Quanh gã lại tụ mây như cái kén, liên tục vang lên tiếng sấm sét.

Không biết bao lâu sau, tiếng sấm sét dừng lại.

“Đúng là tổn kém...”

Ngụy Tác lại thở dài trong kén.

Cái kén tan đi, gã đứng trên mặt nước yên bình, dấy lên từng vòng sóng, nhưng không tỏa đi mà tụ về dưới chân.

“Không biết Hứa thần quân, Diệp Huyền Thành, Công Đức tông tông chủ, hiện tại thấy ta liệu có kinh ngạc đến nuốt mất lưỡi không?”

Ngụy Tác lạ lùng, như chuẩn bị làm một việc khiến gã hào hứng, nhưng mấy tích tác sau thì lại không nén được nụ cười đắc ý.

“Nếu chúng đi cùng, thấy người thì không kinh ngạc đến nuốt lưỡi mà sẽ xông lên giết người!” Linh Lung Thiên khinh miệt cất tiếng trong gió.

“Cương nha muối đáng chết, tai người càng lúc càng dài.”

Ngụy Tác mỉm cười, thân ảnh loáng lên, đến sau động phủ, Linh Lung Thiên đang ở đó.

Nếu có người thấy cảnh tượng hải vực này tất sẽ cả kinh.

Mặt biển trống trơn được bố trí một tiểu đảo mười mấy dặm. Trên đảo bố trí nhiều băng hệ cấm chế, chỗ nào cũng là băng tuyết.

“Chát!”

Vừa đến băng đảo, mười mấy đạo bạch quang hàn khí lăm liệt giáng vào Ngụy Tác.

“Con bà nó chứ, Cương nha muối, không dạy chúng phân biệt địch bạn thì ta chưa biết chừng đem chúng nuôi Phệ tâm trùng.” Ngụy Tác đáp xuống, mười mấy đạo bạch quang cách gã mười mấy trượng là tan vỡ. “Chúng không có vẻ gì thông minh thế nhỉ.”

“Người có biết cách nói không! Thật hi vọng chúng đánh vỡ mồm người.” Linh Lung Thiên nghiêng răng tròng mắt, sau lưng là mười mấy con Băng tuyết thần nguyên non đang cuộn mình, biết Ngụy Tác lợi hại nên run rẩy.

“Được rồi, nào, xếp hàng cho ta xem.” Ngụy Tác cười ha hả, hào hứng bảo mười mấy con Băng tuyết vinh nguyên non.

“Gian thương, người rồi việc quá hả?” Linh Lung Thiên trợn tròn trắng, há miệng cắn tinh kim.

...

Lúc này Ngụy Tác vốn không nhàn rồi lắm, vì mới hoàn thành một giai đoạn nên mới trêu ghẹo cho vui.

Nhưng tiếp theo gã thật sự nhàm chán.

Ban đầu quay về, cùng bọn Cơ Nhã thân thiết, họ cũng hiểu không theo ý gã thì gã sẽ bày đủ trò, tu luyện cũng không yên.

Nên bọn Cơ Nhã cho gã hai ngày... Trong thời gian này Linh Lung Thiên ra ngoài, tiếp đó Ngụy Tác bắt đầu toàn lực tu luyện.

Đến hôm sai mười mấy con Băng tuyết vinh nguyên xếp hàng, bị Linh Lung Thiên mắng là đã qua hơn hai mươi ngày.

Âm Thi tông và Hải Tiên tông thu gom thủy hệ yêu đơn, cộng thêm Hỗn độn thanh ngư bảo giác cha luyện hóa, đủ cho Ngụy Tác đột phá đến Thần huyền lương trọng.

Khi gã tạm dừng tu luyện, bị Linh Lung Thiên mắng mỏ thì gã chưa đột phá đến Thần huyền lương trọng, mà đã đi đủ mười bước, dừng ở Thần huyền nhất trọng điền phong.

Trong óc Ngụy Tác lóe lên linh quang.

Gã biết Thần huyền nhất trọng đột phá đến Thần huyền lưỡng trọng sẽ hút nhiều thiên địa nguyên khí, nếu lúc đó có người xung kích kim đơn, đạt bước cuối ngưng đơn thành hình thì cũng giúp nhau hút nguyên khí nên càng được nhiều, tu sĩ xung kích kim đơn sẽ thu được nhiều lợi ích. Thần huyền pháp thân hút thiên địa nguyên khí nhiều hơn lúc kim đơn kết thành thời không biết bao nhiêu lần, đối với Kim đơn tu sĩ thì là thiên địa nguyên khí lượng cực kỳ kinh nhân.

Ý tưởng này được Linh Lung Thiên khẳng định, nguyên lý cơ bản tương tự như của thượng cổ tông môn và bọn Phong Tri Du cùng xung kích kim đơn khi trước, đích xác có thể dễ dàng uy năng kim đơn. Bọn Phong Tri Du đều có kim đơn to hơn của tu sĩ cùng cấp một chút.

Mỗi tu sĩ rút được thiên địa nguyên khí khác nhau vì công pháp và thể chất, không thể có chuyện tu sĩ này rút được nhiều thì tu sĩ khác sẽ rút được ít đi.

Ý tưởng này là vì Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh sắp xung kích kim đơn.

Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh đều đạt Phân niệm tứ trọng, Diệp Cố Vi mới đổi công pháp chưa lâu nên kém xa, Ngụy Tác không đợi được, chưa biết chừng phải tận lần tới gã đột phá. Gần đây, vô danh hoang đảo tuy không được tu đạo giới biết đến nhưng thực tế thực lực kinh nhân, nên tập trung nguồn lực cho Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi đã.

Cả Tử hồ hoa cũng đủ, hai người luyện hóa linh dược dễ dàng tu vi cũng không cần e dè, Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi có lẽ là tu sĩ có tu luyện tiến cảnh từ Phân niệm tứ trọng đến xung kích kết đơn nhanh nhất tu đạo giới.

Cả hai luyện thiên cấp đỉnh giai công pháp, tốc độ luyện hóa không thể so với Thủy hoàng phệ nhật quyết của Ngụy Tác nên gã sẽ phải dừng ở đây đợi thêm ba mươi mấy ngày.

Phệ tâm trùng tu luyện còn chậm hơn Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi, còn đang ngủ say, cả đồng thứ tốt để nuôi dưỡng nó thành vô dụng, gã tạ thiên tạ địa cho Phệ tâm trùng tiến giai không như tu sĩ bệ quan, ngủ tám năm mười năm chưa tỉnh.

Lục sắc tinh thạch kỳ dị lấy từ thần huyền cấp yêu thú được bọn Lưu lão đem thí nghiệm. Công hiệu thập phần kinh nhân, không ngừng dễ dàng năm tháng linh dược sinh trưởng mà khiến linh dược phát triển. Đem nuôi dưỡng linh dược thì hiệu quả hơn lục sắc tinh thạch lấy trong thể nội yêu thú bình thường nhiều. Còn lại chưa tìm ra tác dụng khác.

Diệt tiên đằng còn cần tiếp tục nuôi dưỡng... Vô danh hoang đảo cần thêm cấm chế, mấy lão đầu và lục bào lão đầu nghiên cứu được cấm chế gì mới thì cho thêm... Còn thi thể thần huyền cấp yêu thú, Âm Lệ Hoa tìm từ mấy phường thị mấy lão đầu, vừa thấy mảnh vụn cỡ đó và phương pháp luyện khí lục bào lão đầu đưa ra là sáng mắt, quên ngày đêm nghiên cứu cách tận dụng hai thi thể yêu thú thần huyền cấp.

Cơ Nhã bệ quan toàn lực luyện hóa Thủy thánh linh vương thủy kiếm, Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh đang tập trung vào tiến cảnh, Âm Lệ Hoa thường đi liên lạc... Duy nhất Thủy Linh Nhi nhàn rỗi nhưng gặp nàng nhiều thì đừng nói nàng mà ngay cả cũng không chịu được kiêu nhàn của Linh Lung Thiên mỗi lần đến đó.

May mà còn Vạn cổ thành thánh quyết để nghiên cứu... Nhưng rồi Ngụy Tác càng tắt tiếng vì hóa ra lại còn “nhàm chán” hơn.

-o0o-

965. Chương 965: Dây Đàn Trong Trời Đất

Vạn cổ thành thánh quyết không phức tạp, khó chỉ là không được sơ sẩy.

Cả thần văn hóa thành trong thể nội, chỉ sơ sơ sót sót sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

Ngụy Tác tốn liền ba ngày ngưng luyện thần văn mới nắm chắc thi triển Vạn cổ thành thánh quyết.

Không có gì sai sót, thần văn đầu tiên thành công ngưng thành, ấn vào thể nội.

Thần văn tiến vào, như đạo và lý đặc biệt, Ngụy Tác căn bản không cảm giác thấy.

Nhưng thần văn tiến vào, Ngụy Tác cứng người gần nửa canh giờ.

Tiếp đó mỗi lần thi triển Vạn cổ thành thánh quyết khắc thần văn đều như vậy.

Quả thực khiến gã tắt tiếng.

Qua thử luyện, gã đã hiểu Vạn cổ thành thánh quyết đúng là vô thượng cường pháp khắc vào thể nội nguyên khí pháp tắc khác với chân nguyên và khí huyết lưu động vốn có, như thể luyện nhục thân thành vô thượng thần binh, nhưng cũng như dồn thần văn vào thai thể pháp bảo, cụ thể cần cho vào bao nhiêu thần văn mới dệt thành đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh thì mới chỉ có một đạo thần văn cho vào xong, với cảnh giới hiện tại của gã không thể biết.

Thần văn trong nhục thân Kim hoàng nữ rất rõ, là dùng thần văn đề thăng nhục thân sinh cơ đến mức kinh nhân, dệt lên đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh, thành thử trúng thần uy như thế, nhục thân như tấm vải rách mà không chết.

Kim hoàng nữ thật ra thi triển Vạn cổ thành thánh quyết khắc vào bao nhiêu thần văn mới dệt thành đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh?

Một trăm? Một nghìn? Hay một vạn? Ngụy Tác không biết.

Gã duy nhất cảm giác rõ là mỗi khi khắc một đạo thần văn, nhục thân như luyện chế pháp bảo, nguyên khí đan dệt tại thể nội, trừ thần thức tự do thì khí huyết, chân nguyên không chịu khống chế.

Tức là mỗi lần khắc thần văn xong là gần nửa canh giờ liền, gã trừ nghĩ lung tung thì không làm được gì nữa.

Vạn cổ thành thánh quyết, tuyệt đối là vô thượng cường pháp như Thiên long quần tinh tội thể thuật.

Một môn không ngừng nâng cao chất liệu thai thể pháp bảo, một môn không ngừng triện khắc đại đạo pháp văn.

Nhưng môn vô thượng cường pháp này rõ ràng tiêu hao nhiều thời gian, không vì tu vi và nhục thân đủ cường độ là tu thành.

Ngụy Tác tu luyện môn vô thượng cường pháp này tuy nhàm chán nhưng phải tiếp tục.

...

“Chán thật...”

Keng một tiếng như thần thiết ngân nga, Ngụy Tác lại “u oán” than thở.

“Gian thương đáng chết.”

Trên băng đảo sau vô danh hoang đảo, Linh Lung Thiên vốn kết một thủ ấn kỳ quái, tựa hồ nhắm mắt tu luyện chợ tmở mắt, hậm hực nói đoạn há miệng cắn tinh kim.

Tử quang quanh nó hình thành vô số tua rua, khiến nó bảo tượng trang nghiêm khôn tả.

Nhiều tử sắc quang điểm tựa hồ từ thiên ngoại bay về, tụ lê hai cái sừng trên đầu nó, mỗi tử sắc quang điểm tụ vào là có tử sắc thần quang lóe lên.

Linh Lung Thiên trước kia ăn tinh kim tu luyện thì nhiều lúc có tử khí dâng lên nhưng Ngụy Tác chưa từng thấy cảnh này.

“Gian thương, chỉ biết kêu gào, còn ngốc hơn lợn... Song thần huyền... lại là tiên linh căn, lúc này còn không cảm ngộ thiên địa nguyên khí, cảm ngộ nguyên khí pháp tắc riêng đi! Lẽ nào không biết đạt Thần huyền lưỡng trọng rồi sẽ lần ra manh mối đại đạo pháp tắc?”

Linh Lung Thiên nhìn về tinh thất của Ngụy Tác ra vẻ càng nghĩ càng bức, nhưng mắng xong thì lại bức mình, thân ảnh loáng lên, lướt tới.

“Chán thật... Thật ra bao nhiêu thần văn mới là viên mãn... chỉ một đạo thần văn mà phải thi pháp ngàn ấy lần... sau này ta lĩnh ngộ mười bảy, mười tám thần văn thì làm sao đây?”

Tiếng Ngụy Tác than thở lại từ thông đạo rộng rãi vọng vào tai Linh Lung Thiên.

“Gian thương, mười bảy, mười tám thần văn, người tưởng mình là ai, lĩnh ngộ mười bảy, mười tám loại đại đạo pháp vực.” Linh Lung Thiên nghiêng rằng, càng bực mình.

Nhưng thân ảnh Linh Lung Thiên đột nhiên dừng lại.

Âm Lệ Hoa cùng bọn Cơ Nhã không nhận ra nhưng Linh Lung Thiên thoáng cảm giác được trong tĩnh thất ở cuối thông đạo của Ngụy Tác tựa hồ lơ lửng nhiều dây đàn vô hình.

Có cảm giác này vì các “dây đàn vô hình” bị sức mạnh không nhìn thấy hút vào rồi như không còn giá trị, lại bị ném ra.

”Dây đàn vô hình là các loại thiên địa nguyên khí nhưng vì bị gãy vào nên mới bị nó cảm tri, hình thành cảm giác đó.

“Thế rồi mà còn kêu gào, mẹ nó chứ, gian thương đáng chết không gào thì chết à!”

“Ít nhất cũng ngu hơn cả lợn...”

Linh Lung Thiên dừng một chút, mắng thăm, nhưng không vào tĩnh thất của Ngụy Tác mà đi ra theo hướng khác.

...

“Chán thật...”

Cùng tiếng keng như thần thiết chấn động, Ngụy Tác nằm trên thảm Ngân ti thảo lại kêu lên.

Tiểu gian thương Linh Nhạc thành như gã đạt mức này tất nhiên không thể ngốc hơn lợn.

Cho thêm ba, bốn thần văn, triệt để cảm ngộ Vạn cổ thành thánh quyết đoạn gã cảm ngộ “Tự ngã” đẩy lên nguyên khí.

Bất kỳ thuật pháp, pháp bảo nào cũng đẩy lên thiên địa nguyên khí kinh nhân.

Thần huyền nhục thân, thần huyền pháp tướng của gã cũng là vô số thiên địa nguyên khí tụ thành.

Mỗi sợi tóc, mỗi chiếc răng, mỗi mảnh da đều là thiên địa nguyên khí.

Mỗi thần văn, đại đạo pháp vực, suy cho cùng nối với vô số thiên địa nguyên khí, khắc vào lạc ấn, xác định pháp tắc cho thiên địa nguyên khí mà hình thành uy năng.

Tu thành tiên linh căn, Ngụy Tác cảm tri thiên địa nguyên khí rất nhạy, hiểu rõ càng cảm tri, nắm càng chắc thì lợi ích càng lớn.

Nếu cảm tri rõ thuật pháp, nguyên khí pháp tắc của thân thể, hiểu được đạo và lý, thì về phương diện thuật pháp cùng công pháp sẽ có cảm ngộ đối với thiên địa nguyên khí và chế định pháp tắc riêng, sánh vai với đại năng sáng tạo ra môn đó, ngưng thành đại đạo thần văn, thậm chí dột được đại đạo pháp vực.

Hiện tại gã có ngàn ấy vô thượng cường pháp, dù Liệt huyết tàn nguyệt hay Đại đề tu di, Tự chuyển thiên trần ma pháp... thậm chí Động Hư bộ pháp, chỉ cần hiểu kỹ bất kỳ môn nào, dột thành đại đạo pháp vực là đủ kinh nhân rồi.

Hỏa Vực thần vương dùng đại đạo pháp vực ngưng thành một đạo thần phù, phong ấn một đoạn thần uy, đủ chấn nhiếp Thần huyền tam trọng đại năng, uy năng đủ biết cỡ nào.

Đích xác... rất nhàm.

Cả thiên địa không biết có bao nhiêu loại nguyên khí là có bấy nhiêu pháp tắc nguyên khí lưu chuyển.

Gió từ đâu tới, đi đâu... Băng tuyết tan đi, dòng nước chảy, hơi nước bốc lên thành vô hình... Đó đều là đại đạo pháp tắc tự nhiên lưu động, trong số vô số nguyên khí cần nhận rõ nguyên khí riêng, pháp tắc tự thân có liên quan đến nhục thân, thuật pháp, chân nguyên, khó đến mức nào?

Thiên địa có vô số dây đàn vô hình tự gảy đại đạo pháp âm vô thanh, nhưng sợi nào là “Tự ngã”, sợi nào mình gảy được, sử dụng được?

Không có đường tắt, chỉ có cách không ngừng cảm tri, cảm ngộ.

Tu vi đến mức trên Ngụy Tác, thứ quyết định thần thông, trừ chân nguyên thì là cảm tri và cảm ngộ.

Có đại năng nhìn ngày tháng trôi, mùa nối nhau mà linh ngộ đại đạo, sáng tạo vô thượng cường pháp, phát ra vô thượng đại đạo pháp vực, có đại năng dù chân nguyên tu vi đạt Thần huyền ngũ trọng điền phong nhưng không hề linh ngộ nổi một đạo đại đạo thần văn.

Thần huyền tam trọng trở lên, không ít người cả đời không linh ngộ nổi thần văn riêng.

Thần huyền tứ trọng đại năng chưa linh ngộ được đại đạo pháp vực, bại dưới tay Thần huyền tam trọng đại năng linh ngộ được đại đạo pháp vực kinh nhân, tại tu đạo giới có không ít.

Nhất là trong đại chiến đẳng cấp như Linh Lung Thiên kinh lịch, vô số kinh thiên đại năng đối quyết, thậm chí nhiều đại năng không biết mình chết dưới thiên địa pháp tắc nào.

“Nhàm thật...”

Ngụy Tác cứ gào lên thế vì nhàm chán thế này mà chưa lần thấy manh mối, không cảm giác được ảo diệu khiến người ta hoan hỉ, nên càng chán nản hơn.

...

Khí tức huyền diệu phiêu đảng trong tĩnh thất của Ngụy Tác.

“Không biết bao nhiêu ngày sau, Ngụy Tác lại kêu vang ”chán thật” thì cửa bị đẩy ra.

-o0o-

966. Chương 966: Tin Tức Về Truyền Nhân Của Hư Không

“Nghe nói đạo này người làm cương thi, nhàm chán lắm hả?” Hàn Vi Vi vào tĩnh thất của Ngụy Tác, thuận tay đóng cửa lại, hói gã đang nằm như cương thi dưới thảm Ngân ti thảo.

“A?” Ngụy Tác đang bị mấy tia thiên địa nguyên khí quần lấy, không chú ý thấy Hàn Vi Vi nên thần thức quét vào thì cả kinh, “Hàn Vi Vi, muội đã đạt Phân niệm cảnh ngũ trọng điền phong?”

“Đúng, cương thi lão công, kêu cái gì, lúc không có người thì ai đó vẫn thường gọi ta là Hàn đại tiểu thư hoặc vợ mộng công hả, thế nào, ai đó Thần huyền nhất trọng điền phong rồi, ta Phân niệm ngũ trọng điền phong không được hả.” Hàn Vi Vi đắc ý ngồi xuống cạnh Ngụy Tác, véo má gã, “Vạn cổ thành thánh quyết mỗi khi khắc vào một thần văn, lâu lắm không động dậy được hả?”

“Vợ mộng công nói đúng, thật sự không động dậy được, Vũ Tinh sao rồi.” Ngụy Tác không động dậy cả tròng mắt, mũi hơi ngứa, tóc Hàn Vi Vi quét vào, mùi u hương khiến gã ngứa ngáy.

“Hình như cũng thế.” Hàn Vi Vi ghé lại gần, “Sao tĩnh thất nà nóng thế.” Đoạn cố ý hé pháp y, lộ ra bờ vai trắng ngần.

“À...” Ngụy Tác tắt tiếng, rõ ràng Hàn Vi Vi cố ý trêu cợt.

“Cương thi lão công, nhàm quá hả? Ta cũng chán, cũng buồn, cũng tịch mịch.” Hàn Vi Vi vuốt từ mặt Ngụy Tác xuống ngực, ngón tay xoay xoay.

“Vợ mộng công, đã quá quen rồi, đừng có thừa gió bẻ măng.” Ngụy Tác nhăn nhó.

“Gì mà thừa gió bẻ măng, bình thường chả phải người thích hoa hòe hoa sói, giở trò lưu manh hả, lần này ta không nghe lời, chắc mấy hôm nay người không ít lần đến chỗ Linh nhi nhỉ.” Hàn Vi Vi cười cười, “Người chả phải thích gọi ta là vợ mông cong hả, mông Thủy Linh Nhi hay ta cong hơn?”

“Chuyện đó... nàng.” Ngụy Tác chặt vật mới nói ra nổi.

“Phu quân thích chỗ đó?” Hàn Vi Vi cố ý tựa vào Ngụy Tác, mắt nhắm lại, kề vào tai gã nói.

“Ta... Đương nhiên thích.” Ngụy Tác càng đáp ứng.

“Có muốn người ta... chi bằng làm cái việc bình thường người thích nhất.” Hàn Vi Vi càng đắc ý, khẽ thở vào tai Ngụy Tác, ta lần theo ngực trở xuống.

“A...” Ngụy Tác nhột nhột, “Vợ ngoan đừng có làm quá, vạn nhất có gì thì ta cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Thế nào, sợ khí huyết dao động quá đà, thể nội nguyên khí biến hóa, tẩu hỏa nhập ma hả?” Hàn Vi Vi cười ha hả, “Sau này có nghe lời ta không?”

“Nghe, nghe chứ.” Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt, “Quan trọng là cần ta nghe gì.”

“Thứ nhất không được giở trò lưu manh, thứ hai...” Hàn Vi Vi đắc ý kề tai Ngụy Tác.

“Không được.” Ngụy Tác đột nhiên mỉm cười, “Điều thứ nhất ta đã không làm được.”

“Cái gì, dám không nghe lời, người ăm mật cửu cấp yêu thú hả. Ta thấy...” Hàn Vi Vi cúi xuống, ra vẻ hổ thẹn, lưỡi khê động.

“Người...” Đột nhiên, nàng ta hiểu ra, “Không phải người không thể động đây hả, sao lại cười như thế?”

“Không động đây được không có nghĩa là bất động.” Ngụy Tác đột nhiên mỉm cười, ôm chặt Hàn Vi Vi.

“Người! Chẳng phải khắc một thân văn là ít nhất mười canh giờ người không thể động đây hả!” Hàn Vi Vi hoảng loạn tròn mắt, kêu lên không dám tin.

“Vợ mông cong, ai bảo nàng như thế?” Gã phì cười.

“Thủy...” Hàn Vi Vi kêu lên, “nha đầu Thủy Linh Nhi lại lừa ta! Ta...”

“Nàng sao thế.” Tay Ngụy Tác khiến nàng ta tắt tiếng ngay, “Đích xác là cong... lần trước không phải nàng lừa Linh nhi hả mà còn trách?”

“Lưu manh đáng chết, bỏ ta ra.” Hàn Vi Vi uốn éo nhưng không thoát được bàn tay lần vào pháp y, cần cổ như ngọc đỏ lên.

“Không phải nàng chán và tịch mịch hả, ta cũng thế.” Ngụy Tác thì thầm vào tai Hàn Vi Vi, suýt khiến nàng ta ngất xỉu.

“Nàng không phải làm việc ta vẫn thích nhất hả? Chi bằng ta giả trò điểm viên tiểu đệ tử được kỳ ngộ, tu vi đại tiến, phi lễ Hàn đại tiểu thư?”

“Người... Hạ lưu!”

“Ha ha, tiểu điểm viên ta vốn là hạ lưu.”

“A! Bỏ tay khỏi người ta, không được cho vào... Lưu manh đáng chết! Ta kêu lên đấy.”

“Kêu đi, đại tiểu thư, rách họng cũng không ai cứu đâu.”

“Người... Lưu manh đáng chết.”

...

“Sao hai người lại đến đây?” Trong một gian điện của hoang đảo động phủ, Âm Lệ Hoa lấy làm lạ nhìn Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi, thấy thần sắc cả hai hơi cổ quái.

“Không có gì.” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi lắc đầu, ngậm truyền âm: “Thủy Linh Nhi đáng chết, dám lừa ta, xem lần sau ta đối phó muội thế nào.”

“Lừa cái gì mà lừa, muối không có nha, không biết gì hết.”

“Được, Thủy Linh Nhi người càng lúc càng tệ, ta phải hỏi mấy lão đầu đó cho đơn được để y uống, xem người chịu nổi không.”

“Hàn Vi Vi tỷ làm thế thì muối cũng cho tỷ xơi đơn được!”

“...”

“Kỳ Long Sơn và Thanh Bình có việc cần nói với ta? Họ ở đâu?”

Ngụy Tác biết hai người có chuyện gì, nhưng cũng im lặng, thoáng nở nụ cười, hỏi Âm Lệ Hoa. Hiện tại Âm Lệ Hoa mặc Đại âm la thiên bào gả lấy được tại Bắc Mang di tích, pháp y này vốn thị cho Nam Cung Vũ Tinh, lần đó lấy được hai tấm bán tiên giai pháp y, Ngụy Tác tính đến công pháp Nam Cung Vũ Tinh tu luyện, nhục thân khó đề thăng nên lấy pháp y do mấy chục loại lông thần điều luyện chế thành ra cho Nam Cung Vũ Tinh thay thế Đại âm la thiên bào. Nam Cung Vũ Tinh cao ráo, mặc vũ y hoa lệ đó thì càng thập phần hoa quý. Đại âm la thiên bào tuy uy năng phòng ngự chỉ huyền cấp trung giai, nhưng ngăn được tu sĩ tra xét, thần thức uy áp và thần thức xung kích của đối phương cũng không thể ảnh hưởng, để đối phó thanh niên được Hoang tộc truyền thừa thì quá phù hợp, với các Bắc Mang đại năng khi xưa nó không là gì nhưng lưu truyền đến giờ thì là chí bảo hiếm có. Âm Thi tông vốn được phân chi Bắc Mang truyền thừa, nguyên khí của Âm Lệ Hoa rất hợp với pháp y này, khí tức của nó khá đầu bể, năng ta lại chấp chưởng Âm Thi tông một thời gian, mặc vào càng có phong phạm nhất phái đại gia.

Lúc mới gặp Ngụy Tác nàng ta là vưu vật trời sinh nhưng giờ đã là nhất phái tông chủ, không thể khinh nhờn, trông càng quyền rũ, nếu không vì có việc quan trọng, Ngụy Tác khó mà nén được.

“Họ đang ở tỉnh thất, bố trí hai cấm chế. Vũ Tinh đã tới đó, chúng ta tới là gặp.” Âm Lệ Hoa nhìn Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi nhưng có việc quan trọng nên đành bỏ mặc hai nha đầu này đoạn gật đầu với Ngụy Tác.

“Chúng ta qua đó.” Ngụy Tác gật đầu, truyền âm cho Hàn Vi Vi, “Được rồi, vợ ngoan, bình thường nàng bộp chộp ta mặc kệ nhưng xung kích kim đơn thì không, tỉnh tâm lại đi, nhớ lại những gì ta bảo, để không có gì sơ sẩy.”

Cùng Hàn Vi Vi mấy lần chơi trò điểm viên và đại tiểu thư, đại tiểu thư gặp phải sắc lang, tiểu thực nữ gặp thái hoa đại đạo, xong việc Ngụy Tác không để Hàn Vi Vi đi ngay mà cực kỳ cẩn thận cảm ngộ thiên địa nguyên khí, dùng mấy sợi dây đàn thăm dò cả ngày. Gã không yên tâm về “Tây tịnh lưu ly” của U Minh cung mấy trăm năm không xuất hiện ai tu luyện này, nhưng dù tìm thế nào cũng không thấy môn vô thượng bằng hệ công pháp này có vấn đề, gã đành cho nguyên nhân nó không xuất hiện vì vấn đề nào đó.

Không biết phải cho thêm bao nhiêu thần văn nữa mới xong, nhưng Nam Cung Vũ Tinh đã bắt kịp tiến độ, dĩ nhiên bắt đầu việc đã trù tính, Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi sẽ đồng thời xung kích kim đơn, còn gã chính thức đột phá đến tu vi Thần huyền lưỡng trọng.

“Không biết Kỳ Long Sơn và Thanh Bình có gì cho ta biết nhỉ.”

Theo Âm Lệ Hoa đến hai gian tỉnh thất chuẩn bị cho kết đơn, Ngụy Tác lại nghĩ.

Không có gì đặc biệt, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình quay về sẽ không vội tìm gã.

“Ngụy đạo hữu!” Âm Lệ Hoa và bọn Ngụy Tác mới đến cửa, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình đã xong việc, nhận ra nên ra đón.

“Cung hỉ Kỳ đạo hữu đột phá đến Kim đơn tam trọng, Kỳ đạo hữu và Thanh đạo hữu vội tìm tại hạ có việc gì gấp chẳng?” Ngụy Tác không rườm lời, hỏi ngay.

“Bọn tại ngoại trừ nghe ngóng tin về Vân Linh đại lục và Thiên Huyền đại lục thì còn liên lạc với Lệ Nhược Hải. Lệ cung chủ sai tại hạ đưa đồ đến cho các hạ, cảm ơn các hạ cho biết tin Thiên khung sắp sụp. Bất quá còn nghe được tin về Công Đức tông và thanh niên được Hư Không đạo nhân truyền thừa. Linh Thú cung gần đây có người thấy tung tích thanh niên đó tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ.” Kỳ Long Sơn không rườm lời, nói ngay.

967. Chương 967: Ngày Đột Phá

“Chát!”

Kỳ Long Sơn vừa dứt lời, tiếng xé không khí vang lên, Linh Lung Thiên không biết từ đâu mọc ra.

“Không nhầm chứ?” Ngụy Tác mắt ánh lên, sắc mặt ngưng trọng hẳn.

Tuy gã biết Kỳ Long Sơn và Thanh Bình nói vậy tất tra xét kỹ, nhưng việc này liên quan trọng đại nên không kịp nghĩ, gã đã buột miệng.

“Tin này chính xác, Linh Thú cung vốn định cùng tu sĩ hai tông môn khác vây giết thất cấp đệ giai Hạo thiên bạch lộ nhưng lúc đến thì phát hiện có tu sĩ kích sát giết mất Hạo thiên bạch lộ rồi, biết được người đó là một thanh niên điều khiển một hồ lô như kim sắc ngọc thạch luyện chế thành, thân hồ lô có đường vân như tự nhiên mà có, cơ hồ hình thành từ loại cầu Hoang cổ nào đó.” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình bảo Ngụy Tác và Linh Lung Thiên: “Qua hình ảnh chân nguyên Lệ Nhược Hải ngưng thành thì như thanh niên các hạ cho bọn tại hạ biết, không thể sai được.”

Ngụy Tác không nói gì, mày nhíu lại.

Bọn Nam Cung Vũ Tinh đều từ tĩnh thất đi ra, thấy Ngụy Tác ngẫm nghĩ thì đều không nói gì, hai tính thất ở gần đỉnh hoang đảo động phủ yên tĩnh hẳn.

Hư Không đạo nhân thuộc phe Hoang tộc, Trạm Đài Linh Lan được Hư Không đạo nhân truyền thừa có thân phận và lai lịch khả nghi, lại từng cùng Minh Đức lừa Ngụy Tác nên gã phải đối phó y, chỉ chưa có cường pháp và pháp bảo xuyên thấu hư không, sợ đánh rắn động cỏ, ảnh hưởng đến thanh tu nên tạm để ý đến việc nhà trước.

Công Đức tông và Trạm Đài Linh Lan liên thủ để lợi dụng uy năng của Thiên khung.

Thiên khung nguyên lành mà nứt thì sẽ dẫn phát thú triều, nhưng còn Thiên khung sụp đổ... Còn như bố trí trên Thiên khung của Thiên Huyền đại lục đã trở thành chỗ vui của yêu thú thì sẽ không dẫn phát thú triều, chưa biết chừng không khiến đại năng khác chú ý, không bị ai quấy nhiễu.

Hiện tại Thiên Kiếm tông của Thiên Huyền đại lục đã bị san bằng, U Minh cung không còn, Bắc Minh tông đại năng Vũ Hóa Phàm vốn là Thiên Huyền đại lục đệ nhất nhân cũng đã chết, Minh vương cảm ứng kinh bị gã lấy được, Hứa thần quân vị tất là đối thủ của Đẳng Tiên tông tông chủ và Công Đức tông tông chủ, lại bị dã dã thương, thần thông của Diệp Huyền Thành không thể do được với Vương Vô Nhất.

Tịch Hàn đại lục định tiến công Vân Linh đại lục... tu đạo giới Thiên Huyền đại lục mất nhiều đại năng nên thành đại lục yếu nhất.

“Lẽ nào chúng ta nghĩ lầm?”

Óc Ngụy Tác lóe sáng linh quang, mọi thứ nổi thành một chuỗi khiến gã ngưng trọng.

“Kỳ đạo hữu, Trạm Đài Linh Lan cụ thể xuất hiện ở đâu tại Thiên Huyền đại lục, đạo hữu đã hỏi Lệ cung chủ chưa?” Gã hỏi Kỳ Long Sơn và Thanh Bình.

“Đã hỏi.” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình gật đầu, “Gần Thiên Dưỡng thành.”

“Thiên Dưỡng thành?” Ngụy Tác hơi giật giật chân mày, thành trì ở Thiên Huyền đại lục bắc bộ này hiện tại tuy không còn nhưng không lạ gì với gã, cách vị trí Thiên khung không xa.

“Tại hạ đã nhờ Lệ cung chủ sắp xếp người đến đó tra xét, có tin gì sẽ thông tri cho chúng ta ngay.” Kỳ Long Sơn bảo Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Được.” Ngụy Tác gật đầu, nhìn Linh Lung Thiên.

Lệ Nhược Hải đã từng qua sinh tử khảo nghiệm với Ngụy Tác, có thể tin được, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình cũng hiểu nên mới liên hệ, cho y biết tin Ngụy Tác kỳ thực chưa chết, chỉ là với những kẻ đó mà giả trò

gì tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ thì Lệ Nhược Hải vị tất tìm ra. Xem ra xong việc kết đơn và xung kích Thần huyền lưỡng trọng lần này thì phải đến đó.

Còn ngăn được kế hoạch có thể ảnh hưởng đến cục thế Vân Linh đại lục và Thiên Huyền đại lục của Công Đức tông và Trạm Đài Linh Lan hay không thì gã mặc kệ. Không thành thì khiến đối thủ mạnh hơn một chút, phe gã cần rút rè hơn một tí, cùng lắm là chạy, có ngần ấy vô thượng cường pháp trong tay, dù đối phương đột phá nhất, lưỡng trọng tu vi, gã bắt kịp chỉ là vấn đề thời gian.

Có lợi thì không đời nào chịu bỏ qua, nhưng khi không có lợi thì gã lại co mình, đó là phong cách của tiểu gian thương Linh Nhạc thành như gã.

“Đây là thứ Lệ cung chủ nhờ tại hạ mang đến.” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình thấy chân mây gã giãn ra thì biết gã và Linh Lung Thiên đã có tính toán nên lấy ra một thâm hoàng sắc cao giai nạp bảo nang đưa cho Ngụy Tác.

“Lệ cung chủ có lòng tặng lễ, sau này gặp mặt mới phải cảm tạ mới được.” Ngụy Tác cầm nạp bảo nang liền hơi ngẩn ra, nói với Kỳ Long Sơn và Thanh Bình.

Trong đó toàn là thủy hệ yêu đơn, đến hơn hai vạn viên, hơn trăm viên lục cấp trở lên. Đối với kẻ tiêu diệt thường kinh nhân như gã thì đúng là lễ hậu.

Linh Thú cung tuy thiên về nô thú nhưng sở hữu lượng yêu đơn hơn xa tông môn thông thường, nhưng ngần này thủy hệ yêu đơn, chuẩn bị nhanh tất không được, khẳng định Lệ Nhược Hải nghe được tin đồn về Ngụy Tác, biết tu luyện thị thủy hệ công pháp lại liều mạng mua cao giai thủy hệ yêu đơn tại Hóa Thiên giáo đại hội nên biết thứ này có ích với gã, thành ra chú ý mua thủy hệ yêu đơn.

Đối với Lệ Nhược Hải là để cảm tạ Ngụy Tác cho y biết tin Thiên khung sắp sụp đổ, lại hổ thẹn vì lúc trước e ngại thân phận Linh Thú cung cung chủ mà không thể đấu với bọn Hứa Thiên Áo. Bất quá đối với Ngụy Tác thì gã rất hiểu Lệ Nhược Hải, coi y là bằng hữu chân chính nên không để tâm.

“Lão đại. Về sớm mà không cho biết, hại bọn đệ lo lắng.”

“Lão đại, tu vi lại cao lên!”

Kai kẻ đầu óc đơn giản Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân xuất hiện.

“Lão đại không quên bọn đệ chứ.”

“Họ nói nhau kết đơn, lão đại lúc nào thì cho bọn đệ đồ tốt để cũng kết đơn nhỉ.”

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân, hai kẻ đầu óc đơn giản này nghĩ gì nói nấy, đòi hỏi lợi ích mà không ngượng, như thể đi theo lão đại lợi hại như thế thì việc đó là đương nhiên.

Bất quá Ngụy Tác cũng bật cười.

Đạo trước cả hai bề quan tu luyện nên gã không nghĩ đến, cơ hồ quên mất cả hai, giờ trong động phủ đúng là một người đắc đạo, gà chó lên trời, tuy không được tập trung hỏa lực như Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh nhưng đều không thiếu linh thạch để tu luyện hay mua đồ cần thiết, không có linh đơn cỡ huyền giai tiên giai thì cũng đạo giai để dễ thăng tu vi, cả hai được chia không ít nên tu vi tiến cảnh không chậm.

Cả hai còn chưa đến năm mươi, nhưng tu vi hiện tại đã Phân niệm tam trọng hậu kỳ.

Theo tốc độ bình thường, không có linh đơn đặc biệt thì một, hai mươi năm nữa cũng có hy vọng xung kích kim đơn. Lúc đó cùng lắm mới sáu mươi mấy tuổi, kết đơn tuổi đó cũng không tệ, ngang với đệ tử tinh anh của nhiều đại tông môn.

Nếu không có gì bất ngờ thì thời gian này sẽ rút lại, những người khác đều đạt kim đơn thì những thứ vô dụng đối với kim đơn trở lên nhưng hữu dụng với bậc dưới lại tập trung cho cả hai. Đúng là phận nào phúc nấy.

Ngụy Tác buồn cười vì nghĩ đến cảnh đệ tử tinh anh của các đại tông môn luôn mất mọc trên trán, tự mệnh bất phàm thấy hai kẻ này kết đơn trước thì không biết nét mặt thế nào.

“Được rồi, chuẩn bị đã xong, tiếp theo là của hai người.”

Thấy bố trí quanh hai tỉnh thất không có vấn đề gì, Ngụy Tác cùng tất cả lui ra để cho Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh xung kích kết đơn.

Xung kích kim đơn là tranh chấp mệnh thọ nguyên với trời, cần khí thể một mạch xông lên.

Lâu quá sẽ ảnh hưởng đến khí thể.

“Chát!”

Rời khỏi tỉnh thất, Ngụy Tác thân ảnh loáng lên, hóa thành lưu quang lướt lên tầng không vô danh hoang đảo.

Hôm nay là ngày gã đột phá Thần huyền lưỡng trọng!

-o0o-

968. Chương 968: Ngưng Hình Cực Kỳ Bất Phàm

Ngụy Tác đứng trên hư không, giữa thiên địa.

Hơi nước và gió mơn qua người.

“Đạo và lý của thiên địa thật khó nắm bắt. Thượng cổ đại năng thậm chí chạm tới được tương lai, nhân quả thì là thần thông thể nào?”

Ngụy Tác nhìn thiên địa, thầm thở dài.

Quanh tỉnh thất, thiên địa nguyên khí biến hóa rõ rệt, muốn cảm ngộ dây đàn vô hình không dễ tí nào.

Nhưng gã không bức mình, khoái cảm tu vi tăng cao khiến thần thông và sức mạnh tăng lên chỉ tu sĩ tự thân biết, chỉ khoái cảm này khiến cho tuyệt đại đa số tu sĩ thấy quan năm khổ tu cũng đáng, thậm chí đại bộ phận tu sĩ coi đề thăng thần thông và nhục thân là niềm vui duy nhất. Đối với Ngụy Tác, những ngày tĩnh tu này không hẳn vô dụng, tuy không biết cần thêm bao nhiêu thần văn mới viên mãn, nhưng cảm ngộ thiên địa nguyên khí khiến gã nhận ra những loại nào thân cận với “Tự ngã”.

Không biết còn cách lần ra một đạo đại đạo pháp tắc bao nhiêu bước, nhưng Ngụy Tác cảm giác mình đã đi được bước đầu tiên.

“Vù...”

Mây ẩm bay qua, Chập Khí hải đổ mưa.

Ngụy Tác im lặng, tiếp tục cảm ngộ thiên địa nguyên khí, thử lay động những thứ mình chưa thể.

Khí tức huyền diệu từ mình gã phát ra, không có uy năng bạo phát nhưng cơn mưa này hơn hẳn bình thường, cơ hồ bao trùm thiên địa.

“Bắt đầu!”

Không biết bao lâu sau, mưa ngừng lại, Ngụy Tác đứng trên không trung nhắm mắt đột nhiên cảm tri thấy trong thiên có hai làn khí tức nghịch thiên đang hình thành, vút lên mây cao, phát tan pháp tắc tự nhiên.

Hóa sinh kim đơn, đoạt mệnh với trời, bản thân đã phá hoại tự nhiên pháp tắc nên mới khiến thiên địa nguyên khí dao động kịch liệt như thế, hình thành đại đạo pháp vực thì không chỉ như sức hút của bản thân kim đơn!

Tích tắc đó, Ngụy Tác đón ngộ, nắm được một dây đàn, nắm được quỹ tích, lạc ấn và thần thức, chỉ là chưa thể hoàn toàn mình ngộ.

Lúc hóa sinh kim đơn sẽ xuất hiện đại đạo pháp vực, sau đó mà có thể triệt để cảm ngộ để thi triển hút thiên địa nguyên khí thì tốc độ tu luyện không biết sẽ tăng bao nhiêu lần.

Ngụy Tác mở bừng mắt, mắt lóe lên.

Không còn nét giảo hoạt và nham nhở của tiểu gian thương Linh Nhạc thành mà là trí tuệ chỉ đại tôn sư mới có.

Ngụy Tác nhìn về hoang đảo động phủ đầy hơi sương, nhận ra động tĩnh, nhưng dị tượng chưa sản sinh, gã không vội mà lặng lẽ đợi giây phút nở hoa. “Chát!” Mười mấy tích tắc sau, hai đơn quang quang trụ chói lòa bay lên, như hai thanh thần kiếm đâm toạc thiên địa khiến nguyên khí bạo động.

Lưỡng đạo đơn quang xung thiên, một đạo cổ đồng sắc, một đạo là băng quang chói lòa.

“Ầm!”

Ngụy Tác mắt lóe thần quang, hơn trăm đạo quang hoa như minh châu bay lên.

Tất cả đều là thủy hệ yêu đơn ngũ cấp cao giai trở lên.

Từng viên thủy hệ yêu đơn vây lấy gã, đỉnh đầu có Thủy hoàng phát ra thủy linh khí tức kinh nhân, nuốt cả hơn trăm viên cao giai thủy hệ yêu đơn.

“Oành!”

Thủy linh nguyên khí gột rửa thành nhiều nguyên khí, chảy vào thể nội Ngụy Tác, vô số khiếu vị mở ra, nguyên khí bất lợi bị đẩy ra.

“Cách! Cách! Cách! Cách!...”

Thủy linh nguyên khí chảy vào, hai thần huyền pháp tương liên biến hóa.

Thần huyền nguyên khí cuộn cuộn, quang hoa chói lòa hình thành đạo đạo phù lục tại thể nội thần huyền pháp tương, bề ngoài cũng có vô số phù lục nhỏ xíu hình thành, nối lại thành đường vân đặc biệt.

Da hai thần huyền pháp thân như có đường vân, pháp y vạch lên những hình huyền ảo...

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Thủy linh nguyên khí và chân nguyên không ngừng đổ lên hai thần huyền pháp thân.

Quang hoa đột nhiên từ mình Ngụy Tác phát ra, rải lên hư không vô tận, lực hút từ đó bùng lên, thiên địa pháp tắc nào đó bị nhiễu loạn.

Cơ hồ đồng thời, trong hoang đảo động phủ cũng có hai vật khổng lồ rơi xuống, lực hút ào ạt phát ra.

Vân khí bị dẫn động, hai quảng tán hình thành.

Đồng thời, đỉnh đầu xuất hiện hai quang nhân trăm trượng, vô số thiên địa nguyên khí từ bốn phương tám hướng tụ về.

“Hút nguyên khí kinh nhân thể hả!”

“Không biết Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi ngưng tụ kim đơn sẽ có lợi thế nào!”

Bọn Cơ Nhã đều đứng xem dị tượng kinh nhân cực độ.

Hai quang nhân tạo ra xung kích thị giác khiến tất cả chấn kinh, Ngụy Tác và Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi đồng thời hút thiên địa nguyên khí, hình thành một cơn lốc trên mặt biển, sóng dậy ngút trời.

“Được lắm!”

Ngụy Tác mắt lóe thần quang kịch liệt, lúc hai quang nhân hình thành trên đầu, thần huyền pháp thân thượng sinh ra lực hút và chấn động khiến hơn trăm viên thủy hệ yêu đơn vỡ tan. Một tích tắc mà lượng nguyên khí gấp bình thường mấy chục lần!

Gã nhận ra trong thần huyền pháp thân tựa hồ không ngừng kêu tanh tách, nguyên khí tràn vào và thần huyền uy năng ngưng kết ra vô số phù lục, như đang sinh thành xương cốt, kinh mạch cho thần huyền pháp thân.

Thần huyền pháp thân càng càng thành một thể, vốn nhiều thần uy không điều khiển được đã nối lại.

Cảm giác sức mạnh bao trùm toàn thân!

“Thần huyền lương trọng không hổ là Thần huyền lương trọng, chẳng trách chia ra từng tầng, mỗi tầng quả khác biệt xa.”

Ngụy Tác lại lấy ra mấy trăm viên thủy hệ yêu đơn, nguyên khí cuộn cuộn chảy vào, thần huyền pháp thân chưa dứt biến hóa nhưng gã dám chắc vượt được bước này, chân nguyên và thần thức sẽ đề thăng không ít.

“À!”

Đột nhiên, Ngụy Tác biến sắc.

Uy nghiêng khiến gã và thiên địa cũng run lên đột nhiên thoáng hiện rồi tan biến.

Ngụy Tác lỏng người nhả nhó.

Đó là đề uy của Bất hủ đế mộ, Ngụy Tác đột phá lần này tựa hồ chấn động chút đề uy, khiến nó như hiểu kỳ thò ra xem.

“Không biết làm thế nào mới dẫn động và lợi dụng tia đề uy này được...”

Óc gã ánh lên ý nghĩ này, đề uy còn lại trong Bất hủ đế mộ khẳng định kinh thiên động địa, nếu sử dụng được thì không ai địch nổi, chỉ là với thần thông hiện tại thì gã bó tay, chỉ mặc cho đề uy thích thì xuất hiện.

“Cách cách cách...”

Không biết bao lâu sau, hai quang nhân tan biến, hai thần huyền pháp thân tựa hồ đã có xương cốt, kinh mạch, dừng biến đổi mà trầm tĩnh lại.

Thần huyền lương trọng!

Ngụy Tác đã chính thức đột phá đến tu vi Thần huyền lương trọng.

Bên trên hoang đảo động phủ, hai dải vân khí tan dần.

“Xem kim đơn của họ thế nào.”

Ngụy Tác hơi mỉm cười, không cảm ngộ biến hóa cụ thể sau khi đột phá, thân ảnh loáng lên, đáp xuống hoang đảo động phủ.

“Kỳ quái! Chập Khí hải hôm nay sao có sóng to thế.”

“Thiên địa nguyên khí tựa hồ không bình thường.”

“Chúng ta rời Chập Khí hải đã.”

Cách hoang đảo động phủ hơn một vạn dặm, trong một hải vực, trên một chiếc thuyền không hiểu của thương phường nào đi thu thập tại Chập Khí hải, bốn năm tu sĩ đứng ở mũi thuyền, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng nhìn sóng, quay thuyền về.

...

“Vũ Tinh, Vi Vi, mau cho bọn ta xem kim đơn.”

Trong hoang đảo động phủ, mọi người tụ tập ở tĩnh thất của Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi.

“Nha đầu, ta cũng là Kim đơn đại tu sĩ, đợi ta bắt kịp thì sẽ trối người lại, ngày nào cũng ném vào chỗ ưu manh đó.” Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi từ pháp trận đi ra, Hàn Vi Vi cực kỳ đặc ý truyền âm cho Thủy Linh Nhi.

Nam Cung Vũ Tinh sôi trào cổ đồng sắc linh khí, ngưng thành hư ảnh man hoang thần linh bốn tay, trên mình toàn hình đồ đằng.

Linh khí của Hàn Vi Vi là huyền băng tinh quang, hình thành một chiếc bình, bên trong có vô số lưu vân cung điện.

Linh khí ngưng hình của cả hai cực kỳ bất phàm.

-o0o-

969. Chương 969: Với Các Hạ Thì Chắc Có Thể

Đại hoàng vẫn đạo kinh và Tây tịnh lưu ly đều là vô thượng cường pháp, linh khí ngưng hình của Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi cực kỳ bất phàm, dẫn động thiên địa nguyên khí kinh nhân như thế, ai cũng muốn thấy kim đơn của họ thế nào.

“Mau lên, đừng lãng phí thời gian, chúng ta còn nhiều việc lắm.” Ngụy Tác cười hắc hắc, truyền âm cho Nam Cung Vũ Tinh.

Nam Cung Vũ Tinh liếc gã nhưng đang lúc vui nên không nói gì mà gật đầu.

“Oành!”

Cổ đồng sắc hà quang kinh nhân rực lên, Nam Cung Vũ Tinh trực tiếp tế xuất kim đơn.

“To thế hả!”

Chúng nhân đều kinh hô.

Tu sĩ Kim đơn nhất trọng bình thường khi kết đơn, kim đơn chỉ cỡ trứng chim câu, nhưng của Nam Cung Vũ Tinh có màu cổ đồng, không kém gì trứng ngỗng, gần bằng của Ngụy Tác lúc kết đơn tại Hải Tiên tông.

Kim đơn cỡ này thì uy năng thậm chí hơn nhiều tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng.

“To thật, ha ha.” Ngụy Tác cười ha hả, đồng thời mục quang liếc ngược Nam Cung Vũ Tinh.

“Đúng là!” Nam Cung Vũ Tinh không nén được nữa, trừng mắt với gã.

“Không hổ là công pháp Linh tộc đại năng để lại.”

Bọn Kỳ Long Sơn đều khen ngợi, kim đơn khí tức của Nam Cung Vũ Tinh cực kỳ bàng bạc, tuy vừa ngưng thành nhưng vẫn hiện rõ Hoang cổ khí tức, như thể yêu đơn của Hoang cổ cự thú.

Viên kim đơn thượng trừ cổ đồng sắc hà quang, tựa hồ còn hỗn độn linh khí đang lưu chuyển, khác với phổ thông kim đơn.

“Nàng cũng thi triển kim đơn ngưng hình xem nào.” Ngụy Tác bị Nam Cung Vũ Tinh trừng mắt thì coi như không nhìn thấy, bảo.

Nam Cung Vũ Tinh biết càng quan tâm, ý càng được đà nên mắt ánh lên, kim đơn rải hà quang ra.

Khác với mọi người, kim đơn hà quang của nàng thì lấy bản thể và kim đơn là trung tâm, ngưng thành quang ảnh tứ tí man hoang thần linh lớn hơn, cách thân thể vài trượng.

Bốn cánh tay của man hoang thần linh này đều tụ trước mặt, đỡ một pháp bàn, nguyên khí đan lại nhưng tựa hồ không phát ra như kim đơn ngưng hình bình thường.

Tu sĩ tại trường đều cả kinh, Đại hoàng vẫn đạo kinh còn là Đại hoàng vô chung kinh, là công pháp có nguyên khí thập phần đặc biệt, khiến nhục thân duy trì trạng thái, tốc độ già đi rất chậm, nhưng trúng đối phương thì khiến đối phương già nhanh.

Qua bản thân nguyên của công pháp khí thì uy năng giống với viên pháp châu trên Thanh tác ngân pháp trượng của Ngụy Tác, nhưng môn này cùng gốc với Động Hư bộ pháp của Linh tộc, cùng là cận thân công pháp. Nguyên khí, kim đơn uy năng không thể ly thể, chỉ khi áp sát đối phương mới có tác dụng.

“Keng!”

Ngụy Tác chạm vào kim đơn hà quang của Nam Cung Vũ Tinh, phát ra tiếng như thần thiết ngân dài, gã hơi run lên, rụt nhanh tay lại.

“Thế nào?” Ai cũng biết gã thử uy năng công pháp của Nam Cung Vũ Tinh nên hỏi.

“Kim đơn uy năng này quá cổ quái, dù chạm vào cũng động đến toàn thân.” Ngụy Tác nghiêm túc hẳn, nhúu mày: “Nếu là nhục thân Kim đơn tu sĩ thì chỉ một tích tắc là tổn thất gần một năm thọ nguyên.”

“Một tích tắc mất một năm thọ nguyên?” Cơ Nhã và bọn Kỳ Long Sơn cả kinh, ngoái nhìn Linh Lung Thiên.

Dù Nam Cung Vũ Tinh có thể thi triển Động Hư bộ pháp, chân chính đấu pháp thì không thể cứ bám sát thân mình đối thủ để mỗi tích tắc lấy đi một năm thọ nguyên, chưa đủ để tạo thành tổn thương trí mệnh cho đại đa số Kim đơn tu sĩ nhưng nàng chỉ vừa ngưng kết kim đơn, tu vi đề thăng thì uy năng sẽ đề thăng thế nào? Nếu cứ liên tục khiến đối phương già đi, tích tắc mất mấy chục năm thọ nguyên, thì các lão bất tử không còn sống bao lâu không phải sẽ bị giết chết ngay?

“Chỉ cần kim đơn tu vi đề thăng, uy năng Đại hoang vẫn đạo kinh sẽ đề thăng, đạt Kim đơn ngũ trọng thì một tích tắc đủ khiến đối phương mất mười mấy năm thọ nguyên. Nếu đạt thần huyền, đối diện phổ thông Kim đơn tu sĩ thì một chiêu là khiến đối phương từ trẻ thành già, thậm chí thành khô cốt. Phạm vi uy năng cũng khuếch đại.” Linh Lung Thiên thấy ai cũng nhìn mình thì biết họ muốn hiểu rõ, nên nói ngay.

“Không cần mấy chục năm, một tích tắc mấy năm là đã thập phần kinh nhân.” Tất cả tu sĩ, kể cả Ngụy Tác đều cảm thán công pháp của Linh tộc, Hoang tộc đại năng đều khó tưởng tượng nổi. Thử nghĩ lúc đấu pháp, dù không giết được đối phương nhưng cứ dùng Động Hư bộ pháp, vài chiêu là lấy của đối phương mấy chục năm thọ nguyên, đủ khiến đối phương lạnh gáy.

“Chỉ còn thiếu một môn Như Lai thần mang.”

Ngụy Tác loé lên ý nghĩ này, môn công pháp đó bình tâm mà luận thì có khuyết điểm, chỉ có thể cận chiến, không có nhục thân như Hoang tộc đại năng thì Nam Cung Vũ Tinh đành trông vào pháp bảo phòng ngự và pháp y, có Như Lai thần mang thì khuyết điểm đó không còn.

Như Lai thần mang, khẳng định không kém gì thần thức sát phạt chi pháp của hoa y thanh niên thần bí được Hoang tộc truyền thừa.

Uy năng nguyên khí pháp tắc của Như Lai thần mang, Động Hư bộ pháp, cộng thêm Đại hoang vẫn đạo kinh đều ở mức cực độ, nhục thân sánh với thai thể pháp bảo thì Linh tộc đại năng ở thời đại thượng cổ của Linh Lung Thiên cũng là hoàn mỹ, không có khuyết điểm.

Nhưng Linh tộc đại năng như thế mà còn không thể vượt hơn các kinh thiên tu sĩ khác, các nhân vật đỉnh cấp, đế thiên, đại đế... thật khiến người ta kính nể.

“Hàn Vi Vi, kim đơn của muội đâu, mau tể xuất xem uy năng thế nào, Tây tịnh lưu ly cũng là vô thượng công pháp.” Kinh ngạc với Đại hoang vẫn đạo kinh đoạn mọi người đều chú ý đến Hàn Vi Vi.

“Được!”

Thấy kim đơn của Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi cũng muốn xem của mình nên gạt đầu, tể xuất kim đơn.

“Băng hàn khí tức kinh nhân quá!”

“Chả trách đều bảo môn công pháp này mô phỏng cực hàn đại đạo pháp vực, đột phá đến thần huyền thì thần uy là băng hàn thần vực.”

“Băng linh căn, nàng ta là băng linh căn nên có nhiều lợi ích hơn, kim đơn uy năng cũng hơn bình thường.”

Hàn Vi Vi tể xuất kim đơn, ai nấy cả kinh.

Kim đơn của nàng ta như một viên băng châu trong suốt nhưng nhìn kĩ thì bên trong tựa một băng tuyết thế giới, cơ hồ băng tuyết từ hư không trút xuống rồi tan biến, huyền diệu vô cùng. Kim đơn này còn hơn của Nam Cung Vũ Tinh một chút, hàn quang kinh nhân. Tể xuất ra thì không kích phát uy năng, tinh thất tức thì kết băng sương, biến thành một băng quật.

“Xem kim đơn ngưng hình thế nào!”

Hàn Vi Vi thập phần hưng phấn, kim đơn rung lên, trực tiếp kích phát kim đơn hà quang.

“Lưu ly thế giới? Như tây thiên tịnh thổ trong truyền thuyết của phật tông, chả trách là Tây tịnh lưu ly.”

Ai nấy kinh ngạc vì kim đơn hà quang ngưng hình của nàng ta cực lớn, bằng sắc hà quang ngưng thành một tiểu thể giới, trong đó có sống suối, cung điện lấp lóe bằng tịnh lưu ly quang hoa.

“Việc gì hả?!”

Hàn Vi Vi vừa kích phát gim đơn hà quang, đột nhiên thần sắc kinh hãi ngưng lại, run lên, hàn khí chảy tràn, thoáng sau cả lông mày và tóc nàng ta có những cục băng nhỏ.

“Hàn Vi Vi, sao thế!”

Ngụy Tác biến sắc, chân nguyên bao lấy Hàn Vi Vi, nàng ta run cầm cập, kim đơn hà quang tan đi, không khống chế nổi kim đơn.

“Chân nguyên và khí huyết sắp đông lại... Không biết vì sao...” Hàn Vi Vi run cầm cập.

Ngụy Tác lạnh ngắt trong lòng, thần thức quét vào thấy thể nội Hàn Vi Vi có khí tức cực kỳ băng hàn đang bùng lên.

“Tây tịnh lưu ly...”

Ngụy Tác xưa nay vì trực giác, không yên tâm với công pháp này, quả nhiên bây giờ đã xay ra.

“Thật ra là sao, sao lại có hàn khí bạo phát thế này!”

“Vi Vi, sao rồi!”

Đột nhiên xảy ra biến hóa, ai nấy biến sắc, cuống lên.

“Chắc là khuyết điểm của công pháp! Phải nghĩ cách ngay không thì chân nguyên và khí huyết của nàng ta sẽ đông lại!” Linh Lung Thiên nói.

Tất cả nhột nhột mặt mày.

Chân nguyên và khí huyết đông cứng thì sinh cơ sẽ tan biến, sẽ mất mạng!

“Sao lại cổ quái như thế... Đây là?!” Lưu lão cùng mọi người vây đến Hàn Vi Vi đột nhiên kêu lên không dám tin.

“Hả!”

Tất thấy đều nhìn vào ông ta.

“Đây là nguyên âm chi khí, nguyên âm chi khí quá kinh nhân! Môn công pháp này sao lại hình thành nguyên âm chi khí kinh nhân như thế!” Lưu lão biết tình huống khẩn cấp, nói nhanh, “có những nữ tu nhân vì thể chất mà âm khí cực nặng, tỷ như cửu âm tuyệt mạch, tuyệt nữ băng thân... Nguyên âm âm khí quá nặng sẽ khiến khí huyết đông lại, nữ tử có cửu âm tuyệt mạch chỉ thân chỉ sống được mấy chục tuổi sẽ mất mạng. Đây gọi là vật cực tất phản, nữ âm không đủ thì sinh cơ suy sụp, thân thể không được tưới nhuần, nhưng nữ âm quá...”

“Lúc nào rồi còn rườm rà thế, nói cách cứu chữa nhanh lên!” Một lão đầu nghiên cứu cầm chế trận pháp kêu lên, cắt lời Lưu lão.

“Nguyên khí trong nguyên âm âm khí khí huyết khác chân nguyên, e là tiên giai đơn được cũng không giải được.”

“Cái gì?”

“Trừ phi có song tu công pháp, âm dương hóa sinh, hóa giải âm nguyên quá kinh nhân là được.” Lưu lão nhìn Ngụy Tác nói nhanh.

“A?” Tất thấy nhột nhột mặt mày khi nghe câu trước của Lưu lão nhưng câu sau thì lại cùng ngẩn người tròn mắt.

“Với nhục thân và nguyên dương của các hạ... chắc được... đạo lý khác thì khó đây.” Hàn Vi Vi suýt ngất xỉu vì Lưu lão bảo Ngụy Tác như thế.

970. Chương 970: Ngay Cả Ta Cũng Phải Uống Thuốc

Lưu lão nói xong thì tĩnh thất im phăng phắc.

“Hừ!”

Linh Lung Thiên hằm hừ, không nói gì, lướt đi đầu tiên.

“Ha ha.” Thủy Linh Nhi hiểu ra, cười vang như chuông bạc lướt theo.

“Tây tịnh lưu ly tuy có khuyết điểm nhưng Ngụy đạo hữu có song tu chi pháp, thành ra lại may mắn.” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình bật cười, vòng tay với Ngụy Tác đoạn cuốn chân nguyên đưa hai kẻ đầu óc đơn giản còn chưa hiểu gì ra.

“Đừng lãng phí thời gian.” Lưu lão đi ra, vỗ vai Ngụy Tác dặn.

“...” Hàn Vi Vi thấy Ngụy Tác ra về “Hiểu rồi” gật gù thì suýt nữa ngất đi.

“Vợ mông cong, đừng sợ, vi phu cứu nàng đây, nhưng mông nàng lạnh quá, lạnh đến độ ta phải rút lại.”

Ngụy Tác thân ảnh loáng lên, ôm nàng ta vào tĩnh thất rồi đóng cửa lại thì nàng ta đã bị thể nội âm khí khiến cho không nói được, tức thì trước mắt tối sầm, ngất đi.

Bất quá Hàn Vi Vi nhanh chóng tỉnh lại.

Dương cương huyết khí như lò lửa chảy vào, hơi nóng không ngớt trút vào thể nội.

“Lạnh chết người!” Hàn Vi Vi nghiêng răng nghiêng lợi ôm chặt “Lưu manh đáng chết.”

“Ha ha, vợ mông cong, lần này chúng ta chơi trò khác... Ta đóng vai đề giai tiểu tán tu ngày đó chỉ có vài viên linh thạch, mai phục Thạch vĩ bích tích tại Hoàng sa hạp cốc, nàng đóng vai phường thị đại tiểu thư đến cướp Thạch vĩ bích tích, rồi bị ta dùng Bàn băng phù băng đông cứng để phi lễ...”

“Người..!” Hàn Vi Vi không dám tin, “Lưu manh đáng chết, lúc này mà ngươi còn...!”

“Không phải, ta là người tốt. Lúc đó... Ha ha, bất quá biết trước thể nào cũng thành vợ mông cong, sớm song tu thể này cũng tốt.” Ngụy Tác cười ha hả, có vẻ cảm khái, “Ta nào biết tiểu gian thương Linh Nhạc thành cũng có ngày thể này. Hàn gia đại tiểu thư như nàng lúc đó mà nhìn ta thì gã nuốt đến khen nước bọt.”

“Lưu manh, chắc khi xưa ngươi đã nghĩ linh tinh!”

Hàn Vi Vi nghiêng răng nghiêng lợi, nưng cũng như bình thường, nhanh chóng đầu hàng trước thể công của Ngụy Tác, ôm chặt “lưu manh đáng chết”, “Lưu manh đáng chết, tiện nghi cho ngươi... ngươi biết Tây tịnh lưu ly có khuyết điểm này...”

Hai người song tu kiểu này nhiều lần, chân nguyên lưu động thập phần hòa hợp, như cá gặp nước, không cần cố ý khống chế. “Tiểu tử đáng chết, không được... biết ta là ai không... Dám làm thế với ta hả... A, không được... sư tỷ mà biết nhất định đánh chết ngươi...” Chốc sau, Hàn Vi Vi kêu lên, rất phối hợp với Ngụy Tác, chơi trò bình thường vẫn chơi.

“Hừ, ta mặc kệ ngươi là ai, dám cướp Thạch vĩ bích tích của ta... A, mịn quá, cong quá, không hổ là Hàn gia đại tiểu thư... Hàn đại tiểu thư, cũng có phản ứng hả, đã thể này rồi, chỉ bằng sau này theo ta... Hừ, định uy hiếp ta hả, xử lý cả sư tỷ ngươi luôn...”

...

“Tông chủ, Khổng tiền bối đã truyền tin lại, bảy ngày sau sẽ tới.”

“Được.” Công Đức tông tông chủ gật đầu, không nói gì thêm.

Trong sơn cốc xám xịt mà Công Đức tông tông chủ có mặt, tứ bề đều là quang hoa mờ mờ.

Sơn cốc chỉ năm, sáu dặm, nhưng có hơn mười lão giả không ngừng bố trí, mặt đất khắc đầy phù văn cổ kính, cũng như thượng cổ pháp trận, trong sơn cốc có hơn bốn mươi tinh trụ cao cỡ thân người.

Trên tinh trụ dày đặc phù văn như sao trời.

Công Đức tông tông chủ ngồi trên hư không cách mặt đất mấy thước, trên mình toát ra kim sắc thần quang, hình thành một đài sen như thực chất, nét mặt vô bi vô hỉ.

Cách đó không xa là một hồ lô đặc biệt, chính thị Hư không kim hồ, phía trên có một thanh niên xếp bằng, là Trạng Đài Linh Lan được Hư Không đạo nhân truyền thừa.

Trong làn bạch sắc thần hà có năm, sáu tu sĩ, đều là đại nhân vật của Đẳng Tiên tông, đứng đầu là một tu sĩ mặc bạch sắc hà y, mặt mũi thập phần tuấn mỹ, chừng hai mươi mấy tuổi, da như bạch ngọc, mi tâm có hình ngân sắc phượng hoàng bàn, đẹp đến mức yêu dị, là Đẳng Tiên tông chủ Hàn Hi.

“Đừng đi đâu, tránh bị lẫn ra tung tích.”

Cung kính đứng trước Công Đức tông tông chủ là một tu sĩ trẻ tuổi mặc xích kim sắc pháp y, tu vi Kim đơn lưỡng trọng. Thấy Công Đức tông tông chủ dặn, tu sĩ trẻ tuổi định lui đi thì Công Đức tông tông chủ vẫn mặt mũi lạnh tanh thêm một câu.

Tu sĩ trẻ tuổi không nói gì, cung kính lui xuống, xếp bằng trong sơn cốc xám xịt.

...

“Sưu ảnh thú và Khô điệp trùng cũng không phát hiện tung tích thanh niên đó?”

Trong Linh Thú cung ở Vạn Thọ thành, Lệ Nhược Hải nhíu mày, đứng dưới là một nữ tu diễm lệ, chính thị Tâm Hữu Lan.

Nếu lúc này Ngụy Tác thấy Tâm Hữu Lan sẽ có ý nghĩ “sĩ biệt tam nhật” ngay, hồng sắc linh khí trên mình nàng ta hình thành hư ảnh Hoang cổ tỳ hưu, đã đột phá đến tu vi Kim đơn nhất trọng. Lệ Nhược Hải đã đạt Kim đơn tam trọng trung kỳ.

Linh Thú cung rất rộng rãi, không có bao nhiêu đệ tử, những chỗ bình thường là lồng thú, nuôi dưỡng yêu thú đều trống trơn, tựa hồ Linh Thú cung đã di chuyển gần hết.

“Thanh niên đó như biến mất.” Tâm Hữu Lan nghe thế thì hỏi, “Sư tôn, chúng ta tìm y làm gì? Y có gì không ổn sao?”

“Y có ý đồ với một vị hảo hữu của ta, không tra ra chứng tỏ công pháp cùng thuật pháp của y phi phạm.” Lệ Nhược Hải hơi trầm ngâm: “Không cần tìm nữa.”

“Được.” Tâm Hữu Lan gật đầu, rời đại điện đến truyền tống pháp trận của Vạn Thọ thành.

Liên tục trung chuyển hơn mười truyền tống pháp trận, Tâm Hữu Lan lấy ra Hộ thần cổ phù.

“Lâm Thái Hư và ngàn ấy người đối phó mà các hạ giết được hết... Hoàng Phủ Tuyết Luân tự thân truy sát mà không làm gì được, không ngờ các hạ vẫn chết...” Nhìn Hộ thần cổ phù, Tâm Hữu Lan nghĩ đến Ngụy Tác đã quen ở phách mại hội, chợt thở dài.

“Nếu y cũng quan trọng như Kỳ đạo hữu nói, Ngụy đạo hữu sẽ tới...” Trong Linh Thú cung, Lệ Nhược Hải trầm lắng.

...

Trong tĩnh thất của vô danh hoang đảo, trong hồng sắc quang hoa, thể nội Hàn Vi Vi cuộn cuộn nguyên âm âm khí, không ngừng chuyển hóa thành Huyền sát âm khí, chảy vào thể nội Ngụy Tác.

Suốt một ngày liền, nguyên âm âm khí mới hạ đến mức không gây thương tổn cho Hàn Vi Vi.

“Tây tịnh lưu ly hóa sinh nguyên âm âm khí quá kinh nhân, tu sĩ thông thường không thể chịu nổi...”

Mây mưa tạm dừng, Ngụy Tác cảm thán.

“Quá mãnh liệt.” Thực tế Ngụy Tác muốn nói thế nhưng không tiện.

Chẳng một ngày, Ngụy Tác chưa thử nhưng cảm nhận được Huyền sát âm khí tăng trưởng kinh nhân.

“Tại ngươi, cho ta luyện công pháp đó!” Hàn Vi Vi then vô cùng, ngần ấy thời gian... Không biết bọn Thủy Linh Nhi đàm tiếu thế nào.

“Không thể trách ta, lúc trước nàng muốn luyện môn công pháp đó đấy chứ.” Ngụy Tác kêu to oan uổng.

“Ta cứ nói thế đấy!” Hàn Vi Vi then quá hóa giận, véo mạnh Ngụy Tác, “Ta bỏ môn công pháp đó, tu luyện môn khác.”

“Được, nàng nói thế nào cũng được, xem Huyền sát quỷ thảo đã.” Ngụy Tác mỉm cười, phát tay phát Huyền sát quỷ thảo.

“Thật mạnh quá!” Phát Huyền sát quỷ thảo, thần thức quét vào, Ngụy Tác tròn mắt, không nén được kêu lên.

Huyền sát quỷ thảo ánh lên như thần thiết, tạo cảm giác hoàn toàn không phải bằng nguyên khí mà là một món thai thể pháp bảo, qua thần thức thì nguyên khí uy năng thì đã đột phá huyền giai thượng phẩm, hướng đến bán tiên giai.

Lần song tu này chuyển hóa được không biết bao nhiêu Huyền sát âm khí.

“Mạnh cái đầu ngươi.” Hàn Vi Vi nghĩ đến là vì nguyên khí của mình thì đỏ mặt.

“Vợ mông cong, chúng ta nói chuyện nghiêm túc, đây là vấn đề của Tây tịnh lưu ly nhưng trước kia ta không yên tâm, không biết bao nhiêu lần tìm hiểu mà không thấy gì, cả khi nàng kết thành kim đơn cũng thế, chỉ khi động dụng kim đơn uy năng, hà quang ngưng hình mới biến đổi, hóa sinh nguyên âm âm khí kinh nhân như thế, như uống mười mấy viên linh đơn đại bổ nguyên âm.” Ngụy Tác nghiêm túc, “Nàng thử động dụng kim đơn uy năng xem có dị biến gì không? Nếu lần nào cũng thế thì uy năng Huyền sát âm khí không phải sẽ nhanh đột phá bán tiên giai, thậm chí tiên giai?”

“Phì!”

“Ta nói nghiêm túc đấy, vợ ngoan đừng gây loạn.”

“Ta hay người gây loạn, ngốc thật, bình thường không phải người nhanh trí lắm hả... Ta động dụng kim đơn uy năng đương nhiên đơn giản, nhưng có nhiều nguyên âm âm khí hóa sinh, người gánh được không!” Hàn Vi Vi giận quá, véo Ngụy Tác.

“Chuyện đó...” Ngụy Tác tròn mắt.

“Ta sẽ uống thuốc...” Toát mồ hôi đoạn Ngụy Tác bảo. “Ta ta cũng phải uống thuốc... Không ngờ U Minh cung không xuất hiện nữ tu tu luyện Tây tịnh lưu ly là vì nguyên nhân này.” Gã đỡ khốc đỡ cười.

Thần huyền chi thân của gã hơn hẳn thần huyền đại năng không biết bao nhiêu lần, gần như viễn cổ thiên long, nhưng lúc này gã cũng thấy dương nguyên nguyên khí hao hụt, còn tiếp thì e phải hỏi xin Lưu lão linh đơn bổ sung dương nguyên huyết khí mất.

Nhục thân và khí huyết như gã mà còn phải uống thuốc ... U Minh cung mà có tu luyện Tây tịnh lưu ly, đạt tới kim đơn thì nam tu nào cứu được?

Trừ phi... Óc gã nảy ra ý nghĩ tà ác nhưng rồi cười khổ lắc đầu, nếu một nữ tu tìm cả toán nam tu làm đạo lữ thì dù nàng ta không phản đối cũng không hợp với lễ số của các đại tông môn, mọi đại tông môn tuyệt đối không chấp nhận.

-o0o-

971. Chương 971: Thần Văn Viên Mãn

“Còn muốn uống thuốc... Đúng là ngốc hơn đầu lợn! Thượng cổ nữ tu đó tu vi kinh nhân, khẳng định có đạo lữ song tu hóa giải được, mỗi lần động dụng kim đơn uy năng mà hóa sinh ngần ấy nguyên âm nguyên khí thì thần thông của bà ta và đạo lữ song tu chẳng phải còn hơn Tây tịnh lưu ly này sao. Hà huống có nước

mới có thể kết băng, có sao mới có ánh sáng, nguyên âm âm khí thuộc về khí huyết, tưởng tự nhiên mà có chắc! Lần nào cũng thế thì khí huyết chẳng phải bị chuyển hóa sạch bách. Tây tịnh lưu ly sao có thể thành vô thượng cường pháp.”

Linh Lung Thiên cực kỳ bức mình, nhìn mười mấy con Băng tuyết thần nguyên non mà mắng Ngụy Tác, nó vốn thích mắng người ta ngốc, nhưng không bảo ngốc hơn lợn mà bảo ngốc hơn đầu lợn vì như thể cho là đầu là chỗ ngu nhất của con lợn. Câu mắng Ngụy Tác dài hơn nhiều bình thường.

“Hiện tại động dụng kim đơn uy năng thì không có nguyên âm âm khí hóa sinh, Tây tịnh lưu ly rất có thể từ Kim đơn nhất trọng đột phá đến lưỡng trọng, Kim đơn lưỡng trọng đột phá đến tam trọng... Kim đơn đột phá đến thần huyền thì mới như thế.”

Ở vô danh hoang đảo, Ngụy Tác không có cảm tri như Linh Lung Thiên nên không nghe thấy tiếng nó mắng, lấy đi không ít linh đơn bổ sung dương nguyên nguyên khí mà luyện hóa, suýt nữa đem Hàn Vi Vi ra thử thêm.

Bất quá kết quả vẫn khiến gã ảm ức Hàn Vi Vi lại động dụng kim đơn uy năng thì cũng như Linh Lung Thiên mắng, thể nội không hề hóa sinh ra nhiều nguyên âm âm khí.

Gã cũng đã hiểu nguyên nhân Ngụy Tác, môn công pháp này khi ngưng kết kim đơn, thể nội có nhiều nguyên khí ngưng dịch nên phần nguyên khí chuyển hóa thành nguyên âm âm khí, có thể khi kim đơn lại biến động chỉ thì mới có.

“Cương nha muối, chuẩn bị xuất phát.” Xử ý một chớp tại vô danh hoang đảo, Ngụy Tác lướt ra, gọi với vào băng đảo.

“Con bà nó chứ, không đi, ngươi tưởng ta là khổ lực hử, bảo đi đâu thì đi chắc.” Linh Lung Thiên từ băng đảo cất tiếng mắng.

“À!” Ngụy Tác không hiểu, Trạm Đài Linh Lan được Hư Không đạo nhân truyền thừa mà Linh tộc và Hoang tộc là tử địch, vì sao Linh Lung Thiên lại không vui?

“Chát!”

Gã chưa lên tiếng, một đạo tử quang từ sau vô danh hoang đảo lao ra.

“Đi thôi.” Linh Lung Thiên mặt mũi lạnh tanh bảo.

“Cương nha muối đáng chết! Chơi ta hử, ta có thể giúp ngươi tìm ra Hoang tộc đấy.”

“Chơi ngươi thì sao, còn ngốc hơn lợn.”

Cả hai tranh cãi, độn quang lóe vài lần, thân ảnh khuất vào thỉnh không.

Sợ Trạm Đài Linh Lan và Công Đức tông động dụng uy năng của Thiên khung, Ngụy Tác không quá tổn công chi tay bọn Cơ Nhã mà đi về Thiên Huyền đại lục.

Dọc đường, Ngụy Tác cảm ngộ kĩ biến hóa sau khi đột phá đến Thần huyền lưỡng trọng.

Chính thức đột phá đến Thần huyền lưỡng trọng, chân nguyên của gã đề thăng mấy thành, kích phát Đại đề tu di và Liệt khuyết tàn nguyệt còn hơn tu sĩ Thần huyền tam trọng trung kỳ thi triển thiên cấp thuật pháp. Nếu kích phát Liệt khuyết tàn nguyệt đạt uy năng gấp đôi thì không kém Vũ Hóa Ứng Thiên dốc toàn lực cực đạo thần uy.

Đúng như dự liệu, thần thức của gã được đề thăng cực đại, phối hợp với tiên âm rải thần thức thì bao trùm được hơn ba trăm dặm, thi triển Duy ngã tâm kiếm thì được hơn sáu trăm dặm.

Lúc trước gã nghe nói chân tiên có thể dễ dàng giết đối thủ cách nghìn dặm thì không dám tin, nhưng thần thông của gã hiện gần đạt như thế, tương lai mà thành tựu chân tiên, thần thức sẽ bao trùm không chỉ nghìn dặm.

...

Gió lạnh lùa qua, trong vạt dặm chỉ có tiếng yêu thú vang ngoài xa xa.

Hai hôm sau, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên xuất hiện gần Thiên Đường thành tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ.

Thiên Huyền đại lục bắc bộ đã biến thành man hoang hoang nguyên, dù từ khi Thiên khung nứt liền ba vết chưa lâu nhưng Ngụy Tác đến đây tựa đã qua một kiếp người, không hề thấy tung tích tu sĩ hoạt động, quá nhiều phế khư thành trì đầy cỏ dại, khác nào cổ địa.

Tuy không ít tu sĩ Thiên Huyền đại lục vào bắc bộ săn yêu thú nhưng trong vạn dặm thế nào cũng có thành trì, có mười mấy vạn tu sĩ ở lại, nhưng hiện tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ còn thừa người rộng đất hơn Tịch Hàn đại lục bắc bộ.

Dọc đường, tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên gặp vài nhóm tu sĩ.

Thiên Huyền đại lục bắc bộ hoàn toàn không khác gì hoang nguyên bên ngoài Thiên khung.

Thiên Đường thành đổ nát mọc không ít cỏ dại cao như thân người, bong gòn tung bay, cảnh tượng ngày xưa không còn, thậm chí tạo cảm giác như đã hoang phế mấy chục năm.

“Nếu mọi Thiên khung tan vỡ, e là mọi đại lục, tuyệt đại đa số địa phương đều thế này.”

Ngụy Tác hờ dãi trên đỉnh Thiên Đường thành.

Gã và Linh Lung Thiên ẩn đi khí tức, từ Thiên Đường thành tìm ra.

“Lẽ nào Trạm Đài Linh Lan chỉ vô tình xuất hiện tại đây, đến Thiên Huyền đại lục bắc bộ săn yêu thú tu luyện? Suy đoán của chúng ta không chính xác?”

Thêm hai ngày nữa, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hiện ra cạnh phế khư Thiên Đường thành đầy cỏ dại.

“Tiếp theo thế nào?” Linh Lung Thiên nhíu mày hỏi Ngụy Tác.

Hai hôm nay, cả hai đã tìm khắp sáu, bảy vạn dặm quanh Thiên Đường thành nhưng công cốc. Đừng nói phát hiện Trạm Đài Linh Lan, ngay cả bóng đệ tử Công Đức tông cũng không thấy.

Cả hai từ Thiên Huyền đại lục tây bộ đến bắc bộ đã tìm kiếm khu vực này, gần như đã khắp quá nửa Thiên khung Thiên Huyền đại lục bắc bộ.

“Ta không thấy y giản đơn... với truyền thừa của y và thế lực Công Đức tông thì tu luyện cũng không cần đến Thiên Huyền đại lục bắc bộ.” Ngụy Tác trầm ngâm.

“Nếu chúng chuẩn bị lợi dụng uy năng của Thiên khung Thiên Huyền đại lục bắc bộ, đã bắt đầu bố trí mà chúng ta không thể phát hiện, khẳng định vì cấm chế, Hư Không đạo nhân ở thời đại của ta cũng là đệ nhất về ẩn giấu. Chúng ta tìm thêm một lần, không thấy mà tìm tiếp thì chỉ tổ lãng phí thời gian.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác.

“Nếu chúng lợi dụng uy năng của Thiên khung, hiện tại chúng ta không thể phát hiện thì khi chúng động thủ tất sẽ khiến Thiên khung biến động, cấm tri của người may ra sẽ phát hiện.” Ngụy Tác nhãn quang không ngừng lóe lên, “Chúng ta ở lại thêm hơn mười ngày được không? Nếu không có gì dị thường, thì chúng ta coi như nghỉ lắm, sẽ đi.”

“Được.” Linh Lung Thiên đồng ý, chỉ vào một hoang sơn, “Chỗ đó địa thế cao nhất trong vòng vạn dặm, càng gần Thiên khung thì nếu chúng dẫn động Thiên khung chúng ta sẽ thấy ngay.”

“Người thi triển độn pháp từ từ đưa ta qua, đằng nào cũng phải đợi... ta lại thi triển Vạn cổ thành thánh quyết, cho thần văn xem khi nào thần văn này viên mãn.”

Ngụy Tác để Linh Lung Thiên đưa mình, che đi độn quang lướt sát mặt đất, đến ngọn núi cao nhất trong vòng vạn dặm, đồng thời thi triển Vạn cổ thành thánh quyết dò thần văn.

Cho một dải vào thì thời gian bất động không lâu, đối phương không biết gã chưa chết, trong lúc chờ đợi mà tu luyện cũng không thành vấn đề.

“Keng!” ... “Keng!” ...

Đến đỉnh hoang sơn, Ngự Tác tin rằng động nào cũng là phúc địa, nên đào một động lớn, thi triển Vạn cổ thành thánh quyết dồn thần văn vào, Linh Lung Thiên đi quanh hộ pháp.

“Keng!”

Liên bốn ngày, Linh Lung Thiên không hề cảm tri thấy Thiên khung Thiên Huyền đại lục bắc bộ có gì lạ, Ngự Tác cho thêm một thần văn vào thì mắt gã lóe lên.

Nhất thuần gian.

Uy năng rung lên tại thể nội, Ngự Tác những tưởng nát vụn, nhưng thể nội gã tựa hồ xuất hiện vô số quang văn, uy năng lạc ẩn vào.

Thành rồi!

Ngự mắt lóe lên, kinh hỉ từ thạch động lướt ra.

Tổng cộng tám trăm ba mươi bảy thần văn!

Gã nhớ rõ, dồn vào tám trăm ba mươi bảy thần văn thì thần văn tại thể nội viên mãn, hình thành pháp vực uy năng đặc biệt, lạc ẩn vào thể nội!

-o0o-

972. Chương 972: Chấn Động Kịch Liệt

“Vạn cổ thành thánh quyết quả nhiên thần diệu, là vô thượng cường pháp tích tiểu thành đại!”

Thần văn đầu tiên viên mãn, Ngự Tác thoáng có thêm cảm ngộ.

Thần văn dẹt trong thể nội gã pháp vực uy năng đặc biệt, trật tự nguyên khí hình thành một kiểu tăng cường.

Thể nội gã như có thần văn lan tỏa, không hề ngăn trở gì.

“Chát!”

Ngự Tác chỉ với nhục thân mà tung quyền, không khí nổ vang, cũng như gã dự tính, nhục thân và chân nguyên không hề thay đổi.

Khác nhau ở chỗ nếu có uy năng xung kích vào thân mình gã thì muốn đả thương nhục thân tất phải phá được pháp vực uy năng của thần văn này đã.

Tương đương với nhục tự thân nhiên có thêm một đạo phòng hộ.

Linh Lung Thiên cung cấp cho gã thần văn này.

Thần văn này vốn để tăng cường cho thai thể pháp bảo, thần văn phòng ngự khắc và đại đạo thần văn thiên về công kích sẽ có pháp vực uy năng.

Vạn cổ thành thánh quyết khắc được bao nhiêu loại thần văn là có thể dồn bấy nhiêu đạo thần văn.

Ngự Tác trong tương lai có thể khắc vào mấy, thậm chí mười mấy u thần văn, bản thân gã sẽ ngang với một món cực đạo thần binh, một đòn là có thêm nhiều nguyên khí quy tắc, thần uy tăng cường.

“Chát!”

Ngự Tác động tâm niệm, thi triển thuật pháp và pháp bảo như bình thường, qua pháp vực uy năng của thần văn đầu tiên mà Vạn cổ thành thánh quyết khắc vào, quanh gã dấy lên băng tử sắc thần văn, như vô số mảnh băng quay quanh.

“Đã xong rồi hả.”

Thân ảnh Linh Lung Thiên hiển hiện cách Ngự Tác không xa, quan sát pháp vực uy năng của gã.

“Thế này tựa hồ che được thủy linh nguyên khí của ta, Linh Lung Thiên, cảm tri xem có nhận ra ta luyện thủy hệ công pháp không.” Ngụy Tác nhượng mảy mào Linh Lung Thiên. Bằng tử sắc thần văn phát ra hàn khí cực kỳ kinh nhân, tạo cảm giác gã không phải một Thần huyền lương trọng tu sĩ tu luyện thủy hệ công pháp mà là bằng hệ công pháp, cũng như Vũ Hóa Ứng Thiên, là Thần huyền tam trọng tu sĩ đã lĩnh ngộ xuất được đại đạo thần văn.

Che giấu tu vi và thân phận càng khó bị phát giác.

“Phải Thần huyền ngũ trọng trung kỳ mới nhận ra.” Linh Lung Thiên không rườm lời, đáp gọn.

“Được lắm!” Ngụy Tác mừng ra mặt, “Ta có song thần huyền, đối phương mà cho ta là tu sĩ Thần huyền tam trọng thông thường, chỉ chú ý đến của uy năng một thần huyền thì tất ném đòn.”

“Hừ, chưa biết chừng sau này ngươi được gọi là Âm nhân thần quân, chỉ biết lừa gạt.” Linh Lung Thiên hàm hừ.

“Thế nội ta đã khắc thành một thần văn viên mãn, chỉ bằng chúng ta tìm quanh mấy vạn dặm xem có nguyên liệu tu luyện gì chẳng?” Ngụy Tác không tranh cãi với Linh Lung Thiên mà hỏi dò, gần đây nó mất lòng tin, cho là mình cảm giác sai lầm.

“Chát!”

Thấy Linh Lung Thiên gật đầu vô vị, Ngụy Tác thu bằng hàn thần vực lại đoạn cùng nó lướt về Thiên khung.

Cả hai chưa đi được nghìn dặm, đột nhiên, bất không chỉ Linh Lung Thiên, ngay cả Ngụy Tác cũng nhận ra ở mé trái, Thiên khung dao động kịch liệt.

Hư không tựa hồ có thiên địa ý chí vô cùng vô tận đang uốn cong.

“Ầm ầm ầm!”

Vô số tinh quang thoát ẩn thoát hiện lóe lên.

“Công Đức tông và Trạm Đài Linh Lan định lợi dụng uy năng Thiên khung Thiên Huyền đại lục bắc bộ?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên chấn động!

Vô số tinh quang thoát ẩn thoát hiện là thiên địa nguyên khí dao động quá kịch liệt, tạo thành ánh chớp!

“Đi thôi!”

Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp, đưa Linh Lung Thiên đến đó.

Với tu vi hiện thời của gã, mỗi lần phát động Động Hư bộ pháp là lướt đi gần ba mươi dặm, trên mây như có quang hoa lưu ảnh, như quần tinh liên châu.

Thoáng sau cả hai vượt mấy nghìn dặm, Thiên khung ngoài xa như một biển chớp, hiện lên rất rõ.

“Ở gần khoảng Thiên khung đó!”

Linh Lung Thiên lấy cái bình màu đỏ ra, đưa cho Ngụy Tác, chỉ vào một góc Thiên khung.

“Hừ... chúng động thủ ở đây?” Đạo này vì vô liêu, lục bào lão đầu không ra mặt mà ẩn trong cái bình màu khô phục nguyên khí cũng thò ra, thấy nghìn dặm bên ngoài Thiên khung lóe chớp thì kêu lên.

Ngụy Tác sầm mặt, tiến bước, với mục lực và cảm tri của gã không thấy Thiên khung mà Linh Lung Thiên bảo là có thay đổi, chỉ thấy khí tức khó tưởng tượng nổi không ngừng chấn động, Linh Lung Thiên chấn kinh càng khiến gã biết mọi thứ không tầm thường.

“A!”

Đột nhiên, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu kinh hô, chấn kinh cực độ!

Cả ba chưa từng chấn kinh như thế bao giờ!

Từ vị trí bọn Ngụy Tác thì nhìn rõ khoảng Thiên khung đó.

Thiên khung có dấu hiệu uốn cong, nhũ bạch sắc quang hoa như mặt kính trời lên.

Đồng thời, hư không xuất hiện tinh quang, hình thành hình ảnh khó tưởng tượng nổi.

Như hải thị thần lâu, một khối đảo chín tầng lớn hơn tu sĩ thành trì hiện nay không biết bao nhiêu lần xuất hiện trên hư không.

Cửu trọng hoàn đảo linh khí liểu nhiễu, kim bích huy hoàng, đầy kỳ trân mà tu đạo giả không tưởng tượng nổi.

Một tu sĩ mặc phổ thông bạch y, hành tẩu giữa thiên địa, trên cửu trọng hoàn đảo có hai nghìn tu sĩ mặc ngân sắc pháp y.

Các ngân sắc pháp y tu sĩ đều rừng rực thần quang, vô số pháp vực thậm chí hình thành những vùng xoáy, hư không quanh họ tan vỡ vì đại đạo pháp tắc, đâu đâu cũng là vết nứt không gian.

Mỗi nhất tu sĩ đều uy nghiêm kinh thiên động địa, khí tức căn thì ngay cả Hỏa Vực thần vương cũng không so được.

Ai nấy đều là kinh thiên cường giả hơn hẳn Hỏa Vực thần vương.

Các kinh thiên cường giả từ bốn phương tám hướng nhắm bạch y tu sĩ phát động công kích, hư không tan vỡ.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu thấy bạch y tu sĩ cứ tiến bước, không ai ngăn được, mỗi bước là mọi uy năng đều rơi sau lưng, đạo đạo kiếm khí kinh thiên giết từng kinh thiên cường giả.

Tất thấy thần uy hình thành ngân sắc cự luân tiêu diệt tất cả, bao lấy bạch y tu sĩ, nhưng không làm gì được mà còn bị y đẩy động, đổ vào một hòn đảo.

“Oành!”

Đột nhiên, các ngân y cường giả lùi lại mấy trăm dặm, bùng lên vô số quang hoa nổ nhau thành một đại trận đáng sợ.

Thần uy của số ngân y cường giả hóa thành phù lục, ép xuống bạch y tu sĩ.

Trên mình bạch y tu sĩ rực lên hơn vạn đạo tuyệt thế kiếm hoa, hình thành một kiếm luân.

Kiểm luân toát lên uy năng khiến hư không tan vỡ!

Triệt để toái hư!

Ít nhất năm, sáu trăm ngân y kinh thiên cường giả, tan biến theo hư không.

Huyết khí và chân nguyên vạch lên mấy vạn đạo thần quang kinh nhân.

“A!”

Ngụy Tác, Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu đều rú lên.

Cảnh tượng trên Thiên khung tan ra, những tất cả khiến tâm thần họ run lên, mất hết khả năng suy nghĩ, mãi tới giờ mới tỉnh lại.

“Thiên khung sao lại có hình ảnh đó?”

“Lẽ nào vì uy năng của Thiên khung còn lưu lại ý chí, hiển hiện ra hình ảnh trước khi Thiên khung hình thành...”

“Lẽ nào là trận chiến trước khi Thiên khung hình thành?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu run lên.

Cả ba khẳng định hư ảnh không phải do cảm chế tạo ra, mà là đại chiến thật sự từng xảy ra, vì tuy cách hai, ba nghìn dặm nhưng họ thậm chí cảm giác được chỉ những hình ảnh đó cũng toát lên ý chí kinh thiên của các đại năng, nhất là bạch y tu sĩ thật không gì ngăn được.

“Các ngân y tu sĩ e rằng đều là chân tiên... Để tôn cấp tu sĩ! Hai nghìn tu sĩ cỡ này không địch nổi... Lẽ nào là...” Ngay cả Linh Lung Thiên cũng không thể tưởng tượng nổi, kim quang trong mắt lóe lên, hai nghìn tu sĩ cỡ đó, ở thời đại của nó đủ diệt hết tất cả.

“Uy năng của Thiên khung bị dẫn động!”

Không còn nhiều thời gian để chấn kinh, linh quang trên một góc Thiên khung hình thành từng dải tinh quang dài, bắn vào sơn cốc cách mép Thiên khung mấy trăm dặm!

“Chỗ chúng bố trí lại ở trong Thiên khung, tại sơn cốc đó!”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, nhìn Linh Lung Thiên rồi điên cuồng lao đi!

-o0o-

973. Chương 973: Giết Đại Năng Trong Nháy Mắt

“Có người ra!”

Cách sơn cốc hơn hai nghìn dặm, Linh Lung Thiên đột nhiên kêu lên. Mây đen dày đặc, trong sấm sét có một dải điện quang.

“Xa thế đã nhận ra? Cường nha muội, đừng để lộ, ta dò xem đối phương thế nào đã!”

Ngụy Tác nhượng mảy, cùng Linh Lung Thiên cách ra mấy chục trượng, trên mình bùng lên băng tử sắc thần văn, tạo cảm giác như biến thành một Thần huyền tam trọng đại năng tu luyện bằng hệ công pháp.

Ở nơi toàn là sấm sét, mục lực của Ngụy Tác không thể nhìn rõ cảnh tượng, đối phương khẳng định như Vũ Hóa Ứng Thiên, có thuật pháp đặc biệt cấm tri được gã và Linh Lung Thiên.

“Đây là ai? Sao chưa từng gặp.”

“Tu luyện lời hệ công pháp, tu vi Thần huyền tam trọng sơ kỳ!”

“Thần huyền tam trọng đại năng?”

Ngụy Tác nhìn rõ tu sĩ trong điện quang, nghe Linh Lung Thiên truyền âm thì cả kinh.

Lao ra từ sơn cốc là một thần huyền đại năng mặc kim缕 ngọc y, đứng trên hoàng kim dị thú, mặt mũi cau có.

Thần huyền đại năng này hơn năm mươi tuổi, mặt dài không râu, đầu quấn một vòng bạch sắc lãnh điện, trông cực kỳ uy nghiêm, có phong phạm chí tôn một cõi.

Đại năng này rất lạ lẫm, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên chưa từng gặp.

Y cưỡi hoàng kim dị thú, không phải pháp bảo mà là yêu thú chính tông, trông như sư tử nhưng có một đôi cánh ngắn, đầu có một sừng, lông vàng óng, kim quang như mặt trời chói lòa, mắt tựa chuông đồng, nhìn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, ra vẻ cực kỳ cao quý ngạo nghễ, không coi ai ra gì.

“Đây là yêu thú gì sao ta chưa biết! Yêu thú này khí tức quá mạnh, còn kinh nhân hơn Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ!”

“Yêu thú này do Hoàng kim hống và kỳ lân nào đó tạp giao sinh ra, có kỳ lân khí huyết, thực lực gần bằng hai cổ yêu thú ở Luân hồi tháp!” Linh Lung Thiên truyền âm và tiếng lục bào lão đầu kêu lên cơ hồ đồng thời vang trong tai Ngụy Tác.

“A! A! A! Quả nhiên khả dĩ!”

“Bố trí của Tiểu thiên giới cộng thêm bí pháp của Trạm Đài đạo hữu quả nhiên có thể dẫn động uy năng của Thiên khung!”

Công Đức tông tông chủ và Đấng Tiên tông tông chủ, Trăm Đài Linh Lan đứng ở góc bắc sơn cốc, trên bạch sắc tinh đài, ngay cả Công Đức tông tông chủ bình thường vô bi vô hỷ cũng tựa hồ không giữ được đạo tâm, kích động kêu to.

Trong sơn cốc, mấy chục tinh trụ phát ra đạo đạo quang hoa, nối lại với nhau, nền sơn cốc bay lên vô số các loại quang phù, lơ lửng trên không như sao trời.

Vô số quang hoa như tơ, như nước lan khắp sơn cốc.

Mọi tu sĩ Công Đức tông, Đấng Tiên tông đều kinh hãi không nói thành lời.

Thiên khung phát ra tinh quang, như viễn cổ thần thuyền giáng lâm sơn cốc, vô số quang phù bay lên như bướm bướm, tụ tập trên nhũ bạch sắc tinh quang, khí tức huyền ảo khoáng thế lan tràn, như cảnh tượng Thiên khung thượng phát ra ban nãy, khiến tất cả mê say.

“Thần huyền tam trọng đại năng, tu luyện bằng hệ công pháp! Ai mà chưa từng nghe qua.”

Trước mặt Đấng Tiên tông tông chủ tế xuất một tấm bạch sắc pháp kính, thu hết cảnh tượng Ngự Tác đầu với đại năng cước đạp hoàng kim dị thú về.

“Mặc kệ, Khổng Cửu Lê thần thông kinh nhân, thú cưỡi có thực lực không kém thần huyền, giải quyết y không thành vấn đề. Không ảnh hưởng gì đến chúng ta.”

“Khổng Cửu Lê bị chúng ta dùng lời lừa gạt, cấm chế lại sắp phát động, tu vi của chúng ta đều đề thăng, y không về kịp thì tốt còn sau đó thì y có nhận ra mà đại phát lôi đình, chúng ta cũng không sợ y và Trung thiên tử lôi tông!”

Công Đức tông tông chủ méo mó mặt mày gằm lên, không như bình thường.

“Chát!”

Cùng vô số quang phù quán quanh, Thiên khung tinh quang rơi xuống sơn cốc đầu tiên hóa thành nhũ bạch sắc nguyên khí, hình thành từng bạch sắc tiểu nhân.

Bạch sắc tiểu nhân đều là đạo tôn xếp bằng, Linh Lung Thiên nhìn thấy sẽ nhận ra tướng mạo các đạo tôn giống hệt Hư Không đạo nhân ở thời đại của nó.

“Đạo hữu phương nào khiến Thiên khung biến đổi như thế!”

Cạnh đó, Ngự Tác không hề dừng lại, áp sát đại năng mặc kim lữ ngọc y, chủ động lên tiếng hỏi lai lịch đối phương.

“Bản tôn thái thượng trưởng lão Lôi Xu thân quân Khổng Cửu Lê của Trung thiên tử lôi tông, người là ai?” Đại năng này đi tới chỗ Ngự Tác, đôi mắt ti hí không ngừng quan sát Ngự Tác và Linh Lung Thiên.

“Trung thiên tử lôi tông? Đây là siêu cấp tông môn của Ngọc Hành đại lục! Công Đức tông và Đấng Tiên tông lại liên hợp với cả siêu cấp tông môn của Ngọc Hành đại lục?! Lẽ nào định qua đó nuốt chửng Thiên Huyền đại lục!” Nghe thần huyền đại năng đó nói, lục bào lão đầu kêu lên.

“Đại năng của Ngọc Hành đại lục?” Ngự Tác mục quang lóe lên, thần sắc không hề dao động, nói, “Tại hạ Quý Lý, tu sĩ Tịch Hàn đại lục.”

“Tu sĩ Tịch Hàn đại lục? Bằng hệ công pháp chứng tỏ không phải người Vũ Hóa thể gia và Trưởng Tôn thể gia, không có bối cảnh gì.” Lôi Xu thân quân Khổng Cửu Lê nhìn chăm chăm Ngự Tác, nhãn quang không ngừng lóe lên, bỏ qua Linh Lung Thiên ở sau lưng gã.

“Tiểu tử, bố trí của chúng sắp kích phát! Là Công Đức tông và Đấng Tiên tông!”

Cùng lúc, Ngự Tác giật giật chân mày, Linh Lung Thiên gấp gáp truyền âm.

“Lôi ngục, giết!” Lôi Xu thân quân đã xác định chủ ý, đột nhiên nhãn quang lóe sát cơ, hú vang với dị thú dưới chân.

“Lôi đình chí tôn! Vạn lôi cuồng sát!”

Hơn một vạn khiêu vị của Lôi Xu thần quân bắn ra hơn một vạn đạo thần uy, ngưng kết thành đơn, mỗi một viên rần rạt khí tức kinh thiên động địa, đều như kim đơn của một tu sĩ chủ tu lỗi hệ công pháp.

“Ầm, ầm, ầm, ầm! Oành!”

Hơn một vạn viên kim đơn lôi cầu ném ra, không tản ra mà ngưng thành một viên.

Lôi cầu chỉ cỡ nắm tay, toát lên lôi đình khí tức khó tưởng tượng nổi như sấm sét khắp trời bị cuốn tới.

“Gừ!” Đồng thời, hoàng kim dị thú của Lôi Xu thần quân gầm vang, kim sắc quang ba cơ hồ xô vào Ngụy Tác.

“Cương nha muội, động thủ!” Lôi Xu thần quân hú lên cho dị thú động thủ thì Ngụy Tác khước cũng quát.

“Định giết ta?! Người mà cũng định cản ta cùng Lôi ngục liên thủ?” Lôi Xu thần quân động thủ, đồng thời thấy Ngụy Tác hú lên thì cười lạnh.

“Chát!” Y vừa cười lạnh thì thân thể như bị vô hình đại chùy đánh trúng, thân thể khiêu vị bùng lên vô số lôi quang, kim lũ ngọc y nứt nẻ, từng mảnh ngọc bay ra.

“Là uy năng của vô thượng pháp âm?!”

Lôi Xu thần quân và Ngụy Tác cùng có ý nghĩ không dám tin.

Đại thừa pháp âm trực tiếp trấn áp lên mình Lôi Xu thần quân thì đồng thời uy năng kinh nhân cũng xung kích trúng Ngụy Tác.

Hoàng kim dị thú của Lôi Xu thần quân cũng phát ra uy năng như Đại thừa pháp âm!

Khác ở chỗ Đại thừa pháp âm của Ngụy Tác xung kích thì khiến Lôi Xu thần quân rùng mình, tốc độ thi pháp chậm lại.

Về phần Ngụy Tác, uy năng xung kích lên gã bị đại đạo pháp vực hóa giải quá nửa, thân thể chỉ hơi run lên.

“Chỉ dựa vào dị thú, chưa lĩnh ngộ đại đạo pháp vực mà định giết ta!”

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác cười lạnh phát Liệt khuyết tàn nguyệt chấn động thiên địa, va vào kim sắc lôi cầu, hai làn uy năng chèn nhau, gã hoàn toàn chiếm thượng phong, Liệt khuyết tàn nguyệt từ tép tới Lôi Xu thần quân.

“Gừ!”

Hoàng kim dị thú của Lôi Xu thần quân rải kim quang hộ chủ.

Một vầng Liệt khuyết tàn nguyệt tương tự xuyên qua làn uy năng chưa tan hết, đến trước mặt Lôi Xu thần quân và hoàng kim dị thú.

“A!”

“Sao lại như thế! Dù Thần huyền ngũ trọng đại năng cũng không thể cùng lúc phát ra lưỡng đạo thuật pháp, là hai thần huyền thần uy cơ mà!”

Lôi Xu thần quân hãi hùng, vô số lôi quang và thần huyền nguyên khí phun ra.

“Oành!”

Lôi Xu thần quân và thân hạ hoàng kim dị thú bị đánh tan uy năng, văng đi.

“Sao lại như thế!”

“Liệt khuyết tàn nguyệt, sao y lại cùng lúc có thể phát ra lưỡng đạo Liệt khuyết tàn nguyệt!”

Trong sơn cốc của Công Đức tông, ai cũng chấn động!

“A!”

Lôi Xu thần quân nát xác, vô số máu và lôi quang rải ra, thần huyền nguyên khí từ đỉnh đầu vút lên chạy trốn.

Một dải tử quang mà y không chú ý thấy xẹt tới, bùng lên hôi sắc thần quang. Lôi Xu thần quân cơ hồ linh quang tắt ngóm, kêu lên thê thảm, Linh Lung Thiên mặt mũi lạnh tanh đánh tan thần huyền nguyên khí và thân thể y.

“Gừ!”

Hoàng kim dị thú phun ra yêu đơn, tựa hồ định tự nổ. “Giết!” Ngụy Tác quát to, uy áp ép lên mình yêu thú đã nứt nẻ thân thể, yêu thú này tan xác, rải ra vô số hoàng kim huyết dịch.

Một Thần huyền tam trọng đại năng và một yêu thú bị Ngụy Tác và Linh Lung Thiên liên thủ giết trong tích tắc!

-o0o-

974. Chương 974: Tiên Đơn Từ Trên Trời Rơi Xuống

“Là y!”

“Sao lại như thế! Sao y lại còn sống!”

Linh Lung Thiên xuất thủ, Công Đức tông tông chủ, Đẳng Tiên tông tông chủ, Trạm Đài Linh Lan, đều kêu lên không dám tin.

“Oành!”

Ngụy Tác giết Lôi Xu thần quân, không cần che giấu khí tức, chân nguyên cuốn Lôi Xu thần quân và hoàng kim dị thú lại, không ngừng phát động Động Hư bộ pháp, toàn lực vượt hư không, nhắm sơn cốc có bọn Công Đức tông tông chủ.

“A! Sao lại như thế! Nhục thân mộc hóa thì không ai ngăn được, y không chỉ còn sống, còn đạt tu vi Thần huyền lưỡng trọng! Quanh y sao còn có băng hệ thần văn!”

“A, tiểu tử, chúng bố trí được kìa, có thể chuyển hóa uy năng của Thiên khung hóa thành linh đơn!”

Hai phe triệt để chấn kinh!

Ngụy Tác thấy trong sơn cốc sừng sững mấy chục tinh trụ, vô số cổ tự quang phù đủ màu bay lên, bắn vào nhũ bạch sắc tinh quang từ Thiên khung trút xuống.

Nguyên khí từ nhũ bạch sắc tinh quang phát ra lơ lửng trên không, ngưng thành đạo tôn linh khí kinh nhân, như thể linh đơn.

Ít nhất năm, sáu mươi tu sĩ là nhân vật trọng yếu của Công Đức tông và Đẳng Tiên tông, Công Đức tông tông chủ, Đẳng Tiên tông tông chủ và Trạm Đài Linh Lan ở trên bạch sắc ngọc đài.

“Phù!”

Nhũ bạch sắc đạo tôn đột nhiên chìm xuống, hình thành bạch sắc lưu quang, giáng trúng Công Đức tông tông chủ.

“Phù!” “Phù!” “Phù!”...

Nhũ bạch sắc đạo tôn như quả chín rục nên rụng xuống.

Trên bạch sắc ngọc đài dày đặc nhũ bạch sắc đạo tôn hơn, những chỗ khác cũng có.

Không ít tu sĩ cũng được nhũ bạch sắc đạo tôn giáng trúng như Công Đức tông tông chủ.

Vù!

Nhũ bạch sắc đạo tôn rơi trúng, quang hoa lóe lên, trực tiếp chảy vào thể nội, phát ra âm thanh linh khí kịch liệt phun trào, nên những tu sĩ đó run lên, tỏ vẻ dị thường chấn kinh và cuồng nhiệt, khí tức lên cao.

“Oành!”

Một đệ tử Kim đơn lưỡng trọng diên phong của Công Đức tông rùng rục khí tức, trực tiếp từ Kim đơn lưỡng trọng diên phong đột phá đến Kim đơn tam trọng!

Mỗi nhũ bạch sắc đạo tôn uẩn hàm linh khí kinh nhân, như một viên tiên giai linh đơn!

Tiên giai linh đơn dày đặc như quả chín rơi xuống!

“Phù! Phù! Phù! Phù...” Mỗi tu sĩ được nhũ bạch sắc đạo tôn rơi trúng, tu vi tăng trưởng với tốc độ kinh nhân.

“A!”

Thoáng sau mọi tu sĩ Công Đức tông, Đẳng Tiên tông như phát cuồng.

Ai nấy lao về nhũ bạch sắc đạo tôn, nhiều người thậm chí phát ra chân nguyên, pháp bảo để cuốn đạo tôn về.

Ai nấy chấn động vì bạch sắc đạo tôn hàm chứa không gian pháp tắc khôn tả, như xuyên qua hư không, chân nguyên và pháp bảo không thể hút được, rơi rụng trong quang hoa của chân nguyên và pháp bảo rồi tan biến.

Trừ những đạo tôn vô tình giáng trung tu sĩ thì còn lại, dù dùng thân thể đón lại cũng không thể ngăn được.

“A! A! A!...”

Không ít người được nhũ bạch sắc đạo tôn đập trúng, không ít người không được, ai nấy kêu vang, khí tức dâng tràn vì tăng tu vi.

“Thành rồi! Đều tương đương với tiên giai linh được! A! Tiểu tử, mau lên, không thì tu vi của chúng sẽ nhanh chóng đột phá!”

Tình cảnh khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rung động, lục bào lão đầu gầm lên.

“Cẩn y lại! Đừng để y phá hoại, tu vi của chúng ta sẽ tăng thêm một, hai cấp!”

Công Đức tông tông chủ lại được một nhũ bạch sắc đạo tôn đập trúng, thân thể như ngâm trong quỳnh tương ngọc dịch, mỗi góc ngách nhỏ nhất tựa được uống loại rượu ngon nhất, mỗi sợi tóc cũng thư phục cực độ, y run lên, thấy Ngụy Tác ngùn ngụt khí thế lao tới, Công Đức tông tông chủ méo mó mặt mày gầm lên.

“Oành!”

Pphật quang vô cùng vô tận từ Công Đức tông tông chủ bắn ra, thành mười sáu thần Phật quang ảnh đổ vào Ngụy Tác.

Y cách Ngụy Tác bảy, tám trăm dặm nên không thể khóa chặt, gã không nghênh tiếp mà phát động Động Hư bộ pháp, tránh khỏi toàn bộ thần Phật quang ảnh.

“A!”

Một tu sĩ Công Đức tông kêu lên kinh hãi cực độ, lão giả mặc hoàng long bào pháp y từ tu vi Kim đơn tam trọng đột phá đến Kim đơn tứ trọng!

“Đẳng Tiên tông tông chủ sắp đột phá đến Thần huyền tam trọng!” Đồng thời, Linh Lung Thiên phi truyền âm cho Ngụy Tác.

Đẳng Tiên tông tông chủ liên tiếp bị năm, sáu nhũ bạch sắc đạo tôn đập trúng, thần huyền khí tức bùng bùng, da cũng phát ra bạch sắc hà quang, hấp lực dâng tràn.

Trong sơn cốc cơ hồ ai cũng được hoặc ít hoặc nhiều nhũ bạch sắc đạo tôn đập trúng, Công Đức tông và Đẳng Tiên tông đều tăng tiến tu vi một cách kinh nhân.

Vù! Vù!

Sau hai tiếng nổ, Ngự Tác liên tục vượt hư không, cách sơn cốc không đầy sáu trăm dặm, song thần huyền đồng thời phát ra một đạo Duy ngã tâm kiếm, lưỡng đạo thanh sắc thần quang tinh chuẩn ép tới Công Đức tông tông chủ.

“Không ngờ người còn sống, phá hoại kế hoạch của ta!”

Công Đức tông tông chủ gầm lên, bắt một pháp ấn, phát ra chữ “Trần” như thân người chặn đứng lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm.

“Người định phá hoại kế hoạch nhưng bọn ta đều tăng tiến tu vi, người kịp không!”

“Người giả chết lừa thiên hạ, lần này ta cho người chết thật!”

Đồng thời, hai nhũ bạch sắc đạo tôn đập trúng Công Đức tông tông chủ, khí tức của y bùng lên.

“Xoẹt!!”

Ngự Tác phát Đại đề tu di, bạch sắc thần sơn như ngọn roi vượt sáu trăm dặm quật xuống.

Đồng thời, dùng Đại đề tu di hoa ra bạch sắc thần sơn che kín, Ngự Tác kích phát Sinh tử thư, quang tự xé hư không, vượt lên bạch sắc thần sơn.

Hai lần thần uy không thể khóa chặt chuẩn xác, đánh xuống sơn cốc.

“A!”

Nhiều người kinh hãi, cảm giác được nguy cơ nên phát uy năng ngăn cản, Ngự Tác toàn lực kích phát Đại đề tu di và Sinh tử thư, uy năng hơn nhiều hai đạo Duy ngã tâm kiếm ban nãy.

“Xoẹt!!”

Hư không chấn động.

Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ biến sắc, đồng thời phát ra kim sắc phật quang và bạch sắc thần hà, hóa thành một tấm bạch sắc đạo đồ cản lại.

“Oành!”

Như hai vì sao va nhau, Ngự Tác phát ra Đại đề tu di và Sinh tử thư tan hết uy năng, tinh trụ và bố trí dưới lòng cốc chưa tan nhưng nhiều nhũ bạch sắc đạo tôn bị nguyên khí phát nổ ảnh hưởng, thay đổi quỹ tích rơi, bắn đi bốn phương tám hướng, linh khí khắp trời như một viên tiên đơn bay trên không trung, nhiều đạo tôn thậm chí bắn đi hơn nghìn dặm mới rơi.

“A! A! A!”

Tu sĩ Công Đức tông và Đẳng Tiên tông kêu lên.

Toàn là chí bảo bay mất, đều có thể bắn vào thể nội, đề thăng tu vi cho họ! Ai nấy chỉ muốn xé Ngự Tác thành vạn mảnh!

“Phù!”

“Phù!”

“Phù!”

Bạch sắc đạo tôn liên tục rơi xuống, cảnh tượng khó tưởng tượng nổi, phổ thông thảo mộc bị đạo tôn rơi xuống thì hiện rõ linh quang, thậm chí nở hoa, biến thành linh dược.

“Hữu dụng!”

Ngự Tác sáng mắt, thi triển Động Hư bộ pháp tiên hành, khí tức lại chấn thiên động địa, đồng thời phát ra hai Liệt khuyết tàn nguyệt.

Nếu không ảnh hưởng được đến bố trí, gã và Linh Lung Thiên chỉ còn cách bỏ chạy, không thì tu vi người Công Đức tông và Đẳng Tiên tông đều đề thăng kinh nhân, cả hai e không chạy được.

“Oành!”

Lại như vì sao va nhau, hư không rung chuyển, phía trên sơn cốc mờ đi, quá nửa bạch sắc đạo tôn đối quỹ tích rơi, bắn đi tứ tán.

“A!”

“A!”

Công Đức tông tông chủ và nhiều tu sĩ gào lên, nhắm Ngụy Tác phát uy năng, nhưng cách hơn bốn trăm dặm, gã dễ dàng tránh được.

“Phù!” Một bạch sắc đạo tôn lóe lên, đột nhiên giáng trúng gã Ngụy Tác.

“Chuyện đó...!” Ngụy Tác bưng bưng nguyên khí, với tốc độ kinh nhân dung hóa vào chân nguyên, cảm giá này, ngay cả gã cũng run lên.

“Ta sắp đột phá thần huyền!”

Đột nhiên, một lão tăng Công Đức tông kêu to, một nhũ bạch sắc đạo tôn giáng lên, lão bắt đầu kim đơn phá bích, đơn khí lan tràn, thần huyền khí tức chấn động.

“A!”

Chỉ trong tích tắc lão tăng Công Đức tông từ kêu lên vui mừng thành kinh hoàng, nhục lão như cứng lại, biến thành gỗ mục.

Nhục thân mộc hóa!

Từng bạch sắc đạo tôn chứa linh khí kinh nhân như tiên đơn khiến lão tăng trực tiếp đột phá Kim đơn ngũ trọng, xung kích thần huyền, nhưng lão tăng lại thất bại, nhục thân không chống nổi quá nhiều đơn khí mà mộc hóa.

Một phật đà cầm trầm hương sắc hàng ma xử xuất hiện trên đầu lão tăng Công Đức tông nhưng chỉ một tích tắc là uốn cong rồi tan đi.

Cảnh tượng này chấn động tất cả.

-o0o-

975. Chương 975: Một Mình Đấu Với Song Hùng

“Sao lại thế này!”

Cùng lúc, Công Đức tông tông chủ, Đăng Tiên tông tông chủ và Trạm Đài Linh Lan phát hiện Ngụy Tác vượt hư không, chuẩn xác đón lấy một nhũ bạch sắc đạo tôn.

Nhũ bạch sắc đạo tôn thứ hai như tiên đơn trút vào thể nội Ngụy Tác.

“Oành!”

Khí thể của gã tăng cao!

“Không xong! Y có thuật pháp nhìn thấy linh nguyên quỹ tích!” Công Đức tông tông chủ biến hắc sắc mặt, toàn lực phát ra đạo đạo thần uy vào Ngụy Tác.

“Oành!”

Ngụy Tác lại nhắm sơn cốc phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt đấu với thần uy, vô số quang hoa tắt lịm, chỉ còn thừa thớt nhũ bạch sắc đạo tôn rơi xuống, phần lớn thay đổi quỹ tích, bắn đi bốn phương tám hướng.

“Chát!”

Đồng thời, Ngụy Tác lại phát động Động Hư bộ pháp, đến trước hai nhũ bạch sắc đạo tôn, một tan vào thể nội gã, một lướt qua người.

Gã tỏ rõ thần sắc kinh hãi cực độ.

Nhũ bạch sắc đạo tôn như tiên đơn, như một mảnh vỡ đại đạo pháp tắc khó tưởng tượng nổi của nhân vật hoàn toàn siêu việt chân tiên phát ra, tuy gã nhờ Minh vương cảm ứng kinh mà biết được phần nào quý tích, song kinh ngạc là nguyên khí trong nhũ bạch sắc đạo tôn trung tựa hồ tương hợp với thể nội nguyên khí của gã nên có ý đến gần, nhờ thế gã thành công bắt được một đạo tôn.

“A! Tiểu tử, không ngờ ngươi lấy được thứ này! Cảm giác thế nào, có bao nhiêu nguyên khí kinh nhân! Đề thăng bao nhiêu tu vi!” Lục bào lão đầu hưng phấn kêu to.

“Oành!”

Hiện tại Ngụy Tác không có thời gian cảm giác kỹ, không đáp lục bào lão đầu mà lại phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt, đến trước một nhũ bạch sắc đạo tôn để đạo tôn ấn vào thể nội.

“A!”

Một lão nhân Đăng Tiên tông đột nhiên hải hùng rú vang, kim đơn khí tức đạt đỉnh phong, đang lao ra ngoài sơn cốc, lão mượn uy năng của Thiên khung đạt tới Kim đơn ngũ trọng đỉnh phong nhưng không nắm chắc đột phá thần huyền, sợ sa vào cảnh như lão tăng Công Đức tông nên bỏ chạy. Có điều một nhũ bạch sắc đạo tôn vì uy năng va nhau chấn động thiên địa mà đối quý tích đích, lão phát ra vô số uy năng mà vẫn không tránh được.

Lão tỏ rõ thần sắc tuyệt vọng, thể nội nổ vang, kim đơn phá bích, đơn khí cuộn cuộn chảy ra.

Không có thần huyền pháp tướng ngưng thành, lão nhân Đăng Tiên tông này mất hết lòng tin, không dẫn đạo đơn khí, nhục thân hóa thành từng mảnh gỗ mục.

“A! Giết! Giết y mau! Ngụy Tác, ta sẽ xé ngươi thành vạn mảnh, bắt thần hồn ngươi mà dày dạn! Cho ngươi biết thế nào là thống khổ!”

Ầm một tiếng, Công Đức tông tông chủ từ bạch ngọc cao đài lao về phía Ngụy Tác.

Công Đức tông chủ mất sạch đạo tâm, lúc trước y bị Ngụy Tác lợi dụng để thi đánh nát nhục thân, lần này đại kế mà thành, tu vi của y thậm chí đột phá đến Thần huyền ngũ trọng hậu kỳ.

Bố trí trong sơn cốc cơ hồ vô dụng, nhũ bạch sắc đạo tôn bay tán loạn, chỉ còn rơi xuống thừa thớt, cổ thủ sơn cốc thành vô ý nghĩa.

Quả đã cho vào mồm lại bị giật ra!

Quả này còn có thể khiến y thăng tiến, thậm chí khả dĩ ngạo thị cả tu đạo giới!

Làm gì có chuyện Công Đức tông tông chủ không điên cuồng!

“Giết y đã!”

Đăng Tiên tông tông chủ cũng hú vang, bám theo Công Đức tông tông chủ, lưỡng đại thần huyền vây giết Ngụy Tác!

“Giết!”

Hai tông chủ hạ lệnh, tu sĩ Công Đức tông tu sĩ và Đăng Tiên tông gầm lên chấn động thiên địa.

“Phù!”

Cùng lúc, sơn cốc đã thừa thớt nhũ bạch sắc đạo tôn nhưng có một rơi trúng Trạm Đài Linh Lan, đơn khí kinh nhân cực độ từ thể nội y bùng lên.

“Y đang lúc đột phá thần huyền!” Linh Lung Thiên mục quang lạnh lại.

Trạm Đài Linh Lan không mất mạng như hai lão bất tử, tích tắc kim đơn phá bích là y lấy ra một cổ đồng sắc đơn bình, dốc một viên hồ phách sắc đơn được cho vào miệng.

Nuốt viên đơn được này, Trạm Đài Linh Lan tỏa dị hương, khí tức càng lúc càng mạnh, như có thứ gì đang hình thành với tốc độ kinh nhân.

“Cổ đơn gì nhỉ! Y đã chuẩn bị, đột phá thần huyền không thành vấn đề.”

Ngụy Tác neho mắt, lóe lên ý nghĩ này, vượt hư không chặn một nhũ bạch sắc đạo tôn.

Một lão bắt tử Đẳng Tiên tông già cỗi để, cơ hồ không mở nổi mắt kích phát một huyết sắc cổ lô, phát ra huyết hồng sắc thần văn. Là một món truyền thể pháp khí của Đẳng Tiên tông, bình thường tuyệt đối không bao giờ động dụng, huyết hồng sắc thần văn dấy lên chân tiên khí tức, nhưng vừa phát ra là huyết sắc cổ lô vỡ tan, rõ ràng chỉ còn đủ uy năng kích phát một lần.

“Một không có thần huyền tu vi, đừng có tự sát. Dù là tiên binh, với tốc độ thi pháp này sao có thể uy hiếp được ta.”

Chân tiên khí tức ngút trời, nhưng Ngụy Tác không thèm nhìn lão giả mà lạnh giọng đoạn vượt hư không, thành công đón đường một nhũ bạch sắc đạo tôn!

“A!”

Huyết hồng sắc thần văn chưa phát ra thì lão bắt tử Đẳng Tiên tông đột nhiên kêu to nát xác.

Tu sĩ hai tông vốn thèm muôn cực độ nhũ bạch sắc đạo tôn hồng đều bị chấn nhiếp, dừng lại trên không.

“Thứ đó... đúng là sánh với tiên đơn!”

Đồng thời, mục quang Ngụy Tác lóe lên.

Tuy gã không có thời gian cảm tri kỹ tu vi đề thăng, nhưng nhũ bạch sắc đạo tôn vào thể nội, gã nhận ra mình gần đạt Thần huyền lưỡng trọng trung kỳ!

Một nhũ bạch sắc đạo tôn khiến nhiều tu sĩ trực tiếp đề thăng một mức Kim đơn tu vi, gã lấy được sáu đạo tôn nên cũng gần đến mức Thần huyền lưỡng trọng trung kỳ!

Ngụy Tác có song thần huyền, như động không đáy, từ Thần huyền nhất trọng đến Thần huyền lưỡng trọng, tiêu hao bao nhiêu?

Chỉ sáu nhũ bạch sắc đạo tôn khiến gã từ tu vi Thần huyền lưỡng trọng sơ kỳ đề thăng đến Thần huyền lưỡng trọng trung kỳ!

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác lại vượt hư không, đến trước một nhũ bạch sắc đạo tôn.

Gã phát hai lần Liệt khuyết tàn nguyệt về sau lưng.

Vù! Vù!

Sau lưng Ngụy Tác, vô số kim sắc thần văn hình thành các dạng phạt đà, pháp khí, thần huyền, phạt điện, như thần phạt đầy trời múa may, nguyên khí pháp tắc cháy lên trong tại hư không.

Một đạo đồ do bạch sắc hà quang ngưng thành ép tới.

Đây là lưỡng đạo thần uy Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ liên thủ tấn công Ngụy Tác!

“Oành!” “Oành!”

Ngụy Tác phát ra lưỡng đạo Liệt khuyết tàn nguyệt, chuẩn xác cắt ngang quỹ tích thần uy, một mình đối kháng hai thần huyền đại năng.

“A!”

Tất thấy, cả Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ đều kinh hãi.

Ngụy Tác một địch hai, một dải Liệt khuyết tàn nguyệt hoàn toàn áp đảo bạch sắc thần hà đạo đồ của Đẳng Tiên tông tông chủ, ép cho y thoái lui liên tục, thần huyền nguyên khí tắt ngóm, lùi mấy chục dặm mới chặn được.

Văng Liệt khuyết tàn nguyệt còn lại tan vỡ trước vô số kim văn thần vực của Công Đức tông tông chủ nhưng dư uy xung kích thì gã không tránh, nhục thân chỉ hơi run lên, vang động như thần thiết ngân nga mà thôi.

“Phù!”

Ngụy Tác bất động, chặn một nhũ bạch sắc đạo tôn đập tới, khí tức lại bùng lên.

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác lại phát ra hai làn Liệt khuyết tàn nguyệt, chủ động công kích Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ.

“A!”

Ai nấy kinh hãi, Đẳng Tiên tông tông chủ vắng đi, bạch sắc thần hà tan biến, hộc máu.

Công Đức tông tông chủ gầm lên liên tục, nhưng thần uy dù hơi cao hơn Ngụy Tác thì dư uy xung kích lên mình gã cũng như vào thần thiết, không mấy may ảnh hưởng đến chân nguyên lưu động.

“Nhục thân y lại thần thiết hay sao mà đạt mức đó!”

Tất thấy kinh hãi, Ngụy Tác lao thẳng sang hai nhũ bạch sắc đạo tôn khác, đồng thời phát ra hai vầng Liệt khuyết tàn nguyệt tấn công Công Đức tông tông chủ!

-o0o-

976. Chương 976: Vận Mệnh Của Thiên Khung

“Cứu tông chủ!”

Nhiều tu sĩ Công Đức tông hải hùng kêu lên, phát ra đạo đạo uy năng ngăn đỡ Ngụy Tác.

Tuy thế không ai tin là đỡ được Liệt khuyết tàn nguyệt vì Công Đức tông tông chủ cũng không thể.

Sự thực là thế, chỉ gần đạt Thần huyền lưỡng trọng trung kỳ nhưng Ngụy Tác phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt khiến thình không chuyển màu đen bầm, hoàn toàn tương đương với hai tu sĩ Thần huyền tam trọng trung kỳ hợp lực.

“Oành!”

Công Đức tông cơ hồ tan hết uy năng, dù nhiều đại tu sĩ xuất thủ nhưng Công Đức tông tông chủ vẫn rống lên, bị đánh văng, kim sắc ba la hoa sau lưng tàn đi, khiếu vị rõ máu.

“Chặn ta thì chết!”

Ngụy Tác quát to, chặn trước một nhũ bạch sắc đạo tôn.

“A!”

Cùng lúc, một đệ tử Đẳng Tiên tông vừa phát ra một đạo tử sắc thần quang công kích Ngụy Tác liên kêu thê thảm, thân thể bị uy năng vô hình đánh nát thành máu trên không.

“Phù!”

Khí tức của Ngụy Tác rung lên, vượt mức Thần huyền lưỡng trọng trung kỳ.

“A!”

“A!”

Đẳng Tiên tông tông chủ và Công Đức tông tông chủ gầm lên, nhưng không dám đến gần Ngụy Tác, trơ mắt nhìn gã áp sát một nhũ bạch sắc đạo tôn khác.

“A, mau lên! Uy năng pháp trận sắp cạn, mau lên, tiểu tử! Mặc kệ chúng, chặn thêm mấy đạo tôn để nâng cao tu vi, khi đó chúng đều không phải đối thủ!” Lục bào lão đầu kêu lên, nhìn nhũ bạch sắc đạo tôn như chỉ tôn tiên đơn, lão càng hưng phấn.

“Cấm chế quả nhiên sắp tan uy năng.”

Ngụy Tác mục quang quét vào, nhiều tinh trụ trong sơn cốc đã nứt, linh quang tan dần, nhũ bạch sắc đạo tôn dần ít đi.

“Oành!”

Hư không rung lên, phía trên sơn cốc, vô số thiên địa nguyên khí hình thành một quang nhân cao mấy trăm trượng bổ vào Trạm Đài Linh Lan trên bạch sắc ngọc đài, dấy động vô số cuồng phong thổi tung cát đá, mấy chục nhũ bạch sắc đạo tôn vì nguyên khí chấn động kinh nhân mà đổi quỹ tích, bắn đi bốn phương tám hướng.

Khí tức hùng hồn từ Trạm Đài Linh Lan bùng lên, thần huyền dị hương lan đi mấy trăm dặm.

Trạm Đài Linh Lan đột phá thần huyền thành công!

“Chát!”

Tích tắc triệt để đột phá, Trạm Đài Linh Lan nhắm Ngụy Tác phát ra chín mươi chín ngọn thác lưu quang do tinh quang tổ thành, ngọn nào cũng có khí tức kinh nhân, hư không bị uốn cong, khiến thần thức và cảm tri cong theo.

“Ta giúp người đối phó y, người cứ chặn các đạo tôn.”

Linh Lung Thiên neho mắt, từ sau lưng Ngụy Tác lướt ra, rực hồi sắc quang hoa áp sát Trạm Đài Linh Lan, dòng thác lưu quang tan vỡ.

Nhũ bạch sắc đạo tôn vô dụng với nó nên nó không chặn mà đi theo Ngụy Tác, tận giờ mới xuất hiện.

“Thực lực người này sánh với thần huyền!”

Thấy thần uy của Trạm Đài Linh Lan tan tành trước Linh Lung Thiên, mọi tu sĩ Công Đức tông và Đẳng Tiên tông, kể cả Trạm Đài Linh Lan vừa đột phá đến thần huyền đều biến sắc.

“Phù!”

Ngụy Tác không hề dừng lại, phát ra hai lần Liệt khuyết tàn nguyệt, oanh kích Công Đức tông tông chủ và Đẳng Tiên tông tông chủ, không để hai người xuất thủ công kích Linh Lung Thiên, đồng gã lại chặn trước một nhũ bạch sắc đạo tôn.

“Oành!”

“Oành!”

Quanh Đẳng Tiên tông tông chủ và Công Đức tông tông chủ có không ít đại tu sĩ tụ lại, nhưng Ngụy Tác tung đòn thì tất cả tuy chặn lại nhưng không dám trả đòn.

“Chúng ta tổn công lại làm nền cho y! A!”

Cả hai toán đều thấy Ngụy Tác lại cắt đường một nhũ bạch sắc đạo tôn, khí tức lại bùng lên.

Trạm Đài Linh Lan nhợt nhạt mặt mày, phát ra đạo đạo thần uy cũng không ngăn được Linh Lung Thiên. Vù!

Đột nhiên, Trạm Đài Linh Lan nghiêng rặng, mấy đạo quang hoa giáng vào sơn cốc.

“Chát!”

Ai nấy rung mình, Ngụy Tác cũng dừng truy kích nhũ bạch sắc đạo tôn lướt ngang hư không.

Khí tức kinh nhân cực độ lan khắp hư không.

“Cách!”

“Cách!”

“Cách!”

Quang tự, tinh trong sơn cốc tan tành, nhũ bạch sắc tinh quang từ Thiên khung tan đi, biến thành hư quang!

“A!”

Năm, sáu tu sĩ Đăng Tiên tông bị hư quang quét trúng, hóa thành tro.

“A!”

Ai nấy cuống cuống trốn chạy khỏi sơn cốc.

“Hoang thần chiết hư!”

Thân ảnh Trạm Đài Linh Lan cùng Hư không kim hồ biến mất, đoạn quát to, thân thể như co lại một nửa, thần huyền nguyên khí và thần quang hình thành một tấm kính dài, bề cong hư quang về phía Linh Lung Thiên và Ngụy Tác.

“Xoẹt!!”

Hư không chấn động, Ngụy Tác cực kỳ ngưng trọng đột nhiên xuất hiện cạnh Linh Lung Thiên đang lùi lại, lại phát động Động Hư bộ pháp.

Hoang tộc đại năng Hư Không đạo nhân đạo pháp cực kỳ kinh nhân, có thể dẫn đạo hư không đưa uy năng của Thiên khung đang tan biến chuyển hướng vào gã và Linh Lung Thiên.

Khí tức uy năng của Thiên khung thậm chí hoàn toàn siêu việt cổ đế thi, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không ngăn được.

“A!” Lục bào lão đầu kêu lên, từ cực độ hưng phấn biến thành cực độ hoảng sợ.

Khí tức hủy diệt nhất thiết lan tràn, Ngụy Tác cùng Linh Lung Thiên vượt hơn ba mươi dặm, nhưng uy áp vẫn ép đến sau lưng.

Ít nhất có bốn, năm cao thủ Công Đức tông và Đăng Tiên tông tan biến trong hư quang.

Đột nhiên, khí tức đó tan biến, như một món pháp bảo mất đi chân nguyên dồn vào.

“Cách!”

Thiên khung đột nhiên vang lên tiếng nổ.

Mọi tu sĩ thoát chết nhìn lại, vật Thiên khung đó xuất hiện một vết nứt!

Thiên khung lại có một vết nứt!

Một vết nứt này khiến tất cả chấn động, từ từ lan đi, ban đầu chỉ rộng mấy trượng nhưng rồi găm sâu xuống đất, vươn tới mây cao, đến chỗ ngoài tầm mắt tất cả.

“Chát!”

Ai nấy cứng người như bị giữ lại trên không, tâm thần chấn động. Quang hoa từ vết nứt phát ra, hình thành từng bức tranh.

Vẫn là cửu trọng hoàn đảo kim bích huy hoàng, tụ tập số lượng chí bảo khó tưởng tượng nổi.

Một kim sắc thiên thần có khí tức bao khắp thiên địa, cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn đứng sừng.

Y phát tay, hơn nghìn ngân y cường giả còn lại hóa thành thần văn, biến thành từng viên kim sắc lõi hoàn, tụ lại thành kim sắc trường kiếm khó tưởng tượng nổi chém vào bạch y tu sĩ không hiểu vì lý do gì vẫn tiến bước.

Hư không triệt để tan vỡ.

Như có vô số thiên địa tinh thần tan biến, bạch y tu sĩ từ hư không bước ra, tuy trên mình có vô số vết thương nhưng thần nhiên đến trước mặt kim sắc thiên thần.

“Ầm, ầm, ầm...”

Tích tắc đó không biết hai người phát ra bao nhiêu đòn, bao nhiêu thần uy va nhau, hủy diệt bao nhiêu hư không.

“Chát!”

Không ai ngăn được bạch y tu sĩ, bạch y tu sĩ đột nhiên vả mạnh lên mặt kim sắc thiên thần.

Kim sắc thiên thần cửu thiên thập địa, duy ngã độc tôn bị bạch y tu sĩ bạt tai văng đi!

Bạch y tu sĩ khẽ liếc, tựa hồ vừa đập chết một con muỗi.

“A!”

Kim sắc thiên thần tựa hồ gầm lên, vô lượng thần quang cùng các loại thần vực không ai nhìn rõ trấn áp xuống.

“Chát!”

Kim sắc thiên thần lại lãnh một bạt tai.

“Người muốn thành thần của thiên địa nhưng tiếc là thế giới này không có thần, ta không phải, người càng không.”

“Người coi người ta là chó, có biết thiên địa cũng coi người như thế? Nhân thế ngắn ngủi, muốn đấu với thiên địa mà dựa vào tu vi, tự cho mình là thần, buồn cười thật!”

“Thế gian nếu có thần, ta sẽ trực tiếp diệt đi!”

Ý chí không thể ngăn cản đột nhiên xung kích vào óc Ngụy Tác. Bạch y tu sĩ cho kim sắc thiên thần biết không được khinh thường vận mệnh của ai, không cho phép thần khổng chế.

Chấn động khôn tả lan khắp lòng Ngụy Tác, là niềm kính sợ đột nhiên với bạch y tu sĩ, không vì kính sợ đại thần thông mà vì kính trọng ý chí của y!

“Diệt! Diệt! Diệt! Diệt! Diệt! Diệt!”

Hủy thiên diệt địa!

Kim sắc thiên thần bị đánh như đánh chó.

Trong vô tận hư không, từng vì sao bị kéo xuống, thiên địa tan vỡ, vô số sinh linh đồ thán, vô số vẫn thạch, lưu hỏa, tinh thần nguyên khí, hủy diệt tất cả.

Bạch y tu sĩ bay lên, vô số thần thông, quang hoa tan đi, thiên địa sắp hủy diệt xuất hiện một Thiên khung.

“Người định cứu cả thiên địa nhưng chân nguyên và tu vi không chịu nổi tổn hao này. Người tưởng mình có thể cứu thế hả?”

“Thiên địa vạn vật đều là đồ chơi của cường giả, thế mà không rũ bỏ được thì người sẽ bại trong tay ta!”

Kim sắc thiên thần cười vang, phát ra vô số kim sắc chuyển luân, Thiên khung hóa thành bảy mảnh.

“Chát!”

Đột nhiên vô số từ bi quang điểm từ cực bắc chi địa phát ra, chảy vào Thiên khung.

Bảy mảnh Thiên khung đột nhiên cố định, ngưng kết lại, hình thành bảy bạch sắc quang tráo bao lấy Thần châu đại lục.

Vô số tinh thần nguyên khí, dòng chảy vẫn thạch và vực ngoại yêu thú trút xuống, bên ngoài bảy bạch sắc quang tráo là vùng hoang vu núi non hiểm trở, mỗi nhất tích tắc lại biến hóa như thương hải tang điền. Bảy bạch sắc quang tráo bao lấy bảy thần châu đại lục.

Hình ảnh tan đi, ý chí và khí tức nghịch thiên của bạch y tu sĩ còn chấn động trong thể nội Ngụy Tác khiến gã rùng động.

“Cách!”

Lại vang lên tiếng nổ.

Trên mảng Thiên khung đó có thêm một vết nứt thông thiên tiếp địa.

“Cách!”

Vết thứ ba... Vết thứ tư...

Cảnh tượng không thể hình dung nổi.

Từng vết nứt lan khắp Thiên khung từ tuyền cổ đến giờ vẫn trơ trơ.

Thiên khung ngoài xa lại nổ vang.

Từng mảnh Thiên khung không ngừng tan biến.

Thiên khung triệt để tan vỡ!

-o0o-

977. Chương 977: Bắt Sống Đại Năng

“Tiểu Phong, sao lại không dụng tâm, tối qua ta truyền khẩu quyết Hắc Phong kiếm cho con mà giờ con chưa thuộc. Thúc thúc con giao con cho ta dạy chứ không phải đi chơi.”

Cạnh Thiên khung, một trung niên hán tử Phân niệm cảnh mặc hoàng bào giáo huấn một hài đồng chỉ sáu, bảy tuổi.

“Hoàng bá bá đừng trách, hai ngày nay tiểu diệt đang học Ngũ lôi tâm pháp.” Hài đồng cười ranh mãnh.

Trung niên hán tử nghiêm mặt, định nói gì thì đột nhiên biến hắc sắc mặt, tắt tiếng.

“Hoàng bá bá, sao thế này! Thiên khung sao thế này!” Hài đồng không ngừng kinh hãi kêu lên.

Như tảng băng đột nhiên vỡ vụn, một vết nứt từ Thiên khung mé trái lan ra, từng mảng Thiên khung sập xuống, thoáng sau tất cả tan tành!

...

Hoang nguyên bên ngoài Thiên khung vang lên vô số tiếng thú gầm.

“Sư ca, thích Chung cô nương thì vì sao không nói, việc thế này vẫn cần nam nhân chúng ta nói trước.”

Trên dốc núi, hai tu sĩ trẻ tuổi Chu thiên cảnh nằm trong bụi cỏ, ngậm một cọng cỏ, thư thái sưởi nắng.

“Thôi vậy, chốc nữa rồi nói.” Hắc bào thanh niên mắt to mày rậm thoáng nghĩ, bảo thanh y thanh niên đang khuyển, “Chung cô nương vẫn thích Bạch tuyết vũ hạc làm vật chơi, ta tìm giúp đã, dù gì cũng không gấp...”

Hai thanh niên đột nhiên biến hắc sắc mặt, nhảy lên.

“Cách!” “Cách!”...

Tiếng nổ vang từ xa, nhũ bạch sắc quang mạc ngoài xa tan dần.

“Chung cô nương, làm đạo lữ của tại hạ nhé...” Trên đỉnh núi, một thanh niên mặc cẩm y, mặt mày lờ lợt chỉ vào Thiên khung nói với một nữ tu mặc thúy sam.

“Đa tạ ý tốt của Triệu đạo hữu nhưng tại hạ chưa định cùng ai kết làm đạo lữ.” Nữ tu cự tuyệt, rõ ràng có ý chán ghét thanh niên.

“Chung cô nương, tại hạ một lòng một dạ với cô nương, hỏi tại hạ yêu thương cô nương thế nào thì Thiên khung là lòng tại hạ, Thiên khung còn là tại hạ còn yêu cô nương.” Thanh niên vẫn bám riết, nhưng rồi chợt trừng mắt như mất cá chết.

Thiên khung đột nhiên xuất hiện một vết nứt lớn rồi sập xuống từng mảng, tan biến trước mắt y và nữ tu!

“A!”

Một toán tu sĩ cạnh Thiên khung hải hùng, thoáng sau đã bị các loại yêu thú xé tan.

Thiên khung sau lưng họ tan đi, thú triều mệnh mông hình thành, thiên địa sôi trào.

...

Tình cảnh ấy xảy ra ở nhiều nơi trong Thiên khung đại lục.

“Vết nứt Thiên khung... Thiên khung đã sập...”

Thiên khung đại lục không biết có bao nhiêu tu sĩ nhột nhột nín thở, đứng cũng không vững.

Ai nấy không dám tin vào mắt mình, Thiên khung có từ tuyên cổ, tạo cảm sẽ còn mãi lại tan vỡ.

...

“Thiên khung hình thành như thế hả..”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đứng trên hư không, nhìn Thiên khung tan biến, tuy biết sẽ có ngày này nhưng vẫn cực kỳ chấn động.

Một tu sĩ tu vi nghịch thiên, có quyền thế bao trùm thiên hạ, cơ hồ sở hữu mọi chí bảo kinh nhân, định khổng chế cả thiên địa, coi mình là thần, nhưng bị bạch y tu sĩ triệt để đánh rớt khỏi thần đàn.

Ta chỉ là phạm nhân, dù ngươi là thần, ta cũng giết ngươi!

Ý chí không gì ngăn nổi của bạch y tu sĩ khiến Ngụy Tác kính sợ.

Ngụy Tác chưa từng cho mình là đại nhân vật xuất chúng gì, mà chỉ là tiểu gian thương tiểu tán tu Linh Nhạc thành, lúc giết Lâm Thái Hư thì gã có ý nghĩ ta là tiểu tán tu cũng có thể kéo ngươi xuống ngựa.

Gã không nhìn rõ hoàn chỉnh tình cảnh sau cùng nhưng biết Thiên khung là do bạch y tu sĩ và một người khác ở cực bắc hi sinh vô số thần thông và tu vi hóa thành để bảo vệ tất cả.

“Xoẹt!!”

Đột nhiên, Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp, đưa Linh Lung Thiên vượt hư không.

Kim sắc thần uy ép tới phía Ngụy Tác vừa tan biến, bùng nổ vô số kim sắc ba la hoa.

Tích tắc đó Công Đức tông tông chủ và mấy cường giả phát động đòn đánh lên Ngụy Tác.

“Thiên khung bị các ngươi làm sập mà còn không biể kính sợ, dám đánh lên ta!” Ngụy Tác tránh khỏi đoạn nổi giận gầm lên một câu mà gã cũng không hiểu.

“Phù!” Một vừa chân truyền đệ tử Công Đức tông phát động thể công bị chấn tan thành máu!

“Bọn ta không biết kính trọng, đánh lên ngươi? Đừng quên ngươi lên vào Công Đức tông ăn trộm chí bảo, giết tu sĩ bản tông trước!” Công Đức tông tông chủ gầm lên, vô số kim sắc thần văn dấy lên, bất chấp tổn hao ngưng thành vô số thần phạt, pháp khí, thần sơn, pháp liên...

“Ta đạt được thể này cũng nhờ phúc của các siêu cấp đại tông môn!”

“Siêu cấp đại tông môn các ngươi đều được Thiên khung che chở mới có cơ nghiệp này nhưng đại tông môn các ngươi có ai không như kim sắc thiên thần ban nãy, cao cao tại thượng, coi phổ thông tu sĩ là sâu kiến! Tùy ý giết người cướp của!”

“Không vì Thiên Kiếm tông chẳng phải ta vẫn ở Linh Nhạc thành sao! Không vì Minh Đức của các ngươi định giết ta mới bị ta giết lại, định giả trò đối phó ta nên ta mới lên vào Công Đức tông chứ? Dù ta lấy Đề hồ thánh quả, lấy đồ trong Thất bảo mật địa nhưng ngươi sau đó phát hiện Minh Đức và Trạm Đài Linh Lan bày kế đối phó thì có thể tự thân đến hỏi ta, bàn điều kiện cơ mà, nhưng ngươi tham lam đồ của ta, thậm chí không trị tội của Minh Đức!”

“Thật ra là ai sai? Ta diệt Thiên Kiếm tông để cho mọi đại tông môn đừng tự cho mình cao cao tại thượng! Hôm nay ta sẽ diệt Công Đức tông!”

Ngụy Tác gầm lên liên tục, lưỡng đạo Liệt khuyết tàn nguyệt đồng thời giáng vào Công Đức tông tông chủ. “Chúng ta dồn uy năng đối kháng y!” Đẳng Tiên tông tông chủ và đại tu sĩ đều phát thần uy trợ giúp Công Đức tông tông chủ, đồng thời Đẳng Tiên tông tông chủ dẫn đầu, lao về phía Công Đức tông tông chủ.

“Các người tưởng thích tự uy năng là được sao!”

Cùng lúc, Hư không kim hồ lóe lên, thân ảnh Trảm Đài Linh Lan thò ra, định đối phó Ngụy Tác, nhưng Ngụy Tác cười lạnh, uy năng Đại thừa pháp âm trực tiếp trấn áp tới.

“A!” Trảm Đài Linh Lan rung mình, da nứt nẻ, vô số huyết châu rải ra, ẩn vào hư không, không dám lộ diện. Đồng thời, quanh Đẳng Tiên tông tông chủ đột nhiên ánh lên vô số tinh quang, hình thành một pháp liên ép xuống.

“Chát!”

Bạch sắc thần hà dấy lên, tuy nhiên thần uy phong ấn quanh Đẳng Tiên tông tông chủ bị chấn tan. “A!” Đẳng Tiên tông tông chủ kinh hô, thân ảnh Ngụy Tác xuất hiện sau lưng y.

Vù!

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cơ hồ sắp đánh trúng lưng y, trên mình Đẳng Tiên tông tông chủ rực bạch sắc thần quang, mờ dần trên hư không.

Đẳng tiên đài!

Đẳng Tiên tông hiển nhiên không chỉ có một Đẳng tiên đài, Đẳng Tiên tông tông kinh hải bỏ chạy.

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác vượt hư không, áp sát Công Đức tông tông chủ.

Từng dải Liệt khuyết tàn nguyệt không ngừng va vào thần uy của Công Đức tông tông và người Công Đức tông.

Người Công Đức tông tụ tập quanh tông chủ, ít nhất mười sáu, mười bảy đại tu sĩ Kim đơn tam trọng trở lên, uy năng hòa cùng Công Đức tông tông chủ thì còn hơn một vầng Liệt khuyết tàn nguyệt mà Ngụy Tác toàn lực phát ra.

Nhưng dư uy hoàn toàn không uy hiếp được Ngụy Tác biết Minh vương cảm ứng kinh và Động Hư bộ pháp.

Liên tục va chạm, liên tục có đại tu sĩ phe Công Đức tông không chịu nổi thần uy mà hộc máu.

“A!”

Đột nhiên, một vầng Liệt khuyết tàn nguyệt bùng lên uy năng khó tưởng tượng nổi như tự nhiên hóa sinh thành pháp vực.

Cơ hồ tu sĩ Công Đức tông đều bị chấn bay thổ huyết.

“Người dám đấu với ta?”

Ngụy Tác lên tiếng, thân thể Công Đức tông tông chủ vắng đi, kim sắc quang hoa tan tành, da cũng có nhiều vết nứt.

“A!”

Công Đức tông tông chủ gầm lên, định liều mình nhưng nhục thân không chịu nổi chân nguyên và thần uy chấn động nữa.

“Phù!”

Công Đức tông tông chủ lại tan thân thể, máu tứ tán.

“A!”

Kim quang định thoát đi nhưng mục quang Ngụy Tác lóe lên, kim quang từ nhục thân Công Đức tông tông chủ bị gã dùng Tự chuyển thiên trấn ma pháp phong ấn.

“Cách!”

Tự chuyển thiên trấn ma pháp bị kim quang đánh tan uy năng.

Ngụy Tác lại thi pháp, lại phong ấn!

Liên tục ba lần, kim quang bị Ngụy Tác trấn áp!

-o0o-

978. Chương 978: Bước Trên Con Đường Của Tiên Nhân

“Cách! Cách! Cách!” Tự chuyển thiên trấn ma pháp ngưng thành hoàng sắc thủy tinh liên hoa, bên trong có kim sắc nhân ảnh giằng co.

Diện mạo kim sắc nhân ảnh y hệt Công Đức tông tông chủ, cũng trọc đầu, mình ánh lên kim sắc thần quang. Nhưng chỉ là thần huyền pháp thân chứ không có huyết khí, đã hao tổn nhiều.

“Ngụy Tác, ta biết ngươi định dùng Phổ độ thần quang độ hóa ta nhưng quên đi! Ta thà ngọc vỡ chứ không làm ngói lành!”

Đột nhiên, kim sắc nhân ảnh tựa hồ cảm giác được tâm niệm của Ngụy Tác nên gào lên.

“Ta sẽ đưa tin người giết Lôi Xu thần quân về cho Trung thiên tử lôi tông! Họ sẽ phái đại năng đến diệt người!”

“Chát!”

Kim sắc nhân ảnh đột nhiên kết thành một viên kim sắc xá lợi.

Kim sắc xá lợi hóa thành lưỡng đạo kim sắc thần quang, trực tiếp xuyên qua phong ấn của Tự chuyển thiên trấn ma pháp.

“Oành!”

Ngụy Tác cảm tri được quỹ tích một đạo kim sắc thần quang xung kích nên phát Liệt khuyết tàn nguyệt.

Hai vầng Liệt khuyết tàn nguyệt khiến thiên địa mở đi cũng bị xuyên qua, một đạo kim sắc thần quang đâm vào chân mày Ngụy Tác thành một vết máu rồi mới bị nhục thân và thần văn trong thể nội gã hóa giải.

Kim sắc thần quang tắt đi, không hiểu bay tới đâu.

“Không muốn chết thì đứng chổng lại ta.”

Vết máu trên mi tâm Ngụy Tác tan đi, trong tiếng quát vang, một đại tu sĩ Công Đức tông lao tới trực tiếp bị một đạo Duy ngã tâm kiếm đâm xuyên tâm mạch, thi thể rơi xuống.

Một thần huyền đại năng bị đánh đến không dám thò ra, một thần huyền đại năng tiêu vong, một thần huyền đại năng khác bỏ chạy.

Ngụy Tác như thần ma chân chính, mọi tu sĩ Công Đức tông và Đẳng Tiên tông lạnh mình, không dám xuất thủ, nhao nhao bỏ chạy.

“A! A! A! Tiểu tử, thả chúng đi làm gì, giết hết cướp hết, kim đơn của chúng có thể luyện chế Tuyệt diệt kim đơn, nhục thân đem bón Diệt tiên đằng!” Thấy Ngụy Tác để họ đi, lục bào lão đầu đau lòng kêu lên.

“Đẳng Tiên tông tông chủ chạy rồi, Công Đức tông tông chủ liều mạng truyền tin ta chưa chết đi, giết thêm cũng vô nghĩa.” Ngụy Tác nhìn Thiên khung đã tan biến.

“Hừ, ta thấy người xem hình ảnh hình thành Thiên khung rồi thì có cảm xúc. Cho là mình khác chúng, bất quá tâm tính tu sĩ cao cao tại thượng đều như thế, người giết tông chủ của chúng thì chúng sẽ đối phó người.” Linh Lung Thiên hừ lạnh.

“Ta cho chúng một cơ hội, lần tới chúng còn định giết ta, ta sẽ không khách khí.” Ngụy Tác bảo Linh Lung Thiên.

“Lòng dạ đàn bà quá, ta mà có tu vi như người thì giết sạch cướp sạch, đột phá đến Thần huyền ngũ trọng sẽ nhanh hơn nhiều!” Lục bào lão đầu kêu âm lên.

“Giết một người là thêm một mối liên can, ai biết sau lưng một tu sĩ có bao nhiêu bối cảnh. Cứ như người sẽ rước lấy bao nhiêu địch nhân.” Ngụy Tác bảo.

“Người giết ít lắm hả, thêm hay bớt khác gì.” Lục bào lão đầu kêu âm lên.

“Không hẳn, ta giết là có lý do. Nếu ta giết người mà còn gợn trong lòng thì đối địch sẽ có vấn đề.” Ngụy Tác nói đoạn, thần thức triệt để trải ra.

“Hừ.” Linh Lung Thiên tuy nhiên hầm hừ nhưng không châm chọc Ngụy Tác.

Tuy Ngụy Tác nói theo đúng khẩu khí tiểu gian thương Linh Nhạc thành nhưng khiến nó nhớ lại lời một lão nhân trong tộc nói với mình từ thời đại đó.

“Hài tử, tu đạo.. đấu với thiên, với địa, với nhân... khó tránh sát nhân, nhưng con có biết vì sao cùng sát nhân mà có ác có thiện không?”

“Không biết...”

“Đều là lòng người thôi... Hài tử, nếu con giết một người mà thấy yên lòng thì tất có lý do giết y... Nếu lòng không yên thì tức là có vấn đề... Có những người giết nhiều người khiến mình không yên tâm quá, thậm chí tưởng mình đã quen nhưng thật ra thì y không thấy mình đúng... Nguyên nhân vì chúng sinh bình đẳng... Hài tử, không có ai sinh ra đã thọ cùng thiên địa, có thần thông như thiên địa ngay. Nếu tự nhận mình cao cao tại thượng, mặc kệ lòng không yên thì trời cao sẽ giáng tai họa, đó là nhân quả. Nhân quả là thiên kiếp lớn nhất mà mỗi người không tránh được.”

“Tiểu tử, còn kém bao nhiêu thì đạt Thần huyền tam trọng?” Lục bào lão đầu hỏi, mắng, “Trạm Đài Linh Lan chạy được! Bắt được y không lột da không xong.”

“Thần huyền lưỡng trọng đến Thần huyền tam trọng, thiếu ba, đến bốn bước nữa.”

“Chỉ thiếu một chút! Thêm ba, bốn nhũ bạch sắc đạo tôn không phải có thể trực tiếp xung kích Thần huyền tam trọng sao!” Lục bào lão đầu bực bội.

“Có thứ này, xung kích Thần huyền tam trọng không khó.”

Ngụy Tác hút một nhánh cây lên.

Vốn chỉ là một nhánh phổ thông thanh sắc hoang thảo nhưng lúc này như bích ngọc, ngọn nở hoa trắng, linh quang lóe sáng, như tiên dược trong truyền thuyết.

“Chuyện đó...” Lục bào lão đầu tròn mắt, đó là cỏ hoang bị nhũ bạch sắc đạo tôn bắn trúng.

“Phù!”

Ngụy Tác thử luyện hóa linh thảo, cơ hồ tích tắc là xong khí tức lại bùng lên.

“Tuy không sánh bằng nhũ bạch sắc đạo tôn nhưng gần bằng một nửa.” Nhận ra khí tức của Ngụy Tác biến hóa, lục bào lão đầu run lên, hít một hơi lạnh.

“Đây là phúc âm của tiên nhân, như nhật được thần thông.”

Ngụy Tác đi quanh sơn cốc, phát hiện ba nhánh linh thảo tương tự và bốn khối đá như biến thành linh đơn.

“Phù!” “Phù!” “Phù!”...

Ngụy Tác không ngừng luyện hóa, khí tức dâng lên ào ạt, chỉ còn lại khối đá đỏ au sau cùng thì dừng lại.

Tu vi của gã đã đạt Thần huyền lưỡng trọng điền phong, lúc nào cũng có thể đột phá đến Thần huyền tam trọng!

“Gian thương, định thế nào?” Linh Lung Thiên biết Ngụy Tác tu vi Thần huyền lưỡng trọng điền phong, cũng muốn xem tìm được thứ gì cho người khác đột phá kim đơn, gã tìm quanh một lượt, thu hết đồ hữu dụng của mọi tu sĩ rơi xuống, hỏi luôn.

“Chúng ta đi theo Thiên khung của Thiên Huyền đại lục xem sao?” Ngụy Tác hỏi Linh Lung Thiên.

“Thiên khung không còn, sẽ bạo phát thú triều kinh nhân, người định mèn theo các thành trì này nhằm ngăn thú triều, định cứu thế hả?” Lục bào lão đầu kêu lên.

“Thiên Huyền đại lục dù gì cũng là quê ta, cứu được ai thì cứu, thú triều đối với tu sĩ nào cũng là đại cơ duyên, thu hoạch không tệ, chưa biết chừng gom được nguồn lực để tu luyện.” Ngụy Tác bảo Linh Lung Thiên, “Cương nha muội, sao hả.”

“Thuận tiện xem có thứ gì chuẩn bị dùng cho độ thiên kiếp luôn.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, đầy thâm ý.

“Cẩn toàn lực chuẩn bị ngăn thiên kiếp.” Linh Lung Thiên không hành động ngoài dự liệu của Ngụy Tác nhưng gã hơi lạnh mình.

Cây cao, gió cả. Ở Thiên long trung, viễn cổ thiên long đã nhắc rằng Ngụy Tác có lẽ ngay khi Thần huyền ngũ trọng đột phá đến chân tiên sẽ gặp thiên kiếp, gã tu thành song thần huyền, thiên địa nguyên khí chấn động càng kịch liệt, rất có thể khi từ Thần huyền tứ trọng đột phá đến Thần huyền ngũ trọng là đã dẫn động thiên kiếp.

Trừ Đẳng Tiên tông tông chủ và Trảm Đài Linh Lan thì Ngụy Tác là người thu lợi lớn nhất qua lần Công Đức tông và Trảm Đài Linh Lan bố trí, tương đương với trực tiếp từ Thần huyền lưỡng trọng đột phá đến Thần huyền tam trọng.

Thần huyền tam trọng đến Thần huyền tứ trọng, đối với tu sĩ khác là một đoạn đường dài nhưng với gã thì để chống lại thiên kiếp, như thế không nhiều thời gian.

Ngụy Tác qua hình ảnh viễn cổ thiên long nhắc nhở, thấy rõ thiên kiếp và thần uy như không biết bao nhiêu Thần huyền tu sĩ đồng thời thi pháp. Nếu không có thứ gì chống lại thiên kiếp thì khi thiên kiếp đột nhiên giáng lâm tất mất mạng.

“Đi thôi!”

Mục quang lóe lên, Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp, vài lần nhấp nhô là khuất vào hư không.

...

“Thiên khung Thiên Huyền đại lục sụp rồi?! Sao lại thế được!”

“Phát sinh chuyện gì? Thiên khung Thiên Huyền đại lục đã sụp!”

“Thiên khung... sụp rồi!”

Đồng thời, tin Thiên khung của Thiên Huyền đại lục tan vỡ lan đi với tốc độ kinh nhân khiến ai nghe thấy cũng biến sắc.

“Thiên khung sẽ biến mất?” Nhiều tu sĩ nghe tin thì chỉ còn ý nghĩ này.

“A! Nhất định giết y báo thù cho tông chủ!” Nhiều tu sĩ Công Đức tông kêu gào.

“Y đã đạt Thần huyền tam trọng! Không trừ đi thì sau này ta sẽ chết trong tay y. Không được! Phải mời người trừ khử y!” Hư không kim hồ từ hư không thò ra, Trảm Đài Linh Lan vừa học máu vừa lăm bầm.

-o0o-

979. Chương 979: Con Đường Hủy Diệt

Đêm xuống, trong đồng đổ nát, xoạt một tiếng, một tu sĩ toàn thân nhuộm máu, không rõ diện mục bò ra.
“Phù!”

Tu sĩ này mới bò ra, đột nhiên có bóng đen từ phía trên nhảy xuống, hai chi trước nhọn hoắt xuyên qua thân thể y.

Tu sĩ này co người rồi bất động.

Tiếng tanh tách vang lên, nhiều bóng đen sà xuống, thoáng sau tu sĩ này chỉ còn trơ lại bộ xương.

Tu sĩ này đang nằm trong một thành trì phế khư.

Thành trì này xây theo núi, bao trùm vạn vụ yêu dị và mùi máu tanh nồng.

Cả thành trì không còn công trình nào nguyên vẹn, không thấy bóng tu sĩ nào, đâu đâu cũng là đổ nát và mảnh pháp y của tu sĩ cùng các loại các dạng thi thể yêu thú.

Thành trì này là Linh Nhạc thành mà Ngụy Tác sống nhiều năm, ở cực nam Thiên Huyền đại lục.

Trong một hoang nguyên có mấy trăm tu sĩ đang cầm cổ chạy, phía sau là một tòa thành rực lửa.

Hoàng vân không ngừng truy đuổi mấy trăm tu sĩ, liên tục có quang hoa từ các tu sĩ bắn lên, nhưng đám mây vẫn từ từ bắt kịp, liên tục có tu sĩ rơi xuống, bị vô số hoàng trùng yêu thú xé xác.

Mấy trăm tu sĩ càng lúc càng ít, sau cùng tan biến vào đám mây vàng.

Nếu có tu sĩ từ trên cao nhìn rõ cả Thiên Huyền đại lục sẽ thấy nhiều thành trì cũng như thế, đang cháy rừng rực, không biết có bao nhiêu tu sĩ bị yêu thú lấy mạng. Thiên Huyền đại lục như một luyện ngục.

...

Trong một động quật ở núi hoang tụ tập hơn mười tu sĩ, bên trong bố trí một trận pháp, linh quang xanh biếc bao trùm.

Tất cả đều là phổ thông tán tu, tu vi tối cao chỉ Phân niệm nhất trọng, kém nhất chỉ Thần hải tứ trọng.

Đột nhiên ánh sáng lóe lên, ba trung niên tu sĩ hơn bốn mươi tuổi, mặc mũi nhọn nhọt nhọt tiến vào.

“Dư đạo hữu, Lưu đạo hữu, Lăng đạo hữu, Trịnh đạo hữu và Vương đạo hữu đâu?” Hơn mười tu sĩ vây lấy.

“Trên đường về bọn tại hạ gặp một đàn yêu thú... Trịnh đạo hữu và Vương đạo hữu mất mạng.” Ba tu sĩ buồn bã, một đại hán mặc thanh sắc giáp y nói.

“Trịnh đạo hữu...” Trong động trầm xuống, một nữ tu thân thể đơn bạc bật khóc.

“Dư đạo hữu, hiện tại tình hình thế nào.” Một lão nhân ngực đầm máu, chân hơi loạn choạng, có vẻ bị thương không nhẹ hỏi trung niên tu sĩ ăn vận như tu sĩ.

“Mấy phường thị phế khư có thể có linh đơn và pháp khí đều bị yêu thú chiếm rồi, bọn tại hạ không vào được, bắt quả từ thi hài tu sĩ dọc đường cũng thu được đôi chút.” Trung niên tu sĩ đáp đoạn lấy từ một nẹp bảo nang ra nhiều đơn bình và pháp khí để phân phát.

“Từ vị trí của chúng ta, phải theo đường Thanh Phong hạp mới thoát được, còn lại, số lượng yêu thú thập phần kinh nhân.”

“Số đơn được bổ sung chân nguyên của chúng ta không đủ cho hai ngày nữa. Chư vị đạo hữu, mau rời khỏi đây. Lúc quay về, bọn tại hạ thấy yêu khí xung thiên, mấy ngày tới số lượng yêu thú sẽ càng dày, e là chúng ta sẽ bị phát hiện.”

Phân phát xong, trung niên tu sĩ nho nhã ngưng trọng nói.

“Tiếng gì nhỉ!”

Đột nhiên, tiếng kêu kỳ dị vang vào động quật.

Lão nhân ngực nhuồn máu, cước bộ hư phù vung tay, thanh sắc pháp kính truyền cảnh tượng bên ngoài vào.

Đám mây vàng kinh nhân từ góc khác của hoang sơn phương ép tới.

“Thực cốt cự hoàng!”

Thấy trong mây vàng thoát ẩn thoát hiện động vật như hoàng trùng thì mọi tu sĩ triệt để biến sắc.

“Chúng ta đi mau!”

“Ngần ấy Thực cốt cự hoàng, từ Lăng Tiêu thành đến! Ngần ấy thì chỗ chúng ta sẽ bị phát hiện!”

“Với vận tốc của Thực cốt cự hoàng, chúng ta không đi ngay ẽ không kịp!”

Tu sĩ nho nhã kêu lên, thân ảnh loáng lên, lướt ra ngoài.

“Chát!”

Ai nẩy ngấn ra, cửa động đột nhiên có thêm hai tu sĩ, mà không ai nhận ra hội tới.

Là một hồng kiếm đại hán không cao lắm và một thanh niên mặc phổ thông thanh y.

Kinh hãi là trên mình thanh niên mặc phổ thông thanh y toàn là vết nứt nhưng khí tức chấn động thập phần kịch liệt, tựa hồ vừa bị xung kích dữ dội, thân thể như sắp tan ra.

“Không cần đi, có một yêu thú thực lực sánh với thần huyền sắp đến.”

Thanh y thanh niên thập phần bình tĩnh đứng ở cửa động, không vào mà nói.

“Sánh với thần huyền?!” Mọi tu sĩ run lên nín thở.

“Vị đạo hữu này... Tiền bối...” Lão nhân định thần, định hỏi thì nhận ra điểm khác lạ của thanh niên nên tỏ rõ thần sắc kinh hãi.

Thanh y thanh niên dấy lên khí tức kinh nhân, trong tích tắc trấn áp được thể nội chân nguyên đang chấn động thập phần kịch liệt, khí tức bình phục ngay, mọi vết thương khôi phục nguyên lành.

Tuy thanh y thanh niên không có linh quang rực rỡ nhưng khí tức trấn áp ban nãy khiến lão nhân và mọi tu sĩ nhận ra gã cực kỳ bất phàm mà đối xứng hô.

“Yên tâm, mỗ sẽ đưa các vị đi.”

Thanh y thanh niên không nói gì, gạt đầu với hồng kiếm hán tử. Hồng kiếm hán tử cũng lẳng lặng đứng ngoài cửa động, còn thanh y thanh niên bước đến phía trên hoang sơn.

“Y...”

Tu sĩ trong động lại triệt để chấn hãi, hai làn khí tức khó tưởng tượng nổi từ thanh y thanh niên bùng lên, bao trùm thiên địa.

Uy nghiêm vô cùng vô tận, thậm chí khiến đám mây vàng ngút trời đang ập tới cũng kinh hoảng tản đi.

“Xoẹt!!”

Hai vàng hồi sắc loan nguyệt như hai vì sao xuất hiện trước mặt thanh y thanh niên, bắn đi mấy trăm dặm.

“Chát!”

Như trống thần gõ vang, chấn động trăm dặm.

Mọi tu sĩ trong động quật nhìn thấy hai vàng trắng xám vượt liền ba trăm dặm, giáng vào một bóng đen.

Bóng đen rít lên chim ưng, là hắc sắc huyền quy lớn như cái bàn, lưng có chín đầu rắn.

Uy năng hình thành từng cơn lốc trên không, hai vàng hồi sắc loan nguyệt xung kích lên mình dị thú nhưng không may khiến nó ị thương.

Thanh y thanh niên không đổi thần sắc, hư không lại chấn động, từng vầng hoi sắc loan nguyệt xung kích trúng yêu thú.

“Chát!”

“Chát!”

“Chát!”

Từng quãng uy năng bị yêu thú phá giải, chín cái đầu rắn trên lưng nó không ngừng rú vang, thoảng sau đã cách thanh y thanh niên không đầy trăm dặm.

Hoang cổ khí tức và yêu khí ngút trời ập tới khiến mọi tu sĩ rùng mình.

“Còn dám tới... Người tưởng ta chạy là sợ người, ngứa ngứa hả? Minh người không phải đối thủ của ta.”

Thanh y thanh niên lắc đầu, lẩm bẩm.

Thanh y thanh niên lại phát ra hai hoi sắc loan nguyệt, cả thiên địa biến sắc, hư không trước mắt rực hoi hắc sắc thần quang, dị thú bị giữ cứng trên không trung.

“Cách!”

Hai vầng hoi sắc loan tắt ngóm, chín cái đầu rắn của yêu thú nát vụn, lớp mai cũng vỡ.

“Gừ!”

Yêu thú gầm vang, thiên địa tựa hồ tan vỡ nhưng thanh y thanh niên bất động trên không, “Ngoan nào, chết là hết, đừng phí sức để thêm thống khổ.” Tức thì yêu thú rùng mình, tắt tiếng gầm.

“Chát!”

Lam hắc sắc quỷ thảo phát ra, yêu thú cứng người, sinh cơ đoạn tuyệt, bị lam hắc sắc quỷ thảo kéo về chỗ thanh y thanh niên.

Hung uy ngút trời lại bình tĩnh, thanh y thanh niên đứng trên không trung, trong vòng vạn dặm tắt cả tiếng thu gầm.

“Tiền bối... là?” Mọi tu sĩ chấn động khôn tả, run giọng.

“Mỗ là tán tu Ngụy Tác ở Linh Nhạc thành, sẽ đưa các vị đến nơi an toàn hơn.” Thanh y thanh niên với gạt đầu toán tu sĩ, nói đoạn độn quang cuốn tất cả lao về phía tây.

“Ngụy Tác? Bá Khí chân nhân Ngụy Tác? Người san bằng Thiên Kiếm tông... Không phải đã...” Toán tu sĩ nín thở.

“Linh khí... Sao lại thế này?” Toàn lực trải thần thức, đoạn dùng Dịch ích kiếm độn đưa các tu sĩ đi, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thần sắc ngưng trọng nhìn về phía tây.

-o0o-

980. Chương 980: Uy Danh Dàn Hiện

Ánh nắng chói lòa chiếu vào một sơn cốc hẹp, trên hai ngọn núi quanh cốc mọc một loại cây kỳ lạ, trông như bàn tay tiên nhân nhưng màu xám trắng, dưới ánh nắng thì mọc lên cực nhanh.

Cách sơn cốc tám trăm dặm có một đầm lầy ứ đọng, vô số mảnh pháp y không nhìn rõ màu và thi thể yêu thú đang rửa nát lơ lửng, mùi tanh lợm giọng.

Trên dốc núi có mấy cây chùng mười mấy trượng cao, hình dáng như bàn tay tiên nhân, một gian nhà đá giản đơn cực độ, trước nhà là một thanh niên hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi trông bệnh tật ngồi trên ghế trúc.

Phía trước thanh niên nhợt nhạt, tay giấy trong hoi sắc trường bì bào tụ tập hơn ba mươi tu sĩ.

“Một viên Hồi khí đơn giá hai mươi viên hạ phẩm linh thạch, giá này cao quá đấy.” Hơn ba mươi tu sĩ đang nóng nảy, mấy người hậm hực nhỏ nước bọt.

Bất quá thanh niên có phần bệnh tật này như đã quen, đợi họ mắng xong thì mới mỉm cười: “Chư vị, cũng như trước khi Thiên khung sập, cái gì hiếm thì quý, các vị cũng rõ trong vòng mấy vạn dặm không thể có Hồi khí đơn. Hiện tại giá này, chưa biết chừng ở nơi khác của Thiên Huyền đại lục đã cao hơn cũng nên.”

“Giá của ngươi cao quá, Thiên khung Thiên Huyền đại lục đã sập, tu sĩ nên giúp nhau, sau ngươi lại thừa cơ kiếm linh thạch.” Một trung niên tu sĩ hậm hực.

“Nếu các vị thấy đơn được quá đắt thì có cách khác, chỉ cần trao ra hai pháp bảo linh giai trung phẩm trở lên, tại hạ đảm bảo đưa các vị đến nơi an toàn.” Thanh niên mỉm cười: “Thăng Tiên tông thiết lập một tu sĩ tự cư điểm cách đây không đầy ba vạn dặm. Đến rồi đó rồi đến các thành do tông môn khác khống chế thì thập phần an toàn.”

“Hai pháp bảo linh giai trung phẩm trở lên! Đạo hữu, tham quá rồi đấy!”

“Đạo hữu, dù bọn tại hạ chỉ ra hai linh giai trung phẩm pháp bảo, các hạ lấy gì dám chắc sẽ đưa bọn tại hạ an toàn đến khu vực Thăng Tiên tông khống chế.”

Thanh niên định đáp thì đột nhiên hơi ngược nhìn mé trái.

Trong đám mây phía đó rơi xuống mười mấy đạo độn quang, đáp xuống sơn cốc.

Tám tu sĩ này đều là kiếm tu, khí tức hùng hậu, đứng đầu là một tu sĩ mặt vuông mặc hắc sắc bì giáp, diện mục âm trầm, lưng đeo mặc lục sắc trường kiếm.

Toán kiếm tu đáp xuống, hơn ba mươi tu sĩ có mặt lạnh buốt trong lòng, các kiếm tu đều tu vi không tệ, tu sĩ mặt vuông đã đạt Phân niệm ngũ trọng hậu kỳ.

“Không ngờ có người dừng chân ở đây..”

Hơn tám mươi tu sĩ đáp xuống tỏ vẻ kinh nghi.

“Tiểu tử, chữ khắc trên hoang nguyên là do người khắc, nói có Hồi khí đơn, liệu thương đơn được để bán hả?” Tu sĩ mặt vuông hỏi thanh niên.

“Đúng thế, các chữ trong hoang nguyên đều có dấu của tại hạ và đồng bạn.” Thanh niên mỉm cười: “Chư vị đến mua Hồi khí đơn hả, hai mươi hạ phẩm linh thạch một viên.”

“Hai mươi hạ phẩm linh thạch một viên? Giá này rẻ quá.” Tu sĩ mặt vuông cười ha hả, hơn mười kiếm tu đi theo bật cười.

“Xem ra chư vị đạo hữu không thành tâm mua bán.” Thanh niên không giận mà mỉm cười: “Nếu giá này quá cao thì với các vị có giá khác hợp lý hơn.”

“Hả, giá vừa phải?” Tu sĩ mặt vuông cười ha hả, hỏi thanh niên uể oải.

“Lấy mạng ra đổi.” Thanh niên nhạt giọng.

“Lấy mạng ta ra đổi hả, ta thấy ngươi nên lấy mạng và mọi Hồi khí đơn ra cho ta!” Tu sĩ mặt vuông cười vang, phi kiếm đột nhiên hóa thành hắc sắc cự mãng cắn vào thanh niên. Hơn ba mươi tu sĩ biến sắc tránh đi.

Thanh niên mỉm cười, bất động. Một đạo xích sắc quang hoa đột nhiên từ tiểu thạch ốc sau lưng bắn ra, hắc sắc cự mãng nhất tan vỡ. Tu sĩ mặt vuông tắt cười, không dám tin nhìn xuống ngực.

Ngực y xuất hiện một vết thủng lớn, thân thể cơ hồ đứt làm đôi.

Đoạn cổ họng y kêu òng ọc, bỏ chứng tắt hơi.

“Choang!”

Sau lưng y, một kiếm tu mặc lục sắc pháp y vừa té xuất phi kiếm, óc lại bị một đạo xích sắc quang hoa từ nhà đá bắn ra đánh rớt, thi thể không đầu lác lác rồi mới ngã.

Nhất thời, mọi kiếm tu tại trường nhột nhột, kinh hãi nhìn căn nhà đá sau lưng thanh niên.

Trong mắt họ, thanh niên chỉ có tu vi Phân niệm cảnh lương trọng này trở nên đáng sợ.

“Nếu thật lòng bàn sinh ý thì tại hạ và đồng bạn sẽ có giá thật, còn không thì cũng như y, lấy mạng ra đổi.” Thanh niên vẫn mỉm cười, chỉ vào thạch ốc, “Chư vị hỏi tại hạ lấy gì đảm bảo đưa được tới nơi an toàn thì tam ca chính là đảm bảo.”

“Lưu huynh, thế nào?”

“Chi bằng đem hết pháp bảo...”

Hơn mười kiếm tu nhột nhột, còn hơn ba mươi tu sĩ tụ tập từ trước thì động lòng, uy năng lương đạo quang hoa của tu sĩ chưa lộ diện cho thấy ít nhất cũng là Kim đơn lương trọng đại tu sĩ.

Đột nhiên, thanh niên đang mỉm cười lại hơi ngẩn ra, ngoái lại.

Trong tiểu thạch ốc bước ra một tu sĩ tóc ngắn.

Đây là một trung niên tu sĩ cao lớn, trầm ổn, đầu tóc đỏ rực, sợi nào cũng dựng lên như lửa cháy, mặc áo kim sắc pháp y, những chỗ nguy hại đều có phù văn mây gấm, chân đi giày da đỏ, pháp lực dao động cực mạnh.

Xích hồng sắc linh khí trên đầu y ngưng thành một thần lô.

Bên trên thần lô là khí diễm bốc lên như lửa thật.

“Kim đơn tam trọng!”

Một tu sĩ nhận ra tu vi của y, mọi tu sĩ đều hít một hơi lạnh, không ngờ đối phương còn hơn cả tưởng tượng, là Kim đơn tam trọng đại tu sĩ!

“Tam ca, sao thế?” Thanh niên thấy tu sĩ khí thế bất phàm đi ra thì đứng dậy hỏi.

Tu sĩ không đáp, chỉ nhìn lên thình không. Thoáng cái, một dải độn quang xuất hiện trước mắt tất cả.

Mấy chục tu sĩ đang tới.

Dẫn đầu là một thanh sam thanh niên và một hồng kiếm đại hán.

“Tiền bối!”

Tựa hồ vừa nhìn rõ thanh sam thanh niên, tu sĩ tóc đỏ run người, biến hẳn sắc mặt hành lễ.

“Tiền bối?” Thanh niên uể oải và mọi tu sĩ tại trường kinh hãi.

Thanh sam thanh trông rất bình thường, không hiện rõ cả linh khí.

Mấy chục tu sĩ đi sau tỏ vẻ cực kỳ kính nể.

“Những chữ khắc tại hoang nguyên do các vị để lại? Trước kia các vị là tu sĩ phái nào?” Thanh sam thanh niên cùng mọi tu sĩ đi theo đáp xuống, hỏi Kim đơn tam trọng tu sĩ.

“Bọn vãn bối vốn là tu sĩ của Huyền Lang, Huyền Lang là một tổ chức tán tu nhỏ ở Lăng Tiêu thành.” Tu sĩ tóc đỏ kính cẩn.

“Nơi này không an toàn, với tu vi của các hạ mà có yêu thú lợi hại đi qua tất khó đào thoát.” Thanh sam thanh niên bảo tu sĩ tóc đỏ, “Các hạ dám ở đây, còn để lại chữ khiến người ta tới bàn sinh ý, khẳng định có cách thoát thân, nhưng là cách gì?”

“Không dám giấu, Huyền Lang có một truyền tống pháp trận trong lòng núi này, thông ra ngoài vạn dặm, đến khu vực Thăng Tiên tông khổng chế là tương đối an toàn.”

“Cái gì, hóa ra trong núi này có truyền tống pháp trận?!” Ai nấy thầm kêu lên.

“Khu vực Thăng Tiên tông khổng chế cụ thể ở đâu?” Thanh sam thanh niên hỏi.

“Ở đó.” Tu sĩ tóc đỏ chỉ sang phía tây.

Khung cảnh cực kỳ cổ quái, một Kim đơn tam trọng đại tu sĩ cực kỳ kinh sợ một thanh niên trông phổ phổ thông thông, chỉ là khí vũ thấp phần bất phàm, như phổ thông đệ tử trong tông ôn diện kiến tổ sư.

“Thiên khung sập rồi... Kỳ nhân đệ tử đều xuất hiện, không ngờ một tổ chức tán tu phổ thông cũng có một Kim đơn tam trọng đại tu sĩ.” Thanh sam thanh niên tựa hồ lẩm bầm.

Lẩm bầm đoạn thanh sam thanh niên bảo tu sĩ tóc đỏ: “Mồ mặc kệ lúc trước các vị làm thế nào nhưng tiếp theo có tu sĩ đến thì phải tận lực đưa họ tới chỗ an toàn. Trừ phi có yêu thú lợi hại đi qua, truyền tông pháp trận không giữ được thì rút... Lợi ích tất nhiên là mồ không thiếu của các vị.”

“Đa tạ tiền bối!”

Kim đơn đại tu sĩ tóc đỏ hít sâu một hơi, cúi người, “Văn bối nhất định tuân theo.”

Thanh sam thanh niên vung tay, đưa một nạp bảo nang điểm cho Kim đơn đại tu sĩ.

“Các vị muốn đến khu vực Thăng Tiên tông khổng chế thì đi cùng mồ, mồ sẽ đưa các vị.” Thanh sam thanh niên lấy nạp bảo nang ra rồi nói với tu sĩ tại trường.

“Đa tạ tiền bối... Văn bối cả gan, tiền bối có phải họ Ngụy?” Kim đơn đại tu sĩ đón nạp bảo nang, toát mồ hôi run giọng hỏi.

“Thế nào, gặp mồ ở đâu rồi hả? Không thì với tu vi đó, các hạ không thể biết mồ họ Ngụy.” Thanh sam thanh niên hơi nhú mày.

“Văn bối có may mắn hôm đó Thiên Kiếm thành thấy thần uy của tiền bối.” Kim đơn đại tu sĩ run rẩy, cung kính cực độ nói.

“Hóa ra thế... Biết rồi thì giúp mồ trấn thủ chỗ này, có ai không đối phó nổi đến nơi thì báo danh hiệu của mồ là được. Nhưng nếu không tuân lời thì chắc các vị biết hậu quả rồi.” Thanh sam thanh niên bảo.

“Văn bối biết, văn bối sẽ đưa tiền bối đến pháp trận.” Tu sĩ tóc đỏ hành lễ, đi ra sau tiểu thạch ốc.

-o0o-

981. Chương 981: Linh Khí Tụ Về Phía Tây

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đi trước, theo sau là một toán đông tu sĩ.

Gã không thể hiện khí tức Thần huyền lương trọng diện phong nhưng yêu thú trong vòng nghìn dặm tựa hồ nhận ra nên gần như tuyệt tích.

Dọc đường không một bóng người.

Chỗ vốn có tu sĩ dừng chân đã biến thành phế khư, nhiều nơi mọc cả Hoang cổ thụ mọc kỳ lạ, khắp nơi là yêu thú, đầy động khí tức quỷ dị.

Thiên khung Thiên Huyền đại lục sụp đổ không lâu sau, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vốn từ bắc bộ đi về phía đông, rồi xuôi nam, cơ hồ xuyên qua nửa Thiên Huyền đại lục, rồi từ phía đông qua trung bộ, đi về phía tây.

Đi qua hai trăm mấy chục cá thành trì, nhưng Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vẫn chưa hiểu rõ hiện Thiên Huyền đại lục đang thế nào.

Đại đa số đã thành phế khư, chỉ vài thành trì còn lại.

Một thành trì còn lại hay không hoàn toàn do khoảng cách từ thành trì đó đến Thiên khung mà đối diện quy mô thú triều thế nào.

Hôm Thiên khung tan vỡ, Thiên Huyền đại lục bạo phát vô số thú triều, tựa hồ yêu thú trong cả man hoang đổ vào Thiên Huyền đại lục.

Có những thành trì thực lực cao cường, nhưng gặp thú triều kinh nhân qmà bị san phẳng.

Có những thành trì quy mô không lớn nhưng vì thú triều quy mô không lớn nên vẫn còn.

Thiên khung đã sập, số lượng và phẩm giai yêu thú khó tưởng tượng nổi.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên gặp ba thần huyền cấp yêu thú và mấy yêu thú bát cấp trở lên hợp kích, trong đó có hai con có lực phòng ngự đặc biệt kinh nhân, cả hai cực kỳ vất vả, vừa đánh vừa chạy mới hạ được chúng.

Vô Kỵ thiên cung không còn, sơn môn cũng thế, Vũ Hoàng chân nhân không rõ sinh tử.

Hiện tại thú triều hình thành sau khi Thiên khung sụp đã qua cao trào, nhiều thành trì tuy may mắn còn lại nhưng không an toàn, chỗ dừng chân được chọn thường là những nơi khá xa của Thiên Huyền đại lục.

Những thành trì còn lại đều cố thủ, cách nhau ít nhất hơn mười vạn dặm, ở giữa do yêu thú chiếm cứ nên khó mà thông tấn liên lạc.

Tin tức về các thành trì đều từ tu sĩ may mắn sống sót từ nơi khác đưa về. Các thành trì này vẫn chỉ biết quanh đó có thể có thành trì nào đó còn lại, hoặc có nơi nào đó có tu sĩ tụ tập điểm tương đối an toàn.

Đối với Kim đơn đại tu sĩ mà muốn tra xét cũng phải đợi sau mấy chục ngày, thú triều triệt để bình ổn lại, đại đa số yêu thú đi qua thì mới có thể.

Qua biến cố này, các thành trì và tông môn còn lại như thành cô đảo, cũng như lúc trước phải ra khu vực cực độ nguy hiểm bên ngoài Thiên khung vẽ địa đồ, trả giá bằng vô số thời gian và sinh mệnh mới tìm được nơi tương đối an toàn để đi.

Trong một thời gian dài, tuyệt đại đa số thành trì còn lại không thiếu nguyên liệu luyện khí, luyện đơn nhưng pháp khí và linh đơn lại cực thiếu.

Thú triều mang lại không ít nguyên liệu tu đạo nhưng cũng có không biết bao nhiêu phường thị, tu sĩ luyện khí và luyện đơn mất mạng nên có những thành trì thậm chí không cung ứng nổi một phần mười lượng tiêu hao bình thường của tu sĩ.

Tuyệt đối là họa kiếp của tu đạo giới Thiên Huyền đại lục.

Thiên Huyền đại lục còn bao nhiêu thành trì và tông môn, tình hình hiện tại cụ thể thế này, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên e phải đi khắp Thiên Huyền đại lục mới biết.

Nếu không có gì bất ngờ, tiếp đó là thay đổi kinh nhân.

Hiện tại mọi thành trì còn lại chịu uy hiếp lớn nhất từ số lượng kinh nhân yêu thú, lúc nào cũng nơm nớp. Cũng như Thiết Sách của Nam Cung Vũ Tinh khi xưa, các tổ chức tán tu kiểu Huyền Lang, Súc Ảnh mọc lên... Nhiều tông môn và tổ chức có khả năng giữ mình thì nhân lúc triệt để hỗn loạn, không còn quy củ nào để thu lợi, phát triển bản thân.

Xuất thân tiểu gian thương Linh Nhạc thành nên Ngụy Tác hiểu điều đó, dọc đường trừ gặp những việc giết người cướp của quá đà, còn lại gã chỉ uy nhiếp, chứ không xuống tay.

Thiên khung tan vỡ, đối với yêu thú như đột nhiên có một miếng thịt thơm lừng, cùng lao vào phân chia.

Đối với những thế lực thì miếng thịt thơm đã chia giờ tan tành, chỉ khi có thế lực vượt hẳn lên, chế định như lại quy tắc, tu đạo giới mới yên tĩnh lại.

Hiện tại Ngụy Tác muốn hiểu rõ Thiên Huyền đại lục còn đại thế lực nào.

Tiếp theo cục thế Thiên Huyền đại lục biến hóa thế nào thì không ai biết.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên từ đông vòng sang tây không phải vì Ngụy Tác muốn xem Huyền Phong môn và Chân Võ thế nào mà vì Thiên khung tan vỡ thì mấy hôm nay thiên địa Thiên Huyền đại lục biến hóa vì diệu mà chỉ thần huyền đại năng mới có thể cảm tri được.

Thiên địa linh khí sớm đã tan hết, mỏng đến độ công pháp cũng khó cảm tri, bình thường khó mà rút ra để tu luyện được.

Nhưng mấy hôm nay, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cảm tri được thiên địa linh khí!

Thiên khung sụp đổ, tựa hồ hóa thành linh khí kinh nhân cực độ tan vào Thiên Huyền đại lục.

Rất dễ hiểu, chỉ một mảnh Thiên khung hóa ra nhũ bạch sắc đạo tôn cũng khiến bọn Ngụy Tác tu vi đột phá.

Một viên linh đơn kinh nhân tan vào một đại diện thì đại diện sẽ đầy linh khí, rồi từ từ khuếch tán, tiêu tan.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cảm tri được càng đi về phía tây, linh khí càng kinh nhân.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đang ở mé tây Thiên Huyền đại lục trung bộ chứ cha vào tây bộ, nhưng thiên địa linh khí thì với tu vi hiện tại của Ngụy Tác toàn lực tu luyện thì một ngày hút được hai, ba mươi viên hạ phẩm linh thạch.

Lượng linh khí này phi thường kinh nhân.

Với cảm giác của Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, đi về phía tây thêm hơn một vạn dặm, đến khu vực Thăng Tiên tông khống chế, thiên địa linh khí đạt mức tu sĩ bình thường cũng nhận ra, gần như Hải Tiên thành khi trước.

Không biết vì địa mạo hoặc nguyên nhân nào, tựa hồ Thiên khung sau khi tan vỡ, đại bộ phận linh khí đều tụ về Thiên Huyền đại lục tây bộ.

Nơi linh khí dày nhất sẽ đến mức nào?

Nếu linh khí đến mức độ nhất định lại thêm địa mạch, thậm chí địa mạch sẽ hút được lượng linh khí kinh nhân, hóa sinh linh mạch!

Một linh mạch, đối với tu sĩ tương đương chí bảo kinh nhân, không hiểu tương đương với bao nhiêu viên tiên cấp linh đơn.

Dù không hóa sinh linh mạch, nhưng có những dãy núi và sơn cốc đặc biệt, tích tụ linh khí nồng độ kinh nhân thì bố trí Tụ linh trận sẽ có công hiệu cực kỳ kinh nhân.

Thăng Tiên tông vốn là đệ nhất đại tông môn của Thiên Huyền đại lục đông bộ, hiện tại khống chế tây bộ, thật sự gã thấy cổ quái.

...

“Trung thiên tử lôi tông và Minh Thổ giáo, Bích Tỳ tông liên thủ tiến vào Thiên Huyền đại lục?”

Trong một vân tiêu ngọc điện của Đẳng Tiên tông, Đẳng Tiên tông chủ cầm bạch sắc ngọc phiến, đọc tin.

Trạm Đài Linh Lan ngồi phía dưới, đã thành khách quý của Đẳng Tiên tông, đã rũ bỏ Công Đức tông.

“Thiên khung tan vỡ, thiên địa linh khí dồn về phía tây, rất có thể sẽ hóa sinh linh mạch, các tông môn này muốn chiếm khu vực có khả năng hóa sinh linh mạch nhất. Thiên Huyền đại lục tu đạo giới trọng thương, dù không cướp được linh mạch thì thừa cơ cướp đoạt cũng tốt.” Trạm Đài Linh Lan vạch ngón tay trên hư không, nhân quang lóe lên.

“Bọn Vương Vô Nhất e không ngồi yên. Y cũng về Thiên Huyền đại lục rồi, để chúng đấu trước đã, khi người ta mới tới nơi thì chúng ta vào Thiên Huyền đại lục.” Đẳng Tiên tông chủ tỏ vẻ phẫn hận, “Hiện tại mà vào, chỉ yêu thú cũng khiến chúng tổn hại không ít người.”

“Hàn tông chủ, nghe nói các vị tra ra việc thu mua thủy hệ yêu đơn khả năng liên quan đến Hải Tiên tông, tại hạ mong Hàn tông chủ toàn lực truy xét.” Trạm Đài Linh Lan lạnh giọng: “Nếu tra ra manh mối về đạo lữ của y thì đối phó càng nắm chắc. Lúc y còn tu vi thấp kém cũng dám vì đạo lữ mà chọc tới đại thế lực, đó là nhược điểm của y.”

“Nói không sai. Y còn ở Thiên Huyền đại lục, giờ mà phát hiện đạo lữ của y thì là thời cơ đối phó tốt nhất.” Đẳng Tiên tông chủ mục quang lóe lên, gật đầu, bắn ra mười mấy phiến bạch sắc ngọc phủ khỏi ngọc điện.

982. Chương 982: Tu Sĩ Xâm Lấn

Linh Lung Thiên và Ngụy Tác tiếp tục đi về phía tây, tới khu vực Thăng Tiên tông khổng chế mà Kim đơn tu sĩ tóc đỏ nói.

Đây là chỗ giao giữa Thiên Huyền đại lục trung bộ và tây bộ giao, là dãy núi có tên Ngô Công linh trên hoang nguyên, Ngô Công linh gần một góc của Thiên Huyền đại lục đông bộ, trợ trợ núi đá, trong núi có không ít đá trứng ngỗng cùng dấu tích viên cổ san hô và sò điệp, tạo cảm giác thương hải tang điền, tại thời viên cổ thì đây có lẽ là hải vực.

Vượt Ngô Công linh men theo Thiên Huyền đại lục là vùng đất ẩm, mọc nhiều linh dược. Địa mạo ở đây khá đặc biệt, thường có một lớp nước mỏng, dưới ánh trăng thì có thủy quang phản quang, từ trên cao nhìn xuống như một cái chậu bạc lớn nên gọi là Ngân Bồn oa.

Vốn dĩ Ngô Công linh là khu vực tu sĩ Thiên Tri thành thường hoạt động, nhiều tu sĩ vượt Ngô Công linh, đến Ngân Bồn oa hái linh dược.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên qua Thiên Tri thành cách đó không đầy ba nghìn dặm, đã thành phế khư, thành trì bị yêu thú quét sạch, không có tung tích tu sĩ nào.

Trong ngọn núi mây trăm dặm của Ngô Công linh bao trùm sương trắng.

Sương trắng này bình thường không có nhưng ngưng kết bất tán, rõ ràng có tu sĩ bố trí đại hình cấm chế.

“Thiên địa linh khí ở đây quả nhiên gần bằng Hải Tiên thành ngày trước.”

“Thăng Tiên tông có bố trí cấm chế ngăn linh khí trong khu vực đó, nên lượng linh khí hơn hẳn những nơi khác.”

“Thiên khung tan rồi, sinh ra lượng linh khí quá kinh nhân, như linh khí của không biết bao nhiêu vì sao tan vào một đại lục, cứ thế này rất có thể sẽ hóa sinh linh mạch.”

“Thiên địa linh mạch vì thiên địa tan vỡ, Thiên khung hóa sinh mà đoạn tuyệt, hiện tại Thiên khung không còn thì lại hóa sinh linh mạch, như một vòng luân hồi.”

“Dù không thành linh khí linh mạch như ở thời viên cổ khiến một tông môn duy trì truyền thừa mấy trăm năm thậm chí nghìn năm, nhưng chỉ cần có tông môn khóa chặt được thì sẽ là một thời đại tối hoàng kim với tông môn đó, sẽ tạo ra không biết bao nhiêu đại nhân vật.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu truyền âm bàn tán, như dự liệu, linh khí tụ về phía tây, ở nơi này đạt mức như Hải Tiên thành muốn vào phải giao nạp linh thạch phí dụng từ khi Thiên khung chưa tan.

“Thiên địa linh khí ở đây sao lại kinh nhân như thế?” Toán tu sĩ đi sau Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thập phần chấn kinh.

“Kim sắc thiên thần đó hủy thiên diệt địa, Thiên khung trấn áp bảy đại lục, tạo cho tu sĩ sinh cơ, hiện tại Thiên khung tan đi, giao dịch các loại linh đơn, linh thạch cắt đứt, nhưng Thiên khung hóa thành linh khí kinh nhân, tạo cho tu sĩ đường sống... đại năng tạo ra Thiên khung thật đáng kính.”

“Đi.” Ngụy Tác nói đoạn đi đến khu vực có sương trắng bao phủ của Ngô Công linh.

Gã không có gì phải e dè gì nhiều, trận chiến với Công Đức tông tông chủ, Đẳng Tiên tông tông chủ và Trạm Đài Linh Lan thì gã chỉ động dụng Sinh tử thư một lần, còn lại che mắt bằng Đại đề tu di, cả cái bình màu cũng không dùng tới. Dù tu đạo giới biết gã còn sống thì cũng không ai liên hệ đến gã và hoa y thanh niên lẫn Cực Âm thần quân, trong mấy đại lục chỉ Hỏa Vực thần vương khiến gã e dè không tới.

“Tu sĩ ở đâu?”

Cách khu vực đó nghìn dặm, đột nhiên vang lên tiếng quát lớn.

“Linh Nhạc thành tán tu Ngự Tác.” Ngự Tác bình tĩnh như thường.

“Gi hử!”

Bạch sắc linh vụ vang lên âm thanh cực kỳ không dám tin.

“Ồanh!”

Ngự Tác không rườm lời, trực tiếp phát thần huyền khí tức, mây trên cao đều bị chấn tan, hai quang trụ chói lòa rủ xuống.

Vô thượng uy nghiêm chấn động thiên địa, như nước triều tản ra.

Một đạo thanh sắc độn quang cơ hồ từ bạch sắc linh vụ bắn ra, là một trung niên tu sĩ điều khiển thanh sắc ngọc như ý. Linh khí của tu sĩ này hóa thành bạch sắc trường kính, chân mây như kiếm, da trắng nõn, bạch sắc pháp y bay bay, tỏ rõ tiên đạo khí tức.

“Đúng là Ngự tiền bối?!” Trung niên tu sĩ lao ra, tỏ vẻ kinh nghi, nhìn rõ Ngự Tác thì biến hẳn sắc mặt, hành lễ.

“Các hạ là tu sĩ Thăng Tiên tông? Tên gì nhỉ?” Ngự Tác quan sát trung niên tu sĩ tu vi Kim đơn lưỡng trọng sơ kỳ.

“Tại hạ Hứa Linh Phong, chính thị tu sĩ Thăng Tiên tông.” Trung niên tu sĩ đáp ngay.

“Thế nào, Thăng Tiên tông không hoan nghênh tu sĩ sống sót đến đây?” Ngự Tác hỏi Hứa Linh Phong.

Hứa Linh Phong giải thích: “Tiền bối hiểu lầm rồi, bọn tại hạ chỉ tra xét thân phận tu sĩ đến đây vì sợ có tông môn Ngọc Hành đại lục giả danh tu sĩ Thiên Huyền đại lục đến đánh lén.”

“Ngọc Hành đại lục có tông môn đến đánh lén?” Ngự Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, mấy chục tu sĩ đi sau cũng không hiểu.

“Thế nào, tiền bối chưa biết?” Hứa Linh Phong cẩn thận nói: “Ngọc Hành đại lục có không ít tông môn xâm nhập Thiên Huyền đại lục, chiếm mất không ít nơi.”

“Nhanh thế hử? Đều muốn chiếm nơi dày linh khí hoặc chỗ có thể có linh mạch hóa sinh? Không ngờ tu đạo giới Tịch Hàn đại lục và Thiên Linh đại lục chưa đánh nhau, Ngọc Hành đại lục và Thiên Huyền đại lục chúng ta đấu trước.” Lục bào lão đầu oa oa kêu lên.

“Thăng Tiên tông hiểu được bao nhiêu về tình hình Thiên Huyền đại lục và tông môn Ngọc Hành đại lục xâm nhập? Thăng Tiên tông sao lại ở đây?” Ngự Tác bình tĩnh như thường hỏi.

Hứa Linh Phong hơi do dự một chút, vung tay đưa thanh sắc ký sự ngọc phù đến trước mặt Ngự Tác, “Tiền bối xin hãy xem, đây là bốn tu sĩ tụ tập điểm mà bọn văn bối liên lạc được, bọn văn bối đã tra xét rõ tình hình yêu thú phân bố quanh hai khu vực này trong hai ngày gần đây, còn Thăng Tiên tông chọn chỗ này vì khi Thiên khung tan vỡ, bản tông và Mê Vân tông tông chủ đang ở cùng một chỗ, khi Thiên khung sập thì hai tông môn đều có thương đội đang ở gần Thiên khung nên nhận được tin sớm, biết được sẽ có thú triều kinh nhân, từ vết xe đổ Thiên Huyền đại lục bắc bộ nên Thăng Tiên tông và Mê Vân tông bỏ thành chuyển đến đây.”

“Mê Vân tông?”

Ngự Tác mắt hơi lóe lên dị quang. Mê Vân thành của Mê Vân tông là nơi năm xưa từng qua, đã thấy Huyền Phong môn chọn môn nhân đệ tử. Khi đó tu sĩ Huyền Phong môn khiến gã lần đầu cảm thụ được phong phạm của siêu cấp tông môn, chấn động không nhỏ.

“Các vị chọn chỗ này vì thiên địa linh khí? Các vị hiểu gì về khu vực thiên địa linh khí dày nhất?” Mắt hơi có dị quang lóe lên, Ngự Tác không vội đọc nội dung ký sự thanh phù mà hỏi Hứa Linh Phong.

“Ngự tiền bối, không dám giấu, bọn văn bối chọn chỗ này khi trước hoàn toàn là vì thú triều, nơi này hướng vào trung bộ, có siêu cấp tông môn như Huyền Phong môn, thú triều chắc không ảnh hưởng đến, về phía nam lại là đại tông môn như Lăng Tiêu thành, còn về phía tây có Tây Tiên nguyên tọa trấn, về phía bắc là man hoang hoang nguyên. Ở giữa các đại tông môn là an toàn nhất.” Hứa Linh Phong nhấn nhó, “Chỉ

không ngờ nơi này có nhiều thiên địa linh khí hình thành, cũng không ngờ thú triều kinh nhân như thế, cả Lăng Tiêu tông cũng bị hủy, bọn văn bối may mắn còn lại là nhờ nơi này không có số lượng kinh nhân yêu thú đi qua. Còn thiên địa linh khí, bọn văn bối chỉ tra ra là tụ về phía tây là nồng hơn, chỉ là với năng lực của bản tông chỉ thám thính được mấy nghìn dặm, ở đó trừ một vài yêu thú lợi hại thì còn nhiều yêu thú nên bọn văn bối không dám khinh cử vọng động. Trong ngọc phù có ghi rõ.”

“Ở khu vực từ Ngô Công lĩnh thẳng về phía nam?”

Ngụy Tác gật đầu, đọc ký sự thanh phù. Thăng Tiên tông và Mê Văn tông không hiểu nhiều gì về bên ngoài, bốn tu sĩ tụ tập điểm có liên lạc với nhau đều từ Ngô Công lĩnh xuôi nam theo đường thẳng, ở rìa Thiên Huyền đại lục tây bộ.

Bốn tu sĩ tụ tập điểm đều là thành trì không nguyên lành, do tông môn chạy đến đây thiết lập. Đứng đầu là Cổ Kiếm tông, Hoàng vân động thiên, Lôi Tiêu tông, Câu Ly tông, trong đó Lôi Tiêu tông và Câu Ly tông là tông môn của Thiên Huyền đại lục nam bộ mà gã biết.

Từ Ngô Công lĩnh đi về phía tây, thanh phù dày đặc dấu hiệu về những khu vực có số lượng kinh nhân yêu thú tụ tập. Nhiều khu vực có yêu thú lực cấp trở lên, với thực lực Thăng Tiên tông khó mà qua được.

“Tức là khả năng các vị biết được, kể cả chỗ này, chỉ hẹp thế. Các vị biết tông môn xâm nhập là phái nào của Ngọc Hành đại lục, công kích nơi nào?” Ngụy Tác đưa ký sự thanh phù cho Linh Lung Thiên đoạn hỏi Hứa Linh Phong.

-o0o-

983. Chương 983: Việ Binh Mạnh Nhất

“Bọn tại hạ biết tin tu sĩ Ngọc Hành đại lục nhập xâm qua mấy tu sĩ chạy đến khu vực Cổ Kiếm tông khống chế, các tu sĩ này vốn ở khu vực Vô Cấu cung khống chế cách phía tây Cổ Kiếm tông ước ba vạn dặm.” Hứa Linh Phong lắc đầu: “Nhưng toán tu sĩ Ngọc Hành đại lục giả trang tu sĩ sống sót, khi Vô Cấu cung mở cấm chế thì đột nhiên động thủ, giết mấy nhân vật đỉnh nhọn của Vô Cấu cung, rồi đánh tan tác tu sĩ Thiên Huyền đại lục tụ tập ở đó. Nếu không vì tu sĩ Ngọc Hành đại lục e dè yêu thú, không dám truy kích, tất các tu sĩ Thiên Huyền đại lục đều bị giết hoặc bắt sống.”

Hơi ngừng lại đoạn Hứa Linh Phong tiếp lời, “Mấy hôm trước Cổ Kiếm tông phái tu sĩ dò đường lại ly kỳ thất tung, sau đó tìm ra có dấu vết tu sĩ dấu pháp, Cổ Kiếm tông sợ tu sĩ Ngọc Hành đại lục hành động nên đại tu sĩ mấy tông môn cơ hồ ngầm tới đó, tông chủ Thăng Tiên tông và Mê Văn tông cũng thế, ở đây chỉ còn một Kim đơn tu sĩ tọa trấn là tại hạ, không thì tiền bối tự thân đến, họ đã ra nghênh tiếp tiền bối.”

“Tức là mấy tông môn hiện thời kết minh?” Ngụy Tác hỏi Hứa Linh Phong.

“Với tình huống hiện giờ, chỉ với một hai tông môn thì dù may mắn qua được thú triều, sau này cũng thiếu thốn đủ thứ.” Hứa Linh Phong nhắc nhở, “Thật ra Thăng Tiên tông và Mê Văn tông tuy nhận ra nhanh, cơ hồ hai thành trì triệt thoái hết đến đây nhưng dọc đường vẫn tổn thất số lượng tu sĩ kinh nhân, nếu tiền bối đến Ngô Công lĩnh quan sát là thấy quy mô không bằng cả thành trì nhỏ nhất, chỉ có vài phường thị cung ứng linh đơn và pháp khí, số lượng thập phần hữu hạn, dù có nhiều yêu thú yêu đơn và nguyên liệu thích hợp luyện chế pháp khí nhưng những nguyên liệu phụ trợ thiếu thốn, sau này có gom đủ nhưng với vài ba tu sĩ tụ tập điểm, nhân thủ luyện khí và luyện đơn tất không đủ.”

“Thú triều lần này, Thiên Huyền đại lục e mất quá nửa trở lên tu sĩ. Dù hiện tại bình tĩnh lại, các thành trì nối được với nhau thì pháp khí và linh đơn còn thiếu cung ứng trong mấy năm, ra ngoài thì yêu thú hoành hành, nguy hiểm hơn nhiều, tu sĩ còn sống cũng không dễ chịu gì, nên cần tiết kiệm.” Lục bào lão đầu lẩm bẩm trong tai Ngụy Tác.

“Các vị có biết tu sĩ đánh lén Vô Cấu cung là tông môn nào của Ngọc Hành đại lục chẳng?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, hỏi tiếp.

“Không biết, mấy tu sĩ sống sót nói, trong toán tu sĩ Ngọc Hành đại lục tiến công họ ít nhất có ba Kim đơn đại tu sĩ, trong đó một bạch bào tu sĩ đứng trong bạch khí nên không nhìn rõ, Vô Cấu cung không địch nổi,

mấy nhân vật lợi hại chỉ một chiêu là trúng một đạo thâm bạch sắc quang hoa mà mất mạng.” Hứa Linh Phong hít sâu một hơi, hồi đáp. Đến giờ, nói ngắn ấy câu với Ngụy Tác thì y mới hít thở bình thường được.

Uy danh và khí tức của Ngụy Tác đối với y quá kinh nhân, tạo cảm giác như có ngọn núi trên đầu.

“Đây là tu sĩ mở gặp dọc đường, các hạ đưa vào Ngô Công lĩnh, mở cũng muốn vào xem sao.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm.

Ngụy Tác hiện tại hành sự thập phần ổn trọng, vào Ngô Công lĩnh để xem Hứa Linh Phong nói có đúng không.

“Ngụy tiền bối, mời.” Hứa Linh Phong đi trước dẫn đường.

Rất nhanh, toán Ngụy Tác vào khu vực có bạch sắc linh vụ bao trùm.

Một tinh kim cự tường hơn hai mươi trượng, lấp lánh hơi lạnh xuất hiện trước mắt.

Thăng Tiên tông và Mê Vân tông thiết lập một khu vực hai trăm dặm, công trình dày đặc, đều đúc bằng tinh kim, hầu như đều hình tròn, vây lại như tường thành. Trông giống một chiến lũy hơn là thành trì.

Nền đất phủ kín tinh kim, đề phòng yêu thú từ dưới đánh lên, còn nhiều tòa tháp cao như thiên kiếm thông điện, cũng đúc bằng tinh kim, khắc đầy phù văn, cũng chỉ có cửa sổ cho tu sĩ thi phóng pháp khí.

Những tòa tháp này, không có nhiều cao giai yêu thú lên thì đề giai yêu thú khó công phá được.

Trong thành trì đông đặc tu sĩ, cơ hồ tuyệt đại đa số tu sĩ không tiềm tu mà dốc sức tăng cường cấm chế, tăng cường lực phòng ngự cho các công trình.

“Thành trì cỡ này, lực phòng ngự hơn trước đây mấy chục lần.” Lục bào lão đầu ngẩn ra rồi lẩm bẩm, “Không biết họ lấy đâu ra nhiều tinh kim như thế.”

“Hiện tại ai cũng sợ chết, những thứ trước kia có linh thạch không mua được thì giờ đại đa số được lấy ra. Nhân tính là thế, nguy cơ qua đi, đại đa số người ta lại tự tư mưu tư lợi, không còn như thế này đâu.” Linh Lung Thiên hừ lạnh.

“Nơi này tạm thời an toàn, các vị ở lại, mở phải đến Cổ Kiếm tông xem thế nào.” Thấy các thành trì đúng như Hứa Linh Phong nói, Thăng Tiên tông và Mê Vân tông lập một thành mới ở đây, không áp bức hay nô dịch tu sĩ khác, Ngụy Tác cùng mấy chục tu sĩ cáo từ ly khai.

“Đa tạ Ngụy tiền bối cứu mạng, bọn văn bối xin nhớ trong lòng!” Mấy chục tu sĩ cùng cảm tạ, Hứa Linh Phong cũng hoan hỉ, “Ngụy tiền bối nếu đến Cổ Kiếm tông, Ngọc Hành đại lục dù đến bao nhiêu tu sĩ cũng là tự tìm đường chết.”

“Núi cao còn có núi cao hơn, ai biết các tông môn Ngọc Hành đại lục có đại năng có thần thông hơn mở hay không, các vị đừng loan tin về mở.”

Ngụy Tác dặn Hứa Linh Phong rồi cùng Linh Lung Thiên cất bước. Qua chuyển đến Tịch Hàn đại lục, gã tăng trưởng kiến thức, biết những lúc này tông môn như Thăng Tiên tông sẽ dùng xung thiên quang diễm truyền tin, có thể nhanh chóng đưa tin đi mấy vạn dặm, còn nhanh hơn Động Hư bộ pháp.

...

Trong một lòng cốc, mấy trăm dặm đề được thanh sắc linh quang bao lấy.

Bên ngoài khu vực này là một vực rộng hơn hai trăm trượng, sâu sáu, bảy trăm trượng như biển nơi này thành một cô đảo. Vực sâu như hộ thành hà, bên trong vô số quang hoải lấp lánh, chứng tỏ còn nhiều cấm chế.

Nhiều độn quang lượn vòng, rõ ràng có ít nhất mấy trăm tu sĩ đang bố trí pháp trận, cấm chế.

Trên thanh sắc linh quang có độn quang bay lên tuần tra, như lâm đại địch.

Thanh sắc linh quang, phòng ngự kiểu này có phần quá mức, mọi công trình đều tụ lại, chất thành như núi.

Mọi công trình đều chỉ có một cửa sổ nhỏ xíu để thi pháp, nếu có yêu thú hoặc tu sĩ khác tập kích thì phải phá được công trình trước khi giết được tu sĩ ở trong.

Chỗ cao nhất là một bạch sắc ngọc thạch điện vũ khắc đầy phù văn huyền ảo cực độ, trong điện có một đại sảnh bày không ít bạch ngọc liên đài pháp tọa, trên tường bố trí một cấm chế, tinh quang lấp lánh, không ngừng truyền về cảnh tượng trong mây nghìn dặm.

Trong gian điện vũ có chừng mười tu sĩ, đều khí thế bất phàm, hiện rõ uy nghiêm bề trên.

Vốn các tu sĩ này đang nghiêm túc trò chuyện gì đó nhưng đột nhiên vài người ngạc nhiên nhìn về bức tường.

Các tu sĩ khác ngẩn người, đoạn như lâm đại địch.

Thình không lóe lên quang hoa, xuất hiện một quang điểm, rồi quang điểm lóe sáng, vượt cự ly kinh nhân.

“Ai, động tốc kinh nhân như thế!” Một tu sĩ kinh hô.

Thoáng sau quang điểm lóe mấy lần, thoáng hiện hai thân ảnh.

“Choang!”

Tiếng chuông cảnh giác vang vọng, tu sĩ tuần tra đã nhận ra động quang.

Động quang với tốc độ kinh nhân áp sát, là một thanh niên mặc thanh sắc pháp y và một hồng kiếm đại hán.

“Sao lại như thế!”

Trong bạch sắc ngọc thạch đại điện, một trung niên văn sĩ mặc hoàng ngọc sắc pháp y nhìn rõ tướng mạo thanh y thanh niên thì kêu lên không dám tin.

“Tiêu huynh, thế nào, nhận ra người đó?” Mọi tu sĩ hỏi nhanh.

“Người này... giống hệt người san bằng Thiên Kiếm tông.” Trung niên văn sĩ hít sâu.

“Cái gì, sao lại thế!” Mọi tu sĩ chấn động.

“Người này uy thế phi phàm... tại hạ đã gặp, chúng ta ra ngoài đã!” Trung niên văn sĩ hít sâu một hơi, không hề dừng lại, hóa thành hoàng quang lao ra.

-o0o-

984. Chương 984: Ngày Xưa Được Ngưỡng Vọng, Hôm Nay Là Văn Bối

“Tiền bối họ Ngụy?”

Hoàng sam trung niên văn sĩ rời đại điện, lên tiếng hỏi thanh y thanh niên.

“Đúng thế, mẫu chính thị Ngụy Tác.”

Thanh y thanh niên dừng lại, liếc hoàng sam trung niên văn sĩ, gật đầu, mục quang hơi lóe lên.

Lưỡng đạo thanh sắc kiếm quang đột nhiên đồng thời từ thanh y thanh niên bắn tới, vạch lên hai vòng trên không rồi dừng trước mặt gã, rung lên đoạn hóa thành thanh quang, tan biến vô hình.

Thanh sắc kiếm quang lượn mỗi vòng tới sáu trăm dặm trên không, khí lưu trực tiếp tại hình thành hai phong hoàn không tan.

Không chỉ hoàng sam văn sĩ, ngay cả những tu sĩ trong bạch sắc ngọc điện đều biến sắc, lướt ra.

Họ đều hiểu thanh y thanh niên đang chứng thực thân phận.

Lưỡng đạo thanh sắc kiếm quang là do thuật pháp ngưng thành, thần uy kinh thiên, bắn đi sáu trăm dặm, đồng thời phát ra được lưỡng đạo thuật pháp thì thần thông đó trừ tu sĩ đã chết theo lời đồn kia thì còn ai nữa. Đại năng cỡ đó đối phó họ thì không cần giả trang.

“Văn bối là hiện nhiệm tông chủ của Hoàng vân động thiên Tiêu Thanh Trúc, tham kiến Ngự tiền bối!” Hoàng sam văn sĩ hành lễ với Ngự Tác.

“Văn bối Lôi Tiêu tông hiện nhiệm tông chủ Lôi Minh, tham kiến tiền bối.”

“Văn bối Cổ Kiếm tông tông chủ Phó Thanh Thu, tham kiến tiền bối.”

“Văn bối Câu Ly tông Sầm Chi Dư...”

“Văn bối Thăng Tiên tông...”

Bạch sắc ngọc thạch đại điện liên tiếp có tu sĩ ra đón, hành lễ với Ngự Tác và Linh Lung Thiên.

“Bất tất đa lễ, trước khi đến đây mỗi đã ghé Ngô Công lĩnh, nghe Hứa Linh Phong bảo có tu sĩ Ngọc Hành đại lục xâm nhập nên qua đây, dù gì mỗi cũng là tán tu Thiên Huyền đại lục.” Ngự Tác bình tĩnh như thường, nhưng lòng không khỏi cảm thán. Khi xưa vì Cơ Nhã và Hàn Vi Vi mà gã đấu với Đông Dao thắng địa, định đến Câu Ly thành tránh nạn, lúc hái Tử hồ hoa đã thấy tu sĩ Lôi Tiêu tông, Lôi Tiêu tông thực lực số một số hai tại Thiên Huyền đại lục nam bộ, khi đó gã không chạm tới được đệ tử của họ nhưng giờ các tông chủ này đều nhận văn bối, cực kỳ kính nể gã.

“Tiền bối đến vì việc này thì tốt quá!” Bọn Hoàng vân động thiên tông chủ Tiêu Thanh Trúc mừng ra mặt.

“Hôm qua có hơn mười tu sĩ bị giết cách đây không đầy hai nghìn dặm.” Cổ Kiếm tông tông chủ Phó Thanh Thu bước lên. Đó là một lão nhân cao lớn mặc cổ đồng sắc pháp y, mục quang quắc thước, lưng đeo một vỏ kiếm đen, linh khí cũng ngưng thành hình một thanh trường kiếm cổ kính. Lão hành lễ với Ngự Tác, “Bọn tại hạ hoài nghi tu sĩ Ngọc Hành đại lục đang hành động.”

“Mấy tông môn tổn thất thảm trọng trong thú triều, đối phương thâm nhập vào được Thiên Huyền đại lục thì lại giả bất thiện, nhưng có Ngự tiền bối đến thì bọn tại hạ yên tâm rồi.” Một trung niên tu sĩ mặc bạch sắc vũ y, trông đầy tiên khí nói.

Là Thăng Tiên tông tông chủ.

“Tâm cơ của y không tệ, sợ người bỏ mặc nên nói thế.” Lục bào lão đầu nói trong tai Ngự Tác.

“Biết đối phương là tông môn nào của Ngọc Hành đại lục không?” Ngự Tác bình tĩnh như thường, hỏi.

“Nói ra thật xấu hổ, trừ lời của mấy tu sĩ chạy thoát thì bọn tại hạ chưa từng thấy bóng đối phương, không hiểu gì, nên càng e dè.” Cổ Kiếm tông tông chủ Phó Thanh Thu nhăn nhó.

“Chuyện đó Hứa Linh Phong đã cho mỗi biết, các vị có biết tình huống cụ thể của Thiên Huyền đại lục cùng thiên địa linh khí tụ tập thế nào không?” Ngự Tác vung tay, đưa thanh sắc ngọc phù của Hứa Linh Phong cho Phó Thanh Thu.

“Mấy hôm nay bọn tại hạ chỉ hiểu được việc yêu thú phân bố trong mấy nghìn dặm, chưa có liên lạc với nơi khác, càng đi về phía tây, linh khí tựa hồ càng nồng, chỗ bọn tại hạ tới chưa phải nơi thiên địa linh khí dày nhất.” Phó Thanh Thu đọc thanh sắc ngọc phù đoạn nhìn Ngự Tác đáp.

“Trong các vị có tu sĩ từ Thiên Huyền đại lục nam bộ đến, có biết Vạn Thọ thành Linh Thú cung thế nào?” Ngự Tác gật đầu.

“Vạn Thọ thành Linh Thú cung thì bọn tại hạ không biết, lúc đó chỉ rút cho nhanh nên không nghe ngóng các tông môn khác.” Bọn Lôi Tiêu tông tông chủ nhìn nhau, do dự một chút: “Chỉ là lúc đi đã nghe nói Linh Nhạc thành bị thú triều công phá.”

“Tiền bối, chúng ta vào trong đã.” Thấy Ngự Tác im lặng, Cổ Kiếm tông tông chủ vội nhiệt tình mời. Ngự Tác san bằng Thiên Kiếm tông, uy thế vô song tại Thiên Huyền đại lục, hiện tại không chết vì nhục thân mộc hóa mà thần thông còn lợi hại hơn, trong lòng họ, gã đã thành thần vương chân chính, có gã tọa trấn quả thật vạn vô nhất thất.

“Được.” Ngự Tác mục quang lóe lên, gật đầu.

“Tiền bối, mời!” Các tu sĩ tức thì hơn hớn, đi trước dẫn đường, đưa Ngự Tác đến đại điện.

“Ngọc Hành đại lục có không ít đại năng, đừng loan tin mớ đến đây ra.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên chọn chỗ ngồi đoạn dần.

“Được, bọn vân bối biết, chúng biết tiền bối ở đây tất sợ hãi không dám tới, tiền bối khó lòng hỏi được tin gì.” Các tu sĩ gật đầu.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên vừa ngồi xuống thì cách chỗ tu sĩ tụ tập điểm của Cổ Kiếm tông ước năm nghìn dặm về phía tây có hai, ba trăm tu sĩ đang lao tới.

Đứng đầu là bốn nam hai nữ, hai nữ tu gồm một bạch phát lão ẩu mặc hắc bào và một quý phụ mặc cung trang, đầu cài kim bộ diêu, trông cực kỳ đầy đặn.

Bốn nam tử là một lão giả gầy dờ đen đui, một gã lùn chỉ bằng nửa người khác, một cấm y đại hán tướng mạo uy nghiêm và một thanh niên mặc hoàng sắc pháp y, phong thần như ngọc.

Bốn người này linh khí ảo hóa thành các loại hình dạng, đều là Kim đơn đại tu sĩ.

Bạch phát lão ẩu và gã lùn có linh khí tối kinh nhân. Lão ẩu da vàng khô, mặt nhăn nhúm, mắt ánh u quang như lão quỷ thì linh khí ngưng thành hình bạch cốt đại sơn rực cháy, tu vi Kim đơn tứ trọng trung kỳ. Gã lùn thắt bím tóc sau gáy, tuy lùn nhưng tóc rất dài, mỗi bím xuống tận gót, pháp y màu lục đậm, thêu phù văn hình cổ bình, cổ qua, cổ phủ. Gã lùn chừng hơn bốn mươi tuổi, mặt gầy gò nhưng hung hãn, linh khí hóa thành hình hắc sắc man thần cõi trần cầm búa đá, linh khí dao động hơn hẳn bạch phát lão ẩu, là Kim đơn ngũ trọng trung kỳ đại tu sĩ.

“Tất đạo hữu, tế xuất Tinh quang thiên dao kỳ đi.”

Lao đi thêm mấy trăm dặm về phía Cổ Kiếm tông, mắt gã lùn lóe lên âm quang, bảo cấm y đại.

Gã lùn có giọng nói chói tai, như sắt thép mài vào nhau.

“Phòng tiền bối, ở đây cũng cần giấu hành tung? Có Phòng tiền bối và Chúc tiền bối, đối phó mấy tạp môn tiểu phái đó đâu phí bao nhiêu lực khí, không cần cần thận đến thế.” Thanh niên phong thần như ngọc, mày kiếm mắt sao mỉm cười.

“Thiên Huyền đại lục nhiều kỳ nhân dị sĩ, ai biết được sẽ thay đổi thế nào, đừng coi thường.” Gã lùn liếc tu sĩ trẻ tuổi, mặt mũi lạnh tanh nói.

“Xin nghe theo Phòng tiền bối điều khiển.” Cấm y đại hán mỉm cười, tế xuất ngân sắc đại kỳ, có vẻ do tinh thạch đặc biệt chế thành, rộng năm, sáu trượng, không có phù văn.

Đại kỳ tế xuất liền rải tinh quang, sau lưng mấy Kim đơn tu sĩ có hai, ba trăm tu sĩ như tan đi, ẩn vào tinh quang.

“Đến thật rồi.” Chừng sau nửa canh giờ, trong bạch sắc ngọc thạch đại điện bọn Ngụy Tác đang đứng, Cổ Kiếm tông tông chủ Phó Thanh Thu đột nhiên kinh hô. Trên bức tường hiện rõ cảnh tượng ở mé tây xuất hiện tinh quang quỷ dị như có mảnh băng phi hành.

“Mặc kệ mỗ, tu sĩ có tu vi thì ở lại, mỗ ở gần đây, chỉ cần đối phương không có thần huyền đại năng lợi hại thì mỗ đảm bảo các vị an toàn.” Ngụy Tác bảo bọn Cổ Kiếm tông tông chủ đoạn độn quang lóe lên, cùng Linh Lung Thiên biến mất.

“Bảo tuần sơn đệ tử quay về.” Cổ Kiếm tông tông chủ nói.

“Đi, gặp toán tu sĩ Ngọc Hành đại lục đã.” Toán tu sĩ yên lòng vì có Ngụy Tác và Linh Lung Thiên ẩn thân, đi ra.

-o0o-

985. Chương 985: Tán Tỉnh Trước Trận Tiền

“Thế nào, cả người cũng không nhìn rõ?”

Trong đám mây trên chỗ Cổ Kiếm tông tụ tập, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tế xuất pháp bảo như tấm sa mỏng, che giấu thân ảnh.

Từ vị trí của cả hai, tinh quang thoát ẩn thoát hiện, bao trùm mấy dặm, Ngụy Tác lấy làm lạ vì Linh Lung Thiên mất lóe kim quang mà không nhận ra tình hình cụ thể.

Toán tu sĩ Ngọc Hành đại lục dùng pháp bảo che đi thân ảnh, bắt phàm hơn dự liệu.

“Tiểu tử, chúng ra rồi, bất quá đối phương không có ý quang minh chính đại giao chiến.” Lục bào lão đầu lên tiếng.

Ở tụ tập điểm, bọn Cổ Kiếm tông tông chủ lướt ra, hơn trăm tu sĩ tu vi Phân niệm cảnh trở lên đứng hai bên, tế xuất các loại pháp bảo pháp khí, quang hoa đan nhau chói lòa. Tinh quang dừng lại, không ngừng tỏa ra khói vàng như yêu vân, cổ vẻ định bao kín cả khu vực bảy, tám trăm dặm này.

“Thế nào, dám xâm nhập Thiên Huyền đại lục mà không dám lộ diện quang minh chính đại đấu một trận, tu sĩ Ngọc Hành đại lục đều là loại chuột bọ thể hả?”

“Thành vương bại khấu, những lời đó khi nào còn sống sót hăng nói.” Tiếng cười lạnh vang lên, giọng cười chói tai như tinh kim va nhau, rõ ràng là tu sĩ lùn của phe Ngọc Hành đại lục.

“Tiếc thật, các người tính nhầm rồi, sẽ chết ở đất khách.” Được Ngụy Tác hứa nên Cổ Kiếm tông tông chủ cũng cười lạnh.

“Vù!” “Vù!” “Vù!”...

Cùng lúc, đại hình cấm chế chỗ dày đặc công trình của Cổ Kiếm tông đã phát động, đạo đạo thanh sắc phong trụ như cự long bàn bay lên.

“Vậy hả?” Phe Ngọc Hành đại lục không buồn khuyên hàng mà cười lạnh đoạn mặc phe Cổ Kiếm tông kêu gào.

Thanh sắc phong trụ của phe Cổ Kiếm tông không thể thổi tan được khói vàng, hoàng vụ càng lúc càng nồng hậu, che kín đất trời, cả ánh nắng cũng bị che kín.

Cổ Kiếm tông tông chủ phát ra lưỡng đạo linh quang, các công trình ở dưới cùng rực linh quang, hình thành một lam sắc và thanh sắc linh quang quang tráo, bao lấy tất cả, mấy tòa điện cũng tràn sương trắng, hoàng sắc vụ khí và bạch sắc vân vụ đan nhau, tu sĩ Thiên Huyền đại lục không nhìn rõ vị trí của đối phương.

Ngọc Hành đại lục thì đứng đầu là bốn nam hai nữ, nữ tu mặc tử sắc cung trang như quý phụ lơ lửng một hoàng sắc tinh cầu cỡ nắm tay.

Hoàng sắc tinh cầu phát ra quang hoa hình thành một quang mạc, hiện rõ vị trí mọi tu sĩ Thiên Huyền đại lục.

Tuy mỗi một quang điểm đều cực nhỏ, không thể qua đó đoán ra tu vi cụ thể của tu sĩ nhưng ngay cả Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không thoát được pháp khí này tra xét, chỉ là hai quang điểm nhỏ xíu, ở phía trên bọn Cổ Kiếm tông tông chủ.

“Bên trên chúng còn hai tu sĩ ẩn thân, thân phận có vẻ cao hơn.” Bạch phát lão ẩu khí tức âm trầm, như lão quỷ bà nhìn quang điểm của Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nói.

“Chúc đạo hữu, thả Thực linh giáp trùng ra. Đoạn đạo hữu, phát năm Hoàng thiên thần tượng đi.” Gã lùn khí tức kinh nhân nhất nheo mắt gật đầu, bảo lục lão giả hòa và tu sĩ trẻ tuổi mặc hoàng sắc pháp y.

“Hiện tại thả Hoàng thiên thần tượng ra?” Hoàng sắc pháp y thanh niên hơi ngần ra.

“Hoàng thiên thần tượng tuy quý nhưng Tôn tông chủ tổng có thể luyện chế, Đoạn đạo hữu không đến nỗi coi bảo bối quý hơn tính mệnh bọn mỡ chứ?” Tu sĩ lùn liếc thanh niên.

“Phòng tiền bối nói vậy, văn bối tự nhiên tuân lời.” Thanh niên bĩu môi, lấy ra một nạp bảo nang, vung tay, năm dải hoàng quang dựng lên.

Năm dải hoàng quang là năm tinh kim khôi lỗi cầm song đao.

Năm tinh kim khôi lỗi vàng rực, mặc áo da vô sĩ, thể hình tương tự gã lùn, chỉ bằng nửa người thường. Chỉ là khí tức lạnh buốt cực nồng, hơi ánh lên hồng sắc quang hoa, nhìn từ xa như có máu chảy khắp người, bên trong quang hoa là hồng sắc thần văn thoát ẩn thoát hiện.

Năm tinh kim khôi lỗi đều mặt phẳng lý, chỉ có hai hốc mắt, không có ngũ quan, hai hốc mắt đen ngòm, tạo cảm giác khó chịu.

Lục bào lão giả lấy ra mấy nô thú đại, chân nguyên dồn vào vô số lục quang vô thanh vô tức bay ra.

Vô số lục quang càng bay càng nhiều, tạo thành một đám mây sau lưng lục bào lão giả.

Lục quang đều là giáp trùng kỳ dị cỡ ngón tay, vô tương tự Phệ linh thú.

Lão giả mục quang lóe lên, giáp trùng kỳ dị vô thanh vô tức tản ra, bắn đến chỗ bọn Cổ Kiếm tông tông chủ.

Hoàng sắc pháp y thanh niên thông thả lấy ra hơn bốn mươi viên cao giai phong hệ yêu đơn, phong linh khí tức và yêu nguyên dao động cực kỳ kịch liệt, ít nhất lục cấp trở lên.

Chân nguyên dồn vào, ngực tinh kim khôi lỗi mở tinh kim giáp xác ra. Thanh niên áo vàng nhét hơn bốn mươi viên cao giai phong hệ yêu đơn vào.

“Xoẹt!” Mắt năm tinh kim khôi lỗi vốn đen xì chợt ánh lên thanh quang, ẩn vào khói vàng.

Thập phần kỳ dị là lục sắc giáp trùng bay ra thì vẫn hiện lên trên màn sáng của cung trang quý phụ, hoàng quang dày đặc đổ đến chỗ bọn Cổ Kiếm tông tông chủ, còn năm tinh kim khôi lỗi không hề có dấu vết trên đó, như không thể cảm tri được.

“Tỷ tỷ, Phòng lão đầu có phải càng già càng nhất không, Thiên Huyền đại lục có mấy tu sĩ lợi hại đều không xuất hiện tại đây. Mấy thứ này đều là chí bảo, hỏng một món cũng là tổn thất.” Tu sĩ trẻ tuổi thả năm tinh kim khôi lỗi thì ngậm truyền âm cho cung trang quý phụ.

“Đệ đệ đừng tiếc nữa, mấy thứ đó tuy lợi hại hơn tu sĩ Kim đơn nhất trọng nhưng tiêu hao kinh nhân phong hệ yêu đơn, thi phóng lại chậm, đơn độc đối địch thì gần như vô dụng, chúng ta chiếm lấy những chỗ tích tụ linh khí của Thiên Huyền đại lục để đề thăng tu vi mới là chính đạo, khi tu vi đột phá nhất trọng, tinh kim khôi lỗi coi như không cần.” Cung trang mỹ nữ truyền âm, “Phòng lão đầu thần thông kinh nhân, đừng nên đắc tội.”

“Tỷ tỷ nói đúng, đệ đệ dễ chịu hơn nhiều.” Thanh niên cười nham nhở, “Bất quá làm việc khác với tỷ tỷ thì càng thư phục, sau trận này mong tỷ tỷ quan tâm tới đệ đệ.”

“Đệ có tam phòng thị thiếp, đều xinh đẹp như hoa, sao còn để ý đến tỷ tỷ này?” Nữ tu bạch liếc hoàng sắc pháp y thanh niên nhất, “Không sợ sư huynh lột da hả.”

“Họ sánh sao được với thủ đoạn của tỷ tỷ, chỉ chiêu Ngọc thiết triển châu, là họ không sánh được. Sư huynh thì tỷ tỷ chắc không tiết lộ...”

“Đương nhiên không, y quá chán, chỉ có man lực, sánh sao được với tiểu bạch long đủ trò hoa dạng...” Cung trang quý phụ và hoàng sắc pháp y thanh niên truyền âm tán tỉnh, càng lúc càng khó nghe, cung trang quý phụ đã có một đạo lữ là sư huynh của thanh niên nhưng thanh niên vẫn tư thông với ả. Lúc này mà cả hai còn cợt nhả chứng tỏ nắm chắc, không coi tu sĩ Thiên Huyền đại lục ra gì.

“Là yêu trùng chưa từng thấy, có lẽ đối phương mới nuôi dưỡng thành.”

Mắt Linh Lung Thiên lóe kim quang.

“Gì hả?”

Một tu sĩ Cổ Kiếm tông đột nhiên kinh hô, lục quang lóe lên, một linh quang quang tráo đột nhiên nát vụn.

-o0o-

986. Chương 986: Quá Mạnh Mẽ, Quá Ấn Tượng

“Choang!”

Tu sĩ Cổ Kiếm tông tu sĩ hiện rõ một thanh đồng sắc tiểu chung trên đỉnh đầu, thanh quang rùng rục, đánh bay lục quang.

“Cẩn thận, tu sĩ Ngọc Hành đại lục thả yêu thú!”

Quanh bọn Cổ Kiếm tông chủ lóe lên lục quang, vô số lục sắc giáp trùng như mưa đổ tới.

“A!”

Không ít tu sĩ kinh hô, bị mấy lục sắc giáp trùng vây công, phòng ngự bị phá, nhất thời không cản.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không xuất thủ, lục sắc giáp trùng có uy năng phá pháp không tề nhưng muốn giết các tu sĩ vẫn phải trông vào bản thể, uy năng chỉ bán linh giai, với toàn Cổ Kiếm tông chủ thì yêu thú cỡ này không đáng gì.

“Ồn!”

Quả nhiên, không ngờ Ngụy Tác và Linh Lung Thiên dự liệu, mấy tu sĩ sắp không chống nổi, Lôi Tiêu tông chủ đột nhiên bạo phát mấy chục tia sét như mấy chục ngọn roi quất tan lục sắc giáp trùng.

“Keng!”

Kiểm ngân vang vang, cổ kiếm sau lưng Cổ Kiếm tông chủ bay ra, với tốc độ kinh nhân quay quanh tu sĩ đó, hình thành hắc sắc linh quang, từng dải lục sắc giáp trùng bị chém rụng.

Phe Thiên Huyền đại lục chỉ có hai Kim đơn đại tu sĩ xuất thủ, là giữ vững trận cước. Lục sắc giáp trùng từ bốn phương tám hướng ập đến như mưa, nhưng đều bị chặn lại, phe Thiên Huyền đại lục vì có Ngụy Tác nên tu sĩ nghênh kích không chết ai.

“Có thứ cổ quái đang tới!” Đột nhiên, Linh Lung Thiên nhíu mày, truyền âm cho Ngụy Tác.

“À!” Ngụy Tác đột nhiên nhãn quang lóe lên, thân hình đáp xuống gần trăm trượng.

Linh Lung Thiên lên tiếng thì cảm tri được nguyên khí lưu động cổ quái nhưng thần thức tảo như quét qua hư vô, tựa hồ có gì đó ngăn được thần thức tra xét.

“Cách!”

Một tán tu phe Cổ Kiếm tông đột nhiên biến hắc sắc mặt, bên sườn lóe lên lưỡng đạo hàn quang, chẻ đôi pháp thuẫn và một món hồng sắc mộc cổ pháp bảo của y.

“Choang!”

Hắc sắc du long kiếm quang đột nhiên bắn ra chặn lưỡng đạo hàn quang nhưng bị lưỡng đạo hàn quang đánh bay.

Cổ Kiếm tông chủ biến sắc, phi kiếm của lão không chặn được.

A!

Nhiều người đồng thời hít hơi lạnh vì phát ra lưỡng đạo hàn quang là một tinh kim khôi lỗi cao bằng nửa thân người, cầm hai thanh trường đao, mắt lóe thanh quang quỷ dị khiến người ta rợn tóc gáy.

Tinh kim khôi lỗi mà chặn được phi kiếm của Cổ Kiếm tông chủ, thậm chí hơi chiếm thượng phong.

Đồng thời, mấy tinh kim khôi lỗi cầm song đao từ vân vụ lao ra.

“Chát!”

Những tướng tu sĩ này bị tinh kim khôi lỗi chẻ xác thì từ vân khí, quỷ thảo lấp lánh lam hắc sắc tinh quang đột nhiên thò xuống nhắc tôn tinh kim khôi lỗi lên.

“Ngụy tiên bối!”

“Tinh kim khô lồi thực lực sánh với kim đơn, mà bị hút lên, Ngụy tiên bối quả thần thông không thể tưởng tượng.”

Tuyệt đại đa số tu sĩ ngăn người, nhất là tán tu vừa thoát chết toát mồ hôi lạnh, nhưng bọn Cổ Kiếm tông tông chủ nhìn nhau, càng trấn định.

“À!”

Ở phía trên, thi triển Huyền sát quỷ thảo hút tinh kim khô lồi lên, Ngụy Tác nhú mày.

Huyền sát quỷ thảo của gã hơn hẳn huyền giai thượng phẩm uy năng, nhưng có phần không nắm được tinh kim khô lồi, hồng sắc thần quang khiến Huyền sát quỷ thảo không ngừng kêu canh cách rơi từng mảng.

“Cách!” Ngụy Tác à lên, hoàng sắc thủy tinh bảo liên hiện ra, phong ấn tinh kim khô lồi giữa trong Huyền sát quỷ thảo.

“Cả Tự chuyển thiên phong ma pháp không trấn áp được?”

Ngụy Tác kinh ngạc phát Đại thừa pháp âm. Hoàng sắc thủy tinh bảo liên cơ hồ lập tức nứt ra, uy năng Đại thừa pháp âm giáng vào hoàng đồng sắc tinh kim khô lồi thì hồng sắc thần quang mới tan, mọi quang hoa tan đi, bị Ngụy Tác dồn chân nguyên hút về.

“Luyện chế tinh kim khô lồi này e rằng ít nhất cũng là đại năng Thần huyền tam trọng trở lên. Lực công kích tuy ngang với uy năng thuật pháp của Kim đơn nhất trọng hậu kỳ tu sĩ nhưng phá thần văn phòng ngự này không dễ.” Ngụy Tác liếc qua, bảo Linh Lung Thiên thần sắc có vẻ ngưng trọng.

“Đúng thế, đối phương ít nhất cũng Thần huyền tam trọng, lại biết luyện khí, cho thần văn vào để trợ trận.” Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu lên tiếng.

“À!”

Cùng lúc, hoàng sam thanh niên phe Ngọc Hành đại lục vốn coi thường Thiên Huyền đại lục, đang ngẫm tán tỉnh cung trang quý phụ, đột nhiên biến sắc.

“Thế nào?”

Cung trang quý phụ đang rào rạt xuân tình cả kinh.

“Một Hoàng thiên thần tướng bị đối phương diệt!” Hoàng sam thanh niên mặt mày khó coi.

“Một đã bị diệt?” Tu sĩ lùn họ Phòng mắt lóe lên hàn quang, nhìn về hoàng sắc vụ khí và bạch sắc vân vụ sôi trào, như muốn nhìn ra.

...

“Thần văn này đặc biệt, có lực cắt kinh nhân, nếu thần huyền đại năng đó phát ra pháp vực uy năng dẹt từ thần văn này e sẽ phá hoại pháp bảo kinh nhân.” Ngụy Tác phát đạo đạo thanh sắc kiếm quang, cắt tinh kim khô lồi ra xem.

Nếu tinh kim khô lồi mà luyện chế được nhiều thì quá kinh nhân.

“Nếu khiến được luyện khí đại năng khai ra ảo diệu của đạo thần văn này mà dồn vào thể nội thì nhục thân của người càng mạnh.” Lục bào lão đầu kêu.

“Đây là phong hệ yêu đơn? Tinh kim khô lồi cỡ này quả nhiên không thể chỉ trông vào pháp trận, Ngọc Hành đại lục có tông môn nào nghiên cứu kinh nhân về phong hệ pháp trận như thế?” Ngụy Tác e dè.

Thần văn bị ép xuống, thay thế tinh kim khô lồi không ngăn được uy năng Duy ngã tâm kiếm, bị cắt ra dễ dàng. Trong tinh kim khô lồi có mấy tinh trụ đã vỡ cùng mấy phù văn không hiểu được, mấy mảnh yêu đơn vỡ bị Ngụy Tác hút lên, phong hệ yêu khí rần rạt.

“Đây là Cổ hoặc tinh thạch, do thượng cổ kinh thiên đại năng hút sao băng từ Cổ hoặc tinh vực mà có, còn lại không nhiều, tinh kim khô lồi này không thể luyện chế nhiều.” Linh Lung Thiên cầm một mảnh tinh thạch vỡ rồi nhìn Ngụy Tác, nhãn quang lóe lên nhưng định nói gì nhưng nén lại. Từ khi Ngụy Tác đột phá

đến Thần huyền lưỡng trọng và tu thành tiên linh căn thì cảm ứng thiên địa linh khí đạt mức kinh nhân, Linh Lung Thiên tận vừa rồi mới xác định bên trong là phong hệ pháp trận, còn gã đã nói ra trước.

“Cương nha muội, có cách gì khiến thần văn của tinh kim khôi lỗi không bị hủy không?” Ngụy Tác hỏi nhanh Linh Lung Thiên. Đối với gã, muốn lấy thần văn của thần huyền đại năng đó là bất khả thi, tương lai qua thần văn lấy được mà đoán ra thần văn hoàn chỉnh thì còn có thể.

“Hừ.” Linh Lung Thiên hừ lạnh, lướt xuống.

“Hừ... Cương nha muội...” Ngụy Tác trợn tròn trắng, suýt ngất đi.

“...” Tu sĩ Thiên Huyền đại lục cũng tròn mắt.

Linh Lung Thiên trực tiếp đến trước một tinh kim khôi lỗi, song thủ cầm cứng song đao, cắn mạnh lên đầu.

Trán tôn tinh kim khôi lỗi thủng một lỗ, mắt vốn sáng thanh quang chợt mờ đi, nhưng hồng sắc thần quang trên mình không tan, như nước quẩn quanh.

“Lại tổn thất thêm một thần tướng!”

Cùng lúc, hoàng sam thanh niên phe tu sĩ Ngọc Hành đại lục lại kinh hô.

“Cương nha muội quá mạnh, quá ấn tượng!”

Linh Lung Thiên xách một tinh kim khôi lỗi quay về, Ngụy Tác kêu.

“Người nói thêm nữa câu, ta hủy thần văn của tinh kim khôi lỗi này.” Linh Lung Thiên mặt mũi lạnh tanh nhìn Ngụy Tác.

“...” Ngụy Tác trợn tròn trắng, quả nhiên không nói gì, mục quang lóe lên, ba tinh kim khôi lỗi còn lại bị hồng sắc thủy tinh bảo liên vây lấy. Gã phát vài đạo Duy ngã tâm kiếm, ba tinh kim khôi lỗi bị cắt đầu.

“Ba Hoàng thiên thần tướng còn ại đều tổn hủy!” Phe Ngọc Hành đại lục, hoàng sam thanh niên biến hẳn sắc mặt, rống lên.

-o0o-

987. Chương 987: Thiên Hoang Loạn Lưu Đạo Quyền

“Toàn bộ bị hủy?” Tu sĩ lùn họ Phòng sầm mặt, “có nhầm không?”

“Năm Hoàng thiên thần tướng thì tại hạ có bí pháp cảm ứng, sao nhầm được.” Hoàng sam thanh niên vừa hải vừa giận.

“Hoàng thiên thần tướng có lực phòng ngự ngay cả mấy Kim đơn tu sĩ liên thủ cũng khó phá, dù chúng ta liên thủ cũng không thắng được năm Hoàng thiên thần tướng.” Tu sĩ lùn họ Phòng mắt lóe hàn quang, “Đối phương có đại tu sĩ lợi hại tọa trấn, rút!”

Lão thập phần quyết đoán, nói xong là rút ngay.

“Không xong!”

Nhưng lúc đó tử sắc cung trang quý phụ đột nhiên kinh hô.

“Đối phương là ai mà động tốc kinh nhân như thế!”

Phe Ngọc Hành đại lục biến sắc, hồng sắc tinh cầu của cung trang quý phụ vẫn phát ra màn sáng, hai chấm vàng của Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đang lao tới với tốc độ kinh nhân, mỗi bước là gần thêm ba mươi dặm.

“Đối phương khẳng định là cao nhân phá được Hoàng thiên thần tướng, động tốc như thế thì chúng ta không thoát được, chuẩn bị nghênh địch!”

“Dừng phát Hoàng sa vụ! Xem đối phương là ai!”

“Tự lại, đừng phân tán! Kích phát pháp bảo phòng ngự!”

Tu sĩ lùn họ Phòng liên tục quát, tế xuất thanh sắc ba tiêu cổ phiến.

“Vù vù vù vù...”

Tiếng cuồng phong rít gào từ cây quạt vang lên.

Hơn mười tu sĩ Ngọc Hành đại lục cầm hoàng sắc ngọc kỳ dừng lại, dừng cả kích phát, hoàng sắc vân vụ tan dần.

“Mỗ không muốn giết nhiều người, giao nạp bảo nang và pháp khí ra, mỗ sẽ tha mạng.” Cùng lúc, một giọng nói trẻ trung vang trong tai mọi tu sĩ Ngọc Hành đại lục.

“Người là ai mà dám lớn lối như thế!” Cẩm y đại hán cười lạnh.

“Hừ!”

Cung trang quý phụ tế xuất hoàng sắc tinh cầu thượng, hai hoàng sắc quang điểm tạm thời bất động, đối phương tựa hồ dừng lại, tiếng hừ lạnh từ xa truyền lại thì cẩm y đại hán đột nhiên run lên đoạn học máu văng đi, trong lúc văng đi đã ngắt xiu, linh khí tan hết.

“Ai bảo mỗ không có tư cách nói thế? Nếu muốn chết thì mỗ không phản đối, lần tới xuất thủ mỗ sẽ không lưu thủ.” Giọng nói trẻ trung vang lên, hoàng sắc vân vụ tan dần, phe Ngọc Hành đại lục thấy một thanh y thanh niên và một hồng kiếm đại hán đứng ở xa, thập phần bình tĩnh.

“Đây là thuật pháp gì?”

“Y là ai...”

Phe Ngọc Hành đại lục kinh hãi, đối phương hừ lạnh một tiếng là khiến một Kim đơn đại tu sĩ trọng thương hôn mê, mà không ai ngăn được, quả thật đáng sợ.

“Các hạ thần thông kinh nhân, xin hỏi danh hiệu.”

Tu sĩ lùn họ Phòng hơi nheo mắt lại, hỏi Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Ai hả?”

“Lẽ nào phe chúng ta có đại tu sĩ ẩn tàng, chỉ hai người dám đấu với mọi tu sĩ Ngọc Hành đại lục?”

Hoàng sắc vân vụ tan đi, trên tầng không tụ tập điểm của Cổ Kiếm tông có không ít tu sĩ Thiên Huyền đại lục nhận ra bóng Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nên kinh nghi kêu lên.

“Các vị là tu sĩ tông môn nào của Ngọc Hành đại lục.” Ngụy Tác bình tĩnh nhạt giọng hỏi.

“Bọn tại hạ là tu sĩ Bích Tỳ tông.” Tu sĩ lùn họ Phòng mắt hơi lóe lên, nói ngay, “Các hạ là tu sĩ tông môn nào của Thiên Huyền đại lục?”

“Chỉ cần biết mỗ là một tán tu Thiên Huyền đại lục là được.” Ngụy Tác liếc tu sĩ lùn họ Phòng, “Trừ Bích Tỳ tông, Ngọc Hành đại lục còn tông môn nào xâm nhập Thiên Huyền đại lục không?”

“Các hạ coi bọn mỗ là tù nhân, thích hỏi thì hỏi hả?” Tu sĩ lùn họ Phòng cười lạnh, “Thần thông của các hạ tất là thần huyền đại năng liễu, nhưng cho các hạ biết thần huyền đại năng của Ngọc Hành đại lục vào Thiên Huyền đại lục không chỉ một người, các hạ là tán tu, tốt nhất đừng dính vào tranh đấu giữa các tông môn, hoặc nên gia nhập Ngọc Hành đại lục, các hạ có thành tựu như thế, chắc cũng nhận ra Ngọc Hành đại lục chiếm thượng phong tuyệt đối.”

“Mỗ không thích lắm lời, nếu các vị thấy thoát được thì mời tự nhiên, còn không thì ngoan ngoãn trả lời mỗ, không thì mỗ không ngại khiến các vị như ý.” Ngụy Tác nhìn cẩm y đại hán hôn mê đang được tu sĩ Ngọc Hành đại lục cứu.

“Đừng tưởng mỗ không nhận ra công pháp các người khác nhau mà đem Bích Tỳ tông ra lèo?”

“Nếu bọn tại hạ nói thật, các hạ sẽ để bọn mỗ đi?” Tu sĩ lùn họ Phòng biến sắc mấy lần rồi hỏi.

“Mỗ nói rồi, để lại pháp khí và nạp bảo nang, mỗ sẽ tha mạng.” Ngự Tác bực mình bảo tu sĩ lùn họ Phòng.

“Được!”

Tu sĩ lùn họ Phòng nghiêng rằng gật đầu, có vẻ bị bức bách vì uy thế của Ngự Tác, chuẩn bị tuân theo lời gã nhưng rồi vừa gật đầu thì lão giả gầy khô, hoàng sam thanh niên, cung trang quý phụ và bạch phát lão ẩu đột nhiên cùng dấy động khí tức!

“Chát!”

Cảnh tượng trước mắt Ngự Tác và Linh Lung Thiên đột nhiên biến thành bạch cốt hoang sơn, thi khí lan tràn!

“Ô... Ô...”

Ma âm kỳ dị xuyên vào óc Ngự Tác và Linh Lung Thiên.

“Y lại trá hàng!”

“Đây là Ma âm ảo cảnh cường pháp! Lợi hại thật!” Ngự Tác và Linh Lung Thiên giật giật chân mày.

Ma âm ảo cảnh cực kỳ kinh nhân, Ngự Tác và Linh Lung Thiên cũng không cảm tri được, như tan biến vào một đại trận.

“Phù”!

Ngự Tác trực tiếp phát động Động Hư bộ pháp, như mặt trời rực cháy lao ra.

Thiên địa lại trong trẻo, bạch cốt minh thổ tiêu tan, Ngự Tác đưa Linh Lung Thiên vượt hư không, ra khỏi khu vực Ma âm ảo cảnh cường pháp bao trùm.

“Oành!”

“Oành!”

Ngự Tác đột nhiên rung mình, phát ra hai làn Liệt khuyết tàn nguyệt.

Hai chu hồng sắc quang hoàn từ hư không hiện ra, va vào Liệt khuyết tàn nguyệt.

Ngự Tác và Linh Lung Thiên sa vào ảo cảnh nên không nhìn rõ nhưng mọi tu sĩ Ngọc Hành đại lục đều thấy trên đỉnh đầu bạch phát lão ẩu như lệ quỷ bàn dấy lên bạch quang, hình thành nữ ma xếp bằng trên bạch sắc bảo tọa bằng xương, còn tu sĩ lùn họ Phòng đột nhiên tế xuất chu hồng sắc quyền trục, quyền trục tức thì hóa thành tro, bắn ra hai chu hồng sắc quang hoàn.

Dù là bạch phát lão ẩu hay tu sĩ lùn họ Phòng kích phát chu hồng sắc tàn quyền đều như tiêu hao hết chân nguyên, nhợt nhạt mặt mày, linh khí tan biến.

Vù!

Đồng thời vang lên hai tiếng vỡ vụn.

Hai chu hồng sắc quang hoàn và Liệt khuyết tàn nguyệt va nhau, chỉ hơi nổ khê đoạn không có uy năng kinh thiên động địa phát ra mà chu hồng sắc quang hoàn như rải ra, hình thành hai khe nứt không gian, hai vầng Liệt khuyết tàn nguyệt lóe lên rồi tan biến vào khe nứt không gian. Hai khe nứt không gian cũng tan đi vô ảnh vô tung.

Hai chu hồng sắc quang hoàn và hai Liệt khuyết tàn nguyệt tựa hồ chưa từng xuất hiện.

“Hoang cổ loạn lưu đạo quyền!” Linh Lung Thiên như bị sét đánh.

“Chuyện đó...” Ngự Tác nín thở, lạnh buốt người.

Rõ ràng là một món cổ pháp khí kinh nhân do chân tiên luyện chế! Tuy uy năng không còn nhưng hai làn chân tiên khí tức huyền ảo còn rung trên hư không!

Cổ pháp khí có thể đưa người ta vào không gian vô danh hoặc hư không loạn lưu, Ngự Tác hoặc Linh Lung Thiên bị đánh trúng thì thậm chí sẽ mất mạng, hoặc không thể quay về Thiên Huyền đại lục!

Ban này mà song thần huyền của Ngụy Tác phản ứng không nhanh, gã đã bị đưa vào hư không nào đó, cũng tan biến như Liệt khuyết tàn nguyệt!

“A! Sao lại như thế!”

Tu sĩ lùn họ Phòng ré lên không dám tin.

Dù là Thần huyền tam trọng đại năng cũng không thể chặn được nhưng đối phương lại chặn đứng.

“Hoang cổ loạn lưu đạo quyền... lai lịch thế nào?”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, hỏi Linh Lung Thiên.

“Phù!”

Đồng thời, tu sĩ lùn họ Phòng học máu văng đi.

“Đây là pháp khí của Thiên Hoang quan khi xưa đứng về phe Hoang tộc. Hoang cổ loạn lưu đạo quyền thật sự có thể hóa ra bảy mươi hai Loạn lưu thần hoàn, dệt thành pháp vực. Dù chân tiên tu vi, nhất thời cũng bị khốn vào hư không. Năm xưa, Bắc Mang có một nhân vật kinh thiên bị pháp khí này đánh lén, tuy thần thông của người đó phá được loạn lưu pháp vực mà quay về nhưng thực lực trên chiến trường thì bọta tổn thất không ít. Không ngờ còn pháp khí tàn quyền này lưu lại...” Linh Lung Thiên hít sâu, truyền âm cho Ngụy Tác.

-o0o-

988. Chương 988: Thời Đại Biến Chuyển Mạnh Nhất

“Vọng động là chết!”

Ngụy Tác lại lên tiếng, lão giả gầy khô phe Ngọc Hành đại lục thổ huyết văng đi, đồng thời một tu sĩ dùng pháp khí vừa chạy được mấy chục dặm bị một đạo thanh sắc thần quang cắt đầu.

Khí tức áp chế tất cả phe Ngọc Hành đại lục, nhất thời hai, ba trăm tu sĩ đều có linh quang lóe sáng, nhưng tất cả bất động.

“Hồi hắc sắc tàn nguyệt của y kinh thiên động địa, khiến hư không rung lên... Còn đồng thời phát ra hai lần, lẽ nào là...?”

“Y đã san bằng Thiên Kiếm tông... Sao lại thế được, không phải y nhục thân mộc hóa rồi hả?”

Nhiều tu sĩ Thiên Huyền đại lục rung động.

“Giao nạp bảo nang và pháp khí ra.”

Ngụy Tác bất động trên không trung, chỉ vào bạch phát lão ẩu và hoàng sam thanh niên, cung trang quý phụ.

Sáu Kim đơn đại tu sĩ phe Ngọc Hành đại lục thì ba đã bị gã trọng thương, chỉ còn ba Kim đơn đại tu sĩ đủ chiến lực.

“Mỗ đã bảo không thích lắm lời.”

Bạch phát lão ẩu há miệng định nói nhưng Ngụy Tác liếc qua, bạch phát lão ẩu lùi liền mười ba bước, mỗi bước đều học máu, thân ngoại linh khí tan vỡ.

Hoàng sam thanh niên và cung trang quý phụ biến sắc, cùng vung tay đưa nạp bảo nang cho Ngụy Tác.

“Giao hết ra.”

Ngụy Tác không đổi sắc, thu nạp bảo nang của hai người, mục quang nhìn sang phe Ngọc Hành đại lục, đóng đinh vào một tu sĩ Phân niệm cảnh tướng mạo phổ thông, mặc hồi sắc pháp bào.

Y biến hắc sắc mặt, rùng mình lấy hết nạp bảo nang và một thứ đang cầm trong tay ra.

Một thanh sắc phổ thông nạp bảo nang và một viên hắc sắc pháp châu cỡ trứng chim câu bay đến trước mắt Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Thái âm diệt thần châu, pháp khí gần đạt tiên giai, chỉ có một viên, vô dụng.” Linh Lung Thiên liếc hắc sắc pháp châu.

“...”

Phe Ngọc Hành đại lục kinh hãi, pháp khí gần đạt tiên giai mà đối phương tựa hồ coi là bình thường. Hơn nữa tu sĩ Ngọc Hành đại lục này thập phần phổ thông, tu sĩ ở quanh không nhận ra y có một món pháp khí như thế, mà đối phương lại cảm tri rõ, rõ ràng hoàn toàn nắm được toàn cục.

“Giao hết pháp khí và nạp bảo nang giao ra.” Ngụy Tác thản nhiên, thu Thái âm diệt thần châu rồi bảo mọi tu sĩ Ngọc Hành đại lục.

Uy áp kinh nhân dồn lên tu sĩ Ngọc Hành đại lục, không ai dám chống lại mà giao hết pháp khí và nạp bảo nang, ngay cả tu sĩ lùn họ Phòng cùng bạch phát lão đầu cũng đưa hết đến trước mặt Ngụy Tác.

“Oa ha ha ha, Ngọc Hành đại lục có nhiều linh thạch nhất, lần này phát tài rồi! Tiểu tử, Ngọc Hành đại lục đến cướp của Thiên Huyền đại lục hay là chúng ta đến đó cướp lại!” Lục bào lão đầu thấy cả đồng nạp bảo nang thì hưng phấn kêu lên.

“Các vị là tông môn nào của Ngọc Hành đại lục?” Ngụy Tác ngó lơ lục bào lão đầu, hoàng sắc quang hoa như ánh nền trên ngón tay, hời hoàng sam thanh niên.

“Bọn tại hạ là tu sĩ Bích Tỳ tông và Minh Thổ tông.” Sắc mặt hoàng sam thanh niên cực kỳ khó coi, nghiêng rằng đáp.

“Trừ hai tông môn ra còn những tông môn nào cùng đến Thiên Huyền đại lục?” Ngụy Tác nhìn hoàng sam thanh niên, mặt mũi lạnh tanh hỏi, “Lần này xâm nhập Thiên Huyền đại lục do mấy đại tông môn liên thủ dẫn đầu?”

“Bích Tỳ tông, Minh Thổ tông và Trung thiên tử lôi tông liên thủ, tổng cộng mười bảy tông môn cùng vào Thiên Huyền đại lục.” Hoàng sam thanh niên vững dạ hẳn.

“Các vị đã vào phúc địa Thiên Huyền đại lục, lại từ phía tây tới, hiểu gì về tu đạo tông môn của Thiên Huyền đại lục và linh khí tụ tập sau khi Thiên khung tan vỡ?” Ngụy Tác ra hiệu cho bọn Cổ Kiếm tông tông chủ đến.

“Xem ra các vị không hiểu gì về đại thế ở ngoại giới.” Hoàng sam thanh niên ngạo nghễ hẳn, “Thật ra siêu cấp tông môn Huyền Phong môn và Chân Võ của Thiên Huyền đại lục đã liên thủ với bọn tại hạ! Hiện tại địa khu linh khí dày nhất Thiên Huyền đại lục tây bộ thì quá nửa nằm trong tay bọn tại hạ. Thiên Huyền đại lục trừ Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên ra thì các tông môn đều trọng thương, ngay cả sơn môn Tử Huyền động thiên cũng bị bọn tại hạ triệt để công phá! Hiện tại đại năng của Bích Tỳ tông, Minh Thổ tông và Trung thiên tử lôi tông cùng Huyền Phong môn, Chân Võ đang áp sát khu vực Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên khổng chế, chỉ vài ngày tới, Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên sẽ phải thần phục hoặc không sẽ bị diệt!”

“Gì hả! Huyền Phong môn và Chân Võ cánh nhiên cùng tông môn Ngọc Hành đại lục liên thủ! Tử huyền động thiên đã bị triệt để công phá sơn môn?”

“Ngoại giới đã đến mức đó rồi hả?!”

Hoàng sam thanh niên vừa dứt lời, phe Thiên Huyền đại lục, dù là bọn Ngụy Tác hay bọn Cổ Kiếm tông tông chủ cùng biến sắc.

“Các hạ thần thông tuy nhiên kinh nhân, nhưng sức một người lẽ nào dám chống lại ngàn ấy tông môn, ngàn ấy đại năng?” Hoàng sam thanh niên thấy bọn Ngụy Tác biến sắc mặt thì càng đắc ý, “Xưa nay tu đạo giới đều thuận theo thiên đạo, thuận theo thế cuộc mới có thể sinh tồn, các hạ chỉ bằng cùng bọn tại hạ liên thủ.”

“Mỗ đã nói là không thích rườm rà.” Ngụy Tác thần sắc băng lãnh, lạnh lùng nhìn hoàng sam thanh niên.

“Phù!” Hoàng sam thanh niên không chống nổi, văng đi mấy trượng, hộc mau, chặt vật mới đứng vững trên không, thần sắc đắc ý tan hết mà đổi lại là nét kinh hoàng.

“Lời đáp của các hạ có chút giá trị nên mỗi chỉ giáo huấn, để các hạ không coi lời mỗ là gió qua tai. Các hạ chưa xứng nói thể với mỗ.” Ngụy Tác lạnh lùng bảo hoàng sam thanh niên đoạn hỏi tiếp, “ba tông môn Ngọc Hành đại lục có mấy thần huyền đại năng, tu vi cỡ nào? Hiện tại ở đâu?”

“Ba tông môn có ba thần huyền đại năng, tại hạ chỉ biết sư tôn đạt Thần huyền tam trọng, còn hai thần huyền đại năng kia thì tại hạ không biết.” Hoàng sam thanh niên không ngừng mắng thầm Ngụy Tác, hơi run lên, “Họ đã đến Toái Ngọc cổ vực.”

“Toái Ngọc cổ vực?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, chỗ đó ở tây nam Thiên Huyền đại lục, rất có thể là chiến trường của viễn cổ tu sĩ đại chiến, có các loại mảnh vỡ ngọc thạch và đỉnh núi như quỷ phủ thần công.

“Tức là Toái Ngọc cổ vực hiện tại là khu vực Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên khổng chế?” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, “Hiện tại Thiên Huyền đại lục thì khu vực linh khí dày nhất ở đâu?”

“Linh khí dày nhất là quanh Toái Ngọc cổ vực.” Hoàng sam thanh niên nghiêng rằng.

“Các đại tông môn hành động nhanh thật.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác, “Xem ra ở đó rất có thể hóa sinh linh mạch, nên Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên mới liên thủ chiếm lấy, còn Ngọc Hành đại lục cũng quyết giành lấy.”

“Hiện tại thể lực của các đại lục khác chắc đang chờ xem nếu có linh mạch hóa sinh thì sẽ động thủ.”

“Ba tông môn các vị và Chân Võ, Huyền Phong môn lúc nào sẽ tới Toái Ngọc cổ vực?” Ngụy Tác gật đầu, truyền âm ch Linh Lung Thiên đoạn hỏi hoàng sam thanh niên. Thiên khung tan vỡ đã thành môi lửa châm ngòi cho các tu đạo đại lục đại chiến, thời đại chấn động nhất trong mười vạn năm nay đã tới.

“Hôm nay sẽ đến gần Toái Ngọc cổ vực.” Hoàng sam thanh niên sầm mặt đáp.

“Ba thần huyền đại năng, thêm Diệp Huyền Thành và Hứa thần quân, đủ để tiêu diệt tất cả.” Ngụy Tác truyền âm cho Linh Lung Thiên.

“Muốn đi thì đi, đừng lảm lời.” Linh Lung Thiên liếc Ngụy Tác, hừ lạnh.

Ngụy Tác mỉm cười, không nhiều lời. “Chát!” Mấy đạo lục quang bắn vào thể nội hoàng sam thanh niên.

“Các hạ đã bảo sẽ tha cho bọn tại hạ cơ mà!”

Hoàng sam thanh niên và cung trang quý phụ kêu lên.

“Mỗ nói là làm được, sẽ đưa các vị đến Toái Ngọc cổ vực. Những người khác thì chư vị đạo hữu chế trụ đã, đợi thêm năm, sáu ngày mới thả. Các vị chịu phối hợp thì mỗ đảm bảo an toàn, còn chống lại thì chư vị đạo hữu cứ thẳng tay.” Ngụy Tác dồn thần thức trực tiếp chế trụ cung trang quý phụ đoạn bảo bọn Cổ Kiếm tông tông chủ.

Ngụy Tác chế trụ bốn Kim đơn đại tu sĩ trọng thương đoạn lướt về phía Toái Ngọc cổ vực.

Mọi tu sĩ ở tụ tập điểm của Cổ Kiếm tông nhìn theo Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, biết là Toái Ngọc cổ vực sắp dậy gió bão kinh thiên.

989. Chương 989: Lý Do Đơn Giản

“Trung thiên tử lôi tông có tới hai thần huyền đại năng, Ngọc Hành đại lục có nhiều linh thạch nhất, thần huyền đại năng quả nhiên không ít...”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên liên tục nhắm hướng Toái Ngọc cổ vực, dọc đường gã không hề khách khí, không ngừng bức hỏi sáu Kim đơn đại tu sĩ.

Qua lời sáu Kim đơn đại tu sĩ, Ngụy Tác biết không ít tin tức hữu dụng.

Hóa ra phe Ngọc Hành đại lục chỉ có hoàng sam thanh niên và cung trang quý phụ là người Bích Tỳ tông, còn lại bạch phát lão ẩu là tu sĩ Minh Thổ tông, ba người kia là tán tu được chiêu lãm.

Thiên Huyền đại lục tu đạo giới hiện tại đã tan rã, nguyên nhân lớn nhất vì thế cân bằng giữa các đại tông môn không còn, tu đạo giới của đại lục mất sạch quy củ, đối với tu sĩ Ngọc Hành đại lục thì đó là một cục thịt thơm, nhiều tu sĩ muốn đến phát tài còn nhiều đại thế lực đến chia phần.

Trừ Trung thiên tử lôi tông và Bích Tỳ tông, Minh Thổ tông, Ngọc Hành đại lục còn hai siêu cấp đại tông môn là Vạn Hoàng cung và Đông Lai bí cảnh, hai tông môn này đều có thần huyền đại năng, chỉ là họ đều thập phần phiêu diêu, môn nhân đệ tử cực hiếm xuất hiện ở thế gian nên những cao thủ nổi danh trong hàng ngũ Kim đơn đại tu sĩ của đại lục này cũng không biết cụ thể.

Qua bạch phát lão ẩu, Ngụy Tác biết Minh Thổ giáo có hai thần huyền đại năng lần này không phải Minh Thổ giáo tông chủ đến mà là sư huynh của y - một thần huyền đại năng khác.

Đủ thấy thực lực chính thể của siêu cấp đại tông môn Ngọc Hành đại lục vượt trên Thiên Huyền đại lục, khó trách Thiên Huyền đại lục vừa loạn, Ngọc Hành đại lục đã vội xâm nhập.

Huyền Phong môn và Chân Võ liên minh với Trung thiên tử lôi tông, Bích Tỳ tông, Minh Thổ tông, điều kiện là nếu Thiên Huyền đại lục tây bộ có linh mạch hóa sinh thì cùng hưởng linh mạch, sau đó chiếm hết đại lục mà phân chia, phía nam Thiên Huyền đại lục do tam đại tông môn Ngọc Hành đại lục chiếm, phía bắc thuộc về Chân Võ tông và Huyền Phong môn.

Huyền Phong môn và Chân Võ cùng tam đại tông môn Ngọc Hành đại lục trao đổi nhiều điển tịch, năm Hoàng thiên thần tướng của hoàng sam thanh niên là do cao thủ luyện khí của Bích Tỳ tông dung hợp pháp trận, cấm chế của Huyền Phong môn rồi Bích Tỳ tông tông chủ dồn thần văn vào luyện chế thành.

Ngụy Tác thậm chí bức hỏi công pháp cùng thuật pháp của sáu Kim đơn đại tu sĩ này.

Công pháp cùng thuật pháp của các tu sĩ khác đối với gã không là gì nhưng “Minh thần hoang nguyên” của bạch phát lão ẩu thuộc Minh Thổ tông đích xác là vô thượng cường pháp, không chỉ hình thành ảo cảnh mà còn có ma âm nhiễu loạn thần thức, với tu vi của gã thì triển thì ảo cảnh bao trùm trăm dặm.

Tuy đạo thuật pháp này không có uy năng trực tiếp công kích, không tạo tiên cơ như Đại thừa pháp âm nhưng khi cần giải quyết nhanh đối thủ thì lại hữu dụng, sánh với “Hoàng Thiên diệt thức nhãn” của Hoàng Thiên đạo. Một đối thủ Thần huyền tam trọng thi triển thuật này, đối với Ngụy Tác cũng không dễ đối phó.

“Cương nha muối, đến đó người đừng lộ diện, cả hai chúng ta đồng thời xuất hiện, dễ bị nhận ra lắm.” Ngụy Tác thập phần thủ tín, thấy không hỏi được nữa thì ném sáu Kim đơn đại tu sĩ vào một chỗ, thi triển cấm chế khiến họ không thể đi khỏi trong mấy ngày. Thực lực Ngọc Hành đại lục tu đạo giới khiến gã quyết định hành sự kín đáo. Song thần huyền của gã là lợi khí đánh lừa tốt nhất, đối phương không biết rõ thân phận mà coi gã là Thần huyền tu sĩ thông thường, khi đối địch tất ném đòn.

“Không ngờ ta tỉnh lại trong một thời đại thế này.” Linh Lung Thiên hiểu ý Ngụy Tác ý, gật đầu lẩm bẩm.

“Không ngờ ta cũng may mắn kinh qua thời đại này, còn thành khí linh của một món tiên khí chân chính.” Lục bào lão đầu thập phần cảm thán.

Bỏ lại Kim đơn tu sĩ Ngọc Hành đại lục, Ngụy Tác hít sâu một hơi, nhìn kỹ miền hoang vu đoạn liên tục phát động Động Hư bộ pháp, nhắm hướng Toái Ngọc cổ vực.

Gã hiểu Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu vì sao lại cảm thán như thế.

Thiên khung sụp đổ, thời đại tu đạo giới chấn động nhất trong mười vạn năm nay đã mở màn, dù Thiên khung sáu đại lục kia không sụp thì nguyên hỗn loạn của Thiên Huyền đại lục sẽ có không biết bao nhiêu tu sĩ và tông môn rơi rụng, nguồn lực dư ra tụ vào vài tông môn và một số người, cộng thêm Thiên khung không còn, yêu thú tràn vào, linh khí hóa sinh, tu đạo giới có thêm không biết bao nhiêu nguồn thu... Thời đại này không thể bình phàm, sẽ có đại năng siêu phàm xuất hiện.

Đối với Ngụy Tác, gã không nghĩ quá xa, thật ra suy nghĩ rất giản đơn... Thiên Huyền đại lục là quê gã, là chỗ gã và phụ mẫu sống từ bé nên không để người ngoài vào tự tung tự tác... Chỗ có linh khí kinh nhân tụ lại, gã cũng muốn cướp, dù không hình thành linh khí linh mạch thì bày vài Tụ linh trận, để bọn Cơ Nhã

tu luyện cũng khiến tu vi đề thăng nhanh, hà huống Ngọc Thiên có Phong Ngô Thương là bằng hữu. Còn Lệ Nhược Hải và Tâm Hữu Lan của Linh Thú cung, Linh Thú cung được gã nhắc trước nên tất không bị diệt trong trường biến cố này, mà đang bố trí ở nơi nào đó của Thiên Huyền đại lục... Trước kia gã là tiểu tán tu Linh Nhạc thành, đương nhiên không đáng gì nhưng hiện tại... Muốn phân chia Thiên Huyền đại lục thì phải hỏi gã đã.

“Thiên địa linh khí lại đến mức này, khi viễn cổ Thiên khung hóa sinh, linh mạch chưa đoạn tuyệt thì chỉ sơn môn đại giáo trong truyền thuyết mới có thiên địa linh khí như thế!”

“Có vẻ thiên địa linh khí quanh Toái Ngọc cổ vực còn gấp đôi!”

Càng đi về Toái Ngọc cổ vực, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu càng chấn kinh.

Thiên địa linh khí càng lúc càng nồng hậu, khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu nhận ra Toái Ngọc cổ vực đích xác là trung tâm dòng linh khí tụ lại.

Cách Toái Ngọc cổ vực chừng bốn, năm vạn dặm, nồng độ thiên địa linh khí gấp hơn mười lần Hải Tiên thành khi xưa, cây cỏ trong hoang nguyên thậm chí lấp lánh linh quang, như thiên địa linh được sắp hóa sinh. Như không phải tu đạo giới bây giờ mà là linh địa của đại tông môn của viễn cổ tu đạo giới trong truyền thuyết.

Theo cảm tri của Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, linh khí quanh Toái Ngọc cổ vực còn gấp đôi khu vực này, tu luyện ở đó thì sĩ Thần hải cảnh phổ thông tu trong một ngày cũng hấp nạp lượng linh khí của mười hạ phẩm linh thạch trở lên. Dù tu đạo giới bây giờ không ai bố trí được Tụ linh trận của lục bào lão đầu nhưng Tỏa khí trận của tông môn cỡ Cổ Kiếm tông đã khiến tiến cảnh của tu sĩ trong đó thập phần kinh nhân.

“Xem ra chưa xảy ra đại chiến.”

Lại thêm hơn hai vạn dặm, Ngụy Tác hơi chậm lại, mỗi lần thi triển Động Hư bộ pháp đều thập phần cẩn thận, cảm tri kỹ.

Linh khí nồng độ biến không khác gì họ dự liệu nhưng phía Toái Ngọc cổ vực không có quang diễm và tiếng đấu pháp kinh thiên động địa, cũng không có nguyên khí dao động quá mạnh, cỡ vẻ đại chiến chưa bắt đầu.

“Chuyện gì hả?” Ngụy Tác đi tiếp, cách Toái Ngọc cổ vực không đầy năm nghìn dặm thì cùng Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu trở nên kinh nghi bất định.

Đang lúc yên bình, quanh Toái Ngọc cổ vực không có bao nhiêu yêu thú, tu sĩ triệt để chiếm thượng phong. Toái Ngọc cổ vực và một số vùng bên ngoài có linh quang lóe sáng, rõ ràng đồng đảo tu sĩ tụ tập.

Thình không ngoài xa liên tục xuất hiện độn quang, tựa hồ nhắm hướng Toái Ngọc cổ vực.

Theo lời sáu Kim đơn tu sĩ Ngọc Hành đại lục và tình thế hiện tại, bên ngoài Toái Ngọc cổ vực có một khu vực tụ tập tu sĩ Ngọc Hành đại lục, còn Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên ở trong cổ vực, nhưng nếu hai bên sắp bạo phát đại chiến thì phe Ngọc Hành đại lục khẳng định sẽ cắt đứt thình không, không để viện quân Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên không ngừng đổ tới.

“Xem tình hình đã, người giả làm tu sĩ khác đường với ta.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tách ra, theo hai hướng đến Toái Ngọc cổ vực.

“Toàn là tu sĩ Thiên Huyền đại lục?”

Ngụy Tác che đi tu vi chân chính, cách Toái Ngọc cổ vực không đầy hai nghìn dặm thì nhìn rõ những người tới đều là tu sĩ Thiên Huyền đại lục.

Toái Ngọc cổ vực xuất hiện năm, sáu linh quang quang tráo, bao trùm năm, sáu trăm dặm, che kiems mấy ngọn núi, mấy trăm tu sĩ lướt đi ngoài linh quang quang tráo. Tu sĩ Thiên Huyền đại lục đổ tới không vào trong linh quang lung tráo mà đến một sơn cốc.

Trên đỉnh núi đối diện sơn cốc có một lục sắc linh quang quang tráo linh khí xung thiên, không rõ có bao nhiêu tu sĩ Ngọc Hành đại lục.

Trong sơn cốc do mấy đỉnh núi thấp vây lại mà thành, quang hoa lấp lóe, tựa hồ tụ tập số lượng kinh nhân tu sĩ.

-o0o-

990. Chương 990: Đàm Phán Theo Thực Lực

Toái Ngọc cổ vực rộng mấy nghìn dặm, linh khí kinh nhân cực độ, ngay cả không khí cũng tựa hồ biến đổi cực kỳ ẩm ướt, cây cối rực rỡ sắc màu.

“Thật ra là địa mạo gì?”

Đột nhiên, Ngụy Tác tỏ vẻ kinh hãi.

Gã dùng Địa Mẫu cổ kinh nổi thông địa mạch, đến cách Toái Ngọc cổ vực hai, ba nghìn dặm thì bị cắt đứt. Gã cảm tri được địa mạch Toái Ngọc cổ vực tựa hồ bị sức mạnh kinh nhân nào đó từ trước thời viễn cổ đã đánh tan, thậm chí như thể nhiều địa mạch đã tan biến, bị uy năng kinh thiên biến thành lạc ấn tựa đồ đằng, chỉ để ghi lại sức mạnh nghịch thiên nào đó từng tồn tại.

Sức mạnh nào mà khiến thiên địa cũng không còn là tồn tại chí cao mà biến thành bức tranh ghi lại dấu ấn?

Nghịch thiên, đó là sức mạnh siêu thoát thiên địa!

Nếu là đại đạo pháp vực của tu sĩ thì sức mạnh này hoàn toàn vượt khỏi thiên địa!

A!

Ngụy Tác hít sâu một hơi.

Đến gần là gã nhìn rõ năm, sáu linh quang quang tráo trong Toái Ngọc cổ vực có linh khí cuộn cuộn, thậm chí tràn ra nhũ bạch sắc linh quang hóa sinh thành một nhánh cây dị thường, rủ xuống vạn dải hư ảnh bạch sắc linh thụ!

Nơi này đích xác là viễn cổ chiến trường, khẳng định bạo phát đại chiến kinh thiên hơn cả thời đại của Linh Lung Thiên, nguyên khí quy tắc của địa mạch dưới Toái Ngọc cổ vực đã bị triệt để khuấy loạn, thần thông của gã không thể đoán được nhưng qua Địa Mẫu cổ kinh thì thoáng cảm tri ra Toái Ngọc cổ vực có khí tức kinh nhân cuộn chảy, như trong địa mạch có tồn tại thứ cực kỳ thích hợp hóa sinh linh khí linh mạch, như thần long ngủ sâu không biết bao nhiêu vạn năm.

Lạc ấn siêu thoát thiên địa... Linh khí hình thành hư ảnh bạch sắc linh thụ... Địa mạch kinh nhân đoạt thiên địa tạo hóa... Tất cả khiến tâm thần Ngụy Tác sôi lên, một lúc sau mới bình tĩnh lại.

Ngọn núi tu sĩ Ngọc Hành đại lục chiếm cứ cách Toái Ngọc cổ vực nghìn dặm, lục sắc linh quang quang tráo che kín cảnh tượng bên trong, sơn cốc có linh quang lấp lánh sáng lại ở giữa hai phe, cách nhau năm trăm dặm.

Sơn cốc dày đặc tu sĩ, khí tức lên tận đỉnh không, khiến vân khí phía trên không ngừng biến hóa, thậm chí rực rỡ sắc màu và cực quang.

Lẻ tẻ có tu sĩ cười mây lành hoặc phi độn pháp bảo, hoặc yêu thú đáp xuống, bầu không khí bình tĩnh nhưng dồn nén, tạo cảm giác thập phần cổ quái.

“Lệ Nhược Hải? Có chuyện gì mà y xuất hiện ở đây?!”

Ngụy Tác lại chấn kinh, tầm mắt hiện lên một đạo thanh hoàng sắc độn quang từ xa lao tới, bên trong là mỹ nam tử tuần tú, khí tức thành thực, mặc lưu kim pháp y mỏng, linh khí hình thành hình man hoang cổ thú bốn cánh khí tức hung mãnh, khác hẳn với khí tức xuất trần phiêu dật của y.

Tu sĩ này là bạn cũ của Ngụy Tác, Linh Thú cung chủ Lệ Nhược Hải!

Tu vi của Lệ Nhược Hải đã đề thăng kinh nhân, đạt Kim đơn ngũ trọng sơ kỳ.

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác thi triển phổ thông linh quang độn pháp, lướt về phía Lệ Nhược Hải.

Ở đây không thể dùng Địa Mẫu cổ kinh nối thông địa khí, đối với Ngự Tác cực kỳ bất lợi, gã càng cẩn thận, khống chế cả độn tốc linh quang độn pháp, biến mình thành một cao thủ Kim đơn nhất trọng.

“Vị đạo hữu này là...?” Ngự Tác đến nhanh, Lệ Nhược Hải nhận ra, truyền âm hỏi. Ngự Tác dùng Tùy tâm ảo hóa quyết biến thành một trung niên tu sĩ lùn thấp Lệ Nhược Hải không nhìn ra.

“Lệ cung chủ, mỗ là Ngự Tác.” Ngự Tác đến gần Lệ Nhược Hải, đồng thời truyền âm cho Lệ Nhược Hải, “Ở đây xảy ra chuyện gì?”

“Ngự đạo hữu?!” Lệ Nhược Hải run lên, nhãn quang lóe lên kịch liệt đoạn lướt tới với tốc độ nhanh hơn, “Ngự đạo hữu, không ngờ lại gặp ở đây, thế nào, đạo hữu qua đường nên không biết có chuyện gì?”

“Mỗ tìm theo dấu chỗ thiên địa linh khí dày đặc mà tới đây, dọc đường đối phó một toán tu sĩ Ngọc Hành đại lục, biết đại tông môn bên đó chuẩn bị đấu với Ngọc Thiên tông, Tây Tiên nguyên.” Ngự Tác đến cạnh Lệ Nhược Hải mới truyền âm, “Ở đây thay đổi thế nào, sao các vị lại tới?”

Cổ nhân tương phùng, Thiên khung lại tan vỡ nên như cách biệt đã một kiếp, Lệ Nhược Hải không đổi sắc nhưng nhìn Ngự Tác thập phần cảm khái, “Ngự đạo hữu đã biết Huyền Phong môn và Chân Võ liên hợp với tông môn Ngọc Hành đại lục chưa? Các hạ không sai, mấy tông môn đó định đấu với Ngọc Thiên tông, Tây Tiên nguyên ở đây nhưng Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên bố trí cấm chế kinh nhân, đã phá giải tất ngọc thạch câu phần, nên song phương ước định ngồi lại bàn bạc. Ngọc Hành đại lục có ưu thế, nên không chịu nhún, thành ra Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên phải nhiều tu sĩ hướng các phương cầu viện. Lần đàm phán này liên quan đến lợi ích cả Thiên Huyền đại lục nên tuyệt đại đa số tông môn và đại tu sĩ được tin đều tới.”

“Tiến hành đàm phán ở đây?” Ngự Tác mục quang lóe lên, việc này nằm ngoài dự liệu, xem ra Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên có cấm chế cực kỳ kinh nhân, đối phương có gần ấy thần huyền đại năng mà cũng bị chấn nhiếp.

“Phe Ngọc Hành đại lục cùng Huyền Phong môn, Chân Võ khẳng định không muốn tử thương nhiều, giao đấu thì phe thắng cũng không biết sẽ phải mất đi bao nhiêu tu sĩ, tuy nhiên dù đàm phán cũng khó tránh tỷ thí một phen để xem thực lực song phương thế nào, nếu phe Ngọc Hành đại lục hơn hẳn tất Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên phải nhượng bộ.” Lệ Nhược Hải bảo Ngự Tác, “Phe Ngọc Hành đại lục diệt không ít tông môn của Thiên Huyền đại lục, là cường đạo ngoại lai đếm cướp bóc, Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên hứa rằng chỉ cần hợp lực chống ngoại địch, sau đó sẽ không can thiệp vào đường hướng các tông môn phát triển, nên tuyệt đại đa số tu sĩ Thiên Huyền đại lục đứng về phe Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên.”

“Linh Thú cung hiện tại thế nào?” Ngự Tác mục quang lóe lên, Linh Lung Thiên ẩn trong một tấm áo choàng đen, đang tới sơn cốc, nhưng ban nãy ra hiệu là nó đi trước.

“Linh Thú cung gần lập động phủ bên ngoài Thiên khung Nam Quan thành, nhưng ở đó có tu sĩ Ngọc Hành đại lục đi qua, bản cung không địch nổi nên thả hết yêu thú mới thoát được, đệ tử và yêu thú nuôi dưỡng tử thương rất nhiều. Hiện tại tu sĩ Linh Thú cung tụ tập tại điểm của Thái Tổ tông lập ra, ở bên ngoài Thiên khung cách đây một vạn năm nghìn dặm.” Lệ Nhược Hải cười khổ, chỉ về rất xa sau lưng.

“Tâm Hữu Lan thế nào rồi?” Ngự Tác nhíu mày. Linh Thú cung rõ ràng bị phá sơn môn, đi đường xa xôi trong lúc thú triều căn chưa tan, tổn thất tất thập phần kinh nhân.

“Nó trọng thương, bất quá không đáng ngại.” Lệ Nhược Hải nhìn Ngự Tác, “Ngọc Hành đại lục và Huyền Phong môn, Chân Võ liên hợp, khí thế hung hung, may mà Ngự đạo hữu đến đây, lần đàm phán này chúng ta thêm phần thắng.”

“Đàm phán bắt đầu khi nào?” Nhân thân Ngự Tác băng hàn hãn. Thân bằng hảo hữu của gã không nhiều, Lệ Nhược Hải và Tâm Hữu Lan ít nhất cũng là hai trong số đó, tuy họ không chết nhưng gã biết để thoát được tất thập phần hung hiểm, vận khí không may, dọc đường gặp yêu thú có thực lực kinh nhân thì đã xong đời. Được gã nhắc trước, Linh Thú cung vốn không có gì nguy hiểm, nhưng vì không may mà suýt mất mạng, như thế càng khiến gã dấy lên sát ý băng lãnh.

“Tối nay.” Lệ Nhược Hải đáp.

“Mỗ sẽ che giấu thân phận, nếu có ai hỏi, các hạ cứ bảo mỗ là tán tu.” Ngụy Tác gật đầu, truyền âm cho Lệ Nhược Hải đoạn cùng đi.

Đỉnh núi quanh sơn cốc rất thấp đối với tu sĩ, chỉ hai, ba trăm trượng nhưng sơn cốc không nhỏ, tới một trăm năm, một trăm sáu mươi dặm.

Trong đó có không ít tu sĩ, đều là tu sĩ Thiên Huyền đại lục, tu sĩ Ngọc Hành đại lục chưa ai lộ diện.

Nơi này linh khí cực kỳ nồng, lần này đàm phán liên quan đến lợi ích của mọi tông môn và tất cả tu sĩ Thiên Huyền đại lục, thoát nhìn là thấy trong sơn cốc không thiếu linh khí của Kim đơn tu sĩ dấy lên, vốn những Kim đơn đại tu sĩ hiếm khi ra mặt ở tu đạo giới hoặc bình thường không để lộ tung tích, không mấy nổi danh Thiên Huyền đại lục, hoặc cơ hồ không ai biết tới nhưng giờ đều xuất hiện trong sơn cốc.

Đây là thịnh hội hoàn toàn áp đảo ngày hội minh của Hóa Thiên giáo, đàm phán kiểu này theo thực lực nên sẽ có tỷ thí kinh thiên.

-o0o-

991. Chương 991: Khí Tức Bên Trong Cỗ Vực

“Lệ cung chủ, may mà cung chủ không sao.”

“Lệ cung chủ đến rồi.”

“Lệ cung chủ, từ biệt hôm đó, không ngờ gặp lại trong tình cảnh này.”

Lệ Nhược Hải quen biết rộng, vào sơn cốc liền có không ít tu sĩ chào hỏi.

Ngụy Tác bình tĩnh như thường, quan sát tình hình trong cốc, Lệ Nhược Hải chỉ bảo những tu sĩ đến chào rằng Ngụy Tác là một kim đơn tán tu bình thường không hiện thế, là bạn cũ của y.

Tình hình này, nhiều Kim đơn tu sĩ vốn hiếm khi xuất hiện tại tu đạo giới, thậm chí bình thường không ra mặt cũng đến đây, trong số Kim đơn tu sĩ dưới cốc, có đến một phần ba mà đại đa số tông môn tu sĩ không biết, có thêm một “Kim đơn tu sĩ” như Ngụy Tác cũng không ai lấy làm lạ.

“Chỉ khi biến động thế này, những nhân vật đó mới xuất hiện.”

Mắt Ngụy Tác ánh lên liên tục, cảnh tượng trong sơn cốc thập phần kinh nhân, bình thường khó tưởng tượng nổi, cả Thiên Huyền đại lục vốn có một nghìn mấy trăm thành trì, bình quân vài thành trì mới có một Kim đơn tu sĩ, thú triều lần này không biết chết mất bao nhiêu Kim đơn đại tu sĩ, nhưng trong cốc cuộn cuộn linh khí, ít nhất tụ tập hai trăm mấy chục Kim đơn đại tu sĩ.

Coi như bài tẩy của một đại lục đã lộ, tới một phần Kim đơn đại tu sĩ của Thiên Huyền đại lục có mặt là không ai biết tới, không thiếu tu sĩ Kim đơn tam trọng trở lên. Mọi tu sĩ đều biết mình sinh vào một thời đại kinh thiên, trải qua những việc sẽ được ghi vào điển tịch của hậu thế, nên bất cứ ai, kể cả Ngụy Tác đều có cảm giác nhiệt huyết sôi lên.

“Lệ cung chủ, mấy năm không gặp đã đột phá đến tu vi Kim đơn ngũ trọng, đáng mừng.”

Lại một tu sĩ hoàng bào bạch mi, mặt mày gầy gò như nho sinh nhiều tuổi đi tới, ôm quyền chào Lệ Nhược Hải. Tu sĩ này cũng có tu vi kinh nhân Kim đơn ngũ trọng sơ kỳ, thân kim sắc linh khí ngưng thành hình các nhạc khí như sênh, chuông, đàn.

“Đây là thái thượng trưởng lão Tiên Âm chân nhân của Tiên Tự tông ở Thiên Huyền đại lục trung bộ.” Lệ Nhược Hải truyền âm cho Ngụy Tác, giới thiệu lão nhân đoạn ôm quyền hành lễ với Tiên Âm chân nhân, cười khổ, “Tình hình này để giữ mạng, tại hạ dùng hết tích lũy của Linh Thú cung mới có tiền cảnh này, còn tu vi tinh tiến như chân nhân mới đáng mừng.”

“Tiên Tự tông cũng có tu sĩ như thế.” Ngụy Tác mục quang hơi lóe lên, Tiên Tự tông vốn chỉ là một tiểu tông môn vô danh, trước kia không nghe nói có Kim đơn đại tu sĩ, chứng tỏ nhiều tông môn và tán tu ẩn tàng rất kỹ.

“Lão phu lẽ nào không thể, tương đương với Tiên Tự tông đồ tích lũy lấy đời lên lão phu và mấy đệ tử.” Tiên Âm chân nhân cười khổ lắc đầu.

Tiên Âm chân nhân nói mấy câu cùng Lệ Nhược Hải nhưng khiến Ngụy Tác cùng vài tu sĩ cạnh đó có cảm thụ khác hẳn.

Tu đạo giới điển tịch có ghi lại, từ cổ tự có loạn thể là có thần vương... Trừ cực nhiều tu sĩ mất mạng thì với những người còn lại sẽ có thêm nguồn lực, nhiều tông môn vì lưu truyền nên dốc hết tích lũy, vốn những thứ không đành động dụng cũng đem ra, thành thử thời đại mà tu đạo giới loạn lạc nhất mười vạn năm sẽ hóa sinh không ít nhân vật kinh thiên.

“Vị đạo hữu này không biết thể nào quan hệ với Lệ cung chủ, xưng hô thế nào?” Tiên Âm chân nhân nhìn sang Ngụy Tác, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Đây là Quý đạo hữu, tán tu Thiên Huyền đại lục nam bộ, là bạn cũ của tại hạ.” Lệ Nhược Hải giới thiệu Ngụy Tác với Tiên Âm chân nhân.

“Quý đạo hữu tạo cho lão phu cảm giác khác thường, chắc biết thần thông phi phàm chứ không phải Kim đơn tu sĩ thông thường.” Tiên Âm chân nhân ngưng thần nhìn Ngụy Tác đoạn gật đầu.

“Xem ra y luyện Vọng khí thuật pháp đặc biệt, người không có thần huyền khí tức nên y không nhận ra.” Lục bào lão đầu lên tiếng trong tai Ngụy Tác.

Ngụy Tác có cùng ý nghĩ, nhưng vẫn bình tĩnh như thường, ôm quyền hành lễ, “Chân nhân quá khen.”

“Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên chưa xuất hiện đại tu sĩ hả?” Lệ Nhược Hải chuyển chủ đề, lấy từ nạp bảo nang ra mấy hoàng ngọc bảo tọa, mời Ngụy Tác và Tiên Âm chân nhân ngồi xuống.

“Còn chưa, nhưng mấy lão bất tử Kỳ Tiên giáo đã đến rồi, chắc đang thương nghị sự tình.” Tiên Âm chân nhân gật đầu, đáp.

“Mấy lão bất tử Kỳ Tiên giáo đã đến? Nghe nói họ biết bí thuật kinh nhân, có họ thì Thiên Huyền đại lục thêm phần thẳng.” Lệ Nhược Hải kinh hãi.

“Tiếc là Chân Võ và Huyền Phong môn lại ăn cây táo rào cây sung, không thì Thiên Huyền đại lục ngần ấy tông môn cùng chống chọi, sợ gì Ngọc Hành đại lục!” Tiên Âm chân nhân tức giận.

“Tại hạ có dự cảm, lần này chúng không nguyện.” Lệ Nhược Hải liếc Linh Lung Thiên cách Ngụy Tác không xa, bảo Tiên Âm chân nhân.

“Mong như lời Lệ cung chủ.” Tiên Âm chân nhân nhìn về ngọn núi tu sĩ Ngọc Hành đại lục tụ tập, ngưng trọng gật đầu.

“Đối phương có người tới!”

Chốc sau, sơn cốc vang lên tiếng nhiều tu sĩ quát.

Quang hoa từ lục sắc linh quang quang tráo trên ngọn núi tu sĩ Ngọc Hành đại lục tụ tập chiếu xuống sơn cốc.

“Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên ra rồi, xem ra đàm phán sắp bắt đầu!”

Tất cả phát hiện mấy linh quang quang tráo trong Toái Ngọc cổ vực đều có độn quang bắn tới.

“Ồn!”

Sơn cốc xôn xao, phe Ngọc Hành đại lục đến đây không phải người của đại lục họ mà là Chân Võ, Huyền Phong môn và nhiều tu sĩ tông môn của Thiên Huyền đại lục.

“Chớ sẵn dẫn đường, không biết liêm sỉ!”

“Chủ nhân chưa đến, chớ đã ra trước.”

“Bọn chớ sẵn!”

Không ít tu sĩ cười lạnh.

“Nói gì hử! Có bản lĩnh bước ra nói với ta.”

Một bạch y thanh niên chân trần đi trước toán người Ngọc Hành đại lục, đứng trên tảng đá nhìn quanh.

Bạch y thanh niên có nhãn thần cực kỳ lạnh lẽ, pháp y do bạch sắc bồi xác đặc biệt luyện chế thành, mỗi mảnh bạch sắc bồi xác đều điêu khắc phù văn, dệt lên nguyên khí dao động kỳ lạ. Da y như bạch ngọc, lam sắc linh khí ngưng thành một mặt biển sau lưng, trải ra không biết bao nhiêu trượng, tạo cảm giác cực kỳ bàng bạc.

Trừ linh khí hình biển thì thanh niên lạnh lùng, nhãn thần cực kỳ lạnh lẽ này không hiểu còn bí pháp gì, quanh mình bao trùm bảy ngũ sắc hà quang quang hoàn, trông càng siêu nhiên thoát tục như thần linh.

“Đây là Nam Minh chân nhân ở Nam minh quỳ thủy đảo, không ngờ y quy thuận Ngọc Hành đại lục! Y là tu sĩ Kim đơn ngũ trọng!” Không ít người nhận ra bạch y thanh niên.

Đó là tán tu trong thủy vực bên ngoài Thiên khung Thiên Huyền đại lục, lấy được một thượng cổ động phủ, trông còn trẻ nhưng thật ra là một lão quái hơn ba trăm tuổi, mấy chục năm không hề lộ diện, tuyệt đại đa số tu sĩ không biết đến.

“Đứng ra thì sao! Làm chó còn sợ bị mắng hử!”

Một hắc sam trung niên đại hán không ưa hán nên nhảy khỏi tảng đá đang ngồi.

“Cỗ chó như người mà dám lớn tiếng trước mặt ta hử!”

Mặt biển sau lưng lan ra, Nam Minh chân nhân mắt lóe lên hàn quang, cách không chụp hắc sam trung niên đại hán.

“Chát!”

Vô hình khí tức khiến nhiều tu sĩ quanh hắc sam trung niên đại hán rung mình, còn hắc sam trung niên đại hán chỉ Kim đơn tam trọng bị giữ cứng trên không, không thể trả đòn.

“Oành!”

Mấy tu sĩ quanh hắc sam trung niên đại hán cùng xuất thủ, quang hoa nổ tung cách y mười mấy trượng mới chặn được đòn này.

Nam Minh chân nhân phát ra uy năng vô hình vô sắc, trước khi tan không để lộ quang hoa.

“Vô sắc quỳ thủy thần pháp!”

Một lão nhân lưng còng như sắp xuống lỗ chặn trước hắc sam trung niên đại hán, mắt lóe lãnh quang, “Nam Minh, ngươi có thể đại biểu che bên đó? Nếu được thì lão phu không ngại đấu một trận.”

Sau lưng hôi y lão giả, thần sắc mấy Kim đơn tu sĩ vừa xuất thủ và hắc sam trung niên đại hán đều kinh hãi, tuy ngăn được Nam Minh chân nhân nhưng họ đều chấn động, e mấy người liên thủ cũng không phải đối thủ của Nam Minh chân nhân.

“Song phương ước định đến bàn bạc, ai muốn động thủ thì Tây Tiên nguyên sẽ lấy mạng.”

Một nam tử hơn ba mươi tuổi, trông thập phần trung hậu, nhưng toát lên sát ý băng lãnh đáp xuống cạnh hôi y lão nhân.

Tóc nam tử này vắn lên, mặc hoàng sắc tinh kim pháp y linh khí hình thành một vầng mặt trời chói lòa, có long hình đồ đằng. Nhiều người nhận ra là Tây Tiên nguyên chân truyền đại đệ tử Hoàng Vệ.

Hoàng Vệ nhìn Nam Minh chân nhân, song mục bắn ra quang hoa thực chất, ngưng thành lưỡng đạo bạch sắc phù lục, đồng thời khí tức từ Toái Ngọc cổ vực bao lấy Nam Minh chân nhân.

Khí tức này khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cùng giật mình.

-o0o-

992. Chương 992: Vượt Hơn Dự Tính

Khí tức này sánh với khí cổ để thi từ Âm dương phần hiển hiện ra, tuyệt đối không thể do Hoàng Vệ tu vi Kim đơn tứ trọng phát ra.

Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên đích xác bố trí kinh thiên cấm chế tại Toái Ngọc cổ vực, uy năng bao trùm sơn cốc, Hoàng Vệ tựa hồ là chỉ dẫn, có thể khiến uy năng cấm chế trấn áp lên bất cứ tu sĩ nào.

Chả trách Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên bức được Ngọc Hành đại lục đàm phán, khí tức này cả Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cũng khó chống.

“Không phải chỉ các vị có cấm chế Tiên vương độ hư pháo, Hóa tinh cổ hoàng kích của bọn tại hạ đủ giết bất cứ ai.”

Đột nhiên, một tu sĩ Ngọc Hành đại lục mặc đạm lục sắc ngọc y lẳng không tới cười lạnh. Thần quang từ ngọn núi Ngọc Hành đại lục chiếm cứ rải ra, ngưng thành mấy nghìn ngân sắc quang điểm trên cao, như một vì sao tỏa khí tức không kém gì Toái Ngọc cổ vực.

Như hai tuyệt thế đại năng giằng co, nguyên khí dao động khiến tu sĩ trong sơn cốc rung mình.

“Bọn ta không sợ gì cấm chế của Tây Tiên nguyên và Ngọc Thiên tông mà chỉ không muốn phá hoại thiên địa linh khí và địa mạch ở đây.”

Tu sĩ Ngọc Hành đại lục lẳng không lao tới mặc đạm lục sắc ngọc y, còn rất trẻ, chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, tu vi Kim đơn tam trọng, công pháp cùng thuật pháp bất phàm, linh khí và hà quang hình thành từng dải bảo đới thần quang.

Thần quang nhiều thể, bảo đới triền thân, là kim đơn dị tượng được ghi trong điển tịch.

“Nếu ta không nhầm, cấm chế này mỗi lần đều rút ra số lượng thiên địa linh khí kinh nhân.” Tu sĩ Ngọc Hành đại lục khí thế thập phần bất phàm chấp tay đứng đối diện Hoàng Vệ, lãnh đạm nói.

“Hóa ra là cấm chế này!”

Ngụy Tác hơi giật giật chân mày. Chả trách có thể phát ra khí tức như thế, hóa ra Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên bố trí cấm chế này tiêu hao linh khí kinh nhân. Hiển nhiên là cổ cấm đã thất truyền, hơn mười vạn năm nay, tu đạo giới không có nơi nào linh khí như ở đây.

“Lần này song phương ngang nhau!” Lục bào lão đầu kêu lên. Trong sơn cốc, tu sĩ Thiên Huyền đại lục đều nhăn nhó. Hai làn khí tức tuyệt thế và áp lực vô hình khiến nhiều người rợn tóc gáy. Tu sĩ trẻ tuổi của Ngọc Hành đại lục lật bài tẩy của song phương.

Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên không chiếm ưu thế về cấm chế, đấu nhau thật sự thì cấm chế của hai bên đều vô dụng, chỉ còn trông vào thần thông của tu sĩ.

“Tại hạ không phá hoại song phương ước định, đây là ân oán riêng, không liên quan đến hội đàm.” Nam Minh chân nhân lạnh giọng, thần thức uy áp không ngừng dồn lên hắc sam trung niên tu sĩ, “Có gan nói thì nên có gan quyết đấu?”

“Nói hay, để xem ngươi có dám quyết đấu với ta không!” Đột nhiên, tiếng hừ lạnh từ xa vang lên, lao tới cực nhanh, “Y nói ngươi là chó săn, ta bảo ngươi còn không bằng, muốn quyết đấu thì ta đây.”

“Tu vi của y đã Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ.”

Ngụy Tác tỏ vẻ kinh hãi, người nói mặc thanh sắc pháp y giản dị nhưng đầy lên khí tức nghịch thiên đầy kiên định, chính thị Ngọc Thiên tông chân truyền đại đệ tử Phong Ngô Thương.

Phong Ngô Thương đã biến đổi nhiều về linh khí, hình thành một quả trứng to trên đầu, linh khí sôi trào như có thứ gì đó sắp hình thành, tu vi đã đạt Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ!

Rõ ràng, trong tình hình này, tông môn như Ngọc Thiên tông đã động dụng tích lũy, sử dụng những thứ bình thường tông môn không đành dùng.

Phong Ngô Thương đổi hẳn khí chất, đôi mắt thăm sâu, như có lưu quang tung bay.

“Chó còn không bằng mà dám kêu gào, ta giết người như giết chó mà thôi.” Phong Ngô Thương bước tới, khí thế càng lúc càng mạnh, sát cơ vô biên.

“Phong Ngô Thương, người khác sợ người chứ ta sợ gì!” Nam Minh chân nhân cười lạnh, bảy ngũ sắc hà quang quang hoàn rực quang hoa, hình thành màn sáng bảy tầng.

“Thừa lời, ra đây mau.” Phong Ngô Thương cười lạnh khinh miệt, “Ta giết người lập uy, cho tất cả thấy số phận của những kẻ chó săn.”

“Phong Ngô Thương, cuồng vọng, người tưởng mình là đối thủ của ta?”

Nam Minh chân nhân tế xuất đào hồng sắc ngọc chi, sáng rực hà quang.

“Xoẹt!!”

Hôi hắc sắc loan nguyệt dấy lên trước mặt Phong Ngô Thương, thể như chẻ tre, phán tan uy năng vô sắc vô hình của Nam Minh chân nhân, như một vì sao va vào hào quang của đào hồng sắc ngọc chi.

“Liệt khuyết tàn nguyệt! Sao lại thể được!”

Nam Minh chân nhân và nhiều tu sĩ kinh hô.

Hà quang bị chấn vỡ, uy năng hắt Nam Minh chân nhân lùi liên tục.

“Xoẹt!!”

Hư không lại chấn động, Phong Ngô Thương lại phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt, Nam Minh chân nhân cơ hồ tắt hết quang hoa.

“Dừng tay!”

Thanh niên Ngọc Hành đại lục mặc đạm lục sắc ngọc y và mấy nhân vật lợi hại của Chân Võ, Huyền Phong môn cùng quát, khí tức bùng lên định che cho Nam Minh chân nhân.

“Đây là ân oán riêng.”

Đồng thời, Tây Tiên nguyên chân truyền đại đệ tử Hoàng Vệ lên tiếng, song mục bắn ra quang hoa, thanh niên Ngọc Hành đại lục mặc đạm lục sắc ngọc y và mấy tu sĩ Chân Võ, Huyền Phong môn rung mình, khí tức kinh thiên trù lên họ.

“Giết người như giết chó!”

Phong Ngô Thương khí tức ngút trời, hôi hắc sắc loan nguyệt hắt nát đào hồng sắc ngọc chi của Nam Minh chân nhân thân đoạn ép xuống.

“Phù!”

Bạch sắc pháp y của Nam Minh chân nhân không ngăn được, nhục thân thành tro.

“Giết được lắm!”

Phong Ngô Thương chỉ vài chiêu đã giết một đại tu sĩ đồng cấp khí thế bức nhân của đối phương, khiến phe Thiên Huyền đại lục phẫn chấn.

“Phong Ngô Thương sao lại biết Liệt khuyết tàn nguyệt? Y có liên can gì đến tu sĩ họ Ngụy đã chết?”

Nhiều tu sĩ bàn luận, chỉ có Ngụy Tác bình tĩnh như thường ngồi trong một góc biết thật ra là việc gì.

“Một đàn chó săn, đó là hậu quả những kẻ cam tâm làm chó.” Phong Ngô Thương như chiến thần giết Nam Minh chân nhân, nhả thân lăng lệ quét về phía Chân Võ và Huyền Phong môn.

“Người coi thường song phương ước định, diệt đại tu sĩ bên ta hă!” Thanh niên mặc đạm lục sắc ngọc y nhợt nhạt mặt mày quát, “Các người gây sự trước, chắc không muốn đàm phán nữa.”

“Không cần hư trương thanh thế. Các người không sợ bọn ta ngọc thạch câu phần thì đã ra tay lâu rồi. Không đành bỏ qua linh khí ở đây thì đừng lớn lối, làm chó cũng nên biết cúp đuôi, đừng sửa nhặng xị.”

Phong Ngô Thương cực kỳ hùng dũng bước lên, bức bách mặc thanh niên đậm lục sắc ngọc y, “Y đã nói là ân oán riêng, người không phục thì chúng ta đơn độc quyết đấu, phân sinh tử.”

“Được!” Phe Thiên Huyền đại lục sôi trào nhiệt huyết, nhiều người kêu hay, “Làm chó thì nên biết cúp đuôi!”

“Người!” Thanh niên mặc đậm lục sắc ngọc y run lên, nhưng thấy Phong Ngô Thương đánh cho Nam Minh chân nhân không có sức trả đòn, ba chiêu là lấy mạng thì y biết không địch nổi, không dám đáp.

“Thế nào, tu sĩ Thiên Huyền đại lục không phải thích đơn độc quyết đấu hả? Tu vi cao là có thể tùy ý xưng hô người ta là chó, như thế thì ta cũng gọi các người như thế được không?” Cùng lúc, khí tức hùng hậu trút xuống, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn lên.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên biết ngay có một thần huyền đại năng Ngọc Hành đại lục giáng lâm.

Giọng nói vang lên, thần huyền dị tượng cùng mùi đàn hương rải khắp sơn cốc.

Đích xác là một thần huyền đại năng, không có linh khí hiển lộ nhưng ràn rạt uy nghiêm, thanh sắc thần quang tại chảy dưới chân như đứng trên thần tuyến lướt tới.

Nhiều tu sĩ Thiên Huyền đại lục trong sơn cốc bị khí tức kinh nhân ép đến nín thở, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên ngậm đưa mắt trao đổi.

Thần huyền đại năng này rất trẻ, khí huyết khí tức như mặt trời mới mọc, chắc chỉ hơn ba mươi tuổi, cao lớn đỉnh bạt, hiện rõ thiên tư, mặc huyền thiết sắc pháp y khiến thân thể như một thần binh. Gương mặt tuấn đạt bất phàm, nhất là đôi mắt rất sáng, lấp lánh tử sắc thần quang, hoàn toàn ra vẻ cao cao tại thượng, đứng trên mọi Kim đơn đại tu sĩ.

Thần huyền đại năng trẻ tuổi này chỉ tu vi Thần huyền nhất trọng, đối với Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thì không có gì kinh nhân, nhưng quan trọng nhất là qua lời tu sĩ Ngọc Hành đại lục lúc trước, cả hai chưa từng nghe nói có một thần huyền đại năng như thế.

Số lượng thần huyền đại năng Ngọc Hành đại lục cao hơn tính toán!

“Thế nào, phục hay không?” Thần huyền đại năng đó mắt rực tử quang đi đến trước Phong Ngô Thương.

-o0o-

993. Chương 993: Cách Biệt Quá Xa

Cả sơn cốc lặng ngắt, tu sĩ Ngọc Hành đại lục tuy trẻ nhưng thần huyền và kim đơn là khoảng cách khó vượt qua, chỉ khí tức đã như vương giả chân chính giáng lâm, khiến nhiều người run rẩy, Kim đơn tu sĩ mà dám lên tiếng là sẽ bị mất mạng ngay.

“Chát!”

Thần huyền đại năng trẻ tuổi lại đi thêm một bước trên không trung, tuy nhiên cước đạp hư không nhưng thanh sắc hồng quang như vô số thanh sắc thần kiếm bắn đi bốn phương tám hướng, vang lên tiếng giã vào trống trận.

So với thần huyền đại năng, phổ thông Kim đơn tu sĩ không khác gì cục bột, còn đối phương là ngọn núi, khí thế ép đến nghẹt thở.

“Đánh thì đánh!”

Phong Ngô Thương mắt rực lệ mang chưa từng có, không hề sợ hãi, dưới chân đột nhiên rực lên ngân sắc quang hoa, từng đạo tôn chói lòa ảo hóa thành, ép tới thần huyền đại năng trẻ tuổi.

“A!”

Nhiều người kinh hô, cơ hồ không ai ngờ đối diện uy nghiêm của đại năng hơn hẳn mà Phong Ngô Thương lại trực tiếp xuất thủ!

“...” Thần huyền đại năng trẻ tuổi của Ngọc Hành đại lục ngạc nhiên, không ngờ Phong Ngô Thương lại cứng cỏi đến thế.

“Chát!”

Thần huyền đại năng trẻ tuổi của Ngọc Hành đại lục phát ra thanh sắc thần uy, ngưng thành thương thúy cự sơn, chấn tan đạo tôn của Phong Ngô Thương, đồng thời đạo đạo ngân sắc quang trụ xung kích trúng y, khiến y lùi liên tục, hộc lên nhọt nhọt mặt mày.

“Nhục thân cũng không thể khống chế thống khổ, thi pháp cũng bị ảnh hưởng, thần huyền cỡ này chỉ thể mà thôi, ta đột phá thần huyền tất giết ngươi như giết chó!”

Phong Ngô Thương bị thanh sắc thần hồng quét trúng, hộc máu nhưng đồng thời gầm vang trời, không lùi mà tiến, không ngừng phát ra tinh quang đạo tôn.

“Bác minh đầu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp!”

“Phong Ngô Thương như chiến thần! Với kim đơn tu vi và thuật pháp áp chế thần huyền đại năng!”

Cơ hồ mọi tu sĩ tại trường ngăn ra rồi tu sĩ Thiên Huyền đại lục gào vang!

Phong Ngô Thương đấu kiểu này khác nào tự hủy, nhưng ý chí của y như thép, chấp nhận để nhục thân và thọ nguyên tổn thương, thi pháp không hề đình đốn, còn thần huyền đại năng trẻ tuổi vốn có tốc độ thi pháp và uy năng thuật pháp hơn hẳn nhưng mỗi lần bị uy năng thuật pháp của y đả thương là lại làm chậm tốc độ thi pháp, bị áp chế chặt chẽ.

Cứ đấu, Phong Ngô Thương khẳng định không thể thắng nhưng với kim đơn tu vi đánh cho một thần huyền đại năng cực kỳ chật vật, đủ khiến tu sĩ Thiên Huyền đại lục đối địch Ngọc Hành đại lục sôi lên nhiệt huyết.

“Ngươi!”

Thần huyền đại năng trẻ tuổi của Ngọc Hành đại lục đột nhiên kinh hô.

Sắc mặt Tây Tiên nguyên chân truyền đại đệ tử Hoàng Vệ cực kỳ băng hàn, song mục lại phát thần quang, khí tức trong Toái Ngọc cổ vực có thể hủy diệt tất cả đột nhiên trùn lên thần huyền đại năng trẻ tuổi khiến y rùng mình.

“Không cần sợ, đây là ân oán riêng, bọn ta tuyệt đối không vi phạm song phương ước định.” Hoàng Vệ như thể miệt thị liếc thần huyền đại năng trẻ tuổi.

“Oanh!”

Phong Ngô Thương thừa cơ phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt, giáng vào thần huyền đại năng hơi sững lại.

“A!”

Liệt khuyết tàn nguyệt cách thần huyền đại năng trẻ tuổi hơn mười trượng mới bị chặn lại, uy năng va nhau khiến y run lên, khóe miệng rỉ máu, mắt hiện rõ thần sắc kinh nộ dị thường.

“Hạ lưu!”

Không ít tu sĩ Ngọc Hành đại lục giận xì khói.

Rõ ràng Hoàng Vệ lợi dụng cấm chế phân tán tâm thần của thần huyền đại năng trẻ tuổi nhưng qua miệng y lại như đối phương nhất gan.

“Được lắm!”

Ngụy Tác sôi nhiệt huyết, có hảo cảm với Hoàng Vệ, nảy ý kết giao.

Tây Thiên tông chân truyền đại đệ tử tuy trông tư chất phổ thông, trung hậu thành thực, nhưng rõ ràng hoàn toàn không thể trông mặt mà bắt hình dong.

“Được rồi, đợi ngươi đột phá đến thần huyền rồi giết y, hà tất vì một kẻ kém hơn, tương lai phải ngưỡng vọng mình mà hao phí nguyên khí.”

“Chát!” Giọng nói như thuật lại sự thực vang lên, ánh sáng như ánh trăng ngần giữa Phong Ngô Thương và thần huyền đại năng trẻ tuổi.

Một thần huyền đại năng thất bạch sắc ngọc dải, mặc xích kim sắc hà quang pháp y, như vàng ánh đáp xuống.

Tu sĩ này không chỉ cao lớn, chân tay tựa hồ thiên sinh dị bẩm, to hơn tu sĩ bình thường.

Uy thế vô cùng chấn động, xích kim sắc quang trụ cổ ngón tay không ngừng hiện ra quanh y, như một sợi dây thẳng tắp nổi xuống đất.

Xích kim sắc quang trụ trút xuống, không ngừng dấy lên bong bóng, huyền ảo cực độ.

“Thần huyền tam trọng?”

Ngụy Tác nhìn sang thần huyền đại năng cao lớn. Phong Ngô Thương xưng hô là sư tôn, không rườm lời dừng lại ngay thì gã biết đó là Ngọc Thiên tông tông chủ. Ngụy Tác nhận ra ông ta là Thần huyền tam trọng tu sĩ, chỉ không biết đã lĩnh ngộ được thần văn, được đại đạo pháp vực hay chưa.

“Người nói gì hử!”

Thần huyền đại năng Ngọc Hành đại lục cơ hồ tức xì khói.

“Thế nào, dám lớn tiếng với ta?” Ngọc Thiên tông tông chủ lạnh lùng nhìn đối phương, tinh quang cự chưởng ẩn tới, hất y văng đi.

“...” Sắc mặt phe Ngọc Hành đại lục khó coi cực độ, nhưng không dám lên tiếng, ai cũng thấy Phong Ngô Thương như đúc từ Ngọc Thiên tông tông chủ, ông ta cứng rắn khôn tả, ai dám lên tiếng là bị đập chết ngay.

“A...” Mũi thần huyền đại năng Ngọc Hành đại lục rỉ máu, tuổi của y tu thành thần huyền xứng danh thiên tài thiên cổ hãn kiến nhưng với khí thế lăng nhâm bức chiến, bị Phong Ngô Thương đánh lùi rồi bị Ngọc Thiên tông tông chủ làm nhục đánh bay, khiến y giận run người.

“Còn dám lớn tiếng, ta không ngại giết người. Trong số người đàm phán, có thêm người chẳng thiếu chẳng thừa.” Ngọc Thiên tông tông chủ hoàn toàn không coi thần huyền đại năng trẻ tuổi ra gì.

“Ồn!”

Đột nhiên, thần huyền hương khí đặc biệt lan tràn, khí tức cực độ khiến phong vân biến sắc, thỉnh không rực rỡ, vân hà trên cao dạt ra, để lộ quang trụ chói lòa.

“Thế nào, Ngọc tông chủ định bắt nạt hậu sinh văn bối hử?”

Hư không trút xuống một đạo khí lưu trắng xóa như ngọn núi.

Một đạo nhân gầy gò đội bạch cốt quan bước ra, uy thế ngút trời như thần vương chân chính, thần thánh và uy nghiêm không thể mạo phạm.

Từng vòng bạch sắc thần quang quán quanh đạo nhân, hình thành bạch cốt bảo tọa, phía trên có bạch cốt ma thần tám đầu hai mươi bốn tay đặc biệt.

Đó không phải linh khí, hoàn toàn là thần huyền uy năng khiến nguyên khí chấn động thần quang tự nhiên hóa thành, đại biểu cho thần uy của công pháp cùng thuật pháp mà thần huyền đại năng tu luyện.

“Thần huyền tam trọng hậu kỳ, chắc đã lĩnh ngộ được pháp vực, thực lực ứng trên Ngọc Thiên tông tông chủ.” Linh Lung Thiên đột nhiên âm cho Ngụy Tác.

“Đây là thần huyền đại năng nào của Ngọc Hành đại lục? Uy thế kinh nhân như thế, tựa hồ còn hơn Ngọc Thiên tông tông chủ!”

Phe Thiên Huyền đại lục kinh hãi, đối phương đã hiện thân hai thần huyền đại năng, mà thần huyền đại năng đội bạch cốt quan như mang theo nhất phương thiên địa đáp xuống khiến họ bất giác kính sợ.

“Chát!”

Từng làn khí tức rừng mình giáng lâm.

Bốn tu sĩ dấy lên thần huyền dị tượng cùng các loại thần quang đáp xuống, cả sơn cốc chìm trong quang mang.

Bốn người!

Có tới bốn thần huyền đại năng cùng tới.

Sơn cốc tựa hồ có thêm nhiều nguyên khí pháp tắc đặc biệt, ép cho mỗi người có cảm giác thân thể nặng gấp mười mấy lần.

Tới sáu thần huyền đại năng!

Ngọc Hành đại lục xuất hiện tới sáu thần huyền đại năng, thanh thế này quá chấn động!

Tuy đã có dự cảm Ngọc Hành đại lục thực lực kinh nhân, nhưng thấy sáu thần huyền đại năng bao trùm thần quang khắp sơn cốc, tu sĩ Thiên Huyền đại lục đều thấy bất lực.

Một thần huyền đại năng đều như cây cột chống trời, mà tới sáu người, thực lực song phương tựa hồ quá chênh lệch.

-o0o-

994. Chương 994: Không Đủ Tư Cách

Đồng thời giáng lâm bốn thần huyền đại năng, trong đó có hai người quen của Ngụy Tác: Huyền Phong môn tông chủ Diệp Huyền Thành và Chân Võ tông chủ Hứa thần quân.

Diệp Huyền Thành mặt mày băng lãnh như đao, thể nội và quanh mình rít gào như mang theo cửu thiên cương phong.

Hứa thần quân ràn rạt thần quang như một vì sao, khí tức bình ổn, như lấy được bảo vật nào đó nên hoàn toàn khu trừ ảnh hưởng bất lợi của Ngụy Tác trước kia.

Hai thần huyền đại năng còn lại là một hoàng giả mặc kim giáp, một đạo nhân mặc xích lục sắc đạo bào.

Kim giáp hoàng giả thập phần uy nghiêm, mặt mũi vuông vắn, kim giáp toàn là long đầu phù điêu, phần đầu là một long đầu kim quang lấp lánh bao lâu nữa đầu y.

“Có thiên long khí tức! Đây là đầu viễn cổ kim long!” Lục bào lão đầu kêu lên, mắt Ngụy Tác ánh lên.

Long đầu đó không đúc bằng tinh kim mà là đầu một thiên long, ràn rạt long uy viễn cổ thiên long.

Kim sắc chiến giáp khẳng định phi phạm, pháp y bình thường không so được.

Trừ chiến giáp ràn rạt thiên long long uy thì trên đầu hoàng giả có vô số tử sắc điện quang lấp lóe, tự nhiên hình thành một lối cầu mây chục trượng, quang mang khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Đạo nhân mặc xích lục sắc đạo bào mặt mày phổ thông, nhưng mái tóc đều như xích ngọc nhấp lảnh linh quang, tung bay trên không thành quỹ tích, cơ hồ đang dệt ra nguyên khí pháp tắc.

Y thong thả bước trên không, mỗi bước đều có hơn trăm đóa xích ngọc đạo liên hóa ra, mỗi đóa có vô số quang văn tỏa sáng.

Là một kinh thiên cường giả đã lĩnh ngộ được đại đạo pháp vực, mỗi bước dệt lên một thần vực uy năng khó tưởng tượng nổi, ít nhất cũng ngang cấp Vũ Hóa Ứng Thiên.

Sơn cốc lặng ngắt, phe Thiên Huyền đại lục không ai nói thành lời.

Ngọc Thiên tông tông chủ đích xác mạnh mẽ, thần thông kinh nhân, nhưng một mình không thể chống nổi sáu thần huyền đại năng, uy thế ép cho linh quang quanh Phong Ngộ Thương và Ngọc Thiên tông tông chủ tan tành lớp, một đầu sáu không thể chống cự được, chỉ e một vài chiêu là bị diệt.

“Hừ!”

Ngọc Thiên tông tông chủ bị áp ép đến khó chịu nhưng vẫn hờ lạnh, nhìn đạo nhân đội bạch cốt quan, “Vạn tông chủ muốn đơn đả độc đấu, mỗ không cự tuyệt.”

“Tại hạ không còn là thanh niên, hà tất sinh cái dũng của thất phu.” Đạo nhân lạnh lùng nhìn Ngọc Thiên tông tông chủ, “Bọn ta có sáu, các hạ chỉ một, có tư cách gì để đấu?”

“Đường đường Minh Thổ tông tông chủ cũng thế mà thôi.” Ngọc Thiên tông tông chủ cười lạnh, nhìn Diệp Huyền Thành và Hứa thần quân, “Còn hai người? Dám đơn đấu với ta không?”

“Từ khi ta tu đạo, chưa từ chối trận nào.” Diệp Huyền Thành trầm giọng, sát cơ chấn động hư không, “Nhưng vấn đề không phải đấu hay không mà người chỉ thực lực này không đủ tư cách đàm phán. Không cần nói đến công bình.”

“Không phải đường đường Tây Tiên nguyên tông chủ không có mặt chứ, sợ không dám tới hả. Chỉ một thần huyền đại năng như các hạ không có tư cách đàm phán gì.” Kim sắc chiến giáp hoàng giả cất tiếng ồm ồm, “Tu sĩ như chúng ta, không vì chút tức mà hao tổn nguyên khí.”

“Chỉ mình các hạ thì không cần đàm hay phán gì.” Lục sắc pháp y đạo nhân bình tĩnh lên tiếng nhưng khí tức ép cho nhiều tu sĩ trong sơn cốc gần nghẹt thở, “Tiếp theo bọn ta sẽ ngạnh tiếp cầm chế, trực tiếp tấn công Toái Ngọc cổ vực.”

“Thế nào, Thiên Huyền đại lục không còn ai hả, dám đối địch với bọn ta chỉ có một thần huyền đại năng?” Minh Thổ tông tông chủ cười nhạo Ngọc Thiên tông tông chủ.

Cơ hồ mọi tu sĩ Thiên Huyền đại lục tắt tiếng, rõ ràng bị làm nhục trắng trợn nhưng họ gần như không đứng lên được.

Sáu thần huyền đại năng sáu cây trụ kinh thiên trấn áp sơn cốc, thực lực cách nhau quá xa, Kim đơn tam trọng đại tu sĩ, trước mặt thần huyền đại năng lĩnh ngộ được đại đạo pháp vực cũng như sâu kiến.

“À!”

Đột nhiên, mọi thần huyền đại năng, kể cả Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều nhìn lên thính không.

Tịch dương như máu, thính không rực quang rắng, nhuộm đỏ cả hoang nguyên, nhưng giọng nói già nua vang khắp thiên địa cùng thân ảnh lao nhanh tới.

“Ngọc tông chủ, tại hạ đến cùng kháng địch!”

Khí tức độc hữu của thần huyền đại năng cùng giọng nói già nua vang vang.

“Là y?”

“Ông ta đã đột phá đến thần huyền liễu?”

Ngụy Tác tỏ rõ vẻ kinh hãi, Linh Lung Thiên cũng tròn tròn mắt.

Mục lực cả hai hơn xa tu sĩ thông thường, nhận ra người đến một lão đạo cực kỳ già nua, đầu tóc cơ hồ rụng hết, nếp nhăn trên mặt như dao khắc, mặc đạo bào nền xanh, có vân đỏ như quỹ tích sao băng.

Lão đạo già nua lướt tới, linh quang hình thành mấy chục sợi lông đuôi phượng hoàng dài bay múa trên không.

Lão đạo, nằm ngoài ý nghĩ của Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, là Vô Kỵ thiên cung Vũ Hoàng chân nhân!

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên co đến Vô Kỵ thiên cung, nhưng Vô Kỵ thiên cung gặp phải thú triều kinh nhân nên không còn gì.

Gần Vô Kỵ thiên cung, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thậm chí gặp mấy con thần huyền cấp yêu thú, vừa đánh vừa chạy mới giết được. Cả hai không ngờ Vũ Hoàng chân nhân không những không chết trong thú triều mà còn đột phá đến thần huyền tu vi, xuất hiện tại đây.

“Vũ Hoàng chân nhân! Vô Kỵ thiên cung Vũ Hoàng chân nhân!”

“Y đã đột phá đến thần huyền!”

Rất nhanh, tu sĩ Thiên Huyền đại lục trong sơn cốc nhìn rõ, kích động hô to.

Thiên Huyền đại lục lại có thêm một thần huyền đại năng xuất hiện!

Vũ Hoàng chân nhân cùng xuống, trông cực già nhưng bước tới thập phần kiên định, toát lên khí tức ngọc thạch câu phần.

“Cung hỉ Vũ Hoàng đạo hữu tấn thăng thần huyền!”

Ngọc Thiên tông tông chủ hơi ngạc nhiên, đoạn lên tiếng.

“Có gì đáng mừng đâu...” Vũ Hoàng chân nhân thở dài, mục quang và dáng vẻ thập phần thương tang.

“Đột phá thần huyền chưa lâu, có thêm cũng vô dụng.” Chân Võ tông tông chủ Hứa thần quân cười lạnh.

“Hứa thần quân, ngươi đã quên khối thiên địa nào cho ngươi tu vi này... sơn môn Vô Kỳ thiên cung không còn, lão hủ không còn gì lưu luyến, có tin trận tới, lão hủ cùng ngươi đồng quy vu tận?” Vũ Hoàng chân nhân từ từ bảo Hứa thần quân.

“Tiếc là các ngươi chỉ có hai người, giết ta sao được.” Hứa thần quân cười lạnh.

“Hay lắm, Vũ Hoàng đạo nhân, với câu này thì chốc nữa khai chiến, tại hạ bất chấp tất cả cùng các hạ giết y.” Ngọc Thiên tông tông chủ chỉ vào mũi Hứa thần quân.

Khí thế và nhân thần cả hai khiến Hứa thần quân sững lại lạnh người.

“Ban này ai nói lão hủ sợ không tới? Lão hủ chỉ hoàn thiện cấm chế nên nghỉ ngơi một chút mà thôi.”

Cùng lúc, giọng nói bình hòa từ Toái Ngọc cổ vực vang lên, ai cũng nghe rõ.

Một lão giả mặc áo gai màu trắng xuất hiện từ một linh quang quang tráo trong Toái Ngọc cổ vực. Lão giả trông thập phần phổ thông, không hề cao lớn, đầu tóc hoa râm, không có thần huyền khí tức lộ ra nhưng trên mặt ánh lên quang hoa khác lạ như ánh sáng trí tuệ.

Động tác lão không nhanh nhưng chỉ vài bước là đến phía trên sơn cốc, từ từ đáp xuống.

“Gian thương, lão đầu này tu vi rất cao, Thần huyền tứ trọng sơ giai.” Linh Lung lên truyền âm cho Ngụy Tác khiến chân mày gã giật giật.

Đỉnh cấp cường giả trong truyền thuyết của Thiên Huyền đại lục đều xuất hiện.

Ngụy Tác tuy không biết Thiên lan thần hải kính vốn thuộc về lão giả này nhưng biết là Tây Tiên nguyên tông chủ Hoàng Đạo Quân. Duy nhất vượt ngoài dự liệu là tu vi của lão.

Hoàng Đạo Quân tu luyện công pháp cùng thuật pháp rất đặc biệt, không có Linh Lung Thiên truyền âm, gã cũng không cảm tri được Hoàng Đạo Quân tu vi gì.

“Hiện tại lão hủ đến rồi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện thôi.”

Lão giả mặc áo gai, trông bình thường đến cạnh Vũ Hoàng chân nhân, hành lễ đoạn bảo sáu cường giả Ngọc Hành đại lục.

“Ban này ta nói các hạ sợ không dám đến, thế nào, chỉ có ba người hả? Thêm các hạ cũng chưa đủ tư cách.” Kim sắc thần giáp hoàng giả bước lên diệu vũ dương uy với Hoàng Đạo Quân.

“Vậy hả?”

Hoàng Đạo Quân mỉm cười, quát một tiếng, lục quang trực tiếp diễn hóa trên kim giáp hoàng giả, vô số quang văn hình thành lục sắc thúy trúc ép xuống.

“Ồnh!”

Kim giáp hoàng giả lóe lên vô số lôi quang dẹt thành pháp tắc.

Lôi quang thiên địa tan trong tích tắc, thân thể kim giáp hoàng giả bị hất xuống đất, đá bay loạn xạ, tạo thành một hố sâu.

“Chát!”

Minh Thổ tông tông chủ đứng lên bạch sắc thiên địa, bên trong có vô số bạch cốt đại sơn diễn hóa, mới ngăn nổi đòn của Hoàng Đạo Quân.

“Các hạ tối đa ngăn được hai người bọn ta liên thủ, chưa có đủ tư cách.” Chặn xong, Minh Thổ tông tông chủ cười lạnh bảo Hoàng Đạo Quân.

-o0o-

995. Chương 995: Giết Đến Lạnh Mình?

Sắc mặt tu sĩ Thiên Huyền đại lục thập phần khó coi.

Kim giáp hoàng giả tuy bị đánh rớt nhưng không bị thương.

Minh Thổ tông tông chủ và kim giáp hoàng giả đều đã lĩnh ngộ được đại đạo pháp vực, nếu như lời Minh Thổ tông tông chủ thì Hoàng Đạo Quân tối đa chỉ đấu ngang tay hai người liên thủ, bốn thần huyền đại năng còn lại vẫn chiếm ưu thế áp đảo, song phương mà đại chiến, ba thần huyền đại năng Thiên Huyền đại lục chỉ vài chiêu là mất mạng.

“Bạch tông chủ e nhìn lầm rồi.”

Cùng lúc, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hơi run lên, nhìn về ngọn núi bị Ngọc Hành đại lục chiếm cứ, một giọng nói ngọt ngào như trân châu rơi xuống đĩa ngọc vang lên, đoạn một nữ tu lẳng không đi tới.

Nữ tu cực kỳ xinh đẹp, cũng cao ráo như Nam Cung Vũ Tinh, mặt trái xoan, ngực nở eo thon, da trắng như ngọc, ăn vận theo lối nữ vương, mặc kim sắc long phượng bào tay rộng và đuôi áo dài, tóc buông như thác đổ, đội phượng quan, phát ra thất sắc hà quang hình thành những dải màu rực rỡ.

Hoàn toàn là một nữ thần, nữ tu đế vương, phát ra vương giả khí tức.

Ngũ quan đẹp đẽ cùng khí tức uy nghiêm như nữ vương đan nhau, hình thành vẻ đẹp kinh nhân, khiến Ngụy Tác quen thấy tuyệt thế mỹ nữ cũng động lòng.

A!

Sơn cốc vang lên tiếng hít hơi lạnh, cơ hồ phe Thiên Huyền đại lục đều kinh hãi.

Lại một thần huyền đại năng!

Nữ vương bước mỗi bước trên hư không, ngay cả thỉnh không ngoài xa cũng có vô số quang hoa lấp lánh, nguyên khí chấn động khiến nhiều tu sĩ trong cốc chấn động khí huyết, tâm tạng như sắp nổ.

Uy thế của nữ vương này tựa hồ kinh nhân hơn mấy tu sĩ Ngọc Hành đại lục kia.

“Nữ nhân này là tu sĩ Thần huyền tứ trọng, ngang với lão đầu Tây Tiên nguyên.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác.

“Không biết là danh môn tu sĩ nào của Ngọc Hành đại lục?” Hoàng Đạo Quân này giờ bình hòa cũng tỏ rõ nét ngưng trọng hỏi nữ vương.

“Tại hạ là Vu thần nữ, đến từ Đông Lai bí cảnh.” Nữ vương diễm đạm nhưng tỏ rõ uy nghiêm vương giả.

Đây là khí tức tự nhiên của vương giả một phương, tại vị trong thời gian lâu mới có, không phải cố ý hiển lộ.

“Đông Lai bí cảnh, không phải tam đại siêu cấp tông môn mà là tứ đại siêu cấp tông môn!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cả kinh, qua lời sáu Kim đơn tu sĩ Ngọc Hành đại lục thì họ biết Đông Lai bí cảnh là một siêu cấp đại tông môn thập phần thần bí địa, Vạn Hoàng cung cũng thế, thực lực còn hơn siêu cấp tông môn khác.

“Không ngờ không chỉ Trung thiên tử lôi tông, Minh Thổ tông và Bích Tỳ tông, có cả Đông Lai bí cảnh.” Hoàng Đạo Quân càng lúc càng ngưng trọng, xem ra hiểu Đông Lai bí cảnh hơn nhiều Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

Nữ vương mỉm cười, phong hoa tuyết đại, uy nghi khuynh tận thiên hạ, đôi mắt dừng lại ở thần huyền đại năng trẻ tuổi, “Đông Lai bí cảnh có thần huyền đại năng ra mặt, là vị không được chư vị đạo hữu coi trọng này thôi.”

“Hóa ra nàng ta là tu sĩ Đông Lai bí cảnh.” Ngụy Tác nhú mày.

Thần huyền đại năng trẻ tuổi bị Phong Ngô Thương áp chế lúc trước cũng là tu sĩ Đông Lai bí cảnh, đột phá chưa lâu, xem ra Đông Lai bí cảnh thậm chí không có có hai thần huyền đại năng.

“Hoàng tông chủ đấu pháp với tại hạ, thắng bại ngang nhau... Bọn tại hạ đông thế này, nếu các vị không chịu nhường đất thì e mấy tông môn sau này không còn.” Vu thần nữ vẫn điềm đạm, nhưng giọng nói khiến nhiều tu sĩ chấn động tâm thần.

“Vu đạo hữu nói không sai.” Hoàng Đạo Quân không phản bác là liếc về Toái Ngọc cổ vực.

“Chát!”

Cơ hồ đồng thời, khí tức mệnh mông đột nhiên rủ xuống, hoàn toàn không kém gì Hóa tinh cổ hoàng kích của Ngọc Hành đại lục và Tiên vương độ hư pháo của Ngọc Thiên tông.

Khác nhau là khí tức này từ thiên ngoại giáng lâm, như có kinh thiên đại năng sắp tới.

“Lão phu không ngờ đến Đông Lai bí cảnh, bảy thần huyền, thực lực đích xác kinh thiên... Nhưng bên lão phu không chỉ có thế, ‘Kỳ tiên đại thuật’ của mấy vị đạo hữu Kỳ Tiên giáo để giết một thần huyền đại năng chắc không khó.” Khí tức lộ ra, Hoàng Đạo Quân tiếp lời, “dù thực lực các vị hơn nhưng nếu chân chính khai chiến, ít nhất quá nửa các vị mất mạng.”

“Chắc song phương nên ngồi xuống nói chuyện.” Hoàng Đạo Quân nhìn nữ vương, bình hòa nói.

“Chi bằng song phương đừng có hằm hằm như sắp liều mạng?” Vu thần nữ không gật đầu đáp ứng, hơi mỉm cười, “Ngọc Hành đại lục tu đạo giới và tu sĩ Thiên Huyền đại lục bình thường không hề giao lưu, hôm nay song phương có không ít thanh niên tài tuấn tại trường, chi bằng tiền bối như chúng ta không nhúng vào, để họ giao lưu?”

Giao đấu giữa các cao thủ không phải thần huyền đại năng?

Cơ hồ mọi tu sĩ Thiên Huyền đại lục đều lóe lên mục quang, Vu thần nữ tựa hồ muốn nhìn rõ thực lực Kim đơn tu sĩ hai bên.

Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông tông chủ, Vũ Hoàng chân nhân nhú mày, cả ba đều có kinh nghiệm, suy nghĩ sâu xa hơn tu sĩ khác nhiều, thần thái Vu thần nữ cho thấy nàng ta còn bài tẩy.

Vu thần nữ tựa hồ không chỉ muốn xem Thiên Huyền đại lục có tu sĩ nào có tiềm năng uy hiếp nữa không mà còn định qua tỷ thí, trừ khử những nhân vật hậu bối kinh tài tuyệt diễm.

“Thế nào, Hoàng đạo hữu không đồng ý?” Thấy bọn Hoàng Đạo Quân không đáp, Vu thần nữ như nữ vương chỉ tôn nhạt giọng: “Nói cho cùng, lần này bọn tại đàm phán, cùng các vị chung hưởng nơi này thì tương lai vẫn là các nhân vật hậu bối so kè. Với tu vi của chúng ta, muốn tiến một bước cực khó, cùng lắm chỉ không chế lẫn nhau, nếu lớp trẻ Thiên Huyền đại lục không phải đối thủ của bọn tại hạ thì sau này tất sẽ bị đuổi khỏi nơi này, ngày sau Thiên Huyền đại lục càng không thể so với Ngọc Hành đại lục, như thế thì hôm nay cố chấp làm gì.”

Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông tông chủ nhìn nhau, còn chưa quyết định thì thần huyền đại năng trẻ tuổi của Ngọc Hành đại lục lại cười lạnh, “Thế nào, không dám hả? Tại thượng cổ tu đạo giới, nhiều đại tông môn để tránh tử thương kinh nhân và tổn hủy thiên tài địa bảo đang tranh đoạt nên tỷ thí kiểu này, các đại năng ngang tài ngang sức không xuất thủ, mặc cho môn hạ đệ tử song phương giao đấu.”

“Tỷ đấu này từ thượng cổ có danh xưng đặc biệt là ‘Giết đến lạnh người’! Bên nào bị giết đến lạnh mình, không còn tu sĩ bước ra là thua, hôm nay các vị không địch nổi mà định chiếm nơi này, nếu dám đấu, bọn ta sẽ giết cho các người e sợ!”

“Đánh rầm! Thân là thần huyền, bị Phong Ngô đánh cho tởm mà dám lớn lối!”

“Các người không phải cậy nhiều thần huyền đại năng hử, không có nhiều như thế chưa biết ai giết ai sợ hãi đâu!” Thần huyền đại năng trẻ tuổi này để lại hình ảnh thất bại trong lòng phe Thiên Huyền đại lục, giờ lại ngông cuồng khiến nhiều tu sĩ mắng mỏ.

“Ta bị đánh tởm?”

Thần huyền đại năng trẻ tuổi tỏ vẻ méo mó, bước lên một bước chỉ vào Phong Ngô Thương, “Phong Ngô Thương, dám độc đấu với ta không!”

“Nếu y dám, ta sẽ cho thấy ai mới tởm!”

Thần huyền đại năng trẻ tuổi cười lạnh với tu sĩ Thiên Huyền đại lục.

Ngọc Thiên tông tông chủ mắt bắn lệ mang, nhưng cố nén, Phong Ngô ban này chiếm tiên cơ, tuy khiến thần huyền đại năng trẻ tuổi của Đông Lai bí cảnh niên bị thương nhưng chắc chắn sẽ chết.

“Sư tôn, hôm nay con buộc phải đấu!” Phong Ngô Thương bước lên, đột nhiên hành đại lễ với Ngọc Thiên tông tông chủ đoạn dấy lên ý chí khôn tả nhắm vào thần huyền đại năng đối phương, “Nào, để ta cho người biết ai sẽ run sợ.”

Ai cũng thấy, Phong Ngô Thương quyết tử, Ngọc Thiên tông tông chủ hơi run tay nhưng không nói gì, ông ta hiểu niềm kiêu ngạo của Phong Ngô Thương, hiểu rõ tính cách y, trong tình hình này trừ phi ông ta xuất thủ trấn áp không thì không thể ngăn được. Phong Ngô Thương hành đại lễ là bái tạ ơn truyền kinh thụ đạo và nuôi dưỡng.

“Giết y!”

Ý chí kiên định cực độ và chiến ý của Phong Ngô Thương khiến phe Thiên Huyền đại lục sôi lên nhiệt huyết, nhiều người hô vang trời.

Thần huyền đại năng trẻ tuổi của Đông Lai bí cảnh hơi nhột sáo mặt, trong lòng thoáng dấy lên hàn ý.

“Hà tất như thế, đệ tử của tại hạ dù giết được Phong Ngô Thương cũng phải trả giá kinh nhân.” Vu thần nữ lắc đầu, nhạt giọng, “Cả hai đã đấu rồi, muốn đấu thì để sau những người khác đã.”

“Phong Ngô Thương, còn nhớ tán tu Linh Nhạc thành cùng thăm dò U Minh cung di tích không... là mỗ... mỗ sẽ giúp các hạ trừ khử y.” Cùng lúc, một giọng nói truyền vào tai Phong Ngô Thương.

Phong Ngô Thương hơi run lên!

-o0o-

996. Chương 996: Rúng Động Thật Sự

“Giết gà cần gì dùng dao mổ trâu, nhân vật cỡ này để mỗ ứng phó là được.” Ngụy Tác truyền âm cho Phong Ngô Thương rồi lên tiếng, đồng thời ra hiệu cho Linh Lung Thiên.

Thần huyền đại năng song phương tề tụ, có kinh thể cấm chế cầm chân thì khó bạo phát hỗn chiến, vì không thần huyền đại năng nào cầm chắc thoát thân được, nếu động thủ diệt được của đối phương một, hai thần huyền đại năng thì sau đó càng có lợi.

Với thần thông của gã, một đòn toàn lực thì giết thần huyền đại năng trẻ tuổi của Đông Lai bí cảnh không thành vấn đề.

Phong Ngô Thương đối quyết với y rất có thể mất mạng nên gã quyết định ra mặt.

Nhưng y không ngờ là vừa lên tiếng thì có năm, sáu giọng già nua cùng vang lên, thậm chí có ba lão nhân lụ khụ lao lên, khiêu chiến Thần huyền tu sĩ của Đông Lai bí cảnh.

Ba lão giả này cũng như Vũ Hoàng chân nhân trước kia, là lão bất tử sắp chết, định lấy mạng liều thay Phong Ngô Thương.

Phong Ngô Thương liếc Ngụy Tác và mấy lão giả nhưng không dừng, khổng chế cực tốt nét mặt. Ai cũng tưởng y vì có nhiều tu sĩ ra mặt nên nội tâm chấn động.

“Đối phó các người không cần Vô Mặc đạo hữu, ta là được rồi.”

Cùng lúc, một thanh sắc thân ảnh từ phía Ngọc Hành đại lục từ từ lướt ra, bình tĩnh đối diện ba lão bất tử Thiên Huyền đại lục.

“Chuyện đó...?” Nhiều tu sĩ Thiên Huyền đại lục, nhất là Ngụy Tác, Linh Lung Thiên và Lệ Nhược Hải, Phong Ngô Thương ngẩn ra.

Đây là một thanh niên mặc phổ thông thanh y, diện mục y hệt Ngụy Tác, ngay cả thủy linh khí tức cũng thập phần tương tự!

“Không phải chứ?” Lục bào lão đầu cũng tròn mắt.

“Không hiểu y dùng thuật pháp và pháp khí gì hóa thành người mà cả ta cũng không nhìn thấu chân tướng.” Linh Lung Thiên bảo.

“Y giống hệt đại năng họ Ngụy san bằng Thiên Kiếm tông!”

“Lẽ nào Bá Khí chân nhân không chết mà gia nhập Ngọc Hành đại lục?”

Ngụy Tác khi xưa san bằng Thiên Kiếm tông, triệt để chấn động cả Thiên Huyền đại lục, không ít tu sĩ tận mắt thấy nên nhận ra, kinh hô thành tiếng.

“Người là ai? Lại giả trang thành hảo hữu của ta!”

Phong Ngô Thương được Ngụy Tác truyền âm, hiểu rõ thật giả nên quát.

“Ta không phải hảo hữu của người, còn ta là ai thì không cần cho người biết.” Thanh y thanh niên không dây dưa với Phong Ngô Thương là nhìn ba lão bất tử Thiên Huyền đại lục, “Các người ai lên trước?”

“Nếu là người đó... Chúng ta không thể thắng.” Cơ hồ mọi tu sĩ Thiên Huyền đại lục đều chịu áp lực nghẹt thở.

Ngay cả Ngọc Thiên tông tông chủ và Hoàng Đạo Quân, Vũ Hoàng chân nhân đều nhãn quang không ngừng lóe lên, linh quang quanh Vũ Hoàng chân nhân rung động, chứng tỏ tâm tình dao động kịch liệt. Phong Ngô Thương không cho ba người biết lời Ngụy Tác truyền âm còn họ không nhận ra hư thực của thanh y thanh niên, ngay cả Vũ Hoàng chân nhân cũng không đoán được có phải Ngụy Tác không.

Bá Khí chân nhân khi xưa san bằng Thiên Kiếm tông, song thần huyền cơ hồ chấn thiên động địa, uy thế vô cùng, trong lòng tuyệt đại đa số tu sĩ Thiên Huyền đại lục thì thậm chí còn hơn hầu hết thần huyền đại năng tại trường, đó hoàn toàn là uy thế tự nhiên thấm vào lòng người, nếu thật sự Ngụy Tác gia nhập Ngọc Hành đại lục, nhiều tu sĩ Thiên Huyền đại lục sẽ mất cả lòng tin và chiến ý.

“Ta đấu với người.” Một lão giả mặt đen, răng đã rụng hết bước ra đấu với thanh y thanh niên.

“Được!” Thanh y thanh niên cũng bá khí như Ngụy Tác, không rườm lời vung tay, bạch sắc thần quang hóa ra.

Phát ra bạch sắc thần quang là cổ cầm có linh quang kinh nhân, thân đàn trong suốt, cả dây cũng như dương chi bạch ngọc, nhưng phần đuôi có nhiều vết đen như bị đốt, tạo thành những đường vân.

“Bán tiên khí!”

Tu sĩ tại trường phần lớn không tầm thường, nhiều người luyện Vọng khí thuật pháp, thấy bạch sắc cổ cầm thì run lên.

Bạch sắc cổ cầm phát ra Hoang cổ khí tức, thị là cổ vật từ xa xưa, khí tức ẩn ước nổi thành một với thiên địa, là bán tiên giai pháp bảo.

Vù!

Thanh y thanh niên không hề dừng lại mà gảy bạch sắc cổ cầm, điệu âm vang động thiên địa.

“Phù!”

Lão nhân rụng hết răng trước mặt y linh quang vừa rực lên, đột nhiên văng ngược lại học máu, nhuộm đỏ tầng không.

Ngụy Tác lạnh hắt ánh mắt, bạch sắc cổ cầm là dị bảo phát ra pháp âm xung kích, cũng như Đại thừa pháp âm, uy năng trực tiếp giáng xuống nên gã cùng không kịp xuất thủ.

“Đây là bán tiên giai pháp bảo, chỉ là tu vi của y tối đa Kim đơn tứ trọng, không thể hoàn toàn phát huy uy năng pháp bảo này.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác, nó vẫn toàn lực cảm tri chân thực về thanh y thanh niên.

“Trang tiền bối!” Mấy tu sĩ cả kinh, đón lấy lão nhân để cứu trợ.

“Lê nào là y!” Nhiều tu sĩ Thiên Huyền đại lục run lên, lão nhân rụng hết răng là một thái thượng trưởng lão của Tây Tiên nguyên, tu vi Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ mà một chiêu đã bị đánh bay.

“Lão phu tiếp người!” Cùng lúc, đột nhiên một bạch phát lão nhân mặc đại hồng sắc pháp y từ sơn cốc bước lên thình không, hồng quang như vàng rắng hóa ra, hình thành một cây trường thương găm vang đâm vào thanh y thanh niên.

“Đình!” Tiếng đàn lại vang lên, uy năng trực tiếp giáng vào bạch phát lão giả.

“Chát!” Bạch phát lão giả rực lên một tử sắc quang hoàn, chấn tan thanh sắc hà quang của thanh y thanh niên.

Tình cảnh khiến phe Thiên Huyền đại lục phần chấn, bạch phát lão giả có chống lại được pháp khí pháp âm, lại cảm trường thương, tựa hồ áp đâm xuyên thanh y thanh niên.

Nhưng lại một đạo thanh sắc hà quang cơ hồ cùng lúc đạo thanh sắc hà quang trước bị xuyên, trường thương của lão giả tan nát, hóa thành lưu quang.

“Phù!”

Bạch phát lão giả không tránh kịp, bị dư uy thanh sắc hà quang quét trúng, vai trái nát vụn, nội phủ bị chấn thương, lùi liên tục thổ máu trên không.

Tu sĩ Thiên Huyền đại lục biến sắc, hai lần thanh sắc hà quang đều là kim đơn hà quang!

Hai lần kim đơn khí tức, thể nội thanh y thanh niên có hai viên kim đơn!

“Lê nào là y... không chết vì nhục thân mộc hóa mà giảm mất nhất giai tu vi?” Nhiều tu sĩ kinh hãi nhìn nhau.

Thanh y thanh niên dù không thừa nhận là Ngụy Tác, vô hình trung mượn uy của gã, cộng thêm đánh bại hai đại tu sĩ, thể hiện song kim đơn chỉ uy, khiến tu sĩ Thiên Huyền đại lục lạnh mình, không ai dám lên tiếng.

“Lệ cung chủ, giúp đỡ đưa vật này cho Phong Ngô Thương.”

Ngụy Tác mục quang lóe lên, lấy ra một nạp bảo nang, lên đưa cho Lệ Nhược Hải. Khí tức của thanh y thanh niên khiến gã nhận ra là ai.

“Tốt nhất đừng mặt thật ra, giả dạng sẽ gặp hậu quả thê thảm lắm.”

Cách Lệ Nhược Hải mấy bước, Ngụy Tác đột nhiên lên tiếng, lướt lên không.

Ánh mắt tất cả nhìn hết vào gã.

“Còn kẻ đến tìm chết?” Thanh y thanh niên cười lạnh khinh miệt, thông thả liếc Ngụy Tác.

Ngụy Tác trông cực kỳ phổ thông, hơi béo lùn, linh khí không lộ.

“Chát!”

Ngụy Tác không lẩm lời, đột nhiên rục lên thần huyền khí tức cực kỳ băng hàn, thanh y thanh niên cứng người, quanh mình dấy lên hoàng sắc tinh quang, bị ép bất động.

“Phù!”

Hôn hoàng sắc thủ chưởng trực tiếp trấn áp lên thanh y thanh niên, xách cả y và bạch sắc cổ cầm đến trước mặt Ngụy Tác.

“Cái gì!”

Mọi tu sĩ cứng người!

Nhiều tu sĩ há miệng không nói thành lời.

Ngụy Tác xuất hiện quá chấn động.

Thanh y thanh niên ban nãy trấn trụ toàn trường, nhưng trước mặt Ngụy Tác thì cả thuật pháp cũng không kịp phát ra, pháp bảo không thể kích phát, một chiêu là bị bắt sống!

Ngụy Tác ánh lên quang văn tuy khiến không khí kết thành vẩy băng, cả sơn cốc nhanh chóng giảm nhiệt độ như trong mùa đông, nhưng cơ hồ mọi tu sĩ Thiên Huyền đại lục lại sôi lên nhiệt huyết!

“Chấn động hả... Tiếp theo mới là chấn động...”

Chỉ có Lệ Nhược Hải và Phong Ngô Thương hít sâu, đồng thời có ý nghĩ đó.

Họ đều biết Ngụy Tác quyết định xuất hiện... trước mặt ngàn ấy kinh thiên đại năng của đối phương mà không để lộ thân phận thì quả bất khả thi, nhưng không rõ gã dùng phương pháp gì mà như một thần huyền đại năng tu luyện bằng hệ pháp quyết. Ngay cả Hoàng Đạo Quân cũng không nhận ra, cũng chấn động vì phe mình còn ẩn tàng một thần huyền đại năng tu luyện bằng hệ công pháp. Thần sắc của đối phương cho thấy không ai phát hiện thân phận chân thực của Ngụy Tác... Vậy thì, Ngụy Tác thật sự xuất hiện lại càng chấn động.

-o0o-

997. Chương 997: Ấn Tượng Lúc Xuất Hiện

Thanh y thanh niên trấn trụ toàn trường, khiến nhiều tu sĩ cho là Ngụy Tác bị gã dùng một đạo thiên môn thuật pháp của Thiên Kiếm tông tóm lấy, trông y đầy kinh hoàng.

“Chát!”

Thân hình y đột nhiên méo đi, linh quang chuyển động rồi tan vỡ, lộ ra khuôn mặt khác.

“Đồng Diện Chân!”

Vài tu sĩ kinh ngạc lên tiếng, Lệ Nhược Hải ngẩn người.

Tu sĩ này biến thành một trung niên không râu, bốn mươi mấy tuổi, nào phải Ngụy Tác mà là Đông Dao thắng địa tông chủ Đồng Diện Chân.

Ngụy Tác không hề bất ngờ, kim đơn khí tức quen thuộc và song kim đơn khiến gã biết y là ai.

Đồng Diện Chân tu vi Kim đơn tứ trọng, gã không lạ gì, dù trước kia y tự nổ một viên kim đơn chưa tu thành lại thì với thực lực các tông môn Ngọc Hành đại lục mà muốn cho Đồng Diện Chân giả thành y chấn nhiếp tu sĩ Thiên Huyền đại lục, dễ dàng tu vi cho y không khó gì với họ.

Đồng Diện Chân cam tâm bán mạng cho các tông môn này thì với Tiên căn ngũ mật, y rất có tiền đồ, còn có tiềm lực hơn đệ tử tinh anh, đáng để bồi dưỡng.

“Phù!” Không ai kịp làm gì, Ngự Tác bóp mạnh hôn hoàng sắc thủ chương, nhục thân Đồng Diệu Chân nát thành huyết vụ, nạp bảo nang và bạch sắc cổ cầm bị gã hút lên.

Hư không sôi trào vân khí, máu và xương vụn rải ra, Ngự Tác càn bình tĩnh, thủ đoạn như thế này càng chấn nhiếp lòng người.

“Giết hay lắm!”

Trong im lặng đột nhiên có người lên tiếng như tỉnh mộng.

“Giết hay lắm! Bại loại không chỉ làm chó săn mà còn giả mạo Bá Khí chân nhân Ngự Tác, đáng giết!”

Sơn cốc sôi lên, phe mình còn thần huyền đại năng ẩn tàng nên tu sĩ Thiên Huyền đại lục kích động không tả.

“Người là ai?”

Từng dải thất sắc hà quang bị giọng nói giòn tan đẩy lên, như mưa hoa rơi, nữ vương tỏ vẻ kinh ngạc, đôi mắt phượng không ngừng quan sát Ngự Tác, hồi lâu không rời.

“Một tán tu Thiên Huyền đại lục mà thôi.” Ngự Tác nhún mào, trong lúc Vu thần nữ nói là hàn băng thần vực của gã có cảm giác, như bị đâm xuyên, chứng tỏ nàng ta dùng thần thông dò xét, tu vi của nàng ta ngang với Vương Vô Nhất, không động dụng cái bình màu thì gã không thể đấu nổi nữ vương xinh đẹp này.

“Ai cũng bảo Thiên Huyền đại lục tu đạo giới sa sút, không ngờ tán tu lại có dị nhân cỡ này.” Vu thần nữ nhìn Ngự Tác, hoàn toàn như nữ vương diện kiến thần tử.

“Giao Tiên đài cổ cầm ra!”

Thần huyền thanh niên của Đông Lai bí cảnh không nén được, quát to, “Người là thần huyền mà che giấu tu vi, giết Kim đơn tu sĩ.”

“Người không đủ tư cách nói với ta.” Ngự Tác khinh miệt ra mặt, “Thân là thần huyền, bị một Kim đơn tu sĩ đánh thành như vừa nãy, đổi lại là ta thì đã tự tử rồi. Còn dám nói này nói kia nữa hả.”

“Người!” Thần huyền thanh niên tức xì khói, run lên không nói thành lời.

“Các vị không biết vị đạo hữu nà? Thiên Huyền đại lục còn đạo hữu mà chúng ta không biết đến tương trợ?” Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông tông chủ, Vũ Hoàng chân nhân truyền âm, họ chưa biết thân phận chân chính của Ngự Tác mà chỉ tưởng là trợ thủ nên thập phần kinh hãi.

“Giao Tiên đài cổ cầm ra.” Vu thần nữ từ từ bước lên hai bước, trừ thần huyền dị tượng thì còn toát lên u hương đặc biệt, ngũ quan tinh tế cùng vương giả khí tức hiếm có, diễm lệ vô song, có điều lúc này không ai tơ tưởng gì. Chỉ hai bước mà uy thế vô hình thậm chí khiến nhiều tu sĩ Thiên Huyền đại lục không thể khống chế tâm thần, buộc phải quỳ xuống.

“Đây là Thiên Huyền đại lục nên cứ theo quy củ, đối với tu sĩ Thiên Huyền đại lục thì người chiến thắng được lấy hết của đối phương.” Ngự Tác đứng trên không trung không hề ảnh hưởng, nhìn Hứa thần quân và Diệp Huyền Thành, “Không tin các hạ cứ hỏi hai con chó săn kia, chúng là tu sĩ Thiên Huyền đại lục nên hiểu rõ.”

“Người nói gì hả!” Hứa thần quân nheo mắt lại, khiêu vị bắn ra vô số tinh quang, nguyên khí gầm lên như vô số thần ma.

“Thế nào, mõ nói đúng không?” Ngự Tác trả đòn, nhìn tu sĩ Thiên Huyền đại lục trong cốc, “Chư vị đạo hữu, tại hạ nói sai nửa câu chăng?”

“Tiền bối nói đúng!” Sơn cốc sôi trào nhiệt huyết, Ngự Tác hòn đá ném xuống nước vô hình trung tạo lòng tin cho tất cả.

“Theo quy củ thì tức là ta giết người thì sẽ được lấy Tiên đài cổ cầm và toàn bộ đồ của người?” Minh Thổ tông tông chủ bước lên, khí tức bao trùm Ngự Tác. Rõ ràng là bức bách Ngự Tác đổi chiến.

“Các hạ có năng lực giết mổ thì dĩ nhiên.” Ngụy Tác liếc Minh Thổ tông tông chủ, “Bất quá e là mất hết với mổ hoặc không còn gì vì bị mổ đánh thành tro.”

“Vậy thì, chúng ta đối quyết công bình, có bản lĩnh thì theo ta, tránh ngộ thương người khác.” Minh Thổ tông tông chủ bước lên, dưới chân xuất hiện bậc thang bằng xương, lấp lóe quang hoa kỳ dị, lao lên thình không.

“Đạo hữu!” Ngọc Thiên tông tông chủ nhướng mày, tỏ rõ vẻ lo lắng, với Vọng khí thuật pháp của ông ta thì thần vực của Ngụy Tác không được kinh nhân như Minh Thổ tông tông chủ, Minh Thổ tông tông chủ dám khiêu chiến, rõ ràng có bảo vật ngăn được Tiên đài cổ cấm. Nhưng Phong Ngô Thương đột nhiên truyền âm, “Sư tôn, đừng lo lắng làm gì.”

Ngọc Thiên tông tông chủ ngạc nhiên, ngoái nhìn Phong Ngô Thương.

Ngụy Tác hóa thành một đạo lưu quang, bắn lên tầng không.

“Xoẹt!!”

Hư không đột nhiên chấn động, đỉnh đầu Minh Thổ tông tông chủ rực bạch sắc thần quang, thiên địa tựa hồ trực tiếp biến màu trắng, vô số nguyên khí bị rút về, không ngừng hiển hóa, dệt thành uy năng.

Không ai kịp ngăn, đại chiến trực tiếp bạo phát, Minh Thổ tông tông chủ phủ ra tay với Ngụy Tác đang lao tới!

Từng bạch cốt cự sơn xuất hiện, cảnh vật trong vòng nghìn dặm thay đổi, mọi tu sĩ thấy Ngụy Tác đột nhiên bị giữ trong bạch cốt hoang nguyên, tựa hồ lạc đường, không đoán được vị trí Minh Thổ tông tông chủ.

Minh Thổ tông tông chủ cười gằn, quang hoa lấp lóe, thắm bạch sắc thần văn dệt thành đại đạo pháp vực, định phát đòn kinh thiên!

Đỉnh đầu Ngụy Tác cũng dấy lên bạch sắc thần quang!

Đồng thời, lại xuất hiện bạch cốt hoang nguyên, như hai thiên địa hòa vào nhau. Minh Thổ tông tông chủ cũng bị giữ cứng trong bạch cốt hoang nguyên.

“Sao lại thế được!”

Nhiều tu sĩ Minh Thổ tông trợn tròn mắt không dám tin.

“Sao lại thế được! Minh thần hoang nguyên là thuật pháp đặc hữu của Minh Thổ tông, sao y phát ra được!”

Minh Thổ tông tông chủ rùng mình, Ngụy Tác cũng phát ra bí pháp Minh Thổ tông đồng dạng, tạo thành xung kích tâm thần khó tưởng tượng nổi.

“Phá!” Ngụy Tác quát to, phát Đại thừa pháp âm.

“Xoạt!” Minh Thổ tông tông chủ phát bạch sắc thần văn hình thành liên đao thần vực, quét ra như tờ giấy.

Hai bạch cốt hoang nguyên cơ hồ đồng thời tan đi, thần thức song phương đan nhau, khóa chặt cả hai.

“Chát!”

Ngụy Tác trực tiếp tế xuất Sinh tử thư, quang tự chói lòa mang theo pháp tắc thẩm phán sinh tử ấn vào Minh Thổ tông tông chủ.

Gã thập phần trấn định, đối quyết này từ đầu đã trong vòng.

Cùng là Minh thần hoang nguyên, khiến tâm cảnh Minh Thổ tông tông chủ dao động, tốc độ thi pháp bị ảnh hưởng, nên gã có tiên cơ!

Để gã có tiên cơ trong tình huống này dù Minh Thổ tông tông chủ ẩn tàng tiên khí tại hoặc thần thông hơn nữa cũng không có thời gian thi triển, kết quả chỉ là chết!

Minh Thổ tông tông chủ tỏ rõ thần sắc chấn kinh, lại hóa ra liên đao thần vực nhưng không chặn được chữ cổ của đối phương.

“Oành!”

Nhanh hơn một bước, khí tức của Ngụy Tác xuyên thấu trời xanh, hai lần thần huyền khí tức xé thành không, hai quang trụ khổng lồ chiếu lên gã, thân thể tựa hồ phát quang, huyết khí và chân nguyên dấy động đến cực trí, xích hà và ngân sắc thần quang sáng hơn ráng chiều.

Bạch sắc thần sơn khổng lồ và hôi sắc tàn nguyệt đồng thời trấn áp Minh Thổ tông tông chủ!

“Keng!”

Ma thần quanh Minh Thổ tông tông chủ do thân ngoại thần quang ngưng thành tan vỡ, bạch cốt quan và thẩm bạch sắc pháp y cũng rên lên.

Bạch cốt quan và pháp y của Minh Thổ tông tông chủ không phải phàm phẩm, rên lên như thần thiết, nguyên khí gầm gào rõ rệt nhưng hai lần uy năng kinh thiên động địa ép xuống thì cả hai đều tan vỡ.

“Người là...?!”

Ai cũng thấy Ngụy Tác tung đòn xong là không xuất thủ thêm, toát lên uy thế bá tuyệt, còn Minh Thổ tông tông chủ tỏ rõ vẻ không cam và không tin nổi rồi hóa thành tro, chỉ còn mảnh bạch cốt quan và pháp y rải trên không trung.

“Song thần huyền... Liệt khuyết tàn nguyệt, người là Ngụy Tác, người chưa chết!”

Thời gian tựa hồ ngưng đọng, Chân Võ tông chủ Hứa thần quân đột nhiên kêu lên như thấy quỷ, lùi liền hai bước.

“Đúng thế, người nhận ra hả, ta là Linh Nhạc thành tán tu Ngụy Tác.” Ngụy Tác trở lại gương mặt thật, nhìn phe Ngọc Hành đại lục.

-o0o-

998. Chương 998: Đùa Giỡn Nữ Vương

“Bá Khí chân nhân Ngụy Tác, đúng là y!”

“Y không chết mà đứng về phe Thiên Huyền đại lục...”

Trong tịch dương, giọng Ngụy Tác vang vọng, ráng chiều chiếu lên mình gã một quang sáng thần thánh, trông càng siêu phàm thoát tục.

Phương thức của gã quá ẩn tượng, bất sống Đồng Diệu Chân mà không cho cơ hội thi triển thuật pháp và pháp bảo đoạn giết một Thần huyền tam trọng đại năng đã lĩnh ngộ được thần vực của Ngọc Hành đại lục.

Nhất là trong khi bị đối phương trấn trụ toàn trường thì gã xuất hiện với phương cách đó, phe Thiên Huyền đại lục đều thấy nhiệt huyết sôi lên cùng kích động cực độ.

“Ngụy Tác!”

“Bá Khí chân nhân Ngụy Tác! Đây mới là Ngụy Tác!”

Không biết ai kêu đầu tiên rồi cả sơn cốc cùng vang tiếng kêu kinh thiên động địa, nhiều tu sĩ Thiên Huyền đại lục kích động khôn tả.

Ngụy Tác sôi trào khí huyết và chân nguyên ảo hóa thành xích sắc hà quang và ngân sắc thần quang từ từ tan đi nhưng hai lần dư uy thần huyền khí tức vẫn chấn động trên không, so với uy thế của gã thì Đồng Diệu Chân như sâu kiến.

“Ngụy đạo hữu, ẩn tàng sâu lắm... phong phạm này khiến bọn tại hạ khâm phục.” Ngọc Thiên tông tông chủ, Hoàng Đạo Quân lên đón, Ngọc Thiên tông tông chủ đã biết vì sao lúc này Phong Ngộ Thương nói thế, chỉ là tu vi và thần thông của Ngụy Tác khiến họ rung động, không ngờ gã có thực lực kinh nhâ đến thế, tích tắc đã giết chết đại năng lĩnh ngộ được phương thần vực.

“Ngụy đạo hữu...” Vũ Hoàng chân nhân kích động, giọng run lên.

“Đây mới là cường giả quét sạch Thiên Kiếm tông, là tu sĩ Thiên Huyền đại lục.” Nhiều tu sĩ Thiên Huyền đại lục, nhất là lớp trẻ Tây Tiên nguyên và Ngọc Thiên tông gần như sùng bái gã. Ngụy Tác lảng không chán nhiếp đối phương, khiến họ cảm thấy như gã là cây cột chống đỡ cả bầu trời Thiên Huyền đại lục.

“Các hạ là Ngụy Tác? Lẽ nào nhục thân mộc hóa là giả?” Vu thần nữ bất động nhìn gã, ánh lên lạ lùng, thình không ngoài xa lấp lánh quang hoa, tựa hồ vô số ý niệm.

“Ai nói nhục thân mộc hóa sẽ chết, nhục thân mộc hóa đối với mõ chỉ là chuyện vặt, đem dọa người khác được thôi.” Ngụy Tác liếc Hứa thần quân và Diệp Huyền Thành.

“...” Linh Lung Thiên trợn tròn trắng, lúc Ngụy Tác nhục thân mộc hóa suýt mất mạng thật sự mà bây giờ y nói nhẹ tênh, thật quá ra vẻ, quan trọng nhất là gã lớn lối nhưng mặt không đỏ sắc, tim không đập nhanh, thập phần bình tĩnh, rõ nét phong phạm cao thủ, khiến nó đã quen với vẻ nham nhở của gã thật không chịu nổi.

“Có nhân vật như các hạ thì chúng ta nên ngồi lại bàn bạc, hà tất hạ sát thủ chuốc oán làm gì?” Vu thần nữ y vẫn hiện rõ nữ vương khí tức, uy nghi thiên hạ, điềm đạm bảo Ngụy Tác.

“Các vị thấy có thể đàm phán chứ mõ không thấy thế.” Ngụy Tác liếc Vu thần nữ, “Đây vốn là địa bàn Thiên Huyền đại lục từ xưa đến nay, bất kỳ tu đạo tông môn của đại lục khác xâm nhập đều là đại địch, không cần khách khí.”

“Nói hay lắm! Căn bản không có gì phải bàn!” Ngụy Tác khiến tu sĩ Thiên Huyền đại lục sôi trào nhiệt huyết, khí thế ngút trời, sơn cốc nóng như lò lửa.

“Ngươi...” Vu thần nữ nổi giận, với thân phận và tu vi của nàng ta, cha ai dám nói thế, nhưng tia giận tan nhanh, “Các hạ xuất hiện tại đây thì đồng bạn cùng san bằng Thiên Kiếm tông tất cũng thế.”

“Muốn nói gì thì nói luôn đi, các hạ không phải đạo lữ của mõ, mõ không có hứng đồng dài tình ái.” Ngụy Tác cố ý liếc khe sâu trước ngực Vu thần nữ nhằm chọc giận nữ vương này, là tiểu tán tu Linh Nhạc thành nên từ bé gã đã qua không biết bao nhiêu lần cãi cọ, không biết bao nhiêu lần vì nửa khối linh thạch mà mặc cả rã họng, cho gã là chuyên gia về mặt này cũng không quá, gã hiểu rõ đối thủ nào thì nổi giận rồi cũng dễ sai lầm.

“Hỗn xược!”

Ngụy Tác nhìn thẳng vào hai ngọn núi tuyết khiến Vu thần nữ nổi giận, thình không rung lên.

Đối với Vu thần nữ, Ngụy Tác không khác gì một thần tử khinh nhờn nữ vương, tâm cảnh nàng ta không thể bình tĩnh được.

“Kể cả đồng bạn đó thì phe các hạ bất quá có năm thần huyền. Bên ta có nhiều hơn một thần huyền, để các vị đi là không bao giờ.”

“Nếu các vị không có thành ý bàn bạc thì hôm nay ta sẽ giết đến máu chảy thành sông!”

Vu thần nữ lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, uy nghiêm vô tận như cơn giận của đế vương khiến trăm vạn người mất mạng,

“Nhân số nhiều thì sao, thần huyền cỡ này thì hảo hữu Phong Ngô Thương của mõ cũng hạ được, còn mấy kẻ kia, cứ thử hỏi xem có dám đơn đầu với mõ không?” Ngụy Tác liếc tu sĩ thần huyền trẻ tuổi của Đông Lai bí cảnh, rồi lạnh lùng nhìn Hứa thần quân và Diệp Huyền Thành.

“Ngươi nói gì hả!”

Thần huyền đại năng trẻ tuổi của Đông Lai bí cảnh xanh lét mặt mày, nhưng Vu thần nữ đưa tay ngăn lại, lạnh lùng bảo Ngụy Tác, “Vậy thì ta hoàn toàn có thể mời tới một thần huyền đại năng cùng cấp. Hiện tại Thiên Huyền đại lục mà tìm thêm một đại năng Thần huyền tam trọng trở lên là không thể nhưng cho các hạ biết, ta đã đáp ứng lời cầu hôn của Vạn Hoàng cung Vạn Hoàng công tử, vốn mấy tháng nữa sẽ thành hôn, chỉ cần ta nguyện ý sẽ mời được Vạn Hoàng công tử, phu quân tương lai của ta cũng là Thần huyền tứ trọng đại năng.”

“Vạn Hoàng cung và Đông Lai bí cảnh liên nhân?” Ngọc Thiên tông tông chủ và Hoàng Đạo Quân biến sắc.

Trung thiên tử lôi tông và Bích Tỳ tông, Minh Thổ tông, Đông Lai bí cảnh đã liên thủ, thêm Vạn Hoàng cung và Đông Lai bí cảnh liên nhân, các siêu cấp tông môn Ngọc Hành đại lục cơ hồ nối làm một, tuyệt đối là một lực lượng đáng sợ.

“Thế nào, không địch nổi thì đem phu quân tương lai ra dọa?” Ngụy Tác mục quang hơi lóe lên, ngoài mặt bình tĩnh như thường, cố ý kích nộ Vu thần nữ, “Xem ra tình cảm của các vị không ra thế nào, không thì việc thế này các hạ đã không đem chồng tương lai ra dọa.”

“Tạm không nói Vạn Hoàng công tử gì đó chưa tới, thêm một Thần huyền tứ trọng đại năng thì sao?” Ngụy Tác nhấn mạnh giọng, khí diễm chấn động thiên địa, “Giao chiến thì không biết các vị còn ai về được Ngọc Hành đại lục.”

“Được! Cuồng vọng lắm!” Vu thần nữ giận nhột nhột mặt mày, hà quang rực lên điên cuồng hình thành nữ đế quang ảnh mấy trăm trượng, chấn nhiếp lòng người. Nàng ta thò tay chỉ Ngụy Tác, “Được, như người nói, ta không đem Vạn Hoàng công tử ra nữa, chúng ta giải quyết. Ngụy Tác! Dám đơn đấu với ta không! Người thắng thì chúng ta không tranh chỗ này với người!”

“Vu thần nữ, các hạ là nhân vật tiền bối, không sợ mất thân phận sao? Muốn đấu nên tìm lão già này.” Hoàng Đạo Quân lên tiếng, hỗn độn lục quang không ngừng diễn hóa, khí tức càng lúc càng bình phàm.

“Người không phải hiệu xưng Bá Khí chân nhân hả? Không dám chấp nhận ước chiến của ta!” Vu thần nữ ngó lơ Hoàng Đạo Quân, nhìn Ngụy Tác chăm chăm mắng.

“Nàng ta đã đạt Thần huyền tứ trọng... Thần uy hơn hẳn Thần huyền tam trọng đại năng, không nên đồng ý.”

Nhiều tu sĩ Thiên Huyền đại lục thất lòng, định truyền âm cho Ngụy Tác, khuyên gã đừng vì xung động mà đáp ứng ước chiến của Vu thần nữ.

“Tuy các hạ biết trú nhan thuật, nhục thân cơ năng và khí huyết, chân nguyên không khác gì thiếu nữ nhưng tuổi thật... ít nhất cũng trăm năm rồi nhỉ?” Mục quang Ngụy Tác không hề khách khí nhìn vào mặt ngọc của nữ vương, nhìn xuống khe ngực, thậm chí vòng eo và những bộ phận khác, “Tiền bối như các hạ ước chiến với mô không sợ mất thân phận hả?”

“Người...” Vu thần nữ hít sâu liên tục, thẹn quá hóa giận, “Vậy thì song phương đấu tiếp!”

“Không phải mô không đáp ứng, chỉ có điều kiện là các hạ thua thì phải để lại một đại đạo thần văn. Các hạ thua, ai cũng đi được, trừ hai người này, khi đó mô truy sát họ, các vị không được nhúng tay vào.” Ngụy Tác vung tay chỉ vào Hứa thần quân và Diệp Huyền Thành.

“Tiểu tử, người...” Diệp Huyền Thành mục quang lóe lên, sắc mặt âm trầm không nói gì còn Hứa thần quân tức xì khói, mặt méo đi.

“Người dám đấu với ta?” Vu thần nữ ngẩn ra, không ngờ Ngụy Tác đáp ứng.

“Không sai.” Ngụy Tác bình tĩnh đáp, cả cá sơn cốc lặng ngắt.

“Được, ta đáp ứng điều kiện!” Vu thần nữ mất rục hà quang, lại quan sát Ngụy Tác rồi gật đầu, lấy ra bạch sắc tinh thạch đồn bạch sắc thần văn vào.

“Đây là một đạo thần văn ta linh ngộ được, có ghi rõ huyền ảo.”

Đưa bạch sắc tinh thạch cho Ngụy Tác, Vu thần nữ lướt lên không, “Các hạ sống sót khỏi trận này thì được mang đi.”

“Đừng vội.” Ngụy Tác đột nhiên cười, không cầm bạch sắc tinh thạch, nhìn Phong Ngô Thương và thần huyền đại năng trẻ tuổi, “thần huyền này của Đông Lai bí cảnh không phải có với ước chiến hảo hữu Phong Ngô Thương của mô hả? Để họ giải quyết xong đã, không thì các hạ bại rồi, y không dám ở lại.”

-o0o-

999. Chương 999: Tể Xuất Tiên Binh

“Y dám đấu, ta sẽ giết y!” Thần huyền đại năng trẻ tuổi của Đông Lai bí cảnh tức xì khói, lẳng không lướt tới, thất khiếu rực thần quang.

Ngụy Tác diệt Minh Thổ tông tông chủ, tuy có tiểu xảo nhưng y chắc chắn không địch nổi, có gan dạ hơn thì y cũng không dám đấu với gã, nhưng với Phong Ngô Thương thì y không sợ.

Lần trước Phong Ngô Thương chiếm tiên cơ, đánh cho y tơi tả, đến tận giờ còn bị đem ra chế nhạo, dù gì y cũng là thần huyền đại năng, bất kỳ thần huyền đại năng nào đều là chí cao của tu đạo giới, thân phận và uy nghiêm vô cùng, thế mà y bị tất cả coi thường, thật muốn nhịn cũng không được.

“Thừa lời, ta giết ngươi tể thiên địa cho trận chiến của Ngụy huynh.” Phong Ngô Thương vẫn cứng cỏi, lạnh lùng buông lời rồi lướt lên.

“Trận này ngươi sẽ chết rất khó coi.” Vu thần nữ không cản, lạnh lùng nhìn Phong Ngô Thương và Ngụy Tác, nói.

“Chỉ hi vọng ngươi đừng thẹn quá hóa giận.” Ngụy Tác mỉm cười, không nhiều lời.

“Giết!”

Thần huyền đại năng trẻ tuổi hú vang, thanh sắc hồng quang dưới chân như vô số thanh sắc trường kiếm trải ra hư không, thanh sắc thần huyền thần uy hóa thành thương thúy cự sơn trước mặt.

“Xoẹt!!”

Hư không rung lên, hơi sắc tàn nguyệt hiện ra trước mặt Phong Ngô Thương.

Cả hai không nhiều lời, sinh tử đại chiến bạo phát.

Phe Thiên Huyền đại lục đều ngạc nhiên, biết Ngụy Tác không để Phong Ngô Thương chết uống nhưng không hiểu gã có trò gì.

“Oành!”

Thương thúy cự sơn chấn tan hơi sắc tàn nguyệt, dư uy giáng vào Phong Ngô Thương.

“Choang!”

Bằng tử sắc quang hoa đột nhiên rực lên trước Phong Ngô Thương, thân ảnh y tan vào một tịnh bình, đạo vận khôn tả chặn đứng thần huyền dư uy.

“Bất diệt tịnh bình!”

“Hóa ra Ngụy Tác đã đưa vật này cho Phong Ngô Thương!”

Nhiều tu sĩ Thiên Huyền đại lục tỏ rõ thần sắc kinh hãi, hiện tại cơ hồ ai cũng tin vào lời đồn Bất diệt tịnh bình là tiên khí.

“Hừ!”

Nhưng thần huyền đại năng của Ngọc Hành đại lục lại cười lạnh, cơ hồ ngay khi Phong Ngô Thương tể xuất Bất diệt tịnh bình là trước mắt y cũng rực lên ngũ sắc hà quang.

Đây là ngũ sắc tiểu ngọc sơn chỉ cao một thước, có năm đỉnh, toát lên cổ vận, khí tức hùng hậu dấy lên.

“Choang!”

Ngũ sắc hà quang như đuôi sao chổi quét trúng Bất diệt tịnh bình, đánh lộng cả tịnh bình, khiến bối giáp Hoang cổ cự ngao hiện lên, rực thanh khí.

“Là pháp bảo gần đạt tiên khí!”

Đại bộ phận tu sĩ Thiên Huyền đại lục kinh hãi, ngũ sắc tiểu ngọc sơn như một thần huyền đại năng thi pháp, bất kỳ Kim đơn tu sĩ quang nào thì chỉ với kim đơn và uy năng thuật pháp không thể đón đỡ được tiên khí như thế.

“Keng!”

Một đạo ngân quang từ Bất diệt tịnh bình bắn ra, ngân vang như thần thiết.

Là một cây ngân sắc trường thương có hoa văn hoa sen, rừng rực ngân sắc thần huy.

“Hừ!”

Thần huyền đại năng Ngọc Hành đại lục cười lạnh càng đắc ý, đẩy uy năng đến cực trí, liên tục dồn ép Bất diệt tịnh bình.

Nhất thời, từng thương thúy cự sơn và Liệt khuyết tàn nguyệt, ngũ sắc hà quang và ngân sắc thần huy, bằng tử sắc thần quang liên tục va nhau, từng mảng thỉnh không như tan đi, vô số màu sắc rực rỡ hóa ra rồi tan đi, cơ hồ bị hút hết.

“Choang!” “Choang!” “Choang!”...

Bất diệt tịnh bình không ngừng bị đánh văng, ngân sắc trường thương rừng rền rĩ.

Tuyệt đại đa số tu sĩ Thiên Huyền đại lục thất lòng, thần huyền đại năng trẻ tuổi chiếm ưu thế tuyệt đối còn Phong Ngô Thương rõ ràng đang nguy ngập. Thậm chí nhiều tiền bối có kinh nghiệm đấu pháp cực kỳ phong phú cho là nếu ý chí của Phong Ngô Thương không cực độ cứng cỏi thì nguyên thống khổ do chấn động cũng đủ ảnh hưởng đến thi pháp.

“Thần thiết trường thương này cũng là cổ vật, ít nhất cũng bán tiên giai, thai thể đã thập phần bất phạm, xung kích như thế mà không hỏng... Người ngầm cho ý bảo vật, tưởng ăn chắc đẻ tử của ta hả?” Vu thần nữ lạnh lùng nhìn Ngụy Tác, tỏ vẻ chế nhạo, “nhưng Bất diệt tịnh bình chỉ gần đạt tiên khí mà thôi, người có pháp khí này lẽ nào Đông Lai bí cảnh không có?... Kim đơn và thần huyền thì tu vi cùng thần thức cách biệt không thể san lấp, hôm nay các người chết chắc.”

“Keng!”

Phong Ngô Thương tựa hồ bị thương, thi pháp hơi đình đốn, liên hoa thần thiết trường thương suýt bị chấn bay.

Ngụy Tác để lộ bản tính, như lúc là tiểu tán tu Linh Nhạc thành, kiếm được món hời là cười đắc ý, “Các hạ nói không sai, giờ mới nói thể làm tại hạ lạnh mình để phá đạo tâm của mỡ, khiến mỡ khi đối địch càng không thể phát huy toàn bộ chiến lực. Bất quá các hạ thất vọng thôi, cho các hạ biết, đẻ tử của các hạ có gì thì mỡ biết lâu rồi... đẻ tử của các hạ sẽ bại vong trong tay Phong Ngô Thương.”

“Không đủ thời gian., Phong Ngô Thương không kịp lĩnh ngộ thuật pháp, không thì ta truyền cho vài đạo thuật pháp thì ý đâu có mất công như thế. Đẻ tử của các hạ tất chết lâu rồi.” Ngụy Tác tựa hồ ảo não phát tay nói.

Vu thần nữ hơi ngẩn ra, thần sắc thoáng dao động.

“Sao lại thế này!”

Đột nhiên, tuyệt đại đa số tu sĩ hít hơi lạnh, thần huyền đại năng đang chiếm ưu thế chợt kinh hãi.

“Xoẹt!!”

Phong Ngô Thương phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt đột nhiên dẹt thành nguyên khí quy tắc, uy năng kinh nhân, thần huyền đại năng trẻ tuổi phát ra thanh sắc thương thúy cự sơn bị ép nát.

“A!”

Thanh niên Ngọc Hành đại lục đã động dụng chiến lực tối đa, không còn dư lực, dư uy ép thẳng lên y.

“Phù!”

Như thiên địa tối sầm ép tối, nửa thân thể y trực tiếp hóa thành tro, còn lại hai chân rơi xuống.

“Sao lại thế được!”

Nhiều tu sĩ Ngọc Hành đại lục triệt để kinh hãi, không ít nhân vật tiền bối thậm chí nhảy lên. Một thần huyền đại năng lại bị một Kim đơn tu sĩ giết, hơn nữa bị uy năng thuật pháp giết!

“Liệt khuyết tàn nguyệt thất truyền quá lâu, tựa hồ đến tận thổ huỳnh đệ mới hiện thế, nên không ai biết ảo diệu chân chính của nó, bất quá hiện tại các vị đã biết vì sao Liệt khuyết tàn nguyệt được coi là một trong những công phạt chi pháp đứng đầu thượng cổ rồi hả?” Ngụy Tác liếc phe Ngọc Hành đại lục, thần nhiên nói.

“Oành!”

Tất cả sôi lên, Bất diệt tịnh bình thu về, hiện ra thân ảnh Phong Ngô Thương mặc ngân bạch sắc thần thiết liên hoa chiến y, ngân sắc thần quang liểu liểu, không mấy may tổn thương.

Ngụy Tác còn cho y hộ thể chiến y! Chả trách chấn động kịch liệt cũng không khiến y tổn thương.

Thất bại liên tục!

Phe Ngọc Hành đại lục thấy Phong Ngô Thương thu Bất diệt tịnh bình xong đứng xuôi tay còn Ngụy Tác ở trên không thì đều thấy bất lực.

Bảy thần huyền đại năng tề tụ, thực lực kinh thiên, nhưng từ khi Ngụy Tác xuất hiện thì phe họ bị dồn vào cảnh vô vọng, tất cả bị người ta dắt mũi.

“Choang!”

Trên không đột nhiên có tia sét vạch qua, giọng nói sung mãn sát phạt khí tức như thần thiết chém xuống vang lên.

“Ta quả coi thường ngươi nhưng như thế càng khiến ta kiên định phải giết ngươi.” Vu thần nữ bước tới chỗ Ngụy Tác.

Nàng ta đi không nhanh, chân ngọc hơi di, nhưng mỗi bước thình không đều có vô số hà quang lấp lánh, khí tức diệt thế dấy lên.

“Chát!” “Chát” “Chát!”

Vô hình pháp vực bị cước bộ đẩy động, tâm tạng Ngụy Tác chấn động, thể nội thần văn tan dần.

“Giết cái đầu ngươi!”

Ngụy Tác nói rất thô thiển nhưng sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, trực tiếp nhắm Vu thần nữ phát ra Đại thừa pháp âm, đồng thời thi triển Động Hư bộ phạt, lùi lại.

Vu thần nữ là đối thủ đáng sợ nhất gã từng đấu, tựa hồ không chỉ nắm vững một loại pháp vực mà cước bộ cũng có pháp vực khôn tả, nếu nhục thân và thể nội thần văn của gã không mạnh thì tâm mạch đã tan nát từ lâu.

“Chặn được một đòn của ta, khá lắm.” Vu thần nữ lóe hà quang, Đại thừa pháp âm không thể công phá hộ thân pháp vực của nàng ta. “Chát!” Khí tức hùng hậu lại xuất hiện trong thiên địa, vô số thần văn lấp lóe thất sắc hà quang bùng lên, diễn hóa ra một vùng thiên địa đầy hoa ánh sáng, uy năng giữ cứng thân thể Ngụy Tác trên không trung.

“Cách!”

Ngụy Tác chìm trong xích hà và ngân sắc thần quang, thân thể nứt nẻ, da cũng nứt nẻ, đầu có vài vết nứt toác, mi tâm rỉ máu như sắp bị ép tan.

“Đinh!”

Cùng lúc, quang hoa chói lòa hiện lên trước mặt Ngụy Tác, tiên khí vô cùng vô tận chấn động, Ngụy Tác té xuất cái bình màu!

1000. Chương 1000: Phá Tâm Cảnh Của Người

“Chát!”

Tiên quang xung thiên, cái bình màu như sống lại, rần rạt tinh quang, che kín mọi quang hoa, tiêu diệt thần vực của Vu thần nữ diễn hóa.

Tinh quang quét qua, Vu thần nữ thò ngón tay ngọc gần như trong suốt, tựa hồ lại có một thiên địa từ ngón tay hóa thành, đón đỡ tinh quang.

Giữa nàng ta và Ngụy Tác, đại hư không rách tan, thoáng hiện khe nứt không gian như mảnh băng.

Đây là thần uy khó tưởng tượng nổi và nhau, vượt xa tưởng tượng của Kim đơn đại tu sĩ tại trường.

“Vù...”

Vu thần nữ dấy động nữ vương khí tức, diễm lệ vô song, nhất chỉ hóa giải được uy lực cái bình màu, thân thể thậm chí không run lên, mạnh đến đáng sợ nhưng tay áo hà quang không chịu nổi thần uy và nhau mà hóa thành tro, bàn tay như ngọc lộ ra.

“Cực đạo tiên binh! Ta tự hỏi khí tức của ngươi là thể nào, hóa ra có mang theo một món tiên binh! Chỉ là ngươi tưởng với một món tiên binh thì là đối thủ của ta hả? Bất quá một Thần huyền lưỡng trọng tu sĩ mà thôi, sao biết được Thần huyền tứ trọng cách biệt thể nào.” Vu thần nữ thoáng nét giận khôn cùng, nhưng thần sắc càng uy nghiêm.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”...

Chân ngọc khê di, lại áp sát Ngụy Tác, dấy động pháp vực khôn cùng. Thực lực một đại năng trên mức Thần huyền tam trọng, trừ chân nguyên tu vi thì là lĩnh ngộ đối với thiên địa nguyên khí và khống chế tự thân pháp vực, mà Vu thần nữ hiển nhiên không phải Thần huyền tứ trọng đại năng bình thường.

Ngụy Tác bị pháp vực dấy động khí huyết và chân nguyên, thi pháp chậm hơn một bước, vô số hà quang rần rạt ép xuống.

“A!”

Lục bào lão đầu ré lên, Ngụy Tác chỉ kịp kích phát cái bình màu. “Đình” một tiếng, hai lần thần uy và nhau, cái bình màu trực tiếp đập lên ngực gã, ngực lõm vào hộc máu, văng đi mấy trăm dặm, hình thành một dải xích sắc và ngân sắc thần hà.

“A!”

Mọi tu sĩ Thiên Huyền đại lục kinh hô, Ngụy Tác bị hai thần uy khó tưởng tượng nổi và nhau, tích tắc văng đi mấy trăm dặm rồi va vào một ngọn núi gần Toái Ngọc cổ vực, vô số loạn thạch tung tóe, vách núi xuất hiện một lỗ sâu.

Không trung có hơi máu lan tràn.

Vu thần nữ bước tiếp, lại thò ngón tay, khí tức kinh tâm động phách tụ lại, đanh đánh nát ngọn núi và Ngụy Tác thành tro.

“Chát!”

Cùng lúc, tiên quang lại xung thiên, đỉnh núi tung ra, tinh quang như tiên vương chi lệ khiến thiên địa rên rỉ, đổ vào Vu thần nữ.

Vu thần nữ lùi liên tục, vô số thần văn dấy lên, sau cùng hóa giải được tinh quang trước ngón tay.

Trước đó nàng ta thò tay phải, giữ tay trái, hà quang pháp y tay này không chịu nổi uy năng và chạm mà ồng tay hóa thành tro, bàn tay tựa ngọc sen lộ ra.

“Ngụy Tác chưa chết!” Phe Thiên Huyền đại lục không có ý nghĩ nào, chỉ có âm thanh đó ngân nga trong đầu.

“Oành!”

Thiên địa đột nhiên có vô số nguyên khí rền vang, như man hoang chiến cổ đang gõ.

“Y đã đạt Thần huyền lưỡng trọng điền phong! Vì sao bây giờ mới đột phá?” Hoàng Đạo Quân vốn thập phần khẫn trương cũng ngạc nhiên, lẩm bẩm.

Cùng lúc, Vu thần nữ tỏ rõ vẻ chấn kinh thay cho giận dữ.

“Sao lại thế này!”

Nhiều tu sĩ tròn mắt.

Vô tận thanh không có vô số quang hoa chói lòa, thiên địa nguyên khí kinh nhân từ bốn phương tám hướng tụ lại, hình thành bạch sắc trường hà nhìn rõ bằng mắt thường.

Vô số thiên địa nguyên khí dấy lên, hai quang nhân hiển hiện như hai ngọn núi, còn lớn hơn đỉnh núi mấy nghìn dặm, như hai viên cổ thần vương vượt hư không đến gần ngọn núi có Ngụy Tác.

“Oành...”

Ngụy Tác từ lòng núi đi ra, thần quang khôn tả dấy lên, nhiều nhân vật tiền bối có mặt cả đời chưa từng thấy.

Thân thể gã như biến thành một cái động không đáy, thiên địa linh khí kinh nhân bị hút vào thành dòng, khí tức dâng lên với tốc độ kinh nhân.

“Tu vi đột phá, Ngụy Tác đột phá nhất trọng tu vi!” Tận giờ nhiều tu sĩ mới hiểu ra, chấn động đến cứng người.

“Ban nãy ai bảo mỗ Thần huyền lưỡng trọng? Ngã mỗ thích lúc nào cũng có thể đột phá đến Thần huyền tam trọng... Có biết vì sao bây giờ mỗ mới đột phá không? Vì ở đây thiên địa linh khí dày đặc, đột phá thần huyền sẽ tăng cường được thần huyền uy năng!” Ngụy Tác lại kích phát cái bình màu, rải tinh quang.

Đây là đối quyết giữa cường giả chân chính của đương kim tu đạo giới, song phương không chỉ phát thần uy mà còn công tâm, định phá tâm cảnh của nhau.

Đối quyết ở cấp này hóa ra cả đại đạo pháp văn, dệt thành pháp vực, tâm thần hơi chấn động sẽ khiến thi pháp thất bại, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Ngụy Tác vốn chuẩn bị đột phá Thần huyền tam trọng cùng bọn Cơ Nhã, nhưng phát hiện Vu thần nữ lợi hại hơn tưởng tượng, không đột phá Thần huyền tam trọng e không thể đối phó. Nhưng gã nói vậy lại tạo cảm giác như tất cả đều do gã khống chế.

Gã đột phá Thần huyền tam trọng ở đây xác càng có lợi ích bình thường không thể.

Gã hút thiên địa linh khí hơn bình thường không biết bao nhiêu lần, cảm giác song thần huyền có sức mạnh bạo phát vô vàn, khiến lòng tin, khí thế và trạng thái của gã đạt đỉnh cao!

“Chát!”

Vu thần nữ thoáng dao động tâm thần.

Nàng ta thi pháp tựa hồ chậm một bước, hai lần uy năng kinh nhân trực tiếp va nhau, tại tha thân tiền trùng chàng, đôi ngọc thủ không ngừng diễn hóa trước mặt, mười ngón tay búng liên tục, đồng thời thân thể không ngừng lui lại.

Thân thể nàng ta run lên, uy năng đã tạo thành tổn thương với nàng ta.

Cùng lúc, hư không chung quanh tan biến, thần uy va nhau này hoàn toàn hơn nhiều tu sĩ bình thường đấu pháp.

Tu sĩ tầm thường đấu pháp nếu hộ thể linh quang quang tráo bị phá thì sẽ đón kết quả bại vong, nhưng nàng ta và Ngụy Tác đấu pháp là giao chiến bằng thuật pháp kinh nhân và thần huyền nguyên khí, tu sĩ thông thường khó tưởng tượng nổi.

Vù!

Hà quang pháp y của Vu thần nữ hóa thành tro.

“Chát!”

Vu thần nữ vừa thẹn vừa giận, hà quang bao lấy toàn thân, ngưng kết không tan, che đi ngọc thể.

“Đại chiến trần trụi là như vậy giờ hả?” Ngụy Tác nát hết pháp y, thượng thân gần như ở trần nhưng thần nhiên, thậm chí mỉm cười, tiếp tục đả kích tâm cảnh Vu thần nữ.

Cùng lúc, gã không ngừng kích phát cái bình màu, đồng thời còn dư lực phát Liệt khuyết tàn nguyệt, như từng vầng hôn sắc loan nguyệt lướt trên không.

“Ngươi!”

Vu thần nữ nghiêng răng ken két nhưng Ngụy Tác không dừng.

Hà quang của nàng ta, mọi tu sĩ không nhìn thấu, trừ Linh Lung Thiên.

“Dưới vú trái nàng ta có một nốt ruồi đỏ.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác.

“Da trắng như tuyết, nhất là nốt ruồi dưới núi ngọc càng thêm mấy phần phong tình, thật khiến mỡ bắt nhãn hạ thủ.” Ngụy Tác cố ý nhìn ngực trái Vu thần nữ mỉm cười.

“Ngươi!”

Vu thần nữ run lên, tâm cảnh bị triệt để khuấy loạn.

“Oành”, nàng ta không kịp hóa ra thần vực, chỉ có thể kích phát một món truyền thừa pháp khí.

Tử hà dấy lên, một nữ vương sống động, ăn vận như Vu thần nữ hóa sinh, chỉ là đã trung niên, vẫn cực kỳ xinh đẹp.

Cũng là một đoạn thần niệm như Thiên Kiếm tông Kiếm Vương lão tổ để lại, tử hà nữ vương thấy thân trên Vu thần nữ chỉ còn hà quang quần lấy thì cả kinh thất sắc, “Ồ nhi.. con bị bức đến mức này sao?”

“Chát!”

Nhưng tích tắc sau, uy năng của tử hà nữ vương chặn một đòn của cái bình màu thì tan đi.

“Ngươi khiến ta hao phí pháp khí này, khiến ta khó gặp sư tôn trong kiếp này, ta không tha cho ngươi!” Vu thần nữ mắt lóe tinh quang, hơi run giọng.

Liên quan gì đến ta, ta không bảo ngươi phát.” Ngụy Tác lắc đầu, “Ngươi nhận thua thì chưa biết chừng ngã ta sẽ nương tay.”

“Ta bị ngươi phá tâm cảnh, nên mới bị bức đến mức này! Hôm nay ta phải giết ngươi để giải mối hận trong lòng!” Vu thần nữ không phải nhân vật tầm thường, nhanh chóng trấn định tâm thần, dấy lên sát ý băng lãnh cực độ, “Mỗi đòn của ngươi tiêu hao nhiều chân nguyên, với tu vi của ta duy trì đại đạo pháp vực sẽ khiến ngươi hao hết chân nguyên hạo, lúc đó dù ngươi có tiên được cũng không đủ thời gian luyện hóa, tất chết trong tay ta!”

“Vậy hả? Nói vậy mỡ nên bổ sung chân nguyên.”

Ngụy Tác mỉm cười, đỉnh đầu dấy động Thủy hoàng hư ảnh, trực tiếp lấy hơn trăm viên thủy hệ yêu đơn ra gột rửa luyện hóa, đồng thời hút thiên địa linh khí. Hơn một vạn khiêu vị như hơn một vạn cái miệng phun ra nguyên khí, hình thành vô số cơn lốc.

“Sao lại thế được! Lại có công pháp vừa dùng thủy linh nguyên khí gột rửa luyện hóa vừa đối địch mà không bị ảnh hưởng!”

Vu thần nữ a lên không dám tin, tâm cảnh triệt để bị phá!

-o0o-

1001. Chương 1001: Cúi Gầm Cái Đầu Kiều Ngạo

“Đây là công pháp gì mà có thể trực tiếp luyện hóa thủy hệ yêu đơn và thiên địa linh khí để tu luyện, bổ sung chân nguyên!”

“Có thể trực tiếp luyện hóa thủy hệ yêu đơn mà không ảnh hưởng! Tốc độ luyện hóa thủy hệ yêu đơn thể này... tốc độ tu vi đề thăng của y sẽ kinh nhân thế nào!”

Không chỉ Vu thần nữ, mọi thần huyền đại năng Ngọc Hành đại lục đều bị phá tâm cảnh, thậm chí Hứa thần quân, Diệp Huyền Thành và hoàng giả mặc kim long thần giáp cùng đạo nhân được hóa hóa thanh sắc đạo liên bao quanh người đều nhột nhột, có cảm giác bất lực vì đối phương quá mạnh.

“A!”

Nhiều tu sĩ Ngọc Hành đại lục kêu lên kinh hãi cực độ.

Vu thần nữ triệt để bị đả phá tâm cảnh, không hiểu hóa nổi thần vực, cái bình màu kích phát tiên vận tinh quang và Liệt khuyết tàn nguyệt thể như chẻ tre giáng đến, hà quang quanh nàng ta hóa thành tro, trận chiến đã đến hồi kết, ngay cả nữ vương như nàng ta cũng sắp bị Ngụy Tác lấy mạng.

“Choang!”

Đúng lúc đó hỗn kim sắc quang hoa đột nhiên từ thể nội Vu thần nữ bắn ra, ngăn cản đòn đánh của gã, vang lên tiếng như chuông ngân, hư không như có vô số đường vân thấy được bằng mắt thường dấy lên, tựa như đại đạo thần văn mà lại không phải đại đạo thần văn, cực kỳ huyền ảo.

“Phù!”

Vu thần nữ học máu, nguyên khí tự nhiên ngưng thành ba loại thần văn, một loại màu trắng, một loại dấy động thất sắc hà quang, một loại hơi vàng, cả ba lấp lóe trong máu học ra rồi tắt đi.

“Chuyện đó...”

Ngụy Tác và lục bào lão đầu, Linh Lung Thiên đều cả kinh.

Họ không kinh ngạc vì Vu thần nữ lĩnh ngộ được ba loại pháp vực, ba loại này đã thể hiện trong lúc giao phong với Ngụy Tác. Cả ba đồng thời cả kinh vì thứ Vu thần nữ chặn đòn toàn lực của Ngụy Tác.

Hỗn kim sắc tàn phiến cỡ căn phòng hiện lên trước mặt Vu thần nữ ngăn cản đòn toàn lực của Ngụy Tác.

Mảnh vỡ này dày kinh nhân, trông như mảnh vỡ của pháp khí kiểu đỉnh hoặc tháp, bề ngoài và chỗ vỡ có vô số cổ phù văn nhỏ xíu phát quang, mỗi tia khí tức cực kỳ hoang cổ, bàng bạc, khiến người ta rùng mình.

Phù văn cực kỳ mệnh mông phức tạp, như có vô số tinh thần nguyên khí tỏa ra, phiến hỗn kim sắc tàn phiến này cũng như mảnh của Ngụy Tác, chắc là của một món pháp bảo!

Hỗn kim sắc tinh kim tàn phiến của Ngụy Tác cũng lớn cỡ căn phòng, lấy được của thanh niên thần bí Lâm Phong Hoa được Tam Hoàng tông truyền thừa, nhưng gã và Linh Lung Thiên, lục bào lão đầu chỉ nhận ra đây là một món cổ bảo khó tưởng tượng nổi chứ không lần ra ảo diệu, càng không hiểu mặt văn.

Vu thần nữ đã dung luyện thành bản mệnh pháp bảo, thậm chí còn kích phát được uy năng.

Uy năng này tựa hồ do vô số tinh thần nguyên khí và thần văn đan nhau, ngăn được đòn của Ngụy Tác, hỗn kim sắc tàn phiến không hề tổn hại, chỉ là nhục thân nàng ta không chịu nổi thần uy va nhau mà khạc ra máu.

“Nàng ta cũng có một mảnh, còn luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo. Pháp bảo này chỉ mảnh vỡ đã có thần uy cỡ đó, bản thân là chí bảo thể nào... Nàng ta hiểu được viễn cổ mặt văn?”

Ngụy Tác nhìn chăm chăm hồn kim sắc tàn phiến, càng nhìn càng cả kinh, trong mảnh của Vu thần nữ tựa hồ khắc vô số mật văn, pháp trận mênh mông như biển, không có ghi chép chính xác thì đừng nói Thần huyền tử trọng tu sĩ, dù là chân tiên cũng không đoán được ảo diệu, nói gì đến vận dụng uy năng.

“Tiểu tử, nữ tử này chưa biết chừng hiểu rõ viễn cổ mật văn.” Lục bào lão đầu kêu trong tai Ngụy Tác, lão và gã chung ý nghĩ.

Đông Lai bí cảnh truyền thừa hoặc có liên quan đến vật này hoặc Đông Lai bí cảnh lấy được ghi chép về mật văn nên đoán được ý nghĩa khắc trên mảnh vỡ.

“Choang!”

Ngụy Tác tuy cả kinh nhưng không dừng thi pháp, liên tục phát thần uy xung kích Vu thần nữ.

Đối diện với đối thủ như thần nữ, nếu không nhân lúc tâm cảnh nàng ta bị phá mà triệt để chiếm ưu thế, không biết sẽ có thay đổi gì.

“Phù!”

Vu thần nữ run lên, không ngừng học máu, quanh mình tỏa hoa rơi, thiên hoa diệu cảnh chật vật lắm mới hóa ra được không ngừng bị chấn tan, máu và thần huyền dị hương tỏa khắp không trung.

“A!”

Nhiều tu sĩ Ngọc Hành đại lục rú lên, thần nữ trong mắt họ bị đánh thành thế này khiến họ gần như điên cuồng. Tu sĩ không chế cấm chế ở ngọn núi của Ngọc Hành đại lục không nén được, tuyệt thế khí tức trùm xuống Ngụy Tác.

“Cac vị muốn không ai về được Ngọc Hành đại lục hả!”

Tây Tiên nguyên chân truyền đại đệ tử Hoàng Vệ quát to, song mục bắn ra bạch sắc thần quang, ngưng thành lưỡng đạo phù lục, khí tức bao trùm phe Ngọc Hành đại lục.

“Oành!”

Hư không chấn động, trong Toái Ngọc cổ vực, ba bạch bào bạch phát lão giả Kỳ Tiên giáo đứng trên ngọc đài lớn tiếng ngâm xướng, không ngừng khẩu bá thiên địa, pháp âm và khẩu bá dẫn động khí tức đặc biệt, trên tầng không sơn cốc biến thành bạch sắc.

“Vậy thì triệt để khai chiến!”

Vô số tu sĩ Thiên Huyền đại lục quát to, vô số linh quang và khí tức nổi làm một, thiên địa biến sắc.

Phe Ngọc Hành đại lục nhợt nhạt, khí tức từ ngọn núi họ chiếm co lại.

“Thế nào, đến nước này mà không nhận thua, muốn bị mổ diệt hả?”

“Cứ thế này, các hạ không khổng chế nổi hà quang, ngọc thể sẽ lộ hết trước mặt mọi người nhỉ?”

Ngụy Tác hùng hồn cực độ, phát động Động Hư bộ pháp áp sát Vu thần nữ, đồng thời lên tiếng công tâm.

“Phù!”

Vu thần nữ lại ho ra máu, cúi gằm cái đầu kiêu ngạo, “trận này... ta nhận thua, nhưng ngày sau sẽ giết ngươi.”

Sơn cốc và thính không xung quanh lặng ngắt như tờ.

Tu sĩ Ngọc Hành đại lục lạnh buốt người, còn tu sĩ Thiên Huyền đại lục sôi trào nhiệt huyết phẫn.

“Tu vi tiến cảnh của mỡ hơn xa các hạ, hôm nay các hạ bại thì tương lai càng không phải đối thủ, muốn báo thù nên tìm vị phu quân chưa cưới của Vạn Hoàng cung đi thôi.” Ngụy Tác tỏ rõ bản sắc gian thương, bình tĩnh như thường khích bác. Gã cảm giác được cấm chế của phe Ngọc Hành đại lục do người Đông Lai bí cảnh khổng chế, Vu thần nữ là giới hạn sau cùng của họ, nếu gã không tiếc giá nào giết nàng ta thì đối phương khẳng định sẽ kích phát cấm chế. Lúc đó hai cấm chế sẽ va nhau, không biết sẽ chết bao nhiêu người, còn sống được bao nhiêu, nên gã không dám mạo hiểm.

“Ta sẽ tự báo thù mối nhục hôm nay, không mượn tay người khác!” Vu thần nữ bản tính cực kỳ kiêu ngạo, thấy Ngụy Tác bảo thế thì nổi giận, lạnh lùng mắng.

Ngụy Tác thập phần nham nhở, không nói gì, nhìn ngực trái Vu thần nữ đầy thâm ý.

Vu thần nữ ngẩn ra, theo ý thức đưa tay che ngực, một tay che bí địa dưới tiểu phúc đoạn thấy nwh thể thật xấu hổ, che hay không cũng thế nên hổ thẹn mà hộc máu tiếp.

“Ngụy Tác, ta sẽ giết người!” Vu thần nữ khó dừng trước mặt Ngụy Tác, gần như gầm lên quang hoa lấp lóe, nàng ta đi mất.

“Các người cùng lên hay từng người?”

Ngụy Tác mỉm cười, nhìn Diệp Huyền Thành và Hứa thần quân đang run lên.

“Niệm tình người có ơn thụ đạo cho Thủy Linh Nhi... nàng ở đây tất cầu xin cho người nên ta để người đi. Nhưng lần tới còn chống đối ta thì không thể này nữa đâu.” Ngụy Tác nhìn Diệp Huyền Thành, bổ sung một câu.

“Đấu thì đấu, ta sợ gì người!”

Diệp Huyền Thành lạnh mặt, không rườm lời, thần quang rực lên, quanh mình ràn rạt vô số cương phong, hình thành một vùng thiên địa đầy cương phong.

“A!”

Cùng lúc, Hứa thần quân hú vang, quay người bỏ chạy, thân thể hóa thành tinh quang, như tinh quang cổ lộ bay lên không.

“Chát!”

Ngụy Tác kích phát cái bình màu, thần uy như có vô số tiên vương lệ quang chấn tan thần uy của Diệp Huyền Thành.

Diệp Huyền Thành thổ huyết liên tục văng đi.

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác lại dấy lên khí tức chấn động thiên địa, phát động Động Hư bộ pháp, đuổi kịp Hứa thần quân.

“Người chạy được sao?”

Đại thừa pháp âm trực tiếp trấn áp lên Hứa thần quân.

“A!”

Tinh quang cổ lộ tan đi, hóa thành từng dải tinh quang tứ tán, thân thể Hứa thần quân loạn choạng rơi ra, mũi phun trào thần huyền nguyên khí.

-o0o-

1002. Chương 1002: Tinh Hạch Bay Đi, Cổ Địa Tan Vỡ

“A!”

Nhiều tu sĩ Chân Võ lao lên ngăn chặn Ngụy Tác để Hứa thần quân thoát thân.

Một lão bắt tử Chân Võ gầm to, kích phát pháp khí, kim sắc thần quang hóa thành một kim luân khổng lồ.

“Chát!”

Nhưng một hồng kiếm đại hán mặc hắc bào đột nhiên xuất hiện, lão bắt tử Chân Võ này tắt hết linh quang, bị đá vỡ ngực, kim luân trăm trượng đang rơi xuống cũng mất phương hướng, không biết bắn đi đâu.

“Không muốn chết đừng động thủ.” Hồng kiếm đại hán lạnh giọng.

“Là đồng bạn của y!”

Mọi tu sĩ lại rùng mình, đồng bạn cùng Ngụy Tác san bằng Thiên Kiếm tông xuất hiện. Hiếm ai biết thân phận chân chính của Linh Lung Thiên nhưng ai cũng biết đồng bạn của Ngụy Tác là một thần huyền cấp cường giả.

“A!”

Hứa thần quân rú lên thảm thiết, tự chặt một tay, hóa thành tinh quang trường kiếm chém vào Ngụy Tác.

Chắc là một đạo vô thượng cường pháp của Chân Võ tự chém nhục thân để kích phát uy năng siêu việt thực lực bình thường. Tinh quang trường kiếm phát ra quang hoa khiến không ai nhìn thẳng vào được.

“A!”

Hứa thần quân lại rú lên, Ngụy Tác bước tới như đã đoán trước được uy năng tinh quang trường kiếm, trực tiếp tránh được.

“Đi thôi!”

Ngụy Tác khiến hoàng giả mặc kim long thần giáp và đạo nhân có vô số thanh sắc đạo liên quanh mình biến sắc, hai đại năng Ngọc Hành đại lục vội phát lệnh cho tu sĩ rút đi.

“Chát!”

Tinh quang lóe lên, cổ phù từ mình Hứa thần quân bắn ra nát vụn, hư không xuất hiện vô số văn thạch như gian phòng bắn đi bốn phương tám hướng tựa mưa sao băng.

Cổ phù hiển nhiên là truyền thừa pháp khí của Chân Võ mà vẫn bị đánh tan, Hứa thần quân thân rách tan pháp y, thân thể đứt mấy vết sâu đến xương, máu tung tóe.

“Ngụy Tác, ta chết cũng không tha cho ngươi!”

Hứa thần quân không thể tái chiến, đột nhiên gầm lên tuyệt vọng, đầu nổ tung, hóa thành nguyên khí, tùy tức, từ đầu đến chân, kể cả thần huyền pháp thân đều tan vỡ.

Cảnh tượng thật khôn tả, một thần huyền đại năng tự hủy, hoàn toàn như một vì sao ảo diệt.

Ánh sáng vô lượng và sóng xung kích hình thành một đạo kinh nhân quang hoàn bắn đi bốn phương tám hướng.

“Oành! Oành! Oành! Oành! Oành!...”

Mọi tu sĩ tại trường đô phát pháp bảo và uy năng thuật pháp ngăn cản, như bị sóng biển vỗ vào.

“Cái gì đó?”

Hoàng giả mặc kim long thần giáp và đạo nhân có vô số thanh sắc đạo liên hiển hóa đang bỏ chạy cũng dừng lại. Ngụy Tác diệt Hứa thần quân là việc tất nhiên với họ, ngạc nhiên chỉ là Hứa thần quân tự hủy, thân thể hoàn toàn tan vỡ thì co quang hoa đen sì lấp lóe, khí tức khôn tả.

Là một khối ô hắc sắc văn thạch cỡ đứa trẻ sơ sinh.

Bề ngoài khối văn thạch như hoàn toàn dung hóa rồi ngưng kết lại mà thành, hình mũi dùi nhọn, ai nhìn vào cũng cho rằng khối văn thạch bay rất lâu ở tinh không chi, xương đất lại được vô tận lôi hỏa nung nấu.

Bên trong và bề mặt khối văn thạch có nhiều đường vân tự nhiên hình thành, đan nhau dày đặc, như có vô số đại đạo pháp vực.

“Tinh hạch!”

“Liên quan đến truyền thuyết Chân Võ... Chân Võ thật sự có một viên tinh hạch như thế!”

Nhiều tiền bối của Thiên Huyền đại lục thất sắc.

Là một viên tinh hạch thật sự!

Tu đạo giới có ghi lại rằng đại năng của viên cổ tu đạo giới thần thông kinh thiên, có thể hút sao từ vô tận tinh không về luyện chế cực đạo tiên binh, thậm chí nhân vật kinh thiên từ thời trước đó có thể ngao du thái hư, trực tiếp tìm nguyên liệu tu luyện thích hợp trong hư không loạn lưu, hái sao luyện chế pháp bảo.

Tương truyền khai sơn tổ sư Chân Võ vô tình lấy được một viên tinh hạch, sau đó ngộ ra thần thông mà khai sơn lập phái, sáng lập cơ nghiệp Chân Võ.

Nhiều tông môn vì giữ uy nghiêm nên ghi chép lại không đúng, thậm chí ngộ tạo vài ba thần tích, lưu truyền cho hậu thế, Chân Võ cũng nhận là mình có tinh hạch Chân Võ Tinh, nhưng các tiền bối Thiên Huyền đại lục không hẳn đã tin, có điều giờ Hứa thần quân chết lại thật sự hiển ra một viên tinh hạch!

Tinh hạch là bản nguyên của một vì sao tụ lại, dẹt thành nhiều đại đạo, là thứ thượng cổ đại năng cũng thêm muốn!

“Chát!”

Hứa thần quân chết, tinh hạch mang theo vô số đạo quang văn như cháy lên đổ vào Ngụy Tác.

“Xoạt...”

Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông tông chủ biến sắc hít hơi lạnh, đó là tinh thần chi lực, hư không trước mặt Ngụy Tác bị ép tới lại, vô số tinh thần nguyên khí đặc biệt đan nhau, không thể ngăn đỡ nổi, dù thứ ngang với cái bình màu thì trước uy năng này tất thân thể tan nát, bị chấn thành tro.

Nhiều tu sĩ Ngọc Hành đại lục kinh hãi, thấy thế đều kinh hãi, Hứa thần quân tự nổ dẫn động sát chiêu, rất có khả năng giết được Ngụy Tác!

“Chát!”

Cùng lúc thân thể Ngụy Tác đột nhiên biến thành hơn trăm, mỗi thân thể đều có khí huyết và chân nguyên, hoàn toàn toàn toàn như một Ngụy Tác, chạy về bốn phương tám hướng.

“Là bí thuật nghịch thiên gì hả!”

“Y biết quá nhiều bí thuật, thật khó tưởng tượng nổi!”

Tiếng hít hơi lạnh vang lên, tinh hạch chứa ý chí của Hứa thần quân không tài nào phát hiện chân thân Ngụy Tác, tựa hồ thoát khỏi trời buộc, hóa thành một đạo lưu quang, với tốc độ không ngăn cản được, không hiểu bay đi đâu.

“Đúng là thời đại loạn lạc...” Ngụy Tác dừng chân thân lại, đứng trên không trung bất động, thầm cảm thán.

Tinh hạch là một món chí bảo kinh nhân, khổng chế được tương đương với có một món cực đạo tiên binh, nhiều nguyên khí quý tộc của nó mà rơi vào tay đại năng thì sẽ lĩnh ngộ được thuật pháp và pháp vực kinh nhân.

Viên tinh hạch bay ra, coi như oạn thể có thêm một món trọng bảo, không biết sẽ gây lên loạn động cỡ nào.

“Đưa y đi.”

“Hi vọng sau này các người không đối địch với ta.”

Hoàng sắc tinh quang đột nhiên bao lấy Diệp Huyền Thành đã trọng thương, y gằm lên, chấn tan uy năng phong ấn của Tự chuyển thiên trấn ma pháp nhưng Đại thừa pháp âm đã áp tới, khiến y hôn mê, Ngụy Tác không hạ sát thủ, chỉ nói với tu sĩ Huyền Phong môn.

Thả Diệp Huyền Thành cũng là thả hổ về núi, e là có hậu hoạn, nhưng vì Thủy Linh Nhi nên gã không hạ sát thủ, gã hiểu mình có cảm tình đặc biệt với Linh Nhạc thành và Thiên Huyền đại lục thế nào thì Thủy Linh Nhi cũng thế với Huyền Phong môn.

“Để hết mọi thứ lại.”

Tu sĩ Chân Võ và tu sĩ Thiên Huyền đại lục đứng về phía Ngọc Hành đại lục thì, Ngụy Tác yêu cầu để lại mọi thứ rồi đi.

“Oành!”

Đột nhiên, mọi người, kể cả Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều giật mình.

Trên ngọn núi bị Ngọc Hành đại lục chiếm cứ, lực sắc linh quang quang tráo rách tan, khí tức kinh nhân trong hư không tan biến, khi đối phương không còn đại năng thì dù cấm chế phát động, Toái Ngọc cổ vực cũng chống chọi được. Nhưng mấy tu sĩ Ngọc Hành đại lục từ lực sắc linh quang quang tráo lao ra.

Một đạo đài cổ kính hiện lên dưới chân mấy lão nhân, phát ra linh quang, đạo đài cũng như Đấng tiên đài của Đấng Tiên tông, là không gian pháp bảo để trốn chạy, hiện ra là thân ảnh họ mờ dần trong linh quang, như tan biến đi.

Đồng thời, đỉnh núi tu sĩ Ngọc Hành đại lục chiếm cứ đột nhiên chấn động rồi sập xuống, mặt đất trong vòng mấy nghìn dặm rung lên, không khác nào nổi chảo sôi.

“Cách!”

Hai linh quang quang tráo trong Toái Ngọc cổ vực tan vỡ.

“Chúng hủy hoại địa mạch! Chúng biết không giành được thiên địa linh khí ở đây nên hủy hoại địa mạch, khiến không thể thành linh khí linh mạch!”

“Thứ mình không lấy được thì không để ai lấy được! Tu sĩ Ngọc Hành đại lục quá độc ác!”

Cơ hồ mọi tu sĩ Thiên Huyền đại lục buông lời mắng.

Sức mạnh hủy diệt lan tràn dưới lòng đất, từng khu vực bị chấn thành tro, mặt đất phía trên sụp xuống.

Sức mạnh này không thể một chốc mà bố trí xong, hiển nhiên phe Ngọc Hành đại lục tuy cử ra bảy thần huyền đại năng, chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng từ đầu đã tính tới khả năng vạn nhất tranh đoạt thất bại nên bày ra cấm chế này.

“Thiên địa linh khí vốn do mọi tu sĩ cộng hưởng, lẽ nào tu sĩ Thiên Huyền đại lục định độc chiếm?”

“Các người định độc chiếm linh khí linh mạch, đừng mơ.”

Mấy lão bất tử Ngọc Hành đại lục kích phát cấm chế tỏ vẻ hơn hở vì trả đũa được, cười lạnh.

“Choang!”

Đột nhiên, tiếng nổ khiến Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rung mình, khí tức thậm chí hoàn toàn hơn hẳn cấm chế lúc trước dấy lên dưới đất.

“Chát!”

Trăm dặm bên dưới mấy lão nhân Ngọc Hành đại lục bị lật tung, không có bao nhiêu quang hoa bùng lên như hơn vạn pháp vực đồng thời phát ra.

“Xoẹt!!”

Hư không chấn động, ai nấy biến sắc, hai lần tuyệt thế khí tức trong Toái Ngọc cổ vực triệt để bạo phát, một đạo bạch sắc thần quang như dòng vũ trụ tinh thần bắn lên, đồng thời, ba lão nhân Kỳ Tiên giáo phát ra một đạo pháp âm, một thân ảnh do vô lượng quang ngưng thành mang theo uy hùng hậu giáng lâm.

“A!”

Mấy lão nhân Ngọc Hành đại lục tất về đặc ý, sát na sau, đạo đài cổ kính và không gian họ đứng phá diệt, tất cả đều tan thành bụi.

“Oành!”

Hai lần tuyệt thế khí tức phe Thiên Huyền đại lục và dư quang va nhau, ít nhất gần nửa tu sĩ không chịu nổi chấn động vô hình mà thổ huyết.

Dưới mặt đất, quang hoa đủ màu sáng lên, vô số ngọc vỡ, san hô và vỏ sò sáng rực, mảnh vỡ các công trình bay lên.

Mấy đạo kim quang bắn lên, hình thành mấy kim sắc quang trụ.

1003. Chương 1003: Cổ Địa Đáng Để Chiêm Ngưỡng

Ngụy Tác hải hùng.

Kim quang diệt được cả thần thức đó thì Ngụy Tác quét thần thức vào là bị hóa giải, không ai nhìn rõ cái gì phát ra kim quang như thế.

Cả đế uy của Bất hủ đế mộc trong thể nội Ngụy Tác cũng chấn động, tựa hồ định đấu với kim quang.

Mấy tích tắc qua đi, kim quang và đế uy của Bất hủ đế mộc đồng thời tiêu tan.

Thình không vắng tung tóe ngọc vỡ, san hô, ngọc thụ, linh bối, cũng như mảnh vỡ khó tưởng tượng, đột nhiên hóa thành tro, như hải thị thần lâu.

Không còn khí tức đáng sợ, những nhân vật tu vi tối cao như Ngụy Tác và Hoàng Đạo Quân, Ngọc Thiên tông tông chủ, Vũ Hoàng chân nhân đồng thời lướt tới.

“Xoạt...”

Ai nấy hít hơi lạnh, trong vòng trăm dặm bị lật tung, hình thành một sơn cốc lớn, dưới lòng đất, mộ tảng đá, địa mạch, thậm chí bùn lầy cũng đầy đường vân.

Có năm, sáu nơi, đá núi trong vòng mấy trượng đều nhuộm màu vàng như thuần kim.

Những đường vân và màu sắc không phải thần văn do tự nhiên hình thành mà là lạc ấn của các loại uy năng kinh thiên và nguyên khí pháp tắc!

Cũng như Bất hủ đế mộc, vì pháp vực uy năng mà chất liệu đã được triệt để thay đổi.

Lạc ấn không thể tồn tại như Bất hủ đế mộc, vì chỉ là dấu ấn do tu sĩ đấu pháp kịch liệt vô tình để lại, nhờ địa khí đặc biệt nên quện lại, nhưng giờ bị tu sĩ Ngọc Hành đại lục bố trí cấm chế phá hoại, lạc ấn tan dần.

Những đường vân huyền ảo dày đặc và màu vàng của mấy chỗ mờ dần.

“Nhân vật cỡ nào đấu pháp mới để lại lạc ấn cỡ này?” Giọng Phong Ngô Thương vì chấn động mà thập phần quái dị.

Những mảnh vỡ bay ra tan hết ngay, từ năm xưa chúng đã bị hủy trong đấu pháp, nhờ được phong ấn trong lạc ấn mà thôi, thành thử nguyên khí còn lại của lạc ấn không cân bằng là chúng tan biến.

Như hình ảnh từ không biết bao nhiêu vạn năm được giữ trong thời không, hiển hiện lên cho tất cả thấy.

Chỉ dư uy xung kích từ lạc ấn do tu sĩ kịch liệt đấu pháp vô tình để lại đã có uy năng như thế, diệt gọn mấy lão nhân Ngọc Hành đại lục đang bắt đầu truyền tống. Nếu không có Tiên vương độ hư pháo trong Toái Ngọc cổ vực và tam vị lão nhân Kỳ Tiên tông liên thủ thi triển bí thuật, hiện tại tu sĩ Thiên Huyền đại lục trong sơn cốc e đã chết quá nửa.

Hoàng Đạo Quân vung tay chụp một mảnh đá vỡ.

Mảnh đá trắng ngần, là một vỏ sò, chắc thứ bị uy năng đấu pháp năm xưa ảnh hưởng, giờ đã hóa thành đá.

Mắt Hoàng Đạo Quân tựa hồ có thiên địa diễn hóa, cảm ứng khí tức thần uy lạc ấn đang tan, lại biến sắc, “Hoang cổ khí tức nồng quá, ít nhất từ mười mấy vạn năm trước.”

“Mười mấy vạn năm trước?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau. Nguyên khí uy năng qua ngàn ấy năm chưa tan, hòa vào địa mạch thì thần thông của đại năng đấu pháp này còn hơn đại năng trong trận chiến Bắc Mang.

“Thương hải tang điền, nơi này vốn là hải vực, năm xưa thiên địa tan vỡ nên biến thành thế này.” Ngọc Thiên tông tông chủ hút một nắm cát lên cảm thán.

“Thương hải tang điền... nguyên khí lạc ấn này... Lẽ nào là chỗ nằm xưa thiên địa tan vỡ, xảy ra trận chiến đó?”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đã thấy cảnh tượng hiện lên khi Thiên khung tan vỡ, cùng có ý nghĩ lóe lên, cả kinh thất sắc.

Nhưng mảnh vỡ công trình đầy linh vận, đẹp đến khó tưởng tượng nổi chập vào nhiều hình ảnh trên cửu trọng hoàn đảo hiện lên lúc Thiên khung tan vỡ, khiến trong óc Ngụy Tác và Linh Lung Thiên ong ong.

“Thần thông của tiên bối đại năng thật khó tưởng tượng nổi, không biết tu đạo giới bao giờ mới lại có đại năng sánh vai được.” Hoàng Đạo Quân thở dài, “Xem ra nơi này không thể hình thành linh khí linh mạch.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hơi định thần, nhận ra thiên địa linh khí những nơi khác tựa hồ đã ngừng tụ lại, linh khí của Thiên Huyền đại lục như mất đi trung tâm ngưng tụ nên bắt đầu khuếch tán.

“Quá phức tạp... Họa phúc khó lường.” Ngọc Thiên tông tông chủ thở dài: “Như thế cũng tốt, không thì Ngọc Hành đại lục rút đi cũng không biết sẽ dẫn tới đối thủ cỡ nào.”

“Thần thông của Ngụy tiểu hữu khiến người ta thán phục, không có đạo hữu thì không biết Thiên Huyền đại lục sẽ chết bao nhiêu tu sĩ.” Hoàng Đạo Quân trở lại với dáng vẻ một lão nhân tầm thường, cảm tạ Ngụy Tác: “Không biết vị đồng bạn của Ngụy tiểu hữu danh hiệu thế nào, ban nãy tựa hồ tâm cảnh lường vị rất dao động, lẽ nào biết được điều gì chẳng?”

“Ta là Linh Lung Thiên.” Linh Lung Thiên không giấu, chủ động nói tên, không ít người đã biết nó nên nó không tiện giấu.

“Nơi này rất có thể là nơi diễn ra trận chiến khiến thiên địa tan vỡ, hoặc là một phần.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, truyền âm cho Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông tông chủ.

“Nơi diễn ra trận chiến khiến thiên địa tan vỡ...” Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông tông chủ run lên, toáng sau Hoàng Đạo Quân tỏ vẻ cực kỳ ngưng trọng, “Tất phải phong tỏa nơi này... Những chỗ khác của cổ vực có lẽ còn lạc ấn đại năng nằm xưa đầu pháp, tuy với tu vi của chúng ta không thể đoán được ảo diệu nhưng tương lai có người có tu vi đạt trình độ nhất định, có cảm ngộ từ đó mà theo bước tiên nhân đại năng... Nơi này đáng để hậu nhân tu sĩ kính sợ và chiêm ngưỡng.”

“Chúng ta thành tựu hữu hạn, Ngụy tiểu hữu tương lai sẽ có thành tựu không thể ước lượng, biết đâu sẽ theo bước được tiên nhân đại năng.” Ngọc Thiên tông tông chủ truyền âm cho Ngụy Tác và Hoàng Đạo Quân, “Ngần ấy người tận mắt thấy dư uy đáng sợ này, lạc ấn ở đây dù chân tiên cũng vị tất đoán được nên không dám chạm tới, thành thử mới còn đến giờ, chỉ cần chúng ta giả đồ bố trí cấm chế hủy diệt ở đây thì sẽ không ai tới nữa, cổ địa này sẽ còn.”

“Ngọc tông chủ quá khen, trừ pháp bảo đi thì thần thông của tại hạ kém xa Vu thần nữ, tại hạ còn chưa biết khi nào lĩnh ngộ được đại đạo pháp vực, Vu thần nữ đã diễn hóa được tới ba loại đại đạo pháp vực kia.” Ngụy Tác nhún nhó, “Bước chân của tiên nhân đại năng đã thông thiên, đi theo cũng bất khả thi.”

“Ngụy tiểu hữu không nên tự phỉ bạc, Vu thần nữ còn bại trong tay tiểu hữu, tiểu hữu là thiên tài tu sĩ số một của Thiên Huyền đại lục suốt mấy vạn năm qua.” Ngọc Thiên tông tông chủ bảo Ngụy Tác, “Trận này chấn nhiếp bát phương, không có tu đạo giới nào dám coi thường Thiên Huyền đại lục nữa.”

“Ngụy tiểu hữu hỏi Vu thần nữ cách diễn hóa một thần văn là vì có gì, lẽ nào lại hữu dụng với tiểu hữu?” Hoàng Đạo Quân mục quang lóe lên, hỏi Ngụy Tác.

“Tại hạ tu luyện một môn bí pháp, cần các loại thần văn, có càng nhiều thần văn, uy năng bí pháp càng lợi hại.” Ngụy Tác không giấu Hoàng Đạo Quân.

“Vậy thì, lão phu có lưỡng đạo thần văn tặng tiểu hữu tham ngộ.” Hoàng Đạo Quân vung tay, lưỡng đạo quang văn một xanh một vàng, dấy động khí tức phản phác quy chân, ẩn lên vỏ sò trắng hóa thạch.

“Thần huyền tứ trọng đại năng thần thông quả nhiên bất phàm, nếu đấu với ông ta cũng sẽ hung hiểm như với Vu thần nữ, hơn nữa chưa chắc phá được tâm cảnh của ông ta.”

Ngụy Tác có ý nghĩ này, lưỡng đạo thần văn của Hoàng Đạo Quân hòa vào vỏ sò tức thì mảnh vỏ sò phát quang, là bí thuật gì đó biến thành pháp khí kiểu kỳ sự ngọc phù, hai thần văn lúc ẩn lúc hiện, lưu chuyển thần huy, thập phần huyền ảo.

Vu thần nữ như tảng đá mài đối với Ngụy Tác, sau trận này khiến gã tự tin hẳn, với thực lực hiện tại, đối phó tu sĩ Thần huyền tứ trọng trở xuống không có vấn đề gì, nhưng với Thần huyền tứ trọng đại năng như Vu thần nữ, Hoàng Đạo Quân, Vương Vô Nhất thì thắng bại khó nói.

“Oa ha ha ha, lão đầu này quả nhiên không tệ! Ta thấy y khá thuận mắt, đời nào vô duyên vô cớ hỏi người câu đó, quả nhiên cho người hai thần văn! Nếu khắc thêm cả thần văn của Vu thần nữ, nhục thân của người không hiểu sẽ tới mức nào! Ha ha, tiểu tử, chỉ bằng hỏi y xem có còn cao giai thủy hệ yêu đơn không.” Lục bào lão đầu thấy Hoàng Đạo Quân diễn hóa hai thần văn thì hưng phấn kêu ầm trong tai Ngụy Tác.

“...” Ngụy Tác lại tắt tiếng với lục bào lão đầu, thực quá tham lam, người ta cho không hai thần văn mà còn đòi thêm cao giai thủy hệ yêu đơn.

“Tại hạ định bố trí pháp trận ở đây nhưng thiếu nguyên liệu, không biết lưỡng vị tông chủ có giúp được không.” Cùng lúc, nhận ra thiên địa linh khí chính đang tan, Ngụy Tác đột nhiên nghĩ ra nên bảo.

“Tiểu tử, người định bố trí Tụ linh trận ở đây?” Lục bào lão đầu kêu lên.

-o0o-

1004. Chương 1004: Sóng Trước Chưa Qua, Sóng Sau Đã Tới

Tiếng sóng ào ào, sương mù mênh mông.

Trong lúc ở Toái Ngọc cổ vực, lục bào lão đầu hiểu ra Ngụy Tác chuẩn bị làm gì thì quanh vô danh hoang đảo ở Chập Khí hải thập phần bình tĩnh.

“Cách!”

Mặt biển cách vô danh hoang đảo hơn hai nghìn dặm đột nhiên vang lên tiếng rít, hoàng sắc quang trụ hiện rõ trong bạch sắc mê vụ vút lên thình không.

Rất nhanh, lưỡng đạo quang hoa đột nhiên xuất hiện phía trên hoàng sắc quang trụ rồi đáp xuống, là Dương chi điều quan mình lấp lánh hai mình hoàng sắc quang hoàn và thanh loan lông như thần thiết, có chảy thanh sắc hỏa điểm óng ả.

Hai con linh điều lượn vòng quanh, tỏ vẻ nghi ngại đầy nhân tính hóa rồi nhắm hướng vô danh hoang đảo.

Vù!

Hai con linh điều đi khỏi chừng một tuần trà thì tiếng động khẽ vang lên, từ hư không, bạch quang thoát ẩn thoát hiện tan và chập khí.

...

Trong tĩnh thất của Cơ Nhã có một lam sắc lưu ly đơn bình tỏa ánh lấp lánh, bên dưới là hỏa ngọc lô tỏa nhiệt thật đều giữ nóng cho bình được dịch.

“Tên đáng chết đó vẫn chưa về.” Hàn Vi Vi chống cằm cạnh Cơ Nhã, nhìn đơn bình trên bàn, bĩu môi không vui.

“Yên tâm đi, y có cái bình màu tại và Linh Lung Thiên, cộng thêm thần thông hiện tại thì không đánh lại cũng có thể chạy, đừng lo.” Cơ Nhã nhìn được dịch trong lưu ly đơn bình, đột nhiên nhỏ một giọt chu hồng sắc được dịch rồi xem biến hóa.

“Sư tỷ đừng cứng miệng, thật ra tỷ lo hơn ai hết, lạ thật, có đại mỹ nữ như tỷ ở đây mà y còn không mau về, làm cái gì nữa.” Hàn Vi Vi trêu Cơ Nhã.

“Thiên khung Thiên Huyền đại lục không còn, muội định về xem?” Cơ Nhã chăm chú nhìn đơn bình, bảo, “Y cũng ở Linh Nhạc thành lâu như chúng ta... dù không có việc gì lớn thì ở lại Thiên Huyền đại lục thêm cũng là bình thường.”

Hàn Vi Vi trầm mặc, tuy người của phe nàng ta cơ bản đã đến Âm Thi tông và Linh Cửu thành nhưng nghĩ đến Linh Nhạc thành hiện tại không còn thì nàng ta cũng buồn. Nàng ta cũng muốn về Thiên Huyền đại lục nhưng tu vi hiện tại không đủ, về chỉ gây phiền cho Ngụy Tác.

“Đúng rồi, nghe nha đầu Thủy Linh Nhi nói một đạo cấm chế do lão đầu bố trí bị chạm vào?”

“Đúng, Dương Thanh và thanh loan có đến xem xét, bọn Kỳ Long Sơn cũng tới nhưng không phát hiện gì.” Cơ Nhã gật đầu, hơi nhú mày.

Trong lúc đó, ở phía nam Chập Khí hải, tại hải vực cực xa có một dải độn quang đang nhắm hướng vô danh hoang đảo hành tiến.

Tu sĩ đứng đầu có bạch sắc hà quang quanh người, cười Liên hoa kim ngư, phiêu dật siêu nhiên, chính thị Đẳng Tiên tông tông chủ.

Đẳng Tiên tông dốc toàn lực truy tìm, sau rốt cũng lần ra chỗ của bọn Cơ Nhã!

Sau lưng y, trừ tu sĩ Đẳng Tiên tông còn hơn hai mươi tông môn tu sĩ, cộng lại tới mười lăm Kim đơn đại tu sĩ!

“Vù!” “Vù!” “Vù!”...

Các tu sĩ theo Hàn Hi tới, lao nhanh trên không, chỉ vài canh giờ đã cách vô danh hoang đảo không đầy hai vạn dặm.

“Chát!”

Kim quang đột nhiên hiển hiện tại hư không, Trạm Đài Linh Lan tỏa thần huyền dị hương, thần quang hình thành hư ảnh đạo tôn xếp bằng, điều khiển Hư không kim hồ xuất hiện trước mặt Hàn Hi.

“Thế nào?” Đẳng Tiên tông tông chủ thấy Trạm Đài Linh Lan thì mục quang lóe lên, hỏi nhanh.

“Không ai rời hoang đảo, nếu đạo lữ của Ngụy Tác ở đó hết thì chúng ta sẽ tóm sạch.” Trạm Đài Linh Lan cười đắc ý, “Bất quá bên ngoài có cấm chế, Dương chi điều của y có tốc độ tiến giai thập phần kinh nhân, e là bất cấp cao giai, còn cả thanh loan.”

“Dương chi điều của y đã bất cấp cao giai? Còn cả thanh loan?” Đẳng Tiên tông tông chủ nhú mày.

“Hàn tông chủ yên tâm, thanh loan đó chưa đến cửu cấp, đối phương khẳng định không có thần huyền đại năng, chúng ta đông thế này có gì phải lo.” Trạm Đài Linh Lan cười nhạt khinh miệt, “Nghe nói đạo lữ của y đều thiên hương quốc sắc, cả Âm Thi tông tông chủ Âm Lệ Hoa và Huyền Phong môn đệ nhất mỹ nữ Thủy Linh Nhi đều là đạo lữ của y, nên thử xem cho biết.”

“Y chưa biết chừng có để lại đồ bảo mệnh hoặc chạy trốn cho họ, chúng ta nên cẩn thận, không cho chúng cơ hội chạy thoát.”

“Hồng trưởng lão, ta sẽ dùng nửa độn tốc, trưởng lão tính kỹ thời gian, cùng Trạm Đài đạo hữu vòng ra sau đảo bố trí cấm chế.”

“Lý trưởng lão, cùng Dịch đạo hữu đến mé tả hoang đảo bày cấm chế, nghe lệnh của ta mà phát động.” Đẳng Tiên tông tông chủ ra lệnh, các tu sĩ tỏa đi vây khốn vô danh hoang đảo.

...

“Cơ Nhã, bọn Trương lão qua Quan khí kính phát hiện có mấy chục tu sĩ đang vây lại!”

Trong hoang đảo động phủ, một đạo âm phong cuốn tới, Âm Lệ Hoa đột nhiên xuất hiện tại tĩnh thất của Cơ Nhã.

“Cái gì!”

Cơ Nhã lấy ra một viên ngân sắc châu tử, một đạo chân nguyên dồn vào bóp vỡ.

Là Khiên cơ cảm ứng châu, Ngụy Tác nhờ hai chưởng quỹ Kỳ Thạch viên giám định mới biết tác dụng, bóp vỡ một viên là viên kia cũng vỡ, gã sẽ biết ngay.

Hiện tại tuy không biết ai đến nhưng đạo cấm chế đó ít nhất tu sĩ Kim đơn ngũ trọng đi qua mới chạm vào, Dương chi điều và thanh loan cùng bọn Kỳ Long Sơn đều không tìm ra, bọn Cơ Nhã thấy không ổn, nên các lão nhân trong đảo bố trí một đạo cấm chế Quan khí kính, không ngờ vừa bố trí xong thì thấy cả toán tu sĩ đến.

Dù là đối thủ ở đâu thì rình rang thế này cũng không dễ đối phó!

Quan khí kính có phạm vi quan sát bốn nghìn dặm, tức là, đối phương chỉ cách hoang đảo không đầy bốn nghìn dặm.

“Choang!”

Cùng lúc, vô danh hoang đảo vang lên tiếng chuông, toàn đảo bị kinh động, độn quang từ các tinh thất lao ra.

...

“A! A! A! Đa tạ Ngụy thần quân!”

“Ngụy thần quân, tại hạ ghi nhớ ơn này trong lòng!”

“A! A! Một ngày hôm nay bằng mấy năm khổ tu!”

Khi Cơ Nhã bóp vỡ Khiên cơ cảm ứng châu, vô số tu sĩ Thiên Huyền đại lục trong Toái Ngọc cổ vực kêu vang như lấy được bảo tàng.

Như một bảo khố bí tàng mở ra cho mọi người lấy thỏa thích.

Toái Ngọc cổ vực có bố trí sáu Tụ linh trận, linh khí cơ hồ ngưng thành thực chất, như suối phun trào.

Mọi tu sĩ như đứng trong cơn sóng linh khí, khí tức rung lên.

“A! A! Ta lại đột phá nhất trọng tu vi!”

“A! Ta sắp đột phá rồi!”

Đây là cảnh tượng cực kỳ chấn động, nhiều người gần như điên cuồng, trải qua tốc độ tu vi đề thăng chưa từng có kể từ khi tu đạo, nhất là đề giai tu sĩ Phân niệm cảnh trở xuống thì tu vi đột phá với tốc độ kinh nhân, thoáng sau đột phá lưỡng trọng, tam trọng, quang hoa khi thể nội hóa sinh thần hải liên tục lấp lóe trong Tụ linh trận.

“Oành! Oành! Oành!”...

Ngụy Tác đứng trong một Tụ linh trận, Thủy hoàng trên đầu không ngừng hút thiên địa linh khí để luyện hóa tu luyện.

Gã không giấu giếm, bố trí Tụ linh trận cho tu sĩ Thiên Huyền đại lục chung hưởng. Toái Ngọc cổ vực biến hóa về địa mạch, linh khí linh mạch không thể hóa sinh, thiên địa linh khí tụ về Thiên Huyền đại lục tây bộ sẽ tan nhanh, hòa vào thiên địa, coi như một miếng thịt to đang dần biến mất. Tốc độ ăn của gã tuy nhưng nhưng miếng thịt này lớn quá, dù một trăm gã cũng không thể ăn hết trước khi nó biến mất, hơn nữa nhưng người đến liều mạng với Ngọc Hành đại lục này đều là chiến hữu, thịt ăn không hết nên với gã cũng nên đem ra ăn chung.

“A! A! A! Tiểu tử, ngươi làm được lắm, xem họ kia, bảo bán mạng cho ngươi cũng được kia! Tu sĩ coi trọng nhất là tự thân tu, ngươi làm thế tương đương với phụ mẫu tái sinh của họ... Tiểu tử, cứ thế này ngươi sẽ trực tiếp tiến giai Thần huyền tam trọng trung kỳ!” Lục bào lão đầu không ngừng kêu âm trong tay Ngụy Tác. Lão cho rằng gã làm thế để mua chuộc lòng người, tương lai khẳng định sẽ có lợi lớn.

“Cách!”

Trên mình Linh Lung Thiên đột nhiên truyền nổ khê, hào quang lóe sáng.

“Khiên cơ cảm ứng châu vỡ rồi! Bọn Cơ Nhã có chuyện!”

Linh Lung Thiên và Ngụy Tác cùng biến sắc, Ngụy Tác ra khỏi Tụ linh trận.

-o0o-

1005. Chương 1005: Ra Oai Phủ Đầu

“Ngụy tiểu hữu, có chuyện gì?” Ngụy Tác thu Thủy hoàng khiến động tĩnh rất lớn, Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông tông chủ lướt tới.

“Mỗ nhận được tin của đạo lữ có kẻ gây hấn, mỗ phải về Vân Linh đại lục ngay.”

“Có kẻ gây hấn với đạo lữ của tiểu hữu?”

Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông tông chủ giật giật chân mày.

“Nơi này cách Vân Linh đại lục cực xa, e là tốn thời gian, mong tiểu hữu chỉ dẫn phương vị, bọn lão phu dùng pháp khí đưa tiểu hữu đi!” Mấy lão nhân Kỳ Tiên tông lấy ra thanh sắc thạch đài cổ kính có thanh bạch sắc thần văn lan tỏa.

“Ngụy đạo hữu, tại hạ đi cùng đạo hữu.” Vũ Hoàng chân nhân đến cạnh Ngụy Tác. Vô Kỵ thiên cung không còn nên lão định theo Ngụy Tác.

“Các hạ ở lại tu luyện sẽ có lợi, khi linh khí tan hết thì đến Vân Linh đại lục tìm mỗ, ở đây không có đủ thần huyền đại năng sẽ có biến.” Ngụy Tác để Vũ Hoàng chân nhân lại rồi cùng Linh Lung Thiên lên thanh sắc thạch đài, nhắm hướng Chập Khí hải.

“Ngụy tiểu hữu, hậu hội hữu kỳ, sau này bọn lão phu có thành tựu cũng nhờ Ngụy tiểu hữu ban cho hôm nay.”

Mấy lão nhân Kỳ Tiên giáo trang trọng cảm tạ Ngụy Tác rồi ngâm vịnh, pháp âm và chân nguyên dồn vào thanh sắc đạo đài, hư không biến ảo.

“Chát!”

Thanh sắc cổ đạo đài phát ra thần quang, thân ảnh Ngụy Tác, Linh Lung Thiên tan biến trước mắt chúng nhân.

...

“Phát giác nhanh thế? Xem ra đảo này đích xác bố trí cấm chế, dù động dụng hết những tu sĩ có nghiên cứu trận pháp cấm chế của cả Âm Thi tông và Hải Tiên tông thì cấm chế ở đây cũng không thể so với sơn môn đại tông môn.” Một trưởng lão Đăng Tiên tông lấy ra pháp kính, soi rõ cảnh tượng vô danh hoang đảo.

Vô danh hoang đảo vốn bao phủ sương mù sáng lên hai linh quang quang tráo, bao trùm toàn đảo.

“Không ai lao ra, xem ra chúng định chống cự? Vậy thì, không cần che giấu nữa.” Đăng Tiên tông tông chủ vùng tay, bạch sắc đạo đồ trượt trên không, chập khí bị chấn ta, không trung vang lên tiếng trượt đi.

“Oành!”

Bốn phương tám hướng quanh vô danh hoang đảo, đạo đạo linh quang bùng lên, vô số pháp khí tể xuất, xua tan chập khí trong hai nghìn dặm khiến đất trời trong veo.

“Ta là Đăng Tiên tông tông chủ, nếu các người ngoan ngoãn đầu hàng thì ta sẽ tha chết.”

Đăng Tiên tông tông chủ cất tiếng, uy áp cuộn cuộn đổ vào vô danh hoang đảo.

“Hàn Hi, đối phó bọn ta thì người đã nghĩ đến hậu quả? Còn hớ Thiên Kiếm tông không?” Một giọng nữ tu lạnh lùng cất lên, chứa đựng uy nghiêm nhất phái tông chủ, là Âm Lệ Hoa.

“Thừa lời, hàng hay không?” Đăng Tiên tông tông chủ cười lạnh.

“Nếu các người ngoan ngoãn đầu hàng, ta đảm bảo không khó dễ tông môn của các người.” Hàn Vi Vi cất tiếng khinh miệt.

“Hỗn xược!”

Đăng Tiên tông tông phát ra bạch sắc hà quang, các tu sĩ vây kín vô danh hoang đảo liền áp sát.

“Còn bố trí một băng đảo, không biết tác dụng thế nào.”

Một toán tu sĩ đến gần băng đảo ở sau vô danh hoang đảo, “Tựa hồ không có gì lạ.” Một Kim đơn tu sĩ không hiểu của tông môn nào, mặc một mặc lục sắc pháp bào như được vá vú, quét thần thức đoạn phát quang hoa đánh sập nửa băng đảo.

Tu sĩ Đăng Tiên tông đều thoải mái, hành động cực kỳ ngênh ngang.

Khó trách họ sơ hở và ngông nghênh, có tới hai thần huyền đại năng tại trường, tới mười lăm Kim đơn đại tu sĩ, gằm mấy lão bất tử Đăng Tiên tông, thực lực kinh nhân như thế dù đánh một đại tông môn không có thần huyền cũng có thừa, nói gì một hoang đảo.

Duy nhất Ngụy Tác và Linh Lung Thiên khiến họ sợ đều ở Thiên Huyền đại lục, trong thời gian ngắn không thể về, vô danh hoang đảo cùng lắm có vài Kim đơn tu sĩ, sao có thể là đối thủ.

“Hả...”

Trong một góc đại điện trên đỉnh đảo, mười mấy con vật màu trắng thấy cảnh băng đảo sụp đổ thì không ngừng kêu gào.

Là Băng tuyết thần nguyên được Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đem trứng về ấp nở, giờ thấy chỗ ở bị phá thì cực kỳ phẫn nộ.

Cạnh mười mấy con Băng tuyết thần nguyên chưa lớn là Hỗn nguyên ngân oa của Hàn Vi Vi.

Hỗn nguyên ngân oa của Hàn Vi Vi đã lớn không ít, bằng tiểu cô nương mười hai, mười ba. Hàn Vi Vi không ăn vận cho nó mà để nó lấp lánh ngân quang, như mặc ngân giáp, thập phần anh vũ. Hiện tại Hỗn nguyên ngân oa quần thúc đàn Băng tuyết thần nguyên, Băng tuyết thần nguyên tuy nhe răng nhưng không dám đi ra, bị Hỗn nguyên ngân oa quản lý chặt chẽ.

Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã, Thủy Linh Nhi, Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi, bọn Phong Tri Du, Lưu lão... Cơ hồ tất cả, ngay cả hai kẻ đầu óc đơn giản đều tụ tập ở đại điện, thần sắc khẩn trương qua sát tình hình.

“Có nên kích phát?” Thấy băng đảo bị đánh sập quá nửa, Hàn Vi Vi hơi khẩn trương hỏi.

“Đợi đã.” Âm Lệ Hoa lãnh tĩnh, “Đợi chúng đến gần thêm đã, không thì rất có thể chúng kịp phản ứng, không hề hấn gì.”

“Cách... cách... cách...” Âm thanh cổ quái đột nhiên vang lên trong đại điện.

“Hừ!” Hàn Vi Vi trợn tròn trắng, “Long Mộc Tinh người ít gì cũng đột phá đến Kim đơn tam trọng mà nhất gan như thế.”

“Ta... Cách... cách...” Long Mộc Tinh run cầm cập, nghe Hàn Vi Vi nói thế thì định phản bác nhưng rằng va nhau canh cách, không nói thành lời, trách ta sao được, ai thần huyền cơ đấy. Chạy không xong, đánh không lại, mau cầu xin thì đối phương chắc không đuổi tận giết tuyệt. Y thâm cân nhắc.

“Không có gì lạ?”

Mấy tu sĩ đến trên băng đảo được Ngụy Tác dùng nuôi dưỡng Băng tuyết thần nguyên nhưng đã bị đánh tan, chỉ còn từng khối băng lơ lửng trong sóng.

“Hình như để giữ thứ gì đó.”

Một tu sĩ quanh mình là hắc khí, ẩn đi bản lai diện mục có vẻ hồ nghi chỉ vào một tảng băng, khối băng trôi đến rìa băng đảo, ở giữa là một lỗ thủng lớn, như thứ gì đó đã bị lấy ra.

Trạm Đài Linh Lan kinh nghi nhìn lỗ thủng trên tảng băng, tựa hồ có khí tức đặc biệt để lại, như thể yêu nguyên khí tức, nhưng rất nhạt, cơ hồ là do vật chết để lại.

“Lẽ nào lập ra một băng đảo chỉ để giữ thi thể yêu thú?” Trạm Đài Linh Lan không hiểu nổi.

“À!”

Chân mày y chợt giật giật, cơ hồ như mọi tu sĩ cùng nhìn hoang đảo bị vây bốn phương tám hướng.

Nham tương trụ đột nhiên dấy lên cùng hơi nóng kinh nhân, như thể biến thành hỏa sơn phun trào.

Nhưng nham tương như hỏa sơn phun ra lại màu bạc.

Ngân sắc nham tương trụ khổng lồ rải ra trên không, biến thành ngân hoa rợp trời, như cuồng phong bạo vũ trút xuống.

Mỗi đóa ngân hoa lớn cỡ mấy mặt bàn, uy năng kinh nhân.

“Chỉ một hoang đảo động phủ mà bố trí cấm chế kinh nhân đến thế, công kích được bao xa?!”

Trạm Đài Linh Lan biến sắc, phát tay phát thần huy, hất tung ngân sắc cự hoa ngút trời trút xuống y và mấy tu sĩ cạnh đó.

“A!”

Nhưng một số tu sĩ quanh đó không may mắn thế. Một chân truyền đệ tử Đẳng Tiên tông đến xem náo nhiệt bị đánh tan linh quang, ngân sắc cự hoa gấp mười mấy lần thân thể giáng vào, tiếng xương gãy vang lên, thân thể y bốc cháy, rú vang rồi thành than.

“Phù!” “Phù!” “Phù!”

Ánh bạc rơi xuống tung tóe mặt nước, hơi nóng khiến mấy trăm dặm sôi ùng ục bong bóng.

Tu sĩ Đẳng Tiên tông không còn cơ hồ mà bắt đầu kinh hãi.

“Muốn chết!”

Đẳng Tiên tông tông chủ cực kỳ kinh nộ, trực tiếp hóa thành bạch sắc hà quang, như một vì sao lao xuống vô danh hoang đảo.

Công kích đột ngột tuy nhiên thực tế chỉ hạ được vài tu sĩ, đều không phải Kim đơn đại tu sĩ, thanh thế hùng hậu nhưng uy năng chưa có gì ghê gớm. Nhưng vô danh hoang đảo không có thần huyền đại năng trong khi tới hai thần huyền đại năng đích thân tới, mang theo toàn cao thủ mà một chiêu đã mất vài tu sĩ đủ khiến y kinh nộ dị thường.

-o0o-

1006. Chương 1006: Nhiều Thứ Không Thể Tin Được

Quá nửa tu sĩ theo Đẳng Tiên tông tông chủ áp sát vô danh hoang đảo, mỗi làn khí tức đều như bão rú.

Mặt biển rực quang hoa, các tu sĩ còn lại bố trí nhiều cấm chế, lấy ra kiện pháp khí kích phát, đề phòng bọn Cơ Nhã bỏ chạy.

Đẳng Tiên tông tông chủ đi đầu, vô số bạch sắc thần hà phát ra, thần huyền khí tức chấn động thiên địa.

Đạo đồ đầy bạch sắc vũ hạc và bạch vân liễu liễu xuất hiện, là một môn cường pháp dùng chân nguyên rút thiên địa nguyên khí, mô phỏng uy năng thần vực.

“Oành!”

Bạch sắc hà quang đạo đồ to dần, cơ hồ bằng nửa hoang đảo rồi ép xuống.

“Cách!”

Một đám lam sắc linh quang quang tráo quanh vô danh hoang đảo không chống nổi bạch sắc hà quang đạo đồ mà tan đi.

“Chát!”

Đột nhiên, vô danh hoang đảo phát ra thần quang như tụt hết màu sắc trong thiên địa, cùng thanh sắc hà quang như nước đầm.

Bạch sắc đạo đồ bị đánh tan, Đẳng Tiên tông tông chủ vừa phát ra bạch sắc hà quang chặn hai lần dư uy, thì quang hoa lấp lánh vô số thần văn như thanh sắc thần hải phát ra khiến y nhột nhột mặt mày, lùi lại trăm trượng mới tránh thoát.

Mọi tu sĩ đang lao về vô danh hoang đảo đều dừng lại, ba làn uy năng dấy lên khí tức khiến tất cả, kể cả Trạm Đài Linh Lan cũng rung mình.

Ba làn uy năng tương đương với thực lực thần huyền đại năng, Kim đơn đại tu sĩ e không ngăn được.

Vù! Vù! Vù!...

Mặt biển chợt vang lên tiếng xé không khí.

“A!”

Một chân truyền đệ tử Đẳng Tiên tông tu vi Kim đơn nhất trọng tan nát linh quang, tể xuất kim đơn cũng không ngăn được, đột nhiên bị bẫy, tám đạo thanh sắc kiếm quang từ vô danh hoang đảo chém tan.

“Sao lại thế được! Lẽ nào đảo này có bẫy, tám tu sĩ Kim đơn tam trọng trở lên!”

Mọi tu sĩ Đẳng Tiên tông dừng lại, không còn nhẹ tênh nữa mà trong lòng lạnh buốt.

Chân truyền đệ tử đó cách vô danh hoang đảo không gần, lại ở một góc phía sau nên Đẳng Tiên tông tông chủ và Trạm Đài Linh Lan đều không kịp ngăn, từ vô danh hoang đảo đến vị trí đó ít nhất tu sĩ Kim đơn tam trọng trở lên mới khóa chặt được.

“Không phải pháp khí, đều là pháp bảo gần đạt tiên giai? Tới ba món?”

Trong vô danh hoang đảo, trừ các lão nhân khổng chế pháp trận thì hầu hết đều tụ tập trên đỉnh, Long Mộc Tinh vừa mới run rẩy thì giờ tròn mắt không dám tin nhìn thanh sắc thủ trạc, thanh sắc cổ du đăng và cổ họa rực rỡ trước mặt bọn Thủy Linh Nhi, Kỳ Long Sơn và Phong Tri Du.

Vì y nhất gan, lúc Ngụy Tác phân phối pháp bảo không có mặt y nên y không hiểu lắm về tích lũy của vô danh hoang đảo, cho là chủ nhân không có mặt thì pháp bảo lợi hại cũng không có.

Ba món đó kích phát na uy năng như thế mà không tan linh quang, không phải pháp khí dùng một lần, mà là pháp bảo còn nguyên... tu sĩ Kim đơn kỳ điều khiến mà uy năng như thế... rõ ràng là pháp bảo gần đạt tiên giai, lại tới ba món!

Thuật pháp của bọn Kỳ Long Sơn phát được xa thế, gần như gấp đôi thần thức của gã, thật ra là thuật pháp gì!

Long Mộc Tinh quá chấn kinh, vì thế... nên gã không sợ nữa.

“Uy năng không mạnh, chỉ là bản thân thuật pháp đặc biệt hoặc nhờ pháp khí mới phát ra được xa như thế, không phải có nhiều tu sĩ Kim đơn tam trọng trở lên!” Sắc mặt Trạm Đài Linh Lan âm trầm hẳn, không hề khẩn trương mà hờ hững.

“Nhất tể xuất thủ, phá đạo cấm chế này!”

Sắc mặt Đẳng Tiên tông tông chủ càng khó coi, gầm lên phát ra bạch sắc hà quang đạo đồ ép xuống vô danh hoang đảo.

Uy năng cấm chế của vô danh hoang đảo không hề kinh nhân nhưng ngăn được thần thức khiến y không thể khóa chặt bọn Cơ Nhã.

“Ồn!”

Đăng Tiên tông tông chủ rú vang, sở mọi tu sĩ đang áp sát liền toàn lực kích phát pháp bảo và uy năng thuật pháp, quang hoa giáng vào linh quang quang tráo.

“Nhiều thế hả?”

“Thật ra có bao nhiêu Kim đơn tu sĩ?”

Tất cả kinh hãi, bốn mươi mấy đạo quang hoa mang uy năng kinh nhân từ linh quang quang tráo bắn ra.

Thần quang chói lòa, rắng xanh như đầm nước, thần quang như thanh sắc hải dương, thanh hoàng sắc đạo đồ rần rạt hỏa nguyên, kim sắc thiên hỏa, một đạo ngân sắc quang trụ... Phe Đăng Tiên tông kể cả thần uy của Đăng Tiên tông tông chủ và Trạm Đài Linh Lan đều bị ngăn lại, hai thần huyền đại năng cùng hơn mười Kim đơn tu sĩ, hơn mười Phân niệm cảnh tu sĩ hợp lực mà không phá được linh quang quang tráo!

“Xoạt... Xoạt...”

Trong linh quang quang tráo, đàn Băng tuyết thần nguyên tụ tập lên đỉnh hoang đảo, đứng cạnh Hồn nguyên ngân oa, Dương chi điều và thanh loan, phần nộ kích phát uy năng băng hàn cực độ.

Âm Lệ Hoa, Kỳ Long Sơn, Thanh Bình, Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi, Phong Tri Du, Sư Phi Thanh, Trương Châu Dự, Thủy Linh Nhi, Cơ Nhã, Trần thúc, hai kẻ đầu óc đơn giản, Độc Cô Vũ Vân, Diệp gia huynh muội, thậm chí Lưu lão hòa đều tụ tập lại tế xuất pháp bảo, không ngừng kích phát uy năng.

Long Mộc Tinh không còn va răng lập cập, liều mạng phát uy năng, nhưng vẫn thụ thương.

Y phát hiện, tựa hồ tất cả, kể cả những lão bất tử luyện đơn được thì pháp bảo đều hơn gã.

Huyền giai trung phẩm pháp bảo do Ngụy Tác thưởng cho đã khiến y hưng phấn mãi, nên nhớ là huyền cấp trung giai pháp bảo, có một món pháp bảo như thế đủ để hoành hành nhất phương.

Y phát hiện, hiện tại tựa ai cũng có pháp bảo cao cấp hơn y, y dù gì cũng là tu sĩ Kim đơn lưỡng trọng, nhưng trong số cả toán thì uy năng... chỉ hơn mười mấy con Băng tuyết thần nguyên chưa trưởng thành.

Trừ pháp bảo công kích, linh quang trên pháp y của bọn Âm Lệ Hoa, Nam Cung Vũ Tinh cũng khiến y hoa mắt.

“Chủ nhân... tại hạ tuy nhất gan nhưng dù gì cũng một lòng, chủ nhân không nên thiên vị như thế.” Thấy một luyện được lão đầu thổ hồng học sử dụng một món huyền giai thượng phẩm pháp bảo phát ra uy năng hơn mình thì Long Mộc Tinh cơ hồ phát khóc.

“Con bà nó chứ, sau cùng cũng không va răng vào nhau nữa, chưa thấy ai nhất như ngươi.” Đúng lúc đó, Hàn Vi Vi vung tay, đưa bích lục sắc trường tiêu điểm cho y, “Định nhân lúc y vắng mặt mà bắt nạt bọn ta, bà cô đây phải cho các ngươi biết tay!”

“A... kia là... Bán tiên giai pháp bảo!” Long Mộc Tinh vốn sắp khóc lại hoan hỉ.

Bích lục sắc trường tiêu do cổ trúc chế thành, khảm nă viên bạch sắc thỏa viên hình bảo thạch, phong linh khí tức như có thể thổi lên.

Chỉ khí tức và linh quang lấp lóe cũng khiến Long Mộc Tinh khẳng định là một món pháp bảo có uy năng ít nhất bán tiên giai!

“Đến đây, ta không sợ các ngươi!” Long Mộc Tinh hào khí ngút trời, kêu to kích phát pháp bảo.

Trạm Đài Linh Lan và Đăng Tiên tông tông chủ phát ra thần quang hơi rung lên.

Vô danh hoang đảo như núi lửa phun trào, thỉnh không rực rỡ các loại thần quang.

Động phủ lâm thời của một tán tu mà có ngần ấy cao thủ?

Ngần ấy người đã đành, quan trọng là tuyệt đại đa số quang hoa phát ra đều hơn hẳn Kim đơn đại tu sĩ thông thường!

Thần quang rực rỡ như tụt hết màu sắc của thiên hạ, ánh xanh như đầm nước, thần văn tụt thành thanh sắc thần hải... không ngừng kích phát, đều không phải pháp khí mà là pháp bảo gần đạt tiên giai! Ngụy Tác không có mặt mà ở đây vẫn có ngân âm pháp bảo đẳng cấp đến thế!

Còn những uy năng khác, mỗi một đạo tựa hồ đều huyền giai trung phẩm trở lên, đại đa số được Kim đơn đại tu sĩ kích phát. Ít nhất cũng có mười mấy Kim đơn đại tu sĩ!

Sao lại có ngân âm Kim đơn đại tu sĩ như thế được!

Khoảnh khắc sau, uy năng của vô danh hoang đảo triệt để áp đảo phe y.

“A!”

Một tu sĩ Đăng Tiên tông bị một đạo thanh sắc kiếm khí xuyên người rơi xuống.

“Lý trưởng lão!”

Đăng Tiên tông tông chủ hơi giật giật khóe môi, hú vang.

Một lão bắt tử Đăng Tiên tông mặc hoàng bào rung mình, thân thể còng xuống thẳng lên, kim hoàng sắc cổ phù từ tay áo bay ra như rút sạch thể nội chân nguyên àn, hóa thành vô số lôi quang, hình thành một kim sắc lôi chùy không kém gì hoang đảo.

“Oanh!”

Kim sắc lôi chùy giáng xuống, va vào vô số quang hoa khiến linh quang quang tráo không chịu nổi chấn động mà tan vỡ.

-o0o-

1007. Chương 1007: Các Người Muốn Chết Sao

Linh quang quang tráo đó tan vỡ.

Kích phát kim sắc lôi chùy cổ phù, một món truyền thừa pháp khí của Đăng Tiên tông, hoàn toàn tương đương với uy năng của tiên khí chân chính.

Đăng Tiên tông tông chủ và Trạm Đài Linh Lan liên tục biến ảo phương vị, cơ hồ đến ngay tầng không vô danh hoang đảo, hai lần thần thức uy áp trấn áp toàn đảo.

Những tu sĩ khác tranh nhau lao xuống đảo.

Khi thần thức song phương có thể khóa chặt thì phe có hai thần huyền đại năng chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, chỉ thần thức uy áp đủ khiến đối phương giảm tốc độ thi pháp.

“Chát!”

Đăng Tiên tông tông chủ và Trạm Đài Linh Lan tránh khỏi thần quang của vô danh hoang đảo, phát ra đạo đồ và đạo tôn giáng xuống.

“Tuy tổn hao một món truyền thừa pháp khí, nhưng đối phương chắc không chống nổi.”

Nhiều tu sĩ Đăng Tiên tông cười gằn. Nhìn thấy trên đỉnh vô danh hoang đảo có một Kim đơn tu sĩ mặc tinh kim pháp y sợ mất mặt như sấm xuống, không dám cả thi pháp.

Rõ ràng không phải giả đồ.

Nhưng rồi phe Đăng Tiên tông đều tròn mắt.

“Chát!” Một nữ tu xinh đẹp mặc một món đạm hoàng sắc vân cẩm pháp y nghiêng rằng nghiêng lợi đá tu sĩ bỏ chạy một cước.

Trong toán tu sĩ tụ tập trên đỉnh hoang đảo ít nhất hữu bảy, tám người cùng rực tinh quang, nổi làm một nghênh tiếp, như hoàn toàn ngưng thành một tinh quang quang tráo mới, chặn đứng Đăng Tiên tông tông chủ.

Một yêu thú lạ lùng toàn thân sáng rực ngân quang, như nữ hài mười hai, mười ba tuổi mặc ngân giáp cùng Dương chi điều, thanh loan không hề bị thần thức uy áp của Đẳng Tiên tông tông chủ và Trạm Đài Linh Lan ảnh hưởng, đồng thời phát ra đạo đạo uy năng chặn đứng Trạm Đài Linh Lan.

“Ba yêu thú này chặn được đòn của thần huyền? Đây là cường pháp gì mà có thể ngăn ấy người liên pháp?”

“Ngần ấy pháp bảo kinh nhân!”

“Có ngần ấy Kim đơn tu sĩ?”

“Kia là Bằng tuyết thần nguyên? Ở đây có lắm Bằng tuyết thần nguyên thế hả?”

Cơ hồ mọi tu sĩ Đẳng Tiên tông vừa kịp nhìn rõ cảnh tượng thì nhột nhạt mặt mày, trừ tu sĩ sợ chết lúc trước thì đối thủ đều thập phần lãnh tĩnh.

Trong thông đạo có hai lão đầu tóc bạc thò ra liếc rồi rút lại.

“Chát!”

Cơ hồ đồng thời, thanh quang từ dưới chân bùng lên, như tầng tầng thanh sắc nguyên khí trùm lấy tất cả.

“Cách!”

Không ít tu sĩ Đẳng Tiên tông không kịp phản ứng thì đã bị dây leo tím đen kéo xuống. Tiếng kêu thê thảm vang lên, có người tan hết hộ thể linh quang, xương bị bóp gãy hết.

Bất quá tiếng kêu thảm lại bị tiếng kêu thảm khác nuốt gọn.

Chỉ một tích tắc, cả vô danh hoang đảo sôi sùng sục, cơ hồ mọi tu sĩ Đẳng Tiên tông mới nhận ra hoang đảo hóa ra không phải màu tím đen.

Trông thì màu tím đen vì bề mặt vô danh hoang đảo toàn là dây leo cùng màu.

Dây leo như cự long lao ra, hoang đảo như biến thành một cự ma vật, trong vòng sáu, bảy trăm trượng trên không dày đặc dây leo cỡ thùng nước.

Phía dưới dây leo là màu trắng, cả vô danh hoang đảo như biến thành bạch sắc... Toàn là xương yêu thú.

“Diệt tiên đằng!”

Mọi tu sĩ Đẳng Tiên tông đều không phải kẻ kém cỏi, nhiều người nhận ra thứ đáng sợ đó là gì.

Nhưng rồi tất cả đều thoáng thất thần.

Diệt tiên đằng sao lại to, lại dài đến thế!

Các loại quang hoa bùng lên trong vô danh hoang đảo, vô số mảnh Diệt tiên đằng tung bay, mỗi một Kim đơn đại tu sĩ hoặc tu sĩ cầm pháp bảo lợi hại đều muốn cứu nhưng người không chống nổi Diệt tiên đằng nhưng vô dụng. Diệt tiên đằng to lớn khó tưởng tượng nổi, đâm thủng cũng không gãy, dù gãy thì phần còn lại cũng cuốn tung như cự long trên không trung.

Tích tắc sau, phe Đẳng Tiên tông có thân ảnh mười tu sĩ tan biến trong đám Diệt tiên đằng.

Đẳng Tiên tông tông chủ và Trạm Đài Linh Lan biến sắc.

Tích tắc đó cả hai nhận ra hoang đảo mọc đầy Diệt tiên đằng, nhưng cả hai không ngờ Diệt tiên đằng ở động phủ của Ngự Tác lại dài kinh nhân như thế!

Đối phương không hề hoảng loạn, có thủ đoạn liên pháp kinh nhân như thế thì cả hai không thể chiếm ưu thế.

“Ừc!”

Nhiều tu sĩ may mắn thoát khỏi Diệt tiên đằng đồng thời nuốt nước bọt, dự cảm không lành như mây đen bao trùm trước cơn bão.

Vù!

Nhưng chưa kịp làm gì thì trước mắt toán tu sĩ dẫn đầu, cùng Đẳng Tiên tông tông chủ và Trạm Đài Linh Lan tấn công năm, sáu cá nữ tu xinh đẹp vang lên tiếng rít, khí tức rợn người dấy lên.

Toán tu sĩ đó có không ít người không ngừng ném ra một viên kim đơn dấy lên quang văn và khí tức hủy diệt!

“Tuyệt diệt kim đơn!”

Đẳng Tiên tông tông chủ và Trạm Đài Linh Lan nín thở.

“Oành!” “Oành!”...

Tiếng động rợn người vang lên quanh vô danh hoang đảo, từng đám mây hình nấm và sóng xung kích tỏa đi bốn phương tám hướng.

Nhiều nhánh Diệt tiên đằng hóa thành tro, đồng thời nhiều tu sĩ Đẳng Tiên tông mất mạng theo.

Mười mấy tu sĩ may mắn sống sót run lên.

Tuyệt diệt kim đơn thành phổ thông pháp khí, đây... đây là thế nào?

Phần lớn là do kim đơn của tu sĩ Kim đơn tứ ngũ trọng luyện chế thành, thần huyền trở xuống khó chống nổi! Sống sót chỉ nhờ không ở trung tâm Tuyệt diệt kim đơn phát nổ!

Có hai chân truyền đệ tử Phân niệm cảnh của Đẳng Tiên tận mắt một thái thượng trưởng lão Kim đơn tứ trọng và một Kim đơn ngũ trọng không kịp kích phát bảo mệnh pháp khí đã bị Tuyệt diệt kim đơn nổ chũng.

“Hả...” Long Mộc Tinh ở cạnh Hàn Vi Vi, vốn bị thần huyền khí tức khiến cho mất mật, chợt tròn mắt kêu lên bằng tiếng Tịch Hàn đại lục, “Hả.. nổ rồi!”

“Oành!”

Trạm Đài Linh Lan lại đầu một đòn với Dương chi điều, Hồn nguyên ngân oa và thanh loan.

“Chát!”

Hư không chấn động, một đạo hơi hắc sắc loan nguyệt đột nhiên xuất hiện, chấn tan quang hoa của Trạm Đài Linh Lan, hất y thổ máu văng đi, suýt nữa nát xác.

Đẳng Tiên tông tông chủ kinh hãi lui lại mấy trăm trượng.

Từ sơn động lướt ra không phải Ngụy Tác, mà là một bạch phát lão nhân ngây ngô.

“Trời đất!”

Mấy tu sĩ Đẳng Tiên tông run lên, cơ hồ rớt xuống.

Ngụy Tác có “Thỏ huynh đệ” như Lý Tả Ý thì ai cũng biết, lại biết y đã điên, kim đơn suy kiệt, chỉ tu vi Kim đơn tam trọng, nhưng bạch phát lão nhân ngây ngô này lại rần rạt khí tức khôn tả, tu vi Kim đơn ngũ trọng sơ kỳ. Y kích phát Liệt khuyết tàn nguyệt có uy năng càng đáng sợ, cả Trạm Đài Linh Lan cũng trọng thương.

“Người xấu... nhân lúc huynh đệ của ta không có mặt mà tấn công động phủ... muốn chết hả?” Lý Tả Ý đánh bay Trạm Đài Linh Lan, ngây ngô nói.

Vù!

Một đạo quang hoa từ mi tâm Thủy Linh Nhi bắn ra, hóa thành nguyệt cung khổng lồ.

Trạm lam sắc quang hoa như biển nàng thành tiên nữ.

“Chúng ta cùng đối phó Đẳng Tiên tông tông chủ!”

Tế xuất Quảng hàn nguyệt cung, Thủy Linh Nhi thu Phong Tri Du, Trương Châu Dự, Sư Phi Thanh, Trần thúc, Kỳ Long Sơn, Thanh Bình, Âm Lệ Hoa vào.

Lý Tả Ý tiến về phía Đẳng Tiên tông tông chủ đang kinh hãi vì tưởng Ngụy Tác dĩ quay về, Hồn nguyên ngân oa, Dương chi điều và thanh loan đi cùng. Thực lực này đối phó Đẳng Tiên tông tông chủ không thành vấn đề.

“Mang ta theo, đừng cản!” Một lão đầu trông rất cổ chấp cầm thanh sắc tiễn đao quang hoa kinh nhân, lao về Quảng hàn nguyệt cung, là luyện được lão đầu Lưu lão cùng Trần thúc đột phá Kim đơn khi trước.

“Kiếp này được đấu vài chiêu với thần huyền đại năng thì một luyện đơn sư như ta không sống uống.” Sợ Thủy Linh Nhi kéo lại nên lão đầu cổ chấp kêu to.

“Oành!”

Đẳng Tiên tông tông chủ run lên, bạch sắc hà quang đạo đồ tắt ngóm.

Thiên cổ kỳ quan, một toán Kim đơn nhất trọng, lưỡng trọng... Thậm chí cả một luyện đơn sư Kim đơn nhất trọng cũng đòi giết một thần huyền đại năng!

-o0o-

1008. Chương 1008: Ta Không Giả Bộ

“Phù!”

Trạm Đài Linh Lan tế xuất Hư không kim hồ, biến mất.

Hiện tại dù không dám tin, y cũng nhận ra phe mình không thắng được.

Mười mấy Kim đơn đại tu sĩ, ai nấy đều có một món pháp bảo huyền giai thượng phẩm trở lên, một “Thổ huynh đệ” chiến lực không kém thần huyền và ba linh thú thực lực bát cấp cao giai... Đây là động phủ lâm thời của một tán tu? Phải là một sơn môn của siêu cấp thế gia?!

Phe Đẳng Tiên tông hải hùng bỏ chạy, hơn mười tu sĩ ở ngoài bố trí cấm chế còn chưa hiểu... Ban nãy họ còn lo bọn Cơ Nhã bỏ chạy sao chỉ thoáng sau đã thành họ phải chạy.

Hơn mười tu sĩ may mắn thoát khỏi Diệt tiên đằng và Tuyệt diệt kim đơn bị bức dừng lại.

Không phải có biến cố gì mà phi độn pháp bảo của bọn Cơ hơn hẵn nên họ không thoát được.

Hàn Vi Vi chặn một Kim đơn đại tu sĩ rực hồng quang, che kín diện mục.

Đại tu sĩ này ít nhất cũng tu vi Kim đơn tam trọng trung kỳ, hơn hẵn nàng ta.

Nhưng chỉ tích tắc sau, Kim đơn đại tu sĩ đó cơ hồ phát khóc.

Hàn Vi Vi sử dụng toàn pháp bảo có phẩm giai thực quá cao, kinh nhân hơn nhiều người kế thừa ngôi tông chủ của các siêu cấp đại tông môn.

Đạm hoàng sắc vân cấm pháp y phát ra hoàng sắc vân hà, tự nhiên lưu chuyển, hình thành từng thanh như ý, chỉ quang hoa phòng ngự là Kim đơn tam trọng đại tu sĩ rực hồng quang này không phá được.

Y sử dụng một chiếc bát sứ trắng, ít nhất cũng bán tiên giai, dốc tu vi kích phát bạch sắc thần quang mới ngăn được.

Y cơ hồ thổ huyết vì Hàn Vi Vi liên tục phát ra tinh quang cực kỳ băng hàn khiến y tê dại.

Thấy không phải đối thủ, y nghiêng rằng, chuẩn bị thi triển thủ đoạn bài tẩy thì đột nhiên thấy thần sắc Hàn Vi Vi cổ quái, tức thì ngăn ra ngoái lại.

Tóc Kim đơn đại tu sĩ này cơ hồ dựng lên.

Mười mấy con Bằng tuyết thần nguyên không biết từ lúc nào vòng ra sau lưng y, nghiêng rằng nghiêng lợi tròng mắt.

“Chát!”

Y chưa kịp làm gì, mười mấy con Băng tuyết thần nguyên phun ra đạo đạo bạch quang đông cứng y rồi vỡ tan thành từng mảnh.

“Oành!”

Tích tắc đó trước mặt Đẳng Tiên tông tông chủ vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

Trong hào quang tan vỡ, Quảng hàn nguyệt cung bao phủ tinh quang rung lên trên hư không, Lý Tả Ý và ba linh thú đều ở cạnh, Đẳng Tiên tông tông chủ lại hộc máu văng đi.

“A!”

Đẳng Tiên tông tông chủ rối bù đầu tóc, không ngờ một vô danh hoang đảo lại có thực lực kinh nhân. Hai thần huyền đại năng, dẫn theo quá nửa nhân vật đỉnh nhọn của Đẳng Tiên tông cùng Kim đơn đại tu sĩ của phái khác trợ trận mà bị đánh tới tở!

Đối phương không chết ai, số lượng phe y chết khá rõ rệt.

“Tông chủ, đi mau! Giữ được núi xanh lo gì thiếu củ!”

Ngoài xa, một lão nhân bố trí cấm chế kêu to với Đẳng Tiên tông tông chủ.

“Phù!” Đẳng Tiên tông tông chủ phun ra một ngụm máu.

Không phải do thương thể mà vì lửa giận công tâm, phun ra nghịch huyết.

“A!”

Đẳng Tiên tông tông chủ cũng bó tay, phát động Liên hoa kim ngư bỏ chạy.

Tự tạ Đẳng Tiên tông tông chủ giận đến thổ huyết bỏ chạy thì một hồi bào lão nhân diện mục âm trầm đến cực điểm lao nhanh về phía Nam Cung Vũ Tinh.

Hồi bào lão nhân là thái thượng trưởng lão của Đẳng Tiên tông, tu vi Kim đơn ngũ trọng sơ kỳ, trong các tu sĩ Đẳng Tiên tông đến đây, trừ tông chủ và Lý thái thượng trưởng lão kích phát đích kim sắc lôi chùy thì địa vị của lão tối cao.

Lần đại chiến này, Đẳng Tiên tông thất bại thảm hại, nếu bắt được một đạo lữ của Ngụy Tác thì ít nhất cũng thu được chút vốn.

Thái thượng trưởng lão Đẳng Tiên tông mặt mũi âm trầm cực điểm phát hiện Nam Cung Vũ Tinh chỉ một mình.

Lão cho rằng tu vi của mình bắt tu sĩ Kim đơn nhất trọng không thành vấn đề.

“Chát!”

Thần thức uy áp ép lên Nam Cung Vũ Tinh khiến nàng sững lại, thi pháp đình đốn.

Một đạo hắc quang từ thái thượng trưởng lão Đẳng Tiên tông bắn ra, như ngọn roi cuốn lên Nam Cung Vũ Tinh rồi siết lại.

Nhưng lão tỏ rõ thần sắc không dám tin vì hắc quang không phá được linh quang từ pháp y của Nam Cung Vũ Tinh.

Nam Cung Vũ Tinh mặc vũ y hoa lệ do mấy chục loại lông luyện chế thành, uy năng phòng ngự ít nhất bán tiên giai!

Thái thượng trưởng lão này co rút tròn mắt.

Bị thần thức uy áp ép tới, hiện tại Nam Cung Vũ Tinh kịp phản ứng, đột nhiên có thêm một cây phá trượng khảm hai viên pháp châu.

“Phù!”

Băng hàn bạch quang rợp trời, giống hệt uy năng Băng tuyết thần nguyên nhưng hơn không biết bao nhiêu lần đột nhiên bùng lên trước Nam Cung Vũ Tinh, đạo hắc sắc quang trụ của y tan đi.

“Đây là Thanh tác ngân pháp trượng... Đây là pháp châu của thần huyền cấp yêu thú không thì không thể có uy năng như thế!”

Thái thượng trưởng lão Đăng Tiên tông hoàn toàn bỏ ý định bắt sống Nam Cung Vũ Tinh, liên tục lùi lại.

Nhưng bằng hàn bạch quang sánh với thần huyền từ Thanh tác ngân pháp trượng bắn ra, cùng lúc hỏa hồng yêu quang chói lòa giáng vào lão.

“A!”

Lão hãi hùng cực độ, tể xuất kim đơn. Hắc sắc kim đơn hiện lên hắc sắc như ý rải ra đủ màu sắc mới chặn được hỏa quang yêu quang kinh nhân cực độ.

“Chát!”

“Oành!”

Bằng hàn bạch quang và hỏa hồng yêu quang chói lòa đan nhau.

“Cách!”

Cực hàn cực nhiệt ập tới, hắc sắc như ý tan nát.

Tu vi của lão vô dụng, Nam Cung Vũ Tinh không cần kích phát thuật pháp và phòng ngự, chỉ quan tâm đến uy năng Thanh tác ngân pháp trượng.

Đăng cấp pháp bảo và pháp khí của hai bên qua cách biệt, Thanh tác ngân pháp trượng chỉ hai lần kích phát uy năng, trưởng lão Đăng Tiên tông đã bị hủy bản mệnh pháp bảo.

“A!”

Kêu lên tuyệt vọng, lão bị bằng hàn bạch quang đông cứng đoạn tan vỡ, một viên hắc sắc kim đơn từ không trung rơi xuống.

“A!”

Cạnh đó một lão bắt tử Đăng Tiên gầm lên giận dữ như sắp thổ huyết.

Chặn lão lại là Long Mộc Tinh.

Long Mộc Tinh ban này sợ mất mặt, ai đánh vào đảo cũng nhìn thấy nhưng hiện giờ bích lục sắc trường tiêu của y lại khiến lão như đứng trong cửu thiên huyền phong tựa kinh đào hải lãng.

Đột nhiên, lao bắt tử Đăng Tiên tông nhận ra những nơi khác trong vô danh hoang đảo đều yên lặng.

Lão nhìn quanh tức thì sững người.

Trong mấy trăm dặm, trừ lão thì không còn một tu sĩ Đăng Tiên tông nào nữa.

Quảng hàn nguyệt cung, Lý Tả Ý và mấy yêu thú... đang vây lại.

“Chát!”

Quang hoa từ Quảng hàn nguyệt cung bắn tới, là luyện được lão đầu cổ chấp Lưu lão.

“Long Mộc Tinh, để ta! Ta chưa từng giết đại tu sĩ Kim đơn tam trọng trở lên!” Luyện được lão đầu Lưu lão lao ra kêu lên với Mộc Tinh.

“Lưu lão, chỉ mình ông không đánh lại y.” Nhưng lão bị bọn Kỳ Long Sơn kéo lại.

“A!”

Lão bắt tử Kim đơn tứ trọng của Đăng Tiên tông không nén được nữa.

“Các người có thực lực này!... Sao còn ra vẻ sợ hãi... Quá vô sỉ!”

Gầm lên với Long Mộc Tinh đoạn lão tự nổ kim đơn tan xác.

“Ta không giả bộ...” Long Mộc Tinh hải hùng lùi lại, sợ bị uy năng tự nổ kim đơn ảnh hưởng, có phần muốn khóc mà không có nước mắt.

-o0o-

1009. Chương 1009: Nhân Lúc Người Bệnh Lấy Mạng Người

Tất cả đều yên lặng.

Lần đại chiến này thu hoạch không nhiều, trừ nạp bảo nang của mười mấy tu sĩ bị Diệt tiên đằng giết còn nguyên thì còn lại bị Tuyệt diệt kim đơn và chúng nhân vây giết thì gần như tổn hủy hết, chỉ còn vài viên kim đơn.

Vô danh hoang đảo tổn thất một nửa Diệt tiên đằng, nhiều nhánh bị gãy, mọc ra nhánh mới tương tự.

Nhưng chiến thắng khi không có Ngụy Tác tọa trấn, phương là một siêu cấp đại tông môn, hai thần huyền cùng tới thì cả vô danh hoang đảo đều thập phần hưng phấn.

“Động phủ của chúng ta thực lực như thế, ngàn ấy pháp bảo lợi hại, chủ nhân tích lũy như thế mà vẫn không khai tông lập phái?” Long Mộc Tinh kích động đến trào nước mắt, tự thấy mình phúc lớn mạng lớn, theo được một chủ nhân tốt.

“Biết thế không kích phát Khiên cơ cảm ứng châu, không biết y lo thế nào.” Cơ Nhã cũng thập phần hưng phấn, nâng cho rằng bọn mình đã chứng minh được năng lực, không khiến Ngụy Tác lo lắng, việc đó còn quan trọng hơn chiến lợi phẩm, nhưng nàng vẫn trách mình.

“Không sao, tỷ sẽ đưa tin đi. Y và Linh Lung Thiên về đến Vân Linh đại lục sẽ biết. Sẽ không cần vội nữa.” Âm Lệ Hoa hơi mỉm cười, liên tục kích phát quang diễm, đồng thời lấy ra hắc sắc mộc điều tiểu quỷ pháp khí, “Chúng ta nên chia ra, không thì đối phương chưa biết chừng sẽ mai phục đánh lên.”

“Ta lại không giết được một kim đơn này.” Luyện đơn lão đầu Lưu lão âm ức, trừng mắt không vui.

“Y ở Thiên Huyền đại lục lâu như thế, Thiên khung Thiên Huyền đại lục không còn, đâu cũng là thú triều, nạp bảo nang của y thế nào cũng có cả núi thi thể yêu thú, nuôi dưỡng lại Diệt tiên đằng không khó.” Nam Cung Vũ Tinh tính chuyện tu bổ động phủ.

“Không ra sao cả, hai thần huyền cũng định hạ chúng ta hả.” Hàn Vi Vi phát tay, “Lần này hoang đảo của chúng ta đã nổi tiếng, cũng nên có tên, Diệt Thần đảo được không.”

“Chỉ diệt một toán Kim đơn đại tu sĩ, hai thần huyền đại năng chạy mất, gọi là Diệt Thần khủng không ổn, Nhiếp Thần thì hơn.” Mấy lão đầu luyện đơn và bổ trận phản đối.

...

“Cái gì?!”

Trong ngọc điện Hải Tiên tông, Hiên Viên lão tổ cầm một hắc sắc mộc điều tiểu quỷ pháp khí, suýt nữa ngã khỏi bảo tọa, “Thực lực của họ đạt tới mức này?”

“Luyện Vu Đường! Lý Chúng Dịch! Mau vào đây!” Chốc sau, Hiên Viên lão tổ đứng dậy kêu lên, thu hắc sắc mộc điều tiểu quỷ pháp khí, lấy ra ngọc phù ghi chép vào.

“Sư tôn, có việc gì chăng?”

Luyện Vu Đường và Lý Chúng Dịch nhanh chóng xuất hiện ở cửa đại điện, hai đệ tử kiệt xuất nhất Hải Tiên tông kinh hoàng, không hiểu có chuyện gì.

“Truyền tin trong ngọc phù này ra khắp Vân Linh đại lục, càng nhanh càng tốt!”

“Từ hôm nay đệ tử Hải Tiên tông, kể cả các người ra ngoài không nên dùng bản lai diện mục, tránh bị ám toán trút giận!”

Hiên Viên lão tổ vung tay, đưa ngọc phù cho Luyện Vu Đường và Lý Chúng Dịch.

“Cái gì... Đấng Tiên tông tông chủ đích thân tới... Đại bại...” Liếc qua ngọc phù, hai đệ tử kiệt xuất của Hải Tiên tông biến sắc.

“Sư tôn, con hiểu!” Cả hai chấn kinh nhưng mắt ánh lên thần sắc kinh hãi, hành lễ rồi đi nhanh.

...

“Cái gì, Đấng Tiên tông tông chủ dẫn Kim đơn tu sĩ tiến công động phủ của Ngụy Tác, kết quả đại bại, tổn thất hơn mười kim đơn?”

“Ngụy Tác không có mặt, Đấng Tiên tông tông chủ và một toán Kim đơn tu sĩ bại trong tay mấy đạo lữ của y? Đạo lữ của y có thực lực đó?”

“Cái gì, Đấng Tiên tông không chỉ có là một thần huyền đại năng là tông chủ, mà còn cả một người tên Trạm Đài Linh Lan cùng tới mà vẫn đại bại! Sao lại thế được!”

Một tin tức nhanh chóng triệt để chấn động Vân Linh đại lục, Đấng Tiên tông thừa cơ Ngụy Tác không có mặt mà tiến công đạo lữ và động phủ của gã, kết quả bị đạo lữ và chúng hảo của gã đánh cho đại bại, chân truyền đệ tử và các lão bất tử chết gần hết.

Ban đầu nhiều người không tin.

Nhất là có tin Ngụy Tác còn sống khiến nhiều người không dám tin, ai cũng biết sau khi san bằng Thiên Kiếm tông, gã chết vì nhục thân mộc hóa.

Nhưng rồi còn tin tức càng kinh nhân truyền ra.

Có tin đồn rằng Đấng Tiên tông tông chủ vì thất thủ trước Ngụy Tác tại Thiên Huyền đại lục nên định san bằng động phủ của gã, trận trước đó thì Công Đức tông tông chủ chết trong tay gã.

Công Đức tông tông chủ chết, tin này quá kinh nhân, nhiều người ở Thiên Huyền đại lục biết Công Đức tông tông chủ đã đạt Thần huyền tam trọng.

Tin tức càng đồn càng rộng, nhiều tu sĩ đỉnh nhọn của Công Đức tông và Đấng Tiên tông mất tâm thay vì phải ra mặt phủ nhận tin đó.

“Bọn Cơ Nhã tự xử lý được?”

Ngụy Tác đứng trước bố cáo bài ở Linh Cửu thành, tròn mắt.

Truyền thừa pháp khí của Tây Tiên nguyên đưa gã và Linh Lung Thiên đến man hoang hoang nguyên ở Vân Linh đại lục nên tốc độ quay về của gã nhanh hơn bọn Đấng Tiên tông tông chủ dự liệu.

Lúc tại vô danh hoang đảo bạo phát đại chiến, gã và Linh Lung Thiên đã đến Linh Cửu thành của Âm Thi tông.

Như Cơ Nhã lo lắng, gã nóng lòng nhưng không ngờ lúc đến Linh Cửu thành thì tin Đấng Tiên tông đại bại đã lan khắp.

Tin tức này tuy chấn kinh nhưng truyền nhanh như thế vì có người ngầm thuê vô số tu sĩ, thương đội trợ giúp.

Không có Thiên lý truyền âm phù hoặc Vạn lý truyền tấn diễm của các thương đội thì tin tức không thể lan khắp hang cùng ngõ hẻm thế này.

Tin tức này là thật.

Bố cáo bài có một phần để đăng tin, đăng ám ngữ mà Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa ước định với gã, ghi chép càng tường tận. Có lẽ Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa thông qua Hải Tiên tông và Âm Thi tông truyền đi để gã yên lòng.

Ngụy Tác cũng không dám tin.

Đấng Tiên tông tông chủ và Trạm Đài Linh Lan là hai thần huyền đại năng, dẫn theo một toán người mà bị mấy bà vợ của gã đánh cho tơi tả, bỏ lại không ít thi thể?

“Có gì lạ đâu, họ có ba pháp bảo gần đạt tiên khí cùng ngàn ấy bán tiên khí. Cả ba linh thú và Lý Tả Ý, động phủ lại được bố trí, chỉ cần họ không ngốc đến mức lao ra liều mạng với đối phương thì không có Thần huyền tứ trọng đại năng, có thêm một đại năng Thần huyền nhất, lưỡng trọng cũng có sao?” Linh Lung Thiên cười khẩy trước phản ứng của Ngụy Tác nhưng càng cười khẩy với Đẳng Tiên tông, “Định nhân cơ hội, kết quả đâm đầu vào đá.”

“Nhân lúc ta không có mặt mà đánh vào động phủ của ta... Hiện tại không cần quay về đó.” Đứng trước bố cáo bài, ẩn đi thân hình, Ngụy Tác ăn vận theo kiểu tu sĩ lùn mập hằm hừ.

Không về đó? Tiểu tử, ngươi định làm gì?” Lục bào lão đầu lên tiếng trong tai gã.

“Ta định giết gà dọa khỉ, Đẳng Tiên tông tích lũy còn hơn Thiên Kiếm tông hân, xem có thứ gì có thể dùng độ kiếp không.” Ngụy Tác nghe như Linh Lung Thiên: “Nếu không phải Đẳng Tiên tông gây phiền, ta ở Toái Ngọc cổ vực nhờ vào Tụ linh trận, chỉ ít cũng dễ thăng đến tu vi Thần huyền tam trọng trung kỳ, Đẳng Tiên tông khiến ta tổn thất tổn thất như vậy, ta cũng nên thu chút vốn lại.”

“Tiểu tử, ngươi định đến Đẳng Tiên tông... san bằng sơn môn?” Lục bào lão đầu ngẩn người, kêu lên.

“Trạm Đài Linh Lan và Đẳng Tiên tông tông chủ thụ thương không nhẹ, Kim đơn đại tu sĩ chết gần hết, đang lúc yếu ớt, chúng định nhân lúc ta bệnh mà định lấy mạng ta, sao ta lại không như thế?” Ngụy Tác cười hắc hắc, “Đến Đẳng Tiên tông xem sao, không có cơ hội thì thô, có thì ta sẽ san bằng Đẳng Tiên tông, cho những kẻ rập rình biết tay.”

“Được!” Lục bào lão đầu kích động, “Công Đức tông tông chủ đã bị người giết, đánh Đẳng Tiên tông thì Công Đức tông không còn ai lợi hại, đây đúng là thời cơ tốt nhất để san bằng Đẳng Tiên tông!”

“Đi thôi!”

Ngụy Tác nhìn Linh Lung Thiên, thấy nó tròn trĩnh trắng thì biết nó không phản đối. Không hề dừng lại, gã đến một truyền tông pháp trận của Linh Cửu thành.

-o0o-

1010. Chương 1010: Tiên Thai! Ẩn Nấp

“Tông chủ! Trạm Đài Linh Lan không xuất hiện, không có tin gì về y.”

Trong một gian đại điện bằng bạch ngọc của Đẳng Tiên tông, không hề có dấu ghép nối, tông chủ Hàn Hi ngồi trên một bạch ngọc bảo tọa, bên dưới là các nhân vật trọng yếu.

“Xem ra y định rũ bỏ quan hệ với Đẳng Tiên tông chúng ta, không đáng để tin tưởng!” Một trưởng lão mặc tử hồng sắc bào tử găm lên thập phần phẫn nộ.

“Hết cách rồi! Mở mặt địa, lấy tiên thai!” Đẳng Tiên tông tông chủ gần như điên cuồng.

“Cái gì, tông chủ định động dụng Đẳng tiên tiên thai!”

Đẳng Tiên tông dứt lời, mọi tu sĩ trong điện biến sắc.

“Tông chủ, vạn lần không thể! Với tu vi hiện tại của tông chủ mà động dụng tiên thai thì sẽ bị tiên thai thôn tính!” Một lão bất tử chỉ còn lại bộ xương, trông như khô lâu tỏ ra quá kinh hãi, đứng dậy.

“Đến nước này cũng hết cách rồi, với tính cách của y thì về Vân Linh đại lục tất sẽ đánh tới sơn môn chúng ta. Người ta mời không đến kịp.”

“Đành động dụng tiên thai! Dù ta bị tiên thai thôn tính, ít nhất cũng giữ được một phần ý chí, tiên thai vốn có tâm thần lạc ẩn của tổ sư Đẳng Tiên tông, tương đương với Đẳng Tiên tông đối tông chủ mà thôi!”

“Lần này ta tính toán sai lầm, không ngờ động phủ của y thực lực kinh nhân, khiến Đẳng Tiên tông sa vào cảnh này, ta phải gánh vác!”

Đẳng Tiên tông tông chủ đứng dậy, hít sâu một hơi, mặt méo đi, “Tâm ý của ta đã quyết dừng ngăn nữa.”

“Tông chủ...” Máy tiền bối Đẳng Tiên tông đều nhột nhột mặt mày, nhưng chưa kịp nói gì thì tiếng chuông đang vọng khắp toàn tông.

“Chát!”

Đẳng Tiên tông tông chủ biến sắc, thân ảnh loáng lên, lướt khỏi gian đại điện.

Gian đại điện này ở giữa sơn môn Đẳng Tiên tông, tứ bề là hào quang trắng xóa, nhìn không thấy điểm cuối, ra dáng thiên cổ đại phái, tiên gia tịnh thổ.

Đẳng Tiên tông bị kinh động hoàn toàn, nhiều đạo độn quang lao lên.

“Tông chủ! Tu sĩ họ Ngụy ở Phi Tiên sơn cách đây ba nghìn dặm gần hết.”

Đẳng Tiên tông tông chủ và các lão bất tử lướt khỏi bạch ngọc đại điện, liền có mấy chân truyền đệ tử nhột nhột mặt mày đến bẩm báo.

“Gi hử! Y đến rồi!” Các tiền bối Đẳng Tiên tông biến hắc sắc mặt, run lên.

“Quả nhiên đến rồi! Không ngờ nhanh thế.” Đẳng Tiên tông tông chủ tỏ vẻ hung hãn, “Tiếp tục quan sát hành tung của y, chớ vị trưởng lão, cùng ta mở Đẳng tiên mật địa, lấy tiên thai!”

...

“Gi hử! Lời đồn là thật, Ngụy Tác không chết!”

Quanh Đẳng Tiên thành chấn động, cơ hồ mọi tu sĩ đều rời thành kinh hãi nhìn về phía đông, là Phi Tiên sơn đối diện sơn môn Đẳng Tiên tông.

“Hàn Hi, rút ra đây, có gan thì ra đây đấu với ta!”

“Người không phải muốn đối phó ta hử, ta đến rồi, có dám ra đấu với ta không!”

“Dám thừa lúc ta không có mặt mặt mà đánh động phủ! Bọn chuột vô sỉ mau ra đây!”

Trên đỉnh hoang sơn nghìn trượng, ngoại hình như một tiên nữ, không ngừng vang lên tiếng gầm như sấm.

“Oành!”

“Oành!”

“Oành!”

Thần huyền khí tức không ngừng chấn động tầng không.

Một thanh sắc thân ảnh đứng trên đỉnh núi, khí tức và uy áp chấn tan mây mù khiến thỉnh không trút xuống hai quang trụ khổng lồ, trong phạm vi mấy trăm trượng dày đặc mây đen, thủy linh khí tức đạt tới cực điểm, dấy lên cuồng phong bạo vũ.

Ai nấy chấn kinh, không ai dám đến gần Phi Tiên sơn nghìn dặm.

Cùng với tiếng gầm lên còn có từng hồi sắc tàn nguyệt dấy động khí tức hủy diệt và bạch sắc tu di thần sơn lao ra, văng khắp năm, sáu trăm dặm.

Quả là thần vương phát nộ, thiên địa biến sắc.

“Ngụy Tác san bằng Thiên Kiếm tông không chết, nhục thân mộc hóa mà vẫn sống!”

“Đẳng Tiên tông vây công động phủ của y là thật, Ngụy Tác gào hét ngoài sơn môn, Đẳng Tiên tông không dám ra ứng chiến.”

Một tin tức với tốc độ kinh nhân lan khắp Vân Linh đại lục, ai cũng biết Ngụy Tác chưa chết, không ai giả được song thần huyền.

“Ta đợi các ngươi ở đây bốn canh giờ, các ngươi không ra ứng chiến, ta sẽ đánh vào sơn môn Đẳng Tiên tông.”

Một tuần hương sau, Đẳng Tiên tông không có tu sĩ ra ứng chiến, trong mấy nghìn dặm, mọi tu sĩ đều nghe thấy thanh sắc thân ảnh trên Phi Tiên sơn nói.

Thanh sắc thân ảnh như đóng đinh trên núi, xếp bằng đợi tu sĩ Đẳng Tiên tông nhưng hai lần thần huyền khí tức chấn động thiên địa, khiến vân khí biến ảo kịch liệt như có vô số thần ma qua lại.

“Bốn canh giờ, ta sai lầm nên sa vào cảnh này. Ngụy Tác, hôm nay ngươi lại sai lầm, cho ta ngàn ấy thời gian, lúc đó mà ngươi dám đánh vào sơn môn, tất sẽ chết không có đất chôn!”

Trong Đẳng Tiên tông, Đẳng Tiên tông tông chủ và mấy chục nhân vật trọng yếu tụ tập một ngọn núi đá. Ngọn núi ở phía tây sơn môn Đẳng Tiên tông, cao mấy trăm trượng, nhìn từ xa trông như bạch sắc cự trụ. Bên trên chỉ mọc một cây hoàng sắc thần mộc.

Thần mộc trông như cây đào, vừa một người ôm, ánh lên cổ đồng sắc quang hoa, tuyệt đại đa số các cành đã nứt, phát ra các loại lôi cương, thiên hỏa, cương phong khí tức!

Thần mộc tựa hồ là thứ còn lại qua thiên kiếp!

Bọn Đẳng Tiên tông tông chủ tụ tập tại trước thần mộc, trước mặt có thanh sắc pháp kính mờ mờ quang hoa, hiện rõ hình ảnh Ngụy Tác trên Phi Tiên sơn cách mấy nghìn dặm.

Ngụy Tác xếp bằng trên đỉnh Phi Tiên sơn, lạnh lùng nhìn về phía Đẳng Tiên tông.

“Tổ sư trên cao, đệ tử không ra gì dẫn đến họa này, đành lấy Đẳng tiên tiên thai ra lập lại uy danh của Đẳng Tiên tông!”

Toàn thân sung mãn sát khí nhìn Ngụy Tác trong hình, đoạn Đẳng Tiên tông tông chủ quỳ xuống trước thần mộc.

Thần mộc ở trước mặt y, trước đó là một đạo phù lục do kim sắc ngọc thạch đặc biệt chế thành rần rạt Hoang cổ khí tức.

“Tổ sư trên cao, thỉnh động tiên thai, tru sát tiểu tử đó!”

Mọi tu sĩ Đẳng Tiên tông đều khấu bái, bốn bạch sắc đạo đài hình vuông cỡ cái bàn bị tế xuất, đạo đạo quang hoa giáng vào, tức thì bốn đạo đài sáng chói, hình thành một đạo bạch sắc quang trụ bắn vào kim sắc phù lục trên thân thần mộc.

“Cách!”

Kim sắc phù lục từ thần mộc thượng rơi xuống, lơ lửng trên không.

Đồng thời, thân thần mộc nát vụn, hoàng sắc tinh quang cùng chân tiên khí tức hiển hiện.

“Đẳng tiên tiên thai, đó là truyền thừa của Đẳng Tiên tông chúng ta!” Cơ hồ mọi tu sĩ tại trường đều cực kỳ kích động.

“Đây là chí bảo gì, Đẳng Tiên tông còn thứ như thế!”

Cùng lúc, trong một tinh thất ở sơn môn Đẳng Tiên tông, Ngụy Tác cũng chấn động.

Không ai ngờ từ đầu gã không đánh thẳng vào Đẳng Tiên tông mà trước khi đến Phi Tiên sơn gào hét, gã đã ngấm bắt một đệ tử Đẳng Tiên tông ở ngoài Đẳng Tiên thành, hỏi rõ thân phận đối phương và cách ra vào Đẳng Tiên tông. Gặp gã một lúc, gã dùng Thế thân tiên phù lấy được ở Tịch Hàn đại lục, vốn do thanh niên được Hoang tộc truyền thừa dùng để lừa gạt tất cả.

Thế thân tiên phù không chỉ hóa ra hình thể, còn cả khí tức hùng hậu, dù thần huyền đại năng đến nơi cũng không nhận ra hư thực.

Hiện tại ai cũng tưởng gã ở trên Phi Tiên sơn nhưng không ai ngờ cũng như lúc lên vào Công Đức tông, gã với thân phận đệ tử đã lên vào Đẳng Tiên tông!

Thần mộc nát ra, bảo quang xung thiên địa và khí tức kinh nhân cực độ khiến ai trong sơn môn Đẳng Tiên tông đều nhận thấy.

Đây là chân tiên khí tức, như có chân tiên xuất thế, khiến Ngụy Tác kinh hãi.

Trốn trong tịnh thất, tế xuất Vạn lý sư ảnh kính, cảnh tượng đưa lại càng khiến gã chấn động.

Thần mộc nát vụn, thứ ràn rạt chân tiên khí tức là một minh hoàng sắc tiểu nhân bảy tấc.

Như một thai thể chân tiên đã hỏng!

“Chát!”

Giá cả minh hoàng sắc tiên thai lao ra, uy áp dồn lên tất cả, ngay cả Đẳng Tiên tông chủ cũng thế.

Thấy minh hoàng sắc tiên thai sắp bay đi, kim sắc phù lục đột nhiên phát quang, ẩn vào trán tiên thai, tức thì tiên thai rung lên, không thể động dậy, bị Đẳng Tiên tông chủ cầm lấy.

“Thật ra là thứ gì?! Sao lại có chân tiên khí tức! Như một chân tiên chưa trưởng thành. Sao lại có thứ cổ quái thể này!” Lục bào lão đầu kêu lên cực kỳ không dám tin.

“Không thể để y thuận lợi dụng thứ này! Đi thôi! Ta bắt tu sĩ Đẳng Tiên tông có địa vị cao hơn, đưa Linh Lung Thiên vào đây!”

Ngụy Tác không hề dừng lại, dùng pháp kính coi lên rồi lao ra, gã và lục bào lão đầu không biết tiên thai là gì, có tác dụng thể này nhưng dám chắc vật đó phi phạm.

-o0o-

1011. Chương 1011: Mang Ra Cho Ta

“Đẳng tiên tiên thai là nguyên khí của một chân tiên độ kiếp thất bại với kết hợp linh mộc mà hình thành thiên địa chí bảo!”

“Tổ sư dùng không biết bao nhiêu thủ đoạn, đánh tan ý chí còn lại của chân tiên đó mà thay một đoạn ý chí của mình vào.”

“Với tu vi hiện tại của ta, ý thức có thể bị tiên thai nuốt chửng nhưng sau khi dung hợp, ít nhất khiến ta đột phá tu vi Thần huyền tứ trọng hậu kỳ! Thậm chí có thể ngộ ra pháp vực của tổ sư để lại.”

Trên ngọn núi trắng hình trụ, Đẳng Tiên tông chủ cầm minh hoàng sắc tiên thai có chân tiên khí tức cực kỳ kinh nhân, lăm bắm.

“Không cần bốn canh giờ, tối đa một canh giờ ta sẽ giết được ngươi!”

Đột nhiên, mục quang Đẳng Tiên tông chủ liếc hình ảnh trong thanh sắc pháp kính, thấy Ngụy Tác vẫn ngồi trên đỉnh Phi Tiên sơn lạnh lùng nhìn Đẳng Tiên tông chủ thì y méo mó mặt mày gầm lên: “Mạc trưởng lão, Tỏa khí trận chuẩn bị xong chưa!”

“Chuẩn bị gần xong rồi.” Một hoàng bào lão nhân nhìn Ngụy Tác trong hình ảnh, nghiêng răng nói.

“Đi thôi!”

Không hề dừng lại, Đẳng Tiên tông chủ hóa thành bạch sắc hà quang, lao đến một đại điện bạch sắc vân hà liễu nhiễu trong sơn môn, mọi tu sĩ sau lưng cũng hóa thành lưu quang bám theo.

“Phương thái thượng trưởng lão, Tô trưởng lão, các vị chuẩn bị Đẳng tiên hóa phạm cấm, lần này Đẳng Tiên tông dốc hết bài tẩy, không để y thoát!”

Vào đại điện, Đẳng Tiên tông chủ bảo lão bất tử chỉ còn như bộ xương khô.

“Được!”

Hai lão bất tử nghiêng răng, không rườm rà, lướt đi.

Đại điện bố trí một pháp trận đã được triệt để kích phát, hình thành một thanh sắc quang trảo mười mấy trượng, trong quang trảo không toát ra khí tức nhưng thiên địa khí tức và linh khí cũng không tiến vào được.

“Ngọc phù này ghi lại mọi sự của ta, nếu ta không còn nhiều n ý chí, bị tiên thai thôn tính xong mà không phân rõ tình hình thì các người đưa ra, tiên thai tự nhiên sẽ rời sơn môn giết y!”

Đặng Tiên tông tông chủ liếc pháp trận đoạn tỏ vẻ quyết liệt, bước vào.

“À!”

Đột nhiên, Đặng Tiên tông tông chủ biến sắc, quát: “Lý Hồng Minh, sao ngươi lại ở đây!”

Đặng Tiên tông tông chủ quát một tu sĩ trẻ tuổi mặc tử hồng sắc pháp y đứng trước hơn mười đệ tử khác, mặt bệt ra. Các tiên bối theo tông chủ vào đây đều chú ý đến tông chủ và minh hoàng sắc tiên thai nên quên hết những thứ khác.

“Lý Hồng Minh, ngươi ở đây làm gì?” Đặng Tiên tông tông chủ mắng thề, mọi tiên bối Đặng Tiên tông nhận ra không ổn, họ Lý là thân truyền đệ tử của một thái thượng trưởng lão, thân phận trong tông môn cực cao, nhưng y phụ trách điều hành truyền tin, không nên ở đây mới đúng.

“Ha ha! Hàn Hi, không phải ngươi không dám ra gặp ta sao, ta vào gặp ngươi vậy!”

“Lý Hồng Minh” vốn đứng co cúm đột nhiên cười vang, huyết khí như thiên địa hồng lô bàn cùng thần thức uy áp và thần huyền khí tức cuồng bạo cực độ bao trùm đại điện!

“A!” Mọi tu sĩ Đặng Tiên tông hải hùng, tâm tạng như nhảy khỏi lồng ngực.

“Ngươi... Phù!”

Đặng Tiên tông tông chủ căn bản không ngờ nên không kịp phản ứng, uy năng vô hình đã giáng lên mình y, hất y văng đi học máu, pháp y cơ hồ tạc tan nát, da như bị cắt vụn.

“Đặng tiên tiên thai, không ngờ Đặng Tiên tông có thứ nghịch thiên thể này, đưa cho ta!”

“Chát!”, “Lý Hồng Minh” bùng lên lam hắc sắc âm khí, ngưng thành quỷ trảo đáng sợ bắt lấy tiên thai văng khỏi tay Đặng Tiên tông tông chủ!

“Ngụy Tác!”

Tận lúc đó, Đặng Tiên tông tông chủ và mấy lão bắt tử mới hiểu ra, rợn tóc gáy, “Sao lại thế được!” Họ không hiểu vì sao “Ngụy Tác” còn ở trên đỉnh Phi Tiên sơn, khí tức chấn thiên mà lại đột nhiên đến đây!

“Oành!”

Bạch ngọc đại điện tan nát, bắn đi bốn phương tám hướng, quang hoa thổi cho tan h lẫn.

“A!”

Đặng Tiên tông tông chủ, cùng mọi tu sĩ tại trường đều điên cuồng.

Đặng tiên tiên thai là truyền thừa chí bảo trọng yếu nhất của Đặng Tiên tông, vốn để đối phó Ngụy Tác nhưng hiện tại lại lọt vào tay gã!

“Phát động Đặng tiên hóa phạm cấm!” Đặng Tiên tông tông chủ bị đánh bay khỏi ngọc điện, liền gầm lên.

“A! Ha ha a a!” Lục bào lão đầu cũng gầm lên, gầm to cực kỳ hưng phấn, điên cuồng, “Không ngờ lại có một thứ thể này, không biết có lợi lộc gì nữa! Hoàn toàn có thể bù lại tổn thất Tụ linh trận!”

“A!”

Một bạch bào lão nhân vừa kích phát một đạo cổ phù, hóa thành từng dải lưu tinh nhưng đã mất bóng Ngụy Tác. Gã tránh thoát rồi vòng ra sau lưng đá nát tâm mạch lão.

“Phương thái thượng trưởng lão, Tô trưởng lão!”

Đặng tiên hóa phạm cấm không phát động, hai lão bắt tử được phái đi ban nãy đã thất tung.

“Đồng bạn của y đã lén vào tông môn của chúng ta!”

“A!”

Đặng Tiên tông tông chủ rực hà quang, nhiều vết thương toác ra như bị chém mấy chục đao, bạch sắc hà quang đạo đồ trước mặt ép tới Ngụy Tác.

“Tông chủ, đi mau! Nếu không đi thì Đặng Tiên tông căn bản ngay cả cơ hội báo cừu cũng không có!” Đặng Tiên tông tông chủ vừa hóa ra đạo đồ thì năm, sáu trưởng lão chặn trước mặt gào to.

“Muốn chạy, không dễ đâu!”

Ngụy Tác phát động Động Hư bộ phạt, trực tiếp tránh khỏi quang hoa xung kích, cái bình màu bị được lấy ra, đồng thời uy năng Đại thừa pháp âm ép lên Đặng Tiên tông tông chủ.

“Cạch! Cạch!”

Đặng Tiên tông tông chủ tan hết xương cốt và kinh mạch.

Khí tức ngút trời từ cái bình màu của Ngụy Tác phát ra, uy năng kinh nhân dấy lên.

“A!” Đặng Tiên tông tông chủ tỏ rõ vẻ điên cuồng, trán đột nhiên bắn ra một đạo bạch sắc hà quang.

“Còn truyền thừa pháp khí nữa hả!”

Đạo bạch sắc hà quang phun ra là Ngụy Tác cảm giác được khí tức hủy diệt khí.

Không phải sức mạnh Đặng Tiên tông tông chủ có thể kích phát, rõ ràng là một món dụng cụ truyền thừa pháp khí dấy lên pháp vực uy năng khác thường.

“Tông chủ đại tông môn được thiên cổ truyền thừa không phải thần huyền đại năng bình thường, lúc đối địch Minh Thổ tông tông chủ may mà ta giả heo ăn cỏ không thì không biết y có thủ đoạn gì.”

Sắc mặt gã cực kỳ ngưng trọng, đề thăng chân nguyên đến mức cao nhất, kích phát cái bình màu.

“Oành!”

Tinh quang của cái bình màu và bạch sắc hà quang trụ va nhau.

Bạch sắc hà quang trụ chững lại một chút rồi tan dần.

“Xoẹt!!”

Một bạch sắc đạo dài cổ kính hóa ra trước mặt Đặng Tiên tông tông chủ.

Đặng tiên thai!

Đặng Tiên tông tông chủ còn có Đặng tiên đài!

Thấy y sắp cùng Đặng tiên đài biến mất vào hư không.

“Tiếc là Đặng Tiên tông hiện tại quá thiếu tu sĩ lợi hại, những người này không ngăn được ta một chút, không phải do người mang theo gần đây người chết ở Chập Khí hải thì có họ trợ lực, có lẽ người thoát được.”

“Tốc độ thi pháp của người kém ta, ta có song thần huyền, tương đương với hai đánh một, người còn muốn thoát sao?”

Đúng lúc đó, tiếng Ngụy Tác thở dài vang lên.

Đặng Tiên tông tông chủ kêu lên thê thảm, thân thể nát thành mười mảnh.

“Oành!”

Liệt khuyết tàn nguyệt dấy lên khí tức hủy diệt bắn ra, mấy tu sĩ chặn trước Đặng Tiên tông tông chủ vắng đi. Liệt khuyết tàn nguyệt chưa tan dư uy, Đặng tiên đài cùng nhục thân Đặng Tiên tông tông chủ biến thành tro.

“A!”

Mọi tu sĩ Đặng Tiên tông gằm lên hải hùng cực độ.

Tông chủ, Thần huyền tam trọng đại năng, ngay trong sơn môn tông môn mà bị người ta giết!

“Bỏ pháp khí và nạp bảo nang xuống, ta để các người đi!”

Giọng Ngụy Tác vang như sấm trong sơn môn Đăng Tiên tông. “Chát!” Một quang tráo do hắc sắc thần văn ngưng thành được kích phát, bao trùm mấy chục dặm, bao hết mọi nhân vật trọng yếu lại.

-o0o-

1012. Chương 1012: Nhận Cung Phụng

Đăng Tiên tông tích lũy còn hùng hậu hơn Thiên Kiếm, trong sơn môn, các loại điện vũ linh quang bức nhân mệnh mông, khác nào tiên vực.

Nhưng lần đầu với Đăng Tiên tông này, đối với Ngụy Tác lại nhẹ nhàng hơn Thiên Kiếm tông nhiều.

Lúc đầu với Thiên Kiếm tông, gã chưa phải thần huyền, nhưng giờ đã đột phá tu vi Thần huyền tam trọng, có thêm nhiều cường pháp cùngch cực đạo tiên binh, cả truyền thừa pháp khí cũng không ngại.

Đại đa số nhân vật đỉnh nhọn của Đăng Tiên tông đã chết, không ngờ gã lên vào nên hầu hết tập trung ở một nơi, bị gã quét sạch một mẻ, thành quần long vô thủ.

“Báo thù cho tông chủ!”

Bị hắc sắc thần văn cấm chế bao trùm, mấy chục tiền bối và chân truyền đệ tử của Đăng Tiên tông không ai đầu hàng, cứ lao ra dùng tính mạng liều với Ngụy Tác.

Nhưng cộn lại không tới mười Kim đơn đại tu sĩ, đối diện Ngụy Tác cũng như một đàn dê giai yêu thú lưỡng giai, tam giai gặp phải Hoang cổ cự thú bát giai, cửu giai.

Ngụy Tác không nương tay, giết sạch mọi tu sĩ động thủ với gã, máu nhuộm tầng không.

Tu sĩ của siêu cấp tông môn luôn có tâm thái cao cao tại thượng nhưng sự thực nhắc họ là trong tu đạo giới cá lớn nuốt cá bé thì họ là nhược giả, ai cũng nên biết kính sợ.

“A!”

Tu sĩ Đăng Tiên tông rợn người, mấy chục nhân vật cốt lõi thì trừ hai chân truyền đệ tử quá sợ mà giao hết ra thì còn lại chỉ sau mười mấy tích tắc đã mất mạng, máu rải tầng không, bạch sắc điện vũ bị nhuộm đỏ.

“Oành!”

Trong một bạch sắc điện vũ ở giữa Đăng Tiên tông, bạch sắc thần quang hiển hiện thì cả điện vũ đột nhiên rung lên sập xuống.

“A!”

Tông chủ trực tiếp bị giết trước mặt tất cả, gần như mọi Kim đơn tu sĩ và nhân vật cao cấp bị giết theo, nhiều tu sĩ Đăng Tiên tông đã lạnh người, chỉ với tu sĩ Phân niệm cảnh và Chu thiên cảnh thì làm sao đâu nổi một thần huyền đại năng, hơn nữa Ngụy Tác từng san bằng Thiên Kiếm tông, Thiên Kiếm tông dốc vô số mạng nhưng không ngăn được. Không ít tu sĩ Đăng Tiên tông mất hết chiến ý, chạy khỏi tông môn.

“Lẽ nào các người coi lời ta là gió thoảng qua tai! Giao pháp khí và nạp bảo nang ra, ta để các người đi.”

Giọng Ngụy Tác như sấm vang khắp sơn môn Đăng Tiên tông.

Đạo đạo thanh sắc kiếm khí từ tay gã không ngừng bắn ra, một tu sĩ Đăng Tiên tông bị chém rớt, nhiều người thậm chí đã chạy được mấy trăm dặm cũng không thoát được thanh sắc kiếm khí.

Trong sơn môn Đăng Tiên tông ít nhất có mấy vạn tu sĩ, bỏ chạy đồng loạt thì Ngụy Tác không thể giết được nhưng gã làm thế lại chặn nhiếp nhiều người. “A!” Nhiều tu sĩ đã chạy rồi vội ném lại pháp khí và nạp bảo nang.

Tình hình đó lan đi khắp nơi, từng toán đệ tử Đăng Tiên tông ném lại, nhiều tu sĩ định liều mạng thì mất hết đầu chí, cũng ném lại pháp khí và nạp bảo nang.

Nhất thời, trong sơn môn Đăng Tiên tông, các loại pháp khí và nạp bảo nang rơi xuống như mưa.

Một lão nhân Đăng Tiên tông đầu tóc hoa râu vốn đang lướt về phía một điện vũ, thấy thế thì thân ảnh dừng lại trên không trung.

Thở dài đoạn lão nhân ném pháp bảo và nạp bảo nang ra, đi về phía Ngụy Tác, “tu sĩ Đăng Tiên tông nghe lệnh, tất cả đình thủ!”

Lão nhân toàn lực quát to khiến tuyệt đại đa số tu sĩ Đăng Tiên tông chứng lại rồi lão đứng dưới Ngụy Tác, dùng tư thế chiến bại hành lễ, “Ngụy thần quân, Đăng Tiên tông muốn hòa đàm.”

“Các hạ là ai, có tư cách gì, hoặc giả Đăng Tiên tông có tư cách gì bàn với mõ?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường nhìn lão nhân, rất lấy làm kinh ngạc.

“Lão hủ Ngô Thanh Tuyền, là truyền pháp trưởng lão của Đăng Tiên tông. Đăng Tiên tông bây giờ không địch nổi Ngụy thần quân, đích xác không có tư cách bàn bạc với Ngụy thần quân.” Lão nhân lại hành lễ với Ngụy Tác, “Nhưng mong Ngụy thần quân nể tình Đăng Tiên tông mấy nghìn năm truyền thừa mà không hủy hết bản tông. Chỉ cần Ngụy thần quân không đuổi tận giết tuyệt, Đăng Tiên tông nguyện ý mỗi năm cung phụng thần quân linh đơn và linh thạch.”

“Cung phụng?” Ngụy Tác hơi ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ lão nhân này nói vậy.

“Ngô Thanh Tuyền, ngươi muốn Đăng Tiên tông thần phục y thì sẽ là tội nhân của bản tông! Chết thì chết, sợ gì!”

Lão nhân tóc hoa râu vừa dứt lời, gần trăm tu sĩ Đăng Tiên tông kêu lên.

“Để mấy nghìn năm cơ nghiệp của Đăng Tiên tông tan biến mới là tội nhân! Các ngươi định để Đăng Tiên tông trừ danh khỏi tu đạo giới hả!”

Lão nhân phần nộ kêu lên, “Thật ra ai mới là tội nhân?”

Gần trăm tu sĩ Đăng Tiên tông tất tiếng.

“Ngụy thần quân, tại hạ biết ngài không phải người hiếu sát. Lão hủ mong ngài đại nhân đại lượng, nể tình Đăng Tiên tông truyền thừa tới nay không dễ mà chừa cho bản tông sinh lộ.” Lão nhân lại hành đại lễ, đoạn thỉnh cầu.

Ngụy Tác hơi nhíu mày lại, gã định trút giận, chán nản tất cả rồi vờ vệt những gì cần thiết, không ngờ Đăng Tiên tông lại có người đứng ra thương lượng.

“Tiểu tử, đề nghị này không tệ, giết gà lấy trứng không bằng để lại con gà mái tiếp tục đẻ!” Lục bào lão đầu thập phần hưng phấn, kêu lên trong tai Ngụy Tác.

“Sao ta tin các vị được?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, hỏi lão nhân tóc hoa râu, “Nếu hôm nay mõ đáp ứng, các vị có thời gian lấy hơi rồi tương lai lại đối phó mõ thì sao?”

“Ngụy thần quân có thể hạ cấm chế lên mấy người bọn lão phu, thậm chí sai người vào giám sát mọi sự của Đăng Tiên tông.” Lão nhân tóc hoa râu nhìn Ngụy Tác: “Chỉ cần thần quân che chở, Đăng Tiên tông sẽ coi thần quân là cung phụng chân chính.”

“Để y hạ cấm chế, giám sát Đăng Tiên tông có khác gì bảo y làm tông chủ! Ngô Thanh Tuyền, ngươi định bán đứng hay để Đăng Tiên tông truyền thừa tiếp!” Nhiều tu sĩ kêu lên.

“Chúng ta được chọn lựa sao, không có thần huyền đại năng tọa trấn, Đăng Tiên tông sớm muộn cũng lạc vào tay thần huyền đại năng khác hoặc triệt để hủy diệt. Muốn tìm thần huyền đại năng che chở thì phải tìm người tin được. Nếu các ngươi không tán thành thì cứ như ban nãy, để lại nạp bảo nang và pháp khí mà đi.” Lão nhân tóc hoa râu lạnh giọng.

“Mõ có thể đáp ứng điều kiện.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm, gật đầu, “Mõ thậm chí đảm bảo chỉ phái người giám sát chứ không can thiệp vào mọi việc bình thường của Đăng Tiên tông, không can thiệp đến Đăng Tiên tông truyền thừa, có ai định chen ép thì mõ sẽ ra mặt, nhưng nếu tu sĩ Đăng Tiên tông chen ép kẻ yếu,

bị mỡ biết thì mỡ là người đầu tiên ra tay với kẻ đó. Còn nữa, mỡ không tổn hủy sơn môn, thậm chí không lấy linh thạch và pháp bảo vô dụng với mỡ nhưng những thứ hữu dụng thì khác.”

“Còn về cung phụng, mỡ muốn xem các vị đưa ra điều kiện gì?” Ngụy Tác nhìn lão nhân Đăng Tiên tông tóc hoa râm.

“Bọn tại hạ có thể chi ra ba phần thu nhập mỗi năm của Đăng Tiên tông, đổi thành linh thạch... Nếu thần quân cần gì, bọn tại hạ tìm giúp, cũng đổi thành linh thạch khấu trừ.” Hôi y lão nhân gật đầu.

“Ba phần thu nhập mỗi năm là bao nhiêu linh thạch?” Ngụy Tác hơi hiếu kỳ.

“Như trước là gần hai nghìn vạn hạ phẩm linh thạch.” Hôi phát lão nhân nhìn Ngụy Tác.

“Nhiều thế hả!” Lục bào lão đầu kêu lên, ghen hòng.

“Siêu cấp đại tông môn đích xác hơn xa tông môn thông thường...” Ngụy Tác mục quang hơi lóe lên, lúc ở Hải Tiên tông gã được Hiên Viên lão tổ cho biết Hải Tiên tông mỗi năm chỉ tích lũy được bất quá trăm vạn linh thạch, bình thường kho Hải Tiên tông chỉ có mấy trăm vạn hạ phẩm linh thạch. Đăng Tiên tông chỉ một năm mà gấp Hải Tiên tông sáu mươi mấy lần.

Số lượng tu sĩ Đăng Tiên tông gấp Hải Tiên tông sáu mươi mấy lần, khổng chế số phường thị và thế lực cũng không biết bao nhiêu mà kể, tính ra một năm hơn sáu mươi mấy lần thì không ghe gớm quá nhưng năm nào cũng vậy mà tích lũy lại thì cực kỳ kinh nhân.

“Ta đáp ứng điều kiện này.” Ngụy Tác lại hơi trầm ngâm, gật đầu với lão nhân Đăng Tiên tông, đoạn nhìn các tu sĩ, “Nếu không đáp ứng điều kiện này thì các người bỏ lại toàn bộ rồi đi, từ rày sẽ thoải mái đấu với ta!”

-o0o-

1013. Chương 1013: Tự Cầm Đá Đập Vào Chân Minh

Không ai dám đấu với Ngụy Tác nhưng không ít tu sĩ Đăng Tiên tông ném lại mọi pháp khí và nạp bảo nang rồi đi.

“Sau này có thành tựu, ta sẽ quay lại báo thù này.”

Thậm chí có những đệ tử trẻ tuổi huyết khí phương cương còn nói với lại.

“Y không phải nhân vật cùng cấp chúng ta...” Nghe các đệ tử trẻ tuổi nói thế Ngô Thanh Tuyền lắc đầu thở dài.

“Lão đầu này tuy nhiên tu vi không cao nhưng kiến thức không tệ.” Lục bào lão đầu nghe Ngô Thanh Tuyền thở dài thì lẩm bẩm.

Ngụy Tác không chỉ song thần huyền, đã đạt Thần huyền tam trọng, lần này hạ được Đăng Tiên tông thu được bao nhiêu lợi lộc kinh nhân nên không sợ những hậu bối đó truy đuổi, chặn được gã tiến bước chỉ có những đại nhân vật.

Sau rốt một phần ba tu sĩ Đăng Tiên tông bỏ đi.

“Sao thế?”

Tùng toán đệ tử Đăng Tiên tông lảng lảng rời sơn môn khiến Đăng Tiên thành không biết gì đến thay đổi kinh thiên trong đó, các tu sĩ còn đợi sự việc diễn biến cực kỳ kinh ngạc.

“Giả! Trên Phi Tiên sơn chỉ là hư ảnh do pháp bảo hóa thành?!”

“Ngụy Tác thật đã lên vào Đăng Tiên tông diệt gọn tông chủ và các nhân vật đỉnh nhọn, bức Đăng Tiên tông phải hòa giải..?!”

Rất nhanh, một tin tức kinh thiên lan đi khiến hơn mười vạn tu sĩ quanh Đăng Tiên tông tê dại.

Nhiều người không dám tin là thật, Đẳng Tiên tông tông chủ là Thần huyền tam trọng đại năng, một tán tu vào một siêu cấp tông môn giết cả tông chủ và một toán nhân vật trọng yếu là khái niệm gì? Văn Linh đại lục tu đạo giới mấy nghìn năm nay chưa từng có.

Không ai dám lên Phi Tiên sơn xem Ngụy Tác ở đó là thật hay giả nhưng nhanh chóng có một toán tu sĩ từ sơn môn Đẳng Tiên tông lao ra, đến đỉnh Phi Tiên sơn mang thanh sắc thân ảnh về thì mọi tu sĩ mới thấy thân ảnh có khí tức đáng sợ đó không phải nhục thân chân chính, đích xác là hư ảnh do một món pháp bảo phát ra.

“Bảo tất cả giao hết thủy hệ yêu đơn và thủy hệ linh được ra, kho của Đẳng Tiên tông có những gì cũng ghi rõ ra...”

Trong sơn môn Đẳng Tiên tông, Ngụy Tác đạt thành hòa đàm với Ngô Thanh Tuyền và tu sĩ Đẳng Tiên tông.

Hiện tại cả Đẳng Tiên tông chỉ còn lại Ngô Thanh Tuyền và một trung niên trưởng lão là Kim đơn tu sĩ, đều tu vi Kim đơn nhất trọng.

Theo ước định, Ngụy Tác hạ cấm chế với bọn Ngô Thanh Tuyền, tu sĩ Đẳng Tiên tông còn lại cùng trong kho phải giao hết thủy hệ yêu đơn và thủy hệ linh được cùng những thứ gã có thể đem tu luyện. Đoạn Đẳng Tiên tông ghi chép hết những gì có thể để gã xem lấy được những gì.

Bất quá gã không nói rõ ngay mà bảo Ngô Thanh Tuyền yêu cầu tu sĩ Đẳng Tiên tông tụ tập lại, giao hết pháp khí và nạp bảo nang.

Gã hiểu rõ, các tu sĩ Đẳng Tiên tông chỉ sợ thần thông của gã, không có người của gã giám sát thì họ sẽ tự giấu đồ đi nên gã bảo Ngô Thanh Tuyền phái nhân người đưa tin cho Âm Thi tông thông tri cho Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã đến.

Linh Lung Thiên vốn ẩn sẵn trong Đẳng Tiên tông cũng hiện thân, thay gã tìm được vài cấm địa, không cho người Đẳng Tiên tông vào. Mọi tu sĩ Đẳng Tiên tông đều thấy bất lực, mấy nơi đó là pháp trận khổng lồ chế mấy đại cấm chế.

Mấy đại cấm mới uy hiếp được Thần huyền tu sĩ nhưng đều bị Linh Lung Thiên phát hiện và khống chế.

Ngụy Tác thần thông như thế, cộng thêm thượng Linh Lung Thiên thì tu sĩ Đẳng Tiên tông không dám phản kháng.

“Ngần này thủy hệ yêu đơn! Đẳng Tiên tông sao lại có nhiều thế!” Chỉ qua trong kho và tu sĩ Đẳng Tiên tông cộng lại, thủy hệ yêu đơn và linh được chất trước mặt Ngụy Tác khiến lục bào lão đầu kêu lên không dám tin, gã cũng cả kinh.

Số thủy hệ yêu đơn trong kho cực kỳ kinh nhân, cộng lại tới hơn bảy vạn viên, tuy Đẳng Tiên tông truyền thừa mấy nghìn năm, thực lực trên Thiên Kiếm tông nhưng số lượng như thế cũng bất thường.

“Đây là tông chủ trước kia hạ lệnh ngầm thu mua.” Ngô Thanh Tuyền nhăn nhó giải thích, “Trước kia Đẳng Tiên tông tra ra tung tích, phát hiện Hải Tiên tông và Âm Thi tông ngầm mua thủy hệ yêu đơn, từ đó biết được Hải Tiên tông liên quan đến động phủ của thần quân... Từ lúc nghi ngờ thủy hệ yêu đơn liên quan đến thần quân, tông chủ hạ lệnh ngầm thu mua, nâng cao giá khiến Âm Thi tông và Hải Tiên tông phải trả giá cao hơn.”

“... Đúng là cầm đá tự đập vào chân mình, tính toán mãi thành không chỉ cho người một tiên thai còn thu lượm giúp ngăn ấy thủy hệ yêu đơn.” Lục bào lão đầu tắt tiếng, Đẳng Tiên tông tông chủ lần này đúng đã đã mất phu nhân lại mất quân.

“Tiên thai thật ra là gì?” Ngụy Tác tắt tiếng, chẳng trách Đẳng Tiên tông tông chủ tỏ vẻ chết không nhắm mắt. Thu hết thủy hệ yêu đơn đoạn gã lấy Đẳng tiên tiên thai ra hỏi Ngô Thanh Tuyền và mấy người đứng đầu của đối phương.

“Đây là truyền thừa chí bảo trọng yếu nhất của Đẳng Tiên tông. Truyền thuyết cho biết năm xưa tổ sư bản tông phát hiện tại Hoang cổ cổ địa.” Ngô Thanh Tuyền không giấu, “Đó là một động phủ phệ khư, tổ sư nhận ra là nơi một chân tiên độ kiếp nhưng mọi bố trí đã tổn hủy, chân tiên đó độ kiếp thất bại nên tiêu

tan nhưng tổ sư thấy ở đó có một nhánh thần mộc, chân tiên đó khi độ kiếp thất bại đã thi triển chuyển sinh bí thuật nào đó nhưng cũng không thành công, chỉ có một phần linh nguyên với kết hợp thần mộc may mắn còn tồn tại đó, hóa sinh tiên thai như đạo quả.”

“Đăng Tiên tông tổ sư dùng thần thông làm tan thần niệm tàn dư trong tiên thai của chân tiên đại năng đó, thay ý chí của mình vào rồi để lại làm truyền thừa chí bảo, đạt tới tu vi nhất định thì có thể luyện hóa, đề thăng tu vi, cảm ngộ pháp vực mà tổ sư lưu để lại hoặc hóa ra thần vực.”

“Tiểu tử, chân tiên linh nguyên trong tiên thai thập phần kinh nhân, cộng thêm số thủy hệ yêu đơn thì người có thể đạt Thần huyền tứ trọng cũng nên, nhưng Đăng Tiên tông tổ sư có thể phong ấn chân tiên linh nguyên, thủ đoạn tất cực kỳ kinh nhân, ý chí tàn dư khẳng định rất mạnh, nếu người trực tiếp luyện hóa thì cũng như Đăng Tiên tông tông chủ, thần thức và ý chí yếu sẽ bị mất, tương đương với bị đoạt xá.” Lục bào lão đầu đề tỉnh Ngụy Tác.

“Thần mộc còn lại qua chân tiên thiên kiếp, tất phi phạm, có thể đem luyện chế thành pháp bảo chống lại thiên kiếp.” Linh Lung Thiên nhật giọng truyền âm cho Ngụy Tác.

“Đưa bọn mõ đến xem thần mộc.”

Ngụy Tác bảo bọn Ngô Thanh Tuyền đưa đi.

“Vật này như đã qua thiên kiếp, hiện tại không biết thành thể nào.”

Trên đỉnh núi, thần mộc như cây đào đã nát, không còn sinh cơ nhưng đẩy lên các loại khí tức, khiến bọn Ngụy Tác cả kinh.

Nhánh thần mộc đã cháy này tạo cảm giác như một món pháp khí có vô số vết thương, trải qua vô số kinh thiên đại chiến, ánh sáng và nguyên khí còn lại là thiên uy lạc ẩn.

Vì có chứa tiên thai đã lâu nên thần mộc toát ra chân tiên khí tức, cực kỳ đặc biệt.

“Nguyên khí lạc ẩn phức tạp thể này e không thể khắc thêm pháp trận... Trừ phi người là chân tiên đã độ kiếp không thì không thể luyện chế nó, mà chỉ có thể lợi dụng uy năng.” Lục bào lão đầu kết luận.

“Chắc không thể luyện chế, những thứ này đã qua thiên kiếp, tựa hồ tự nhiên hóa sinh ra thần vực, có thể dùng khi gặp thiên kiếp.” Linh Lung Thiên nghiên cứu một lúc rồi bảo. Trong thần mộc có nhiều thiên uy loạn xạ, như mảnh vỡ của các loại pháp thuật, dệt thành một pháp vực hoàn chỉnh, như một món tiên binh tự nhiên sinh thành, có điều không thể tìm ra cách vận dụng, khả năng chỉ coi nó là pháp thuẫn, gặp thiên kiếp thì thử. Nếu lĩnh ngộ được thần mộc pháp vực thì uy năng càng cao.”

Ngụy Tác gật đầu, đào cả nhánh thần mộc khỏi vách núi đoạn thu lại. Gã biết pháp vực trong thần mộc liên quan đến uy năng mạnh nhất thiên địa, diễn hóa được thiên kiếp chi lực, nếu gã hóa ra được pháp vực đó coi như phát ra được uy năng của chân tiên độ kiếp, nhưng rồi gã chặt vật gãy đầu, biết mình nghĩ quá xa, muốn lĩnh ngộ pháp vực này e là khi chân chính vượt thiên kiếp thì hiểu rõ các loại thần uy và nguyên khí pháp tắc.

Cần nhất trước mắt là nghĩ cách luyện hóa Đăng tiên tiên thai.

-o0o-

1014. Chương 1014: Không Nén Được, Muốn Mạnh Lên

“Gi hử! Ngụy Tác lên vào Đăng Tiên tông, giết Đăng Tiên tông tông chủ, bức Đăng Tiên tông hòa đàm, rồi làm thái thượng cung phụng?!”

Trong một đại điện hoa mỹ lợp ngọc xanh, tường khảm toàn bảo thạch, linh châu, và phù điêu đẹp đẽ, một nữ vương da như bạch ngọc, đội mũ phượng đứng phất dậy khỏi kim sắc bảo tọa, ngọc phù bị khí tức chấn vỡ.

Là Vu thần nữ từng đấu với Ngụy Tác tại Toái Ngọc cổ vực, kết quả bị đánh đến mức chỉ còn hà quang bọc mình.

“Siêu cấp đại tông môn cỡ Đẳng Tiên tông như một bảo khối khổng lồ, lạc vào tay y thì không biết tu vi tiến cảnh còn đến mức nào!”

“Không được, phải mau đổi phó!”

“Nguy Tác, ngươi là thần huyền đại năng mồn còn dùng thủ đoạn đánh lén, lẽ nào ta lại không!”

Bóp nát ngọc phù, Vu thần nữ nghiêng răng lắm bầm, đi về tòa điện vũ.

“Truyền tin cho Vạn Hoàng cung Vạn Hoàng công tử đến Trúc Nguyệt hồ gặp ta!”

Giọng nói sung mãn uy nghiêm nữ vương vang lên.

Mấy đạo quang hoa xung thiên, ngoài xa lóe sáng đạo đạo quang hoa, tích tắc sau đã vượt không biết bao nhiêu vạn dặm.

Bên ngoài cung điện là thủy vực mệnh mông có ít nhất mấy trăm hòn đảo, bên trên xây dựng lâu các điện vũ đẹp đẽ, vân hà liễu liễu, linh diệu bay lượn.

Thủy vực quanh mấy trăm hòn đảo trong suốt, đáy trải bạch sắc sa thạch, khiến thủy vực thập phần thánh khiết.

Thủy vực nở bùng nhiều loại dị chủng liên hoa, đóa nhỏ chỉ cỡ ngón tay, đóa lớn như mặt bàn, khiến thủy vực và mấy trăm hòn đảo như được bao trong bạch sắc linh quang.

“Chát!”

Vu thần nữ hạ lệnh xong là hóa thành lưu quang, rời bạch sắc linh quang cấm chế.

Bên ngoài cấm chế là Hoang cổ cự trạch, Thiên khung ở ngoài xa lấp lánh quang hoa, nơi này lại nằm ngoài Thiên khung.

Vu thần nữ vượt hư không, đi về phía Thiên khung.

Xuyên qua Thiên khung, trước mặt là một ngọn núi xanh biếc như thanh long.

Trên núi không chỉ mọc nhiều cổ thụ mà đá cũng xanh biếc, trải dài ít nhất hơn ba nghìn dặm.

Sau ngọn núi là bình nguyên mệnh mông, nhìn từ xa cũng thấy có một tòa thành trì quy mô gấp ba Linh Nhạc thành, vượt qua ngọn núi là Vu thần nữ không vào thành mà đi theo một hướng, thêm bảy, tám nghìn dặm thì trước mặt xuất hiện một vùng gò đồi, phía sau nữa là một hồ nhỏ chừng mấy trăm khoảnh.

“Ầm!”

Vu thần nữ vừa đến thì hư không đối diện đột nhiên xạ ra vạn đạo kim quang, chiếu sáng mặt hồ, khí đầy lên như có một thứ gì kinh nhân đang giáng lâm.

Tiên âm từ hư không vọng xuống.

Mười sáu kim giáp dị thú buộc dây xích kim sắc tinh kim kéo một kim sắc thần đài tiến ra.

Mười sáu kim giáp dị thú đều mọc vẩy như vẩy rồng, chân rực kim quang, là Liêu nha cự hổ linh thú, thể hình gấp năm, sáu lần hổ thường, toát lên Hoang cổ khí tức hung hãn.

Kim sắc thần đài hình tròn, đường kính mấy trăm trượng, dị thú kéo sợi dây xích tinh kim lớn cỡ đùi người lớn, thần đài khắc cổ binh phù văn, bề ngoài giống đài sen nhưng tạo cảm giác sát phạt khí tức kinh nhân, là chiến xa của thượng cổ đại năng để lại.

Trên kim sắc thần đài là một thanh niên mặc kim sắc ngọc y đứng chấp tay sau lưng.

Thanh niên mặt vuông tai lớn, ấn đường rộng rãi, toát lên khí tức duy ngã độc tôn, kim sắc ngọc y thêu đầy hình phượng hoàng rực rỡ, thần quang ngưng thành hơn vạn kim sắc thần hoàng quang ảnh, khí thế hùng hậu cực độ.

“A Vu, vội tìm ta có chuyện gì?”

Thanh niên xuất hiện là mỉm cười, hỏi Vu thần nữ.

Vu thần nữ hơi giật giật chân mày, tựa hồ không thích thanh niên xưng hô mình là A Vu nhưng không tỏ rõ, vẫn thể hiện uy nghiêm của nhất phái nữ vương, “Ta muốn mượn Man thiên cổ phù!”

“Man thiên cổ phù? Nàng định dùng để đối phó tiểu tử Ngụy Tác?” Thanh niên mục quang hơi lóe lên, như đã đoán tiên nhân hậu quả, tiếp tục đi đến chỗ Vu thần nữ, “A Vu, nếu trước lúc vào Thiên Huyền đại lục mà chúng ta biết thế thì đã không bại.”

“Đây là ta sai lầm, sau này không thể nữa, chúng ta chưa kết thành đạo侶, sau này thành rồi thì phu thê đồng tâm, việc gì cũng cho người biết.” Vu thần nữ liếc thanh niên. Rõ ràng thanh niên là Vạn Hoàng công tử, thần huyền đại năng của một đại tông môn thần bí khác của Ngọc Hành đại lục: Vạn Hoàng cung.

“Hay cho câu phu thê đồng tâm, có câu này, A Vu, nàng không cần đến Vân Linh đại lục, ta sẽ tới đó giết y, lấy thủ cấp làm chén rượu cưới của chúng ta.” Vạn Hoàng công tử đến trước mặt Vu thần nữ dịu giọng nói.

“Ta đã thề phải giết bằng được y, phải tự thân giết y!” Vu thần nữ lắc đầu, “Chỉ cần cho ta mượn Man thiên cổ phù là được, ta hóa thành chí thân của y rồi đột nhiên ra đòn thì y không thể thoát được.”

“Cạnh y có nhân vật lợi hại, e là nguy hiểm.” Vạn Hoàng công tử hơi nhíu mày.

“Yên tâm đi, lẽ nào người không tin vào thực lực của ta?” Vu thần nữ nhướn mày, đột nhiên dịu giọng, “Đợi ta giết y rồi về Ngọc Hành đại lục, chúng ta sẽ cử hành đại hôn. Lúc đó tiên binh của y sẽ rơi vào tay chúng ta, không chỉ Ngọc Hành đại lục, thậm chí cả Thiên Huyền đại lục, Vân Linh đại lục, sớm muộn gì cũng là của chúng ta!”

“Ta chỉ lo lắng chứ sao lại hoài nghi thực lực của nàng. Vậy thì, nàng nên cẩn thận.” Vạn Hoàng công tử dịu giọng, đưa thổ hoàng sắc mộc chất cổ phù điểm cho Vu thần nữ, “Chỉ là cổ phù này của Vạn Hoàng cung chỉ còn kích phát được một lần, duy trì được hai mươi tư canh giờ, đủ cho nàng có cơ hội.”

“Hóa ra cổ phù chỉ còn kích phát được một lần. Chả trách...” Vu thần nữ đón lấy cổ phù, nói.

“Sao ta lại tiếc, chúng ta sắp kết thành đạo侶, dù nàng muốn sao trên trời ta cũng hái xuống.” Vạn Hoàng công tử mỉm cười, ôm eo Vu thần nữ.

“Người tìm đi, lúc Chân Võ tông chủ Hứa Thiên Áo chết, thể nội bắn ra một viên tinh hạch, không biết vắng đi đâu. Vật đó mà đủ tu vi điều khiển, tương đương với một món đại đạo tiên binh.” Vu thần nữ nói đoạn tránh khỏi tay Vạn Hoàng công tử.

“Đợi ta về, nếu ta tìm được tinh hạch, nàng lấy được tiên binh, phu thê chúng ta ẽ thật ự uy nhiếp thiên hạ.”

Vu thần nữ gật đầu với Vạn Hoàng công tử đoạn quay đi, hóa thành lưu quang biến mất khỏi tầm mắt y.

“A Vu... nàng không biết là ta gặp biết bao nữ tu xinh đẹp trên đời rồi nhưng chỉ uy nghiêm nữ vương trời sinh như nàng càng khiến sắc đẹp kinh nhân, mê hoặc khôn tả khiến ta mê mẩn. Mỗi lần gặp nàng ta chỉ muốn... Bất quá không lâu nữa, khi nàng quay lại, là sẽ được vui vầy cá nước.”

Thân ảnh Vu thần nữ tan biến, Vạn Hoàng công tử mới cười tà quái lắc đầu, mục quang lóe lên, mười mấy kim sắc man hoang dị thú kéo chiến xa, kim quang bay lên không, thân ảnh y cũng tan đi.

...

“Y quả nhiên hạ được Đẳng Tiên tông! Lén vào trong... thủ đoạn quả giáo trá dị thường, may mà ta nghĩ được trước, còn ở lại Đẳng Tiên tông thì dù có Hư không kim hồ cũng rất có thể bị y đánh lén giết chết.”

Cùng lúc, tại một man hoang hoang nguyên khác, một thanh niên rần rạt thần huyền khí tức lăm lăm.

Chân y đứng trên một kim sắc hồ lô thoạt ẩn thoạt hiện, chính thị Trảm Đài Linh Lan.

“Chát!”

Y vừa lăm lăm vừa lao đi, trên một man hoang đại sơn cách rất xa đột nhiên lóe lên thanh hồng lương sắc thần quang, khí tức kinh nhân dấy lên khiến đề giai yếu thú trong vòng vạn dặm, thậm chí trùng trĩ cũng cầm cổ chạy như sắp có đại nạn lâm đầu.

“Chát!”

Thoảng sau, thanh hồng lưỡng sắc thần quang lóe lên nhưng kéo dài lâu hơn.

“Chả trách y không vội đến, hóa ra đang cảm ngộ một đạo đại đạo thần vực. Xem ra y sắp cảm ngộ được!”
Trạm Đài Linh Lan tỏ rõ thần sắc cuồng hỉ.

-o0o-

1015. Chương 1015: Các Phương Biến Động

“Cái gì, Ngụy Tác là Ngụy trưởng lão của Hải Tiên tông từng tham gia Hải liệt đại hội? Cả hai là một!”

“Công pháp của y cực kỳ quý dị, không chỉ có thể trực tiếp luyện hóa thủy hệ yêu đơn để tu luyện, nhục thân cũng sánh với thần thiết!”

Vân Linh đại lục triệt để chấn động.

Đặng Tiên tông có một phần ba tu sĩ ra đi nên nhiều của bí mật Ngụy Tác được tiết lộ.

Rồi tin từ các đại thương đội và tông môn tu sĩ vào Thiên Huyền đại lục đa về, lại tin khác lan khắp Vân Linh đại lục.

“Ngụy Tác tại Toái Ngọc cổ vực đã đại biểu cho tu sĩ Thiên Huyền đại lục đấu với lực đại siêu cấp tông môn Trung thiên tứ lôi tông, Minh Thổ tông, Bích Tỳ tông, Đông Lai bí cảnh của Ngọc Hành đại lục cùng Chân Võ, Huyền Phong môn, bảy thần huyền đại năng cùng đến! Giết Chân Võ tông chủ, Minh Thổ tông tông chủ, thậm chí đánh bại Thần huyền tứ trọng đại năng Vu thần nữ của Đông Lai bí cảnh! Bức tu sĩ Ngọc Hành đại lục phải rút khỏi Toái Ngọc cổ vực.”

Tin này càng chấn kinh hơn việc Ngụy Tác dùng một món pháp bảo lừa gạt tất cả, lên vào Đặng Tiên tông, diệt gọn tông chủ và cơ hồ mọi nhân vật trọng yếu.

Bảy thần huyền đại năng cùng tới là khái niệm gì?

Nhưng vẫn bị phe Ngụy Tác bức lui, gã còn giết được hai đối thủ!

Cộng thêm Hoàng Phủ Tuyệt Luân, Công Đức tông tông chủ, Đặng Tiên tông tông chủ, số thần huyền đại năng mà đại đa số mọi người biết là chết trong tay Ngụy Tác lên tới năm.

Nhất thời, uy thế của Ngụy Tác tại Vân Linh đại lục không tưởng tượng nổi.

Tu sĩ thông thường của Vân Linh đại lục chỉ biết thế nhưng những đại thế lực tất nhiên biết nhiều hơn.

“Thật ra là việc gì? Tiên khí sao lại trong tay y?”

Tịch Hàn đại lục Tiểu Cực giới, trong tông chủ đại điện, Cực Âm thần quân nhăn nhó nhìn hình ảnh trong một viên pháp châu.

Pháp châu hiện lên hình ảnh Ngụy Tác mặc thanh y kích phát cái bình màu.

Là Lưu ảnh châu, lúc Ngụy Tác đấu với Vu thần nữ tại Thiên Huyền đại lục thì có người dùng viên châu này ghi lại hình ảnh rồi đưa về cho Cực Âm thần quân.

“Tiểu Cực Cực, đúng là óc lợn.” Hoàng bào lão đạo Nguyên Âm lão tổ đầu tóc khô vàng rối bù, hiền hòa nhìn Cực Âm thần quân nói.

Cực Âm thần quân giật mình, nhận ra mục quang Nguyên Âm lão tổ lạnh lẽo, “Sư thúc sao lại nói vậy?”

“Quá giản đơn, khẳng định là y mạo danh con làm việc tốt. Giết Vũ Hóa Nhược Tinh và đệ tử của Hỏa Vực thần vương cũng là y.” Nguyên Âm thần quân cười hắc hắc nhìn Cực Âm thần quân, “Bất quá Tiểu Cực Cực, sư thúc không hiểu sao y không giả thành ai mà lại là con để giá họa nhỉ?”

“Có khi y thấy sư diệt đẹp trai hơn?” Cực Âm thần quân mặt dày.

“Tiểu Cực Cực, con thấy sư thúc dễ gạt hay quan điểm thẩm mỹ của sư thúc đặc biệt?” Nguyên Âm lão tổ cười ha hả, lộ ra ba cái răng vàng, “Không thật thà tí nào.”

“A! Sư thúc, tiểu diệt đùa thôi, thật ra là trước kia có chút mâu thuẫn với y.” Cực Âm thần quân toát mồ hôi lạnh, muốn khóc mà không có nước mắt: “Khi đó tiểu diệt bảo cùng y đối phó Vũ Hóa Ứng Thiên, kết quả thấy không thắng được nên con đã thừa cơ chạy trước.”

“Đánh không lại thì chạy, an toàn làm đầu không có gì sai.” Nguyên Âm lão tổ bảo.

“Vậy thì sư thúc, chi bằng chúng ta lên đến cướp tiên khí của y?” Cực Âm thần quân sáng mắt. “A!” Nhưng chưa dứt lời, y lại kêu lên thê thảm, bị Nguyên Âm lão tổ dùng một đạo quang hoa đánh trúng hông văng đi.

“Đánh không lại thì chạy, an toàn làm đầu không sai, còn hơn mất mạng, nhưng trong óc nhất phái tông chủ lại là não lợn, làm việc liên lụy người khác thì đáng đánh.” Nguyên Âm thần quân cười ha hả, vẫn hiền hòa như thể không phải lão ra tay.

“Sư thúc, sao tiểu diệt lại óc lợn được.” Cực Âm thần quân nhăn nhó sờ hông.

“Đối phương cả Thần huyền tứ trọng cũng đánh nổi, đạo lý đánh cho hai thần huyền đại năng toi tở, người tướng có cửa sao?” Nguyên Âm lão tổ nhìn Cực Âm thần quân, cười hắc hắc: “Tiểu Cực Cực, y bày ra lắm trò như thế, luận về âm hiểm thì hơn con nhiều. Con để người ta cầm hận, mang tới một đối đầu như Hỏa Vực thần vương mà còn không lo giải quyết, lại muốn tìm chết thì không phải óc lợn là gì?”

Cực Âm thần quân nhăn nhó, “sư thúc bảo chúng ta nên làm sao đây, vạn nhất không đối phó... Y nhân chiếm Đăng Tiên tông, không biết thu được những gì, rồi thì tu vi thần thông đại tiến, lên vào Tiểu Cực giới thì chúng ta nguy to.”

“Đúng rồi, ta có một cách.”

“Cách gì... A!” Cực Âm thần quân chưa nói xong lại kêu lên thê thảm, bị Nguyên Âm lão tổ đánh bay, lần này là một đạo lôi hệ thuật pháp nên tốc y dừng đứng, miệng xì khói.

“Sư thúc... tiểu diệt không thể nhận ra, hơi tí là đánh. Vô pháp vô thiên của sư thúc khiến người ta không nhận ra linh lực dao động khi xuất thủ, tiểu diệt lại không cùng sư thúc đối địch, làm sao tránh nổi, đánh nữa là chết người đấy.” Cực Âm thần quân vừa miệng xì khói vừa muốn khóc mà không có nước mắt.

“Đánh về con lúc này không tệ, y mà thấy tất bớt giận nhiều.” Nguyên Âm lão tổ cười hòa ái đầy thâm ý, “Qua tư liệu thì y có thể thương lượng được. Ta đưa con với dáng vẻ này đến thỉnh tội tất y nể mặt, ít nhất không đối phó chúng ta nữa.”

“Sư thúc muốn nói là... chúng ta đến thỉnh tội để y đại nhân không chấp tiểu nhân?” Cực Âm thần quân ngẩn người.

“Đi thôi, mau lên, không thì người ta chắc gì đã gặp tại Đăng Tiên tông, hoặc người muốn lấy lòng y quá đông, chúng ta đến cũng vô vị.” Nguyên Âm thần quân thấy Cực Âm thần quân tựa hồ chưa muốn đi thì lại một đạo thần quang giáng vào khiến Cực Âm thần quân nhảy lên, “Tiểu Cực Cực, biết rõ là an toàn làm đầu, sao lại không biết theo gió bẻ măng, năng khuất năng thân, kết giao quý nhân hả? Chỉ tính hiện tại, tuy hơi mất mặt nhưng có quan hệ với y, chưa biết chừng tương lai có bao nhiêu là lợi lộc. Còn còn bất động, thật khiến ta không yên tâm.”

“Sư thúc... tiểu diệt không phải không nghe lời mà đang tính nên mang thứ gì để tổ thành ý.” Cực Âm thần quân khóc thật, nước mắt lưng tròng.

“Tạm được. Mấy đạo lý của y không phải vẫn Kim đơn cảnh hả, Cửu âm tiên quả còn mấy trái, cứ mang theo.” Nguyên Âm lão tổ vừa ý gật đầu.

“Được, y cần thủy hệ yêu đơn ma, có thủy hệ yêu đơn thì mang theo.” Cực Âm thần quân lau mặt kêu kêu lên, “Người đâu, có việc cần!”

...

“Hóa ra là y!”

Vũ Hóa thể gia, trong một điện vũ, trước mắt Vũ Hóa Ứng Thiên lơ lửng hình ảnh Ngụy Tác kích phát cái bình màu.

“Mau phái người đến Lưu Hỏa đại lục, truyền tin cho Hỏa Vực thần vương là Vũ Hóa Ứng Thiên khả ta đảm bảo kẻ giết đệ tử của y là kẻ này.”

Vũ Hóa Ứng Thiên mắt lóe hàn quang, vẫy tay với một lão nhân, “Cho Hỏa Vực thần vương biết Vũ Hóa thể gia toàn lực giúp y giết kẻ này.”

...

“Nhiều quá...!”

Trong Đăng Tiên tông, Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã, Hàn Vi Vi đều tụ tập ở tông chủ đại điện. Nhận được tin của Ngụy Tác, vô danh hoàng đảo triệt để đại thiên di, tất cả mọi người cùng mười mấy con Bằng tuyết thần nguyên đều đến Đăng Tiên tông gặp gỡ.

Âm Lệ Hoa ghé qua Âm Thi tông đưa nhân thủ đến tạm thời tiếp quản Đăng Tiên tông, hiện tại những thứ của Đăng Tiên tông đã được thống kê thành danh sách.

Danh sách này khiến Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã hít một hơi lạnh, lục bào lão đầu không nói thành lời.

Nguồn lực của Đăng Tiên tông thì tông môn bình thường khó tưởng tượng nổi.

Linh thạch, linh đơn, pháp khí khổ, pháp bảo... Trừ những thứ của tu sĩ Đăng Tiên tông thì còn lại đều được ghi thành danh sách.

Chỉ lượng linh thạch cũng đủ chấn kinh!

Các loại linh thạch hạch toán thành hạ phẩm linh thạch tới gần mười ức!

Con số này tuyệt đối kinh hãi. Nên biết đó chỉ là lượng còn lại, bình thường không dùng đến, là tích lũy của tông môn, hoàn toàn đã trừ trừ đi mười mấy vạn đệ tử Đăng Tiên tông tông tiêu hao thường nhật.

Con số đó khiến bọn Ngụy Tác lại hiểu rõ thêm siêu cấp tông môn bình thường không thiếu linh thạch, chỉ vì để phổ thông đệ tử thềm muốn mà vượt lên, cống hiến cho tông môn mà phát linh thạch có phần hạn chế. Dù mọi linh thạch khoáng mạch đoạn tuyệt thì kho của các siêu cấp đại tông môn vẫn đủ dùng rất lâu.

Đạt đến mức kim đơn thì những thứ hữu dụng với kim đơn và thần huyền đều có linh thạch không mua được, không thì các thế lực đại tông môn còn đến thế nào nữa. Dù vậy, các tông môn không lo lắng đến linh thạch vẫn có ưu thế khó tưởng tượng nổi, trong tông môn không thiếu đệ tử thiên tư cao cường, những thứ cần thiết cho tu sĩ chưa đạt kim đơn tu luyện đều mua được, lại có thể dùng linh thạch thuê tán tu và phương phục vụ, nên mỗi đời của siêu cấp đại tông môn đều có số lượng kinh nhân Kim đơn đệ tử. Tiểu tông môn phải vài đời mới có một Kim đơn đại tu sĩ.

Trừ linh thạch ra, lượng linh đơn và pháp khí cũng dị thường kinh nhân, tổng cộng tám kho, theo bọn Ngô Thanh Tuyền nói thì đủ cho mười mấy vạn đệ tử dù không được bổ sung từ bên ngoài cũng đủ dùng ba năm!

Những tiêu hao phẩm như linh đơn và pháp khí cũng đủ cho ba năm.

Nếu đem hết ra, cộng với những thứ đựng trong nạp bảo nang thì chất thành núi!

Lúc Ngụy Tác làm tiểu tán tu tại Linh Nhạc thành có mong ước rải linh thạch khắp nhà rồi ngủ trên đó, giờ gã muốn ngủ trên núi linh thạch và linh đơn cũng được.

-o0o-

1016. Chương 1016: Các Tông Tìm Đến

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 20 Điểm khi đọc bài viết này:

*****.vn :

“Lần này cả Độc Cô Vũ Vân và Diệp đại ca, Tiểu Vi muội muội sắp xung kích kim đơn cũng được đảm bảo rồi.”

Nhìn danh sách linh đơn và linh dược, Ngụy Tác bảo Độc Cô Vũ Vân và Diệp Cố Vi, Diệp Tiêu Chính.

Tuy không có linh dược như Tử hồ hoa nhưng số lượng đạo giai, thậm chí tiên giai linh đơn không ít, nhiều loại là để xung kích kim đơn.

Nhờ linh đơn và linh dược, không chỉ Độc Cô Vũ Vân và Diệp gia huynh muội xung kích kim đơn sẽ vạn vô nhất thất, ngay cả Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi cũng sẽ tu vi đại tiến.

Về linh thạch, Ngụy Tác không lấy khối nào, gã không định khai sơn lập tông, chỉ cần đề thăng tu vi người cùng phe chứ không cần tích lũy để ngày sau thu đệ tử. Nhưng với linh dược và linh đơn hữu dụng cho phe mình, gã không khách khí.

“Lão đại, đừng quên bọn đệ.” Cả hai xô đẩy nhau đến trước mặt Ngụy Tác, ra vẻ đương nhiên đi theo lão đại là phải có lợi, chính thị tổ hợp đầu óc đơn giản.

“Yên tâm đi, không thiếu các người.”

Ngụy Tác vừa bức vừa buồn cười, với số lượng kinh nhân linh đơn này thì hai gã đột phá kim đơn là chắc chắn, còn hơn hơn bọn Độc Cô Vũ Vân và Diệp Cố Vi. Hai kẻ như thế cũng tu thành kim đơn quả thật một người đắc đạo, gà chó lên trời.

Nếu cả hai là đệ tử thì với tư chất đó, Đăng Tiên tông tuyệt đối không lãng phí nguồn lực cho họ mà cho những người có tư chất, có tiềm lực hơn.

“Lưu lão đưa huynh đệ khứ của mõ xem xem linh dược linh đơn nào hữu dụng thì lấy.” Ngụy Tác ra hiệu cho Lưu lão chiếu cố tỏ huynh đệ Lý Tả Ý.

Hiện tại thổ huynh đệ đang trong tình trạng khó tả, tu vi tiến cảnh đã đạt Kim đơn ngũ trọng sơ kỳ. Có ngày thật sự đột phá đến Thần huyền cảnh cũng nên.

Tại vô danh hoang đảo đã bị Lý Tả Ý ăn mất không ít nguyên liệu luyện đơn nên nghe Ngụy Tác nói vậy, luyện dược lão đầu này không vui nhưng vẫn gật đầu, hàm hực kéo Lý Tả Ý đi.

“Lưu lão, nếu có linh đơn và linh dược để các vị tu luyện và đề thăng thọ nguyên thì cứ lấy là được.” Ngụy Tác mỉm cười nói.

“Đa tạ lão đại.” Lưu lão hòa và lão nhân đang đi rahơi sững lại, tỏ rõ thần sắc cảm kích. Khả năng vì bị hai kẻ đầu óc đơn giản ảnh hưởng, không biết từ bao giờ, họ cũng xưng hô gã là lão đại.

Ngụy Tác lấy danh sách ghi lại công pháp cùng thuật pháp của Đăng Tiên tông.

“Đăng tiên hóa đạo kinh... Đăng tiên đạo đồ... Huyền nữ phi tiên vũ...”

“Không hổ là tông môn mấy nghìn năm truyền thừa, có một môn thiên cấp đỉnh giai công pháp và hai môn thiên cấp đỉnh giai thuật pháp, Đăng tiên hóa đạo kinh này vô dụng với ta, bất quá Đăng tiên đạo đồ và Huyền nữ phi tiên vũ thì có thể tham ngộ.”

Ngụy Tác xem qua rồi bảo bọn Cơ Nhã.

Đăng tiên hóa đạo kinh là công pháp tu luyện chân nguyên, Đăng tiên đạo đồ là thuật pháp Đăng Tiên tông tông chủ thường sử dụng. Chỗ đáng sợ của đạo thuật pháp này là dùng chân nguyên mô phỏng được đại đạo pháp vực, nếu chân chính lĩnh ngộ ra đại đạo pháp vực thì uy năng sẽ hòa cùng pháp vực uy năng.

Đăng Tiên tông tông chủ chưa lĩnh ngộ được bản nguyên của thiên thuật pháp này, không thể tìm ra quy tắc thiên địa nguyên khí để hóa thành pháp vực, không thì uy năng không chỉ có có thể.

Huyền nữ phi tiên vũ là một môn mê hồn nhiều thần cường pháp chỉ nữ tu mới sử dụng được, khi thi triển thì nguyên âm đặc biệt và tự thân chân nguyên sẽ kích phát ảo cảnh kiểu như Minh thần hoang nguyên, như trong tích tắc bày ra mê hồn đại trận.

“Thiếp biết phu quân thích lưỡng môn thuật pháp này nên đã ghi lại, đây là Đẳng tiên đạo đồ.” Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười đưa ngọc phù đến trước mặt Ngụy Tác.

Ngụy Tác mắt ánh lên đoạn đưa ngọc phù cho Ngô Thanh Tuyền và Long Mộc Tinh, “Ngô trưởng lão, thuật pháp này mô trừ truyền cho đạo lữ và thân hữu thì không truyền cho ai nữa, còn trong Đẳng Tiên tông thì trưởng lão tự tu luyện, hoặc truyền cho ai, mô sẽ không can thiệp. Long Mộc Tinh, đạo thuật pháp này người cứ tham ngộ.”

Ngô Thanh Tuyền gật đầu không nói gì, Long Mộc Tinh giật mình không ngờ tới, “Chủ nhân ban đạo thuật pháp này cho tiểu nhân?”

“Đúng thế, không chỉ đạo thuật pháp này, Đẳng Tiên tông có thiên cấp thuật pháp nào người thích thì cứ việc luyện.” Ngụy Tác bảo, “Người tạm thời thay ta trông nom Đẳng Tiên tông.”

“Chủ nhân cần tiểu nhân giám sát Đẳng Tiên tông?” Long Mộc Tinh ngẩn ra, mặt nhợt đi.

“Không phải chứ, người bảo y?” Lục bào lão đầu và Hàn Vi Vi kêu lên.

“Y sợ chết như thế, tại Đẳng Tiên tông đương nhiên càng cẩn thận, trừ phi bị cao thủ lợi hại bắt chứ không dám phản lại chúng ta.” Ngụy Tác truyền âm cho lục bào lão đầu cùng bọn Hàn Vi Vi.

Để Long Mộc Tinh giám sát là ý riêng của gã, gã không định ở lại Đẳng Tiên tông lâu, những người khác với gã lại càng trọng yếu, ở lại Đẳng Tiên tông chưa biết chừng sẽ nguy hiểm. Long Mộc Tinh vạn nhất gặp nguy hiểm thì với tính cách đó sẽ đầu hàng, không bị họa sát thân.

“Vớ tu vi của tiểu nhân sao có thể trông coi Đẳng Tiên tông.” Long Mộc Tinh sững người rồi run lên sợ hãi.

“Yên tâm đi, vớ tu vi và pháp bảo của người, Đẳng Tiên tông hiện tại không ai là đối thủ. Ta cũng không bảo người làm Đẳng Tiên tông tông chủ, mà chỉ giúp Ngô trưởng lão phòng bị những tu sĩ Đẳng Tiên tông sinh sự. Nếu bọn ta rời Đẳng Tiên tông, có việc gì người và Ngô trưởng lão không giải quyết được thì cho ta biết là xong.” Ngụy Tác không cho Long Mộc Tinh chối.

“Ngụy thần quân!”

Cùng lúc trung niên Kim đơn đại tu sĩ còn lại của Đẳng Tiên tông tiến vào, y đang là đại trưởng lão, quản lý việc đối ngoại. “Thần quân, hai lão nhân Đại Doanh phong của Công Đức tông cầu kiến, đang đợi ngoài sơn môn.”

“Hai lão nhân Đại Doanh phong?” Ngụy Tác hơi ngẩn ra rồi bảo Kim đơn đại tu sĩ đó dẫn đường, thấy hai lão nhân đợi ngoài sơn môn là gã tự ra đón.

“Lưỡng vị tiền bối, sao lại đến tìm tại hạ.” Ngụy Tác trực tiếp rời sơn môn, đến trước mặt hai lão nhân hành lễ.

Là Trương Vân và Tiền lão nhân. Lúc gã giả thành đệ tử Đại Doanh phong Mã Đẳng thì cả hai rất quan tâm, nên gã cũng thập phần thân cận với hai lão nhân.

“Không ngờ thần quân là Bá Khí chân nhân đại danh鼎鼎, ở cùng lâu như vậy mà bọn tại hạ không biết.” Hai lão nhân tỏ vẻ lạ thường, đáp lễ, “Bọn tại hạ đây là phụ mệnh Công Đức tông tân nhậm tông chủ đến hòa đàm.”

“Công Đức tông muốn hòa đàm?” Ngụy Tác không ngờ nên hơi ngẩn ra.

“Thần quân thần thông cái thế, lại có chữ tín, Công Đức tông không muốn đối địch, mong thần quân mở mặt hòa đàm.” Trương Vân và Tiền lão gật đầu.

“Lưỡng vị tiền bối không cần gọi mô là thần quân, gọi Ngụy Tác là được.” Ngụy Tác đưa hai lão nhân vào sơn môn Đẳng Tiên tông, coi như thượng khách, “Tuy vì Minh Đức mà mô mới đến Công Đức tông, nhưng quả thực từ đâu mô đã thêm muốn Đề hồ thánh quả, lại ngầm lấy đồ trong Thất bảo mật địa, lưỡng vị tiền bối có thể về bảo hiện nhậm tông chủ là việc này mô có lỗi trước. Nếu Công Đức tông thật lòng hòa đàm, mô nợ các vị một món lớn, sau này Công Đức tông gặp nạn, giúp được thì mô sẽ giúp. Nhưng nếu chỉ vì e dè thần thông hiện tại của mô, sau này vẫn đối phó thì mô không nường tay.”

“Bọn lão phu thân phận không cao, không dám hứa nhiều nhưng là đệ tử Công Đức tông, nên phải đến tìm các hạ bàn bạc, hi vọng các hạ hiểu.” Hai lão nhân nhăn nhó, “Các hạ hứa như thế, ít nhất Đại Doanh phong đều hiểu tâm ý, sau này Công Đức tông vi phạm song phương ước định thì bọn lão phu không còn mặt mũi nào nói gì nữa, các hạ đối phó Công Đức tông cũng không cần lưu tình.”

“Đây phần Công Đức tông cung phụng, các hạ đáp ứng hòa đàm, Công Đức tông mỗi năm sẽ cung phụng ngần này.”

Hai lão nhân lại cảm tạ, lấy ra mấy cao giai nạp bảo nang đựng toàn thủy hệ yêu đơn, tới bảy, tám vạn viên.

“Số thủy hệ yêu đơn này miễn nhận.” Ngụy Tác thu mấy nạp bảo nang, bảo hai lão nhân: “Bắt quá hai tiền bồi chuyển lời cho quý tông chủ, phần cung phụng mỗi năm không cần đưa đến tay miễn và chuyển cho Đại Doanh phong. Toàn bộ do Đại Doanh phong sử dụng.”

“Chuyện đó...” Hai lão nhân cả kinh, nhìn Ngụy Tác không dám tin.

“Dù gì miễn cũng từng là đệ tử Đại Doanh phong... thân hữu của miễn vốn không nhiều, hiện tại Thiên khung Thiên Huyền đại lục tan vỡ, thân hữu lại càng ít.” Ngụy Tác nhìn lưỡng vị lão nhân, “coi như một phần tâm ý của miễn, hi vọng lưỡng vị tiền bối đừng cự tuyệt. Không thì hai vị có đưa đến, miễn cũng sai người đưa về Đại Doanh phong.”

“Ngụy Tác, các hạ khác với mọi tu sĩ, ngày sau mọi phong khác của Công Đức tông thế nào cũng mặc, Đại Doanh phong vẫn coi các hạ từng là... đệ tử.” Hai lão nhân thập phần cảm động, Ngụy Tác giữ cả hai lại Đẳng Tiên tông một lúc mới để họ đi.

“Tự Nhiên tông cầu kiến...”

“Quảng Pháp thiên cung cầu kiến...”

“Tử Dương cung cầu kiến...”

“Quy Phàm tông cầu kiến...”

“...”

Hai lão nhân Đại Doanh phong đi khỏi không lâu thì tiếng báo tin không ngừng vọng vào sơn môn Đẳng Tiên tông, liên tục có các tông môn đến cầu kiến Ngụy Tác.

-o0o-

1017. Chương 1017: Đây Là Tình Cảm

“Như đi chợ ấy, các tông môn này nhanh nhạy thật.” Trong một nơi bố trí đại cấm của Đẳng Tiên tông, bị Linh Lung Thiên tạm thời coi là cấm địa, lục bảo lão đầu nghe tiếng báo tin liên tục thì cười lạnh.

“Có tới ngần ấy tông môn đến.”

Ngụy Tác ngăn ra, hai lão nhân Đại Doanh phong đi khỏi chưa được nửa canh giờ đã có nhân vật trọng yếu thậm chí tông chủ của mười mấy tông môn tự thân đến cầu kiến.

Các tông môn này đều truy sát Ngụy Tác sau Đại Hóa minh hội nhưng các tông chủ và lão bất tử bị gã giết sạch nên gã không có ý định báo thù mấy phái này. Nhưng họ sợ gã truy cứu nên liên tiếp đến thỉnh cầu bãi kiến.

“Ngụy thần quân”, Âm Lệ Hoa vẫn đùa như bình thường với Ngụy Tác, cố ý gọi, “Có nên ra tiếp kiến họ? Chắc họ mang tới không ít lợi lộc.”

“Âm đại tông chủ, phiên tông chủ tiếp kiến họ.” Ngụy Tác cũng mỉm cười: “Với Âm đại tông chủ thì việc này không đáng gì.”

“Thế nào, thần quân định luyện hóa Đẳng tiên tiên thai?” Âm Lệ Hoa hơi mỉm cười, không cự tuyệt, vốn định đi ra thì chân tiên khí tức bao trùm đại điện, Ngụy Tác lấy Đẳng tiên tiên thai ra, khiến nàng ta cả kinh.

“Đầu óc người không sốt chút.” Hàn Vi Vi cả kinh, sờ trán Ngụy Tác, “Người bảo là với tu vi hiện tại luyện hóa thứ này sẽ bị đoạt xá, lấy ra làm gì?”

“Bình thường thì tu vi hiện tại của ta không thể luyện hóa Đẳng tiên tiên thai, nhưng lương vị lão nhân Đại Doanh phong đến đã nhắc ta một cách có thể an toàn luyện hóa.” Ngụy Tác đắc ý mỉm cười.

“Luyện hóa Đẳng tiên tiên thai? Bằng cách nào?”

Không chỉ lực bào lão đầu kêu lên, ngay cả Linh Lung Thiên không biết đang ăn tinh kim gì cũng đi tới.

Theo ghi chép của Đẳng Tiên tông, Đẳng tiên tiên thai do một phần chân tiên linh nguyên hóa thành, chỉ lượng linh nguyên còn lại cũng rất có thể khiến Ngụy Tác đạt tu vi Thần huyền tứ trọng, hà huống còn chứa một bộ phận truyền thừa của Đẳng Tiên tông tông chủ.

Truyền thừa chí bảo kinh nhân cực độ này mà có thể hoàn chỉnh luyện hóa như lời Ngụy Tác thì không chỉ tu vi đại tiên, rất có thể trực tiếp biết thêm một môn đại đạo pháp vực!

“Nếu dùng Phổ độ thần quang tiêu tan ý chí của Đẳng Tiên tông tổ sư trong tiên thai thì có thể an toàn luyện hóa Đẳng tiên tiên thai.” Ngụy Tác cười bảo.

“Đúng! Phổ độ thần quang! Sao ta không nghĩ ra nhỉ!” Lực bào lão đầu kêu lên, “Dùng Phổ độ thần quang, tương đương với triệt để thuần phục đoạn thần thức của Đẳng Tiên tông tổ sư, không chỉ không lo bị đoạt xá mà còn khiến tiên thai chủ động tương dung, đại đạo pháp vực truyền thừa trong đó vẫn còn! Coi như Đẳng Tiên tông tổ sư ngoan ngoãn truyền công truyền pháp!”

“Phổ độ thần quang... thuật pháp của Công Đức tông chuyên môn luyện hóa thần thức, y lấy được từ tay Minh Đức.”

Bọn Cơ Nhã và Hàn Vi Vi hiểu ngay. “Với tu vi của huynh có thể thi triển Phổ độ thần quang?” Cơ Nhã hỏi. Ngụy Tác có nhắc đến môn thuật pháp với nàng, nói thi triển cực hao tổn chân nguyên và tâm thần, tu vi như gã cũng cạn lực, Minh Đức từng nhờ hai thái thượng trưởng lão Công Đức tông giúp mới thi triển được, thời gian thi pháp cũng rất dài, nhất thời đạo thuật pháp này vô dụng, thành thử nàng cũng không nghĩ ra.

“Đạo thuật pháp này Kim đơn tứ trọng trở lên mới có thể thi triển, chỉ là quá lâu, cần nhiều người hợp lực, càng nhiều người thì Phổ độ thần quang càng mạnh, luyện hóa càng nhanh, các nàng tu vi không đủ, mình ta thi triển thì ít nhất tám, chín ngày mới xong.” Ngụy Tác gật đầu.

“Tiếc là thổ huynh đệ ngốc quá, không thể lĩnh ngộ thuật pháp mới này, không thì giúp được một tay.” Hàn Vi Vi bĩu môi.

“Ngụy đại thần quân, nên cẩn thận. Vạn nhất môn thuật pháp này vô hiệu thì hậu quả khôn lường.” Âm Lệ Hoa thần sắc ngưng trọng dặn.

“Ta sẽ cực kỳ cẩn thận, Minh Đức từng dùng thuật pháp này đối phó ta nhưng không thành, ta sẽ không để tình hình lặp lại.” Ngụy Tác gật đầu, “Bất quá đây chỉ là thần thức tàn dư, phong ấn uy năng cố định, không có hình thể nên khó phát ra được uy năng gì chống lại Phổ độ thần quang, thi triển chắc không thành vấn đề.”

“Dù thế nào, càng cẩn thận càng tốt.” Âm Lệ Hoa gật đầu mỉm cười, đi ra, “Được rồi, Ngụy đại thần quân, để tỷ giúp thần quân hòa đàm với họ.”

“Phu quân định ở lại Đẳng Tiên tông hay không? Chuẩn bị khi nào luyện hóa Đẳng tiên tiên thai?” Ngụy Tác là chủ yếu nên bọn Cơ Nhã đều hỏi dự định của gã.

“Ta định luyện hóa Đẳng tiên tiên thai ở đây.” Ngụy Tác nhìn tiểu nhân bảy tấc, bảo quang lưu chuyển trong tay, bảo bọn Cơ Nhã.

“Vội thế? Lần này có ngần ấy thủy hệ yêu đơn, tới đây các tông môn khẳng định còn hiển lên không ít bảo vật, phu quân cứ luyện hóa thủy hệ yêu đơn thì tu vi cũng dễ thăng không ít, sau đó mới luyện hóa vật này thì hơn.” Thủy Linh Nhi tựa hồ không muốn bị chú ý nên rụt rè đề nghị.

“Lần này tại Toái Ngọc cổ vực ta đấu với bọn Vu thần nữ, lại hạ được Đẳng Tiên tông, đủ chấn nhiếp tuyệt đại đa số đối thủ. Nhưng nhân vật nhất lưu như Vu thần nữ và Vũ Hóa Ứng Thiên khẳng định không sợ. Tại Toái Ngọc cổ vực và Đẳng Tiên tông, ta đã sử dụng hết mọi thuật pháp có thể, Sinh tử thư và cái bình màu cũng đã tể xuất, với tai mắt của các siêu cấp tông môn thì sẽ nhanh chóng nổi lại mọi sự, đoán ra người đoạt được tiên khí tại Luân hồi tháp là ta, mạo danh Cực Âm thần quân cũng là ta, thậm chí đoán ra ta là người giết đệ tử của Hỏa Vực thần vương.” Ngụy Tác nhìn Thủy Linh Nhi lắc đầu, “Ta chấp nhận ra mặt ở Toái Ngọc cổ vực là đã chấp nhận sóng gió, muốn thu mình cũng không được, dù muốn trốn tránh như trước cũng không được, còn phải lo cho Hải Tiên tông, hiện tại ai cũng biết quan hệ giữa ta và họ. Đối đầu sẽ không cho ta nhiều thời gian, bất quá đã đứng ra thì ta cũng không sợ, chỉ cần tu vi đột phá, chỉ với cái bình màu là ta không sợ ai!”

“Đúng thế, với tu sĩ Vân Linh đại lục thì hiện không ai làm gì được bọn ta nhưng ai biết được sẽ gặp tiếp những đối thủ nào, nếu Hỏa Vực thần vương đích thân tới thì chúng ta nguy hiểm. Hiện tại ngàn ấy tông môn đã tới mà Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất còn chần chừ, rõ ràng đang quan sát xem có nhân vật nào tới đối phó chúng ta rồi mới quyết định.” Nam Cung Vũ Tinh hơi trầm ngâm, gật đầu.

“Bọn thiếp không quá nhiều để phụ quân luyện hóa thứ này.” Bọn Cơ Nhã đều đi ngay.

“Đúng rồi, thuận tiện nhắc Âm đại tông chủ và Ngô Thanh Tuyền là trong thời gian này không cho ai vào Đẳng Tiên tông, kể cả tu sĩ Đẳng Tiên tông, ai ở trong thì cứ tu luyện, ở ngoài thì cứ đợi đã, linh thạch và linh đơn cần thiết thì cứ phát, ai đến hòa đàm thì cũng gặp ngoài sơn môn. Không để lộ tin ta chuẩn bị luyện vật này.” Ngụy Tác nhớ ra, đột nhiên dặn.

“Biết rồi, Ngụy đại thần quân nhất gan, sợ người khác cũng như mình, lên vào đối phó hả.” Hàn Vi Vi quay lại, làm vẻ khinh miệt.

“Lâu rồi không gặp, Hàn đại tiểu thư, luyện hóa xong thứ này chúng ta lại chơi trò mới nhé.” Ngụy Tác cười hắc hắc, truyền âm cho Hàn Vi Vi.

“Chết đi!” Hàn Vi Vi lao đi không ngoái lại.

“Không nói thế người chết à!” Linh Lung Thiên vốn định ở lại xem gã luyện hóa nhưng tức thì trừng mắt rồi thân ảnh loáng lên, lướt đi.

“Cương nha muối, người biết cái gì, đây là tình cảm.”

Ngụy Tác cười ha hả, nhìn Đẳng tiên tiên thai là thần sắc ngưng trọng hẳn.

Hiện tại Đẳng Tiên tông có không ít tu sĩ ra đi, việc gã lấy được Đẳng tiên tiên thai không giữ được bí mật nhưng Đẳng Tiên tông đều biết tu vi của gã không thể luyện hóa tiên thai.

Gã phải nhanh chóng luyện hóa để có ai gây hấn, gã sẽ khiến thiên hạ cả kinh.

...

“Không phải chứ, các tông môn này gió chiều nào che chiều ấy nhanh thật, có ngàn này tông môn đến rồi?”

Trong lúc Ngụy Tác lẩm bẩm kinh văn, thử kích phát Phổ độ thần quang thì hai lão đạo dùng pháp khí che đi khí tức đã đến ngoài sơn môn Đẳng Tiên tông.

“Tiểu Cực Cực, con nói thế ta lại muốn đánh con.” Một lão đạo mặc hôi hạt sắc đạo bào thật rộng, che kín khuôn mặt nói với lão đạo mặc hắc sắc đại bào vừa lên tiếng.

“Sư thúc sao lại thế.” Cực Âm thần quân rùng mình.

“Tức là họ thông minh hơn con. Ngàn ấy người đều hiểu rõ tình thế, còn vẫn ngây ra, ta không nhắc chắc con không biết làm gì.” Nguyên Âm lão tổ hòa ái nhìn Cực Âm thần quân.

-o0o-

1018. Chương 1018: Đánh Thành Lôi Công Vui Lắm

Nguyên Âm lão tổ tuy trông hòa ái, nhưng Cực Âm thần quân sồn gai ốc.

“Ha ha... đúng là cảnh tượng như thượng cổ đại năng khai sơn lập phái, bách tông đến triều bái.” Nguyên Âm lão tổ chỉ cảm thán, “Nếu tu vi và thần thông của y tiến thêm một bước, thật sự khai sơn lập phái, phát thiếp mời rộng rãi thì chưa biết chừng sẽ thành cảnh tượng nghìn vạn tông môn đến dự như khi thượng cổ vô địch đại năng khai sơn lập phái.”

Trước mặt Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân, sơn môn Đăng Tiên tông tụ tập càng lúc càng đông tu sĩ các tông môn.

Để an toàn nên không ai được vào Đăng Tiên tông, bên ngoài sơn môn dựng hẳn một bạch ngọc điện vũ để những tông môn chưa đến lượt chờ đợi.

Nguyên Âm lão tổ đi thẳng đến bạch ngọc điện vũ còn Cực Âm thần quân như bé ngoan bám theo.

“Chuyện gì hả, tông môn nào mà không tuân thủ thứ tự hả.”

Nguyên Âm lão tổ trực tiếp chen vào hàng khiến nhiều người đang đợi ở ngoài Đăng Tiên tông bất mãn, không ít người bực bội kêu lên.

“Thứ lỗi, tại hạ và Ngụy Tác là bằng hữu.” Nguyên Âm lão tổ cười hiền hòa.

“Bằng hữu?” Mọi tu sĩ đều không dám nói gì nữa.

“A!” Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân tẩu đến trước bạch ngọc điện vũ thì tu sĩ ban này to tiếng nhất đột nhiên kêu lên thê thảm, mông không hiểu sao chột đen xì.

“...” Cực Âm thần quân chột sờ mông, tỏ vẻ muốn khóc mà không có nước mắt.

“Không biết hai vị ở tông môn nào? Đến có việc gì?” Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân vừa đến bạch ngọc đại điện, thân ảnh Kỳ Long Sơn và Thanh Bình xuất hiện.

“Phiền lưỡng vị thông báo một tiếng là Cực Âm thần quân và Nguyên Âm lão tổ của Tiểu Cực giới đến... bọn tại hạ đến cầu hòa.” Nguyên Âm lão tổ nháy mắt với Kỳ Long Sơn và Thanh Bình đoạn truyền âm.

“Gi hả!” Kỳ Long Sơn và Thanh Bình cả kinh. Cả hai nhận ra Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân bất phàm nhưng không ngờ là hai thần huyền đại năng của Tiểu Cực giới.

Hỏa Vực thần vương phát chiến thư vượt hai đại lục, tới sơn môn Tiểu Cực thì bị Nguyên Âm lão tổ đánh rơi, tu vi của Nguyên Âm lão tổ hơn xa Cực Âm thần quân, chỉ ít Thần huyền tứ trọng.

“Lưỡng vị tiền bối đợi một chút, tại hạ sẽ vào thông báo.”

Hai thần huyền đại năng này chiến lực cực kỳ kinh nhân, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình không dám dẫn vào Đăng Tiên tông mà báo cho Âm Lệ Hoa đang cùng hội đàm một tông môn trong điện, nàng ta chấn động, một đạo truyền tấn quang hoa bắn lên.

“Cái gì, Cực Âm thần quân và Nguyên Âm lão tổ đến! Họ chắc đã biết chuyện ta giả mạo. Cương nha muội, cùng ta ra xem có chuyện gì.”

Rất nhanh, một đạo quang phù bắn vào điện vũ Ngụy Tác bế quan luyện hóa Đăng tiên tiên thai, chỉ quét thần thức vào là gã dù đang thử luyện Phổ độ thần quang chợt nhảy lên quát to, lao ra ngoài sơn môn.

Tử quang lóe lên, Linh Lung Thiên không biết từ đâu lao ra sau lưng Ngụy Tác.

Cực Âm thần quân tu vi Thần huyền lưỡng trọng, Nguyên Âm lão tổ là Thần huyền tứ trọng đại năng, vạn nhất giao đấu thì mình Ngụy Tác vị tất là đối thủ. Linh Lung Thiên bình thường tuy có vẻ không hợp với gã nhưng thực tế thì cùng qua vô số đại chiến, đối địch cực kỳ ăn khớp, dù sư huynh đệ cũng không thể tâm ý tương thông như thế.

“Quả nhiên là y... Thần huyền tứ trọng trung kỳ, Nguyên Âm lão tổ ít nhất không kém hơn Vu thần nữ.” Chưa ra khỏi Đăng Tiên tông, Linh Lung Thiên đã truyền âm cho Ngụy Tác.

“Ngụy Tác và đồng bạn? Hai người này lai lịch thế nào mà họ cũng bị kinh động??”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên từ Đăng Tiên tông lao ra, nhiều người nhìn thấy đều cả kinh thất sắc, biết hai lão đạo lai lịch phi phàm.

“Chào Ngụy đạo hữu, bất quá lão hủ và sư diệt bất thành khí này hiện không thể công khai thân phận, không thì tin tông môn không có thần huyền tọa trấn lan ra, chưa biết chừng sẽ sinh chuyện.” Thấy Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Nguyên Âm lão tổ không ngừng quan sát, đồng thời chủ động hành lễ, truyền âm.

“Chào lương vị đạo hữu, không biết các vị đến đây vì việc gì?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường, không hề thập phần khách khí, đưa tay mời vào bạch ngọc đại điện, gã không có hảo cảm gì với Cực Âm thần quân. Tại Luân hồi tháp, y bỏ chạy khiến y và Linh Lung Thiên suýt mất mạng.

“Lão phu đưa sư diệt này đến cầu tình Ngụy đạo hữu. Sư diệt của lão hủ nhất gan nên suýt nữa liên lụy đạo hữu, hoàn hi vọng đạo hữu đại nhân không chấp tiểu nhân mà tha cho.” Thấy Ngụy Tác chỉ mời vào điện vũ ở ngoài chứ không có ý mời vào trong tông môn Đăng Tiên tông, Nguyên Âm lão tổ không giận mà khiêm cung nói.

“Đạo hữu tu vi hơn tại hạ, không cần làm thế.” Ngụy Tác biết đối phương hiểu rõ tiền nhân hậu quả, nên đưa thẳng Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân vào bạch ngọc đại điện đoạn nó.

“Không hẳn, đạo hữu tương lai thành tựu không thể ước lượng, lão phu chỉ là lão đầu sắp chết, không dạy dỗ sư diệt bất thành khí này được mấy năm nữa.” Nguyên Âm lão tổ bảo Ngụy Tác: “Đạo hữu muốn trút giận thì cứ đánh y một trận được chẳng? Muốn đánh thế nào cũng được, chỉ cần đừng để y chết, đạo hữu không tiện hạ thủ thì lão phu sẽ thay mặt, không cần khách khí, nói đi, định đánh gãy mấy lóng xương của y, hay đánh thành lồi công? Đánh thành lồi công vui lắm.”

“Đánh thành lồi công? Là ý gì?” Tiểu Cực giới có hai thần huyền đại năng đến, bọn Hàn Vi Vi cũng tụ tập tại bạch ngọc đại điện, Nguyên Âm lão tổ nói vậy thì Hàn Vi Vi hiểu kỳ hử.

“Vị tiểu muội muội này chắc là đạo lữ của Ngụy đạo hữu, quả là đẹp như thiên tiên, băng tuyết thông tuệ. Còn là thị băng, hỏa song hệ linh căn, mấy năm đã đột phá đến kim đơn, lão đầu này không hoa mắt thì muội muội còn tu luyện vô thượng cổ kinh, bất phàm quá. Lão phu không có gì, chỉ có mấy trái Cửu âm tiên quả làm quà ra mắt.” Nguyên Âm lão tổ vung tay, đưa một đạm lam sắc hàn băng hạp tử cho Hàn Vi Vi.

Hàn Vi Vi nghe mấy câu của Nguyên Âm lão tổ thì lòng hoa nở rộ, còn bốn chữ Cửu âm tiên quả khiến cả bọn Cơ Nhã cũng cả kinh.

Cửu âm tiên quả là loại linh dược không kém Tử hồ hoa, Kim đơn tu sĩ luyện hóa cũng có thể dễ dàng tu vi, sánh với một viên tiên cấp linh đơn, dược lực có tác dụng trú nhan với nữ tu khiến dung nhan bất lão.

Nguyên Âm lão tổ lại nói không một quả, Thủy Linh Nhi, Cơ Nhã, Âm Lệ Hoa và Thanh Bình đều sắp đột phá, đây tuyệt đối là hậu lễ kinh nhân.

“Còn lồi công thì vui lắm, da đen cháy, mắt trợn trắng, đầu tóc dựng lên, mũi và miệng xì khói hoặc tỏa điện hỏa hoa.” Nguyên Âm lão tổ cười ha hả.

“A! Đừng, sư thúc!” Cực Âm thần quân biến sắc kêu lên.

Vù!

Y cha kịp làm gì, bọn Hàn Vi Vi cũng không hiểu nguyên do thì thân thể y đột nhiên co rút lại, bị lôi quang cuốn cho quay tròn, đầu tóc rối bù, mũi và miệng xì khói, thấy rõ hai tia điện hỏa hoa.

“Đấy, thế đấy. Ha ha, vui chứ.” Nguyên Âm lão tổ cười ha hả, bảo Hàn Vi Vi: “Có cần làm lại một lần nữa, lần này khói phun ra càng đặc, tu vi hiện tại của y bị mười bảy, mười tám lần cũng không thành vấn đề, lúc y còn ở Thần hải cảnh phạm lỗi, lão phu làm ba lần liền cũng không sao.”

“...” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi tròn mắt, miệng và mũi Cực Âm thần quân xì khói, cả hai bật cười.

“... Hả. Khó nhọc kìa?” Lục bào lão đầu tròn mắt.

“Người này thuật pháp thập phần bất phàm...” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên ngưng trọng hân, nhìn nhau. Công pháp cùng thuật pháp của Nguyên Âm lão tổ rất đặc biệt, thi pháp không hề có linh khí dao động, chỉ có khí huyết hơi rung lên, tựa hồ nguyên khí lưu chuyển tại thể nội là đủ dẫn động thiên địa uy năng.

Với thủ đoạn này mà giả thành đệ giai tu sĩ đánh lên thì...

Đối phương với tu vi Thần huyền tứ trọng, thủ đoạn như thế mà chịu lép, khiến Ngụy Tác biết được thành ý của Tiểu Cực giới, liền thay đổi thái độ, nghiêm túc bảo Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân: “Hai vị đã vậy thì tại hạ không dám chối từ, tự nhiên nguyện ý hóa địch thành bạn.”

“Lão hủ đã bảo đạo hữu là người thông hiểu lý tình.” Nguyên Âm lão tổ cười ha hả, lộ ra ba cái răng vàng, “Đạo hữu nói vậy thì chúng ta là bằng hữu. Tại hạ mang theo chút thủy hệ yêu đơn mong đạo hữu nhận, còn gì cần giúp thì cứ nói, sau này Tiểu Cực giới cần đạo hữu giúp gì thì lão phu cũng không khách khí.” Nguyên Âm lão tổ lấy ra một nạp bảo nang, đưa đến trước mặt Ngụy Tác.

“Đa tạ tiền bối.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm: “Quả thật có việc cần hai vị giúp.”

“Hả? Có người đến đối phó nên cần bọn lão phu trợ trận? Đương nhiên khả dĩ.” Nguyên Âm lão tổ cười cười.

“Đó chỉ là một việc.” Ngụy Tác bảo Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân, “Chủ yếu muốn nhờ lương vị tiền bối trợ giúp thi pháp, luyện hóa một thứ.”

-o0o-

1019. Chương 1019: Chiến Thư Lại Xuất Hiện

“Phu quân định nhờ họ giúp luyện hóa Đăng tiên tiên thai? Chúng ta không hiểu họ, e có nguy hiểm.” Ngụy Tác dứt lời, Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa đã truyền âm.

“Với thực lực của họ đủ đấu với chúng ta, nhưng có thái độ đó lại mang tới nhiều thứ đề thăng tu vi thì tất thật lòng hòa đàm. Ta để họ vào Đăng Tiên tông, có mấy đại cầm phối hợp, vạn nhất có gì thì họ sẽ không phải là đối thủ, họ cũng hiểu điều đó, nếu chịu vào cùng thì tất không có ý đồ gì.” Ngụy Tác truyền âm cho Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa, hiện tại phe gã có mặt đủ, binh cường mã tráng, chỉ với Cực Âm thần quân và Nguyên Âm lão tổ thì Ngụy Tác không sợ gì.

“Hả? Không biết luyện hóa thứ gì mà cần xuất động đồng thế?” Nguyên Âm lão tổ hơi nheo mắt, chợt sáng lên là lòng, “Xem ra Đăng Tiên tông đồn tin về Đăng tiên tiên thai không giả? Đạo hữu lẽ nào có cách luyện hóa?”

“Không sai.” Ngụy Tác không hề bất ngờ, biết tin mình lấy được Đăng tiên tiên thai từ Đăng Tiên tông tông chủ đã lan đi, chỉ là ai cũng biết gã không đủ tu vi, tạm thời không thể luyện hóa.

Ngụy Tác gật đầu nói tiếp, “Mỗ biết một môn thuật pháp có thể làm tan ý chí tàn dư của Đăng Tiên tông tổ sư nhưng môn thuật pháp này tiêu hao chân nguyên và tâm thần kinh nhân, mình mỗ thì triển sẽ rất tốn thời gian.”

“Đạo hữu có phương pháp luyện hóa vật này!”

Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân đều chấn động, Cực Âm thần quân quên cả việc mình đang là “Lôi công”.

Công dụng của Đăng tiên tiên thai đã bị tu sĩ rời Đăng Tiên tông truyền bá đi, mọi người đều biết vật này có thể khiến thần huyền đại năng trực tiếp đột phá nhất trọng tu vi.

“Môn thuật pháp này thập phần an toàn với người thi pháp, nếu lương vị đạo hữu nguyện ý giúp, mỗ sẽ để hai vị xem.” Ngụy Tác nhìn Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân đang chấn kinh, bình tĩnh như thường nói.

“Được.” Nguyên Âm lão tổ ngưng trọng gật đầu, “Nếu môn thuật pháp này đúng như đạo hữu nói, đương nhiên bọn lão phu sẽ giúp.”

Ngụy Tác đưa ngọc phù ghi Phổ độ thần quang cho Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân.

“Phổ độ thần quang... Đây là vô thượng thuật pháp của phật tông...”

Thần thức quét qua, Nguyên Âm lão tổ ngẩng nhìn Ngụy Tác, “Chỉ môn thuật pháp này cũng là bảo vật vô giá, cho bọn lão phu xem môn vô thượng thuật pháp này thì đạo hữu đích xác có thành ý, đúng như lời đồn bên ngoài, nói được làm được, rất có chữ tín.”

“Đi thôi.” Nguyên Âm lão tổ bảo Ngụy Tác đưa lão và Cực Âm thần quân vào Đăng Tiên tông.

“Sư thúc, đừng... tiểu diệt chưa nhìn rõ.” Cực Âm thần quân muốn khóc mà không có nước mắt nhưng không dám nói gì, vừa đọc vừa đi theo Nguyên Âm lão tổ.

“Tiểu tử, càng lúc ta càng thấy hai lão đầu này thuận mắt.” Lục bào lão đầu lẩm bẩm.

“Ngần ấy tông môn xếp hàng cung phụng, như thượng cổ thần vương xuất thế, đạo hữu luyện hóa Đăng tiên tiên thai, cộng thêm những thứ họ dâng lên thì đương thế hiếm có địch thủ.” Rời bạch ngọc đại điện, thấy cả hàng tông môn tu sĩ, Nguyên Âm lão tổ cảm khái, lộ ra ba cái răng vàng, truyền âm cho Ngụy Tác.

“Chỉ là bề ngoài, ai biết được những chỗ không nhìn thấy hung hiểm thế nào.” Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ tùy ý trò chuyện, vào sơn môn Đăng Tiên tông.

“Ở vị trí cao mà không kiêu căng, hiếm có... Phổ độ thần quang quả nhiên thập phần huyền diệu.” Nguyên Âm lão tổ hóa ra kim quang, như có vô số phật đà xuất hiện.

“...” Bọn Ngụy Tác giật mình, Nguyên Âm lão tổ chỉ nhìn một lần là có thể lĩnh ngộ, thi triển Phổ độ thần quang. Lão đầu Tiểu Cực giới trông không ra thế nào này tư chất cực kỳ kinh nhân, là thiên tài của tu đạo giới, chẳng trách có tu vi kinh nhân như thế.

“Sư thúc... đừng...” Cực Âm thần quân lại khóc, Nguyên Âm lão tổ làm thế càng tạo áp lực, y chỉ hiểu đại khái Phổ độ thần quang chưa hoàn toàn lĩnh ngộ thì thi triển kiểu gì.

“Tiểu Cực Cực, thế nào, định so với sư thúc hả?” Nguyên Âm lão tổ hòa ái nhìn Cực Âm thần quân.

“Sư diệt không dám.” Cực Âm thần quân bật khóc, truyền âm, “sư thúc, đừng có trước mặt đông người gọi tiểu diệt là Tiểu Cực Cực được không?”

“Phù!”

Nghe Nguyên Âm lão tổ xưng hô Cực Âm thần quân là Tiểu Cực Cực, Cực Âm thần quân cơ hồ rơi lệ thì Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi bật cười.

“Lão nhân này đích xác không phải nhân vật tầm thường.”

Ngụy Tác cũng thấy thuận mắt với Cực Âm thần quân, thậm chí có phần đồng tình, xem ra Cực Âm thần quân từ bé đã nếm đủ mùi vị với Nguyên Âm lão tổ. Quan trọng nhất là tuy ở Luân hồi tháp, y gạt gã và Linh Lung Thiên nhưng y và Nguyên Âm lão tổ không có khí tức cao cao tại thượng vốn có của kẻ bề trên.

Khí tức cao cao tại thượng khí tức đó tự nhiên hình thành, không có khí tức đó chứng tỏ Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân bình thường đối nhân xử thế khá bình đẳng, không như đệ tử môn nhân của siêu cấp tông môn khác, lúc nào cũng thấy mình là cao nhân nhất đẳng.

Để an toàn, Ngụy Tác không vào đại điện chuẩn bị sẵn để luyện hóa Đăng tiên tiên thai mà đổi địa điểm, bảo bọn Âm Lệ Hoa không chế mấy đại cấm, sẵn sàng kích phát.

Đối với Ngụy Tác, chỉ có bằng hữu đã qua thử thách mới là bằng hữu chân chính nên dù thấy Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân đáng tin nhưng vẫn đề phòng, nếu lần này họ thật lòng giúp, từ sau gã sẽ đối đãi họ như với bọn Kỳ Long Sơn.

“Chân tiên khí tức! Còn thứ thế này trên đời, thật khó tưởng tượng nổi!”

“Luyện hóa vật này xong sẽ đề thăng tu vi nhiều, có nó đúng là phúc duyên to lớn.”

Ngụy Tác lấy Đăng tiên tiên thai ra, chân tiên khí tức và bảo quang lưu chuyển, Nguyên Âm lão tổ cùng Cực Âm thần quân lờ mờ, thần huyền đại năng nào cũng nhận ra linh nguyên trong đó bằng bạc như biển.

“Chát!” Nguyên Âm lão tổ kháo mạnh đầu Cực Âm thần quân, “Nhìn người kia, mắt lờ ra, không phải đồ của mình, đừng sáng mắt, tham ngộ xong thuật pháp Ngự đạo hữu đưa cho chưa.”

“Sư thúc...” Cực Âm thần quân nhòa lệ, cơ hồ điên cuồng, “Sư thúc không phải cũng lờ mắt, cùng sáng mắt!”

“Nhưng ta không nhều nước miếng như con.” Nguyên Âm lão tổ hòa ái liếc qua. Cực Âm thần quân mã nhợt nhạt mặt mày run lên, “Cho sư diệt một tuần trà là có thể thi triển.”

“Thế còn được...” Nguyên Âm lão tổ vừa y, vẫn sáng mắt, tiếc rẻ nhìn Đấng tiên tiên thai hỏi Ngự Tác, “Không biết Ngự đạo hữu chuẩn bị khi nào chính thức khai sơn lập tông? Lão phu đã thấy trước một siêu cấp tông môn sắp xuất hiện tại tu đạo giới.”

“Mỗ không định khai sơn lập tông.” Ngự Tác tỉnh tâm đợi Cực Âm thần quân tham ngộ thuật pháp, đồng thời đáp, “Khai sơn lập phái quá phiền hà, không bằng chuyên tâm đề thăng tu vi.”

“Không khai sơn lập tông? Đạo hữu xem ra một lòng cầu đạo.” Nguyên Âm lão tổ ngạc nhiên, mục quang từ Đấng tiên tiên thai vòng về Ngự Tác.

“Không hẳn, tán tu không đánh nổi thì chạy, nhưng lập tông môn thì nhiều lúc không thể chạy.” Ngự Tác nhìn Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân, “Tiền bối là tông môn tu sĩ, chắc hiểu rõ điểm này.”

“Đại tông môn có số lượng kinh nhân đệ tử thu gom giúp mọi thứ và tin tức, trợ lực không nhỏ, đạo hữu hiện tại cũng gần như thế, Đấng Tiên tông thì đạo hữu có thể bỏ mặc chứ Âm Thi tông và Hải Tiên tông thì không.” Nguyên Âm lão tổ nhìn Ngự Tác, bật cười, “Chỉ bằng khai sơn lập tông, kiến lập một tông môn không ai dám chạm vào.”

Ngự Tác mắt ánh lên, trầm ngâm như quyết định rồi bảo Nguyên Âm lão tổ, “Nếu mọi Thiên khung đều sập, tu đạo giới bị hủy hết thành trì thì khai sơn lập tông còn ý nghĩa gì nữa?”

“Ngự đạo hữu tựa hồ có thâm ý.” Nguyên Âm lão tổ biến sắc, Cực Âm thần quân cũng nghe ra mà dừng lại, chấn kinh nhìn gã.

“Thiên khung Thiên Huyền đại lục tan vỡ chỉ là khởi đầu, mỗ dám chắc thọ nguyên mọi Thiên khung sắp hết.” Ngự Tác bảo.

“Cái gì!”

Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân run lên biến sắc.

“Đạo hữu, tin này quá chấn động, đối với Tiểu Cực giới thì sánh với một món tiên khí, đa tạ đạo hữu tín nhiệm.” Chốc sau, Nguyên Âm lão tổ hít sâu một hơi, không hỏi Ngự Tác lấy tin từ đâu mà thần sắc ngưng trọng cảm tạ.

Lão nhân này là thiên tài hiếm có ở tu đạo giới, lại hiểu hết nhân tình thế thái, qua việc Ngự Tác trầm ngâm là biết quyết định nói ra việc này cũng là một phương thức thể hiện thành ý. Lão mang tới cho gã nhiều thứ để đề thăng tu vi làm qua ra mắt, tin tức này là thứ gã đáp lễ lão và Cực Âm thần quân. Ngự Tác cũng không đặt mình cao cao tại thượng.

“Xong chưa.” Nguyên Âm lão tổ cảm tạ Ngự Tác xong thì nghiêm túc giục Cực Âm thần quân.

“Sắp được rồi.” Thần sắc Cực Âm thần quân hiện tại muốn khóc mà không có nước mắt, nhưng rồi ngưng trọng hẳn, gạt đầu.

Cùng lúc, trên tầng không man hoang hoang nguyên giữa Vân Linh đại lục và Lưu Hỏa đại lục đột nhiên xuất hiện một đạo hồng quang.

Chiến thư!

Hồng quang là chiến thư như thần sơn lướt đi!

-o0o-

1020. Chương 1020: Thần Linh Đầy Trời

Đạo thần quang kinh nhân là hồng sắc pháp phù hình vuông, như sao băng lao đi, tỏa ra khí tức, khiến mọi sinh linh kinh sợ.

“Chiến thư của Hỏa Vực thần vương tái hiện!”

Rất nhanh, ở rìa Vân Linh đại lục lại có tu sĩ phát hiện ra đạo thần quang, nhận ra hồng sắc pháp phù y như tấm lần trước từ Lưu Hỏa đại lục tới, rõ ràng lại là Thần huyền ngũ trọng đại năng phát chiến thư!

“Phong chiến thư này đến đâu?”

Những người phát hiện nhận ra chiến thư không hướng về phía Tiểu Cực giới!

...

Bọn Ngụy Tác trong Đẳng Tiên tông không biết gì.

“Úm... Ma... Ni... Bát... Mê... Hồng...”

Trong đại điện, Ngụy Tác và Cực Âm thần quân, Nguyên Âm lão tổ xếp bằng trên bạch ngọc liên đài bắt pháp quyết, không ngừng ngâm vịnh.

Đỉnh đầu ba người hóa ra kim phật để trần ngực và bụng, cao chừng một tấc, ngồi xếp bằng.

Quang hoa từ ba kim phật hình thành từng vòng kim sắc phật quang, ánh lên vô số cổ tự phạn văn.

Đẳng tiên tiên thai lơ lửng trước mặt ba người. Dưới đất bố trí linh quang quang tráo cấm chế cách tuyệt linh khí tiết ra, ánh lên lục quang bao lấy Đẳng tiên tiên thai.

Kim sắc phật quang như nước triều không ngừng xung kích Đẳng tiên tiên thai.

“Oành!”

Đột nhiên, Đẳng tiên tiên thai rực kim quang, uy nghiêm phát ra như có thần huyền khí tức hùng hậu đột nhiên giáng lâm.

Kim quang ngưng lại hóa thành đạo phù.

“Chát!”

Kim sắc đạo phù thoát ra, Đẳng tiên tiên thai như sống dậy, lao bổ ra ngoài, nhưng bị khí tức của Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân ép chặt, không ngừng giãy giụa.

“Oành!”

Kim sắc đạo phù đột nhiên biến đổi, hóa thành một nhân vật như một tiên tôn mặc kim sắc đạo bào, râu dài đến ngực, đội cổ đạo quan, do mây chực quang văn quần thành.

“Các ngươi không được ta truyền thừa! Các ngươi là ai!”

Quang ảnh cao ba thước, vừa hiển hiện là biến sắc, phát ra thanh âm sung mãn uy nghiêm, như thần vương.

“Các ngươi định diệt thần niệm của ta! Các ngươi là ai!” Thoáng sau, nhân vật như tiên tôn này vừa sợ hãi vừa gầm lên hung hãn.

Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân giật giật chân mày, không nói gì.

Chỉ là một đoạn ý chí từ mấy nghìn năm trước còn lại, không hoàn chỉnh như của Thiên Kiếm tông Kiếm Vương lão tổ, thành ra đối thoại không có ý nghĩa.

“A!”

Thoáng sau từng vòng Phổ độ thần quang không ngừng bao lấy, kim sắc thân ảnh kêu lên thê thảm, liên tục uốn cong, ý thức mơ hồ dần, chỉ còn khí tức hung hãn cùng sát cơ không ngừng hóa sinh.

“Ngụy đạo hữu, xem ra không sai, Đẳng Tiên tông tông chủ để lại thần uy phong ấn Đẳng tiên tiên thai. Ý còn lại thì ba chúng ta hợp lực, chỉ yếu ba, bốn này là có thể luyện hóa.” Nguyên Âm lão tổ đột nhiên lên tiếng.

“Tiền bối, thần niệm mạnh hơn tại hạ nhiều, không biết đã luyện hóa linh dược có thể đề thăng thần thức chăng?” Ngụy Tác hỏi.

Gã nhận ra Phổ độ thần quang do Nguyên Âm lão tổ phát ra mạnh hơn mình nhiều, Phổ độ thần quang trừ chân nguyên tu vi thì uy năng phụ thuộc vào thần thức, như liên tục rút thần thức hóa thành thần binh trăm sát. Cảm tri của Nguyên Âm lão tổ tựa hồ cũng hơn hẳn gã, lúc đấu với Vu thần nữ thì thần thức nàng ta không hơn gã bao nhiêu, không bằng được Nguyên Âm lão tổ.

“Hắc hắc, lão hủ lúc trẻ được một nữ tông chủ yêu mến, được dùng chung một nhánh linh dược.” Nguyên Âm lão tổ cười hắc hắc.

“...”

Trừ mấy người Âm Lệ Hoa hòa Kỳ Long Sơn ở ngoài tiếp kiến các tu sĩ thì Linh Lung Thiên, Cơ Nhã và Hàn Vi Vi, Thủy Linh Nhi đều ở trong đại điện chỉ xem cảnh luyện hóa, nghe Nguyên Âm lão tổ nói thế thì bọn Hàn Vi Vi toát mồ hôi, hiện lão chỉ còn ba cái răng vàng, không thể tưởng tượng ki xưa làm cách nào được nữ tông chủ gì đó thương yêu, cùng hưởng một nhánh linh dược.

“Còn hai ngày, chắc có thể luyện hóa xong vật này.”

Một ngày sau, Nguyên Âm lão tổ lại khẳng định. Đúng như lão và Ngụy Tác dự liệu, mọi thứ thập phần thuận lợi, thân ảnh ba thước trên Đẳng tiên tiên thai đã im tiếng, sát cơ giảm hẳn.

“Việc gì hả!”

Chỉ sau nửa canh giờ, đột nhiên cả Đẳng Tiên tông vang lên tiếng chuông cảnh báo.

“Có thần huyền đại năng đến!”

Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân không dừng thi pháp, một tin tức đã đồn đến.

“Đối thủ đến rồi?”

Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân dừng lại, thu Đẳng tiên tiên thai rồi cùng Linh Lung Thiên rời gian đại điện, bay lên.

Từ bên ngoài không thể thấy rõ cảnh tượng trong sơn môn Đẳng Tiên tông nhưng từ trong nhìn ra chỉ như cách một lớp bạch sắc linh sa mỏng.

“Tu vi người này e không dưới lão phu.” Nguyên Âm lão tổ liếc qua đoạn nhú mây, bảo Ngụy Tác và Linh Lung Thiên.

“Vù!”

Mấy đạo quang hoa lướt tới, Âm Lệ Hoa và bọn Kỳ Long Sơn quay về sơn môn Đẳng Tiên tông.

Từ vị trí bọn Ngụy Tác nhìn xuống, thỉnh không ngoài xa phía đối diện sơn môn Đẳng Tiên tông đã biến thành thanh hồng sắc.

Thanh hồng sắc vân diễm bao trùm mấy trăm dặm xô tới. Thanh hồng sắc vân diễm không ngừng biến hóa, như có nghìn vạn thần ma gào hét, khí tức nghẹt thở từ chân trời dồn về.

“Đại đạo pháp vực của y uy năng rất mạnh.” Linh Lung Thiên hơi giật giật chân mây.

“Có đại năng đến Đẳng Tiên tông, khí thế hung hung thế này khẳng định là giao chiến với Ngụy Tác!”

Đẳng Tiên thành sôi lên, cơ hồ tu sĩ trong thành đều nhận ra nguy hiểm, ni nhao rời đi để tránh bị vạ lây.

“Ai đến mà uy thế cỡ này!”

Thoáng sau, thanh hồng sắc vân diễm cách sơn môn Đẳng Tiên tông không đầy năm nghìn dặm, cơ hồ ai cũng nhìn rõ là từng dải thanh hồng sắc thần văn như điện mang lấp lóe, trông như ngưng thành vô số thần linh cao một trượng, đều mặc khải giáp, cầm các loại cổ binh, pháp khí.

Những thần linh này đều có thần văn lấp lóe, khí tức hùng hậu, tạo cảm như một tu sĩ có thể lao ra đối địch!

“Thần vực của y tương tự Thiên lao thần vực của một đại năng ở thời đại của ta. Đây là pháp vực cực mạnh, các thần linh sẽ bám theo đối phương, như một tu sĩ chân chính giết địch.” Linh Lung Thiên truyền âm.

“Ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm!”

Thanh hồng sắc vân diễm áp sát, tiếng động như vô số thần linh hô hấp tạo cảm giác rợn người.

Kim quang đột nhiên thoát ẩn thoát hiện trong thanh hồng sắc vân như một hồ lô.

“Ngụy tiểu tử, cực đạo tiên binh không phải nhân vật như ngươi đáng sở hữu. A Tỳ thần quân đến nơi, nếu ngươi ngoan ngoãn hiến tiên binh và bí pháp thì sẽ tha mạng cho ngươi.” Một giọng nói trẻ tuổi như âm động hư không.

“Là Trạm Đài Linh Lan, A Tỳ thần quân là ai?” Ngụy Tác nghe ra giọng Trạm Đài Linh Lan, hỏi Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân.

“A Tỳ thần quân? Không biết là thần huyền đại năng ở đâu mà bọn tại hạ chưa nghe tới.” Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân tổ về kinh ngạc.

“Nguyên Âm tiên bối, y được Hư Không đạo nhân truyền thừa, pháp bảo có thể ẩn vào hư không, các vị biết thuật pháp hoặc pháp bảo phá được không?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, hỏi tiếp.

“Lại có pháp bảo khó đối phó như thế? Bọn lão phu không có thuật pháp và pháp bảo xuyên thấu hư không.” Nguyên Âm lão tổ há miệng, nhìn Ngụy Tác, “Xem ra bọn lão phu cùng hiện thân... A Tỳ thần quân gì đó, dù lão phu ẩn thân đánh lén cũng bị phát hiện.”

“Xem tình huống đã.” Ngụy Tác gạt đầu không hề khách khí buông lời, “Cút!”

“Oành”.

Ngụy Tác buông lời, cách đó mấy trăm dặm, hư không trước thanh hồng sắc vân diễm mờ đi như lờ mờ xuống rồi nổ tung, hình thành vô số gió lốc.

“...”

Tu sĩ quanh Đẳng Tiên tông ngẩn người, Trạm Đài Linh Lan cũng sửng lại, y đang đặc ý dương dương, không ngờ Ngụy Tác đáp gọn có một chữ.

“Hỗn xược!”

Thanh hồng sắc vân diễm vang lên tiếng hừ lạnh, như vô số thần binh rời vỏ.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”...

Tiếng xé không khí kịch liệt vang lên, thần linh trên thanh hồng sắc vân diễm lao ra như vô số lưu tinh, đổ xuống sơn môn Đẳng Tiên tông!

-o0o-

1021. Chương 1021: Kinh Sợ Bát Phương, Từng Bước Cẩn Thận

Mỗi thanh hồng sắc thần linh đều như vật sống, găm lên tan vàng nát đá.

“A!”

Nhiều tu sĩ đã rời Đăng Tiên thành mấy trăm dặm đều ôm tai, tiếng gầm đó khiến họ như bị kim châm vào màng nhĩ.

Đăng Tiên thành rung lên, vô số thanh hồng sắc thần linh cầm các loại cổ binh, pháp khí gào hét trên không, lao xuống sơn môn Đăng Tiên tông, cảnh tượng đó khó mà tưởng tượng.

“Đại đạo pháp vực của y đến mức này, thi triển sẽ tiêu hao bao nhiêu đích chân nguyên?” Bọn Cơ Nhã triết để biến sắc, uy năng mỗi thanh hồng sắc thần linh tựa hồ ít nhất cũng huyền giai hạ phẩm.

Hơn vạn thanh hồng sắc thần linh có uy năng huyền giai hạ phẩm cùng giáng xuống là khái niệm gì!

Nếu toàn bộ đều trúng, e cấm chế của Đăng Tiên tông khó ngăn được.

“Đại đạo pháp vực là hiểu biết về quy tắc thiên địa nguyên khí, hóa thành được đại đạo pháp vực cỡ này chừng tỏ công pháp cùng thuật pháp của y thập phần bất phàm, linh ngộ và khống chế bản nguyên, nguyên khí quy tắc đạt mức kinh nhân. Sử dụng được nguyên khí quy tắc này không tiêu hao bao nhiêu chân nguyên.” Nguyên Âm lão tổ không xuất thủ, tựa hồ khẳng định Ngự Tác đủ đối phó, mà chỉ giải thích với Cơ Nhã và bọn Ngự Tác, “thần huyền đại năng chưa linh ngộ được đại đạo pháp vực khi gặp tu sĩ kiểu này thường thiệt thòi. Ngay cả một Thần huyền tứ trọng đại năng không biết đại đạo pháp vực đấu với Thần huyền tam trọng đại năng đã linh ngộ được thì cũng vậy. Vì đại đạo pháp vực là sức mạnh bản nguyên để triết để phát huy công pháp cùng thuật pháp, đạt tới đại đạo thì uy năng đối địch tăng cao, thần huyền đại năng chưa linh ngộ được mà muốn có uy năng tương đương thì phải dùng chân nguyên dồn vào, tiêu hao thập phần kinh nhân.”

“Không biết thượng cổ công phạt thuật pháp Liệt khuyết tàn nguyệt mà đạo hữu hóa thành được đại đạo pháp vực, kích phát uy năng tối bản nguyên thì uy lực thế nào, nhưng tin là không xa nữa.” Nguyên Âm lão tổ lại nhìn Ngự Tác.

“Đa tạ tiền bối giải đáp.”

Ngự Tác biết kinh nghiệm và cảm ngộ của tu sĩ như Nguyên Âm lão tổ rất có ích nên vừa nghiêm túc cảm tạ và buông một chữ “cút” nữa.

“Ồnh!”

Sau tiếng nổ là tiếng gầm tan vàng nát đá, mấy chục thanh hồng sắc thần linh đi đầu tan tành, nát thành tầng dải thần quang.

“Chát!”

Cùng lúc, một đạo quang hoa hiển hiện trước mặt Ngự Tác, gã trực tiếp tế xuất cái bình màu, khí tức cực độ dấy lên, lấp lóe tinh quang như tiên vương nhân lệ lao khỏi sơn môn Đăng Tiên tông.

“Cách!”

Như hai thiên địa va nhau, tất cả chuyển thành hai màu.

Thanh hồng sắc thần linh nổi nhau lao vào tinh quang của cái bình màu nhưng không tiến thêm được, va vào là tan nát, vô số thanh hồng sắc thần quang tan tác.

“Huynh đệ, tại hạ đến giúp.”

Lý Tả Ý không biết từ đâu chui ra, mặc kệ mọi sự, trực tiếp phát một đạo Liệt khuyết tàn nguyệt khiến thình không mở đi.

“Chát!”

Liệt khuyết tàn nguyệt phát ra, pháp vực uy năng giăng co với cái bình màu không chống nổi, hơi hắc sắc loan nguyệt và tinh quang như trấn áp nhất thiết thần linh trên không, quét qua là mọi thần linh đều bị quét sạch.

“Sao lại có uy năng cỡ này!”

Nguyệt Tác cả kinh, chân nguyên tu vi hiện tại của y mới Kim đơn ngũ trọng sơ kỳ, nhưng Liệt khuyết tàn nguyệt hơn xa uy năng tu vi Kim đơn ngũ trọng kích phát được.

“Lẽ nào y nắm được nguyên khí quy tắc của Liệt khuyết tàn nguyệt nên uy năng luôn gấp đôi?” Ý nghĩ này thoáng qua óc Nguyệt Tác.

“Kim đơn ngũ trọng sơ kỳ đã uy năng thế này, e là không kém thần huyền đại năng!” Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân giật mình, Lý Tả Ý xuất thủ kinh nhân, khiến cả hai tưởng vô thượng cường pháp Liệt khuyết tàn nguyệt vốn đã có uy lực như thế.

“Chát!”

Cùng lúc, thanh hồng sắc quang diễm tan đi, thỉnh không ngoài Đẳng Tiên thành lại trong trẻo, một kim sắc hồ lô thoát ẩn thoát hiện giữa hư không, Trạm Đài Linh Lan đứng trên.

Trước mặt y là một quái nhân tóc rối bù mặc hắc bào.

Hắc bào như có sóng gợn, cơ hồ do hắc sắc đại hải ngưng thành.

Trên mình y rực thần quang thanh đồng sắc, ngưng tụ thành thần linh mặc khải giáp quỷ dị, cầm các loại cổ qua cán dài.

Những thần linh này cộng lại tới hơn trăm.

Quái nhân trông chừng hơn năm mươi tuổi, mặt mày nhẵn nhụi như bạch ngọc, trán rực quang hoa, hình thành một kim sắc cổ phù huyền ảo.

Từ khi Nguyệt Tác thành thần huyền đến nay đã gặp vô số thần huyền cường giả, nhưng không ai, ngay cả Vu thần nữ, có khí tức và bá khí so được với y.

Hắc bào quái nhân tạo cảm giác như ma thần đã vượt vô số tuế nguyệt, từ chiến trường của viễn cổ tu đạo giới quay về.

“Thần huyền tứ trọng hậu kỳ!” Linh Lung Thiên truyền âm cho Nguyệt Tác.

“Chả trách Trạm Đài Linh Lan dám tới.” Nguyệt Tác mắt lóe lên, rời khỏi Lý Tả Ý mà tập trung lên thần huyền đại năng A Tỳ thần quân.

“Nhãi ranh, bằng một món tiên binh mà dám lớn lối, có dám rời sơn môn đấu với ta?” Cùng lúc, sau gáy A Tỳ thần quân xuất hiện quang luân, lấp lóe biến hóa, như thể quang luân truyền âm thanh đi, càng như uy thế thần linh. Ánh mắt y nhìn thẳng vào Nguyệt Tác như dù cách cấm chế của Đẳng Tiên tông mà vẫn cảm tri được vị trí.

“Tu vi của y Thần huyền tứ trọng hậu kỳ, tựa hồ không chỉ lĩnh ngộ được một môn đại đạo pháp vực, muốn đánh lên y cũng khó, đành dọa chạy vậy.” Nguyệt Tác không đáp mà bảo Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân.

“Chỉ thế thôi.” Nguyên Âm lão tổ tựa hồ hiểu ý, gật đầu.

“Không biết lão tặc ở đâu ra, chưa hiểu gì mà dám đến đây lớn lối!” Nguyệt Tác vận chân nguyên lên tiếng, khiến tu sĩ Đẳng Tiên thành đều tròn mắt, “Người có biết hành động thế này là rước họa sát thân! Hâm nay người có Hư không kim hồ, ta không làm gì được, nhưng sau này sẽ đưa người quy tây!”

“Oành!” “Oành!”

Nguyệt Tác toàn lực phát thần huyền khí tức, hai làn khí tức chấn động thiên địa.

“Oành!”

“Oành!”

Thiên địa như lại bị hai cự chùy gõ vào, Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân toàn lực phát thần huyền khí tức, vân khí phía trên Đẳng Tiên tông cuộn cuộn như long xà loạn vũ.

“Thần huyền tam trọng... Thần huyền lưỡng trọng... Thần huyền tứ trọng...”

“Nhãi ranh, chả trách ngươi ngông nghênh như thế, hóa ra có ngàn ấy Thần huyền tu sĩ chống lưng.” A Tỳ thần quân hơi chấn động, quang luân sau gáy sáng rực.

“Bọn ta đông như thế, cộng thêm một món cực đạo tiên binh, nếu không nhờ ngươi may mắn có Hư không kim hồ...” Ngụy Tác cười lạnh, “giết ngươi cũng như giết chó mà thôi!”

“Cái gì, cùng với y còn có Thần huyền tứ trọng đại năng!” Trạm Đài Linh Lan nhợt nhạt mặt mày, tỏ vẻ hoảng sợ, nhìn chăm chăm Hư không kim hồ, sợ Ngụy Tác đột nhiên lao tới.

“Cái gì, trừ đạo lữ thì cạnh y còn có Thần huyền tứ trọng và Thần huyền lưỡng trọng đại năng?”

Tu sĩ Đẳng Tiên thành bị triệt để chấn nhiếp, nhất là tu sĩ Đẳng Tiên tông ở trong sơn môn kinh hãi cực độ, họ nhận ra Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân phát ra khí tức khiến họ gần như nghẹt thở, hai người đó đích xác là thần huyền đại năng.

“Họ không thể chỉ ở bên ngươi. Ngươi còn cách ta rất xa, ta có đủ thời gian tìm cơ hội diệt ngươi.” Sắc mặt A Tỳ thần quân âm trầm hẳn. Y không lảm nhảm, nói đoạn liếc Trạm Đài Linh Lan, cùng đi mất.

“Một Thần huyền tứ trọng đại năng và một Thần huyền nhất trọng đại năng cùng đến Đẳng Tiên tông, bị Ngụy Tác dọa cho bỏ chạy!”

“Ngụy Tác trừ đồng bạn sánh với thần huyền đó vẫn còn hai thần huyền đại năng đi cùng, một người tu vi đạt tới Thần huyền tứ trọng!”

Hai tin tức này từ trung tâm là Đẳng Tiên thành lan đi với tốc độ kinh nhân, lại chấn động cả Vân Linh đại lục.

A Tỳ thần quân và Trạm Đài Linh Lan rút khỏi Đẳng Tiên thành chưa lâu thì khí tức hùng hậu đột nhiên từ một truyền tông pháp trận toát ra.

Lại một thần huyền đại năng đến!

Là một lão nhân cốc đế, linh quang hình thành mấy chục chiếc lông đuôi phượng hoàng phơ phất.

“Ngụy đạo hữu, tại hạ đến theo đạo hữu.” Lão nhân hiển hiện tại Đẳng Tiên tông, là Vũ Hoàng chân nhân.

“A! Lại thêm một thần huyền đại năng! Có một thần huyền đại năng về với Ngụy Tác!”

Đẳng Tiên thành triệt để chấn kinh, ai nấy hít hơi lạnh.

“Chát!”

Cùng lúc, tu sĩ quanh Đẳng Tiên thành chưa biết rằng một phong chiến thư đầy sát ý đã đến sát Vân Linh đại lục.

-o0o-

1022. Chương 1022: Đại Địch Có Một Không Hai

“Sao đạo hữu đến nhanh thế, Toái Ngọc cổ vực tan hết linh khí rồi sao?” Vũ Hoàng chân nhân đến khiến bọn Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh thập phần chấn phấn, Ngụy Tác phát hiện tu vi của lão đề thăng, đạt Thần huyền nhất trọng trung kỳ, chứng tỏ do Tụ linh trận ở Toái Ngọc cổ vực hữu hiệu.

“Sắp tan hết rồi, đối với tu sĩ Thần huyền cảnh trở lên, lượng linh khí Tụ linh trận tụ được không còn tác dụng. Phong Ngô Thương sắp xung kích thần huyền rồi. Hiện tại mấy tông môn Ngọc Hành đại lục chưa rút khỏi Thiên Huyền đại lục, Ngọc tông chủ và Hoàng tông chủ không tiện rời khỏi, Phong Ngô Thương đột phá thần huyền thành công thì sẽ tới.” Vũ Hoàng chân nhân mang đến một tin tốt. Nếu Phong Ngô Thương đột phá thần huyền thì phe Ngụy Tác, không kể Linh Lung Thiên, cũng có bốn thần huyền đại năng.

“Xem ra sinh ý này rất đáng, Huyền Phong môn và Chân Võ tại Thiên Huyền đại lục chỉ còn biết dựa vào thế lực của Ngọc Hành đại lục để sinh tồn, Ngụy Tác được Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên ủng hộ,

sau lưng y là cả Thiên Huyền đại lục tu đạo giới.” Cực Âm thần quân lúc đó mới thấy mình định đối phó Ngụy Tác thật quá ngu xuẩn.

“Bất kỳ cường giả siêu phàm thoát tục nào xuất thế đều dấy lên kinh đào hải lãng, không biết còn ai tới nữa. Vũ Hoàng chân nhân mau giúp đỡ luyện hóa Đăng tiên tiên thai.” A Tỳ thần quân chưa ai nghe tới, không biết là đại năng ở đâu nên Nguyên Âm lão tổ cho rằng còn nhiều thay đổi, cần tranh thủ thời gian.

“Thế này cùng lắm một ngày rưỡi nữa là có thể luyện hóa Đăng tiên tiên thai.” Vũ Hoàng chân nhân tham ngộ Phổ độ thần quang, cùng giúp Ngụy Tác luyện hóa, bốn thần huyền đại năng đồng thời thi pháp, từng lớp Phổ độ thần quang được tăng uy năng, Ngụy Tác dám chắc nếu nếu khi xưa có mấy thần huyền đại năng thi triển Phổ độ thần quang thì dù già biết Đại đạo tiên âm cũng sẽ mất thần thức, biến thành con rối bị khống chế.

“Chát!”

Chiến thư mang theo uy nghiêm kinh thiên động địa vượt hải vực, chính thức vào Vân Linh đại lục.

“Hỏa Vực thần vương phát chiến thư xuyên Tịch Hàn đại lục, đến tận Vân Linh đại lục!”

“Đăng Tiên tông! Chiến thư bay về hướng Đăng Tiên tông! Lẽ nào Hỏa Vực thần vương tuyên chiến với Ngụy Tác?”

Nhiều thế lực Tịch Hàn đại lục điều tra xem phong chiến thư đến đâu, vào Vân Linh đại lục rồi là nhiều người đoán được nơi chiến thư đến.

“Cái gì, Hỏa Vực thần vương phát chiến thư vượt Tịch Hàn đại lục đến đây?”

Phong chiến thư vào Vân Linh đại lục, nhanh chóng đồn đến tận Đăng Tiên tông.

“Lần nào cũng bày ra huyền hư thế này, còn phát chiến thư.” Hàn Vi Vi rất khinh miệt hành động này của Hỏa Vực thần vương vì ai cũng biết y từng làm thế, kết quả trực tiếp bị Nguyên Âm lão tổ đánh nát. Mà y vẫn chưa đánh tới Tiểu Cực giới.

“Chúng tổ y cực độ cao ngạo và tự phụ, trong mắt không người, không thì đã không phải một phổ thông đệ tử đến đại lục khác tranh đoạt tiên khí, bất quá nhân vật như y khi uy nghiêm bị xâm phạm thì không thể làm ra việc mất mặt như lần trước nữa. lại phát chiến thư, để khẳng định không hư trương thanh thế, lần trước không phải chân thân y giáng lâm thì chỉ có thể đang lúc sắp đề thăng tu vi thần thông nên không đến ngay được, hoặc đang cảm ngộ nguyên khí pháp tắc.” Nguyên Âm lão tổ từng đánh tan chiến thư của Hỏa Vực thần vương lại thị thập phần ngưng trọng, “Rất có thể lần này y sẽ tới.”

“Ít nhất người phải có tu vi Thần huyền tứ trọng, không thì y tới, chúng ta vị tất đối phó được.” Linh Lung Thiên bảo.

“Đợi phong chiến thư đến xem y nói gì đã.” Ngụy Tác gật đầu, “Nếu y đến ngay, e là chúng ta thập phần nguy hiểm, nhưng chiến thư đến thì y không biết mổ sắp luyện hóa được Đăng tiên tiên thai, chúng ta còn cơ hội.”

Không hề dừng lại, Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân, Vũ Hoàng chân nhân toàn lực thi triển Phổ độ thần quang, diệt ý thức lạc ấn của Đăng Tiên tông tổ sư.

“Chát!”

Mấy canh giờ, hư không quanh Đăng Tiên thành chu lại bị nghịch thiên khí tức chấn động, rung như miếng vải bố rách. Mọi tu sĩ trong thành lại xuất thành, một đạo hồng sắc thần quang cùng sát ý mệnh mông nhuốm đỏ chân trời.

Số lượng tu sĩ hơn bình thường nhiều lần, càng lúc càng nhiều tu sĩ từ Vân Linh đại lục đến, Đăng Tiên thành tựa hồ thành trung tâm của đại lục.

“Đến rồi!”

Hồng sắc pháp phù hút hết ánh mắt tu sĩ quanh Đăng Tiên thành như sao băng lao tới.

“Oành!”

Hồng sắc pháp phù dừng sững lại như một thần huyền đại năng, nhiều công trình trong Đấng Tiên thành tan nát.

“Ngụy Tác, mười ngày sau ta sẽ tới Đấng Tiên tông tru sát ngươi, nếu người tránh mặt, ta sẽ diệt Hải Tiên tông, tiếp đó là Âm Thi tông.”

Hồng sắc pháp phù vang lên pháp âm, truyền đi mấy nghìn dặm, thần hỏa sôi trào hư không, uy thế hơn hẳn A Tỳ thần quân.

“Chát!”

Hồng sắc pháp phù phát ra thanh âm không lâu rồi tan đi, hóa thành hai làn hồng sắc thần quang như lợi kiếm lao đi mấy trăm dặm, chỉ vào Hải Tiên tông và Âm Thi tông, hiện rõ vô thượng bá khí.

“Đây là Hỏa Vực thần vương từng tuyên chiến với Tiểu Cực giới, là Thần huyền ngũ trọng đại năng!”

“Y trực tiếp tuyên chiến với Ngụy Tác, mười ngày sau là chân thân giáng lâm!”

“Thần huyền ngũ trọng đại năng, thiếu một bước là đặt chân lên chân tiên chi lộ, thần thông cỡ nào!”

Mọi tu sĩ Đấng Tiên thành run lên, không ngờ phong chiến thư của Hỏa Vực thần vương trực tiếp như vậy.

“Nhãi ranh, Hỏa Vực thần vương đến là khi ngươi chết.”

Nhưng phong chiến thư của Hỏa Vực thần vương tiêu tan chưa lâu thì chân trời phía đông lại biến thành thanh hồng sắc, giọng nói như ngàn vạn thanh thần thiết va nhau vọng lại khiến tu sĩ Đấng Tiên thành run rẩy.

“A Tỳ thần quân chưa đi, biết chiến thư của Hỏa Vực thần vương đến là quay lại! Một Thần huyền tứ trọng đại năng và một Thần huyền ngũ trọng đại năng cùng tới là cảnh tượng gì!”

Rõ ràng, người nói là A Tỳ thần quân đến cùng Trại Đài Linh Lan lúc trước, ý y là đội Hỏa Vực thần vương đến sẽ cùng giết Ngụy Tác.

A Tỳ thần quân và Hỏa Vực thần vương là chí tôn của tu đạo giới, trước mặt họ, cùng là thần huyền nhưng Trại Đài Linh Lan bị bỏ qua.

“Không ngờ người có lăm đối thủ như thế, nơi nơi thụ địch, xem ra ta phải học thủ đoạn của người... Chỉ là người nhất gan, triệt để phong bế sơn môn, vào được cũng đau đầu đây.”

Cùng lúc, trên hoang địa cách Đấng Tiên thành không xa, trong một toán tu sĩ có một nữ tu mặc tử hồng sắc đại bào, căn bản không nhìn rõ diện mục lăm bầm bằng giọng chỉ mình nghe rõ.

Cơ hồ đồng thời, tử hồng sắc đại bào bị khí tức từ trong toát ra chấn nát, như vô số tử hồng sắc hồ điệp tung bay trên không.

“A!”

Hoang địa này còn ít nhất hơn nghìn tu sĩ, không ai hiểu gì nên kinh hãi kêu to.

Khí tức này như một vì sao đột nhiên hóa sinh.

“Ồanh!”

Hà quang bay lên, bên trong là một phượng quan nữ vương, toát lên uy nghiêm và khí tức như nữ đế khiến tất cả bò phục dưới đất.

Thất sắc hà quang vây quanh mình hình thành từng dải màu bảy sắc.

Thình không biến ảo theo khí tức dao động của nữ vương.

“Ngụy Tác, khá lắm, ngần ấy người muốn yếu đối phó ngươi. Ta quan sát Âm Thi tông và Hải Tiên tông, trong mười ngày này mà ngươi bỏ chạy, ta sẽ diệt giúp y.”

Đoạn nàng ta vượt hư không, trực tiếp tan biến khỏi thị tuyến.

“Thần huyền đại năng!”

“Lại một thần huyền đại năng! Tu vi e đã Thần huyền tứ trọng!”

“A! A! A! Ngụy Tác sao chống nổi!”

Nữ vương đi rồi, mọi tu sĩ mới nhận ra, nhiều người quá chấn kinh đến mức rú lên, tuy đại đa số không biết thân phận nàng ta nhưng rõ ràng đến đối phó Ngụy Tác.

“Vu thần nữ cũng đến rồi.”

“Hỏa Vực thần vương cộng thêm A Tỳ thần quân và Vu thần nữ, ngã môn khủng phạ tột đỉnh kinh bất thchúng ta e không phải đối thủ.” Trong Đẳng Tiên tông, Cực Âm thần quân xám ngoét mặt mày, “có tới ba thần huyền đại năng thể hiện thái độ, e là còn đến thêm.”

“Hỏa Vực thần vương không đến là chúng ta có cơ hội. A Tỳ thần quân và Vu thần nữ khẳng định không rời Vân Linh đại lục, mà đợi gần đây. Mỗ có Thiên hải thần lan kính để tìm ra họ.” Ngụy Tác hơi nheo mắt lại, “Họ định mười ngày nữa liên thủ giết mỗ, chúng ta giết trước một, hai tên chấn nhiếp người đời!”

“A!” Cực Âm thần quân tròn mắt, bị khí thế của Ngụy Tác khiến cho cứng người.

“Nên học lấy.” Nguyên Âm lão tổ cười lạnh nhìn Cực Âm thần quân, “Con chỉ biết co mình chờ chết, kém xa Ngụy đạo hữu.”

“Nếu luyện hóa được Đẳng tiên tiên thai, càng thêm cơ hội diệt chúng.” Linh Lung Thiên lạnh giọng.

-o0o-

1023. Chương 1023: Đây Là Đại Đạo Pháp Vực

“Thời gian e không kịp, khi cần Hải Tiên tông và Âm Thi tông rút đi đại quy mô xem có dẫn dụ được chúng không. Nếu không thể đắc thủ, e là Hải Tiên tông và Âm Thi tông phải bỏ sơn môn.”

Ngụy Tác hơi trầm ngâm, bảo Linh Lung Thiên và bọn Âm Lệ Hoa.

Ít nhất còn một ngày nữa mới kết thúc thi triển Phổ độ thần quang để luyện hóa, linh nguyên của Đẳng tiên tiên thai bằng bạc như biển, cần thời gian luyện hóa nhất định mới xong, lúc đó Thiên hải thần lan kính qua mất thời hạn, không thể tìm ra A Tỳ thần quân và Vu thần nữ nữa.

“Trừ phi Hỏa Vực thần vương đến trước, không thì chúng ta có đủ thời gian, luyện hóa Đẳng tiên tiên thai, không nên để có bất ngờ.”

Bọn Nguyên Âm lão tổ và Ngụy Tác thương nghị mấy câu. Nếu không thể đối phó được một người trong bọn A Tỳ thần quân đẳng kỳ trung thì Hải Tiên tông và Âm Thi tông sẽ phải bỏ sơn môn, Thiên khung Vân Linh đại lục tất tan vỡ, bỏ sơn môn tìm chốn an toàn là việc sớm muộn mà thôi.

Vũ Hoàng chân nhân thậm chí đề xuất để Hải Tiên tông và Âm Thi tông rút về Thiên Huyền đại lục.

“Thông tri Ngô Thanh Tuyền chuẩn bị di chuyển toàn tông, bọn ta dù đi hết, Đẳng Tiên tông e khó tồn tại. Nếu cần thì trước khi chúng ta xác định được là không địch nổi sẽ cho y biết sự thực Thiên khung thọ nguyên sắp cạn. Y sẽ cân nhắc.” Ngụy Tác bảo bọn Cơ Nhã báo tin cho Ngô Thanh Tuyền.

Ngô Thanh Tuyền cùng các tu sĩ Đẳng Tiên tông hòa đàm với gã để giữ lại cơ nghiệp, gã thấy mình không nên bỏ rơi Đẳng Tiên tông mà chạy trốn.

Từng vòng Phổ độ thần quang gột rửa Đẳng tiên tiên thai gấp gấp hơn.

Lần này là nguy cơ lớn nhất của Ngụy Tác, Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất còn quan sát, trước khi Hỏa Vực thần vương đến thì sẽ không tỏ thái độ. Thái độ của hai người e là phe Ngụy Tác mà tuyệt đối hạ phong thì sẽ hoàn toàn đứng về phe kia.

Hiện tại chỉ còn ăn nhau ở điểm Ngụy Tác luyện hóa Đẳng tiên tiên thai sẽ thu được những gì.

Nếu uy năng đại đạo pháp vực của Đấng Tiên tông tổ sư để lại không cao hoặc Ngự Tác không thể lĩnh ngộ được đại đạo pháp vực nào thì dù đột phá đến tu vi Thần huyền tam trọng diên phong, hoặc Thần huyền tứ trọng, phần thắng coi như bằng không, phải bỏ chạy trước khi Hỏa Vực thần vương đến.

“Vu thần nữ đã xuất hiện, thêm Hỏa Vực thần vương và A Tỳ thần quân, đối phó Ngự Tác không thành vấn đề, gia chủ không nên ra mặt.” Trong một tình thế, mấy lão bát tử Vũ Hóa thể gia đang bàn với Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Công pháp của y đặc biệt, thêm một ngày là tu vi chưa biết chừng sẽ tinh tiến thêm, muốn diệt y thì không thể sơ ý.” Vũ Hóa Ứng Thiên vốn ngồi trên bảo tọa đứng dậy, lướt ra ngoài, “Càng như thế càng cần hình thành tất sát chi cục. Ta đến Đấng Tiên tông, thêm một phần trợ lực!”

...

“Úm... Ma... Ni... Bát... Mê... Hồng...”

Trong sơn môn Đấng Tiên tông, Ngự Tác toàn lực thi triển Phổ độ thần quang.

Vù!

Liên tục luyện hóa một ngày, thân ảnh kim sắc tiên tôn trên Đấng tiên tiên thai rung lên, tiếng gió thổi kỳ dị dấy lên, khí tức đáng sợ tan hết, chỉ còn lại nét hòa hoãn.

“Không thành vấn đề.” Nguyên Âm lão tổ tỏ vẻ vui mừng.

“Sau cùng cũng mài hết được ý chí tàn dư của Đấng Tiên tông tông chủ!”

Ngự Tác hơn hớn, khí tức Đấng tiên tiên thai đã thay đổi.

Nhưng gã không dám sơ ý, trực tiếp điều khiển Đấng tiên tiên thai.

“Vù!”

Đấng tiên tiên thai bắn tới tay gã.

Ngự Tác cảm giác được dù không lệnh cho kim sắc tiên tôn tự hủy thì nó cũng tan nát.

Ý chí tàn dư của Đấng Tiên tông tổ sư đã bị mài sạch, như một con rối bị gã khống chế.

“Đa tạ chư vị tương trợ, mong chư vị tiếp tục hộ pháp giúp!”

Không hề dừng lại, ngay cả bọn Cơ Nhã không ở trong điện cũng bị kinh động đi vào, Thủy hoàng khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu Ngự Tác, Đấng tiên tiên thai bắn tới là nó nuốt ngay.

“Bắt đầu luyện hóa!” Bọn Cơ Nhã và Hàn Vi Vi đều cuồng hỉ xen lẫn mong chờ.

“Xoạt, xoạt, xoạt, xoạt...!”

Nguyên khí gột rửa vào, vô số khiêu vị của Ngự Tác vang lên tiếng nổ, vô số quang mang từ mỗi một khiêu vị phun ra, như thân thể gã bị vô số cây kim nhỏ đâm thủng.

Nguyên khí dao động kinh nhân cực độ bao trùm đại điện.

“Linh nguyên kinh nhân quá!”

“Linh nhi, khóa linh nguyên giúp ta!”

Ngự Tác biến hắc sắc mặt, linh nguyên Đấng tiên tiên thai còn hơn kinh nhân được lực Hỗn độn thanh ngư bảo giác, với chân nguyên và thần huyền uy năng của gã trong một chu thiên không thể luyện hóa, tinh mang chảy ra không phải nguyên khí vô dụng mà là linh nguyên tinh thuần!

Linh nguyên tinh thuần ràn rạt chân tiên uy năng, không tiết ra thì thân thể gã không chịu nổi, sẽ bị xuyên thủng lỗ chỗ ngay.

Đại điện bố trí linh quang quang tráo không cho linh khí tràn ra nhưng e không đủ ngăn.

“Phù!”

Thủy Linh Nhi phản ứng cực nhanh, gã lên tiếng là thủy tráo như bong bóng hiện ra bên ngoài linh quang quang tráo.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Tinh mang từ linh quang quang tráo thoát ra, va vào thủy tráo liền bị ngăn lại.

“Linh nguyên thực quá kinh nhân! Chi có tốc độ luyện hóa như y thì luyện hóa Đăng tiên tiên thai mới không nát xác.”

“Chân tiên chân nguyên hóa ra đến mức đó, chân nguyên ngưng tụ còn hơn cả thần thiết!”

Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân nhìn nhau, Đăng tiên tiên thai khiến họ càng hiểu rõ chân tiên đại năng là thế nào, cùng biến sắc. Nếu gặp kinh thiên đại năng như chân tiên để lại tiên thai này thì đại năng đó không cần dùng thuật pháp, chỉ phát chân nguyên là Thần huyền tu sĩ như họ bó tay.

“Cách cách cách cách...”

Cơ hồ lúc đó, Ngụy Tác cảm giác được linh nguyên bị luyện hóa đã cùng chân nguyên tương dung, nguyên khí lan khắp toàn thân, trực tiếp chảy vào hai thần huyền pháp thân, thần huyền pháp thân càng lớn lên, càng ngưng tụ.

“Oành!”

Đồng thời, thân ảnh kim sắc tiên tôn trên Đăng tiên tiên thai tan biến, Ngụy Tác thấy đầu óc như nổ tung, đạo đồ thuần hiện lên rõ ràng.

Cảm giác khôn tả không ngừng bay trong óc.

Thủy hoàng trên đỉnh đầu ngừng nguyên khí gột rửa, bất động ngâm Đăng tiên tiên thai.

Vô số quỹ tích lưu chuyển trong óc gã, hóa thành đạo đồ rồi phân giải, hóa thành vô số dây đàn, biến hóa này cứ lặp đi lặp lại.

“Việc gì hả!”

Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh cả kinh, phát hiện Ngụy Tác dừng lại.

“Không cần khẩn trương, y đang cảm ngộ gì đó! Có thể là truyền thừa của Đăng Tiên tông tổ sư.” Nguyên Âm lão tổ lên tiếng.

Ai nấy im lặng.

“Đây là nguyên khí pháp tắc tự mình định ra, đây là đại đạo pháp vực!”

Ngụy Tác hoàn toàn không cảm tri được bên ngoài, chìm đắm trong đạo đồ.

Đây là loại cảm ngộ khôn tả, trông như lặp lại biến hóa nhưng huyền ảo vô cùng, ban đầu là quỹ tích như dây đàn hiện ra rồi bị xóa đi, có những quỹ tích tự thay đổi rồi lại có quỹ tích như được sức người vẽ ra... Càng lúc càng nhiều biến hóa kết lại, quỹ tích không ngừng vẽ lên, không ngừng biến hóa, sau cùng hình thành một đạo đồ hoàn chỉnh!

Đạo đồ đầy bạch sắc vân hà và bạch sắc đạo liên bùng nổ, tiên khí liểu nhiễu lại rực sát cơ lạnh lẽo.

Không biết bao lâu sau, có thể rất hoặc chỉ một thoáng, Ngụy Tác cảm ngộ được quỹ tích cố định của đạo đồ, là nguyên khí quy tắc tự nhiên trong thiên địa, tuyên cổ bất biến, rồi tu sĩ dùng thần thông cải biến và dẫn đạo các quy tắc đó mà vẽ lên thiên địa quy tắc riêng!

Đây là đại đạo pháp vực.

Ngụy Tác chưa từng biết đến thuật pháp cùng công pháp của Đăng tiên tông tổ sư nhưng đó đều là bản nguyên sâu nhất, hoàn toàn đạt đến mức nguyên khí quy tắc. Trước kia gã đã chạm đến được dây đàn trong thiên địa, nhờ vào đạo đồ thì gã nhanh chóng từ vô số dây đàn mà vạch ra nhưng dây đàn khác đối ứng với đạo đồ. Rồi lại vẽ lên thiên địa nguyên khí tương tự, lĩnh ngộ và hóa sinh.

Thứ tối bản nguyên hiện rõ trước mắt, như một đạo phù lục mới tinh, mọi nguyên liệu ở ngay quanh mình, gã chỉ việc thò tay ra chọn.

Niềm vui khôn tả xuất hiện trong lòng.

Với gã không khó quá, để hoàn toàn luyện hóa giá Đẳng tiên tiên thai đề thăng chân nguyên tu vi cần thêm mấy ngày, nhưng lĩnh ngộ môn đại đạo pháp vực này thập phần thuận lợi, không tiêu hao bao nhiêu thời gian!

-o0o-

1024. Chương 1024: Tiểu Gian Thương Cùng Lão Gian Thương

Đạo đồ diễn hóa quá rõ, với tiên linh căn và tu vi của Ngụy Tác thử khắc thì khổng chế đại đạo pháp vực của Đẳng Tiên tông tổ sư còn đơn giản hơn hóa ra thần văn được Linh Lung Thiên truyền cho.

“Y đã lĩnh ngộ được các loại ảo diệu!”

Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân, Vũ Hoàng chân nhân cùng Cơ Nhã đều nhường mầy, qua thần sắc biến hóa của Ngụy Tác mà nhận ra.

Thực tế chỉ mười mấy tích tắc ngắn ngủi.

Chân nguyên tu vi cần tích lũy liên tục còn cảm ngộ đều chỉ trong tích tắc, nên tu đạo giới mới có “Đốn ngộ”.

“Chát!”

Ngụy Tác vẫn bất động, nhưng thứ gì đó vô hình nhưng lại như thực chất đột nhiên phát ra, rải vào thiên địa.

“Xem ra y cảm ngộ thập phần thuận lợi, đã lần ra nguyên khí quy tắc của môn đại đạo pháp vực này.” Nguyên Âm lão tổ gật đầu, truyền âm. Lão không chỉ nắm vững một môn đại đạo pháp vực, lại là tiên bối, nên biết rõ trạng thái cảm tri của Ngụy Tác.

Ngụy Tác như đang ở trong chốn huyền diệu toàn là các loại dây đàn và quang ti bay múa.

Cảm ngộ đạo đồ xong, gã chợt thấy rõ nhiều nguyên khí quy tắc trong thiên địa, tiếp đó quỹ tích cố định do đạo đồ diễn hóa từ đầu lại được gã tìm ra.

Gã bỏ mặt thiên địa nguyên khí khác, dây đàn và quang ti còn lại tựa hồ tan biến khỏi cảm tri, quanh mình chỉ còn lại mấy chục quỹ tích lưu động từ đạo đồ ban đầu.

Thiên địa không còn gì nữa, gã “nhìn” thấy mấy chục quỹ tích, cảm giác này cực kỳ rõ, gã thậm chí cảm động không nói thành lời. Lần đầu tiên gã chạm đến đạo, đến bản nguyên.

“Choang!”

Cùng lúc, tiếng chuông cảnh báo vang lên trong Đẳng Tiên tông chi.

“Lại có thần huyền đại năng đến!”

“Lại một thần huyền đại năng phi phạm!”

Đẳng Tiên thành lại sôi lên, một thân ảnh lướt giữa thiên địa lao tới.

Thiên địa trước mắt y biến thành hắc bạch lưỡng sắc, như thanh thủy mặc.

Thần huyền khí tức ngưng thành sát ý lăm liết chọc vào Đẳng Tiên tông.

“Vũ Hóa Ứng Thiên!”

Tiếng chuông vừa vang, mắt Ngụy Tác vốn nhắm chột mở bừng, tin tức đưa vào khiến bọn gã biết là ai. “Ầm”, không hề lãng phí thời gian, Ngụy Tác tạm thời dừng cảm ngộ đại đạo pháp vực mà khu động thủy linh nguyên khí, gột rửa Đẳng tiên tiên thai, vô số tinh mang dấy lên luyện hóa linh nguyên.

“Ngụy Tác, Hỏa Vực thần vương đến nơi thì ta cũng tới cùng giết ngươi!” Vũ Hóa Ứng Thiên cất tiếng vang vọng thiên địa, tu sĩ Đẳng Tiên thành đều nghe rõ.

“Trời đất! Lại thêm một thần huyền đại năng! Thần huyền đại năng như đem theo thiên địa này lại không đứng về phía Ngụy Tác!”

“Ngần ấy đại năng cùng đến Vân Linh đại lục diệt Ngụy Tác, y sống được sao!”

Tu sĩ quanh Đẳng Tiên thành đều không nói thành lời, ai cũng cho là Ngụy Tác chết chắc.

Trong sơn môn Đẳng Tiên tông, mục quang Ngụy Tác ánh lên, đột nhiên thu Đẳng tiên tiên thai, thi triển Động Hư bộ pháp, bước lên hư không.

Vù! Vù!

Lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm trực tiếp hiển hiện trước mặt Ngụy Tác, lao đi mấy trăm dặm, chuẩn xác chém vào Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Sẽ có thêm người đến, ngươi chết chắc rồi!”

Vũ Hóa Ứng Thiên như nhân vật trong tranh thủy mặc, thần sắc không đổi, hắc bạch sắc thần quang lóe lên, trước mặt hiện ra một khe nứt không thể vượt qua, hai lần Duy ngã tâm kiếm tan biến. Y thanh nhiên nói xong thì quay đi mất.

“Sẽ có thêm người đến?” Tu sĩ quanh Đẳng Tiên thành như phát cuồng. Vũ Hóa Ứng Thiên là thiên tử kiêu tử của Tịch Hàn đại lục, không ít người nhận ra, ngàn ấy thần huyền đại năng đến giết Ngụy Tác mà y nói còn thêm người đến nữa, có vẻ toàn là thần huyền đại năng.

“Mỗ cảm ngộ đại đạo pháp vực trong Đẳng tiên tiên thai mất bao lâu?” Ngụy Tác nhìn theo phía Vũ Hóa Ứng Thiên đi khỏi, truyền âm cho mọi người sau lưng.

“Chỉ một lúc thôi.” Bọn Cơ Nhã đáp nhanh, đoạn hỏi gấp, “Phu quân cảm ngộ thế nào.”

“Chỉ một chốc?” Ngụy Tác mắt lại lóe lên, như hạ chủ ý, “Mỗ đã cảm ngộ được khởi thủy của môn đại đạo pháp vực này... Vũ Hóa Ứng Thiên đến thì chúng ta giết y trước! A Tỳ thần quân và Trảm Đài Linh Lan đi cùng nhau, Vu thần nữ tu vi Thần huyền tứ trọng, đều khó giết hơn, môn đại đạo pháp vực này không lâu nữa mỗ sẽ hóa thành, lúc đó chúng ta rời sơn môn giết Vũ Hóa Ứng Thiên!”

“Hóa ra phu quân giao thủ là để lưu giữ khí tức đấu pháp, rồi dùng Thiên hải thần lan kính truy theo.” Âm Lệ Hoa cùng bọn Cơ Nhã hít sâu một hơi.

“Tốt nhất là bắt sống, dùng Phổ độ thần quang đối phó y! Sẽ có thêm một trợ thủ lợi hại bang tử!” Hàn Vi Vi kêu lên.

“Bắt sống cao thủ như y không dễ.”

Ngụy Tác lắc đầu, không lãng phí thời gian, quay về đại điện luyện hóa Đẳng tiên tiên thai. Vũ Hóa Ứng Thiên là kinh thiên cường giả, pháp vực uy năng va nhau, không địch nổi là hóa thành tro, muốn bắt sống không dễ.

“Tương truyền Vũ Hóa thế gia có một món bài tẩy lợi hại, không dễ đối phó.” Cực Âm thần quân bảo Ngụy Tác.

“Không tính A Tỳ thần quân, chỉ Vu thần nữ của Đông Lai bí cảnh thì tích lũy, chưa biết chừng còn hơn Vũ Hóa thế gia. Chúng ta cùng đối phó y, không cần đợi ở đây.” Nguyên Âm lão tổ nhìn Cực Âm thần quân.

“Tiền bối có nghe đến bài tẩy trong truyền thuyết của Vũ Hóa thế gia?” Ngụy Tác hỏi Nguyên Âm lão tổ. Khi xưa Trưởng Tôn thế gia đấu với Vũ Hóa Ứng Thiên, gã và Linh Lung Thiên cảm giác được Vũ Hóa thế gia rất có thể có thứ gì đó mang tính chấn nhiếp vì Trưởng Tôn thế gia chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng không định diệt Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Lão phu không biết nhưng mấy đại thế lực của Tịch Hàn đại lục đều biết, chắc không phải vô cớ, khẳng định Vũ Hóa thế gia có thứ gì đó cực kỳ lợi hại.” Nguyên Âm lão tổ trầm ngâm: “Chắc là pháp khí tăng cường thần uy, nhưng không thể động dụng nhiều lần nên mới thần bí đến thế

“Không thể nào là pháp bảo, không thì đã dùng rồi.” Cực Âm thần quân thập phần khẳng định.

“Dù là pháp khí sánh với một đòn của chân tiên thì với tu vi của tiên bối, cầm cực đạo tiên binh cùng với chúng ta đông thế này, tất không bại chứ?” Ngụy Tác bất giác nhẹ nhàng như Linh Lung Thiên.

“lão phu dùng cực đạo tiên binh?” Nguyên Âm lão tổ cả kinh, không dám tin nhìn Ngụy Tác, “Lẽ nào Ngụy đạo hữu định đưa tiên binh cho lão phu đối phó ư?”

“Đăng tiên tiên thai đối với tiên bối còn hơn một món tiên binh. Tiên bối không động lòng với cả Đăng tiên tiên thai thì đã đủ thành ý, miễn có gì mà không yên tâm.” Ngụy Tác vung tay, một đạo quang hoa đưa đến cho Nguyên Âm lão tổ khiến tất cả giật mình, lực bào lão đầu oa oa kêu lên, “Tiểu tử, điên hả?”

“Mỗi tin không nhìn lầm tiên bối, tiên binh trong tay tiên bối thì tiên bối tất không tham.” Ngụy Tác cất tiếng thập phần bình tĩnh với Nguyên Âm lão tổ.

“Các hạ đúng là ngoài dự liệu.” Nguyên Âm lão tổ ngạc nhiên, nhìn Ngụy Tác đoạn nhãn nhó. “Tiểu tử đúng là quá lớn mật, có biết như thế khó khiến người ta ngăn được lòng tham. Hiện tại mới luyện hóa được một chút Đăng tiên tiên thai, lão phu dùng vật này thì có đủ cơ hội diệt các hạ, lúc đó sẽ lấy được cả tiên binh và tiên thai.”

“Mỗi từng làm gian thương rất lâu tại Linh Nhạc thành nên nhìn người rất chuẩn.” Ngụy Tác mỉm cười, “Tiên bối không động lòng với Đăng tiên tiên thai thì thêm một món tiên binh cũng vậy.”

“Thật ra hành sự của tiên bối nằm ngoài dự liệu.” Ngụy Tác cười rồi nghiêm túc nói, “Là người khác tất cùng Vũ Hóa Ứng Thiên đến giết mổ.”

“Sai, lão phu không phai không động lòng, chỉ là từ lúc gặp các hạ thì thấy kết giao bằng có giá trị hơn Đăng tiên tiên thai và một món tiên binh. Qua được đận này, các hạ sẽ càng hữu dụng hơn một món tiên binh.” Nguyên Âm lão tổ cười ha hả, lộ ra ba cái răng vàng, “Nếu các hạ là tiểu gian thương, lão phu là lão gian thương, chúng ta đúng là hợp nhau. Lão phu giúp các hạ dùng tạm vật này.”

“Vũ Hóa Ứng Thiên có một môn thuật pháp đặc biệt cảm ứng khí tức, dù có cường pháp ẩn giấu thì đến gần y một nghìn năm trăm dặm sẽ bị phát hiện.” Ngụy Tác gật đầu, tựa hồ định nhắm mắt cảm ngộ và diễn hóa đại đạo pháp vực nhưng đột nhiên nhớ ra nên nói: “Không biết tiên bối có thuật pháp hoặc pháp khí đối phó không?”

“Vô pháp vô thiên đồn mọi nguyên khí dao động, thậm chí linh khí khi phi động vào thể nội. Không dễ dàng bị phát giác.” Nguyên Âm lão tổ nhìn Ngụy Tác, “Đạo hữu hợp ý lão phu hơn Tiểu Cực Cực nên lão phu sẽ truyền môn thuật pháp này cho đạo hữu.”

Nguyên Âm lão tổ bắn ra ngọc phù đến trước mặt Ngụy Tác.

“Sư thúc!!” Cực Âm thần quân tức xì khói, môn thuật pháp này y cầu Nguyên Âm lão tổ hồi lâu mà không được truyền thụ.

“Sư với thúc gì, con là thân truyền đệ tử của sư huynh chứ không phải của ta. Môn thuật pháp này là ta lấy được từ cổ kinh chứ không phải bất truyền chi bí của Tiểu Cực giới. Ta muốn truyền cho ai thì truyền.” Nguyên Âm lão tổ cười hắc hắc.

“Đây là Cổ hoàng đoạt binh thuật, vô thượng cường pháp của Hoàng Thiên đạo. Lúc đối địch, tu vi của tiên bối sử dụng sẽ càng hữu dụng.” Ngụy Tác nhận ngọc phù, mục quang hơi ánh lên rồi lấy ra một ngọc phù, ngồi xếp bằng, nhắm mắt.

-o0o-

1025. Chương 1025: Thần Vực Kinh Người

“Cổ hoàng đoạt binh thuật, vô thượng cường pháp của Hoàng Thiên đạo, tuyệt vời!”

Ngụy Tác búng ngọc phù ra, Cực Âm thần quân rùng mình.

“Sư thúc...” Đúng lúc đó, y ngẩn ra vì một phiến ngọc phù hiện rõ trước mặt.

“Có gì mà gọi, đối phó Vũ Hóa Ứng Thiên cần đến con nên môn Vô pháp vô thiên này đành truyền cho con vậy.” Nguyên Âm lão tổ không thèm nhìn Cực Âm thần quân.

“Sư thúc, đừng thế được không, bớt nói vài câu là tiểu diệt càng cảm kích.” Cực Âm thần quân lại sút khóc.

Thiên địa có vô số “dây đàn” hỗn tạp đều tan đi, chỉ để lại mấy chục quỹ tích từ đạo đồ.

Ngụy Tác lại chìm vào cảm giác huyền ảo.

Đạo đồ trong óc dừng lại, quỹ tích hoàn toàn trùng hợp với quỹ tích gã “nhìn” thấy.

Được khống chế, đạo đồ trong óc gã từ từ biến hóa, gã chỉ lặng lẽ quan sát.

Rất nhanh, quỹ tích trước mặt nhiều lên. Tựa hồ nhiều “dây đàn” được kéo ra.

Lập đi lập lại, dây đàn càng lúc càng nhiều, sau cùng thành loạn xạ, gã như đứng trong một bãi cỏ.

Nhưng lòng gã hơn hở.

Theo đạo đồ chỉ dẫn, toàn bộ nguyên khí quy tắc mà đại đạo pháp vực cần tới đã được gã “kéo” ra.

“Bao lâu rồi?”

Hoàn toàn không cảm giác được thời gian nên gã dừng lại, hỏi những người tụ tập trong điện xem gã tham ngộ.

“Nửa canh giờ.” Nguyên Âm lão tổ đáp gọn. Chấn kinh với lão càng lúc càng nhiều, Ngụy Tác mang lại quá nhiều không ngờ. Lão từng đi con đường gã đi, thậm chí gian khổ hơn nên càng hiểu gã dừng lại vì đã đi được một đoạn. Lão cũng hiểu rõ, dù được chỉ dẫn, muốn cảm giác được dây đàn di tán trong thiên địa đó, đối với một tu sĩ vừa đột phá đến Thần huyền tam trọng cực kỳ khó. Tốc độ của Ngụy Tác và lòng tin sẽ nhanh chóng nắm chắc môn đại đạo pháp vực này khiến lão khẳng định được hai điểm, một là gã đã đi trên con đường này, hai là tán tu xuất thân tiểu gian thương này đích xác từ đá thô điêu khắc thành mỹ ngọc, bắt đầu thể hiện thiên tư kinh nhân.

Ngụy Tác không hề thừa lời, lại nhắm mắt, cơ hồ tích tắc đó lại đứng trong bãi cỏ rậm.

Gã bắt đầu cực kỳ cẩn thận “chạm vào” mỗi tia nguyên khí pháp tắc, chỉ “chạm” chứ không dám thay đổi.

“Bao lâu rồi?”

Ngụy Tác lại mở mắt hỏi.

“Một canh giờ.” Nguyên Âm lão tổ đáp nhanh, mắt càng sáng.

Ngụy Tác lại nhắm mắt, “dây đàn” quanh mình giảm đi, biến thành mấy chục sợi ban đầu.

Gã bắt đầu phát ra “dây đàn”, mấy chục sợi được gã điều khiển, theo đạo đồ trong óc mà diễn hóa.

Dây đàn hoặc tái hiện trước mặt gã, hoặc tan biến hoặc loạn xạ nhưng mỗi lần thôi diễn là lại tiến bộ hơn. Như khi xây cất phòng ốc, tuy mỗi thứ đều sụp nhưng ít nhất cũng chất thêm được một viên gạch, cao hơn một chút.

Không biết bao lâu sau, qua không biết bao nhiêu lần thất bại, mỗi dải nguyên khí quy tắc lưu động và thay đổi, bị xóa đi rồi có quy tắc mới gia nhập, càng lúc càng hoàn mỹ.

“Chát!”

Đột nhiên thôi diễn thuận lợi, đạo đồ trong óc Ngụy Tác đạt tới bước cuối, diễn hóa thành bạch sắc đạo đồ, nguyên khí quy tắc trước mặt gã cũng diễn hóa thành đạo đồ y hệt.

Niềm vui lan tỏa khắp lòng gã, “chuyện đó...” gã mở mắt, định như hai lần trước hỏi xem là bao giờ thì cảnh tượng khiến gã ngẩn ra.

Gã vẫn ở đại điện nhưng tòa điện nát quá nửa, phía trước mặt gã thì nửa gian điện đã tan biến, cả một dãy điện vũ khác cũng tan tành.

“Không cần chán kinh, lần đầu của lão hủ cũng thế, chỉ là lão hủ tốn nhiều lần mới hoàn chỉnh lĩnh ngộ một môn đại đạo pháp vực, không như đạo hữu chỉ một lần là hoàn thành.” Nguyên Âm lão tổ tòng bước tới bảo Ngụy Tác còn đang ngỡ ngàng.

“Hóa ra ban này ta thôi diễn đạo đồ? Phát ra uy năng như thế mà không nhận ra!” Ngụy Tác định thần lại.

“Chắc đạo hữu đã hiểu rõ hơn... Đại đạo pháp vực không dựa vào tích lũy chân nguyên mà bạo phát, mà là thiên địa quy tắc. Vô số sao trời, vô số thiên địa nguyên khí, thiên địa này... lớn hơn thân thể nhỏ bé không biết bao nhiêu lần, thiên địa uy năng mạnh hơn lượng chân nguyên và khí huyết trong thể nội tu sĩ cũng không biết bao nhiêu lần.” Nguyên Âm lão tổ thông thả bảo Ngụy Tác, “cảm giác chạm đến bản nguyên đó thập phần kỳ diệu, đích xác khiến bất kỳ ai say mê, nhưng để đối địch thì phải thoát ra khỏi cảm giác đó. Lúc bình thường cảm ngộ thiên địa nguyên khí thì cứ tận tình cảm tri chúng nhưng khi đối địch thì không thể nghĩ gì khác, chỉ như một cầm sù, cứ việc gảy cầm phổ chứ không phải nghĩ xem nguồn gốc bản nhạc, có nên đổi sang loại chỉ pháp khác để có thanh âm mới hay không... Các hạ cần luyện tập vài lần mới có thể sử dụng đại đạo pháp vực đối địch, đừng để bản nguyên và thiên địa ảo diệu hấp dẫn, nên biết ảo diệu như thế dù tốn mấy chục năm, cả trăm năm, thậm chí nghìn năm cũng không thể hiểu rõ hết.”

“Đa tạ tiền bối chỉ dẫn, văn bối thụ giáo!”

Mắt Ngụy Tác ánh lên, hành lễ với Nguyên Âm lão tổ. Nguyên Âm lão tổ câu nào cũng trúng, khiến gã cảm nhận rõ con đường trước mắt rõ ràng, không có lão tất gã còn tốn nhiều thời gian.

“Đi thôi!”

Cảm tạ Nguyên Âm lão tổ đoạn Ngụy Tác gật đầu, vào một sơn cốc đầy đá vụn.

Là sơn cốc Đẳng Tiên tông chuyên môn thử thuật pháp.

“Thật ra là đại đạo pháp vực gì?”

“Chỉ thao túng thôi... không nên sa vào.”

Ngụy Tác nghĩ lại thật kỳ cảm giác diễn hóa đạo đồ và những lời của Nguyên Âm lão tổ, lại diễn hóa đại đạo pháp vực.

Thật ra là đại đạo pháp vực gì, uy năng thế nào, gã còn chưa biết, tâm cảnh thập phần hưng phấn, cực kỳ mong chờ.

“Chát!”

Từng sợi “dây đàn” trong thiên địa lại bị Ngụy Tác búng mà thay đổi, gã cực kỳ cẩn thận, lại hoàn chỉnh diễn hóa một tấm đạo đồ.

Lần này gã không chìm vào tiếp xúc với bản nguyên mà như phân thành hai người, một người đàn, một người quan sát.

Tích tắc đạo đồ diễn hóa, trông mắt gã co lại, sáng lên dị thường.

Quanh gã không có đạo đồ hiển hiện, nhưng hóa sinh vô lượng bạch sắc hà quang và thần huy.

Như tiên cảnh bị gã hút đến, hư không có từng đóa bạch sắc đạo liên như cái chậu không ngừng bùng nổ, hà quang liêu nhiễu.

“Xoẹt!!”

Theo tâm ý gã, tiên cảnh ép tới, hư không kịch liệt chấn động.

“Đẳng Tiên tông tổ sư để lại một môn đại đạo pháp vực.”

Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân, Vũ Hoàng chân nhân cùng bọn Cơ Nhã đều biến sắc.

Tuy ban này Ngụy Tác trong tình huống bất giác phát ra uy năng cực mạnh của môn đại đạo pháp vực này khiến mấy gian điện tan tành, nhưng chỉ là uy năng của đại đạo pháp vực tan đi, còn uy năng thật phải khi gã hoàn toàn điều khiển được thì mới thể hiện.

Tiên cảnh ép ra uy năng chấn thiên, hơn hẳn Liệt khuyết tàn nguyệt dốc toàn lực của Ngụy Tác nhưng khiến chúng nhân biến sắc không phải là uy năng mà vì gã hoàn thành môn đại đạo pháp vực này là thần thức họ không thể khóa chặt gã.

Ngụy Tác như đang ở trong một thế giới khác, thần thức chỉ cảm tri được gã chứ không thể khóa chặt.

Chỉ khi Ngụy Tác phát động thì thần thức chúng nhân mới khóa được vị trí của gã.

Tức là chỉ khi Ngụy Tác phát động công kích, đối phương mới có thể công kích lại.

Quá kinh nhân. Vô hình trung, đối phương bị hạn chế cả về thi pháp và tốc độ thi pháp. Trừ phi có cường pháp khắc chế không thì ai đối diện với môn đại đạo pháp vực này của Ngụy Tác cũng sẽ thấy bó chân bó tay.

Phải đợi đối thủ phát quyền thì mới đánh lại được, thế là khái niệm gì!

“Môn đại đạo pháp vực này hơn hẳn của Vũ Hóa Ứng Thiên, với tu vi của mỗi diễn hóa mà uy năng không kém của y!” Ngụy Tác cũng chấn động, gã như tách ra làm hai, hiểu rõ đại đạo pháp vực này hơn ai hết.

Đại đạo pháp vực của Vũ Hóa Ứng Thiên tuy khiến gã như đứng trong thủy mặc sơn thủy thế giới nhưng chỉ như mang theo nhất phương thiên địa, còn đạo đại đạo pháp vực của gã khác hẳn với của những thần huyền đại năng từng gặp, dẫn gã vào thiên địa.

Uy năng đạo đại đạo pháp vực này hoàn toàn áp đảo của Vũ Hóa Ứng Thiên.

Tu vi và thần thức càng mạnh, sử dụng dây đàn thiên địa càng tinh chuẩn, đồng thời đưa vào chân nguyên và thần huyền uy năng càng nhiều, uy năng đại đạo pháp vực càng kinh nhân. Vũ Hóa Ứng Thiên tu vi gần đạt Thần huyền tứ trọng, còn gã vừa đạt Thần huyền tam trọng chưa lâu.

So ra, môn đại đạo pháp vực của gã hơn hẳn của Vũ Hóa Ứng Thiên!

“Đi, xem Vũ Hóa Ứng Thiên ở đâu! Vừa đi đường mỡ vừa lĩnh ngộ Vô pháp vô thiên và luyện hóa Đẳng tiên tiên thai để dễ thăng tu vi!”

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác lại đằng không, cách sơn môn Đẳng Tiên tông mấy chục dặm thì Huyền sát âm khí cuốn hai làn khí tức Vũ Hóa Ứng Thiên chặn Duy ngã tâm kiếm về.

-o0o-

1026. Chương 1026: Chấn Kinh Cực Độ

“Đây là chỗ nào?”

Hút khí tức về, tế xuất Thiên hải thần lan kính, xuất hiện nhiều hình ảnh, thoáng nhìn là bọn Ngụy Tác thấy Vũ Hóa Ứng Thiên.

Vũ Hóa Ứng Thiên xếp bằng trong một tỉnh thất trải thảm Ngân ti thảo, tường xanh biếc như thanh ngọc.

“Xem tỉnh thất này thì ở Vân Linh đại lục.” Âm Lệ Hoa bảo Ngụy Tác, “Rất có thể y đang ở một thành trì gần đây. Phu quân nên gọi Ngô Thanh Tuyền đến, chưa biết chừng họ qua đó mà đoán ra tỉnh thất ở thành trì nào.”

“Được.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, gật đầu, Âm Lệ Hoa phát tin. Mấy đạo độn quang từ Đẳng Tiên tông bắn ra, Ngô Thanh Tuyền và mấy nhân vật lớp trước của Đẳng Tiên tông xuất hiện.

“Chắc là Thanh Vũ thành, qua bố trí của tỉnh thất thì đẳng cấp không cao nhất, là chỗwor địa cấp tại phía đông Thanh Vũ thành.” Bọn Ngô Thanh Tuyền cơ hồ liếc qua là đáp ngay.

“Thanh Vũ thành?” Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa sáng mắt. Thanh Vũ thành cách Đẳng Tiên thành cực gần, ở phía đông, co truyền tông pháp trận trực tiếp tương thông.

“Chỗ ở địa cấp ở phía đông Thanh Vũ thành, gần quá! Nếu bị y thoát lần này thì thật khó nói. Đông người có khi lại bị y phát giác, không biết y có bài tẩy gì, các vị ở lại, để bọn ta đi.” Ngụy Tác cười lạnh, nhìn bọn Cơ Nhã đoạn gặt đầu với Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân, Vũ Hoàng chân nhân và Linh Lung Thiên.

Bốn thần huyền, cộng thêm Linh Lung Thiên, đủ để giết Vũ Hóa Ứng Thiên, hơn nữa Thanh Vũ thành rất gần Đẳng Tiên tông, giết xong có thể về ngay, dù có người biết tin đánh vào Đẳng Tiên tông cũng không kịp.

“Không để ai biết bọn mỡ rời Đẳng Tiên tông.”

Dẫn bọn Ngô Thanh Tuyền đoạn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Nguyên Âm lão tổ lướt về một điện vũ trong Đẳng Tiên tông.

Trong dãy điện vũ có một nơi đặt truyền tông pháp trận nối với mặt địa của Đẳng Tiên tông, rời thành từ đó sẽ không bị phát giác. Bọn Ngụy Tác hiện cùng một con thuyền với Đẳng Tiên tông, Ngô Thanh Tuyền hiểu rõ quan hệ lợi hại, nên không thể để lộ tin Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Nguyên Âm lão tổ tạm thời ly khai.

“‘Vô pháp vô thiên’ quả nhiên là một môn vô thượng cường pháp!”

Vũ Hoàng chân nhân đang tham ngộ “Vô pháp vô thiên” của Nguyên Âm lão tổ, Ngụy Tác dùng Tùy tâm ảo hóa quyết thay hình đổi dạng, cùng bọn Nguyên Âm lão tổ rời Đẳng Tiên tông mà không bị chú ý, chốc sau đã tới truyền tông pháp trận nối với Thanh Vũ thành thì tham ngộ xong thuật pháp này.

“Vô pháp vô thiên” không chỉ là thuật pháp che giấu khí tức mà là môn thiên cấp đỉnh giai công kích cường pháp có thể ẩn đi khí tức!

“Vô pháp vô thiên” là công kích cường pháp trước hay sau khi thi pháp đều không có nguyên khí dao động!

Dù không có công dụng ẩn giấu khí tức thì uy năng công kích cũng ngang với Đại đề tu di, chẳng trách Cực Âm thần quân thêm muốn.

“Đây là Liệt khuyết tàn nguyệt!” Ngụy Tác không giấu, lại khiến Cực Âm thần quân run lên vì lấy ngọc phù chép kinh văn Liệt khuyết tàn nguyệt ra, đưa cho y và Vũ Hoàng chân nhân.

Liệt khuyết tàn nguyệt đối với bọn Cực Âm thần quân tất nhiên phi phạm, nhưng phe Ngụy Tác ai cũng luyện qua, chỉ là tu vi chưa đủ, không thể kích phát uy năng bán tiên giai trở lên, nên khi đối địch đều sử dụng pháp bảo mà thôi.

Đối với tu sĩ như Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ, đại đạo pháp vực đã vượt uy năng của Liệt khuyết tàn nguyệt, ý nghĩa chỉ là có thể cảm ngộ được bản nguyên của Liệt khuyết tàn nguyệt, diễn hóa thành đại đạo pháp vực nữa hay không thôi.

Đại đạo pháp vực của công phạt chi pháp Liệt khuyết tàn nguyệt thì uy năng đối địch khẳng định hơn hẳn đại đạo pháp vực thường.

Tu sĩ nắm vững đại đạo pháp vực là vượt khỏi hàng ngũ tu sĩ thông thường, Ngụy Tác hiện tại được xếp vào nhóm đó.

...

“Chát!” “Chát!”

Trong tĩnh thất trải thảm Ngân ti thảo, tường bằng thanh ngọc, Vũ Hóa Ứng Thiên bất động xếp bằng, hắc bạch lưỡng sắc quang hoa không ngừng biến hóa.

Cả tĩnh thất và y lục biến thành bạch sắc, lúc biến thành hắc sắc, khí tức hình thành trong thể nội tựa hồ dâng lên.

Đây là dấu hiệu sắp từ Thần huyền tam trọng đột phá đến Thần huyền tứ trọng.

Vũ Hóa Ứng Thiên tựa hồ không ngừng luyện hóa linh đơn tu luyện, chỉ chừng mười ngày nữa sẽ đột phá đến Thần huyền tứ trọng!

Không! Hiện tại gã đã tính trước, chỉ tám, chín ngày sau, trước khi Hỏa Vực thần vương đến là đột phá Thần huyền tứ trọng!

“À!”

Đột nhiên, Vũ Hóa Ứng Thiên biến sắc, tỏ rõ thần sắc cực kỳ chấn kinh, mở bừng mắt, tinh thất biến thành hắc bạch lưỡng sắc, bị sức mạnh quanh y xé thành từng mảnh.

“Ầm!”

Gian tinh thất và các công trình trong vòng mấy trăm trượng sụp xuống, mọi mảnh vỡ cùng với tu sĩ ở trong bị gió lốc thổi tung, bắn đi bốn phương tám hướng.

Y đang ở lưng núi trong một thành trì toàn công trình xanh biếc.

“Vũ Hóa Ứng Thiên, định giết ta? Ta giết ngươi trước cho tất cả xem!”

Vũ Hóa Ứng Thiên mở mắt, hóa ra nhất phương thiên địa, công trình chung quanh bị chấn tan, chưa kịp nhìn rõ thì giọng Ngụy Tác đã vọng vào.

Thân ảnh Ngụy Tác cách y không đầy hai trăm dặm thì hai làn khí tức kinh thiên động địa khiến vân khí trên Thanh Vũ thành hình thành hai vùng xoáy.

“A! Là Ngụy Tác!”

“Vũ Hóa Ứng Thiên, y đã rời Đẳng Tiên tông đến giết Vũ Hóa Ứng Thiên!”

Thanh Vũ thành bị triệt để kinh động, mọi tu sĩ đều lướt ra, thấy ngay Ngụy Tác như thượng cổ ma thần đứng trên không thì triệt để biến sắc, lao ra khỏi thành.

“Không ngờ ngươi rời Đẳng Tiên tông, bắt quá ngươi tưởng giết được ta sao!”

Bị Ngụy Tác đến gần hai trăm dặm mới nhận ra, Vũ Hóa Ứng Thiên không hề kinh hoảng. “Chát!” Hư không rung lên, bạch sắc thần quang và hắc sắc thần quang rải ra như có hắc sắc thần bút vẽ lên bạch sắc hư không pháp tắc đặc biệt, định gạch bỏ Ngụy Tác khỏi thiên địa.

Đồng thời, thân ảnh Vũ Hóa Ứng Thiên lùi xa, y phản ứng cực kỳ miễn duệ, cảm giác ngay thấy nguy hiểm, không muốn đấu với Ngụy Tác mà định chạy.

“Cách cách cách cách...”

Giữa Vũ Hóa Ứng Thiên và Ngụy Tác, mọi kiến trúc trong Thanh Vũ thành hóa thành tro.

“A!”

Đại bộ phận tu sĩ Thanh Vũ thành trung chưa kịp chạy, ré lên vì nguy hiểm.

“Ngươi mà dám lớn lối với ta, mình ngươi sao đáng là đối thủ của ta.”

Cùng lúc, Ngụy Tác quát to, hư không quanh mình lóe thần quang hóa sinh từng dải bạch sắc hà quang, từng đóa bạch sắc đạo liên xuất hiện.

“Oành!”

Như nhất phương thiên địa sụp đổ, hắc bạch lưỡng sắc thần quang của Vũ Hóa Ứng Thiên tan vỡ!

“Đại đạo pháp vực! Cái gì!”

Vũ Hóa Ứng Thiên bị khí tức của Ngụy Tác chấn động run lên mấy lần!

Y không ngờ gã hình thành được đại đạo pháp vực!

Y không thể không chấn kinh, đại đạo pháp vực là gì, là bản nguyên của thiên địa nguyên khí, là pháp tắc mạnh nhất, chỉ khi đạt tu vi Thần huyền tam trọng mới cảm tri được thiên địa nguyên khí quy tắc tồn tại, Ngụy Tác vừa đạt Thần huyền tam trọng chưa lâu, sao lại chạm tới cảnh giới này!

Càng chấn kinh là đại đạo pháp vực của gã hoàn toàn áp đảo y!

“Vũ Hóa Ứng Thiên, uy năng đại đạo pháp vực của ngươi không như ta, ta còn cực đạo tiên binh nữa, ngươi đấu với ta bằng gì! Nếu ngoan ngoãn hàng phục, ta sẽ tha chết cho!”

Ngụy Tác cố ý công tâm, mặc luôn thần thiết liên hoa chiến y lấy được của Vũ Hóa Nhược Tinh, ngân giáp lấp lánh, vô số ngân sắc thần văn quần quanh, uy nghiêm khôn tả.

“Ngụy Tác ngươi có mạnh hơn cũng không bằng Thần huyền ngũ trọng đại năng, tuyệt đối ngươi không thoát được kiếp nạn này!”

Vũ Hóa Ứng Thiên lại run lên kịch liệt, vừa gầm vang vừa bỏ chạy.

“Bọn ta đông thế này, ngươi đừng mong chạy thoát. Lưu lại.”

Hư không sau lưng y như triệt để tan vỡ, cùng giọng nói già nua vang lên thì hai vầng hoi hắc sắc loan nguyệt khiến thiên địa biến sắc dấy lên. Va vào hắc bạch lưỡng sắc thiên địa của y. “Phù!” Vũ Hóa Ứng Thiên cơ hồ hoàn toàn tắt hết quang hoa, hộc máu.

“Đoạt!”

Vũ Hóa Ứng Thiên hộc máu, một pháp bảo hình mũ đội đầu bằng đồng được tể xuất, nhưng lập tức một giọng già nua vang lên, một quang hoa cổ tự trực tiếp xuất hiện trên hư không, pháp bảo này mất không chế, bay mất.

-o0o-

1027. Chương 1027: Giết Chết Vũ Hoá Ứng Thiên

“Bốn thần huyền đại năng!”

Vũ Hóa Ứng Thiên biến hẳn sắc mặt.

Nếu thấy Ngụy Tác hóa ra đại đạo pháp vực thì y còn miễn cưỡng trấn định tâm thần, thi pháp không bị ảnh hưởng thù lúc này y thật sự kinh hoàng.

Y đang trong vòng vây của bốn thần huyền đại năng, ngay cả kích phát pháp bảo cũng mất ngay không chế.

“Chát!”

Ngụy Tác không trực tiếp xuất thủ công kích, lại hiển hóa đại đạo pháp vực, đồng thời thi triển Động Hư bộ pháp, tiếp tục áp sát Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Ngươi muốn chết hay hàng phục ta?” Giọng gã vang lên.

“Oành!”

Vũ Hóa Ứng Thiên không kịp nói gì, hư không lại chấn động, ba lần uy năng lại ép tới, tử quang đã bay lên, Linh Lung Thiên hiển hiện chặn đường lui của y.

Đừng nói giao chiến, với tu vi và thần thông của y, chưa chắc chống nổi một đòn của Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân và Vũ Hoàng chân nhân, chạy cũng không xong.

“Các người bức ta! Bức ta động dụng bài tẩy của Vũ Hóa thế gia!”

“Thế thì cho các người biết hậu quả là gì!”

Vũ Hóa Ứng Thiên méo mó mặt mày.

“Chát!”

Hư không dấy lên từng vòng sóng nhìn rõ bằng mắt thường, trán y nút nẻ, sức mạnh ngút trời như hỏa sơn phun ra.

Tuyệt thể địa khí tức ngưng thành trong tích tắc.

Từng dải hồng sắc thần quang chói lòa quay quanh y với tốc độ khó tưởng tượng nổi, biến thành hắc sắc, hình thành một vùng xoáy lớn, với tốc độ kinh nhân lan đi.

“Ầm!”

Từ y, trong vòng mấy trăm trượng, mọi công trình, thậm chí nguyên khí đều bị hút sạch vô ảnh vô tung.

“Đây là pháp vực gì?”

Ngụy Tác, Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân, Vũ Hoàng chân nhân cả kinh, đều nhận ra nguyên khí như bị rút hết, thân thể như bị hút theo.

Đây là đại đạo pháp vực đáng sợ, hoàn toàn khác với khí tức của Vũ Hóa Ứng Thiên, chắc do kinh thiên đại năng tu vi hơn xa y, phong ấn sức mạnh tuyệt thể, như một kinh thiên đại năng vượt hư không, diễn hóa đại đạo pháp vực!

Bài tẩy của Vũ Hóa thế gia là đây!

“Chân không nghịch lưu đại đạo pháp vực!”

Bọn Ngụy Tác cả kinh, Linh Lung Thiên trắng nhợt mặt mày kêu lên điên cuồng, vừa áp sát Ngụy Tác vừa giục, “Mau lên! Tất cả lại gần ta!”

“Chân không nghịch lưu đại đạo pháp vực, gì hả!”

Tích tắc đó, Ngụy Tác, Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân và Vũ Hoàng chân nhân không kịp nghĩ ngợi, pháp vực uy năng ngút trời, hủy diệt tất cả đã ép tới. Đây là pháp vực như chân tiên tự thân kích phát, khí tức khiến tất cả run lên, như phản xạ có điều kiện lao ra.

“Phù!”

Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp, đến chỗ Linh Lung Thiên và Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân, Vũ Hoàng chân nhân thì một vùng xoáy đen ngòm bao lấy tất cả.

“Mau lên! Cùng tung đòn mạnh nhất!” Cùng lúc, Linh Lung Thiên gầm lên chói lói.

“Vô dụng, trừ phi ngươi có tu vi Thần huyền ngũ trọng diên phong, hoàn toàn kích phát uy năng cực đạo tiên binh không thì không thể chống nổi pháp vực này, sẽ bị ta lấy mạng ở đây.”

“Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân, không ngờ Tiểu Cực giới lại ngầm cùng y liên minh, đến giết ta! Bất quá các ngươi tự chuốc lấy, ta về Tịch Hàn đại lục thì Tiểu Cực giới sẽ trừ danh!” Đồng thời, Vũ Hóa Ứng Thiên gầm lên tàn nhẫn.

“A!”

Cực Âm thần quân kêu lên, cùng Vũ Hoàng chân nhân toàn lực phát Liệt khuyết tàn nguyệt, đồng thời kích phát một món pháp bảo, rải ra thần quang.

“Oành!”

Ngụy Tác toàn lực diễn hóa đại đạo pháp vực, đồng thời kích phát Sinh tử thư, phát ra cổ tự rực quang hoa.

“Vô pháp vô thiên!”

Lại thêm khí tức diễn hóa tại hư không, một tấm bia có bốn chữ trên dựng lên, pháp vực khôn tả chống lại vùng xoáy.

“Oành!”

Nhưng tất cả không chặn được hắc sắc pháp vực trút tới.

Nguyên Âm lão tổ cực kỳ thận trọng, tinh quang xuất hiện trước mặt, rải ra chân tiên khí tức, lại một tấm bia xuất hiện.

Kinh nghiệm đối địch và thần thức của Nguyên Âm lão tổ còn hơn Ngụy Tác, tích tắc đó lão hóa ra thêm một lần đại đạo pháp vực.

“Cả tiên binh mà người cũng đưa cho người khác.” Vũ Hóa Ứng Thiên tắt tiếng, chấn kinh vô vàn.

Hai lần uy năng va nhau, Cực Âm thần quân và Vũ Hoàng chân nhân bị ép đến tím mặt, không thò nổi nhưng uy năng vững xoáy bị ép chững lại.

“Oành!”

Hai lần uy năng Nguyên Âm lão tổ toàn lực phát ra cũng tan.

“Phù!”

Linh Lung Thiên rực lên vô số hơi sắc quang hoa, như cháy rực, khí huyết dâng lên, như biến thành một lò lửa lớn.

“Sao lại thế được!”

Vũ Hóa Ứng Thiên kêu lên không dám tin.

Linh Lung Thiên đưa bọn Ngụy Tác xuyên thấu vững xoáy.

Vù!

Một đạo hơi quang lao khỏi vững xoáy, trong vững xoáy khổng lồ, mọi nguyên khí pháp tắc tựa hồ tna tành như quả bóng xì hơi, co lại thật nhanh, biến thành một chấm đen, tan vào hư không.

“Phù!”

Linh Lung Thiên mang bọn Ngụy Tác lao ra, hơi quang trên mình nó tắt hết. Bắc Mang hóa hình phù cũng vỡ tan. Nó học máu, thân thể trừ hai cái sừng trên đầu thì đều nứt nẻ, như sắp tan ra, chỉ có pháp y và hơi sắc thủ trực vẫn nguyên lành.

“Cương nha muối, sao thế!”

Ngụy Tác rống lên.

“Không sao, chưa chết được.” Cương nha muối nói đoạn ngắt đi.

“Sao lại thế được! Cái gì mà chống nổi pháp vực uy năng này!”

Tình cảnh cực kỳ kinh nhân, Vũ Hóa Ứng Thiên triệt để thất thần trên tầng không Thanh Vũ thành, run rẩy nhìn Linh Lung Thiên.

Thanh Vũ thành ở dưới, cả đỉnh núi thì quá nửa thành trì đã tan biến, cả tro cũng không còn.

“Bài tẩy của Vũ Hóa thế gia cũng không còn, người còn gì để nói nữa!”

Thần sắc Ngụy Tác thập phần băng hàn, chân nguyên bao lấy Linh Lung Thiên, mục quang chăm chú nhìn Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Oành!”

Vô số bạch sắc hà quang và bạch sắc đạo liên diễn hóa, ép vào Vũ Hóa Ứng Thiên.

“A!”

Vũ Hóa Ứng Thiên diễn hóa hắc bạch thiên địa. “Oành!”, hắc bạch thiên địa tan biến, y thổ huyết, hắc bạch lưỡng sắc thân quang tan đi, như thần vương bị đánh xuống phạm trần, biến thành phạm nhân.

Lần này, Vũ Hóa Ứng Thiên cũng không thể không chế nổi chân nguyên để liên tục thi pháp.

“Cách!”

Ngụy Tác không cho y cơ hội, mục quang lóe lên là hoàng sắc tinh quang bao lấy y, phong ấn lại.

“Không thể nào, thứ gì mà chống nổi pháp vực đó!”

“A! Ta không phục... Đừng mơ bắt sống ta!”

Vũ Hóa Ứng Thiên đột nhiên gầm lên. “Oành!”, cơ hồ đồng thời, thân thể y như có vì sao nổ, mọi thần huyền uy năng tan tành.

“Chát!”

Thiên địa rung lên, như bị ngọn chùy gõ xuống, dải sáng kinh nhân cực độ hóa sinh, vô số thần văn và quang phù đứt đoạn dấy động. Gần nửa thành trì còn lại bên dưới nát theo, từng tảng đá hóa thành bột.

Đúng như bọn Ngụy Tác đã tính, không thể bắt sống Vũ Hóa Ứng Thiên, y tự nổ nguyên khí, hình thần đều bị diệt.

Vũ Hóa Ứng Thiên, nhân vật kinh tài tuyệt điểm nhất lớp trẻ Tịch Hàn đại lục bị bọn Ngụy Tác liên thủ lấy mạng!

“Là pháp vực gì nhỉ, không có Linh Lung Thiên tất chúng ta đều táng thân tại đây.”

“Ta cảm giác được không gian pháp tắc, pháp vực đó liên quan đến uy năng hư không.”

Bọn Ngụy Tác bất động, phát ra thần uy ngăn chặn uy năng Vũ Hóa Ứng Thiên tự nổ, mục quang Cực Âm thần quân và Vũ Hoàng chân nhân, Nguyên Âm lão tổ đều nhìn lên vòng tay và pháp y của Lung Thiên. Hiện tại họ đều nhận ra đó là những vật bất phàm.

“Vũ Hóa Ứng Thiên đến giết Ngụy Tác nhưng lại y giết!”

“Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân cùng Ngụy Tác diệt Vũ Hóa Ứng Thiên! Tiểu Cực giới cùng Ngụy Tác kết minh?!”

Cùng lúc, tu sĩ Thanh Vũ thành được thấy trận chiến đều chấn kinh cực điểm, hai tin tức này lan đi với tốc độ chóng mặt.

-o0o-

1028. Chương 1028: Lại Một Bộ Chân Tiên Hải Cốt

“Tiểu Cực Cực, mau về Tiểu Cực giới.”

Diệt xong Vũ Hóa Ứng Thiên, uy năng tự nổ tan đi, Nguyên Âm lão tổ thần sắc ngưng trọng dặn Cực Âm thần quân, đồng thời nhìn Ngụy Tác: “Vũ Hóa Ứng Thiên là bảo bối của Vũ Hóa thể gia, tổn không biết bao nhiêu tâm huyết tài bồi mới thành, Vũ Hóa thể gia rất có thể sẽ điên cuồng, Tiểu Cực giới có y tọa trấn mới yên lành.”

“Được, Cực Âm đạo hữu, chúng ta chia tay.” Ngụy Tác gật đầu, vốn theo kế hoạch, Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân không nên lộ mặt, chỉ dùng Liệt khuyết tàn nguyệt và Cổ hoàng đoạt binh thuật đối phó Vũ Hóa Ứng Thiên, không ngờ Vũ Hóa thể gia có pháp vực uy năng mà tất cả bọn cơ hồ không đỡ nổi. Hiện tại thân phận Nguyên Âm lão tổ và Cực Âm thần quân đã bị lộ, Tiểu Cực giới rất có thể đối diện với lửa giận của Vũ Hóa thể gia.

“Ngụy đạo hữu, sư thúc, hậu hội hữu kỳ!”

Thanh Vũ thành bị hủy hết truyền tông pháp trận trong trận chiến này, Ngụy Tác trực tiếp phát động Động Hư bộ pháp, rời Thanh Vũ thành hai, ba nghìn dặm, đến hoang nguyên không người thì Cực Âm thần quân chia tay Nguyên Âm lão tổ, Ngụy Tác và Vũ Hoàng chân nhân, lúc đó nhục thân Linh Lung Thiên nhờ Nguyên thủy thần căn nên khôi phục rõ rệt, tựa hồ thần thức tổn hao quá mức nên vẫn hôn mê, chỉ là khí tức bình ổn, không có gì đáng lo.

“Thông minh một chút, nếu bọn ta có gì bất trắc, con không cần báo thù, chọn lấy một số mà rời Tiểu Cực giới, đừng xuất hiện nữa.” Cực Âm thần quân cáo từ thì, Nguyên Âm lão tổ đột nhiên gọi lại dặn.

“Sư thúc...” Cực Âm thần quân bật khóc. Y hiểu ý Nguyên Âm lão tổ, nếu lần này Ngụy Tác và lão thất bại thì chia tay sẽ thành vĩnh biệt, sau này y không còn gặp sư thúc nữa.

Tuy y bị sư thúc hành hạ không ít nhưng nếu không nhờ đi theo lão thì với tư chất của y, không thể có thành tựu hiện giờ.

“Khóc cái gì, thấy con thế này ta lại muốn đánh.”

Nguyên Âm lão tổ trừng mắt nhìn Cực Âm thần quân nhưng không xuất thủ, mà đưa hoàng đồng đầu khôi pháp bảo lấy được của Vũ Hóa Ứng Thiên cho y, “Đây chắc là một phần trong chiến giáp của thượng cổ đại năng nào đó, uy năng phòng ngự gần đạt tiên khí, cho con để giữ mạng.”

“Sư thúc...”

Nguyên Âm lão tổ mặc kệ Cực Âm thần quân, phát tay ra hiệu cho Ngụy Tác đi cùng.

“Ầm!” “Ầm!”...

Ngụy Tác không lãng phí thời gian, luyện hóa Đẳng tiên tiên thai ở ngoài dễ tan mất một phần linh nguyên, nên trên đường về Đẳng Tiên tông, gã không ngừng luyện hóa thủy hệ yêu đơn đề thăng tu vi.

“Cái gì! Vũ Hóa Ứng Thiên bị diệt tại Thanh Vũ thành?!”

“Vũ Hóa Ứng Thiên vừa đến trước sơn môn Đẳng Tiên tông nói là cùng Hỏa Vực thần vương đối phó Ngụy Tác thì bị giết ngược lại, tu vi Thần huyền tam trọng điên phong mà không thoát được! Ngụy Tác quá mạnh!”

“Ngụy Tác linh ngộ được một môn đại đạo pháp vực, còn áp đảo hoàn toàn Vũ Hóa Ứng Thiên?! Y vừa đột phá đến Thần huyền tam trọng chưa lâu, mà đã linh ngộ đại đạo pháp vực!”

Ngụy Tác và bọn Nguyên Âm lão tổ về đến Đẳng Tiên tông thì việc họ tại Thanh Vũ thành với thủ đoạn lôi đình giết Vũ Hóa Ứng Thiên đã lan khắp Vân Linh đại lục, khiến người đời chấn kinh, ai cũng biết đây là hành động thực tế chấn nhiếp thiên hạ, cảnh cáo các tu sĩ và tông môn dám chống lại gã.

“Oành!”

Bọn Ngụy Tác nghênh ngang từ Thanh Vũ thành về sơn môn Đẳng Tiên tông chưa lâu thì lại có khí tức từ truyền tông pháp trận của Đẳng Tiên thành dậy lên.

Thần huyền dị tượng lại lan tỏa khắp Đẳng Tiên thành, bảy vì sao bạc lấp lóe trên không.

Tu sĩ Đẳng Tiên thành cơ hồ tê dại, thần huyền đại năng bình thường gần như tuyệt tích tại tu đạo giới giờ nối nhau xuất hiện, nhiều tu sĩ có tuổi trong mấy hôm nay được thấy thần huyền đại năng còn nhiều hơn tổng số Kim đơn đại tu sĩ từng gặp trong đời.

“Ngụy đạo hữu, tại hạ đến trợ lực!” Một giọng nói trẻ trung cùng khí tức kiên định vang khắp toàn thành.

Phong Ngô Thương xuất hiện, lại thành công đột phá thần huyền, thần quang hình thành bảy vì sao bạc trên đầu, chân như có tinh hà đang chảy.

“Là Ngọc Thiên tông chân truyền đại đệ tử Phong Ngô Thương! Y đã đột phá đến Thần huyền cảnh!”

“Thêm một thần huyền gia nhập phe Ngụy Tác, tức là năm thần huyền đại năng, chưa tính đồng bạn của y!”

“Trong trận chiến ở Toái Ngọc cổ vực, Ngọc Hành đại lục có tới bảy thần huyền đại năng cùng tới, số thần huyền đại năng đến đây có lẽ còn hơn.”

Cơ hồ mọi tu sĩ đều không biết Cực Âm thần quân đã đi, tưởng phe Ngụy Tác có tới năm thần huyền đại năng.

“Bọn Lệ cung chủ nhờ vào Tụ linh trận mà được lợi, tu vi đề thăng không ít, họ định tới nhưng bị sư tôn ngăn cản. Trung thiên tử lôi tông và Minh Thổ giáo, Bích Tỳ tông không rút đi mà có thêm tu sĩ vào Thiên Huyền đại lục, thừa cơ chèn ép. Sư tôn và Hoàng tông chủ cho rằng lần này Kim đơn kỳ đại tu sĩ không thể nhúng vào nên chỉ để tại hạ đến.” Phong Ngô Thương được bọn Âm Lệ Hoa đón vào Đẳng Tiên tông, dẫn

đến chỗ Ngụy Tác không ngừng luyện hóa Đẳng tiên tiên thai, y không thừa lời mà nói nhanh tình hình về Thiên Huyền đại lục và hành động của các tông môn Ngọc Hành đại lục, đoạn lấy ra một nạp bảo nang, “Lệ cung chủ tuy bị sư tôn chặn lại nhưng không ít người nhờ tại hạ mang đồ đến. Trong này có một thứ rất hữu dụng với các hạ.”

“Đây là...”

Phong Ngô Thương giải thích ngọn nguồn, lấy hết đồ trong nạp bảo nang ra, tất thấy, cả Nguyên Âm lão tổ và Ngụy Tác đang toàn lực luyện hóa Đẳng tiên tiên thai cũng cả kinh.

Trong nạp bảo nang đựng các loại các linh đơn, linh dược, cùng mấy thứ rạn rạt thủy linh nguyên khí, cộng lại mấy chục món, trong đó có bộ hài cốt trắng ngần khiến trong điện đầy chân tiên khí tức.

Chân tiên hài cốt!

Lại thêm một bộ chân tiên hài cốt!

Chân tiên hài cốt không còn đâu nhưng vẫn lấp lóe thần huy, thủy linh nguyên khí nồng hậu cực độ như sóng biển vô tận! Bề ngoài bộ xương như ngọc tự nhiên hóa sinh hoa văn, hình thành từng nhánh thủy tiên hoa văn.

Không chỉ là chân tiên hài cốt, còn là hài cốt của chân tiên tu luyện thủy hệ công pháp.

“Tiểu tử, chân tiên hài cốt này tuy linh nguyên tan nhiều nhưng còn lại cũng không kém gì Hỗn độn thanh ngư bảo giác!” Lục bào lão đầu lạc giọng.

“Đây là một tán tu lão nhân vô danh nhờ giao cho các hạ, ông ta cũng luyện thủy hệ công pháp nhưng nói là cả đời cũng không thể đột phá đến cảnh giới Thần huyền tam trọng, tứ trọng trở lên, còn công pháp của các hạ có thể dùng thủy hệ nguyên khí tu luyện, nên nhờ giao cho các hạ.” Phong Ngô Thương bảo Ngụy Tác.

“Àm!”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, dừng luyện hóa Đẳng tiên tiên thai, thủy hệ nguyên khí gột rửa lên chân tiên hài cốt.

Linh nguyên thấy rõ bằng mắt thường tràn ra, tạo cảm giác như sông như biển.

“Àm!”

Khí tức của Ngụy Tác dâng lên, ai cũng thấy như đang ở trong một thế giới của nước.

“Phu quân!”

Thủy Linh Nhi kinh hỉ cực độ kêu lên, quên cả thẹn thùng. Nàng là cực phẩm thủy linh căn tu sĩ, nhận ra đầu tiên Ngụy Tác luyện hóa thủy hệ linh nguyên trong chân tiên hài cốt này rất dễ, tốc độ luyện hóa nhanh hơn luyện hóa Đẳng tiên tiên thai không biết bao nhiêu lần.

“Hai ngày, tối đa chỉ cần hai ngày!”

Ngụy Tác song mục như lãnh điện, dấy lên tự tin, nhìn chân tiên hài cốt và các loại linh dược, linh đơn, rạn rạt thủy hệ nguyên khí. “Dùng chân tiên hài cốt và những thứ này, cả Đẳng tiên tiên thai, chỉ hai ngày là ta đột phá đến Thần huyền tứ trọng!”

“Cơ Nhã, Linh nhi, Lệ Hoa, cả Thanh Bình đạo hữu, các vị chuẩn bị đi, linh đơn có thể dễ thăng tu vi là dùng ngay! Hai ngày sau, mổ lại chấn nhiếp Vân Linh đại lục!”

“Đạo hữu định cùng họ đột phá tu vi?” Bọn Kỳ Long Sơn hít sâu một hơi, hiểu ý.

Bọn Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi, Thanh Bình sắp đạt mức đột phá, động dụng linh đơn lấy được từ Đẳng Tiên tông và linh dược Nguyên Âm lão tổ đưa đến thì trong hai ngày này mà phá không thành vấn đề, nhân lúc Ngụy Tác đột phá Thần huyền tứ trọng, ngàn ấy Kim đơn tu sĩ nhất tề đột phá nhất trọng tu vi, cả Đẳng Tiên tông sẽ phong vân biến sắc, cảnh tượng khó tưởng tượng nổi!

-o0o-

1029. Chương 1029: Còn Có Hậu Chiêu

Hai ngày liền, tựa hồ mọi người đều bị việc Ngụy Tác giết Vũ Hóa Ứng Thiên triệt để chấn nhiếp, không có thần huyền đại năng nào đến nữa, cũng không có thể lực nào đối phó gã.

“Oành!” “Oành!”

Đăng Tiên thành tựa hồ vừa khôi phục bình tĩnh thì sơn môn Đăng Tiên tông lại nổ vang trời.

Như hai ngọn núi từ hư không vô tận giáng xuống.

“Oành!” “Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Tiếng nổ liên tục từ Đăng Tiên tông vang lên, hình thành kinh đào hải lãng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tu sĩ Đăng Tiên thành vừa hải hùng nảy ra ý nghĩ này thì khí tức từ sơn môn Đăng Tiên tông toát ra.

Hai luồng khí tức cực mạnh, như hai ngọn núi bay lên thình không, dấy động cuồng phong khắp bốn phương tám hướng.

Từng làn khí tức như kinh thiên cự trụ vây quanh hai khí tức mạnh nhất, tạo cảm giác như chống được cả trời.

Đăng Tiên thành rung lên như địa chấn, đồng thời vân khí kịch liệt sôi trào, hình thành vô số trường long, thần điện,... vô số tinh quang và nguyên khí va nhau tạo thành cực quang khiến thình không như trải ra đạo đồ rực rỡ suốt mấy nghìn dặm.

Cảnh tượng thật khó tưởng tượng nổi, ai nấy tròn mắt, nhưng biến hóa kinh nhân chưa dừng.

“Chát!”

Hư không không ngừng rung lên như tấm vải rách, thiên địa nguyên khí trong mấy nghìn dặm, thậm chí vạn dặm đều bị dẫn động, ngay cả tầng không vô tận cũng trút xuống tinh quang.

Các loại quang hoa và nguyên khí hình thành hai quang nhân khổng lồ trên tầng không Đăng Tiên tông.

Hai quang nhân như từ tinh không cổ lộ giáng lâm.

“A!”

Nhiều nhiều kêu to sợ hãi, hai quang nhân đều to không kém Đăng Tiên thành, che kín thình không, trong hai quang nhân không chỉ có vô số lôi quang lấp lóe như thể giới của chớp, còn có vô số thủy châu tại phiêu đăng, có sóng cuộn, có cả thanh sắc nguyên khí ngưng thành cổ mộc... Thình không như hóa sinh hải dương, có lục địa, cây cối sinh trưởng, cảnh tượng đó là thế nào!

“Ầm!”

Hai quang nhân hóa sinh, giáng lâm xuống, sơn môn Đăng Tiên tông lại sáng lên cùng với uy áp nghệt thở, thoáng sau biến thành thần quang không thể nhìn thẳng vào.

Hai thần huyền pháp tướng khổng lồ hiện thể trong thần quang, vô số vân khí hình thành từng vũng xoáy, thình không vang lên tiếng động như hai thần vương gầm vang!

Hai thần huyền pháp tướng như điêu khắc bằng lam sắc bảo thạch cứng nhất, cực kỳ lóng lánh, sau lưng là tử sắc quang bàn phát ra tử sắc vân hà. Thể nội có vô số vì sao lấp lóe, có hơi hắc sắc quang hoa như vàng trắng lơ lửng. Bạch sắc thiên long, thất thập nhị phẩm liên đài, vô số hà quang và đạo liên, cùng các loại tiên âm hiện lên quanh hai thần huyền pháp tướng.

Hai quang nhân lại lao vào thể nội hai thần huyền pháp tướng. “Oành!” “Oành!”, hai thần huyền pháp tướng rực thần quang, khí tức bành trướng kinh nhân, các loại thần quang hình thành hải dương, trải khắp nghìn dặm.

Cùng lúc, lực hút khiến quanh mình hai thần huyền pháp tướng hình thành nhiều vũng xoáy.

Hai toát lên thần huyền pháp tướng uy nghiêm vô tận đứng giữa thiên địa, tứ bề là kinh đào hải lãng, cảnh tượng này khiến ai nhìn thấy cũng khắc cốt minh tâm.

“Thần huyền đột phá! Đẳng Tiên tông có thần huyền đại năng đột phá tu vi!”

“Song thần huyền! Ngụy Tác đột phá tu vi!”

“Sao lại như thế, y vừa đạt tu vi Thần huyền tam trọng chưa lâu, sao chỉ mấy ngày mà đã đột phá đến Thần huyền tứ trọng!”

“Hút nguyên khí kinh nhân thể kia, trừ y thì sơn môn Đẳng Tiên tông còn nhiều người đồng thời đột phá kim đơn tu vi!”

“A! A! A! Sao có thể!”

Khi hai thần huyền pháp tướng chìm xuống như mặt trời lặn, hư không trên Đẳng Tiên tông mới dần bình tĩnh, tu sĩ Đẳng Tiên thành mới định thần lại, đâm ra càng chấn động, đến độ tê dại toàn thân.

Đây là cảnh tượng song thần huyền đột phá tu vi, trừ ra còn có không ít Kim đơn tu sĩ cũng đột phá.

Ai nấy hiểu ý Ngụy Tác, gã cố ý để song thần huyền và ngàn ấy kim đơn đồng thời đột phá, chấn nhiếp thiên hạ.

Không ai tin một Thần huyền tam trọng đại năng chỉ vài ngày đã cùng các tu sĩ đi theo đột phá nhất trọng tu vi.

“Y diễn hóa ra đại đạo pháp vực, sắp đột phá nhất trọng tu vi, khẳng định là luyện hóa truyền thừa chí bảo của Đẳng Tiên tông: Đẳng tiên tiên thai.” Rất nhanh, có nhân vật lợi hại suy đoán chuẩn xác. Nhưng ai nấy vẫn chấn động, trước đó tất thấy đều biết Ngụy Tác lấy được Đẳng tiên tiên thai của Đẳng Tiên tông chủ nhưng được tu sĩ Đẳng Tiên tông cho biết tu vi của gã không thể luyện hóa. Nhưng hiện tại giá Đẳng tiên tiên thai bị Ngụy Tác luyện hóa, gã từ tu vi Thần huyền tam trọng biến thành Thần huyền tứ trọng, lại là song thần huyền!

Song Thần huyền tứ trọng, thêm cực đạo tiên binh, và ngàn ấy thần huyền đại năng trợ trận, thực lực đó cỡ nào!

Nhất thời, mọi người tựa hồ bị Ngụy Tác triệt để chấn nhiếp, ngay cả Vu thần nữ và A Tỳ thần quân cũng không dám lộ mặt.

“Hỏa Vực thần vương còn đến không?”

Nhiều người thậm chí hoài nghi Hỏa Vực thần vương mấy ngày nữa có tới như trong chiến thư nói không.

“Đến cũng vô dụng, rất có thể còn ném đòn.”

Nhiều đại thế lực ngầm quan sát đều đoán là với song Thần huyền tứ trọng của Ngụy Tác cộng cực đạo tiên binh đủ đấu với Hỏa Vực thần vương. Nguyên Âm lão tổ và Phong Ngô Thương, Vũ Hoàng chân nhân cùng thân hữu của gã đấu với Vu thần nữ, A Tỳ thần quân không đến nỗi hạ phong.

Chỉ đạo lộ và thân hữu của gã từng đánh cho Đẳng Tiên tông tông chủ và Trạm Đài Linh Lan tới tở.

“Ngụy đạo hữu, chỉ mấy ngày đã từ Thần huyền tam trọng đột phá đến Thần huyền tứ trọng, không ngờ đạo hữu làm được.”

Trong Đẳng Tiên tông, Nguyên Âm lão tổ nhìn Ngụy Tác, vô vàn cảm khái, “Chỉ cần chấn nhiếp các tông môn và đại năng khác không tham gia thêm, dù Hỏa Vực thần vương đến thì chúng ta cũng chống nổi, nguy cơ coi như bớt quá nửa.”

Trước mặt Nguyên Âm lão tổ, Ngụy Tác đã đột phá đến Thần huyền tứ trọng còn bảo quang lưu chuyển quanh mình, như thể một người hoàn toàn mới.

Cạnh gã, chân tiên hài cốt không còn thủy linh nguyên khí, linh quang ảm đạm, nhưng vẫn như bạch ngọc thần thiết, nhưng thủy tiên hoa vẫn không tan mà lấp lánh đạo vận.

Chân tiên hài cốt này tương tự như hai bộ gã có từ trước, có đại đạo pháp vực lạc ẩn, sau này tu vi và cảm ngộ với thiên địa nguyên khí của gã tăng lên thì rất có thể qua đó mà lĩnh ngộ đại đạo kinh nhân.

Càng kinh nhân đỉnh đầu gã sừng sững hư ảnh Thủy hoàng đang gầm gào, Đẳng tiên tiên thai còn một phần ba chưa luyện hóa!

Cũng như bên ngoài suy đoán, song thần huyền của Ngụy Tác khác nào động không đáy, ít nhất hoàn toàn luyện hóa Đẳng tiên tiên thai và phần lớn thủy hệ yêu đơn cùng linh được mới có khả năng đột phá đến Thần huyền tứ trọng, nhưng không ai ngờ Phong Ngô Thương mang đến chân tiên hài cốt tu luyện thủy hệ công pháp!

Với chân tiên hài cốt này sẽ nhanh chóng đột phá đến Thần huyền tứ trọng, chân nguyên và nguyên khí của gã càng ngưng tụ, Thủy hoàng trên đầu như lưu ly, thủy linh nguyên khí hùng hậu gột rửa nên không cần Thủy Linh Nhi thi pháp hiệp trợ cũng có thể dùng linh nguyên bao lấy toàn bộ Đẳng tiên tiên thai.

Hiện tại Đẳng tiên tiên thai còn một phần ba, gã lại còn không ít thủy hệ yêu đơn, coi như còn bài tẩy. Mấy ngày nữa này, tu vi của gã sẽ còn cao thêm!

“Cương nha muội sao rồi?”

Nghe Nguyên Âm lão tổ nói đoạn Ngụy Tác đang không ngừng cảm ngộ thay đổi sau khi đột phá đến Thần huyền tứ trọng, gật đầu hỏi.

“Đã tỉnh lại nhưng đang điều tức, chừng ba, bốn ngày là khôi phục khá rõ rệt.” Kỳ Long Sơn đáp, “Đã lấy đủ phi kiếm ra sơn cốc thử thuật pháp.”

“Phi kiếm?”

“Ngần ấy phi kiếm, tu luyện cường pháp gì? Vẫn còn bài tẩy?!” Nguyên Âm lão tổ và Phong Ngô Thương nghe Ngụy Tác trò chuyện với Kỳ Long Sơn thì đều nghi hoặc, khi vào sơn cốc, cả hai tròn mắt, hít một hơi lạnh.

Trong sơn cốc thử thuật pháp của Đẳng Tiên tông cảm hơn nghìn thanh phi kiếm, kiếm khí xung thiên, da họ cũng nhói lên.

-o0o-

1030. Chương 1030: Tiếp Tục Lên Tiếng

Hơn nghìn phi kiếm, mỗi thanh đều phẩm giai bất phàm, dấy lên linh quang kinh nhân khiến sơn cốc tựa hồ thành kiếm trủng, không khí cũng bị cắt nát.

Qua thần sắc Ngụy Tác, Nguyên Âm lão tổ và Phong Ngô Thương biết gã định dùng nghìn thanh phi kiếm thử luyện một môn cường pháp.

Cường pháp gì cần động dụng ngàn ấy phi kiếm phẩm giai bất phàm?!

“Còn bài tẩy nữa?!”

Chấn kinh Ngụy Tác tạo cho bọn Nguyên Âm lão tổ chưa hết, vẫn không ngừng luyện hóa Đẳng tiên tiên thai, vào sơn cốc đoạn gã liếc phi kiếm dày đặc, lấy từ nạp bảo thủ trạc ra một chu hồng sắc quang hoa, đưa cho họ xem, “Nguyên Âm tiên bối, đây là Chân giải tiên đơn mới lấy được tại Thiên Kiếm tông, chỉ biết khi đột phá chân tiên thì sử dụng, xin hỏi các hạ có biết công dụng cụ thể, có thể dùng để đề thăng tu vi?”

“Chân giải tiên đơn? Là Chân giải tiên đơn trong truyền thuyết?”

Phong Ngô Thương và Vũ Hoàng chân nhân lắc đầu, không biết tác dụng cụ thể nhưng Nguyên Âm lão tổ nín thở, mục quang như ngưng lại trên viên đơn dược.

Đây là một viên cổ đơn huyền ảo lớn cỡ trứng chim câu, lấp lánh như chu hồng sắc bảo thạch, bên trong là một nhánh linh chi tỏa chu hồng sắc thần quang, như muốn thoát ra nhưng không thoát được.

“Nguyên Âm tiên bối có biết công dụng cụ thể của tiên đơn này?” Ngụy Tác nhướng mày hỏi.

“Mau lên, thu vào đơn bình.” Nguyên Âm lão tổ tỉnh lại, vội vung tay đưa chu hồng sắc tiên đơn cho gã.

“Không ngờ đạo hữu có thứ này.” Ngụy Tác thu tiên đơn vào đơn bình, Nguyên Âm lão tổ tài mới yên tâm, thở hắt ra, “Đây là Chân giải tiên chi luyện chế thành tiên đơn, đích xác là đơn được chuyên môn dùng để đột phá chân tiên. Theo ghi chép, cũng như nguy cơ lớn nhất từ kim đơn đột phá đến thần huyền thời là nhục thân mộc hóa, thần huyền đột phá đến chân tiên thì nguy cơ lớn nhất là chân giải.”

“Chân giải là gì?” Ngụy Tác không hề thừa lời, hỏi ngay.

“Thần huyền đột phá đến chân tiên thì thần huyền pháp thân và nhục thân sẽ biến hóa huyền diệu, thần huyền pháp thân không còn mà cùng nhục thân tương dung, hóa thành chân tiên pháp thân.” Nguyên Âm lão tổ bảo Ngụy Tác, “Nguyên khí pháp tắc và bản thân nguyên khí quy về nhục thân, nên chân tiên đều tu vi nghịch thiên. Nhưng khi thần huyền chuyển hóa, nguyên khí pháp tắc và bản thân nguyên khí tụ về nhục thân thì nhục thân rất có thể không chịu nổi ngần ấy đại đạo pháp tắc mà tan nát, đó là chân giải.”

“Chân giải tiên đơn có thể giảm thiểu khả năng chân giải, Chân giải tiên chi là chỉ bảo được thiên địa tự nhiên hóa sinh, có đại đạo pháp tắc đặc biệt, tiêu tan được xung kích khi nguyên khí pháp tắc và nguyên khí quy về nhục thân, khiến quá trình này diễn tiến tương đối bình hòa.” Nhìn đơn bình đoạn Nguyên Âm lão tổ thận trọng dặn: “Đơn bình này làm từ rễ Chân giải tiên chi, chỉ nó mới ngăn được tiên đơn linh khí tan đi, sau này trừ khi động dụng, không được lấy ra, không thì sẽ mất đôi phần linh khí. Viên linh đơn này dồn tụ không ít linh nguyên, đích xác có thể đề thăng tu vi, nhưng được lực chủ yếu sẽ tại thể nội diễn hóa pháp vực, các hạ qua được kiếp này, tương lai rất có thể đột phá chân tiên, nên giữ nó lại, dùng rồi sau này khó kiếm.”

“Đa tạ tiên bối chỉ dẫn.” Ngụy Tác gật đầu, thu Chân giải tiên đơn lại. Kinh nghiệm và kiến thức của Nguyên Âm lão tổ là bảo vật hiếm có đối với gã, rất hữu dụng cho tu luyện trong tương lai nhưng trước mắt cần ứng phó nguy cơ đã, nên gã không hỏi đến việc tu luyện liên quan đến thần huyền và Chân tiên cảnh.

“Ngần ấy phi kiếm để tu luyện cường pháp kinh nhân nào?” Nguyên Âm lão tổ nhìn phi kiếm trong sơn cốc rồi hỏi.

“Thiên kiếm tru tà kiếm trận là vô thượng cường pháp của Thiên Kiếm tông, uy năng phi kiếm cùng uy năng thuật pháp dung hòa làm một, hình thành một kiếm trận, trước đây mỗi tham ngộ xong. Uy năng đối địch e còn hơn Liệt khuyết tàn nguyệt, nhưng môn kiếm trận này vốn mô phỏng uy năng đại cấm và đại đạo pháp vực, ít nhất tu vi Thần huyền tam trọng trở lên mới có thể điều khiển, tiêu hao chân nguyên thập phần kinh nhân.” Ngụy Tác giải thích với Nguyên Âm lão tổ và Phong Ngô Thương, Vũ Hoàng chân nhân: “Đến giờ mỗi mỗi thử luyện.”

“Là một môn cường pháp như thế! Thuật pháp uy năng cộng thêm uy lực của phi kiếm thì e không kém một đạo đại đạo pháp vực!” Nguyên Âm lão tổ và Phong Ngô Thương nhìn nhau, đều thập phần tán phục, “Các hạ giết Vũ Hóa Ứng Thiên, trong vài ngày lại đột phá Thần huyền tứ trọng, bọn lão phu cũng tưởng thế là cực hạn, không ngờ các hạ còn tuyệt chiêu nữa.”

“Hi vọng uy năng môn cường pháp này không khiến mỗi thất vọng.”

Ngụy Tác đã tham ngộ được kinh văn Thiên kiếm tru tà kiếm trận, mấy hôm nay luyện hóa chân tiên hải cốt và Đẳng tiên tiên thai thì đã nghĩ chín, nên gã không thi triển luôn thuật này xem uy năng cụ thể thế nào.

“Keng!”

Cùng với thanh âm kỳ dị như thần thiết va nhau từ thể nội Ngụy Tác phát ra, quanh mình gã lóe lên vô số đạo kiếm khí.

Kiểm khí như dòng thác tràn ra, mỗi đạo đều bắn vào phi kiếm trong cốc.

Vù!

Tiếng nổ vang vọng thấu trời xanh, toàn bộ phi kiếm như có sinh mệnh quay quanh Ngụy Tác, bùng lên kiếm quang kinh nhân.

Quanh mình gã như một biển phi kiếm, gã đứng giữa, như thành thủy tổ của rừng kiếm, cảnh tượng thập phần kinh nhân.

“Chát!”

Mục quang lóe lên, mọi phi kiếm nhắm tới trước mặt gã, như hơn nghìn tia sét vạch ngang tầng không, thành quỹ tích kỳ ảo, uy năng kinh nhân.

“Quả nhiên là vô thượng cường pháp! Hoàn toàn tương đương với uy năng đại đạo pháp vực!”

Nguyên Âm lão tổ hít sâu, Ngụy Tác phát ra kiếm khí khiến họ không mở mắt được, như hình thành một thế giới phi kiếm.

Uy năng này ngang với đại đạo pháp vực của Vũ Hóa Ứng Thiên.

“Thiên kiếm tru tà kiếm trận, cộng thêm Đăng tiên pháp vực, Sinh tử thư, đủ đấu với Hỏa Vực thần vương.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, tỏ rõ thần sắc kinh hãi. Thiên kiếm tru tà kiếm trận như một người điều khiển nghìn thanh pháp bảo phi kiếm, cần lượng chân nguyên cực kỳ kinh nhân, nhưng y có Địa Mẫu chân kinh, giao đấu ở gần Đăng Tiên thành thì không cần lo lắng. Với tu vi hiện giờ mà phát động cái bình màu thì uy năng đã hơn Sinh tử thư, lúc trước y quyết định để Nguyên Âm lão tổ điều khiển cái bình màu, vì nhục thân chưa đạt mức có thể sử dụng Sinh tử thư, chỉ thế mới phát huy được chiến lực cao nhất.

“Thiên kiếm tru tà kiếm trận cộng thêm mấy đại cấm của Đăng Tiên tông, Hỏa Vực thần vương có tới cũng không làm gì được, chỉ là...” Nguyên Âm lão tổ nhìn Ngụy Tác, ý vị khôn tả.

“Tiền bối cứ nói.” Ngụy Tác thấy Nguyên Âm lão tổ ngập ngừng thì hỏi.

“VẬY LÃO PHU NÓI THẮNG.” Nguyên Âm lão tổ hơi nhíu mày lại: “Thủy hoàng phê nhật quyết quá yêu dị và nghịch thiên, trực tiếp hút yêu nguyên và linh nguyên để tu luyện, tại viễn cổ tu đạo giới bị gọi là ma công, vì quá nghịch thiên nên dễ bị trời cao ghen ghét, cây cao thì gió cả.”

“Cây cao, gió cả”, Ngụy Tác mục quang lóe lên, không đáp, lần thứ hai gã nghe thấy cảnh báo này, nên nghiêm túc nhìn Nguyên Âm lão tổ, cười khổ: “Tiền bối nói đúng việc mỗi từng được nhắc, mỗi hiểu chứ... Không biết Tiểu Cực giới có thứ gì chống lại thiên kiếp hay không?”

“Thiên kiếp?” Nguyên Âm lão tổ run lên, trong mắt xuất hiện thần sắc không dám tin, “Lẽ nào...”

“Nhục thân và song thần huyền chi uy của mỗi hơn xa tu sĩ thông thường, theo tính toán từ Thần huyền tứ trọng đột phá đến Thần huyền ngũ trọng, lúc hút thiên địa nguyên khí sẽ dẫn động thiên kiếp giáng lâm.” Ngụy Tác nhìn Nguyên Âm lão tổ gật đầu, không giấu.

“Từ Thần huyền tứ trọng đột phá Thần huyền ngũ trọng có thể dẫn động thiên kiếp!”

Phong Ngô Thương, Vũ Hoàng chân nhân chấn động, tu vi của họ dĩ nhiên biết thiên kiếp là thế nào.

“Quả nhiên quá yêu dị và nghịch thiên...” Nguyên Âm lão tổ hít sâu một hơi, tâm thần cũng bị xung kích, “Tiểu Cực giới có vài thứ chống lại thiên kiếp.” Đoạn lão thần sắc ngưng trọng gật đầu, “Lão phu sẽ truyền tin cho Tiểu Cực Cực toàn lực tìm kiếm giúp đạo hữu.”

“Tiền bối cho là mỗi nên tiếp tục chấn nhiếp hay ẩn tàng uy năng môn thuật pháp này?” Ngụy Tác gật đầu hỏi.

“Nên tiếp tục chấn nhiếp, tốt nhất khiến Hỏa Vực thần vương không dám tới, y mà tới là sẽ có một trận chiến kinh thiên động địa, dù không làm gì được chúng ta thì chúng ta cũng không cầm chân được y.” Nguyên Âm lão tổ bảo.

“Mỗi cũng thấy thế.”

Ngụy Tác gật đầu, trực tiếp đăng không lướt ra ngoài sơn môn Đăng Tiên tông.

Thoảng sau, ngoài sơn môn Đăng Tiên tông như có hai thiên địa giáng lâm, vô số bạch sắc hà quang và đạo liên chấn động thiên địa, phía trên nữa là vô số phi kiếm hình thành kiếm hải, kiếm khí nuốt trời.

“A Tỳ thần quân, Vu thần nữ, có dám đơn đấu với mỗi!”

Ngụy Tác lại hiển hiện, gầm lên chấn động!

-o0o-

1031. Chương 1031: Khiếp Sợ Bất Nguồn Từ Chính Bản Thân

“Nghìn thanh phi kiếm, là sao hả? Lẽ nào là một môn đại đạo pháp vực?!”

“Không phải đại đạo pháp vực, là một môn cường pháp sánh với đại đạo pháp vực! Trời đất, y vừa đột phá Thần huyền tứ trọng, lại thi triển môn cường pháp cỡ này!”

Mọi tu sĩ Đẳng Tiên thành lại chấn động.

Ngụy Tác đề thăng tu vi và thần thông như núi lửa phun trào, tạo cảm giác bạo phát căn bản một hữu tận đầu đích khủng phò không bao giờ dừng.

“A! Đẳng tiên tiên thai còn chưa luyện hóa xong! Tu vi của y có thể đề thăng nữa!”

Nhiều tu sĩ thông qua pháp khí quan sát Ngụy Tác chợt phát hiện Thủy hoàng trên đầu gã có hoàng sắc quang hoa. Theo tin tức và miêu tả từ Đẳng Tiên tông truyền ra, nhiều người hiểu còn một phần ba Đẳng tiên tiên thai chưa luyện hóa xong.

“Y có song thần huyền, tương đương với đồng thời phát ra được hai môn đại đạo pháp vực, lại có cực đạo tiên binh, trừ Hỏa Vực thần vương đạt Thần huyền ngũ trọng ra thì A Tỳ thần vương và Vu thần nữ e không phải đối thủ!”

Quanh Đẳng Tiên thành, trừ tu sĩ do nhiều đại thế lực phái đến, ngầm tra xét tình huống còn nhiều đệ tử Đẳng Tiên tông đã rời bỏ môn phái, thậm chí có đệ tử Thiên Kiếm tông, hai tông môn này có nhiều đệ tử cảm hận Ngụy Tác, chỉ mong xé gã thành vạn mảnh, nhưng mấy ngày ngày nay thấy gã liên tục bạo phát, cộng thêm tình cảnh ban này ai nấy lạnh buốt cõi lòng.

“Khẳng định là Phong Ngô Thương mang đồ tốt tới. Thiên khung Thiên Huyền đại lục tan vỡ, nhiều tông môn đã dốc bài tẩy, tuyệt đại đa số tông môn không buồn tích lũy nữa, y dẫn đầu họ chống lại Ngọc Hành đại lục cướp đoạt Toái Ngọc cổ vực, như thành minh chủ Thiên Huyền đại lục, tương đương với hơn nửa Thiên Huyền đại lục đứng sau lưng y, bất quá sau lần này Thiên Huyền đại lục dốc hết tích lũy, không còn gì để trông vào nữa.” Cùng lúc, tại hoang sơn cách Đẳng Tiên thành không đầy vạn dặm, Vu thần nữ cầm một món pháp khí, không ngừng quan sát tình hình về Ngụy Tác và Đẳng Tiên thành, lắm bầm.

Nàng ta lắm bầm, đầy uy nghiêm của nhất phái nữ vương, tuy không thấy tận mắt nhưng đoán rõ nguyên nhân Ngụy Tác đề thăng tu vi nhanh thế.

“Tiếp theo phải xem thủ đoạn của Hỏa Vực thần vương, một Thần huyền ngũ trọng đại năng bị người ta liên tục vả vào mặt thì cũng nên thể hiện chứ? Bất quá Hỏa Vực thần vương mà bị người dọa cho không dám tới thì người đã không cẩn thận thể, ta sẽ có cơ hội tiếp cận người?”

Thấy tu vi và thần thông của gã, Vu thần nữ không hề khẩn trương, vẫn khí định thần nhàn.

“Cái gì, còn cường pháp điều khiển phi kiếm, như một môn đại đạo pháp vực?”

Cùng lúc, tại một hoang nguyên khác, A Tỳ thần quân cùng Trạm Đài Linh Lan xếp bằng trên Hư không kim hồ bóp nát truyền tấn ngọc phù, thần sắc thập phần chấn kinh.

“Thần quân, làm sao bây giờ?” Trạm Đài Linh Lan thập phần kinh hoàng.

“Sợ gì, có Hư không kim hồ thì dù y đánh tới, chúng ta cũng thoát được. Để xem Hỏa Vực thần vương có đến không! Nếu lần này không trừ được y mới là đại họa!” A Tỳ thần quân mắt ánh lên hung hãn, tuy ngữ khí vẫn bá khí nhưng đã do dự, dù Hỏa Vực thần vương đến, cũng có nên ra mặt không.

Ngụy Tác bạo phát như hỏa sơn, quá nghịch thiên, vượt ngoài dự liệu của y.

“Còn có hậu chiêu?”

Bên trên sơn môn Đẳng Tiên tông, lại chấn nhiếp tất cả đoạn Ngự Tác tiếp tục khiến Nguyên Âm lão tổ chấn kinh.

Ngự Tác còn có hậu chiêu, gã ngưng luyện Đẳng tiên pháp vực thần văn mà Đẳng Tiên tông tông chủ để lại khiến Nguyên Âm lão tổ biết gã còn lấy được bất truyền chi bí Vạn cổ thánh vương kinh của Thánh Vương tông ở Lưu Hỏa đại lục, khả dĩ khắc thêm thần văn, tế luyện nhục thân như rèn thai thể pháp bảo.

“Thánh Vương tông có bất truyền chi bí là môn vô thượng cường pháp như thế sao! Người khác không thể có được ngàn ấy đại đạo pháp văn, nhưng các hạ được vô số thần huyền đại năng ủng hộ, có thêm nhiều cường pháp... Đây mới là tích lũy, chửi trách các hạ tự tin như thế, có nên để các hạ qua được kiếp nạn này không, nếu qua được thì chúng sẽ đều không phải đối thủ. Hiện tại các hạ có bao nhiêu đại đạo pháp văn?... Cái gì, cộng thêm đạo này là bốn đại đạo pháp văn?!”

Đọc kinh văn Vạn cổ thánh vương kinh xong, Nguyên Âm lão tổ chấn kinh không nói thành lời.

Lại là một môn vô thượng cường pháp nghịch thiên, sánh với Thủy hoàng phệ nhật quyết.

Dù Thánh Vương tông có truyền thừa này cũng không có bao nhiêu đại đạo pháp văn. Tông môn và đại năng khác tuyệt đối không cung cấp linh ngộ về đại đạo pháp văn cho Thánh Vương tông.

Ngự Tác thì khác, gã có ba thần văn có được từ Vu thần nữ và Hoàng Đạo Quân, Nguyên Âm lão tổ cũng lĩnh ngộ được ba đại đạo pháp vực, hai môn kia tuy không được như Vô pháp vô thiên nhưng thập phần thích hợp sử dụng trong trường hợp này.

Tông môn hiện nay truyền thừa chỉ mấy nghìn năm, tối đa hơn vạn năm, dù siêu cấp tông môn xuất hiện nhiều thì trong mấy nghìn năm truyền thừa, cũng không mấy đại năng lĩnh ngộ được đại đạo pháp vực, hơn nữa còn có khả năng mất mạng ở ngoài, tự thân truyền thừa cũng không chắc còn lại, hà huống cơ sở để đại đạo pháp văn vẽ lên đại đạo pháp vực là dùng nguyên khí quy tắc vẽ ra nguyên khí pháp tắc. Đối với tu sĩ thông thường, đạo lý này thập phần huyền ảo, cả Ngự Tác trước đây cũng chỉ đơn giản cho là đại đạo pháp văn là tích tụ đại đạo pháp vực, vô số đại đạo pháp văn dồn lại sẽ hình thành đại đạo pháp vực, như xây gạch thành nhà, thế thôi.

Với tu sĩ tiếp xúc đến đại đạo pháp vực như gã và Nguyên Âm lão tổ thì cảm ngộ rất khác.

Nếu đại đạo pháp vực là một đạo đồ thì đại đạo pháp văn như bút vẽ, đạo đồ do nguyên khí quy tắc tổ thành, muốn thay đổi và vẽ lên nguyên khí quy tắc thì phải dựa vào quy tắc đặc biệt.

Đối với thần huyền đại năng đạt đến mức này cần cảm tri bản nguyên thuật pháp, đến thiên địa nguyên khí, quy tắc vận hành của môn đó rồi cảm ngộ nguyên khí quy tắc để thay đổi và chế định quy tắc mới. Bút vẽ đạo đồ đó là đại đạo pháp văn.

Chỉ có bút mà không có màu và giấy thì cũng không vẽ được tranh.

Với tu sĩ chưa chạm đến bản nguyên thuật pháp thì đại đạo pháp văn, là một phần của đại đạo pháp vực, cũng là thần văn trong điển tịch nói đến, đều vô dụng, trừ phi đại đạo pháp văn đặc biệt mà Linh Lung Thiên cho Ngự Tác biết, với nguyên khí pháp tắc đặc biệt và có thần diệu riêng, có thể dùng để luyện khí.

Bút này mang nguyên khí pháp tắc, tuy chỉ chứa uy năng gần như đại đạo pháp vực nhưng khác với đại uy năng đạo pháp vực hoàn chỉnh.

Ví như đại đạo thần văn Ngự Tác hiện tại khắc trong thể nội xuất phát từ băng hệ thuật pháp, nhưng được Vạn cổ thánh vương kinh tăng gia và dẹt lại theo cách đặc biệt thì uy năng khẳng định khác với uy năng đại đạo pháp vực của môn băng hệ thuật pháp đó.

Nên những tông môn truyền thừa lâu đời thì lưu truyền lại rất ít thần văn, diễn hóa đại đạo pháp vực rõ ràng như Đẳng Tiên tông tông chủ thì trừ tu vi kinh nhân còn cần thuật pháp khiến tu sĩ chết rồi vẫn để lại ý chí để phối hợp.

Ngự Tác đã nắm vững Đẳng tiên pháp vực, trong quá trình này, gã như cây “bút” diễn hóa ra, giờ mà một mình ngưng luyện “bút” dĩ nhiên không khó, tìm hiểu ba đại đạo pháp văn kia hoặc của Nguyên Âm lão tổ sẽ nhanh hơn nhiều.

Gã cần làm thật nhuần nhuyễn, hóa ra thần văn thành công tuyệt đối, vì thi triển giá Vạn cổ thánh vương kinh sẽ khiến thần văn trực tiếp hóa ra tại thức hải chứ không như diễn hóa đại đạo pháp vực ở ngoài thân thể, thất bại cũng không bị thương.

Liên tục ngưng luyện mấy chục lần, Ngụy Tác thành công ngưng thành đại đạo pháp văn của Đẳng tiên pháp vực đến mức vạn vô nhất thất.

Đây là một dải bạch sắc thần văn, như một tia bạch sắc hà quang quang ti.

“Keng!”

Ngụy Tác thử ngưng đạo thần văn này tại thức hải, thi triển Vạn cổ thánh vương kinh để khắc vào thể nội, thân thể gã vang lên tiếng thần thiết gõ mạnh, thần văn khắc thành.

“Hà”

Âm thanh cổ quái từ miệng Ngụy Tác phát ra.

Thân thể gã cứng lại như lúc khắc thần văn đầu tiên vào.

Nhưng mắt gã hiện rõ thần sắc cực kỳ chấn kinh, đoạn cánh tay cứng đơ... giờ lên.

“Chuyện đó...?” Nguyên Âm lão tổ và Phong Ngô Thương đã đành, nhưng bọn Kỳ Long Sơn đều cả kinh, họ hiểu lần trước Ngụy Tác thi triển thuật này khắc nhập thần văn thì thân thể bất động khá lâu.

“Tu vi liên tục đột phá, từ Thần huyền lưỡng trọng đến Thần huyền tam trọng, rồi đến Thần huyền tứ trọng, đạo này mỗi không tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, nhưng nhục thân vì tu vi đề thăng, được thần huyền nguyên khí tưới nhuần mà cũng tăng cường. Vạn cổ thánh vương kinh khắc nhập thần văn thì thần văn đã khắc trước đó gây rối, nhục thân càng mạnh thì chống được lực xung kích càng cao!” Ngụy Tác nhìn lên tay, tuy động tác cứng đơ nhưng đã giờ được lên ngang mặt.

-o0o-

1032. Chương 1032: Đạt Tới Đỉnh Cao

Ngụy Tác lại bước tới, tuy có phần cứng đơ nhưng ung dung đặt xuống đất, vẫn là một bước.

A!

Gã lại hít sâu, như cự mãng hút khí.

“Phong Ngô Thương, tiếp theo cần các hạ trợ giúp tu luyện.” Gã chặt vật ngoài lại bảo Phong Ngô Thương.

“Giúp các hạ tu luyện?” Phong Ngô Thương hơi ngần ra, dáng vẻ Ngụy Tác kỳ quái, mắt sáng lên, nên y không hiểu ý.

“Mỗi biết một môn thuật pháp lợi dụng tinh thần nguyên khí tôi luyện nhục thân.” Ngụy Tác nhìn Phong Ngô Thương, mục quang lóe lên, “Mỗi nhờ các hạ thi triển Bắc minh đầu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp, dẫn động tinh thần nguyên khí xuống để mỗi tôi luyện nhục thân. Mỗi có không ít đơn được bổ sung thọ nguyên đủ cho các hạ thi triển thuật pháp nhiều lần. Nhục thân của mỗi chỉ thêm chút nữa là có thể chống được xung kích khi Vạn cổ thánh vương kinh khắc nhập thần văn.”

“Cái gì!” Ngụy Tác dứt lời, ngay cả Nguyên Âm lão tổ cũng hít hơi lạnh.

Nguyên Âm lão tổ không phải nhân vật tầm thường, nên hiểu ngay.

Nếu nhục thân có thể hoàn toàn chống được xung kích khi khắc nhập thần văn thì thi triển Vạn cổ thánh vương kinh để liên tục khắc thần văn, trong mấy ngày này, Ngụy Tác rất có khả năng không chỉ khắc nhập được một thần văn đến mức đại thành!

Một thần văn đủ giúp nhục thân tăng thêm một mức, như có thêm một lớp phòng ngự bán tiên giai!

“Lợi dụng tinh thần nguyên khí tôi luyện nhục thân! Các hạ còn có hậu chiêu!” Ngay cả Nguyên Âm lão tổ cũng gần như tắt tiếng.

Cảm giác này như đứng ở biển vốn chỉ có sóng cao mười trượng là cùng, nhưng lại thấy sóng mấy chục trượng rồi trăm trượng, mấy trăm trượng, nghìn trượng, thấy sóng nghìn trượng thì những tưởng không thể có sóng cao hơn, đúng lúc đó lại thấy sóng tới mấy nghìn trượng!

Cảm giác này, không chỉ tu sĩ khác, ngay cả phe Ngụy Tác cũng bị xung kích tâm thần một cách khó tưởng tượng nổi.

“Nguyên Âm tiền bối, văn bối cả gan muốn xin tiền bối thêm hai thần văn, càng dễ cảm ngộ càng tốt.” Ngụy Tác hít sâu một hơi hỏi Nguyên Âm lão tổ.

Tuy nhiều kinh mạch còn tê dại, không thể khống chế, không thể tiếp kế tục thi pháp, nhưng gã đi lại khá dễ, thành thử gã khẳng định nhục thân cách mức có thể hoàn toàn chống nổi xung kích khi khắc nhập thần văn không xa.

Đích xác là hậu chiêu, còn là tuyệt chiêu nữa!

Trước đó đích xác gã có hậu chiêu, nhưng không phải điểm này, thật ra điểm này gã không hề nghĩ tới.

Hậu chiêu gã tính tới trước kia thì một là Phệ tâm trùng, một là Đế tâm tinh quan lấy được ở thiên nhiên thạch tháp tại Thiên Kiếm tông, nơi có Chân giải tiên đơn.

Phệ tâm trùng ngủ say đã lâu, gã từ Tịch Hàn đại lục về Thiên Huyền đại lục rồi Vân Linh đại lục mấy lần mà nó chưa tỉnh, nhưng hai ngày nay, cảm ứng tâm linh đặc biệt cho gã biết Phệ tâm trùng sắp tỉnh.

Phệ tâm trùng trước khi ngủ say đã gần như đủ khả năng diệt mọi Kim đơn tu sĩ, tỉnh lại tuy chưa chắc uy hiếp được đại tu sĩ Thần huyền tứ trọng ngũ trọng nhưng với thần huyền đại năng thông thường sẽ uy hiếp trí mệnh, tương đương với có một trợ thủ một thần huyền cấp. Trong lúc quan trọng, sẽ có tác dụng.

Đế tâm tinh quan là một món pháp bảo phụ trợ để phát uy năng tiên binh.

Thử nghĩ nếu Phong Ngô Thương, thậm chí Hàn Vi Vi, vốn bị A Tỳ thần quân và Hỏa Vực thần vương không coi ra gì, đột nhiên dựa vào bảo vật này kích phát cái bình màu thì rất có thể sẽ thay đổi chiến cục.

Đế tâm tinh quan là hậu chiêu trong kế hoạch của gã.

Chỉ không thể chắc rằng Đế tâm tinh quan còn bao nhiêu uy năng, kích phát được bao nhiêu cực đạo thần uy của cái bình màu.

Phệ tâm trùng có tạo thành uy hiếp trí mệnh đến thần huyền đại năng hay không vẫn chỉ là suy đoán, hai hậu chiêu này còn là câu hỏi.

Nhưng giờ nhục thân của gã mới là hậu chiêu, còn đáng sợ hơn!

Có Phong Ngô Thương phối hợp, không mất bao nhiêu thời gian là có thể dùng Thiên long quần tinh tôi thể thuật dễ thăng nhục thân đến mức chống được xung kích khi khắc nhập thần văn.

Duy nhất cần làm là trong vài ngày này khắc được mấy thần văn. So với ba thần văn của Vu thần nữ và Hoàng Đạo Quân thì có Nguyên Âm lão tổ tự thân chỉ dẫn, gã cảm ngộ và ngưng luyện thần văn của lão sẽ nhanh hơn.

“Được, trước hết là Thiên la địa võng thần văn!” Nguyên Âm lão tổ định thần, gật đầu, “Đạo thuật pháp này có pháp vực như tấm lưới, ngăn cản được uy năng bất kỳ thuật pháp và pháp bảo nào của đối phương, trong ba đại đạo pháp vực của lão phu thì nguyên khí quy tắc này giản đơn nhất.”

“Đa tạ tiền bối!”

Ngụy Tác đang tê dại kinh mạch, không thể thi pháp, nên tập trung toàn bộ tâm thần xem Nguyên Âm lão tổ diễn hóa thần văn.

“Chát!”

Trong vòng mấy trăm dặm chợt có vô số nguyên khí vô hình bị dẫn động, ngưng thành hơi bạch sắc quang văn trước mặt Nguyên Âm lão tổ.

Ngọc phù từ tay lão bắn ra, hơi bạch sắc quang văn được phong ấn trong đó, lão lấy ra ngọc phù khác, không ngừng khắc vào cảm ngộ về thần văn này.

Đưa cả hai đến trước mặt Ngụy Tác, khi gã cảm tri thần văn thì Nguyên Âm lão tổ liên tục hóa ra thần văn này cho gã xem.

Việc này càng đề thăng tốc độ Ngụy Tác cảm ngộ thần văn, như cho gã con đường tắt.

Bắt đầu cảm ngộ, gã chỉ cần không ngừng cảm tri, nguyên khí và nguyên khí quy tắc được Nguyên Âm lão tổ diễn hóa thần văn kéo ra.

Chỉ nửa ngày sau, mắt Ngụy Tác lại sáng lên lạ lùng.

Từng tia hơi bạch sắc thần quang rực lên, gã cảm ngộ rõ nguyên khí và nguyên khí quy tắc, bắt đầu ngưng luyện thần văn.

Nguyên Âm lão tổ không dừng, theo tiết tấu Ngụy Tác diễn hóa mà mỗi khi gã ngưng luyện thì lão cũng ngưng luyện, như dẫn đường cho gã.

Lại thêm không đầy nửa ngày, trước mắt gã hóa ra hơi bạch sắc thần văn hoàn chỉnh!

“Phong Ngô Thương, tiếp theo nhờ vào các hạ.” Liên tục hóa ra hơi bạch sắc thần văn trăm lần, mục quang Ngụy Tác lóe lên bảo Phong Ngô Thương.

“Được!”

Phong Ngô Thương hít sâu một hơi, rực lên ngân sắc khí diễm, tinh quang từ hư không trút xuống.

Vù! Vù! Vù! Vù!...

Phong Ngô Thương đã đạt thần huyền tu vi, dẫn động môn thuật pháp này uy thế kinh thiên, đạo đạo tinh thần nguyên khí ngưng thành thực chất, như vô số lưu tinh trút xuống.

“Oành!”

Được y điều khiển, ngân sắc đạo tôn chói lòa hiện ra trên không tan ngay, hóa thành tinh thần nguyên khí kinh nhân.

“Ừc ực...”

Tinh thần nguyên khí cực kỳ nồng hậu, như dung dịch nham tương sôi lên.

“Tinh thần nguyên khí cỡ này, có chịu nổi không?”

Ngụy Tác nghiêng răng, không hề do dự, lại bày ra một long hình, trực tiếp chui vào tinh thần nguyên khí sôi trào như nham tương.

“A!”

Ngụy Tác thi triển Thiên long quần tinh tô thể thuật, vô số tinh thần nguyên khí chảy vào thể nội, óc gã ong ong, cơ hồ toàn thân bị luộc chín.

“Ngụy Tác, thế nào!”

Ai cũng thấy sắc mặt gã cực kỳ thống khổ, toàn thân đỏ lên như chảy mỡ.

“Được! Được lắm! Với thần huyền tu vi dẫn động tinh thần nguyên khí, quả nhiên rất mạnh, chỉ thế mới có thể chân chính tô luyện nhục thân!”

Ngụy Tác cũng thấy như da mình bong ra từng lớp, tan dần đi, nhưng trong lòng gã găm lên hoan hỉ.

Gã dùng khoái cảm khi tu vi đề thăng để áp chế thống khổ vô tận!

“Ầm!” “Ầm!”

Đạo thuật pháp của Phong Ngô Thương rút tinh thần nguyên khí xuống, chỉ mấy tích tắc sau đã bị Ngụy Tác hút vào thể nội, phun hết phần vô dụng ra.

“Tiếp!” Ngụy Tác gầm lên. Đây là tôi luyện hiếm có không chỉ với nhục thân, mà với cả tâm thần. Giờ đại địch sắp đến, nếu bình thường mà đối diện thống khổ khó nín này, gã còn do dự thì giờ đây, qua nhiều lần bạo phát liên tục thì khí thể của gã đạt tới đỉnh cao!

-o0o-

1033. Chương 1033: Vạn Hoàng Công Tử Cũng Định Đến

“Cái gì, Vạn Hoàng tông tuyên chiến với Ngụy Tác? Vạn Hoàng cung Vạn Hoàng công tử đến cùng Hỏa Vực thần vương?”

Trong lúc Ngụy Tác thi triển Thiên kiếm tru tà kiếm trận, thể hiện hai môn đại đạo pháp vực thì quanh Đẳng Tiên thành không có tin gì mới, tựa hồ đều bị Ngụy Tác triệt để chấn nhiếp, nhưng khi tất cả không dám đứng ra đối địch với gã, thậm chí hoài nghi Hỏa Vực thần vương có đến không thì có tin mới đồn về Vân Linh đại lục.

Vạn Hoàng công tử của Vạn Hoàng cung ở Ngọc Hành đại lục là một đại năng cực kỳ thần bí, cơ hồ mọi tu sĩ Ngọc Hành đại lục đều chưa thấy y xuất thủ, nhưng Vạn Hoàng cung là siêu cấp tông môn tề danh với Đông Lai bí cảnh thì đại năng nào cũng biết, y cũng là Thần huyền tứ trọng đại năng.

Ngọc Hành đại lục tu đạo giới đồn rằng Đông Lai bí cảnh Vu thần nữ muốn lấy Vạn Hoàng công tử, Vu thần nữ tu vi Thần huyền tứ trọng, thiên chi kiều nữ, Vạn Hoàng công tử trở thành đạo lữ của nàng ta thì tu vi và thần thông không kém hơn.

“Lại thêm đại năng Thần huyền tứ trọng trở lên?!”

“Vạn Hoàng công tử dùng hành động thực tế ủng hộ đạo lữ.”

“Thêm A Tỳ thần quân và Vu thần nữ, ít nhất ba đại năng Thần huyền tứ trọng trở lên và một Thần huyền ngũ trọng đại năng đến giết Ngụy Tác!”

Tin này lan ra lại khiến Vân Linh đại lục chấn động.

Lại có một đại năng Thần huyền tứ trọng trở lên đứng ra đòi giết Ngụy Tác, phe gã lại được nhận định là kém thế hẳn.

“Ầm!” “Ầm!”...

Tin đồn vào Đẳng Tiên tông đúng lúc Ngụy Tác vẫn không ngừng hút tinh thần nguyên khí, tôi luyện nhục thân.

“Vạn Hoàng cung Vạn Hoàng công tử cũng đến?”

“Oành!”, Ngụy Tác đột nhiên chấn động khí tức, hút mọi tinh thần nguyên khí vào thể nội rồi phun phần vô dụng qua khiếu vị, đứng lên, dừng tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật.

“Tu vi của y tuyệt đối không bằng Hỏa Vực thần vương, không thì đâu cần cáo mượn oai hùm, mà từ lúc Nguyên Âm tiên bối đến thì y đã phát hiện Kim hoàng nữ chết trong tay mỡ, đến đối phó lâu rồi chứ không chần chừ mãi như thế. Y chưa thể vượt mức Thần huyền tứ trọng diên phong, đến cũng không ngại.”

Đáp xuống, Ngụy Tác nói, đồng thời ấn xuống đất, chấn một tiếng, vô hình khí kinh nổ tung, mặt đất xuất hiện một hố sâu mười mấy trượng.

“Nhục thân lại tới mức này hả!”

“Lưu manh đáng chết, nhục thân hiện tại của ngươi đủ chống lại xung kích lúc khắc nhập thần văn hả?” Ai nấy cả kinh, Hàn Vi Vi tròn tròn mắt, truyền âm hỏi. Ai cũng thấy gã không hề động dụng chân nguyên, hoàn toàn chỉ với nhục thân ép không khí tạo thành uy năng đó. Ngụy Tác tựa hồ chưa dùng toàn lực, uy lực này như thiên long ấn vào hư không.

Dã gã lúc đó bóng bẩy ngân quang, toàn thân triệt để ngưng thành một khối ngân sắc thần thiết.

“Không thành vấn đề.”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, gật đầu. Thể nội đột nhiên ngân vang, đồng thời thân thể hơi rung lên, như núi lửa phun trào, mấy chục trượng quanh gã nóng rẫy, tỏa rạng ngân sắc thần quang, khí huyết hùng hậu khiến thân ngoại đỏ rực, cơ hồ bốc lửa.

“Keng!”

Từng tiếng vang lên. Thân thể gã không hề cứng lại, chỉ hơi rung nhẹ.

Liên tục khắc thần văn!

Ai cũng nhận ra nhục thân của đạt tới mức đủ để chống lại thần văn xung kích.

“Không xong!”

Trong khi tất cả chấn kinh, Âm Lệ Hoa nhận được tin thì hơi biến sắc, “Cơ hồ mọi thủy hệ yêu đơn và linh được đều bị gom sạch. Tấn tu và thương đội nhiều nơi bị đại tu sĩ cảnh cáo, nếu đi lấy thủy hệ yêu đơn thì tự gánh hậu quả.”

“Có đại thể lực xuất thủ.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, lãnh tĩnh nói, “Không chỉ một đại thể lực xuất thủ. Họ định đoạn tuyệt nguồn cho mỗi tiếp tục đề thăng tu vi.”

“Thủ đoạn như thế cũng sử dụng. Muốn đơn đấu với người nhưng lại sợ tu vi của người tiếp tục đề thăng.” Hàn Vi Vi mắng.

“Nhưng chúng tuyệt đối không ngờ, mỗi còn vô thượng cường pháp Thiên long quần tinh tôi thể thuật phối hợp với Vạn cổ thánh vương kinh, nhục thân vẫn đạt mức này.” Ngụy Tác cười lạnh. Đồng thời, thể nội kêu lạnh canh liên hồi, không ngừng khắc thần văn.

Nếu không có hậu chiêu bất ngờ này, dù chân nguyên tu vi còn có thể đề thăng không ít nhưng nghe thấy có đại năng Thần huyền tứ trọng trở lên đến, tất gã phải tính trước nước bỏ chạy. Giờ thì gã không ngại gì đại chiến. Mục tiêu khiến thần thông tăng trưởng sắp tới không phải ở uy năng thuật pháp mà là nhục thân.

Khắc thêm hai thần văn, nhục thân của gã khẳng định sẽ đạt mức kinh nhân!

“Keng!” “Keng!” “Keng!” ...

Ngụy Tác liên tục ấn thần văn Đăng tiên pháp vực, không đầy một canh giờ, gã đã khắc xong hai nghìn hai trăm đạo thần văn.

Khi hai nghìn hai trăm đạo thần văn được khắc xong, uy năng hùng hồn rung lên, khiến gã có cảm giác như sắp nát xác, có điều hai mắt ánh lên thần quang kinh hi.

Uy năng chấn động, xuất hiện vô số quang văn, lạc ấn vào thể nội gã.

Khắc thần văn lần trước, Ngụy Tác tổng cộng dùng tám trăm ba mươi bảy đạo, còn thần văn này là hai nghìn hai trăm đạo mới viên mãn!

“Thành rồi?” Nguyên Âm lão tổ và bọn Phong Ngô Thương đều nhận ra biến đổi của Ngụy Tác mà lên tiếng.

“Chát!”

Ngụy Tác gật đầu, không nói gì, trực phát sức mạnh của hai pháp vực thần văn.

Quanh gã dấy lên hai tầng quang hoa, tầng trong là băng tử sắc quang văn, như vô số băng tử sắc băng phiến vây quanh, tầng ngoài như từng bức tranh vẽ bạch sắc tiên hạc và bạch sắc thọ tùng.

Thần văn này hiển hiện pháp vực uy năng khác với Đăng tiên pháp vực của Ngụy Tác, mà khá giống với đạo thuật pháp của Đăng Tiên tông chủ.

“Phong Ngô Thương, dùng Liệt khuyết tàn nguyệt toàn lực giáng vào chỗ.” Hóa ra hai pháp vực uy năng, Ngụy Tác bảo Phong Ngô Thương đoạn lấy hết đồ trong nạp bảo thủ ra đưa cho bọn Hàn Vi Vi.

“Trực tiếp dùng Liệt khuyết tàn nguyệt xuất thủ?”

Bọn Hàn Vi Vi giật mình. Họ đều tu luyện Liệt khuyết tàn nguyệt, biết uy năng cơ hồ gấp đôi thuật pháp thông thường, với tu vi của Phong Ngô Thương toàn lực phát Liệt khuyết tàn nguyệt tương đương với một Thần huyền lưỡng trọng đại năng xuất thủ.

“Được! Cẩn thận.” Phong Ngô Thương giật giật chân mày. Dù biết Ngụy Tác có lòng tin nhưng dùng nhục thân đón đỡ vô thượng cường pháp vẫn thật chấn động.

“Xoẹt!!”

Liệt khuyết tàn nguyệt xuất hiện trước mặt Phong Ngô Thương rồi ép lên Ngụy Tác. “Ầm!” Ngụy Tác bị quang hoa nuốt chửng rồi vắng đi như sao băng.

“Ngụy Tác!”

Bọn Hàn Vi Vi kinh hô, nhưng thân ảnh Ngụy Tác sững lại trên không.

Pháp y của gã gần như tan hết nhưng không mấy may bị thương.

“Chát!”

Ngay cả chân nguyên cũng có thể động dụng, không hề bị thương, trực tiếp hóa thành lưu quang, bắn đến cạnh Hàn Vi Vi, lấy từ nạp bảo thủ trạc ra một tấm pháp y mặc vào.

“Nhục thân của y sánh với thai thể tiên khí.” Thấy thế, Nguyên Âm lão tổ thở hắt ra, hoàn toàn yên tâm.

“Nhục thân của các hạ lại đến mức này, dù đứng bất động thì với tu vi của tại hạ cũng không thể đỡ thương. Nếu khắc thêm hai thần văn, còn đến mức nào!” Phong Ngô Thương hít sâu một hơi, nhãn quang lóe lên kịch liệt, “các hạ biết Động Hư bộ pháp, khắc thêm một, hai đạo thần văn, dù A Tỳ thần quân cũng không chặn được một đòn cận thân!”

“Hôn phu của Vu thần nữ cũng xuất động, Hỏa Vực thần vương còn có thù giết đồ độ với mỗ, Vu thần nữ công khai đối địch nhưng thất bại, giờ còn định thừa nước đục thả câu hả, ả và Vạn Hoàng công tử không đến thì thôi, đến thì sẽ hối hận không kịp.”

Mặc pháp y xong, khí thể và lòng tin của Ngụy Tác càng cao, thể nội lại ngân lên, không ngừng khắc “Thiên la địa võng” thần văn. Với tốc độ này, nếu Hỏa Vực thần vương đến theo ước định, gã không chỉ khắc được một thần văn.

...

“Đồng Bất Cổ cũng đến... Y hiểu tính ta, dù đến cũng phải đợi ta tự thân đối phó Ngụy Tác. Đúng rồi, sao ta lại quên Hải Tiên tông! Hiên Viên lão tổ có quan hệ với y, Hiên Viên lão tổ đến thì sẽ được vào Đăng Tiên tông.” Lúc đó, Vu thần nữ ẩn giấu hành tung trong một tu sĩ tụ tập điểm tại hoang nguyên ngoài Đăng Tiên thành, chợt sáng mắt.

“Không đúng, Man thiên cổ phù chỉ còn sử dụng được một lần, dù vào Đăng Tiên tông cũng không thể thay đổi mặt mũi, nữ tử chi thân như ta hóa thành một lão đầu thì e nhiều sơ hở, rất có thể bị y phát giác, nên hóa thành đạo lữ của y thì tất y không phòng bị.” Vu thần nữ nhủ lại, nhận ra linh quang lóe lên vừa này không ổn.

-o0o-

1034. Chương 1034: Thần Vương Đến Đầu Tiên

“Bắt các tu sĩ rời Đăng Tiên tông cũng vô dụng, lén vào rất có thể bị phát hiện, nếu bị phát hiện trong Đăng Tiên tông thì cực kỳ nguy hiểm, chỉ còn cách thay đổi dung mạo, dùng thân phận đạo lữ nào đó của y lén vào, y cực kỳ cẩn thận, không rời tông môn, thật không có cơ hội.”

Vu thần nữ mắt ánh lên phần hận nhưng không tìm ra cơ hội để lợi dụng.

“Có nên giả bộ đối phó Âm Thi tông hoặc Hải Tiên tông, bức y ra? Thế cũng tốt, y không ra thì không có cơ hội, y thò mặt ra thì dù không có cơ hội đến gần y thì cũng quấy nhiễu chuẩn bị.”

Vu thần nữ như quyết chủ ý, chuẩn bị đi khỏi.

“Vị đạo hữu này tu vi thể lại ẩn thân ở đây, xem ra là Đông Lai bí cảnh Vu đạo hữu.” Một giọng nói phiêu phiêu hốt hốt vọng vào tai Vu thần nữ.

Vu thần nữ biến sắc, nhìn quanh.

Tựa hồ không phải phe Ngụy Tác nhưng cực kỳ phiêu hốt, ngay cả nàng ta cũng không biết do ai nói, cơ hồ nằm ngoài phạm vi thần thức tra xét. Điều đó khiến nàng ta rung mình.

“Yên tâm, bản vương và đạo hữu không phải địch nhân.”

Giọng nói vang lên, Vu thần nữ mới xác định được do ai nói, tức thì càng kinh ngạc.

Người nói là một tu sĩ mặc hắc sắc đại bào đứng trên dốc núi cách sáu trăm dặm, đầu đội mũ rộng che kín nửa khuôn mặt, chỉ có đôi mắt sáng rực nhìn nàng ta, từ từ đi tới.

Đồn thanh âm thành sợi tơ truyền đi sáu trăm dặm, Vu thần nữ cũng không làm được, chứng tỏ tu vi người này cao hơn.

Vu thần nữ cực kỳ chấn kinh, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh như thường đi tới.

Nàng ta khẳng định, tu sĩ này tuyệt đối không thuộc phe Ngụy Tác vì phe gã, dù là Nguyên Âm lão tổ cũng không có tu vi như thế.

“Các hạ là ai?”

Cách người đó không đầy ba trăm dặm, Vu thần nữ dừng lại, truyền âm hỏi. Nàng ta không dám lại gần quá, vạn nhất có gì thì không kịp chạy.

“Bản vương Hỏa Vực thần vương.” Hắc bào tu sĩ đáp.

“Gì hử! Không phải...” Vu thần nữ cũng là nhân vật chí tôn của tu đạo giới nhưng vẫn run lên, cực kỳ chấn kinh, tỏ ra không dám tin.

Hỏa Vực thần vương!

Là Hỏa Vực thần vương? Y đến trước mấy ngày?

“Vu đạo hữu bắt tất cả kinh, tốc độ đề thăng tu vi của y nghịch thiên, bản vương tất cẩn thận, bản vương không phải trẻ con ba tuổi nên chỉ cần vạn vô nhất thất, không ngốc đến mức công bình công chính gì với y.” Hắc bào tu sĩ nhạ giọng, thanh âm đầy uy nghiêm, còn trên cả Vu thần nữ.

“Tức là các hạ quyết định y tự thân đối phó y?” Vu thần nữ không tầm thường, nhanh chóng trấn định, truyền âm hỏi.

“Y giết đệ tử của tại hạ, lại công nhiên xúc phạm uy nghiêm, tốc độ tu vi quá nghịch thiên, tại hạ không thể để y sống trên đời.” Hắc bào tu sĩ liếc Vu thần nữ, “Vạn Hoàng công tử là vị hôn phu của các hạ, y chưa tới hay luyện bí thuật kinh thiên nào đó, cả tại hạ cũng không nhìn ra?”

“Đồng Bất Cố... Y chưa tới, đến thì sẽ liên lạc với tại hạ.” Vu thần nữ nhìn hắc bào tu sĩ: “Tiền bối định động thủ ngay hay theo như ước định?”

“Còn người tới... chỉ cần vị bằng hữu đó tới, bản vương sẽ động thủ.” Hắc bào tu sĩ truyền âm, “Không biết đạo hữu có liên hệ với A Tỳ thần quân, đạo hữu ẩn mình ở đây là có tính toán gì?”

“Còn người tới?” Vu thần nữ hít sâu một hơi, người sắp tới khẳng định tu vi kinh thiên, chỉ ít cũng khiến đại năng này coi trọng.

“Tại hạ muốn xác định thân phận đạo hữu. Đúng là Hỏa Vực thần vương thì tại hạ sẽ cho biết kế hoạch.” Hít sâu một hơi, Vu thần nữ mục quang lóe lên như hạ quyết tâm.

“Được, tại hạ thích hợp tác với người hành sự cẩn thận, càng cẩn thận càng đáng tin. Theo tại hạ.” Vu thần nữ nói vậy, hắc bào tu sĩ lướt đi.

Từ bốn phương tám hướng, tu sĩ từ các thành trì đến rất đông, quanh Đấng Tiên thành tụ tập trăm vạn tu sĩ trở lên, nhưng hắc bào tu sĩ và Vu thần nữ sử dụng phổ thông đòn pháp nên không bị chú ý.

Lướt đi không đầy hai nghìn dặm, hắc bào tu sĩ đáp xuống núi rừng.

Vù!

Chỉ vung tay, một đạo hồng quang ngưng thành phù lục hình vuông y hệt chiến thư.

Phù lục lại tan thành vô số hồng quang, ẩn vào tay y.

“Vu đạo hữu, đã tin bản vương chưa?” Diễn hóa phù lục đoạn hắc bào tu sĩ hỏi Vu thần nữ.

“Quả nhiên là Hỏa Vực thần vương đạo hữu.” Vu thần nữ lạnh ánh mắt, phù lục rõ ràng là đại đạo pháp vực, uy năng không giả, trừ Hỏa Vực thần vương thì không ai diễn hóa được.

“Vu đạo hữu có kế sách đối phó y?” Hỏa Vực thần vương gật đầu, hỏi Vu thần nữ.

“Tại hạ có một đạo Man thiên cổ phù, là thượng cổ hóa hình phù cao cấp nhất, có thể biến thành bất kỳ ai. Chân tiên cũng không thể nhận ra nhưng chỉ còn sử dụng được một lần.” Vu thần nữ hơi nheo mắt lại, “Tại hạ định hóa thành đạo lữ của y, nhân lúc y không đề phòng mà ra tay, y khó đào thoát.”

“Với tu vi của các hạ, dù là bản vương mà trong lúc tu luyện hoặc không đề phòng thì không thể thoát được. Dù có thuật pháp dự cảm được nguyên khí dao động thì ở gần cũng không kịp phản ứng.” Hỏa Vực thần vương gật đầu, “Xem ra các hạ nên tìm cơ hội, lên dùng thân phận đạo lữ của y mò vào.”

“Y cùng sở hữu đạo lữ, thân hữu không rời Đấng Tiên tông, phong bế sơn môn, cấm chỉ ra vào, cực kỳ cẩn thận, không tìm nổi cơ hội.” Vu thần nữ bảo Hỏa Vực thần vương, “Ban này tại hạ định đối phó Hải Tiên tông hoặc Âm Thi tông, dẫn dụ y ra.”

“Với tính cách của y dù ra ngoài cũng sẽ mang theo toàn bộ, như lúc đối phó Vũ Hóa Ứng Thiên, đạo hữu có chủ động ra tay thì cũng không có cơ hội.” Hỏa Vực thần vương lắc đầu, “Nếu đạo hữu muốn thử thì nên đợi vị bằng hữu của bản vương tới.”

Hỏa Vực thần vương vung tay, một đạo lam quang bắn đến chỗ Vu thần nữ.

“Đây là?” Vu thần nữ tỏ vẻ kinh ngạc, Hỏa Vực thần vương đưa ra lam sắc cổ ngọc phù, rõ ràng là cổ vật từ thượng cổ lưu truyền lại, phù văn và khí tức thập phần thương tang, nàng ta cũng không đoán ra là cổ phù gì.

“Đây là thượng cổ Động cấm thần phù. Vu đạo hữu tuy chưa thấy nhưng chắc đã nghe.” Hỏa Vực thần vương liếc Vu thần nữ.

“Đây là Động cấm cổ phù có thể xuyên qua tuyệt đại đa số cấm chế, mà không động đến uy năng?” Vu thần nữ tỏ rõ thần sắc chấn kinh.

“Vị bằng hữu của tại hạ có một món pháp khí như Đấng tiên đài của Đấng Tiên tông, chỉ cần dồn chân nguyên vào là đưa người ta đi mấy vạn dặm. Người khác không ngăn được.” Hỏa Vực thần vương nhìn Vu thần nữ, nhạt giọng, “Tại hạ là người cẩn thận nhưng cũng cho các hạ Động cấm thần phù, cộng thêm pháp khí đó tất Vu đạo hữu dù bị nhận ra thì thoát thân không thành vấn đề.”

“Nếu Vu đạo quyết tâm, khi nào vào đó thì tại hạ sẽ hiển lộ thần uy bên ngoài sơn môn Đấng Tiên tông thu hút chú ý c.” Hỏa Vực thần vương nhìn Vu thần nữ, tỏ vẻ chắc chắn, “Tại hạ biết y và Vu đạo hữu có ước định, muốn tự tay đối phó y, không thì Vu đạo hữu cứ đưa Man thiên cổ phù cho tại hạ, tại hạ sẽ tự tay giết y.”

“Nếu như thần vương nói thì không thành vấn đề. Vậy thì, đợi vị bằng hữu đó đến, pháp khí đó không có vấn đề thì tại hạ sẽ lên vào.” Vu thần nữ không rườm lời, thu Động cấm cổ phù lại.

“Vậy thì, đạo hữu có ngại cùng tại hạ đi tìm A Tỳ thần quân đạo hữu, có lẽ y có đối sách cũng nên.” Hỏa Vực thần vương mỉm cười, thấy Vu thần nữ gật đầu thì không nói gì nữa, lướt đi.

-o0o-

1035. Chương 1035: Một Ngày Cuối Cùng

“Keng!” “Keng!” “Keng!” ...

Trên mình Ngụy Tác không ngừng phát ra tiếng thần thiết gõ vào nhau.

Liên tục khắc một nghìn ba trăm hai mươi bảy đạo “Thiên la địa võng” thần văn thì âm thanh cao gấp mười lần bình thường từ Ngụy Tác vang lên, mắt gã xuất hiện thần sắc cuồng hỉ.

“Chát!”

Gã lại phát ra pháp vực uy năng.

Trừ bằng tử sắc pháp vực uy năng còn bạch sắc đạo đồ, trong hai pháp vực uy năng này có hơi bạch sắc quang hoa thoát ẩn thoát hiện, như lưới nhện lan ra.

Vạn cổ thánh vương kinh khắc nhập thần văn tựa hồ chỉ liên quan đến nguyên khí quy tắc của bản thân thần văn, thần văn đầu tiên của Ngụy Tác cần tám trăm ba mươi bảy đạo, thần văn thứ hai tới hai nghìn hai trăm lần, còn dải thứ ba là một nghìn ba trăm hai mươi bảy đạo.

“Phong Ngô Thương, toàn lực kích phát Liệt khuyết tàn nguyệt đánh mổ xem sao!”

Khắc thành công đạo thần văn thứ ba, Ngụy Tác lại bảo Phong Ngô Thương thi pháp, thử uy năng.

Vạn cổ thánh vương kinh là hậu chiêu cuối cùng của gã, dùng nhục thân đối địch thì phải hiểu rõ nhục thân chính mình, không thì sẽ tan xác.

“Ồnh!”

Phong Ngô Thương toàn lực phát động Liệt khuyết tàn nguyệt công kích Ngụy Tác, thân thể gã bị quang hoa nuốt chửng, pháp y rách nát, bị văng đi.

“Nguyên Âm tiền bối, pháp vực này rất đặc biệt!” Nhưng gã nhanh chóng dừng lại, quay về, lấy phổ thông pháp y mặc lên, đồng thời thập phần kinh hãi nói với Nguyên Âm lão tổ.

Đòn của Phong Ngô Thương khiến gã nhận ra “Thiên la địa võng” thần văn của Nguyên Âm lão tổ có khả năng bao lấy và giảm bớt uy năng xung kích.

Nếu hai thần văn còn lại như hai tầng pháp thuẫn lan khắp thể nội và thể ngoại thì đạo của Nguyên Âm lão tổ như lớp keo dính, uy năng giáng vào thần văn này, như ban nãy Phong Ngô Thương phát Liệt khuyết tàn nguyệt, đều như sa vào bùn lầy, khó lòng tiến bước.

Như thế đã giảm nhiều lực va của uy năng Liệt khuyết tàn nguyệt với gã, khiến khí huyết và chân nguyên không bị chấn động nhiều, nếu thi pháp cũng không khó khăn nhiều.

“Xem ra đạo thần văn này hình thành sức mạnh như đại đạo pháp vực.”

Nguyên Âm lão tổ nghe Ngụy Tác giải thích thì gật đầu, Thiên la địa võng vốn không phải thuật pháp công kích, mà dùng để ngăn chặn thuật pháp và pháp bảo của đối phương. “Hiện tại nhục thân của đạo hữu thì Thần huyền lưỡng trọng tu sĩ không thể gây tổn hại, khắc thêm mấy đạo thần văn, e Thần huyền tứ trọng đại năng cũng không thể.”

“Đây là đạo thần văn thứ hai của lão hủ, ‘Thiên băng địa liệt’, đại đạo pháp vực là phá diệt chi lực, chuyên môn hủy hoại pháp bảo và pháp khí của đối phương.” Nguyên Âm lão tổ lại hóa ra thần văn.

Thần văn này đỏ sậm như tịch dương vừa lặn xuống, chân trời chỉ còn lại chút ráng.

“Ngụy Tác, các hạ tập trung tu luyện bọn tại hạ đi chuẩn bị.” Biết thời gian Ngụy Tác cảm ngộ thần văn này không ít, bọn Phong Ngô Thương hòa Kỳ Long Sơn, Cơ Nhã rời sơn cốc. Ngụy Tác lấy Đại thừa pháp âm và Hoàng Thiên diệt thức nhân cho bọn Phong Ngô Thương tham ngộ tĩnh tu, cũng cần thời gian.

Hiện tại gã đạt Thần huyền tứ trọng và bước chân vào cảnh giới đại đạo pháp vực thì những vô thượng cường pháp đó giảm hẳn trọng, tới đây phải xem có cảm ngộ được đại đạo pháp vực của các vô thượng

cường pháp đó không. Thứ nghịch thiên nhất của gã vẫn là Thủy hoàng phê nhật quyết và Vạn cổ thánh vương kinh.

“Vạn cổ thánh vương kinh là bất thể cường pháp do viễn cổ siêu cấp đại năng để lại, mấy vạn năm nay không ai đạt tới mức này.” Nguyên Âm lão tổ lại cảm thán khi Ngụy Tác sắp khắc xong thần văn thứ hai.

Vạn cổ thánh vương kinh có thể dung nạp nguyên khí quy tắc khác nhau, chứng tỏ nó là một nguyên khí quy tắc mệnh mông. Chỉ kinh thiên đại năng nắm vững vô số nguyên khí mới sáng tạo được thuật pháp như thế. Dù chân tiên trong truyền thuyết cũng chỉ nắm được mấy chục loại đại đạo pháp vực, tối đa hiểu được đến cực trí vài loại.

Vạn cổ thánh vương kinh tạo cảm giác như biển chứa trăm dòng sông, Thủy hoàng phê nhật quyết khiến Nguyên Âm lão tổ có cảm giác cực kỳ yêu dị, hút được tất cả thủy hệ yêu thú và thủy hệ linh được, thậm chí thủy linh nguyên khí của đại năng tu luyện thủy hệ công pháp thì không hợp với lẽ thường, không thể tồn tại trên cõi đời.

Thế gian vạn vật đều có “Đạo”, bất kỳ đạo nào đều thể cùng tồn tại hài hòa với đạo khác. Theo ghi chép, từng có kinh thiên đại năng đương thế vô song, tại thịnh hội của tu đạo giới, để giảng đạo cho tu sĩ có mặt mà hóa thành một vòng tròn, nói là đạo trên thế gian là thế, có đầu có cuối, từ cuối lên đầu, liên tục luân hồi. Trong vòng tròn có hai sức mạnh liên tục thôn tính nhau, luồng hút của luồng khác thì không ngừng mạnh lên nhưng luồng lại cùng hút của luồng kia, không hề kém đi. Kinh thiên đại năng nói đạo đều tương khắc tương sinh, nếu có thứ gì vượt lên mọi pháp tắc thì sẽ không hợp với đạo, như mọi thứ trong thiên địa tự nhiên đều có thiên địch, không có thiên địch tức là vượt lên tất cả, sẽ không thể tồn tại trên đời.

Nguyên Âm lão tổ không thể cảm ngộ được cảnh giới của kinh thiên đại năng đó, Thủy hoàng phê nhật quyết khiến lão thấy quá yêu dị.

“Tương lai tất cảnh giới của y ẽ hơn xa ta, không cần lo hộ.” Nguyên Âm lão tổ nhanh chóng thích nghi, chứng kiến gã bạo phát như núi lửa, lão khẳng định chỉ cần gã qua được lần này, tương lai thành sẽ không thể ước lượng.

Tiếp đó, Nguyên Âm lão tổ theo tiết tấu của Ngụy Tác, liên tục diễn thần văn, dẫn đạo gã.

“Còn ba ngày rưỡi...”

Thần văn này phức tạp hơn Thiên la địa võng, hơn một ngày sau, được Nguyên Âm lão tổ toàn lực dẫn đạo thì Ngụy Tác mới thành công ngưng được thần văn, thời gian Ly Hỏa Vực thần vương ước định chỉ còn chừng ba ngày.

“Keng! Keng! Keng!”...

Lần này khắc một nghìn chín trăm sáu mươi lăm đạo thần văn, “Thiên băng địa liệt” sau cùng cũng đại thành. Kích phát là hình thành quanh Ngụy Tác nhiều mảnh ám hồng sắc, lấp lóe hào quang cực kỳ lạnh lẽo, trông cực kỳ nhọn như rên bằng kim sắc thần thiết.

“Ít nhất khắc thêm một thần văn nữa mới chặn được đòn của Thần huyền tứ trọng đại năng. Ngụy đạo hữu, Vô pháp vô thiên thần văn của lão hủ phức tạp gấp mấy ‘Thiên băng địa liệt’, ba ngày e không đủ. Đành khắc ba thần văn mà đạo hữu có.” Ngụy Tác vừa khắc viên mãn một thần văn, thì triển pháp vực của bốn thần văn, Nguyên Âm lão tổ liếc qua rồi thần sắc ngưng trọng nói.

Không cần thử, Nguyên Âm lão tổ cũng khẳng định, nhục thân Ngụy Tác hiện chưa đủ chịu một đòn của lão.

Với đẳng cấp của đối thủ sắp tới, không chống nổi uy lực của Thần huyền tứ trọng thì nhục thân có chặn được uy lực của Thần huyền tam trọng hay không không có ý nghĩa.

“Xin tiên bối giúp cho.” Ngụy Tác hiểu ý Nguyên Âm lão tổ, nhanh chóng lấy ba thần văn của Vu thần nữ và Hoàng Đạo Quân ra. Nguyên Âm lão tổ đã đi rất xa về mặt đại đạo pháp vực, tự thân linh ngộ được tới ba môn đại đạo pháp vực, tư chất thập phần kinh nhân, còn Ngụy Tác chỉ vừa nhập môn đại đạo pháp vực. Có Nguyên Âm lão tổ giúp thì sẽ rút ngắn không ít thời gian.

“Nguyên khí pháp tắc của thần văn này khá giản đơn, có không ít thành tố thổ hệ và thủy hệ, khá giống với công pháp chủ tu của các hạ, cảm ngộ và ngưng luyện sẽ nhanh hơn.”

Quả nhiên, chủ không đầy nửa canh giờ, Nguyên Âm lão tổ đã ngưng thành thanh sắc thần văn trong hai đạo của Hoàng Đạo Quân cho Ngự Tác xem.

Ngự Tác gật đầu, toàn lực cảm ngộ thần văn của Hoàng Đạo Quân.

Nguyên Âm lão tổ cũng không ngừng cảm ngộ thần văn này.

Một ngày rưỡi sau, trước mặt Nguyên Âm lão tổ lóe quang hoa, bắt đầu ngưng luyện thanh sắc thần văn.

Về đại đạo pháp vực, lão đi trước Ngự Tác nên cùng cảm ngộ thì tiến độ nhanh hơn, lão cảm ngộ thấu xong là dùng phương thức cũ dẫn đạo Ngự Tác.

“Chát!”

Liên tục thất bại gần trăm lần, trước mặt Nguyên Âm lão tổ xuất hiện thanh sắc thần văn hoàn chỉnh.

Được lão dẫn đạo, hơn một canh giờ sau, trước mặt Ngự Tác bắt đầu lóe quang hoa, ngưng luyện thanh sắc thần văn.

“Chát!”

Thanh sắc thần văn hình thành trước mặt Ngự Tác, thời gian mà Hỏa Vực thần vương giáng lâm chỉ còn một ngày!

-o0o-

1036. Chương 1036: Bắt Buộc Phải Thực Hiện

“Keng!”

Ngự Tác ngưng luyện thành công thanh sắc thần văn. “Choang! Choang! Choang!” Đột nhiên, tiếng chuông gấp gấp vang khắp Đẳng Tiên tông.

“Có thần huyền đại năng đến... có thể là Hỏa Vực thần vương!”

Chát! Chát! Chát... Phong Ngộ Thương, Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã, Kỳ Long Sơn... từng thân ảnh lướt tới, đều bị triệt để kinh động.

“Hỏa Vực thần vương?”

Ngự Tác và Nguyên Âm lão tổ biến sắc, lao lên.

“A!”

Đang đêm tối, Đẳng Tiên thành kinh hoàng, ngoài xa đỏ rực lên, hỏa trụ từ hư không trút xuống rồi quét đi, nhắm hướng Đẳng Tiên thành.

Hỏa trụ rộng mấy trăm trượng, mỗi một đạo hỏa quang ngưng kết như hồng sắc ngọc thạch, cách Đẳng Tiên thành mấy nghìn dặm mà nhiệt lực kinh nhân và thần huyền khí tức cuồng bạo đã xô tới.

Hỏa trụ trông ở giữa, ẩn ước có một đại năng lẫm liệt không lao tới, khí thế ngút trời.

“Chắc là Hỏa Vực thần vương, tu vi Thần huyền ngũ trọng sơ kỳ.” Tử quang lóe lên, Linh Lung Thiên chỉ liếc rồi truyền âm cho Ngự Tác.

“Đến trước này. Tiểu tử, chúng ta nhân lúc những kẻ khác chưa tới, xông ra diệt y!” Lục bào lão đầu kêu lên.

“Không xong!”

Trong khi bọn Ngự Tác còn chưa biết cách ứng đối thì hỏa trụ mấy trăm dặm của Hỏa Vực thần vương đột nhiên nổ vang, co nhanh lại, ngưng thành một vì sao lao tới sơn môn Đẳng Tiên tông.

“Chát!”

Nguyên Âm lão tổ vung tay, trực tiếp tế xuất cái bình màu, tinh quang chói lòa từ sơn môn Đẳng Tiên tông bắn ra.

“Cách!”

Một vật hư không vô thanh vô tức tan đi, hồng sắc tinh thần và tiên quang ngưng thành dải sáng cũng tan vào vô hình.

“A!”

Tiếng kêu kinh hãi vang khắp Đẳng Tiên thành, vô số tu sĩ lao ra hoang nguyên ngoài xa, vì sao của Hỏa Vực thần vương lớn bằng nửa Đẳng Tiên thành, không chỉ rực rỡ thần hỏa mà còn nhiều dấu vết do nham tương ngưng kết thành, hoàn toàn không giống với thuật pháp ngưng thành mà là như sao thật.

Uy áp thậm chí khiến các tu sĩ không thở nổi.

“Đi thôi!”

Không hề dừng lại, Nguyên Âm lão tổ tế xuất cái bình màu thì Ngụy Tác, Nguyên Âm lão tổ, Linh Lung Thiên, Vũ Hoàng chân nhân và Phong Ngộ Thương lao ra khỏi sơn môn Đẳng Tiên tông.

Ngụy Tác cảm giác được Phệ tâm trùng đã tỉnh, nhưng đại địch trước mắt, gã không kịp thử xem nó tiến giai đến mức nào.

Lục bào lão đầu nói không sai, nếu trước khi bọn A Tỳ thần quân hiện thân mà hạ được Hỏa Vực thần vương thì bọn gã tất thắng!

“Chát!”

Hỏa Vực thần vương không tiến tiếp mà cực kỳ bá khí đứng im, thiên địa như bị thần chùy gõ mạnh, từ trung tâm là y, hỏa diễm dưới chân lan khắp bốn phương tám hướng, như đặt chân lên hư không mà rực cháy, hình thành hỏa hoa mấy trăm trượng.

Tận giờ tất cả mới thấy mặt đỉnh cấp cường giả của Lưu Hỏa đại lục.

Là một trung niên vương giả cao lớn, toát lên hỏa hồng sắc thần quang, hình thành chín khung cửa sau lưng.

Mỗi khung cửa hình thành một màn sáng đỏ, như nối với một thiên địa.

Thân thể y gần như trong suốt, cháy rực thần hỏa màu xanh, đỏ, trắng, tạo cảm giác không phải con người mà là thần linh do thuật pháp ngưng thành.

Nhưng thể y rần rạt khí huyết và thần huyền khí tức, uy áp cuồng bạo cực độ không ngừng chấn động thiên địa, uy thế hơn xa A Tỳ thần quân, là kinh thiên đại năng giáng lâm!

“Giờ này ngày mai, bản vương đến lấy mạng người!”

Hỏa Vực thần vương dừng lại trên không, nói

Cùng lúc, mắt y bắn ra lưỡng đạo hỏa quang.

Một đỏ một tím, quần quít vô số thần văn.

“Keng!”

Hai dải hỏa quang trực tiếp hóa thành hai thanh long hình chữ thủ, vạc lên hai dải sáng kinh nhân, bắn vào Ngụy Tác vừa thi triển Động Hư bộ pháp, đưa bọn Nguyên Âm lão tổ leo lên tầng không Đẳng Tiên thành.

“Chát!”

Nguyên Âm lão tổ lại phát động cái bình màu, ngăn chặn hai thanh long hình chữ thủ. Đẳng Tiên thành tại tan biến một dải điện vũ.

Hỏa Vực thần vương không dừng, lắc người hóa thành quang điểm bắn đi mấy trăm dặm, tan biến vô ảnh vô tung khỏi tầm mắt tất cả.

“Oành!”

Đăng Tiên thành sôi lên.

“Hỏa Vực thần vương đến sớm một ngày, theo ước định để giết Ngụy Tác.”

“Hỏa Vực thần vương như thần hỏa hóa sinh, thần vương chỉ uy hất tay phát ra một vì sao, phe Ngụy Tác không có cực đạo tiên binh tất không đấu nổi.”

“Y đã phát tín hiệu, giờ này ngày mai những đại năng muốn giết Ngụy Tác sẽ cùng xuất hiện!”

“Chắc chắn là một trường kinh thiên đại chiến, được ghi vào điển tịch của tu đạo giới, ít nhất chúng ta phải lui xa ba nghìn dặm, không thì với thần uy của họ, chúng ta rất có thể bị họa lây.”

Tu sĩ Đăng Tiên thành đều chấn động, Hỏa Vực thần vương uy thế ngút trời, thần uy vượt ngoài tưởng tượng, tu đạo giới đã đoán được đáp án, y đích thân đến Vân Linh đại lục, còn buông lại một câu, rất có thể đến chấn nhiếp trước và quan sát thực lực phe Ngụy Tác, trận chiến ngày mai sẽ diễn ra.

“Nguyên Âm tiên bối nói không sai, chúng ta dù đánh bại được y nhưng khó ngăn y thoát thân.”

Phía trên Đăng Tiên tông, thần sắc Ngụy Tác thập phần ngưng trọng, ban này Hỏa Vực thần vương ít nhất phát ra uy năng hai đại đạo pháp vực, độn tốc y lao đi hoàn toàn không kém gì Động Hư bộ pháp, mình gã toàn lực phát động cũng vị tất bắt kịp y.

“Chỉ cần qua được ngày mai, dù không trừ được y cũng không sợ, các hạ chỉ cần khắc thêm mấy thần văn, tu vi tiến thêm một bước là hơn y, thời gian cũng không lâu đâu.” Nguyên Âm lão tổ mục quang lóe lên, nhìn Ngụy Tác.

...

Trong sơn môn Đăng Tiên tông, thấy Hỏa Vực thần vương rút đi, Hàn Vi Vi cùng bọn Cơ Nhã thở phào, hiện tại Ngụy Tác còn chưa khắc xong một văn hoàn, đối thủ đến càng muộn càng tốt.

“Sắp ngày mai rồi, ta đi xem Tiểu Ngân và thỏ huynh đệ, không biết thỏ huynh đệ ăn ngần ấy linh dược của Lưu lão, tu vi đề thăng đến mức nào.” Hàn Vi Vi nói đoạn, đi về một điện vũ trong Đăng Tiên tông.

“Chát!”

Vừa đáp xuống, đột nhiên cảm giác lạnh buốt dấy lên từ đáy lòng Hàn Vi Vi. Cảm giác này như đi trong rừng rậm bị độc xà cắn sát người.

“A...”

Nàng ta không kịp kinh hô, thân thể chợt run lên, thần hồn như bị ép đến hồn phi phách tán. Khi cảm giác đó tan đi thì mấy đạo quang hoa thoát ẩn thoát hiện đã ẩn lên, nàng ta cứng người, tức thì bất động.

“Trời!”

Kinh phong từ tĩnh thất phía sau điện vũ cuốn nàng ta vào.

“Người!” Nhìn rõ là Hàn Vi Vi kinh hãi nhưng không kịp nói gì, nội chân nguyên và khí huyết đều bị cấm cố.

Trước mắt nàng ta là một nữ tu diễm lệ ẩn giấu đi tu vi, trông cao ráo như Nam Cung Vũ Tinh, hiện rõ nét cao ngạo và uy nghiêm vương giả.

“Nếu ta không lầm, cô nương là Hàn Vi Vi, là đạo lữ cùng Ngụy Tác đồng sinh cộng tử tại Linh Nhạc thành.” Thấy Hàn Vi Vi kinh hãi cực độ, nữ tu đó đặc ý: “Ta để cô nương chết được nhắm mắt, ta là Vu thần nữ của Đông Lai bí cảnh tại Ngọc Hành đại lục, chắc không lạ gì với cô nương.”

“À! Không ngờ cô nương nuôi dưỡng yêu thú như thế, có tâm thần liên hệ đặc biệt, ta giết cô nương sẽ bị nó biết, xem ra phải để y chết trước. Tiểu muội muội, hi vọng đừng có đau lòng.” Vu thần nữ định giết Hàn Vi Vi nhưng thần thức quét vào thì nhú mảy.

Mặc cho Hàn Vi Vi kinh hãi vô cùng, Vu thần nữ lấy ra cổ phù, vung tay kích phát, quang hoa bao lấy, lúc tan đi thì dáng vẻ và khí tức đã y hệt nàng ta, ngay cả bản thân nàng ta cũng không thấy gì khác.

“Tiểu muội muội, nơi này không có ai đến, cứ ở đây đi.” Vu thần nữ hơi mỉm cười, cưỡi hết pháp y và nạp bảo nang của Hàn Vi Vi đổi cho mình đoạn đóng cửa đi ra.

Sân ngoài điện rụng đầy lá khô, hiển nhiên nơi này hoang vu đã lâu, trong tình hình tu sĩ Đăng Tiên tông bị ước thúc phạm vi hoạt động thì càng không ai đến.

-o0o-

1037. Chương 1037: Ngụy Cơ Ấp Tỏi

“Y đúng là có thủ đoạn, tùy tiện một đạo lữ mà công pháp cũng đẳng cấp như thế. Còn nuôi dưỡng yêu thú đang sợ, may mà cấm chế của ta ngăn nàng ta điều khiển yêu thú, bất quá giết nàng ta tất bị yêu thú đó biết. Xem ra nên cẩn thận, không có cơ hội thì đợi ngày mai khi y đấu với Hỏa Vực thần vương ta sẽ xuất thủ đối phó.”

Rời khỏi tinh thất, Vu thần nữ lẩm bẩm đoan cẩn thận cất bước.

Vu thần nữ y hệt Hàn Vi Vi, khí tức cùng giọng nói cũng y hệt, cả ngữ khí lẫn cũng không khác gì.

“Ngụy đạo hữu, trong hai thần văn này thì của Vu thần nữ thua cho các hạ có vẻ đơn giản hơn, tuy đạo hữu liên tục cấm ngộ mấy thần văn, đích xác cấm tri nguyên khí quy tắc dễ dàng hơn nhưng chỉ một ngày e không kịp.”

Ngụy Tác, Nguyên Âm lão tổ và Phong Ngô Thương, Vũ Hoàng chân nhân, Linh Lung Thiên quay về sơn cốc thử pháp thuật trong Đăng Tiên tông, Nguyên Âm lão tổ lấy ra thần văn của Vu thần nữ, toàn lực cảm ngộ.

“Keng!” “Keng!” “Keng!” ...

Ngụy Tác liên tục khắc nhập thanh sắc thần văn của Hoàng Đạo Quân, liên tục có tiếng động như thần thiết gõ vào nhau.

“Một nghìn bốn trăm hai mươi, một nghìn bốn trăm hai mươi mốt, một nghìn bốn trăm hai mươi hai...”

Khắc xong một nghìn bốn trăm hai mươi hai thần văn thì thanh sắc thần văn đại thành, hình thành nguyên khí pháp tắc hoàn chỉnh.

“Chát!”

Thần văn của Hoàng Đạo Quân do Vạn cổ thánh vương kinh khắc vào thì pháp vực uy năng là thanh quang môn lung, như hỗn độn lúc thiên địa sơ khai thời, chứa đầy sinh cơ.

Thần quang hiển hóa của các thần văn này chỉ là vỏ ngoài còn nguyên khí pháp tắc và uy năng đều ẩn trong nhục thân Ngụy Tác, trong mỗi tắc da dẻ, huyết nhục, xương cốt. Đạo thần văn này viên mãn là gã nhận ra nhục thân tràn ngập sinh cơ, ngay cả thần căn Nguyên thủy thần mạch cũng như được tưới nhuần.

“Nguyên khí pháp tắc này có thể tăng tiến sinh cơ... dù ta không có Nguyên thủy thần căn, nhục thân thụ thương thì năng lực khôi phục cũng được đề cao.” Ngụy Tác hiểu ra.

“Nhục thân của đạo hữu hiện thập phần nghịch thiên, đủ chịu nổi toàn lực một đòn thuật pháp tầm thường của lão phu nhưng chưa chống được đại đạo pháp vực. Nếu thi triển Động Hư bộ pháp, áp sát đối phương thì dù chiếm tiên cơ nhưng vẫn chưa thể ngành tiếp đại đạo pháp vực. Trừ phi nhục thân tiến thêm một bước nữa, không thì dù cảm tiên khí, đến sát đối phương kích phát thì hai đại thần uy va nhau, nhục thân các hạ vẫn khó chống nổi.” Ngụy Tác vừa đại thành thần văn, Nguyên Âm lão tổ dừng lại, không hề động dụng thuật pháp gì mà phát chân nguyên va vào nhục thân gã đoạn khẳng định.

“Ngụy Tác, hiện tại chỉ có hai cách. Nguyên Âm tiền bối tiếp tục giúp các hạ cảm ngộ thần văn của Vu thần nữ, tại hạ sẽ dùng Bắc minh đầu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp giúp các hạ sử dụng Thiên long quần tinh tột thể thuật để thăng nhục thân tu vi.” Phong Ngô Thương tỏ vẻ quyết định, “Tối đa là hết tiêu hao linh được để thăng thọ nguyên, tổn thất thêm trăm năm thọ nguyên, qua được nạn này sẽ tu luyện lại.”

“Lưu lão?”

Ngụy Tác nhún mày không đáp, luyện được lão đầu Lưu lão từ ngoài sơn cốc lướt vào.

...

“À!”

Vu thần nữ vừa rời khỏi gian điện để Hàn Vi Vi, còn đang quan sát tình hình, đột nhiên hơi giật giật chân mày, một nữ tu Phân niệm cảnh, tuổi ngang giữa Hàn Vi Vi từ một góc thình không lao nhanh tới.

Nữ tu này thập phần thanh tú, trong số tín tức Vu thần nữ biết được thì không có nữ tu này nên nàng ta không biết tên.

“Vi Vi tỷ, không phải lúc trước bảo là đến chỗ Lý Tả Ý sao, sao lại ở đây, mau lên, Ngụy đại ca tìm tỷ có việc.” Vu thần nữ đang bình tĩnh như thường tính toán thì nữ tu thanh tú lướt đến nói gấp.

“Có việc gì chẳng?” Vu thần nữ không nén được run lên, Ngụy Tác tìm “nàng ta” có việc thì nàng ta có cơ hội tiếp cận gã, nhưng thần sắc nàng ta không đổi mà hỏi.

“Không biết, Cơ Nhã tỷ tỷ và Lệ Hoa tỷ tỷ bảo muội tìm tỷ.” Nữ tu chính thị Diệp Cố Vi, nói nhanh rồi ôm tay Vu thần nữ kéo đi.

“Y có ngàn ấy đỉnh cấp công pháp?”

Vu thần nữ khẽ quét thần thức tức thì hơi kinh ngạc, nhận ra Diệp Cố Vi tu luyện một môn thiên giai đỉnh cấp công pháp, hơn nữa khác hẳn Hàn Vi Vi.

“Chỉ cần thế cũng là thời cơ động thủ tốt! Không biết y gọi ta đến làm gì! Thời cơ thế này, ta nên cẩn thận, không để y nhận ra sơ hở!”

Rất nhanh, Diệp Cố Vi dẫn Vu thần nữ đến một bạch ngọc điện vũ ba tầng, Vu thần nữ ngẫm động dụng vọng khí bí thuật, nhận ra có khí tức Ngụy Tác, trong mấy trăm trượng không có thần huyền đại năng khác, tựa hồ ngay cả Linh Lung Thiên luôn ở cạnh gã cũng mất bóng.

“Ngụy đại ca đợi ở trong điện vũ đó. Vi Vi tỷ nhanh lên.” Đến gần bạch ngọc điện vũ, Diệp Cố Vi giục Vu thần nữ đoạn dừng lại, không vào cùng.

“Lẽ nào nàng ta chỉ là tỷ nữ bàn, nhưng thế mà có thể tu luyện đỉnh cấp công pháp thì y thật quá kinh nhân, lẽ nào trước khi lấy được cực đạo tiên binh thì y còn lấy được bảo khố của thượng cổ đại năng hoặc đại tông môn nào đó!”

Vu thần nữ liếc Diệp Cố Vi, cho rằng đối phương không quan trọng với Ngụy Tác nên không rườm rà, gạt đầu, đi vào bạch ngọc điện vũ.

“Tu vi quả nhiên lại để thăng, Đẳng tiên tiên thai khẳng định đã bị hoàn toàn luyện hóa.”

Vu thần nữ lướt vào, Ngụy Tác nhận ra ngay, cố ý lộ ra thần huyền khí tức, tương đương với chỉ đường, Vu thần nữ qua đó mà nhận ra chân nguyên tu vi của gã đi thêm ai bước ở Thần huyền tứ trọng, từ Thần huyền tứ trọng sơ kỳ đạt dần tới trung kỳ.

“Phu quân, có việc gì mà gọi thiệp đến.” Vu thần nữ cố giữ tâm thái bình hòa nói, đoạn đến tĩnh thất của Ngụy Tác.

“Hả? Hôm nay nàng lạ thế?”

vào tĩnh thất, Vu thần nữ thấy Ngụy Tác không tu luyện mà đợi nàng ta đến, thấy nàng ta vào là gã tỏ vẻ kinh ngạc nói.

“Lạ gì cơ?” Vu thần nữ giật mình, lòng lạnh buốt, lẽ nào cảm tri của gã mẫn duệ đến mức đó, chỉ nhìn thấy là thấy lạ.

“Lại gọi ta là phu quân, lẽ nào không lạ.” Ngụy Tác mỉm cười.

“Không gọi phu quân thì là gì?” Vu thần nữ chột dạ.

“Hai thứ này, nàng giữ đã.” Nhưng nàng ta nhẹ người vì Ngụy Tác không lãng phí thời gian trực tiếp vung tay, đưa cho nàng ta hai thứ.

Vu thần nữ lại giật mình.

Ngụy Tác đưa hai thứ, một là thanh sắc châu tử có râu kim sắc tinh kim tế ti và một thủy tinh tiểu quan.

Khiến Vu thần nữ chấn kinh là thủy tinh tiểu quan.

Thanh sắc châu tử tuy đặc biệt nhưng nàng ta không nhận ra tác dụng, thủy tinh tiểu quan phát ra khí tức cực kỳ thần bí, thương tang, tạo cảm giác cực kỳ bất phàm.

“Vật này ta và Nguyên Âm lão tổ đã thử qua, chống được cả thần thức uy áp của bọn ta.” Nàng ta đang kinh ngạc nhìn thủy tinh tiểu quan thì Ngụy Tác chỉ vào thanh sắc châu tử, nói.

“Là một món chí bảo khả dĩ chống lại thần thức uy áp?” Vu thần nữ rung động, nhìn sang viên ngọc.

“Vật này là Đế tâm tinh quan, ta đã nói với nàng nhưng không biết nàng có nhớ không.” Ngụy Tác chỉ vào thủy tinh tiểu quan, thần sắc ngưng trọng nói, “Ta và Nguyên Âm lão tổ đã bàn, ngày mai mà chỉ có Hỏa Vực thần vương và A Tỳ thần quân, Vu thần nữ, Vạn Hoàng công tử đến, cái bình do Nguyên Âm lão tổ điều khiển, với thực lực của bọn ta thì đủ chống lại. Nhưng nếu có thêm Thần huyền tứ trọng đại năng đến thì cái bình màu sẽ do nàng dùng Đế tâm tinh quan kích phát, liều một phen.”

“Tình hình đó, ta và Nguyên Âm lão tổ khẳng định bị đối phương áp chế. Với tu vi của nàng sẽ không bị chú ý, nếu nàng đột nhiên kích phát cái bình màu, rất có thể thay đổi cục diện.” Ngụy Tác bảo Hàn Vi Vi.

-o0o-

1038. Chương 1038: Thực Là Ta Mê Mẫn

“Gì cơ... trong tay y lại có thứ này?”

Vu thần nữ cứng người, tuy không ngừng nhắc mình đừng tỏ ra khác lạ nhưng trong lòng quá chấn kinh.

Nàng ta không thể không chấn kinh!

Như Ngụy Tác nói, nếu nàng không vào được Đẳng Tiên tông, nếu cùng Hỏa Vực thần vương đấu với bọn Ngụy Tác tất nàng ta không dễ y đến tu sĩ Kim đơn nhất trọng như Hàn Vi Vi. Tu sĩ như nàng ta thì chỉ cần thần thức uy áp đủ khiến Hàn Vi Vi nhất thời khó mà phát động thuật pháp và pháp bảo.

Nhưng thanh sắc châu tử có thể ngăn được thần thức uy áp.

Cái bình màu là gì, là cực đạo tiên binh!

Toàn bộ thần uy của cực đạo tiên binh, dù Thần huyền ngũ trọng đại năng vị tất chống nổi. Một Kim đơn tu sĩ đột nhiên tung đòn như thế, nhắm vào ai trong bọn nàng ta thì cũng xong đời.

Đúng là tính toán đáng sợ, Vu thần nữ chợt thấy lạnh buốt xương tủy.

Nhưng rồi nàng ta chợt thấy mình may mắn khó tưởng tượng nổi.

May mắn là tính toán này bị nàng ta biết, vui mừng vì Ngụy Tác giao hết mấy thứ cho Hàn Vi Vi, cũng là cho nàng ta.

Ngay cả cái bình màu cũng rơi vào tay nàng ta!

“Không ngờ người tính toán thế này, ta không ngờ tới đó.” Vu thần nữ giả bộ kinh hãi, không nhìn Ngụy Tác, thì thanh sắc châu tử và Đế tâm tinh quan lại, nói gạt đi.

“Để tâm tinh quan còn bao nhiêu uy năng, ta không biết, chỉ chắc là còn một bộ phần uy năng, nhưng ta chưa dám thử, sợ tiêu hao hết.” Ngụy Tác không phát hiện gì, bảo Vu thần nữ, “Hi vọng Đế tâm tinh quan đủ uy năng kích phát cái bình màu một lần, như thế đủ thay đổi chiến cục. Không biết ta cho nàng biết cách kích phát Đế tâm tinh quan chưa, chỉ cần dồn chân nguyên vào rồi dùng tâm thần điều khiển là được.”

“Được, ta biết rồi.” Vu thần nữ nhãn quang lóe lên, vốn đã định nắm chắc thời cơ sẽ đột nhiên phát động một đòn nhằm vào Ngụy Tác, ở cự ly này mà gã không đề phòng thì không thể tránh thoát. Nhưng giờ nàng ta do dự có nên đợi gã giao tiên binh rồi mới động thủ. Có vẻ cái bình màu còn trong tay Nguyên Âm lão tổ, dù giết Ngụy Tác thì đừng nói cái bình màu, ngay cả mọi thứ khác của gã, nàng ta cũng không lấy được.

“Không nên tham quá, ở lâu cùng y sẽ bị lộ, cứ theo kế hoạch, xem có được lợi gì nữa không, không được thì đi luôn hoặc nhân lúc người khác chưa tới mà xuất thủ đánh lén, giết y ngay!” Vu thần nữ chợt lạnh côi lộng, tu sĩ thông thường đối diện tình hình này, tuyệt đối không ngăn được lòng tham, sẽ tìm cách lấy được tiên binh đã nhưng nàng ta thập phần quyết đoán, quyết định giết Ngụy Tác đã.

“Vợ ngoan mông cong, Cơ Nhã và Lưu lão đã giúp nàng, luyện chế một viên đơn dược để đề thăng uy năng đòn đánh đó.” Cùng lúc, Ngụy Tác đột nhiên lấy ra một đơn bình, đưa cho nàng ta.

Vu thần nữ run lên, không vì Ngụy Tác còn tuyệt chiêu mà vì câu “Vợ ngoan” của gã..

“Hiện tại không nên lãng phí thời gian, luyện hóa viên đơn dược này không cần bao nhiêu thời gian, mau uống đi.” Ngụy Tác giục.

Vu thần nữ nhãn quang lóe lên, không nói gì mà gật đầu, trực tiếp lấy đơn dược ra.

Viên đơn tron bạch sắc đơn bình màu vàng nhạt, cỡ trứng chim câu, có đường vân nhỏ xíu, nhưng rất nặng, có mùi thơm lạ lùng như mùi rượu.

“Hiện tại không phải thời cơ động thủ, luyện hóa xong viên đơn dược này, chưa biết chừng y sẽ bảo ta thi pháp để xem tu vi đề thăng thế nào, lúc đó ta tung đòn thì y tất không phòng bị.” Vu thần nữ bóp đơn dược, tính toán kỹ rồi nuốt luôn.

Viên đơn dược không tầm thường, Ngụy Tác nói là có thể đề thăng uy năng xuất thủ, dù nàng ta tu vi Thần huyền tứ trọng tất cũng có lợi, hơn nữa Man thiên cổ phù cực kỳ huyền diệu, không vì tu vi hơi đề thăng mà có khí tức hơi lạ.

“Thật ra là đơn dược gì, dược lực lại mãnh liệt như thế?”

Vu thần nữ nuốt đậm kim sắc đơn dược xong thì thấy dược lực lạnh buốt như nước triều dâng lên, thấm vào mỗi góc ngách thân thể.

Đậm kim sắc đơn dược tạo cảm giác như một vì sao, từng lớp vỏ tan đi, nổ tung.

“Chát!”

Cơ hồ đồng thời, Vu thần nữ cảm thấy dược lực như lãnh điện thấm vào khí huyết và chân nguyên.

Chân nguyên và khí huyết như đông lại.

“A!”

Nàng ta run từng lỗ chân lông, cơ hồ tất cả đều cứng lại, chân nguyên không thể lưu chuyển, không thể thi pháp.

Cơ hồ ý thức được nguy cơ, nàng ta định vận chân nguyên, toàn lực tung đòn.

Nhưng nguyên khí còn lại ở thể nội với tốc độ kinh nhân co lại.

“Sao lại thế này!”

Nguyên khí đó lưu động kịch liệt, thậm chí dấy động một phần khí huyết và chân nguyên, khiến nàng ta khó mà thi pháp.

Cùng lúc, Ngụy Tác đột nhiên phát ra mấy đạo quang hoa vào thể nội nàng ta.

Nàng ta cứng lại!

Mấy đạo quang hoa của Ngự Tác là một môn cấm chế, vốn không đủ chế trụ nàng ta nhưng lần này lại cấm cố được một phần chân nguyên và khí huyết, khiến nàng ta bị được lực đông cứng. Ngự Tác không hiểu dùng bí thuật gì, phát ra mấy đạo quang hoa mà không hề có nguyên khí dao động, nàng ta không nhận ra dấu hiệu gì!

Nàng ta bất động, không thể mở miệng nói, chỉ biết kêu lên ô ô kinh hãi.

Vu thần nữ kinh hãi cực độ, lẽ nào Man thiên cổ phù cả chân tiên không nhìn thấu và đối phương lại nhận ra nên bày kế chế trụ?

“Vợ ngoan mông cong, đừng sợ. Ta chế trụ nàng vì nàng hơi dùng chân nguyên tương kháng cự là sẽ ảnh hưởng đến được lực, sẽ ngăn cản âm nguyên lưu động, dễ tích tụ trong kinh mạch, nguy hiểm cho thân thể.” Ngự Tác mỉm cười nói.

“Không phát hiện? Chỉ để được lực phát huy?” Vu thần nữ ngừng kêu, chợt thất lòng: “Âm nguyên?”

“Lưu lão tuy cứng cổ nhưng về đơn đạo quả không ai sánh được, chủ ý như thế cũng nghĩ ra.” Ngự Tác lại nói, “Xá nữ bồi nguyên đơn này không chỉ tăng thêm âm nguyên cho nàng mà ông ta đã thay đổi công thức, khiến âm nguyên tụ vào một nơi, thập phần ngưng tụ, sẽ kéo dài thời gian song tu... Vốn ta thấy Huyền sát âm khí phải đợi khi kim đơn của nàng đột phá tiếp thì mới có thể dễ thắng, không ngờ ông ta lại nghĩ ra cách này. Sau lần song tu này, uy năng Huyền sát quỷ thảo của ta e không chỉ bán tiên giai, hàn đơn cũng nàng tất cũng đạt bán tiên giai. Huyền sát quỷ thảo của ta cộng với nhục thân thì rất có thể chống nổi pháp vực uy năng của Thần huyền tứ trọng.”

“Cái gì, song tu!”

Ô ô ô ô! Vu thần nữ trợn mắt như rách mí, không ngừng kinh hãi kêu lên ô ô.

...

“Không thấy nguyên khí biến hóa kịch liệt, Vu đạo hữu không bị phát hiện, đang tìm cơ hội.”

Cùng lúc, trên tầng mây ở một hoang nguyên, Hỏa Vực thần vương, A Tỳ thần quân và Trạm Đài Linh Lan đang đứng cạnh nhau, trừ ra còn hai đại năng rần rạt thần huyền khí tức.

Một người cũng mặc hắc sắc đại bào như Hỏa Vực thần vương, thập phần thần bí, người còn lại là một thanh niên mặc kim nhan sắc ngọc y chấp tay sau lưng, thập phần cao ngạo, quan mình có hơn vạn kim sắc thần hoàng quang ảnh, khí thế hùng hậu cực độ.

Thanh niên là Vạn Hoàng cung Vạn Hoàng công tử Đồng Bất Cố.

Nghe Hỏa Vực thần vương nói, Vạn Hoàng công tử cười đắc ý: “Với thần thông của A Vu, lên vào sao có thể bị phát hiện. Xem ra trận chiến ngày mai đã xong.”

Bọn Hỏa Vực thần vương gật đầu, Vạn Hoàng công tử nhếch môi cười tà quái, “A Vu... nàng đúng là khiến ta mê mẩn, ta chỉ muốn gặp nàng để...”

...

“Vợ ngoan mông cong, nàng thật khiến ta mê mẩn... Nhiều lần thế rồi, mỗi lần thấy mông nàng là ta lại không nén được... tiếc là thời gian không nhiều, ta phải xem có linh ngộ và ngưng luyện thêm thần văn... Bất quá qua được lần này, phải song tu thêm mấy lần bù lại...” Cùng lúc, trong cửa tĩnh thất Ngự Tác và Vu thần nữ, Vu thần nữ tròn mắt kinh hãi, tay Ngự Tác lần vào áo àng ta, mò xuống cặp mông.

-o0o-

1039. Chương 1039: Khóc Cái Gì?

Vu thần nữ là ai?

Nàng ta thiên tư trác tuyệt, tại Đông Lai bí cảnh cũng nghìn năm không có, luôn cao cao tại thượng, tu đạo giả thông thường thậm chí không dám nhìn nàng ta.

Nàng ta lên vào Đẳng Tiên tông, định đích tay giết Ngụy Tác, nhưng giờ lại thành con dê nằm trên thớt, mặc đối thủ thoải mái khinh nhờn, đùa giỡn.

Đối với Vu thần nữ thì cảm giác đó thế nào?!

“Ngụy Tác! A, ta phải giết ngươi!”

Hồ thẹn vô biên và sợ hãi cực độ nổ tung trong lòng Vu thần nữ.

Nhưng vô dụng, nàng ta thậm chí không nói được cho thành tiếng, chỉ kêu ô ô như khóc.

Tay kia của Ngụy Tác cực kỳ nhuần nhuyễn cho vào áo, tùy ý bóp nặn đôi quả tuyết lê.

Thần huyền tứ trọng đại năng, một cao thủ chí cao của đại lục, thần thông vô tận, có cả chí bảo kinh nhân Man thiên cổ phù đến giết đối thủ mà lại thành đồ chơi của đối phương!

“A!”

Vu thần nữ ré lên vì Ngụy Tác đưa tay, thành thạo cởi pháp y của nàng ta xuống, rồi nhanh chóng cởi pháp y của gã.

Đông Lai bí cảnh nữ đế, thiên chi kiêu nữ, ngọc thể của Vu thần nữ hoàn toàn lộ ra trước mắt Ngụy Tác, trước đối thủ của nàng ta.

“Chát!”

Ngụy Tác mỉm cười, pháp y của gã cũng được lột ta, cả hai trần trụi bên nhau.

“A! Đùng!”

Nụ cười của Ngụy Tác khiến Vu thần nữ suýt ngất xỉu, thật sự sợ hãi, biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng nàng ta bó tay, Ngụy Tác cười hắc hắc, nham nhở nói, “Vợ ngoan mông cong, chúng ta lại chơi trò tiểu điểm viên dùng thuốc làm đại tiểu thư hôn mê, đại tiểu thư không thể phản kháng.”

“A!” Vu thần nữ mắt tối sầm, ngất đi.

“Lẽ nào ngất thật, diễn tốt thế nhỉ... Vợ ngoan mông cong, xem ra ta cũng phải diễn cho thật một tí, có khi nhẹ lòng, đừng nghĩ đến đại chiến, ạ cảm ngộ thần văn sẽ khá hơn... Được, ta đến đây. Đại tiểu thư, bình thường nàng coi thường tiểu điểm viên bộ ta, nhìn cũng không thèm nhìn, lần này lọt vào tay ta rồi. Hiện tại không phải ta thích thế nào thì thế ấy hử, thích sờ đầu thì sờ, cả đánh mông nàng mà cũng được...” Vu thần nữ nhanh chóng tỉnh lại vì một loạt cú bóp cùng câu nói đó. Chát! Chát! Ngụy Tác vỗ mạnh lên cặp mông chưa từng bị ai sờ vào.

Ngụy Tác thì thâm mấy câu đó vào tai nàng ta rồi ép đến, “Đại tiểu thư, ta đến đây, ta sẽ khiến nàng...”

“Đùng! A!”

Vu thần nữ chỉ muốn gào lên, nhưng dương nguyên hùng hậu đã tràn vào thể nội.

“A!”

Đầu óc Vu thần nữ trống trơn, xử nữ chi thân lại bị đối thủ chiếm mất.

A!

Ngụy Tác đi vào chính đề thì hít sâu một hơi, cảm thấy âm nguyên cực kỳ kinh nhân quần lấy chỗ gã và Vu thần nữ nối nhau, cường độ âm nguyên hoàn toàn không kém gì lúc Hàn Vi Vi đột phá kim đơn.

“Lưu lão quả nhiên có thủ đoạn, được lực Xá nữ bồi nguyên đơn quả nhiên cực kỳ kinh nhân! Có lẽ Huyền sát quỷ thảo sẽ gần đạt tiên giai!”

“Hử, sao lại khóc?”

Hít sâu một hơi kinh hãi, gã thấy mắt Vu thần nữ có nước chảy ra.

“Không phải chứ, hiện tại diễn tốt thế hả? Còn tốt hơn ta?”

“Lẽ nào nhục thân của ta đại tăng, khổng chế không tốt khiến nàng đau?” Ngụy Tác như hiểu ra, hỏi Vu thần nữ.

“Ta phải giết ngươi!” Vu thần nữ không sao ngờ mình lại đối thủ thống hận chiếm hữu, đùa nghịch mỗi một mảnh cơ thể, hơn nữa còn nói thế, tức thì nàng ta chỉ còn ại ý nghĩ đó, nước mắt tuôn trào.

“Đau hả, là lỗi của ta. Đại tiểu thư, ta sẽ cẩn thận, sẽ ôn nhu.” Ngụy Tác nói tiếp khiến nàng ta trước mắt tối sầm, ngất đi. Ngụy Tác thập phần ôn nhu ôm lấy nàng ta hành sự.

“Âm nguyên nồng quá!”

Ngụy Tác hoàn toàn dùng dương nguyên dẫn đạo âm nguyên của Vu thần nữ lưu động, lợi dụng Huyền sát đại pháp chuyển hóa thành Huyền sát âm khí.

Man thiên cỗ phù cực kỳ huyền diệu, dương nguyên và chân nguyên của Ngụy Tác hành tẩu tại thể nội Vu thần nữ, cả hai liên thành nhất thể mà gã không hề cảm giác được nhục thân và khí huyết nàng ta có gì dị thường. Càng không ngờ người bị gã phi lễ không phải Hàn Vi Vi, mà là Vu thần nữ.

A!

Ngụy Tác kêu lên cực kỳ thoải mái, âm nguyên quá cường thịnh lại cực kỳ ngưng tụ, cơ hồ chỉ một chu thiên lưu chuyển chỉ là gã nhận ra Huyền sát âm khí như sông lớn hòa vào Huyền sát âm khí sẵn có, uy năng Huyền sát quý trào tăng cao. Cảm giác dễ thăng kinh nhân này đối với tu sĩ còn hơn niềm vui nhục thể.

“A!” Vu thần nữ lại ngất đi. Ngụy Tác càng ôn nhu và càng tỏ vẻ thoải mái thì nàng ta càng không chịu nổi, không vì khí huyết và đại bộ phận chân nguyên bị cấm cố thì nàng ta đã học máu rồi. Càng không chịu nổi là nàng ta cũng có niềm vui sướng âm dương giao thái, sức mạn tăng lên, bị định thủ biến thành thể nào, sao nàng ta chịu nổi.

“Quả nhiên gần đạt tiên giai!”

Ngụy Tác cho là “Hàn Vi Vi” diễn xuất siêu hạng, nên không ngừng thi pháp, hưởng thụ niềm vui, đồng thời cảm giác được Huyền sát quý trào đã vượt bán tiên giai uy năng, cứ thế này tất sẽ như Lưu lão, bọn Cơ Nhã tính trước, song tu kết thúc là Huyền sát quý trào sẽ gần đạt tiên giai. Uy năng sánh với thanh sắc cổ du đăng.

“Được lực sắp chuyển hóa hết rồi.”

Ngụy Tác nhanh chóng nhận ra thể nội Vu thần nữ không còn hóa sinh cuộn cuộn âm nguyên, được lực Xá nữ bởi nguyên đơn được Lưu lão cùng Cơ Nhã thay đổi đã sắp tan hết.

“À!”

Thân thể gã và Vu thần nữ rung lên, cả hai đều thấy dị thường!

“Việc gì hả, sao lại có khí tức và chân nguyên cỡ này!”

Ngụy Tác nhận ra thể nội “Hàn Vi Vi” như có biển lớn đang tĩnh lại, chuyển hóa thành kinh đào hải lãng nhấn chìm tất cả! Chỉ tích tắc tĩnh lại đó, khiến dương nguyên của gã thấy vào thể nội Vu thần nữ và chân nguyên bất động, bị ép chặt.

Cảm giác này như đứng trong suối nhỏ nhưng con suối lại dậy sóng ngút trời, kinh đào hải lãng!

Đồng thời, Vu thần nữ vốn đã ngất đi cũng nhận ra sức mạnh cấm cố thể nội khí huyết và chân nguyên sắp tan, tất cả đang hồi phục!

Vù!

“A!” Tiếng dẫn phát thuật pháp cùng tiếng kinh hô đồng thời vang lên trong tĩnh thất.

Cơ hồ do phản ứng trực giác khi nguy hiểm, tay Ngụy Tác xuất hiện mấy đạo lục sắc phù lục, ấn vào thể nội Vu thần nữ, năng ta run lên, khí huyết và chân nguyên lại bị áp chế, lại kinh hô.

“Dù tu vi Thần huyền lưỡng trọng tam trọng cũng không thể có nhục thân khí huyết và chân nguyên cỡ này! Người không phải Hàn Vi Vi, thật ra là ai!”

Theo trực giác phát ra một đạo cấm chế thuật pháp, Ngụy Tác cũng kinh hô không dám tin, đồng thời mười mấy đạo quang điểm bắn vào Vu thần nữ đang trần trụi dính sát gã. Mười mấy đạo quang điểm bắn vào thể nội Vu thần nữ thì gã mới hơi nhẹ người, nhận ra chân nguyên kinh đào hải lãng của đối phương đã bị khóa chặt.

“Ta phải giết người!”

Vu thần nữ bị triệt để cấm cố chân nguyên nhưng đã khí huyết khôi phục lưu chuyển, ré lên.

“Thật ra người là ai! Sao người lại giả trang thành Hàn Vi Vi, năng ta ở đâu?!” Ngụy Tác hơi cứng người, tuy không biết là ai nhưng biết người vừa song tu trứ với mình không phải Hàn Vi Vi, mà là một thần huyền đại năng tu vi cực kỳ kinh nhân.

“Đồ biến thái, vô sỉ! Ta làm quỷ cũng không tha cho người!” Vu thần nữ không đáp Ngụy Tác mà ré lên.

“Ta hỏi lại một lần! Thật ra người là ai, Hàn Vi Vi ở đâu!” Ngụy Tác co rút tròn mắt, nhắc Vu thần nữ là cả hai đang trần trụi dính lấy nhau, “Nếu không đáp, người chỉ đơn giản là chết đâu! Người cùng Hỏa Vực thần vương đến đối phó ta, ta không ngại đi ra cho tất cả xem nữ tu được phải đến bị ta bắt, bị ta tùy ý đùa giỡn, mất âm nguyên cho ta tu luyện!...” Nói đoạn Ngụy Tác đột nhiên run lên, nhìn Vu thần nữ, “Lẽ nào người là Vu thần nữ?!”

-o0o-

1040. Chương 1040: Người Phải Cầu Ta

“Thế thì thế nào, đồ biến thái vô sỉ!” Vu thần nữ thực vừa thẹn vừa giận, mất hết lý trí gầm to.

“Người lên vào được sơn môn Đăng Tiên tông!” Ngụy Tác hít sâu một hơi, quát: “Hàn Vi Vi đâu?”

Đồng thời, gã hút hết mọi thứ của Vu thần nữ, thần thức quét vào, phát hiện Vu thần nữ mang theo mọi thứ của Hàn Vi Vi, ngoài ra còn thạch kiêu pháp khí màu xanh xám, không rõ tác dụng.

“Bị ta giết rồi! Giết ta đi!” Vu thần nữ kêu lên.

“Không thể nào!” Ngụy Tác lạnh người, nhưng không mất lãnh tĩnh, “Trừ phi người giết cả năng ta và Hồn nguyên ngân oa. Với tu vi của người, vô thanh vô tức giết năng ta thì được, còn cùng cả Hồn nguyên ngân oa mà không khiến nguyên khí dao động là không thể. Nói mau, người xử trí năng ta thế nào!”

“Lẽ nào ta không có bí thuật khắc chế, lẽ nào thần thông của ta còn không nhận ra năng ta có tâm thần liên hệ đặc biệt với cao giai yêu thú! Ta có thủ đoạn diệt năng ta mà bị yêu thú đó cấm tri, muốn báo thù thì giết ta đi!” Vu thần nữ điên cuồng kêu lên.

“Nếu người giết năng ta, không đời nào người chỉ đơn giản là được chết đâu. Không phải người tự phụ về thần thông, thần bắt tri quỷ bất giác đột nhập vào dây hắc, nhưng lại lọt vào tay ta, bị ta đùa giỡn mà không thể phản kháng sao!” Ngụy Tác thất lòng, các loại thuật pháp huyền ảo trong thiên hạ nhiều không tưởng tượng nổi, Vu thần nữ nói cũng không hẳn sai. Nhưng gã không vội tin mà hít sâu một hơi, lạnh lùng nói, phá đạo tâm của năng ta, đồng thời tay thò vào đôi ngọc nhũ, thoải mái bóp nặn. “Tuy người thay hình đổi dạng nhưng nhục thân và ý thức vẫn là người.” Đồng thời, gã lại bỏ tới.

“Ta cho người thêm cơ hội, nếu còn không nói thì ta sẽ đưa người ra, ném cho mọi tu sĩ, mấy vạn tu sĩ Đăng Tiên tông chắc cũng muốn ném mùi giao hoan với thần huyền nữ tu, ta ra lệnh thì họ không đời nào cự tuyệt. Ngày mai Hỏa Vực thần vương tới thì không biết bao nhiêu tu sĩ Đăng Tiên tông đã được ném mùi.” Ngụy Tác thập phần ác độc kêu lên.

“Người! Người không phải là người!” Vu thần nữ kêu lên, “Trong hơn hai mươi canh giờ tiếp theo ta sẽ trông giống Hàn Vi Vi, người nhần tâm... A!”

Tiếng kêu của Vu thần nữ bị Ngụy Tác ấn mạnh cắt ngang, “Chắc n hiểu rõ tầm quan trọng của Hàn Vi Vi với ta, nàng ta theo ta từ Linh Nhạc thành, nên người mới đổi sang hình dáng đó để ta không phòng bị. Nhưng nên biết là họ càng trọng yếu, ta càng yêu thương họ, người giết nàng ta thì hận ý của ta càng vô cùng. Việc gì ta cũng dám làm.”

Ngụy Tác không hề thương hương tiếc ngọc, vò cho ngọc thể Vu thần nữ biến hình, ngũ khí hung hãn vô cùng. “Ta hỏi lần cuối, người xử trí nàng thế nào, nếu còn không nói thì ta đưa người ra.”

Thân ảnh Ngụy Tác loáng lên, như định đưa nàng ta ra.

Vu thần nữ ban này không thể nói năng, lại bất động nhưng giờ có thể, chỉ là chân nguyên chưa thông sướng, nhục thân khí lực không so được với Ngụy Tác nên giấy thể nào cũng bị gã tùy ý đùa giỡn. Nàng ta vốn cao cao tại thượng, cao quý vô cùng, nghe gã nói thế thì bao nhiêu ngạo khí, cao quý tan hết, không còn uy nghiêm của nữ vương và khí độ của đại năng mà kinh hãi ré lên, “Không, ta cho người biết, ta không giết nàng ta, chỉ nhốt vào một tĩnh thất không người.”

“Tĩnh thất đó ở đâu?” Ngụy Tác hỏi tiếp.

“Trong điện vũ vắng vẻ ở phía đông, cách chỗ yêu thú ở không xa.” Vu thần nữ như bị triệt để hàng phục, đáp ngay.

“Người dùng thủ đoạn nào vào đây, còn ai vào cùng nữa?” Ngụy Tác chỉ vào thạch kiều pháp khí trong nạp bảo nang của Vu thần nữ, “cái gì đây?”

“Ta dùng thượng cổ Động cấm thần phù mà vào. Không còn ai vào cùng. Đây là một món cổ pháp khí có thể dẫn chân nguyên vào để kích phát, truyền tống người ta đi.” Vu thần nữ hơi vặn người, nhưng không thoát được.

“Âm Lệ Hoa!” Ngụy Tác lên tiếng, đồng thời lấy ra một món truyền tống pháp khí của Âm Thi tông.

“Cái gì!”

Thoáng sau, Âm Lệ Hoa cùng Cơ Nhã, Thủy Linh Nhi đã vào gian tĩnh thất Vu thần nữ nhốt Hàn Vi Vi, mở ra thấy Hàn Vi Vi bất động thì biến sắc. Âm Lệ Hoa tỏ vẻ kinh ngạc cực độ, ném truyền tống pháp khí đi.

“Chát!”

Ngụy Tác hút pháp khí lên, thần thức quét vào, thần sắc lỏng lẻo ra.

“Người sử dụng cấm chế gì?” Đồng thời, gã hỏi Vu thần nữ.

“Chỉ là phổ thông cấm chế, chắc người giải được.” Ánh mắt Vu thần nữ hơi trống rỗng, chỉ mong được chết, “Ngụy Tác, ta không giết đạo lữ của người, giết ta đi.”

“Người!” Nhưng nàng ta lại co người, Ngụy Tác lại hành động, không ngừng thôi động dương nguyên, một mình đẩy động Huyền sát đại pháp, liên tục chuyển hóa dương nguyên và âm nguyên của cả hai thành Huyền sát âm khí.

“Ta đã cho biết chỗ giấu Hàn Vi Vi mà người còn làm nhục ta!” Vu thần nữ không tỉnh táo nữa, kêu lên.

“Nếu không phải nàng có có tâm thần liên hệ với Hỗn nguyên ngân oa thì đã chết trong tay người. Người dùng thủ đoạn này giết ta, ta chỉ hỏi thế để đòi lại chút vốn.” Biết Hàn Vi Vi không sao, Ngụy Tác chợt thấy vui sướng, Vu thần nữ còn nhiều âm nguyên chưa chuyển hóa, có thể đề thăng thần thông cho gã, đã đến mức này thì gã không thể dừng, hơn nữa Vu thần nữ lúc tại Toái Ngọc cổ vực là đại địch, thiên chi kiêu nữ mà hiện tại không có sức hoàn thủ, mặc cho gã công phạt, thật sự là thống khoái.

“Người...” Vu thần nữ run lên, nhục thân Thần huyền tứ trọng của nàng ta cũng cao cường, Ngụy Tác khống chế chân nguyên và dương nguyên không cần cẩn thận, nguyên khí liên tục chuyển đổi và chấn động thành tiếng âm âm và chát chát, càng khiến nàng ta hổ thẹn.

Nhân vật như nàng ta, không địch nổi mà bị đối phương uy hiếp cũng là chuyện thường, nhưng không bao giờ khuất phục.

Nhân vật như nàng ta, dù không địch nổi thì bỏ chạy hoặc lao vào thần uy hóa thành tro, cơ hồ không thể bị đối phương bắt sống.

Hiện tại tình cảnh không thể phản kháng nay đã nghiền nát uy nghiêm và ngạo khí của nàng ta.

Chân nguyên bị cầm cố, nhục thân khí lực không thể sánh với Ngụy Tác, giãy giụa chỉ tổ vô ích, nên lòng nàng ta hoàn toàn buồn xuôi.

“Ngụy Tác!”

Tiếng gọi khẩn trương vang lên ngoài bạch ngọc đại điện.

“Ta không sao.” Ngụy Tác hơi sững lại, lên tiếng. Lúc đưa tin, gã đã nói rõ Hàn Vi Vi vào chỗ gã là do Vu thần nữ giả trang, đã bị gã chế trụ, nhưng Vu thần nữ tu vi và thần thông kinh nhân, bọn Âm Lệ Hoa đều vì lo lắng mà đến.

“Có nên gọi họ vào xem Vu thần nữ thế nào?” Ngụy Tác vốn định lên tiếng bảo sẽ ra ngay, vì được lực Xá nữ bồi nguyên đơn thập phần kinh nhân, dồn âm nguyên thập phần ngưng tụ, gã thi triển Huyền Sát đại pháp chuyển hóa không tốn bao nhiêu thời gian. Nhưng Âm Lệ Hoa, bọn Cơ Nhã đã tới, thấy Vu thần nữ càng hồ thẹn sợ hãi thì gã máy động, cố ý nói thế. Nữ đế như Vu thần nữ cũng bị gã công phạt, bị hàng phục, đâm ra hào khí của gã dâng lên, nhớ đến thần văn của nàng ta, nếu được nàng ta diễn hóa chỉ dẫn, rất có thể trước khi Hỏa Vực thần vương đến thì có thể kịp, Vu thần nữ lĩnh ngộ được ba đại đạo pháp vực thì đối với gã, nàng ta là một bảo bối! Gã cố ý nói thế, nhằm triệt để hàng phục nữ tu cao ngạo này, khiến nữ đế rơi xuống trần ai, tâm cảnh không giữ được nữa.

“Đừng!” Quả nhiên, Vu thần nữ rung mình, kinh hô cầu xin.

“Do người quyết định!” Ngụy Tác cố ý ẩn mạnh, bóp đôi ngọc nhũ của Vu thần nữ mạnh hơn, “Nếu cầu xin ta, ta sẽ không để họ vào.”

“Ta... ta xin người... đừng để họ vào.” Vu thần nữ triệt để bị phá tâm cảnh, không còn bá khí và uy nghiêm của nữ vương mà cầu xin như người hầu.

-o0o-

1041. Chương 1041: Hoàn Toàn Khuất Phục

Ngụy Tác thấy Vu thần nữ cầu xin thì biết nữ đế cao ngạo cực độ này đã bị đập tan ngạo khí, tâm cảnh bị phá. “Người xin thì ta không để họ vào.” Ngụy Tác gạt đầu, nói vọng ra, “Ta đang có việc, các vị cứ xử lý mọi sự đi.”

“Ta lại cầu xin y... Ta lại cầu xin y...” Vu thần nữ vừa nói xong thì cũng thấy không dám tin.

“Nguyên âm của người sao lại mạnh như thế, lẽ nào người là Diệu lô đỉnh chi thân đặc biệt?” Ngụy Tác cố ý hỏi, tiếp tục công phá tâm cảnh Vu thần nữ. Gã biết tình hình cũng như nữ tu vì các nguyên nhân bị bức đi làm việc bảy trăm linh thạch một lần, lần đầu bao giờ cũng thà chết phản kháng, nhưng cứ phản kháng cũng vô dụng, ngược lại càng bị làm nhục thì sẽ rũ bỏ tất cả, lại chịu phép, thậm chí chỉ cần trả linh thạch là một lần mấy khách cũng xong. Hiện tại gã liên tục phá tâm cảnh Vu thần nữ để nàng ta không còn cao ngạo và ý phản kháng nữa, hai tay không ngừng trượt trên mình Vu thần nữ, thậm chí dùng các thủ đoạn kích thích tình dục thường cùng Cơ Nhã, Hàn Vi Vi sử dụng như “Điện quang độc long”, “Du long điểm thủy” khiến người chưa từng biết mùi niềm vui nhục thân như Vu thần nữ cứng người nín thở, muốn kêu lên nhưng lại hồ thẹn cực độ, cứ ô ô mãi.

Ngụy Tác không nói bừa, gã thi triển Huyền Sát đại pháp nên nhận ra dù không có được lực Xá nữ bồi nguyên đơn thì của nguyên âm Vu thần nữ cũng hơn nữ tu thông thường không biết bao nhiêu lần, ngay cả Hàn Vi Vi bình thường cũng không so được.

“Ta...” Vu thần nữ định nói lại thôi, nín thở như nghẹn lại.

“Thế nào, ta hỏi mà người không đáp, có phải muốn họ vào xem người thế nào không?” Ngự Tác thấy mình đang đóng vai ác bá, nhưng nếu thương hương tiếc ngọc thì e sẽ công cốc ngay, yếu tố quan trọng nhất ngày mai là có triệt để hàng phục Vu thần nữ được không, có khắc nhập thêm thần văn vào không. Với tu vi và tâm cảnh của Vu thần nữ, phải liên tục bị công phá thể này mới bị chinh phục, nếu lâu dài thì nàng ta sẽ nghĩ thông. Nên hiện tại Ngự Tác đóng vai ác đến cùng, cứ túm, cứ bóp.

“Ta xin người... dừng.” Vu thần nữ bị xung kích tâm thần kịch liệt, không còn phán đoán được nữa, gần như nức nở.

“Nói mau!” Ngự Tác ấn mạnh khiến nàng ta run lên, há miệng nhưng không nói thành lời.

“Ta tu luyện hơn một trăm hai mươi năm... nguyên âm còn nguyên...” Vu thần nữ lại hơi cứng người rồi khẽ nói, hai hàng lệ lã chã.

“Hóa ra đã một trăm mấy chục tuổi, công pháp quả thật dung nhan bất lão.” Ngự Tác hơi bất ngờ, bất quá tu sĩ không quan tâm đến tuổi tác, hơn một trăm năm mà đạt Thần huyền tứ trọng, linh ngộ ba môn đại đạo pháp vực, tư chất thập phần kinh nhân. Một trăm năm tu luyện, cộng thêm nhục thân Thần huyền tứ trọng thì nguyên âm tự nhiên không phải nữ tu thông thường so được.

“Người nói gì, ta nghe không rõ.” Ngự Tác hiểu nhưng cố ý dả kích tâm cảnh Vu thần nữ nên nói to.

“Ta...”

“Nói mau!” Ngón tay Ngự Tác lại lướt qua bộ vị mẫn cảm, không cho nàng ta cơ hội.

“Ta... ta chưa từng bị nam tu... nam tu khác là như thế, nguyên âm tích tụ lâu như vậy, tất nhiên phải nhiều.” Vu thần nữ cơ hồ trông trơn đầu óc, hồ thẹn khôn cùng.

“Hóa ra thế!” Ngự Tác mục quang lóe lên, cố ý nói, Vu thần nữ bị bức nói ra câu đó, chứng tỏ tâm thần đã suy sụp.

“Vu thần nữ, chỉ cần người nghe lời, ta sẽ tha chết cho người.” Nhìn thiên chi kiêu nữ đã suy sụp, Ngự Tác tiếp lời.

“Người... người như thế mà còn muốn ta hàng phục!” Đột nhiên, mắt Vu thần nữ đang nhắm mắt trào lệ chợt mở ra, như định thần lại quát to.

“Người định lợi dụng ta! Ta không đời nào để người thỏa nguyện, ngày mai, Hỏa Vực thần vương đến, người sẽ tan xác.” Nàng ta như tỉnh lại, nhân thần kiên định hẳn.

“Hồng rồi! Không ngờ ta coi thường nàng ta.” Ngự Tác giật giật chân mày, tâm cảnh tu vi của Vu thần nữ cao hơn dự tính, không ngờ một câu của gã lại khiến nàng ta thoát được tâm cảnh suy sụp.

“Ta cho người cơ hội lựa chọn, nên biết nếu ta muốn, người không đồng ý cũng vô dụng.” Ngự Tác không đổi sắc, âm giai lạ lùng vang lên, đỉnh đầu xuất hiện kim sắc Phật tôn, phát ra Phật quang trùm lên Vu thần nữ.

Vu thần nữ vừa tỏ vẻ hung hãn thì lại sa vào sợ hãi.

“Người hiểu ý ta! Đây là Phổ độ thần quang của Công Đức tông! Dù ý chí của Đấng Tiên tông tổ sư cũng bị bọn ta thi pháp luyện hóa. Nên ta mới có thể luyện hóa Đấng tiên tiên thai, lấy được đại đạo pháp vực hoàn chỉnh. Với tu vi của người không thể ngăn được Phổ độ thần quang, ta và Nguyên Âm tổ sư liên thủ thi triển thì trước khi Hỏa Vực thần vương tới, người chắc chắn là người của ta, ta bảo người làm gì, người cũng không thể trái lời!” Sự thực thì với tu vi của Vu thần nữ, dù bọn Ngự Tác toàn lực thi triển thì một ngày cũng không thể xóa được ý thức của nàng ta, vì nàng ta còn nguyên ý thức chứ không phải một phần như Đấng Tiên tông tổ sư. Có điều Ngự Tác nói rất hùng hồn, cực kỳ bá khí, không thể nghi ngờ gì.

“Ta... người muốn ta làm gì?” Vu thần nữ mấy hết ý chống cự, vừa định cùng Ngự Tác ngọc thạch câu phân lại tan hết.

“Người lên vào thì tất đã cùng Hỏa Vực thần vương thương nghị, trừ Hỏa Vực thần vương và A Tỳ thần quân, Vạn Hoàng công tử cùng Trảm Đài Linh Lan thì còn ai tới nữa?” Ngự Tác biết Vu thần nữ bị bóp nát ý niệm phản kháng nên hỏi thẳng.

“Trừ ra, Hỏa Vực thần vương còn một bằng hữu, tu vi tương tự với ta, pháp khí ta dùng để thoát thân là của y.” Vu thần nữ hoàn toàn như một nữ tử yếu đuối, không dám giấu gì.

“Còn một Thần huyền tứ trọng đại năng?” Ngụy Tác hơi biến sắc, “Ai hả?”

“Ta không biết, người đó thập phần thần bí, Hỏa Vực thần vương hành sự cẩn thận, tựa hồ không muốn để lộ thân phận người đó.” Vu thần nữ nhắm mắt, hờn hển nói.

“A!” Vừa nói xong thì nàng ta lại kêu to xầu xin, Ngụy Tác vừa bức hỏi vừa tăng tốc, thi triển Huyền Sát đại pháp, kêu gọi tình dục của nàng ta.

“Những người kia đến rồi?” Ngụy Tác hỏi tiếp.

“Họ đã tụ lại.” Vu thần nữ thở cũng khó khăn.

“Thần văn ngươi cho ta là đại đạo pháp vực nào? Lúc đấu với ta, ngươi đã thi triển ba đại đạo pháp vực? Trong ba loại này, thần văn nào đơn giản nhất?” Ngụy Tác hỏi liên hồi. Đối phương còn một Thần huyền tứ trọng thần bí thì tình thế với bọn gã thập phần khấn trương.

“Là đại đạo pháp vực ‘Nhất nguyên cần khôn’, ta chỉ lĩnh ngộ được ba đại đạo pháp vực, hai loại còn lại là ‘Thiên văn phạm tâm’ và ‘Diệu không sinh hoa.’” Giọng Vu thần nữ cả nàng ta nghe cũng thấy cổ quái, nhưng tâm thần đã suy sụp, được hỏi là đáp, sợ bỏ qua câu hỏi nào của Ngụy Tác, “Trong ba loại, ‘Nhất nguyên cần khôn’ thần văn giản đơn nhất.”

“Xem ra ngươi cho ta thần văn của đại đạo pháp vực tệ nhất trong ba môn.” Ngụy Tác bảo Vu thần nữ.

“A... Ta...” Vu thần nữ định giải thích thêm nhưng mọi âm nguyên đã bị Ngụy Tác chuyển hóa sạch, bị gã công phạt thì chợt dấy lên khoái cảm kinh nhân, thân thể co lại, “Cầu... cầu... cầu xin ngươi tha cho ta...” Nàng ta không nén được bật khóc, tích tắc này có cảm giác như chết đến nơi, như sắp bị Ngụy Tác khiến cho chết đi sống lại. Vốn Ngụy Tác vừa song tu, đùa giỡn nàng ta, vừa bắt trả lời đã khiến nàng ta hổ thẹn đến đầu óc trống trơn, hiện tại lại thấy thần hồn và nhục thân như tách ra, thân thể và tư tưởng không còn là của mình.

“Nguyên Âm tiền bối, Cơ Nhã... vào đi.” Cùng lúc, Ngụy Tác lên tiếng.

“Đừng, ta xin ngươi...” Vu thần nữ kinh hãi khóc nức, Ngụy Tác tuy đã buông ra nhưng nàng ta mềm nhũn, ngón tay cũng không thể động đậy, mồ hôi đầm đìa, toàn thân phát quang như thủy tinh.

“Mặc pháp y vào.” Cùng lúc, Ngụy Tác vung tay, giải khai một đạo cấm chế, khiến một làn chân nguyên của nàng ta có thể lưu chuyển, đồng thời đưa pháp y ra.

-o0o-

1042. Chương 1042: Cơ Hội Trời Cho

Pháp y đưa tới, Vu thần nữ chụp lấy nhưng nhũn người, không cầm nổi.

Thấy ánh mắt Ngụy Tác nhìn mình, Vu thần nữ định che những chỗ quan trọng.

“Che cái gì, có chỗ nào ta chưa thấy?” Ngụy Tác thập phần bá khí ôm nàng ta, mặc pháp y vào.

“Ngươi định thế nào với ta?” Vu thần nữ không còn dám phản kháng nữa, sợ đến run rẩy.

“Ta đối với ngươi thế nào phải xem ngươi lựa chọn thế nào.” Ngụy Tác cố ý ôm eo, thân thể Vu thần nữ run lên, không dám cản.

...

“Bị Vu thần nữ lên vào hả.”

Thoáng sau, không chỉ Nguyên Âm lão tổ cùng bọn Cơ Nhã, ngay cả Lưu lão luyện chế Xá nữ bồi nguyên đơn cũng vào gian tĩnh thất.

“Lại có pháp khí như thế.” Thấy Vu thần nữ y hệt Hàn Vi Vi thì ai nấy cả kinh, Hàn Vi Vi ở cạnh bọn Cơ Nhã, tỏ vẻ phần hận khí tức đã bình thường, hiển nhiên cảm chế đã bị Nguyên Âm lão tổ phá giải. Hiện tại khí tức hai người y hệt, nếu nhắm mắt, chỉ dùng thần thức cảm tri thì không thể nhận ra đâu là Hàn Vi Vi.

“Xá nữ bồi nguyên đơn là cho nàng ta uống? Nên các hạ mới phát hiện dị thường, chế trụ nàng ta?” Nhìn nét mặt Vu thần nữ còn đỏ và hai chân hơi run, như không đứng vững, Lưu lão như phát hiện công thức tân kỳ mà kêu lên.

Lưu lão kêu lên, Vu thần nữ vốn không dám nhìn ai thì lại càng cúi gằm.

“Ấy dùng cổ phù của Hỏa Vực thần vương lên vào, trước đó đã gặp Hỏa Vực thần vương.” Ngụy Tác ngưng trọng hẳn, “Hỏa Vực thần vương hiện tại đã cùng phe với A Tỳ thần quân, Vạn Hoàng công tử và Trảm Đài Linh Lan, ngoài ra còn một Thần huyền tứ trọng đại năng nữa.”

“Đối phương còn một Thần huyền tứ trọng đại năng!” Ngụy Tác khiến tất cả cả kinh, biết sự tình nghiêm trọng thế nào.

“Thần huyền tứ trọng đại năng này thập phần thần bí, trừ Hỏa Vực thần vương thì nàng ta và bọn Vạn Hoàng công tử cũng không biết, e là y có thần thông đặc biệt.” Ngụy Tác gật đầu, lấy ra thạch kiêu pháp khí, hỏi Vu thần nữ, “pháp khí này đưa được mấy người đi?”

“Pháp khí này chỉ truyền tống được một người.” Vu thần nữ thấp giọng đáp ngay, trước mặt Ngụy Tác, nàng ta như người hầu.

“Xem ra phải đưa cái bình màu và Đế tâm tinh quan cho Hàn Vi Vi.” Nguyên Âm lão tổ nhíu mày, bảo Ngụy Tác. Vốn Hỏa Vực thần vương gia thượng A Tỳ tổ sư và Vạn Hoàng công tử, họ ứng phó cũng chật vật, thêm một Thần huyền tứ trọng đại năng e khó chống.

Vu thần nữ tuy rơi vào tay họ nhưng không thể để nàng ta trợ lực, bằng không nàng ta trở giáo thì nguy hiểm. Phổ độ thần quang chỉ là chiêu bài Ngụy Tác đem ra dọa, một ngày không đủ để độ hóa.

“Hiện tại có lợi cho chúng ta là chúng chưa biết nàng ta đã bị phát hiện, lại lọt vào tay chúng ta, điểm này có thể lợi dụng.” Ngụy Tác gật đầu, “Để Hàn Vi Vi giả trang thành nàng ta, truyền âm cho bọn Vạn Hoàng công tử rồi lợi dụng Đế tâm tinh quan đột nhiên phát động tấn công, rất có thể sẽ quyết định chiến cục.”

“Đúng thế, đúng là cơ hội trời cho.” Phong Ngô Thương cùng bọn Cơ Nhã hưng phấn gật đầu, Vu thần nữ run lên, mặt nhợt đi.

“Ta nói rồi, ta đối xử thế nào là do người chọn.”

Ngụy Tác nhìn Vu thần nữ, “Người muốn bị Phổ độ thần quang độ hóa, hay là nghe lời ta?”

“Người muốn ta làm gì.” Ánh mắt Vu thần nữ hoảng loạn, nàng ta không muốn biến thành con rối không có ý thức.

“Giúp ta lĩnh ngộ và ngưng luyện thần văn của người.” Ngụy Tác bảo Vu thần nữ, “ta để người vận dụng một phần chân nguyên, ngưng luyện thần văn thế là đủ.”

“Ta giúp người lĩnh ngộ và ngưng luyện thần văn thì người tha cho ta?” Vu thần nữ không còn uy nghiêm nữ vương mà như người sắp chết đuối vớ được cọc, mặc kệ tất cả nhìn mình mà van xin.

“Xử trí người thế nào thì đợi ngày mai đã rồi tính.” Ngụy Tác cứng rắn bảo Vu thần nữ: “Bất quá Ta đảm bảo không dùng Phổ độ thần quang với người.”

“Ta... ta nguyện ý giúp người lĩnh ngộ và ngưng luyện thần văn.” Vu thần nữ hoàn toàn khuất phục, cúi cái đầu vốn cao quý và cao ngạo cực độ xuống, tâm cảnh đã hoàn toàn bị Ngụy Tác áp chế, Ngụy Tác chỉ liếc là nàng ta rợn người, sợ gãi trước mặt đồng người nói ra những việc đã làm. Tâm cảnh này đúng kiểu bị răn cản thì sợ cả dây thừng.

“Tiểu tử đúng là có thủ đoạn, khiến một nhân vật thuần phục đến mức đó.” Nguyên Âm lão tổ nhìn Ngụy Tác và Vu thần nữ, càng thấy bội phục. Muốn bắt sống khó hơn giết cả nghìn lần, thuần phục một nữ tu thế này còn khó hơn bắt sống cả nghìn lần.

“Vậy thì bắt đầu ngưng luyện thần văn. Giao nguyên khí quy tắc cùng cảm ngộ về thần văn này cho ta.” Ngụy Tác không cho Vu thần nữ cơ hội, bỏ mặt cả Phệ tâm trùng vừa tỉnh lại, mà dạn như dạn người hầu.

“Tự nhiên ngươi được lợi.” Thấy Vu thần nữ gật đầu, Linh Lung Thiên hừ lạnh, truyền âm cho Ngụy Tác rồi lướt ra.

“Dám đánh lén, mạo nhận ra!” Hàn Vi Vi vốn căm hận nhưng thấy hiện tại Vu thần nữ đáng thương thì lại mềm lòng, chỉ trừng mắt rồi không nhiều lời, cùng bọn Thủy Linh Nhi đi ra.

“Ngụy Tác, được hiệu thể nào?” Lưu lão quan tâm đến đơn dược, cố ý ghé lại hỏi.

“Tốt lắm! Còn hơn tưởng tượng! Không có đơn dược đó thì chúng ta xong rồi, đúng là Nhất đơn định càn khôn.” Ngụy Tác truyền âm cho Lưu lão, tăng bốc viên đơn dược.

“Vậy thì lão phu sẽ nghi cách luyện tiếp một viên!” Lưu lão hớn hớn, nói với Ngụy Tác và Vu thần nữ khiến nàng ta run lên, suýt ngất đi.

Rất nhanh, Vu thần nữ đưa ngọc phù đến trước mặt Ngụy Tác, gã bắt nàng ta không ngừng diễn hóa thần văn.

Thần văn này phức tạp hơn “Thiên la địa võng” và “Thiên bằng địa liệt” của Nguyên Âm lão tổ nhưng Ngụy Tác có kinh nghiệm nên cảm ngộ thiên địa nguyên khí càng miễn duệ hơn, chỉ hai canh giờ là hiểu rõ nguyên khí quy tắc để bắt đầu ngưng luyện thần văn.

“Keng!”

Rất nhanh, chỉ thử ngưng luyện mấy trăm lần, Ngụy Tác đã ngưng xong, thể nội phát ra âm thanh như thần thiết, bắt đầu khắc nhập thần văn.

“Đây là thuật pháp gì mà có thể khắc nhập thần văn vào thể nội! Như rèn thai thể pháp bảo. Chả trách y cần thần văn, lẽ nào thần văn nào cũng khắc vào được, là cường pháp cỡ nào nhỉ...” Ngụy Tác tuy chưa từng nói với Vu thần nữ về Vạn cổ thánh vương kinh nhưng nàng ta không phải thần huyền đại năng tầm thường, Ngụy Tác khắc thần văn là nàng ta hiểu ngay.

“Nếu Hỏa Vực thần vương đến chậm, chưa biết chừng ta lĩnh ngộ thêm một thần văn!”

“Vu thần nữ, còn hai loại thần văn, loại nào giản đơn hơn? Hóa ra đi. Còn nữa, môn thuật pháp lúc đầu với ta thậm chí khiến thể nội khí huyết chấn động đó, là ‘Thiên văn phạm tâm’ hả, giao ra đi!” Ngụy Tác yêu cầu nàng ta giao thần văn và bí pháp.

Lúc Ngụy Tác đối địch với Vu thần nữ đã nhận ra mấy môn thuật pháp của nàng ta cao cường, nhất là thuật đi trên hư không khiến khí huyết thậm chí tâm tạng của địch thủ nát tan đủ tạo ra tiên cơ chế địch.

“Ta...” Vu thần nữ định cự tuyệt nhưng rồi không dám, hóa ra thần văn, đồng thời giao môn vô thượng cường pháp của Đông Lai bí cảnh ra.

-o0o-

1043. Chương 1043: Đại Chiến Mở Màn

“Thời gian sắp đến rồi...”

Hỏa Vực thần vương đến sớm một ngày, xác định thời gian đấu với Ngụy Tác thì thêm nhiều tu sĩ từ bốn phương tám hướng đổ về Đăng Tiên thành, Đăng Tiên thành ít nhất tụ tập mấy trăm vạn tu sĩ, đầu đầu cũng là đám đông nghịt, là thịnh hội nghìn năm hiếm có của tu đạo giới, thời gian càng lúc càng đến gần, mọi tu sĩ đều chờ đợi bọn Hỏa Vực thần vương đến.

“Không biết y có sống sót không.”

Nhiều tu sĩ chịu ân huệ của Ngụy Tác, trong đó không ít tu sĩ từng đánh vào Thiên Kiếm tông, cả những người thoát khỏi Ma văn hung mạch, nhiều người được bọn Ngụy Tác liều mạng chống lại thú triều ở Bắc Linh thành nên thoát chết. Tổng thể đến mấy nghìn người.

Những tu sĩ này thập phần cảm kích Ngụy Tác nên hi vọng gã thắng nhưng họ hiểu trận chiến giữa gã và Hỏa Vực thần vương thì họ không thể nhúng vào.

Màn đêm đã buông sâu, thiên địa tối tăm, đã đến thời gian Hỏa Vực thần vương và Ngụy Tác ước chiến.

“Gừ!”

Đột nhiên, mục quang tắt cả nhìn về chân trời đối diện sơn môn Đăng Tiên tông. Có sinh linh nào đó gầm gào, mây bị xua tan, huyết khí như cự trụ bắn xuống.

Tuyệt đại đa số tu sĩ biến sắc, sao lại có cao giai yêu thú đến, hình như không chỉ một con, còn cách mấy nghìn dặm mà đã nhận ra được yêu khí của cao giai yêu thú.

“Ầm!”

Trên tầng mây đột nhiên thò ra kim sắc trảo tử khổng lồ rực cháy kim sắc liệt diễm.

“Đây là yêu thú gì?”

Cảnh tượng thập phần hãi nhân, ngọn trảo to cỡ nửa thân người khiến không ít người lạnh mình.

Kim quang sáng hơn từ trên mây thấu ra, mười sáu kim giáp dị thú hiển hiện thân ảnh.

Đây là kim sắc lão nha cự hổ lớn hơn hổ thường năm, sáu lần, có vẩy như vẩy rồng, toát lên Hoang cổ khí tức cực kỳ hung hãn.

Trên mình mười sáu kim giáp dị thú đều có xích vàng, kéo một kim sắc thần đài.

Kim sắc thần đài rộng mấy trăm trượng, khắc đầy phù văn các loại cổ binh cổ qua, sát phạt khí tức kinh nhân, ở giữa kim sắc thần đài có một thần huyền đại năng trẻ tuổi mặc kim sắc ngọc y, quang mang vạn trượng, uy thế như giẫm cả thiên địa dưới chân.

“Đây là Long hổ kim diễm thú! Thất cấp trung giai yêu thú! Yêu thú như thế mà lại kéo xe!”

Nhiều người kinh hô, nhận ra yêu thú đang kéo kim sắc thần đài.

“Chắc là Vạn Hoàng công tử?”

Trong sơn môn Đăng Tiên tông, phe Ngụy Tác đều tụ tập ở tĩnh thất của gã, nhờ pháp khí quan sát tình hình bên ngoài. Thấy mười sáu dị thú kéo kim sắc thần đài giáng lâm, Ngụy Tác vốn không ngừng ngưng luyện thần văn, đột nhiên hỏi Vu thần nữ cũng đang diễn hóa thần văn cùng.

Ngụy Tác và Vu thần nữ đang ngưng luyện thần văn, là “Diệu không sinh hoa” của nàng ta.

Ba môn đại đạo pháp vực của nàng ta là “Nhất nguyên càn khôn”, “Thiên văn phạm tâm” và “Diệu không sinh hoa”.

Nhất nguyên càn khôn là đại đạo pháp vực dồn uy năng vào một điểm rồi phát ra, lúc Vu thần nữ đấu với gã thì trên ngón tay có một tiểu thể giới hóa sinh, đấy là “Nhất nguyên càn khôn”.

“Thiên văn phạm tâm” là vô thượng cường pháp của Đông Lai bí cảnh, dùng nguyên khí chấn động khiến khí huyết của đối phương rung lên mà chiếm tiên cơ. Lúc Vu thần nữ đấu với gã, may mà nhục thân gã cực kỳ kinh nhân, đổi lại người khác tất tâm tạng đã tan nát, phải chạy cho xa rồi tính. Thần văn và nguyên khí pháp tắc của đại đạo pháp vực này phức tạp nhất nhưng Ngụy Tác đã buộc Vu thần nữ giao môn thuật pháp này, gã cũng lĩnh ngộ xong.

Ngụy Tác khắc một nghìn bảy trăm sáu mươi dải “Nhất nguyên càn khôn” thần văn thì đại thành. Cộng thêm thần thiết liên hoa chiến y, gã đủ khả năng chống nổi đòn toàn lực của Nguyên Âm lão tổ.

Thần văn này đại thành, Ngụy Tác lại cảm ngộ “Diệu không sinh hoa” thần văn.

“Kia... là Vạn Hoàng công tử Đồng Bất Cố.” Vu thần nữ cúi đầu đáp khẽ.

“Hi vọng chúng chậm một chút. Tốt nhất còn bày trò rình rang.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, ra hiệu, Vu thần nữ không ngừng diễn hóa thần văn.

Hiện tại Vạn Hoàng công tử hiện thân, các đại năng khác cũng sắp hiện thân, trận chiến sắp mở màn.

Ngụy Tác khắc xong Nhất nguyên càn khôn thần văn thì không ngừng cảm ngộ và ngưng luyện “Diệu không sinh hoa” thần văn, cả Phệ tâm trùng cũng đành bỏ mặc, giờ gã cảm ngộ xong nguyên khí quy tắc nhưng chưa ngưng luyện thành, nếu đối thủ không đến nhanh, để gã khắc xong thì có thêm vốn đầu trận này.

“Ầm ầm ầm!”

“Ầm ầm ầm!”...

Vạn Hoàng công tử xuất hiện với phương thức rình rang nhất, thì thanh hồng sắc vân điểm bao trùm mấy trăm dặm cũng trút xuống, rìa là đủ loại thần linh cảm cổ binh, pháp khí, gầm vang pháp âm.

Ai cũng biết, A Tỳ thần quân đến rồi.

“Chát!”

Thiên địa rung lên, hư không chấn động.

Hỏa thủy trụ hoành không xuất thế, một thần huyền đại năng cao lớn, rực cháy ba loại thần hỏa màu xanh, đỏ, trắng hiện rõ thân ảnh, hỏa hồng sắc thần quang hình thành chín khung cửa sau lưng.

“Hỏa Vực thần vương đến rồi! Trận chiến sắp bắt đầu!”

“Hỏa Vực thần vương đi cùng một người, cũng là một kinh thiên đại năng!”

Ai cũng biết chính chủ đến rồi, nhưng nhiều tu sĩ kinh hô vì cạnh Hỏa Vực thần vương còn một tu sĩ đứng trong hắc sắc vân khí.

Tu sĩ này không phát ra thần quang nhưng dấy lên khí thế kinh thiên động địa và thần huyền khí tức, đứng cạnh Hỏa Vực thần vương mà không kém hơn bao nhiêu, ai thấy cũng nhận ra là đại năng tu vi kinh thiên.

“Lại còn một...”

“Phe Ngụy Tác chưa ai ra, xem ra trông vào cảm chế của Đẳng Tiên tông.”

Các kinh thiên đại năng vì sao nổi nhau tới, thín không cũng rung lên, khí tức kinh nhân như thần trụ chọc thẳng trời xanh, nhiều người nhìn về sơn môn Đẳng Tiên tông nhưng không ai hiện thân.

“Nhãi ranh Ngụy Tác, còn không ra chịu chết!”

Hỏa Vực thần vương hiện thân thì phát ra pháp âm, uy thế ngút trời khiến nhiều công trình trong Đẳng Tiên thành kêu răng rắc.

“Còn đại năng tới?”

Đột nhiên, lại có hai làn thần huyền khí tức từ thính không dấy lên, khiến bọn Hỏa Vực thần vương dừng lại nhìn.

“Trung thiên tử lôi tông tông chủ, còn lại không phải Bích Tỳ tông tông chủ thì là ai?”

Trong tĩnh thất ở Đẳng Tiên tông, phe Ngụy Tác dùng Vạn lý sư ảnh kính nhìn rõ diện mục hai thần huyền đại năng giáng lâm.

Hai thần huyền đại năng đột nhiên xuất hiện này một là hoàng giả mặc kim giáp, mặt mũi phương chính, một đầu rồng lóe kim quang che kín nửa cái đầu, là Trung thiên tử lôi tông tông chủ. Đại năng của Ngọc Hành đại lục này Thần huyền tam trọng, lĩnh ngộ một môn đại đạo pháp vực.

Cùng xuất hiện với Trung thiên tử lôi tông tông chủ không phải một thần huyền đại năng của Ngọc Hành đại lục mà Ngụy Tác biết, mà là một lão bất tử như Nguyên Âm lão tổ, tu vi ngang ngửa Trung thiên tử lôi tông tông chủ, mặc bạch sắc pháp bào, đầu tóc cho tới lông mày, móng tay đều trắng như lệ quý, bạch sắc thần quang hình thành hai cái cánh xương trắng, trên đầu là bạch sắc cốt hoàn

“Bọn ta cùng Hỏa Vực thần vương đến giết y.”

Hai thần huyền đại năng vừa hiện thân là lên tiếng.

“Hay lắm, Trung thiên tử lôi tông tông chủ và lão bất tử Minh Thổ tông Hóa Cốt thần quân, họ cũng tới rồi.” Vạn Hoàng công tử hơi mỉm cười bảo Hỏa Vực thần vương.

Y giới thiệu hai người, cố ý nói to để ai cũng nghe thấy.

“Lại có hai đại năng... đều ở phe Hỏa Vực thần vương...”

“Là hai Thần huyền tam trọng cường giả! Trời đất! Phe Ngụy Tác làm cách nào ứng phó.”

Tu sĩ Đăng Tiên thành biến sắc, ngần ấy kinh thiên đại năng đến giết Ngụy Tác, thật khó tưởng tượng nổi.

“Phù!”

Trước mặt Ngụy Tác lại một thần văn diễn hóa thất bại, tan đi.

-o0o-

1044. Chương 1044: Tự Tạo Cơ Hội

Minh Thổ tông tông chủ bị Ngụy Tác giết tại Toái Ngọc cổ vực nhưng Minh Thổ tông cánh nhiên còn lão bất tử Hóa Cốt thần quân có tu vi ngang ngửa.

Không thấy thần huyền đại năng Bích Tỳ tông tông chủ của Ngọc Hành đại lục đến, rất có thể vẫn ở Thiên Huyền đại lục cầm chân Ngọc Thiên tông tông chủ và Hoàng Đạo Quân.

“Chúng ta hiện thân để kéo dài thời gian.”

Hiện tại phe Hỏa Vực thần vương có thêm hai thần huyền đại năng khí tức chấn thiên, Ngụy Tác chưa ngừng luyện thần văn thành công, có điều thần sắc thần nhiên, gặt đầu với bọn Nguyên Âm lão tổ.

“Được!”

Nguyên Âm lão tổ và Phong Ngô Thương sáng lên, qua ngũ khí của gã, họ nhận ra thần văn sau cùng này không lâu nữa sẽ ngừng luyện thành công. Đối phương chưa hiểu rõ tình hình về Vu thần nữ thì sẽ không trực tiếp phát động đại chiến.

“Lão phu ra trước!”

Mấy người nhìn nhau, Vũ Hoàng chân nhân đành không lao lên.

“Ồnh!”

Vũ Hoàng chân nhân toàn lực phát thần huyền khí tức, hư không lại chấn động. Cổ đồ rực rỡ của hoa y thanh niên thần bí được Hoang tộc truyền thừa cũng bùng lên, thần quang như tụ hết màu sắc trên đời, chiếu rọi cả Đăng Tiên tông.

“Phe Ngụy Tác có thần huyền đại năng hiện thân! Họ không chạy mà sẽ giao chiến!”

“Sao lại có thần quang ánh thiên kinh nhân! Phe Ngụy Tác lẽ nào thấy đủ thực lực giao đấu?”

Vũ Hoàng chân nhân hiện thân, mọi tu sĩ Đăng Tiên thành chấn động, phe Ngụy Tác không chạy mà sẽ bạo phát đại chiến kinh nhân.

“Tu vi Thần huyền nhất trọng, pháp bảo gần đạt tiên khí mà thôi.” Phe Hỏa Vực thần vương chưa làm gì thì y đã lạnh lùng khinh miệt.

“Ồnh!”

Lại có khí tức từ sơn môn Đăng Tiên tông rung lên, xuất hiện bảy vì sao bạc chói lòa.

Phong Ngô Thương hiện thân, đứng cạnh Vũ Hoàng chân nhân.

“Tu vi Thần huyền nhất trọng mà dám ra tranh phong?” Hỏa Vực thần vương lại lạnh giọng.

“Oành!”

Nguyên Âm lão tổ không hiện thân, thần huyền khí tức như cầu vồng vút lên trời, mây trên sơn môn Đẳng Tiên tông dạt ra.

“Chát!”

Nguyên Âm lão tổ toàn lực kích phát cái bình màu, phát ra tiên quang, như đuôi sao băng quét qua khiến tu sĩ quanh sơn môn Đẳng Tiên tông rung mình.

Kích phát cái bình màu đoạn Nguyên Âm lão tổ im lặng đưa cho Hàn Vi Vi rồi lao lên, khí thế và thần quang bừng bừng, từ ngoài nhìn vào, sơn môn Đẳng Tiên tông như có vì sao bay lên.

“Nguyên Âm lão tổ, lần trước ngươi đánh rớt phong chiến thư của ta, giờ lại đứng về phe y, chán sống rồi hả.”

Hỏa Vực thần vương lại lại giọng, “Tu vi của ngươi tối đa ngang với Vạn Hoàng công tử, A Tỳ thần quân.”

“Vù!”

Dương chi diểu, thanh loan và Hồn nguyên ngân oa đằng không, mười mấy con Bằng tuyết thần nguyên định đi theo nhưng bị Hồn nguyên ngân oa trừng mắt thì đành quay lại.

Ba làn yêu khí của cao giai yêu thú từ sơn môn Đẳng Tiên tông dấy lên.

“Hừ!”

Hỏa Vực thần vương hừ lạnh, “Không còn ai hả, trông vào yêu thú lai ra chống chọi?”

“Cực Âm tổ sư chấm sao còn chưa xuất hiện?”

“Xuất hiện cũng không xong, Cực Âm tổ sư tối đa chỉ cùng cấp Trung thiên tử lôi tông tông chủ...”

Tu sĩ quanh Đẳng Tiên tông đều im lặng, thực lực phe Ngụy Tác thể hiện kém xa phe Hỏa Vực thần vương.

“Ra chịu chết đi!”

Hỏa Vực thần vương tựa hồ không muốn lãng phí thời gian, thần hỏa dấy lên, đến sát sơn môn Đẳng Tiên tông, thỉnh không cháy rực, không khí nóng rẫy.

Vù!

Trước mặt Ngụy Tác lóe lên quang hoa, thần văn hoàn chỉnh ngưng thành!

“Vu thần nữ, ở lại đây, đừng giở trò gì, không thì ta không nương tay đâu.” Ngụy Tác phát ra mấy đạo quang hoa, phong tỏa chân nguyên Vu thần nữ, nói thể đoạn gặt đầu bọn Linh Lung Thiên, Hàn Vi Vi và lướt đi.

Để ngưng luyện thành thần văn rồi khắc vào thì cần thời gian, Hỏa Vực thần vương đã tới rồi.

“Ngụy... Ngụy thần quân...” Vu thần nữ đột nhiên run giọng.

“Sao hả?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, không hiểu nàng ta hỏi làm gì.

“Ta... ta xin người...” Vu thần nữ tựa hồ hạ quyết tâm, cúi đầu không dám nhìn gã: “Ta xin người không công khai việc ta bị người...”

“Thế nào, thế này rồi còn sợ bị người ta biết?” Hàn Vi Vi bĩu môi.

“Được.” Ngụy Tác nhìn Vu thần nữ: “Bất quá lúc đấu pháp mà tình thế không ổn thì ta sẽ truyền âm cho Vạn Hoàng công tử để phá tâm cảnh của y.”

Vu thần nữ tỏ vẻ cảm kích nhưng há miệng mà không nói thành lời.

“Lão thất phu, ngươi mang theo đồng thể thì ta sợ ngươi chặc!”

“Ngươi luôn bảo muốn giết ta, có dám đơn đấu không!”

Ngụy Tác cùng bọn Linh Lung Thiên, Hàn Vi Vi đằng không, toàn lực phát ra song thần huyền khí tức, cả Đại thừa pháp âm cũng phát động, uy năng trực tiếp bùng lên trên hư không như có một thần vương không ngừng gõ vô hình thần chùy.

“Chết cười, thực lực như các ngươi có tư cách gì to tiếng với bọn ta. Nếu ngươi quỳ xuống cầu xin thì bọn ta sẽ chừa đường sống cho thủ hạ của ngươi.” Trung thiên tử lời tông tông chủ mặc kim long chiến giáp cất tiếng.

Sau trận chiến ở Toái Ngọc cổ vực, y không muốn có gì sơ ý, không dám đơn đấu với Ngụy Tác. Khi đó Vu thần nữ cũng chiếm ưu thế áp đảo nhưng bị gã đánh bại.

“Thủ hạ bại tướng, giết ngươi như giết chó mà thôi, ngươi có tư cách gì nói với ta, nếu không có người khác thì ngươi dám nói thế với ta chắc.” Ngụy Tác cười lạnh, đồng thời vẫn không ngừng luyện thần văn.

“Quả cuồng vọng cực độ, chẳng trách có nhiều đối thủ thế.” Trung thiên tử lời tông tông chủ tức xì khói, nhưng chưa nói gì thì thần bí đại năng liễu nhiễu sắc vân khí, cả Vu thần nữ cũng không biết lai lịch, đứng cạnh Hỏa Vực thần vương đột nhiên bình tĩnh nói, tựa hồ là một trung niên nhân, “Giết ngươi đâu cần Hỏa Vực thần vương xuất thủ, ta cũng được, chỉ là bọn ta đang chiếm ưu thế áp đảo, đơn đấu với ngươi có lợi gì? Bọn ta nhất tề động thủ thì càng dễ dàng.”

“Đây là ai mà dám nói một mình giết Ngụy Tác?” Thần huyền đại năng thần bí này lên tiếng, mọi tu sĩ Đẳng Tiên thành xôn xao.

Ai cũng biết Ngụy Tác hiện tại tu vi Thần huyền tứ trọng, lại là song thần huyền, chiến lực hơn xa thần huyền đại năng thông thường, đơn đấu thì A Tỳ thần quân và Vạn Hoàng công tử vị tất là đối thủ.

“Tiểu tử, chúng có vẻ thêm muốn vô thượng cường pháp của ngươi, giết ngươi rồi thì e chỉ giành được ái bình màu, đây là cá cơ hội, ngươi cứ bàn bạc xem, có cơ hội thì hạ một tên.” Lục bào lão đầu truyền âm cho bọn Ngụy Tác.

“Đạo hữu nên tạo ra cơ hội, tìm cách cho Hàn Vi Vi truyền âm, chúng sẽ trúng kế.” Nguyên Âm lão tổ truyền âm cho bọn Ngụy Tác.

“Nhất tề động thủ thì các ngươi xác định hạ được ta, dù phe ta chỉ có một hai người thoát thì các ngươi còn sống được mấy tên? Lợi lộc? Các ngươi cần gì? Lễ nào định công khai đối quyết, song phương đặt cược ra?” Ngụy Tác bình tĩnh như thường gạt đầu. Đồng thời mở nô thú đại, thả Phệ tâm trùng.

Trước kia gã đã thử năng lực biến hóa của Phệ tâm trùng sau khi tiến giai, giờ thả ra thì thấy ngoại hình của nó không đổi, thần thức quét vào thì nhận ra năng lực ẩn giấu khí tức tựa hồ không khác gì, chỉ cách mấy chục trượng là cảm tri thấy.

“Chát!”

Ngụy Tác dồn ý niệm, trong thần thức cảm tri, Phệ tâm trùng như đột nhiên đối phương vị, thuận di xuất hiện cách mấy chục trượng, đồng thời thể hình cũng như to lên.

Không phải thuận di, Ngụy Tác và Phệ tâm trùng có tâm thần liên hệ đặc biệt, biết nó vẫn bất động.

Đó là thần thức xung kích của Phệ tâm trùng khiến thần thức gã quét qua mà đoán sai!

Phệ tâm trùng vốn có sở trường ẩn thân và thần thức xung kích, lần này tiến giai thì thần thức tựa hồ tăng cường hẳn!

“Vô thượng cường pháp đều do tiền bối đại năng để lại, vì một tu sĩ chết đi mà đoạn tuyệt thì thật đáng tiếc.” Cùng lúc, thần bí đại năng lại bình tĩnh lên tiếng, “Nếu ngươi đem vô thượng cường pháp ra đặt cược thì ta để ngươi chết được minh bạch, sẽ đơn đấu với ngươi.”

-o0o-

1045. Chương 1045: Đấu Với Đại Năng Thần Bí

“Hay lắm, vậy thì ta không chối có thêm một môn vô thượng cường pháp.”

Đối phương quả nhiên muốn lấy được vô thượng cường pháp của Ngụy Tác nên gã bình tĩnh như thường đáp lời, ra hiệu cho Phong Ngô Thương rồi để Phệ tâm trùng toàn lực phát đòn.

“Cách!”

Một bạch sắc linh quang quang tráo quanh Phong Ngô Thương vang lên tiếng nét nhưng không vỡ hẳn.

Ngụy Tác mục quang lóe lên, kết quả này không ngoài dự liệu, Phệ tâm trùng vốn có sở trường ẩn thân và thần thức xung kích, sau vài tiến giai thì năng lực đề thăng ở hai phương diện, lực công kích của ống nhọn không thể triệt để đột phá phòng ngự của Thần huyền tu sĩ nên chỉ có thể xuất kỳ bất ý đánh lén, khi đối phương toàn là thần huyền đại năng thì không thể áp dụng chiêu này.

“À!”

Nhưng rồi lại có biến cố! Ai nấy nhìn lên hư không phía nam.

Khí tức hùng hồn dấy lên, thỉnh không biến thành màu vàng, cơ hồ đất trời đều nhuộm một màu.

Vô lượng quang phát ra, hai thần huyền đại năng dấy lên vô thượng uy áp và khí tức uy nghiêm cùng tới.

“Tô Thần Huyết! Vương Vô Nhất!”

Phe Ngụy Tác giật giật chân mày.

Một người không lạ gì với bọn Ngụy Tác, là Hóa Thiên giáo tông chủ Tô Thần Huyết, người còn lại giống hệt thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất nhưng khí huyết thập phần nồng hậu, là chân thân của y giáng lâm.

Vân Linh đại lực đệ nhất tu sĩ này cao lớn, uy nghiêm cực độ, phát ra khí tức vô thượng vương giả, mặc kim sắc pháp y, kim sắc pháp y cũng là y phục cổ kính của bậc hoàng giả, theo các loại đạo tôn phù văn. Chân thân y giáng lâm, quanh mình liêu nhiễu vô số kim sắc thần văn ngưng thành chín cây thánh kiếm lớn, tạo cảm giác kinh tâm động phách.

“Vương Vô Nhất, giờ các hạ hiện thân định ngăn cản trận chiến này?” Hỏa Vực thần vương hơi quay người, có vẻ coi thường Tô Thần Huyết mà chỉ đề cập đến Vương Vô Nhất.

“Dù bọn tại hạ xen vào cũng không đủ thực lực. Tại hạ và Tô tông chủ cũng không thấy đề nghị ban nãy có gì không ổn, giảm được không ít thương vong vô vị, không cần khiến nhiều tu sĩ bồi táng.” Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết hiện thân xong thì dừng cách phía nam Đẳng Tiên thành hơn hai nghìn dặm. “Chỉ là y biết hai môn vô thượng bí thuật của Hoàng Thiên đạo, tại hạ không muốn bị lưu truyền đi nên mới hiện thân, muốn đấu thì đừng đem vô thượng bí pháp của Hoàng Thiên đạo ra cược là được.”

“Y quả nhiên có địch ý với chúng ta! Lại coi thường chúng ta, có thể sẽ thừa nước đục thả câu!” Lục bào lão đầu ầm ừc.

Ngụy Tác lạnh lùng, Hóa Thiên giáo và Hoàng Thiên đạo chần chừ không biểu lộ thái độ thì gã đã biết hai siêu cấp tông môn này rất có khả năng không đứng về phía mình. Không tính Tô Thần Huyết đoán được bọn gã lấy trộm thần căn Nguyên thủy thần mộc và Hoàng Thiên đạo chân truyền đại đệ tử chết trong tay gã thì mỗi việc hiện tại thế lực Công Đức tông và Đẳng Tiên tông giảm nhiều, không có gã thì Hóa Thiên giáo và Hoàng Thiên đạo sẽ thành bá chủ khổng lồ Vân Linh đại lực, chỉ là Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất đủ lý do không đứng về phe gã.

Không vì Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết lo lắng phe Hỏa Vực thần vương diệt Ngụy Tác xong e cả Vân Linh đại lực lọt vào tay chúng thì họ đã đứng về phe Hỏa Vực thần vương rồi.

Lời Vương Vô Nhất rõ ràng, có ý chỉ trích Ngụy Tác co đầu rút cổ trong sơn môn, hại tu sĩ Đẳng Tiên tông hứng chịu kiếp nạn.

Lúc trước gã suy nghĩ thập phần giản đơn, nếu lần này Hóa Thiên giáo và Hoàng Thiên đạo đứng về phe gã thì sau này gã sẽ coi họ là bằng hữu, nhưng Hóa Thiên giáo và Hoàng Thiên giáo có vẻ đứng về phe đối nghịch, chẳng qua vì e dè nên bề ngoài mới tỏ ra trung lập, từ rày trở đi Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất đã thành địch nhân của gã.

“Vương tông chủ cũng có ý này thì Ngụy tiểu tử, không cự tuyệt chứ?” Thần huyền đại năng đứng trong hắc sắc vân khí bức bách Ngụy Tác.

Ngụy Tác vẫn không ngừng ngưng luyện thần văn, đồng thời cười lạnh, “Vậy thì, ta dùng ‘Liệt khuyết tàn nguyệt’ ra đặt, còn ngươi?”

Liệt khuyết tàn nguyệt!

Đặng Tiên thành vang lên tiếng kinh hô. Liệt khuyết tàn nguyệt không phải bí mật, mọi người đều biết là công phạt thuật pháp mạnh nhất đương thế, không có thuật pháp nào có giá trị cao hơn.

“Hay lắm, ngươi bỏ ra Liệt khuyết tàn nguyệt, ta dùng ‘Hong mông tử kinh!’” Thần huyền đại năng thần bí vẫn thập phần bình tĩnh.

“Hong mông tử kinh! Môn cổ pháp này còn đến giờ, lại xuất hiện nhân thế?!”

Đặng Tiên thành tụ tập mấy trăm vạn tu sĩ, có số ít người từng đọc trong điển tịch nên cả kinh thất sắc.

Đích xác là vô thượng cường pháp sánh với Liệt khuyết tàn nguyệt, môn cường pháp này đủ khiến năng thuật pháp của đối phương thay đổi phương vị, thậm chí đối diện uy năng của tu sĩ tu vi cao hơn nhiều cũng vậy. Chỉ cần biết thuật này, những tu sĩ kém hơn đối phương cũng đấu được. “Đây là vô thượng cường pháp của viễn cổ Hong mông đế thiên, không ngờ y lại có.” Linh Lung Thiên truyền âm cho Ngụy Tác. Tu sĩ đưa ra được thuật pháp đó tất không giản đơn, ít nhất thì Ngụy Tác phát ra uy năng cỡ nào, y cũng thoát được.

“Chỉ cần là Hong mông tử kinh thì có thể sánh với Liệt khuyết tàn nguyệt.” Ngụy Tác cố ý kéo dài thời gian, từ từ nói, “Nhưng ai sẽ tra xem song phương đưa ra kinh văn thật hay giả?”

“Ở đây có đông tu sĩ thế này, tìm ai đó xem thật giả là được. Rồi bảo người đó lên núi đợi. Nếu ta thua thì thua thì mặc các ngươi xử trí, cứ đến đó lấy là xong. Nếu ngươi thua, ta sẽ có cách khiến y quên kinh văn.”

“Ngươi giúp bọn ta tra xét kinh văn!”

Thần huyền đại năng thần bí chỉ tay vào một Kim đơn đại tu sĩ.

Đồng thời, y vung tay, một đạo hoa quang bắn lên ngọn núi cách ba nghìn dặm.

Ngọn núi đó tụ tập không ít tu sĩ, thấy thế đều kinh hô bỏ chạy, nhưng phạm vi thần huyền đại năng đó bao trùm không xa đến thế, đạo hoa quang chỉ rõ phương vị, lóe lên là bắn vào lưng núi, như lợi kiếm đâm vào.

Cùng lúc, Kim đơn đại tu sĩ bị y chỉ vào thì nhột nhột mặt mày, thân thể run lên, đây là một tông môn tu sĩ của Vân Linh đại lục nên hiểu rõ giúp song phương trắc nghiệm kinh văn này dù không chết cũng sẽ bị người ta dùng thuật pháp trừ đi một phần ký ức. Nhưng thần bí đại năng chỉ trúng nên y không dám cự tuyệt, “Tại hạ sẽ giúp!”

Nhưng lúc đó có một Kim đơn đại tu sĩ chủ động lướt ra, người này mặt đầy sẹo, khi xưa có thù với Thiên Kiếm tông hữu nên cùng Ngụy Tác đánh vào đó. “Tại hạ có lòng tin với Ngụy thần quân nên tự nguyện giúp song phương nghiệm kinh!” Y lên tiếng.

“Hay lắm, như thế thì ta cho ngươi thấy ta giết y thế nào!” Thần huyền đại năng thần bí cười lạnh, không nhiều lời mà vung tay, tử sắc đích cổ thạch phù bắn đến trước Kim đơn tu sĩ mặt sẹo.

“Được! Đợi ta chép lại kinh văn.”

Ngụy Tác cố ý kéo dài thời gian. “Phù!” “Phù!” “Phù!”... Liên tục năm, sáu thần văn hóa ra, không hề bắt ngờ.

“Keng!” Tiếng thần thiết va nhau vang lên trong thể nội.

“Phu quân bắt đầu khắc thần văn này?” Bọn Cơ Nhã đều hơn hớn, biết thanh âm đó là gì.

“Đành vừa ra vừa khắc nhập thần văn này. Không thì chúng sẽ nhận ra ta cố ý kéo dài thời gian, chưa biết chừng sẽ bất lợi cho chúng ta.” Ngự Tác gật đầu với bọn Hàn Vi Vi rồi đến gần sơn môn ném ngọc phù ghi Liệt khuyết tàn nguyệt cho Kim đơn đại tu sĩ mặt sẹo.

“Hàn Vi Vi, chốc nữa tìm cơ hội ra hiệu cho Vạn Hoàng công tử.” Đồng thời Ngự Tác lên truyền âm cho Hàn Vi Vi.

“Ầm!”

Ngự Tác sử dụng cả hai thần huyền pháp thân, khí tức chấn động thiên địa, che hết những âm thanh lúc khắc nhập thần văn.

-o0o-

1046. Chương 1046: Thánh Vương Chuyển Hoá

“Ngự Tác ra rồi! Song thần huyền của y thật khó tưởng tượng nổi!”

“Đây là song Thần huyền tứ trọng thật sự, y dựa vào đâu mà dám đấu với song thần huyền.”

Song thần huyền từ sơn môn Đăng Tiên tông hiện ra, Đăng Tiên thành liền sôi lên.

Là một phổ thông tiểu tán tu, qua trận chiến Chập Khí hải sau Đại Hóa minh hội rồi san bằng Thiên Kiếm tông, trận chiến Toái Ngọc cổ vực, công chiếm Đăng Tiên tông, Ngự Tác trở thành truyền kỳ với tu sĩ Thiên Huyền đại lục và Vân Linh đại lục tâm trung, uy thế không thể tưởng tượng.

“Không cần vội, từ từ xem kinh văn, chỉ cần không để đối phương hoài nghi... kéo dài thời gian.”

Ngự Tác rời sơn môn Đăng Tiên tông, hai thần huyền pháp thân phát ra đủ dị tượng, mục quang nhìn thần huyền đại năng thần bí, ngấm ngấm bình tĩnh như thường truyền âm cho Kim đơn tu sĩ mặt sẹo.

Y và gã tuy không có giao tình, nhưng lần đánh Thiên Kiếm tông, y đứng ra đầu tiên, lần này cũng vậy, còn lên tiếng ủng hộ thì cũng là người có tình nghĩa. Nếu qua được nguy cơ lần này, Ngự Tác sẽ kết giao với y.

Kim đơn tu sĩ mặt sẹo trong mắt lóe lên quang mang, nhưng không nói gì, cầm hai ngọc phù lên, thông thả đọc kỹ.

“Thế nào, một thủ hạ bại tướng nữa của ta là Vu thần nữ đâu? Ắ bảo hôm nay sẽ xuất hiện cơ mà?” Nhờ hai thần huyền pháp thân che chắn, Ngự Tác vẫn không ngừng thi triển Vạn cổ thánh vương kinh khắc nhập thần văn, đồng thời nhìn Trung thiên tử lôi tông tông chủ và Hóa Cốt thần quân, cố ý cười lạnh.

“Có thể nàng ta thấy bọn ta đủ đối phó người nên không cần hiện thân.” Vạn Hoàng công tử đột nhiên xen lời, y chấp tay đứng trên kim sắc thần đài tỏ vẻ hứng thú quan sát Ngự Tác và những người sau lưng.

“Người là cái thá gì, ta hỏi họ, ai cho người xen vào.” Ngự Tác cố ý liếc Vạn Hoàng công tử, cười lạnh.

“Muốn chết!” Vạn Hoàng công tử đã bao giờ bị ai nói thế nên biến sắc, âm trầm hẳn.

“Y khá trầm ổn, không dễ đối phó.” Ngự Tác mục quang lóe lên, đối lại tu sĩ khác tã đã nhảy lên, nhưng Vạn Hoàng công tử tuy biến sắc mặt, có điều vẫn nén được, không dễ xung động.

“Đừng tranh cãi với y, người định cùng Ngự Tác đơn độc đối quyết lai lịch thế nào? Tiên binh trong tay Nguyên Âm lão tổ nên cẩn thận lão đột nhiên toàn lực ra đòn.” Cùng lúc, Hàn Vi Vi đột nhiên truyền âm cho Vạn Hoàng công tử. Vạn Hoàng công tử cách Ngự Tác rất xa, Hàn Vi Vi dùng Thất xảo truyền âm thạch của Đăng Tiên tông thì mới truyền âm được cho Vạn Hoàng công tử.

“Nàng đã thành công biến đổi thành một đạo lữ của y?!” Vạn Hoàng công tử mục quang lóe lên, không thấy có gì không ổn, truyền âm cho Hàn Vi Vi, “Y thập phần thần bí, đến giờ ta vẫn chưa biết lai lịch.”

“Ta sẽ theo tình hình tìm thời cơ xuất thủ, người truyền âm cho họ đừng động thủ với ta là được. Người nên cẩn thận, nếu thần thông kẻ này trên Ngự Tác thì với thực lực đó, rất có thể diệt bọn Ngự Tác xong sẽ thừa cơ đối phó chúng ta.” Hàn Vi Vi hơi nhíu mày, định hỏi dò lai lịch thần bí đại năng nhưng không ngờ đến giờ mà đối phương trừ Hỏa Vực thần vương ra không ai biết.

“Được!” Vạn Hoàng công tử lảng lảng, câu dẫn “người nên cẩn thận”, khiến y có cảm giác được đạo lữ quan tâm. Ngay cả lửa giận bị Ngụy Tác đẩy lên tan hẵn, với y gã không khác gì người chết, không nê chấp nhất.

“A Vu... chúng ta kết làm đạo lữ rồi sẽ cùng chơi trò cường bức, nàng không cự tuyệt chứ.” Truyền âm cho Hỏa Vực thần vương rằng Hàn Vi Vi là Vu thần nữ thì y ảo tưởng, “Cường bức một nữ đế tất mùi vị đặc biệt cực độ... A Vu, như nàng thì người khác nhìn thẳng cũng không dám, chỉ có ta mới có cơ hội làm như thế.”

“Cái gì, Vu thần nữ đã trà trộn vào phe đối phương?” Phe Hỏa Vực thần vương đã biết nhưng Trung thiên tử lời tông tông chủ và Hóa Cốt thần quân cả kinh, chỉ là không để lộ, không nhìn Hàn Vi Vi.

“Thần bí thế hả, đến giờ còn giấu thân phận, thật ra có thần thông đặc biệt gì?” Ngụy Tác cũng lấy làm lạ, nhưng không sợ mà lên khắc nhập thần văn, Linh Lung Thiên truyền âm cho gã biết đối phương chỉ tu vi Thần huyền tứ trọng trung kỳ, tu vi đó thì dù có tiên khí để kích phát uy năng, với nhục thân và thần thông của gã cũng đỡ được.

“Thế nào, cần gì lắm thời gian thế?” Y không biết Ngụy Tác kéo dài thời gian làm gì nhưng cũng tốn gấp đôi thời gian Kim đơn đại tu sĩ đọc hai thiên kinh văn, tới khi thần bí đại năng lạnh giọng thì y mới gật đầu, khẳng định: “Hai thiên kinh văn này không có vấn đề gì.”

“Ta không sợ người giả trò, chọc giận ta thì đạo lữ và bằng hữu của người sẽ thế nào.” Thần bí đại năng bảo tu sĩ mặt sẹo, đi về phía ngọn núi, nhìn Ngụy Tác cười lạnh.

“Ta sợ người giả trò nên xem càng rõ càng tốt.” Ngụy Tác trả đòn, “Người muốn chết sớm, ta đương nhiên không ngại đưa người lên đường.”

“Có bản lĩnh thì theo ta. Ta sợ các người có kẻ giả trò.” Ngụy Tác lướt lên hư không.

Gã cần già cách phạm vi thi pháp, tránh song phương có tu sĩ nào xuất thủ can thiệp, nhưng gã không tỏ vẻ gì là nhanh mà kéo dài thời gian.

Nhờ đủ kiểu kéo dài mà gã liên tục khắc nhập hơn một nghìn hai trăm thần văn, nhưng không biết còn bao nhiêu nữa thì thần văn này viên mãn đại thành.

“Hay lắm, chính hợp ý ta.” Thần bí đại năng cười lạnh, hóa thành hắc sắc lưu quang, theo Ngụy Tác lên cao, hai bên cách nhau hai nghìn năm trăm dặm.

Thiên địa lặng ngắt, mấy nghìn dặm quanh Đẳng Tiên thành đông nghịt tu sĩ cũng lặng ngắt, biết là trận chiến kinh thiên sẽ được ghi vào điển tịch sắp bạo phát.

“Keng!”

Trước mặt thần bí đại năng đột nhiên phát ra tiếng nổ đùng đục vang xa, hắc sắc thần quang hình thành một cây trường đao, chém vào Ngụy Tác.

Khí tức ngút trời bùng lên.

Thần bí đại năng tung đòn, hắc sắc trường đao có đủ các loại nguyên khí quy tắc đặc biệt, không ngừng lưu chuyển, rõ ràng là một môn đại đạo pháp vực.

“Oành!”

Hắc sắc trường đao chém ra thì Ngụy Tác cũng bùng lên hai làn khí tức như núi lửa, đồng thời phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di.

“Cách!”

Hắc sắc trường đao bị Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di ép xuống thì hóa thành vô số hắc sắc lưu quang, thần bí đại năng bước lên tránh được Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di.

Tạm thời Ngụy Tác chiếm ưu thế nhưng thần sắc gã ngưng trọng hẵn. Song phương đều chỉ thăm dò, chân nguyên tu vi và đại đạo pháp vực của y chỉ ngang với A Tỳ thần quân, theo lý không thể khiêu chiến gã, tất có chỗ dựa khác.

“Oành!”

Vô số bạch sắc hà quang và bạch sắc đạo liên hiện lên trước mặt Ngự Tác, trước khi hiểu rõ thần thông của đối phương thì gã không dám sơ ý, hiển hóa Đăng tiên pháp vực.

Hiện tại gã có song Thần huyền tứ trọng, chân nguyên cực mạnh, không thi triển Thiên kiếm tru tà kiếm trận thì không cần dùng tới Địa Mẫu chân kinh.

Đại đạo pháp vực này của gã xuất hiện là khí tức chấn động thiên địa, bạch sắc quang hoa như ngân hà trút xuống, khí thể kinh nhân.

“Người chưa xứng.” Thần bí đại năng lên tiếng.

Nguyên khí dao động kinh nhân từ mắt thần bí đại năng đột nhiên bắn ra thành ngũ sắc tinh quang, y như được tô thêm thần vận, như thánh vương hàng sinh, đổi thành người khác.

“Thật ra là chuyện gì?”

“Không phải pháp vực, là thần thông gì hả?”

Thay đổi quá quý dị, thần lực tựa hồ lan tỏa hư không, mây đen quanh thần bí đại năng tan đi, hiện rõ một trung niên tu sĩ mặc áo đen, diện mục tuấn đạt, nhưng rất cao lớn, cao hơn Ngự Tác nửa cái đầu.

Quanh mình y lấp lánh năm, sáu thần quang, như thần minh hóa sinh. Tròng mắt y biến thành vàng nhạt, mái tóc đen cũng trong suốt, thành ra đủ màu.

Da y trong suốt, lấp lóe ngũ sắc ngọc quang, khí huyết hình thành từng dải hoàng kim hà quang, cùng uy áp khôn tả, khác hẳn khí chất.

“Cách!” “Cách!” “Cách!”...

Dưới chân thần bí đại năng laapsl ánh quang hoa, như đạp hư không đi đến chỗ Ngự Tác.

-o0o-

1047. Chương 1047: Dừng Vô Thượng Nhục Thân Giao Chiến

“Thật ra là việc gì? Lẽ nào y là tu sĩ chuyên tu luyện thể thuật?”

Tất cả nằm ngoài dự liệu của mọi tu sĩ, ngay cả Vạn Hoàng công tử cũng thập phần ngạc nhiên, da thần bí đại năng như thần thiết, thần ngọc, thần huy từ thể nội bắn ra, là sức mạnh vốn có chứ không phải uy năng thuật pháp.

“Lẽ nào y là...?”

Ngự Tác kinh ngạc. “Oành!” Liệt khuyết tàn nguyệt và Đại đề tu di lại phát ra, nhắm vào thần huyền đại năng đó.

“Đừng tưởng chỉ mình ngươi biết vô thượng bí thuật.”

Tử quang từ thần bí đại năng quét ra, quét trúng Liệt khuyết tàn nguyệt như vàng trắng đen cong cong trên không.

Tử quang tan đi nhưng Liệt khuyết tàn nguyệt hơi đổi phương vị, trấn áp cạnh sườn y.

Đối diện bạch sắc thần sơn, thần huyền đại năng thần bí ung dung vỗ lên như đuổi muỗi.

Tay gần như trong suốt, nhưng là do thần văn, các loại thần lực lưu chuyển, dệt thành màn sáng.

Bạch sắc tu di thần sơn trấn áp xuống, cương phong chấn động, cây cối phía dưới thần huyền đại năng đó nát vụn, sơn cốc như bị bức tường vô hình ép lên.

“Oành!”

Hư không rung lên, mọi người đều thấy khó tin vì tan vỡ là bạch sắc tu di thần sơn do Ngụy Tác dùng tu vi Thần huyền tứ trọng phát ra.

Bạch sắc tu di thần sơn bị thần huyền đại năng đó vỡ tan như tảng đậu hũ đập vào đá.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”...

Thần bí đại năng không hề dừng bước, hùng mạnh đến mức khiến tất cả nín thở.

“Đây là tu sĩ sao, thánh linh thì có! Sao lại có nhục thân như thế được!”

“Thần huyền tứ trọng đại năng phát ra thiên cấp đỉnh giai cường pháp mà không đả thương nhục thân y được? Y là ai!”

Đặng Tiên thành vang lên tiếng hít hơi lạnh và tiếng kinh hô không dám tin, thậm chí vượt cả tiếng bạch sắc tu di thần sơn tan vỡ.

“Người là Thánh Vương tông tông chủ?”

Mắt Ngụy Tác ánh lên.

Nhục thân thần huyền đại năng thần bí này không lấy sức mạnh từ thần văn pháp vực mà bản thân nhục thân đã như một thai thể pháp bảo, rõ ràng sử dụng Vạn cổ thánh vương kinh khắc nhập không ít thần văn đến đại thành, đó là bất truyền chi bí của Thánh Vương tông tông nên thân phận y coi như đã lộ.

“Bất quá, giờ người mới biết ta là Thánh Vương tông tông chủ, có muộn quá không?” Thánh Vương tông tông chủ nở nụ cười tàn nhẫn, áp sát Ngụy Tác.

“Không ngờ y là Thánh Vương tông tông chủ!”

Phe Ngụy Tác đề khấn trương. Thánh Vương tông tông chủ có thể chống nổi thuật pháp của Ngụy Tác thì nhục thân không biết khắc nhập bao nhiêu thần văn, Hỏa Vực thần vương hiển nhiên vì thế nên rất tin vào Thánh Vương tông tông chủ.

“Đối phương không thể biết ta có vô thượng cường pháp như Động Hư bộ pháp, có thể y biết bí thuật, hoặc pháp khí gì đó để đến sát ta. Không thì Hỏa Vực thần vương không thể coi là y ăn chắc ta.”

Mắt Ngụy Tác ánh lên, nhưng không tránh mà lao về phía Thánh Vương tông tông chủ.

“Y muốn xem nhục thân Thánh Vương tông tông chủ đến mức nào!”

“Y tương kế tựu kế, nếu nhục thân Thánh Vương tông tông chủ không bằng y thì vài chiêu là mất mạng!”

Phe Ngụy Tác đều hiểu ý gã, nín thở đợi. Lòng tay Hàn Vi Vi đầm mồ hôi, chuẩn bị kích phát Đế tâm tinh quan.

“Ngụy Tác định làm gì? Lẽ nào ngành tiếp đối phương?”

Tuyệt đại đa số tu sĩ Đặng Tiên thành kinh hô không dám tin. Ngay cả Hỏa Vực thần vương và Thánh Vương tông tông chủ đều kinh ngạc.

Ngụy Tác và Thánh Vương tông tông chủ trực tiếp cận chiến. Thánh Vương tông tông chủ diễn hóa hắc sắc pháp đao đại đạo pháp vực cùng Đặng tiên pháp vực của Ngụy Tác tan vỡ, y lại vỡ vào gã, như đập muỗi.

Ngụy Tác không hề tránh, cũng bổ vào Thánh Vương tông tông chủ.

Ngụy Tác diễn hóa thần quang kỳ dị, như biến thành ngàn sắc thần thiết, lưu động khí tức khôn tả, trong mình cơ hồ là trời sao lấp lóe.

“Choang!”

Tay Ngụy Tác lóe ánh vạc và tay Thánh Vương tông tông chủ gần như trong suốt va nhau, như hai cái chuông đúc bằng thần thiết ngân nga.

“Lại đấu nhục thân với Thánh Vương tông tông chủ?”

Cơ hồ toàn bộ tu sĩ Đặng Tiên thành tròn mắt, nhìn thấy cảnh tượng không dám tin.

Ngụy Tác và Thánh Vương tông tông chủ cùng vắng đi, pháp y trên một tay Ngụy Tác nát vụn, cánh tay bạc vỡ ra, lan đến tận cổ như sắp vỡ nốt.

“Thánh Vương tông tông chủ có nhục thân còn hơn Ngụy Tác!”

Phe Ngụy Tác biến sắc. Nhục thân Thánh Vương tông tông chủ như thường, chỉ cánh tay đó hơi co lại.

“Thể nội y khắc nhập ngàn ấy thần văn?!”

Ngụy Tác thập phần chấn kinh, từ bằng hệ thần văn do Linh Lung Thiên cho đến Đẳng tiên pháp vực thần văn, thần văn của Hoàng Đạo Quân, cộng thêm “Thiên la địa võng” và “Thiên bằng địa liệt” của Nguyên Âm lão tổ và “Nhất nguyên càn khôn” của Vu thần nữ, gã có ngàn ấy thần văn đại thành mà nhục thân vẫn không địch nổi Thánh Vương tông tông chủ!

Bọn Ngụy Tác đã xem xét tình hình Thánh Vương tông, cho rằng một tông môn truyền thừa, tối đa chỉ có ba, bốn thần văn nhưng suy đoán đó đã nhầm!

Thánh Vương tông tông chủ không chỉ khắc nhập ba, bốn thần văn.

“Có thể Hỏa Vực thần vương giao dịch với, truyền cho y thần văn cũng nên.”

Ngụy Tác thậm chí có ý nghĩ đó nhưng không hoảng loạn, nhục thân của gã tuy kém hơn nhưng biết nhục thân Thánh Vương tông tông chủ không hơn bao nhiêu.

“Keng!”

Ai cũng thấy tay Ngụy Tác như nát vụn nhưng vắng đi mà vẫn ung dung, ngân quang lóe lên, mặc thần thiết liên hoa chiến y vào.

Ngụy Tác sững lại trên không, mặc ngân sắc chiến y, như thượng cổ chiến thần trùng sinh.

“Người quả nhiên lấy được Vạn cổ thánh vương kinh, vô thượng bí pháp của Thánh Vương tông!”

“Không ngờ người khắc được ngàn ấy thần văn, tiếc là còn kém, hôm nay tất chết trong tay ta!”

“Nếu người ngoan ngoãn thần phục Thánh Vương tông, ta sẽ chữa cho đừng sống.”

Thánh Vương tông tông chủ hùng hổ áp sát Ngụy Tác, đồng thời cười lạnh liên hồi.

Ngụy Tác không ngại tiếu mà lướt đi gần bốn mươi dặm hư không!

“Ta đã chuẩn bị Thiên từ thần cầu, người muốn cũng không chạy được.”

Thánh Vương tông tông chủ lại cười lạnh, ngân hắc lưỡng sắc cổ phù, tựa hồ do vô số sợi tơ quấn lại được kích phát, hình thành một ngân hắc sắc quang cầu chừng một trượng, như một vì sao nhỏ bắn ra.

Tế xuất vật đó, y và Ngụy Tác như nam châm hút nhau, lao tới với tốc độ càng lúc càng nhanh.

Ngụy Tác lại phát động Động Hư bộ pháp, vẫn không thoát được, Thánh Vương tông tông chủ càng lúc càng như thuận di, nhanh chóng đến trước mặt gã.

“Choang!”

Thánh Vương tông tông chủ vung tay vỗ vào tay kia Ngụy Tác.

Ngụy Tác tan hết ngân sắc quang văn, thần thiết liên hoa chiến y tóe lửa, rung lên. “Cách cách... cách cách...” tay gã có tiếng xương vỡ.

“Choang!”

Thánh Vương tông tông chủ và Ngụy Tác tựa hồ chỉ hơi sững lại trên không trung rồi bị ngân hắc sắc quang cầu kéo lại gần, Thánh Vương tông tông chủ lại bổ vào nhưng bị tay Ngụy Tác chặn lại, vang lên tiếng thần chung ngân nga.

“Đom đóm mà đua ánh sáng với vầng trăng? Thêm chiến y cũng vô dụng! Nhục thân của người khôi phục nhanh nhưng liệu được bao nhiêu lần?”

“Người khôi phục bao nhiêu lần, ta đánh nát bấy nhiêu lần, đến khi người không thể khôi phục nữa!”

Thánh Vương tông tông chủ dấy động khí thể đến đỉnh điểm, hai tay rực thần quang như có vô số thần lực lưu chuyển, không ngừng bổ vào Ngụy Tác.

“Cách cách... Cách cách...” Ngụy Tác liên tục văng đi, trên mình vang lên tiếng như rang đậu.

Nhưng gã càng lãnh tĩnh, Nguyên thủy thần căn và thần văn của Hoàng Đạo Quân khiến nhục thân khôi phục cực nhanh.

“Keng!” “Keng!” “Keng!” ...

Bị Thánh Vương tông tông chủ đánh cho tê thảm nhưng gã bình tĩnh như thường, không ngừng khắc nhập thần văn!

-o0o-

1048. Chương 1048: Đánh Vỡ Nửa Đầu

“Vô thượng nhục thân đối quyết như thần binh va nhau, không thể dùng tiểu xảo, Ngụy Tác bị áp đảo!”

“Thần thiết chiến y không có bao nhiêu tác dụng, dù nhục thân nhanh chóng khôi phục, mỗi lần đều tiêu hao tinh khí, cứ thế sẽ mất mạng!”

“Không ngừng áp sát thể này, thi triển thuật pháp khác cũng không được! Ngân hắc sắc quang cầu trên đầu Thánh Vương tông tông chủ là pháp khí gì nhỉ!”

Thánh Vương tông tông chủ và Ngụy Tác liên tục va chạm nhục thân, trong mắt tu sĩ Đăng Tiên thành thì Ngụy Tác như một khối thần thiết bị Thánh Vương tông tông chủ gõ mãi, không thể trả đòn.

“Choang!”

Lại có tiếng nổ kinh thiên động địa, như hai vì sao va nhau, Thánh Vương tông tông chủ đánh vào ngực Ngụy Tác, hỏa quang tứ tán, vô số quang văn tan vỡ, ngực gã lõm vào, văng đi.

“Choang!”

Chỉ văng đi không đầy hai trượng, cự ly lại bị thu hẹp, Thánh Vương tông tông chủ lại tung đòn đánh cho vai trái Ngụy Tác gần như nát vụn, vô số tinh quang từ thần thiết liên hoa chiến y lóe lên.

“Cách!”

Hoàng sắc thủy tinh đạo liên phong ấn Thánh Vương tông tông chủ nhưng chỉ thoáng sau đã bị y chấn tan.

“Choang!”

Thánh Vương tông tông chủ ung dung bước tới, tóc như hóa thành vô số nguyên khí pháp tắc, rùng rục ngũ sắc hà quang sau gáy. Y như thánh linh, tung quyền vào vai trái Ngụy Tác khiến vai gã lõm xuống.

“Vô dụng, hôm nay ngươi chắc chết trong tay ta!” Thánh Vương tông tông chủ cất giọng vang vang, như một món nhân hình thần binh, vô thượng uy thế không thể tưởng tượng nổi.

“Đại cục đã định, ta không cần động thủ.” Hỏa Vực thần vương lạnh giọng.

Nhiều tu sĩ chịu ơn Ngụy Tác đều lo lắng, lẽ nào nhân vật ngay trong thú triều kinh thiên, rồi nhục thân mộc hóa cũng thoát được mà hôm nay lại chết theo cách này?

“Phù!”

Thánh Vương tông tông chủ đánh trúng tâm mạch Ngụy Tác, gã hộc máu, vô số ngân sắc hà quang như thần hoa bùng nổ, lại văng đi.

“Lẽ nào người còn chống chọi?”

Ngân hắc sắc quang cầu trên đỉnh đầu Thánh Vương tông tông chủ rung lên kỳ dị thu hẹp cự ly giữa hai người, y giẫm chân xuống, như định ấn Ngụy Tác xuống đất.

“Choang!”

Ngụy Tác giờ cả hai tay chặn chân Thánh Vương tông tông chủ, tức thì rút xuống trăm trượng. Lân va chạm này vang lên chói lói, thần thiết liên hoa chiến y như sắp nát, không khí dấy lên như biển giữa hai người.

“Lớn lối, nửa tuần hương nữa là ta giết được ngươi.”

Ngụy Tác đáp trả.

“Cái gì?!” Đẳng Tiên thành xôn xao.

Tất cả cho rằng Ngụy Tác không thể địch nổi Thánh Vương tông tông chủ, vô thượng nhục thân đấu với nhau cũng như hai khối tinh kim va chạm, phải hủy được một khối thì mới dừng. Nhưng gã nói thế, mà ai cũng thấy uy năng ngân hắc sắc quang cầu trên đầu Thánh Vương tông tông chủ chưa tan, gã e là muốn chạy cũng không được.

“Ha ha, ngươi tưởng ta là trẻ con ba tuổi hả mà định dọa ta?” Thánh Vương tông tông chủ cười vangm cảm thấy Ngụy Tác quá buồn cười, lại liên tục tung cước, định ấn gã xuống cát bụi.

“Chết đến nơi rồi còn mơ mộng.” Trung thiên tử lôi tông tông chủ và Minh Thổ tông Hóa Cốt thần quân đều cười lạnh.

“Hai kẻ sâu kiến các ngươi dám cười nhạo ta?” Ngụy Tác bị đánh hộc máu nhưng lạnh giọng bảo Trung thiên tử lôi tông tông chủ và Hóa Cốt thần quân.

“Ngươi...” Trung thiên tử lôi tông tông chủ và Hóa Cốt thần quân neho mắt lại, nhìn bọn Cơ Nhã với thần sắc không cần nói, ra vẻ ngươi chết là bọn ta đối phó đạo lữ và thân hữu của ngươi.

“Cẩn thận!”

Mắt Hỏa Vực thần vương lóe lên quát to.

“Ta diệt ngươi rồi diệt Thánh Vương tông tông chủ! Ta sẽ cho cả thiên hạ thấy dù ngươi và Thánh Vương tông tông chủ liên thủ cũng không phải đối thủ của ta.”

“Oành!” Hỏa Vực thần vương chưa kịp lên tiếng thì Ngụy Tác đang hộc máu đột nhiên phát ra quang hoa chói lòa, áp sát Trung thiên tử lôi tông tông chủ.

“A!”

Trung thiên tử lôi tông tông chủ và Hóa Cốt thần quân kinh hãi, lôi quang hải dương và bạch cốt sâm lâm cùng hóa ra trước mặt.

Cả hai không ngờ Ngụy Tác trong tình huống này mà dám áp sát.

“À!”

Thánh Vương tông tông chủ nhíu mày, mắt ánh lên lệ mang, vung tay bỏ vào Ngụy Tác.

Nhờ tác dụng của ngân hắc sắc quang cầu nên Ngụy Tác cơ hồ vừa lướt đi là y đã đến sau lưng gã. Nhưng lúc đó gã lại thấy thật lạ, vì vô hình trung, lúc Ngụy Tác phát động ban này, y và Ngụy Tác cách Trung thiên tử lôi tông tông chủ, Hóa Cốt thần quân không đầy một trăm dặm.

Ban này y không chú ý, giờ chợt có cảm giác Ngụy Tác vô hình trung cố ý tạo ra cục diện này.

Trung thiên tử lôi tông tông chủ, Hóa Cốt thần quân vốn ở mé nam, cách bọn Hỏa Vực thần vương rất xa nên Hỏa Vực thần vương muốn xuất thủ cũng không kịp.

“Choang!”

Nhiều người kinh hô vì Ngụy Tác không để ý đến đòn của Thánh Vương tông tông chủ.

Đòn của Thánh Vương tông tông chủ giáng vào hậu tâm gã, cơ hồ chấn tan xương sống, lưng lõm vào, máu từ miệng gã phun ra như đóa đóa ngân sắc thần hoa nở trên không.

Ngụy Tác không dừng mà lao đến chỗ Trung thiên tử lôi tông tông chủ, Hóa Cốt thần quân.

“Y định làm gì, còn đấu thêm với hai kinh thiên cường giả Thần huyền tam trọng?!”

Cơ hồ mọi người nín thở.

Đây là cảnh tượng khó tưởng tượng nổi, khiến tâm thần sôi trào.

“Choang!”

Thánh Vương tông tông chủ lại đánh trúng hậu tâm Ngụy Tác, ngực gã nhô lên, thần thiết liên hoa chiến y có vết nứt.

Nhưng Ngụy Tác không dừng, như kéo Thánh Vương tông tông chủ đi, tránh được đòn của Trung thiên tử lôi tông tông chủ và Hóa Cốt thần quân, bước thứ ba là đến sau lưng Trung thiên tử lôi tông tông chủ, nghênh kích lôi quang đại đạo pháp vực của y.

“Oành!”

Trung thiên tử lôi tông tông chủ bị Ngụy Tác phá tan lôi quang hải dương, đại đạo pháp vực do vô tận lôi quang hình thành bị xé rách.

“Choang!”

Cùng lúc, Thánh Vương tông tông chủ bám theo Ngụy Tác như bóng với hình, lại giáng trúng cổ gã khiến cần cổ gần như gãy vụn, đầu cũng cúi xuống.

“A!” Trung thiên tử lôi tông tông chủ chân rục lôi quang, định thừa cơ hội giãn ra.

Bọn Hỏa Vực thần vương cũng lao tới.

“Chát!” Trung thiên tử lôi tông tông chủ chợt tròn mắt, bợ lấy ngực, như tâm tạng sắp vỡ!

Khí huyết và chân nguyên y rung lên, thi pháp bị ngừng lại.

Cùng lúc, tay Ngụy Tác vỗ lên đầu Trung thiên tử lôi tông tông chủ.

“A!”

Trung thiên tử lôi tông tông chủ bị hất bay kim long long thủ trên đầu, trán nát một nửa, máu và nguyên khí phủ kín thỉnh không.

Vù!

Cùng lúc, lam hắc sắc âm khí từ Ngụy Tác dấy lên, giáng vào Trung thiên tử lôi tông tông chủ, hất y bay đi, hút kim long hoàng giáp đã nát về.

“A... A... A...”

Tình cảnh thật đáng sợ, lực phòng ngự của kim long hoàng giáp và nhục thân sinh cơ của Thần huyền tam trọng đại năng thập phần kinh nhân, tuy hai lần trúng đòn của gã, nhưng Trung thiên tử lôi tông tông chủ không chết mà nửa đầu còn lại kêu lên thê thảm, loạng choạng lui lại, móc đờn được ra uống.

“A!”

Hóa Cốt thần quân thấy Trung thiên tử lôi tông tông chủ chảy óc thì rùng mình.

“Y định làm gì?”

Ai nấy nín thở. Ngụy Tác tuy trọng thương Trung thiên tử lôi tông tông chủ nhưng gã cùng ba lần trọng thương. Cứ thế gã không gượng nổi.

“Oành!”

Cùng lúc, Ngụy Tác lại vượt hư không, mang theo kim long chiến giáp cách xa Trung thiên tử lôi tông tông chủ và Hóa Cốt thần quân. Cùng lúc, lại tiếng keng không ai nghe rõ phát ra từ thể nội gã, gã hơi run lên, vô lượng quang hóa sinh, khí vận khôn tả dấy lên.

“Chuyện gì hả?”

Thánh Vương tông tông chủ lại bổ vào hậu tâm Ngụy Tác nhưng chân mây giằng giật, nhận ra khí tức của gã thay đổi.

-o0o-

1049. Chương 1049: Ai Giẫm Ai Dưới Chân

“Choang!”

Như đồng thần chung rung lên động màng tai, Thánh Vương tông tông chủ lại đánh trúng hậu tâm Ngụy, khí lãng và hà quang khác nào biến động.

“Sao lại thế này!”

Nhiều tu sĩ kinh hô không dám tin.

Thánh Vương tông tông chủ tung đòn nhưng hậu tâm Ngụy Tác không lồm xướng, nhục thân gã và Thánh Vương tông tông chủ giờ cân bằng!

“Sao lại thế được!”

Thánh Vương tông tông chủ hiện rõ thần sắc không dám tin.

Lúc trước y và Ngụy Tác đấu nhục thân, lần nào cũng như sắt gõ vào gỗ nhưng giờ thì như hai khối thần thiết va nhau, tay y tê dại, không thể động đậy!

“Người...!”

Y hiểu ra, càng rung động!

Khắc nhập thần văn đại thành, Ngụy Tác trong lúc này lại thêm thần văn đại thành! Hóa ra ban nãy gã không ngừng khắc nhập thần văn!

“Thế nào, ta giáo huấn mấy tên sâu kiến nói lăng nhăng, các người định xông lên cả hả?”

Ngụy Tác nói với Hỏa Vực thần vương đoạn phát động Động Hư bộ pháp, kéo giãn cự ly.

“Đây là trận chiến giữa ta và y! Các người có nhúng vào cũng khó cứu được y!”

Liên tục phát động Động Hư bộ pháp, giọng Ngụy Tác lại vang vọng, đối thủ thành công, không ngừng áp sát Thánh Vương tông tông chủ.

“Choang!” “Choang!” “Choang!”

Gã thu thần thiết liên hoa chiến y đã nứt lại, thuần túy dùng nhục thân đấu với Thánh Vương tông tông chủ.

Từng dải thần quang kỳ dị tan đi giữa chưởng chỉ hai người, thể nội chảy vô số thần huy.

“A!”

Ai nấy tròn mắt, Ngụy Tác và Thánh Vương tông tông chủ ngạnh tiếp, nhục thân gã không hề hấn gì, như một khối thần thiết, sáng rực lên như được rèn.

“Không ngờ người lén khắc nhập thần văn, dù thế thì sao, ta cảm chân được người, số còn lại không phải đối thủ của Hỏa Vực thần vương. Các người vẫn không thoát được.”

Thánh Vương tông tông chủ kinh nộ dị thường, không ngừng gầm lên, nhiễu loạn tâm thần Ngụy Tác.

“Vậy hả?”

Ngụy Tác cười lạnh.

“Oành!”

Như thể dấy lên thiên long long tức, như có viễn cổ thiên long vượt thời không, đột nhiên hiển hiện trên hư không.

“Ầm!”

Nguyên khí hùng hậu từ thể nội Ngụy Tác tràn ra gột rửa kim long chiến giáp lấy được của Trung thiên tử lôi tông tông chủ.

“Y có thể luyện hóa thiên long nguyên khí?”

“Y có thể lợi dụng thiên long nguyên khí, tôi luyện nhục thân! Trời đất!”

Nhiều người nhận ra kêu lên kinh ngạc.

Ngụy Tác uốn thành long hình, luyện hóa giá kim long chiến giáp thì thỉnh thoảng dừng lại phát động Động Hư bộ pháp, ngạnh tiếp Thánh Vương tông tông chủ nhưng đối phương lần nào cũng run lên, động tác đình đốn, tình thế hoàn toàn do gã chủ đạo. Chỉ tích tắc là nhục thân gã đã cao hơn Thánh Vương tông tông chủ!

“Cách!”

Nguyên khí tuyệt cường giáng vào kim sắc long đầu, long đầu của kim long chiến giáp tan vỡ, kim sắc long khí bị Ngụy Tác hút vào thể nội.

“Oành!”

Thiên long nguyên khí của long đầu chảy vào thể nội Ngụy Tác, huyết khí của gã dấy lên, như có vàng mặt trời sáng rực trên không trung.

“Choang!”

Ngụy Tác vung tay, lấp lóe vô số ngân sắc hà quang và nguyên khí pháp tắc, chạm vào cánh tay Thánh Vương tông tông chủ gần như trong suốt, có vô số tinh quang và thần lực lưu chuyển.

“Lạc!”

Tay Ngụy Tác như thường còn Thánh Vương tông tông chủ vắng đi, như tảng gỗ bị hất bay, bàn tay gần như trong suốt nát từ trong ra ngoài, nát đến tận khuỷu, như tảng sứ nứt vỡ.

Đây là hình ảnh rợn người, trong cánh tay gần như trong suốt, vô số quang hoa lấp lóe, thần lực tan đi, qua vết vỡ, vô số quang hoa tràn ra.

“Choang!”

Ngụy Tác lại bỏ ra.

“Cách!”

Thánh Vương tông tông chủ co rút tròn mắt, cong người, cánh tay như lưu ly bàn vang lên tiếng nứt vỡ.

“Oành!”

Cùng lúc, bạch sắc hà quang và vô số bạch sắc đạo liên hiển hóa, đạo lực bùng lên giữa Ngụy Tác và Thánh Vương tông tông chủ.

Vô thượng nhục thân đối kháng, Ngụy Tác chiếm cứ ưu thế tuyệt đối về chân nguyên không hề rung động, nắm lấy cơ hội, hiển hóa Đẳng tiên pháp vực.

“Cách cách!”

Thánh Vương tông tông chủ run lên, hai tay nát vụn như hai pháp bảo bị đánh vỡ, vô số mảnh lưu ly bay trên không.

“Người định giẫm ta dưới chân mà!”

Ngụy Tác gầm lên, chiến ý ngút trời, kim long chiến giáp tan nát, nguyên khí bị gã hút lấy, gã từ trên không đạp chân vào ngực Thánh Vương tông tông chủ.

“A!”

Thánh Vương tông tông chủ rú lên hãi hùng, quang hoa từ đỉnh đầu bắn ra, ngân hắc sắc quang cầu tan tành thành những sợi nhỏ. Đồng thời thân thể y lao về phía bọn Hỏa Vực thần vương.

“A! A! A! A!...”

Đặng Tiên thành cơ hồ điên cuồng, tu sĩ quan chiến hô vang.

Tình cảnh quá ấn tượng, tâm thần mỗi người đều bị xung kích khó tưởng tượng nổi.

Mười mấy tích tắc trước, Ngụy Tác còn bị Thánh Vương tông tông chủ đánh cho thổ huyết liên tục, nhưng sau khi gã tuyên bố giết đối thủ, đánh nát nửa đầu Trung thiên tử lôi tông tông chủ, lật cả kim long chiến giáp, rồi đánh gãy hai tay Thánh Vương tông tông chủ, buộc y hủy ngân hắc sắc quang cầu mà bỏ chạy.

Có cảm giác Ngụy Tác là ma thần, chiến thần trùng sinh, không thể chiến thắng! Uy thế ngút trời áp đảo nhất thiết!

“Oành!”

Thánh Vương tông tông chủ vừa thoát đi không xa, Ngụy Tác lại vượt hư không, giẫm lên y.

“A!”

Thánh Vương tông tông chủ kêu lên kinh thiên động địa, ngực nứt ra, bị Ngụy Tác giẫm rơi như vãn thạch.

“Ai thắng?” Giọng Ngụy Tác chấn động thiên địa.

“A!”

Gã lại xuất hiện phía trên Thánh Vương tông tông chủ đang rơi xuống, giẫm mạnh.

“Cách cách!”

“A!” Thánh Vương tông tông chủ kêu thê thảm, ngực bị Ngụy Tác đạp thủng một lỗ, lún sâu xuống nền đất, đá bay tung tóe.

Vù!

Quang hoa từ thể nội Thánh Vương tông tông chủ hiển hiện ra, Ngụy Tác lại đạp xuống thì quang hoa xuyên qua hư không.

“Cách cách!”

Đầu Thánh Vương tông tông chủ bị Ngụy Tác giẫm vỡ.

Mặt đất rung lên, quanh cái hố Ngụy Tác và Thánh Vương tông tông chủ đặt chân thì đá núi, tro hình thành một cơn sóng quét đi bốn phương tám hướng.

Tâm tạng tất cả như bị gõ mạnh, há miệng không nói thành lời.

“A! Ngụy Tác, ta nhất định sẽ giết ngươi!”

Quang hoa đó hiện ra cách vạn dặm, là một hình người nhỏ xíu do mấy loại thần văn ngưng thành, kêu lên oán độc cực độ nhưng tan biến vào tầng mây.

Nhục thân y bất động, bị Ngụy Tác giẫm dưới chân, mình gã rục xịch hà và thân quang thoỉ tan sóng khí và bụi bặm, uy thế nghệt thổ.

“Thánh Vương tông tông chủ, bị Ngụy Tác đánh cho từ bỏ nhục thân, thi triển bí thuật bỏ chạy...”

“Thánh Vương tông tông chủ mà bị Ngụy Tác đánh cho không giữ nổi nhục thân!”

Tích tắc lặng ngắt qua đi, tiếng hít hơi lạnh vang quanh Đấng Tiên thành, Thánh Vương tông tông chủ bị Ngụy Tác giẫm dưới chân đã đoạn tuyệt sinh cơ, huyết khí tan đi.

Tuy Ngụy Tác chưa giết hẳn được Trung thiên tử lôi tông tông chủ và Thánh Vương tông tông chủ nhưng y đánh nát nửa đầu Trung thiên tử lôi tông tông chủ và đánh tan nhục thân Thánh Vương tông tông chủ thì uy thế đó chấn nhiếp các tu sĩ khác đến tê dại.

“Xem ra vẫn phải chính ta động thủ giết người!”

Hỏa Vực thần vương lên tiếng, cách Ngụy Tác không đầy hai nghìn dặm, thỉnh không biến thành xích hồng sắc, như bao trù thần hỏa.

“Ồnh!”

Hỏa trụ trực tiếp hình thành một vì sao đỏ rực ép xuống Ngụy Tác.

“Thế nào, chuột chạy cùng sao hử?”

Ngụy Tác thu nhục thân Thánh Vương tông tông chủ, đồng thời vượt hư không, đến chỗ bọn Nguyên Âm lão tổ.

-o0o-

1050. Chương 1050: “nội Gián” Ra Tay

“Giết!”

A Tỳ thần quân cất giọng băng lãnh cực độ, thanh hồng sắc vân điểm hóa thành thần linh cầm cổ qua cổ binh lao về phía Ngụy Tác và sơn môn Đấng Tiên tông.

Không ai ngờ Ngụy Tác đạt mức đó, nhục thân đủ để giết ngược lại Thánh Vương tông tông chủ, ép y chỉ còn lại thần hồn.

Không ai dám đơn đầu với Ngụy Tác nữa, kinh thiên đại chiến triệt để bạo phát.

“Gừ!”

Mười sáu Long hổ kim điểm thú đồng thời gầm lên, phun ra kim sắc quang điểm, kéo kim sắc thần đài áp sát Ngụy Tác và sơn môn Đấng Tiên tông.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”...

Trên kim sắc thần đài, Vạn Hoàng công tử Đồng Bất Cố diễn hóa đại đạo pháp vực, hình thành một cây kim sắc tỳ bà.

Đầu kim sắc tỳ bà là đầu một kim sắc thần hoàng, thân đàn là hoa văn lông đuôi. Đại đạo pháp vực này hiển hóa là như gảy đàn, mỗi lần phát pháp âm là như kiếm ngân, bắn ra đạo đạo thần quang kinh nhân, mang theo nguyên khí pháp tắc chém vào bọn Ngụy Tác.

“A!”

Trung thiên tử lôi tông tông chủ không hiểu uống linh đơn gì mà đầu bị mất một nửa lại mọc ra, chỉ là không có tóc, da đỏ au nên trông có phần nửa người nửa quỷ, lại gào lên điên cuồng, hóa ra lôi điện trường thương, như con rồng chớp bổ vào Ngụy Tác, sấm nổ ầm ầm.

“Giết!”

Hóa Cốt thần quân quát khê, bạch sắc quang hoa cùng nguyên khí pháp tắc của lão xuất hiện, hóa thành bạch cốt đại thụ, chỉ một tích tắc là nở một đóa hoa cao bằng thân người rồi kết bạch cốt đạo quả, rụng xuống như sao băng, nhắm thẳng bọn Ngụy Tác.

Khí tức của thần huyền đại năng khiến thiên địa sôi lên, vô số quang hoa lấp lánh trên hư không, các loại vân khí và nguyên khí pháp tắc va nhau, hình thành hà quang khó tưởng tượng nổi.

Tuy là ban đêm nhưng các loại thần quang chiếu rọi thiên địa, nghìn dặm quanh Đẳng Tiên thành sáng hơn ban ngày.

Từng thần huyền đại năng như thượng ma thần đi tới, thân ảnh liễu nhiễu vô số quang hoa, cao lớn vô cùng.

“Trời đất! Y truyền Liệt khuyết tàn nguyệt cho ngàn ấy người!”

Tu sĩ quan chiến quanh Đẳng Tiên thành cách Ngụy Tác và Hỏa Vực thần vương hơn hai nghìn dặm nhưng khí tức của cả hai khiến họ run lên, cơ hồ yếu quỳ xuống, quá nửa kinh hô.

“Xoẹt!!”

Phe Ngụy Tác phản kích. Thần quang kinh nhân cực độ trải ra, không chỉ gã mà Lý Tả Ý, Phong Ngô Thương, Vũ Hoàng chân nhân cũng phát Liệt khuyết tàn nguyệt.

Có cảm giác cả đám đông cùng phát hôi hắc sắc loạn nguyệt.

“Chát!”

Thiên địa sáng lên rồi tối đi.

Song phương phát ra các loại thần uy, thỉnh không hình thành một khe sâu, núi rừng thành tro, mặt đất cũng nứt sâu hoắm.

Mọi tu sĩ quan chiến đều không biết thắng bại thế nào, vì thiên địa nguyên khí và quang hoa lao ra che kín thị tuyến.

Vù!

Sợi bạc từ thủy triều quang hoa đổ ra.

Ngụy Tác lấp lóe ngân sắc thần quang và xích sắc hà quang, chỉ bằng nhục thân cũng phá được mọi uy năng.

Sau lưng gã là Linh Lung Thiên, Hàn Vi Vi, Cơ Nhã, Thủy Linh Nhi, Nam Cung Vũ Tinh và Âm Lệ Hoa.

“Oành!” “Oành!”

Hiện rõ thân ảnh là hai làn nguyên khí dao động bùng lên, Đẳng tiên pháp vực hiển hóa, đồng thời hơn nghìn thanh phi kiếm xé không khí, kiếm khí xung thiên, hình thành một kiếm trận.

“Tô Thần Huyết, Vương Vô Nhất, nói đi! Âm Thi tông và Hải Tiên tông dù gì cũng trong Đại Hóa minh, những kẻ kia lại không phải tu sĩ Vân Linh đại lục, các người bỏ mặc bọn ta, giờ chúng giao đấu công bình với bọn ta những thua, thẹn quá hóa giận, trực tiếp xuất thủ, các người là tu sĩ Vân Linh đại lục, định hợp lực với chúng hả!”

Vừa xuất hiện thân ảnh, Ngụy Tác vận chân nguyên, nói với Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất ở xa.

Hiện tại coi như trở mặt, gã không hề khách khí với Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất.

“Đây ân oán riêng của chúng ta, liên quan gì đến Đại Hóa minh và Vân Linh đại lục tu đạo giới, ta giết người xong sẽ đi ngay.” Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất hơi biến sắc, chưa kịp nói gì thì Hỏa Vực thần vương lên tiếng. Cùng lúc, ba khí tức hùng hậu dấy lên, từ một biển do các loại uy năng tan nát hình thành, phân thành ba phương vị, vây lấy Ngụy Tác.

Ba làn khí tức là Hỏa Vực thần vương, Vạn Hoàng công tử và A Tỳ thần quân.

“Lão thất phu, người bảo là ân oán riêng, có dám đơn đấu với ta không?” Ngụy Tác vung tay, té xuất Sinh tử thư.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”...

Phía trên sơn môn Đẳng Tiên tông cùng sau lưng Ngụy Tác có khí tức bạo phát. Lại một dải quang hoa dấy lên.

“Không hẳn, bắt quá A Tỳ thần quân và Vạn Hoàng công tử không cần xuất thủ đối phó các người. Cho người biết, Vũ Hóa thể gia và Đại Hàn cung còn không ít người tới.”

“Người rất mạnh nhưng thân hữu không đáng gì, thuật của Minh Thổ tông có thể tạm thời cầm chân Nguyên Âm lão tổ. Nếu người không chết ngay, chốc nữa nhặt thây cho đồng bạn.”

Hỏa Vực thần vương diễn hóa thần vực, tam sắc thần hỏa dệt thành vô số nguyên khí pháp tắc huyền ảo, ngưng tụ thành thần hỏa trường thương.

“Cách cách cách”!

Thần hỏa trường thương thì ngay cả Hỏa Vực thần vương không dám chạm vào pháp tắc, hư không chúng quanh liên tục vụn vỡ.

Thần hỏa trường thương tựa hồ nung chảy tất cả, hư không cũng bị đâm xuyên.

“Đây là ân oán riêng Hỏa Vực thần vương và Ngụy Tác, các đạo hữu khác không nên động thủ!” Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất lên tiếng can thiệp, quanh Đẳng Tiên tông càng hỗn loạn, hộ sơn đại trận phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, tựa hồ phát động đại cấm đô, vô số tu sĩ bị kéo vào trận này.

“Hừ!” Ngụy Tác càng sầm mặt, Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất tuy bề ngoài công khai chen vào ngăn cản trận này, để Hỏa Vực thần vương đả thương với gã nhưng cả hai chỉ cản những người khác còn mặc A Tỳ thần quân và Vạn Hoàng công tử vây công gã.

“Lão thất phu, có tin ta đánh cho người thổ huyết không?” Ngụy Tác lại phát động Động Hư bộ pháp, song thần huyền chi uy đưa tất cả lao vào Hỏa Vực thần vương.

Cùng lúc, Hàn Vi Vi ở sau lưng nháy mắt với Vạn Hoàng công tử.

Vạn Hoàng công tử vốn nem chuột sợ võ đố, không dám phát động toàn bộ thần uy, thấy Hàn Vi Vi ra hiệu thì tâm linh thần hội, không công kích Ngụy Tác mà đợi “Vu thần nữ” xuất thủ.

“Vậy hả?”

A Tỳ thần quân và Hỏa Vực thần vương cảm tri được Vạn Hoàng công tử khác thường, đồng thời cho Hàn Vi Vi là Vu thần nữ, thành ra cùng cười vang.

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác toàn lực kích phát Sinh tử thư, quang tự chói lòa đổ vào Hỏa Vực thần vương.

“Chát!”

Khí tức hùng hậu đột nhiên từ Hàn Vi Vi phát ra.

Hàn Vi Vi ở ngay sau lưng Ngụy Tác, như thể đã tìm được cơ hội.

“Chuyện đó... Lê nào y đưa pháp khí lợi hại cho A Vu? Hay là nàng có pháp khí đối phó y?” Vạn Hoàng công tử hơi ngần ra, vì nhận thấy khí tức của Hàn Vi Vi có tiên uy.

“Để xem ai thổ huyết.” Mắt Hỏa Vực thần vương bắn ra hai con rồng do hỏa nguyên pháp tắc ngưng thành nhưng không phát mà cười nhạo Ngụy Tác.

“A!”

Nhưng rồi nụ cười của y cứng lại, lập tức biến thành kinh hô.

“Chát!”

Khí tức của Hàn Vi Vi bạo phát, tiên quang vô cùng vô tận tràn ra, uy năng khó tưởng tượng nổi khiến thiên địa tựa hồ khóc than.

Tiên quang không giáng vào Ngụy Tác mà như đuôi sao chổi quét vào Hỏa Vực thần vương!

“Sao lại thế được!” Vạn Hoàng công tử và A Tỳ thần quân đang cười vang, thậm chí nhảy lên, thần hồn kinh hãi suýt bay khỏi thiên linh.

“Cách!”

Hai con rồng nhỏ trước mặt Hỏa Vực thần vương và thần hỏa trường thương do đại đạo pháp vực kinh nhân ngưng thành có thể đâm xuyên nhục thân Ngụy Tác chột tan, liên tục lui lại trên không, vô số quang văn sau lưng tan đi, như phá tan hư không, nhưng tiên quang vẫn quét trúng y.

-o0o-

1051. Chương 1051: Binh Bại Như Núi Đổ.

“Ồnh!”

Cả sơn môn Đăng Tiên tông rung lên, từng mảnh lưu ly quang hoa quay tít trên không.

Mấy tầng hộ sơn cấm chế đều bị công phá.

Bạch sắc hà quang từ đại điện trong sơn môn Đăng Tiên tông bắn lên, hai lão nhân khí tức hùng hậu không tránh kịp, biến thành tro.

Màn sáng quét khắp mấy trăm dặm hư không, thần uy không ngừng phát ra như có cự nhân cầm tấm bia lớn gõ vào thiên địa, Hóa Cốt thần quân và Trung thiên tử lôi tông chủ đứng cạnh nhau, thần sắc cực kỳ khấn trương quan sát màn sáng.

Bạch sắc quang mạc quét khắp trời đất, vây lấy Nguyên Âm lão tổ và phe Ngụy Tác, tựa hồ không địch nổi nên lùi về sơn môn Đăng Tiên tông.

Ai nấy bình thường nhưng Phong Ngô Thương không hiểu bị pháp khí lợi hại nào đánh trúng mà thủng bụng, bên trong có quang hoa lấp lánh khiến y nhất thời khó lành.

Mấy trăm tu sĩ áp sát sơn môn Đăng Tiên tông, có những lão giả mặt mũi cực kỳ âm trầm dấy lên nguyên khí dao động hoàn toàn không kém gì thần huyền đại năng, rõ ràng tế truyền thừa pháp khí.

Hư không kim hồ của Trại Đài Linh Lan thoát ẩn thoát hiện trong hư không như tấm vải bố rách, đang đấu với Vũ Hoàng chân nhân.

Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất nhanh chóng áp sát sơn môn Đăng Tiên tông, Vương Vô Nhất chém kim sắc thánh kiếm tối, tựa hồ hồng cách tuyết mấy trăm tu sĩ tiến công sơn môn Đăng Tiên tông khỏi phía Ngụy Tác.

Thời gian như ngừng lại, mọi người dừng lại.

Cảnh tượng thật đáng sợ, tinh quang như nước mắt tiên vương quét ra, mỗi tia hàm chứa vô lượng pháp tắc, mỗi tia đều như cực đạo thần quang do chân tiên kích phát, công phạt chỉ lực nghịch thiên!

“...”

Hỏa Vực thần vương hú vang lùi lại, hai con rồng do đại đạo pháp vực hình thành và thần hỏa trường thương do đại đạo pháp vực càn kinh nhân ngưng thành, tựa hồ có thể đâm xuyên hư không đều nát thành mấy chục đoạn, bị uy năng giữ cứng trên không rồi hóa thành tro.

“Phù!” Mấy chục tia tinh quang đũa nhau tựa hồ chỉ chạm vào thân thể Hỏa Vực thần vương thì tốc độ tránh né của y thật khó tưởng tượng nổi, cả thuật pháp bỏ chạy cũng diễn hóa xuất ra đại đạo pháp vực, vô số thần văn sau lưng vươn lên như dây leo. Nhưng trên mình y vẫn xuất hiện mười mấy quang văn, uy năng kinh nhân nổ tung trong thể nội, thân thể y đứt làm ba!

Đây là sức mạnh cỡ nào, khiến Hỏa Vực thần vương bất khả nhất thể đứt làm ba!

“A! Đây là sao!”

“Tung đòn đó là một đạo lữ của Ngụy Tác!”

Vô số người thất sắc, Hỏa Vực thần vương tu vi cao nhất ở đây, tam sắc thần hỏa trường thương tạo cảm giác có thể xuyên qua cả nhục thân Ngụy Tác, một phong chiến thư uy nhiếp cả một đại lục, lại thêm có

mặt A Tỳ thần quân, Vạn Hoàng công tử thì ai cũng thấy Ngụy Tác mạnh đến đâu cũng bị ba người liên thủ lấy mạng.

Nhưng không ai ngờ Hỏa Vực thần vương với một phong chiến thư vượt hai đại lục, khiến bát phương nổi sóng, lại chỉ một chiêu, ngay cả thần thông của Thần huyền ngũ trọng đại năng còn chưa kịp thi triển thì đã bị đánh thành ba khúc!

Nếu Hỏa Vực thần vương cũng như Thánh Vương tông tông chủ, đại chiến với Ngụy Tác rồi bị gã đánh bại thì tất cả còn chấp nhận được, nhưng thần vương vừa giáng lâm đã thành ba khúc thì kết quả đó thật khó tiếp nhận nổi!

“...”

Ngay cả Hàn Vi Vi cũng ngẩn ra.

Đế tâm tinh quan và cái bình màu lơ lửng trước mặt, khí tức rừng mình đã tan đi, chỉ còn Đế tâm tinh quan và cái bình màu còn lưu chuyển quang hoa.

“Phát đạt rồi...” Lục bào lão đầu ngẩn ra, không biết nói gì.

“Tiếp đi!”

Ngụy Tác hớn hớn, gào to với Hàn Vi Vi.

Hàn Vi Vi mạo danh Vu thần nữ, dùng Đế tâm tinh quan kích phát cái bình màu, đó là con cờ sâu nhất của gã, nếu chiêu này vô hiệu thì e trận này lành ít dữ nhiều.

Biến số lớn nhất là Đế tâm tinh quan còn bao nhiêu uy năng, đủ kích phát cái bình màu đảo đến mức giết được Hỏa Vực thần vương hay không!

Hiện tại, đáp án đã lộ ra!

Tuy Hỏa Vực thần vương diễn hóa xuất đại đạo pháp vực chạy mất, không thể giết y nhưng đòn này đủ đánh y làm ba!

Đế tâm tinh quan vẫn còn quang hoa, uy năng chưa tan hết, còn phát được một đòn nữa hoặc hơn!

“A Vu... Người!”

Kinh hãi nhất là Vạn Hoàng công tử. Y không sao ngờ Vu thần nữ lại trở giáo!

“Chát!”

Ngụy Tác gầm lên, Hàn Vi Vi run người, theo ý thức lại dồn một đạo chân nguyên vào Đế tâm tinh quan, Đế tâm tinh quan và cái bình màu nổi thành một, phát ra quang hoa kinh thiên!

“... Nàng ta không phải Vu thần nữ! A!”

Tu sĩ đô nhưng chỗ khác dừng lại, linh hồn như nghệt lại, cảnh tượng không thể hình dung bằng ngôn ngữ, quanh Hỏa Vực thần vương quần quít vô số thần văn, tụ ba khúc thân thể lại, liên tục bay lùi, như phá tầng mảnh hư không, diễn hóa nguyên khí pháp tắc, thần thông khó tưởng tượng nổi, nhưng vẫn bị thần uy của Ngụy Tác toàn lực phát ra và tiên quang của Hàn Vi Vi triệt để áp chế, lại bị tinh quang quét trúng rìa, thân thể vừa tụ hợp đứt làm năm khúc.

Khí huyết và thần huyền nguyên khí bắn ra, như thần nhận chém lên hư không thành tiếng nổ chói tai.

“Đúng thế, Vu thần nữ và Vạn Hoàng công tử đều đứng về phe ta, các người bị lừa rồi.” Ngụy Tác cười lạnh.

“Ta...” Đang bị tâm thần xung kích nên Vạn Hoàng công tử nghe thế thì rùng mình.

“A!”

A Tỳ thần quân phát ra vô số thanh hồng sắc diễm khí, hình thành vô số thần linh cầm cổ binh cổ qua, đổ vào bọn Ngụy Tác, đồng thời hóa thành hơn mười lần thanh hồng sắc lưu quang, điên cuồng lao đi.

“Cách!” Đế tâm tinh quan trước mặt Hàn Vi Vi đột nhiên tắt quang hoa rồi nứt nẻ trước khi vỡ hẳn.

“Ha ha! Thêm chút uy năng thì đã giết được thần vương rồi!” Lục bào lão đầu kêu lên. Để tâm tình quan đã sắp hết uy năng, gã nhận ra đòn thứ hai này kém xa đòn đầu, không thì Hỏa Vực thần vương đã không tránh được, bị đánh thành tro.

“A!”

Nhưng ai nấy đều lạnh mình. “Người xử trí A Vu thế nào!” Vạn Hoàng công tử cũng hiểu ra, gào lên bỏ chạy.

Đại năng nào liên tục bị đánh đứt thân thể hai lần thì dù có bí thuật cũng đại thương nguyên khí, phát huy được ba, bốn thành thực lực cũng khá lắm rồi, không thể đấu nổi với Ngụy Tác. A Tỳ thần quân đã chạy, nên y hiểu rõ, có giải thích mình và Vu thần nữ không cùng bọn Ngụy Tác cũng vô dụng.

“A!”

Trung thiên tử lôi tông tông chủ vỡ mặt, kích phát cổ phù, lôi quang hải dương nuốt chửng y, tan biến vào hư không. Hóa Cốt thần quân cũng kinh hãi kêu lên, hóa thành bạch quang lao lên trời. Trạm Đài Linh Lan nhột nhột mặt mày, Hư không kim hồ rung lên, tan biến vào hư không.

“Vậy thì, nơi này không cần bọn tại hạ có mặt nữa.” Ngay cả Tô Thần Huyết hòa Vương Vô Nhất cũng run lên, sợ Ngụy Tác hạ thủ nên chạy mất.

“Ầm!” Bạch quang thiên địa bị chấn tan, tấm bia do đại đạo pháp vực hình thành từ dưới biển lao lên, sừng sững giữa đất trời, Nguyên Âm lão tổ rần rạt uy nghiêm, như trẻ lại mấy chục tuổi đi ra.

“A! A! A!...”

Tu sĩ Vũ Hóa thế gia, Hoàng Phủ thế gia, Đại Hàn cung, thậm chí Đẳng Tiên tông, Thiên Kiếm tông tham gia vào trận chiến này đều hoảng hốt bỏ chạy như chó nhà có tang.

Binh bại như núi lở, thoáng sau phe Hỏa Vực thần vương đã tan rã.

“Cẩn thận!”

Nguyên Âm lão tổ vừa lao ra rống lên.

Hỏa Vực thần vương hóa thành thần hỏa, lao về phía sơn môn Đẳng Tiên tông!

“Xoẹt!!”

Ngụy Tác toàn lực phát động Động Hư bộ pháp, nhưng và đến sát Hỏa Vực thần vương thì vang lên tiếng nổ, như lột da ra, Hỏa Vực thần vương hóa thành thần hỏa bùng lên, một hỏa nhân diễn hóa vô số nguyên khí pháp tắc, với tốc độ càn kinh nhân, lao vào sơn môn Đẳng Tiên tông.

Ngụy Tác phát uy năng đánh tan thần hỏa sau lưng thành tro.

“Đây là Thần hỏa trùng sinh pháp tự giảm nhất giai tu vi!” Linh Lung Thiên lên tiếng.

“Oành!” Phong Ngô Thương ngoan cường lao lên, nhắm Hỏa Vực thần vương phát ra Liệt khuyết tàn nguyệt.

Nhưng tam sắc thần hỏa lóe lên, Liệt khuyết tàn nguyệt bị đánh tan. “A!” Bọn Hàn Vi Vi kinh hô, lại một vầng Liệt khuyết tàn nguyệt do Lý Tả Ý phát ra đánh đứt đôi hỏa nhân của Hỏa Vực thần vương nhưng y hú vang, lao đến trước mặt Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính.

—o0o—

1052. Chương 1052: Người Xong Rồi.

Sắc mặt Ngụy Tác thập phần khó coi.

Phe Ngụy Tác sống lại, tuy chưa từng coi thường Thần huyền ngũ trọng đại năng nhưng không ai ngờ trong lúc trọng thương mà Hỏa Vực thần vương có thi triển được bí pháp này, cả Động Hư bộ pháp cũng không ngăn được.

Tiếng đấu pháp ngừng bật, thân thể đứt làm đôi của Hỏa Vực thần vương lóe quang hoa, đang tụ lại, thần vương với một phong chiến thư khiến khắp nơi nổi sóng này đang không ngừng học máu, quang hoa lấp lóe trong từng ngụm máu, thập phần thê thảm.

Diệp Cổ Vi và Diệp Tiêu Chính bị y chế trụ, không thể động đậy.

A!

Chỉ một tích tắc, những tu sĩ bị tiên khí của Hàn Vi Vi chấn nhiếp mới định thần, hít hơi lạnh.

“Hỏa Vực thần vương bị bức đến mức này, phải bắt con tin!”

“Y cũng hết cách, thân thể bị đánh nát mấy lần, dù tốc độ bỏ chạy không kém Động Hư bộ pháp của Ngụy Tác thì lâu dài cũng bị Ngụy Tác bắt kịp.”

Nhiều người không biết Hỏa Vực thần vương dùng bí pháp gì nhưng nhận ra y biết Ngụy Tác không tha cho mình nên liều mạng vào sơn môn Đẳng Tiên tông đã bị phá hộ sơn đại trận để bắt con tin.

“Thả họ ra, ta để người đi.”

Ngụy Tác không rườm lời, dừng lại trên không bảo Hỏa Vực thần vương.

“Người dùng âm mưu quỷ kế ám toán nên ta mới bại, cứ thế này mà đi, người suy nghĩ đơn giản quá?”

Hỏa Vực thần vương lên tiếng như vô số thần hỏa gầm gào. Liều mạng tự giảm nhất trọng tu vi thi triển bí pháp đã đành, có một thân thần thông mà không kịp thi triển, đã bị bức đến mức này thì y cực kỳ ảm ức.

“Người định thế nào?” Ngụy Tác lạnh lùng nhìn Hỏa Vực thần vương.

“Giao Vạn cổ thánh vương kinh ra, đồng thời tự chặt nhục thân.” Hỏa Vực thần vương nhìn Ngụy Tác cười lạnh.

“Gi hử!”

Mọi tu sĩ Đẳng Tiên thành sôi lên.

Trận chiến giữa Ngụy Tác và Thánh Vương tông chủ thì ai cũng nhận ra Vạn cổ thánh vương kinh là nghịch thiên địa cường pháp, dù không thể giúp lĩnh ngộ cao hơn về thiên địa nguyên khí nhưng có thể tôi luyện nhục thân thành vô thượng thần binh, đây là con đường thành thánh từ thời viễn cổ, khi ấy từng xuất hiện thần vương luyện pháp quyết này, chiến lực hoàn toàn không kém gì những thần vương khác, là chí tôn của tu đạo giới.

Tu sĩ như gã tự chém nhục thân, không biết sẽ tổn hao bao nhiêu nguyên khí, tu vi sẽ kém đi không ít.

“Ngụy Tác sẽ đáp ứng?”

Ai nấy chờ đợi gã thể hiện thái độ, ngay cả Vu thần nữ ở trong Đẳng Tiên tông cũng nghe rõ, qua những lời lúc trước thì nàng ta cũng hiểu rõ.

“Y có đáp ứng không? Nữ tu đó không phải đạo lữ của y...” Vu thần nữ lé lên suy nghĩ.

“Đó là mọi điều kiện của người?” Ngụy Tác không thể hiện ngay, nhìn Hỏa Vực thần vương, băng lãnh nói, “Ta không thích mặc cả, còn điều kiện gì nói luôn ra.”

Hỏa Vực thần vương ngần ra, vốn định yêu cầu gã giao cực đạo tiên binh nhưng bị ánh mắt gã quét qua thì y lạnh buốt trong lòng, không thể mở miệng, sợ chạm đến giới hạn của gã, gã sẽ bất chấp tất cả mà giết y. Y không biết quan hệ cụ thể giữa Diệp gia huynh muội và Ngụy Tác, chỉ biết là thân hữu, nhưng hai người này quan trọng thế nào với gã thì không chắc, mấy đạo lữ lại đều ở cạnh gã nên y không có cơ hội.

“Chỉ hai điều kiện đó thôi.” Hỏa Vực thần vương nói ngay, “Chỉ cần người đáp ứng hai điều kiện này thì ta chừa đường sống cho họ.”

“Được! Ta đáp ứng nhĩ!” Ngụy Tác gật đầu.

“Gi hử!”

Mọi tu sĩ Đẳng Tiên thành, kể cả Vu thần nữ đều cả kinh, không ai ngờ gã đồng ý gọn gàng thế.

“À!” Hỏa Vực thần vương đã tụ lại hai đoạn thân thể, thần hỏa tan dần, lộ ra ngũ quan, mắt nhắm lại không hiểu nghĩ gì.

“Thả họ ra trước, ta sẽ giữ lời, để người đi.” Ngụy Tác bình tĩnh bảo Hỏa Vực thần vương.

“Chết cười, người có chữ tín hơn nữa ta cũng không tin.” Hỏa Vực thần vương cười lạnh: “Đáp ứng xong hai điều kiện của ta đã.”

“Thả họ ra! Đại năng như người bắt kẻ kém hơn, không sợ bị ghi vào điển tịch, bị vạn thế cười nhạo hả.” Phong Ngô Thương bước về phía Hỏa Vực thần vương, “Muốn bắt thì bắt ta này.”

“Hả?”

Hỏa Vực thần vương mục quang lóe lên, nghĩ ra gì đó nên phát một đạo quang hoa chặn Phong Ngô Thương lại, liếc Hàn Vi Vi cùng bọn Cơ Nhã, cười lạnh, “Muốn đổi thì người không đủ tư cách, đạo lữ của y còn được.”

“Gian thương, y tuyệt đối không chỉ đơn giản là cần một môn thuật pháp và bắt người tự giảm tu vi.” Linh Lung Thiên lạnh lùng truyền âm cho bọn Ngụy Tác.

“Người trọng tình nghĩa như thế... ta sẽ lợi dụng điểm này đối phó người, dù tu vi của người cao hơn nữa cũng không thể đấu với Vô thượng hỏa vực và nhiều đại năng liên thủ!” Linh Lung Thiên đoán không sai, Hỏa Vực thần vương đã định nuốt lời, chỉ cần Ngụy Tác tự chém nhục thân, nhất thời không đuổi được thì y sẽ bỏ chạy, mang theo một người thân của gã, rồi bức gã muốn cứu người thì một mình đến Lưu Hỏa đại lục, với cấm chế và các thể lực ở đó tất giết được gã.

“Âm Lệ Hoa, định làm gì!”

Cùng lúc, bọn Cơ Nhã đột nhiên kinh hô, Ngụy Tác khẽ biến sắc, Huyền sát âm khí cuốn về phía Âm Lệ Hoa.

Âm Lệ Hoa tránh khỏi gã cùng bọn Cơ Nhã, toàn lực lao về phía Hỏa Vực thần vương.

“Oành!”

Âm Lệ Hoa kích phát thanh sắc cổ du đẳng đoạn toàn lực phát Liệt khuyết tàn nguyệt chặn Huyền sát âm khí của Ngụy Tác, lao về phía Hỏa Vực thần vương, “ta đổi lấy họ.”

Ngụy Tác mục quang lóe lên, hoàng sắc thủy tinh đạo liên nở bừng trước mặt Âm Lệ Hoa.

“Cách cách”, hoàng sắc thủy tinh đạo liên bị hai con rồng từ mắt Hỏa Vực thần vương bắn ra đánh tan. “Được.” Hỏa Vực thần vương cười vang, “Ta chấp nhận, ném hết mọi pháp khí và nạp bảo nang đi!”

“Âm Lệ Hoa!”

Ngụy Tác gầm vang!

Âm Lệ Hoa không dừng, mỉm cười tuyệt mỹ với gã. Đồng thời, thanh sắc cổ du đẳng và nạp bảo nang cùng mọi pháp khí bắn về phía bọn Ngụy Tác.

“Đừng loạn động, không thì ta không ngại giết một người đâu!” Hỏa Vực thần vương đắc ý, Ngụy Tác lần đầu tiên tỏ ra giận dữ khiến y thấy thoải mái vô cùng. Trên đỉnh đầu y dấy lên hai làn hỏa quang, biến thành hai xích hồng sắc hỏa tráo, bao lấy Diệp Cố Vi và Diệp Tiêu Chính, hỏa nguyên như hỏa ngọc có thể nung chảy thai thể pháp bảo. Chỉ cần động tâm niệm, Diệp Cố Vi hoặc Diệp Tiêu Chính sẽ bị thiêu thành tro.

“Được rồi! Thả họ ra, nếu người không giữ lời thì phu quân của ta sẽ bàn bạc gì với người nữa.”

Âm Lệ Hoa thậm chí phát động Động Hư bộ pháp, gần như hao tận hết chân nguyên, đến trước mặt Hỏa Vực thần vương. Thần sắc nàng ta cực kỳ trấn định, làn da ngọc được hỏa quang chiếu vào thì ánh lên rực rỡ, gọi Ngụy Tác là phu quân như vẫn trên đùa bình thường.

“Được lắm! Âm tông chủ đến trao đổi thì ta không nuốt lời.” Hỏa Vực thần vương tỏ vẻ cực kỳ đắc ý, đồng thời phát tay, Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi bắn đi về phía bọn Ngụy Tác, hồng quang bắn vào thể nội Âm Lệ Hoa. Đồng thời y đến cạnh nàng ta.

“Có Âm tông chủ thì ta yên tâm rồi, coi như tuyệt đối an toàn.” Hỏa Vực thần vương ngó lơ Ngụy Tác, đắc ý bảo Âm Lệ Hoa.

“Đối với y, Âm tông chủ ít nhất cũng ngang với cực đạo tiên binh?” Hỏa Vực thần vương truyền âm cho Âm Lệ Hoa.

“Người sai rồi, không chỉ ta mà Diệp gia huynh muội với y cũng sánh ngang cực đạo tiên binh. Còn nữa, người xong rồi.” Tức thì thần sắc đắc ý của Hỏa Vực thần vương cứng lại, Âm Lệ Hoa bình tĩnh nói đoạn ngoái nhìn Ngụy Tác.

“Đừng!” Ngay khi Âm Lệ Hoa ngoái nhìn, Ngụy Tác đột nhiên gầm lên điên cuồng! “Chát!” Cùng lúc, thể nội Âm Lệ Hoa tựa hồ có khí tức không chịu ngoại lực khổng lồ nổ tung.

“A!” Đồng thời, Hỏa Vực thần vương cũng điên cuồng nhảy lên, mười mấy đạo quang hoa bắn vào thể nội Âm Lệ Hoa.

—o0o—

1053. Chương 1053: Vì Sao Lại Làm Như Vậy.

Vù!

Mười mấy đạo quang hoa của Hỏa Vực thần vương như sức mạnh cấm cố nhưng khí tức âm trầm cực độ nhanh chóng lan khắp thể nội Âm Lệ Hoa.

Nàng mỉm cười nhìn Ngụy Tác, nhưng ánh sáng trong mắt mờ đi, ai cũng nhận ra sinh cơ đang tắt nhanh.

Ngụy Tác vượt hư không, trước mặt rải quang hoa, không phải do cái bình màu kích phát nhưng là nước mắt như của tiên vương rơi xuống.

“A!”

Hỏa Vực thần vương sợ hãi thật sự, không phải từ Ngụy Tác đag dấy lên khí tức điên cuồng, liên tục phát động Động Hư bộ pháp, mà từ Âm Lệ Hoa.

Kêu lên kinh hãi, Hỏa Vực thần vương ném Âm Lệ Hoa cho Ngụy Tác, đồng thời chân nguyên lại kích phát đến cực trí, diễn hóa thần văn sau lưng, phá nát hư không lao đi.

“Chuyện đó...”

Mấy trăm vạn tu sĩ Đẳng Tiên thành ngẩn ra.

“Âm Lệ Hoa đem bản thân ra đổi lấy hai người rồi phát động bí pháp tự tận... Hỏa Vực thần vương không thể uy hiếp Ngụy Tác.”

“Vì Ngụy Tác, Âm Lệ Hoa quyết liệt như thế, không tiếc gì...”

Không ai ngờ đến tình cảnh này.

Cảnh tượng phía trên sơn môn Đẳng Tiên tông khiến tất cả rung động.

Về diễm lệ của Âm Lệ Hoa chợt sáng lên, như vì sao lao đi, Ngụy Tác quả nhiên dừng lại ôm lấy nàng ta.

“Chát!”

Tinh quang chói lòa va vào các loại thần quang của Hỏa Vực thần vương.

Đây là khí tức tiên binh, từng vạt hư không tan đi, cả thanh âm cũng tựa hồ tan đi, tinh quang do Nguyên Âm lão tổ phát ra, cái bình màu đã trong tay lão.

“Oành!”

Thanh sắc, xích sắc và bạch sắc thần hỏa quét qua không trung, một vì sao đỏ chói xuất hiện trên đầu Hỏa Vực thần vương.

Ít nhất mấy lại đại đạo pháp vực xuất hiện quanh Hỏa Vực thần vương, Thần huyền ngũ trọng đại năng này tuy tự giảm nhất giai tu vi, nhưng vẫn thể hiện thực lực hơn hẳn Thần huyền tứ trọng đại năng, diễn uy năng hùng hậu, tránh khỏi đòn toàn lực của Nguyên Âm lão tổ cầm tiên binh.

Thần hỏa cháy lên, thần uy như thần vương chân chính nhưng thần sắc y đầy hốt hoảng.

“A!”

Bị Nguyên Âm lão tổ chặn đường, y lao sang hướng khác nhưng cũng thấy Hồn nguyên ngân oa, Dương chi điều, thanh loan, Lý Tả Ý, Phong Ngô Thương, Vũ Hoàng chân nhân tụ lại, các loại uy năng hình thành kinh đào hải lãng xô tới.

Không cần quét thần thức mà chỉ liếc Ngụy Tác đang ôm Âm Lệ Hoa thì khí tức rợn người toát ra, cứ áp sát y.

Hỏa Vực thần vương rùng mình kinh hoàng.

“Chát!”

Thậm chí, y đột nhiên cảm giác được có ẩn hình yêu thú, mang theo cảm giác lạnh lùng, cách đỉnh đầu y không đầy trăm trượng, nhưng y càng kinh hãi vì thần hỏa bắn về phía đó lại trượt, yêu thú đó tựa hồ không hề tồn tại.

“...”

Đặng Tiên thành lặng ngắt, chỉ còn tiếng thần uy va nhau trên không trung, tất cả đều nhìn thấy đại năng thần vương cấp liên tục bị bức chạy quanh, như chó nhà có tang.

“A!”

Hỏa Vực thần vương lại kêu lên càng hãi hùng.

Ngụy Tác cách y không đầy ba trăm dặm, y cuống cuống phát ra một ngôi sao đỏ nhưng gã lách người tránh được.

Y đã nằm trong cự ly thi pháp nhưng Ngụy Tác chỉ lao nhanh tới.

“Vì sao nàng làm như thế!” Ngụy Tác không nhìn Hỏa Vực thần vương, ôm chặt Âm Lệ Hoa, như ôm một sợi lông có thể bay mất bất cứ lúc nào.

“Bọn thiếp hiểu phu quân, chỉ cần bất kỳ ai trong bọn thiếp lọt vào tay y, y yêu cầu gì tất phu quân cũng đáp ứng. Dù chết chắc, phu quân cũng không từ nan...” Giọng Âm Lệ Hoa nhỏ dần, nhưng cực kỳ vui vẻ, “Kiếp này, thiếp không hối hận vì là đạo lữ của phu quân...”

“Chát!” Trước mặt Ngụy Tác lại trút xuống quang hoa, gã đã xem qua mọi thuật pháp Âm Thi tông, không ai hiểu Âm Lệ Hoa phát động bí thuật gì bằng gã.

“Ai giải được Tử tâm chú của Âm Thi tông sẽ nhận được bất kỳ bí pháp của mẫu, mẫu cũng sẽ giúp đột phá thần huyền!” Ngụy Tác nói to, trong mấy nghìn dặm như sấm vang.

Tu sĩ Đặng Tiên thành biến sắc, trận này phe Ngụy Tác đại thắng nhưng nghe tiếng gầm thì ai cũng nhận ra lời hứa vô thượng.

Ai cũng nhận bí thuật của Ngụy Tác, dù Động Hư bộ pháp hay Vạn cổ thánh vương kinh đều là chí bảo khó tưởng tượng nổi, gã lại có song Thần huyền tứ trọng, sau trận chiến này thì uy thế và thực lực không biết sẽ tới mức nào, lời hứa của gã tuyệt đối đáng tin hơn bất kỳ siêu cấp đại tông môn nào. Không siêu cấp đại tông môn nào dám đưa ra lời hứa biến một tu sĩ thành thần huyền đại năng nhưng với thực lực của gã e sẽ đủ để giúp một phổ thông đệ giai tu sĩ thành tựu thần huyền.

“Tử tâm chú là thuật pháp gì?” Dù có muốn giúp Ngụy Tác hay không thì tất cả đều động lòng, thậm chí tu sĩ có địch ý với gã cũng nghe ngóng xem là thuật pháp gì.

“Xoẹt!!” Hư không chấn động, quang hoa lấp lánh rải trước mặt Ngụy Tác, hoàng sắc thủy tinh đạo liên xuất hiện trên mình Âm Lệ Hoa, phong ấn lại, đồng thời, Ngụy Tác tế xuất Bất diệt tịnh bình thu nằng ta vào.

“Oành!”

Động Hư bộ pháp vẫn áp sát Hỏa Vực thần vương đã cùng đường.

“...!”

Hỏa Vực thần vương tưởng chừng rách mí, chân nguyên lưu động đến cực trí, đầu tóc bị các loại nguyên khí quy tắc thổi cho dựng đứng. Giờ y chỉ còn thực lực Thần huyền tứ trọng trung giai, uy căn không ngăn được Ngụy Tác, gã không tránh vì sao đỏ mà dùng Đẳng tiên tiên vực va vào rồi đánh nát.

“A!”

Hỏa Vực thần vương lại rú lên hãi hùng.

Ngụy Tác trực tiếp xuất hiện cách y không đầy mấy trượng.

Hỏa Vực thần vương rung mình diễn hóa pháp vực mạnh nhất, cả mấy bí pháp mạnh nhất cũng phát ra, tâm tạng bay khỏi lồng ngực, hiện rõ bảy lỗ, chảy ra bảy tử sắc tiểu long, hòa cùng tam sắc thần hỏa hình thành thần hỏa trường thương diễn hóa vô số nguyên khí pháp tắc.

Vù!

Ngọn thương đâm trúng Ngụy Tác khiến tất cả giết mình như chính bản thân bị đâm trúng.

Ngụy Tác bị xuyên ngực, huyết nhục hóa thành tro.

“A!” Hỏa Vực thần vương lại rú lên càng sợ hãi.

Ngụy Tác không dừng lại, vỗ vào y.

Như tảng đá vỡ, Hỏa Vực thần vương lại bị đánh thành ba khúc văng đi.

Ngụy Tác đi tiếp, thần hỏa trường thương xuyên qua ngực gã, bắn về phía chân trời, không biết bay đi bao nhiêu dặm.

“Ngụy Tác! Người giết ta sẽ không có kết quả tốt đâu!”

“Người quá nghịch thiên, tu vi tốc độ hơn hẳn những người cùng thời đại, thần thông hơn hẳn đồng giai tu sĩ, người như người không thể tồn tại trên đời, không đại năng nào hi vọng người sống sót! Ta đã thấy trước kết quả người mất mạng!”

Hỏa Vực thần vương gằm lên những lời gần như nguyên rủa.

“Người định giết ta cũng chết đến nơi mà ta vẫn sống, người có gì mà kêu gào.” Hỏa Vực thần vương tát tiếng, nhục thân chưa kịp tụ, Ngụy Tác kích phát Sinh tử thư, Thiên kiếm tru tà kiếm trận và Đẳng tiên pháp vực, uy năng ép lên Hỏa Vực thần vương.

Hỏa Vực thần vương tan nát, hóa thành tro, thần huyền nguyên khí bị chấn tan.

Hỏa Vực thần vương là Thần huyền ngũ trọng, vượt hai đại lực đến giết Ngụy Tác nhưng không kịp cả chạy trốn đã mất mạng!

“Hỏa Vực thần vương bị y diệt rồi!”

“Vì sao, vì sao Âm Lệ Hoa làm thế...” Trong sơn môn Đẳng Tiên tông, Vu thần nữ mất hết khả năng suy nghĩ.

Tin tức về Âm Thi tông Tử tâm chú lan khắp Đẳng Tiên thành.

Đây là cấm chế của Âm Thi tông mà chỉ Kim đơn kỳ nữ tu mới có thể phát động, mà phải là Kim đơn kỳ nữ tu đó khi mất nguyên âm lần đầu, khắc cấm chế của Âm Thi tông vào thì mới thi triển được.

Môn cấm chế này do một Kim đơn kỳ nữ tu của Âm Thi tông bị bỏ rơi mà sáng tạo ra, thi triển xong là tâm mạch co lại, khí huyết biến thành âm khí.

Thuật pháp được sáng tạo do bị đạo lữ bỏ rơi mà chết cả cõi lòng, nhưng ai cũng biết Âm Lệ Hoa không thích thấy Ngụy Tác bị uy hiếp mà thi triển thuật này.

Thà mất mạng cũng giúp đạo lữ san bằng chướng ngại.

Thần uy tan đi, cuồng phong vẫn gào rú trên không, ai cũng thấy nát lòng.

—o0o—

1054. Chương 1054: Đối Địch Với Cả Thiên Hạ.

“Hỏa Vực thần vương chết rồi, một Thần huyền ngũ trọng đại năng cùng ngân ấy đại năng đến giết Ngụy Tác, thế mà thất bại.”

“Ai phá giải được Tử tâm chú? Nghe nói cần bố trí ‘Vi quân tỏa ngọc quan’ cấm chế thì mới có thể kích phát, nhiều cấm chế chi lực nhất tề phát động, ai có thể phá giải?”

“Ai phá giải được thì là cơ hội trời cho, có thể sẽ thành tựu thần huyền.”

Ai nấy bàn luận, Hỏa Vực thần vương bị giết, Âm Lệ Hoa vì đạo lữ mà không ngại hi sinh, Ngụy Tác đưa ra phần thưởng kinh thiên... tất cả đều chấn động.

Đêm đó được ghi vào điển tịch nhưng không ai giữ nổi bình tĩnh.

“Không ai có thể pháp phá giải đạo cấm chế này của Âm Thi tông?” Không ai dám đứng ra cứu trợ Âm Lệ Hoa.

“Y định làm gì?”

Đột nhiên có người kinh hô.

Ngụy Tác tế xuất một tấm gương nhỏ, toàn thân rực quang hoa, phát động Động Hư bộ pháp, lại vượt hư không.

Thoát sau gã khuất vào hướng bắc.

“Âm!”

Thình không phía bắc có bạch quang lóe lên, khí tức đấu pháp cùng bạch quang thoát ẩn thoát hiện tiêu tan ngay.

“Hóa Cốt thần quân bị Ngụy Tác bắt kịp!”

“Giết rồi! Cường giả nắm được nhất phương pháp vực mà cũng không thoát được!”

Mười mấy tu sĩ có quan khí pháp khí kêu lên, như gió lạnh quét qua khiến tất cả rùng mình.

Lại một thần huyền đại năng mất mạng, không ai thoát được xuất Ngụy Tác truy sát.

Ban đầu giết một Thần huyền tứ trọng đại năng có vô thượng nhục thân rồi giết một Thần huyền ngũ trọng đại năng, đuổi kịp và giết một Thần huyền tam trọng đại năng. Thần uy này ai dám tranh phong?

Tu sĩ Đẳng Tiên thành run lên nhìn về phía bắc.

Thình không hiện ra một thân ảnh đi tới, ngân sắc thần huy liễu liễu, nhưng Ngụy Tác không có vẻ gì vui mà khí tức nghịch thiên và lạnh lẽo dấy lên.

Những tu sĩ có địch ý với Ngụy Tác đều rùng mình, toát mồ hôi lạnh.

Gã tạo cho người khác cảm giác là ai chạm vào thì gã sẽ phát cuồng, bất chấp tất cả.

“Không thể trực tiếp hóa giải Tử tâm chú, chỉ cần giảm tốc độ sinh cơ đoạn tuyệt cho nàng thì ta cũng trả thù lao cao.”

Ngụy Tác đến trước sơn môn Đăng Tiên tông lại phát ra pháp âm.

“Lệ Hoa... Ngụy Tác, Tử tâm chú thật ra là thuật pháp gì!”

Phe Ngụy Tác đều đến cạnh gã, Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh, Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi nhột nhột hỏi.

“Khí huyết đã hoàn toàn chuyển hóa thành thi khí!” Lưu lão và mấy luyện được lão đầu xuất hiện, tra xét qua qua là đều run lên.

Cấm chế này chuyển hóa khí huyết của Âm Lệ Hoa thành thi khí, không nhờ Hỏa Vực thần vương trước đó đã dùng thuật pháp gì đó dồn uy năng vào bảo vệ tâm mạch, Ngụy Tác dùng thuật pháp tạm phong ấn nàng ta khiến thể nội khí huyết và chân nguyên không thể lưu động, thì Âm Lệ Hoa đã chết rồi.

Nhưng kiểu chuyển hóa đó khác với nhục thân suy bại, khí huyết suy kiệt, bọn Lưu lão cũng bó tay.

Uy năng của Hỏa Vực thần vương và phong ấn của Ngụy Tác không thể tồn tại lâu, nếu không có cách cứu trị, tối đa mấy ngày, Âm Lệ Hoa sẽ chết.

“Nhất định có người cứu trị được Âm Lệ Hoa, ít nhất cũng có thể kéo dài mạng sống... không thì sẽ máu chảy thành sông.”

Nhiều tu sĩ Đăng Tiên thành định thần lại, càng thấy lạnh mình, kích phát các loại pháp khí, truyền tin đi. Ai cũng biết, Âm Lệ Hoa mà chết, Ngụy Tác tuyệt đối sẽ phát cuồng, lúc đó những thế lực đối nghịch với gã sẽ phải hứng lửa giận.

Với thực lực của gã, trong mấy đại lực không tông môn nào chống nổi.

Giết xong Hỏa Vực thần vương thì Ngụy Tác được mọi tu sĩ coi là thần vương, thần vương nổi giận tất dậy sóng.

Đêm đó có không biết bao nhiêu thế lực kinh hoàng, những tông môn và thế lực từng hoặc lần này chống lại Ngụy Tác đều sợ phải đối diện với lửa giận của gã.

“Thế nào, không ai có thể tặc mệnh cho nàng sao?”

Ngụy Tác đáp xuống bạch ngọc điện vũ ngoài sơn môn Đăng Tiên tông ngoại, giọng nói băng lãnh cực độ.

Bọn Nguyên Âm lão tổ đáp xuống, Đăng Tiên tông bắt đầu tu bổ sơn môn cấm chế. Nguyên Âm lão tổ thở dài sau lưng Ngụy Tác, biết với tính gã thì lúc này có khuyên cũng vô dụng.

Hỏa Vực thần vương bắt con tin uy hiếp gã tuy không thành công, nhưng ở phương diện nào đó thì đã thành công.

Vì Âm Lệ Hoa, hoặc ai đó trong bọn Cơ Nhã, Ngụy Tác tuyệt đối không ngại đối địch với cả thiên hạ!

Vẫn không ai đứng ra.

Tông môn thường không truyền thuật pháp ra ngoài, hơn nữa Tử tâm chú lại là thuật pháp lạ lùng bậc nhất, ngay cả tuyệt đại đa số tu sĩ Âm Thi tông cũng không biết.

Lưu lão nói rõ tình hình của Âm Lệ Hoa nhưng mấy trăm vạn tu sĩ tại trường hiển nhiên không ai chắc chắn chữa được.

“Nếu nàng chết... Vũ Hóa thế gia, Hoàng Phủ thế gia, Đại Hàn cung, Minh Thổ tông, Trung thiên tử lôi tông, Bích Tỳ tông, Thánh Vương tông, Hóa Thiên giáo, Hoàng Thiên đạo... đều phải bồi táng!”

Nguyên Âm lão đầu giật giật chân mày, quả nhiên, Ngụy Tác thấy không ai đứng ra thì ngữ khí băng hàn, chấn động thiên địa.

“A!”

Phong vân biến sắc, vạn dặm quanh Đăng Tiên thành như giữa mùa đông, nhiều tu sĩ kêu vang.

Ngụy Tác lại nói thế!

Các tông môn này đều là siêu cấp thể lực của các thể lực, gã thậm chí cho luôn cả Hóa Thiên giáo và Hoàng Thiên đạo vào. Các siêu cấp thể lực tích lũy siêu phàm, nếu bị uy hiếp trí mệnh sẽ thể hiện ra bao nhiêu thực lực, Ngụy Tác làm thế là tuyên chiến với cả thiên hạ!

“Nàng...” Trong gian điện vũ ở Đẳng Tiên tông, thân thể Vu thần nữ lại run lên, trong lòng có cảm giác khôn tả.

Ngọc Hành đại lực, Thiên Huyền đại lực, Vân Linh đại lực, thậm chí Lưu Hỏa đại lực đều chấn động.

Kết quả trận chiến và câu nói của Ngụy Tác với tốc độ kinh nhân truyền khắp mấy đại lực.

Kết quả trận chiến khiến tất cả rung động nhưng câu nói của gã càng rung động hơn, không ai dám hoài nghi.

“Hoàng Phủ thể gia hiện nhiệm gia chủ Hoàng Phủ Phi Kỳ cầu kiến.”

Nhiều thể lực không ngồi yên được, Hoàng Phủ thể gia xuất hiện đầu tiên, hiện nhiệm gia chủ và những người từng xuất thủ quá trong trận vừa rồi đến Đẳng Tiên thành, quỳ trước mặt Ngụy Tác.

Hoàng Phủ thể gia vốn không phải siêu cấp thể lực như Vũ Hóa thể gia, liên tục trọng thương thì thực lực tiêu hao rõ rệt, Ngụy Tác mà tới thì Hoàng Phủ thể gia khẳng định bị san bằng. Nên các nhân vật trọng yếu đều tới thỉnh tội, quỳ xuống, thậm chí thỉnh cầu Ngụy Tác giết hết họ nhưng tha cho Hoàng Phủ thể gia.

“Nếu trước đại chiến mà các người nghị hòa, ta chắc chắn chấp nhận nhưng hiện tại...”

Ngụy Tác không tỏ thái độ, mấy nhân vật chủ chốt Hoàng Phủ thể gia cứ quỳ dưới đất. Hoàng Phủ thể gia tuy mang tới nhiều thủy hệ yếu đơn và linh dược nhưng không có cách cứu trị Âm Lệ Hoa.

“Tại hạ có một nhánh Thượng thanh hoàn dương thảo, theo điển tịch thì có thể hóa giải thi khí thấm vào thể nội, không biết có thể cứu trị đạo lữ của thần quân không.” Nửa ngày sau, một lão nhân mặc bạch bào xuất hiện, hiển một nhánh linh dược.

“Vật này rất có thể hữu dụng.” Bọn Lưu lão sáng mắt, đem linh dược cứu trị Âm Lệ Hoa.

“Tối đa chỉ kéo dài được vài ngày thọ mệnh, không thể giải quyết tình hình.” Bọn Lưu lão lắc đầu thở dài, bảo Ngụy Tác. Thượng thanh hoàn dương thảo hóa giả gần hết thi khí trong thể nội Âm Lệ Hoa nhưng không ngăn được sinh cơ tan đi, thể nội nàng ta toàn thi khí.

“Người cần đổi bí pháp hay thứ gì khác?” Ngụy Tác gật đầu, hỏi lão nhân.

“Tại hạ thuộc Thiên Dục tông, sau Hóa Thiên minh hội thì một thái thượng trưởng lão của bản tông tại Chập Khí hải từng xuất thủ với thần quân, bản tông chỉ mong thần quân bỏ qua, Thiên Dục tông không dám chống lại.” Lão nhân nói rõ thân phận, hóa ra là tông môn tu sĩ từng đối địch với gã.

“Được!” Ngụy Tác đáp ứng lão nhân. Thêm một ngày nữa, Đại Hàn cung xuất hiện, cũng như Hoàng Phủ thể gia, quỳ trước mặt Ngụy Tác, thỉnh cầu gã chữa đường sống cho Đại Hàn cung.

Các tu sĩ biết tin thì trong lòng càng lạnh. Đại Hàn cung tuy giao ra không ít bảo vật, nhưng không có cách cứu trị Âm Lệ Hoa. Ai cũng biết đã, đã một ngày rủi rồi, những siêu cấp thể lực bị Ngụy Tác đề cập đến, nếu xuất hiện thì tất cũng đã như Hoàng Phủ thể gia và Đại Hàn cung, còn không xuất hiện thì đã chuẩn bị giao chiến với gã.

Trận chiến này mà bạo phát sẽ là trận liên quan lớn nhất tu đạo giới mấy nghìn năm nay, không biết sẽ dính đến bao nhiêu tu sĩ. Cũng không ai biết những siêu cấp đại thực lực đó sẽ thể hiện thực lực cỡ nào.

“Không có phương pháp cứu trị được nàng sao?”

Ngụy Tác hơi run lên, hai ngày rồi mà không ai có thể cứu trị Âm Lệ Hoa hay thậm chí giúp nàng ta tụt mệnh.

—o0o—

1055. Chương 1055: Vây Nghịch Của Ta.

Không ai đi mà càng đông tu sĩ đến Đẳng Tiên thành.

Ai cũng biết Ngự Tác đã nói thế thì dù Âm Lệ Hoa chết hay không, trận chiến giữa gã và Hỏa Vực thần vương không phải là kết thúc, mà đại chiến càng kinh thiên động địa sẽ bắt đầu.

Âm Lệ Hoa mà chết, trận chiến đó sẽ bạo phát.

Âm Lệ Hoa không còn sống được bao lâu, ai cũng chờ đợi kết quả, như đợi thời đại mới bắt đầu.

“Tại hạ có cách.”

Trong lúc này, Ngự Tác bề ngoài thần uy vô hạn, thật ra đang đau xót, chán nản hỏi “Không có phương pháp cứu trị được nàng sao” thì một hoàng bào tu sĩ trẻ tuổi đến trước sơn môn Đẳng Tiên tông.

“Các hạ có cách?” Ngự Tác sáng mắt.

“Tại hạ có một viên Luân hồi đại đơn, phối hợp với một đạo thuật pháp thì có thể kéo dài mạng sống không ít.” Thanh niên tu vi Chu thiên ngũ trọng, tướng mạo phổ thông này gật đầu.

“Luân hồi đại đơn?” Bọn Lưu lão hít sâu một hơi, tiên giai đơn dược này không chỉ cường hóa sinh cơ, thậm chí tăng cường thần hồn, đề thăng thần thức.

“Quả nhiên là Luân hồi đại đơn!” Hoàng bào thanh niên không rườm rà, lấy ra một đạm lam sắc đơn bình, đựng một viên hôn đơn dược màu vàng lớn cỡ trứng chim câu, khí tức cay nồng, có phù văn như hình cái bát nhỏ xíu, bọn Lưu lão lại chấn động, quả không khác gì ghi chép, đúng là Luân hồi đại đơn.

“Cần giải trừ phong ấn thì tại hạ mới có thể cứu trị.” Thấy bọn Lưu lão tra kiểm Luân hồi đại đơn xong thì hoàng bào thanh niên bảo Ngự Tác.

“Được!” Ngự Tác thấy có hi vọng, thì toàn thân như phát quang, hoàng sắc thủy tinh đạo liên quanh Âm Lệ Hoa tan nhanh.

“Cách!”

Ai nấy nhìn vào hoàng bào thanh niên, không ngờ y vung tay đánh Luân hồi đại đơn đã thành tro, đồng thời giáng một đạo quang hoa vào Âm Lệ Hoa!

“Người thuộc tông môn nào! Vì sao định giết nàng?” Sát ý lạnh buốt lại bao trùm nghìn dặm, quang hoa của hoàng bào thanh niên vừa bắn ra bị Ngự Tác chặn trước Âm Lệ Hoa đánh tan, gã không xuất thủ nhưng thần uy ép cho hoàng bào thanh niên quỳ xuống, “Người cả gan thật!”

“Thế lực nào mà lúc này còn dám chọc vào Ngự Tác.”

“Thế lực nào nhĩ, điên rồi!”

Tu sĩ Đẳng Tiên thành tròn mắt, một tu sĩ Chu thiên ngũ trọng định giết Âm Lệ Hoa trước mặt Ngự Tác thì quá khó. Trước mặt Ngự Tác mà đánh tan tiên đơn cứu mạng Âm Lệ Hoa rồi xuất thủ tập kích nàng ta thì là gây hấn rõ rệt. Thế lực nào mà điên cuồng đến thế, định rước lấy lửa giận của Ngự Tác?

“Ta không thuộc tông môn nào mà chỉ là một tán tu Thanh Vũ thành.” Hoàng bào thanh niên hơi run lên, không thể đứng dậy nhưng vẫn quật cường nghiêng răng nhìn Ngự Tác.

“Tán tu ở Thanh Vũ thành?” Ngự Tác sững người, tất thấy đều sững người.

“Người vì một đạo lý mà khai chiến với cả thiên hạ, không sai, người có thực lực đó, là thần vương cao cao tại thượng nhưng có bao giờ người nghĩ đến người khác.” Hoàng bào thanh niên nghiêng răng, “Ta có hai hảo hữu, chết trong lần người đến Thanh Vũ thành diệt Vũ Hóa Ứng Thiên, vì các người đấu pháp!”

Ngự Tác nhợt nhạt mặt mày, lòng như thất lại.

“Ta...” Nhất thời gã thậm chí không nói rõ được.

“Hôm nay ta không thành công, người thích cứ giết!” Hoàng bào thanh niên đứng dậy, gầm lên với Ngụy Tác.

“Người đi đi...” Nhưng hoàng bào thanh niên và tu sĩ Đẳng Tiên thành không ngờ là Ngụy Tác lại xua tay bảo y đi, “Đó đúng là lỗi của mỡ... Lúc đó vì Vũ Hóa Ứng Thiên có bí thuật, bọn mỡ chỉ kịp sơ tán đại bộ phận tu sĩ... Bọn mỡ không ngờ y nhận ra quá nhanh, trong lúc đấu pháp sau đó, mỡ đã cố gắng cứu mỗi người, mỡ cũng không muốn người thân mất mạng nên chăm chú đối phó Vũ Hóa Ứng Thiên... Nhưng đó đúng là lỗi của mỡ, sau này người định báo thù, mỡ không trách.”

Không ai ngờ hoàng bào thanh niên hủy đơn được vốn có thể cứu trị Âm Lệ Hoa đi thì Ngụy Tác lại xin lỗi y.

Nhất thời, ngay cả hoàng bào thanh niên cũng ngẩn ra.

“Y không nói sai, lúc đó ta cách tỉnh thất của Vũ Hóa Ứng Thiên không xa, bị thần uy của y hất văng, trong lúc đấu pháp sau đó Ngụy Tác đã cố công bảo vệ ta và mấy đạo hữu.” Một hồng bào trung niên lướt ra, người này trừ kính sợ Ngụy Tác thì không có hảo cảm gì với gã, nhưng lúc này cũng đứng ra chứng thực lời gã nói.

“Lẽ nào đó là nhân quả mà Linh Lung Thiên nói... ta có thần thông thể này mà vẫn phải thấy nàng chết trước mặt...”

Ngụy Tác lúc này không để tâm đến hoàng bào thanh niên và trung niên tu sĩ vừa lên tiếng, lòng gã lạnh băng, thậm chí cảm thấy bất lực, muốn khóc thật to.

Từ lúc là tiểu tán tu Linh Nhạc thành, đến lúc gặp Hàn Vi Vi, gặp lục bào lão đầu, rồi gặp Cơ Nhã, hệt chạy đến Vân Linh đại lục, gặp Âm Lệ Hoa... Từng hình ảnh trôi nhanh trước mắt, gã chưa bao giờ nhàn nhã, dù là cứu Nam Cung Vũ Tinh, hái Tử hồ hoa, vì cứu Hàn Vi Vi cùng Cơ Nhã mà bắt thiếu chủ Đông Dao thắng địa... gã đều lấy mạng ra liều, mới có được thần thông hôm nay, cả Hỏa Vực thần vương cũng bị gã giết, Hoàng Phủ thế gia và Đại Hàn cung đều quỳ dưới chân.

Gã chưa từng có ý bắt nạt kẻ yếu, gặp việc bất bình luôn tận lực xuất thủ tương trợ.

Nhưng như thế mà vẫn khiến người vô tội chết oan, đến nỗi không thể kéo dài mạng sống cho nàng?

“Phu quân... sao còn ở đây... đưa bọn Cơ Nhã đi đi, thiếp không muốn vì thiếp mà các vị vì thiếp mà sa vào cực độ nguy hiểm.” Âm Lệ Hoa đột nhiên nói.

Phong ấn giải trừ xong, nàng ta tỉnh lại, bảo Ngụy Tác.

Ngụy Tác run lên, nước mắt nhỏ xuống hư không.

“Ta chưa từng có lòng hại người nhưng người muốn diệt ta, ta buộc phải chống lại, nếu được chọn, ta muốn an lành cả đời, không tranh đua với ai...” Ngụy Tác lại lên tiếng, câu này gã lẩm bẩm, đồng thời nói cho hoàng bào thanh niên nghe. Câu tiếp theo là cho cấp Âm Lệ Hoa, cho cả thiên hạ nghe: “Nàng muốn cho tất cả các nàng sẵn sàng chết vì ta thì ta cũng cho cả thiên hạ thấy điều tương tự, ai muốn đối phó chúng ta tất gánh hậu quả!”

“Vì nàng ta nguyện đối địch với cả thiên hạ!” Ngụy Tác đứng thẳng người, phong ấn Âm Lệ Hoa, cảm giác bất lực hoàn toàn tan đi, thay vào là nghịch thiên khí tức lạnh lùng của thần thiết đã trải qua kiếp hỏa.

“Vì nàng ta nguyện đối địch với cả thiên hạ!”

Giọng Ngụy Tác vang vọng hư không, mọi người đều cảm nhận được ý chí không thể nghịch chuyển, sát phạt khí tức kinh nhân tựa hồ từ thể nội gã lan khắp trời.

“Nếu không thể cứu trị Âm Lệ Hoa, đại chiến kinh thiên chắc chắn sẽ xảy ra.”

Hiện tại Ngụy Tác hiện rõ trong lòng mọi người, ai cũng hiểu những người thân của gã chính là vậy nghịch.

Trong gian điện vũ của Đẳng Tiên tông, thân thể Vu thần nữ lại run lên.

Nàng ta cảm nhận rõ, lúc này dù không phải Âm Lệ Hoa mà là bất kỳ ai thân cận với Ngụy Tác thì gã đều thể.

Tuyệt đối là xung động, nếu phủ an mấy đại thế lực, đàn áp các đại thế lực khác rồi nhờ vào cung phụng của các tông môn, Ngụy Tác sẽ tăng tiến tu vi rất nhanh, thậm chí đạt được thành tựu vô thượng. Nhưng gã lại chọn hướng đi ngược lại, không còn đất để lui bước nữa.

Nhưng gã làm như thế, cứng cổ như thế... cả sức mạnh càng chấn động lòng người, càng khiến người ta sợ hãi.

“Ta chỉ hi vọng sau này người đấu với người ta, đừng chọn những có thành trì tu sĩ tụ tập...” Hoàng bào thanh niên trước khi đi chỉ nói như thế, không ai biết y có tha thứ cho Ngụy Tác không nhưng đều biết y hiểu ý gã, hiểu được khí tức của gã.

“Ta đồng ý với người, trừ phi bất đắc dĩ, ta sẽ không động thủ với người ta ở thành trì có đông tu sĩ... Nếu ta buộc được những kẻ đó cúi đầu, ta sẽ định lại mọi pháp tắc.” Ngụy Tác nói.

Đặng Tiên thành lại yên lặng, mọi tu sĩ càng thấy nặng nề.

Cơn bão kinh thiên sắp xảy ra, không ai hay thế lực nào có thể cứu trợ Âm Lệ Hoa.

“Đành dùng Bất lão minh đơn.”

Đột nhiên, Linh Lung Thiên này giờ không nói gì truyền âm cho bọn Ngụy Tác.

—o0o—

1056. Chương 1056: Không Có Đường Lùi.

“Bất lão minh đơn?”

Ngụy Tác run lên, ngoái nhìn Linh Lung Thiên.

Bất lão minh đơn là tu đạo giới hiện nay không mấy người biết nhưng Linh Lung Thiên đã giải thích cho gã và lực bào lão đầu nên gã biết.

Bất lão minh đơn, là tiên giai đơn được luyện từ Bất lão thảo và Minh hà âm sa, khiến tu sĩ đoạn tuyệt nhục thân sinh cơ mà thần thức không tan, biến thành bất tử minh vật.

Bất tử minh vật như thế, Ngụy Tác không lạ gì, viên đơn được trong thể nội cổ để thi rất có thể là tiên đơn công hiệu tương tự Bất lão minh đơn.

Bất lão minh đơn có thể duy trì được lực ba trăm năm, nếu Âm Lệ Hoa uống vào thì trong ba trăm năm vẫn còn thần thức, nhưng uống vào liệu có biến thành bất tử khí trầm trầm?

Ngụy Tác run người, lòng gã cũng run lên.

“Người không thể chọn.” Linh Lung Thiên không gọi gã là gian thương đáng chết, “Từ tâm chú vốn không có phương pháp phá giải, dù người nhìn thấu bản nguyên của cấm chế, trừ phi đạt tới chân tiên trở lên không thì không thể lĩnh ngộ được cách hóa giải nguyên khí quy tắc. Uống Bất tử minh đơn, tuy năng ta biến thành bất tử minh vật, nhưng vẫn còn cơ hội hóa giải được lực.”

“Cái gì, có cách hóa giải được lực Bất lão minh đơn?” Ngụy Tác lại run người, giọng cũng run theo.

Gã hiểu rõ Bất lão minh đơn thì chỉ được lực cũng tuyệt đối là tiên giai đơn được tới đỉnh cấp, cực kỳ huyền ảo, kết hợp thần thức và âm minh chi thân do được lực chuyển hóa thành một, dù nhục thân không còn thì thần thức cũng không tan. Tương đương với thần thức bị cấm cố trong nhục thân.

Chính là nguyên nhân Ngụy Tác run rẩy, chỉ cần giữ cho thần hồn Âm Lệ Hoa bất diệt, với tu vi của gã, tương lai rất có khả năng tìm được cách giúp nàng ta thoát xá hoặc tự lại nhục thân.

“Đúng thế, Chính dương tiên thảo có thể hóa giải được lực Bất lão minh đơn.” Linh Lung Thiên bảo: “Được lực của tiên thảo thật ra không phải do các loại nguyên khí pháp tắc tổ thành, mỗi tia được lực không hẳn là nguyên khí pháp tắc giống nhau. Nếu tu vi và cảnh giới của người đạt mức phá giải được... Như Bất Hủ đại đế, cất tay là hóa giải được được lực này. Từ thời đại của ta không hẳn không có tu sĩ lợi dụng Bất tử đơn được để kéo dài sinh mệnh, rồi chuyển hóa bất tử minh thân thành nhục thân.”

“Trước mắt chỉ có thể dĩ độc công độc.” Linh Lung Thiên cất giọng bằng lãnh nhưng kiên quyết, “Ta đã xem qua cấm chế này, nguyên khí pháp tắc thập phần đặc biệt, tử khí quán lấy thần hồn và ý chí nàng ta, thật sự ‘tâm tử’ rồi, dù ngươi có thuật pháp đoạt xá, rút thần hồn nàng ta ra rồi chuẩn bị nhục thân để đoạt xá thành công cũng vô dụng. Nhục thân và thần hồn mới vẫn tan biến, ta tin là ngươi biết, không thì đã chuẩn bị rồi.”

“Chính dương tiên thảo? Linh dược này có thể hóa giải được lực Bất lão minh đơn? Khiến nàng phục sinh?” Ngụy Tác hỏi bọn Lưu lão, gã không hoài nghi Linh Lung Thiên, nhưng lựa chọn này quá nặng nề.

“Tại hạ đã đọc được rằng linh dược này đích xác khiến người hoặc yêu thú dùng âm minh linh dược, chuyển hóa thành bất tử minh thân sẽ hoàn dương.” Trong bọn Lưu lão có người khẳng định. Chỉ là thêm, “Linh dược này còn hiếm hơn Tử hồ hoa.”

“Ai biết gì về Chính dương tiên thảo?” Ngụy Tác gật đầu với Linh Lung Thiên, tựa hồ có chủ ý, quay lại nói với mọi tu sĩ Đẳng Tiên thành, “Nói ra được ghi chép về Chính dương tiên thảo sẽ nhận năm vạn hạ phẩm linh thạch, nếu biết chỗ có Chính dương tiên thảo hoặc có Chính dương tiên thảo thì đổi được bất kỳ môn bí pháp nào của môn!”

“Chính dương tiên thảo... Ngụy thần quân định dĩ độc công độc, để nàng ta hóa thành bất tử minh thân?” Ngụy Tác lên tiếng không lâu, một lão nhân râu bạc tới ngực, ăn vận như lão chưởng quỹ kính cẩn hành lễ, đến chỗ Hoàng Phủ thế gia và Đại Hàn cung đang quỳ.

“Đây là Dư Châu Cơ, đại luyện đơn sư của Dư gia được hành!” Có người nhận ra lão nhân, xem ra lão có hiểu biết về Chính dương tiên thảo.

“Không sai. Môn có một viên Bất lão minh đơn.” Ngụy Tác gật đầu, đáp lễ lão nhân.

“Nếu theo sách vở, Chính dương tiên thảo đích xác hóa giải được được lực Bất lão minh đơn.” Lão nhân nói: “Theo điển tịch, Chính dương tiên thảo do vu thượng cổ tông môn Chính Dương cung phát hiện công dụng nên được đặt tên như thế. Chính Dương cung có một tu sĩ nhờ đó hóa được lực Bất lão thảo. Hóa thành bất tử lão thi bốn mươi năm rồi lại khôi phục sinh cơ, hóa thành nhục thân ban đầu.”

“Y cũng hết cách, để Âm Lệ Hoa biến thành bất tử minh vật... Như thế thì lửa giận của y có tan?” Tu sĩ tụ tập ở Đẳng Tiên thành biết Ngụy Tác cho ngăn ấy người biết cũng vì Chính dương tiên thảo.

“Chính dương tiên thảo, theo tại hạ biết thì lâu rồi chưa xuất hiện, cực kỳ hiếm có, chỉ mọc ở nơi chí dương chí nhiệt.” Lão nhân tiếp lời.

“Đa tạ đạo hữu. Đây là năm vạn hạ phẩm linh thạch.” Ngụy Tác đưa năm vạn hạ phẩm linh thạch cho lão nhân, lão nhân không cự tuyệt.

Đẳng Tiên thành lại lặng ngắt, không ai đứng ra, không ai biết nhiều hơn lão nhân và Linh Lung Thiên về Chính dương tiên thảo.

Bầu không khí lại cực kỳ nặng nề, người của Hoàng Phủ thế gia và Đại Hàn cung đều run lên, Ngụy Tác đã quyết định, Âm Lệ Hoa không còn bao nhiêu thời gian, hiện tại phải xem thái độ của gã thế nào.

“Mỗ không diệt Hoàng Phủ thế gia và Đại Hàn cung, còn đảm bảo còn sống ngày nào thì sẽ ra mặt khi thế lực khác đối phó các vị.”

Ngụy Tác lại nói, ai cũng biết, cơn bão kinh thiên đã hạ màn.

“Mỗ không chạm vào hay hủy hoại truyền thừa của các vị nhưng mỗ sẽ sai người đến sơn môn các vị lập danh sách những thứ các vị có để chọn thứ mỗ cần.”

“Sau này các vị phải hành sự theo quy củ của tu đạo giới, giao dịch công bình, nếu ý mạnh hiếp yếu hoặc định chống lại mỗ thì những gì đã xác lập hôm nay sẽ bị thủ tiêu, mỗ sẽ đánh lên sơn môn các vị.”

Ngụy Tác nói với Hoàng Phủ thế gia và người lãnh đạo Đại Hàn cung còn quỳ dưới đất, điều kiện tương tự với Đẳng Tiên tông.

“Đa tạ Ngự thần quân.” Hoàng Phủ thế gia và Đại Hàn cung như được đại xá, pháp y đầm mồ hôi. Đây là kết quả tốt nhất với họ, hai phe đã tính sẵn khả năng thành tốt thí, vì tiếp theo Ngự Tác rất có thể bức hai tông môn của họ đi đánh tông môn khác.

“Cương nha muối, Nguyên Âm tiên bối, các vị thấy thế nào?” Ngự Tác dừng lại, truyền âm hỏi Linh Lung Thiên, Nguyên Âm lão tổ cũng bọn Cơ Nhã.

“Đạo hữu đã lộ rõ vấy nghịch, tất phải cứng rắn đến cùng, để tất cả biết không nên cạm vào đó, trừ phi các hạ chết, không thì ai dám chạm vào thân hữu của các hạ tất hứng chịu lửa giận.” Nguyên Âm lão tổ truyền âm, “Các hạ diệt Hỏa Vực thần vương, những thế lực và đại năng cho rằng các hạ là mối uy hiếp sẽ không chấp nhận vì các hạ quá nghịch thiên, các hạ sẽ phải đấu với cả thiên hạ, phải giết chóc đến khi tất cả sợ hãi.”

“Xưa nay mọi đế cấp nhân vật đều đứng lên thi hải các đại năng cùng thời đại mà tiến lên, đến đâu cũng không có địch thủ.” Linh Lung Thiên cười lạnh truyền âm cho Ngự Tác, “Tới đây mọi thế lực khẳng định sẽ có chuẩn bị, người buộc phải lánh đi nhưng đã nói ra thì không thể thay đổi. Hiện tại không còn cách nào ngoài liên tục đề thăng nhĩ tu vi, diệt các tông môn đối địch! Chúng ta sẽ đến chỗ ta từng bảo người, có lẽ sẽ là tế ngộ lớn.”

“...”

Trong lúc tất cả nín thở chờ đợi, Ngự Tác dừng bàn bạc với Linh Lung Thiên, Nguyên Âm lão tổ và bọn Cơ Nhã, nói to!

“Trung thiên tử lôi tông, Minh Thổ tông, Bích Tỳ tông, Hóa Thiên giáo, Hoàng Thiên đạo... Ta sẽ diệt các người!”

“Mọi tông môn mau thể hiện quan hệ với các tông môn và thế lực đó, vạch rõ giới hạn, chỉ cần không làm rõ những điều đó sẽ là địch nhân của ta!”

“Nếu ai cố ý mua gom thủy hệ yêu đơn thì là địch nhân của ta!”

“Mọi tông môn từng hòa đàm, ta cần trước phần cung phụng trong một năm!”

Ngự Tác nói từng lời, như sấm vang vọng, thiên địa đều biến sắc, tu sĩ quanh Đấng Tiên tông đều run lên, gãi gãi như khai chiến với cả thiên hạ! Cơn bão kinh thiên chính thức dấy lên!

—o0o—

1057. Chương 1057: Rời Đi Cùng Lưu Lại.

Trung thiên tử lôi tông, Minh Thổ tông, Vạn Hoàng cung, Bích Tỳ tông, Hóa Thiên giáo, Hoàng Thiên đạo, Vũ Hóa thế gia, Thánh Vương tông... đều là nhất phương bá chủ của tu đạo giới, siêu cấp tông môn, bao gồm cả Ngọc Hành đại lục, Vân Linh đại lục và Lưu Hỏa đại lục, còn cả Huyền Phong môn và Chân Võ – những thế lực ở Thiên Huyền đại lục cũng không thoát được.

Mấy nghìn năm nay, nhiều đại tông môn tan biến trong dòng thời gian, một người lật đổ cả một siêu cấp tông môn cũng không hẳn không có nhưng chưa từng có ai tuyên chiến với ngàn ấy siêu cấp tông môn.

Ngự Tác trực tiếp bức tông môn của mấy đại lục thể hiện thái độ, quả thật khí phách!

“Đây là đại chiến sẽ lan khắp tu đạo giới.”

“Các siêu cấp tông môn đó sẽ liên thủ đối phó y. Không biết sẽ dính đến thế lực cỡ nào, nhiều bí bảo và truyền thừa pháp khí sẽ xuất thế!”

“Người như y không thể có lựa chọn khác, y không phải hạng chỉ biết đến mình, chỉ còn cách giết chóc đến mức tất cả đều sợ, bước lên thông thiên chi lộ, những kẻ đó mới không dám đối phó y và thân hữu.”

Nhiều người nghe Ngự Tác nói xong thì đi ngay, siêu cấp loạn thế đầy máu sắp bắt đầu, nhiều thế lực bắt đầu chuẩn bị.

“Mọi tông môn trong một ngày phải thể hiện lập trường.”

“Phần cung phụng cũng phải đưa đến Đẳng Tiên thành trong một ngày.”

Ngụy Tác nói đoạn lui vào sơn môn Đẳng Tiên tông.

“Đừng dùng Phổ độ thần quang đối phó ngã.”

Ngụy Tác vào điện vũ, Vu thần nữ sợ hãi co người.

Cao ngạo và uy nghiêm của nàng ta tan biến trước mặt Ngụy Tác, kết quả trận chiến và những lời của gã càng khiến nàng ta chấn động đến tê dại, không còn chủ kiến khi đối diện gã.

“Ta đồng ý không dùng Phổ độ thần quang đối phó ngươi nhưng ngươi phải thể hiện rõ lập trường.” Ngụy Tác bảo Vu thần nữ đang sợ hãi.

“Chỉ cần ngươi tha cho ta, ta đảm bảo Đông Lai bí cảnh không chống lại ngươi.” Vu thần nữ sợ hãi, Ngụy Tác có thêm khí tức lạnh lùng so với trước kia, như cây kiếm ẩn trong vỏ nhưng giờ vỏ đã vỡ, độ sắc bén và quang mang hiển lộ.

“Đừng tin! Chưa biết chừng lỏng ra là chúng ta đều chết trong tay ả. Thả ra có khí ả lại đối phó chúng ta.” Hàn Vi Vi phản hận.

“Ta không... không bao giờ làm thế.” Vu thần nữ cuống lên nhìn Ngụy Tác, nhưng lại không dám nhìn thẳng.

“Dù tha cho các hạ thì Đông Lai bí cảnh cũng không thể chỉ biết giữ mình.” Nguyên Âm lão tổ đột nhiên lên tiếng: “Nếu các hạ không tuyên chiến với Ngụy Tác, mọi người sẽ cho là các hạ cùng phe, thậm chí trận chiến này là do các hạ ngầm giở trò nên Hỏa Vực thần vương và Thánh Vương tông tông chủ thảm bại. Đông Lai bí cảnh sẽ thành địch nhân của mọi tông môn. Đông Lai bí chỉ ứng phó tông môn của Ngọc Hành đại lục cũng đủ nhưc đầu.”

“Ta...” Vu thần nữ run lên, ngẩng nhìn Nguyên Âm lão tổ, nhưng không nói thành lời. Nguyên Âm lão tổ nói đúng, nếu nàng ta không tuyên chiến với Ngụy Tác, sẽ thành kẻ địch chung của các siêu cấp thế lực, Đông Lai bí cảnh sẽ gặp nguy hiểm diệt môn, nếu nàng ta không muốn đối địch với Ngụy Tác mà chỉ tỏ thái độ bề ngoài thì các thế lực đó cũng bức nàng ta ra tay.

“Với các hạ thì không còn lựa chọn.” Nguyên Âm lão tổ bảo Vu thần nữ đang nhột nhột mặt mày: “Đành công khai làm đạo lữ của Ngụy Tác.”

“Gì hả!” Vu thần nữ suýt nữa ngất xỉu.

“Các hạ cũng biết đó là lựa chọn duy nhất, chỉ cần công khai thể hiện muốn cùng Ngụy Tác kết thành đạo lữ, chỉ cần y còn sống, những kẻ đó sẽ không dám đối phó Đông Lai bí cảnh.” Nguyên Âm lão tổ mặc kệ thần sắc Vu thần nữ, nói đoạn truyền âm, “Ngất gì mà ngất, làm cũng làm rồi... y rất có thể sẽ đạt thành tựu vô thượng, theo y không thiệt đâu.”

“Ta...” Vu thần nữ lại suýt ngất.

“Lão phu không có chữ tín như y, Tiểu Cực giới ở trên con thuyền với y, y mà bại vong, Tiểu Cực giới cũng không còn gì. Dù y tha cho các hạ thì lão phu cũng sẽ lan tin ra là trong trận chiến vừa rồi các hạ ngầm liên thủ với y, là đạo lữ song tu của y. Với của tu vi bọn Vạn Hoàng công tử tất nhận ra các hạ từng song tu với y, ngàn ấy nguyên âm chuyển hóa rồi, chưa biết chừng họ sẽ cho là các hạ cùng y song tu không biết bao nhiêu lần.” Nguyên Âm lão tổ lại truyền âm.

“A...” Vu thần nữ kêu lên thảm thiết, trước mắt tối sầm.

“Không được, dù nàng ta đáp ứng thì sao chúng ta tin được, sao biết là nàng ta không giả đồ.” Hàn Vi Vi phản đối, “Để nàng ta lại thật quá nguy hiểm, với tu vi đó dù bị hạ cầm chế thì nếu chân nguyên và khí huyết có thể lưu chuyển là phá được, nếu nàng ta ra tay, chúng ta có thể mất mạng hết.”

“Công khai đứng ra nói rõ lập trường thì không còn đường lui. Hơn nữa để thể hiện không hai lòng thì rất dễ.” Nguyên Âm lão tổ nhìn Vu thần nữ và bọn Hàn Vi Vi, mấp mấp môi truyền âm.

“Hừ!” Nghe Nguyên Âm lão tổ truyền âm, Hàn Vi Vi hừ lạnh, không nhiều lời, bọn Cơ Nhã gật đầu.

“Ta...” Vu thần nữ run lên, càng cúi gằm đầu.

“Còn gì do dự nữa?” Nguyên Âm lão tổ truyền âm cho Vu thần nữ, “Đối với các hạ, đích xác là tình thế bức bách nhưng qua thái độ y đối với đạo lữ và thân hữu thì Vạn Hoàng công tử sánh được sao?”

“Ta...” Vu thần nữ định phản bác, nhưng không hiểu vì không dám hay nguyên nhân gì mà không nói ra.

“Được, không phản đối tức là thừa nhận.” Nguyên Âm lão tổ ra vẻ lão vô lại, “Nhiều lúc các nữ tu cả thẹn, để lão phu đứng ra là được. Chúng ta sẽ lập tức đến Thiên Huyền đại lục.”

Vu thần nữ nghe Nguyên Âm lão tổ nói vậy, lại suýt ngất đi, nhưng câu sau cùng của lão khiến nàng ta ngẩn người, “đến Thiên Huyền đại lục?”

“Hiện tại y đã thể hiện thái độ, ngăn ấy siêu cấp thể lực khẳng định không cho y bao nhiêu thời gian, sẽ bắt chấp tất cả giết y. Chúng ta không đi mau thì nơi này còn hung hiểm hơn lúc Hỏa Vực thần vương đến.” Nguyên Âm lão tổ ngưng trọng hẳn, “Chúng ta đã lên tiếng thì không thể cứ thế mà đi, nên giết thật nhiều để chấn nhiếp thiên hạ. Mấy tông môn Ngọc Hành đại lục vẫn ở Thiên Huyền đại lục, đối phó dễ hơn công phá sơn môn đại thể lực khác nhiều. Trừ các phái này đi thì Đông Lai bí cảnh an toàn hơn nhiều.”

“Ta đáp ứng bao giờ.” Vu thần nữ há miệng, nhưng không nói nổi câu đó.

“Thể hiện thái độ chỉ để chứng minh ngươi không có ý gì khác, lúc nào nghĩ thông, muốn triệt để khôi phục tu vi thì thể hiện.” Nguyên Âm lão tổ lại bảo.

“Lúc ta nghĩ thông...” Vu thần nữ chợt thấy nóng người, không hiểu vì sao mà ngất đi.

“Đạo hữu định đợi thêm một ngày, khi nàng ta không chịu nổi thì cho uống Bất lão minh đơn?” Nguyên Âm lão tổ hỏi Ngụy Tác, “Bất quá dù thế nào, bọn tại hạ cũng phải đi.”

“Được, các vị cẩn thận.” Ngụy Tác gật đầu, cực kỳ trình trọng dặn Nguyên Âm lão tổ và Vũ Hoàng chân nhân, Phong Ngô Thương.

Vu thần nữ bị nguyên khí dao động kịch liệt đánh thức.

Lúc tỉnh lại, thấy Ngụy Tác và bọn Nguyên Âm lão tổ toàn lực thi triển độn pháp phi độn, không phải đang ở trong Đẳng Tiên thành mà rời Thiên khung, ở man hoang hoang nguyên.

Nguyên khí dao động là từ Âm Lệ Hoa. Âm Lệ Hoa như đang ngủ say, nhưng bị âm minh hắc khí kinh nhân bao lấy, nguyên khí dao động phát ra như tại không ngừng diễn hóa đại đạo pháp vực.

Lướt thêm một lúc, ai nấy cố gắng ẩn đi khí tức, Nguyên Âm lão tổ và Vũ Hoàng chân nhân, Phong Ngô Thương chia tay bọn Ngụy Tác.

“Họ đi đâu?” Vu thần nữ hỏi. “Có phải về Thiên Huyền đại lục không?”

“Họ đến Thiên Huyền đại lục.” Cơ Nhã hồi đáp Vu thần nữ, “Có họ là đủ, họ mang theo cổ phù phủng theo khí tức Ngụy Tác, bọn ta ngấm bám theo, xem có gì biến hóa, xem có ai thừa cơ y đến Thiên Huyền đại lục mà đối phó Âm Thi tông và Hải Tiên tông không.”

—o0o—

1058. Chương 1058: Sát Thần Xuất Hiện.

Phe Ngụy Tác đi hết.

Trước mặt chúng nhân, ai cũng thấy Ngụy Tác truyền Động Hư bộ pháp cho Nguyên Âm lão tổ và Vũ Hoàng chân nhân, Phong Ngô Thương, phe gã được các thần huyền đại năng đưa đi, như vàng mặt trời vượt hư không, rời Đẳng Tiên tông.

Ngụy Tác yêu cầu mọi tông môn thể hiện thái độ, bảo các tông môn đưa phần cung phụng đến Đẳng Tiên thành, nhưng sau khi gã thể hiện thái độ, khai chiến với các đại thể lực của nhiều đại lục thì lại rời Đẳng Tiên tông, không ai biết gã đi đâu.

Không ai dám bám theo, Ngự Tác đã nói ai bám theo sẽ là địch nhân, sẽ bị gã giết.

Lúc Ngự Tác rời Đăng Tiên tông còn nói là những tông môn tu sĩ đối địch với gã, nếu không muốn chống lại gã thì mau rời các tông môn đó, hoặc khi gã đánh tới sơn môn thì không động thủ.

“Ngự Tác và Nguyên Âm lão tổ xuất hiện tại Thiên Huyền đại lục!”

“Họ đến chỗ Minh Thổ tông, Bích Tỳ tông tụ tập... Ngọc Thiên tông tông chủ và Tây Tiên nguyên tông chủ cũng đến!”

Rất nhanh, một tin tức chấn động lan ra, bọn Ngự Tác đã khơi mào trận chiến, xuất hiện tại Thiên Huyền đại lục, tiến công khu vực bị tông môn Ngọc Hành đại lục chiếm cứ.

Phe Ngọc Hành đại lục thì Trung thiên tử lôi tông và Minh Thổ tông bị Ngự Tác diệt sạch thần huyền đại năng Trung thiên tử lôi tông tông chủ không xuất hiện nên không chống nổi, tin tức đồn ra rằng Ngự Tác và tu sĩ Thiên Huyền đại lục vây chặt phe Ngọc Hành đại lục, Huyền Phong môn không hề xuất hiện, Chân Võ cũng mất bóng, cả sơn môn cũng không hiểu dọn đi đâu.

Bọn Ngự Tác và phe Thiên Huyền đại lục yêu cầu phe Ngọc Hành đại lục để lại mọi pháp khí và nạp bảo nang rồi đi. Bích Tỳ tông tông chủ và một số tiền bối Ngọc Hành đại lục không nghe mà bỏ chạy, nhưng Bích Tỳ tông tông chủ bị đánh nát nửa nhục thân.

“Trận chiến ở Toái Ngọc cổ vực, Ngự Tác đã yêu cầu các tông môn Ngọc Hành đại lục rời Thiên Huyền đại lục.”

“Không ngờ Ngự Tác nhanh thế, đã trực tiếp khai chiến!”

“Y không chỉ nói suông, đích xác định gây ra kinh thiên đại chiến, khi xưa vì phụ mẫu mà san bằng sơn môn Thiên Kiếm tông... Đạo lữ và thân hữu quả nhiên là vậy nghịch của y, không ai chạm vào được.”

“Bích Tỳ tông tông chủ cũng là một kinh thiên cường giả linh ngộ đại đạo pháp vực mà bị đánh nát nửa nhục thân... Ngọc Hành đại lục lần này tất nguyên khí đại thương.”

Ai nấy quan sát Ngự Tác, tin này đồn ra khiến tất cả rúng động, kinh thiên đại chiến quét qua mấy đại lục bắt đầu.

“Gi hử! Đông Lai bí cảnh Vu thần nữ định cùng Ngự Tác kết thành đạo lữ!”

“Vu thần nữ tịnh không xuất hiện phản bác, dù không sai thì nàng ta cũng lọt vào tay Ngự Tác.”

“Nhân vật như Vu thần nữ thì không thể bắt sống, đại chiến lúc trước không thấy nàng ta, tin này rất có khả năng là thật, với tu vi và thần thông của Ngự Tác, Vu thần nữ kết thành đạo lữ với y cũng đúng.”

Tiếp đó một tin càng chấn động lan ra, Thần huyền tứ trọng đại năng Vu thần nữ từng đấu với Ngự Tác tại Toái Ngọc cổ vực lại định kết làm đạo lữ với gã.

“Cái gì, không thể nào!”

“Ồn!” Nghe tin này, Vạn Hoàng công tử đang ở trên một ngọn núi tại Ngọc Hành đại lục tức thì đánh nát một đỉnh núi.

“Dù là giả hay thật, lão tông chủ bảo công tử về sơn môn ngay, hiện tại Trung thiên tử lôi tông và Minh Thổ tông yếu nhất, Ngự Tác lúc nào cũng có thể đánh tới Ngọc Hành đại lục!” Mấy thái thượng trưởng lão Vạn Hoàng cung khuyên.

“A! A! A! Ngự Tác, ta phải giết người!” Vạn Hoàng công tử gầm vang.

“Tin chính xác đây, Ngự Tác đích xác ở Thiên Huyền đại lục, khí tức chấn thiên.”

“Y đến Thiên Huyền đại lục, trong nửa ngày không thể quay về.”

“Y định với sức mình khai chiến với cả thiên hạ, chúng ta khai chiến với y trước, diệt Hải Tiên tông đã!”

Tin Ngự Tác xuất hiện tại Thiên Huyền đại lục, tiến công khu vực các tông môn Ngọc Hành đại lục chiếm cứ đồn về Vân Linh đại lục thì tuyệt đại đa số tông môn còn đang thể hiện lập trường, không hòa cùng Họa

Thiên giáo, Hoàng Thiên đạo chống lại Ngụy Tác, đồng thời nhiều tu sĩ che mặt áp sát sơn môn Hải Tiên tông.

“Hiên Viên lão tổ, ra chịu chết!”

Một tu sĩ té xuất hắc sắc cự chung, ẩn thân trong đó, hiện ra trên tầng không Hải Tiên thành.

“Xoẹt!!”

Tu sĩ này trực tiếp kích phát uy năng như thiên quân vạn mã đổ vào sơn môn Hải Tiên tông.

“Ai mà giấu đầu giấu đuôi, không dám lộ mặt.”

Một giọng già nua cất lên, Hiên Viên lão tổ mặc áo vang xuất hiện trong Hải Tiên tông, đồng thời phát động cấm chế, lưỡng đạo tử sắc quang hoa như hai thanh thần kiếm bắn ra đánh tan.

“Hiên Viên lão tổ đang ở trong Hải Tiên tông.”

“Dù Hải Tiên tông chuyển hết đi nhưng giết được Hiên Viên lão tổ, san bằng Hải Tiên tông thì coi như tát Ngụy Tác một cái thật đau.”

Sáu tu sĩ ẩn mặt đáp xuống, kích phát uy năng tấn công sơn môn Hải Tiên tông.

Kim sắc kỳ lân, huyết hồng sắc ngô công hiện lên trên hư không, cùng với vô số lôi hỏa, quang hoa như mũi tên xanh biếc.

Các tu sĩ này cực kỳ cẩn thận, không thể hiện công pháp, nhưng uy năng cực mạnh, cơ hồ trong tích tắc đánh tan linh quang quang tráo ngoài Hải Tiên tông.

“Phù!”

Hiên Viên lão tổ bị dư uy bạch sắc thần quang quét trúng, phun máu văng đi.

“Oành!”

Hải Tiên tông chấn động, nữ thần quang ảnh như Hải tiên tử sừng sững, phát ra uy năng, nhưng đó là do đại cấm của Hải Tiên tông phát ra, bị mấy đạo quang hoa xung kích thì tan từng lớp.

“Đây là kết quả dám cùng phe Ngụy Tác!”

Một tu sĩ quần quít ngân hà xuất hiện cách Hiên Viên lão tổ không xa, đồng thời kích phát ngân sắc cổ phù, hình thành ngân sắc quang nhận.

“Hừ!”

Cùng lúc, thỉnh không lại vang lên tiếng quang, một đạo bạch sắc thần quang giáng vào Hiên Viên lão tổ.

“Hải Tiên tông tựa hồ không còn bao nhiêu người ở lại, trừ những người điều khiển cấm chế.”

“Hiên Viên lão tổ định cùng sống chết với Hải Tiên tông hử, uy năng này chắc do thần huyền đại năng kích phát, y không thể chống nổi.”

Đại chiến đột nhiên bạo phát, nhiều tu sĩ trong Hải Tiên thành vừa định thần, thấy Hiên Viên lão tổ đã không thể chống nổi.

“Phù!”

Nhưng mọi tu sĩ Hải Tiên thành không ngờ là tu sĩ vừa kích phát ngân sắc cổ phù, hình thành ngân sắc quang nhận đáng sợ còn chưa kịp phát ra thì trên đỉnh đầu tóe máu. “A...” Y kêu lên rồi tắt hơi, ngân sắc quang nhận không bị khống chế, bắn lên không, không hiểu đến đâu.

Vù! Vù!

Cùng lúc, lưỡng đạo thanh sắc thần quang không biết từ đâu bắn tới. Một đạo đánh tan bạch sắc thần quang, đạo còn lại xuyên qua hắc sắc đại chung của tu sĩ xuất hiện đầu tiên.

“Choang!” Hắc sắc đại chung vang lên tiếng thét, máu phun ra.

“Sao lại thế này!”

Ai nẩy rùng mình, nhận ra lưỡng đạo thanh sắc thần quang xuất phát từ đâu, tu sĩ đó ở ngoài phạm vi thần thức cảm tri của tất cả.

“A!” “A!”...

Tiếng kêu hải hùng vang lên, thanh sắc thần quang không hiểu từ đâu bắn tới.

“Phù!” “Phù!”

Một tu sĩ không chống nổi, bị xuyên qua, máu văng trên tầng không Hải Tiên tông.

“Đây là Duy ngã tâm kiếm! Ở xa như thế, uy năng như thế, là Ngụy Tác!”

“Không thể nào, y còn ở Thiên Huyền đại lục, sao lại xuất hiện tại đây!” Hai tiếng kinh hô không dám tin vang lên.

“Oành!”

Ai nẩy nhìn rõ thanh sắc thần quang từ đâu bắn tới, ở mé nam Hải Tiên tông xuất hiện quang hoa chói lòa, hai dải thần huyền khí tức chấn động thiên địa, như hai ngọn hỏa sơn phun trào.

“A!”

Hai tu sĩ điên cuồng lao về hai hướng, chỉ rú lên là bị hơi sắc loan nguyệt và bạch sắc thần sơn ép thành tro!

“Dám đến, sao còn chạy!”

Một giọng nói lạnh lùng cất lên, trên mây đột nhiên có tu sĩ rú vang, nhục thân tan nát rơi xuống.

“Ngụy Tác! Sao lại...”

Ai nẩy nín thở, không ai hoài nghi nữa, thân ảnh như mặt trời trên không, hiện rõ như sát thần là Ngụy Tác!

“Tô Thần Huyết, Vương Vô Nhất, đến rồi sao lại giả thần giả quỷ thế kia?”

Ngụy Tác như sát thần, chỉ đến một mình nhưng nhìn lên tầng không Hải Tiên thành nói.

—o0o—

1059. Chương 1059: Thật Sự Chết Sao.

“Trong toán người tập kích Hải Tiên tông có Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất?”

Nhiều người hít một hơi lạnh.

“Lẽ nào Ngụy Tác lại dùng thủ đoạn như lúc đối phó Đăng Tiên tông tông chủ, chân thân của y không đến Thiên Huyền đại lục?”

Không ít người đã hiểu ra vì sao Ngụy Tác xuất hiện tại đây, gã không nói bừa, trong các cường giả ẩn trên mây có Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất.

“Xoẹt!!”

Không ai đáp lời nhưng hư không chấn động, nguyên khí dao động nổi với không gian khác rung lên, hiển nhiên có người trực tiếp phát động pháp khí bỏ chạy.

Vù! Vù!

Lại lưỡng đạo thanh sắc thần quang từ tay Ngụy Tác bắn ra, lại một tu sĩ ở ngoài xa gào lên, rơi xuống.

Là một Kim đơn đại tu sĩ mặc cổ đồng sắc pháp y, Ngụy Tác phát đạo Duy ngã tâm kiếm đầu tiên thì đã bỏ chạy, ít nhất lúc này cách gã tám trăm dặm nhưng vẫn không thoát được.

“Từ hôm nay, năm trăm dặm quanh Hải Tiên thành và sơn môn Âm Thi tông thành cấm địa, nếu chết ở trong đó, hậu quả tự chịu.”

Ngụy Tác thu hết nhưng tu sĩ bị giết lại, đồng thời lên tiếng.

Hải Tiên tông lại bình tĩnh, truyền âm mấy câu xong, thân ảnh Hiên Viên lão tổ khuất vào sơn môn.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp, rời Hải Tiên thành.

“Ngụy Tác vốn không rời Vân Linh đại lục, chỉ là đồng bạn y đến Thiên Huyền đại lục.”

“Y nhắm hướng sơn môn Hoàng Thiên đạo! Lẽ nào định tấn công nơi đó!”

Tin Ngụy Tác đột nhiên xuất hiện tại Hải Tiên thành, diệt một toán cường giả định thừa cơ đối phó tu sĩ Hải Tiên tông lại chấn động tu đạo giới. Tin này nhắc nhiều người rằng gã có cổ phù đặc biệt, trừ phi gã tự thân xuất thủ, không thì không ai biết chân thân ở đâu. Động Hư bộ pháp của gã cực nhanh, thủ đoạn ẩn thân đầy mình, xuất thủ xong là mất hút.

Càng chấn động là quang ảnh Ngụy Tác rời Hải Tiên thành liền thi triển Động Hư bộ pháp liên tục bị tu sĩ nhìn thấy, qua nguyên khí dao động để lại ở những nơi gã đi qua thì đó là chân thân, phương hướng tựa hồ là sơn môn Hoàng Thiên đạo!

“Chát!”

Không ai biết là ở trong mây, Ngụy Tác lóe lên quang hoa, keng một tiếng, sợi tóc như thần thiết đứt rời theo nguyên khí dao động kỳ dị.

Khí tức của gã tan nhanh, sợi tóc hóa thành một hóa thân có khí tức y hệt, tiếp tục lao về phía sơn môn Hoàng Thiên đạo.

Cách Hoàng Thiên đạo sáu, bảy vạn dặm, tại Thiên Nha sơn, một đạo quang hoa thoát ẩn thoát hiện đột nhiên từ hư không bắn vào một sơn cốc.

Đạo quang hoa chứa một tu sĩ cao lớn, hơn bốn mươi tuổi, mái tóc tím sẫm, tuy không có linh khí phát ra nhưng uy thế chứng tỏ là một Kim đơn đại tu sĩ.

Sơn cốc có hai lão giả thần sắc cực kỳ lạnh lùng, một người rụng hết tóc, mặc hồng sắc pháp y, người còn lại tóc trắng như cước, nhưng mắt bắn ra điện mang.

Tử phát tu sĩ đáp xuống, hồng sắc pháp y lão giả lấy ra kim sắc hồ lô, lão giả còn lại lấy ra kim sắc cổ phù.

“Phù!”

Hai lão giả đều bắt một pháp quyết, liên miên phát ra hồng bạch lưỡng sắc quang hoa, kích phát kim sắc cổ phù.

Kim sắc cổ phù được kích phát là hình thành một quang tự đặc biệt, ẩn lên kim sắc hồ lô.

“Chát!”

Khí tức khôn tả từ kim sắc hồ lô phát ra, đoạn hồ lô hóa thành mặt hồ hơn hai mươi trượng lơ lửng trên độ cao ngang thân người, lưu động mấy chục loại thần văn, tuy chỉ hơn hai mươi trượng nhưng tạo cảm giác tựa sóng biển.

Kim sắc hồ lô được kích phát thì hai lão nhân tựa hồ già đi hai, ba mươi tuổi, lưng cũng còng xuống, tóc dính mồ hôi, khí tức cực kỳ chấn động, nhưng cả hai vẫn bắt pháp quyết, đạo đạo hồng bạch lưỡng sắc quang hoa dồn vào kim sắc tiểu hồ.

“Vù!”

Không hề dừng lại, tử phát tu sĩ tế xuất pháp khí hình con cóc trong suốt.

“Đến rồi!”

Pháp khí tế xuất, hình thành màn sáng trong suốt trước mặt ba người, hiện rõ hình ảnh Ngự Tác điên cuồng lao đi.

“Giết!”

Hai lão nhân gầm khê, kim sắc tiểu hồ vút lên năm kim sắc đạo tôn chói lòa quang hoa rồi hợp lại, chân tiên khí tức và nguyên khí dao động bao trùm nghìn dặm.

“Chát!”

Thiên địa như bị gõ mạnh.

Kim sắc thiên địa từ hư không ép xuống, thân thể Ngự Tác thành tro, bất cứ thứ gì sa vào vô số nguyên khí pháp tắc đan nhau đều biến thành hư vô, ngay cả ngọn núi mấy trăm dặm bên dưới cũng tan biến.

Uy lực này tương đương với chân tiên chi uy, thậm chí cao hơn cổ đế thi ở Âm dương phần.

“Vù... Vù...”

Hai lão nhân trong Thiên Nha sơn như cạn hết khí lực, thở hồng hộc ngồi phệt xuống, tử phát trung niên tu sĩ hớn hở, chân nguyên cuốn lấy hai lão nhân lao về phía Ngự Tác bị đánh thành tro.

Trung niên tu sĩ đằng không thì ở một nơi khác có độn quang bắn lên, lao về phía có động tĩnh kinh thiên đó.

“Ngự Tác cách Thiên Nha sơn ba nghìn dặm thì bị Hoàng Thiên đạo diệt!”

“Cái gì, Ngự Tác bị Hoàng Thiên đạo dùng một món truyền thừa thánh khí giết?”

“Là Tiên hoàng kim dịch của Cổ vũ chân tiên! Là pháp khí từ mấy vạn năm trước do chân tiên lưu truyền lại!”

Một tin tức kinh thiên động địa lan khắp Vân Linh đại lục, Ngự Tác trên đường đến sơn môn Hoàng Thiên đạo thì bị một món truyền thừa thánh khí của Hoàng Thiên đạo giết.

“Ngự Tác chết rồi?”

Vân Linh đại lục sôi lên, tuy Cổ vũ chân tiên là một trong số không nhiều chân tiên của Vân Linh đại lục trong mấy vạn năm nay, pháp khí để lại diệt một thần huyền không thành vấn đề, nhưng việc này đối với mọi tu sĩ đều quá đột ngột.

“Nhanh lên!”

Nhiều người không dám tin, nhưng hình như đây là sự thực, không ít tu sĩ Hóa Thiên giáo và Hoàng Thiên đạo xuất hiện ngoài Hải Tiên thành. “Oành!” Kim quang chói lòa hư không chiếu xuống, thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất công nhiên giáng lâm.

Vù!

Một đạo kim quang thánh kiếm từ thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất chém vào sơn môn Hải Tiên tông.

“Cách!”

Hải Tiên tông chưa kịp tu bổ linh quang quang, bị Vương Vô Nhất chém vào thì quang tráo tan tành.

“Oành!”

Đột nhiên, sơn môn Hải Tiên tông nổ vang, một đạo xung thiên địa quang trụ như cự long từ tượng Hải tiên tử bắn lên, rồi trong vòng hơn hai trăm dặm quanh Hải Tiên tông sụp đổ, ngọn núi có Hải Tiên thành mất một nửa.

Sơn môn Hải Tiên tông tan vỡ.

Nhiều tu sĩ Hóa Thiên giáo và Hoàng Thiên đạo vốn chuẩn lao vào sơn môn Hải Tiên tông sững lại.

Không có tu sĩ Hải Tiên tông lao ra, rõ ràng đã rút hết đi, bày ra cấm chế tự hủy.

“Nếu ai cung cấp tung tích về Hiên Viên lão tổ và Ngụy Tác, thưởng ba vạn hạ phẩm linh thạch!” Vương Vô Nhất lên tiếng, tuy không lấy được gì của Hải Tiên tông nhưng diệt được Ngụy Tác, đồng thời tương đương với trừ đi Hải Tiên tông thì đã lập uy nghiêm vô tận cho Hoàng Thiên đạo.

“Chuyện gì hả, xảy ra chuyện gì!” Đồng thời, trong sơn môn Hóa Thiên giáo, ngọn núi có bạch sắc vân vụ liễu nhiễu rung lên!

“Oành!”

Cơ hồ tuyệt đại đa số tu sĩ Hóa Thiên giáo từ các điện vũ lao ra thì ba cổ điện làm bằng ngọc tím, lam, xanh bị uy năng thổi tung lên không, hóa thành vô số lưu tinh.

Cơ hồ đồng thời, bạch sắc thần quang thoát ầm thoát hiện bao kín ngọn núi tan đi.

“Hóa Thiên cổ điện!”

“Có người lén vào sơn môn, hủy hoại Tam thanh diệt thần cấm!”

“Hóa Thiên hộ sơn cấm bị hủy hoại!”

Vô số tu sĩ Hóa Thiên giáo cuống lên hoặc kinh hãi kêu to.

“Bạch vụ cấm chế này không thể phá giải, các người thích thì ta cho thêm.” Cùng lúc, một giọng tựa hồ là của nữ nhân vang lên, truyền vào tai nhiều người. Bạch sắc linh vụ đặc hơn bay lên, cả ngọn núi có sơn môn Hóa Thiên giáo chìm trong sương trắng, giờ tay không thấy năm ngón.

—oOo—

1060. Chương 1060: Giận Đến Tọa Hóa!

“Ai dám tràn trộ vào sơn môn Hóa Thiên giáo, phá hoại cấm chế!”

“Ai dám vào sơn môn phá cả Tam thanh diệt thần cấm!”

Tu sĩ Hóa Thiên giáo đều không dám tin.

Nhiều tu sĩ Hóa Thiên giáo cực kỳ tự đại, không dám tin có người dám vào gây sự, còn những nhân vật quan trọng lại thập phần kinh hãi, họ hiểu cổ điện đó trừ ngoại vì cấm chế thập phần thâm nghiêm thì có không chỉ một Kim đơn đại tu sĩ tọa trấn.

Lọt được vào trong phá hoại Tam thanh diệt thần cấm tất là nhân vật phi phàm!

Tam thanh diệt thần cấm thì người ngoài không biết, là con bài tẩy của Hóa Thiên giáo! Nhưng đã bị hủy!

“Ngụy Tác công phá sơn môn Hóa Thiên giáo, những ai không muốn chống lại thì rời sơn môn Hóa Thiên giáo, hoặc không xuất thủ!”

Giọng nói như thần binh xuất thế, cực kỳ nghịch thiên, vang lên, không chỉ vọng khắp sơn môn Hóa Thiên giáo mà cả Hóa Thiên thành đều nghe rõ.

“Cái gì!”

Nhiều tu sĩ Hóa Thiên giáo vốn cực kỳ tự đại cũng kinh hãi đến rơi cả pháp bảo và pháp khí.

“Cái gì!”

Mọi tu sĩ Hóa Thiên thành bị biến hóa ở Hóa Thiên giáo kinh động, triệt để chấn kinh.

Theo tin tức, Ngụy Tác đã bị Hoàng Thiên đạo dùng một món truyền thừa pháp khí tiêu diệt, nhiều tu sĩ Hóa Thiên giáo và Hoàng Thiên đạo đã đến Hải Tiên thành, cả thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất cũng đến, mà Ngụy Tác lại sờ sờ xuất hiện ở Hóa Thiên giáo!

Không phải là ảo giác, cơ hồ giọng nói chấn động thiên địa vang lên thì hơi sắc tàn nguyệt và bạch sắc thần sơn xuất hiện trước sơn môn Hóa Thiên giáo, giáng xuống một dãy điện vũ.

“Oành!”

Điện vũ hóa thành tro, vô số đạo thần quang dấy như lông vũ đúc bằng thần thiết biến diện tích mấy trăm trượng thành đất bằng.

Thần quang ràn rạt thần huyền khí tức, là cấm chế do đại năng Hóa Thiên giáo để lại nhưng bị Ngụy Tác phá.

“A! A! A!...”

Vô số tu sĩ Hóa Thiên giáo hoảng loạn, vô số độn quang như ruồi nhặng chạy lung tung khắp bạch sắc vụ khí. Ngụy Tác không chết mà xuất hiện tại sơn môn Hóa Thiên giáo, ai ngăn được?

“Chát!”

Ô quang từ một hõm núi trong Hóa Thiên giáo lao ra.

Đồng thời, thanh sắc thần huy từ điện vũ gần đỉnh núi quét ra, như cự long vẫy đuôi, hất tan quá nửa bạch sắc linh vụ.

Ô quang trực tiếp quét đi mấy nghìn dặm, như giáng vào hư không, không bị ngăn cản.

Nhưng cũng như chỉ rõ phương hướng, mọi người đều thấy cạnh ô quang có thân ảnh lấp lánh xích sắc và ngân sắc hà quang lóe lên, vượt liền mấy chục dặm!

“Choang!”

Hư không lại chấn động, tích tắc xuất hiện trong tầm mắt mọi người, quanh Ngụy Tác hiện lên nghìn thanh phi kiếm.

Thần quang và kiếm khí với tốc độ kinh nhân lao tới, như mưa rào, như dòng thác trút xuống.

Là nơi phát ra ô quang.

“Phù! Phù! Phù! Phù!” ...

Cô sở tiếng xung kích và xuyên quan khiến người khác rung mình vang lên, hõm núi bị uy năng chấn tan, mọi thứ đều hóa thành bụi cát.

“Tiếc là chân thân Vương Vô Nhất không đến Hải Tiên thành...Tô Thần Huyết đâu? Y không có mặt, coi như thoát thân ...Với các ngươi mà dám đấu với ta?”

Ngụy Tác cười lạnh, đi tới.

“Oành!”

Quang hoa xung thiên đánh hụt, hơn nghìn thanh phi kiếm biến hõm núi thành bột lại từ dưới đất bay lên, như dòng chảy cắt hơn mười tu sĩ xuất thủ với gã thành mảnh vụn.

“Y... y đã tính sẵn, nếu chân thân Vương Vô Nhất đến Hải Tiên thành, y sẽ xuất hiện tại Hải Tiên thành giết Vương Vô Nhất, Vương Vô Nhất không đến thì y tới phá Hóa Thiên giáo!”

Nhiều tu sĩ Hóa Thiên thành rung mình.

“Phát động...” Một thái thượng trưởng lão Hóa Thiên giáo kêu to, định phát động pháp khí, nhưng Ngụy Tác chỉ ngoái nhìn là tay lão ôm lấy ngực, máu phun có vòi, tâm tạng tựa hồ nát vụn.

“Chát!”

Một đạo quang hoa trực tiếp xé hư không, giáng vào Ngụy Tác.

“Choang!” Gã thản nhiên, mực quang lóe lên, lưỡng đạo thanh sắc thần quang lao tới, vòng quanh ngọn núi, giáng vào một gian điện vũ.

“A!”

Trong gian điện vũ, tâm mạch hai tu sĩ Hóa Thiên giáo bị đâm xuyên, văng ra.

“Oành!”

Cơ hồ đồng thời, Ngụy Tác vừa bước trên hư không lại thì triển Đẳng tiên pháp vực, va vào hồng sắc thần quang bao trùm nghìn trượng.

Hồng sắc thần quang tan đi, Đẳng tiên pháp vực của gã cũng không còn.

Hơn nghìn phi kiếm hình thành dòng chảy như cự long lướt qua, từng dải điện vũ hóa thành tro bụi.

“A...”

Hệ sơn pháp trận của Hóa Thiên giáo đã phá tổn, tu sĩ trong thành đều nhìn thấy trận chiến, chấn động không nói thành lời.

Lúc trước Ngụy Tác đánh Thiên Kiếm tông rất vất vả, nhục thân nát mấy lần, Nguyên thủy thần căn suýt cạn hết tinh khí còn hiện tại gã gần như hoàn hảo.

Không chỉ Ngụy Tác ở trong Hóa Thiên giáo, ai cũng thấy uy năng của gã toàn giáng vào những chỗ linh quang sắp tắt.

Có những cấm chế, tựa hồ bị cường lực phá giải, điện vũ bị uy năng chấn tan.

“Oành!”

Từng tòa cổ điện đổ xuống, sơn môn Hóa Thiên giáo qua mấy nghìn năm truyền thừa cũng bị hóa thành tro không ít công trình.

“Choang!”

Đột nhiên, như thần vương cự chung ngân vang, trên đỉnh núi bắn ra mấy chục dải bạch quang như đại long.

“A!”

“Có người vào chỗ tàng kinh!”

Tu sĩ Hóa Thiên giáo ré lên.

Mật địa trọng yếu nhất, nơi chứa điển tịch và bí thuật của Hóa Thiên giáo cũng bị xâm phạm.

“Xong rồi!”

Không chỉ tu sĩ quan chiến quanh Hóa Thiên thành mà ngay cả đại bộ phận tu sĩ Đẳng Tiên tông cũng đầu óc trống trơn nghĩ thế.

“A!”

Trong một địa cung của Hóa Thiên giáo, ít nhất mười lăm bạch bào lão nhân đang xếp bằng gào lên điên cuồng.

“Xoạt

Đạo quang hoa sau cùng của họ phát ra, khí tức bùng lên trên không.

Khí tức không thể nắm bắt như chìm nổi trên không, tạo cảm giác mạnh đến độ có thể giữ cứng chư thiên tinh thần, khiến người ta hoảng sợ sụp xuống đất.

“Chát!”

Đẳng tiên pháp vực, bạch sắc thần sơn, dòng kiếm và biển ánh sáng do Sinh tử thư hóa ra đồng thời ép xuống.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tu sĩ Hóa Thiên thành nhận ra mặt đất rung rinh, nhiều điện vũ sụp đổ.

Đồng thời, Ngụy Tác cùng với tử quang từ hậu sơn Hóa Thiên giáolướt ra, vượt hư không, trước khi khí tức hùng hậu cực độ đẩy lên thì đã tan biến khỏi cảm tri của chúng nhân.

“Ầm!”

Sơn môn Hóa Thiên giáo đột nhiên nổ vang, ai nấy nhìn vào thì đỉnh núi sụp xuống, bị Ngụy Tác đánh sập một đoạn! Khói bụi và đá vụn tung tóe, như mấy chục cự long vùng vẫy trong sơn môn Hóa Thiên giáo đổ nát.

“A!”

Tin tức với tốc độ kinh nhân truyền bá khắp Vân Linh đại lục.

Ngụy Tác không chết, tuy không san bằng Hóa Thiên giáo nhưng ra vào như không, gần như biến một siêu cấp tông môn thành phế khư, thế là thế nào?!

“A! Sao lại thế, sao y lại không chết!”

“Y thật ra có bao nhiêu thủ đoạn giả mạo thân hình và khí tức!”

Không biết bao nhiêu tu sĩ, đại năng đều gần như gầm lên.

“A!”

Nhất là trong sơn môn Hoàng Thiên đạo, hai lão giả toàn lực phát động một món truyền thừa pháp khí, tưởng giết được Ngụy Tác đều học máu rồi tọa hóa, chết không nhắm mắt!

—oOo—

1061. Chương 1061: Sơn Môn Thánh Vương Tông.

“A! A!...” Nhiều tiền bối Hóa Thiên giáo gần như thổ huyết.

Sơn môn Hóa Thiên giáo đổ nát, họ phát hiện nhiều kho đã bị phá pháp khí, pháp bảo, linh thạch, thậm chí nguyên liệu luyện khí và linh dược bị gom sạch.

Thậm chí “Hóa Thiên toàn kinh điện” đã biến thành ngôi miếu nát, không còn nổi một kinh văn hoàn chỉnh, chỗ Hóa Thiên giáo tàng kinh đã bị hủy hoại.

Dù ghi lại được thuật pháp và điển tịch thì không ít bí thuật, thậm chí bất truyền chi bí sẽ thất truyền.

Với một siêu cấp tông môn thì tổn thất linh thạch và pháp khí không đáng gì nhưng bị tổn hủy truyền thừa đại cấm và chỗ tàng kinh thì là bị động đến căn cơ.

Nhiều tiền bối Hóa Thiên giáo gào khóc trước “Hóa Thiên toàn kinh điện”, thậm chí đập đầu vào tường, cơ nghiệp tổ sư để lại lại bị tàn phá như thế.

“Hóa Thiên giáo tự rước lấy, ta đã cho các người cơ hội. ”

Hóa Thiên giáo càng thổ huyết vì Ngụy Tác đột nhiên xuất hiện tại một thành trì trên đường từ Hải Tiên thành đến sơn môn Hoàng Thiên đạo, giết liền mấy tu sĩ Hoàng Thiên đạo, đồng thời phát ngọc phù và pháp khí cho tán tu ở đó.

Nhiều người nhận ra ngọc thạch cổ bi ghi chép kinh văn đã không còn, khẳng định bị Ngụy Tác cuỗm sạch.

Ngụy Tác phân phát ngọc phù ghi thuật pháp của Hóa Thiên giáo quanh các thành trì!

“A!” Tin đồn ra, các tiền bối Hóa Thiên giáo nhũn ra.

Tuyệt đối là đã kích hủy diệt còn hơn hủy hoại chỗ tàng kinh, nhiều thuật pháp cùng công pháp của Hóa Thiên giáo lưu truyền ra, từ giờ không chỉ tu sĩ Hóa Thiên giáo khi đối địch không còn gì là bí mật mà càng trọng yếu ở chỗ nhiều thuật pháp ngay cả đệ tử, thậm chí trưởng lão trong môn phái cũng không biết, chỉ đệ tử lập công lớn mới được thưởng một, hai môn thuật pháp lợi hại, nhưng giờ thì ai ở ngoài cũng biết, Hóa Thiên giáo còn bao nhiêu sức hấp dẫn, sức ngưng tụ đối với đệ tử tầm thường?

“Hóa Thiên giáo, Tô Thần Huyết, nếu các người còn dám chống đối, ta sẽ quay lại.”

Ngụy Tác phân phát kinh văn và pháp khí của Hóa Thiên giáo nhiều tán tu cảm kích sát đất, trước khi đi gã còn nói thể khiến người Hóa Thiên giáo rung mình.

Hành tung của Ngụy Tác quá quỷ dị, phân phát kinh văn và pháp khí xong là đi, có vô số thể lực ngầm bám theo nhưng chỉ tìm được phân thân của gã.

Các đại thể lực đều biết gã có cổ phù tạo ra hóa thân khó nhận ra thật giả, khí tức cũng y hệt, đồng thời gã có bí pháp phân thân!

Động Hư bộ pháp của gã, trừ vài đại năng thì không ai bám theo được, ai biết tới đây gã xuất hiện đâu?!

Định đánh lén hoặc phục kích gã thì phải động thủ mới biết là chân thân hay giả thân, tu vi của gã đã Thần huyền tứ trọng, thậm chí rất có thể lĩnh ngộ pháp thân như Vương Vô Nhất thì càng phi phàm.

Nhưng một người khiêu chiến siêu cấp đại thể lực của mấy đại lực, Ngụy Tác lên tiếng như thế càng khiến người ta cho là gã điên cuồng, chỉ một ngày mà hình thành khí thế hoành hành thiên hạ!

“Y quá độc ác! Thủ đoạn lại đáng sợ như thế!”

Cơ hồ mọi đại thể lực nghe nói chỗ Hóa Thiên giáo tàng kinh bị Ngụy Tác hủy hoại thì rung mình, nếu gã đột nhiên lén vào sơn môn phát động tập kích thì sao? Tông môn mà thành chiến trường thì dù bức được gã đi cũng tổn thất khó tưởng tượng nổi, nên gần như mọi đại tông môn đều phong bế sơn môn, hạn chế mỗi cá nhân ra vào, dốc sức tìm kiếm các loại phù sư, trận pháp sư, củng cố và gia tăng cấm chế cho sơn môn.

Có những tông môn, thậm chí dọn sạch mấy trăm dặm quanh sơn môn, bố trí toàn cấm chế, đừng nói người mà một con nhặng tiến vào cũng bị phát hiện.

“Như thế coi như tự làm yếu mình đi bảy phần... siêu cấp tông môn rất có thể bị phá.”

Nhiều tu sĩ thâm bàn luận, tu sĩ các siêu cấp thể lực ra vào bị hạn chế, tu sĩ hoạt động ở ngoài sợ bị Ngụy Tác giết nên thực lực không thể hiện được. Thiên Huyền đại lực đã biến thành nơi không người, tuyệt đại đa số các khu vực không có tu sĩ hoạt động, phần còn lại bị Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên khống chế, trừ phi Ngụy Tác chủ động gây ra đại chiến, không thì phe gã chỉ cần co lại ở Thiên Huyền đại lực, không có tin tức truyền ra thì không ai biết gã ẩn thân ở đâu.

...

Siêu cấp tông môn Thánh Vương tông của Lưu Hỏa đại lực thập phần thần bí, quanh sơn môn không có thành trì, tọa lạc trên mấy chục ngọn núi bốc tử hỏa.

Giữa mấy chục tử hỏa sơn, rộng mấy nghìn dặm được màn sáng mờ mờ bao phủ, bên trong có vô số lưu quang như hư không vĩnh hằng, không ai nhìn rõ bên trong sơn môn Thánh Vương tông.

Thứ duy nhất lộ ra là hắc sắc cổ điện ở phía bắc Thánh Vương tông.

Hắc sắc cổ điện hoàn toàn dùng một tử hỏa sơn điêu khắc thành, tỏa khí tức thương tang, ít nhất cũng đã trải mấy nghìn năm, trên tường mọc ra không ít cây cối, một dãy bậc thang dài từ ngoài xa vươn lên hắc sắc cổ điện. Sau hắc sắc cổ điện là một đạo bạch sắc quang môn, lối duy nhất vào Thánh Vương tông.

Trong sơn môn Thánh Vương tông lặng ngắt, như có khí tức kinh nhân lưu động, cơ hồ truyền thừa pháp khí kinh nhân sắp phát ra.

“Ai đến đó!”

Một thanh niên đột nhiên xuất hiện ở sơn môn, phía trước hắc sắc cổ điện có mấy chục dải quang hoa bắn tới, thập phần khẩn trương vây lấy thanh niên.

Thanh niên mặc áo màu rực rỡ, là thanh niên được Hoang tộc truyền thừa.

Thể thân tiên phù của Ngụy Tác là lấy được từ y.

Khí tức của hoa y thanh niên như đang ẩn chứa thứ gì đó kinh nhân, lúc nào cũng có thể xé nát vỏ lao ra, đã đạt tu vi Kim đơn ngũ trọng điên phong.

Lúc y và Ngụy Tác giao thủ lần trước mới tu vi Kim đơn tứ trọng trung kỳ nhưng chưa bao lâu đã Kim đơn ngũ trọng điền phong, đủ thấy Hoang tộc truyền thừa kinh nhân cực độ.

Công pháp của y đặc biệt, lúc tu vi Kim đơn tứ trọng trung kỳ thì thần thức đã không kém gì Ngụy Tác, với tu vi áp đảo mà không cần thận một chút, gã suýt không thoát được, còn hiện tại tất thần thức tăng cao.

“Tại hạ Trác Thanh Ngưng, đến bái kiến quý tông tông chủ, muốn cùng quý tông tông chủ giao dịch. Chư vị thông báo giúp, tại hạ không chỉ khiến nhục thân quý tông tông chủ nhanh hòa hợp mà còn đề thăng cường độ, thậm chí tu vi hơn trước cũng nên.” Hoa y thanh niên bình tĩnh như thường, liếc mấy tu sĩ Thánh Vương tông bị Ngụy Tác làm cho mất mặt.

“Cái gì!” Mấy chục tu sĩ Thánh Vương tông cả kinh, không dám tin, “...khiến tông chủ khôi phục tu vi... thậm chí cao hơn?”

“Thật ra người là ai?” Một tu sĩ Thánh Vương tông bình tĩnh nhất hít sâu một hơi, nén chấn kinh hồi nhanh.

“Ta chỉ là một tán tu, chỉ cần biết kẻ địch chung của chúng ta là Ngụy Tác. ” Hoa y thanh niên lãnh đạm.

“Mời Trác đạo hữu vào sơn môn!” Một giọng nói từ sơn môn Thánh Vương tông vang lên, mọi tu sĩ Thánh Vương tông liền hành lễ, kể cả ba tu sĩ vừa hỏi, dẫn hoa y thanh niên vào hắc sắc cổ điện.

Trong sơn môn Thánh Vương tông dày đặc hắc sắc điện vũ, xây trên miệng tử hỏa sơn, vẫn vút hắc sắc quang hoa, lạnh lùng khôn tả.

Trong nhiều điện vũ có nhiều ao lớn sôi trào, bốc mùi thuốc và lưu hoàng huỳnh nồng nặc, nhiều đệ tử Thánh Vương tông đun quanh ao, gào lên thê thảm, hơi bốc lên như chướng khí tụ tập trên không, khiến cảnh vật trong Thánh Vương tông như một ma vực.

Hoa y thanh niên vào thì một thái thượng trưởng lão Thánh Vương tông mặc hắc bào, đội mũ chóp cao ra đón vào một gian địa cung.

Trong địa cung bố trí một được trì, năm lão giả huyết khí dị thường nồng hậu đứng quanh, trong được trì có một đại hán trọc đầu, da đỏ lừ, huyết mạch như ngô công nổi lên.

“Các hạ giúp được cỡ nào nhanh chóng hòa hợp với nhục thân đoạt xá, thậm chí nhanh chóng đề thăng nhục thân tu vi?” Đại hán có vẻ đau đớn nhưng nói bằng giọng Thánh Vương tông tông chủ.

—o0o—

1062. Chương 1062: Tranh Đua Thời Gian Với Cả Thiên Hạ.

“Các hạ định thế nào?”

Thanh niên thần bí được Hoang tộc truyền thừa không nói gì, năm lão giả mắt lóe lên lệ quang, khí tức bùng lên như năm con Hoang cổ cự thú tỉnh lại.

Trác Thanh Ngưng lấy ra một nhánh thảo dược quý dị màu đỏ bầm, hơi cong queo, quả như một đầu rắn, ném vào được trì của Thánh Vương tông tông chủ.

“Yên tâm, tu vi hiện tại của ta không phải đối thủ của năm vị. Dù ta thuộc phe Ngụy Tác thì y không vì diệt một đối thủ mà chịu tổn thất một bằng hữu.” Thấy năm lão giả như lâm đại địch thì hoa y thanh niên vẫn thập phần lãnh đạm.

“Hừ!”

Trác Thanh Ngưng đề cập đến tên Ngụy Tác, Thánh Vương tông tông chủ rõ ràng đã thi triển đoạt xá chi pháp chiếm cứ nhục thân, găm lên trong được trì khiến mặt nước sôi lên.

“Dù thế, ngươi lấy gì giao dịch với ta?” Đại hán trọc đầu như ma quỷ nhất gào lên, với tu vi của Trác Thanh Ngưng mà không sợ bị Thánh Vương tông chế? Kiến không giao dịch với cự long, tu đạo giới đều cho rằng như thế.

“Bằng vào tình thế hiện tại và mấy đạo bí thuật của tại hạ.” Hoa y thanh niên thản nhiên, liếc Thánh Vương tông tông chủ trong được trì, “E là tông chủ sẽ không cự tuyệt một đạo hữu cùng đối phó Ngụy Tác, hơn nữa bí thuật của mỡ mà giao chiến, tuy không thoát được khỏi Thánh Vương tông nhưng giết mấy đối thủ không thành vấn đề.”

“A!” Một lão giả khí tức rần rạt đột nhiên rống lên, lùi lại, tỏ rõ thần sắc thống khổ.

“Thần thức công phạt chi pháp cao cường! Với tu vi hiện tại của ngươi...thần thức không kém gì ta lúc nhục thân chưa tan! Được lắm, ta sẽ thử!” Thánh Vương tông tông chủ gào lên trầm trầm, giọng bình tĩnh lại.

“Vù!”

Thanh niên thần bí vung tay, Hoang cổ thảo được không mấy ai biết bị chấn tan, rải vào được trì của Thánh Vương tông tông chủ.

“Ừc... ực...”

Hoang cổ thảo được ném vào, vốn được dịch đỏ cam liền biến thành đỏ tía, nổi bong bóng.

“Hả...”

Da, mắt và thậm chí móng tay Thánh Vương tông tông chủ biến thành màu đỏ tía, phồng lên, phát ra tiếng hít hơi lạnh cực kỳ thống khổ.

“Tông chủ!”

Năm lão giả kinh hô.

“Được lắm!”

Thánh Vương tông tông chủ hít hơi lạnh đoạn gần như gào lên, “xem ra ngươi hiểu rất sâu về Hoang cổ linh được. Ngươi dám chắc khiến cho nhục thân và nguyên khí, thần hồn của ta nhanh chóng hòa hợp... ngươi cần gì?”

“Vạn cổ thánh vương kinh, giúp ta đột phá thần huyền. ” Thanh niên thần bí Trác Thanh Ngưng bảo Thánh Vương tông tông chủ.

“Ngươi lớn lối lắm. ”Thánh Vương tông tông chủ đón thời cười lạnh thanh.

“Keng...” Thanh niên thần bí bùng mạnh, khí huyết hùng hậu phát ra, đồng thời ngón tay vang lên tiếng thần thiết gõ vào nhau.

“Cường độ nhục thân này không là gì tại Thánh Vương tông.” Năm lão giả có một người cười lạnh, thò năm ngón tay gần như trong suốt ra, bên trong có vô số tinh quang lưu chuyển.

“Ta không có thời gian tu luyện luyện thể thuật pháp, chỉ nhờ vào Hoang cổ linh được mà được như thế.” Trác Thanh Ngưng thản nhiên.

“Cái gì!”

Không chỉ năm lão giả, ngay cả Thánh Vương tông tông chủ trong được trì cũng sáng mắt.

“Thánh Vương tông có được ta tất có lợi lớn.” Trác Thanh Ngưng bảo Thánh Vương tông tông chủ: “Hai điều kiện ta đưa ra đối với Thánh Vương tông không thiệt gì.”

“Các hạ làm khách khanh trưởng lão, ta không chỉ truyền chi Vạn cổ thánh vương kinh, mà truyền cả thần văn!”Thánh Vương tông tông chủ gầm khê.

“Được, mời tông chủ tiên giúp ta đột phá thần huyền. Đây là bố trí. ”Trác Thanh Ngưng gật đầu vung tay, đưa ngọc phù cho năm lão nhân.

...

“Hoàng Thiên đạo đúng là ngu xuẩn! Ngay cả đối thủ là chân thân hay giả thân còn không rõ, hử mất một món truyền thừa pháp khí! Lẽ nào không biết là nên đợi đối phương đánh tới tông môn mới kích phát!” Trác Thanh Ngưng và Thánh Vương tông tông chủ đang bàn luận thì trong Vạn Hoàng cung, Vạn Hoàng công tử tức xì khói gầm lên.

Trong sơn môn Vạn Hoàng cung, tông môn tối thần bí của Ngọc Hành đại lục khác hẳn Thánh Vương tông, được xây trên đỉnh núi bằng phẳng, được bao bằng chướng nhãn cấm chế như Đạo Huyền điện, bên ngoài nhìn vào không có gì nhưng thật ra kim bích huy hoàng kim sắc tường thành mấy trăm trượng có đầy các loại phù văn, các loại thần hoàng phù điêu, kim quang vạn trượng.

Vô số điện vũ như đúc bằng vàng, ngay cả nền cũng sáng rực, trong vại ngọc trĩu trề kim sắc liên hoa.

Vạn Hoàng công tử Đồng Bất Cố ở trong gian điện khắc đầy thần hoàng phù điêu, kim quang xán lạn cực độ, tụ tập trứ hơn ba mươi tu sĩ, đều tu vi kim đơn trở lên, trong đó có một lão giả mặc kim sắc hoàng y tu vi Thần huyền tam trọng.

“Truyền thừa pháp khí như thế, Hoàng Thiên đạo tối đa chỉ có một, hai món, sơn môn Hóa Thiên giáo đã bị công phá, chỉ không biết nhờ vào gì đó dọa được Ngụy Tác đi khỏi, cùng lắm chỉ giữ được mình, liên hợp với hai tông môn đó vô dụng.” Lão giả mặc kim sắc hoàng y liếc Vạn Hoàng công tử, ngưng trọng nói: “Tốt nhất là cùng Hắc Bồ Đề liên nhân. Nàng ta rất có hảo cảm với con, chắc sẽ không cự tuyệt.”

“Cái gì!” Vạn Hoàng công tử khỏi nhảy lên bảo tọa, “Bảo còn lấy mụ vừa béo vừa đen đó?!”

“Thế thì sao? Bề ngoài có thể thay đổi bằng thuật pháp, việc này liên quan đến sinh tử tồn vong của chúng ta, chỉ cần tu vi và thần thông mà thôi.” Lão giả mặc kim sắc hoàng y và mấy lão nhân đều khuyên.

“Cũng đúng... để nàng ta hóa thành Vu thần nữ cũng được.” Vạn Hoàng công tử ngẩn người, muốn khóc mà không có nước mắt gào lên, “Không được! Hình tượng nàng ta đã ăn sâu trong lòng, nghĩ đến là con muốn thổ! Với tính nàng ta thì e không chịu hóa thành ai, bảo thay hình đổi dạng thì dễ thẹn quá hóa giận!”

“Con cân nhắc đi, nếu con không định báo thù và quên đi sinh tử tồn vong thì thôi, nhưng Ngụy Tác rất có thể đến ngay.” Kim sắc hoàng y lão giả nói đoạn rồi thôi.

“Lại có một cường giả như thế xuất thế, tuổi đó mà tu vi như thế, công pháp cùng thuật pháp lại nghịch thiên, không thể để y trên đời.” Trong khi Vạn Hoàng công tử gào lên thì trong một điện vũ do lam sắc tinh kim luyện chế thành vang lên tiếng nói.

Một tu sĩ đứng trong lam quang đi ra.

Tu sĩ đó đi ra thì tinh quang tựa hồ trầm xuống, như bị dẫn động. Khí tức khôn tả phát ra khiến gian điện vũ như ở trên ngọn núi cực cao, hơn hẳn những ngọn khác, như nhìn xuống mặt đất đầy bóng tối.

“Ồanh!”

Tu sĩ đó hiện thân, khí tức rần rạt khiến mặt đất cũng bị kinh động.

Tại nhiều nơi đều có tu sĩ hướng đến chỗ tu sĩ đó hiện thân để triều bái, kêu lên lạ lùng, tựa hồ trong mắt họ thì đó là thần linh.

...

“Họ tuyệt đối không cho ta nhiều thời gian.” Đồng thời, Ngụy Tác, Linh Lung Thiên, Cơ Nhã, và bọn Vu thần nữ ở bên ngoài Thiên khung Vân Linh đại lục. Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu vừa kiểm kê những thứ lấy được từ Hóa Thiên giáo vừa bảo Ngụy Tác.

Thỏ khôn có ba hang!

Hiện tại Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, cùng bọn Cơ Nhã dừng chân, theo thói quen của Ngụy Tác thì đào một động quật thật sâu, lại không ở lại lâu.

“Để xem ai nhanh hơn.” Ngụy Tác gật đầu.

Tuy lần này công phá sơn môn Hóa Thiên giáo, gom được một mớ nhưng truyền thừa pháp khí của Hoàng Thiên đạo khiến gã e dè, khí tức đó đủ giết gã.

Các siêu cấp thể lực tuy ở ngoài sáng, thiết thời khi gã luôn phục kích trong bóng tối nhưng họ đều tích lũy kinh nhân, nếu không có thứ gì để dựa vào tất họ đã chịu thần phục, như Hoàng Phủ thể gia và Đại Hàn cung.

Đến giờ không chịu nhún thì tất có bản lĩnh. Ai cũng biết công pháp của gã thập phần nghịch thiên, cần nhanh chóng đối phó.

Không ai dám đấu dằng dai với gã, mà phải tranh thủ thời gian phát động lôi đình nhất kích!

Gã cần tranh thủ thời gian với cả thiên hạ! Xem đối phương tập hợp lực lượng mạnh hay tu vi và thần thông của gã đề thắng nhanh hơn!

“Lệ Hoa, ta sẽ nghĩ cách giúp nàng!” Gật đầu ra hiệu đã hiểu với Linh Lung Thiên đoạn Ngụy Tác nói.

Một thân thể yếu diệu đứng trong âm hắc sắc pháp y, âm khí liễu nhiễu, thập phần âm hàn.

Thân ảnh yếu diệu đó cứng lại nhưng ngoan ngoãn gật đầu.

—o0o—

1063. Chương 1063: Cánh Tay Cụt Bay Trên Không Trung.

“Cái gì? Vạn Hoàng cung Vạn Hoàng công tử và Hắc Bồ Đề liên nhân?”

“Hắc Bồ Đề là thần thánh phương nào?”

“Hắc Bồ Đề thiên mẫu, là Đại Hỉ tông tông chủ, Đại Hỉ tông là siêu cấp tông môn của Thiên Trụ đại lục tây bộ, đây cũng là nơi có nhiều Văn tinh thần thiết nhất Thiên Trụ đại lục! Hắc Bồ Đề thiên mẫu thập phần thần bí, tuy cả Thiên Trụ đại lục cơ hồ không ai thấy nàng ta thì triển thần thông, nhưng Vạn Hoàng cung muốn cùng Đại Hỉ tông liên nhân, khẳng định cần mượn sức Hắc Bồ Đề thiên mẫu đối phó Ngụy Tác, rất có thể nàng ta cao cường hơn Vạn Hoàng công tử!”

“...”

Khi Ngụy Tác đột nhiên xuất hiện tại Hóa Thiên giáo, đánh tan ngọn núi thì một tin tức chấn động lan đến Văn Linh đại lục.

“Cả tông môn của Thiên Trụ đại lục cũng bị kéo vào... đúng là sức một người lay động thiên hạ.”

Nhiều tuy đã biết các siêu cấp đại thể lực chống lại Ngụy Tác khẳng định sẽ phát động các loại thủ đoạn nhưng cả tông môn Thiên Trụ đại lục vốn bình thường cơ cách tuyệt khởi tu đạo giới thì chiến hỏa quá mãnh liệt.

Vạn Hoàng cung đồn tin này ra không lâu thì một tin khác đồn về Văn Linh đại lục, sơn môn Trung thiên tử lôi tông xuất hiện hiện tượng hút nguyên khí khi thần huyền đột phá, thậm chí tự nhiên hình thành lôi hải, bao kín sơn môn mấy tuần hương liền. Đó không phải dị tượng khi Kim đơn tu sĩ đột phá đến Thần huyền tu sĩ mà là thần huyền đại năng đột phá cảnh giới.

Ai nấy đoán rằng Trung thiên tử lôi tông tông chủ ném đòn, về sơn môn động truyền thừa chi vật, đột phá đến tu vi Thần huyền tứ trọng.

Lưu Hỏa đại lục Thánh Vương tông cũng có tin đồn khiến Văn Linh đại lục chấn động.

Từ sơn môn Thánh Vương tông hai lần dấy lên nguyên khí cuồng bạo, một lần là Kim đơn tu sĩ đột phá đến thần huyền, thỉnh không trút xuống quang nhân khổng lồ, Kim đơn tu sĩ này tu luyện công pháp cực kỳ bất phàm, quang nhân trút xuống là đất trời ngập các loại quang hoa ngưng thành hoa vũ.

Sau đó là thần huyền đại năng đột phá tu vi, xuất hiện việc hút nguyên khí kinh nhân.

“Ngụy Tác bức các siêu cấp tông môn ráo riết, phải nào không có mấy nghìn năm tích lũy, hiện tại bị bức quá thì động dụng được gì là động dụng... chỉ một, hai tông môn không là gì nhưng đông thể thì tạo thành lực lượng không nhỏ.”

“Tương đương với mấy nghìn năm tích tụ, ở thời đại này cũng bạo, dù trận này Ngụy hay các siêu cấp tông môn thắng, đây cũng là thời đại rực rỡ nhất hơn vạn năm nay, không biết có bao nhiêu pháp khí xuất thế, sẽ có bao nhiêu đại năng hiện thế.”

Nhiều tu sĩ phi thường kích động, họ biết là Thiên khung sắp tan, chỉ thấy hưng phấn vì sinh ra trong thời đại này, chỉ cho là rất có thể có thêm cơ ngộ.

...

Quảng Pháp thiên cung.

Trong một điện vũ trụ tập bốn nhân vật chủ chốt: hiện nhiệm cung chủ, một lão bất tử, hai thực quyền trưởng lão.

“Theo tình thế hiện tại thì tại hạ mong Ngụy Tác thắng.” Quảng Pháp thiên cung hiện nhiệm cung chủ Thiên Nhược chân nhân, một trung niên nhân ăn vận kiêu, mặt mũi tuấn dật, mặc nguyệt bạch sắc đạo bào, trông rất thoải mái, tỏ rõ khí tức nho nhã. Y thở dài vì đang cùng ba người kia bàn chuyện Ngụy Tác và các siêu cấp đại tông môn đại chiến.

Từ sau trận chiến Chập Khí hải, mấy lão bất tử Kim đơn tam trọng, tứ trọng trở lên của Quảng Pháp thiên cung mất mạng, một đại tông môn vốn thực lực hơn hẳn Âm Thi tông chỉ còn y và lão bất tử Cửu Thủ chân nhân là Kim đơn đại tu sĩ. Lúc này trong tông chủ đại điện trống rỗng, nhiều vị trí bỏ không, cực kỳ lạnh lẽo.

“Đúng thế, nếu Hoàng Thiên đạo thắng thì e tông môn Vân Linh đại lục sau này càng khó sống. Ngụy Tác thì sẽ không nhúng vào việc của chúng ta, y còn công khai hứa là bảo vệ những tông môn đã hòa đàm, y lại có chữ tín.” Hai thực quyền trưởng lão cũng cười khổ.

“Dù Hoàng Thiên đạo và Hóa Thiên giáo thắng, với thực lực các tông môn Vân Linh đại lục thì ai biết say này ai sẽ làm chủ.” Cửu Thủ chân nhân nhìn ba người khác, thở dài.

“Sư thúc nói đúng.” Quảng Pháp thiên cung cung chủ Thiên Nhược chân nhân hít sâu một hơi: “Hôm nay chúng ta bàn luận việc di chuyển chỗ tàng kinh đi.”

“Việc không thể chần chừ.” Cửu Thủ chân nhân gật đầu, tựa hồ không bắt ngờ, “Thậm chí đợi khi chọn được chỗ thì huy bớt điển tịch trọng yếu để không sa vào tay người khác. Hiện tại đại loạn rồi, không thể như bình thường được, mong tông chủ đừng câu nệ quy tắc, những bí thuật có thể thì nên truyền cho đệ tử đáng tin.”

“Ta cũng nghĩ vậy, hiện tại nhiều tông môn cũng không tuân quy củ nữa, ta sao có thể cổ hủ...” Thiên Nhược chân nhân nói thế thì đột nhiên một đạo bạch quang bắn tới.

“Một Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ có việc gấp cầu kiến?” Bất lấy bạch quang rồi thần thức quét vào, Thiên Nhược chân nhân tỏ vẻ kinh ngạc.

“Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ? Là ai?” Ba nhân vật trọng yếu cả kinh.

“Không biết, chỉ nói là tán tu, Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ, dùng lễ cầu kiến, không thể chậm trễ. Xem đối phương có dụng ý gì đã.” Thiên Nhược chân nhân đứng lên đi ra.

“Mô là Ngụy Tác.”

Thiên Nhược chân nhân thấy một hoàng bào tu sĩ ở ngoài, chưa kịp hỏi gì thì giọng nói đã vang lên trong tai.

“A...”

Thiên Nhược chân nhân kinh hô.

“Ngụy...”

“Không cần khẩn trương, phần cung phụng đưa đến Đẳng Tiên thành thì mô không lấy được nên đến sơn môn các vị lấy tạm mấy thứ cần thiết, phần cung phụng thì mười mấy ngày nữa, các vị đến lấy về là được.”

Mồ chỉ lấy những thứ hữu dụng cho tu vi... Nhưng các vị không được để lộ.” Thiên Nhược chân nhân run lên, chưa kịp nói gì thì Ngụy Tác đã truyền âm.

“Ngụy thần quân, mời vào sơn môn!” Thiên Nhược chân nhân hít sâu một hơi, khống chế tâm thần, nhanh chóng đón Ngụy Tác vào sơn môn.

Chỉ không đầy nửa canh giờ, thân ảnh Ngụy Tác và Thiên Nhược chân nhân từ một điện vũ lao ra, đoạn gã khuất bóng vào hư không. “Ai cũng tưởng y đến Đăng Tiên thành thủ lấy cung phụng, không ngờ y lại đến các tông môn lấy thứ cần thiết... y lấy những thứ đó là gì nhỉ?”

“Vù!” “Vù!” “Vù!”...

Ngụy Tác rời Quảng Pháp thiên cung cùng lúc mấy chục dải độn quang lao đi trong man hoang hoang nguyên.

Mấy chục dải độn quang đều là những thanh niên mặc pháp y hoa quý, phong thần như ngọc, nghi thái bất phàm, tu vi không thấp, đều Phân niệm cảnh tam trọng trở lên, tạo cảm giác như đệ tử tinh anh của đại tông môn nào đó.

Mỗi tu sĩ trẻ tuổi cách nhau mấy dặm như giăng lưới tìm mồi.

Man hoang hoang nguyên như đang đổ tuyết, núi rừng bên dưới là băng thiên tuyết địa.

“Có người đến?”

Đột nhiên, mấy chục tu sĩ trẻ tuổi dừng sững lại, trên không hơi sáng lên, ánh sáng lớn dần, là một đạo lam sắc quang hoa.

“Ai mà có độn tốc kinh nhân như thế!”

“Không phải độn quang của tu sĩ!”

“Lẽ nào tin tức đúng, Chân võ tinh hạch bay đến đây?” Một tu sĩ trẻ tuổi mặc bạch sắc pháp y tỏ vẻ cực kỳ kinh hãi.

“Đi thôi!”

“Không đúng! Không phải Chân võ tinh hạch, là cái gì nhỉ?!”

Mấy chục tu sĩ trẻ tuổi lao nhanh về lam sắc quang hoa, nhưng cách mấy trăm dặm thì tất cả tròn mắt.

Thứ lao tới với tốc độ kinh nhân đó không phải Chân võ tinh hạch mà là lam sắc đoạn tí khổng lồ!

“Chuyện đó... Lẽ nào là tay ai đó?”

“Tay ai mà to thế!”

“Sao lại có thứ như thế phi độn trên không trung?!”

“Pháp lực dao động mạnh thật, là của pháp bảo! Pháp bảo gì xuất thế?!”

Đột nhiên, mấy chục tu sĩ trẻ tuổi chấn động, như mới tỉnh mộng, lao về phía lam sắc đoạn tí.

Lam sắc đoạn tí dài mấy trượng, như thần ma cắt tay ra, trông có đủ xương da, kinh mạch nhưng lao đi trên không thì còn nguyên khí chảy ra, tựa hồ còn lam sắc khí huyết rải ra.

—oOo—

1064. Chương 1064: Chuyện Của Nữ Nhân Với Nhau.

“Việc gì hả!”

Đột nhiên, mấy chục tu sĩ trẻ tuổi kinh hãi sững lại.

Lam sắc đoạn tí tuy có nguyên khí dao động, nhưng chỉ cố định phát ra, cánh tay là do uy năng nào đó đẩy đi, từ trên không rơi xuống.

Lam sắc đoạn tí đột nhiên rung lên, lóe sáng quang hoa.

“Vù!”

Cánh tay đổi hướng, lao vào một tu sĩ trẻ tuổi mặc lục sam.

“Tổng sư đệ!”

Các tu sĩ trẻ tuổi khác kinh hô, tu sĩ đó định thi pháp đón đỡ.

“Xoẹt!!”

Hư không đột nhiên chấn động, khí tức ở một đẳng cấp khác khiến các tu sĩ trẻ tuổi rùng mình.

Dải sáng từ lam sắc đoạn tí bắn ra, là một con quay cỡ bàn tay.

Con quay do tinh kim màu ô kim và lam sắc đúc thành, hai màu trộn nhau thành hoa văn đặc biệt.

Khí tức từ đó phát ra khiến tu sĩ trẻ tuổi mặc lục sam cơ hồ không thể động đậy.

Thoáng sau con quay thu khí tức, cùng lam sắc đoạn tí lơ lửng trước lục sam thiếu niên.

Con quay lấp lánh quang hoa, hơi rung lên như ra hiệu cho lục sam thiếu niên.

“Lẽ nào là cổ bảo tự động nhận chủ?”

“Cổ bảo này lẽ nào là tiên khí?”

Trừ lục sam thiếu niên còn kinh hãi thì các tu sĩ trẻ tuổi khác hiện rõ nét ghen tị.

Con quay phát ra nguyên khí dao động kinh nhân và Hoang cổ khí tức, rõ ràng một món cổ bảo!

Lục sam thiếu niên do dự một chốc, dồn chân nguyên cuốn pháp bảo đến trước mặt nhưng lam sắc đoạn tí đột nhiên sáng rực, quang hoa bao lấy y.

“Tổng sư đệ!”

Các tu sĩ trẻ tuổi cả kinh.

“A!”

Hai tu sĩ trẻ tuổi ở gần nhất đột nhiên gào lên kinh hãi. Lam sắc quang hoa lóe lên rồi tắt, cánh tay cụt như mất uy năng, khí tức tiêu tan, khác nào mảnh gỗ mục tơi xuống, nhưng mắt lục sam thanh niên chuyển thành màu xanh lam!

“Chát!”

Như thành người khác, hoàn toàn không quen biết các tu sĩ trẻ tuổi khác, lục sam tu sĩ đột nhiên nắm con quay rồi vũng xoáy thân quang hai màu bùng lên, hai tu sĩ trẻ tuổi gần nhất chỉ kịp lên lên thì đã bị thân quang nuốt chửng, hóa thành tro.

“A!”

“Tổng sư đệ, sao thế!”

Tích tắc đó, cơ hồ sở các tu sĩ trẻ tuổi khác kêu to, nhưng vô dụng, lục sam tu sĩ trẻ tuổi như không nghe thấy, vũng xoáy thân quang không ngừng phóng đại.

“A!”

Một tích tắc sau, trừ bốn, năm tu sĩ trẻ tuổi ở xa nhất, còn lại đều bị vũng xoáy thân quang đánh thành tro.

Mấy tu sĩ trẻ tuổi kinh hãi cực độ, nhột nhạt bỏ chạy nhưng lục sam tu sĩ thông thả kích phát con quay kỳ dị, từng vũng xoáy thân quang bắn ra, thân ảnh mấy tu sĩ tan vào khoảng không man hoang hoang nguyên thượng.

Giết sạch mấy chục tu sĩ trẻ tuổi thì lục sam tu sĩ như trứng gà, bất động chờ lấy con quay kỳ dị trên không trung, mắt ngẩn ra, lam sắc quang hoa không ngừng lấp lánh.

Suốt một tuần hương, lam sắc quang hoa trong mắt lục sam thiếu niên tan hết, như uy năng kỳ quái nào đó hao hết.

Y run lên, nhìn con quay và cảnh tượng chung quanh thì thập phần kinh hãi.

Mấy tích tắc sau, lục sam thiếu niên nhợt nhạt run rẩy, nhớ lại mọi thì cổ trấn định quét thần thức vào, tỏ rõ thần sắc cực kỳ cuồng hỉ. “Vù!” Đương hạ, y thu con quay kỳ dị màu ô kim và lam đan nhau lại, cùng cánh tay dưới đất rồi lao đi, khuất bóng vào tầng không man hoang hoang nguyên.

...

“Chuẩn bị xuất phát hả?”

Lục sam thiếu niên vừa khuất bóng thì trong một ngọn núi hoang ở Thiên Huyền đại lục, Cơ Nhã đi vào của thạch thất Vu thần nữ, vốn Vu thần nữ đang ngẩn ra nhìn thấy Cơ Nhã vào thì đứng dậy, chủ động hỏi.

Lúc Ngụy Tác hạ được Đẳng Tiên tông thì không tìm được thứ để chạy trốn, Đẳng Tiên tông chỉ có Đẳng tiên đài. Cổ bảo cổ đó tựa hồ chỉ là đại năng Đẳng Tiên tông lưu truyền lại, hiện tại không ai trong Đẳng Tiên tông biết phương pháp luyện chế, bất quá tại kho pháp bảo thì Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu phát hiện một món pháp khí tương tự là Tị tiên ngọc sơn.

Tị tiên ngọc sơn khi tế xuất thì hóa thành bạch sắc ngọc sơn mười mấy trượng, điểm mạnh nhất là có thể che hết độn quang, có chướng nhãn cấm chế, cách tuyệt thần thức tra xét, dọc đường không để lại khí tức. Pháp khí này, tại thời đại của Linh Lung Thiên cũng là thứ hiếm có, chuyên môn dùng cho bỏ chạy, chỉ tu sĩ Chân tiên cảnh trở lên mới nhận ra được nguyên khí dao động của nó mà lần theo tung tích. Nên nó mới có tên Tị tiên, hàm ý chỉ cần tránh khỏi đối thủ chân tiên cấp là được.

Nhược điểm duy nhất là pháp khí này khá yếu, không thể sử dụng trong lúc đấu pháp kịch liệt, không thì sẽ vỡ tan, mỗi lần sử dụng nửa canh giờ là lại hao hết uy năng, cần một canh giờ dồn chân nguyên mới lại sử dụng tiếp được.

Mấy hôm nay Ngụy Tác cùng bọn Cơ Nhã dùng pháp khí phi độn nửa canh giờ, đoạn đào động phủ lâm thời, tích tụ uy năng cho pháp khí này rồi mới đi, không dừng quá lâu trong vòng vạn dặm để tránh phát hiện tung tích.

Những ngày này Vu thần nữ theo bọn Ngụy Tác đi khắp nơi, gần như đã quen, lần này chỉ dừng chưa đầy nửa canh giờ thì nàng ta hơi bất ngờ.

Hiện tại Man thiên cổ phù tan hết uy năng, Vu thần nữ khôi phục bản lai diện mục, cao quý vô cùng, nhưng đối diện Cơ Nhã thì lại không còn khí tức áp bức như trước mà có phần chịu nhún.

“Không, ta chỉ đến nói mấy câu với các hạ. Đại khái nửa canh giờ nữa chúng ta mới đi.” Vào chỗ Vu thần nữ ở, thấy nàng ta vội đứng lên, Cơ Nhã giải thích.

“Có... có việc gì?” Vu thần nữ sưng người.

“Tôi chỉ hỏi khi nào các hạ biểu lộ với y.” Cơ Nhã nhu hòa hỏi Vu thần nữ.

“Ta...” Vu thần nữ càng ngẩn ra, không ngờ Cơ Nhã nói thêm, nên cúi đầu không dám nhìn thẳng.

“Ta biết như thế này bảo các hạ làm đạo lữ của y thì rất khó chấp nhận nhưng ta nhận ra các hạ không có bao nhiêu hận ý với y.” Cơ Nhã tiếp lời, “chúng ta đều là nữ nhân, nên đều hiểu nếu có người dùng thủ đoạn chiếm hữu mình, bức mình là đạo lữ thì ta tất cảm hận kẻ đó, nghĩ đến là muốn thổ ra, dù tự tận cũng không đời nào.”

“Ta đích xác từng sa vào cảnh đó, chính y cứu ta và Hàn Vi Vi từ tay Đông Dao thắng địa.” Cơ Nhã nhìn Vu thần nữ hơi run, “Y là đạo lữ của ta, ta tự nhiên không muốn chia y cho ai... nhưng ta cũng không muốn y có gì bất trắc, hi vọng y qua được lần đại chiến này... Hiện tại thời gian không nhiều, cá các hạ giúp rập thì y an toàn hơn, nếu ta thấy các hạ thật sự hận y thì ta đã không nói những lời này.”

“Ta không hận y?” Vu thần nữ bị Cơ Nhã nói cho tê người, ngực phập phồng, từng có lúc nàng ta hận gã vô cùng, hi vọng mọi lời rửa và vận đen ám vào gã.

Từ bé được chọn là người thừa hưởng Đông Lai bí cảnh, đã bao giờ bị làm nhục như thế?

Nhưng hiện tại, Vu thần nữ nhận ra mình... tựa hồ không có bao nhiêu hận ý. Ít nhất gần đây nàng ta không nghĩ nếu mình vạn nhất thoát khỏi, thì sẽ thế nào, cũng không rửa gã nữa.

Đối phương tuân thủ lời hứa, không dùng Phổ độ thần quang đối phó nàng ta, nhưng sẽ không đối phó Đông Lai bí cảnh? Tựa hồ không phải.

Vì gã làm như thế sao... Hiển nhiên không phải, lúc bị gã dày dọ, tâm thần nàng ta thống khổ hơn nhiều niềm vui nhục thân.

Vậy thì vì sao?

—o0o—

1065. Chương 1065: Lại Một Lần Nữa?

“Ta biết không hận không hận là sẽ chấp nhận.” Vu thần nữ cúi đầu ngơ ngẩn thì Cơ Nhã nhấn giọng, “Ta hỏi một câu, nếu y đối xử với các hạ như với Âm Lệ Hoa thì sao!”

“Ta...” Vu thần nữ nín thở, ngẩng lên cắn môi.

Cơ Nhã không nói mà chỉ nhìn.

“Nếu có người đối xử với ta như thế, ta cũng sẽ như Âm Lệ Hoa.” Vu thần nữ nghiêng răng, trong lòng thoáng chua xót.

“Hiện tại chưa muộn.” Cơ Nhã tựa hồ nhìn thấu nội tâm Vu thần nữ, “Ban đầu các hạ và y là địch nhân, nhưng một nhân có thể thay đổi cách nhìn của một người. Sự thực thì cũng như các hạ, Âm Lệ Hoa và Thủy Linh Nhi thậm chí thành đạo lữ của y trong tình huống tương tự.”

“Cái gì? Âm Lệ Hoa và Thủy Linh Nhi?” Vu thần nữ trừng mắt, há mồm không nói thành lời, có vẻ không dám tin.

“Chỉ có ta, Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh là người quen của y tại Linh Nhạc thành... Thủy Linh Nhi thậm chí khi đó còn không để lộ bản lai diện mục.” Cơ Nhã mời Vu thần nữ ngồi rồi kể lại việc mình cùng Hàn Vi Vi quen Ngụy Tác, rồi bị bức chạy đến Chập Khí hải, gia nhập Hải Tiên tông, Ngụy Tác vì sao gặp Thủy Linh Nhi, tại thiên long trùng gặp Lâm Phong Hoa...

Nói lại việc mình và Ngụy Tác tại Chập Khí hải rồi ở thiên long trùng thì Cơ Nhã cũng đỏ mặt.

Vu thần nữ bị hấp dẫn, lắng nghe đến nhập thần.

Tuyệt đối là lịch sử trường thành nghịch thiên của tiểu nhân vật, nhiều việc với Ngụy Tác cùng Cơ Nhã coi là bình thường thì đối với thiên tài tu sĩ cao cao tại thượng, tu vi luôn hơn hẳn người cùng lứa như Vu thần nữ lại cực kỳ kinh tâm động phách.

Với tu vi dễ dàng bị Kim đơn tu sĩ lấy mạng mà dám đối phó thiếu chủ một tông môn, việc đó đối với Vu thần nữ là việc cực kỳ điên cuồng.

Tiểu thiên giới quý bí, kinh hiểm ở thiên long trùng khi gặp Lâm Phong Hoa, giết Chân Võ thiếu chủ, trong thú triều kinh nhân nhờ vào một yêu thú mà sống sót, đại chiến với tu sĩ Huyền Phong môn, nhục thân mộc hóa... Cơ Nhã nói rất giản đơn, nhưng hiện rõ chân tình, khiến nàng ta ngơ ngẩn.

Trước kia nàng ta cũng biết hiện tại Ngụy Tác gần như nghịch thiên nhưng vốn là một tiểu tán tu Linh Nhạc thành, một tiểu nhân vật ở mức thấp nhất, nhưng giờ nhân vật đó lại hiện rõ trong óc nàng ta, gã không dựa vào vật gì đó mà một bước lên trời, những gì trải qua đều kinh tâm động phách.

“Y khác với tuyệt đại đa số tu sĩ.” Cơ Nhã mím môi hổ thẹn, nhìn Vu thần nữ, “y bất chấp nguy hiểm đi báo tin cho Nam Cung Vũ Tinh, vì bọn ta mà chống lại Đông Dao thắng địa, vì Âm Lệ Hoa mà như thế... Nếu các hạ toàn tâm toàn ý với y thì y cũng như thế mà thôi.”

“Tuy y không hoàn mỹ, có lắm trò, nhiều lúc lại xung động... nhiều việc theo những người khác là ầm đầu. Nhưng vì thế mà y khác tất cả.” Cơ Nhã kể, “Âm Lệ Hoa nguyên ý như thế, đổi lại bọn ta chắc cũng vậy. Ta không biết thế nào là anh hùng tuyệt đại nhưng trong lòng ta, y là như thế.”

“Nhưng...” Vu thần nữ hoang mang.

“Các hạ và y tuy từ đầu là địch nhân, nhưng chỉ vì tranh đoạt linh khí linh mạch chứ không có thâm cừu đại hận. Lẽ nào các hạ không muốn có đạo lữ như thế? Không tính những thứ khác, nếu các hạ cùng y qua được lần này, sau này sẽ có thành tựu cỡ nào?” Cơ Nhã cắt lời Vu thần nữ, “Qua trực giác của nữ nhân thì các hạ sẽ chọn y, chỉ là... Nếu các hạ hân thưởng y thì trong lúc này nên chịu nhún một chút... không ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, đừng để khi các hạ tỏ rõ thái độ thì tất cả đã gặp bất trắc rồi.”

“Ta biết các hạ còn lo ngại việc y có chấp nhận hay không nhưng chúng ta đang lúc nguy cơ quan đầu, không biết có bao nhiêu đại thế lực đối phó chúng ta... Lúc này mà các hạ toàn lực giúp y không phải càng trọng yếu hử? Các hạ tưởng y thập phần bài xích?” Cơ Nhã liếc Vu thần nữ, không cho nàng ta cơ hội nói, “tu vi như các hạ, lại thiên tư quốc sắc, đương thế có mấy nữ tu sánh được, muốn lấy được lòng người khác lẽ nào người khác lại không muốn thế?”

“Ta biết vì sao y như thế với các vị.” Vu thần nữ ngẩn ra, bảo Cơ Nhã, “Các vị cùng giống nhau.”

“Dù các hạ nói đúng, lẽ nào không muốn thành người một nhà với bọn ta?” Cơ Nhã lại nhìn Vu thần nữ, “Lẽ nào các hạ chỉ muốn giống họ, chỉ biết lừa nhau, để thăng tu vi, cả việc kết đạo lữ cũng môn đăng hộ đối, lợi dụng lẫn nhau?”

“Ta...” Vu thần nữ do dự, hiển nhiên đã động lòng. Trừ hiện tại Ngụy Tác đang trong cảnh quá hung hiểm thì mọi thứ quả là hoàn hảo để lựa chọn đạo lữ. “Người còn do dự gì nữa!” Thậm chí trong có một tiểu Vu thần nữ kêu như thế. Đối lại là nữ tu khác e đã xô đến xin làm đạo lữ của gã, tuy nghe ra có vẻ không có tự tôn, nhưng ở tu đạo giới mạnh được yếu thua này vẫn vậy, cơ hồ đại bộ phận nữ tu đều coi gặp được một đạo lữ đắc lực là một lần đại tể ngộ. Hơn nữa đạo lữ của đối phương đã thể hiện như vậy, chứ không phải chính nàng ta bị cưỡng bức trước rồi mặt dày đòi làm đạo lữ của người ta. Nhưng với thân phận, với uy nghiêm xưa nay, trước giờ lại đối địch với Ngụy Tác thì trong lòng nàng ta có một ngọn núi, không dễ lật lại.

Kỳ thực hiện tại nghĩ lại, để cho lựa chọn thì nàng ta chỉ muốn mình thần thông bạo phát, cho Ngụy Tác một trận rồi bức gã thành đạo lữ. Nhang... nàng ta không đánh lại gã. Quan trọng nhất là tâm thái của gã, tình cảm với đạo lữ như thế thì dù nàng ta đáp ứng, Ngụy Tác cũng không đời nào chủ động đến yêu cầu nàng ta trở thành đạo lữ.

Việc này cần một sự kiện thúc đẩy.

“Ta biết các hạ còn e ngại, nhưng không nên lo, ta sẽ sắp xếp, các hạ không cần nói gì, cứ đợi là được.” Cơ Nhã nhìn Vu thần nữ, đột nhiên mỉm cười nói, mặt hơi đỏ lên.

“Không được, ta biết các hạ định dùng cách gì.” Vu thần nữ thấy thần sắc Cơ Nhã thì vội nói.

“Ta và Lưu lão hội sẽ chuẩn bị linh dược, lúc hai người gặp nhau, ta sẽ làm tan dược khí. Các hạ cứ nửa chối nửa không là được.” Cơ Nhã càng đỏ mặt.

“Ta...” Vu thần nữ không nói thành lời, trong đầu lại có ý nghĩ hoang đường cực độ, lẽ nào việc gao sồng nấu thành cơm còn phải một lần nữa mới là chín?

“Thế đi.” Cơ Nhã cũng e thẹn, thấy Vu thần nữ như thế thì quyết định, quay người đi luôn.

“Đa tạ...” Nàng hơi ngẩn ra đoạn mỉm cười, Vu thần nữ ở sau lưng nói thế.

Cơ Nhã đi rồi, Vu thần nữ vẫn chưa định tâm, hơi đỏ mặt.

“Ta lại không trực tiếp cự tuyệt... còn đồng ý việc hoang đường như thế.” Ngồi xuống đoạn Vu thần nữ cũng ngẩn ra.

...

“Hàn Vi Vi, tỷ luyện gì hả?” Cùng lúc, trong một gian thạch quật khác, Thủy Linh Nhi phát hiện Hàn Vi Vi lén lút luyện một đỉnh được dịch, nâng đi vào mà Hàn Vi Vi vẫn không phát hiện chứng tỏ đỉnh được dịch không hề giản đơn.

“Một đỉnh đồ tốt, có thích dùng không?” Bị Thủy Linh Nhi làm giật mình, Hàn Vi Vi hằm hừ.

“Thôi vậy, đồ tốt tỷ tự dùng.” Thủy Linh Nhi hơi đỏ mặt.

“Dùng tưởng xong, bắt quá không được cho sư tỷ biết ta luyện gì.” Hàn Vi Vi cảnh cáo Thủy Linh Nhi.

“Không để Cơ Nhã thư thư biết? Thật ra là gì?” Thủy Linh Nhi kinh ngạc hỏi Hàn Vi Vi, “Không được, muội phải cho Cơ Nhã thư thư.”

“Ngươi! Ngươi dám đi nói thì đừng trách ta luyện thứ gì đó ám toán!” Hàn Vi Vi ra vẻ ác bá hằm hừ.

“Tỷ thề không làm việc đó nữa thì muội không cho y biết nhưng ít nhất phải cho muội biết là thứ gì đã.” Thủy Linh Nhi cười ha hả, rõ ràng bị tam lưu luyện được sư Hàn Vi khiến cho hiểu kỳ.

“Hừ, lại biết uy hiếp cơ đấy. Được, ta đồng ý nhưng thứ này khi y gặp chúng ta thì ngươi biết ngay.” Hàn Vi Vi đắc ý.

...

“Chát!”

Cùng lúc, thân ảnh Ngụy Tác từ một tông môn loáng lên, ngân quang lóe sáng, hơn mười “Ngụy Tác” nhắm bốn phương tám hướng lao đi, gả ẩn giấu khí tức, thay hình đổi dạng, khuất vào trong mây.

Nhiều người đều tưởng gã đến Đăng Tiên thành nhận cung phụng, vì trong đó có nhiều thủy hệ yêu đơn. Tình hình này mà ai mua thủy hệ yêu đơn tất bị chú ý, nhiều siêu cấp thể lực thể hiện rõ thái độ đối địch Ngụy Tác thì thủy hệ yêu đơn gần như mất tích khỏi các tiệm.

Ngụy Tác muốn đề thăng tu vi và thần thông, lượng thủy hệ yêu đơn ở Đăng Tiên thành thập phần trọng yếu.

Không ai ngờ gã không tính đến lượng thủy hệ yêu đơn đó mà đến nhiều tông môn lấy những thứ cần thiết.

Tạm không tính đến việc các tông môn tuyệt đối không dám mạo hiểm lộ ra tin tức liên quan đến gã mà Đại thành khi thiên kinh có thể hóa thành nhiều hóa thân ngay cả đại năng thời của Linh Lung Thiên cũng không nhận ra thì đủ khiến các đại thể lực nhúc nhích, hơn nữa gã còn một pháp bảo lấy được của Vu thần nữ chuyên dùng để chạy trốn, nên không có bao nhiêu e dè.

—o0o—

1066. Chương 1066: Hạ Quyết Tâm.

“Đây là ‘Chân linh quy nhất phù’ của thượng cổ Chân Linh đạo, rút được mộc linh nguyên khí trong mây vạn dặm, từ thời thượng cổ đã được dùng để chống lại thiên kiếp.”

Trong một thạch thất chật ít nhất mấy trăm pháp bảo và pháp khí, pháp bảo, Linh Lung Thiên cầm một mặt lục sắc cổ phù bảo lục bào lão đầu.

Hiện tại Linh Lung Thiên cùng bọn Cơ Nhã đã đổi sang chỗ khác. Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu, bọn Cơ Nhã và Ngụy Tác chia ra hành động, Ngụy Tác đi chuẩn bị mấy thứ còn họ kiểm kê. Họ dừng ở đây là theo ước định từ rước nên Ngụy Tác dễ dàng tìm ra.

Những thứ gã gom được của Đăng Tiên tông, Hóa Thiên giáo và những thứ từ Âm Thi tông, Hải Tiên tông cùng Tiểu Cực giới đưa tới đã được kiểm kê xong.

Hiện tại thạch thất giản dị này chất mấy trăm pháp bảo và pháp khí, toàn là thứ để ngăn thiên kiếp.

Tuy nhiên thủy hệ yếu đơn và linh được bị các đại thế lực khống chế, nhưng với nguồn lực sẵn có thì cũng như đối phó Hóa Thiên giáo, đối phó một, hai đại tông môn chỉ cần có đủ thời gian là xong, họ đủ khả năng cho Ngụy Tác từ Thần huyền tứ trọng đột phá đến Thần huyền ngũ trọng.

Từ khi được viễn cổ thiên long nhắc nhở, và cảm ngộ nguyên khí quy tắc thì Ngụy Tác dám chắc khi từ Thần huyền tứ trọng đột phá đến Thần huyền ngũ trọng, gã sẽ đối diện thiên kiếp!

Hiện tại dù là nhục thân hay song thần huyền tu vi, công pháp và việc cơ hồ đối địch với cả thiên hạ của gã, thu gom nguồn lực của mấy đại lực, đều cực kỳ nghịch thiên, cây cao gió cả, vì thế gã cảm ngộ được đại đạo pháp tắc. Gã hiện tại, đích xác trời cũng không dung.

“Không biết gã gom được bao nhiêu thứ để chống lại thiên kiếp.” Lục bào lão đầu nghe Linh Lung Thiên giảng giải xong thì lẩm bẩm.

Nhưng thứ để ngăn thiên kiếp đều thập phần đặc thù, khi thiên kiếp giáng lâm thì thiên địa nguyên khí trong mười mấy vạn dặm bị thay đổi, nhiều thuật pháp và pháp bảo thậm chí sẽ tổn thất hoặc giảm uy năng, nhiều thứ còn vô hiệu, thiên kiếp uy năng mang theo sức đâm xuyên hoặc hủy hoại cực mạnh, có khi mang theo cả tinh thần nguyên khí, phải những thứ chuyên dụng mới ngăn được.

Lục bào lão đầu tuy chưa thấy thiên kiếp nhưng đọc được không ít, cộng thêm miêu tả của Linh Lung Thiên thì hiểu tuy có tới mấy trăm thứ để chống lại nhưng vẫn chưa đủ, nhiều tu sĩ đột phá đến chân tiên mới khiến cho thiên địa nguyên khí kịch liệt dao động mà dẫn động thiên kiếp, có những tu sĩ chuẩn bị trăm năm, thậm chí mấy trăm năm, tận khi thọ nguyên không còn nhiều mới dám độ kiếp nhưng đại đa số vẫn là thất bại.

Thượng cổ vốn có nhiều kỳ trân dị bảo hơn tu đạo giới hiện tại, một chân tiên chân chính chuẩn bị trăm năm thậm chí mấy trăm năm thì được bao nhiêu pháp khí? Bao nhiêu cấm chế?

Nhưng như vậy mà vẫn thất bại, đủ thấy thiên kiếp đáng sợ thế nào.

Đừng nói mấy trăm pháp bảo và pháp khí, mà mấy nghìn món cũng không chắc trăm phần qua được.

Nên thiên kiếp thành hạn chế lớn nhất cho việc Ngụy Tác đề thăng tu vi, đạt Thần huyền tứ trọng diên phong thì gã không dám sơ xuất tiến tiếp.

“Y đến rồi.”

Đang cùng lục bào lão đầu trò chuyện, Linh Lung Thiên đột nhiên nói.

Quả nhiên, Linh Lung Thiên vừa dứt lời, quang hoa lóe lên, Ngụy Tác lướt vào.

“Thế nào? Gom được bao nhiêu thứ?” Lục bào lão đầu thấy gã vào thì sáng mắt, như thổ phỉ đợi chia phần.

“Xoạt!”

Ngụy Tác ném ra hơn ba mươi cao giai nạp bảo nang đầy ắp.

“Ngần ấy hả!” Lục bào lão đầu hưng phấn run người.

“Chỉnh lý cũng hao phí thời gian.” Ngụy Tác gạt đầu, lần này hành động đơn độc nên gã gom hết những thứ lấy được ở các tông môn ghé qua, cũng nói rõ với họ nếu có thứ gì vô dụng thì gã sẽ trả lại. Không phải là nói suông mà gã bảo họ ghi lại danh sách. Hiện tại tuyệt đại đa số tông môn nguyện ý hòa đàm với gã vì hai nguyên nhân, một là tu vi và thần thông của gã, hai là gã rất có chữ tín.

“Đây là Long tượng hộ pháp ấn của Long Tượng môn, có những tông môn tuy không lớn nhưng không ngờ khước có truyền thừa lợi hại, môn thuật pháp này phải kim đơn trở lên mới có thể thi triển, là cường pháp mô phỏng đại đạo pháp vực uy năng, thi triển ra như có hai pháp thuận, rất hữu dụng.” Bọn Cơ Nhã, Nam Cung Vũ Tinh đã vào thạch thất, Ngụy Tác không rườm rà, quang hoa lóe lên, xuất hiện hai bạch sắc pháp ấn lớn cỡ ba người thường, một tấm hình rồng, một tấm hình hổ, cực kỳ uy mãnh, như sải từ pháp ấn nhảy ra.

“Tự Nhiên tông, ‘Đạo hóa tự nhiên’, đạo thuật pháp này có thể tán bớt không ít uy năng xung kích đến nhục thân, thập phần hữu dụng.”

Đồng thời, Ngụy Tác đưa hai ngọc phù cho bọn Cơ Nhã.

“Quả nhiên là bí pháp bất phạm, không thể coi thường tông môn trong thiên hạ.”

Bọn Cơ Nhã đọc hai kinh văn xong đều thở dài.

Long tượng hộ pháp ẩn của Long Tượng môn, khi đối địch sẽ hiển hóa trước mặt hai pháp thuận, lúc đầu pháp thì bị đánh tan lại hóa ra. Ngụy Tác mà thi triển, uy năng phòng ngự của hai pháp ẩn này không kém gì Bất diệt tịnh bình.

Còn Đạo hóa tự nhiên là một môn bí pháp cực kỳ hữu dụng, có thể tán bớt uy năng xung kích lên nhục thân, tương đương với hòa làm một cùng mặt đất, để thiên địa gánh bớt cho nhục thân của tu sĩ một phần uy lực.

“Còn một môn là thổ nạp chi pháp của Quảng Pháp thiên cung, có thể từ từ tăng cường khí huyết, để thăng nhục thân tu vi, chỉ là hơi chậm, với ta thì vô dụng nhưng với các nàng thì có.”

“Còn Vọng khí thuật...” Từ các tông môn, Ngụy Tác lấy được số lượng bí thuật kinh nhân, lại lấy ra hai ngọc phù.

“Hiện tại thời gian khẩn bách, người lấy hết thuật pháp ra cho bọn ta xem là được.” Ngụy Tác còn định giải thích, thì bị Hàn Vi Vi cắt ngang, “Vu thần nữ có việc tìm người, có lẽ bàn bạc điều kiện. Thần văn của nàng ta và mật văn hỗn kim sắc tàn phiền quan trọng lắm, người đến đi.”

“Nàng ta muốn bàn điều kiện? Được!” Ngụy Tác gật đầu, đưa năm, sáu ngọc phù còn lại ra.

Với trạng thái hiện giờ, chân nguyên tu vi đột phá đến Thần huyền tứ trọng diên phong sẽ gặp chướng ngại lớn là thiên kiếp, nhất thời không thể đột phá, nên việc khắc đại đạo thần văn và lĩnh ngộ đại đạo pháp vực cùng vô thượng cường pháp khác càng trọng yếu.

Hỗn kim sắc tàn phiền lấy được của Lâm Phong Hoa thì pháp trận phức tạp như tinh hà, tựa hồ liên quan tới tinh thần nguyên khí, ngay cả Linh Lung Thiên cũng thấy cực kỳ bất phạm, thậm chí siêu việt pháp bảo từ thời đại của nó, mật văn trên đó rất có thể ghi lại thứ càng kinh nhân. Trước thời đại của Linh Lung Thiên còn có những cường pháp càng nghịch thiên hơn Thủy hoàng phệ nhật quyết và Vạn cổ thánh vương kinh.

“Đi, ta đưa người đi.” Ngụy Tác gật đầu, Hàn Vi Vi thoáng dắc ý nhưng đi trước dẫn đường, thậm chí bắt giác cầm cả tay Thủy Linh Nhi.

...

Trong một gian thạch thất, Vu thần nữ xếp bằng dưới đất, lúc mừng lúc lo.

Đột nhiên, nàng ta đứng dậy, tỏ vẻ vừa kinh ngạc vừa e thẹn.

“Vu thần nữ, người ta đã mang tới, sự tình ta cũng an bài rồi, sự tỷ đã bảo rồi, đừng có nuốt lời.”

Gió đẩy lên, thân ảnh Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi cùng Ngụy Tác xuất hiện, Hàn Vi Vi nói ngay.

“Cơ Nhã nói gì?” Ngụy Tác hơi ngẩn ra.

“Cứ thế nhé.” Hàn Vi Vi bóp nát một đơn bình, chân nguyên đẩy lên, chu hồng sắc được khí ập vào Ngụy Tác và Vu thần nữ.

“Được rồi.” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi rời thạch quật, đồng thời đóng cửa.

“Yên tâm, bên ngoài có cấm chế cách âm, muốn nói gì thì nói.” Đồng thời, Hàn Vi Vi nói thêm.

“Chuyện đó...” Ngụy Tác nhíu mày, của được lực Hàn Vi Vi thấm ngay vào thể nội, thập phần bá đạo, tan ra là hình thành một dòng sông, với tu vi của gã chỉ cần thi triển Thái cổ hung hỏa quyết là có thể hóa giải nhưng gã không biết Cơ Nhã và Hàn Vi Vi định làm gì, được lực có công hiệu gì nên không làm thế.

“À!”

Tích tắc sau, được lực chấn động trong thể nội gã, hơi nóng quen thuộc bốc lên.

Đầu óc gã trở nên khó khăn chế, hiện ra nhiều cảnh... lần đầu cùng Nam Cung Vũ Tinh tắm ôn tuyền... lần đầu cùng Cơ Nhã... cảnh tượng tại thiên long trủng, lúc tỉnh lại cùng Âm Lệ Hoa, Cơ Nhã, Thủy Linh Nhi, Hàn Vi Vi và Nam Cung Vũ Tinh.

“Chuyện đó...” Gã hơi run lên, chợt có cảm giác thập phần hoang đường.

“Ngụy Tác...” Vu thần nữ cắn môi, quyết tâm đi tới.

—o0o—

1067. Chương 1067: Lần Này Đến Lướt Ta.

“Ta đã nghĩ kỹ, quyết định làm đạo lữ của các hạ.” Vu thần nữ đến cạnh Ngụy Tác, coi như đã nghĩ thông: “Tuy là chủ ý của Cơ Nhã nhưng ta cũng đồng ý.”

“...” Ngụy Tác ngạc nhiên, không biết bọn Cơ Nhã nói gì với Vu thần nữ mà thái năng ta chuyển biến một trăm tám mươi độ.

“Chát!”

Vu thần nữ không nói gì, nghiêng răng cười pháp y.

“Người...” Vu thần nữ đã khôi phục khuôn mặt thật, trở nên hoàn toàn xa lạ với Ngụy Tác, nhất là thân thể cao ráo, cặp chân thẳng tắp, hai chấm đỏ trên đôi núi ngọc và uy nghiêm tự nhiên của nữ vương đều bộc lộ trước mặt gã, dù không có được lực thì cũng hình thành xung kích mạnh mẽ. “Nếu người không muốn chống lại ta thì cũng có thể như Nguyên Âm tiên bối, không cần làm đạo lữ của ta.” Ngụy Tác vẫn nói ra câu đó, dù Vu thần nữ tuy đã song tu với gã nhưng vẫn như người lạ, trước đó lại là địch nhân, đối với địch nhân thì bảo gã đơn thuần chiếm hữu sẽ không thành vấn đề nhưng làm đạo lữ thì gã tất hẳn đo.

“Hiện tại ai cũng biết thiếp theo phu quân, muốn làm đạo lữ và đã cùng phu quân... lẽ nào còn làm đạo lữ của người khác được? Nếu phu quân thấy thiếp không xứng thì để thiếp làm thị thiếp cũng được.” Vu thần nữ lại nhào vào lòng gã, “thiếp đã nghĩ chín rồi, Nguyên Âm tiên bối cùng Cơ Nhã thuyết nói đúng, chỉ có cách này mới có thể chứng minh thiếp không hai lòng... sử dụng song tu thuật pháp để song tu, song phương tâm khí tương thông, nếu thiếp có ý xấu tất phu quân nhận ra.”

Vu thần nữ lúc trước bị Ngụy Tác đả kích đến cùng cực, nên khi hạ quyết tâm thì không cần gì nữa, thò tay vào áo gã, đôi ngọc thổ ép lên ngực gã, tạo ra tình cảnh khiến huyết mạch người khác sôi lên.

“Người...” Ngụy Tác định hỏi Vu thần nữ là người không tính đến thù cũ?

“Cơ Nhã nói không sai, đang lúc nguy cơ thể này mà thiếp một lòng thì phu quân sẽ tiếp nhận. Nếu qua lần này mà thiếp muốn làm đạo lữ thì mới thật vô lý.” Vu thần nữ cắt lời, năng ta vốn cao gần bằng gã, lúc nói thì làn môi đỏ ghé sát khiến tâm thần gã xáo động.

“Ngụy Tác, dù trước kia chúng ta kết oán ra sao, người đối xử thế nào với ta thì nếu ta thành đạo lữ của người, cũng sẽ như Âm Lệ Hoa với người.”

“Người quyết tâm làm đạo lữ của ta?” Câu này chấn động Ngụy Tác, gã ngưng trọng hẳn.

Vu thần nữ không đáp, nghiêng răng, thực hiện một hành động khiến năng ta đỏ mặt là cười pháp y cho Ngụy Tác.

Tuy lúc hạ quyết tâm, năng ta đã thấy mình quá mất mặt nhưng thật ra, trừ lần đó, năng ta chưa từng chung đụng với nam nhân nào, tuy luôn giữ uy nghiêm của nữ đế song không khác gì Thủy Linh Nhi, làm việc đó là thấy hổ thẹn.

Ngụy Tác cứng người, nhưng tỏ ra càng ngưng trọng, nếu thể gã cũng đối đãi như với bọn Cơ Nhã, không coi Vu thần nữ là thị thiếp.

“Thiếp hiểu ý phu quân, biết phu quân chưa thể chấp nhận...Nhưng thiếp hiểu, sẽ cho phu thời gian, thiếp sẽ toàn tâm toàn ý với chàng như họ, phu quân không thể không động lòng.” Vu thần nữ nóng bừng mặt, nhìn vào mắt gã: “Hiện tại các tông môn, đối đầu không thể cho chàng nhiều thời gian... nên thiếp cầu xin thì chàng đừng cự tuyệt.”

“Ta là tiểu gian thương Linh Nhạc thành chứ không phải ngục quân tử.” Ngụy Tác nghiêm mặt bảo Vu thần nữ, “Nếu thế, ta sẽ cho nàng danh phận, sẽ cùng sinh tử.”

Một nữ tu Thần huyền tứ trọng, đã cùng gã song tu, cộng thêm thái độ bây giờ, nếu gã cự tuyệt thì chính gã cũng thấy giả dối.

“Ta còn lý do không thể cự tuyệt, trừ ‘Thiên văn phạm tâm’ thì Đông Lai bí cảnh còn một môn vô thượng cường pháp, cũng là song tu bí pháp! Vì thế thiếp đặt tu vi này mà vẫn phải tìm đạo lữ.” Vu thần nữ gật đầu nói.

“Song tu bí pháp vô thượng?!” Ngụy Tác rung động, “Thiên văn phạm tâm” sánh với Đại thừa pháp âm, là vô thượng pháp quyết chế địch bằng chiếm tiên cơ, theo Vu thần nữ thì môn song tu bí pháp này cùng cấp “Thiên văn phạm tâm”, tất cực kỳ kinh nhân.

“Môn song tu bí pháp này là Đồng tâm thiên vực, với tình hình hiện tại thì rất có ích, môn công pháp đó yêu cầu đạo lữ từ Thần huyền tứ trọng mới có thể thi triển, nên chúng ta có thể tu luyện.” Vu thần nữ bảo Ngụy Tác.

“Đồng tâm thiên vực, là bí pháp thế nào?” Ngụy Tác nhú mày vì được lực mãnh liệt đột nhiên hóa sinh, dồn xuống bụng gã.

“Đồng tâm thiên vực là vô thượng cường pháp mở hư không thông đạo giữa song tu đạo lữ.” Vu thần nữ nhìn Ngụy Tác, có vẻ đã thông suốt, không còn hồ thẹn nữa nhưng nét mặt vẫn hơi ngượng ngập, giải thích: “Vô thượng song tu chi pháp này thì khi song tu tương đương với khắc đại đạo pháp văn, coi như song phương đạo lữ đều khắc thành pháp bảo như Đăng tiên cổ đài, một người phát động sẽ được truyền tống đến chỗ người kia.”

“Cái gì, môn vô thượng cường pháp này tương đương với thiết lập một truyền tống pháp trận giữa đạo lữ với nhau!” Ngụy Tác run lên, tỏ rõ thần sắc không dám tin.

Mở không gian thông đạo, đây là thuật pháp động hư, thậm chí còn hơn Động Hư bộ pháp!

“Thuật pháp này tạo cho song phương tâm thần liên hệ đặc biệt, người này gặp nguy hiểm, người kia biết ngay.” Vu thần nữ như chưa thấy Ngụy Tác đủ chấn động nên nói thêm.

“Lại có vô thượng bí pháp như thế!” Ngụy Tác hít sâu liên tục, cố trấn định tâm thần, “Đồng tâm thiên vực có thể vượt cự ly xa hơn không?”

“Chuyện đó... còn trông vào tu vi.” Vu thần nữ đỏ mặt, “Song tu càng... cự ly càng...”

“Ý nàng ta song tu càng nhiều, tu vi càng cao, tương đương với khắc được truyền tống pháp trận càng xa?” Ngụy Tác dồn hết lòng dạ lên cường pháp nên không để tâm nói gì, “Nàng tính xem tu vi của chúng ta thì truyền tống được bao xa? Vô thượng cường pháp này chỉ cần một người phát động, sẽ mở ra một không gian thông đạo, truyền tống đến cạnh người kia, uy năng có đưa thêm được người khác như truyền tống pháp trận không?”

“Truyền tống pháp trận nào cũng do các loại nguyên khí pháp tắc giao nhau.” Vu thần nữ đỏ mặt, “Vô thượng thuật pháp này coi như khắc huyệt thành truyền tống pháp trận, kích phát là mở không gian thông đạo, đủ uy năng là sẽ đưa người khác đi... Có lẽ... có lẽ nghìn dặm không thành vấn đề. Còn đưa thêm được không thì diễn tịch không ghi lại, thiếp cũng không biết.”

“Nếu mang được nhiều người, cự ly truyền tống ít nhất là vạn dặm thì dù chúng ta nguy hiểm thế nào ta vẫn đến được.” Ngụy Tác bảo.

“Muốn đưa nhiều người...” Giọng Vu thần nữ hơi khác, thân thể uốn éo, Ngụy Tác phát giác người nàng ta nóng lên, ánh mắt nhìn gã si mê như sắp chảy nước.

“Ít nhất cũng truyền kinh văn cho ta đã...” Dáng vẻ và ánh mắt Vu thần nữ khiến Ngụy Tác rung động, được lực khiến thân thể gã sắp bốc cháy.

“Thiếp... sắp không chịu nổi nữa... phu quân đừng động dụng khí huyết và chân nguyên, đừng kháng cự, tuy phu quân chưa giải chân nguyên cấm chế nhưng nếu chàng không kháng cự thì chân nguyên hiện thiếp sử dụng được đủ để thôi động dương nguyên của phu quân... để dẫn đạo...” Dưới tác dụng của được lực lại thêm nghĩ thông nên Vu thần nữ không còn e dè nữa, đẩy Ngụy Tác xuống rồi ngồi lên, khiến gã cảm nhận được sự mềm mại và ẩm ướt của nàng ta.

“Ừ...” Ngụy Tác cứng người, đừng nói là có được lực tác dụng, dù không có thì tình hình này tất gã không nén được, chỉ hơi ngẩn ra vì trừ được lực thiêu đốt vô tận dục vọng, khiến dương nguyên của gã sôi lên, cần tìm chỗ phát tiết thì còn một lần tự vào tiểu phúc, khiến vị trí đó như mộc hóa, khí huyết và dương nguyên không thông.

“Người... lúc đối phó ta thì lợi hại thế... sao lần này...” Vu thần nữ nhận thấy Ngụy Tác khác lạ, nhưng đã mê mẩn nên nàng ta cúi xuống.

“Hàn Vi Vi!” Ngụy Tác nghĩ lại dáng vẻ và thần sắc Hàn Vi Vi lúc vội vàng dẫn đường thì kêu lên.

“Hàn Vi Vi?” Vu thần nữ run lên.

“Khăng định nàng ta cố ý cho thêm được lực... Nàng ta làm thế để trả đũa nàng.” Ngụy Tác nhăn nhó, Hàn đại tiểu thư xưa nay không biết phân khinh trọng, làm gì cũng quá đà.

“Nàng ta muốn thiếp hoàn toàn chịu phép, lửa dục thiêu đốt, nhưng không thể làm gì được phu quân... Nàng ta đúng là thú vị, nếu thiếp không làm gì được chàng thì đúng là muốn khóc mà không có nước mắt... Bất quá nàng ta tính sai rồi.” Vu thần nữ đã rũ bỏ tất cả, trở nên quyền rũ khôn tả, cúi người xuống, “Đồng Lai bí cảnh còn một đạo bí thuật, là Thiên dục duyên lưu... a... a...”

Ngụy Tác sững người!

—oOo—

1068. Chương 1068: Âm Dương Hư Không Ma Vực.

Mưa gió cũng ngừng lại, cặp chân trắng ngần của Vu thần nữ hơi run.

Tuy cảm nhận được những huyền diệu lần trước không hiểu nổi, nhưng dù nhục thân tu vi Thần huyền tứ trọng vẫn không chịu được nhục thân Ngụy Tác như viên cổ thiên long, nên Vu thần nữ lúc này mềm nhũn người.

“Phu quân, thiếp tết tóc cho chàng.”

Vu thần nữ vẫn thẳng người quỳ sau lưng Ngụy Tác, không mặc pháp y, cũng mặc kệ khắp người toàn vết thương kinh đào hải lãng, mà ôn lấy gã.

“Kết tóc?” Ngụy Tác hơi ngẩn ra. Vu thần nữ đã khôi phục bản lai diện mục, đúng như Vạn Hoàng công tử tưởng tượng, lúc Vu thần nữ cùng song tu thì tạo ra xung kích khó tưởng tượng nổi cho thị giác và tâm thần, được nàng ta dẫn đạo hạ tiến hành song tu bí pháp, càng khiến gã thêm thưởng.

“Đây là tập quán Ngọc Hành đại lục... Song phương chính thức kết thành đạo lữ thì nữ tu phải kết tóc cho đối phương, dù thân phận trước đó cao quý thế nào cũng phải thập phần tôn kính với đạo lữ.” Vu thần nữ giải thích, tay luồn vào tóc Ngụy Tác để tết.

Hóa ra tập tục của Ngọc Hành đại lục là giúp đạo lữ tết tóc, đuôi tóc dùng tóc của nữ tu buộc lại.

“Theo tập tục Ngọc Hành đại lục, song phương kết thành đạo lữ rồi thì nam tu phải làm gì cho nữ tu?” Ngụy Tác để Vu thần nữ kết tóc rồi hỏi.

“Luyện khí.” Vu thần nữ vừa tết tóc cho Ngụy Tác vừa giải thích, “Theo tập quán Ngọc Hành đại lục, song phương chính thức kết thành đạo lữ rồi thì nam tu sẽ luyện chế một món pháp khí hoặc pháp bảo, phẩm

giai nào cũng được cho nữ, nhưng phải đích thân vào man hoang hoang nguyên tìm nguyên liệu để thể hiện lòng dũng cảm và trung thành.”

“Được.” Thái độ của Vu thần nữ khiến Ngụy Tác gật đầu trang trọng: “Chúng ta qua được nạn này, ta sẽ theo tập tục Ngọc Hành đại lục, tự tay luyện chế một món cho nàng.”

“Được rồi, phu quân, có vừa ý không.”

Vu thần nữ dừng lại, quang hoa lóe lên, ngưng thành tinh quang như gương trước mặt Ngụy Tác.

“...” Ngụy Tác sững người.

Vu thần nữ kết tóc thập phần linh xảo, mớ tóc rối tung sau lưng được gom lại, rủ xuống như thác nước.

Chỉ một thay đổi nhỏ nhưng càng khiến gã trông sáng sủa, phiêu dật, khinh linh thoát tục hơn.

Khi trước gã thấy Hứa Thiên Áo và Lâm Thái Hư thì cho rằng đối phương mày kiếm mắt sao, tuấn tú hơn mình nhưng hiện giờ so ra thì gã càng xuất sắc.

“Mãn ý, phi thường mãn ý.” Ánh mắt Vu thần nữ chờ đợi nên Ngụy Tác gật đầu, nói như tự nhạo, “Hóa ra ta cũng ngọc thụ lâm phong.”

“Phu quân vốn là nhân trung chi long... được cùng phu quân kết thành đạo侶, đích xác là phúc phận của thiếp.” Vu thần nữ hơi thẹn, “Thời gian không nhiều, nên thử ‘Đồng tâm thiên vực’ hay xuất phát đã?”

“Nơi ta định đi lần này thập phần nguy hiểm, có đạo thuật pháp này thì an toàn hơn. Thử đã... Ta mặc áo cho nàng.”

Ngụy Tác có không nhìn Vu thần nữ, vì nàng ta đang trần trụi, tạo xung kích thị giác và tâm thần rất mạnh, nhất là chỗ ẩm ướt đó càng khiến người ta nghĩ lại những gì điên cuồng vừa xảy ra.

“Chát!”

Thủy linh nguyên khí từ Ngụy Tác rung lên, bao lấy cả hai, lúc tan đi thì cả hai không còn hiểm bụi trần, thanh tân thoát tục.

“Đi thôi, họ đang đợi rồi!”

Ngụy Tác nhìn Vu thần nữ mỉm cười, mặc pháp y cho nàng ta.

“Phu quân...” Vu thần nữ tuy xưa nay cao cao tại thượng, thân phận chí tôn, nhưng chưa từng được cảm nhận tình cảm nam nữ như thế, tuy chỉ là việc nhỏ nhưng nụ cười của gã khiến nàng ta ấm lòng, sẵn sàng từ bỏ hết thảy.

Tất cả tụ tập trong động đá mà Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu kiểm kê mọi thứ.

“Ngụy Tác đã giải khai cấm chế... Xem ra xong rồi.”

Ngụy Tác và Vu thần nữ đi vào, bọn Kỳ Long Sơn nảy ra ý nghĩ này.

Vu thần nữ khép nép đi cạnh Ngụy Tác, triệt để thu liễm khí tức, nhưng có uy thế khác hẳn khiến người ta nhận ra áp lực vô hình.

“Được lực của tỷ hình như hỏng, luyện sai rồi thì phải.” Thủy Linh Nhi thấy Ngụy Tác và Vu thần nữ đi vào thì mặt hơi ửng lên truyền âm cho Hàn Vi Vi. Tuy nhiên không biết tình hình cụ thể nhưng Thủy Linh Nhi nhận ra Ngụy Tác có thêm khí tức huyền ảo.

“...” Hàn Vi Vi trợn tròn trắng.

“Ngụy đại thần quân tết tóc? Vu thần nữ tết giúp hả, đẹp lắm.” Âm Lệ Hoa hơi mỉm cười bảo Ngụy Tác và Vu thần nữ. Tuy nàng ta đã thành bất tử minh vật, nhưng tính tình thoải mái lại tin lời Ngụy Tác, biết tất cả không coi mình khác đời nên không thấy gì, vẫn như bình thường.

“Đúng, đó là tập tục Ngọc Hành đại lục, kết thành đạo侶 rồi thì quỳ xuống tết tóc, thể hiện niềm kính yêu.” Vu thần nữ gật đầu, hành lễ với Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, Âm Lệ Hoa và Nam Cung Vũ Tinh, Thủy Linh Nhi:

“Tiểu muội tuy nhiều tuổi nhất nhưng theo tập tục Ngọc Hành đại lục, nhập thất muộn nhất nên vẫn xưng hô chữ vị là thư thư.”

“Thư thư, trước đây tiểu muội đắc tội, mong thư thư không chấp.” Vu thần nữ hành lễ với Hàn Vi Vi.

“Chuyện đó... Ta...” Hàn Vi Vi tròn mắt. Vu thần nữ như thế khiến nàng ta càng khó xử.

“Sao được... nên để ta gọi cô nương là thư thư...” Thủy Linh Nhi bị lằn cúi người của Vu thần nữ khiến cho đỏ mặt, nói đoạn thì đỏ đến tận cổ.

“Theo tập tục Thiên Huyền đại lục thì không như thế... tiện nghi cho y mà thôi.” Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười, nắm tay Vu thần nữ đoạn liếc Ngụy Tác. Đối với tu sĩ Thiên Huyền đại lục thì không có khái niệm lớn nhỏ giữa các đạo lữ.

“Định thêm một canh giờ để lừa ta hả, nếu không gặp bọn Nguyên Âm lão tổ thì đừng bảo ta không nhắc.” Linh Lung Thiên lại nhe răng cắn cẩu bảo Ngụy Tác, đồng thời không ngừng thu từng món vào tay áo pháp y như lòng động không đáy.

“Chốc nữa ta thử một đạo thuật pháp xong sẽ đi.” Ngụy Tác đã quen nên nói ngay.

“Thuật pháp gì?” Nghe nói rèn luyện thuật pháp, Hàn Vi Vi hiếu kỳ hỏi.

“Chốc nữa nàng sẽ biết, ta cũng không biết cụ thể.” Ngụy Tác ngượng ngùng giải thích.

“Hay là nàng cùng họ dùng Tị tiên ngọc sơn đi trước, ta sẽ phát động đạo thuật pháp này.” Tiếp đó gã hỏi ý kiến Vu thần nữ.

“Phu quân quyết là được.” Ngọc Hành đại lục có vẻ quy củ hơn Thiên Huyền đại lục, Vu thần nữ hơi cúi người nói.

“Thật ra là thuật pháp gì, bọn thiếp không thể nhìn thấy hả?”

Bọn Hàn Vi Vi càng hiếu kỳ, đợi Linh Lung Thiên kiểm kê xong và thu lại thì trừ Ngụy Tác, tất cả đều lui đi, dựa vào Tị tiên ngọc sơn ẩn giấu khí tức, lao theo một phương vị ước định sẵn.

Trong động quật chỉ còn lại Ngụy Tác.

Mắt gã ánh lên, tựa hồ cảm ứng gì đó, thoát sau khí tức đột nhiên rung lên.

Khí tức của gã dấy lên, lục sắc hồ quang như mộng ảo phát ra, hình thành một quang trảo, lục sắc hồ quang ngưng tụ như lục bảo thạch đậm màu nhất.

Khí tức của không gian nguyên khí pháp tắc chấn động.

“Đây là cái gì!”

Ngụy Tác đột nhiên phát động, bọn Hàn Vi Vi trên bạch sắc ngọc sơn tròn tròn mắt, thấy Vu thần nữ rực lên lục sắc hồ quang do vô số thần văn ngưng tụ thành, tạo ra quang trảo như lục bảo thạch.

“Chát!”

Như có một món pháp khí đột nhiên từ hư không lóe lên, thân ảnh Ngụy Tác đến cạnh Vu thần nữ.

“Đây là cái gì!” Lục bào lão đầu tròn mắt kêu lên không dám tin, “Lẽ nào là động hư cường pháp?!”

“Đây là vô thượng cường pháp ‘Đồng tâm thiên vực’ của Đông Lai bí cảnh...”

“Đồng tâm thiên vực gì hả, rõ ràng là Âm dương hư không ma vực!” Ngụy Tác chưa giải thích xong, thì bị Linh Lung Thiên cắt lời.

—o0o—

1069. Chương 1068: Âm Dương Hư Không Ma Vực.

Mưa gió cũng ngừng lại, cặp chân trắng ngần của Vu thần nữ hơi run.

Tuy cảm nhận được những huyền diệu lần trước không hiểu nổi, nhưng dù nhục thân tu vi Thần huyền tứ trọng vẫn không chịu được nhục thân Ngụy Tác như viển cổ thiên long, nên Vu thần nữ lúc này mềm nhũn người.

“Phu quân, thiếp tết tóc cho chàng.”

Vu thần nữ vẫn thẳng người quỳ sau lưng Ngụy Tác, không mặc pháp y, cũng mặc kệ khắp người toàn vết thương kinh đào hải lãng, mà ôn lấy gã.

“Kết tóc?” Ngụy Tác hơi ngẩn ra. Vu thần nữ đã khôi phục bản lai diện mục, đúng như Vạn Hoàng công tử tưởng tượng, lúc Vu thần nữ cùng song tu thì tạo ra xung kích khó tưởng tượng nổi cho thị giác và tâm thần, được nàng ta dẫn đạo hạ tiến hành song tu bí pháp, càng khiến gã thêm thuồng.

“Đây là tập quán Ngọc Hành đại lục... Song phương chính thức kết thành đạo lữ thì nữ tu phải kết tóc cho đối phương, dù thân phận trước đó cao quý thế nào cũng phải thập phần tôn kính với đạo lữ.” Vu thần nữ giải thích, tay luồn vào tóc Ngụy Tác để tết.

Hóa ra tập tục của Ngọc Hành đại lục là giúp đạo lữ tết tóc, đuôi tóc dùng tóc của nữ tu buộc lại.

“Theo tập tục Ngọc Hành đại lục, song phương kết thành đạo lữ rồi thì nam tu phải làm gì cho nữ tu?” Ngụy Tác để Vu thần nữ kết tóc rồi hỏi.

“Luyện khí.” Vu thần nữ vừa tết tóc cho Ngụy Tác vừa giải thích, “Theo tập quán Ngọc Hành đại lục, song phương chính thức kết thành đạo lữ rồi thì nam tu sẽ luyện chế một món pháp khí hoặc pháp bảo, phẩm giai nào cũng được cho nữ, nhưng phải đích thân vào man hoang hoang nguyên tìm nguyên liệu để thể hiện lòng dũng cảm và trung thành.”

“Được.” Thái độ của Vu thần nữ khiến Ngụy Tác gật đầu trang trọng: “Chúng ta qua được nạn này, ta sẽ theo tập tục Ngọc Hành đại lục, tự tay luyện chế một món cho nàng.”

“Được rồi, phu quân, có vừa ý không.”

Vu thần nữ dừng lại, quang hoa lóe lên, ngưng thành tinh quang như gương trước mặt Ngụy Tác.

“...” Ngụy Tác sững người.

Vu thần nữ kết tóc thập phần linh xảo, mớ tóc rối tung sau lưng được gom lại, rủ xuống như thác nước.

Chỉ một thay đổi nhỏ nhưng càng khiến gã trông sáng sủa, phiêu dật, khinh linh thoát tục hơn.

Khi trước gã thấy Hứa Thiên Áo và Lâm Thái Hư thì cho rằng đối phương mày kiếm mắt sao, tuần tú hơn mình nhưng hiện giờ so ra thì gã càng xuất sắc.

“Mãn ý, phi thường mãn ý.” Ánh mắt Vu thần nữ chờ đợi nên Ngụy Tác gật đầu, nói như tự nhạo, “Hóa ra ta cũng ngọc thụ lâm phong.”

“Phu quân vốn là nhân trung chi long... được cùng phu quân kết thành đạo lữ, đích xác là phúc phận của thiếp.” Vu thần nữ hơi thẹn, “Thời gian không nhiều, nên thử ‘Đồng tâm thiên vực’ hay xuất phát đã?”

“Nơi ta định đi lần này thập phần nguy hiểm, có đạo thuật pháp này thì an toàn hơn. Thử đã... Ta mặc áo cho nàng.”

Ngụy Tác có không nhìn Vu thần nữ, vì nàng ta đang trần trụi, tạo xung kích thị giác và tâm thần rất mạnh, nhất là chỗ ẩm ướt đó càng khiến người ta nghĩ lại những gì điên cuồng vừa xảy ra.

“Chát!”

Thủy linh nguyên khí từ Ngụy Tác rung lên, bao lấy cả hai, lúc tan đi thì cả hai không còn hiểm bụi trần, thanh tân thoát tục.

“Đi thôi, họ đang đợi rồi!”

Ngụy Tác nhìn Vu thần nữ mỉm cười, mặc pháp y cho nàng ta.

“Phu quân...” Vu thần nữ tuy xưa nay cao cao tại thượng, thân phận chí tôn, nhưng chưa từng được cảm nhận tình cảm nam nữ như thế, tuy chỉ là việc nhỏ nhưng nụ cười của gã khiến nàng ta ấm lòng, sẵn sàng từ bỏ hết thảy.

Tất cả tụ tập trong động đá mà Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu kiểm kê mọi thứ.

“Ngụy Tác đã giải khai cấm chế... Xem ra xong rồi.”

Ngụy Tác và Vu thần nữ đi vào, bọn Kỳ Long Sơn nãy ra ý nghĩ này.

Vu thần nữ khép nép đi cạnh Ngụy Tác, triệt để thu liễm khí tức, nhưng có uy thế khác hẳn khiến người ta nhận ra áp lực vô hình.

“Được lực của tỷ hình như hỏng, luyện sai rồi thì phải.” Thủy Linh Nhi thấy Ngụy Tác và Vu thần nữ đi vào thì mặt hơi ửng lên truyền âm cho Hàn Vi Vi. Tuy nhiên không biết tình hình cụ thể nhưng Thủy Linh Nhi nhận ra Ngụy Tác có thêm khí tức huyền ảo.

“...” Hàn Vi Vi tròn tròng trắng.

“Ngụy đại thần quân tết tóc? Vu thần nữ tết giúp hả, đẹp lắm.” Âm Lệ Hoa hơi mỉm cười bảo Ngụy Tác và Vu thần nữ. Tuy nàng ta đã thành bất tử minh vật, nhưng tính tình thoải mái lại tin lời Ngụy Tác, biết tất cả không coi mình khác đời nên không thấy gì, vẫn như bình thường.

“Đúng, đó là tập tục Ngọc Hành đại lục, kết thành đạo lữ rồi thì quỳ xuống tết tóc, thể hiện niềm kính yêu.” Vu thần nữ gật đầu, hành lễ với Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, Âm Lệ Hoa và Nam Cung Vũ Tinh, Thủy Linh Nhi: “Tiểu muội tuy nhiều tuổi nhất nhưng theo tập tục Ngọc Hành đại lục, nhập thất muộn nhất nên vẫn xưng hô chư vị là thư thư.”

“Thư thư, trước đây tiểu muội đắc tội, mong thư thư không chấp.” Vu thần nữ hành lễ với Hàn Vi Vi.

“Chuyện đó... Ta...” Hàn Vi Vi tròn mắt. Vu thần nữ như thế khiến nàng ta càng khó xử.

“Sao được... nên để ta gọi cô nương là thư thư...” Thủy Linh Nhi bị lẩn cúi người của Vu thần nữ khiến cho đỏ mặt, nói đoạn thì đỏ đến tận cổ.

“Theo tập tục Thiên Huyền đại lục thì không như thế... tiện nghi cho y mà thôi.” Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười, nắm tay Vu thần nữ đoạn liếc Ngụy Tác. Đối với tu sĩ Thiên Huyền đại lục thì không có khái niệm lớn nhỏ giữa các đạo lữ.

“Định thêm một canh giờ để lừa ta hả, nếu không gặp bọn Nguyên Âm lão tổ thì đừng bảo ta không nhắc.” Linh Lung Thiên lại nhe răng cắn cẩu bảo Ngụy Tác, đồng thời không ngừng thu từng món vào tay áo pháp y như lòng động không đáy.

“Chốc nữa ta thử một đạo thuật pháp xong sẽ đi.” Ngụy Tác đã quen nên nói ngay.

“Thuật pháp gì?” Nghe nói rèn luyện thuật pháp, Hàn Vi Vi hiếu kỳ hỏi.

“Chốc nữa nàng sẽ biết, ta cũng không biết cụ thể.” Ngụy Tác ngượng ngừng giải thích.

“Hay là nàng cùng họ dùng Tị tiên ngọc sơn đi trước, ta sẽ phát động đạo thuật pháp này.” Tiếp đó gã hỏi ý kiến Vu thần nữ.

“Phu quân quyết là được.” Ngọc Hành đại lục có vẻ quy củ hơn Thiên Huyền đại lục, Vu thần nữ hơi cúi người nói.

“Thật ra là thuật pháp gì, bọn thiếp không thể nhìn thấy hả?”

Bọn Hàn Vi Vi càng hiếu kỳ, đợi Linh Lung Thiên kiểm kê xong và thu lại thì trừ Ngụy Tác, tất cả đều lui đi, dựa vào Tị tiên ngọc sơn ẩn giấu khí tức, lao theo một phương vị ước định sẵn.

Trong động quật chỉ còn lại Ngụy Tác.

Mắt gã ánh lên, tựa hồ cảm ứng gì đó, thoát sau khí tức đột nhiên rung lên.

Khí tức của gã dấy lên, lục sắc hồ quang như mộng ảo phát ra, hình thành một quang trảo, lục sắc hồ quang ngưng tụ như lục bảo thạch đậm màu nhất.

Khí tức của không gian nguyên khí pháp tắc chấn động.

“Đây là cái gì!”

Ngụy Tác đột nhiên phát động, bọn Hàn Vi Vi trên bạch sắc ngọc sơn tròn tròn mắt, thấy Vu thần nữ rực lên lục sắc hồ quang do vô số thần văn ngưng tụ thành, tạo ra quang trảo như lục bảo thạch.

“Chát!”

Như có một món pháp khí đột nhiên từ hư không lóe lên, thân ảnh Ngụy Tác đến cạnh Vu thần nữ.

“Đây là cái gì!” Lục bào lão đầu tròn mắt kêu lên không dám tin, “Lẽ nào là động hư cường pháp?!”

“Đây là vô thượng cường pháp ‘Đồng tâm thiên vực’ của Đông Lai bí cảnh...”

“Đồng tâm thiên vực gì hả, rõ ràng là Âm dương hư không ma vực!” Ngụy Tác chưa giải thích xong, thì bị Linh Lung Thiên cắt lời.

—o0o—

1070. Chương 1069: Chỉ Đơn Giản Như Vậ Hả?

“Âm dương hư không ma vực?” Ngụy Tác và Vu thần nữ ngẩn người, ngoái nhìn Linh Lung Thiên.

“Môn cường pháp đó từ thời đại của ta vẫn còn lưu truyền, phe bọn ta và Hoang tộc na đều có người biết. Môn này do Âm dương hòa hợp nhị tiên sáng tạo, như có khắc truyền tông pháp trận, mở được hư không giữa đạo lữ song tu. Không ngờ môn thuật pháp này còn đến giờ.” Linh Lung Thiên nói.

“Âm dương hòa hợp nhị tiên?” Vu thần nữ càng ngẩn ra, vốn từng môn thuật pháp này do Đông Lai bí cảnh khai sơn tổ sư truyền lại, không ngờ lại thế. “Thời đại của người?” Lời Linh Lung Thiên khiến nàng ta kinh ngạc.

“Là hai chân tiên đạo lữ từ thượng cổ. Một tu luyện Thái âm chân võ kinh, một luyện Thái dương chí tôn kinh.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác và Vu thần nữ: “Sáng tạo ra môn thuật pháp này thì hai người ăn trộm bảo bối của không ít đại tông môn và đại năng nhưng không ai làm gì được.”

“Linh Lung Thiên là người từ sáu, bảy vạn năm trước, ngủ say trong địa mạch rồi tỉnh lại.” Cơ Nhã giải thích.

“Các hạ là nhân vật thời đại đó?! Chả trách y nghịch thiên như thế!” Vu thần nữ cả kinh. Nàng ta chỉ biết Linh Lung Thiên là đời sau của hóa hình đại yêu chứ không biết nó có lai lịch như thế, còn nhân vật chí tôn của tu đạo giới như nàng ta tất nhiên biết người từ sáu, bảy vạn năm trước còn lại có ý nghĩa gì, mang lại lợi ích gì cho tu sĩ hiện tại.

Còn đáng chấn kinh hơn việc Ngụy Tác đột nhiên có thêm một món tiên khí.

“Lão bắt tử ở đây không chỉ một.” Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười, chỉ lục bào lão đầu, “Đây là lão bắt tử hai, ba vạn năm trước.”

“Khí linh từ hai, ba vạn năm trước?” Vu thần nữ ngẩn ra, cười khỏ với Cơ Nhã, “Cơ Nhã thư thư, chả trách lại khuyên muội như thế.”

“Có bao nhiêu lão bắt tử thì cần phải sống sót đã.” Linh Lung Thiên thản nhiên nói.

“Dù thế nào có môn bí pháp này thì đến đó cũng có thêm thủ đoạn giữ mình.” Ngụy Tác đã quen với thái độ của Linh Lung Thiên nên hỏi Vu thần nữ, “Nơi này cách ta ban này bao nhiêu dặm?”

“Chừng một nghìn ba trăm dặm.” Vu thần nữ hưng phấn nói.

“Bí pháp này khiến người ta vượt hư không xa thế!” Bọn Cơ Nhã thập phần chấn kinh.

“Không thể, tạm thời đây là cực hạn.” Ngụy Tác gật đầu, gã nhận ra xa hơn thì không thể cảm ứng được Vu thần nữ để phát động thuật pháp.

“Đạo thuật pháp này phát động là tiêu hao chân nguyên kinh nhân, phu quân, chân nguyên của phu quân đạt cỡ đó hả?” Vu thần nữ lúc đó mới hiểu ra, hỏi.

“Ta có Địa Mẫu cổ kinh nên không hao phí bao nhiêu chân nguyên, không thì hao mất quá nửa rồi.” Ngụy Tác đưa cổ ngọc ghi Địa Mẫu cổ kinh cho Vu thần nữ, “Đây là vô thượng cường pháp nối thông địa khí, nàng tham ngộ rất có lợi.”

“Có cường pháp như thế!” Vu thần nữ run lên, càng hiểu về gã thì càng chấn kinh, nhưng cũng thấy ấm lòng, Ngụy Tác không giấu giếm, đã coi nàng ta là sinh tử đạo侶.

“Nếu là bấy rập, với công pháp cùng thuật pháp của chúng thì không cần chân tiên tu vi, Thần huyền tứ trọng ngũ trọng thôi cũng thập phần nguy hiểm, một nghìn ba trăm dặm không đủ.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, hừ lạnh: “Đã là con bài tẩy để bỏ chạy thì ít nhất cũng ba nghìn dặm. Uy năng ban này thì chỉ cần đưa thêm một người là cự ly truyền tống sẽ ngắn lại nhiều.”

“Môn thuật pháp này có thể mô phỏng nguyên khí quy tắc của truyền tống pháp trận? Đạo lữ nào cũng có thể tu luyện hả?” Kỳ Long Sơn hỏi, môn thuật pháp này khiến y động lòng.

“Môn thuật pháp này yêu cầu rất cao về cường độ chân nguyên và thần thức, ít nhất song phương phải từ tu vi Thần huyền tứ trọng mới có thể tu luyện.” Vu thần nữ tỏ vẻ khó xử, bảo bọn Kỳ Long Sơn và Thanh Bình.

“Tu vi cỡ nào? Vu thư thư đáp ứng cùng Vạn Hoàng công tử liên nhân là vì đạo thuật pháp này?” Thủy Linh Nhi hỏi.

“Không hẳn vì thế.” Thủy Linh Nhi vốn hơi ngượng nhưng không còn cách nào, ánh mắt trong veo nên Vu thần nữ thẳng thắn đáp với vẻ ngưng trọng, “Quan trọng nhất là vô thượng bí thuật Tam thanh phân thần niệm của Vạn Hoàng cung.”

“Tam thanh phân thần niệm, là thuật pháp gì?” Hàn Vi Vi hỏi, nàng ta vốn hiểu kỳ hơn ai hết, Vạn Hoàng cung hiện là đại địch nên biết đối phương có thủ đoạn gì cũng thập phần khẩn yếu.

“Là như thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất, hóa ra phân thân. Môn thuật pháp này tuy cũng lợi dụng đại đạo pháp vực hóa a thần quang phân thân, nhưng lợi hại nhất là, thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất chỉ tương đương với phong ấn một đoạn thần uy và thần huyền nguyên khí, bị đánh tan thì tổn hao không ít nguyên khí. Nhưng Tam thanh phân thần niệm thì phân thân bị đánh tan, chỉ cần động tâm niệm, nguyên khí tan đi sẽ quay về khiêu vị. Dù cách mấy vạn dặm cũng vẫn về được.” Vu thần nữ bảo bọn Hàn Vi Vi: “Nếu nhìn thấu bản nguyên môn thuật pháp này, diễn hóa ra đại đạo pháp vực thì càng kinh nhân.”

“Thu nguyên khí đã tan về, lại có thuật pháp thế hả!” Tất cả đều hít sâu một hơi.

Có thuật pháp như thế, thì gặp nguy hiểm cũng có thể thoát được, như Ngụy Tác hiện giờ có thể hóa thân đi đánh các tông môn, không cần e dè gì.

“Đây là thứ tương đương với thượng cổ cường pháp Nhất niệm hóa thân. Nếu lĩnh ngộ được đại đạo bản nguyên... Thời tượng cổ có kinh thiên đại năng, vốn đã chết trong đại chiến nhưng phân thần niệm này còn tồn tại thêm mấy trăm năm, vẫn như thần linh chân chính tiếp tục giết địch.” Linh Lung Thiên hơi nheo mắt lại, môn thuật pháp này khiến nó không dám coi thường.

“Môn thuật pháp này cần Thần huyền tứ trọng điền phong mới có thể thi triển. Tình huống này, Vạn Hoàng cung chắc sẽ tìm mọi cách khiến Vạn Hoàng công tử đề thăng tu vi, y sắp có thể sử dụng môn thuật pháp này.” Vu thần nữ thành đạo lữ của Ngụy Tác xong, mọi sự được giải quyết thì phán đoán và tư duy như quay về, như nữ đế khi trước dẫn đầu nhất phương tu đạo giới đấu với Ngụy Tác. Thần sắc nàng ta càng lúc càng ngưng trọng.

Nàng ta hiểu tông môn như Đông Lai bí cảnh và Vạn Hoàng cung chỉ cần động dụng tích lũy thì khiến một Thần huyền tứ trọng đại năng đột phá đến Thần huyền tứ trọng điền phong không khó. Quan trọng nhất

ở điểm Ngự Tác hiện tại không chỉ có một đối thủ là Vạn Hoàng công tử, nếu cả toán đối thủ Thần huyền tam trọng, tứ trọng đều được đề thăng tu vi thì đáng ngại. Hiện giờ, trừ phi Ngự Tác chết, không thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện đó, lúc ở Đăng Tiên tông mà nàng ta thoát thì vì áp lực của gã, tất sẽ phát động tích lũy của tông môn mà đề thăng tu vi.

“Phu quân, tiếp theo chàng định thế nào, nếu được thì chúng ta về Đông Lai bí cảnh, thiếp sẽ sử dụng tích lũy đề thăng tu vi cho chúng ta. Thậm chí sẽ tìm cách đổi thêm hai thần văn cho phu quân.” Vu thần nữ thần sắc ngưng trọng hỏi Ngự Tác, thái độ của gã khiến nàng ta nhanh chóng hòa hợp.

“Cương nha muội, hiện tại thì người nên nói ra đi, chúng ta cần tới chỗ nào.” Ngự Tác ngoái hỏi Linh Lung Thiên.

Kế hoạch ban đầu của cả nhóm là đối phó những tông môn có thể, đồng thời gom nguồn lực tu luyện, đợi gặp bọn Nguyên Âm lão tổ, khắc thêm ba thần văn, đề thăng tu vi rồi đến chỗ có ghi trong chí cao điển tịch của Đông Hoang tông, rất có thể là bảo vật mà Linh tộc để lại hoặc là chỗ Hoang tộc bày ra bẫy rập.

Nơi đó rất có thể hiện rõ kết quả kinh thiên đại chiến sáu, bảy vạn năm trước.

Đến giờ Linh Lung Thiên vẫn e dè không ít bí mật về Linh tộc và Hoang tộc, cả một câu mật văn nghĩa là gì, cần đến đâu thì vẫn chưa nói rõ với Ngự Tác.

“Được, đã quyết định đi thì cho người biết cũng không sao. Câu đó thật ra rất đơn giản.” Linh Lung Thiên nhìn Ngự Tác rồi nói, “Câu đó cú nghĩa là người của Linh tộc truyền công pháp cho Đông Hoang tông tổ sư sắp chết nhưng để lại một món trọng bảo đối phó Hoang tộc, tại động phủ của một đại năng năm xưa là Đại Thí Thiên ở Vân Linh đại lục.”

“Đơn giản thế hả?” Ngự Tác nhú mày, “động phủ tại Vân Linh đại lục là sao?”

“Đại Thí Thiên không chỉ có một động phủ, theo mật văn chỉ dẫn, chúng ta đến động phủ ở Vân Linh đại lục.” Linh Lung Thiên bảo Ngự Tác.

“Đơn giản thế hả?” Ngự Tác tỏ ra không dám tin, nhìn Linh Lung Thiên, “thế mà người không cho ta biết sớm?”

“Ta cho người biết sớm... ai biết người mà gặp đối thủ khó đối phó thì có đến đó để liệu xem sao hay không?” Linh Lung Thiên cười lạnh, “Không phải người là song thần huyền, có ngân ấy bí pháp và con bài bỏ chạy thì dù chết ta cũng đợi người đột phá đến Thần huyền ngũ trọng, lĩnh ngộ vài môn đại đạo pháp vực thì mới cho biết.”

“...” Ngự Tác tắt tiếng, bất quá biết Linh Lung Thiên nói thật, với tính gã mà biết chỗ đó, gặp tình huống khó đối phó thì sẽ tìm mọi cách, bất chấp nguy hiểm đến liều mạng. Như lúc cứu Nam Cung Vũ Tinh và hái Tử hồ hoa.

“Hiện tại trừ ba thần văn đó thì người còn quên một việc chưa hỏi nàng ta.” Linh Lung Thiên như hiểu thấu Ngự Tác.

“Đúng thế!” Ngự Tác hiểu ra.

—o0o—

1071. Chương 1070: Có Liên Quan Đến Bất Hủ Đại Đế.

“Còn việc gì quan trọng cần hỏi tiếp nữa không?” Linh Lung Thiên và Ngự Tác trò chuyện khiến Vu thần nữ cực kỳ kinh ngạc.

“Vật này.” Ngự Tác vung tay, lấy hỗn kim sắc tàn phiến của Lâm Phong Hoa ra.

Viễn cổ khí tức chấn động khắp Tị tiên ngọc sơn.

Ngự Tác và Linh Lung Thiên nói đến hỗn kim sắc tàn phiến, cổ bảo thông thường tối đa khắc mấy hoặc mấy chục pháp trận, nhưng trong mảnh vỡ này thì cả nghìn vạn, vô số chủng nguyên khí quy tắc hỗn tạp với nhau, nhiều nguyên khí còn là tinh thần nguyên khí. Thứ này đối với Linh Lung Thiên cũng cực kỳ kinh

nhân, khiến tu sĩ bây giờ khó tưởng tượng nổi. Lúc gã và Vu thần nữ đối địch thì phát hiện bản mệnh pháp bảo của nàng ta là thứ này.

“Phu quân có vật này!”

Quả nhiên, thân thể Vu thần nữ run lên, tỏ vẻ không dám tin.

“Vật này ta lấy được từ thanh niên thần bí được viễn cổ Tam Hoàng tông truyền thừa. Bản mệnh pháp bảo của nàng cũng tương tự, không biết nàng có hiểu rõ lai lịch và mật văn của nó?” Ngụy Tác nhìn Vu thần nữ đang chấn kinh dị thường, vung tay đưa hỗn kim sắc tàn phiến cho nàng ta.

“Không ngờ phu quân cũng có...” Vu thần nữ quá chấn kinh, lắp lại rồi mới trấn định tâm thần: “Không ai biết lai lịch vật này nhưng tuyệt đối từ thời viễn cổ, ít nhất cũng hai mươi vạn năm trở lên.”

“Đây là cổ bảo có từ trước khi Thiên khung hóa sinh!” Lục bào lão đầu run lên, “Người đã luyện hóa một mảnh làm bản mệnh pháp bảo mà không biết?”

“Mảnh vỡ này là khai sơn tổ sư Đông Lai bí cảnh lấy được lúc trẻ, là mảnh vỡ một món cổ bảo kinh nhân từ thời viễn cổ, tổ sư của viễn cổ Hỗn nguyên nhất khí tông từ mảnh vỡ thể này mà được truyền thừa, khai sơn lập tông.” Vu thần nữ gật đầu.

“Cái gì!” Linh Lung Thiên mắt bắn kim quang, “Hỗn nguyên nhất khí tông truyền thừa, là những mảnh vỡ này?”

“Cương nha muối, sao hả?” Ngụy Tác liếc Linh Lung Thiên. Gã quá hiểu nó, nhận ra nó đang run lên, dù một món cực đạo tiên binh cũng không khiến nó chấn kinh như thế.

“Bất Hủ đại đế xuất thân từ Hỗn nguyên nhất khí tông, từ công pháp cùng thuật pháp đó sáng tạo ra vô thượng bất hủ đại đạo, thành đại đế vô địch một thời đại!” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác.

“Bất Hủ đại đế!”

Ngay cả Ngụy Tác cũng run lên, hít một hơi lạnh.

Trong bản mệnh pháp bảo của song thần huyền, có một mảnh Bất hủ để mặc nên gã hiểu rõ về Bất Hủ đại đế.

Gã không ngờ hỗn kim sắc tàn phiến lại liên quan đến nhân vật vô thượng như Bất Hủ đại đế.

“Bất Hủ đại đế là ai?” Vu thần nữ không biết Bất Hủ đại đế, thấy phản ứng của Linh Lung Thiên và Ngụy Tác thì càng kinh ngạc.

“Đông Lai bí cảnh đã khẳng định vật này liên quan đến viễn cổ Hỗn nguyên nhất khí tông, biết thứ này bất phàm, nhưng đến giờ mới để người luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo. Có phải Đông Lai bí cảnh vẫn tham cứu ảo diệu về mật văn của nó.” Bọn Ngụy Tác chưa kịp giải thích thì Linh Lung Thiên đã hỏi Vu thần nữ, “Đông Lai bí cảnh hiện tại đã hiểu được mật văn? Biết được bao nhiêu?”

“Đông Lai bí cảnh xác từ khi lấy được vật này thì đã tìm hiểu ảo diệu. Nghìn năm trước thì Đông Lai bí cảnh đã lấy được ghi chép về Hỗn nguyên nhất khí tông, đoán được đôi phần quy tắc về mật văn.” Vu thần nữ liếc Linh Lung Thiên và Ngụy Tác: “Điểm kinh nhân nhất là hàm chứa vô số tinh thần nguyên khí, gần như vạn pháp bất xâm, trừ phi đánh tan bản thân thai thể, không thì ngay cả thuật pháp dẫn động các loại tinh thần nguyên khí quỷ dị cũng không thấu qua được.”

Thoáng ngừng lại, Vu thần nữ bổ sung: “Đông Lai bí cảnh từ nghìn năm trước đã hiểu phần nào ảo diệu nhưng đến giờ mới do ta luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo, vì tận đời này, Đông Lai bí cảnh tài mới thấy ta có khả năng đột phá chân tiên, gặp phải thiên kiếp nên mới sử dụng nó. Theo ta đoán thì vật này là mảnh vỡ vô thượng pháp bảo từ viễn cổ tu đạo giới, dùng để ngao du thái hư, xuyên qua tinh không!”

“Vô thượng pháp bảo ngao du thái hư, xuyên việt tinh không!”

Vu thần nữ nói ra khiến tất cả biến sắc.

Tu đạo giới mười mấy vạn năm trước có những nghịch thiên cường giả, thậm chí với vô thượng thần thông hút sao xuống đối địch hoặc luyện chế pháp bảo.

Nhưng nghịch thiên cường giả, đại đế cấp nhân vật cũng không thể ngao du thái hư, xuyên qua tinh không. Mỗi vì sao quanh tinh không thái hư đều là nhất phiên thiên địa, dù hư không không có sao trời thì cũng có vô số nguyên khí pháp tắc, vô số nguyên khí khác hẳn.

Tuyệt đại đa số nguyên khí pháp tắc này mang uy năng hủy diệt, ở trong tinh không thái hư thì thuật pháp cùng công pháp của tu sĩ không chắc dẫn động được uy năng.

Ngao du thái hư, xuyên qua tinh không, đây mới là thông thiên, là mục tiêu của tu sĩ, nhưng dù chỉ ngao du trong hư không gần nhất cũng phải hiểu rõ bản nguyên của vô số nguyên khí và nguyên khí quy tắc, ít nhất chống nổi các loại tinh thần nguyên khí.

Nhân vật có thể xuyên qua hư không, luyện chế được pháp bảo như thế thì phải là cấp trên nghịch thiên đại đế!

Tu đạo giới hiện nay không thể tưởng tượng.

Thiên tài địa bảo chuyển hóa thành thần thông của tu sĩ mà các đại năng đó, vì đủ loại nguyên nhân mà chết trong dòng lịch sử, các loại thiên tài địa bảo bị tiêu hao hết, nguồn lực tu luyện cạn dần nên tu đạo giới càng lúc càng xuống dốc.

“Tức là vật này không chỉ có thể chống lại thiên kiếp, còn người hiểu được mật văn?” Sau khi chấn kinh, Linh Lung Thiên nhìn Vu thần nữ, chỉ vào mật văn hỏi.

“Mật văn này thập phần hoàn chỉnh, chưa biết chừng qua đó sẽ biết được bí pháp!” Vu thần nữ gật đầu, thập phần kích động, thần quang lóe lên, mảnh vỡ của nàng ta hiện ra. Mảnh này chỉ cỡ như mảnh của Ngụy Tác, chỉ có mật văn ở rìa chỗ vỡ.

“Đông Lai bí cảnh có được một phần ghi chép của Hỗn nguyên nhất khí tông nên đoán ra quy tắc mật văn. Ta có thể hiểu hàm nghĩa mật văn nhưng phải từng chữ nên cần không ít thời gian.” Vu thần nữ gật đầu.

“Nếu là một môn còn hơn Thủy hoàng phê nhật quyết và Vạn cổ thánh vương kinh thì phát rồi!” Lục bào lão đầu giật mình, nhận ra có thể như thế, thần thông của đại năng cỡ đó phải hơn viễn cổ đại năng của Tam Hoàng tông không biết bao nhiêu lần.

“Tiếc là pháp bảo này không hiểu bị uy năng nào triệt để phá hủy, cả chất liệu và pháp trận cũng bị đánh tan, không thì nó cũng có lực phòng ngự vô thượng. Hiện tại nó không thể chống được uy năng toàn lực của cực đạo tiên binh.” Vu thần nữ tiếc rẻ bảo Ngụy Tác, rồi lấy ra ngọc phù ghi nhanh mấy thứ đưa cho gã, “Đây là phương pháp khổng chế pháp trận trong này mà Đông Lai bí cảnh nghiên cứu được, ít nhất có thể giúp chúng ta biến nó thành pháp thuẫn. Khi phu quân đối diện thiên kiếp thì nó có thể ngăn được phần nào tinh thần uy năng.”

“Đông Lai bí cảnh cũng cân nhắc việc Vu thần nữ độ kiếp... Xem ra nàng ta hiểu không ít về thiên kiếp, cũng nên hỏi xem sao.” Ngụy Tác nảy ra ý nghĩ, gã chưa từng nói nên Vu thần nữ không biết chướng ngại lớn nhất của gã là từ Thần huyền tứ trọng đột phá đến Thần huyền ngũ trọng sẽ dẫn động thiên kiếp.

“Ai mà cả pháp bảo cỡ này cũng phá được, thay đổi cả chất liệu và pháp trận ở trong...” Lục bào lão đầu không nói thành lời.

Pháp bảo này vốn thể hiện cho thành tựu vô thượng, đánh vỡ được nó, uy năng còn triệt để thay đổi bên trong, thì thần thông cỡ nào?!

“Người nên toàn lực suy đoán mật văn. Còn người mau khắc ba thần văn. Âm dương hư không ma vực phải đạt được ít nhất ba nghìn dặm.” Linh Lung Thiên hừ lạnh, bảo Ngụy Tác và Vu thần nữ.

“Hả...” Thủy Linh Nhi đỏ mặt, hiểu cự ly truyền tống của Âm dương hư không ma vực đạt ba nghìn dặm là ý gì nên chợt mỉm cười, đề nghị, “Muội thấy nên để Vi Vi đột phá đến tu vi Kim đơn lưỡng trọng... Huyền sát âm khí nhiều hơn thì càng an toàn.”

“Tiểu nha đầu!” Hàn Vi Vi nhìn Thủy Linh Nhi kêu lên.

“Đúng thế, Linh nhi nói không sai.” Nhưng Hàn Vi Vi trợn tròn trắng vì bọn Cơ Nhã cùng gật đầu.

1072. Chương 1071: Đuổi Theo Bước Chân Đối Thủ.

“Chát!”

Ngụy Tác và Vu thần nữ cùng bọn Cơ Nhã dùng Tị tiên ngọc sơn đi khỏi chưa lâu thì một đạo lam quang đột nhiên vút tới, đáp thẳng xuống động quật bọn gã vừa ở.

Lam sắc thần quang bao lấy một tu sĩ mặc hắc bào ẩm đậm vô quang, không có nguyên khí dao động nhưng cũng như pháp y của Linh Lung Thiên, tạo cảm giác bất phàm.

Tu sĩ này để tóc xỏa, da ngăm đen có lam sắc phù văn như gai nhọn, mỗi một phù như đồ đằng, ai nhìn qua cũng thấy thập phần quỷ dị thần bí.

Tu sĩ này da ánh lên quang hoa, diện mạo chỉ ba mươi mấy tuổi nên không thể qua đó đoán tuổi thật.

Y cất tay là có khí tức kinh nhân cực độ, tựa hồ dẫn động vô số tinh thần nguyên khí.

Tu sĩ này là tu sĩ hiện thân trên núi cao, khiến vô số tu sĩ coi như thần linh mà cúi lạy.

Y dừng ở động quật bọn Ngụy Tác mới nửa tuần hương trước còn dừng chân, rõ ràng nhờ thủ đoạn nào đó mà tìm đến đây!

Mắt y có lam quang hơi lóe lên, với tốc độ kinh nhân lao đi rồi đột nhiên dừng lại, nhú mào, như mắt mục tiêu tìm kiếm.

Nếu bọn Ngụy Tác thấy y tất cả kinh.

Chỗ y dừng chỉ cách động quật một nghìn mấy trăm dặm, Ngụy Tác phát động Đồng tâm thiên vực, truyền tống đến chỗ Tị tiên ngọc sơn tạm dừng.

Tức là tu sĩ này tựa hồ cảm ứng được khí tức Ngụy Tác thi triển thuật pháp, mà đuổi đến đây, chỉ vì Tị tiên ngọc sơn nên y không cảm tri được nữa.

“Ngụy Tác, dám Vũ Hóa thể gia không, dám thì bọn ta sẽ khiến người tan xương!”

Tu sĩ đó không cảm tri được khí tức Ngụy Tác thì lại tìm kiếm, cùng lúc tu đạo giới của mấy đại lực không còn bình tĩnh, Vũ Hóa thể gia đột nhiên công nhiên lên tiếng.

“Vũ Hóa thể gia phát động tích lũy gì mà hai thần huyền đã chết nhưng vẫn dám chủ động gây hấn?”

“Dù thể nào thì cũng có căn cứ, không thì trong tình hình này không dám lên tiếng đầu tiên. Ngụy Tác có sợ gì ai.”

Vũ Hóa thể gia lên tiếng như thế thì nhiều người bàn luận, cho rằng Ngụy Tác rất nguy hiểm, trước đó Vũ Hóa thể gia không chỉ mất Vũ Hóa Ứng Thiên mà Hoàng Phủ thể gia và Đại Hàn cung vốn cùng họ liên thủ cũng xưng thần với Ngụy Tác, ai cũng thấy Vũ Hóa thể gia yếu nhất trong các siêu cấp đại thực lực nhưng không ngờ họ lại ngông nghênh đứng ra đầu tiên.

Vũ Hóa thể gia loan tin không lâu thì Hóa Thiên giáo tông chủ Tô Thần Huyết cũng công nhiên hiện thân tuyên bố, “Ngụy Tác, dám đơn đấu với ta thì tất ta giết người!”

Tô Thần Huyết hiện thân, mọi đại thể lực đô phát hiện y đã đạt tu vi Thần huyền tam trọng trung kỳ.

“Tà vương nhãn, y đã luyện chế Tà vương nhãn thành thành pháp bảo như Tà vương bảo quan hoặc trong sổ chuẩn bị của y không chỉ có thể!” Chỉ với tu vi này đương nhiên không đủ chống lại Ngụy Tác, nói gì đến giết gã, nên có người đoán ra con bài tẩy của Tô Thần Huyết.

Tại Hóa Thiên đại minh hội xuất thế một viên Tà vương nhãn, bị Tô Thần Huyết lấy được, lúc đó Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa, Linh Lung Thiên đều có mặt.

Tà vương nhãn là mắt Hoang cổ thâm uyên cổ thú Độc mục tà vương, có thể luyện chế pháp bảo đả thương thần thức tu sĩ, hơn năm nghìn năm trước, Vân Linh đại lực có một thiên tài tu sĩ lấy được Tà vương nhãn

luyện chế thành “Tà vương bảo quan”, trong một thời gian rất dài khiến các tu sĩ có tu vi cao hơn cũng không dám đối địch.

Tà vương nhân là chí bảo vô giá, luyện chế thành pháp khí rất khó nhưng có vẻ Tô Thần Huyết đã luyện chế thành pháp bảo kiểu như Tà vương bảo quan.

Thuật pháp sát thương thần thức không cần lo lắng thần thức phản ngược, đối phương lại không ngăn được, có thể chiếm tiên cơ, trọng thương thần thức đối phương khiến đối phương không thể thi pháp, nếu phát động thêm cả truyền thừa pháp khí thì rất có thể giết được Ngụy Tác.

“Ngụy Tác càng lúc càng nguy hiểm, dù đạt Thần huyền ngũ trọng e cũng không thể đấu với ngàn ấy người.”

Nhiều người thở dài vì tin tức cực kỳ bất lợi cho Ngụy Tác nối nhau xuất hiện.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu của Thiên Trụ đại lục Đại Hỉ tông có thần thông hơn xa Vạn Hoàng công tử đã đồng ý cùng Vạn Hoàng cung liên nhân, chính thức tuyên bố kết làm đạo lữ với Vạn Hoàng công tử, tức là có thêm một siêu cấp đại thể lực gia nhập vào việc vây giết Ngụy Tác.

Cùng lúc, Ngọc Hành đại lục Minh Thổ tông trong vài ngày lại xuất hiện dị tượng kim đơn đột phá thần huyền và dị tượng thần huyền đột phá.

Chứng tỏ Minh Thổ tông có tu sĩ liên tục từ kim đơn đột phá đến Thần huyền nhất trọng, rồi từ Thần huyền nhất trọng đột phá đến Thần huyền lưỡng trọng.

Tu vi Thần huyền lưỡng trọng đối với Ngụy Tác hiện tại không đáng gì, dị tượng trong Trung thiên tử lời tông chứng minh tông chủ bị Ngụy Tác đánh nát nửa đầu đã đột phá đến Thần huyền tứ trọng, nhưng tốc độ đột phá kinh nhân như thế cho thấy các siêu cấp đại thể lực đã sử dụng tích lũy thập phần kinh nhân.

...

Tin tức nối nhau truyền ra, bọn Ngụy Tác theo ước định, thuận lợi hợp cùng bọn Nguyên Âm lão tổ, Phong Ngô Thương và Vũ Hoàng chân nhân, họ từ Thiên Huyền đại lục về, trừ mang cho Ngụy Tác không ít thủy hệ yêu đơn và linh dược thì còn mấy chục thứ ngăn đỡ thiên kiếp. Ngụy Tác cũng vài bận ra ngoài nghe ngóng tin tức.

Trong lúc này, gã đã thành công ngưng luyện “Thiên văn phạm tâm” thần văn, dùng Vạn cổ thánh vương kinh khắc vào thể nội.

Đạo thần văn này đại thành thì đại bộ phận pháp vực tập trung tại tâm mạch Ngụy Tác, khiến tâm mạch càng được tăng cường, không khác nào thiên long long tâm, vẫn động mạnh là có thêm mấy phần khí huyết, nhục thân ượng càng kinh nhân.

Từ khi Ngụy Tác hạ được Đăng Tiên tông, Hỏa Vực thần vương phát chiến thư đến giờ thì thần thông của gã tăng trưởng như núi lửa phun trào.

Nếu lúc này đấu với Thánh Vương tông tông chủ, chỉ một chiêu là gã lấy mạng đối thủ ngay.

Nhưng đối thủ cũng đang tranh thủ thời gian, tin tức liên tục lan ra khiến Ngụy Tác có cảm giác mình không theo kịp đối thủ.

Đối thủ vốn có thể dễ dàng giết chết nhưng theo thời gian thì trở nên mang tính uy hiếp, thậm chí có thể đấu với gã, tình hình càng lúc càng bất lợi, gã dám chắc không lâu nữa thì Tị tiên ngọc sơn cũng không giấu được tung tích cho cả nhóm.

Cứ thế này bọn gã khó thoát bại vong, thứ duy nhất có thể dựa vào là mật văn của hỗn kim sắc tàn và xem chỗ Linh Lung Thiên nói có tể ngộ kinh nhân gì không.

Nhưng không thể vội, lý giải của Đông Lai bí cảnh về mật văn hỗn kim sắc tàn phiền rất phức tạp, người khác muốn hiểu rõ đều cần hơn mười ngày, Vu thần nữ một mình tìm hiểu thì cũng tương tự, người khác không giúp được. Chỗ Linh Lung Thiên nói rất có thể cực kỳ hung hiểm, nên cần theo sắp xếp của nó, dùng Tị tiên ngọc sơn tới đó, Ngụy Tác cũng không ngừng ngưng luyện “Vô pháp vô thiên” thần văn của Nguyên Âm lão tổ và thần văn của Hoàng Đạo Quân.

Suốt ba ngày, được Nguyên Âm lão tổ phối hợp, Ngụy Tác thành công ngưng luyện “Vô pháp vô thiên” thần văn, khắc xong là thể nội khí huyết của gã không chảy theo đường lối thông thường, mà theo đường tắt chảy đến những chỗ vốn không thể, có những chỗ được khí huyết và thần huyền nguyên khí tưới nhuần nên tinh lực của gã tăng trưởng, ngay cả dương nguyên và thần thức cũng vậy.

Ba ngày tiếp theo, Ngụy Tác thành công ngưng luyện một đạo thần văn của Hoàng Đạo Quân, khắc xong là tốc độ thủy linh nguyên khí gột rửa lại nhanh hơn.

Vạn cổ thánh vương kinh, đích xác là vô thượng cường pháp, mỗi thần văn hình thành pháp vực khiến nhục thân càng mạnh, như liên tục rèn thần thiết, như cho thêm pháp trận vào thai thể pháp bảo.

“Phu quân... Đừng lãng phí thời gian... nhưng hồ thẹn lắm...” Để tiết kiệm thời gian, Ngụy Tác dẫn đạo nàng ta song tu, đề thăng uy năng Âm dương hư không ma vực, nàng ta đồng thời giải mật văn. Tình cảnh hương diễm nhưng khiến Vu thần nữ e thẹn này khiến nàng ta buột miệng.

—o0o—

1073. Chương 1072: Hồn Nguyên Định Thiên.

“Hồn nguyên kim luân... Vạn vũ ảo hóa... Phu quân, là một môn vô thượng cường pháp về thời không linh vực!”

Thêm bảy, tám ngày nữa, Vu thần nữ vừa cùng Ngụy Tác song tu, vừa tìm hiểu mật văn, đột nhiên kêu lên không dám tin.

“Cái gì, thời không linh vực cường pháp! Nàng hiểu được hết mật văn này?!”

Ngụy Tác tức thì dừng song tu.

“Trừ mấy chữ còn cần xem xét thì mật văn không còn vấn đề gì.” Vu thần nữ gật đầu, “Đây là Hồn nguyên định thiên quyết, có thể thay đổi thời gian pháp tắc, khiến thời gian trôi chậm!”

“Hồn nguyên định thiên quyết! Ta gọi Cương nha muội đến xem có biết không!”

Ngụy Tác hít sâu, đồng thời chân nguyên cuốn pháp y của gã và Vu thần nữ lên.

Gã thập phần chấn kinh, thậm chí cuồng hỉ.

Gã không thể không cuồng hỉ.

Ở gần Linh Lung Thiên lâu, lại đi vào tầng kinh các của nhiều môn phái nên kiến thức của gã hơn xa tu sĩ thông thường. Gã biết trong tu đạo giới, thuật pháp cao nhất là “sáng thể”, dùng vô thượng thần thông tạo ra một thể giới, như thượng cổ tu sĩ, nhất chỉ mở được một khe nứt không gian, hóa ra một thể giới, tâm niệm khẽ động là thay đổi bản chất một vật, khiến đá hóa thành vô thượng pháp bảo.

Thủ đoạn này phải nhân vật đạt tới hoặc gần đạt ngao du thái hư mới có thể.

Tiếp nữa là toái hư, dùng vô thượng phá hoại chi lực chấn tan hư không khiến sinh linh và nguyên khí quy tắc tan theo.

“Sáng thể” và “Toái hư” đều là không gian linh vực thuộc hàng vô thượng.

Đối với tu sĩ, thủ đoạn cao nhất đương nhiên là không gian linh vực.

Trạm Đài Linh Lan được Hư Không đạo nhân truyền thừa, là một chỉ trong các không gian linh vực.

Nhưng tu sĩ như Vu thần nữ và Ngụy Tác hiểu rõ, trong các sức mạnh cao nhất mà tu sĩ khống chế, trừ không gian linh vực thì còn thời gian linh vực!

Không ai có thể thay đổi thời gian trôi đi, thay đổi những việc đã xảy ra.

Nhưng có những thủ đoạn nghịch thiên có thể tự vạch ra nguyên khí pháp tắc trong khu vực nhất định, khiến tốc độ thời gian trôi chậm lại.

Nguyên khí quy tắc này có thể là uy năng đặc biệt thay đổi cảm tri của tu sĩ hoặc thu nhỏ hay phóng to không gian, khiến tốc độ của tu sĩ trong đó nhanh hoặc chậm gấp mấy lần, trong khi nhục thân già đi như bình thường... Khi đối địch sẽ có lợi thế khó tưởng tượng nổi.

Thử nghĩ xem khi một đạo thuật pháp với tốc độ nhanh gấp mấy lần ập tới đột nhiên thì đối thủ trừ phi thần thức nhanh gấp mấy lần, không thì không thể kịp đỡ.

Hoặc khi đối phương phát ra một đạo thuật pháp, trong mắt mình thành chậm hẳn thì rất dễ tránh.

Theo ghi chép, trong thời gian lĩnh vực thậm chí có thể tạo ra động phủ độc lập với tốc độ thời gian trôi nhanh hoặc chậm hơn bên ngoài không biết bao nhiêu lần.

Thời gian lĩnh vực này được viễn cổ đại năng dùng để xây dựng phủ tu luyện hoặc phối hợp với pháp bảo vượt hư không.

Thần thông của đại năng cỡ này, một tâm niệm là đi được không biết bao nhiêu vạn dặm, trực tiếp xuyên qua hư không, nhưng tinh không vô hạn nên từ tinh vực này đến tinh vực khác sẽ tiêu hao không biết bao nhiêu thời gian. Theo ghi chép, pháp khí mà viễn cổ đại năng vượt hư không thì mười năm bên ngoài chỉ như mười ngày trong đó.

Hiện tại Vu thần nữ nói đến môn thuật pháp khiến thời gian chậm lại, chắc là lĩnh vực cường pháp để tránh thuật pháp của đối phương.

Ngụy Tác hiện tại có Minh vương cảm ứng kinh, biết trước được quỹ tích thuật pháp của đối phương, thuật pháp mà đối phương phát ra đều rất chậm trong mắt gã, dù là pháp vực kinh nhân thì gã cũng kịp tránh!

“Đây là kinh văn hoàn chỉnh... còn mấy chữ thiếp cần đoán xem.” Vu thần nữ nhanh chóng đưa ngọc phù ghi mật văn đến trước mặt Ngụy Tác.

“Hỗn nguyên định thiên quyết, thời không lĩnh vực cường pháp?”

Linh Lung Thiên lướt vào cũng cả kinh.

“Thời đại của ta đã hoàn toàn không còn cường pháp về thời không lĩnh vực lưu truyền, sau thời viễn cổ thì cường pháp này diệt tuyệt, đại năng sau này đi theo lối khác, thiên về nhục thân tu vi, theo đuổi toái hư chi lực.” Linh Lung Thiên đáp gọn, trước thời đại của nó mấy vạn năm, lĩnh vực cường pháp đã không còn.

“Theo kinh văn thì là cường pháp về thời gian lĩnh vực. Nếu thi triển được, rất có thể triệt sẽ thay đổi cục diện.” Nguyên Âm lão tổ thập phần kích động. Viễn cổ kinh văn và thuật pháp điển tịch hiện nay khác nhau, tựa hồ trực tiếp mổ xẻ bản nguyên, từ từ tìm hiểu nguyên khí pháp tắc của đại đạo pháp vực.

Có thể trong đại đạo pháp vực này, tu sĩ thi triển sẽ biến đổi cả về thần thức và cảm tri, nhục thân sinh cơ khiến thời gian chảy chậm lại.

“Chúng ta cùng tham ngộ cổ kinh!”

Tiếp đó, phe Ngụy Tác cùng tìm hiểu cổ kinh, đồng thời phối hợp với Vu thần nữ đoán xem mấy chữ chưa rõ.

“Chữ này chắc là ‘bàn’ rồi!”

Chỉ một ngày sau, mục quang Nguyên Âm lão tổ lóe lên, giúp Vu thần nữ xác định một chữ còn nghi ngờ là ‘bàn’ hoặc ‘ngư’. Cổ kinh thế này, mỗi một chữ đều thập phần trọng yếu.

“Tức là thiên địa vạn vật vận hành, như ở trong tạo hóa đẩy một bánh xe lớn, tuy sức một người không thể thay đổi cả thế giới hay quy tắc vận chuyển của vô tận tinh không nhưng trong phạm vi nhất định thì có thể hóa ra một bánh xe như thế. Chữ ‘bàn’ này gồm ý nghĩ của chữ ‘trực’ và ‘khúc’, kinh văn nói rằng nguyên khí quy tắc vốn của đối phương có thể coi là Trực (thẳng - ND), đạt tới bằng cự ly ngắn ngắt nhưng môn thuật pháp này biến ‘trực’ đó thành ‘khúc’ (Cong - ND), tuy cùng điểm đến nhưng quỹ tích đã đổi. Như vòng qua một bánh xe, thời gian trong pháp vực này đương nhiên khác. Câu này bao hàm ý dù chỉ thiên địa của một giọt mưa cũng do vô số hư không tụ lại mà thành, giọt mưa quán xuyên vô vô số hư không, rơi thẳng xuống, chỉ và hư không rồi thấm qua cũng đã biến hóa.” Nguyên Âm lão tổ tả về cảm thán và kính

sợ, “đạo pháp của viễn cổ đại năng thật không thể tưởng tượng, cường pháp này còn liên can đến hư không chi đạo. Nếu đạt tới cảnh giới nhất định thì từ môn thuật pháp này có thể hiểu về đại đạo.”

“Tiền bối khiến tại hạ hiểu hẳn.” Ngụy Tác mắt lóe lên, rõ ràng lời Nguyên Âm lão tổ khiến gã đốn ngộ.

“Để lão phu thử xem.”

Nguyên Âm lão tổ lĩnh ngộ ra trước, đã quán thông kinh văn mà hiểu cách thi triển.

“Xoẹt!!”

Nguyên Âm lão tổ dứt lời thì hư không rung lên, rực sáng hỗn kim sắc quang văn.

Khí tức bùng bùng, như hư không mở ra vô số thông đạo, gió từ đó thổi ra.

Hỗn kim sắc quang văn nhanh chóng ngưng tụ lại, tựa hồ hình thành một quang luân sau gáy Nguyên Âm lão tổ.

Vù! Hỗn kim sắc quang luân chưa ngưng xong thì tan.

“Nguyên Âm tiền bối, sao thế?” Ai cũng cả kinh.

“Không phải chúng ta suy đoán kinh văn sai mà môn cường pháp này cần cường độ chân nguyên quá cao, với chân nguyên tu vi của lão phu không thể thi triển.” Nguyên Âm lão tổ nhìn bọn Ngụy Tác lắc đầu.

“Ngụy Tác, cường độ chân nguyên và nhục thân tu vi của đạo hữu đều hơn lão phu, nên thử xem.” Nguyên Âm lão tổ đưa cảm ngộ với môn thuật pháp này đến trước mặt Ngụy Tác.

Ngụy Tác gật đầu, thử thi triển.

“Xoẹt!!”

Hỗn kim sắc quang văn chấn động.

“Không được, đạo thuật pháp này như lay trời, không thể hoàn toàn điều khiển.”

Tích tắc sau, Ngụy Tác cảm giác rõ như mình đang hóa sinh một bánh xe quản lý chư thiên vận chuyển, nhưng bánh xe này nặng khó tưởng tượng nổi, chưa kịp hóa sinh hoàn chỉnh thì chân nguyên của gã đã cạn.

Một thuật pháp là vô thượng pháp vực này thì tu vi của gã không thể điều khiển!

—o0o—

1074. Chương 1073: Tới Kỳ Hạn Cuối Cùng.

Ngụy Tác từng có kinh nghiệm điều khiển Trấn thiên pháp tướng nên khi sử dụng môn thuật pháp không thành thì cảm giác rõ hơn Nguyên Âm lão tổ.

Gã dám chắc không chỉ tu vi hiện tại của mình như chuồn chuồn lay cột đá, dù đột phá đến Thần huyền ngũ trọng, chân nguyên tăng cường đôi cũng không thể.

Bánh xe này tạo cho gã cảm giác quá chênh lệch, không thể lay động.

“Phu quân cũng không được?” Vu thần nữ đã cảm ngộ cách thi triển môn thuật pháp này, thấy Ngụy Tác thi pháp thất bại thì biết mình không cần thử, Ngụy Tác vốn có cường độ chân nguyên kinh nhân nhất.

“Môn thuật pháp này, đừng nói mỗ mà dù Thần huyền ngũ trọng cũng không thể thi triển.” Ngụy Tác lắc đầu, “Ít nhất chân tiên mới có thể thi triển.”

“Ít nhất chân tiên mới có thể điều khiển?”

Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh nhìn nhau, niềm hoan hỉ trước đó tan đi quá nửa.

Nếu trong lúc bình thường, phẩm giai thuật pháp càng cao càng tốt. Thuật pháp này nếu cần chân tiên tu vi mới có thể thi triển thì uy năng pháp vực của thần huyền đại năng đương thế không thể so được.

Nhưng trước mặt Ngự Tác chặn ngang ngọn núi lớn là thiên kiếp, đối thủ liên tục tăng tiến thực lực, không có nhiều thời gian.

“Xem ra hi vọng duy nhất, chỉ còn chỗ đó.” Ngự Tác hít sâu một hơi, bảo Linh Lung Thiên.

Linh Lung Thiên nhìn Ngự Tác, không nói gì mà lướt đi.

Ai nấy tâm linh thần hội, cùng về thạch thất riêng.

Linh Lung Thiên đã nói rõ, nhờ vào Tị tiên ngọc sơn không ngừng đến động phủ của Đại Thái Thiên còn khi nào vào được động phủ thì phải trông vào uy năng Âm dương hư không ma vực đạt tới ba nghìn dặm.

“Không được, cần đạt ba nghìn dặm... thời gian cần thiết quá dài.”

Tiếp đó Ngự Tác và Vu thần nữ cố gắng tu luyện Âm dương hư không ma vực, nhưng ba ngày sau, thử xong thì gã lại bảo Linh Lung Thiên.

Âm dương hư không ma vực tiến giai khó hơn tưởng tượng, càng lên cao càng khó, ban đầu Ngự Tác và Vu thần nữ song tu Âm dương hư không ma vực, uy năng đạt gần một nghìn ba trăm dặm, nhưng nhiều qua ngày nay chỉ đạt tới gần một nghìn chín trăm dặm, cả hai nhận ra trừ phi nhục thân và chân nguyên tu vi của họ đề thăng vượt bậc, không thì cự ly truyền tống của Âm dương hư không ma vực ngày càng tăng chậm.

Theo tình hình này, để đạt ba nghìn dặm, ít nhất cần vài tháng, tuy đối với tu sĩ là rất ngắn nhưng đối với Ngự Tác hiện tại thì quá dài.

“Tiểu Cực giới bị công phá sơn môn.” Linh Lung Thiên chưa thể hiện gì, Nguyên Âm lão tổ đã sầm mặt nói.

“Không thể đợi nữa, chúng ta không làm gì, đối phương sẽ đối phó Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên, cả Đăng Tiên tông cũng không thoát được.” Ngự Tác mắt lóe lệ mang, “Đành mạo hiểm vậy!”

“Được!” Linh Lung Thiên gật đầu.

Nguyên Âm lão tổ nhờ vào truyền thừa bí khí cảm ứng được sơn môn Tiểu Cực giới bị công phá, pháp khí đó nằm ở chỗ sâu nhất trong sơn môn, không thể sai sót. Từ khi biết Thiên khung sắp sụp, Tiểu Cực giới cùng Hải Tiên tông gần như rút hết, đại bộ phận tu sĩ Tiểu Cực giới đã đến Thiên Huyền đại lục, không còn kinh văn hay thứ gì trọng yếu để lại cho đối thủ.

Nhưng Tiểu Cực giới mấy nghìn năm tích lũy, nhiều truyền thừa chi địa bị hủy hoại hoặc bị chiếm cứ, đương nhiên trọng thương đến căn cơ.

Tuy chưa biết thế lực nào động thủ, nhưng vô hình trung chứng tỏ rằng các thế lực này có lòng tin tuyệt đối đấu chính diện với bọn Ngự Tác.

Có đủ tự tin đối phó Ngự Tác và Nguyên Âm lão tổ thì các thế lực này không cần lo lắng đến Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên.

Ai cũng biết trong lần này, nếu Ngự Tác không thể gây ông đập lưng ông thì các thế lực đó sẽ diệt cả gã và các đại thế lực kết minh!

Linh Lung Thiên hiểu công phá Tiểu Cực giới tương đương với các đại thế lực đưa ra kỳ hạn cuối cùng!

“Đến đó!”

Linh Lung Thiên chỉ vào một phương vị, chúng nhân toàn tốc lao về động phủ Đại Thái Thiên có liên quan đến kết quả trận chiến Bắc Mang sáu, bảy vạn năm trước!

Đêm đen sẫm, sao trời lấp lánh, bên dưới là man hoang hoang nguyên cực kỳ hoang vu, sương giăng mờ mịt, núi rừng rít gào.

“Ngao...”

Tị tiên ngọc sơn che kín mọi khí tức, ngay cả yêu thú cũng không cảm tri được có đại năng di chuyển, bốn phương tám hướng vang rền tiếng yêu thú.

“Động phủ của Đại Thí Thiên trong thủy vực đó.” Đột nhiên, Linh Lung Thiên chỉ vào một điểm trên Vạn lý sưu ảnh kính, đồng thời vung tay, đưa tinh kim tiểu quyển đến trước mặt Ngụy Tác, “trong này là phương pháp vào động phủ.”

“Bên dưới thủy vực? Bé thế hả?” Kể cả Ngụy Tác cũng kinh ngạc, chỗ này cách chỗ Nguyên Âm lão tổ cảm tri được Tiểu Cực giới bị công phá chỉ mấy vạn dặm, hóa ra họ đến sát động phủ của Đại Thí Thiên, hình ảnh mà Vạn lý sưu ảnh kính truyền về thì thủy vực là một mặt hồ nhỏ do các dòng suối tụ lại, chỉ hơn mười dặm.

“Bên dưới thủy vực có động thiên, sâu dưới trăm trượng, động phủ của Đại Thí Thiên rộng mấy trăm dặm, nước hồ được một đạo cấm chế gánh lấy. Dùng thủy khí phối hợp với một đạo chú ngữ nhân thuật pháp do thủy hệ nguyên khí cấu thành nên chân tiên cũng không biết ở dưới có động thiên.” Linh Lung Thiên bảo bọn Ngụy Tác, ngữ khí hơi run, càng đến gần chỗ tiết lộ kết quả trường kinh thiên đại chiến thì nó càng không thể bình tĩnh.

Nguyên Âm lão tổ dừng Tị tiên ngọc sơn lại.

Nghe Linh Lung Thiên và Ngụy Tác tả lại đơn giản, ai cũng biết Hoang tộc và đại năng khi xưa hoàn toàn vượt trên tu đạo giới hiện tại, nên họ đều cực kỳ cẩn thận.

Ngụy Tác một mình đến xem động phủ của Đại Thí Thiên.

Những người khác được Tị tiên ngọc sơn yểm hộ, cách nơi đó một nghìn tám, chín trăm dặm.

Vốn ba nghìn dặm mà Linh Lung Thiên nói là theo phán đoán của nó, ngoài tầm cự ly này thì với Tị tiên ngọc sơn yểm hộ, dù một chân tiên đại năng cũng khó cảm tri được tung tích, nhưng giờ không còn thời gian, đành mạo hiểm vậy.

Tị tiên ngọc sơn bổ sung xong thì toàn tộc nhắm hướng thủy vực đó.

Cách thủy vực hơn ba nghìn dặm, Ngụy Tác rời ngọc sơn, lao về thủy vực còn Tị tiên ngọc sơn dừng lại một chút, đợi khi gã đi được một nghìn sáu, bảy trăm dặm thì mới bám theo, sau cùng cách thủy vực một nghìn tám trăm dặm.

Vù! Vù!

Ngụy Tác cách thủy vực không đầy sáu trăm dặm thì đột nhiên dừng lại, phát ra lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm.

Không có gì phản ứng, nhờ vào cảm tri của Duy ngã tâm kiếm thì thủy vực này thập phần phổ thông, có không ít đệ giai yêu thú, cảm tri thấy khí tức của gã thì đều bỏ chạy, Duy ngã tâm kiếm xuyên qua trăm trượng cắm xuống bùn.

Cảm tri cho thấy toàn là cát đá, bùn lầy, nếu không phải biết Linh Lung Thiên tuyệt đối không lừa thì gã thậm chí hoài nghi không hề có cấm chế.

Bùn đất toàn là thật, gã nhận ra Duy ngã tâm kiếm bắn xuống không biết bao nhiêu dặm rồi uy năng hao tận tan đi.

“Chát!”

Mục quang lóe lên, Ngụy Tác hóa thành lưu quang, lao vào thủy vực.

Thần thức toàn lực rải ra, cẩn thận xuyên qua trăm trượng, gã thậm chí vẫn nhận ra bùn nhuyễn dưới chân là thật.

Trong bùn đất của thủy vực mọc toàn cỏ nước, có một tảng đá trông phổ phổ thông thông thò một nửa lên khỏi bùn.

Nhìn lên tảng đá một chốc đoạn Ngụy Tác hóa ra bàn tay nhấc tảng đá lên.

“Phù!”

Quang hoa như sóng nước lan tỏa.

Thân ảnh Ngụy Tác loáng lên lao vào quang hoa.

—o0o—

1075. Chương 1074: Xác Khô Trong Động Phủ.

Cảnh tượng trước mắt Ngụy Tác biến đổi.

Gã đang ở trên một dãy núi nhấp nhô, rộng mấy trăm dặm.

Đỉnh đầu không phải mặt nước mà là đêm đen.

Cắm chế trong động phủ của Đại Thí Thiên cực kỳ đặc biệt, trần nhẵn cũng do cơ quan điều động, không hề có nguyên khí dao động nên tu sĩ càng khó phát hiện. Cắm chế này còn ánh xạ cảnh vật phía trên mặt nước xuống, trong vòng mấy trăm dặm sẽ nhìn rõ nhất cử nhất động bên ngoài.

Không kịp cảm thán cắm chế lạ lùng cực độ này, Ngụy Tác toàn lực trải thần thức, đồng thời nhìn quanh.

Tích tắc sau, mắt gã tỏ rõ nét kinh nghi bất định.

Theo tinh kim tiểu quyển Linh Lung Thiên đưa cho, động phủ của Đại Thí Thiên bố trí nhiều pháp trận dẫn tụ nguyên khí để tu luyện, cả truyền tống pháp trận cự ly trung bình và dài, có hơn trăm gian điện vũ, trồng đầy linh hoa linh mộc.

Qua trần nhẵn đi vào động phủ của Đại Thí Thiên, gã đang ở trong một tiếp dẫn đài, tiếp dẫn đài có một linh quang cắm chế.

Linh Lung Thiên chỉ bảo linh quang cắm chế là một kim hoàng sắc linh quang quang tráo, chỉ Đại Thí Thiên biết cách mở, dù nó đến cũng phải dùng sức mới phá được, bất quá tu vi hiện tại của Ngụy Tác đủ để phá rồi.

Ngụy Tác đang ở trên tinh kim cổ đài hình vuông mà lam nhạt, phá tổn nghiêm trọng, vỡ thành mười mấy khối, không hề có linh quang cắm chế.

Trong động phủ mấy trăm dặm của Đại Thí Thiên toàn là vết lõm, mấy ngọn núi không lớn nhưng dựng đứng cũng đã sụp đổ.

Có nửa ngọn núi thậm chí như phi kiếm gãy cắm cách Ngụy Tác không đầy trăm trượng.

Trừ hai gian điện vũ trên một ngọn núi còn khá nguyên vẹn thì những công trình khác triệt để tổn hủy.

Mặt đất đầy bụi, có nhiều thứ lấp lánh – đều là mảnh tinh thạch và ngọc thạch.

Tất cả khiến Ngụy Tác nghĩ ngay đến Bắc Mang khư.

Rõ ràng, nơi này bạo phát một trường đại chiến, còn có bao nhiêu người đấu pháp, tạm thời không thể đoán được nhưng qua dấu tích, những chỗ đất đá thông thường bị xung kích đến mức xuất hiện kết tinh, thậm chí có hoa văn như rên thép thì uy năng tất kinh thiên động địa.

Ngụy Tác kinh nghi bất định, thần thức quét nhanh.

Trong mấy trăm dặm im lìm, không có sinh khí, thần thức quét lên hai điện vũ trên núi thì chân mày gã giật giật, nhìn chằm chằm.

Thần thức gã chạm vào điện vũ liền bắn lại, rõ ràng có cắm chế ngăn cản.

Hai điện vũ đều màu trắng bạc, một tòa là chính điện có hai tầng, tòa còn lại ở mé trái, chỉ có một tầng, từ ngoài nhìn vào thì không có cửa chính. Hai điện vũ còn nguyên này lấp lánh tinh kim quang mang, do ngân bạch sắc tinh kim chế thành.

Dừng lại rồi mắt lóe lên, Ngụy Tác như đã quyết. Vù! Vù! Lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm chém vào hai ngân bạch sắc điện vũ.

“Keng!”

“Keng!”

Hai ngân bạch sắc điện vũ ánh lên hỏa quang, nhưng hỏa quang tan đi, hai chỗ bị Duy ngã tâm kiếm chém trúng không có dấu vết gì.

Phát ra lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm, Ngụy Tác sẵn sàng bỏ chạy ngay.

Hai tòa ngân bạch sắc điện vũ lạng ngắt, trong vòng mấy trăm dặm toàn vết nứt vỡ và lồi lõm không có gì khác thường.

Hơi do dự một chốc, thân ảnh Ngụy Tác loáng lên, từ tốn lao về phía hai tòa ngân bạch sắc điện vũ.

Đi thêm mấy chục dặm, Ngụy Tác phát hiện phía trên cửa chính điện có đồng sắc ngân bạch sắc cổ văn như phù điêu, trông có vẻ là Linh tộc văn tự, không iểu ý nghĩa là gì.

Ba chữ không lớn, chừng vài thước nhưng phát ra quang mang lằng lẹ, tựa hồ bị phong ấn thần uy, Ngụy Tác nhìn kỹ thì mắt hơi đau.

Ngụy Tác cẩn thận đi tiếp, đột nhiên dừng tóc gáy vì sau một ngọn núi gầy có một thân ảnh xếp bằng!

“Chát!”

Ngụy Tác cả kinh, suýt nữa thi triển Động Hư bộ pháp lướt đi, thân ảnh lóe lên cổ đồng sắc thần quang, trong thần quang có nhiều cổ tự lấp lánh, khí tức kinh nhân lan tràn.

“Không phải vật sống.”

Ngụy Tác lạnh ngắt cõi lòng nhưng cố trấn định.

Tuy trước đó thân ảnh như gỗ mục, thần thức gã không phát hiện điều gì dị thường, nhưng giờ dù có khí tức lan tỏa nhưng không có nguyên khí dao động, không có khí huyết lay động.

“Khí của ta khiến pháp y phản ứng, tựa hồ nó có thể cảm ứng nguyên khí dao động, tự động hộ chủ.”

Ngụy Tác nhanh chóng nhận ra cổ đồng sắc thần quang do pháp y của thân ảnh phát ra, nhưng gã càng ngưng trọng, bùng hỏa diễm vào thân ảnh.

Tuy chỉ thử phản ứng của pháp y nhưng khí tức dấy lên khiến gã rung mình, dù thân ảnh còn sống hay chết thì tu vi khẳng định hơn gã.

Ngụy Tác nhìn rõ thân ảnh đó.

Đây là một cái xác khô đã triệt để tọa hóa, huyết nhục tan hết, chỉ còn lại bộ xương vàng nhạt, nhưng thần sắc Ngụy Tác không hề giãn ra.

Bộ xương tạo cảm giác tuyệt đối không quá vạn năm, tức là người này chết ở đây trong vòng một vạn năm nay, huyết nhục tuy tan hết nhưng bộ xương được hỏa quang chiếu vào thì vẫn ánh lên u quang, như thần ngọc. Tu vi và thần thông của người này thập phần bất phàm.

Sao lại có tu sĩ tọa hóa tại đây?

“Có chứ?”

Ngụy Tác nhìn kỹ khô cốt, hi vọng tìm ra manh mối người này để lại thứ gì đó, pháp y rất cổ, cổ áo cao lên, đuôi áo rất dài, không hề tổn hại, thêu cườm tức thần điều phù văn. Pháp y này thì Ngụy Tác chưa từng nghe nói đến, tích tắc liếc qua là nhãn quang gã lóe lên kịch liệt, nền đất trước bộ xương hơi lồi xuống, như khắc chữ.

“Vù!”

Không hề dừng lại, Ngụy Tác mã thượng cẩn thận đích nhất cổ thủy linh nguyên khí nhất chân, trùng khứ liêu na cụ khô cốt thân tiên địa hạ đích phù trần.

“Ta là Đông...”

Ba chữ xiêu vẹo xuất hiện trước mặt Ngụy Tác.

Gã nhúu mày nhìn quanh.

Ba chữ này rõ ràng là tu sĩ này muốn nói rõ thân phận, hoặc ở đây từng xảy ra việc gì, nhưng chỉ kịp để lại ba chữ thì tọa hóa. Với ba chữ này, không ai đoán ra được.

Thấy không còn dấu tích, Ngụy Tác lại phát chân nguyên, cẩn thận cởi cổ đồng sắc pháp y xuống.

Pháp y rất nặng, không hiểu luyện chế bằng gì mà ít nhất cũng mấy trăm cân, lại không chứa nấp bảo nang, trừ pháp y ra thì quanh khô cốt thậm chí một món pháp khí cũng không có.

Gã càng nhúu mày.

Nếu nấp bảo nang của tu sĩ này đã bị lấy đi thì sao vẫn còn pháp y?

Tuy hiện tại Ngụy Tác không biết pháp y này phẩm giai gì nhưng chỉ với cổ đồng sắc quang hoa khí tức thì không thể kém hơn bán tiên giai.

“Chát!”

Hít sâu một hơi, Ngụy Tác không vội đi đến hai gian ngân bạch sắc điện vũ mà vận thủy linh nguyên khí, gột sạch cát bụi trong mấy chục dặm quanh khô cốt.

“À!”

Ngụy Tác phát ra mấy trăm đạo hỏa quang, chiếu sáng cả khu vực này nhưng trừ dấu tích dấu pháp kinh nhân chỉ còn một vết lõm vàng nhạt lớn cỡ hạt đậu, như bị dịch thể nóng bỏng phun vào tạo thành.

—oOo—

1076. Chương 1075: Hoang Tộc Còn Sống?

Dấu vết như hạt đậu này có dấu hiệu bắn vào, đường bắn đi không dài, tức là mỗi giọt dịch thể phun không mạnh.

Ngụy Tác cúi xuống nhìn kỹ, ở đáy có vết máu khô hóa thành bụi.

Óc gã xuất hiện hình ảnh đó, một đại năng bị đả thương, phun ra khí huyết khiến mặt đất tan đi, thùng lỗ chỗ.

Khí huyết của ai mà tới mức ấy?

Nhục thân càng mạnh, khí huyết càng ngưng tụ, mỗi giọt khí huyết của Ngụy Tác đều ngưng tụ như nham tương, hàm chứa tinh khí cùng sinh cơ cao hơn tu sĩ thông thường không biết bao nhiêu lần, khí huyết lưu động nhanh là như đốt lò, nhưng nhục thân và khí huyết của gã rơi xuống cũng chỉ có dấu nông, chứ không thể đạt tới mức này.

“Chát!”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, chân nguyên va vào hoàng sắc hài cốt thượng, chỉ có tiếng động khê nên gã càng nghi ngờ.

Bộ xương rất cứng, sánh với thai thể pháp bảo, nhưng dù gã không dùng Vạn cổ thánh vương kinh khắc thần văn thì nhục thân vốn có của bộ xương cũng kém hơn, mớ lỗ thùng cách hơn hai trăm trượng không phải do khí huyết của bộ xương phun ra.

Do dự một chốc, Ngụy Tác thu hoàng sắc hài cốt vào nấp bảo thủ trực đoạn dồn chân nguyên lên pháp y.

“Phù!”

Cổ đồng sắc pháp y rung lên, thần văn ngưng thành cửu túc thần điêu quang văn vây quanh.

Ngụy Tác tỏ rõ thần sắc chấn động, phẩm giai cổ đồng sắc cổ y còn kinh nhân hơn tướng tượng, gần đạt tiên khí, uy năng sánh với thanh sắc thần văn du đăng của Công Đức tông, chẳng trách còn lại.

Mục quang hơi lóe lên, Ngụy Tác không hề thấy không may mà thủy linh nguyên khí gột rửa cổ đồng sắc pháp y có hình cửu túc thần điêu thành như mới rồi mặc lên mình, từ từ đi đến ngân bạch sắc điện vũ.

Trong động phủ của Đại Thí Thiên lúc này mà có huyền cơ thì chỉ có thể ở trong hai điện vũ nguyên vẹn này, nếu có người khác vào cùng, nhờ may có biến cố thì e khó thoát, để bọn Cơ Nhã an toàn thì ngay cả cái bình màu cũng do Nguyên Âm lão tổ giữ, vạn nhất có kinh biến, gã thoát ra mà đối phương đuổi theo thì bọn gã còn sức giao chiến.

Tị tiên ngọc sơn kích phát uy năng chỉ duy trì nửa canh giờ, nên không thể lãng phí thời gian.

Ngụy Tác kích phát đạo đạo hỏa quang chiếu sáng mấy trăm dặm thì nhận ra dấu vết dấu pháp cùng mảnh vỡ pháp trận tinh thạch, không phát hiện thi hài của đại năng nào nữa.

Rất nhanh, Ngụy Tác đến trước hai ngân bạch sắc điện vũ.

Ngân quang lạnh lẽo bao trùm, ràn rạt khí tức.

Quanh hai điện vũ rải đầy bụi, toát lên khí tức thương tang.

Phía trước ngân bạch sắc chính điện, Ngụy Tác nhận ra không có cửa chính, chỉ có màn sáng cùng màu lan khắp một vòm cửa.

Ngân bạch sắc chính điện tạo cảm giác như thần miếu.

Bên trong có thần tượng.

Tượng thân cao ít nhất bảy, tám trượng, loáng thoáng thấy có bốn tay, toát lên khí tức thần bí.

“Không đúng!”

Đột nhiên, Ngụy Tác lạnh buốt người, nhận ra bức tượng màu lam!

Gã nghĩ ngay đến Hoang tộc đoạn tí!

“Chát!”

Cơ hồ đồng thời, đại điện có hai làn lãnh điện bắn ra.

“Oành!”

Ngụy Tác rợn tóc gáy, theo phản xạ có điều kiện, khí huyết và chân nguyên lưu động đến cực trí, sử dụng Động Hư bộ pháp!

Gã nhìn ra tượng thần cao bảy, tám trượng này màu lam, mặt cũng cùng màu, có lông có tóc. Tóc còn hơi xoắn!

Thần tượng không thể có lông, có tóc!

Da của thân ảnh nhăn nheo như khô đi, không khác gì xác khô!

Lãnh điện là do thân ảnh đột nhiên mở bừng mắt!

“Chát!”

Cùng lúc Ngụy Tác thi triển Động Hư bộ pháp lùi lại thì cảm giác lạnh buốt thấu vào xương.

Đây là cảm giác bị thần thức kinh nhân bao lấy!

“Người không phải Linh tộc... tham ngộ chỉ dẫn của ta mà tới?”

“Không cần sợ... cho ta biết là lúc nào rồi?” Cùng lúc, một giọng nói vang lên trong não hải Ngụy Tác.

Giọng nói như có vô thượng ma lực khiến người ta nghe theo, Ngụy Tác rùng mình, thi triển đại đạo tiên âm chống lại.

“Hoang tộc, người là Hoang tộc mà chưa chết!”

“Oành”, Ngụy Tác lại thi triển Động Hư bộ pháp, lùi hơn một trăm dặm độn nói vọng vào ngân bạch sắc đại điện.

Nếu là trước đây, gã khẳng định không hề do dự phát động Âm dương hư không ma vực bỏ chạy, đối thủ không hiểu gì này thì càng đáng sợ, hơn nữa thần thức và khí tức kinh nhân đó trùm xuống thì gã nhận ra không thể địch nổi, chỉ khi gã gặp đối thủ quá mạnh, như cổ đế thì, mới có!

Cả khi đối diện Hỏa Vực thần vương gã cũng không có cảm giác này!

Nhưng hiện tại gã không thu được lợi lộc gì tại động phủ của Đại Thái Thiên thì tiếp theo dù đào tẩu cũng khó.

Tình thế ép buộc nên Ngụy Tác lúc này vẫn cố giữ lãnh tĩnh cực độ, cố ý gọi để thăm dò thân phận đối phương.

Ngữ khí của gã cố ý không hề nghi ngờ, thập phần khẳng định, nếu đối phương đích đích xác xác là Hoang tộc thì rất có thể bị lộ.

“Hoang tộc... người nhìn là nhận ra ta là Hoang tộc... người không theo chỉ dẫn của ta thì qua ai mà biết động phủ này, biết thân phận ta!”

Quả nhiên, gã vừa dứt lời là giọng nói không giấu được chấn kinh vang lên.

“Oành!”

Ngụy Tác rung mình, khí tức rung lên, phát động Âm dương hư không ma vực.

Những lời Linh Lung Thiên nói và giọng nói này nổi thành một trong óc gã, tuy chưa làm rõ nhưng gã nhận định động phủ của Đại Thái Thiên đích xác là bẫy rập.

“Lại còn Hoang tộc đại năng sống sót?!” Gã đang kinh hoàng, chỉ kịp nảy lên ý nghĩ này.

“Lưu lại!”

“A!”

Với tu vi của gã phát động Âm dương hư không ma vực thì không cần một tích tắc, dù đối phương phát cường uy, trừ phi có thể trong nháy mắt đánh tan nguyên khí quy tắc trong mấy trăm dặm không thì không ngăn được gã, nhưng tích tắc này não hải của gã nổ vang, gã kêu lên thảm thiết, sững lại trên không, khí tức tán loạn, dừng hẳn kích phát Âm dương hư không ma vực.

Trong mi tâm thức hải như bị mũi đâm cắm vào, mũi định ẩn chứa vô số mặt, thái dương chân hỏa thiêu đốt thần thức!

Đây là thần thức công phạt chi pháp siêu phàm! Còn nhanh hơn Đại thừa pháp âm, giáng cho gã một đòn khiến thần thức thụ thương không nhẹ.

Càng kinh nhân là uy năng thần thức công phạt này không tan, mũi đinh nhọn như thần mang găm vào ý thức gã!

“Ầm!”

Cùng lúc, khí tức như tinh vực hóa thành hải dương từ ngân bạch sắc điện vũ phun ra.

Uy áp không thể tưởng tượng nổi bao trùm mấy trăm dặm.

Khí tức này hoàn toàn không kém gì cổ đế thì, nhưng không phải chân tiên khí tức mà là ma khí ngút trời!

Lam sắc thần quang từ ngân bạch sắc cổ điện bắn ra.

Trong thần quang, thân thể quần quít vô số đồ đằng quang phù hiện ra!

Bốn cánh tay khổng lồ vẫy trên không, thất khiêu phun ra lam sắc vụ khí!

Hơi nóng như thần hỏa không ngừng tỏa ra... là Hoang tộc đại năng còn sống!

—o0o—

1077. Chương 1076: Hung Hiểm.

Hoang tộc đại năng này tạo cảm giác như thần ma trong sách vở, như tứ tí la sát!

Hoang tộc đại năng từ ngân bạch sắc cổ điện, như thần ma giáng lâm đi ra thì lực hút khiến thân thể Ngụy Tác trượt ngang hư không đến trước mặt y.

Hoang tộc đại năng thò cánh tay màu lam chụp lấy Ngụy Tác.

“Nói đi! Từ đâu người biết ta là Hoang tộc!” Cùng lúc, Hoang tộc đại năng cất tiếng trong óc Ngụy Tác.

“À!”

Đầu óc Ngụy Tác đau như vỡ ra, thần thức trọng thương khiến gã không thể thi thuật pháp, đành vung tay dốc toàn lực bỏ vào lam sắc cự chưởng.

“Choang!” Tay Ngụy Tác và lam sắc cự chưởng va nhau như chuông gõ.

Ngụy Tác rung mình, xích sắc hà quang và ngân sắc thần quang chấn như một thần lô vang đi.

“Nhục thân của người đến mức này?” Hoang tộc đại năng hơi rung tay, nhưng không ngờ nhục thân Ngụy Tác đến mức đó, chụp hụt thì kinh ngạc nói.

Đến gần thì thấy mặt và lông trên người đều lam sẫm nhưng miệng đen xì, lúc nói là đầu lưỡi tím đen đầy gai, bốn cái răng nanh thò ra theo, mắt phun lửa màu lam, ai trông thấy cũng không lạnh mà run.

Chụp hụt đoạn Hoang tộc đại năng cười gần, tay kip chụp tiếp, Ngụy Tác đang vắng đi bị hút lại.

Quanh Ngụy Tác dấy lên lam sắc quang văn, uy năng kinh nhân cực độ ép gã bất động.

“Phù!” Thanh hắc sắc âm khí từ thể nội Ngụy Tác bùng lên, thân thể gã rung động, huyết khí gấp mấy lần từ tâm mạch lan khắp toàn thân.

“Choang!” Ngụy Tác tránh thoát lam sắc quang văn, lại giáng vào lòng tay Hoang tộc đại năng.

Hoang tộc đại năng như bị bỏng, rút tay về.

“Cách cách!” Đồng thời, Ngụy Tác phát chân nguyên.

“À!”

Lưỡi Hoang tộc đại năng đỏ đến tím lại, mắt sáng lên lạ lùng.

“Chát!”

Khí tức của y dấy lên, hư không bị khí tức ép thành như thực chất, không khác nào ma sơn đột nhiên sinh thành. Cùng lúc, lòng tay hai lam sắc cự tí rục lên vô số lam sắc thần quang, hình thành lam sắc cự kỳ.

Lam sắc cự kỳ hình thành thì sức mạnh lay động sao trời trút lên Ngụy Tác. Gã vắng ngược gần trăm dặm.

Ngụy Tác vắng ngược thì bạch sắc quang trụ bao trùm mấy chục trượng cùng hư không chi lực đặc biệt phun ra, cả uy năng của Hoang tộc đại năng vốn hoàn toàn siêu việt thần huyền cũng không thể thôi động quang trụ.

Bạch sắc quang trụ là một phát khí có thể truyền tống trong tích tắc, Hoang tộc đại năng tuy không thể phá hoại không gian chi lực, nhưng hất gã vắng đi trăm dặm khiến gã không thể nhờ pháp khí đó truyền tống đi!

Nét mặt hung hãn của Hoang tộc đại năng tỏ vẻ không ngờ xen lẫn giận dữ

Trên mình Ngụy Tác đột nhiên lóe lên lục sắc hồ quang, hình thành một quang tráo.

“Chát!”

Thân ảnh Ngụy Tác từ lục sắc quang tráo vút đi.

“Còn có thể thi...”

Tiếng gầm gợn dữ từ miệng Hoang tộc đại năng vang lên, cơ hồ ngay khi thân ảnh Ngụy Tác xuyên qua lục sắc quang trảo thì Hoang tộc đại năng chói rực quang hoa, biến mất khỏi phạm vi mấy trăm dặm.

“A!”

“Ngụy Tác, có chuyện gì thế!”

Thân ảnh Ngụy Tác hiện ra trên Tị tiên ngọc sơn thì gầm lên, mặt mũi méo đi. Tị tiên ngọc sơn cách tuyệt tất cả khí tức và thanh âm, tiếng gào của gã không lọt ra ngoài nhưng ở trong đó lại chấn động màng nhĩ, ai nấy đều ré lên, nhận ra gã đang thống khổ đến cực điểm.

“Chát!”

Nhưng kêu lên thống khổ đoạn Ngụy Tác phun trào khí tức, sau gáy có ngân quang lóe lên, thi triển Đại thành khí thiên kinh, hóa ra một hóa thân, lao vào mây mù.

“Oành!”

Hóa thân của gã vừa khuất bóng, phía trên thủy vực nơi Đại Thí Thiên ở đột nhiên rực quang hoa, như có mặt trời bay lên.

“A!!”

Ai nấy rợn tóc gáy, lam sắc thân ảnh khổng lồ cùng khí tức kinh nhân cực độ, chấn động thiên địa.

Linh Lung Thiên cứng lại, nhợt nhạt mặt mày.

“Đi thôi!”

Nguyên Âm lão tổ điều khiển Tị tiên ngọc sơn lao đi.

“Ngụy Tác, sao thế!”

“Lại còn một Hoang tộc đại năng tồn tại!”

Vu thần nữ, Cơ Nhã, Hàn Vi Vi phần nào nghe nói đến kinh thiên đại chiến sáu, bảy vạn năm trước, biết Hoang tộc là thế nào, lại thấy Ngụy Tác hiện tại thống khổ vạn phần thì đều rùng mình.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Ngụy Tác đau đớn đến không đáp nổi, lam sắc thân ảnh liên tục vượt hư không, mỗi bước lại cháy lên như mặt trời, vượt bốn, năm trăm dặm.

Quang hoa chói lòa và khí tức khiến phe gã có cảm giác như Động Hư bộ.

Nhất thời, lam sắc thân ảnh như bị một hóa thân của Ngụy Tác gạt gắm nên đuổi theo, ai nấy phe gã đều rùng mình.

“Ta không sao, trúng thần thức công phạt chi pháp của y nên bị thương.”

Đến khi lam sắc thân ảnh tiêu tan, Ngụy Tác tỏ vẻ cực kỳ khó coi, thần sắc thống khổ chưa tan.

“Thật ra có chuyện gì?” Linh Lung Thiên đến giờ mới hết thất thần, nhợt nhạt hỏi Ngụy Tác.

“Động phủ của Đại Thí Thiên gần như hoàn toàn tổn hủy, chỉ còn hai ngân bạch sắc đại điện, Hoang tộc đại năng ở trong một đại điện. Trong đó có xảy ra một trường đại chiến, trừ một bộ hài cốt đại năng thì không còn hài cốt nào. Hài cốt đó rất có thể là Đông Hoang tông tổ sư Đông Như Lai! Có lẽ y đoán được hàm nghĩa mặt văn mà đó, chết trong tay Hoang tộc đại năng.” Ngụy Tác kể nhanh lại mọi sự.

Lần này đối diện Hoang tộc đại năng, hung hiểm thậm chí còn hơn lúc gặp cổ đế thi, chưa kịp thi triển gì thì thần thức đã bị đối phương trọng thương.

Nếu không nhờ nhục thân cao siêu, Huyền sát âm khí gần như hồ tiên khí thì đã bị đối phương bắt.

Gã đã phải hao phí một món pháp khí có thể truyền tống hai vạn dặm làm môi nhử, phát động Âm dương hư không ma vực, may mà đối phương không ngờ đại đạo tiên âm của gã chống được thần thức thống khổ, không thì bất kỳ ai trong tình huống đó cũng không thể phát ra một đạo thuật pháp hoàn chỉnh!

Hiện tại gã bất chấp thần thức tổn thương, cố phát hóa thân nhưng ai thuộc phe gã cũng hiểu, hóa thân đó không chạy được xa là sẽ bị Hoang tộc đại năng bắt kịp. Hoang tộc đại năng tuyệt đối không kém gì cổ đế thi! Ai biết được Hoang tộc đại năng có đuổi theo mà phát hiện tung tích bọn gã hay không.

Tị tiên ngọc sơn cần tị tiên! Nếu chạy không đủ xa, khó thoát đối thủ một chân tiên cấp truy đuổi!

“Động phủ gần như tổn hủy toàn bộ, chỉ còn một Hoang tộc? Hải cốt của Đông Như Lai đâu?” Linh Lung Thiên khẩn trương hơn ai hết.

“Chắc chỉ có một Hoang tộc đại năng, điện vũ nguyên lành còn lại chỉ một tảng, không bằng một nả của y, trừ phi còn Hoang tộc đại năng nào khom người, không thì không thể còn.” Ngụy Tác nhanh chóng lấy hoàng sắc hải cốt ra: “Hải cốt này cùng thời với Đông Như Lai, Hoang tộc đại năng đó có thần thức công phạt chi pháp tựa hồ dẫn thái dương chân hỏa thiêu đốt thần thức, rất giống ‘Như Lai thần mang’, y tưởng ta cùng một phái với bộ hải cốt này, theo chỉ dẫn mà tới, bộ xương này rất có thể là Đông Như Lai, hơn nữa Đông Hoang tông mật văn là cái bẫy của y!”

“Chỉ có y?” Linh Lung Thiên nghe nói chỉ có một nhân vật Hoang tộc thì gương mặt xám xịt có thêm phần sinh khí.

“Chỉ là...” Ngụy Tác gật đầu, vốn định hỏi sao Hoang tộc đại năng sống đến tận giờ mà không xuất thế, nhưng mới được hai chữ thì ngoài xa có quang hoa chói lòa cùng lam sắc thân ảnh như thần ma hiển hiện.

—o0o—

1078. Chương 1077: Triều Bái Ma Thần.

“A! A!”

Hoang tộc đại năng hoàn toàn như thần ma, vượt khỏi nhận thức của tất cả, thấy lam sắc thân ảnh hiển hiện trong tầm mắt, phe Ngụy Tác đều kinh hô.

Trong màn đêm, chúng nhân nhìn rõ thân ảnh khổng lồ, song phương cách nhau không đầy ba nghìn dặm.

“Gừ!”

Tiếng ma gào trầm trầm vang lên, khí tức hủy diệt lan tỏa, Hoang tộc đại năng xuất thủ, lam sắc thân ảnh quang như sợi xích ngút trời, hoàn toàn vượt khỏi thần huyền uy năng khiến hư không trước mặt xuất hiện vô số vết nứt, lan khắp bốn phương tám hướng.

Uy năng này không thể tưởng tượng, Nguyên Âm lão tổ và Vu thần nữ đều rung mình, nhận ra Ngụy Tác thoát được đúng là kỳ tích. Đối lại người khác, chỉ một chiêu là hóa thành tro.

“A...” Bọn Hàn Vi Vi cảm nhận được uy áp kinh đào hải lãng lan khắp hư không. Tị tiên ngọc sơn tuy che giấu khí tức thập phần lợi hại, nhưng lại mỏng manh, bị va vào tất không thể ẩn thân được nữa.

“Đừng sợ, y không phát hiện đâu! Đây chỉ là thăm dò lung tung.” Ngụy Tác trấn định nhất, ra hiệu cho Nguyên Âm lão tổ khổng lồ chế Tị tiên ngọc sơn bay sát mặt đất.

“Gian thương! Động phủ chỉ còn một nhân vật Hoang tộc hả?” Linh Lung Thiên càng sáng mắt.

Ngụy Tác biết Linh Lung Thiên bình thường không bao giờ hoài nghi mà hỏi lại, gã không rườm rà, “Chỉ có mình y, hai câu đầu tiên y nói là ‘người không phải là Linh tộc, lại tham ngộ chỉ dẫn ta để lại đến đây’, câu thứ hai là ‘không cần sợ, cho ta biết là năm tháng nào rồi!’”

Ngụy Tác biết Linh Lung Thiên có dụng ý khác nên nói nhanh, “Tiếp đó ta thăm dò, bảo y là người Hoang tộc mà chưa chết. Y thập phần chân kinh ‘Hoang tộc, người thoát nhìn mà biết ta là Hoang tộc, người không thể đến đây theo chỉ dẫn, vì đâu mà người biết!’”

“Xem ra không sai, y đã qua thời đỉnh cao, ở cự ly này vẫn không cảm ứng được chúng ta.” Linh Lung Thiên mắt lóe lên kim quang, nói.

“Sao hả?” Ngụy Tác hỏi nhanh.

“Hoang tộc có tốc độ tu luyện nhanh hơn ai hết, nhưng một khi trọng thương hoặc thọ nguyên sắp hết thì mọi cơ năng, thần thông đều suy bại, không ngừng xuống dốc. Hoang tộc có một thiên phú khiến mình như ngủ đông, làm chậm thọ nguyên trôi đi và thân thể cơ năng suy bại.” Linh Lung Thiên giải thích, “nhân vật Hoang tộc này từ vạn năm trước đã suy bại nên bày ra cái bẫy này để chúng ta chui đầu vào lưới.”

“Tức là y không ngủ say thì không sống được bao nhiêu ngày nữa?” Thủy Linh Nhi hỏi.

“Không sai.” Linh Lung Thiên mắt lóe lên kim quang nhưng mờ đi ngay, như muốn bật khóc.

Có vẻ Đông Hoang tông là cái bẫy của Hoang tộc, Đông Như Lai bằng vào Động Hư bộ pháp và Như Lai thần mang của Linh tộc mà danh chấn thiên hạ. Nếu thời đại đó có Linh tộc còn sống sẽ đến Đông Hoang tông tra xét rồi tới động phủ của Đại Thí Thiên.

Vạn năm nay tựa hồ thu hút được nhân vật Linh tộc nào mà Đông Như Lai qua kinh văn và mật văn nên đoán được phần nào ý nghĩa, chứ không nhờ cơ duyên xảo hợp vào được động phủ của Đại Thí Thiên. Có thể y phát hiện Hoang tộc đại năng định gây bất lợi nên đã giao chiến một trận rồi chết ở đây.

Nếu suy đoán không lầm... Linh tộc có lẽ đã tan biến trong dòng lịch sử, chỉ còn lại Linh Lung Thiên.

Người cùng thời đại, mọi thân bằng hảo hữu không còn, ngay cả tộc nhân cũng chết hết, như thế là đau khổ cỡ nào.

“A!”

Cùng lúc, bọn Hàn Vi Vi, ngay cả Vu thần nữ đều kêu lên kinh hãi.

Thân thể màu lam như phát cuồng, xuất thủ dệt thành nguyên khí quy tắc kinh nhân, như hải dương sôi trào hư không.

Thần uy vượt hai, ba nghìn dặm quét qua Tị tiên ngọc sơn.

Dù chỉ dư uy, nếu trúng rìa Tị tiên ngọc sơn, nó không phá tổn thì họ cũng không thể ẩn thân được.

“Thân phận của y tại Hoang tộc thế nào? Người đã gặp qua chưa.” Ngụy Tác đã bớt đau đớn vì thần thức tổn thương nhưng tâm cảnh rất nặng nề, nguy cơ chưa được giải trừ, rất có thể bị đối phương phát hiện bất cứ lúc nào, nơi này mà là cái bẫy của Hoang tộc thì trận chiến Bắc Mang sáu, bảy vạn năm trước e rằng người thắng là Hoang tộc chứ không phải Linh tộc.

Trừ một món pháp y thì cơ hồ không có lợi gì từ động phủ của Đại Thí Thiên, dù thoát được thì tình hình vẫn rất nguy hiểm.

“Diên phong tu vi của y tương đương với Chân tiên nhất trọng, chỉ là một vô danh tiểu tốt của Hoang tộc.” Linh Lung Thiên bất động nhìn theo lam sắc thân ảnh, lắc đầu, “Dù có mặt tại đại chiến cũng không ở khu vực trọng yếu, ta chưa từng thấy.”

“Chân tiên mà vẫn là vô danh tiểu tốt?”

Bọn Hàn Vi Vi nhột nhạt tất tiếng. Hoang tộc nhân vật này được Linh Lung Thiên đoán là đã tới đường cùng, cơ năng và thần thông giảm sút nhưng họ liên thủ cũng không địch nổi.

“Không xong! Y như đang đến chỗ chúng ta! A, lẽ nào phát hiện chúng ta!” Đột nhiên, từ khi Hoang tộc đại năng xuất hiện, lục bào lão đầu sợ đến độ không dám nói gì chột kêu lên. Ai nín thở, thân ảnh đứng trong quang hoa chói lòa lại vượt hư không, lao thẳng về phía Tị tiên ngọc sơn.

“Ai!”

Linh Lung Thiên và bọn Ngụy Tác cả kinh vì trên cao, một dải lam quang với tốc độ kinh nhân lao về phía lam sắc thân ảnh.

“Tu vi người này đã vượt Thần huyền ngũ trọng trung kỳ!”

Linh Lung Thiên truyền âm, bọn Ngụy Tác nhận ra trong lam sắc quang hoa là một tu sĩ xoa tóc, da ngăm đen có nhiều lam sắc phù văn như gai nhọn.

Tu sĩ toát lên khí tức man hoang và dã man này xuất hiện trên đỉnh núi, là đại năng thần bí được cung phụng như thần linh.

“Y là ai mà tu vi kinh nhân như thế!”

“Y định làm gì, giết Hoang tộc đại năng chăng!”

Vu thần nữ và Nguyên Âm lão tổ tỏ rõ vẻ kinh hãi vì chưa nghe đến có một đại năng như thế.

“Y tu luyện Hoang tộc công pháp!” Cùng lúc, Linh Lung Thiên cất giọng băng hàn.

“Gi hử!” Ngụy Tác nín thở, nhìn thấy trên không trung cực cao, đại năng thần bí không phát hiện bọn gã, gương mặt rực lam quang và phù văn quỷ dị hiện rõ nét cuồng nhiệt và kinh hãi cực độ.

“Hoang thần tổ tông!” Y ở trên không kêu lên như thế, cuồng nhiệt vãi lạy Hoang tộc đại năng.

“Lẽ nào cũng là người Hoang tộc?”

Phe Ngụy Tác lạnh buốt chân tay, tình cảnh đột nhiên xuất hiện này khiến họ sửng sốt.

“Hử? Người là đời sau của ‘Hình’... Không ngờ lưu truyền đến nay...” Hoang tộc đại năng dừng lại trên không trung tựa hồ cuồng hỉ, nhất thời không giấu giọng nói, phe Ngụy Tác cũng nghe rõ.

“A!”

Phe Ngụy Tác chửi rủa mình vì đột nhiên bốn cánh tay thò ra, vô số lam sắc thần quang như dây lụa dấy lên quang văn, kéo đại năng thần bí đang vãi lạy tới. “Hoang thần tổ tông định làm gì!” Tu sĩ vốn cuồng nhiệt và kinh hãi cực độ vãi lạy tựa hồ hoàn toàn bị trấn áp, kinh hãi kêu lên.

“Đây là sứ mệnh của các người... Hiện tại sứ mệnh này được thực hiện.” Hoang tộc đại năng nói thế đoạn thân thể khổng lồ nát ra thành tro, lam sắc quang nhân hiển hóa đi đến chỗ đại năng thần bí.

“A!”

Lúc đại năng thần bí giáng lâm thì khí tức kinh thiên động địa, hơn bất kỳ một đại năng nào Ngụy Tác từng thấy nhưng lúc này không thể kháng cự, phù văn trên da tựa hồ bốc cháy, kêu lên thảm thiết, phù văn tắt đi thì quang hoa chảy trên da y, làn da chuyển sang màu lam.

—o0o—

1079. Chương 1078: Bí Mật Về Hoang Tộc.

Dị biến không dừng, từ thân thể Hoang tộc đại năng tan vỡ, hóa thành tro bắn ra lam quang, quần lấy đại năng thần bí bị đoạt xá.

Đại năng thần bí mọc ra một lớp da như cái kén, lại như một trái tim, gồ lên huyết mạch.

“A...”

Bọn Hàn Vi Vi chưa từng thấy việc gì quỷ dị đến thế nên kinh hãi không nói thành lời.

“Đi mau, đây là Ma thai chuyển sinh pháp, thoáng sau sẽ xong.”

Cùng lúc, Linh Lung Thiên nhận ra Ngụy Tác chấn động khí tức, biết gã định thừa cơ tập kích nên nói.

“Ma thai chuyển sinh pháp? Là thuật pháp gì?” Nguyên Âm lão tổ thôi động Tị tiên ngọc sơn bỏ chạy.

“Đây là thuật pháp của Hoang tộc, có thể phụ thân lên người tu luyện công pháp xác định, có thêm mấy trăm năm thọ nguyên, nhưng cơ năng và tu vi không khôi phục đến điền phong, y hoàn thành ma thai chuyển sinh, tu vi sẽ tương đương với cổ đế thi, là nửa chân tiên.” Linh Lung Thiên bảo Nguyên Âm lão tổ.

“Tương đương với cổ đế thi?” Sắc mặt bọn Ngụy Tác thập phần khó coi.

Tuy cổ đế thi có chân nguyên tu vi tương đương với nửa chân tiên, nhưng tu sĩ cổ đó thì uy năng đến từ vận dụng nguyên khí pháp tắc, uy năng đối địch cao hơn Thần huyền tu sĩ không biết bao nhiêu lần, thần uy của nó thì hiện tại tất cả liên thủ cũng không đấu được.

“Sao lại đột nhiên có một thần huyền đại năng đến cho Hoang tộc đại năng thi triển Ma thai chuyển sinh pháp!”

“Ma thai chuyển sinh pháp chỉ dùng được trên người tu luyện công pháp đặc biệt của Hoang tộc, nếu kẻ này không xuất hiện, Hoang tộc đại năng này vài ngày nữa là xong đời!”

“Lần này không được lợi gì mà vớ phải đối đầu quá đáng sợ!”

Lục bào lão đầu oa oa kêu ầm lên, Hoang tộc đại năng ma thai chuyển sinh xong tất thực lực cực kỳ kinh nhân, bọn lão càng nguy hiểm.

“Qua lời y thì sau Bắc Mang đại chiến còn một nhân vật Hoang tộc tên “Hình” tồn tại, đại năng thần bí này được Hoang tộc đại năng đó truyền thừa, chỉ là y không biết công pháp có khuyết điểm, hoàn toàn để chuẩn bị cho Hoang tộc đại năng khác thi triển Ma thai chuyển sinh pháp. Người có biết kẻ tên “Hình” đó không?” Ngụy Tác hít sâu một hơi định thần, lúc này gã cách trái tim màu lam ba nghìn mấy trăm dặm, không nhìn rõ nên vung tay, lại tế xuất Vạn lý sư ảnh kính, đồng thời hỏi Linh Lung Thiên.

Có vẻ đại năng thần bí tu vi cao hơn Hỏa Vực thần vương không hề chống cự được, bản thân công pháp có nhược điểm nên bị đối phương dùng cấm chế bắt lấy.

Có cảm giác đại năng thần bí như yêu thú đã bị thuần phục, đáng cười là lúc y thấy Hoang tộc đại năng còn cực kỳ kích động, gọi to Hoang tộc tổ tông, tham bái tựa vài thần minh nhất vì tưởng sẽ được lợi lớn, không ngờ bị thi triển Ma thai chuyển sinh pháp.

Coi người thành yêu thú, thích giết lúc nào thì giết, họ đã hiểu Hoang tộc hung tàn và đáng sợ cỡ nào.

“Ta không nghe đến “Hình”. Hoang tộc đều tên đơn lẻ, tương đương với tu vi Chân tiên nhất trọng. Chỉ khi có thêm một chữ ‘hoang’ trước tên thì mới là Hoang tộc cường giả.” Linh Lung Thiên bảo Ngụy Tác.

Vạn lý sư ảnh kính đưa về hình ảnh trái tim màu lam nhanh chóng phòng lên, tỏa sương đặc.

Thêm tích tắc sau, lớp vỏ màu lam vỡ tan, lam sắc thân ảnh lao ra.

Thân ảnh này tầm vóc như người thường nhưng màu lam, mọc ra bốn tay, tóc rối rắng chìa như lệ quỷ, ngoại hình như Hoang tộc đại năng lúc trước.

“Hừ.”

Hoang tộc đại năng lao ra thì hít sâu một hơi, vận khí trong mấy trăm trượng như dòng nước bị y hút vào bụng, y tỏ ra mãn ý cực độ.

“Ma thai chuyển sinh pháp có thể lấy được ký ức của tu sĩ bị đoạt xá?” Ngụy Tác hỏi Linh Lung Thiên.

Hoang tộc đại năng dừng lại trên không, lam sắc quỷ nhãn lóe lam quang liên tục như đang đọc.

“Ta chỉ biết sơ quan về môn thuật pháp của Hoang tộc giá này chứ không rõ cụ thể.” Linh Lung Thiên lắc đầu.

“Không cần lo, trận chiến năm xưa dù Hoang tộc thắng thì rất có khả năng là thảm thắng.” Ngụy Tác bảo Linh Lung Thiên đang trầm mặc.

“Gì hả?” Linh Lung Thiên quay lại hỏi Ngụy Tác.

“Hoang tộc lúc thấy đại năng thần bí thì mừng ra mặt, có vẻ y không biết “Hình” gì đó.” Ngụy Tác bảo Linh Lung Thiên: “Chúng tổ Hoang tộc không còn ai, thậm chí chính chúng cũng không biết bên nào thắng sau cùng.”

“Có lý.” Nguyên Âm lão tổ không ngừng điều khiển Tị tiên ngọc sơn rút đi vừa cực kỳ ngưng trọng gật đầu, “Linh Lung Thiên các hạ bảo nhân vật Hoang tộc này và “Hình” không phải thành phần quan trọng của

Hoang tộc khi đó nên không có tư cách gia nhập đại chiến chân chính, rất có thể Hoang tộc đại năng tử thương hết nên họ đành tìm kiếm Linh tộc.”

“Không sai.” Vu thần nữ gật đầu, “Gần vạn năm nay tuy điển tịch ghi lại rằng tu đạo giới không có chân tiên xuất thế nhưng trước đó vạn năm, mấy vạn năm thì tu đạo giới có không ít nhân vật tu vi kinh thiên, có không ít chân tiên. Nhân vật Hoang tộc này chưa biết chừng vì tự biết không đối phó được nhân vật cỡ đó, lại đang xuống dốc, không có tin tức về kinh thiên đại năng cùng tộc nên không dám xuất thế.”

Bọn Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi nhìn nhau gật đầu, cho rằng có lý.

“Đi xa thế làm gì nhỉ, không được lợi gì từ động phủ Đại Thái Thiên thì đằng nào cũng thiệt thân, có thêm đối đầu như Hoang tộc này cũng có khác gì đâu.” Lục bào lão đầu gào lên.

“Cương nha muội, trước giờ ngươi e dè nói về lai lịch Hoang tộc. Ta mặc kệ ngươi vì nguyên nhân gì nhưng nhân vật Hoang tộc đó hiện tại mà lấy được ký ức của đại năng thần bí tất sẽ xuất thế, cả tu đạo giới e không ai áp chế được y. Y ẽ biết đến ngươi, cũng là địch nhân của chúng ta.” Ngự Tác giật giạt chân mày, nghiêm túc nói: “Hiện tại ngươi nên nói ra lai lịch Hoang tộc và một số bí ẩn thôi.”

“Qua sáu, bảy vạn năm rồi, hiện tại chúng ta chung một con thuyền, chết đến nơi rồi thì còn gì không nói được.” Linh Lung Thiên tựa hồ còn do dự, lục bào lão đầu kêu ầm lên.

“Được!” Linh Lung Thiên nghiêng răng, “Kỳ thực Hoang tộc, là từ Linh tộc tách ra.”

“Cái gì!”

Cả Ngự Tác cũng sững người, không ngờ như thế.

“Tức là Hoang tộc kỳ thực cũng là đời sau của hóa hình đại yêu?” Ngự Tác hít sâu một hơi, hỏi Linh Lung Thiên.

“Không sai.” Linh Lung Thiên lạnh mặt lại, “Ban đầu chúng cũng là người Linh tộc nhưng phạm tội lỗi không thể tha thứ, mưu hại người có ơn với cả Linh tộc nên tạo thành đại chiến, rồi tách khỏi Linh tộc thành Hoang tộc.”

Hóa ra Hoang tộc là đời sau của viễn cổ hóa hình đại yêu! Chả trách đáng vẻ và thần thông kinh nhân như thế!

Ngự Tác hiện tại hiểu vì sao Linh Lung Thiên không muốn nhắc đến Hoang tộc, tốt khoe xấu che là lẽ thường, hơn nữa phe nó không địch nổi, cơ hồ bị diệt sạch, có gì còn nhắc với người ngoài.

“Mưu hại người có ơn với cả Linh tộc? Ai?” Hít sâu một hơi, bình phục chấn kinh đoạn Ngự Tác hỏi tiếp.

“Không biết. Lúc ta cuốn vào đại chiến thì song phương đã giao đấu được hơn một vạn năm, các nhân vật cao cấp cơ hồ chết sạch, chỉ còn lại những hậu bối cần rất nhiều năm tháng mới trưởng thành. Qua nhiều lần thiên di, chỗ ở đổi mấy lần nên không biết nguyên nhân thật sự của đại chiến.” Linh Lung Thiên bảo Ngự Tác.

“Hoang tộc nhục thân trời sinh đã vậy hả? Trừ ra còn thần thông đặc biệt gì nữa?” Ngự Tác nhìn lên lam sắc thân ảnh thượng, hỏi nhanh.

“Hoang tộc nhục thân trời sinh đã thế, mỗi lần tu vi đột phá cũng như yêu thú tiến giai, nhục thân và thần thức đều thay đổi, Hoang tộc đại năng mạnh nhất là Thủy tổ, có ba mươi sáu tay, ba cái đầu, chỉ bằng nhục thân cũng chống nổi pháp vực uy năng của đế thiên cấp tu vi!” Linh Lung Thiên bảo Ngự Tác.

—o0o—

1080. Chương 1079: Mượn Đao Giết Người, Dẫn Hổ Đánh Nhau.

“Bằng nhục thân cũng chống nổi pháp vực uy năng của đế thiên cấp?!”

Linh Lung Thiên nói xong, ngay cả Nguyên Âm lão tổ cũng rùng mình.

Theo tập quán thời đại của nó, Chân tiên cảnh tu sĩ được xưng là đế tôn, qua Chân tiên ngũ trọng, siêu việt chân tiên tu vi mới được coi là đế thiên!

Pháp vực uy năng đó kinh nhân cỡ nào nhưng thủy tổ cấp nhân vật của Hoang tộc có thể với nhục thân đỡ được thì đạt đến trình độ nghịch thiên thể nào?

Nhục thân như thế, không phải cực đạo tiên binh cũng phá được hả!

Hiện tại Linh Lung Thiên nói hết bí ẩn của Hoang tộc, bọn Ngụy Tác mới thật sự hiểu được vì sao nó coi thường thần huyền đại năng có thực lực hơn mình nhưng nói đến Hoang tộc thì lại sợ hãi.

Chả trách nhân vật Hoang tộc chân tiên cấp với Linh Lung Thiên cũng chỉ là tiểu lâu la.

“Trừ nhục thân ra thì thủy tổ cấp nhân vật của Hoang tộc có thực lực cỡ nào?” Ngụy Tác hít sâu một hơi.

“Sánh với đại đế ở thời đại của ta, một mình ít nhất chống được hai đế thiên cấp nhân vật.” Linh Lung Thiên bảo Ngụy Tác, “Khi đó Hoang tộc có không chỉ một nhân vật như thế, không nhờ tu sĩ thời đại đó có nhiều người kinh tài tuyệt đỉnh, Bắc Mang lại chiếm địa lợi thì bọn ta không thể thắng.”

“Từng có ngàn ấy kinh thiên cường giả tham chiến mà chúng ta không biết, cũng không được ghi trong điển tịch.” Nguyên Âm lão tổ và Vu thần nữ nhìn nhau, cả hai đều là nhất phương bá chủ, nhân vật thiên tài của thời đại này nhưng lại có cảm giác ếch ngồi đáy giếng. So với nhân vật đó, họ thấy tu sĩ này chỉ là phàm nhân, còn những người đó mới là thần minh.

“Trừ nhục thân, nhiều Hoang tộc công pháp cũng cực kỳ đặc thù, nhờ vào thôn tính, khuynh diệt và dung hợp để đề thăng tu vi.” Linh Lung Thiên lạnh giọng, “Có những công pháp, thậm chí không chỉ nuốt được của yêu đơn, thậm chí nuốt cả nhục thân, kim đơn của tu sĩ!”

“Như thế có khác gì Phệ linh thú?” Hàn Vi Vi kinh hô, nhột nhạt, nhận ra Hoang tộc đáng sợ hơn nhiều Phệ linh thú.

“Thủy hoàng phệ nhật quyết của người cũng như công pháp cùng thuật pháp của nhiều Hoang tộc đại năng khi đó, đều diễn hóa từ bản năng của Hoang tộc. Các công pháp cùng thuật pháp đó quá nghịch thiên, lại thêm bản tính của Hoang tộc nên nhiều đại năng trong số tu sĩ gia nhập phe bọn ta. Dù Hoang tộc đưa ra điều kiện gì thì mọi tu sĩ, theo ý nghĩa nào đó đều là thức ăn của Hoang tộc, tu vi càng cao càng hữu dụng với Hoang tộc.” Linh Lung Thiên bảo Hàn Vi Vi.

“Phổ thông Hoang tộc, sinh ra đã bốn tay? Hay tu vi càng cao, tay sẽ càng nhiều, còn mọc thêm đầu? Như có thêm hóa thân? Hoang tộc sau khi ma thai chuyển sinh thig tu vi sẽ đề thăng?” Ngụy Tác hỏi nhanh, nhãn quang không ngừng lóe lên.

“Phổ thông Hoang tộc, sinh ra vốn đã to lớn nhưng chỉ có hai tay, đạt Chân tiên nhất trọng mới là bốn tay. Rồi theo tu vi tinh tiến thì tay ngày càng nhiều, là tiêu chí của thần thông, nhưng đầu thì không phải người nào của Hoang tộc cũng mọc thêm, chỉ những người tu luyện thần thông đặc biệt hoặc có huyết mạch biến dị mới có.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, kể rõ, “Có thêm đầu cũng như thêm một hóa thân, triệt để phân liệt thần thức, cơ thể đồng thời khổng chế thể nội chân nguyên, thì triển cường pháp khác nhau, dù chém đứt một đầu thì cũng không chết. Nếu Hoang tộc thủy tổ cấp có ba đầu thì như ba nhân vật đế thiên cấp thi pháp, có thể sử dụng tới mấy chục pháp bảo, thi pháp nhanh tưởng tượng nổi.”

“Xoạt...”

Linh Lung Thiên nói thế, Nguyên Âm lão tổ và Vu thần nữ cũng hít một hơi lạnh.

Đế thiên cấp nhân vật thì tốc độ thi pháp khó tưởng tượng nổi, tương đương với ba đế thiên cấp nhân vật thi pháp thì một tích tắc được bao nhiêu đạo thần uy?

Chả trách Hoang tộc đại năng cao nhất sánh với đại đế cấp nhân vật ở thời đại của Linh Lung Thiên.

Nhân vật như thế xuất hiện bây giờ thì đứng im cho mọi cường giả vây công cũng không ai làm gì được.

“Hoang tộc sau khi ma thai chuyển sinh gần như không thể đề thăng tu vi, cơ hồ chỉ giữ nguyên cảnh giới. Trừ phi Hoang tộc đại năng tu luyện bí thuật siêu phàm, còn lại đã chuyển sinh là không thể thực hiện thêm

lần nữa.” Nhìn hình ảnh Tứ tí hoang tộc bất động trên không trong Vạn lý sư ảnh kính, Linh Lung Thiên nói tiếp.

“Tức là chỉ còn mình y... Hoang tộc sau cùng này chỉ còn mấy trăm năm thọ nguyên?” Ngụy Tác mục quang lóe lên.

“Đúng thế, Hoang tộc cũng như Linh tộc, trừ phi vài ba công pháp cùng thuật pháp liên quan đến Linh tộc, Hoang tộc thì không thể điều khiển tuyệt đại đa số thuật pháp và pháp bảo của tu đạo giới bây giờ.” Linh Lung Thiên gật đầu.

“Người bảo là Hoang tộc sắp chết thì cơ năng vẫn còn. Ma thai chuyển sinh rồi thì tu vi giảm đi, còn thần thức, cảm tri thế nào?” Không hề dừng lại, Ngụy Tác hỏi tiếp.

“Người định thế nào?” Linh Lung Thiên nhận ra ý đồ của gã, mục quang lóe lên, gật đầu, “Đúng thế, ma thai chuyển sinh xong thì cơ năng đi xuống, uy năng của y tuy có thể hơn cổ đế thì, nhưng phản ứng và suy tính không bằng, có lẽ đối phó hơn cổ đế thì nhưng thần thức và cảm tri e là kém hơn, vì cổ đế thì vốn thần hồn bất diệt, thần thức và cảm tri không kém gì lúc sống.”

“Nếu chúng ta không có Tị tiên ngọc sơn thì thần thức và cảm tri hiện tại của y, cách chừng bao xa sẽ không cảm tri được chúng ta?” Ngụy Tác không đáp mà hỏi Linh Lung Thiên.

“Ít nhất sáu nghìn dặm.” Linh Lung Thiên mắt lóe lên kim quang.

Đối với cự ly cảm tri, Linh Lung Thiên chắc chắn hơn ai hết, nó từng trải qua trận chiến quá sáu, bảy vạn năm trước, đã thấy phạm vi thần thức cảm tri của các đại năng.

“Phu quân định thế nào?” Vu thần nữ biết Ngụy Tác có tính toán, nên mới hỏi về phương diện cảm tri và thần thức.

“Ta định mượn đao giết người!” Ngụy Tác hít sâu một hơi, nhìn Tứ tí hoang tộc đang “tiêu hóa” thần huyền đại năng thần bí: “Ta định dẫn dụ Hoang tộc đối phó nhưng kẻ đó, y cũng thi triển Động Hư bộ pháp, chỉ cần đưa đến chỗ các đại thế lực thì chúng sẽ nhận ra khí tức Động Hư bộ pháp mà đối phó y! Chúng sẽ tưởng y là trợ thủ của chúng ta.”

“Mượn đao giết người mà người cũng nghĩ ra, không hổ là gian thương đáng chết, quá âm hiểm! Các siêu cấp đại tông môn thực lực kinh nhân, chưa biết chừng có thứ gì đó lưỡng bại câu thương với Hoang tộc!” Linh Lung Thiên sáng mắt, “Nhưng đưa theo một kẻ chúng ta không đối phó nổi thật quá nguy hiểm.”

“Y mang theo thứ quỷ quái này đối phó người ta? Việc như thế cũng dám?” Lục bào lão đầu sợ gần chết.

“Đành liệu thôi. Nếu không có Tị tiên ngọc sơn, nhân vật Hoang tộc này cách sáu nghìn dặm cũng không phát hiện được chúng ta.” Nguyên Âm lão tổ cả quyết, “Chúng ta đang không có cách gì phản kích các đại thế lực đó, đối phương sẽ nhanh chóng đánh sang Thiên Huyền đại lục, cả Ngọc Thiên tông và Tây Tiên nguyên sẽ nguy hiểm. Lão phu tán thành kế hoạch này!”

“Không phải không có cơ hội thành công, chúng ta mượn Tị tiên ngọc sơn thì hai, ba nghìn dặm là y không lần ra. Chúng ta cứ sử dụng Tị tiên ngọc sơn, sau đó lại bổ sung uy năng để Tị tiên ngọc sơn có thể sử dụng trong thời gian nhất định, giữ cự ly với y.” Vu thần nữ gật đầu. Nàng ta cũng là nhất phương bá chủ của tu đạo giới, so với tu sĩ thông thường thì quả cảm quyết đoán hơn hẳn.

“Được! Vậy thì đành thử xem.” Linh Lung Thiên mắt lóe lên kim quang, ngũ khí lâm liệt.

Tứ tí hoang tộc tựa hồ đã “tiêu hóa” xong, rực lên lam sắc thần quang, như chiếc khăn bay trong hư không. Tị tiên ngọc sơn cách y hơn sáu nghìn dặm.

Sự thực thì Linh Lung Thiên còn muốn thử hơn, cứ để Hoang tộc xuất thế, không biết còn xảy ra những gì nữa, dù hiện tại tu đạo giới không còn người Hoang tộc, Tứ tí hoang tộc này không tìm được Hoang tộc đại năng khác, nhưng nếu y vào di tích nào đó của bản tộc, lấy được pháp khí, hoặc thu truyền nhân đệ tử thì sau này càng khó đối phó.

Nó hiểu rõ thực lực Hoang tộc hơn ai hết nên thấy cách này quá hung hiểm.

“Ta triệt Tị tiên ngọc sơn đi!” Nguyên Âm lão tổ gật đầu.

Bọn Ngụy Tác hiểu ý, thi triển các loại thuật pháp, ẩn giấu khí tức đến mức thấp nhất nhưng cực kỳ khẩn trương.

—o0o—

1081. Chương 1080: Xác Định Mục Tiêu.

“Hình đã chết... lúc chết thể nội bắn ra vô số hồng sắc thần liên hỏa, cả ngọn núi cũng thành tro, trời đổ mưa đỏ ba ngày đêm... Đây là bị uy năng nghiệp hỏa để bình của Hồng Liên để thiên phe đối phương quét trúng, gần đây năm rồi mà Hình không tìm được người khác cùng tộc, chỉ để lại đời sau...”

“Ta ngủ lần này mấy nghìn năm, tốt lắm tu đạo giới hiện tại thì tu vi Thần huyền ngũ trọng là đỉnh cao, không có chân tiên.”

Nguyên Âm lão tổ nói với bọn Ngụy Tác, chuẩn bị triệt Tị tiên ngọc sơn đi thì Tứ tí hoang tộc nghe thấy.

“Y tên Ngụy Tác, công pháp có thể thôn tính thủy hệ yếu đơn? Đồng bạn của y... có sừng trên đầu, là đời sau hóa hình đại yêu tinh lại từ địa mạch trong man hoang của Thiên Huyền đại lục ỉ!”

Tứ tí hoang tộc tựa hồ lấy được ký ức của thần huyền đại năng đó, đột nhiên thân thể run lên, tỏ ra cực kỳ chấn kinh.

“Linh tộc! Vẫn còn Linh tộc! Đầu mọc sừng thì là Linh tộc? Chỉ mới có thần thông Thần huyền nhất lưỡng trọng chứng tỏ chưa trưởng thành. Y chắc được Linh tộc đó chỉ dẫn mà đến đây! Nhất định phải tìm ra y, không thì để Linh tộc đó trưởng thành, ta không phải đối thủ, nói gì đến tra hỏi sự tình từ Linh tộc đó!” Tứ tí hoang tộc gần như gầm lên, thất khiếu cuộn cuộn lam diễm kinh nhân cực độ.

“Chát!”

Trong lúc Tứ tí hoang tộc gầm lên, Nguyên Âm lão tổ thu Tị tiên ngọc sơn lại.

Trừ Vạn lý sư ảnh kính, không ai sử dụng thuật pháp, pháp khí, đáp xuống một ngọn núi, cực kỳ khẩn trương quan sát động tĩnh.

“Quả nhiên không hề phát hiện!”

Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ, bọn Cơ Nhã nhìn nhau vì Tứ tí hoang tộc lắm lắm đoạn nhìn quanh nhưng không cảm tri thấy bọn Ngụy Tác, định hướng sang một phương vị khác.

Thấy Tứ tí hoang tộc đi khỏi, bọn Cơ Nhã lại nhìn xem gã định thế nào.

Ngụy Tác ra hiệu cho Nguyên Âm lão tổ, Nguyên Âm lão tổ tâm linh thần hội, thừa cơ dồn chân nguyên lên Tị tiên ngọc sơn, kích phát pháp trận hút thiên địa nguyên khí bổ sung năng lượng.

Vạn lý sư ảnh kính hiện rõ hình ảnh Tứ tí hoang tộc liên tục phát động Động Hư bộ pháp, như mặt trời lao đi trong hư không, bước nào cũng ba, bốn trăm dặm, cực kỳ kinh nhân.

Ngụy Tác đợi khi Tứ tí hoang tộc cách hơn chín nghìn dặm, sắp khỏi phạm vi Vạn lý sư ảnh kính thì mới phát khí tức, thi triển Đại thành khí thiên kinh, bắn ra một hóa thân lao về phía y.

Cùng lúc, Ngụy Tác sợ Tứ tí hoang tộc không cảm ứng được nên phát một đạo Duy ngã tâm kiếm, cùng hóa thân xé không khí.

“Đi thôi!”

Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ nhìn nhau, Nguyên Âm lão tổ lại tế xuất Tị tiên ngọc sơn, lao theo hướng khác.

“Cương nha muội, Hoang tộc cũng như Linh tộc, ra vào Thiên khung không sao chứ?” Đồng thời, Ngụy Tác hỏi Linh Lung Thiên.

Hiện tại kẻ mượn đao giết người, để hổ đánh nhau có thể sẽ thành công, gã phải tính xem cần pháp đối phó ai.

Nếu Hoang tộc ra vào Thiên khung không thành vấn đề thì cứ đi thẳng, còn không thể thì đành đi vòng, đến Thiên Trụ đại lục đối phó các phương thế lực có thể sẽ vào Thiên Huyền đại lục nhưng đường xa thì khác nào dẫn sói vào nhà, quá nguy hiểm.

“Gian thương, có gì trở ngại.” Linh Lung Thiên vốn thập phần bí ẩn, chưa cho gã biết nhiều bí mật, nhân vật từng trải sóng gió kinh thiên như nó thì tu sĩ tầm thường không so được, tuy vì trong động phủ của Đại Thái Thiên không có Linh tộc mà nó kinh hoàng, nhưng giờ đã khôi phục tâm thái, lại gọi gã là gian thương đáng chết.

“Lưu manh đáng chết, y phát hiện hóa thân của ngươi rồi!”

Hàn Vi Vi ré lên. Vạn lý sư ảnh kính đưa về hình ảnh Tứ tí hoang tộc thì triển Động Hư bộ pháp đi khỏi chợt dừng lại, tỏ vẻ nghi ngờ như nghe thấy tiếng Ngụy Tác cố ý kích phát Duy ngã tâm kiếm xé không khí.

Duy ngã tâm kiếm tuy bắn đi bảy, tám trăm dặm, cố ý gây ra động tĩnh còn hơn sấm sét nhưng cách tới bảy, tám nghìn dặm mà Tứ tí hoang tộc nghe được thì cảm quả kinh nhân cực độ.

Tứ tí hoang tộc tiên dừng lại lắng nghe một lúc rồi thi triển Động Hư bộ pháp, lao về phía hai lần Duy ngã tâm kiếm ban nãy.

Chỉ vài lần nhấp nhô là y đổi hướng, ai cũng nhận rõ y đuổi theo hướng hóa thân của Ngụy Tác.

“Gần năm nghìn dặm.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, cùng thấy Tứ tí hoang tộc cảm ứng rõ phương vị một hóa thân thì cách gần năm nghìn dặm.

Khí tức của hóa thân đó càng kinh nhân hơn khí tức hơn cả toán đã dùng thuật pháp che giấu, nên cách Tứ tí hoang tộc năm nghìn dặm thì không bị phát giác.

Nhưng nguy hiểm là ở chỗ Tứ tí hoang tộc có tu vi hơn hẳn Ngụy Tác, Động Hư bộ pháp mỗi bước là ba, bốn trăm dặm, muốn đủ thời gian phản ứng thì phải cách sáu, bảy nghìn dặm, không thì khi Tị tiên ngọc sơn bổ sung năng lượng, Tứ tí hoang tộc chỉ hai bước là rất có thể bọn gã tan xác.

Với thực lực hiện tại của Ngụy Tác, nhục thân đấu được với pháp vực Thần huyền tứ trọng, cộng thêm cái bình màu và Vu thần nữ, Nguyên Âm lão tổ thì dù là cổ đế thì cũng không ngại gì. Gã sợ cổ đế thì vì e ảnh hưởng đến thân hữu, cổ đế thì có thần thông xuyên hư không nên chỉ Ngụy Tác và Vu thần nữ, Nguyên Âm lão tổ chống nổi, những người khác không thể. Bất kỳ ai thân thiết mất mạng thì gã đều không chịu nổi, gặp cổ đế thì hiện tại là gã bỏ chạy.

Tứ tí hoang tộc tuy qua ma thai chuyển sinh nhưng đầu óc cực kỳ thanh tỉnh, xuất thủ cũng có uy năng như cổ đế thì nhưng linh hoạt hơn, thuật pháp biến ảo hơn, khó đối phó hơn cổ đế thì không biết bao nhiêu lần, chỉ với Ngụy Tác và Vu thần nữ, Nguyên Âm lão tổ hợp lực tuy chống nổi nhưng những người khác sẽ lần lượt mất mạng.

Hiện tại Ngụy Tác không còn lựa chọn, khắp thiên hạ toàn kẻ địch, để những người khác đi cũng không an toàn, vạn nhất bị phát hiện thì đánh liều mạng, có chết cũng chết cùng nhau.

“Chát!” Tuy hình ảnh Vạn lý sư ảnh kính đưa về im lặng nhưng ai nấy giật mình, cảm giác như trứng vỡ vỏ, Tứ tí hoang tộc với tốc độ kinh nhân cực độ vượt hư không, nhanh chóng đuổi kịp hóa thân, phát hiện được sự thật thì bóp hóa thân thành vô số mảnh.

Ai nấy hít sâu một hơi vì Tứ tí hoang tộc lập tức nhảy chơi chơi gầm gào, phát ra hủy diệt quang vực, đồng thời tìm khắp nơi, lại tìm về ngọn núi bọn gã vừa đứng khi trước.

Y hiện không thể cảm tri được tác dụng của Tị tiên ngọc sơn nên lại mất tung tích ở đây, diên tiết phát uy năng, đánh tan nhiều ngọn núi trong vòng hai, ba nghìn dặm thành tro.

Hiện tại qua Hoang tộc đại năng này thì pháp thì phạm thần thức bao trùm không chỉ ba nghìn dặm, có điều thuật pháp và đại đạo pháp vực của y chỉ hữu hiệu trong vòng ba nghìn dặm, đổi lại là Duy ngã tâm

kiếm và Liệt khuyết tàn nguyệt của Ngụy Tác có thể phát ra cách bốn, năm nghìn dặm thì có khi gã đột nhiên bị giết cũng nên.

Trước kia trừ Linh Lung Thiên, bọn Ngụy Tác chỉ qua điển tịch mà biết thượng cổ kinh thiên đại năng bùng tay cùng giết được đối thủ cách mấy nghìn dặm, thậm chí mấy vạn dặm, hiện tại không ngờ lại thấy cảnh gần như thế.

Bọn Ngụy Tác và Tứ tí hoang tộc cách nhau mấy nghìn dặm, thấy y không thể cảm tri thì ai nấy hớn hờ.

Cách Tứ tí hoang tộc hơn chín nghìn dặm, đồng thời bổ sung uy năng cho Tị tiên ngọc sơn xong, Ngụy Tác lại bốn cũ soạn lại.

Phe Ngụy Tác cố ý còn Tứ tí hoang tộc cho rằng thuật pháp hoặc pháp khí của bọn Ngụy Tác cách một khoảng thời gian lại phải thi triển, nên y không chán nản mà như tìm được quy luật, liên tục bị bọn gã thu hút mà đuổi theo.

“Vân Linh đại lục đông đúc, Tịch Hàn đại lục đất rộng người thưa, bằng thiên tuyệt địa, ít có tu sĩ. Ta đưa y đến Tịch Hàn đại lục!”

Thấy kế hoạch có hi vọng thành công, bọn Ngụy Tác liền dụ y đến nơi cần thiết! Đưa Hoang tộc đại năng đến đối phó Vũ Hóa thể gia đã chết hai thần huyền đại năng nhưng vẫn ngông nghênh nhất, hôm qua còn công khai kêu gào là gã lộ mặt sẽ giết luôn!

—o0o—

1082. Chương 1081: Tiên Về Sơn Môn Vũ Hóa Thể Gia.

Vũ Hóa thể gia ngông nghênh nhất, đứng ra đầu tiên đòi giết Ngụy Tác, nếu có thể đối phó Vũ Hóa thể gia, thì hiệu quả giết gà dọa khỉ cao nhất.

Các thành trì, sơn môn ở Tịch Hàn đại lục tuy có cách liên lạc nhưng nhiều nơi không có truyền tống pháp trận, trừ phi các đại năng tụ tập gần Vũ Hóa thể gia thì không dám vây giết Ngụy Tác.

Trừ ra, nguyên nhân trọng yếu nhất mà Ngụy Tác không ngờ là Tịch Hàn đại lục đất rộng người thưa, giữa thành trì là bằng nguyên trống trơn, đưa Tứ tí hoang tộc qua đó rất dễ bị lộ hành tung, nhưng ít khiến tu sĩ không liên can tử thương.

Lần trước giết Vũ Hóa Ứng Thiên tại Thanh Vũ thành, tuy tận lực nhưng không ít tu sĩ vẫn vì thế mà chết, khiến tu sĩ trẻ tuổi hủ đơn được hữu dụng với Âm Lệ Hoa, còn định ám sát nàng ta.

Việc này tạo cho Ngụy Tác cảm ngộ rất lớn.

Khác với đại năng xuất thân từ siêu cấp đại tông môn, nhất thân tu vi xây trên nền áp bức và cướp đoạt của đệ giai tu sĩ, những gì Ngụy Tác trải qua từ khi tu luyện tới nay khiến tâm cảnh khác hẳn.

Đại năng thông thường cũng sẽ tự tư như lục bào lão đầu nói, thấy thứ gì tổ là tìm cách cướp đoạt, có đối thủ uy hiếp đến mình là không tự thủ đoạn giết chết. Nhiều tông môn có điển tịch ghi lại rằng các đại năng đều “diệt tình diệt dục”, không cần gì, ai cũng giết hết, chỉ một lòng đề thăng tu vi, như thế mới không còn nhược điểm, không để đối thủ thà cơ, chặt sạch tâm ma khi đột phá cảnh giới.

Tu sĩ cỡ đó dù tu vi kinh thiên, trở thành thần ma, cơ hồ không có tình cảm như người thường, theo nhiều tu sĩ thì như thế là siêu nhiên, cảnh giới người thường không hiểu nổi.

Ngụy Tác thì khác, sau việc của Âm Lệ Hoa thì gã cảm ngộ được đạo lý “đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ” (có đạo sẽ được trợ giúp, mất đạo thì đơn độc - ND).

Nói thật, nếu không vì gã hành sự luôn có chuẩn tắc, tạo cảm giác cho tất cả rằng nói được làm được thì tất hiện giờ còn nguy cấp hơn, không bao giờ có chuyện ngăn ấy người cùng gã chung sinh tử, mỗi lần nguy cấp lại có người giúp.

Đứng ra giúp người, hành hiệp trượng nghĩa, giao dịch công bình, không ý thế hiếp người... Quy chuẩn hành sự này tuy trong thời gian ngắn không được như kiểu hung hăng nhỏ cổ tận gốc của lực bào lão đầu nhưng về lâu dài thì có lợi hơn.

Người không có thất tình lục dục, dù tu vi thần thông vô địch đương thế, cao cao tại thượng, cũng coi như tu luyện bản thân thành một món tuyệt thế thần binh, không còn là người thì thật vô vị.

“Vũ Hóa thể gia chết cả hai thần huyền đại năng, tích lũy cũng dùng rồi, còn dựa vào đâu mà dám lên tiếng đầu tiên?”

“Vũ Hóa thể gia không phải không biết thủ đoạn của Ngụy Tác, họ làm vậy tuyệt đối không phải hư trương thanh thế.”

Trực tiếp xuyên việt man hoang, dụ Tứ tí hoang tộc đến Tịch Hàn đại lục, chúng nhân cũng đoán xem Vũ Hóa thể gia giá trị gì.

“Chắc là pháp khí do tu sĩ mang ra ngoài sơn môn kích phát.” Ngụy Tác không cho là trong sơn môn có đại cấm gì, vì Vũ Hóa thể gia dọa gã ra mặt là sẽ giết ngay.

“Tốt nhất là loại sử dụng một lần, giết gã Hoang tộc này hoặc đánh cho y đỡ sống đỡ chết là được.” Lúc Ngụy Tác vừa thoát khỏi động phủ của Đại Thí Thiên, ai cũng thấy bó tay với cục diện đại họa lâm đầu, nhưng thấy có thể thành công dẫn dụ Hoang tộc đại năng đi thì bọn Hàn Vi Vi thập phần hưng phấn.

“Cúng ta đến gần sơn môn Vũ Hóa thể gia thì tìm cơ hội kêu to khiến Vũ Hóa thể gia dù không coi Hoang tộc đại năng là người cũng tưởng là trợ thủ.” Lực bào lão đầu thấy không có gì nguy hiểm thì lãnh tĩnh lại, bắt đầu tính toán, “Lúc đó chúng ta kích phát toàn bộ linh vụ, linh quang pháp khí khiến mấy nghìn dặm mờ mịt như Chập Khí hải. Không cần che giấu Hoang tộc đại năng, chỉ cần khiến Vũ Hóa thể gia tưởng người thi triển Động Hư bộ pháp là người hoặc thuộc phe chúng ta là đủ rồi. Với lệ quỷ la sát của Hoang tộc thì biết đối phương là đối đầu của chúng ta, đối phương đánh tới là y không đời nào khách khí.”

“Kế mưu không tệ, bắt quá cần một nơi âm u, trước hết phải tìm cách giữ cự ly với Tứ tí hoang tộc rồi từ từ dụ y vào đó, không thì trong vòng bảy, tám nghìn dặm mà phát pháp khí, rất có thể bị y cảm tri được phương vị, Tị tiên ngọc sơn không chống nổi.” Vu thần nữ hòa Nguyên Âm lão tổ gật đầu, tính toán kỹ càng.

...

Trong khi bọn Ngụy Tác dị thường cẩn thận vượt man hoang, dẫn Tứ tí hoang tộc tới Tịch Hàn đại lục thì ở Ngọc Hành đại lục, Thiên Huyền đại lục, Vân Linh đại lục, Tịch Hàn đại lục, Lưu Hỏa đại lục... vô số tu sĩ đều chờ đợi và đồn đoán.

“Vũ Hóa thể gia có trò gì mà dám như thế? Lẽ nào thiên tài tu sĩ đứng đầu hai nghìn năm nay của gia tộc cũng chết trong tay Ngụy Tác nên mất trí?”

Nhiều người bàn luận.

Bọn Ngụy Tác không biết rằng Vũ Hóa thể gia còn ngông nghênh hơn thế.

Tiểu Cực giới bị mấy trăm tu sĩ liên thủ công phá, trong đó có mấy thần huyền đại năng nhưng ai nấy đều dùng thuật pháp và pháp khí ẩn đi diện mục. Chỉ có người Vũ Hóa thể gia là không che mặt.

“Ngụy Tác, không phải người hiệu xưng Bá Khí chân nhân hử? Bọn ta diệt Tiểu Cực giới, người dám lộ mặt thì Vũ Hóa thể gia diệt luôn người!”

Công phá sơn môn Tiểu Cực giới xong, Vũ Hóa thể gia gia chủ và mấy lão bất tử còn nói vậy.

Mọi tu sĩ tham dự công phá Tiểu Cực giới đều là địch nhân của Ngụy Tác, đều từ các siêu cấp đại thế lực đó nhưng địch nhân thì địch nhân, không ai muốn đứng ra để rồi nhận kết cục như Đăng Tiên tông và Hóa Thiên giáo. Vũ Hóa thể gia làm thế không khác gì châm lửa đốt mình, chết mất hai thần huyền đại năng mà còn như thế thì cơ hồ mọi tu sĩ không hiểu nổi.

...

“Ngụy Tác dám công khai lộ diện?”

“Y sẽ phải công khai lộ diện, thể hiện thái độ, không thì tới đây các tông môn sẽ đối phó Đấng Tiên tông, thậm chí tấn công các tông môn kết minh với y, nếu không che chở được cho các tông môn này thì uy thế và chữ tín của y mất hết, không có tông môn và tu sĩ nào dám đứng ra, thậm chí sẽ có tông môn đánh tới Thiên Huyền đại lục, cắt đứt chỗ dựa của y, biến y thành chó nhà có tang.”

Tịch Hàn đại lục tây bộ, trong băng nguyên ngoài Hắc Mộc thành, mười mấy tu sĩ đang sẵn yêu thú, không ngừng thảo luận traten ciên giữa Ngụy Tác và các siêu cấp thể lực.

Trận này dính đến cả tu đạo giới.

Vũ Hóa thế gia là bá chủ của Tịch Hàn đại lục tây bộ, cơ hồ khống chế cả tây bộ, nơi truyền thừa là băng nguyên cách Hắc Mộc thành ước mười vạn dặm, không nối thông với tu sĩ thành trì khác, hai vạn dặm quanh đó được biến thành cấm địa, nên sơn môn Vũ Hóa thế gia thập phần thần bí, hiếm có ai biết.

Mười mấy tu sĩ Hắc Mộc thành này tu vi không tệ, từ Phân niệm cảnh trở lên, ở trong băng nguyên thử cách Hắc Mộc thành hơn một vạn dặm nên không thấy bóng dáng tòa trọng thành của Tịch Hàn đại lục tây bộ này, đầu đầu cũng à băng thiên tuyết địa, tuyết đổ ào ào.

“Ồnh!”

Mười mấy tu sĩ này vừa đi vừa bàn luận về thiên hạ đại thế thì đột nhiên ở chân trời có khí tức kinh nhân dậy lên, từ hư không vô tận tràn lan khiến tất cả rùng mình.

Cả toán nhìn về phía khí tức, ngoài xa có kim quang lóe giữa thiên địa, khí tức từ kim quang phát ra.

“Ai mà khí tức đến mức này!”

“Độn tốc này... một bước trăm dặm!”

Toán tu sĩ này đều tu vi Phân niệm cảnh, kiến thức hơn xa đệ giai tu sĩ nhưng đều kinh hãi cực độ.

Họ đều biết kim quang cách mình không biết bao nhiêu lý dặm, nguyên khí dao động không thể truyền tới nhưng khí tức khiến họ rùng mình, đây là trực giác của tu sĩ, cũng như lạc đà trong sa mạc có thể biết trước có bão cát. Trực giác chỉ cho họ biết tu vi và thần thông của người đó, đối với họ cũng như bão cát cuốn bay tất cả với lạc đà bình thường. Ở cự ly nhìn không rõ đường chân trời này, kim quang hơi lóe lên, nhìn có vẻ không lướt đi xa lắm nhưng thực tế thì mỗi lần vượt hư không đều kinh nhân cực độ!

“Đang nhắm hướng Vũ Hóa thế gia!”

“Độn tốc và hào quang thế này... e chỉ có Động Hư bộ pháp của người đó...”

Các tu sĩ nhìn nhau, kinh hãi không thành lời.

“Ngụy Tác lộ diện, tiến về Vũ Hóa thế gia!” Ý nghĩ này xuất hiện trong óc họ!

“Cái gì, không sai hử, là khí tức Động Hư bộ pháp, sắp qua Hắc Mộc thành?!” Toán tu sĩ đó vô tình trông thấy độn quang kinh nhân thì tin tức dồn vào Vũ Hóa thế gia. Cùng lúc, từ nhiều thành trì, thương đội, các tổ chức tu sĩ dùng phong yên và xung thiên điểm quang đưa tin khắp Tịch Hàn đại lục.

—o0o—

1083. Chương 1082: Trong Sương Mù Dã Hạ Thủ.

Sơn môn Vũ Hóa thế gia ở trong núi tuyết nghìn trượng, diện vũ liên miên mấy trăm dặm trên nền tuyết.

Chín ngọn núi lấp lánh, đều là huyền băng, lấp lánh quang hoa, tựa hồ là chín cây băng kiếm có thể rút ra bất cứ lúc nào.

Liên miên mấy trăm dặm diện vũ, phần lớn dùng hàn băng nghìn năm không tan và hàn ngọc chế thành, hoa lệ cực độ.

Đông nam tây bắc đều có tể đài hình kim tự tháp, được bọc trong hàn băng, phía trên lơ lửng tử sắc quang hoa cao gấp mấy thân người, như bốn ngọn nến lớn, khí tức nổi nhau thành một đại trận.

Tu đạo thể gia truyền thừa hơn vạn năm này thường do một tán tu thần thông kinh nhân tập đạo lũy, thân bằng hảo hữu lại mà phát triển thành, số lượng môn nhân đệ tử không được như siêu cấp tông môn nhưng tích lũy và truyền thừa còn kinh nhân hơn tuyệt đại đa số siêu cấp tông môn.

Tu đạo thể gia luôn coi trọng huyết thống, nghiên cứu thể chất huyết thống thập phần thấu triệt, phát triển công pháp thích hợp nhất nên tu vi tiến cảnh của con cháu còn hơn cả đệ tử siêu cấp tông môn.

Vũ Hóa thể gia và Trường Tôn thể gia mấy nghìn năm nay xuất hiện nhiều đại năng cũng vì nguyên nhân này.

Đời này cứ như mộ tổ phát đạt, xuất hiện hai đại năng kinh tài tuyệt diệu, còn trẻ đã thuận lợi đột phá thần huyền là Vũ Hóa Nhược Tinh và Vũ Hóa Ứng Thiên, nhất là Vũ Hóa Ứng Thiên trong vòng mấy chục năm là có xu hướng thành Tịch Hàn đại lục đệ nhất nhân.

Dù là thể gia vọng tộc kinh nhân hay siêu cấp tông môn, khi bồi dưỡng môn nhân đệ tử thì ban đầu đều không dùng tới tích lũy, đều cao bằng, trừ phi có người đặc biệt xuất chúng thì mới trọng điểm bồi dưỡng, hoặc đối diện nguy cơ như Ngụy Tác hiện tại thì họ mới sử dụng, tương đương với đem kho báu tổ tông mấy nghìn năm tích lũy ra tăng cường thực lực. Vũ Hóa Ứng Thiên và Vũ Hóa Nhược Tinh hoàn toàn không xuất thế từ trước khi đối diện với nguy cơ Ngụy Tác, bằng chính thiên tài và tể ngộ mà thành tựu thần thông kinh nhân, một thời kỳ có tới hai đại năng kinh nhân như thế không dễ.

Vũ Hóa thể gia chỉ không ngờ cả hai lại chết trong tay Ngụy Tác.

Làm gì có chuyện Vũ Hóa thể gia không phát cuồng?

“Hiện thân rồi!” Âm một tiếng, tin Ngụy Tác tiến về Vũ Hóa thể gia được đưa về sơn môn thì trong hàn băng đại điện, Vũ Hóa thể gia gia chủ đứng dậy khỏi chiếc ghế bọc da hỏa hồng yêu thú, mặt đất như có sấm nổ.

Vũ Hóa thể gia gia chủ mặc hồng tử lưỡng sắc pháp y, hai màu tách ra khiến pháp y như có hai làn thần quang xung kích.

Tóc y vấn bằng cây trâm gỗ lạ lùng, màu trầm hương, toát ra khí tức huyền diệu, cũng là một món pháp khí lợi hại cực độ, tay đeo nhẫn bảy màu, rần rạt Hoang cổ khí tức.

Trang bị này chứng tỏ đã chuẩn bị, mang theo đủ pháp khí lợi hại, cổ bảo bình thường không để lộ.

Phía dưới, sáu lão bất tử nhân vật cùng lạnh lùng đứng dậy, cả sáu đều đạt Kim đơn ngũ trọng điền phong vật.

Với thực lực của Vũ Hóa thể gia thì có ngàn ấy tu sĩ gần đạt Thần huyền, bồi dưỡng một, hai thần huyền đại năng không khó nhưng lúc này không có ai đột phá thần huyền, chứng tỏ Vũ Hóa thể gia có chỗ dựa khác, coi như đã mở toang kho báu mà tổ tông để lại ra dùng.

Trừ sáu lão bất tử thì trong đại điện còn có hai thần huyền đại năng.

Một người là Trảm Đài Linh Lan luôn nhúng tay vào nhưng chỗ có đối đầu của Ngụy Tác, tu vi của y gần đạt Thần huyền nhất trọng hậu kỳ, cộng với Hư không kim hồ thì Ngụy Tác hiện tại không làm gì được y. Người còn lại mặc một món hỏa hồng pháp y, hỏa sát khí tức cực nồng, sắc mặt dị thường âm trầm.

Tu sĩ mặt ngựa này tu vi Thần huyền tam trọng, đã lĩnh ngộ ít nhất một môn đại đạo pháp vực, nghe nói Ngụy Tác hiện thân thì hỏa hồng sắc thần văn như kinh đào hải lãng bay lên khỏi đỉnh đầu, hình thành một hồ lô. Bọn Ngụy Tác chưa thấy y, y là đồ đệ đứng đầu của Hỏa Vực thần vương: Thiên Hỏa thần quân.

Hỏa Vực thần vương quá khinh địch, chết thập phần oan uổng, một đệ tử của y cũng có tu vi kinh nhân thể này.

“Được! Để báo thù cho Vũ Hóa Nhược Tinh và Vũ Hóa Ứng Thiên! Y dùng thủ đoạn này đối phó chúng ta nên tuyệt đối không ngờ chúng ta gây ông đập lưng ông! Giờ khác rồi, pháp bảo đó không cứu được y!” Âm, đứng lên khỏi bảo tọa thì Vũ Hóa thể gia gia chủ gầm lên.

“Là khí tức Động Hư bộ pháp, không phải hóa thân, cơ hội giết y đến rồi!” Cùng lúc, trong nhiều điện vũ vang lên tiếng nói.

“Sắp đến lúc rồi, thành bại trông vào đòn này!” Trên Tị tiên ngọc sơn, bọn Ngụy Tác đã bố trí cực độ nhưng vào Tịch Hàn đại lực thì không khỏi bị nhận ra tung tích, Tứ tí hoang tộc đại năng phi độn cực nhanh nên nhất thời không ai biết người thi triển Động Hư bộ pháp không phải Ngụy Tác. Càng có lợi ở chỗ Vũ Hóa thể gia cách thành trì gần nhất cũng mấy vạn dặm nên dọc đường không có nhiều tu sĩ xuất hiện, cách sơn môn Vũ Hóa thể gia gần bốn vạn dặm thì Ngụy Tác đều hơn hử.

Ngụy Tác không phát hóa thân, trực tiếp điều khiển Tị tiên ngọc sơn bỏ rơi Tứ tí hoang tộc đại năng, lao về phía Vũ Hóa thể gia.

Cách sơn môn Vũ Hóa thể gia hai vạn dặm thì Ngụy Tác thi triển Động Hư bộ pháp, vượt khỏi Đẳng tiên ngọc sơn, như mặt trời mọc trên không, vượt hư không, đồng thời phát ra vô thượng cường âm: “Vũ Hóa thể gia, lớn lối mà sao còn chưa ra chịu chết!”

Gã cách sơn môn Vũ Hóa thể gia hai vạn dặm, đã lọt vào cấm khu mà Vũ Hóa thể gia bố trí pháp khí và tu sĩ, giọng gã như sấm. Cả Vũ Hóa thể gia chấn động, Ngụy Tác đến rồi! Còn rất rình rang!

“Ta chọn Băng châu xuyên làm chỗ chôn thây các ngươi, ai không muốn chống ại ta thì đừng lọt vào phạm vi vạn dặm chi nộ! Không thì tự chịu trách nhiệm về mạng sống!”

Không hề dừng lại, Ngụy Tác gầm lên như sấm, phát ra lưỡng đạo Đại đề tu di, bạch sắc thần sơn trượt đi trên hư không.

Đây là lời tuyên chiến triệt để, uy năng này cho Vũ Hóa thể gia biết chân thân gã giáng lâm!

“Băng châu xuyên? Được, chúng ta ra giết y lập uy!”

Vũ Hóa thể gia gia chủ và sáu lão bất tử, cùng Trảm Đài Linh Lan, Thiên Hỏa thần quân, rời sơn môn Vũ Hóa thể gia.

Băng châu xuyên cách Vũ Hóa thể gia hơn hai vạn dặm, nước sông cuộn cuộn, khí hậu cực lạnh, thủy châu bắn lên đều đông cứng. Ở đó không thể bày cấm chế lợi hại, bọn Vũ Hóa thể gia gia chủ không có vẻ gì sợ sệt, có vẻ Ngụy Tác giở trò gì cũng không sao.

“Chát!”

Đúng lúc Ngụy Tác gọi Vũ Hóa thể gia ra quyết chiến thì bọn Nguyên Âm lão tổ đã vô thanh vô tức điều khiển Tị tiên ngọc sơn đáp xuống sơn cốc, cạnh con sông cuộn cuộn băng thủy và băng châu, đồng thời không ngừng kích phát đạo đạo pháp khí, khiến sương mù, chướng khí, hà quang lan đi.

“Oành!”

Ngụy Tác lại toàn lực phát song thần huyền khí tức, thần huyền khí tức vô cùng vô tận cùng khí huyết chấn động thiên địa, nguyên khí dao động như biển gào. Đồng thời, Ngụy Tác phát ra hai làn Liệt khuyết tàn nguyệt, lao vào Băng châu xuyên.

Tứ tí hoang tộc tuy bị cắt đuôi, cách ít nhất hơn hai vạn dặm nhưng gã toàn lực phát động thuật pháp oanh kích và thần huyền khí tức, với cấm tri của Tứ tí hoang tộc thì sẽ nhận ra. Lúc đó sương mù lan rộng, sẽ khiến y đấu với Vũ Hóa thể gia.

Hiện tại thứ duy nhất cần làm là tìm chỗ đào một động sâu để ẩn thân, Tị tiên ngọc sơn sẽ o bị hủy hoại khi song phương động thủ, phải đào hơn nghìn trượng, càng sâu càng an toàn.

Từ lúc nhờ lục bào lão đầu mà phát tích, động lớn hay nhỏ đều là phúc địa của gã, xem lần này có hoàn mỹ như kế hoạch không.

Chướng nhân pháp phù hay pháp khí là thứ tu sĩ thường dùng nhất, bọn Ngụy Tác không thiếu gì cao giai pháp khí, cao giai pháp phù, tất cả lại đang ở trên Tị tiên ngọc sơn kích phát thử nên chỉ mười mấy tích tắc sau là linh vụ, khối đặc, hà quang, chướng khí bao khắp mấy nghìn dặm.

Thân ảnh Ngụy Tác trực tiếp xuyên qua màn sương, quay về Tị tiên ngọc sơn.

Bọn Ngự Tác không dùng, gã dùng Địa Mẫu chân kinh cảm ứng địa mạch, chọn nơi chắc chắn, phía dưới có mấy nhام thạch khoáng mạch và tinh kim khoáng mạch thì cùng bọn Vu thần nữ đào xuống, bọn Cơ Nhã liên tục phát pháp khí, khiến các loại linh vụ tỏa rộng hơn, thậm chí mấy lão đầu nghiên cứu pháp trận cảm chế bày trận kỳ và trận bàn chuẩn bị sẵn, càng có thêm linh vụ tỏa đi với tốc độ càng kinh nhân.

—o0o—

1084. Chương 1083: Đế Thi Đại Chiến Hoang Tộc

Ngự Tác và Vu thần nữ vận dụng thần thông, phát ra Huyền sát quỷ trảo và kim quang đại thủ, nhổ từng cột băng cạnh sông lên như nhổ hành, đoạn ném xuống sông, lúc chúng nhân bố trí xong xuôi, vào trong động mới đào thì hút nước sông làm đông lại, không ai nhận ra sơ hở.

Chỉ mười mấy tích tắc, Ngự Tác và Vu thần nữ đã đào sâu mấy trăm trượng, đào tiếp nữa thì hai người không ném đất đi mà dùng lực ép vào thành động. Đồng thời Ngự Tác tế xuất Vạn lý sư ảnh kính, quét tứ phía.

“Hư không kim hồ, Trạm Đài Linh Lan như con nhặng, ở đâu cũng xuất hiện!”

“Vũ Hóa thế gia chỉ có mấy tên này? Sao lại có thần huyền đại năng?”

Quanh Bể châu xuyên, do bọn Ngự Tác cố ý thi pháp mà trong vòng năm nghìn dặm đã dày đặc sương, từ Vũ Hóa thế gia không thể nhìn được cảnh tượng sau lưng bọn gã, Ngự Tác tế xuất Vạn lý sư ảnh kính quan sát Vũ Hóa thế gia, thấy một kim sắc hồ lô thoát ẩn thoát hiện trong hư không, như lơ lửng theo sóng, từ từ đến Bể châu xuyên.

Kim sắc hồ lô của Trạm Đài Linh Lan là lấy được pháp bảo từ Hư Không đạo nhân: Hư không kim hồ.

Ngự Tác nhìn rõ trên Hư không kim hồ có ba người, gồm Trạm Đài Linh Lan và Vũ Hóa thế gia gia chủ cùng một thần huyền đại năng tu luyện hỏa hệ công pháp nhưng bọn gã chưa từng thấy.

Đằng sau kim hồ không phải sáu lão bất tử Vũ Hóa thế gia mà là một chiếc ô hắc sắc đại kiệu.

“Cái kiệu này có gì huyền hư?”

“Cương nha muội, lão đầu, có nhận ra cái gì không?”

Tổng thể có chín người, thực lực thì cả Nguyên Âm lão tổ cũng đủ đánh bật, nên bọn Ngự Tác chú ý hết lên ô hắc sắc đại kiệu.

Cái kiệu do tám người khiêng, có càng màu xám đen, hình vuông, đủ chứa bốn, năm người, nhưng không có cửa sổ, trên đỉnh do bảo tán đen xỉ che kín. Cả cái kiệu dày đặc phù văn cỡ con kiến, quang hoa lấp lánh.

“Pháp bảo hình kiệu thì tu đạo giới không có nhiều, vài thứ nổi danh đều cực kỳ kinh nhân, nhưng không phải hình dáng này.” Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu liếc qua là lắc đầu, không nhận ea.

“Chiếc kiệu tử này vốn là một món pháp bảo cực kỳ kinh nhân? Hoặc có đại năng đủ đối phó chúng ta? Nhưng có đại năng như thế thì cần gì đỡ đỡ, cứ xông ra là xong.”

Ngự Tác không nghĩ thông, nhưng thấy cái kiệu không hề tầm thường, càng đảo nhanh, đồng thời quét Vạn lý sư ảnh kính.

“Đến rồi!”

Ngự Tác và Vu thần nữ liên tục đào một nghìn mấy trăm trượng thì Ngự Tác đột nhiên biến sắc hô khẽ, ai nấy tụ lại dồn chân nguyên, nước sông cùng sóng lớn trút xuống, mọi lỗ hổng trên đầu cứng lại.

Vạn lý sư ảnh kính xuất hiện kim quang chói mắt.

Tứ tí hoang tộc lấp lánh lam sắc thần quang, thi triển Động Hư bộ pháp, như thượng cổ vực ngoại thiên ma cùng khí thế ngút trời lao tới.

“Vũ Hóa thế gia, hôm nay ta sẽ san bằng sơn môn các ngươi, Vũ Hóa thế gia sẽ trừ danh khỏi tu đạo giới!”

Đưa nước sông vào Bằng châu xuyên rồi bằng phong, Ngụy Tác lại nhắm hướng Vũ Hóa thế gia phát Đại thừa pháp âm, thanh âm chấn động thiên địa.

“Chết đến nơi rồi còn không biết, tưởng tạo ra nơi như Chập Khí hải để tung hoành hả? Bọn ta đâu cần vào!”

Vũ Hóa thế gia gia chủ tỏ vẻ điên cuồng.

“Ầm!” “Ầm!”...

Bọn Ngụy Tác kích phát Tị tiên ngọc sơn, ẩn náu trong một đại động quật dưới Bằng châu xuyên, ai nấy thập phần hưng phấn và khẩn trương, Tứ tí hoang tộc đại năng như một vì sao chói lòa vượt hư không lao tới, mỗi bước là ba, bốn trăm dặm, bọn rã tính toán thời gian chính xác nên Tứ tí hoang tộc đến sa mà tới trước người Vũ Hóa thế gia, người Vũ Hóa thế gia cách khu vực toàn chương khí gần ba nghìn dặm thì Hoang tộc đại năng như vực ngoại thiên ma đã tới!

Hoang tộc đại năng đi vào thì hoang mang, rõ ràng mất dấu khí tức bọn Ngụy Tác, không cảm tri được.

Thoáng sau, Tứ tí hoang tộc đại năng lại liếm môi đi về phía Vũ Hóa thế gia, rõ ràng đã cảm tri được đối phương, tựa hồ định đối phó Vũ Hóa thế gia để qua đó tìm hiểu rõ tình hình.

Phe Ngụy Tác thở phào, xoay Vạn lý sư ảnh kính sang phía Hư không kim hồ.

“Ầm!” “Ầm!”...

Tứ tí hoang tộc đại năng thân nhiên đi trong sương mù, không thèm để ý đến cấm chế, thân ảnh và động quang cũng bị che kín nhưng thanh âm phát động Động Hư bộ pháp và khí tức đáng sợ vẫn hiện rõ.

“Là tiếng y thi triển Động Hư bộ pháp.”

“Khí tức của y như vậy, tu vi tất đại tiến, chẳng trách dám công khai lộ diện.”

Vũ Hóa thế gia nhận ra khí tức như bão lốc trên không, nhưng Vũ Hóa thế gia gia chủ và sáu lão bất tử cười lạnh.

“Gần được rồi, ở cự ly này tất y không thể thoát!”

Cách khu vực bao trùm sương mù hai nghìn mấy trăm dặm, Vũ Hóa thế gia gia chủ giơ tay, Hư không kim hồ dừng lại, sáu lão bất tử ở phía sau tỏ vẻ hung hãn cực độ, phát hoàng sắc quang phù vào ô hắc sắc đại kiệu.

“Từ xa thế đã phát động? Quả nhiên đại kiệu này có việc cổ quái, là pháp bảo gì nhỉ?” Bọn Ngụy Tác nhìn rõ, nhướn mày xem có đại năng lợi hại nào.

“Xoẹt!!”

Bọn Ngụy Tác vừa kịp nghĩ thế thì hư không quanh ô hắc đại kiệu rung lên, không khí bị dao động kinh nhân ép thành quang hoa như làn sóng thủy tinh, đồng thời thanh đồng sắc quang hoa từ cái kiệu bắn ra.

“Cái gì, lại là đại năng?”

“Không đúng!”

Mục quang bọn Ngụy Tác lóe lên, rùng mình.

Quang hoa lại hình người, tạo cảm giác là một đại năng khí tức chấn thiên!

Nhưng bọn Ngụy Tác nhìn rõ hình người không phải vật sống mà là khô lâu mặc cổ đồng sắc chiến giáp dính đầy long văn và liên văn!

“Xoạt...” Linh Lung Thiên hít một hơi lạnh, tỏ vẻ kinh ngạc.

Khô lâu khô thi này chỉ có mặt thò ra khỏi chiến giáp, da đen như thép ngâm trong nước, mắt như mặc ngọc, bắn ra hắc sắc thần quang tử khí trầm trầm.

Nhưng nó toát lên vương giả để uy khôn tả, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không lạ gì nó, là cổ đế thi!

“Chả trách Vũ Hóa thể gia dám xông nghênh, té ra là không chế được cổ đế thi!”

Ngụy Tác hiểu ngay.

Vũ Hóa thể gia định không chế cổ đế thi, nhưng Ngụy Tác cũng nhắm đến nó, vô tình cổ đế thi lọt vào tay gã, bị gã đánh bật khỏi Luân hồi tháp.

Hiện tại, Vũ Hóa thể gia tìm được cổ đế thi mất tích sau trận chiến Luân hồi tháp, còn không chế được.

Vũ Hóa thể gia có vẻ hoàn toàn đã điều khiển được cổ đế thi!

Với thần uy cổ đế thi thì dù gã tể xuất Chân tiên cốt quan, hoặc sử dụng được vật cũng vô dụng, cổ đế thi hoàn toàn có thể với thần thông kinh nhân, trực tiếp từ cự ly cách không biết bao nhiêu dặm mà phát động kinh thiên nhất kích. Vũ Hóa thể gia hiển nhiên hiểu rõ cổ đế thi nên mới thả từ rất xa.

Cổ đế thi có đặc điểm là nhục thân tổn hủy rồi thì khó lành lại, nên Vũ Hóa thể gia dùng chiến giáp mặc cho nó.

Bên trong chiến giáp có thần văn triền nhiều, là thượng cổ cổ bảo gần đạt tiên giai! Biết đâu còn có công hiệu đặc biệt khác.

Mắt cổ đế thi bắn ra thần quang, cũng như lúc từ Âm dương phân trung xuất thế, Vũ Hóa thể gia đã dùng âm minh chi vật nào đó đại bổ nguyên khí cho nó.

“Giết hết!” Cổ đế thi xuất hiện, sáu lão bắt tử Vũ Hóa thể gia cùng rực hoàng sắc quang hoa cỡ một thước, đồng thời chỉ vào Băng châu xuyên.

“À!” Cùng lúc, Tứ tí hoang tộc đại năng như mặt trời bay trong sương đột nhiên dừng lại, tỏ vẻ cực kỳ kinh nghi bất định.

1085. Chương 1083: Đế Thi Đại Chiến Hoang Tộc

Ngụy Tác và Vu thần nữ vận dụng thần thông, phát ra Huyền sát quỷ trảo và kim quang đại thủ, nhỏ từng cột băng cạnh sông lên như nhỏ hành, đoạn ném xuống sông, lúc chúng nhân bố trí xong xuôi, vào trong động mới đào thì hút nước sông làm đông lại, không ai nhận ra sơ hở.

Chỉ mười mấy tích tắc, Ngụy Tác và Vu thần nữ đã đào sâu mấy trăm trượng, đào tiếp nữa thì hai người không ném đất đi mà dùng lực ép vào thành độn. Đồng thời Ngụy Tác tể xuất Vạn lý sư ảnh kính, quét tứ phía.

“Hư không kim hồ, Trạm Đài Linh Lan như con nhặng, ở đâu cũng xuất hiện!”

“Vũ Hóa thể gia chỉ có mấy tên này? Sao lại có thần huyền đại năng?”

Quanh Băng châu xuyên, do bọn Ngụy Tác cố ý thi pháp mà trong vòng năm nghìn dặm đã dày đặc sương, từ Vũ Hóa thể gia không thể nhìn được cảnh tượng sau lưng bọn gã, Ngụy Tác tể xuất Vạn lý sư ảnh kính quan sát Vũ Hóa thể gia, thấy một kim sắc hồ lô thoát ẩn thoát hiện trong hư không, như lơ lửng theo sóng, từ từ đến Băng châu xuyên.

Kim sắc hồ lô của Trạm Đài Linh Lan là lấy được pháp bảo từ Hư Không đạo nhân: Hư không kim hồ.

Ngụy Tác nhìn rõ trên Hư không kim hồ có ba người, gồm Trạm Đài Linh Lan và Vũ Hóa thể gia gia chủ cùng một thần huyền đại năng tu luyện hỏa hệ công pháp nhưng bọn gã chưa từng thấy.

Đằng sau kim hồ không phải sáu lão bắt tử Vũ Hóa thể gia mà là một chiếc ô hắc sắc đại kiệu.

“Cái kiệu này có gì huyền hư?”

“Cương nha muội, lão đầu, có nhận ra cái gì không?”

Tổng thể có chín người, thực lực thì cả Nguyên Âm lão tổ cũng đủ đánh bật, nên bọn Ngụy Tác chú ý hết lên ô hắc sắc đại kiệu.

Cái kiệu do tám người khiêng, có cang màu xám đen, hình vuông, đủ chứa bốn, năm người, nhưng không có cửa sổ, trên đỉnh do bảo tán đen xì che kín. Cả cái kiệu dày đặc phù vân cỡ con kiến, quang hoa lấp lánh.

“Pháp bảo hình kiệu thì tu đạo giới không có nhiều, vài thứ nổi danh đều cực kỳ kinh nhân, nhưng không phải hình dáng này.” Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu liếc qua là lắc đầu, không nhận ea.

“Chiếc kiệu tử này vốn là một món pháp bảo cực kỳ kinh nhân? Hoặc có đại năng đủ đối phó chúng ta? Nhưng có đại năng như thế thì cần gì gỡ trừ, cứ xông ra là xong.”

Ngụy Tác không nghĩ thông, nhưng thấy cái kiệu không hề tầm thường, cang đảo nhanh, đồng thời quét Vạn lý sư ảnh kính.

“Đến rồi!”

Ngụy Tác và Vu thần nữ liên tục đào một nghìn mấy trăm trượng thì Ngụy Tác đột nhiên biến sắc hô khẽ, ai nấy tụ lại dồn chân nguyên, nước sông cùng sóng lớn trút xuống, mọi lỗ hổng trên đầu cứng lại.

Vạn lý sư ảnh kính xuất hiện kim quang chói mắt.

Tứ tí hoang tộc lấp lánh lam sắc thần quang, thi triển Động Hư bộ pháp, như thượng cổ vực ngoại thiên ma cùng khí thế ngút trời lao tới.

“Vũ Hóa thế gia, hôm nay ta sẽ san bằng sơn môn các ngươi, Vũ Hóa thế gia sẽ trừ danh khỏi tu đạo giới!”

Đưa nước sông vào Băng châu xuyên rồi băng phong, Ngụy Tác lại nhắm hướng Vũ Hóa thế gia phát Đại thừa pháp âm, thanh âm chấn động thiên địa.

“Chết đến nơi rồi còn không biết, tưởng tạo ra nơi như Chập Khí hải để tung hoành hả? Bọn ta đâu cần vào!”

Vũ Hóa thế gia gia chủ tỏ vẻ điên cuồng.

“Ầm!” “Ầm!”...

Bọn Ngụy Tác kích phát Tị tiên ngọc sơn, ẩn náu trong một đại động quật dưới Băng châu xuyên, ai nấy thập phần hưng phấn và khẩn trương, Tứ tí hoang tộc đại năng như một vì sao chói lòa vượt hư không lao tới, mỗi bước là ba, bốn trăm dặm, bọn rã tính toán thời gian chính xác nên Tứ tí hoang tộc đến sa mà tới trước người Vũ Hóa thế gia, người Vũ Hóa thế gia cách khu vực toàn chương khí gần ba nghìn dặm thì Hoang tộc đại năng như vực ngoại thiên ma đã tới!

Hoang tộc đại năng đi vào thì hoang mang, rõ ràng mất dấu tức bọn Ngụy Tác, không cảm tri được.

Thoáng sau, Tứ tí hoang tộc đại năng lại liếm môi đi về phía Vũ Hóa thế gia, rõ ràng đã cảm tri được đối phương, tựa hồ định đối phó Vũ Hóa thế gia để qua đó tìm hiểu rõ tình hình.

Phe Ngụy Tác thổi phào, xoay Vạn lý sư ảnh kính sang phía Hư không kim hồ.

“Ầm!” “Ầm!”...

Tứ tí hoang tộc đại năng thản nhiên đi trong sương mù, không thèm để ý đến cấm chế, thân ảnh và động quang cũng bị che kín nhưng thanh âm phát động Động Hư bộ pháp và khí tức đáng sợ vẫn hiện rõ.

“Là tiếng y thi triển Động Hư bộ pháp.”

“Khí tức của y như vậy, tu vi tất đại tiến, chẳng trách dám công khai lộ diện.”

Vũ Hóa thế gia nhận ra khí tức như bão lốc trên không, nhưng Vũ Hóa thế gia gia chủ và sáu lão bất tử cười lạnh.

“Gần được rồi, ở cự ly này tất y không thể thoát!”

Cách khu vực bao trùm sương mù hai nghìn mấy trăm dặm, Vũ Hóa thế gia gia chủ giơ tay, Hư không kim hồ dừng lại, sáu lão bất tử ở phía sau tỏ vẻ hung hãn cực độ, phát hoàng sắc quang phù vào ô hắc sắc đại kiệu.

“Từ xa thế đã phát động? Quả nhiên đại kiệu này có việc cổ quái, là pháp bảo gì nhỉ?” Bọn Ngụy Tác nhìn rõ, nhưng mà xem có đại năng lợi hại nào.

“Xoẹt!!”

Bọn Ngụy Tác vừa kịp nghĩ thế thì hư không quanh ô hắc đại kiệu rung lên, không khí bị dao động kinh nhân ép thành quang hoa như làn sóng thủy tinh, đồng thời thanh đồng sắc quang hoa từ cái kiệu bắn ra.

“Cái gì, lại là đại năng?”

“Không đúng!”

Mục quang bọn Ngụy Tác lóe lên, rùng mình.

Quang hoa lại hình người, tạo cảm giác là một đại năng khí tức chấn thiên!

Nhưng bọn Ngụy Tác nhìn rõ hình người không phải vật sống mà là khô lâu mặc cổ đồng sắc chiến giáp dính đầy long văn và liên văn!

“Xoạt...” Linh Lung Thiên hít một hơi lạnh, tỏ vẻ kinh ngạc.

Khô lâu khô thi này chỉ có mặt thò ra khỏi chiến giáp, da đen như thép ngâm trong nước, mắt như mặc ngọc, bắn ra hắc sắc thần quang tử khí trầm trầm.

Nhưng nó toát lên vương giả để uy không tả tả, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không lạ gì nó, là cổ đế thi!

“Chả trách Vũ Hóa thế gia dám ngông nghênh, té ra là không chế được cổ đế thi!”

Ngụy Tác hiểu ngay.

Vũ Hóa thế gia định không chế cổ đế thi, nhưng Ngụy Tác cũng nhắm đến nó, vô tình cổ đế thi lọt vào tay gã, bị gã đánh bật khỏi Luân hồi tháp.

Hiện tại, Vũ Hóa thế gia tìm được cổ đế thi mất tích sau trận chiến Luân hồi tháp, còn không chế được.

Vũ Hóa thế gia có vẻ hoàn toàn đã điều khiển được cổ đế thi!

Với thần uy cổ đế thi thì dù gã tế xuất Chân tiên cốt quan, hoặc sử dụng được vật cũng vô dụng, cổ đế thi hoàn toàn có thể với thần thông kinh nhân, trực tiếp từ cự ly cách không biết bao nhiêu dặm mà phát động kinh thiên nhất kích. Vũ Hóa thế gia hiển nhiên hiểu rõ cổ đế thi nên mới thả từ rất xa.

Cổ đế thi có đặc điểm là nhục thân tổn hủy rồi thì khó lành lại, nên Vũ Hóa thế gia dùng chiến giáp mặc cho nó.

Bên trong chiến giáp có thần văn triền nhiều, là thượng cổ cổ bảo gần đạt tiên giai! Biết đâu còn có công hiệu đặc biệt khác.

Mắt cổ đế thi bắn ra thần quang, cũng như lúc từ Âm dương phản trung xuất thế, Vũ Hóa thế gia đã dùng âm minh chi vật nào đó đại bổ nguyên khí cho nó.

“Giết hết!” Cổ đế thi xuất hiện, sáu lão bất tử Vũ Hóa thế gia cùng rực hoàng sắc quang hoa cỡ một thước, đồng thời chỉ vào Băng châu xuyên.

“À!” Cùng lúc, Tứ tí hoang tộc đại năng như mặt trời bay trong sương đột nhiên dừng lại, tỏ vẻ cực kỳ kinh nghi bất định.

1086. Chương 1084: Cánh Tay Cụt Mọc Ra

“Vũ Hóa thế gia có thể hoàn toàn không chế cổ đế thi?! Động dụng thủ đoạn nào nhỉ?”

“Nếu chúng ta, đấu với cổ đế thi thì tất chết sạch!”

Phe Ngụy Tác lạnh ngắt cõi lòng, cổ đế thi tựa hồ đã khôi phục trạng thái cao nhất từ khi mới từ Âm dương phản hiện thân, cảm tri và thần thức có lẽ còn trên Tứ tí hoang tộc nên bọn gã ở trong Tị tiên ngọc sơn cũng chưa chắc tuyệt đối an toàn.

“Xoẹt!!”

Sáu lão bắt tử chỉ dẫn, cổ để thi ánh lên thần quang, uy áp như nhất phương thiên vực ép tới.

“A!”

Phe Ngụy Tác kinh hãi, dù ẩn dưới Bằng châu xuyên một nghìn mấy trăm trượng nhưng ai cũng nhận ra thiên địa rung động, cảm thụ được tử vong uy hiếp. Ngụy Tác và Linh Lung Thiên biết rõ thủ đoạn của cổ để thi, biết đâu nó phát một đạo hắc sắc thần quang, xuyên thấu hư không đánh tới?

Y phải chết! Vũ Hóa thể gia sẽ qua đó chấn nhiếp thiên hạ, trùng chấn thanh uy!” Cổ để thi phát ra uy nghiêm vô thượng, Vũ Hóa thể gia gia chủ thập phần kích động, mắt ánh lên cuồng nhiệt.

Cách cổ để thi năm, sáu nghìn dặm, Tứ tí hoang tộc đại năng cũng cả kinh, nguyên khí dao động khiến mây trong gần nghìn trượng tan đi, hư không như cong queo.

“Chát!”

Cổ để thi gầm lên trầm trầm, quang hoa loén lên, hình thành hắc sắc lưu quang bắn đi mấy trăm dặm, đồng thời song mục bắn ra hai làn hắc sắc thần quang, như xuyên qua thần thiết mà bắn vào hư không.

Tứ tí hoang tộc biến sắc, vung tay, lam sắc thần văn như vô số thần liên tụ lại.

Cùng lúc, lưỡng đạo hắc sắc thần quang từ hư không bắn ra.

“Xoẹt!!”

Hư không rung lên, hai làn thần uy kinh nhân và nhau, thiên địa sáng lòe rồi mờ đi, ánh sáng trong mấy nghìn trượng cơ hồ tan hết.

“Pháp vực của cổ để thi có thể xuyên thấu hư không, từ cự ly kinh nhân như thế tấn công đối thủ!”

Bọn Ngụy Tác nín thở, thần thức cổ để thi quả nhiên đạt đến mức này. Nếu bị cổ để thi phát hiện thì họ khó thoát.

Trong hư không lấp lánh quang hoa, Tứ tí hoang tộc tỏ rõ thần sắc không dám tin, đồng thời lùi lại, tựa hồ không muốn đấu với cổ để thi.

Với thần thức và cảm tri của y, không biết cổ để thi là gì.

“Keng!”

Y thi triển Động Hư bộ pháp, vừa lùi lại một bước thì hắc sắc thần quang xuyên hư không, lại xuất hiện trước mặt.

“Xoẹt!!”

Hư không lại chấn động, Tứ tí hoang tộc đại năng hiển hóa lam sắc chiến đao quét ngang, chặn lưỡng đạo hắc sắc thần quang. “Giữ!” Y gầm lên, phát hiện không thể đào thoát thì lao về phía cổ để thi, định xông vào phạm vi thi pháp để cảm rõ đối phương là cường giả thể nào đã.

“Chát!”

Cổ để thi giơ tay, đột nhiên phát hồi sắc quang phù, mỗi tấm quang phù lướt trên hư không mang theo hồi sắc thần quang, thiên địa chìm trong màu xám, như hơn vạn ngón thác xám xô về phía Tứ tí hoang tộc đại năng.

Cảnh tượng này khiến Vũ Hóa thể gia và phe Ngụy Tác đều rùng mình, thần uy sung mãn chân tiên khí tức khiến tất cả kinh sợ.

“Tay của cổ để thi...!” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên tròn mắt nhìn nhau.

Cả hai nhớ rõ cổ để thi chỉ còn nửa thân thể, hai tay cơ hồ nát hết nhưng lúc này dưới thanh đồng sắc cổ chiến giáp thì tay cổ để thi như đã mọc đủ.

Bất tử minh vật tuy hiệu xưng bất tử nhưng nhục thân đã cứng, phá tổn là không thể phục nguyên. Dù là Âm Lệ Hoa mà bị thương thì sẽ mãi mãi phải mang vết thương.

Nhưng dưới lớp thanh đồng cổ chiến, hai chân và một tay của cổ đế tuy có phần “hư”, không có nguyên khí thì sẽ trơn trượt nhưng cánh tay thò ra lại nguyên lành.

Thật sự đã thay đổi hoàn toàn nhận thức của họ!

“Lẽ nào là viên thần được đó?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, cơ hồ đồng thời nghĩ đến lam sắc đơn được trong thể nội bất tử để thi.

Đơn được trong ngực như tim của cổ đế thi, lúc đó Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đều nhìn rõ đơn được này khiến thể nội cổ đế thi như thần thiết, xuất hiện kết tinh màu lam nhạt.

Nếu đơn được khiến bất tử minh vật lạnh lại thân thể thì quá kinh nhân, ít nhất cũng là thần cấp đơn được.

“Xoẹt!!”

Tứ tí hoang tộc đại năng dấy khí tức đến cực trí, khí huyết và nguyên khí dao động như bão gầm trên không trung, trong bốn cánh tay có vô số nguyên khí quy tắc lấp lóe, bốn pháp vực hóa ra một tấm bảo kính, một thanh trường đao, một cây trường thương, một cây chùy nhọn đầu.

Bốn binh khí như thực chất này đều mà lam, nhưng toát lên uy năng khác nhau.

“Oành!” “Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Bốn cánh tay vung lên, Hoang tộc đại năng liên tục phá từng làn sóng xám như kinh đào hải lãng, không ngừng áp sát cổ đế thi.

“Việc gì hả, Ngụy Tác có thể chống nổi thần uy của cổ đế thi?”

“Khí huyết cỡ này khẳng định là y, y cùng lắm có cực đạo tiên binh và Sinh tử thư, chưa đạt chân tiên tất sẽ bị giết!”

Tứ tí hoang tộc đại năng và cổ đế thi đấu nhau, như vô số vũ tinh liên tục va nhau trên hư không, Vũ Hóa thể gia vẫn không hề hoài nghi đối phương không phải Ngụy Tác, cực kỳ tin tưởng cổ đế thi sẽ giết được gã.

Cùng lúc, thân truyền đệ tử của Hỏa Vực thần vương là Thiên Hỏa thần quân mà bọn Ngụy Tác không biết cùng Trảm Đài Linh Lan kích phát xích hồng sắc thần quang và màn sáng tựa hồ liên thông với hư không, cùng lùi lại, đề phòng bị cường uy xung kích.

“Cái gì kia?!”

Cùng lúc, người Vũ Hóa thể gia co rút trông mất, hư không trên đầu cổ đế thi đột nhiên nứt ra, lam sắc thần quang như cổ mâu đâm xuống!

Quanh lam sắc thần quang, vô số hư không uốn cong tạo cảm giác như vô số vì sao phát sáng, tụ thành quang điểm hủy diệt từ cửu thiên giáng xuống.

Lúc này chỉ có bọn Ngụy Tác liên tục xoay Vạn lý sư ảnh kính, quan sát cổ đế thi và Hoang tộc đại năng mới hiểu Tứ tí hoang tộc đại năng đã phát động phản kích, pháp vực va nhau thì y chỉ cách cổ đế thi không đầy ba nghìn dặm, ba trong bốn cánh tay tụ lại kết một pháp ấn kỳ dị.

Cổ đế thi lại giơ tay, bọn Ngụy Tác tròn mắt.

Thần vực đặc biệt hiện lên trên đầu cổ đế thi, ràn rạt chân tiên khí tức, hóa thành quan tài y hệt Chân tiên cốt quan của Ngụy Tác. Kinh nhân nhất là quan tài màu đen nhưng đáy có hồng sắc quang hoa lấp lánh, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên có cảm giác, cổ đế thi bị phong ấn Chân tiên cốt quan, liên tục

đối kháng mà linh ngộ ra nguyên khí pháp tắc của Chân tiên cốt quan mà sáng tạo đại đạo pháp vực.

Chân tiên thần thông thật khó tưởng tượng nổi, dù ý thức không còn nguyên thì vẫn còn cảm ngộ như thế, nếu ý thức hoàn chỉnh thì đã nghĩ ra cách phá giải Chân tiên cốt quan rồi.

Vù!

Lam sắc thần quang xuyên qua cổ quan mà cổ đế thi diễn hóa nhưng mắt cổ đế thi rực hắc sắc thần quang, chặn đứng và đánh tan lam sắc thần quang.

Giao chiến diễn ra trên hư không, mọi vận khí, mê vụ bị cổ đế thi và Tứ tí hoang tộc thổi tna, hình dáng Tứ tí hoang tộc đại năng lọt vào mắt Vũ Hóa thể gia.

“Giá? Đây là cái gì!”

“Lẽ nào Ngụy Tác lại có thêm cường pháp, biến hóa thành dáng vẻ thần không ra thần, ma không ra ma này!”

“Thần quang của y, cổ đế thi phải phát lưỡng đạo cường uy mới có thể hóa giải!”

Vũ Hóa thể gia gạt mình, rợn tóc gáy.

“Trạm Đài Linh Lan tuy được Hư Không đạo nhân truyền thừa nhưng không biết gì về Hoang tộc?” Đồng thời, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên qua Vạn lý sư ảnh kính quan sát thần sắc Trạm Đài Linh Lan, y cực kỳ kinh nghi, không khác gì những người khác, hình như không biết lai lịch Hoang tộc nên tưởng Hoang tộc đại năng này do Ngụy Tác ảo hóa thành.

1087. Chương 1085: Thần Được Kinh Người

Cổ đế thi và Tứ tí hoang tộc đều là chân tiên, một tuy nhục thân suy bại, chân nguyên khí huyết cạn kiệt, một thì thọ nguyên sắp hết mà phải ma thai chuyển sinh, thần uy kém xa trước kia nhưng thuật pháp và khả năng không chế nguyên khí quy tắc, tốc độ thi pháp thì Thần huyền tu sĩ không sánh được, trong khi Vũ Hóa thể gia còn đang kinh ngạc thì cả hai đã giao thủ mấy chiêu.

Bảo kính, trường đao, trường thương, đại chùy, bốn cổ binh với pháp vực khác nhau từ Tứ tí hoang tộc hóa ra, bổ vào cổ đế thi.

Cơ hồ đồng thời, ma uy ngút trời không ngừng dấy lên trên cao không vô tận như có bảy ngọn lam sắc cự sơn rần rạt tinh thần nguyên khí, tựa hồ nổi với sao trời ẩn xuống.

Hiện tại Ngụy Tác không dám gây tiếng động hay để lộ khí tức, không thì với đạo thuật pháp này của Tứ tí hoang tộc, gã sẽ dùng Thiên long quần tinh tội thể thuật hấp nạp được không ít tinh thần nguyên khí tội luyện nhục thân.

Cổ đế thi vung một tay, diễn hóa mấy loại pháp vực mà Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không biết, tựa hồ Tứ tí hoang tộc khiến nó nhận ra nguy cơ, một phần ký ức và thần thông được đánh thức.

Từng hồi quang cổ tự từ hư không trút xuống, vạch lên vô số nguyên khí pháp tắc, để vương chiến xa không ngừng lao ra đồng thời phía trên để vương chiến xa liên tục diễn hóa thành rừng trường qua, tạo cảm giác như viễn cổ quân đội trực tiếp vượt thời không tiến tới.

Hư không tan tác nhưng không có tiếng động, cả sóng âm cũng tan theo, hai lần thần uy như biển và chân tiên khí tức ngút trời khiến tất cả nghẹt thở.

“A!”

Vũ Hóa thể gia gia chủ và sáu lão bất tử, cùng Trạm Đài Linh Lan và Thiên Hỏa thần quân đều nhợt nhạt, linh hồn cơ hồ bay khỏi thiên linh.

Hai lần thần uy liên tục va nhau, cổ đế thi lùi không ngừng, có vẻ hơi kém hơn, lẽ nào Ngụy Tác đã đột phá chân tiên, có thể áp đảo cổ đế thi?

“Đây là vong tiên! Các ngươi là ai mà dám khổng chế vong tiên đầu với ta!” Tứ tí hoang tộc đại năng gào lên.

“Không xong, Hoang tộc này không gốc, đã nhận ra khác thường!” Tứ tí hoang tộc đại năng không rõ dùng thuật pháp gì mà như rải ý thức ra, giọng nói vang khắp vạn dặm, cơ hồ trực tiếp nói vọng vào óc chúng nhân, phe Ngụy Tác rợn tóc gáy, sợ song phương bàn nhau mà phát hiện rồi sẽ cùng tính sổ với Ngụy Tác, như thế bọn gã càng không còn đất sống.

“Không đúng! Hình như không phải Ngụy Tác?”

“Chuyện gì hả?” Vũ Hóa thế gia phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, nghe tiếng Tứ tí hoang tộc đại năng thì run lên, nhận ra không ổn.

“Chát!”

Khí tức càng đáng sợ dấy lên, cổ để thi há miệng phun ra hơi quang, như tinh hà xoay tít, hình thành âm dương ngư, diễn hóa ra hơi sắc thái cực đồ.

Thái cực đồ diễn hóa khiến thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang, trong vòng vạn dặm xám xịt.

“Gừ!” Tứ tí hoang tộc đại năng gầm lên, nhe hàm răng nanh, pháp vực uy năng của y tan hết, ngay cả thân thể cũng bị uy năng cực điểm giữ cứng không trung như bức tranh đang treo.

Tứ tí hoang tộc đại năng rú lên, thất khiếu bắn ra bảy lam sắc thần quang bằng ngón tay, tựa hồ định diễn hóa thần vực mạnh hơn.

Cổ để thi đích thi pháp nhanh hơn, bảy dải thần quang của y vừa từ thất khiếu phun ra thì mắt cổ để thi bắn hắc sắc thần quang, trực tiếp từ hư không thấu vào ngực y!

Vù! Vù!

Như hai cục mỡ tan chảy, hắc sắc thần quang của cổ để thi xuyên ngực Tứ tí hoang tộc đại năng thành hai lỗ như hai cái chén thấu ra sau lưng. Ai cũng thấy hắc sắc uy năng lan nhanh theo vết thương, tựa hồ định nhuộm đen Tứ tí hoang tộc đại năng.

“A!”

Thấy thế, phe Ngụy Tác và Vũ Hóa thế gia bên vui bên buồn.

Phe Ngụy Tác kinh hãi, sợ Tứ tí hoang tộc đại năng bị giết thì cổ để thi sẽ phát hiện tung tích bọn gã, Vũ Hóa thế gia hơn hở vì Tứ tí hoang tộc đại năng cổ quái thế nào thì chỉ cần không địch nổi cổ để thi cũng sẽ mất mạng.

“Xích!”

Cùng lúc, thất khiếu Tứ tí hoang tộc đại năng phun ra bảy tia lam sắc thần quang, kết thành ma thần ba mươi hai tay ba đầu, vãi cổ để thi.

“Oành!”

Một đạo pháp vực này tựa hồ diễn hóa xuất một phần uy năng của Hoang tộc thủy tổ mà Linh Lung Thiên nói tới, lam sắc thần quang hình thành ma thần cúi vãi thì uy năng trước mặt cổ để thi và cả thái cực đồ khiến thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang đều tan vỡ, như bị dòng lịch sử ép lên. Cổ để thi vắng đi hơn nghìn trượng, cổ đồng sắc chiến giáp kêu cách cách, thần văn tan tành, nứt nẻ.

“Phù!” Tứ tí hoang tộc đại năng gầm lên, bốn cánh tay ấn xuống, huyết nhục bay ra trấn áp lưỡng đạo hắc sắc thần quang, nhưng vết thương của y to hơn, không khác gì hai cái bát, đổi lại là tu sĩ thông thường thì đã mất mạng.

“Chát!”

Mắt Tứ tí hoang tộc đại năng như thực chất đóng đinh lên cổ để thi vắng đi, trong cổ đồng sắc chiến giáp lóe lên lam quang, là thần dược mà Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cũng thấy thập phần chấn kinh.

“Oành!”

Tứ tí hoang tộc đại năng tỏ vẻ cực kỳ tham lam, thân thể như mặt trời màu lam truy kích cổ để thi.

“Hoang tộc đại năng tựa hồ biết thần dược đó! Thần dược này thật ra là gì” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, cùng hiểu ý.

“A! Người là ai? Bọn ta định giết Ngụy Tác, người không cùng phe y, bọn ta không định chống lại người!”

Cùng lúc, Vũ Hóa thế gia gia chủ và sáu lão bất tử vốn tưởng thắng chắc thì đều nhột nhột kêu lên.

“Các người là địch nhân của Ngụy Tác?” Không biết đại năng thần bí đó không quen thuộc Tịch Hàn đại lục, không nhận ra những người trong sơn môn Vũ Hóa thế gia hay Hoang tộc đại năng chỉ lấy được một phần ký ức, nên lúc này lại hỏi thế.

“Không muốn chống lại ta cũng dễ, giao tiên thi này ra.” Tứ tí hoang tộc đại năng lại phát ra bảy tia lam sắc thần quang, đồng thời nói.

“Tiền bối, điều kiện này quá hà khắc, nếu tiền bối cùng trận tuyến mà bọn tại hạ có gì mạo phạm tiền bối, mong được thay bằng điều kiện khác!” Vũ Hóa thế gia gia chủ và sáu lão bất tử kêu to, tuy không biết lai lịch Hoang tộc đại năng nhưng y lam thân tứ tí như thiên ma, thần thông cỡ đó, giao cổ để thi rồi mà y không vui thì một ý niệm là giết hết.

“Sâu kiến mà lắm lời quá!” Tứ tí hoang tộc đại năng cười lạnh, lại hóa ra hư ảnh Hoang tộc thủy tổ, giáng vào cổ để thi.

Cổ để thi lại hóa ra thái cực đồ, song mục bắn thần quang, nhưng vẫn bị ép thành tro, lại bị hất văng đi, cổ chiến giáp gần đạt tiên khí vỡ thành từng mảnh rơi xuống, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn rõ bản thể cổ để thi, phần dưới và nửa thân thể kia quả nhiên không còn nhưng một tay đã mọc ra, ngực có một viên lam sắc thần dược không ngừng lóe thần quang, tựa hồ dồn được lực kết tinh đi khắp thân thể khiến tấm thân như sắt rỉ sống lại.

Tứ tí hoang tộc đại năng nhìn lam sắc thần dược chằm chằm, tham lam gần như méo đi, lưỡi thò ra liếm mép mãi

“Được rồi!” Lục bào lão đầu và Hàn Vi Vi kêu lên, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhẹ người.

Linh Lung Thiên có nói đến Hoang tộc có công pháp nuốt trực tiếp được nên từ trận chiến sáu, bảy vạn năm thì người Hoang tộc đều cực kỳ tham lam, thấy thứ gì tốt là tìm mọi cách cướp đoạt, mặc cho đối phương là ai, nhờ biết lợi dụng tâm tính này mà Linh tộc thường bày kết, trong trận Bắc Mang đại chiến đã giết không ít Hoang tộc đại năng.

Qua thần sắc thì Hoang tộc đại năng hiện rõ tâm tính tham lam cực độ.

Hoang tộc đại năng rõ ràng mặc kệ đối phương là địch nhân hay bằng hữu của Ngụy Tác cũng phải giành bằng được thần dược trong thể nội cổ để thi đã.

1088. Chương 1086: Đối Kháng Kinh Thế Hải Tục

“Sao lại có ma vật này, lẽ nào là vực ngoại thiên ma!”

Vũ Hóa thế gia vốn ngầm khổng chế được cổ để thi nhưng lúc này thấy nó bị đánh bay liên tục, Tứ tí hoang tộc đại năng không thèm nói lý lẽ thì tất cả đều xanh lét mặt mày.

Cũng khó trách, nếu toàn nhân vật cỡ Hỏa Vực thần vương tụ lại thì Tứ tí hoang tộc còn muốn bàn điều kiện, hiện tại Vũ Hóa thế gia thì tu vi tối cao chỉ Thần huyền tam trọng, trong mắt Tứ tí hoang tộc đều là hạng tôm tép.

Đối diện nhân vật như thế, lại liên quan đến một viên thần dược, Tứ tí hoang tộc đại năng làm gì có chuyện chấp nhận điều kiện.

“Thiên địa pháp tắc, vạn hóa thành sa!”

Tứ tí hoang tộc đại năng liên tục tấn công, cổ để thi bị rách chiến giáp thì bản năng tựa hồ bị chạm vào, đột nhiên quát to tử khí trầm trầm đoạn vô số hơi sắc quang phù hóa ra, mỗi quang phù hóa thành vô số hạt cát, không khác gì cơn bão trút xuống.

“Cổ để thi mạnh thế hả!”

“Thời đại sau bọn ta, thành tựu chân tiên càng lúc càng khó nên thủ đoạn của họ so với chân tiên đồng cấp ở thời đại của ta lại càng kinh nhân!”

Bên dưới Bằng châu xuyên, trong Tị tiên ngọc sơn, Linh Lung Thiên cũng rung động.

Mỗi một hạt cát như dòng sông xám lưu động, vô số nguyên khí pháp tắc cũng lưu động, hình thành nhất phương thần vực, như kết thành đại đạo chi vông, cách tuyệt thiên địa, ngay cả Tứ tí hoang tộc đại năng cũng bị sức mạnh như thần tích này giữ cứng.

Sức mạnh này khẳng định không phải diện phong thực lực của cổ đế thi lúc còn sống, Linh Lung Thiên dám chắc lúc đó mà nó thi triển thì thần uy tương càng khó tưởng tượng nổi. Tại thời đại của Linh Lung Thiên, pháp bảo và cường pháp hơn xa hiện tại nhưng pháp vực uy năng của cổ đế thi thì ở sáu, bảy vạn năm trước cũng e là đại đa số chân tiên cùng cấp không phải là đối thủ.

Càng khi thiên địa linh được đoạn tuyệt, tu đạo giới sa sút thì thành tựu chân tiên càng khó, người thành tựu càng lợi hại.

“Gừ!”

Tứ tí hoang tộc đại năng gầm lên chấn thiên, lam sắc thần quang và phù văn trên da ánh lên khiến lớp da như do vô số phù văn chất lại, nhưng vẫn không chống nổi cổ đế thi diễn hóa ra pháp vực.

Thân thể y bị cát xuyên qua, thoáng sau đã biến thành con nhím.

“Xoẹt!!”

Hư không chấn động, cổ đế thi phát ra đòn mạnh nhất, liên tục lui lại, giãn cách cự ly với Tứ tí hoang tộc đại năng.

“Keng!”

Cùng lúc, mắt cổ đế thi liên tục bắn ra hắc sắc thần quang, ngăn cản Tứ tí hoang tộc đại năng.

“Được lắm! Không chấp nhận điều kiện thì dù ngươi là vực ngoại thiên ma cũng sẽ chết!” Vũ Hóa thể gia gia chủ vừa rồi còn kinh hãi giờ lại hớn hờ cười vang.

Tứ tí hoang tộc đại năng có sinh cơ và thần thông siêu phàm, thân thể bị thủng lỗ chỗ nhưng lập tức áp chế được, hóa ra thủy tổ hư ảnh ba mươi hai tay, cường uy khó tưởng tượng nổi chấn tan tất cả. Cổ đế thi liên tục thoái lui, cách Tứ tí hoang tộc đại năng trên bốn nghìn dặm, cường uy bắn đi hơn ba nghìn dặm thì bị cổ đế thi tránh được.

Hiện tại đã rõ ai hơn ai, pháp vực uy năng và nhục thân của Tứ tí hoang tộc đại năng đều hơn cổ đế thi nên ngành tiếp tất cổ đế thi không chống nổi nhưng cự ly thuật pháp, thần thức và tốc độ thi pháp của nó lại hơn, nên kéo giãn cự ly du đấu thì Tứ tí hoang tộc đại năng lại ép về, nhất thời không thể trả đòn. Cổ đế thi lợi hại hơn Vũ Hóa thể gia tưởng tượng.

“A! Mau cản y!”

Nhưng chỉ tích tắc là Vũ Hóa thể gia gia chủ kinh hãi đến nhột nhạt, linh hồn tựa hồ bay mất.

Chỉ vài chiêu, Tứ tí hoang tộc đại năng chợt cười gằn, lao về phía Vũ Hóa thể gia.

Vũ Hóa thể gia gia chủ cao hứng quá sớm, hoàn toàn đánh giá thấp kinh nghiệm và phán đoán của Hoang tộc đại năng, thoáng sau là y nhận ra cổ đế thi do sáu lão nhân khống chế, chỉ cần diệt họ là cổ đế thi chỉ còn biết dựa vào bản năng, uy năng không thể như hiện tại.

“A!”

Tứ tí hoang tộc đại năng thi triển Động Hư bộ pháp, một bước ba, bốn trăm dặm, như mặt trời di động, cường uy ngút trời bao quanh, khiến tất cả đều vỡ mặt. Sáu lão bất tử Vũ Hóa thể gia kinh hãi kêu lên, điên cuồng lui lại, vung tay gọi cổ đế thi cầm chân Tứ tí hoang tộc đại năng.

“Chát!”

Thế giới cát xám lại trùm xuống, thân thể Tứ tí hoang tộc đại năng lại bị vô số hạt cát xuyên qua. “Gừ!” Tứ tí hoang tộc đại năng co người, ngũ tạng lục phủ tựa hồ không ngừng hóa thành cát, thống khổ cực độ, nhưng y lại cười gằn rõ hơn khiến bọn Ngụy Tác quan chiến cũng không lạnh mà run. Tứ tí hoang tộc đại năng này theo lời Linh Lung Thiên thì địa vị ở Hoang tộc không có gì ghê gớm nhưng tác phong hiện rõ nét tham lam, tàn nhẫn và cực kỳ dũng mãnh của Hoang tộc.

Đối thủ như thể thần ma này khiến ai cũng lạnh mình.

“Ầm!”

Tứ tí hoang tộc đại năng liên tục bị trọng thương không thể phản kích, quanh mình càng lúc càng nhiều lam sắc thần quang, liên hồi thi triển Động Hư bộ pháp, áp sát người Vũ Hóa thể gia.

“Keng...”

Tứ tí hoang tộc đại năng run lên, bị thể giới toàn cát xám giữ trên hư không rồi bị cổ đế thi phát ra lưỡng đạo hắc sắc thần quang quán quét vô số nguyên khí pháp tắc đâm xuyên thân thể.

“A!”

Vũ Hóa thể gia và cổ đế thi đều ré lên vì Tứ tí hoang tộc đại năng càng cười gằn, đầu cổ đế thi có quang hoa lóe lên, tựa hồ như thái dương chân hỏa rực cháy, ngay cả con người tử khí trầm trầm cũng phun ra kim sắc thái dương chân hỏa cả tấc.

Cổ đế thi gầm lên như vạn quỷ gào rú, thân thể tựa sắt rỉ uốn éo trên không, hư không sau lưng tan liên tục, tạo cảm giác như nó bị cho vào dầu sôi đun lên.

“Như Lai thần mang!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhận ra thần thức sát phạt chi pháp ngưng tụ thái dương chân hỏa kinh nhân lại, phạm vi thi pháp gần hơn thuật pháp khác, hiện tại Tứ tí hoang tộc đại năng và cổ đế thi cách nhau không đầy hai nghìn năm trăm dặm thì y mới tung đòn.

Cổ đế thi là âm lệ chi thể, thái dương chân hỏa vốn là khắc tinh của âm khí, Tứ tí hoang tộc đại năng rõ ràng tích tụ đòn này đã lâu, nên tạo cho đối cổ đế thi vết thương không nhẹ, còn hơn đánh gãy một tay nó.

Tứ tí hoang tộc đại năng gằn như đen xì toàn thân, liên tục chảy lam sắc huyết dịch, nhưng y cười gằn, không truy kích cổ đế thi mà hư không nổ vang, lại phát động Động Hư bộ pháp, lao về phía Vũ Hóa thể gia.

“A!”

Vũ Hóa gia chủ, Trảm Đài Linh Lan và Thiên Hỏa thần quân cùng sáu lão bắt tử rú lên, chân nguyên phát động đến cực trí, nhưng vẫn không sánh được với Tứ tí hoang tộc đại năng, chạy chưa đầy trăm dặm thì đã bị đuổi còn cách không đến ba nghìn dặm. “Xoẹt!”, hư không rung lên, Tứ tí hoang tộc diễn hóa ra bốn đạo cổ binh, tứ phương thần vực nối nhau giáng vào Vũ Hóa thể gia.

Tứ phương thần vực, mỗi phía đều có uy lực hơn hẳn Hỏa Vực thần vương dốc toàn lực. “A!” Trảm Đài Linh Lan trực tiếp phát động Hư không kim hồ, Vũ Hóa thể gia gia chủ và Thiên Hỏa thần quân được ẩn vào hư không tránh đi, sáu lão bắt tử Vũ Hóa thể gia không tránh kịp, món cổ binh thần vực đầu tiên vạch qua thì bốn lão hóa thành tro, món thứ hai ép tới là hai lão còn lại cùng cái kiệu đặc biệt không còn lại gì.

Hai cổ binh thần vực lướt qua hư không, bắn đi ba nghìn sáu, bảy trăm dặm mới tan, uy năng khiến băng nguyên rạch thành hai hạp cốc.

“A! A! A! Thật ra là quái vật gì!”

Nhất thời, sơn môn Vũ Hóa thể gia vang lên không biết bao nhiêu tiếng rú.

“Chát!” Sáu lão bắt tử Vũ Hóa thể gia mất mạng và cái kiệu lạ lùng bị đánh thành tro, thể nội cổ đế thi có hoàng quang lóe lên, tựa hồ vô số hoàng sắc phù lục tan vỡ, “Người là cái thá gì...” Cùng lúc, cổ đế thi như tỉnh lại, lên tiếng như lúc từ Âm dương phần lao ra.

1089. Chương 1087: Vũ Hoá Thể Gia Xong Rồi

“Ta là cái thá gì? Tiên thi chết gần nửa như ngươi thì ta sao phải nói rõ?”

Một đòn lấy mạng sáu lão bất tử Kim đơn ngũ trọng diên phong đoạn Tứ tí hoang tộc đại năng chảy lam sắc huyết dịch cười gần liếc bọn Trảm Đài Linh Lan khuất vào hư không, bước tới chỗ cổ để thi.

“Chát!”

Cổ để thi rực lam quang, viên thần dược phát ra vô số lam sắc kết tinh, cơ hồ dập tắt hết thái dương chân hỏa trên đầu cổ để thi.

“Keng!”

Lưỡng đạo hắc sắc thần quang lại từ mắt cổ để thi bắn ra, xuyên thủng hư không, hôi sắc cổ tự hóa sinh, khí tức hủy thiên diệt địa lan tràn.

“Oành!”

Tứ tí hoang tộc đại năng toàn lực diễn hóa hình ảnh thủy tổ ba mươi hai tay, vãi cổ để thi khiến uy năng kinh thiên của cổ để thi tan tành.

“A!”

Cổ để thi rú vang, văng đi thì như tỉnh mộng, phát giác mình không phải đối thủ của Tứ tí hoang tộc đại năng thì không lùi xa giao chiến mà bỏ chạy.

“Ha ha ha...”

Tứ tí hoang tộc đại năng cười vang, bên ngoài cánh tay như có một vũng xoáy lam sắc hình thành, một đạo bạch quang bắn ra, một Kim đơn tu sĩ của Vũ Hóa thế gia ẩn thân cách ít nhất hai nghìn dặm bị hút tới.

Phe Ngụy Tác chưa nhìn rõ Kim đơn tu sĩ của Vũ Hóa thế gia đó thế nào thì y đã hóa thành huyết vụ, Tứ tí hoang tộc đại năng như cự mãng há miệng hút huyết vụ và một viên bạch sắc kim đơn cỡ trứng gà đang tung tẩy trong sương máu vào bụng.

Nuốt huyết vụ và bạch sắc kim đơn xong thì Tứ tí hoang tộc đại không ngừng cười vang phát động Động Hư bộ pháp, đuổi theo cổ để thi.

“A!”

“Y không phải người mà là yêu ma!”

Vũ Hóa thế gia hồn phi phách tán, Kim đơn tu sĩ đó là một trưởng lão nắm ngoại vi cấm chế mà bị Tứ tí hoang tộc đại năng “nuốt sống”!

“Hoang tộc có thể nuốt chửng nhục thân và kim đơn của tu sĩ để tu luyện!” Ngụy Tác và Vu thần nữ, Nguyên Âm lão tổ đồng hít một hơi lạnh.

“Tứ tí hoang tộc này tuy tu vi không cao, nhưng thống thuần chính, tu luyện thượng đẳng công pháp, chỉ là chưa trưởng thành.” Linh Lung Thiên nói. Nó hiểu hơn ai hết, Hoang tộc cũng chỉ mấy chi huyết mạch chính thống đủ tư cách tu luyện công pháp nuốt kim đơn, Hoang tộc này đáng sợ nhất, nhưng Hoang tộc này ma thai chuyển sinh, chỉ có thể giữ mình, không thì tu vi tiến cảnh thập phần kinh nhân.

“Tiểu tử, chỉ bằng chúng ta diệt Vũ Hóa thế gia!” Lục bào lão đầu kêu lên, tuy chưa xuất hiện cục diện cổ để thi và Tứ tí hoang tộc đại năng lưỡng bại câu thương nhưng cả hai đều thụ thương không nhẹ, thoáng sau đã phi độn khỏi tầm của Vạn lý sư ảnh kính.

“Nguyên Âm tiên bối, bổ sung uy năng cho Tị tiên ngọc sơn!”

“Vu Du, nằng không chế Vạn lý sư ảnh kính! Phát hiện Hoang tộc đại năng quay lại thì lập tức phát động Âm dương hư không ma vực!” Ngụy Tác hít sâu một hơi, nói với Nguyên Âm lão tổ đoạn đưa Vạn lý sư ảnh kính cho Vu thần nữ. Du là họ của mẫu thân Vu thần nữ, theo phong tục Ngọc Hành đại lục thì nữ tu kết thành đạo侶 với ai, tên sẽ có thêm họ của mẫu thân để thể hiện đều này, đạo侶 với nhau xưng hô như thể thập phần thân mật. Nếu người khác thì vẫn gọi là Vu thần nữ.

“Cách cách cách!...” Ngụy Tác đưa Vạn lý sư ảnh kính cho Vu thần nữ đoạn âm khí vút lên, thi triển Huyền sát quỷ trảo.

Không cần lục bào lão đầu nhấc, gã cũng biết là cơ hội cực kỳ hiếm có, với vận tốc của cổ đế thì không kém gì Tứ tí hoang tộc đại năng và thần thông thì dù bị giết, e cũng phải chạy được mười mấy vạn dặm, nhất thời Hoang tộc đại năng không thể quay lại, hiện tại cổ đế thì bỏ chạy, vũ khí bí mật của Vũ Hóa thể gia không còn, là cơ hội tốt đối phó Vũ Hóa thể gia!

Nếu nhân cơ hội này san bằng sơn môn Vũ Hóa thể gia sẽ chấn nhiếp thiên hạ, hiện tại gã chỉ lo là có đại thể lực và đại năng khác xuất hiện hay không thôi.

“Được! Đi thôi!”

Nguyên Âm lão tổ và Vu thần nữ, Cơ Nhã đã cân nhắc xong nên Nguyên Âm lão tổ thu Đăng tiên ngọc sơn, Vu thần nữ đi trước, vô số quang hoa lóe sáng lao đi.

“Oành!” “Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Phe Ngụy Tác vô có Nguyên Âm lão tổ, Vu thần nữ, Phong Ngô Thương, Vũ Hoàng chân nhân và gã là năm thần huyền đại năng, lúc này trừ Vu thần nữ thì đều vây quanh Nguyên Âm lão tổ, khí tức chấn thiên khiến hư không doạ hãi bị xuyên thủng.

“Trường các người vì sao cuồng vọng thế, hóa ra cậy có cổ đế thi!”

“Hiện tại cổ đế thi không ở đây, các người lấy gì chống lại ta ”

“Ai không muốn chống lại ta thì mau rời sơn môn Vũ Hóa thể gia, không thì đừng trách ta vô tình!”

Từ Băng châu xuyên lao ra, Vu thần nữ quét Vạn lý sưu ảnh kính khắp nơi, Ngụy Tác thì gầm lên.

“A!”

Vũ Hóa thể gia gia chủ và Trảm Đài Linh Lan, Thiên Hỏa thần quân tuy ẩn vào hư không nhưng với Hư không kim hồ, nhưng thấy bọn Ngụy Tác lao ra thì Vũ Hóa thể gia gia chủ gào lên. Cổ đế thi là thủ đoạn duy nhất của y để giết Ngụy Tác.

Hiện tại phe Ngụy Tác đông như thế, như đại năng của mấy siêu cấp tông môn cùng tới, Vũ Hóa thể gia không thể chống nổi! Sơn môn tất bị công phá!

Hiện tại Vũ Hóa thể gia gia chủ đầu óc trống rỗng, hối hận cũng vô dụng, Hư không kim hồ lại không dám lộ diện, sợ bị bọn Ngụy Tác tiêu diệt.

Vũ Hóa thể gia hơn vạn năm truyền thừa mà sắp bị hủy, không ai ngờ cổ đế thi cũng bị đánh bại, như con vịt đã luộc chín, đưa đến mồm mà lại bay mất, khiến Vũ Hóa thể gia gia chủ sao có thể chịu nổi!

“Trong vạn dặm không có tung tích đại năng nào!” Vu thần nữ quét Vạn lý sưu ảnh kính, đồng thời sau lưng có vô số quang hoa lấp lánh, lao về phía cổ đế thi và Tứ tí hoang tộc tiên hành, cùng Ngụy Tác giữ cự ly một nghìn tám, chín trăm dặm, như thế mà Tứ tí hoang tộc đại năng quay lại thì bọn gã sẽ phát hiện sớm.

“Vũ Hóa thể gia, hôm nay ta diệt sơn môn các người!”

Chân nguyên và khí huyết của Ngụy Tác chảy cực tốc, Động Hư bộ pháp đưa gã vượt lên Nguyên Âm lão tổ và Đăng tiên ngọc sơn gần nghìn dặm, tránh cho ngọc sơn bị uy năng xung kích phá hủy.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Ngụy Tác không ngừng triệu nhảm sơn môn Vũ Hóa thể gia mà phát Liệt khuyết tàn nguyệt.

Cách sơn môn Vũ Hóa thể gia một vạn dặm, Ngụy Tác liên tục phát Liệt khuyết tàn nguyệt, chuẩn bị khi Liệt khuyết tàn nguyệt tự động hóa sinh uy năng gấp đôi, còn chưa đánh tới sơn môn nhưng một vầng Liệt khuyết tàn nguyệt kinh nhân như ngọn núi trượt trên tại hư khiến người Vũ Hóa thể gia suy sụp.

“A!”

Không ít Vũ Hóa thể gia đệ tử mất hết dũng khí chống lại bọn Ngụy Tác, chạy khắp bốn phương tám hướng!

“Cùng lắm là cùng thể gia tồn vong, các người đúng là phản đồ, để lại cũng vô dụng!”

Trong sơn môn Vũ Hóa thế gia như đến ngày tàn, đầu đầu cũng là tiếng ré , là độn quang hoảng loạn , một hôi y lão giả rồi bù tóc chột đỏ ngẫu mắt gầm lên, kích phát một đại cấm, hàn băng nguyên khí kinh nhân từ mấy chục cổ trận bắn ra, trong vòng mấy nghìn trượng ràn rạt uy năng, toàn là băng trùy cỡ đùi người lớn.

“A!... A!”

Tích tắc sau, băng trùy như mưa, mười đệ tử Vũ Hóa thế gia chạy trốn thì ít nhất bảy, tám danh bị xuyên người rồi xuống, máu nhuộm đỏ băng nguyên, cảnh tượng thảm liệt khôn tả.

“A! Người dựa vào đầu kích phát đại trận giết họ!”

Nhiều tu sĩ vốn chuẩn bị bỏ chạy hoặc thân thiết với người trong số những người bỏ chạy đều kêu lên. “Người không để bọn ta đào tẩu mà giết bọn ta thì bọn ta giết người!” Thậm chí không ít người lao vào hôi y lão giả chủ trì trận nhãn, vô số quang hoa va nhau, đấu với tu sĩ Vũ Hóa thế gia bảo vệ trận thế.

“Vũ Hóa thế gia xong rồi...”

Thấy đệ tử dù bị cấm chế phát động giết chết mà những người khác vẫn tháo chạy khỏi sơn môn đang “gà nhà đá nhau” thì không ít tiền bối Vũ Hóa thế gia nhột nhạt, đẩy lên ý nghĩ đó.

“Phát động đại cấm!”

Nhìn Ngụy Tác áp sát sơn môn với ốc độ kinh nhân, nhiều cao thủ Vũ Hóa thế gia gầm lên tuyệt vọng.

1090. Chương 1088: Đoạt Hết, Phá Hết

“Oành”! Chín đỉnh núi tuyết nghìn trượng quanh sơn môn Vũ Hóa thế gia phát ra huyền quang, từ băng nguyên lao lên, hóa thành chín thanh băng kiếm, che kín tầng không.

“Chát!”

Chín thanh băng kiếm dệt thành thần tắc, như hơn lạnh tích tụ trong vạn năm bạo phát, triệt để băng phong, chặn đường tiến của Ngụy Tác và mấy trăm dặm thành đồng băng.

Đây là cảnh tượng cực kỳ chấn động, trong vòng mấy trăm dặm xuất hiện một tầng băng lớn nối với trời cao, chín thanh băng kiếm hợp thành tinh quang, như tuệ tinh quét tới Ngụy Tác.

“Cách!”

Ngụy Tác đồng thời diễn hóa Đăng tiên pháp vực và Thiên kiếm tru tà kiếm trận, chín thanh băng kiếm hợp thành một đạo tinh quang cũng quét tới.

“A!”

Vô số tu sĩ Vũ Hóa thế gia rú lên hãi hùng, một đạo tinh quang thổi tan Đăng tiên pháp vực và Thiên kiếm tru tà kiếm trận nhưng uy năng xung kích trúng gã, không tạo thành bất kỳ tổn thương nào, thậm chí không mấy may chặn được gã.

Ngụy Tác chói lòa ngân sắc thần huy và xích sắc thần hà, từ khu vực đối chiến kinh thiên lao ra, sau lưng vô số băng tuyết và hào quang tan nát, chín ngọn núi tuyết đã bị gã đánh tan.

“Xoẹt!!”

Trong sơn môn Vũ Hóa thế gia, ở bốn phía đông nam tây bắc tứ, trên bốn kim tự tháp tế đài lóe sáng tử sắc quang hoa rồi tắt ngóm, trên tế đài mé đông dấy lên khí tức, thanh sắc cổ thạch phủ chói rực quang hoa đến rừng mình.

Rõ ràng một món viên cổ cổ binh, dấy lên thần huyền khí tức kinh thiên.

Nguyên khí pháp tắc dệt chằng chịt chung quanh, thành vô số hoa văn quanh thạch phủ, thanh sắc thần quang như thiểm điện lan khắp hư không giáng vào Ngụy Tác.

Cùng lúc, trên ba tể đài khác cũng tan vỡ, bạch cốt trường mâu rực cháy, mũi tên do hồng sắc thần thiết đúco thành và hắc ngọc như ý, đồng dạng cùng khí tức quán thông cổ kim bay lên.

“Giết! Giết! Giết y!”

Quanh bốn tể đài có không ít cao thủ Vũ Hóa thể gia mắt đỏ ngầu gầm lên.

“Đúng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ!”

Ngụy Tác không thi triển thuật pháp, vung tay đánh vào thanh sắc cổ thạch phủ.

Thanh sắc cổ thạch phủ có khí tức tức khiến tu sĩ tin tưởng, uy năng tương đương với pháp vực uy năng của Thần huyền tứ trọng đại năng, nhưng nhục thân của Ngụy Tác hiện tại cao hơn lúc đấu với Thánh Vương tông tông chủ mấy phần, uy năng này không mấy may tổn hại đến gã, nên gã cố ý không thi pháp mà thuận túy như đập ruồi, ngạnh tiếp thanh sắc cổ thạch phủ để đánh tan lòng tin của Vũ Hóa thể gia.

“Oành!”

Như hai ngọn núi va nhau, thân thể Ngụy Tác chỉ hơi run lên nhưng thanh sắc cổ thạch phủ gây làm đôi rồi bị pháp vực tan vỡ xé tan, như lưu bắn đi bốn phương tám hướng.

“A! Một trong bốn trấn thủ thần binh của Vũ Hóa thể gia là Huyền Vũ thanh phủ bị y dùng nhục thân đánh tan!”

“Đấy là nhục thân tu sĩ sao, cửu giai Hoang cổ cự thú e cũng không được như thế.”

“Trời đất, đúng trời hại Vũ Hóa thể gia, sao lại chạm vào sát tinh cỡ này!”

Nhiều nhân vật Vũ Hóa thể gia gào lên, mất hết dũng khí, nhiều cảm chế thậm chí không phát ra.

“Choang!”

Mũi tên do xích hồng sắc thần thiết luyện chế thành bắn tới bị Ngụy Tác đánh gãy, rên lên rồi rơi xuống.

“Oành!”

Đoạn bạch cốt trường mâu rực cháy bạch sắc hỏa diễm bị Ngụy Tác đánh tan, hóa thành vô số bạch cốt lân hỏa.

“Ta nói lại lần cuối, ai không muốn chống lại ta thì mau rời sơn môn Vũ Hóa thể gia!”

Trong hai trấn thủ pháp khí của Vũ Hóa thể gia thì bạch sắc cốt mâu cực kỳ đáng sợ, khiến thể nội Ngụy Tác cũng hơi bị thương, gã biết không thể với nhục thân đón đòn hắc sắc như ý, nhưng vẫn bình tĩnh như thường phát Đại thừa pháp âm, trấn áp và tiêu tan quá nửa uy năng của hắc sắc như ý rồi lại vung tay đập gãy như đập ruồi.

“A! Tứ thần binh của Vũ Hóa thể gia lại bị đánh tan như cắt cỏ! Lấy gì đấu với y?”

Ngụy Tác ngẫm giở trò, nhưng trong tình huống này, cơ hồ mọi cao thủ Vũ Hóa thể gia nào còn phân biệt được, chỉ thấy gã mạnh đến mức không ai ngăn được.

Ngụy Tác tạo cho Vũ Hóa thể gia cảm giác bất lực phát động gì cũng không động mảy may đến nửa sợi tóc của gã, một mình cũng có thể san bằng Vũ Hóa thể gia.

“A! A! Ngụy Tác, ta không giết ngươi không làm người!”

Trong Hư không kim hồ, Vũ Hóa thể gia gia chủ gầm lên điên cuồng, hiện giờ không gì ngăn được Vũ Hóa thể gia diệt vong.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Ngụy Tác không hề dừng tay, song thần huyền không ngừng phát Liệt khuyết tàn nguyệt, đột nhiên hư không trước mặt tối đi, hai lần Liệt khuyết tàn nguyệt dấy lên vô số hôi sắc thần văn. “Choang!” Như thần chung tan nát, thủy tinh quang trảo bao quanh Vũ Hóa thể gia bị Ngụy Tác phá vỡ.

Hai lần cường uy không ngừng trút xuống, hàn băng điện vũ trong mấy trăm trượng bị chấn thành bột!

Ngụy Tác kích phát Liệt khuyết tàn nguyệt diễn hóa cường uy gấp đôi, hoàn toàn như hai Thần huyền ngũ trọng đại năng tung đòn, chỉ với sức mình phá được hộ sơn đại cấm của Vũ Hóa thể gia.

“A!”

Hộ sơn đại cấm bị phá, đối với Vũ Hóa thể gia không khác gì trời sập, ai nấy đều suy sụp.

“Chống lại ta thì đây là kết quả!”

Ngụy Tác cần chấn nhiếp những người khác để nghịch chuyển cục diện bất lợi, nên không hề nương tay, uy năng Đại thừa pháp âm từ năm, sáu trăm dặm trấn áp tan nát một gian đại điện bố trí cấm chế đoạn hơn nghìn thanh phi kiếm hình thành dòng thác như ma lao vào sơn môn Vũ Hóa thể gia.

Vũ Hóa thể gia cơ hồ cả tu sĩ Kim đơn tam trọng, tứ trọng cũng khó tìm ra bấy giờ nên không ai ngăn được, từng gian điện vũ, đình viện tan tành. Một tu sĩ đang gào rú, định chống lại liền hóa thành huyết vụ trong dòng kiếm, triệt để thành tro.

Không khác gì một trường đồ sát, chỉ mấy tích tắc là bọn Nguyên Âm lão tổ dù chưa vào sơn môn Vũ Hóa thể gia thì phần lớn người Vũ Hóa thể gia đã tháo chạy.

“Các người ở lại! Ta đi rồi, các người mới đi.”

Cùng lúc, Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp, vượt hư không trong sơn môn Vũ Hóa thể gia, thần uy trực tiếp đánh tan từng điện vũ thành phế墟, chỉ vài lần nhấp nhô là bắt sống bốn tu sĩ.

Bốn tu sĩ đều là Kim đơn đại tu sĩ trong sơn môn Vũ Hóa thể gia, là người có quyền thế.

“Nói ra địa điểm kho và chỗ tàng kinh!”

Bắt sống bốn người, Ngụy Tác không lãng phí thời gian.

Tứ tí hoang tộc đại năng và các đại thế lực khác lúc nào cũng có thể đánh tới, nên cũng như lúc hạ Thiên Kiếm tông, quét sạch xong là đi ngay.

“Đó là kho pháp bảo của Vũ Hóa thể gia...”

Bốn Kim đơn đại tu sĩ này vốn sợ Ngụy Tác mất mặt, chỉ vài chiêu là bị gã bắt rồi lại bị dồn thần thức uy áp thì không dám giấu gì, sợ nói không nhanh, đối phương không vui là giết mình nên tranh nhau nói rõ nhiều chỗ trọng yếu của Vũ Hóa thể gia.

“Cương nha muối, Vũ Hoàng chân nhân, Phong Ngô Thương, cùng mỡ vào điện vũ lấy bảo vật, dù thế nào thì sau một tuần trà là chúng ta cũng đi!”

“Nguyên Âm tiền bối, phiền tiền bối ở ngoài tọa trấn!”

“Cơ Nhã, cùng động thủ, không cần khách khí, chỗ nào phá được cứ phá!”

Không hề dừng lại, Ngụy Tác liên tục phân công bọn Nguyên Âm lão tổ. Lần này gã định lập uy, triệt để san bằng sơn môn, nhưng gì không mang theo được thì phá hết.

“Thỏ huynh đệ, cứ tìm xem có gì tốt thì lấy, trong một tuần trà phải quay về!”

Nói với Nguyên Âm lão tổ đẳng đoạn gã và Linh Lung Thiên, Vũ Hoàng chân nhân, Phong Ngô Thương lướt về bốn điện vũ, gã còn dặn Lý Tả Ý. Lý Tả Ý hiện tại rất lạ, tựa hồ sắp diễn hóa được pháp vực Liệt khuyết tàn nguyệt nhưng dù y có đột phá thần huyền được hay diễn hóa được đại đạo pháp vực đó, đối với Ngụy Tác đều cực kỳ trọng đại.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Bọn Cơ Nhã không hề do dự, tể xuất pháp bảo tối lợi hại, đồng thời không ngừng kích phát Liệt khuyết tàn nguyệt.

Vô số quang diễm và hơi sắc loạn nguyệt như mưa rào trút xuống sơn môn Vũ Hóa thể gia, tất cả hóa thành tro.

1091. Chương 1089: Hắc Bò Đề Thiên Mẫu

Vũ Hóa thế gia nếu ban đầu không nhắm vào cổ đế thi và định diệt Vân Linh đại lục tu đạo giới thì không chạm vào Ngụy Tác, cũng không đến nỗi truyền thừa và tích lũy vạn năm đều bị hủy.

Khi hoàn toàn khống chế cổ đế thi thì lại có Hoang tộc đại năng xuất thế, đây không phải thực lực và tích lũy không đủ mà là không gặp vận.

Bất quá cũng trùng hợp với lời nguyên, ít nhất điển tịch mấy vạn năm nay ghi lại những đại tông môn, đại thế lực định diệt đại lục tu đạo giới khác thì lại chính mình bị diệt.

“Cách!”

Ngụy Tác được hơn nghìn phi kiếm vây quanh, phá cấm chế một gian hàn ngọc đại điện, hiện tại Vũ Hóa thế gia đã dốc hết bài tẩy, Tứ thần binh cấm chế cho thấy trong vạn năm này thì đại năng của họ bố trí được cấm chế mạnh nhất tương đương với Thần huyền tứ trọng pháp vực. Đối với tuyệt đại đa số thần huyền đại năng trong tu đạo giới hiện tại là cực kỳ kinh nhân, nhưng đối với Ngụy Tác thì dùng nhục thân cũng chặn được.

Hàn ngọc đại điện là kho trân bảo của Vũ Hóa thế gia, chứa được tài, nguyên liệu luyện khí hiếm có và những bảo vật đặc biệt.

“Đây là?!”

Phá được cấm chế, Ngụy Tác lại chấn vỡ cửa, lao vào là dừng lại.

Gã thấy trong một tinh quang quang tráo có một khúc hổ phách sắc cổ hương.

“Cổ hương của Thông Thiên đại đế mà Vũ Hóa thế gia cũng có một khúc!”

Chỉ ngừng một chốc, gã không hoài nghi mà đến trước tinh quang quang tráo thu lấy cổ hương.

Hổ phách sắc cổ hương này toát ra khí tức xa xưa, hoàn toàn siêu việt chân tiên, thậm chí khiến Bất hủ đế mộc trong thần huyền pháp tướng của Ngụy Tác rung lên, rõ ràng do Thông Thiên đại đế để lại!

Khúc cổ hương này không phải là khúc hai chương quỹ Kỳ Thạch viên nói, Kỳ Thạch viên từng có một khúc cổ hương. Thông Thiên đại đế là vài nhân vật đại đế cấp trong tu đạo giới mười vạn năm sau khi Thiên khung, xếp ngang Bất Hủ đại đế, thậm chí nhân vật đỉnh nhọn nhất Linh tộc và Hoang tộc cũng đến thế mà thôi, nên cổ hương này được Ngụy Tác đặc biệt quan tâm, lưỡng vị chương quỹ nói là khúc cổ hương họ gom được lại do một tu sĩ khẩu âm Hắc Vu đại lục mua mất, họ bảo khúc đó có hai vết gãy, chứng tỏ là khúc giữa, dài hơn khúc của Ngụy Tác đôi chút.

Hiện tại Vũ Hóa thế gia có khúc khác của Thông thiên cổ hương, chỉ chừng hai tắc, ngắn đoạn gã có.

“Không biết cổ hương gãy thành mấy khúc, nếu gom đủ sẽ biến hóa huyền diệu cỡ nào.”

Khúc cổ hương này đối với Ngụy Tác hoàn toàn bất ngờ, mới dấy lên ý nghĩ thì gã đã nhanh chóng gom sạch kho trân bảo của Vũ Hóa thế gia vào nạp bảo nang.

“Ngần ấy thủy hệ yêu đơn...”

Bọn Phong Ngô Thương cũng thẳng tay vơ vét, không ai của Vũ Hóa thế gia ngờ rằng có cổ đế thi mà vẫn bị công phá sơn môn, nên mọi công trình đều chưa được chuyển đi, trước đó Vũ Hóa thế gia ngầm cắt nguồn tu luyện của Ngụy Tác nên ngầm mua gom và khống chế thủy hệ yêu đơn thành ra trong một kho gác chất toàn thủy hệ yêu đơn, ít nhất sáu, bảy vạn viên.

Kho pháp bảo, linh thạch, chỗ tàng kinh đều bị mở ra, những gì lấy được đều bị bọn Ngụy Tác quét sạch.

“Đi thôi!”

Không đầy nửa tuần trà, tuy còn những kho linh thạch và luyện khí, đơn phòng quy mô nhỏ chưa kịp vơ vét nhưng bọn Ngụy Tác không dừng chân, ngay cả Lý Tả Ý cũng rời một điện vũ, còn đang ăn gì đó, về cạnh Nguyên Âm lão tổ.

“Đừng để lại gì!”

Uy năng bùng lên trước mặt bọn Ngụy Tác khiến các kho và điện vũ chưa kịp lục đều tan tành, không ít linh thạch, đơn được bay ra bị uy năng hủy diệt thành tro.

“A! A! A!”

Vô số tu sĩ Vũ Hóa thể gia không dám đấu với Ngụy Tác đều kêu to, vô số địa hỏa lô, thiên hỏa lô để luyện đơn luyện khí nổ tung, nhiều pháp khí bị uy năng xung kích thành thành tự nổ, sơn môn Vũ Hóa thể gia ám khói.

Tu đạo thể gia, siêu cấp đại thể lực qua một vạn năm tích lũy mà sơn môn bị hủy diệt!

“Phu quân, phía bắc có khí tức hùng hậu đang tới, Vạn lý sư ảnh kính chỉ thấy có hắc quang, không rõ đại năng của tông môn nào.” Lục quang lóe lên, Vu thần nữ xuất hiện cạnh Ngụy Tác nói nhanh.

“Xem có tìm ra được Hoang tộc đại năng và cổ đế thi không, chúng ta đến chỗ họ đấu pháp xem sao, đợi mỡ tế xuất Thiên hải thần lan kính xem sao?” Ngụy Tác mục quang lóe lên đoạn bảo Nguyên Âm lão tổ và Vu thần nữ, Linh Lung Thiên.

“Được, nếu cổ đế thi và Hoang tộc đại năng lưỡng bại câu thương, đuổi kịp là chúng ta ngư ông đắc lợi!” Nguyên Âm lão tổ và Linh Lung Thiên gật đầu.

“Ai mà thanh thế cỡ đó!”

Cổ đế thi và Tứ tí hoang tộc đại năng đại chiến cách sơn môn Vũ Hóa thể gia một vạn mấy nghìn dặm, Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ vừa đi được mấy nghìn dặm, trong Vạn lý sư ảnh kính thì thỉnh thoảng đã đen ngòm, như một biển màu đen lan trên không trung.

Qua Vạn lý sư ảnh kính thì hắc sắc thần quang còn cách bảy, tám nghìn dặm, bọn Ngụy Tác chột rùng mình.

Cảm giác này là trực giác mọi tu sĩ phản ứng khi đối diện đại địch.

Tu sĩ cỡ như họ, chỉ qua khí thế và khí tức trong hư không là biết đối thủ cỡ nào.

Nếu không cùng đẳng cấp, hoặc là đại địch mạnh hơn thì họ sẽ không có cảm giác đó.

“Tất cả cũng nhờ các hạ, không thì bọn tại hạ không biết có ngần ấy đại năng tồn tại, hoặc cũng lắm biết danh hiệu họ chứ không biết tới thần thông.” Phong Ngô Thương nhìn Vạn lý sư ảnh kính đoạn bảo Ngụy Tác, hắc quang khí thế quá mạnh, thiên địa nguyên khí cũng có thứ gì đó khôn tả bay ra, tạo cảm giác hoàn toàn không kém Hỏa Vực thần vương.

“Mỗi cùng lắm chỉ góp thêm được thôi.” Ngụy Tác lắc đầu, nhìn Nguyên Âm lão tổ, lão hiểu ý, lại tế xuất Tị tiên ngọc sơn, ẩn giấu tung tích.

Thiên khung tan vỡ, là loạn thế lớn nhất tu đạo giới mười mấy vạn năm nay, cường giả sẽ xuất hiện, cũng như khi đệ vỡ, Ngụy Tác chỉ là nhân vật nơi đầu sóng ngọn gió, không có gã cũng sẽ xuất hiện Lâm Phong Hoa, Trảm Đài Linh Lan... Cả các thần huyền đại năng không xuất thế cũng sẽ ra mặt.

Hiện tại tuy không biết là ai nhưng chắc không phải bằng hữu, hắc sắc thần quang cũng tạo cảm giác phi phạm nên để an toàn thì ẩn đi xem rõ hư thực đã.

“Hắc Bồ Đề thiên mẫu!”

Hắc sắc thần quang nhanh hơn nhiều Tị tiên ngọc sơn, Tị tiên ngọc sơn nhắm hướng cổ đế thi và Tứ tí hoang tộc đại năng đấu pháp kịch liệt, hắc sắc thần quang không ngừng rút ngắn cự ly, qua Vạn lý sư ảnh kính đã nhìn rõ trong đó là hắc sắc di lạc đại phạt đang hoan hỉ, cao tới mấy trăm trượng, đỉnh thiên lập địa. Hắc sắc thần quang vây quanh di lạc đại phạt, như thể hắc sắc di lạc đại phạt xếp bằng trên mặt biển đen nhánh, Vu thần nữ nhìn bọn Ngụy Tác nói ngay.

“Hắc Bồ Đề thiên mẫu, nói vậy, Vạn Hoàng công tử và các đại năng Ngọc Hành đại lục có lẽ đến rồi!”

Ngụy Tác biết Hắc Bồ Đề thiên mẫu là đại năng của Thiên Trụ đại lục mà Vạn Hoàng công tử liên nhân, thần thông còn cao hơn y.

Đấu với toán có đại năng như thế lại thêm Trạng Đài Linh Lan ẩn trong hư không rất có khả năng tổn hủy Tị tiên ngọc sơn, e sẽ có ai đó phe gã chết, nên bọn Ngụy Tác truyền âm rồi vẫn tiến về nơi Tứ tí hoang tộc đại năng và cổ để thi đấu pháp.

Bọn Ngụy Tác nhờ Tị tiên ngọc sơn mà đến cách chỗ Tứ tí hoang tộc đại năng và cổ để thi đấu pháp ba, bốn nghìn dặm thì hắc sắc di lạc phát khổng lồ dấy lên hắc sắc thần quang ngập trời đáp xuống sơn môn Vũ Hóa thế gia.

1092. Chương 1090: Pháp Ngoại Kim Cương

“Kim thiết khí tức nồng quá, gian thương đáng chết, Hắc Bồ Đề này không giản đơn, có lẽ tu luyện thần thông kiểu ‘Pháp ngoại kim cương’, nhục thân không tầm thường.”

Hắc sắc di lạc phát cao mấy trăm trượng như hắc sắc thần sơn ép trên sơn môn Vũ Hóa thế gia, Linh Lung Thiên hít hà rồi truyền âm cho bọn Ngụy Tác.

“Kim thiết khí tức? ‘Pháp ngoại kim cương’? Là thần thông gì?” Ngụy Tác giật giật chân mày, còn cách xa nên gã không nhận ra kim thiết khí tức, nhưng biết Linh Lung Thiên cực kỳ mất duệ đối với kim thiết khí tức, cảm tri không thể sai lầm.

“Nói đơn giản là hòa tan kim thiết vào nhục thân, tương tự Vạn cổ thánh vương kinh, khác nhau ở chỗ một môn liên tục dồn thiên tài địa bảo vào rèn giũa, như đề thăng thai thể pháp bảo, Vạn cổ thánh vương kinh thì không khác nào liên tục dồn nguyên khí pháp tắc vào.” Linh Lung Thiên lạnh lùng liếc sơn môn Vũ Hóa thế gia: “Công pháp này chuyển hóa từ viên cổ công pháp để dung luyện bản mệnh pháp bảo.”

“Làm tan kim thiết đúc nhục thân?” Bọn Ngụy Tác liếc Linh Lung Thiên, không phải cũng giống nó hả? Nhưng ai cũng biết nó ăn tinh kim, không rõ là thiên phú hay thần thông, so với công pháp thì càng kinh nhân.

“Cương nha muội, người cần bao nhiêu thời gian mới đạt mức chống nổi Hỏa Vực thần vương?” Nhìn nó đoạn Ngụy Tác máy động, nói.

Tuy Linh Lung Thiên có nhiều bí mật chưa tiết lộ nhưng Ngụy Tác khẳng định địa vị tại Linh tộc của nó cao hơn nhiều Tứ tí hoang tộc đại năng, rõ ràng hiện tại thực lực nó tuy không bằng nhưng ngữ khí khinh miệt, nó tựa hồ biết hết mọi đỉnh cấp đại năng của Linh tộc, Ngụy Tác cho là chi của Linh Lung Thiên giá rất mạnh tại Linh tộc.

“Nếu liên tục san bằng các tông môn thì không đầy mấy tháng.” Linh Lung Thiên bảo.

“Gì hả!” Linh Lung Thiên nói với Ngụy Tác bằng khẩu khí bình thường nhưng ai nấy đều nuốt nước bọt.

Phe Ngụy Tác, trừ số ít không hiểu Linh Lung Thiên thì đều hiểu ý nó.

Linh Lung Thiên đề thăng tu vi và thực lực dựa vài nguồn lực, cũng là tinh kim hữu dụng.

Đạo này, từ Đăng Tiên tông, Hóa Thiên giáo cùng các tông môn Vân Linh đại lục cùng Ngụy Tác hòa đàm, tính cả Vũ Hóa thế gia thì Linh Lung Thiên không biết lấy được bao nhiêu tinh kim hữu dụng, mấy chục ngày này tích lũy này còn hơn một đại tông môn trăm năm thu gom, nó bảo mấy tháng nữa thì còn cần nguồn lực gấp mấy, dù thế tu vi tiến cảnh cũng quá kinh nhân.

Hiện tại Linh Lung Thiên chỉ có thể đối kháng Thần huyền tam trọng đại năng, mấy tháng mà từ thực lực này mà đạt mức ngang với Hỏa Vực thần vương thì còn hơn Thủy hoàng phê nhật quyết.

“Chả trách Linh tộc và Hoang tộc không còn trên đời.” Nguyên Âm lão tổ chợt có ý nghĩ này, cho rằng nhưng chủng tộc trời sinh đã nghịch thiên như Hoang tộc và Linh tộc không nên tồn tại ở thời đại này.

Hiện tại các đại thế lực đó không để gã có nhiều thời gian, không thì chỉ Linh Lung Thiên cũng đủ ứng phó.

“Vũ Hóa thế gia lại bị y diệt!”

“Sao thế? Vũ Hóa thế gia lúc trước ngênh ngang lắm, nói là một mình diệt được Ngụy Tác mà sao cả sơn môn cũng không giữ được!”

Cùng lúc, trên sơn môn Vũ Hóa thế gia, hắc sắc di lạc phật khổng lồ có ba tu sĩ tỏ vẻ kinh ngạc.

Một trong ba người có hư ảnh lông đuôi thần hoàng, chính thị Vạn Hoàng công tử mà bọn Ngụy Tác biết.

Hai người còn lại là thần huyền đại năng bọn Ngụy Tác chưa gặp, ở giữa là một nữ tu mập ú, mặt nung núc thịt, mặc tử hắc sắc cung trang, miệng bằng nửa mặt, da đen như than, nhưng linh quang hình thành từng viên bồ đề, khí tức cực độ và hắc sắc thần quang đều phát ra từ ả.

Trong ba tu sĩ chỉ có ả kinh ngạc. như đang xem náo nhiệt. Nữ tu cực kỳ xấu xí nhưng tu vi và thần thông cực kỳ kinh nhân này là Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Trừ ả thì còn một tu sĩ đứng trên một kim quang cổ bảo, long đầu quy thân, lão nhân này mặc thanh sắc pháp y, phát ra thanh sắc thần quang ngưng thành bảy cây dâu, uy thế không kém Vạn Hoàng công tử, cũng là một đại năng thần thông kinh nhân.

“Vũ Hóa thế gia bị dọa mất mật rồi, tại hạ đi bắt vài tên để hỏi!”

Lão nhân tóc trắng, lông mày màng kim vừa nói, long quy cổ bảo như cách không nổ sấm, kim quang lóe lên, lướt đi mấy chục dặm, độn tốc sánh với Động Hư bộ pháp của Ngụy Tác lúc tu vi chưa cao. Thoảng sau đã chặn được mấy tu sĩ Vũ Hóa thế gia.

“Vũ Hóa thế gia không phải cây có thủ đoạn đối phó Ngụy Tác sao mà cả sơn môn cũng bị san bằng? Ngụy Tác đâu rồi?” Lão nhân hỏi vặn. Đáng thương cho bọn Vũ Hóa thế gia gia chủ dù cảm tri được mấy người này nhưng bọn Ngụy Tác khuất bóng, sợ bọn gã còn ẩn thân nên không dám thu Hư không kim hồ.

“Gia chủ đang ở đó, ẩn thân bằng Hư không kim hồ của Trạm Đài Linh Lan. Bọn Ngụy Tác đang đi về phía đó, đến giờ chưa hiện thân.” Trong mấy tu sĩ Vũ Hóa thế gia, có người thân phận không thấp, chỉ vào phía Vũ Hóa thế gia gia chủ và Trạm Đài Linh Lan, Thiên Hỏa thần quân ẩn thân.

“Hả? Vậy thì, đi theo bọn ta!” Lão nhân nhướn mày, thoảng sau đã đưa tu sĩ đó đến cạnh Vạn Hoàng công tử và Hắc Bồ Đề thiên mẫu rồi cả ba đi về phía bọn Vũ Hóa thế gia gia chủ ẩn thân.

...

“Lão nhân này là ai? Phi độn pháp bảo lại kinh nhân như thế.”

“Có thể là đại năng Thiên Trụ đại lục, Ngọc Hành đại lục không có nhân vật này.” Nhất cử nhất động của lão nhân đều bị bọn Ngụy Tác dùng Vạn lý sư ảnh kính thấy rõ, biết lão đạt Thần huyền tứ trọng sơ kỳ nhưng ngay cả Vu thần nữ cũng không nhận ra.

“Trạm Đài Linh Lan được Hư Không đạo nhân truyền thừa cùng Hư không kim hồ thật đáng ghét. Nếu có cường pháp nhìn xuyên hư không thì cần đối phó y.” Ngụy Tác liếc Hư không kim hồ, hừ lạnh.

Hư Không đạo nhân đạo pháp thần xuất quỷ một, hiện tại Trạm Đài Linh Lan đã đột phá đến thần huyền, tu vi tiến cảnh thập phần tấn tốc, quả là mối họa, luôn luôn xuất hiện, cây vào Hư không kim hồ nên bọn Ngụy Tác không thể dồn y vào chỗ chết, khó chịu vô cùng.

Mặc kệ Hắc Bồ Đề thiên mẫu, bọn Ngụy Tác đi tiếp, đến khu vực cổ đế thi và Tứ tí hoang tộc đại năng kịch liệt đấu pháp thì Ngụy Tác vung tay hút khí tức đoạn tể xuất Thiên hải thần lan kính.

Thiên hải thần lan kính rải tinh quang, hóa ra hình ảnh cổ đế thi và Tứ tí hoang tộc đại năng.

“Vẫn đuổi?!”

Chúng nhân thấy bóng người mờ mờ, hắc quang và kim quang như mặt trời bốc cháy trên không.

“Thần được đó không hiểu công hiệu thế nào, cứ thế này sớm muộn cổ đế thi cũng bị Tứ tí hoang tộc đại năng diệt, thần được sẽ vào tay y.” Nguyên Âm lão tổ nhăn mắt nói.

“Xem ra Tứ tí hoang tộc đại năng không thể về ngay!” Ngụy Tác gật đầu, nhãn quang lóe lên. Hiện tại cổ đế thi chưa thoát được Tứ tí hoang tộc đại năng truy kích, chắc chắn bại vong, vì Tứ tí hoang tộc đại năng còn nhục thân hoàn chỉnh, có thể bổ sung chân nguyên, còn cổ đế thi trừ phi đến âm minh chi địa tịnh dưỡng, bằng không nguyên khí sẽ hao dần.

“Có đại năng đến, phu quân, định thừa cơ đối phó Hắc Bồ Đề thiên mẫu e không xong.” Vu thần nữ chỉ vào Vạn lý sư ảnh kính nói. Ở phía nam có một góc hư không uốn cong, hiển nhiên không chỉ một đại năng tu vi kinh nhân tới.

“Chúng ta rút theo phía đó, thuận tiện xem là đối thủ nào.” Ngụy Tác gật đầu, vốn gã định thừa cơ đối phó Hắc Bồ Đề thiên mẫu nhưng càng lúc càng nhiều đại năng đến nên lại thôi, cổ để thi và Tứ tí hoang tộc truy đuổi nhau, một ngày được không biết bao nhiêu vạn dặm, dù nhận ra là nơi nào nhưng muốn đến được cũng không dễ.

1093. Chương 1091: Vạn Dặm Bôn Tập

“Y hành sự quyết tuyệt, phán đoán tình thế cực kỳ chuẩn xác, không tính tư chất thì tâm tính này cũng là nhân vật thiên tài hiếm có trong tu đạo giới.”

Nguyên Âm lão tổ chợt có ý nghĩ này.

So với lão, Ngụy Tác đúng là tiểu bối, nhưng xử sự hành sự, mưu kế đều không kém. Nguyên Âm lão tổ vốn cũng là nhân vật phi phàm, nên cho rằng tính cách, tâm tính, thậm chí còn quan trọng hơn tư chất. Tu đạo giới không thiếu thiên tài tư chất hơn người nhưng phần lớn vì phán đoán và phản ứng, quyết sách sai lầm mà chết. Trong điển tịch cho thấy nhân vật vô địch một thời, trừ thiếu số tư chất nghịch thiên thì đại đa số tâm chí kiên định, xử sự quyết đoán, gặp nguy hiểm vẫn cực kỳ lãnh tĩnh.

Nếu Ngụy Tác một mình thì không khác gì con sói độc, đối với đối thủ thì càng khó đối phó.

Nguyên Âm lão tổ trầm trở nhiều với ý nghĩ này, lão hiểu rõ các đạo lữ, cả bọn Kỳ Long Sơn, thậm chí Phong Ngô Thương đều là chướng ngại cho Ngụy Tác, hạn chế gã hành động, nhưng cũng chính họ triệt để kích phát tha huyết tính của gã.

Tương đương với lãnh địa bất khả xâm phạm của gã, không có những thứ khiến gã coi trọng hơn tính mạng thì có những việc gã không dám làm, vị tất có thành tựu này.

“Đây là Thánh Vương tông tông chủ, y nhanh chóng hợp với nhục thân vậy hử, đề thăng nhục thân tu vi đến mức có thể khắc thần văn?”

“Là thanh niên được Hoang tộc truyền thừa, sao lại đi cùng Thánh Vương tông tông chủ?”

Nguyên Âm lão tổ thâm cảm khái, đồng thời có thêm cảm ngộ nhưng không hề dừng lại, điều khiển Tị tiên ngọc sơn lao đi. Rất nhanh, song phương cách nhau nghìn dặm, gần như đi sát qua nhau, Ngụy Tác nhìn rõ là một đại hán đầu trọc cao lớn và thanh niên thần bí có Hoang tộc đoạn tí, được Hoang tộc truyền thừa.

Đại hán chừng ba, bốn mươi tuổi, khác hẳn Thánh Vương tông tông chủ trước kia, nhưng qua khí tức và thần sắc trong mắt y thì Ngụy Tác nhìn là nhận ra.

Thánh Vương tông tông chủ toàn thân cuộn cuộn cơ bắp, khí huyết khôn tả, da có quang hoa như thần thiết chứng tỏ nhục thân đã mạnh hơn, có thể dùng Vạn cổ thánh vương kinh khắc thần văn.

Đại năng thông thường bị bức phải bỏ nhục thân, tổn thất quá nửa thần huyền nguyên khí, tu vi sẽ giảm, mấy chục năm, thậm chí trăm năm vị tất khôi phục, Thánh Vương tông tông chủ thập phần đặc thù, có Vạn cổ thánh vương kinh và nhiều thần văn, dù thần huyền nguyên khí tổn thất quá nửa thì nhục thân khôi phục đến mức cũ, vẫn đủ giết Thần huyền tứ trọng đại năng. Đối với Thánh Vương tông tông chủ thì nhục thân còn hơn thuật pháp, nhưng đoạt xá rồi thì muốn hòa hợp với nhục thân, tôi luyện lại đến mức có thể khắc nhập thần thì không dễ. Đại năng bình thường muốn hợp với nhục thân đoạt xá rồi tôi luyện đến mức tương đương với thất cấp, bát cấp Hoang cổ man thú, ít nhất cũng mấy chục năm khổ công. Ngụy Tác lấy được một thiên long mộ trùng, biết đỉnh cấp tôi thể cường pháp Thiên long quần tinh tôi thể thuật lại thêm nhiều tế ngộ kinh nhân, cũng tốn không ít thời gian mới đạt nhục thân mức đó.

“Thánh Vương tông là tông môn lấy nhục thân tu vi là trọng, nhục thân mà tông chủ đoạt xá thì chưa biết chừng đã siêu phàm. Hoa y thanh niên biết nhiều Hoang cổ linh dược do Hoang tộc truyền thừa, có y tương trợ thì đạt mức có thể khắc thần văn không khó.”

Ngụy Tác phản ứng và phán đoán đích xác như Nguyên Âm lão tổ nhận định, chỉ một hai tích tắc là đoán khá rõ rệt. Gã cực kỳ âm ức, lúc đầu với Thánh Vương tông tông chủ, gã vắt vả lăm mới ohees được y, nhưng giờ y lại thần nhiên đến, sau lần ném đòn đó, có thể y sẽ sử dụng tích lũy của Thánh Vương tông, thậm chí đối thêm được vài thần văn, nhục thân hơn xưa cũng nên.

“Thôi vậy, y dám đến cùng một thanh niên thì phải có chỗi dựa, thanh niên đó biết thần thức công phạt cường pháp, hiện tại đột phá thần huyền rồi thì không biết công phạt chi pháp này lợi hại đến đâu, không nên mạo hiểm.” Ngụy Tác cơ hồ muốn lao ra giết Thánh Vương tông tông chủ, nhưng rồi gã lại nén được sát niệm.

Lão nhân lai lịch bất minh, cước đạp kim sắc long quy, Hắc Bồ Đề thiên mẫu và hoa y thanh niên được Hoang tộc truyền thừa đều khó chơi, nếu xuất thủ không biết sẽ thành thế nào.

“Nguyên Âm tiên bối, Tịch Hàn đại lực và Lưu Hỏa đại lực có truyền tổng pháp trận nối nhau không?” Cố nén ý niệm, Ngụy Tác lại hỏi Nguyên Âm lão tổ.

“Các hạ định nhân lúc Thánh Vương tông tông chủ đến đây mà đánh tới Thánh Vương tông? Hảo chủ ý!” Bọn Nguyên Âm lão tổ và Vu thần nữ nhũ mảy, “Tịch Hàn đại lực và Lưu Hỏa đại lực cách nhau quá xa, không có truyền tổng pháp trận trực tiếp mà chỉ ở gần Bằng thiên trì có một cái, truyền tổng đến một chỗ tu sĩ tụ tập năm vạn dặm bên ngoài Thiên khưng Lưu Hỏa đại lực!” Nguyên Âm lão tổ đáp.

“Được, tiểu tử, chúng ta dùng truyền tổng pháp trận truyền tổng đi rồi hủy pháp trận, dù tất cả biết mà tức đến thổ huyết cũng không kịp!” Lực bào lão đầu oa oa kêu lên.

Ai cũng biết rõ, truyền tổng pháp trận xa nhất ở tu đạo giới chỉ mười lăm, mười sáu vạn dặm, Bằng thiên trì thì lực bào lão đầu chưa từng nghe qua, nhưng man hoang hoang nguyên giữa Lưu Hỏa đại lực và Tịch Hàn đại lực tới ba mươi vạn dặm, Bằng thiên trì cũng ở ngoài Thiên khưng Tịch Hàn đại lực. Hiện tại Thánh Vương tông tông chủ xuất hiện ở đây chứng tỏ đã đến Tịch Hàn đại lực, không thì dù biết Ngụy Tác vừa đến, y cũng không thể đến nhanh thế.

“Đi thôi!” Nguyên Âm lão tổ toàn lực điều khiển Đăng tiên ngọc sơn, lao về Bằng thiên trì.

Bằng thiên trì là kỳ quan ở ngoài Thiên khưng Tịch Hàn đại lực, vốn là băng hồ trên núi cao, mấy vạn năm tích tụ khí lạnh mà thành, nổi sâu xuống đất một nghìn năm trăm trượng, ngọn núi vì có băng hồ mà địa mạch biến động, gãy thành hai khúc, băng hồ như băng châu nằm giữa hai đỉnh Hoang cổ đại sơn, đáy treo băng lăng mấy trăm trượng, cảnh sắc quý phủ thần công, tráng quan cực độ.

“Cương nha muội, lần này trong kho của Vũ Hóa thế gia có một khúc Thông thiên cổ hương, các người có thu hoạch đặc biệt gì không?” Quyết định đánh tới Thánh Vương tông, Ngụy Tác tan hết âm ức, vừa san bằng một siêu cấp đại thể lực rồi vạn dặm bồn tập đánh tới một siêu cấp đại thể lực khác thì thật khoan khoái. Thở hắt ra đoạn gã lấy ra cả đồng nạp bảo nang, kiểm kê thu hoạch.

“A! A! Ngụy Tác, ta phải giết người!”

“Ta thề phải giết người! Ngụy Tác, người sẽ không chết yên lành!”

Cùng lúc, hư không đối diện sơn môn Vũ Hóa thế gia có kim quang lóe lên, bọn Hắc Bồ Đề thiên mẫu cách Hư không kim hồ không xa, Hư không kim hồ xuất hiện, Vũ Hóa thế gia chủ không ngừng gào thét!

“Hả? Quả nhiên nói không sai.”

Thấy Hư không kim hồ, thanh sam lão nhân cước đạp kim sắc long quy bảo tu sĩ Vũ Hóa thế gia bị bắt đến như thế, đồng thời Vạn Hoàng công tử và Hắc Bồ Đề thiên mẫu dừng lại, quan sát Vũ Hóa thế gia gia chủ và Trại Đài Linh Lan, Thiên Hỏa thần quân.

“Sao thế?”

Vạn Hoàng công tử và Trại Đài Linh Lan từng gặp nhau, thấy Trại Đài Linh Lan thì gật đầu coi như chào hỏi.

“A! Ha ha..., Vũ Hóa thế gia vạn năm tích lũy lại hủy trong tay người! Ngụy Tác, ta phải giết người!”

Vũ Hóa thể gia gia chủ vẫn kêu gào, Vũ Hóa thể gia hiện tại thể thâm, sơn môn không còn gì, đệ tử bị Ngụy Tác dọa cho mất mật, không còn ai dám nhận mình là người Vũ Hóa thể gia nữa.

“Sơn môn bị hủy mà bắt lực, trốn đi rồi còn gào hét, đúng là phiền phức.”

Cùng lúc, Hắc Bồ Đề thiên mẫu lạnh nhạt, vung tay.

“Chát!”

Vũ Hóa thể gia gia chủ tắt tiếng, tròn mắt co lại như mũi kim, bị ép bất động.

“A!” Trạm Đài Linh Lan và Thiên Hỏa thần quân hải hùng, chưa kịp ngăn thì quang tinh từ ngón tay Hắc Bồ Đề thiên mẫu bắn ra, hóa thành quang trụ biến Vũ Hóa thể gia gia chủ thành tro.

1094. Chương 1092: Bên Nào Cũng Có Độc Kế

Dù là tốc độ thi pháp hay uy năng, Trạm Đài Linh Lan và Thiên Hỏa thần quân đều không so được, biết Hắc Bồ Đề thiên mẫu dùng chỉ này với mình thì họ cũng thành tro.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu xuất chỉ, hư không như có nghìn vạn thần phạt quá cảnh, mỗi thần phạt mang theo uy áp khiến cả hai có cảm giác không địch nổi.

Cả hai cũng là thần huyền đại năng, gặp cỡ Vạn Hoàng công tử cũng có thể đấu, nhưng Hắc Bồ Đề thiên mẫu ở cấp khác.

“Yên tâm, thần thông của các vị hơn y, lại không kêu réo, ta sẽ không động thủ.”

Như bóp chết một con kiến, giết Vũ Hóa thể gia gia chủ đoạn Hắc Bồ Đề thiên mẫu bảo Trạm Đài Linh Lan và Thiên Hỏa thần quân.

“Hắc Bồ Đề thiên mẫu thần thông lại đến mức này, trước kia ta cứ ngỡ sư tôn vô địch... Ngay cả ngã sư tôn chắc cũng cho là như thế chứ không thì không cho tiểu sư đệ mang một đạo đại đạo thần đến Vân Linh đại lục thường đoạt tiên khí. Hiện tại dù sư tôn phục sinh, e cũng thấy mình éch ngồi đấy.” Thiên Hỏa thần quân vốn thập phần cuồng ngạo, nhưng cùng Trạm Đài Linh Lan đối diện Hắc Bồ Đề thiên mẫu thì thấy nữ nhân xấu xí này cực kỳ đáng sợ, trước đó thần thông của Tứ tí hoang tộc đại năng và Ngụy Tác khiến truyền nhân của Hỏa Vực thần vương tan hết ngạo khí, thậm chí thấy sư tôn không biết lượng sức.

“Thánh Vương tông tông chủ đến rồi.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu giết Vũ Hóa thể gia gia chủ, Vạn Hoàng công tử và thanh sam lão nhân cước đạp kim sắc long quy như không nhìn thấy, chỉ liếc Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên, thanh sam lão nhân bảo Vạn Hoàng công tử và Hắc Bồ Đề thiên mẫu nói.

Cả toán cách Thánh Vương tông tông chủ rất xa, chỉ thấy hư không uốn cong, khí tức lộ ra, Thánh Vương tông tông chủ lại trông khác xa trước kia nhưng thanh sam lão nhân nhìn là nhận ra, e không phải chỉ có Vọng khí bí thuật mà biết trước hành tung tại Tịch Hân đại lục của Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên.

“Được, chúng ta cùng đến.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu bật cười, ra vẻ dễ tính, nhưng dáng vẻ không ưa người khác nói nhiều, cất tay là giết người khác càng khiến Trạm Đài Linh Lan và Thiên Hỏa thần quân không lạnh mà run.

“Với tu vi và tư chất của Vạn Hoàng công tử mà kết thành đạo侶 với nữ nhân như thế.” Trạm Đài Linh Lan và Thiên Hỏa thần quân liếc Vạn Hoàng công tử.

Vạn Hoàng công tử như hiểu ý, giật giật khoe môi ngoảnh đi.

“Đạo hữu uy thế lắm, nếu ở thời viễn cổ, khi chưa là thời đại của tu sĩ, phàm nhân nhìn thấy sẽ coi đạo hữu là thần phạt, ghi vào điển tịch, truyền thuyết. Nếu tại hạ không lầm, đạo hữu là Đại Hỉ tông tông chủ Hắc Bồ Đề thiên mẫu.” Rất nhanh, Thánh Vương tông tông chủ lên tiếng, hiển nhiên nhận ra Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“Thánh Vương tông tông chủ, các hạ biết thời đại viễn cổ, kiến thức đích xác bất phàm.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu bật cười, song phương cách nhau mấy trăm trượng mới dừng lại.

“Thứ cho tại hạ mắt kém, không biết vị đạo hữu này xưng hô thế nào?” Song phương hợp lại, Thánh Vương tông tông chủ hỏi thanh sam lão nhân cười kim sắc long quy.

“Tại hạ Thiên Cửu. Xin chào đạo hữu.” Thanh sam lão nhân mỉm cười, gật đầu với Thánh Vương tông tông chủ, coi như chào hỏi.

“Hóa ra là Hoàng Đình tông tông chủ, thất kính.” Thánh Vương tông tông chủ mục quang lóe lên, Trạm Đài Linh Lan và Thiên Hỏa thần quân giật mình. Hóa ra Hoàng Đình tông cũng là siêu cấp tông môn của Thiên Trụ đại lục, là tông môn truyền thừa lâu bậc nhất trong mấy đại lục, tới ba, bốn vạn năm rồi, hiện tại thì đại năng và thực lực không thể so với thời hoàng kim nhưng cực nhiều truyền thừa pháp khí, tông chủ cỡ đó không thể chỉ bằng tu vi mà suy đoán thần thông. Hoàng Đình tông nổi danh nhất là Hoàng đình ngũ hoàng kinh tu luyện ngũ tạng, có thể biến tâm, can, tỳ, phế, thận thành năm màu hợp với kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, tăng cường uy năng thuật pháp còn hơn linh căn tu sĩ, như tại thể nội nuôi dưỡng được năm thần hoàng không chế nguyên khí.

“Vũ Hóa thế gia bị y diệt! Nơi này xảy ra chuyện gì? Chư vị đạo có biết không?” Thánh Vương tông tông chủ và thanh niên mặc pháp y hoa lệ cực độ hiển nhiên thấy sơn môn Vũ Hóa thế gia đích bị đánh thành phế khư, thành thử không sợ hãi bao nhiêu.

“Lúc bọn tại hạ đến đã mất tung tích y, cụ thể thế nào thì hỏi Trạm Đài Linh Lan đạo hữu.” Hoàng Đình tông tông chủ Thiên Cửu nhìn Trạm Đài Linh Lan và Thiên Hỏa thần quân.

“Vũ Hóa thế gia định dùng cổ để thi ở Âm dương phản đối phó Ngụy Tác! Vũ Hóa thế gia dùng linh dược và bí cấm, hoàn toàn không chế được cổ để thi, khôi phục nguyên khí cho nó, ít nhất cũng có chiến lực hơn bán chân tiên nhưng y đưa tới một vực ngoại thiên ma thần thông còn trên cổ để thi, đánh bại cả nó và giết sáu lão bất tử Vũ Hóa thế gia.” Trạm Đài Linh Lan nói liền một hơi.

“Cái gì, vực ngoại thiên ma?” Ngay cả Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng rung động.

“Sao lại thế được, vực ngoại thiên ma thì tu đạo giới chưa từng ghi lại, không ai thấy chân thân, chưa biết chừng chỉ là ngoa truyền. Sao lại mọc ra thứ như thế được.” Thánh Vương tông tông chủ bảo Trạm Đài Linh Lan và Thiên Hỏa thần quân, tỏ vẻ không tin.

“Dù không phải vực ngoại thiên ma cũng là ma vật, khẳng định không phải tu sĩ hoặc yêu thú.” Thiên Hỏa thần quân nói nhanh, “Y có bốn tay, toàn thân màu lam, răng nanh đầy miệng, khí huyết cũng lam sắc, khí tức khác hẳn yêu thú và tu sĩ, tuy nhiên sánh với chân tiên nhưng hung hãn tựa ma khí.”

“Bốn tay? Toàn thân màu lam?” Thiên Hỏa thần quân nói khiến Hoàng Đình tông tông chủ mắt ánh lên khác lạ.

“Thế nào?” Ai nấy nhìn vào y.

“Hoàng Đình tông có ghi lại một vạn tám nghìn năm trước có vực ngoại thiên ma giáng lâm Thiên Trụ đại lục, diệt mấy chục tông môn, sau cùng bị đại năng nào đó diệt ở gần Loạn Tinh sơn, ma vật đó cũng màu lam, có bốn tay.” Hoàng Đình tông tông chủ nói.

“Là ghi chép của Hoàng Đình tông thì không sai.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu nhìn Trạm Đài Linh Lan và Thiên Hỏa thần quân, “Hiện tại ma vật và cụ cổ để thi, cả Ngụy Tác nữa ở đâu?”

“Cổ để thi bị đánh chạy mất, hiện tại ma vật đó đang đuổi theo. Bọn Ngụy Tác chạy theo hướng đó, chúng có pháp bảo che giấu thân ảnh và khí tức.” Trạm Đài Linh Lan và Thiên Hỏa thần quân chỉ hướng Tứ tí hoang tộc đại năng và bọn Ngụy Tác bỏ chạy.

“Không ngờ Vũ Hóa thế gia không chế được cổ để thi, khi trước Công Đức tông và Đẳng Tiên tông vây giết Ngụy Tác vì Âm dương phản xuất thể vật này, nhưng ma vật đuổi được cả cổ để thi thì quay lại tất chúng ta không địch nổi!” Sắc mặt Thánh Vương tông tông chủ cực kỳ khó coi.

“Còn may, ma vật truy sát bọn Ngụy Tác, bắt quá nó biết Động Hư bộ pháp, một lần vượt hư không là ba, bốn trăm dặm, độn tốc quá kinh nhân. Nó tựa hồ có thể nuốt chứng kim đơn, khí huyết, khôi phục nguyên khí!” Sắc mặt Trạm Đài Linh Lan và Thiên Hỏa thần quân cực kỳ khó coi. Cả toán định nhất thấy Ngụy Tác, không ngờ lại như chuột thấy mèo, phải nấu trong hư không.

“Còn nuốt cả kim đơn và khí huyết của phê tu sĩ, đúng như vực ngoại thiên ma mà Hoàng Đình tông ghi lại!” Hoàng Đình tông tông chủ hít sâu một hơi.

“Nói vậy thì mặc cho ma vật và Ngụy Tác có đối địch với nhau không, chúng ta vẫn phải đấu với chúng.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu gật đầu, mục quang lóe lên, hóa ra một hắc sắc quang tráo cách tuyệt thanh âm, “Hiện tại cần lặng lẽ đến truyền tông pháp trận ở Bằng thiên trì.”

“Đến truyền tông pháp trận? Sao hả?” Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên ngẩn người.

“Tông chủ đến đây với khí thế như thế, chắc y nhận ra. Trong các tông môn công khai đối địch với y thì hiện tại chỉ Thánh Vương tông dễ hạ thủ. Dùng pháp trận tiến vào Lưu Hỏa đại lục, đánh nát truyền tông pháp trận thì dù chúng ta biết tin cũng không kịp về. Diệt Vũ Hóa thể gia rồi Thánh Vương tông thì sẽ chấn nhiếp bao nhiêu tông môn.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu bảo Thánh Vương tông tông chủ.

Thánh Vương tông tông chủ biến sắc, nhưng Hắc Bồ Đề thiên mẫu lại cười: “Bất quá tông chủ không cần lo, lúc bọn ta đến đã tính sẵn Vũ Hóa thể gia vạn nhất bị y diệt, quanh truyền tông pháp trận có nhiều đạo hữu đợi rồi.”

1095. Chương 1093: Những Thứ Vượt Khỏi Tu Đạo Giới Hiện Tại

“Không biết thiên mẫu bố trí thế nào?” Thánh Vương tông tông chủ toát mồ hôi lạnh, khí tức hung hãn sau khi đoạt xá cũng giảm đi mấy phần. Y hiểu rõ nếu Ngụy Tác thực hiện đúng lời Hắc Bồ Đề thiên mẫu nói thì Thánh Vương tông khẳng định sẽ như Vũ Hóa thể gia.

“Hai vị đến đây có thủ đoạn gì đối phó y không?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu không đáp mà nhìn Hoàng Đình tông tông chủ gật đầu.

Thiên Cửu thần quân không rườm lời gật đầu, thanh quang bắn vào kim sắc long quy dưới chân, từ chỗ chỉ đủ chở mình y thì biến thành to gấp đôi Hư không kim hồ, nổ vang lướt đi hai, ba mươi dặm.

Độn tốc kinh nhân của cổ bảo này khiến Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên cả kinh Thánh Vương tông tông chủ tự nhận Vạn cổ thánh vương kinh là nghịch thiên cường pháp, tự thị thần thông hơn hẳn tu sĩ cùng cấp nên rất kiêu ngạo, nhưng giờ đối diện Hắc Bồ Đề thiên mẫu thì thấy đối phương từ tính toán cho đến thần thông, thậm chí pháp bảo đều không kém hơn nên y không dám nữa.

“Không dám giấu, tại hạ có mang theo một món truyền thừa chí bảo của Thánh Vương tông, chuyên phá khí huyết của đối phương, nếu y dám cận chiến thì tại hạ sẽ khiến y khí huyết suy bại, không còn sức làm gì.” Hơi do dự một chút, Thánh Vương tông tông chủ nói.

“Xem ra đối phó y khiến chư môn chư phái động dụng hết tích lũy.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu liếc Thánh Vương tông tông chủ: “Chúng ta cứ dùng Đại chư thiên tạo hóa bình của Trung thiên tử lôi tông đã nhưng muốn tìm tung tích của y thì cần ba mươi ba Thiên tinh trần sa bàn của Thiên Cửu tông chủ.”

“Đại chư thiên tạo hóa bình là chí bảo gì?” Bọn Thánh Vương tông tông chủ đặng nhân tuy không biết ba mươi ba Thiên tinh trần sa bàn là gì nhưng Hắc Bồ Đề thiên mẫu nói vậy thì cũng là pháp khí bất phàm, nên hỏi về Đại chư thiên tạo hóa bình.

“Các vị đều nhắm vào y nên nói cho đạo hữu cũng không sao. Đại chư thiên tạo hóa bình là thượng cổ chí bảo, do thượng cổ đại năng mô phỏng nguyên khí pháp tắc của hư không loạn lưu, thu gom tinh thần nguyên khí cực kỳ lạ lùng nên, có thể hút tu sĩ trong mấy nghìn trượng vào rồi luyện hóa, chân tiên cũng không thể phá.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu nói.

“Cái gì, Trung thiên tử lôi tông sao lại có pháp khí cỡ này, hình như không chỉ sử dụng một lần, thi triển có hạn chế đặc biệt gì không?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu dứt lời, Thánh Vương tông tông chủ triệt để biến sắc, kêu lên không dám tin.

Khó trách, dù cái bình màu trong tay Ngụy Tác, cực đạo tiên binh nhưng với tu sĩ đại năng hiện tại thi triển vị tất diệt được chân tiên. Pháp khí này hút tu sĩ trong vòng mấy nghìn trượng, chân tiên cũng không phá được.

“Tất nhiên, nếu sử dụng không hạn chế, Trung thiên tử lôi tông không phải vô địch thiên hạ sao.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu bật cười, “Vật đó mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một viên tinh hạch, sử dụng xong là phải cho ra ngoài cửu thiên hấp nạp tinh thần nguyên khí mới có thể tái sử dụng. Hiện tại tinh hạch thì đã xuất thể một viên, nhưng cho ra ngoài cửu thiên hút nguyên khí thì không có tu vi Chân tiên tam trọng, tứ trọng trở lên khó làm được. Trung thiên tử lôi tông lấy được vật này nhưng chưa từng sử dụng, lần này dùng xong là bỏ. Pháp khí đó quá nghịch thiên, coi như vô dụng.”

“Tức là Trung thiên tử lôi tông lấy được Đại chư thiên tạo hóa bình nhưng không thể động dụng... Tinh hạch xuất thể, lẽ nào là truyền thừa tinh hạch của Chân Võ lọt vào tay Trung thiên tử lôi tông?” Thánh Vương tông tông chủ hít sâu một hơi, chấn kinh cực độ hỏi Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Nói đến tinh hạch, tất cả đều không lạ gì, khi xưa Hứa Thiên Áo chết tại Thiên Huyền đại lục, Chân Võ truyền thừa chí bảo Chân võ tinh hạch bay đi, cơ hồ mọi đại thế lực dốc sức tìm, thứ hóa sinh trong lòng sao trời này là phôi trời sinh để luyện tiên khí, cứ luyện chế được là sẽ thành tiên khí chứa không ít đại đạo pháp vực. Hiện tại qua lời Hắc Bồ Đề thiên mẫu thì Chân võ tinh hạch sau rốt rơi vào tay Trung thiên tử lôi tông, còn một món pháp khí mỗi lần thì cần phôi một món tiên khí thì thật khó tưởng tượng nổi.

“Vật đó không do Trung thiên tử lôi tông tìm được mà là Bích Tỳ tông, vì thế Bích Tỳ tông mất một toán đệ tử tinh anh, bất quá vì đối phó y, Bích Tỳ tông đã giao ra.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu gật đầu.

“Những kẻ này đều có thủ đoạn đặc biệt, ta phải cẩn thận, không thì nguy mất.” Thánh Vương tông tông chủ tan đi tính hung hăng sau khi đoạt xá, thấy lòng lạnh buốt. Rõ ràng Ngụy Tác đã ép mọi siêu cấp đại thế lực cuồng lên, những thứ tu đạo giới hiện không thể sử dụng cũng xuất hiện, Hắc Bồ Đề thiên mẫu không sợ Trung thiên tử lôi tông phát động Đại chư thiên tạo hóa bình sẽ đối phó cả ả thì tất có thủ đoạn riêng. So với các tông môn và đại năng này, y đâm ra nhược tiểu, sợ họ đối phó Ngụy Tác sẽ thuận tiện thu luôn y vào. Các đại năng vì có địch nhân chung là Ngụy Tác mà tạm thời liên thủ, chứ ai cũng có tính toán riêng.

“Thiên Cửu tiền bối, chúng ta đi đúng hướng không?” Cùng lúc, Trạm Đài Linh Lan đột nói. So với Thánh Vương tông tông chủ, y và Thiên Hỏa thần quân càng không tự tin, đã định rút lui. Hiện tại y càng sợ vì hướng Hoàng Đình tông tông chủ Thiên Cửu thần quân phi đội không phải về Bằng thiên trì.

“Không cần lo, tại hạ chỉ sợ bị y phát hiện nên đi vòng, y dùng pháp khí che khí tức mà đi chứ không thể dùng Động Hư bộ pháp, chúng ta đi vòng cũng đến trước. Nếu vô tình gặp vực ngoại thiên ma thì đành dựa vào hư không pháp bảo của các hạ, nhưng hai vị e dè thì không đi cũng được.” Thiên Cửu thần quân mỉm cười, “Bất quá Trạm Đài đạo hữu đồng ý cho mượn pháp bảo này thì không cần đi.”

“Tiền bối tính toán chu toàn.” Trạm Đài Linh Lan đương nhiên không muốn cho mượn Hư không kim hồ nên tìm cớ, đáng về cho thấy bọn Thiên Cửu thần quân thêm muốn Hư không kim hồ.

Thiên Cửu thần quân mỉm cười, không nói gì nữa, toàn lực điều khiển long quy, nhất thời tất cả lại trầm mặc.

“Phu quân, chỉ chàng có khí khái nam tử hán, tiếc lời như vàng, không lăm lời như nhiều tu sĩ, thiếp thích tính cách đó, chàng lại tuấn tú.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu truyền âm cho Vạn Hoàng công tử, thập phần ôn tồn.

“...” Vạn Hoàng công tử hơi giật giật môi, thân thể cứng lại.

“Phu quân, không lâu nữa là diệt được y trút giận cho chàng. Chúng ta chúc mừng bằng cách nào? Chi bằng chơi trò thiếp thích nhất, phu quân dùng thuật pháp hóa thành Ngụy Tác rồi bị thiếp cưỡng bức? Chắc thú vị lắm.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu hứng trí truyền âm cho Vạn Hoàng công tử.

“...!” Vạn Hoàng công tử nổi gân xanh trên trán.

“Chơi, chơi cái đầu người! Không vì y thì ai kết thành đạo lữ với người! Khi thần thông của ta hơn người, người là người đầu tiên ta giết! Biến thái, bức ta biến thành người khác nữa!” Vạn Hoàng công tử cơ hồ thổ huyết.

Y cho rằng Hắc Bồ Đề thiên mẫu nếu hóa thành nữ tu khác thì y còn cố chịu nhưng không ngờ ả tuy như thế nhưng cực kỳ tự luyện, không đời nào chịu như vậy, còn thích y hóa thành các kiểu nam tu để cùng ả

song tu!

Kim sắc long quy của Thiên Cửu thần quân động tốc cực kỳ kinh nhân, kim quang liên tục lóe sáng, thân ảnh cả toán tan biến vào không gian trên sơn môn Vũ Hóa thể gia. Hồi lâu sau mới có tu sĩ lục tục đến đến tra xét, thấy rõ cảnh tượng thì đều kinh hãi.

“Vũ Hóa thể gia bị Ngụy Tác san bằng rồi!” Tin này lan đi với tốc độ chưa từng có.

“Gian thương, vận khí của người không tệ, hai thứ này chuyên môn để chống lại thiên kiếp...”

Đồng thời, bọn Ngụy Tác trên đường đến Băng thiên trì thì đã kiểm kê rõ những thứ lấy được từ Vũ Hóa thể gia.

1096. Chương 1094: Tìm Hiểu Đại Đạo Pháp Vực

Linh Lung Thiên cầm hai thứ, một là bảo tán khảm hơn trăm viên bảo thạch đủ màu, tán dẹt bằng các lợi tơ tinh kim, một là cái chén xanh.

Vũ Hóa thể gia hơn vạn năm truyền thừa và tích lũy, trong kho quả nhiên bất phàm, hai thứ chuyên dụng ngăn thiên kiếp mà Linh Lung Thiên bảo nói là Đâu thiên bảo tán, chuyên phá cửu thiên âm phong và nắp Định thiên nhất trần, chuyên phá tinh thần chân từ chi lực.

Cửu thiên âm phong, không chỉ cực kỳ lợi hại, mà còn chứa kim thiết chi khí của các vì sao, trúng tu sĩ thì dù không bị cực hàn biến thành bột, tất kim thiết chi khí cũng xâm hại nhục thân, tổn thương nguyên khí.

Tinh thần chân từ chi lực có thể nhiễu loạn thiên địa nguyên khí, phá hoại pháp trận của pháp bảo khiến pháp bảo vô hiệu, thậm chí mất khống chế.

Định thiên nhất trần là thượng cổ pháp khí chuyên môn dùng cho phá giải tinh thần chân từ chi lực, vốn có nó thì đủ ứng phó chân từ chi lực của thiên kiếp nhưng chỉ có nắp thì hiệu lực đại giảm, cần bảo vật khác phối hợp.

“À, về thiên kiếp, ngũ trọng băng phong, thần hình thiên lôi giáng xuống đoạn thiên địa bình tĩnh, rồi có lôi hỏa...”

Linh Lung Thiên đưa hai thứ chuyên môn chống lại thiên kiếp cho Ngụy Tác, thì Vu thần nữ và Nguyên Âm lão tổ đang đọc ghi chép.

Vu thần nữ thì là tu sĩ Đông Lai bí cảnh trong mấy đời gần đây có hi vọng đột phá đến chân tiên nên Đông Lai bí cảnh đã tính trước, chuẩn bị những thứ cho độ kiếp. Nên thời gian này, Vu thần nữ và Ngụy Tác, Linh Lung Thiên, Nguyên Âm lão tổ bàn luận, kết hợp với vô số điển tịch của Đẳng Tiên tông, Hóa Thiên giáo cùng các tông môn hoàn đàm với gã thì họ hiểu sâu hơn về thiên kiếp.

Theo Linh Lung Thiên, cộng thêm những gì Đông Lai bí cảnh của Vu thần nữ biết thì từ khi thiên địa linh mạch đoạn tuyệt, thiên địa nguyên khí thay đổi thì thiên kiếp đã khác xa trước khi Thiên khung hóa sinh.

Thiên kiếp trong ghi chép thời viễn cổ kỳ không chỉ xảy ra ở những thời cơ khác nhau, tu vi càng thì dẫn phát thiên kiếp, ngay cả ngăn cản cũng khác. Trước khi thiên địa linh mạch đoạn tuyệt thì thậm chí có thể tìm mấy tu sĩ đã đột phá thiên kiếp giúp đỡ, hoặc nhờ vào thần thông của họ ngăn đỡ thiên kiếp. Hoặc mấy tu sĩ tu vi ngang nhau cùng ngăn đón để độ kiếp, nhưng khi thiên địa linh mạch tan vỡ, thiên địa nguyên khí biến đổi thì không thể có việc đó nữa, vì nguyên khí dao động của họ sẽ khiến thiên kiếp càng mãnh liệt, chỉ có thể bố trí cấm chế hoặc nhiều tu sĩ tu vi thấp cùng ngăn đỡ.

Nguyên nhân thì theo điển tịch suy đoán là hiện tại kết cấu của thiên địa nguyên khí pháp tắc càng mong manh. Nói đơn giản thì thiên địa nguyên khí pháp tắc như vỏ trứng, ở viễn cổ tu đạo giới thì cái vỏ trứng đó cứng hơn, còn khi thiên địa linh mạch đoạn tuyệt thì vỏ trứng mỏng hơn. Có những sức mạnh vốn không đủ khiến vỏ trứng đó vỡ nhưng với tu đạo giới hiện giờ thì rất có thể càng vỡ nhiều hơn.

Uy năng khi thiên kiếp giáng lâm thì họ biết không ít, hiện tại Vu thần nữ và Nguyên Âm lão tổ đang nghiên cứu ghi chép của Vũ Hóa thể gia.

Ghi chép này không rõ Vũ Hóa thể gia lấy được từ đâu, chỉ là một thượng cổ tán tu ghi lại tình cảnh tận mắt thấy đại năng độ kiếp.

Theo đó đại năng độ kiếp là Chính Dương cung cung chủ, người mà Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu cũng không nghe nói đến, nhưng niên đại cụ thể và địa điểm không rõ ràng, chỉ là đại phái ở ngoài một thành lớn, quy mô ít nhất cũng cỡ Vũ Hóa thể gia, hơn hai vạn đệ tử này ra năm vạn cấm chế cùng ngăn chặn.

Thiên kiếp giáng lâm, bao trùm một vạn năm nghìn dặm, tầng đầu tiên là Hỏa Vân thiên kiếp, thỉnh không ngập mây đỏ như có thần thổ ép xuống dày đặc tựa mưa rào. Mây lửa này là ngưng kết của thiên hỏa và thái dương chân hỏa. Đạo thứ hai là sấm sét, trong một vạn năm nghìn dặm toàn là tia sét cỡ thùng nước và sấm động, kéo dài một tuần hương, uy năng mỗi một đạo thiểm điện khó tưởng tượng nổi, theo tán tu đó ghi chép thì đạo thứ hai giáng xuống, Chính Dương cung tự tổn thất nặng, quá nửa cấm chế bị hủy hoại.

Đạo thứ ba là thiên lôi địa hỏa, không chỉ trên không có tinh thần hỏa nguyên kết hợp với thiên lôi, trút xuống vô số lôi hỏa hỏa cầu, mặt đất cũng có lửa cháy, hắc sát hỏa khí hình thành vô số hắc sắc thần ma và hắc sắc hỏa điều.

Đạo thứ tư là Vãn tinh thiên hàng, loạn thạch ở hư không loạn lưu được nguyên khí kéo xuống, mỗi một đạo đồ như thần phạt, như vô số thần vương cầm thần binh đâm xuống.

Đạo thứ năm là cửu thiên âm phong, vô số băng phong và kim thiết khí tức ngưng thành thứ như phi nhận cùng các loại thiên lôi trút xuống, thiên lôi thậm chí năng tự động tìm khí tức tu sĩ mà nổ.

Theo chi chép của tán tu đó, đến đạo thứ tư Vãn tinh thiên hàng thì hơn hai vạn đệ tử cơ hồ chết hết, năm vạn cấm chế đều phá tổn, chỉ còn lại Chính Dương cung cung chủ.

Qua ngũ khí tán tu đó thì Chính Dương cung cung chủ cực kỳ mạnh mẽ, chặn được đệ ngũ trọng thiên uy, thậm chí mọi tu sĩ tưởng y thuận lợi qua được nhưng không ngờ sau đó còn lôi hỏa giáng xuống, y tan nát cả thần hồn.

Chính Dương cung cung chủ tan nát hình thần, thiên kiếp nhanh chóng dừng. Thiên kiếp tựa hồ chỉ phản ứng với nguyên khí dao động của người độ kiếp. Sau tầng thứ năm, Chính Dương cung cung chủ phát hiện không chống nổi nhưng chạy về đâu cũng bị bám theo, sau đó có tu sĩ phát hiện khu vực thiên kiếp là một vòng tròn quanh Chính Dương cung cung chủ. Rõ ràng nguyên khí của tu sĩ ảnh hưởng đến thiên địa nguyên khí trong một khu vực như thế.

“Tiếp theo có thể là Kim phong hỏa tuyến cực kỳ hung hiểm...” Vu thần nữ và Nguyên Âm lão tổ vừa đọc và trao đổi.

Qua những gì hiện có, chỉ biết đến đệ lục trọng thiên uy, còn sau đó là gì, kéo dài bao lâu thì không ai biết.

“Về lên hư không... Không biết Hư không đạo pháp của Hư Không đạo nhân có cường pháp đó không, so ra thế nào?” Trong lúc Vu thần nữ và Nguyên Âm lão tổ nghiên cứu ghi chép, Ngụy Tác hai bảo vật lại, không ngừng tham ngộ “Tiên thiên đạo ngân” cổ kinh.

Thiên cổ kinh này là cường pháp Vũ Hóa Ứng Thiên tu luyện, luyện thành đại đạo pháp vực thì cũng hóa ra hắc sắc thần bút, nhất phương hắc bạch thiên địa.

Ngụy Tác cả kinh vì “Tiên thiên đạo ngân” cổ kinh không phải thuật pháp công kích mà là môn thuật pháp phòng ngự.

Vũ Hóa Ứng Thiên tu vi chưa đủ, không thì đại đạo pháp vực xòe ra, thần bút vung lên là mở ra khe nứt không gian. Uy năng đối phương đánh tới, thậm chí pháp bảo cũng bị hút vào.

Như vạch lên một khe nứt khổng lồ, mở ra một cái túi lớn, đối phương dù có uy năng hơn hẳn, cũng không thể ép được gã.

Lúc trước Vũ Hóa Ứng Thiên tu vi không đủ, coi cổ kinh này thành thuật pháp công kích mà cũng có uy năng kinh nhân như thế, đích xác là vô thượng cường pháp trong hư không chi đạo.

Bất quá với tu vi hiện tại của Ngụy Tác, dù lĩnh ngộ được đại đạo pháp vực của thuật pháp này cũng không thể đạt mức tiên vương như trong truyền thuyết, vạch lên hư không dồn công kích của địch thủ vào. Gã tham ngộ chủ yếu là điều khiển nguyên khí và nguyên khí pháp tắc để dễ thăng lĩnh ngộ với thiên địa nguyên khí pháp tắc hòng tìm ra đại đạo pháp vực riêng.

Thuật pháp hay sử dụng nhất thì có thể lĩnh ngộ được đại đạo pháp vực.

Hiện tại chân nguyên tu vi của Ngụy Tác bị thiên kiếp hạn chế, nguyên liệu tu luyện đã tích lũy đủ nhưng chưa thể đột phá, muốn dễ thăng chiến lực chỉ còn đại đạo pháp vực, tìm về bản nguyên thuật pháp mà tăng cường uy năng.

Bất quá hiện tại Ngụy Tác định tìm về bản nguyên, tham ngộ đại đạo pháp vực không phải Liệt khuyết tàn nguyệt mà từ “Thái cổ hung hỏa quyết”.

Uy năng càng mạnh thì nguyên khí pháp tắc càng phức tạp, Lý Tả Ý tuy tựa hồ gần đạt đến bản nguyên của Liệt khuyết tàn nguyệt nhưng thổ huỳnh đệ này dù lĩnh ngộ ra cũng không nói được nên không giúp gì nhiều cho Ngụy Tác, tối đa là khi gã tham thì cảm thụ khí tức của y lúc thi pháp, tăng tiến tốc độ cảm ngộ.

Cảm ngộ đại đạo pháp vực cũng như khi Ngụy Tác chế phù, phải từ dễ đến khó.

Thái cổ hung hỏa quyết uy lực không tệ, là hỏa hệ thuật pháp thuần túy, bắt đầu từ nó thì Ngụy Tác dễ thành công nhất.

1097. Chương 1095: Đại Chư Thiên Tạo Hóa Bình

Nhất pháp thông, vạn pháp thông, việc liên quan đến chân nguyên vận hành, thể nội kinh mạch, thiên địa nguyên khí trong nhiều cổ kinh đều giống nhau.

Diễn tịch, kinh văn, đọc càng nhiều càng có ích.

Trên đường đến Băng thiên trì, không đầy một canh giờ là Ngụy Tác lĩnh ngộ xong “Tiên thiên đạo ngân” của Vũ Hóa thể gia.

Tiếp đó gã lấy ra toàn bộ liên thuật pháp, công pháp quan đến địa sát hỏa khí của các tông môn mà cảm ngộ, đối chiếu với Thái cổ hung hỏa quyết.

Thái cổ hung hỏa quyết tuy có uy năng đại đạo pháp vực e kém xa Đẳng tiên pháp vực, nhưng tu đạo chỉ đồ phải từng bước mà tiến, không thể một bước lên trời.

Ngụy Tác hiện có Vạn cổ thánh vương kinh, tuy nhục thân tu vi càng lúc càng cao, cho thêm một thần văn thì nhục thân tu vi dễ thăng càng lúc càng không rõ ràng, cũng như tòa lầu vạn tượng, khắc thần văn vào thì như chất thêm một viên gạch. Vạn cổ thánh vương kinh của gã mới ở giai đoạn khởi đầu, thêm một thần văn vẫn có không ít tác dụng.

Nhục thân không kém gì uy năng toàn lực của Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Hỏa Vực thần vương thì khắc thêm nhiều thần văn, nhục thân dễ thăng mới rõ ràng.

Dù thấy nhục thân Hoang tộc thủy tổ ba mươi hai tay mà Linh Lung Thiên nói tới đáng sợ thế nào, không biết khắc nhập bao nhiêu vạn đạo thần văn mới đạt thành.

Tiếp đó, trừ khi Tị tiên ngọc sơn dừng lại bổ sung, gã không ngừng hóa ra đạo đạo hỏa nguyên quay tít quanh mình.

Lại thêm nửa ngày, Ngụy Tác triệt để dừng lại, nhắm mắt.

Không ai quấy nhiễu, biết là giai đoạn thiết yếu, Ngụy Tác bất động như lúc cảm ngộ thần văn.

“Hiện tại cách Băng thiên trì bao xa?” Sau một ngày đêm, Ngụy Tác đột nhiên mở bừng mắt hỏi.

“Người cảm ngộ được đại đạo pháp vực Thái cổ hung hỏa quyết?” Hàn Vi Vi kinh hãi hỏi ngay.

“Đâu có nhanh thế, cũng như vẽ phù, mới lần ra đôi chút, cảm nhận được mấy nguyên liệu trong phù dịch.” Ngụy Tác mỉm cười.

“Chậm thế? Không phải đến Thánh Vương tông vẫn chưa thể lĩnh ngộ được đại đạo pháp vực Thái cổ hung hỏa quyết nữa?” Hàn Vi Vi bĩu môi: “Nguyên Âm tiên bối nói là còn một ngày sẽ đến truyền tống pháp trận ở Bằng thiên trì.”

“Thế còn chậm thì chỉ khi đạo lữ liếc mắt đưa tình mới nói thế. Lúc lão phu có lòng tin lĩnh ngộ đại đạo pháp vực thì lấy một môn địa cấp phong hệ thuật pháp ra luyện, mười ngày đêm mới lần ra đôi chút.” Nguyên Âm lão tổ mỉm cười, “Hàn Vi Vi cô nương nói thế thì những người mười bữa nửa tháng mới lần ra manh mối nghe được chắc hồ thẹn chết mất.”

Hiện tại tin Vũ Hóa thế gia bị diệt đã lan đi, coi như vẫn hồi được cục thế, Vạn lý sư ảnh kính không đưa lại hình ảnh đại năng nào nên vô hình trung, bọn Ngụy Tác nhẹ lòng hẳn.

“Ai liếc mắt đưa tình.” Mặt Hàn Vi Vi hơi ửng lên.

“Lần này diệt Thánh Vương tông tá gom được không ít đồ tốt, chúng ta ở lại man hoang hoang nguyên một thời gian. Khoảng cách giữa Lưu Hỏa đại lục và Tịch Hàn đại lục như thế thì dù Tứ tí hoang tộc cũng không dễ tìm đến, lúc tiểu tử ngươi đề thăng tu vi đến Thần huyền tứ trọng diên phong, Linh Lung Thiên cũng thế thì chúng ta lại xuất hiện diệt thêm một tông môn.” Lục bào lão đầu lên tiếng, vẫn giọng điệu hung hăng thường thấy.

“Tốt nhất là chỗ Thánh Vương tông tàng kinh có cách ngưng luyện mấy thần văn của Thánh Vương tông tông chủ, phu quân lấy được sẽ đề thăng nhục thân tu vi, hơn Hoang tộc đại năng cũng nên.” Vu thần nữ mỉm cười, tưởng tượng thu hoạch lúc công phá Thánh Vương tông đích thu hoạch khởi.

“Hình như không ổn!” Linh Lung Thiên đột nhiên nhíu mày.

“Không ổn cái gì?” Ai nấy cả kinh, Nguyên Âm lão tổ mục quang lóe lên, Tị tiên ngọc sơn dừng lại.

“Người có thấy dọc đường không có yêu thú nào không?” Linh Lung Thiên nhìn Nguyên Âm lão tổ và bọn Ngụy Tác, kim quang lóe khắp bốn phương tám hướng.

“Hình như không ổn, lẽ nào chúng phát hiện tung tích chúng ta?” Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ biến sắc.

Hiện tại vị trí của họ ở rìa Thiên khung Tịch Hàn đại lục, trên đường đến Bằng thiên trì không có tu sĩ thành trì, chỉ là núi rừng liên miên và tuyết vực, cao giai yêu thú dù không có những tứ cấp ngũ cấp yêu thú lại không ít. Nhưng từ lúc Ngụy Tác mở mắt đến giờ là mấy trăm dặm, cộng thêm thần thức gã và Nguyên Âm lão tổ, Vu thần nữ bao trùm cực rộng, nhưng họ có cảm giác trong gần nghìn dặm không có yêu thú, như thể có đại năng đi qua nên yêu thú tuyệt tích.

Hoặc có đại năng vừa đi qua hoặc có đại năng ẩn thân trong vòng vạn dặm. Tị tiên ngọc sơn không lộ khí tức nên yêu thú dọc đường không nhận ra bọn Ngụy Tác đi qua.

“Chúng ta đi vòng, xem rõ đã.” Vạn lý sư ảnh kính không có gì lạ, nhưng Ngụy Tác cực kỳ cẩn thận, không hề do dự bảo Nguyên Âm lão tổ.

“Được!” Nguyên Âm lão tổ phát tay, xoay Tị tiên ngọc sơn lùi sang phải.

“Hắc hắc...”

Hư không ngoài xa tựa hồ vang lên tiếng cười khàn khàn.

“Ầm!”

Cùng lúc, phía dưới Tị tiên ngọc sơn, gần ba, bốn nghìn dặm mặt đất mà bị lật lên sẽ thấy băng tuyết tứ tán, làm khối màu xám lục như hỏa sơn phun trào mấy nghìn trượng.

“Không xong! Là Kỵ đô bách yên, mau đóng toàn thân khiếu vị! Yên khí này không chỉ ngăn cách thần thức mà có kịch độc, chân tiên hút vào cũng đại thương nguyên khí!”

Linh Lung Thiên biến sắc, lúc nó quát thì làn khói đã lam tỏa, bọn Ngụy Tác như đứng trong kinh đào hải lãng.

“Xông ra đã!”

Sắc mặt Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ thập phần khó coi. Rõ ràng, cấm chế và pháp khí cỡ này không thể nhanh chóng bố trí được, ít nhất từ một tuần hương trước, đối phương đã biết hành tung của họ. Nhưng tất cả đều mong vào chút may mắn nhỏ nhoi nên lấy pháp bảo ra nhưng chưa tể xuất khỏi Tị tiên ngọc sơn.

“Được, trông vào chí bảo của Trung thiên tử lôi tông.” Cách bọn Ngụy Tác không đầy một nghìn dặm, trên không lóe kim quang.

Lim quang là Hư không kim hồ của Trạm Đài Linh Lan.

Hư không kim hồ chỉ có ba người, do Trạm Đài Linh Lan điều khiển, còn Thiên Cửu thần và Trung thiên tử lôi tông tông chủ lôi đình khí tức cực nồng, nửa mặt đỏ lừ. Hoàng Đình tông tông chủ Thiên Cửu thần quân lên tiếng, tay cầm ngân sắc sa bàn, mỗi viên cát sáng rực quang hoa, sa bàn như ngân sắc thiên hà lưu động.

Sa bàn có vô số hạt cát sáng lòa, hiện rõ cảnh tượng quanh Tị tiên ngọc sơn và chính Tị tiên ngọc sơn.

“Ha ha ha ha ha... Ngụy Tác, xem người chạy kiểu gì!”

Trung thiên tử lôi tông tông chủ cười vang, một cái bình cổ dài màu trắng pha lam bay lên.

“Cái gì nhỉ!”

Trung thiên tử lôi tông tông chủ tể xuất cái bình, Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ, Linh Lung Thiên trong Tị tiên ngọc sơn chưa cảm tri rõ đối phương thì đều biến sắc.

Khí tức khó tưởng tượng nổi bùng bùng.

Khí tức này còn đáng sợ hơn Tứ tí hoang tộc đại năng.

“Chát!”

Hư không rung lên. “Oành!” Như có dòng thác quét qua, Kỵ đô bách yên quanh bọn Ngụy Tác tan sạch, ngay cả Tị tiên ngọc sơn cũng vắng đi trăm trượng, thậm chí có tiếng nứt vỡ.

Bọn Ngụy Tác đều nhìn rõ Hư không kim hồ lơ lửng cách nghìn dặm, phía trước là bảy mươi hai ngọn thác!

Tất cả đều là thần quang do vô số thần văn ngưng kết thành.

Ở giữa là một cái bình cổ dài màu lam pha trắng, vô số thần quang từ thân bình phun ra, tụ lên miệng bình.

“Pháp khí gì nhỉ!” Ngụy Tác bị vật đó thu hút toàn bộ tâm thần, cảm giác sao trời cũng có thể bị hút vào, không nhìn rõ trên Hư không kim hồ là ai.

1098. Chương 1096: Người Không Thể Chết Được

“Chát!”

Tích tắc đó, ngay cả Bất hủ đế mộ trong thể nội Ngụy Tác cũng nhận ra cực kỳ nguy hiểm, thò ra.

Đồng thời hai lần khí tức kinh nhân từ hư không chấn động rõ rệt.

Hai lần khí tức khiến tất thấy pháp khí, thậm chí cái bình màu cũng chịu lép!

Đế tức từ thể nội Ngụy Tác chấn động, như đại đế hơn chân tiên không biết bao nhiêu cấp hiển hóa, khí tức còn lại từ cái bình pháy ra, hoàn toàn không kém gì, khiến tất cả chấn kinh từ tận tâm. Trước hai khí tức này, ai cũng thấy mình nhỏ bé, không thể thi pháp.

“Xoẹt!!”

Hư không lại chấn động, chỉ dòng khí do nguyên khí chấn động sản sinh cũng như thần huyền đại năng thi triển phong hệ thuật pháp tạo thành cương phong, trong mấy nghìn dặm thì Kỵ đô bách yên tan hết. Cùng lúc, khí tức càng đáng sợ từ cái bình dâng lên, thần quang và vô số tia sáng bao kín bọn Ngụy Tác.

“Cách!”

Tị tiên ngọc sơn tan vỡ, để uy trong Bất hủ để mộc không bị Ngụy Tác khống chế, phát ra tuyệt thế uy năng đấu với cái bình.

“Chát! Chát! Chát...”

Không có tiếng đông, chỉ có hư không tan đi.

“Đại chư thiên tạo hóa bình! Ngụy Tác, đi mau!” Tận lúc đó Bất hủ để mộc mới cảm thụ được nguy hiểm, tự động diễn hóa để uy đấu với vô số thần quang, Linh Lung Thiên cũng tỉnh khỏi cơn ngây ngẩn, ré lên kinh hãi!

Tiếng rú này là tiếng rú trước khi chết, khi gặp đối thủ không địch nổi, dù lúc gặp nguy cơ cực độ ở Luân hồi tháp, nó cũng không như thế, không gọi tên gã một cách hoảng sợ như thế!

“A!...” Nguyên Âm lão tổ, Vu thần nữ mới kinh hãi kêu lên.

“Đại chư thiên tạo hóa bình là pháp khí gì?!” Ngụy Tác kinh hãi gào lên, mỗi lỗ chân lông đều tỏa khí lạnh. Chỉ là trong tích tắc đó, để uy của Bất Hủ đại đế mà trước đây gã tìm mọi cách cũng không thể điều động lại hóa ra, tan đi từng lớp, không ngăn được uy năng của cái bình!

Uy năng này tuyệt đối là thiên địa ép xuống, không thứ gì so được, dù tể xuất cái bình màu cũng như trứng gà va vào núi đá.

“Đây là một món pháp khí cần đốt tinh hạch mới có thể kích phát, là đế khí của đại đế! Không thể ngăn được! Đi mau!” Linh Lung Thiên tím tái mặt mày, thấy Ngụy Tác chặn trước mặt thì cơ hồ thổ huyết, hận không thể giết gã.

“Sao lại như thế! Sao y lại có thứ đối kháng được Đại chư thiên tạo hóa bình! Đại chư thiên tạo hóa bình hoàn toàn thị siêu việt chư thiên! Không thể nào!” Ở trên Hư không kim hồ, Trung thiên tử lôi tông tông chủ gào lên không dám tin.

“Âm!”

Cùng lúc, Đại chư thiên tạo hóa bình sáng lên, như có một vì sao nổ tung trong đó, thân bình ánh lên quang điểm khó tưởng tượng nổi.

Cùng lúc, một dòng tựa hồ do vô số vô số quang tuyến, vô số các loại nham tương tụ lại phun ra, Bất hủ để mộc diễn hóa để uy tan từng mảng.

Linh Lung Thiên chói lòa tử quang, sắc mặt nhợt nhạt!

“A!” Ngụy Tác kêu gào chấn động hư không.

Dòng chảy bao trùm mấy nghìn trượng là tinh thần nguyên khí khó tưởng tượng nổi.

Nguyên khí này bị để uy của Bất hủ để mộc ngăn mất quá nửa, một phần dồn lên Ngụy Tác.

Nhục thân Ngụy Tác lúc này sánh với thai thể tiên khí, gã vốn tu luyện Thiên long quần tinh tội thể thuật, có thể hút tinh thần nguyên khí tội luyện nhục thân, nhưng tinh thần nguyên khí này dồn vào là gã không chịu nổi, nổi bong bóng máu, da nứt ra!

“Ha ha ha ha... Ta đã bảo không thứ gì chống được Đại chư thiên tạo hóa bình! Ngụy Tác, chịu chết đi, đây là báo ứng, ngươi không giết Hứa Thiên Áo thì không chết dưới Chân vô tình hạch!” Trung thiên tử lôi tông tông chủ cười vang.

“Ngụy Tác, đi mau! Không thì chúng ta hết cơ hội, đều chết ở đây! Những gì ta cần bảo người đều trên mảnh tinh kim! Người thoát rồi mới cứu được bọn ta!” Cùng lúc, Linh Lung Thiên gầm vang, ném một mảnh tinh kim, móng tay vạch cực nhanh thành hỏa quang, pháp y rung lên, hai tay áo như mở ra hai hư không, tinh thần nguyên khí điên cuồng tràn vào, liên dồn lên hai ống tay pháp y.

“A!” Cùng lúc, Vu thần nữ, Nguyên Âm lão tổ, Cơ Nhã, Hàn Vi Vi không kịp nói gì, tinh thần nguyên khí tạo thành lực hút khó tưởng tượng nổi, hút tất cả vào Đại chư thiên tạo hóa bình.

Lực hút này như một vì sao nam châm quay tít, cả chân tiên cũng không chống nổi.

“Đi mau!”

Vù! Tử quang lóe lên, Ngụy Tác ngoái nhìn Linh Lung Thiên, chưa kịp nói gì thì nó đã ném tinh kim vừa khắc xong vào miệng gã.

Cùng lúc, hồi quang từ tay Linh Lung Thiên bay ra, sáng lên khó tưởng tượng nổi!

Là cái vòng tay màu xám mà nó luôn giấu, coi như bảo bối!

Cái vòng toát lên khí tức không kém gì để uy.

Nó ném vào tay Ngụy Tác

“Oành!” Khí tức băng lãnh bao trùm Ngụy Tác, mọi chân nguyên của nó chảy ra rồi tan đi, mọi thuật pháp và pháp bảo đều không thể động dụng.

Hồi quang sáng lên chưa từng có, hồi sắc thần huy như cháy rực.

Mọi hồi sắc thần huy đều bị Đại chư thiên tạo hóa bình ép dính sát Ngụy Tác.

“Người cũng chết thì kiếp sau gặp lại!”

Hồi sắc thủ trạc vốn được nó xem như tính mạng cũng đưa cho gã, mắt Linh Lung Thiên lóe lên tia sáng chưa từng có, trên mình cũng rực tử sắc thần quang chưa từng thấy, dốc toàn lực đá gã vắng ngược hướng Đại chư thiên tạo hóa bình. “Gian thương, chạy mau rồi tới cứu bọn ta...” Chỉ thoáng nhìn là nó nói thế, đoạn cùng bọn Vu thần nữ, Nguyên Âm lão tổ, Cơ Nhã, Hàn Vi Vi bị lực hút vô cùng và tinh thần nguyên khí cuốn vào Đại chư thiên tạo hóa bình.

Ngụy Tác đứng trong hồi sắc thần huy chói lòa, như một viên vẩn thạch lao đi, uy năng hồi sắc thủ trạc đấu với thần quang, nguyên khí pháp tắc của Đại chư thiên tạo hóa bình, như phá đi cấm chế mạnh nhất.

“Chát!”

Tinh thần nguyên khí và vô số thần quang thu vào Đại chư thiên tạo hóa bình. Trong vòng nghìn dặm lại trong trẻo, Đại chư thiên tạo hóa bình tan hết mọi thần quang, khí tức.

“A! Sao lại như thế! Sao y lại thoát được!”

Trung thiên tử lôi tông tông chủ, Trạm Đài Linh Lan, Thiên Cửu thần quân gào lên không dám tin, nhìn Ngụy Tác chìm trong hồi sắc thần huy lao đi.

“Sao lại như thế! Y có pháp khí gì mà chống được uy năng cần một viên tinh hạch thôi động!” Cùng lúc, cách đó sáu, bảy nghìn dặm, ai nấy đứng trên kim quang đều tròn mắt.

Là kim sắc long quy, do Vạn Hoàng công tử điều khiển. Trừ Hắc Bồ Đề thiên mẫu, Thiên Hỏa thần quân, Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên còn có Bích Tỳ tông tông chủ, Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết!

“A! A! A!”

Ngụy Tác gầm vang chưa từng có, tinh kim từ miệng Linh Lung Thiên phun ra, bị gã chụp lấy.

“Oành!”

Gã rút phịch xuống bằng nguyên, hồi sắc thủ trạc của Linh Lung Thiên vẫn chói lòa hồi sắc thần huy.

1099. Chương 1097: Liều Mạng Chạy Như Điên

“A! A! A! . . .”

Mỗi ý nghĩ của Ngụy Tác đều là gào rú.

Từ khi lấy được Dưỡng quỷ quán chi hậu, tuy trải qua nhiều nguy cơ nhưng mỗi lần đều qua được, có thể coi là thuận buồm xuôi gió, chưa từng thảm bại như lần này, đến mức đạo lữ và thân bằng hảo hữu đều bị pháp bảo của đối phương thu vào, sống chết chưa rõ.

Không lâu trước đó, ai nấy đều thoải mái, tính xem diệt xong Thánh Vương tông thì thế nào, giờ từ trên trời rớt xuống, thật sự không ai chịu nổi.

Nhưng gã ngã xuống là lại nhảy lên.

Được hồi sắc thần huy bao trùm, gã không thể phát ra thuật pháp nhưng không ném hồi sắc thủ trạc đi mà dựa vào nhục thân nhảy liên tục, chạy xa khỏi hướng bọn Trung thiên tử lôi tông tông chủ và Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Giúp gã đứng vững lúc đó là cầu của Linh Lung Thiên, nếu gã cũng chết thì chỉ còn kiếp sau gặp lại, nên gã phải thoát!

“Y không bị thu vào Đại chư thiên tạo hóa bình thì càng tốt, bất sống y sẽ bức hỏi được cường pháp!”

Đồng thời, trên kim sắc long quy, Hắc Bồ Đề thiên mẫu ngẩn ra rồi tỏ vẻ cực kỳ tham lam, ầm một tiếng, thôi động kim sắc long quy đến cực điểm đuổi theo.

“Thịch!” “Thịch!” “Thịch!” . . .

Khí huyết Ngụy Tác lưu động cực điểm, mỗi bước là mấy trăm trượng, ấn thành dấu sâu dưới đất, hơi nóng như lò lửa trên mình khiến băng tuyết tan chảy.

“Không được, tuyệt đối không để y thoát!”

Trung thiên tử lôi tông tông chủ cũng tỉnh khỏi cực độ chấn kinh gầm lên, cùng Thiên Cửu thần quân, Trạ Đàm Linh Lan đuổi theo.

Trung thiên tử lôi tông tông chủ đã đạt tu vi Thần huyền tứ trọng, cộng thêm Thiên Cửu thần quân cùng Thần huyền tứ trọng, Hư không kim hồ của Trạ Đàm Linh Lan thì dù không địch nổi Ngụy Tác cũng không nguy hiểm gì, chỉ cần cầm chân gã đợi bọn Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Vương Vô Nhất đến thì gã chết chắc!

“Thịch!” “Thịch!” “Thịch!” . . .

Cái vòng tay màu xám Linh Lung Thiên ném cho gã còn phát quang, gã tuy với nhục thân mà mỗi bước mấy trăm trượng đã cực kỳ đáng sợ nhưng không thể so với độn tốc của ba thần huyền đại năng, song phương nhanh chóng bị rút ngắn cự ly.

“Chết đi!” Cách nhau không đầy bốn trăm dặm, Trung thiên tử lôi tông tông chủ gầm vang ném ra xích tử sắc viên cầu cỡ nắm tay.

Vịch tử sắc viên cầu tỏa rạng kim quang cổ phù văn, cũng là cổ bảo, có vẻ do tinh kim luyện chế, nhưng Trung thiên tử lôi tông tông chủ ném ra thì nổ vang, ít nhất mấy trăm viên ngọc rạn rạt lôi cương khí tức tủa đi.

Mớ ngọc này lại nổ tung, khí tức rợn người, bao trùm gần nghìn trượng, hình thành lôi hải, từng vạt lôi quang thiểm điện đặc kịt như nham tương.

Uy lực này hơn xa pháp vực cường uy của Thần huyền tứ trọng tu sĩ, rõ ràng là truyền thừa pháp khí của Trung thiên tử lôi tông.

“Lôi vương luyện ngục châu!” Thiên Cửu thần quân mắt lóe lên, nhận ra lai lịch.

“Sao lại thế được!”

Trung thiên tử lôi tông tông chủ tắt gầm vì ai cũng thấy lôi hải không mấy may ảnh hưởng đến Ngụy Tác, chỉ là hồi sắc thần huy bao quanh gã tan dần.

“Đây là cổ bảo? Không phải pháp khí? !” Trung thiên tử lôi tông tông chủ, Thiên Cửu thần quân, Trạ Đàm Linh Lan nhìn rõ hồi sắc thần huy từ cái vòng tay cũng gã phát ra.

“Ta phải thoát! Linh Lung Thiên có bảo hộ không chết, chỉ thoát đi thì mới có cơ hội, không thì mất hết.” Ngụy Tác không kịp đọc cả mảnh tinh kim Linh Lung Thiên khắc chữ, cứ ngậm trong mồm, thoáng lãnh tinh lại.

Hiện tại gã hiểu vì sao Linh Lung Thiên coi hơi sắc thủ trạc còn quan trọng hơn mạng. Hơi sắc thủ trạc cả uy năng Đại chử thiên tạo hóa bình cũng phá được thì tất là để binh! Qua hơi sắc thần huy thì không phải sức mạnh do Linh Lung Thiên kích phát mà là uy năng có sẵn, tức cái vòng là thứ khi nó gặp phải sức mạnh không chống nổi thì đem ra giữ mạng! Với thực lực của nó, dùng pháp y và hơi sắc thủ trạc bỏ chạy thì khả năng cao hơn gã nhưng nó đưa thứ này cho gã, có khác nào giao mạng cho gã!

Nên gã phải thoát!

“Chát!”

Trung thiên tử lôi tông tông chủ ném Lôi vương luyện ngục châu ra, mấy tích tắc sau, hơi sắc thần huy tan đi. Tích tắc đó, Ngụy Tác đeo cái vòng lên tay, phát động Động Hư bộ pháp.

Bọn Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Vương Vô Nhất cách gã không đầy hai nghìn dặm, thấy hơi quang tan đi, gã phát động Động Hư bộ pháp, như mặt trời sáng trên không thì Hắc Bồ Đề thiên mẫu sụp mí mắt, bảo Thiên Cửu thần quân, “Thiên Cửu thần quân, để tránh đêm dài lắm mộng thì giữ y lại đi!”

“Được!” Tích tắc đó, tông chủ của tông môn truyền thừa lâu nhất Thiên Truy đại lục lóe lên như quyết định. Chát, hư không cơ hồ sáng lên, thanh hồng sắc khô lâu đầu như bằng ngọc rần rạt chân tiên khí tức được tể xuất.

Mắt khô lâu đầu lóe u hồng sắc quang hoa đoạn lặng lẽ hóa thành tro, chân tiên khí tức tan đi. “A!” Vừa thi triển Động Hư bộ pháp bước đi, Ngụy Tác kêu lên thêm thảm rơi xuống.

Mi tâm gã có một vết nứt, máu nhỏ tong tong.

Thần thức sát phạt pháp khí!

Thanh hồng sắc khô lâu đầu là truyền thừa pháp khí luyện chế từ đầu chân tiên, trực tiếp sát phạt thần thức.

Ngụy Tác lại trọng thương thần thức, óc như nứt ra.

“Được, bắt sống y!” Thấy gã rơi xuống, Thiên Cửu thần quân nheo mắt cười lạnh.

“Trong tay chúng có cả pháp khí này, để đối phó ta thì đem ra sử dụng cả!”

Ngụy Tác biết đã đến lúc sinh tử, không chỉ của mình gã mà của mọi người thân.

“A!”

Gã mặt kệ thần thức tổn thương, toàn lực lưu chuyển Đại đạo tiên âm, nén cơn đau phát động Động Hư bộ pháp.

“Oành!” “Oành!” “Oành!” . . .

Tiếng nổ liên hồi, thân thể gã vượt hư không, cách bọn Thiên Cửu thần quân xa dần.

“Trúng Thần vương bí lô của Hoàng Đình tông mà còn có thể phát động thuật pháp bỏ chạy? !” Thiên Cửu thần quân rung mình không dám tin, chấn kinh khôn tả.

Thấy Ngụy Tác bước đi cả trăm dặm, không thể ngăn được. “Thần thức y mạnh kinh nhân đã đành, còn có đại đạo bí pháp trấn áp thần thức tổn thương. Bất quá vô dụng, y mặc kệ thần thức tổn thương thi triển thuật pháp, thần thức thụ thương càng nặng, không thể thoát được, Thiên Cửu thần quân, cho ta mượn Lực sơn long quy đã, bắt được y sẽ trả!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu thông thả lên tiếng sau lưng bọn Thiên Cửu thần quân không xa.

Bọn ả chỉ cách bọn Thiên Cửu thần quân và Trạm Đài Linh Lan, Trung thiên tử lôi tông tông chủ mấy trăm dặm.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu lên tiếng thì kim sắc long quy rung lên, co thành chỉ đủ chứa Hắc Bồ Đề thiên mẫu mà thả tất cả. Trên mình Hắc Bồ Đề thiên mẫu thân rực kim sắc và hắc sắc thần văn, ngưng thành một cây hắc sắc hàng ma xử đeo kim hoàn.

“Vù!” “Vù!” “Vù!”

Pháp vực hóa ra, không khí phía trước tan hết, biến thành chân không. Kim sắc long quy lóe lên, được ả điều khiển bắn đi mỗi lần bảy, tám mươi dặm, vận tốc không kém gì Động Hư bộ pháp của Ngụy Tác.

“Thiên Cửu thần quân, Vương tông chủ, các vị pháp pháp trận ở Bằng thiên trì và những truyền tống pháp trận nổi Tịch Hàn đại lục và Vân Linh đại lục đi, đừng để y chạy sang đại lục khác.”

“Đọc đường ta sẽ phát tin, với năng lực của các vị sẽ phong tỏa được khu vực nhất?”

Một mình đuổi theo Ngụy Tác, Hắc Bồ Đề thiên mẫu lại truyền âm cho bọn Thiên Cửu thần quân và Vương Vô Nhất.

“Thiên Cửu thần quân, Trảm Đài đạo hữu đi hủy truyền tống pháp trận Bằng thiên trì xử. Chúng ta truy kích.”

“Được!”

Thiên Cửu thần quân và bọn Vương Vô Nhất lao đi theo các hướng, vận quang của Ngụy Tác và Hắc Bồ Đề thiên mẫu đã khuất khỏi thị tuyến.

1100. Chương 1098: Đối Chiến Kinh Thiên Ở Chỗ Không Người

“Hắc Bồ Đề thiên mẫu...”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu đuổi theo là Ngụy Tác cảm tri được.

Thi triển thuật pháp nào cũng cần thần thức điều động chân nguyên, hiện tại gã mỗi lần thi triển Động Hư bộ pháp thì thần thức tổn thương càng nặng, như chân bị thương nhưng không cầm máu mà vẫn chạy tiếp, mỗi bước càng chảy nhiều máu hơn.

Thần thức thụ thương đến mức nào đó sẽ ảnh hưởng đến căn bản, nhưng gã không còn lựa chọn, cái bình màu cũng cùng Nguyên Âm lão tổ bị hút vào Đại chử thiên tạo hóa bình, thần thức gã thụ thương nên tốc độ thi pháp bị ảnh hưởng, thậm chí Đăng tiên pháp vực cũng không hóa ra nổi, không thể là đối thủ của Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Gã mặc kệ vết thương, liều mạng bỏ chạy ra man hoang hoang nguyên bên ngoài Thiên khung.

Chạy thế này còn vất vả hơn lúc đối diện Tứ tí hoang tộc đại năng, Hắc Bồ Đề thiên mẫu một mình thì vận tốc đạt cực trí, Ngụy Tác mỗi lần thi triển Động Hư bộ pháp đều chỉ kéo giãn thêm hơn mười dặm, vốn hai người cách nhau gần hai nghìn dặm, thi triển liên tục hơn một trăm lần Động Hư bộ pháp thì Ngụy Tác mới cắt đuôi được Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Ngụy Tác lúc đó mỗi lần phát động nhất thứ Động Hư bộ pháp là co rút người, liều xiêu chục ngã nhưng vẫn nghiêng rằng thi triển.

Với bí thuật của Vũ Hóa Ứng có thể cảm ứng được khí tức của đối thủ trong bốn nghìn dặm, phía sau không chỉ có mình Hắc Bồ Đề thiên mẫu mà cả bọn Vương Vô Nhất, Thánh Vương tông tông chủ nên trong vòng vạn dặm mà dừng lại là không có cơ hội thoát thân.

Lại thi triển Động Hư bộ pháp, vượt hơn năm nghìn dặm, gã không chịu nổi nữa mới đáp xuống, dùng nhục thân lao đi, đồng thời phun mảnh tinh kim của Linh Lung Thiên khắc ra. Đoạn lấy đơn được ôn dưỡng thần thức ra.

“Ta cùng lắm giữ được hơn năm mươi ngày, Đại chử thiên tạo hóa bình không có cách mở trừ dùng cường lực, đừng có tham hồi sắc thủ trạc.”

Tận giờ gã mới có thời gian đọc chữ trên tinh kim và luyện hóa linh đơn.

Ban này thi triển Động Hư bộ pháp, dù nuốt linh đơn thì cũng không có dư lực dốc chân nguyên luyện hóa được lực. Trên tấm tinh kim Linh Lung Thiên cho gã chỉ có mấy chữ đó.

Hàng chữ này, đổi lại người khác tất không hiểu ý Linh Lung Thiên nhưng gã từng cùng nó vào sinh ra tử thì dù đang lúc đau như nứt đầu, vẫn nhìn là hiểu ngay.

Đại chử thiên tạo hóa bình, sau khi đốt tinh hạch khu động thì dù Trung thiên tử lôi tông tông chủ cũng không thả được người ra, trừ phi đánh vỡ bình, không thì những ai ở trong sẽ bị luyện hóa!

Pháp y của nó tối đa chống được hơn năm mươi ngày, cũng là tính toán của Linh Lung Thiên chứ thật ra có lẽ ít ngày hơn.

Câu sau cùng, nếu là bình thường, Ngụy Tác khẳng định sẽ cho là Linh Lung Thiên nhỏ nhenm sợ gã làm hỏng hoi sắc thủ trạc nhưng giờ thì không mà gã hiểu rõ mình không thể điều khiển hoi sắc thủ trạc, nên tìm thủ đoạn khác đoạt giá Đại chử thiên tạo hóa bình, không nên lãng phí thời gian tìm hiểu bí mật của hoi sắc thủ trạc.

Đọc xong, Ngụy Tác vò mảnh tinh kim rồi vỗ lên mình.

Ngay cả răng và xương cốt gã cũng rung lên canh cách.

Từ khi có Dương quỹ quán, Ngụy Tác chưa từng thăm bại thể này.

Gã vỗ loạn lên người, không dùng thần thức, xem mình còn bao nhiêu thì, vì đột nhiên trúng đòn của Đại chử thiên tạo hóa bình nên gã cũng không rõ mình có những gì. Giờ thì gã hiểu nạp nạp bảo cổ trạc và nạp nạp giới chỉ và nô thú đại đưng Phệ tâm trùng, còn nạp nạp nang đều không có.

Những thứ gom từ các tông môn, đơn được và điển tịch đều được kiểm kê rồi phân loại chỉnh lý, gã không mang theo.

Chỉ có Sinh tử thư và hơn nghìn phi kiếm ở trong nạp nạp bảo cổ trạc, trong nạp nạp giới chỉ toàn những thứ chuyên để chống lại thiên kiếp cùng thủy hệ yếu đơn.

Lượng thủy hệ yếu đơn lấy được của Vũ Hóa thể gia không để trong nạp nạp giới chỉ nên trong đó hiện thời tuy còn nhiều nhưng chưa đủ để đạt tới Thần huyền tứ trọng diên phong.

Trong tiếng canh cách rùng rợn, gã chỉ dựa vào nhục thân lao đi, cổ đồng sắc quang hoa lóe lên, lấy pháp y đầy thần diệu phù văn của Đông Hoang tông tổ sư thu được tại động phủ Đại Thí Thiên ra.

Lấy ra rồi, Ngụy Tác không hiểu nghĩ gì mà thu lại.

Liên tục sử dụng linh được ôn dưỡng thần thức và luyện hóa, đồng thời chạy theo một hướng.

Lao đi không đầy hai trăm dặm, thiên linh Ngụy Tác chợt tê dại, như hư không có đôi mắt quan sát gã.

“Đến nhanh thật!”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, tuyết quanh đó hơn mười trượng bay lên, băng lãnh khí tức lan khắp lồng ngực.

Gã biết mình như Hoang cổ cự thú, tại thụ thương, gặp nguy hiểm cực độ sẽ có phản ứng trực giác, cảm ứng kiểu này hơn xa cảm tri, lại không sai lầm, không phải Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng là đại năng khác đuổi tới, dùng thuật pháp hoặc pháp khí nào đó phong tỏa mình.

Liên mấy chục lần lao đi, gã ngoái phắt lại, thấy bên trái có quang hoa hiển hiện.

Gã tuy chưa nhìn rõ thân ảnh trong đạo độn quang nhưng qua màu sắc và khí thì đã biết là Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Ngụy Tác không đổi sắc, hoàn toàn dự liệu được.

Gã vung tay, lấy cả Sinh tử và cổ đồng sắc pháp y ra mặc lên, đồng thời thân ảnh không hề dừng lại, vẫn dựa vào nhục thân lao đi.

“Chát!” Thiên địa sau lưng gã rung lên.

Đồng thời, gã vốn không ngừng điều tức, luyện hóa linh được ôn dưỡng thần thức, đột nhiên quay lại bước tới, tử quang mang theo vô số quang phù hiện ra, sau lưng là dải sáng đen do vô lượng thần quang ngưng thành thay đổi quỹ tích, lướt qua gã.

“Oành!”

Hắc sắc thần quang sau lưng bị đánh đứt, thủng một lỗ.

“Đây là Hồng môn tử kinh?” Ngụy Tác quay lại đối diện Hắc Bồ Đề thiên mẫu đứng trên kim sắc long quy không đầy tám trăm dặm, nhìn gã với vẻ cợt nhả, “Bất quá thần thức ngươi tổn thương mà định đấu với ta? Nếu ngoan ngoãn hàng phục thì ta sẽ chữa cho đường sống.”

“Oành!”

Ngụy Tác lại vượt hư không, áp sát Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“Xoẹt!!” Cùng lúc, gã phát Liệt khuyết tàn nguyệt và uy năng Sinh tử thư, không nhằm vào Hắc Bồ Đề thiên mẫu mà vào phía sau để chặn đường rút của ả.

Lòng tay phải Hắc Bồ Đề thiên mẫu bắn ra một đạo tử kim sắc phật quang, như dấy lên thần phật ngập trời ngậm xương xốt tới nhưng bị Ngụy Tác tránh được.

“À! Lại tránh được còn của ta, xem ra lời đồn không ngoa, ngươi có vô thượng cường pháp dự cảm quỷ tích của uy năng thuật pháp diễn hóa.” Hắc Bồ Đề kinh ngạc nhưng thấy Ngụy Tác định xáp lá cà thì dừng lại, hắc sắc thần quang không ngừng lan ra, hình thành một hắc sắc liên đài bảy mươi hai cánh lớn, trên lá lấp lánh thần quang, kín đất kín trời.

Vô lượng quang từ Hắc Bồ Đề thiên mẫu phát ra, tuyệt cường thần vực chấn động, tích tắc đó ả như biến thành thần phật.

“Oành!” “Oành!”

Đây là hoàn toàn là kinh thiên đối quyết không ai chứng kiến, hai làn khí tức hùng hậu từ Ngụy Tác phun lên núi lửa, Đẳng tiên pháp vực và Tru tà kiếm trận đồng thời hiển hóa, va vào hắc sắc liên đài thần vực ngút trời của Hắc Bồ Đề thiên mẫu diễn hóa.

“Chát!”

Mấy nghìn trượng hư không sầm lại, Đẳng tiên pháp vực và Tru tà kiếm trận tan vỡ cùng thần vực của Hắc Bồ Đề thiên mẫu, nghìn thanh phi kiếm rên lên, tuy không hề tổn hại nhưng vắng đi như thác đổ.

“Oành!”

Ngụy Tác đến sau lưng Hắc Bồ Đề thiên mẫu, bổ mạnh tới.

1101. Chương 1099: Trận Chiến Đầu Tiên

Trên mình Ngụy Tác, ngân sắc thần quang và xích sắc hà quang đan nhau, dấy lên sát ý lạnh lùng như một món nhân hình thần binh.

Thấy gã đến, Hắc Bồ Đề thiên mẫu càng tỏ vẻ đùa cợt.

Ả thập phần giản đơn, lật tay lại vỗ vào Ngụy Tác.

Nhất chương vỗ xuống, da ả đỏ chói, mắt cũng biến thành thần thiết, cơ hồ ả chính là một khối hắc hồng sắc thần thiết.

Cùng lúc, khí tức kinh nhân từ mi tâm bắn ra, chu hồng sắc thần quang tràn ra, như đột nhiên có một nốt ruồi đỏ mọc ra. Cùng với đó, khí huyết ả sôi lên, bành trướng với tốc độ kinh nhân, như thể không ngừng có từng con Hoang cổ cự thú dồn khí huyết vào thể nội.

Vẻ cười cợt của ả rất rõ, nếu có đại năng khác tại trường thì nhìn là nhận ra.

“Tu vi, thần thông của ngươi đích xác bất phàm, nhưng định bằng nhục thân tu vi đấu với ta thì lắm rồi, hiện thần thức ngươi tổn thương, tốc độ thi pháp chậm quá.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu tỏ vẻ khinh miệt.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu vỗ ra liên biến sắc.

Vẻ cười cợt chợt biến thành kinh giận vì bị lừa.

Trong tích tắc diện quang hỏa thạch đó, ả phát hiện mục tiêu của Ngụy Tác lại là Lực sơn long quy!

“Choang!”

Chưởng cửa gã vỗ vào ngực Ngụy Tác, gã văng đi, ngực lõm vào, thậm chí sau lưng cũng bắn máu!

Hoàn toàn là nhục thân đối kháng, Hắc Bồ Đề thiên mẫu triệt để áp đảo Ngụy Tác, tay như biến thành hắc hồng sắc thần thiết không ngừng rung lên, không hề nứt.

Tích tắc văng đi, Ngụy Tác giáng trúng Lực sơn long quy.

Kim sắc long quy nứt nhiều vết rồi tan rã.

“Xoẹt!!”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu rực vô số hắc sắc thần quang, vô số thần văn như thiểm điện bắn ra, một hình thiên mẫu cảm hơn nghìn thanh trường thương cổ bình, mặc hắc sắc thiết y hóa ra khi ả và Ngụy Tác văng đi, va mạnh vào gã.

“Phù!”

Máu ộc khỏi miệng gã, trên mình có mấy lỗ thủng cỡ miệng bát, đồng thời lại bị uy năng thổi tung.

Nhưng hắc sắc thần quang hóa thành từng dải sáng tròn lại giáng tới, thân thể gã quay vòng, sững lại trên không. “Oành!” Thân thể bao bọc trong quang hoa chói lòa tránh được.

“Chát!”

Hư không rực lên vô số bạch sắc đạo liên, Ngụy Tác vừa tránh được đòn của Hắc Bồ Đề thiên mẫu liền thi triển Đăng tiên pháp vực.

“Oành!”

Lại một thiên mẫu cảm hơn nghìn trường thương hiển hóa trên hư không, chấn tan Đăng tiên pháp vực, nhưng cường uy lần này không quét trúng Ngụy Tác, gã bước lùi một bước, hơn nghìn thanh phi kiếm quay tít dưới chân thành dòng thác.

“Xoẹt!!”

Lại có cường uy từ Hắc Bồ Đề thiên mẫu giáng ra, tử quang từ trước mặt Ngụy Tác quét tới, cường uy chỉ chạm vào rìa dòng kiếm, hơn nghìn phi kiếm rền rĩ.

Chỉ vài nhô lên hụp xuống, Ngụy Tác đã cách Hắc Bồ Đề thiên mẫu năm trăm dặm.

“Người tưởng thế là thoát được?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu đột nhiên dừng thi pháp.

Năm trăm dặm và Động Hư bộ pháp đủ bù lại cách biệt tốc độ thi pháp do thần thức song phương chênh lệch, Hắc Bồ Đề thiên mẫu biết có đánh nữa cũng không trúng Ngụy Tác.

Một thứ vốn đã nằm trong tay lại đánh rớt phi độn pháp bảo chạy thoát, mặt Hắc Bồ Đề thiên mẫu vốn đen càng đen hơn, như có mây đen bao phủ.

Ả càng tức giận vì Ngụy Tác không thèm đáp, coi ả thành tử vật, liên tục phát động Động Hư bộ pháp, cảm cổ chạy.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Ngụy Tác lao một mạch hơn bốn nghìn dặm, không nhìn thấy độn quang của Hắc Bồ Đề thiên mẫu thì mới đáp xuống.

Đáp xuống, Ngụy Tác thậm chí suýt nữa nhũn chân ngã nhào.

Hiện tại nhục thân tổn thương là phụ, Nguyên thủy thần mộc thần căn phát ra sinh mệnh tinh hoa không ngừng tu bổ nhục thân gã, hơn nữa với sinh cơ này thì thương thể đủ khiến tu sĩ khác mất mạng lại không thành vấn đề.

Thần thức bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

Đầu gã như nứt ra, thậm chí không thể nghĩ rõ ràng, thần thức như không ngừng nổ tung, cơn đau dấy lên.

Không ôn dưỡng thì thần thức rất có thể tổn thương không chữa được, thậm chí giảm hẳn. Thần thức, là “Chân nhân” cho tu sĩ dò tìm tự thân và thiên địa ảo diệu, nếu tổn thương sẽ ảnh hưởng đến tu vi.

“Xoẹt...”

Thở hồng học rồi khôi phục như thường, Ngụy Tác lại lao đi.

“Không ngờ Pháp ngoại kim cương của ả có nhục thân cỡ này, ta lại không chống nổi!”

Gã đã tính sẵn, muốn thoát khỏi Hắc Bồ Đề thiên mẫu truy sát, để có thời gian nhất định thì cần đánh vỡ pháp bảo đó, không thì với vận tốc của nó, dù gã cách vạn dặm thì đối phương cũng nhanh chóng bắt kịp, gã sẽ không có cơ hội khôi phục thần thức.

Cự ly này cũng không an toàn.

Lấy ra pháp y của Đông Hoang tông tổ sư vì Linh Lung Thiên nhắc nhở Hắc Bồ Đề thiên mẫu tu luyện Pháp ngoại kim cương, hơn nữa thời gian tu luyện hơn xa gã, nhục thân có lẽ còn mạnh hơn nên phải lấy ra. Nhưng gã lại thu lại vì còn trông vào may mắn, định không dùng pháp bảo, phong bế khiếu vị, chỉ dùng nhục thân lao đi sẽ không có nguyên khí dao động, may ra thoát được Hắc Bồ Đề thiên mẫu truy tung. Nhưng ả nhanh chóng tìm tới, chứng tỏ ả có pháp khí kiểu như Vạn lý sư ảnh kính, thi triển Đại thành khi thiên kinh hóa ra phân thân cũng vô dụng.

Hiện tại nhục thân Hắc Bồ Đề thiên mẫu cao hơn tưởng tượng, lại có bí pháp kích phát thể nội khí huyết lên gấp mấy lần trong tích tắc. Bí pháp này khiến ả vốn có nhục thân hơn gã lại bạo phát lực phá hoại còn hơn pháp vực.

Dù là thuật pháp hay nhục thân, gã đều không so được với Hắc Bồ Đề thiên mẫu, rất có thể sẽ bị giết hoặc bắt sống!

May mà gã còn được vật ôn dưỡng thần thức, từ các tông môn còn lấy được thuật pháp tương tự.

Liên tục mấy chục lần tung mình, thần trí gần tỉnh táo hẳn, gã lại uống thêm mấy viên linh đơn, vừa lao đi vừa luyện hóa rồi lại thi triển Động Hư bộ pháp sáu, bảy lần, cảm giác không thể chịu đựng nổi thì đáp xuống, lại vừa lao đi vừa luyện hóa linh đơn, dùng phương thức cực kỳ gian nan đi tiếp.

Nửa ngày sau, gã rời Thiên khung, đến man hoang hoang nguyên nổi Tịch Hàn đại lục và Lưu Hỏa đại lục.

Còn truyền tống pháp trận bỏ chạy, tuy Hắc Bồ Đề thiên mẫu đã phòng bị, nhưng khi có thể ngã xuống bất cứ lúc nào thì gã không nghĩ tới, cần nhất là xác định một hướng, buộc Hắc Bồ Đề thiên mẫu không thể đuổi kịp đã.

Lại thêm bốn, năm vạn dặm, thị tuyến không còn băng tuyết nữa, đến một man hoang đại sơn xanh rờn, Ngụy Tác đáp xuống một sơn cốc đầy chướng khí, băng vào nhục thân men theo một khe núi, móc sâu hơn nghìn trượng rồi không nén nổi nữa, ngồi phệt xuống.

Nhục thân gã khôi phục khá rõ rệt, nhưng thần thức đã đạt cực hạn, không tinh dưỡng thì sẽ trọng thương, e là tiếp theo không thể thi triển thuật pháp, ý thức cũng khó rảnh tảo.

“Ừc!”

Ngồi xuống, Ngụy Tác uống nốt ba viên linh đơn ôn dưỡng thần thức, đồng thời nhắm mắt, theo một thiên thuật pháp dùng hô hấp dẫn đạo khí huyết và chân nguyên, chấn động nhục thân, ôn dưỡng tinh thần.

Hơn nghìn tích tắc sau, gã miễn cưỡng khắc phục cơn đau để nhập định, trừ hơi thở thì hoàn toàn bất động.

1102. Chương 1100: Phao Cứu Mạng

Như thi thể bất động xếp bằng không rõ bao lâu, tiếng rít khiến Ngụy Tác như tỉnh khỏi ác mộng vô biên, thân thể gã run lên mở bừng mắt.

“Cách cách cách cách...”

Mở mắt, Ngụy Tác đứng dậy, xương cốt như đã xếp lại.

Số gã không tệ nên không bị đại năng nào bắt kịp, không thì khi thần thức tổn thương đến cực hạn, đang liệu thương tất không thể trả đòn, ai cũng giết được gã.

Đứng lên trong động đá tối tăm này, lòng gã đắng chát.

Thần thức tổn thương hiện tại đã khôi phục khá rõ rệt, nhưng gã nhận ra có ám tật, nếu lại đấu pháp kịch liệt mà không có cao giai linh dược ôn dưỡng thần thức thì sẽ triệt để tổn thương tinh thần.

Bên gã không còn ai, ngay cả lần liệu thương này cũng không biết sẽ tổn bao nhiêu thời nhật gian.

A! Nhưng hít sâu một hơi, trên mình gã lại lạnh ngắt khí tức như lúc đấu với Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Hiện tại tuy mấy đại năng chưa bắt kịp nhưng gã thi pháp thì có để lại khí tức, nơi này cách Thiên khung không xa, phải đi ngay không thì năng lực của họ sẽ nhanh chóng tìm ra, giăng lưới đợi sẵn.

Hít sâu một hơi, trấn định tâm thần, chuẩn bị đi khỏi, gã cởi cổ đồng sắc pháp y.

Cổ đồng sắc pháp y này gần đạt tiên giai, uy năng phòng ngự ngang ngửa Bất diệt tịnh bình nhưng bị Hắc Bồ Đề thiên mẫu liên tục tung đòn thì đã triệt để phá tổn, mảng ngực bị xé ra ba chỗ lớn, thần diệu phù văn tắt hết thần quang.

Ngụy Tác lật đi lật lại xem xét, thoáng thất vọng.

Đông Hoang tông tổ sư Đông Như Lai luôn là cái bẫy mà Hoang tộc đại năng đó bày ra khi thọ nguyên sắp hết, sau cùng chính Đông Như Lai tự chui vào, phát hiện sự thật mà chết ở động phủ Đại Thí Thiên. Nhưng dù thế nào nhân vật vô địch một thời này cũng được lưỡng môn vô thượng truyền thừa là Động Hư bộ pháp và Như Lai thần mang.

Gã đã tự lĩnh giáo uy lực Như Lai thần mang, ngay cả cổ để thi cũng không ngăn được môn thuật pháp công kích này của Tứ tị hoang tộc đại năng. Nếu có thì dù đối diện Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng không ngại.

Pháp y này là di vật duy nhất của Đông Như Lai, phẩm giai thập phần bất phàm, Ngụy Tác hiện tại như chìm trong sông lớn, sắp chết đuối rồi, miễn cưỡng chụp được một cọng cỏ để lấy hơi nên không mong chờ gì, chỉ mong Đông Như Lai để lại môn cường pháp trên pháp y.

Nhưng trừ ba lỗ thủng thì cổ pháp y đầy thần diệu phù văn không có dấu vết gì khác, đương nhiên không ghi lại Như Lai thần mang.

Thoáng thất vọng đoạn gã định ném pháp y vào một góc động quật, hiện không còn bao nhiêu thời gian nên gã không thể khăng định đối phương cách mình bao xa, có khi kích phát một tí chân nguyên mở nắp bảo thủ trạc và nắp bảo cổ giới cũng sẽ bị cảm tri được.

Nưng định ném pháp y đi rồi dựa vào nhục thân bỏ chạy thì mục quang gã lóe lên, cầm pháp y lên xem.

Tích tắc đó gã nhận ra đường vân lạ lùng, khác hẳn thần diệu phù văn vốn có!

Gã nín thở, trong động quật chỉ còn tiếng tim đập cực khê do gã cố ý áp chế.

Gã không lầm, đường vân này ở góc chéo sau lưng pháp y.

Đường chéo bằng chất liệu đặc biệt, như dùng chân nguyên vẽ phù, vì đã lâu quá rồi nên tất cả đều xỉn đi, cộng thêm bị thủy linh khí tức của Ngụy Tác gột rửa nên không còn dấu tích gì, chỉ là nơi đó có máu gã thấm vào nên mới hiện mờ mờ đường nét.

Không hề do dự, Ngụy Tác vung tay, vạch nhẹ lên cổ tay, cực kỳ cẩn thận nhỏ máu vào quanh chỗ có vết mờ.

Rất nhanh, lưng pháp y đầm máu tươi của gã.

Tim gã nhưng dừng hẳn, càng lúc càng nhiều vết mờ hiện ra, bản đồ xuất hiện.

Ngoài ra còn bốn chữ mờ mờ.

“Minh vĩnh băng xuyên!”

Ngụy Tác mắt ánh lên lạ lùng.

Minh vĩnh băng xuyên, là một địa danh, hơn nữa ở băng nguyên cách phía nam Tịch Hàn đại lục Đại Hàn cung năm vạn dặm, là núi tuyết quanh năm, cơ hồ không có sản vật gì, vì từ lâu đời, cát bị dồn vào băng tuyết nên nền băng cũng màu xám đen, huyền băng không còn thuần tịnh, Tịch Hàn đại lục hiếm có tu sĩ đến đây.

Hiện tại hình hiện ra cùng hàng chữ tạo cảm giác ngọn núi đó có liên quan đến băng xuyên này.

Hiện rõ nhất là dãy núi có một điểm nhỏ rất đậm, tựa hồ chấm mạnh hơn.

Điểm nhỏ xíu này là ở giữa một dãy núi, như định hiện rõ.

“Lẽ nào Đông Như Lai trước khi chết có để lại?” Ngụy Tác ngập tràn ý nghĩ này.

A! Lại hít sâu một hơi, Ngụy Tác thoáng trấn định.

Gã biết mình phải quyết định, nếu có Như Lai thần mang thì sẽ ép lại bọn Hắc Bồ Đề thiên mẫu, chỉ cần không bị năm, sáu đại năng vây ráp thì gã không cần sợ ai. Nhưng chỉ bốn chữ và địa đồ giản đơn cực điểm này, vị tất có Như Lai thần mang, thậm chí không có gì.

Có lẽ còn ý khác, không có thứ gì Đông Như Lai để lại.

Thời đại của Đông Như Lai đã qua mấy nghìn năm, ai biết được, địa hình địa mạo không khác gì hiện tại nên nếu có bảo tàng hoặc thứ gì y để lại thì ngàn ấy năm rồi, có lẽ bị người ta lấy mất.

Quan trọng nhất, Minh vĩnh băng xuyên nằm trong hoang nguyên bên trong Thiên khung Tịch Hàn đại lục nam bộ, gã đang ở tây bắc hoang nguyên ngoài Thiên khung, muốn đến đo không biết bao xa, còn phải vào Thiên khung, đi trong Tịch Hàn đại lục.

Quay về Tịch Hàn đại lục tất vô cùng hung hiểm.

Dù Tịch Hàn đại lục hay Lưu Hỏa đại lục, ở gần Thiên khung đều giăng sẵn lưới.

Để diệt gã, các tông môn đó không tiếc dùng đến cả để khí như Đại chư thiên tạo hóa bình, hiện tại gã thoát được thì không hiểu họ còn động dụng bao nhiêu nhân lực.

Chạy vào sâu hơn man hoang hoang nguyên hay quay về Tịch Hàn đại lục?

Mất ánh lên mấy lần, Ngụy Tác đã quyết định, hít sâu một hơi, cầm pháp y lao ra ngoài động quật.

Hiện tại gã đã thành khốn thú, bị bức đến cực trí, ngay cả động phủ Đại Thí Thiên cũng đã tra xét, lục bào lão đầu không còn bên cạnh, gã không còn cơ hội khác, đành đến chỗ ghi trên pháp y của Đông Như Lai xem sao.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”...

Ngụy Tác không ngừng dựa vào nhục thân lao đi, khuất vào Hoang cổ sơn lâm.

“Vù!”

Ngụy Tác rời đi chưa đầy hai canh giờ, một đạo thiên lam sắc quang hoa lao nhanh tới.

Thiên lam sắc quang hoa là Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên được Hoang tộc truyền thừa.

Cạnh Thánh Vương tông tông chủ lơ lửng một tấm hồng sắc ngọc thạch pháp kính, đến gần chỗ Ngụy Tác lao đi là rực hoàng quang, tỏa nhiệt khí, như có khí huyết dấy lên.

Hồng sắc pháp kính trơn bóng này là một món pháp khí có thể truy tung khí tức khí huyết của tu sĩ.

“Y đi chưa lâu!”

Mắt Thánh Vương tông tông chủ neho lại, đoạn vung tay, một đạo minh lam sắc quang điểm bắn lên không, hình thành một cột nhỏ không tan.

Phát ra điểm quang đoạn Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên đuổi theo.

1103. Chương 1101: Trận Chiến Thứ Hai

Mưa tuyết bao trùm thiên địa.

Tuyết rơi dày đặc, từ bầu trời xám xịt trút xuống bằng nguyên.

Mưa tuyết thường thấy trong man hoang hoang nguyên cách rìa Tịch Hàn đại lục hai, ba vạn dặm.

Tịch Hàn đại lục địa khí hậu cực lạnh, có nhiều băng xuyên từ tuyết cổ đến giờ không tan, man hoang hoang nguyên của Vân Linh đại lục, Lưu Hỏa đại lục nối với Tịch Hàn đại lục đầy thủy khí, có nhiều Hoang cổ lưu vực tồn tại, thủy khí gặp lạnh là đông lại, tạo thành tuyết rơi ngập trời.

Trên một băng hà, hắc ảnh như con chim lao đi, mỗi một lần tung mình là mấy trăm trượng, nhiệt khí khiến tuyết đọng trong vòng mười mấy trượng tan đi, lớp băng trên sông cũng nứt ra, thoáng sau băng tuyết đã tan đó bị bão tuyết nuốt chửng.

Bóng đen là Ngụy Tác quay lại Tịch Hàn đại lục.

Gã từ tây bắc hướng sang phía nam, không ngừng đi sáu, bảy vạn dặm tại man hoang hoang nguyên.

Gã thi triển Động Hư bộ pháp bình thường, nhưng để tránh các đại năng vây giết nên mỗi lần thi triển đi gần vạn dặm lại dùng nhục thân đi thêm hai, ba nghìn dặm, đồng thời dùng Đại thành khi thiên kinh hóa ra phân thân, hồng đánh lừa những kẻ truy đuổi.

Hiện tại không rõ Linh Lung Thiên cùng bọn Cơ Nhã bị thu vào Đại chư thiên tạo hóa bình bao nhiêu ngày, gã không biết tu đạo giới thế nào.

Trời tối dần, đã sắp hoàng hôn.

Gã đi được hai, ba trăm dặm, vào một rừng tùng đầy băng tuyết thì dừng lại nhìn lên mé trái.

Ngoài xa ánh lên kim quang.

Kim quang không lớn hơn đom đóm bao nhiêu, trong bão tuyết thế này thì thần huyền đại năng khác khó nhìn thấy nhưng kim quang khóa chặt phương vị của gã, đang lao tới. Kim quang tạo cho gã cảm giác cực kỳ hung hiểm.

Không hề do dự, Ngụy Tác liên tục phát động Động Hư bộ pháp vượt hư không, thoáng sau đã cắt đuôi kim quang.

Đi được vài bước là gã dừng lại, nhắm hướng khác thi triển Động Hư bộ pháp, vượt hư không. Nhưng chưa đầy vạn dặm, Ngụy Tác chợt biến sắc dừng lại.

Với độ tốc Động Hư bộ pháp thì dù yêu thú trong man hoang hoang nguyên cảm tri được khí tức cũng tránh xa, những con không tránh kịp thì gã cũng nhận ra chúng tránh mình. Kim quang cứ thẳng hướng nam, gã cảm giác được hoàn cảnh như khi Linh Lung Thiên bảo đại năng đi qua, yêu thú tuyệt tích, gã biến ảo phương vị, trực tiếp chạy vào sâu man hoang hoang nguyên nhưng vẫn không dứt cảm giác đó.

Có cảm giác các thần huyền đại năng này đoán được quỹ tích gã đi, đang giăng lưới đợi.

Mục quang Ngụy Tác kịch liệt lóe lên, lao nhanh về phía kim quang.

Không đầy nửa tuần hương, mắt gã xuất hiện kim quang.

Không hề dừng lại, nhìn thấy kim quang là gã không ngừng phát động Động Hư bộ pháp lao tới.

Kim quang rõ ràng không ngờ, chỉ mấy chục tích tắc sau là dừng lại, chưa kịp phản ứng thì Ngụy Tác từ cách chưa đầy một nghìn năm trăm dặm vút tới.

Trong lúc trời tối lại bão tuyết thế này, đây là cực hạn Ngụy Tác nhìn rõ kim quang.

Là một kim sắc thạch đài lạ lùng, khắc đầy vân văn phù điêu, bên trên là bốn thần huyền đại năng Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết và Bích Tỳ tông tông chủ, Thiên Hỏa thần quân.

“Ngụy Tác, ngươi không thoát đâu!”

Trong gió tuyết, bọn Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết rú vang đầy sát khí, Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp rực quang hoa, nhanh chóng khuất bóng.

Liên tục thi triển Động Hư bộ pháp, qua khỏi vị trí của vọn Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, Ngụy Tác lao đi hơn hai vạn dặm thì lại rẽ sang hướng khác.

Gã hoàn toàn không dùng nhục thân mà với Động Hư bộ pháp bỏ xa các đại năng.

Hiện tại gã tuy chưa biết đối phương dùng phương pháp, pháp khí gì truy tung nhưng liên tục dùng nhục thân và Đại thành khi thiên kinh chạy trốn mà vẫn bị khóa chặt, thậm chí dần khép vòng vây ép gã đi theo một hướng thì rõ ràng hướng chạy cũ vô dụng.

Đại thành khi thiên kinh hóa ra hóa thân, cả “Thiên” cũng bị gạt nhưng không ngăn được đối phương truy tung, Ngụy Tác không hề chán kinh. Gã biết toán đại năng đó bức gã đến đường cùng nhưng gã thoát được Đại chư thiên tạo hóa bình thì vô hình trung đã bức lại họ đến cùng. Lần này giết không nổi gã thì không biết sẽ có hậu quả gì nên các đại thế lực, đại tông môn, dù trước đó có gì tích lũy đều triệt để động dụng, hiện tại không tính đối diện bốn người bọn Vương Vô Nhất mà chỉ đối diện Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết thì gã cũng chọn cách tránh đi. Gã không biết trong các đại năng, mỗi một người có truyền thừa pháp khí, pháp bảo gì sẽ động dụng.

Hiện tại, Ngụy Tác hết cách, đành dùng phương thức trước đây gã không thích, cũng là cách lãng phí thời gian nhất là Động Hư bộ pháp, vòng vào sâu man hoang rồi hướng về Minh vĩnh băng xuyên.

Gã không tin bỏ xa mấy chục vạn dặm mà họ còn tìm được khí tức thi pháp của gã.

“Cơ Nhã... Hàn Vi Vi... Thủy Linh Nhi... Vũ Tinh... Lệ Hoa... Cương nha muội... Nguyên Âm tiền bối...”

Mình gã dấy lên khí tức cực lạnh, mang theo gió tuyết đầy trời, đưa ra quyết định đó thì nhớ đến mỗi người trong bọn Cơ Nhã bị thu vào Đại chư thiên tạo hóa bình, lòng lại nhói lên.

“Y quá cơ cảnh, đại trận của chúng ta công cốc.”

Tuy bị bức như khốn thú, Ngụy Tác không ngừng phát động Động Hư bộ pháp, định đi vào sâu man hoang đại lục vòng tránh, còn Hắc Bồ Đề thiên mẫu phát thần quang trong gió tuyết, nói thế.

Cạnh ả, trừ Vạn Hoàng công tử còn Hoàng Đình tông tông chủ Thiên Cửu thần quân và Bích Tỳ tông tông chủ.

Bạch sắc ngọc bàn hình lá sen lơ lửng trước mắt.

Bạch sắc ngọc bàn khắc đầy hoa văn điêu thú ngư trùng, đồ đẳng nhưng có khảm hồng sắc bảo thạch cỡ hạt đậu.

Hồng sắc bảo thạch đều hình khô lâu đầu!

Hồng sắc bảo thạch có nhiều phù văn nổi nhau, bên trên có tiêu chí nổi với chư thiên tinh thần. Trong bạch sắc ngọc bàn có một viên huyết châu lưu động với tốc độ thập phần kinh nhân.

“Xem ra bị bức đến đường cùng, định chạy vào man hoang? Thiên Cửu thần quân, đành động dụng thứ đó của các hạ vậy, không thì y thoát được, chúng ta sẽ mất hết thể diện.” Nhìn bạch sắc ngọc bàn rồi Hắc Bồ Đề thiên mẫu sầm mặt, hàn quang lóe lên như chó sói cái, “Lúc trước ta không cẩn thận, bị y đánh vỡ Lục sơn long quy, sau này sẽ bồi thường.”

“Đành như thế.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu nói vậy, Hoàng Đình tông tông chủ Thiên Cửu thần quân tỏ vẻ sốt ruột, nhưng nghiêng răng, đưa xích kim sắc ngọc quyết cho ả.

“Ngụy Tác, ta nói rồi, ngươi không thoát được lòng tay của ta.”

Cười lạnh đoạn Hắc Bồ Đề thiên mẫu vung tay, chân nguyên dồn vào ngọc quyết của Thiên Cửu thần quân.

Vô số xích kim sắc thần quang ánh xạ lên Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“Vù!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu rhu bạch sắc ngọc bàn, ngọc quyết phát ra thần quang thấm vào thể nội, đoạn ả và ngọc quyết hóa thành vô số hạt nhỏ tan vào hư không.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Trong gió tuyết, Ngụy Tác nghiêng rặng vượt hư không, đột nhiên cảm ứng nguy cơ ngập lòng, lưng gã lạnh buốt.

Vô thanh vô tức, gã ngoái lại, xích kim sắc quang hoa từ hư không đột ngột lóe lên.

1104. Chương 1102: Không Thể Thương Lượng

Xích kim sắc thần quang bay múa trên hư không như có ai đó rải xích kim sắc thần sa xuất lai.

Mất ánh lên, xích kim sắc thần quang tụ lại, hóa thành một nhân hình, là Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Vô lượng thần quang ngưng thành hư ảnh hắc sắc di lặc phật trước mặt Hắc Bồ Đề thiên mẫu, thỉnh không tựa hồ có vô số pháp khí phi hành vang vang.

Khí tức cực độ bao lấy nghìn dặm hư không khiến bão tuyết ngưng trệ.

Trời tối sầm, vì Hắc Bồ Đề thiên mẫu đột nhiên xuất hiện mà càng tối, mây đen vây lấy Ngụy Tác, cả hai cách nhau không đầy năm trăm dặm.

“Người không động thủ vì biết không phải đối thủ, còn muốn biết làm cách nào ta khóa chặt được người?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu hiện ra, Ngụy Tác dừng lại trên không, ả liền tỏ vẻ cợt nhả.

“Thật ra ai không phải đối thủ của ai thì khó nói lắm, sao chỉ có mình người?” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh đứng trên không nhìn Hắc Bồ Đề thiên mẫu. Nữ nhân béo ú đen xì này lợi hại hơn tưởng tượng nhiều. Gã không động thủ, đích xác vì thấy ả không định động thủ mà giả trò mèo vờn chuột, gã cũng muốn tìm nguyên nhân vì sao bọn ả trong tình hình này vẫn bám theo được, ngoài ra gã biết ả xuất hiện một mình tất nắm chắc không để gã thoát, nhưng không ngờ ả vừa xuất hiện là nói ra dụng ý của gã.

Đây là công tâm! Hắc Bồ Đề thiên mẫu biểu hiện thần thông tạo cho gã áp lực cực lớn, giờ lại nói thế, bình thường tất sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh gã, nhưng lúc bị bức đến đường cùng này thì gã không khác nào con sói độc, càng lãnh tĩnh hơn, đối phương giả trò mèo vờn chuột lại là cơ hội cho gã.

“Bất quá ta cũng hiểu kỳ, với bí thuật của ta mà các người cũng bám theo được.” Ngừng lại đoạn Ngụy Tác nhìn quanh như sợ có ai khác tới.

“Thế nào, người tưởng ta đối phó người mà còn cần trợ thủ hả? Không tính Hoàng đình thần quyết của Hoàng Đình tông chỉ đủ cho mình ta đến, dù có đưa thêm được người ta cũng không cần. Người yên tâm, ít nhất trong mấy tuần trà tới, sẽ không ai đến, lần trước người thoát khỏi tay ta, làm hỏng một món pháp bảo ta mượn thì dù có người tới ta cũng không để họ nhúng tay vào.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu cười khinh miệt, vung tay, đưa ngọc bàn có nhiều hồng sắc bảo thạch hình khô lâu đầu nhỏ xíu ra. “Cho người chết rõ ràng cũng được, lúc trước truy tung người là dùng sư ảnh pháp bảo và pháp khí truy tung khí huyết nhưng lần này là Toại nhân kinh vĩ bản.”

“Không biết người có biết đến hỏa hệ yêu thú tên ‘Toại nhân’ này không, không thì ta cho người biết, ‘Toại nhân’ là nhân hình yêu thú hiếm có từ thời thượng cổ nhất, còn nhỏ hơn ngón tay trẻ nít, có cảm ứng tinh thần đặc biệt, ném vào đâu cũng không lạc mất phương hướng, được thượng cổ tông môn dùng để đi qua các pháp trận lạ. Yêu thú này rất hiếm, Đại Hỉ tông mất hơn trăm khúc xương đầu của nó mới luyện thành Toại nhân kinh vĩ bản, chỉ cần nhỏ một giọt máu của đối phương vào, theo bí pháp thi triển thì sẽ qua tinh thần chi lực đặc biệt mà xác định phương vị cụ thể của đối thủ. Người tưởng ta trúng kế, bị võ Lục sơn long quy thì ta không làm gì được? Đâu ngờ vì đánh võ Lục sơn long quy mà bị ta trọng thương, lấy một giọt máu có khó gì.”

“Hóa ra thế!” Trong óc Ngụy Tác như có điện quang lóe lên, hiểu ra.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu cực kỳ hẹp hòi, lại thích thể diện, nói ngắn ấy với gã, cả pháp bảo truy tung cũng nói rõ ràng là muốn cho gã biết dù đánh võ Lục sơn long quy nhưng ả không thiệt thòi gì, coi như ả luôn nghĩ đến việc này, thậm chí muốn đối phương giác thấy rằng làm gì cũng vô dụng.

“Mặc cho người nói vật đó thiên hạ hiếm có, ta nghĩ dù pháp khí, pháp bảo này cũng cần uy năng tiếp ứng, pháp bảo này của người uy năng đặc biệt hơn nữa cũng không thể truy tung vô giới hạn, ta không tin chạy khỏi mấy chục vạn dặm mà người còn tìm được.” Điện quang lóe lên trong óc, Ngụy Tác cười lạnh, cố ý nói.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu không giận mà đắc ý: “Người nói không sai, pháp bảo này chỉ có phạm vi uy năng nhất định nhưng là hai mươi vạn dặm. Với thần thông của người mà định thoát khỏi?”

“Chi bằng chúng ta giao dịch?” Ngụy Tác nhìn Hắc Bồ Đề thiên mẫu, đột nhiên nói.

“Hả? Giao dịch gì, nói xem nào?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu hơi bất ngờ.

“Đại chư thiên tạo hóa bình giao cho ta, ta truyền cho người mấy môn vô thượng bí pháp. Hoặc cùng ta liên thủ đối phó chúng.” Ngụy Tác bảo Hắc Bồ Đề thiên mẫu, “Với thần thông của chúng ta đối phó chúng không khó, lúc đó Đại Hỉ tông thậm nhất thống tu đạo giới mấy đại lục!”

“Người còn chủ ý này?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu cười nhạo, “Người quá coi thường tích lũy của các siêu cấp tông môn, người cậy vào thần thông diệt Đẳng Tiên tông là dám đấu với các tông môn này, kết quả bị bức như chó nhà có tang, không tính người khác, chỉ Thiên Cửu thần quân thì có ai biết Hoàng Đình tông còn truyền thừa pháp khí gì, ta cũng không chắc diệt được y. Trừ Trung thiên tử lôi tông, vẫn còn Thánh Vương tông, Hoàng Thiên đạo, đâu dễ đối phó? Nếu người đã thành tựu chân tiên mà nói vậy, ta sẽ không hề do dự đáp ứng, nhưng hiện giờ nói thế có khác nào ngủ mơ.”

“Ta cần bí pháp của người thì cứ bắt người rồi từ từ bức hỏi, đâu chỉ vài môn?” Thoáng ngừng lại, Hắc Bồ Đề thiên mẫu cười cợt nhìn Ngụy Tác, “Nếu người ngoan ngoãn bó tay chịu trói, để ta hạ cấm chế, ta sẽ chữa đường sống cho người.”

“Nếu... tiếc là...” Ngụy Tác nhìn Hắc Bồ Đề thiên mẫu, lắc đầu.

“Nếu cái gì? Các hạ có điều kiện gì?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu tỏ vẻ đùa cợt, mắt ánh lên tham lam.

“Nếu người xinh đẹp hơn thì còn có thể thương lượng, tiếc là người xấu quá, thấy là ta lợm giọng.” Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh nói.

Đại thừa pháp âm không hề có nguyên khí dao động, trực tiếp trấn áp lên Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Đòn này Ngụy Tác chuẩn bị đã lâu, ngầm dùng Vô pháp vô thiên, xuất thủ quá đột ngột, gã lại không ngại tay, Sinh tử thư được tể xuất, hư không rung lên như vải bố rách, quang tự chói lòa ép vào Hắc Bồ Đề thiên mẫu, đồng thời Đẳng tiên pháp vực cũng giáng theo.

“Phù!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu run lên, Đại thừa pháp âm trực tiếp trấn áp, mình ả bắn tung tóe vô số hắc sắc quang hoa, lớp mỡ chuyển động như sóng, mũi cũng rỉ máu.

Nếu khi bình thường, song phương chính diện giao thủ thì Đại thừa pháp âm e khó đả thương được ả, nhưng lúc này hai bên đang bàn luận, Ngụy Tác đột nhiên động dụng Vô pháp vô thiên đánh lên, Hắc Bồ Đề thiên mẫu thụ thương không nhẹ!

“Người... Người... Ta sẽ khiến người sống không được, chết không xong!”

Thân thể run lên, mũi rỉ máu, Hắc Bồ Đề thiên mẫu gầm vang!

Tiếng gầm nát gan nát ruột, sắc mặt ả xám ngoét.

“Chát!”

Ả như biến thành dã thú phát cuồng, thân thể biến thành hắc hồng sắc thần thiết, hắc sắc thiết y thiên mẫu trên diễn hóa trên hư không.

“Oành!”

Ngụy Tác tung đòn toàn lực đánh tan thân vực uy năng của Hắc Bồ Đề thiên mẫu, nhưng ả lại gầm vang lao tới, hai tay tách ra, dư uy của Sinh tử thư và Đẳng tiên pháp vực tan ra.

Tóc Hắc Bồ Đề thiên mẫu dựng lên như dây thép, da đỏ lừ, song mục lóe ánh thần thiết, gầm gào liên tục, vô lượng hắc sắc thần quang ngưng thành di lạc hư ảnh cũng gầm theo.

1105. Chương 1103: Giết Ngược Trở Lại Trong Bằng Thiên Tuyệt Địa

“Oành!”

Không hề dừng lại, Ngụy Tác đánh hụt là phát động Động Hư bộ pháp, lùi lại chứ không dây dưa với Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“Người chạy được sao!”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu gầm lên, mi tâm chói rực quang hoa như nốt ruồi đỏ, khí huyết dâng tràn, tạo cảm giác như thất cấp cự hình yêu thú chợt biến thành bát cấp Hoang cổ cự thú, rồi lại biến thành cửu cấp Hoang cổ cự thú, thậm chí không ngừng tăng trưởng, nhiệt lực khiến tuyết đọng trong vòng mấy trăm trượng tan đi.

Cùng lúc, ngân hôi sắc cổ thấp hiện ra. Chát! Đoạn hóa thành ngân hôi sắc diễm quang.

“Oành!”

Như nước triều dâng lên, Ngụy Tác vừa bước, thân ảnh vừa i lên trong quang hoa, ngân bạch sắc diễm quang cuốn gã và Hắc Bồ Đề thiên mẫu vào.

Ngụy Tác hơi trầm xuống, như bị ép dưới ngọn núi, nặng gấp mấy vạn lần.

“Tinh thần chân từ?!”

Gã hiểu ngay.

Trong ngân bạch sắc diễm quang toàn là tia sáng mỏng manh, đẩy lên khí tức tinh thần nguyên khí.

Là tinh thần chân từ pháp bảo từ thời thượng cổ, pháp khí này khiến người ta trong tích tắc nặng hoặc nhẹ hơn vô số lần.

Hiện tại pháp khí của Hắc Bồ Đề thiên mẫu thuộc hàng cực phẩm, nhục thân tu sĩ khác e đã tan hết xương cốt và nội tạng, Ngụy Tác dù trụ vững nhưng độn tốc giảm hẳn.

Toàn bộ tâm thần gã đều tập trung vào Hắc Bồ Đề thiên mẫu, phản ứng ra thì phát giác ả hơi trầm xuống, thậm chí phát ra tiếng như thần thiết chấn kích hư không, liền biết uy năng pháp khí này bao trùm, ả cũng như gã, thân thể nặng gấp mấy vạn lần.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp, lại bước đi.

“Xoẹt!...”

Động Hư bộ pháp như thần sơn trượt trên hư không, ngay cả Ngụy Tác cũng thấy như toàn thân buộc trong vô số sợi xích khổng lồ.

Quang hoa lóe lên, Ngụy Tác toàn lực phát động Động Hư bộ pháp mà chỉ được hơn hai mươi dặm.

Động tác của Hắc Bồ Đề thiên mẫu khiến gã giật mình.

Lúc gã phát động Động Hư bộ pháp, Hắc Bồ Đề thiên mẫu rực hắc kim lương sắc thần quang, ngưng thành hư ảnh hàng ma xử. Cùng lúc, bích lục sắc phi độn pháp bảo như thân lau hiện ra đỡ lấy ả.

Phi độn pháp bảo này chỉ cỡ cọng lau, cao lớn như Hắc Bồ Đề thiên mẫu đứng trên, tạo cảm giác như con lợn béo quá đứng trên cọng cỏ, trông đầy hoạt kê, bất luân bất loại. Nhưng phi độn pháp bảo này cực kỳ kinh nhân, cộng thêm pháp vực của ả thì phát ra bích lục sắc quang hoa như làn sóng xanh trên hư không, Ngụy Tác dùng Động Hư bộ pháp bước đi thì nó cũng đi được gần hai mươi dặm.

“Chát!”

Hư không lại rung lên, Ngụy Tác lại dùng Động Hư bộ pháp bỏ chạy, toàn lực phát động Sinh tử thư và Đẳng tiên pháp vực ép tới Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“Ta sẽ khiến ngươi chết rất khó coi!”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu ngừng gào, mặt mũi lạnh lùng cực độ. “Oành!” Ả vung tay, bảy mươi hai đóa hắc sắc liên hoa hiện lên trên không.

Mỗi cánh hoa sáng chói vô lượng quang, cao mấy trăm trượng, trông như thật, phiêu động trên hư không, không khác gì hoa sen của ả lúc trước, nhưng nguyên khí uy năng thì khác, hiển nhiên là đại đạo pháp vực uy năng khác.

Hắc kim lưỡng sắc hàng ma xử, hắc sắc liên đài, thiên mẫu găm hơn nghìn trường thương trạng cổ bình chứa sát phạt khí tức cực nồng, cộng với bảy mươi hai cánh sen đen, Hắc Bồ Đề thiên mẫu đã hiển hóa bốn loại pháp vực uy năng.

Đánh vỡ hơn bốn mươi cánh hoa, uy năng Sinh tử thư và Đẳng tiên pháp vực tan hết, không uy hiếp được Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“Người có vô thượng cường pháp, ta lại không sao?”

“Liệt khuyết tàn nguyệt của ngươi đứng trong thượng cổ thập đại công phạt chi pháp còn Ưu đàm ma liên của ta đứng trong thượng cổ thập đại phòng ngự thuật pháp, hơn nữa ta đã khống chế bản nguyên, diễn hóa được đại đạo pháp vực, đấu với hai Thần huyền ngũ trọng đại năng cũng vị tất hạ phong, ngươi dựa vào đâu đấu với ta?” Chặn đòn của Ngụy Tác xong, Hắc Bồ Đề thiên mẫu liên tục cười lạnh âm trầm cực độ. Huyết khí của ả không dâng lên nữa, mi tâm như khảm một viên chu hồng sắc xá lợi, có điều nhục thân đã đạt mức siêu cấp kinh nhân, hoàn toàn như hỏa hệ viển cổ thiên long bay trên không trung, không khí tựa hồ cong đi vì bốc cháy.

“Pháp vực phòng ngự cỡ đó... Thượng cổ thập đại thuật pháp phòng ngự?” Ngụy Tác lạnh buốt trong lòng, dốc toàn lực đánh vỡ hơn bốn mươi cánh sen thì pháp vực uy năng của Hắc Bồ Đề thiên mẫu không tan mà vẫn như đóa sen lơ lửng trên không, khác nào pháp thuẫn che trước mặt ả.

Nguyên khí pháp tắc tan quá nửa mà không tan hẳn, đại đạo pháp vực như thế cơ hồ chặn được hai lần công kích của gã, uy năng kinh nhân.

“Ầm!”

Liệt khuyết tàn nguyệt rung lên trước Ngụy Tác, giáng vào Hắc Bồ Đề thiên mẫu, đồng thời phát động Động Hư bộ pháp bỏ chạy.

Gã chỉ phát một vầng Liệt khuyết tàn nguyệt, hoàn toàn vì biết đó là con bài mạnh nhất hiện thời có thể công phá phòng ngự của Hắc Bồ Đề thiên mẫu, pháp vực uy năng công kích của ả cũng cực mạnh, gã phải chừa dư lực, dùng Hồng môn tử kinh và Minh vương cảm ứng kinh mới ngăn được.

“Vù!”, Hắc Bồ Đề thiên mẫu há miệng phun ra hắc sắc pháp liên nhỏ xíu, chặn Liệt khuyết tàn nguyệt, cả hai tan đi.

“Thiên tịch chân từ tháp của ta, chân từ xạ tuyến thấm vào nhục thân phải mười hai ngày mới tan, để xem ngươi chịu được bao lâu.” Như thần phạt trong điển tịch, thổ ra liên hoa, dễ dàng chặn đòn của Ngụy Tác, Hắc Bồ Đề thiên mẫu cười lạnh, không hề xuất thủ phản kích mà chỉ không ngừng truy đuổi.

Ngụy Tác vốn rùng mình, tâm tạng càng đập cực kỳ kịch liệt, hít sâu một hơi.

“Ả định hao tận chân nguyên của ta rồi bắt sống!” Ngụy Tác hiểu ý Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu hiện tại dù là nhục thân hay uy năng thuật pháp đều hơn xa Ngụy Tác, ngoài ra không biết còn pháp khí kinh nhân gì chưa dùng. Đấu với ả, gã khẳng định không phải địch thủ. Nhưng giờ ả có chủ ý này thì lại là cơ hội duy nhất của ả!

Hắc Bồ Đề thiên mẫu tính toán cao thâm, thần thông của Ngụy Tác cũng cực kỳ kinh nhân nhưng chân nguyên tiêu hao khá rõ rệt, không thể thi triển thần thông, nhục thân thì ả hơn hẳn, tất cơ hội bắt sống cao hơn.

Tốc độ thi pháp của ả cao hơn, dù Thủy hoàng phê nhật quyết của gã có thể bổ sung chân nguyên, ả cũng tuyệt đối không cho gã cơ hội như thế, dù gã lấy được thủy hệ yêu đơn thì cũng bị đánh bay.

Gã không chỉ có Thủy hoàng phê nhật quyết, còn vô thượng cường pháp chưa lộ ra: Địa Mẫu chân kinh!

Hiện tại cả tu đạo giới đều cho là Ngụy Tác chân nguyên hùng hậu kinh nhân, chiến lược dai dẳng, vì gã có thể vừa thi triển Thủy hoàng phê nhật quyết luyện hóa thủy hệ yêu đơn và thủy hệ linh được, bổ sung chân nguyên, nhưng không biết rằng nhiều lúc gã thoải mái thi triển Vô thủy kiếm kinh và Thiên kiếm tru tà kiếm trận là dựa vào Địa Mẫu chân kinh!

Thần quang dị tượng của Hắc Bồ Đề thiên mẫu kinh nhân như thế, rõ ràng tu luyện chân nguyên công pháp cực kỳ kinh nhân, với tu vi Thần huyền ngũ trọng, tự thấy chân nguyên hơn hẳn Ngụy Tác, lại có linh được bổ sung chân nguyên nên mới có chủ ý này.

Nhưng đại năng như Ngụy Tác hòa Hắc Bồ Đề thiên mẫu không khác nào cái động không đáy một viên tiên giai đơn được cũng chỉ có thể bổ sung một phần mấy chục chân nguyên, lúc giao chiến thì tiêu hao chân nguyên cực kỳ kinh nhân, vài viên tiên giai đơn được cũng không duy trì được lâu.

Vừa có ý nghĩ này, tim đập nhanh, Ngụy Tác đổi ý, không chạy vào sâu man hoang mà hướng nam có Minh vĩ băng xuyên.

Vốn đối diện Hắc Bồ Đề thiên mẫu, gã chỉ có ý định bỏ chạy nhưng lúc này lòng gã toàn sát ý, quyết giết bằng được ả!

“Vù!”

Động Hư bộ pháp lướt đi là gã lấy từ nạp bảo cổ giới ra hơn trăm viên thủy hệ yêu đơn.

1106. Chương 1104: Thời Khắc Quyết Chiến Cuối Cùng

Thấy Ngụy Tác lấy hơn trăm viên thủy hệ yêu đơn từ nạp bảo cổ giới ra, Hắc Bồ Đề thiên mẫu cười lạnh há miệng, toàn thân đỏ bầm, như cú mèo ma quái.

“Oành!” Một hắc sắc thiên mẫu song thủ kết hỏa diễm ẩn như từ hư không chui ra, lao vào chỗ Ngụy Tác.

Đại đạo pháp vực thứ năm!

Hắc Bồ Đề thiên mẫu thi triển đại đạo pháp vực uy năng thứ năm còn hơn bốn loại kia, Ngụy Tác vừa kích phát Sinh tử thư và Đăng tiên pháp vực liền bị chấn tan, vừa lấy ra hơn trăm viên thủy hệ yêu đơn cũng bị chấn thành tro, thổi bay không biết bao xa, gã run lên, nếu nhục thân và thai thể Sinh tử thư không vững vàng thì đã tan vỡ rồi.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu cười lạnh, tỏ vẻ cợt nhả.

“Cười cái gì, không thấy xấu hả?”

Ngụy Tác mặt mũi lạnh tanh lên tiếng, đồng thời thân ảnh trầm xuống, cách mặt đất không đầy trăm trượng, cảm ứng địa mạch, ngầm phát động Địa Mẫu chân kinh.

“Người... Hay lắm, người đã triệt để kích nộ ta nhưng hậu quả là sẽ chết càng thảm.”

“Thử nghĩ xem Bá Khí thần quân bị phế trừ tu vi, treo ngoài sơn môn cho người ta làm nhục thì thế nào!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu xám ngoét mặt mày, gầm lên trầm trầm, quyết tâm không tiếc giá nào bắt gã.

“Vậy hả?” Ngụy Tác không ngừng phát động Động Hư bộ pháp, đồng thời lại kích phát Liệt huyết tàn nguyệt.

“Chân nguyên ả béo này kinh nhân như thế, nhục thân tu vi cũng kinh nhân, còn cả vô thượng phòng ngự cường pháp, dù Hỏa Vực thần vương và Thánh Vương tông tông chủ liên thủ cũng vị tất là đối thủ, chẳng trách trông thế này mà Vạn Hoàng công tử cũng muốn kết làm đạo侶.”

Ầm, ầm, ầm, hư không liên tục nổ vang, Ngụy Tác và Hắc Bồ Đề cứ một chạy một đuổi, liên tục bỏ lại từng dãy núi sau lưng, sau mấy nghìn dặm thì Ngụy Tác thâm kinh hãi. Gã liên tục phát cường uy, muốn tiêu hao chân nguyên của Hắc Bồ Đề thiên mẫu, tuy gã kích phát uy năng đều dựa vào Địa Mẫu chân kinh nên tốc độ thi pháp chậm hơn nhiều bình thường, thi triển Động Hư bộ pháp còn có lúc dừng lại nhưng trong

mấy nghìn dặm thì ảo diễn hóa không biết bao nhiêu lần đại đạo pháp vực mà thể nội chân nguyên vẫn như vô cùng vô tận.

“Người có song thần huyền cũng không thể có chân nguyên hùng hồn như Thất bảo đại mật pháp, thoát thân có khác gì nằm mơ giữa ban ngày!”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng thầm cười lạnh. Ngụy Tác không biết rằng khai sơn tổ sư của Đại Hỉ tông cảm ngộ từ công pháp tàn kinh của viễn cổ phật tông và thượng cổ ma tông sáng tạo ra Thất bảo đại mật tông. Viễn cổ phật tông được gọi là phật tông vì công pháp thi triển là sáng rực, phật quang vạn trượng, chân nguyên và tinh hoa ngưng thành xá lợi, còn ma tông được gọi là ma tông vì công pháp đều ma khí ngút trời, hiển hóa ra thiên ma như hung thần ác sát, thậm chí là ma khí, dùng cả thi thể tu sĩ để tăng cường uy năng công pháp cùng thuật pháp. Công pháp cùng thuật pháp của ảo tuy hiện ra hình ảnh viễn cổ phật tông nhưng cực kỳ hung hãn, ma quang ràn rạt. Thất bảo đại mật tông kết thành bảy viên chân ma xá lợi trong thể nội, không phải tính mệnh xá lợi như thượng cổ phật tông mà như yêu đơn của yêu thú, bình thường có thể dùng bí pháp ngưng tụ chân nguyên mà thành.

Bảy viên chân ma xá lợi, mỗi một viên có thể bổ sung nhiều chân nguyên, như chuẩn bị tại thể nội bảy viên tiên giai đỉnh cấp đơn được.

Bảy viên chân ma xá lợi tan đi khiến Hắc Bồ Đề thiên mẫu hai lần bổ sung xong thể nội chân nguyên.

Hiện tại cả tu đạo giới đều biết Ngụy Tác tu luyện đỉnh giai công pháp, nhục thân tu vi cực kỳ kinh nhân, lại là song thần huyền, thể nội chân nguyên hùng hậu gấp ba lần Thần huyền tứ trọng đại năng.

Dù thể thì chân nguyên của gã không thể gấp ba!

Dù là nhục thân hay uy năng thuật pháp, Ngụy Tác không so được với ảo, nên Hắc Bồ Đề thiên mẫu coi gã như con chuột nằm trong rọ, nửa phần cơ hội thoát thân cũng không có!

“Oành!” “Oành!” “Oành!”...

Ngụy Tác và Hắc Bồ Đề thiên mẫu cứ một chạy một đuổi, uy năng như hai vì sao va nhau.

“Tiếng đấu pháp dày thế này...” Chỗ Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Ngụy Tác chạm trán lúc đầu có hai thần huyền đại năng, gồm một đại hán trọc đầu cao lớn, và một thanh niên tiêu sái phiêu dật, mặc cổ pháp y cực kỳ hoa lệ, chính thị Thánh Vương tông tông chủ và thanh niên thần bí được Hoang tộc truyền thừa.

Tiếng đấu pháp âm âm như sấm trong bão tuyết, thậm chí mỗi tiếng nổ đều khiến bão tuyết dừng lại, kinh tâm động phách.

“Hắc Bồ Đề thiên mẫu đã cầm chân y, với tu vi và thần thông của ảo, cộng thêm mấy pháp khí thì y không thể thoát.” Nghe tiếng đấu pháp đưa về, Thánh Vương tông tông chủ nhắm mắt, bảo hoa y thanh niên.

“Vậy thì chúng ta nhanh lên, tông chủ, độn tốc của họ thì chúng ta cần động dụng Thượng thanh phi thiên phù của Thánh Vương tông.” Hoa y thanh niên nhặt giọng bảo Thánh Vương tông tông chủ không có vẻ gì định truy đuổi.

“Hả? Vì sao?” Thánh Vương tông tông chủ nhíu mày, hỏi hoa y thanh niên, “Với thần thông của hai chúng ta vị tất giết được Hắc Bồ Đề thiên mẫu, không giết được ảo thì là tai họa.”

“Tông chủ hiểu lầm rồi, chúng ta không thể đối phó Hắc Bồ Đề thiên mẫu. Nhưng thần thông của chúng ta thì Hắc Bồ Đề thiên mẫu muốn giết, chúng ta cũng giữ được mình. Tông chủ nghĩ xem, bà ta bắt được y, bức hỏi công pháp cùng thuật pháp nhưng giết luôn rồi chối là chưa bắt sống y, vì đấu pháp quá kịch liệt mà giết y thì sao?” Hoa y thanh niên nhìn Thánh Vương tông tông chủ.

“Đúng thế! Nếu chúng ta đến, Hắc Bồ Đề thiên mẫu không thể chối việc bắt sống y để nuốt chửng công pháp cùng thuật pháp! Các hạ suy tính quả chu toàn!” Thánh Vương tông tông chủ sầm mặt, không nhiều lời, độn quang với tốc độ nhanh hơn lao về phía Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Ngụy Tác đấu pháp.

...

Bão tuyết đã tạnh, trời sáng hẳn.

Ngụy Tác và Hắc Bồ Đề thiên mẫu không hiểu đã vượt bao nhiêu vạn dặm.

Ngụy Tác lao nhanh ở độ cao mấy chục trượng, mỗi lần phát động Động Hư bộ pháp và phát cường uy đều đầy tuyệt trong mấy nghìn trượng.

Nhìn xa như có băng long cuồng bạo đi trước, sau lưng là hắc sắc di lạc đại phạt gào thét, hư không tan vỡ, sóng trắng cuộn cuộn.

“Hắc phi bà, chân nguyên song thần huyền của ta há như người tưởng tượng. Muốn hao tận chân nguyên của ta thì thật si tâm vọng tưởng, bất quá đầu lợn như ngươi thì nói cũng bằng thừa.” Đột nhiên, Ngụy Tác cười lạnh.

Cười lạnh đoạn Ngụy Tác cũng thập phần kinh nghi bất định.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu cơ hồ không lộ diện tại tu đạo giới, công pháp ảo diệu nhưng không ai biết, nhưng không có mấy môn thuật pháp che giấu khí tức và Vô pháp vô thiên không để lộ nguyên khí dao động như gã, chặn đường truy kích và đấu pháp kịch liệt khiến gã lần rõ nguyên khí biến hóa của Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Song phương đấu pháp kịch liệt lâu như thế, chân nguyên tiêu hao cực kỳ kinh nhân, cả một đêm liền thì chân nguyên của Hắc Bồ Đề thiên mẫu tiêu hao hai lần, nhưng mỗi lần đều nhanh chóng khôi phục!

Như một cái ao cạn hết nước thì lại tự đầy.

Chứng tỏ Hắc Bồ Đề thiên mẫu biết bí thuật nào đó!

Nếu là cường pháp như Địa Mẫu chân kinh thì gã cùng lắm chỉ thoát được chứ không thể giết ngược lại Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“Muốn chết!”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu gầm lên.

“Chát!” Lại có uy năng kinh thiên bùng lên giữa ả và Ngụy Tác. Vô số băng tuyết cùng dư uy kinh nhân tứ tán, thậm chí như cương châm xung kích vào Ngụy Tác, khí huyết của gã mà cũng lạnh thấu xương.

“Lẽ nào môn bí thuật của ả đã đến cực hạn?” Tim Ngụy Tác đập nhanh hẳn.

Gã đã biết rõ nói đến dung mạo là Hắc Bồ Đề thiên mẫu sẽ nổi giận, với tính cách hẹp hòi, ưa thể diện của ả thì không thể chịu được. Dung mạo của ả vì tu luyện Pháp ngoại kim cương và pháp môn khác tạo thành, biết rõ mình xấu nhưng không cho ai nói đến, thậm chí còn muốn người ta cho là mình đẹp.

Lúc trước mà công kích thì Hắc Bồ Đề thiên mẫu tất sẽ phát động uy năng mạnh nhất, hiển hóa đại đạo pháp vực thứ năm, nhưng lần này ả chỉ hóa ra thiên mẫu gầm trường thương. Môn đại đạo pháp vực này tiêu hao chân nguyên ít nhất.

Khác nhau rất nhỏ này khiến lòng Ngụy Tác như có lãnh điện lướt qua.

Gã biết thời khắc sinh tử thành bại, quyết chiến sau rốt đã tới!

1107. Chương 1105: Đánh Người Như Quai Búa Rèn

Hắc Bồ Đề thiên mẫu cực kỳ chán kinh, ả thành tựu thể này thì tâm trí mưu lược cao minh hơn tu sĩ thông thường không biết bao nhiêu lần.

Tận lúc này mà Ngụy Tác chưa hao tận chân nguyên, thậm chí khiến ả do dự có nên tiếp tục truy kích không.

Thất bại đại mật tông pháp thân của ả như trong thể nội có bảy viên tiên giai đỉnh cấp đơn được chuyên môn bổ sung chân nguyên, trong nạp bảo nang chỉ có một viên Đại hỉ đề tiên đơn.

Một viên Đại hỉ đề tiên đơn, đối diện đối thủ cỡ Ngụy Tác mà giao chiến sinh tử bính thì chỉ đủ phát vài lần thuật pháp.

Bảy viên chân ma xá lợi đã tan, nếu thể nội chân nguyên lại cạn thì ả chỉ còn cách động dụng Đại hỉ đề tiên đơn.

Nhưng cả được lực Đại hỉ đề tiên đơn cũng hao tận, chân nguyên đối phương còn thì ả nguy hiểm.

Tuy Pháp ngoại kim cương tôi luyện thần thiết vào nhục thân, cơ hồ không cần động dụng chân nguyên, nhưng dù một món tiên thai thần thiết chân chính đối diện Sinh tử thư và Đăng tiên pháp vực liên tục xung kích cũng thương tổn.

Rất có khả năng sẽ bị bị giết ngược lại!

Nên giận dữ gầm gào nhưng Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng thoáng do dự do dự.

Tứ bề bằng thiên tuyết địa lạnh thấu xương, tâm cảnh Ngụy Tác lạnh lẽo chưa từng có, toàn bộ tâm thần đô tập trung vào Hắc Bồ Đề thiên mẫu, một chút hơi do dự của ả khiến thi pháp trì trệ, gã liền miễn dục cảm tri được.

Như có lãnh điện lướt qua lòng gã.

Giờ là thời cơ giết ả tốt nhất. Cả đêm lướt đi được không biết bao nhiêu vạn dặm, dù đối phương còn đại năng có pháp khí bám theo thì cũng không đến kịp.

Gã vẫn phát động Động Hư bộ pháp và phát cường uy, trong mười đạo thuật pháp thì tới năm, sáu đạo không sử dụng Địa Mẫu chân kinh, cố ý tiêu hao thể nội chân nguyên.

“Hóa ra y đã cùng đường, chân nguyên công pháp của y không ngờ kinh nhân như thế!” Ngụy Tác tuy dùng thuật pháp che đi khí tức, nhưng Hắc Bồ Đề thiên mẫu cảm tri cực nhạy, song phương cách nhau chỉ bốn, năm trăm dặm thì ả nhận ra ngay thể nội chân nguyên của gã lưu động hơi giảm đi.

Chân nguyên như sông lớn tuôn trào cũng đến lúc khô kiệt!

Nắm được khí tức đó, Hắc Bồ Đề thiên mẫu tan quá nửa cơn giận, mắt án lên tham lam.

Ngụy Tác là tổng hòa của cả mớ vô thượng cường pháp, một kho báu lớn, công pháp cùng thuật pháp của gã càng mạnh thì càng hấp dẫn ả!

...

Ngụy Tác thập phần cẩn thận, Hắc Bồ Đề thiên mẫu hai lần chân nguyên hao tận lại hóa sinh, nên gã nắm rõ tốc độ tiêu hao của ả, biết tốc độ tiêu hao của mình cũng tương tự.

Đúng lúc Hắc Bồ Đề thiên mẫu sắp tan hết chân nguyên, cho là gã cũng tiêu hao hết thì gã đột nhiên phát động, mới có thể giết ngược lại.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu mà cảm tri được chân nguyên của gã tiêu hao chậm thì sẽ bỏ chạy, còn động thủ khi ả còn nhiều chân nguyên thì gã lại không phải đối thủ.

“Chân nguyên sắp tiêu hao hả? Xem ra không cần động dụng Đại hỉ đề tiên đơn cũng đủ bắt sống y!”

“Oành” “Oành” “Oành”... Liên tục xảy ra cường uy va nhau, Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Ngụy Tác không biết lướt đi bao nhiêu dặm, đột nhiên mất Hắc Bồ Đề thiên mẫu dính lại, rực hàn quang như độc xà.

Chân nguyên của ả gần khô nhưng cảm giác được thể nội Ngụy Tác đã không còn cảnh sông lớn tuôn trào nữa!

Quả nhiên, Ngụy Tác trầm xuống đất. “Oành” Toàn thân gã chìm trong xích hà, hoàn toàn dựa vào nhục thân như lò lửa, lao nhanh tới.

“Đến đây!”

Thấy Ngụy Tác đáp xuống, mắt Hắc Bồ Đề thiên mẫu bắn ra hàn quang như độc xà, băng tuyết trong mấy trăm trượng tụ lại rồi nổ vang, gã xòe năm ngón tay chụp lên hư không, một phật chưởng như mặc ngọc chụp vào gã.

Thân thể gã lại biến hóa như hắc hồng thần thiết, khí huyết dấy lên.

Nhục thân của ả hơn xa Ngụy Tác, chân nguyên gã hao tận thì chỉ một chiêu là ả sẽ đánh tan nửa nhục thân gã.

“Không xong!”

Cảm giác cực kỳ hung hiểm đột nhiên dấy lên.

“Oành!”

Sau tiếng nổ lớn, hư không rung lên, phật chưởng nắm Ngụy Tác nổ tan, gã bọc trong bạch sắc hà quang lao ra, hai vầng Liệt khuyết tàn nguyệt xung kích vào Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Ban nãy Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Ngụy Tác đấu pháp thì tiếng nổ kiểu này vang lên không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này đặc biệt kinh tâm động pháp.

“Choang!”

Tiếng động như thần chung va nhau kịch liệt vang vọng hư không. “Chân nguyên y đã cạn sao có thể phát ra lưỡng đạo Liệt khuyết tàn nguyệt xuất lai!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu tỏ rõ thần sắc không dám tin, thân thể như bị hai vì văn tinh xô tới, văng đi tức khắc.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu tan nát pháp y, tấm thân như hắc hồng sắc thần thiết rung lên không biết bao nhiêu lần.

Tay trái ả lật lại, một đơn bình bay lên.

Tích tắc bị Liệt khuyết tàn nguyệt giáng vào, Hắc Bồ Đề thiên mẫu chụp lấy nạp bảo nang, giữ cho không bị tổn hại, lấy ra đơn bình.

Đơn bình có một viên lam diễm linh đơn, chính thị Đại hỉ đề tiên đơn để bổ sung chân nguyên!

“Chết đi!”

Ngụy Tác đợi cơ hội này đã lâu, cũng như Hắc Bồ Đề thiên mẫu đề phòng gã luyện hóa thủy hệ yêu đơn nên gã không cho ả cơ hội luyện hóa đơn được. Ầ ầm lấy ra là Đại thừa pháp âm của gã cũng ép tới, mục tiêu là đơn bình!

Tình hình này diễn đi diễn lại trong óc Ngụy Tác không biết bao nhiêu lần, tốc độ thi pháp hơn hẳn khi không dự liệu trước, Hắc Bồ Đề thiên mẫu lại bị gã đánh bay.

“Cách!”

Đơn bình hóa thành tro.

Tích tắc đó, Hắc Bồ Đề thiên mẫu nhìn Ngụy Tác chăm chăm. “Xoạt!”, thân thể ả biến khỏi hư không, vô số hắc kim lương sắc thần quang từ trên mình phát ra, bích lục sắc pháp bảo hình cảnh lau dưới chân rền rĩ rồi tan vỡ, hóa thành lục sắc diễm quang.

Nhưng hắc kim lương sắc thần quang và lục sắc diễm quang khiến tốc độ của ả đề thăng mấy lần, trên không chỉ còn tàn ảnh, thân thể ả trực tiếp đến trước mặt Ngụy Tác, bàn tay rực quang mang bổ xuống đầu gã!

Kinh nghiệm đối địch và tốc độ phản ứng của Hắc Bồ Đề thiên mẫu khó tưởng tượng nổi, Ngụy Tác phát một đạo Đại thừa pháp âm, chưa động dụng Địa Mẫu chân kinh.

Để không lộ manh mối, chân nguyên của gã gần như khô cạn, hai vầng Liệt khuyết tàn nguyệt vừa rồi là uy năng mạnh nhất gã có thể động dụng Địa Mẫu chân kinh kích phát. Nếu còn chân nguyên tàn dư, ít nhất gã cũng động dụng Sinh tử thư hoặc Đăng tiên pháp vực.

Hoàn toàn là nhục thân đối kháng! Như hai thai thể pháp bảo va nhau!

“Cách cách!”

Ngụy Tác giờ hai tay, xương tay tan nát, cả người hơi trầm xuống.

Thần sắc gã càng lạnh, khí tức kinh nhân từ thể nội bùng lên, lam hắc sắc quỷ trảo bổ vào Hắc Bồ Đề thiên mẫu!

“Choang!”

Tay Hắc Bò Đề thiên mẫu cơ hồ bị lột da, ả văng đi, vang lên tiếng như gõ thần thiết.

Huyền sát quỷ thảo! Huyền sát quỷ thảo của gã đã gần đạt tiên giai!

“Oành!” “Oành!”

Hất bay Hắc Bò Đề thiên mẫu đoạn hai vầng Liệt khuyết tàn nguyệt lại giáng xuống!

“A!”

Đòn này không tạo thành tổn hại thực chất với Hắc Bò Đề thiên mẫu nhưng cảm giác chèn nhau quá nhiều khiến ả gào vang.

Chân nguyên ả đã hao tận, dù có pháp khí cũng không sử dụng được!

“Choang!” “Choang!” “Choang!”...

Ngụy Tác không dừng, sát ý kinh nhân cực độ, không ngừng phát Liệt khuyết tàn nguyệt đánh bay Hắc Bò Đề thiên mẫu, thậm chí văng lên cao quá thì gã hóa ra một hoàng sắc cự chưởng hút ả xuống tầm trăm trượng rồi lại đánh tiếp.

Cùng lúc, gã lấy ra mười mấy viên linh dược, nuốt ngay.

Tuy lúc này nhiều chiến lợi phẩm cùng bọn Nguyên Âm lão tổ và Linh Lung Thiên bị thu vào Đại chư thiên tạo hóa bình nhưng không tính thủy hệ yêu đơn, chỉ linh dược bổ sung chân thì gã cũng nhiều đại năng thông thường không biết bao nhiêu lần!

Như đang quai búa xuống khối thần thiết bất động!

1108. Chương 1106: Người Tính, Trời Tính

“A! A! A!...”

Mỗi khiêu vị của Hắc Bò Đề thiên mẫu như gào lên, hết một dã thú bị triệt để kích nộ.

Sỉ nhục, sỉ nhục vô biên.

Hắc Bò Đề thiên mẫu chỉ coi Ngụy Tác là sâu kiến, ngay cả một món pháp khí bị gã đánh vỡ ả còn không chịu nổi thì nói gì việc bị sâu kiến đánh tới tã.

Lòng tự tôn tuyệt đối không chấp nhận cho ả chịu đựng vũ nhục cỡ này.

“Gừ!”

Gầm lên điên cuồng, Hắc Bò Đề thiên mẫu vỗ mạnh hai tay như điên, chấn tan toàn bộ uy năng rồi đáp xuống, khí huyết nổ vang, mặt đất rung lên, như có gió nóng quét qua, thân thể ả mãnh liệt nhảy đến trước mặt Ngụy Tác.

Ngụy Tác lạnh lùng nhìn ả, độn quang lóe lên, thậm chí không động dụng Động Hư bộ pháp mà dùng phổ thông linh quang độn pháp, cách xa trăm trượng khiến đòn đánh như bão táp đó hụt.

“Choang!”

Lại hai vầng Liệt khuyết tàn nguyệt oanh kích xuống. “A!” ả gào lên văng đi.

Hết cách, Hắc Bò Đề thiên mẫu là kỳ hoa của tu đạo giới, nhục thân sánh với tiên binh, cả uy năng Liệt khuyết tàn nguyệt cũng xuyên qua được nhưng lúc này chân nguyên hao tận, chỉ bằng nhục thân tung mình thì nhanh đến đâu cũng không bằng Ngụy Tác dùng tu vi thi triển một đạo phi độn thuật pháp.

Nhục thân đến đâu mà không thể cận chiến cũng chỉ còn nước chịu đòn.

Như thế thì càng khó chịu.

“A! A! A!...” Hắc Bò Đề thiên mẫu điên cuồng áp sát nhưng lại bị Ngụy Tác đánh bay.

Pháp y của ả nát quá nửa, nhưng thi triển Pháp ngoại kim cương thì toàn thân là tinh kim, không có vẻ gì quền rũ như nữ tu khác mà trông như một khối cái.

“Không phải người định giết ta sao? Hiện tại được không?”

Ngụy Tác nhìn chăm chăm Hắc Bồ Đề thiên mẫu, hoàn toàn không cho ả cơ hội. “Chát”, hư không rung lên, gã kích phát uy năng Sinh tử thư, quang tự chói lòa giáng vào ả, bắn lên vô số quang tinh.

Từ lúc đấu với Hắc Bồ Đề thiên mẫu đến giờ gã mới chiếm ưu thế tuyệt đối.

“Thì sao, người cũng không giết được ta!”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu gào lên, đón xong đòn đó thì quay người bỏ chạy.

“Oành!”

Ngụy Tác hóa ra hoàng sắc đại thủ bị ả đánh tan.

Nhục thân ả kinh nhân, với uy năng của gã chỉ đánh bay được chứ không thể gây ra thương thế, càng không thể giết được.

“Ngụy Tác, dù ta trúng kế người thì sao? Người không thể giết ta! Một sợi tóc cũng không sao!”

“Những đại năng khác có thể đến bất cứ lúc nào, lúc đó ta thậm chí không cần họ động thủ, chỉ cần mượn linh dược khôi phục chân nguyên là người không còn đất chôn chôn!”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu ban đầu còn bỏ chạy nhưng thấy Ngụy Tác đánh liên tục mà không làm gì được mình thì ả gào lên.

Ngụy Tác lạnh lùng nhìn Hắc Bồ Đề thiên mẫu, không ngừng kích phát Liệt khuyết tàn nguyệt.

“Xoẹt!!”

Đột nhiên, hư không kịch liệt nổ vang, lại hai vầng Liệt khuyết tàn nguyệt phát ra nhưng mang theo vô số hơi hắc sắc thần văn, uy năng khác hẳn!

“Là đây!”

Tích tắc đó khí tức của gã bùng lên như núi lở.

Sinh tử thư được gã phát động đến cực trí, đồng thời Bất hủ đế mộc, Trường hà thao thiên quyển, Huyền sát quỹ trảo cùng giáng vào Hắc Bồ Đề thiên mẫu!

Liệt khuyết tàn nguyệt tăng gấp đôi cường uy cũng vì thời cơ này.

Toàn lực luyện hóa linh dược bổ sung chân nguyên, gã hồi phục quá nửa, phát ra uy năng mạnh nhất theo tu vi và tốc độ thần thức phản ứng hiện tại.

“Choang!”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu bị uy năng giữ cứng trên không rồi văng đi như sao băng.

“A!”

Mũi và miệng Hắc Bồ Đề thiên mẫu phun ra vô số hắc hồng sắc quang tinh, như những mảnh thần thiết vỡ, tốc đứt quá nửa, cơ hồ biến thành trọc lóc.

Thân thể ả chấn động, song thủ cào loạn trên hư không, liên tục gào to, thần sắc méo mó.

“Thế nào? Không phải người bảo ta không đánh rụng một sợi tóc người hử? Uy năng cỡ này, người chịu được mấy lần?”

Ngụy Tác vượt hư không, bắt kịp Hắc Bồ Đề thiên mẫu, giọng nói như hàn băng cắt lên.

“Choang!”

Lại hai vầng Liệt khuyết tàn nguyệt giáng vào Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“A! A! A!”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu kêu lên, nhưng không còn như trước mà thật sợ hãi.

Ả tuy trừ tóc không có thương tổn gì nhưng biết rõ đòn này của Ngụy Tác đã khiến thể nội ả bị thương không nhẹ.

Uy năng xung kích này cùng lắm ả chỉ chịu được hơn mười lần.

Sau đó nhục thân ả sẽ tan nát.

Từ đầu đến giờ, khi đối diện Ngụy Tác thì ả mới thấy nguy hiểm có thể mất mạng!

“Nếu người đập thật thà, có lẽ ta để người chết nhẹ nhàng.” Ngụy Tác không ngừng phát Liệt khuyết tàn nguyệt, hất Hắc Bồ Đề thiên mẫu văng đi, như hai hồi hắc sắc cự chùy liên tục gõ lên khối hắc hồng sắc thần thiết.

“Ngụy Tác, ta sẽ giết người!”

“Người không thoát được đâu!”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu rú lên liên tục. “Xoẹt!!” Đột nhiên hư không lại nổ vang, liên tục kích phát mấy chục lần Liệt khuyết tàn nguyệt, Ngụy Tác lại phát cường uy gấp đôi, đồng thời Sinh tử thư xung kích trúng gã.

“A!” Thất khiếu của Hắc Bồ Đề bắn ra vô số quang tinh, ngay cả da cũng nứt nẻ.

“Không nói hử? Tình hình này ta bắt sống người không khó? Ta chỉ muốn biết khi treo người ngoài một thành trì thì thế nào.” Ngụy Tác cười lạnh, không ngừng kích phát Liệt khuyết tàn nguyệt.

“A!”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu gầm lên, diện mạo méo đi.

Nhưng đành bó tay, Ngụy Tác liên tục tung đòn, cường uy lại giáng vào ả.

“Choang!”

Da Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng nứt ra, ngay cả diện mục cũng thế, từng giọt máu chảy ra, mặt đầy vết máu, tóc không còn lại mấy sợi nên nếu có đại năng khác ở đây nhìn thấy tất dựng tóc gáy, Hắc Bồ Đề thiên mẫu bất khả nhất thể mà bị đánh thê thảm cỡ này.

“Người và ta vốn vô oán vô cừu, người lại đến đối phó ta, tưởng ta không giết nổi người, có bao giờ nghĩ đến kết quả này?” Ngụy Tác thấy thể biết nhục thân Hắc Bồ Đề thiên mẫu đã đến cực hạn, hiện tại mỗi đòn của gã, ả đều thương tổn.

“Đúng thế, ta không ngờ có kết quả này, không ngờ trúng kế của người nhưng người tưởng thắng chắc rồi hử? Nhìn đi!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu đang nhỏ máu lại cười vang.

Thiên khung?

Ngụy Tác hơi giật giật chân mày, nhãn quang hơi liếc thì phát hiện mình và Hắc Bồ Đề thiên mẫu vượt không biết bao nhiêu vạn dặm, vô hình trung, đến gần Thiên khung Tịch Hàn đại lục, cách không đầy một nghìn năm trăm dặm.

Màn sáng trắng bạc thoát ải thoát hiện giữa thiên địa.

Đột nhiên cảm giác nguy hiểm dấy lên trong lòng Ngụy Tác.

Vù!

Đồng thời, khí tức nổ vang trên mình Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Nhiều vết thương trên mình ả bắn máu, trong tích tắc ả như biến thành thiên mẫu găm nghìn cây trường thương khắp người.

“Chát!”

Uy năng huyết quang khiến ả hóa thành hắc hồng sắc lưu quang lao vào Thiên khung.

Ngụy Tác thi triển Động Hư bộ pháp vượt hư không, vừa không ngừng phát Liệt khuyết tàn nguyệt. Nhưng huyết quang từ thể nội ả chặn đứng uy năng xung kích của gã, cơ hồ trong mấy chục tích tắc đã cách Thiên khung không đầy một nghìn dặm.

“Chát!”

Thiên địa lại rung lên.

“Ngụy Tác, cùng chết nào!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu cười vang, há miệng phun, như túi da xì hơi, tất cả những gì trong thể nội đều được phun ra, thân thể như bị rút hết, chỉ còn lại cái vỏ.

“Ả điên!” Ngụy Tác giằng giật chân mày, sồn tóc gáy, dùng truy kích để phát động Động Hư bộ pháp lùi lại.

Cùng lúc, hắc hồng sắc quang trụ chói lòa như đuôi sao chổi quét khắp nghìn dặm, xung kích vào Thiên khung!

“Cách!”

Thiên địa vang lên tiếng nổ, tuy nhẹ nhưng kinh tâm động phách khôn tả, cơ hồ thiên địa nứt ra một vết.

Thiên khung bị đạo hắc hồng sắc quang trụ xung kích vào thì thoáng vỡ ra.

A! Như cháy lên, hắc hồng sắc quang trụ hóa thành tro, cơ hồ đồng thời, nhũ bạch sắc tinh quang như hỗn độn chi quang hủy thiên diệt địa quét về phía Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Ngụy Tác.

“Ha ha ha ha, người không phải định giết ta sao, cùng chết nào!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu cười to.

“Không ngờ ta lại chết ở đây?!” Nhìn tinh quang hủy diệt, Ngụy Tác cứng người, đầu óc trống rỗng như rơi vào hố băng.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu dồn mọi tinh huyết, thần huyền nguyên khí dẫn động uy năng Thiên khung phản kích.

Sau đòn này, dù ả không chết thì cũng tu vi toàn phế, biến thành một phế nhân.

Tu sĩ này đối diện Thiên khung cũng như đề giai yêu thú đối diện viễn cổ thiên long, một hơi long tức thì đề giai yêu thú chống sao nổi?!

Dù tất thấy thần huyền đại năng truy sát Ngụy Tác liên thủ cũng không ngăn được Thiên khung chi uy!

“Người tính không bằng trời tính, đó là thiên vận...” Trong óc Ngụy Tác chợt có ý nghĩ này.

Tu sĩ tu luyện, ba phần do bản thân, bảy phần do số vận, thần thức Ngụy Tác trọng thương đến cực hạn, Hắc Bồ Đề thiên mẫu truy sát, định hao tận chân nguyên gã, kết quả gã nhờ Địa Mẫu chân kinh mà giết ngược lại, đây là vận của gã, người tính không bằng trời tính. Nhưng ở nơi khác, dù Hắc Bồ Đề thiên mẫu định liều mạng phản đòn cũng không được, song đến gần Thiên khung cũng là vận thế.

“Chát!”

Tích tắc đó Thiên khung chi uy, tinh quang hủy diệt quét tới với tốc độ không thể thoát, ngay cả Bất hủ đế mộ trong thể nội Ngụy Tác run lên như cảm tri thấy hủy diệt.

Nhưng khi tinh quang áp nuốt chửng Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Ngụy Tác thì khí tức đặc biệt từ Thiên khung chi uy và hơi sắc thủ trạc trên tay gã toát ra.

“Sao lại thế này! Sao lại thế được!”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu tắt cười, kêu lên.

Tinh quang đột nhiên tách ra, lướt cách ả và Ngụy Tác nghìn trượng rồi tan vào vô hình.

Ả và Ngụy Tác vẫn bình an.

1109. Chương 1107: Bức Cung Một Người Thích Bị Hành Hạ

“Thiên khung cũng... Thứ này...” Ngụy Tác nhìn vào hơi sắc thủ trạc nhưng toàn thân cứng lại, thể nội chưa tan hết khí lạnh.

Hơi sắc thủ trạc ảm đạm vô quang, không nhìn ra có gì đặc biệt.

Ban này Thiên khung chi uy như biển lớn bao trùm tất cả. Ngụy Tác nhận ra uy năng của hơi sắc thủ trạc không chặn được, hơn nữa lại không được Linh Lung Thiên điều khiển nên không phát ra cường uy.

Tích tắc đối diện hủy diệt, khí tức phát ra không để đối kháng, tựa hồ là kính sợ.

Nhưng Thiên khung chi uy cảm nhận được khí tức thì lại tách đi nghìn trượng!

Lẽ nào hơi sắc thủ trạc liên quan đến Thiên khung?

Linh Lung Thiên đích xác có nhiều bí mật, nhưng kính sợ khi đối diện Thiên khung và kinh hãi trước uy năng của Thiên khung thì gã biết nó không giả bộ, lâu đời như vậy mà bảo nó có liên quan đến Thiên khung thì gã tuyệt đối không dám tin.

Sao lại thế được?

“Không thể nào! Không thể nào, sao người lại có pháp bảo chặn được Thiên khung chi uy!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu không ngừng rít lên điên cuồng.

Tiếng rú khiến Ngụy Tác nhướng mày, định thần lại.

Không tính đến mối quan hệ giữa hơi sắc thủ trạc và Thiên khung thì lúc này đây gã vẫn sống, những lời Linh Lung Thiên cho biết hơi sắc thủ trạc chỉ Linh tộc mới có thể động dụng, tìm hiểu cũng vô nghĩa.

Lạnh lùng liếc Hắc Bồ Đề thiên mẫu bất động dưới đất nhưng đang gào lên điên cuồng, gã vượt hư không đến trước mặt ả rồi hút lên.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu lúc này thập phần thâm trầm, như bị dao cắt toàn thân, đầu tóc rụng quá nửa, trông như lão quỷ bà.

Ngay cả nguyên khí dao động cũng không còn, Ngụy Tác tùy ý chụp là ả không kêu lên được, cổ họng ọc ọc, miệng trào bong bóng máu.

“Nếu người muốn chết thống khoái đôi chút thì ta hồi là đáp thật. Ta gom được thuật pháp của không biết bao nhiêu tông môn, chỉ Âm Thi tông cũng có ít nhất mấy chục loại khiến người muốn sống không được, chết không xong.”

Ngụy Tác hút Hắc Bồ Đề thiên mẫu, không dừng hay nhìn phương hướng mà đáp xuống, chụp một sợi dây leo trói ả lại, kéo như kéo đá, cầm lấy nẹp bảo nang trảo của gã rồi lao vào Thiên khung.

Hiện tại trong các đại năng vây giết, Hắc Bồ Đề thiên mẫu vượt trội hơn gã đã bị gã bắt sống, coi như bớt đi uy hiếp, gã sẽ vào Thiên khung, đi trong hoang nguyên tới Minh vĩnh băng xuyên để tiết kiệm thời gian.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu bị phế hết tu vi, khí huyết chảy mất quá nửa nhưng nhục thân sinh cơ vẫn cực mạnh, bị kéo cũng không chết.

“Chết? Tu vi của ta đã phế, còn sợ chết sao?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu biết Ngụy Tác cố ý sỉ nhục, nhưng lại rí lên.

Ngụy Tác mắt lóe lên hàn quang, không rườm lời, không ngoái nhìn mà vung tay, mười mấy đạo lực sắc quang điểm bắn vào thể nội Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Lúc trước gã bị ả truy đuổi cực kỳ thâm trầm, thời gian với gã lại cực kỳ trọng yếu, bị ả tiêu hao ngàn ấy thời gia thì gã quá hận ả, không hề nương tay.

“A... A... A... À... À...”

Ngụy Tác ngăn người ngoài nhìn, Hắc Bồ Đề thiên mẫu bị gã thi triển Ngao thi du của Âm Thi tông nhưng không hét lên thảm thiết mà tỏ vẻ thập phần hưởng thụ.

Thịt Hắc Bồ Đề thiên mẫu nhẵn nhúm nhưng không mấy may tỏ ra đau đớn mà rất vui vẻ.

“Cứng đầu thế hả?” Ngụy Tác nhú mày, đạo thuật pháp này đã dùng với mấy người đều hiệu quả nhưng Hắc Bồ Đề thiên mẫu không hề hấn gì.

Gã búng tay liên tục, mấy hoàng sắc quang cầu ẩn vào thể nội Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“A! A! A!... A!”

Gã càng không dám tin vì một đạo cấm chế cực kỳ lợi hại lại giáng vào thể nội nhưng Hắc Bồ Đề thiên mẫu càng thư phục, càng hưng phấn, thậm chí kêu gào rên rỉ, tuyệt đối không phải cố ý giả đồ.

Ngụy Tác không sao hiểu nổi phát ra mấy đạo quang hoa, tiêu trừ gương đạo cấm chế thì Hắc Bồ Đề thiên mẫu bớt kêu gào, thở hồng hộc đoạn bật cười, “Ngụy Tác, cho người biết, mỗi thân truyền đệ tử Đại Hỉ tông khi được chọn thì đều do tông chủ đích thân tiến hành Ma đỉnh lễ, bày ra cấm chế đặc biệt, càng thống khổ, thần thức càng thư phục, người muốn hành hạ ta cứ việc, ta sẽ cảm tạ người để ta được chết thoải mái!”

“Cái gì?” Ngụy Tác tròn mắt, nếu không vì trong lòng đang nặng nề, đầy sát ý thì gã đã bật cười, như thế không phải thích bị tra tấn sao? Càng thế càng vui.

Nhất thời Ngụy Tác bó tay, ngó lơ Hắc Bồ Đề thiên mẫu, vung tay mở nắp bảo nang của ả ra.

Tuy gã thắng, nhưng cả đêm đấu pháp kịch liệt nên tình huống thần thức càng xấu đi, nếu không nhanh chóng tìm được linh dược phù hợp tất sẽ tổn thương vĩnh viễn.

Mở nắp bảo nang của Hắc Bồ Đề thiên mẫu ra, trông mắt Ngụy Tác co lại.

So với nắp bảo thủ trạc của gã, nắp bảo nang của Hắc Bồ Đề thiên mẫu quá ít đồ, không hề có linh thạch và đơn dược, tổng cộng chỉ hai mươi mấy pháp bảo pháp khí và nguyên liệu luyện khí, nhưng đại đa số khí tức thấp phần bất phẩm, đều là thượng cổ cổ bảo, cổ pháp khí, trừ Toại nhân kinh vi bản được ả giới thiệu rồi thì còn lại đều trông rất đặc biệt, không rõ tác dụng.

Lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên không có mặt, dù gã dùng nhưng thứ có sẵn để tìm ra cách sử dụng vật này thì cũng không dám dùng, đại đa số đều là pháp khí, một khi kích phát là uy năng triệt để hao tận, không ai biết sau đó còn tác dụng gì, sẽ phản ứng thế nào.

Đều không phải phạm phẩm, trong đó rất có thể có truyền thừa pháp khí kinh nhân, nhưng Hắc Bồ Đề thiên mẫu không nói thì Ngụy Tác cũng không thể sử dụng. Nắp bảo nang của ả không có linh dược ôn dưỡng thần thức.

“Thế nào, không biết hả?” Thần sắc Ngụy Tác biến hóa vi diệu, nhưng Hắc Bồ Đề thiên mẫu vẫn nhận ra nên bật cười, “Người vĩnh viễn không biết công dụng những thứ đó, lấy được cũng vô dụng, có khi giúp cho những kẻ sẽ giết người tới đây.”

“Cho người biết, Tô Thần Huyết, Vương Vô Nhất, Thiên Cửu, thậm chí Thánh Vương tông tông chủ đều có thứ để đối phó người, người chắc chắn sẽ thành chó nhà có tang! Hiện tại đạo lữ của người và bọn Nguyên Âm lão tổ đã bị thu vào bình, tin người chạy trốn lan khắp tu đạo giới. Người tưởng mình thắng hả? Không biết lúc người chết sẽ thê thảm thế nào... Ha ha ha ha ha.” Thoáng ngừng lại, Hắc Bồ Đề thiên mẫu bật cười, toàn thân rung rung.

“Nói xong chưa? Xong rồi thì đến lượt ta.” Ngụy Tác lạnh lùng nhìn ả cười, qua đó biết được không ít tin tức cần thiết. Đợi ả tắt cười, gã vung tay, mấy viên tinh thạch trong suốt dưới ánh nắng, lóe tử sắc quang hoa xuất hiện. “Hắc Bồ Đề thiên mẫu, ta không biết phần lớn đồ của người nhưng với kiến thức của người chắc biết tinh thạch này?”

“Lưu ảnh pháp tinh?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu cười nhạo, “Tinh thạch có thể liên tục ghi lại hình ảnh, người định ghi lại quá trình hành hạ ta rồi đưa vào tu đạo giới làm nhục ta? Người tưởng ta sợ hả? Người hiện tại chưa biết chừng sẽ bị giết, dù có tinh thạch cũng không truyền đi được, bọn Vương Vô Nhất tuyệt đối không để người tăng cường uy danh bằng cách lưu truyền đi.”

“Chỗ này còn lại chút xíu nhưng đủ rồi. Không biết người biết thứ này không?” Ngụy Tác lãnh đạm nhìn Hắc Bồ Đề thiên mẫu đoạn đưa một đơn bình cho ả xem.

“Thiên vân tinh? Người định làm gì?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu triệt để biến sắc, run lên, thần sắc chế nhạo biến thành kinh hãi.

“Nếu ta bôi thứ này trên mình ngươi thì sẽ có vô số yêu thú hứng thú nhỉ?” Ngụy Tác liếc Thiên khung gần đó, bình đạm nói, “Sắp vào Thiên khung, cách tu sĩ thành trì chắc không xa, lúc đó ta chỉ cần bôi lên ngươi tất sẽ phát động thú triều tiểu quy mô. Trung tâm sẽ là ngươi.”

Thoáng ngừng lại, gã nhìn Hắc Bồ Đề thiên mẫu triệt để biến sắc, “Không biết những tu sĩ Tịch Hàn đại lục đến tiểu diệt yêu thú thấy ngươi thì thế nào? Hơn nữa sẽ có người nhìn thấy Lưu ảnh pháp tinh ghi lại cảnh ta để ngươi ở đó? Nhục thân của ngươi chịu bao nhiêu yêu thú cũng không thành vấn đề, căn bản không chết đâu? Ta muốn biết với cấm chế Đại Hỉ tông thì ngươi còn thoải mái nữa không.”

1110. Chương 1108: Sáu Dải Thần Văn

“Ngươi...!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu xám ngoét mặt mày, định mắng Ngụy Tác nhưng vì tâm thần kích động thái quá nên học máu.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu dám oanh kích cả Thiên khung thì hành sự quả quyết hơn tu sĩ thông thường nhiều lần, nhưng nếu đúng như Ngụy Tác nói, bị vô số yêu thú thay nhau làm nhục trước mắt người khác thì ả sẽ thành kẻ đầu tiên lịch sử tu đạo giới, sẽ được ghi vào các loại điển tịch, lưu truyền nhiều đời.

Đúng như Ngụy Tác nói, với nhục thân của ả mà trong Thiên khung chỉ có ngũ cấp lục cấp yêu thú, đến bao nhiêu cũng không khiến ả chết.

Không chỉ là Đại Hỉ tông tổn thất một tông chủ, Ngụy Tác lấy lại chút vốn mà cả Đại Hỉ tông sẽ thành trò cười.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu tuy không sợ gì nhưng bị vô số yêu thú... thì ả không chịu được.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu phun ra nghịch huyết, Ngụy Tác không thèm nhìn mà thu Lưu ảnh pháp tinh và Thiên vân tinh lại rồi quay vào trong Thiên khung.

“Hiện giờ lao bao nhiêu ngày từ khi các ngươi dùng Đại chư thiên tạo hóa bình âm toán ta?”

Ngụy Tác thấy mảng Thiên khung bị Hắc Bồ Đề thiên mẫu phát động công kích thoáng có vết nứt nhưng đã lành lại, coi như không hề tổn hại, nhưng gã biết Thiên khung thọ nguyên không còn dài, nên xuyên qua Thiên khung rồi là hồi ngay.

“Ngươi...” Hắc Bồ Đề thiên mẫu suýt nữa học máu nhưng cố nén được, gào lên, “Ta ẽ cho ngươi biết pháp khí cùng pháp bảo đó là gì nhưng ngươi đừng mơ lấy được thuật pháp của Đại Hỉ tông!”

“Được.” Ngụy Tác không nhìn Hắc Bồ Đề thiên mẫu, “chỉ cần ngươi đáp thật, ta sẽ để ngươi thống khoái. Không dùng thủ đoạn ban này đối phó ngươi nữa. Ta cũng không cần công pháp cùng thuật pháp của Đại Hỉ tông nhưng ngươi phải giao hết mấy môn đại đạo pháp vực thần văn ra. Hiện tại ngươi tu vi tận phế, không thể ngưng luyện thần văn, ta sẽ hạ cấm chế, giúp ngươi khôi phục một chút chân nguyên, bản nguyên thần huyền pháp tướng của ngươi đã vỡ, thần thức giảm nhiều nhưng ngưng luyện vài thần văn chắc không khó chứ?”

Ngụy Tác nói thế nhưng không định thả ả. Bí pháp của ả, nhất là môn liệt vào thượng cổ thập đại thuật pháp phòng ngự thì gã quyết lấy, nhưng với tu vi bây giờ thì cách dễ thắng chiến lực nhanh nhất là thần văn của ả.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu ít nhất biết năm đại đạo pháp vực, hiện tại tu vi tận phế, không thể gỡ trò gì được, Ngụy Tác chỉ cần dùng đạo thuật pháp của Đông Hoang tông là biết thật giả.

Chỉ năm thần văn này, nếu dùng Vạn cổ thánh vương kinh khắc vào thể nội cũng coi như nhục thân tu vi dễ thăng một mức, công pháp cùng thuật pháp khác dù là giới hạn sau cùng của Hắc Bồ Đề thiên mẫu thì vẫn còn Phổ độ thần quang.

Gã không muốn phí lời, không thèm nhìn Hắc Bồ Đề thiên mẫu, sợ ả qua thần sắc mà đoán được.

“Giao thần văn? Không cần công pháp cùng thuật pháp của Đại Hỉ tông?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu loạn hết tâm thần thấy thế thì nghiêng răng găm lên phần hận, “Được, ta đáp ứng. Ta cho người biết thần văn, người cho ta chết thống khoái.”

Sự thực Hắc Bồ Đề thiên mẫu dù bị uy hiếp bằng vô số yêu thú nhưng không chịu giao công pháp cùng thuật pháp, chỉ là Ngụy Tác hành sự thái quá độc ác, hạ được tông môn nào là truyền thụ sạch bất truyền chỉ bí đi, ví như thuật pháp Thiên Kiếm tông hiện tại lan khắp trong hàng ngũ tán tu, tương lai sẽ tạo thành vô số kiếm tu, ảnh hưởng sâu rộng đến tu đạo giới.

Nếu gã có được công pháp cùng thuật pháp mà thân truyền đệ tử, trưởng lão cũng không được học, rồi lại tùy ý truyền bá đi thì đệ tử Đại Hỉ tông không việc gì lập công cho tông môn nữa, tông môn tất nhân tâm ly tán, mất đi căn cơ.

“Trả lời câu hỏi đầu tiên của ta đã, từ khi các người dùng Đại chư thiên tạo hóa bình ám toán ta là bao lâu rồi?” Ngụy Tác cười lạnh.

“Gần bốn ngày đêm.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu run lên vì khuất nhục nhưng đành nói.

“Nói vậy ta ở trong lòng núi ôn dưỡng thần thức gần hai ngày đêm, lâu thế mà với thủ đoạn của các người vẫn chưa theo kịp?” Ngụy Tác lúc đó mới biết vì thần thức gần tan mà ở trong lòng núi lâu như thế, đối phương không đuổi kịp thật khiến gã không dám tin. Nhưng sự thực là thế, gã dùng đạo thuật pháp của Đông Hoang tông thì biết Hắc Bồ Đề thiên mẫu không nói dối.

“Toại nhân kinh vĩ bản vốn không ở trên mình ta, ta lệnh cho môn nhân đưa đến, lại qua một thời gian rồi, chạy được gần ấy vạn dặm, muốn đến cũng cần không ít thời gian, người quyết không thể thoát được nên ta và bọn Thiên Cửu thần quân đành động dụng truyền thừa pháp khí đi một lúc mấy vạn dặm.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu run lên như muốn thổ huyết.

“Người tính không bằng trời tính.” Ngụy Tác chợt có ý nghĩ này, theo tính toán của bọn Hắc Bồ Đề thiên mẫu thì gã không thể thoát nhưng không ai ngờ Lực sơn long quy bị gã đánh vỡ, không ai ngờ thần thông như Hắc Bồ Đề thiên mẫu lại bị gã đánh bại, thậm chí bất sống.

Tính toán đến đâu cũng có lúc sai lầm, không thể trăm phần đúng cả trăm.

“Lần này có bao nhiêu đại năng? Thiên Cửu thần quân và Vương Vô Nhất có pháp khí gì đối phó ta? Cả pháp bảo chúng dùng để truy đuổi ta, người nói đi.” Hít sâu đoạn Ngụy Tác hỏi gấp.

“Lần này trừ ta và Vạn Hoàng công tử, Thiên Cửu thần quân, Trảm Đài Linh Lan, Thiên Hỏa thần quân còn có Trung thiên tử lôi tông tông chủ, Bích Tỳ tông tông chủ, Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết, Thánh Vương tông tông chủ, cùng thần huyền đại năng thần bí kia, cả Đơn Nguyên tông tông chủ Ngọc Lý thần quân của Lưu Hỏa đại lục đến sau. Thiên Cửu thần quân có Thiên xá cổ lệnh, là tuyệt cường pháp khí phòng ngự, tế xuất là hóa thành linh quang quang tráo bao trùm mấy nghìn trượng, thậm chí chặn được chân tiên công kích. Còn cả ‘Thiên địa chiến hồn’ pháp khí, tổ sư Hoàng Đình tông dùng thần hồn một Thần huyền ngũ trọng trung kỳ đại năng luyện chế thành, là một đạo thần niệm, uy năng thuật pháp còn hơn ta. Vương Vô Nhất thì ta không rõ, nhưng Tô Thần Huyết thì đích xác có Tà vương bảo quan sát thương thần thức. Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý chân nhân có pháp khí gì thì ta không biết.”

“Ngọc Lý thần quân, tu vi gì? Kẻ không liên can gì đến ta cũng đến đòi dây máu ăn phần.” Ngụy Tác cười lạnh, gã chưa nghe nói đến Ngọc Lý thần quân nhưng Đơn Nguyên tông là siêu cấp tông môn của Lưu Hỏa đại lục.

“Y có tu vi Thần huyền tứ trọng trung kỳ.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu không giấu gì, nghiêng răng nói.

“Đại chư thiên tạo hóa bình đang trong tay ai?” Ngụy Tác hỏi tiếp.

“Đại chư thiên tạo hóa bình là của Trung thiên tử lôi tông thì phải trong tay tông chủ của họ.”

“Trung thiên tử lôi tông tông chủ ở đâu? Nếu giết được hoặc bắt sống ta, tiếp theo các người gặp nhau ở đâu?” Ngụy Tác nhướn mày hỏi.

“Vốn bọn ta đã xiết vòng vây, bày pháp trận đợi người chui vào nhưng người xông thoát được, ta mới động dụng Hoàng đình thần quyết một mình đuổi theo. Giờ ta không biết họ ở đâu nhưng ai cũng có pháp khí

truy tung, ta giết được người thì chỉ cần đợi là họ sẽ tới.” Sắc mặt Hắc Bồ Đề thiên mẫu cực kỳ khó coi.

“Người còn chưa nói dùng pháp khí gì truy tìm ta, trong bọn chúng ai là kẻ có thể đến đầu tiên?” Ngụy Tác mắt lóe lên hỏi.

“Trung thiên tử lô tông và Bích Tỳ tông dùng pháp kính truy tìm được trong ba vạn dặm, Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết dùng pháp khí cảm tri được khí tức Động Hư bộ pháp, Thánh Vương tông tông chủ có pháp khí truy tung khí huyết của người.”

“Người biết mấy môn đại đạo pháp vực?” Ngụy Tác trầm ngâm đoạn hỏi.

“Ta biết sáu môn đại đạo pháp vực.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu gần như thổ huyết. Ắ biết Ngụy Tác chỉ diễn hóa được Đăng tiên pháp vực thì tu vi và thần thông kém xa ả nhưng thế này thì ả lại lọt vào tay gã.

“Ghi lại ngưng luyện và cảm ngộ về các thần văn đó cho ta.”

Tiếp đó gã lại hạ cấm chế vào thể nội Hắc Bồ Đề thiên mẫu rồi làm tan linh được để ả hồi phục đôi chút chân nguyên, ngưng luyện thần văn.

Không đầy một tuần hương, sáu ngọc phù ghi thần văn của Hắc Bồ Đề thiên mẫu đã lọt vào tay gã, gã lại vung tay hóa giải chút chân nguyên của ả.

1111. Chương 1109: Cường Địch Ngụy Hiểm Tiến Đến

Sáu môn đại đạo pháp vực, trừ năm loại từng dùng đấu với Ngụy Tác thì còn một môn là “Hắc đàm ma xà”.

Môn đại đạo pháp vực này là nguyên khí pháp tắc Hắc Bồ Đề thiên mẫu cảm ngộ đầu tiên, hóa ra cự xà công kích đối phương, nhưng uy lực kém nhất trong sáu môn ả biết, nên đấu với Ngụy Tác thì không sử dụng.

Năm môn kia là “Luân hồi ma quả”, “Yên không hàng ma xử”, “Cổ vực thiên mẫu”, “Ma quang liên đài” cùng “Ưu đàm ma liên”.

Sáu môn này có vài môn không đáng gì với Ngụy Tác nhưng “Yên không hàng ma xử” và “Ưu đàm ma liên” thì khác.

“Yên không hàng ma xử” là thuật pháp phụ trợ biến phía trước thành chân không, đề thăng độ tốc, có môn này phối hợp, thi triển Động Hư bộ pháp càng xa.

“Ưu đàm ma liên” đứng trong thượng cổ thập đại thuật pháp phòng ngự thì càng không phải nói.

“Pháp bảo và pháp khí này có công dụng gì.”

Lấy được ngọc phù ghi sáu đạo pháp vực thần văn, Ngụy Tác thu cả năm mảnh lại, cầm mảnh ghi “Hắc đàm ma xà” thần văn đơn giản nhất lên, bức hỏi Hắc Bồ Đề thiên mẫu công dụng của pháp bảo và pháp khí trong nạp bảo nang.

“Cho người biết cũng không sao.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu tỏ vẻ gần như hờn hờ, “Pháp bảo và pháp khí này, trừ Toại nhân kinh vĩ bản và Tử vi tinh đấu cổ phù có chút tác dụng với người thì còn lại vô dụng.”

“Hà?” Ngụy Tác hơi nhíu mày nhìn Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“Người có thuật pháp biết ta nói dối hay không, người nghe là hiểu.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu càng tỏ vẻ vui sướng, “Cho người biết pháp bảo và pháp khí đó đều để ngăn chặn thiên uy và tinh thần nguyên khí khi độ kiếp, dùng để đối địch thì vô dụng.”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu cho rằng gã lấy được cả mớ cũng vô dụng nên tỏ ra hờn hờ.

“Để ngăn thiên kiếp?” Ngụy Tác rúng động.

“Không sai, trừ Toại nhân kinh vĩ bản và Tử vi tinh đấu cổ phù thì đều là pháp bảo và pháp khí để ngăn thiên kiếp! Với thần thông của ta, không cần pháp bảo khác, dù chỉ vài món cũng dùng rồi trong lúc đuổi

theo người.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu liên tục gầm khê. Đề cập đến thần thông, ả lại nghĩ tới việc với tu vi tiến cảnh của mình sẽ là người đầu tiên trong mấy nghìn năm thành chân tiên nhưng lại đứt gánh trong tay Ngụy Tác! Tâm cảnh này khiến ả gần như điên cuồng.

Ngụy Tác liên tục cười lạnh. Hắc Bồ Đề thiên mẫu tưởng nhưng pháp khí đó vô dụng với gã chứ nào ngờ thứ ngăn cản tu vi tiến cảnh lớn nhất của gã là thiên kiếp. Gã vợ vét ngân ấy tông môn, tham gia ngân ấy đại hình phách mại hội cũng chỉ lấy được mấy chục món, nhưng giờ chỉ mình ả mà gã được hai mươi mấy món. ả mà biết tất lại học máu.

Tuy ngầm cười nhạo nhưng Ngụy Tác không đổi sắc mà bảo Hắc Bồ Đề thiên mẫu, “Tử vi tinh đấu cổ phù có tác dụng gì?”

“Ngân tử cổ phù có thể hóa ra bảy vì sao, mỗi vì sao gần đạt uy năng tiên khí, lơ lửng trên không như bảy pháp luân, được một tuần hương. Với nhục thân của người thì pháp khí này không mấy tác dụng, cổ phù này vốn ta định để ngăn đỡ thiên kiếp.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu gầm lên trầm trầm đáp.

“Đối với thiên kiếp của tu sĩ thì người hiểu gì, trong các pháp bảo và pháp khí để ngăn đón này thì công dụng và cách điều khiển thế nào?” Ngụy Tác ngo lơ Hắc Bồ Đề thiên mẫu mà hỏi tiếp.

“Mười mấy vạn năm nay, do thiên địa nguyên khí biến động, thiên kiếp hiện tại cũng gần như trước kia, ta biết đợt thứ nhất là Hỏa vân thiên kiếp, đợt thứ hai là Cuồng lôi thiên kiếp, tầng thứ ba Thiên lôi địa hỏa, đợt thứ tư Vãn thạch thiên hàng, đợt thứ năm Âm phong lai tập, thứ sáu Kim phong hỏa tuyền, thứ bảy Thiên ma từng sinh. Có ghi chép nói là có chín đợt nhưng có ghi chép bảo thời thượng cổ mới chia làm chín đợt, khác với thiên kiếp hiện tại chỉ có bảy lớp.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu khản trừ Ngụy Tác, nhất phó nhĩ tự kỷ phán đoạn đích dạng tử.

“Thiên ma từng sinh là gì?”

“Nghe nói ý nghĩ của người thay đổi, tách ra thần thức cũng bị thiên kiếp uy năng cắt đứt, hình thành nhân hình ma vật biết thần thông, như thượng cổ tu sĩ để lại thần niệm hóa hình. Không ít nhân hình ma vật, thậm chí có một phần thần thông của người. Tu sĩ thần thông càng lợi hại thì thiên kiếp này càng khó qua.”

“...”

Ngụy Tác và Hắc Bồ Đề thiên mẫu liên tục trao đổi, trừ những kiến thức về thiên kiếp mà ả biết, thì công dụng cũng như cách sử dụng pháp bảo và pháp khí đều chống lại, gã đều hỏi rõ.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu hiểu về thiên kiếp gần tương tự ghi chép bọn Ngụy Tác thu gom được, thậm chí còn kỹ hơn. Có những tầng kéo dài bao lâu thì ả cũng biết, thao ả và Ngụy Tác phán đoán thì pháp bảo và pháp khí gã gom để ngăn thiên kiếp, cộng với hơn hai mươi món của ả vẫn thiếu nhiều.

“Hiện tại không có Tị tiên ngọc sơn, Vạn lý sư ảnh kính cũng không, gặp Tứ tí hoang tộc đại năng thì không thể thoát.”

Hỏi rõ ràng mọi nhẽ, Ngụy Tác chấp nhận đánh cược, không e dè Tứ tí hoang tộc đại năng nữa mà sử dụng Động Hư bộ pháp vượt hư không, tiến về Minh vĩnh băng xuyên.

“Người không chạy sâu vào man hoang hoang nguyên mà về hướng Đại Hàn cung là có ý gì?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu thấp phần kinh nghi. Ngụy Tác ngo lơ ả, thần thức gã bị thương nên không thể thi triển Phổ độ thần quang, đành tham ngộ “Hắc đàm ma xà” trong sáu thần văn của ả.

Gần nửa ngày sau, gần đến hoàng hôn thì Ngụy Tác cầm ngọc phủ chột giật giật chân mày nhìn lên thỉnh không sau lưng.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu bị chân nguyên cuốn lấy, trúng không ít cấm chế nên không thể cảm tri, nhưng thấy gã như thế thì ả cười vang, “Được! Có người đuổi tới! Ngụy Tác, đại hạn của người đến rồi.”

Ngụy Tác vào Thiên khùng thì tránh thành trì, đi trong hoang nguyên băng nguyên, thấy ở chân trời vàng nhờ nhờ có bạch sắc quang hoa chói lòa bắn tới với tốc độ khó tưởng tượng nổi.

Tốc độ này đã đến mức không thể hình dung, tựa hồ phía trước bạch quang đã uốn cong thiên địa như ngọn lửa uốn mình.

Ngụy Tác neho mắt dừng lại, độn tốc đạo bạch quang vượt xa Động Hư bộ pháp, thoáng cái đã vượt nghìn dặm, cơ hồ là hai bạch sắc trường đực xé hư không, bên trong có tu sĩ.

“Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên.”

Chỉ mười mấy tích tắc, Ngụy Tác đã nhìn rõ trong đó là một đại hán cao lớn trọc đầu và thanh niên áo lợt.

“Thánh Vương tông tông chủ đến rồi!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu gầm lên.

“Cái gì!”

“Hắc Bồ Đề thiên mẫu lọt vào tay y!”

“Hắc Bồ Đề thiên mẫu bị y bắt sống!”

Cách Ngụy Tác không dầy một nghìn rưỡi dặm, nhìn rõ gã và Hắc Bồ Đề thiên mẫu thì Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên run lên kinh hãi cực độ.

Cả hai tướng gã bị Hắc Bồ Đề thiên mẫu bắt sống, sợ ả ăn hết nên dùng truyền thừa pháp khí đến nơi, không ngờ Hắc Bồ Đề thiên mẫu không ra hình người, đã bị gã bắt!

“Sao có thể!” Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên như thấy cứu cấp yêu thú bị tam cấp yêu thú nuốt chửng.

“Chát!” Mắt Ngụy Tác ánh lên, phong ấn Hắc Bồ Đề thiên mẫu, đồng tể xuất Bất diệt tịnh bình thu ả vào.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu từng nói Thánh Vương tông tông chủ có thứ để đối phó gã nhưng là gì thì ả cũng không biết. Gã biết hoa y thanh niên có thần thức công phạt chi pháp đáng sợ, hiện tại thần thức gã tổn thương, đấu với y không có lợi gì.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu còn hai môn thuật pháp mà gã muốn lấy, gặp hai đối thủ cực kỳ nguy hiểm này thì gã phải bảo vệ ả trước.

“Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng bị ta bắt sống, hai thủ hạ bại tướng các ngươi cũng định khoe khoang?” Ngụy Tác đứng trên không trung, nhìn Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên, cười lạnh.

1112. Chương 1110: Gian Nan Tiến Bước

Ngụy Tác cố ý dọa dẫm, gã lúc này không chắc thắng Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên mà có thắng cũng không dễ dàng nên dọa được kẻ nào đi là hay kẻ đó.

“Y lại đến mức này, cả Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng không phải đối thủ!”

Thánh Vương tông tông chủ ném đòn với gã, tuy lần này mang theo truyền thừa pháp khí, lại cùng hoa y thanh niên liên thủ, vốn rất hung hăng nhưng thấy Hắc Bồ Đề thiên mẫu thê thảm như thế, lại thấy gã cười lạnh thì run lên như bị hắt tuyết lạnh vào người.

“Có thể y hư trương thanh thế, không thì với tính y tất không cùng bọn ta lăm lờ như thế mà đã giết ngược lại chứ đợi làm gì?” Mắt hoa y thanh niên lóe lên, tỉnh khỏi cơn sợ hãi, sầm mặt truyền âm cho Thánh Vương tông tông chủ.

“Y chống nổi cả uy năng Đại chư thiên tạo hóa bình thì có thể có pháp bảo và pháp khí mà bọn ta không biết, hiện tại Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng không phải đối thủ, hai chúng ta đấu với y tất cực kỳ nguy hiểm.” Thánh Vương tông tông chủ vẫn sợ hãi, nhanh chóng truyền âm đáp.

“Nếu y có pháp bảo và pháp khí đối phó chúng ta thì đã quang minh chính đại tung hoành, không cần trốn nữa. Hắc Bồ Đề thiên mẫu tới đa trùng kế của y.” Hoa y thanh niên càng tỏ vẻ lãnh tĩnh truyền âm, “Đúng là đại đạo cần mạo hiểm, Hắc Bồ Đề thiên mẫu trong tay y, chỉ cần chúng ta đối phó được y thì mọi thứ sẽ thuộc về chúng ta!”

“Với thần thức công phạt bí pháp của tại hạ, ít nhất cũng có thể chế trụ được y tạm thời, cướp lấy tiên cơ, tông chủ trực tiếp tể truyền thừa pháp khí, nếu một đòn hạ được y thì chúng ta lời to, không được thì chúng

ta chạy. Thượng thanh phi thiên phù đủ cho chúng ta đánh xong lui đi hai vạn dặm, y không thể đuổi kịp!” Hoa y thanh niên hơi sững lại rồi lạnh lùng liếc Ngụy Tác nh.

“Được!” Thánh Vương tông tông chủ vốn thâm kinh hãi, nghe vậy thì nghiêng răng động lòng.

“Xem ra hai người này truyền thừa pháp khí lợi hại!” Thấy Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên hơi sững lại rồi định đi tiếp, Ngụy Tác lạnh buốt trong lòng, biết không dọa được họ, vô số bạch sắc hà quang rực lên diễn hóa Đẳng tiên pháp vực.

“Đạo thần thức công phạt chi pháp của y đến mức mà phá được nhiều thần uy năng của Đẳng tiên pháp vực? Y đột phá thần huyền rồi thì thần thức lại như thế?”

Ngụy Tác cảm giác hơi lạnh như nước quét tới.

“Vù!”

Với lóe lên ý nghĩ thì mi tâm gã như bị kim châm!

Ngụy Tác tổn thương thần thức không nhẹ, giờ trúng đòn thì học lên, co người, Đẳng tiên pháp vực cũng tan đi.

Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên cách gã một nghìn ba trăm dặm.

Hoa y thanh niên đột phá thần huyền thì thần thức đến mức từ cự ly đó cũng phát động công kích, hoàn toàn vượt tính toán của gã.

“Ngụy Tác, lần trước ngươi đánh nát nhục thân của ta, lần này cho ngươi ném mùi tương tự!”

Đẳng tiên pháp vực tan đi, Thánh Vương tông tông chủ cười vang, bạch sắc cổ phù trên đầu rực quang hoa, độn tốc của y và hoa y thanh niên tăng gấp đôi, như vượt giới hạn hư không, vượt liền mấy trăm dặm, như Tứ tí hoang tộc đại năng phát động Động Hư bộ pháp.

Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên đã định dẫn, tam giác cổ phù lấp lóe xuất vô số khoa đầu quang tự bay lên trước mặt Thánh Vương tông tông chủ.

Cổ phù trông như vãn thiết xám đen, tạo cảm giác mấp mô tự nhiên rồi được đại năng nào đó luyện chế thành cổ phù thể này.

Cổ phù bay lên, miệng Thánh Vương tông tông chủ phun hồng quang bắn vào, cổ phù hóa thành hắc hôi sắc quang trụ, lóe lên rồi thấu vào người Ngụy Tác.

“Xoạt...” Hắc hôi sắc quang trụ giáng vào, khí huyết trong thể nội Ngụy Tác hóa thành tro với tốc độ kinh nhân, thân thể khô đi.

“Chát!” Ngụy Tác gần đây lĩnh ngộ đại đạo pháp vực Thái cổ hung hỏa quyết, hắc sắc quang trụ thấm vào thể nội là phát động Thái cổ hung hỏa quyết, thể nội bùng bùng hắc hỏa nhưng chạm vào hắc hôi sắc quang là uy năng Thái cổ hung hỏa quyết như chạm vào vũng xoáy kinh nhân mà thành tro!

Pháp vực kinh nhân khiến gã nhận ra đạo hắc hôi sắc quang trụ là do đại năng dùng thuật pháp phong ấn một môn đại đạo pháp vực, là nguyên khí pháp tắc kinh nhân, chuyên môn suy bại khí huyết!

“Oành!”

Đồng thời, tinh khí bàng bạc từ sau gáy Ngụy Tác tràn lên, đấu với uy năng diệt tính, gã rung động, như gỗ mục được nước mát tưới vào.

Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên nhận ra.

“Hóa ra ngươi dựa vào cổ phù này, tưởng biến nhục thân của ta thành tro hả!”

Ngụy Tác gầm vang, toàn thân bao trong quang hoa chói lòa lao vào Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên.

“Nguyên thủy thần mộc thần căn! Lẽ nào y có cách trồng Nguyên thủy thần mộc thần căn của Hóa Thiên giáo vào thể nội! Không được! Y liều mạng thì chúng ta không phải đối thủ!” Thánh Vương tông tông chủ

gào lên, bạch sắc ngọc phù lại rực quang hoa, đạo đạo bạch sắc thần quang lao đi, càng lúc càng xa Ngụy Tác.

“Ngụy Tác, dù ngươi có Nguyên thủy thần mộc thần căn, thì Thần vẫn huyết phù của Thánh Vương tông đủ khiến nội phủ và kinh mạch ngươi khô cong, lần tới ta sẽ giết ngươi!”

Nhất triệt để lập khai cự ly, Thánh Vương tông tông chủ oán độc ngoan lạt đích thanh âm, đã mã thượng tại hư không chi trung truyền liễu xuất lai.

Thoáng sau giọng nói như chỉ rung trong hư không, bạch sắc độn quang bao lấy Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên đã khuất tầm mắt gã.

Thấy không đuổi kịp, Ngụy Tác dừng lại, mặt vàng vọt, thể nội như có dòng nước và vô số hỏa khí đối va nhau, làn da khô cong rúng động.

Đúng như Thánh Vương tông tông chủ nói, Ngụy Tác nhận ra Thần vẫn huyết phù dần suy kiệt, có tinh khí của Nguyên thủy thần mộc thần căn tràn ra, nhục thân gã tuyệt đối không sao, nhưng uy năng đạo cổ phù thấm vào kinh mạch và nội phủ nên hai nơi này không được nguyên khí tưới nhuần đầy đủ, sẽ suy bại trong vài ngày.

Mấy ngày khó mà phục nguyên, truyền thừa pháp khí cỡ này bị tiêu hao thì giao thủ trong tích tắc, gã không thiệt gì.

Nhưng tình thế nguy ngập, nội phủ và kinh mạch suy bại, trong vài ngày sẽ ảnh hưởng đến chân nguyên lưu động tạo và uy năng thuật pháp.

Thần thức sát phạt của hoa y thanh niên lại đã thương thần thức gã nên tới đây gã phải dùng nhục thân đi đường. Như thế sẽ không thể cắt đuôi bọn Thánh Vương tông tông chủ được xa, cũng may y và hoa y thanh niên không có gan liều mạng, không thì sẽ trọng thương thần thức gã, thậm chí là lấy mạng gã.

“Phù!” Dừng lại trên không, Ngụy Tác hít sâu một hơi, không khí băng lãnh khiến thần thức và nhục thân gã bớt nóng, gã thu Bất diệt tịnh bình, chân nguyên cuốn Hắc Bò Đề thiên mẫu, tiến về Minh vĩnh băng xuyên.

Nghĩ lắm cũng vô dụng nên gã cứ đi tới.

“A! A! Không ngờ trước đây nhục thân y thụ thương nhưng không khôi phục nhờ linh dược mà nhờ Nguyên thủy thần mộc thần căn, phương pháp này không hiểu thất truyền bao nhiêu vạn năm, Hóa Thiên giáo cũng không biết mà y biết!”

Thánh Vương tông tông chủ thấy không thành thì bỏ chạy, đã cách gã năm nghìn dặm chợt gào lên.

Tuy lời y lúc bỏ chạy tựa hồ thập phần đắc ý, nhưng thật ra trước mắt tối sầm, lửa giận bùng bùng, vì tiếp theo tất Ngụy Tác thực lực đại giảm, nhưng y và hoa y thanh niên không chắc hạ được gã nên đành hợp lực với đại năng khác. Lẽ ra phần được ăn hết thì lại phải chia chác.

“Vù!” “Vù!” “Vù!” ...

Thánh Vương tông tông chủ vung tay lên tục, xung thiên quang diễm tỏa đi.

1113. Chương 1111: Rốt Cục Tới Rồi

“Đây là tin Thánh Vương tông tông chủ phát ra, chẳng phải Hắc Bò Đề thiên mẫu đã đuổi kịp, sao giờ vẫn chưa bắt sống y?”

Thánh Vương tông tông chủ liên tục phát xung thiên quang diễm, như từng vì sao từ dưới đất bay lên, từ một nơi khác có trung niên nam tử râu dài mặc đậm hoàng sắc pháp y, pháp y đều thêu mẫu đơn hoa văn, ôn nhuận như ngọc nhìn thấy một đạo xung thiên quang diễm.

Trung niên nam tử hơi kinh ngạc rồi vung tay, mấy đạo xung thiên quang diễm bắn đi rồi thân ảnh loáng lên, hóa thành lưu quang, lao về phía Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên.

“Thế nội ngươi có nhiều sinh mệnh tinh hoa nhờ Nguyên thủy thần mộc thần căn. Ha ha, dù thế thì nội phủ và kinh mạch trong mấy ngày tới sẽ suy bại, uy năng thuật pháp sẽ chỉ còn một phần mấy. Thần thức đã cũng thụ thương nghiêm trọng, nhất thời không thể khôi phục, thậm chí có thể tan rã, biến thành kẻ điên! Ngươi Tác, ngươi không thể thoát được, cũng chết như ta thôi!” Lại cố thi triển Động Hư bộ pháp mấy chục lần, Ngươi Tác đáp xuống, dùng nhục thân lao đi, đồng thời giải khai phong ấn cho Hắc Bồ Đề thiên mẫu, ả liền cười vang.

“Bớt lời đi, ngươi có thuật pháp ôn dưỡng thần thức thì giao ra.” Ngươi Tác ràn rạt sát cơ, không nhìn Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“Thuật pháp? Ngươi Tác, đừng quên từ đầu đã giao hẹn ta không giao công pháp cùng thuật pháp, ngươi định nuốt lời?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu cười vang.

“Ta nói sao?” Ngươi Tác lạnh lùng nhìn Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“Ngươi...” Hắc Bồ Đề thiên mẫu cứng người, như hiểu ra gào lên, “Ngươi Tác, ngươi tự xưng nói ra là giữ lời, rất có chữ tín, lẽ nào định nuốt lời! Ta tuân theo song phương ước định, nếu ngươi không muốn làm tiểu nhân thì giết ta đi!”

“Chết cười, ta vốn là gian thương Linh Nhạc thành, ta giữ chữ tín chỉ là với phổ thông tu sĩ còn với những kẻ chỉ muốn giết ta thì cần gì phải nguyên tắc đến độ đó?” Ngươi Tác cười lạnh, “Nếu không muốn quá khó coi, thì mau giao thuật pháp ra.”

“Được... Được! Được!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu không cười nổi mà gào lên, “Ngươi Tác, ngươi dám nuốt lời, bắt quá người sẽ thất vọng, ta không có thuật pháp ôn dưỡng thần thức nên ngươi cứ đợi đấy để bọn Thánh Vương tông tông chủ truy sát!”

“Sao hả, ta không nói dối chứ, ngươi không thoát được đâu!” Ngươi Tác dùng thuật pháp Đông Hoang tông, Hắc Bồ Đề thiên mẫu cười vang, “Từ giờ trở đi, ta không nói gì với ngươi, đừng mong lấy được thuật pháp nào.”

“Ngươi không bảo ta cũng không sao.” Ngươi Tác nhìn Hắc Bồ Đề thiên mẫu, “Ta sẽ dùng Phổ độ thần quang độ hóa ngươi.”

“Phổ độ thần quang? Ta có nghe đến đạo bí pháp này của Công Đức tông nhưng với thần thức của ngươi sẽ thi triển được sao? Được, ta sẽ chống mắt xem ngươi bị diệt thế nào!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu gào lên.

Ngươi Tác không lắng lời với Hắc Bồ Đề thiên mẫu, mục quang lóe lên, lại trực tiếp phong ấn ả, liên tục cất bước, được mấy lần tung mình thì đột nhiên nhận ra gì đó, vỗ lên nơ thú đại tả Phệ Tâm trùng ra, rồi phát động Động Hư bộ pháp, lao lên một đỉnh núi thấp ngập tuyết.

Độn quang của gã vừa tan chưa đầy một tuần hương, hoàng sắc lưu quang với tốc độ kinh nhân đuổi tới.

Độn quang là một phi độn pháp bảo hình hoàng sắc ngọc kiếm, bên trên là Thánh Vương tông tông chủ, hoa y thanh niên và trung niên nam tử ôn nhuận như ngọc.

Thánh Vương tông tông chủ nhìn pháp kính truy tung khí huyết Ngươi Tác, nhìn tứ tung với vẻ thập phần khó coi.

“Sao lại thế được?” Thấy sắc mặt Thánh Vương tông tông chủ khó coi, rõ ràng mất dấu Ngươi Tác, hoa y thanh niên và nam tử biến sắc hỏi.

“Không biết y dùng phương pháp gì mà pháp kính của tại hạ không cảm tri được tha khí tức!” Thánh Vương tông tông chủ cuống lên, gần như gào hét.

“Hả?”

Nam tử liếc qua một góc ngọn núi thấp, trên băng tuyết có một lớp bột màu vàng xanh.

Hút chút bộ lên, mắt trung niên nam tử lóe sáng, bảo Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên, “Cự phi nga.”

“Cự phi nga? Ngọc Lý thần quân, các hạ bảo đây là tổ Cự phi nga? Y chạy trốn bằng Cự phi nga.” Thánh Vương tông tông chủ nhìn quanh, thấy trên sườn núi có một lỗ lớn thì neho mắt: “Nhưng có Cự phi nga thì pháp kính của tại hạ vẫn lần ra.”

“Nếu y ẩn trong thể nội Cự phi nga, dùng huyết khí Cự phi nga che giấu thì pháp kính cảm tri được sao?” Trung niên nam tử là Đơn Nguyên tông tông chủ Ngọc Lý thần quân mà Hắc Bồ Đề thiên mẫu nói với Ngụy Tác. Liếc Thánh Vương tông tông chủ, đoạn trung niên nam tử ôn nhuận như ngọc bình tĩnh nói: “Với kích cỡ của Cự phi nga thì cho mấy người vào cũng không thành vấn đề.”

“Dùng thủ đoạn này chạy được?” Thánh Vương tông tông chủ méo mặt, vì truy sát Ngụy Tác, y dùng cả truyền thừa pháp khí mà gã cũng thoát được thì sao gã không điên cuồng.

“Yên tâm, chúng ta không thể truy tung khí tức của y thì truy tung khí tức Cự phi nga. Y dùng nhục thân lao đi nhưng chứng tỏ thần thức đã sắp tan, ba chúng đuổi theo kịp là đủ đối phó, không cần để người khác biết tung tích.” Ngọc Lý thần quân cười mỉm, hàm ý hiện rõ, muốn cùng Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên ăn hết.

“Không sai, trước đó thần thức y thụ thương, hiện tại trùng đòn của Trác đạo hữu... Nếu đuổi kịp, chỉ Trác đạo hữu cũng đủ!” Thánh Vương tông tông chủ kêu lên.

“Ngọc Lý tiên bối có pháp khí truy tung yêu thú?” Hoa y thanh niên nhìn Ngọc Lý thần quân.

“Tại hạ không có nhưng ở một thành trì Tịch Hàn đại lục cách đây không xa thì pháp khí này không thiếu. Tuy tốn chút thời gian nhưng Cự phi nga chỉ là tứ cấp đệ giai yêu thú, tốc độ phi độ không nhanh, chúng ta không bị bỏ xa, sẽ tìm được tung tích y.” Ngọc Lý thần quân mỉm cười, “Chúng ta chỉ cần không để ai đến trước hốt tay trên là xong.”

“Ngọc Lý đạo hữu nói không sai, chúng ta chỉ hướng để ai đến sau thì cũng đi vòng, không đi trước chúng ta là được.” Thánh Vương tông tông chủ gật đầu, cả ba đi thêm hơn hai nghìn dặm, y phát mấy đạo xung thiên phi diễm.

...

“Vù”!

Băng xuyên, băng sơn liên miên nối nhau, gió lạnh và hoa tuyết tung tẩy trên không, đột nhiên hồng quang xé không gian, như một khối vãn thạch đập xuống.

Hồng quang là một con dơi lớn đỏ lừ, trên lớp lông cỡ hai tắc lại có đốm trắng như băng sương, không tính hai cánh thì cũng to cỡ vài cái bàn.

Cự bức chính thị ngũ cấp đệ giai yêu thú Hồng tuyết cự bức đặc hữu của Tịch Hàn đại lục.

Yêu thú này thập phần đặc biệt, sinh ra là băng hệ yêu thú, nhưng tiến giai một lần là hình thành hỏa hệ pháp châu, phát ra được băng hỏa lưỡng trọng uy năng.

Con dơi này máu thịt bầy nhầy, như đã trọng thương, rơi xuống như đá tảng, trên mình còn nóng nhưng sinh cơ tắt hết, đông cứng lại, tạo thành một cái hố sâu dưới đất.

Cách, cự bức rơi xuống, nhảy bật lên, lưng nứt ra, Ngụy Tác xách Hắc Bồ Đề thiên mẫu nhảy ra.

Hơi thở ra liền kết thành băng.

Nhìn khắp băng xuyên, băng sơn đều nhuộm màu xám, thỉnh không cũng xám xịt, hàn phong như đao, lại phủ tuyết.

Mình vĩnh băng xuyên, sau cùng cũng đến rồi!

1114. Chương 1112: Nơi Ngộ Đạo

Linh Lung Thiên, Nguyên Âm lão tổ và bọn Cơ Nhã đều bị thu vào Đại chư thiên tạo hóa bình, rồi gã bị địch nhân không thể địch nổi như Hắc Bồ Đề thiên mẫu truy sát, tái đó là Thánh Vương tông tông chủ và

hoa y thanh niên cho gã một đòn nặng, phảo lần thứ hai dùng cách như ở thú triều để thoát thân.

Tuy nhục thân và thần thức tởm so với khi đỉnh cao nhưng ý chí càng bền chắc, tạo cho Hắc Bồ Đề thiên mẫu cảm giác tựa nhân hình thần binh.

“Là đỉnh núi đó!”

Đứng trong tuyết đổ, Ngụy Tác nhìn ngọn núi ghi trong pháp y của Đông Như Lai, thân ảnh loáng lên lao tới.

Mấy nghìn năm rồi, băng xuyên và băng phong ở đây đều thay đổi, nhiều ngọn thấp hơn hẳn nhưng chính thể không hề biến hóa, đồ án Đông Như Lai ẩn trên pháp y rất đơn giản, chỉ là hình vẽ, không có ghi chú cụ thể nên lúc này rất rõ.

“Y dùng thiên phương bách kế chạy đến đây? Định làm cái gì! Nơi này đúng là chỗ ăn đá gà ăn sỏi!”

Hắc Bồ Đề thiên mẫu tuy bị Ngụy Tác chế trụ, không động đây nổi ngón tay nhưng nhìn rõ, chợt có ý nghĩ này.

“Vù!”

Ngụy Tác đến gần đỉnh núi liền hóa ra Thái cổ hung hỏa hình hắc sắc linh chi, liên tục thiêu đốt, cực nhiệt cực hàn xung kích, hơi nóng phun trào khiến lòng núi sụp xuống, từng tảng băng mấy vạn cân rơi ầm ầm.

“Đây là?”

Đột nhiên, Ngụy Tác và Hắc Bồ Đề thiên mẫu co rút tròn mắt, đỉnh núi dày cả nghìn mây trượng, toàn bộ đều là băng xuyên, phần lớn tan vỡ thì lộ ra thân núi trắng xám, ẩn ẩn ước ước có bạch quang, khác với những nơi khác.

Độn quang lóe lên, Ngụy Tác xách Hắc Bồ Đề thiên mẫu đến trước chỗ có bạch quang khác hẳn.

Bạch quang là một dải băng như cánh cửa khép kín lối vào một sơn động.

“Lẽ nào y giấu gì hay bố trí gì trong đó?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu nhìn rõ thì thoáng nghĩ.

Dải băng do phổ thông thủy khí ngưng thành, không có nguyên khí dao động, nên từ ngoài nhìn vào, dù thần huyền đại năng, thậm chí chân tiên cũng không thấy gì lạ, nhưng màu sắc khác hẳn băng xuyên, rõ ràng có người ngưng kết thủy khí mà thành, thậm chí cố ý chỉ dẫn phương vị. Chỉ cần dùng thuật pháp làm tan là nước chảy ra lại ngưng kết, thành màu vốn có của băng xuyên.

“Phù!” Ngụy Tác hít sâu một hơi, tâm thần triệt để bình tĩnh lại.

Gã không dùng thuật pháp, chân nguyên cuốn một dải băng lớn lên nhưng bên trong dải băng không có thứ gì đó, sơn động cũng toàn băng, tựa hồ càng vào trong toàn là trụ băng dựng đứng.

Mục quang lóe lên, Ngụy Tác phát mấy đạo hỏa quang, nhiệt lực bình bình, chỉ làm tan phần nào băng xuyên chảy theo vách núi, lại băng phong Hắc Bồ Đề thiên mẫu và gã.

Bên ngoài vẫn là bão tuyết, hai tuần hương qua đi, tuyết đọng lại khiến tu sĩ mới đến Minh vĩnh băng xuyên không nhận ra biến đổi của lưng núi.

Xong việc, quanh Ngụy Tác có một lớp lửa mỏng, bao lấy gã và Hắc Bồ Đề thiên mẫu, băng khắp ốn động tan ra, nhưng nước không chảy được, kêu canh cách ở cửa động, ngưng kết sau lưng.

Sơn động vắng xuống, tựa hồ còn kéo dài, như vượn xuống sâu dưới địa mạch.

Đào thêm mấy nghìn trượng, thân thể Ngụy Tác run lên, phía trước hẫng hụt, vào một động quật rộng!

Dòng nước bị thuật pháp thiêu thành nước chảy vào động, rải trên nền.

Nền động quật đều là hơi bạch sắc nham thạch, Ngụy Tác run lên, tụ hết tinh thần vào giữa động, thậm chí không hề chú ý xem động rộng bao nhiêu.

Giữa động quật có một thạch ốc nhỏ chất bằng hơi bạch sắc nham thạch thông thường, không khác gì gian nhà của gã lúc ở Linh Nhạ thành.

“Ở đây lại có một gian thạch ốc, lẽ nào y thật sự để thứ gì kinh nhân trong đó?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu tỏ ra thập phần chán kinh, không biết Ngụy Tác đến đây làm gì nhưng gã chấn động như thế thì ả rất rõ, hơn nữa động quật tựa hồ do người mở, rộng chừng trăm trượng, không có cấm chế hay quang hoa.

Chỉ vài tích tắc, gã cố trấn định tâm thần, nhìn quanh rồi lướt vào gian thạch ốc.

Không hề có linh quang và nguyên khí dao động, cửa cũng đơn giản, chỉ chặn một tảng đá lên.

Lại hít sâu một hơi, Ngụy Tác vung tay hút tảng đá sang bên.

“Trong này ghi thứ gì đó cực kỳ quan trọng với y? Sao giờ y mới đến?” Hắc Bồ Đề thiên mẫu mục lực hơn xa tu sĩ tầm thường, Ngụy Tác hút khối đá lên là ả nín thở, nhìn rõ nhiều chữ.

“Động Hư bộ pháp!”

“Như Lai thần mang!”

Hỏa quang từ tay Ngụy Tác bốc lên, gã chưa vào gian thạch thất, não hải tựa hồ lóe ánh chớp, thân thể run run.

Gã nhìn thấy hai hàng chữ trong mớ chữ dày đặc.

“Đúng rồi... không bố trí cấm chế, không có nguyên khí dao động thì lại không bị phát hiện...”

Ngụy Tác cực kỳ kích động, không biết đứng bao lâu mới bình tĩnh lại, đi vào gian thạch thất.

“Ta là Đông Như Lai, cùng Mộc Lan Thương luận đạo ở đây, nhờ cảm ngộ sáng tạo ra Động Thiên thần hỏa, hứng trí lên mà ghi lại ba môn cường pháp.”

Đập vào mắt gã là hàng chữ này.

“Động Thiên thần hỏa? Trừ Động Hư bộ pháp và Như Lai thần mang còn một môn cường pháp?” Ngụy Tác nín thở, tâm thần không tài nào bình tĩnh.

“Đông Như Lai? Động Hư bộ pháp?... Đông Như Lai là nhân vật gần như vô địch mà để lại kinh văn ở đây! Y đến đây lấy thuật pháp của Đông Như Lai, y...” Hắc Bồ Đề thiên mẫu sững sờ, mỗi ý nghĩ đều run lên, biết thuật pháp của Đông Như Lai là thế nào.

“Chát!”

Ngụy Tác quá kích động, ném ả như ném đá xuống đất, tiếng động đó lại khiến gã định thần.

Như Lai thần mang!

Đông Như Lai để lại Như Lai thần mang ở đây, trước khi chết có để lại dấu vết trên pháp y mong hậu nhân phát hiện vô thượng cường pháp!

Trừ Như Lai thần mang còn Động Thiên thần hỏa.

“Ta là Đông Như Lai, cùng Mộc Lan Thương luận đạo ở đây, nhờ cảm ngộ sáng tạo ra Động Thiên thần hỏa, hứng trí lên mà ghi lại ba môn cường pháp...” Ngụy Tác ngó lơ Hắc Bồ Đề thiên mẫu, mục quang lại nhìn đến câu này.

Hiện tại gã đã hiểu vì sao Đông Như Lai ghi thuật pháp tại đây.

Mộc Thương Lan thì gã tuy chưa nghe đến danh hiệu, nhưng có thể cùng Đông Như Lai luận đạo, tất cũng là nhân vật đỉnh nhọn một thời.

Đông Như Lai tự xưng hứng chí khiến Ngụy Tác cảm giác được tính tình bất phàm đồng thời siêu nhiên của y.

Không có bố trí gì đặc biệt, chỉ là ngộ ra cường pháp, nhất thời cuồng hí mà ghi lại.

Bên dưới là kinh văn Động Hư bộ pháp, không phải bằng mật văn mà chân chân chính chính bằng loại chữ cả tu đạo giới đều có thể tham ngộ! Trừ một câu nói rõ lai lịch và tâm cảnh khi đó, Đông Như Lai không nói gì thêm, đủ thấy siêu nhiên cỡ nào.

“Lấy vô hình hóa hữu hình, điều động căn bản của vạn vật, sẽ thành thần...”

Sau kinh văn Động Hư bộ pháp là Như Lai thần mang.

Ngụy Tác hít sâu một hơi, trực tiếp xếp bằng nhìn từng chữ, Như Lai thần mang thềm muốn đã lâu cuối cùng cũng đến tay!

1115. Chương 1113: Ta Cũng Coi Như Đệ Tử Chân Truyền

Như Lai thần mang, vô thượng cường pháp từng khiến Đông Như Lai bước lên đỉnh cao này sau cùng cũng ở trước mặt Ngụy Tác.

Thần thức, là tinh thần và ý thức, Như Lai thần mang sát phạt, giao phong ở tầng nấc này, như trực tiếp trăm sát đi của đối phương tinh lực, cảm tri, phán đoán, phản ứng, thậm chí ký ức... Vô thượng cường pháp này hoàn toàn thoát ly nhục thân, mở ra cho gã một cánh cửa mới.

Gã không vội chìm vào thuật pháp liên quan đến sinh tử của nhiều người mà nhìn tiếp đạo thuật pháp này.

Vì còn một môn thuật pháp, Động Thiên thần hỏa.

Đông Như Lai để lại một câu thập phần giản đơn, nhưng Ngụy Tác cảm giác rõ niềm hoan hỉ của y khi xưa. Động Thiên thần hỏa do Đông Như Lai để lại sau khi thành tựu, có lẽ còn hơn Động Hư bộ pháp và Như Lai thần mang.

Hiện tại gã đang gặp hung hiểm đến cực điểm, các đại năng truy sát có thể đến bất cứ lúc nào, nếu Động Thiên thần hỏa có tác dụng hơn thì tham ngộ trước.

“Dùng Động Hư bộ pháp cùng Như Lai thần mang dẫn chuyển... Động Thiên thần hỏa cũng là một môn cường pháp!”

Ngụy Tác đọc kinh văn Động Thiên thần hỏa, bắt giác lâm bầm đọc, bắt tri bắt giác cả kinh, lưng toát mồ hôi lạnh.

Hóa ra Động Thiên thần hỏa là cảm ngộ từ Động Hư bộ pháp và Như Lai thần mang thành, là vô thượng cường pháp xuyên hư không!

Kinh văn có ý hữu hình chỉ vật muốn đột phá hư không hạn chế thì phải khắc phục trở ngại kinh nhân, như một phi độn pháp bảo đạt tới tốc độ kinh nhân, chỉ sống âm xung kích khí lưu cũng hao tổn không ít uy năng, nhưng quét thần thức thì muốn tới đâu là tới, so với hữu hình chỉ vật thì bớt nhiều trở ngại. Hư không cường pháp này thuần túy dùng tinh thần và ý thức, vô hình chỉ vật đâm xuyên hư không, rồi dẫn phát uy năng.

Thiên kinh văn này, trừ bản thân uy năng thuật pháp thì mở ra cho gã mấy thế giới khác nhau, khiến gã ngộ đạo, phát hiện mình vì hiểu biết hữu hạn mà thậm chí có sai lầm.

Đề hồ quán đỉnh, Ngụy Tác toát mồ hôi lạnh từ tận đáy lòng.

Tinh thần và ý niệm là vô hình chỉ vật, nhưng theo kinh văn Như Lai thần mang chú giải thì là uy năng đặc biệt: thần hồn chỉ lực. Thần thức có thể điều động nhục thân tu sĩ, chân nguyên lưu động, mạnh đến mức độ nào đấy khi cảm tri và uy năng tức chạm đến nguyên khí pháp tắc tất nhiên có thể phát ra uy năng.

Động Thiên thần hỏa nói đơn giản là nếu đặt một chậu rau lên bàn cũng chưa chắc phải đem vào bếp nấu nướng mà nấu luôn trên bàn cũng được. Nhưng quan trọng là phải nắm được nguyên khí quy tắc, đặt lên bàn nguyên liệu phù hợp.

Trước kia Ngụy Tác cho là uy năng thuật pháp thì cần vận chân nguyên, hóa ra uy năng để phát ra, tấn công đối phương nhưng kinh văn của Đông Như Lai lại khiến gã đồn ngộ, biết mình mù tịt về động hư và toái hư chỉ lực.

Động hư và toái hư chỉ lực không phải là phát cường uy đánh tan hư không, mà điều động nguyên khí pháp tắc khiến hư không tự vỡ.

Nếu muốn đập vỡ một miếng bảo thạch cực cứng tất rất phí sức, nhưng khiến bản thân bảo thạch thay đổi, mềm như cục băng thì đập vỡ đơn giản hơn nhiều.

Có thể nói Động Thiên thần hỏa khiến gã chạm đến sức mạnh cao nhất của tu đạo giới, “Toái hư” trong truyền thuyết.

“Đạo thuật pháp này biến thần thức thành chân nguyên, thần thức cũng có uy năng như thế... Với thần thông của ta, đến Thần huyền ngũ trọng diên phong không biết đã đủ sử dụng chưa. Hiện tại tuyệt đối không thể.”

Đọc xong thiên kinh văn, Ngụy Tác liên tưởng đến hắc sắc thần quang của cổ đế thi, đâm xuyên hư không đối địch, gã hiểu đạo thuật pháp của cổ đế thi cũng có cùng đạo lý, uy năng càng mạnh thì đột phá giới hạn giáng vào hư không càng gặp trở lực, thuật pháp kiểu này đều dùng vô hình thần thức ấn vào hư không, kích phát uy năng, gần như biến thần thức thành chân nguyên.

Động Thiên thần hỏa e phải tới Thần huyền ngũ trọng diên phong mới thi triển được nên gã đành tu luyện Như Lai thần mang.

Bất quá Ngụy Tác trừ hoan hỉ vì đón ngộ thì không hề ảo não, Như Lai thần mang tương đương với cơ sở của Động Thiên thần hỏa, không sử dụng được Như Lai thần mang thì nói gì nữa.

“Động Thiên thần hỏa dồn thái dương chân hỏa vô cùng tại hư không, tụ phá liệt chí lực của hư không ại, uy năng khẳng không kém hơn thiên cấp đỉnh giai cường pháp, nếu ta nắm vững thì Hư không kim hồ cũng thành vô dụng, Trảm Đài Linh Lan trốn vào hư không, thì ta cũng như cổ đế thi, vẫn truy sát được!” Ngụy Tác đồng thời biết Động Thiên thần hỏa là thuật pháp đâm xuyên hư không, đối phó Trảm Đài Linh Lan mà gã cần.

“Tiếc là Như Lai thần mang và Động Thiên thần hỏa, không có thuật pháp phụ trợ ôn dưỡng hoặc đề thăng thần thức.”

Quay về kinh văn Như Lai thần mang, Ngụy Tác khê thở dài, biết tình hình vẫn chưa lạc quan, sau này mà gặp hoa y thanh niên thì phải tìm cách tiên phát chế nhân, không thì bị y phát động thần thức sát phạt chi pháp, dù thắng cũng thảm thối.

Hiện tại gã hi vọng những kẻ đó đến chậm một chút, để gã tham ngộ xong thuật pháp và có thêm thời gian ôn dưỡng thần thức.

Như Lai thần mang vốn của Linh tộc, bị Hoang tộc đem làm mồi câu thì uy năng đối địch cao hơn thần thức sát phạt chi pháp của hoa y thanh niên.

Đạo thuật pháp đó như nhát đao, Như Lai thần mang không chỉ chém ra một đao mà vết thương không ngừng cháy lửa, thần thức tổn thương càng nặng.

Tung đòn trước tất hoa y thanh niên không còn gì uy hiếp nữa.

Ngụy Tác không nghĩ gì nữa, toàn bộ tinh thần triệt để chìm vào tham ngộ Như Lai thần mang.

Không biết bao lâu sau, gã thấy thần hồn tựa hồ thoát khỏi nhục thân, như ở trong hư không mênh mông, nhìn tinh thần, ý thức có cảm giác vô biên.

Vù! Vù! Vù! Vù!

Đột nhiên tiếng xé không gian vang vọng, gã tỉnh khỏi ý cảnh, mi tâm nhói lên, một sợi lửa bắn ra.

“A!”

Cơ hồ đồng thời, Ngụy Tác thấy mi tâm như có lửa cháy, khác nào nhói tận cốt tủy, ý thức như găm vô số trường đinh nóng bỏng.

Đồng thời, trong lòng Ngụy Tác dâng tràn niềm hớn hở.

Gã nhận ra thần niệm trực tiếp giáng vào liễu hư không, đẩy lên uy năng khôn tả.

“Coi như dùng ý chí và ý niệm sát phạt đối địch, có Như Lai thần mang mà tìm được đường sống thì sau này ta có thể cảm ngộ thần thông như Kiêm vương lão tổ, vạch ra thần niệm, khác nào thần chi!”

Như Lai thần mang! Đây là Như Lai thần mang! Môn thuật pháp này sau cùng cũng bị Ngụy Tác lĩnh ngộ. Lúc thi pháp thì trông mắt đau nhói, cũng do bản thân thần thức thụ thương, tương đương với chạm vào vết thương đó. Ngụy Tác liên tưởng đến thần niệm của Thiên Kiêm tông Kiêm vương lão tổ suýt giết chết gã, nhờ thế có thêm cảm ngộ.

Nơi này là chỗ Đông Như Lai đột phá ngộ đạo khi xưa, sau mấy nghìn năm, gã lại cảm ngộ, còn nhiều hơn y.

“Đông Như Lai, các hạ là nhân vật siêu phàm nhập thánh, tiếc là Đông Hoang tông không ra gì, mỗi được các hạ truyền thừa, coi như là thân truyền đệ tử.”

Lóe lên ý niệm này, gã hành đại lễ với ba kinh văn rồi nhắm mắt, thi triển thuật pháp ôn dưỡng thần thức.

Không có linh dược hỗ trợ, muốn triệt để khôi phục thần thức tổn thương là bất khả thi, nhưng đã nắm vững Như Lai thần mang thì chỉ cần thần thức khôi phục đến mức có thể thi triển là tu đạo giới hiện thời, chỉ còn Tứ tí hoang tộc đại năng và cổ đế thi uy hiếp được gã.

...

Lại xếp bằng bất động không rõ bao lâu, thân thể Ngụy Tác đột nhiên rung lên, mở bừng mắt.

“Từ lúc ta luyện Như Lai thần mang đến giờ là bao lâu?” Mở mắt là Ngụy Tác thần sắc bình tĩnh giải khai cấm chế cho Hắc Bồ Đề thiên mẫu nói năng được.

“Không ngờ ở đây có vô thượng cường pháp như thế.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu được giải khai cấm chế thì cười thê thảm, không còn gào lên như trước.

“Người muốn nhìn ta chết thế nào nhưng đáng tiếc không được, ta để người xem kết quả những kẻ truy sát ta.” Ngụy Tác nheo mắt, “Người muốn chết thống khoái một chút thì đừng lảm nhảm.”

“Nếu ta truyền mọi thuật pháp thì người sẽ tha cho Đại Hỉ tông?” Hắc Bồ Đề há miệng, có nhiều thứ định hỏi nhưng rồi nói ra câu này.

1116. Chương 1114: Địa Khí Ngút Trời

Hắc Bồ Đề thiên mẫu tuy tu vi phế hết, nhưng kiến thức và cảm tri vẫn hơn xa người thường.

Thoạt nhìn kinh văn Động Hư bộ pháp và Như Lai thần mang, Động Thiên thần hỏa là ẩn biết đích đích xác xác là vô thượng cường pháp.

Ả hiểu rõ kinh văn đó có ý nghĩa gì.

Ả cũng có hi vọng duy nhất là các đại năng đến trước khi Ngụy Tác tham ngộ được Như Lai thần mang.

Hiện tại, Ngụy Tác không chỉ tham ngộ được Như Lai thần mang, mà ôn dưỡng thần thức đến mức có thể thi pháp, Như Lai thần mang thì dù tu vi của ả khôi phục cũng không ngăn được.

Ả cũng hiểu rõ các đại năng vây giết Ngụy Tác đều có mục đích riêng nên không thể đến cùng lúc, dù gã không giết hết được nhưng thoát thân không thành vấn đề.

Nên khi gã mở mắt ra là ả hoàn toàn suy sụp.

“Tha cho Đại Hỉ tông?” Thấy Hắc Bồ Đề thiên mẫu chịu lép, Ngụy Tác cười lạnh: “Đừng quên ta và Đại Hỉ tông vốn không có ân oán, người tự tìm đến ta.”

“Chỉ cần người đáp ứng không chủ động đối phó Đại Hỉ tông, để Đại Hỉ tông tiếp tục truyền thừa là được.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu hiểu ý nên van xin, “Ta sẽ để Đại Hỉ tông thần phục người như Đẳng Tiên tông.”

“Trước kia người là tông chủ, bảo Đại Hỉ tông làm gì tất không ai phản đối nhưng sau khi người chết, liệu Đại Hỉ tông còn nghe lời không?” Ngụy Tác nghe Hắc Bồ Đề thiên mẫu nói, cũng thoáng khoái ý.

“Ta sẽ cho người biết đại cấm và bí ẩn của Đại Hỉ tông, đồng thời đưa thủ dụ, dù các thân truyền đệ tử không tin thì người vẫn có thể tùy ý ra vào, chế trụ những nhân vật cao cấp của Đại Hỉ tông, không cần giết chóc.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu biết bị Phổ độ thần quang luyện hóa thì cũng nên, giờ nói ra thì Đại Hỉ tông còn cơ may truyền thừa.

“Được, ta đáp ứng điều kiện này.” Ngụy Tác gật đầu với Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Vốn gã san bằng một tông môn xong thì không muốn giết chóc thêm nữa, cũng chưa chắc sẽ tới Đại Hỉ tông, điều kiện Hắc Bồ Đề thiên mẫu với gã vô hại.

“Từ lúc ta luyện Như Lai thần mang đến giờ là bao lâu?” Đoạn gã hỏi thẳng.

“Hai ngày rưỡi.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu thấy gã gật đầu thì thở phào, mắt mờ hẳn đi, không còn hung hiểm nữa.

“Ghi hết thuật pháp, phẩm giai nào cũng được ra.” Ngụy Tác lấy ra một nhánh linh dược, dùng chân nguyên nghiền nát cho vào thể nội Hắc Bồ Đề thiên mẫu, lấy ra cả mớ ký sự thanh phù. Đồng thời gã cảm tri kỹ, ẩn ẩn ước ước có nguyên khí dao động, rõ ràng có đại năng đến gần Minh vĩnh băng xuyên, chỉ là gã không rõ ai đến, đối phương có biết phương vị cụ thể của gã không.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu không còn nghĩ gì, liên tục ghi kinh văn vào ký sự thanh phù. Mỗi khi ả hoàn thành, Ngụy Tác cầm lên quét thần thức vào đọc nội dung là thuật pháp gì.

“Yên không hàng ma xử.”

“Ưu đàm ma liên.”

“...”

“Đây là pháp môn Pháp ngoại kim cương: Vô lượng ma thân?”

Thoáng sau, Hắc Bồ Đề thiên mẫu không chỉ ghi đủ sáu đại đạo pháp vực mà cả kinh văn Pháp ngoại kim cương.

Khó trách Hắc Bồ Đề thiên mẫu vừa đen vừa cao như thế, đích xác như Ngụy Tác suy đoán, “Vô lượng ma thân” tu luyện đến cùng thì có màu như thần thiết, càng tu luyện, càng luyện hóa các loại thần thiết tinh anh thì da càng tối. Hiện tại khí huyết Hắc Bồ Đề thiên mẫu kịch liệt lưu động thì mới ánh lên màu thần thiết nhưng theo kinh thì đạt mức cao tất không cần khí huyết hoạt động cũng được như thế.

“Phật ma pháp tâm? Môn thuật pháp bạo phát khí huyết... Thiên ngưỡng dao cảm kinh? ... Đúng là trời giúp ta!”

Mắt Ngụy Tác sáng lên khác thường.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu vừa ghi xong một tám ký sự thanh phù. Một môn là Phật ma pháp tâm, chính thị bí pháp liên tục kích phát khí huyết khiến nhục thân tăng gấp mấy, từng dùng đấu với gã.

Đạo bí pháp này dùng uy năng đặc biệt bảo vệ tâm mạch, tăng tốc độ vận hành khí huyết gấp mấy. Tuy khi đối địch không thể duy trì lâu, tổn thương đến tâm mạch nhưng vốn là một môn luyện thể bí thuật tuyệt cường. Thi triển mà không làm tổn thương kinh mạch thì lâu dần, nhục thân càng cao cấp.

Vô lượng ma thân cần đạo thuật pháp này phối hợp, bình thường tu luyện cũng cần liên tục thi triển để chấn động khí huyết, gột rửa nhục thân, tiêu trừ vết thương do bị kim thiết nguyên khí xâm thực.

Vô lượng ma thân cần tìm nhiều thần thiết tinh anh, hạn chế rất nhiều, vị tất sánh với Thiên long quân tinh tột thể thuật và Vạn cổ thánh vương kinh nhưng Phật ma pháp tâm với cách kích thích khí huyết để tôi luyện nhục thân thì Ngụy Tác có thể dùng, là tôi thể cường pháp cực kỳ hữu dụng.

Thiên ngưỡng dao cảm kinh là thuật pháp cảm tri khí tức đối phương mà Ngụy Tác thêm muốn đã lâu.

Lúc đấu với Vũ Hóa Ứng Thiên, gã biết y có một môn thuật pháp như thế, cách y bốn nghìn dặm là y nhận ra.

Lần đó công phá sơn môn Vũ Hóa thế gia xong, không lấy được môn đó ở trong chỗ tàng kinh khiến gã rất tiếc nuối.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu lại có pháp quyết tương tự, qua nguyên khí dao động cực nhẹ mà cảm nhận đối phương, thuật pháp này không như thần thức, có thể cảm tri rõ cảnh vật nằm ngoài phạm vi thần thức nhưng có yêu thú và tu sĩ phát ra nguyên khí dao động kịch liệt thì lại cảm tri được trước.

“Hắc Bồ Đề thiên mẫu, dừng lại đã, nói cho ta nghe những chỗ vi diệu khi Thiên ngưỡng dao cảm kinh thi pháp.” Ngụy Tác cảm kinh văn môn thuật pháp không được coi trọng lên bảo Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Có đại năng trực tiếp chỉ điểm cách thi pháp, lĩnh ngộ dĩ nhiên càng nhanh.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu mất hết hưng diễm, căn bản không dám cãi lại, nghe Ngụy Tác nói thì giải thích rõ ràng ngay.

Ngụy Tác hiện tại lĩnh ngộ không biết bao nhiêu thuật pháp, khả năng lĩnh ngộ cực kỳ kinh nhân, được Hắc Bồ Đề thiên mẫu giảng giải thì chỉ mấy chục tích tắc sau là đã triệt để lĩnh ngộ đạo pháp quyết.

“Chát!”

Tâm niệm lóe lên, gã lại thi triển thuật pháp, hư không tựa hồ có vô số tinh quang thấu vào thiên linh, đồng thời cảm tri rõ có ba làn khí diễm cách mình và Hắc Bồ Đề thiên mẫu không đầy ba nghìn năm trăm dặm, đang lao nhanh tới.

“Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên, còn một người nữa là Thần huyền tứ trọng đại năng.”

Đạo thuật pháp này thi triển ra thì không biết gì về cảnh vật bên ngoài, như có ba đại năng đang đến, không rõ có phi độn trên không gian hay không, nhưng cảm tri rõ về ba người, Ngụy Tác như có trực giác, nhận ra hai trong số đó là Thánh Vương tông tông chủ và hoa y thanh niên được Hoang tộc truyền thừa. Khí tức một người còn lại rất lạ, không phải đại năng nào từng gặp.

“Tốt lắm, chỉ có ba tên này, y được Hoang tộc truyền thừa, uy hiếp lớn nhất đến ta, trừ y trước vậy!”

Cảm nhận rõ ba người, Ngụy Tác dấy lên sát ý lạnh lùng. “Vù”, gã đốt Thái cổ hung hỏa, thiêu ba thiên kinh văn đã rõ thành tro, đồng thời phong ấn Hắc Bồ Đề thiên mẫu, kích phát Man thiên cổ phù của hoa y thanh niên.

Man thiên cổ phù để chạy trốn thì chỉ được một lần, còn bị thu mất nhưng để đánh lén thì quá thích hợp.

Kích phát Man thiên cổ phù, Ngụy Tác rực hắc hỏa, đốt cháy mặt đất rồi dùng Địa Mẫu cổ kinh cảm ứng địa mạch, lao tới chỗ ba người.

“Không nhầm đâu, y đang ẩn trong lòng núi, có lẽ ôn dưỡng thần thức, khi động thủ thì Ngọc Lý thần quân kích phát đạo cổ phù đó, để tránh y chạy thoát, đem dài lắm mộng.” Phía trên Minh vĩnh băng xuyên có độn quang chói lòa lao tới, là Thánh Vương tông tông chủ cùng hoa y thanh niên, Ngọc Lý thần quân, đang nhắm hướng ngọn núi của Đông Như Lai.

“Sao thế?”

Cả ba đột nhiên thấy dưới địa mạch có tiếng vạn con ngựa tung vó, như có địa khí sôi trào, cơ hồ địa chấn, hỏa sơn phun lên.

“Ồn!”

Cả ba chưa kịp phản ứng, mấy nghìn trượng phía dưới nứt toác, từng tảng băng bay lên, bạch sắc khí trụ trào ra.

“Là y! Y không ở trong núi mà chủ động lao ra! Còn dẫn động địa khí!”

Cả ba thấy trong bạch khí có quang hoa chói lòa.

1117. Chương 1115: Thần Thức Sát Phạt

“Tốt lắm, chủ động ra thì càng đỡ phiền hà!”

Thánh Vương tông tông chủ, Ngọc Lý thần quân và hoa y thanh niên từ trên cao nhìn xuống như vậy bắt yêu thú, thấy Ngụy Tác dẫn động địa khí lao ra thì hơi kinh ngạc nhưng không dừng tay.

“Cách!” Ngọc Lý thần quân cười nhạt, giơ tay điểm ra, như có tinh châu tan vỡ, vô số hoàng sắc quang văn ràn rạt thần huyền khí tức như dòng thác trút xuống, bao trùm mấy nghìn trượng, bao hết lấy địa khí.

Y kích phát pháp khí hiển nhiên tương tự hắc sắc thần văn tàn ngọc của Ngụy Tác, sợ gã chạy mất.

Đồng thời, hoa y thanh niên mắt lóe lên, uy năng vô hình chém vào quang hoa.

“Không phải chân thân!”

Thánh Vương tông tông chủ, hoa y thanh niên và Ngọc Lý thần quân đều nhận ra, trong quang hoa toàn là ngân quang, dưới đất là kim sắc, ngân sắc, xích sắc thần quang lao tới, mang theo Ngụy Tác phát động Động Hư bộ pháp!

“Sao thế, người tưởng có thần thức sát phạt cường pháp thì ăn được ta hả?”

“Thần thức sát phạt cường pháp của người thì ta đã thấy, ném thử thần thức sát phạt chi pháp của ta nào!”

Ngụy Tác lao lên, cười lạnh cực độ, đồng thời một đạo Như Lai thần mang xô vào hoa y thanh niên.

Thiên ngưỡng dao cảm kinh đối với gã như được trời giúp, cảm nhận được phương vị cụ thể của ba người rồi dùng Địa Mẫu chân kinh chấn động địa khí, che đi khí tức xung kích nên chỉ cách bọn Thánh Vương tông tông chủ không đầy tám trăm dặm, lại gạt cho hoa y thanh niên phát động một đòn nên chiếm trọn tiên cơ.

“Khốn thú đầu, đến giờ còn định liều mạng hả?”

Hoa y thanh niên không biết gã có Như Lai thần mang, thấy chân thân gã thì cười lạnh, thần thức y mạnh hơn hết nên phản ứng nhanh nhất, định phát một đạo thần thức sát phạt. “Vù”, tức thì y cảm thấy mi tâm như bị chẻ ra, cơ hồ có hỏa kiếm do thái dương chân hỏa ngưng thành găm vào ý thức.

“A!”

Óc y như bị chẻ ra, thần thức cơ hồ bị găm vào vô số thiết đỉnh nung đỏ, thân thể y co lại.

Nhưng cơn đau không đáng sợ bằng nỗi sợ trong lòng.

“Thuật pháp gì đấy! Y cũng luyện được một môn thần thức sát phạt chi pháp, còn mạnh hơn của ta!”

Tích tắc đó, thân thể và thần hồn hoa y thanh niên cực độ hoảng sợ, cảm giác này như một tu sĩ Thần hải cảnh nhục thân cực kỳ bình thường, mất phi độ pháp khí và cận chân nguyên mà rơi từ trên không xuống.

“Sao lại thế được!” Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân mới kích phát pháp khí, thì hoa y thanh niên co rút người, gào lên thống khổ dị thường thì biến sắc.

Cả ba đã tính sẵn, nhục thân Thánh Vương tông tông chủ không bằng Ngụy Tác, truyền thừa pháp khí đã sử dụng nên không uy hiếp được gì, chỉ cần toàn lực phòng ngự, công kích sẽ do hoa y thanh niên và Ngọc Lý thần quân, nên lúc này Thánh Vương tông tông chủ kích phát pháp khí phòng ngự.

Ngọc Lý thần quân kích phát truyền thừa pháp khí “Thái bạch thiên trụ” do Đơn Nguyên tông tổ sư để lại.

Truyền thừa pháp khí này do Thái ất thần thiết, Bạch tân thần thiết, Thiên văn thần thiết và Trụ cổ thần thiết luyện chế thành, kích phát là bạo phát kim thiết chi khí, hình thành thần đao có uy lực ngang với tiên khí.

Ngọc Lý thần quân thấy hoa y thanh niên co rút thì biến sắc, hư không rung lên, bạch sắc thần đao ràn rạt thiết tinh khí tức kinh nhân như khai thiên ích địa chém vào Ngụy Tác.

“Cách cách cách cách...” Uy năng ép tới, cách Ngụy Tác mấy trăm dặm đã gần như ép cứng gã.

Ngụy Tác chủ động phát động, chiếm trọn tiên cơ, đã tính trước cảnh giao đấu không biết bao nhiêu lần, Như Lai thần mang khiến hoa y thanh niên không thể thi pháp, cùng với đó thi triển Minh vương cảm ứng kinh, bạch sắc thần đao chém tới thì gã cũng kích phát Hồng môn tử kinh.

Tử sắc thần quang và tử khí dâng lên, uy năng đặc biệt kéo xuống, bạch sắc thần đao tưởng như không thể ngăn được hơi lệch đi.

“Oành!” Động Hư bộ pháp bước tới, tránh khỏi bạch sắc thần đao.

“A! Thể nội kinh mạch và nội phủ y cực kỳ suy nhược, căn bản không phát huy được uy năng, sao lại tránh được!”

Thấy Ngụy Tác tránh được, Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân kinh hãi ré lên.

Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân đều nhận ra thể nội Ngụy Tác khí huyết suy kiệt, còn chưa hồi phục, trừ nhục thân đi thì thực lực tối đa tương đương với Thần huyền lương trọng đại năng, nhưng tạo cho cả hai cảm giác không thể địch nổi.

“Chát!”

Không dám nương tay, Ngọc Lý thần quân lại kích phát thanh sắc ngọc.

Khí tức dâng lên như có đại năng sống dậy, rõ ràng cũng là truyền thừa pháp khí của Đơn Nguyên tông, Ngọc Lý thần quân dùng đến con bài tẩy cứu mạng.

“Xem ra là Ngọc Lý thần quân, chúng ta vô oán vô cừu, người tự tìm cái chết thì đừng trách ta!”

Ngụy Tác đã thấy rõ tình thế, hoa y thanh niên không thể thi pháp, Đại thừa pháp âm và Như Lai thần mang đồng thời phát động, giáng vào Ngọc Lý thần quân.

“Oành!”

Đại thừa pháp âm còn chưa ép lên Ngọc Lý thần quân thì bị Thánh Vương tông tông chủ kích phát lam sắc quang tráo ngăn lại, nhưng Như Lai thần mang hoàn toàn là ý niệm nên găm vào thần thức y.

Lấy vô hình dẫn hữu hình, ý niệm dẫn động uy năng, như nhát đao chém vào óc người, rồi diễn hóa pháp tắc, dẫn xuất vô số thái dương chân hỏa.

“A!”

Ngọc Lý thần quân run lên, hai tay ôm đầu, co rút người.

Thanh sắc ngọc hoàn vỡ tan, mất khống chế, hóa thành thanh sắc thần quang như du long lao đi hơn hai nghìn dặm thì tựa sợi dây thừng quấn quanh núi tuyết, thu nhanh lại khiến ngọn núi hóa thành tro.

“Thần thức sát phạt chi pháp?! Y biết thần thức sát phạt cường pháp?! ”

Ngọc Lý thần quân phản ứng như thế, Thánh Vương tông tông chủ mặt cắt không còn hột máu.

Cảm giác này như vốn đi bắt một con tam cấp yêu thú, nhưng đến gần mới nhận ra tam cấp yêu thú biến thành cừu cấp đỉnh giai yêu thú!

“Còn chưa ngã lòng?”

Ngụy Tác cười lạnh, không ai để ý, Như Lai thần mang lại giáng ra, vào hoa y thanh niên chuẩn bị phát động một đòn.

“A!”

Như Lai thần mang vốn liên tục đốt thiêu thần thức, muốn khôi phục thần thức tổn thương cực kỳ khó khăn, hoa y thanh niên thấy nguy hiểm thì cố nén cơn đau, mặc kệ thần thức tổn thương mà định trả đòn, nhưng lại bị Ngụy Tác bồi thêm một đòn Như Lai thần mang thì kêu lên thê thảm co người rơi xuống.

“Oành!”

Đánh bay hoa y thanh niên, Ngụy Tác lại phát động Động Hư bộ pháp, áp sát Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân.

“A!”

Thánh Vương tông tông chủ không sao ngờ chỉ vài chiêu đã thế này, hoa y thanh niên và Ngọc Lý thần quân đều không còn sức trả đòn thì y kinh hãi đến tan nát thần hồn, bỏ mặc Ngọc Lý thần quân mà lao đi.

“Thánh Vương tông tông chủ, Hỏa Vực thần vương đấu với mỗ, không liên can đến ngươi nhưng ngươi mấy lần đòi giết mỗ, có biết hậu quả chưa.”

Thấy Thánh Vương tông tông chủ mất hết lòng tin thì gã không đuổi mà dừng lại cười lạnh, lại phát động liễu Như Lai thần mang.

“A!”

Thánh Vương tông tông chủ gào lên thống khổ, thân thể sững lại trên không.

Uy năng phòng ngự của linh quang quang tráo rất mạnh nhưng với Như Lai thần mang thì vô dụng.

Thánh Vương tông tông chủ gào lên, Ngụy Tác lạnh lùng nhìn Ngọc Lý thần quân chột rúm người.

“Cách”, Huyền sát quỷ trảo tóm lấy Ngọc Lý thần quân bóp nát xương cốt.

Ngọc Lý thần quân tu vi Thần huyền tứ trọng, nhục thân cao cường, xương nát nhưng không chết, có điều không thể trả đòn.

“Vù!”

Hút Ngọc Lý thần quân lên, Huyền sát quỷ trảo lại bóp nát xương hoa y thanh niên.

“A!” Hư không chỉ còn lại Thánh Vương tông tông chủ đang co rút.

1118. Chương 1116: Chuộc Mạng

“Đều là ta sai, Ngụy Tác, để ta nhận lỗi, Thánh Vương tông từ rày không dám chống lại ngươi nữa!”

Thấy Ngọc Lý thần quân và hoa y thanh niên bị Ngụy Tác bắt sống, Thánh Vương tông tông chủ đang co rút liền gào vang.

“Ngươi đến đối phó ta mà lại bàn điều kiện kiểu này? Ngây thơ thật?” Ngụy Tác cười lạnh đứng im, liếc Thánh Vương tông tông chủ.

Y lại gào lên, không thể không chế chân nguyên, rớt phịch xuống.

“Vù!” Huyền sát quỷ trảo hút Thánh Vương tông tông chủ về nhưng không thể bóp nát nhục thân y. “Cách cách cách” liên hồi, Ngụy Tác vỗ mạnh như gõ lên sứ, đánh nát xương cốt Thánh Vương tông tông chủ.

“Phù!”

Bắt Thánh Vương tông tông chủ đoạn Ngụy Tác hít sâu một hơi, như thiên long trên hư không hút mây gió khiến nhiều băng xuyên cũng rải tuyết.

Có được vô thượng cường pháp Như Lai thần mang, bắt sống ba đại năng trước đó đuổi gã chạy cảm cổ thì thật sự khoái ý.

Hú vang đoạn Ngụy Tác dồn chân nguyên hóa ra một đóa Thái cổ hung hỏa, thế như chẻ tre, lao vào sơn động có Man thiên cổ phù và Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu nằm trong đồng tro của căn phòng bị Ngụy Tác thiêu rụi, thấy gã hút Thánh Vương tông tông chủ, hoa y thanh niên và Ngọc Lý thần quân vào thì há miệng, nhưng không nói gì mà cười thâm.

Ả tận mắt thấy kinh văn Như Lai thần mang nên hiểu với tu vi và kinh nghiệm đối địch của gã, thêm môn vô thượng cường pháp này thì đến thêm hai đại năng thì cũng như bọn Thánh Vương tông tông chủ mà thôi.

Nếu biết gã có cường pháp như Như Lai thần mang thì ả đời nào nhúng vào vũng nước đục này, có điều ả không ngờ gã không có Như Lai thần mang, đến đây vì môn này.

“Chát!”

Ngụy Tác ném bọn Thánh Vương tông tông chủ như ném đá xuống cạnh Hắc Bồ Đề thiên mẫu rồi cầm nạp bảo nang của thần bí hoa y thanh niên lên mở.

Trong nạp bảo nang của thanh niên thần bí được Hoang tộc truyền thừa có khá nhiều, quang hoa phun ra đủ màu khiến cả động quật sáng lên. Vù, quang hoa xanh biếc lao nhanh ra ngoài.

“A!” Hắc Bồ Đề thiên mẫu há miệng, không nói thành lời, thấy lục quang thì kinh hô.

Quang hoa là một nhánh cây, lá như cỏ thường nhưng trên ngọn có một quả màu lục chỉ cỡ hạt đậu lép lách, bảo quang lưu chuyển.

Nhánh cây lao đi đầy hoảng sợ là tiên cấp đỉnh giai linh dược, niên đại kinh nhân nên có linh tính.

“À?”

Ngụy Tác giật giật chân mày, nhưng mắt chỉ lóe lên, hoàng quang lóe sáng, nhánh cây bị đậm hoàng sắc thủy tinh liên hoa phong ấn.

“A!” Ngụy Tác phong ấn được, Hắc Bồ Đề thiên mẫu lại kinh hô.

Lam sắc đoạn tí lơ lửng trên không, thu hút mọi ánh mắt sau nhánh cây.

Ngụy Tác nhìn lam sắc đoạn tí và mọi thứ trong nạp bảo nang của hoa y thanh niên.

Gã và y xung đột cũng từ Hoang tộc đoạn tí nên thấy thế gã không lạ.

Trong nạp bảo nang của hoa y thanh niên gần như không có pháp khí, chỉ có các đơn bình và hai ba chục Hoang cổ thực chu mà Ngụy Tác chưa thấy.

“Vù vù vù...” Ngụy Tác điểm ra mấy đạo quang hoa, khiến Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân, hoa y thanh niên có thể nói năng.

“Nếu không muốn chết quá khó coi thì đừng lảm lời, hỏi hăng nói.” Cả ba kinh hãi cực độ, Ngụy Tác hỏi hoa y thanh niên vốn tâm cơ thấp phần mẫn tuệ, thậm chí còn hơn Thánh Vương tông tông chủ, thiên tư thấp phần bất phàm, nhưng giờ đang nhũn ra, “Người lấy được cánh tay cụt ở đâu, qua đâu có được truyền thừa?”

“Tuy người bảo ta không nên lảm lời nhưng bọn ta thế này rồi thì nói thêm vài câu vậy, nếu ta cho người biết tất cả thì người xử trí thế nào?” Hoa y thanh niên biến sắc mặt lần nhưng rồi thở dài hỏi.

“Người tưởng mình còn đất thương lượng với ta?” Ngụy Tác mắt lóe hàn quang.

“Không cần dọa ta, ta nói thế là có thể mặc cả.” Hoa y thanh niên triệt để trấn định, lãnh tĩnh nhìn Ngụy Tác, “Người kết oán với ta vì cánh tay cụt, hiện tại bỏ qua những thứ khác thì hỏi về lai lịch của nó, tất rất có ý nghĩa với người. Lê nào người không động lòng với công pháp cùng thuật pháp, cả Hoang cổ thực chu của ta? Ta chết thì người cũng không thể biết sử dụng.”

“Cho người biết, thần thức sát phạt thuật pháp của người tuy uy lực đối địch hơn của ta nhưng đạo thần thức thuật pháp của ta có một pháp môn là Quy tịch, để phòng khi bị đối thủ bức cung, người có dùng thần thức sát phạt thuật pháp với ta cũng vô dụng, vì ta chỉ cần còn chút tinh tảo là thi triển được, dù Phổ độ thần quang cũng... A...” Hoa y thanh niên càng nói càng đắc ý, thậm chí nhếch môi cười nhạo nhưng chưa dứt lời thì óc như bị hỏa tiễn lao vào, bùng lên vô số hỏa diễm, đâm xuyên thần thức khiến y gào lên co rút người.

“Người...!” Hoa y thanh niên đầu óc như nứt ra kêu gào, tỏ vẻ không dám tin, Ngụy Tác không sợ y tự tận?

“Đừng quên ta cũng có một cánh tay cụt, ta chỉ hiếu kỳ người lấy được từ đâu, còn công pháp cùng thuật pháp của người hơn cường pháp hiện tại của ta hả? Ta có Liệt khuyết tàn nguyệt trong thượng cổ thập đại công phạt chi pháp, cả Ưu đàm ma liên của Hắc Bồ Đề thiên mẫu tẩu được liệt vào thượng cổ thập đại thuật pháp phòng ngự, cả vô thượng cường pháp như Đại thừa pháp âm và Như Lai thần mang, người có tư cách nào bàn điều kiện với ta?” Ngụy Tác cười lạnh như hàn châm găm vào tai hoa y thanh niên.

Sự thực Ngụy Tác muốn biết bí ẩn về hoa y thanh niên, y muốn giữ mạng nhưng không thoát khỏi mắt gã được, từ bé đến lớn gã làm gian thương, nên đang lúc tuyệt đối thượng phong này thì gã biết cách ứng đối.

“Ngụy Tác, được lắm!” Hoa y thanh niên gào lên, lời Ngụy Tác đánh tan tâm thái của y, “Vậy thì không còn gì để nói, trừ phi người đáp ứng tha cho ta, không thì ta không nói gì, chỉ cần người dùng Như Lai thần mang đối phó ta thì ta sẽ phát động Quy tịch!”

“Dù người thích công pháp hay thuật pháp thì ta cũng cho người biết, trong số Hoang cổ thực chu của ta có hai nhánh đại bổ thần thức, nhưng ta không cho người biết thì người không thể luyện hóa! Ta không tin với thần thức của người hiện tại mà không động lòng!” Tiếp đó hoa y thanh niên lại gào lên.

“Được, chỉ cần người cho ta biết hết, ta sẽ tha người.” Hoa y thanh niên vốn định gào nữa nhưng câu nói nhặt nhẻo của Ngụy Tác khiến y ngẩn ra.

Y không sao ngờ gã lại nói như thế nên nhất thời không định thần được.

“Các người có gì để chuộc mạng?” Ngụy Tác không nhìn hoa y thanh niên mà bảo Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân.

“Người tha cho bọn ta?” Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân ngẩn ra.

“Để xem người đưa ra điều kiện gì đã. Nếu hơn hẳn việc ta giết các người thì tha cũng được.” Ngụy Tác cười lạnh nhìn cả ba, Linh Lung Thiên mà có mặt, thấy gã như thế tất mạng gian thương đáng chết, đồng thời bội phục sát đất. Vì kiểu đột nhiên ném phao cứu mạng này cho đối thủ nắm, tuyệt đối sẽ thu lợi hơn cứ mặc cả. Để được sống, đối phương không đời nào dám keo kiệt, Ngụy Tác nói có thể tha cho hoa y thanh niên thì đã có tính toán sâu xa hơn.

1119. Chương 1117: Cánh Tay Cụt Bay Tới Như Sao Băng

Nhất thời cả động quật chỉ còn tiếng thở hồng hộc.

Ngụy Tác im lặng nhìn bọn Thánh Vương tông tông chủ.

“Thánh Vương tông sẽ công khai kết minh cùng người, đồng thời lập danh sách, người chọn gì cũng được, chỉ cần được như Đẳng Tiên tông nhất dạng, không bị hủy hoại truyền thừa.” Thánh Vương tông tông chủ lên tiếng đầu tiên. Sau khi tự lại nhục thân thì trông y thô thiển nhất nhưng không ngốc, biết là lúc mặc cả điều kiện, không phải lúc hoài nghi Ngụy Tác có giữ chữ tín hay không.

Quan trọng nhất là y và Ngụy Tác có cừu oán lớn nhất, Vạn cổ thánh vương kinh thì đối phương đã có y ít có thứ gì hấp dẫn nhất, nếu không thể hiện thái độ đầu tiên thì e sẽ chết trước.

“Thánh Vương tông đưa ra điều kiện gì, Đôn Nguyên tông cũng thế.” Ngọc Lý thần thoảng do dự nhưng thờ dài nói. Y hiểu với thần thông của Ngụy Tác thì có thêm đại năng đến tất kết quả cũng như họ.

Trừ phi tin Ngụy Tác lấy được Như Lai thần mang truyền ra, trong các đại năng có thứ khắc chế thì còn có thể đối phó Ngụy Tác nhưng nếu tin đồn ra thì còn ai dám đến, lần vây giết này coi như thất bại.

Hiện tại Ngọc Lý thần quân thậm chí hoài nghi, rời khỏi Minh vĩnh băng xuyên rồi thì ai khắc chế được gã?

E là gã một mình đấu với các siêu cấp đại thế lực, họ buộc phải thần phục hoặc bị gã đánh bại.

Hiện tại gã có Động Hư bộ pháp và Như Lai thần mang, tương đương với Đông Như Lai vô địch tu đạo giới mấy nghìn năm trước.

“Ta giết các vị rồi đến Thánh Vương tông và Đôn Nguyên tông thì khác gì?” Ngụy Tác lạnh lùng nhìn hoa y thanh niên, “Xem ra cần bàn bạc với người.”

“Ta...” Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân nhất vốn mặt cắt không còn hột máu lại càng nhợt nhạt. “Người không cần giải một số cấm chế, từ rày ta tôn người làm chủ, cùng đối phó bọn Vương Vô Nhất!” Sững lại đoạn Thánh Vương tông tông chủ toát mồ hôi lạnh.

“Ta... Ta cũng như thế.” Ngọc Lý thần quân nghiêng rằng.

“Ta sẽ cho người biết hết nhưng người phải thả ta, ta không muốn bị hạ cấm chế, phải nghe lệnh người thì có khác gì.” Mắt hoa y thanh niên lóe lên, nói thế.

“Được, ta nhận hết.” Ngụy Tác gật đầu, gã tự có tính toán, đại năng tu vi càng cao, càng không đành rũ bỏ nhất thân tu vi, nhất là những người có tông môn bối cảnh thì càng coi trọng tông môn, thành ra Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân rất dễ khuất phục, còn hoa y thanh niên không dễ đối phó.

“Ghi lại hết thuật pháp và thần văn.” Không cho cả hai cơ hội biện bác, Ngụy Tác lấy ra không ít ký sự thanh phù, đưa cho Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân, giải khai một đạo cấm chế.

Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân toàn thân nát hết xương cốt, pháp khí và nạp bảo nang bị Ngụy Tác lột sạch, lại bị gã hạ mấy đạo cấm chế, không thể đấu nổi, nhưng cả hai vẫn còn tu vi nên ghi chép thuật pháp đơn giản hơn Hắc Bồ Đề thiên mẫu nhiều.

Bảo cả hai ghi lại hết công pháp, thuật pháp và thần văn, Ngụy Tác nhìn hoa y thanh niên thì biết y không dễ chịu lép.

“Ta không tin lời người hứa, ta sẽ cho người biết một phần, lúc thả hẳn thì ta sẽ nói nốt.” Quả nhiên, hoa y thanh niên nói.

“Thế nào mới là thả thật sự?” Ngụy Tác tỏ vẻ chế nhạo.

“Chỉ ít trăm phần trăm xác định ta có thể an toàn, như ta vào truyền tông pháp trận, nằm ngoài phạm vi thần thức xung kích của người. Cho người biết những gì còn lại xong là ta phát động truyền tông pháp trận.” Hoa y thanh niên nói.

“Xem ra người đã động não, định vào truyền tông pháp trận rồi thì phá một đầu đi, ta sẽ không thể đuổi kịp.” Ngụy Tác nhìn hoa y thanh niên, cười lạnh, “Ngoài phạm vi công kích thì ta sao biết người cho ta biết những thứ còn lại, mà sẽ phát động truyền tông pháp trận đi mất? Người chắc chọn truyền tông pháp trận cự ly xa hả?”

“Ta sẽ nhấn mạnh lần cuối.” Hoa y thanh niên nhãn quang lóe lên: “Ta không nhằm thì nếu người không có linh dược đại bổ thần thức thì thần thức khẳng định sẽ tổn thương vĩnh cửu, tu vi cũng đã chạm đến đại đạo pháp vực, thần thức tổn thương đủ khiến người gặp khó khăn khi lĩnh ngộ nguyên khí pháp tắc, thậm chí vĩnh viễn không thể lĩnh ngộ được đại đạo pháp vực.”

Y tiếp lời, “Cho người biết, trong số Hoang cổ thực chu của ta có hai nhánh có thể đại bổ thần thức, đạo thần thức sát phạt chi của ta cũng có cách tu luyện và tăng cường thần thức. Ta chỉ cần giữ hai nhánh Hoang cổ thực chu và cách luyện hóa cùng pháp môn đó. Như Lai thần mang tuy lợi hại nhưng thần thức của ta không bị thương nặng như người nên hai nhánh Hoang cổ thực chu đó vô dụng với ta, công pháp cùng thuật pháp khác thì đã cho người biết, chỉ giữ lại một môn pháp môn bảo mệnh, người yên tâm chưa.”

“Không được, ta cùng lắm chỉ cho người hai nhánh Hoang cổ thực chu và cách luyện hóa, đạo thần thức sát phạt chi pháp của người phải giao ra hoàn chỉnh.” Ngụy Tác quả quyết bảo hoa y thanh niên.

“Người cần thận thế cũng được.” Hoa y thanh niên cũng cười lạnh, “Thần thức người chỉ cần trong ba ngày không luyện hóa hai nhánh linh dược đó thì tổn thương vĩnh cửu. Nên chỉ cần người đưa ta tới truyền tông pháp trận để thả ta thì ta sẽ đáp ứng điều kiện, để lại hai nhánh Hoang cổ thực chu và cách luyện hóa.”

Ngụy Tác mắt ánh lên liên tục.

Hoa y thanh niên nói không sai, liên tục động dụng Như Lai thần mang thì gã nhận ra không có cực phẩm linh dược để luyện hóa thì thần thức sẽ tổn thương vĩnh cửu.

Nhưng thả hoa y thanh niên thì nằm ngoài tính toán của gã nên cần tính đối sách tiếp theo.

Mục quang lóe lên mấy lần, Ngụy Tác tính toán lại, nhìn hoa y thanh niên, lấy ra hơn mười tấm ký sự thanh phù rồi giải khai một đạo cấm chế, “Được, ta đáp ứng điều kiện.”

“Kỳ thực ta đã đoán ra, người cũng như ta, được một cánh tay cụt. Ta muốn biết người lấy được trong trường hợp nào, còn nữa trước kia người không biết Như Lai thần mang, đột nhiên sao lại biết?” Hoa y thanh niên phát chân nguyên, ghi lên ký sự thanh phù đồng thời hỏi Ngụy Tác.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng sáng mắt.

Ả cũng không nghĩ thông nơi này vì sao có Như Lai thần mang, ả đã đọc kinh văn, biết kinh văn này không khó lý giải với tu sĩ như Ngụy Tác, lại càng không hiểu vì sao tận giờ gã mới đến tu luyện.

“Công pháp của ta, cả cánh tay cụt là lấy từ một tu sĩ như người. Nên ta muốn biết người lấy được bằng cách nào. Như Lai thần mang thì trong khi bị truy sát, ta phát hiện manh mối Đông Như Lai mà đến đây luyện thành.” Ngụy Tác bảo hoa y thanh niên.

“Trong lúc bị truy sát mà tìm được manh mối... Người tính không bằng trời tính.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu nhợt nhạt. Nhiều việc, chỉ thiếu một bước là có kết quả khác nhau, nhưng hiện tại phe ả thất bại không phải vì giao chiến mà vì thiên ý lộng nhân, thời vận không đủ.

“Người không biết?” Hoa y thanh niên ngẩn ra, “Kỳ thực ta cũng không biết cánh tay tới thể nào, lúc lấy được thì cùng hai bằng hữu thu hái tại man hoang hoang nguyên, kết quả thấy nó lao tới như vẫn tĩnh.”

“Như vẫn tĩnh?” Ngụy Tác nhíu mày, dùng đạo thuật pháp của Đông Hoang tông nên biết y nói thật.

“Trước kia người là ai? Tại chỗ nào trong man hoang hoang nguyên thấy cánh tay cụt lao tới như sao băng? Người từ đâu mà có được truyền thừa?” Hơi nhíu mày, Ngụy Tác lại hỏi.

1120. Chương 1118: Tịnh Niệm Tâm Kiếm

“Ta vốn là đệ tử Lưu gia thương hành ở Tuyết Dao thành. Tại phía bắc một nơi cách Thiên khung hơn hai vạn dặm thì thấy cánh tay cụt bay tới.” Hoa y thanh niên bảo Ngụy Tác, “Lúc thấy thể ta cũng cả kinh, định lại gần xem nhưng cánh tay lao tới chỗ ta, dừng trước mặt, từ đó ta lấy được truyền thừa.”

Thánh Vương tông tông chủ, Ngọc Lý thần quân và Hắc Bồ Đề thiên mẫu đều kinh ngạc, quá trình được truyền thừa này quá ly kỳ. Nhưng Ngụy Tác không cho cả ba nghe tiếp mà lấy Bất diệt tịnh bình ra thu mình và hoa y thanh niên vào.

“Nói rõ ra đi.” Ngụy Tác vẫn nhíu, hoa y thanh niên nói ra những điều ngoài dự liệu.

“Lúc đó trên cánh tay toàn là lam sắc quang hoa, dừng trước mặt ta thì quang hoa lóe lên rồi tan đi, óc ta có thêm nhiều thứ.” Hoa y thanh niên không giấu, thậm chí định qua Ngụy Tác mà biết thêm về Hoang tộc đoạn tị, “Cũng như quán đỉnh, óc ta có thêm những thứ hiện giờ tu luyện như công pháp cùng thuật pháp, kiến thức về Hoang cổ thực chu, thậm chí cả thượng cổ di tích.”

“Thượng cổ di tích?” Ngụy Tác giật giật chân mày, “Trừ ra còn gì? Còn lại lịch cánh tay cụt?”

“Là di tích của thượng cổ tông môn hoặc động phủ của tu sĩ nhưng vì quá lâu nên có những chỗ không còn, có chỗ bị thăm dò rồi, tìm hết mọi chỗ thì tại một nơi, ta lấy được pháp y này và vài đạo giai cổ bảo. Không có mấy tác dụng. Trừ ra, không có ghi chép gì nhắc đến lai lịch cánh tay.”

“Người cho biết địa điểm cụ thể lấy được cánh tay và những gì lấy được từ cánh tay, trừ hai nhánh Hoang cổ thực chu, cả cách luyện hóa nữa.” Ngụy Tác trầm ngâm một lúc mới nói.

Ngoài mặt gã bình tĩnh nhưng trong lòng như kinh đào hải lãng.

Nếu hoa y thanh niên lấy được ở di tích như Bắc Mang đại chiến một cánh tay cụt hoặc di tích, hoặc phát hiện động phủ của Hoang tộc đại năng nào đó thì gã không hề chán kinh, nhưng từ trên không bay tới thì quá ly kỳ.

Lâm Phong Hoa được Tam Hoàng tông truyền thừa, có được cánh tay cụt khiến gã hoài nghi y cũng được một cánh tay bay tới truyền thừa. Thậm chí, gã hoài nghi Trạm Đài Linh Lan dù được Hư Không đạo nhân truyền thừa thì cũng nhờ thế mà có cánh tay cụt.

Cánh tay cụt từ đâu bay tới, sao lại có cánh tay phi độn? Có phải mọi cánh tay cụt đều ở man hoang hoang nguyên đó, hay vùng đó có gì đặc biệt cổ quái?

Nhất thời đầu óc gã ngập câu hỏi, nhưng Lâm Phong Hoa đã bị giết, muốn có thêm manh mối thì cần bắt sống Trạm Đài Linh Lan.

“Người nói lúc đó đi cùng hai bằng hữu, họ là ai? Họ có cùng đến tra xét không? Sao chỉ mình người được truyền thừa?” Ngụy Tác hít sâu một hơi hỏi. Tuy gã chưa nghe nói đến Lưu gia thương hành nhưng Tuyết Dao thành là thành trì ở Tịch Hàn đại lục nam bộ, thương hành ở đó thì thế lực cũng không đáng gì, tức là trước khi hoa y thanh niên được Hoang tộc truyền thừa cũng chỉ là hạng nhỏ nhoi.

“Hừ, họ thấy cánh tay, cho là bắt phạm, định cướp đoạt nên bị ta giết rồi.” Hoa y thanh niên hừ lạnh, “Họ là sư huynh ta, quan hệ cũng không tệ, nhưng cánh tay cụt dừng trước mặt ta, uy năng trong đó như quán đỉnh, ta trực tiếp lĩnh ngộ được thuật pháp, nên tu vi học tuy cao hơn ta nhưng không phải đối thủ.”

Ngụy Tác hơi biến sắc.

Trước đó gã cho là bọn Thánh Vương tông tông chủ thì còn tha được, các tông chủ bị tông môn truyền thừa hạn chế, hòa thượng chạy được thì còn miếu, bị hàng phục rồi thì không dám làm gì, nhưng hoa y thanh niên là tán tu, không có gì e dè. Y hành sự thập phần độc ác, quả quyết, là nhân vật kiêu hùng, lúc trước gã và Linh Lung Thiên chỉ muốn hỏi xem việc có liên quan đến cánh tay Hoang tộc, kết quả hoa y thanh niên hạ sát thủ.

Hoa y thanh niên nhắc đến việc giết hai sư huynh như bóp chết hai con kiến, không hề e dè, tâm tính này càng khiến Ngụy Tác quyết không để lại y.

“Tư chất tu luyện của họ so với người thế nào?” Ngụy Tác dăng sát ý nhưng không tỏ vẻ gì hỏi hoa y thanh niên.

“Cả hai đều Chu thiên ngũ trọng, ta tuy Chu thiên lưỡng trọng nhưng họ nhập môn sớm hơn mười năm, thiên tư tu luyện rất thường.” Hoa y thanh niên tỏ vẻ coi thường.

Ngụy Tác hồi lâu không nói gì, trong lòng dậy sóng.

Hiện tại gã gặp ba kẻ được Hoang tộc truyền thừa là Lâm Phong Hoa, Trạm Đài Linh Lan, và Trác Thanh Ngưng này.

Cả ba có điểm chung là tựa hồ không biết gì về Linh tộc và Hoang tộc, cả việc được Hoang tộc truyền thừa cũng không biết.

Cả ba đều có thiên tư tu luyện, thậm chí tâm cơ cực kỳ bất phạm, Trạm Đài Linh Lan và Trác Thanh Ngưng đã đột phá đến thần huyền, Lâm Phong Hoa nếu không bị gã giết, có được thiên long trùng thì thần thông vị tất kém gã.

Nếu Trạm Đài Linh Lan cũng có Hoang tộc đoạn tí, thì quả thật ánh tay này thật đáng sợ khi chọn truyền thừa giả.

Hoang tộc đại năng còn sống tất nhiên không ra được nhưng dùng thủ đoạn tự tàn thân thể tìm truyền thừa giả.

Nhưng cũng như thần niệm của Kiếm vương lão tổ cực kỳ đáng sợ.

Nhưng cánh tay từ đâu tới, có Hoang tộc truyền thừa, nhưng không nhắc đến Hoang tộc là gì? Ngụy Tác nhất thời không nghĩ thấu.

Ngụy Tác trầm ngâm, hoa y thanh niên mắt lóe hàn quang như độc xà, không biết tính toán gì mà thoáng sau đã ghi lại hết truyền thừa của Hoang tộc đoạn tí, trừ hai nhánh Hoang cổ thực chu.

Việc liên quan đến Hoang tộc truyền thừa tuy vì Tứ tí hoang tộc xuất thế mà càng quan trọng nhưng với gã thì không phải việc trọng yếu nhất. Hoa y thanh niên viết những điều đã biết ra là gã cảm ký sự thanh phù lên đọc.

“Từ hàng phương hoa kinh... Tịnh niệm tâm kiếm... Hoang cổ bản thảo kinh... Lạc cúc hoang nguyên...”

Thần thức quét qua, Ngụy Tác phát hiện thứ mình cần.

Công pháp của hoa y thanh niên là Từ hàng phương hoa kinh, đối với Ngụy Tác hiện tại cũng thập phần kinh nhân, trực tiếp luyện hóa được linh dược chứa kịch độc và nguyên khí bất lợi. Môn công pháp này tương tự Thủy hoàng phê nhật quyết, chỉ là linh dược chứa kịch độc không nhiều như thủy hệ yêu đơn, tốc độ tu luyện chậm hơn Thủy hoàng phê nhật quyết.

Từ hàng phương hoa kinh cũng có chỗ đặc biệt là những nguyên khí, độc tố bất lợi trong linh dược, khi tu luyện sẽ tụ vào một khiếu vị, lúc đối địch sẽ phát ra khiến đối thủ tổn hại.

Tương đương với lợi dụng được hết mặt lợi và mặt hại của kịch độc linh dược.

Chỉ là nguyên khí, độc tố bất lợi này khi đột phá thần huyền thì mới theo công pháp tích lại, hoa y thanh niên hiển nhiên mới đột phá thần huyền nên chưa tích tụ được, không thì Ngụy Tác đối phó không dễ.

Khóc trách lúc Ngụy Tác trò chuyện với Linh Lung Thiên, nói rằng Hoang tộc đại năng tu luyện công pháp này là chủ lực trận chiến Bắc Mang, lúc nó nhớ lại có nói trong vòng chiến đó có đào sắc độc chương cực nồng, nhiều đại năng tu vi hơi kém hơn không thể nhúng vào.

Hà hưởng, còn Hoang cổ bản thảo kinh!

Thiên kinh văn này chép lại công dụng và cách vận dụng các loại Hoang cổ thực, thậm chí có công thức luyện đơn!

Hoang cổ thực chu ghi trong này chỉ Hoang tộc mới hiểu chứ bên ngoài không có truyền thừa, ít nhất Ngụy Tác tiếp xúc với ngàn ấy điển tịch, mà không có ghi.

Từ hàng phương hoa kinh không đáng gì nhưng Hoang cổ bản thảo kinh thì như hổ thêm cánh, có hai thiên kinh văn này mà không tu thành thần huyền thì không còn thiên lý.

Tim gã thất lại vì thần thức sát phạt chi pháp của hoa y thanh niên là Tịnh niệm tâm kiếm.

Lực sát thương với thần thức đích xác không bằng Như Lai thần mang, nhưng có cách tăng cường thần thức!

1121. Chương 1119: Kẻ Cắp Gặp Bà Già

“Ý niệm vượt sinh tử...”

Tịnh niệm tâm kiếm, cổ kinh này cũng như Động Thiên thần hỏa, khiến Ngụy Tác chấn động.

Dù Đông Như Lai không để lại Động Thiên thần hỏa, qua thiên cổ kinh này gã cũng có cảm ngộ như thế.

Cổ kinh này ghi chép về tinh thần và ý niệm còn sâu hơn Động Thiên thần hỏa.

Ngụy Tác nhìn kinh văn là biết người sáng tạo Tịnh niệm tâm kiếm có cảnh giới cao hơn Đông Như Lai không biết bao nhiêu.

Đông Như Lai đạt đến rồi mức tự sáng tạo cường pháp thì nếu không chết trong động phủ Đại Thí Thiên, thành tựu tương lai đâu chỉ là chân tiên.

Tịnh niệm tâm kiếm từ đầu đã nói ý niệm thậm chí siêu việt sinh tử, ý chí là căn bản, có những việc người không làm được vì ý chí không đủ.

Thiên cổ kinh này tạo cảm giác trên đời không gì là không thể.

Xung kích với Ngụy Tác thật quá lớn.

Như sinh ra đã biết đá nặng hơn nước, đặt xuống nước là chìm, ý thức có sẵn là đá không nổi được.

Nhưng thiên cổ kinh này tu luyện kiểu gì cũng nghịch thiên, đả phá thiên đạo pháp tắc, như một người tối đa chỉ sống được hơn trăm năm nhưng tu sĩ tu luyện thì lại mấy trăm, thậm chí hơn nghìn năm, nghĩ đá chìm thì đá sẽ chìm.

Như khi nhục thân bị trọng thương đến mức nhất định thì sẽ chết, thiên cổ kinh này lật ngược hoàn toàn, ban đầu đã nói là sinh tử không do ý thức quyết định mà là tinh thần, ý chí có đủ phá được quy tắc đó không.

Dù nhục thân tan rã cũng không cần tìm nhục thân đoạt xá, thậm chí dùng thần niệm tụ lại nhục thân, hoặc trực tiếp phá đi nguyên khí quy tắc, bằng thần niệm mà trường tồn.

Kinh văn ở dưới miêu tả ý niệm có thể xuyên hư không, thay đổi nguyên khí quy tắc.

Thần niệm này hơn xa Động Thiên thần hỏa và tu đạo giới hiện tại, như Kiếm vương lão để lại một đoạn thần niệm đã được coi là nghịch thiên.

Khởi đầu đã là kinh văn cực kỳ nghịch thiên, tạo cho Ngụy Tác cảm giác thập phần bình hòa, như một người bình tĩnh thuật lại đạo lý vạn vật bình đẳng, thiên địa pháp tắc cũng bình đẳng, không ai hơn ai.

Vạn vật bình đẳng, bình đẳng với thiên địa, nếu trong lòng không có đạo lý đó thì tu sĩ sao có thể siêu nhiên vật ngoại, thoát khỏi chướng ngại thiên địa? Tu vi cao hơn cũng thế.

Nhất thời, lưng Ngụy Tác toát mồ hôi lạnh, chưa kịp đọc kỹ cách thần thức trảm sát và tăng cường thần thức nhưng đạo lý nghịch thiên trong thiên kinh văn này khiến gã cảm ngộ thêm một nấc, như đứng trên hư không cực cao nhìn xuống thiên địa.

“Thế nào, với kiến thức của ngươi chắc thấy kinh văn không sao chứ? Ngươi có thuật pháp biết ta nói đối hay không cơ mà.” Hoa y thanh niên đột nhiên nói.

Câu này khiến tâm thần Ngụy Tác bình tĩnh lại, liếc qua là mắt gã càng hiện rõ sát cơ.

Thần sắc hoa y thanh niên khiến gã hiểu ngay dụng ý.

Hoa y thanh niên qua thần sắc mà đoán ra gã có cảm ngộ nên lên tiếng cắt ngang.

Có những đạo lý, nhất thời cảm ngộ không ra thì sau đó phải rất lâu mới nghĩ ra, hoặc vĩnh viễn không ra.

Hoàn cảnh, tâm cảnh, thậm chí tình cảm của một tu sĩ đều ảnh hưởng lớn tới cảm ngộ. Hoa y thanh niên lên tiếng cắt ngang thật thập phần âm hiểm, tiếc là Ngụy Tác lấy được Động Thiên thần hỏa thì đã cảm ngộ, ý cảnh hiện thời nhìn thấy là rõ ngay, nên hành động của y vô dụng.

“Thần thức ngươi tổn thương, chữa trị càng nhanh càng tốt, không thì các đại năng khác đến, ngươi giết họ thì thần thức thụ thương càng nặng, lúc đó hai nhánh Hoang cổ linh dược của ta vị tất đủ cho ngươi khôi phục thần thức. Ta khuyên ngươi mau tuân theo ước định, đưa ta đến truyền tống pháp trận.” Hoa y thanh niên cho là Ngụy Tác không biết dụng ý của mình nên cười lạnh, “Với tu vi và thần thông của ngươi, muốn giết họ thì cần gì vội?”

Ngụy Tác lạnh lùng liếc nhưng không nói gì, quan sát Tịnh niệm tâm kiếm.

Sát phạt chi pháp không có gì đặc biệt huyền ảo, chỉ là dồn thần thức hóa thành lợi kiếm chém thần thức của đối phương. Nhưng tăng cường thần thức thì lại là tinh hoa.

Cách này tương đương với thi pháp, hóa thần thức thành hai, như tự mình đấu với mình, không khác gì Trảm tam si của thượng cổ pháp môn.

Trảm tam si pháp môn là tách thiện niệm và ác niệm ra rồi dùng thiện niệm giết ác niệm, thần thức tự thân tranh đấu để nâng cao thần thức và tu vi.

Tu vi thấp thì qua Trảm tam si, thần thức sẽ biến thiện niệm và ác niệm thành hai thần ma giao chiến, tu vi cao tuyệt thậm chí trực tiếp thần thức hóa hình.

Tĩnh niệm tâm kiếm, dùng tự thân thần thức giao phong để tự tăng cường nhưng kinh văn thập phần bình hòa, Ngụy Tác cảm giác được tình người nồng hậu. Kinh văn nói rằng bản thân thiện ác đều trong lòng, nhất niệm vạn sinh, nào đâu phân rõ, ác niệm sao có thể cắt đứt, hà huống tình cảm, dục vọng, thậm chí đều là nguồn gốc ý chí, chỉ cần không mất bản tâm là được.

“Đừng mất bản tâm...” Ngụy Tác nhắc lại. Bản tâm là gì thì thiên kinh văn này không nói rõ.

“Lại là không then với lòng, không vì làm việc xấu mà canh cánh chẳng? Thiên thuật pháp này e là Hoang tộc lấy được của viên cổ đại năng.” Ngụy Tác đột nhiên có ý nghĩ này.

“Người cũng thấy thiên thuật pháp này khi tu luyện sẽ phân ra hai làn thần thức tự thân tranh đấu, từ đó mà tăng tiến nhưng hiện trạng của người thì không thể, muốn tu luyện thì phải được ta cho biết cách luyện hóa hai Hoang cổ thực chu đó đã.” Mắt hoa y thanh niên lóe lên, tưởng Ngụy Tác lại cảm ngộ gì đó nên nói.

“Được.” Hoa y thanh niên đáp, Ngụy Tác không thừa lời, thu Bất diệt tịnh bình và ký sự thanh phù.

“Nếu mỗi không lầm, truyền tống pháp trận gần nhất là ở Hàn Hương thành thông đến man hoang hoang nguyên ngoài Đại Hàn thành ngoại, cự ly bốn vạn dặm.” Thu mọi thứ lại, Ngụy Tác bảo hoa y thanh niên.

“Truyền tống pháp trận đó đi.” Hoa y thanh niên mắt lóe quang hoa, “Cho người biết, để phòng người dùng truyền tống pháp trận bỏ chạy, truyền tống pháp trận gần Thiên khung, bao quát cả Bằng thiên trì đều bị phá rồi.”

Ngụy Tác cười lạnh, tế xuất hoàng ngọc đại kiếm của Ngọc Lý thần quân rồi cuốn chân nguyên xách bọn Hắc Bồ Đề thiên mẫu lên, phát một đóa Thái cổ hung hỏa lao về phía Hàn Hương thành.

Hoàng ngọc đại kiếm còn gọi là Đơn khí thần kiếm, tốc độ cực kỳ kinh nhân, tích tắc vượt mười mấy dặm, trừ Lực sơn long quy thì Ngụy Tác chưa thấy phi độn pháp bảo nào nhanh hơn.

Hàn Hương thành cách Minh vĩnh bằng xuyên không đầy bảy vạn dặm, chỉ chừng nửa ngày là bọn gã đã đến.

“Ngụy Tác, hiện tại đã đến Hàn Hương thành, mau giải khai cấm chế.” Hoa y thanh niên cười lạnh bảo Ngụy Tác.

“A!”

Nhưng y chưa dứt lời thì kêu lên thê thảm, thân thể co rút lại.

“Người... Ngụy Tác, người dám nuốt lời!” Hoa y thanh niên gào lên.

“Ai bảo ta nuốt lời, ta chỉ không thuận mắt việc người rơi vào tay ta mà còn thái độ đó.” Ngụy Tác cười lạnh: “Ta phát động Như Lai thần mang, chỉ để người không thể thi pháp đối phó ta.”

“Người! ... A!” Hoa y thanh niên hoàn tưởng tái mị thập ma, dẫn khước thị hựu kịch liệt đích trừu súc liễu khởi lai.

Ngụy Tác liên tục phát ba đạo Như Lai thần mang, thần thức hoa y thanh niên trọng thương đến không thể thi triển Tĩnh niệm tâm kiếm thì gã vung tay phát mấy đạo quang hoa giải khai cấm chế.

“Người...” Hoa y thanh niên thở hồng hộc, định mắng nhưng cố nén, sắc mặt cực kỳ khó coi nhắm mắt lại.

Thoáng sau xương cốt y kêu tanh tách, tu vi chưa mất nên chân nguyên lưu động là nổi xương cốt lại gần hết.

“Truyền tống pháp trận ở bên dưới, cách đây chừng một nghìn bốn, năm trăm dặm. Người ở lại đây.” Hoa y thanh niên thụ thương thần thức không nhẹ, óc như găm nhiều hỏa đinh, oán độc nhìn Ngụy Tác rồi đứng dậy.

“Người trọng thương ta đến mức này thì không đảm bảo được, hai nhánh Hoang cổ thực chu đó phải do ta giữ, nhớ cho ta một túi linh thạch để trả phí dụng truyền tống. Ta vào trong truyền tống pháp trận thì sẽ nói cách luyện hóa Hoang cổ thực chu cho người.” Hoa y thanh niên nghiêng răng.

“Được.” Ngụy Tác không nhìn y đang lắc lư mà ném một túi linh thạch cùng hai nhánh Hoang cổ thực chu và một ký sự thanh phù tới, giữa sơn cốc có truyền tông pháp trận sừng sững mấy chục tinh trụ, quang hoa lóe liên tục vì tu sĩ vào ra.

Hoa y thanh niên nghiêng rặng, thấy linh thạch và hai nhánh Hoang cổ thực chu không giả thì không nói gì, thân ảnh loáng lên lướt đi.

Tuy y lúc này chiến lực không bằng cả Kim đơn tu sĩ đồ nhưng chân nguyên hùng hậu, nguyên khí dao động kinh nhân, có cả thần huyền khí tức, tức thì khiến tu sĩ quanh truyền tông pháp trận biết có thần huyền đại năng đến, kinh hãi tránh đi cho y vào.

“Mau phát động truyền tông pháp trận!” Vào trong, hoa y thanh niên lệnh cho hai tu sĩ phụ trách phát động pháp trận. Cả hai không dám chậm trễ, kích phát truyền tông pháp trận, linh quang dâng lên.

“Ha ha! Ngụy Tác, người bị lừa rồi!” Thấy truyền tông pháp trận phát động, linh quang bay lên, hoa y thanh niên cười vang. “Cách”, y bóp nát ký sự thanh phù, “Ngụy Tác, người lầm rồi! Người tưởng nắm chắc rồi hả, cho người biết hai nhánh đó không cần thuốc phụ trợ, có thể trực tiếp luyện hóa! Một nhánh trong đó không chỉ có thể ôn dưỡng thần thức, thậm chí có công hiệu tăng cường, trên đường truy kích người ta mới hái được nên chưa kịp luyện hóa mà thôi. Ta tưởng chỉ thoát thân là may rồi, không ngờ người ngu xuẩn như thể, lại tin lời ta, cho ta mang theo hai nhánh linh dược thì ta lại trả sao?! Hiện tại pháp trận phát động, người còn cách gì ngăn được ta? Cứ đợi thần thức ác hóa đi!”

“Y lại gạt Ngụy Tác.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Thánh Vương tông tông chủ, Ngọc Lý thần quân đều có ý niệm này, cho rằng gã thái quá đắc ý.

“Người tưởng mình thông minh, người khác toàn ngốc hả?”

“Là gian thương nhưng thủ đoạn của người ngốc quá. Người tưởng ta đã thương thần thức người chỉ đề đề phòng người dùng thần thức sát phạt chi pháp công kích ta? Hai thứ này có thể trực tiếp luyện hóa, ta không cần nường tay nữa.”

Ngụy Tác cười nhạt, hoa y thanh niên biến sắc, nhận ra gì đó mà ngẩng lên.

Chát, hoa y thanh niên chưa kịp ngẩng lên thì đỉnh đầu đã tóe máu.

“A!”

Bên ngoài truyền tông pháp trận Hàn Hương còn không ít tu sĩ đang chờ đợi, linh quang lóe lên thì họ kêu vang.

Tu sĩ còn rần rạt thần huyền khí tức hiển hiện tại truyền tông pháp trận thì tròn mắt không dám tin, sinh cơ đoạn tuyệt, đỉnh đầu tóe huyết quang, huyết quang tựa hồ có yêu thú trong suốt.

Ngay khi họ rùng mình kêu vang lùi lại thì càng có thêm tu sĩ đến hồi, truyền tông pháp trận lại lóe linh quang.

Ngụy Tác hút bộn Hắc Bồ Đề thiên mẫu lên, hiện thân ra, chân nguyên cuốn hai nhánh Hoang cổ thực chu và thi thể hoa y thanh niên lên.

1122. Chương 1120: Lại Dấy Lên Kinh Đào Hải Lãng

Hoa y thanh niên được Hoang tộc truyền thừa quả thông minh cả đời, hồ đồ một lúc.

Đại năng muốn bắt mấy đại năng, thu lợi kinh thiên thì dễ đắc ý thái quá nhưng Ngụy Tác hiện tại thì sao?

Linh Lung Thiên và bọn Cơ Nhã còn ở trong Đại chư thiên tạo hóa bình, sống chết chưa rõ, gã tuy lấy được Như Lai thần mang, nhưng thần thức chưa lành, vẫn rất hung hiểm.

Trong tình hình này, Ngụy Tác đời nào đắc ý quá độ được!

Hà hưởng ngay từ đầu gã đã không định tha cho y.

Dù thả Thánh Vương tông tông chủ thì hoa y thanh niên cũng là mối họa, không thể thả.

Hoa y thanh niên tự tác thông minh, định lừa gã thì thật tự tìm đường chết. Ngụy Tác mạnh hơn hẳn thì muốn giết người dễ vô cùng.

“Phệ Tâm trùng, ban đầu y dùng Như Lai thần mang trọng thương thần thức đối phương vì để phòng đối phương dùng thần thức thuật pháp, đồng thời không thể cảm tri được Phệ Tâm trùng.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Thánh Vương tông tông chủ, Ngọc Lý thần quân đã hiểu, Hắc Bồ Đề thiên mẫu cho là mình chết chắc thì không sao nhưng Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân thì rợn tóc gáy, sợ Ngụy Tác giết nốt mình.

“Ta đồng ý là sẽ thực hiện, biểu lộ trong Hàn Hương thành này không phải càng có lợi hử?” Ngụy Tác lại truyền âm cho Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân còn đang thấp thỏm.

“Y muốn chúng ta tỏ thái độ!”

Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân rùng mình.

“Sao có ngần ấy thần huyền đại năng!”

“Lẽ nào y là...”

“Diện mạo y hệt Ngụy Tác, uy thế hơn hết mấy thần huyền đại năng, lẽ nào là...”

Đến giờ cả hai mới nhận ra, quanh truyền tống pháp trận càng lúc càng đông tu sĩ, tiếng hít hơi lạnh vang động. Ngụy Tác quá nổi danh nên nhiều người nhận ra, chỉ là không dám xác nhận. Nhưng tuyệt đại đa số tu sĩ biết bọn Thánh Vương tông tông chủ đều là thần huyền đại năng.

Tin Ngụy Tác xuất hiện ở đây được lan đi với tốc độ kinh nhân, nói ra câu gì là sẽ lan khắp mấy đại lục.

Hiện tại Ngụy Tác nói thế là để cả hai biểu lộ, cả hai cũng hiểu nói ra trong trường hợp này thì ai cũng biết, Ngụy Tác không thể nuốt lời.

Giờ là lúc bản thân và tông môn sinh tử tồn vong, thôi thì mặc hết uy nghiêm. “Ta là Thánh Vương tông tông chủ, Thánh Vương tông cùng Ngụy Tác Ngụy thần quân đạt thành hòa đàm, từ nay sẽ kết minh!” Thánh Vương tông tông chủ hít sâu một hơi nghiêng răng nói to.

“Cái gì, người đó là Thánh Vương tông tông chủ? Thánh Vương tông và Ngụy Tác kết minh? Nói vậy, đây là Ngụy Tác?! Lúc trước đại năng Thánh Vương tông và các siêu cấp tông môn bảo là đã giết đạo lữ và thân hữu của Ngụy Tác, chỉ còn lại mình y cơ mà, sao giờ lại cùng y kết minh?” Thánh Vương tông tông chủ lên tiếng, chấn kinh cả Hàn Hương thành, toàn thành sôi lên, vô số tu sĩ thậm chí trực tiếp cuội độn quang lao tới.

Thánh Vương tông tông chủ lên tiếng, Ngọc Lý thần quân xị mặt, thấy Ngụy Tác cười lạnh thì toát mồ hôi.

Chỉ bảo hòa đàm, ai biết được họ hay Ngụy Tác không địch nổi nhau? Chỉ nói thế thì ai cũng tưởng do tình thế mà phải khuất phục.

Toát mồ hôi lạnh, Thánh Vương tông tông chủ nín thở, “Ngụy thần quân thật sự thần thông hơn xa bọn tại hạ, may mà Ngụy thần quân đại nhân đại lượng, hóa địch thành bạn.”

“Đệ tử Thánh Vương tông nghe lệnh!” Thánh Vương tông tông chủ vận chân nguyên, quát to.

Chỉ mười mấy tích tắc sau, một đạo thanh sắc độn quang bắn tới, một lão giả mặc thanh sắc bì bào thấy Thánh Vương tông tông chủ thì tỏ vẻ kính sợ hành đại lễ, “Đệ tử tham kiến tông chủ.”

“Đây là Trương trưởng quỹ của Thanh Thạch hiên, không ngờ Thanh Thạch hiên cũng là sản nghiệp của Thánh Vương tông.” Nhiều người nhận ra lão giả. Họ không ngạc nhiên lão giả là người Thánh Vương tông vì siêu cấp tông môn này có thể có nhân thủ tại mỗi thành trì khắp tu đạo giới. Họ kinh ngạc vì ở đây có chuyện, lão giả xuất hiện tham bái, thì đích đích xác xác người đó là Thánh Vương tông tông chủ.

“Mau truyền khẩu dụ, Thánh Vương tông từ giờ cùng Ngụy thần quân kết minh!” Thánh Vương tông tông chủ bảo lão giả hào.

“Tông chủ...” Lão giả hơi do dự nhìn Thánh Vương tông tông chủ, ai cũng biết bọn y bất lợi, lão giả muốn qua thần sắc Thánh Vương tông tông chủ mà lần ra manh mối.

“Sao, chưa nghe rõ hả!” Thánh Vương tông tông chủ giờ mới có cơ hội, thấy lão giả còn do thì quát to, đồng thời thần thức ép mạnh.

Thánh Vương tông tông chủ tuy nhục thân tổn hại nghiêm trọng, nhưng tu vi vẫn còn, thần thức uy áp khiến tu sĩ trong mấy nghìn trượng không thở nổi, lùi lại.

“Đệ tử tuân mệnh!” Thanh sắc bì bào lão giả không dám do dự, thanh sắc diễm quang vút lên rồi bắn ra thêm hơn mười đạo quang hoa, hiển nhiên dùng diễm quang mật ngữ đưa tin.

“Đệ tử Đơn Nguyên tông nghe lệnh.” Ngọc Lý thần quân trầm thờ dài, lên tiếng.

“Cái gì, Đơn Nguyên tông? Là...”

“Đấy... đấy là Đơn Nguyên tông tông chủ Ngọc Lý thần quân?!”

Hơn mười dặm quanh truyền tông pháp trận có gần vạn tu sĩ, Đơn Nguyên tông tông chủ nói ra thì ai cũng hít hơi lạnh, nhận xuất ra Ngọc Lý thần quân.

“Tham kiến tông chủ!” Mười mấy tích tắc sau, một trung niên tu sĩ mặc áo da xanh đến hành lễ với Ngọc Lý thần quân.

Trung niên tu sĩ là chủ quỹ của Kim phù thương hành trong Hàn Hương thành.

“Ngụy thần quân thần thông vô địch, truyền lệnh của ta từ nay Đơn Nguyên tông cùng Ngụy thần quân kết minh.” Ngọc Lý thần quân gật đầu, bảo trung niên tu sĩ.

“Cái gì, Đơn Nguyên tông cũng cùng Ngụy Tác liên minh?”

Ngọc Lý thần quân nói xong, cả Hàn Hương thành sôi lên.

Tuyệt đại bộ phận tu sĩ không biết cả việc Đơn Nguyên tông tham gia vây giết Ngụy Tác, trước đó có tin là gã thất bại, giờ lại ngược sự thật, lẽ nào tin tức là do các đại tông môn cố ý?

Nhưng chấn động còn chưa hết.

Ngọc Lý thần quân vừa phải lên tiếng thì Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng nói, “đệ tử Đại Hỉ tông nghe lệnh.”

Đại Hỉ tông?

Một đạo độn quang đáp xuống, mọi tu sĩ tại trường mới nhận ra Đại Hỉ tông ở Thiên Trụ đại lục cũng có thế lực trong Hàn Hương thành, thương đội có quy mô thứ năm trong thành là Thiên Hỉ thương hành lại của tông môn. Đồng thời, ai cũng biết nữ tu béo ú, đen xám kia là Hắc Bồ Đề thiên mẫu đại danh鼎鼎.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu, Đại Hỉ tông, cũng cùng Ngụy Tác kết minh!

Thánh Vương tông và Ngụy Tác kết minh!

Đơn Nguyên tông và Ngụy Tác kết minh!

Đại Hỉ tông và Ngụy Tác kết minh!

Cộng thêm Vũ Hóa thế gia bị gã san bằng lúc trước, có bốn siêu cấp tông môn triệt để chiến bại trong tay gã.

“Mọi tông môn chống lại ta trong ba ngày phải công khai tạ tội, không thì ta san bằng sơn môn!”

Ngụy Tác đợi Đại Hỉ tông phát tin là nói thế, trực tiếp phát động Động Hư bộ pháp, cuốn Hắc Bồ Đề thiên mẫu lên, khuất khỏi tầm mắt tu sĩ Hàn Hương thành.

“Buộc các siêu cấp tông môn tạ tội, xem ra tin các tông môn đồn là giả! Y mới chiếm thượng phong!”

“Ba tông chủ đó bị y bắt!”

“Trời đất, đại năng như thế cũng bị bắt sống?! Hắc Bồ Đề thiên mẫu là Thần huyền ngũ trọng kinh thiên đại năng trong truyền thuyết”

Ngụy Tác và Thánh Vương tông tông chủ xuất hiện tại Hàn Hương thành cũng những lời tuyên bố lan đi với tốc độ chưa từng có, cả tu đạo giới đầy động kinh đảo hải lãng.

“Cái gì! Sao lại thế được!”

“Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Thánh Vương tông tông chủ, Ngọc Lý thần quân đều bị Ngụy Tác bắt sống? Ba tông môn tuyên bố cùng Ngụy Tác liên minh?”

Các siêu cấp tông môn truyền tin còn nhanh hơn các tông môn và tổ chức của tu sĩ nhiều, ngay khi bọn Ngụy Tác rời Hàn Hương thành nửa canh giờ thì Công Đức tông, Hóa Thiên giáo, Vạn Hoàng cung... Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết, Vạn Hoàng công tử, Thiên Cửu thần quân đều nhận được tin, kêu lên không dám tin.

1123. Chương 1121: Đến Lúc Giết Ngược Trở Lại

Cả tu đạo giới đầy lên kinh đảo hải lãng thì Ngụy Tác không rời Hàn Hương thành bao xa.

Đi thêm năm, sáu nghìn dặm, Ngụy Tác đáp xuống một băng nguyên hoang vu, đảo xuống mấy nghìn trượng, mở một động quật lâm thời đơn giản.

Thiên Cửu thần quân và Vương Vô Nhất liên thủ, tuy uy hiếp lớn đến gã nhưng gã biết nếu tin Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Thánh Vương tông tông chủ, Ngọc Lý thần quân bị bắt đồn ra thì họ sẽ sợ hãi, không dám đến Hàn Hương thành mà có tra xét cũng là người khác đến.

Thứ duy nhất gã e dè là Tứ tí hoang tộc đại năng.

Bất quá tại Hàn Hương thành, Ngụy Tác đã truyền âm, bảo Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân ngầm tra xét tin về Tứ tí hoang tộc đại năng.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Thánh Vương tông tông chủ vốn e dè Tứ tí hoang tộc đại năng, nhưng hôm đó y truy kích cổ đế thì coi không lộ hành tung, đến giờ các siêu cấp tông môn vẫn chưa phát hiện tung tích.

Tứ tí hoang tộc đại năng xuất thế là tự nhận thiên hạ vô địch, không hề che giấu hành tung, lâu thế mà chưa xuất hiện tại Tịch Hàn đại lục thì rất có khả năng không ở đại lục này, mà đuổi theo cổ đế thì ra ngoài Thiên khung. Linh Lung Thiên đã nói thuật pháp cùng pháp bảo của tu sĩ thì Hoang tộc không thể động dụng, nên không như bọn Thánh Vương tông tông chủ dùng pháp bảo truy đuổi gã, khi gã được địa khí che chở thì y không thể phát hiện tung tích.

Thần thức gã hiện không thể không quán, cần nhanh chóng luyện hóa hai nhánh Hoang cổ linh dược.

Đảo xong động quật, Ngụy Tác phong ấn Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Thánh Vương tông tông chủ, Ngọc Lý thần quân rồi thả Phệ Tâm trùng ra.

Đoạn gã lấy từ nạp bảo cổ giới ta một tấm thảm Ngân ti thảo, xếp bằng lên, lấy tiếp hai nhánh Hoang cổ thực chu ra.

Một nhánh màu tím kỳ dị, trông như cây gai thông thường, cả rễ thì dài chừng ba thước, cầm cực nặng, không có mùi gì.

Nhánh còn lại màu lục đậm, lớn cỡ ngón tay, chỉ chừng sáu, bảy tấc, trông như tiểu nhung cầu, cực kỳ đặc biệt.

Ngụy Tác ghi lại hình dáng hai nhánh Hoang cổ thực, Hoang cổ bản thảo kinh đối với tu sĩ thì là vô thượng cổ kinh không kém gì Động Hư bộ pháp. Hoa y thanh niên giao ra Hoang cổ bản thảo kinh có ghi tới hơn hai trăm loại Hoang cổ linh dược mà mọi tông môn hiện thời không biết, chỉ còn thiếu hai nhánh này, tuy không biết tên nhưng chỉ cần biết cách sử dụng là được. Hoang cổ bản thảo kinh coi như đầy đủ.

“Chát!”

Ghi lại xong xuôi, Ngụy Tác phát thủy linh nguyên khí vào nhánh màu tím, chích ra một chút được lực thử luyện hóa.

“Y tưởng ta trúng kế nên không nói dối.”

Được lực vào thể nội, Ngụy Tác sáng mắt, mi tâm nóng bỏng tắc nghẹn thở mát hẳn, thoải mái vô cùng.

“Không biết được lực nhánh này có gì khác.”

Ngụy Tác lại dùng thủy linh nguyên khí dồn vào nhánh Hoang cổ thực chu màu lục.

“Phù!” Chút được lực sau cùng tan vào thể nội, Ngụy Tác hít một hơi lạnh, được lực quả thập phần bá đạo, như từng thanh phi kiếm đâm vào thần thức, chẻ những chỗ bị tắc ra khiến não hải nhói lên.

Bất quá Ngụy Tác trấn định, cảm giác cực kỳ đau đớn giảm đi là gã nhận ra lợi ích với thần thức, hơn nữa không có được lực bất lợi, có nghĩa là hoa y thanh niên tự thấy đã thoát nên không nói dối, hai nhánh này đều có thể chữa lành thần thức tổn thương chỉ không biết nhánh nào có công hiệu tăng cường.

Thủy linh nguyên khí từ khiếu vị của gã bao lấy nhánh màu tím, liên tục luyện hóa.

Hoang cổ thực chu này trông không lớn nhưng được lực thập phần kinh nhân, Ngụy Tác mất hẳn nửa ngày mới triệt để luyện hóa được.

“Xem ra nhánh này có hiệu quả tăng cường thần thức, không ngờ chỉ một nhánh Hoang cổ linh được đã kinh nhân thế này, không cần lãng phí thời gian nữa.”

Luyện hóa xong, Ngụy Tác chuyển thần thức, tỏ vẻ kinh hỉ khôn tả, hít sâu một hơi, đứng lên khỏi thảm Ngân ti thảo.

Hiện tại não hải gã không còn mảy may đau đớn và nóng bỏng mà thoải mái như uống nước đá vào ngày nóng, suy nghĩ rất sáng suốt.

Luyện hóa nhánh màu tím là thần thức tổn thương của gã ít nhất hồi phục đến mức hoàn hảo, hiện tại đối địch không thành vấn đề. Chỉ là so với trước thì cường độ thần thức không tăng thêm, còn nhánh màu lục mới có hiệu quả tăng cường thần thức.

Thần sắc gã hớn hở nhưng cũng phát ra tức sát khí tức đáng sợ.

Hiện tại, không phải bị truy sát, đã đến lúc truy sát các đại năng đó!

“Chát!”, gã dùng thủy linh nguyên khí bao lấy nhánh màu lục để luyện hóa, đồng thời mục quang lóe lên, giải phong ấn cho Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Thánh Vương tông tông chủ, Ngọc Lý thần quân.

“À?”

Mở phong ấn, Ngụy Tác lại giật giật chân mày.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu tu vi bị phế, nhục thân khí huyết gần như cháy hết, tuy sinh cơ hùng hậu nhưng đã đến cực hạn, đang tan nhanh, sắp đến lúc mất mạng.

“Ngụy Tác, nhưng gì ta hứa thì đã làm, hi vọng người giữ lời, không để Đại Hỉ tông đứt đoạn truyền thừa.” Hắc Bồ Đề thiên mẫu biết mình đã đến khô dầu cạn, biết Ngụy Tác không đời nào phí sức cứu mình nên được giải trừ phong ấn thì cười thảm.

“Yên tâm đi, ta đồng ý là sẽ làm được.” Ngụy Tác nhìn Hắc Bồ Đề thiên mẫu, gật đầu.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu suýt nữa khiế gã mất mạng nên gã không đời nào thông cảm, nhưng ả là cường giả bậc nhất của thời đại này nên thỉnh cầu sau cùng thì gã tôn trọng.

Hắc Bồ Đề thiên mẫu há miệng, nhưng sau cùng ánh mắt mờ đi, không nói thêm gì mà thở ra hơi cuối cùng.

Lúc cuối, mắt ả không còn oán độc và phẫn hận, mà là bất cam và hối hận. Khi tất cả không còn thì ả mới nhận ra mình truy sát Ngụy Tác, Ngụy Tác giết mình là không sai, sai là việc ả nhúng vào vũng nước đục này để rồi thê thảm như thế.

“Thích đồ tốt, cướp đồ tốt vốn không sai nhưng phải xem thứ đó có chủ chưa, cập mạnh hiếp yếu thì lại sai lắm, hi vọng kiếp sau ngươi cũng là tiểu tán tu như ta, hoặc sẽ không trời sinh tự cao tự đại nữa.” Nhìn thi thể Hắc Bồ Đề thiên mẫu, Ngụy Tác nói đoạn thu vào cùng Phệ Tâm trùng.

“Giúp mỗ tìm tung tích bọn Vương Vô Nhất, xong việc này mỗ sẽ giải khai cấm chế cho các vị về tông môn.”

Thu thi thể Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Phệ Tâm trùng đoạn gã cuốn Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân, giải khai mật đạo cấm chế, đồng thời bảo.

Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân run lên. Ngụy Tác tuy nhiên ngữ khí bình đạm nhưng cả hai cảm thấy thiên địa biến sắc.

“Bọn tại hạ sẽ dốc toàn lực!” Cả hai run lên đáp ngay. Hiểu Ngụy Tác bảo kết thúc việc này là gì.

“Ta phải tạ ngươi, nếu ngươi không như thế, khi ta hỏi mà nói cho ta biết về Hoang tộc đoạn tí đthì có khi còn được lợi từ ta, ta sao có được ngân ấy thứ tốt.” Ngụy Tác không nhìn hai người, mở nạp bảo nang lấy nhanh linh dược đã hình thành linh tính ra, đoạn nhủ thầm với hoa y thanh niên.

Lần này gã thu lợi từ hoa y thanh niên được Hoang tộc truyền thừa thật quá lớn.

Tịnh niệm tâm kiếm và Hoang cổ bản thảo kinh, chỉ hai thứ này không biết mang lại cho gã bao nhiêu lợi lộc, chưa tính y còn ngân ấy Hoang cổ linh dược.

Như nhánh Hoang cổ linh dược đã thành linh tính, được lực tất kinh nhân đó, theo Hoang cổ bản thảo kinh thượng thì là Hoang cổ ngộ tiên thảo.

Nhánh Hoang cổ linh dược này, Hoang cổ bản thảo kinh có ghi, thần huyền nguyên khí của Thần huyền tam trọng mới có thể luyện hóa, đề thăng cảm tri. Hoang cổ ngộ tiên thảo là linh dược giúp người ta cảm tri thiên địa nguyên khí, tăng thêm khả năng lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc!

1124. Chương 1122: Bức Phải Xuất Hiện

“Tin tức chính xác, Thánh Vương tông, Đơn Nguyên tông và Đại Hỉ tông công khai truyền tin là cùng Ngụy Tác kết minh.”

Ngụy Tác lấy Hoang cổ ngộ tiên thảo ra thì cùng lúc ở một hàn băng hoang nguyên, Vương Vô Nhất đứng trên không, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Cạnh y còn Tô Thần Huyết và Thiên Cửu thần quân.

“Sao có thể thế được! Với thần thông của Hắc Bồ Đề thiên mẫu thì y không thể là đối thủ. Sao có thể bại trong tay y, lại còn bị bắt sống!” Gương mặt Tô Thần Huyết phong thần như ngọc, nhưng giờ méo đi vì gào hét.

Tô Thần Huyết gài lên thì bích lục sắc quang điểm xuất hiện ngoài xa, lao tới.

Là Bích Tỳ tông tông chủ.

“Xem ra chư vị đã nhận được tin.” Bích Tỳ tông tông chủ nhợt nhạt mặt mày, nhãn quang lóe lên như đại họa lâm đầu.

“Tin này không thể sai, Hoàng Đình tông lúc đó có người tại Hàn Hương thành, Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Thánh Vương tông tông chủ, Ngọc Lý thần quân đích xác rơi vào tay y, thần huyền thanh niên đi cùng bị y dùng Phệ Tâm trùng giết.” Thiên Cửu thần quân gật đầu, trong bốn đại năng thì y trấn định nhất.

“Vậy thì ba vị tính thế nào?” Bích Tỳ tông tông chủ nghiêng rằng, hỏi Thiên Cửu thần quân và Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết.

“Tu vi của y không quá ghê gớm, tuy song thần huyền nhưng chỉ Thần huyền tứ trọng, pháp vực uy năng cũng hữu hạn.” Thiên Cửu thần quân bảo Bích Tỳ tông tông chủ: “Nhưng y có thể đối phó Hắc Bồ Đề thiên mẫu thì phải có pháp bảo hoặc pháp khí lợi hại...”

“Thiên Cửu đạo hữu, lúc này đại nạn lâm đầu, ai biết được y sẽ xuất hiện tại sơn môn nào, tại hạ đến chỉ để nghe một câu là chiến hay cầu hòa mà thôi.” Bích Tỳ tông tông chủ cuống lên cất lời.

Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết đều nhìn sang Thiên Cửu thần quân, hiển nhiên đều do dự.

Ngần ấy đại năng vây giết Ngụy Tác, nhưng gã chạy thoát, cả Hắc Bồ Đề thiên mẫu thần thông cao hơn cũng bị gã bắt sống, thật khiến người ta lạnh người.

“Chết cười, ngần ấy tông môn chúng ta mà phải cúi đầu trước y thì sau này còn gì là uy nghiêm?” Nhìn ba đại năng, Thiên Cửu thần quân cười lạnh, “chúng ta không đời nào cầu hòa.”

Thiên Cửu thần quân chém định chặt sắt như thế, Bích Tỳ tông tông chủ và Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết ngẩn ra, Thiên Cửu thần quân tiếp lời, “Y có pháp bảo và pháp khí lợi hại thì nếu chúng ta đối phó được y tất thu lợi hơn dự liệu.”

“Tất nhiên, vật phát ra hơi quang ngăn được uy năng Đại chư thiên tạo hóa bình thì cũng là để khí.” Vương Vô Nhất neho mắt, kim sắc thần quang lấp lóe, ngũ khí thập phần cứng cỏi, “Nhưng Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Thánh Vương tông tông chủ mà còn không thoát thì chúng ta không chắc đối phó được y”

“Chư vị đạo hữu, thứ cho tại hạ lớn mật, y có để khí thì với tu vi của y cũng phát huy được bao nhiêu uy năng? Ngay cả cực đạo tiên binh lúc trước thì y cũng không thể phát huy uy năng mạnh nhất, tối đa tương đương với Thần huyền ngũ trọng diên phong.” Thiên Cửu thần quân cười lạnh, “Không giấu chư vị, tại hạ tuy tu vi và thần thông vị tất bằng chư vị, nhưng truyền thừa pháp khí lại có không ít, có một món đủ ngăn được cả chân tiên uy năng. Dù y có để khí, tối đa cũng chỉ phát huy đạt mức ấy thôi.”

“Pháp bảo và pháp khí chỉ là một, vị tất y có để khí, không thì lúc tại Đẳng Tiên tông đã động dụng rồi.” Bích Tỳ tông tông chủ lắc đầu, “Quan trọng là công pháp của y quá nghịch thiên, lại cực kỳ xảo trá, chúng ta đều không biết y sẽ đối phó sơn môn nào, với thần thông của gã thì trừ phi chúng ta tụ lại mới ngăn được.”

“Nếu đợi y đến thì chúng ta xong rồi.” Thiên Cửu thần quân nhìn Bích Tỳ tông tông chủ và Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết, “Y không phải bức chúng ta biểu lộ hã, thì chúng ta bức y ra đối diện tất cả!”

“Bức y chủ động hiện thân?” Vương Vô Nhất đột nhiên rực kim quang, nhìn Thiên Cửu thần quân, “Nói vậy, Thiên Cửu đạo hữu đã có tính toán rồi.”

“Không sai, quan trọng là Đại chư thiên tạo hóa bình của Trung thiên tử lôi tông.” Thiên Cửu thần quân gạt đầu, “Lúc cùng Vạn Hoàng công tử, Hắc Bồ Đề thiên mẫu đến thì qua điện tịch Hoàng Đình tông mà tại hạ biết đôi chút về để khí này. Một khi phát động thì không thể thả được người ra, ai ở trong tất bị luyện hóa. E là đạo lữ và thân hữu của y đều đã thành tro. Chư vị đạo hữu, ân oán như thế thì hóa giải được hã?”

Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ đều biến sắc.

“Nên chư vị đạo hữu không cần tính toán nữa, y không chết thì chúng ta vong.” Thiên Cửu thần quân tiếp lời, “Bất quá Đại chư thiên tạo hóa bình là thứ từ không biết bao nhiêu vạn năm tiền trước, Hoàng Đình tông là tông môn truyền thừa lâu nhất mấy đại lục mới có ghi chép, y chắc không biết gì, không biết đạo lữ và thân hữu đã chết. Tại hạ đã liên lạc với Trung thiên tử lôi tông, được biết nếu phá Đại chư thiên tạo hóa bình thì có khả năng thả người ra. Chúng ta cứ truyền tin nếu y không xuất hiện, chúng ta sẽ ném Đại chư thiên tạo hóa bình xuống hỏa mạch, với tâm tính ấy thì có lẽ y sẽ hiện thân. Khi y xuất hiện, chúng ta sẽ đưa y đi gặp đạo lữ và thân hữu.”

“Hóa ra các hạ và Trung thiên tử lôi tông đã tính sẵn!” Bọn Vương Vô Nhất tỏ vẻ chấn động, nhãn quang sáng lên.

“Không sai, mấy người chúng ta vị tất là đối thủ của y nhưng chúng ta dĩ dật đãi lao, lại có tông môn đại cấm, y sao có thể là địch thủ!” Tô Thần Huyết thở phào.

“Không chỉ như thế, chúng ta thậm chí định ra kỳ hạn, bảo y phải đến trong ba ngày, chỉ một mình. Như thế dù y bắt bọn Thánh Vương tông tông chủ cũng không thể đem theo.” Thiên Cửu thần quân cười với Vương Vô Nhất hòa Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ, “Hiện tại Trung thiên tử lôi tông tông chủ

đang đợi tin của chúng ta, y rất lo, chúng ta gặt đầu là y và Minh Thổ tông, Vạn Hoàng cung sẽ dốc toàn lực, nếu chúng ta hàng là y cũng hàng.”

“Thiên Cửu đạo hữu đã nắm chắc? Nên chỉ nói đùa hả.” Bích Tỳ tông tông chủ cười vang, sát khí hiện rõ, “tại hạ muốn xem mình y đầu với chúng ta ngần ấy người thì thế nào.”

“Cẩn thận là hơn, y thần thông phi phàm, liều mạng thì chúng ta cũng cần e dè. Chúng ta cần tìm nơi nào đó để vạn vô nhất thất.” Thiên Cửu thần quân bật cười, nói đầy thâm ý.

“Được, sơn môn Hoàng Thiên đạo được rồi, Hoàng Thiên đạo bố trí mấy truyền tông pháp trận, đến đó không tốn thời gian.” Vương Vô Nhất mắt rục lên, tỏ vẻ nhảm nhí.

“Vương tông chủ hành sự gọn ghẽ thật khiến tại hạ khâm phục, bất quá tại hạ không thể để Vương tông chủ tổn thất gì, chi bằng nếu lúc giết y có tổn thất thì sơn môn của Vương tông chủ sẽ do mấy phái bồi thường?” Thiên Cửu thần quân mồm ý.

“Vương tông chủ quả hiểu cái chúng ta cần, tại hạ tất nhiên đồng ý, Sơn môn Hoàng Thiên đạo có gì tổn thất, các tông môn sẽ bồi thường.” Bích Tỳ tông tông chủ không hề do dự gặt đầu.

“Vậy thì tại hạ sẽ đưa tin cho bọn Vạn Hoàng công tử đến sơn môn Hoàng Thiên đạo.” Thiên Cửu thần quân mỉm cười, đạo đạo quang điểm xung thiên.

Bọn Bích Tỳ tông tông chủ đợi Thiên Cửu thần quân phát tin thì cũng phát quang điểm đưa tin.

Rồi cả bốn điều khiển độn quang, khuất bóng vào tầng không bằng nguyên.

...

“Cái gì, bảo ta tring ba ngày một mình đến sơn môn Hoàng Thiên đạo, không thì đim Đại chư thiên tạo hóa bình xuống hỏa mạch?” Không đầy nửa ngày, cách Đại Hàn thành không đầy ba nghìn dặm, Ngụy Tác dừng lại. Đến đây, gã định tra xét tung tích bọn Trung thiên tử lôi tông tông chủ nhưng bọn Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân mới phát tin thì người của hai tông môn trong thành biết tông chủ tới là dùng điểm quang mật ngữ đưa lại tin này.

Tin này đồn khắp Tịch Hàn đại lục.

1125. Chương 1123: Đơn Dao Phó Hội

“Nếu trong ba ngày mỗ không đến mà đối phó tông môn đó thì sẽ chôn Đại chư thiên tạo hóa bình?”

Ngụy Tác dừng lại, Thánh Vương tông và Đơn Nguyên tông liên tục phát điểm quang, dùng mật ngữ độc môn đưa tin kỹ hơn.

Tuyệt đại đa số thành trì Tịch Hàn đại lục không có truyền tông pháp trận, tông môn và thương đội thường dùng các loại điểm quang truyền tin, thủ đoạn rất riêng, thậm chí liên màu sắc hơi đổi là có ý nghĩa khác hẳn. Thánh Vương tông và Đơn Nguyên tông dùng điểm quang truyền tin thành ta rất bình thường, không bị ai chú ý.

Tin Thánh Vương tông và Đơn Nguyên tông đưa ra giống nhau, là Ngụy Tác trong ba ngày sẽ đơn độc đến sơn môn Hoàng Thiên đạo, cách sơn môn hai vạn dặm sẽ thể hiện.

Nếu gã không tuân thủ điều kiện, hoặc trong ba ngày lại động đến các tông môn khác, Trung thiên tử lôi tông sẽ công khai nhấn chìm Đại chư thiên tạo hóa bình trước sơn môn Hoàng Thiên đạo.

Theo tin của Trung thiên tử lôi tông và Hoàng Thiên đạo, đạo lữ và thân hữu của Ngụy Tác bị nhốt trong Đại chư thiên tạo hóa bình, nếu gã lấy được cái bình thì có thể cứu họ, không thì khi bình bị ném xuống hỏa mạch, dù không bị luyện hóa, thì bị hắc sát hỏa khí thổi đi, dù chân tiên hay cấp trên nữa cũng không tìm được.

“Không ngờ họ cũng biết về Đại chư thiên tạo hóa bình, xem ra Cương nha muội đích xác không lừa ta.”

Nhận được tin, Ngụy Tác không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng thập phần kích động.

Gã không biết rằng Thiên Cửu thần quân và Trung thiên tử lôi tông cộng lại cũng không hiểu về Đại chú thiên tạo hóa bình bằng Linh Lung Thiên thâm, lúc này Thiên Cửu thần quân tưởng nó và bọn Cơ Nhã đã bị luyện hóa, chỉ vì bức Ngụy Tác hiện thân nên cố ý truyền tin này.

Tất cả không biết rằng tin này khiến Ngụy Tác kích động cơ hồ phát khóc

Gã lo lắng Linh Lung Thiên nói dối, chỉ muốn gã thoát khỏi trùng vây nên thế.

“Y tuy lấy được Như Lai thần mang, nhưng lần này không chỉ Trung thiên tử lôi tông và Hoàng Thiên đạo liên hợp, sẽ có cả Tô Thần Huyết, Vạn Hoàng công tử, Bích Tỳ tông tông chủ đến, ngàn ấy đại năng mà truyền thừa pháp khí tề xuất, cộng thêm cấm chế ở sơn môn Hoàng Thiên đạo, y sao có thể đối phó nổi?”

“Cách sơn môn hai vạn dặm sẽ hiển lộ tung tích, thế thì không thể dùng âm mưu quỷ kế, chỉ đành quang minh chính đại giao chiến, sao có thể là đối thủ của ngàn ấy đại năng!”

Ngụy Tác biết chắc bọn Linh Lung Thiên và Cơ Nhã còn sống, Linh Lung Thiên quả có biện pháp thì gã kích động nín thở nhưng trong mắt bọn Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân lại thành gã da vào tuyệt cảnh, tiến thoái lưỡng nan.

“Các người tưởng tự lại thì đối phó được ta, nhưng không biết là ta có vô thượng cường pháp Như Lai thần mang. Ta còn lo không tìm được tung tích Trung thiên tử lôi tông tông chủ thì các người tự lại.” Cả hai không ngờ tâm cảnh Ngụy Tác lúc này ngược hẳn.

Ngụy Tác không chỉ kích động mà hoan hỉ, sắp đến lúc khoái ý ân thù.

Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân cũng không biết lần này gã thu hoạch kinh nhân thể nào!

Đỉnh đầu gã không ngừng dấy lên thủy linh nguyên khí.

Trong thủy linh nguyên khí là Hoang cổ ngọc tiên thảo xanh biếc đã thành linh tính.

Cả nhánh màu lục có được lực cực kỳ hùng mãnh, không chỉ ôn dưỡng thần thức, chữa lành tổn thương cũng hoàn toàn bị luyện hóa!

Hoang cổ bản thảo kinh mà Trác Thanh Ngưng cho gã chỉ thiếu ghi chép về hai nhánh Hoang cổ thực chu này, hiện thì gã đã bổ sung.

Nhánh màu tím thì ôn hòa, Thần hải cảnh tu sĩ cũng có thể trực tiếp luyện hóa, chữa lành thần thức tổn thương, hiệu quả ngang với tiên giai đỉnh cấp linh đan.

Nhánh màu lục thì được lực hùng mãnh như hổ lang, không phải thần huyền đại năng không thể luyện hóa, hiệu quả chữa thần thức tổn thương và tăng cường thần thức ngang với tiên giai đỉnh cấp linh đan!

Hiện tại Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân đều nhận ra khí tức của Ngụy Tác thập phần bình hòa tự nhiên, thần thức khẳng định đã khôi phục, nhưng cả hai không biết chính gã cũng thấy thần thức của mình trong suốt, không còn thương tổn nào, còn tăng trưởng kinh nhân!

Trước kia thần thức của gã phối hợp với đại đạo tiên âm và Duy ngã tâm kiếm mới bao trùm được hơn một nghìn dặm, nhưng giờ không cần thi triển thuật pháp, thần thức cũng cảm tri rõ cảnh vật trong nghìn dặm.

Chỉ cần luyện hóa hai nhánh Hoang cổ thực chu, thần thức gã tăng cường gấp đôi!

Tốc độ này dù từ Thần huyền tứ trọng đột phá đến Thần huyền ngũ trọng cũng không đạt được.

Dược lực của nhánh màu lục khiến Ngụy Tác không dám tin. Nên gã càng hiểu Hoang cổ bản thảo kinh là chí bảo cỡ nào.

Gã hiểu hơn Hoang tộc khi xưa đáng sợ thế nào, đồng thời hiểu vì sao hoa y thanh niên tưởng đã thoát thì huênh hoang như thế.

Hoang cổ bản thảo kinh ghi lại hơn hai trăm loại Hoang cổ thực chu, dược lực cơ hồ đều kinh nhân, người khác không thể hiểu nổi Hoang cổ thực chu còn Hoang tộc ghi lại thế này thì tương đương với có trong tay hơn hai trăm loại tiên giai đỉnh cấp linh dược!

Hoa y thanh niên lúc đối địch với Ngụy Tác, cường độ thần thức cực kỳ kinh nhân, đạt tới một nghìn ba trăm dặm.

Cự ly này cả Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng không đạt được. Trừ công pháp và Tịnh niệm tâm kiếm thì tất y còn lấy được không ít linh dược, chỉ trong Hoang cổ bản thảo kinh đã có ghi hơn mười loại tăng cường thần thức.

Không thì với tu vi Thần huyền nhất trọng không thể có có thần thức đó.

Dù thần thức y mạnh như thế, công hiệu của nhánh màu lục với y không được như với Ngụy Tác nhưng được lực vẫn giúp thần thức y đề thăng đến một nghìn sáu, bảy trăm dặm.

Thần thức như thế thì dù Ngụy Tác lấy được Như Lai thần mang thì e chưa kịp dùng đã bại rồi.

Vì Như Lai thần mang không thể với Duy ngã tâm kiếm mà phát ra, nên cự ly công kích tối đa là sáu, bảy trăm dặm.

Hoa y thanh niên khẳng định có chủ ý đó, có thời gian luyện hóa Hoang cổ linh dược này là sẽ tìm Ngụy Tác báo thù, dù Ngụy Tác có Như Lai thần mang trăm sát thần thức hơn hẳn Tịnh niệm tâm kiếm nhưng y không sợ. Có điều y đặc ý quá, tưởng đã lừa được Ngụy Tác, hóa ra mang lại cho gã vô vàn lợi lộc.

Hiện tại bọn Thiên Cửu thần quân chưa biết gã lấy được Như Lai thần mang, càng không biết lai lịch của hoa y thanh niên đi cùng Thánh Vương tông tông chủ, lợi ích y mang lại cho Ngụy Tác không kém gì Thủy hoàng phệ nhật quyết của Lâm Phong Hoa khi xưa!

Dù là Vương Vô Nhất, Thiên Cửu thần quân, hay Vạn Hoàng công tử Đồng Bất Cố, Ngụy Tác dám chắc thần thức tối đa chỉ ngang với gã lúc trước, nói gì bọn Tô Thần Huyết và Trảm Đài Linh Lan.

Tô Thần Huyết dùng Tà vương nhân luyện chế Tà vương bảo quan, gã được Linh Lung Thiên và lục bào lão đầu cho biết pháp khí này tuy sát thương thần thức cực kỳ lợi hại, song phạm vi công kích liên quan đến tu vi của tu sĩ, cần có tu sĩ mới kích phát được công kích.

Dù người tu vi tối cao dùng pháp khí này đối với gã cũng không mấy may uy hiếp.

Dù toàn bộ xông lên thì gã cũng không sợ, có thể đánh tan hết!

Duy nhất cần e dè truyền thừa pháp khí của họ vào tông môn đại cấm của Hoàng Thiên đạo nhưng gã có Hồng mộng tử kinh và Minh vương cấm ứng kinh thì có lẽ sẽ tránh được.

Những kẻ đó bức y ra vì tưởng gã không địch nổi, chỉ có thể sử dụng âm mưu, mà không biết rằng gã là người đầu tiên trong mấy nghìn năm nay được Đông Như Lai và Hoang tộc truyền thừa!

Hiện tại, gã không cần âm mưu quỷ kế, cứ quang minh chính đại giao chiến!

“Các người bức ta ra, ai ngờ ta đang chủ động tìm các người!”

Tâm niệm thoáng chuyển, Ngụy Tác hít sâu một hơi, khoái ý và sát ý khôn tả dâng lên.

“Ba ngày, dù các vị đưa thì mổ cũng đến được sơn môn Hoàng Thiên đạo. Ngọc Lý thần quân, mổ cần tham ngộ và luyện hóa mấy thứ, các hạ điều khiển pháp khí này đưa mổ đến sơn môn Hoàng Thiên đạo.” Hít sâu một hơi, Ngụy Tác giải khai mấy đạo cấm chế cho Ngọc Lý thần quân, đưa Đơn khí thần kiếm cho y.

“Cái gì, các hạ định đến Hoàng Thiên đạo phó hội? Không tính toán gì?” Ngọc Lý thần quân và Thánh Vương tông tông chủ đều rung mình biến sắc.

“Không cần lo, lần này không cần các vị ra mặt, cách sơn môn Hoàng Thiên đạo ba vạn dặm, các vị cứ đi, mổ sẽ để lại rất ít cấm chế, không ảnh hưởng đến thi pháp và tu luyện. Nếu mổ không chết thì việc này xong, mổ sẽ giải khai mọi cấm chế, nếu mổ chết thì cấm chế sẽ không bao giờ phát động, tương lai tu vi các vị cao lên sẽ tề hóa giải.” Ngụy Tác không đổi sắc, bảo hai người.

1126. Chương 1124: Đại Đạo Pháp Vực Thứ Nhất

“Không ngờ đạo lữ và thân hữu của Ngụy Tác đều bị thu vào Đại chư thiên tạo hóa bình, Ngụy Tác tại Toái Ngọc cổ vực diệt Chân Võ tông tông chủ, khiến Chân Võ tinh hạch hiện thế, kết quả để Trung thiên tử lôi tông phát động để khí này. Để khí yếu này cần một viên tinh hạch mới có thể phát động, cũng như Ngụy Tác, là thứ tuyệt tích tu đạo giới trong vạn năm nay.”

“Chiêu này của các siêu cấp tông môn quá độc ác. Đại chư thiên tạo hóa bình bị ném xuống hỏa mạch, bị địa sát hỏa khí, nham tương thổi đi thì sao tìm được.”

“Ngụy Tác vì Âm Lệ Hoa mà không ngại giao chiến với các tông môn, lần này y có xuất hiện không?”

“Khác rồi, lúc đó y chủ động, hiện tại các tông môn đại năng tề tụ Hoàng Thiên đạo, dù y chiến lược kinh thiên, một mình cũng không thể đấu với ngàn ấy người.”

Trung thiên tử lôi tông và Hoàng Thiên đạo bức Ngụy Tác trong ba ngày phải hiện thân khiến chấn động, ai nấy đều nghị luận.

Ai cũng thấy chiêu này quá độc ác.

Cơ hồ ai cũng thấy Ngụy Tác mà ra mặt tất chết, không xuất hiện thì uy danh đại tổn, tâm cảnh cũng bị ảnh hưởng, cả đạo lữ cũng không cứu được thì sau này sẽ hình thành tâm chướng.

Tuyệt đại đa số tu sĩ đều hoang mang.

Sự thực cả tu đạo giới, cơ hồ quá nửa tu sĩ hướng về Ngụy Tác.

Họ đều là tu sĩ của tiểu tông môn và tán tu, với họ thì từ khi Ngụy Tác từ Linh Nhạc thành xuất đạo đến nay, từ khi đấu với Đông Dao thắng địa thì việc gì cũng là việc lớn, khiến họ thập phần thống khoái.

Một tiểu tán tu từ cấp thấp nhất thì một đại tông môn bình thường không coi ra gì, vậy mà đánh cho ngàn ấy siêu cấp tông môn liêu xiêu, bất chấp danh dự mà dốc thủ đoạn.

Với tuyệt đại đa số tu sĩ tiểu tông môn và tán tu thì siêu cấp tông môn không khác gì siêu cấp ác bá.

Họ hi vọng Ngụy Tác lần này sẽ lại tung hoành, nhưng khả năng này quá thấp.

Ra thì chết, không ra thì hình như không phải Ngụy Tác, nhiều người sẽ thất vọng.

Cả tu đạo giới, tuyệt đại đa số tu sĩ đều bàn luận xem gã có xuất hiện không, ai nấy tâm tình phức tạp.

“Cái gì, Ngụy Tác sẽ đơn độc phó hội?!”

Chỉ không đầy một ngày, tin tức khiến tấn cả cứng người được đồn ra.

Tin này không thể sai.

Thánh Vương tông và Đơn Nguyên tông, thậm chí đã thay mặt gã đưa tin đến Đại Hàn cung là trong ba ngày gã sẽ san bằng sơn môn Hoàng Thiên đạo!

“Y dựa vào đâu mà phát cường âm như thế?”

Khi tất cả bị Ngụy Tác chấn trụ thì gã và Thánh Vương tông tông chủ, Ngọc Lý thần quân đã vào man hoang hoang nguyên giữa Tịch Hàn đại lục và Vân Linh đại lục.

Man hoang hoang nguyên mênh mông, hoang lương, trông như không có bao nhiêu yêu thú, có điều Ngụy Tác biết chính trong nơi hoang vu mà yên tĩnh lại này lại có không biết bao nhiêu yêu thú ẩn thân, chứa bao nhiêu bí ẩn.

“Ầm! Ầm!” ...

Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân thay nhau điều khiển, sau khi đấu với Ngụy Tác thì cả hai tổn nguyên khí, nhục thân trọng thương, một người liên tục toàn lực điều khiển thì không kham nổi. Đỉnh đầu Ngụy Tác lúc này lơ lửng một thủy hoàng thần linh khiến họ nhìn vào là biến sắc, thủy linh khí

tức liên tục dồn vào Hoang cổ ngộ tiên thảo thì trong bụng thủy hoàng thần linh còn nuốt mấy trăm viên thủy hệ yêu đơn.

Trước thì bị thiên kiếp hạn chế, cộng thêm Vạn cổ thánh vương kinh và đến động phủ Đại Thí Thiên thăm dò, đề thăng chiến lực càng nhanh nên gã không dồn thời gian vào lĩnh vực khác, hiện tại Như Lai thần mang đến tay, lại thu lợi ích lớn từ hoa y thanh niên nên gã có thời gian luyện hóa thủy hệ yêu đơn, đề thăng chân nguyên tu vi.

Hiện tại nhục thân gã càng mạnh, có thể chịu được lượng nguyên khí kịch liệt hơn, luyện hóa thủy hệ yêu đơn thì khiếu vị phun nguyên khí như mây đặc, trong vòng trăm dặm mờ mịt mây mưa, như có thủy hoàng đi trên không trung.

Lượng hút nguyên khí kinh nhân đó cùng với khí tức tăng lên kinh nhân của gã, Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân dù biết công pháp của gã nghịch thiên, nhưng tự thân cảm thụ thì vẫn kinh hãi.

Ngụy Tác lúc còn tại Linh Nhạc thành thì thiên tư tu luyện phổ thông nhưng lực bào lão đầu và Nguyên Âm lão tổ không nhìn lầm một điểm là tâm trí gã quả hiếm có.

Nhân vật tầm thường thì khi đạo lữ và thân hữu không rõ sống chết thế nào, đại địch bày sẵn bẫy chờ đợi, lại không biết hành tung Tứ tử hoang tộc đại năng thì e khó mà bình tĩnh, nhưng Ngụy Tác nhất quyết định quang minh chính đại đơn đao phó hội, tức thì rũ bỏ tất cả, tập trung tu luyện chờ đại chiến.

Thêm nửa ngày nữa, Ngụy Tác sau cùng cũng triệt để luyện hóa Hoang cổ ngộ tiên thảo, lại cảm tri biến hóa tự thân.

“Đã đạt Thần huyền tứ trọng hậu kỳ, nhưng chưa tới Thần huyền tứ trọng điền phong.”

Hiện tại thần thức Ngụy Tác cơ hồ gấp đôi, nội thị thì nhận ra ngày tình hình chân nguyên tu vi, tốc độ luyện hóa thủy hệ yêu đơn này tất trước khi tới sơn môn Hoàng Thiên đạo thì đã luyện hóa xong, nhưng gã như cái động không đáy, thủy hệ linh khí cần thiết nhiều hơn dự tính, những gì gã có chỉ đủ đạt tới Thần huyền tứ trọng hậu kỳ.

Bất quá Ngụy Tác hơi trầm ngâm đoạn thấy thế cũng tốt, hiện những thứ gom được chưa đủ độ thiên kiếp, đạt Thần huyền tứ trọng điền phong thì đâm ra nguy hiểm.

Cảm giác rõ tu vi cụ thể khi tới Hoàng Thiên đạo, gã vừa để Thủy hoàng phệ nhật quyết tự nhiên lưu chuyển, vừa nhắm mắt, cảm tri nguyên khí pháp tắc Thái cổ hung hỏa quyết.

Hoang cổ bản thảo kinh cho biết công hiệu lớn nhất của Hoang cổ ngộ tiên thảo là đề thăng cảm tri, hiện tại Ngụy Tác luyện hóa xong thì thấy nhẹ nhõm khôn tả, mỗi nhánh cây cỏ, thậm chí thủy khí bắn lên thành mưa bụi cũng linh động hơn nhưng biến hóa cụ thể thì cần thử mới biết.

“Á!”

Gã từng thử nhiều lần nhưng lần này thì vừa thử là gã rung động, mở mắt kinh hô!

Hắc hỏa đốt cháy tất cả bao trùm ý thức gã!

Tích tắc đó hắc hỏa khắp thiên địa chột tan đi, nhưng gã càng chấn động, chìm vào cảm giác đó.

Chỉ mấy chục tích tắc, Ngụy Tác mới bình tĩnh lại, lại nhắm mắt.

Lần này trong óc gã chỉ còn hơn trăm quỹ tích liên tục diễn hóa.

Cảnh tượng thật khôn tả, như đứng giữa vũ trụ mênh mông nhưng chỉ còn lại hơn trăm quỹ tích, phiêu đảng hơn trăm sợi đen.

Cảm tri thâm nhập vào các quỹ tích, lửa cháy lên bùng bùng quanh thiên địa.

Ngụy Tác lần này bất động, não hải toàn là hắc hỏa, hóa thành hơn trăm quỹ tích, rồi lại hóa thành hắc hỏa, cứ thế tuần hoàn diễn hóa.

Không biết bao lâu sau, khí tức của gã đột nhiên rung lên, mở bừng mắt.

Mục quang lóe lên, khí tức đột nhiên từ gã bùng lên. “Oành!” Nhiệt khí nóng bỏng cùng hắc sắc hỏa diễm bay lên, thoáng sau diễn hóa ra một đóa hắc sắc linh chi khổng lồ.

“Ta không ngờ điểm này!” Ngụy Tác bất giác nín thở, chợt như tỉnh mộng.

Cảm tri của gã hơn trước không biết bao nhiêu, một lần là thành công, cảm ngộ được đại đạo pháp vực Thái cổ hung hỏa quyết! Đến giờ gã mới biết không chỉ nhờ Hoang cổ Hoang cổ ngộ tiên thảo, mà thần thức đề thăng cũng giúp cảm tri tăng tiến.

Thần huyền tứ trọng tu sĩ, so với Thần huyền tam trọng thì càng dễ cảm ngộ đại đạo pháp vực, không vì chân nguyên tu vi, mà vì thần thức hơn hẳn.

“Từ lúc mở mắt bắt đầu cảm ngộ đại đạo pháp vực đến giờ là bao lâu?” Ngụy Tác cực kỳ kích động, hỏi Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân.

Đại đạo pháp vực Thái cổ hung hỏa quyết tuy uy lực không như Đăng tiên pháp vực, không có tác dụng nhưng ngưng luyện thần văn này lại không phí công, gã tự cảm ngộ môn đại đạo pháp vực đầu tiên thì chứng tỏ đã bước qua một bước quan trọng. Không chỉ bằng vào chân nguyên tu vi và cường pháp, pháp bảo để thành thiên tài tu sĩ, ở tuổi này đạt tới cảnh giới đó thì thật sự là nhân vật thiên tài đỉnh nhọn của thời đại.

Ngụy Tác vì quá kích động mà chưa định thần lại, hỏi xong thấy không ai trả lời liền ngoái lại, nhận ra Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân nhợt nhạt mặt mày, há miệng không nói thành lời.

“Không đầy một tuần hương...” Thấy ánh mắt gã, Thánh Vương tông tông chủ buột miệng.

Y và Ngọc Lý thần quân cơ hồ phát điên, với tu vi cả hai đương nhiên cảm giác được Ngụy Tác mới cảm ngộ đại đạo pháp vực. Nhưng không đầy một tuần hương là xong một môn thì thật ngược với nhận thức của cả hai.

“Lần này ta xuất sơn đã chạm vào đối thủ cỡ nào.” Ngọc Lý thần quân chỉ còn ý nghĩ đó trong đầu.

1127. Chương 1125: Liên Tục Khắc Vào Bấy Thần Văn

“Không đầy một tuần hương?”

Ngụy Tác cũng bị chính mình chấn động, sau cùng cũng hiểu vì sao Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân lại thế.

“Tốc độ này...”

Ngụy Tác lại run người, mắt sáng lên lạ lùng.

Theo kế hoạch của gã, cảm giác rõ được lực Hoang cổ ngộ tiên thảo rồi thì trong lúc đến Hoàng Thiên đạo sẽ tu luyện Tịnh niệm tâm kiếm.

Tịnh niệm tâm kiếm có thể cũng như Thiên long quần tinh tội thể thuật, hiệu quả tăng cường thần thức lúc đầu càng lợi hại, càng về sau muốn tăng càng khó, với thần thức hiện tại của gã mà tăng cao thì đến Hoàng Thiên đạo càng chắc thắng.

Cảm ngộ đại đạo pháp vực Thái cổ hung hỏa quyết để thăm dò được lực Hoang cổ ngộ tiên thảo, nhưng không ngờ thần thức tăng tiến thì với cảm ngộ và tích lũy nguyên khí pháp tắc từ trước khiến gã ngộ ra ngay, phát huy được uy năng mạnh nhất của Thái cổ hung hỏa quyết, cũng là pháp vực của tu đạo giới vẫn nói đến.

Với gã đó là bất ngờ, tốc độ lĩnh ngộ này cũng càng bất ngờ.

Cũng như họa phù, ngưng luyện nguyên khí pháp tắc, đại đạo thần văn mà người khác cảm ngộ ra thì đơn giản hơn tự lĩnh ngộ không biết bao nhiêu lần, với cảm tri trước kia của gã, chừng ngày rưỡi còn lại thì chỉ ngưng luyện được một, hai thần văn không phức tạp lắm.

Với nhục thân của Ngụy Tác hiện tại thì cho thêm một, hai thần văn căn bản không có hiệu quả.

Như một khối thai thể thần thiết phẩm chất kinh nhân, cộng thêm vài pháp trận thì thai thể không dẻo dai hơn bao nhiêu.

Nên gã không nhắm vào Vạn cổ thánh vương kinh.

Nhưng giờ thì khác, từ tay Hắc Bồ Đề thiên mẫu, gã có sáu thần văn, ba từ Ngọc Lý thần rồi từ Thánh Vương tông tông chủ lại càng kinh nhân, tới mười thần văn!

Tổng cộng mười chín thần văn thì có những dải tương đối giản đơn, cảm ngộ ngưng luyện không khó.

Nếu Ngụy Tác trước khi đến sơn môn Hoàng Thiên đạo mà thành công ngưng luyện được bốn, năm dải, cộng với Thái cổ hung hỏa quyết thần văn vốn không tốn công thì nhục thân sẽ tăng thêm.

Nghe bảo chỉ không đầy một tuần hương thì gã có trực giác là với cảm tri của mình, rất có khả năng làm được như thế.

“Lẽ nào y là nhân vật thiên tài vạn năm hiếm có trong tu đạo giới?”

Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân hiện không có bao nhiêu địch ý, chỉ còn sợ hãi và chán động.

Cả hai không biết rằng thiên phú tu luyện của Ngụy Tác vốn thập phần phổ thông, nhưng gã tâm cơ trầm tĩnh, gặp biến có vẫn thập phần lãnh tĩnh, cộng thêm Tiên căn ngũ mật, tu thành tiên linh căn, và vô văn linh được và cường pháp, thần thức kinh nhân, nên hiện tại gã có thể coi là hạng nhất trong tu đạo giới vạn năm nay về cảm tri thiên địa nguyên khí.

Ngụy Tác liền ngưng luyện Thái cổ hung hỏa quyết thần văn.

Cảm ngộ được đại đạo pháp vực, ngưng luyện thần văn, tương đương với bản thân biến thành một bức họa, lấy từng màu riêng ra thì với các đại năng đều thập phần giản đơn.

“Vù!” “Vù!” “Vù!” Ngụy Tác sau ba lần thử lại thành công ngưng luyện được Thái cổ hung hỏa quyết thần văn, như một dải hắc sắc hỏa tuyến nhỏ lơ lửng trước mặt.

Liên tục ngưng luyện mấy chục lần cho vạn vô nhất thất, thể nội Ngụy Tác lại vang lên tiếng keng keng thật khê, lại dùng Vạn cổ thánh vương kinh dẫn thần văn vào.

Cảm tri của gã hơn gấp đôi lúc trước, càng nhận rõ biến đổi của bản thân. Mỗi thần văn Thái cổ hung hỏa quyết khắc vào thể nội như có vô số tiểu hỏa chùy thấm vào, gõ lên mỗi ngõ ngách để tôi luyện, đồng thời dẫn hỏa lực vào nhục thân.

Như một khối thần thiết đã được tôi luyện, lại dùng hỏa chùy gõ thì cường độ sẽ tăng cao không bao nhiêu. Nhưng Ngụy Tác không vội, biết nhục thân mình có khắc thêm một thần văn cũng không có cảm giác đặc biệt gì, hỏa lực Thái cổ hung hỏa quyết thấm vào cực kỳ tinh thuần, khiến nhục thân gã tự có sắc khắc chế âm tà nguyên khí và cổ độc.

Mới dẫn Thái cổ hung hỏa quyết thần văn, Ngụy Tác lại lấy ký sự thanh phù ghi mười chín thần văn ra.

Không hề lãng phí thời gian, Ngụy Tác chọn “Ngọc lăng trùng tủy” thần văn.

Mười chín thần văn này, được Ngụy Tác đặc biệt tính toán nên Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng ghi lại cách ngưng luyện và chú giải kỹ lưỡng, kể cả việc bản thân thuật pháp có tác dụng gì.

“Ngọc lăng trùng tủy” là thuật pháp tôi thể mà Thánh Vương tông phối hợp với Vạn cổ thánh vương kinh.

Môn thuật pháp này được Thánh Vương tông tông chủ chú giải kỹ, chân truyền đệ tử là có tư cách tu luyện, dùng nguyên khí luyện tủy, liên tục tăng cường khí huyết và nhục thân, không như hai môn “Thánh vương kim thân luyện thể thuật” và “Tiên ứng bí luyện thuật” vốn chỉ thân truyền đệ tử, thậm chí người kế thừa tông chủ mới được tu luyện.

Đạo thần văn này trong số thần văn của Thánh Vương tông tông chủ là đơn giản nhất, cũng là đầu tiên y khắc vào, hiện tại còn giúp nhục thân gã khôi phục nên gã chọn ngay.

“Hai nhánh này sẽ giúp hai vị khôi phục nguyên khí, có thể trực tiếp luyện hóa. Bất quá Ngọc Lý thần quân cứ luyện hóa trước, phiên Chư tông tông chủ giúp mô diễn hóa Ngọc lăng trùng tủy thần văn.” Chọn xong, Ngụy Tác lấy hai nhánh Hoang cổ thực chu của hoa y thanh niên đưa cho hai người. Hiện tại gã đã biết tên Thánh Vương tông tông chủ, sau khi y đoạt xá trọng sinh thì là một đại hán trọc đầu cao lớn nhưng tên lại có hơi hướm văn sĩ: Chư Thi Nghiêu.

Vạn cổ thánh vương kinh vốn là vật của Thánh Vương tông, nghe Ngụy Tác nói vậy, Thánh Vương tông tông chủ đương nhiên biết gã định làm gì, hít sâu một hơi, bình tĩnh tâm thần đoạn thu Hoang cổ thực chu, gặt đầu đoạn ngưng luyện “Ngọc lăng trùng tủy” thần văn.

“Việc đó...” Ngọc Lý thần quân thử được lực Hoang cổ thực chu thì tỏ vẻ hớn hở, vừa điều khiển Đơn khí thần kiếm vừa luyện hóa.

Y và Thánh Vương tông tông chủ bị Ngụy Tác đánh tan xương cốt, nội phủ trọng thương trí mệnh, lại bị phong ấn khá lâu nên không thể liệu thương, nhiều vết thương trở nặng nhưng được lực Hoang cổ thực chu cực kỳ kinh nhân, khiến y nhận ra chỉ cần luyện hóa xong là thương thể sẽ triệt để khôi phục, không còn ẩn tật.

“Biết y thiên tài thể này thì thà kết thân.” Thánh Vương tông tông chủ nhận ra thần sắc Ngọc Lý thần quân biến hóa, biết ngay Hoang cổ linh được công hiệu phi phàm, nhất thời y và Ngọc Lý thần quân đều có ý nghĩ đó.

Ngụy Tác tuy bảo khiêu Thánh Vương tông tông chủ diễn hóa thần văn, đồng thời thi triển Vạn cổ thánh vương kinh khắc vào và ngưng luyện thần văn khác là không thể nhưng gã làm thế nhằm cảm giác thần văn khí tức, dù gì cũng có lợi.

“Một nghìn linh năm, một nghìn linh sáu, một nghìn linh bảy...” Và khắc Thái cổ hung hỏa quyết thần văn, Ngụy Tác vừa đọc chú giải “Ngọc lăng trùng tủy”, bất quá nhục thân hiện tại của gã mà khắc thần văn thì không cần nghĩ, thoáng sau đã được một nghìn linh bảy thần văn Thái cổ hung hỏa quyết, thân thể hơi chấn động, tất cả viên mãn.

Tiếp đó, Ngụy Tác chính thức ngưng luyện “Ngọc lăng trùng tủy” thần văn.

“Nhanh thế hả?! Thế này...”

Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân lại chìm vào chấn động.

Không đầy nửa canh giờ, Ngụy Tác thành công ngưng luyện “Ngọc lăng trùng tủy” thần văn, Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân tất tiếng vì gã còn chưa vừa lòng.

Sự thực Ngụy Tác không vui lắm, vì đơng phi độn cực tốc nên việc ngưng luyện thần văn bị ảnh hưởng, nếu ở trong tĩnh thất thì tốc độ ngưng luyện thần văn sẽ càng nhanh.

Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân không ngờ đến, chấn động đến cứng người.

Khắc “Ngọc lăng trùng tủy” thần văn xong thì chỉ hơn nửa thời thần, Ngụy Tác lại ngưng luyện được “Kim chi ngọc điệp” thần văn của Thánh Vương tông tông chủ.

Tiếp đó “Đơn hỏa thần lô” thần văn của Ngọc Lý thần quân rồi “Chân Võ đô thiên” thần văn của Thánh Vương tông tông chủ, “Hắc đàm ma xà” thần văn của Hắc Bồ Đề thiên mẫu, đoạn đến “Tiên thiên ngọc hạnh” thần văn của Ngọc Lý thần quân và “Phong hỏa hồng hoang” của Thánh Vương tông tông chủ.

Qua Thiên khung Vân Linh đại lục để vào Vân Linh đại lục nam bộ, Ngụy Tác tính cả Thái cổ hung hỏa quyết, đã khắc xong bảy thần văn!

1128. Chương 1126: Xuất Hiện Một Cách Quang Minh Chính Đại

Đủ tám thần văn!

Tuy có ba thần văn khá giản đơn, nhưng tới tám thần văn thì vượt xa tính toán của Ngụy Tác. “Keng”, mực quang gã lóe lên, thanh sắc thần quang rực lên, Duy ngã tâm kiếm chém vào tay nhưng tay gã chỉ hơi run lên còn Duy ngã tâm kiếm tan vỡ, không mảy may để lại dấu vết ngoài huyền quang nhấp nháy.

“Không biết nhục thân của ta so với Tứ tí hoang tộc đại năng thì sao?”

Lần này Ngụy Tác nhận ra nhục thân của mình còn hơn Hắc Bồ Đề thiên mẫu, chặn pháp vực uy năng của Thần huyền ngũ trọng không thành vấn đề, chỉ là so với Tứ tí hoang tộc đại năng thì không biết ai hơn.

“Hỏi giúp mỗ xem tình hình cụ thể của sơn môn Hoàng Thiên đạo.”

Nắm rõ nhục thân biến hóa đoạn Ngụy Tác bảo Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân. Cả hai được gã ra hiệu ngừng lại, phía trước không đầy hai nghìn dặm là Hư Hoàng thành, cách sơn môn Hoàng Thiên đạo chỉ một thành trì, thành trì ở Vân Linh đại lục không xa nhau như ở Tịch Hàn đại lục. Hiện tại còn cách sơn môn Hoàng Thiên đạo không đầy năm vạn dặm, thần văn còn lại đều phức tạp, gã không đủ thời gian để ngưng luyện và khắc vào nhưng có Như Lai thần mang thì lòng tin và chiến ý của gã đạt đỉnh.

Hoàng Thiên đạo là trung tâm cơn bão, có không biết bao nhiêu tông môn và tu sĩ tụ tập ở đó, dù bình thường không có người Thánh Vương tông và Đơn Nguyên tông thì, hiện tại có.

Cũng như ở Tịch Hàn đại lục, Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân phát tin chỉ mười mấy tích tắc sau, đạo đạo điểm quang đã đưa tin về Hoàng Thiên đạo ra.

“Hoàng Thiên đạo bày pháp khí cho ngoại giới tu sĩ nhìn thấy Đại chư thiên tạo hóa bình?”

Tin đưa về càng khiến Ngụy Tác có cảm giác sôi trào máu nóng.

Trong sơn môn Hoàng Thiên đạo bày ra một địa hỏa lô, làm một tế đài, địa hỏa xung thiên, cấm cố Đại chư thiên tạo hóa bình.

Hoàng Thiên đạo còn bố trí mấy Tinh phạm pháp khí như ở Hải liệt đại hội để tu sĩ ở ngoài sơn môn có thể thấy cảnh tượng quanh tế đài.

Hoàng Thiên đạo đưa tin là nếu Ngụy Tác không đến sẽ ném Đại chư thiên tạo hóa bình xuống hỏa mạch dưới đất.

Gã biết Hoàng Thiên đạo tốn công như thế chỉ để cho gã xem biết Đại chư thiên tạo hóa bình ở đó những gã không dám tới.

“Cương nha muội nói ở thời đại đó là “Nhất đế thành nhi vạn cốt khô”, đứng trên xương cốt các thần huyền mà tiến bước, họ gọi chân tiên là đế quân, thì hôm nay hoặc các người hoặc ta sẽ đứng lên xương cốt nhau mà bước lên đế quân chi lộ!”

Ngụy Tác bình thường hành sự không lấy gì làm độc ác, cả Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân mà cũng không giết nhưng lần này đối diện ngàn ấy thần huyền đại năng, gã không thể nương tay nữa.

“Không có gì thì hai vị đi đi.” Ngẩng nhìn sơn môn Hoàng Thiên đạo, Ngụy Tác bình tĩnh nói với Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân. Gã biết cả hai đã triệt để bị chấn nhiếp tâm thần, e là không bị hạ cấm chế cũng không dám chống lại gã.

“Để bọn tại hạ đi?” Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân ngăn ra, tuy gã nói sẽ thả nhưng giờ gã chính miệng nói ra thì cả hai vẫn thấy có phần không thật.

Gã không dừng, bình tĩnh nói xong là phát động Động Hư bộ pháp, như mặt trời cháy trên hư không lao về sơn môn Hoàng Thiên đạo.

...

Hoàng Thiên đạo.

Sơn môn Hoàng Thiên đạo thập phần thần bí, chìm trong kim quang cấm chế, gồm mười ngọn núi kéo dài hơn vạn dặm.

Phía chính nam có một đại thành xây trên đồng bằng, là thành trì được Hoàng Thiên đạo kiến lập: Hoàng Thiên thành.

Ngày sau chót, quanh Hoàng Thiên thành tụ tập không biết bao nhiêu tu sĩ. Ai nấy đều chờ đợi.

Thình không lơ lửng tinh phàm pháp khí, chiếu rõ cảnh tượng trong sơn môn Hoàng Thiên đạo.

Bên trên hắc thạch tế đài phun trào mấy lưỡi lửa dài mấy trăm trượng. Trên lưỡi lửa là một cái bình cổ dài màu lam pha trắng.

Ngụy Tác sẽ đến?

Sao đến giờ chưa xuất hiện?

Nhiều người hoài nghi, không còn bao nhiêu thời gian, theo lý thì phải xuất hiện rồi.

“Xem ra là sợ, không dám tới.”

Trong toán tu sĩ có người bật cười, không biết là tông môn nào có thù với Ngụy Tác.

“Xem ra chỉ biết nói miệng, đến cũng chết, cứ ngoan ngoãn co đầu rút cổ cũng không tệ.”

“Bá Khí thần quân, hai chữ bá khí nên xóa đi.”

“Oanh!”

Đột nhiên, chân trời rung lên, khí tức kinh nhân dấy lên, tựa hồ thiên địa cung rung chuyển.

Ai nấy sững lại, nhìn về độn quang, khí tức đã chấn nhiếp nhân tâm, những tu sĩ vừa lớn tiếng đều nhột nhạt.

“Sắp đến lúc rồi. Y quý kế đa đoan, để an toàn thì trong vạn dặm quanh sơn môn Hoàng Thiên đạo không cho tu sĩ nào có mặt. Cả tu sĩ Hoàng Thiên đạo cũng thế.” Trong một đại điện ở Hoàng Thiên đạo, Thiên Cửu thần quân neho mắt bảo Vương Vô Nhất.

Trừ Thiên Cửu thần quân, Vương Vô Nhất thì trong đại điện còn Bích Tỳ tông tông chủ, Vạn Hoàng công tử, Trảm Đài Linh Lan, Tô Thần Huyết, Trung thiên tử lôi tông tông chủ.

Ngoài ra còn hơn hai mươi Kim đơn lão bất tử khí tức già nua, và một thần huyền đại năng trẻ tuổi, sắc mặt thập phần âm trầm, mặc bạch cốt bào.

Đấy làn Minh Thổ tông tông chủ hiện tại, là mà thần huyền tu sĩ Minh Thổ tông sau khi mất tông chủ thì dùng tích lũy tạo thành.

Tu vi của y chỉ Thần huyền lưỡng trọng, nhưng là đại biểu cho một thực lực, đại biểu cho một hoặc vài truyền thừa pháp khí đáng sợ.

“Thiên Cửu thần quân nói không sai, y quý kế đa đoan, chúng ta nên quét sạch vạn dặm...” Vương Vô Nhất chưa kịp nói gì, Bích Tỳ tông tông chủ đã gạt đầu.

Ngọc phù đột nhiên từ bên ngoài bắn vào, bắt lấy rồi quét thần thức là Vương Vô Nhất biến sắc.

“Vương tông chủ, sao vậy?” Cả đại điện cả kinh.

“Y đã xuất hiện, đừng dùng Động Hư bộ pháp đến sơn môn! Cách Hoàng Thiên đạo không đầy hai vạn dặm!” Vương Vô Nhất hít sâu một hơi, đứng lên khỏi bảo tọa.

“Cái gì!”

“Y quang minh chính đại xuất hiện?”

Im lặng tạm thời rồi các đại năng, kể cả Thiên Cửu thần quân đều nhìn ra ngoài với vẻ không dám tin.

Cơ hồ mọi đại năng đều cho là Ngụy Tác khẳng định sẽ tới nhưng sẽ dùng âm mưu quỷ kế đột nhập vào, nên mới tụ tập lại, tránh bị gã đánh lén, nhưng không sao ngờ rằng gã quang minh chính đại hiện thân, thẳng tiến sơn môn Hoàng Thiên đạo.

“Y đã xuất hiện!”

“Tuyệt đối là chân thân đến, hóa thân không thể thi triển Động Hư bộ pháp mà nguyên khí dao động như thế!”

Quanh Hoàng Thiên thành sôi trào, kim quang cùng khí tức bất khả nhất thể lao trên hư không, càng lúc càng sáng, càng lúc càng kinh nhân.

“Y xuất hiện thế này? Dựa vào đâu?”

“Lẽ nào tu vi của y đột phá?”

Bọn Vương Vô Nhất cũng bị triệt để chấn trụ, rõ hơn ai hết là chân thân Ngụy Tác thi triển Động Hư bộ pháp tới.

“Ngẩn ra làm gì! Chuẩn bị nghênh địch!”

Đột nhiên, một lão bắt tử Hoàng Thiên đạo quát to, khiến nhiều đệ tử như tỉnh mộng.

Vô số quang hoa từ Sơn môn Hoàng Thiên đạo bay lên, vô số cấm chế bị kích phát, pháp khí tra xét được tể xuất.

“Tu vi của y vẫn Thần huyền tứ trọng, nhục thân khí huyết tựa hồ không bình ổn, nội phủ suy bại, vẫn chưa khôi phục!”

Sơn môn Hoàng Thiên đạo lúc này không chỉ có pháp bảo, pháp khí của một tông môn mà tụ tập của mọi đại thế lực, qua những vọng khí pháp khí đặc biệt là họ thấy ngay tình hình hiện tại của Ngụy Tác.

“Y đấu với bọn Hắc Bồ Đề thiên mẫu nên đã bị trọng thương, hiện tại còn chưa khôi phục! Như thế không thể phát huy thực lực, tu vi cũng chưa đạt Thần huyền ngũ trọng, mà dám đến đây?”

Thấy thế, các thần huyền đại năng thở phào.

1129. Chương 1127: Một Địch Mười

Sơn môn Hoàng Thiên đạo được bình nguyên bao quanh, trong mấy nghìn dặm bố trí không ít cấm chế để phòng thổ động và đột nhập, thiên địa sáng rực.

“Ầm!” “Ầm!” ...

Ngụy Tác vượt hư không, thần quang chói lọi, mỗi bước như giẫm lên lòng người.

“Ta đến san bằng sơn môn Hoàng Thiên đạo, ai không định chống lại thì đi cho mau!” Đột nhiên, Ngụy Tác cất giọng đầy sát ý, thiên địa xôn xao.

“...” Mọi tu sĩ đến Hoàng Thiên thành quan chiến đều tắt tiếng, không ai ngờ gã lại thần nhiên nói thế.

“Tiểu tử cuồng vọng, chết đến nơi rồi còn không biết!” Tiếng hú vang vọng từ sơn môn Hoàng Thiên đạo vang lên, chính thị Hoàng Thiên đạo tông chủ Vương Vô Nhất.

Ngụy Tác quang minh chính đại xuất hiện, Vương Vô Nhất rừng mình nhưng thấy tu vi gã không có đột phá kinh nhân, nhục thân còn dấu hiệu suy bại thì y vững lòng hẳn.

Wương Vô Nhất vốn là Vân Linh đại lực đệ nhất nhân, trước kia chỉ thần quang pháp thân cũng đủ chấn nhiếp nhất phương, uy thế khó tưởng tượng nổi, khí độ như đế vương nổi giận.

“Không phải các ngươi dùng Đại chử thiên tạo hóa bình bức ta ra sao? Ta đến rồi, nếu không dám đơn đấu thì cũng không cần co đầu rút cổ như rùa đen thế này?” Ngụy Tác cười lạnh.

“Y quá cuồng vọng, giờ mà dám nói thế.” Minh Thổ tông thần huyền đại năng giận xanh mặt.

“Đừng trúng kế, y đang dùng cách kích tướng, để chúng ta không chịu nổi mà một mình lao ra, dễ bị y giết. Bất quá Vương tông chủ, để xem y thấy thực lực của chúng ta thì còn huênh hoang được nữa không.” Thiên Cửu thần quân cười lạnh bảo Vương Vô Nhất.

“Được.” Vương Vô Nhất gật đầu, một lão bắt tử sau lưng phát đạo quang hoa, kim sắc linh quang quang tráo bao trùm phía ngoài Hoàng Thiên đạo tan đi.

“Ầm ầm!” Từng cự thú kéo kim sắc bình đài đi trên không, phát ra vạn đạo kim quang, bên trên có kim sắc thân ảnh, thần quang hiển hóa vô số lông đuôi vàng chói.

Kim sắc thân ảnh như thiên đến đi trước, kim quang sau lưng hình thành từng cây thánh kiếm.

Thanh hồng sắc diễm quang dấy lên, ngưng thành thần linh cầm cổ qua.

...

Từng thần huyền đại năng vốn được Kim đơn tu sĩ coi là thần vương chân chính đều rực thần quang, xuất hiện.

“Trời ạ, ngần ấy thần huyền đại năng, một mình đấu với ngần ấy thần huyền đại năng!”

“Ngần ấy thần huyền đại năng tề tụ! Còn mấy thần huyền đại năng kia là ai?”

Tình cảnh quá chấn động, tuyệt đại đa số tu sĩ quanh Hoàng Thiên thành kinh hô.

Vương Vô Nhất, Thiên Cửu thần quân, Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ, Minh Thổ tông hiện nhiệm tông chủ, Trạm Đài Linh Lan, Trung thiên tử lôi tông tông chủ, A Tỳ thần quân, Thiên Hỏa thần quân, Vạn Hoàng công tử, tổng cộng bảy thần huyền đại năng xuất hiện, ai nấy toát lên khí tức kinh thiên động địa.

Mỗi thần huyền đại năng đều như thần linh, Ngụy Tác tuy uy thế kinh nhân nhưng họ vừa xuất hiện là tạo cảm giác, một thần linh đấu với ngần ấy thần linh, không còn công bình mà gần như vô sỉ.

Mười thần huyền đại năng, dựa vào sơn môn đấu với chân tiên đã đành nhưng giờ tụ lại chỉ để đấu với một Thần huyền tu sĩ!

“Y vẫn tiến bước! Vẫn định tấn công Sơn môn Hoàng Thiên đạo?”

“Lẽ nào y không biết càng đến gần sơn môn Hoàng Thiên đạo càng nguy hiểm, càng dễ lọt vào phạm vi đại cấm công kích?”

Tuyệt đại đa số tu sĩ tu sĩ càng chấn kinh vì ngoài mười thần huyền đại năng thì còn hai, ba chục Kim đơn lão bắt tử ở trong sơn môn Hoàng Thiên đạo, Ngụy Tác vẫn không dừng bước, phát động Động Hư bộ pháp, như mặt trời tiến bước. Gã đang đi trên Hoàng Thiên thành, cách sơn môn Hoàng Thiên đạo chỉ mấy nghìn dặm.

Hoàng Thiên đạo triệt đi chương nhãn kim quang, ai nấy nhìn thấy trong sơn môn là điện vũ liên miên, trông như kinh đô một nước, trên một đỉnh núi còn có mấy tòa điện hùng vĩ, không kém gì một đỉnh núi, Ngụy Tác một mình đi tới chỗ mười thần huyền đại năng và đại điện như thế thì trong càng nhỏ nhoi.

“Y buộc phải đến?”

“Y dù chết cũng đến.” Nhiều tu sĩ thấy lồng ngực nóng lên, có nữ tu thậm chí nhỏ lệ, cho rằng Ngụy Tác đi trên con đường chết chắc.

Từ Bá Khí chân nhân đến Bá Khí thần quân, Ngụy Tác tuyệt đối là thần tượng của tuyệt đại đa số đệ giai tu sĩ và tán tu trong thời đại này nhưng lúc này thần tượng đó đi trên con đường không lối về.

“Đối diện ngần ấy người mà y dám huênh hoang như thế, dám lại gần sao!” Minh Thổ tông tân nhiệm tông chủ mặc bạch sắc cốt bào thấy Ngụy Tác vẫn đi tới thì giận xì khói.

Hứa Thiên Áo và Lâm Thái Hư, những nhân vật càng trẻ, càng thiên tài, thấy người khác hơn mình thì càng không chịu nổi.

“Ngụy Tác, nếu ngươi ngoan ngoãn quy hàng thì bọn ta có lẽ sẽ tha chết cho!” Thần huyền đại năng của Minh Thổ tông định làm nhục Ngụy Tác, gầm lên cùng bạch sắc thần quang, thỉnh không sôi lên như có vô số bạch cốt khô lâu đang lao tới.

Ngụy Tác liếc Minh Thổ tông thần huyền đại năng, “ngươi là cái thá gì!”

“Lớn mật!” Minh Thổ tông thần huyền đại năng giận run lên, “Bản tông chủ Lam Dân, Minh Thổ tông tông chủ!”

“Y là Minh Thổ tông tông chủ! Quả nhiên thần uy phi phạm...”

“Minh Thổ tông, là siêu cấp tông môn của Ngọc Hành đại lục, thực lực vị tất kém hơn Hoàng Thiên đạo.”

“Minh Thổ tông tông chủ? Ta đã giết một kẻ.” Nhiều người kinh hãi vì thân phận thần huyền đại năng này nhưng câu tiếp theo của Ngụy Tác khiến tất cả ghen hờn. Ngữ khí của gã hiện rõ ý nghĩa Minh Thổ tông tông chủ trước kia bị gã giết, người so ra còn không đáng gì.

“Người...” Thần huyền đại năng của Minh Thổ tông xanh lét mặt mày, không nói thành lời, Ngụy Tác đến cách sơn môn Hoàng Thiên đạo nghìn dặm mới dừng, đối diện mười thần huyền đại năng. Thấy thế, y như tìm được cớ lên tiếng, cười lạnh, “Còn tưởng bất khả nhất thế, định đánh vào sơn môn, hóa ra chỉ hư trương thanh thế...”

Ngụy Tác không nói gì, chỉ nhìn y.

“A!”

Đột nhiên, thần huyền đại năng trẻ tuổi đang cười lạnh gào lên thống khổ, bạch sắc thần quang quanh mình tan đi.

“A!” ... tiếng gào thảm thiết vang lên, y thậm chí không thể ngự không, rơi phịch xuống.

Ngụy Tác chỉ nhìn là thần huyền đại năng trẻ tuổi đó mất chiến lực rơi xuống.

“Cái gì?!”

“Sao có thể?!”

“Chuyện gì hả?!”

Ai nấy co rút trông mắt, hàn ý kinh nhân bao trùm thể nội.

“Sao vậy?!” Bọn Thiên Cửu thần quân, Vương Vô Nhất nhợt nhạt, Thiên Cửu thần quân dồn chân nguyên cuốn lấy thần huyền đại năng của Minh Thổ tông lên định hỏi han.

“Hà... Hà...” Nhưng thần huyền đại năng này được cứu thì cứ co người thổ máu, mắt trợn ngược, không nói thành lời.

Đổi lại người khác e không chỉ thế, thần huyền đại năng này chỉ tu vi Thần huyền lưỡng trọng mà lại lên tiếng đầu tiên, thần thức kém Ngụy Tác quá xa, Như Lai thần mang giáng xuống thì nếu y không có linh được đại bổ thần thức, dù trận này không chết, tương lai thần thức cũng tổn thương nặng.

“A!”

Trạm Đài Linh Lan cũng đột nhiên rú lên, trên mình như có làn sóng vô hình đẩy động, sợ hồn phi phách tán phát động liễu Hư không kim hồ, biến mất.

“Không xong! Lùi mau! Y có thần thức sát phạt chi pháp!”

Mọi đại năng rống lên, điên cuồng lui lại, tạo cảm giác không phải một toán thần linh mà là một đàn chim sể tảo tác.

“Y có thứ chống lại thần thức xung kích!” Tích tắc đó, Ngụy Tác hiểu ra, định nhân lúc này hạ gục Trạm Đài Linh Lan nhưng không ngờ Như Lai thần mang lại bị pháp khí chặn được.

“Thế nào, định chạy?” Ngụy Tác lại liếc toán đại năng.

“A!”

Hư không như có vô hình lãnh điện vạch qua, Thiên Cửu thần quân gào lên, mặt mũi méo mó, thần quang tan đi.

Ai nấy rùng mình!

1130. Chương 1128: Từng Bước Kinh Người

Thần huyền đại năng trẻ tuổi của Minh Thổ tông dù gì cũng tu vi Thần huyền lưỡng trọng, với các Kim đơn đại tu sĩ thì là thần linh chân chính, là siêu cấp tông môn tông chủ, cao cao tại thượng.

Nhưng Ngụy Tác chỉ liếc là thần quang tan đi, rơi xuống mất hết chiến lực.

Trạm Đài Linh Lan bị Ngụy Tác liếc là chạy biến vào hư không.

Tiếp đó gã bước tới, nhân vật đứng đầu phe đối phương là Thiên Cửu thần quân cũng thét lên thê thảm.

Một địch mười nhưng mới giao phong đã đánh cho đối phương kinh hãi liêu xiêu, tu sĩ quanh Hoàng Thiên thành đều không dám tin vào mắt mình.

“Oành!”

Đột nhiên khí tức kinh nhân chấn động.

Sơn môn Hoàng Thiên đạo hé ra một khe, xuất hiện kim sắc cự nhãn.

“Chát!”

Một đạo kim sắc hỏa diễm từ kim sắc cự nhãn bắn vào Ngụy Tác.

Đây là đại cấm của Hoàng Thiên đạo, uy năng phát ra là tu sĩ trong mấy nghìn dặm ngoài Hoàng Thiên thành bị khí tức ép cho ngã nhào.

“Đừng phát động đại cấm! Y biết bí thuật! Một hai đại cấm không làm gì được!”

Nhưng tích tắc kim sắc cự nhãn hóa ra thì Thiên Cửu thần quân bị Ngụy Tác dùng Như Lai thần mang giáng trúng lại rú vang.

“Vù!” Thủy lực sắc đạo tôn cỡ ba tấc hiện ra trước mặt y hóa thành tro, quang tráo bao lấy y và các đại năng.

Đồng thời, Ngụy Tác chỉ bước tới là kim sắc hỏa diễm bị bỏ lại sau lưng, giáng xuống đất thành vực sâu không đáy.

“Trời ạ, đại cấm ngang với Thần huyền ngũ trọng tu sĩ mà không đánh trúng, sao y phản ứng được đến mức đó!”

“Y định làm cái gì, sao còn xông vào sơn môn Hoàng Thiên đạo! Đối phương không phát động đại cấm, rõ ràng biết một, hai đạo không đánh trúng được y, đợi y sa vào vòng vây của tuyệt đại đa số cấm chế và pháp khí thì mới nhất tề công kích, y làm thế là tự dâng mình lên!”

Ai nấy càng chấn động.

Tình cảnh này không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Một người cực kỳ nhỏ nhoi so với cả sơn môn Hoàng Thiên đạo cùng thần hỏa sau lưng mà đi giữa thiên địa. Thiên địa sau lưng bị kim sắc thần hỏa xuyên qua, ngọn lửa nhuộm vào thân thể gã. Phía trước, vô số tu sĩ tụ tập trong sơn môn, vô số quang hoa bay múa thành một vùng xoáy.

Thiên Cửu thần quân cũng là đại năng mà Ngụy Tác e dè nhất, tuy tu vi Thần huyền tứ trọng nhưng có nhiều truyền thừa pháp khí, ai biết sẽ phát ra được uy năng gì, nên gã đối phó đầu tiên, Như Lai thần mang đánh cho y gào lên liên tục, tiếp đó lại là Như Lai thần mang giáng tới.

Thiên Cửu thần quân kích phát thủy lực sắc đạo tôn chuyên để chống lại thần thức xung kích, Như Lai thần mang bị y ngăn lại.

“Giết!”

“Giết y!”

Bọn Vương Vô Nhất nhờ vào pháp khí Thiên Cửu thần quân kích phát mà tạm thời giữ được trận cước thì bốn lão bất tử rực quang diễm, không lùi mà lao nhanh vào Ngụy Tác.

Khí tức đáng sợ từ bốn người dấy lên.

“Bốn lão bắt tử này có pháp khí lợi hại!”

Tích tắc đó, không ít người hiểu ra, bọn Thiên Cửu thần quân tính toán âm hiểm, như thế này thì Ngụy Tác sẽ chú ý đến các thần huyền đại năng nhưng pháp khí lợi hại của họ lại dồn cho các lão bắt tử.

Pháp khí của các lão bắt tử này đều bao phủ phạm vi rộng, dù không giết được nhưng có thể đã thương, thậm chí ảnh hưởng đến chiến lực của Ngụy Tác.

Hiện tại bốn lão bắt tử chia bốn hướng lao tới, Ngụy Tác ứng phó bằng cách nào.

“Chết!”

Nhưng ai nấy rùng mình vì Ngụy Tác không dừng, bước tới quát vang bằng lãnh, hư không sau lưng lấp lóe vô số quang hà, trong vòng nghìn dặm như có vận luật của đại đạo khiến nhiều tu sĩ quan chiến cảm giác như tâm tạng sắp nhảy ra.

“A!”

Bốn lão bắt tử đột nhiên rống lên, phun máu ồ ạt, không khống chế nổi chân nguyên, rớt phịch xuống.

Một lão bắt tử sắp kích phát pháp khí thì mắt không chế, nổ tung thành ngọn lửa màu lục đốt lão thành tro.

Chỉ một bước là triệt để phá đòn âm hiểm đó khiến ai nấy rùng mình.

“Thiên vẫn phạm tâm của Vu thần nữ!”

Vạn Hoàng công tử nhận ra thuật pháp Ngụy Tác thi triển thì càng kinh hãi.

Kinh nghiệm đối địch và lãnh tinh của Ngụy Tác khiến tất cả rùng mình, Thiên vẫn phạm tâm đối phó Kim đơn ngũ trọng đại tu sĩ không mấy hiệu quả, chỉ khiến thi pháp đình đốn, nhưng bốn lão bắt tử này vốn nhục thân và kim đơn đã suy bại, chỉ định tỏa sáng lần cuối thì bị đòn này của gã cắt đứt hết sinh cơ.

Trừ lão bắt tử bị chính pháp khí trực tiếp thiêu thành tro thì ba lão còn lại cũng rơi xuống, sinh cơ đoạn tuyệt.

“Oành!”

Ngụy Tác lại áp sát sơn môn Hoàng Thiên đạo, như bước lên tim tất cả.

“A!”

Hơn hai mươi lão bắt tử đứng trước các thần huyền đại năng đều kêu lên, tóc bạc tung bay, lùi lại.

Hơn mười lão cảm thấy tâm tạng sắp nổ, khó chịu nổi áp lực từ uy thế cùng thuật pháp của Ngụy Tác, còn lại bị gã chấn nhiếp tâm thần, lùi lại liên tục.

Ngụy Tác vô hỉ vô ưu, chỉ còn chiến ý và sát ý lạnh ngắt, như được thần thánh quang hoa bao trùm, cắt tay cắt chân là không ai ngăn được.

“Dừng hoảng! Đến sau lưng ta, vẫn giết được y!” Thiên Cửu thần quân và Vương Vô Nhất cùng quát.

Các đại năng đã giữ vững trận cước, định tung đòn kinh thiên. Cả Trạm Đài Linh Lan bị Ngụy Tác dọa cho trốn vào hư không cũng lại điều khiển Hư không kim hồ thò ra.

“Y định làm gì?”

“Y định xông vào sơn môn Hoàng Thiên đạo?!”

Ngụy Tác vẫn cất bước, mỗi bước là trong sơn môn Hoàng Thiên đạo có nhiều người không chịu nổi, lùi nhanh như nước triều, chỉ còn các thần huyền đại năng đứng lại.

“Không xong! Y công phá hộ sơn pháp trận!”

Trong sơn môn Hoàng Thiên đạo, vô số lão nhân kêu lên hãi hùng, Ngụy Tác một bước là cách cấm chế không đầy trăm dặm, Đẳng tiên pháp vực và Sinh tử thư đồng thời áp ép lên tinh quang.

“Được! Phát động đại cấm!”

“Giết!”

Bọn Vương Vô Nhất gầm vang, thần quang ngút trời lao tới.

Ngụy Tác đứng trong phạm vi công kích của mọi Hoàng Thiên đạo đại cấm, lại còn chủ động xuất thủ, công kích sơn môn Hoàng Thiên đạo, đây là thời cơ giết gã tốt nhất!

“Oành!” “Oành!” “Oành!” ...

Hư không như mảnh sứ bị gõ vào. Mảnh vỡ nửa đỏ nửa vàng từ tay Vạn Hoàng công tử bắn lên kêu vang chín tầng trời, hóa thành xích kim sắc thần hoàng bổ vào Ngụy Tác.

Vô số hắc quang từ một đỉnh núi trong Hoàng Thiên đạo bắn lên, ngưng thành dòng thác đen mấy trăm dặm ép tới Ngụy Tác.

Chỉ hai lần uy năng này cũng khiến hư không quanh Ngụy Tác rực tinh quang, giữ cứng gã.

“Cách!”

Ngụy Tác lại bước thêm một bước, tránh thoát uy năng, đến rìa cấm chế sơn môn Hoàng Thiên đạo. Cấm chế này cực kỳ kinh nhân, đòn của gã không đủ đánh tan.

Đòn của Vạn Hoàng công tử và Hoàng Thiên đạo đại cấm đều bị gã tránh được.

“Chết!”

Bọn Vương Vô Nhất quát to.

Hư không còn ba khí tức rừng rợn lan tràn.

Vô số lam sắc thần văn hình thành lam sắc lãnh điện, ngân quang chói lòa hình thành ngân sắc cự lô, liên hoa đạo liên bảy màu bảy mươi hai cánh ép tới khi Ngụy Tác vừa hiện rõ thân ảnh.

“A!”

Vô số người kêu thành tiếng với uy áp ghê tởm này.

Ba đạo uy năng đều do truyền thừa pháp khí và đại cấm diễn hóa, uy năng quá đáng sợ, họ cho là Ngụy Tác không thể nào tránh được.

Nhưng tiếng kêu của họ đổi ý nghĩa.

“Chát!”

Tiếng kêu chưa vang lên thì tử quang đã hóa ra trên đầu Ngụy Tác, lam sắc lãnh điện và ngân sắc cự lô lại lướt cạnh gã.

“Choang!” Thất sắc liên quang lóe lên, đạo liên ép lên Ngụy Tác nhưng dù vô số quang hoa tan đi thì gã vẫn trơ trơ.

“Oành!”

Lam sắc lãnh điện và ngân sắc cự lô va vào uy năng hộ sơn pháp trận của Hoàng Thiên đạo khiến hộ sơn pháp trận tan vỡ, tinh quang rải trên không!

Ngụy Tác đi tiếp, hướng vào sơn môn Hoàng Thiên đạo!

Nhiều người kinh hô, tưởng gã chết nhưng lại trở thành hô vang vì gã vào được sơn môn Hoàng Thiên đạo!

“Nhục thân của y sao đến mức đó!”

“Lúc trước tại Đẳng Tiên tông, y chỉ chống nổi pháp vực uy năng Thần huyền tứ trọng, hiện tại pháp vực uy năng gần như Thần huyền ngũ trọng mà y ngăn được?”

Thiên Cửu thần quân và Vương Vô Nhất nín thở.

1131. Chương 1129: Thiên Địa Chiến Hồn

Không hẳn bọn Thiên Cửu thần quân không tính đến Vạn cổ thánh vương kinh.

Trận Ngụy Tác giao đấu tại Đẳng Tiên tông chấn kinh thiên hạ, Vạn Hoàng công tử và A Tỳ thần quân được thấy nên biết gã có Vạn cổ thánh vương kinh.

Nhưng từ lúc gã bắt được Hắc Bò Đề thiên mẫu đến giờ là mấy ngày?

Dù gã lấy được thần văn cũng khắc được bao nhiêu?

Các thần huyền đại năng không ngờ gã được Đông Như Lai truyền thừa, lại thu lợi lớn từ Trắc Thanh Ngưng.

Đó mới là người tính không bằng trời tính!

“A!”

Ngụy Tác tiến vào sơn môn Hoàng Thiên đạo, cả toán tu sĩ học máu rơi xuống.

Thiên văn phạm tâm của Vu thần nữ là vô thượng cường pháp của Đông Lai bí cảnh, tuy càng đến gần, uy năng chấn động càng kinh nhân, nhưng chân nguyên và thần thức của Ngụy Tác thì triển thì được trong vòng nghìn dặm, tuy bọn Thiên Cửu thần quân và một số Kim đơn đại tu sĩ còn chống nổi, nhưng một số bản thân đã suy kiệt khí huyết và đệ tử Hoàng Thiên đạo chưa đạt kim đơn thì không.

“Tu đạo giới thật sự có vạn nhân địch!”

Cảnh tượng thật rợn tóc gáy, với tu sĩ thì thật khó tưởng tượng nổi. Một người bước một bước là tu sĩ trong nghìn dặm kêu thảm, linh quang tắt hết rơi xuống.

Tình cảnh này lật ngược toàn bộ nhận thức của đệ giai tu sĩ.

Nhiều đệ giai tu sĩ tuy đọc qua điển tịch là một đại năng có thể ung dung đi giữa vạn nhân trận nhưng họ không tin, cho rằng vạn người kích phát pháp khí, uy năng đủ lấy mạng một đại năng.

Nhưng giờ các đệ giai tu sĩ đều biết, trước mặt đại năng thì phổ thông tu sĩ quả thật như sâu kiến.

Uy năng thuật pháp của Ngụy Tác hiện một đòn nghìn dặm, như quét sạch nghìn dặm, chỉ có đại tu sĩ và đại năng cùng chấp mới chống nổi.

Một đòn nghìn dặm là khái niệm gì? Phổ thông tu sĩ chỉ phát đòn được mấy chục, mấy trăm trượng là cùng!

Ngụy Tác lúc đó tâm vô ngoại vật, thần thức rải ra, trong mắt không còn ai, như đứng trong một vùng mênh mông, trong óc chỉ còn nguyên khí dao động.

Thiên văn phạm tâm, Đại thừa pháp âm, Như Lai thần mang... Ngụy Tác có số lượng kinh nhân vô thượng cường pháp nhưng hiện tại mỗi bước đều liên quan đến sinh tử, mỗi tích tắc đều cần tùy cơ ứng phó, thậm chí cần để lại dư lực, nhiều thuật pháp không kịp thi triển.

“Chát!”

Bọn Thiên Cửu thần quân và Vương Vô Nhất thất thần, một đạo thanh sắc thần quang lại từ trước mặt Ngụy Tác bùng lên, xé không gian lao vào một đại diện.

“Tốc độ thi pháp của y nhanh thế! Thần thức sao có thể kinh nhân đến thế!”

A Tỳ thần quân run lên, phát thanh hồng sắc diễm quang, định ngăn đạo thanh sắc thần quang truy kích Ngụy Tác lại. Thanh sắc thần quang hám vào đại cấm pháp trận của Hoàng Thiên đạo hồng phá hoại.

Họ cha kịp phát ra đạo thuật pháp nào thì gã đã phát ra đạo thứ hai, tốc độ thi pháp vượt xa bất kỳ ai!

“Là Duy ngã tâm kiếm của Thiên Kiếm tông!”

Đạo thanh sắc thần quang của Ngụy Tác sắp bị A Tỳ thần quân chặn lại nhưng ánh mắt nhiều người cứng đờ vì thần quang đột nhiên như vật sống, tựa du long lướt trên không, tránh đi liên tục, nên đòn của A Tỳ thần quân vô dụng, thanh sắc thần quang vượt một nghìn năm trăm dặm, chẻ kim sắc đại điện làm đôi.

“Oành!” Chu hồng sắc diễm quang từ đó bay lên, nổ tung rồi trong mấy chục dặm như có mấy chục viên Diệt tuyệt kim đơn nổ tung, toàn bộ hóa thành tro.

Vương Vô Nhất xanh lét mặt mày, đó là một trong tứ đạo đại cấm mà các đời Hoàng Thiên đạo tổ sư để lại, bị Ngụy Tác hủy mất.

“Không xong! Y định áp sát chúng ta, đại cấm không thể phát động, cẩn thận không thì chúng ta bị chính uy năng xung kích!” Trạm Đài Linh Lan tỉnh ngộ lại kêu to.

Ngụy Tác lao tới, với nhục thân và thần thức sát phạt chi pháp của gã mà lao vào họ thì khác nào hổ vào đàn dê, tất cả sẽ thành thuần bài của gã.

“Thiên Cửu thần quân, nếu còn không dùng truyền thừa pháp khí thì chúng ta chết sạch!” Bích Tỳ tông tông chủ nhọt nhọt mặt mày rống lên.

Trước đó ai cũng cho là Ngụy Tác dù lộ diện cũng sẽ chết, không ai ngờ gã đáng sợ tới mức này.

Thiên Cửu thần quân đành vung tay. “Vù”, bảo lam sắc diễm quang bay lên.

Bảo lam sắc cổ phù rần rạt chân tiên khí tức, diễm quang dẹt thành một quang tráo, bao lấy bọn Thiên Cửu thần quân và Vương Vô Nhất.

“Không xong!”

Thiên Cửu thần quân kích phát h bảo lam sắc diễm quang quang tráo, ai nấy run lên.

Tích tắc đó, Ngụy Tác đổi vị trí, các đại năng phát ra năm, sáu đạo uy năng đại đạo pháp vực, nhắm vào sơn cốc có Đại chư thiên tạo hóa bình.

Đồng thời, tóc Ngụy Tác sáng chói ngân sắc thần quang.

“Keng keng keng keng...” Tiếng thần thiết gậy vỡ liên tục, những sợi tóc lấp lóe ngân sắc thần quang rơi xuống, mỗi sợi hóa thành một Ngụy Tác, lao vào thiên địa.

Dù tận mắt thấy gã diễn hóa cường pháp, thì tích tắc đó, không ai nhận ra đâu là chân thân, đâu là hóa thân.

“Chư vị, hiện tại không liệu mạng thì không chỉ hôm nay không đẩy lui được y mà dù chúng ta thoát tất tương lai cũng chết trong tay y!” Trung thiên tử lôi tông tông chủ kêu lên vớ Thiên Cửu thần quân và Vương Vô Nhất.

Nơi đặt Đại chư thiên tạo hóa bình bố trí cấm chế uy năng kinh nhân, đủ giết Thần huyền tứ trọng đại năng.

Cấm chế đó kích phát bằng khí tức, mọi thần huyền đại năng tiến vào đều sẽ khiến nó kích phát, vốn để phòng vạn nhất mà dôn Ngụy Tác. Nhưng giờ gã có ngân ấy hóa thân, rất có thể là cấm chế bị hóa thân kích phát, hơn nữa dù là chân thân thì với nhục thân của gã, cấm chế e không thể tạo thành thương tổn, không ngăn được gã lấy Đại chư thiên tạo hóa bình.

Trong các đại năng, dù Trung thiên tử lôi tông tông chủ cũng không biết Linh Lung Thiên hiểu Đại chư thiên tạo hóa bình hơn bất kỳ ai, những tưởng đạo lý và thân hữu của gã đã bị Đại chư thiên tạo hóa bình giết rồi nhưng ai cũng biết gã đến vì cái bình. Cái bình lọt vào tay gã thì gã sẽ tùy ý đi lại, sau đó sẽ quét sạch từng tông môn!

“Chư vị, còn muốn sống thì mau dốc hết thủ đoạn!”

Trán Thiên Cửu thần quân nổi gân xanh, Hoàng Đình tông tuy là tông môn truyền thừa lâu nhất trong mấy đại lục, số lượng truyền thừa pháp khí nhiều nhất nhưng đó là từ tổ sư các đời truyền lại, y dùng món nào cũng là tội nghiệt, có điều giờ đã hết cách, Ngụy Tác hiện tại như Đông Như Lai của mấy nghìn năm trước, y không dám nung tay.

“Oành!”

Tiếng gầm đau xót và kinh nộ đến cực điểm vang lên, hư không nổ vang, Thiên Cửu thần quân bắn lên một cái hộp đầy châu quang bảo khí.

Cái hộp trông như cổ điện, chia thành bảy tầng, khám các loại tinh thạch, y hết xá lợi tháp.

Khí tức từ pháp khí của Thiên Cửu thần quân dấy lên, thân ảnh khổng lồ đứng dậy.

Hoàng sắc thần linh cao năm trượng, hiển hóa hoàng sắc khải giáp, cầm trường mâu cổ qua, hào quang vạn trượng, chỉ có sát khí băng lãnh và chiến ý ngút trời trên hư không.

“Thiên địa chiến hồn!”

Ngụy Tác đứng trong mây chực hóa thân, thần thức quét qua thì cả kinh.

Gã nghe Hắc Bồ Đề thiên mẫu nói pháp khí này của Thiên Cửu thần quân là “Thiên địa chiến hồn”, do Hoàng Đình tông tổ sư dùng thần hồn Thần huyền ngũ trọng đại năng luyện chế, cũng như thần niệm của Kiếm vương lão tổ, đối với tu sĩ thì đúng là thần chi.

“Chát!”

“Thiên địa chiến hồn” hiển hóa, rồi bảo lam sắc diễm quang quang tráo, hoàng sắc trường mâu vạch lên, hư không tan biến, tức thì năm, sáu hóa thân của Ngụy Tác tan biến.

“Choang!”

“Thiên địa chiến hồn” vung cổ qua, thình không đột nhiên rải xuống vô số hoàng sắc quang tinh, lao vào Ngụy Tác, không phân biệt chân thân hay hóa thân.

Ngụy Tác không thể che giấu nữa, tử sắc quang hoa diễn hóa trên đầu, nhìn về Thiên địa chiến hồn, Như Lai thần mang giáng tới!

1132. Chương 1130: Sáng Hơn Hết Thấy

Bị Như Lai thần mang của Ngụy Tác giáng trúng, đầu Thiên địa chiến hồn sang hơn hẳn thân thể.

Thái dương chân hỏa vốn là khắc tinh của âm nguyên, thần niệm chi thể, đổi lại là Kiếm vương lão tổ, bị Ngụy Tác giáng cho đòn này tất mất hết chiến lực, nhưng Thiên địa chiến hồn thì khác, đã bị Hoàng Đình tông tổ sư cắt đứt ý thức, không màng đến tổn thương.

“Ngao!”

Thiên địa chiến hung tính đại phát, cổ qua lại vung lên, thình không trên đầu Ngụy Tác hóa thành hoàng sắc.

“À?”

Ngụy Tác thấy Thiên địa chiến hồn vô sự thì hiểu ngay.

Không phải Như Lai thần mang không có lực sát thương, mà Thiên địa chiến hồn liều mạng, cứ thế chỉ vài đòn là thần hồn nó sẽ bị Như Lai thần mang đánh tan.

“Cái gì? Hút cả vì sao?!”

Các tu sĩ quan chiến quanh Hoàng Thiên thành rừng mình, trên đầu Ngự Tác là vì sao màu vàng ép xuống. Vì sao có tinh vân hình dây lưng quấn quanh, hần sâu vô số vết vân thạch va vào, che kín thỉnh không.

“Pháp vực uy năng mạnh thật, tiếc là không thể phát huy hết uy năng, không thì với thực lực Thần huyền ngũ trọng trung kỳ diên phong diên hóa pháp vực này, ta vị tất là đối thủ! Không biết Hoàng Đình tông tổ sư moi đầu ra thần hồn cỡ này.”

Bất quá Ngự Tác thập phần bình tĩnh, thực lực Thiên địa chiến hồn không đủ hút sao xuống mà đó là đại đạo pháp vực, tuy môn đại đạo pháp vực này siêu phàm nhưng Thiên địa chiến hồn chỉ kích phát được uy năng tương đương Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“Ồnh!”

Ngự Tác diên hóa Đẳng tiên pháp vực, đồng thời liếc Thiên địa chiến hồn, định dùng Đẳng tiên pháp vực ngăn trở vì sao màu vàng và dùng Như Lai thần mang tung tiếp đòn nữa.

Tích tắc đó, lòng gã chợt lạnh buốt, mi tâm xuất hiện quỷ tích. “Không xong!” Gã biết là uy năng có thể uy hiếp trí mệnh đang bắn tới.

Không kịp phát động Như Lai thần mang, Ngự Tác bước thêm, toàn thân bọc trong quang hoa, phía ngoài đột nhiên rực hắc quang.

Sát na tiếp theo, quả nhiên hư không rung lên, Thiên địa chiến hồn nảy lên, bạch sắc thần quang đan nha như mây vạn, mây chục vạn thần thiết trường kiếm bao trùm trăm dặm.

“Xem người có chết không!” Vương Vô Nhất méo mó mặt mày. Y đã động dụng truyền thừa pháp khí Hóa đạo tam nguyên kiếm, uy năng hơn hẳn bạch sắc tinh thần, hoàn toàn tương đương với pháp vực uy năng của Thần huyền ngũ trọng diên phong đại năng!

“Kia là...” Thiên Cửu thần quân, Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ, A Tỳ thần quân... mọi đại năng đều hỉ hả, nhưng rồi tất cả tắt cười.

Thân ảnh Ngự Tác từ hư không lóe lên, bỏ bạch sắc thần quang lại sau lưng.

“Hừ!”

Vì sao của Thiên địa chiến hồn hóa ra bị Hóa đạo tam nguyên kiếm của Vương Vô Nhất chấn tan uy năng, Ngự Tác hừ lạnh, Đại đạo pháp âm chấn tan dư uy, đồng thời Như Lai thần mang lại giáng vào Thiên địa chiến hồn.

Chỉ với Động Hư bộ pháp, y không tránh được đòn vừa rồi của Vương Vô Nhất nhưng từ Hắc Bồ Đề thiên mẫu lấy được “Yên không hàng ma xử”, lúc trước cố ý ẩn tàng, tuy pháp vực không được như ý nhưng phối hợp với Động Hư bộ pháp thì vượt liền một trăm ba mươi dặm, Vương Vô Nhất đánh hụt.

Ngự Tác chưa hồi phục khỏi nhục thân suy bại, nếu tu vi toàn thịnh thì bước này đã vượt một trăm rưỡi dặm!

Như Lai thần mang giáng vào Thiên địa chiến hồn thích đồng thời, sau lưng Ngự Tác lấp lóe ngân quang, lại thi triển Đại thành khi thiên kinh, hóa ra mây chục phân thân.

“Ồnh!”

Hư không lại chấn động, Thiên địa chiến hồn vung cổ qua, thỉnh không rực vô số hoàng sắc quang tinh.

Ngự Tác cười lạnh.

Tử vật vẫn là tử vật, đối địch theo đúng bài bản, gã làm thế là biết Thiên địa chiến hồn sẽ tung đòn.

Thiên địa chiến hồn diên hóa hoàng sắc tinh thần đường kính nghìn dặm, trấn áp toàn trường, đạo thuật pháp đó tuy phá được Đại thành khi thiên kinh nhưng uy năng lại không mấy may uy hiếp.

“Choang!” Ngự Tác vỡ tan hoàng sắc quang tinh.

“Ồnh!”

Đồng thời, Ngụy Tác lại phát động Yên không hàng ma xử, biến phía trước thành chân không, Động Hư bộ pháp lao đến chỗ Đại chư thiên tạo hóa bình.

Tế đài đó ở giữa sơn môn Hoàng Thiên đạo, cách cổng chừng bốn nghìn dặm, nhưng lúc này Ngụy Tác không đầy một nghìn sáu trăm dặm!

Vốn các thần huyền đại năng còn gì thì đều tính toán xem sẽ sử dụng trong tình hình nào, nhưng ai ngờ Ngụy Tác lại mạnh đến mức đó, thế như chẻ tre xông vào sơn môn Hoàng Thiên đạo. Ngần ấy đại cấm, truyền thừa pháp khí cũng vô dụng. Pháp trận quanh tế đài mà gã dùng nhục thân xông qua cũng không hề thương tổn.

Tế đài được các đại năng dùng để là Ngụy Tác nhưng hiện tại Đại chư thiên tạo hóa bình không ở trong tay họ, thành ra lại là điểm yếu!

Cũng như đào vô số bẫy đợi yêu thú chui vào nhưng yêu thú đến, vì to quá nên bẫy không bàng đùi nó, bẫy thành vô dụng!

Chỉ cần Đại chư thiên tạo hóa bình lọt vào tay thì trận này thắng chắc!

“Trạm Đài Linh Lan!” Bọn Thiên Cửu thần quân, Vương Vô Nhất sợ hãi kêu lên với Trạm Đài Linh Lan!

Trạm Đài Linh Lan run lên, suýt nữa chạy vào hư không, thấy bọn Thiên Cửu thần quân nhìn như muốn ăn tươi thì y đành điểm ra quang hoa.

Quang hoa trông như hồ lô.

Quang hoa tan đi vô thanh, cùng lúc Trạm Đài Linh Lan trở nên uể oải, như thể đại đa số chân nguyên bị rút hết, vô số tinh quang vẫn từ chỗ bọn Thiên Cửu thần quân và Vương Vô Nhất diễn hóa thành hư không thông đạo tới tế đài.

“Hiện tại mới phát hiện, định cướp Đại chư thiên tạo hóa bình? Muộn quá rồi!”

Trong lúc sinh tử đại chiến, chân nguyên và khí huyết Ngụy Tác đạt cực trí, tâm thần tập trung chưa từng có, cảm tri và phản ứng hơn hẳn bình thường, đoán được, đối phương dùng hư không pháp khí để thu Đại chư thiên tạo hóa bình.

Có Đại chư thiên tạo hóa bình, đối phương dù không địch nổi cũng có thể hòa đàm.

Nhưng trước kia thì gã bó tay, còn giờ không vội.

Cười lạnh đoạn gã phát hai lần Duy ngã tâm kiếm, như thần long lao ra.

Choang! Hư không thông đạo vừa hình thành, Ngụy Tác đã phát một đạo Duy ngã tâm kiếm chém vào Đại chư thiên tạo hóa bình.

Duy ngã tâm kiếm vòng ra sao, chém vào Đại chư thiên tạo hóa bình.

Duy ngã tâm kiếm dù gì cũng là thiên cấp đỉnh giai thuật pháp, Ngụy Tác với tu vi Thần huyền tứ trọng tung đòn thì dù không so được với đại đạo pháp vực nhưng Đại chư thiên tạo hóa bình cũng như lưu tinh lao về phía gã!

“A!”

Tích tắc đó, thời gian như triệt để ngưng cố, khắp sơn môn Hoàng Thiên đạo, ai nhìn thấy cũng như bị Phệ Tâm trùng chúc phải mà hô ên.

Đòn này của Ngụy Tác vượt một nghìn năm trăm dặm!

Thiên Cửu thần quân và Vương Vô Nhất từ trong thần quang xuất hiện trên tế đài.

Nhưng lúc đó Đại chư thiên tạo hóa bình đã vắng đi không biết bao nhiêu dặm.

Đại chư thiên tạo hóa bình không ai điều khiển, bị Duy ngã tâm kiếm đánh trúng thì lao đi.

“Choang!”

Các đại năng chưa kịp thi pháp thì lại một đạo Duy ngã tâm kiếm chém lên Đại chử thiên tạo hóa bình.

Đại chử thiên tạo hóa bình vạch lên lam bạch lưỡng sắc quỹ tích.

“A!”

Vương Vô Nhất, Thiên Cửu thần quân, Bích Tỳ tông tông chủ, A Tỳ thần quân, Vạn Hoàng công tử, Trung thiên tử lô tông tông chủ phản ứng nhanh nhất, nhưng đều như nhảy lên, đạo đạo quang hoa từ không trung trút xuống, dốc sức thi pháp hút Đại chử thiên tạo hóa bình. Nhưng Ngụy Tác những tưởng không thể thi pháp lại đột nhiên phun trào lam hắc sắc quang hoa, còn nhanh hơn tất cả, Đại chử thiên tạo hóa bình trượt khỏi phạm vi thi pháp của tất cả, về phía gã.

“Ầm!” Vì sao màu vàng giáng vào Ngụy Tác.

“A a a...” Tiếng hô chấn động vang lên, che kín cả tiếng sao rơi.

Bên dưới vì sao, Ngụy Tác đứng ngạo nghễ, che hết hào quang, cầm Đại chử thiên tạo hóa bình!

1133. Chương 1131: Đường Lui Cũng Bị Chặt Đứt

Đại chử thiên tạo hóa bình lọt vào tay, Ngụy Tác yên lòng hẳn.

Bọn Thiên Cửu thần quân, Vương Vô Nhất đã tính trước gã sẽ thần thông đại tiến nên không tiếc truyền thừa pháp khí nhưng người tính không bằng trời tính, không ngờ gã lại thành người đầu tiên sau mấy nghìn năm lợi hại không kém gì Đông Như Lai, càng không ngờ gã xông vào sơn môn cướp Đại chử thiên tạo hóa bình.

Đại chử thiên tạo hóa bình dấy lên khí tức còn hơn chân tiên, đích đích xác xác là đồ thật.

Ngụy Tác định thử độ cứng của Đại chử thiên tạo hóa bình, Huyền sát quỷ trảo trảo cầm cái bình lên che như pháp thuận.

“Choang!”, Thiên địa chiến hồn diễn hóa hoàng sắc tinh thần ép xuống, Huyền sát quỷ trảo không chịu nổi nên co lại, song thủ dấy lên.

Hiện tại uy năng Huyền sát quỷ trảo gần đạt tiên giai, giơ lên đỡ thì vì sao màu vàng không mấy gây ra thương tổn cho gã, thân thể gã chỉ hơi run lên, vì sao khổng lồ nổ tung trên đầu.

Vì sao cũng là một môn đại đạo pháp vực, do uy năng ngưng thành thực chất, trông như Ngụy Tác vung tay đánh vỡ sao.

“Trận này Ngụy Tác thắng?!”

Thấy Ngụy Tác thu Đại chử thiên tạo hóa bình và đánh tan vì sao, đầu óc tu sĩ quanh Hoàng Thiên thành đều có ý nghĩ đó.

Sự thực nhiều tu sĩ đã nhận ra nhục thân của gã e các đại năng tại trường không ai đủ uy năng thuật pháp đả thương, muốn giết gã thì phải dồn gã vào một nơi, rồi dùng truyền thừa pháp khí và uy năng đại cấm.

Hiện tại Đại chử thiên tạo hóa bình đến tay, Ngụy Tác không còn cố kỵ, Động Hư bộ pháp cộng với Yên không hàng ma xử, ai ngăn được?

Đến giờ họ mới hiểu là gã không phải đến tìm cái chết mà đến để giết người!

Không cần nhìn, Ngụy Tác cũng biết Đại chử thiên tạo hóa bình không hề hấn gì.

Mục quang hơi lạnh lại, gã cầm Đại chử thiên tạo hóa bình bước đi, cách bọn Thiên Cửu thần quân, Vương Vô Nhất trăm dặm.

Bọn Vương Vô Nhất, Thiên Cửu thần quân ở gần tế đài, cách Ngụy Tác một nghìn năm trăm dặm, hoàn toàn vượt tầm thi pháp nên không thể uy hiếp được gã. Thấy thế, tất cả hải hùng kêu lên.

Gã đến gần Thiên địa chiến hồn, ai cũng nhận ra gã định giải quyết đối thủ khó chơi nhất này đã.

“Ngao!”

Thiên địa chiến hồn thấy Ngụy Tác áp sát thì càn hung tính đại phát, cổ qua vung lên, thỉnh không lại hiện ra hoàng sắc tinh thần.

“Tử vật vẫn là tử vật!”

Như Lai thần mang được kích phát, tiếp đó phát động Đại thừa pháp âm dồn lên Thiên địa chiến hồn.

“Oành!”

Huyền sát quỷ thảo chụp Đại chư thiên tạo hóa bình kéo về đoạn đánh tan vì sao màu vàng.

Vài chiêu là Ngụy Tác nhận ra Thiên địa chiến hồn phát ra uy năng tuy hơn xa Kiếm vương lão tổ nhưng rất gượng gạo, chỉ biết vài đòn. Đối với Thần huyền tứ trọng đại năng thông thường thì chiến hồn này cực kỳ đáng sợ, nhưng với gã thì không khác nào tử vật.

Thiên địa chiến hồn tuy tu bị rút hết ý thức, căn bản không ngại thần thức tổn thương, nhưng không phải thật sự chịu được.

Ngụy Tác lại sử dụng Như Lai thần mang và Đại thừa pháp âm, Thiên địa chiến hồn không chịu nổi nữa. “Ngao!”, nó gầm lên rồi cầm cổ qua đứng im, đỉnh đầu như bị xuyên thấu, quang điểm thấu qua.

Hiện tại nếu là Thần huyền ngũ trọng trung kỳ đại năng thật sự thì còn đấu được với Ngụy Tác nhưng chỉ là thần hồn thì không phải đối thủ.

“Chát!”, Ngụy Tác phát động Yên không hàng ma xử, Động Hư bộ pháp đến trước mặt Thiên địa chiến hồn.

“Ngao!”

Thiên địa chiến hồn gào lên, nhưng không kịp làm thì Như Lai thần mang lại giáng lên.

Đầu Thiên địa chiến hồn sáng lên, thân thể cứng đơ.

“Chết!”

Ngụy Tác quát vang, Thiên địa chiến hồn bị đánh nát.

“A!”

Bọn Thiên Cửu thần quân và Vương Vô Nhất đang đổ đến chỗ Ngụy Tác và Thiên địa chiến hồn, nhưng mới được mấy chục dặm thì Thiên địa chiến hồn đã bị Ngụy Tác đánh tan, ai nấy tỏ vẻ chấn kinh cực điểm.

“Thiên Cửu thần quân, pháp khí này duy trì được bao lâu?” Đánh tan Thiên địa chiến hồn, Ngụy Tác bước xuyên qua Thiên địa chiến hồn, bình thản như vừa làm một việc không đáng gì, ngoài hỏi Thiên Cửu thần quân.

Ngụy Tác nói rất bình tĩnh nhưng ai nấy lạnh buốt trong lòng, coi gã như sát thần.

“Vù!” “Vù!” “Vù!” “Vù!” ...

Ngụy Tác liên tục thi triển Động Hư bộ pháp, vòng quanh sơn môn Hoàng Thiên đạo, giữ cự ly với các thần huyền đại năng rồi kích phát Duy ngã tâm kiếm.

Đạo đạo thanh sắc thần quang tung hoành trong sơn môn Hoàng Thiên đạo, điện vũ sụp đổ, một cấm chế bị phá.

“Vương Vô Nhất, hai thân truyền đệ tử của ngươi khi xưa cậy thế bắt nạt ta, ta không làm gì Hoàng Thiên đạo các ngươi, sau này dù Hỏa Vực thần vương đánh tới Đẳng Tiên tông thì ta vẫn cho ngươi cơ hội, ngươi lại làm quá hơn. Ngươi tưởng Hoàng Thiên đạo có cấm chế lợi hại, hôm nay sẽ giết được ta? Hiện tại sơn môn Hoàng Thiên đạo hủy trong tay ngươi, cảm giác thế nào?”

Ngụy Tác vòng qua bọn Thiên Cửu thần quân và Vương Vô Nhất, tiến vào sơn môn Hoàng Thiên đạo, sau lưng vô số hà quang lóe lên, phát động Thiên văn phạm tâm. Tiếng rơi rụng vang không ngớt, trong vòng nghìn dặm thì gần như đệ tử Hoàng Thiên đạo đều rơi xuống, máu bắn tung tóe.

Đó không là thuần túy giết địch, mà là sát khí đến đâu thì không còn ngọn cỏ.

Vốn còn không ít đệ tử Hoàng Thiên đạo định lấy số đông ép Ngụy Tác, nhưng cảnh tượng đó khiến tất cả lạnh mình, dù trung thành với tông môn đến đâu cũng mất hết chiến ý.

Vương Vô Nhất tận mắt thấy Hoàng Thiên đạo tan tành dưới chân Ngụy Tác thì đầu óc trống rỗng. Dù thế nào y cũng không ngờ Ngụy Tác trong thời gian ngắn lại có chiến lược kinh nhân đến thế. Trước đó gã còn bị bọn y đuổi chạy tứ tán, nhưng giờ đã thành một thần ma.

Hối hận vô biên dâng lên trong lòng Vân Linh đại lục đệ nhất nhân, nếu biết Ngụy Tác có chiến lược này thì bọn y khẳng định không bố trí thế này, kết quả cũng không thê thảm đến thế, nhưng tu đạo giới có đủ loại linh dược, loại duy nhất không có là thuốc hối hận.

“Đi! Chúng ta đi mau!”

Thiên Cửu thần quân rống lên.

Kế sách bức Ngụy Tác hiện thân là do y nghĩ ra, Hoàng Đình tông tông chủ âm mưu đầy mình, tạo cảm giác đã chắc chắn nhưng lúc này Thiên Cửu thần quân nhột nhột mặt mày, run lên cầm cập.

“Đi?! Không được! Thiên Cửu thần quân, mưu kế này do người nghĩa ra. Hiện tại chúng ta, Hoàng Thiên đạo sẽ tan tành, các người muốn đi cũng phải liều đã!” Vương Vô Nhất đầu óc trống rỗng, nghe Thiên Cửu thần quân nói thì gào lên.

“Vương tông chủ, tại hạ cũng vì Hoàng Thiên đạo mà thôi, nếu bây giờ chúng ta rời sơn môn Hoàng Thiên đạo, y đuổi theo thì tu sĩ của quý tông còn có thể chuyển đồ đi, chúng ta không đi thì chỉ còn cách nhìn y đánh cho Hoàng Thiên đạo thành phế khứ!” Thiên Cửu thần quân cũng gầm lên, “uy năng Thiên xá cổ lệnh tối đa chỉ giữ được nửa canh giờ! Sau nửa canh giờ mà không kéo giãn cự ly với y thì không ai thoát được!”

“Trạm Đài Linh Lan! Người!”

A Tỳ thần quân đột nhiên gầm vang cuồng cuồng.

Trạm Đài Linh Lan điều khiển Hư không kim hồ, trực tiếp ẩn vào hư không.

Trạm Đài Linh Lan phản ứng nhanh nhẹn, Hư không kim hồ không mang được ngần ấy người nên các đại năng khác có thể sẽ cướp Hư không kim hồ để bỏ chạy, tu vi của y lại thấp nhất nên thấy không ổn là chạy luôn.

Coi như gã cắt hết đường lui của tất cả, đành liều mạng với gã.

Bọn A Tỳ thần quân bị gã chặn nhiếp, hiện tại muốn động thủ cũng chậm một bước.

1134. Chương 1132: Chém Đầu

Toán đại năng này vì tính thế mà tụ lại, nếu giết được Ngụy Tác thì tiếp theo sẽ tranh đấu phân chia thế lực các đại lục, không ai biết sẽ đấu thành thế nào.

Đại nạn lâm đầu, mình triết bảo thân là việc quá bình thường.

“Đành thế thôi!”

Thấy Trạm Đài Linh Lan một mình trốn đi, Thiên Cửu thần quân nghiêng răng.

“Xem ra đành dùng pháp khí đó đối phó y!” Thiên Cửu thần quân lấy ra một cái chén ngọc trắng.

“Cái gì, tình huống này mà còn giấu bài, có pháp khí lợi hại mà còn không động dụng?” Bọn Vương Vô Nhất suýt nhảy lên. “A! Lão thất phu!” Nhưng họ gầm lên với vẻ càng không dám tin vì Thiên Cửu thần

quân tế xuất pháp khí, cái chén bạch ngọc có từng đóa bạch liên nhỏ xíu bay lên, quang hoa lóe sáng, thân ảnh y tan đi vô ảnh vô tung.

“Đấy là...”

Tu sĩ quanh Hoàng Thiên thấy thế đều tròn mắt, ai cũng tưởng Thiên Cửu thần quân tế xuất pháp khí lợi hại nhưng rõ ràng y không sử dụng truyền thừa pháp khí lực sát thương kinh nhân, mà là không gian pháp khí để bỏ chạy.

Thiên Cửu thần quân cũng bỏ mặc tất cả mà chạy.

Đại năng khác chạy không sao nhưng Thiên Cửu thần quân vừa chạy thì bảo lam sắc quang điểm quang tráo bao quanh tất cả tan thành vô hình.

“Tự loạn trận cước, đỡ phiền cho ta!”

Ngụy Tác định đánh lui tất cả tu sĩ trong sơn môn Hoàng Thiên đạo đã nhưng Trạng Đài Linh Lan và Thiên Cửu thần quân liên tục bỏ chạy, uy năng Thiên xá cổ phù cũng tan đi thì gã cười lạnh, lao về phía bọn Vương Vô Nhất.

Ngụy Tác tuy cách các đại năng một nghìn sáu, bảy trăm dặm, Như Lai thần mang chưa đánh tới được nhưng cười lạnh rồi mất ánh lên thì tạo cảm giác như có lãnh điện quét qua, đoạt hồn nhiếp phách.

“Người tưởng bọn ta là tượng hả!”

Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ, Trung thiên tử lôi tông tông chủ, A Tỳ thần quân, Thiên Hỏa thần quân, Vạn Hoàng công tử cũng như Thiên địa chiến hồn ban này, triệt để kích phát hung tính, nhìn nhau đoạn găm lên hóa thành bảy tia thần quang, khí tức điên cuồng xô vào Ngụy Tác.

Tuy biết đơn đấu không địch nổi nhưng trừ Thiên Hỏa thần quân thì đều là nhất phương hùng chủ, bình thường ai cũng độc ác khôn tả, không dễ cúi đầu, để từ một phổ thông đệ tử trở thành siêu cấp tông môn tông chủ thì dĩ nhiên phải từ biển máu đi lên.

Ai cũng biết nếu chạy thì với độn tốc của Ngụy Tác cũng không ai thoát được.

Họ sợ mình chết nhưng giờ quyết tâm gì thì bỏ mặc tất cả.

Đối thủ như Ngụy Tác thì trong phe họ sẽ chết không ít nhưng dù gì đều là đại năng Thần huyền ba, bốn trọng nên lấy mạng ra đổi cũng đủ giết Ngụy Tác!

“Được! Các người không chạy, đỡ cho ta truy sát!”

Bảy thần huyền đại năng đều liều mạng, Ngụy Tác dâng lên khoái ý, cười ha hả rồi Động Hư bộ pháp phát động, cách họ không đầy một nghìn sáu trăm dặm thì vung tay, lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm chém vào Thiên Hỏa thần quân và Bích Tỳ tông tông chủ.

“Oành!” “Oành!” Thiên Hỏa thần quân và Bích Tỳ tông tông chủ chặn hai đạo Duy ngã tâm kiếm, nhưng cả hai cũng lùi lại cách năm đại năng kia không ít.

“Vù vù vù!” Tô Thần Huyết rải mấy chục bạch sắc cổ phù chỉ cỡ móng tay ra, hóa thành bạch sắc thần quang vô cùng vô tận bao trùm mấy nghìn dặm, nửa sơn môn Hoàng Thiên đạo trắng xóa.

“A!” Mọi tu sĩ quan chiến kinh hô, Tô Thần Huyết tế xuất pháp khí này như phóng đại uy năng Hoàng thiên diệt thức nhân gấp mấy chục lần, không ai ở ngoài pháp khí này thấy được cảnh tượng trong bạch sắc thần quang.

Tô Thần Huyết tế xuất bạch sắc cổ phù, bạch sắc thần quang bao trùm thiên địa, Ngụy Tác trắng lóe trước mắt, không thấy gì nên thu liễm khí tức, đại đạo tiên âm lưu chuyển rải thần thức, phát hiện bị pháp khí ảnh hưởng thì thần thức vốn bao trùm nghìn dặm nay chỉ còn không đầy trăm dặm, uy năng bạch sắc thần quang tương tự như “Thiên la địa võng” của Nguyên Âm lão tổ, bị trói buộc như sa vào bùn lầy, không thể triệt để thoát thân.

“À?”

Tích tắc đó, Ngụy Tác sử dụng Thiên ngưỡng dao cảm kinh của Hắc Bồ Đề thiên mẫu, nhận ra bạch sắc thần quang gần như không trở ngại gì đến bảy người đối phương, bảy lần khí tức chuẩn xác lao đến chỗ gã, ba lần đi đầu là Tô Thần Huyết, Vương Vô Nhất và A Tỳ thần quân.

Cả ba không biết sử dụng pháp khí gì, động tốc thậm chí còn hơn Động Hư bộ pháp, Thiên ngưỡng dao cảm kinh như cảm ứng thấy ba dải thiên kiếp hỏa lao xuống, không khí cũng cháy lên.

Tích tắc đó, Ngụy Tác biết ngay dụng ý của bọn Tô Thần Huyết.

Tô Thần Huyết có Tà vương bảo quan, chỉ cần xông đến cự ly thi pháp hợp lý sẽ không chế lại Ngụy Tác.

Thiên ngưỡng dao cảm kinh cảm ứng được khí tức tu sĩ trong bốn nghìn dặm nhưng không thể khóa chặt để thi pháp, bất quá đoán được dụng ý của bọn Tô Thần Huyết và cảm ứng rõ vị trí bảy thần huyền đại năng thì Ngụy Tác thông thả phát Duy ngã tâm kiếm chém về phía Tô Thần Huyết.

“Hóa thiên yêm thiên phù vô dụng với y?”

Pháp khí này là truyền thừa pháp khí của Hóa Thiên giáo, người khác đứng trong thần quang thì không nhìn thấy gì, thần thức bị hạn chế, nhưng y còn “Tử phù” để nhờ vào uy năng đặc biệt mà cảm tri hoàn toàn như bình thường, những người khác được y truyền âm nên Ngụy Tác phát Duy ngã tâm kiếm thì y nhận ra, biến sắc.

“Không xong!”

Tô Thần Huyết chợt phát hiện đạo Duy ngã tâm kiếm chém cách y cả trăm dặm, tức thì hiểu ra, Ngụy Tác không hẳn hoàn toàn chịu được đòn từ truyền thừa pháp khí nên dùng Duy ngã tâm kiếm khóa chặt phương vị của y.

“Định dùng Tà vương bảo quan đối phó ta hả, ném Như Lai thần mang đã!”

Ngụy Tác khóa chặt phương vị Tô Thần Huyết, y vừa hiểu ra thì Như Lai thần mang đã xô tới.

“A!”

Tô Thần Huyết bị Như Lai thần mang giáng trúng, óc như nứt ra, vô số hỏa đĩnh găm vào thần hồn, Hóa thiên yêm thiên phù cũng vọt tay.

Hóa thiên yêm thiên phù cực kỳ đặc biệt, tử phù không có chân nguyên dồn vào thì bạch sắc thần quang khắp trời thu lại, tan đi vô ảnh vô tung.

Bạch sắc thần quang tan đi, ai nấy nhìn rõ Ngụy Tác đứng im trên không, Tô Thần Huyết ôm đầu kêu gào, Tà vương nhãn trên đầu cũng xiêu đi.

“A!”

Trung thiên tử lôi tông tông chủ mặt không còn hột máu, bạch sắc thần quang tan đi là y và Ngụy Tác cách nhau không đầy một nghìn dặm, y nằm trong phạm vi thuật pháp và pháp khí của gã công kích.

“Lần trước đánh nát nửa đầu mà ngươi không chết, còn truy sát ta. Lần này ta cắt cả đầu xem ngươi sống được nữa không!”

Ngụy Tác lạnh lùng nhìn Trung thiên tử lôi tông tông chủ, thanh sắc thần quang chém xuống.

“A!” Bị Ngụy Tác liếc, Trung thiên tử lôi tông tông chủ ôm đầu gào lên, nhưng mới kịp kêu thì Duy ngã tâm kiếm của gã nhân tích tắc thần quang của y tán loạn mà chém vào, tiếng kêu đứt đoạn, đầu y văng lên không.

Mọi tu sĩ quan chiến run lên.

Thần huyền tứ trọng đại năng mà không chống nổi đã trực tiếp bị Ngụy Tác giết!

“Oanh!”

Giết Trung thiên tử lôi tông tông chủ đoạn Ngụy Tác lại bước tới.

“A!” Vạn Hoàng công tử nhợt nhạt, Ngụy Tác bước tới là y trở thành người gần gã nhất, không đầy nghìn dặm!

1135. Chương 1133: Bắt Đầu Một Thời Đại

Ngụy Tác nhìn Vạn Hoàng công tử, kích phát Như Lai thần mang.

Thời đại của Đông Như Lai thì số lượng thần huyền đại năng hơn xa tu đạo giới hiện giờ, thần thông của nhiều người cũng cao siêu hơn nhưng Đông Như Lai vẫn vô địch vì có Như Lai thần mang.

Đại thừa pháp âm chỉ là pháp âm cường pháp đến trong tích tắc, uy năng hộ thân pháp vực có thể ngăn được, chứ Như Lai thần mang trực tiếp tấn công ý thức, trừ phi có pháp khí cùng thuật pháp đặc biệt, không thì không ngăn được.

Ngụy Tác dám quang minh chính đại xuất hiện, vì thần thức đại tăng và có Như Lai thần mang.

Gã không đến tìm cái chết mà để giết người!

“A!” Bị Như Lai thần mang giáng trúng, Vạn Hoàng công tử rú lên, thần quang triệt để tán loạn.

“Phù!”

Cũng như chém Trung thiên tử lôi tông tông chủ, Ngụy Tác như đi vào chỗ không người, thanh sắc thần quang lóe lên, huyết quang tung tóe, đầu Vạn Hoàng công tử văng lên.

“Đây mới là tuyệt đại phong thái!”

Mọi tu sĩ quan chiến tất tiếng, bảy thần huyền đại năng liều mạng mà trong tích tắc bị chặt đầu hai người, Ngụy Tác quá mạnh, hơn hẳn mọi thần huyền đại năng cùng thời.

“À?”

Ngụy Tác phát Duy ngã tâm kiếm chém đầu Vạn Hoàng công tử nhưng chân mày cũng giật giật. Vạn Hoàng công tử không chết, mi tâm bắn ra huyết sắc phượng hoàng thần quang, huyết hồng sắc thần văn nổi đầu và thân thể, rõ ràng là pháp khí hoặc bí thuật đang khôi phục nhục thân.

Đồng thời, trong óc xuất hiện quỹ tích rất rõ.

Không hề hoảng loạn, gã phát động Động Hư bộ pháp, kim sắc thánh quang chỉ thiếu vài chục trượng là đánh trúng.

Vương Vô Nhất, A Tỳ thần quân và Tô Thần Huyết lao tới.

Kim sắc thánh quang là do Vương Vô Nhất phát ra, Tà vương bảo quan của Tô Thần Huyết lại lao đến đỉnh đầu A Tỳ thần quân.

Ngụy Tác tránh khỏi đòn của Vương Vô Nhất thì nhìn thẳng vào A Tỳ thần quân, phát động thần thức sát phạt.

“Chát!” “Chát!”

Hai lần uy năng vô hình chém vào thần thức.

“Thứ còn mạnh hơn Như Lai thần mang mà cta còn thử rồi, người cả Như Lai thần mang cũng không chống nổi, có Tà vương bảo quan cũng vô dụng!” Ngụy Tác bị Tà vương bảo quan giáng trúng, đầu óc đau nhói nhưng cố nén, lại nhắm A Tỳ thần quân mà phát Như Lai thần mang, đồng thời dùng Động Hư bộ pháp lùi lại.

A Tỳ thần quân gào lên thê thảm, co rút người.

Vương Vô Nhất, A Tỳ thần quân đều là nhất phương hùng chủ, đã liều mạng là không tiếc truyền thừa pháp khí đô, đấu với Ngụy Tác cũng không hấn không có cơ hội.

Vương Vô Nhất và A Tỳ thần quân, Tô Thần Huyết cùng đến gần Ngụy Tác, tự cho là cơ hội.

Đại năng như họ đấu pháp, thắng bại chỉ trong tích tắc. Tích tắc đó, Ngự Tác chịu được đau đớn vì bị Tà vương bảo quan đánh trúng nhưng A Tỳ thần quân bị Như Lai thần mang giáng trúng thì sững lại.

Tương đương với cơ hội qua mắt, Ngự Tác lại triệt để nắm trong tay tiết tấu đại chiến.

“A!”

Bị trúng hai đòn Như Lai thần mang liên tục, A Tỳ thần quân không khống chế nổi chân nguyên, thần quang tan đi, mất chiến lực.

“Oành!”

Đồng thời, Ngự Tác bước tới, giãn khoảng cách với bọn Vương Vô Nhất, Liệt khuyết tàn nguyệt được kích phát giáng lên Vạn Hoàng công tử.

“A!”

Nhiều tu sĩ quan chiến kêu vang, cảm giác như đòn đó giáng vào mình. Vạn Hoàng công tử tan thành tro, tình cảnh thập phần hoạt kê, đầu y cố gắng nối với thân thể nhưng hiện tại thân thể không còn nên mất y cứ nháy nháy mãi. Có điều không ai cười nổi.

Tình cảnh tiếp đó gần như hoạt kê, nhưng không ai cười được.

Vương Vô Nhất Tích chụp lên Tà vương bảo quan trên đầu A Tỳ thần quân đầu. Tô Thần Huyết hơi hồi phục cũng vung tay chụp vào.

Cả hai định dùng Tà vương bảo quan đối phó Ngự Tác nhưng thương lượng kỹ nên cùng kéo, giằng co trên đầu A Tỳ thần quân. Cả hai cuốn lên, trán nổi gân xanh.

“Vù!”

Ngự Tác mắt lóe lên, đầu Vạn Hoàng công tử bị phong ấn. Đồng thời phát động Yên không hàng ma xử và Động Hư bộ pháp lao về phía Bích Tỳ tông tông chủ.

Uy năng trong thể nội Vạn Hoàng công tử rất đặc biệt, thân thể thành tro, chỉ còn lại đầu nhưng không chết ngay được.

Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết tranh nhau, Tô Thần Huyết buông tay để Vương Vô Nhất đội Tà vương bảo quan lên đầu.

Vương Vô Nhất chặt vật lăm mới có thể đội “mũ”, Ngự Tác chỉ còn cách y và Tô Thần Huyết, A Tỳ thần quân một nghìn ba, bốn trăm dặm, Vương Vô Nhất cơ hồ tức xì khói.

Ngự Tác đến chỗ Bích Tỳ tông tông chủ, y hoàn toàn suy sụp, quỳ trên không vái lạy, không khí nổ liên hồi, “Ngự thần quân, tại hạ không dám chống lại thần quân nữa!”

Bích Tỳ tông tông chủ là siêu cấp tông môn tông chủ, quỳ trước mặt tán tu như Ngự Tác coi như cả tông môn quỳ lạy, thật khó tưởng tượng nổi.

“Ta đã cho kỳ hạn ba ngày là đã cho cơ hội, bất kỳ ai chống lại ta mà ta đều tha thì không phải quá dễ hả, ai cũng cứ đối phó ta hay sao?”

Ngự Tác đã hạ quyết tâm khi đến, toán đại năng này dùng thủ đoạn đó bức gã ra thì quá âm độc, gã không nường tay để triệt để lập uy. Cười lạnh đoạn Như Lai thần mang giáng vào Bích Tỳ tông tông chủ.

“A!” Bích Tỳ tông tông chủ co cười kêu vang.

“Chát!” Quang tự hiện lên trước Ngự Tác, hất Bích Tỳ tông tông chủ văng đi.

Ngự Tác toàn lực kích phát Sinh tử thư, Bích Tỳ tông tông chủ tuy bị Như Lai thần mang áp chế nhưng còn chiến lực, thần quang chưa tan, đòn này chỉ khiến y trọng thương, chưa đến mức lấy mạng.

Các thần huyền đại năng đều đạt tới đại đạo pháp vực, với gã thì đều có thể cống hiến thần văn, bất sống được thì bất sống.

“...” Thấy Ngụy Tác không tha cho Bích Tỳ tông tông chủ đã quỳ xuống, tu sĩ quanh Hoàng Thiên thành đều lạnh mình, nhưng ai cũng thấy gã nói có lý, nếu cứ chịu hàng là gã nường tay thì sau này ai cũng sẽ đổi phỏ gã, không được thì mới cầu xin.

Trận này coi như đã xong, thập đại thần quân thất bại triệt để. Ngụy Tác đánh bay Bích Tỳ tông tông chủ thì Thiên Hỏa thần quân cũng mất mặt, cảm cổ bỏ chạy.

“A!”

Vương Vô Nhất gầm lên như dã thú thụ thương, kim sắc thần văn và kim sắc huyết dịch từ khiêu vị phun trào.

Liên tục ba thần văn pháp thân rực vạn trượng kim quang định ngăn Ngụy Tác.

Nhưng gã chỉ cười lạnh, liên tục phát động Yên không hàng ma xử và Động Hư bộ pháp, đuổi theo Thiên Hỏa thần quân.

Gã chỉ nhìn ba thần văn pháp thân của Vương Vô Nhất.

Cảnh tượng chấn động kinh nhân.

Ngụy Tác liếc là một thần văn pháp thân hóa thành vô số kim sắc lưu quang, nhìn ba lần là phán thân như kim sắc thiên thần của Vương Vô Nhất tan hết!

Thần văn pháp thân của y là cắt thần niệm, dùng đại đạo pháp vực để hình thành, nhưng không so được với Thiên địa chiến hồn, không chịu nổi Như Lai thần mang.

“Như Lai thần mang! Đây là Như Lai thần mang! Như Lai thần mang của Đông Như Lai xuất thế! Trời ạ, y trừ Động Hư bộ pháp rồi còn lấy được vô thượng cường pháp Như Lai thần mang của Đông Như Lai!”

Tận lúc đó, tu sĩ quanh Hoàng Thiên thành mới đoán là thuật pháp gã dùng, kinh hô không dám tin.

“A!”

Thiên Hỏa thần quân kêu lên tuyệt vọng.

“Oành!”, thân thể y cháy lên, bắn ra hơn trăm hỏa nhân, nhắm bốn phương tám hướng phi độ.

“Muốn chạy hả, không dễ thế đâu.”

Ngụy Tác cười lạnh, Đại thừa pháp âm ép lên, khiến hơn trăm hỏa nhân đồng thời nhảy lên. Đăng tiên pháp vực được diễn hóa, như nhất phương thiên địa ép xuống, tất cả kêu thảm rồi hóa thành tro.

Ngụy Tác thể hiện rõ mục đích, đại năng có thể bắt sống thì bắt sống, không thì giết sạch!

Lại thêm một đại năng bị diệt, tu sĩ quanh Hoàng Thiên thành lặng ngắt. Mười đại năng liên thủ cũng không địch nổi Ngụy Tác, Như Lai thần mang xuất thế, coi như một thời đại mới bắt đầu, sẽ được ghi vào điển tịch.

1136. Chương 1134: Nhất Đế Công Thành Vạn Thần Khấp

Phong ấn đầu Vạn Hoàng công tử rồi trọng thương Bích Tỳ tông tông chủ, giết Thiên Hỏa thần quân đoạn Ngụy Tác xoay người đối diện bọn Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết và A Tỳ thần quân.

“Ngụy Tác, khinh người quá đáng, ta liều với ngươi!”

Thấy Ngụy Tác nhìn cả ba, A Tỳ thần quân biết không thoát nên gào to.

Tiếng lộp bộp vang lên như mưa trút xuống lá khô, A Tỳ thần quân đột nhiên phun ra thanh hồng sắc tinh quang.

Thanh hồng sắc tinh quang phun ra, A Tỳ thần quân như khô hết người rồi hóa thành tro, bị rút hết chân nguyên và tinh huyết.

A Tỳ thần quân tan thành tro, thanh hồng sắc tinh quang rực lên khí tức, thanh hồng sắc thần văn hình thành hư ảnh ma thần đầu người mình bạch tuộc.

“Là Vực ngoại thiên ma nhận! A Tỳ thần quân có hung vật này hả!”

Nhiều tu sĩ quanh Hoàng Thiên thành dùng pháp khí quan chiến, nhìn còn rõ hơn Ngụy Tác, nhận ra thanh hồng sắc tinh quang là một cây chủy thủ mỏng tang, hình bán nguyệt, khắc phù văn tương tự, họ nhận ra nên kêu to.

Hiện tại dù bọn Hắc Bồ Đề thiên mẫu cũng coi Tứ tí hoang tộc đại năng là vực ngoại thiên ma, chỉ bọn Ngụy Tác biết Hoang tộc và vực ngoại thiên ma khác nhau.

Hoang tộc là đời sau của viễn cổ hóa hình đại yêu còn vực ngoại thiên ma là sinh linh ở vực ngoại tinh vực, cơ duyên xảo hợp bị khe nứt thời không cuốn vào.

Nhưng Vực ngoại thiên ma nhận, theo điển tịch thì mấy vạn năm trước là pháp khí của vực ngoại thiên ma.

Pháp khí này là sau khi vực ngoại thiên ma bị đại năng của tu đạo giới liên hợp giết chết, một người lấy được, biết điều khiển là sẽ bị rút hết chân nguyên và tinh huyết, thành ra không thể động dụng, sau đó pháp khí này thất tung, không ngờ lại lọt vào tay A Tỳ thần quân.

Nói vậy, A Tỳ thần quân là phái truyền thừa của đại năng mấy vạn năm trước liên thủ giết vực ngoại thiên ma.

Vốn y cách Ngụy Tác nghìn ba, bốn trăm dặm, ngoài tầm thi pháp của y nhưng lúc này y hóa thành tro thì pháp khí không thuộc về tu đạo giới được tế xuất, như có ý chí riêng, khí tức kinh nhân khóa chặt Ngụy Tác. “Ầm ầm...” Như có thanh hồng sắc lôi hỏa từ vực ngoại không gian xuyên về, thông thả áp sát gã.

“Giết!”

Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết cho là cơ hội sau cùng nên gào to, lao vào Ngụy Tác.

“Khinh người quá đáng? Các ngươi cũng biết khinh người quá đáng?”

A Tỳ thần quân kích phát pháp khí, Ngụy Tác co rút trong mắt, khí tức hùng hậu khiến da gãi nhói lên, nhưng cười lạnh, không lùi mà tiến, bỏ qua Vực ngoại thiên ma nhận, Như Lai thần mang giáng vào Vương Vô Nhất.

“A!”

Vương Vô Nhất liên tục phát thần văn pháp thân, hiện tại chiến lực e không bằng Tô Thần Huyết, bị Ngụy Tác dùng Như Lai thần mang giáng tới thì rú vang, chân nguyên mất khống chế mà rơi xuống.

“Tạm để các ngươi sống thêm một chút!”

Ngụy Tác đánh rớt Vương Vô Nhất kẻo bật cười, Như Lai thần mang lại nhằm vào Tô Thần Huyết, đồng thời vung tay, lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm chém tới.

Tô Thần Huyết đã lãnh một đòn Như Lai thần mang, giờ thêm đòn nữa thì rơi xuống.

“Phù!” “Phù!”

Lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm chuẩn xác chém vào tâm mạch Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết khiến hai tông chủ uy chấn một thời bị đóng đinh trên đỉnh một đại điện ọ!

“A... A...”

Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết bị xuyên tâm mạch, không thể trả đòn, nhưng Ngụy Tác nắm bắt thời cơ cực chuẩn, với sinh cơ của cả hai thì chưa chết được, chỉ học máu trơ mắt nhìn.

“A!” Ngụy Tác treo Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết lên như treo tranh, ngoài Hoàng Thiên thành vang lên tiếng kinh hô chấn thiên.

Ngụy Tác mặc kệ Vực ngoại thiên ma nhận mà A Tỳ thần quân kích phát, lúc này lưỡi dao đã áp sát, gã không thể tránh được.

“Oành!”

Ngụy Tác không tránh, rục lên vô số bạch sắc hà quang, diễn hóa Đăng tiên pháp vực. Đồng thời, giữa gã và Vực ngoại thiên ma nhận hiện lên bảy mươi hai làn hắc sắc thần quang.

“Cách cách cách cách...”

Vực ngoại thiên ma nhận lao tới, Ngụy Tác kích phát bảy mươi hai đạo hắc sắc thần quang và Đăng tiên pháp vực đều tan.

“Choang!” Ngụy Tác vỗ mạnh vào Vực ngoại thiên ma nhận, như tiếng thần chung ngân vang.

Tất cả, cả Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết đều thấy Ngụy Tác cầm Đại chử thiên tạo hóa bình, Vực ngoại thiên ma nhận chém lên cái bình, tay gã rục vô số quang tinh, như có vô số huyết mạch tan nát.

Vực ngoại thiên ma nhận bị ép cứng uy năng, mỏng manh như miếng băng cơ hồ hoàn thành sứ mệnh nên vỡ thành từng mảnh.

“Hắc đàm ma liên!”

“Là một trong thượng cổ thập đại thuật pháp phòng ngự! Trời ạ, y vốn có Liệt khuyết tàn nguyệt trong thượng cổ thập đại công phạt thuật pháp, hiện tại có Hắc đàm ma liên! Tu đạo giới còn ai có thể tranh phong!”

Quanh Hoàng Thiên thành tụ tập không biết bao nhiêu tu sĩ, nếu riêng lẻ chắc không ai so kình thức được với Ngụy Tác, nhưng trong đó có không ít tu sĩ đọc nhiều nên tổng hợp lại thì hơn xa gã, hiện tại Ngụy Tác trực tiếp nghênh đón Vực ngoại thiên ma nhận, tu sĩ tại trường có không ít người nhận ra gã trừ Đăng tiên pháp vực còn dùng thuật pháp phòng ngự Hắc đàm ma liên.

Tuy Ngụy Tác chưa thể diễn hóa đại đạo pháp vực uy năng của Hắc đàm ma liên như Hắc Bồ Đề thiên mẫu nhưng uy năng phòng ngự đã vượt Nguyên thủy kiếm kinh.

Thượng cổ tu đạo giới tuy xếp hạng mười loại thuật pháp công phạt và thuật pháp phòng ngự mạnh nhất nhưng ai cũng biết không ai luyện tập được đủ, đại năng nào tập được một hai môn là đủ xưng bá nhất phương, thuật pháp cùng cấp cũng không thể đồng thời động dụng, có thuật pháp công phạt và phòng ngự thuật pháp như Ngụy Tác đã là tuyệt phối. Theo điển tịch thì mười mấy vạn năm nay chỉ có vài người như thế. Hà huống gã còn có Như Lai thần mang gần như yêu nghiệt.

Mười thần huyền đại năng liên thủ cũng thảm bại, tu đạo giới còn ai là địch thủ của gã?

“Nhất đế công thành vạn thần khấp.” Bên ngoài Hoàng Thiên thành, một lão giả nói lên câu đó khiến tất cả lặng như tờ.

Nhiều người cho là Ngụy Tác rất có khả năng đứng trên xương cốt các thần huyền đại năng này tiến quân chân tiên chi lộ.

Chặn đứng Vực ngoại thiên ma nhận, Ngụy Tác hơi ngẩn ra.

Xương tay gã gần như nát hết nhưng đó đã nằm trong dự liệu, cảm tri của gã hơn xa thần huyền đại năng bình thường nên so với Vương Vô Nhất thì càng đoán được uy năng cỡ nào, mình chống nổi hay không. Cảm tri này khi đối địch sẽ càng lợi hại. Tay gã nát nhưng không mấy bao nhiêu thời gian sẽ khôi phục.

Vực ngoại thiên ma nhận tạo cảm giác hoàn toàn không kém gì tiên binh, thai thể căn không thể kém thế.

Hơi ngẩn ra là gã nhận ra uy năng khí tức trong Vực ngoại thiên ma nhận cực mạnh, hiển nhiên khi các đại năng liên thủ diệt vực ngoại thiên ma thì nó đã trọng thương.

Tay cầm Đại chử thiên tạo hóa bình tạm thời không thể động dụng nên chân nguyên cuốn cái bình về.

Gã nín thở vì Đại chử thiên tạo hóa bình không hề xát xước.

“Oành!”

Mục quang lóe lên đoạn hít sâu một hơi, Ngụy Tác vùng tay, thanh sắc thân ảnh thoi thóp bị kéo đến, là Bích Tỳ tông tông chủ.

Mấy quang hoa bắn vào thể nội Bích Tỳ tông tông chủ đoạn Ngụy Tác đi đến chỗ Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết.

Đại chiến hạ màn, thân ảnh gã cực kỳ nhỏ nhoi so với thiên địa, sơn môn Hoàng Thiên tông nhưng lọt vào mắt mọi tu sĩ thì lại che kín đất trời.

“Vù!”

Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết bị Huyền sát quỷ trào tóm lấy!

1137. Chương 1135: Xác Định Trật Tự Tu Đạo Giới

“Ngụy Tác, giết ta đi! Đừng mong lấy được gì từ ta!”

Ngụy Tác tóm lấy Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, cả hai gào lên.

Bình thường mà trọng thương trí mệnh thì ít nhất còn có thể tự tận, nhưng cả hai không chỉ bị Ngụy Tác cắt đứt tâm mạch, thần thức cũng bị Như Lai thần mang trọng thương, không thể không chế chân nguyên nên thành con mồi cho gã.

Ngụy Tác không thừa lời, hạ liền mấy cấm chế, cả hai thậm chí không nói được, gã lại lấy Huyết tinh thạch ra nhỏ cho hai người không chết.

Gã có Phổ độ thần quang nên muốn giết gì, không lo Tô Thần Huyết và Vương Vô Nhất không khai, tiếp đó gã sẽ độ hóa cả Bích Tỳ tông tông chủ, Vạn Hoàng công tử.

Bắt Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết đoạn Ngụy Tác đứng trên hư không nói với các tu sĩ quanh Hoàng Thiên thành, “Những tông môn hòa đàm mau đến đây!”

Ngụy Tác không đưa ra thời hạn cụ thể như ngác tu sĩ nghe thấy đều biết thời đại mới đã bắt đầu. Theo điển tịch thì từ khi Đông Như Lai biến mất, tu đạo giới có vô số đại năng tranh phong, không ai dùng nổi sức một người trấn áp được hết nhưng giờ đã có. Những tông môn từng hòa đàm với gã không dám chậm trễ, sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đến tham kiến Ngụy Tác.

“Y tạm dừng ở sơn môn Hoàng Thiên đạo.”

“Y triệu tập mọi tông môn từng hòa đàm đến để làm gì?”

Nhất thời, Hoàng Thiên thành liên tục có người ra vào, vô số quang diễm xung thiên, tin đưa đi khắp bốn phương tám hướng, Vân Linh đại lục và Thiên Huyền đại lục chấn động, Tịch Hàn đại lục cùng Ngọc Hành đại lục, Lưu Hỏa đại lục cũng chấn động, thiên hạ đều cả kinh.

Ngụy Tác lên tiếng xong thì đi vào sơn môn Hoàng Thiên đạo.

Dọc đường, mọi cấm chế bị gã phá tan, từng nhà kho bị mở ra, mọi thứ bị vét sạch.

“Thánh Vương tông tông chủ cầu kiến Ngụy thần quân!”

“Đơn Nguyên tông tông chủ cầu kiến Ngụy thần quân!”

Hai lần thần huyền khí tức xuất hiện, Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân hiển nhiên không rời Vân Linh đại lục, ở cách sơn môn Hoàng Thiên đạo không xa nên đến ngay.

Tuy dọc đường cả hai bị thần thông của Ngụy Tác chấn kinh nhưng trận này gã không thương tổn gì mà mười thần huyền đại năng bại thêm thảm, cả hai vẫn không dám tin.

“Giúp đỡ giữ vị trí đó, Hư không kim hồ của Trạm Đài Linh Lan tuy khiến y trốn vào hư không, nhưng trong hư không thì không thể chạy, y vẫn ở đó.”

Ngụy Tác vào tàng kinh mật địa của Hoàng Thiên đạo, không hiện thân mà phát Duy ngã tâm kiếm, giáng vào chỗ Hư không kim hồ tan biến, chỉ hướng cho Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân.

“A! A! A! ...” Trạm Đài Linh Lan tuy ẩn trong hư không nhưng với Hư không kim hồ thì vẫn hiểu rõ tình hình, thấy Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân trấn giữ chỗ đó thì vừa cuống vừa sợ, nhưng không biết làm sao.

“Quảng Pháp thiên cung cầu kiến Ngụy thần quân!”

“Công Đức tông cầu kiến Ngụy thần quân!”

“Đăng Tiên tông cầu kiến Ngụy thần quân!”

“...”

Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân hiện thân không lâu thì đạo đạo độn quang với tốc độ kinh nhân lao tới, các tông môn đến liên tục, phần lớn là tông chủ và thái thượng trưởng lão.

“Kim Thạch tông cầu kiến Ngụy thần quân!”

“Lưu Ly cung cầu kiến Ngụy thần quân!”

“Thiên Dục tông cầu kiến Ngụy thần quân!”

“...”

Chỉ không đầy nửa canh giờ đã có năm, sáu chục tông môn đến sơn môn Hoàng Thiên đạo, cung kính chờ đợi, không ít tông môn trước kia thậm chí không chống lại hay hòa đàm với gã.

Ngụy Tác từ sơn môn Hoàng Thiên đạo hiện thân nói, “ai có thủ đoạn đối phó Hư không kim hồ, bức Trạm Đài Linh Lan ra hoặc có cấm chế, y cứ ra là trọng thưởng thì mỗi sẽ trả giá vừa ý.”

“A...” Trạm Đài Linh Lan suýt phát khùng trong hư không, y và mọi tu sĩ nghe rõ, Ngụy Tác hiện tại không giết được y nhưng muốn giam y đến chết ở đó.

“Giúp đỡ tìm tung tích ma vật này, có tin là truyền đi. Vực ngoại thiên ma này có thể nuốt kim đơn của tu sĩ để tu luyện, nguy hại lớn đến tu đạo giới.” Ngụy Tác lại nói, đoạn dùng chân nguyên ngưng hình thành hình Tứ tí hoang tộc đại năng.

Hiện tại trừ gã và Linh Lung Thiên thì không ai biết Hoang tộc và vực ngoại thiên ma khác nhau, nói là vực ngoại thiên ma sẽ khiến các tông môn hoảng sợ, càng dốc sức truy tìm Tứ tí hoang tộc đại năng.

“Cái gì, vực ngoại thiên ma?”

“Lại có vực ngoại thiên ma?”

“Trời ạ, mỗi lần vực ngoại thiên ma đến, đều dấy lên mưa máu gió tanh.”

Quả nhiên, Ngụy Tác nói xong thì tất cả xôn xao sợ hãi.

“Ai có cách phá Đại chử thiên tạo hóa bình, mỗi sẽ trả công xứng đáng!” Không ngớt có các tông môn đến tham kiến nhưng gã lại nói.

“Ai có Chính dương tiên thảo hoặc thứ tương tự khiến bất tử minh thân hoàn dương...”

Ngụy Tác lại nhắc đến nhưng thứ để cứu Âm Lệ Hoa và giúp lực bào lão đầu ngưng hình, bảo các tông môn mua giúp thủy hệ yêu đơn.

Hoàng Thiên đạo thực lực hơn Hóa Thiên giáo, Ngụy Tác lấy được không biết bao nhiêu linh thạch, để mua thủy hệ yêu đơn và thủy hệ linh dược không thành vấn đề.

Đắc đạo được trợ giúp, ai cũng có lợi, Ngụy Tác xuất thân tiểu gian thương Linh Nhạc thành nên hiểu rõ, nên với những tông môn hòa đàm thì gã không chiếm tiện nghi, mà cho họ lợi lộc.

“Ngụy đạo hữu, tại hạ đến rồi! Không biết không có trận này thì tại hạ phải trốn đến bao giờ.”

Thần huyền khí tức đột nhiên ập tới, Cực Âm thần quân và người Tiểu Cực giới đến sơn môn Hoàng Thiên đạo.

“Cực Âm đạo hữu, liên lụy Tiểu Cực giới bị hủy sơn môn!” Ngụy Tác ra đón. Không có Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân và Tiểu Cực giới thì e gã không chịu được đến giờ.

“Minh Thổ tông cầu kiến Ngụy thần quân!”

“Vạn Hoàng cung cầu kiến Ngụy thần quân!”

“Bích Tỳ tông cầu kiến Ngụy thần quân!”

“...”

Càng có nhiều tông môn ở xa đến, cả Minh Thổ tông cũng xuất hiện, không ít lão bất tử thoát chết trong trận chiến vừa rồi lại đến, quý súp xin Ngụy Tác tha cho.

“Ta đã cho các người cơ hội, niệm tình các người bị tông chủ bức bách nên ta tha mạng, nhưng tội sống khó thoát.” Đối với các tông môn, Ngụy Tác không hề khách khí, bảo Cực Âm thần quân phái đệ tử Tiểu Cực giới đến các tông môn đó, lập danh sách đồ đạc để gã chọn.

“Các tông môn nếu có pháp khí chống lại thiên kiếp thì giao dịch với mỗ, mỗ sẽ khiến các vị mãn ý.” Ngụy Tác lại nói.

Hiện tại Ngụy Tác tìm pháp khí chống lại thiên kiếp cũng không khiến ai bất ngờ, tuyệt đại đa số thần huyền đại năng đạt tu vi tam, tứ trọng, thấy có hi vọng đột phá chân tiên thì đều chuẩn bị sẵn pháp bảo và pháp khí, nhân vật hơn hẳn thần huyền đại năng cùng thời đại như gã mà không chuẩn bị mới là bất thường. Chỉ không ai ngờ, Ngụy Tác từ Thần huyền tứ trọng đột phá đến Thần huyền ngũ trọng sẽ nghênh đón thiên kiếp, chứ không cần tới khi đột phá chân tiên.

Hiện tại Ngụy Tác đối diện với tông môn và thế lực của mấy đại lục.

“Thiên khung sắp cạn thọ nguyên, không chỉ của Thiên Huyền đại lục mà của mọi đại lục đều sẽ tan.” Nói xong mọi thứ, Ngụy Tác hơi do dự rồi nói ra điều khiến cả Hoàng Thiên thành hít hơi lạnh, ai nấy chấn kinh còn hơn trận chiến vừa rồi.

“Cái gì, Thiên khung sắp sụp?” Ai nấy tê dại, biết câu này có nghĩa là gì.

“Ngụy thần quân, tin này thật chứ?” Thậm chí có người không biết hỏi thế là xúc phạm uy nghiêm của Ngụy Tác.

“Tin này không nhầm được. Mọi tông môn nên chuẩn bị nhưng giao dịch phải bình đẳng, nếu cậy thế hiếp người thì là địch nhân của mỗ!” Ngụy Tác lại quát to, ai nấy run lên. Ban nãy gã do dự có nên nói không nhưng rồi quyết định nói ra, có chuẩn bị thì ít ra cũng cứu được tính mệnh nhiều tu sĩ. Hiện tại, gã có thực lực định lại trật tự tu đạo giới, không sợ các đại tông môn sẽ cướp đoạt tàn tệt hơn của đệ tử tu sĩ.

“Y định lại trật tự tu đạo giới, uy nhiếp mọi đại tông môn hành sự theo quy củ!” Nhiều người sau cơn kinh hãi thì hiểu ý gã, các đệ tử tu sĩ đều cảm kích, biết gã làm thế khác nào cứu mạng họ.

1138. Chương 1136: Oanh Kích Đế Khí

“Không ngờ thần thông của Ngụy đạo hữu đến mức đó.”

Lại thêm hai lần thần huyền khí tức đến, là sư tôn của Phong Ngô Thương: Ngọc Thiên tông tông chủ và Tây Tiên nguyên tông chủ Hoàng Đạo Quân.

Hai người quen của Ngụy Tác cũng thập phần cảm khái, không ngờ hậu bối thiên tài lại trưởng thành thế này.

“Nếu không có tiền bối trợ giúp, mỗ không có hôm nay.” Ngự Tác thập phần tôn kính Ngọc Thiên tông chủ và Hoàng Đạo Quân, hai đại năng này cũng như Nguyên Âm lão tổ, Cực Âm thần quân đều là chiến hữu.

“Đông Lai bí cảnh cầu kiến Ngự thần quân!”

“Đại Hỉ tông cầu kiến Ngự thần quân!”

Ngọc Thiên tông tông chủ và Hoàng Đạo Quân đến chưa lâu, Ngự Tác còn đang hàn huyên thì lại có hai lần thần huyền khí tức cũng đến, là một lão giả vận bạch y như văn sĩ và một trung niên nhân mặc tử hồng sắc cấm bào, da cổ đồng sắc.

Hai thần huyền đại năng này đến, cũng như các tông môn tham kiến Ngự Tác mà chờ đợi ngoài sơn môn Hoàng Thiên đạo.

Hoàng Thiên đạo gần như đã thành phế khư, hộ sơn cấm chế tổn hủy hết, nhưng trừ người quen như Cực Âm thần quân, Ngọc Thiên tông tông chủ và Hoàng Đạo Quân mới dám vào sơn môn Hoàng Thiên đạo hội diện, còn lại chưa được Ngự Tác triệu kiến thì không ai dám bước thêm nửa bước.

Ngự Tác một mình đại bại mười thần huyền đại năng, khiến tất cả sợ hãi.

“Các hạ là Sở trưởng lão?” Ngự Tác hỏi bạch y lão nhân, bảo lão nhân bắt tất câu lễ. Gã đã nghe Vu thần nữ nói Đông Lai bí cảnh còn một lão bất tử chưa xuất thế là thần huyền đại năng, tọa trấn sơn môn, tên Sở Lưu Vân.

“Tại hạ chính thị Sở Lưu Vân, xin chào Ngự thần quân.” Bạch y lão giả cổ lâu rồi không gặp ai nên có vẻ ngượng ngập, gặp Ngự Tác thì rất kính sợ xen lẫn khẩn trương, do dự đoạn hỏi, “Nghe nói Ngự thần quân hòa và Đông Lai bí cảnh vu tông chủ kết thành đạo侶, có phải chăng?”

“Không sai, mỗ và Vu tông chủ đã chính thức kết làm đạo侶, hiệ tại tông chủ bị khốn trong Đại chư thiên tạo hóa bình, mỗ sẽ toàn lực giải cứu.” Ngự Tác biết y hỏi công khai là muốn chính danh cho Vu thần nữ. Trước kia gã bỏ chạy, nhiều người cho là Vu thần nữ chỉ bị gã bắt sống, tin đó đơn phương truyền ra để ứng phó. Hiện tại Ngự Tác công khai nói ra thì cũng là chính danh cho Vu thần nữ.

“Vậy thì trước khi tông chủ thoát khốn, Đông Lai bí cảnh toàn tâm phụng Ngự thần quân làm chủ.” Lão nhân tỏ vẻ cảm kích, công khai nói đoạn lấy ra một nạp bảo nang đưa cho Ngự Tác rồi truyền âm, “Bọn tại hạ được tông chủ truyền tin từ trước, dốc sức giúp Ngự thần quân thu gom thủy hệ yêu đơn cùng pháp bảo và pháp khí chống lại thiên kiếp, hi vọng Ngự thần quân có thể dùng được.”

“Đa tạ Sở trưởng lão. Tại hạ cùng A Vu kết thành đạo侶, cũng coi là người Đông Lai bí cảnh, Sở trưởng lão bắt tất khách khí.” Ngự Tác thu nạp bảo nang, truyền âm đáp rồi gạt đầu với thần huyền đại năng Đại Hỉ tông, “Không biết các hạ xưng hô thế nào, có gì cần nói chăng?”

“Tại hạ Vân Ảnh, thái thượng trưởng lão Đại Hỉ tông. Đến tham kiến Ngự thần quân vì muốn hỏi rõ việc bản môn tông môn và Ngự thần quân ước định kết minh là thật?” Thần huyền đại năng này mắt ánh lên, rõ ràng thập phần khẩn trương.

“Không sai.” Ngự Tác gạt đầu, bảo thần huyền đại năng đó, “Đúng thế.”

“Vậy... tông môn hiện tại ở đây?” Thần huyền đại năng này sưng lại rồi lấy dũng khí hỏi.

“Hắc Bồ Đề thiên mẫu cùng các đại năng vây giết mỗ, không địch nổi thì cầu xin mỗ kết minh, mỗ đồng ý nhưng bà ta trọng thương mà chết rồi.” Ngự Tác không giấu.

“Hóa ra Hắc Bồ Đề thiên mẫu đã chết nên không xuất hiện.”

Tu sĩ tụ tập quanh Hoàng Thiên thành đều nhìn nhau, Hắc Bồ Đề thiên mẫu là nhân vật đỉnh nhọn nhất tại Thiên Trụ đại lục nên nếu ả chết thì là tin chấn động.

Thần huyền đại năng Đại Hỉ tông run lên, biến sắc trầm mặc một lúc rồi lại lấy dũng khí, truyền âm cho Ngự Tác, “Tông chủ sinh tiền đã ước định với thần quân, Đại Hỉ tông tự nhiên tuân thủ, không biết tông chủ có truyền mấy môn bất truyền chỉ bí lại không. Đại Hỉ tông khác với đại đa số tông môn là có những môn chỉ tông chủ mới biết, các đời truyền miệng lại cho nhau, chứ không có.”

“Mỗ sẽ truyền mấy bí pháp đó cho các hạ, các hạ cứ tiếp nhiệm chức tông chủ, không nên để Đại Hỉ tông đứt đoạn truyền thừa.” Ngụy Tác không hề do dự, truyền âm cho thần huyền đại năng đó.

“Đa tạ Ngụy thần quân!” Y run lên, không ngờ gã đáp nhanh thế, đối với tu sĩ từ bé đã chịu ơn tông môn thì trong đầu óc, lợi ích của tông môn thậm chí còn hơn của mình, nghe Ngụy Tác nói thế thì y từ chỗ kính sợ đã biến thành kính phục.

“Tông chủ đã cùng Ngụy thần quân ước định, Đại Hỉ tông sau này cũng coi Ngụy thần quân là chủ.” Y không nói thêm gì, dồn chân nguyên nói đoạn lui đi.

“Vạn năm nay, điển tịch tu đạo giới có ghi lại, dù siêu cấp tông môn vượt đại lục sát phạt cũng đều thảm bại, không ngờ hôm nay ngàn ấy dị vực đại tông môn lại bị một tán tu đại năng khuất phục.” Nhiều người cảm thán.

“Tại hạ có việc phiền chư vị.” Nhất thời không có thêm thần huyền đại năng xuất hiện, Ngụy Tác bảo Cực Âm thần quân và bọn Ngọc Thiên tông tông chủ. Với điều kiện gã đưa ra có không ít tông môn đưa tới thủy hệ yêu đơn và pháp bảo pháp khí chống lại thiên kiếp, đối với cá nhân gã tu luyện thì lần này hạ được Hoàng Thiên đạo, tương đương với triệt để vết sạch của đối thủ, thu hoạch nhiều hơn bao giờ hết. Nhưng Đại chư thiên tạo hóa bình vốn trên tầm tu đạo giới hiện tại, e là không ai biết pháp bảo này lai lịch thế nào, dĩ nhiên cũng không có phương pháp phá được. Ngụy Tác đã thử nhưng một mình không thể phá nổi, giờ gã có thêm ngàn ấy thần huyền đại năng nên muốn thử xem tất cả toàn lực xuất thủ liệu có phá được Đại chư thiên tạo hóa bình!

“Hả? Ngụy đạo hữu có việc gì cần giúp?” Ngọc Thiên tông tông chủ và Hoàng Đạo Quân hỏi.

“Nguyên Âm lão tổ, Phong Ngô Thương và bọn Cơ Nhã đều bị khốn trong Đại chư thiên tạo hóa bình. Hiện tại phương pháp duy nhất mỗ biết là phá Đại chư thiên tạo hóa bình mới thả được họ ra. Nhưng cái bình này này là để khí, mình mỗ không phá được, nên muốn nhờ chư vị đạo hữu cùng toàn lực xuất thủ, xem có phá được không.” Ngụy Tác lấy Đại chư thiên tạo hóa bình ra nói với bọn Ngọc Thiên tông tông chủ.

“Trung thiên tử lôi tông có để khí?” Bọn Ngọc Thiên tông tông chủ thập phần chấn kinh, “Được, chúng ta thử dốc toàn lực.” Họ biết việc này cực kỳ trọng yếu, nhất là với Cực Âm thần quân, Ngọc Thiên tông tông chủ cùng Sở Lưu Vân, nên cùng gật đầu.

“Chú ý tốc độ thi pháp, lấy Sở trưởng lão làm chuẩn, phát đòn mạnh nhất. Sở trưởng lão, mời thi triển một đạo thuật pháp.” Ngụy Tác bảo lão nhân Đông Lai bí cảnh.

Gã nói thế vì lão nhân Đông Lai bí cảnh có thần thức kém nhất, tốc độ thi pháp chậm hơn cả.

“Được!” Sở Lưu Vân biết liên quan đến tính mạng Vu thần nữ nên gật đầu xong là phát ra một đạo tử sắc thần quang.

“Chư vị rõ chưa.” Ngụy Tác thấy các đại năng đều gật đầu thì thần sắc ngưng trọng ném Đại chư thiên tạo hóa bình lên không.

“Được!”

Đối với các thần huyền đại năng, cảm ngộ nguyên khí dao động khi người khác thi pháp không khó, Sở Lưu Vân cũng hiểu nên thấy gã ném bình thì phát ra tử sắc hồng lưu và hỏa hồng bảo đỉnh, phát ra thần quang rần rạt.

Những người khác cũng chú ý, cảm ứng rõ nguyên khí dao động của Sở Lưu Vân. “Oành!” “Oành!” “Oành!” ... Hư không rung lên, từng ngọn núi lửa phun trào, tu sĩ quanh Hoàng Thiên thành nín thở.

Ngụy Tác, Thánh Vương tông tông chủ, Ngọc Lý thần quân, Cực Âm thần quân, Ngọc Thiên tông tông chủ, Hoàng Đạo Quân, Sở Lưu Vân, Vân Ảnh chân nhân đều tung ra đòn mạnh nhất, từng tiểu thiên địa diễn hóa tại hư không, đồng thời từ bốn phương tám hướng ép lên Đại chư thiên tạo hóa bình.

“Choang!”

Đại chư thiên tạo hóa bình rung lên, kêu vang chói lói.

1139. Chương 1137: Mọi Người Đầu Có Duyên Phận Như Vậy

Ngân ấy thần huyền đại năng đồng thời phát ra uy năng mạnh nhất, ngay cả mười thần huyền đại năng đấu với Ngụy Tác lúc trước cũng thế.

Bình thường không thể có chuyện ngân ấy thần huyền đại năng cùng dồn uy năng lên một điểm.

Ngân ấy thần huyền đại năng cùng dồn uy lực lên một điểm, như nhiều vì sao cùng va nhau, khắp nơi là quang diễm hủy diệt, uy năng khiến mây trời tan hết, hư không uốn cong toàn diện, tu sĩ Hoàng Thiên thành nín thở.

“Không bị phá!”

“Uy năng xung kích hạ như thế mà vẫn nguyên lành?!”

“Thai thể Đại chư thiên tạo hóa bình quá kinh nhân!”

Quang diễm tan đi, tinh quang hình thành khi hư không uốn cong tan mất, Đại chư thiên tạo hóa bình vẫn an lành, lấp lóe lam bạch lưỡng sắc linh quang.

“Lại đến mức này? Thai thể để khí quả không thể tưởng tượng nổi!”

Bọn Hoàng Đạo Quân rung động, Đại chư thiên tạo hóa bình không có ai điều khiển, không kích phát ra nguyên khí uy năng, hoàn toàn do thai thể ngạnh tiếp, nhưng chỉ thể mà chịu đựng được tất cả tung đòn.

“Làm sao đây?”

Ngụy Tác lạnh buốt cõi lòng, cảm tri của gã hơn cả đại năng khác không biết bao nhiêu, ngân ấy người phát cường uy vào Đại chư thiên tạo hóa bình mà như trứng gà đập sắt, rõ ràng thứ do đại đế luyện chế không cùng cấp với họ.

Cương nha muội bảo chỉ còn cách phá đi, hơn nữa Ngụy Tác cảm giác được ở ngoài dù đánh thế nào vào Đại chư thiên tạo hóa bình, người ở trong vẫn không sao. Cái bình nhỏ có thể thu họ vào thì tất có không gian đặc biệt ở trong. Nhưng không phá được thì sao?

Rõ ràng cường độ uy năng này đánh thêm cũng vô dụng.

Như đặt một khối sắt xuống, ném bao nhiêu trứng gà cũng thế mà thôi.

“À?”

Bọn Ngụy Tác và Hoàng Đạo Quân sáng mắt vì kim quang đột nhiên từ hư không bắn xuống, Trạm Đài Linh Lan nhân lúc bọn Ngụy Tác xuất thủ oanh kích Đại chư thiên tạo hóa bình mà điều khiển Hư không kim hồ lao ra.

“Đừng giết ta! Ta có lời muốn nói!”

Nhưng y không chạy mà sợ hãi kêu to với Ngụy Tác.

“Người định nói gì?” Trạm Đài Linh Lan làm thế vượt ngoài ý liệu của Ngụy Tác, thấy y hoảng hốt thì Ngụy Tác không hề động thủ, hỏi ngay.

“Đại chư thiên tạo hóa bình là để khí, với thần huyền chi lực thì không thể phá được, nếu ta có thông tin có lợi cho việc phá nó thì ngươi tha cho ta?” Trạm Đài Linh Lan nhìn Ngụy Tác, thập phần khẩn trương như sắp chạy vào hư không.

“Người biết thế phá được Đại chư thiên tạo hóa bình?” Ngụy Tác hơi run lên.

“Không sai, ta biết đôi chút.” Trạm Đài Linh Lan thấy có thể bàn thảo thì sắc mặt hơi hồng lại.

“Người để ta hạ cấm chế, ngoan ngoãn đáp lời thì ta sẽ tha cho đường sống.” Ngụy Tác nói ngay.

“Bất hành, giá dạng hữu ta thái quá liễu.” Trạm Đài Linh Lan thấy Ngụy Tác cũng khẩn trương thì vững lòng hẳn mà lắc đầu, “Ta biết ngươi không thả thì ta cũng không thoát được nhưng cứ giằng co thế này thì có lẽ không cứu được họ.”

“Ta có pháp khí chống lại thần thức xung kích, tuy không chạy được nhưng có thể trốn vào hư không.” Ngụy Tác còn do dự, Trạng Đài Linh Lan vội bổ sung.

“Được, ta có thể thả người nhưng nửa câu sai thôi thì đừng mong nữa.” Ngụy Tác bảo.

“Vẫn không được, uy hiếp một tí mà tâm đã loạn, người không có nhược điểm này, thì ta có khi vì giữ mạng mà để người hạ cầm chế.” Trạng Đài Linh Lan đắc ý hẳn, tự thấy là y sẽ không đời nào thả hối về núi. Chỉ cần lần này thoát được sẽ lần trốn, chưa biết chừng sau này còn cơ hội lật ngược thế cờ. Trạng Đài Linh Lan càng nghĩ càng đắc ý, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, lớn tiếng: “Ta đảm bảo không nói sai.”

“Ta đã đồng ý thì đừng lảm lời. Nói mau, làm cách nào phá được Đại chử thiên tạo hóa bình!” Ngụy Tác ra vẻ cuống lên.

“Được.” Trạng Đài Linh Lan bảo, “Ta phát hiện Đại chử thiên tạo hóa bình có Lục tinh hạch kim.”

“Lục tinh hạch kim?” Ngụy Tác nhìn Đại chử thiên tạo hóa bình.

“Không sai, lúc các người oanh kích giá Đại chử thiên tạo hóa bình ta thấy trên thân bình có lục sắc quang hoa, mỗi điểm quang hoa đều là thần văn hình vũng xoáy, chứng tỏ thai thể có không ít Lục tinh hạch kim.” Trạng Đài Linh Lan nói.

“Y nói không sai.” Hoàng Đạo Quân hơi ngẩn ra, nhìn Ngụy Tác, y đích xác thấy Đại chử thiên tạo hóa bình có lục sắc quang hoa, chỉ không biết Lục tinh hạch kim là gì.

“Lục tinh hạch kim là lục sắc văn thiết tinh hoa, chỉ có trong tinh hạch. Văn thiết tinh hoa này cực kỳ kinh nhân, cho thêm một chút là thai thể sẽ đạt mức siêu phàm. Đại chử thiên tạo hóa bình cho thêm ngần ấy Lục tinh hạch kim, dù Chân tiên ngũ trọng đại năng cũng chác gì phá được. Chỉ khi bị vực ngoại lôi hỏa xung kích lâu dài thì phẩm chất văn thiết mới mềm đi.” Thấy Ngụy Tác và Hoàng Đạo Quân đều không biết gì về Lục tinh hạch kim, Trạng Đài Linh Lan giải thích đoạn nói: “Hiện tại ngần ấy đạo hữu tại trường, tin là có người từng đọc về tinh kim này, các hạ cứ hỏi là biết.”

“Không sai, tại hạ là tán tu Thiên Trụ đại lục, Ngụy thần quân, bọn tại hạ từng đọc được về tinh kim này.” Ngụy Tác không hề khách khí, vừa hỏi là có tán tu chứng thực lời Trạng Đài Linh Lan.

“Chỉ thế hả?” Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông tông chủ, Cực Âm thần quân nghiêng rằng, cho rằng Trạng Đài Linh Lan quả gian trá, dù biết cách vực ngoại lôi hỏa xung kích thì sao, không phải chân tiên thì ai có thể đưa Đại chử thiên tạo hóa bình ra vực ngoại?

Ngụy Tác không bực mà nhìn Trạng Đài Linh Lan rồi truyền âm đảo, “lam sắc đoạn tí của người lấy được từ đâu?”

“Sao người biết ta có... ?” Trạng Đài Linh Lan giật mình, to ra không dám tin nhìn Ngụy Tác, kinh hô.

“Y quả nhiên có cánh tay cụt của Hoang tộc đại năng!” Ngụy Tác cố ý nói thế để thăm dò, Trạng Đài Linh Lan phản ứng như vậy thì gã biết mình đoán không sai, y cũng có một cánh tay cụt của Hoang tộc đại năng!

Lâm Phong Hoa, Trác Thanh Ngưng, Trạng Đài Linh Lan, ba người được Hoang tộc truyền thừa đều có cánh tay cụt khiến gã thấy không ổn.

“Không cần biết vì sao ta biết, mau cho ta biết lấy được lam sắc đoạn tí từ đâu, công pháp và truyền thừa của người có phải từ cánh tay đó mà có!” Ngụy Tác nhìn Trạng Đài Linh Lan: “Có phải lúc người thấy thì cánh tay bay tới?”

“Người...” Trạng Đài Linh Lan không dám tin, hít một hơi lạnh đoạn truyền âm cho Ngụy Tác, “Hóa ra người cũng như ta, từ cánh tay mà được truyền thừa?!”

“Đúng như thế?” Ngụy Tác tức thì hiểu ra, nhượng mảy truyền âm: “Ta hỏi người mà người lại hỏi ta?”

“Không trách khi người thấy ta lại như thế! Xem ra người biết nhiều hơn ta.” Trạng Đài Linh Lan hiểu lắm, tưởng Ngụy Tác cũng như mình, kinh ngạc truyền âm mấy câu xong thì trấn định tâm thần, nhìn đối phương với ánh mắt cổ quái: “Không sai, đích xác ta nhờ thế mà được truyền thừa, lúc ta thấy thì cánh tay lao tới như sao băng, bất quá không phải nhờ cánh tay mà ta có truyền thừa, lúc đó cánh tay cầm Hư không kim hồ, ta từ Hư không kim hồ có được mấy cuốn sách và truyền thừa.”

“Lúc đó cánh tay bay đến trước mặt ta như nhận chủ. Còn người? Cũng thế hả?” Nói đoạn, Trạm Đài Linh Lan như tìm thấy tri âm, hỏi Ngự Tác.

“Không sai, ta cũng thế.” Ngự Tác cười nhạt gật đầu: “Người thấy cánh tay ở đâu, lúc thấy nó thì người thế nào?”

“Ta ở gần Lạc cốc hoang nguyên, còn người? Trước đó, ta cũng như người, chỉ là tiểu tán tu, ta cùng một thương đội đi qua đó.” Trạm Đài Linh Lan hưng phấn hẳn, “Ngự đạo hữu, chúng ta có duyên phận như vậy thì e cùng được truyền thừa, nên thả heo ta.”

“Lạc cốc hoang nguyên?!” Ngự Tác tròn mắt, Trác Thanh Ngưng cho gã biết ở đó y thấy Hoang tộc đại năng đoạn tí, xem ra nơi đó có cổ quái!

Ngự Tác thảm cả kinh, bất quá ngoài mặt vẫn cười, “Nói sớm có hơn không, vậy thì ghi lại bộ sách đó cho ta rồi người cứ đi.”

“Việc đó... Ngự đạo hữu, công pháp cùng thuật pháp của đạo hữu đã vô địch rồi. Cần gì của ta nữa?” Trạm Đài Linh Lan như thể là hảo bằng hữu của Ngự Tác.

“Được, cùng có duyên phận thì sau này người không chống đối ta là được, đi đi.” Ngự Tác bảo Trạm Đài Linh Lan, gã nói công khai nên ai cũng nghe rõ.

“Thật chứ?!” Trạm Đài Linh Lan không dám tin vào tai mình, ngẩn ra rồi cuống lên cảm ơn mấy lần, cười Hư không kim hồ định đi.

“Thế là tha cho y?” Tu sĩ Hoàng Thiên thành đều thấy khó tin.

“Đợi đã!”

Đột nhiên Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân ngăn lại, “Trạm Đài Linh Lan, việc người đáp ứng còn chưa xong mà định đi?”

“Việc gì?” Trạm Đài Linh Lan hơi ngẩn ra.

“Người bao là dùng Hư không kim hồ đổi mấy nữ đệ tử trong bản tông môn làm đạo lữ, hiện tại nữ đệ tử của bọn ta đã là đạo lữ của người thì người nên giữ lời, giao Hư không kim hồ ra. Sao lại định bỏ chạy?”

“Ta...” Trạm Đài Linh Lan định hỏi ta nói thế lúc nào, nhưng tích tắc đó lại hiểu ra, cuống cuống mắng Ngự Tác, “Ngự Tác, người quá vô sỉ, nói tha cho ta mà lại dùng thủ đoạn này!”

Ai cũng biết ngay là do Ngự Tác giở trò, ai lại chịu dùng Hư không kim hồ đổi lấy mấy nữ đệ tử. Nhưng Ngự Tác xòe tay ra vẻ vô tội, “Việc này của các người, Trạm Đài Linh Lan, không phải do ta.”

“Lưỡng vị tông chủ, tuy y không chịu giữ lời nhưng nên nể mặt mõ, các vị đừng giết y mà hạ chút cấm chế, bắt y giao Hư không kim hồ gì đó là được.” Ngự Tác còn bảo Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân.

“Ngự Tác, người quá ti bỉ!” Trạm Đài Linh Lan suýt vừa chảy máu vừa chảy nước mắt.

“Ta nói không là không.” Tu sĩ Hoàng Thiên thành lại gật gù, họ cho rằng Trạm Đài Linh Lan chỉ dám câu ba điều mà muốn thoát thân, Ngự Tác thả cho y đi mới là vô lý.

1140. Chương 1138: Bí Ẩn Của Hoàng Đình Tông

Trạm Đài Linh Lan tuy muốn lao lên cắn Ngự Tác nhưng bó tay, dù gã đứng im thì y cũng không cắn được, có khi còn gãy răng. Gào lên gần như thổ huyết đoạn y phát động Hư không kim hồ, ẩn thân vào hư không.

“Sao lại chạy vào hư không, lưỡng vị tông chủ không nên trút giận vào y, bày ra mười bảy, mười tám cấm chế là được.” Câu tiếp theo của Ngự Tác khiến y trước mắt tối sầm, không không chế nổi Hư không kim hồ.

“Ngự đạo hữu, có cách đối phó y và Đại chư thiên tạo hóa bình?” Thần sắc Ngự Tác khiến Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông chủ lấy làm lạ.

“Có nhưng không chắc hoàn toàn thành công.” Ngự Tác không giấu: “Nếu dẫn động thiên kiếp thì có thể phá Đại chư thiên tạo hóa bình.”

“Dẫn động thiên kiếp?”

Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông chủ sửng người, một lúc sau Hoàng Đạo Quân cười khổ truyền âm, “Theo lý thì được nhưng thiên kiếp sẽ có không biết bao nhiêu vực ngoại lôi hỏa trút xuống, có thể phá được Đại chư thiên tạo hóa bình, nhưng có kịp không?”

Bọn Hoàng Đạo Quân hiểu về thiên kiếp còn không được như Ngự Tác đọc diễn tịch các tông môn nên cho là không đủ thời gian.

Tuy Ngự Tác ngầm bàn tán với họ, bọn Linh Lung Thiên còn mấy chục ngày nhưng họ cho là phải tới chân tiên mới có thể dẫn động thiên kiếp. Ngự Tác dù tốc độ tu luyện nhanh hơn cũng không kịp.

“Mỗi khác với các đại năng, Thần huyền tứ trọng đột phá đến Thần huyền ngũ trọng sẽ dẫn động thiên kiếp.” Ngự Tác truyền âm cho bọn Hoàng Đạo Quân.

Lúc trước gã lạnh buốt cõi lòng, hiện tại còn trấn định được vì định lợi dụng thiên kiếp kích phá Đại chư thiên tạo hóa bình.

Qua ghi chép được đọc, giai đoạn thứ ba của thiên kiếp là Thiên lôi địa hỏa, có vô số vực ngoại lôi hỏa đến, giai đoạn thứ sáu Kim phong hỏa tuyến ngưng tụ vô số vực ngoại lôi hỏa, dùng vực ngoại lôi hỏa phá hoại Lục tinh hạch kim thì có thể phá được Đại chư thiên tạo hóa bình. Cái bình mạnh như thế, chưa biết chừng sẽ ngăn được phần nào thiên kiếp chi uy.

Trạm Đài Linh Lan thì chỉ cần gã qua được thiên kiếp, tu luyện Động Thiên thần hỏa là có thể đối phó.

Quan trọng là khi dẫn động thiên kiếp thì phải chống nổi. Không chống nổi thì tất cả xong đời.

“Cái gì, Thần huyền tứ trọng đột phá đến Thần huyền ngũ trọng sẽ dẫn động thiên kiếp?” Thiên kiếp là thứ Ngự Tác sớm chuẩn bị nên nhắc tới không có gì đặc biệt, có điều Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông chủ rung động biến sắc. Ghi chép của tu đạo giới thì đã vạn năm không có ai dẫn động thiên kiếp. Ngự Tác dọc đường tu luyện Vạn cổ thánh vương kinh khắc thần văn, liên tục tạm dừng tu luyện, tu vì chỉ gần đạt Thần huyền tứ trọng hậu kỳ, không như dự tính. Nhưng cả hai hiểu với Thủy hoàng phê nhật quyết của gã thì đạt Thần huyền tứ trọng diên phong không mất bao nhiêu thời gian.

“Chả trách các hạ mau chóng tìm pháp bảo và pháp khí chống lại thiên kiếp đ.” Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông chủ đều hiểu.

“Ngự đạo hữu, định thế nào? Nếu không có gì đặc biệt thì bọn tại hạ sẽ toàn lực giúp đạo hữu tìm pháp bảo và pháp khí chống lại thiên kiếp.” Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông chủ nhìn nhau, truyền âm cho Ngự Tác.

“Trừ phiền lưỡng vị tiền bối tìm giúp pháp bảo và pháp khí chống lại thiên kiếp thì còn việc quan trọng khác.” Ngự Tác truyền âm cho Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông chủ, Cực Âm thần quân: “Hiện tại Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết bị tại hạ bắt sống, tại hạ có Phổ độ thần quang buộc chúng nói ra mọi bí ẩn, mong chư vị đạo giúp đỡ thi pháp.”

Theo tình hình hiện tại, gã biết thiên kiếp của mình không phải cứ muốn là qua được, đương nhiên phải rũ hết mọi thứ để toàn lực chuẩn bị độ kiếp. Không chỉ đề thăng chân nguyên tu vi đến Thần huyền tứ trọng diên phong, Vạn cổ thánh vương kinh khắc thần văn và linh ngộ đại đạo pháp vực cũng cần liên tiếp, nhục thân và thần thông mạn thêm tí nào là thêm phần sống sót tí ấy.

Thần văn của bọn Vương Vô Nhất hòa Tô Thần Huyết khẳng định hữu dụng, không chế mấy người này để khi cần sẽ đem chống lại thiên kiếp, bằng hữu giúp gã mà chết thì gã không đành chứ mấy kẻ cùng hung cực ác này thì gã không cần đắn đo.

“Dùng Phổ độ thần quang độ hóa mấy kẻ này? Chuyện nhỏ thôi.” Bọn Hoàng Đạo Quân hiểu ý gật đầu.

Ngụy Tác không hề lãng phí thời gian, đưa thuật pháp Phổ độ thần quang cho bọn Hoàng Đạo Quân.

Hiện tại Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông tông chủ, Thánh Vương tông tông chủ liên thủ thi pháp, độ hóa Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết cũng chỉ mất chừng mười ngày.

“Hoàng Đình tông cầu kiến Ngụy thần quân.”

Đột nhiên có hồng quang từ xa bắn tới, đáp xuống sơn môn Hoàng Thiên đạo khiến Hoàng Thiên thành sôi lên.

Hoàng Đình tông tông chủ Thiên Cửu thần quân là kẻ chủ mưu trận này, lại mới thoát thân mà cử người đến tham kiến Ngụy Tác, không ai biết y giả trò gì. Ngụy Tác hơi ngẩn ra, người đến là một nữ tu diễm lệ, mặc bạch sắc pháp y, tu vi Kim đơn ngũ trọng, khẳng định là cao thủ trong các chân truyền đệ tử Hoàng Đình tông.

“Thiên Cửu thần quân bảo các hạ đến làm gì?” Ngụy Tác quan sát nữ tu, hỏi luôn.

“Tiểu nữ Đỗ Xuân Lan, sư tôn bảo tiểu nữ đến mong thần quân khoan thứ và hòa đàm.” Nữ tu này tư sắc xuất chúng, giọng nói ngọt ngào, nhưng cái tên thập phần phổ thông, hành đại lễ với Ngụy Tác rồi nói.

“Hòa đàm? Thiên Cửu thần quân nhanh thật, biết Ngụy Tác khẳng định sẽ diệt Hoàng Đình tông đầu tiên nhưng sợ chết nên phái nữ đệ tử đến hồng khiến Ngụy Tác mềm lòng?”

“Hoàng Đình tông định cùng Ngụy Tác hòa đàm, với thần thông của y thì dễ dàng quét sạch Hoàng Đình tông.”

Tu sĩ Hoàng Thiên thành nhao nhao bàn luận.

“Điều kiện gì?” Ngụy Tác không muốn lãng phí thời gian, hỏi ngay. Trong các tông môn vây giết gã, chỉ Hóa Thiên giáo và Hoàng Đình tông không đến, Hóa Thiên giáo đã bị gã trọng thương, Tô Thần Huyết chết lần này thì quần long vô thủ, đã loạn lên, bọn Hoàng Đạo Quân đã tiếp quản Hóa Thiên giáo. Gã định đến Hoàng Đình tông vì đây là tông môn truyền thừa lâu nhất trong mấy đại lục, pháp bảo và pháp khí khẳng định nhiều hơn tông môn khác. Gã thậm chí định dẫn động thiên kiếp tại sơn môn Hoàng Đình tông, Thiên Cửu thần quân lúc đó còn bao nhiêu truyền thừa pháp khí, bao nhiêu đại cấm cũng bị bức phải lấy chống lại thiên kiếp, tương đương với giúp đỡ gã.

“Sư tôn nói Hoàng Đình tông cũng như tông môn khác, liệt kê danh sách cho Ngụy thần quân chọn, chỉ hi vọng Ngụy thần quân đại nhân đại lượng, bỏ qua việc trước kia. Sư tôn còn nói để biểu đạt thành ý thì sẽ cho thần quân biết một việc rất bí ẩn nhưng hữu dụng. Trừ ra, sư tôn còn nói chỉ cần thần quân không chê, tiểu nữ sẽ cả đời hầu hạ thần quân, làm thị thiếp cũng được.” Nữ tu diễm lệ truyền âm, đỏ mặt lên.

“Thiên Cửu thần quân còn chiêu này.” Ngụy Tác thăm rửa, y tưởng gã có nhiều đạo lữ thì là hạng tham đồ nữ sắc nên cử nữ đệ tử đến nhưng gã đã có bọn Cơ Nhã rồi thì cần gì nữa.

“Bí ẩn gì?” Đối với bí ẩn của Hoàng Đình tông, gã cũng kinh ngạc, lời Thiên Cửu thần quân bảo nữ tu chuyển tới hình như không đơn giản.

“Thần quân đồng ý?” Nữ tu cũng bằng tuyệt thông minh, lập tức dùng câu này buộc lấy Ngụy Tác đoạn truyền âm nhanh: “Bí ẩn mà sư tôn nói là nơi có hóa hình đại yêu, thần quân không phải có một vị đồng bạn cũn là đời sau của hóa hình đại yêu hả? Nơi đó còn phong ẩn một thượng cổ hóa hình đại yêu.”

“Cái gì!” Nữ tu diễm lệ nói thế khiến Ngụy Tác biến sắc, “Ồ đâu?!”

“Thần quân đồng ý?” Nữ tu diễm lệ lại hỏi.

“Mồ tạm đồng ý điều kiện đó.” Ngụy Tác nào còn lòng dạ lắm lời, nói luôn. Tin này với gã quá chấn động, cũng hiểu có đánh tới Hoàng Đình tông, Thiên Cửu thần quân chắc cũng chạy rồi, có khi theo hết đồ.

1141. Chương 1139: Vạn Tiên Sơn

“Đa tạ thần quân!” Nữ tu diễm lệ xuất hiện thần sắc kích động, Ngự Tác đáp ứng như thế thì ít nhất cũng không san bằng sơn môn Hoàng Đình tông.

“Chỗ phong ấn thượng cổ hóa hình đại ở đâu?! Thượng cổ hóa hình đại yêu còn sống hay chết?” Ngự Tác chấn động, muốn đến nơi đó ngay xem hóa hình đại yêu mà Hoàng Đình tông nói là Linh tộc hay Hoang tộc. Không chỉ liên quan đến trận chiến kinh thiên đó, nếu còn Linh tộc đại năng thì sẽ giúp nhiều cho gã, chưa biết chừng sẽ giúp gã đối phó Đại chư thiên tạo hóa bình.

“Tiểu nữ chỉ biết là ở trong Vạn Tiên sơn, tình hình cụ thể thì không rõ, bất quá thần quân đến là thái thượng trưởng lão Hoàng Đình tông sẽ dẫn vào.” Nữ tu diễm lệ đáp.

“Vân Ảnh thần quân, các hạ có nghe đến Vạn Tiên sơn?” Ngự Tác mắt lóe lên, truyền âm cho Vân Ảnh thần quân của Đại Hỉ tông.

“Vạn Tiên sơn là hoang nguyên ở ngoài Thiên khung Thiên Trụ đại lục bắc bộ.” Vân Ảnh thần quân biết gã hỏi đến Vạn Tiên sơn vì có liên quan đến chuyện bàn với nữ tu Hoàng Đình tông nên đáp rất kỹ, “Nơi đó là nơi vẫn tinh rơi xuống từ viễn cổ, núi non đủ hình dạng lạ lùng, như từng tiên nhân, liên miên bất đoạn, nơi đó cách Thiên khung ba vạn dặm, cách Hoàng Đình tông đại khái bảy vạn dặm.”

“Chư vị, Vạn Tiên sơn có quan hệ lớn đến đồng bạn của mỗi người, hình như có bí ẩn, mỗi người phải đến đó.” Ngự Tác truyền âm cho bọn Hoàng Đạo Quân, “Việc này nhờ chư vị, về tứ tí thiên ma thì mong chư vị cẩn thận, phát hiện gì thì mau đi khỏi. Tứ tí thiên ma đó ít nhất có thực lực bán chân tiên, cộng với Như Lai thần mang và Động Hư bộ pháp thì dù chúng ta cùng liên thủ cũng vị tất là đối thủ.”

“Được, bọn tại hạ sẽ phái người liên lạc, liên tục đưa tới những thứ gom được.” Bọn Hoàng Đạo Quân tuy không hiểu rõ bí ẩn về Linh tộc và Hoang tộc đại chiến nhưng thần sắc Ngự Tác cho thấy việc này không hề tầm thường, cộng thêm trước đó gã nhắc tới thiên kiếp, họ hiểu gã rất trân trọng thời gian. Họ không hề lo lắng đến an nguy của gã, với thần thông của gã thì Hoàng Đình tông có thứ gì kinh nhân cũng không dám phát động, hơn nữa dù giết được Ngự Tác, Hoàng Đình tông cũng sẽ bị diệt môn. Ngự Tác hiện tại gần như quét sạch mọi đối thủ, họ mằm uốn báo thù cho gã thì ngàn ấy tông môn và thế lực cộng lại, Hoàng Đình tông không thể chống nổi. Hà huống Ngự Tác hơn hẳn các đại năng về tâm cơ và kinh nghiệm đối địch, định đối phó gã thì tất gã nhận ra.

Hiện tại ngàn ấy tông môn liên thủ, dọc đường thì Ngọc Hành đại lục có Đông Lai bí cảnh, Thiên Trụ đại lục có Đại Hỉ tông là địa đầu xa, hành tung của Ngự Tác khó bị ai biết, nhưng họ luôn giữ liên lạc với gã, đưa những thứ gã cần đến tất không thành vấn đề.

“Đây là mấy môn bí pháp của Đại Hỉ tông. Ngọc Hành thần quân, Đơn khí thần kiếm đột tốc kinh nhân hiện tại còn hữu dụng với mỗi người, thuật pháp này của Hoàng Thiên đạo để các vị tham ngộ, coi như bồi thường.” Ngự Tác đưa mấy ký sự thanh phù cho Vân Ảnh thần quân và Ngọc Hành thần quân. Cả hai tỏ ra hớn hở.

Đây là thủ đoạn Ngự Tác thường dùng lúc là gian thương, cho người đi theo lợi lộc thì họ mới thật sự ra sức.

Pháp ngoại kim cương là bất truyền chi bí nên ý nghĩa truyền thừa với Đại Hỉ tông càng không cần nói, với Ngọc Hành thần quân thì một môn thuật pháp giá trị hơn nhiều một phi độn pháp bảo.

“Tà vương bảo quan cũng hiếm có, Hoàng tông chủ, vật này để lại cho các vị, vạn nhất gặp đại địch thì thập phần hữu dụng.”

“Đạo hữu điều khiển Đơn khí thần kiếm, đưa mỗi người đến Vạn Tiên sơn.” Để Tà vương bảo quan cho bọn Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông tông chủ đoạn gã dùng phi độn pháp bảo nhanh nhất hiện có đưa cho nữ tu diễm lệ điều khiển, rời sơn môn Hoàng Thiên đạo, nhắm hướng Thiên Trụ đại lục.

“Ngự Tác rời sơn môn Hoàng Thiên đạo cùng nữ tu ly đó, Hoàng Đình tông có ý gì?”

“Có việc gì mà Ngự Tác đi vội thế?”

Tu sĩ quanh Hoàng Thiên thành xông xáo bàn tán nội tình.

Chuẩn bị đối diện thiên kiếp, chân nguyên tu vi và đề thăng thần thông lại càng trọng yếu, Ngụy Tác rời sơn môn Hoàng Thiên đạo là lấy thủy hệ yêu đơn ra dùng Thủy hoàng phệ nhật quyết luyện hóa, đồng thời tham ngộ thần văn.

Từ bọn Hắc Bồ Đề thiên mẫu và Thánh Vương tông tông chủ, tha thị gã tổng cộng gom được mười chín thần văn, trên đường đến sơn môn Hoàng Thiên đạo thì gã đã khắc được bảy thần văn, còn lại mười hai dải khá phức tạp, lần này Vân Ảnh thần quân giao ra một thần văn, Đông Lai bí cảnh Sở trưởng lão tự kỷ tuy chưa lĩnh ngộ được đại đạo pháp vực nhưng Vu thần nữ đã ngầm truyền tin nhờ giúp Ngụy Tác thu gom thần văn hoàn chỉnh nên lần này cũng có hai dải.

Ngụy Tác đã có mười lăm cách ngưng luyện và đại đạo thần văn hoàn chỉnh.

Còn những pháp bảo và pháp khí chứa thần văn thì khi chưa hiểu rõ tính chất nguyên khí của thần văn và không có ghi chép gì thì muốn tham ngộ ngưng luyện e không kịp, nhưng nếu hoàn thành mười lăm thần văn đang có và khắc vào thể nội thì nhục thân sẽ tăng thêm một cấp.

Vạn cổ thánh vương kinh tuy truyền thừa tại Thánh Vương tông đã lâu nhưng không đại năng nào lấy được số lượng thần văn kinh nhân như thế. Thánh Vương tông cũng chưa xuất hiện đại năng vượt khỏi thời đại như gã. Chỉ như Đông Như Lai và Ngụy Tác nhân vật mấy nghìn năm thậm chí vạn năm khó gặp mới có thể trấn áp tất cả, khiến các siêu cấp đại thể lực khuất phục, tuân theo quy tắc.

Cảm ngộ đại đạo pháp vực của mình thì Ngụy Tác xếp sau cùng, vì mỗi lần ngưng luyện một đại đạo thần văn thì cần cảm thụ mới về các loại thiên địa nguyên khí, khiến gã lĩnh ngộ càng rõ, đi càng xa trên đại đạo chi lộ.

Ngụy Tác vận chuyển Thủy hoàng phệ nhật quyết, để chân nguyên và thủy linh nguyên khí tự nhiên lưu chuyển, tốc độ so với khi toàn lực gột rửa yêu đơn tu luyện chỉ bằng một phần ba nhưng lượng nguyên khí phun ra khiến nữ tu diễm lệ của Hoàng Đình tông cũng tê dại như Thánh Vương tông tông chủ và Ngọc Lý thần quân trước kia.

“Tốc độ tu luyện cỡ này, chỉ cần chân nguyên và thủy linh nguyên khí lưu chuyển đều tu luyện. Chả trách y có thể vừa đối địch vừa luyện hóa thủy hệ yêu đơn và lĩnh được đề thăng chân nguyên. Chả trách y hơn hẳn các đại năng cùng thời đại, các nhân vật tiền bối cũng không so được!”

Càng kinh hãi là Ngụy Tác còn dốc tâm thần vào ngưng luyện thần văn, chỉ hơn một canh giờ là thành công ngưng luyện được một dải!

“Keng!” “Keng!” “Keng!” ...

Ngụy Tác mặc kệ nàng ta, tạm dừng tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết mà khắc thần văn mới ngưng luyện được vào thể nội.

Đây là một trong hai thần văn của Sở trưởng lão, Đông Lai bí cảnh tốn không ít công đối được từ một tông môn Ngọc Hành đại lục, vốn có tên “Anh lạc bảo tán”, là một môn thuật pháp phòng ngự, trong mười lăm thần văn Ngụy Tác có thì đơn giản nhất, có thể nhanh chóng ngưng luyện được.

Thuật pháp nào cũng có bản nguyên, nhưng nhiều địa giai thuật pháp trở xuống đều thập phần giản đơn, nguyên khí pháp tắc đơn nhất tương đương với bản thân thuật pháp là bản nguyên chỉ lực giản đơn, dĩ nhiên không cần tìm kiếm thêm bản nguyên, kích phát uy năng mạnh hơn nữa. Nhiều thuật pháp địa cấp trở lên thì uy lực không tệ, là tổng hòa của nhiều nguyên khí pháp tắc, triệt để truy cứu được bản nguyên, kích phát uy năng mạnh nhất của các loại nguyên khí pháp tắc, đây là đại đạo pháp vực mà tu đạo giới nói, ngưng luyện được thần văn thì cứ dùng Vạn cổ thánh vương kinh là có thể khắc vào thể nội, có điều Ngụy Tác khắc “Anh lạc bảo tán” thần văn rồi thì nhục thân không thấy được ảnh hưởng nhiều.

Nhục thân gã đã mạnh đến độ nhất định, nếu dùng Vạn cổ thánh vương kinh khắc thần văn, theo cách nói đơn giản nhất thì như liên tục cho thêm lớp bảo vệ vào một khối thần thiết. Dù là lớp bảo vệ kiểu gì thì ít nhiều cũng có tác dụng, thần văn diễn hóa được uy năng không đặc biệt mạnh mẽ thì tương đương với lớp bảo vệ rất mỏng, lúc đối địch không có mấy tác dụng, dễ bị đâm xuyên.

Càng cảm tri rõ, Ngự Tác không vội mà theo nguyên tắc đi lên từ đơn giản, thần văn không dễ mà có nên chắc chắn phải khắc vào thể nội.

Dọc đường, nữ tu diễm lệ dẫn Ngự Tác, liên tục trung chuyển qua truyền tông pháp trận, giữa các truyền tông pháp trận thì toàn lực dùng Đơn khí thần kiếm di chuyển, chỉ hơn nửa ngày là vào Thiên Huyền đại lục.

Thiên khung Thiên Huyền đại lục hoàn toàn sụp đổ, không khác gì man hoang hoang nguyên, hiếm có truyền tông pháp trận, để tiết kiệm thời gian, Ngự Tác không liên hệ với bọn Lệ Nhược Hải và Hiên Viên lão tổ mà vượt qua.

Mấy hôm sau, Ngự Tác và nữ tu diễm lệ vào Ngọc Hành đại lục.

Mấy siêu cấp đại thể lực của Ngọc Hành đại lục đều đến gặp Ngự Tác hòa đàm, đã biết tấu. Ngự Tác vào Ngọc Hành đại lục không lâu là có đại tu sĩ Đông Lai bí cảnh, Vạn Hoàng cung, Minh Thổ tông, Bích Tỳ tông nghênh đón, đưa thủy hệ yêu đơn đẳng đến, giúp gã và nữ tu diễm lệ tìm quãng đường ngắn nhất.

Chỉ hơn nửa ngày, Ngự Tác và nữ tu diễm lệ đã vượt Ngọc Hành đại lục, qua một cỗ truyền tông pháp trận đến rìa Thiên Trụ đại lục.

Chân nguyên tu vi của gã đã đạt Thần huyền tứ trọng hậu kỳ, trong mười lăm thần văn thì tính cả “Anh lạc bảo tán” đã khắc vào năm dải!

1142. Chương 1140: Cung Điện Cổ

Từng ngọn núi màu đen, màu đỏ đậm, màu vàng và màu huyền thiết sừng sững tạo cảm giác nặng nề, mỗi ngọn núi trông như viên cổ tiên nhân đang tới.

Cánh hoa màu đen pha vàng từ trên không trút xuống, vang lên tiếng kim loại chạm đất.

Cảnh tượng thật khó hình dung, trên vách đá mấy nghìn trượng mọc toàn những đóa hoa hai màu, đến mùa hoa khô héo nên từng vạt cánh hoa rơi xuống, tỏa quang mang yêu dị.

Vào Thiên Trụ đại lục, có tu sĩ Đại Hỉ tông và Hoàng Đình tông nghênh đón, gã và nữ tu họ Đỗ chọn đường gần nhất đến Vạn Tiên sơn.

Gã chưa từng đến Ngọc Hành đại lục và Thiên Trụ đại lục, cảnh vật phong mạo Ngọc Hành đại lục không khác xa Thiên Huyền đại lục nhưng Thiên Trụ đại lục thì khác, chỗ nào cũng là khoáng sơn, thậm chí đâu đâu cũng thấy núi rừng và đồng đá do vực ngoại loạn thạch và vực ngoại tinh thần rơi xuống.

Vạn Tiên sơn như một ma vực, cảnh sắc gã chưa bao giờ thấy.

Dù Vân Ảnh thần quân không cho biết, gã cũng nhận ra những đỉnh núi như tiên nhân đứng kia đều do vực ngoại vãn thạch va vào đỉnh núi vốn có mà hình thành. Nên kim thiết khí tức trong núi rất nồng hậu, chả trách Thiên Trụ đại lục nổi tiếng vì các loại vãn thiết tinh kim và thượng giai tinh thạch.

Ngự Tác hút hai cánh hoa vừa vàng vừa đen lên.

Cánh hoa đã khô quắt lại nhưng vẫn lớn cỡ bàn tay, lạnh băng trong lòng tay, đường vân như cương ti, rõ ràng có hút không ít tinh kim.

“Đây là Uẩn kim hoa, hái hoa có thể luyện được tinh kim cho vài loại pháp khí chỉ là phẩm giai không cao, một trăm đóa Uẩn kim hoa giá nửa viên hạ phẩm linh thạch.” Thấy Ngự Tác tựa hồ thích cánh hoa, nữ tu diễm lệ giải thích lấy lòng.

“Quả nhiên là thế.” Ngự Tác co tay búng cánh hoa lên không.

Kỳ thực gã không thích gì Uẩn kim hoa, chỉ là xuất thân tiểu gian thương Linh Nhạc thành nên thấy hoa là gã nghĩ ngay tới trong hoa có không ít tinh kim hữu dụng, có thể đem đổi linh thạch.

Hiện tại nữ tu diễm lệ giải thích đúng với những gì gã nghĩ. Trăm đóa hoa nửa viên linh thạch cũng không thấp, trong cốc rơi đầy hoa thì hái trăm đóa không khó, lúc gã ở tại Linh Nhạc thành thì thường một ngày không kiếm nổi một viên hạ phẩm linh thạch, vì đệ giai yêu thú đáng giá vài viên mà mai phục cả ngày, có khi còn không được gì.

Nơi này cách Thiên khung Thiên Trụ đại lục mấy vạn dặm, đệ giai tán tu không dám đi xa đến thế, còn tu sĩ đủ khả năng thì cần những thứ có giá trị hơn.

Biết rõ trong sâu man hoang có nhiều thứ quý, dễ dàng đổi được nhiều linh thạch nhưng không thể lấy, chỉ còn cách ở trong Thiên khung tìm những thứ giá trị không cao để mỗi năm kiếm được không bao nhiêu linh thạch, đây là hiện trạng của đệ giai tán tu như gã trước kia.

“Vù!” “Vù!” “Vù!” Ba đạo hồng quang xung thiên, lao về phía Ngụy Tác và nữ tu diễm lệ.

“Tham kiến Ngụy thần quân!”

Ba người từ Vạn Tiên sơn đều rất già, là lão bất tử của Hoàng Đình tông.

“Thiên Cửu thần quân đâu?” Ngụy Tác nhìn lão bất tử, gật đầu hỏi.

“Bản tông chủ lo lắng thần quân chưa tan giận nên không dám đến, hi vọng thần quân đại nhân đại lượng tha cho.” Trong ba lão nhân, một người mặc áo trắng râu bạc, mặt nhăn nhúm cười khổ với Ngụy Tác. Lão biết gã hiểu rõ Thiên Cửu thần quân không dám đến, nói dối chỉ tổ khiến gã nổi giận.

“Đưa hết những thứ trong này đến đây.” Ngụy Tác tạm thời bỏ qua Thiên Cửu thần quân, đưa ký sự ngọc phù cho lão nhân.

Trên đường đến Hoàng Đình tông, nữ tu diễm lệ đã đưa danh sách cho gã, Hoàng Đình tông truyền thừa lâu nhất trong mấy đại lục tông, tới ba, bốn vạn năm truyền thừa, tích lũy đích xác bất phàm, pháp bảo và pháp khí chống lại thiên kiếp có tới chín món, quan trọng nhất là có một môn vô thượng cổ kinh Hoàng Đình ngũ hoàng kinh dùng để tu luyện ngũ tạng, đề thăng năng lực điều động nguyên khí và uy năng thuật pháp. Cổ kinh này cũng cực kỳ kinh nhân, hoàn toàn không kém Tiên căn ngũ mật nên gã phải lấy cho được.

Về tiên giai linh dược và nguyên liệu luyện khí tốt của Hoàng Đình tông thì mặc kệ dùng được hay không, gã cứ ghi lại đã.

Ngụy Tác đưa ký sự ngọc phù cho ba lão bất tử, cả ba đều nhăn nhó, hiểu rõ Thiên Cửu thần quân và Hoàng Đình tông lần này tuy thoát tội chết nhưng phải trả giá không nhỏ, ngọc phù tất đòi hỏi khoon cùng.

“Thần quân yên tâm, tại hạ sẽ làm ngay.” Thanh sắc ma y lão bất tử vội hành lễ với Ngụy Tác, cầm ngọc phù đi ngay.

“Cho ta biết tình hình ở đó thế nào?” Ngụy Tác hỏi hai lão nhân.

“Việc này nói ra rất dài. Hoàng Đình tông và hai vạn năm đến đây khai thác khoáng mạch tinh kim thì phát hiện có cung điện của thượng cổ tu sĩ để lại, hai vạn năm này bản tông tìm mọi cách đi vào nhưng cấm chế quá mạnh, mãi hơn một nghìn năm trước, địa mạch biến động, cổ cung mới tổn hủy một số cấm chế thì mới vào được. Vào trong, bản tông lại phát hiện cổ cung trống trơn, chỉ phong ấn một thượng cổ hóa hình đại yêu.” Bạch bào lão nhân giải thích, càng tỏ vẻ nhăn nhó khôn tả, rõ ràng để vào được đây, Hoàng Đình tông trả giá không ít, nhưng sau cùng không được gì mà còn phải cho gã biết.

“Phong ấn cách nào? Hóa hình đại yêu trong đó thế nào?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, trong lòng không còn bình tĩnh.

“Phong ấn hóa hình đại yêu là một khối lục sắc tinh thạch đặc biệt, không có phù văn hay pháp trận, Hoàng Đình tông trong nghìn năm nay đã đọc hết điển tịch, cũng không biết là tinh thạch gì.” Bạch bào lão nhân bảo Ngụy Tác, “Hóa hình đại yêu là một nữ tu diễm lệ trông chỉ trên ba mươi, mu bàn tay có vảy như hồng bào thạch, lưng mọc kim sắc song dực, tuyệt đối không phải tu sĩ, trừ ra thì mi tâm có phù văn hoa trắng phát quang. Ngực hóa hình đại yêu bị kỳ hình hung binh đâm xuyên...”

“Cái gì! Hóa hình đại yêu đó chết rồi à!” Ngự Tác vốn đã kích động, đã nghe Linh Lung Thiên tả kỹ ngoại hình Hoang tộc, hiện tại nghe lão nhân miêu tả, tuy không biết là chi nào của Linh tộc nhưng rõ ràng đó không phải là Hoang tộc! Thấy Linh tộc bị kỳ hình hung binh đâm xuyên thì gã run lên biến sắc, quát to cất lời lão nhân.

“Ngự thần quân... hóa hình đại yêu đó có khi chưa chết.” Thấy Ngự Tác biến sắc, nữ tu và hai lão nhân nhợt nhạt mặt mày, thập phần kinh hãi, bạch bào lão nhân run run nói.

“Còn chưa chết? Là ý gì hả?” Ngự Tác không nén được, muốn lên xem.

“Hình như còn sinh cơ. Chỉ là bọn tại hạ không biết hóa hình đại yêu đây là gì hay làm cách nào phá được tinh thạch, hoặc phá rồi thì có hậu quả gì, nên bọn tại hạ mới không dám động tới, nghiên cứu cả nghìn năm.” Lão bắt tử Hoàng Đình tông nói nhanh.

“Còn sinh cơ?” Ngự Tác bảo hai lão nhân, “Mau đưa mỗ đến!”

“Thần quân mau đi theo bọn tại hạ.” Hai lão bắt tử đi trước dẫn đường, đến một ngọn núi lớn trong Vạn Tiên sơn.

Ngọn núi nhìn từ xa như thượng cổ man hoang chiến thần xỏa tóc.

Bề ngoài ngọn núi như một nam tử cao lớn cầm đại chùy và chiến phủ, đỉnh núi mọc toàn dây leo đen ngòm, leo xuống tận lưng núi.

Kinh nhân nhất là đến cách không xa, Ngự Tác thấy đỉnh núi có bảy sơn động, như thất khiếu cả người.

“Phù!” Hai lão nhân tiếp tục đi trong khe núi, quang hoa lóe lên, đóng lại một cấm chế, âm phong từ trong núi thổi ra. Thông đạo mở theo lòng núi chệch xuống hơn vạn trượng thì một cổ cung điện xuất hiện tại trong tầm mắt Ngự Tác!

1143. Chương 1141: Nữ Tử Thần Thánh

Tòa cổ cung chỉ mấy chục trượng, không khác gì phổ thông điện vũ, không có linh quang, như thể chỉ dùng đá thường chất thành.

Tích tắc Ngự Tác thấy cung điện thì giật nảy mình.

Cung điện không hề xuất hiện trong thần thức, tức là gã không thấy nó, nếu không chính mắt thấy, chỉ dựa vào thần thức thì gã sẽ coi nó là hư vô, không chỉ không có khí tức mà tự thân không hề tồn tại.

Ẩn giấu khí tức đến mức thần thức như Ngự Tác mà ở ngay trước mắt cũng không phát hiện thì không tông môn và tu sĩ nghiên cứu cấm chế nào làm được.

Kiểu chấn động vô hình đó đủ chấn nhiếp mọi cường giả trong tu đạo giới hiện thời.

“Khi xưa ngoài cổ cung còn bao trùm ba mươi hai tầng quang tráo, thánh lực lưu chuyển, nhưng quang hoa không sáng lắm, cũng không thấy nguyên khí dao động, đến gần mới có thể phát giác. Sau này địa mạch biến động tự nhiên nên các tầng quang tráo mới tan biến, nhưng bọn tại hạ không phát hiện, không hiểu là cấm chế gì.” Hai lão nhân đi trước dẫn đường cũng nhận ra Ngự Tác chấn động nên nói.

“Đưa mỗ vào.” Ngự Tác hít sâu một hơi, gật đầu với hai lão nhân.

Cổ cung không còn cấm chế, hai lão nhân dẫn gã và nữ tu điềm lệ vào trong.

“A!”

Tuy đã nghe trước về tình hình bên trong nhưng vào rồi thì nữ tu điềm lệ họ Đỗ vẫn kinh hô.

Trong một khối tinh thạch trong suốt như do mờ đông thành có một nữ tử tỏa linh quang như ngủ say.

Da nàng ta như do tinh thạch trắng ngần điêu khắc thành, như mộng ảo tiên linh, ngũ quan mi mục như vẽ, toát lên tiên vận khôn tả.

Mái tóc nàng ta như suối chảy, ở trong tinh thạch như có thủy quang, thanh linh như mới tắm gội xong.

Pháp y của nàng ta khác xa hiện tại, trông như vân hà, có từng dải dây buông xuống, không thấy phù văn, nhưng lấp lánh thần quang tại lưu động.

Đúng như bạch bào lão nhân nói, nữ tử như mộng ảo lưng mọc kim sắc trường dực, tỏa ánh thái dương, mu bàn tay có vảy như hồng bảo thạch hình lăng trụ nhỏ. Cả cánh và vảy đều từ thể nội nàng ta mọc ra,, đích xác không phải tu sĩ.

Nữ tu diễm lệ kinh hô vì nữ tử tại được lực sắc tinh thạch bọc kín, không có khí tức toát ra, trông như đang ngủ nhưng tạo thành uy áp khó tưởng tượng nổi, khiến nàng ta như đứng không vững, chỉ muốn vái lạy.

Chỉ có thể khẳng định thành tựu của nữ tử khó tưởng tượng nổi!

“Tuyệt đối không phải như Tứ tí hoang tộc đại năng.” Ngụy Tác có cùng cảm giác. Hiện tại gã hiểu vì sao Linh Lung Thiên nói Tứ tí hoang tộc đại năng là hạng tầm thường, lúc trước gã thấy khí tức của Tứ tí hoang tộc đại năng đã quá đáng sợ nhưng giờ chỉ trực giác cũng thấy nữ tử phong ấn trong tinh thạch lợi hại hơn nhiều.

Không có khí tức và thần thức lộ ra, chỉ là vô hình thần vận mà đã tạo thành uy áp như thế, chửi trách Hoàng Đình tông vào đây nghìn năm nhưng không dám vọng động, thực lực như Ngụy Tác hiện tại mà còn thấy nữ tử trong tinh thạch cũng không thể khinh nhờn hay nhìn thẳng.

“Phù!” Ngụy Tác hít sâu một hơi rồi trấn định tâm thần, chăm chú quan sát Linh tộc đại năng.

“Chát!”

Tâm tạng gã đập mạnh, thân thể như bị vô hình đại chùy gõ mạnh.

Nữ tử không có trang sức gì nhưng tâm mạch bị mộ sợi dây leo kỳ dị xuyên qua.

Nhánh dây leo đủ màu, vỏ như vỏ sò rực rỡ, thân không khác gì dây leo thường, chỉ cỡ ngón tay mà

Hoang cổ bản thảo kinh cũng không ghi lại. Càng kinh nhân là nhánh dây leo có tinh quang vô tận lấp lánh, Ngụy Tác chỉ nhìn là thấy sát ý kinh thiên lan khắp thức hải.

“Đây là pháp bảo mà Hoang tộc đại năng luyện chế?”

Ngụy Tác mới bình phục tâm thần lại không nén được chấn động, sợi dây xuyên qua pháp y của nàng ta, thấu qua ngực, trong sợi dây còn hung uy đáng sợ, chỉ vô hình thần vận tạo cho gã tâm thần uy áp khó tưởng tượng nổi. Hoang tộc đại năng hiểu nhiều về Hoang tộc thực chu nên rất có khả năng là kinh thiên đại năng, nào đó dùng vô thượng thần thông luyện sợi dây leo thành cổ binh, giáng cho nữ tử đòn trí mệnh!

Đại chiến cỡ nào mà Linh tộc nữ tử cũng bị xuyên qua, sao lại ở giữa một khối tinh thạch?

Bên nhánh dây leo ràn rạt linh quang quỷ dị, Ngụy Tác thậm chí có cảm giác khó mà suy nghĩ.

“Sao các vị biết nàng ta còn sinh cơ?” Sau mười mấy tích tắc, Ngụy Tác chặt vật ngoái lại, hỏi hai lão bắt tử đang không thở nổi. Cổ cung trống trơn, khối lực sắc tinh thạch không vuông vắn, đứng trên một tảng đá, như mọc ra từ đó. Lực sắc tinh thạch cách tuyệt mọi khí tức, tuy nữ tử trông không có tử khí, như đang ngủ say nhưng Ngụy Tác không thể cảm tri được nàng ta còn sống hay không.

“Bọn tại hạ không cảm giác được nhưng tông chủ đời trước nói là chạm vào khối tinh thạch sẽ thấy bên trong như có khí tức huyết mạch lưu động, cảm tri được sinh khí.” Bạch bào lão nhân bảo Ngụy Tác.

“Chạm vào khối tinh thạch?” Ngụy Tác nhìn lên lực sắc tinh thạch.

“Ngụy thần quân, cứ thử xem.” Nữ tu diễm lệ nghiêng răng, bước lên.

“Sao cô nương làm thế?” Ngụy Tác hơi kinh ngạc, truyền âm hỏi, vô hình uy áp của nữ tử và cổ binh trong lực sắc tinh thạch thì thần sắc biến hóa đều bị phóng đại, gã nhận ra nữ tu diễm lệ sợ gã hiểu là có bẫy rập nên mới chủ động đề xuất mình tự thử, gã nhận ra ánh mắt nàng ta nhìn mình thật sự lo lắng cho an nguy. Thật ra gã không lo rằng lực sắc tinh thạch là bẫy rập của Hoàng Đình tông, vì gã nhận rõ khí tức hai lão nhân biến hóa, không có gì khác thường.

Nếu đối phó gã thì sẽ thập phần khản trương, khí huyết lưu động sẽ càng khác.

“Thiếp... Thiếp thân là người của thần quân nên...” Nữ tu diễm lệ đỏ mặt, truyền âm cho Ngụy Tác.

“A?” Ngụy Tác tròn mắt, bốt hấn khản trương, hóa ra Thiên Cửu thần quân có tặng gã cả nữ tu này, lúc đó vì quá quan tâm đến bí ẩn nên gã không để ý. Gã và nàng ta không có gì nhi nữ tư tình, tất nhiên không cần nàng ta làm đạo lữ hoặc thị thiếp, nhất là khi bọn Cơ Nhã còn chưa thoát khốn thì gã lại càng không có ý định. Bất quá nữ tu nói thế, lại thật lòng giúp thì gã sẽ cân nhắc coi nàng ta là bằng hữu, sẽ cho không ít lợi lộc. Sau việc của Thủy Linh Nhi, gã rất thông cảm với đệ tử đại tông môn như nàng ta, vì lợi ích của tông môn sẽ coi mình như pháp bảo hay hàng hóa.

Bất quá Ngụy Tác không muốn nói nhiều, thấy không nguy hiểm thì mặc nữ tu diễm lệ chạm vào lục sắc tinh thạch.

“Thần quân, tại hạ không cảm giác được.” Nữ tu diễm lệ chạm một lúc mà không có gì phản ứng, tỏ vẻ khó xử.

Ngụy Tác gật đầu, từ từ đặt tay lên lục sắc tinh thạch.

Tức thì hơi thở gã ngưng trệ!

Khí tức do khí huyết dâng lên trong lục sắc tinh thạch tạo cảm giác Linh tộc nữ tử trong đó như đang ngủ!

Tu sĩ thông thường không cảm giác thấy nhưng cảm tri của gã lại cảm nhận được rõ!

Linh tộc nữ tử còn sống! Lẽ nào nàng ta còn sống vì có Linh tộc đại năng khác trị liệu thương thể cho nàng ta bằng cách phong ấn tại đây?!

Nhất thời, Ngụy Tác cực kỳ chấn động!

“Chát!”

Thân thể gã cứng lại, khí tức thần thánh đột nhiên từ lục sắc tinh thạch bắn ra, tinh thạch như sống lại mà sáng lên.

Lưỡng đạo tiên quang giữ cứng tất cả, hai lão bất tử và nữ tu diễm lệ sợ hãi cực độ, còn nữ tử rục rở trong tinh thạch mở bừng mắt!

Như có thần nguyệt dâng lên trong gian cổ điện, không gian trở nên thần thánh.

Kể cả Ngụy Tác cũng muốn đi ra nhưng tích tắc đó khí tức ép cho họ bất động.

Ít nhất cũng phải thần thức chân tiên mới có uy áp này!

“Chát!”

Ngụy Tác cảm giác được như nước lan khắp thân thể.

1144. Chương 1142: Mây Mù Sáu Bảy Vạn Năm Trước

“Không phải chứ? Đại tỷ thật ra là Linh tộc hay Hoang tộc?”

Tuyệt thế khí tức như nước triều bao trùm đại điện. Ngụy Tác như bị biến thành tiểu tán tu Linh Nhạc thành, thềm kêu lên.

Tuyệt thế khí tức hơn gã quá xa, như mặt trăng so với đom đóm.

Hoàng Đình tông hơn một nghìn năm không nghiên cứu được lục sắc tinh thạch thì lúc này tinh thạch hóa thành từng vòng huỳnh quang kỳ dị bao quanh nữ tử.

Khí tức mệnh mang bao lấy Ngụy Tác, sát na đó thứ nhiều nhất là sát ý và địch ý kinh thiên động địa, diệt được tất cả.

Sát na đó, nữ tử rực rỡ sau lưng có cánh như mặt trời tỏa tiên quang, nhìn Ngụy Tác nhưng khí tức như muốn giết gã.

Kêu lên như thế đoạn Ngụy Tác đương nhiên không bó tay mà định liều mạng.

Đột nhiên, Ngụy Tác có cảm giác đối phương hơn mình không biết bao nhiêu, ý thức bàng bạc tựa hồ đọc hết mỗi ý thức trong óc. Từ nữ tử rực rỡ toát lên khí tức hoảng sợ mệnh mông bao quanh gã, cùng sát ý thay đổi, thiên địa nhu hòa hẳn.

“Người thú vị lắm... không ngờ Linh Lung Thiên còn sống, tiếc là ta không còn thời gian nữa...” Giọng nữ tử như tiên âm đột nhiên vang trong óc Ngụy Tác.

“Y còn sống, nhân vật chân tiên cấp còn sống?! Lại còn mỉm cười?” Tuyệt thế khí tức tan biến, không còn trấn áp lên nữ tu diễm lệ và hai lão nhân Hoàng Đình tông, cả ba tỉnh lại thì càng chấn động.

Từng dải tiên quang vây quanh, nữ tử rực rỡ đã sống lại, siêu phàm thoát tục, không còn khí tức phàm trần, hòa làm một với thiên địa, lưu động tiên vận khó tưởng tượng nổi, khiến nữ tu diễm lệ và hai lão nhân Hoàng Đình tông bất giác quỳ xuống. Đó là niềm kính sợ của tu đạo giới với thành tựu khó tưởng tượng nổi, nhưng họ đều thấy nữ tử rực rỡ nhìn Ngụy Tác, tựa hồ nhếch môi cười.

Nữ tử rực rỡ trở nên trang nghiêm cực độ, tiên uy không thể khinh nhờn.

“Cô nương quen Linh Lung Thiên? Nói vậy là người mình?” Tích tắc đó thời gian tựa hồ do nữ tử rực rỡ chủ đạo, trở nên rất chậm, giọng nói tựa tiên âm khiến Ngụy Tác tan hết địch ý, gã rống lên, đầu óc như bị sóng xô vào.

Sát na đó phát sinh cái gì thì Ngụy Tác hoàn toàn không biết.

“Sao ta lại khóc?”

Giật mình tỉnh lại thì Ngụy Tác phát hiện mắt ầng ậng nước.

Cảnh tượng trước mắt khiến gã không nói thành lời.

Lục sắc tiên quang từ chín tầng trời bắn xuống.

Cung điện ở sâu trong bụng núi nhưng lục sắc tiên quang dễ dàng thấu vàng.

Nữ tử rực rỡ lấp lánh quang hoa thánh khiết, pháp y và thân thể, cả nhánh dây leo đều biến thành quang hoa bay lên, lục sắc tiên quang cũng tan theo thị tuyến.

“Oành!”

Thứ như nước triều đổ vào óc gã lúc này lại dấy lên.

“Kết quả sau cùng là chiến bại?” Ngụy Tác vốn trầm ổn lãnh tĩnh, Nguyên Âm lão tổ vì thế mà cho gã là thiên tài nhưng lúc này gã cũng hơi loạn lên. Thứ đó dấy lên trong óc gã, gã hiểu vì sao nữ tử rực rỡ lại ở đây, vì sao lúc sống lại thì khí tức đó vây quanh mình, vì sao gã lại rơi lệ.

Trong óc gã là những hình ảnh vỡ nát và ba thiên cổ kinh.

Những hình ảnh là đại chiến kinh thiên.

Vô số cổ điện trù trong cấm chế khó tưởng tượng nổi bị đánh tan, cả thiên địa run rẩy, hư không bùng lên vô số trận chiến, liên tục tan vỡ, vô số pháp tắc xuất hiện, nhiều thân thể và pháp khí khổng lồ đứng sừng sững, từng đại năng mà thần thông hiện tại không tưởng tượng được mất mạng. Những hình ảnh vụn vỡ và nơi đó là trận chiến Bắc Mang sáu, bảy vạn năm trước.

Tiếp đó vòng chiến chia ra, nhiều người truy kích, nhiều người bỏ chạy. Trên một hoang nguyên Ngụy Tác chưa từng thấy xảy ra đại chiến kinh thiên. Số người tham gia ít hơn nhưng cực kỳ thảm liệt, còn sống không đầy một chục.

Sau cùng chỉ còn mấy đạo thần quang đối quyết, thần quang tắt hết thì hình ảnh xuất hiện Vạn Tiên sơn, sau cùng là tấm tối vô biên.

Những hình ảnh tuy vỡ nát nhưng ý tứ cần diễn đạt thì Ngụy Tác hiểu rõ.

Nữ tử rục rở là một thành viên của đại chiến kinh thiên sáu, bảy vạn năm trước tại Bắc Mang, vượt tầm tu đạo giới hiện tại nhưng không được ghi lại.

Đây là đại chiến giữa thần vương và đại đế, song phương tổn thất thảm trọng, tựa hồ hai bên đều có một nhóm cường giả mạnh nhất, càng đánh càng xa, tách khỏi vòng chiến.

Nữ tử rục rở ở trong vòng chiến đông nhất, tuy song phương gần như chết hết nhưng kết quả sau cùng đại năng Hoang tộc và Linh tộc đấu đến mức chỉ còn nàng ta và một Hoang tộc đại năng liên tục phát ra vô số diễm quang như con nhím, không thể nhìn rõ mặt mũi. Hoang tộc đại năng sau cùng cũng bị nữ tử rục rở diệt nhưng nàng ta bị đòn sau cùng của y trọng thương, chạy đến Vạn Tiên sơn bèn tự ngã phong ấn.

Những hình đó là nữ tử rục rở tự thân trải qua!

Ngụy Tác hiểu rõ vì nữ tử rục rở dùng cách nào đó để gã vào bản tâm nàng ta, qua đôi mắt của nàng ta mà thấy rõ cảnh tượng!

Hoàn toàn là giao lưu giữa bản tâm song phương.

Ngụy Tác hiện tại đột nhiên đau thương, mắt ứa nước, tuy gã và nữ tử rục rở không quen nhau, chỉ nhìn mấy lần nhưng sát na vừa rồi, gã và nàng ta đều vào thế giới nội tâm của đối phương, không còn giả dối nào mà là cảm tri chân thành nhất. Tuy chỉ tích tắc ngắn ngủi nhưng cảm tri và giao lưu đó lại là chí giao thật nhất. Đau thương này thì gã biết không thể vẫn hồi, nữ tử rục rở đợi mấy vạn năm, nhưng không có Linh tộc đại năng nào đến, vì thế mà hoảng sợ và hoang mang, cảm tri được Ngụy Tác có công pháp Hoang tộc thì tưởng Hoang tộc tìm tới nhưng thương thế của nàng ta đã không thể chữa được nên hóa thành tiên quang, tan trước mắt gã.

Cũng như khi song phương gần như trong tâm trạng chí giao hảo hữu mất mạng. “Dù gì cô nương cũng cho mỗ cơ hội cứu mình.” Trước mặt nữ tử rục rở, Ngụy Tác như quay lại khi xưa, càng tiếp cận bản nguyên, không cần như lúc đối diện tu sĩ khác thì tâm cảnh gã không thể bình tĩnh, mà đây bị thương, xếp bằng lại.

“Thật ra có chuyện gì?” Nữ tử diễm lệ và hai lão nhân không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy nữ tử rục rở và lục sắc tinh thạch tan theo tiên quang như mộng ảo, khiến người ta không dám tin vào mắt mình. Thấy Ngụy Tác xếp bằng thì cả ba không nói gì mà kinh hãi chờ đợi.

Xếp bằng hồi lâu, Ngụy Tác mới dứt khỏi tâm cảnh bị thương đó, xem xét những thứ nữ tử rục rở để lại.

Nữ tử rục rở đã đến lúc đèn khô dầu cạn, chỉ để lại được ngần ấy thứ chứ không thể nói rõ.

Hiện tại Ngụy Tác cảm nhận những hình ảnh về đại chiến xung kích lớn nhất đến gã, trận chiến Bắc Mang kinh thiên đó, khi Bắc Mang hủy diệt thì nữ tử rục rở cũng không biết ai thắng ai bại. Mấy vòng chiến đó tách ra, những đại năng mạnh nhất đối quyết thì người khác không chen vào được. Vòng chiến của nàng ta đông nhất, rồi Bắc Mang thì song phương đều có đại năng gia nhập, sau cùng cũng chỉ còn lại mình nàng ta.

Trong các tin tức để lại thì trong lần đối quyết thảm liệt sau cùng, họ nhận được tin có một vòng chiến, Linh tộc đã bại. Trong vòng chiến đó, Hoang tộc có mấy đại năng bị trọng thương thì trốn mất, không chắc đã chết.

Nữ tử rục rở cũng không biết kết quả trận chiến sáu, bảy vạn năm trước nhưng tựa hồ Linh tộc khi đó lép vế hoàn toàn!

1145. Chương 1143: Phát Hiện Đáng Sợ

Ngụy Tác biết sáu, bảy vạn năm trước, Linh tộc và Hoang tộc đấu tranh thì nhiều đại năng siêu nhiên vật ngoại, siêu việt tu đạo giới cũng bị cuốn vào, Linh tộc lép vế hẳn trong trận chiến Bắc Mang, thậm chí cả nhân vật đại đế cấp cũng trọng thương.

Cũng vì lép vế nên trận Bắc Mang mới kịch liệt, kết quả sau cùng cả nữ tử rục rờ cũng không biết, chỉ là lúc nàng ta tự phong ấn thì Linh tộc vẫn lép vế.

Tuy nữ tử rục rờ sau cùng vì nguyên khí và thần thông không còn nhiều nên không thể khiến Ngụy Tác cảm tri được nhiều tin tức hơn, thậm chí tên tuổi cũng không để lại nhưng qua những hình ảnh vỡ nát thì gã khẳng định nàng ta không phải phổ thông chân tiên.

Hoang tộc mà nàng ta đối diện toàn Bát tí Hoang tộc! Tu sĩ cùng phe Hoang tộc đều xuất thủ là tiêu diệt hư không, không phải Chân tiên nhất lưỡng trọng, thực lực hơn xa Tứ tí hoang tộc đại năng!

Dù thế nữ tử rục rờ vẫn thể hiện thực lực siêu quần trong trận chiến.

Trong một hình ảnh, gã thấy nàng ta đốt cháy cả mấy nghìn dặm hoang nguyên, từ trên trời xuống đất đều là lục sắc tiên quang, đánh ba Bát tí Hoang tộc đại năng thành tro.

Nhưng nhân vật như thế vẫn không biết được kết quả sau cùng.

Tứ tí hoang tộc trong động phủ Đại Thí Thiên, đại năng thần bí bị Tứ tí hoang tộc đoạt xá, một cánh tay cụt bay trên không... lẽ nào Hoang tộc vẫn còn sống, Linh tộc vì chiến bại nên bị giết hết?

“Đành đến đâu hay đến đấy, cứu Cương nha muội ra là biết nàng ta là ai.”

Ngụy Tác nhăn nhó, nữ tử rục rờ tựa hồ cảm tri được tất cả nội tâm gã, còn gã không biết cả tên nàng ta, cũng như người bạn từng cùng sống chết mất đi mà mình không biết tên, cảm giác đó khiến gã trống rỗng, nữ tử rục rờ cảm tri được hoàn cảnh của gã và bọn Linh Lung Thiên nên để lại tin tức trong óc cho biết Linh Lung Thiên không nói khoác, trong vài chục ngày thì nó có thể giữ cho tất cả an toàn, gã thoáng an tâm, đồng thời nữ tử rục rờ cho gã biết với tình hình hiện tại muốn phá Đại chư thiên tạo hóa bình chỉ còn cách dẫn động thiên kiếp.

Tức là tính toán của gã không lầm, có thể dùng thiên kiếp phá Đại chư thiên tạo hóa bình, đây là biện pháp duy nhất trước mắt.

“Không cứu được bọn Cương nha muội thì không chỉ là ta không qua được thiên kiếp mà cả tên nàng ta cũng không biết luôn.”

Ngụy Tác lại nói thầm, nữ tử rục rờ không chỉ thấy bản tâm gã, tựa hồ khiến gã thấy được bản tâm... Dọc này bị gã mãi truy sát và bị truy sát, đối địch với đại năng các đại thế lực hòa nên vô hình trung gã như đeo mặt nạ, thậm chí vô tình trở nên hung hãn, nếu không có nữ tử rục rờ, chưa biết chừng gã sẽ bị ảnh hưởng.

Nữ tử rục rờ có ý nghĩa phi thường với gã.

“Kia là... nàng ta là đại cấm sư?”

Ngụy Tác đọc ba thiên cổ kinh, hiểu nàng ta không thể để lại thêm nhiều nên ba thứ này phi thường trọng yếu, gã không còn thời gian để lãng phí, nhưng vừa đọc cổ kinh thứ nhất, thân thể gã hơi run lên cả kinh.

Cổ kinh đó là “Chân linh cấm kinh”, ghi cách bố trí các loại đại cấm!

Trong thiên cổ kinh còn nhiều chú giải của nữ tử rục rờ, có được cổ kinh và để lại chú giải thì chứng tỏ nàng ta trừ bản thân tu vi kinh nhân thì còn là đại cấm sư của Linh tộc!

Chả trách trong nhiều hình ảnh, nữ tử rục rờ dẫn phát nguyên khí tựa hồ khác hẳn, vì không chỉ phát động thuật pháp và còn phát động cả đại cấm chi lực!

Trận chiến giữa Hoang tộc và Linh tộc khi xưa, nhiều đại cấm do nữ tử rục rờ bố trí!

Giữa các đại năng tầm thường, đơn đối đơn thì không là gì nhưng trong đại chiến quy mô đó thì một đại cấm sư có tác dụng, không kém một đại đế!

“Nàng ta để cổ kinh bố trí các loại pháp trận và đại cấm cho ta là để chống lại thiên kiếp, gia tăng tỷ lệ thành công!” Tích tắc đó, Ngụy Tác hiểu ngay ý nữ tử rục rờ.

Pháp trận và cấm chế tầm thường không thể chống lại thiên kiếp chi uy, khi thiên kiếp đến thì nguyên khí dao động quá lợi hại, pháp trận và cấm chế sẽ mất hiệu nghiệm, dù sơn môn Hoàng Đình tông có mấy vạn

năm tích lũy, tích, cấm chế tuy nhiều nhưng có thể chống lại thiên kiếp không có bao nhiêu. Nhưng trong Chân linh cấm kinh lại có không ít cấm chế như thế!

Ngụy Tác đến Vạn Tiên sơn vì độ kiếp và phá Đại chư thiên tạo hóa bình, xem ở đây có phải Linh tộc đại năng hay không để xin giúp đỡ nhưng hiện giờ nữ tử rục rở tuy đã chết xong cũng giúp gã không ít.

Bố trí được thì một đại cấm có tác dụng tương đương với mấy pháp khí cùng pháp bảo chuyên môn nghênh đón thiên kiếp!

“Định đỉnh tứ phương”, “Tứ phương vân giới cấm”, Ngụy Tác tìm được trong sổ cấm chế nữ tử rục rở để lại có hai môn được nói kỹ, một môn để ổn định thiên địa nguyên khí, khiến một số cấm chế và pháp trận vốn vô dụng trong thiên kiếp cũng duy trì được với thời gian nhất định!

“Đây là thuật pháp ngăn thần thức xung kích?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, xem cổ kinh kế tiếp thì càng chấn động, suýt kinh hô thành tiếng.

Nữ tử rục rở để lại cho gã “Bất động minh tâm”, thuật pháp chuyên môn để ngăn đỡ thần thức sát phạt!

Như Lai thần mang là đỉnh cấp cường pháp trong các thần thức sát phạt thuật pháp, Tịnh niệm tâm kiếm cũng có bí pháp tăng cường thần thức, nhưng Ngụy Tác không có cường pháp chống lại thần thức sát phạt của đối phương, còn thuật pháp ở mức ý thức, tinh thần này thì cực hiếm, thậm chí chỉ có trog ghi chép, tu đạo giới hiện tại chỉ còn cách dùng tu vi và thần thức để ép lại!

Nữ tử rục rở hiển nhiên cảm tri được Như Lai thần mang rơi vào tay Tứ tí hoang tộc đại năng nên để lại cho Ngụy Tác môn thuật pháp thể này!

Những thứ này đều phù hợp cho Ngụy Tác hiện tại nên đúng là chí bảo.

“Bổ Thiên kinh? Thủy hoàng phê nhật quyết có vấn đề?”

Hai cổ kinh trước quan trọng như thế, Ngụy Tác tất nhiên muốn xem thiên thứ ba, vừa xem là gã cả kinh biến sắc.

Cổ kinh thứ ba là Bổ Thiên kinh, đọc xong là gã nhớ đến Bổ thiên đơn của lục bào lão đầu, nhưng kinh văn lại không hề liên quan, hơn nữa chú giải của nữ tử rục rở càng khiến gã kinh hãi, năng ta bảo Thủy hoàng phê nhật quyết tuy là vô thượng cường pháp của Hoang tộc, sánh với bất kỳ để kinh nào nhưng không như Thủy hoàng phê nhật quyết mà Hoang tộc thủy tổ tu luyện, khi gã tu luyện tựa hồ tự dật lên cấm chế chỉ lực cực kỳ cổ quái.

“Lẽ nào Hoang tộc đại năng truyền lại Thủy hoàng phê nhật quyết vốn không có ý tốt? Như thần huyền đại năng bị đoạt xá và cánh tay cụt phi độn trên không trung, vốn là cái bẫy?”

Nữ tử rục rở tuy sau cùng không thể để lại thêm, giải thích rất đơn giản nhưng Ngụy Tác hiểu rõ ý.

Trong lúc tu luyện đã vô tình tự hạ cấm chế, gặp Hoang tộc đại năng truyền lại thuật pháp này thì một chiêu là bị chế trụ!

Gã nhớ rõ tình cảnh thần huyền đại năng bị đoạt xá đó, uy thế thậm chí hơn xa Hỏa Vực thần vương nhưng đối diện Tứ tí hoang tộc đại năng thì không có cả cơ hội giãy giụa. Vạn nhất gã gặp Hoang tộc đại năng để lại Thủy hoàng phê nhật quyết thì cũng thế?

Không tính việc Hoang tộc đại năng chỉ cần một ít thủ hại lợi hại để đoạt xá chuyển sinh, nhưng với Ngụy Tác tu luyện Thủy hoàng phê nhật quyết thì quá đáng sợ.

Từ bọn Trảm Đài Linh Lan thì thấy họ cũng như gã trước kia, đều không biết gì!

Bổ Thiên kinh để hóa giải cấm chế chỉ lực cổ quái trong Thủy hoàng phê nhật quyết!

“May mà đẳng cấp của Tứ tí hoang tộc đại năng đó quá thấp, không phải đại năng để lại Thủy hoàng phê nhật quyết.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, lưng toát mồ hôi lạnh, nếu Tứ tí hoang tộc đại năng biết cấm chế chỉ pháp khổng chế Thủy hoàng phê nhật quyết thì hôm đó gã chết chắc.

1146. Chương 1144: Tin Tức Về Tứ Tí Hoang Tộc

Trận chiến kinh thiên sáu, bảy vạn năm trước lại trùng hiện.

Thủy hoàng phê nhật quyết vốn cổ quái, Tứ tí hoang tộc đại năng lại mất tích, Ngụy Tác càng lúc càng thấy Hoang tộc không đơn giản là hoàn toàn diệt tuyệt như bề ngoài.

Dù gã trầm ổn lãnh tĩnh cũng toát mồ hôi lạnh, một lúc sau mới bình tĩnh nổi, cảm nhận kỹ Thủy hoàng phê nhật quyết.

Gã không nhận ra Thủy hoàng phê nhật quyết có gì lạ, vì bản thân chân nguyên của nó là cấm chế.

Định thần lại, Ngụy Tác tham ngộ ba cổ kinh cực kỳ trọng yếu với mình.

Ngụy Tác xếp bằng dưới đất, tâm tình dao động dữ dội, nữ tu diễm lệ và hai lão bất tử cũng nhận ra nhưng không biết chuyện gì nên cứ run rẩy chờ đợi.

“Nguyên liệu và pháp khí mà đạo đại cấm này cần thì với thực lực Hoàng Đình tông chắc chuẩn bị được?”

Sau một tuần hương, Ngụy Tác lấy ra một ký sự thanh phù, ghi vào rồi đưa cho ba người.

“Định đỉnh tứ phương đại cấm?” Hai lão bất tử Hoàng Đình tông vội quét thần thức rồi hít sâu một hơi, hiểu ý nhưng gật đầu, “Chắc chuẩn bị được.”

“Trong mười ngày là mỗ cần, Hoàng Đình tông chuẩn bị giúp những thứ để bố trí đạo đại cấm này, trừ phi Thiên Cửu thần quân và Hoàng Đình tông lại gây sự, không thì mỗ không khó dễ, cũng không lấy gì nữa.” Ngụy Tác bảo hai lão bất tử. Sự thực sau khi vợ vết thì Hoàng Đình tông không còn mấy thứ có giá trị nữa, Chân linh cấm kinh có mấy đại cấm đối phó thiên kiếp thì đều cần thần huyền đại năng khắc thần văn bố trí, chỉ đạo thuật pháp này là dùng nhiều nguyên liệu luyện chế bốn đại đỉnh pháp khí, bố trí pháp trận, Hoàng Đình tông có thể chuẩn bị được.

“Mười ngày? Được, không thành vấn đề.” Hai lão bất tử Hoàng Đình tông nhìn nhau, ra vẻ hớn hớn, khi lép vế tuyệt đối thế này thì sợ nhất là bị hạch sách quá mức, Ngụy Tác nói thế thì họ dĩ nhiên vui sướng.

“Những thứ mỗ cần trước đây thì Hoàng Đình tông mau đưa tới.” Ngụy Tác gật đầu, nói đoạn nhắm mắt, thử luyện Bồ Thiên kinh.

Tích tắc đó, gã vào nội tâm của nữ tử rực rỡ, có được cảm ngộ của nàng ta về ba cổ kinh, nên cả ba tuy phức tạp nhưng trong một tuần hương thì gã cảm ngộ rõ. Nàng ta không có đủ thời gian để lại thần văn linh ngộ được nhưng Chân linh cấm kinh có bảy thần văn phối hợp với mấy đại cấm, dùng Vạn cổ thánh vương kinh khắc bảy thần văn vào nhục thân e mang lại không ít lợi lộc.

“So với họ, ta còn con đường dài cần đi.” Vận Bồ Thiên kinh, Ngụy Tác chợt có ý nghĩ này.

Vận chuyển Bồ Thiên kinh, gã cảm giác được thiên địa nguyên khí bị hấp nạp vào chân nguyên như lấp đầy chỗ trống, nhưng chân nguyên thay đổi cụ thể thế nào thì gã không nhận ra.

Gã biết với cảnh giới hiện tại không thể hiểu được bản nguyên Thủy hoàng phê nhật quyết và Bồ Thiên kinh, chưa nói đến cải tiến công pháp đã lĩnh ngộ.

Chỉ khi mạnh đến mức như nữ tử rực rỡ, thuộc hàng đỉnh cao trong số chân tiên, lại là đại cấm sư quá hiểu các loại cấm chế thì mới trong thời gian ngắn đã phát hiện vấn đề, đồng thời phá giải.

Hiện tại Ngụy Tác không biết liên tục thi triển Bồ Thiên kinh bao lâu mới có thể phá giải Thủy hoàng phê nhật quyết, cứ theo chú giải của nữ tử rực rỡ Bồ Thiên kinh thì ít nhất mấy đêm liền, Hoang tộc đại năng để lại Thủy hoàng phê nhật quyết mới không thể khống chế được gã.

“Hoàng Đình tông lấy lòng như thế thì cũng không đành, chọn chỗ nào nhỉ?”

Gã lại tính toán tiếp. Vốn gã định tại Hoàng Đình tông độ thiên kiếp nhưng họ thế này, lại cùng cấp bí ẩn hữu dụng nên gã không đành. Cân nhắc rồi gã định đến chỗ Hỏa Vực thần vương xem sao vì đến giờ vẫn chưa có tin gì, động phủ của y có lẽ có thứ gì đó hữu dụng. Nếu nơi đó không thích hợp độ kiếp thì mặc

kệ, đến từng siêu cấp tông môn xem cấm chế ở đâu mạnh nhất thì chọn, không thì bảo họ dọn đi rồi bồi thường.

“Đại Hỉ tông cầu kiến Ngụy thần quân.”

Hoàng Đình tông chưa đưa đồ đến nên gã định ở lại đây vừa tu luyện vừa đợi, chưa đầy một tuần trà thì có tiếng xé không khí, giọng nói từ Vạn Tiên sơn vang lên, Đại Hỉ tông có người cầu kiến.

“Đón vào.” Nữ tử rực rỡ đã chết, chỉ còn lại cổ cung cấm chế, không còn thêm bí mật gì nên Ngụy Tác để hai lão nhân Hoàng Đình tông đưa người của Đại Hỉ tông vào.

“Tham kiến Ngụy thần quân, tại hạ phụng mệnh Vân Ảnh thần quân và Tây Tiên nguyên Hoàng tông chủ đến báo hai tin tức.” Người đến là Kim đơn trưởng lão của Đại Hỉ tông, chừng hơn năm mươi tuổi, thấy Ngụy Tác thì hành lễ rồi truyền âm.

“Tin gì?” Ngụy Tác hỏi, biết không phải tin quan trọng thì Hoàng Đạo Quân không đưa tin đến.

“Tin liên quan đến vực ngoại thiên ma.” Đại Hỉ tông Kim đơn trưởng lão truyền âm: “Có tu sĩ tại rìa Lưu Hỏa đại lục và Hắc Vu đại lục thấy độn quang kinh nhân, chắc là Động Hư bộ pháp, mỗi bước mấy trăm dặm, bọn Hoàng tông chủ tha cho là vực ngoại thiên ma đã vào Hắc Vu đại lục.”

“Hắc Vu đại lục?” Ngụy Tác giật giật chân mày.

“Đúng, thần huyền đại năng thần bí mà Ngụy thần quân sở nói đến, Hoàng tông chủ đã lần ra manh mối, có tu sĩ Tịch Hàn đại lục từng thấy độn quang của đại năng thần bí đó, tựa hồ từ Hắc Vu đại lục đến.” Đại Hỉ tông Kim đơn trưởng lão gật đầu, truyền âm nhanh.

“Cái gì!” Ngụy Tác hít một hơi lạnh.

Không ngờ nhanh chóng có tin về Tứ tí hoang tộc đại năng và thần huyền đại năng thần bí bị đoạt xá, quét hết mọi đối thủ, gần đây siêu cấp đại tông môn liên hợp lại thì năng lực nghe ngóng tin tức quả nhiên cực kỳ kinh nhân. Gã lo lắng vì Linh Lung Thiên có nói Hắc Vu đại lục là quê của Hoang tộc nên tất có nhiều thứ liên quan đến Hoang tộc.

Ít nhất một Hoang tộc đại năng sau trận chiến Bắc Mang nhất chiến đã đến Hắc Vu đại lục, để lại truyền thừa cho phái của thần huyền đại năng bị đoạt xá.

Nhất thời Ngụy Tác cứ giằng co nội tâm, tiềm thức bảo nên ngăn cản Hoang tộc đại năng đến Hắc Vu đại lục hoạt động, vì y đến đó tất có dụng ý, chưa biết chừng sẽ thu lợi lớn hoặc sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng. Giờ Tứ tí hoang tộc đến Hắc Vu đại lục, rất có khả năng cổ đế thi đã bị diệt, vốn thần thức Ngụy Tác đại tiến, có Như Lai thần mang rồi ba cổ kính của nữ tử rực rỡ thì có thể đấu với y, dùng chính Như Lai thần mang đối phó ngược lại. Nhưng giờ gã không biết Tứ tí hoang tộc đại năng có lấy được tiên dược trong thể nội cổ đế thi hay không, nên gã không dám tới.

“Không được, quá nguy hiểm, cứu bọn Cương nha muội và Cơ Nhã đã.”

Do dự đoạn Ngụy Tác nghiêng rằng, ngăn cản ý nghĩ đến Hắc Vu đại lục. Tứ tí hoang tộc đại năng có gây ra hậu quả nghiêm trọng gì thì Thủy hoàng phê nhất quyết không còn vấn đề, thì coi như gã liên tục được mấy đại năng đỉnh nhọn của Hoang tộc và Linh tộc truyền thừa, coi như không kém gì y, cơ hội còn đối phó Hoang tộc thì hiện tại quá nguy hiểm.

“Mau giúp đỡ liên lạc với bọn Vân Ảnh thần quân và Hoàng tông chủ, bảo họ tận lực tìm vực ngoại thiên ma đó! Để mọi siêu cấp tông môn của Lưu Hỏa đại lục và Tịch Hàn đại lục biết.” Ngụy Tác truyền âm cho Kim đơn trưởng lão.

“Tại hạ sẽ làm ngay. Vân Ảnh thần quân và Hoàng tông chủ có tin tức cần cho thần quân biết, nếu thần quân trong ba ngày tới không rời Thiên Trụ đại lục thì những thứ họ tìm giúp sẽ được đưa tới, nếu thần quân đi thì họ sẽ tìm cách liên lạc, giao tới trên đường.” Kim đơn trưởng lão truyền âm.

“Được, bảo họ đưa tới Thiên Trụ đại lục. Trong ba ngày nữa sẽ không đi, có lẽ sẽ tới Hoàng Đình tông rồi tới Đại Hỉ tông.” Ngụy Tác truyền âm.

“Được.” Kim đơn trưởng lão hành lễ rồi đi ngay.

“Đưa mỗ đến Hoàng Đình tông tĩnh tu mấy ngày.” Ngụy Tác quyết định đột phá tu vi đến Thần huyền tứ trọng diên phong, khắc hết thần văn, đồng thời xem xem cấm chế sơn môn của Hoàng Đình tông và Đại Hỉ tông, nên gã đứng dậy, không đợi Hoàng Đình tông đưa đồ đến mà bảo nữ tu điểm lệ và hai lão nhân.

1147. Chương 1145: Ma Tung Lại Xuất Hiện

Tại Hắc Vu đại lục chìm trong bóng tối, trên những đỉnh núi là ma ảnh sừng sững giữa thiên địa.

Đỉnh một ngọn núi cao nhìn từ xa có một công trình kỳ hình quái trạng nhưng đến gần thì thấy là một khúc của cổ thuyền đã gãy làm đôi găm lên núi.

Cổ thuyền không biết đã có từ bao lâu nhưng khí tức cực kỳ thương tang, vô số vết thủng khiến không nhận rõ hình dáng ban đầu, chỉ còn lại hình con thuyền, như thể trải qua đại chiến kinh tâm động phách, nhưng vẫn toát lên ánh sáng lạnh lẽo, không hề rỉ sét.

Cổ thuyền do đỉnh cấp tinh kim thần thiết luyện chế thành, vị trước khi bị hủy thì phẩm giai phi phàm.

Đỉnh núi quanh cổ thuyền đều lấp lánh quang hoa, là những công trình xây bằng xương thú và da thú, trông như vu miếu, khí tức đầy man hoang và dã man.

Thường có mấy đạo độn quang vây quanh đỉnh núi, toát lên khí tức Kim đơn đại tu sĩ.

Kim đơn đại tu sĩ biến thành tuần sơn đệ tử thì nơi này phi thường.

Đột nhiên ánh sáng chói lòa dấy lên, từ trên không trung lao xuống, đáp lên đỉnh núi.

Như chọc vào tổ ong, các đỉnh núi im ắng trong bóng tối sáng lên như đốt nến, quang hoa chói lòa lao ra.

Vô số tu sĩ để trần lao lên không, họ đều chỉ mặc quần ngắn bằng da thú, đeo trang sức bằng xương có pháp lực dao động, da mỗi người đều ánh lam, như vẽ đồ đằng.

“Ai dám xông vào Hoang thần cấm địa!”

Nhiều lão giả cũng ăn vận như thế, trông đầy man hoang khí tức cũng hù vang, khí tức của họ đều rất mạnh, có hơn mười người là tu sĩ Kim đơn tam trọng, tứ trọng, thậm chí có một lão giả dấy lên thần huyền khí tức!

Nhìn rõ độn quang thì tất cả ngăn ra, kích động đến run rẩy quỳ xuống, vái lạy độn quang cùng hô vang những tiếng kỳ lạ.

Thân ảnh trong độn quang lam sẫm, dấy lên ma uy, có bốn tay, răng nanh nhọn hoắt, là Tứ tí hoang tộc đại năng trong độn phủ Đại Thí Thiên!

“Là Minh cổ chiến thuyền của ‘Vưu Hoang’, không ngờ lại thành thể này, biến thành chỗ ở, Hình, đây là thứ khi xưa chúng ta ngưỡng vọng, Vưu Hoang bình thường ngênh ngang, coi thường chúng ta, chúng ta chỉ mong y chết, nhưng rồi y cũng không thoát trong trận đó.”

Tứ tí hoang tộc đại năng đáp xuống thì mặc kệ các tu sĩ đang quỳ sụp, coi y như thần linh mà ngăn ngại trước cổ thuyền đồ nát không biết bao nhiêu vạn năm ở đây.

Y đang cảm thán vật thị nhân phi, cảm thán mình ở sáu, bảy vạn năm trước chỉ là hạng các kè, chỉ muốn giẫm nát mọi Hoang tộc đại năng hơn mình nhưng giờ chỉ mong họ sống lại.

Người cùng tộc đều chết, chỉ còn lại một mình, dù người năm xưa đáng ghét thì nay cũng không còn đáng ghét nữa.

“Các người lui đi, giúp ta tìm tung tích một thần huyền tu sĩ tên Ngụy Tác.” Lắm bả đoạn Tứ tí hoang tộc đại năng bảo vô số tu sĩ đang vái lạy.

“Tuân mệnh! Hoang thần tổ tông!” Tu sĩ đứng đầu đáp rồi kêu vang lui đi.

Tứ tí hoang tộc đại năng lắc người lướt vào cổ chiến thuyền đồ nát, được coi như phòng ở.

Cổ chiến thuyền toàn là dấu vết các loại uy năng thuật pháp xung kích, như động quật lỏm chổm đá, không còn pháp khí đơn được gì, ở giữa sừng sững một khối thanh sắc tinh thạch, khác nhưng chữ cực kỳ cổ quái.

Thấy hàng chữ cổ, Tứ tí hoang tộc đại năng run lên, găm lên trầm trầm, lam sắc thần quang bao trùm cổ chiến thuyền, rõ ràng tâm thần chấn động cực kỳ lợi hại.

“Hình, người cũng như ta, trọng thương rút đi, đến đây nên cũng không biết kết quả sau cùng của trận đó?! Người còn đen đủi hơn, bị uy năng đế thiên vũ khí quét trúng mà chết.”

Thấy mấy chữ đầu, Tứ tí hoang tộc đại năng đích tở về cực kỳ thất vọng, lảm bảm.

“Chập, Qua, Tê quả nhiên đã chết... Linh tộc và tu sĩ liều mạng mà còn chiến lực đó. Cái gì! Toàn bộ thất tung! Vì sao lại thế, vốn chúng ta thắng chắc cơ mà!”

Đoạn y tở về thương cảm và cực kỳ kinh nghi, thậm chí không dám tin.

“Cái gì! Hoang tộc còn một số người trọng thương... và thi thể phải để lại? Người nhận lệnh của trưởng lão rút về đây?”

Đột nhiên, mục quang nhìn lên hàng chữ cuối, mắt Tứ tí hoang tộc đại năng bắn ra ánh sáng như thực chất, tở về cuồng hỉ.

“Gừ!” Tứ tí hoang tộc đại năng kích động gào lên như phát cuồng.

“Ầm!” Thanh sắc tinh thạch trong cổ chiến thuyền bị uy năng chấn thành tro, chiến thuyền và lòng núi rung rinh, trên không phong vân biến ảo, trong mấy nghìn dặm thì mọi tu sĩ run rầu, như có vật gì trên đỉnh núi đang lớn thêm, định nuốt chửng tất cả.

“Hoang thần tổ tông!”

“Hoang thần tổ tông sao lại đi!”

Những tu sĩ ăn vận cực kỳ man hoang nhìn lên đỉnh núi thì Tứ tí hoang tộc đại năng đã lao lên lướt đi.

“Xoạt!”

Mây đen và chớp lóe khắp tầng không.

...

“Cái gì! Tứ tí hoang tộc đại năng lại xuất hiện, đã đến Tịch Hàn đại lục, tựa hồ nhắm hướng Vân Linh đại lục?!”

Trong một tử hắc sắc đại điện, Ngụy Tác nhắm mắt xếp bằng trên thanh sắc bồ đoàn, đột nhiên một đạo hắc sắc linh phù bắn vào, gã chụp lấy xem thì biến sắc.

Gã đang ở Đại Hỉ tông.

Rời Vạn Tiên sơn, Ngụy Tác đến Hoàng Đình tông, Thiên Cửu thần quân không dám giở trò gì, chuẩn bị hết những thứ gã cần, còn để gã thăm khắp Hoàng Đình tông. Sau đó gã đến Đại Hỉ tông.

Như gã dự tính, Hoàng Đình tông mấy vạn năm truyền thừa, cấm chế quả nhiên hơn hẳn Đại Hỉ tông và Hoàng Thiên đạo. Hoàng Đình tông xây dựng trên một sơn cốc mấy nghìn dặm nhưng trong khu vực này bố trí không biết bao nhiêu cấm chế, tới bốn mươi mấy cái sánh với thần huyền uy năng! Có những đại cấm đặt uy năng mà Ngụy Tác hiện thời cũng không chắc đỡ được.

Gã định tĩnh tu tại Hoàng Đình tông thăng tu vi đề đến Thần huyền tứ trọng diên phong, giải quyết vấn đề của Thủy hoàng phệ nhật quyết xong mới đến Đại Hỉ tông. Nhưng thấy số lượng đại cấm thì gã quyết định đến Đại Hỉ tông trước, vạn nhất tình thế thay đổi mà ngăn ấy đại cấm phát động vào gã thì không xong.

Được truyền thừa của nữ tử rục rở đã năm ngày, vấn đề Thủy hoàng phệ nhật quyết đã được giải quyết, thủy hệ yêu đơn không còn bao nhiêu, chỉ đành đợi bọn Hoàng Đạo Quân đưa thủy hệ yêu đơn tới tiếp thì gã có thể xung kích Thần huyền tứ trọng diên phong, rồi toàn lực linh thần văn, khí cấm chế và pháp khí pháp bảo chuẩn bị xong sẽ xung kích thiên kiếp.

Bọn Hoàng Đạo Quân chuẩn bị thủy hệ yêu đơn, pháp khí cùng pháp bảo chống lại thiên kiếp thì hai ngày nữa sẽ đưa tới nhưng không ngờ Tứ tí hoang tộc đại năng lại xuất hiện.

Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông tông chủ, Cực Âm thần quân đều rời sơn môn Hoàng Thiên đạo, ở chỗ Trại Đài Linh Lan ẩn thân thì bố trí mười bảy, mười tám cấm chế, y thò ra thì có khi mất mạng.

Đối với Ngụy Tác lai thuyết, tuyệt đối thì đúng là tin lành.

Nếu Tứ tí hoang tộc đại năng nhắm vào gã thì gã vừa phải chuẩn bị độ kiếp vừa chuẩn bị nghênh chiến!

“Tứ tí hoang tộc đại năng đã xuyên qua Tịch Hàn đại lục, đang đến Vân Linh đại lục!”

“Chúng ta đến Thiên Trụ đại lục...”

Chỉ mấy canh giờ, liên tục có tin đưa về, bọn Hoàng Đạo Quân sợ Tứ tí hoang tộc đại năng nhắm vào Ngụy Tác nên đang đến Đại Hỉ tông gấp gã.

1148. Chương 1146: Chỉ Có Thể Dựa Vào Chính Mình Để Gánh Vác

“Trưởng Tôn thế gia cầu kiến mõ?”

Không lâu sau, lại có tin đưa về, Trưởng Tôn thế gia có việc cầu kiến Ngụy Tác, đang tới Thiên Trụ đại lục. Ngụy Tác cũng kinh ngạc, Trưởng Tôn thế gia là siêu cấp thể lực của Tịch Hàn đại lục, hiện tại Vũ Hóa thể gia bị gã san bằng, Hoàng Phủ thế gia, Đại Hàn cung, Tiểu Cực giới tổn thất không nhỏ thì họ là Tịch Hàn đại lục đệ nhất tông môn, không biết có việc gấp tìm gã làm gì.

“Đến nhanh thể hả?”

Ngụy Tác càng kinh ngạc vì tin truyền ra không đầy nửa ngày, Trưởng Tôn thế gia đã đến Đại Hỉ tông.

“Lại là họ.” Người Đại Hỉ tông đưa người Trưởng Tôn thế gia đến thì gã biết có đại sự phát sinh, gã biết cả hai người, nam tu có xương gò má rất cao, mày dài, diện mạo lạnh lùng uy nghiêm, thần quang hình thành một nghìn cánh tay trắng bắt các loại pháp ấn.

Là Trưởng Tôn Cảnh năm xưa tại Băng tuyết thần nguyên đã đại chiến với Vũ Hóa Ứng Thiên.

Còn lại là một thiếu nữ mỹ lệ chỉ mười bảy, mười tám tuổi, tết tóc vĩnh lên, trông rất tinh nghịch, là muội muội Trưởng Tôn Tiểu Như của y.

Cả hai là những nhân vật quan trọng của Trưởng Tôn thế gia, bình thường khẳng định không đến nơi cách xa Tịch Hàn đại lục, nhưng lúc này mệt mỏi vì đi đường xa, hơn nữa con đường truyền thừa pháp khí, không thì không thể đến Đại Hỉ tông trước cả bọn Hoàng Đạo Quân đẳng nhân địch tiền diện.

Trưởng Tôn Cảnh thấy gã thì vẫn như thường, nhưng trong mắt có phần kính nể, còn Trưởng Tôn Tiểu Như liên tục quan sát, có phần hưng phấn.

“Lưỡng vị đạo hữu vội tìm mõ có việc gì?” Ngụy Tác thời gian khẩn trương, hỏi ngay Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như.

“Không dám giấu, bọn tại vội cầu kiến Ngụy thần quân, là vì vực ngoại thiên ma.” Trưởng Tôn Cảnh ngưng trọng nói.

“Nói mau.” Ngụy Tác mục quang lóe lên kịch liệt, Trưởng Tôn Cảnh hiểu ý nên nói ngay, “Sự thực thì lần trước vực ngoại thiên ma xuất hiện gần Vũ Hóa thể gia, Trưởng Tôn thế gia đã chú ý đến, vực ngoại thiên ma là thiên địch của tu sĩ, thành ra Trưởng Tôn thế giới vẫn theo dõi. Sau này phát hiện ma ảnh vượt Tịch Hàn đại lục vào Hắc Vu đại lục, đến Hoang thần cấm địa.”

“Hoang thần cấm địa là nơi nào?” Ngụy Tác hỏi.

“Nơi đó thập phần thần bí, tại hoang nguyên ở cực bắc Hắc Vu đại lục, mấy vạn năm nay bị một toán tu sĩ thần bí trông coi, không cho ai vào. Mấy siêu cấp tông môn từng vào nhưng đều có đi không về, tu sĩ trong đó bình thường cũng không ra ngoài nên dần dần nơi đó được coi là cấm địa, không ai ra vào.” Trưởng Tôn Cảnh giải thích.

“Được, các hạ cứ nói tiếp.” Ngụy Tác nhú mày, bảo Trưởng Tôn Cảnh.

“Vực ngoại thiên ma đó vào Hoang thần cấm địa xong thì đi ngay, quay lại Tịch Hàn đại lục, nhắm hướng Vân Linh đại lục.” Trưởng Tôn Cảnh hít sâu một hơi: “Bọn tại hạ phát hiện y không đến Vân Linh đại lục, mà vào một cấm địa trong man hoang hoang nguyên giữa Tịch Hàn đại lục và Vân Linh đại lục!”

“Trong một cấm địa?” Ngụy Tác cả kinh.

“Không sai, nơi đó do vực ngoại thiên ma kiến lập, phong ấn không ít vực ngoại thiên ma, y có lẽ lấy được thứ gì đó ở Hoang thần cấm địa nên đến đó định thả tất cả ra!” Trưởng Tôn Cảnh hít sâu một hơi, ngữ khí cũng run lên.

“Đây là hình ảnh Trưởng Tôn thế gia tốn mười mấy tu sĩ mới lấy được.” Hựu hít sâu một hơi, trấn định tâm thần rồi Trưởng Tôn Cảnh lấy mấy viên bạch sắc trân châu ra dòn chân nguyên vào, đạo đạo quang hoa từ pháp châu bùng lên, hình thành hình ảnh.

“Vực ngoại thiên ma kiến lập nơi đó?!” Ngụy Tác biến sắc mặt.

“Là nơi nào trong man hoang hoang nguyên giữa Tịch Hàn đại lục và Vân Linh đại lục?” Gã hỏi, giọng hơi biến đổi.

Trưởng Tôn Cảnh kích phát pháp khí thì có ba hình ảnh, đầu tiên là trong một man hoang hoang nguyên dày đặc cỏ thụ, Tứ tí hoang tộc đại năng đứng trước một khung cửa ánh sáng đen xì.

Hình ảnh thứ hai là Tứ tí hoang tộc đại năng đi vào một khung cửa đen, bên trong sừng sững hơn vạn tòa tử đồng sắc cổ điện!

Dãy tử đồng sắc cổ điện y hệt nhau, tổ thành một mê cung lớn, khung cửa đen bao lấy tất cả, rõ ràng có uy năng kinh nhân trấn áp nên chỉ có thể bay cách mặt đất hơn mười trượng.

Dãy tử đồng sắc cổ điện lấp lánh ánh thần thiết không hề tầm thường, bên trong đều có thần văn lấp lóe, phát ra ánh sáng mê ly, nhi có vẻ nguyên khí khác nhau, mỗi tòa bố trí một đại cấm kinh nhân.

Hình ảnh thứ ba là Tứ tí hoang tộc đại năng đứng trước một tử đồng sắc cổ điện.

Tử đồng sắc cổ điện càng được nhìn rõ.

Tử đồng sắc thần thiết vốn có quang mang chấn nhiếp lòng người, đây không phải một loại thần thiết mà đã qua nhiều trui rèn, có thể đem luyện chế thay thế tiên giai pháp bảo. Thần thiết có quang văn lấp lóe như bất hủ ma khí.

Nhìn từ cửa cổ điện thì bên trong dày đặc quan tài đá.

Quan tài đều rất lớn, ẩn ẩn ước ước thấy được khắc toàn cổ văn tự khác với tu đạo giới, bên trong toàn là ma ảnh khổng lồ, trong đó có kẻ còn lấp lánh quang hoa, như đang hô hấp.

Đúng là tình cảnh kinh hãi, khó mà giữ bình tĩnh, nhất là gã đã biết lai lịch Hoang tộc.

“Đây là Cổ Sơ sơn mạch, cách Thiên khung Vân Linh đại lục mười hai vạn dặm.” Trưởng Tôn Cảnh nghiêng răng nói.

“Không phải ở gần Lạc cúc hoang nguyên?!” Ngụy Tác chấn động không nói thành lời.

Cổ Sơ sơn mạch tuy gã chưa nghe tới nhưng qua Trác Thanh Ngưng và Trảm Đài Linh Lan thì đều lấy được cánh tay cụt ở Lạc cúc hoang nguyên, gã hiểu sơ qua về nơi đó, chỉ ít Cổ Sơ sơn mạch cũng cách Lạc cúc hoang nguyên rất xa.

“Các vị lấy được hình ảnh bằng cách nào.” Ngụy Tác quá chấn động, cần phải lỏng ra để tỉnh táo bớt, nên hỏi.

“Bọn tại hạ động dụng truyền thừa pháp khí, bám theo vực ngoại thiên ma đó, y vào khung cửa màu đen xong thì pháp khí của bọn tại hạ không thể nhìn được, có hai trưởng lão bắt chấp nguy hiểm đến gần, cho mấy pháp khí vào nên mới có hình ảnh, nhưng họ bị vực ngoại thiên ma phát hiện, mười mấy người bọn tại hạ chỉ hai người may mắn sống sót.” Trưởng Tôn Cảnh hít sâu một hơi, bảo Ngụy Tác.

“Lúc bọn tại hạ đến gặp Ngụy thần quân thì hai người may mắn đó đưa tin về rằng vực ngoại thiên ma đã vào tử đồng sắc cổ điện, tựa hồ tìm cách giải trừ phong ấn.” Dừng lại đoạn Trưởng Tôn Cảnh nghiêng rằng, nói nhanh với Ngụy Tác, “Vực ngoại thiên ma là đại địch chung, bọn tại hạ đến tìm Ngụy thần quân, vì ngài từng đưa tin Thiên khùng sắp sập và thiên ma xuất thế, tất ngài không muốn yên thân một mình, nên bọn tại hạ muốn mời Ngụy thần quân đối phó vực ngoại thiên ma. Không thì chỉ cần trong đó có vài chục vực ngoại thiên ma xuất thế, tu đạo giới e sẽ không còn gì. Một lão tổ tông của Trưởng Tôn thế gia đã động dụng bí pháp, bỏ nhục thân để đề thăng tu vi, kích phát tiềm lực, chuẩn bị cùng Ngụy thần quân liên thủ. Nhìn khắp tu đạo giới, e chỉ còn Ngụy thần quân có năng lực áp chế được vực ngoại thiên ma.”

“...” Ngụy Tác suýt khóc. Trưởng Tôn Cảnh Thuyết nói chỉ gã mới xong thì thật đề cao quá. Đừng nói một vực ngoại thiên ma cũng không chắc đấu nổi, có mấy tên thì gã đừng mong thoát. Quan trọng nhất là gã muốn yên thân cũng không xong, Tứ tí hoang tộc đại năng biết gã liên quan đến Linh tộc nên sẽ đối phó gã đầu tiên, nếu có mấy chục thậm chí cả trăm Hoang tộc đại năng xuất thế, gã trốn đi đâu cũng không thoát.

Lẽ nào trận chiến sáu, bảy vạn năm trước, Linh tộc thảm bại, Hoang tộc sao lại còn truyền thừa như thế và một nơi quỷ quái thế này. Phe gã không còn ai thuộc Linh tộc để sánh vai tác chiến mà phải một mình gã đứng ra gánh vác.

“Ngụy thần quân, mau lên, không thì không kịp.” Thấy gã im lặng, Trưởng Tôn Cảnh cực kỳ nóng lòng.

“Các hạ xác định vực ngoại thiên ma đó không thể nhanh chóng thả những thiên ma khác? Cầm chế ở đó lợi hại hay không? Trưởng Tôn thế gia có thứ gì giúp đề thăng tu vi nhanh chóng và thứ gì chống lại thiên kiếp không?” Ngụy Tác suýt khóc, liên tục hỏi Trưởng Tôn Cảnh.

1149. Chương 1147: Thật Sự Tuyệt Vời

“Trưởng Tôn thế gia tuy tốn mười mấy danh trưởng lão nhưng pháp khí vào được trong đó thì có thể cho chúng ta biết tình hình, theo hai trưởng lão sống sót đưa tin về thì vực ngoại thiên ma chưa thể thả ngay những thiên ma khác. Chúng ta tới nhanh thì kịp ngăn cản xuất hiện thêm vực ngoại thiên ma.” Trưởng Tôn Cảnh coi Ngụy Tác là nhân tuyển duy nhất cứu tu đạo giới nên đáp nhanh, “Nơi đó có nhiều cấm chế đạt tới uy năng Thần huyền ngũ trọng trở lên, thậm chí có cả chân tiên uy năng, nên muốn đối phó vực ngoại thiên ma đó thì phải tìm cách dụ ra ngoài. May mà y ham giết chóc, phát hiện gì là sẽ lao ra. Trưởng Tôn thế gia có một viên Thiên nguyên thần đơn, Ngụy thần quân muốn đề thăng ta tu vi để đấu với vực ngoại thiên ma đó thì tại hạ sẽ đưa tin để họ mang tới. Pháp khí cùng pháp bảo chống lại thiên kiếp thì có mấy món.”

“Khung cửa đen đó có vào được không?”

“Vào?” Trưởng Tôn Cảnh nói văng bọt mép nhưng chỉ một câu của Ngụy Tác là đầu óc y dờ ra, đã nói là cấm chế trong đó lợi hại, có những cấm chế đạt uy năng chân tiên, có đấu với vực ngoại thiên ma cũng nên ở ngoài mà gã còn hỏi có vào được không là sao, chẳng lẽ thấy vực ngoại thiên ma chưa đủ lợi hại, cần thêm độ khó?

“Có vào được không?” Ngụy Tác hỏi. Một chủ ý thiên tài đến điên cuồng đang hình thành trong óc gã, thành hay không phải trông vào câu trả lời của Trưởng Tôn Cảnh.

“Vào thì vào được, hai trưởng lão dùng Phá thiên cổ phù của Trưởng Tôn thế gia mở khung cửa, ném mấy pháp khí vào, Phá thiên cổ phù thì bọn tại hạ còn...” Trưởng Tôn Cảnh nhìn Ngụy Tác, có vẻ nghi ngại: vào thì vào được nhưng sao các hạ định vào?

“Đưa Phá thiên cổ phù và pháp khí cùng pháp bảo chống lại thiên kiếp cho mỗ. Pháp khí cùng pháp bảo loại này, Trưởng Tôn thế gia gom được thì cứ go, giao cùng Thiên nguyên thần đơn cho mỗ!” Ngụy Tác nói ngay, “Các vị có pháp khí lợi hại đưa chúng ta tới đó nhanh không?”

“Muội biết là đại ca sẽ đồng ý!” Trưởng Tôn Cảnh chưa bảo gì, Trưởng Tôn Tiểu Như đã hoan hô, mắt sáng lên, “Đại ca không hổ là tượng của muội.”

“...” Trưởng Tôn Tiểu Như khiến Ngụy Tác tròn mắt.

“Ngụy đại ca, có thể cho muội thứ gì bình thường nhưng có khắc tên, hoặc khắc tên lên đồ của muội tự.” Trưởng Tôn Tiểu Như hoan hô bảo Ngụy Tác.

“...” Trưởng Tôn Cảnh trợn tròn trắng, tỏ vẻ bất lực, bảo Ngụy Tác: “Ngụy thần quân thông cảm, tiểu muội của tại hạ vốn phi thường sùng bái thần quân, coi thần quân là thần tượng. Lần này cứ đòi đi cùng.”

“Không phải mình muội... không biết bao người coi Ngụy đại ca là thần tượng kia.” Thấy Trưởng Tôn Cảnh nhìn mình, Trưởng Tôn Tiểu Như bĩu môi lẩm bẩm.

“Ngụy thần quân...” Trưởng Tôn Cảnh tắt tiếng, định nói là xin lỗi vì lúc này mà tiểu muội của tại hạ còn không biết phân nặng nhẹ, gây thêm loạn cho ngài, nhưng chưa kịp nói gì thì Ngụy Tác kích phát một đạo phù lục.

Một trưởng lão Đại Hỉ tông đi vào.

“Mau thông tri cho Vân Ảnh thần quân và Hoàng tông chủ để họ liên lạc với Trưởng Tôn thế gia, bảo họ mang những thứ chuẩn bị cho ta đến đây cùng Trưởng Tôn thế gia. Cho các đại tông môn biết cùng giúp Hoàng Đình tông chuẩn bị ‘Định đỉnh tứ phương’ đại cấm, nhất định trong hai ngày phải xong, đưa đến đâu thì ta sẽ truyền tin.” Đại Hỉ tông trưởng lão vừa vào, Ngụy Tác đã dặn nhanh.

“Đi thôi. Chúng ta xem tình huống thế nào đã.” Trưởng Tôn Cảnh chưa định thần, Ngụy Tác đã nói.

“...” Trưởng Tôn Cảnh cũng sững sờ, y biết Ngụy Tác hiểu rõ vực ngoại thiên ma đáng sợ thế nào những gã nói đi nhẹ tên như thế thì y cũng không hiểu nổi.

“Đi mau, ca ca, ngăn ra làm gì.” Trưởng Tôn Tiểu Như trợn tròn trắng, nhìn Ngụy Tác với ánh mắt sùng bái: “Ngụy đại ca, có nạp bảo nang mà ngại mang thì để muội giúp.”

“Lẽ nào y nắm chắc? Còn thủ đoạn chúng ta không biết?” Trưởng Tôn Cảnh nhìn Ngụy Tác, bất quá y đến mời gã xuất thủ, hiện tại gã đồng ý thì y do dự cái gì. Tức thì y điểm tay, lấy ra mấy pháp khí.

“Đăng tiên đài?” Ngụy Tác hơi ngần ra, rõ ràng là không gian truyền tống pháp khí, có ba món là Đăng tiên đài của Đăng Tiên tông. Cách luyện chế thì Đăng Tiên tông cũng không biết mà Trưởng Tôn thế gia lại có mấy món.

“Bọn tại hạ và Đăng Tiên tông từng hợp tác và giao dịch nên có một ít Đăng tiên đài, đương nhiên họ cũng đổi được đồ tốt.” Trưởng Tôn Cảnh hiểu ý nên giải thích: “Chốc nữa bọn tại hạ rời Đại Hỉ tông sẽ truyền tin, trung chuyển qua pháp trận, đến Thiên Huyền đại lục mới động dụng pháp khí, không thì cự ly truyền tống của pháp khí không thể đưa chúng ta đến đó.”

“Đi thôi, ca ca, đừng lãng phí thời gian. Chúng ta cứ đưa Ngụy đại ca đến đó là được.” Trưởng Tôn Tiểu Như thấy Trưởng Tôn Cảnh lẩm bẩm nên liếc y đoạn lướt ra.

“Ngụy đại ca, ban nãy tiểu muội đã nói rồi, đại ca nên cân nhắc xem cho muội thứ gì đó. Lần này đại ca đối phó vực ngoại thiên ma, vạn nhất không còn thì sau này muội không còn thấy tên đại ca nữa. Phi phi phi, muội sai rồi, Ngụy đại ca lợi hại như thế, vực ngoại thiên ma sao có thể là đối thủ... Ngụy đại ca, tốt nhất cho muội thứ gì có ý nghĩa đặc biệt, thứ đại ca tự luyện chế ấy.” Ngụy Tác và Trưởng Tôn Cảnh rời sơn môn Đại Hỉ tông, Trưởng Tôn Tiểu Như bảo.

“...” Trưởng Tôn Cảnh suýt thổ huyết. Muội muội bình thường bằng tuyết thông minh, gặp Ngụy Tác thì như ngớ ngẩn, hỏi nạp bảo nang mang theo có ngại không thì nàng ta tưởng nạp bảo nang lớn lắm sao, đeo vàng là phiền hà chắc? Người ta có khi tưởng nàng ta định cướp nạp bảo nang cũng nên.

“Được.” Gặp người sùng bái mình, Ngụy Tác cũng ngượng nên lấy Hỏa cầu phù, ngưng tụ một đạo thủy linh nguyên khí để lại ấn ký trên Hỏa cầu phù rồi đưa cho Trưởng Tôn Tiểu Như, “Lúc ở Linh Nhạc thành thì mở tự luyện chế thứ này.”

“Oa, là khi đại ca làm lúc là tiểu tán tu tại Linh Nhạc thành! Lúc đó đã biết luyện phù lục! Tầm phù này đẹp quá, muội thích lắm!” Thấy Ngự Tác cho mình thật, lại là thứ gã tự luyện chế, Trưởng Tôn Tiểu Như tít mắt vì vui mừng, “Ngự đại ca, kể tiếp đi? Đúng rồi còn Cực Âm thần quân đúng là do đại ca giả dạng thành?”

“Tiểu muội!” Trưởng Tôn Cảnh không nén được, nghiêng răng trề mắt với Trưởng Tôn Tiểu Như, “Đừng quấy rầy Ngự thần quân, Ngự thần quân còn phải chuẩn bị!”

“Cũng đúng.” Trưởng Tôn Tiểu Như thấy huynh trưởng không sai, thè lưỡi nhìn kỹ Hỏa cầu phù như chí bảo.

“Ngự thần quân, ban này tại hạ nghe nói tới Định đỉnh tứ phương đại cấm, có nên đưa tin mới hết bố cấm sư đến đây, hiện giờ nguy cấp lắm rồi, mọi tông môn biết tất toàn lực tương trợ.” Trưởng Tôn Cảnh bảo Trưởng Tôn Tiểu Như im lặng nhưng mình lại hỏi, tuy mới được Ngự Tác, nhưng y vẫn không yên tâm.

“Không cần, bố cấm sư hiện tại lợi hại đến đâu cũng không thể bằng cấm chế của vực ngoại thiên ma?” Ngự Tác lác đầu: “Chi bằng giúp đỡ tìm pháp khí cùng pháp bảo chống lại thiên kiếp.”

“Ngự thần quân, thật ra là ý gì, tại hạ đâm mù mờ rồi. Ngự thần quân vội tìm thứ chống lại thiên kiếp là sao?” Trưởng Tôn Cảnh ngăn ra, không hiểu ý Ngự Tác. Y định hạ cấm chế ngoài khung cửa đen, dù vực ngoại thiên ma ra sẽ gây khó khăn cho đối phương nhưng Ngự Tác có vẻ lạc đề.

“Không sao, miễn vào đó, không địch nổi thì dẫn động thiên kiếp. Lợi dụng thiên kiếp đối phó vực ngoại thiên ma.” Ngự Tác bảo Trưởng Tôn Cảnh.

“Cái gì! Dẫn động thiên kiếp?” Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như giật mình rớt xuống.

“Ngự đại ca, đúng là tuyệt vời, như thế cũng dám thì tiểu muội thật sùng bái đại ca.” Trưởng Tôn Tiểu Như ngăn ra rồi sáng mắt, nhìn Ngự Tác càng thêm sùng bái.

1150. Chương 1148: Lại Thêm Trợ Lực

“Dẫn động thiên kiếp...” Trưởng Tôn Cảnh sánh với Vũ Hóa Ứng Thiên thì cũng là nhân vật hàng đầu trong lứa tu sĩ này nhưng bị Ngự Tác quay mòng mòng. Thiên kiếp là gì? Vạn năm nay không có tu sĩ dám chạm tới.

Tu đạo giới thì cái gì to nhất?

Không phải quyền đầu lớn, cha mẹ lớn, ngực lớn mà là thiên địa.

Thiên địa không dùng thì mới gọi là thiên kiếp.

Đấu với người có tu vi và thần thông không bằng mình thì cực kỳ vui, còn đấu với ông trời thì khổ vô cùng.

Từ cổ chí kim, nhưng nhân vật tung hoành một thừa thì chục người độ kiếp đến tám chín người chết, mà Ngự Tác nhắc đến thiên kiếp lại nhẹ như uống nước.

“Ngự thần quân, với tu vi hiện tại của ngài có thể dẫn động thiên kiếp sao?” Một lúc sau, Trưởng Tôn Cảnh mới tạm bình tĩnh, hỏi Ngự Tác.

“Miễn có song thần huyền, nhục thân khác đại năng thông thường nên từ Thần huyền tứ trọng diên phong đột phá đến Thần huyền ngũ trọng sẽ dẫn động thiên kiếp.” Ngự Tác bảo Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn thể gia cùng chiến tuyến nên gã không giấu, nói ra biết đâu lại có thêm pháp bảo và pháp khí chống lại thiên kiếp.

“Oa, tuyệt thật! Hơn vạn năm nay không ai có thể dẫn động thiên kiếp!” Trưởng Tôn Tiểu Như sùng bái sát đất, “Ngự đại ca còn dùng thiên kiếp đối địch, xưa nay không mấy tu sĩ đồ có khí phách như thế.”

“Thần huyền tứ trọng đến Thần huyền ngũ trọng sẽ dẫn động thiên kiếp. Chả trách Ngụy thần quân hỏi linh được đề thăng tu vi và có vào được cấm chế đó không.” Trưởng Tôn Cảnh định thần, nhưng vẫn run lên, “Có cách nào khác không? Dẫn động thiên kiếp quá nguy hiểm.”

“Các hạ nghĩ cho mõ nhưng mõ có cách thì sẽ dùng để dẫn động thiên kiếp. Vực ngoại thiên ma ít nhất cũng thực lực bán chân tiên, ai biết được các vực ngoại thiên ma mà y thả ra còn lợi hại hơn. Một chân tiên đủ san bằng mấy đại lục.” Ngụy Tác âm ức.

Sự thực thì nếu không vội cứu bọn Linh Lung Thiên và Cơ Nhã, có độ kiếp thì gã cũng phải chuẩn bị vài năm đã, với tính gã thì nếu không bị uy hiếp trí mệnh có khi cả đời không độ kiếp cũng nên. Hiện tại Tứ tí hoang tộc đại năng làm lạc kế hoạch, ít nhất nhiều thần văn còn chưa kịp khắc vào thể nội. Nhưng gã hết cách, nếu có nhiều Hoang tộc đại năng xuất thế, dù chỉ cùng cấp Tứ tí hoang tộc đại năng thì dù gã độ kiếp thành công ở nơi khác, phá được Đại chư thiên tạo hóa bình cứu bọn Linh Lung Thiên thì tất cả rồi cũng không thoát chết.

Hiện tại nơi đó có nhiều đại cấm, thiên kiếp trù lên thì Tứ tí hoang tộc đại năng cũng phải pháp kích phát cấm chế giữ mạng. Cấm chế đó đều ngăn ngừa phá hoại, có uy năng oanh kích thì đều tự động kích phát phản kích, để chống lại thiên kiếp thì quá hữu dụng. Nếu tính không sai, tỷ lệ độ kiếp thành công hơn nhiều tại Hoàng Đình tông.

“Ngụy thần quân đúng là hình tượng của các tu sĩ, đại nghĩa như thế đáng nhận một vái.” Ngụy Tác đương nhiên giữ nguyên tâm thức tiểu gian thương, chỉ để sống sót và cứu bọn Linh Lung Thiên cùng Cơ Nhã, nhưng với Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như thì khác. Cả hai cho rằng gã vì cứu tu sĩ thiên hạ mà định cùng vực ngoại thiên ma đồng quy vu tận, theo ghi chép, các đại năng độ kiếp đều chuẩn bị vô số năm, kết quả vẫn chết trong thiên kiếp, độ kiếp vội vàng như gã có khác gì tự tử. Trưởng Tôn Cảnh tức thì nghiêm túc vái, cho rằng gã là anh hùng mình không so được.

“Ồ. . Ngụy đại ca không chết đâu.” Trưởng Tôn Tiểu Như rơi lệ, Ngụy Tác trợn tròn trắng, có gì đâu, nếu tính toán đúng thì độ kiếp phản ở đó còn thành công cao hơn ở Hoàng Đình tông, sao lại như thể gã chết chắc không bằng.

“Hiện tại các vị đã hiểu ý mõ, phiền đưa mõ tới đó, dọc đường mõ cần chuẩn bị một chút. Nếu giúp mõ gom được những gì liên quan đến thiên kiếp thì tốt quá.” Ngụy Tác trợn tròn trắng rồi lấy ngọc phù ghi thần văn ra xem có thể tranh thủ khắc được dải nào không.

“Ngụy thần quân đại nghĩa như thế, Trưởng Tôn thế gia sẽ toàn lực trợ giúp!” Trưởng Tôn Cảnh nghiêm túc gật đầu, liên tục phát mười mấy đạo diễm quang truyền tin.

“Đúng rồi, đại đạo thần văn thập phần hữu dụng với việc mõ đề thăng thần thông và bố trí cấm chế, các vị nếu gom được vài thần văn thì khả năng độ kiếp thành công của mõ sẽ cao hơn.” Ngụy Tác nham nhở nói, cộng thêm thần văn trong Chân linh cấm kinh thì gã có mười bảy thần văn dải có thể khắc vào thể nội, trong thời gian còn lại không đủ khắc thêm nhiều, nhưng các đại tông môn hiện tại toàn lực ủng hộ, không thừa cơ xin thêm thì không phải xuất thân tiểu gian thương Linh Nhạc thành nữa.

“Được!” Trưởng Tôn Cảnh hiện tại càng kính phục Ngụy Tác nên ghi lại hai thần văn cho gã, đồng thời phát tin cho Trưởng Tôn thế gia dùng hết mọi cách giúp gã gom đại đạo thần văn.

“Trưởng Tôn thế gia cũng khá.” Ngụy Tác càng lúc càng thấy Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như thuận mắt, đoạn toàn tâm cảm ngộ thần văn. Bất quá gã không biết là tiền bối Trưởng Tôn thế gia được một đại năng từng vây giết vực ngoại thiên ma truyền thừa, biết rõ vực ngoại thiên ma hung tàn cỡ nào, tu vi càng cao, tông môn càng có thể lực đại thì càng dễ thành con mồi.

Phân biệt vực ngoại thiên ma và Hoang tộc thì e tu đạo giới hiện tại không có mấy ai, có lẽ vực ngoại thiên ma trong điển tịch cũng là Hoang tộc đại năng xuất thế.

Hung tàn hay không thì ai biết được, có khi trong mắt vực ngoại thiên ma thì phổ thông tu sĩ trông khó coi, không hề thuận mắt, từ cổ đã là tử địch.

Đi qua Thiên Huyền đại lục đều dùng không gian truyền tống pháp khí của Trưởng Tôn Cảnh nên chỉ nửa canh giờ là Ngụy Tác cùng bọn Trưởng Tôn Cảnh đã đến sát Vân Linh đại lục.

Vào Thiên khung Vân Linh đại lục, khí tức hùng hậu và độn quang chói lòa như lưu hỏa vẫn tinh nghênh đón Ngụy Tác và Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn Tiểu Như.

“Hoàng tông chủ, các vị độ hóa xong rồi?”

Ngụy Tác biết sẽ gặp bọn Hoàng Đạo Quân ở đây nên độn quang đầy động thần huyền khí tức thì không kinh ngạc, đến gần thì gã lại ngẩn ra. Vì không chỉ có Hoàng Đạo Quân, Ngọc Thiên tông tông chủ và Thánh Vương tông tông chủ, Vân Ảnh thần quân mà còn Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết cùng Bích Tỳ tông tông chủ.

Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ đều hiền hòa, không còn lệ khí, như mấy lão nhân tu sinh dưỡng tính dưỡng vô số năm.

So với ba người trước lúc bị bắt đầy hung hãn thì Ngụy Tác đâm không quen, hơi rùng mình.

“Không sai, cả ba đã bị bọn tại hạ độ hóa. Đây là thuật pháp và thần văn họ giao ra.” Bọn Hoàng Đạo Quân đáp xuống chỗ bọn Ngụy Tác và Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn Tiểu Như rồi đưa mười mấy ký sự thanh phù điểm cho Ngụy Tác rồi gật đầu với bọn Vương Vô Nhất, “Nghe lệnh Ngụy thần quân.”

“Được!” Bọn Vương Vô Nhất gật đầu, như trẻ ngoan đến cạnh Ngụy Tác.

“Đây là những thứ bọn tại hạ gom giúp được.” Hoàng Đạo Quân đưa mười mấy nạp bảo nang cho Ngụy Tác: “Vạn Hoàng công tử thì bọn tại hạ chưa luyện hóa, vì Vạn Hoàng cung muốn cùng một bình Đại đế thánh tuyền chuộc.”

“Đại đế thánh tuyền?”

Hoàng Đạo Quân dứt lời, Ngụy Tác và Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn Tiểu Như hít một hơi lạnh, tròn mắt. Đại đế thánh tuyền quá nổi danh, nhiều điển tịch có ghi lại. Đại đế thánh tuyền là tuyền nhân sinh ra ở nơi thượng cổ đại đế ngã xuống, ngưng tụ tinh khí kinh nhân có lợi cho tu sĩ, không chỉ có thể bổ sung chân nguyên trong tích tắc mà chữa lành nhục thân rất nhanh, bị đánh nát nửa người vẫn có thể duy trì sinh cơ.

“Lẽ nào Vạn Hoàng công tử chỉ còn lại đầu mà không chết là vì thế?” Ngụy Tác cả kinh rồi hỏi Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông tông chủ.

“Không sai, Vạn Hoàng công tử không chết vì thể nội có thần phù do Đại đế thánh tuyền thủy luyện chế thành. Vạn Hoàng cung bảo lấy được hai bình Đại đế thánh tuyền, một bình đã dùng hết sau mấy nghìn năm, chỉ còn lại một bình này.” Hoàng Đạo Quân lấy ra một cái tinh thạch bình cỡ ngón tay màu vàng rực, cẩn thận đưa cho Ngụy Tác, “Hiện tại bình Đại đế thánh tuyền được họ giao tới, đầu Vạn Hoàng công tử đã giao cho họ bảo quản, tha hay không là do đạo hữu.”

“Thế thì tha cho y.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, thu nhanh cái bình, Đại đế thánh tuyền thậm chí còn kinh nhân hơn Nguyên thủy thần mộc, sẽ có tác dụng với độ kiếp, còn Vạn Hoàng công tử thì nếu gã độ kiếp xong, đối phó được Hoang tộc đại năng thì y và Vạn Hoàng cung không đáng gì.

1151. Chương 1149: Dọa Chết Người

Trên một man hoang hoang nguyên, đột nhiên nổ khê, bạch sắc quang hoa lóe lên.

Bạch sắc quang hoa là Ngụy Tác, Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn Tiểu Như và Hoàng Đạo Quân, Ngọc Thiên tông tông chủ, Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết cùng Bích Tỳ tông tông chủ.

“Ngụy thần quân, đại thiếu, tiểu thư... xin chào chư vị tiền bối.” Bọn Ngụy Tác vừa xuất hiện, bên dưới đã có lưỡng đạo quang hoa nghênh đón, là hai lão nhân già nua, thấy Ngụy Tác thì tỏ rõ nét tôn kính.

“Hoa trưởng lão, Anh trưởng lão, khung cửa đen đó ở đâu, sao lại không thấy?” Trưởng Tôn Cảnh đáp lễ hai lão nhân.

“Trong sơn cốc ở dãy núi phía trước, được cổ thụ che kín, từ trên không không thể nhìn được. Bất quá dùng pháp khí còn thấy được lơ mờ.” Hai lão nhân chỉ vào dãy núi cơ hồ không trông rõ.

“Hiện tại tình hình trong đó thế nào?” Trưởng Tôn Cảnh gật đầu.

“Vực ngoại thiên ma đó tựa hồ cứu trợ đồng bạn, chư vị đi theo bọn tại hạ.” Hai lão nhân biết cục thế khẩn trương, nên đáp xuống ngay.

“Hoang tộc lại xây dựng một nơi thế này, Cương nha muội mà thấy chắc mặt cắt không còn hột máu.”

Cùng hai lão nhân Trưởng Tôn thế gia đáp xuống, Ngụy Tác hít một hơi lạnh.

Trong sơn cốc sừng sững một tinh phiến hình bầu dục cao bằng nửa thân người, như nối với khung cửa màu đen, tử đồng sắc điện vũ dày đặc, tử khí trầm trầm tọa lạc trên nền đất bằng.

Dãy tử đồng sắc điện vũ tạo cảm giác lạnh lùng ngột thở, sức mạnh lan tràn.

Bọn Hoàng Đạo Quân biến sắc, Trưởng Tôn Tiểu Như vốn rất tin Ngụy Tác cũng nhợt nhạt mặt mày. Tử đồng sắc điện vũ tạo ra sức ép quá lớn, dù mọi đại tông môn bỏ trăm năm cũng không thể xây được một nơi có quy mô và uy năng như thế.

“Vực ngoại thiên ma ở trong một điện vũ.” Hai lão nhân nhìn Ngụy Tác rồi chỉ.

“...” Nhìn đến chỗ hai lão nhân chỉ, ai nấy rung mình, Ngụy Tác trợ tròng trắng thâm kêu “Nhĩ muội yêu!”

Tử đồng sắc điện vũ hiện lên trong pháp kính lớn cỡ khung cửa thì chỉ như bàn tay. Nhưng vẫn nhìn rõ Tứ tí hoang tộc đại năng đứng trong đại điện âm u, tứ bề khảm toàn quan tài đá như bích họa, khí thế đều kinh nhân. Mỗi thạch quan mở ra, mục lực Ngụy Tác hơn hẳn bọn Hoàng Đạo Quân nên càng nhìn rõ, trong đó đều có thân ảnh cao lớn, nhiều thân ảnh còn sáng quang hoa, sinh cơ chưa tan hết, gã thấy rõ có những thân ảnh tuy đã khô cong nhưng có tới bốn tay, sáu tay, thậm chí là tám tay!

Theo Linh Lung Thiên, Hoang tộc tiến giai thì hình thể biến dị, bát tí thì không chỉ thực lực thuần túy hơn Tứ tí hoang tộc đại năng gấp đôi mà hơn xa, ít nhất cũng Chân tiên lương trọng!

Hiện tại nhìn bốn mươi mấy quan tài đá, tổng cộng lại thì phải đến hơn trăm cỗ!

“Chát!”

Pháp kính của Trưởng Tôn thế gia là qua pháp khí đưa vào khung cửa đen mà truyền về cảnh tượng, không thể truyền thanh âm, nhưng như nghe thấy tiếng xé không khí thì tất cả cả kinh. “Hả...” Ngụy Tác suýt dựng tóc gáy, trong một thạch quan lại có hai tia sáng ánh lên, là một Hoang tộc đại năng mở bừng mắt.

Hoang tộc đại năng đó cũng màu lam, da dễ nhăn nhúm, nhưng mục quang sáng rực, ai cũng thấy y có sáu tay, đầu có hai sừng, khí thế khôn tả. “Cách cách cách...” Cảnh bọn Ngụy Tác chợt có tiếng động, hóa ra Trưởng Tôn Tiểu Như sợ đến va rãng vào nhau. Vốn nàng ta coi gã là thần tượng nên rất tin tưởng nhưng thấy những thứ đáng sợ như thế thì cũng không nén được cơn hãi hùng, thấy gã ngoái lại thì nàng ta kéo tay pháp y, “Ngụy đại ca, đáng sợ quá, chỉ bằng chúng ta tìm nơi trốn đã, tính toán sau.”

“Không cần sợ, tốt nhất là chúng đều sống, giúp đỡ có thêm một hai trăm trợ thủ chống lại thiên kiếp.” Ngụy Tác hất đầu tự tin, ra vẻ không sợ gì, khiến Trưởng Tôn Tiểu Như sáng mắt, bội phục khôn tả. Ngụy Tác nói không sai, Hoang tộc đại năng càng nhiều thì khi dẫn động thiên kiếp sẽ càng có thêm đại năng chống lại, nhưng thật ra gã cũng hết cách, khi khác thì các Hoang tộc đại năng có những cao thủ lợi hại kinh nhân, gã chưa kịp phát động thiên kiếp có khi đã xong đời.

“Cái gì kia?” Hai lão nhân Trưởng Tôn thế gia không sùng bái mù quáng như Trưởng Tôn Tiểu Như nên nhận ra lời Ngụy Tác tuy hoành tráng nhưng cả hai càng kính phục, dù sợ nhưng vẫn vì tu sĩ thiên hạ mà đấu với vực ngoại thiên ma thì là cảnh giới gì, đây là hoạt phạt trong điển tịch. Họ không hiểu rõ như bọn Hoàng Đạo Quân, Ngụy Tác vì muốn phá Đại chư thiên tạo hóa bình mà phải liều. Lúc đó, hai lão nhân vẫn quan sát Tứ tí hoang tộc đại năng chợt hô khẽ, pháp kính đưa lại hình ảnh từ tay y có băng lam sắc quang điểm bay lên.

“Là viên thần dược đó! Cổ đề thi quả nhiên chết trong tay Tứ tí hoang tộc đại năng!” Ngụy Tác tròn mắt. Người khác không biết à gì chứ gã hiểu rõ, Tứ tí hoang tộc đại năng đang lấy ra thần dược trong thể nội cổ

để thi! Thần được lọt vào tay y thì cổ để thi đã không còn, với gã thì cổ để thi tuy suýt dọa chết gã nhưng dù gì cũng giải nguy hộ một lần, còn giúp gã đối phó bọn Vũ Hóa Ứng Thiên tại Luân hồi tháp để cướp cái bình màu. Ngụy Tác tạm coi cổ để thi cũng phe, giờ bị Tứ tí hoang tộc đại năng diệt thì gã cũng khó chịu.

“Ngụy đạo hữu biết thứ đó?” Thấy thần sắc gã biến hóa, bọn Hoàng Đạo Quân hỏi ngay.

“Không sai, các vị biết cổ để thi bị Vũ Hóa thể gia khống chế đối phó mỗi thứ đó là thần được trong thể nội cổ để thi, cổ để thi sống được đến giờ là nhờ nó.” Ngụy Tác gật đầu, giải thích.

“Nói vậy, vực ngoại thiên ma định dùng thứ đó cứu trị đồng bạn?” Sắc mặt Hoàng Đạo Quân và Trưởng Tôn Cảnh cực kỳ khó coi. Tứ tí hoang tộc đại năng tức thì chứng minh suy đoán này, không hiểu dùng cách gì mà thần được lam quang lấp lóe bay ra được khí, dồn vào một thạch quan.

Hoang tộc đại năng trong đó cũng bốn tay, có vẻ là hảo hữu của Tứ tí hoang tộc đại năng từ sáu, bảy vạn năm trước, y vẫn thập phần kích động, cứu trị Hoang tộc đó trước. “Y cứ từng người chứng tỏ có vấn đề.” Ngụy Tác nghĩ đến một khả năng nên nhột nhạt mặt mày.

“Không sai!” Bọn Hoàng Đạo Quân cũng run lên, nếu Tứ tí hoang tộc đại năng cứu được một, hai đại năng rồi tiếp tục cứu còn những người kia đi tìm thì họ sẽ nguy hiểm. Ngụy Tác không thể vào được.

“Đành mạo hiểm vậy, tại hạ sẽ dụ Tứ tí hoang tộc đại năng ra. Xem các vị có thể thừa cơ vào hủy hết các Hoang tộc đại năng đi không.” Ngụy Tác nghiêng rằng, bảo Trưởng Tôn Cảnh, “Đơn được của các vị và cổ phù vào được trong đó, bao lâu nữa sẽ tới?”

“Chừng nửa tuần hương.” Trưởng Tôn Cảnh mặt cắt không còn hột máu thuyết đạo.

“Không kịp rồi.” Trưởng Tôn Tiểu Như đột nhiên kinh hô, răng va vào nhau canh cách.

“Còn may!” Hoàng Đạo Quân và hai lão nhân Trưởng Tôn thể gia đồng thời kêu lên hớn hở.

“... Dọa chết ta mất.” Ngụy Tác lập tức thở phào, hớn hở hẳn. Vì Tứ tí hoang tộc đại năng dồn được lực vào một quan tài khác nhưng Hoang tộc đại năng được cứu lại xếp bằng, quang hoa lóe liên tục. Lam sắc thần được đích xác cực kỳ kinh nhân, nhưng các Hoang tộc đại năng tựa hồ không thể chỉ dựa vào được lực, mọi thứ trên mình đều gần như khô kiệt, cần liên tục tịnh dưỡng điều tức khá lâu.

1152. Chương 1150: Không Phải Một Mình Chiến Đấu

Cuồng hỉ thì cuồng hỉ, tình hình y vẫn rất nguy cấp.

Một Hoang tộc đại năng năm, sáu trượng như xác khô xếp bằng trước quan tài đá, làn da màu lam ánh lên như đang cháy.

Không khí trong tử đồng sắc điện vũ rung lên, một Hoang tộc đại năng được được lực lam sắc thần được cứu trị mà từ thạch quan đi ra, xếp bằng dưới đất.

Hoang tộc đại năng này càng đáng sợ, có tới tám cánh tay, có vẻ là chi khác với Tứ tí hoang tộc đại năng, đầu không mọc tóc mà là một cái sừng ngắn choèn. Bát tí Hoang tộc đại năng cũng màu lam, nhưng da nứt nẻ, thấy vào xương cốt, đỉnh đầu thủng một lỗ.

Y xếp bằng dưới đất, lỗ thủng trên đầu và trên mình ánh lên vô số thần văn, như có bảo chớp trong mình.

“Chát!”

Quanh bọn Ngụy Tác như có tiếng vang, Tứ tí hoang tộc đại năng không có ai thân cận nên cứu cứu lần lượt, để được lực chảy vào một quan tài đá cạnh Bát tí Hoang tộc đại năng, một đạo nhân mặc thiết y bước ra.

“Còn có đại năng ở cùng vực ngoại thiên ma!” Trưởng Tôn Tiểu Như vừa sợ vừa giận.

Đạo nhân tuy không thấy rõ diện mục, mặc huyền thiết sắc thần thiết pháp y nhưng hiển nhiên không phải Hoang tộc, mà là tu sĩ đại năng, khí thể thập phần hùng hậu, đi khỏi thạch quan như có vô hình cự chùy gõ lên hư không.

Đạo nhân này là đại năng sáu, bảy vạn năm trước, ở phe Hoang tộc trong Linh Hoang đại chiến.

Đạo như đúc bằng sắt, không trong rõ mặt mũi đó cũng xếp bằng, lại một cao thủ bị xuyên ngực được Hoang tộc đại năng cứu trị, từ một thạch quan đi ra.

Tiếp đó, lại một Hoang tộc đại năng chỉ có hai tay nhưng lưng có đôi cánh thịt bò ra khỏi quan tài, không hiểu y thuộc “Phẩm chủng” nào, Linh Lung Thiên cho Ngụy Tác biết mấy chi của Hoang tộc nhưng chủ đạo vẫn là thiên sinh khí huyết và nhục thân cực kỳ đáng sợ như Tứ tí hoang tộc đại năng, có thể liên tục tiến mọc thêm tay hoặc đầu.

Nhưng Hoang tộc đại năng có cánh này khẳng định không dễ đối phó, vì y xếp bằng là trên đỉnh đầu lơ lửng một cái đĩa đen như vàng hắc sắc thái dương, rũ xuống vô số thần văn như thác đổ, cơ hồ ẩn vào hư không hút nguyên khí xuống thể nội.

...

“Họ đến rồi!”

Từng đạo quang hoa trong veo nép sát dãy núi lao ra, nhắm vào chỗ bọn Ngụy Tác. Thấy độn quang, Trưởng Tôn Cảnh Thuyết nói đoạn như được giải thoát í.

Trưởng Tôn thế gia sau cùng cũng mang thứ Ngụy Tác cần đến, bọn Trưởng Tôn Cảnh cũng thấy thật may mắn, không thì tất cả sẽ nghẹt thở với áp lực vô hình.

Từng Hoang tộc đại năng từ thạch quan đi ra, cảnh tượng tạo ra xung kích tâm thần quá lớn, hiện tại tử đồng sắc đại diện có tới mười sáu Hoang tộc đại năng khiến người ta rùng mình. Nếu có ai xuất thế, đủ hủy diệt tu đạo giới một vài đại lục, chưa tính còn có thêm Hoang tộc đại năng nữa đi ra.

“Còn may.” Ngụy Tác lau mồ hôi lạnh nhưng thở phào.

Nhìn một lúc, ít nhất gã cũng chứng thực được hai suy đoán, một là lam sắc thần được trong thể nội cổ để thi tuy cứu được các Hoang tộc đại năng nhưng không thể trực tiếp bổ sung nguyên khí và khí huyết đã triệt để khô kiệt. Các Hoang tộc đại năng từ đại chiến sáu, bảy vạn năm trước đều thụ thương cực nặng. Không phải tự phong ấn như Tứ tí hoang tộc đại năng tại động phủ Đại Thái Thiên mà khi xưa có Hoang tộc đại năng giúp đỡ.

Nơi này cũng là chỗ Hoang tộc tồn để những đại năng thương thế cực nặng lại, đã sáu, bảy vạn năm không có Hoang tộc đại năng khác đến cứu, chứng tỏ Hoang tộc dù thắng Linh tộc thì cũng gần như chết hết.

Hiện tại nhưng nhân vật được Tứ tí hoang tộc đại năng cứu sẽ tìm cách bổ sung nguyên khí, rồi chữa lành vết thương, mười bữa nửa tháng chưa thể động thủ. Vô hình trung cho gã nhiều thời gian.

“Hoàng tông chủ, trong này là pháp bảo và pháp khí chống lại thiên kiếp, Linh Lung Thiên và Nguyên Âm tiên bối đã đưa danh sách cụ thể, trong ký sự thanh phù này là những gì mỗ biết về thiên kiếp, thời gian khẩn bách, phiền các vị đếm giúp trong các pháp khí cùng pháp bảo chống lại thiên kiếp thì món nào sử dụng vào lúc nào.” Thấy Trưởng Tôn thế gia đưa đồ tới, Ngụy Tác lấy nạp bảo cổ giới tra đưa cho bọn Hoàng Đạo Quân, còn gã lấy Thiên nguyên thần đơn và ngọc phù ghi thần văn.

Trưởng Tôn thế gia lần này dốc toàn lực, tuy Ngụy Tác chưa từng nghe nói đến Thiên nguyên thần đơn nhưng qua lời Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như thì là tiên cấp đỉnh giai đơn được mà Thần huyền nhất trọng h tu sĩ luyện hóa xong có thể đạt Thần huyền lưỡng trọng, là truyền thừa chí bảo mấy nghìn năm của Trưởng Tôn thế gia. Trừ ra, Trưởng Tôn thế gia gom được mười sáu đại đạo thần văn.

“Ngần ấy pháp bảo và pháp khí chống lại thiên kiếp?!” Hoàng Đạo Quân cả kinh. Trong nạp bảo cổ giới có đếm một trăm mười mấy pháp bảo và pháp khí như thế. Đó còn là độ kiếp vội vàng, e rằng một đại năng chuẩn bị vài trăm năm cũng không chắc gom được như Ngụy Tác. Quan trọng nhất là gần nửa trong số đó, nếu không đọc ngọc phù, Hoàng Đạo Quân cũng không biết, tức là dù đại năng khác có thần thông như gã, được ngần ấy tông môn gom giúp cũng chỉ được một nửa, còn lại sẽ vì không biết công dụng mà bị bỏ qua.

Nơi này được Trưởng Tôn thế gia bày cấm chế cách tuyệt khí tức, nhất cử nhất động của Tứ tí hoang tộc đại năng thì bọn Ngụy Tác đều nhìn rõ, nên gã không hề do dự, trực tiếp dồn thủy linh nguyên khí lên Thiên nguyên thần đơn thử rút được lực ra.

Thiên nguyên thần đơn cực kỳ đặc biệt, màu vàng cam, tròn xoe như bảo thạch, nhưng quang hoa ở trong lại ngưng thành hai chữ Thiên nguyên. Ngụy Tác thử rút ra một chút được lực để luyện hóa, nguyên khí tinh thuần cực độ như dòng sông chảy vào chân nguyên.

“Quả nhiên là tiên giai đỉnh cấp linh đơn!”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, biết tỷ lệ thành công tăng thêm mấy phần. Được lực tương đương với không biết bao nhiêu viên tứ ngũ cấp thủy hệ yêu đơn, tu vi và nhục thân của gã thì tích tắc là có thể luyện hóa, gã dám khẳng định tối đa hai canh giờ là với viên linh đơn này đủ để thành công xung kích đến Thần huyền tứ trọng diên phong. Gã còn phải khống chế không luyện hóa hết, nhờ may thêm một tí sẽ trực tiếp dẫn động liễu thiên kiếp thì muốn khóc cũng không được.

“Hoàng tông chủ, Ngụy thần quân...” Hơn nửa canh giờ sau, lại có độn quang đã cố ý áp chế khí tức lao tới chỗ bọn Hoàng Đạo Quân và Ngụy Tác, là Ngọc Thiên tông tông chủ cùng Thánh Vương tông tông chủ, Vân Ảnh thần quân. Thấy Ngụy Tác liên tục luyện hóa linh đơn, họ ngấm truyền âm giao lưu, nhìn thấy cảnh tượng trong pháp kính thì họ đều nín thở.

“Ồn!”

Không đầy nửa canh giờ, hư không không xa sau lưng chúng nhân hơi rung lên, thanh sắc quang hoa hiện ra.

Ngụy Tác và Hoàng Đạo Quân cả kinh, thanh sắc quang hoa toát lên khí tức đáng sợ, như thần sơn từ hư không ép xuống, uy áp thậm chí hơn xa Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

“Lão tổ tông.”

Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như cùng người Trưởng Tôn thế gia đều hành đại lễ.

Bọn Ngụy Tác hiểu ra, là lão tổ mà Trưởng Tôn Cảnh nói đến, tích lũy lớn nhất của Trưởng Tôn thế gia, vì đề thăng tu vi mà động dụng bí pháp, hi sinh cả nhục thân.

Thanh sắc quang hoa là một lão giả.

Lão giả là một khối thanh sắc ngọc thạch, quang hoa như nước triều dâng.

Đây không phải thân thể mà là thần hồn chi lực vầy năng ngưng tụ lại.

“Chào tiên bối.” Thấy lão giả không còn khí huyết khí tức đến, Ngụy Tác hành lễ, Trưởng Tôn thế gia lão tổ thuần túy vì đối phó vực ngoại thiên ma mà hi sinh, cao thượng hơn gã nhiều, lại là chiến hữu, đáng được tôn kính.

1153. Chương 1151: Đối Mặt Hoang Tộc Đại Năng

“Cổ ngữ quả không lừa lão phu, đúng là đại loạn xuất đại năng, anh hùng xuất thiếu niên.”

“Tiền bối, cảnh giới cao hơn tại hạ nhiều, tại hạ không nhận ra.” Ngụy Tác vỗ mông ngựa rồi hỏi, “Tiền bối thấy có thể đối phó được tứ tí vực ngoại thiên ma không?”

“Cùng lắm lão phu chỉ gần đạt thực lực Thần huyền ngũ trọng diên phong, đơn đấu thì không phải đối thủ của vực ngoại thiên mà chỉ cầm chân được.” Trưởng Tôn thế gia lão tổ bảo Ngụy Tác.

“Uy năng này duy trì được bao lâu?” Ngụy Tác hỏi thẳng, vô hình trung hỏi lão tổ đó còn sống được bao lâu.

“Tôi đã mười ngày, sau đó tuy còn thêm được mấy ngày nhưng uy năng tan dần, sẽ không giúp được gì cho các hạ nữa.” Trưởng Tôn thế gia lão tổ đã rũ bỏ tất cả, dù diệt được Hoang tộc đại năng cũng không mong sống sót, giờ cùng Ngụy Tác liên thủ nên không giấu.

“Công pháp của các hạ đích xác nghịch thiên, nửa canh giờ nữa sẽ đạt Thần huyền tứ trọng diên phong.”
Ngừng lại đoạn Trưởng Tôn thế gia lão tổ lại nói.

“Nửa canh giờ sau, tiền bối cùng mỡ vào trong liều mạng, thế nào?” Ngụy Tác hỏi Trưởng Tôn thế gia lão tổ.

“Nửa canh giờ sau sẽ vào? Ngụy đại ca định làm gì?” Trưởng Tôn Tiểu Như giật nảy mình.

Trưởng Tôn thế gia lão tổ mắt bắn thần quang, hiểu ý ngay, “Các hạ định thử xem chúng ta có diệt được vực ngoại thiên ma, xem các vực ngoại thiên ma đang khôi phục nguyên khí và liệu thương có còn chiến lực không?”

“Mẹ nó chứ, đáng sợ thật.” Ngụy Tác rung mình nhìn các Hoang tộc đại năng nhưng vẫn gật đầu. Gã phải thử, nếu các Hoang tộc đại năng còn chiến lực thì vào là phải phát động thiên kiếp ngay, càng vào chậm càng dễ bị giết, hiện tại dù gì cũng còn một lão tổ giúp sức.

Nếu như có thể giết được Tứ tí hoang tộc đại năng và có chỗ trong đó, gã thậm chí có thể bố trí đại cấm, tỷ lệ thành công ngăn được thiên kiếp sẽ cao hơn.

“Được, nửa canh giờ nữa lão phu sẽ cùng vào liều mạng.” Trưởng Tôn thế gia lão tổ càng nhìn Ngụy Tác càng thuận mắt, thậm chí mỉm cười, “Thừa cơ lúc lão phu toàn thịnh còn có thể giúp các hạ chặn thần thức tra xét khiến chúng không biết mối liên hệ giữa các hạ và thiên kiếp.”

Trưởng Tôn thế gia lão tổ dù thành công hay không cũng sẽ chết, vốn đã sống không biết bao nhiêu năm, việc gì cũng từng trải qua nên vẫn cười được, còn Ngụy Tác thì không thể.

Gã biết tuy chỉ thăm dò nhưng thành bại đều là đây, vào đó mà bị đối phương diệt gọn thì đúng là không còn gì.

“Được.” Trưởng Tôn thế gia lão tổ quan sát không sai, không đầy nửa canh giờ, Ngụy Tác dùng Thủy hoàng phê nhật quyết, đã đạt Thần huyền tứ trọng diên phong, khí thế như sắp bạo phát, tựa hồ có thứ gì đó khổng lồ sắp từ thể nội dâng lên, khí tức sôi trào, dù gã dùng thuật pháp, cộng thêm Trưởng Tôn thế gia bày cấm chế cũng không ngăn nổi, khiến vân khí trên không biến ảo, Tứ tí hoang tộc đại năng đang bận bịu trong hắc sắc quang khung chứ ở ngoài tất phát hiện có người ẩn thân.

Dược lực Thiên nguyên thần đơn đúng như Ngụy Tác dự tính, còn lại cỡ nửa quả trứng chim câu, gã không thu lại mà nắm trong tay. Gã đếm kỹ pháp khí cùng pháp bảo chống lại thiên, cộng thêm số Trưởng Tôn thế gia dốc lực tìm về, tổng số một trăm sáu mươi mấy món, theo đặc tính mà phân thành sáu nạp bảo nang.

Tất cả pháp khí cùng pháp bảo, cộng số lượng kinh nhân thủy hệ yêu đơn và linh dược bọn Hoàng Đạo Quân mới đưa tới và của cả Trưởng Tôn thế gia, Ngụy Tác đều mang theo.

Nếu vào mà thấy không ổn thì gã sẽ liều mạng, luyện hóa nốt Thiên nguyên thần đơn, trực tiếp dẫn động thiên kiếp. Lúc đó thần huyền đột phá, cần bổ sung lượng nguyên khí kinh nhân.

“Liều thôi!”

Chuẩn bị xong xuôi, Ngụy Tác lại nhìn vào pháp kính, kết quả càng nhìn càng mất dũng khí, trong tử đồng sắc đại diện đã có ba mươi mấy Hoang tộc đại năng rời quan tài, ai nấy xếp bằng, quả thật quần ma loạn vũ, nhìn cũng đủ rung mình, gã nghiêng răng gật đầu với Trưởng Tôn thế gia lão tổ rồi lao về hắc sắc quang khung.

Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ theo sau Ngụy Tác, bọn Hoàng Đạo Quân không vào, với Hoang tộc đại năng thì thêm một thần huyền đại năng coi như thêm một cái thuẫn thịt, không nên cho bằng hữu vào tìm cái chết.

“Ngụy đại ca, nhất định phải quay về!” Trưởng Tôn Tiểu Như thấy Ngụy Tác lướt đi đỏ mắt lên nói.

Ngụy Tác ngoái lại cười kiêu cao thủ nhưng mặt cứng đờ, gã cũng thấy mình cười không có tí phong phạm cao thủ nào, khó coi hơn khóc.

“Thế nào, Ngụy tiểu hữu có vẻ rất sợ hãi nhỉ.” Trưởng Tôn thế gia lão tổ đi trước chợt nói.

“Thật ra mỡ sợ chết được.” Ngụy Tác thấy có diễn kịch giỏi đến đâu lúc này cũng không giống nên nhăn nhó.

“Sợ mà còn đi, Ngụy tiểu hữu, lão phu bội phục dũng khí của tiểu hữu.”

“... Tiền bối nói có hàm ý quá.”

Lao đi như điên một lúc, Ngụy Tác dẫn bọn Vương Vô Nhất và người Trưởng Tôn thế gia đến phía trên hắc sắc quang khung.

Giờ đã nhìn rõ bên dưới là một sơn cốc, hắc sắc quang khung khổng lồ tựa cái bát úp ngược kinh rợn. Theo tin của Trưởng Tôn thế gia, hắc sắc quang khung vốn ẩn đi nhưng Tứ tí hoang tộc đại năng đến thì không hiểu dùng cách gì mà nó nổi lên.

“Chuẩn bị xong chưa?” Đến một góc hắc sắc quang khung, Trưởng Tôn thế gia lão tổ thay đổi thần thái, trở nên dị thường trang nghiêm hỏi Ngụy Tác. Giờ không chỉ liên quan đến sinh tử của lão và Ngụy Tác mà của không biết bao nhiêu tu sĩ. Kỳ thực Trưởng Tôn thế gia lão tổ cũng có lòng riêng tư, mặc kệ sống chết của những tu sĩ không quen nhưng vực ngoại thiên ma xuất thế, Trưởng Tôn thế gia sẽ chết không ít người, chưa biết chừng còn bị diệt.

“Được!” Ngụy Tác hít liền mười mấy hơi mới có thể thần, gạt đầu với Trưởng Tôn thế gia lão tổ, gọi Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết và Bích Tỳ tông tông chủ đến.

Hắc sắc quang khung trông mịn màng như sứ nhưng Trưởng Tôn thế gia có cổ phù vào được thì gã không cần lãng phí lực khí thử uy năng nữa.

Trưởng Tôn thế gia lão tổ vung tay, cổ phù màu lam pha lục được kích phát, hóa thành hồng quang xung kích lên hắc sắc quang khung.

“Xẹt...” Hắc sắc quang khung vang lên tiếng như dầu nóng rơi trên sắt nung đỏ, rồi một lỗ thủng đủ cho hai, ba người đi vào xuất hiện.

Ngụy Tác không hề do dự, ra hiệu cho bọn Vương Vô Nhất rồi cùng Trưởng Tôn thế gia lão tổ lướt vào theo.

“Oành!” Ngụy Tác chưa kịp nhìn rõ cảnh tượng, nguyên khí dao động dấy lên, ma uy ngút trời cuốn tới.

Bọn Ngụy Tác đi vào, khó tránh bị Hoang tộc đại năng phát hiện!

Đồng thời, cảm giác mát lạnh bao lấy toàn thân gã.

Đây là Trưởng Tôn thế gia lão tổ phát ra bí thuật, thần hồn chi lực kỳ dị bao lấy Ngụy Tác và lão, cách tuyệt thần thức uy áp.

“Là người, không ngờ người tự tìm đến!”

Giọng nói kinh hỉ vang lên từ xa, Ngụy Tác đã nhìn rõ cảnh tượng.

Trông còn kinh hãi hơn từ bên ngoài, từng tòa tử đồng sắc cổ điện đều khổng lồ, diện tích năm, sáu trăm trượng như những hòn núi nhỏ dày đặc, toát lên khí thế khắc hằn phổ thông tu sĩ, không khác nào ma vật nằm dưới đất.

Lam sắc quang hoa từ một tử đồng sắc cổ bắn ra, là Tứ tí hoang tộc đại năng!

Bên ngoài hắc sắc quang khung, bọn Trưởng Tôn Cảnh đều nín thở, nhìn rõ Tứ tí hoang tộc đại năng để thần được lại cổ điện, lao ra đối diện bọn Ngụy Tác.

“Lần trước ngươi thoát, lần này đừng mong.” Ngụy Tác xưa nay chỉ sợ khi chưa vào cuộc, còn vào cuộc thì lãnh tỉnh hơn bất cứ ai, lần trước cảm cổ chạy nhưng lần này thập phần vô sỉ, kêu to với Tứ tí hoang tộc đại năng.

“Ha ha, tiểu tặc dẻo miệng, ta bắt ngươi để xem nhất thân tu vi có được từ đâu.” Tứ tí hoang tộc đại năng ngẩn ra rồi cười vang, độn quang lóe lên mấy lần. “Chát!” Như có vô hình lãnh điện chém vào thức hải Ngụy Tác.

1154. Chương 1152: Đạp Vào Mặt Ngươi

Ngụy Tác và Tứ tí hoang tộc đại năng đã giao thủ một lần, biết cự ly thi pháp của y ít nhất gấp đôi mình, nên thấy y lao ra thì thi triển “Bất động minh tâm” được nữ tử rục rờ truyền cho, chuyên môn chống lại thần thức sát phạt. Như Lai thần mang của Tứ tí hoang tộc đại năng xung kích vào ý thức thì gã thấy uy lực tựa hồ giảm đi gần nửa, xem ra Trưởng Tôn thế gia lão tổ thi triển bí thuật thì không chỉ ngăn được thần thức của đối phương tra xét mà còn chặn được thần thức sát phạt.

Như Lai thần mang uy đại giảm năng, giáng vào ý thức gã thì như tấm kính đập lên tinh thạch, bị chặn đứng lại.

Ngụy Tác dừng nói đau đớn, dù buồn nôn cũng không.

“Oa ha ha ha”, Ngụy Tác hớn hởi. “Mồ không sao, để dụ y ra.” Y nhanh chóng truyền âm cho Trưởng Tôn thế gia lão tổ rồi kêu lên thê thảm, ôm đầu lăn lộn.

“Khẩu khí không nhỏ, nhưng không chịu nổi một đòn, lẽ nào ngươi tưởng mang theo mấy tên tôm tép đến thì là đối thủ của ta?” Thấy Ngụy Tác “thống khổ vô cùng”, Tứ tí hoang tộc đại năng cười vang, sợ gã chạy nên Như Lai thần mang lại giáng xuống, đồng thời liên tục vượt hư không.

“A!”

Ngụy Tác kêu càng thê thảm nhưng thật ra thập phần kích động, tim đập ầm ầm.

Tứ tí hoang tộc đại năng lao đi cách mặt đất chừng mười trượng, xem ra bị cấm chế của hắc sắc quang khung hạn chế, cũng không kích phát cấm chế đối phó họ. Chứng tỏ Ngụy Tác suy đoán chính xác. Vị trí của Tứ tí hoang tộc đại năng tại Hoang tộc không cao, không biết cách phát động cấm chế của tử đồng cổ điện.

Nơi này năm xưa Hoang tộc và Linh tộc đại chiến, những Hoang tộc đại năng sống sót sợ Linh tộc đánh tới nên mới bày ra ngàn ấy bố trí. Dù thế nào, hiện tại trừ Tứ tí hoang tộc đại năng thì trong đại điện không ai lộ diện, ít nhất Ngụy Tác không cần lo chưa dẫn động thiên kiếp đã bị đối phương lấy mạng.

“Tiểu tử, thế nào?” Ngụy Tác kêu càng thê thảm, Tứ tí hoang tộc đại năng càng đắc ý, lại cười ha ha, Như Lai thần mang giáng vào ý thức gã.

Ngụy Tác liên quan đến Linh tộc, Tứ tí hoang tộc đại năng chỉ quan tâm đến gã, những người khác không hề trọng yếu.

“Không tệ.” Nhưng y tròn mắt vì đạo Như Lai thần mang thứ ba trúng Ngụy Tác mà gã không hề kêu gào càng thê thảm, mà nhe răng cười.

“A!” Y chưa kịp phản ứng thì trong óc như có sắt nung đỏ chảy vào rồi hóa thành vô số thiết thủy bắn tung.

“Ngươi!” Tứ tí hoang tộc đại năng biết là uy năng Như Lai thần mang nhưng không hiểu sao ba đòn của mình thì lẽ ra gã phải không thi triển nổi thuật pháp, sao có thể thần nhiên thế được, còn trả lại một đạo Như Lai thần mang?

“Trưởng Tôn tiền bối, đừng để y thoát!”

Ngụy Tác như uống đờn dược đại bổ, hưng phấn suýt kêu thành tiếng, Như Lai thần mang giáng trúng thì gã kêu to với Trưởng Tôn thế gia lão tổ, đồng thời Đại thừa pháp âm và Như Lai thần mang cùng ép vào Tứ tí hoang tộc đại năng.

“A!” Tứ tí hoang tộc đại năng nhắm nhúm mặt mày, kêu lên thê thảm. Đồng thời phần nộ vô cùng gào lên, “Người tưởng uy năng Như Lai thần mang của người hơn ta hải!”

Phần nộ gào lên đoạn Tứ tí hoang tộc đại năng lại phát Như Lai thần mang vào Ngụy Tác. “A!” Y lập tức nhận ra gã không hề hấn gì, mà bị Như Lai thần mang của gã trả lại một đòn.

Tứ tí hoang tộc đại năng dù ngốc hơn nữa thì cũng nhận ra gã có bí pháp chuyên môn khắc chế thần thức sát phạt.

“Cả ba dừng động thủ!” Ngụy Tác biến sắc bảo Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết và Bích Tỳ tông tông chủ đang liều mạng lao lên.

Pháp vực uy năng của Tứ tí hoang tộc đại năng còn trên cổ để thi nhưng dù dính đòn mà chỉ động dụng Như Lai thần mang chứ không dám phát cường uy khác chứng tỏ y sợ cấm chế ở đây!

Tùy tiện một đạo đại cấm trong đó cũng tương đương với Thần huyền ngũ trọng cường uy, thậm chí chân tiên uy năng!

Trường Tôn thế gia lão tổ không biết đã sống bao nhiêu năm, kinh nghiệm đối địch tất nhiên không kém hơn Ngụy Tác, nhận ra nên khí tức kinh nhân nhanh chóng tan đi.

“Tiểu tử, ta sẽ khiến người hối hận vì sinh ra trên đời!”

Trong mắt Tứ tí hoang tộc đại năng, Ngụy Tác chỉ là sâu kiến, giờ bị gã chơi một vỏ, đầu óc đau như nứt ra triệt để cuồng nộ, không phát Như Lai thần mang, mà phát động Động Hư bộ phạt, áp sát gã.

“Y định dùng nhục thân đối phó các hạ.” Trường Tôn thế gia lão tổ nhận ra dụng ý của Tứ tí hoang tộc đại năng, nên hơi ngập ngừng. Nếu không toàn lực dốc uy năng e không ngăn được y áp sát, nhưng còn dốc toàn lực sẽ dẫn động cấm chế, hậu quả không ai có thể dự liệu. Đại cấm ở đây không cần người trấn thủ, chỉ để bảo vệ Hoang tộc đại năng trọng thương ở đây, tuyệt đại đa số gặp uy năng xung kích sẽ tự động phản kích. Đại cấm kiểu này yên lành không sao nhưng giáng vào thì sẽ phát lại uy năng ngăn chặn hoặc công kích ngược, Ngụy Tác định liều mạng dẫn động thiên kiếp vì nhắm vào điểm này, vấn gã không dám thập phần xác định, thừa cơ Trường Tôn lão tổ còn uy năng toàn thịnh để thử nhưng thấy Tứ tí hoang tộc đại năng cũng cẩn thận thì gã dám chắc.

“Không sao.” Trường Tôn lão tổ khó xử nhưng Ngụy Tác đáp xong thì lại thông thả nhắm Tứ tí hoang tộc đại năng phát Như Lai thần mang.

Tốc độ thi pháp của Tứ tí hoang tộc đại năng hơn xa gã, Như Lai thần mang của gã giáng trúng thì y gào lên điên cuồng, liên tục thi triển hai lần Động Hư bộ phạt, cách gã chỉ mấy chục dặm, khí huyết dâng lên nhiệt khí và ma khí xô vào nhau, như sóng cuộn.

Tích tắc sau, Tứ tí hoang tộc đại năng xuất hiện cạnh Ngụy Tác.

Trường Tôn thế gia lão tổ giật giật chân mày, Ngụy Tác thông thả bước lên chặn trước mặt lão và Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ. Đồng thời mi tâm gã xuất hiện hồng quang, huyết khí dâng lên với tốc độ kinh nhân.

“Gừ!”

Tứ tí hoang tộc đại năng loáng lên, đến cạnh Ngụy Tác, bốn cánh tay cùng vung tới như định bóp cổ gã, cầm lên như cầm tôm.

Ngụy Tác không hề ngần ngại vung tay, va vào một cánh tay của y.

“Choang!”

Hắc sắc quang khung vang lên tiếng chuông gõ, huyết sắc hà quang và ngân sắc thần quang chói lòa từ mình Ngụy Tác bùng lên, như có Hoang cổ cự thú bay lên.

“A!”

Bên ngoài hắc sắc quang khung, bọn Trường Tôn Cảnh nhìn rõ cảnh tượng, Trường Tôn Tiểu Như kêu lên kinh hãi.

“Ngụy đại ca quá lợi hại! Nhục thân vực ngoại thiên ma cũng không bằng! Ha ha, vực ngoại thiên ma ngốc thật, giờ lưng cho Ngụy đại ca đánh!” Trương Tôn Tiểu Như lại hoan hô, nhãn mắt sáng lên.

“Sao có thể thế được!”

Tứ tí hoang tộc đại năng tỏ rõ thần sắc không dám tin, tay y và Ngụy Tác va nhau, y bị đánh bay lên không, liên tục run rẩy, tay y hơi nét ra, lam sắc khí huyết rải xuống.

Lần trước đấu với gã, gã chỉ là hạng bị thịt, nhục thân kém xa y nhưng hiện tại, không chỉ Như Lai thần mang của y không địch nổi mà nhục thân cũng kém hơn, làm sao y chịu nổi.

“Oa ha ha ha!” Ngụy Tác hưng phấn đến điên cuồng.

Lúc trước gã còn lo lắng, không biết với bí pháp tăng cường khí huyết của Hắc Bồ Đề thiên mẫu và nhục thân hiện thì có đấu nổi nhục thân Tứ tí hoang tộc đại năng không nhưng giờ gã chỉ hơi sôi trào khí huyết, nửa người hơi tê, nhục thân đã vượt Tứ tí hoang tộc đại năng.

Cũng như lúc đấu với Linh Lung Thiên, thừa cơ Tứ tí hoang tộc đại năng không kịp định thần. Choang! Gã lại đập lên mặt y.

“A!” Tứ tí hoang tộc đại năng không thể không tin, ngọn cước suýt khiến tròng mắt y lồi ra, thân người văng xa tít.

“Quá lợi hại, đúng là thần tượng của muối, các vị cũng thấy rồi, Ngụy đại ca lại đá lên mặt vực ngoại thiên ma. Ha ha, hai mắt y lồi ra kìa, mau xem, về mặt vực ngoại thiên ma và mũi y...” Trương Tôn Tiểu Như cơ hồ nhảy lên, liên tục vỗ tay reo hò như chim sẻ vô tư.

1155. Chương 1153: Đe Dọa Ngược Lại

“Người... người dám...” Tứ tí hoang tộc đại năng kêu lên không dám tin, định bảo người dám đá lên mặt ta nhưng chưa kịp thì một đạo Như Lai thần mang đã găm vào óc. “A!” Thần thức y tuy hơn Ngụy Tác không biết bao nhiêu nhưng liên tục bị Như Lai thần mang xung kích thì cũng kêu lên thê thảm.

“Choang,” lại một cước đá lên mặt y.

“Phù!”

Lại đá lên mặt Tứ tí hoang tộc đại năng, Ngụy Tác vung tay kích phát hắc sắc thần văn tàn ngọc của Vũ Hoàng chân nhân, hắc sắc thần văn quang trảo tức thì vây khốn y.

Hắc sắc thần văn quang trảo hóa ra, mắt Tứ tí hoang tộc đại năng tỏ vẻ hoảng sợ, nhưng rồi lại biến thành cực kỳ hung ác.

“Không xong! Y định chạm vào cấm chế! Cả ba mau toàn lực phòng ngự!”

Ngụy Tác giật nảy mình, dừng lại, Đăng tiên pháp vực và Hắc đàm ma liên cùng xuất hiện, đồng thời rống lên với bọn Vương Vô Nhất.

Hoang tộc vẫn là Hoang tộc, từ Linh Lung Thiên mà gã biết đối phương trời sinh đã là thượng cổ chiến thần, giờ y kinh triệt để bị kích phát hung diễm, mắt rực lên rợn người, cực kỳ điên cuồng, tựa hồ sẵn sàng giết bất cứ ai, kể cả thần linh.

“Chát!”

Ngụy Tác vừa lên tiếng, lam sắc thần quang nghệt thổ từ Tứ tí hoang tộc đại năng quét tới. “Oành!” Bọn Vương Vô Nhất chưa kịp xuất thủ, Đăng tiên pháp vực và Hắc đàm ma liên của gã tan đi.

“Keng!”

Lại có tiếng nổ vang, Trương Tôn thế gia lão tổ xuất thủ, thanh sắc thần quang như thanh ngọc cổ kiếm, chém lên lam sắc thần quang.

“Cách!”

Thanh ngọc cổ kiếm tan đi, nhưng Ngụy Tác kịp phát động Động Hư bộ pháp, đưa Trưởng Tôn thế gia lão tổ và bọn Vương Vô Nhất tránh khỏi lam sắc thần quang.

Ma uy ngút trời khiến ai nấy rợn tóc gáy, đòn này của Tứ tí hoang tộc đại năng còn đáng sợ hơn lúc đối phó cổ đế thì, Ngụy Tác và Trưởng Tôn thế gia lão tổ liền thủ cũng không ngăn được.

“Xoạt!” Lam sắc thần quang như dòng sông xung kích lên hắc sắc thần văn thượng, hắc sắc thần văn an đi như mảnh vải bố.

“Không xong!” Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ mới kịp xuất thủ, thần quang hiện lên quanh Ngụy Tác và Trưởng Tôn thế gia lão tổ nhưng cả hai biến sắc.

Lam sắc thần quang không tan dư uy, quét vào ba tử đồng sắc cổ điện.

Cả ba cháy lên như ba ngọn nến, ma uy kinh nhân tỉnh lại.

Ngân bạch sắc thần văn chói lòa, huyết hồng sắc quang trụ, tử sắc và lục sắc thần quang từ ba tử đồng sắc cổ điện bùng lên. Khác nhau là tử sắc và lục sắc thần quang hóa thành màn sáng bao lấy mấy chục tử đồng sắc cổ điện, ngân bạch sắc thần văn và huyết hồng sắc quang trụ quét về phía Ngụy Tác và Tứ tí hoang tộc đại năng!

“A!”

Ngụy Tác biến sắc, ngân bạch sắc thần văn như nước triều đã dâng, chỉ tương đương với Hắc Bồ Đề thiên mẫu đốc toàn lực nhưng điều huyết hồng sắc quang trụ thì gã nhận ra uy năng hơn hẳn thần huyền, khiến gã dựng tóc gáy. Quang trụ trông bình thường nhưng tạo cảm giác do vô số cá đại đạo pháp vực chồng lại, hoàn toàn là chân tiên chi uy.

“Chát!” Gã rùng mình vì một đạo quang hoa từ tử đồng sắc cổ điện đầy thạch quan lao ra, như đột phá cực hạn thời gian và không gian, là thổ hoàng sắc ma trảo do vô số thần văn ngưng thành tóm lấy Tứ tí hoang tộc đại năng kéo về.

Tử đồng sắc cổ điện có Hoang tộc đại năng lợi hại hơn xuất thủ!

Đòn xuất thủ khó tưởng tượng nổi, huyết hồng sắc quang trụ phát ra nhưng chưa quét tới thì Tứ tí hoang tộc đại năng đã được hút về cổ điện.

Đây là thần thông gì? Hoang tộc đại năng này khẳng định đáng sợ hơn Tứ tí hoang tộc đại năng không biết bao nhiêu lần.

“Phù!” Bên ngoài hắc sắc quang khung, Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như hít hơi lạnh.

Họ nhìn rõ người xuất thủ là Hoang tộc đại năng có tám tay và một đôi cánh thịt. Hoang tộc đại năng này xếp bằng dưới đất, đỉnh đầu có một lỗ thủng lấp lánh bạch quang. Lão toát lên khí tức già nua, vì thương thể và nguyên khí hao kiệt nên chỉ còn da bọc xương.

Hiện tại Hoang tộc đại năng hơi ngẩng đầu, mắt ánh lên bạch quang đáng sợ, xuất thủ là tóm Tứ tí hoang tộc đại năng vào cổ điện, Ngụy Tác và Trưởng Tôn thế gia lão tổ chật vật chống lại ngân bạch sắc thần văn và huyết hồng sắc quang trụ.

“Đừng xuất thủ, tránh gặp uy năng phản kích mạnh hơn!” Giọng Trưởng Tôn thế gia lão tổ lọt vào tai bọn Ngụy Tác, mắt lão ánh lên thanh bạch sắc thần ngọc quang mang.

Lão vung tay, như tuyệt thế thần đao chém lên hư không.

“Chát!”

Hư không ảo diệt, Ngụy Tác cảm thấy thân thể trầm xuống, huyết hồng sắc quang trụ và ngân bạch sắc thần văn nhân quét qua gã cùng bọn Trưởng Tôn thế gia lão tổ nhưng không trúng.

“Là thủ đoạn của Hư Không đạo! Đòn này xé một khe nứt hư không đưa chúng ta vào tránh né!”

Sau một thoáng thất thần, Ngụy Tác liền phản ứng.

Xé hư không, đây là thủ đoạn nghịch thiên, Ngụy Tác hiểu ra thì ngoài nhìn, vừa thấy Trương Tôn thể gia lão tổ liền kinh hãi, há miệng không nói thành lời.

Lúc trước thân thể Trương Tôn thể gia lão tổ như thanh sắc thần ngọc lấp lánh nhưng giờ không khác nào ánh nước, cơ hồ sắp tan.

“Uy năng phản kích của cấm chế quá mạnh, lão phu chỉ đành thể thôi.” Trương Tôn thể gia lão tổ truyền âm cho Ngụy Tác.

“Lão tổ!” Bên ngoài hắc sắc quang khung, người Trương Tôn thể gia kêu lên, nhận ra để chặn đòn đó, lão đã vượt cực hạn, uy năng bí thuật tan dần.

“Chát!”

Bọn Hoàng Đạo Quân thấy trong tử đồng sắc cổ điện, Bát tí Hoang tộc đại năng xếp bằng dưới đất mắt lóe bạch quang. Trong óc Ngụy Tác như có vô hình thủ chương, địn bốp nát ý thức gã.

Ngụy Tác hãi hùng, phát động “Bất động minh tâm”, trong óc vang lên tiếng cách, viên thủy tinh và vô hình thủ chương đồng thời tan đi.

“Phù...” Ngụy Tác thở hồng hộc, như bị một cánh tay bóp cổ, giờ mới lỏng ra.

“Bất động minh tâm! Chả trách người chặn được Như Lai thần mang, người được Chân linh nhất mạch truyền thừa!”

Đồng thời, một giọng nói già nua, cùng ma uy ngút trời vang lên từ hắc sắc quang khung. Bát tí Hoang tộc đại năng xếp bằng lên tiếng nói với Ngụy Tác: “Chỉ cần người ngoan ngoãn cho ta biết vì sao có truyền thừa như thế, rồi theo về bọn ta thì sẽ được thừa đường sống.”

“Đánh rắm!” Ngụy Tác mặt cắt không còn hột máu, nhưng lại mắng to, “Người mà có thể xuất thủ thì đã ra tay lâu rồi, còn lảm lòi làm gì, e là người không đủ sức dùng thần dược cứu trị kẻ khác, không thì kéo y về làm gì cho mất công, chúng tổ dù giết được bọn ta mà y chết thì các người cũng không cứu thêm được. Định dọa ta hả? Có bản lĩnh thì động thủ cho ta xem, e là người không đủ lực khí cắt tay lên mà dám nói thừa đường sống cho ta?”

“Cho các người biết!” Ngụy Tác càng kêu càng to, càng huênh hoang, chống nạnh chỉ vào cổ điện của Bát tí Hoang tộc đại năng, “Mau đi ra đầu hàng, ta sẽ thừa đường sống!”

Ngụy Tác khiến tất cả sững lại, tuy bọn Trương Tôn Cảnh không nghe rõ nhưng dáng vẻ gã cho thấy đang uy hiếp ngược toán Hoang tộc đại năng.

Hiện tại trong cổ điện lí thì Bát tí Hoang tộc đại năng đủ dọa chết người, trừ ra còn ba mươi mấy Hoang tộc đại năng xếp bằng chung quanh, nhưng Ngụy Tác lại chỉ trở, uy hiếp và mắng các đại năng.

Nhất thời ai nấy không hiểu nổi.

“...” Ngụy Tác buông lời huênh hoang, cổ điện chợt trầm mặc.

“Được lắm, người rất gan dạ, nhưng tấn công vào được sao? Bọn ta khôi phục thì người thoát nổi sao?” tất tiếng một lúc rồi giọng nói già nua lại vang lên.

“Dọa chết ta mất!” Ngụy Tác toát mồ hôi lạnh, sống lưng ướt đẫm, gã đã liều đúng chỗ.

1156. Chương 1154: Một Mình Ra Tay

“Định dọa mỗ?” Ngụy Tác tuy toát mồ hôi lạnh nhưng càng khoa trương, “Các người không ra đầu hàng, ta quả thật không thể xông vào giết hết các người, bất quá ta thấy các người chỉ là hạng các kẻ tại Hoang tộc nên không thể khống chế các đại cấm này, hiện tại ta kích phát pháp khí thì có khi sẽ chạm vào uy năng cấm chế, đủ cho các người lãnh đòn, tốt nhất nên ngoan ngoãn đầu hàng đi.”

Hiện tại Ngụy Tác khẳng định toán Hoang tộc đại năng còn nguy ngập, không thể xuất thủ, nên chuyển thành huênh hoang thử xem còn ai khống chế được cấm chế.

“...” Tử đồng sắc cổ điện lại trầm mặc.

“Người cứ thử xem!” Giọng nói già nua lại từ tử đồng sắc cổ điện vọng ra.

“Chát!”

Tử đồng sắc cổ điện đột nhiên bùng lên vô số lam sắc thần văn sáng chói, hình thành một quả cầu lớn, bao lấy toàn điện.

“Y nói gì mà khiến vực ngoại thiên ma tức run lên, kích phát tử đồng sắc cổ điện, sợ y tấn công vào?” Bên ngoài hắc sắc quang khung, bọn Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn Tiểu Như và Hoàng Đạo Quân cũng thấy khó tin, nhận ra trong tử đồng sắc cổ điện, mọi Hoang tộc đại năng xếp bằng, cả Tứ tá Hoang tộc đại năng đều run lên, ma vụ như sóng biển sôi trào, nhưng ai lao ra cũng bị quất ngăn lại, trong đó một Hoang tộc đại năng không rõ mặt kích phát cấm chế, hình thành lam sắc cự cầu che chắn cổ điện.

Họ cũng không thấy cảnh tượng trong tử đồng sắc cổ điện nữa.

“Định dừng mai rùa lên trốn?” Ngụy Tác giật nảy mình, thấy thế thì tròn mắt nhưng kinh hãi vạn phần.

Gã gào hét thử ra được hai kết quả, một là các Hoang tộc đại năng ở trong vị tất đều cấp thấp, có người biết về cấm chế tử đồng cổ điện nhưng không thể phát động cấm chế khác, ngay cả phát động cấm chế tử đồng sắc cổ điện cũng miễn cưỡng.

Uy năng cấm chế của tử đồng sắc cổ điện quá mạnh, không thể không ảnh hưởng lẫn nhau, toán Hoang tộc đại năng thập phần hư nhược, sợ Ngụy Tác động đến uy năng cấm chế rồi mình vạ lây.

Chỉ là uy năng đại cấm này có loại thiên về phòng ngự, có loại thuần túy là uy năng phản kích. Như cấm chế dẫn động từ ba tử đồng sắc cổ điện thì có một tòa phát uy năng che chắn. Toàn điện có các Hoang tộc đại năng là quan trọng nhất, những tử đồng sắc cổ điện nên uy năng phòng ngự ở đó mạnh nhất. Lam sắc thần văn trông sâu thẳm như tinh hải. Với thần thông hiện tại của Ngụy Tác thì không thể chống nổi.

Nhưng quan trọng là Ngụy Tác hư trương thanh thế, không thể lao vào.

Gã chỉ muốn dẫn động thiên kiếp đối phó toán Hoang tộc đại năng, đồng thời phá Đại chư thiên tạo hóa bình!

Hiện tại các Hoang tộc đại năng bị gã dọa mà co lại, với gã đương nhiên như thế hay nhất, có thể thắng tay, bố trí thêm mấy đạo đại cấm, tăng thêm tỷ lệ thành công chống lại thiên kiếp.

“Các người tưởng thế là hữu dụng hả, ta không tin không đối phó được các người, xem ta bố trí mấy đại cấm!”

Lại gào lên huênh hoang rồi Ngụy Tác nhanh chóng quan sát từng tòa tử đồng sắc cổ điện như những hòn núi nhỏ và mặt đất.

“Tiểu tử này quá huênh hoang... Sâu kiến mà dám lớn lối... Ha ha! Không thể róc xương rút gân y, ta chết không nhắm mắt!”

“Nhất định phải lột da rút xương y!”

“Nhấn nạy, nhấn nạy, đợi khi khôi phục đã rồi lúc đó muốn thế nào cũng được!”

“Nhất định phải nhện! Một con kiến Thần huyền kỳ thì bố trí được cái gì, trừ phi là Chân tiên tam, tứ trọng mới có thể tạo thành uy hiếp đến cấm chế.”

Tử đồng sắc cổ điện hiện rõ từng ma ảnh tức xì khói, gào lên bảo nhau, quả thật quần ma loạn vũ.

Ngụy Tác đã có kết quả thăm dò sơ sơ.

Trừ cổ điện có Hoang tộc đại năng được lam sắc thần văn bao trùm thì những tòa điện khác đều trống trơn, tương đương với từng pháp trận đại cấm đặc biệt. Các cổ điện tuy chất liệu giống nhau nhưng được khắc vào không biết bao nhiêu phù văn và thần văn nên gã không thể làm gì được.

Bất quá mặt đất khá phẳng, như dùng văn thiết tinh kim chế thành, không thấy có nguyên khí dao động.

“Đại loạn xuất đại năng, các hạ đúng là nhân vật đỉnh nhọn nhất thời đại này, không ngờ lớn mật như thế, các vực ngoại thiên ma đều sợ.” Thấy Ngụy Tác dừng lại quan sát mặt đất, Trưởng Tôn thế gia lão tổ vốn tan dần uy năng, còn muốn đi vào chột cảm thán, “Thanh niên, thời gian của lão phu không còn nhiều, có thể giúp được gì chăng?”

“Trưởng Tôn tiên bối, có thể giúp tại hạ bày cấm chế này không?” Ngụy Tác thấy thân thể Trưởng Tôn thế gia lão tổ như biến thành nước, ngũ quan cũng mờ đi thì biết không phải lúc cảm thương mà hành lễ rồi đưa cách bố trí “Tứ phương vân giới cấm” trong Chân linh cấm kinh của nữ tử rục rờ cho lão.

“Tứ phương vân giới cấm” để ổn định nguyên khí trong một khu vực, để khi thiên kiếp phát động thì khu vực đó không bị nguyên khí dao động loạn xạ ảnh hưởng tới. Đạo đại cấm này cần thời gian khắc thần văn và phù văn rất lâu mới xong, không như “Định đỉnh tứ phương” đại cấm, đem tới như trận kỳ.

Trưởng Tôn thế gia lão tổ đi sớm hơn gã dự tính nên gã cần nhanh chóng bố trí cấm chế ngăn cản thần thức tra xét, tránh bị các Hoang tộc đại năng phát hiện động cơ thật sự mà liều mạng. Gã thậm chí định bố trí pháp trận cách tuyệt thị tuyến và cảm quan của chúng thì sẽ càng phóng tay. Trưởng Tôn thế gia lão tổ bố trí giúp “Tứ phương vân giới cấm” thì càng cho gã có thêm thời gian.

“Chắc được. Lão phu sẽ liều mạng giúp các hạ bố trí đại cấm này.” Trưởng Tôn thế gia lão tổ nhìn kỹ cách bố trí “Tứ phương vân giới cấm” rồi cười, “Không ngờ trước khi chết, lão phu còn được cùng các hạ làm một việc điên cuồng thế này, ở đây dẫn động thiên kiếp, đối phó ngàn ấy vực ngoại thiên ma!”

“Tiền bối làm những gì hôm nay, ngày sau sẽ được tu đạo giới truyền tụng.” Ngụy Tác bảo Trưởng Tôn thế gia lão tổ rồi đưa cách bố trí mấy đạo cấm chế cho Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ, “Giúp mỗi bố trí mấy cấm chế này.”

Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ tuy bị Phổ độ thần quang độ hóa, là người hầu trung thành nhất nhưng cảnh giới và tu vi còn nguyên, bố trí cấm chế không thành vấn đề.

“Hoang tộc không bố trí cấm chế dưới đất, quả nhiên có thể lợi dụng!”

Ngụy Tác thử khắc phù văn pháp trận đơn giản nhưng mắt chột ánh lên vì phù văn pháp trận nhanh chóng thành công mà không gây ra thay đổi.

Xác định xong, Ngụy Tác cẩn thận bố trí đại trận cách tuyệt thần thức tra xét, có ghi trong Chân linh cấm kinh và ảo quang cấm chế cách tuyệt thị tuyến.

“Y nói gì, vực ngoại thiên ma lại co về còn y bố trận?”

“Ngụy đại ca thật quá lợi hại!”

Ngoài hắc sắc quang khung, bọn Trưởng Tôn Cảnh càng lúc càng bội phục Ngụy Tác.

Ngụy Tác đã chuẩn bị, tại Đại Hỉ tông đã tham ngộ mấy cấm chế rất có khả năng bố trí được, nên nguyên liệu và tinh thạch đã gom xong, thậm chí đã thử khắc phù văn, chỉ là đại cấm như “Tứ phương vân giới cấm” cần ngưng luyện thần văn, mình gã không thể vừa bố trí vừa ngưng luyện thần văn, những cấm chế khác không có gì khó.

Chỉ không đầy một canh giờ, đại trận cách tuyệt thần thức đã bố trí xong, từng làn quang hoa kỳ dị khuếch tán trên nghìn dặm.

Tiếp đó, lại là ảo quang đại cấm, không đầy một canh giờ là màn sáng mênh mông bao trùm hắc sắc quang khung, cả bọn Trưởng Tôn Cảnh ở ngoài cũng không thấy tung tích Ngụy Tác.

Bọn Ngụy Tác không ngồi yên, ba người Vương Vô Nhất liên tục bố trí mấy cấm chế chặn thiên kiếp và mê hoặc thần thức Hoang tộc đại năng, quang diễm và vân khí bao trùm hắc sắc quang khung.

Ngụy Tác và Trưởng Tôn thế gia lão tổ được cấm chế yểm hộ đi vào tử đồng sắc điện vũ. Tối ba nghìn mấy trăm dặm, quy mô khó tưởng tượng nổi.

Cách cổ điện có Tứ tí hoang tộc đại năng bảy, tám trăm dặm, Trưởng Tôn thế gia lão tổ bố trí Tứ phương vân giới cấm, Ngụy Tác cùng bố trí cấm chế khác.

Hai ngày sau, Hoang tộc đại năng trong tử đồng cổ điện chưa có động tĩnh gì, Trưởng Tôn thế gia lão tổ đã khắc xong thần văn cuối cùng của Tứ phương vân giới cấm.

“Lão phu sắp chết rồi, không thể cùng các hạ sánh vai đối địch, tới đây trông vào mình các hạ.” Bố trí xong Tứ phương vân giới cấm chi hậu, Trưởng Tôn thế gia lão tổ tắt quang hoa, thân thể tan như hơi nước.

” Trưởng Tôn Tiểu Như nha đầu bội phục các hạ sát đất, chúng ta cùng đối địch, coi như có duyên, nếu các hạ qua được lần này, sau này Trưởng Tôn thế gia gặp nạn, mong các hạ giúp cho.” Trưởng Tôn thế gia lão tổ không hề khách khí.

“Nhất định!” Ngụy Tác hành lễ với Trưởng Tôn thế gia lão tổ.

Trưởng Tôn thế gia lão tổ gật đầu, hóa thành từng quang tinh, tan đi.

Bọn Vương Vô Nhất còn bận rộn ngoài rìa, Ngụy Tác đứng cạnh Trưởng Tôn thế gia lão tổ đang tiêu tan, cả hắc sắc quang khung như chỉ còn mình gã.

1157. Chương 1155: Kịch Hay Bắt Đầu Rồi

“Vương Vô Nhất, các hạ kích phát cỗ phù này ra tìm bọn Trưởng Tôn Cảnh xem đã đưa pháp khí bố trí ‘Định đỉnh tứ phương’ đến chưa, nếu rồi thì mang vào. Bảo họ là Trưởng Tôn tiên bối không còn, nhưng tình huống không sao, không cần vào.”

Trưởng Tôn thế gia lão tổ không còn, Ngụy Tác đứng lặng một lúc rồi đưa hai cỗ phù cho Vương Vô Nhất.

Cỗ phù có thể rạch hắc sắc quang khung này thì lúc gã và Trưởng Tôn thế gia lão tổ vào đã chỉ còn ba tấm, dùng mất một rồi thì chỉ còn lại hai cho Vương Vô Nhất ra vào.

Coi như gã không thể ra vào nữa, trừ phi phát động thiên kiếp phá tan hắc sắc quang khung.

Gã không ra vì không ai dám chắc các Hoang tộc đại năng lúc nào xông ra, vạn nhất lúc gã đi mà chúng xông ra thì tình thế rất phức tạp.

Vương Vô Nhất vừa đi, Ngụy Tác lại bố trí cấm chế.

Thoáng sau, hắc sắc quang khung vang khẽ, Vương Vô Nhất lại đi vào.

“Ngụy đạo hữu, pháp khí Định đỉnh tứ phương đã đưa tới, trừ ra còn không ít thủy hệ yêu đơn và linh đơn.” Vương Vô Nhất đưa mấy nạp bảo nang cho gã.

“Được!”

Ngụy Tác mục quang hơi lóe lên, mở một nạp bảo nang ra, bảo đỉnh bằng năm, sáu người bay lên.

Bảo đỉnh khắc đầy phù điều phù văn, cùng tinh thạch các màu.

Trừ ra còn năm mươi tinh trụ cỡ một thước bay lên.

“Cả ba theo cách này mà bố trí đại cấm.” Liếc qua các pháp khí, Ngụy Tác đưa phương pháp bố trí “Định đỉnh tứ phương” đại cấm cho bọn Vương Vô Nhất.

Tất cả gật đầu, nhanh chóng vào việc.

“Định đỉnh tứ phương” đại cấm khó ở chỗ luyện chế pháp khí, xong rồi thì tương đương với trận kỳ, cứ theo phương vị và cự ly xác định mà bố trí thì sẽ xong. Với Vương Vô Nhất thì rất dễ, không đầy nửa canh giờ là xong xuôi.

...

“Tiểu tử này giở trò gì!”

“Còn có người ra vào, lẽ nào y định dùng cấm chế đối phó chúng ta?”

“Không cần lo, tu đạo giới hiện tại không có cả chân tiên, cấm chế của y tối đa sẽ bị uy năng cấm chế của chúng ta phản kích, không thể động đến uy năng tòa điện này.”

Trong khi bọn Ngụy Tác liên tục bố trí cấm chế, Hoang tộc đại năng trong tử đồng cổ bàn luận.

Nếu bọn Trưởng Tôn Cảnh và Ngụy Tác nhìn thấy tình hình trong điện thì càng giật mình.

Giống như trong khoang thuyền, thạch quan được khảm trên vách, gồm tới hai tầng, nhiều hơn bọn Ngụy Tác dự tính, tới hơn hai trăm cái.

Trừ Hoang tộc còn sinh cơ thì trong quan tài đá còn không ít thì thể Hoang tộc đại năng, tỷ lệ chừng ngang nhau.

Tuyệt đại đa số thi thể Hoang tộc đại năng đều tan nát, toàn thân như thần thiết nhưng đầy vết thương đáng sợ, có những thi thể nát đầu, trên mình là vô số vết thủng, thậm chí chỉ còn một phần ba thân người.

Trong số khoảng một trăm Hoang tộc đại năng còn sinh cơ, có tới hơn bảy mươi rời thạch quan, xếp bằng dưới đất.

Tứ tí hoang tộc đại năng đang thi pháp, lam sắc thần dược còn cỡ nửa nắm tay.

Thương thế của gần trăm Hoang tộc đại năng có khả năng sống lại cũng cực kỳ đáng sợ, có người bị nát thành mấy mảnh, có người bị xuyên tâm mạch, có người nát đầu. Có người còn có nguyên khí lấp lóe, uy năng bị đối phương giáng vào đến giờ chưa tan.

Những Hoang tộc đại năng còn sống và số thi thể thể hiện trận chiến khi xưa thảm liệt cỡ nào, đồng thời thể hiện rõ sinh cơ và thần thông của Hoang tộc cỡ nào.

Ngụy Tác không hề biết gì, nếu thấy cảnh tượng trong điện thì điều may mắn nhất là các đại năng trong đó không quá cao cấp, tu vi tối cao là Bát tí Hoang tộc đại năng, trừ ra chỉ còn Lục tí hoang tộc đại năng, hơn nữa Bát tí Hoang tộc đại năng xuất thủ thì có vẻ không xong, thân thể đã khô tựa hồ bé hơn một chút.

Định đỉnh tứ phương đại cấm bố trí xong, Ngụy Tác lại bỏ nửa ngày bố trí một pháp trận phòng ngự, rồi xếp bằng sau cổ điện.

Đã bố trí hết những pháp trận hữu dụng trong Chân linh cấm kinh, số còn lại hoặc không đủ uy năng hoặc cần ít nhất chân tiên tu vi mới bố trí được.

Hiện tại coi như mọi thứ chuẩn bị xong, tiếp theo cần lợi dụng Vạn cổ thánh vương kinh khắc thần văn, đề thăng nhục thân tu vi, rồi đợi thời cơ dẫn động thiên kiếp.

Cộng thêm sáu dải Trưởng Tôn thể gia tìm được, tám dải mà Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ hiến lên, Ngụy Tác hiện có đến ba mươi một đại đạo thần. Khắc được càng nhiều, tỷ lệ chống lại thiên kiếp càng lớn.

“Ngụy đại ca thế nào rồi?” Trưởng Tôn Tiểu Như hỏi.

Từ lúc Vương Vô Nhất ra rồi vào, thiếu nữ coi Ngụy Tác là thần tượng này cứ mỗi canh giờ lại hỏi thế.

Hắc sắc quang khung trầm mặc, pháp kính của Trưởng Tôn thể gia toàn là ánh sáng mờ ảo, không thấy được cảnh tượng.

Bọn Hoàng Đạo Quân mỗi lần nghe thấy thế lại cười khổ.

Ai cũng khản trương, nhưng ai cũng biết lúc này chỉ mình Ngụy Tác có thể xử lý.

Ai cũng biết Ngụy Tác hiện đang đùa với lửa trong thùng dầu, cách nghĩ của gã rất rõ là kéo dài thời gian, không chỉ có thể dùng Vạn cổ thánh vương kinh khắc thêm thần văn mà còn khiến các Hoang tộc đại năng khôi phục thêm thực lực, có thêm sức chống lại thiên kiếp. Nhưng làm thế cực kỳ nguy hiểm, vạn nhất các Hoang tộc đại năng có ai đó triệt để khôi phục thì thần thông sẽ không thể tưởng tượng nổi, ít nhất Bát tí Hoang tộc đại năng là không ai địch được.

Hiện tại Ngụy Tác đang đánh cược, xem các Hoang tộc đại năng có dễ dàng khôi phục không, xem họ có hiếu kỳ với truyền thừa của gã, muốn qua gã mà biết về Linh tộc nên dù khôi phục thì động thủ cũng không giết gã mà sẽ bắt sống.

Trong vụ đánh cược lạnh sống lưng này, Ngụy Tác còn có thể lợi dụng Vạn cổ thánh vương kinh nhập thần văn, quả khiến bọn Hoàng Đạo Quân thập phần thán phục.

Thì gian cứ trôi đi...

“Ta được rồi, ra tóm tiểu tử đó!” Trong cổ điện vang lên giọng nói giận dữ, một Hoang tộc đại năng ngự bị nứt đứng lên, nghiêng rằng.

Hoang tộc đại năng này cao năm trượng, huyết nhục như đã trọng sinh tựa lam sắc tinh thiết, y có bốn tay, lưng có hai bọc nhô lên, như thể là đôi cánh hoặc hai tay sắp mọc. Y rực hắc quang, khí tức hơn hẳn Tứ tí hoang tộc đại năng.

Tứ tí hoang tộc đại năng cũng đang xếp bằng điều tức, mọi Hoang tộc đại năng còn sống đều rời thạch quan, hơn trăm người xếp bằng dưới đất. Tứ tí hoang tộc đại năng tựa hồ hao tổn quá độ nên không thể thi pháp, lam sắc thần dược chưa hao hết, còn chừng cỡ trứng chim câu.

“Ta cũng có thể xuất thủ, chúng ta cùng ra, tiểu tử đó không thể chạy thoát.” Một giọng the thé vang lên, là một tu sĩ đại năng nhỏ thó, mặc hoàng sắc pháp y kiểu văn sĩ, đầu tóc trắng ngần, mặt như khô lâu, huyết nhục tan hết, trông không khác nào lão quỷ. Đại năng này hiện rõ chân tiên khí tức, thời đỉnh cao ít nhất cũng là chân tiên.

“Đừng vội...” Bát tí Hoang tộc đại năng quát ngăn, “Hiện tại còn hơn nửa tộc nhân cực kỳ hư nhược, nếu triệt đi cấm chế, bị uy năng chấn động thì ít nhất một phần ba chúng ta mất mạng, đợi thêm chút nữa đi, khi chúng ta xuất thế, dù y chạy đến chân trời góc biển cũng không thoát được.”

“Được!” Hoang tộc đại năng cao lớn là văn sĩ lão quỷ hung hãn nhìn ra ngoài rồi xếp bằng tiếp.

“Được rồi...”

Không biết bao lâu sau, Bát tí Hoang tộc đại năng lên tiếng. “Oành!” Cổ điện như nổ tung, hơn bảy mươi Hoang tộc đại năng đứng dậy.

Ma uy vô cùng vô tận cùng ma khí như nước triều chấn động.

Từng thân ảnh cao lớn đứng đó như viễn cổ ma thần trở về.

Gần ba mươi Hoang tộc đại năng khác vẫn chưa thể hành động nhưng mắt rực ma quang, khác nào sét nổ trên không, tiếng gầm trầm trầm vang vọng.

“Sáu, bảy vạn năm sau, chúng ta lại sống lại.”

“Hiện tại thiên địa đã khác, không ai ngăn được Hoang tộc, thời đại của chúng ta bắt đầu.”

Bát tí Hoang tộc đại năng cất giọng già nua, Lục tí hoang tộc đại năng vung tay, hồng quang dồn vào một pháp trận trong điện.

Lam sắc thần văn tan đi, các Hoang tộc đại năng kích động gào lên.

“Chát!”

Đồng thời, Ngụy Tác xếp bằng trong điện cũng mở bừng mắt đứng dậy, mắt như có lãnh điện găm vào hư không.

So với trước, gã như có thêm vô số đạo khí tức huyền diệu, đứng dậy là khí tức kiên nghị và quả quyết như lợi kiếm bắn ra.

“Các vị lão quái, đa tạ các vị đợi sáu, bảy vạn năm nay, kịch hay bắt đầu rồi!”

Nói với cổ điện đoạn tiếng nổ vang lên, thủy linh nguyên khí chấn tan Thiên nguyên thần đơn, chảy vào thể nội gã.

“Kia là...”

Ở ngoài hắc sắc thương khung, bọn Trưởng Tôn Cảnh cả kinh!

1158. Chương 1156: Thiên Kiếp Lần Đầu Tiên Sau Vạn Năm

Thiên nguyên thần đơn đở nguyên khí vào chân nguyên của Ngụy Tác, hai thần huyền hóa thân kịch liệt chấn động.

Đây là cảm giác dị thường huyền diệu, khi Ngụy Tác cảm giác được nguyên khí của hai thần huyền hóa thân kịch liệt chấn động, phát sinh biến hóa thì thiên địa cũng chấn động.

Như có một ngọn núi đổ xuống một ngọn khác, rồi lại thêm từng ngọn nối nhau, vô số vô hình đại sơn đổ xuống theo phản ứng dây chuyền.

Bên ngoài hắc sắc quang khung, bọn Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn Tiểu Như, Hoàng Đạo Quân đều thấy trên vô tận cao không biến thành hồng sắc, từng làn song không nhìn rõ nhưng cảm nhận được với tốc độ kinh nhân lan đi.

“Không xong! Đi mau, không thì sẽ bị ảnh hưởng!”

“Không kịp rồi, chúng ta còn một pháp khí!”

Tích tắc đó, ai nấy triệt để biến sắc, hai lão nhân Trưởng Tôn thế gia tể xuất pháp khí như Đẳng tiên đài, quang hoa lóe lên, ai nấy biến mất, xuất hiện cách đó hơn vạn dặm.

Hắc sắc quang khung bao trùm hơn ba nghìn mấy trăm dặm, vị trí của họ cách gần bốn nghìn dặm nhưng tích tắc đó, ai cũng nhận ra khí tức hủy diệt.

“Định lui hả!”

Dù thế, bọn Hoàng Đạo Quân vẫn thấy chưa đủ, lại toàn lực phát động độn quang, cuốn bọn Trưởng Tôn Tiểu Như lui đi.

“Thiên kiếp phát động!”

“Ngụy đại ca đã phát động thiên kiếp!”

“Vạn năm nay không ai dẫn động thiên kiếp, giờ Ngụy Tác dẫn động!”

Tích tắc đó, ai nấy nín thở, tâm thần chấn động đến mức không thể dùng ngôn ngữ hình dung, từ trung tâm là sơn cốc trong hắc sắc quang khung, vạn dặm cao không chợt biến thành màu hồng ngọc đỏ rực!

Vô tận cao không như có mấy vạn viên cổ thiên long phun lửa, tiếng nổ ầm ầm vang vọng.

Từng dải hồng sắc thiên hỏa dày đặc như cánh cửa, vạch lên vô số quỹ tích chói lòa trên không, trút như mưa rào.

Tình cảnh không thể tưởng tượng nổi!

“Sao thế, lẽ nào có tiên binh xuất thế?”

“Thiên địa nguyên khí sao lại chấn động lợi hại thế, bí địa nào đó mở ra hả?”

“Lẽ nào có sao rơi?!”

Tích tắc đó, đừng nói bọn Hoàng Đạo Quân mà cả gần Thiên khung Vân Linh đại lục cách mấy vạn dặm cũng có tu sĩ nhận ra biến hóa kinh nhân.

Nhất thời, vô số tu sĩ đều bị hấp dẫn, thập phần chấn kinh đổ về xem chuyện gì.

“Kích phát pháp trận!”

Tích tắc đó, Ngụy Tác hít sâu một hơi, quát to với bọn Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết rồi kích phát “Tứ phương vân giới cấm” cùng hơn nghìn viên thủy hệ yêu đơn và linh dược như vô số minh châu lơ lửng dày đặc quanh mình.

“Oành!”

Đỉnh đỉnh tứ phương đại cầm được bọn Vương Vô Nhất phát động, bốn quang mang theo vô số quang phù cỡ bàn tay quay tít dâng lên trong hắc sắc quang khung, quang phù phun lên như suối.

Tứ phương vân giới cầm mà Trưởng Tôn thế gia lão tổ hoàn thành trước khi chết phát động, vô số quang văn bay múa trên hư không.

“Cách!” Ngụy Tác lấy ra hơn nghìn viên thủy hệ yêu đơn và linh dược, cơ hồ chỉ tích tắc là tan, thiên kiếp đã bị gỡ triệt để dẫn động, từ Thần huyền tứ trọng đột phá Thần huyền ngũ trọng thì hai thần huyền hóa thân cũng biến thành hai tổ ong lớn, vô số khiêu vị há ra hút nguyên khí.

“Chuyện gì thế nhỉ?”

“Sao nguyên khí dao động có thể kinh nhân thế được!”

Trong cổ điện, Hoang tộc đại năng vốn hào hứng, chuẩn bị mở ra một thời đại mới đều như rơi xuống vực sâu.

Ai nấy kích động gầm lên, Hoang tộc đại năng chuẩn bị thiên hạ vô địch đều rùng mình ngẩn nhìn.

Lam sắc thần văn quanh cổ điện còn chưa tan, từ trong nhìn lên chỉ thấy đỉnh điện nhưng ai nấy đều ngẩn đầu.

Ai cũng nhận ra khí tức đáng sợ cực độ.

“Oành!” “Oành!” “Oành!” “Oành!” “Oành!” ...

Tích tắc đó, vô số văn tinh thiên hỏa đốt cháy tất ở ngoài, xô lên hắc sắc quang khung.

Mỗi dải thiên hỏa đều có tốc độ khó tưởng tượng nổi, nổ vang chói tai, trông như màu đỏ rất thuần túy nhưng xung kích lên hắc sắc quang khung thì mang theo vô số kim sắc hỏa diễm.

Kim sắc hỏa diễm là tinh thần chân hỏa và thái dương chân hỏa!

Nhất thời, hắc sắc quang khung bùng lên ánh lửa, như vô số hỏa liên bùng nổ!

“Đáng chết, không phải đại cầm do tiểu tử đó bố trí! Là thiên kiếp!”

“Tiểu tử đó dẫn động thiên kiếp!”

Tích tắc đó, Bát tí Hoang tộc đại năng kêu lên.

“Cái gì, thiên kiếp!” Gần như mọi Hoang tộc đại năng đều toát mồ hôi, ai nấy tuy đều có tu vi chân tiên, có vài người từng trải thiên kiếp nhưng càng từng trải rồi càng hiểu thiên kiếp đáng sợ. Nhưng đó là điển phong tu vi của họ!

Bị trọng thương trí mệnh, rồi sáu, bảy vạn năm chìm trong phong ấn, các Hoang tộc đại năng không ai dám nói mình còn nổi năm thành thần thông so với lúc đỉnh cao?

Dù còn thành chiến lực, toán Hoang tộc đại năng này cũng không chống được lâu, như ngọn nến sắp hết, từ từ cháy còn được một lúc, còn cơ hội tìm sáp nhỏ thêm vào, nếu đốt to lên thì cạn hết ngay.

“Đừng giải khai cấm chế! Mau kích phát cấm chế!” Không rõ Hoang tộc đại năng nào đột nhiên ré lên.

“Không được, chỉ còn cách xông ra giết tiểu tử đó, không thì cấm chế ở đây và chúng ta lúc này vị tất ngăn được!”

“Thiên kiếp sẽ khiến nguyên khí rối loạn, thần thức bị ảnh hưởng, ai biết được y ở đâu?” Đồng thời, Hoang tộc đại năng khác kinh hoảng thất thố.

Ngần ấy Hoang tộc đại năng đều hoảng loạn, không biết nên nghe ai.

Trong hắc sắc quang khung, Ngụy Tác đột nhiên ngẩn nhìn.

Hắc sắc quang khung sáng rực vô số hồng sắc quang diễm.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” ...

Hắc sắc quang khung bị vô số hỏa quang đâm thủng, một dòng chảy hơi nóng khó tưởng tượng nổi dồn lên.

“Ghi chép quả nhiên không sai, ban đầu là Hỏa vân thiên kiếp!”

“Thiên địa nguyên khí hỗn loạn đến mức này. Được lắm, chúng càng không thể đến giết ta!”

Dòng chảy khó tưởng tượng nổi đổ xuống, Ngụy Tác hít sâu một hơi, tỏ vẻ kinh hãi.

Thiên địa đang nổi giận!

Thần thức gã chỉ bao trùm được gần trăm dặm, ngoài tầm đó đều uốn cong.

Giờ mà các Hoang tộc đại năng lao ra cũng không thể nhanh chóng phát hiện được gã.

Đây mới chỉ là bắt đầu!

Trong vòng vạn toàn là các loại uy năng!

“Hoang tộc đại năng xây lên chỗ này và các Hoang tộc đại năng hiện tại đừng để mất vọng!”

Ngụy Tác lẩm bẩm, vung tay lấy một thứ như thạch cầu ra.

Là Thần hoàng thạch đơn chuyên môn ngăn chặn thiên hỏa.

Thiên hỏa tụ cả tinh thần chân hỏa và thái dương chân hỏa từ trên cao giáng xuống, nhiệt lượng kinh nhân thì tinh kim phẩm giai cực cao cũng tan chảy, thuật pháp nguyên khí phát ra sẽ tan ngay, chỉ bằng tu vi chống lại là không thể nào, hiện tại hi vọng duy nhất của gã là cấm chế được Hoang tộc đại năng để lại uy mãnh một chút.

“Chát!”

Cơ hồ hắc sắc quang khung vừa bị phá, Ngụy Tác mới thoáng có ý nghĩ thì mọi tử đồng sắc cổ điện sáng lên như sống lại.

Đạo đạo thần quang xung thiên như vô số thần thổ hóa sinh, nghênh đón thiên hỏa vô cùng vô tận khuyên.

“Ta... không phải chứ?”

Ngụy Tác giật nảy mình, vì trong tử đồng sắc cổ điện gần gã nhất dấy lên chân tiên khí tức đáng sợ, phượng hoàng thần quang suýt nữa quét trúng gã. Hai cổ điện gần gã nữa, một phát ra mặc lực sắc quang hoa, hình thành quang trụ xung thiên như cây cột chống trời, một phát ra lam sắc quang hoa, hình thành một quang tráo, bao trùm gần trăm dặm, kể cả Ngụy Tác và pháp trận gã bố trí.

Chỗ Ngụy Tác đứng bố trí ba phòng ngự pháp trận, có ba tầng linh quang quang tráo bao lấy. Tử đồng sắc cổ điện phát ra lam sắc quang tráo thì không ảnh hưởng đến Ngụy Tác và cấm chế của gã, coi như tự thêm một quang tráo khổng lồ.

Nhất thời, Ngụy Tác chỉ thấy đạo vô số đạo thần quang từ sơn cốc bay lên và vào thiên hỏa.

Thiên hỏa ngút trời nhưng hiểm tia nào lọt xuống, sơn cốc dâng lên không biết bao nhiêu linh quang quang tráo, thiếu số thiên hỏa xung kích lên không thể uy hiếp nổi.

Gã tế xuất Thần hoàng thạch đơn, đồng thời hơn mười pháp khí cùng pháp bảo chuyên chặn thiên hỏa cũng được lấy ra, nhưng hình như không cần tới, dẫn động thiên kiếp xong thì như xem kịch vậy.

“Các vị lão bà, các vị lão hữu, mau ra xem kịch hay.”

Ngẩn ra rồi Ngụy Tác như tỉnh mộng, tế xuất Đại chử thiên tạo hóa bình.

1159. Chương 1157: Tiêu Hao Chiến Một Cách Gian Khổ

“Sao thế, gió sao lại lớn thế, còn cả hào quang sáng rực?”

Ngụy Tác dẫn động thiên kiếp, không chỉ cách tám, chín vạn dặm cũng thấy nguyên khí dao động kinh nhân, cả tu sĩ trong Thiên khung cũng thấy thiên địa dị tượng.

Nguyên khí lưu động hình thành cơn bão, vân khí trên không sáng lên lạ lùng.

“Lẽ nào Thiên khung có vấn đề?” Liên tưởng đến lời Ngụy Tác nói là Thiên khung sẽ sụp, nhiều tu sĩ đều quan sát Thiên khung nhưng rời khỏi Thiên khung thì nhận ngay ra vấn đề, càng lúc càng nhiều tông môn và tán tu đổ về nơi Ngụy Tác dẫn động thiên kiếp.

Đồng thời, Ngụy Tác cực kỳ chuyên tâm phát ra uy năng đỡ Đại chư thiên tạo hóa bình lên đầu, đón đỡ thiên hỏa xung kích.

“Chát!” Mỗi làn thiên hỏa xung kích lên đều nổ vang nhưng Đại chư thiên tạo hóa bình vẫn trơ ra.

Hiện tại trong sơn cốc, nhiều tử đồng cổ điện bùng lên uy năng, cấp chân tiên trở lên cũng không ít, bất quá Ngụy Tác chỉ dám ngoan ngoãn để thiên hỏa xung kích lên Đại chư thiên tạo hóa bình, không dám để cái bình ngạnh tiếp uy năng, khó phá được đã đành, quan trọng là dùng Đại chư thiên tạo hóa bình đón đỡ thì khó chống chế được, không cẩn thận là bị đánh văng đi xa lắc.

Khi bên ngoài toàn là thiên hỏa, thần thức cũng bị uốn cong, không rõ, phương vị thì bị văng đi là không thể tìm được.

“Xem ra ngàn ấy đại năng độ kiếp, không ai qua được Hỏa vân thiên kiếp đơn giản như ta.”

Ngụy Tác ngẩn đầu nhìn thiên tượng, từ lúc dẫn động thiên kiếp đến giờ chỉ mấy chục tích tắc nhưng ông trời cũng như cháy lên ép xuống, trừ thiên hỏa vô cùng vô tận trút xuống, thỉnh không dày đặc mây màu, cách đỉnh đầu không đầy nghìn trượng, đặc đến như đất nhão, mà toàn là hỏa vân, nhiệt lực kinh nhân khiến già và bọn Vương Vô Nhất như ở trong lò lửa. Bất quá mỗi tử đồng cổ điện trong sơn cốc đều như đại năng Thần huyền tứ ngũ trọng, thậm chí chân tiên xuất thủ chống lại thiên kiếp, dù là thiên hỏa cũng có thể chống nổi, xem ra Hỏa vân thiên kiếp này thì già không tổn công lắm cũng qua được.

Quả nhiên, nửa tuần hương qua đi, không có tia thiên hỏa nào uy hiếp được Ngụy Tác, hỏa vân trên không biến hóa, trừ từ từ chuyển thành màu vàng kim thì tiếng sấm nổ ầm ầm không ngớt, đột nhiên kim sắc quang mang đổ xuống.

Vô số kim sắc quang mang và bạch sắc quang mang như cự mãng, cự long xung kích xuống.

“Bắt đầu trút xuống rồi!”

Ngụy Tác không còn cơ hội nữa, theo những ghe chếp gom được, uy lực Cửu thiên cuồng lôi vượt xa thiên hỏa, lại kéo dài một tuần hương.

“Xoạt!” “Oành!”

Mới chạm vào Cửu thiên cuồng lôi, Ngụy Tác thấy hắc sắc thần quang vốn như ma đao quét trên không trung bị lôi quang đánh tan.

Một chớp sau, lục sắc thần quang tới tả như lá chuối bị lôi quang đánh tan.

“Cách!”

Tử đồng sắc cổ điện cách già không xa, toát lên mặc lục sắc quang hoa, hình thành quang trụ xung thiên có vẻ không chống nổi lên có tiếng nứt vỡ.

Sơn cốc vốn yên bình tiếng sấm và lôi cương khí tức chấn động.

“Lợi hại thế hả?”

Lần này Ngụy Tác không ngồi yên được, để giảm bớt khản trương trong lòng nên kêu to, tế xuất một ảnh gỗ đào và kim ngân lưỡng sắc tàn bố, che lên đỡ mặc lục sắc quang trụ. “Cả ba không cần làm gì, cứ giữ Đại chư thiên tạo hóa bình để đừng văng đi!” Đồng thời, Ngụy Tác bảo Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ.

Tình hình này thì giai đoạn này khó mà giữ được tất cả cấm chế, nơi khác thì già kệ chứ mấy chục dặm quanh mình thì phải tìm cách giữ được, không thì chỉ Cửu thiên cuồng lôi mà đã bị đánh tới tả, tất già không tiếp tục chống chọi được.

Đại chử thiên tạo hóa bình thì gã khẳng định phải phân tâm quản lý, sợ một mình không lo xong nên mới để bọn Vương Vô Nhất trông nom hộ.

Miếng gỗ đào của Ngụy Tác và kim ngân lưỡng sắc tàn bố được tế xuất che trước mặt lục sắc quang trụ thì bị lôi quang cỡ thùng nước xung kích lên, có điều không phá được mảnh gỗ đào còn kim ngân lưỡng sắc tàn bố lóe quang hoa, hút hết lôi quang trong mây trăm trượng vào rồi bùng lên lôi quang thái cực đồ, chống lại cuồng lôi trên không.

Có hai pháp khí tương trợ, cổ điện phát ra mặt lục sắc quang hoa giảm hẳn áp lực, không đến nỗi sụp đổ.

“Phù!” Ngụy Tác chưa kịp đắc ý, không đầy một tuần trà là mảnh gỗ đào rung lên, bốc lửa, hai ba tích tắc sau thì kim ngân lưỡng sắc tàn bố cũng vang lên tiếng xé.

Ngụy Tác tế xuất pháp khí cùng pháp bảo tuy đều chuyên để chống lại thiên nhưng thiên kiếp được gọi là thiên kiếp vì uy lực quá kinh nhân.

“Hai pháp bảo này chỉ được một chốc? Tiến nào!”

Ngụy Tác lúc này đã hiểu thiên kiếp đáng sợ thế nào, nhưng trừ nghiến răng chống chọi thì gã cũng hết cách, duy nhất có thể an ủi mình là Cửu thiên cuồng lôi lợi hại như thế, Hoang tộc đại năng không xuất hiện chứng tỏ đang sợ hãi, rút cổ trong cổ điện. Hú vang đoạn gã lấy ra một pháp khí hình viên ngói vàng óng, đỡ trên mặt lục sắc quang trụ.

“Trời cũng thủng hả?”

Cách gã ít nhất một vạn sáu, bảy nghìn dặm, bọn Trưởng Tôn Tiểu Như và Trưởng Tôn Cảnh cứng người, lôi quang chói lòa chiếu họ sáng rực, có lúc lại chiếu thành màu vàng.

Trước mặt họ là biển sét mênh mông, như những cây trụ từ trên trời trút xuống.

Đừng nói chống đỡ, dù từ xa nhìn thì họ cũng rùng mình.

...

“Mẹ nó chứ, vẫn là Độ ách kim ngọa hữu dụng!”

Trong vô tận lôi hải, Ngụy Tác rống lên, vừa kích phát kim hoàng sắc viên kính đã bị đánh vỡ.

Lôi quang vô cùng vô tận trút xuống tạo áp lực tâm lý quá lớn, gã cũng không phân rõ thời gian, không biết đã được bao lâu, liên tục tế xuất mười pháp khí đều bị hủy.

“Đừng thế! Mới khen thì đã không chịu nổi?”

Cơ hồ Ngụy Tác vừa tắt tiếng kêu, mảnh ngói vàng chống chọi được khá lâu, chặn không biết bao nhiêu lôi quang cũng nổ tung, hóa thành vô số kim sắc lưu quang.

“Vương Vô Nhất, từ lúc lôi quang trút xuống đến giờ là bao lâu?”

Bất quá đến giờ Ngụy Tác không còn sợ, vừa lấy ra bảo tán pháp khí, vừa hỏi bọn Vương Vô Nhất.

“Chừng nửa tuần hương.” Vương Vô Nhất không có khái niệm sợ hãi, nhanh chóng đáp lời.

“Cửu thiên cuồng lôi mới qua một nửa? Không được, xem ra chỉ bảo vệ được quanh quang tráo này.”

Ngụy Tác nhanh chóng tính toán, tổng cộng gã gom được một trăm sáu mươi bảy chuyên pháp bảo và pháp khí chống lại thiên kiếp, hai mươi món để chống lại thiên hỏa ở đợt đầu, với Cửu thiên cuồng lôi là hai mươi lăm món thì đã hao mất mười. Tuy Cửu thiên cuồng lôi diễn ra được quá nửa thời gian nhưng còn mấy đợt lôi cương oanh kích, giữ được càng nhiều, tỷ lệ thành công càng cao.

Ngụy Tác vừa toàn lực kích phát Liệt khuyết tàn nguyệt và Đẳng tiên pháp vực, trong tình huống nguyên khí cực kỳ hỗn loạn, các loại cửu thiên lôi hỏa giằng xé, nguyên khí uy năng yếu ớt thì Liệt khuyết tàn nguyệt và Đẳng tiên pháp vực chưa tới chỗ lôi quang tiền đã tan tành.

Với thiên kiếp, thuật pháp tựa hồ không hữu dụng bằng pháp thuận hoặc thai thể pháp bảo.

“Choang!”

Mắt Ngụy Tác ánh lên, vung tay lấy ra một kim sắc liên đài đại pháp tọa đáy khắc tứ diện thiên tôn ném lên không.

“Oành!” “Oành!” “Oành!” ...

Ba, bốn dải lôi quang giáng xuống, kim sắc liên đài pháp tọa bị Ngụy Tác dùng để chặn mặc lục sắc quang trụ bị đánh thành kim sắc dịch thể, không chỉ nát ra mà tan chảy.

“Được, dù gì cũng hữu dụng!”

Ngụy Tác không sợ mà mừng, tế xuất kim sắc bình đài.

Kim sắc liên đài pháp tọa là Tứ thần vương pháp tọa, vật của Hoàng Thiên đạo. Gã thử coi nó thành pháp thuẫn, tuy chỉ một chốc nhưng cũng coi là hữu dụng.

Hiện tại gã đã biết thiên kiếp đáng sợ thế nào, là trận chiến tiêu hao dị thường gian khổ, nên thà rằng hao hết pháp bảo và pháp khí cũng phải giữ lại những thứ chuyên môn chống lại thiên kiếp để dùng về sau.

1160. Chương 1158: Huyền Diệu Trong Thiên Kiếp

Như hai người dùng đồ ném nhau xem ai có nhiều hơn.

Thắng thì giữ được mạng, thua thì mất mạng, biết rõ pháp bảo và pháp khí dù phẩm giai bất phàm cũng chỉ chống được một chút nhưng không thể tiếc.

Hiện tại Ngụy Tác tế xuất kim sắc bình đài là thứ Vạn Hoàng công tử thường dùng, do yêu thú kéo, lúc tại sơn môn Hoàng Thiên đạo thì y không sử dụng mà để trong nô thú nang, mọi thứ trong đó đều thành tro, chỉ còn thứ này.

Pháp bảo này uy năng bán tiên giai nhưng Ngụy Tác tế xuất lai thì bị hơn mười đạo lôi quang oanh kích liên không chịu nổi, nát thành mấy mảnh văng đi.

“Hỏa giao xích, Thanh long phiên! Vương Vô Nhất, có thứ gì cứng thì đưa cho mỗ!”

Ngụy Tác gầm lên ầm ức, đưa một cái thước bẹt lóe hồng quang mà lá phan do thanh sắc tinh kim ti tuyến chế thành lên.

Đại đa số pháp bảo và pháp khí của gã đều để chỗ bọn Cơ Nhã, may mà lần tấn công Hoàng Thiên đạo thì pháp bảo và pháp khí gom được đều giữ lại, từ Hoàng Đình tông cũng gom được thêm không ít pháp bảo và pháp khí, nên hiện giờ mới có thể thiêu đốt như đốt củi. Bất quá tình huống hiện tại thì càng nhiều thứ để xài càng tốt.

Hỏa giao xích hòa Thanh long phiên là huyền giai trung phẩm pháp bảo lấy được từ sơn môn Hoàng Thiên đạo, bất quá kích phát là hỏa nguyên vừa hóa thành hỏa giao trên sợi xích, chưa kịp chui ra là bị lôi hỏa xé tan, Thanh long phiên cũng vậy, thanh quang không thể ngưng kết thành hình.

“Chát, chát, chát!” Như mưa trút lên tàu lá chuối, chỉ sau năm, sáu tích tắc là Hỏa giao xích và Thanh long phiên thành tro.

Hỏa giao xích và Thanh long phiên bị phá, Ngụy Tác đã chuẩn bị trước lại ném thêm Ngũ lôi quyển và Kim cương di lạc – hai thứ lấy được trong sơn môn Hoàng Thiên đạo, còn Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ được gã bảo thì đưa ra năm pháp bảo. Xem ra bọn Hoàng Đạo Quân tuy độ hóa ba người nhưng vẫn để lại pháp khí cùng pháp bảo.

“À?” Lấy Ngũ lôi quyển và Kim cương di lạc vốn có thai thể không tệ ra, chân mày gã giật giật.

Gã nhận ra cùng với cuồng lôi là không ít tinh thần nguyên khí.

“Vương Vô Nhất, Bích Tỳ tông tông chủ, giúp mỗ trông Đại chư thiên tạo hóa bình! Tô Thần Huyết, các hạ phụ trách kích phát pháp bảo chống lại, chú ý giống mỗ, đừng lãng phí!”

Tích tắc đó, Ngụy Tác hạ quyết định, lấy mấy trăm pháp bảo giao cho liễu Tô Thần Huyết, đồng thời thi triển Thiên long quần tinh tối thể thuật.

Không nhìn lồi hải kinh nhân bên ngoài, ai mà thấy Ngụy Tác lúc này tắt bật cười.

Vì gã đang tắt bật, đang lúc thần huyền đột phá, thần huyền hóa thân hút nhiều nguyên, đồng thời gã muốn khiến nhục thân mạnh hơn nên cũng thi triển Thiên long quần tinh tột thể thuật hút thiên địa nguyên khí, lại không yên tâm về tâm Tô Thần Huyết, sợ y không chú ý đến các cổ điện quanh đó, nên gã lấy ra hơn nghìn viên thủy hệ yêu đơn và linh dược rồi lại uốn theo long hình tu luyện, chốc sau lại nhìn Tô Thần Huyết, chỉ dẫn mọi thứ.

“Cửu thiên cuồng lôi sắp hết rồi!”

Đột nhiên, Vương Vô Nhất bảo, Ngụy Tác lạnh mình, dừng tu luyện Thiên long quần tinh tột thể thuật.

Vì gã không thể tính chuẩn xác thời gian, nên dặn bọn Vương Vô Nhất tính hộ.

Quả nhiên, Vương Vô Nhất vừa tắt tiếng chưa lâu, sấm sét như thùng nước thừa dần nhưng tiếng sấm trong kiếp vân dày hơn, không biết có bao nhiêu thần vương đang gõ trống, mặt đất rung không ngớt.

Ngụy Tác biết sẽ là thiên lôi địa hỏa càng mãnh liệt, liếc qua thì thoáng kinh hãi, Tô Thần Huyết còn bốn mươi mấy pháp bảo và pháp khí.

Tuy pháp bảo và pháp khí đốt như đốt củi nhưng cấm chế quanh mình còn giữ được hai mươi lăm pháp bảo và pháp khí để chống lại đợt thứ này này trừ mười một món đã dùng thì vẫn còn tới mười bốn.

“Ầm!”

Mười mấy tích tắc sau, ngọn lửa chói mắt đến mức khó tưởng tượng nổi từ trên không giáng xuống, dải sáng khiến tất cả nhức mắt này lớn cỡ mặt bàn, do Cửu thiên lôi cương và thiên hỏa tụ lại.

“Được lắm, các vị Hoàng tộc đại ca, đa tạ các vị!”

Ngụy Tác lại hú vang, mặt đất rung lên, phía ngoài sơn cốc sập xuống, rừng rực vô số hắc hỏa, ngừng thành đủ hình dạng quỷ quái nổ tung nhưng trong sơn cốc trừ không ngừng chấn động thì không hề sụp xuống.

Qua ghi chép lấy được, gã biết lần này là Thiên lôi địa hỏa, không chỉ thỉnh không trút xuống lôi cầu, hỏa mạch cũng bị dẫn động, phun ra vô số hắc sát hỏa khí, thượng hạ giáp công, khiến tu sĩ như đứng trên miệng hỏa sơn chống lại thiên uy, lúc trước gã đã bày ra trấn địa cấm chế nhưng xem ra phe Hoàng tộc còn bố trí đại cấm trấn áp địa khí cao minh hơn nhiều, địa mạch thành như tám thép!

“Tô Thần Huyết, dừng tay!”

Chưa kịp mừng, Ngụy Tác tròn mắt.

Tô Thần Huyết liên tiếp tế xuất hai pháp bảo, bị một thổi vào là tan như tuyết băng.

Hắc sát hỏa khí tỏa đi, nhiệt lực khiến thai thể pháp bảo thông thường khó chống nổi, thêm nhiệt lực của lôi cầu thiên hỏa thì pháp bảo vừa còn chống nổi lại thành dụng.

“Biến thái cỡ này thì thật không để người ta sống nữa!”

Ngụy Tác cũng hết cách, đành đem mười bốn món vừa tiết kiệm được và hai mươi món tiết kiệm được từ đầu ra dùng. Lúc đó gã chỉ có thể cảm tri tối đa được trăm dặm, nhưng tiếng thần thiết nổ vang và tiếng sụp đổ liên hồi cho thấy trong sơn cốc có nhiều tử đồng cổ điện sập xuống.

“Lần này hết cách rồi, đành tiêu hao pháp khí cùng pháp bảo chuyên môn chống lại thiên hỏa, thiên lôi vậy. Tiếp theo là Vãn tinh thiên hàng, vãn thạch trong hư không loạn lưu bị nguyên khí kéo xuống, Vãn tinh thiên hàng có lực xuyên rất lớn, mỗi đạo đều như trường mâu của thần ma, pháp bảo và pháp khí thông thường cũng có tác dụng, cứ đem ra chống lại.”

Ngụy Tác thoáng nghĩ rồi bỏ luôn ý định tiết kiệm pháp khí cùng pháp bảo chống lại thiên kiếp, ba mươi lăm món tiết kiệm được và ba mươi một món được tính sẵn cho đợt này đều giao cho Tô Thần Huyết để chú ý sử dụng như trước. Gã toàn lực bổ sung nguyên khí mà thần huyền pháp tướng cần, đồng thời Thiên long quần tinh tột thể thuật hút tinh thần nguyên khí tu luyện.

“Tinh thần nguyên khí kinh nhân thể này, thần huyền biến hóa thật quá huyền diệu!”

Ngụy Tác cảm giác rõ tinh thần nguyên khí trong vạn dặm còn hơn Phong Ngô Thương toàn lực phát động thuật pháp, nồng độ còn tăng với tốc độ kinh nhân. Cảm giác này như nổi thông mạch đất với chín tầng trời, không cần cả quá trình thiên kiếp, chỉ cần hai, ba lần tu luyện Thiên long quần tinh thôi thể thuật như thế này thì nhục thân tu vi tất tăng cao.

Huyền diệu nhất thì chỉ Ngụy Tác hiểu được, những ghi chép về thiên kiếp đều không nhắc tới, thần huyền pháp thân của gã hút nhiều nguyên khí, đồng thời hút cả tinh thần nguyên khí, tinh thần nguyên khí vừa tăng cường thần huyền pháp thân thì tựa hồ khiến quá trình thần huyền pháp hút nguyên khí chậm lại.

Ngụy Tác trước kia dù là lúc kim đơn đột phá hay thần huyền đột phá, tuy hút nguyên khí kinh nhân, hình thành thiên địa dị tượng nhưng chỉ trong tích tắc, có điều hiện giờ gã nhận ra thần huyền đột phá thì lại kéo dài như thiên kiếp, thiên kiếp kết thúc thì thần huyền mới hoàn thành đột phá.

Chống lại thiên kiếp, tức là chống lại thiên địa ý chí, so kè tiêu hao, nhưng vô hình trung thì đột phá và thiên kiếp lại là một, khiến Ngụy Tác hoài nghi thiên địa phải chăng cũng có nhân tính, cố ý áp chế gã, đề phòng gã đột phá xong thì thần thông tăng cao, tỷ lệ thành công chống lại thiên kiếp cao hơn.

“Thiên lôi địa hỏa sắp tan rồi.” Ngụy Tác không rõ đã bao lâu, đột nhiên giọng Vương Vô Nhất vang lên.

“Chỉ còn ngần ấy?” Ngụy Tác liếc Tô Thần Huyết là chặt chặt nuốt nước bọt, gã giao thêm cho Tô Thần Huyết ba mươi lăm món, cộng lại là sáu mươi sáu pháp khí, hiện tại chỉ còn chín món.

1161. Chương 1159: Đại Năng Hoang Tộc Thét Lên

Ngụy Tác thấy kiểu tiêu hao này quá đáng sợ, nhưng nếu các đại năng từng độ kiếp hoặc đã độ kiếp xong thấy thế, tất sẽ tắt tiếng.

Tuyệt đại đa số đại năng độ kiếp đến giai đoạn thiên lôi địa hỏa đều cực kỳ gian khổ, thậm chí phải dựa vào nhục thân và linh dược mà cũng khó tránh bị thương, Ngụy Tác hiện tại không chỉ giữ lại được pháp bảo và pháp khí ở giai đoạn này mà còn giữ được cả cấm chế ở mấy cổ điện, chỉ mới bị tiêu hao, chưa đến độ phải liều mạng.

Bất quá khó trách, Hoang tộc bố trí nơi này, cấm chế còn hơn đại năng chuẩn bị cho độ kiếp.

Tu đạo giới đã vạn năm không ai dẫn động thiên kiếp, tương đương với những thứ để độ kiếp trong cả vạn năm đều tụt vào tay gã.

Đại năng độ kiếp xưa nay không thể gom được ngần ấy pháp bảo và pháp khí thích hợp chống lại thiên kiếp!

Hiện tại nhược điểm duy nhất của Ngụy Tác là thiếu kinh nghiệm, không hiểu thấu thiên kiếp như thượng cổ đại năng, cũng không tìm được nhiều ghi chép liên quan, không thì gã sẽ chuẩn bị nhiều pháp bảo có thai thể rắn chắc hơn.

“Ồnh!”

Tích tắc sau, tiểu thần pháp bảo nổ tung, Tô Thần Huyết bớt đi một pháp bảo và pháp khí.

Kiếp vân như đại lục ép xuống lại biến hóa, lôi hỏa và hắc sát địa hỏa bay tứ tung chợt thưa đi, màu của kiếp vân từ đỏ đậm thành rực rỡ đủ màu, yêu dị khôn tả.

Ngụy Tác biết là Vãn tinh thiên hàng còn đáng sợ hơn, thừa cơ lôi hỏa thừa thốt thì gã nhìn quang trong tầm mắt, quang hoa từ dưới đất bớt đi một nửa, chừng tỏ tử đồng sắc cổ điện trong sơn cốc bị hủy hoại một nửa.

“Nhục thân của ta e là đứng im cho Hắc Bồ Đề thiên mẫu na dùng mọi cách cũng không thể lay động.”

Đồng thời Ngụy Tác thử phát một đạo Duy ngã tâm kiếm, chém lên tay.

Từ lúc Trương Tôn thế gia lão tổ bố trí xong Tứ phương vân giới cấm rồi chết, đến khi thiên kiếp bắt đầu là gã dùng Vạn cổ thánh vương kinh được tám thần văn, diễn ra Thiên lôi địa hỏa là gã toàn lực thi triển Thiên long quần tinh thôi thể thuật hút tinh thần nguyên khí tu luyện, thu lợi vô cùng, nhận ra nhục thân

như được rèn giữa, tăng thêm một cấp, trừ phi tự dùng nhục thân đánh mình chứ chỉ uy năng thuật pháp không thể gây ra thương tổn.

“Đến rồi! Tô Thần Huyết, dừng tay!”

Đột nhiên, kiếp vân vang lên tiếng rít chói lói, như có thứ gì từ thình không cực xa kéo tới, Ngụy Tác cũng hơi đau, bọn Vương Vô Nhất thậm chí kêu lên thê thảm, dùng chân nguyên che kín tai.

“Xoạt!”

Kiếp vân đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng, lóe lên quang trụ.

Quang trụ hoàn toàn do không khí bị ép lại hình thành.

Tích tắc đó, một đạo diễm quang với tốc độ khó tưởng tượng nổi bắn xuống.

Diễm quang là một viên vẩn thạch rực cháy, trông như cái dùi!

“Toàn lực giữ mở giữ Đại chư thiên tạo hóa bình!” Thấy đạo diễm quang, Ngụy Tác trước mắt tối sầm, nghiêng răng kêu ro.

Gã vừa thử nhục thân, cảm thấy hơi đặc ý, thậm chí nếu nhẹ nhàng qua được lớp này, tôi luyện nhục thân thì sẽ tương đương với một món thần binh, đủ chống lại uy năng bán chân tiên của Tứ tí hoang tộc đại năng. Nhưng gã đành bỏ ngay ý định, tốc độ của vẩn thạch khó tưởng tượng nổi, thần thức của gã còn tạm bắt kịp chứ bọn Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết không thể, bảo họ dùng pháp bảo và pháp khí đáng che chắn hộ là bất khả thi.

Cũng như trước, đạo diễm quang thứ nhất giáng xuống, kiếp vân biến thành tổ ong, vô số vẩn thạch đủ kích cỡ, tốc độ hơn hẳn cực hạn phản ứng của thần huyền đại năng, cùng lôi hỏa kinh nhân xung kích xuống.

“Không xong!”

Ngụy Tác quét thần thức, chuẩn bị kích phát pháp bảo chặn thần kiếm vẩn thạch, tức thì biến sắc.

Nhiều tinh quang thấp thoáng, tốc độ còn hơn vẩn thạch, như những mũi kim nhỏ chọc tới, Ngụy Tác còn đỡ, tuy tê dại, chân nguyên và khí huyết lưu động hơi bị ảnh hưởng, nhưng Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ thì ré lên, thậm chí trên mình bốc khói.

Cùng vẩn tinh giáng xuống là không chỉ vẩn thạch tốc độ cực kỳ kinh nhân, còn vô số tinh thần nguyên khí, tinh thần xạ tuyến, đủ sát thương thần huyền đại năng!

“Vu thần nữ nói thứ này có thể hữu dụng!” Ngụy Tác vung tay lấy hỗn kim sắc tàn phiến cỡ gian phòng ra che phía trên gã và bọn Vương Vô Nhất.

Hỗn kim sắc tàn phiến lấy được từ tay Lâm Phong Hoa, Vu thần nữ cũng có một mảnh, nàng ta cho biết đây có thể là mảnh vỡ của cửa vô thượng pháp bảo từ viễn cổ tu đạo giới thường dùng để ngao du thái hư, xuyên qua tinh không nên có thể ngăn được tuyệt đại đa số tinh thần nguyên khí.

“Quả nhiên khả dĩ!” Tế xuất hỗn kim sắc tàn phiến, Ngụy Tác nhận ra tinh thần xạ tuyến đều bị ngăn lại, không hề chiếu xuống chỗ bọn Vương Vô Nhất. “Hả!” Nhưng rồi gã suýt thổ huyết mất to vì tử đồng sắc cổ điện kích phát mặc lục sắc quang trụ đã không chống nổi, quang trụ tan đi thì cổ điện cũng tắt quang hoa, xuất hiện vết nứt.

Mất thì mất, Ngụy Tác không dám dừng, nếu uy năng phản kích của các đại cấm tổn hủy thêm thì cổ điện có kích phát linh quang quang trảo nhưng không chịu nổi, lúc đó sẽ phải dựa vào chính mình, nên vừa buột miệng mắng là gã tế xuất một cái lò hương che cho một tử đồng sắc cổ điện đang nguy ngập.

“Lực xuyên thấu đáng sợ thế này! Mỗi đạo vẩn tinh tương đương với ra thần quang do thần huyền đại năng phát!” Ngụy Tác tế xuất pháp bảo hình lò hương lấy được từ Hoàng Đình tông ra, uy năng huyền giai trung phẩm, thai thể là đỉnh cấp tinh kim Yên chi kim hiếm có nhưng với chặn bốn đạo vẩn thạch thì đã bị xuyên qua.

Bọn Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn Tiểu Như và Hoàng Đạo Quân Giá cách thiên kiếp mấy trăm dặm quan sát cũng chấn động không nói thành lời.

Thình không như nát vụn, chỉ thấy vô số lưu quang bắn xuống liên hồi, cơ hồ hình thành một màn sáng, mặt đất bị cắt phẳng từng lớp, hóa thành phù thổ, phù thổ lại bị thổi tan không còn gì.

“Sao thế?”

Từ lúc Ngụy Tác dẫn động thiên kiếp đến giờ đã gần ba tuần hương, phạm vi thiên kiếp bao trùm quá rộng nên các tu sĩ ở gần có thể thoáng thấy chỗ thiên kiếp và đều ngẩn ra vì sợ.

...

“Đừng có biến thái như thế!” Trong thiên kiếp, Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt.

Trong kiếp vẫn có vẫn thạch như thần kiếm đâm xuống, không cần bọn Vương Vô Nhất tính thời gian, gã cũng biết Vẫn tinh thiên hàng sắp kết thúc.

Gã đã tiêu hao hết những pháp bảo có thai thể tạm được, gom từ Hoàng Thiên đạo, Hoàng Đình tông, pháp bảo và pháp khí chống lại thiên kiếp và hai mươi sáu món chuẩn bị sẵn cho đợt này cũng hết, vì pháp khí cùng pháp bảo để ngăn chặn Cửu thiên âm phong và âm lôi nguyên khí khác hẳn nên gã thậm chí đem ra dùng trước mấy món để chặn Kim phong hỏa tuyến thì mới qua được, giữ cho mấy Hoang tộc đại cầm không tan.

Kiếp vẫn lại biến hóa.

Kiếp vẫn rực rỡ biến thành xám xịt, như một vùng đất ép lên sơn cốc.

Thình không mờ đi, biến thành màu lam thẫm.

“Ô ô ô ô...” Tiếng gió như từ tinh không vọng về.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” Từng tia sét lóe hơi quang và bạch quang từ trên không như dây leo lan đi, không rơi xuống ngay mà tụ lại trên không, hình thành các loại hình dạng, có tia hình thần thú nhưng đại đa số là quang nhân.

“Thần thú hình thiểm điện, nhân hình thiểm điện, âm phong này... Độ kiếp! Có người độ thiên kiếp! Trời ạ, vạn năm nay, sau cùng cũng có tu sĩ dẫn động thiên kiếp!”

Trong các tu sĩ ở ngoài cũng có tiền bối kiến thức bất phàm hiểu ra, không nén được mà ré lên như phát cuồng.

“Sao mà ngăn được?!” Ngụy Tác cũng nhột nhạt mặt mày.

Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ cũng run lên, không phải vì sợ và vì lạnh.

Cả sơn cốc là một cơn mưa u lam sắc quang nhận.

Nhiệt độ trong sơn cốc giảm đến mức ngang với băng hàn pháp vực, Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết cơ hồ không lưu chuyển nổi chân nguyên và khí huyết.

Ngụy Tác vừa kích phát một pháp khí chuyên môn chống lại Cửu thiên âm phong nhưng chỉ mấy chục tích tắc là bị hủy.

Trừ Cửu thiên âm phong còn nhân hình và thú hình thiểm từ kiếp vẫn chui ra.

Số pháp bảo và pháp khí Ngụy Tác chuẩn bị chỉ còn hai mươi món, theo tình huống thông thường thì cấm chế quanh đó khó còn.

“A!”

Sơn cốc đột nhiên có vô số tiếng kêu hãi hùng.

“Cấm chế đó không chống nổi nữa!” Ngụy Tác biết tử đồng cổ điện của Hoang tộc đại năng sắp sập.

1162. Chương 1160: Lò Sắt Sinh Mạng Tên Thiên Kiếp

Ngụy Tác đoán không hề sai.

Tử đồng cổ điện có các Hoang tộc đại năng là nơi có uy năng phòng ngự mạnh nhất.

Nhưng chống lại liên bốn đợt, lam sắc thần văn bao quanh tử đồng cổ điện bắt đầu tan đi, mọi Hoang tộc đại năng chìm vào hoảng sợ.

“A!”

Một Hoang tộc đại năng chỉ có hai tay nhưng mọc cánh đen chột suy sụp tâm lý, rục rịch hắc sắc thần quang, hình thành một quang cầu, từ trong tử đồng cổ điện sắp sụp lao ra, định chạy khỏi phạm vi thiên kiếp.

Nhưng không đầy năm trăm trượng, tử hắc sắc quang cầu bị Cửu thiên âm phong chém tan, Hoang tộc đại năng đó bị đông cứng rồi tan thành tro.

“Ngu xuẩn!”

Bát tí Hoang tộc đại năng vỗ tám cánh tay lên không khí, thần quang lấp lánh, tựa hồ Hoang tộc đại năng kia không bị Cửu thiên âm phong đánh chết thì lão cũng lấy mạng y, “Trong thiên kiếp, thần thức đều bị uốn cong, dù lao thẳng thì cũng thành vòng, một vạn dặm tương đương với mấy vạn dặm lúc bình thường, người lao như thế mà thoát thì còn là thiên kiếp hả?”

“Làm sao bây giờ?” Mấy Hoang tộc đại năng ré lên.

“Còn gì nữa, thay nhau dốc sức chống lại!” Bát tí Hoang tộc đại năng dùng ánh mắt sát nhân nhìn mấy đại năng kêu gào, cùng lúc tử đồng cổ điện sập xuống.

“Người! Người! Cả người! Mau toàn lực xuất! Còn lại nghe theo hiệu lệnh của ta!” Tử đồng cổ điện sập xuống, Bát tí Hoang tộc đại năng gầm lên, chỉ vào ba Hoang tộc đại năng.

“A!”

Ba Hoang tộc đại năng đó không sung sướng gì, một người nát ngực, hai người không còn tí huyết nhục nào, dù qua được thiên kiếp thì cũng không hiểu có chống nổi thương thế và đủ nguyên khí sống tiếp không, nên cả ba rống lên, hai người phát ra màn sáng, đỉnh đầu một người lóe quang, bản mệnh pháp bảo như cái đĩa bằng huyền thiết bay lên.

“Âm lôi này có thể truy tung khí tức tu sĩ! Sao mà chặn được!”

Đồng thời, Ngụy Tác càng nhột nhột, Cửu thiên âm phong có vẻ thừa hơn lôi hỏa, tinh thần xạ tuyến cũng bị hỗn kim sắc tàn phiến chặn lại, xem ra thứ lợi hại hơn thì nó cũng chặn được. Nhưng quan trọng là Cửu thiên âm phong giáng xuống nhân hình thiểm điện và thú hình thiểm điện lại như vật sống, chia làm hai, một lao vào phía gã, một đổ về xa hơn.

Ngụy Tác biết nguyên khí dao động của thị tu sĩ và pháp có sức hấp dẫn nhân hình thiểm điện và thú hình thiểm điện như nam châm hút sắt. Làn còn lại khẳng định là phe Hoang tộc đại năng đang chống cự, không phải sấm sét kiểu này có sinh mệnh, biết truy tung địch thủ.

Nhưng lúc đó uy lực mỗi nhân hình thiểm điện và thú hình thiểm điện thậm chí còn hơn lôi cầu, tích tắc là mấy chục dải hoặc cả trăm dải lóe qua, sao có thể ngăn nổi.

Cứ thế này đừng nói hai mươi pháp khí cùng pháp bảo chuẩn bị sẵn, dù sáu mươi món cũng không chống nổi!

“Không biết Đại thành khi thiên kinh có thể thu hút luồng sét biến thái này không!”

Ngụy Tác cũng hết cách, hai tia ngân sắc thần quang từ sau lưng bay ra, hóa thành hai phân thân bắn đi.

Hai phân thân lao ra, nhân hình thiểm điện và thú hình thiểm điện bị hút tới quá nửa!

“Được rồi!”

Ngụy Tác sáng mắt.

“Keng!” “Keng!” “Keng!”

Tốc độ thi pháp của gã vượt cực hạn bình thường, phân thân bay ra liên tục.

Tuy thi triển Đại thành khi thiên kinh sẽ không ngừng tiêu hao chân nguyên và khí huyết, như cắt một chút sọt thịt ra, với tình huống hiện tại thì không đáng gì.

“Ha ha! Sấm sét này dù gì cũng không phải vật sống, bị nguyên khí dao động kịch liệt hấp dẫn!”

Ngụy Tác cũng há miệng vì phân thân lao ra thì nhân hình thiểm điện và thú hình thiểm điện đang xô đến quang tráo chỗ gã lại tản đi, có khi va vào nhau hoặc va vào Cửu thiên âm phong mà tan thành lôi cương khí tức.

Cửu thiên âm phong uy lực đại giảm, đối với Ngụy Tác thì qua được lớp này.

“Các vị có nhiều sét như thế chứng tỏ còn chống nổi, vậy thì nên giúp tiểu đệ thêm chút nữa, hắc hắc.” Thấy chống chọi được, Ngụy Tác trở nên nhản nhở, đảo mắt thi triển Đại thành khi thiên kinh, tách phân thân lao về phía các Hoang tộc đại năng.

Trong thiên kiếp, thần thức và uy năng đều bị uốn cong, Ngụy Tác hiện tại muốn phát uy năng đánh tới cũng không trúng, nhưng quan trọng là nhân hình thiểm điện và thú hình thiểm điện bị nguyên khí dao động thu hút, phân thân lao ra thì dọc đường đã bị đánh tan nhưng sấm sét bị dẫn đến gần chỗ các Hoang tộc đại năng, ủa tới như ong vỡ tổ.

“A! A! A!”

Ngụy Tác nhẹ nhàng hẫ, lại nhân thể thừa gió bẻ măng, coi như nhà mình nhiều chuột thì đào lỗ trên tường nhà hàng xôm rồi dùng bánh thị dẫn sang, phe Hoang tộc đại năng triệt để điên cuồng. Vốn nhân hình thiểm điện và thú hình thiểm điện đều là âm lôi mang theo tinh thần chân hỏa, hai loại uy năng cực lạnh cực nhiệt cùng với sấm sét nổ vang, chống đỡ không dễ tí nào, giờ đột nhiên nhiều hẫ lên thì ai cũng xanh lét mặt mày.

“A!” Một Tứ tí hoang tộc đại năng tể xuất bản mệnh pháp bảo hình kim sắc bài ra bị đánh nát, thân thể nổ tung như gỗ mục, sinh cơ tắt ngóm, hao tổn quá mức mà chết.

“Sao lại thế!” Bát tí Hoang tộc đại năng kêu lên không dám tin, cách một tiếng, làm nát nền đất. Chỉ một thoáng, đã đổ đến toán thứ ba mà Cửu thiên âm lôi còn nhiều hơn khiến người từng trải thiên kiếp như lão không thể hiểu nổi.

Toán Hoang tộc đại năng này tu vi với tu đạo giới hiện tại thì đều nghịch thiên nhưng chiến lực tối đa khôi phục được ba bốn phần mười, so với Ngụy Tác còn một điểm kém hẫ là không có pháp bảo, trước khi bị phong ấn thì các Hoang tộc đại năng khác đã lấy hết ra đại chiến cùng Linh tộc, để chống lại thiên kiếp thì đành dựa vào tu vi và bản mệnh pháp bảo.

“Người! Người! Cả người! Xông lên!” Bát tí Hoang tộc đại năng hết cách, gọi ba Hoang tộc đại năng khác bù vào, xem ra không chỉ thuần túy và Ngụy Tác và thiên kiếp đua tiêu hao mà có tới ba phe cùng đua tranh.

“A!” Một Hoang tộc đại năng toàn lực thi pháp chột nứt mi tâm, thương thể vỡ ra, bạch sắc thần quang tỏa khắp toàn thân, y tan thành từng mảnh màu lam.

“Phù!” Một Hoang tộc đại năng đang điều tức vì quá hư nhược, không chịu nổi uy năng chấn động và tinh thần nguyên khí nên gục ngã.

...

Thiên kiếp đối với các Hoang tộc đại năng đã biến thành một lò sát sinh tập trung, mỗi tích tắc qua đi là có một Hoang tộc đại năng xuất thế đủ dọa chết không biết bao nhiêu tu sĩ lại mất mạng, khó khăn lắm mới qua được sáu, bảy vạn năm, chưa kịp oai hùng thì đã chết ở đây.

“Tiểu tử, ta phải xé xác người!” Tứ tí hoang tộc đại năng cảm lam sắc thần được gần như nát lòng, không sao ngờ nổi một tiểu nhân vật trong mắt y lại dồn tất cả vào cảnh này!

“Ha ha ha... Phân, phân, phân thêm này, bay đi, bay đi, bay vào bụi hoa nào. Cửu thiên âm phong dừng đến, nhân hình thiểm điện a, thú hình thiểm điện đến thêm đi.”

Lúc đó mà các Hoang tộc đại năng thấy đáng về Ngụy Tác thì e giận đến chết mất quá nửa, vì gã vừa thi triển Đại thành khi thiên kinh vừa hầm hừ.

Trong thiên kiếp mà còn như thế, Ngụy Tác là đầu tiên trong mấy vạn năm nay, dù Linh Lung Thiên thấy cũng sẽ muốn cho gã một cước.

1163. Chương 1161: Sơn Cùng Thủy Tận

“Cửu thiên âm phong sau cùng cũng sắp kết thúc, nếu dài thêm một chút, lớp tối ngắn hơn một chút thì tốt.”

Nhấn nhớ thi triển Đại thành khi thiên kinh đoạn Ngụy Tác thấy kiếp vân lại đổi màu, từng tia Cửu thiên âm phong sáng rực như lưỡi dao cùng nhân hình thiểm điện, thú hình thiểm điện thừa dần, xem ra đợt thiên uy đặc biệt này sắp kết thúc.

Nhờ Đại thành khi thiên kinh mà giai đoạn cực kỳ nguy hiểm này lại còn nhẹ nhàng hơn giai đoạn trước, hai mươi pháp bảo và pháp khí vốn chuẩn bị sẵn còn lại tới năm, tử đồng cổ điện trong linh quang quang tráo của Ngụy Tác vẫn nguyên, độ kiếp kiểu này thật khó hình dung.

Bất quá thấy Cửu thiên âm phong và âm lôi sắp biến hóa, Ngụy Tác khẩn trương hẳn, vì biết sắp đối diện với khảo nghiệm nghiêm khắc nhất.

Những ghi chép về thiên kiếp của gã chỉ đến Kim phong hỏa tuyền là hết, ngay cả Kim phong hỏa tuyền thì cũng không biết nhiều, chỉ biết là tinh thần xạ tuyền tụ tập tinh thần chân hỏa và vẫn thiết xạ lưu, uy năng càng đáng sợ. Cụ thể uy năng đến mức nào thì không ghi rõ, tuy đã chuẩn bị bốn mươi tư pháp bảo và pháp khí, nhưng gã không chắc có bao nhiêu món thích hợp.

Cũng không biết sau Kim phong hỏa tuyền còn uy năng gì.

“Chuẩn bị sẵn thi thể của chúng, Kim phong hỏa tuyền tới đây thì lực xuyên thấu càng kinh nhân, phổ thông thần thiết cũng sẽ bị nung chảy! Thi thể chúng còn hữu dụng hơn pháp bảo.” Trong khi Ngụy Tác chờ đợi xem uy năng cụ thể của Kim phong hỏa tuyền thì ở chỗ các Hoang tộc đại năng đã tan tác, Bất tí Hoang tộc đại năng rung rung tám cánh tay, bảo những ai còn sống gom thi thể các Hoang tộc đại năng lại để ngăn đỡ.

Trước khi thiên kiếp phát động, có tới hơn bảy mươi Hoang tộc đại năng khôi phục hoạt động và tạm thời có thể thi pháp nhưng hiện tại chỉ còn năm mươi mấy. Những Hoang tộc đại năng được cứu trị về sau, chưa kịp khôi phục nguyên khí đều chết.

Hiện tại năm mươi mấy Hoang tộc đại năng đều sắp tuyệt vọng, không chỉ gom những đồng bạn vừa chết về, mà cả thi thể những đồng bạn sẵn có ở cổ điện cũng được gom lại. Nhục thân các Hoang tộc đại năng này không kém gì thai thể pháp bảo, có thể đem chặn đỡ.

“Thiên kiếp, là thiên kiếp...”

“Thiên kiếp lại thế này, đáng sợ như thế.”

“Tu đạo giới hiện tại còn có người có thể dẫn động thiên kiếp!”

Càng lúc càng nhiều tu sĩ nhìn thấy thiên kiếp, đó không phải là chấn động bình thường, nhiều người tắt tiếng trước uy năng như thủy ngân trút xuống đất cùng kiếp vân đô như địa lục đè lên. Càng lúc càng nhiều tông môn tu sĩ đến, tin tức có người độ kiếp tại man hoang hoang nguyên lan đi cực nhanh, càng nhiều tu sĩ đổ về nơi nguy hiểm này mà không biết là trong thiên kiếp tù cầm số lượng kinh nhân các lão ma.

Nhiều người kích động phi phạm, đúng là may mắn, vạn năm không ai được thấy thiên kiếp mà mình lại thấy. Có người không biết người phát động thiên kiếp là Ngụy Tác nên nói cao nhân chân chính thì không nổi danh, độ kiếp kiểu này mới là bá khí, so ra thì Bá Khí chân nhân Ngụy Tác không là gì.

Lấy Ngụy Tác làm trung tâm, trong vòng vạn dặm đã bị thiên uy gọt mất một tầng đất, địa mạo hình thành một lòng cốc khổng lồ, chỗ gã và các Hoang tộc đại năng có mặt vốn là sơn cốc, vì có cấm chế nên không bị gọt, thành ra lại trở thành một đỉnh núi.

Từ vị trí bốn Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như, dùng pháp khí tăng cường mục lực là có thể nhìn thấy những công trình đồ sộ trên đỉnh núi có vô số quang hoa đáng sợ bắn ra.

“Ngụy đại ca đúng là Ngụy đại ca, như thế mà cũng qua được.”

Vốn khi Cửu thiên âm phong và âm lôi giáng xuống, Trưởng Tôn Tiểu Như cơ hồ suy sụp nhưng thấy Ngụy Tác vẫn còn sống thì nằng ta gần như sùng bái gã đến mù quáng.

...

Kiếp vân triệt để biến thành màu vàng kim kỳ dị, đột nhiên từng đạo kim quang nhỏ xíu trút xuống.

“Đến rồi!”

Ngụy Tác đang chờ đợi chột nheo mắt, kim quang quá nhỏ, chỉ như sợi tóc, trong thình không vàng rực thì rất khó nhìn ra.

“Keng!”, ngân quang từ sau lưng Ngụy Tác bùng lên, phân thành mấy phân thân lao đi.

“Vô dụng!” Gã định xem Đại thành khi thiên kinh có thu hút được Kim phong hỏa tuyến chút nào không, nhưng phân thân vừa bay ra là Kim phong hỏa tuyến dày đặc trút xuống, không hề thay đổi quỹ tích vận hành, hiển nhiên cũng như vẫn tinh, cứ thế quỹ tích bắn xuống.

Nhìn rõ Kim phong hỏa tuyến, Ngụy Tác vung tay lấy ra một bình trà cổ đồng sắc.

Bình trà do văn thiết luyện chế thành, khắc không ít pháp trận không bị tinh thần nguyên khí quấy nhiễu, trước đây lục bào lão đầu và Linh Lung Thiên chọn ra là thứ thích hợp để chống lại thiên kiếp.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”!

Kim phong hỏa tuyến giáng lên pháp bảo này thì bốc khói, đồng thời màu vàng lan khắp thai thể.

“Kim phong hỏa tuyến u xâm thực nguyên khí uy năng đến mức này hả!” Cổ đồng sắc trà hồ nhất thời chưa bị xuyên thấu, nhưng Ngụy Tác biến sắc.

Vốn trong linh quang quang tráo của gã có ba tử đồng sắc cổ điện hóa thành lam sắc thần nguyệt, lục sắc thần quang hình tàu lá chuối, và một dải xích hồng sắc thần quang trông như con rắn, ba thần uy này thấp phần uy vũ, mấy lần trước đều giúp gã đón đỡ không ít thiên uy, uy lực ít nhất cũng Thần huyền ngũ trọng.

Trừ lục sắc thần quang hình tàu lá chuối còn chống đỡ được, hai uy năng kia sắp bị xuyên thủng.

Sự thực hoàn toàn chứng minh trực giác của gã. “Oành!” Hai tử đồng cổ điện không chịu nổi uy năng mà sụp xuống, lam sắc thần nguyệt và xích hồng sắc thần quang tan hết!

Tích tắc tan vỡ đó, Ngụy Tác hiểu rõ Kim phong hỏa tuyến hoàn toàn như thần thiết vẫn tinh chảy ra ngưng tụ thành tia, lực xuyên phá và phá hoại gấp đôi vẫn tinh lúc trước trở lên!

“Vù!”

Chỉ chịu mấy tia Kim phong hỏa tuyến, bình trà mềm đi, bị thiêu chảy.

“Không được, cứ thế này, chỉ trông vào pháp bảo và pháp khí e chỉ chịu nổi nửa thời gian, cấm chế sẽ bị hủy hết!”

Ngụy Tác biết đã đến lúc liều mạng nên nghiêng rằng, kiếm quang như dòng thác chảy ra, thi triển Thiên kiếm tru tà kiếm trận.

Không dám phát ra hết, Ngụy Tác vạch kiếm quyết liên tục, từng thanh phi kiếm bắn ra nghênh đón Kim phong hỏa tuyến.

“Choang!” “Choang!” “Choang!” “Choang!” Thai thể phi kiếm đều được rèn giữa, mỗi thanh có thể chịu nổi hai, ba lần Kim phong hỏa tuyến.

Không biết bao lâu sau, hơn nghìn phi kiếm biến thành mưa ánh sáng khắp trời, bị đánh tan tành, có nhiều thanh cháy lên.

Hiện tại không còn cách nào khác, đành nghiêng răng đua theo. Thấy nghìn thanh phi kiếm đều bị hủy, Ngụy Tác nghiêng răng lấy Bất diệt tịnh bình ra.

“Choang! Choang! Choang!” Không lâu sau, Bất diệt tịnh bình rên lên, bằng tử sắc linh quang tan hết, Hoang cổ cự ngao giáp xác tan trước rồi thành tro, cái bình trở thành một cục tinh kim xù xì, Đại chư thiên tạo hóa bình như cột chống trời, bao nhiêu Kim phong hỏa tuyến xung kích lên cũng vô dụng, bọn Vương Vô Nhất và Tô Thần Huyết, Bích Tỳ tông tông chủ khổng chế cái bình quay tít, chặn được không biết bao nhiêu Kim phong hỏa tuyến, hóa ra đây lại là pháp bảo hữu dụng nhất.

Bất diệt tịnh bình cũng bị thiêu chảy, Ngụy Tác đánh lòi hết pháp bảo và pháp khí chống lại thiên kiếp ra.

“Mẹ nó chứ! Còn chưa kết thúc!”

Như gã phán đoán, dù thậm chí tiêu hao hơn nghìn phi kiếm và Bất diệt tịnh bình, chưa đến lúc kiếp vân đổi màu thì gã đã dùng hết pháp khí cùng pháp bảo chống lại thiên kiếp mà Kim phong hỏa tuyến vẫn trút xuống.

“Liều thôi!” Ngụy Tác nghiêng răng, đỉnh đầu lóe linh quang, đưa mệnh pháp bảo Bất hủ để mộc ra.

1164. Chương 1162: Món Thập Cẩm Siêu Cấp

Bất hủ để mộc giờ lên, Kim phong hỏa tuyến không thể hủy nổi, từng tia nổ vang khiến Bất hủ để mộc như được bọc một lớp vàng nhưng mảnh gỗ trơ ra.

Thần thông của đại đế đích xác khó tưởng tượng nổi.

Bất hủ để mộc chỉ là mảnh rất nhỏ, dù không bị hủy, được gã múa tít như phi kiếm nhưng Kim phong hỏa tuyến quá dày nên gã không thể ngăn được hết.

“Oành!”

Thoảng sau, cổ điện ánh lên thanh lục sắc thần quang như từng tàu lá chuối cũng không chịu nổi mà sụp đổ.

Cổ điện vốn là nơi uy năng phản kích mạnh nhất trong linh quang quang tráo Ngụy Tác có mặt, tương đương với cánh tay mặt của gã, giờ sụp đổ thì gã biết không xong. Quả nhiên, “oành!” “oành!” “oành!” mấy tiếng, mấy tử đồng sắc cổ điện khác cũng sụp xuống.

“Chát!”

Quét tan cổ điện, nhiều tia Kim phong hỏa tuyến trực tiếp giáng lên đại linh quang quang tráo ở ngoài cùng khiến quang tráo hơi trầm xuống rồi nổ tung, tử đồng sắc cổ điện duy nhất còn nguyên cạnh gã cũng sụp đổ.

Lúc đó pháp trận và đại cấm của Hoang tộc đại năng để lại đều tan, tiếp theo chỉ còn biết dựa vào gã đối diện thiên kiếp chi uy.

“Chát!” “Chát!” Vốn Ngụy Tác bố trí ba linh quang quang tráo, cộng thêm của tử đồng cổ điện là bốn tầng, có điều linh quang quang tráo của tử đồng cổ điện đặt uy năng hơn xa của gã, nên bị phá là hai tầng của gã bị phá dễ dàng.

Gã không nghĩ gì, liều mạng điều khiển Bất hủ để mộc che phía trên mình và bọn Vương Vô, vòng phòng ngự co lại còn vài tượng.

Chỉ mười mấy tích tắc, không kịp chặn là tầng linh quang quang tráo sau cùng bị Kim phong hỏa tuyến kích phá, khí tức như lò lửa bao lấy bọn gã, nếu không phải cả bốn đều là thần huyền đại năng mà là tu sĩ thông thường thì nhiệt khí này đủ biến tất cả thành than.

“Đúng là mảnh vỡ vô thượng pháp bảo ngao du thái hư.” Thứ duy nhất khiến gã may mắn là Kim phong hỏa tuyền mà Bất hủ đế mộc và Đại chư thiên tạo hóa bình không đủ che chắn xung kích lên hỗn kim sắc tàn phiến trên đầu thì không hề tạo thành tổn hại.

Tuy hỗn kim sắc tàn phiến cực kỳ dẻo dai nhưng Ngụy Tác cũng không dám buông lơi Bất hủ đế mộc. Dù gì nó cũng chỉ là mảnh vỡ, ai biết sẽ chống được bao lâu, tác dụng lớn nhất của nó là chặn tinh thần xạ tuyền, hiện tại tinh thần xạ tuyền đi theo Kim phong hỏa tuyền nhiều hơn trước mấy lần, không có hỗn kim sắc tàn phiến thì nhục thân của bọn gã sẽ bị thương cực nặng, dùng h linh dược cũng không kịp bù lại.

“A! A! A!”

Khi bọn Ngụy Tác tan nát toàn bộ cấm chế, chỉ còn vài thứ để chống đỡ thì phía Hoang tộc cũng cực kỳ thê thảm.

Thi thể mọi Hoang tộc đại năng đều được đem ra che nhưng đều bị Kim phong hỏa tuyền thiêu thành tro.

Hiện tại chỉ còn chừng bốn mươi Hoang tộc đại năng còn sống, trừ Bát tí Hoang tộc đại năng và vài ba đồng bạn thì còn lại đều bị tinh thần xạ tuyền chích vào, mọc lên bong bóng máu như mắt cá vàng, máu màu vàng pha lam chảy ra.

Ba Hoang tộc đại năng liều mạng thi pháp, hai mươi đạo hắc sắc trường nhận quay tít trên không, hình thành một vùng xoáy, bên dưới là đạo đạo lam sắc thần quang tạo thành dây leo như như cự trụ.

Kinh nhân nhất là một đạo sĩ mặc lam sắc pháp y, hóa ra nữ đạo tôn tựa vào huyết hồng sắc viên nguyệt, xếp bằng trên ngũ sắc liên đài, chân tay đều đeo pháp hoàn sáng rực, mi tâm có nốt ruồi đỏ, mắt liên tục nhỏ lệ và cánh hoa rợp trời.

Đại năng theo phe Hoang tộc này là chân tiên, chân tiên khí tức kinh nhân dấy lên như nước triều, vượt xa Tứ tí hoang tộc đại năng, tức là tu vi của y ít nhất cũng Chân tiên lưỡng trọng.

Y diễn hóa chân tiên chi uy cực kỳ bằng bạc, kinh diễm cực độ, nước mắt và cánh hoa chấn tan từng tia Kim phong hỏa tuyền, uy thế quả không thể dùng ngôn ngữ hình dung, so với chân tiên chi uy của y thì truyền thừa pháp khí của nhiều tông môn hiện nay chỉ là thứ vứt đi.

Dù thể tu sĩ đại năng này không chịu được lâu, nữ đạo tôn kinh nhân từ từ biến thành hư vô, rồi tan thành hào quang.

“A!” Lại một Hoang tộc đại năng không chịu nổi, gào lên không cam lòng, bị tinh thần xạ tuyền lấy mạng, tích tắc sau là đồng bạn biến thân thể y thành pháp thuẫn giờ lên.

Nhục thân Hoang tộc đại năng này còn kêu leng keng, bị đốt thành như tổ ong rồi tan thành tro.

“Đã một tuần hương rồi. Kim phong hỏa tuyền sao còn chưa tan?”

Bọn Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như, Hoàng Đạo Quân đều nhìn nhau.

Kim phong hỏa tuyền đã trút xuống một tuần hương, họ đều thấy ngoài xa có độn quang của tu sĩ sáng lên, nhiều tu sĩ đang tới, thời gian một tuần hương như mấy đợt trước sắp hết, nhưng Kim phong hỏa tuyền không hề thừa đi.

“Sao thế?”

Ngụy Tác ở trong thiên kiếp cũng kinh ngạc nhìn lên, Vương Vô Nhất vừa bảo đã một tuần hương nhưng Kim phong hỏa tuyền không có vẻ gì giảm đi.

“Không xong!”

Chống chọi thêm một chốc, Ngụy Tác đột nhiên biến sắc vì nhận ra Bất hủ đế mộc tựa hồ không chống nổi nữa, chất liệu và nguyên khí quy tắc ở trong không đổi nhưng toàn thể lại có vẻ sắp tan.

Bản mệnh pháp bảo vốn đã vỡ, nguyên khí cũng thụ thương, nên Ngụy Tác gần như lập tức thi Bất hủ đế mộc vào.

“Kia...” Gã hít một hơi lạnh vì thỉnh không lại có khí tức kinh nhân ép xuống, kiếp vân đổi màu, từ màu vàng kim thuần túy thành đủ màu, đồng thời Kim phong hỏa tuyến không hề giảm.

“Đại thiên uy sau cùng đến rồi! Qua được thì chúng ta sống, không thì sẽ chết hết!” Gã không biết rằng lúc đó trấn Bát tí Hoang tộc đại năng nổi gân xanh, găm vang.

Nếu lúc này phần nộ của Bát tí Hoang tộc đại năng có thể hóa thành lửa thì Ngụy Tác bị đốt tan lâu rồi.

Thiên kiếp là thứ tuyệt đối ai qua một lần sẽ không muốn qua thêm lần nữa, nghĩ thôi cũng rùng mình, Bát tí Hoang tộc đại năng đã qua một lần nhưng bị Ngụy Tác bức phải trải thêm một lần nữa.

“Ầm!”

Ngụy Tác hít hơi lạnh nhìn kiếp vân biến hóa, đột nhiên như có đại lực ép xuống khiến kiếp vân tan sạch.

“Ngã...”

Ngụy Tác tròn mắt đến cực hạn, cơ hồ rớt tròng. Tầm mắt gã thấy rõ trên không trừ Kim phong hỏa tuyến vẫn rơi thì còn vô số thiên hỏa, thiểm điện, vẫn tinh, Cửu thiên âm phong... loạn xạ khôn tả.

Chỉ thế đã không chống nổi, còn có thêm thứ siêu cấp này?!

“Kim phong hỏa tuyến kết thúc thì đến cái này?” Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn Tiểu Như và Hoàng Đạo Quân cứng đờ ánh mắt, không hiểu nét mặt thế nào nữa.

“Hết cách rồi!”

“Hỗn kim sắc tàn phiến huynh đệ, chống chọi lâu một chút.” Ngụy Tác nghiêng rằng, bảo bọn Vương Vô Nhất dù sao cũng phải để ý đến Đại chư thiên tạo hóa bình và hỗn kim sắc tàn phiến rồi gã xòe tay, tạo thành hình rồng, vận dụng Thiên long quần tinh tôi thể thuật tu luyện.

Hiện tại trừ chút linh đơn linh dược thì gã chỉ còn lại Đại chư thiên tạo hóa bình và hỗn kim sắc tàn phiến, không thể làm được gì thì đành xem chống chọi được bao lâu, có thể khiến nhục thân mạnh thêm chút nào không.

“Ầm!” “Chát!” “Choang!” ...

Các loại uy năng xung kích xuống, khu vực quanh Ngụy Tác bị quang điểm bao trùm.

“Tinh thần nguyên khí đáng sợ thật!” Thiên long quần tinh tôi thể thuật vừa thi triển là gã nhận ra thân thể cháy lên từ trong ra ngoài, tinh thần nguyên khí quá nồng đối với nhục thân của gã.

“Thuốc đắng già tật!” Ngụy Tác cũng quyết tâm, trừ lại bổ sung thủy hệ yêu đơn thì nuốt luôn mấy viên tiên giai linh dược, cả Đại đế thánh tuyến thủy của Vạn Hoàng cung cũng lấy ra, chịu đựng tinh thần nguyên khí mà dùng thủ đoạn mãnh liệt nhất tôi luyện nhục thân.

1165. Chương 1163: Thân Thể Như Thần

Hơn trăm tu sĩ trên đỉnh núi cơ hồ ngất đi.

Toán tu sĩ này khi thiên kiếp phát động thì đang tìm kiếm trong man hoang hoang nguyên nên đến kịp.

Cách rìa thiên kiếp hơn bốn trăm dặm, họ cùng thấy độn quang, vì thấy không an toàn nên tuy không quen nhau nhưng cùng tụ lại, cùng thấy vẫn thạch mãnh liệt nhất, vô số uy năng xung kích loạn xạ nên họ không dám lại gần mà đáp xuống đỉnh núi.

Đáp xuống đỉnh núi, có một tu sĩ không nén được mà tế xuất pháp khí.

Đây là sư ảnh pháp khí, trông như một vỏ sò màu vàng há ra, ở giữa là một viên bạch sắc tinh thạch tròn xoe. Pháp khí này rất đặc biệt, không như phần lớn sư ảnh pháp khí đều lợi dụng vân khí trên cao chiết xạ, truyền hình ảnh về, mà nó chưa đặc tính của không gian pháp khí, theo điều khiển của người sử dụng mà quan sát hình ảnh trong phạm vi nhất định.

Cũng như muốn xem cảnh tượng cách một nghìn dặm thì trực tiếp tại khoảng cách đó mở một khung cửa nối thông hư không rồi truyền tổng cảnh tượng về, phạm vi của nó là hai nghìn dặm, hơn hẳn sự ảnh hưởng pháp khí của Trường Tôn thế gia, đưa ra đại hình phách mại hội tất bán được với giá cao.

Hiện tại đã xác định cảnh tượng đó là thiên kiếp, tu sĩ điều khiển pháp khí liên hướng vào khu vực trung tâm.

Liên tục điều chỉnh một lúc, các tu sĩ cũng thấy Ngụy Tác.

Với tình hình thiên kiếp nguyên khí giảm xé, uy năng của pháp khí đó cũng không ngừng bị xé đi, như một hư không môn cạnh Ngụy Tác không ngừng lóe lên, thành ra hình ảnh trên viên tinh thạch tròn xoe của pháp khí cũng lấp lóe quang hoa, hình ảnh không rõ hẳn, nhưng ảnh hưởng đến việc các tu sĩ nhìn rõ cảnh tượng quanh Ngụy Tác.

“Ai nhỉ! Phát động thiên kiếp mà còn có thể tu luyện? Thiên kiếp đến mức này mà y vẫn chống nổi?” Toán tu sĩ cơ hồ ngắt xiu.

Cảnh tượng thật không dám tin.

Họ chỉ thấy Ngụy Tác và bọn Vương Vô Nhất, phía trên có hai dải sáng như hai cánh cửa nhưng không nhìn rõ là Đại chử thiên tạo hóa bình và hỗn kim sắc tàn phiến.

Họ không nhìn rõ mặt Ngụy Tác và bọn Vương Vô Nhất nên đoán là Ngụy Tác tu luyện.

Mỗi lỗ chân lông, mỗi khiếu vị của gã đều sáng chói, triệt để biến thành quang nhân.

Chỉ thấy cảnh Ngụy Tác toàn thân phát quang như cháy lên, các tu sĩ này đều coi gã không phải người còn sống, phía dưới là bọn Vương Vô Nhất phát ra uy năng gì đó, gã trừ phát quang thì còn không ít thứ như linh đơn liên tục vỡ vụn, hóa thành nguyên khí cùng với nguyên khí cuộn cuộn quanh đó dồn vào thể nội gã. Nếu thiên kiếp là vũng xoáy thì gã là trung tâm vũng xoáy.

Mỗi tu sĩ tại trường đều khẳng định, thiên kiếp do Ngụy Tác phát động.

Rõ ràng Ngụy Tác đang tu luyện gì đó nên khí thể càng lúc càng mạnh.

Thiên kiếp đã đến mức này còn còn vừa tu luyện vừa chống lại thiên kiếp, thật ra là ai?

“Còn có người đang chống lại thiên kiếp?” Các tu sĩ cơ hồ ngắt xiu vì thấy thế thì đột nhiên lại thấy phía trên Ngụy Tác có quang hoa khác lạ, tựa hồ còn người khác kích phát uy năng chống lại thiên kiếp.

Tu sĩ điều khiển pháp khí liên hướng sang khu vực khác.

“Cái gì kia!”

Đột nhiên toán tu sĩ nín thở, nhìn thấy cảnh tượng không dám tin.

Trong phạm vi thiên kiếp, đích xác còn một toán khác, một pháp bảo như sừng trâu lơ lửng trên không chống đỡ một lam sắc quang tráo, bên trên là hơn trăm viên hồng sắc pháp châu, mỗi viên dấy lên hồng sắc liên hoa, trừ ra còn một cây hắc sắc cự phủ cả trăm trượng quét mạnh bên trên, chống lại thiên kiếp uy năng.

Trong lam sắc quang tráo, đại đa số là thân thể như ma thần, tuy gãy khô nhưng phát ra ma khí đáng sợ, nguyên khí dao động khiến ánh sáng ở ngoài cũng cong đi.

Da như thần thiết, có kẻ có mấy tay, có kẻ trán mọc sừng, lưng mọc cánh, trảo nhọn hoắt, phần lớn chảy ra dòng máu lam pha vàng.

Thoáng nhìn là họ sợ hãi rừng mình.

Vực ngoại thiên ma! Ngần ấy vực ngoại thiên ma ở trong thiên kiếp!

“Sao lại có ngần ấy vực ngoại thiên ma!” Có tu sĩ ré lên.

“Có thần huyền đại năng...”

Khi tắt tu sĩ chìm trong kinh hoàng thì lại thấy đạo đạo độn quang bắn tới, khí tức đặc hữu của thần huyền đại năng cuộn cuộn.

“Là Tây Tiên nguyên tông chủ Hoàng Đạo Quân, cả Thánh Vương tông tông chủ, Ngọc Thiên tông tông chủ... Họ đã ở đây, sao lại có ngăn ấy thần huyền đại năng, nơi này xảy ra chuyện gì?” Nhiều người nhận ra bọn Hoàng Đạo Quân, vừa có thiên kiếp và ngăn ấy “vực ngoại thiên ma” cùng ngăn ấy thần huyền đại năng đột nhiên xuất hiện thì họ như phát cuồng.

“Các vị có pháp khí thấy được tình hình trong thiên kiếp? Ngự đại ca hiện tại sao rồi?” Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như cùng Hoàng Đạo Quân cách không xa, phát hiện toán tu sĩ này tựa hồ có pháp khí thấy được tình hình trong thiên kiếp nội lí nên đến nơi, thấy cảnh tượng của các Hoang tộc đại năng thì Trưởng Tôn Tiểu Như hỏi ngay.

Tu sĩ điều khiển pháp khí ngăn ra, nghe Trưởng Tôn Tiểu Như hỏi thì sững sờ. “Ngự đại ca?” Thấy ánh mắt bọn nàng ta thì định điều khiển pháp khí cho họ xem tình hình Ngự Tác, mấy tu sĩ hiểu ra, “Các vị tiên bối, lẽ nào người dẫn động thiên kiếp là Bá Khí thần quân Ngự thần quân?!”

“Không sai, là Ngự đại ca!” Trưởng Tôn Tiểu Như lòng như lửa đốt, “Mau xem thế nào rồi, vì muốn đối phó ngăn ấy vực ngoại thiên ma, nên đại ca mới dẫn động thiên kiếp!”

“Cái gì, đây là Bá Khí thần quân Ngự Tác, y dẫn động thiên kiếp! Kia là vực ngoại thiên ma!” Nhất thời, mọi tu sĩ không nói thành lời, tất cả vượt ngoài phạm vi tưởng tượng của họ.

“Ngự đại ca không sao đâu!” Trưởng Tôn Tiểu Như hoan hô.

Hình ảnh chuyển đến chỗ Ngự Tác, dưới thiên uy vô cùng vô tận, Ngự Tác vẫn phát quang, hút lấy thiên địa nguyên khí kinh nhân.

“Thần huyền của y chưa dừng tiến giai, tình hình này mà còn có thể tu luyện thuật pháp?” Nhất thời, bọn Hoàng Đạo Quân cũng ngăn ra.

Nhìn một chốc, thấy Ngự Tác không sao, thiên kiếp không đả thương được thì bọn Hoàng Đạo Quân và các tu sĩ mới định thần, bảo tu sĩ đó chuyển pháp khí sang phía Hoang tộc đại năng, tức thì ai cũng thấy như tu đạo giới đã tan nát cũng thế mà thôi.

Các Hoang tộc đại năng chỉ còn lại không đầy ba mươi người, vừa xoay chuyển pháp khí quan sát Ngự Tác thì tích tắc đó có thêm sáu, bảy Hoang tộc đại năng mất mạng.

Pháp khí hướng sang phía Hoang tộc, ai nấy nhìn thấy một Hoang tộc đại năng té xuất bản mệnh pháp bảo hình quan tài đen ngòm bị nổ tung, đồng thời một Lục tí hoang tộc đại năng trán có vết thủng không chịu nổi tinh thần xạ tuyến, khí huyết đều hóa thành màu đặc, từ trán và vết thương tràn ra, thân thể như nền sắp tan chảy, phủ đầy màu lam pha vàng, trán còn ồng ộc chảy máu.

“Chát!”

Thiên địa như có cây dùi vô hình gõ xuống, tu sĩ cách xa trung tâm thiên kiếp cũng nhận ra nguyên khí dao động kịch liệt, quang diễm như cây nấm bay lên.

Một Hoang tộc đại năng sáu tay điên cuồng gào lên, thiên linh bay ra cổ chung.

Khí diễm và uy thế của cái chuông khó tưởng tượng nổi, té xuất ra là vô vàn thần văn phun trào, trong vòng nghìn trượng là các loại thiên hỏa, âm phong, văn tinh, Kim phong hỏa tuyến nổ thành quang diễm.

Đó là pháp bảo chỉ chân tiên mới điều khiển được.

Ai cũng thấy chỉ chống chọi mười mấy tích tắc, Lục tí hoang tộc đại năng đang gào thét tỏ ra tuyệt vọng, làn da như thần thiết đột nhiên nứt nẻ, mỗi vết nứt đổ máu, điên cuồng mọc ra dây leo xanh biếc.

Dây leo mọc ra, Lục tí hoang tộc đại năng đoạn khí, ô kim sắc cổ chung tạo cảm giác còn nặng hơn vì sao rơi xuống.

Tích tắc Lục tí hoang tộc đại năng đoạn khí là thi thể bị một Tứ tí hoang tộc đại năng biến thành pháp thuẫn lơ lửng, đồng thời cổ chung lại được Hoang tộc đại năng khác thi pháp đẩy lên.

Cảnh tượng này thâm thúy vô cùng, hoàn toàn là đường cùng của luyện ngục, chỉ có thể dùng hai chữ điên cuồng hình dung.

Ai cũng nhận ra tu vi của “Vực ngoại thiên ma” tệ nhất cũng tương đương với bán chân tiên, nhưng giờ cũng thâm thúy như thế, bị thiên kiếp tàn sát, mà Ngụy Tác chỉ có thần huyền tu vi lại an toàn.

Sao có thể thế được!

“Đến mức này cơ à?!” Ngụy Tác ở giữa thiên kiếp cũng không dám tin. Tuy toàn lực tu luyện Thiên long quần tinh tối thượng nhưng cách một chút phải dừng lại lấy thủy hệ yêu đơn cho thần huyền pháp thân nuốt chửng, đồng thời quan sát Đại chử thiên tạo hóa bình và hỗn kim sắc tàn phiến, cả hai không có vẻ gì sẽ nát.

Đại chử thiên tạo hóa bình là để khí, y định giữ tới khi thiên kiếp kết thúc thì phát động toàn lực xem có phá được không. Còn hỗn kim sắc tàn phiến chỉ là mảnh vỡ thể nhưng chỉ với chất liệu và nguyên khí pháp tắc đã không kém để khí thì là khái niệm gì?

Nên biết Bất hủ để mặc cũng là vật của đại đế nhưng ban này cũng không chịu nổi!

Được hỗn kim sắc tàn phiến che chắn, nhục thân gã thu lợi vô cùng, những linh dược để bồi bổ nhục thân tổn thương gần như dùng hết, chỉ còn lại Đại đế thánh tuyến thủy không hiểu diệu dụng thể nào nhưng thì nội thị nhục thân hiện tại như một khối thần thiết phẩm chất kinh nhân, được lôi hỏa vô tận tôi luyện nên trong suốt, thậm chí dẹt thành tự nhiên pháp tắc.

Nhục thân của gã hiện tại thậm chí không cần linh dược cũng chịu nổi tinh thần nguyên khí kinh nhân mà Thiên long quần tinh tối thượng hút vào!

1166. Chương 1164: Thảm

Nhục thân Ngụy Tác lúc này như thủy tinh không còn tạp chất, thần văn khắc vào cũng bị thiên hỏa nung chảy, hòa làm một với nhục thân.

“Ầm!” “Ầm!” ...

Nhục thân tăng cường, Ngụy Tác nhận ra mình như cái động không đáy, hút nguyên khí càng nhiều, thiên địa nguyên khí bị hút tới thậm chí vang lên như tiếng sóng khiến bọn Vương Vô Nhất đứng cũng không vững.

“Y hút thiên địa nguyên khí và thủy hệ yêu đơn, thủy hệ linh, sao lại càng lúc càng mạnh!”

Bên ngoài càng lúc càng tụ tập đông tu sĩ, tu sĩ đó liên tục điều khiển pháp khí quan sát Ngụy Tác và Hoang tộc nên bọn Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như, Hoàng Đạo Quân đều nhìn rõ.

Rõ ràng nhất là ban đầu gió từ khu vực thiên kiếp thổi đi bốn phương tám hướng, thiên kiếp uy năng xung kích không khí nên hình thành cuồng phong, nhưng hiện tại gió lại từ bốn phương tám hướng thổi vào khu vực thiên kiếp.

Ngụy Tác hút thiên địa nguyên khí kiểu này thật quá lợi hại.

Thiên uy tiếp tục tàn sát các Hoang tộc đại năng, liên tục có những thân thể cao lớn đổ xuống, uy năng vô tận và máu đặc tựa hồ vĩnh viễn không cạn chảy tràn dưới đất.

Từ hơn trăm Hoang tộc đại năng còn sống, giờ còn lại hai mươi mấy.

“Kiên trì! Tối đa nửa tuần hương nữa là thiên kiếp kết thúc!” Đột nhiên, Bát tí Hoang tộc đại năng cả tám cánh tay lên không, kích động kêu to.

“A!”

Các Hoang tộc đại năng sau cùng cũng thấy ánh sáng thắng lợi, khổ tận cam lai liễu, nên cùng gào to.

“Chát!”

Lúc đó vô tận hư không đột nhiên rung lên, tất cả biến thành trắng ngần.

“Chuyện gì thế nhỉ?” Các Hoang tộc đại năng đang kích động đều nhìn Bát tí Hoang tộc đại năng.

Vì trong số này, chỉ còn lão qua được thiên kiếp.

Trong đó hai tu sĩ đại năng tu vi cực kỳ cường cao siêu, đã từng độ thiên kiếp, chết oan uổng. Là một lão đạo sĩ mặc huyền thiết sắc pháp y, toàn thân như huyền thiết, và một tỉ sĩ tóc xòa mặc hắc bào, đều tu vi Chân tiên tứ trọng nhưng nhục thân không so được với tuyệt đại đa số Hoang tộc đại năng, nên dù thần thông nghịch thiên thì vì khí huyết và chân nguyên hao hụt nên bị tinh thần xạ tuyến lấy mạng.

“Sao lại như thế?” Bát tí Hoang tộc đại năng không còn kích động nổi mà trở nên hoang mang.

Rõ ràng thiên kiếp chỉ thế là hết, nhưng sao lại biến hóa!

“Chát!”

Hư không lại rung lên, tuyết bạch sắc thần quang trút xuống.

“A!” Tu sĩ ở ngoài thiên kiếp càng nhìn rõ, tuyết bạch sắc thần quang là hình ảnh đạo tôn đội châu liêm hoàng quan tay cầm trường mâu cổ qua!

Đạo tôn như tiên vương lao đến, nguyên khí pháp tắc dao động đến cực độ, chân tiên khí tức thấp thoáng!

Nhiễm giá nhất điều tuyết bạch sắc thần quang chích thị khai thủy!

Từng dải tuyết bạch sắc thần quang áp xuống, đều là hình đạo tôn cầm cổ binh!

“Tiên vương phá hư!”

Bát tí Hoang tộc đại năng co cả tám cánh tay. “Tiên vương phá hư... trời cũng không dung... vì nguyên nhân gì mà y lại dẫn phát Tiên vương phá hư mà trăm người độ kiếp cũng khó xuất hiện một lần!”

“Gì cơ!”

Mọi Hoang tộc đại năng đều đỏ mắt, lưỡi run run, vì hiểu rõ cái gì là Tiên vương phá hư, nhưng mỗi người ít nhất đều đạt chân tiên cảnh giới nên nhận ra tuyết bạch sắc thần quang hình đạo tôn còn đáng sợ hơn thiên uy vẫn thạch!

“Không phải ngươi bảo thiên kiếp sắp xong rồi hả!” Mấy Hoang tộc đại năng thậm chí muốn đập chết Bát tí Hoang tộc đại năng. Chỉ là ai cũng biết có giết Bát tí Hoang tộc đại năng cũng không thay đổi được kết quả, hơn nữa cũng không làm gì được đối phương.

“Chuyện gì thế nhỉ?” Ngụy Tác hoàn toàn không biết mình chạm vào thứ gì, cũng không biết Tiên vương phá hư là gì, chỉ thấy trên không có khí tức đáng sợ nên dừng tu luyện, mới nháy mắt là thấy một tuyết bạch sắc đạo tôn xé tan thiên kiếp uy năng, cầm cổ binh bổ vào mình.

“Choang!” Tuyết bạch sắc đạo tôn đạt tốc độ thậm chí trên cả Kim phong hỏa tuyến, Ngụy Tác chưa kịp phản ứng thì đạo tôn đã xung kích vào Đại chử thiên tạo hóa bình, hất cái bình văng đi như vẩn tinh, va lên hỗn kim sắc tàn phiến.

“Thiên kiếp có uy năng cỡ này? Ai nói tu vi càng thấp, dẫn động thiên kiếp uy năng càng thấp, ít nhất cũng không biến thái quá, ta chỉ thần huyền tu vi, uy năng này thì thần huyền tu sĩ sao chống nổi.”

Tuyết bạch sắc đạo tôn đầu tiên chém xuống, Ngụy Tác vừa mới tu luyện Thiên long quần tinh tô thể thuật, lơ lửng bên dưới hỗn kim sắc tàn phiến, Đại chử thiên tạo hóa bình văng lên, hỗn kim sắc tàn phiến ép xuống, nhục thân Ngụy Tác được lợi vô cùng, sức mạnh như không thể phát tiết, không nghĩ ngợi gì mà giơ tay lên đỡ, tức thì tiếng cách cách vang vọng, xương tay hơi nứt ra, lúc đó gã mới nhận ra tuyết bạch sắc đạo tôn có uy năng ít nhất cũng tương đương với Tứ tí hoang tộc đại năng dốc toàn lực.

Theo ghi chép, thiên kiếp tuyệt đối thị không thể xuất hiện uy năng như thế nhưng tích tắc đó, Ngụy Tác đã thấy liên tục có tuyết bạch sắc đạo tôn lao xuống.

“Keng!” “Keng!” “Keng!” ...

Ngụy Tác không kịp nghĩ nhiều, từng tuyết bạch sắc thần quang đều hình đạo tôn nên gã lại như lúc trước, không ngừng thi triển Đại thành khi thiên kinh, xem có thu hút được thứ đáng sợ này về phía các Hoang tộc đại năng không.

“Hừ!...” Mục quang gã cứng lại, phân thân lao ra đều bị uy năng giữ cứng rồi nghiền nát.

Tuyết bạch sắc đạo tôn đổ xuống, như vô số cổ để thi ra tay, uy năng ép cho gã bất động trên không trung.

“Không xong!”

Tuyết bạch sắc đạo tôn thứ hai chém mạnh lên hỗn kim sắc tàn phiến.

Hỗn kim sắc tàn phiến còn chống nổi chứ Đại chư thiên tạo hóa bình ở trên vắng đi.

Ngụy Tác hồn phi phách tán, liều mạng lao lên, nắm Đại chư thiên tạo hóa bình. Đây là tính mạng gã, hiện giờ hứng chịu ngàn ấy thiên uy lôi hỏa xung kích, có khi đã thay đổi chất liệu, giờ mà vắng đi đâu không tìm được, rồi không thể phá vỡ thì dù qua được thiên kiếp thì gã vẫn triệt để thất bại.

“Vù!” Đại chư thiên tạo hóa bình trông không khác gì, vẫn toát lên ánh trắng pha lam nhưng Ngụy Tác nắm vào thì nhiệt lực cao đến khó tưởng tượng nổi, nhục thân như gã cũng xém da, như chạm vào tinh hạch đang cháy.

Tích tắc đó, tiếng động như thần thiết vang lên, một tuyết bạch sắc đạo tôn giáng xuống.

“A!” Trên đỉnh núi ngoài phạm vi thiên kiếp tụ tập bốn, năm trăm tu sĩ, tuyết bạch sắc đạo tôn giáng xuống thì mọi người quan sát Ngụy Tác đều như bị chém trúng, run rẩy rống lên.

Chỗ Ngụy Tác bị cổ mâu chém trúng hơi lõm lại, không hề có vết thương, nhưng gã vắng khỏi hỗn kim sắc tàn phiến!

“Nhục thân của ta hiện tại có thể chịu nổi đòn toàn lực của Tứ tí hoang tộc đại năng!”

Tích tắc bị tuyết bạch sắc đạo tôn chém trúng, óc gã lập tức lóe lên ý nghĩ này, dù bị trúng eo nhưng chỉ xương cốt hơi nứt, khí huyết chấn động liên tục, thương thế không đáng kể gì.

“Thảm rồi!” Ý nghĩ thứ hai của gã là thế.

“Keng!” “Keng!” “Keng!” ...

Bị vắng đi, gã lao vào trung tâm cơn bão, tuyết bạch sắc đạo tôn đều bị hút tới. Tuyết bạch sắc đạo tôn và các loại thiên uy uy năng liên tục xung kích lên mình gã.

1167. Chương 1165: Đa Tạ Huỳnh Đệ Tốt

Đây là thiên kiếp chân chính giáng lên mình.

Chỉ trong tích tắc, chân nguyên và khí huyết Ngụy Tác bị xung kích sôi trào, không thể khống chế nổi, cả mắt cũng không mở ra nổi, thân thể xuất hiện vô số vết nứt nhỏ từ trong ra ngoài.

“Không được, cứ thế này, dù Nguyên thủy thần mộc thần căn không trụ được bao lâu mà Đại chư thiên tạo hóa bình và Đại đế thánh tuyến thủy cũng mất!”

Ngụy Tác quả muốn khóc mà không có nước mắt, hoàn toàn dựa vào nhục thân chống lại thiên kiếp, không nhờ Nguyên thủy thần căn không ngừng phát tinh khí bổ sung cho nhục thân thì chỉ mấy tích tắc là gã đã tan như một mảnh tinh thạch, bất quá nhưng tốc độ tiêu hao cơ này thì Nguyên thủy thần mộc thần căn cũng không chống chịu được lâu.

“Uống đã rồi tính!”

Nhân lúc tay chân còn hoạt động được, gã như người sắp chết đuối uống nước, tổng cả đơn bình đựng Đại đế thánh tuyến thủy vào miệng, cắn vỡ rồi nuốt.

“Chát!”

Khí tức kinh nhân khí đột nhiên từ thể nội gã bùng lên.

“Chuyện này...” Ngụy Tác cứng người, không phải lúc đó thiên kiếp sắp biến gã thành vịt nướng, mắt cũng không mở nổi thì gã tắt tròn xoe mắt.

Gã nhận ra bình Đại đế thánh tuyền thủy trong bụng hóa thành thất sắc hà quang vô cùng vô tận.

Trừ từng tia được lực lạnh như băng, còn tinh thuần hơn thủy linh nguyên khí thì là vô số thần văn tan ra.

Thất sắc hà quang là do các loại đại đạo thần văn phát ra.

Đại đế thánh tuyền thủy là của nguyên khí đại đế khi chết tụt vào linh tuyền, Vạn Hoàng công tử bị gã đánh cho chỉ còn đầu mà vẫn sống, Ngụy Tác biết tác dụng tươi nhuận của với nhục thân sinh cơ còn kinh nhân hơn Nguyên thủy thần mộc thần căn. Không cần nghĩ cũng biết một đại đế trong đời hút được bao nhiêu thiên địa linh được. Ngay cả Ngụy Tác hiện giờ cũng đã sử dụng không biết bao nhiêu thiên địa linh được kinh nhân, bất cứ thần huyền đại năng này cũng là dùng các loại thiên tài địa bảo chất thành, không có những nhân vật biến thái như thể tu đạo giới đã không mất nhiều linh được kinh nhân.

Ngụy Tác không ngờ, trong Đại đế thánh tuyền thủy có ngàn ấy nguyên khí pháp tắc, đại đạo thần văn kinh nhân!

Cũng như nguyên khí pháp tắc, đại đạo thần văn trong thể nội đại đế hòa tan một phần vào Đại đế thánh tuyền thủy, vì tinh khí của đại đế quá kinh nhân nên được lực thánh tuyền thủy cũng tự hình thành đại đạo pháp tắc, Ngụy Tác hiện tại không hiểu được nhưng nhận ra vô số thần văn trong đó tỏa ra là tan vào thể nội mình.

Cảm giác như đột nhiên dùng Vạn cổ thánh vương kinh khắc vào thật nhiều thần văn.

Được các loại uy năng và tinh thần nguyên khí của thiên kiếp tôi luyện, thần văn dung hợp với nhục thân, thể nội nội gã trong veo như thủy tinh tinh thạch.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”... Được lực như băng thủy không ngừng gột rửa thân thể gã, không chỉ nhanh chóng chữa lành thể nội mà còn cuốn đi cả những tạp chất mà gã không nhận ra, đồng thời khiến thần thức gã trong trẻo không ngờ, các loại nguyên khí xung kích vào óc hình thành thiên ma ảo tượng cũng quét sạch vô ảnh vô tung.

“Lẽ nào ta qua được?”

Ngụy Tác vừa kinh ngạc vừa mừng, vốn mỗi đạo uy năng thiên kiếp xung kích lên mình như bị búa bổ thì hiện tại như bị con dao tỉ hon chọc khê.

“Thiên kiếp như thế không hạ được y, nhục thân đã tới mức nào?”

Các tu sĩ trên đỉnh núi quan sát Ngụy Tác độ kiếp, diệt quần ma đã tới năm, sáu trăm người, đều ngẩn ngơ.

Trong hình ảnh liên tục lấp lóe, Ngụy Tác bị đánh tới tã như mảnh vải rách, ai cũng nhìn thấy gã thập phần thê thảm nhưng trên mình không mấy may sứt sỡ. Ban nãy còn bị đánh đến tay chân không thể động đậy mà vẫn đỡ Đại chư thiên tạo hóa bình, thấy ở đâu uy năng lợi hại là dùng Đại chư thiên tạo hóa bình đỡ.

“Đó là người hử?”

Mọi tu sĩ, kể cả Trưởng Tôn Tiểu Như đều thấy thần tượng quá uy mãnh, trong các tu sĩ độ kiếp chưa có ai như thế, bị thiên kiếp đánh trúng mà không sao.

“À! Không xong! Y sắp chạm mặt toán vực ngoại thiên ma!”

Đột nhiên tu sĩ điều khiển pháp khí rống lên.

“Phù!” Ai nấy hít một hơi lạnh.

Ngụy Tác hiện tại tuy còn động đậy chân tay được trong thiên kiếp nhưng không thể ngự không, hoàn toàn mất phương hướng, không thể quay về cạnh bọn Vương Vô Nhất, bị thiên kiếp đưa đẩy, lúc đó các tu sĩ mới phát hiện Ngụy Tác càng lúc càng gần toán vực ngoại thiên ma, hình ảnh từ pháp khí truyền về cho thấy đã đến sát quang hoa mà các vực ngoại thiên ma đang phát ra.

Nhi thể hiện tại Ngụy Tác hoàn tại vắng na cá địa phương khứ, khủng phạ song phương nan miễn yếu đã cá chiếu diện.

...

“A! Thiên kiếp uy năng sao mà càng lúc càng lợi hại!”

Lúc đó, phe Hoang tộc đại năng sắp đến lúc kiệt quệ, chỉ còn không đầy hai mươi đại năng tụ lại, trong đó năm, sáu người đã ngã gục. Bất tí Hoang tộc đại năng vẫn sống, tựa hồ là đại năng duy nhất chống được tinh thần xạ tuyến mà không bị ảnh hưởng, nhưng lúc này cũng sắp suy sụp, ôm đầu bằng cả tám cánh tay.

Toán Hoang tộc đại năng đột nhiên phát hiện, thiên kiếp uy năng đột nhiên tăng cường!

Tuyệt bạch sắc thần quang càng lúc càng nhiều, nhân hình, thú hình thiểm điện hình thành một dòng thác.

“Chuyện này...?” Một Hoang tộc đại năng lưng có cánh, mi tâm có thụ nhãn, tựa hồ thần thức và mục lực còn hơn Bất tí Hoang tộc đại năng nên nhận ra hình như đang đương đầu với một bóng người trong thiên uy?

“Hả? Sao thiên kiếp lại sắp kết thúc, uy năng hình như bớt đi?” Ngụy Tác lấy làm lạ.

Vốn thiên kiếp uy năng từ bốn phương tám hướng oanh kích tới, khắp nơi như có người cầm dao đâm, nhưng lúc này thì lại khác.

Gã cố ngoái lại mở mắt.

Mở mắt, Ngụy Tác trừ đau nhói như bị kim nung đỏ chọc vào thì thấy hồng sắc thần quang yêu dị lập lòe cạnh đó như hồng sắc kim cương quyền đang chống lại các loại thiên kiếp uy năng.

Phía trên hồng sắc kim cương quyền thần quang là lam sắc thần quang đáng sợ hơn, hình thành một cây cổ thụ, nguyên khí dao động kinh nhân, hình dáng phi thường quỷ dị, như cây tùng kết nhiều quả nhưng quả nào trông cũng giống con dơi.

Hồng sắc kim cương thần quang và lam sắc thần quang ngưng thành cổ thụ tựa hồ chứa những thân thể khổng lồ đang gầm gào?

“Nhĩ muội yêu!” Ngụy Tác đột nhiên hiểu ra, run lên giữa thiên kiếp.

“Tiểu tử đó, là y, thiên uy như thế mà y không chết?!”

Tích tắc đó, mọi Hoang tộc đại năng còn sống đều trợn tròn con mắt to như chuông đồng, người bị thiên kiếp đánh đến lại là Ngụy Tác!

Các Hoang tộc đại năng, kể cả Bất tí Hoang tộc đại năng đều không dám tin vào mắt mình.

“A! Ta giết ngươi!”

Hai Hoang tộc đại năng vốn bị đánh đến không còn lực khí chợt quát to nhảy lên, lưỡng đạo thần quang một đen một lam quét tới.

“Ta...”

Thấy thế, phản ứng đầu tiên của Ngụy Tác là lần này thảm rồi, vì Hoang tộc đại năng phát ra uy năng ma khí ngút trời, tựa hồ dốc toàn lực, ít nhất cũng ngang với chân tiên. Tiếp đó gã định bật cười, nhưng bị thiên kiếp uy năng khiến cho khóe môi giật giật.

Trong thiên kiếp, thần thức hoàn toàn uốn khúc, hai Hoang tộc đại năng thì một người phát hắc sắc thần quang không biết bắn đi đâu đó, lam sắc thần quang như cái ô bao phủ rất rộng, ít gì cũng trùm lên Ngụy Tác nhưng bị thiên kiếp uy năng làm đi quá nửa, giáng lên gã như có người dùng một con dao cực cùn đâm vào, đâm không thể ngập.

Trong óc Ngụy Tác hiện lên cảnh Hoang tộc đại năng vừa bị gã khiến cho điên cuồng, vừa gào to ta đâm chết ngươi nhưng cầm một con dao cùn, đâm mãi cũng không vào.

Bị Hoang tộc đại năng đó quấy nhiễu, gã đổi phương vị, bị thiên kiếp đẩy sang phía khác, càng cách xa toán Hoang tộc đại năng nên không nguy hiểm.

“Các vị hảo huynh đệ, đa tạ các vị giúp đỡ chống lại thiên kiếp!” Bị văng đi, biến mất khỏi cảm quan của toán Hoang tộc đại năng, Ngụy Tác dốc toàn lực gào lên.

“Phù!” “Phù!”

Hai Hoang tộc đại năng dốc toàn lực mà không giết được gã thì không thở nổi nữa, cùng mất mạng.

1168. Chương 1166: Đế Khí Tan Vỡ

“Xem ra thiên kiếp còn chừng nửa tuần hương là các Hoang tộc đại năng sẽ chết sạch.”

Ngụy Tác gào lên câu “Các vị hảo huynh đệ, đa tạ các vị giúp đỡ chống lại thiên kiếp!” xong thì hào hứng, rõ ràng nhìn thấy các Hoang tộc đại năng suy sụp cả nhục thân và tâm lý.

Dù các Hoang tộc đại năng còn sống, Ngụy Tác chỉ cần sống sót thì với nhục thân, trừ Bát tí Hoang tộc đại năng ra, còn lại gã đều dễ dàng hạ được.

Bất hạnh là chốc sau, Ngụy Tác thấy mình cũng không chống nổi.

“Còn bao lâu nữa, thiên kiếp không lẽ vô tận?”

Đại đế thánh tuyền thủy đích xác huyền diệu kinh nhân, bình thường mà sử dụng thì có lẽ không đạt tác dụng đến thể nhưng ở trong thiên, đại đạo thần văn ẩn chứa trong đó như được thiên uy tô luyện, trực tiếp dung hợp vào thể nội, trước kia gã cho rằng nhục thân của mình đủ chống lại cổ đế thì nhưng hiện tại dù chống lại chân tiên oanh kích cũng được.

Đại đế thánh tuyền thủy đang tan dần được lực băng lãnh. Đại đế thánh tuyền thủy tiêu hao hết thì tinh khí của Nguyên thủy thần căn cũng chảy ồ ạt như nước trong chậu thũng.

Tuy gã còn chống nổi, chỉ là toàn thân bị cấm dao, thương tổn không nhẹ, nhiều lỗ thủng cần bổ sung tinh khí nhưng còn hơn toàn thân bị đại phủ chế lên.

Cứ thế này, Nguyên thủy thần mộc thần căn cũng không chịu được bao lâu, Ngụy Tác hơi hoảng.

Đại chư thiên tạo hóa bình đã đổi mây, tựa hồ ánh lên lực quang, xem ra có thể phá được.

Lúc đó Ngụy Tác không dám toàn lực đập Đại chư thiên tạo hóa bình nữa, vạn nhất bọn Linh Lung Thiên và Cơ Nhả ra được thì gã không thể che chở, đây mới thật là muốn khóc mà không có nước mắt, phải khi thiên kiếp sắp kết thúc mới đập.

“Không biết bọn Vương Vô Nhất chết chưa.”

Ngụy Tác rất nhớ hỗn kim sắc tàn phiến, nếu có nó thì sẽ nhẹ hơn nhiều, quan trọng là thiên kiếp không có vẻ gì sẽ giảm, gã không biết bọn Vương Vô Nhất đang ở đâu, đừng nói vượt thiên kiếp tiến tới.

“A!”

Vốn gã không còn pháp bảo và pháp khí thích hợp chống lại thiên kiếp nữa, nhưng thứ thai thể không đủ độ thì với thiên kiếp không bằng cả tờ giấy, có điều gã đang hoảng lên.

Dù là lớp giấy cũng có tác dụng ngăn cách, nên hú vang đoạn gã ném hết ra.

Hiện tại trừ hồi sắc thủ trạc của Linh Lung Thiên không biết là thứ biến thái gì mà gặp thiên kiếp cũng bất động, nạp bảo cổ giới và nạp bảo thủ trạc bị gã nắm trong tay nhưng cũng sắp tan chảy, những thứ ở trong mà không dùng thì sẽ bị hỏng hết.

Gã vớ vết sơn môn Hoàng Thiên đạo, gom mấy kho pháp bảo và pháp khí lại, túy thứ thích hợp chống lại thiên kiếp không nhiều nhưng đề giai pháp bảo và pháp khí được coi như linh thạch lại nhiều khôn xiết.

Ngụy Tác ném ra mấy trăm pháp bảo và pháp khí, đều không thể dùng chân nguyên điều khiển, lơ lửng như pháp thuần.

Trông như cố ý hủy hoại pháp bảo và pháp khí, tu sĩ ở ngoài quan sát thiên kiếp đều mỗi nháy mắt là có mấy trăm món bị thiêu tan thành.

...

“Chỉ còn lại phi kiếm cánh cửa?”

Ngụy Tác không biết còn chống đỡ bao lâu, ít nhất các pháp khí cùng pháp bảo chân còn chút tác dụng, bị thiêu thành khí vẫn có thể cách tuyệt một phần tinh thần xạ tuyến, sau một lúc gã phát hiện trong nạp bảo thủ trạc và nạp bảo cổ giới cạn hết pháp bảo và pháp khí, chỉ còn một thức ở trong góc mà gã suýt quên đi.

Vật này gã luyện chế từ xưa, từng lập công lao hãn mã: phi kiếm cánh cửa “Nhĩ muội yêu”.

Phi kiếm cánh cửa theo gã sớm nhất, tuy với thần thông hiện tại thì búng tay là mẻ một miếng nhưng gã đã bọc một lớp Yên ma tinh, trông vẫn lấp lánh, quang hoa như mới.

“À? Giá...”

Gã chỉ còn lại phi kiếm cánh cửa, lấy ra là gã chợt tròn mắt.

Tuyệt bạch sắc thần quang tắt hết, Kim phong hỏa tuyến, Cửu thiên âm phong cũng nhạt dần, khí tức diệt thế giữa thiên địa tựa hồ cũng tiêu tan.

“Thiên kiếp sắp kết thúc! Sau cùng ta cũng qua được!”

Ngụy Tác hiểu ra!

“Thiên kiếp sắp kết thúc! Ngụy Tác sắp độ kiếp thành công!”

Mọi tu sĩ ở ngoài còn rõ hơn, tích tắc đó họ chịu xung kích thị giác còn hơn Ngụy Tác.

Họ thấy Ngụy Tác rút phi kiếm cánh cửa lấp lánh ra là thiên kiếp nhạt đi, như ông trời cũng bị thanh kiếm “uy phong lâm lâm” đó dọa nạt.

“Nhĩ muội yêu!” Nhiều tu sĩ đã nghe đến uy danh của phi kiếm này thì đều kêu lên như thế.

“Choang!”

Biết thiên kiếp sắp kết thúc, Ngụy Tác không chần chừ, dốc toàn lực, một tay cầm Đại chử thiên tạo hóa bình, tay kia giáng lên.

Đại chử thiên tạo hóa bình hơi lồm vào.

Keng!

“A!”

Thấy thế, gã không hiểu tâm trạng thế nào nữa, hú vang rồi liên tục đập lên Đại chử thiên tạo hóa bình.

Hiện tại thần huyền của gã chưa dừng biến hóa, nhục thân như tiên binh, là thủ đoạn mạnh nhất của gã.

Đây là cảnh tượng chấn nhiếp lòng người, đứng giữa thiên kiếp mà Ngụy Tác mặc kệ cho uy năng xung kích lên mình, cứ liều mạng đập vào Đại chử thiên tạo hóa bình.

Mỗi đòn giáng xuống là thiên kiếp uy năng chung quanh bị chấn tan không ít, tu sĩ thấy thế đều tưởng tượng được sức mạnh cỡ nào.

Các tu sĩ đều thấy Ngụy Tác mỗi lần vung tay là bắn lên vô số quang tinh, như vô số thần thiết tứ tán.

Nhục thân Ngụy Tác tuy siêu phàm đến mức phổ thông tu sĩ khó tưởng tượng nổi nhưng Đại chử thiên tạo hóa bình là dễ khí, tuy thân bình xuất hiện phá tổn, nhưng mỗi đòn là xương tay gã cũng như tan ra.

Có điều gã như không biết đau cứ liên tiếp giáng xuống, ai nhìn thấy cũng thấy tựa hồ tay mình bị rút gân, mà gã vẫn liên tục đập.

“Ra mau! Phá này!”

Ngụy Tác không rõ dốc toàn thân lực khí giáng bao nhiêu đòn nhưng Nguyên thủy thần mộc thần căn đã khô kiệt tinh khí, linh được cũng tiêu hao sạch, bị thiên kiếp uy năng tàn dư xung kích, thể nội gã bị thương nghiêm trọng nhưng gã bất chấp.

Đại chử thiên tạo hóa bình bị gã đập bệt, bề mặt thoáng có vết nứt.

Dù chống được hay không thì gã phải đập vỡ Đại chử thiên tạo hóa bình đã!

“Thiên kiếp sắp tan rồi!”

“Còn ba vực ngoại thiên ma không chết!”

Nhiều tu sĩ đột nhiên rống lên.

Trên tầng không vô tận đã trong trẻo trở lại, không còn thiên kiếp uy năng, vạn dặm quanh Ngụy Tác đều hiện rõ.

Lúc trước, pháp khí luôn hướng sang Ngụy Tác, ai cũng bị cảnh gã đập Đại chử thiên tạo hóa bình hấp dẫn, không ai chú ý đến phe Hoang tộc đại năng, hiện tại thiên kiếp uy năng tan biến thì nhiều người thấy còn ba vực ngoại thiên ma chưa chết!

Ba vực ngoại thiên ma đều thoi thóp, Bát tí Hoang tộc đại năng hiện tại chỉ còn bốn tay, bốn tay vì chống lại thiên kiếp mà tan nát.

Hai vực ngoại thiên ma còn lại là Tứ tí hoang tộc đại năng và Hoang tộc đại năng chỉ có hai tay nhưng toàn thân mọc vảy.

Ba Hoang tộc đại năng này dù nguyên khí dao động hay khí huyết sinh cơ đều như nền trước gió, sắp tắt đến nơi.

“A!”

Khi nhiều người thấy ba Hoang tộc đại năng thoi thóp thì cả ba cũng thấy Ngụy Tác, trong một tích tắc tất cả đều kinh hô. Choang! Ngụy Tác giáng mạnh xuống, Đại chử thiên tạo hóa đột nhiên phát ra mấy chục tia lam bạch sắc quang mang chói lòa, cái bình nứt ra rồi tan vỡ!

1169. Chương 1167: Sa Tĩnh Không Gian

“Oành!”

Trong sát na đó, Đại chử thiên tạo hóa bình như núi lửa phun trào, từng mảnh vỡ khác nào sao băng bắn đi bốn phương tám hướng, tinh thần nguyên khí như đuôi sao chổi quét khắp không gian!

Đại chử thiên tạo hóa bình bị Ngụy Tác triệt để phá vỡ!

“Phù!” “Phù!” Ngực Ngụy Tác tóe máu, hai mảnh vỡ của Đại chử thiên tạo hóa bình găm vào thể nội gã.

“A!”

Đồng thời, tiếng kinh hô vang lên, một toán người như từ hư không lao ra, ở giữa vùng Đại chử thiên tạo hóa bình tan vỡ.

Trong tay áo một thân ảnh bé nhỏ như có tinh quang chói sáng, không khác nào hai thiên hà, cắt ngang mấy chục dặm!

Là Linh Lung Thiên, bọn Cơ Nhã ở quanh cũng không hề hấn gì, cả pháp y cổ quái của nó vẫn nguyên.

“Người là...” Ba Hoang tộc đại năng còn sống thấy Ngụy Tác, thấy Đại chử thiên tạo hóa bình tan vỡ thì Bát tí Hoang tộc đại năng hiểu ra mục đích của gã là phá cái bình, ngần ấy cao thủ bọn lão đều thành nhục thuẫn của gã.

Hơn trăm đại năng đều vì Ngụy Tác cố ý dẫn động thiên kiếp mà chết!

“Người là!” Bát tí Hoang tộc đại năng chỉ muốn cùng chết với Ngụy Tác nhưng tích tắc đó, nhìn rõ Linh Lung Thiên thì lão run lên, như thấy thứ gì đó không dám tin.

“Ngụy Tác!”

“Huynh sao rồi?! Sao lại phá được cái bình này!”

Bọn Cơ Nhã thấy gã nên kêu to.

“Không sai, là ta! Người là một trong những kẻ năm xưa đến dò thử Bắc Mang.” Linh Lung Thiên liếc Bát tí Hoang tộc đại năng, thản nhiên nói.

“A! Hoang thần trên cao, con lấy thân thân hiến tế...”

Linh Lung Thiên vừa lên tiếng, hai tinh quang trong tay áo chưa tan, Bát tí Hoang tộc đại năng nhảy lên như con mèo bị giẫm vào đuôi, kêu lên thê thảm đoạn miệng vang lên ma âm cổ quái, mấy cánh tay cùng vung lên như bái tế trời cao.

“Gian thương! Chết chưa, chưa thì trả cái vòng cho ta!” Linh Lung Thiên liếc Bát tí Hoang tộc đại năng, bình tĩnh xen lẫn miệt thị, thản nhiên cùng cực, không hề kích động đến không nói thành lời như Ngụy Tác, nhưng sắc mặt nó nhợt đi, không còn phong phạm cao thủ, gào lên là nhe cả răng.

“Sao thế!” Ngụy Tác nhận ra thần huyền dừng biến hóa, thân thể như có nguyên khí ngưng đọng, thấy Linh Lung Thiên như thế thì gã không kịp cảm nhận mà vung tay ném hơi sắc thủ trạc cho nó.

“Chát!”

Tích tắc đó, trên mình Bát tí Hoang tộc đại năng phát ra lam sắc quang hoàn.

Tứ tí hoang tộc đại năng và Hoang tộc đại năng toàn thân có vảy lam bị lam sắc quang hoàn chạm vào thì tan đi như bong bóng, biến thành nguyên khí chảy vào đầu Bát tí Hoang tộc đại năng.

“A...”

Hai lần nguyên khí dồn vào đỉnh đầu, Bát tí Hoang tộc đại năng gào lên động trời, thân thể run lên kịch liệt.

“Ta...” Linh Lung Thiên nhợt nhạt dùng hơi sắc thủ trạc phát ra thần quang, Bát tí Hoang tộc đại năng không chịu nổi hai lần nguyên khí mà nổ tung!

“Chuyện gì thế nhỉ?” Mọi tu sĩ đều không biết là gì, trong một tuần hương đã xảy ra những việc còn kinh nhân hơn ghi chép trong vô số điển tịch, nằm ngoài tưởng tượng.

“Chát!”

Thân thể Bát tí Hoang tộc đại năng tan vỡ, Ngụy Tác đã phát động Như Lai thần mang.

Như Lai thần mang tựa hồ không có tác dụng, Bát tí Hoang tộc đại năng tan nát thân thể nhưng thể nội bay ra vô số lam sắc quang phù.

Lam sắc quang phù cỡ bàn tay phát ra khí tức khiến Ngụy Tác rùng mình, khí tức hơn hẵn gã đẩy lên trên không, như những sợi dây leo lan đi.

Không có uy năng trực tiếp ép lên gã và bọn Linh Lung Thiên.

Lam sắc quang phù tan biến trước khi Ngụy chưa kịp thi pháp thì đã tan biến vào hư không.

“Cái gì kia!”

Mọi tu sĩ ở ngoài đều bị uy áp từ tâm thần và nguyên khí chấn động nên lặng ngắt, ai cũng thấy hư không phía trên bọn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đột nhiên xuất hiện một khe nứt đen, như cự thú há miệng, lại như hắc sắc bảo thạch mấy nghìn trượng thò ra.

“A!”

Ngụy Tác và bọn Linh Lung Thiên càng nhìn rõ trong khe nứt đen có vô số ma vật nháy mắt lấp lánh, có tiếng như tiếng Hoang tộc gầm gào.

Đột nhiên, Ngụy Tác cảm giác chân nguyên dừng lại, thân thể như nặng hơn mấy nghìn lần, có điều lại bay lên vì bị sức mạnh vô hình hút vào khe nứt.

Ngụy Tác toát mồ hôi lạnh, nhìn thấy mọi người chung quanh, kể cả Linh Lung Thiên rực ánh xám cũng cùng gã và bọn Cơ Nhã lao về phía khe nứt.

Ngụy Tác không cần nghĩ cũng biết bị khe nứt quỷ dị tuyệt luân này cuốn vào tất không hay ho gì nhưng dù kích phát chân nguyên kiểu gì cũng vô dụng, chỉ biết trơ mắt nhìn mình và Linh Lung Thiên, bọn Cơ Nhã bị hút vào.

Trước mắt tối sầm, như xuyên qua hắc sắc phong tường rồi cảnh tượng sáng lên.

“Kia là...?”

Nhìn rõ cảnh tượng, Ngụy Tác liền há miệng, thấy được hình ảnh không thể tin nổi, gã đang ở trong một sa mạc cát vàng mênh mông.

Mặt cát cứng lạnh, hoang lương khôn tả, chỉ có rải rác loạn thạch.

Thình không là một kim sắc phật đồ, là hình di lạc tỏa kim quang, mặt mày hiền hòa!

Thình không là một bức tranh, ai có thể tưởng tượng!

“Kia... Kia là... chỗ quỷ quái nào?”

Bọn Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, kể cả Nguyên Âm lão tổ chưa kịp chào hỏi Ngụy Tác cũng có dự cảm không lành.

Thiên địa ở đây lại là một bức tranh, cả không gian như có lực đạo lạ lùng lưu chuyển, tuyệt đối không phải là phổ thông thế giới.

“Choang... Choang... Choang...”

Một chuỗi âm thanh khiến Ngụy Tác định thần lại, nhìn quanh thì phát hiện rơi xuống toàn là những cục kim loại kỳ hình quái trạng và từng mớ tro đen.

Những thứ này rất nhiều, rơi xuống là đủ bao trùm mấy trăm dặm nhưng khe nứt đen hút họ vào thì cũng hút cả vãn thạch, pháp bảo tàn kim từ thiên kiếp.

Trong mớ đó, gã thấy mấy đoạn chân tay, là của Bát tí Hoang tộc đại năng.

Chunh quanh trống trơn, khe nứt đen đã tan biến vô ảnh vô tung.

“Không sao chứ? Cương nha muội, đây là đâu?” Ngụy Tác quét thần thức, chung quanh không có gì khác lạ, chân nguyên và khí huyết lưu động bình thường, ai nấy đều bình an nên gã hơi định thần thì lại hỏi Linh Lung Thiên.

“Sao có thể thế được! Sao lại có nơi thế này!” Linh Lung Thiên cũng kêu lên liên tục với vẻ không dám tin.

“Người biết đây là đâu?” Nơi này quá quỷ dị, niềm hoan hỉ gặp lại sau khi thoát chết bị nhạt đi, ai nấy nhìn Linh Lung Thiên.

Linh Lung Thiên hít sâu mấy hơi với bình tĩnh được, bảo tất cả: “Nhất sa nhất thế giới, là thần thông của viễn cổ phật tông, tạo ra Sa tịnh không gian! Viễn cổ phật tông thậm chí xây dựng trong Sa tịnh không gian.”

“Sa tịnh không gian? Ý người là nơi này cũng là như không gian độc lập tại Thanh Thành khư?” Ngụy Tác sầm mặt, “Ta hứng thiên kiếp mới phá được Đại chư thiên tạo hóa bình, vừa gặp các người thì lại bị đẩy đến nơi quỷ quái này?”

“Thiên kiếp? Các hạ lợi dụng thiên kiếp mới phá được Đại chư thiên tạo hóa bình? Chả trách trong vòng vạn dặm như về thời hồng hoang, khí tức như vậy chứng tỏ đã qua được thiên kiếp!” Nguyên Âm lão tổ

nhìn Ngụy Tác, hít sâu liên tục, từ lúc Đại chur thiên tạo hóa bình bị phá đến giờ thì quá nhiều bất ngờ, ồ ông ta không kịp phản ứng.

1170. Chương 1168: Rốt Cuộc Là Tu Vi Gì

“Cương nha muội, ta được người đó truyền thừa, được ba thiên cổ kinh, chắc ngươi biết là ai chứ?”

“Lúc các ngươi ra thì nơi đó đã bị phá hết, vốn nơi đó Hoang tộc bố trí hơn nghìn đại cấm, còn hơn trăm Hoang tộc đại năng trọng thương, Tứ tí hoang tộc đại năng kia dùng thần được của cổ để thi cứu chúng, ta cố ý dẫn động thiên kiếp tại đó khiến chúng và các đại cấm cùng ngăn cản hộ.”

Ngụy Tác dạo này có quá nhiều thứ cần biết, hiện thời không lo lắng gì về tính mạng thì không nên được, ngưng hình ảnh nữ tử rực rỡ trong Vạn Tiên sơn cùng nói qua việc mình phát động thiên kiếp.

“Cái gì, ngươi gặp nàng ta! Ở đâu?” Ngụy Tác ngưng tụ hình dáng nữ tử rực rỡ, Linh Lung Thiên run giọng hẳn.

“Hoàng Đình tông nghìn năm trước đã phát hiện nàng ta tại Vạn Tiên sơn, nhưng nàng ta trọng thương quá độ, truyền cho ta ba cổ kinh thì chết.” Ngụy Tác hiện tại chỉ muốn tóm cổ Linh Lung Thiên lên, dốc hết mọi thứ trong óc nó ra, nhưng đáng về nó cho gã biết vội cũng không được nên kể lại việc gặp nữ tử rực rỡ cùng nhìn thấy trận chiến sáu, bảy vạn năm trước.

“Nàng ta đã chết... không đợi được người khác hả...” Ánh mắt Linh Lung Thiên mờ đi, tỏ vẻ mất mát khôn tả, như muốn bật khóc.

Một lúc sau, Linh Lung Thiên mới định thần lại bảo Ngụy Tác: “Là Đại Lệ Thiên, hảo hữu của ta, người đoán không sai, là một trong các đại cấm sư phe bọn ta, tu vi Chân tiên ngũ trọng điền phong, không có trận chiến Bắc Mang thì nàng ta đã bước lên đại để chỉ lộ.”

“Chân tiên ngũ trọng điền phong?” Ngụy Tác trợn tròn trắng, nữ tử rực rỡ còn lợi hại hơn gã nghĩ.

“Xem ra trong trận chiến Bắc Mang, cho đến khi Đại Lệ Thiên tự ngã phong ấn thì Hoang tộc đang chiếm ưu thế. Hoang tộc lập ra chỗ chuyên để chôn thân và để những ai trọng thương vào nhưng vì sao say này không thấy hậu Hoang tộc đại năng xuất hiện, lẽ nào ở đâu đó Linh tộc đại năng lật ngược thế cờ?” Cơ Nhã và bọn Hàn Vi Vi không ngờ Ngụy Tác gặp ngay ấy thứ ly kỳ nên không nghĩ thấu.

“Lẽ nào là Sa tịnh không gian trong truyền thuyết?” Nguyên Âm lão tổ thấy Ngụy Tác hỏi xong thì xem lời, “Là Sa tịnh không gian mà viễn cổ Phật tông mới mở được thì Hoang tộc đại năng sao có thể đưa chúng ta vào? Lẽ nào Hoang tộc được viễn cổ Phật tông truyền thừa?”

“Trước khi thiên địa tan vỡ, thiên địa nguyên khí khác hẳn, công pháp cùng thuật pháp của viễn cổ Phật tông khác hẳn thời đại của bọn ta.” Linh Lung Thiên lắc đầu, “Sa tịnh không gian thì tại viễn cổ Phật tông cũng không mấy người bố trí được, là thần thông khai thiên tích địa. Chỉ còn để lại, sau này dù là đại đế cũng không lập ra được.”

“Sao y lại đưa chúng ta vào đây được? Ra bằng cách nào?” Hàn Vi Vi âm ức vô cùng, khó khăn lắm mới thoát khỏi Đại chur thiên tạo hóa bình, chưa kịp kể cho Ngụy Tác trong đó đáng sợ thế nào thì lại bị nhét vào “túi”. Tuy đỉnh đầu có Phật họa lấp lánh kim quang, di lạc Phật trông đầy hiền hòa nhưng nàng ta càng nhìn càng không thấy ưa.

“Khả năng lớn nhất là Hoang tộc phát hiện ra nơi này, sau đó có đại năng tham ngộ được thuật pháp đưa người vào đây.” Linh Lung Thiên nghiêng rằng, “Bất tí Hoang tộc không đủ khả năng biết cường pháp cỡ đó.”

“Nói vậy cũng như pháp bảo phòng thân chung, đủ khả năng là mở ra, gặp phải nhân vật nào quá khó chơi thì tổng đối phương vào đây?” Linh Lung Thiên định nói tiếp nhưng mắt Ngụy Tác ánh lên, nhìn thẳng vào mắt nó.

“Ý ngươi là...” Linh Lung Thiên hiểu ra nên run lên.

“Ý gì mà ta không hiểu.” Lục bào lão đầu lên tiếng, lúc trước lão bị Bát tí Hoang tộc đại năng dọa cho mất hồn.

“Ngu xuẩn, Hoang tộc có thể đưa chúng ta vào thì cũng có thể đưa người khác, sáu, bảy vạn năm trước đã đưa rồi.” Hàn Vi Vi kêu lên.

“Đúng!” Lục bào lão đầu hiểu ra, “Nói vậy trong đó có thể còn Linh tộc đại năng khác!”

“Đợi đã. Đã đợi sáu, bảy vạn năm thì không ngại đợi thêm chút nữa.” Linh Lung Thiên định lao đi nhưng bị Ngụy Tác kéo lại, “Dù gì ta cùng liều mạng mới gặp tất cả, nên thở cái đã, nói mấy lời thân thiết đã nào. Nói rõ xem nơi quỷ quái này có thoát ra được không nào.”

“Thân cái đầu người!” Linh Lung Thiên trừng mắt, thấy ngực gã đầy vết máu thì ánh mắt nó dịu lại, “Thương thể của người sao rồi?”

“Không sao.” Ngụy Tác nhớ ra trong mình còn giấu mấy mảnh Đại chư thiên tạo hóa bình, vừa bị thiên kiếp dần cho tới tả nên gã quên mất. Gật đầu đoạn gã vận chân nguyên bức ra.

“Chư vị lão bà, nhớ các vị chết được, có ai nhớ ta không.” Bức mấy mảnh vỡ ra, Ngụy Tác thấy bọn Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh, Thủy Linh Nhi đều nhìn gã lưu luyến, oanh oanh yến yến, càng nhìn càng thích, hơn nữa việc nguy hiểm như thiên kiếp còn qua được thì gã cười ha hả nói.

Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi đỏ mặt, Hàn Vi Vi tròn tròn trắng, thậm chí sao mà nam nhân của mình lại mặt dày như thế nên nghiêng răng, “Nhớ gì hả.”

“Trong Đại chư thiên tạo hóa bình là thế nào?” Ngụy Tác cười ha hả, hiểu kỳ tròn mắt, “Thỏ huynh đệ, tu vi sao lại tăng tiến gần đây! Cương nha muội, sao người có vẻ lớn hơn?”

Dạo này gã không kịp cảm nhận, cả việc thần huyền biến hóa, đột phá thiên kiếp xong thì thế nào cũng không kịp cảm ngộ kỹ, đến giờ mới nhận ra thỏ huynh đệ Lý Tả Ý đã đạt Kim đơn ngũ trọng điền phong, sắp xung kích thần huyền. Linh Lung Thiên cũng cao hơn, như thiếu nữ mười ba, mười bốn tuổi.

“Thỏ huynh đệ, trong đó cũng được... Toàn là màu lam, lúc đầu còn đáng sợ nhưng đều bị Linh Lung Thiên ngăn lại, tại hạ không làm gì cả...” Linh Lung Thiên liếc gã, ra vẻ không thèm đáp, nhưng Lý Tả Ý cười ha hả đáp.

“Ta...” Bọn Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi suýt nhất, trong Đại chư thiên tạo hóa bình toàn là quang hoa kinh nhân và tinh hạch uy năng đáng sợ, mà Lý Tả Ý còn bảo tạm được!

“...” Ngụy Tác qua sắc mặt người khác là biết trong đó thế này nhưng nghe lời Lý Tả Ý thì tu luyện không có vấn đề gì, như miệng núi lửa bị Linh Lung Thiên chặn chỗ phun ra. “Cương nha muội, người lớn hơn vì ở trong đó đã dùng tinh kim bổ sung nguyên khí và tu luyện hả.” Tất tiếng lắc đầu đoạn gã nhìn Linh Lung Thiên địa thân thượng, hỏi đầy thâm ý, “Đại Lệ Thiên tu vi Chân tiên ngũ trọng điền phong thì người tu vi nào, đóng vai trò gì?”

“Sao ta phải bảo người.” Linh Lung Thiên hơi ngẩn ra, nghiêng răng.

“Dù gì chúng ta cũng là sinh tử chi giao, ra muện một chút thì người cứ tự nhiên nhưng người là ai thì nên cho bọn ta biết.” Ngụy Tác bảo Linh Lung Thiên, “Người không nói là không tin bằng hữu. Bát tí Hoang tộc đại thấy người mà như thế, Cương nha muội, người không phải kém như Tứ tí Hoang tộc đại năng chứ?”

“Được rồi, cho người biết vật. Hà tất cố ý nói cái gì mà tin với tưởng.” Linh Lung Thiên then quá hóa giận kêu lên, “Người đoán không sai, trước đây ta không chỉ tu vi này, trong trận chiến Bắc Mang bị thương quá nặng mà thi triển bí pháp trọng sinh, tương đương với tu luyện lại từ đầu.”

“Cái gì? Cui như người tu vi tận phế, tu luyện lại từ đầu?” Lục bào lão đầu ngẩn người.

“Thừa lời!” Hàn Vi Vi liếc lão, tuy ai cũng kinh hãi trước lời Linh Lung Thiên nhưng sự thực quá rõ.

“Chắc chắn trước kia người còn lợi hại hơn Bát tí Hoang tộc đại năng?” Ngụy Tác cả kinh, bất quá tỏ vẻ người bị ta bắt thóp rồi.

“Lợi hại hơn một chút.” Linh Lung Thiên gật đầu.

“So với Đại Lệ Thiên thì sao?” Ngụy Tác lại hỏi.

“Cũng hơn một chút.” Linh Lung Thiên lại gật đầu.

“Ta...” Ngụy Tác suýt cắn vào lưỡi, ai nấy đều tắt tiếng, nhìn Linh Lung Thiên như nhìn quái vật.

“Trước kia tu vi của ngươi thế nào!” Một lúc sau gã không chịu nổi mà gào lên.

1171. Chương 1169: Thần Dược Của Cổ Đế Thi

Đại Lệ Thiên tu vi Chân tiên ngũ trọng điên phong đã đủ kinh người, nhưng Linh Lung Thiên trước kia còn cao hơn!

“Trên chân tiên một chút, chân tiên không ai đánh lại ta nhưng còn kém xa đại đế.” Linh Lung Thiên liếc Ngụy Tác vốn sắp phát cuồng.

“Chả trách Bát tí Hoang tộc đại năng thấy ngươi thì tỏ vẻ như thế, ngươi trên cấp chân tiên mà chưa từng gặp thiên kiếp?” Bọn Ngụy Tác sắp phát cuồng, trên mức chân tiên là tu vi gì!

“Ta chỉ định dọa Bát tí Hoang tộc, ai ngờ y giờ chiêu đó.” Linh Lung Thiên nghe Ngụy Tác đề cập đến Bát tí Hoang tộc đại năng thì lại bực mình.

“Ta thấy không dọa y, có khi y giờ trò khác, chứ không đến mức thế này.” Ngụy Tác chỉ muốn bóp cổ nó, “Trước kia ngươi lợi hại thế, sao không nói sớm, có thứ gì hay thì giao ra. Mẹ nó chứ, trên cấp chân tiên thì mất mặt lắm hả mà cứ giấu giếm!”

“Trách ta hả, không phải vì ngươi sao!” Linh Lung Thiên thẹn quá hóa giận, nhìn Ngụy Tác kêu to.

“Vì ta thì liên quan gì đến ta! Đừng có đổ thừa.” Ngụy Tác suýt ngất.

“Thế nào, người tướng nhân vật trên cấp chân tiên bị ngươi đánh vào mặt thì quang vinh lắm hả!” Linh Lung Thiên kêu tiếp.

“...” Ngụy Tác tắt tiếng, từ Ma văn hung mạch đến Văn Linh đại lục, gã luôn đấu với Cương nha muội và đã từng đánh bầm mặt nó, đại nhân vật mà bị như thế thì không quang vinh gì. “Ha ha, tức là ta đã đánh bầm mặt cả cao thủ trên cấp chân tiên.” Gã đắc ý cười ha hả.

“Muốn chết!” Linh Lung Thiên nghiêng răng.

“Được rồi, đừng gây nữa, xem có ra khỏi chỗ quỷ quái này không đã.” Hàn Vi Vi kêu lên.

“Đúng, Linh Lung Thiên, nể tình chúng ta vào sinh ra tử, ngươi lợi hại như thế, lấy thêm đồ tốt cho ta dùng đi.” Lục bào lão đầu sáng mắt.

“Có thể nhưng hiện tại không được, đợi đã.” Linh Lung Thiên nhìn quanh, mặc kệ lục bào lão đầu, nói.

“Đợi bao lâu?” Hàn Vi Vi hỏi.

“Tối thiểu là một tháng, tối đa không quá hai tháng.” Linh Lung Thiên bình tĩnh lại, giờ hơi sắc thủ trực: “Đợi thực lực của ta khôi phục một chút thì có thể thoát khỏi Sa tịnh không gian.”

“Cương nha muội, tu vi của ngươi khôi phục không chậm, hình như ở trong không gian này tu luyện chắc không thành vấn đề.” Ngụy Tác nghiêm túc hẳn, hỏi nó: “Hơi sắc thủ trực của ngươi là sao mà thiên kiếp không phá được, uy năng phản kích của Thiên khung cũng tự động tránh đi, không có nó tất ta bị Hắc Bò Đề thiên mẫu lấy mạng rồi.”

“Cả uy năng phản kích của Thiên khung cũng tránh cái vòng này? Ngụy Tác, chuyện gì thế nhỉ?” Bọn Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi cả kinh.

Ngụy Tác không nói mà nhìn Linh Lung Thiên.

“Được rồi, cho ngươi biết vậy.” Linh Lung Thiên ra vẻ người phiền quá, ta sợ rồi, trừng mắt nhìn rồi nói luôn một mạch: “Trong Linh tộc, chi của ta là Ma hoàng long nhất mạch, trời sinh có thể tiêu diệt các loại nguyên khí pháp tắc, nhục thân cao cường, không thể sử dụng thuật pháp nhưng diệt được nguyên khí uy

năng của đối phương. Trước kia thiên địa tan vỡ, Ma hoàng long nhất mạch còn mạnh hơn, sức mạnh tiêu diệt các loại nguyên khí pháp tắc bao trùm rất rộng nhưng sau đó, thiên địa nguyên khí thay đổi lớn, hậu nhân của chi bọn ta cũng thay đổi, nhục thân càng mạnh nhưng sức mạnh đó chỉ còn được trong vòng vài trượng, cơ hồ trở thành chỉ biết cận chiến. Hôi sắc thủ trạc là thứ Ma hoàng long nhất mạch truyền thừa lại, nhờ vào nó mà bọn ta có thể đẩy sức mạnh tiêu diệt nguyên khí pháp tắc xa hơn. Thiên khung là chuyện của mười lăm vạn năm trước nên ta không biết, chỉ biết đại năng dựng lên nó có quan hệ với Ma hoàng long nhất mạch, có lẽ Thiên khung cảm ứng được khí tức nên không diệt người. Sa tịnh không gian này cũng như nhét vào hư không một miệng túi, sơn môn thượng cổ phạt tông đều lập ở đó, nguyên khí bất lợi cho tu sĩ tu luyện đều bị cách tuyệt, đương nhiên có thể tu luyện, có khi càng lợi cho tu luyện cũng nên.”

“Ma hoàng long nhất mạch, trời sinh có thể diệt các loại nguyên khí pháp tắc? Cả đại năng lập ra Thiên khung cũng có quan hệ với các người?” Ngụy Tác và bọn Hàn Vi Vi sững sờ.

“Không phải toàn bộ, tuyệt đại đa số thôi, có những nguyên khí pháp tắc siêu thoát thiên địa thì khác.” Linh Lung Thiên giải thích tiếp.

“Trước kia sức mạnh tiêu tan các loại nguyên khí pháp tắc bao trùm rất rộng, tức là có nhân vật như thế ở cạnh ta thì thiên kiếp giáng xuống cũng không sao hả?” Ngụy Tác nuốt nước bọt.

“Đâu có dễ thế. Tiêu diệt thiên kiếp uy năng là thật nhưng cũng không thể hút được nguyên khí thì độ thiên kiếp làm cái gì.” Linh Lung Thiên nhìn gã như nhìn kẻ ngốc, “Người tưởng kích phát sức mạnh đó không tổn hao nguyên khí hả?”

“Người dùng hôi sắc thủ trạc, uy năng tiêu diệt nguyên khí bao trùm được bao nhiêu?” Ngụy Tác trợn tròn trắng, mục quang nhìn lên hôi sắc thủ trạc, rõ ràng cái vòng này không thể dùng phẩm giai để hình dung.

“Bắc Mang đại chiến thì tối đa ta bao trùm được hai trăm trượng.” Linh Lung Thiên mắt ánh lên, nhớ lại đại chiến kinh thiên, “Đại năng phe ta mai phục, truyền tống ta đến chỗ để cấp của đối phương để ta hạ sát, sau đó ta trọng thương, chìm xuống địa mạch nên không biết gì nữa.”

“Hóa ra để cấp từng chết trong tay người, xem ra trận chiến đó người chiếm công đầu. Chả trách Bát tí Hoang tộc đại năng cũng chỉ là tiểu lâu la với người.” Ngụy Tác nghiêm túc hẳn với Linh Lung Thiên, “Như người mà chưa từng dẫn động thiên kiếp, cổ quái quá, lúc trước người sợ thiên kiếp như vậy thì xem ra người dẫn động thiên kiếp sẽ khác hẳn bọn ta?”

“Thiên địa tan vỡ, nguyên khí biến hóa xong thì bọn ta cũng từng có ai có thể dẫn động thiên kiếp, thiên kiếp thế nào thì bọn ta không biết, đại năng nào trong chi của ta cũng thế, chỉ có thể dùng nguyên khí và nhục thân chống lại, chứ không thể dùng pháp bảo và pháp khí như các tu sĩ, thành thử rất khó qua được thiên kiếp.” Linh Lung Thiên gật đầu.

“Xem ra không có đại địch không thể đối phó thì vĩnh viễn không độ thiên kiếp vẫn hơn.” Ngụy Tác lầm bầm, đáng sợ nhất không phải là thiên kiếp mà là thiên kiếp có uy năng thế nào cũng không biết.

“Đã nói rồi thì có thứ gì tốt cứ cho ta...” Lục bào lão đầu kêu lên, khiến nhiều người trợn tròn trắng.

“Bọn ta không thể tu luyện công pháp thuật pháp, nên không có gì cả.” Linh Lung Thiên nói đoạn đi vòng vòng nhặt vẫn kim bị hút vào.

Ngụy Tác hiểu ngay nhưng thứ đó là nó dùng để tu luyện, hiện tại nó đã định thần, định thu gom những thứ hữu dụng rồi tìm cách thăm dò Sa tịnh không gian xem có Linh tộc đại năng nào không.

“Bọn Vương Vô Nhất đều không bị hút vào, hình như còn sống.” Linh Lung Thiên nhặt mọi thứ rơi chung quanh, gã mới nhớ đến bọn Vương Vô Nhất, lúc bị cuốn vào Sa tịnh không gian thì cả ba ở dưới hỗn kim sắc tàn phiến mà nó không hề bị hủy hoại.

Xem ra hỗn kim sắc tàn phiến không tầm thường, luôn có tác dụng chính yếu khi chống lại thiên kiếp, nhưng không bị hút vào, có điều bọn Hoàng Đạo Quân ở gần đó nên không mất, gã không cần cả nghĩ.

“Kia là... Ngụy Tác, mau nhìn kia!”

Nam Cung Vũ Tinh cạnh đó đột nhiên kinh hô.

“Phát hiện gì thế?” Ngụy Tác định cùng khê tâm tình với bọn Cơ Nhã và cảm nhận thay đổi sau khi đột phá thiên kiếp thì nghe Nam Cung Vũ Tinh kinh hô, gã ngẩn người nhìn qua.

“Thần dược của cổ đế thi?!” Thứ trong tay Nam Cung Vũ Tinh ánh lên, là lam sắc thần dược mà Hoang tộc đại năng chưa dùng hết!

Tứ tí hoang tộc đại năng bị Bát tí Hoang tộc đại năng thôn tính nguyên khí phát động đòn sau cùng lam sắc thần dược còn tồn lại nên bị hút vào!

1172. Chương 1170: Đã Là Chân Tiên

“Thần dược trong thể nội cổ đế thi!”

Xoạt, ai nẩy ngẩn ra rồi tụ về cạnh Nam Cung Vũ Tinh.

Lam sắc thần dược chỉ còn lại cỡ trứng chim câu, nhưng tạo cảm giác sâu thẳm nhưng biển sâu không đáy.

Không có mùi gì mà chỉ có quang hoa u lãnh lưu chuyển.

“Thần dược gì nhỉ?”

Ngụy Tác không ngờ thần dược lọt vào tay phe mình, Hoang tộc đại năng phong ấn tại tử đồng cổ điện đều trọng thương cực độ, nhưng Tứ tí hoang tộc đại năng chỉ dùng thần dược đó mà giữ được sinh cơ cho tất cả. Hiện tại không thể khẳng định là thứ này hữu dụng với thể chất Hoang tộc đại năng nhưng có hậu quả nghiêm trọng gì với tu sĩ không.

Thần dược không nặng, chỉ bằng một khối linh thạch.

“Không được, ta thử đã.” Ngụy Tác nhìn một lúc, thấy không nén được sức quyến rũ nên nói.

“Huynh muốn lấy thân thử thuốc thì phi thường nguy hiểm, dược lực khẳng định thập phần kinh nhân.” Cơ Nhã hiểu ý nên nhắc nhở.

“Yên tâm, nhục thân của ta mà thử chút dược lực thì không thành vấn đề.”

Ngụy Tác tính toán rồi phải xem thay đổi của bản thân sau thiên kiếp đã.

“Để xem tu vi thế nào.”

“Oành!” Gã thi triển cả hai thần huyền pháp thân.

“Không phải chứ?”

Ngụy Tác và tất cả đều giật nảy mình.

Hai thần huyền pháp thân chỉ cao chừng một tượng nhưng đã thực thể hóa, như do lam sắc bảo thạch điêu khắc thành.

Sau một thần huyền pháp thân có bạch sắc nguyệt luân, bên trong có vô số thiên hà tại lưu động, thủy linh khí tức nồng đượm khó tưởng tượng nổi.

Thần huyền pháp thân còn lại lại là bảo thụ đặc biệt, quang hoa không khác gì Bát hủ đế mộc.

Hai thần huyền pháp thân chỉ qua linh vận và bảo tượng đã khác thường nhưng tất cả bất ngờ vì trong tay hai pháp thân còn cầm bạch sắc bảo châu như vì sao, phát ra chân tiên khí tức.

Thần huyền pháp thân có chân tiên khí tức, là sao hả?

Ngẩn ra một lúc, ai nẩy lại nhìn Linh Lung Thiên, việc kỳ lạ này không ghi lại trong điển tịch nào nên chỉ nó giải thích được.

“Nhìn ta cũng vô dụng.” Linh Lung Thiên xòe tay lắc đầu, “Ta cũng chưa thấy thần huyền pháp thân này, chưa biết gì, nhưng ta đoán là do gian thương đáng chết mới Thần huyền tứ trọng tự độ thiên kiếp.”

“Có liên quan gì đến tuyết bạch sắc đạo tôn thần quang không?” Ngự Tác gãi đầu, nhớ đến chân tiên khí tức của tuyết bạch sắc đạo giống với của bảo châu mà thần huyền pháp thân của gã cầm.

“Tuyết bạch sắc đạo tôn thần quang? Người dẫn phát Tiên vương phá hư?” Linh Lung Thiên đột nhiên hít một hơi lạnh. Lúc nó rời Đại chư thiên tạo hóa bình thì thiên kiếp đã kết thúc, nên không thấy tuyết bạch sắc thần quang.

“Tiên vương phá hư là cái gì?” Ngự Tác và bọn Hàn Vi Vi ngẩn ra.

“Tuy ta không hiểu lắm về thiên kiếp nhưng biết rằng tu sĩ nào quá nghịch thiên, thì thiên kiếp uy năng sẽ tụ chân tiên khí tức và chân tiên uy năng của những chân tiên đã chết còn lại trên không thành Tiên vương phá hư. Uy năng này cả vạn tu sĩ độ kiếp cũng không có một.” Linh Lung Thiên nhìn Ngự Tác như nhìn quái vật, “Người biến thái quá, uy năng đó cũng dẫn động, lại cứu được bọn ta.”

“Ta lợi hại thế hả?” Ngự Tác tròn mắt, một lúc sau mới tỉnh lại nói, “Khả năng vì ta độ thiên kiếp mà còn dùng Thiên long quần tinh tôi thể thuật hút tinh thần nguyên khí tu luyện, ông trời cũng thấy là quá đáng.”

“Giải thích được rồi đó. Lúc thần huyền đột phá mà người còn hấp nạp thiên địa nguyên khí, chân tiên nguyên khí và tinh thần nguyên khí cũng bị hút vào thần huyền pháp thân của người.” Linh Lung Thiên càng nhìn gã càng bức mình, kẻ nham nhở như thế sao lại là nhân vật nghịch thiên mấy vạn năm không xuất hiện.

“Người cũng coi là chân tiên, có điều cường độ chân nguyên thực tế kém hơn chân tiên mà thôi.” Âm ức nhìn Ngự Tác, Linh Lung Thiên bổ sung.

“Gần như là chân tiên?” Ngự Tác và bọn Cơ Nhã, Hàn Vi Vi tròn mắt.

“Người không cảm giác được sẽ đối diện thiên kiếp tới đây khi nào hả?” Linh Lung Thiên nhìn Ngự Tác, “Từ Thần huyền tứ trọng đến Thần huyền ngũ trọng đã qua thiên kiếp, nguyên khí thay đổi nhiều nên khi đột phá chân tiên sẽ không dẫn động thiên kiếp, chỉ khi chân tiên khí tức quá mạnh mới lại dẫn động thiên kiếp. Như người ít nhất đến Chân tiên tam trọng mới lại dẫn động thiên kiếp. Nhục thân và thần huyền pháp thân của người được chân tiên nguyên khí tẩy lễ, khi đột phá chân tiên thì sẽ dễ dàng chịu được chân tiên nguyên khí, thành ra đột phá chân tiên chỉ là vấn đề thời gian.”

“À.” Ngự Tác gật đầu, không như lúc Thần huyền tứ trọng luôn cảm tri được thiên kiếp sắp tới.

“Đã là chân tiên chi thân, chỉ là chân nguyên chi lực chưa đạt. Cung hỉ Ngự đạo hữu liễu, người đâugf tiên trong vạn năm nay thành tựu chân tiên.” Nguyên Âm lão tổ lên tiếng.

Chân tiên đầu tiên của tu đạo giới trong vạn năm, ý nghĩa thực sự phi phàm.

“Đúng, chưa kịp kể với các người là ta được Đông Như Lai truyền thừa, có Như Lai thần mang, cả truyền thừa của hoa y thanh niên cũng lọt vào tay ta, để xem thần thức hiện tại đến mức nào.” Ngự Tác đột nhiên nhớ đến Động Thiên thần hỏa, gã ước tính rằng mình đột phá Thần huyền ngũ trọng mới có thể thi triển vô thượng cường pháp bắn vào hư không này. Gã chợt nhớ ra chưa kể việc về hoa y thanh niên và Đông Như Lai.

“Như Lai thần mang, ta...” Lục bào lão đầu tắt tiếng.

Thật ra là thế nào, mới bị khốn trong Đại chư thiên tạo hóa bình ngàn ấy này mà đã xảy ra bao nhiêu chuyện?

“Từ hàng phương hoa kinh? Tịnh niệm tâm kiếm?” Nghe Ngự Tác giải thích, mắt Linh Lung Thiên chợt tối đi, hạ giọng, “Tịnh ngọc tiên tử đã cũng chết rồi...”

“Tịnh ngọc tiên tử là ai?” Càng lúc càng nhiều việc xảy ra, bọn Ngự Tác càng có nhiều thứ cần hỏi nhưng chưa thể hỏi hết ngay.

“Là đại năng thuộc phe Linh tộc, là nhân tộc tu sĩ, cũng được truyền thừa của cổ tông môn như Bắc Mang, đã gần đạt mức đại đế, Từ hàng phương hoa kinh là truyền thừa của họ.” Linh Lung Thiên giải thích.

Ai cũng thấy Tịnh ngọc tiên tử gia nhập Linh tộc mà công pháp cùng thuật pháp lại lọt vào tay Hoang tộc đại năng chừng tỏ Tịnh ngọc tiên tử đã gặp bất trắc.

“Những kẻ đó đều được truyền thừa ở gần Lạc cốc hoang nguyên, đều lấy được một cánh tay, nơi đó tất có gì đó cổ quái.” Bọn Nguyên Âm lão tổ thập phần đồng ý với suy đoán của Ngụy Tác, cho rằng ra được sẽ tới Lạc cốc hoang nguyên.

“Thần thức của ta lại gấp đôi! Thần huyền tứ trọng đột phá đến Thần huyền ngũ trọng tuyệt đối không thể tăng tiến thế này, lẽ nào là nhờ thiên kiếp hay Đại đế thánh tuyền thủy?”

Ngụy Tác toàn lực trải thần thức thì giật nảy mình.

Không cần dùng thuật pháp phối hợp, thần thức hiện tại của gã bao trùm hai nghìn dặm, trong phạm vi này là có thể khóa chặt để tung đòn!

Không nói đến thuật pháp khác, chỉ cường độ thần thức này, uy năng Như Lai thần mang thì chân tiên vị tất đỡ nổi.

Tăng tiến thế này nằm ngoài dự liệu, đây là gã còn chưa tu luyện Tịnh niệm tâm kiếm để đề thăng thần thức!

“Hai nghìn dặm? Không đùa chứ? Người đạt đến chân tiên thì thật sự sẽ như ghi chép, vạn dặm ra tay?” Bọn Hàn Vi Vi suýt ngất.

Ngụy Tác hơi ngẩn ra, nhục thân hiện tại của gã chống lại chân tiên uy năng cũng không thành vấn đề, trừ Tịnh niệm tâm kiếm thì gã còn Hoàng đình ngũ hoàng kinh của Hoàng Đình tông nên tiềm lực vô cùng.

“Để xem uy năng thuật pháp thế nào?”

Liên tục hít sâu mấy hơi, Ngụy Tác thấy không nên nói nhiều, lại thành dọa bọn Hàn Vi Vi. “Chát”, gã thử toàn lực kích phát lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm.

Nguyên khí dao động hùng hậu dấy lên quanh gã.

1173. Chương 1171: Đại Đế Thực Sự

“Không đúng!”

Nguyên khí dao động vừa rung lên, Linh Lung Thiên đã giật giật chân mày.

“Sao lại thế?”

Ngụy Tác cũng ngẩn ra.

Gã phát lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm, không chỉ triệt để ngưng thành thực chất mà như hai cây thanh sắc thần ngọc phi kiếm, có vô số tinh quang thiểm động, uy năng không chỉ gấp đôi bình thường!

Gã từng đấu với Hắc Bồ Đề thiên mẫu nên biết dù lúc nào ả toàn lực phát pháp vực uy năng cũng chỉ như lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm này.

Tuy Duy ngã tâm kiếm cũng là thiên cấp thuật pháp nhưng gã chưa diễn hóa được pháp vực nên về lý thì không thể so với pháp vực cường uy của Hắc Bồ Đề thiên mẫu.

Thiên kiếp qua rồi, chân nguyên của gã tuy mạnh hơn nhưng chưa tới mức đó.

“Chát!”

Ngụy Tác thử toàn lực kích phát lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm.

“Đại đế thánh tuyền thủy!” Ngụy Tác hiểu ra.

Chân nguyên của gã tuy chưa đến mức siêu việt thần huyền nhưng gã nhận ra dù là lượng chân nguyên như trước thì hiện tại lưu động cũng tạo thành uy năng khác hẳn. Nhục thân gã đã khác, kích phát thuật pháp thì tựa hồ có để tức lưu chuyển.

Đại đế thánh tuyền thủy khiến nhục thân gã biến hóa huyền ảo.

“Lẽ nào nhục thân của ta được Đại đế thánh tuyền thủy tưới nhuần thì cũng có nét giống của đại đế?” Ngụy Tác hơi ngẩn ra.

“Đại đế thánh tuyền thủy lại thần diệu đến thế?” Linh Lung Thiên và bọn Nguyên Âm lão tổ nghe xong thì đều không dám tin, họ chỉ nghe đến Đại đế thánh tuyền thủy chứ không biết công dụng cụ thể.

“Chả trách dẫn phát Tiên vương phá hư.” Linh Lung Thiên hiểu ra, hiện tại Ngụy Tác kích phát thuật pháp tương đương với bán chân tiên, nhục thân gã như vậy thì khi thật sự thành chân tiên tất uy năng thuật pháp có khi không kém gì Chân tiên lưỡng trọng? Lại là song thần huyền!

Dù hiện tại Tứ tí hoang tộc đại năng nguyên lành cũng không phải đối thủ của gã.

“Xem thần dược này thế nào, có thần kỳ như Đại đế thánh tuyền thủy không.” Thử xong thu hoạch, Ngụy Tác toét miệng, thủy linh nguyên khí cuốn một chút được lực từ lam sắc thần dược ra.

Cực kỳ cẩn thận, Ngụy Tác đưa lượng được lực có thể cảm nhận rõ biến hóa vào thể nội.

“À?”

Được lực tan vào thể nội, Ngụy Tác nhận ra có thứ gì đó từ trong ra ngoài thay đổi cực nhanh, khí huyết dâng lên, huyết nhục ở vết thương mọc ra, thậm chí tóc và móng tay cũng mọc nhanh hơn.

Tinh lực bồng bồng hóa sinh.

“Hóa ra là thần dược này, xem ra cổ đế thi bất diệt không liên quan gì, thần dược này chỉ có hiệu lực hơn Huyết tinh thạch nhiều mà thôi.” Cảm nhận rõ thay đổi, Ngụy Tác lắc đầu thất vọng.

“Gì hả?” Thấy gã tỏ ra thất vọng, chúng nhân đều hỏi.

“Vật này sẽ khiến mọi thứ trong thể nội được thay mới với tốc độ gấp nhiều lần, ví như mất máu quá nhiều thì sẽ có thêm máu mới rất nhanh, bổ sung kịp thời.” Ngụy Tác nhìn Linh Lung Thiên và bọn Cơ Nhã, giải thích: “Chỉ là như thế thì cũng già nhanh, thần dược này kích thích sinh cơ nhưng dùng tính mạng của mấy chục năm, thậm chí hơn trăm năm sau bù vào thương thể hiện tại.”

“Hóa ra là thần dược này. Có lẽ cổ đế thi trọng thương trí mệnh nên sử dụng nó nhưng chưa kịp thì thọ mệnh đã hết.” Linh Lung Thiên và bọn Cơ Nhã tỉnh ngộ.

Hoang tộc đều nhục thân siêu phàm, thọ nguyên cực lâu, dù bị trọng thương trí mệnh cũng có thể dùng thần dược đó thúc đẩy sinh cơ, chữa trị thương thể, khó trách mỗi người cần một chút được lực là đủ.

“Đi thôi.”

Lại nói một lúc, thu gom hết mọi thứ, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên lao về một hướng.

“Đây là?”

“Nơi này khẳng định từng có Linh tộc đại năng đến!”

Lướt đi không đầy vạn dặm, đột nhiên bọn Ngụy Tác dừng lại, Linh Lung Thiên thập phần kích động.

Mặt đất có một mũi tên chỉ vào một phương vị.

Theo hiểu biết của Linh Lung Thiên, Sa tịnh không gian dù là trên trời hay nền cát thì đều do pháp lực ngưng thành, bản thân là uy năng thuật pháp nên dù bị đánh thành hố sâu cũng nhanh chóng khôi phục, trừ phi đánh tan không gian này, cũng như viên cổ phật tông lập sơn môn trên một tảng đá không bao giờ vỡ.

Trước đó Ngụy Tác đã thử, dấu vết dưới mặt đất chỉ một tích tắc đã tan biến, cát không khác gì cát thường, vì là thần thông của viên cổ phật tông mạc đại.

Để lại mũi tên dưới đất cần có thủ đoạn riêng, cũng như ngưng tụ quang phù trên không trung để chỉ hướng.

“Có quang hoa!”

“Lẽ nào có Linh tộc đại năng tồn tại!”

Thuận theo mũi tên lao đi thêm hai vạn dặm, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên thấy từ xa có quang hoa lấp lóe.

“Thật sự có người!”

Cả toán kích động cất bước, đi thêm một nghìn mấy trăm dặm, ai nấy nhìn rõ một thân ảnh xếp bằng dưới đất, cùng năm, sáu tia quang hoa chói lòa lấp lóe chung quanh.

“Sao quanh người đó lại là màu lam! Đừng là Hoang tộc đại năng!”

Nhưng đi tiếp không bao lâu, Ngụy Tác giật nảy mình, nhận ra trong vòng nghìn dặm đều là màu lam quỷ dị, lấp lánh thần thiết quang hoa.

“Thanh Vũ đại đế!”

Linh Lung Thiên nhanh chóng kêu lên, toàn lực lao tới.

“Thanh Vũ đại đế? Là nhân vật đại đế cấp của Linh tộc?” Ngụy Tác và Nguyên Âm lão tổ đều ngẩn ra trước lời Linh Lung Thiên.

“Linh Lung Thiên... Là người... Tiếc là người đến muộn. Đừng đến gần...” Một giọng nói mỏng tang đột ngột cất lên, như từ ngoại vực không gian truyền về, vang lên trong óc khiến tất cả sửng ra.

“Đại đế mà vẫn chưa chết, vẫn còn sống?” Ý nghĩ này lóe lên trong óc Ngụy Tác đang ngơ ngẩn.

Linh Lung Thiên run lên, suýt sẩy, bảy vạn năm nay, lần đầu tiên nó thấy người thuộc phe Linh tộc.

“Thân thể, thậm chí ý thức của ta đã nát, chỉ nhờ Thanh Vũ đế liên mà cố định nhất phương thiên địa... Lâu quá rồi, Thanh Vũ đế liên không còn uy năng, một chút nguyên khí chấn động ta ta thành cát bụi.” Giọng nói vang tiếp.

“Cái gì, y lại đến mức đó, chúng ta lại gần, nguyên khí dao động cũng khiến y hóa thành cát bụi? y gặp chuyện gì?” Ngụy Tác và bọn Nguyên Âm lão tổ hít sâu một hơi, khó tưởng tượng nổi.

“Linh Lung Thiên... Sao người lại ở đây... Trận đó thắng bại thế nào?” Giọng nói mong manh vọng vào tai tất cả.

“Người cũng không biết thắng hay bại?” Linh Lung Thiên ngẩn ra, vốn cho là Thanh Vũ đại đế có câu trả lời, không ngờ y đến mức này mà còn nói thế. Khi đại chiến Bắc Mang bạo phát thì Linh tộc chỉ còn hai nhân vật để cấp, một là người dưỡng thương tại Bắc Mang và Thanh Vũ đại đế.

“Ta đấu với một thủy tổ của chúng, chiến cục chưa kết thúc... thì bị đẩy vào đây... Trong này có mấy Hoang tộc đại năng để thiên cấp, ta tuy diệt hết nhưng cộng với thương thể từ trước thì không thoát được... đến khi thọ nguyên hao tận, nhục thân suy bại, bị tự thân nguyên khí biến thành bột... người đến sớm vạn năm thì chúng ta cùng thoát...”

“Ta...” Linh Lung Thiên không nói thành lời, suýt sẩy, bảy vạn năm nay, lần đầu tiên gặp người cùng sánh vai năm xưa nhưng không ngờ lại muộn mất vạn năm.

“Mau ra đi... Ta không nhìn thấu huyền diệu của Sa tịnh không gian... không gian nào ảo diệu như thời không pháp vực, ta thì pháp cố định nó nhưng người đến thì ý chí của ta lỏng đi, không thể duy trì uy năng Thanh Vũ đế liên... thời gian của ta không nhiều... mau cho ta biết tình hình bên ngoài.”

“Cái gì, thời không pháp vực là sao! Đại đế này chỉ còn một hơi thở?” Ngụy Tác suýt bật khóc, lần trước Đại Lệ Thiên cũng thế, Linh tộc còn vài người có thể cứu trị như các Hoang tộc đại năng thì tốt, nhưng Linh tộc dù có thần dược cũng không cứu được.

“Thắng bại thì ta không biết nhưng còn Hoang tộc tồn tại...” Linh Lung Thiên cố nén tâm thần chấn động, kể lại nhanh việc Ngụy Tác gặp Hoang tộc đại năng và những hoài nghi.

1174. Chương 1172: Thanh Vũ Đế Liên

“Hoang tộc truyền nhân liên tục xuất hiện? E là vẫn còn Hoang tộc đại năng sống sót... không ngờ tu đạo giới sa sút thế này, vạn năm đô không có chân tiên xuất hiện... Bất quá tiểu hữu với tuổi này mà có tu vi đó thì ở thời đại của ta cũng thuộc hàng nghịch thiên...” Thanh Vũ đại đế cất giọng yếu ớt, nghe Linh Lung Thiên nói qua tình hình và Ngụy Tác thì nhắc đến gã.

“Đợi khi uy năng tàn dư ngưng kết vào Thanh Vũ đế liên... thì có thể kích phát một lần uy năng của ta... Nếu sau này ở Lạc cúc hoang nguyên gặp Hoang tộc đại năng tu vi kinh nhân, có lẽ giữ được mạng cho các người...” Thanh Vũ đại đế nói với Ngụy Tác vì biết Linh Lung Thiên không thể động dụng pháp bảo.

“Có lợi!” Lục bào lão đầu mắt rực kim quang! Thứ của đại đế đương nhiên kinh nhân.

“Thời gian của ta không còn nữa... Muốn hỏi gì thì... nhanh lên!” Giọng Thanh Vũ đại năng đang mỏng biến thành giục giã.

“Đừng! Có thêm chút nữa, để lại vài thiên kinh văn!” Lục bào lão đầu kêu lên, chỉ muốn thu lợi khiến Linh Lung Thiên suýt ra tay.

“Công pháp của ta vì sợ lọt vào tay Hoang tộc... nên không ghi lại... Hiện tại không kịp rồi...”

“Thời không pháp vực là sao? Ta đạt chân tiên rồi sẽ gặp thiên kiếp kiểu nào?! Làm cách nào chống đỡ! Vật này liên quan đến truyền thừa của Thông Thiên đại đế hử! Vu thần nữ, lấy hỗn kim sắc tàn phiến ra đi!” Ngụy Tác biết cơ hội hiếm có, sợ bị lục bào lão đầu lãng phí thời gian, nên hỏi liên tục, cầm cổ hương của Thông Thiên đại đế ra rồi bảo Vu thần nữ này giờ im lặng nhìn gã tế xuất hỗn kim sắc tàn phiến đã dùng để chống lại thiên kiếp đích đồng.

“Có thể thay đổi tốc độ thời gian trôi qua, còn uy năng cụ thể thì ta cũng không biết, ta vào đây là nhận ra không ổn nên cố định uy năng này... Chân tiên thiên kiếp có cửu trọng, từ Kim phong hỏa tuyến trời đi đều là đại lôi kiếp, đồng thời có thiên địa ý chí xung kích thần thức... Không chỉ chuẩn bị chống lại các loại thiên lôi cuồng bạo mà còn phải giữ vững thần thức, bằng không không thể thi pháp... Có lẽ người... có khả năng đi theo con đường nhục thân thành thánh... Tu luyện nhục thân đến mức khó tưởng tượng nổi thì có thể dùng nhục thân chống lại thiên kiếp... chân nguyên chỉ là phụ. Quả nhiên là cổ hương của Thông Thiên đại đế, gom đủ mười khúc là đốt được, nhưng đốt cách nào và có thần diệu gì thì không ai biết... Đây là thứ liên quan đến truyền thừa chi vật của Bất Hủ đại đế, là thượng cổ chí bảo để xuyên qua hư không, đem chống lại thiên kiếp thì quá tốt... Bất quá chân tiên thiên kiếp sẽ lôi đình tràn ngập, thứ này chỉ chặn được một phần...”

Giọng Thanh Vũ đại đế càng lúc càng nhẹ, càng lúc càng gấp rồi tắt hẳn, nhân ảnh xếp bằng cũng tan theo, nhưng bích lục sắc quang hoa càng sáng.

Đại đế này kỳ thực đã chết cả vạn năm, nhờ vào ý chí duy trì uy năng vận chuyển, thần thông quả khó tưởng tượng nổi, nhưng đến lúc bọn gã đến thì ý chí đó lụi đi, y hóa thành cát bụi.

“Có phải chúng ta cũng sẽ mất nhanh thọ nguyên mà tọa hóa?!”

Thanh Vũ đại đế hóa thành bụi, trừ chấn động thì bọn Ngụy Tác thập phần khẩn trương, biết Hoang tộc đại năng bố trí nơi này để giam các Linh tộc đại năng không thể đối phó nổi, nếu có cấm chế đặc biệt thì thật không thể tệ hơn.

“Sao lại không thay đổi? Lẽ nào uy năng của Thanh Vũ đại đế chưa tan?” Bọn Ngụy Tác, kể cả Linh Lung Thiên không thấy gì thay đổi.

Đợi thêm chốc nữa cũng không thấy, Linh Lung Thiên nén lòng, cùng bọn Ngụy Tác đến chỗ Thanh Vũ đại đế tọa hóa.

“Đây toàn là dấu tích Hoang tộc đại năng bị đánh thành tro, chẳng trách đều màu lam!”

“Hoang tộc sợ Thanh Vũ đại đế xông ra nên bố trí không ít cường giả, đổi mạng Thanh Vũ đại đế.”

Đến gần mới nhìn rõ, màu lam trên mặt đất là do Hoang tộc đại năng bị đánh thành tro rải ra. Trận chiến sáu, bảy vạn năm trước, tính toán lừa lọc cùng các loại thần thông, vô số đại năng mất mạng, thật khiến người ta khó tưởng tượng nổi.

Bích lục sắc quang hoa là một đóa sen như làm bằng băng, tổng cộng sáu cánh, bên trên là nhánh hoa cỡ nắm tay, không hề có phù văn, thuần túy tinh là khí tức khôn tả khiến người ta muốn quỳ lạy.

Thanh Vũ đại đế đã thành tro bụi, trừ Thanh Vũ đế liên để lại cho Ngụy Tác thì không còn gì.

“Đây là pháp bảo Thanh Vũ đại đế tự luyện chế, để cho người thì tất người có thể điều khiển.” Linh Lung Thiên nhìn Thanh Vũ đế liên, hít sâu một hơi bảo Ngụy Tác.

“...” Ngụy Tác gật đầu, hút Thanh Vũ đế liên lên thì toát mồ hôi lạnh.

Tích tắc đó gã cảm giác như chụp một cự nhân, sức mạnh kinh nhân ép xuống như muốn đè bẹp gã.

“Chắc không còn Linh tộc đại năng khác nữa.” Định thần, thu nhanh Thanh Vũ đế liên đoạn Ngụy Tác bảo Linh Lung Thiên.

“Ta biết... Người cứ đưa ta đi, ta sẽ toàn lực tu luyện.” Linh Lung Thiên gật đầu, vẫn cẩn tĩnh kim.

“Được!” Ngụy Tác hiểu ý, tuy không cảm giác thấy có gì cổ quái nhưng nó tất sẽ nghe theo Thanh Vũ đại đế mà toàn lực tu luyện, tìm cách nhanh chóng rời đi. Thanh Vũ đại đế không nhắc đến Linh tộc đại năng khác chứng tỏ nơi này chỉ còn mình ông ta, gã hiểu Linh Lung Thiên nên sợ có gì không hay, khó lắm mới gặp bằng hữu dùng thời đại từng sánh vai giao chiến nhưng rồi lại chia tay ngay thì không dễ chịu gì.

“Theo con đường nhục thân thành thánh, dồn tu vi lên nhục thân?”

Vừa đưa bọn Linh Lung Thiên và Nguyên Âm lão tổ tìm khắp Sa tịnh không gian, Ngụy Tác ngẫm nghĩ câu sau cùng của Thanh Vũ đại đế.

Câu nói đó ý nghĩa phi phạm, chỉ rõ cách chống lại lần thiên kiếp tới, vén mây mù cho gã, không khác gì chỉ cho gã con đường tiến lên đại đế.

“Thỏ huynh đệ, ở trong này tạm thời đừng động đến cái gì, có gì cổ quái không.” Tìm kiếm một hồi mà không thấy tung tích Linh tộc đại năng chứng tỏ không gian này chỉ có Thanh Vũ đại đế, Ngụy Tác nhìn Lý Tả Ý, sợ y đột nhiên đột phá thần huyền, gây ra biến hóa, nên dặn y đừng ăn linh dược nữa. Gã dừng lại chọn Tịnh niệm tâm kiếm để đề thăng thần thức.

“Tịnh niệm tâm kiếm quả nhiên là vô thượng cường pháp!”

“Xem ra ta nên chủ tu đạo thuật pháp này nhằm chống lại thiên địa ý chí xung kích lên thần thức rồi chủ tu nhục thân, sau đó sẽ dễ dàng chống lại lần thiên kiếp tới!”

Ngụy Tác tu luyện Tịnh niệm tâm kiếm thì thập phần chán kinh.

Tịnh niệm tâm kiếm có tác dụng đề thăng thần thức với người vừa tu luyện như gã thì càng kinh nhân, cường độ thần thức tăng tiến với tốc độ mỗi ngày mười dặm, hơn mười ngày sau mới chậm lại.

“Các người mà ra ngoài thì đều là chuyên cường binh sát phạt thần thức! Đầu tiên là Như Lai thần mang rồi Liệt khuyết tàn nguyệt thì ai chống nổi.” Lục bào lão đầu tắt tiếng, vì Như Lai thần mang và Tịnh niệm tâm kiếm mà Ngụy Tác không giấu, truyền cho bọn Vu thần nữ và Cơ Nhã. Cường giả như Vu thần nữ và Nguyên Âm lão tổ đã đành, như toán Hàn Vi Vi thì cùng dùng Như Lai thần mang đối phó một người thì thần huyền đại năng cũng xong đời.

“Chắc được!”

Ba mươi ngày qua đi, Linh Lung Thiên ăn các loại vẫn kim, toàn lực tu luyện cũng dừng lại.

Thân thể nó tựa hồ hơi cao lên, chỉ thấp hơn Hàn Vi Vi nửa cái đầu.

Ai nấy tụ về quanh Linh Lung Thiên, thần sắc thập phần ngưng trọng, hiểu rõ hậu quả đột phá không gian cấm chế rất khó đoán, nếu sơ sẩy gì thì sẽ bị không gian chi lực lấy mạng.

“Cương nha muội có thể khiến uy năng hội sắc thủ trạc bao trùm mười trượng!”

Linh Lung Thiên kích phát hơi sắc thủ trạc, Ngụy Tác cả kinh, hơi sắc thần quang bao trùm hơn mười dặm nhưng lập tức thu lại, bao lấy tất cả, càng sáng hơn.

“Vù!”

Hơi sắc thần quang thu lại, bọn Ngụy Tác thấy cát vàng dưới chân như tan đi rồi tất cả chìm xuống.

Sau tích tắc như có vô số lưu quang lướt qua, bốn phương tám hướng đều là kinh lực vô cùng như những tòa thần sơn đồng thời ép xuống, Ngụy Tác chỉ nghe Linh Lung Thiên học lên một tiếng là trước mắt sáng bừng.

“Cương nha muội, sao thế?”

Nhìn rõ mọi thứ, Ngụy Tác thấy sắc mặt Linh Lung Thiên nhợt nhạt, như không thể đứng vững, tất cả đang ở trên một thủy vực.

1175. Chương 1173: Xoay Người Đã Trăm Năm

“Miễn cưỡng chưa chết.” Linh Lung Thiên lắc lư mấy cái, giữ vững thân ảnh, nói. Uy năng Sa tịnh sa không gian khiến nó rùng mình, hơn xa cấm chế ở Bắc Mang nơi đại đế đó dưỡng thương, tu vi của nó mà vẫn như thể tất hao tận nguyên khí, bị ép thành bột.

Ngụy Tác yên tâm hẳn, cùng mọi người nhìn quanh.

“Hải vực nào nhỉ, có phải Tịch Diệt hải ở Vân Linh đại lục?” Thủy vực bên dưới lam nhạt, gió thoảng mùi tanh mơn qua, Hàn Vi Vi lẩm bẩm.

“Không phải chứ?” Ngụy Tác và Cơ Nhã nhìn nhau, hải vực nào tạo cho cả hai cảm giác quen thuộc.

“Nếu là Tịch Diệt hải, Vân Linh đại lục ở phía nam, chúng ta cứ đi về hướng đó là được, đến Lạc cục hoang nguyên không tốn bao nhiêu thời gian.”

Đang giữa trưa, bọn Ngụy Tác thương nghị một lúc rồi đi về phía nam.

“Hình như không phải?”

Động Hư bộ pháp không thể mang theo ngàn ấy người, cũng không cần thiết tranh thủ thời gian nên bọn Ngụy Tác tề xuất một phi đội pháp bảo hình cái thuyền, lướt cách mặt biển mấy trăm trượng. Nhưng không đầy hai canh giờ thì phi đội pháp bảo này dừng lại trên tầng không một hòn đảo nhỏ xanh biếc, Ngụy Tác và Cơ Nhã đều nghi ngờ.

Hòn đảo do vách san hô hình thành, từ trên không nhìn xuống rất giống một con gà, ở “mỏ” còn có đá ngầm đủ màu trông như tiểu trùng, không khác gì gà con đang ăn trùn.

“Thế nào, phu quân, có gì cổ quái sao?” Ngụy Tác và Cơ Nhã tỏ ra kinh ngạc, Vu thần nữ liền hỏi.

“Đảo này giống hệt một đảo ở Chập Khí hải trung, chỉ là cây cối khác nhau.” Ngụy Tác chỉ vào đá ngầm trước “mỏ gà” giải thích: “Ta và Cơ Nhã trước đây ẩn thân ở Chập Khí hải từng đi qua một đảo thế này, lúc đó ta còn nói trông như tranh gà ăn trùn, ấn tượng rất sâu.”

“Giống thế hả? Bất quá hải vực nhiều đảo, xảo hợp cũng là bình thường.” Vu thần nữ biết cả hai chỉ hơi kinh ngạc thì cùng những người khác thở phào mỉm cười.

“Lưu manh đáng chết, xem ra ngươi rất nhớ những ngày đó.” Hàn Vi Vi thậm chí truyền âm.

“Hắc hắc.” Ngụy Tác không đáp mà đi tiếp.

“Hình như không phải?”

Không đầy một canh giờ nữa, Ngụy Tác và Cơ Nhã lại nhìn nhau với vẻ kinh ngạc.

“Lẽ nào hai người đã thấy hòn đảo trước mặt? Cũng giống trong Chập Khí hải?” Vu thần nữ không nén được hiếu kỳ.

“Không sai, ta còn nhớ sau hòn đảo gà ăn trùng thì ở chỗ đó có một hòn đảo, hình dáng cũng thế này.” Ngụy Tác sờ mũi đáp.

“Muội cũng nhớ như thế.” Cơ Nhã bảo bọn Vu thần nữ.

“Không thể nào? Không thể nào trùng hợp đến thế?” Thủy Linh Nhi và bọn Hàn Vi Vi cũng kinh ngạc, một hòn đảo giống đã đành, nhưng hai hòn cạnh đó cũng thế thì quá lạ.

“Ta nhớ là đi theo mé đó còn một hòn đảo toàn hồng sắc san hô, chúng ta qua xem đã.” Ngụy Tác ngẫm nghĩ rồi chỉ vào mé trái, bảo Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân điều khiển phi độn pháp bảo theo.

“Người nghĩ đây là Chập Khí hải?” Hàn Vi Vi tròn mắt.

“Ta không nghĩ thế nhưng hơi cổ quái.” Ngụy Tác thấy hơi lạ nhưng lòng nhẹ đi.

“Sao có thể thế được!”

Liên tục lướt đi chừng hai tuần hương, cả toán tròn mắt không dám tin.

Hồng sắc hải đảo xuất hiện trong tầm mắt.

“Lẽ nào đây là Chập Khí hải? Sao có thể thế được, chập khí sao có thể tan đi được!”

Đến gần hơn, Hàn Vi Vi kêu lên như gặp ma, cũng như Ngụy Tác nói, hồng sắc hải đảo đích do hồng san hô tổ thành.

“Đi sang phía kia.”

Ngụy Tác tắt tiếng, chỉ sang một phương vị.

“Đúng là Chập Khí hải? Hơi sương đã tan?” Đi về phía Ngụy Tác chỉ không lâu lại xuất hiện một hòn đảo mấy trăm dặm, địa hình hơi hẹp, sắc mặt già khiến chúng nhân hít một hơi lạnh, biết hòn đảo y như già biết.

“Chập Khí hải phủ mê vụ dày như thế, sao có thể đột nhiên tan đi, đâu có nghe tin gì đâu.”

“Lẽ nào chúng ta chưa thoát hẳn khỏi Sa tịnh không gian? Sa vào đại trận gì đó?” Vu thần nữ nghĩ đến một khả năng, mặt nhợt đi, thời thượng cổ có Phong thần mê trận, khiến người ta mê man trong chính thần thức, đi mãi cho đến khi thọ nguyên hao tận, vĩnh viễn không thoát khỏi thế giới từng biết trong ý thức.

“Không thể nào.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên lắc đầu, cảm tri của cả hai hơn xa đại năng thông thường, cảm tri của Ngụy Tác hiện tại còn hơn chân tiên, nếu già còn không nhận ra đây là pháp trận thì pháp trận đó quá nghịch thiên, đại để không thể bố trí nổi.

“Lẽ nào trong mấy chục ngày qua có biến cố gì khiến Chập Khí hải tan hết chập khí?”

Ngụy Tác gần như khẳng định đây là Chập Khí hải, nhưng nghĩ mãi không ra nguyên nhân chập khí tiêu tan, nên không dừng mà nhắm hướng Hải Tiên thành tìm gặp tu sĩ nào đó dọc đường mà hỏi han.

“Sao lại thế... Thiên khung...”

Dọc đường, chúng nhân đã khẳng định là Chập Khí hải, vì rời khỏi là nhiều hòn đảo quen thuộc xuất hiện, phổ thông địa đồ của Vân Linh đại lục đều ghi lại, lúc lơ mơ thấy đường bờ biển và Hải Tiên thành thì cả toán triệt để biến sắc.

Từ khoảng cách này sẽ nhìn rõ Thiên khung thông thiên tiếp địa nhưng hiện tại, không ai thấy Thiên khung!

“Thiên khung Vân Linh đại lục đã vỡ?”

Đến gần, ai nấy đều nín thở, Thiên khung đã hoàn toàn biến mất như chưa từng tồn tại. Hải Tiên thành tựa hồ cũng khác, im ắng khác thường, không có thuyền của các thương đội và tu sĩ ra vào.

Tuy sơn môn Hải Tiên tông đã bị hủy, nhưng Hải Tiên thành vẫn là nơi các thương hành giao dịch, bình thường nhiệt nháo phi phàm ư.

“Sao lại thế này?”

Đi thêm một lúc, nhìn rõ cả Hải Tiên thành, Ngụy Tác chấn kinh cực độ

Bến thuyền dọc bờ biển của Hải Tiên thành không còn, mọi công trình cũng biến mất, chỉ còn lại cỏ dại và cây cối um tùm, không khác gì một hoang đảo vô danh.

Nhiều cây cối mọc cao mười mấy trượng, không có dấu hiệu tu sĩ hoạt động, khắp nơi toàn dây leo và lá rụng, thỉnh thoảng lắm mới có thể thấy được vài ba dấu tích công trình từng của Hải Tiên thành.

Nhưng cũng đều bị mưa gió xâm thực tới bờ.

“Thiên khung Vân Linh đại lục đã tan vỡ, bị thú triều quét qua?”

“Cây cối sao có thể mọc nhanh thế được, như đã trăm năm rồi?!”

Bọn Hàn Vi Vi không nói thành lời, đáp xuống Hải Tiên thành thì thấy nhiều dấu vết dấu pháp, lưng núi lở chỗ, những dấu vết này đều từ rất lâu, cây cối và dây leo đều rất già, mặt đất phủ dày cành cành và lá khô, không khác gì Hoang cổ hoang nguyên.

“Có độn quang của tu sĩ!”

Bọn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Vu thần nữ cùng phát hiện có sáu, bảy dải độn quang từ xa đáp xuống, lao đến Hải Tiên thành, tựa hồ nhắm chỗ bọn gã.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn rõ đi đâu là một lão giả thấp lùn, chừng hơn sáu mươi tuổi, mặc hôi sắc pháp y, sau lưng là đệ tử mặc áo màu lam pha trắng, thêu hình trăng khuyết vào sao trời.

Tu vi đều không thấp, lão giả tu vi Kim đơn nhất trọng, thân còn các tu sĩ trẻ tuổi đều Phân niệm cảnh nhất trọng lưỡng trọng.

“Các vị là ai!”

Cách bọn Ngụy Tác trăm dặm thì lão giả quát khế, thập phần âm trầm uy nghiêm.

“... Chư vị... Chư vị tiền bối, xin hỏi...” Đến gần, nhìn rõ và cảm nhận rõ khí tức của bọn Ngụy Tác thì cả toán biến sắc.

Cả Ngụy Tác mà cũng không biết? Tích tắc đó, bọn Hàn Vi Vi đều thấy không tin nổi. Ngụy Tác không hề che giấu diện mục, trước đó gã bức cho các đại tông môn cúi đầu, chấn nhiếp cả tu đạo giới, hơn nữa còn độ kiếp thành công, đệ nhất nhân của vạn năm nay, theo lý thì tu đạo giới đều nhận ra gã nhưng Kim đơn lão giả và các tu sĩ sau lưng lại không nhận ra gã và bất kỳ ai.

“Thiên khung tan vỡ khi nào, Hải Tiên thành bị hủy khi nào?” Ngụy Tác run giọng hỏi.

“Chuyện này...” Ngụy Tác khiến Kim đơn lão giả và các tu sĩ trẻ tuổi không dám tin, nhận ra bọn gã không cùng đẳng cấp, “Tiền bối. . Thiên khung tan vỡ đã hai trăm năm, Hải Tiên thành bị hủy khi đó.” Kim đơn lão giả hít sâu một hơi rồi nghiêng rằng đáp.

“Cái gì!” Tích tắc đó, bọn Ngụy Tác đều ngẩn ra.

1176. Chương 1174: Diệt Thế Thú Triều Dâng Lên

Hai trăm năm!

Thiên khung tan vỡ đã hai trăm năm!

Với bọn Ngụy Tác không khác nào sấm nổ giữa trời quang, ai nấy tê dại đầu óc.

“Lẽ nào na Sa tịnh không gian...” Ai nấy lạnh buốt người, như sa vào làn nước băng.

“Lẽ nào họ đều bế tử quan, hai trăm năm chưa từng xuất quan, không biết cả việc Thiên khung tan vỡ?”

Về mặt bọn gã khiến hôi y lão giả và toán tu sĩ nhìn nhau.

“Các vị biết Bá Khí chân nhân Ngụy Tác không?” Ngụy Tác cố nén tâm tình, hít sâu một hơi, hỏi.

“Bá Khí chân nhân Ngụy Tác đột phá chân tiên, tiêu diệt vực ngoại thiên ma, tu đạo giới tất nhiên không ai không biết.”

Hôi y lão giả càng tỏ vẻ kinh nghi bất định, thấy bọn Ngụy Tác tựa hồ không có ác ý thì gật đầu đáp.

“Khi đó cách đây bao lâu?” Ngụy Tác nhợt nhạt hỏi tiếp.

“Hai trăm ba mươi mốt năm? ... Không, hai trăm ba mươi hai năm.” Hôi y lão giả ngẫm nghĩ rồi đáp.

“A!” Cả lực bào lão đầu cũng suýt ngất.

“Chập Khí hải sao lại tan hết chập khí?” Nguyên Âm lão tổ dù gì cũng từng trải sóng gió nên hỏi.

“Nguyên nhân cụ thể thì vẫn bối không biết, theo diễn tịch thì liên quan đến việc hơn bảy mươi năm trước Chập Khí hải có địa mạch biến động, tạo thành sóng thần, hơn mười năm sau, chập khí từ từ tan dần.” Hôi y lão giả bảo Nguyên Âm lão tổ: “Có tu sĩ hoài nghi chập khí trong Chập Khí hải trung liên quan đến cự chập, vì sao lần sóng thần đó, Hóa Thần tông để luyện chế Thiên thủy đơn mà sẵn hết cự chập.”

Hiện tại trong mắt hôi y lão giả và các tu sĩ trẻ tuổi, bọn Ngụy Tác là tu luyện cuồng nhân đã bế quan ít nhất hai trăm năm.

Càng nghĩ thế, hôi y lão giả càng kích động.

“Chúng ta chỉ ở trong Sa tịnh không gian hơn ba mươi ngày mà bên ngoài đã hai trăm ba mươi năm!” Bọn Ngụy Tác đều không hiểu cảm giác thế nào nữa.

Ngụy Tác nhìn Hải Tiên thành hồi lâu không nói thành lời.

Hiện tại gã hiểu thời không pháp vực mà Thanh Vũ đại đế nói là gì!

Những tông môn có thủ đoạn thông thiên có thể bố trí xuất thời không không vực hóa ra là thật! Trong truyền thuyết, có những tông môn để đấu với tông môn khác hoặc giữ cho tông môn mình vĩnh viễn hơn hẳn, hoặc vì ngạo du thái hư mà tạo ra không vực kinh nhân, tu luyện mấy năm trong đó mà bên ngoài mới là mấy ngày, có những không vực thì bên ngoài đã mấy năm nhưng trong đó chỉ mấy ngày.

Sa tịnh không gian là không vực có uy năng đặc biệt!

Uy năng đó cả Thanh Vũ đại đế cũng không ngộ ra ảo diệu cụ thể, không tham ngộ được, chỉ còn cách dùng thần thông cố định nguyên khí pháp tắc, không cho vận chuyển. Thời không lĩnh vực này với thủ đoạn của Hoang tộc khẳng định không thể bố trí nổi, mà chúng phát hiện di tích do viễn cổ tông môn để lại!

Vạn nhất Hoang tộc đại năng mai phục tại đó không giết được Thanh Vũ đại đế nhưng chỉ cần cầm chân mấy ngày là bên ngoài đã mấy năm, Hoang tộc và Linh tộc đại chiến e đã xong rồi.

Quả là tính trước mọi bề, thủ đoạn độc địa vô cùng!

Uy năng Thanh Vũ đại đế cố định hư không đó tan đi, bọn gã không nhận ra thay đổi nhưng Sa tịnh không gian khôi phục uy năng vốn có, thọ nguyên cả nhóm không hề tiêu hao nhưng trải qua hơn hai trăm năm bên ngoài.

Hai trăm năm với khổ tu sĩ thời thượng cổ và viễn cổ đại năng không nhiều nhưng với thời đại này thì đã lỗ mất bao nhiêu thứ, bao nhiêu người quen không còn, thay đổi đến thế nào?

Tích tắc đó, Linh Lung Thiên còn đỡ, bọn Ngụy Tác đều hiểu được tâm cảnh của nó, tỉnh lại sau sáu, bảy vạn năm, thế giới mình từng biết không còn nữa.

“Hiện tại Thiên khung của mọi đại lực đều tan hết rồi sao?” Linh Lung Thiên im lặng nhìn bọn Ngụy Tác, rồi hỏi hôi y lão giả.

“Thiên khung tan hết trong vòng sáu năm, đầu tiên là Vân Linh đại lực, rồi đến Ngọc Hành đại lực, Tịch Hàn đại lực, tiếp đó là Lưu Hỏa đại lực, Thiên Trụ đại lực và Hắc Vu đại lực.” Hôi y lão xác định bọn Ngụy Tác không biết gì trong hai trăm năm nay nên đáp kỹ.

“Tây Tiên nguyên tông chủ Hoàng Đạo Quân và Ngọc Thiên tông chủ xưa kia còn sống không?” Phong Ngô Thương run giọng.

“Hai đại năng của Thiên Huyền minh?” Hôi y lão giả giật giật chân mày, nhìn Phong Ngô Thương, do dự đáp, “Ngọc Thiên tông tông chủ vẫn còn, Tây Tiên nguyên tông chủ Hoàng Đạo Quân mấy chục năm trước bị Nghịch Hỏa minh trọng thương đến giờ không xuất hiện, không hiểu có còn sống không.”

“Thiên Huyền minh là sao?” Nam Cung Vũ Tinh trấn định lại, thập phần khách khí hỏi hôi y lão giả, “Vị đạo hữu này, nói thật hơn hai trăm năm bọn tại hạ chưa xuất thế, sau khi Ngụy Tác độ kiếp thì tu đạo giới thế nào, bọn tại hạ đều không biết, không rõ có thể nói qua chăng?”

“Quả nhiên là một toán lão quái vật bế quan khổ tu hai trăm năm! Xem ra có quan hệ với các đại năng Thiên Huyền minh, có thể kết giao được!” Mắt hôi y lão giả ánh lên, có ý nghĩ đó nên càng khách khí nhiệt tình: “Hóa ra chư vị tiền bối bế quan khổ lâu như thế, chư vị tiền bối hỏi, tại hạ tự nhiên biết gì nói vậy.”

“Thay đổi hơn hai trăm năm trước phải nói là động trời.” Hắng giọng rồi lão giả nói theo giọng kể chuyện, đồng thời để lấy lòng: “Khi xưa Bá Khí thần quân dẫn động thiên kiếp, diệt hết vực ngoại thiên ma thì bị chiêu đồng quy vu tận của một vực ngoại thiên ma lợi hại còn sống đẩy vào hư không. Mọi tu sĩ đều cho rằng với thần thông của Bá Khí thần quân thì sẽ quay lại, mang theo thân hữu và đạo lữ. Nhưng hơn ba mươi năm sau, Bá Khí thần quân không hề xuất hiện, Thiên khung lại tan trước.”

“Tuy Bá Khí thần quân đã cho biết, ai nấy đều phòng bị, nhưng mọi Thiên khung tan vỡ trong vài năm nên vẫn có vô số tu sĩ mất mạng, theo các tông môn ước tính, có tới một phần ba số tu sĩ chết trong thú triều.”

“Ngần ấy tu sĩ mất mạng, thú triều cũng tan dần, nhiều tông môn lập lại tu sĩ tụ tập điểm, tương đương với xây dựng thành trì. Những vì số lượng tu sĩ ít đi hẳn, số lượng yêu thú bình thường vẫn bị săn để tu luyện cũng ít đi, khu vực yêu thú chiếm cứ càng rộng, trong thú triều có không ít đàn yêu thú và cao giai yêu thú được lợi lớn.” Hôi y lão giả nhăn nhó, “Chỉ ba mươi năm sau lại đột nhiên bạo phát một thú triều quy mô lớn hơn! Thú triều lần này gần như quét qua mọi tu sĩ tụ tập điểm, trong lịch sử ghi lại đó là thú triều quy mô kinh nhân nhất, triệt để cải biến tình thế của tu đạo giới.”

“Chư vị tiền bối xem ra ở trong động phủ được triệt để phong bế nên không biết sau lần thú triều đó, điển tịch của tu đạo giới đều ghi là diệt thế thú triều, quá nửa tông môn và gần nửa tu sĩ mất mạng. Tu sĩ thành trì và tu sĩ tụ tập điểm đều bị quét sạch.”

“Xảy ra thú triều như thế, quá nửa tông môn và tu sĩ mất mạng...” Kể cả Ngụy Tác cũng chấn động không tả, có cảm giác không thật.

“Sau diệt thế thú triều, thực lực mọi tông môn tiêu hao gần hết, số lượng tu sĩ giảm hẳn, một đạo vạn dặm không bóng người.” Thấy bọn Ngụy Tác thập phần chấn động, lão giả cười khổ: “Chư vị tiền bối e nên chuẩn bị tâm lý, trong hai trăm năm này xảy ra những thay đổi lớn nhất trong tu đạo giới vạn năm nay, hiện tại địa vị giữa yêu thú và tu sĩ đã thay đổi hẳn. Tu đạo giới không còn khái niệm trong và ngoài Thiên khung, yêu thú và tu sĩ so với khi Thiên khung chưa tan thì một trời một vực, chỉ còn vài thành trì quy mô một chút, các tu sĩ tụ tập điểm đều rất nhỏ, ẩn kín vì vạn nhất bị yêu thú linh trí cao phát hiện sẽ dễ dàng xảy ra thú triều.”

“Tu đạo giới sa sút đến mức đấy hả?” Bọn Hàn Vi Vi như muốn ngất xỉu.

“Tại hạ biết chư vị tiền bối nhất thời khó chấp nhận nhưng đó là sự thật không thể thay đổi. Hiện tại tu sĩ chúng ta về cả số lượng và thực lực đều kém quá xa yêu thú, chỉ biết trốn tránh sinh tồn, nhiều tông môn và thế gia, thậm chí tán tu đều có ý thức sinh thêm con cái nhưng tốc độ tăng trưởng quá chậm so với yêu thú. Để khôi phục số lượng tu sĩ trước kia, ít nhất cũng vài trăm năm.” Hôi y lão giả nói đến đây thì như nhớ ra, vỗ trán lấy ra hơn mười tấm thanh hoàng sắc pháp phù: “Chư vị tiền bối e chưa có Tị thú phù? Tị thú phù có thể phát ra khí tức đặc hữu của yêu thú, khiến tuyệt đại đa số cao giai yêu thú cho rằng chúng ta là yêu thú, tuy chư vị tiền bối tu vi cao tuyệt, bọn tại hạ không so được nhưng có thứ này cũng đỡ phiền hà hơn. Hiện tại nhiều tu sĩ tụ tập điểm không dám mở cấm chế cho tu sĩ không có Tị thú phù vào, vì sợ bị yêu thú bám theo.”

1177. Chương 1175: Bốn Tu Đạo Quốc

Tu sĩ vốn sẵn yêu thú để tu luyện, sau khi Thiên khung tan vỡ thì lại phải lẩn trốn để sinh tồn... Nhất thời cả Nam Cung Vũ Tinh cũng ngẩn ra, đón lấy thanh hoàng sắc pháp phù của hồi y lão giả.

“Tại hạ không mang nhiều Tị thú phù, chốc nữa mà chư vị tiền bối thích thì tại hạ sẽ dẫn đường, một tu sĩ tụ tập điểm của bọn tại hạ cách đây không xa, sẽ cung cấp đủ Tị thú phù. Còn một điểm mà chư vị tiền bối e khó chấp nhận là tu đạo giới hiện tại sau khi Thiên khung tan vỡ thì không còn giới hạn trong ngoài Thiên khung hay đại lục gì hết.” Hồi y lão giả nói lấy lòng, ngữ khí càng cẩn thận, “Hiện tại tu đạo giới gặp vấn đề lớn nhất, trừ tranh đấu giữa yêu thú và tu sĩ thì còn là giữa tu sĩ với nhau.”

“Tranh đấu giữa các tu sĩ?” Ngụy Tác đã bình tĩnh lại, lắc đầu, thuyết phục mình chấp nhận sự thực, nhìn hồi y lão giả, “Còn cả các đại tông môn cũng tranh đấu?”

“Có thể nói là vậy...”

“Hiện tại, trong tu đạo giới thì tu vi tối cao là cấp nào, từ khi Ngụy Tác dẫn động thiên kiếp đến giờ có vực ngoại thiên ma xuất thế nữa không?”

“Chuyện này...” Hồi y lão giả nói theo tiết tấu, Ngụy Tác cắt lời đột ngột khiến y hơi ngẩn ra: “Hiện tại trong tu đạo giới thì tu vi tối cao là mấy đại năng của Nghịch Hỏa minh và Hoang cổ minh. Thần huyền ngũ trọng diên phong. Bất quá theo minh chủ bản minh suy đoán là có hai người từ ba mươi năm trước đã đạt Thần huyền ngũ trọng diên phong, hiện tại có thể đột phá chân tiên cũng nên. Vực ngoại thiên ma thì từ khi Ngụy thần quân diệt hơn trăm thì không còn vực ngoại thiên ma nào xuất thế.”

“Chẳng qua Chân tiên nhất trọng?” Ngụy Tác thở phào. Chân tiên nhất trọng thì với thần thông hiện tại của gã, đối phó không thành vấn đề.

“Bất quá Chân tiên nhất trọng?” Ngụy Tác thở phào, nhưng ngữ khí khiến hồi y lão giả và mấy tu sĩ trẻ tuổi giật mạnh cả chân mày và thái dương huyệt, kinh hãi khôn tả: “Lẽ nào tu vi người này không sợ cả Chân tiên nhất trọng?”

Họ không sao ngờ Ngụy Tác trước mặt là Bá Khí thần quân được ghi vào điển tịch từ hơn hai trăm năm trước, được coi như thần thoại!

“Số lượng tu sĩ chỉ còn một phần mấy thì lẽ ra nguồn lực tu luyện tăng, sao trong hơn hai trăm năm không có nhân vật tu vi kinh nhân hơn? Lẽ ra tu đạo giới hiện tại thì đại năng đỉnh nhọn không thể chỉ tu vi đó? Theo mõ biết thì khi xưa đã có không ít tu sĩ đạt tu vi Thần huyền tứ trọng ngũ trọng.” Ngụy Tác trầm ngâm rồi hỏi.

“Tiền bối nói có lý, trong ba mươi năm lúc Thiên khung mới tan vỡ, tốc độ tu luyện của tu sĩ nhanh hơn nhiều trước đó, số lượng Kim đơn đại tu sĩ gấp mấy lần, thậm chí xuất hiện cả những chỗ ứ đọng linh khí. Nhưng rồi xảy ra Diệt thế thú triều.” Hồi y lão giả nhắc nhở: “Diệt thế thú triều không chỉ khiến tu sĩ chết mất gần nửa mà tích lũy của nhiều tông môn cũng hết, bị yêu thú hủy hoại, tu sĩ còn lại tuy có thêm nguồn lực nhưng số lượng tu sĩ quá ít, tu sĩ tụ tập điểm cũng ít, nhiều công thức vì không đủ linh dược nên không thể luyện chế, cũng vì tu sĩ giao dịch bất tiện, cộng thêm luyện đơn, luyện khí sư chết nhiều nên linh đơn và pháp khí ít hẳn. Diệt thế thú triều có không ít yêu thú linh trí rất cao, thậm chí biết hủy hoại linh thạch khoáng mạch và chốn mọc linh dược vốn của đại tông môn chiếm cứ, hiện linh thạch và phổ thông linh dược cũng khó kiếm. Dù số lượng yêu đơn kiếm được không ít cũng vô dụng. Nếu không có ba mươi năm đó, tu đạo giới e không được như bây giờ, sinh tồn sẽ càng khó khăn. Hiện tại tu sĩ đạo lý có nhiều con cái hơn, nhưng vì không đủ nguồn lực tu luyện, nhất là những đứa bé sinh ra trong ha, ba mươi năm nay, tu vi bình quân rất thấp, tư chất không cao là không được tu luyện. Thành ra mỗi tu sĩ tụ tập điểm có không ít phổ thông phạm nhân không hề tu luyện, chỉ làm việc vất cho tu sĩ.”

“Hóa ra thế.” Ngụy Tác hiểu ra, người ít đồ nhiều cũng là một đạo lý, nhưng ít người quá thì điều kiện sinh tồn và tu luyện càng khó khăn. Trong tình huống thần huyền đại năng muốn lấy thứ gì cũng phải tự đi, tồn không ít thời gian đến vô số tu sĩ tụ tập điểm thì các đại năng tu luyện đích xác không dễ.

“Hiện tại đại tông môn vẫn tranh đấu, sao lại thế được?” Mục quang lóe lên, Ngụy Tác hỏi tiếp. Đành phải lạc quan, hai trăm năm nay không có Hoang tộc xuất thế, an toàn của bọn gã không thành vấn đề.

“Trong ba mươi năm Thiên khung tan vỡ, mọi tông môn thế lực vì sợ Bá Khí thần quân đột nhiên quay về nên chỉ ẩn thế, không dám vọng động, tuân theo quy củ của Bá Khí thần quân, ai nấy đều công bình giao dịch, thậm chí những nơi tích đọng linh khí cũng là của chung, ai hút được bao nhiêu là do mình. Hiện tại ba mươi năm đó được điển tịch gọi là ba mươi năm thần diệu, là khoảng thời gian tu đạo giới huy hoàng nhất, tu sĩ tu luyện nhanh nhất, xuất hiện không ít nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh. Nhưng sau Diệt thế thú triều, tu đạo giới tan tác, ai nấy cơ hồ đều thành tán tu, Bá Khí thần quân vẫn không xuất hiện, ai nấy mới chấp nhận Bá Khí thần quân đã chết, bị đòn cuối cùng của vực ngoại thiên ma giết, đồng quy vu tận.” Hôi y lão giả thở dài, tựa hồ thập phần kính phục, “Không có nhân vật trấn áp được cả thời đại đó, tu đạo giới vốn đã tan tác liên hoàn loạn. Nhiều thế lực còn hùng mạnh sau Diệt thế thú triều bắt đầu cướp đoạt, hình thành tranh đấu giữa tu sĩ với nhau.”

“Sau thú triều, đâu đâu cũng là man hoang của yêu thú, nhiều tu sĩ và tông môn đã thụ trọng thương không còn sức giữ mình, nên các tụ tập điểm tụ tập mọi tu sĩ, tự phát chống lại các thế lực đó. Qua hơn trăm năm tranh đấu, hiện tại tu đạo giới cơ bản hình thành bốn tu đạo quốc độ như thời thượng cổ.” Hôi y lão giả nhìn bọn Ngụy Tác với vẻ thân thiết, “Tại hạ biết chư vị tiền bối hơn hai trăm năm không xuất thế, không ngờ tình hình như thế. Hiện tại minh hội như bốn thượng cổ tu đạo quốc độ là Nghịch Hỏa minh, Thiên Huyền minh, Tinh Nguyệt minh và Hoang cổ minh, mỗi minh hội khổng chế khu vực rất rộng, cố gắng giữ cho tu sĩ của mình an toàn.”

Ngừng lại, hôi y lão giả bổ sung: “Hiện tại tu sĩ trong tu đạo giới đồng lòng hơn trước khi Thiên khung tan vỡ nhiều, tu sĩ trong một minh hội thường toàn lực giúp nhau, không thì khó mà sinh tồn nổi.”

Ngụy Tác tắt tiếng, đúng là thương hải tang điền, địa mạo không hề biến hóa gì nhiều nhưng tu đạo giới đã hoàn toàn khác.

“Không biết chư vị đạo hữu ở minh hội nào?” Ngầm lắng đầu, Ngụy Tác hỏi lão giả và mấy tu sĩ trẻ tuổi, “Như lời các hạ, mấy đạo hữu này đều rất trẻ, ở tu sĩ tụ tập điểm chắc thân phận không tệ.”

“Thực không dám giấu, bọn tại hạ là tu sĩ Tinh Nguyệt minh. Tại hạ là trưởng lão, còn lại là nhất cấp đệ tử, tại hạ và mấy trưởng lão khác cùng các thanh niên này bảo vệ một tu sĩ tụ tập điểm gần đây của bản minh.” Hôi y lão giả cung kính đáp. Y không ngốc, nhận ra toán người này hiểu lý lẽ nên càng cung kính càng có lợi.

“Mấy minh hội quan hệ thế nào? Hình như thập phần khấn trương? Trong mấy minh hội đều có các đại năng từ trước khi Thiên khung tan vỡ?” Ngụy Tác hỏi hôi y lão giả, hiện tại đã hiểu sơ qua tình hình tu đạo giới thì gã càng muốn biết người quen thế nào.

“Hiện tại thế lực lớn nhất là Nghịch Hỏa minh, Nghịch Hỏa minh và Thiên Huyền minh hoàn toàn kinh chống nhau, còn Tinh Nguyệt minh và Hoang cổ minh cũng như với hai minh hội kia là nước sông không phạm nước giếng. Nhưng thế lực Nghịch Hỏa minh quá mạnh, sẽ nhanh chóng gây với bất lợi Tinh Nguyệt minh, họ đã cử tu sĩ vào địa bàn bản minh khổng chế để gây hấn. Hoang cổ minh gần đây cũng đang khuếch trương về phía này. Tuy ai cũng tránh yêu thú, bất quá địa bàn của Nghịch Hỏa minh là Thiên Trụ đại lục và Ngọc Hành đại lục, cùng một phần Thiên Huyền đại lục, vào đó bị phát hiện là bị cho là địch nhân. Thiên Huyền minh chỉ còn hơn nửa Thiên Huyền đại lục, Tinh Nguyệt minh có hơn nửa Vân Linh đại lục và một phần Tịch Hàn đại lục, phần còn lại Tịch Hàn đại lục cùng Lưu Hỏa đại lục, và Hắc Vu đại lục là địa bàn của Hoang cổ minh...” Hôi y lão giả kể tường tận.

1178. Chương 1176: Nguyên Nhân Sâu Xa

“Hình thành bốn tổ chức như thượng cổ thần triều, tu đạo quốc độ...”

Bình thường dù hai nghìn năm, tu đạo giới cũng không chắc thay đổi rõ ràng, nhưng hôi y lão giả của Tinh Nguyệt minh giảng giải kỹ thì bọn Ngụy Tác biết thay đổi trong hai trăm năm này còn hơn trong hai vạn năm.

Linh thạch và linh đơn, cùng các loại pháp bảo thiếu thốn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Hôi y lão giả nói rất rõ, tuy trên danh nghĩa khu nào thuộc minh hội ấy đó chỉ là giới hạn các tu sĩ thể lực phân chia, tu sĩ trong địa bàn đó ẩn trốn, còn phần lớn các khu vực bị yêu thú chiếm cứ, có không ít yêu thú linh trí cực cao thậm chí biết linh thạch quan trọng với các tu sĩ nên đã hủy hoại linh thạch khoáng mạch và hoang nguyên phong phú linh dược.

Với các đại tông môn trước kia, tồn vong của thành trì và tu sĩ không liên can đến mình nhưng giờ đã khác, với các đại minh như tu đạo quốc độ này thì mỗi tu sĩ tụ tập điểm ít nhất cũng tương đương với một tiệm hàng, có thể thu gom nguyên liệu tu luyện.

Tuy hôi y lão giả chưa nói mấy đại minh có sơn môn hay không nhưng tình hình cả tu đạo giới đã rõ, như chia thành bốn thành trì lớn, có điều thành trì đều bị yêu thú chiếm cứ, mỗi tu sĩ tụ tập điểm tương đương với một tiệm ẩn kín.

Hiện tại nguồn lực tu luyện của tu đạo giới dựa chủ yếu vào các tiệm nhỏ cung cấp, nên tiệm nào cũng thập phần trọng yếu, thiếu một cũng như xưa kia mất đi linh điền và linh mạch.

Theo hôi y lão giả thì số lượng tu sĩ giảm nhiều, tu đạo giới chưa bao giờ thừa người thế này, các tu sĩ tụ tập điểm cách nhau không xa, trở thành tụ tập điểm vì gần đó có sản vật nào đó. Thiếu tu sĩ tụ tập điểm thì luyện chế linh đơn và pháp khí sẽ thiếu nguyên liệu.

Xem ra mỗi tu sĩ tụ tập điểm đều quan trọng với mỗi đại minh không kém gì tu đạo quốc độ đó, nên phải bảo vệ.

Tu sĩ của minh hội cũng như quân đội của thượng cổ tu đạo quốc độ, ở đâu có vấn đề là đến, như bọn hôi y lão giả cũng vậy, là lực lượng chuyên môn bảo vệ một tu sĩ tụ tập điểm.

“Hiện tại mỗi tu sĩ tụ tập điểm đều phi thường bí ẩn, như bí điểm trong điển tịch của tu đạo giới trước kia, trừ vài tu sĩ tụ tập điểm ra thì đại đa số không bị tu sĩ của minh hội khác biết, nhiều tu sĩ tụ tập điểm thường đổi địa điểm để phòng ngừa minh hội khác tiến công.” Bọn Ngụy Tác im lặng nghe hôi y lão giả kể. Y rõ ràng có ý không lời kéo được bọn Ngụy Tác về Tinh Nguyệt minh, ít nhất cũng lấy lòng để bọn gã có hảo cảm với Tinh Nguyệt minh, bọn gã đều thực lực kinh nhân, ở minh hội nào là thực lực minh hội ấy đại tăng.

“Tức là tu sĩ tụ tập điểm trong minh hội tự kỷ có mâu dịch qua lại với nhau, chỉ là hành tung bí ẩn, các đại minh có trao đổi qua lại không?” Ngụy Tác đã bình tĩnh lại. Hiện tại đành chấp nhận sự thực, gã tự an ủi là trong ba mươi ngày đó thì toàn bộ Thiên khung tan tành, tình thế thành thế này.

“Hiện tại các đại minh đích xác như thượng cổ tu đạo quốc độ, ít khi qua lại, đều tìm cách thu hái hoặc luyện chế thứ cần cho tu luyện. Hiện tại tình thế thập phần khẩn trương, chỉ Tinh Nguyệt minh và Hoang cổ minh thì thoảng còn giao dịch, các đại minh khác thì không.” Hôi y lão giả nhấn nhó, “Cũng vì nguồn tu luyện quá thiếu, thậm chí có những phạm nhân không đủ tư cách tu luyện, không có linh dược, đành phối hợp với tu sĩ làm việc.”

“Tinh Nguyệt minh có bao nhiêu tu sĩ tụ tập điểm? Mỗi tu sĩ tụ tập điểm chừng bao nhiêu người?” Hàn Vi Vi chen lời. Họ đọc không ít ghi chép, giờ như quay lại mười mấy vạn năm trước, khi Thiên khung mới lập được một, hai vạn năm, số lượng tu sĩ triệt để chiếm cứ thượng phong so với yêu thú mới biến thành tu đạo giới như của bọn gã, nhưng dù gì khi đó cũng có Thiên khung, hiện tại không còn, tu đạo giới sẽ phát triển thành thế nào thì không ai không biết, như quỹ tích nguyên khí pháp tắc vận hành bị thay đổi ai biết sẽ diễn hóa thế nào.

“Tinh Nguyệt minh có chừng hơn một nghìn tu sĩ tụ tập điểm, trừ vài nơi có đại năng tọa trấn thì đại đa số chỉ có số lượng tu sĩ từ vài nghìn đến một vạn. Có những nơi nhân số chỉ một nghìn mấy trăm, mỗi tu sĩ tụ tập điểm có chừng một phần mười là phổ thông phạm nhân.” Hôi y lão giả cung kính đáp kỹ.

“Chỉ thế thôi?” Bọn Ngụy Tác nhìn nhau, cười khổ.

Trước kia Thiên Huyền đại lục chỉ trung bộ đã có hơn nghìn tu sĩ thành trì, mỗi thành trì tệ nhất cũng như Linh Nhạc thành, có mấy vạn tu sĩ, hiện tại bảy đại lục tương đương với biến thành bốn tu đạo quốc độ, nhưng Tinh Nguyệt minh bản một phần tư mới có hơn một nghìn tu sĩ tụ tập điểm, số lượng tu sĩ chỉ bằng một phần mấy.

“Chư vị tiền bối thích thì tham quan tu sĩ tụ tập điểm này đã.” Hôi y lão giả mỉm cười lấy lòng, “Có thể cảm thụ trực quan thay đổi của tu đạo giới hiện tại. Tu đạo giới trước kia dù bề quan một nghìn năm cũng không có thay đổi gì đặc biệt nhưng trong hai trăm năm nay thì khác. Tu sĩ tụ tập điểm của bọn tại hạ cách đây ba nghìn dặm, ở phía bọn tại hạ vừa tới.”

“Được, phiên đạo hữu dẫn đường, không biết đạo hữu xưng hô thế nào?” Ngụy Tác không cự tuyệt, gật đầu: “Bất quá bọn tại hạ không biết gì, mong đạo hữu cho biết thêm về tu đạo giới hiện tại và mấy đại minh.”

“Chư vị tiền bối khách khí quá, tại hạ họ Mã tên Tể, tại hạ biết gì sẽ không giấu.” Thấy bọn Ngụy Tác đều biết điều, hôi y lão giả hớn hở ra mặt, ra hiệu cho mấy tu sĩ trẻ tuổi rồi cùng họ cực độ cung kính dẫn đường, vừa đi vừa nói, “Tinh Nguyệt minh là do vài tông môn Tịch Hàn đại lục và Lưu Hỏa đại lục lập nên. Trong Diệt thế thứ triều, Tịch Hàn đại lục và Lưu Hỏa đại lục vì ít sản vật, yêu thú nhiều, tuyệt đại đa số tu sĩ chạy sang Vân Linh đại lục, sau đó dần hình thành Tinh Nguyệt minh. Hiện tại Tinh Nguyệt minh lập Tinh Nguyệt thành ở gần nơi vốn là Thúy Nhược thành của Vân Linh đại lục trước kia, nếu chư vị tiền bối cần thứ gì hiếm có để tu luyện hoặc muốn gặp đại năng trong bản minh hội thì nên đến đó, nơi đó rất giống thành trì xưa kia, có bán nhiều thứ. Mấy vị đại năng của Tinh Nguyệt minh là của Tịch Hàn đại lục Chân Lô tông và Lưu Hỏa đại lục Tinh vực, Nguyệt Hoa giáo, không rõ chư vị tiền bối có quen không.”

Hôi y lão giả sáng mắt nhìn bọn Ngụy Tác, nếu bọn gã biết các nhân vật tiền bối của Tinh Nguyệt minh và có giao tình thì nhiều hi vọng lôi kéo về Tinh Nguyệt minh.

“Chân Lô tông?” Bọn Ngụy Tác khiến y thất vọng vì không quen biết hai tông môn kia, Chân Lô tông thì có chút quan hệ nhưng trừ tông chủ ra thì Ngụy Tác cùng lắm gặp người khác một hai lần, không có giao tình đặc biệt gì. Thúy Nhược thành thì Ngụy Tác và bọn Âm Lệ Hoa biết rõ, là phổ thông tiểu thành ở Vân Linh đại lục trung bộ, chỉ có thanh ngọc để chế tác đồ giai kỳ sự pháp phù.

“Hiện tại đại năng của Tinh Nguyệt minh xuất thân từ Chân Lô tông là ai?” Ngụy Tác hỏi hôi y lão giả, “Trưởng Tôn thế gia của Tịch Hàn đại lục trước kia thế nào? Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như có còn sống không?”

“Chư vị tiền bối có giao tình với đại năng Trưởng Tôn thế gia?” Hôi y đề ả lão giả tỏ ra chấn kinh và thất vọng, nhưng vội đáp, “Nói đến Trưởng Tôn thế gia là nói đến Thiên Huyền minh. Thiên Huyền minh có liên quan đến Bá Khí thần quân. Hiện tại đại đa số đại năng Thiên Huyền minh đều là bạn của Bá Khí thần quân, Trưởng Tôn Cảnh là trụ cột của Thiên Huyền minh, Trưởng Tôn Tiểu Như cũng là một vị thần quân của họ.”

“Thiên Huyền minh là người của bọn ta năm xưa? Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như còn sống, Trưởng Tôn Cảnh đã thành trụ cột của Thiên Huyền minh, Trưởng Tôn Tiểu Như đã đột phá thần huyền?” Ngụy Tác có cảm giác khôn tả.

1179. Chương 1177: Trong Núi Không Có Hồ, Khỉ Vượn Xưng Đại Vương

“Xem ra có quan hệ với đại năng Thiên Huyền minh nhưng cũng tốt, Thiên Huyền minh và Tinh Nguyệt minh không hề xung đột.” Hôi y lão giả quan sát, trước đó Ngụy Tác hỏi về Hoàng Đạo Quân thì biết gã có quan hệ với các đại năng Thiên Huyền minh.

“Đại năng của Tinh Nguyệt minh xuất thân từ Chân Lô tông là Cửu Lô thần quân, trước kia là chân truyền đệ tử của Chân Lô tông.” Mã Tể tuy thất vọng nhưng vẫn nói, nhưng tình hình không tệ quá. Thiên Huyền minh và Tinh Nguyệt minh không đến nỗi xung đột.

“Xem ra mỗi không biết các đại năng của Tinh Nguyệt minh nhưng biết mấy người của Thiên Huyền minh.” Mã Tể nghe thấy Ngụy Tác đáp.

“Nghe nói Thiên Huyền minh tựa hồ đấu với Nghịch Hỏa minh, hơn nữa đang lép vế, xưa kia Hoàng Đạo Quân và Trưởng Tôn thế gia không phải nhiều đại năng sao mà lại sa vào cục diện bất lợi?” Ngụy Tác hỏi. Khi xưa Vương Vô Nhất, Tô Thần Huyết và Bích Tỳ tông tông chủ đều sống sót khỏi thiên kiếp, thêm bọn Thánh Vương tông tông chủ, thực lực phe Hoàng Đạo Quân lẽ ra cực kỳ kinh nhân.

“Chư vị tiền bối không biết đó thôi, Diệt thể thú triều xảy ra, nhiều đại tu sĩ của đại tông môn, thậm chí không ít đại năng mất mạng, trong ba mươi năm thần diệu có không ít đại năng xuất hiện, khác hẳn thời đại tiền bối biết. Theo tại hạ biết khi đó nhiều đại tu sĩ và đại năng phe Thiên Huyền minh chết trong Diệt thể thú triều, ví như Thánh Vương tông tông chủ.” Hôi y lão giả Mã Tể nhìn Ngụy Tác, lại nói: “Nghịch Hỏa minh cũng nhiều đại năng, trăm năm trước, Nghịch Hỏa minh và Thiên Huyền minh có nhiều đại tu sĩ và đại năng mất mạng hoặc thất tung, người ta đoán là hai bên ám sát lẫn nhau. Gần đây hai bên công khai tranh đấu, cướp đoạt không ít tu sĩ tụ tập điểm của đối phương, các đại năng đại chiến mấy lần, nhưng nhìn chung Thiên Huyền minh lép vế, địa bàn càng lúc càng ít, Nghịch Hỏa minh có lẽ chỉ mười mấy năm nữa sẽ diệt được Thiên Huyền minh.”

Mã Tể lại khẩn thiết: “Nếu chư vị tiền bối có quen nhân vật trọng yếu của Thiên Huyền minh, vẫn bối hi vọng chư vị tiền bối giúp Thiên Huyền minh và Tinh Nguyệt minh, e là Nghịch Hỏa minh đối phó Thiên Huyền minh xong sẽ đến Tinh Nguyệt minh.”

“Các vị sợ Nghịch Hỏa minh đối phó thì sao không cùng Thiên Huyền minh liên thủ?” Hàn Vi Vi hàm hừ.

“Quá nhiều nguyên nhân kiểu đó.” Mã Tể cười khổ: “Hiện tại mấy đại minh cũng như thượng cổ tu đạo quốc độ, một trăm mấy chục năm này ganh đua, không phải thích là liên hợp được, đều e dè nhau, vạn nhất liên hợp với Thiên Huyền minh mà bị Nghịch Hỏa minh và Hoang cổ minh dồn lực đối phó trước. Hiện tại bốn đại minh cũng như thượng cổ tu đạo quốc độ, chỉ trông vào mình.”

“Hừ...” Hàn Vi Vi tuy hàm hừ nhưng đầu óc cực kỳ linh hoạt, biết Mã Tể nói có lý. Minh hội như thượng cổ tu đạo quốc độ hiện nay khác với tu đạo giới trước kia, mỗi tu sĩ và mỗi tu sĩ định cư điểm đều là nguồn lực của quốc độ.

Cũng như thượng cổ tu đạo quốc độ hạn chế tu sĩ lưu động trong quốc độ nội không thì tu sĩ và tu sĩ tụ tập điểm tùy ý theo quốc độ khác tất tu đạo quốc độ đó thực lực đại tổn. Thật ra còn nguyên nhân phức tạp hơn, ví như mấy phe giằng co nhau hơn trăm năm, quan hệ căng thẳng đã căn thâm đế cố, minh hội khác nhau thì tu sĩ càng nhiều ân oán, có quan điểm rõ ràng về phe mình theo, không như tông môn khi trước, thuần túy là liên hợp lợi ích lại.

“Nghịch Hỏa minh hiện tại có những đại năng lợi hại nào?” Ngụy Tác mắt lóe lên.

“Nghịch Hỏa minh hiện tại có mấy đại năng chủ yếu là Thiên Cửu thần quân, Trảm Đài Linh Lan và Bắc Minh thần quân Diệp Tử Mị, cả Thần Lan vương Yến Bắc Quy.” Mã Tể đáp.

“Thiên Cửu thần quân? Trảm Đài Linh Lan?” Ngụy Tác trợn tròn trắng.

“Hừ...” Hàn Vi Vi cũng bĩu môi.

Thiên Cửu thần quân thì già còn nhện được chứ Trảm Đài Linh Lan thì không khác gì con nhặng lớn với phe già, phiền nhiễu vô cùng.

“Thiên Cửu thần quân vốn đã hòa đàm với Bá Khí thần quân, sau này xảy ra Diệt thể thú triều, xác định Bá Khí thần quân đã chết thì không sợ ai nữa, cả Trảm Đài Linh Lan vốn bị khốn, cả ba mươi năm thần diệu sau khi Thiên khung tan vỡ cũng không thoát ra, nhờ Diệt thể thú triều nên đại năng Thiên Huyền minh không khống chế được nơi đó nên y mới thoát khốn. Tu vi tiến cảnh của y không chậm, mấy chục năm trước đã Thần huyền ngũ trọng. Bắc Minh thần quân là tu sĩ được Bắc Minh tông truyền thừa. Khi Thiên khung của Thiên Huyền đại lục bắc bộ tan vỡ trước, Bắc Minh tông không chống nổi, phát động truyền thừa cấm chế, phần lớn sơn môn chìm xuống hỏa mạch, sau này xảy ra Diệt thể thú triều, địa mạch đó biến động, một số nơi trọng yếu nổi lên nhưng người Bắc Minh tông gần như không còn, một tán tu trẻ tuổi được truyền thừa, trở thành Bắc Minh thần quân. Thần Lan vương Yến Bắc Quy thì không rõ lai lịch, có lẽ là tán tu, chỉ là công pháp đặc biệt, nghe nói có một món tiên binh, Hoàng Đạo Quân năm xa bị y đá thương.” Mã Tể nói kỹ.

“Đúng là trong núi không có hổ, khi vượt xưng đại vương (Thằng chột làm vua xứ mù - ND).” Hàn Vi Vi và lục bào lão đầu lẩm bẩm.

“Hiện tại mỗi làm thế nào tìm được người Thiên Huyền minh?” Ngụy Tác âm ức, khi xưa già thấy Thiên Cửu thần quân biết điều nên vợ vệt xong là tha, không ngờ kẻ sợ đến mức không dám ra gặp già lại dám đối phó

bằng hữu của gã. Tin về Trại Đài Linh Lan khiến gã đỡ bức, y bị khốn tại hư mấy chục năm, khẳng định đã thổ huyết.

“Nếu chư vị tiền bối đi tìm bạn cũ thì không khó, bọn tại hạ biết mấy tu sĩ tụ tập điểm của Thiên Huyền minh, với tu vi của chư vị mà tới, khẳng định sẽ kinh động các nhân vật trọng yếu, không khó để gặp lại bạn cũ.” Mã Tế hơi do dự rồi nói.

“Được, đa tạ đạo hữu.” Ngụy Tác xưa nay chủ trương có qua có lại, Mã Tế giúp gã thì gã cũng định báo đáp đôi chút.

Mã Tế đi trước, cố ý lấy lòng, bọn Ngụy Tác chưa biểu lộ gì, chỉ cần tạo quan hệ với bọn gã, được các nhân vật trọng yếu của Tinh Nguyệt minh biết tất sẽ được trọng thưởng.

“Linh thạch và phổ thông đơn được quý thế hả?”

Mã Tế không biết nhiều về những việc từ thần huyền đại năng trở lên nhưng từ kim đơn trở xuống và hiểu biết tu đạo giới rất tốt, bọn Ngụy Tác biết thêm nhiều điều. Hiện tại linh thạch và linh đơn cần cho tu luyện có giá trị gấp mười lần trước kia. Trước kia đệ giai tán tu một ngày kiếm được một viên hạ phẩm linh thạch thì hiện tại phải mười ngày. Tức là nguồn lực tu luyện chỉ còn một phần mười, chẳng trách những người tư chất không cao thậm chí không có tu tư cách luyện, không được truyền thụ công pháp cùng thuật pháp, chỉ làm những việc đơn giản.

Tu sĩ tụ tập điểm thường cách nhau mấy vạn dặm, lại không có truyền tống pháp trận nổi thông, hiện tại tu sĩ đều mang theo pháp khí tránh yêu thú, đặc biệt cần thứ gì đó để tu luyện thì đành nhờ tiểu hình thương đội mua hộ, trong các tu sĩ tụ tập điểm vẫn có nơi có đại hình giao dịch hội.

Tu sĩ của các đại minh đều giới hạn phân minh, tu sĩ mỗi minh hội đều có lệnh bài, như tu sĩ Tinh Nguyệt minh vô duyên vô cớ vào địa bàn Hoang cổ minh thì sẽ dấy lên tranh chấp. Tu sĩ vào địa bàn đại minh khác không ít nhưng đều lén lút, bị phát hiện là nguy hiểm tính mạng, lúc trước họ phát hiện bọn Ngụy Tác động quang nên đến xem là tu sĩ ở đâu. Tu vi bọn gã tạo cho họ cảm giác quá cao, còn là tu sĩ kém hơn mà thân phận bất minh thì cứ bắt lại đã.

Hiện tại Hải Tiên thành không có nhiều yêu thú, trong các đại minh thì đây là một tu sĩ tụ tập điểm vừa hẻo lánh vừa không tranh đấu, mấy chục năm không có minh hội khác xâm phạm.

Đi theo bọn Mã Tế một lúc, bọn Ngụy Tác đến tu sĩ tụ tập điểm đầu tiên sau hơn hai trăm năm.

Tu sĩ tụ tập điểm này ở trong một sơn cốc giữa ba đỉnh núi cao, tứ bề mây trắng, trập trập khí tức yêu thú tràn ra khiến người ta có cảm giác là nhiều phong hệ yêu thú tụ tập.

1180. Chương 1178: Tìm Kiếm Người Quen

“Trong ba mươi năm thần diệu sau khi Thiên khung tan vỡ, Kim đơn đại tu sĩ không ít, hiện tại đại đa số tu sĩ tụ tập điểm của các minh hội đều có Kim đơn đại tu sĩ tọa trấn, số lượng Kim đơn đại tu sĩ của tu đạo giới nhiều hơn trước, song trước kia Kim đơn đại tu sĩ dù là tán tu hay tông môn đều không phải đột nhiên mà thành, thời gian tích lũy rất lâu nên tu đạo giới hiện tại cho là thần thông của Kim đơn đại tu sĩ không bằng hai trăm mấy chục năm trước, nhiều lão bất tử của các tông môn đã chết, hiện tại Kim đơn đại tu sĩ đại phần lớn là Kim đơn nhất trọng lưỡng trọng chứ Kim đơn tứ trọng ngũ trọng rất ít. Có khi mấy chục năm hoặc trăm năm nữa, số lượng thần huyền đại năng sẽ ít hơn.”

“Tuy tu sĩ tụ tập điểm như bọn tại hạ có lượng tu sĩ bảo vệ cố định nhưng nếu bị cao giai yêu thú phát hiện thì sẽ bị diệt ngay, không chỉ vì bây giờ có yêu thú không kém thần huyền mà tu sĩ tụ tập điểm bị lộ sẽ dễ xảy ra thú triều, nên mỗi tu sĩ tụ tập điểm không chỉ đều phòng bị tu sĩ minh hội khác phát hiện, quan trọng hơn là không bị yêu thú phát giác, bọn tại hạ thuần dưỡng Phong dực thú, cố ý không khống chế dã tính. Chư vị tiền bối tu vi đô thập phần kinh nhân, mong chư vị tiền bối cố che giấu khí tức, Tị thú phù văn bối đưa lúc trước sẽ có chút tác dụng, không thì chúng ta không áp chế được chúng, chúng chạy hết thì rất mất công sức.” Mã Tế ở trước sơn cốc tiền giới thiệu rồi bảo.

Tiếng thú gầm liên tục từ mây trắng vọng ra, rõ ràng vì cảm thụ được khí tức của bọn Ngự Tác nên yêu thú gầm vang, có người đang khống chế.

“Cũng được.” Ngự Tác gật đầu, cùng bọn Vu thần nữ, Nguyên Âm lão tổ, Phong Ngô Thương, Vũ Hoàng chân nhân kích phát Tị thú phù.

Tị thú phù do tu sĩ trong hai trăm năm này tìm ra, kích phát là có hoàng sắc yêu khí bao lấy, tạo cảm giác có khí tức tứ giai phong hệ yêu thú. Yêu khí chỉ đủ cho một người, mỗi tấm Tị thú phù chỉ có thể cho một tu sĩ sử dụng.

Bọn Ngự Tác thì mười mấy người tu vi tối cao sử dụng Tị thú phù thì tiếng thú gầm mới tan đi.

“Thủ đoạn tránh yêu thú của các minh hội khác nhau, Tinh Nguyệt minh chủ yếu trong vào Tị thú phù, cao giai hơn thì là pháp khí dung nạp được nhiều người. Tu sĩ Thiên Huyền minh đi lại bằng đại hình yêu thú, nhờ yêu khí che đi. Nghịch Hỏa minh chuyên về thổ độn pháp khí, đi đâu cũng dùng thổ độn pháp khí, pháp khí đó bố trí thổ hệ pháp trận, như tảng đá đi dưới đất nên khó bị yêu thú chú ý. Tu sĩ tụ tập điểm của họ phần lớn ở trong lòng núi hoặc dưới đất. Hoang cổ minh...” Thấy bọn Ngự Tác dễ chịu, Mã Tế giới thiệu tiếp, nhưng chưa xong thì từ sơn cốc bắn ra mấy đạo độn quang.

“Mã sư huynh, xin hỏi vị tiền bối này là...” Từ sơn cốc lao ra là một thanh sam trung niên mặt gầy gò và mấy tu sĩ trẻ tuổi mặc lam bạch lưỡng sắc pháp y, thấy bọn Ngự Tác, tất cả đều kinh hãi hành lễ, đồng thời hỏi Mã Tế. Tuy bọn Ngự Tác đều dùng thuật pháp ẩn đi tu vi và khí tức nhưng với uy thế khác hẳn đó thì họ đều biết tu vi đối phương hơn xa, như đứng trước một ngọn núi lớn.

Với thanh sam trung niên tu vi Kim đơn nhất trọng, Ngự Tác và Vu thần nữ, Nguyên Âm lão tổ tạo cho y cảm giác kinh nhân, thậm chí khi đối diện thần huyền đại năng của minh hội cũng không thể nên y rất kinh hãi.

“Các vị tiền bối này là bạn cũ của Thiên Huyền minh Trưởng Tôn Cảnh, bế quan tu luyện hai trăm mấy chục năm, nên không biết việc Thiên khư tan vỡ. Ta mời các vị tiền bối đến tu sĩ tụ tập điểm của chúng ta để các vị hiểu thêm về tu đạo giới hiện tại.” Mã Tế chờ mong nhìn Ngự Tác. Đến giờ y vẫn không biết danh hiệu bọn gã.

“Tại hạ họ Quý, là tán tu Thiên Huyền đại lục, ngàn ấy năm rồi chắc các vị không nghe nói đến.” Ngự Tác biết nói thật thì họ sẽ chán kinh và không tin, tốn không ít thời gian giải thích, nên gã dùng hóa danh hay dùng nhất khi xưa.

Hiện tại đã hơn hai trăm năm, không hiểu dịch thủ thế nào, gã thấy nên ẩn thân, ở trong bóng tối thì hơn, ít nhất cũng hiểu rõ đã.

“Chắc là mấy tán tu cực kỳ lợi hại tự lập động phủ, ngàn ấy người đều chuẩn bị khai sơn lập tông nhưng không ngờ xuất quan thì thiên địa đã đổi.” Mã Tế và thanh sam trung niên nhân cùng nghĩ.

“Văn bối Trần Triết, hân hạnh ra mắt chư vị tiền bối, mời chư vị tiền bối.” Thanh sam trung niên hiểu ý Mã Tế nên hành lễ với bọn Ngự Tác, rồi đưa tay mời, cung kính dẫn đường.

Vào sơn cốc, bọn Ngự Tác thấy có trông không ít dây leo cực lớn kết lại, che kín cả phía trên sơn cốc, chỉ có một lối vào.

Trong sơn cốc dấy lên sương mỏng, đây đó dày đặc những căn nhà đá, nhiều tu sĩ đang hoạt động, rất nhiệt nháo.

“Hiện tại tu sĩ tụ tập điểm kiểu này không so được với tu sĩ thành trì trước kia.” Bọn Ngự Tác liếc qua là nhìn nhau, hiểu ý người kia.

Một nửa số nhà đá trong sơn cốc có tu sĩ cư trú, tu luyện và làm cửa hiệu, nửa còn lại nuôi yêu thú.

Quanh nhiều căn nhà và đất trống ở sơn cốc có bố trí linh điền, trồng toàn cây thuốc.

Với nhãn quang của bọn gã thì được thảo là để luyện chế đan dược đơn được như Hồi khí đơn. Quanh linh điền và nhiều lồng thú có không ít người thường, không có tu vi, chưa hề tu luyện công pháp gì.

Thoạt nhìn, trong tu sĩ tụ tập điểm phần lớn là đệ giai tu sĩ Thần hải cảnh và Chu thiên cảnh. So với thành trì trước kia, tu sĩ tụ tập điểm hiện tại cực kỳ nghèo nàn, không có bao nhiêu cấm chế lợi hại.

Trước kia trong và gần bên ngoài Thiên khung, số lượng yêu thú tương đối ít, yêu đơn và thảo dược tầm thường đều trông vào thu gom nhưng giờ đệ giai yêu thú cũng hiếm sát thì phần nhiều yêu đơn và linh dược trông vào nguồn của tu sĩ nuôi dưỡng, vì tu sĩ hoạt động ở ngoài quá nguy hiểm.

“Hiện tại các tiệm có mua gom nhiều một thứ không?” Bọn Ngụy Tác liếc tu sĩ tụ tập điểm xong, Ngụy Tác hỏi Mã Tế và Trần Triết.

“Đương nhiên, chỉ là hơi chậm, không biết tiền bối cần gì.” Bọn Mã Tế phản chấn, đây là cơ hội lấy lòng Ngụy Tác.

“Mỗ cần Chính dương tiên thảo và Kim ô quả.” Ngụy Tác nhìn hai người, hai thứ đó để giải Bất lão minh đơn cho Âm Lệ Hoa và giúp lục bào lão đầu ngưng hình. Đây cũng là mục đích chủ yếu của gã khi vào tu sĩ tụ tập điểm này. Gã lại hỏi, “Mỗ không biết tu đạo giới hiện tại thi pháp bảo và pháp khí thế nào, đạo giai pháp bảo giá trị ra sao?”

“Đạo giai pháp bảo?!” Mã Tế và Trần Triết hít một hơi lạnh, “Chư vị tiền bối, hiện tại số lượng đạo giai pháp bảo tại tu đạo giới cực kỳ hiếm, trân quý vô cùng, nếu chư vị tiền bối muốn mua cũng khó vì rất ít Kim đơn tu sĩ sở hữu.” Mã Tế do dự rồi nghiêng rằng: “Bất quá nếu tiền bối thật sự cần, tại hạ sẽ liên lạc với các đại năng Tinh Nguyệt minh xem có thể bỏ ra mấy món không.”

“Các vị hiểu lầm rồi.” Ngụy Tác mỉm cười, đúng như gã dự liệu, hiện tại pháp bảo cỡ nào cũng hiếm hơn trước.

“Ý mỗ là chỉ cần giúp mỗ tìm được hai thứ đó thì thậm chí mỗ sẽ dùng mấy đạo giai pháp bảo trao đổi.”

“Cái gì, đổi bằng đạo giai pháp bảo?” Mã Tế và Trần Triết kinh không nói thành lời.

“Như thế chúng ta là dân mới phát.” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi truyền âm. Một số người quen cũ còn sống, không có địch thủ quá mạnh và Hoang tộc đại năng xuất hiện, tất cả đều dễ chịu. Trước đó Ngụy Tác và họ dốc sức cũng chỉ để sống thoải mái hơn, hiện tại tựa hồ sắp có những ngày như thế.

“Gặp các vị cũng là có duyên, hai vật này là lễ ra mắt.” Ngụy Tác truyền âm với bọn Cơ Nhã rồi bảo Mã Tế và Trần Triết.

“Chuyện này...” Mã Tế và Trần Triết càng kinh ngạc, vì Cơ Nhã cùng Nam Cung Vũ Tinh đưa hai pháp bảo cho họ.

Với nhãn lực của cả hai nhận ngay ra là đạo giai pháp bảo, hơn nữa không phải đạo giai hạ phẩm mà là đạo giai trung phẩm!

“Chư vị tiền bối...” Lễ ra mắt này quá kinh nhân, cả hai không dám nhận.

Ngụy Tác thân nhiên liếc cả hai: “Không cần khách khí, tới đây còn cần phiền lưỡng vị và Tinh Nguyệt minh. Nếu giúp mỗ tìm được hai thứ đó thì mỗ nợ hai vị một món nhân tình.”

“Đa tạ tiền bối!” Mã Tế và Trần Triết hơi hốt, không chỉ là do hai món pháp bảo, “Quý tiền bối, có thể có biết hình dáng và đặc tính cụ thể chẳng, Tinh Nguyệt minh sẽ dễ tìm hơn.”

“Tất nhiên được.” Ngụy Tác đưa ký sự thanh phù đến trước mặt hai người.

“Không rõ chư vị tiền bối định thế nào, bọn tại hạ có nên báo tìm cho đại năng Tinh Nguyệt minh đến gặp? Có khi càng giúp ích cho chư vị tiền bối.” Cả hai cẩn thận đón lấy, Mã Tế hỏi tiếp.

“Không cần. Cho mỗ biết cụ thể địa điểm tu sĩ Thiên Huyền minh tụ tập là được. Sau đó các vị tìm được thứ mỗ cần thì liên lạc với Thiên Huyền minh là được.” Ngụy Tác muốn biết về bọn Trưởng Tôn Cảnh nên không định dừng chân.

Bọn Mã Tế không nói thêm, cho bọn Ngụy Tác biết mấy địa điểm, nói thêm mấy thứ cần chú ý, đưa ra đủ Tị thú phù, đoạn bọn Ngụy Tác khuất bóng vào tầng không khu rừng và Hải Tiên tông.

1181. Chương 1179: Tây Hải Đại Hội

Nửa tháng sau, trên tầng không man hoang hoang nguyên, hơn trăm tu sĩ lao nhanh.

Tất cả đều cười yêu thú, độn tốc rất nhanh, tạo thành tiếng xé không gian kịch liệt, thể hình không nhỏ, trông như chim ưng, xòe cánh ra là tới hai trượng, khí huyết cường thịnh, cực kỳ thích hợp đi đường dài.

Dẫn đầu là hai nam tử trên bốn mươi, diện mạo giống nhau, mặt đen xì, là một đôi song sinh, cũng luyện một môn công pháp, Kim đơn tu vi, linh khí hình thành hắc sắc đại kiếm. Hơn trăm tu sĩ sau lưng tu vi khác nhau, có Phân niệm cảnh và thậm chí Thần hải cảnh tứ ngũ trọng.

Toán tu sĩ vừa lao đi vừa ngoái lại, thần sắc đều cực kỳ khẩn trương, tựa hồ lo lắng sau lưng có thứ gì đó đáng sợ truy đuổi.

“Lục tiền bối, sao thế!”

Đột nhiên, hơn trăm tu sĩ sau lưng song bào thai Kim đơn tu sĩ phát hiện cả hai biến sắc cứng người.

Không ít người quá lo lắng lên tiếng hỏi, phía trước chợt ánh lên quang hoa, trong vân khí đột nhiên hiện lên thanh sắc thân ảnh.

Một trung niên tu sĩ trông bình thường, mặt hơi vàng, mặc thanh sắc pháp y xuất hiện trong tầm mắt.

“Yên tâm, mỗi không phải người các vị đuổi theo.”

Hơn trăm tu sĩ kinh hãi đẩy lên nguyên khí dao động, thanh sam trung niên nhân chỉ liếc khẽ, bình tĩnh nói.

“Xin hỏi tiền bối...” Một trong song bào thai Kim đơn đại tu sĩ ra hiệu cho các tu sĩ không được khinh cử vọng động, người còn lại hỏi. Tuy thanh sam tu sĩ không có nguyên khí dao động nhưng cả hai không nhận ra tu vi của đối phương thì biết đối phương không tầm thường.

“Mỗi là bạn cũ của Trưởng Tôn Cảnh, họ Quý, các vị là người Thiên Huyền minh hả? Nghịch Hỏa minh đang đuổi theo hả?” Thanh sam tu sĩ nhìn về phía sau hỏi.

“Bằng hữu của Trưởng Tôn tiền bối?” Tất cả đều mừng ra mặt. “Quý tiền bối, bọn tại hạ là người Thiên Huyền minh, lần này Nghịch Hỏa minh tấn công, được biết có tới sáu Kim đơn đại tu sĩ.” Song bào thai Kim đơn đại tu sĩ khẩn trương nói, “Đối phương có mấy con Hắc kim thần ngạc, độn tốc hơn hẳn chúng ta, phải đi mau.”

“Không cần đi, chúng cách đây hơn một nghìn dặm, với độn tốc của các vị, muốn chạy cũng không quá xa được.” Thanh sam tu sĩ mỉm cười.

“Chưa thấy người này, có phải của Nghịch Hỏa minh không, đến đây bày trò huyền hư để đồng bọn đuổi kịp.” Cả toán tu sĩ đều có ý nghĩ này.

“Không cần lo, mỗi không gạt các vị.” Thanh sam tu sĩ như hiểu ý, cười ha hả, quang hoa lóe lên, hắc hỏa vây quanh mình.

Hơi nóng và nguyên khí dao động kinh nhân đẩy lên.

“Tiền bối là thần...” Song bào thai Kim đơn đại tu sĩ run lên, tỏ vẻ không dám tin.

“Được rồi, biết là được rồi, đừng dọa người khác.” Thanh sam tu sĩ tế nháy mắt, hắc hỏa tan thành vô hình.

“Vị tiền bối này là thần huyền đại năng! Chả trách nói là bằng hữu của Trưởng Tôn tiền bối!” Hơn trăm tu sĩ sau lưng song bào thai Kim đơn đại tu sĩ hiểu ra, tỏ vẻ hoan hỉ.

“Có tiền bối tọa trấn, tất nhiên vạn vô nhất thất!” Song bào thai Kim đơn đại tu sĩ hít sâu một hơi, nhìn nhau.

“Có gì cứ nói.” Thanh sam tu sĩ bảo song bào thai Kim đơn đại tu sĩ vốn định nói lại thôi.

“Lần này Nghịch Hỏa minh nhắm vào Tây Hải đại hội của Thiên Huyền minh, uy thế cực kỳ hung mãnh, ban nãy bọn tại hạ nhận được tín hiệu từ tu sĩ tụ tập điểm khác cầu viện, nói là có nhiều tu sĩ Nghịch Hỏa minh xâm phạm nhưng không ngờ chỗ bọn tại hạ cũng bị tu sĩ Nghịch Hỏa minh tấn công, khó giữ được

mình nên dành thu hút truy binh, để các đạo hữu khác trốn đi.” Vẫn là người bên trái trong song bào thai Kim đơn đại tu sĩ lên tiếng, “Gần đó có một linh thạch khoáng mạch mới khai thác, cực kỳ quan trọng với Thiên Huyền minh. Tiền bối là thần huyền đại năng, có thể xuất thủ tương trợ, đến đó cứu viện? Nếu nhanh chóng đối phó truy binh thì chúng ta đến còn kịp.”

“À?” Thanh sam tu sĩ mục quang hơi lóe lên, “Tu sĩ tụ tập điểm đó ở đâu, mỗi bể quan nhiều năm, không biết tình hình cụ thể của Thiên Huyền minh, Tây Hải đại hội là thế nào? Còn nữa, các hạ nói đến địa danh nào thì phải là tên của Thiên Huyền đại lục trước khi Thiên khung tan vỡ.”

Nghe thấy thần huyền đại năng thần bí đột nhiên hiện thân này sẽ xuất thủ cứu viện thì hai Kim đơn đại tu sĩ và hơn trăm tu sĩ sau lưng cuồng hỉ, Kim đơn đại tu sĩ bên phải nói: “Tu sĩ tụ tập điểm kia ở Phi Ngô lĩnh, cách đây không đầy hai vạn dặm. Tây Hải đại hội là thịnh hội ba năm một lần của Thiên Huyền minh, trừ là giao dịch hội lớn nhất của minh hội thì còn là dịp các đại tu sĩ, tiền bối thu đồ đệ, các tu sĩ tụ tập điểm đều đưa hài đồng tư chất cao đến đó cho các tiền bối chọn. Cả những tu sĩ cống hiến kiệt xuất sẽ được thưởng công khai. Tây Hải đại hội năm nay còn có ý nghĩa đặc biệt là Trưởng Tôn Tiểu Như tiền bối xuất quan.”

“Trưởng Tôn Tiểu Như xuất quan? Là sao?” Thanh sam tu sĩ ngắt ra.

Thanh sam tu sĩ như vậy thì tu sĩ tại trường càng không hoài nghi vì tu sĩ Nghịch Hỏa minh không thể không biết chuyện đó.

“Tiền bối không biết đó thôi, Trưởng Tôn Tiểu Như tiền bối tu luyện Phá kiến hóa nguyên công, bắt truyền chỉ bí của Trưởng Tôn thế gia, đỉnh cấp công pháp, thần diệu vô cùng, đạt thần huyền thì đột phá nhất trọng tu vi sẽ kết kén như trọng sinh một lần, tẩy tủy hoán cốt, nhục thân và chân nguyên đều thăng kinh nhân, nhưng mỗi lần như thế là bể quan ngủ say gần mười năm. Tây Hải đại hội lần này vừa đúng dịp Trưởng Tôn Tiểu Như tiền bối từ Thần huyền tứ trọng đột phá đến Thần huyền ngũ trọng xuất quan.” Người bên phải trong song bào thai Kim đơn đại tu sĩ cười khổ: “Hiện tại Tây Hải đại hội sắp đến, Nghịch Hỏa minh tiến công, rõ ràng định gây loạn.”

“Trưởng Tôn Tiểu Như tu luyện công pháp huyền diệu như thế, đã từ Thần huyền tứ trọng đột phá đến Thần huyền ngũ trọng...” Thanh sam tu sĩ vốn thản nhiên, cũng tỏ vẻ cảm khái.

“Chúng làm thế khác nào khi nhà người ta có chuyện vui, còn chưa dám chắc phá được nhà người ta thì đã phóng hỏa, không để người ta thoải mái chuẩn bị. Chúng bảo các vị dù có đại năng xuất quan thì cũng bị hạ uy phong.” Cảm khái đoạn thanh sam tu sĩ mỉm cười, “Nói vậy, sắp đến Tây Hải đại hội?”

“Năm tháng sau.” Song bào thai Kim đơn đại tu sĩ đáp.

“Vậy thì tặng lễ vật cho nàng ta luôn, để nàng ta vui vẻ.” Thanh sam tu sĩ mỉm cười lẩm bẩm.

“Được, không nên lãng phí thời gian nữa, giải quyết nhưng kẻ này đã.” Trong khi hơn trăm tu sĩ kinh ngạc, thanh sam tu sĩ trịnh trọng bổ sung, “Việc hôm nay có liên quan đến mỡ, đừng đồn ra, tránh bị Nghịch Hỏa minh biết.”

“Chát!”

Cả toán tu sĩ, tính cả song bào thai Kim đơn đại tu sĩ cha kịp hiểu gì, cũng không thấy thanh sam tu sĩ làm gì, đột nhiên hai làn thanh sắc thần quang bắn đi nghìn dặm chém xuống đất.

Như có giao long khuấy động dưới đất, mặt đất quanh đó sôi lên, mấy chục đạo độn quang và hai hắc sắc tinh kim ngạc ngư pháp bảo cuống quít bay ra.

Nhưng uy năng thanh sắc thần quang chưa tan, khê quấy lên, hai hắc sắc tinh kim ngạc ngư pháp bảo dài mười trượng bị chẻ thành mấy mảnh, tu sĩ ở trong kinh hô lao đi.

Một đòn nghìn dặm, còn luồn xuống đất đánh tan hết thổ độn pháp bảo, bức các tu sĩ đó ra hết, thì là thần thông gì!

Nhất thời mọi tu sĩ đều choáng váng.

Nhưng họ còn chưa hết kinh hãi.

Thanh sam tu sĩ tựa hồ chỉ bước một bước, thỉnh không sau lưng lấp lánh hào quang, các tu sĩ cách nghìn dặm đều như bị sét đánh, sững lại run rẩy trên không.

“Chát!”

Đoạn thanh sam tu sĩ thông thả chụp, thỏ hoàng sắc đại thủ ngưng thành, chụp hết về, không ai có thể phản kháng!

1182. Chương 1180: Không Phải Là Đồ Nhái Sao

“Hắc Xà lão quái!”

“Còn cả Chung lão quái!”

“Trời ạ, là sáu Kim đơn đại tu sĩ, còn có hai danh lão quái này trong đó, mà cách nghìn dặm bị bắt trong vài chiêu! Quý tiên bối thần thông cỡ nào?!”

“Thiên Huyền minh đột nhiên có thêm một đại năng như thế!”

“Tây Hải đại hội sắp tới, Thiên Huyền minh đột nhiên có thêm viện thủ cỡ này thì sẽ nở mày nở mặt!”

Không chỉ hơn năm mươi tu sĩ phi độn trên thỉnh không, cả hơn mười tu sĩ ẩn dưới đất đều bị thanh sam tu sĩ hút lên, lúc tất cả bị hút tới, tu sĩ Thiên Huyền minh mới tỉnh ra kêu to.

Họ nhận ra trong gần bảy mươi tu sĩ bị hút tới có sáu người toát lên linh khí, hình thành các loại hình thái.

Trong đó có hai lão đầu hơn sáu mươi tuổi, mặt mũi âm u, một người có linh khí hình thành hắc sắc đại xà cổ bẹt, người còn lại thì linh khí hình thành thanh sắc đại chung.

Hai Kim đơn đại tu sĩ này rất nổi danh ở Thiên Huyền minh và Nghịch Hỏa minh, một tu vi Kim đơn tứ trọng trung kỳ, một Kim đơn tứ trọng hậu kỳ, từng giết không ít Kim đơn đại tu sĩ của Thiên Huyền minh, bình thường tu sĩ Thiên Huyền minh nghe nói đến là biến sắc. Lúc trước toán tu sĩ Thiên Huyền minh nhờ cấm chế ở dưới đất cấm tri được đối phương có sáu Kim đơn đại tu sĩ nhưng không ngờ có hai lão quái hung danh vang dội này, biết sớm thì đã sợ mất mặt rồi.

Đối phương có hai lão quái dẫn đầu, rõ ràng quyết tâm đối phó tụ tập điểm này với ý giết gà dùng dao mổ trâu nhưng điều khó tưởng tượng nổi nổi là đối diện thanh sam tu sĩ thì lập tức bị bắt tới như bắt gà.

Bắt hết gần bảy mươi tu sĩ đến, thanh sam tu sĩ điểm ra đạo đạo quang hoa, hạ cấm chế toàn bộ.

“Mỗi đem mấy Kim đơn đại tu sĩ này đi hỏi đã, còn lại các vị xử lý. Mỗi sẽ tới tu sĩ tụ tập điểm mà các vị nói, các vị cứ giữ an toàn cho mình là được.” Hút sáu Kim đơn đại tu sĩ về, dẫn toán tu sĩ Thiên Huyền minh đoạn thanh sam tu sĩ lóe linh quang, chỉ mấy tích tắc là mang theo sáu người khuất vào vân khí.

“Có Quý tiên bối, dù Nghịch Hỏa minh nuốt chừng Phi Ngô lĩnh thì cũng phải nhả ra.” Đợi khi độn quang của thanh sam tu sĩ khuất bóng, tu sĩ Thiên Huyền minh mới hiểu rõ, chấn kinh đến cuồng hỉ, cuồng cuồng bắt các tu sĩ Nghịch Hỏa minh.

“Xem ra bọn Trưởng Tôn Cảnh không ổn.” Thanh sam tu sĩ liên tục lướt đi rồi dừng lại, trong mây mây phía trước hiện ra một toán người, một ngân sam mỹ nữ lẫm lẫm.

Thanh sam tu sĩ tất nhiên là Ngụy Tác, ngân sam mỹ nữ là Hàn Vi Vi.

Rời Hải Tiên thành, bọn Ngụy Tác liên tục nhắm hướng Thiên Huyền đại lục. Hiện tại không có truyền tống pháp trận, đi đâu cũng phải dựa vào chính mình, bên ngoài đích xác là thế giới của yêu thú, dù có Tị thú phù, bọn Ngụy Tác vẫn gặp cả đàn, còn giết chết hai bát cấp yêu thú, cũng không gặp tu sĩ tụ tập điểm nào, nếu không gặp bọn Mã Tế thì bọn gã có khi còn cho là tu đạo giới diệt tuyệt rồi cũng nên, chứ tuyệt đối không ngờ tu đạo giới đã hình thành bốn tu đạo quốc độ, ai nấy đều ẩn thân.

Hiện tại với Ngụy Tác thì tình thế không hề khẩn trương, Phệ Tâm trùng được gã nuôi nấng đầy đủ nên đang ngủ say, không biết sắp đạt thần huyền như nó sẽ ngủ bao lâu.

Đi liền mười mấy ngày, vào Thiên Huyền đại lục, bọn Ngụy Tác đến hai tụ tập điểm của Thiên Huyền mình mà Mã Tế nói nhưng một đã chuyển đi, một có dấu tích dấu pháp kịch liệt, rõ ràng đã bị công phá.

Tu sĩ tụ tập điểm này ở gần Bắc La thành của Thiên Huyền đại lục bắc bộ trước kia, là nơi thứ ba mà bọn Ngụy Tác đến, đến nơi cũng trống trơn, có điều các tu sĩ đi chưa lâu nên gã đuổi kịp.

Hiện tại Nghịch Hỏa minh hành động, khẳng định tu sĩ của họ gần đây không thiếu, cộng thêm có nhiều Kim đơn đại tu sĩ, Ngụy Tác không lo không tìm được bọn Trưởng Tôn Cảnh.

“Bọn Trưởng Tôn Cảnh nửa tháng nữa mở Tây Hải đại hội, lúc đó sẽ cho họ niềm vui bất ngờ, giải quyết giúp họ chút phiền hà đã. Hiện tại mỗi đến Ngô Công lĩnh.”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, bọn Hàn Vi Vi nói đoạn cuốn “Hắc Xà lão quái”, ném năm Kim đơn đại tu sĩ còn lại cho bọn Linh Lung Thiên rồi gã phát động Động Hư bộ pháp, đến Ngô Công lĩnh trước.

Hiện tại tu đạo giới chỉ cần Hoang tộc không xuất thế, không có ai tạo thành uy hiếp trí mệnh đến gã, cộng thêm gã tu luyện tới đây sẽ tiêu hao không biết bao nhiêu yêu đơn và linh dược, cần thu gom thêm đã, nên gã thông thả đi một mình, để bọn Cơ Nhã yên tâm tu luyện.

Một mình gã càng tiện, cả toán cùng đi thì chần động quá lớn, có thể bị nhân vật lớp trước nhận ra.

Đừng nói Ngụy Tác, hiện tại Linh Lung Thiên cũng tu vi đại tiến, Thần huyền tam, tứ trọng cũng không phải đối thủ, cộng thêm bọn Vu thần nữ và Nguyên Âm lão tổ đều tu luyện Như Lai thần mang, có cả cái bình màu, coi như không ai làm gì được.

Ngụy Tác chỉ sợ xuất hiện ấn tượng quá, Thiên Cửu thần quân và Trảm Đài Linh Lan chạy mất thì không còn gì hay ho nữa.

Hiện thời tin tức không thông, tìm một người không dễ tí nào.

“Cách, lão tử xuất hiện đột ngột, hắc hắc, dọa khiếp hai người.” Ngụy Tác đi trên mây, thi triển môn thuật pháp của Hắc Bồ Đề thiên mẫu, trong mây dậm mà có khí tức tu sĩ thì gã sẽ cảm ứng được mà không bị ai phát hiện, gã nghĩ mình đột nhiên xuất hiện trước mặt Thiên Cửu thần quân và Trảm Đài Linh Lan thì sắc mặt đó, gã càng nghĩ càng đắc ý, nhủ thầm.

“Bất quá điển tịch có lẽ không ghi lại hình ảnh ta quá rõ, nên ta xuất hiện mà bọn Mã Tế không nhận ra.” Ngụy Tác lẩm bẩm.

Thật ra gã trách nhầm, kỳ thực nhiều điển tịch ghi lại rất rõ, sau này Thiên khung tan vỡ, lại xảy ra Diệt thế thú triều, công pháp điển tịch của tuyệt đại đa số tông môn bị hủy hoại, điển tịch liên quan đến gã đương nhiên càng hiếm, hơn hai trăm năm đã qua, Kim đơn đại tu sĩ như bọn Mã Tế còn biết đôi chút chứ đại đa số đệ tử tu sĩ không biết. Cả tu đạo giới, chỉ có những nhân vật tiền bối từng gặp gã năm xưa mới nhận ra.

Những nhân vật đó không có mấy trăm năm thọ nguyên, trừ vài lão bất tử Kim đơn tứ ngũ trọng dĩ thượng cùng thần huyền đại năng thì không ai qua diện mục nhận ra gã. Trừ khi gã nói rõ thân phận và triệt để triển lộ thần thông dù người khác thấy cũng coi là giống nhau mà thôi.

“Này, người là Hắc Xà lão quái hả, mau nói cho ta biết Nghịch Hỏa minh định giở trò gì?” Ngụy Tác đắc ý đoạn vỗ lên, cho Hắc Xà lão quái nói được.

“Người là ai mà dám chống lại Nghịch Hỏa minh! Có biết...” Hắc Xà lão quái không nhận rõ tình hình mà mắng.

“Choang!” Lão chưa nói xong thì trán bị gõ một cú, đầu óc ng ong, trán sưng u.

“Người không biết ta thì có biết vật này không?” Ngụy Tác cầm phi kiếm cánh cửa cười hắc hắc.

“Không phải đồ nhái ‘Nhĩ muội yêu’ phi kiếm sao!” Hắc Xà lão quái ngăn ra rồi bật cười.

“Không phải chứ? Còn có đồ nhái? Độ kiếp song thần huyền có đồ nhái không?” Ngụy Tác tròn mắt, vỗ phi kiếm cánh cửa rồi phát thần huyền nguyên khí chứa chân tiên khí tức.

“Người...” Hắc Xà lão quái tròn mắt, như bị mười bảy, mười tám quả trứng nhét vào mồm.

“Người cái gì... ta dùng Động Hư bộ pháp đưa người đi lâu thế mà người không nhận ra, sao người tu thành kim đơn được nhỉ? Để ta nói ra thì người hãnh diện lắm hả?” Ngụy Tác hắt đầu, cầm phi kiếm cánh cửa gỗ lên đầu Hắc Xà lão quái.

“Bá...” Hắc Xà lão quái suýt nghẹn.

“Bá cái đầu người, đừng rườm lời, mau nói xem Nghịch Hỏa minh giờ trò gì!” Ngụy Tác cầm phi kiếm cánh cửa gỗ lên đầu lão quái.

1183. Chương 1181: Ta Thích Ăn Thịt Tuyệt Nghê Nướng Nhất

Thiên Huyền đại lục Phi Ngô lĩnh có tên này vì thường có tứ cấp yêu thú Bạch hỏa phi ngô xuất hiện, bề ngoài ngọn núi như ba cái bánh ba chụm lại.

Trước khi Thiên khung tan vỡ, Thiên Huyền đại lục bắc bộ đã nứt, số lượng yêu thú không ít.

Lúc này phía nam Phi Ngô lĩnh có chừng ba trăm tu sĩ Nghịch Hỏa minh điều khiển mấy loại thổ độn pháp khí kỳ hình quái trạng dừng lại ở một gò đất thấp.

Trong toán tu sĩ Nghịch Hỏa minh có hai người nổi bật nhất, một hồng quang nhiều thể, linh khí hình thành viên hồng sắc bảo châu cỡ đầu người, một lục khí âm u ngưng thành mười mấy khô lâu đầu quay tít.

Tu sĩ có linh khí ngưng thành hồng sắc bảo châu mặc hắc sắc bì bào, đầu tóc hoa râm, có phần hơi mập, mặt mũi lạnh tanh, người còn lại nhợt nhạt, cực kỳ gầy gò.

“Tề đạo hữu, chúng ta ngăn ấy người mà Chương lão đầu sau còn cẩn thận, lãng phí thời gian quá.” Kim đơn đại tu sĩ gầy gò nói với đồng bạn cười nhạt. Giọng y chói tai, như tiếng mảnh băng vỡ, cực kỳ khó chịu.

“Lâm đạo hữu, Chương lão đầu tinh nhanh lắm, nghe nói có một đại nhân vật thân phận cực kỳ kinh nhân trong bản minh sẽ đi qua đường này, bình thường chiến quả thể nào cũng chỉ được phần thưởng cố định nhưng lần này nếu đại nhân vật đó vui thì sẽ thưởng đồ tốt. Hiện tại ra tay trước tuy mất công nhưng bắt thêm tu sĩ của đối phương, vợ vết được nhiều hơn, chiến quả càng nổi bật, Chương lão đầu có khi định bắt sống hết cũng nên.” Kim đơn đại tu sĩ mập cười nhạt.

“Đại nhân vật thân phận cực cao? Lẽ nào là một thần quân?” Tu sĩ gầy gò cả kinh.

“Có thể lắm. Lúc chúng ta hạ thủ nên nhìn cho rõ, bắt thêm nữ tu trẻ tuổi xinh đẹp và hài đồng. Hiện tại các đại nhân vật đặc biệt chú trọng những thứ này, ai khiến họ vui thì khó nói lắm.” Kim đơn đại tu sĩ mập cười hắc hắc, ba trăm tu sĩ sau lưng tâm linh thần hội, gật đầu hiểu ra.

“Chắc phải rồi, Chương lão đầu còn đợi cái gì, chạy là bắt bọn ta đợi còn y dẫn người lên đến trước?” Đợi thêm nửa tuần hương, Kim đơn đại tu sĩ mập nhíu mày.

“Thịt tuyệt nghê nướng là thứ ta thích ăn nhất...”

Ai nấy giật nảy mình vì một giọng nói vang lên ở mé trái.

“Ai!”

Kim đơn đại tu sĩ gầy gò và mập ú biến sắc, nhận ra trong khu rừng cách nghìn trượng có hỏa hệ nguyên khí dao động, mà cả hai không cảm giác được có người đến gần.

“Thịt tuyệt nghê nướng là thứ ta thích ăn nhất...”

Không ai đáp, chỉ có giọng nói khá trẻ cất lên.

“Ai đang giả thần lộng quỷ!”

Hai Kim đơn đại tu sĩ ra hiệu cho hơn ba trăm tu sĩ sau lưng, tất cả tản ra, dùng các loại tinh kim pháp khí ẩn xuống đất tiến tới.

“Kia là...!”

Hai Kim đơn đại tu sĩ đi đầu tiên, thấy khói bốc lên trong rừng rồi nhìn rõ cảnh tượng dưới làn khói thì tròn mắt như thấy quỷ.

Trong rừng có một con suối nhỏ.

Một thanh sam tu sĩ ở đó, đốt một đồng lửa, một yêu thú trắng muốt, dài gấp hai, ba người thường nằm cạnh.

Thanh sam tu sĩ đang hào hứng nướng thịt!

Đuôi tuyết bạch sắc yêu thú bị cắt một khúc lớn, xiên trên cành cây nướng trong lửa, đang chín vàng ruộm, thịt trắng muốt, chảy mỡ thơm lừng, ngon lành khôn tả.

Tuyết bạch sắc yêu thú trông vừa giống thằn lằn vừa giống cá, là Phi tuyết đại nghê, bằng hệ yêu thú hiếm thấy. Đích xác có điển tịch ghi lại thịt yêu thú này thơm ngon, là nhân gian mỹ vị, thuộc nhóm không nhiều loại có công hiệu tăng cường thể chất tu sĩ.

Nhưng đó là lục cấp cao giai yêu thú!

Tu đạo giới hiện giờ mấy ai thừa hơi đi săn lục cấp cao giai yêu thú để nướng?

Hai Kim đơn đại tu sĩ của Nghịch Hỏa minh hiểu rõ Chương lão đầu thuần phục Phi tuyết đại nghê cỡ này, lại đã tiến giai, thần thông của Chương lão đầu vốn ngang họ, chỉ nhờ Phi tuyết đại nghê mới vượt lên.

Nhưng kẻ không biết mọc từ đâu ra đó đang hào hứng nướng thịt Phi tuyết đại nghê, cái đuôi đang xèo xèo thơm lừng trên ngọn lửa cũng to bằng nửa người thường.

“Thịt tuyết nghê nướng là thứ ta thích ăn nhất... Hai vị chảy cả nước miếng, có ăn một miếng không?” Cả hai như gặp quỷ, không dám tin vào mắt mình thì thanh sam tu sĩ lại cười cười bảo đoạn xé một miếng thịt vàng ruộm thơm lừng lên ăn.

“Ăn... ngươi là ai!” Kim đơn đại tu sĩ béo ị này giờ cười nhạt cũng giật giật, đổi giọng.

“Xoạt...” Tiếng hít hơi lạn vang lên. Hơn ba trăm tu sĩ Nghịch Hỏa minh vây lại, thấy thế thì không biết nên làm gì.

“Ta họ Trạm Đài, tên Linh Lan.” Tu sĩ áo xanh cười ha hả, đạo.

“Trạm Đài Linh Lan?” Mọi tu sĩ Nghịch Hỏa minh ngẩn người, rồi hiểu ngay đối phương đang đùa, cũng có vài người từng thấy Trạm Đài Linh Lan, mà chưa từng thấy thì cũng hiểu ngay.

“Giết...” Kim đơn đại tu sĩ mập hù vang, bên y có tới hơn ba trăm tu sĩ, quanh đó còn không ít tu sĩ Nghịch Hỏa minh, dù đối phương thế nào cũng không sợ, y vừa thét lên xong thì cứng người, miệng đã bị nhét một thứ đen ngòm.

“A!”

Trừ Kim đơn đại tu sĩ béo ị thì mọi tu sĩ Nghịch Hỏa minh đều kêu lên.

Tu sĩ đó chỉ liếc rồi vung tay, miệng đối phương đã đầy bùn.

“Phì... Phì...” Kim đơn đại tu sĩ béo ị đổ mồ hôi lạnh, lúc đó mới nhận ra mình bị nhét bùn.

“Cho thịt không ăn thì ăn đất.” Tu sĩ áo xanh cười ha hả, lại xé một miếng thịt lên ăn, thản nhiên như dặn hỏa kế trong tiệm, “Giao hết pháp khí và nạp bảo nang ra, rồi cỡi cả pháp y.”

“Ta!” Tu sĩ gầy gò toát mồ hôi lạnh, nhưng không chịu phục, mình lóe lục quang nhưng lục quang vừa lóe thì thanh sam tu sĩ tựa hồ chỉ liếc y, không ai nhận ra nguyên khí dao động nhưng mặt y méo đi, mi tâm nứt ra, không kịp nói gì đã gục ngã.

“...” Ai nấy đều lạnh buốt mình.

“Người khác mỡ chỉ cho ăn đất, ngươi còn dám động thủ... Đúng là khi sư diệt tổ...” Thanh sam tu sĩ không nhìn mà lăm bắm.

“A!”

Năm, sáu tu sĩ Nghịch Hỏa minh ở ngoài cũng không chịu nổi định bỏ chạy nhưng mới lác người thì thanh sam tu sĩ tùy tiện điểm ngón tay, tất cả lại ngã gục.

Trừ Kim đơn đại tu sĩ béo ị không dám động dậy ra thì không ai hiểu Ngụy Tác xuất thủ kiểu gì.

“Thế nào, ta nói chưa rõ hả?” Thanh sam tu sĩ cười ha hả, lại nướng thịt, “Thịt tuyệt nghê nướng là thứ ta thích ăn nhất...”

“...”

Tu sĩ Nghịch Hỏa minh tuân theo hô lệnh lạnh, không biết ai đầu tiên mà cùng giao pháp khí và nạp bảo nang đoạn cỏi cả pháp y. Nhiều tu sĩ không mặc gì bên trong nên hở hết cả mông.

“Được, rất nghe lời, nghe lời là có thịt ăn, nào cùng nướng...” Thanh sam tu sĩ cười ha hả, nói to hơn, “Thịt tuyệt nghê nướng là thứ ta thích ăn nhất...”

Chỉ một tuần trà sau lại có vô số đạo nguyên khí dao động từ phía bắc bay lên, lao nhanh tới.

1184. Chương 1182: Một Mũi Xuyên Vân Tiễn

Hơn hai trăm tu sĩ Thiên Huyền minh rời Phi Ngô lĩnh đầu tiên đều tỏ vẻ liều chết.

Tu sĩ Thiên Huyền minh trong tụ tập điểm trong Phi Ngô lĩnh đã phát hiện có tu sĩ Nghịch Hỏa minh đến gần nhưng họ cũng đã bị đối phương vây chặt.

Tuy đã đưa tin cầu viện nhưng nơi này cách sĩ tụ tập điểm gần nhất của Thiên Huyền minh tu hai vạn dặm, qua thực lực tu sĩ Nghịch Hỏa minh thì dù viện binh đến kịp cũng vô dụng.

Tiểu hình linh thạch khoáng mạch trong Phi Ngô lĩnh đã nhét đầy Tử tiêu lôi hỏa thạch, chuẩn bị ngọc thạch câu phần, linh thạch gom được đã chia cho hơn trăm tu sĩ nhanh nhất. Hai trăm tu sĩ Thiên Huyền minh này là cảm tử quân, xem có thể nhiều loạn tu sĩ Nghịch Hỏa minh để tu sĩ Thiên Huyền minh mang linh thạch phía sau thoát thân hay không.

Nhưng tất cả đều sững ra.

Tới tám, chín trăm tu sĩ Nghịch Hỏa minh ở trong vạt rừng bên trái, trong đó ít nhất năm Kim đơn đại tu sĩ.

Tám, chín trăm tu sĩ Nghịch Hỏa minh hiện tại có một nửa cỏi trần, lộ cả mông, nửa còn lại mặt đồ lót.

Lẽ nào là chiến thuật mới nhất của Nghịch Hỏa minh?

Toàn bộ để trần đối địch, để tỏ vẻ coi thường đối phương?

Hai trăm tu sĩ Thiên Huyền minh không nghĩ được gì nữa, không sao hiểu nổi. Trong tu sĩ tụ tập điểm vang lên tiếng kêu kinh hãi, “Sao thế, sao tất cả đều dừng lại?”

Hai trăm tu sĩ Thiên Huyền minh cảm tử không hiểu nổi vì sao tám, chín trăm tu sĩ Nghịch Hỏa minh đều cầm cành cây xiên thịt nướng vàng ruộm thơm lừng, đáng vẻ như không muốn mà cũng phải ăn, dở khóc dở cười, cực kỳ cổ quái.

“Các vị huynh đệ, không cần khẩn trương, những kẻ này thấy theo mỡ có thịt ăn nên quyết định thoát ly Nghịch Hỏa minh, gia nhập Thiên Huyền minh.”

Hai trăm tu sĩ Thiên Huyền minh ngẩn ngơ, thanh sam tu sĩ cầm một cành cây xiên thịt nướng cười ha hả, cầm một miếng.

“...” Tám, chín trăm tu sĩ Nghịch Hỏa minh cơ hồ bật khóc.

Cái gì mà có thịt ăn thì thoát ly Nghịch Hỏa minh, người lợi hại như thế, Kim đơn đại tu sĩ cũng không địch nổi, bọn ta dám nói không sao?

“Tiền bối... là?” Hai trăm tu sĩ Thiên Huyền minh chỉ có Kim đơn tu sĩ trung niên, mặc tử hồng sắc pháp y hiểu ra, hành lễ.

“Mỗ và Trương Tôn Cảnh là bằng hữu, từ Bắc La thành đến, nghe nói ở đây có chuyện nên tới.” Ngụy Tác cười ha hả, chỉ vào một bạch mi lão đầu sưng u trên trán, mặc bạch bố nội y, còn đang run lên: “Mỗ định dùng lý phục người, giảng đạo lý với y, kết quả y không chỉ hiểu ra, ngoan ngoãn nghe lời mà còn đem Phi tuyết đại nghệ mỗ thích ăn nhất ra nướng, mỗ gọi họ cùng đến ăn.”

“Chương lão quái! Phi tuyết đại nghệ đã tiến giai sánh với Kim đơn tam trọng của lão cũng bị nướng chín!”

Tu sĩ Thiên Huyền minh dù thế nào cũng từ cục u trên đầu và dáng vẻ Chương lão quái như sắp thổ huyết là hiểu.

“Lưu đạo hữu! Có tiền bối đại năng cứu viện! Mau dừng nổ linh thạch khoáng mạch!”

Nhất thời, Kim đơn tu sĩ mặc tử hồng sắc pháp y, để râu quai nón găm vang. “Đa tạ tiền bối trợ giúp!” Đoạn hai trăm tu sĩ Thiên Huyền minh hành lễ với Ngụy Tác, kinh hỉ dị thường, biết có đại nhân vật phi phạm tới.

“Vù!” “Vù!” “Vù!” ...

Chỉ mấy tích tắc sau, từ một trong ba ngọn núi của Phi Ngô linh bắn ra mấy trăm độn quang.

Thấy Ngụy Tác và tu sĩ Nghịch Hỏa minh giờ cao đường hồ lô thì tất thấy tu sĩ Thiên Huyền minh thậm chí không dám tin vào mắt mình.

“Thế nào, không ngon hả, không đồng ý với lời mỗ hay thấy thịt không ngon?” Ngụy Tác liếc Chương lão quái mặc áo lót trắng cạnh đó.

“Đồng ý, đồng ý, ngon, ngon lắm!” Bị Ngụy Tác liếc, Chương lão quái nhét cả miếng thịt vào miệng, thần sắc không thể khó coi hơn.

“Tai mỗ mà không có vấn đề thì vừa nghe thấy Nghịch Hỏa minh có đại nhân vật đến. Mỗ biết ai vì chủ nấy, nhưng đã cùng mỗ ăn thịt nướng nên mỗ không khó dễ, trả lời ngoan ngoãn là xong.” Ngụy Tác nhìn Kim đơn tu sĩ mập ú rồi bảo Chương lão quái: “Đại nhân vật đó là ai? Thiên Cửu thần quân? Hay Trảm Đài Linh Lan?”

“Ta...” Chương lão quái biết trước nhân vật như Ngụy Tác thì cứng cỏi lắm cũng vô dụng nên nghiêng răng rồi nói, “Ta không rõ, nhưng có lẽ là Bắc Minh thần quân.”

“Bắc Minh thần quân Diệp Tử Mị? Kẻ được Bắc Minh tông truyền thừa? Không biết có lấy được Minh vương cảm ứng kinh không.” Ngụy Tác lăm bắm rồi gật đầu, “Được lắm, được lắm, mỗ rất vừa ý, ăn thêm miếng nữa.” Gã đưa miếng thịt nướng trong tay cho Chương lão quái.

Chương lão quái suýt khóc. Thật ra thịt Phi tuyết đại nghệ rất ngon nhưng nó được lão mất bao nhiêu công sức nuôi dưỡng, ăn sao nổi, lão thật sự hối hận mình có mắt không trông, còn thả Phi tuyết đại nghệ ra định xử lý đối phương, giờ đành nuốt lệ ăn thịt.

“Nếu thấy mùi vị không ngon, không ăn được thì không cần ăn.” Chương lão quái trước mắt tối sầm ngắt đi vì lão ăn được một nửa thì Ngụy Tác đột nhiên vỗ vai lão nói.

Tu sĩ Thiên Huyền minh từ Phi Ngô linh tu sĩ tụ tập điểm đi ra đều không nói thành lời, Chương lão quái rất nổi danh, là cao thủ của Nghịch Hỏa minh.

“Bắc Minh thần quân hiện tại ở đâu, có tìm được không? Hoặc các người truyền tin gì cho y đến nhỉ?” Ngụy Tác như không thấy thần sắc Chương lão quái sắp điên cuồng mà như hai bên thân thiết, xưng huynh gọi đệ, vỗ vai nói.

“Còn định đối phó Bắc Minh thần quân? Y mọc ở đâu ra mà định ăn chác Bắc Minh thần quân?” Ai nấy hít một hơi lạnh.

“Đúng rồi, Bắc Minh thần quân tu vi nào?” Ngụy Tác như thể nghĩ ra, vỗ Chương lão quái “thân mật” hỏi.

“...” Người Thiên Huyền minh đều suýt ngất, khẩu khí như thế nhưng đối thủ tu vi gì cũng không biết? Y là người thế nào?

“Cụ thể thì không rõ nhưng hai mươi năm trước đã đột phá Thần huyền ngũ trọng.” Chương lão quái chật vật nói, nuốt nước bọt, “Ta nhận lệnh tấn công nơi này, không rõ hành tung người khác, chỉ nghe nói thần quân có thể ở gần đây, phát tin cầu viện mà thôi, y có đến hay không thì ta không biết.”

“Phát đi đã.” Ngụy Tác biết Chương lão quái nói thật, lúc tới gã đã hỏi mấy Kim đơn tu sĩ bị bắt, câu trả lời cũng thế, đều phụng mệnh hành sự, chỉ biết phải làm gì, còn bao nhiêu tu sĩ Nghịch Hỏa mình làm gì ở nơi khác, kế hoạch với Tây Hải đại hội thế nào thì không biết. Xem ra cần bắt thần huyền đại năng mới xong.

“Cực quang phù đã bị các hạ thu vào nạp bảo nang.” Chương lão quái nhăn nhó nói, tu sĩ Thiên Huyền mình đều biến sắc, “Tiền bối...”

“Yên tâm đi... Không có mỗ đến, các vị đều chết, cùng lắm đánh không lại thì chết chung.” Ngụy Tác đưa một đồng nạp bảo nang cho Chương lão quái chọn.

“Chết chung?!” Nửa câu trước của Ngụy Tác khiến tu sĩ Thiên Huyền mình yên lòng hơn nhưng nửa câu sau khiến họ suýt ngất.

“Bịch!”

Tu sĩ Thiên Huyền mình tắt tiếng, Chương lão quái kích phát ngân sắc pháp phù, hình thành một đạo ngân quang xung thiên, đoạn nổ thành tám dải bắn đi.

“Đừng để mỗ thất vọng, kẻ đến lợi hại một chút chứ.” Nhìn đạo ngân quang xung thiên, Ngụy Tác cười hắc hắc, “Không thì món quà cho Trưởng Tôn Tiểu Như không đủ tầm.”

1185. Chương 1183: Ai Mới Là Hậu Lễ

“À? Lễ nào ở đây còn con cá to? Xem ra ta đến đúng chỗ rồi, có lẽ vật hậu hĩnh tặng Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như.”

Một nam tử áo trắng như tuyết chấp tay đứng cạnh một vách đá, nhìn ngoài xa ánh lên ngân quang, mỉm cười.

Nam tử này hơn ba mươi tuổi, cao ráo, gương mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng, mắt sâu thẳm dưới làn mày kiếm, khí khái coi thường đương thế. Cái mũi cao cùng khóe môi nhếch lên càng tạo cảm giác gã như ngọn núi cao cao tại thượng.

Có những thứ chỉ cần giả khéo là được nhưng uy thế từ cốt tử thì không.

Lắm lắm rồi nam tử thông thả lao lên.

Bạch sắc thần quang hình thành từng làn sóng dưới chân, trông như y cười sảng mà đi.

Bạch y nam tử lao đi rình rang, phía trước xuất hiện ba ngọn núi hình bánh bao, là Phi Ngô lĩnh.

“À?”

Nhưng bạch y nam tử phi thường kinh ngạc vì Phi Ngô lĩnh không có vẻ gì vừa mới đại chiến.

“Thịt tuyệt nghệ nướng là thứ ta thích ăn nhất...” Trong rừng lại vọng ra tiếng nói, “Vị huynh đệ này vất vả quá, lại ăn miếng thịt nào.”

Bạch y nam tử tài cao gan lớn, hơi nhú mày là lao về phía có tiếng nói, thấy Ngụy Tác trong bộ dạng một thanh y trung niên tu sĩ đang nướng thịt.

Vì quá nhiều người ăn nên Phi tuyết đại nghệ dù to cũng không còn thịt chỉ trơ bộ xương.

“Người Nghịch Hỏa mình đều bị người đối phó?” Thấy Ngụy Tác cầm xiên thịt nướng, bạch y nam tử tỏ rõ phong phạm thế ngoại cao nhân, cực kỳ ơ hờ, “Người là vị đại năng nào của Thiên Huyền mình? Ta đến rồi thì không cần giấu giếm nữa.”

“Đương nhiên không cần, thế này đi, giao hết đồ ra rồi cỏi pháp y, ăn miếng thịt thì chúng ta là hảo huynh đệ, ta sẽ cho người biết.” Ngụy Tác bảo bạch y nam tử.

“Dù Trưởng Tôn Cảnh và lão tặc Ngọc Thiên tông cũng không dám nói thế với ta, người là người Trưởng Tôn Cảnh mới mời đến?” Bạch y nam tử liếc Ngụy Tác nhạt giọng: “Chi bằng người quỳ xuống rồi ăn hết chỗ xương kia thì ta chừa cho đường sống.”

“Nói vậy các hạ không ăn thịt mời mà muốn ăn thịt phạt.” Ngụy Tác lắc đầu, “Thế thì chốc nữa các hạ phải ăn xương rồi.”

“Vậy hả, xem người có bản lĩnh giả thần giả quỷ không nữa.” Bạch y nam tử cười lạnh vung tay.

“Chát! Chát! Chát! Chát! ...”

Tích tắc sau, bạch y nam tử phát ra bảy lần huyết hồng sắc kiếm quang cỡ ba thước chém vào Ngụy Tác.

Mỗi lần kiếm quang đều kèm theo nguyên khí dao động, rõ ràng là một đạo thuật pháp.

Tốc độ thi pháp của bạch y nam tử nhanh kinh nhân. Tích tắc đó, tu sĩ thông thường tối đa phát được một đạo thuật pháp, nhưng bạch y nam tử lại tới bảy đạo!

Tu sĩ đấu với y chỉ e chưa hiểu gì thì đã bị cắt thành mấy mảnh.

“Sát sinh huyết kiếm? Thuật pháp của Thiên Kiếm tông, người đúng là...” Không ai ngờ là bạch y nam tử bạo phát, Ngụy Tác lại lắc đầu thông thả chỉ tay, bảy lần huyết hồng sắc kiếm quang nhẹ nhàng chém lên.

“Còn biết thuật pháp này?”

Bạch y nam tử ơ hờ, tuy Ngụy Tác cũng phát bảy đạo huyết hồng sắc kiếm quang nhưng y không tin mình chậm hơn.

“Chát! Chát! Chát! Chát! ...”

Lại tiếng xé không gian vang lên, bạch y nam tử muốn độ nhanh với Ngụy Tác nên không phát thuật pháp khác mà toàn lực kích phát Sát sinh huyết kiếm, chém ra tám đạo huyết hồng sắc kiếm quang.

“Cách!” “Cách!” “Cách!” ...

Liên tục tám tiếng nổ vang, tiếng huyết hồng sắc kiếm quang va nhau, nhưng cùng lúc thì một tia kiếm quang bắn đến trước mặt bạch y nam tử.

Bạch y nam tử dám chắc mình gặp ai trong nhóm Trưởng Tôn Cảnh thì tốc độ thi pháp cũng không hạ phong, nhưng đối phương lại hơn y!

Y là ai? Từ đâu mọc ra? Sinh cơ thập phần hùng hậu, hình như còn rất trẻ. Lẽ nào là đại năng của Tinh Nguyệt minh hoặc Hoang cổ minh ngấm liên hợp với Thiên Huyền minh?

Bạch y nam tử quanh quẩn mãi câu hỏi không trả lời được đó, vì là cao thủ hàng đầu tu đạo giới nên y không dừng tí nào, thân thể chìm xuống như một khối vãn thạch, tránh khỏi đòn của Ngụy Tác.

“Không tệ, tránh khá lắm!”

Ngụy Tác cười ha hả, tiếng chát chát vang lên không ngừng, mười đạo huyết hồng sắc kiếm quang chém vào bạch y nam tử.

“Nhanh thế hả?!” Bạch y nam tử rợn tóc gáy, kích phát Sát sinh huyết kiếm, đồng thời thân ảnh lướt đi tránh né.

“Chậm quá, Sát sinh huyết kiếm không dùng như thế...” Bạch y nam tử suýt rống lên vì Ngụy Tác lắc đầu, huyết hồng sắc kiếm quang kích phát càng nhanh.

Bạch y nam tử trong tích tắc kích phát bảy đạo Sát sinh huyết kiếm, Ngụy Tác phát tay kích phát mười hai đạo Sát sinh huyết kiếm.

“Ồanh!”

Bạch y nam tử sau cùng cũng hiểu nhanh thì không phải đối thủ của Ngự Tác, kim sắc thần văn hình thành nguyệt nhận, uy năng chấn tan mọi huyết hồng sắc kiếm quang.

“À? Đây là pháp vực cường uy của thuật pháp Bắc Minh tông nào mà ta không biết nhỉ.”

Ngự Tác cười hắc hắc, linh chi hắc hỏa hàm chứa vô số hắc sắc thần văn chấn tan kim sắc nguyệt nhận, đồng thời ám kim sắc kiếm quang chém tới.

“A!”

Bạch y nam tử ré lên, lách đầu chặt vật tránh khỏi ám kim sắc kiếm quang kinh nhân của Ngự Tác.

“Xem ra là Minh vương cảm ứng kinh, không thì với tốc độ của ngươi không tránh được.” Ngự Tác bảo bạch y nam tử.

“Ngươi... ngươi là ai!”

Bạch y nam tử triệt để biến sắc, không còn cao cao tại thượng nữa.

“Mỗi bảo các hạ ăn thịt thì sẽ cho biết mỡ là ai, hiện tại các hạ muốn biết thì phải ăn hết số xương này, còn phải xem mỡ có vui không nữa.” Ngự Tác cười với bạch y nam tử.

“Y là ai mà Bắc Minh thần quân cũng không phải đối thủ!”

Tu sĩ trong Phi Ngô lĩnh xem lên trận chiến đều cứng người, không ngờ Chương lão quái vừa phát truyền tấn lệnh phù thì Bắc Minh thần quân đến, càng không ngờ là tu sĩ thần bí lại đối phó được!

“Ngươi tưởng thế là thắng được ta sao!”

Sắc mặt bạch y nam tử thoát đỏ thoát xanh, rống lên đoạn lóe hắc quang, có thêm một tu sĩ đen xì.

Tu sĩ này dấy lên nguyên khí dao động không kém thần huyền đại năng, nhưng thân thể lóe ánh sáng lạnh băng của hắc sắc thần thiết, có không ít phù điêu hoa văn.

Không phải là tu sĩ, mà là tinh kim khôi lỗi.

“Thần huyền cấp tinh kim khôi lỗi? Tinh kim khôi lỗi tốt nhất của ta cũng chỉ thực lực kim đơn, thứ lấy được trong Thanh Thành khư cũng không lợi hại bằng! Tinh kim, thần thiết này không tệ, dù Cương nha muối không dùng thì cũng có thể luyện thứ khác.” Ngự Tác sáng mắt.

“Giết y!” Thả tinh kim khôi lỗi, bạch y nam tử cười đắc ý rồi quát to, chanh sắc thần văn kỳ dị lóe lên, ngưng thành hình lưu ly bảo thụ.

Đồng thời, tinh kim khôi lỗi cũng dấy lên nguyên khí dao động, hắc sắc thần văn ngưng thành một cây cổ mẫu.

Khi diễm hủy diệt dấy lên trong hư không, khiến tu sĩ ở Phi Ngô lĩnh đều thấy nguy hiểm trí mạng.

“Thôi, không đùa nữa!”

Ai nấy đều thấy Ngự Tác như hết hứng, bảo bạch y nam tử.

Cùng lúc bạch quang không thể nhìn thẳng vào bao trùm thình không. “A!” Cơ hồ đồng thời, bạch y nam tử kêu lên thêm thẳm.

“A...!”

Bạch quang như biển gầm tựa hồ từ mi tâm Ngự Tác bắn ra, lóe lên rồi tắt, ai nấy nhìn rõ thì đều nhảy lên.

Đầu hắc sắc tinh kim khôi lỗi nát nát, bị Ngự Tác xách lên. Bạch y nam tử bị lực sắc quang hoa cuốn sangbeen!

Chỉ một câu không đùa nữa, nháy mắt là Bắc Minh thần quân tu vi Thần huyền ngũ trọng bị bắt, đây là thần thông gì?

Lúc trước gã chỉ đùa với Bắc Minh thần quân?

1186. Chương 1184: Nếu Y Ở Đây Thì Tốt Rồi

“Lục nạp bảo nang là việc ta thích nhất.”

Trong khi tu sĩ Thiên Huyền minh không dám tin vào mắt mình, Ngụy Tác hào hứng cởi pháp y Bắc Minh thần quân ra lục lợi.

Bắc Minh thần quân Diệp Tử Mị xuất hiện trong ba mươi năm thần diệu, tu vi Thần huyền ngũ trọng, có được vô thượng cường pháp Bắc minh cảm ứng kinh, là nhân vật hàng đầu đương thế, nhưng với Ngụy Tác cũng là Thần huyền ngũ trọng, đã độ thiên kiếp, dù chân nguyên hay nhục thân đều hơn không biết bao nhiêu lần, còn cường pháp như Như Lai thần mang trong tay, thì Bắc Minh thần quân đích đích xác xác là tiểu đệ đệ.

Khi xưa Ngụy Tác chưa độ kiếp đã một mình đấu với mười thần huyền đại năng có truyền thừa pháp khí, hiện tại gã tương đương với chân tiên, thêm một thần huyền cấp tinh kim khôi lỗi cũng không là gì.

“Đường đường Thần huyền ngũ trọng đại năng mà kiết xác thế hả?”

Vừa gào lên vừa lục nạp bảo nang của Bắc Minh thần quân, Ngụy Tác bực mình xách tinh kim khôi lỗi lên gõ vào đầu y, “Đừng giả chết với ta, có phương pháp luyện chế tinh kim khôi lỗi hay không?”

So với thần huyền đại năng trước kia, nạp bảo nang của Bắc Minh thần quân quá ít đồ, một món truyền thừa pháp khí hoặc truyền thừa pháp bảo đều không có, cũng không có tiên giai linh đơn. Gã càng bực vì bắt Bắc Minh thần quân xong là tinh kim khôi lỗi không chịu khống chế, gã đành phải hủy.

Không thì thần huyền cấp tinh kim khôi lỗi hiếm có đó ít nhiều cũng có tác dụng.

“Người thật ra là ai?” Bắc Minh thần quân lồm cồm đầu vào, thương thế này với Thần huyền ngũ trọng đại năng không là gì, nhưng y nhìn Ngụy Tác như thấy quý.

Y không tin trên đời có người chỉ một chiêu là bắt sống mình, nhưng giờ người như thế đang ở trước mặt.

“Người khác thì ta không cho biết nhưng thấy ngươi nóng lòng nhy vậy, ngươi cho ta biết kế hoạch của Nghịch Hỏa minh ta sẽ tiết lộ ta là ai.” Ngụy Tác vừa nghiên cứu tinh kim khôi lỗi vừa bảo Bắc Minh thần quân.

Tinh kim khôi lỗi này cực kỳ đặc biệt, tựa hồ dùng cao giai hỏa hệ yêu đơn khu động nên bên trong toàn pháp trận cổ quái, Ngụy Tác có cảm giác không phải cổ vật, chắc mấy chục năm gần đây mới luyện chế được. Hiện tại bắt Bắc Minh thần quân, Vu thần nữ và Linh Lung Thiên, bọn Cơ Nhã phải cần thời gian mới tới được, gã không vội, nếu Bắc Minh thần quân không khai thì dùng Phổ độ thần quang.

“Được, ta dù chết cũng làm minh bạch quý.” Bắc Minh thần quân nói luôn, “Cho người biết cũng không sao, bọn ta định nhân Tây Hải đại hội, triệt để diệt Thiên Huyền minh để Thiên Huyền minh danh tồn thực vong.”

“À? Danh tồn thực vong là sao?” Ngụy Tác thu tinh kim khôi lỗi lại, ra vẻ lắng nghe.

“Tây Hải đại hội lần này là Trưởng Tôn Tiểu Như xuất quan, Thiên Huyền minh sẽ nhân cơ hội nâng cao thanh thế. Nhưng Thiên Huyền minh không ngờ Nghịch Hỏa minh cũng có đại năng xuất quan, đột phá đến chân tiên tu vi.” Bắc Minh thần quân lạnh giọng.

“Ai?” Ngụy Tác tỏ vẻ thản nhiên.

“Giả bộ đi, không phải chỉ là thần huyền có thần thức đặc biệt cường đại và thần thức xung kích chi pháp sao, lẽ nào nghe đến chân tiên còn không sợ?” Thấy Ngụy Tác như thế, Bắc Minh thần quân rửa thầm. Y không biết là Ngụy Tác không lo gì mà còn càng yên trí, rõ ràng gã biết Nghịch Hỏa minh có một đại năng mới đạt chân tiên, minh hội khác không có chân tiên tu vi. Một đại năng như thế, dù pháp vực uy năng lợi hại hơn nữa cũng không uy hiếp được gã, với nhục thân của gã thì đứng im, tu sĩ mới đạt chân tiên cũng không làm gì được.

“Trạm Đài Linh Lan!” Mắng thầm nhưng Bắc Minh thần quân vẫn nghiến răng.

“Trạm Đài Linh Lan sẽ đến Tây Hải đại hội, hiện tại đang đi rồi.” Bắc Minh thần quân thấy Ngụy Tác vẫn thản nhiên đợi nghe tiếp thì mắng thầm loại giả bộ, “Bọn ta chỉ việc diệt hết tu sĩ tụ tập điểm của Thiên Huyền minh.”

“Khá thật.”

Ngụy Tác bĩu môi.

Gã hơi bất ngờ, gã vốn tưởng Nghịch Hỏa minh định triệt đi uy thế của Thiên Huyền minh nhưng qua lời Bắc Minh thần quân thì hình như định nuốt sống Thiên Huyền minh.

Trạm Đài Linh Lan dám đến Tây Hải đại hội hội trường, dù không đối phó được bọn Trưởng Tôn Tiểu Như thì cũng dám chắc rút lui được.

Một Thần huyền ngũ trọng đại năng xuất sơn, đối phương xuất hiện chân tiên, Tây Hải đại hội sẽ bị làm loạn, tu sĩ tụ tập điểm ở ngoài bị diệt nhiều thì Thiên Huyền minh sẽ mất hết danh dự, nhanh chóng tan rã.

Lúc trước gã đã hỏi mấy Kim đơn đại tu sĩ của Thiên Huyền minh được biết Tây Hải đại hội hội trường ở Thiên Huyền đại lục trung bộ, gần Huyền Vũ thành xưa kia.

Thiên Huyền minh lập một thành trì ở đó, sau trăm năm bố trí không biết bao nhiêu cấm chế, còn nhiều hơn sơn môn một đại tông môn xưa kia, Tây Hải đại hội đều cử hành ở đó, mấy chục năm nay tuy Thiên Huyền minh dần lép vế trước Nghịch Hỏa minh, nhưng đối phương không có đại năng nào dám xuất hiện tại Tây Hải đại hội hội trường.

Hiện tại gần như không còn truyền tông pháp trận, nếu không dùng Động Hư bộ pháp mà dùng phổ thông linh quang độn pháp cùng pháp bảo thì Ngụy Tác muốn đến Tây Hải đại hội hội trường cũng mất bảy, tám ngày.

“Các người ngông nghênh thế hả? Lẽ nào đại năng Thiên Huyền minh chết hết?” Nhíu mày đoạn Ngụy Tác hỏi Bắc Minh thần quân, “Tên ngu xuẩn Thiên Cửu còn chưa đạt chân tiên hả?”

“Từ sau trận chiến Quỳnh Quang thành, Thiên Huyền minh làm gì còn thần huyền đại năng dám chính đối diện địch với bọn ta?” Bắc Minh thần quân nhìn Ngụy Tác với vẻ người mới là đồ ngu, bị Thiên Huyền minh gạt mà còn không biết. “Thiên Cửu thần quân tuy chưa đạt chân tiên nhưng sắp rồi.”

“Trận chiến Quỳnh Quang thành là chuyện gì thế nhỉ?”

“Các đại năng Thiên Huyền minh tranh đoạt động phủ của thượng cổ tán tu xuất thế, có không ít linh được trong đó, kết quả bị đánh tơi tả, mấy người bị trọng thương trí mệnh.”

“Xem ra nên đưa lễ vật lớn hơn.” Bắc Minh thần quân nhìn Ngụy Tác có phần đắc ý nhưng không ngờ gã thoáng nghĩ rồi lẩm bẩm.

“Bọn mỡ đi đây, đưa số tu sĩ này đến Tây Hải đại hội hội trường, bảo là lễ vật đầu tiên mỡ tặng Trưởng Tôn Tiểu Như. Còn mỡ là ai thì các vị đừng nói, chỉ bảo là bạn cũ. Đến lúc mỡ sẽ xuất hiện.” Lẩm bẩm đoạn Ngụy Tác truyền âm vào Kim đơn đại tu sĩ râu quai nón trong Phi Ngộ lĩnh.

“Sào huyện Nghịch Hỏa minh ở đâu, Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương Yến Bắc Quy ở đâu? Thần Lan vương đó thế nào?” Trong khi tu sĩ Thiên Huyền minh còn kích động và kinh nghi, thân ảnh Ngụy Tác loáng lên, vừa hỏi Bắc Minh thần quân vừa lao đi, thoáng sau đã khuất bóng.

...

Sáng sớm, sương mờ lan tỏa khắp mặt hồ yên tĩnh, ánh nắng rực rỡ tạo thành vệt ráng đẹp đẽ trên nước hồ xanh biếc, mấy con thủy điều bay qua, lọt vào bãi cỏ nước dày đặc bên kia hồ.

Gió sớm lạnh lùng thổi qua cỏ nước ven bờ, phía sau tảng đá sừng sững là một thành trì lớn xây dựng trên lưng núi, nửa dưới ngọn núi tựa hồ bị cắt đi, dùng thâm lam sắc tinh kim, thần thiết đúc thành, khí thế hùng vĩ, lạnh lẽo vô cùng.

Trên tảng đá là một nữ tử thanh lệ thoát tục, tóc mai phơ phất trong gió, hoàng sắc pháp y có hà quang liểu liểu, thân quang hình thành quang hoàn thoát ẩn thoát hiện, càng tô thêm phong thái tiên nữ cho nữ tử trông chỉ chừng hai mươi tuổi này.

Nữ tử thanh lệ thoát tục cực độ, như không nên tồn tại ở trần thế chỉ nhìn mây trắng và ráng chiều, không hiểu nghĩ gì.

“Choang!” Đột nhiên, tiếng chuông trong ngôi thành sau lưng vang lên tận mây cao rồi tiếng hoan hô vang dội.

Nữ tử hơi giật giật chân mày, ngoái nhìn, trong vầng ráng, hơn trăm yêu thú lao tới, trên lưng đều có một tu sĩ đang hoan hô.

“Tiểu Như, muội nghĩ gì mà nhập thần thể, bỏ mặc cả tỷ?” Từ sau lưng vang lên tiếng cười như chuông bạc.

Một nữ tử yêu đã mặc hắc kim lương sắc pháp y cười kỳ lân dấy lên bạch sắc lãnh hỏa kỳ dị đáp xuống.

Khóe mắt nữ tử yêu đã hơi có nếp nhăn nhưng vẫn xinh đẹp khôn tả, nụ cười hơi hé, là bạn cũ năm xưa của Ngụy Tác - Tâm Hữu Lan.

Nữ tử thanh lệ thoát tục đứng trên tảng đá vui mừng, định lên tiếng thì Tâm Hữu Lan cười vang: “Nghĩ gì mà chăm chú vậy, nghĩ đến Ngụy đại ca năm xưa hả?”

Gương mặt như mở đông cửa nữ tử hơi đỏ, không phủ nhận, mỉm cười, “Muội thấy có ngày y sẽ trở lại.”

“Đúng, có y ở đây thì tốt.” Tâm Hữu Lan mỉm cười, nhưng thâm thở dài, nghĩ đến một người.

1187. Chương 1185: Trước Khi Đại Hội Bắt Đầu

Gió sớm mơn man, nắng mai kéo bóng Tâm Hữu Lan và dị thú thành rất dài.

“Đi thôi, bọn Cực Âm tiền bối sắp đến rồi.” Tâm Hữu Lan nhìn vầng ráng, hỏi Trưởng Tôn Tiểu Như trông càng thanh lệ thoát tục, nhưng nét mặt không đổi thay gì nhiều.

“Đi!”

Trưởng Tôn Tiểu Như đã Thần huyền ngũ trọng, trông như thần nữ chợt mỉm cười gật đầu, thân ảnh lướt lên lưng dị thú của Tâm Hữu Lan.

“Lãnh hỏa kỳ lân sắp đột phá đến cửu cấp rồi.” Trưởng Tôn Tiểu Như vỗ kỳ lân toát lên bạch sắc lãnh hỏa đích, nó tựa hồ hoan hỉ gầm khê.

Tâm Hữu Lan cũng toát lên thần huyền dị hương, tuy không có thần quang hiển lộ nhưng hiển nhiên đã đột phá thần huyền tu vi, Trưởng Tôn Tiểu Như là trụ cột của Thiên Huyền minh, không còn là thiếu nữ ngây thơ năm xưa, nhưng mỗi khi gặp chuyện lớn thì vẫn nhớ đến thân ảnh từng từng giữa thiên kiếp diệt hết vực ngoại thiên ma đó.

Vài năm một lần, nhiều bạn cũ bình thường không gặp nhau đều từ bốn phương tám hướng đổ về, nàng ta không nén được ý nghĩ có lúc gã cười cười xuất hiện.

Chuông vang vọng, tiếng hoan hô không ngớt, mai là ngày Tây Hải đại hội cử hành, liên tục có tu sĩ Thiên Huyền minh đến, nhiều bạn cũ lâu ngày không gặp thấy nhau là kích động không ngừng.

Tâm Hữu Lan điều khiển Lãnh hỏa kỳ lân yêu khí kinh nhân, cùng Trưởng Tôn Tiểu Như đi vào thành trì.

Đến gần thì thấy nửa dưới tòa đại thành cực độ hùng vĩ, chỉ ít đủ dung nạp mấy chục vạn tu sĩ đều đúc bằng lam sắc tinh kim, dày đặc nhưng lỗ thủng cỡ thùng nước, không hiểu là cấm chế gì.

Nửa trên ngọn núi toàn là kỳ hoa dị quả, cây cối um tùm cùng điện vũ, viện lạc và quang tráo bao trùm lồng thú. Cả những đường mòn cùng dùng tinh thạch và ngọc thạch trải lên, đừng nói sau Diệt thế thú triều mà khi còn Thiên khung thì sơn môn siêu cấp tông môn cũng không so được.

Trên đỉnh núi phía tây bố trí một tinh kim bình đài cực lớn, quá nửa lơ lửng trên không, hòa lẫn vào mây. Ngọn núi nối với bình đài dày đặc mấy trăm ngọc điện, phía trước mỗi toàn điện sừng sững một tinh trụ đỡ đại đỉnh nghi ngút khói.

“Một năm rồi tỷ không tới, Tây Hải thành càng hùng vĩ, có thêm nhiều đại cấm.” Tâm Hữu Lan nắm tay Trương Tôn Tiểu Như, từ từ đáp xuống một quảng trường, nói khẽ.

“Oành!” Cả hai vừa hiện rõ thân ảnh thì tiếng hoan hô như sấm, nhiều tu sĩ hành lễ, chào hỏi.

“Các đạo hữu Phong Thần cốc đến rồi!”

Cùng lúc đó cả toàn thành lại vang tiếng hoan hô, tiếng chuông lại vang rền, trong mây hiện ra mấy chục thanh sắc thú ảnh.

Nếu có người từ trên cao nhìn xuống sẽ phát hiện đại thành đầy hơi hướm vui vẻ này không hề có thanh âm và khí tức truyền ra.

...

Trên không, cương phong gào rú, hắc ngọc đại phàm thuyền dài mấy chục trượng đang lao đi với tốc độ kinh nhân, cương phong và vân khí liên tục va vào hắc sắc linh quang dấy lên những dải sáng.

Một lão đạo đầu đội tử kim quan hơi cúi đầu, ngồi trên ghế lớn trong hắc ngọc phàm thuyền, hai bên còn hơn bốn mươi tu sĩ mặt mũi ngưng trọng.

“Oành!” Đột nhiên sấm động vang rền, lão đạo ngẩng đầu, là người quen cũ của Ngụy Tác: Cực Âm thần quân!

Lúc này mặt mũi y nhăn nhéo, răng gần như rụng hết, trông không kém gì Nguyên Âm lão tổ.

Qua sưu ảnh pháp kính trên hắc ngọc phàm thuyền, Cực Âm thần quân và toán tu sĩ thấy trong mây đen ngoài xa âm âm sấm chớp.

“Thần quân, ở đây nhìn không rõ, chúng ta có nên đi vòng không?” Thấy mưa gió ngập trời, một tu sĩ cạnh đó đang điều khiển hắc ngọc đại phàm thuyền hỏi.

“Đừng, nếu chúng ta chậm thì có tác dụng gì.” Cực Âm thần quân hơi do dự, lắc đầu.

“Được!” Hai tu sĩ điều khiển hắc ngọc phàm thuyền liên tục dồn chân nguyên vào bảy pháp trận.

“Xoạt!”

Chỉ mấy mấy chục tích tắc sau, hắc ngọc phàm thuyền độn tốc cực kỳ kinh nhân xuyên vào cuồng phong bạo vũ. Mưa đổ ràn rạt lên linh quang thành tiếng.

“Ầm!”

Bạch sắc thiểm điện giáng xuống.

“Gì kia!”

Đột nhiên, nhiều tu sĩ trong hắc ngọc phàm thuyền kinh hô. Trong ánh chớp có hồng quang yêu dị lấp lóe.

“Huyết Vũ thần quân!”

Cực Âm thần quân đột nhiên sáng rực mắt, quát khẽ.

“Huyết Vũ thần quân!” Mấy chục tu sĩ cạnh Cực Âm thần quân cả kinh. Huyết Vũ thần quân tuy chỉ là Thần huyền lương trọng đại năng, so với Cực Âm thần quân đã Thần huyền tứ trọng thì kém xa nhưng lúc này đột nhiên xuất hiện thì tạo cảm giác không lành.

“Ầm ầm!” Lại có tia sét giáng xuống cách đó không xa.

“Cực Âm thần quân, hai mươi năm không gặp, có nhớ ta không, ta vẫn cha quên mùi vị bị người đánh thủng người.” Một giọng nói âm u vang lên ở mé trái.

Không trung lóe lên mấy trăm dải u lam sắc quang hoa, như ngàn ấy tu sĩ cầm pháp khí quỷ dị hình đèn lồng mây lam pha đen đang đứng.

“U Đẳng lão quỷ, người chưa chết hả!” Cực Âm thần quân biến sắc.

“Cộng thêm bọn ta chắc giữ được người lại.”

Trên tầng mây thấp và dưới đất lại lấp lóe quang mang.

Hai làn thần huyền khí tức hùng hồn dấy lên trên hư không.

“Bích Nhân lão quỷ! Thiên Hùng thần quân!”

Cực Âm thần quân quét thần thức, vừa giận vừa kinh hãi, mấy chục tu sĩ đứng cạnh đều nhột nhột, run rẩy, giữa cuồng phong bạo vũ họ bất tri bất giác bị bốn thần huyền đại năng Nghịch Hỏa minh vây chặt.

Không ai vượt mức tu vi Thần huyền tam trọng trung kỳ nhưng hắc ngọc phàm thuyền chỉ có Cực Âm thần quân là thần huyền đại năng.

Bốn thần huyền đại năng đối phó Cực Âm thần quân, y không có cửa thắng!

Cực Âm thần quân trên đường đến Tây Hải thành, nghe nói gần Vô Kỵ thiên cung xưa kia có tu sĩ Nghịch Hỏa minh xuất hiện, sợ tu sĩ tụ tập điểm gần đó bị gây bất lợi nên tới nơi, không ngờ bị đối phương mai phục.

“Không xong, lẽ nào...!” Sắc mặt Cực Âm thần quân càng khó coi, sống lưng toát mồ hôi.

Nghịch Hỏa minh tuy nhiều Kim đơn đại năng nhưng thần huyền đại năng không nhiều, nơi này là Thiên Huyền đại lục trung bộ, cách Tây Hải thành không xa, theo lý không thể có ngàn ấy thần huyền đại năng qua lại, vạn nhất bị Thiên Huyền minh phát giác thì sẽ tổn thất kinh nhân. Nhưng giờ có tới bốn thần huyền đại năng xuất hiện, lại ngay trước khi Tây Hải đại hội bắt đầu thì chứng tỏ đối phương không e dè!

“Oành!” “Oành!” “Oành!” ...

Từng pháp bảo và pháp khí rực linh quang, mọi tu sĩ quanh Cực Âm thần quân liều mạng tế xuất pháp bảo và pháp khí, chiếu sáng gương mặt nhột nhột già nua của y.

“Cực Âm tiền bối, vẫn như xưa chứ?”

“Lâu rồi không gặp nên quên mặt mũi hả!”

Đột nhiên một giọng nói phiêu phiêu hốt hốt từ không xa lắm vọng về, lọt vào tai Cực Âm thần quân.

“A!”

Cực Âm thần quân như đột nhiên bị sét đánh, nhảy lên khiến đầu va vào đỉnh thuyền.

“Lẽ nào hôm nay ta đến đại hạn nên nghe cũng nhầm? Còn nghe thấy tiếng y?”

Va đầu xong, Cực Âm thần quân toát mồ hôi, chân tay lạnh buốt, trong lòng chỉ còn ý nghĩ đó.

“Cái gì, không hoan nghênh mặt mũi hả?”

Giọng nói vọng vào tai y càng rõ.

“Sao có thể thế được!”

Cực Âm thần quân ngẩn ra, méo mó mặt mày.

“Thế nào, hi vọng mặt mũi chết hả?” Lại tiếng nói đó cùng tiếng sét vọng vào tai Cực Âm thần quân.

“Chuyện gì thế nhỉ?” Ai nấy đều thấy dị thường, tựa hồ tích tắc đó, ai cũng có cảm giác mưa dừng lại, đổ hết về một phía.

“A! A! A! A! Chúng ta được cứu rồi! Ta không nghe lầm! Các hạ đã về!” Cực Âm thần quân đột nhiên bật khóc, kéo tóc kêu lên như phát cuồng.

“Lẽ nào trong lúc nguy cấp này, Cực Âm tiên bối lại phát điên?” Tu sĩ Thiên Huyền minh trên hắc ngọc phàm thuyền nhìn nhau.

“A!” Nhưng lúc đó ngoài xa lại có tiếng kêu lên thê thảm, hình như là giọng U Đẳng lão quỷ.

1188. Chương 1186: Ba Món Lễ Vật

Trong mưa gió có vô số quang hoa dấy lên, tựa hồ một tô nước bị quấy loạn, nhưng mấy chục tích tắc sau, quang hoa tắt hết, chỉ còn cuồng phong bạo vũ và sét giáng liên miên.

Trong Tây Hải thành cách mấy vạn dặm, không ai biết gì về việc xảy ra trong cơn bão.

Suốt ngày, tới khi màn đêm buông xuống, vẫn có tu sĩ từ bốn phương tám hướng đổ về tòa thành hiểm cố của tu đạo giới.

Tây Hải thành sáng rực, trong vô số điện vũ viện lạc xôn xao tiếng người, những bằng hữu lâu ngày không gặp đều trò chuyện thâu đêm, cười nói vui vẻ.

Đến sáng, đúng ngày Tây Hải đại hội, mọi tu sĩ đổ về tinh kim bình đài ở góc tây, trên bình đài bố trí một bạch ngọc bình đài mấy trăm trượng, vây quanh là vô số ghế hình đài sen.

Tu sĩ tụ tập trên tinh kim bình đài đến hơn hai vạn, đại đa số do mấy chục nhân vật tiền bối dẫn gần trăm đệ tử hai, ba mươi tuổi. Nhiều đệ tử lần đầu tiên thấy đại thành cỡ này và ngân ấy tu sĩ, mắt đều ánh lên khác lạ.

“Choang!” “Choang!” “Choang!” ...

Tiếng chuông vang không ngừng, trong đám mây ngoài xa vẫn có tu sĩ tới không ngớt.

“Oành!”

“Lễ tiên bối!”

“Lễ cung chủ!”

Đột nhiên cả hội trường vang tiếng hoan hô, nhiều tu sĩ tiền bối đứng lên khỏi liên đài hành lễ.

Toán tu sĩ này hơn trăm người, đều cười yêu thú, người đi đầu cười ngân sắc ngũ trảo thần long chừng năm trượng, thần quang hình thành hình thanh hoàng sắc yêu thú, đầu tóc tuy hoa râm nhưng iện mạo tuấn tú, thần huyền hương khí lưu chuyển, rõ ràng cũng đạt tu vi Thần huyền cảnh.

“Đại năng nào của Thiên Huyền minh đến?”

“Là vị tiền bối đó, ngân sắc thần long kia là thiên long hay sao mà uy phong như thế, khí thế kinh nhân.”

Nhiều tu sĩ trẻ tuổi chần động, bị khí thế của người đó chần nhiếp, cùng hỏi. Nhiều nhân vật tiền bối mắng, “Đúng là không có kiến thức, vị tiền bối này là Vạn Thú thần quân!”

“Hóa ra là Vạn Thú thần quân Lệ Nhược Hải!”

Nhiều tu sĩ trẻ tuổi sáng mắt lên, càng thấy càng kinh hãi. Ngụy Tác không biết là Vạn Thú cung của Lệ Nhược Hải trong những năm từ Diệt thế thú triều đến khi Thiên Huyền minh hình thành thì đứng ra cứu vãn tình thế. Vạn Thú cung nhờ cách thuần dưỡng và nuôi yêu thú mà có tác dụng quyết định, nhiều tu sĩ tu vi kém nhưng nhờ nuôi yêu thú mà đề cao chiến lực, hiện tại tu sĩ Thiên Huyền minh hành tẩu man hoang cũng nhờ vào yêu thú.

“Chào chư vị đạo hữu.”

Lệ Nhược Hải đứng trên lưng ngân sắc thần long, nhìn Tây Hải thành càng lúc càng gần mà xôn xao.

Tu đạo giới hơn hai trăm năm qua khác hẳn xưa, không ít sinh ly tử biệt, không ít thân bằng hảo hữu qua đời, mỗi lần tham gia Tây Hải đại hội mà gặp người quen hoặc lạ, y đều có cảm giác khác thường.

“Bùng!”

Đột nhiên, quang điểm thành vệt từ Tây Hải thành bay lên, khắp trời là mây lành, từng nhánh cát tường bảo thụ hiển hóa, vô số thiên hoa rải xuống.

“Tây Hải đại hội sắp chính thức khai màn!”

Mọi tu sĩ tại Tây Hải thành đều hoan hô, ngẩng nhìn.

“Các vị đạo hữu đến đây thật đáng mừng, tiếc là không thể ngày nào cũng có Tây Hải thịnh hội!” Trong hào quang ngập trời vang lên giọng nói hùng hồn, từng thân ảnh rần rạt thần huyền khí tức lướt tới.

“Lệ cung chủ đến không sớm đâu nhỉ.”

“Trưởng Tôn tiền bối!”

“Ngọc tông chủ!” ...

Nhất thời, tu sĩ Thiên Huyền minh càng xông xáo.

“Đây là Dao Hy thần quân Trưởng Tôn Tiểu Như?” Nhiều thiếu niên tu sĩ thấy Trưởng Tôn Tiểu Như thì ngẩn ra như bị chuông đồng gõ trúng. Dưới ánh sáng ngọc trời, Trưởng Tôn Tiểu Như mỉm cười, đối sang đậm hồng hà y, thanh lệ thoát tục khôn tả.

Cạnh Trưởng Tôn Tiểu Như là Tâm Hữu Lan và Trưởng Tôn Cảnh.

Tâm Hữu Lan mặc kim sắc thần giáp, trông anh vũ khôn tả.

Trán Trưởng Tôn Cảnh đã có nếp nhăn nhưng uy thế càng mạnh, cũng cười hơn hờ.

Cạnh Trưởng Tôn Cảnh là một bạch y lão giả phong thái bất phàm, là Ngọc Thiên tông tông chủ phong thần như ngọc năm xưa.

Còn cả một hoàng bào lão giả run lập cập, là Hiên Viên lão tổ.

Hiên Viên lão tổ đã tu vi Thần huyền lưỡng trọng, nhưng khí tức suy bại bất kham, nếu không có tế ngộ đặc biệt kinh nhân, chỉ mười mấy năm nữa là sẽ từ già cõi đời.

Trừ mấy người Ngụy Tác quen thù còn bốn thần huyền đại năng khác, chắc là thần huyền đại năng mới xuất hiện trong hai trăm năm nay, là một trung niên nữ tu mặc tử hồng sắc cung trang, một nam tử hơn ba mươi tuổi nhưng tóc bạc, một hán tử lạnh lùng như đúc bằng thép, tinh quang sáng rực, đầu tóc không khác nào cương ti và một bạch diện trung niên tu sĩ chừng hơn bốn mươi, lưng đeo hai thanh phi kiếm một đỏ một xanh.

“Tây Hải đại hội lần này Dao Hy thần quân xuất quan, tại hạ có mang chút lễ vật tới.”

Lệ Nhược Hải từ trên không đáp xuống, đối diện Trưởng Tôn Cảnh cố ý trách móc thì y mỉm cười, “Dù gì cũng có một khối Thiên tuyết thần thiết.”

Lệ Nhược Hải mỉm cười ném bạch quang cho Trưởng Tôn Tiểu Như.

“Thiên tuyết thần thiết!”

“Đây là Thiên tuyết thần thiết?!”

Tinh kim bình đài xông xáo tiếng kinh hô, ai nấy nhìn vào bạch sắc thần thiết của Lệ Nhược Hải ném ra.

Bạch sắc thần thiết đó mịn màng, như do tuyết mịn ép thành nhưng tạo cảm giác cực nặng, bạch sắc thần quang đầy lên.

Thiên tuyết thần thiết là một trong những đỉnh cấp tinh kim của tu đạo giới, thượng cổ điển tịch có ghi lại, để luyện chế chân chính tiên binh thai thể, khảm vào băng hệ linh bảo hoặc khắc thêm băng hệ pháp trận thì có tác dụng tăng thêm.

Thần thiết này từ thời thượng cổ thời đã tuyệt tích, nhưng Lệ Nhược Hải hiện tại lấy ra một tấm cao năm thước, dài một thước, dây cổ năm, sáu ngón tay, đủ luyện chế thai thể pháp bảo.

Vật này với thần huyền đại năng cũng quá quý trọng.

“Lễ tiền bối, vật này quá quý trọng.” Trưởng Tôn Tiểu Như không chối, thu lấy thần thiết, nhưng không giấu được nét kinh ngạc, lễ vật của Lệ Nhược Hải nằm ngoài dự liệu.

“Lễ cung chủ, vật như thế cũng lấy ra, có phải cố ý gây khó cho lão phu?” Tiếng cười hào sảng cất lên, một hồng phát lão giả, tu vi Kim đơn ngũ trọng mà Ngụy Tác chưa gặp đáp xuống, lấy ra một hỏa hồng sắc đơn bình, “Hiên Viên tiền bối, đơn được này không bằng Thiên tuyệt thần thiết của Lệ cung chủ, mong tiền bối nhận cho.”

“Đây là Thần huyết tục mệnh đơn!” Hiên Viên lão tổ chào hỏi, mở hỏa hồng sắc đơn bình ra xong thì cả kinh.

Đơn được trong đó đỏ rực như ngọc, huyết dịch thần quang liên tục thập thò.

“Thần huyết tục mệnh đơn ít nhất cũng giúp thần huyền đại năng gia tăng hai ba mươi năm thọ nguyên! Hồng phát lão tổ đưa lễ vật quá quý trọng!” Tu sĩ Thiên Huyền minh cả kinh.

“Chư vị...” Trưởng Tôn Cảnh mỉm cười, hai món này rất hữu dụng với Thiên Huyền minh, đưa ra lúc này khiến tất cả chấn phần, y định khâu đầu tiên của Tây Hải đại hội là để các nhân vật tiền bối chọn tu sĩ trẻ tuổi vừa ý làm đệ tử. Tây Hải đại hội vốn có ba khâu: thu đồ, giao dịch hoán bảo đại hội và đại hội ban thưởng, kéo dài ba ngày, càng về sau không khí càng nhiệt liệt, cả những tu sĩ Thiên Huyền minh ở xa cũng đến. Nhưng đúng lúc đó tiếng chuông vang vọng, chứa đầy sát phạt khí tức.

Boong!

Mọi tu sĩ Thiên Huyền minh đều nhìn ra ngoài.

Đây là tiếng chuông báo động của Tây Hải thành, tuy Tây Hải đại hội thập phần nhiệt nháo nhưng thật ra những tu sĩ Thiên Huyền minh đến đây từ nửa năm trước đã được xác định, đã dùng pháp khí hút khí huyết mang tới. Tu sĩ không thuộc Thiên Huyền minh đến, đại cảm cảm ứng khí huyết của Tây Hải thành sẽ nhận ra.

“Ngân Chúc thần quân, y dám tới một mình?”

Chuông chưa dứt, ngân quang từ xa lao tới Tây Hải thành. Là một tu sĩ trẻ tuổi lấp lánh ngân quang, mặt và da đều là ngân sắc quý dị, da có vân như vẩy.

Đây là thần huyền đại năng của Nghịch Hỏa minh, Ngân Chúc thần quân, tu vi Thần huyền lưỡng trọng mà dám xuất hiện tại Tây Hải thành.

“Chư vị đạo hữu Thiên Huyền minh, tại hạ nhận lời của Trạm Đài Linh Lan đến đưa ba lễ vật mừng Tây Hải đại hội và Dao Hy thần quân xuất quan.” Ngân Chúc thần quân lẳng không nói với Tây Hải thành.

1189. Chương 1187: Đi Theo Thiên Huyền Minh Có Thịt Ăn

“Trạm Đài Linh Lan? Dám đến Tây Hải đại hội gây loạn!”

Ngân Chúc thần quân nói thế, quá nửa tu sĩ Thiên Huyền minh đang dự Tây Hải đại hội đều giận dữ gào lên.

Trạm Đài Linh Lan và Thiên Huyền minh có mối thù không giải được, đưa lễ vật đến tất không tốt lành gì.

“Ngân Chúc, không sợ ta giết ngươi hả?” Trưởng Tôn Cảnh cười lạnh.

“Không thể nào, xem lễ vật của bọn tại hạ là gì đã chứ.” Ngân Chúc thần quân cười hắc hắc ra vẻ không quan tâm.

“Ca ca, đừng giận, đừng bị y quấy nhiễu Tây Hải đại hội.” Trưởng Tôn Tiểu Như truyền âm cho Trưởng Tôn Cảnh, nói khẽ, “Được, Trạm Đài Linh Lan đưa lễ vật nào tới, sao y không dám tới?”

Ngân Chúc thần quân mỉm cười, “Y chưa tới, Dao Hy thần quân nghe xong ba lễ vật là hiểu.”

“Cười cái gì, có rắm thì đánh mau, toàn thân là vẩy cá, trông là buồn nôn còn ra vẻ phong phạm cao thủ.” Trưởng Tôn Tiểu Như nói.

“...” Ngân Chúc thần quân cứng lại. Một toán tu sĩ Thiên Huyền minh trẻ tuổi đều tròn mắt, không ngờ Trưởng Tôn Tiểu Như thanh lệ nhu nhược lại nói thế.

“Được!”

Ngẩn ran một chốc rồi tu sĩ Thiên Huyền minh đều cười ha hả.

Đối phương cố ý giở trò huyền hư, trông có vẻ phong phạm cao nhân nhưng bị Trưởng Tôn Tiểu Như nói thế thì lại thành con rối.

“Người...” Ngân Chúc thần quân giận xì khói, bình thường các thần huyền đại năng đâu có châm chích đáng vẻ người khác, nhưng Trưởng Tôn Tiểu Như nói thế y cũng bó tay.

“Được, được lắm, vậy thì ta sẽ nói ra ba món lễ vật!” Chật vật thở hồng hộc, Ngân Chúc thần quân nghiêng rằng, “Món lễ vật đầu tiên là một vạn tu sĩ Thiên Huyền minh.”

“Cái gì?”

Mọi tu sĩ Thiên Huyền đều biến sắc.

Nghịch Hỏa minh đã bắt sống một vạn tu sĩ Thiên Huyền minh?

“Chư vị vội mở Tây Hải đại hội, việc lớn mấy năm một lần nên không để ý đến những nơi nhỏ bé, nên có việc tất không biết.” Ngân Chúc thần quân đắc ý cười vang: “Vốn định mang theo mấy tụ tập điểm của Nghịch Hỏa minh nhưng Trạm Đài Linh Lan thấy hai minh hội sắp thành một nhà nên đưa món quà đầu tiên tới.”

“Đánh rắm! Ai là một nhà với Nghịch Hỏa minh.” Nhiều tu sĩ Thiên Huyền minh vừa bực vừa cuống lên.

Trước đó Thiên Huyền minh và Nghịch Hỏa minh thường công chiếm tu sĩ tụ tập điểm của nhau là thường, gần đây Thiên Huyền minh nhận tin có mấy nơi bị tấn công, Tây Hải đại hội là dịp tụ họp đại năng để thương nghị các ứng phó, dù gì Thiên Huyền minh đang lép vế, cần làm lớn mới được. Nhưng đối phương nói là một vạn tu sĩ Thiên Huyền minh, con số này khá kinh nhân, ít nhất mười mấy tu sĩ tụ tập điểm bị đối phương công phá.

“Món lễ vật thứ hai của Nghịch Hỏa minh là Cực Âm thần quân.” Ngân Chúc thần quân càng đắc ý.

“Cực Âm thần quân?” Trưởng Tôn Tiểu Như cũng hơi biến sắc.

Theo tính toán, Cực Âm thần quân lẽ ra phải đến rồi nhưng giờ vẫn chưa xuất hiện!

“Được, đến rồi...” Ngân Chúc thần quân ra vẻ thở phào, đến độ khoa chân múa tay.

Trên thính không phía bắc, quang hoa hiển hiện, thoáng sau ầm ầm ước ước có số lượng kinh nhân tu sĩ tới.

Sắc mặt tu sĩ Thiên Huyền minh cực kỳ khó coi, nhiều người nghiêng rằng kèn kẹt.

Rõ ràng có một đám tu sĩ bị chế trụ đưa tới, có vẻ tới hơn vạn người.

“Món lễ vật thứ ba là gì?” Trưởng Tôn Tiểu Như lạnh giọng, lòng đầy sát ý băng lãnh, nhưng vì lo cho an nguy của Cực Âm thần quân lại sợ có việc gì nữa nên cố nén ý định giết Ngân Chúc thần quân.

“Là chính Trạm Đài Linh Lan.” Ngân Chúc thần quân nhìn toán tu sĩ phía sau cười, “Y đến đề thân, chỉ cần Dao Hy thần quân đồng ý là đạo lý, Thiên Huyền minh và Nghịch Hỏa minh sẽ là người một nhà.”

“Hỗn xược!”

Bọn Trưởng Tôn Cảnh biến sắc. Những lời này có khác nào gây hấn và giễu cợt thẳng tay!

“Không cần bàn luận vội, Trạm Đài Linh Lan có lý riêng, nếu y vẫn tu vi Thần huyền ngũ trọng thì không đủ tư cách nói thế với Dao Hy thần quân.” Ngân Chúc thần quân cười hắc hắc.

“Cái gì, lẽ nào y...!” Mọi tu sĩ Thiên Huyền minh đều lạnh mình, Ngân Chúc thần quân rõ ràng muốn nói Trạm Đài Linh Lan đã đột phá chân tiên!

“Trạm Đài Linh Lan dám tới?” Trưởng Tôn Tiểu Như lại lên tiếng, Tây Hải thành đầy khí tức băng lãnh.

Bọn Lệ Nhược Hải nhìn nhau, hiểu ý người kia, Tây Hải đại hội e không thành, đối phương cử đến nhiều đại tất xảy ra một trường tử chiến, Trạm Đài Linh Lan đến một mình thì với Hư Không đạo pháp cũng không ai cản được, uy thế của Thiên Huyền minh sẽ mất hết.

Đám tu sĩ đến gần, từ từ xuất hiện trước mắt tu sĩ Tây Hải thành.

“Y tính đúng thời gian, dọc đường hái Bằng vân hoa. Hai món lễ vật kia đến xong là y tới.” Ngân Chúc thần quân càng đắc ý, cười vang.

“Sao thế!”

Đột nhiên, Ngân Chúc thần quân tròn mắt.

“Chuyện này...” Mọi tu sĩ Tây Hải thành, kể cả Thiên Huyền minh đều tròn mắt không hiểu nổi.

Đích xác hơn vạn tu sĩ lao tới đen đặc, không phải tu sĩ Thiên Huyền minh mà là Nghịch Hỏa minh. Chỉ năm, sáu trăm người ở ngoài là tu sĩ Thiên Huyền minh.

Khiến người ta tưởng nhìn nhầm là cả vạn tu sĩ đều cầm cành cây xiên thịt nướng chín vàng, mùi thơm nức mũi.

“Thế là thế nào!”

Vốn phải là phe mình áp giải một vạn tu sĩ đến, kết quả là một vạn tu sĩ phe mình bị áp giải tới, ai nấy đều cầm một miếng thịt nướng!

Nhất thời, Ngân Chúc thần quân muốn cười cũng không nổi.

“Cực Âm thần quân!”

Thân thể y run lên, tu sĩ Thiên Huyền minh trong thành kinh hô vì một hắc bào lão giả đội tử kim quan xuất hiện, nhìn Ngân Chúc thần quân với vẻ lạ lùng, chính thị Cực Âm thần quân.

“Cực Âm thần quân không sao?!”

Tích tắc đó, Trưởng Tôn Tiểu Như đang sầm mặt cũng suýt hoan hô.

“Xin lỗi, giúp người ta chuẩn bị lễ vật nên đến muộn một chút.” Cực Âm thần quân ôm quyền với các tu sĩ Thiên Huyền minh rồi nháy mắt với Trưởng Tôn Tiểu Như cười hắc hắc.

“Lễ vật cho tại hạ? Đang chuẩn bị?” Trưởng Tôn Tiểu Như ngăn ra.

“Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn Tiểu Như, một người bạn cũ tặng món quà đầu tiên, một vạn tu sĩ Nghịch Hỏa và bốn thần huyền đại năng! Họ thấy theo Thiên Huyền minh có thịt ăn nên quyết định từ bỏ Nghịch Hỏa minh, gia nhập Thiên Huyền minh.” Cực Âm thần quân cười ha hả, không thèm nhìn Ngân Chúc thần quân đang ngăn ra: “Mời bốn thần quân ra!”

“A!”

Tu sĩ Thiên Huyền minh đều kinh hô.

Bốn người bị yêu thú đưa tới.

Là thần huyền đại năng đầy ử rữ mà nhiều nhân vật tiền bối của Thiên Huyền minh đều biết: “Huyết Vũ thần quân!” “U Đẳng thần quân!” “Bích Nhân thần quân!” “Thiên Hùng thần quân!”

Bốn thần huyền đại năng của Nghịch Hỏa minh lại bị chế trụ đưa tới.

Cả bốn mặt mày xám ngoét, tay cầm một cành cây cắm thịt nướng!

“A! Huyết Vũ thần quân, U Đẳng thần quân, sao thế!” Ngân Chúc thần quân cũng phải kêu lên.

“Theo Thiên Huyền minh, có thịt ăn...”

Bốn thần huyền đại năng giật giật khóe môi, còn khó coi hơn khóc nói.

“Ồn!”

Cả Tây Hải thành, mọi tu sĩ Thiên Huyền minh sôi lên!

Bắt liền bốn thần huyền đại năng của địch là thế nào! Tương đương với trực tiếp cắt đứt một phần mấy chiến lực của Nghịch Hỏa minh!

“Chuyện gì thế nhỉ? Cực Âm thần quân, ai và người bắt họ?” Trưởng Tôn Tiểu Như và Trưởng Tôn Cảnh đang truyền âm cho Cực Âm thần quân, họ hiểu y không phải đối thủ chứ nói gì đến bắt bốn người này!

“Y nói sẽ cho các vị niềm vui bất ngờ nên bảo mỗi không nói.” Cực Âm thần quân nhìn bọn Trưởng Tôn Tiểu Như đầy phức tạp.

“Boong!”

Tây Hải thành lại ngân nga tiếng chuông, có thêm người tới.

“Bạn cũ đưa món lễ vật thứ hai tới!” Mấy chục tu sĩ Thiên Huyền minh cười thanh sắc yêu thú lướt tới lên tiếng.

1190. Chương 1188: Thân Ảnh Năm Đỏ

“Món thứ hai là gì?”

Ánh mắt cả Tây Hải thành đổ lên mấy chục tu sĩ Thiên Huyền minh.

Các tu sĩ Thiên Huyền minh tu vi thấp phần phổ thông, chỉ có một người tu vi Kim đơn nhất trọng. “Là người ở tu sĩ tụ tập điểm gần Bắc Sa lĩnh.” Nhìn rõ cả toán là thanh sắc cự ưng, đại đa số tiền bối Thiên Huyền minh nhận ra.

Toán tu sĩ Thiên Huyền minh đều đỏ mặt, xem ra thấp phần kích động và hưng phấn.

“Món thứ hai là Bắc Minh thần quân. Bắc Minh thần quân Diệp Tử Mị thấy theo Thiên Huyền minh có thịt ăn, quyết tâm gia nhập Thiên Huyền minh.”

Trong khi tất cả chú ý, trong toán tu sĩ Thiên Huyền minh, Kim đơn tu sĩ gầy gò mặc xích hồng sắc bào tử hít liền mấy hơi mới nói xong đoạn phát tay, từ phía sau xuất hiện một người.

“Oanh!”

Cả Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như cùng các thần huyền đại năng trong Tây Hải thành đều như bị sét đánh, run lên không dám tin.

Bạch y đại năng rõ ràng là Bắc Minh thần quân Diệp Tử Mị!

Diệp Tử Mị bị triệt để chế trụ, toàn thân cứng đờ, không nói thành lời, trông đầy cuồng nộ.

Tay y cũng cầm một cành cây cầm thịt nướng!

Thậm chí miệng y còn cắn một miếng thịt đầy mỡ!

Đây phải thấy Thiên Huyền minh có thịt ăn, tự nguyện gia nhập Thiên Huyền minh mà là bị bắt.

Nhưng ai có thể bắt sống Bắc Minh thần quân tu vi Thần huyền ngũ trọng?

“Là ai? Ai có thần thông đó, lại cứ thần thần bí bí, cả Cực Âm thần quân cũng không nói?”

Nhất thời, bọn Trưởng Tôn Tiểu Như và Trưởng Tôn Cảnh gần như tê dại.

“Không thể nào, không thể nào!” Ngân Chúc thần quân không chấp nhận được, cho là Thiên Huyền minh bày ra ảo giác, nhưng y cách bọn Cực Âm thần quân gần nhất, thần huyền khí tức trên mình bọn Huyết Vũ thần quân quá rõ rệt.

Y định đến diệp vũ dương uy nhưng tình huống xoay ngược hoàn toàn, cả Bắc Minh thần quân trong tứ đại cự đầu cũng bị bắt sống.

“Ai?”

“Bắc Minh thần quân cũng bị bắt sống thì người đó phải có chân tiên thần thông?”

“Ai có thần thông như thế mà còn bày ra ngần ấy việc, khiến tất cả phải cầm canh cây xiên thịt nướng?”

Trưởng Tôn Tiểu Như và Tâm Hữu Lan nhìn nhau, tích tắc đó, cả hai đều hiểu ý người kia.

Nếu là bạn cũ thì hai người chỉ biết một người có năng lực đó. Chỉ người đó mới đúc ra phi kiếm như thế, còn đặt tên là Nhĩ muội yêu. Trước khi Thiên khung tan vỡ thì nhiều điển tịch vẽ một cánh cửa trước mặt gã cùng cảnh tượng vực ngoại thiên ma bị diệt.

Trưởng Tôn Tiểu Như và Tâm Hữu Lan hơi run lên.

Sao có thể thế được, ngần ấy năm rồi, y sao có thể xuất hiện.

“Món lễ vật thứ ba đến rồi.”

Cực Âm thần quân lại nói, có vẻ cảm khái.

“Món thứ ba?”

Ai nấy nhìn về phía Cực Âm thần quân.

Ở phía nam Tây Hải thành xuất hiện một đạo kim quang.

“Cái gì kia?” Tu sĩ Tây Hải thành lại tròn mắt, một kim tháp gãy nửa, cao chừng hơn năm mươi trượng, do mấy tu sĩ kéo tới.

“A! ...” Ngân Chúc thần quân như bị ai giẫm lên mặt, run lên như lá khô trong gió.

“Đây là?”

Mọi tu sĩ Thiên Huyền minh trong Tây Hải thành đều ngẩn ngơ, kim tháp đến gần thì nhìn rõ có khắc nhiều phù văn, không phải pháp khí cùng pháp bảo mà là một đại cấm bị phá, cần nhiều tu sĩ dồn chân nguyên khu động. Toàn là tu sĩ Thiên Huyền minh đang kéo tháp, đổ mặt lên vì hưng phấn và kích động.

Ngọn tháp nát cùng đại cấm không nguyên lành là sao?

“Món thứ ba là một ngọn tháp nát và hai vụn nạp bảo nang.”

Trong khi Ngân Chúc thần quân trông như cá chết và tu sĩ Thiên Huyền minh không hiểu gì thì tu sĩ mang kim tháp đến lại run giọng tiếp lời.

“Hai vụn nạp bảo nang?” Tu sĩ Thiên Huyền minh lại sôi lên.

Hiện tại không so được với hơn hai trăm năm trước, nạp bảo nang rất hiếm, dù là hai vụn cái trống không thì cũng lấy đâu ra?

“Ngôi tháp là Kim Đỉnh sơn...” Tu sĩ Thiên Huyền minh vừa lên tiếng lại bổ sung nhưng cũng không nói tiếp được nữa.

“Cái gì!”

Bọn Trưởng Tôn Cảnh, Lệ Nhược Hải rung động tâm thần đến mức không khống chế nổi khí tức, thần quang như mặt trời rực lên.

Kim Đỉnh sơn, một trong ba đại thành của Nghịch Hỏa minh!

Thiên Huyền minh không có đại năng nào đến gần được nơi đó. Kim tháp là đại cấm trong Kim Đỉnh sơn, hiện tại bị phá, bị kéo tới, thì đại thành đó...!

Ai nấy không dám nghĩ tiếp.

“Trưởng Tôn tiền bối, Lệ tiền bối, bằng hữu đó biết các vị còn sống thì thập phần cao hứng, nhờ các vị nhận ba món lễ vật, đợi Trại Đài Linh Lan đến.” Tu sĩ Thiên Huyền minh ở dưới tòa tháp thở ra liên tục rồi nói. “Người đó là ai thì đọc ngọc phù này các vị sẽ biết, đừng tiết lộ.”

“Con bà nó chứ! Lúc nào rồi mà còn chơi trò này!” Cực Âm thần quân trợn tròn trắng, mắng thăm.

Mắng xong, Cực Âm thần quân thăm nghĩ nếu mình nhận ra sau hơn hai trăm năm, bằng hữu còn sống thì sẽ cố ý bày trò huyền hư tạo cho họ niềm kinh hãi.

“Lễ vật”, kể cả kim tháp đều vào Tây Hải thành và được “thu lại”. Ngân Chúc thần quân còn kinh hãi quá độ, vẫn còn ngơ ngẩn, đứng chơ vơ trên hư không.

Trưởng Tôn Tiểu Như đón lấy ngọc phù.

Sắc mặt nàng ta nhợt đi, ngọc chỉ hơi run, liếc ngọc phù là a một tiếng rồi bịt miệng.

Tích tắc đó, nàng ta chỉ thấy sung sướng đến ngất đi.

“Chuyện này... A!”

Tâm Hữu Lan và Trưởng Tôn Cảnh giật mình, thần thức quét vào thì kêu lên không dám tin.

Tiếp đó, Lệ Nhược Hải cũng kêu lên, Ngọc Thiên tông tông chủ cũng kêu lên...

“Ai nhỉ?”

Tu sĩ Thiên Huyền minh ngẩn ra nhìn các thần huyền đại năng phe mình thất thần, cuồng hỉ rồi chấn kinh, đều tỏ vẻ không dám tin.

Ký sự thanh phù chỉ có một câu, “Chư vị đạo hữu, hơn hai trăm năm không gặp, vẫn như xưa chứ?”

Còn lại là những hình ảnh.

Những hình ảnh đều là trước khi Thiên khung tan vỡ, đều là những cảnh tượng năm xưa của họ, như có ai đó ghi lại.

Nhưng hình ảnh sau cùng là phi kiếm cánh cửa vàng chói.

Hình ảnh về họ đều là lần đầu tiên gặp một người!

Tâm Hữu Lan ăn vận giáp y nóng bỏng, cười yêu thú khổng lồ đi trong một thành trì.

Trưởng Tôn Tiểu Như trông đầy sùng bái, mắt sáng lên... cực kỳ khả ái.

...

Y đã về? Y thật sự đã về?!

Họ không dám tin nhưng trừ ra thì cả tu đạo giới còn ai có thể nhỏ cả kim tháp cấm chế của Kim Đỉnh sơn?

Nhất thời, Tây Hải thành tựa hồ chỉ còn tiếng gió.

“Chát!”

Đột nhiên hư không ngoài xa xuất hiện kim quang.

Khí tức kinh nhân khiến ai nhìn thấy quang hoa đều rùng mình dấy lên như nước triều.

Đây là khí tức hoàn toàn siêu việt thần huyền, là chân tiên khí tức!

Ai nấy nhìn thấy trong hư không lập lờ kim sắc hồ lô, ánh lên linh quang của không gian pháp bảo.

Hư không kim hồ, Trạm Đài Linh Lan đến rồi!

Trên Hư không kim hồ, diện mạo Trạm Đài Linh Lan không khác mấy so với hơn hai trăm năm trước nhưng có thêm khí tức huyền diệu bất khả nhất thể, mặc bạch sắc cổ pháp bào, điểm tuyết vô số tinh quang. Như thể cuốn theo tinh quang và vân hà ngập trời.

Sau gáy y là nhũ bạch sắc quang luân hình hồ lô, trong đó là vô số tôn đạo tôn xếp bằng.

Trạm Đài Linh Lan đã đạt chân tiên.

Thân thể y như thần ngọc, khoe môi hiện nụ cười chắc thắng, tay cầm một bó phấn hồng sắc linh hoa, phiêu sải tuần dật khôn tả.

“À, ha ha, xem ra lễ vật của mỗ đến rồi.”

Trạm Đài Linh Lan thấy Cực Âm thần quân thì cười ha hả.

1191. Chương 1189: Ăn Thì Sẽ Thứ Lỗi Cho Người

“Trạm Đài Linh Lan, không phải...” Ngân Chúc thần quân nuốt nước bọt, nhất thời không biết nên nói gì, thậm chí cảm giác thấy có ai đó đáng sợ đang nhìn mình.

“Không cái gì, không phải chỉ nói mấy câu sao, các hạ có Thất tinh bộ điều, muốn đi thì ai ngăn được, sao lại sợ như thế.” Trạm Đài Linh Lan cho là Ngân Chúc thần quân không ra gì, bao nói mấy câu hoành tráng mà sợ sệt thành thế kia.

Hiệu quả vốn mười phần, như thế này chẳng phải chỉ còn tám phần sao?

“Trưởng Tôn Tiểu Như, chắc đã biết lời đề nghị của tại hạ, nếu đồng ý làm đạo lữ của tại hạ thì hai nhà sẽ hóa can qua thành ngọc bạch, xem đóa hoa tại hạ hái này?” Để bù lại việc Ngân Chúc thần quân làm mất mặt, Trạm Đài Linh Lan hất tóc kiểu có phong phạm nhất, nói vào Tây Hải thành, thần quang lóe lên.

“Chư vị đạo hữu, có vừa ý với mấy lễ vật của tại hạ không?” Trạm Đài Linh Lan còn bổ sung.

“Vừa ý, vừa ý lắm.” Trưởng Tôn Tiểu Như bật cười đến đỏ mặt.

“... Trạm Đài Linh Lan!” Ngân Chúc thần quân nuốt nước bọt, định nhắc là không như tưởng tượng.

“Được rồi, không cần giải thích, tại hạ là các hạ chắc cũng sợ.” Trạm Đài Linh Lan ra vẻ phong độ vỗ Ngân Chúc thần quân, ra hiệu dừng nói nữa. Thần sắc Trưởng Tôn Tiểu Như khiến y thấy lạ, lúc ở Quỳnh Quang thành có thấy nàng ta, cũng có ý tứ nên mới muốn nàng ta làm đạo lữ, nhưng giờ thấy nàng ta xinh đẹp vô ngần thì y triệt để động tâm.

Lẽ nào do Trưởng Tôn Tiểu Như thoát thai hoán cốt, công pháp đặc biệt?

“Không phải...” Ngân Chúc thần quân cuống lên.

“Không cái gì!” Trạm Đài Linh Lan nhìn Trưởng Tôn Tiểu Như, tỏ vẻ không nén được nữa.

“Đề nghị kết thành đạo lữ của người thì ta sẽ cân nhắc.” Trưởng Tôn Tiểu Như lại cười, lòng hoa nở rộ, như hoa tươi khắp thiên hạ đột nhiên nở bừng.

“Thật hả?” Trạm Đài Linh Lan ngăn ra, Trưởng Tôn Tiểu Như khiến y không ngờ.

“Người đài ra rồi soi mình xem, quỳ xuống cầu xin thì ta sẽ cân nhắc.” Trưởng Tôn Tiểu Như cũng hào hứng cười ha hả, gật đầu.

“Ồn!”

Lời lẽ Trưởng Tôn Tiểu Như tuy thô tục, nhưng cùng với ba món lễ vật trước đó và dáng vẻ Trạm Đài Linh Lan thì hợp. Qua thần sắc các đại năng phe mình, tu sĩ Thiên Huyền mình biết đối phó Trạm Đài Linh Lan không thành vấn đề, nên đều cười vang.

Tây Hải đại hội chợt vang tiếng cười.

“Người...” Trạm Đài Linh Lan không hiểu đầu của tai nheo thế nào.

Y đã thành chân tiên, những kẻ đó dám cười chân tiên?

“Trạm Đài Linh Lan, không phải thế, một vạn tu sĩ đưa tới không phải của chúng mà là của chúng ta, được đưa tới không phải Cực Âm thần quân mà là bọn Huyết Vũ thần quân, cả Kim Đỉnh sơn lưu ly kim tháp đại cấm cũng đã bị phá, đưa tới đây!” Ngân Chúc thần quân thấy Trạm Đài Linh Lan đến giờ chưa hiểu thì kêu lên.

“Một vạn tu sĩ không phải của chúng mà là của chúng ta? Lẽ nào chúng ta đưa người của mình làm lễ vật? Gì mà không phải Cực Âm thần quân mà là Huyết Vũ thần quân, cả Kim Đỉnh sơn lưu ly đại cấm bị phá, nói nhăng!”

Ngân Chúc thần quân suýt ngất vì Trạm Đài Linh Lan nhìn y như nhìn kẻ ngu xuẩn.

Bọn Tâm Hữu Lan và Lệ Nhược Hải trừ kinh hãi và không dám tin thì rất yên lòng. Trạm Đài Linh Lan như thế thì họ chỉ cười chứ không nói gì.

Bất quá Trưởng Tôn Tiểu Như vui vẻ hơn bao giờ hết, phát tay hút Minh thần quân Diệp Tử Mị bị chế trụ từ một điện vũ ra: “Trạm Đài Linh Lan, hỏi vị huynh đệ này của ngươi đi.”

“Diệp Tử Mị?!”

Trạm Đài Linh Lan ngẩn người, không hiểu nổi.

“Trạm Đài Linh Lan, đối phương không hiểu có đại năng lợi hại nào mà không chỉ bắt sống bọn Huyết Vũ thần quân mà cả Diệp Tử Mị!” Ngân Chúc thần quân thấy Trạm Đài Linh Lan như thế thì suýt khóc, truyền âm.

“Cái gì Thiên Huyền minh có người bắt sống bọn Huyết Vũ thần quân đã đành, cả Diệp Tử Mị cũng bị bắt sống?” Trạm Đài Linh Lan hít một hơi lạnh.

“Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn Tiểu Như, Thiên Huyền minh có nhân vật như thế? Ai thế, có cần giấu đầu hở đuôi thế không?” Hít một hơi lạnh, Trạm Đài Linh Lan quát. Y đến Tây Hải thành để diệu võ dương uy, triệt để phá tan sĩ khí Thiên Huyền minh là thật, còn kết thành đạo lữ với Trưởng Tôn Tiểu Như là giả, dù gì nàng ta cũng không đồng ý, nhưng hiện tại đối phương đột nhiên có một đại năng lợi hại, ít nhất cũng Thần huyền ngũ trọng điên phong mới bắt được Diệp Tử Mị. Xem ra khó mà vào được Tây Hải thành, diệu võ dương uy cũng vô dụng.

“Lẽ nào Hoàng Đạo Quân lão quỷ chưa chết?” Đột nhiên, Trạm Đài Linh Lan nghĩ đến một khả năng, kêu to.

“Nói ra thì cũng là người quen cũ của ngươi, nhưng không phải Hoàng Đạo Quân tiền bối.” Trưởng Tôn Tiểu Như cười tươi, “Chỉ là người đó không muốn ai biết nên ta không thể cho ngươi biết.”

“Người quen cũ của ta không phải Hoàng Đạo Quân thì là ai?” Trạm Đài Linh Lan ngơ ngẩn.

“Thị giáp long nướng... ta không thích ăn... Trạm Đài Linh Lan ngươi mặt dày... để ngươi ăn...” Đúng lúc đó một giọng nói nhẹ tênh vang lên.

“Vù!”

Cùng giọng nói là một điểm đen từ trên mây bắn xuống Trạm Đài Linh Lan, càng lúc càng to.

“Phù!”

Thứ đo không có bao nhiêu uy năng, cách Trạm Đài Linh Lan không xa thì bị khí tức của y giữ lại.

Ai nấy tròn mắt, thứ ném tới là một đùi yêu thú còn to hơn Trạm Đài Linh Lan, mới nướng không lâu, còn bốc hơi nghi ngút.

“Oành!”

Trạm Đài Linh Lan không làm gì, khí tức rung lên là đùi yêu thú bị chấn thành tro, sắc mặt y cực kỳ khó coi.

Y không cảm nhận được vị trí cụ thể của đối phương, thậm chí đùi yêu thú ném tới mà y không phát hiện đối phương, tựa hồ đối phương nằm ngoài phạm vi cảm tri của y.

Tức là cự ly thi pháp của đối phương còn hơn y!

Trạm Đài Linh Lan được Hư Không đạo nhân truyền thừa, cũng tu luyện thiên cấp đỉnh giai công pháp, đã đột phá chân tiên, thần thức gấp đôi so với phổ thông Thần huyền ngũ trọng đại năng, nhưng thần thức đối phương còn hơn, sao có thể thế được.

“Sao hử, miếng thịt này ta nướng lâu rồi, ngươi không ăn cũng không nên như thế, có khác nào không nể mặt ta.” Giọng nói phiêu phiêu hốt hốt lại vang lên.

“Ai mà giả thần giả quỷ!” Trạm Đài Linh Lan nghi thần nghi quỷ nhìn quanh.

“Không cần nhìn, với bản lĩnh của người không tìm được đâu. Nào nào, ăn đi thì ta ra cho người xem.” Lại một thứ bản tới.

“Mẹ nó chứ!” Trạm Đài Linh Lan đã tu luyện hơn hai trăm năm, hiện tại không còn bông bột như xưa nhưng thấy thứ đó thì vẫn giận run người, tử hồng sắc thần quang bắn ra, đánh vật đó thành tro từ nghìn trượng.

“Ha ha!”

Tu sĩ Thiên Huyền minh cười thành tiếng, đại năng ẩn thân ném tới một cục phân yêu thú, không hiểu của loại yêu thú khổng lồ nào.

“Loại chuột bỏ, lẽ nào tu sĩ Thiên Huyền minh đều là chuột bỏ!” Trạm Đài Linh Lan vốn đến diệu vô dương uy, kết quả bị người ta đùa cợt thì giận xanh mặt, gầm vang, vân khí cuộn cuộn, cương phong ào ào, thậm chí hình thành vô số phong nhận.

Chân tiên chi uy, thiên địa biến sắc, nhất thời tu sĩ Thiên Huyền minh trong Tây Hải thành đều lạnh mình, tiếng cười nhỏ đi.

“Người gọi ta ra đây... Đừng có hối hận.” Lại giọng nói từ xa hiện ra.

Quang điểm lóe lên, một thanh y tu sĩ lẳng không lướt tới.

“...” Ai nấy tắt tiếng, Trương Tôn Tiểu Như và Tâm Hữu Lan sáng mắt.

“Y quay về thật rồi.” Tích tắc đó, Trương Tôn Tiểu Như cơ hồ lần đầu thấy Ngụy Tác, cảm giác mình quay về là thiếu nữ khi xưa, mắt đầy sùng bái.

“Gì mà người quen cũ, một thần huyền đại năng mà cũng giả thần giả quỷ!”

Trạm Đài Linh Lan cười lạnh, thanh sam tu sĩ vừa đến là y nhận ra đối phương khí huyết thịnh vượng, thật ra rất trẻ, tựa hồ chỉ thần huyền tu vi.

“Nào, người không nể mặt ta, ăn đi, ăn xong ta sẽ tha thứ cho.” Thanh sam tu sĩ mỉm cười, đi tới chỗ Trạm Đài Linh Lan, vung tay hút một dải đen lên, là phân yêu thú lớn gấp mấy lần y.

“Người... được, thích ăn thì ta để người ăn!” Trạm Đài Linh Lan không nhịn được nữa, nắm thanh sắc thần quang bắn ra.

“Vù!”

Cơ hồ đồng thời, năm lần thanh sắc thần quang hiện lên quanh thanh sam tu sĩ.

1192. Chương 1190: Trước Hết Ăn Chút Gì Đã Rồi Tính Sau

“A!”

Nhiều tu sĩ Thiên Huyền minh trong Tây Hải thành đều kinh hô.

Từ khi thanh sam tu sĩ lộ diện, tu sĩ Thiên Huyền minh trong thành biết là đại chiến kinh thiên sẽ xảy ra, là diên phong đối quyết, trừ bọn Trương Tôn Tiểu Như biết rõ Ngụy Tác thì tất cả đều lo lắng.

Trạm Đài Linh Lan xuất thủ, chân tiên chi uy khó tưởng tượng nổi, năm dải thanh sắc thần quang trực tiếp xuyên hư không, nhanh đến độ không kịp phản ứng.

Thanh sắc thần quang uy năng cực kỳ kinh nhân, hiện lên quanh thanh sam tu sĩ là không khí quanh mỗi thần quang nổ vang, như năm Hoang cổ cự thú đồng thời nổ tới.

“A!”

Trong tiếng tu sĩ Thiên Huyền minh kinh hô, thanh sam tu sĩ lóe hắc sắc hỏa quang, nhưng bị năm dải thanh sắc thần quang đánh tan, thần quang giáng vào thanh sam văn sĩ, gã chỉ ré lên, mình tóe năm tia máu, ấn mạnh chân.

“A!”

Dù bọn Tâm Hữu Lan biết rõ Ngụy Tác cũng kinh hô.

“Ha ha! Khẩu khí lớn thế nhưng chỉ là loại hàng mã, tôi đã chỉ đạt pháp vực uy năng Thần huyền ngũ trọng trung kỳ!” Trạm Đài Linh Lan kêu vang chụp tới, bạch sắc thần quang như thiên hà bắn đi nghìn dặm, hút Ngụy Tác ăn vụn như thanh sam tu sĩ và mớ yêu thú về.

“Muốn ta ăn hả, ngươi ăn đi!” Thoáng sau đã vượt nghìn dặm rồi cách không đầy nghìn trượng, Trạm Đài Linh Lan cười vang, bạch sắc thần quang và chân tiên khí tức rần rạt, định đẩy Ngụy Tác vào đồng phân yêu thú.

“A!” Tu sĩ Thiên Huyền minh lại kinh hô, không sao hiểu nổi khẩu khí thanh sam tu sĩ lớn thế mà giao đấu thì quá tầm thường, lẽ nào vì coi thường chân tiên chi uy của Trạm Đài Linh Lan?

“Ha ha, đùa chút mà ngươi tưởng thật.”

Thanh sam tu sĩ đang thoi thóp, thân thể như bị đánh thành mấy mảnh đột nhiên cười ha hả, đến trước mặt Trạm Đài Linh Lan.

“...!”

Không ít tu sĩ trong Tây Hải thành dùng pháp khí quan sát, tận giờ mới nhìn rõ thanh sam tu sĩ tuy chảy máu, pháp y tan nát, thập phần thê thảm nhưng trên mình không mấy may có vết thương. Không hiểu dùng máu yêu thú hay thủ đoạn gì mà Trạm Đài Linh Lan không nhận ra.

Nên biết với cảm tri của Trạm Đài Linh Lan, chỉ bề ngoài thụ trọng thương thì không gạt được, ít nhất phải khống chế khí huyết và chân nguyên khí tức đến trạng thái suy nhược. Như thế không chỉ cần bí thuật đặc biệt để phối hợp, mà tốc độ thi pháp phải hơn y, bởi gã còn kích phát hắc sắc hỏa quang pháp vực chặn đòn của Trạm Đài Linh Lan rồi mới dùng thủ đoạn qua mặt.

Tốc độ thi pháp và uy năng đó đánh trúng mà không sao, có thần thông này thì đúng như gã nói, chỉ đùa với Trạm Đài Linh Lan thôi.

“A!”

Trạm Đài Linh Lan định xem dáng vẻ thê thảm người đó bị đánh lún vào đồng phân yêu thú nhưng không sao ngờ đối phương sống lại, đến ngay trước mắt, chỉ cách không đầy một trượng, thấy đối phương nháy mắt với mình là y rợn tóc gáy. Ầm, hư không chấn động, dải sáng vàng hình hồ lô trong suốt hiện lên, uy năng kinh nhân ép lên Ngụy Tác.

“Đây là chân tiên chi uy!”

Tích tắc đó, tuyệt đại đa số tu sĩ Thiên Huyền minh đều rùng mình, cảm thấy bất lực, chỉ khí tức chấn động đã khiến họ như sa xuống vực sâu, không thể chống nổi.

“Mỗi hồ lô thần quang đều như pháp vực của một thần huyền đại năng... ngần ấy đạo pháp vực cường uy cộng lại thì đòn toàn lực của chân tiên đến mức nào?” Một lão giả Kim đơn tứ trọng của Thiên Huyền minh rùng mình.

Chân tiên chí uy, như sức một người diễn hóa ra uy năng của vô số thần huyền đại năng cộng lại, dù ở thời đại nào thì chân tiên cũng là truyền thuyết của tu đạo giới!

“Oành!”

Ai nẩy nín thở vì Ngụy Tác rực lên hồng quang vô cùng và ngân sắc thần quang, pháp vực uy năng một đen một trắng bắn ra, bị đánh tan là quyền đầu của gã như chọc thủng thiên địa, giáng vào không trung gọn sóng, xuyên qua thần uy cuồng loạn mà trúng Trạm Đài Linh Lan.

“Cách!”

Trạm Đài Linh Lan bị đánh tan pháp y, ngực lõm xuống văng đi.

Một chân tiên cũng bị đánh văng!

“A...” Tu sĩ Tây Hải thành kinh hãi không nói thành tiếng.

Họ thấy thân thể Ngụy Tác bị uy năng ném đi nhưng gã không may bị thương, chân tiên chỉ uy không động được đến gã, miệng Trạm Đài Linh Lan phun ra vô số quang hoa như ngọc vỡ và tinh khí vô cùng vô tận.

Càng đáng sợ là trong đòn vừa rồi, trên mình Ngụy Tác dấy lên khí tức càng đáng sợ, khí tức này tựa như chân tiên nhưng tựa hồ kinh nhân hơn!

“Sao có thể thế được!”

Trạm Đài Linh Lan ngẩn người.

Chân tiên dốc toàn lực, uy năng đến mức nào? Người khác không biết chứ y đã đột phá đến chân tiên lẽ nào lại không?

Kim đơn đến thần huyền, chủ yếu nhất là nhục thân huyền hóa và hình thành thần huyền pháp thân, nhưng thần huyền đến chân tiên, thay đổi lớn nhất là chân nguyên.

Chân tiên chân nguyên từ thượng cổ được gọi là “Tiên nguyên”, thần huyền chân nguyên so với chân tiên tiên nguyên cũng như so nước với dung dịch thần thiết. Thuật pháp và pháp vực uy năng đều tăng theo cấp số nhân!

Một Thần huyền ngũ trọng đại năng đối diện mấy Thần huyền tứ trọng đại năng sẽ cắt lực, nhưng cả toán Thần huyền tam, tứ trọng đại năng không thể đối phó cổ đế thì là vì thế!

Mấy Thần huyền tứ trọng đại năng liên thủ, rất có khả năng chặn được uy năng thuật pháp của Thần huyền ngũ trọng đại năng nhưng không ngăn được chân tiên.

Dù là thai thể do mấy loại thần thiết luyện thành mà trúng đòn toàn lực cuar y cũng sẽ thành tro, nhưng nhục thân đối phương không may mắn tổn thương. Sao có thể thế được!

Trừ phi tên khốn từ hơn hai trăm năm trước chỉ với nhục thân ngăn đón thiên kiếp!

Nghĩ đến Ngụy Tác, Trạm Đài Linh Lan rùng mình.

“Chát!”

Một khe nứt không gian lóe lên chụp vào Ngụy Tác.

“Tiểu Lan Lan, định cả gan chống lại hả?” Ngụy Tác như biết trước không gian nên cười to lắc mình tránh khỏi, đến trước mặt Trạm Đài Linh Lan.

“A!”

Trạm Đài Linh Lan thấy Ngụy Tác đột nhiên xuất hiện trước mắt cười hắc hắc thì dựng tóc gáy.

“Hừ không đại phạm cảnh!”

Quang hoa như một tấm pháp kính hình bầu dục hiện lên quanh Trạm Đài Linh Lan.

Ngụy Tác bị giữ trên không trung.

Không hẳn là bị giữ trên không trung, Ngụy Tác thật ra liên tục xuyên qua quang hoa như pháp kính trong suốt hình bầu dục, qua mỗi mảnh thì vẫn ở nguyên chỗ cũ. Cảm giác như đi mãi trong mê vụ mà thật ra vẫn ở một chỗ.

“Chát! Chát! Chát! Chát! Chát!”

Trạm Đài Linh Lan như biến thành mấy chục tuyền nhân, các loại nguyên khí pháp tắc kinh nhân hiển hóa.

Mấy chục lưỡi thần đao thần quang chém nhào vào Ngụy Tác.

Trongo gã cực kỳ thê thảm, như chuột bạch bị trói trên không.

Đồng thời, Trạm Đài Linh Lan chiếm thượng phong, kích phát các loại uy năng thì toát mồ hôi.

Y đánh thoải mái nhưng uy năng nào cũng vô dụng với Ngụy Tác, gã thậm chí không hề sảy sát! Ngược lại y toàn lực kích phát chí cao bí pháp của Hư Không đạo là Hư không đại phạm cảnh bị đánh tan.

“Mát qua, mát quá!” Vặn người đoạn Ngụy Tác nói.

“A!”

Thấy Ngụy Tác bước tới, Trạm Đài Linh Lan kêu lên không còn tí gì phong phạm chân tiên, đồng thời định kích phát Hư không đại phạm cảnh, ít nhất cũng cầm chân được Ngụy Tác. Nhưng gã lắc đầu, nói bằng giọng chỉ hai người nghe được, “Đừng lãng phí lực khí, thiên kiếp không làm gì được ta nữa là người?”

“Người là...!” Giọng nói khá quen, ngữ khí và lời lẽ khiến Trạm Đài Linh Lan run người, hiện lên một thân ảnh, dừng cả thi pháp.

“Chát!”

Ngụy Tác không dừng, tung quyền trúng Trạm Đài Linh Lan.

“Người là...” Trạm Đài Linh Lan lại vắng đi, hải hùng cực độ.

“Là gì, thấy người nửa ngày nay phun ra ngàn ấy thứ chắc mệt rồi, ăn đã rồi tính!” Ngụy Tác hành động rất nhanh, như đã chuẩn bị trước, Trạm Đài Linh Lan vừa lên tiếng thì một đạo quang hoa cuốn tới, đồng phân yêu thú bị gã ngưng thành cục cỡ trứng ngỗng, không khác nào một khối tinh kim nhét vào miệng y.

“Hừ...” Tích tắc đó, Trạm Đài Linh Lan không gọi được Ngụy Tác đã đành mà nghịch huyết và tinh khí sắp phun ra cũng nén lại.

1193. Chương 1191: Chân Tiên Bị Bắt

“A! A! A! ...”

Không chỉ Ngân Chúc thần quân của Nghịch Hỏa minh mà tu sĩ Thiên Huyền minh trong Tây Hải thành cũng điên cuồng.

Chân tiên lại bị phân yêu thú chặn miệng?

Nếu việc này được ghi vào điển tịch, ai nhìn thấy cũng thấy hoang đường cực điểm, sẽ mắng mười tám đời tổ tông tu sĩ nào ghi lại, vì lừa gì thì lừa chứ không nên coi thường trí tuệ đời sau.

Chân tiên là gì?

Là cao thủ ở tu đạo giới thời đại nào cũng được ngưỡng vọng.

Dù có đại năng càng lợi hại có thể đánh cho chân tiên không thể trả đòn, thì họ đâu có rồi hơi, đâu có không giữ phong phạm đại nhân vật mà dùng chiêu phân yêu thú.

Không phải tự giảm thân phận kiểu người lớn nghịch đất sao?

“Ha ha!” Trưởng Tôn Tiểu Như cười ha hả, không còn phong phạm thực nữ, như thiếu nữ ngây thơ tết tóc năm xưa. Nếu so với đại năng trong truyền thuyết thì thần tượng đó không phải nàng ta.

Tâm Hữu Lan cũng bật cười. Đó mới là tác phong của Ngụy Tác, lúc nàng ta lần đầu thấy gã thì gã đang so sánh với một thiếu chủ không rõ mặt, còn giả đồ lừa dối phương tăng phản cực. Ngụy Tác hiện tại đang thể hiện phong phạm của tiểu gian thương Linh Nhạc thành.

“Hả...!!!!”

Trạm Đài Linh Lan kinh hãi xen lẫn uất ức.

Y kinh hãi vì người vốn đã chết hai trăm mấy chục năm sao có thể đột nhiên xuất hiện như thế được? Sao gã vẫn chưa chết! Chết! Chết! Chết! Trạm Đài Linh Lan chỉ hi vọng Ngụy Tác chết, tích tắc đó óc y hình thành hồi âm.

Y thụ thương vì đòn đầu tiên của Ngụy Tác suýt lấy mạng y, quyền thứ hai khiến bụng y cũng thủng.

Thêm một quyền nữa thì dù tiên nguyên của y cũng không thể vận lên.

Y âm ỨC vì có nên nhỏ thứ trong miệng ra không.

Ngụy Tác ở cách y không xa, với gã thì đó không phải là cự ly, thần thức và tốc độ công kích cày gã thật khiến người ta phải hỏi ông trời xem còn thiên lý nữa không. Y muốn thổ ra cũng cần thời gian, nên vừa lóe lên ý nghĩ này là y nhận ra không nên lãng phí thời gian và nguyên khí, cứ để vật đó trong mồm.

Phân yêu thú bị ép thành như đá, không phải kịch độc chi vật, cũng không phải Diệt tuyệt kim đơn.

“Chát!” Ai nấy thấy trên mình y lóe kim quang, miệng cắn thứ đó, Hư không kim hồ tưởng đã biến mất lại xuất hiện.

“Người làm gì được ta?” Trạm Đài Linh Lan nhìn Ngụy Tác với ánh mắt đó, Hư không kim hồ lóe lên đưa y ẩn vào hư không.

“Phù!”

Điều khiển Hư không kim hồ ẩn vào hư không, Trạm Đài Linh Lan nhổ ra, liếm môi, “Mẹ nó chứ, định bắt ta ăn hủ, ta nhổ ra này.”

“A!” Nhưng y lập tức há miệng kinh hãi, suýt nữa nuốt lại thứ vừa nhổ ra vì y vừa ẩn vào hư không thì Ngụy Tác bật cười, “Thế nào, tưởng như trước đây, trốn đi là xong hử?” Đồng thời, Trạm Đài Linh Lan đột nhiên nhận ra hư không quanh Hư không kim hồ có sóng vô hình quét qua.

Tích tắc đó, Trạm Đài Linh Lan có cảm giác Ngụy Tác cách hư không nhìn rõ y và Hư không kim hồ.

“Chát!”

Y và Hư không kim hồ đột nhiên cháy rực bạch sắc thần hỏa!

Bao trùm cả hư không!

Bạch sắc thần hỏa có thể nung chảy cả thần thiết, hoàn toàn do thái dương chân hỏa ngưng kết.

“A!”

Trạm Đài Linh Lan dựng tóc gáy, nhũ bạch sắc quang hoa dấy lên chặn bạch sắc thần hỏa.

“Chân nguyên của người vô cùng vô tận hử?” Trạm Đài Linh Lan không nghe thấy tiếng Ngụy Tác nhưng nhờ uy năng đặc biệt của Hư không kim hồ mà thấy được nhất cử nhất động của gã, qua khóe miệng mà nhận ra.

Trạm Đài Linh Lan suy sụp.

Thật ra y còn một ít đơn dược, chân nguyên có thể cầm cự một thời gian nhưng Ngụy Tác kích phát bạch sắc thần hỏa xuyên qua mọi thứ, sóng âm vô hình vạch qua là thấm vào quang hoa, thiêu đốt Hư không kim hồ. Chỉ một tích tắc là y thấy mình như thành vệt quay.

“A!” Cùng tiếng rú, Trạm Đài Linh Lan mang theo hỏa nhiệt khí tức từ hư không lao ra.

“Chát!”

Hư không kim hồ bị y ném vào Ngụy Tác, đồng thời y cầm cổ chạy.

Y định dùng Hư không kim hồ thu hút chú ý của Ngụy Tác.

“À? Như Lai thần mang vô dụng, người có bảo vật ngăn chặn thần thức?” Ngụy Tác quyết không tha cho Trạm Đài Linh Lan, từ Sa tịnh không gian ra, biết đã qua hơn hai trăm năm, Trạm Đài Linh Lan đã thoát khổ, gã trừ tu luyện Tịnh niệm tâm kiếm thì thời gian dồn hết vào tu luyện Động Thiên thần hỏa, từ mấy

ngày trước đã tham ngộ xong, quyết không để y thoát. Hiện tại chiêu đó của Trại Đài Linh Lan không uy hiếp được gã. Gã bỏ qua Hư không kim hồ, Như Lai thần mang giáng tới nhưng bức mình lấm bầm vì Như Lai thần mang không có tác dụng, như thể có uy năng vô hình ngăn chặn thần thức gã xung kích.

Lấm bầm thì lấm bầm, Ngụy Tác vẫn phát Hoàng thiên diệt thức nhãn rồi Động Hư bộ pháp, đến cạnh Trại Đài Linh Lan.

Gã kích phát Hoàng thiên diệt thức nhãn để người ta không nhận ra Động Hư bộ pháp.

Đạo này gã thấy không dễ bị nhận ra rất có lợi, ít nhất đối phương không đến nỗi vừa nghe thấy gã là như lâm đại địch, chuẩn bị cả mớ đồ đối phó. Còn khi tưởng chắc thắng nhưng rồi nhận ra không phải đối thủ thì nét mặt đó khiến gã rất thích.

Như Trại Đài Linh Lan.

Lúc này y nhìn Ngụy Tác với ba phần hoảng loạn, ba phần điên cuồng, bốn phần sợ hãi, nét mặt cực kỳ phức tạp.

Trong hơn hai trăm năm này, Trại Đài Linh Lan lĩnh ngộ nhiều môn pháp vực, đột phá chân tiên rồi thì uy năng thuật pháp hơn xa Ngụy Tác, nếu biết rõ từ đầu, kéo giãn cự ly rồi dùng uy năng thuật pháp sẽ bức gã không lại gần được. Nhưng y lằm ở chỗ kéo gã về gần nên không thể thoát được.

“Chát!” Ngụy Tác không hề chần chừ, diễn hóa Đăng tiên pháp vực và Thái cổ hung hỏa pháp vực giảm bớt chân tiên uy năng của Trại Đài Linh Lan, giáng quyền vào tâm mạch y.

Trại Đài Linh Lan tuy đã đột phá đến chân tiên, nhưng trúng đòn như thế thì không chịu nổi, phun ra nghịch huyết và tinh khí, như quả cầu da bị đâm thủng, chân tiên thần quang rung lên rồi tắt đi.

“Hắc hắc”, thấy Trại Đài Linh Lan không còn sức chống cự, Ngụy Tác đương nhiên không khách khí, mấy đạo quang hoa bắn ra hạ cấm chế.

Hạ mấy đạo cấm chế đoạn Ngụy Tác thấy chân nguyên Trại Đài Linh Lan hiện tại hơn mình một chút, vẫn chưa an toàn nên dùng lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm quay trong thể nội khiến kinh mạch chủ yếu của y tan hết, sinh cơ dần suy kiệt thì gã mới vỗ tay, đại công cáo thành, dùng hân nguyên hút y lên.

Với Ngụy Tác và Trại Đài Linh Lan chỉ là vài tích tắc nhưng với tu sĩ Thiên Huyền minh trong thành, kể cả Ngân Chúc thần quân thì chỉ thấy bạch quang lóe lên, Ngụy Tác đã xách Trại Đài Linh Lan đứng trên không.

Ngụy Tác đã đổi sang phổ thông thanh sắc pháp y!

“Người có ăn thịt cùng Thiên Huyền minh không?”

Xách Trại Đài Linh Lan quay về, Ngụy Tác hỏi Ngân Chúc thần quân đang run rẩy trên không.

“Được! Được! Ta ăn thịt!” Ngân Chúc thần quân suy sụp, cảm thấy Ngụy Tác còn đáng sợ hơn vực ngoại thiên ma trong truyền thuyết.

“Đi.” Ngụy Tác liếc Ngân Chúc thần quân rồi mỉm cười hướng vào Tây Hải thành, “Chư vị đạo hữu, ngần ấy năm không gặp, vẫn thế chứ!”

Tu sĩ Tây Hải thành còn đang kinh hãi, còn Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn Tiểu Như, Lệ Nhược Hải đã biết là Ngụy Tác thì không nén được, lao lên vây lấy gã.

“Ngụy đại ca, ngần ấy năm nay các vị đi đâu?”

Trưởng Tôn Tiểu Như đập tim thành thịch, mặt đỏ lên nhưng giọng đã nghẹn lại. Hơn hai trăm năm nay, nàng ta đã thấy vô số sinh tử, tu thành Thần huyền ngũ trọng đại năng, nhưng thấy Ngụy Tác sống nhăn xuất hiện trước mặt thì không nén được kích động.

1194. Chương 1992: Trồng Chân Tiên

“Nói ra thì dài, mỗi sao biết chỉ qua mấy chục ngày, đi ra lại là hơn hai trăm năm. Tiểu nha đầu cũng lớn thế này.” Ngụy Tác cười ha hả, thật ra rất cảm khái.

“Nguyên Âm tiền bối thế nào?”

“Họ đang trên đường, mỗi sợ đông quá sẽ bị đoán ra.”

“Thật ra vì sao mà đại ca phải che giấu thân phận, e dè gì sao?”

“Không phải, mỗi chỉ thấy là người ta không biết mình thì dễ xử lý hơn.”

“...”

Đối với Ngụy Tác chỉ là mấy chục ngày mà tất cả bên ngoài đã đổi, còn với Trưởng Tôn Cảnh thì đúng là lâu ngày mới gặp. Một lúc sau bọn họ nhận ra hàn huyền trên không không ổn, dẫn gã vào Tây Hải đại hội hội trường.

Tiếp đó, Tây Hải đại hội vẫn tiến hành, bọn Trưởng Tôn Cảnh nói Ngụy Tác là thế ngoại cao nhân, không thích lộ thân phận, không nói gã là Bá Khí thần quân trong truyền thuyết nên tu sĩ Thiên Huyền minh chỉ biết bản minh có trợ thủ đáng sợ, bắt sống lưỡng đại cự đầu và mấy thần huyền đại năng của đối phương, tương đương với cắt bớt quá nửa chiến lực của Nghịch Hỏa minh, ai cũng hưng phấn dị thường, Tây Hải đại hội náo nhiệt khôn cùng.

“Cái gì các vị vào Sa tịnh không gian của viễn cổ phật tông, ở trong đó mấy chục ngày mà trong ngoài đã hơn hai trăm năm?”

Ngụy Tác và bọn Trưởng Tôn Cảnh ngồi xuống đoạn kể lại những gì xảy ra, bọn Trưởng Tôn Cảnh đều tắt tiếng.

“Hoàng Đạo Quân tiền bối đâu, có còn không?” Ngụy Tác hỏi. Cũng như Nguyên Âm lão tổ, Hoàng Đạo Quân giúp gã không ít.

“Hoàng Đạo Quân tiền bối chưa chết nhưng tình hình không lạc quan lắm.” Trưởng Tôn Cảnh hít sâu một hơi, “Trong trận chiến Quỳnh Quang thành, tiền bối bị Yến Bắc Quý trọng thương, bọn tại hạ không chữa được nên đành phong ấn.”

“Tức là Hoàng Đạo Quân tiền bối hiện tại trọng thương, được các vị phong ấn?” Ngụy Tác nhớ đến lam sắc thần dược, nhưng không vội vàng, “trận chiến Quỳnh Quang thành là thế nào? Mỗi bắt một tu sĩ Nghịch Hỏa minh thì được biết. Những người khác mà mỗi biết còn sống không?”

“Đối với các hạ chỉ mấy chục ngày, ký ức Toái Ngọc cổ vực vẫn như mới?” Ngọc Thiên tông tông chủ hỏi ngược, nghe nói bọn Phong Ngô Thương không sao thì họ không giấu được kích động.

“Toái Ngọc cổ vực? Trận chiến Quỳnh Quang thành có liên quan?” Ngụy Tác hiểu ý Ngọc Thiên tông tông chủ.

“Không sai.” Ngọc Thiên tông tông chủ giải thích: “Không phải chúng ta khổng chế nơi đó rồi sao, sau đó lấy được một tấm địa đồ rách, qua đó mà ở man hoang hoang nguyên vốn nằm ngoài Ngọc Hành đại lục trước kia, phát hiện viễn cổ tu sĩ di tích, được gọi là Quỳnh Quang thành. Bọn tại hạ vào thì tìm được mấy nhà kho đổ nát, có nguyên liệu luyện khí và linh dược từ viễn cổ, nhưng quan trọng nhất là có cổ cấm đã bị phá, tựa hồ bố trí Cửu chuyển linh dịch trì!”

“Cửu chuyển linh dịch trì?!” Ngụy Tác tròn mắt. Ngọc Thiên tông tông chủ nói hơi khác Kim đơn tu sĩ Nghịch Hỏa minh nhưng gã biết họ không thể biết nhiều, Ngọc Thiên tông tông chủ nói đúng hơn.

Cửu chuyển linh dịch trì cực kỳ lợi hại. Trước kia lục bào lão đầu bố trí Tụ linh trận tại Hải Tiên thành có nhắc tới, từ khi thiên địa tan vỡ, linh mạch đoạn tuyệt, linh khí của tu đạo giới phân tán khắp nơi, đến độ bình thường tu luyện không hút nổi, chỉ khi kim đơn đột phá và thần huyền đột phá mới hút được nhiều thiên địa nguyên khí, nhưng pháp trận này lợi hại vô cùng, như mây vạn tu sĩ đã tọa, hấp nạp thiên địa linh khí rồi chuyển hóa thành linh dịch, dự trữ lại.

Cửu chuyển linh dịch trì cũng như linh điền có thể mọc ra linh dược.

Thiên địa linh dược có thể hấp nạp linh khí mà tu sĩ không thể, tích lũy lâu dài thành dược lực. Cửu chuyển linh dịch trì cũng vậy, tích lũy nhiều năm thì ngưng tụ linh khí thành linh dịch.

Cửu chuyển linh dịch trì tích lũy linh dịch rất chậm, mấy chục năm mới được vài giọt, mỗi giọt tương đương với tiên thảo cực kỳ tinh thuần, tác dụng đối với tu sĩ đương nhiên cực kỳ kinh nhân, lúc tu vi đột phá sẽ cực kỳ hữu dụng.

Đại đa số thiên địa linh dược hái xong là không mọc lại, cứ thế ít đi, còn vật này thì lấy xong là sau thời gian dài sẽ lại hình thành.

“Pháp trận này thì điển tịch ghi lại rằng cần nhiều tinh thạch gần như tuyệt tích tu đạo giới, nên không tầm thường.” Ngọc Thiên tông tông chủ biết Ngụy Tác hiểu về Cửu chuyển linh dịch trì nên không giải thích nhiều, “Nghịch Hỏa minh khi đó biết tin, vì muốn cướp đoạt nên xảy ra đại chiến.”

“Vốn bọn tại hạ không sợ gì phe Trại Đài Linh Lan, nhưng không biết Thần Lan vương Yến Bắc Quy mọc ở đâu ra, không chỉ công pháp cùng thuật pháp thập phần quỷ dị, lại có tiên binh đặc biệt có thể chấn tan uy năng của đối phương đã đành, mà còn dùng uy năng đó phản kích. Y đánh lên nên Hoàng Đạo Quân trọng thương, bọn tại hạ không địch nổi, không có Thánh Vương tông tông chủ liều mạng thì không ai thoát được.” Hít sâu một hơi, Ngọc Thiên tông tông chủ bảo Ngụy Tác: “Trong những người đạo hữu quen, những nhân vật lớp trước của Đại Hỉ tông và Thánh Vương tông chết trong Diệt thế thú triều. Tô Thần Huyết và Ngọc Lý thần quân sau này khi Nghịch Hỏa minh hình thành hậu, bị Thiên Cửu thần quân và Trại Đài Linh Lan giết trong một lần đột kích tu sĩ tụ tập điểm. Thánh Vương tông tông chủ chết trong trận chiến Quỳnh Quang thành, hiện tại chỉ còn Vương Vô Nhất đang trấn thủ một tu sĩ tụ tập điểm trồng nhiều linh dược.”

“Tô Thần Huyết và Ngọc Lý thần quân chết rồi... chỉ còn Vương Vô Nhất?” Ngụy Tác bực mình.

Tuy bọn Tô Thần Huyết bị Phổ độ thần quang biến thành người phe gã nhưng cũng như tiểu đệ gã thu, nhất là bọn Thánh Vương tông tông chủ thì qua thần sắc Ngọc Thiên tông tông chủ là biết họ là chiến hữu, khẳng định từ khi Thiên khung tan vỡ cho tới trận chiến Quỳnh Quang thì nhiều lần kề vai chống địch.

Không ngờ họ lại bị loại mặt hạng như Thiên Cửu thần quân và Trại Đài Linh Lan lấy mạng.

“Con nặng dùng hồ lô kia, không ngờ nhiều năm ta không có mặt thì ngươi và Thiên Cửu thần quân gây ra lắm chuyện thế.” Ngụy Tác bực mình đá Trại Đài Linh Lan, giải khai mấy đạo cấm chế, để ý nói được, “Đừng nói lắm, không thì ngươi biết hậu quả rồi. Hiện tại Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương ở đâu? Thần Lan vương đó lai lịch thế nào, Quỳnh Quang thành ra sao?”

“Ngươi...” Trại Đài Linh Lan từ thiên đường xuống địa ngục, há miệng kêu, “Thả ta thì ta cho ngươi biết một bí mật!”

“Hừ...” Ngụy Tác trợn tròn trắng, “Con nặng chơi hồ lô kia, đến giờ còn không hiểu hả? Ngươi có tư cách bàn điều kiện với ta?”

“Ta biết ngươi có Phổ độ thần quang nhưng muốn độ hóa ta phải mất mấy ngày, lúc đó sẽ không kịp nữa.” Trại Đài Linh Lan run lên, “Bí mật của ta khẳng định cực kỳ trọng yếu với các ngươi.”

“Ta mặc kệ là bí mật gì, mau cho ta biết, không thì hậu quả của ngươi sẽ khó coi lắm.” Ngụy Tác ra vẻ đại gian đại tà.

“Ta không nói gì hết, trừ phi ngươi thả ta, không thì dù dùng Phổ độ thần quang đối phó thì ta cũng không nói.” Trại Đài Linh Lan kêu lên, không có tí khí khái chân tiên nào.

“Ngươi không nói là xong.” Ngụy Tác cười hắc hắc đoạn hỏi Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như, “Chuồng thú lớn nhất ở đây là chỗ nào? Một ngày có bao nhiêu phân?”

“Phù!”

Trưởng Tôn Tiểu Như bật cười. Xưa nay mà tu sĩ đạt tới tu vi như thế mà mở mồm là phân này phân kia, dù thần thông đạt chân tiên mà vẫn là tiểu gian thương thì chỉ có thần tượng Ngụy Tác của nàng ta mà thôi.

“Người định làm cái gì!” Trưởng Tôn Tiểu Như cười rĩ rượi còn Trạm Đài Linh Lan biến sắc kêu lên.

“Làm gì? Trồng chân tiên.” Ngụy Tác thần nhiên, “Xuân trồng một chân tiên, thu sẽ thu hoạch được nhiều... Vùi người vào phân yêu thú, mỗi ngày dùng phân yêu thú cho người, ngàn này chắc đủ chất bón, phát triển không tệ đâu.”

“Phù!” Tâm Hữu Lan cũng phì cười.

1195. Chương 1193: Cao Giai Yêu Đơn

Ngụy Tác không nói là không luyện, Tây Hải đại hội vẫn tiến hành, gã nhờ Lệ Nhược Hải và Tâm Hữu Lan dẫn đường, đem Trạm Đài Linh Lan đến trước một chuồng thú để “Trồng chân tiên”.

“A!”

Nhìn thấy mấy chuồng thú, Trạm Đài Linh Lan kêu lên thê thảm chưa từng có.

Thường thì đặt thành kim đơn rồi, khí tức của tu sĩ tự chấn động, tan hết cát bụi. Đến những chỗ bẩn thỉu hơn, Kim đơn tu sĩ có chui vào lẫn lộn nghìn lần thì lúc ra vẫn sạch bong. Kim đơn tu sĩ trở lên đều quen sạch sẽ, chịu bẩn còn kém hơn tu sĩ thường. Tâm Hữu Lan hiểu ý Ngụy Tác, đưa đến chỗ nuôi “Thi nhục thiết thẩu”. Tứ cấp trung giai mãnh cầm này cực lớn, phì độn được lâu, có thể bay nhanh trong liên tục mấy vạn dặm, đồng thời nổi danh ăn nhiều bài tiết lắm, ăn toàn thịt tiểu hình yêu thú thoỉ chs không ăn thịt tươi.

Vốn các lồng đều có tu sĩ trông coi, phân đều được hỏa hệ thuật pháp thiêu cháy nhưng bọn Ngụy Tác đến thì các tu sĩ đều lui đi, trong tích tắc mấy trăm con Thi nhục thiết thẩu bài tiết đủ chôn vùi năm bảy Trạm Đài Linh Lan.

Phân Thi nhục thiết thẩu vừa bắn vừa thoỉ, Trạm Đài Linh Lan sao có thể chịu được.

“Nhiều quá!”

Nghĩ đến cảnh phải lẫn lộn trong đồng đó, Trạm Đài Linh Lan sụp đổ.

“Ta nói! Ta nói hết!”

Không đợi Ngụy Tác bức hỏi tiếp, nói là trồng chân tiên gì đó, Trạm Đài Linh Lan đã kêu lên, “Đừng đem ta trồng chân tiên thì ta nói hết!”

“Mới xem đã không chịu nổi? Người cứ coi như ăn linh dược, nhắm mắt nuốt là xong?” Trạm Đài Linh Lan cầu xin, Ngụy Tác như thể không vừa ý, còn nói.

“Ăn linh dược phải từ từ, người định trồng chân tiên cơ mà, ta ăn bao nhiêu năm mới xong! Ngần ấy Thi nhục thiết thẩu thì ta sao ăn kịp...” Trạm Đài Linh Lan cơ hồ phát điên, thần trí gần như tán loạn, cho rằng mình chỉ là Thần hải tu sĩ, không phải chân tiên, tất cả chỉ là mơ.

“Được, nể tình người ăn ăn, không trồng chân tiên nữa. Nói bí mật cực kỳ trọng yếu ra đi.” Ngụy Tác ra vẻ ơ hờ nhưng thật ra hơi kinh ngạc, biết bí mật đó bất phàm. Không thì gã không đem Trạm Đài Linh Lan ra lồng thú bức hỏi.

“Nghịch Hỏa minh phát hiện tại Lạc cúc hoang nguyên có thượng cổ di tích, có lẽ liên quan đến nhiều truyền thừa.” Trạm Đài Linh Lan nói ngay.

“Cái gì! Lạc cúc hoang nguyên?!”

Ngụy Tác giật nảy mình, suýt nghẹn nước miếng.

“Thật ra là sao!” Ngụy Tác suýt khóc, thật không sống được, mới rời Sa tịnh không gian chưa bao lâu kết quả lại có việc ở Lạc cúc hoang nguyên, người khác không rõ nơi đó chứ gã thì quá hiểu.

“Ta nói rồi, nhận được truyền thừa từ lam sắc thủ tí và Hư không kim hồ xuất hiện cùng cơ mà? Sau này trò chuyện với Thần Lan vương Yến Bắc Quy mà biết công pháp cùng pháp bảo của y có được khi y còn ở mức kim đơn giết một tu sĩ họ Tống, y còn tu lại kim đơn.” Trạm Đài Linh Lan hiện tại chỉ cần không bị

trồng chân tiên là khai hết, “y bắt tu sĩ họ Tống bức hỏi thì biết đối phương lấy được lam sắc đoạn tí và pháp bảo tại Lạc cú hoang nguyên. Y cho là Lạc cú hoang nguyên có chuyện cổ quái, mấy chục năm nay Nghịch Hỏa minh tìm kiếm ở đó, tìm được chỗ tương tự Tiểu thiên giới.”

“Hừ...” Ngụy Tác nuốt nước bọt, Thần Lan vương Yến Bắc Quy cũng như gã, diệt Hoang tộc truyền thừa giả mà lấy được công pháp cùng pháp bảo? So ra gã còn kém hơn, không lấy được Thủy lân vương ấn và thuật pháp khác của Tam Hoàng tông.

“Lẽ nào công pháp cùng thuật pháp của người cũng lấy được từ lam sắc đoạn tí phi độn trên không trung, ở gần Lạc cú hoang nguyên?” Trạ Đàm Linh Lan nhìn Ngụy Tác, như đột hiểu ra, kêu lên, “Chả trách người theo dõi ta, hỏi mãi về lam sắc thủ tí và công pháp truyền thừa.”

“Thật ra ta hỏi người hay người hỏi ta, muốn trồng chân tiên hả?” Ngụy Tác đương nhiên không cho y cơ hội, chỉ vào lồng thú hầm hừ.

“Là người hỏi ta.” Trạ Đàm Linh Lan run lên, không dám nói thêm.

“Ngụy đạo hữu, có chuyện gì thế?” Lệ Nhược Hải và Tâm Hữu Lan truyền âm vì thấy thần sắc gã hơi khác.

“Có lẽ liên quan đến vực ngoại thiên ma lợi hại hơn.” Hiện tại không có thời gian giải thích với Lệ Nhược Hải và Tâm Hữu Lan nên truyền âm thật nhanh rồi gã hỏi tiếp, “Hiện tại các vị tra xét di tích đó thế nào?”

“Chúng ta đã vào ngoại vi cấm chế, bên trong còn lớn hơn Tiểu thiên giới, trước khi ta đến thì không phát hiện gì.” Lệ Nhược Hải và Tâm Hữu Lan cả kinh thất sắc, Trạ Đàm Linh Lan khai hết. “Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương đang ở đó.”

“Mẹ nó chứ!” Ngụy Tác suýt khóc.

Vốn gã tưởng có thể thư thái một thời gian, nhưng xem ra không được nữa rồi. Tuy chỉ là cấm chế ở ngoại vi, chưa phát hiện gì nhưng nơi đó có thể liên quan đến Hoang tộc, nếu mọc ra vài Hoang tộc đại năng thì phiền hà to.

“Lệ cung chủ, bọn Nguyên Âm tiên bối chắc đang ở phía bắc Tây Hải thành năm vạn dặm, các vị có cách nào nhanh chóng cho họ biết để nhanh chóng đến đây không?” Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt, hỏi Lệ Nhược Hải và Tâm Hữu Lan.

“Tại hạ sẽ dẫn ngay.” Lệ Nhược Hải gật đầu.

“Hoàng Đạo Quân tiên bối hiện ở đâu, trong Tây Hải thành hả?” Ngụy Tác hỏi tiếp.

“Ở Tây Hải thành, các hạ định qua xem?” Tâm Hữu Lan biết gã có thể cứu được Hoàng Đạo Quân nên đáp.

“Được, giúp đỡ tìm linh dược có dược lực ôn hòa, tăng cường khí huyết và đề thăng thọ nguyên.” Ngụy Tác hút Trạ Đàm Linh Lan đến rồi bảo Tâm Hữu Lan đoạn theo nàng ta vào một điện vũ, Lệ Nhược Hải quay lại Tây Hải đại hội hội trường.

“Đa tạ!” Trạ Đàm Linh Lan quay cuồng, thấy Ngụy Tác đưa mình rời khỏi chuồng thú thì nói.

“Y...” Ngụy Tác và Tâm Hữu Lan suýt ngất.

Dùng chiêu này bức cung không tệ, sau này nên dùng nhiều hơn.

...

“Bị thương nặng thế hả?” Thấy Hoàng Đạo Quân, Ngụy Tác liếc hít một hơi lạnh.

Cấm chế phong ấn Hoàng Đạo Quân ở trong một ngọn núi Tây Hải, một huyết hồng sắc quang tráo bao lấy ông ta đang ngủ say.

Dị hương lạ lùng từ huyết hồng sắc quang bay ra khiến ai nấy phấn chấn tinh thần.

Mùi thơm đặc biệt này thì Ngụy Tác nhận ra là khí tức của linh dược hoặc linh đơn cực kỳ kinh nhân, hiển nhiên chỉ cấm chế phong ấn khó ngăn được thương thế của Hoàng Đạo Quân ác hóa, bọn Trưởng Tôn Cảnh đã động dụng linh dược nào đó phối hợp.

Nhục thân Hoàng Đạo Quân quả đáng sợ.

Ngực bị xuyên thủng, cơ hồ chẻ đôi thân thể, vết thương còn nhiều vết nát, rõ ràng nguyên khí uy năng đặc biệt men theo mà xung kích vào thể nội.

Da Hoàng Đạo Quân xám như tro tàn, tạo cảm giác chạm vào là biến thành tro ngay.

“Ngụy đại ca, linh dược và đơn dược đã tới.”

Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như vào mật thất đưa mấy nạm bảo nang cho Ngụy Tác.

“Sao có ngần ấy cao giai thủy hệ yêu đơn?!” Ngụy Tác đón lấy mấy nạm bảo nang, thần thức quét vào thì ngần ra. Trừ một cái đựng linh dược bổ sung khí huyết và đề thăng thọ nguyên thì còn lại toàn thủy hệ yêu đơn, lại là cao giai thủy hệ yêu đơn, tề nhất cũng lục cấp đề giai!

Đến gần hai vạn viên cao giai thủy hệ yêu đơn!

“Trưởng Tôn Tiểu Như vẫn nghĩ là các hạ chưa chết nên trong khi các hạ vào Sa tịnh không gian, đến khi Thiên khung tan vỡ, rồi Diệt thể thú triều, co bao nhiêu cao giai thủy hệ yêu đơn là muội ấy giữ lại. Hiện tại tu đạo giới có không ít cao giai yêu thú số lượng, không thì cũng không tích lũy được ngần ấy.” Tâm Hữu Lan khản giải thích.

“Có ngần ấy cao giai thủy hệ yêu đơn, chuẩn bị thêm chút nữa xem trước khi tới Lạc cục hoang nguyên có thể xung kích chân tiên không.” Ngụy Tác cảm động đoạn dấy lên ý nghĩ này.

1196. Chương 1194: Có Thịt Béo Trong Tay Mà...

Ngụy Tác hiện tại đột phá chân tiên không thành vẫn đề, chỉ thiếu linh khí.

Hiện tại số lượng yêu thú ở tu đạo giới cực kỳ kinh nhân, tìm tu sĩ khó chứ tìm yêu thú rất dễ.

Có gần hai vạn viên cao giai thủy hệ yêu đơn, tìm chỗ có nhiều thủy hệ yêu thú tụ tập thì sẽ gom đủ nguồn để xung kích chân tiên.

“Đại ca định đến Lạc cục hoang nguyên hay ở lại đây đã? Mấy ngựa nữa sẽ gom được không ít thủy hệ yêu đơn.” Trưởng Tôn Tiểu Như thấy thế thì còn vui hơn mình được lợi, đỏ mặt hỏi.

“Đội bọn Linh Lung Thiên đến thì thương nghị xem đi đâu. Bất quá có thủy hệ yêu đơn thì gom giúp mỗ.” Với bọn Trưởng Tôn Tiểu Như, Ngụy Tác không khách khí, nói đoạn chỉ vào huyết hồng sắc quang mang bao lấy Hoàng Đạo Quân hỏi: “Cấm chế này có giải khai được ngay không?”

“Lúc nào cũng được.” Trưởng Tôn Cảnh gật đầu, thần sắc có phần khản trương.

“Mỗ không dám chắc nhưng thứ này không xong thì đành bó tay.” Ngụy Tác lấy lam sắc thần dược ra.

“Vật này hả?!” Thấy lam sắc thần dược, Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như sáng mắt, năm xưa Ngụy Tác phát động thiên kiếp đối Hoang tộc đại năng thì cả hai có thấy, qua pháp khí biết được Tứ tí hoang tộc đại năng dùng thứ này cứu các Hoang tộc đại năng trọng thương, thoát nhìn là cả hai nhận ra thần dược trong thể nội cổ đế thi.

“Hiện tại bỏ cấm chế hả?” Trưởng Tôn Cảnh hít sâu một hơi.

“Được!” Ngụy Tác biết có thành hay không cũng phải thử nên không do dự gật đầu.

Tính gã là thế, gặp việc sinh tử thì còn quyết đoán và lãnh tĩnh hơn bình thường.

“Phù!” Ngụy Tác gật đầu, Trưởng Tôn Cảnh hít sâu một hơi đoạn nghiêng răng dòn sáu đạo quang hoa vào pháp trận dưới huyết hồng sắc quang trảo.

Sáu đạo quang hoa bắn vào, huyết hồng sắc quang trảo rung lên rồi tan.

Không hề dừng lại, Ngụy Tác vung tay, chân nguyên nhu hòa cực độ bao lấy Hoàng Đạo Quân, thủy linh nguyên khí rút từ lam sắc thần dược ra mấy chục tia dược khí, dồn vào thể nội ông ta.

Gã đã thử được lực lam sắc thần được, chỗ này là cực hạn Hoàng Đạo Quân có thể chịu được.

Mấy chục tia lam sắc được khí thấm vào thể nội, thân thể Hoàng Đạo Quân rung lên, có cảm giác như cành cây khô lâu ngày gặp mùa xuân mà rần rạt sinh cơ.

Nhận ra khí tức biến hóa, Ngụy Tác và Trương Tôn Cảnh, Trương Tôn Tiểu Như, Tâm Hữu Lan đều vui mừng, Ngụy Tác lại chấn tan một viên linh đơn ôn dưỡng khí huyết dồn vào.

Hoàng Đạo Quân nồng nức hân sinh cơ.

Ngụy Tác liên tục hòa tan linh đơn và linh dược, dùng cách ôn hòa dồn vào thể nội Hoàng Đạo Quân.

Chỉ nửa tuần hương sau, Hoàng Đạo Quân đột nhiên chấn động khí tức, nguyên khí dao động rung lên, chân nguyên bắt đầu lưu động.

“Đây là?”

Chân nguyên lưu động, Hoàng Đạo Quân mở mắt, thấy Ngụy Tác và Trầm Đài Linh Lan thì chấn kinh thấy rõ.

Ngụy Tác vẫn ăn vận theo lối tu sĩ, Hoàng Đạo Quân không ngờ đó là Ngụy Tác nhưng nhận ra gã tu vi cực kỳ kinh nhân, Trầm Đài Linh Lan đã hoàn toàn bị chế trụ.

“Tình huống cụ thể thế nào tính sau, Hoàng tiền bối, thế nào rồi?” Trương Tôn Tiểu Như hỏi. Muốn giải thích không dễ, nàng ta sợ tâm thần Hoàng Đạo Quân chấn động quá mà thương thế ác hóa thì không thể tệ hơn.

“Không chết được đâu, vị đạo hữu này dồn và thể nội lão phu một phần dược lực rất đặc biệt, kích thích sinh cơ. Hiện tại thương thế đã khá lên nhiều.” Hoàng Đạo Quân hỏi Ngụy Tác, “Vị đạo hữu này danh hiệu thế nào mà lão phu chưa thấy, thần thông lại như thế.”

“Hoàng tiền bối, chúng ta là người quen cũ, đừng kích động.” Ngụy Tác nhận ra sinh cơ của Hoàng Đạo Quân đã vững vàng, khí huyết và chân nguyên đã chảy, không thể ác hóa nữa nên vui vẻ hẳn.

“Bạn cũ?” Hoàng Đạo Quân nghi hoặc nhìn Ngụy Tác, không sao nhớ ra.

“Không nhớ rõ thì chắc nhớ thế này.” Ngụy Tác cười ha ha lấy ra phi kiếm cánh cửa.

“Các...” Hoàng Đạo Quân tròn mắt, đưa tay bịt ngực.

“Tiền bối không sao chứ?” Ngụy Tác giật nảy mình, mặt nhợt đi.

“Các... các... Ngụy đạo hữu còn sống? Gần đây năm nay các hạ đi đâu!” Hoàng Đạo Quân khó khăn lắm mới bình tĩnh lại để hỏi.

“Được, được rồi, đừng kích động. Mỗ sẽ từ từ nói sau.” Ngụy Tác thấy Hoàng Đạo Quân không sao thì lau mồ hôi, thu phi kiếm cánh cửa, kể lại việc bị đẩy vào Sa tịnh không gian rồi bắt Trầm Đài Linh Lan.

“Hóa ra thế... các hạ hơn hẳn tu sĩ cùng thời đại không chỉ hai trăm năm.” Hoàng Đạo Quân cảm thán.

“...” Trầm Đài Linh Lan thật muốn khóc. Đúng thế, y tuy lỗ mất ba mươi năm thần diệu, nhưng hai trăm năm này gặp không ít may mắn mà vẫn bị Ngụy Tác bắt, đúng là gã nhường hơn hai trăm năm mà y vẫn không phải đối thủ.

“Đúng rồi, Quỳnh Quang thành hiện tại thế nào, có Cửu chuyển linh dịch trì không?” Ngụy Tác mặc kệ, lại tung cước hỏi. Hiện tại có gần hai vạn viên cao giai thủy hệ yêu đơn, sắp đạt thành chân tiên nên gã nhắm tới Quỳnh Quang thành. Nếu có Cửu chuyển linh dịch trì, tích tụ không ít linh dịch thì đỡ cho gã.

“Quỳnh Quang thành đích xác có Cửu chuyển linh dịch trì nhưng...” Trầm Đài Linh Lan nhợt nhạt ập ứng.

“Nói mau! Lê nào lại muốn trồng chân tiên?” Ngụy Tác sầm mặt uy hiếp.

“Linh dịch trong đó đã bị bọn ta chia nhau, bốn người chia năm giọt.” Trầm Đài Linh Lan suýt khóc.

“Hừ...” Ngụy Tác trợn tròn trắng, chẳng trách y dám nói đã chia chác xong rồi. “Đừng nói với ta là vì luyện hóa linh dịch nên mới đột phá đến chân tiên.”

“Đừng trông chân tiên!” Trạm Đài Linh Lan vội kêu lên, “Ta còn một giọt.”

“Ở đâu?” Ngụy Tác ngẩn ra.

“Trong nạp bảo nang bị người lấy.” Trạm Đài Linh Lan thật sự sắp khóc.

“Lẽ nào là cái này?” Ngụy Tác trừng mắt, lấy một ngân bạch sắc đơn bình ra.

“Đúng vậy.” Trạm Đài Linh Lan gật đầu.

“Ta...” Không ai hiểu sao gã lại thế, gã nuốt nước bọt lấy từ một nạp bảo nang ra một ngân bạch sắc đơn bình tương tự.

“Kia là?” Trạm Đài Linh Lan ngẩn người rồi hiểu ra, “là của Diệp Tử Mị.”

“Thứ này do linh dịch của Cửu chuyển linh dịch trì ngưng thành?” Ngụy Tác đổ hai ngân bạch sắc đơn bình lý, sáu đơn châu cỡ trứng chim châu chui ra, bề ngoài là vỏ trắng xám, trong là dịch thể.

“Chính nó.” Trạm Đài Linh Lan vội gật đầu.

“Đây là tự nhiên hình thành? Linh dịch linh khí kinh nhân lắm hả?” Ngụy Tác trông như bị ai đấm một quyền.

“Đúng, Cửu chuyển linh dịch trì bố trí từ quá lâu nên linh dịch đã kết tinh, linh khí tan đi quá nửa, nhưng linh dịch ở trong được bao lại, linh khí cực kỳ kinh nhân, ít nhất tương đương với mười mấy viên tiên giai đơn được.” Trạm Đài Linh Lan nói.

“...” Ngụy Tác tắt tiếng. Vốn vỏ mấy viên linh dịch này có chút linh khí, khiến gã tưởng chỉ là cao giai linh đơn bổ sung chân nguyên. Lúc vỡ vết Diệp Tử Mị thì gã còn nghĩ y kiệt xác, suýt nữa cho tu sĩ Thiên Huyền mình mấy thứ này. Không ngờ vỏ ngoài này cũng như khi gã còn là tiểu tán tu Linh Nhạc thành đã phát hiện nơi có thạch linh nhũ, được đựng trong vỏ đá.

Thứ này mà bị gã tùy tiện cho người ta, coi như cao giai Hồi khí đơn có thể dĩ bổ sung chân nguyên mà uống vào thì...

“Cửu chuyển linh dịch trì đó đã phá tổn, linh dịch qua nhiều năm tháng mà hấp nạp không ít nguyên khí không thuần, cần linh được như Tử hồ hoa mới có thể luyện hóa. Bọn Bắc Minh thần quân cha tìm được linh được kiểu đó nên vẫn giữ lại.” Thấy Ngụy Tác tắt tiếng, Trạm Đài Linh Lan sợ không nói hết, gã nổi giận sẽ đem y ra trồng chân tiên, liền kêu lên, “Có thể Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương cũng chưa luyện hóa!”

“Đúng là trong tay có thịt béo mà không biết ăn.” Ngụy Tác liếc Trạm Đài Linh Lan, thủy linh nguyên khí cuốn một giọt linh dịch lên. Người khác sợ nguyên khí tạp gây bất lợi, Thủy hoàng phê nhật quyết của gã thì không.

1197. Chương 1195: Chân Tiên Chiến Y

“Ầm!”

Với Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn Tiểu Như và Hoàng Đạo Quân, Ngụy Tác không cần che giấu, Thủy hoàng thần linh hoàn toàn ngưng thành thực chất trên đỉnh đầu, vô số thủy linh nguyên khí ngưng thành dòng nước lấp lánh dồn lên “Cửu chuyển linh dịch”.

Lớp vỏ sau cùng của Cửu chuyển linh dịch được gột sạch.

Lớp vỏ trắng xám đúng như Ngụy Tác đã liệu, linh khí tương đương với một viên cao giai Hồi khí đơn, bất quá nguyên khí không thuần ngưng kết thành tinh chất, linh khí còn lại thập phần tinh thuần, luyện hóa xong thì lớp bột đúng như cao giai Hồi khí đơn.

Bất quá vì thế mới khiến Ngụy Tác có cảm tri thậm chí trên Trạm Đài Linh Lan cũng tưởng chỉ là vật tầm thường.

Lớp vỏ bị Ngụy Tác gột sạch, “Cửu chuyển linh dịch” chỉ cỡ ngón tay nhỏ xíu, cũng màu trắng xám. “Phù!” Ngụy Tác hít sâu một hơi, cảm giác được linh khí bùng lên trong thủy linh nguyên khí.

“Ầm!”

Ngụy Tác dồn năm thành thủy linh nguyên khí bao lấy linh dịch, năm thành gột rửa.

“Xoạt!”

Cơ hồ chỉ một tích tắc, khiếu vị trên mình Ngụy Tác mở ra, cả mật quật nổi gió, nguyên khí bắt lợi phun ra ào ào.

“Nguyên khí phun ra cỡ này! Một tích tắc ngang với phổ thông thần huyền khổ tu mấy tháng!” Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như lần đầu tiên thấy Ngụy Tác toàn lực tu luyện, đều há hốc miệng.

“Một giọt cũng không kém gì Hỗn độn thanh ngư bảo giác, chẳng trách Trạm Đài Linh Lan đột phá đến chân tiên.”

Ngụy Tác cơ hồ hơi tê người, nhục thân gã cực mạnh, có thể chịu được, không thì luyện Cửu chuyển linh dịch cũng sẽ như luyện hóa Hỗn độn thanh ngư bảo giác trước kia.

“Xem ra không thể đợi Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương được.” Ngụy Tác dám chắc lấy được thêm tám, chín viên thể này, chỉ bằng yêu đơn và Cửu chuyển linh dịch cũng sẽ thuận lợi chân nguyên hóa tiên.

Hiện tại chiến lực của gã cao hơn chân tiên thông thường nhưng đạt tới chân tiên thì thần thức sẽ dễ thắng, lợi ích vô cùng.

“Có thứ tốt thế này mà không chủ động nói với ta, thích trồng chân tiên hả?” Cảm nhận được được lực Cửu chuyển linh dịch, Ngụy Tác đắc ý, vừa luyện hóa vừa ra vẻ hung hăng mắng Trạm Đài Linh Lan, “Còn giấu thứ gì tốt thì mau khai ra!”

“Hừ không kim hồ đã lọt vào tay ngươi, ta không còn giấu thứ gì tốt nữa.” Trạm Đài Linh Lan suýt khóc, “Chỉ còn công pháp cùng thuật pháp của ta... Cả trong kho của Nghịch Hỏa minh tại Thiên Đạo thành có pháp bảo và pháp khí chống lại thiên kiếp... cả cao giai yêu đơn.”

“Được, ghi lại công pháp cùng thuật pháp.” Ngụy Tác nhanh hơn ai hết, lấy ra mấy ký sự ngọc phù đưa cho Trưởng Tôn Tiểu Như, “Tiểu Như, ghi giúp y công pháp cùng thuật pháp, bảo y đọc thôi, dù gì y cũng là chân tiên, để một chút chân nguyên của y lưu động thì nguy hiểm.”

“Ha ha!” Trưởng Tôn Tiểu Như bật cười, Trạm Đài Linh Lan bị gã đùa đến không bằng cả thần hải tu sĩ, chân tiên ở điểm nào.

Cười thì cười nhưng gã vẫn chỉ vào Trạm Đài Linh Lan, “Nói mau không thì đem ngươi trồng chân tiên.”

“Ngụy đạo hữu, còn gì cần giúp chẳng?” Trưởng Tôn Cảnh truyền âm. Y biết Ngụy Tác trông thì thoải mái nhưng thật ra có việc đang vội, không thì gã không bảo bọn Linh Lung đến ngay.

“Cứu Âm Lệ Hoa cần Chính dương tiên thảo, nhân Tây Hải đại hội có khi cơ hội tìm được lớn hơn, miễn còn cần Kim ô quả để giúp khí linh ngưng hình.” Ngụy Tác không khách khí, biết Tây Hải đại hội là giao dịch hội lớn nhất tu đạo giới hiện tại nên đưa tin mà không tìm được thì mượn sức Thiên Huyền minh cũng không tìm được ngay.

“Được.” Trưởng Tôn Cảnh gật đầu lướt đi.

Không đầy một tuần trà, giọt Cửu chuyển linh dịch được luyện hóa xong, Ngụy Tác xếp bằng, tĩnh tâm tham ngộ thần văn.

Được Thanh Vũ đại đế điểm hóa, gã sẽ đi theo con đường nhục thân thành thánh.

Trong mật quật tuyệt đối an tĩnh tham ngộ và ngưng luyện thần văn thì hơn nhiều đi bên ngoài, luyện hóa thủy hệ yêu đơn và Cửu chuyển linh dịch thì như nhau, gã không cần vội bức hởi Trạm Đài Linh Lan mà đợi bọn Linh Lung Thiên đến đã.

Tây Hải đại hội vẫn tiến hành, trong khi Ngụy Tác và Hoàng Đạo Quân một tham ngộ ngưng luyện thần văn, một toàn lực tinh tu, điều dưỡng nguyên khí thì tại man hoang hoang nguyên cách không biết bao nhiêu vạn dặm, mấy chục tu sĩ đang tấn công một kim sắc quang tráo.

Cả toán ở trong một phế khư mệnh mông.

Bất kỳ tu sĩ nào đến đây, nhìn thấy tất kinh hãi.

Vì phế khư chỉ có thể hình dung bằng một chữ “Lớn”.

Liên miên như không thấy ranh giới, thành trì phế khư cỡ Hải Tiên thành không bằng một phần trăm.

Như trăm ngàn thành trì tụ tập lại, rồi bị biến thành phế khư.

Phế khư này trừ rộng kinh nhân thì mỗi tàn tích đều cực lớn, chỉ qua nhà cửa là thấy lúc điện vũ còn nguyên tất rộng khó tưởng tượng nổi.

Trong phế khư này, tu sĩ nào cũng trở lên nhỏ bé.

Kim sắc quang tráo mà mấy chục tu sĩ đang tấn công chỉ là một góc phế khư, từ trên cao nhìn xuống thì chỉ là một điểm vàng như hạt đỗ trong phế khư.

Nhưng so với thân ảnh của mấy chục tu sĩ thì cực lớn, bao trùm mấy trăm trượng, bên trong là kim sắc cổ điện còn nguyên.

Mấy chục tu sĩ này tề nhất cũng Kim đơn lưỡng trọng, hai người dẫn đầu thì thần huyền khí tức cực kỳ kinh nhân, thoáng có xu thế đột phá, một người mặc hoàng sắc pháp y, đầu cài cổ thạch trâm, là Thiên Cửu thần quân năm xưa sợ đến không dám gặp Ngụy Tác.

Y hơi gầy hơn, da lấp lánh cổ đồng sắc kỳ dị, tạo cảm giác nặng như ngọn núi.

Thần huyền đại năng khí thế không kém gì cạnh đó là một thanh niên mặc đạm lam sắc pháp y, một trong tứ cự đầu của Nghịch Hỏa minh, cũng như Ngụy Tác đoạt được Hoang tộc truyền thừa: Thần Lan vương Yến Bắc Quy.

Thần Lan vương Yến Bắc Quy trán rộng, mặt mũi tuy không quá sáng sủa nhưng cũng mảy kiếm mắt sao, khí độ tương tự Huyền Phong môn đại sư huynh Lâm Thái Hư khi xưa. Lam sắc pháp y của y rất đặc biệt, trông như chất liệu nhuyễn ngọc, linh quang trên áo ngưng thành đạm hồng sắc liên hoa, không khác nào hoa sen đua nở.

Có vẻ Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương oanh kích kim sắc quang tráo lâu rồi, cả hai không có vẻ gì quá mệt, còn mấy chục tu sĩ Nghịch Hỏa minh đều nhợt nhạt vì liên tục thi pháp quá lâu.

Kể cả Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương đều không ngừng thi pháp oanh kích kim sắc quang tráo.

Trong kim sắc quang tráo có thể thấy từng dải ngân sắc thần văn liên tục hình thành phù văn cỡ bàn tay, thoát ẩn thoát hiện, tạo cảm giác bảo tượng dị thường trang nghiêm.

Trong tiếng xung kích kịch liệt và tiếng nổ ầm ầm, không biết bao lâu sau, đột nhiên cách một tiếng, ngân sắc phù văn trong kim sắc quang tráo tan hết. “Mất đúng ba ngày mới phá được Tu di tịnh không bích!” Thiên Cửu thần quân kêu lên vô cùng kinh hãi.

“Ha ha!” Thần Lan vương Yến Bắc Quy cười vang, những tu sĩ Nghịch Hỏa minh khác đều bất động, y và Thiên Cửu thần quân, lướt đến cửa kim sắc cổ điện trông như tòa miếu.

Kim sắc cổ điện vốn nguyên lành nhưng khi kim sắc quang tráo phá tổn thì sập gần nửa.

Khe hở đủ cho mấy người vào, Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương cùng thấy trong điện sừng sững mười mấy cổ chiến giáp đủ màu, khí tức lạnh lùng!

Nguyên khí dao động thoát có thoát không nhưng khiến tất cả rùng mình từ cổ chiến giáp dấy lên.

“Chuyện này...” Cả hai đều thấy nguyên khí dao động kinh nhân, mắt đều ánh lên kinh hãi dị thường, nhưng rồi kinh ngạc khôn tả.

Hơn mười cổ chiến đều thích hợp cho chân tiên, là chân tiên chiến y, nhưng đều rất lớn, có bốn tay, như thần phật đứng đó, lại đúc bằng thần thiết kinh nhân nên không thể thay đổi kích cỡ, tức là bọn y không thể mặc.

1198. Chương 1196: Phong Linh Đế Thiên

Từng tám chân tiên chiến giáp như thần chi, bất động, áp lực phát ra kinh nhân.

“Lẽ nào đây là mật địa của vực ngoại thiên ma rồi bị tu sĩ đại năng phá hủy?”

Thần Lan vương Yến Bắc Quy yên lặng nhìn chân tiên chiến giáp, rồi nhìn Thiên Cửu thần quân, “Xem ra nơi này không lành.”

“Nếu còn vực ngoại thiên ma thì đã xuất thế lâu rồi, chúng ta chỉ cần để ý cấm chế trong đó là được.” Thiên Cửu thần quân nhún mày, điểm đầu đạo.

“Chúng ta không thể sử dụng chiến y này nhưng có thể nghiên cứu pháp trận, dù không thành thì với thần thiết tinh kim này nung chảy ra cũng có thể luyện chế xuất pháp bảo phẩm giai kinh nhân.”

Thần Lan vương Yến Bắc Quy nói đoạn phát tay áo, lam sắc khí lưu cuốn hơn mười chân tiên chiến giáp vào nạp bảo nang.

“À?”

Đột nhiên Thiên Cửu thần quân biến sắc, nhìn Thần Lan vương Yến Bắc Quy rồi lao ra khỏi kim sắc cổ điện.

Thần Lan vương Yến Bắc Quy theo sát, hai làn độn quang lao về một chỗ trong phế khư.

Lướt đi mấy nghìn dặm, phía trước cả hai hiện lên hắc sắc âm phong ngút trời, ô kim và lam sắc thần quang trong tay Thần Lan vương Yến Bắc Quy lóe lên, pháp bảo hình con quay xuất hiện.

Vòng xoáy hai màu hình thành, hắc sắc âm phong đồ tới bị chấn tan, hình thành hắc sắc phong nhận bắn đi bốn phương tám hướng, xé không khí rần rạt.

Trong làn hắc sắc âm phong ngút trời, chỉ chừng một tuần trà thì trước mặt sáng rõ, xuất hiện một ngọn núi cao chừng năm, sáu nghìn trượng.

Ngọn núi này tạo cảm giác như tường thành từ dưới đất kéo lên, liên miên bất đoạn.

Phía trên là hà quang nhàn nhạt.

Có những hào quang như từ trong núi bắn ra, do uy năng đại cấm hình thành, có hào quang là tàn dư của cường uy, khí tức hỗn loạn kinh tâm động phách.

Cũng như Bắc Mang khư, tựa hồ có đại năng kinh nhân đầu pháp, sử dụng đến tiên vực mà giờ vẫn chưa tan hết!

Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương Yến Bắc Quy đang ở chân núi, có một cửa động không lớn, bên trong ẩn ước quang hoa loạn xạ, tạo cảm giác tựa hồ bị đánh tan.

Sắc mặt Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương Yến Bắc Quy khó coi cực độ.

Gần cửa động có mấy thi thể nát, không trung còn hơi màu, tu sĩ thấy thế cũng biết mới có hơn mười tu sĩ bị giết tại đây, huyết nhục bị bóc ra hoặc lấy đi.

“Đạo hữu ở đâu hạ sát thủ?” Thiên Cửu thần quân quét thần thức rồi quát vang.

Không ai đáp lời.

Cả hai nhìn nhau rồi sầm mặt, chia ra tìm kiếm.

Thoáng sau cả hai cùng đáp xuống trước một thi thể tan nát.

“Thiên Cửu thần quân, các hạ thấy sao?” Thần Lan vương Yến Bắc Quy lạnh giọng.

“Xem ra chúng ta nên nhanh chóng thăm dò nơi khác nữa.” Thiên Cửu thần quân nhìn Thần Lan vương Yến Bắc Quy, cười lạnh: “Đối phương tuy giết được cả Huyền Huyền thần quân tu vi Thần huyền tam trọng nhưng chưa phải đối thủ của chúng ta, không thì cần gì ẩn thân.”

“Không sai, chúng ta phải về ngay, không thì dễ bị đánh lén.” Thần Lan vương Yến Bắc Quy gật đầu, cả hai nhanh chóng lao về phía hắc sắc âm phong ở sau.

Không lâu sau, độn quang của cả hai từ hắc sắc âm phong trung đột nhiên tiến ra, thấy chung quanh k có gì thì quay lại.

Hiển nhiên cả hai thập phần âm hiểm, cố ý nói đi nhưng đột nhiên dừng hồi mã thương xem có ai không.

Nhưng khi thân ảnh cả hai khuất thật lâu, trong hào quang ngoài xa đột nhiên có một nhân ảnh đi ra.

Nhân ảnh toát lên u lục sắc quang hoa, mắt cũng lóe lục hỏa, nếu có tu sĩ năng nhìn thấy tất cả kinh.

Vì đó không phải tu sĩ, mà là nhân hình yêu thú trông như bằng thanh ngọc.

Trừ đầu tóc và tròng mắt đều màu lục, yêu tức nhân nhạ, răng lộ ra ngoài, trông cực kỳ đáng sợ, tướng mạo tựa hồ không khác gì con người.

Nhìn theo hướng Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương biến mất, nhân hình yêu thú cười lạnh, rõ ràng linh trí còn hơn tu sĩ, như biết cả hai sẽ dùng đòn hồi mã thương.

Rồi nó quay lại chỗ có thi thể tu sĩ, ăn sạch huyết nhục đoạn hóa thành lục quang, vô thanh vô khuất vào hắc sắc âm phong.

...

Một ngày au, trong một sơn cốc bình thường tại man hoang hoang nguyên, có bốn lam bào tu sĩ xếp hàng, hai bạch bào tu sĩ đối diện cung kính báo cáo.

Bốn người này là Kim đơn tu sĩ, hai bạch bào tu sĩ đều tu vi Phân niệm cảnh, khí tức sáu người rất đặc biệt, cùng phát ra khí huyết yêu thú khí tức khác nhau.

Nếu không thấy tận mắt, chỉ dùng thần thức thì sẽ cho là sáu con yêu thú. Đến gần sẽ thấy khí tức của họ thuần túy do khí huyết phát ra chứ không phải do pháp khí, mạnh hơn hẳn khí huyết tu sĩ, không rõ dùng bí pháp gì hoán huyết, đổi một nửa khí huyết của mình lấy khí huyết yêu thú.

Dung nguyên hoán huyết thuật pháp này ở thời thượng cổ đã có, khiến nhục thân tu sĩ không kém gì Hoang cổ yêu thú nhưng từ khi Ngụy Tác đột phá thiên kiếp thì không nghe nói tu đạo giới có tông môn nào biết, có điều hai trăm mấy chục năm sau thì mật pháp này trọng hiện tu đạo giới.

“Có thiên quang dị tượng đặc biệt?” Lam bào Kim đơn tu sĩ trầm ngâm nói.

“Vâng, trưởng lão, chúng ta bắt một toán của Nghịch Hỏa minh gần đây, nghe nói từ mấy chục năm trước, Nghịch Hỏa minh đã bắt đầu từ nơi đó.” Một bạch bào tu sĩ nói, “Qua pháp khí chúng ta bố trí ở đó thấy không ít thần huyền tu sĩ vào.”

“Tức là nơi đó dù không có thượng cổ di tích cũng có thứ kinh nhân khác. Tiếp tục tra xét, không để bạo lộ tung tích.” Một lam bào Kim đơn tu sĩ nói.

“Vâng.” Hai bạch bào tu sĩ cúi người hành lễ.

“Đi.” Hai bạch bào tu sĩ chưa đi thì bốn lam bào Kim đơn tu sĩ đã lao lên, khuất vào tầng không sơn cốc.

Cùng lúc, một dải độn quang xuyên qua cương vực Thiên Huyền đại lục trước kia, nhắm hướng Vân Linh đại lục.

Độn quang khổng lồ là lam sắc thần thiết đại thuyền dài tới năm mươi trượng, phù văn đều hình mây, trông cực kỳ nặng nề.

Lam sắc thần thiết đại thuyền chở bọn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Cơ Nhã, Trưởng Tôn Tiểu Như.

Năm xưa Ngụy Tác lợi dụng nơi của Hoang tộc để độ kiếp, tuy cấm chế và cổ điện bị hủy hoại hết, Hoang tộc ở đó cũng bị thiên kiếp diệt, có điều thần thiết tinh kim vẫn còn, cộng thêm trong hơn vạn dặm có không ít vẫn thiết rơi xuống, bọn Hoàng Đạo Quân thu lại. Hiện tại nửa dưới Tây Hải thành và thai thể đại thuyền đều luyện chế từ đó.

Tuy nửa dưới Tây Hải thành và cấm chế của đại thuyền này không so được với Hoang tộc nhưng chỉ bản thân thần thiết tinh kim này thì pháp vực uy năng của Thần huyền tứ trọng ngũ trọng đại năng không phá được.

“Ầm!” “Ầm!”

“Cái gì, pháp bảo hình con quay? Phát ra ô kim sắc và lam sắc thần quang?” Ngụy Tác đang toàn lực luyện hóa thủy hệ yêu đơn, Linh Lung Thiên và Trương Tôn Tiểu Như bức hỏi Trại Đài Linh Lan và Diệp Tử Mị.

“Sao hả, người biết pháp bảo này?” Thấy Linh Lung Thiên hỏi đến pháp bảo của Thần Lan vương Yến Bắc Quy là biến sắc, bọn Hàn Vi Vi cùng hỏi.

“Đây là Càn lam di đà! Là pháp bảo của tu sĩ đại năng Phong Linh để thiên trong trận chiến Bắc Mang, gia nhập phe Hoang! Vật này lấy Càn lam xá lợi của viên cổ phật tông mà luyện thành, tu vi người thi pháp càng cao, kích phát được uy năng càng mạnh. Tu sĩ cùng cấp giao chiến thì không những hoàn toàn chặn được thuật pháp cường uy của đối phương mà còn dùng một phần uy năng đó phản kích.” Trong thần thiết đại thuyền chỉ có bọn Trương Tôn Tiểu Như, Trương Tôn Cảnh và Hoàng Đạo Quân, Lệ Nhược Hải, Ngụy Tác quyết không tha cho Trại Đài Linh Lan và Diệp Tử Mị, định hỏi xong sẽ dùng Phổ độ thần quang độ hóa, Linh Lung Thiên cũng nói hết về Hoang tộc và Linh tộc.

“Phong Linh để thiên khi xưa là đại năng ở vòng chiến cao nhất!”

1199. Chương 1197: Hư Không Cổ Kính

“Ầm!” “Ầm!”

Từng vì sao như những giọt nước xung kích lên khoang thuyền, lam sắc thần thiết đại thuyền chấn động.

Được Trại Đài Linh Lan cho biết về pháp bảo của Thần Lan vương, bọn Ngụy Tác càng đi nhanh, gã luyện hóa thủy hệ yêu đơn càng mãnh liệt.

“Không được, cứ thế này chúng ta đừng nói thi pháp, tự thân cũng bị trở ngại, sang khoang khác thôi.”

Vu thần nữ gật đầu với Ngụy Tác, hút Trại Đài Linh Lan và Bắc Minh thần quân Diệp Tử Mị đi sang khoang khác.

Theo dấu hiệu, Lạc cú hoang nguyên càng lúc càng có khả năng liên quan đến đỉnh cấp Hoang tộc đại năng, chưa tính đến việc ở đó có Hoang tộc đại năng còn sống, bị bọn Thiên Cửu thần quân thu lợi là không xong.

Hiện tại đã hỏi xong những việc quan trọng, bọn Vu thần nữ thi triển Phổ độ thần quang, độ hóa Trại Đài Linh Lan và Diệp Tử Mị.

Nhục thân gã đã hơn chân tiên không biết bao nhiêu lần, toàn lực thi triển Thủy hoàng phê nhật quyết, luyện hóa thủy hệ yêu đơn thì khiêu vị phun nguyên khí bất lợi ra cực kỳ nồng, bọn Vu thần nữ hít một chút vào cũng thấy khó khăn.

Thủy hoàng phê nhật, với chân nguyên và nhục thân tu vi của gã toàn lực thi triển thì không khác gì nuốt cả nhật nguyệt, lực cấp thất cấp cao giai thủy hệ yêu đơn cũng cứ từng viên từng viên bị Thủy hoàng thần linh nuốt chửng, tan ra vào thể nội.

Không đầy nửa ngày, hai vạn viên cao giai thủy hệ yêu đơn bọn Trương Tôn Tiểu Như tích lũy được và số đề giai thủy hệ yêu đơn còn lại bị Ngụy Tác luyện hóa sạch trơn.

“Chả trách trời cũng không dung ta.”

Ngụy Tác thập phần cảm khái, không vì tốc độ luyện hóa, mà vì hiện tạ gã còn giống động không đáy hơn trước, gần hai vạn viên cao giai thủy hệ yêu đơn là tích lũy của bọn Trưởng Tôn Tiểu Như trong hơn hai trăm năm.

Nhưng chỉ hơn nửa ngày là gã luyện hóa hết đã dành, cũng chỉ gần đạt Thần huyền ngũ trọng hậu kỳ, cần thêm nhiều linh khí hòa và thủy hệ nguyên khí mới khiến chân nguyên hóa tiên.

Để gã tự đi sẵn, không biết đến năm nào mới được hai vạn cao giai thủy hệ yêu thú.

Dù mỗi ngày đều gặp lực cấp cao giai thủy hệ yêu thú trở lên, hai vạn ngày cũng là năm mươi mấy năm.

Còn mua gom chỉ được đề giai thủy hệ yêu đơn, số lượng cao giai thủy hệ yêu đơn rất hiếm.

Trưởng Tôn Tiểu Như giúp gã thu gom gần ấy cao giai thủy hệ yêu đơn, vô hình trung gã “nhường” hai trăm năm thì vớt lại được mấy chục năm.

Luyện hóa xong thủy hệ yêu đơn, Ngụy Tác lấy năm viên “Cửu chuyển linh dịch” ra.

“Cạch”, được Thủy hoàng thần linh hút cả nhật nguyệt khí tượng gột rửa, lớp vỏ cứng của “Cửu chuyển linh dịch” vỡ ra, linh khí dâng lên...

Không đầy nửa canh giờ, năm viên “Cửu chuyển linh dịch” đều bị Ngụy Tác luyện hóa, khoang thuyền hơn mười trượng đầy dịch thể do nguyên khí bất lợi ngưng thành.

Khí tức của gã cực mạnh, tạo cảm giác như hút được cả lam sắc thần thiết đại thuyền. “Vẫn thiếu một chút...” Gã lắc đầu lẩm bẩm, thủy linh nguyên khí dồn vào, gột rửa sạch cả khoang thuyền, rồi gã teo thủy linh nguyên khí lướt ra.

Loáng lên rồi vài khoang thuyền của bọn Vu thần nữ.

Vu thần nữ, Trưởng Tôn Cảnh, Trưởng Tôn Tiểu Như, Nguyên Âm lão tổ đang toàn lực thi triển Phổ độ thần quang, từng vòng kim sắc phật quang bao trùm Trại Đài Linh Lan và Diệp Tử Mị.

“Sao, không đủ hả?” Nam Cung Vũ Tinh và Cơ Nhã hỏi.

“Gần rồi. Mỗi đi trước, đợi các vị ở Thanh Ngự giản.” Ngụy Tác gật đầu, “Lúc đó sẽ đạt chân tiên.”

“Được.” Ai nấy hiểu ý, lúc rời Tây Hải thành, bọn Trưởng Tôn Cảnh và Lệ Nhược Hải đã chỉ rõ nhưng nơi có nhiều thủy hệ yêu thú tụ tập. Với Động Hư bộ pháp của gã thì dù vừa đi vừa săn yêu thú cũng vẫn nhanh hơn hợ, hiện tại gã đột phá chân tiên chỉ thuần túy là tích lũy, không có gì nguy hiểm, nên không ai lo lắng. Từ biệt nhau xong, Ngụy Tác một mình rời lam sắc thần thiết đại thuyền.

“Ầm!”

Đang đêm, gã một mình rời lam sắc thần thiết đại thuyền, chỉ mấy lần nhấp nhô đã bỏ xa con thuyền có độn tốc cực kỳ kinh nhân, trời đêm vốn trong trẻo cũng chợt xuất hiện mây mưa, như thể sắp đổ mưa rào.

“... Không phải ta sẽ thành thủy thần, vũ thần trong viễn cổ thần thoại sao?” Ngụy Tác toát mồ hôi vì cơn mưa là do gã mà hình thành.

Gã thi triển độn pháp trên không trung, thủy khí trong hoang nguyên và núi rừng bên dưới bị hút lên, hình thành mây mưa. Thể nội nguyên khí, chân nguyên của gã tựa hồ khiến thủy khí thân cận một cách tự nhiên.

Đột phá đến chân tiên thì phạm vi ảnh hưởng càng lớn, trừ phi gã che đi khí tức, không thì sẽ mưa trong vòng ngàn dặm gã đi qua.

Ngụy Tác không cố ý khống chế, cuồng phong bạo vũ càng che cho độn quang và khí tức, gã lấy ngọc phù ra đọc kinh văn.

Ngọc phù ghi lại Hư không cổ kinh mà Trại Đài Linh Lan được truyền thừa từ Hư Không đạo nhân.

Hư không cổ kinh có vô số thuật pháp kinh nhân, Linh Lung Thiên nói năm xưa có không biết bao nhiêu đại năng, chết trong tay Hư Không đạo nhân thần xuất quỷ một, hiếm khi chính diện đối địch này.

“Hư không thiên tai”, có thể xé thành khe nứt không gian, công kích đối thủ.

“Hư không chi môn”, khi không có Hư không kim hồ sẽ mở ra một tiểu thiên địa để ẩn vào hư không.

“Hư không đại phạm cảnh” tạo thành hư không chi lực đặc biệt khiến đối phương như xuyên qua hư không mà bị cấm cố.

Kinh nhân nhất là “Hư không thiên tiệm”!

Vô thượng cường pháp này tạo thành một lỗ hổng trước mắt, nối với hư không khác, pháp bảo cùng uy năng thuật pháp của đối phương đều bị dồn vào đó!

Đó mới là thủ đoạn xé hư không, cũng là không gian cường pháp như Động thiên thần hỏa, vượt khỏi khái niệm thuật pháp phòng ngự, cả Hắc đàm ma liên của Hắc bồ đề thiên mẫu cũng không so được.

Hiện tại Ngụy Tác toàn lực tham ngộ “Hư không thiên tiệm”.

“Hư không thiên tiệm” có hai hạn chế, một là tu vi phải Chân tiên lưỡng trọng trở lên mới có thể kích phát. Còn lại là thi triển một lần cũng tiêu hao chân nguyên kinh nhân, dù Chân tiên lưỡng trọng đại năng cũng bị rút mất nửa chân nguyên.

Trạm Đài Linh Lan tuy nhiên đột phá đến chân tiên nhưng chưa sử dụng được.

Ngụy Tác thì khác, gã có song thần huyền, đột phá đến chân tiên thì chân nguyên từ góc độ nào cũng hơn xa Chân tiên nhất trọng tu sĩ, có thể chỉ với tu vi đó cũng kích phát được. Tiêu hao chân nguyên thì dù không có Địa Mẫu cổ kinh phối hợp, Ngụy Tác hiện tại như cái động không đáy, bản thân chân nguyên đã gấp mấy chân tiên thông thường, Thủy hoàng phê nhật quyết còn có thể hút thủy hệ yêu đơn bổ sung chân nguyên.

“Dĩ vô hình nhập hữu hình, dĩ thần thức động nhập hư không, diễn hóa nguyên khí pháp tắc, phát ra cường uy, đồng thời chân nguyên bên ngoài cũng cùng diễn hóa cường uy...”

Gã nhanh chóng tham ngộ xong môn cường pháp này. Có nhiều điểm giống với Động Thiên thần hỏa, khác nhau ở chỗ Động Thiên thần hỏa thiên về uy năng hủy diệt còn môn thuật pháp này như tạo ra trong hư không một con dao cắt ra còn chân nguyên diễn hóa ở ngoài thì cắt vào, uy năng hợp lại giữ vững khe nứt không gian đó.

Tham ngộ cường pháp tối lợi hại này không lâu, trước mắt Ngụy Tác xuất hiện một tòa đại thành phé khư, như thi hài yêu thú nằm giữa thiên địa.

Thần Vũ thành.

Xưa kia Thiên khung tan vỡ, Thần Vũ động thiên vốn ở Vân Linh đại lục trung bộ thu lợi lớn trong ba mươi năm thần diệu, thành một trong mấy tông môn lợi hại nhất đại lục, cách Thiên khung bảy vạn dặm lập ra một tòa đại thành Thần Vũ thành, có xu hướng cá chép hóa rồng, thành thiên cổ siêu cấp đại tông môn.

Không ngờ Thần Vũ thành kiến lập được mấy năm thì gặp Diệt thế thú triều, triệt để hủy diệt, tu sĩ Thần Vũ động thiên địa không ai thoát được.

Hiện tại Thần Vũ thành khước phản bị số lượng cực kỳ kinh nhân ngũ cấp cao giai thủy hệ yêu thú Hắc thủy bạo lang chiếm cứ.

Hắc thủy bạo lang cực kỳ tàn bạo, thường vượt đường xa tập kích tu sĩ hoặc thậm chí yêu thú khác. Ngửi mùi máu tanh là chúng phát cuồng, chiến lực đề thăng, chúng ăn tươi đại đa số yêu thú nên trong yêu đơn có nhiều độc tố, khó luyện chế thành đơn dược, tu sĩ đều kính nhi viễn chi. Theo tin của Thiên Huyền minh thì mười mấy năm trước, số lượng Hắc thủy bạo lang ở Thần Vũ thành đã trên vạn, hiện thời không rõ là bao nhiêu.

1200. Chương 1198: Chân Tiên Thật Sự

“Nhiều thật!”

Thần thức của Ngụy Tác hiện tại không cần thuật pháp phụ trợ cũng bao trùm được hai nghìn ba trăm dặm, cách Thần Vũ thành phé khư ba nghìn dặm, gã quét thần thức rồi giật giật chân mày.

Quanh Thần Vũ thành, thần thức gã khê quét là phát hiện sáu, bảy trăm con Hắc thủy bạo lang.

Đàn Hắc thủy bạo lang này đều to như con nghé, lông cứng như cương châm, mắt đỏ ngầu, không ngớt phun hắc khí.

Đến gần Thần Vũ, trông không khác gì man hoang hoang nguyên, nhưng gã quét thần thức là nhìn rõ, trong cỏ dại chất đầy xương vụn!

Trong đồng xương nát có xương tu sĩ và cả xương yêu thú, không biết bao nhiêu đã chết vì Hắc thủy bạo lang đích khẩu trng.

Ngụy Tác quét thần thức thì có mấy chục con Hắc thủy bạo lang đang xé mấy thi thể tu sĩ, không biết họ bị Hắc thủy bạo lang tha từ đâu đến nhưng chết chưa lâu, thoáng sau đã biến thành thịt vụn.

Yêu thú hung tàn này không tìm tới nó, nó sẽ tự tìm tới, Ngụy Tác lúc còn ở Linh Nhạc thành thì cầu thần bái phật cũng không muốn gặp.

Nhưng giờ với gã càng nhiều Hắc thủy bạo lang càng tốt.

“Chát!”

Ngụy Tác kích phát Tị thú phù của Tinh Nguyệt minh che đi khí tức, mặc kệ sáu, bảy trăm con Hắc thủy bạo lang đang lao vào trung tâm Thần Vũ thành phé khư.

Hắc thủy bạo lang trong Thần Vũ thành phé khư còn nhiều hơn, Ngụy Tác trải thần thức, chỉ số dưới đất đã hơn vạn!

“Gừ!”

Không cần dẫn dụ, thấy có tu sĩ độn quang tới, cả Thần Vũ thành sôi lên như cháo, đàn Hắc thủy bạo lang từ bốn phương tám hướng đổ vào Ngụy Tác.

“Vù!” “Vù!” “Vù!” ...

Ngụy Tác trực tiếp đáp xuống mộ đoạn tường, đạo đạo ám kim sắc kiếm khí bất đình đích phát xchém rauất.

Khó tưởng tượng nổi tốc độ thi pháp của một tu sĩ lại kinh nhân như thế, chỉ mấy tích tắc là hư không ngập tràn ám kim sắc kiếm khí.

Khóa chặt kỹ lưỡng, Hắc thủy bạo lang trong năm trăm trượng quanh Ngụy Tác đều mất mạng.

Hắc thủy bạo lang ngoài phạm vi năm trăm trượng đều không sao, còn lại đều bị ám kim sắc kiếm khí đâm xuyên tâm mạch, tóe máu lên không rồi văng đi.

Chỉ mười mấy tích tắc, quanh Ngụy Tác như hình thành một miệng núi lửa, Hắc thủy bạo lang bị giết chất thành tường thành.

“Gừ!”

Máu chảy tràn, được mùi tanh kích thích, Hắc thủy bạo lang linh trí không cao đều cuồng hóa, thể hình to gấp đôi trước, làm da đen còn thậm chí phát ra hồng quang.

“À?”

Ngụy Tác vung tay hút, quang hoa ép xuống, mười mấy viên hắc sắc yêu đơn cở trứng gà từ thi thể Hắc thủy bạo lang bay ra.

“Ầm”, thủy linh khí tức từ đỉnh đầu bốc lên, bao lấy mười mấy viên hắc sắc yêu đơn cở trứng gà, rồi khiêu vị trên mình gã mở ra, như vô số cái miệng đang phun, nguyên khí bất lợi trào ra.

“Được lắm, đúng là ngu xuẩn, còn định cắn ta.” Thấy Hắc thủy bạo lang vẫn dị biến, huyết quang lóe sang lao tới hung hãn hơn thì Ngụy Tác thời cười ha hả, vừa giết chúng vừa hút thi thể, lấy yêu đơn ra trực tiếp tu luyện.

Vốn gã lo là khí tức lộ ra khiến chúng chạy mất nhưng giờ chúng cuồng hóa thì gã càng đỡ mất công.

Vừa giết yêu thú, vừa lấy yêu đơn ra tu luyện, cứ như trực tiếp móc từ nấp bảo nang ra.

“Nhiều thế hả?”

Thoáng sau, Ngụy Tác đã giết hơn nghìn Hắc thủy bạo lang, đồng thời luyện hóa yêu đơn phun ra độc tố, nguyên khí không thuần hình thành hắc sắc độc vân dày đặc như nhỏ giọt. Nếu Hắc thủy bạo lang không chống nổi những thứ đó thì chỉ với độc vân là chúng đã không xông qua được.

Giết mấy nghìn con Hắc thủy bạo lang xong, số lượng yêu lang không ít đi mà nhiều lên, cả Thần Vũ thành vang tiếng gầm, từng dải bóng đen liên tục từ động quật lao ra. Hóa ra chúng đều ở trong động quật, tổng cộng gần ba vạn.

Gã vốn giữ nguyên tắc không lãng phí, hiện tại phổ thông tu sĩ vì săn bắt khó khăn, nguồn lực của tu đạo giới càng hiếm, cứ thu thi thể Hắc thủy bạo lang lại cũng có tác dụng.

Nhưng thấy nhiều thể gã lạ ngứa ngáy.

Ong một tiếng, lam hắc sắc ma trảo kinh nhân hiện lên, chụp loạn trong vòng hai nghìn dặm, Hắc thủy bạo lang bị chụp trúng là tan thành băng vụn đen ngòm, chỉ còn lại yêu đơn. Mỗi lần ít nhất được năm, sáu chục viên yêu đơn.

Cứ thế, Huyền sát quỷ trảo còn chưa đã tay thì thiên địa trừ tiếng mưa ra đã yên tĩnh, chỉ còn mấy trăm con Hắc thủy bạo lang phát hồng quang, không hiểu gì mà cứ lao tới.

Bất quá Ngụy Tác cũng thấy vô liệu, không hiểu sao đầu óc tiểu gian thương Linh Nhạc thành có lăm thứ cổ quái đến thế. Bọn Linh Lung Thiên mà thấy gã lúc này tất muốn bóp chết ngay.

Chỉ còn lại mấy trăm con Hắc thủy bạo lang, Ngụy Tác vừa luyện hóa đồng yêu đơn còn lại, vừa cười ha hả, định xem lúc chúng cắn không nổi thì thế nào nên dừng thi pháp, bỏ mặc chúng mà luyện hóa yêu đơn.

“Cách!” Hai con Hắc thủy bạo lang to hơn Ngụy Tác cùng lao tới.

Nhưng cả hai lập tức ngất ngư, không chỉ răng gãy hết mà đầu óc cũng mòng mòng.

“Ha ha!”

Ngụy Tác hớn hớn. Từng con Hắc thủy bạo lang lao tới đều biến thành lão thái bà không răng thì cắn gì nữa.

Bất quá niềm vui không dài, Hắc thủy bạo lang đã phát cuồng, đều phun yêu đơn.

Để Hắc thủy bạo lang không tự nổ yêu đơn, Ngụy Tác dùng Huyền sát âm khí giải quyết hết.

Tiếp đó, Ngụy Tác đang tự vui vẻ thu hết thi thể Hắc thủy bạo lang còn nguyên, cuốn hết yêu đơn, tiến về đích.

Luyện hóa hết thủy hệ yêu đơn của Hắc thủy bạo lang rồi dùng Động Hư bộ pháp lao đi, một tuần hương sau thì đến trên một đầm lầy.

Là Vân yên trạch địa, vốn ở gần Thiên khung Vân Linh đại lục, không có yêu thú lợi hại ra vào nhưng nơi này bị Long đầu thanh giao chiếm cứ.

Long đầu thanh giao là Hoang cổ yêu thú cỡ lớn, sau Diệt thế thú triều mới xuất hiện, trước đó điển tịch tu đạo giới hiếm ghi lại, thực lực chỉ ngũ cấp đệ giai, nhưng về ngoài cực kỳ hung hãn, dài tới hơn mười trượng, đầu giống hệt thiên long đầu, thân thể lại giống thanh giao.

“Các vị Long đầu thanh giao lão đệ, mượn yêu đơn nhé!”

Đáp xuống đầm lầy, Ngụy Tác hớn hử kêu lên.

Tiếng gầm vang lên không ngớt, bùn lầy bắn lên, Long đầu thanh giao từ dưới lớp bùn đầy bong bóng xông lên.

“Ha ha, không cần dữ thế chứ.” Ngụy Tác hớn hử, vì quét thần thức là thấy ba, bốn trăm con Long đầu thanh giao lao ra.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Long đầu thanh giao không thích lại gần cần xé như Hắc thủy bạo lang mà phun thanh sắc thủy trụ như mũi tên đổ vào Ngụy Tác.

“Đừng lãng phí uy năng yêu đơn, của mỗ hết!”

Thấy Long đầu thanh giao như thế, Ngụy Tác bực mình, kim sắc điện vồng bao trùm mấy nghìn trượng khiến mấy trăm con Long đầu thanh giao xì khói uốn éo trên không.

Với tu vi hiện tại của gã, thi triển đề giai Kim xà lôi quyết thì yêu thú cũng không ngăn được.

“Định chạy hả?”

Ngụy Tác hào hứng, Long đầu thanh giao có linh trí hơn hẳn Hắc thủy bạo, gã ra đòn là chúng sợ hãi chui xuống, nhưng vô số kim sắc thiểm điện giáng liên tục, đồng thời Huyền sát quỷ trảo chụp liên hồi, kéo những con không thể động dậy lên. Mỗi con Long đầu thanh giao bị kéo khỏi bùn cũng như nhổ củ cải khiến Ngụy Tác thấy rất thú vị.

“Nhổ củ cải vui thật.”

Ngụy Tác kêu lên nhẩn nhở, Linh Lung Thiên mà ở đây tất tung cước.

Gã thi triển các loại lôi quyết, biến đầm lầy hai nghìn mấy trăm dặm thành lôi hải, Long đầu thanh giao không ẩn thân được, bị gã hút hết ra.

Gần hai nghìn con Long đầu thanh giao bị quét sạch, gã lại vượt hư không, đến Vân Linh đại lục trung bộ, gần sơn môn Tự Nhiên tông xưa kia.

Gã hú vang, Hàn thủy nha lao ra dày đặc... Tiếp đó gã lại nhắm hướng Tiểu Ngọc Thanh động thiên của Vân Linh đại lục cũ...

Gã đi đến đâu là họa kiếp của thủy hệ yêu thú ở đó.

Sẵn được ba, bốn đàn số lượng kinh nhân thủy hệ yêu thú, đến sát sơn môn Quảng Pháp thiên cung xưa kia, còn đang luyện hóa Bích ba cự chu yêu đơn thì đột nhiên cảm được thể nội chân nguyên sôi lên, như sắp triệt để biến hóa, chuyển hóa thành thứ khác.

“Sắp chân tiên rồi!”

Ngụy Tác biết mình sắp thành chân tiên!

1201. Chương 1199: Thay Đổi Lớn Lao

Theo tin của tu sĩ Thiên Huyền minh, gần sơn môn Quảng Pháp thiên cung là cấm địa đối với Tinh Nguyệt minh chiếm cứ Vân Linh đại lục.

Ở đó có ba Thủy chúc yêu, và một đàn hơn vạn con tứ cấp cao giai thủy hệ yêu thú Thiểm điện thủy âu.

Thủy chúc yêu vốn là bát cấp trung giai Hoang cổ yêu thú, cao hơn một trượng, ngũ quan không có góc cạnh, trông như ngọn nến trắng đã tan chảy, có điều thập phần xảo trá tàn nhẫn, thích giả thành tu sĩ để bắt tu sĩ làm thức ăn, khi xưa tại Thiên Huyền đại lục bắc bộ xảy ra vết nứt Thiên khung mà thành thú triều, Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi đã gặp một con.

Theo tin chính xác của tu sĩ Thiên Huyền minh, ba Thủy chúc yêu chiếm cứ nơi này đều có thần huyền thực lực.

Thần huyền yêu thú thì thần huyền đại năng cũng không dám chọc vào, vì uy năng thuật pháp hơn hẳn thì thần huyền cấp yêu đơn mà tự nổ tất uy năng gấp mấy lần, Thần huyền nhất trọng yêu thú tự nổ yêu đơn thì Thần huyền tam, tứ trọng đại năng vị tất đỡ được.

Ba Thủy chúc yêu chiếm cứ nơi này, đàn Thiểm điện thủy âu như thể người hầu, bình thường không chỉ bị chúng sai đi bắt tu sĩ về mà chúng còn hút được thủy linh nguyên khí của Thiểm điện thủy âu để tu luyện.

Ba Thủy chúc yêu như có nguồn lực tu luyện liên miên.

“Vô Kỵ thiên cung năm xưa hòa đàm với mỗ, cũng coi là cùng phe. Các người chiếm chỗ của họ thì mỗ lấy các người ra tế chân tiên.”

Thấy mình sắp đột phá chân tiên, Ngụy Tác dừng tu luyện, thu hết thủy hệ yêu đơn rồi hú vang, mang theo mây mưa lao về sơn môn Vô Kỵ thiên cung vốn không còn dấu tích gì.

Sơn môn cũng là một ngọn núi, quanh đó có mấy ngọn núi nhỏ, giữa là sơn cốc, bình nguyên, có điều sơn cốc đã bị Thủy chúc yêu mở một thông đạo, dẫn nước từ sông vào, tạo thành mấy hồ nước, hoàn cảnh mà Thủy chúc yêu và Thiểm điện thủy âu thích.

“Oa... Cô... Oa...”

Ngụy Tác rình rang đáp xuống, kinh động vô số Thiểm điện thủy âu đang đậu trên mặt nước.

Thiểm điện thủy âu vốn nổi danh tốc độ như chớp. “Chát!” “Chát!” “Chát!” Vô số bạch quang xung thiên, thủy tiễn lấp lánh cỡ ngón tay như mưa rào đổ vào Ngụy Tác.

Đồng thời, hai nhân hình bạch quang uốn mình, hiện ra ở khu rừng cạnh hồ.

Ngụy Tác rảo thần thức, cảm ứng rõ ba thần huyền cấp Thủy chúc yêu, trừ hai con hiện thân thì còn một con trong động quật tu luyện, cho là chỉ hai con cũng đủ đối phó với khách không mời là gã.

“Hừ, chào các vị, đa tạ tới tham quan chân tiên mới tinh xuất thế!”

Thấy vô số thủy tiễn và hai con Thủy chúc yêu lao tới, Ngụy Tác cười ha hả, ném hết hơn nghìn viên thủy hệ yêu đơn lên, thủy linh nguyên khí như núi lở từ đỉnh đầu bốc lên, hóa thành Thủy hoàng thần linh.

“Oành!”

Thủy linh nguyên khí gột rửa, thể nội chân nguyên biến đổi thành cang ngưng tụ, như chuyển hóa thành thần tinh dung dịch, mỗi giọt đều nặng như núi.

“Phù!”

Cùng lúc, Ngụy Tác hít một hơi lạnh, cảm giác thư thái bao lấy toàn thân, chảy vào hai thần huyền pháp thân.

Chuyển biến này chỉ là bắt đầu, nhưng tích tắc đó, trừ cảm giác một phần chân nguyên bắt đầu chuyển hóa thành kinh nhân hơn thì gã còn có cảm giác như nó biến thành thần được kinh nhân, tưới nhuần nhục thân.

Như có thần được không ngừng lưu chuyển trong thể nội, tưới nhuần nhục thân.

Đây là chân nguyên hóa tiên, chân nguyên chi thân!

Thật sự đột phá chân tiên, lợi ích vô cùng!

“A!”

Ngụy Tác hiện khí tức, đàn Thiểm điện thủy âu dựng cả lông vũ, hai con Thủy chúc yêu và con còn thậm chí ẩn trong động quật tu luyện kêu lên kinh hãi như tu sĩ ré vang.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Ba Thủy chúc yêu hình thành ba dải bạch quang chạy ngược hướng Ngụy Tác.

“Mềm nắn rắn buông thể hử, chạy hơi muộn nhỉ?”

Ngụy Tác đứng bất động, cười ha hả, Đại thừa pháp âm và Như Lai thần mang liên tục phát động, ba Thủy chúc yêu rút xuống.

“Xoạt”, Huyền sát quỷ thảo chụp tới, ba Thủy chúc yêu ngành bị gã hút về, ba viên yêu đơn bị gã bứt ra, Thủy hoàng thần linh trên đầu nuốt luôn.

“Ầm!”

Nguyên khí từ ba viên Thủy chúc yêu yêu đơn chảy lên, Ngự Tác nhận ra chân nguyên rung chuyển, khí tức rung động, hai thần huyền pháp thân tựa hồ phát quang, gầm vang.

Bát phương vân động!

Thiên địa vân khí trong tầm mắt gã hình thành từng cự long, nghe thần linh tụ quanh gã.

“Xoạt!”

Thiểm điện, tinh quang như roi thần quất xuống.

“Được!”

Nhận ra thần huyền pháp thân như biến thành hai vũng xoáy, tự động hút thiên địa linh khí, Ngự Tác cười ha hả, giậm mạnh chân.

Hư không ngời xa, vô số hà quang lóe lên. “Oa... Oa...” Hơn vạn con Thiểm điện thủy âu bị cuốn thành sương máu, từng viên yêu đơn cỡ trứng chim câu bị hơi sương đẩy lên.

Thủy hoàng thần linh đứng trên đầu Ngự Tác, ngậm ba viên Thủy chúc yêu yêu đơn, hơn vạn viên Thiểm điện thủy âu yêu đơn ở dưới vây quanh gã, sét và tinh quang từ hư không vô tận trút xuống, chiếu sáng mấy nghìn dặm, tạo thành bức tranh khó tưởng tượng nổi nhưng gã chưa dừng.

Hơn mười nấp bảo nang được gã mở ra.

Toàn là linh thạch lấp lánh.

Vô số viên linh thạch bay ra, như sao trời bao quanh gã.

“Ầm!” “Ầm!”

Linh khí nhìn rõ bằng mắt thường từ yêu đơn và linh thạch bị rút ra, chảy vào thể nội Ngự Tác.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” ...

Chỉ mười mấy tích tắc, linh thạch còn chưa thay đổi nhiều nhưng thủy hệ yêu đơn đã vỡ hết, thủy linh nguyên khí hình thành một dòng thác, bị Thủy hoàng thần linh hút vào thể nội Ngự Tác.

“Chát!”

Thiên địa tựa hồ hơi rung lên, cơ hồ sao trời về vị trí, các loại tinh quang đột nhiên hình thành hai quang nhân, ẩn vào thể nội Ngự Tác.

“Chuyện này...”

Tích tắc đó, Ngự Tác cảm giác thân thể như được luồng nước gột rửa hai thần huyền pháp thân ngừng hút.

“Đã đạt chân tiên rồi.”

Gã nhận ra khí huyết, chân nguyên triệt để chuyển hóa, thân thể như luôn có thần được được lực lưu chuyển, tươi nhuận nhục thân và pháp thân.

Chân tiên!

Chân tiên cảnh giới mà mọi tu sĩ đều ao ước, một tích tắc là khí huyết và chân nguyên tươi nhuận tương đương với bình thường tu sĩ luyện hóa không biết bao nhiêu linh dược, nên chân tiên nhục thân mới đến thể, thọ nguyên mới kinh nhân như vậy.

“Hả?” Tích tắc đó, Ngự Tác ngẩn ra nhìn lên vô tận hư không.

Gã đột nhiên cảm giác được, đột phá chân tiên xong thì tinh thần nguyên khí liên tục thấm vào thể nội.

Tinh thần nguyên khí này là thủy hệ nguyên khí đặc biệt.

Chư thiên tinh thần có nhiều vì sao chứa thủy hệ nguyên khí kinh nhân, gã đột phá chân tiên thì tinh thần nguyên khí đó tự động bị hút tới, bình thường không cần tu luyện thì vẫn có nguyên khí thấm vào.

Nói thông với sao trời!

Ngụy Tác hưng phấn tròn mắt, gã không còn bị hạn chế bởi thiên địa này nữa, tinh thần nguyên khí không chỉ bổ sung chân mà còn có thể dùng Thiên long quần tinh thôi thể thuật luyện thể!

“Phù!”

Nhưng gã hớn hở đến độ hít hơi lạnh vì tích tắc đó, Trường hà thao thiên quyền tăng tiến uy năng, đạt tới tiên giai!

“Ban này...”

Gã hiểu ra ngay, thủy nguyên còn mạnh hơn gột rửa thể nội... Trong giai đoạn chân tiên biến hóa sau cùng, nhục thân và pháp thân hút lượng thủy hệ tinh thần nguyên khí kinh nhân lại, như dòng thác vào xô tới, khiến uy năng bản mệnh pháp bảo này đề thăng.

Chân tiên chi thể, như tiên giới phúc địa, tự hình thành cường bảo!

Trường hà thao thiên quyền biến đổi, với nhục thân của gã thì uy năng đối địch là phụ, gột rửa mới là chính, có đủ nguồn lực thì tốc độ tu luyện càng kinh nhân.

“Chát!”

Mắt Ngụy Tác ánh lên hưng phấn, toàn lực trải thần thức, như lãnh điện vạch ngang tầng xanh.

“Ba nghìn hai trăm dặm!”

Gã nhận ra thần thức bao trùm được ba nghìn hai trăm dặm!

1202. Chương 1200: Ngang Với Chân Tiên Tam Trọng

“Vù!” “Vù!” ...

Ngụy Tác phi độn trong man hoang vô tận.

Gã thi triển phổ thông linh quang độn pháp, linh quang lóe lên là đi được chục dặm, cương phong dấy lên thành thực chất.

“Chả trách điển tịch ghi lại rằng chân tiên hút mây hút gió, không thể hình dung bằng hai chữ thần huyền, vượt khỏi khái niệm tu sĩ.”

Thoải mái lướt đi, Ngụy Tác sáng khoái từ trong ra ngoài, như thể tinh lực vô cùng, mỗi tia chân nguyên tựa hồ có sức mạnh bạo phát. Trong lúc lướt đi, vẫn hà tụ lại, tinh thần nguyên khí tự động chảy vào thể nội, dù không dùng Địa Mẫu chân kinh, không luyện hóa đơn được bổ sung chân nguyên, Ngụy Tác cũng thấy có thể phi độn mãi mãi.

Ngụy Tác cũng thấy đồng tình với Trạm Đài Linh Lan.

Trạm Đài Linh Lan tuy không nghịch thiên đến mức chưa đột phá chân tiên đã dẫn phát thiên kiếp như gã nhưng dù gì cũng là chân tiên, chân nguyên đã tiên hóa, không cần tu luyện thì thần thông vẫn tăng tiến, đã vượt khỏi khái niệm tu sĩ.

Chân tiên ở thời kỳ nào cũng hiếm có, Trạm Đài Linh Lan trải nhiều tế ngộ, mới tu đến chân tiên thì lọt vào tay gã.

Bất quá cũng khó trách, cùng một thời đại, nhân vật nghịch thiên đều bước qua các nhân vật nghịch thiên khác mà tiến bước. Có trách chỉ trách Trạm Đài Linh Lan, lần đầu tiên thấy Ngụy Tác đã định sát nhân đoạt bảo.

“Oành!” “Oành!”

Lướt đi một lúc, Ngụy Tác nhận ra ý thức và nhục thân, chân nguyên đã hợp lại, ý thức đã quen với thay đổi, điều khiển chân nguyên và sức mạnh xong, gã lại phát hai pháp thân ra.

Hiện tại pháp thân của gã không khác gì trước, chỉ là sao một pháp thân có bạch sắc nguyệt luân, trong đó có vô số thiên hà lưu động, pháp thân còn lại có một bảo thụ lạ lùng. Nhưng cả hai đều phát ra chân tiên khí tức kinh nhân, không thể gọi là thần huyền pháp thân mà là chân tiên pháp thân.

Theo điển tịch, đột phá đến chân tiên thì pháp thân sẽ biến hóa theo tâm, có thể ngưng thành pháp thân, có thể hòa tan pháp thân thành chân tiên nguyên khí, dung hòa vào nhục thân và chân nguyên, khí huyết.

Tương đương với thân thể và pháp thân thành một thể, mình thành pháp thân.

Theo điển tịch, bình thường khi hấp thụ triệt để hòa làm một với nhục thân thì tưới nhuần càng kinh nhân. Hiện tại Ngụy Tác động tâm niệm, hai chân tiên pháp thân quả thật có thể tan ra, như thần thức hòa hợp với nhục thân.

“À?”

Đồng thời, Ngụy Tác khước nhận ra hai chân tiên pháp thân như thoát thể, tự do ngao du thiên địa.

“Phân thân! Là phân thân!”

Ngụy Tác cả kinh, mắt càng ánh lên kinh hãi.

Tu sĩ đạt tới Phân niệm cảnh trở lên thì có thể phân ra thần niệm, vừa kích phát thuật pháp, vừa khống chế pháp bảo.

Vì thế được gọi là Phân niệm cảnh, tu sĩ cấp thấp hơn gặp phải coi như một đầu với hai, không thể chống nổi.

Phân niệm chỉ là một người cùng làm hai việc, hai tay làm hai việc khác nhau.

Phân thân thì khác, hoàn toàn tách ra thần niệm có ý thức chủ quan.

Bản tôn diệt, phân thân vẫn tồn tại, thậm chí có thể đoạt xá.

Khắc hẳn với thần quang pháp thân của Vương Vô Nhất và thần niệm phân thân của Kiếm vương lão tổ, vì phân thân đó chỉ là một phần thần thông, một phần ý thức.

“Thủy hoàng phê nhật quyết hóa ra là phân thân công pháp!”

Ngụy Tác thập phần cả kinh, trước kia trò chuyện với Linh Lung Thiên đã biết không phải mọi công pháp đều hóa ra được phân thân, chỉ những môn có điểm chung với thượng cổ Thân ngoại hóa thân mới có thể, mà ít nhất cần tu vi Chân tiên tam trọng.

“Có được không?”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, cố nén dự hoặc, thử dồn một đoạn thần thức vào pháp thân có Trường hà thao thiên quyền.

“Chát!”

Tích tắc đó, mắt pháp thân ánh lên đầy trí tuệ.

“Hừ...” Ngụy Tác tròn mắt, không dám tin.

Đó là cảm giác huyền diệu khôn tả, như một người biến thành hai, có hai bộ óc cùng suy nghĩ, nhưng trong một bộ óc của gã lại có hai cảm giác, cảm giác rõ cảm tri của pháp thân đối với thiên địa khác xa cảm tri của bản thân gã.

Một người tách làm hai, nhưng không phải hai người khác nhau.

Cảm tri đó không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

“Thần thức của ta đã đạt tới mức phân thân, thêm chút nữa sẽ khiến pháp thân trở nên độc lập, chẳng phải sẽ ba đánh một hử.”

Ngẩng ra rồi như có hai bọ ốc suy nghĩ, gã hiểu ra, Thủy hoàng phệ nhật quyết đích xác là phân thân công pháp, Chân tiên nhất trọng được như vậy vì thần thức của gã thậm chí còn hơn Chân tiên tam trọng đại năng, thêm chút nữa là khiến một pháp thân có ý thức.

“Thử dung hòa hai pháp thân xem thể nào?”

Chân tiên cảnh là lĩnh vực Ngụy Tác chưa từng chạm tới, hiện tại gã vừa đột phá, như một đứa trẻ gặp được món đồ chơi mới nên muốn thử.

“Chát!” Hư không rung lên, hai chân tiên pháp thân hóa thành vô số lưu quang, tụ vào thể nội.

“Ta %#! #... %#!”

Ngụy Tác cơ hồ ngất xỉu, kích động khôn tả.

Tích tắc đó, gã có cảm giác như lần đầu tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, qua mắt thiên long mà thấy thiên địa nguyên khí.

Không chỉ sức mạnh tăng hơn, nguyên khí tươi nhuận nhục thân nhiều hơn mà gã chợt thấy thiên địa càng an tĩnh hơn bình thường mấy lần.

Như cảm tri đặc biệt của chân tiên pháp thân đối với thiên địa nguyên khí tụ vào cảm tri của gã!

“Oa ha ha! Ha ha ha!”

Hưng phấn đoạn Ngụy Tác cười vang, lúc này có ai nghe thấy tất sờn cả gai chân.

Gã tĩnh tâm cảm tri, nguyên khí vốn mơ hồ trở nên cực kỳ rõ.

Nhất là thủy linh nguyên khí trong tinh thần nguyên khí đều sinh động dị thường, như mưa phùn rơi xuống.

Ban đầu chỉ là hơi ướt, giờ đã thấy rõ cả hình và màu sắc, cảm tri rõ hơn bao nhiêu lần?

“Chát!”

Kim hoàng sắc thần văn lóe lên theo ánh mắt gã, lan ra một phần ba trên hư không thì tan biến.

Gã không dừng mà liên tục ngưng luyện.

Chỉ mười mấy lần, Ngụy Tác sáng rực kim quang trước mặt, kim hoàng sắc thần văn được ngưng luyện hoàn chỉnh.

“Oa ha ha! Ha ha!”

Thiên địa đầy tiếng cười nham nhở như khi gã còn là tiểu tán tu tại Linh Nhạc thành thấy mấy viên linh thạch.

Hiện tại bọn Trưởng Tôn Cảnh đã giao hết thần văn cho gã, gã có tới mấy chục thần văn, nhưng những dải đơn giản có được từ trước thiên kiếp thì gã đã khắc xong, kim hoàng sắc thần văn này là “Kim quang thánh kiếm” thần văn của Vương Vô Nhất, thập phần phức tạp, Ngụy Tác cứu Hoàng Đạo Quân tại Tây Hải thành xong thì bắt tay vào tham ngộ, nhưng đến giờ chỉ thành công ngưng được một phần ba, ít nhất cần vài ngày tĩnh tu nữa.

Chưa đầy một tuần trà, gã đã ngưng luyện thành công.

“Tốc độ này là gì?”

Ngụy Tác cười ha hả. Độ... Độ... Độ... Độ... Núi rừng ngoài xa vang lên hồi âm.

Ngọc phù xuất hiện trong tay gã.

An tĩnh một chốc, gã lại ngưng luyện thần văn.

Chỉ một, hai tuần trà là trước mặt gã lại xuất hiện hoàng sắc thần văn.

“Oa ha ha! Ha ha!” Tiếng cười nham nhở lại chấn động thiên địa.

Gã không nén được, rõ ràng quá, sáng khoái quá.

Tuy gã thử thần văn đơn giản nhất của Trưởng Tôn Tiểu Như nhưng trong thời gian ngắn như thế mà ngưng luyện được thì khắc hết số thần văn đang có vào thể nội cũng không mất nhiều thời gian.

“Xem ra lĩnh ngộ Liệt khuyết tàn nguyệt đại đạo pháp vực cũng không lâu.” Đột nhiên, Ngụy Tác run lên, hưng phấn đến nổi da gà.

Đi cùng Lý Tả Ý, gã có không ít cảm ngộ về nguyên khí pháp tắc của Liệt khuyết tàn nguyệt, một bức tranh coi như có trước mấy nét, giờ chân tiên pháp thân đạt đến mức phân thần, dung hòa vào thể nội, cảm tri dễ thăng, sẽ không cần nhiều thời gian nữa.

“...” Kích động đoạn Ngụy Tác trợn tròn trắng, cho rằng thật ra cũng hơi mất mặt.

Vì Tiên căn ngũ mật song pháp thân, tiên linh căn, Thủy hoàng phệ nhật quyết, nhục thân vô song nên cảm tri của gã không kém gì Chân tiên tam trọng.

Thần huyền ngũ trọng trung kỳ tu sĩ ít nhất cũng lĩnh ngộ được bốn, năm môn đại đạo pháp vực nhưng gã đạt tới tương đương với Chân tiên tam trọng mà chỉ lĩnh ngộ được Thái cổ hung hỏa đại đạo pháp vực, nói ra thật mất mặt.

1203. Chương 1201: Lao Ra Khỏi Thiên Địa

Vừa đột phá, Chân tiên cảnh đối với Ngụy Tác như món đồ chơi mới của trẻ con.

Thử ngưng luyện thần văn giản đơn của Trưởng Tôn Tiểu Như xong, Ngụy Tác không vội cảm ngộ Liệt khuyết tàn nguyệt đại đạo pháp vực mà hiển hóa chân tiên pháp thân.

Hai chân tiên pháp thân trên đỉnh đầu, ra ra vào vào như qua lại cửa thành.

“Hắc hắc.”

Cảm tri này đích xác thập phần kỳ diệu, theo lý thì chân tiên pháp thân cũng là thứ gã luyện thành, ở trong thể nội, nhưng ngưng thành chân tiên pháp thân rồi thì gã thấy cảm tri hơi kém hơn, để chân tiên pháp thân triệt để tan ra thì như có hai con mắt nhìn thiên địa nguyên khí.

Điều khiển chân tiên pháp thân ra vào, Ngụy Tác chột nhìn lên hư không.

“Nếu cứ phi độ lên thì thế nào?”

Ngụy Tác chột có ý định lên chín tầng trời xem thế nào.

Xưa nay gã chưa từng có ý nghĩ đấy.

Với tu vi trước kia, dù bay lên cũng không được bao nhiêu, nhưng giờ khống chế chân tiên pháp thân thì ý niệm đó lại dấy lên.

Lúc Thiên khung vẫn còn, mỗi tu sĩ đều muốn bay lên cao xem Thiên khung có điểm kết thúc hay không, bên trên là gì, chỉ là tu vi không thể nào.

Ngao du thái hư, triệt để rời khỏi thiên địa, vào tinh không bên ngoài để xem sao trời và thiên địa khác là những thứ các đại năng muốn làm.

Cũng như leo lên một ngọn núi khó tưởng tượng nổi xong thì lại muốn lên ngọn cao hơn.

Tích tắc đó, ý nghĩ này âm ỉ trong óc gã.

“Lên xem đã.”

Ngụy Tác hào hứng, không cả nghĩ mà lao lên thình không.

“Vù!” “Vù!” ...

Ngụy Tác thi triển linh quang độn pháp, thoáng sau đã rời khỏi mây trời.

Không biết bay lên bao lâu, chỉ thấy thân thể tựa hồ càng lúc càng trầm trọng, sức mạnh kinh nhân kéo xuống nhưng gã vẫn lao lên, đột nhiên, khí tức trở nên cực kỳ âm lạnh, từng lưỡi dao trong suốt đổ tới.

“Kim đơn tu sĩ đến đây tất không đủ.”

Ngụy Tác biết là Cửu thiên cương phong, uy năng e sánh với đạo giai pháp bảo.

Bất quá đối với Ngụy Tác thì không là gì, gã thị diễn hóa Thái cổ hung hỏa, hỏa vực cháy lên quanh mình, chặn hết cửu thiên cương phong rồi lao lên.

Lên thêm hơn nghìn trượng, Ngụy Tác đột nhiên cảm giác thấy không khí đều là quang mang chói lòa.

Uy năng đặc biệt đang hình thành.

Là cửu thiên lôi cương!

“Mạnh thật! Phổ thông thần huyền đại năng chỉ đến được đây thôi.”

Ngụy Tác vào trong quang mang chói lòa, có cảm giác sức mạnh lan tràn khắp đất trời, như một pháp vực từ bốn phương tám hướng ép tới.

Tích tắc đó, nhục thân gã cũng có cảm giác đau vào tận xương tủy.

Bất quá Ngụy Tác không dừng lại.

Lôi cương cực nhỏ này có thể xé tan thần huyền tu sĩ nhưng đối với Ngụy Tác thì như một đàn kiến cắn, không hề hấn gì.

Thiên địa nguyên khí hỗn loạn cực độ, lôi cương từ bốn phương tám hướng xô lại nhưng tạo cảm giác khác hẳn, nếu dừng ở đây sẽ qua lôi cương diễn hóa mà sáng tạo ra được lôi cương thuật pháp.

Điều đó càng khiến gã muốn lên thêm xem thế nào.

Liên tục lao lên không biết bao nhiêu trượng, Ngụy Tác đột nhiên thấy trước mắt tối đi, cơ hồ từ một cái chợ náo nhiệt vào bầu trời đêm cực kỳ yên tĩnh, hơi nóng khiến khí gã bốc hơi lan khắp toàn thân.

“Được! Tinh thần chân hỏa và vực ngoại thiên hỏa!”

Ngụy Tác nuốt ừng ực, bên dưới như có sương mờ bao lấy thiên địa. Trong màn sương là sấm sét và nguyên khí va nhau.

Bên dưới là lôi cương nhỏ xíu đang diễn hóa, nhưng ngoài xa còn lôi cương ngưng thành từng gốc thiểm điện cự thụ, bên dưới nữa có chỗ còn ngưng thành ngư hình, thú hình, thậm chí hình đạo tôn.

Sao trên đầu đều như cái chậu khảm vào trời đêm, có những ngôi sao bao bọc trong quang sáng rực rỡ, vô số tiểu tinh quay quanh, trông như có thể hái được ngay, có điều thật ra cách rất xa.

Bề ngoài tầng lôi cương có ngọn lửa màu đỏ, vàng, lam bốc lên.

Gã hiểu tinh thần chân hỏa và vực ngoại thiên hỏa đều được cửu thiên địa lôi cương tăng và cương phong tăng ngăn lại. Không thì thiên địa bên dưới đã biến thành biển lửa.

“Tại đây tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật xem sao.”

Tuy tinh thần chân hỏa và vực ngoại thiên hỏa không làm gì được gã nhưng gã dừng lại, uốn thành long hình, tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật. Gã nhận ra ở đây trừ chân hỏa ngưng thành thực chất thì tinh thần nguyên khí cùng nồng đậm như mưa.

“Lần tới tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật cần bỏ chút công sức lên đây.” Mấy tích tắc sau, Ngụy Tác lại thấy hưng phấn.

Tuy tinh thần nguyên khí không được như cao thủ cửu Phong Ngô Thương dẫn động nhưng hơn ở dưới không biết bao nhiêu lần.

Được kích thích, gã càng lên thêm.

“Lợi hại, nếu không đột phá chân tiên, dù Thần huyền ngũ trọng diên phong cũng chỉ đến được đây.”

Lên thêm mấy nghìn trượng, Ngụy Tác nhận ra không gian biến thành như thần thiết, vô số tinh thần nguyên khí không khác nào pháp khí xung kích lên, nhục thân gã còn chống nổi nhưng chân nguyên cùng uy năng thuật pháp bị kéo tan.

Hỗn kim sắc tàn phiến sau thiên kiếp thì được bọn Hoàng Đạo Quân thu lại, giờ giao cho gã, tể xuất ra thì áp lực đại giảm nhưng gã muốn thử xem tu vi và nhục thân đến mức nào nên không lấy ra, mà nghiêng rằng chống đỡ.

“Gần rồi, cứ chống đỡ thì khác nào lão thọ tinh bị treo cổ, tự thiêu đốt thọ nguyên để chơi.”

Nghiến răng thêm gần nghìn trượng, Ngụy Tác thấy phía trên thoáng có đường giới hạn, tựa hồ sắp thoát khỏi trời buộc, nhưng không rõ là bao nhiêu trượng, thần thức chỉ còn đủ vươn đi mấy trăm trượng, tinh thần chân hỏa và các loại tinh thần xạ tuyến khiến khí huyết gã nhanh chóng suy bại, dừng lại là như đùa với tính mạng.

Nhấn nhó chìm xuống nghìn trượng, Ngụy Tác mới thấy nhục thân chịu nổi, xem ra chỉ ở độ cao này tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật là phù hợp.

Thử Thiên long quần tinh tôi thể thuật, cảm giác đích xác tinh thần nguyên khí càng nồng, hiệu quả càng cao thì gã vung tay, lấy hỗn kim sắc tàn phiến ra thử xem mình lên được đến mức nào.

“Vù!”

Có hỗn kim sắc tàn phiến ở trên, cách tuyệt một phần áp lực của tinh thần nguyên khí, Ngụy Tác quả nhiên áp lực giảm hẳn, lướt đến dưới phân giới tự nhiên.

Thể nội khí huyết như bốc cháy, dừng thêm mỗi giây đều thương tổn không nhẹ, nhưng gã hiểu kỳ xem ra khỏi biên giới phía trên sẽ thế nào nên nghiêng rằng vận hết toàn thân nguyên khí lao lên.

Như chục thùng một quả cầu da.

Ngụy Tác cảm giác đại lực phía dưới tan đi, thân thể nặng đến khó tưởng tượng chợt nhẹ bằng. “A...” Tích tắc đó, gã sợ đến nhột nhột mặt mày.

Mọi trời buộc tiêu tan, gã không bị khống chế, lướt lên hư không vô biên.

Thiên địa nguyên khí quen thuộc không còn, chỉ còn tinh thần nguyên khí tạp loạn.

Gã đã vượt khỏi giới hạn của bản thân thiên địa, nhưng với thần thông vốn có thì không thể khống chế được mình. Bay vào thái hư tinh không tắt mất mạng.

“Phù!” Tích tắc đó, Ngụy Tác phun ra nguyên khí, mượn lực cản chìm xuống.

“Hừ...”

Ngụy Tác toát mồ hôi chìm xuống.

Cảm giác hoàn toàn không thể khống chế đó khiến gã cực kỳ khó chịu.

“Ta đã thoát khỏi chướng ngại thiên địa?” Nhưng mấy tích tắc sau, gã lại tròn mắt, kinh hãi xen lẫn không dám tin.

“Là thật!” Gã vỗ lên trán.

Tuy chưa so được với viễn cổ đại năng ngao du thái hư nhưng gã biết ở thời đại này mà thoát khỏi thiên địa đã là việc cực kỳ bất phàm, là bước đầu tiên để thông thiên.

“Vù!”

Ngụy Tác ở trên tầng không cực cao lao đi, tâm tình kích động chưa lắng lại, đột nhiên có tiếng nổ kỳ dị cùng dải sáng chói lòa lao tới. “Ầm”, va vào lôi cương tầng rồi uy năng bùng lên thành trụ sét.

“Hả, cái gì kia?”

Ngụy Tác hiểu ra ngay, đang có vãn thạch rơi xuống, gã thấy ngoài xa có quang hoa lạ lùng sáng lên.

1204. Chương 1202: Bắt Đầu Nghĩ Ra Pháp Của Bản Thân

Trong uy năng do vãn thạch rơi xuống dẫn động, quang hoa bắt động vũng vàng, chỉ hơi lấp lóe.

Ngụy Tác run lên, phát động Động Hư bộ pháp, nhanh hơn cả vãn thạch rơi xuống, chỉ cách tắc là cách quang hoa không đầy mấy dặm.

“Kia là... ?”

Ngụy Tác kinh ngạc, vì thấy quang hoa là một tấm ngân sắc ngọc phù!

Bình thường ở hoang nguyên thấy ngân sắc ngọc phù lơ lửng đã đành, còn đây là đỉnh cửu thiên lôi cương tầng, sắp sửa thoát khỏi rồi.

Ngân sắc ngọc phù lơ lửng ở đây quả thật lạ lùng.

Thân ảnh loáng lên, Ngụy Tác đến sát ngân sắc ngọc phù.

Chân tiên khí tức hùng hậu cuốn tới.

“Nhất Trần Tử đột phá chân tiên, muốn lên cửu thiên, đến đây thì dừng lại, trong mấy ngày cảm ngộ thiên hỏa lôi cương biến hóa, sáng tạo ra một đạo thuật pháp, để cho đạo hữu nào lên sau ấn chứng.”

Thoáng nhìn là gã đọc được chữ trên ngân sắc ngọc phù.

“...”

Ngụy Tác tắt tiếng, ngân sắc ngọc phù cũng là một đột phá chân tiên như gã để lại.

“Ta lợi hại hơn, lên được cao hơn.” Nhất thời, Ngụy Tác đắc ý.

Nhìn lên ngân sắc ngọc phù, gã lại thấy mất mặt, cười hắc hắc mà mặt mũi nóng bừng.

Xích sắc thần quang thoát ẩn thoát hiện quanh phiến ngân sắc ngọc, đại năng để lại đã dùng pháp vực uy năng cố định ngọc phù định ở đây, biến lôi cương khí tức thành uy năng bổ sung khiến pháp vực bất diệt, so ra Ngụy Tác kém xa.

So ra, gã mới lĩnh ngộ được Thái cổ hung hỏa pháp vực, chỉ biết trông vào nhục thân thì không khác nào một kẻ nhà quê, đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

“Xem ra cần cố gắng, lĩnh ngộ thêm nguyên khí pháp tắc, thêm pháp vực lợi hại.”

Ngụy Tác gào lên, tuy trước mắt chỉ có con đường nhục thân thành thánh mà Thanh Vũ đại đế chỉ dẫn thì mới chống nổi thiên kiếp về sau, nhưng với tu vi và cảm tri này mà không lĩnh ngộ thêm pháp vực uy năng thì quá phí của trời.

Huyền diệu khi vận dụng nguyên khí, diễn hóa uy năng, đích xác là vô thượng lợi khí mà nhục thân không làm nổi.

“Cảm ngộ thiên hỏa lôi cương biến hóa, không hiểu sẽ sáng tạo ra thuật pháp gì.”

Ngụy Tác phá pháp vực uy năng quanh ngân sắc ngọc phù rồi cầm lấy. Nhất Trần Tử đột phá chân tiên xong thì cũng nóng lòng mà lao lên tận đây, để lại ngọc phù cũng vì đắc ý, gã cho rằng môn thuật pháp này không giản đơn.

“Trong các loại thiên địa nguyên khí, uy năng mạnh nhất là lôi, hỏa, tại hạ quan sát lôi hỏa giao tiếp, tương khắc tương sinh, thấy vãn thạch thiên hỏa rơi xuống, nhờ cơ duyên xảo hợp ngộ ra môn thuật pháp này...”

“Lại là một môn thuật pháp như thế!”

Ngụy Tác chợt thấy hơi mất mặt, cùng là chân tiên mà cảm ngộ nguyên khí pháp vực của gã quá tệ, cần phải cố gắng. Qua khí tức ngân sắc ngọc phù thì phải ba, bốn vạn năm rồi, tức là Nhất Trần Tử là tu sĩ từ thời kỳ đó, giữ cho ngọc phù đến giờ, thuật pháp ghi trong đó là Nghiệp hỏa lôi cương kiếm, cũng kết hợp thiên hỏa và lôi cương, đồng thời chứa thiên hỏa và lôi cương chi uy.

Đặc biệt nhất, môn thuật pháp này chủ yếu không dựa vào chân nguyên diễn hóa uy năng, mà hút thiên hỏa hòa lôi cương.

Thi triển đạo thuật pháp này sẽ liên tục hút thiên hỏa và lôi cương, hình thành một thanh lôi hỏa thần kiếm, hút được càng nhiều, uy năng càng mạnh!

Chỉ cần chân nguyên đầy đủ, có thể liên tục hút thiên hỏa và lôi cương thì uy năng lôi hỏa thần kiếm càng mạnh, không bao giờ dứt!

Đạo thuật pháp này khá kinh nhân, bình thường mà ở dưới đất hay thình không thì chỉ hút được lượng thiên hỏa và lôi cương hữu hạn, nhưng ở cửu thiên lôi cương tầng, nhất là trên đỉnh, lôi hỏa tương giao, thi triển đạo thuật pháp này thì uy lực chân khó tưởng tượng nổi.

Cũng như thần chi, lôi cương và thiên hỏa đều như pháp khí, có thể dễ dàng lấy ra được.

“Không phải càng hay sao?”

Nhất thời, Ngụy Tác lẩm bẩm. Đạo thuật pháp này mà như Nhất Trần Tử nói thì có khác gì thần tiên, đánh ai thì đánh, đừng nói Chân tiên nhất lưỡng trọng mà dù tu vi Chân tiên tam trọng ở đây cũng không địch nổi.

“...”

Vừa từ cửu thiên lôi cương tầng đi về phía Lạc cú hoang nguyên, Ngụy Tác vừa đọc thuật pháp trong ngọc phù, đọc được một nửa là tắt tiếng. Không thể giả được, vừa huyền ảo vừa có lý.

“Nhĩ muội yêu...”

Không đầy một tuần hương sau, Ngụy Tác lĩnh ngộ xong thiên thuật pháp này, điều động chân nguyên thi pháp, chất một tiếng, hư không chấn động, nguyên khí dao động kinh nhân dấy lên, tay gã có vô số lôi cương và thiên hỏa tụ lại với tốc độ kinh nhân, trong vòng mấy trăm trượng như bị rút thành chân không, một thanh hỏa hồng trường kiếm do thiên hỏa hòa lôi cương tôi luyện hình thành, dài hơn trượng. Gã tiếp tục thi pháp, như chân nguyên quán lấy lôi hỏa, càng lúc càng nhiều lôi hỏa tụ lên hồng trường kiếm, cây kiếm càng lúc càng dài, uy năng càng lúc càng đáng sợ, thân kiếm bùng nổ đóa đóa hỏa hồng sắc đạo liên, kim hoàng sắc lôi mang như kiếm khí bắn ra, quang mang chói lòa.

Nhất Trần Tử đích xác không quá lời về môn thuật pháp này, có thể dẫn tụ cửu thiên lôi hỏa, tu sĩ thi triển thuật pháp này tại cửu thiên lôi cương tầng thì cũng như thần tiên trên trời, uy năng đối địch khôn tả, bình thường mà gã lấy được thuật pháp cổ này, không hiểu sẽ cao hứng cỡ nào nhưng giờ so sánh với Nhất Trần Tử thì gã không vui nổi.

“Người ta ở đây lĩnh ngộ được một môn cường pháp, cảm tri của ta giờ còn hơn Chân tiên tam trọng thì phải tham ngộ ra gì đó mới được.” Vốn lúc lao lên, thấy lôi quang ảo hóa thành các loại hình dạng, hiển hiện thiên địa chi uy thì gã đã có cảm ngộ, được Nhất Trần Tử kích thích thì ý nghĩ tự cảm ngộ một môn thuật pháp càng không áp chế nổi.

“Lôi hỏa giao dung... Nguyên khí pháp tắc là lôi cương và thiên hỏa tương khắc tương sinh, Nhất Trần Tử vốn hiểu rất sâu về lôi hệ thuật pháp và hỏa hệ thuật pháp... Lôi hỏa... Lôi hỏa... Đúng! Nếu là Động Thiên thần hỏa có thêm lôi cương thần uy thì chẳng hơn sao!”

Từ cổ tu sĩ đại năng cảm ngộ thiên địa nguyên khí, lĩnh ngộ quyết pháp, đều nhờ vào tích lũy rồi đột nhiên đốn ngộ, óc gã chớ sáng lên, mắt cũng sáng theo.

Lôi cương và chân hỏa là thứ có lực sát thương cực mạnh với thần niệm, ý thức, nhất lôi cương, có thể xuyên vào bất cứ đâu.

Động Thiên thần hỏa chỉ dấy lên chân hỏa, nếu có thêm lôi cương, lực sát thương với thần thức không chỉ gấp đôi!

“Lưỡng đạo hợp nhất...”

Thay đổi thuật pháp, nhất là thêm vào nguyên khí pháp tắc trái ngược cực kỳ khó, nhưng hiện tại Ngụy Tác có cảm giác đã tích tụ đủ.

“Vù!”

Thủy linh nguyên khí từ thể nội chảy ra, hình thành một quả cầu trong veo, bay về phía Lạc cúc hoang nguyên, Ngụy Tác xếp bằng trên cửu thiên lôi cương tầng, nhắm mắt tham ngộ.

“Oành!”

“Chát!”

Ngụy nhắm mắt bất động, nhưng quanh mình không ngừng gợn sóng vô hình, dấy lên thiên hỏa cuồng bạo. Không biết bao lâu sau, đột nhiên cùng với sóng vô hình, lôi cương quanh gã thay đổi, hình thành từng tia sét.

Sét giáng ra, thiên hỏa cũng cháy lên.

Sau cùng cả hai cùng tan biến, nhưng xuất hiện khí tức càng đáng sợ, hồng kim lưỡng sắc giao nhau, như lôi hỏa thần kiếm!

“Chát!”

Ngụy Tác đột nhiên mở bừng mắt, quanh mình không hề biến hóa, nhưng tích tắc đó hư không ngoài xa ánh lên kim hồng lưỡng sắc thần quang.

“Thành! Sau rốt cũng không tệ lắm! Oa ha ha ha!”

Ngụy Tác ngẩn người, đoạn nhảy lên, cười vang, chống nạnh không theo phong phạm cao thủ tí nào.

Đông Như Lai để lại Động hư thần hỏa và Nhất Trần Tử để lại Nghiệp hỏa lôi cương kiếm, cảm ngộ đối với hư không, chân hỏa và lôi hỏa tương khắc tương sinh của cả hai được Ngụy Tác hoàn mỹ kết hợp lại, tạo thành pháp của riêng gã!

Hiện tại Như Lai thần mang và Động Thiên thần hỏa không chỉ dung hợp chân hỏa, còn có thêm lôi cương uy năng kinh nhân!

“Như Lai thần mang vẫn là Như Lai thần mang, Động Thiên thần hỏa không thể là thần hỏa mà là Động thiên lôi hỏa... Bất quá gọi là lôi hỏa có phần tục khí, gọi là gì nhỉ?” Nhất thời, Ngụy Tác hờn hờ tìm tên.

Tuy cũng như đứng trên vai Đông Như Lai và Nhất Trần Tử mà tiến thêm bước này nhưng sáng tạo ra thuật pháp riêng là cảnh giới khác hẳn, cũng như thoát khỏi giới hạn thiên địa.

1205. Chương 1203: Muốn Thử Hay Không

“Con bà nó chứ, kém nhiều quá.”

Trên cửu thiên lôi cương tầng, Ngụy Tác lắc đầu.

Từ thuật pháp Đông Như Lai và Nhất Trần Tử cảm ngộ ra, Ngụy Tác nảy ra ý nghĩ dùng Hư không cổ kinh và thuật pháp khác để tạo ra thuật pháp mới.

Chỉ cần Hư không chỉ đạo dung hợp được với Động Hư bộ pháp hoặc Duy ngã tâm kiếm, Liệt khuyết tàn nguyệt thì thần thông đề thăng không biết bao nhiêu.

Nhưng gã thử xong thì nhận ra cảnh giới quá thấp.

Cảnh giới cũng như mới biết đi, còn mức cần thiết là vừa chạy vừa nhảy, muốn thể cần cảm ngộ tất cả thuật pháp pháp vực đang có đã.

“Hắc hắc.”

Ngụy Tác hiện tại nét mặt rất phong phú, lắc đầu rồi cười nhả nhử đắc ý. Gã biết ngày có thể cảm ngộ mọi nguyên khí pháp tắc đã có, phát huy pháp vực uy năng mạnh nhất không còn xa.

“Thử Hư không thiên tiệm của Hư Không đạo nhân xem có điều khiển được không.”

Lại thử Như Lai thần mang mới và Động Thiên thần hỏa mới mà chưa kịp đặt tên đoạn gã cảm ngộ kỹ thuật pháp mạnh nhất lấy được của Trạm Đài Linh Lan.

“Chát!”

Thoáng sau, thần thức gã như bị kéo đến cực hạn, cơ hồ tan ra.

Đồng thời, chân nguyên từ thể nội rải lên hư không.

“Vù!”

Thiên địa trước mặt đột nhiên xuất hiện khe nứt trong suốt, bao nhiêu lôi cương, thiên hỏa chảy vào như vỡ đê.

“Nhĩ muội yêu!”

Ngụy Tác kêu vang.

“Hư không thiên tiệm” phải tu vi Chân tiên lương trọng trở nên mới có thể thi triển mà gã cũng thi triển thành công.

Nhưng thể nội chân nguyên của gã hụt mất gần nửa, ban này thần thức đạt tới cực hạn, cơ hồ bị đạo thuật pháp này nuốt chửng.

Với chân nguyên và thần thức hiện nay chỉ vừa đủ thi triển môn thuật pháp này.

Xem ra Hư Không đạo nhân còn “khiêm hư”, phổ thông Chân tiên lương trọng không xong, chỉ ít Chân tiên tam trọng mới đủ.

“Tiếc không mang theo Dương chi diệu, tu luyện ở đây càng tiện.”

Gã dừng lại trên cửu thiên lôi cương tầng, toàn lực tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật, đã hạ quyết tâm khi rồi sẽ lên đây mở động phủ, không chỉ gã tu luyện, cảm ngộ lôi cương và tinh thần nguyên khí thuận lợi mà Dương chi diệu và thanh loan cũng vậy.

“Không rõ nhục thân hiện tại của ta thể nào rồi?”

Liên tục tu luyện gần một ngày đêm, biết độn tốc của mình thì sắp đến chỗ hẹn với bọn Linh Lung Thiên, gã dừng lại trên cửu thiên lôi cương tầng mà thi triển Động Hư bộ pháp và Yên không hàng ma xử của Hắc Bồ Đề thiên mẫu, thẳng tiến Lạc cục hoang nguyên.

Đột phá chân tiên, khí huyết và chân nguyên tại thể nội như được thần dược tưới nhuần, nhục thân gã thay đổi nhiều, lần này lại liên tục tu luyện, mỗi hơi thở của gã như hít vào hương thơm, như hút linh khí của đỉnh cấp linh dược, thể nội chỗ nào cũng trơn láng, thân thể dị thường thuần tịnh, cơ hồ tỏa sáng tiên quang.

Ngụy Tác đã thử, quả nhiên, không thi triển thuật pháp ẩn giấu khí tức thì tiên quang và hà quang tỏa ra hình thành một vầng trắng trong vắt, bên trong là bảo thụ lắc lư, đúng là tiên nhân khí tượng.

“À?”

Lướt đi một chốc, cách chỗ hẹn Linh Lung Thiên, bọn Cơ Nhã không đầy vạn dặm thì gã ngẩn ra kinh ngạc.

Thiên địa nguyên khí lưu động hết về phía đó.

Rõ ràng có tu sĩ đột phá tu vi, hút thiên địa nguyên khí, hình thành dòng chảy như thế, lực hút này không chỉ kim đơn mà là đột phá đến thần huyền.

“Là họ, là Lý Tả Ý?”

Ngụy Tác hiện tại đột phá chân tiên, mỗi bước năm, sáu trăm dặm, thần thức vươn được ba nghìn mấy trăm dặm, chỉ nhắc chân là thần thức đã tới chỗ lam sắc thần thiết đại thuyền, còn người đột phá thần huyền là thổ huynh đệ Lý Tả Ý.

“Ầm!”

Ngụy Tác như vì sao rơi, chỉ vài nhấp nhô đã cách thần thiết đại thuyền có bọn Linh Lung Thiên không đầy ba trăm dặm.

“Ngụy Tác, mau lên! Y sắp mộc hóa nhục thân!”

Cơ hồ gã vừa tới, bọn Cơ Nhã, Hàn Vi Vi cuống quýt kêu lên.

“...!” Ngụy Tác thấy tất thấy trên thần thiết đại thuyền đều kinh hoảng thất thố thì biết thổ huỳnh đệ đột nhiên đột phá, chưa ai kịp chuẩn bị.

Lý Tả Ý cuống lên, thấy Ngụy Tác đáp xuống, y tỏ ra không biết xử trí thế nào, tay tóm lấy nhau vặn vẹo kêu to, “Thổ huỳnh đệ, sao lại thế được, linh khí này rõ ràng rất dễ chịu, sao lại không ổn nhỉ...”

“Sao bây giờ?” Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt.

Thổ huỳnh đệ khi đột phá thần huyền cho là kim đơn phá bách chi khí rất hữu dụng nên cố hút, nhưng không biết rằng sẽ bị mộc hóa. Người khác cố không hút còn y lại cố hút.

“Chân tiên huyết và chân nguyên của mỡ không biết có tác dụng không!” Bồ trí Tào hóa ngọc trì cần gom đủ nguyên liệu, thôi đành liều vậy, Ngụy Tác vùng tay cắt nhẹ lên cổ tay, chân nguyên làm tan tinh huyết đẩy vào thể nội Lý Tả Ý.

“Hữu dụng!”

Mắt gã sáng lên vì khí huyết và chân nguyên như thần có tác dụng, tinh khí trong thể nội Lý Tả Ý tan ra, khí tức nhục thân mộc hóa bị áp chế.

Không rõ vì gằng trải qua nhục thân mộc hóa, bản thân chứa được lực Tào hóa ngọc trì hay nhờ chân tiên tinh huyết cùng chân nguyên mà chỉ mười mấy tích tắc sau, ai nấy thở phào, Lý Tả Ý đã ngừng nhục thân mộc hóa, phát ra thần huyền dị tượng đặc hữu, nhục thân bắt đầu huyền hóa.

“Thổ huỳnh đệ, đa tạ, ta không sao! Tu vi tựa hồ đề thăng không ít a!” Lý Tả Ý thập phần hưng phấn, kéo tay gã.

“Cung hỉ Ngụy đạo hữu thành tựu chân tiên.” Nguyên Âm lão tổ và bọn Trưởng Tôn Cảnh nhẹ người, lên tiếng chúc mừng, ai cũng nhận ra gã đã đạt chân tiên, nhất cử nhất động, cả quang hoa ánh xạ lên người cũng khác, chứa đầy tiên linh khí tức.

“Dừng tay! Diệp Tử Mị! Người bị độ hóa thì kệ người, sao lại còn độ hóa ta! Dừng tay, đồ ngu xuẩn!”

Trạm Đài Linh Lan kêu lên yếu ớt từ trong khoang thuyền.

“Ha ha!” Ngụy Tác quét thần thức, hiểu ra thì cười vang.

Hóa ra Diệp Tử Mị đã bị Phổ độ thần quang độ hóa, lại đang thi triển Phổ độ thần quang độ hóa Trạm Đài Linh Lan.

“Đã đạt chân tiên cơ đây, ghê gớm nhỉ.” Hàn Vi Vi cực kỳ hiếu kỳ về Chân tiên cảnh nên liếc gã mấy lần nhưng vẫn tỏ vẻ ơ hờ như lúc cùng gã ở Linh Nhạc thành.

“Hắc hắc, muốn cùng chân tiên song tu, thử mùi vị chân tiên không?” Ngụy Tác nháy mắt với Hàn Vi Vi, truyền âm.

“Lưu manh đáng chết!” Hàn Vi Vi đỏ mặt.

“Gian thương! ...” Linh Lung Thiên trước mắt tối sầm, hận không thể đá bay đồ vô sỉ đó.

“Thổ huỳnh đệ, sao rồi!”

Ngụy Tác và tất cả giật nảy mình vì Lý Tả Ý đột nhiên dấy lên nguyên khí dao động.

“A?” Lý Tả Ý dừng lại, nguyên khí dao động thu về, cười ngược: “Thổ huỳnh đệ, tại hạ thấy vàng trắng xám như có thay đổi, muốn thử xem, ở đây có tiện không?”

“Ánh trắng xám? Thay đổi?” Ngụy Tác ngẩn ra rồi tròn mắt, gật đầu, “Được, được, cứ nhắm hự không mà phát là được.”

“Được, ta thử xem sao.” Lý Tả Ý gật đầu.

“Oành!” Nguyên khí dao động kinh nhân dấy lên trên hư không. Hôi hắc sắc loan nguyệt cả trượng lóe sáng, tiếng rung chuyển ầm ầm khiến lam sắc thần thiết đại thuyền lắc lư.

“Hả...”

Ngụy Tác nhăn nhó.

Hôi hắc sắc loan nguyệt không khác gì Liệt khuyết tàn nguyệt bình thường nhưng gã nhìn rõ trong đó ẩn chứa đại đạo pháp văn, chấn động chi lực khó tưởng tượng nổi!

Uy năng thật sự của Liệt khuyết tàn nguyệt trong tích tắc đó chấn động không biết bao nhiêu lần hư không, phá hoại nguyên khí quy tắc từ thuật pháp cùng pháp bảo của đối phương.

Lý Tả Ý diễn hóa được Liệt khuyết tàn nguyệt đại đạo pháp vực!

Tuy Ngụy Tác sắp diễn hóa ra, thêm Lý Tả Ý diễn hóa thì càng không tốn thời gian nhưng dù gì gã cũng đạt Chân tiên tam trọng mà lại mất mặt thêm lần nữa, đi sau tỏ huynh đệ về thuật pháp.

1206. Chương 1204: Phù Đồ

Bị tỏ huynh đệ đi trước, Ngụy Tác hổ thẹn mà cố gắng cảm ngộ Liệt khuyết tàn nguyệt đại đạo pháp vực.

Thuật pháp thông thường chỉ thuần túy là đấu uy năng nhưng sâu xa nhất của Liệt khuyết tàn nguyệt là chấn động, trực tiếp hủy hoại pháp trận, phá hoại uy năng hạch tâm của đối phương.

Cũng như một người mặc bất hoại chiến giáp, trực tiếp hủy diệt nhục thân ở trong thì chiến giáp dày nữa cũng vô dụng.

“Nhanh thế hả?”

Thấy Lý Tả Ý thi triển đại đạo pháp vực, cảm tri được bản nguyên nguyên khí pháp tắc của Liệt khuyết tàn nguyệt, Ngụy Tác không tốn bao nhiêu thời gian, thần thiết đại thuyền đi chưa được bốn nghìn dặm, cách chỗ Diệp Tử Mị và Trạm Đài Linh Lan gần một nghìn dặm thì gã đã cảm ngộ xong khiến bọn Vu thần nữ cả kinh.

Liệt khuyết tàn nguyệt đại đạo pháp vực uy năng cực kỳ kinh nhân, bọn Vu thần nữ và Nguyên Âm lão tổ toàn lực cảm ngộ, nhưng đến giờ vẫn chưa được, tốc độ không thể so được với Ngụy Tác.

“Nhục thân của ta có lẽ uy năng thuật pháp Chân tiên lưỡng trọng cũng chống nổi, Chân tiên tam trọng e là không.”

Diễn hóa Liệt khuyết tàn nguyệt đại đạo pháp vực, Ngụy Tác sau rốt cũng biết nhục thân của mình cỡ nào.

Trước đó thuật pháp nào cũng không chạm được đến nhục thân gã, còn Liệt khuyết tàn nguyệt đại đạo pháp vực uy năng hơn hẳn Đăng tiên pháp vực, tương đương với toàn lực của Chân tiên lưỡng trọng. Nhục thân gã miễn cưỡng chịu nổi, hơn nữa thì không.

“Ở đâu?”

Đã đến Lạc cực hoang nguyên theo địa đồ trước khi Thiên khung tan vỡ, là một bình nguyên bảy, tám nghìn dặm. Bọn Ngụy Tác thoáng nhìn là thấy chỗ mà Diệp Tử Mị và Trạm Đài Linh Lan nói: một khu rừng hoang chừng hơn mười dặm.

Khu rừng không có linh quang hay hơi sương bao phủ, cây cối thưa thớt, từ trên nhìn xuống thấy hết ngay, nhưng cả Ngụy Tác cũng không cảm tri thấy trong đó có gì lạ, không vì Diệp Tử Mị đã bị hoàn toàn độ hóa, thậm chí đang dốc sức độ hóa Trạm Đài Linh Lan, thì gã đã nghi ngờ cả hai nói dối.

Theo lời Diệp Tử Mị, Nghịch Hỏa minh tìm ở đây suốt mấy chục năm mà công cốc, rồi có một tu sĩ phát hiện khu rừng này vẫn như mấy chục năm trước thì mới biết là có điểm cổ quái. Nhưng cây cối ở đây đều là thật, dưới lòng đất cũng không có gì dị thường, rồi có tu sĩ vô tình nhận ra cây cối đó có hấp nạp chân nguyên, thử dồn chân nguyên vào thì hiện ra cổ truyền tống pháp trận.

Cả bọn Thiên Cửu thần quân cũng không biết cổ truyền tổng pháp trận từ đâu hiện ra.

Thủ đoạn này cả lực bào lão đầu và Linh Lung Thiên cũng không nghe tới, khẳng định là độc môn thủ đoạn của Hoang tộc hoặc đại năng nào đó.

...

Không đầy một tuần trà sau, linh quang của truyền tổng pháp trận lóe lên, bọn Ngự Tác hiện ra trong cổ truyền tổng pháp trận trông như tế đài hình vuông.

Cổ truyền tổng pháp trận điêu khắc bằng một khối mặc lục sắc tinh thạch, bốn góc là bốn bạch sắc lăng hình tinh trụ, quang hoa ngưng thành quang phù huyền ảo nhỏ xíu, như có đom đóm bay lập lờ.

Khẽ nhìn, bọn Ngự Tác đều cả kinh.

Tuy đã nghe Diệp Tử Mị và Trạm Đài Linh Lan nói trong đó cực rộng nhưng cảnh tượng vẫn khiến bọn gã cảm thấy kinh nhân hơn nhiều.

Tích tắc đó chỉ có một chữ “Lớn” xuất hiện trong óc.

Phía trước là bình nguyên đầy thanh sắc loạn thạch, cuối bình nguyên là dãy núi cao năm, sáu nghìn trượng.

Năm, sáu nghìn trượng không phải ghê gớm lắm trong man hoang hoang nguyên nhưng quang trọng là mục lực của Ngự Tác cũng không thấy điểm cuối.

Độn quang của cả toán so với ngọn núi thật quá bé nhỏ.

Cao cỡ đó, lại dài như thế thật sự tạo thành cảm giác không thật.

“Lẽ nào là không gian đặc biệt?” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi nhìn nhau, nói.

Tu vi và cảm tri như họ cũng nhận ra thiên địa nguyên khí ở đây khác với man hoang hoang nguyên bên ngoài.

Đối với người tạo ra không vực, họ đều e dè. Vì Sa tịnh không gian nên họ luôn bám theo Ngự Tác thì thì nhờ may chia cách hơn hai trăm năm, có ai chịu nổi.

“Cương nha muội, Nguyên Âm tiền bối, các vị thấy sao?” Thần sắc Ngự Tác thập phần cổ quái.

Thiên địa nguyên khí ở đó, dù là lôi cương, thiên hỏa hay tinh thần nguyên khí đều hơn hẳn ngoài man hoang hoang nguyên. Tuy thấy trên ngọn núi có không ít hào quang, nhận ra có nguyên khí dao động, nhưng gã khẳng định không phải do cấm chế vì bất kỳ cấm chế và uy năng nào cũng không thể rải nguyên khí đều ra trong khu vực rộng cỡ đó.

“Không phải không vực đặc biệt mà như một lục địa, được đại cấm đưa lên cao.” Nguyên Âm lão tổ và Vu thần nữ nhìn Ngự Tác cười khổ, “Thế nào?”

“Phù đồ, là Phù đồ của Hoang tộc!” Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, mắt lóe kim quang nói.

“Phù đồ là gì?” Lực bào lão đầu và Hàn Vi Vi hỏi ngay.

“Là động phủ của Hoang tộc, đúng như Nguyên Âm lão tổ và Vu thần nữ vừa nói, dùng đại cấm đưa lục địa lên hư không cực cao. Trên nữa mà cửu thiên cương phong tầng.” Linh Lung Thiên nhăn nhó giải thích: “Từ thời đại của ta, Hoang tộc lập ra ba Phù đồ, đều dùng sao trời tiêu hoặc đại lục bay lên không trung từ khi thiên địa tan vỡ.”

“Trực tiếp dùng sao trời kiến lập động phủ?” Ngự Tác như thấy trước mắt tối sầm, Hoang tộc quả đáng sợ. “Tức đây là một trong những sào huyệt của Hoang tộc?” Hàn Vi Vi hít hơi lạnh.

“Hoang tộc vốn ở Hắc Vu đại lục, Hắc Vu đại lục quanh năm không thấy dương quang, có Hoang tộc đại năng vì tu luyện và luyện chế mọi thứ mà khi kiến lập động phủ thì ở nơi rất cao. Hoang tộc thủy tổ tổng cộng lập ra ba Phù đồ.” Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, từ từ nói, “Phù đồ đích xác là sào huyệt của chúng, không chỉ là động phủ có nhiều đại cấm mà tương đương với một pháp khí, thành trì lơ lửng, có thể không chế di động.”

“Có thể không chế di động, không phải tương đương với dùng cả thành trì ép người?” Ngụy Tác trợn tròn trắng, mắng thầm nhĩ muội yêu. Đang giao chiến mà đột nhiên vô số đại cấm giáng xuống thì có khác gì gặp thiên kiếp.

“Không sai, Phù đồ này từng bị bọn đá đánh tan một nơi trước khi Hoang tộc và bọn ta đấu nhau tại Bắc Mang đại chiến. Chúng có di động một Phù đồ đến gần Bắc Mang nhưng bị cấm chế đánh tan. Bọn ta qua Hoang tộc đại năng bị bắt mà biết chúng có ba Phù đồ, phát hiện cái nào là phá cái đấy. Chỉ có cái này bọn ta không biết.” Linh Lung Thiên bảo.

“...” Ngụy Tác tắt tiếng, chợt thấy miệng khô rang, nuốt nước bọt.

Ý của Linh Lung Thiên đã rõ. Vân Linh đại lục và Thiên Huyền đại lục khi xưa là căn cứ địa sau cùng của Linh tộc và tu sĩ đại năng nhưng Phù đồ ở đây còn Linh tộc lại không thấy.

Cũng may năm xưa Linh tộc lợi dụng Bắc Mang, bức Hoang tộc hiện thân, xảy ra siêu cấp đại chiến, không thì để Hoang tộc có thêm thời gian, Linh tộc e không địch nổi.

“Mãi rồi cũng đến sào huyệt Hoang tộc?” Lục bào lão đầu hiểu ra kêu lên, “A! Đáng sợ quá, đừng vào, chạy mau!”

“Chạy cái đầu người.” Ngụy Tác gạt đầu, cùng Linh Lung Thiên dẫn đầu lướt về phía dãy núi.

Nếu Hoang tộc đại năng có đủ nguyên khí thì đã xuất thế, rõ ràng trong Phù đồ từng xảy ra đại chiến, khó biết ai thắng ai bại, cùng lắm là còn Hoang tộc đại năng vẫn sống. Không ai vào tắt người đó vĩnh viễn không xuất thế. Quan trọng nhất là bọn Thiên Cửu thần quân không biết là nơi thế nào mà cứ lao vào tìm vào vật, nhất là Thần Lan vương đã được Hoang tộc truyền thừa, có khi Hoang tộc đại năng để lại truyền thừa còn sống thì một ý nghĩ là đủ biến y thành con rối, khi đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

1207. Chương 1205: Chiến Thần Mục Nát

Theo Linh Lung Thiên, Hoang tộc Phù đồ đều dùng sao trời và đại lục vỡ, ít nhất cũng bằng một phần mười mấy Vân Linh đại lục và Thiên Huyền đại lục, lớn đến khó tưởng tượng nổi, Tiểu thiên giới không thể so được.

Lúc bọn Ngụy Tác quyết tâm ít nhất cũng ngăn được bọn Thiên Cửu thần quân, tiến tới dãy núi thì ở góc khác Lạc cú hoang nguyên tụ tập trừ bọn Thiên Cửu thần quân còn một toán tu sĩ khác.

Toán tu sĩ phần lớn xếp bằng, được khí cuộn cuộn trên đầu, dựa vào linh đơn hồi phục chân nguyên đã tiêu hao.

Tổng thể có hơn bốn mươi người, ba mươi mấy trong đó là Kim đơn tu sĩ mặc lam sắc pháp bào, năm người dẫn đầu đều là thần huyền tu sĩ.

Tu vi tối cao là một bạch bào tu sĩ ăn vận kiểu văn sĩ, Ngụy Tác có mặt tất cả kinh vì da y lấp lánh lam sắc phù văn, giống hệt đại năng từng bị Tứ tí hoang tộc đại năng đoạt xá.

Bạch bào đại năng này lạnh lùng nhìn tới.

Phía trước là dãy bậc thang bằng thâm lam sắc ngọc thạch.

Dãy bậc thang lớn kinh nhân, mỗi bậc đều cao như người thường, dài bốn, năm chục trượng, phía trên mười mấy bậc đều là sương trắng, không nhìn được rõ.

Có cảm giác dãy bậc thang không để cho người đi mà cho thiên thần khổng lồ lên trời.

Không lâu sau, đột nhiên bạch sắc vụ khí sáng lên, lục sắc thần quang hiển hiện, nháy mắt là trước mặt bạch bào đại năng xuất hiện một thần huyền đại năng trẻ tuổi mặc thúy lục sắc pháp y, trông chỉ hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi.

“Sư tôn, ngọn núi này khó tưởng tượng nổi, còn đi hơn mười dặm mà bậc thang vẫn dẫn lên, chỉ có bạch sắc linh quang thụ lấp lánh như tấm gương ở đó, lại như khung cửa, nhưng đệ tử không dám thử ” Thần huyền đại năng trẻ tuổi hành lễ.

“Được, chư vị trưởng lão điều tức xong, chúng ta cùng lên.” Bạch bào đại năng nhú mày nói.

Thần huyền đại năng trẻ tuổi gật đầu, định lùi sang thì đột nhiên bạch bào đại năng biến sắc ngoài nhìn.

“Sao hả?”

Bốn thần huyền đại năng sau lưng cả kinh, ngoài nhìn, cách nghìn trượng là màn sương tía, ngay khi cả bốn ngoài lại thì tiếng xé không khí vang lên.

“Cổ quái thể hả?” Một lão đạo mặc áo màu ngà mắt lóe hàn quang vung tay, tế xuất thanh sắc như ý, phát ra vô số thanh sắc thần văn, hình thành một quang tráo bao lấy tất cả.

Như thể có thứ gì đó bay tới nhưng lại trống rỗng, không phải tu sĩ hoặc pháp khí, cũng không phải yêu thú.

Các bạch bào đại năng khác đều sầm mặt, mắt ánh lên.

Chỉ hai tích tắc, toán tu sĩ thấy trong màn sương tím đỏ sáng lên, sát ý kinh thiên cuốn tới.

“Ai!”

Bạch bào đại năng sầm mặt vung tay, lam sắc thần quang lóe lên.

“Giết...!”

Từ tử hồng sắc vụ khí đột nhiên vọt ra giọng nói cực kỳ băng lãnh, như thần thiết mài vào nhau.

Cùng lúc lam sắc quang hoa vỡ nát từ tử hồng sắc nùng vụ tan ra, nhân ảnh loáng lên.

“Cái gì đấy?!”

Các bạch bào đại năng kinh hãi.

Nhân ảnh là cổ chiến thần mặc áo giáp rách nát, phát ra thần quang âm đạm và Hoang cổ khí tức cực kỳ thương tang, trông như tượng chiến thần vùi dưới đất không biết bao lâu, giờ mới hiện thế.

Không có khí huyết khí tức, nhưng dù là chiến giáp, trường mâu cổ binh hay thân thể y đều ánh lên thần văn, theo lý thì là thần niệm hóa thân kiểu Kiếm vương lão tổ nhưng không hề có ý chí, tâm niệm, mà chỉ có sát ý lạnh lùng.

Khác hẳn thần niệm hóa thân và thần huyền pháp thân.

Qua khí tức của cổ chiến thần thì không phải thần huyền khí tức, mà là chân tiên khí tức. Giống như hung binh tự sống lại chứ không phải tu sĩ hóa ra.

“Giết...!”

Cổ chiến thần hiện ra, toán tu sĩ cả kinh, chưa kịp hiểu là gì thì giọng nói băng lãnh vang lên từ miệng cổ chiến thần, đồng thời trường mâu vung lên. “Vù!” Hai lam bào Kim đơn tu sĩ gần nhất không kịp kêu lên đã thành tro.

Mấy thần huyền đại năng đều tỏ ra kinh hãi, cùng thi pháp tấn công.

Bạch bào đại năng há miệng, bảy tia lam sắc thần quang tượng tỏa rộng, bao lấy mấy trăm trượng quanh cổ chiến thần.

Lão đạo vung tay, pháp vực như lá buồm màu lục dấy lên. Thần huyền đại năng sau lưng bạch bào đại năng tế xuất lam sắc châu tử cổ nắm tay, huyền băng quang hoa hiện lên sau lưng cổ chiến thần.

Ba thần huyền đại năng kia phát ra kim hoàng sắc pháp vực, hắc sắc thần quang quang trụ, và mấy trăm ngàn sắc ti quang.

Sáu thần huyền đại năng xuất thủ, bạch bào đại năng và lão đạo mặc áo màu ngà là Thần huyền ngũ trọng đại năng, uy thế phi phạm, hư không như bị đông cứng.

“Giết...!”

Nhưng cổ chiến thần như thể không bị ảnh hưởng, vẫn lạnh lùng cất tiếng, trường mâu vung lên.

Hư không rung lên như miếng vải rách, uy năng của các thần huyền đại năng bị quét sạch.

Bạch bào đại năng biến sắc, năm ngón tay bay ra, hóa thành huyết hồng sắc thần quang chém vào cổ chiến thần.

Cổ chiến thần lạnh lùng, cổ mâu rung lên, huyết hồng sắc thần quang tan hết.

Chỉ loáng lên là cổ chiến thần vượt gần trăm dặm, không kém gì Động Hư bộ pháp, vào trong thanh sắc quang tráo.

“Ầm ầm!”

Các thần huyền đại năng và Kim đơn tu sĩ đều không kém cỏi, vô số cường uy bạo phát, cổ chiến thần bị đánh bay đi.

Sắc mặt toán tu sĩ cùng nhợt nhạt.

Ngần ấy thần huyền đại năng và Kim đơn tu sĩ phát uy năng, hơn hẳn cổ chiến thần, hất đối phương văng đi nhưng hoang quang quanh cổ chiến thần cuốn ra thì như tinh thần xạ tuyến xuyên qua tất cả.

Năm Kim đơn tu sĩ mặc lam sắc pháp y cuồng quét tể xuất pháp bảo phòng ngự hoặc kích phát thuật pháp phòng ngự nhưng vô dụng, chạm vào hoàng quang là cả năm già đi nhanh chóng, biến thành tro.

Không chỉ nhục thân năm Kim đơn tu sĩ như thế mà pháp y, pháp bảo rơi xuống cũng đều rã nát, khí tức cổ xưa như trải qua nghìn năm.

“Thứ quỷ quái gì nhỉ!”

Nhìn rõ cảnh tượng và cổ chiến thần, toán tu sĩ gần như hô lên thành tiếng.

Cổ chiến thần dừng lại trên không, không hề bị thương, còn ánh lên hoàng sắc quang mang đáng sợ.

“Oành!”

Cổ chiến thần trực tiếp xuất hiện trong thanh sắc quang tráo, lại bị hất đi.

Cũng như lần trước, bốn Kim đơn đại tu sĩ chạm vào hoàng quang đều hóa thành tro, kim đơn cũng không còn, pháp y và pháp khí đều mục nát.

“Minh chủ! Sao đây!” Thấy thế, mấy thần huyền đại năng đều toát mồ hôi cầu cứu bạch bào đại năng.

Mấy thần huyền đại năng đã nhận ra dải sáng vàng là nguyên khí cực kỳ cổ quái, tạo cảm giác như pháp vực uy năng và nguyên khí kết hợp lại, họ không chống nổi, bị cổ chiến thần áp sát tất không xong.

“Lui vào trong đi! Vào bạch sắc linh quang rồi tính!”

Nghĩ đến cảnh đường rút đi bị quái vật không rõ ở đâu mọc ra chặn, bạch bào đại năng xanh lét mặt mày, nghiêng răng quát to, năm ngón tay bay ra hóa thành năm tia lam sắc thần quang, như năm ngọn roi quần lấy cổ chiến thần.

Năm ngón tay bay ra, chỗ gãy lại mọc như cũ.

Đồng thời, bạch bào đại năng lao nhanh lên dãy bậc thang.

Hơn mười dặm với bọn bạch bào đại năng chỉ là thoáng qua, y và toán tu sĩ sau lưng vừa thấy bạch sắc linh quang thời thì hoàng sắc quang hoa đã hiện lên trước mắt.

Y nghiêng răng, lao vào bạch sắc linh quang quang tráo.

1208. Chương 1206: Linh Khí Chi Địa

“Lẽ nào trừ chúng ta thì có người khác vào rồi, đấu với bọn Thiên Cửu thần quân?”

Bạch bào đại năng và toán tu sĩ nghiên rằng lao vào bạch sắc linh quang không rõ lành dữ thể nào thì bọn Ngụy Tác đã đi qua dãy núi mệnh mông, nhứ mây dừng ở chỗ nhân hình yêu thú quý dị giết tu sĩ Nghịch Hỏa minh.

Tuy nhân hình yêu thú quý dị đã ăn sạch thi thể tu sĩ Nghịch Hỏa minh nhưng pháp y, dấu máu và mùi tanh trong không khí thì dù Thần hải cảnh tu sĩ cũng nhận ra nơi này vừa có giết chóc, nói gì đến bọn Ngụy Tác.

“Xem ra không phải đối thủ tầm thường, tu sĩ Nghịch Hỏa minh ở đây đều Kim đơn cảnh trở lên.” Bắc Minh thần quân vừa độ hóa Trạm Đài Linh Lan không còn sức kêu gào, vừa cung kính đáp.

“Để xem ai động thủ trong đó, thuận tiện xem là ở đâu.”

Ngụy Tác quét thần thức mấy lần, xác định quanh đó không còn tu sĩ thì không lãng phí thời gian, tế xuất Thiên hải thần lan kính của Hoàng Đạo Quân.

“Cái gì đây?”

Cảnh tượng trong Thiên hải thần lan kính khiến bọn Ngụy Tác cả kinh.

Không phải Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương Yến Bắc Quy mà là lục sắc nhân hình yêu thú lướt đi trong phế khư rộng kinh nhân, trông không khác nào lục sắc linh quang, không hề có nguyên khí dao động.

“Yêu thú gì nhỉ? Tu sĩ ở đây bị yêu thú diệt sạch?” Lục bào lão đầu kêu lên đầu tiên.

“Hình như là Phệ linh thú?” Ngụy Tác nhứ mây, thập phần hồ nghi, nhân hình yêu thú tuy khác Phệ linh thú nhưng lục quang trên mình nó và nét âm hiểm xảo trá thì khiến gã liên tưởng.

“Tám, chín phần là Phệ linh thú gần đạt hóa hình.” Linh Lung Thiên cười lạnh nhìn lục sắc nhân hình yêu thú, “Thời đại của ta có ngàn ấy đại năng mà không thấy Phệ linh thú cỡ này, không ngờ giờ lại thấy.”

“Hóa hình Phệ linh thú?” Ngụy Tác và bọn Hàn Vi Vi tròn mắt.

“Thiên khung tan vỡ cũng là tế ngộ kinh thiên đối với cao giai yêu th, Chả trách có nhiều thần huyền cấp yêu thú xuất hiện.” Vu thần nữ và bọn Cơ Nhã nhìn nhau hiểu ra.

Cơ hồ đại bộ phận cao giai yêu thú đều ăn nhục thân và khí huyết tu sĩ để hấp thu linh khí, đề thăng tu vi, tu sĩ chính là linh dược đối với yêu thú, Phệ linh thú thì có thể ăn cả kim đơn, linh thạch để tu luyện. Lúc Thiên khung chưa phá, yêu thú này không thể vào trong, thiếu “lương thực”, nhưng Thiên khung tan vỡ rồi thì trong hơn hai trăm năm, chúng ăn không biết bao nhiêu tu sĩ, không biết bao nhiêu linh thạch, thậm chí linh thạch khoáng mạch bị yêu thú hủy hoại, sở thành thử thực lực của chúng đề thăng nhanh hơn bao giờ hết.

“Yêu thú sắp đạt mức hóa hình này thực lực thế nào? Linh trí ra sao?” Ngụy Tác hỏi Linh Lung Thiên. Gã không quan tâm Phệ linh thú sắp hóa hình này đến từ đâu mà có thể đối phó được không.

“Theo lời đại năng thời của ta, thực lực hóa hình yêu thú tương đương với chân tiên, yêu thú này chưa thật sự hóa hình, tối đa cũng chỉ Thần huyền ngũ trọng điên phong.” Linh Lung Thiên hiểu ý nên giải thích: “Yêu thú này có linh trí không khác gì tu sĩ, nhưng vẫn coi tu sĩ là con mồi, bản tính hung tàn hiếu sát không đổi, còn khó đối phó hơn các tu sĩ cùng cấp.”

“Phù đồ rộng quá, không nhìn rõ, vào trong rồi tính.”

Ngụy Tác nuốt nước bọt gật đầu, thu Thiên hải thần lan kính, cả toán đi về phía ràn rạt âm phong. Thần huyền ngũ trọng điên phong với Ngụy Tác đương nhiên không có gì uy hiếp, chỉ là phế khư mệnh mông, không có gì để tham chiếu thì khó biết yêu thú đó ở đâu, đành đi vào sâu đã.

Hắc sắc âm phong tuy mãnh liệt vô cùng nhưng thần thức gã quét vào không trở ngại gì, cảm tri của gã thậm chí nhận ra âm phong cấm chế tựa hồ là hút cương phong từ cửu thiên cương phong tầng xuống bố trí. Nên cả toán không dừng, gã phát động Vô thủy kiếm kinh, kiếm khí chấn tan toàn bộ âm phong ép tới, dễ dàng đi qua.

“Chỗ này quá rộng.” Đi qua hắc sắc âm phong, Hàn Vi Vi tròn mắt.

Phía trước là phế khư bằng phẳng mênh mông, tạo cảm giác như các tòa đại thành tập trung lại, rồi bị hủy diệt. Đông nam tây bắc đều thế, vô cùng vô tận, cả chỗ Phệ linh thú gần đạt hóa hình kia cũng không rõ ở đâu trong phế khư này.

“Như một thiên địa khác, thủ đoạn của Hoang tộc đại năng thật khó tưởng tượng nổi.” Trưởng Tôn Cảnh hòa Nguyên Âm lão tổ kinh thần. Họ buộc phải tin rằng Phù đồ được luyện thành từ sao trời.

“Linh Lung Thiên, Phù đồ luyện thành từ sao trời, trong này có tinh hạch không?” Thủy Linh Nhi đột nhiên khẽ hỏi Linh Lung Thiên.

“Người định dùng tinh hạch luyện chế pháp bảo?” Linh Lung Thiên nhìn Thủy Linh Nhi lắc đầu, “Tuy có nhưng tinh hạch đã bị lấy đi hoặc bị lợi dụng để bố trí cấm chế, không thể còn nổi.”

“Ngụy đạo hữu, ở kia có khí tức của tu sĩ đi qua.”

Lệ Nhược Hải thả ra một con hỏa hồng yêu thú, ngửi ngửi một chút rồi chỉ vào một phía.

“Lệ cung chủ, Hỏa vu linh miêu của ngài khả ái quá, cho tại hạ mượn chơi hai ngày nhé?” Ngụy Tác gật đầu, độn quang cuốn cả toán về phía Lệ Nhược Hải chỉ, Hàn Vi Vi thì như tìm ra đồ chơi mới, nhìn con mèo hỏi.

Miêu hình yêu thú này đích xác thập phần khả ái, bộ lông đỏ mượt bôn, mắt đen nhánh, linh khí vô cùng.

Nó nhe răng với Hàn Vi Vi, hiển nhiên bất mãn với việc nàng ta mượn chơi hai ngày.

“Khả ái thật.” Hàn Vi Vi thấy linh miêu thì không rời mắt được.

Linh miêu tắc càng sợ hãi, trốn vào tay áo Lệ Nhược Hải.

“Thật đấy, tỷ tỷ không phải người xấu, xem này, tỷ tỷ có bạn cho muội này.” Hàn Vi Vi vỗ nấp bảo nang, thả Hồn nguyên ngân oa ra.

“...” Kết quả linh miêu vừa thấy khí tức Hồn nguyên ngân oa thì kêu lên thê thảm, không dám thò ra nữa.

“Xem ra muội đúng là xấu, cố ý dọa nó.” Chúng nhân thấy Hàn Vi Vi âm ức thì bật cười. Hồn nguyên ngân oa khiến Ngụy Tác máy nhất động, thả Dương chi điều và thanh loan ra.

Dương chi điều và thanh loan là linh điều, năng lực cảm tri nguy hơn hẳn tu sĩ, ở chỗ hung hiểm thế này càng hữu dụng.

Thả Dương chi điều và thanh loan đoạn Ngụy Tác trải thần thức, không phát hiện có gì dị thường, cả toán lại đi tiếp, tuy ngạc nhiên nhưng rất dễ dàng.

Bất quá Phù đồ quả rộng đến khó tưởng tượng nổi, tạo cảm giác chỉ là chỗ Hoang tộc bình thường vẫn ở và đặt tu luyện tĩnh thất chứ không có gì đặc biệt nhưng lướt đi gần hai vạn dặm thì phía trước xuất hiện một ngọn núi.

Ngọn núi này y hệt ngọn núi bộn gã thấy lúc vào, có lẽ là một ngọn núi chạy vòng không biết bao nhiêu vạn dặm.

“Sao hả?”

Ngọn núi xuất hiện trong tầm mắt không lâu, bọn Vu thần nữ chợt thấy Ngụy Tác dừng lại như nhận ra gì đó.

“Nơi đó có khí tức không gian cấm chế, có thể là truyền tống pháp trận.”

Ngụy Tác gật đầu, đi trước dẫn đường.

Thêm ba, bốn trăm dặm nữa, ai nấy nhìn rõ trong loạn thạch phế khư cao cỡ mười mấy người có bốn bạch sắc bình đài, bên trên sáng rực bạch sắc linh quang như bốn viên tinh thạch.

“Có nổi với không gian đặc biệt nào không?” Nhìn rõ bốn dải bạch sắc linh quang, Hàn Vi Vi nhăn nhó.

“Chắc không phải, chỉ là truyền tống đến nơi khác trong Phù đồ.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn quanh dải sáng rồi nói.

Cả hai nhận ra bạch sắc linh quang tuy đặc biệt nhưng nguyên khí pháp tắc không khác gì truyền tông pháp trận, như thể là một truyền tông pháp trận được kích phát sẵn.

“Lệ cung chủ, Hỏa vu linh miêu có cảm tri được đâu là truyền tông pháp trận đến đâu không?” Ngụy Tác xác định là bốn truyền tông pháp trận thì hỏi Lệ Nhược Hải.

Lệ Nhược Hải vỗ nhẹ Hỏa vu linh miêu nhưng nó hít hà một lúc rồi cào cào mấy cái, lắc đầu. Nó chỉ xác định được bốn Thiên Cửu thần quân đã đến đây còn không biết vào truyền tông pháp trận nào.

“Đành vào từng người.” Ngụy Tác trầm ngâm rồi nhìn Linh Lung Thiên, “Cương nha muội, nên vào bên trước?”

“Đằng nào cũng không biết, chỉ dựa vào vận khí, cái nào chẳng vậy.” Linh Lung Thiên nhú mày.

“Vậy thì chọn trước một cái.” Ngụy đến gần dải sang trắng bên trái.

“Đi!” Không hề do dự, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên dẫn đầu, còn lại chỉ sau tích tắc đã tiến vào bạch sắc quang hoa được chọn.

“Chuyện này... ?”

Như dự liệu, Ngụy Tác đi vào dải sáng đúng là truyền tông pháp trận, hoa mắt lên rồi tất cả sáng rõ, được truyền tông đến nơi khác, chưa kịp nhìn rõ, thần thức mới quét ra thì run lên.

Nơi này có thiên địa nguyên khí và tinh thần nguyên khí không khác trước mấy, vẫn còn ở trên Phù đồ nhưng là chỗ khác, trừ tinh thần nguyên khí và thiên hỏa, lôi cương khí tức ra, Ngụy Tác nhận ra linh khí.

Nơi này cũng như Hải Tiên thành khi xưa, dày đặc linh khí!

1209. Chương 1207: Vết Sạch Tất Cả

Xuất hiện trước mắt Ngụy Tác là một ngọn núi.

Ngọn núi không cao, chỉ sáu, bảy trăm trượng nhưng xanh rờn, từ chân đến đỉnh là các loại cây cối, không một bóng người.

Quanh núi toàn là bình nguyên, các loại thực vật sinh trưởng um tùm.

“Ngụy Tác, đây...”

Vu thần nữ và bọn Cơ Nhã đều không dám tin, cũng như Ngụy Tác, nhận ra có thiên địa linh khí tồn tại.

“Là truyền tông pháp trận quý quái gì nhỉ? Vào rồi ra làm sao?”

Lục bào lão đầu kêu lên muốn khóc mà không có nước mắt.

Sau lưng bọn Ngụy Tác là rừng cây, chỉ có sương trắng bao quanh như tường vây.

Trong tầm mắt không còn bạch quang và truyền tông pháp trận.

“Phù!”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, ngưng thần tra xét. Lục bào lão đầu nói là truyền tông pháp trận quý dị, gã vốn không để tâm, tình hình hiện thời cho thấy là truyền tông pháp trận cự ly gần. Lại ở trong Phù đồ, dù không có truyền tông pháp trận đi ra thì với gã và Linh Lung Thiên, chỉ cần cứ đi thẳng, gặp cấm chế là phá thì sẽ ra được. Hiện tại quan trọng là nơi này đầy thiên địa linh khí, có phần hơi lạ.

“Lẽ nào trong này có linh khí linh mạch như Hải Tiên thành, bạch sắc vụ khí là để cấm cố linh khí?”

Thần thức trải ra, chạm vào ngọn núi và sương mờ ngoài xa, Ngụy Tác cả kinh.

Gã nhận ra đỉnh núi là dày linh khí nhất, từng tia như mưa xuân trút xuống, đến chỗ sương giăng thành tường thì không qua được. Có cảm giác như Hải Tiên thành nhưng hiển nhiên không có dấu tích tu sĩ nên không phải chốn tu luyện mà là linh viên chuyên môn dành cho cây cối sinh trưởng.

“Lẽ nào là linh dược viên của Hoang tộc? Linh khí chỉ để chăm bón các loại linh dược?”

Ý nghĩ vừa lóe lên, bọn Vu thần nữ, Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, Trương Tôn Tiểu Như đều kinh hô.

“Đại hoàng ngân long thảo!”

Ngụy Tác dồn chú ý từ thiên địa linh khí sang cây cối, tức thì mắt tròn xoe.

Cách gã chưa đầy trăm trượng, trong bụi cỏ có một nhánh màu bạc chỉ cao mấy tấc, lá trông như vảy nhưng trên đỉnh là cành trông như đầu rồng, nhìn từ xa tưởng là ngân sắc tiểu long.

Theo Hoang cổ bản thảo kinh lấy được từ hoa y thanh niên được Hoang tộc truyền thừa, Đại hoàng ngân long thảo có thể giải được hỏa độc của cao giai hỏa hệ yêu đơn, ngâm vào dược dịch này ba canh giờ trở lên thì hết độc, tu sĩ thậm chí có thể trực tiếp luyện hóa như linh đơn, nếu là Đại hoàng ngân long thảo hai trăm năm trở lên thì đủ ngâm cho chục viên bát cấp trung giai hỏa hệ yêu đơn!

Chục viên bát cấp trung giai hỏa hệ yêu đơn quả thật cực kỳ kinh nhân.

Không phải ai cũng đạt chân tiên cảnh giới như gã, còn là song chân tiên pháp thân, chục viên trăm viên cao giai yêu đơn cũng không là gì. Nên biết phổ thông lục cấp yêu đơn luyện chế thành linh đơn đã là đạo giai linh đơn rất hữu dụng với Kim đơn tu sĩ, còn luyện từ thất cấp trung giai yêu đơn trở lên thì là tiên giai linh đơn, rất hiếm công thức để luyện, tu đạo giới trước kia gần như không có.

Tuy các lão đầu luyện đơn đều ở lại Tây Hải thành nhưng Ngụy Tác đã đưa Hoang cổ bản thảo kinh cho bọn Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi, Hàn Vi Vi xem, họ theo ánh mắt gã thấy Đại hoàng ngân long thảo thì bắt đầu tìm xem, rồi liên tục kêu lên.

“Bích loa tiên quả!”

“Cửu tinh tiểu vụ thảo!”

“Huyết ngọc phục linh!”

“Hoang cổ ngọc trúc!”

“...”

“Không phải chứ?” Từ khi vào Phù đồ, lục bào lão đầu vốn luôn sợ hãi, chỉ mong đi ra, cũng ngần ngại không định chạy nữa.

“Lão công, làm sao bây giờ?” Thông minh như Thủy Linh Nhi cũng ngần ra, nói ra câu mà bình thường chỉ có hai người, được gã dẫn dụ thì mới nói.

Chỉ tích tắc sau, trong trăm trượng có mười mấy loại Hoang cổ linh dược hiếm có mà bình thường tìm khắp man hoang hoang nguyên cũng chưa chắc thấy!

Rõ ràng là linh viên khi xưa của Hoang tộc!

Khác với linh viên thông thường, Hoang tộc linh viên này trông toàn Hoang cổ thực chu mà bên ngoài không biết công dụng, đại năng vào đây trừ thấy cây cỏ đặc biệt ra thì cũng không biết công dụng, nhưng đối với bọn Ngụy Tác có Hoang cổ bản thảo kinh lại như đang vào trong rừng linh dược!

“Còn làm gì nữa, mau hái đi!” Ngụy Tác đang ngần ra cũng giật mình, chụp Đại hoàng ngân long thảo cho vào bạch ngọc đơn bình, thủy linh nguyên khí ngưng thành nước đầy bình.

Đây là địa bàn Hoang tộc sáu, bảy vạn năm trước, dù không còn Hoang tộc đại năng thì gã cũng không cần phải để lại cho hậu bối tu sĩ, đương nhiên dùng được thì để người cùng phe dùng đã. Lúc tại Thanh Thành khư cùng Lệ Nhược Hải, Kỳ Long Sơn và Thanh Bình có phát hiện một linh viên gần như còn nguyên nhưng rồi không gian tan vỡ, đến giờ gã vẫn tiếc nuối vì không lấy được bao nhiêu là linh dược. Hiện tại Hoang tộc có nơi như thế, gã đời nào bỏ qua, thu được bao nhiêu cứ thu. Ít nhất cũng được thoải mái.

“Các vị có cao giai hỏa hệ yêu đơn không?” Gom hết Đại hoàng ngân long thảo, Ngụy Tác hỏi bọn Trương Tôn Cảnh.

“Hữu!” Bọn Trưởng Tôn Cảnh cũng hiểu ra, mừng đến phát cuồng, cao giai yêu đơn tuy không hẳn có công thức luyện chế linh đơn, nhưng đại đa số đơn dịch có thể dùng luyện chế pháp khí, nhất là thất cấp yêu đơn trở lên thì tu sĩ lấy được là thu giữ. Họ không có ý gom nhưng vài mươi viên cao giai hỏa hệ yêu đơn thì có.

“Ngâm đi!” Ngụy Tác lấy đơn bình đựng Đại hoàng ngân long thảo đưa cho bọn Trưởng Tôn Cảnh, tuy Đại hoàng ngân long thảo không đặc biệt xuất chúng so với Hoàng cổ thực chu trong vòng trăm trượng quanh đó, nhưng lúc đó gã quá hưng phấn.

“A! Còn kinh nhân hơn cả long trung, đúng là không phí công! Tiểu tử, chúng ta gom hết rồi chạy.” Lục bào lão đầu triệt để điên cuồng.

Không chỉ quanh họ mà cả ngọn núi, và hoang nguyên gần nghìn dặm đều là Hoàng cổ linh dược có trong Hoàng cổ bản thảo kinh.

“Diệp đại ca, Tiểu Vi muội tử, không cần tìm, trực tiếp luyện hóa Hoàng cổ linh dược!”

Hoang tộc linh viên chỉ có vết nứt dưới đất, như bị chấn động kịch liệt nhưng không hề tổn hủy gì lớn, chỉ sau mười mấy tích tắc, Ngụy Tác đưa một mớ Hoàng cổ linh dược cho Diệp Tiêu Chính và Diệp Cố Vi. “Hàn Vi Vi, Linh nhi, luyện hóa linh dược đi.” Chốc sau gã lại bảo Hàn Vi Vi và bọn Cơ Nhã.

Vì số lượng Hoàng cổ linh dược ở đây quá kinh nhân!

Sáu, bảy phần Hoàng cổ linh dược tuy phẩm giai tuy không quá kinh nhân, đối với Thần huyền tam, tứ trọng tu sĩ thì không ghê gớm lắm nhưng với tu sĩ dưới thần huyền thì cực kỳ hữu dụng, số lượng lại quá nhiều, đồng thời rất dễ luyện hóa!

Ban đầu, Ngụy Tác có lẽ trong này có một ít linh dược có thể trực tiếp luyện hóa khiến những người tu vi tương đối thấp như Diệp Cố Vi tăng tiến nhưng rồi tìm kiếm thì như liên tục nhặt được đạo giai, tiên giai đơn dược, số lượng Hoàng cổ linh dược khiến gã rợn tóc gáy.

Không chỉ Diệp gia huynh muội, bọn Cơ Nhã cũng sẽ được đề thăng tu vi!

Linh viên này không biết Hoàng tộc tích lũy bao nhiêu năm, coi như kho từ năm xưa, không phải Hoàng tộc nào cũng được sử dụng linh dược ở đây, bây giờ lại thành toàn cho bọn Ngụy Tác!

Những gì trong này còn cả linh khí linh mạch!

Ngụy Tác tuy chưa xem kỹ nhưng lượng linh khí tựa hồ hơn hẳn của Hải Tiên thành ngày trước.

Ngụy Tác hiện tại không định bỏ qua linh mạch, để bọn Cơ Nhã đột phá tu vi ở đây, có thêm thiên địa linh khí để hút!

“Lưu manh đáng chết!”

Trong khi gã hưng phấn đến sồn gai ốc, vừa gom vừa bảo bọn Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi luyện hóa Hoàng cổ linh dược để sử dụng thì Hàn Vi Vi cuống lên.

“Sao hả?” Ngụy Tác nhất thời không hiểu.

“Tây tịnh lưu ly!” Cơ Nhã đỏ mặt truyền âm.

“À...” Ngụy Tác hiểu ra, Hàn Vi Vi tu luyện Tây tịnh lưu ly nên mỗi lần kim đơn đột phá thì sinh ra nhiều nguyên âm, cần song tu hóa giải.

“Cơ hội thể này tuyệt đối không được để lỡ, không thì có tội với trời.” Thủy Linh Nhi cười khanh khách.

“Xa ra.” Linh Lung Thiên nghiêng tăng, nhìn ngọn núi nói, muốn song tu thì ra đó.

“Được, xa chút là được!” Ngụy Tác đưa hai nhánh Hoàng cổ linh dược cho Hàn Vi Vi.

1210. Chương 1208: Tu Vi Là Quan Trọng Nhất

Không có gì khác thường, Ngụy Tác vừa đi vừa gom Hoàng cổ linh dược đến nhũn tay, bù lại lần tiếc nuốt ở Thanh Thành.

Siêu cấp bảo tàng trước mắt, mặc kệ bọn Thiên Cửu thần quân ở ngoài, cứ gom hết Hoang cổ thực chu đã.

“Dương Thanh, thanh loan, mấy nhánh Hoang cổ linh được này hữu dụng, mau luyện hóa.”

Mấy nhánh Hoang cổ linh được đưa cho Dương chi điều và thanh loan, Hoang tộc linh viên này trông nhiều loại hữu dụng với cả tu sĩ và Hoang tộc, Linh tộc mà Hoang cổ bản thảo kinh có ghi, không ít loại hữu dụng với cả Dương chi điều và thanh loan.

“Đa tạ lão đại!”

Không chỉ Dương chi điều, cả thanh loan cũng thành tâm thực ý cảm tạ.

Vốn thanh loan vì bị bức bách nên coi Ngụy Tác là chủ, thật ra không thích thú gì nhưng theo gã thì thu được lợi hơn nhiều tự tu luyện, đến giờ thì nó thật sự thần phục, tâm cam tình nguyện theo gã.

“Phu quân, muội sắp đột phá!”

Thủy Linh Nhi kêu lên. Bọn Hoàng Đạo Quân và Trưởng Tôn Cảnh bố trí pháp trận cách tuyệt nguyên khí bất lợi ở chân núi, bọn Thủy Linh Nhi đều ở trong đó trực tiếp luyện Hoang cổ linh được đề thăng tu vi, Thủy Linh Nhi là người đột phá đầu tiên.

Hiện tại Thủy Linh Nhi cũng hào hứng đến đỏ mặt, chỉ là chỉ gọi phu quân chứ không gọi lão công.

“Trực tiếp đột phá!” Ngụy Tác cười ha hả vung tay.

Thiên địa linh khí ở đây còn hơn Hải Tiên thành khi xưa, không cần tụ lại để tăng độ hút, Thủy Linh Nhi đột phá ở Kim đơn kỳ không có gì nguy hiểm, quan trọng nhất là số lượng Hoang cổ linh được đủ cho nàng đột phá không chỉ một lần.

“Được!”

Từng là tình nhân trong mộng của mọi tu sĩ trẻ tuổi Thiên Huyền đại lục nên tiếng kêu của nàng phong tình vạn chủng. “Oành!”, nàng cố ý dồn nén nên vừa hô xong thì khí tức đại chấn, linh viên nổi gió, vô số linh khí tụ về phía nàng và bọn Hàn Vi Vi.

“Phù!”

Cơ hồ đồng thời, Ngụy Tác hưng phấn đến run lên.

Cây ở lưng núi có ba quả màu vàng kim được gã cẩn thận nhổ cả rễ và đất lên, rồi thủy linh nguyên khí cực độ ôn hòa thổi sạch, cả cọng rễ nhỏ nhất cũng không bị gãy.

Hoang cổ tề thiên quả!

Theo Hoang cổ bản thảo kinh, Thần huyền nhất trọng tu sĩ luyện hóa Hoang cổ thánh vương quả sẽ đề thăng nhất giai tu vi.

Hoang cổ tề thiên quả cứ hai vạn năm mới kết quả, lúc Hoang tộc trồng thì không có, giờ ba quả lại thành ra tiện nghi bọn Ngụy Tác!

“Hiên Viên lão tổ, Cực Âm thần quân, Vũ Hoàng chân nhân, ba Hoang cổ thánh vương quả này hữu dụng, mau luyện hóa, không thì linh khí sẽ tan!”

“Vù!” Ba lần thủy linh nguyên khí đưa ba trái Hoang cổ tề thiên quả cho ba người, trong số thần huyền đại năng thì tu vi của họ thấp, thọ nguyên không còn nhiều, luyện Hoang cổ tề thiên quả sẽ tốt nhất, còn lại cành lá như ngọc xanh và rễ trắng nõn thì gã nuốt.

Kỳ thực đại đa số linh được, kể cả Hoang cổ linh được mà bên ngoài không biết công dụng thì đều có cách hấp nạp và tụ linh khí riêng, linh khí bố trí trong linh viên chỉ là phụ trợ, để linh được mọc nhanh hơn mà thôi. Ví như Hoang cổ tề thiên quả, theo Hoang cổ bản thảo kinh thì hút tinh thần nguyên khí xuống chuyển hóa thành linh khí. Quả và cành rễ đều chứa linh khí kinh nhân, chỉ là với quả thì linh khí cực kỳ tinh thuần, phổ thông tu sĩ cũng có thể luyện hóa, còn lại nhiều nguyên khí bất lợi, phổ thông tu sĩ luyện hóa là chết, nhưng với gã còn mạnh mẽ hơn cả thiên long thì điều đó không đáng gì.

“Oành!” Ngụy Tác nuốt hết cành lá Hoang cổ tề thiên quả thì khiêu vị há ra, phun nguyên khí bắt lợi ra ngoài.

“Được!”

Ngụy Tác nuốt nước bọt.

Linh khí trong cành lá Hoang cổ tề thiên quả cực kỳ kinh nhân, như dòng song chảy vào chân nguyên, tựa hồ tương đương với hai viên bát cấp cao giai thủy hệ yêu đơn.

“Có thể kết giao với Ngụy đạo hữu đúng là may mắn.” Hiên Viên lão tổ, Cực Âm thần quân và Vũ Hoàng chân nhân nuốt Hoang cổ tề thiên quả, cùng thấy không tầm thường nên hành lễ, rồi xếp bằng.

“A! Lão đại, đệ sắp đột phá!”

“Lão đại, đệ cũng sắp đột phá!”

Cơ hồ đồng thời, hai tiếng kêu vang lên cuồng quít.

“Nhĩ muội yêu!” Ngụy Tác trợn tròn trắng, mắng thằm.

Là hai kẻ đầu óc giản đơn!

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu sắp đột phá kim đơn.

“Luyện hóa thêm một nhánh rồi đột phá! Đừng lảm lời, giữ vững bản tâm, chống lại tâm ma quá nhiều!” Ngụy Tác đưa hai nhánh hoàng sắc linh thảo điểm cho cả hai.

Là Thành đơn diệu thảo, theo Hoang cổ bản thảo kinh thì công dụng tương tự Tử hồ hoa, vốn Ngụy Tác phát hiện bốn nhánh, không dành cho hai kẻ này dùng nhưng cả ai dùng nhiều Bồ thiên đơn, lại đột phá kim đơn ở đây, nguyên khí bắt lợi càng nhiều, không dùng thì tất mất mạng. Gã không nhẫn tâm, đành lấy ra hai nhánh.

“Biết rồi, lão đại!”

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân lập tức làm theo, nuốt rồi nhắm mắt luyện hóa.

“Oành!”

“Oành!”

Không đầy một tuần trà, cả hai rục lên đơn quang chói lòa.

Bạch sắc vân vụ sôi trào, tuy nguyên khí chấn động và hút tới này không đủ phá hoại cấm chế trong linh viên nhưng thủy khí và linh khí cũng hình thành hai vũng xoáy trên đầu cả hai.

“Không phải là gà chó thắng thiên, cả lợn cũng thắng thiên.” Lục bào lão đầu lảm bảm.

Có lẽ vì nghĩ ít nên ít âm ma, cả hai đột phá kim đơn gần như không gặp chướng ngại, đã đạt ngưng đơn mà không gặp vấn đề gì.

“Muội sắp đột phá!”

Đột nhiên, giọng nói mỏng tang do thanh loan phát ra.

“Chát!” Thanh sắc thần quang từ thanh loan bùng lên, hình thành một vòng lửa, linh áp dấy lên.

Từ khi quá nửa tu vi bị Dương chi điều hút, thanh loan đến giờ mới triệt để khôi phục thực lực, quay lại cứu cấp!

“Muội sắp đột phá!” Cơ Nhã lên tiếng.

“Tại hạ sắp đột phá...” Kỳ Long Sơn nói.

“Ta...”

Thanh âm cùng chân nguyên, nguyên khí chấn động không ngừng.

Quả thật khiến người ta phát cuồng, ai nấy nổi nhau đột phá.

“Bọn Diệp Cổ Vi sắp đạt kim đơn...” Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như tắt tiếng.

Bọn Cơ Nhã nổi nhau đột phá, mỗi người như một vùng xoáy hút thiên địa linh khí càng lúc càng kinh nhân, linh khí quanh họ không biết hơn mức trên núi trút xuống bao nhiêu lần. Không tính Ngụy Tác và Âm Lệ Hoa còn đang tìm Hoang cổ linh dược, chỉ nồng độ linh khí này mà Chu thiên cảnh tu sĩ, Phân niệm cảnh tu sĩ tu luyện thì tốc độ thập phần kinh nhân.

“Lưu manh đáng chết!”

Có tiếng nói vừa khẽ vừa nghiêng răng vang lên.

“Đi, chúng ta qua đó.”

Ngụy Tác mặt dày, coi như không ai biết, ôm Hàn Vi Vi vừa đột phá nhất trọng tu vi, đang lạnh dần đi, lập tức khuất bóng.

Tâm Hữu Lan và Trưởng Tôn Tiểu Như đoán ra thì đỏ mặt.

“Oành!” “Oành!”

Bọn Cơ Nhã liên tục có người đột phá.

Ngụy Tác cũng cực nhanh, đáp xuống ,một vạt rừng xa, lão luyện đào động và tĩnh thất.

Từ khi bọn Hàn Vi Vi bị thu vào Đại chử thiên tạo hóa bình đến giờ, gã chưa có thời gian gần gũi, giờ thì có lý do quang minh chính đại là cứu người, là đề thăng tu vi thì gã triệt để phát huy bá khí của Bá Khí thần quân, lột trần Hàn Vi Vi.

“A!” Đoạn gã hành động.

“Ta sắp đột phá!” Thoáng sau, Ngụy Tác kêu lên cạnh Hàn Vi Vi còn đang run rẩy, Huyền sát âm khí tăng vọt.

1211. Chương 1209: Linh Khí Phun Trào

“Lưu manh đáng chết, không thể nhẹ hơn, ôn nhu hơn hử!”

“A, không phải chứ, thần thức và tu vi của ta khổng chế mọi thứ đều tuyệt... Không nên chậm, không sợ bọn Thủy Linh Nhi cười sao?”

“Ngươi... thế mà còn chưa đã, chân ta nhũn rồi, định giết ta hử.”

“Sao thế được, xem này, ra đã chuẩn bị rồi, Hoang cổ ngọc tâm lan sẽ khiến tinh thần nàng phấn chấn, luyện hóa là sẽ đột phá nhất trọng tu vi.”

“Cái gì, còn một lần nữa hử?!”

“Đương nhiên, tu vi đột phá sao lại một lần là vừa lòng.”

“Ngươi!”

“Được rồi, Hàn đại tiểu thư, vợ ngoan, tu luyện đi, không thì ta cứ ôm nàng ra rồi lại ôm vào thì... ta xem tình hình của họ đã.”

“Cút!”

“Ha ha!”

...

Ngụy Tác từ địa động tĩnh thất chui ra, đặc ý như vừa mới phát.

“Thiên cấp trung giai thuật pháp Huyền sát đại pháp mà ta cũng tu luyện đến tiên giai uy năng, đúng là kinh thiên địa khắp quỷ thần.”

Bất quá khó trách gã đắc ý, thể chất đặc biệt của Hàn Vi Vi quả hợp với Tây tinh lưu ly, lần song tu này khiến uy năng Huyền sát quỷ thảo trực tiếp đột phá tiên giai. Tu sĩ thông thường dù có Huyền sát đại pháp nhưng không có nhục thân, dương nguyên còn hơn cả viên cổ thiên long như Ngụy Tác, lại càng không có nhiều kim đơn cấp, thần huyền cấp đạo lữ, một lần song tu chỉ thu được Huyền sát âm khí bằng một phần gã và Hàn Vi Vi, như thế dù ngày đêm khổ tu cũng không thể đề thăng Huyền sát quỷ thảo đến tiên giai uy năng, tới được đạo giai đã là tốt rồi.

“Không phải chứ?”

Ngụy Tác lướt ra, thấy bọn Cơ Nhã thì tròn mắt.

Việc này sẽ khiến các tu luyện cuồng chỉ biết dựa vào linh thạch và linh đơn bế quan khổ tu thế nào?

Hiện tại không chỉ bọn Cơ Nhã đột phá nhất trọng tu vi, cả Diệp gia huynh muội và Độc Cô Vũ Vân tu vi thấp nhất cũng đạt Phân niệm ngũ trọng, sắp xung kích kim đơn.

“Trước đây sao ta không phát hiện chỗ thế này! Không thì đừng nói chân tiên, đế thiên cũng được kia.”

Gã lại gào lên.

Bất quá gã gào như thế nhưng hiểu rõ không có Hoang cổ bản thảo kinh thì đến đây cũng vô dụng. Còn hoa y thanh niên có Hoang cổ bản thảo kinh không may mắn như gã, không biết việc Hoang tộc và Linh tộc đại chiến, không thì đã phát hiện Lạc cục hoang nguyên có vấn đề, đến Hoang tộc linh viên này thì tất đã quân lâm thiên hạ, xưng bá bát phương, chấn cổ thức kim.

Tuy gào lên mấy tiếng nhưng thân ảnh gã loáng lên, vào trong ngọn núi trong linh viên tra xét.

Gã lên đỉnh núi có linh viên tra xét, vì linh dược như Tử hồ hoa không nhiều, cho Diệp gia huynh muội và Độc Cô Vũ Vân sử dụng lúc đột phá kim đơn thì không hẳn trăm phần an toàn, chỗ chảy ra linh khí trên đỉnh núi ít nguyên khí bất lợi, nếu bố trí pháp trận thì họ đột phá kim đơn sẽ không còn nguy hiểm.

“Hừ... Hoang cổ lam toàn thảo! Đúng là ở đâu cũng có kinh hỉ?”

Gã vừa lên đỉnh núi thì thấy một cái ao chừng năm trượng vuông, linh khí và nước suối tuôn trào, chưa kịp xem linh mạch còn lại bao nhiêu linh khí thì thấy ở đáy ao có ba nhánh cỏ như lam sắc tinh thạch cứng nhất, biến đáy ao thành màu lam thì gã kêu lên.

Hoang cổ lam toàn thảo, theo Hoang cổ bản thảo kinh thì là linh dược chứa linh khí đến mức thần huyền luyện hóa cũng tu vi đại tiến mà còn công dụng tăng cường thần thức.

Trong số linh dược gã thấy, ba nhánh Hoang cổ lam toàn thảo có giá trị nhất.

Đừng nói ba nhánh mà nước trong ao có ba nhánh này cũng nhiễm không ít dược lực, là linh dược bất phàm.

“Xem ra là tiểu gian thương lái to, ba năm không mở hàng, mở hàng là ăn đủ ba năm.”

Vận chuyển Địa Mẫu cổ kinh, đồng thời thần thức toàn lực dồn xuống, Ngụy Tác lại kinh thán, hút ba nhánh Hoang cổ lam toàn thảo vào đơn bình và cắt một tảng đá thành bình đài, đặt cạnh linh trì để bố trí pháp trận.

Địa mạch trong Hoang tộc linh viên do tự nhiên hình thành, tức là Phù đồ do Hoang tộc đại năng hút sao xuống luyện thành thì linh mạch vốn có sẵn rồi.

Chả trách viên cổ đại năng thích hút sao như thế, trong vì sao không chỉ có tinh hạch và vẫn kim để luyện chế pháp bảo, có khi còn có linh mạch, nên vì sao không khác gì một viên linh đơn lớn.

Tuy sao bị hút xuống không còn ở tinh không, thiên vị thay đổi, linh mạch không thể hút thêm để tạo ra linh khí mới, dùng phần nào là cạn phần ấy nhưng linh mạch này tuy khô úa nửa nhưng vẫn Hải Tiên thành không biết bao nhiêu lần.

Bọn Cơ Nhã đột phá tu vi hút linh khí nhưng nhất thời không thể cạn hết. Linh mạch linh khí phun trào thành như dòng sông đổ tới, gần linh trì đã cách tuyệt nguyên khí bất lợi nên linh khí tinh thuần cực điểm. Diệp gia huynh muội và Độc Cô Vũ Vân đột phá kim đơn thì không có Tử hồ hoa đẳng cũng chắc sáu, bảy phần.

Ngụy Tác được Đại Lệ Thiên truyền thừa, rất có thiên phú về trận pháp và pháp phù phương, hiện tại tương đương với nửa đại cấm sư, phổ thông cấm chế với gã chỉ là chuyện vặt, chỉ thoáng chỗ là bạch sắc linh quang quang tráo và thanh sắc linh quang quang hiện lên cạnh linh trì.

Diệp gia huynh muội và Độc Cô Vũ đã đạt Phân niệm ngũ trọng diên phong, Ngụy Tác cuốn nguyên khí đưa tất cả vào hai linh quang quang tráo bố trí sẵn, bóp nát Thành đơn diệu thảo, rải đều được lực vào thể nội họ.

Chỉ mấy chục tích tắc sau, tiếng nổ vang liên hồi, Diệp Cố Vi, Diệp Tiêu Chính và Độc Cô Vũ Vân rực đơn quang quang trụ, trên đầu hình thành lỗ xoáy.

Khác nhau là mốc xoáy hình thành thì nổ vang, mặt đất rung lên, linh trì linh dịch phun như suối, nhũ bạch sắc linh khí nhìn rõ bằng mắt thường như lợi kiếm trào ra.

Ai nẩy ngấn ra, họ liên tục đột phá nên hút quá nhiều, khiến linh mạch như vỡ òa, linh khí tiết ra rất nhanh.

“Cũng được! Dù Phù đồ còn Hoang tộc đại năng thì đến đây cũng không còn gì, chúng ta đã vét sạch sẽ.”

Ngụy Tác quét thần thức thì càng trấn định.

Bạch sắc linh vụ giữ lại được linh mạch linh khí tiết ra, linh khí phun trào càng khiến nồng độ trong linh viên cao hơn, khiến tu vi dễ thăng càng nhanh. Theo tốc độ này thì nửa tuần hương sau, linh mạch sẽ cạn hết linh khí, bị họ hút sạch.

Diệp gia huynh muội và Độc Cô Vũ Vân đã kết đơn thành công, tiếp theo các hảo hữu và đạo lữ đột phá tu vi không có gì nguy hiểm, Ngụy Tác không hề khách khí, nuốt Hoang cổ thủy kinh đằng chứa thủy linh nguyên khí kinh nhân, đồng thời hóa ra Thủy hoàng thần linh, hút thiên địa linh khí càng lúc càng nồng.

Ngần ấy người cùng tu luyện, tốc độ hấp nạp thiên địa linh khí quả thật đáng sợ, nhưng không kịp tốc độ linh mạch phun như vỡ òa, nhất thời cả linh viên dày đặc linh khí, thậm chí sắp ngưng thành giọt, như có mưa.

“Ta sắp đột phá...”

Đột đột phá thứ hai lại tới.

Không phải Kim đơn tu sĩ đột phá, mà các thần huyền đại năng Cực Âm thần quân, Hiên Viên lão tổ và Vũ Hoàng chân nhân đột phá tu vi!

1212. Chương 1210: Tao Ngộ Chiến

Mọi thứ xong xuôi.

Hoang cổ linh dược trong linh viên đều bị hái, linh mạch linh khí cũng bị hút gần hết, trừ Thủy hoàng phệ nhật quyết của Ngụy Tác còn hút thêm được linh khí thì tất cả đều thấy trong này nhạt linh khí.

“Ít quá, linh mạch linh khí còn không đủ.” Ngụy Tác đứng giữa linh trì đã khô, tỏ vẻ chưa đã.

“...”

Tuy ai cũng coi Ngụy Tác là đầu lĩnh, là thần tượng, nhưng nghe gã nói vậy thì cũng thấy rằng gã lẽ ra nên bị trời phạt.

Lần này họ thu lợi quá lớn từ Hoang tộc linh viên.

Hai kẻ đầu óc đơn giản và bọn Diệp Cố Vi đều đột phá Kim đơn lưỡng trọng sơ kỳ, Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi, Thanh Bình đạt Kim đơn tứ trọng hậu kỳ, Nam Cung Vũ Tinh và Hàn Vi Vi đạt Kim đơn tứ trọng sơ kỳ, Kỳ Long Sơn đạt Kim đơn ngũ trọng hậu kỳ, Phong Tri Du, Trương Châu Dự và Sư Phi Thanh đạt Kim đơn tứ trọng trung kỳ.

Không chỉ kim đơn tu vi đột phá.

Vũ Hoàng chân nhân đột phá đến Thần huyền lưỡng trọng, Hiên Viên lão tổ tông Thần huyền lưỡng trọng hậu kỳ đột phá Thần huyền tam trọng, Cực Âm thần quân đột phá Thần huyền tứ trọng đích tu vi.

Tâm Hữu Lan, Lệ Nhược Hải và Ngọc Thiên tông tông chủ, Nguyên Âm lão tổ đều sắp đạt mức đột phá, dù không có thêm linh dược nhưng chỉ cần tĩnh tu ít ngày là đột phá nhất trọng tu vi.

Không chỉ Dương chi diệu và thanh loan, cả Hỗn nguyên ngân oa cũng đột phá cửu cấp.

Đột phá như thế không dễ hơn thần huyền đột phá.

Hiện tại mấy đại minh hội như thượng cổ tu đạo quốc độ thì thần huyền đại năng chỉ bình quân tám, chín mươi mỗi minh hội. Tổng thể mới là mấy chục thần huyền đại năng.

Bình thường thần huyền đột phá nhất trọng tu vi cần bao nhiêu năm khổ tu?

Nhưng ở đây mà đột phá kim đơn, thần huyền đột phá nhất trọng tu vi đều tùy tùy tiện tiện, không phải một hai người mà tất cả đều đột phá, hơn nữa còn cả trăm nhánh Hoang cổ linh dược chưa dùng đến!

Đối với mỗi người, tế ngộ ở đây quá lớn, có thể coi họ là những người may mắn nhất tu đạo giới mấy vạn năm nay.

Nếu có đại năng tu vi và thần thông hơn xa Ngụy Tác mà thấy gã như bây giờ tất sẽ đánh chết gã vì trông quá đáng ghét.

Lợi ích Ngụy Tác thu được từ Hoang cổ linh viên đủ khiến tuyệt đại đa số tu sĩ phát cuồng. Nếu từ Chân tiên nhất trọng đến Chân tiên lưỡng trọng chia thành mười bước thì luyện hóa mấy nhánh Hoang cổ linh dược và hấp nạp linh khí đủ cho gã qua được ba bước, Hàn Vi Vi liên tục đột phá ba lần, uy năng Huyền sát quỷ thảo cũng đạt tiên cấp trung giai.

Đổi lại là người khác, chỉ với Huyền sát quỷ thảo cũng đủ hoành hành nhất phương, khiến thần huyền đại năng e dè.

“Tiếc là không có Chính dương tiên thảo.”

Bất quá Ngụy Tác không vênh vang được lâu, thấy mình không hút được nhiều linh khí thì truyền âm cho Âm Lệ Hoa, “Âm đại tông chủ, lần này thiệt cho nàng, nhưng tá lỵ mạng bảo đảm, trừ phi ta chết, không thì sẽ giúp nàng tìm được Chính dương tiên thảo.”

“Có gì mà tổn thất.” Âm Lệ Hoa ghen ngào, truyền âm, “Phu quân nói gì ngốc thể, linh dược cho thiếp hay bọn Cơ Nhã cũng vậy, chỉ cần thiếp luôn ở bên phu quân, có Chính dương tiên thảo hay không cũng thể.”

“Không phải, không có Chính dương tiên thảo thì khác đấy...” Ngụy Tác cười hắc hắc ngầm truyền âm.

“Gian thương, Thiên Cửu thần quân đang chờ!” Vốn Linh Lung Thiên không vội nhưng nghe gã nói thể thì nó nghiêng răng nhắc.

“Đúng, mau tìm lối ra, vạn nhất Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương tìm được mấy Hoang tộc đại năng thì sao?” Lục bào lão đầu đang sáng mắt vì thu hoạch, nghe Linh Lung Thiên nói thì kêu lên.

Như thể ứng nghiệm, lục bào lão đầu vừa lên tiếng, Ngụy Tác chưa kịp nói gì thì tiếng như lụa xé vang lên.

“Cách!” “Cách!” “Cách!” Tiếng động như băng vỡ vang lên.

Cơ hồ đồng thời, ai nấy nhận ra linh viên chấn động.

“Đến cạnh moi!” Ngụy Tác vốn cười cợt nhưng biến sắc quát vang, như lâm đại địch.

Gã quay mặt về phía bạch sắc linh vụ gợn lên như sóng ngoài xa.

“Có phải lục bào lão đầu độc miệng nên có Hoang tộc đại năng xuất hiện?” Bọn Hàn Vi Vi nhợt nhạt, đều nghe thấy tiếng băng vỡ từ bạch sắc linh vụ vọng ra, khí tức kinh nhân dấy lên, tựa hồ có thứ gì đó oanh kích linh viên cấm chế.

“A! Đừng! Ta không nói gở!” Lục bào lão đầu tức thì xanh lét mặt mày run lên.

“Cách!”

Lục bào lão đầu không kêu còn đỡ, kêu xong là bạch sắc linh vụ nổ vang, sát cơ kinh nhân đột nhiên dấy lên.

Cả tu vi như Trường Tôn Cảnh và Trường Tôn Tiểu Như cũng lạnh buốt trong lòng.

“Ai?”

Ngụy Tác nhận ra đối phương không có ý tốt, liền nheo mắt quát vang, chân tiên khí tức hiện rõ, hắc sắc liên hoa biện cao cỡ năm, sáu thân người chập lại, thi triển Hắc đàm ma liên.

“Vù!”

Không ai đáp, nhưng hoàng sắc thần quang từ bạch sắc linh vụ bắn ra, linh vụ tan nhanh.

“Ra rồi... Cẩm chế cũng bị phá.” Thủy Linh Nhi hơi nhột nhật, khí tức khiến nàng cũng rung mình, lùi ra sau lưng Ngụy Tác, thủy linh khí tức của gã khiến nàng định thần hơn.

Một thân ảnh toát lên khí tức cổ xưa đi ra, sát khí như đao!

“Cái gì!” Trường Tôn Tiểu Như và Tâm Hữu Lan ngẩn người. Từ bạch sắc linh vụ đi ra không phải tu sĩ hoặc Hoang tộc đại năng, mà là cổ chiến thần mặc chiến y rách nát!

Cổ chiến thần lấp lóe hoàng sắc thần quang, thân thể và cả giáp y cùng cổ mâu đều do uy năng hình thành, nhưng y không có hơi hướm tình cảm, chỉ còn sát ý ngút trời, thậm chí không có cả thần huyền khí tức và chân tiên khí tức, không như pháp thân hoặc thần niệm phân thân của tu sĩ.

“Chát!” Cổ chiến thần đi ra, uy áp vô hình khiến khí huyết cùng chân nguyên bọn Hàn Vi Vi không chảy nổi, tâm thần tựa hồ ran rã.

Ngụy Tác bước lên, hư không sau lưng lấp lóe vô số hà quang, định một mình đấu với cổ chiến thần.

“Đại Ưởng Thiên!”

Tích tắc đó, nhìn rõ cổ chiến thần thì Linh Lung Thiên nhột nhật rống lên.

Cổ mâu của cổ chiến thần chỉ vào hư không định nhắm vào Ngụy Tác cũng đột nhiên dừng lại.

“Cương nha muội, cái gì đây, ngươi biết hả? Là Linh tộc hay Hoang tộc?” Ngụy Tác dừng tay hỏi.

“Y là người Linh tộc!” Linh Lung Thiên run lên.

“Chát!”

Cổ chiến thần hơi dừng cổ mâu nhưng không ngừng mà một đạo hôi bạch sắc thần quang chém tới, hắc sắc liên hoa biện trước mặt Ngụy Tác tan đi.

“Sao lại thế được? Y như không biết ngươi!” Ngụy Tác rực tử quang, dẫn dư uy của hôi bạch sắc thần quang lên thình không.

Gã hơi yên tâm vì uy năng thuật pháp của cổ chiến thần tuy hơn gã nhưng không nhiều, gã đủ ứng phó.

“Oành!”

Quanh cổ chiến thần rực hoàng sắc thần quang, hình thành một chiếc vòng ép vào gã.

“Mau lên! Dừng để y đến gần!”

Thấy thế, Linh Lung Thiên biến sắc kêu lên.

“Sao lại thế được!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đã liên thủ đối địch không biết bao nhiêu lần, hình thành tâm thần cảm ứng đặc biệt, Linh Lung Thiên vừa nói là gã biết không tầm thường, phát động thuật pháp mạnh nhất Hư không thiên tiệm.

“Xoạt!” Khe nứt hư không như xẻ đôi xuất hiện trước mặt Ngụy Tác. Hoàng sắc quang hoa lóe lên, thân ảnh cổ chiến thần dừng lại trước khe nứt, vì đà lao quá kinh nhân, dừng lại thì sức mạnh như xé nát y.

“Giết...!” Cổ chiến thần vùng trường mâu, trực tiếp chém tới, khe nứt hư không tan vỡ như thủy tinh.

“Oành!”

Ngụy Tác không đổi sắc, hơi hắc sắc loan nguyệt ép tới cổ chiến thần.

“Cổ chiến thần cũng luyện Đại hoang vắn đạo kinh?” Nam Cung Vũ Tinh kinh hô.

1213. Chương 1211: Tề Ngộ Muôn Đời Khó Gặp

Lúc đó tất cả mới nhận ra nguyên khí dao động của Nam Cung Vũ Tinh cũng rực hoàng sắc quang hoa, khí tức y hết cổ chiến thần.

“Không sai, y cũng luyện Đại hoang vắn đạo kinh! Đừng để y lại gần, không thì trừ ta và Ngụy Tác còn chống nổi thì tất cả sẽ mất hết thọ nguyên ngay.” Linh Lung Thiên ủ rũ.

“Oành!”

Cổ chiến thần vùng trường mâu, không chặn được Liệt khuyết tàn nguyệt pháp vực của Ngụy Tác nên bị hất đi, hóa thành quang điểm, chiến giáp tới tả mấy chục miếng nhưng ai nấy rùng mình vì khí tức của cổ chiến thần không hề kém đi.

Chiến giáp tan thành bột, không còn nửa tia nguyên khí.

“Sao lại thế được?” Ngụy Tác hất bay cổ chiến thần nhưng không truy kích, mà hỏi Linh Lung Thiên, “Đây là người Linh tộc? Người không thể bảo y dừng tay?”

“Người cứ hạ thủ...” Linh Lung Thiên run run khóe môi, như sắp khóc, “Vô dụng thôi... bản tôn của y đã chết từ xưa nhưng ý thức vẫn còn chiến đấu, còn xông lên giết...”

“Chỉ thuần túy là một đoạn sát niệm?!”

Ngụy Tác và Vu thần nữ, Nguyên Âm lão tổ hít một hơi lạnh, kinh hãi khôn cùng.

Sau cùng họ cũng hiểu cổ chiến thần là gì.

Không phải cổ thi, không phải pháp thân, thậm chí thần niệm hóa sinh cũng không phải.

Đây là ý chí, ý niệm của tu sĩ đại năng, tuy đã chết nhưng tiềm thức vẫn chiến đấu, ngưng tụ nguyên khí thành như thế!

Chỉ biết chiến đấu, chỉ biết giết đối thủ.

Dù Phù đồ không còn sinh linh nào thì “Đại Ưởng Thiên” vẫn như còn trên chiến trường, chiến đấu cho đến khi uy năng hoàn toàn tiêu tan.

Bọn Ngụy Tác chấn kinh vì “Đại Ưởng Thiên” khẳng định đã chết từ đại chiến sáu, bảy vạn năm trước nhưng đến giờ nguyên khí do tiềm thức ngưng tụ lại vẫn ngang với Chân tiên nhất trọng lưỡng trọng thì khi xưa thần thông cỡ nào, nhân vật như thế còn lưu lại chấp niệm thế này, trận chiến khi xưa thảm liệt đến đâu?

“Giết...!”

Đại Ưởng Thiên chỉ còn sát niệm hóa thành cổ chiến thần đứng lại trên không rồi rực hoàng sắc thần quang, vượt hư không lao về phía Ngụy Tác.

“Yên tâm lên đường đi, đại chiến đã kết thúc... Nếu còn Hoang tộc đại năng thì bọn mỡ sẽ trừ giúp.”

Ngụy Tác kính cẩn nói với “Đại Ưởng Thiên”, đồng thời phát động Động Thiên thần hỏa.

“Oành!”

Ngụy Tác lên tiếng, uy năng Đại thừa pháp âm biến hư không thành thực chất, hỏa hồng và kim hoàng sắc thần quang còn nhanh hơn, xuyên qua “Đại Ưởng Thiên” rồi như dấy lên tiểu thiên địa có lõi hỏa vô tận trong thể nội y.

“Vù!”

Thiên linh cái “Đại Ưởng Thiên” bắn đi, thái dương chân hỏa và lôi hỏa cùng nguyên khí pháp tắc kỳ lạ ngưng tụ lại thành thần kiếm, mỗi thanh lôi hỏa thần kiếm nhỏ xíu đó đều dấy lên sức mạnh xé nát thần hồn, khiến ai nấy rùng mình.

“Phu quân, Động Thiên thần hỏa sao lại diễn hóa được lôi cương kinh nhân như thế?” Vu thần nữ kinh hô, uy năng Động Thiên thần hỏa quá kinh nhân, đánh gục cả “Đại Ưởng Thiên”. Thân thể y cũng rực lôi hỏa và tan rã.

“Truyền nhân... thay ta tiếp tục giết...”

Gã chưa kịp đáp thì “Đại Ưởng Thiên” đột nhiên dấy lên ý chí, trong óc tất cả vang lên giọng nói đó.

“Vù!”

Đồng thời, “Đại Ưởng Thiên” mất hẳn hình thể, biến thành hoàng sắc hồng lưu, tràn vào Nam Cung Vũ Tinh.

“Là nguyên khí tinh thuần của Đại hoang vấn đạo kinh!”

“Không còn ý chí nữa rồi! Vũ Tinh, sau rốt y cảm ứng được khí tức tương tự nên tưởng người là truyền nhân. Mau hút nguyên khí!”

Ngụy Tác cả kinh, khí tức rung lên, diễn hóa Liệt khuyết tàn nguyệt, định ngăn lại nhưng rồi kích động khôn tả, lách sang bên.

“Chát!” Nam Cung Vũ Tinh bị dòng sáng màu vàng giữ lại, bao trùm lên, rồi như hao tận mà tan biến.

“Có khác gì chân tiên truyền công!”

Ngụy Tác phản ứng cực kỳ nhanh, thủy linh nguyên khí hình thành một quang tráo, bao lấy Nam Cung Vũ Tinh và dải sáng.

Nam Cung Vũ Tinh đã định thần, biết là bất phàm nên xếp bằng, thi pháp theo Đại hoang vấn đạo kinh tu luyện, toàn lực hấp nạp nguyên khí thuần chính khôn tả.

“Oành!”

Thủy tráo gã thi triển quanh Nam Cung Vũ Tinh rung lên kịch liệt, nguyên khí chấn động ào ào.

“Kim đơn ngũ trọng!”

“Đúng là tể ngộ nghìn đời khó gặp!”

Ai nấy chấn kinh, như lúc mới phát hiện Hoang cổ linh viên này. nguyên khí Nam Cung Vũ Tinh lúc này kịch liệt chấn động, là kim đơn đột phá, nlúc trước vừa đột phá đến Kim đơn tứ trọng sơ giai, hiện tại chỉ mấy tích tắc đã là Kim đơn ngũ trọng!

Đích xác là tể ngộ khó tưởng tượng nổi, dù chân tiên đại năng muốn truyền công cũng không chắc được như thế, có thể đem bản nguyên nguyên khí hóa thành nguyên khí tinh thuần cho người khác trực tiếp hấp nạp. Ngụy Tác dù chấp nhận hi sinh tu vi, dồn nguyên khí cho Thủy Linh Nhi thì năng vị tất hút được, chưa biết chừng còn xảy ra hậu quả khôn lường.

“Oành!”

Chỉ mười mấy tích tắc, nguyên khí của Nam Cung Vũ Tinh rung lên, hút lấy hoàng sắc nguyên khí nanh gấp mấy lần.

“Lên thẳng thần huyền rồi!”

Ai nấy rợn tóc gáy, đây là tốc độ đề thăng tu vi nhanh nhất họ từng thấy, dù Ngụy Tác năm xưa lấy được Thủy hoàng phệ nhật quyết và long trủng, đổi công pháp tu luyện thì cũng không kinh nhân như thế.

Hư không lại chấn động.

Cơ hồ cũng nhanh như từ Kim đơn tứ trọng đến Kim đơn ngũ trọng, thỉnh không sáng rực, thiên địa nguyên khí từ xa bị hút tới, quang nhân hình thành.

Ngụy Tác lại vung tay, tể xuất hỗn kim sắc tàn phiến, che trên đầu Nam Cung Vũ Tinh.

“Nhục thân mộc hóa!” Hàn Vi Vi đột nhiên kinh hô, Nam Cung Vũ Tinh xuất hiện khí tức nhục thân mộc hóa.

Ngụy Tác không hề đổi sắc vung tay, khí huyết được chân nguyên dồn vào thể nội Nam Cung Vũ Tinh.

Gã nhận ra nguyên khí của Đại Ưởng Thiên đã tan thành bản nguyên nguyên khí, không còn chân tiên khí tức hoặc đế tức, Nam Cung Vũ Tinh xung kích thần huyền trong tình huống không hề chuẩn bị, nhục thân mộc hóa là tất nhiên, nhưng gã biết khí huyết mình hóa giải được nên chỉ lo về tâm ma.

Phù đồ ở gần cửu thiên cương phong tầng, nên Cửu thiên âm phong và lôi cương nhìn rõ bằng mắt thường bị hút tới, nguyên khí rất hỗn tạp, rất có khả năng hình thành các loại thiên ma ảo tượng trong thần thức tu sĩ.

Bất quá khí huyết dồn vào thể nội Nam Cung Vũ Tinh xong thì Ngụy Tác thở phào, thần sắc nàng thập phần bình tĩnh tự nhiên, giữ vững bản tâm, xung kích thần huyền đã không thành vấn đề.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Vì khí tức dấy lên với tốc độ kinh nhân, ai nấy thậm chí thấy thân thể Nam Cung Vũ Tinh ngày càng lớn lên trước mắt.

Cũng như tận mắt thấy từng ngọn núi bay lên.

“... ?”

Khi Nam Cung Vũ Tinh xung kích thần huyền, thần sắc Ngụy Tác cực kỳ bình tĩnh, nhưng thoáng sau gã tròn mắt, không thể bình tĩnh nổi.

Đột phá thần huyền xong, Nam Cung Vũ Tinh chưa dừng, nguyên khí vẫn được hút tới liên tục, lại đến lúc đột phá.

“Lẽ nào định thẳng tiến chân tiên?”

Chỉ nháy mắt sau, Ngụy Tác và bọn Cơ Nhã cùng biến sắc.

Nam Cung Vũ Tinh đã đạt Thần huyền tam trọng nhưng hoàng sắc nguyên khí trong thủy linh quang tráo của Ngụy Tác vẫn còn nhiều.

Tức là dòng chảy của Đại Ưởng Thiên bị Động Thiên thần hỏa của Ngụy Tác đánh trúng, hóa thành dòng thác nhưng không tổn thất bao nhiêu nguyên khí!

“Không biết hai thứ này có giúp Nam Cung Vũ Tinh qua được không!”

Oành, thể nội Nam Cung Vũ Tinh lại chấn động nguyên khí, trán Ngụy Tác đỏ mồ hôi, vung tay lấy Chân giải tiên đơn và nhánh Hoang cổ linh được màu tía ra.

Xung kích chân tiên và xung kích thần huyền hoàn toàn khác nhau, dù Ngụy Tác cũng chật vật qua được, không biết khi tu sĩ xung kích chân tiên, nhục thân sẽ thay đổi thế này, nguy hiểm ra sao. Nhưng xung kích chân tiên khẳng định nguy hiểm hơn.

Nhưng giờ bảo Nam Cung Vũ Tinh dừng lại cùng vô dụng, dù gã đánh tan hết nguyên khí thì nguyên việc thần huyền của nàng đột phá hút tới một cách tự nhiên cũng đủ đạt mức đột phá chân tiên.

Hiện tại phải xem Chân giải tiên đơn chuyên để đột phá chân tiên và Hoang cổ tử như thảo mà Hoang cổ bản thảo kinh ghi lại là hữu dụng có thể giúp nàng đạt tới chân tiên không thôi.

Nếu thành công là một bước lên trời, tể ngộ này sánh với tất cả may mắn của Ngụy Tác cộng lại.

1214. Chương 1212: Chân Tiên Đạo Lữ

Thần huyền, đối với tất cả không còn chấn động ghê gớm lắm nhưng chân tiên thì tuyệt đối chấn động cực điểm.

Nam Cung Vũ Tinh không xuất chúng lắm trong số đạo lữ của Ngụy Tác mà người có khả năng đột phá chân tiên nhất là Vu thần nữ sắp đạt Thần huyền ngũ trọng.

Đột phá chân tiên cũng phải là người khác, Nam Cung Vũ Tinh đột phá chân tiên thì không ai ngờ nên chấn động càng lớn.

“Nàng ta có thể một bước lên trời sao?”

Ai nấy há hốc miệng, nhìn Ngụy Tác và Nam Cung Vũ Tinh.

“Oành!”

Tích tắc sau, Nam Cung Vũ Tinh lại chấn động nguyên khí như vô hình cự nhân bay lên, giang tay trên không!

Hư không cũng tràn đầy mới mẻ, như tất cả đều thay đổi.

“Bắt đầu đột phá chân tiên rồi!”

Bọn Cơ Nhã giật giật chân mày.

“Phù!” Ngụy Tác đã chuẩn bị, khí tức của Nam Cung Vũ Tinh vừa rung lên là Chân giải tiên đơn và Hoang cổ tử như thảo mã thượng tại tha thủ trung bằng toái, trực tiếp bị tha đích thủy linh nguyên khí trùng thành nhất cổ cổ chí tinh chí thuần đích được lực, nhất hạ tự đả nhập liễu Nam Cung Vũ Tinh đích thể nội.

Oành!

Bát phương vân động!

Thiên địa vân khí đều biến hóa, hình thành vô số hình ảnh kỳ lạ, nào là linh thú, nào là đạo tôn, tụ vào trung tâm là Nam Cung Vũ Tinh.

“Xoạt!”

Thiểm điện, thiên hỏa, tinh quang, như ngọn roi khổng lồ quất xuống.

“Không xong!” Thiên địa dị tượng này cũng như lúc Ngụy Tác đột phá chân tiên nhưng gã vốn lấy ra vô số linh thạch chợt biến sắc.

Nam Cung Vũ Tinh thay đổi nét mặt, gương mặt kiều diễm méo đi.

“Ngụy Tác, làm sao đây!” Hàn Vi Vi thậm chí kêu lên, nhận ra là tâm ma cực kỳ lợi hại.

Ngụy Tác toát mồ hôi lạnh, tâm ma nhập xâm kiểu này không ai giúp được, người khác nhúng vào chỉ tổ gây ra tâm ma ảo cảnh càng lợi hại.

“Nàng ta qua được không?”

Nhưng chỉ mấy tích tắc sau, bọn Ngụy Tác đều cuồng hỉ vì Nam Cung Vũ Tinh trở nên an định tường hòa hẳn.

“Chát!”

Cơ hồ đồng thời, thiên địa tựa hồ hơi rung lên, các loại tinh quang đột nhiên ngưng tụ.

“Thành! Hóa ra xung kích chân tiên, càng gần cửu thiên cương phong tầng, cửu thiên lôi cương tầng, càng gần ngoại vực tinh thần nguyên khí thì càng nguy hiểm nhưng thành công sẽ càng có lợi!”

Ngụy Tác cuồng hỉ lấy ra vô số linh thạch, quay tít quanh Nam Cung Vũ Tinh. Gã nhận ra thần huyền pháp thân và thể nội chân nguyên của nàng đang chuyển hóa, đột phá chân tiên không thành vấn đề, ở đây thì hút được nhiều tinh thần nguyên khí có lợi, lợi ích càng lớn!

Sau này khi gã đột phá từ Chân tiên nhất trọng đến Chân tiên lưỡng trọng sẽ lên đến độ cao nhất ở cửu thiên lôi cương tầng.

Gã thậm chí nghĩ rằng thượng cổ Hoang tộc đại năng giữ Phù đồ gần với cửu thiên cương phong tầng cũng vì thế.

“Ta... ta...” Nam Cung Vũ Tinh mở mắt kêu lên không dám tin.

Chân tiên khí tức dấy lên.

Lực hút kinh nhân khiến các loại tinh quang hình thành quang nhân trên đầu và linh khí từ linh thạch cùng chảy vào thể nội.

“Có lẽ chỉ những viễn cổ tu sĩ được quán đỉnh thì mới so được với tốc độ tu thành chân tiên của nàng. Ít nhất mấy vạn năm nay, tốc độ này khẳng định là đệ nhất nhân.” Ngụy Tác lắc đầu, nếu không phải là đạo lữ của gã tất gã ghen tị đến phát cuồng.

Viễn cổ tông môn có công pháp truyền thừa tu vi đặc biệt, các đại năng khi thọ nguyên hao tận thì dồn một phần tu vi cho đệ tử đỉnh nhọn, nhưng có mấy tông môn như thế? Lại có mấy chân tiên có thể truyền công?

Cũng như ở thượng cổ tu đạo quốc độ, bình dân trở thành quân vương.

Từ thần huyền đến chân tiên đã đành, còn từ kim đơn trực tiếp đột phá đến chân tiên thì khiến ai cũng phát cuồng.

“Linh Lung Thiên, Đại Ưởng Thiên tu vi gì?” Nguyên Âm lão tổ cũng hít sâu liên tục để trấn án cuồng đào hải lãng trong lòng, đồng thời hỏi Linh Lung Thiên.

“Y là đế thiên.” Linh Lung Thiên liếc bọn Nguyên Âm lão tổ.

“Đế thiên? Triệt đế siêu việt chân tiên.”

Chấn kinh thì chấn kinh nhưng ai cũng hiểu.

Chân tiên tứ trọng ngũ trọng đại năng vận dụng nguyên khí pháp tắc đã vượt cực hạn tưởng tượng của thần huyền đại năng, thậm chí chân tiên khác cũng không hiểu được, nói gì đến đế thiên cấp.

Tuy còn đại đế cấp nhưng nếu coi chân tiên là đỉnh cao nhiều người cả đời cũng không thấy, thì đế thiên cấp đã là cửu thiên tinh thần, cao hơn nhiều.

Nhân vật như thế dốc hết nguyên khí đưa một người từ Kim đơn cảnh đề thăng đến Chân tiên nhất trọng thì chúng nhân còn chấp nhận được.

“Là thời đại gì nhỉ? Thiên khung tan vỡ, Diệt thế thú triều, tu đạo giới đã lâm vào đường cùng nhưng chúng ta lại có tới ba chân tiên, lẽ nào vinh nhục hưng suy đã có định số?” Trưởng Tôn Cảnh và Ngọc Thiên tông tông chủ nhìn Trạm Đài Linh Lan còn chưa bị Phổ độ thần quang độ hóa và Ngụy Tác, rồi nhìn Nam Cung Vũ Tinh tinh quang lấp lóe mà cảm khái.

“Vợ là chân tiên mà ta cũng có. Ha ha!”

Ghen tị đoạn Ngụy Tác lại đắc ý liễu.

Hiện tại chiến lực của gã sánh với Chân tiên tam trọng đại năng, không có gì phải lo lắng, nhưng xưa nay, bao nhiêu đại nhân vật như thế, bản thân có thể lợi hại nhưng không mấy ai có đạo lữ là chân tiên.

Tuổi như gã mà có chân tiên đạo lữ, đích xác đáng để đắc ý.

Trước kia, ở đại lục nào cũng vậy, nam tu chỉ có ba thứ để thể hiện mình là tu vi, pháp bảo và đạo lữ.

Phân niệm cảnh nữ tu tự đã có vô số nam tu theo đuổi, Kim đơn cảnh như Thủy Linh Nhi thì mọi thiên tài tu sĩ đều thèm khát.

Một Phân niệm cảnh nam tu nhưng có Kim đơn cảnh đạo lữ thì không biết bao nhiêu người sẽ ghen tị.

“Chuyện này... còn có lợi như thế?”

Đắc ý một lúc, nhìn tinh quang trên mình Nam Cung Vũ Tinh và lực hút kinh nhân tan dần, gã đột nhiên sáng mắt hít sâu một hơi.

Lúc đột phá đến chân tiên, Ngụy Tác đã biết chân tiên chi thân dù không tu luyện, bình thường cũng vẫn hút được tinh thần nguyên khí, tu vi vẫn tăng tiến, nhưng giờ gã nhận ra tinh thần nguyên khí hút vào nhiều hơn hẳn.

Là từ Nam Cung Vũ Tinh hút tinh thần nguyên khí.

Ngụy Tác cũng như cục nam châm, thêm Nam Cung Vũ Tinh thì như thêm một khối nữa, hút được càng nhiều tinh thần nguyên khí.

Nam Cung Vũ Tinh đột phá chân tiên, có lợi cho tu vi của gã, quả thật là niềm vui bất ngờ.

“Vu thần nữ và Cơ Nhã cũng đột phá chân tiên, không phải sẽ gặp mấy lần, ai cũng có lợi sao?”

Ngụy Tác trầm nghĩ, rồi cười nham nhở.

Cười thầm vì trong óc gã có một ý nghĩ nham nhở: “Nam Cung Vũ Tinh hiện tại là chân tiên, nhục thân đã thay đổi, chân tiên chi thân... Hai chân tiên song tu, lợi ích chắc càng cao, không biết uy năng Huyền sát quỷ thảo sẽ tăng tiến thế nào. ”

“Tiếng gì nhỉ?” Đột nhiên ai cũng nghe thấy tiếng ô ô từ xa.

Thanh âm như vạn quỷ gào khóc lao đi trong gió, âm thanh hòa lại vào nhau. Ân ần ước ước còn có nguyên khí dao động, như nước triều dâng lên.

“Chát!”

Bạch sắc linh vụ quanh Hoang tộc linh viên không còn uy năng, chỉ lơ lửng lơ lửng, Ngụy Tác phất tay, lôi hỏa quét qua, tất cả bị thổi tan.

“Xoạt...”

Bạch sắc linh vụ bị Ngụy Tác quét sạch, nhìn ra thì ai cũng tròn mắt, hít hơi lạnh.

1215. Chương 1213: Người Trong Quả Cây

Họ đang ở trong một bình nguyên mênh mông

Bình nguyên ngoài Hoang tộc linh viên vốn đầy sương trắng, rậm rạp cây cối, không có dấu tích gì của phế khứ, như thể là một hoang nguyên cách xa phế khứ lúc họ vào.

Hoang tộc linh viên chỉ là một mảnh cực nhỏ trong hoang nguyên vô biên.

Phù đồ rộng đến khó tưởng tượng nổi.

Hiện tại bên ngoài Hoang tộc linh viên tuy mọc đầy cây cối nhưng không có linh dược ghi trong Hoang cổ bản thảo kinh. Đều là cây cối tự nhiên, không được Hoang tộc chăm sóc.

Bọn Ngụy Tác chấn kinh nhất vì ở mé trái hoang nguyên vô biên là một ngọn núi chọc trời!

Chỉ có thể dùng hai chữ “chọc trời” hình dung, kể cả Ngụy Tác cũng chưa thấy ngọn núi nào như thế.

Dù là núi non ở man hoang hoang nguyên giữa bảy đại lục khi xưa, hay ngọn núi liên miên cao năm, sáu nghìn trượng lúc bọn Ngụy Tác vào Phù đồ đều không so được.

Ngọn núi trong tầm mắt, dù với mục lực của Ngụy Tác cũng không thấy đỉnh, ít nhất cũng cao hai vạn trượng!

Tầm mắt chúng nhân chỉ nhìn được đến lưng núi, chừng tám, chín nghìn trượng. Ở độ cao này, mọi thứ đều chìm trong hắc sắc nùng vụ, các hình dạng không ngừng biến ảo trừ, trông như cự ma.

Trên lưng núi lấp lánh vô số u quang, như có vô số binh khí u lam sắc, u hắc sắc va nhau, ngọn núi trên Phù đồ này có một nửa găm vào Cửu thiên cương phong tầng!

Như muốn chọc thủng trời cao.

Đừng nói bọn Ngụy Tác, dù ngọn núi trong Hoang tộc linh viên mà so với ngọn núi này cũng quá nhỏ bé.

Vào trong núi rồi lên đỉnh núi sẽ là cảnh tượng nào?

Đối diện núi non cỡ này, ai cũng thấy thiên địa trải ra vô hạn.

Trên núi có mấy dải ngân hắc sắc cuồng phong, mỗi dải như hơn trăm thiên long tụ tập lại, tựa hồng thủy xô xuống man hoang bình nguyên.

Một dải đang đổ về phía bọn Ngụy Tác.

Âm hắc sắc cuồng phong khuếch tán càng lúc càng rộng, như biển gầm, dọc đường đi qua là cây cối tan nát, thanh thế càng dữ dội.

“Phu quân, cuồng phong này không do tự nhiên hình thành, lẽ nào ai đó chạm vào cấm chế?” Vu thần nữ nhú mày bảo.

“Chắc vậy. Ngọn núi này găm một nửa vào Cửu thiên âm phong tầng, nhưng không bị san bằng chứng tỏ có cấm chế phòng hộ. Nếu cấm chế không vững thì hoang nguyên đã tan tành lâu rồi, lấy đâu ra cây cối sinh trưởng mấy vạn năm.” Ngụy Tác gật đầu.

“Đi thôi, chúng ta đến xem đã.” Gật đầu đoạn Ngụy Tác lại bảo chúng nhân.

Ở nơi mệnh mông thế này, lại không có địa đồ Phù đồ, chỉ còn cách tìm kiếm từng chỗ.

Chỉ mấy chục tích tắc sau, âm hắc sắc cuồng phong như biển gào xô tới.

“Phù!” Ngụy Tác phát thổ hoàng sắc linh quang quang tráo bao lấy tất cả, cương phong trong âm hắc sắc cuồng phong và mảnh gỗ vụn xung kích lên chan chát nhưng không phá được.

“Vũ Tinh tử, giờ đã đột phá chân tiên, thần thức đến mức nào?” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi đến gần Nam Cung Vũ Tinh ngắm nghía.

“Đại khái chừng một nghìn bảy, tám trăm dặm.” Nam Cung Vũ Tinh thử xong thì đáp, ngực cũng phập phồng vì hồi hộp.

“Lợi hại.”

“Chỉ thế hả?”

Hai tiếng kêu vang lên, người cho rằng lợi hại là Thủy Linh Nhi, cho rằng ít là Hàn Vi Vi.

“Kinh nhân như thế mà muội còn thấy ít?” Thủy Linh Nhi hỏi.

” Tứ tí hoang tộc trước kia một đòn ba, bốn nghìn dặm. Mà không phải cao nhất. Y chẳng phải chỉ có thực lực chân tiên sao?” Hàn Vi Vi hỏi lại.

“Hoang tộc cũng như Linh tộc, thọ nguyên rất dài, mất nhiều năm mới trưởng thành, Tứ tí hoang tộc đại năng tuy chỉ có chân tiên chiến lực nhưng đã sống mấy nghìn năm, thời gian nhục thân được chân nguyên tưới nhuần càng dài, thần thức cũng tăng theo, tích lũy lâu như thế, chỉ cần không quá xui xẻo thì sẽ kiếm được không ít linh dược.” Linh Lung Thiên bảo Hàn Vi Vi, “Tứ tí hoang tộc đại năng đó tuy phát đòn cách ba, bốn nghìn dặm nhưng độ chuẩn xác kém xa.”

“Về thọ nguyên thì tu sĩ không thể so với Hoang tộc.” Nguyên Âm lão tổ gật đầu.

“Gian thương, Động Thiên thần hỏa có vẻ đã được người diễn hóa, hiện tại Nam Cung Vũ Tinh có thể môn thuật pháp này thì người truyền thụ đi thôi.” Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, từ từ nói, “Đại Ưởng Thiên tuy chỉ là đế thiên nhưng công pháp đặc thù, khi xưa là thành viên của nhóm mạnh nhất.”

“Chỉ là đế thiên?” Bình thường mà nghe Linh Lung Thiên nói bốn chữ này tất ai cũng kêu lên nhưng giờ thì lại lạnh buốt trong lòng.

Họ hiểu rõ trận chiến Bắc Mang khi xưa có những nhân vật nghịch thiên một mình đấu với mấy đế thiên, còn cả các đại đế như Thông Thiên đại đế, Bất Hủ đại đế.

Phổ thông đế thiên thì khi đó không có gì đặc biệt kinh thiên.

Linh Lung Thiên và Đại Ưởng Thiên khi đánh lén hoặc bày kế sẵn thì có thể đối phó cao thủ siêu việt đế thiên cấp của đối phương, nếu đứng trong vòng chiến cao nhất cũng rất có tác dụng.

Theo thông tin Đại Lệ Thiên để lại, toán Linh tộc có chiến lực cao nhất như Đại Ưởng Thiên đấu với các nhân vật Hoang tộc đỉnh nhọn thì dạt đi đâu đó thì không biết. Đại Ưởng Thiên đến tám, chín phần chết ở đây thì Phù đồ này e là chiến trường sau cùng của trận chiến Bắc Mang.

Cỗ lễ Hoang tộc đại năng cấp cao nhất đã dẫn dụ Linh tộc đại năng nên đây để tận dụng ưu thế.

Các nhân vật đỉnh cao để lại dư uy cũng phi phạm, như cổ chiến thần do chút ý thức sau cùng của Đại Ưởng Thiên hình thành thì không phải Ngụy Tác mà là Trạm Đài Linh Lan tất không địch nổi.

“Vũ Tinh, đây là Động Thiên thần hỏa đã được thay đổi, cho thêm nguyên khí pháp tắc của chân hỏa và lôi cương tương khắc tương sinh, đọc là nhanh chóng tham ngộ được.” Ngụy Tác gật đầu, đưa ngọc phù cho Nam Cung Vũ Tinh.

Hiện tại “mua bán” thế này thì gian thương Ngụy Tác đương nhiên biết cách.

Nam Cung Vũ Tinh tuy đã là chân tiên, uy năng Đại hoàng vẫn đạo kinh thập phần bất phạm nhưng nhục thân tương đối kém, đấu với chân tiên khác thì rất nguy hiểm.

Từ khi vào Phù đồ đến giờ, cứ tìm tiếp tất có lợi, đại bản doanh Hoang tộc này là cấp cao nhất, ít nhất cũng là đế thiên, rơi rớt cái gì cũng phát phạm, hơn hẳn rèn luyện bên ngoài vài trăm năm, nhưng cũng nguy hiểm trùng trùng.

Hoang tộc đoạn tí không bay bừa trên không, nơi này xuất hiện Đại Ưởng Thiên, nên hiện tại Ngụy Tác cũng cho là ở đây có Hoang tộc đại năng liên tục phát lam sắc đoạn tí thu hút người tới.

Gã chỉ không hiểu qua lời bọn Trạm Đài Linh Lan thì uy năng cánh tay cụt không tệ, người phát ra còn thần thông đến đâu, sao lại không xuất thế? Sao lại không nói rõ luôn trong lam sắc đoạn tí?

...

“Đây là?”

Trong khi bọn Ngụy Tác phá âm hắc sắc cuồng phong đi về ngọn núi găm vào Cửu thiên âm phong tầng trung thì trong một sơn cốc mệnh mông, Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương Yến Bắc Quy cùng hơn hai mươi tu sĩ Nghịch Hỏa minh đang run lên.

Trong sơn cốc mọc mấy chục Hoang cổ thực chu cao lớn, kỳ quái vô cùng.

Mỗi cây đều xanh biếc, cao cả trăm trượng, trông như Đẳng lung thảo nhưng to hơn vô số lần.

Trên cành cây vươn lên trời có quả to cỡ hai, ba thân người.

Quả nào cũng màu vàng nhạt, hơi trong như bọc thủy tinh, nhưng bên trong là một nhân ảnh hiện rõ!

1216. Chương 1214: Linh Thực Nô

Những nhân ảnh này trông như tu sĩ ở trần nhưng nhìn kỹ thì nhiều chỗ có tinh kim, có chỗ lại có giáp xác như yêu thú.

Tinh kim và giáp tựa hồ dính liền huyết nhục, thành một phần thân thể.

Như thể các “Tu sĩ” này đã được cải tạo, gắn vào tinh kim hoặc bộ phận trên mình yêu thú.

Các thân ảnh lơ lửng trong dịch quả, vốn đã cực kỳ quỷ dị, nhưng càng rùng mình hơn là trên mình họ dấy lên khí tức kinh nhân, thoát ẩn thoát hiện.

“Cái quỷ quái gì đây?”

Thiên Cửu thần quân nhợt nhạt nhìn sơn cốc không mọc cỏ dại mà chỉ có mấy chục cây to, kinh hãi Thần Lan vương Yến Bắc Quy, chứ không dám lại gần.

“Khí tức này hơn hẳn chúng ta.” Thần Lan vương Yến Bắc Quy biến sắc.

“Lẽ nào còn sống? Khí tức trên chúng ta, tức là thực lực chân tiên?” Thiên Cửu thần quân lùi lại.

“Lưỡng vị thần quân...” Một lão giả thấp lùn mặc kim sắc pháp y, chừng hơn năm mươi, ở sau lưng hai người, hít sâu một hơi nghiêng răng run giọng: “Tại hạ đọc được trong điển tịch, thứ quỷ dị này rất giống Linh thực nô của một thượng cổ tông môn.”

“Linh thực nô? Cổ tịch nói thế nào?” Thấy Kim đơn tứ trọng lão giả nói, Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương Yến Bắc Quy cùng hỏi.

“Theo cổ tịch đó, thời thượng cổ từng có tông môn là Hoa Linh tông biết một pháp môn tà độc, đem tu sĩ bắt được “trồng” vào một số loại cây, khiến tu sĩ đó như biến thành quả, được linh lực và dinh dưỡng của cây tưới nhuần, rồi gắn với những bộ phận của yêu thú có nguyên khí lợi hại, thậm chí gắn thần thiết nội giáp tại thể nội hoặc phù văn tinh kim pháp trận. Các tu sĩ sau khi bị cải tạo thì thực lực đại tăng, không có ý thức, trở thành nô bộc cho tông môn đó.” Lão giả hít liên hai hơi mới có thể nhợt nhạt nói tiếp, “Vi pháp môn đó quá độc ác nên tông môn đó bị các tông môn vây công diệt gọn.”

“Cũng không hẳn là Linh thực nô, nhưng tương tự.” Thiên Cửu thần quân sáng mắt, “tu sĩ chúng ta có thể khống chế không?”

“Không có ghi lại, tại hạ chỉ đọc ở đó những chuyện từ thượng cổ chứ không thấy ghi lại cách khống chế Linh thực nô như hà.” Lão giả lắc đầu.

“Yến đạo hữu, sao hả?” Thiên Cửu thần quân trầm ngâm rồi hỏi Thần Lan vương Yến Bắc Quy.

Ý của y rất rõ, trong sơn cốc quỷ dị này có tới bốn mươi mấy Linh thực nô, Yến Bắc Quy đã khẳng định ít nhất cũng tu vi chân tiên. Nếu điều khiển được thì Thiên Cửu thần quân cho là mấy minh hội của tu đạo giới sẽ phải thần phục, hình thành tu đạo thần quốc chưa từng có, y và Yến Bắc Quy là chí tôn chí cao vô thượng.

“Chúng ta không nên động vào thứ đó.” Thần Lan vương Yến Bắc Quy biến sắc mấy lần, hiển nhiên thập phần do dự, hít sâu một hơi rồi lắc đầu, sầm mặt, “Tình hình này thì nơi đây rất có khả năng là lãnh địa của vực ngoại thiên ma, bị thượng cổ đại năng hủy đi. Hiện tại tuy chúng ta qua ghi chép mà Liên đạo hữu đọc được mà đoán đây là Linh thực nô nhưng thật ra có phải hay không, có gì khác thì chúng ta không biết. Đọc đường đến đây chúng ta đã thấy thủ đoạn của vực ngoại thiên ma, đơn phòng trước đó đều không phải phổ thông đơn phòng, mà là chỗ tiến hành các loại thí nghiệm, nghiên cứu được tính và công thức mới. Linh thực phu này rất có khả năng là vật thí nghiệm của chúng, dù không phải thì đã qua mấy vạn năm, ai biết được thay đổi thế nào. Dù khi xưa có thủ đoạn khống chế, chúng ta cũng không nên thử. Linh thực nô thập phần quỷ dị, chiến lực đều trên chúng ta.”

“Với chiến lực của chúng ta, bắt một kẻ ra thử thì chắc cơ hội thành công không nhỏ?” Thiên Cửu thần quân nhìn nhân ảnh quỷ dị trong quả cây, tỏ vẻ tham lam.

“Sao lại chỉ bắt một ra thử? Vạn nhất ra hết thì sao?” Thần Lan vương Yến Bắc Quy hỏi, “Thiên Cửu thần quân các hạ muốn thì cứ việc, nhưng để tại hạ đi đã. Tại hạ không dám mạo hiểm, cũng không định chạm vào mấy cây quỷ dị này, ở đây quá rộng, không tính việc chúng ta thu lợi không ít, mặc kệ đây mà tìm tiếp có khi có lợi hơn nữa.”

“Yến đạo hữu nói đúng, Linh thực nô mà chỉ chiến lực Thần huyền tam, tứ trọng thì có thể mạo hiểm thể xem nhưng giờ đành an toàn là trên hết.” Thiên Cửu thần quân gật đầu, mắt hơi ánh lên lạnh lẽo, rõ ràng bất mãn với việc Thần Lan vương uy hiếp mình.

“Đi.” Thần Lan vương Yến Bắc Quy không đổi sắc hay nhiều lời, thân ảnh loáng lên, giữ cự ly trăm trượng với Hoang cổ thực chu kỳ dị, alo sang đầu kia sơn cốc.

Thiên Cửu thần quân và các Kim đơn tu sĩ của Nghịch Hỏa minh cũng cẩn thận vòng qua, khuất bóng vào sơn cốc quỷ dị.

Độn quang của tu sĩ Nghịch Hỏa minh khuất đi chừng một tuần hương thì vang lên tiếng động ở mé trái, hồng sắc hà quang đột nhiên nứt ra, bạch quang cùng cường uy lao vào, tựa hồ từ cấm chế nào đó xông vào.

Bạch quang là bạch bào đại năng đã gặp “Đại Ưởng Thiên”.

Y và toán tu sĩ cùng bỏ chạy nhưng giờ một mình vào cốc này chứ không thấy ai khác.

Y lúc này cực kỳ nhếch nhác, vai trái thủng một lỗ, có lục sắc thần quang lấp lóe, tựa hồ đang phá hoại nhục thân, khí tức giảm đi, thụ thương không nhẹ.

“Đây là?”

Vào sơn cốc, thấy hàng cây quỷ dị thì bạch bào đại năng giật nảy mình. Một tích tắc sau, nhìn rõ cảnh tượng, mắt y kinh hỉ cực độ.

Vù, y không sợ Hoang cổ thực chu kỳ dị, trực tiếp đáp xuống dưới một gốc, trước một quả cây trong suốt. Nhìn rõ nhân ảnh, bạch bào đại năng càng vui mừng.

Bạch bào đại năng lao nhanh dưới tán Hoang cổ thực chu, xem xét từng quả cây trong suốt.

Nhìn kỹ mỗi quả cây, bạch bào đại năng dừng lại trước một quả, nhân ảnh trong đó là một thanh niên ở trần, chừng hơn hai mươi, mi tâm có một khe nứt dài xuống tận mũi, như mọc thứ gì ở trong.

Ngực thanh niên có một khối đồng lục sắc tinh kim không theo quy tắc nào thò ra, bề ngoài là phù văn nhỏ hơn kiến không biết bao nhiêu lần, mục lực người thường không thể nhìn rõ.

Đồng lục sắc thần quang từ khối tinh kim bắn ra, chảy lên làn da nhợt nhạt, trông như huyết mạch.

Bạch bào đại năng dừng lại trước quả cây, cắn lưỡi phun tinh huyết và chân nguyên.

Đoạn y vùng tay liên tục, phát ra hàng loạt lam sắc quang phù.

Tinh huyết cùng chân nguyên phun ra như bị hút sạch, ẩn vào quang phù.

Mười mấy tích tắc sau, y liên tục phát ra hơn trăm lam sắc quang phù, tụ thành một phù lục dài.

“Đi!”

Tay phải vùng mạnh, lam sắc phù lục như lưỡi dao cứa vào vỏ quả. Xoạt, hoàng sắc tương dịch chảy ra, lam sắc phù lục bắn vào mình thanh niên.

Cơ hồ đồng thời, thanh niên mở bừng mắt.

1217. Chương 1215: Hoang Thần Nô Không Nghe Lời

Thanh niên mở mắt thì khí tức kinh nhân dấy lên.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” ...

Mọi nhân ảnh trong mở bừng mắt, như đèn lồng lửa ma đột nhiên sáng lên.

Kể cả thanh niên đứng trước bạch bào đại năng, ánh mắt mỗi nhân ảnh trong quả cây đều không có tình cảm.

Tất cả đều nhìn vào bạch bào đại năng.

Những nhân ảnh ở trong quả nguyên lành đều ngâm trong dịch quả vàng nhạt, nhìn bạch bào đại năng qua lớp dịch thì càng quỷ dị.

Bạch bào đại năng cứng người, hơi hoảng sợ.

Nhất thời y đứng im, mọi nhân ảnh trong quả cây cũng bất động, cực kỳ quỷ dị.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” ...

Mấy tích tắc sau, trừ thanh niên đã chảy hết dịch quả đứng trước bạch bào đại năng thì các nhân ảnh bị đánh thức lại nhắm mắt.

Thanh niên vẫn bất động nhìn bạch bào đại năng.

“Ra nghe lệnh ta.”

Bạch bào đại năng mắt lóe lên mấy lần rồi nghiêng rằng, nói với thanh niên.

“Tuân mệnh, chủ nhân.” Giọng nói nhạt nhẽo như của cương thi từ miệng thanh niên vang lên, vò quả trước mặt bạch bào đại năng hóa thành tro, thanh niên quỷ dị bước ra.

“Mặc pháp y vào.”

Bạch bào đại năng cực kỳ cuồng hỉ, một tấm hôi sắc pháp y kiểu hành vân lưu thủy được lấy khỏi nẹp bảo nang đưa cho thanh niên quỷ dị.

Thanh niên quỷ dị mặc luôn pháp y.

Hôi sắc pháp y che đi quá nửa diện mạo thanh niên quỷ dị nên trông y không quá đặc biệt.

“Người biết gì về nơi này không?” Bạch bào đại năng hơi do dự rồi hỏi.

“Không rõ, chủ nhân.” Thanh niên quỷ dị đáp gọn.

“Người nhớ lai lịch của mình không? Trừ ta là chủ nhân thì người còn biết gì nữa?” Bạch bào đại năng nhú mày hỏi.

“Tiểu nhân chỉ biết ngài là chủ nhân.” Thanh niên quỷ dị đáp gọn, khí tức thập phần cổ quái, gần như chân tiên khí tức, có huyết khí nên không phải tử vật, nhưng khác với khí tức khí huyết của tu sĩ, như thể là khí huyết tu sĩ hòa với khí huyết yêu thú, và sinh khí của cây cối.

“Đúng là Hoang thần mà Hoang thần tổ tông ghi lại, trừ phụng mệnh hành sự ra thì như một thân cây.” Bạch bào đại năng càng kinh hỉ rồi nhú mày lẩm bẩm: “Nhưng sao ở đây có nhiều Hoang thần nô như thế? Lẽ nào chốn cổ quái này liên quan đến Hoang tộc tổ tông?”

“Chủ nhân, tiểu nhân không hiểu.” Thanh niên quỷ dị bình thản đáp.

“Từ giờ người là Hoang thần nô.” Bạch bào đại năng bảo.

“Tuân mệnh chủ nhân, tiểu nhân là Hoang thần nô.” Thanh niên quỷ dị bất động đáp.

“Hoang thần nô, người biết thần thông gì?” Bạch bào đại năng lại hỏi.

“Chủ nhân, thần thông là gì, tiểu nhân không biết.” Hoang thần nô đáp ngay.

“Ta vẫn chưa quen. Chỉ coi Hoang thần nô chỉ là cây cỏ nghe hiệu lệnh giết người, mà ta còn hỏi thế.” Bạch bào đại năng lẩm bẩm rồi cười lạnh: “Có thần thông gì thì khi giao chiến là biết. Với thực lực Hoang thần nô này, thì khi cổ chiến thân và hóa hình yêu thú đó đến thì chúng sẽ biết thế nào là hối hận.”

“Hoang thần nô, theo ta.” Lẩm bẩm đoạn bạch bào đại năng hừ lạnh, rực lam sắc thần quang cất bước.

“Tuân mệnh, chủ nhân.” Hoang thần nô dấy lên khí tức đáng sợ, theo sau bạch bào đại năng, ràn rạt hoàng sắc quang hoa.

Bạch bào đại năng vẫn dao động nguyên khí liên tục, độn quang nhanh hơn, thấy Hoang thần nô thông thả theo sát thì tỏ vẻ đắc ý.

“Ít nhất thì người Nghịch Hỏa minh đã vào đây, vạn nhất có kẻ biết cách khống chế Hoang thần nô...”

Bạch bào đại năng và Hoang thần nô sắp rời sơn cốc, đột nhiên y như nhớ ra, dừng lại ở đầu kia.

Hoang thần nô dừng lại, im lặng.

“Hoang thần nô, diệt hết cây cối và Hoang thần nô khác đi.” Bạch bào đại năng lạnh lùng chỉ vào dãy Hoang cổ thực chu.

“Tuân mệnh, chủ nhân.”

Y đảo đoạn ngực ánh lên đồng lục sắc thần quang, lan khắp toàn thân, đồng lục sắc thần văn từ tay hình thành một cây trường đao nghìn trượng chém tới.

Hoang cổ thực chu như vật sống, phát ra đậm hoàng sắc thần quang, hình thành một quang tráo hình bán nguyệt.

“Chát!”

Hoàng sắc quang tráo chống chọi được một chốc là tan rã.

Đồng thời, Hoang cổ thực chu nát vỡ, dịch quả chảy ra như máu, mấy quả cây nổ tung, Hoang thần nô như tu sĩ ngã say trong đó mở mắt nhìn bạch bào đại năng và Hoang thần nô đứng cạnh.

Đồng lục sắc thần đao không dừng, cứ chém qua, chặt Hoang thần nô rơi xuống thành mấy đoạn.

“Chát!”

Chém gục mấy Hoang thần nô xong, thanh niên đi cạnh bạch bào đại năng lóe đồng lục sắc thần quang, thần đao rực thần quang chém vào quang tráo của một Hoang cổ thực chu tự động phát ra, giết hai Hoang thần nô rơi xuống.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” ...

Từng gốc Hoang cổ thực chu nổ tung, dịch quả chảy tứ tán, thêm một Hoang thần nô không có sức chống trả bị diệt.

Cả sơn cốc đầy hoàng sắc tương dịch, lơ lửng toàn mảnh vỡ Hoang cổ thực chu, tổng thể còn năm cây.

“Chát!”

Lại một cây nổ tung, ba Hoang thần nô rơi xuống.

Thần đao Hoang thần nô của cạnh bạch bào đại năng vốn chém xuống, đến sát ba Hoang thần nô đang rơi, thì y đột nhiên dừng lại, khí tức hủy diệt thụt thò trên hư không.

Đôi mắt vô hồn của y như có thêm thứ gì đó.

Mục quang dừng lại ở một trong ba Hoang thần nô.

Là một nữ tu, lưng bị cây hỏa hồng sắc giáp xác, tay thò ra bạch sắc thần thiết nhọn hoắt, tạo cảm giác như từ xương mọc ra.

“À?” Thấy Hoang thần nô đột nhiên dừng lại, bạch bào đại năng mục quang lóe lên kịch liệt, biết ngay biến đổi của Hoang thần nô đến từ nữ tu.

“Không thể giết...” Y chưa kịp nói thì Hoang thần nô cầm đồng lục sắc thần đao đột nhiên nói.

“Người nói gì?!” Bạch bào đại năng nín thở, kinh hãi nhìn Hoang thần nô.

Y hiểu rõ hơn bọn Thiên Cửu thần quân nhiều, biết thứ này không thể có tư duy, không thể cãi lại mệnh lệnh!

“Không thể giết...”

Hoang thần nô đột nhiên lại nói, mục quang nhìn vào y.

Bạch bào đại năng hóa thành bạch sắc lưu quang lùi nhanh.

Cơ hồ đồng thời, đồng lục sắc thần quang trên mình Hoang thần nô bùng lên, thần đao mang theo khí tức kinh nhân rạch ngang vòm xanh, chẻ vào bạch bào đại năng.

“A!”

Bạch bào đại năng rợn tóc gáy, không ngăn được đồng lực sắc thần đao, thể nội phun ra vô số lam sắc thần quang đều tan nát, chỉ kịp kêu lên thê thảm rồi đứt đôi người.

Cơ hồ đồng thời, đầu tư tiếp tục lao đi, thân thể nổ tung thành màn sáng màu lam.

Bạch bào đại năng xui xẻo cực điểm, nhất phương chí tôn nhưng vào Phù đồ thì liên tục gặp cường địch, thụ thương không nhẹ, hiện tại thu phục được Hoang thần nô thực lực kinh nhân thì lại thành châm lửa đốt mình, bị bức phải thi triển bí thuật, chỉ còn cái đầu thoát thân.

“Phù!”

Màn sáng thân thể bạch bào đại năng hóa ra bị đồng lực sắc thần đao quét sạch. Nhìn theo hướng đầu y biến mất, Hoang thần nô không hề truy kích, đến bên nữ tu, mắt hấp háy mấy lần rồi ôm đối phương, nhìn quanh hoang mang, thậm chí không biết nên làm gì.

1218. Chương 1216: Huyết Nguyệt Thần Thiết

Trong khi bạch bào đại năng gặp xui xẻo thì bọn Ngụy Tác đang ở một dốc núi có mấy trăm cung điện cao cả trăm trượng.

Dốc núi nằm trên độ cao ước một nghìn ba, bốn trăm trượng của ngọn núi găm một nửa vào Cửu thiên âm phong tầng.

Trên đầu bọn Ngụy Tác chừng bảy, tám trăm trượng không chỉ có cửu thiên cương phong lưu động, còn cả xích kim sắc thần mang xuyên qua, như từ đỉnh núi bắn xuống, khí tức khiến gã rùng mình, uy năng tựa hồ còn hơn Kim phong hỏa tuyến khi gã dẫn động thiên kiếp.

Gã không muốn chạm vào vì xích kim sắc thần mang ngưng tụ nhiều tinh thần xạ tuyến, cố xuyên qua cũng được nhưng coi như đốt thọ nguyên vô ích.

Mấy trăm cung điện trước mặt bọn Ngụy Tác đều trống không, ánh lên bạch sắc quang mang, xếp theo hình lục lăng đặc biệt.

Giữa các điện vũ là một quảng trường, rìa quảng có sáu lam sắc thạch nhân chừng năm mươi trượng như đang nhận lệnh của các cung điện.

Hình dáng sáu lam sắc thạch nhân khác nhau, trong đó một người chỉ có hai tay, lưng có đôi cánh lớn, năm người còn lại đều ba mươi hai tay, mỗi tay cầm một pháp bảo.

Dù cung điện hay sáu lam sắc thạch nhân đều tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, toát lên khí tức thương tang.

Tất cả đều nguyên lành, cực kỳ yên lặng, thần bí dị thường.

“Đi, chúng ta qua xem.”

Bọn Ngụy Tác mới đến đây, gã bảo Linh Lung Thiên và bọn Cơ Nhã rồi cùng Linh Lung Thiên đi đầu, chúng nhân theo sau.

“Cương nha muội, người có biết sáu pho tượng không? Thị bất thị Có phải sáu đại năng Hoang tộc lợi hại nhất?”

Đến rìa dãy công trình, Ngụy Tác nhìn rõ diện mạo sáu lam sắc thạch nhân khác nhau, sống động như thật, nghiêm túc dị thường. Nếu không vì biết công trình và lam sắc thạch nhân đều điêu khắc từ cự thạch thì gã đã cho là sáu thi thể Hoang tộc đại năng tọa hóa.

“Chắc không phải Hoang tộc đại năng ở thời đại của ta, mà là bậc tiền bối.” Linh Lung Thiên nheo mắt nhìn rồi lắc đầu.

“Đều chỉ một đầu, không phải ba đầu, xem ra không lợi hại nhất?” Hàn Vi Vi hỏi Linh Lung Thiên. “Nàng ta biết Hoang tộc thủy tổ có tới ba đầu, mỗi cái có thể thi pháp độc lập, tốc độ thi pháp kinh nhân.”

“Đích xác không phải tôi lợi hại.” Linh Lung Thiên gật đầu, xác nhận lời Hàn Vi Vi.

“Một cái đầu cũng dọa chết người rồi.” Lục bào lão đầu run giọng. Đích xác, hiện tại ai nhìn bức tượng cũng phát hoảng.

Chỉ ba mươi hai cánh tay đã như nắm trong tay vô số thiên địa, áp lực đến cực điểm.

“Có vấn đề, Linh Lung Thiên, người biết không?” Nam Cung Vũ Tinh chỉ vào một điện vũ.

Chúng nhân nhìn quanh, phát hiện tuyệt đại đa số điện vũ đều treo biển bằng tinh thạch khắc cổ tự.

“Hoang tộc có ý gì mà ta không biết nhỉ.” Linh Lung Thiên nhú mày, đi thêm mấy bước rồi mắt bắn ra kim quang mấy thước, lao vào một điện vũ.

“Sao hả?”

Ngụy Tác giật giật chân mày, độn quang lóe lên bám theo Linh Lung Thiên.

“Không sao, trong đó có thứ ta cần.” Linh Lung Thiên liếc Ngụy Tác.

“Hừ...” Ngụy Tác thấy thế thì biết cũng như lúc ở Bắc Mang di tích, nó phát hiện thứ gì đó hữu dụng nên gã giật mình.

“Thiên hỏa lô thế này hả! Là phẩm giai gì nhỉ?... Không chỉ thiên mà còn cả lôi cương, đúng là lôi hỏa tôi luyện!”

Thần thức quét qua, Ngụy Tác nhận ra trong điện vũ có lò nung cao cỡ mười người nhưng cùng Linh Lung Thiên đi vào, nhìn thấy cái lò là gã trợn tròn trắng.

Cái lò màu cổ đồng, khảm hỏa hồng sắc tinh thạch lớn cỡ đầu người, bên trong tinh thạch có vô số phù văn, hỏa sát khí tức quá rõ, là thiên hỏa lô.

Cái lò lớn như thế, hỏa hồng sắc tinh thạch dày đặc, hấp nạp thiên hỏa hỏa lực tất cực kỳ kinh nhân, nhưng trên thân lò lại có lôi cương khí tức khiến Ngụy Tác nhận ra ngay bên trong có khắc pháp trận phức tạp, gắn vào không chỉ một đạo lôi hệ đại đạo thần văn, là cự đỉnh lôi hỏa tôi luyện trong truyền thuyết.

“Luyện khí lô lớn thế này hả?!”

Nam Cung Vũ Tinh và bọn Cơ Nhã đi vào đều kinh hô.

Linh Lung Thiên không hề khách khí, tử quang lóe lên, mở nắp lò rồi lao vào, cầm một khối đen xì cỡ nửa thân thể nó lao ra.

“Cương nha muối, tinh kim gì đây?” Ngụy Tác giật giật mí mắt, nhận ra trọng lượng vật đó cực nặng, dù thần thiết và vẫn tinh được đại năng rèn cũng không so được.

Tựa hồ biết gã hỏi, Linh Lung Thiên không nói gì mà miết nhẹ lên cục tinh kim đen xì.

Lớp tro bị gạt đi, hồng quang chói lòa, như thần huyền đại năng phát ra quang hoa.

“Huyết nguyệt thần thiết!”

“Là Huyết nguyệt thần thiết!”

Nguyên Âm lão tổ và Vu thần nữ, lục bào lão đầu cùng kinh hô!

“Lại là Huyết nguyệt thần thiết? Vẫn được diễn tịch tu đạo giới gọi là Thiên ma vẫn thiết?” Ngụy Tác nuốt nước bọt, nhìn chăm chăm vào vệt đỏ.

Huyết nguyệt thần thiết, theo ghi chép của tu đạo giới, là một trong các cực phẩm tinh kim phẩm chất kinh nhân nhất.

Trừ chất liệu tuyệt vời, cực hợp với nguyên khí, có thể khắc nhiều nguyên khí pháp trận thì còn phẩm chất cực kỳ đặc thù.

Nếu dùng thần thiết này luyện chế pháp bảo, cũng như tu sĩ tu luyện, có tác dụng hấp phụ với nguyên khí uy năng, càng bị uy năng xung kích, chất liệu càng chắc chắn, thai thể càng lúc càng mạnh.

Nói đơn giản thì dùng thần thiết này luyện chế pháp bảo thì càng dùng càng tốt, trải qua càng nhiều đấu pháp thì càng lợi hại.

Chỉ cần không bị cường uy đánh thành tro là được.

Tinh kim được hình dung như vực ngoại thiên ma biết hút uy năng thuật pháp nên được gọi là thiên ma vẫn thiết. Trừ thử ra còn được xưng tụng là vạn đại thần thiết, tức là chỉ cần không làm mất thì pháp bảo luyện chế từ tinh kim này có thể lưu truyền vạn đại.

Với thai thể thần thiết này thì tu sĩ có thể đánh thành tro ít nhất cũng Chân tiên tứ ngũ trọng.

“Đúng là Huyết nguyệt thần thiết!”

Chỉ nhìn là Ngụy Tác gần như tắt tiếng. Đặc điểm nổi nhất của Huyết nguyệt thần thiết trừ thần quang đặc biệt xán lạn thì bề ngoài còn tự nhiên hình thành loan nguyệt hoa văn. Càng tôi luyện lâu, càng lưu truyền nhiều đời thì chất liệu càng tốt, loan nguyệt hoa văn càng mảnh. Hiện tại vật đỏ hiện ra, hoa văn cực kỳ mỏng manh.

Huyết nguyệt thần thiết là thứ vạn năm khó kiếm tại tu đạo giới, theo ghi chép từng xuất hiện hai pháp bảo là một cái trâm cài tóc và một cây như ý cỡ một thước. Cả hai cộng lại mới bằng đầu trẻ con, nhưng khối trong tay Linh Lung Thiên thì không kém gì thân thể nó, luyện thành trâm cài thì không biết được mấy trăm cái.

“Cương nha muối...” Há miệng một lúc, Ngụy Tác đảo mắt cười.

“Đừng cười kiểu đó, gian thương đáng chết, coi như ngươi may mắn, ta sẽ cho một nửa.” Linh Lung Thiên hiểu ý Ngụy Tác, tỏ vẻ khinh thường, lau hết lớp đen trên khối Huyết nguyệt tinh kim, hồng quang bao trùm đại diện.

“Đẹp thật.” Cơ Nhã hòa Nam Cung Vũ Tinh chặc lưỡi.

Khối thần thiết trừ cực kỳ mịn màng thì màu sắc rực rỡ, chưa ai được thấy màu sắc nào đẹp đến thế.

Chỉ màu sắc cũng khiến người ta muốn thu lấy, không đem luyện khí cũng có thể ngắm nghía.

“Cho ta một nửa hả?” Ngụy Tác ngăn ra. “Ta hiểu rồi, Cương nha muối, không phải tinh kim nào cũng hữu dụng với người, luyện hóa một loại tinh kim đến mức nhất định lượng thì cũng như kháng được tính, sẽ thành vô dụng hả?” Gã hiểu ra.

“Không sai.” Linh Lung Thiên gật đầu.

“Chả trách người thấy tinh kim hữu dụng là bất chấp. Tốc độ tu luyện của người tuy nhưng nhưng cũng có hạn chế, xem ra không nghịch thiên như Hoang tộc công pháp.” Ngụy Tác gật đầu, “Thảo nào người lại rộng rãi cho ra một nửa.”

“Người nói ngàn ấy là gì, ta không dùng được cũng cứ lấy, không để cho người đấy thì sao?”

Ai nấy tròn mắt, Linh Lung Thiên bị Ngụy Tác nhìn thấu thì thẹn quá hóa giận cắn một miếng Huyết nguyệt thần thiết.

Răng thật quá tốt.

“Thiên tuyệt thần thiết có hữu dụng với người không?” Trương Tôn Tiểu Như tròn mắt rồi bật cười, lấy khối Thiên tuyệt thần thiết tra, nhìn Lệ Nhược Hải cười hỏi: “Vật này là Lệ cung chủ tặng, nếu hữu dụng thì ta tặng người, Lệ cung chủ chắc không có ý kiến gì.”

“Tất nhiên.” Lệ Nhược Hải mỉm cười.

“Đa tạ.” Linh Lung Thiên sáng mắt, rõ ràng khối Thiên tuyệt thần thiết rất hữu dụng, nó thu vào tay áo như động không đáy. “Ai cũng dễ coi hơn người.” Nó trợn tròn trắng với Ngụy Tác: “Sau này người bồi thường.”

“Người lấy thần thiết mà bắt ta bồi thường...” Ngụy Tác tắt tiếng.

“Tu vi của ngươi chưa đủ, khi nào đạt Chân tiên lương trọng thì có thể làm tan Huyết nguyệt thần thiết, luyện chế pháp y cho Nam Cung Vũ Tinh.” Linh Lung Thiên tỏ vẻ khinh miệt.

1219. Chương 1217: Giáp Trùng Kỳ Dị

“Huyết nguyệt thần thiết này phải đợi ta đột phá nhất trọng tu vi mới nung được? Hoang tộc lôi hỏa lô này cũng không thể hả?” Ngụy Tác ngẩn ra.

Đích xác, nếu là pháp y ngăn được chân tiên thì chiến lược của Nam Cung Vũ Tinh sẽ hơn hẳn phổ thông Chân tiên nhất trọng đại năng.

“Huyết nguyệt thần thiết xưa nay phải Chân tiên tam trọng tài mới làm chảy được, lôi hỏa lô này có hơn nữa cũng không bằng Chân tiên tam trọng pháp vực uy năng, tối đa chỉ tôi luyện loại bột tạp chất đi thôi.” Linh Lung Thiên hăm hừ, cảm thêm một khối Huyết nguyệt thần thiết.

“...” Ngụy Tác tắt tiếng, biết Linh Lung Thiên nói thế là đã nể mặt, Chân tiên tam trọng mới có thể luyện mà nó bảo gã chỉ lương trọng đã có thể thì khác gì thừa nhận gã lợi hại hơn chân tiên thông thường. Thần thiết này thật quá biến thái.

Bất quá Hoang tộc lôi hỏa lô chỉ bề ngoài cũng kinh nhân, phẩm giai khẳng định hơn xa luyện khí lô gã từng thấy nên gã không khách khí thu vào nạp bảo thủ trạc.

“Không biết trong đại điện còn đồ tốt không.”

Lấy được cực phẩm tinh kim nên ai cũng hưng phấn, trải thần thức tìm khắp từng gian điện vũ.

Điện vũ đều giống nhau, nhưng bên trong thì khác, có chỗ là kho, có chỗ là tĩnh thất, nhưng bên trong đều trống trơn, tựa hồ Hoang tộc lúc rời đi đã gom theo hết.

Thoáng sau, bọn Ngụy Tác vào một gian điện vũ lớn hơn.

Trong điện vũ dày đặc giá đồng bày ngọc bình, ngọc hạp, chính giữa là năm kim hoàng sắc lô đỉnh cùng kiêu, không lớn lắm, chỉ cao bằng nửa thân người, bên ngoài khắc ác giao phù điều sống động.

Ngụy Tác vung tay mở nắp cả năm kim hoàng sắc lô đỉnh.

Nam dải kim sắc hà quang từ trong đỉnh phun ra, năm cục than đủ màu hiện lên.

Ai cùng nhìn vào năm kim hoàng sắc tiểu đỉnh, thấy năm cục than thì đều thất vọng ít nhiều.

Đại điện này là đơn phòng, phẩm giai năm kim sắc luyện được đỉnh bất phàm, pháp trận vẫn tự nhiên lưu chuyển, tựa hồ không ngừng luyện được, ai cũng hi vọng bên trong còn linh đơn, nhưng năm cục than này đã tan hết linh khí, chứng tỏ bị luyện hỏng.

“Hoang cổ hỏa tủy thảo!” Chúng nhân tìm trên các giá, mấy tích tắc sau Cơ Nhã và Vu thần nữ kinh hỉ kêu lên.

“Hoang cổ hoàng nha quả!”

“Dược lực Thiên tuyết phục linh vẫn còn!”

Tiếng hô kinh hỉ vang lên không ngớt.

Trên các giá đồng còn nhiều tro, như linh dược tan rã thành, trong nhiều đơn bình là linh dược đã rửa, những thứ đựng dịch thể đều khô cạn, chỉ còn bột ở đáy, nhưng có những vật chứa vì làm bằng nguyên liệu đặc biệt nên linh dược vẫn nguyên hoặc dược lực còn quá nửa.

Kích động nhất là Cơ Nhã, năm kim hoàng sắc tiểu đỉnh được thu lại. Pháp trận trên đó có năm, sáu loại nguyên khí dao động khác nhau, rất giống cực phẩm dược đỉnh Xuân thu đỉnh trong truyền thuyết. Bố trí kiểu này dễ luân chuyển giữa cực nhiệt, cực hàn, luyện chế được nhiều linh đơn đặc thù.

Không chỉ năm kim hoàng sắc tiểu đỉnh, cả đơn bình và đồ đựng đặt trên giá đồng đều luyện chế từ nguyên liệu rất hiếm, có thể giữ cho dược lực của linh dược hoặc dược lực của linh dược hút nhiều thiên địa nguyên

khí bị ảnh hưởng, là những thứ luyện đơn sư thêm muốn, còn cả những đồ đựng chế từ tinh thạch và vắn kim đặc biệt thì Cơ Nhã cũng không biết, cần từ từ nghiên cứu mới biết tác dụng.

“Sao hả?”

Bọn Cơ Nhã hớn hở tìm xem còn linh dược hữu dụng không, vừa thu hết đơn bình lại, chợt Ngụy Tác lướt đến một chỗ.

“Đây là?” Chúng nhân thấy ở góc tường gần Ngụy Tác có đồng tro lớn màu lam.

“Lẽ nào Hoang tộc đại năng chết ở đây?” Thủy Linh Nhi hỏi.

“Có cảm giác như bị Đại hoang vắn đạo kinh của Đại Ưởng Thiên giết, pháp y cũng tan nát. Ở đây vốn có giá đồng nhưng cũng thành tro hết rồi.” Ngụy Tác gật đầu, chỉ sang hai bên.

“Quả nhiên là thế.” Chúng nhân phát hiện hai bên đồng tro có bụi màu xanh đồng.

“Lẽ nào Phù đồ quá lớn, lúc bọn Đại Ưởng Thiên đến thì vẫn còn người Hoang tộc đang luyện đơn luyện khí, khi bọn Đại Ưởng Thiên chết thì chiến hồn mới tới đây?” Vu thần nữ nhíu mày: “Nếu bản tôn Đại Ưởng đến thì với tu vi đó, cả đại diện chắc đã thành tro?”

“Có lẽ vậy, lúc đó đỉnh cấp đại năng của Hoang tộc và Linh tộc đại chiến trong Phù này, Hoang tộc còn những nhân vật cấp thấp không biết gì, vắn mùi đầu làm việc, sau đó mới bị diệt.” Ngụy Tác gật đầu, cho là như thế.

Bàn luận rồi gom hết những thứ hữu dụng đoạn bọn Ngụy Tác đi tiếp.

Điện vũ tiếp đó không có gì tốt, bọn Ngụy Tác đến trung tâm dãy công trình có sáu bức tượng Hoang tộc đại năng.

Đến quảng trường, bọn Ngụy Tác thấy ở chính giữa có mười mấy thứ như tể đài, cao hơn nền mấy thước, bên trên có tinh thạch vỡ, hình như là truyền tông pháp trận nhưng đã tổn hủy, không rõ nói đến đâu.

Quan sát kỹ, Ngụy Tác thậm chí cắt một bức tượng Hoang tộc đại năng ra, xác định không có gì cổ quái thì chúng nhân mới đi tiếp.

“Hình như có khí tức yêu thú.”

Mấy chục tích tắc sau, Ngụy Tác nhíu mày bảo đoạn tăng tốc.

“Lẽ nào là hóa hình Phệ linh thú?” Chúng nhân vừa tìm kỹ vừa theo chân gã.

Nửa tuần hương sau, cả toán đi qua một dãy điện vũ, theo Ngụy Tác vào một sơn cốc, trước mặt là cảnh tượng bình thường không thấy.

Mười mấy lam sắc quang trụ cỡ thùng nước từ tử vụ mệnh mông bắn lên cao, xuyên qua âm hắc sắc phong tầng và xích kim sắc thần mang.

Trong sương sấm chớp ù ùng, điện hồ cực lớn nhấp nháy nhưng không có thanh âm vọng ra.

Cảm giác dị thường quỷ dị và bức bối.

Thần thức tất cả xuyên vào tử vụ thì đều như bị trói lại, dù Nam Cung Vũ Tinh cũng chỉ được không đầy trăm dặm, trừ biết có ngân bạch sắc điện hồ lấp lánh thì không thấy yêu thú gì.

Linh Lung Thiên mất lóe kim quang, có lẽ cũng không biết chuyện gì.

“Vù!” “Vù!”

Ngụy Tác ngưng thần cảm giác kỹ một chốc, ra hiệu cho tất cả cảnh giác rồi lưỡng đạo thanh sắc thần quang lóe lên, Duy ngã tâm kiếm bắn vào tử vụ.

“Xoạt!”

Cơ hồ khi lưỡng đạo Duy ngã tâm kiếm bắn vào tử vụ, tử vụ như thể phản kích, phun ra năm đạo ngân bạch sắc điện hồ lớn cỡ thùng nước vào Ngụy Tác.

Lôi cương khí tức lan ra, thậm chí khiến bọn Hàn Vi Vi nghệt thở.

Ngụy Tác không quan tâm, hắc hỏa hiện lên ngăn được năm làn ngân bạch sắc điện hồ.

Đột nhiên, tử vụ rung động, vốn không động tĩnh gì thì từ chỗ năm làn ngân bạch sắc điện hồ đột nhiên vang tiếng ong ong khe khẽ.

Năm sáu thứ lớn cỡ trái dưa đủ màu từ trong sương tím bay ra.

“Oành!” Quất hoàng sắc quang trụ phun ra, hư không rung lên, uy năng gấp mấy lần ngân bạch sắc điện hồ.

“Đây là?”

Vu thần nữ và Trưởng Tôn Tiểu Như ngạc nhiên.

Là một con giáp trùng mai cứng vàng vàng, đen pha bạc, khí thế hung hung.

“Chát!”

Hắc hỏa bị giáp trùng phun ra quất hoàng sắc quang trụ đánh tan.

“Vù lạp!”

Cơ hồ đồng thời, trên mình đại giáp trùng lóe ngân quang, ngân sắc điện vòng trùn xuống Ngụy Tác.

1220. Chương 1218: Tam Thập Nhị Tí

“Chát!”

Ngân sắc điện vòng trùn lên, Ngụy Tác chìm trong ngân sắc điện quang, mũi cũng như có giun bạc bò, trông rất đáng sợ.

Ngụy Tác không dừng, chụp lấy đại giáp trùng.

“Lợi hại!”

Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như đều biến sắc.

Tuy Ngụy Tác đối phó đại giáp trùng có vẻ nhạ nhàng nhưng đó là gã.

Đại giáp trùng này dù uy năng thuật pháp hay tốc độ thi pháp đều hơn xa Thần huyền ngũ trọng đại năng, dù chưa đạt chân tiên cũng không kém nhiều.

Là họ tất không phải đối thủ.

Giáp trùng cỡ này cực kỳ đáng sợ. Hiện tại sau Diệt thế thú triều, yêu thú được tu sĩ biết đạt cỡ này cũng chỉ vài con.

“Tức!”

Bị Ngụy Tác tóm lấy đại giáp trùng ré lên, nửa thân trước phồng to, yêu khí phun trào, định dùng yêu đơn đánh Ngụy Tác.

“Đừng loạn động, ta không cần mạng người nhưng nếu lung tung thì có khi ta bóp vỡ đầu.”

Ngụy Tác cười ha hả, xích sắc hà quang lóe lên, dùng tay bóp, nó kêu lên thê thảm, nước miếng sắp phun ra bị gã bóp ngược lại.

“À?”

Ngụy Tác tỏ vẻ ngạc nhiên. “Oành!”, bạch sắc hà quang ép mạnh, đại giáp trùng phun cả nước miếng ra, đoạn gã gõ mạnh như gõ chuông, khiến nó ngất đi.

“Lệ cung chủ, giáp trùng này là yêu thú gì? Theo lý, linh trí yêu thú cỡ này không kém gì tu sĩ, Sao nó lại chỉ như phổ thông dê giai yêu thú?” Ngụy Tác nhăn nhó hỏi Lệ Nhược Hải và Tâm Hữu Lan.

“Yêu thú này tựa hồ không có linh trí.” Lệ Nhược Hải và Tâm Hữu Lan không hiểu, bước lên xem xét đại giáp trùng bị Ngụy Tác đánh ngất đi.

Lệ Nhược Hải và Tâm Hữu Lan hiểu về yêu thú hơn cả, đại giáp trùng có vẻ không hiểu ý Ngụy Tác, dù biết mình là trùng còn trước mặt là tường đá mà vẫn lao vào kiểu đề giai yêu thú nổi hung, dù thực lực thế nào thì cũng là đề giai yêu thú tối phổ thông, linh trí thấp kém.

“Lẽ nào là Kim dương trùng?”

Xem kỹ, Lệ Nhược Hải và Tâm Hữu Lan nhìn nhau.

“Lệ cung chủ, ý các vị là thứ có thực lực kinh nhân như thế chỉ là tứ cấp đề giai yêu thú Kim dương trùng tiến giai thành?” Cực Âm thần quân tròn mắt.

Kim dương trùng là chi đặc biệt của Kim giáp trùng, thập phần mẫn cảm với các loại tinh kim khoáng mạch, lại có thể thổ độn, nhiều tu sĩ bắt được thì đều dùng vào tìm kiếm tinh kim luyện khí. Chiến lược không có bao nhiêu, Kim dương trùng tầm thường chỉ là độn tốc nhanh, rồi phát kim quang, dựa vào lớp vỏ cứng đối địch.

Yêu thú cỡ này đừng nói thực lực gần đạt chân tiên mà chưa từng nghe nói có thể tiến giai đến lục cấp thất cấp.

“Bọn tại hạ cũng không dám tin, giáp trùng này trừ thể hình to hơn, có hắc sắc và ngân sắc điều văn thì đặc tính hoàn toàn giống Kim dương trùng.” Lệ Nhược Hải và Tâm Hữu Lan tắt tiếng.

“Xem ra là Kim dương trùng, yêu thú này là thổ hệ nguyên khí, quất hoàng sắc quang hoa là uy năng yêu đơn, cũng là thổ hệ nguyên khí biến dị. Ngân sắc lôi cương có thể vì ở trong tử vụ lâu, tiến mà có được dị năng.” Ngụy Tác nhìn đại giáp trùng, “đề giai yêu thú ở đây cũng tiến giai đến mức đó, coi như đại bảo khổ không có người, tiện nghi cho nó.”

“Cả giáp trùng này cũng tiến giai đến mức đó, Ngụy Tác, liệu còn yêu thú cao cấp hơn không?” Nam Cung Vũ Tinh lo lắng hỏi.

“Không phải không có nhưng ít lắm.” Ngụy Tác trầm ngâm: “Đại Ưởng Thiên chiến hồn lang thang ở đây sáu, bảy vạn năm, đi khắp Phù đồ không biết bao nhiêu lần, yêu thú có thực lực không bằng thì đã trốn, còn có thực lực hơn hẳn thì đã diệt y lâu rồi.”

“Hiện tại mặc kệ có hay không, chúng ta vẫn phải tìm kiếm.” Liếc Nam Cung Vũ Tinh, Ngụy Tác lại nói.

“Nơi thế này dù thế nào cũng phải tìm, không mới là có vấn đề.” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi nhìn nhau.

Từ lúc vào đến giờ, Hoang tộc Phù đồ đích xác là siêu cấp bảo khổ chỉ biết dùng hai chữ biến thái để hình dung.

Hoang tộc nhân vật, tệ nhất cũng gần đạt chân tiên, Phù đồ này như quốc độ cho chân tiên trở lên cư trú, nhưng thứ ở đây mà Hoang tộc đại năng coi là bình thường thì tu đạo giới hiện tại coi là bảo bối cực kỳ kinh nhân.

Họ vào đây đều có cảm giác như Thần hải cảnh tu sĩ vào sơn môn của siêu cấp tông môn không người, không tìm được thì thôi, tìm được gì cũng thập phần kinh nhân.

Cả đề giai yêu thú ngu xuẩn cũng không biết đã sống tại đây bao nhiêu năm, gần đạt thực lực chân tiên, nếu là phổ thông tu sĩ cứ ở đây thì thực lực sẽ thế nào?

Từ Hoang tộc linh viên đến Huyết nguyệt thần thiết và đơn phòng... chưa biết chừng còn thứ càng kinh nhân.

Dụ hoặc thực quá lớn, hiện tại lục bào lão đầu đã đổi quan điểm, vốn sợ hãi kêu gào bỏ chạy thì sau khi lấy được ngân ấy, dù cảm gây đuổi, lão cũng không đi.

“Lệ cung chủ, Hỏa vu linh miêu có nhận ra khí tức tu sĩ nào qua đây?” Ngụy Tác nhìn đại giáp xác trùng còn ngất xỉu, hỏi Lệ Nhược Hải.

Hỏa vụ linh miêu cực có linh tính, không cần y đáp là đã từ tay áo y lao ra, thò chân xua xua, hàm ý không thấy.

“Trong này quá lớn, xem ra bọn Thiên Cửu thần quân đi lối khác chúng ta. Không biết chúng thu được lợi lộc gì.”

Ngụy Tác lắc đầu, mục quang lóe lên, lắc lắc đại giáp trùng với Trưởng Tôn Tiểu Như, mỉm cười: “Trưởng Tôn Tiểu Như, muội thích đại giáp trùng này không? Không ngại xấu thì tặng muội, dù gì linh trí của nó rất thấp, Lệ cung chủ tùy tiện dạy một môn thuật pháp là muội sẽ không chế được.”

“Hay lắm.” Trưởng Tôn Tiểu Như cười tíu mắt, thực lực Kim dương trùng còn trên nòng ta, có thêm trợ thủ là phụ, quan trọng là thần tượng tặng, thì thứ tệ nhất cũng thành tuyệt diệu.

“Môn Không linh thuật này không khó, có thể thi pháp ngay.” Tâm Hữu Lan mỉm cười, đưa ngọc phù cho Trưởng Tôn Tiểu Như.

Trưởng Tôn Tiểu Như hưng phấn gật đầu, thần thức quét mấy lần thì vùng tay liên tục, mấy đạo hoàng hắc quang phù ngưng thành, bắn vào thể nội đại giáp trùng.

Đại giáp trùng hơi run lên, hoàng hắc quang hoa sáng rực, vẫn bất động.

Lệ Nhược Hải mỉm cười, lấy ra một viên hỏa hồng sắc đơn được, chân nguyên cuốn thành được lực, rải lên mình nó.

Đại giáp trùng co chân, ngơ ngẩn đứng trước Trưởng Tôn Tiểu Như.

Trưởng Tôn Tiểu Như cười giòn tan, đại giáp trùng liên tục chấp tay với Ngụy Tác như cảm tạ ơn không giết.

“Đi tiếp!”

Ngụy Tác biết đại giáp trùng đã bị Trưởng Tôn Tiểu Như thu phục, liền phẩy tay, phát động Vô thủy kiếm kinh đưa tất cả đi vào tử vụ.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” ...

Vào tử vụ, vô số ngân bạch sắc thiểm điện như độc xà khát máu từ bốn phương tám hướng đổ tới, liên tục va vào dòng kiếm quang. Tích tắc sau, tất cả biến thành ngân bạch sắc thể giới, tựa hồ có dải sáng bao quanh bọn Ngụy Tác.

“Thần thông của phu quân hiện tại cực kỳ kinh nhân.” Vu thần nữ chợt có ý nghĩ này.

Hiện tại Ngụy Tác trông có vẻ thần nhiên nhẹ nhàng nhưng thật ra uy năng mỗi ngân bạch sắc thiểm điện quang đều ngang với cổ đế thi. Chỉ vì thể nội chân nguyên gã tựa hồ liên miên bất tuyệt, liên tục kích phát Vô thủy kiếm kinh mới chặn được. Trầm Đài Linh Lan và Nam Cung Vũ Tinh không thể nào như thế.

“Oành!”

Chỉ một tuần trà sau, chúng nhân chỉ thấy áp lực giảm đi, phía trước sáng rõ, đã ra khỏi phạm vi tử vụ.

Nhìn rõ cảnh tượng, bọn Ngụy Tác đều tròn mắt!

Trước mặt là một dốc núi dẫn lên, mọc một vạt tử sắc trúc lâm, ở giữa rừng có một hồ lớn, từ miệng hồ là những vết nứt lan theo lưng núi.

Giữa hồ là một lam sắc thân ảnh khổng lồ.

Thân ảnh không còn sinh cơ và khí huyết khí tức, không biết đã chết bao nhiêu năm nhưng có tới ba mươi hai cánh tay!

1221. Chương 1219: Biến Cố Bất Ngờ Khi Gột Rửa Nguyên Khí

Mỗi cây trúc trong tử sắc trúc lâm đều phát thần quang, có vân vàng, rõ ràng không tầm thường.

Bọn Ngụy Tác tích tắc đó không có ý tìm hiểu tử sắc trúc tử mà nhìn hết lên thi thể.

Thi thể này nằm trong hố, như từ trên không rơi xuống, chết ở đó.

Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng này nằm nghiêng trong hố nhưng mắt nhắm cao mấy trượng.

Tuy có nghe Linh Lung Thiên nói nhưng tận mắt thấy Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng thì ai cũng rợn tóc gáy.

Ba mươi hai cánh tay giơ trên không theo đủ tư thế, tạo cảm giác hải hùng.

Thân thể khổng lồ tuy mờ đi như gỗ mục, không còn pháp lực dao động nhưng vẫn tạo thành áp lực ngột thở, cả Ngụy Tác cũng thế.

Chỉ khi đối diện đại năng có tu vi cao hơn quá nhiều thì mới có cảm giác này.

“Lưu manh đáng chết... y chết rồi...” Hàn Vi Vi nhận ra rằng mình va chạm, giọng cũng khàn đi.

“Chắc chết rồi. Các vị đừng qua, để mỗ.”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, thập phần ngưng trọng từ từ đi tới.

Thần thức gã quét đi quét lại trên mình Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng, khí huyết cùng chân nguyên đã khô, không còn sinh cơ, đầu óc nứt toác, não tủy bị uy năng đánh thành tro.

Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng ít nhất cũng để thiên cấp trở lên, hoàn toàn siêu việt phạm vi của gã nên gã không dám coi thường.

“Đội đã, để ta, ta có cách khiến y giả chết cũng thành chết thật.”

Linh Lung Thiên kéo gã dừng lại, một mình đến phía trên Hoang tộc đại năng có ba mươi hai cánh tay.

“Cương nha muối, định cắn nát y hả?” Có lẽ rằng Linh Lung Thiên tạo cho gã ấn tượng quá sâu, tìm được tinh kim là cần vụ nên thấy nó đáp xuống chỗ Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng thì gã tròn mắt.

“Gian thương đáng chết, im mồm!” Linh Lung Thiên vốn đag lao đi, nghe thế thì suýt nữa rơi xuống, chỉ muốn cắn chết gã, hận hực gào lên rồi đáp xuống gần tâm mạch Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng.

“Phù!”

Hôi sắc thủ trạc rực quang hoa, bắn vào tâm mạch Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng.

“Nam Cung Vũ Tinh, đến đây.” Mười mấy tích tắc sau, Linh Lung Thiên dừng kích phát hôi sắc thủ trạc, gọi Nam Cung Vũ vào.

Nam Cung Vũ Tinh sau khi tấn cấp chân tiên, lần đầu phát động chân tiên chi uy. Cũng như Đại Ưởng Thiên chiến hồn, bên ngoài hiện lên hoàng sắc thần quang hình thành một chiếc vòng, nguyên khí dao động tại kỳ dị đẩy lên.

“Chắc không có vấn đề gì.” Mấy chục tích tắc sau, Linh Lung Thiên gạt đầu, bảo Nam Cung Vũ Tinh dừng thi pháp.

“Quả nhiên chết rồi... đáng thương thật, chết rồi còn bị hành hạ.” Ngụy Tác yên tâm nói.

“Xuân ngọc người có biết nói không hả.” Linh Lung Thiên trước mắt tối sầm.

“Thứ này đáng sợ quá nên đầu óc mất khống chế.” Ngụy Tác loáng lên, tắt cả vào rừng trúc, đến phía trên thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng.

“Chỉ có một đầu, xem ra không phải thủy tổ lợi hại nhất nhưng nhục thân...” Xác định Hoang tộc đại năng đã chết, Ngụy Tác thở phào, lúc tới còn đùa mấy câu với Linh Lung Thiên nhưng đến nơi thì gã lại sồn gai ốc.

Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng quá khổng lồ, không có vết thương, chỉ trên đầu có một vết rách dài đủ cho gã chui vào!

Hoang tộc đại năng tựa hồ chết không nhắm mắt, nằm ngửa lên há miệng, lộ ra hàm răng nhọn, mắt ánh lên u lam sắc quang hoa cực kỳ đáng sợ.

Không còn sinh cơ, cấp như đã chết mấy vạn năm, nhưng da vẫn bóng láng như thần thiết bôi dầu, tạo cho Ngụy Tác cảm giác là nhục thân này tựa hồ còn hơn gã.

“Chát!”

Ngụy Tác giẫm lên một tay của Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng.

“Ta...” Gã nhợt nhạt, tuy suýt đá bay thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng nhưng chân gã cũng suýt nứt vì như đá vào thép.

“Đừng tự rước nhục.” Linh Lung Thiên tựa hồ biết trước kết quả, hừ lạnh.

“Chết ngàn ấy năm rồi còn thế, lúc sống sẽ cỡ nào?” Ngụy Tác rút chân, nếu khí huyết cùng chân nguyên còn đủ, nhục thân Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng sẽ đáng sợ hơn.

“Người biết y?” Ngụy Tác co chân lại hỏi.

“Không rõ, nhưng rất giống một Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng xuất hiện tại trận chiến Bắc Mang.” Linh Lung Thiên đáp.

“Làm gì hả?!” Linh Lung Thiên lại kêu lên. Ngụy Tác đến phía trên đầu Hoang tộc đại năng, như muốn chui vào lỗ thủng xem. Linh Lung Thiên cho là gã lúc này rồi còn định giở trò thì bực mình.

“Không có gì, để mở xem cái gì đã giết Hoang tộc đại năng này, xem có phải pháp bảo không. Không phải pháp bảo mà là bị cưỡng uy giết, dệt thành không ít đại đạo, trực tiếp thay đổi chất liệu trong óc Hoang tộc đại năng, như khắc thành đạo đồ.” Ngụy Tác không ngẩng lên, nhìn vào khe nứt, ngữ khí như đang hít hơi lạnh.

“Chuyện này...” Linh Lung Thiên và chúng nhân đến cạnh gã, nhìn vào trong, ánh mắt bọn Nguyên Âm lão tổ đều kinh hãi.

Óc Hoang tộc đại năng trống trơn, vết thương sâu đến tận ngực, bên trong sáng bóng kết tinh thành đường vân kỳ dị, trông như đĩa xương bạch sắc, bên trên là hình sông núi.

“Đây là uy năng của Lục đạo bạch cốt hoàng tuyền đồ gây ra, không rõ nhân vật cấp chương giáo Bắc Mang nào ra tay!” Linh Lung Thiên không lên tiếng cãi vã với Ngụy Tác mà run giọng.

“Nhân vật cỡ chương giáo Bắc Mang tu vi cỡ nào?” Ngụy Tác thốt hắt ra, gạt tóc rũ trước trán hỏi.

“Còn lợi hại hơn đế thiên, mấy Bắc Mang chương giáo đều đấu được với hai, ba đế thiên.” Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, cố bình phục tâm tình. Nó hiểu rõ nơi này dù không phải vòng chiến cao nhất năm xưa thì các đỉnh cấp đại năng ở đó cũng từng giao chiến ở đây, chết đi không ít.

“Mạnh thật.” Bọn Trưởng Tôn Cảnh nhìn nhau. Đúng như Ngụy Tác nói, huyết nhục trong óc Hoang tộc đại năng đã bị thay đổi, đòn của đại năng đó không chỉ chế dầu Hoang tộc đại năng mà còn biến dầu của y không còn thành của mình, như cắt đầu xuống mà thay vào bằng tinh thạch có thuật pháp lạc ấn. Thật quá mạnh, khiến họ vô vàn kính sợ.

“Mẹ nó chứ, đôi mắt này đáng sợ quá. Nhục thân nguyên khí không biết có thể lấy ra như thi thể thiên long không.” Ngụy Tác kêu lên. Đồng thời thủy linh nguyên khí thử gột rửa Hoang tộc đại năng.

Tuy biết Hoang tộc đại năng đã chết nhưng mỗi lần nhìn vào đôi mắt chết không nhắm mắt đó, Ngụy Tác đều hoảng sợ như thể thần hồn cũng bị hút vào đó. Nhục thân của y khiến gã có cảm giác khác cánh tay cụt, cánh tay cụt như khúc gỗ đã đốt hết, nhưng nhục thân Hoang tộc đại năng dù gì cũng là cành củi khô, không rõ có trích được nguyên khí hữu dụng không.

“Ồnh!”

Thủy linh nguyên khí dồn lên Hoang tộc đại năng.

“...” Ai nấy sững ra, lạnh buốt trong lòng.

Thủy linh nguyên khí dồn lên, thấm vào Hoang tộc đại năng, bị thi thể hấp thu.

1222. Chương 1220: Pháp Thuẫn Hù Chết Người

Thủy linh nguyên khí nhẹ nhàng rung lên trên thi thể Hoang tộc đại năng như y sắp sống lại.

“Ừ”, Ngụy Tác nhợt nhạt mặt mày nuốt nước bọt.

“Tiểu tử, làm gì hả! Vạn nhất Hoang tộc đại năng sống lại thì sao!”

Lục bào lão đầu ré lên.

Ngụy Tác liên tục dồn thủy linh nguyên khí vào Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng.

Thủy linh nguyên khí dồn vào liền bị hấp thu, thủy linh nguyên khí của Hoang tộc đại năng càng nồng, quanh mình bốc hơi.

“Phu quân, sao thế?” Sau khi rùng mình, Vu thần nữ hỏi Ngụy Tác vốn đang ngơ ngẩn.

Hình như gã phát hiện gì đó.

“Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng dù không tu luyện Thủy hoàng phệ nhật quyết thì cũng là công pháp tương tự, nhục thân rất hợp với nguyên khí của ta.” Thần sắc Ngụy Tác cổ quái, bảo bọn Vu thần nữ.

“Hóa ra thế, nhục thân và nguyên khí tự nhiên kết hợp, nên mới hấp nạp nguyên khí của huynh. Suýt dọa chết mọi người, còn tưởng Hoang tộc đại năng còn ý chí nên thừa cơ hấp nạp nguyên khí của huynh.” Trưởng Tôn Tiểu Như thề lưỡi, Hoang tộc đại năng tạo áp lực quá lớn, nguyên khí dao động cũng đáng sợ.

“Các vị nên chuẩn bị tâm lý, chốc nữa đừng hoảng.” Ngụy Tác bảo bọn Trưởng Tôn Tiểu Như, thần sắc vẫn đầy cổ quái.

“Tiểu tử, người nói gì hả?” Lục bào lão đầu run lên, lão ở với Ngụy Tác lâu nhất nên quá hiểu gã, chỉ câu đó là lão hoảng lên, nhận ra có việc không lành.

“A...!”

Lục bào lão đầu chưa dứt lời thì kêu lên như mèo bị giẫm đuôi.

Ngụy Tác dồn chân nguyên vào thể nội Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng, y liền đẩy lên khí tức hủy diệt thiên địa.

Như có vô số mảnh tinh không quay tít trong thể nội Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng.

Y phát ra lam sắc thần quang, bay lên lơ lửng.

Thần sắc Ngụy Tác càng cổ quái, như bị trúng tà.

“Chuyện gì thế nhỉ?” Linh Lung Thiên vốn bàng quan, nhận ra thủy linh nguyên khí của Ngụy Tác dồn vào Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng dần tới thay đổi thì nó khê quát.

“Không sai, Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng cũng luyện công pháp như Thủy hoàng phệ nhật quyết, trừ đầu ra thì thể nội không hề phá tổn, thuần túy bị lấy mạng bằng một đòn, cả thần thức và ý chí đều tan theo.” Ngụy Tác không có ý dọa, dừng dồn chân nguyên, cười hắc hắc: “Thủy hoàng phệ nhật quyết của ta tự vận hành tại thể nội, tự nhiên lưu chuyển, có thể vừa thi pháp vừa tu luyện. Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng tu vi quá cao, kinh mạch như được sông suối gột rửa, thủy linh nguyên khí của ta dồn vào là tự nhiên lưu chuyển, thành ra nó như pháp khí.”

“Tức là chân nguyên và nguyên khí của các hạ có thể vào thể nội thi thể này, sẽ không chế được nó?” Nguyên Âm lão tổ và Linh Lung Thiên biến sắc. Linh Lung Thiên hiểu ngay, Ngụy Tác quả phát hiện được lợi ích cực lớn nên quá hưng phấn, cố bày trò huyền hư, dọa cho họ sợ nhưng những lời gã nói khiến tất cả chấn kinh, cả nó cũng không muốn tính toán.

“Không được, dù mỡ dùng chân tiên pháp thân dồn vào thi thể này thì cảnh giới hiện tại cũng không thể hiểu được chân nguyên lưu chuyển, coi như thi thể này lại không có đầu. Bất quá ít nhất mỡ có thể dùng

nó như pháp thuận.” Ngụy Tác cười ha hả, chân nguyên bồng bạc dồn vào Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng, lam sắc quang hoa rực sáng, thi thể lơ lửng trên không.

“Tiểu tử, đừng có đùa, không thấy sợ sao!” Thấy Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng bay lên, lục bào lão đầu muốn khóc mà không có nước mắt.

“Coi là pháp thuận! Chân tiên tứ trọng cũng không phá được.” Hàn Vi Vi trợn tròn trắng, bỏ qua lục phòng ngự của “Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng pháp thuận” thì nguyên cảnh tượng ba mươi hai cánh tay thò ra, nhe răng múa vuốt đủ dọa chết đối thủ.

“Ta chỉ định cùng người đấu pháp mà người ném cái này ra dọa ai!” Hàn Vi Vi tưởng tượng được nếu Ngụy Tác làm thế, đối phương sẽ kêu thế nào.

“Không chỉ đơn giản là pháp thuận.” Ngụy Tác đặt thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng xuống, hưng phấn kẹp tay y, “tu vi của y quá cao so với ta nên tại thể nội có những chỗ rất nhỏ được chân nguyên gột rửa thành đường đặc thù. Sau này Thủy hoàng phệ nhật quyết của ta cũng đạt tới cảnh giới này, ta cảm nhận kỹ tất có lợi.”

Mắt ai cũng lóe lên.

Tương đương với cảm tri công pháp diễn hóa sâu hơn, họ dĩ nhiên hiểu được ý nghĩa.

“Thi thể này còn nguyên khí để gột ra thành của mình không?” Thủy Linh Nhi hỏi.

Công pháp của Ngụy Tác và Hoang tộc đại năng đồng tông đồng nguyên, lợi dụng thi thể y tìm hiểu ảo diệu, cũng khác nào phổ thông tông môn giải phẫu thi thể tổ sư, có phần khi sư diệt tổ. Gã và Hàn Vi Vi đều thấy thi thể quá đáng sợ, luyện hóa được là hay nhất.

“Còn, còn không ít, đầu thi thể này tuy tan nhưng nhục thân còn nguyên, nguyên khí chưa tan, chỉ là gỗ mục không đốt thành than được. Nhưng thế là được rồi, còn rất hợp với nguyên khí của ta, gột rửa là bị hút, không thể lấy ra.” Ngụy Tác đắc ý gật đầu, giải thích với Thủy Linh Nhi: “Nên tốt nhất là dùng như pháp thuận, gặp bọn Thiên Cửu thần quân có pháp khí đánh tan được tay thi thể này thì ta cứ đem luyện hóa ra nguyên khí mà dùng.”

“...!!!”

Thủy Linh Nhi và Hàn Vi Vi đốn suýt ngất.

Cả hai đều không muốn thấy thi thể này lắc lắc trước mặt nhưng nghe gã nói thế thì biết sau này khi đối địch, thứ kinh hãi này sẽ thường xuất hiện.

“Đúng rồi, Cương nha muội, người cần được không?” Ngụy Tác lại hỏi.

“Cần cái đầu người!”

Linh Lung Thiên phát cuồng, đá Ngụy Tác, “Người muốn cần thì cứ cần! Người tưởng ai cũng luyện Hoang tộc công pháp biến thái như người hả!”

Ngụy Tác tránh đi, lẩm bẩm, “Coi nó là một cục tinh kim, là pháp khí là xong.” Thấy ánh mắt Linh Lung Thiên như muốn sát nhân, Ngụy Tác ngậm miệng, thu thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng lại.

“Đều là Tử tinh thần văn trúc, cực kỳ hợp với lõi, mộc nguyên khí, sánh với thần thiết, từ cổ đã là cực phẩm để luyện chế thành bộ pháp khí, chỉ là vạn năm mới được một đốt, giờ có tám đốt chứng tỏ đã mọc ở Phù đồ này tám vạn năm.” Thấy Ngụy Tác thu thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng lại, Nguyên Âm lão tổ chỉ vào rừng tử trúc nói.

“Không sai, Tử tinh thần văn trúc với thủ đoạn hiện tại của người, chỉ cần không tệ quá thì luyện thành bán tiên giai pháp bảo không thành vấn đề. Từ cổ nó đã được coi là nguyên liệu cho bán tiên giai pháp bảo.” Lục bào lão đầu bổ sung. Lão đột nhiên thấy bi ai. Mẹ nó chứ, trước đây sống lâu như thế, thấy ngàn ấy thứ nhưng so với trong Phù đồ thì có khác gì bùn đất. Bình thường gặp thứ gì đạo giai đã thập phần hưng phấn nhưng ở đây Tử tinh thần văn trúc vốn là chí bảo cũng đây rầy, không thấy gì hay ho.

Tử tinh thần văn trúc có ngàn ấy, nhưng lão không buồn lấy dù một nhánh ra thử luyện.

“Lão đầu, lấy ra luyện chế thành bộ phi kiếm. Ta nhón gươi biết cách luyện chế ‘Thiên nguyệt luân.’” Ngụy Tác lại nhìn lên dốc núi mọc đầy Tử tinh thần văn trúc, thông thả nói: “Ngần ấy, luyện mười mấy vạn phi kiếm cũng đủ nhỉ?”

“Người định luyện ngần ấy phi kiếm? Lẽ nào...” Lục bào lão đầu tròn xoe mắt.

1223. Chương 1221: Bên Trên Chín Tầng Trời

“Ta luyện khí cho A Vu.” Ngụy Tác tươi tắn trong tử sắc trúc lâm, mỉm cười, “Ta đi theo con đường nhục thân thành thánh, mới lấy được ‘pháp thuật’ như thế thì không dùng phi kiếm, nhưng ‘Thiên nguyệt luân’ thì có thể coi mỗi bộ là một thanh phi kiếm, Thiên kiếm tru tà kiếm trận có thể điều khiển nghìn thanh tổ thành đại trận, một nghìn bộ ‘Thiên nguyệt luân’, cùng cấp với nhanu, toàn là cao giai phi kiếm thì uy lực khẳng định phi phàm nhỉ? A Vu, nàng phải đạt chân tiên mới điều khiển nổi.”

“Phu quân... luyện khí cho thiếp...” Vu thần nữ ngẩn ra, vừa mừng vừa kinh ngạc, còn ngọt hơn ăn mật đường, hóa ra phu quân không quên lời hứa.

“Nghìn bộ ‘Thiên nguyệt luân’?!”

Lục bào lão đầu suýt trước mắt tối sầm, ngất đi.

‘Thiên nguyệt luân’ kỳ thực là một nghìn phi kiếm, mười bộ là một vạn, trăm bộ là mười vạn, nghìn bộ thì tới trăm vạn phi kiếm!

Nếu trăm vạn thanh bán tiên giai phi kiếm nhất tề phát ra, tổ thành đại trận, thì uy năng cỡ nào?!

Tuy Vu thần nữ với Thần huyền tu vi đủ khả năng dời non lấp biển, nhưng đồng thời khu động trăm vạn phi kiếm thì cũng như đẩy cả nghìn ngọn núi, e là không làm nổi, phải đợi đến khi thành chân tiên.

Trăm vạn phi kiếm! Chỉ số lượng đủ khiến người ta rung mình, điển tịch ghi lại mấy vạn năm nay thì kiếm tu đại năng Vạn Vũ thần vương lợi hại nhất cũng chỉ phát ra được mười vạn kim vũ kiếm.

Mười vạn kim vũ kiếm phát ra đủ ngập trời, hủy diệt tất cả, hủy thành trì trong nháy mắt.

Ngụy Tác tựa hồ thấy chưa đủ chấn động, còn chêm một câu, “theo cách luyện khí bình thường, ngần này Tử tinh thần văn trúc luyện chế mười mấy vạn phi kiếm không thành vấn đề, tu vi của ta thì chỉ cần phi kiếm không to quá, tất cả thể bố trận ở trong. Một thanh phi kiếm phân thành mười thanh cũng được, có thể đủ cho trăm vạn phi kiếm. Lại khắc cả luyện khí thần văn của Cương nha muội vào thì mỗi thanh tất hơn bán tiên giai một chút.”

“Phu quân...” Tỉnh khỏi tâm cảnh ngọt ngào, nghe thấy Ngụy Tác nói thế, Vu thần nữ cũng hơi biến sắc.

Nếu trăm vạn phi kiếm trên bán tiên giai “một chút” cùng phát ra thì sao?

Nàng ta liếc Ngụy Tác rồi nhìn lên thình không.

Nếu ngần ấy phi kiếm thì thiên địa chắc bị che kín?

“Lão đầu, Tử tinh thần văn trúc có đặc tính gì? Có thể nung chảy hay cắt ra khắc pháp trận không?”

Cách, Ngụy Tác điểm ra một đạo Duy ngã tâm kiếm, cắt một cây Tử tinh thần văn trúc rồi hỏi lục bào lão đầu. Nhất thời không thấy trả lời, gã ngoái nhìn mới nhận ra lão đang sùi bọt mép.

“Tử tinh thần văn trúc cũng như phổ thông luyện khí tinh thạch, có thể nung chảy, nung rồi thì cường độ ngưng kết càng cao. Lá và thân cũng có thể dung luyện.” Nguyên Âm lão tổ thở hắt ra, đáp.

“À, vậy thì ép mỏng một chút, luyện chế trăm vạn phi kiếm không thành vấn đề.” Ngụy Tác sáng mắt nghĩ đến nghìn bộ “Thiên nguyệt luân” phi kiếm.

...

“Cấm chế này quá cổ quái, Yến đạo hữu, chúng ta sa vào lâu như thế, có nên đổi sang chỗ khác chẳng?”

Lục bào lão đầu bị Ngụy Tác khiến cho suýt sùi bọt mép, mắng chỉ có kẻ biến thái mới nghĩ như thế thì bọn Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương Yến Bắc Quy lại không được nhàn nhã thư thế.

Thiên Cửu thần quân gào lên thập phần khó coi. Cả hai cùng hơn hai mươi Kim đơn tu sĩ đang ở trong một bạo phong nhãn, các Kim đơn tu sĩ dốc toàn lực dựng lên quang hoa quang trảo ngăn cản cương phong phong nhận dài mấy trượng đổ tới.

Tiếng chát chát vang không ngừng, phong nhận nổ vang, linh quang nát vụn, kịch liệt dị thường.

Trước mặt Thần Lan vương Yến Bắc Quy lơ lửng con quay kỳ dị màu lam và đen, là tiên khí khi xưa xuất hiện cùng lam sắc đoạn tí, được một lục sam tu sĩ trẻ tuổi lấy được, sau đó thanh niên này cũng như thanh niên được Tam Hoàng tông truyền thừa, vận khí không may, bị Yến Bắc Quy giết và đoạt truyền thừa.

Con quay xoay tít trước mặt Thần Lan vương Yến Bắc Quy rải ra lam, ô lờng sắc thần quang, giáng vào phía trước y và Thiên Cửu thần quân.

Thiên Cửu thần quân liên tục phát thần quang.

Trước mắt tất cả là kim sắc thần quang hình dơi không ngừng chém tới.

Kim sắc thần quang ràn rạt tinh thần nguyên khí và kim thiết khí tức, tạo cảm giác như pháp khí do tinh thần tinh kim luyện chế thành.

Thiên Cửu thần quân mỗi lần nguyên khí kịch liệt dao động, phát ra một đạo thần quang cũng chỉ ngăn được một tia kim sắc thần quang, uy năng của kim quang xem ra ít nhất cũng ngang với Thần huyền ngũ trọng đại năng toàn lực tung đòn.

Thiên Cửu thần quân hú vang, toán tu sĩ Nghịch Hỏa minh tựa hồ đã đi qua giữa vùng bão lốc.

Yến Bắc Quy sầm mặt, toàn lực điều khiển tiên bảo, thấy Thiên Cửu thần quân kêu to thì cũng do dự, há miệng tựa hồ định đồng ý quay lại tìm kiếm ở nơi khác.

“À?”

Mục quang y đột nhiên lóe lên vì trong âm phong cuộn cuộn lại sáng lên như thể có cửa hoặc lối ra.

“Thiên Cửu thần quân, chúng ta qua xem, nếu là cửa ra thì chúng ta quay lại rồi tìm ở chỗ khác nhỉ?” Y bảo Thiên Cửu thần quân.

“Được!” Thiên Cửu thần quân nhìn thấy nơi có ánh sáng thì hơn hớn, tinh thần đại chấn.

Đi thêm hơn hai trăm trượng, Thần Lan vương Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân đã kêu lên kinh ngạc.

Nơi có ánh sáng là năm khối kim sắc ngọc bi hình vuông, cao bằng người thật lơ lửng trên không, kim quang mỗi lần lấp lóe là có thần quang hình dơi bay ra.

Giữa năm tấm bia là linh quang trông như hai viên bạch sắc tinh thạch nhất bàn đình bầu dụcích.

Bọn Thiên Cửu thần quân đã thấy, là truyền tông pháp trận thông sang nơi khác.

“Yến đạo hữu, thế nào?” Thiên Cửu thần quân nhú mày hỏi Thần Lan vương Yến Bắc Quy.

“Dù không phải lối ra cũng là thông đến nơi khác, Thiên Cửu thần quân các hạ cứ chọn một lối là được, chúng ta không nên động đến ngọc bi, ai biết được biến hóa ra sao.” Thần Lan vương Yến Bắc Quy không hề do dự.

“Chúng ta vào bên trái.” Thiên Cửu thần quân gật đầu, cả toán ngăn chặn kim sắc thần quang xung kích để đi tiếp, đến trước bạch sắc tinh quang.

Cả toán liên tục đi vào bạch sắc tinh quang.

Dù biết trước bạch sắc tinh quang là truyền tông pháp trận, vào là được đưa đến thiên địa khác, nhưng khi linh quang vừa tan, thấy rõ cảnh tượng, Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương Yến Bắc Quy cùng các Kim đơn tu sĩ đều biến sắc.

Cả toán đến một dốc núi mênh mông.

Nền đất đỏ rực, lỗ chỗ những lỗ hình tròn, không có cây cối, đều là đất một màu.

Cách đỉnh đầu nghìn trượng là màu đỏ rực đáng sợ, lôi cương khí tức và hơi nóng tỏa xuống, như có vô số lôi hỏa rực cháy.

Phía trước là tám lam sắc tinh kim đại điện, được xích hồng sắc quang hoa chiếu vào thì càng yêu dị.

Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân nín thở vì dốc núi này không biết cao tới đâu, nhìn xuống vẫn thấy các loại âm phong, vân hà và quang hoa bao trùm lưng núi. Kinh nhân nhất là phân giới tuyến lại ở dưới đó, trông như tầng mây đen, thân núi xuyên qua đó, khác nào vượt lên.

Những rõ ràng không phải trên mây, có vô số uy năng kinh nhân trút xuống và khí tức đang hình thành.

1224. Chương 1222: Cơn Giận Bất Ngờ Và Thân Ảnh Không Ai Ngờ Tới

“Ngọn núi ban này đã đạt tới Cửu thiên âm phong tầng, tức là chúng ta đã vào ngọn núi ở độ cao này? Vẫn chưa tới đỉnh thì núi này cao bao nhiêu?”

Hít liền mười mấy hơi, Thần Lan vương Yến Bắc Quy mới nói, rõ ràng cùng Thiên Cửu thần quân đã thấy phân giới giữa Cửu thiên âm phong tầng và cửu thiên lôi cương tầng.

Thiên Cửu thần quân và các Kim đơn tu sĩ Nghịch Hỏa minh không nói gì, kinh hãi nhìn màn sáng đỏ.

Bên trên là màu vàng kim đậm hơn.

Với tu vi của Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương Yến Bắc Quy mà nổi hứng bay lên như Ngụy Tác thì tối đa qua được Cửu thiên âm phong tầng, đến cửu thiên lôi cương tầng là hết.

Dù gì họ cũng từng trải, biết được qua điểm tịch uy năng cửu thiên lôi cương tầng cỡ nào.

Ngọn núi này rõ ràng vươn tới cửu thiên lôi cương tầng xích hồng sắc quang diễm trên đầu họ là cấm chế cách tuyệt ngọn núi và cửu thiên lôi cương tầng.

Hiện tại tuy không sao nhưng nếu cấm chế bị phá, tất cả sẽ xong đời, Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương Yến Bắc Quy còn chống chọi được chứ các Kim đơn đại tu sĩ tất mất mạng.

Trước thiên uy thì họ không khác gì chuột chạy trong chảo dầu, còn không biết ai trút dầu, bao giờ thì trút xuống.

“Tám đại điện hình như đều là nhà kho!”

Thần Lan vương Yến Bắc Quy đột nhiên nói.

“Không sai, hình như là nhà kho thông thường!” Thiên Cửu thần quân và hơn hai mươi Kim đơn đại tu sĩ đều hưng phấn, cùng Yến Bắc Quy lướt về tám đại điện.

Cả tám đều cao mấy trăm trượng, đỉnh gần như chạm vào xích hồng sắc diễm quang phía trên. Cửa điện đều mở, có thể thấy rõ không ít giá bằng lam sắc tinh kim.

Qua dáng vẻ bọn Thiên Cửu thần quân thì dọc đường vẫn tìm kiếm, dù không biết đây là Hoang tộc Phù đồ nhưng biết không tìm được thì thôi chứ tìm được đều là chí bảo phẩm giai kinh nhân.

Cả tám nhà kho, dù nơi này nguy hiểm hơn thì cũng phải tìm.

“Trống không?”

“Không còn gì?”

Vào lam sắc tinh kim đại điện đầu tiên, Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân đều thất vọng lướt sang gian khác.

“Đều trống?”

Tìm hết tám lam sắc tinh kim đại điện, sắc mặt cả toán xanh lét.

Tám lam sắc tinh kim đại điện không hiểu có cấm chế gì, không chỉ khí tức bị cách tuyệt bên ngoài mà tu sĩ ở trong đều thấy ấm áp dễ chịu, như có thể tăng cường khí huyết. Có vẻ đây là nhà kho, có bày giá, có rương để cố định, tạo cảm giác không phải để đựng tinh thạch mà đựng đơn châu, nhưng trong tám tòa điện giờ trống trơn.

“Yến đạo hữu, có cần lên tiếp không?” Thiên Cửu thần quân nhìn các giá trống, sắc mặt khó coi hỏi Yến Bắc Quy.

“Lên thêm nữa, vạn nhất cấm chế có vấn đề, chúng ta sẽ nguy hiểm, chi bằng...” Hi càng lớn, thất vọng càng nhiều, sắc mặt Yến Bắc Quy thoát xanh thoát trắng, chợt có tiếng ầm ầm vang lên, ai nấy loạng choạng, lam sắc tinh kim đại điện rung rinh.

Giọng nói như thể từ xa vọng lại.

Thiên Cửu thần quân và Yến Bắc Quy cả kinh, linh quang lóe lên, hóa thành đạo đạo độn quang bắn ra.

Thoáng sau cả toán đến dốc núi đỏ rực trơ trọi, ở trước tòa điện ở cực đông. Đi tiếp về phía đông thì tắt cả cả kinh vì thấy thanh hoàng sắc quang mạc che kín cả mục quang và thần thức.

Trong thanh hoàng sắc quang mạc không còn chấn động kinh nhân như ban nãy nhưng vẫn còn tiếng ì ùng, tựa hồ có người không ngừng va chạm uy năng.

“Tu đạo giới không còn ai lợi hại hơn chúng ta, người ta trụ được thì chúng ta cũng vậy.”

Thiên Cửu thần quân và Yến Bắc Quy nhìn nhau rồi lặng lẽ lướt tới.

“Chát!” Thần quang từ lam ô lưỡng sắc pháp bảo của Yến Bắc Quy khoét một lỗ trên thanh hoàng sắc quang mạc, cả toán chui vào.

“Ngọn núi này quá lớn, dù thủ đoạn thông thiên cũng không thể chỉ với một đại cấm là che kín mà phải nhiều đại cấm chia ra bảo vệ, không thì dù một viên tinh hạch cũng không đủ uy năng.”

Lao vào thanh hoàng sắc quang mạc, Yến Bắc Quy thấy trên đầu không còn là màu đỏ rực mà là màu đồng xanh, kim thiết khí tức cực nồng, tựa hồ có người đúc tường đồng vách sắt trên đầu, chống đỡ Thiên khung. Y thấy là hiểu cấm chế được bố trí thế nào.

“Cái gì kia?”

Y và bọn Thiên Cửu thần quân co rút tròn mắt.

Mặt đất cũng như vậy, đỏ rực không một cọng cỏ, quang hoa trên đầu có thêm màu đồng xanh nhưng chỉ chít vết dấu pháp, các loại uy năng chém thành vết nứt lớn, như chỗ các đại tông môn dành cho đệ tử dấu pháp.

Ba dải quang hoa lao nhanh ở rìa thanh đồng sắc khu vực trong thanh hoàng sắc quang mạc.

Quang hoa ở đầu tiên màu lam đậm, lao nhanh nhất, nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt.

Quang hoa ở giữa màu lục nhạt, hình người.

Quang hoa còn lại màu vàng đất, tròn xoe, lơ lửng bên trên đậm lục sắc nhân ảnh.

Thổ hoàng sắc quang hoa và đậm lục sắc nhân hình liên tục có quang hoa va nhau, tiếng ầm ầm từ đó vọng ra.

“Chuyện này... ?”

Đột nhiên, dị hương phả tới.

Dị hương là từ bích lam sắc quang hoa toát ra.

“Chát!”

Thiên Cửu thần quân biến sắc vùng tay tế xuất cổ phù trong như thủy tinh.

Màn sáng hiện lên, hiện rõ tình hình ba dải quang hoa.

Bích lam sắc quang hoa là một con thỏ đặc biệt, có năm đuôi.

Đuổi theo sát là nhân hình yêu thú như lục ngọc, trên đầu nó là uy năng quang hoa, tựa hồ có thể truy tung khí tức, liên tục phát ra thổ hoàng sắc thiểm điện song đều bị lục sắc quang hoa của nó ngăn lại.

“Nguyệt thổ tiên thảo! Là Nguyệt thổ tiên thảo đã thông linh!”

Nhìn rõ bích lam sắc quang hoa có một con thỏ cùng màu, có năm đuôi, Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương Yến Bắc Quy đều tỏ ra cuồng hỉ xen lẫn chấn hãi.

“Bám theo!”

Thiên Cửu thần quân tế xuất bạch sắc ngọc phù, hóa thành linh quang bao lấy y và Yến Bắc Quy đến cách bích lam sắc quang hoa không đầy trăm.

“Phù!”

Bích lam sắc tiểu thổ đã đến trước thanh hoàng sắc quang lao vào như xuyên qua màn nước.

“Chát!”

Thần Lan vương Yến Bắc Quy lóe lam ô lưỡng sắc, xé thùng màn sáng bám theo.

Thấy Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân đi trước, nhân hình yêu thú gầm vang như phát cuồng, tốc độ độn quang tăng gấp mấy lần.

“Sao lại không thấy nữa!”

Thần Lan vương Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân ra khỏi thì trước mắt tối sầm, trên đầu ngân quang lấp lánh, ngân sắc quang tinh cỡ chậu rửa mắt sáng rực dưới trời đêm, không có tia lói hỏa khí tức nào, như đột nhiên hiện lên. Mặt đất lồi lõm, không có cây cỏ, trông như dốc núi, nhưng không thấy tung tích bích lam sắc tiểu thổ.

“Chát!” Cả hai xanh mặt, màn sáng sau lưng có một đạo lục sắc độn quang lao ra.

“Nghịch súc, muốn chết!” Thần Lan vương Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân mấ dẫu bích lam sắc tiểu thổ, nhân hình yêu thú lại khí thế hung hung xông tới thì cả hai nổi giận, lam ô lưỡng sắc thần quang và hoàng sắc thần quang giáng xuống!

...

“Lại đến rồi...” Trong lúc Thần Lan vương Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân động thủ với nhân hình yêu thú thì một thân ảnh khổng lồ ở nơi khác đột nhiên cử động, lên tiếng, tay quanh người rung rung như xúc tu cá mực.

1225. Chương 1223: Đỉnh Núi

Phệ linh thú gần như hóa hình cũng diên tiết, không chỉ lục sắc quang hoa dâng như sóng mà há miệng phun quang hoa ra.

“Oành!”

Bị Thần Lan vương Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân cuồng nộ xuất thủ, Phệ linh thú văng đi, va vào thanh hoàng sắc quang mạc, lục sắc quang hoa không ngừng rung rinh, mũi nhỏ lục sắc dịch thể.

Uy năng lục sắc quang hoa tựa hồ không mạnh, bị thổi tan ngay, nhưng Thần Lan vương Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân lại run lên, xanh lét mặt mày, vội lấy từ nạp bảo nang ra một viên đơn dược.

Trong quang hoa ẩn chứa độc tố kinh nhân, tích tắc đã khiến hai Thần huyền ngũ trọng đại năng thụ thương không nhẹ. Phệ linh thú thông thường không biết phun kịch độc, hiển nhiên Phệ linh thú này tiến giai đến mức có dị năng đặc biệt.

“Chát!”

Chỉ tích tắc dừng lại lấy linh đơn giải độc, Phệ linh thú lại gào lên, cào vào thanh hoàng sắc quang mạc xé một lỗ chui vào.

“Không xong!”

Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân dị thường cuồng nộ cũng biến sắc, lại xé màn sáng lao tới.

“Nghịch súc!”

Vào thanh hoàng sắc quang mạc, Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân càng xanh lét mặt mày, tiên bảo của Yến Bắc Quy rung lên, vũng xoáy mà lam và đen bùng lên, Thiên Cửu thần quân lấy ra phát trần trắng ngần chừng hai thước, rần rạt chân tiên khí tức.

Ngoài xa, Phệ linh thú đang cười nhạo.

Dưới nó là thi thể hai Kim đơn đại tu sĩ của Nghịch Hỏa minh, tay cầm đầu một người khác, tay trái cầm kim đơn.

Mọi Kim đơn đại tu sĩ khác đang cuồng cuồng chạy, chỉ một chiêu là họ dù liên thủ cũng không phải đối thủ của nó.

“Oành!” Phệ linh thú vừa diệt hai Kim đơn đại tu sĩ, tựa hồ mới nuốt kim đơn thì lại bị Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân đánh bay, mũi phun ra lục sắc dịch thể. Nó lại phun ra tiếp năm, sáu dải sáng.

“Dừng đánh tan dải sáng!”

Thần Lan vương Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân biến hẳn sắc mặt, Yến Bắc Quy cũng phát ra năm, sáu lam sắc quang đoàn, bao lấy mấy dải sáng màu lục hất đi.

Phệ linh thú lục quang đại thịnh, mượn đà lao đi giữ cự ly với Thần Lan vương Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân.

“Chát!”

Vũng xoáy màu lam pha đen và bạch sắc thần quang triều giáng vào nhân hình yêu thú, nó đã đến rìa thanh hoàng sắc quang mạc, kéo mạnh tay, xé một lỗ rồi lao vào.

Vũng xoáy và bạch sắc thần quang xung kích thanh hoàng sắc quang mạc, khoét thủng một lỗ to hơn, nhưng chỉ có tiếng âm âm đánh vào không khí chứ không trúng nhân hình yêu thú.

“Thuật pháp của nó không đáng sợ nhưng nhục thân ít nhất cũng bán chân tiên. Nếu chúng ta bị nó áp sát thì không phải đối thủ.” Đánh hụt, Thần Lan vương Yến Bắc Quy không truy kích, sầm mặt nói.

“Xem ra các đạo hữu của chúng ta trấn thủ lối vào ở ngoài đã chết trong tay nó, rất giống Phệ linh thú, nuốt được cả nhục thân và kim đơn của tu sĩ. Xem ra sắp đạt mức hóa hình rồi.” Thiên Cửu thần quân xanh lét mặt mày gật đầu.

“Mau đến cạnh ta, không thì không thể an toàn, ban nãy chúng ta quá vội, thiệt hại mất hai đạo hữu, vật đó quá kinh nhân, chúng ta nhất định phải lấy được, không để lọt vào tay yêu thú này!” Thần Lan vương Yến Bắc Quy hít sâu một hơi đoạn bảo mọi Kim đơn đại tu sĩ, lao về thanh hoàng sắc quang mạc.

“Thiên Cửu thần quân, ban nãy lát hứ gì mà lưỡng vị thần quân đồ cuồng lên như vậy?” Mọi Kim đơn đại tu sĩ bám theo, một thanh bào lão giả có quan hệ không tệ với Thiên Cửu thần quân hỏi.

“Nguyệt thổ tiên thảo! Diễm tịch của Hoàng Đình tông có ghi rằng Thần huyền tứ trọng tu sĩ chỉ cần luyện hóa tiên thảo này sẽ trực tiếp đột phá chân tiên, đủ biết được lực nghịch thiên cỡ nào!” Thiên Cửu thần quân tỏ rõ vẻ cuồng nhiệt nấn tham lam, “Bọn ta chỉ nghĩ thấy mùi thơm mà thể nội chân nguyên cũng mạnh hơn, Nguyệt thổ tiên thảo đã hóa tiên thông linh! Chúng ta lấy được, không cần nguyên vẹn mà một phần mười cũng đủ đột phá chân tiên!”

“Phù!”

Tiếng hít hơi lạnh vang sau lưng Thiên Cửu thần quân và Yến Bắc Quy, thậm chí rõ hơn tiếng cả toán xé không khí.

Một nhánh tiên thảo đại thành này đủ khiến Thần huyền tứ trọng tu sĩ đột phá chân tiên, hiện tại còn là tiên thảo được lực hóa tiên, thông linh rồi thì sẽ thế nào?

Tiên thảo cỡ này dù trời sập cũng mặc!

“Chát!”

Thiên Cửu thần quân và Yến Bắc Quy từ thanh hoàng sắc quang tráo lao ra, đến dưới màn đêm đầy sao bạc như cái chập.

Rõ ràng cũng là yêu cấm chế, quỷ dị ở chỗ không hề có nguyên khí dao động, hoàn toàn như trời đêm.

Bọn Thiên Cửu thần quân đang khao khát Nguyệt thổ tiên thảo nên không cần biết có nguy hiểm, không mà lao lên dốc núi.

“Có mùi Nguyệt thổ tiên thảo!” Lướt đi mấy trăm trượng, Thiên Cửu thần quân và Yến Bắc Quy phấn chấn vì thấy khí tức Nguyệt thổ tiên thảo.

Trời đêm đầy sao bạc bao trùm diện tích lớn hơn hẳn mấy cấm chế, Thiên Cửu thần quân và Yến Bắc Quy lướt đi màn đêm quỷ dị này, chỉ thấy thế núi phẳng dần.

“Lẽ nào sắp lên đỉnh núi?”

“Lúc trước đã ở cửu thiên lôi cương tầng, giờ thì ở đâu?”

Đột nhiên, Thiên Cửu thần quân và Yến Bắc Quy run lên.

Ít nhất này giờ cũng được ba, bốn nghìn trượng, e đã ở trên cửu thiên lôi cương tầng! Ngọn núi đúng như cột chọc trời, vươn sâu vào trong cửu thiên lôi cương tầng!

Mùi Nguyệt thổ tiên thảo càng lúc càng nồng, khiến tất cả những đang tầm linh tuyến, đến đây rồi thì không ai muốn dừng, lao tiếp về chỗ có mùi hương Nguyệt thổ tiên thảo. “A!” Ai nấy kêu lên.

Tất cả nhìn thấy cảnh tượng khó quên.

Trước mặt là một sơn cốc lớn hơi lõm xuống, như miệng núi lửa đã tắt!

Lên nữa không còn gì, đây đã là đỉnh núi!

Chính giữa đỉnh núi có hắc sắc thần quang cự trụ cả nghìn trượng đang phun lên!

Dòng hắc sắc thần quang như bắn lên hư không vô tận, không rõ tới đâu.

Bích lam sắc quang hoa dừng ở rìa dòng hắc sắc thần quang.

Thanh thế hắc sắc thần quang trụ quá chấn động nên bọn Thiên Cửu thần quân đều sững ra.

“Là hóa hình yêu thú đó!”

Không ít Kim đơn tu sĩ Nghịch Hỏa minh kêu lên kinh hãi.

Đạm lục sắc quang hoa với tốc độ kinh nhân hiện lên ở đầu kia, nhắm vào Nguyệt thổ tiên thảo.

“Vù!”

Cơ hồ ngay khi nhân hình yêu thú xuất hiện, Nguyệt thổ tiên thảo lóe quang hoa lao vào hắc sắc thần quang cự trụ.

“Vù!” “Vù!” “Vù!” ...

Phe Thiên Cửu thần quân cùng leo về phía Nguyệt thổ tiên thảo.

Phệ linh thú đến cự trụ trước Thiên Cửu thần quân và Yến Bắc Quy một bước.

Thiên Cửu thần quân và Yến Bắc Quy hơi sững lại, vì không thể nhìn thấu hắc sắc thần quang cự trụ, cũng không nhận ra uy năng cỡ nào.

“Phù!”

Thiên Cửu thần quân phát ra một đạo quang hoa, lóe lên, tan vào hắc sắc thần quang quang trụ mà không có uy năng phản kích, như bắn vào đầm nước.

Thiên Cửu thần quân và Yến Bắc Quy đều nghiêng rằng, thân ảnh loáng lên, lao vào hắc sắc thần quang quang trụ.

Các Kim đơn đại tu sĩ Nghịch Hỏa minh cùng lao tới, thoáng sau đỉnh núi đã trống trơn.

1226. Chương 1224: Thiên Vực Chiến Trường

“Là truyền tông pháp trận? Thế mà chúng ta không nhận ra.”

“Thật ra là đâu?”

Thiên Cửu thần quân và Yến Bắc Quy cùng các Kim đơn tu sĩ Nghịch Hỏa minh tròn mắt quan sát.

Họ đang ở một hòn đảo chừng bốn, năm mươi dặm, là một khối lam sắc tinh thạch! Trên “đảo” mọc một số loại cây kỳ dị, có loại hình dạng như tiên nhân chuông, có loại cả thân và lá đều dài.

Cây cối đều lấp lánh như làm từ bảo thạch, nhưng bọn Thiên Cửu thần quân nhận ra sinh cơ, chứng tỏ là sinh vật.

“Đảo” đều lơ lửng trên không.

Quanh “đảo”, bốn phương tám hướng mệnh mông, toàn là “đảo” khác cùng vô số loạn thạch.

Giữa “đảo” và loạn thạch là đêm tối, chỉ có những “đảo” và loạn thạch đặc biệt là phát quang, yên tĩnh đến đáng sợ.

Tinh thần nguyên khí cổ quái lan khắp không gian, hình thành ánh sáng như đom đóm.

“Lẽ nào...” Thần Lan vương Yến Bắc Quy tỏ vẻ kinh hãi, thân ảnh lao nhanh lên xem.

Trên hòn “đảo” họ đứng là vô số “đảo” và loạn thạch.

Độn quang lóe lên, y lại kinh hãi kêu vang.

Độn quang chậm gấp mấy lần bình thường!

Chân nguyên lưu chuyển và tiêu hao như bình thường nhưng uy năng thuật pháp kém hẳn, chứng tỏ nguyên khí pháp tắc ở đây khác xa!

“Hư không loạn lưu! Lẽ nào hắc sắc thần quang quang trụ là truyền tông pháp trận đưa chúng ra vào hư không loạn lưu!” Mấy Kim đơn đại tu sĩ nhận ra điều dị thường, hải hùng kêu lên.

“Cách, cách, cách...” Nhiều người va răng vào nhau cầm cập.

Lơ lửng trên không nào phải đảo, mà là vãn thạch!

Hư không loạn lưu là dải vãn thạch ở ngoài cửu thiên do sao vỡ hình thành, từ thượng cổ cũng chỉ những đại năng tu vi vượt xa tu sĩ hiện tại tưởng tượng cũng phải dùng pháp khí cùng pháp bảo đặc biệt mới tới được. Gần năm, sáu vạn năm nay, điển tịch không ghi lại tu sĩ nào tới được hư không loạn lưu.

Chỉ khi các nhân vật để cấp đầu pháp mới xé được hư không, ném người ta vào hư không loạn lưu.

Nhưng là cả họ, bị ném vào đây cũng tương đương với vĩnh viễn bị giam cầm, chỉ còn cách đợi khi thọ nguyên hao tận.

Cỡ như họ thì càng không thể thoát thân!

“Không phải hư không loạn lưu.” Thiên Cửu thần quân đột nhiên nói.

“Thiên Cửu thần quân, không phải hư không loạn lưu, các hạ biết đây là đâu?” Sắc mặt cực kỳ khó coi, Yến Bắc Quy xoay lại, các Kim đơn đại tu sĩ đều nhìn Thiên Cửu thần quân.

Thiên Cửu thần quân xanh lét mặt mày.

“Nguyên khí pháp tắc và thiên địa nguyên khí ở đây khác bình thường, tuyệt đối là thiên ngoại rồi. Nhưng trong hư không loạn lưu thì chỉ tinh thần nguyên khí bất lợi cũng đủ giết chúng ta.” Thiên Cửu thần quân nghiêng rằng, bảo bọn Yến Bắc Quy: “Hư không loạn lưu thật sự, theo điển tịch đều không ổn định, vẫn thạch, vẫn tinh liên tục va nhau, uy năng kinh nhân, tuyệt đối không như thế này. Nơi này có thể là Thiên vực chiến trường trong truyền thuyết mà viễn cổ hoặc thượng cổ đại năng khai sáng!”

“Thiên vực chiến trường? Là gì?” Yến Bắc Quy và các Kim đơn đại tu sĩ hiển nhiên chưa biết.

“Viễn cổ hoặc thượng cổ đại năng, thần thông hơn diên phong chân tiên không biết bao nhiêu lần, đấu pháp là sức phá hoại khó tưởng tượng nổi, song phương nguyên khí pháp tắc giằng co nên sẽ thành thiên kiếp. Nên đại năng trong truyền thuyết đấu pháp đều ra ngoài cửu thiên không vực đại chiến.” Thiên Cửu thần quân giải thích: “Thiên vực chiến trường là những nơi trong cửu thiên không vực có nguyên khí quy tắc tương đối ổn định, không tổn thương đến tu sĩ, đấu pháp kịch liệt cũng không tạo thành thiên uy. Viễn cổ điển tịch ghi lại, có những đại năng thậm chí trước khi giao đấu đã hẹn nhau ở Thiên vực chiến trường. Viễn cổ đại năng hút lưu tinh và sao trời luyện chế pháp bảo hoặc pháp khí, cũng phải ra đến không vực này mới thi pháp.”

“Vậy...” Thần Lan vương Yến Bắc Quy định nói thì đột nhiên thân thể y cứng lại, mặt méo đi, trông mắt hiện rõ nét sợ hãi cực điểm, cực kỳ tuyệt vọng.

“Sao hả?” Thiên Cửu thần quân nhận ra Yến Bắc Quy khác thường nên ngoái nhìn.

Lúc y ngoái lại, sắc mặt Yến Bắc Quy bình thường trở lại.

“Không có gì.” Yến Bắc Quy bảo Thiên Cửu thần quân và các Kim đơn tu sĩ, “Ta chỉ đột nhiên nghĩ đến ghi chép trong sách cổ rằng không vực kiểu này vì nguyên khí quy tắc ổn định, tương tự nơi sống của vực ngoại thiên ma nên có thể có chúng.”

“Viễn cổ không vực thường phát hiện có vực ngoại thiên ma, chúng đến nhưng không thể đột phá cửu thiên lôi cương tăng và lôi hỏa tăng bao quanh thiên địa của chúng ta nên ở lại đây tìm cách, thậm chí thiết lập nhiều điểm định cư. Viễn cổ vực ngoại thiên ma đều từ không vực kiểu này đến thiên địa của chúng ta, viễn cổ đại năng truy sát hoặc diệt chúng thì thường ra tận ngoài không vực, đại chiến đều ở đây, không vực kiểu này mới được gọi là Thiên vực chiến trường.”

“Vực ngoại thiên ma? Lẽ nào vực ngoại thiên ma lập nên chỗ có ngọn núi chọc trời là từ nơi này xuống?” Thiên Cửu thần quân cả kinh.

“Nói thế nào thì không vực này cũng ở ngoài cửu thiên, tu vi và thần thông của chúng ta tất không về được. Bất quá vực ngoại thiên ma để cho tiện thì có lập pháp trận, những nơi này thế nào cũng có. Trong không vực kiểu này có vô số mảnh sao vỡ, tất đồ tốt không ít, chúng ta cứ tìm từ từ, có lẽ sẽ tìm được, Nguyệt thổ tiên thảo trốn vào đây mà không hề kinh hoàng chứng tỏ rất quen thuộc nơi này, chúng ta quyết tâm có được nó, cứ mặc kệ tất cả mà tìm đã.” Yến Bắc Quy nheo mắt bảo bọn Thiên Cửu thần quân rồi thân ảnh loáng lên lao đi.

“Yến đạo hữu nói đúng lắm!” Bọn Thiên Cửu thần quân đều thấy có lý, phần chân tinh thần bám theo.

Nhất thời bọn Thiên Cửu thần quân đều nghe theo Yến Bắc Quy, nhưng không ai biết ngay khi xoay người, mắt Yến Bắc Quy lóe lam sắc quang hoa yêu dị. Hai tay y biến thành lam hắc sắc, cuộn cuộn gân màu lam thập phần quỷ dị.

Không ai thấy rằng mười mấy tích tắc trước, Yến Bắc Quy còn kinh hãi vì không biết nơi này là đâu giờ đã mỉm cười âm lãnh quỷ dị.

...

Yến Bắc Quy cười quỷ dị đưa bọn Thiên Cửu thần quân và tu sĩ Nghịch Hỏa minh tan biến vào hòn “đảo” không lâu thì ở đỉnh núi trong Phù đồ, hắc sắc quang trụ vẫn phun lên, khung cảnh cực kỳ bình tĩnh.

Đột nhiên, rìa hắc sắc thần quang lóe lên, bích lam sắc quang hoa thấu ra, là thông linh Nguyệt thổ tiên thảo khiến cả nhân hình yêu thú và tu sĩ Nghịch Hỏa đều diên cuồng.

Thông linh tiên thảo này lướt về một phía, không lâu sau thì khuất vào một đỉnh núi như miệng núi lửa.

Chừng nửa tuần hương sau, tiếng xé không khí vang lên, thông linh Nguyệt thổ tiên thảo quay lại, sau lưng là lam sắc quang hoa.

Lam sắc quang hoa là một cái đầu, thân thể bên dưới là bạch bào đại năng bị “Hoang thần nô” đánh.

Bạch bào đại năng không hiểu tu luyện mật pháp gì mà thân thể tựa hồ từ từ sinh trưởng, tua rua huyết nhục và nội tạng phát phối trên không, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Nguyệt thổ tiên thảo lao vào hắc sắc thần quang quang trụ.

Bạch bào đại năng thấy hắc sắc thần quang quang trụ thì kinh hãi nhưng đến gần thì chỉ hơi do dự rồi nghiêng răng lao vào.

Thoáng sau, bích lam sắc quang hoa lóe lên, thông linh Nguyệt thổ tiên thảo từ hắc sắc quang trụ hiện ra, lao sang hướng khác.

1227. Chương 1225: Cự Ma Rít Gào

Chừng một tuần hương sau, bích lam sắc quang hoa xuất hiện trên đỉnh núi chóc trời, cực kỳ cuống quýt, lao thẳng vào hắc sắc quang trụ, khác với lần trước cực kỳ thông thả.

Cơ hồ ngay khi thông linh Nguyệt thổ tiên thảo lao vào hắc sắc quang trụ thì kim quang từ hư không bắn ra, xuất hiện trên đỉnh núi.

Kim quang ràn rạt chân tiên khí tức, người mặc phổ thông thanh y là Ngụy Tác.

Nhìn hắc sắc quang trụ, Ngụy Tác co rút tròng mắt rồi dừng trước cây trụ, nhúu mày bất động.

Mấy chục tích tắc sau, độn quang từ phía sau lao lên, Linh Lung Thiên và Vu thần nữ, bọn Cơ Nhã cùng tới.

“Là cấm chế gì?”

“Ngụy Tác, bắt được thông linh tiên dược chưa?”

Thấy hắc sắc xung thiên quang trụ trước mặt gã, bọn Cơ Nhã cả kinh, cùng hỏi.

“Thông linh tiên dược quá cổ quái, thần thức quét tới là nó phát giác.” Ngụy Tác lắc đầu, “Ta chậm một chút, đến nơi là nó đã vào hắc sắc quang trụ.”

“Ngụy đạo hữu!” Lệ Nhược Hải đột nhiên biến sắc, kinh hô.

“Sao hả?” Ngụy Tác ngăn ra nhìn Lệ Nhược Hải, y giơ ống tay áo đựng linh miêu, “Nơi này có khí tức tu sĩ khác, tựa hồ mới đi.”

“Nói vậy, Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương Yến Bắc Quy đã qua đây, chắc đây là đỉnh núi chọc trời, nếu mô không nhầm thì nơi này đã ở trên cửu thiên lôi cương tầng, đến tinh thần chân hỏa tầng. Họ chưa đạt chân tiên mà dám đến đây thì thật chán sống.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, bảo Lệ Nhược Hải: “Lệ cung chủ, các hạ đưa linh miêu tìm khắp nơi xem có cấm tri được phương vị của họ không.”

“Được.” Lệ Nhược Hải gật đầu, vòng lên đỉnh núi.

“Phu quân, có nhận ra cấm chế gì không?” Bọn Vu thần nữ ở cạnh Ngụy Tác nhìn hắc sắc thần quang quang trụ, Vu thần nữ chân động thấy rõ, “Nơi này là tinh thần chân hỏa tầng, lên nữa sẽ thoát khỏi thiên địa để vào cửu thiên tinh không. Hắc sắc thần quang quang trụ này, thiếp không nhận ra nguyên khí uy năng gì.”

“Chuyện này...” Ngụy Tác há miệng, định nói gì đó thì tiếng xé không khí vang lên, Lệ Nhược Hải quay lại, “Trên núi có khí tức tu sĩ đi qua nhưng chỉ một nơi, có lẽ quay lại theo lối cũ.”

“Có lẽ họ từ nơi đó lên.” Ngụy Tác gật đầu, nhìn hắc sắc xung thiên quang trụ nói.

“Gian thương, hắc sắc quang trụ này uy năng gì?” Linh Lung Thiên giật giật chân mày hỏi.

Linh Lung Thiên cảm tri vượt xa thần huyền đại năng, mà cũng không biết hắc sắc thần quang quang trụ là nguyên khí uy năng này. Tuy tạo cảm giác rung động nhưng quang trụ không có nguyên khí dao động, thần thức dồn vào cũng chỉ như vũng nước bình lặng.

“Mỗ cảm tri được khí tức không gian pháp trận, tương tự nguyên khí dao động của bạch sắc linh quang hoa.” Ngụy Tác gật đầu, bảo bọn Linh Lung Thiên, “Không lầm thì là truyền tống pháp trận.”

“Là truyền tống pháp trận?” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi nhìn nhau. Họ đều hiểu ý gã nói là truyền tống pháp trận, nhưng quan trọng là có vào không, thanh thể truyền tống pháp trận này hơn xa bạch sắc linh quang quang tráo.

“Cương nha muội, sao hả?” Ngụy Tác lại nhìn hắc sắc xung thiên quang trụ, hỏi Linh Lung Thiên.

“Các người có thể không vào nhưng ta chắc chắn phải vào.” Linh Lung Thiên hít sâu một hơi đoạn nghiêng rằng, xoay xoay hơi sắc thủ trực, mắt lóe kim quang.

“Ta biết người sẽ nói thế.” Ngụy Tác như đã biết trước, lắc đầu, “Ta biết người sẽ vào xem vì người lo trong đó vạn nhất còn bằng hữu Linh tộc chưa chết.”

“Không nói lắm với người, ta vào đã, người có thể tìm ở chỗ khác.” Linh Lung Thiên trừng mắt, lao vào hắc sắc quang trụ.

“Vội gì, cùng tới.” Ngụy Tác bảo.

“Người...” Linh Lung Thiên ngăn người. Lúc trước gã thấy truyền tống pháp trận nguy hiểm, không dám thử.

“Dù gì cũng ở cùng nhau, dù không tìm được lối ra cũng kệ. Theo ta biết truyền tống pháp trận cần hai bên đều có nguyên khí ổn định mới có thể bố trí, ít nhất nơi truyền tống đến không có gì nguy hiểm.” Ngụy Tác cười với Linh Lung Thiên, “Ta không bảo không đi, người định bỏ lại tất cả đều vào một mình kiếm lợi hả?”

“Kiếm cái đầu người!” Linh Lung Thiên nghiêng rằng rồi đi vào hắc sắc thần quang quang trụ, trông nó hung hãn nhưng ánh mắt lại không thế.

“Đi!”

Nam Cung Vũ Tinh và bọn Cơ Nhã nghe gã nói là cùng vào thì mềm lòng mỉm cười theo gã vào hắc sắc thần quang quang trụ.

“Nhĩ muội yêu!”

Nam Cung Vũ Tinh và bọn Cơ Nhã chỉ thấy như sa vào dòng sông vô biên, trước mắt rực hắc sắc lưu quang rồi bay lên hư không vô tận, tiếp đó trước mắt sáng lên, cảm giác ban nãy vừa tan, chưa nhìn rõ cảnh tượng đã nghe tiếng Ngụy Tác kêu to không rõ là ầm ỨC hay khen ngợi.

“Đây là?”

Lúc thấy cảnh tượng thì ai cũng tròn mắt.

Họ đang ở trên các “đảo” và loạn thạch đủ kích cỡ lơ lửng, chung quanh là màn đêm yên tĩnh, chỉ có đảo và loạn thạch lóe quang hoa.

Chỉ là chỗ họ đứng khác nơi Thiên Cửu thần quân và Yến Bắc Quy được truyền tống tới, không ở trên “đảo” chừng bốn, năm mươi trượng, trông như lam bảo thạch.

Họ và Ngụy Tác, Linh Lung Thiên ở trên khối thanh sắc vân thạch cỡ mười dặm, tỏa quang mang lạnh lùng như kim loại, rần rạt kim thiết khí tức.

Phía trước lơ lửng một khối hơi hồng sắc vân thạch cả trăm dặm, chung quanh là vòng sáng do bụi và đá vụn hình thành, trông như vì sao, tạo thành cảm giác xung kích vô cùng.

Hư không bên trái, trên một hòn “đảo” xanh rờn cây cối, bên trong còn có hồ, không khác nào man hoang hoang nguyên, chỉ là cây cối hơi khác, Hoang cổ bản thảo kinh cũng không có ghi.

“A!” Đột nhiên Hàn Vi Vi kinh hô.

Nàng ta nhìn xuống chăm chăm, hóa ra dưới khối thanh sắc vẫn thạch là dải sáng do phản hồng sắc tinh thạch hình thành, ít nhất mấy chục dặm, khối to nhất cũng chỉ bằng đầu người, cực kỳ chói mắt.

“Thiên vực chiến trường.” Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, bảo.

“Thiên vực chiến trường và hư không loạn lưu có gì khác nhau? Nếu ta không nhầm thì chúng ta đã đến cửu thiên tinh không.” Ngụy Tác nuốt nước bọt, “Hắc sắc thần quang quang trụ quá cổ quái, mà người lại vào.”

“Ta không bảo người vào mà người tự theo!” Linh Lung Thiên mắng rồi giải thích, tương như lời bọn Thiên Cửu thần quân giải thích.

“Chân nguyên hùng hồn như thế... Chân tiên nhất trọng tương đương với Chân tiên tam trọng... gần đây năm rồi cùng đợi được một kẻ! Chân nguyên thế này đủ rồi!...” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không biết trong lúc đó, tại một hư không có một lam sắc thân ảnh kích động đến ru rẩy, từng cánh tay xoay xoay như xúc tu cá mực.

Khí tức vô hình từ lam sắc thân ảnh thân dậy lên.

“À?” Ngụy Tác vừa hiểu sự khác nhau giữa Thiên vực chiến trường và hư không loạn lưu thì đột nhiên biến sắc thành xanh lét, tóc dựng lên.

“Chuyện gì thế nhỉ?” Linh Lung Thiên và bọn Nam Cung Vũ Tinh giật nảy mình. Ngụy Tác như gặp ma giữa ban ngày.

“Có kẻ định không chế ta nhưng không thành công!”

“Có ý thức cực mạnh định điều khiển chân nguyên Thủy hoàng phệ nhật quyết của ta! Cường nha muội, ở đây có lẽ có Hoang tộc đại năng cực kỳ lợi hại!” Ngụy Tác bọt mặt nói.

“A! Chân linh nhất mạch! Đại Lệ Thiên! Á làm hỏng việc của ta! A! A! Đại Lệ Thiên, người còn sống không, ta sẽ xé người thành vạn mảnh!” Bọn Ngụy Tác biến sắc thì lam sắc thân ảnh trong hư không cũng co người gào lên.

1228. Chương 1226: Ta Truy Đuổi Người Nghìn Vạn Dặm

“Người cảm ứng được y ở đâu không?” Linh Lung Thiên rợn tóc gáy, biết Ngụy Tác tuyệt đối không đùa.

“Cảm ứng được ta đã không thể.” Ngụy Tác không cần soi gương cũng biết mặt mình khó coi hơn khóc.

Gã không rõ khí tức đó từ đâu, chỉ thấy có người ở xa lắc nhìn mình.

Cảm giác này quá đáng sợ.

Đối phương cách biệt quá xa thì gã mới có cảm giác này.

“A! Trong này còn Hoang tộc đại năng còn sống! Chạy mau!” Lục bào lão đầu lấy lại hơi, kêu lên như phát cuồng, “chạy mau, chắt ở đây thì không biết bao nhiêu năm nữa ta mới được phát hiện.”

“Câm mồm! Muốn chạy cũng phải tìm truyền tống pháp trận mà chạy!” Ngụy Tác rống lên với lục bào lão đầu.

“...” Lục bào lão đầu không kêu thành tiếng.

“A, tiểu tử, kêu cái gì, chán sống còn kéo theo ta...” Thoáng sau, lục bào lão đầu ré lên.

“Hoang tộc ngu xuẩn định giở trò kia, người xấu quá nên không dám ra hả, cứ ở đó ăn phân hả. Kỳ thực người mà ra ta sẽ cho một đồng...” Ngụy Tác liên tục dồn chân nguyên kêu lên, thanh âm liên tục vang vọng. Lúc gã còn là tiểu gian thương tại Linh Nhạc thành đã thấy không biết bao nhiêu tán tu và gian thương chửi bới, bao nhiêu câu khó nghe giờ tuôn ra hết.

“Người làm gì hả?” Linh Lung Thiên thấy gã mắng xoi xoi, thao thao bất tuyệt, lại biết không phải gã phát cuồng nên hỏi.

“Ta đang thử.” Ngụy Tác giải thích rồi hậm hực, khí sắc dễ chịu hơn.

“Hoang tộc ngu xuẩn không dám ra gặp ta, có bao nhiêu tay, ta bẻ hết, nhét vào mông.”

“Ra đây, ta đánh cho mẹ ngươi không nhận ra. Không đúng, không thì gọi mẹ ngươi ra, ta đánh cho ngươi không nhận ra mẹ cũng được!”

“...” Trong hư không đó, lam sắc thân ảnh giận run người khi Ngụy Tác bắt đầu mắng, xem ra biết rõ nhất cử nhất động của gã nhưng giờ nghe gã nói ra câu đó thì y không chịu nổi, đỉnh đầu rục rịch khí diễm, khác nào không gian phong bạo. “Tiểu tử, ngươi mắng ta đã đành, còn mắng cả mẹ ta! A! Ta sẽ khiến ngươi muốn chết không được, muốn sống không xong!”

“Hoang tộc các ngươi sao xấu thế nhỉ, lẽ nào vì mẹ ngươi và ghen sinh ra ngươi?” Ngụy Tác lại nói, khiến lam sắc thân ảnh giận run người, bốn cánh tay co lại, cơ hồ ngắt xủ.

Bọn Ngụy Tác không biết. “Được rồi, phu quân.” Vu thần nữ cũng thấy gã thái quá nên truyền âm.

“Chắc vậy.” Ngụy Tác gật đầu, ngừng mắng, thấy tất cả nhìn mình như nhìn biến thái, gã xòe tay, “đừng nhìn mỗ, mỗ không muốn mắng nhưng vì tính mạng mà phải thế.”

“Chết đi!” Linh Lung Thiên không thèm nói nhiều mà rít qua kẽ răng. Bất quá Ngụy Tác thao thao bất tuyệt mắng một hồi thì sắc mặt Linh Lung Thiên và tất cả dễ coi hơn nhiều.

“Cương nha muội, phạm vi Thiên vực chiến trường này cỡ nào?” Ngụy Tác ngoái hỏi Linh Lung Thiên.

“Thiên vực chiến trường hình thành từ mấy vì sao va nhau, phạm vi ít nhất trên nghìn vạn dặm.” Nói về việc nghiêm túc, Linh Lung Thiên không tranh hơi với Ngụy Tác.

Dù gì gã cũng là tiểu gian thương Linh Nhạc thành quý kế đa đoan, đối diện nguy cơ luôn thập phần lãnh tỉnh, nhiều khi nghe theo gã thì hơn.

“Nghìn vạn dặm? Lớn thế hả?” Hàn Vi Vi suýt ngắt xủ.

Đối với Ngụy Tác, trong vòng nghìn vạn dặm không có gì khiến gã ngạc nhiên. Cửu thiên thái hư theo điển tịch thì mệnh mông, giữa mỗi vì sao là không biết bao nhiêu vạn dặm. Cửu thiên và thiên địa bọn gã quen là hai khái niệm, trong không vực này nguyên khí ổn định như thế, gần như không có tinh thần xạ tuyến và tinh thần nguyên khí thấu bắn xuống vì không vực quá lớn, có mấy vì sao vỡ tỏa nguyên khí bao lấy, tuyệt đại đa số tinh thần nguyên khí bị cách tuyệt ở ngoài. Hà hướng không có không gian mấy trăm vạn dặm trở lên đã không thể thành Thiên vực chiến trường, thượng cổ siêu cấp đại năng giao đấu là những chỗ nhỏ không còn. Không có không gian cỡ đó, để thiên hoặc thậm chí đại nhân vật để cấp sao dám thẳng tay.

Nghoẹo đầu ngẫm nghĩ, Ngụy Tác âu sầu, “Chỗ to thế này, Hoang tộc đó không rõ trốn ở đâu, muốn tìm đâu có dễ, y bị ta lôi cả mẹ ra mắng, chắc đã trọng thương, chỉ còn thoi thóp như Hoang tộc đại năng khác. Dù cánh tay cụt và y có quan hệ gì không, nhưng suýt không chế được ta thì Thần Lan vương Yến Bắc Quy có khi đã bị y khống chế, phải tìm ra y mà giết mới xong.”

“A...” Ngụy Tác nói xong thì lam sắc thân ảnh trong hư không vốn tựa hồ vị gã chọc giận chợt run lên.

“Đúng rồi, Trạm Đài Linh Lan, ngươi luyện công pháp từ Hoang tộc đoạn tí, vì sao đối phương không khống chế ngươi?” Ngụy Tác tựa hồ nghĩ ra.

“Ngươi... ta thế này rồi mà ngươi còn định khống chế ta... hả!” Trạm Đài Linh Lan kinh hãi đến khản giọng, nghe Ngụy Tác nói thế thì y lại như thổ huyết, gào lên.

“Đúng, vô vị.” Ngụy Tác gãi đầu.

Hiện tại Trạm Đài Linh Lan không chỉ bị gã quay như chong chóng mà còn Bắc Minh thần quân Diệp Tử Mị liên tục thi triển Phổ độ thần quang. Đối phương dù khống chế Trạm Đài Linh Lan cũng vô dụng.

“Đi thôi, tìm theo hướng đó, Lệ cung chủ, hiện tại không cần thận là mất mạng, để khiến Thiên vu linh miêu phần chấn, phải xem có khí tức bọn Thiên Cửu thần quân không. Chỉ cần phát hiện khí tức Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương là chúng ta có thể tìm được vị trí của Hoang tộc đại năng đó. Lúc đó

cần dùng Thiên hải thần lan kính.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau rồi bảo chúng nhân đi về một hướng, lại bảo Lệ Nhược Hải.

“Thiên vu linh miêu...” Lam sắc thân ảnh ở xa rùng mình.

“Không xong!” Chỉ vài tích tắc sau, lam sắc thân ảnh đột nhiên run lên, tựa hồ cảm tri thấy thứ đáng sợ hơn Ngụy Tác, co tay lại ôm người, rực thổ sắc quang hoa, thành cái kén lơ lửng trên không, không lộ ra mây may nguyên khí và cảm tri, cắt đứt liên hệ với ngoại giới.

...

Thiên vực chiến trường do mấy vì sao va nhau hình thành, không rõ có bao nhiêu thiên ngoại văn thạch, có khối đến mấy nghìn dặm, vạn dặm, sinh thành cây cối, sinh linh. Thậm chí quanh một số khối còn hình thành vũ vụ, lôi cương, như thiên địa sơ khai trong truyền thuyết.

Ở đây rực rỡ đủ màu, nếu tìm tất có không ít nguyên liệu luyện khí tốt và cực phẩm văn thiết tinh kim.

Thậm chí ở cấp như Ngụy Tác, nhìn những nơi tựa thiên địa sơ khai thì còn cảm ngộ được nguyên khí pháp tắc.

Bất quá gã tìm ra Hoang tộc đại năng đó cũng sẽ bỏ chạy nên chỉ gom những thứ hữu dụng còn lại không kén kỹ.

Gã thi triển Động Hư bộ pháp, cùng Lệ Nhược Hải đi đầu, liên tục vượt hư không, tận lực khuếch đại phạm vi tìm kiếm, nhưng không cách bọn Vu thần nữ quá một nghìn năm trăm dặm. Ở cự này mà có chuyện gì thì có thể dùng song tu thuật pháp về cạnh Vu thần nữ ngay.

“À?”

Đột nhiên, Ngụy Tác dừng lại, ra hiệu cho bọn Vu thần nữ theo sát.

Bọn Vu thần nữ cách gã không đầy năm trăm dặm, bên trái phía trước Ngụy Tác là hư không tối om, trong dải thổ hoàng sắc văn thạch có lam sắc quang hoa lóe lên.

Phía sau lam sắc quang hoa có hai quang điểm bám theo, chỉ vì cách quá xa nên không nhìn rõ màu đen quang.

1229. Chương 1227: Vực Ngoại Thiên Ma Thập Sự

Lam sắc quang hoa tốc độ cực nhanh, ai nấy nhận ra bên trong là nửa thân thể.

Nửa dưới thân thể không con, nửa trên phi độn, huyết nhục và nội phủ uốn éo như xúc tu.

Lục bào lão đầu rợn tóc gáy, kêu lên thê thảm, “Tiểu tử, lần này đúng là bị người hại chết, người mạng khó nghe qua nên Hoang tộc mới tìm tới!”

Ngụy Tác vốn định bảo lục bào lão đầu im miệng, vì thần thức gã nhận ra nửa thân thể đó chỉ là một tu sĩ, tu vi Thần huyền ngũ trọng, khiến gã e dè chỉ là hai dải độn quang phía sau, tựa hồ tệ nhất cũng chân tiên tu vi, khí tức thập phần cổ quái.

“...” Câu tiếp theo lục bào lão đầu kêu khiến gã tắt tiếng.

Lão rên rỉ: “Tiểu tử, đúng là bị người hại chết, còn nói nhét tay vào miệng đối phương, giờ y không có miệng thì nhét thế nào...”

“Đừng sợ, chỉ là Thần huyền ngũ trọng đại năng, không phải Hoang tộc, hai dải độn quang phía sau mới quý dị, tựa hồ đang truy sát.” Nam Cung Vũ Tinh nhận ra khí tức, nói.

“Không phải Hoang tộc đại năng?” Lục bào lão đầu ngăn ra.

“Chư vị đạo hữu! Xin giúp đỡ! Đằng sau có hai vực ngoại thiên ma!” Nửa thân thể trong lam sắc quang hoa lí càng lúc càng rõ, là bạch bào đại năng bị Hoang thần nô đánh tan thân thể, đang mọc ra một nửa, phát hiện độn quang của bọn Ngụy Tác thì ngăn ra rồi kêu lên, lao tới.

“À?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên giật giật chân mày, đến gần nên cả hai nhận ra nguyên khí dao động của bạch bào đại năng và đại năng thần bí bị Tứ tí hoang tộc đại năng đoạt xá rất giống nhau, cùng một truyền thừa.

“Hoang Vũ thần quân của Hoang cổ minh! Sao y lại ở đây?” Trưởng Tôn Cảnh và Cực Âm thần quân nhìn rõ thì cực kỳ kinh ngạc.

“Trưởng Tôn đạo hữu?” Bạch bào đại năng nhìn rõ bọn Trưởng Tôn Cảnh nên kêu vang vui mừng.

“Hoang Vũ thần quân?” Ngụy Tác kinh ngạc nhìn bọn Trưởng Tôn Cảnh.

“Hoang Vũ thần quân là đại năng tối lợi hại của Hoang cổ minh, tương đương với minh chủ, thần huyền đại năng khác của Hoang cổ minh đều nghe lệnh y. Chỉ là không xung đột gì với Thiên Huyền minh, bọn tại hạ chỉ qua tranh vẽ mà biết mặt y chứ không hiểu gì.” Trưởng Tôn Tiểu Như biết Ngụy Tác muốn hiểu thêm tin tức nên truyền âm.

“Cái gì kia? Cương nha muội, hình như khác với Hoang tộc khí tức, là một chi của Hoang tộc hả?” Ngụy Tác gạt đầu, mắt lóe hàn quang hỏi Linh Lung Thiên.

Người khác chưa nhìn rõ chứ Ngụy Tác và Linh Lung Thiên đã thấy hai độn quang đuổi theo Hoang Vũ thần quân là hai thân ảnh cao hơn người thường nửa cái đầu, sau lưng có cánh thịt, trên mình lấp lánh bạch quang, tựa hồ là xương trắng mọc ra từ thể ội.

“Chúng ta gặp may rồi.” Linh Lung Thiên địa nheo mắt lạnh giọng: “Xưa nay gọi Hoang tộc là vực ngoại thiên ma, hiện tại đã gặp được hai vực ngoại thiên ma.”

“Cái gì, vực ngoại thiên ma thật sự?”

Đừng nói bọn Hàn Vi Vi, cả Ngụy Tác cũng tròn mắt.

“Đây là vực ngoại thiên ma?”

Bọn Ngụy Tác nhìn lên độn quang càng lúc càng gần.

Đối với họ, vực ngoại thiên ma và Hoang tộc vốn giống nhau, số điểm tịch của tu đạo giới vô dã tả vực ngoại thiên ma đáng sợ thế nào, biến thái ra sao, nếu bọn Ngụy Tác không hiểu rõ Hoang tộc thì tất cũng cho rằng vực ngoại thiên ma còn đáng sợ hơn. Quan trọng nhất, họ thấy không ít Hoang tộc nhưng vực ngoại thiên ma thì chưa. Vực ngoại thiên ma hiếm xuất hiện tại tu đạo giới, tuy nhiên mỗi lần xuất hiện đều dấy lên mưa máu gió tanh, được ghi lại, nhưng chúng từ đâu đến, có thần thông gì thì không ghi kỹ, thậm chí tuyệt đại đa số điểm tịch chỉ chép vực ngoại thiên ma đều khác nhau. Nguyên nhân vì trong tinh không thái hư có không ít sinh linh có trí tuệ không kém tu sĩ, linh thú, vực ngoại thiên ma chỉ là một chủng tộc biết tu luyện thuật pháp, biết tu đạo mà thôi.

Vực ngoại thiên ma đến tu đạo giới không phải lần này cũng từ một nơi, là một chủng tộc. Có điều đại đa số có thể vượt hư không, đến được tu đạo giới thì cực kỳ đáng sợ.

Đối với tu sĩ, đối thủ chưa biết vĩnh viễn là đáng sợ nhất, tuyệt đại đa số vực ngoại thiên ma đều có dị năng đặc thù, nên đi lại được trong tinh không, đến thiên địa của bọn Ngụy Tác tất thực lực giảm nhiều nhưng ở Thiên vực chiến trường thì khác nào trong sơn môn, sẽ phát huy chiến lực mạnh nhất.

Thoáng sau Hoang Vũ thần quân cách bọn Ngụy Tác không đầy năm trăm dặm, hai lần độn quang sau lưng cũng cách không đầy một nghìn hai trăm dặm, phe Ngụy Tác đều nhìn rõ hai vực ngoại thiên ma là một nam một nữ, một người cao lớn, một đầy đặn nở nang, diện mạo như tu sĩ, nam hay nữ đều cực kỳ anh tuấn xinh đẹp, thấy cả hai đành không còn từ nào khác nào Ma để hình dung.

Trừ đôi cánh thịt thật rộng thì hai vực ngoại thiên ma diện mạo anh tuấn đều mọc đầy bạch cốt, hình thành bạch cốt khải giáp, nhiều bộ vị còn mọc gai xương, cộng thêm người mặt anh tuấn dị thường, khiến người ta thấy quý dị và sợ hãi.

“Ha ha... Ha ha... Ha ha...”

Hai vực ngoại thiên ma đã thấy bọn Ngụy Tác đợi sẵn thì tỏ ra đã liệu trước, cười nhạo thành tiếng.

“Ô ô ô ô...”

Nghe tiếng hai vực ngoại thiên ma, bọn Hàn Vi Vi tu vi hơi thấp thì cảm thấy như gió lạnh thổi vào ý thức, tinh thần ý thức như bị đông cứng.

“Thiên ma ma âm, lực xung kích với thần thức lại mạnh thế!” Nam Cung Vũ Tinh bảo Ngụy Tác. Nàng lấy làm may mắn vì cả toán đều tu vi kim đơn trở lên, không thì chỉ với tiếng cười, hai vực ngoại thiên ma sẽ khiến thần thức họ tan vỡ.

“Buồn cười lắm hả?” Ngụy Tác quát to, thần thức uy áp dồn tới.

Gã đang thăm dò, muốn qua hai vực ngoại thiên ma để biết đang ở đâu, sợ Như Lai thần mang ra đòn là chúng sẽ biến thành si ngốc, còn hỏi được gì nữa.

“Oành!”

Thần thức, ý niệm đều là vô hình chi vật, nhưng thần thức của Ngụy Tác ép tới thì hư không như ngưng thành thực chất, cơ hồ có vô hình cự sơn giáng vào hai vực ngoại thiên ma.

Hai vực ngoại thiên ma tắt cười, hơi sững lại, có vẻ không bị ảnh hưởng nhiều.

“Thần thức hai vực ngoại thiên ma đến mức này, vài đòn Như Lai thần mang không đủ khiến chúng mất chiến lực.”

Ngụy Tác nhận ra thần thức chúng kém hơn mình nhưng không nhiều, e còn trên Trạm Đài Linh Lan và Nam Cung Vũ Tinh. Gã cũng nhận ra Thiên vực chiến trường tuy nguyên khí ổn định, nhưng uy năng thuật pháp bị giảm đi không ít, Như Lai thần mang không được như bình thường.

Bất quá Ngụy Tác không kinh hãi, khí tức của hai vực ngoại thiên ma không khiến gã thấy mình không đối phó nổi, chiến lực chủ yếu của gã lại là nhục thân vốn không hề bị ảnh hưởng.

“À, chẳng trách lại không sợ, té ra có tu vi này, xem ra đã coi thường người.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, nhận rõ thực lực hai vực ngoại thiên thì nữ vực ngoại thiên ma cực kỳ xinh đẹp, nhưng toàn thân là xương trắng lại lên tiếng khiến tất cả ngẩn ra. À dùng khẩu âm Vân Linh đại lục.

“À? Người biết ngôn ngữ của bọn ta?” Ngụy Tác không vội động thủ, thản nhiên nói.

“Ừc... Oa tức... Cô cát...” Nam vực ngoại thiên ma cười lạnh khinh miệt, liên tục đảo mắt qua bọn Vu thần nữ và Cơ Nhã.

“Theo lời của các người thì là gọi phu quân. Phu quân nói ếch ngồi đáy giếng như các người sao biết tổ tiên bọn ta đã du lịch qua bao nhiêu tinh không đại vực, thấy bao nhiêu sinh linh, nô dịch bao nhiêu vì sao, biết ngôn ngữ của các người có gì là lạ.” Nữ đích vực ngoại thiên ma nhìn đồng bạn cười lạnh ở cạnh, giải thích.

1230. Chương 1228: Kêu Cao Hứng Như Vậ Hả

“Thế nào, người biết ngôn ngữ của bọn ta còn vị này thì không hả?” Thấy nam vực ngoại thiên ma bảo mình là ếch ngồi đáy giếng, Ngụy Tác không giận mà nhìn y vốn đang cười lạnh.

“Ừc... Oa cô...” Nữ vực ngoại thiên ma nói với nam vực ngoại thiên ma rồi y tỏ ra càng khinh thị, ả cười bảo Ngụy Tác: “Phu quân nói là tổ tiên có ghi lại ngôn ngữ của các người nhưng phu quân thấy không cần học, qua dáng vẻ của các người là biết toàn hạng ếch ngồi đáy giếng, nên mới lậ lòng việc bọn ta biết ngôn ngữ của các người.”

“À? Vậ hả?” Ngụy Tác nhìn Hoang Vũ thần quân rồi hai vực ngoại thiên ma, mỉm cười: “Bất quá ta còn nghe được lời các người, nói chuyện cũng dễ. Để ta giới thiệu trước, ta là tiểu tán tu Thiên Huyền đại lục chuyên buôn bán nhỏ ở Linh Nhạc thành, các vị định bàn sinh ý với ta hay là gì khác?”

“Ừc... Oa cô...” Nữ vực ngoại thiên ma tạm thời không nói gì, nam vực ngoại thiên ma lại lú lo một lúc, nhìn Vu thần nữ và bọn Cơ Nhã, bật cười.

“Vị huynh đệ này cười khả ái, vui vẻ như vậy, nói gì hả?” Ngụy Tác chỉ vào nam vực ngoại thiên ma.

“Phu quân nói muốn bàn sinh ý, nể tình người biết điều, nếu ngoan ngoãn làm nô lệ cho bọn ta thì bọn ta sẽ tha mạng.” Nữ vực ngoại thiên ma bảo Ngụy Tác.

“Cô oa... Oa la...” Nam vực ngoại thiên ma đột nhiên bật cười.

“Vị huynh đệ này cười càng lúc càng khả ái.” Ngụy Tác cười ha hả, chỉ vào nam vực ngoại thiên ma. “Y nói gì hả?”

“Phu quân bảo nữ tu của các người là đệ vực phong tình, nếu phục vụ vừa ý thì phu quân sẽ tha cho các người.” Nữ vực ngoại thiên ma giải thích.

“À... mờ hiểu rồi, vị huynh đệ này quả nhiên hay ho, còn định đổi đạo lữ. Chả trách cười vui như vậy.” Ngụy Tác giơ ngón tay cái kiếu huynh đài lợi hại, quả nhiên có bản lĩnh.

“Chỉ là lão bà thái người không phù hợp với thẩm mỹ quan của ta, chỉ bằng người lột hết xương ra cho ta xem, vừa ý thì bàn tiếu.” Ngụy Tác lại tỏ vẻ nghiêm túc.

Vốn bọn Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi nhột nhột mặt mày vì giận, ngăm trách gã sao không động thủ, nhưng nghe thế thì lại bật cười.

Không biết bạch cốt của nữ vực ngoại thiên ma có biến đi được không, nếu được thì thành trần trụi cho bọn gã nhìn, nam vực ngoại thiên ma sao chịu nổi.

“Ừc... Oa cổ!” Nữ vực ngoại thiên ma lảo bảo, nam vực ngoại thiên ma sầm mặt quát.

“Vị huynh đệ này nói gì?” Ngụy Tác cói như không nhìn thấy danh nam vực ngoại thiên ma đổi sắc mặt mà chân thành hỏi nữ vực ngoại thiên ma.

“Phu quân nói éch ngồi đấy giềng như các người mà dám bàn điều kiện với bọn ta! Nếu ngoan ngoãn quỳ xuống nghe lệnh thì thoát chết!” Nữ vực ngoại thiên ma cười cợt nhìn bọn Ngụy Tác.

“Cổ cát... Lỗ cổ...” Ngụy Tác cười cười.

“Người nói gì hả?” Nữ vực ngoại thiên ma và nam vực ngoại thiên ma nhìn nhau.

“Người giở trò gì hả?” Hàn Vi Vi truyền âm hỏi.

“Thế nào, tổ tiên của các người không phải đã qua bao nhiêu tình không đại vực sao, hà có Cổ cát cô lỗ tinh vực lại không biết? Các người không hiểu thì để đạo lữ của mờ giải thích.” Ngụy Tác truyền âm cho Hàn Vi Vi rồi mỉm cười bảo nữ vực ngoại thiên ma và nam vực ngoại thiên ma.

“Phù!” Hàn Vi Vi bật cười, thấy hai vực ngoại thiên ma và tất cả nhìn mình thì nàng ta nghiêm túc nói: “Cổ cát cô lỗ tinh vực có nghĩa là vị huynh đệ này đùa vui quá, chỉ bằng phu quân đưa ra hai điều kiện, hoặc là phu quân tự tay hoặc các hạ tự bẻ tay nhét vào mông.”

“Phù!”

Bọn Cơ Nhã đều cười thành tiếng.

Sắc mặt nữ vực ngoại thiên ma cực kỳ khó coi, ngốc đến đâu cũng nhận ra Ngụy Tác cố ý trêu cợt.

“Dát cổ... Bát sách...” Nam vực ngoại thiên ma nhìn sắc mặt nữ vực ngoại thiên ma rồi kêu lên, rõ ràng hỏi Ngụy Tác nói gì.

“Người... muốn chết!” Y biến sắc, gầm vang.

“A!”

Nhưng tiếng gầm của y biến thành tiếng kêu hãi hùng.

Ngụy Tác đột nhiên xuất hiện tại cạnh y.

Xoạt!

Nam vực ngoại thiên ma tuy rợn tóc gáy nhưng cùng nữ vực ngoại thiên ma phản ứng không chậm, hai cây bạch cốt trường mâu hiện lên trong tay, đâm vào đầu và tâm mạch gã.

“Cạch, cạch, cạch...” Hư không quanh Ngụy Tác nổ vang, tạo cảm giác dù một khối thần thiết cũng bị đâm xuyên, nát thành mấy khối.

“À?”

Ngụy Tác thoáng tỏ ra kinh ngạc.

Đòn của hai vực ngoại thiên ma thập phần cổ quái, hai thanh bạch cốt trường mâu từ thể nội mọc ra, như uy năng thuật pháp hòa cùng xương cốt.

Từ nguyên khí dao động của chúng thì ngang với Nam Cung Vũ Tinh, Trảm Đài Linh Lan, tu vi Chân tiên nhất trọng, nhưng uy năng hai thanh bạch cốt trường mâu lại hơn hẳn Chân tiên nhất trọng tu sĩ.

Dùng xương cốt làm binh khí tung đòn, thần thông của vực ngoại thiên ma đích xác thập phần quỷ dị.

Ngụy Tác thoáng tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng không dừng tay, chụp lấy hai thanh bạch cốt trường mâu.

“Ni cổ! Na nê!”

Hai vực ngoại thiên ma tròn mắt, kêu lên không dám tin.

Hai thanh bạch cốt trường mâu bị Ngụy Tác chụp vào thì như bị mấy vì sập ép xuống, cả hai dốc lực nhưng tay gã không sao hết, thậm chí không bong một mảnh da.

“Oành!”

Ngụy Tác rục lên khí tức khí huyết siêu phàm, như có dòng sông do vô số thần thiết tan chảy thành gầm gào, mi tâm bắn ra xích hồng sắc hà quang, tiếp đó toàn thân chói rục.

“Cạch!”

Hai vực ngoại thiên ma kêu lên không dám tin, bạch cốt trường mâu bị bẻ gãy, cả hai văng đi.

“Chát!”

Không hề dừng lại, bẻ gãy bạch cốt trường mâu đoạn gã bước tới, tới sau lưng nam vực ngoại thiên ma đá lên xương sống.

Nam vực ngoại thiên ma văng đi như vẩy thạch, chợt dừng lại trên không, nửa thân trên uốn éo quỷ dị tựa cái đĩa gãy giữa, phun ra bạch sắc huyết vụ.

“A! ...”

Nữ vực ngoại thiên ma suýt rớt tròn, ré lên.

Trong vòng hơn nghìn dặm như tắt hết ánh sáng, bọn Hàn Vi Vi đều thấy đầu óc bị vô số hàn băng nhét vào, vô số thiên ma bay loạn.

Ma âm sung nào!

Tích tắc đó, nữ vực ngoại thiên ma phát ra ma âm mạnh hơn bình thường không biết bao nhiêu lần.

“Kêu cái gì, ta có làm gì người đâu mà kêu hào hứng thế hả!”

Cùng lúc, Ngụy Tác cười với nữ vực ngoại thiên ma.

“Oành!” Uy năng vô hình chấn rung nữ vực ngoại thiên ma, mặt ả vốn méo mó, óc như chợt găm vào vô số đinh nung đỏ, mắt cơ hồ sáng lên, lưỡi thè ra.

“A! ...”

Nữ vực ngoại thiên ma mới dừng kêu, bị Ngụy Tác đá văng vào nam vực ngoại thiên ma, lại ré lên.

“Các người đúng là một đôi trời sinh, thay nhau kêu. Ta còn chưa bẻ tay người nhét vào miệng, kêu cao hứng thế làm gì.” Ngụy Tác cười ha hả, bảo nam vực ngoại thiên ma.

“Chát!”

Hư không như có vô hình lãnh điện quét qua.

Nam vực ngoại thiên ma tắt tiếng, há miệng nhưng không thành tiếng, lưỡi cũng thò ra.

“Cách!”

Ngụy Tác chụp cánh tay nam vực ngoại thiên ma kéo mạnh, xương trắng trên tay y tan vỡ, bị gã xé ra, bạch sắc khí huyết tuôn tràn.

1231. Chương 1229: Nói Được Thì Làm Được

“À?”

Bỏ tay vực ngoại thiên ma xong, Ngụy Tác giật giật chân mày.

Chỗ vực ngoại thiên ma gãy tay mọc ra tua tủa xương trắng như râu cầm lổm chổm.

Đồng thời cánh tay gãy của vực ngoại thiên ma gãy giữa trong tay gã như vật sống.

“Keng keng keng...”

Từng chiếc gai xương nhỏ không ngừng đâm vào tay Ngụy Tác, vang lên tiếng cương châm va vào thân thiết. Tay áo phổ thông pháp y của gã thủng vô số lỗ nhưng tay lóe ngân sắc thần quang, không hề hấn gì.

“A...”

Nữ vực ngoại thiên ma lại rú lên, lao về phía bọn Cơ Nhã.

“Chát!”

Ngụy Tác cầm cánh tay cụt giữa giữa, chỉ ngoái nhìn ả là thân thể ả co rút trên không, tắt tiếng thè lưỡi ra.

“Vù”, mắt nam vực ngoại thiên ma bắn ra lưỡng đạo bạch sắc thần mang vào mắt Ngụy Tác.

“Cách!” “Cách!”

Ngụy Tác chỉ nhắm mắt, lưỡng đạo bạch sắc thần mang giáng lên mí mắt gã, vỡ tan ra.

“A...” Nam vực ngoại thiên ma sợ đến mất vía kêu to.

“Cách!” Ngụy Tác không dừng, trong lúc mắt nhắm mắt mở thì tay kia đã chụp tay còn lại của nam vực ngoại thiên ma kéo mạnh, tiếng lách cách vang lên, cánh tay lại bị gã bẻ gãy.

Tay bị bẻ gãy, lại rực bạch quang, mấy trăm cái gai như xúc tu định găm vào thể nội Ngụy Tác.

Nhưng gã hành động liên lạc, gai mới thò ra một chút thì gã đã cầm cánh tay gã vào miệng nam vực ngoại thiên ma.

“A!”

Nam vực ngoại thiên ma kêu lên thê thảm.

“...” Bọn Hàn Vi Vi toát mồ hôi, định sờ lên miệng.

Ngụy Tác nói được làm được, nhét cánh tay gãy vào miệng nam vực ngoại thiên ma.

Y định nhổ ra nhưng không còn tay, nét mặt thay đổi liên tục, điên cuồng cực độ.

“A! ...” Nữ vực ngoại thiên ma lại ré lên.

“Thế nào, kêu hào hứng như thế, muốn thử hả?”

Ngụy Tác cười ha hả, tỏ vẻ vô hại nhìn nữ vực ngoại thiên ma.

Ả tắt ngay tiếng kêu, nhìn xuống miệng mình rồi ré lên, “Người dám làm thế với phu quân, rồi người sẽ hối hận!”

“Thế hả?” Ngụy Tác cười hỏi.

“A!”

Hai vực ngoại thiên ma cùng kêu lên thê thảm. Nữ vực ngoại thiên ma bị Như Lai thần mang giáng trúng tiếp, tay từ hông kéo lên đầu, bị trúng ba đòn thì đã mất chiến lực, sắp sụp đổ, nam vực ngoại thiên ma mới phun bạch quang từ sau lưng, bức cánh tay cụt ra, lại bị Ngụy Tác đá trúng, cầm lại như cũ, nét mặt y càng điên cuồng.

“Vù! Vù! Vù!”

Liên tục năm, sáu đạo lục sắc quang hoa từ tay Ngụy Tác bắn vào thể nội nam vực ngoại thiên ma.

“À?”

Chân mày Ngụy Tác nhíu lại, vung cánh tay gãy thành binh khí đập nam vực ngoại thiên ma.

Năm, sáu đạo lục sắc quang hoa là cấm chế lợi hại của Âm Thi tông nhưng vực ngoại thiên ma dù thể chất hay chân nguyên đều khác tu sĩ, nên cấm chế vô dụng. Đành đánh cho hai vực ngoại thiên ma gục hẳn đi.

Xương cánh cụt nổ hết, mấy trăm cái gai xương như râu bạc rũ xuống, như mất hết lực khí, ngực nam vực ngoại thiên ma lõm xuống.

“Vù!”

Cơ hồ đồng thời, âm phong quét qua, Huyền sát quỷ trảo chụp lấy nữ vực ngoại thiên ma.

Huyền sát quỷ trảo lúc này đã thành màu lam đậm, có đường vân như thần văn, khí tức kinh nhân.

Nữ vực ngoại thiên ma vang lên tiếng nứt vỡ, thân thể như bùn nhão, bị Huyền sát quỷ trảo kéo về.

“A!” “A!” “A!”

Nam vực ngoại thiên ma không ngớt kêu thê thảm.

Ngụy Tác không nương tay, Như Lai thần mang liên tục tung đòn, ba lần là y như cá rời nước, run lên không ngớt, cả khúc xương cắm ở hông cũng không bức ra được.

“Đừng đến gần, vực ngoại thiên ma khác với tu sĩ, không biết còn gì cổ quái.” Thấy Ngụy Tác dễ dàng chế trụ hai vực ngoại thiên ma, Cơ Nhã và Vu thần nữ đi tới, gã gật đầu nói nhanh, giơ cánh tay gãy lên.

Ai nấy đều thấy mấy trăm gai xương trên cánh tay cụt như đã lấy lại hơi, lại điên cuồng đâm vào tay gã.

Nam vực ngoại thiên ma tuy thoi thóp, co rút một chỗ nhưng chỗ tay gãy lóe bạch quang, tựa hồ đang mọc ra tay mới.

“May mà nhục thân đạo hữu như thế, đổi lại bọn tại hạ tất bị găm vào thể nội.” Nguyên Âm lão tổ thập phần ngưng trọng nói. Lão nhận ra gai xương cực sắc, nhục thân như Hắc Bồ Đề thiên mẫu năm xưa cũng không ngăn được.

“Thứ này thậm chí có thể đoạt xá.” Ngụy Tác bảo bọn Nguyên Âm lão tổ.

Tuy gã chiếm ưu thế áp đảo trước hai vực ngoại thiên ma nhưng chúng không chỉ có thiên phú ma âm, khiến gã thi pháp chậm hơn mà uy năng thuật pháp cũng hơn Chân tiên nhất trọng tu sĩ, chỉ thể thôi là Nam Cung Vũ Tinh và Trảm Đài Linh Lan đấu với chúng cũng không chiếm nổi thượng phong, hà huống sinh cơ của chúng rất mạnh, nhục thân cũng hơn Hắc Bồ Đề thiên mẫu năm xưa.

Ngụy Tác không có Như Lai thần mang, nhục thân cũng không đến thể thì dù tu vi Chân tiên tam trọng, cũng chưa chắc thắng được hai vực ngoại thiên ma.

“Cổ cát, bát cổ! ... Đúc lỗ!” Nam vực ngoại thiên ma lại gầm vang.

“Không hiểu ngôn ngữ của bọn ta mà còn cười như thế, xem ra vị huynh đệ này còn chưa thỏa mãn.” Ngụy Tác mỉm cười tung cước.

Ngọn cước của gã đá trúng cánh tay gãy cắm trên hông nam vực ngoại thiên ma nêm sâu thêm một thước.

“A!” Nam vực ngoại thiên ma đang gầm gào chột tròn mắt, không rõ vẻ mặt là gì.

“Các người chết chắc rồi!” Nữ vực ngoại thiên ma thở phào, ré lên.

“Vậy hả?” Ngụy Tác nhìn nam vực ngoại thiên ma, lại giơ chân.

“Đừng!” Nữ vực ngoại thiên ma kinh hãi ré lên.

“A!” Ngụy Tác vẫn tung cước, nam vực ngoại thiên ma kêu lên thê thảm.

“A...” Nữ vực ngoại thiên ma lại gầm lên, như muốn lao vào cắn Ngụy Tác.

“Thế nào, càng kêu càng hào hứng?” Ngụy Tác cười ha hả, không đợi gã giơ chân, nữ vực ngoại thiên ma lại ré lên, “Đừng, chúng ta cứ bàn giao dịch!”

“Được, nói vậy thì có thể bàn bạc.” Ngụy Tác bảo nữ vực ngoại thiên ma: “Các người hiểu gì về vực ngoại chiến trường này? Có bao nhiêu vực ngoại thiên ma tại đây?”

“Bọn ta biết hết không vực này!” Nữ vực ngoại thiên ma phát cuồng gào lên đáp, “Bọn ta có hơn trăm tộc nhân tại không vực này!”

“Hơn trăm tộc nhân?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, rợn tóc gáy.

“Sao các người đến không vực này, bao lâu rồi? Tộc nhân khác thì tu vi so với các người thế nào?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau.

“Ta và phu quân sinh ra ở đây, tộc nhân đến sớm nhất từ mấy vạn năm trước, thông qua khe nứt không gian.” Nữ vực ngoại thiên ma kêu liên tục, “Trong tộc nhân có mấy chục người không bằng bọn ta, hơn mười ngang ngửa và hơn mười hơn hẳn!”

1232. Chương 1230: Lại Có Người Đến

“Tổng cộng hơn trăm vực ngoại thiên ma ở không vực này, trong đó hơn mười kẻ thực lực hơn xa hai kẻ này?”

Sắc mặt Trưởng Tôn Cảnh và Nguyên Âm lão tổ càng khó coi.

“Nếu các người ngoan ngoãn thả ta và phu quân thì ta sẽ xin cho các người con đường sống.” Nữ vực ngoại thiên ma biết tình thế đã khác nên nói.

“A!”

Nam vực ngoại thiên ma lại kêu lên thê thảm, dù nữ vực ngoại thiên ma nói thế, Ngụy Tác chỉ làm một việc là cắm cánh cụt sâu hơn vào móng y.

“...” Cả bọn Hàn Vi Vi cũng thấy đồng tình với y.

“Người...” Nữ vực ngoại thiên ma ré lên, nhưng động tác của Ngụy Tác khiến ả hiểu ra gã không đùa.

“Mấy vạn năm trước đã qua khe nứt không gian đến đây, cụ thể bao nhiêu vạn năm?” Ngụy Tác không muốn lãng phí thời gian, nhìn cánh tay cụt rồi hỏi nữ vực ngoại thiên ma.

Nữ vực ngoại thiên ma khép miệng, nhở nhặt đáp, “từ sáu, bảy vạn năm trước!”

“Hơn mười kẻ thực lực hơn xa các người có chiến lực thế nào?” Ngụy Tác hỏi tiếp.

“Phần lớn có uy năng thuật pháp cao hơn bọn ta hai, ba lần, có hai người có chiến lực ít nhất gấp năm lần!” Nữ vực ngoại thiên ma nghiêng rằng.

“Năm lần?”

Ngụy Tác cũng nuốt nước bọt.

Chân tiên nhất trọng đến Chân tiên ngũ trọng không chỉ thuần túy là đột phá nhất trọng tu vi là chiến lực đề thăng gấp đôi. Phất tay cũng gấp năm lần Chân tiên nhất trọng thì tất đã vượt qua chân tiên tu vi, ít nhất cũng chiến lực để thiên cấp.

“Hiện tại nhưng kẻ có chiến lực hơn xa các người ở đâu?” Ngụy Tác ngẫm nuốt nước bọt, thâm sợ hãi nhưng ngoài mặt thản nhiên hỏi.

“Phần lớn tộc nhân đều ở những nơi như Chân không tự, một phần lang thang trong không vực.” Nữ vực ngoại thiên ma nghiêng răng đáp.

“A!” Nam vực ngoại thiên ma lại kêu lên thê thảm, bị Ngụy Tác đá một cước, không khác nào sống trong cảnh bị tảo bón vĩnh viễn.

“Người định làm gì, chúng ta đang thương lượng!” Nữ vực ngoại thiên ngăn ra rồi ré lên.

“Không sao, chỉ thấy người không thích nên ta nhắc nhở, tốt nhất nên nói rõ hơn, ta chỉ hỏi năm, sáu câu là ngựa tay.” Ngụy Tác bảo nữ vực ngoại thiên ma.

“Vẫn thạch đảo trên nghìn dặm được gọi là tự, bình thường đại đa số tộc nhân hoạt động ở Chân không tự, cách đây bốn mươi bảy, bốn mươi tám vạn dặm. Đại trưởng lão tu vi tối cao đang ở Chân không tự, người còn lại thì ta không biết hành tung.” Nữ vực ngoại thiên ma biết nói lắt thì phu quân chỉ chuốc khổ thêm, tuy song mục cơ hồ phun lửa nhưng không dám thừa lời.

“Không vực này rộng cỡ nào, cách thiên địa của bọn ta bao xa? Các người có biết nơi nào có truyền tông pháp trận nổi đến đó không?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, hỏi.

Nếu nữ vực ngoại thiên ma nói không sai, họ không phải đối thủ của vực ngoại thiên ma nên phải tìm cách chạy thoát đã.

“Không vực này một nghìn năm trăm vạn dặm, ở rìa cách thiên địa của các người hơn hai trăm vạn dặm.” Nữ vực ngoại thiên ma hít sâu liên tục, thấy mình nghiêng răng quá rõ, “truyền tông pháp trận thì bọn ta chỉ cảm nhận được là thiên địa của các người có truyền tông pháp trận nổi đến đây nhưng không rõ cụ thể.”

“Tuy mấy vạn năm nay, bọn ta tìm khắp không vực này mấy lần, nhưng có gần nửa các khu vực, đối với bọn ta thập phần nguy hiểm. Nơi đó là cấm địa, còn có truyền tông pháp trận đến thiên địa của các người hay không thì bọn ta không biết.” Sợ Ngụy Tác cho là nói không rõ nên nữ vực ngoại thiên ma bổ sung.

“Các người thăm dò không vực này đã mấy vạn năm, vậy có cách đến thiên địa của bọn ta không?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, hỏi hai vực ngoại thiên ma, “Ồ hư không này các người có phát hiện tu sĩ hoặc nhân vật lợi hại nào không?”

“Theo tổ tiên thì nguyên khí quy tắc ở thiên địa của các người và không vực rất khác nhau, bọn ta vào đó chỉ kích phát được một phần mấy uy năng, lại không có ai đưa bọn ta vượt qua hai trăm vạn dặm thái hư tinh không. Nên bọn ta vẫn chưa tới đó được.” Nữ vực ngoại thiên ma nói liên tục: “Tiên tổ bọn ta từ sáu, bảy vạn năm trước vào không vực này thì ở đây có những nhân vật lợi hại, sau một trường đại chiến thì không ít tiên tổ mất mạng. Bất quá các nhân vật đó đều bị diệt rồi, sáu, bảy vạn năm nay cũng có tu sĩ vào không vực này nhưng đều bị bọn ta diệt. Nếu còn tấu ấn thân trong những khu vực bọn ta không dám vào.”

“Sáu, bảy vạn năm trước, tiên tổ các người đại chiến ở không vực này?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, hít sâu một hơi.

Theo thời gian, có lẽ khi Bắc Mang đại chiến có Linh tộc và Hoang tộc đại năng giao chiến ở không vực này.

“Đối thủ của tiên tổ các người trông thế nào? Có nhân vật lợi hại nào bị tiên tổ của các người giết không?” Linh Lung Thiên hỏi.

“Tình hình này thì bọn ta không biết. Bọn ta mới sinh hơn hai nghìn năm, chỉ biết hơn nghìn tiên tổ đến đây nhưng sống sót chỉ mấy chục. Các đại nhân và trưởng lão đều e sợ trận đó, chỉ có vài người như đại trưởng lão biết tình hình cụ thể.” Nữ vực ngoại thiên ma đáp.

“Tiên tổ của các người sao lại đến đây? Vốn ở đâu?” Ngụy Tác nhíu mày, trừ biết thực lực đối phương thì không hỏi được gì hữu dụng.

“Tiên tổ của ta vốn lang thang trong tinh không để tìm một thứ, định đến tinh không này, phát hiện có khe nứt không gian thông tới nên đến.” Nữ vực ngoại thiên ma nghiêng răng, “hóa ra là ở đây mà ta không biết.”

“Không biết gì mà dám ra ngoài?” Ngụy Tác hừ lạnh, nhìn cánh tay gĩa.

“Đừng!” Nữ vực ngoại thiên ma run lên, “Ta đảm bảo không sai nửa câu!”

“Đừng khẩn trương, ta chỉ hỏi xem nhục thân các ngươi là sao, tay gãy rồi có đoạt xá không?” Ngụy Tác cố ý nhìn mông nữ vực ngoại thiên ma: “Ngươi không biết thứ gì chứ việc mình có thần thông gì, thiên phú dị năng khác tu sĩ ra sao thì chắc có chứ?”

Thấy Ngụy Tác cầm cánh tay cụt nhìn mông mình, nữ vực ngoại thiên ma run cầm cập, kêu to, “Không sai, nếu gai xương đó đâm vào thể nội, khí huyết hòa với khí huyết của ngươi thì sẽ đoạt xá, đây là một cách để bọn ta sinh sản đời sau! Trừ nhục thân bọn ta tan nát cũng có thể đoạt xá thì bọn ta còn có thể nuốt nhục thân và khí huyết các ngươi để tu luyện. Bọn ta còn có thiên phú đặc biệt để cảm ứng nguyên khí dao động. Mẫn cảm hơn tu sĩ không biết bao nhiêu lần. Cách sáu, bảy vạn dặm là bọn ta đã cảm tri được. Bọn ta đuổi theo y cũng định thuận tiện đối phó các ngươi.”

“Sáu, bảy vạn dặm mà cảm ứng được khí tức? Tu vi lợi hại hơn thì sức cảm tri cũng hơn, bình thường các ngươi lấy gì tu luyện? Không vực này có nơi nào nhiều linh khí thích hợp cho tu sĩ tu luyện, hoặc yêu thú và sinh linh khác tồn tại như ở thiên địa của bọn ta không?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Nam Cung Vũ Tinh hít sâu một hơi. Vực ngoại thiên ma quả nhiên khó xơi hơn tưởng tượng.

“Không sai, tộc nhân có tu vi vượt xa bọn ta thì năng lực cảm tri gấp mấy lần, bình thường bọn ta hút tinh thần nguyên khí, hoặc hái linh dược và săn tinh thú để tu luyện. Không vực này có không ít tinh thú, tương đương với yêu thú của các ngươi.” Nữ vực ngoại thiên ma run lên đáp, “Có mấy nơi bất lợi với bọn ta, được coi là cấm địa có lẽ có chỗ thích hợp cho các ngươi tu luyện.”

“Giao địa đồ không vực ra đây đã.” Ngụy Tác trầm ngâm rồi bảo nữ vực ngoại thiên ma.

Nữ vực ngoại thiên ma gật đầu, đột nhiên thân thể hơi run, nhãn quang lóe sáng.

“Chuyện gì thế nhỉ?” Bọn Ngụy Tác khẩn trương hẳn.

“Tại phương vị đó có nguyên khí dao động, cách chúng ta hơn sáu vạn dặm.” Nữ vực ngoại thiên ma nghiêng rằng, chỉ vào sau bọn Ngụy Tác.

1233. Chương 1231: Một Khả Năng

“Ngươi nhận ra là tu sĩ của bọn ta hay người của các ngươi?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, vỗ vỗ cánh tay cụt hỏi nữ vực ngoại thiên ma.

“Không phải người của bọn ta.” Nữ vực ngoại thiên ma thấy Ngụy Tác vỗ cánh tay gãy thì co mông, nhột nhạt đáp.

“Tựa hồ nói không đủ rõ.” Ngụy Tác liếc hai vực ngoại thiên ma, “Tay chân ta hơi ngứa rồi.”

“Chắc là tu sĩ, nguyên khí dao động không phải của tinh thú ở không vực này, tu vi cũng không cao như ngươi.” Nữ vực ngoại thiên ma càng nhột nhạt mặt mày bổ sung.

“Bao nhiêu người?” Ngụy Tác không vừa ý, liếc nữ vực ngoại thiên ma.

“Cảm ứng của bọn ta chỉ nhận ra nguyên khí dao động khác thường, cụ thể có bao nhiêu người thì không thể.” Nữ vực ngoại thiên ma liên tục bị Ngụy Tác áp bức thì nói theo quán tính.

“Chỉ giúp phương vị để bọn ta xem là ai, đưa địa đồ Thiên vực chiến trường ra nữa.” Ngụy Tác ra hiệu cho bọn Linh Lung Thiên, Huyền sát quỷ trảo chụp hai vực ngoại thiên ma, nhắm hướng nữ vực ngoại thiên ma chỉ.

Linh Lung Thiên và bọn Nam Cung Vũ Tinh theo sát.

“Vị đạo hữu này là Hoang Vũ thần quân? Hai trăm mấy chục năm trước mới có thấy một đại năng có công pháp y hệt các hạ, không hiểu truyền thừa của các hạ từ đâu?” Ngụy Tác vừa đi vừa hỏi.

Hoang Vũ thần quân vốn còn nửa thân thể cũng run lên, nghiêng rằng bám theo.

“Tại hạ vốn là tu sĩ Hắc Vũ đại lục, truyền thừa từ Hoang thần tông.” Hoang Vũ thần quân vừa đi theo vừa nói, y ngốc đến mấy cũng nhận ra Ngụy Tác muốn bức hỏi, thần thông của gã khiến y lạnh mình, biết không hợp tác thì cũng sẽ như hai vực ngoại thiên ma.

“Hơn hai trăm năm trước, Hoang thần tông đích xác có một tông chủ xuất sơn rồi thất tung. Lẽ nào đạo hữu thấy là vị tông chủ đó?” Hoang Vũ thần quân thấy Ngụy Tác im lặng thì lạnh ngắt cõi lòng.

“Chắc vậy.” Ngụy Tác ngoái nhìn Hoang Vũ thần quân, “Hoang thần tông là thế nào, Hoang thần tổ tông là sao?”

Hoang Vũ thần quân biến sắc, không ngờ gã biết gần đây, nhưng đã thấy thủ đoạn của gã nên y không do dự, nghiêng rằng đáp: “Hoang thần tông tổ sư được một tứ tí đại năng truyền thừa, đại năng đó buộc tổ sư thế rằng coi y là tổ tông, cả chi mạch liên tục tìm người như y. Tổ sư vốn chỉ là một phổ thông tán tu già nua, được truyền thừa thì thành tựu bất phàm, lập ra môn quy cho đời đời tuân thủ. Hoang thần tổ tông của bọn tại hạ là tứ tí đại năng.”

“Lo lắng không sai, tiếc là dụng ý của Hoang thần tổ tông không giản đơn. Y truyền công pháp cói như chuẩn bị sẵn lộ đỉnh thích hợp để đoạt xá.” Ngụy Tác hiểu ngay mắc mưu về thần huyền đại năng thần bí năm xưa.

“Xin tiền bối chỉ dẫn.” Hoang Vũ thần quân tu vi còn hơn đại năng thần bí năm xưa run lên, biến sắc.

“Nói giản đơn một chút là tứ tí đại năng truyền công pháp cho các vị cũng là dị loại như vực ngoại thiên ma. Ai tu luyện công pháp đó thì bọn y có thể đoạt xá. Tông chủ hơn hai trăm năm trước đó đã bị tứ tí đại năng đoạt xá, mổ thấy tận mắt.” Ngụy Tác giải thích đoạn nhìn vực ngoại thiên ma sắc mặt khó coi cực độ: “Sao các hạ lại đến Thiên vực chiến trường, lại bị hai vực ngoại thiên ma truy sát?”

Sắc mặt Hoang Vũ thần quân vô cùng khó coi.

Y là Hoang cổ minh minh chủ, tương đương với đế quân của một tu đạo quốc độ, nhưng không chỉ thần thông kém xa bọn Ngụy Tác mà công pháp cũng có vấn đề, với y khác nào từ chín tầng trời rơi xuống vực sâu. Đối diện Ngụy Tác, y không dám chần chừ, nghiêng rằng nói: “Bọn tại hạ phát hiện đại năng của Nghịch Hỏa minh đến gần Lạc cục hoang nguyên rồi nhận ra vài đại cấm có quang hoa dị tượng, tại hạ đến nơi thì có cảm ứng đặc biệt, thăm dò vào trong thì phát hiện di tích, tại đỉnh núi chọc trời trong đó có hắc sắc thần quang quang trụ, vào đó rồi thì đến đây, mới tìm chưa đầy năm nghìn dặm thì bị hai vực ngoại thiên ma truy sát.”

“Có phải các hạ đuổi theo linh dược được lực kinh nhân nên mới vào hắc sắc thần quang quang trụ?” Ngụy Tác hỏi.

Hoang Vũ thần quân rung mình há hốc miệng, cười khổ gật đầu: “Khải bẩm tiền bối, đúng là tiểu bối đuổi theo thông linh tiên thảo nên mới đến đây.”

“Lẽ nào thông linh tiên thảo đó dụ các hạ vào hắc sắc quang trụ?” Bọn Hàn Vi Vi nhìn nhau truyền âm.

“Cương nha muội, người bảo trận chiến Bắc Mang năm xưa đỉnh cấp đại năng của Linh Hoang song phương có từ Phù đồ đó đánh đến tận Thiên vực chiến trường, kết quả lưỡng bại câu thương rồi gặp vực ngoại thiên ma đang tới không vực này nên chúng chiếm tiện nghi không.” Ngụy Tác gật đầu, truyền âm cho Linh Lung Thiên, “nhưng vẫn còn Hoang tộc đại năng sống sót, liên tục để cánh tay cụt bay ra, hấp dẫn người ta đến không vực này.”

“Có thể.” Linh Lung Thiên thần sắc phức tạp, nheo mắt bắn ra kim quang, “Y giở trò trong công pháp, tu sĩ tu luyện công pháp này lọt vào không vực sẽ bị y khống chế. Y không cần tu sĩ đó khôi phục nguyên khí mà bắt người đó làm thay.”

“Nói vậy, Linh Hoang đại chiến năm xưa sau cùng lưỡng bại câu thương?” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi, Cơ Nhã nhìn nhau, thần sắc cổ quái hẳn.

“Hừ... Nếu thế song phương, nhất là phe chắc thắng tất thổ huyết.” Lục bào lão đầu lẩm bẩm, nói ra lời bọn Hàn Vi Vi không nói.

Trận chiến năm xưa dù Linh tộc hay Hoang tộc, khẳng định đều giở trò, kết quả sau cùng bị vực ngoại thiên ma ngư ông đắc lợi, quả người tính không bằng trời tính.

“Dù thế nào thông linh tiên thảo đó đến được Thiên vực chiến trường và Phù đồ thì Thiên vực chiến trường này ít nhất cũng có lối về Phù đồ.” Ngự Tác bảo bọn Hàn Vi Vi.

“Không sai.” Ai nấy tinh thần phấn chấn.

“Phù!”

Thái cổ hung hỏa từ tay Ngự Tác dấy lên, bao lấy cánh tay cụt.

“Xoạt... Xoạt... Xoạt...”

Ai nấy đều thấy Thái cổ hung hỏa thiêu đốt nhưng cánh tay cụt không sao, mãi đến khi mắt gã ánh lên, chân hỏa và lôi cương ngưng thành thần quang quán lấy thì cánh tay mới bị thiêu từng lớp, từng chiếc gai xương trắng thành tro, cánh tay lại như ma anh, uốn éo càng kịch liệt, kêu gào rợn người.

Ngự Tác nhú mày lại.

“Vũ Tinh, thử xem Đại hoàng vấn đạo kinh có tác dụng với vực ngoại thiên ma hữu một hữu dầy không?”

Mục quang lóe lên, Ngự Tác phát Thái cổ hung hỏa và lôi hỏa đẩy cánh tay cụt đến trước mặt Nam Cung Vũ Tinh.

Trong không vực này, uy năng thuật pháp của Chân tiên nhất trọng đại năng e không đối phó được cánh tay này.

“Chát!”

Nam Cung Vũ Tinh hiểu ý gạt đầu, hoàng sắc thần quang rực lên bao lấy cánh tay.

“Xoạt... Xoạt... Xoạt...”

Cánh tay rung càng mạnh.

Mấy chục tích tắc sau thì cánh tay khô cong, biến thành tro.

Hai vực ngoại thiên ma bị Huyền sát quỷ trảo tóm về biển sắc, nhìn Nam Cung Vũ Tinh với vẻ kinh hãi.

Ngự Tác giãn chân này, uy năng Đại hoàng vấn đạo kinh hữu dụng với vực ngoại thiên ma, chỉ cần Nam Cung Vũ Tinh có phòng ngự pháp bảo, đối diện vực ngoại thiên ma đồng cấp không thành vấn đề.

“Cương nha muội, hôi sắc thủ trạc của ngươi có tác dụng với uy năng thuật pháp của vực ngoại thiên ma không?” Ngự Tác nhìn hôi sắc thủ trạc. Linh Lung Thiên lại cắn Thiên tuyết thần thiết.

1234. Chương 1232: Gặp Lại Hoang Thần Nô

“Không cần thử.” Cẩn Thiên tuyết thần thiết đoạn Linh Lung Thiên đáp.

Không cần thử thì theo bình thường có hai cách hiểu.

Một là vô dụng nên không cần thử, hoặc khẳng định hữu dụng nên cũng không cần thử.

Ngự Tác quá hiểu tính nó, thấy nó nói thế thì biết hôi sắc thủ trạc còn lợi hại hơn tưởng tượng.

Tích tắc đó, Ngự Tác hiểu ra vì sao Linh Lung Thiên vội cắn tinh kim như thế.

Linh Lung Thiên vốn tu vi cao nhất, tu vi khôi phục thì nhục thân và kích phát uy năng hôi sắc thủ trạc càng lúc càng mạnh, đối phó vực ngoại thiên ma cũng hữu dụng. Trong lúc hung hiểm này nó càng muốn đề thăng tu vi.

“Trên vực ngoại thiên ma cỡ này có hơn mười tên... Nam Cung Vũ Tinh cầm chân được một, Cương nha muội được một, Trạm Đài Linh Lan bị độ hóa xong...” Nghe Linh Lung Thiên khẳng định, Ngự Tác vừa đi vừa tính toán.

Nếu hai vực ngoại thiên ma nói đúng, hơn mười cao thủ tương tự như chúng, chiến lực tương đương với Chân tiên nhất trọng lưỡng trọng thì mình Ngụy Tác đối phó được. Nhưng chiến lực gấp mấy lần thì gã chỉ có thể đồng thời ứng phó một hai, thêm vài kẻ nữa tất bọn Nam Cung Vũ Tinh nhúng tay vào mới thắng được.

Hiện tại phe gã có Như Lai thần mang, nhưng tính đi tính lại thì chỉ phó được ba, bốn vực ngoại thiên ma có chiến lực Chân tiên tam trọng, thêm nữa sẽ nguy hiểm.

Quan trọng là gã không dám tin hẳn vào hai vực ngoại thiên ma.

Ghi chép của tu đạo giới về vực ngoại thiên ma đều là tàn nhẫn, giáo trá vô cùng.

Vì không phải mỗi lần vực ngoại thiên ma đến tu đạo giới đều là đại địch, đồ sát vô số tu sĩ, tu đạo giới cũng có không ít đại năng cường sát, được ghi lại là tàn nhẫn hiếu sát, nhưng không hẳn là vô cùng giáo trá. Không có lửa sao có khói, điển tịch về vực ngoại thiên ma đều thể chứng tỏ chúng không đáng tin.

Ngụy Tác cũng không thể xác định thuật pháp phân biệt nói dối của mình có hữu dụng với vực ngoại thiên ma quý dị này không.

Không thể tin vào thuật pháp thì thật hay giả phải như lúc gã buôn bán tại Linh Nhạc thành, hỏi dò và quan sát đối phương để đoán.

Giờ gã dám chắc như thế, số lượng vực ngoại thiên ma trong không vực này không ít, tu vi hơn hai kẻ này không thiếu, không thì khi không địch nổi, chúng đã không huênh hoang như thế, coi như bọn gã chết chắc, hậu quả sẽ cực kỳ thảm.

Hiện tại đối với Ngụy Tác, gần như mọi thân bằng hảo hữu đều ở đây, không vực này và tu đạo giới toàn yêu thú không khác gì nhau, về hay không không thành vấn đề, quan trọng là phải sống sót, mà thực lực hiện thời chưa đủ.

Thầm lẩm bẩm rồi gã nhìn Phong Ngô Thương, truyền âm mấy câu.

Phong Ngô Thương gật đầu, nhãn quang nhìn sang nam vực ngoại thiên ma đang thoi thóp.

Nguyên khí dao động huyền ảo dấy lên, tinh thần quang hoa ngưng thành đạo tôn bắn xuống.

“A!”

Nam vực ngoại thiên ma lần này ngắt luôn, còn người rú lên và ngưng tụ không vực địa đồ là nữ vực ngoại thiên ma.

Theo ghi chép, vực ngoại thiên ma hiếm khi dùng pháp khí hoặc pháp bảo, cả hai bị bắt thì Ngụy Tác đã lục tìm nhưng không có, gã cũng chưa kịp hỏi kỹ. Nữ vực ngoại thiên ma giao không vực địa đồ cũng rất đặc biệt, từng tia bạch sắc nguyên khí từ tay bắn ra như gai trắng rồi liên tục biến hóa, ngưng thành văn thạch nhỏ hơn ả không biết bao nhiêu lần, chất lại thành lập thể.

Hiện tại lập thể không vực đồ trước mặt gã rộng mấy trượng vuông, ngưng thành thực thể, nhưng làm bằng xương trắng. Phong Ngô Thương đột nhiên thi pháp, đánh ngắt nam vực ngoại thiên ma thì nữ vực ngoại thiên ma rú lên phần nộ, “Ta đã nghe theo người, người bảo gì ta làm nấy, sao còn làm thế với phu quân!”

“Yên tâm đi, uy năng xuất thủ của y không là gì với phu quân của người, chỉ ngắt đi thôi.” Ngụy Tác nhìn Phong Ngô Thương gật đầu, đã thử ra rằng Bắc minh đầu chuyển nhiên nguyên thiên pháp cũng có lực sát thương cực mạnh với vực ngoại thiên ma, nhì thả tựa hơn nữa ở trong không vực thì uy lực càng cao. Đoạn gã coi như chưa có chuyện gì, nhặt nhèo nhìn không vực đồ, “Không vực đồ này cũng lạ quá, có biết đoạt xá không?”

“À...” Thái độ của Ngụy Tác khiến nữ vực ngoại thiên ma phát cuồng ré lên, nhưng thấy ánh mắt gã quét qua móng mình thì ả thót người, có cảm giác như tảo bốn mươi bảy, mười tám ngày, “Trừ phi huyết nhục của chúng ta mới có thể đoạt xá còn nguyên khí ngưng kết này thì không.” ả lạnh mình co móng lại, ngoan ngoãn hồi đáp, với thần thông của gã, dù đã thiêu cháy cánh tay cụt thì muốn hành hạ ả thật quá dễ.

“Không thể đoạt xá là tốt nhất, vực ngoại thiên ma có luyện chế pháp bảo và pháp khí không? Có thứ gì như nạp bảo nang không? Các người để đồ bình thường ở đâu?” Ngụy Tác quét ánh mắt qua môn nữ vực ngoại thiên ma.

Nữ vực ngoại thiên ma run run, “Không vực này, cả thiên địa của các người thì nguyên liệu thích hợp với nguyên khí của bọn ta rất hiếm, tuy bọn ta có cách luyện khí nhưng hiếm khi thành pháp bảo và pháp khí. Bọn ta dùng xương là binh khí, xương cốt chính là pháp bảo, trừ số ít tộc nhân thì không ai cần pháp bảo và pháp khí.”

“Đến giờ thì sinh ý của chúng ta rất vui vẻ. Mỗi mặc kệ các người có bao nhiêu tộc nhân hại, thần thông của mỗi thì các người đã rõ, dù kẻ hơn mỗi tới thì mỗi giết các người thập phần giản đơn.” Ngụy Tác nhạt giọng, “Nếu các người nói thật thì ta có thể còn chừa đường sống, nhưng nếu lú giao chiến mà mỗi thấy không đúng như thế thì đảm bảo phu quân của người sẽ chết rất khó coi, người sẽ còn tệ hơn.”

“Vui vẻ? Thế này rồi còn nói vui vẻ?” Nữ vực ngoại thiên ma gần như phát điên, suýt kêu lên như thế, nhưng nghe nửa câu sau thì run lên gật đầu.

“Được, tiếp tục ngưng luyện không vực địa đồ, đồng thời chúng ta trò chuyện vui vẻ. Ví như vực ngoại thiên ma lợi hại hơn các người, có năng lực và thần thông gì càng đặc biệt?” Ngụy Tác hỏi.

“Trừ uy năng pháp và nhục thân hơn bọn ta, họ... cảm tri cực tốt về thần thức và tinh thần, dù không dấy lên nguyên khí dao động thì chúng cũng có thể qua thần thức phiêu tán mà cảm tri đối thủ, thậm chí có thể qua tinh thần để cảm tri ý nghĩ trong óc đối phương.” Nữ vực ngoại thiên ma hơi do dự, ngữ khí run rẩy. Nhắc đến những vực ngoại thiên ma lợi hại hơn thì ả cực kỳ kính sợ.

“Qua tinh thần để cảm tri ý nghĩ trong óc đối phương?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên hít một hơi lạnh, Nghĩ đến ghi chép trong điển tịch, “Không phải chúng ta nghĩ gì, định làm gì thì đối phương đều biết sao, chúng xung kích và khống chế thần thức chắc càng lợi hại?” Ngụy Tác hỏi tiếp.

“Đúng.” Nữ vực ngoại thiên ma gật đầu, “ý chí hơi bạc nhược thì gặp chúng là dù không bị trực tiếp khống chế tinh thần, ý thức cũng toàn ảo ảnh, khó mà giao chiến.”

“Không biết hồ lô của Trại Đài Linh Lan có chặn được không.” Ngụy Tác âm ức mắng thầm, vung tay lấy ra tử ngọc hồ lô cỡ một thước.

Tử ngọc hồ lô lấp lánh, không có phù văn nhưng có những quang phù nhỏ xíu mà thần thức cũng không nhìn rõ đang lưu chuyển, hình thành tử sắc quang hoa như vũng xoáy. Hồ lô này không đến cùng lam sắc đoạn tí mà Trại Đài Linh Lan lấy được tại một thượng cổ di tích, nhờ nó mà chống nổi thần thức sát phạt của Ngụy Tác.

Ngụy Tác đã thử, kích phát xong có thể bảo vệ được trong vòng mấy trượng, nếu tụ lại thì có thể che cho cả nhóm, chỉ là thứ này ngăn được cường độ thần thức của gã, còn lợi hại hơn thì không biết.

“Vực ngoại thiên chắc cũng tu luyện công pháp, ngưng xong không vực địa đồ thì ghi lại công pháp các người tu luyện bằng ngôn ngữ của vốn ta. Trong không vực này có linh dược gì, nguyên liệu gì, tác dụng ra sao cũng ghi lại hết.”

“...”

Đọc đường, Ngụy Tác liên tục hỏi han tin tức hữu dụng từ nữ vực ngoại thiên ma.

Được nữ vực ngoại thiên ma cảm tri, đường họ đi và đường nguyên khí dao động gặp nhau, không đầy nửa ngày, bọn Ngụy Tác đã thấy độn quang đó.

“Cái gì kia?”

Đội khi độn quang lọt vào phạm vi cảm tri, Ngụy Tác càng tỏ vẻ kinh ngạc.

“Hoang thần nô, là Hoang thần nô đó!” Hoang Vũ thần quân nhìn rõ thì run rẩy, kêu lên oán độc.

1235. Chương 1233: Một Đòn Đáng Sợ

Trong độn quang là Hoang thần nô đánh cho Hoang Vũ thần quân chỉ còn lại cái đầu.

Y mặc hôi sặc cổ pháp y của Hoang Vũ thần quân, ngực mọc đầy hỏa hồng sắc giáp xác, bao lấy nữ tu Hoang thần nô tay tua tua bạch sắc thần thiết nhọn hoắt cỡ móng tay. Nữ tu Hoang thần nô vẫn như ngủ say.

“Hoang thần nô?”

Bọn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên phản ứng khác hẳn.

“Hoang thần nô là gì?”

Bọn Ngụy Tác cùng ngoái nhìn Hoang Vũ thần quân, tỏ vẻ kinh ngạc. Hoang thần nô dáng vẻ rất giống vực ngoại thiên ma, nguyên khí dao động thập phần cổ quái, nếu y không gọi ra ba chữ Hoang thần nô thì bọn gã sẽ coi lời nữ vực ngoại thiên ma là giả, coi người đến là vực ngoại thiên ma.

“Gian thương, đừng xuất thủ đối phó họ.” Linh Lung Thiên nhìn rõ hai thân ảnh, quát khê, tỏ vẻ giận dữ xen lẫn đồng tình.

“Chát!”

Nam tu Hoang thần nô bạo phát nguyên khí dao động cực mạnh ở ngực, đồng lực sắc thần quang lan khắp toàn thân.

Khí tức kinh nhân dồn lên bọn Ngụy Tác.

Ai cũng thấy rõ địch ý của Hoang thần nô cùng dồn đánh không hề nương tay.

Nam tu Hoang thần nô có tốc độ xuất thủ tuyệt đối không bằng Ngụy Tác, bình thường mà thế thì e Như Lai thần mang đã giáng vào thần thức ý chí y nhưng nghe Linh Lung Thiên quát khê thì gã vốn chưa hiểu rõ, không phát động phản kích.

Mãi khi đồng lực sắc thần đao ngưng thành rồi chém tới thì trước mặt gã mới ngưng tụ thành hai cây thần kiếm màu hỏa hồng và xích kim, hư không tựa hồ hoàn liên tục có hỏa quang và lôi quang dồn về, uy năng của thần kiếm không ngừng tăng lên.

“Phù!” Bọn Hàn Vi Vi gần như nghẹt thở, đồng lực sắc thần đao trực tiếp bị hỏa hồng và xích kim lưỡng sắc thần kiếm chén nát.

“Cương nha muội, cái gì đấy?” Ngụy Tác không phản kích, hỏa hồng và xích kim lưỡng sắc thần kiếm tan đi, biến thành hỏa diễm và lôi cương khí tức.

“Hoang thần nô là tu sĩ đại năng bị Hoang tộc bắt rồi dùng thủ đoạn đặc biệt cải tạo. Đã bị rửa sạch ý thức và ký ức, là nô lệ của Hoang tộc.” Đáp nhanh, Linh Lung Thiên tỏ rõ sát khí ngoái nhìn Hoang Vũ thần quân, “Lẽ nào ngươi gặp Hoang thần nô này?”

“Tại hạ... Hoang thần nô này tại hạ thấy ở trong ngọn núi chọc trời tại di tích ngoài kia, bị y đánh thành thế này...” Hoang Vũ thần quân nhợt nhạt khôn tả, lam sắc phù văn trên mặt cũng nhợt theo.

Đối với mình chủ hùng bá nhất phương như y, vào Phù đồ rồi thì xui xẻ vô cùng, từ khi vào Thiên vực chiến trường thì mọi biến cố nối nhau và các cao thủ đã đánh tan tự ngạo và lòng tin của y.

Vực ngoại thiên ma rồi Ngụy Tác, cộng thêm công pháp của y... khiến y thật sự tê dại đầu óc, đến gần đây mới thoáng nghĩ ra Linh Lung Thiên và Ngụy Tác là nhân vật kinh thiên hơn hai trăm năm trước.

Khi những ghi chép trong điển tịch và hiện thực y thấy hợp lại thì y không dám giả trò hay phản kháng gì.

“Đại năng bị cải tạo, sao lại cổ quái thế, bị Hoang tộc bắt rồi thay đổi thành thế này?” Ngụy Tác và bọn Hàn Vi Vi ngẩn ngơ.

“Ý thức của y không rõ mà ôm chặt nữ tu Hoang thần nô, có phải trước khi hai người này lọt vào tay Hoang tộc thì là tình lữ?” Bọn Ngụy Tác thấy hai Hoang thần nô quý dị như thế thì không có hảo cảm, nhưng nghe Linh Lung Thiên nói rồi thì cảm giác rất khác.

Nam tu Hoang thần nô mặc kệ ánh mắt bọn gã nhìn, Ngụy Tác dễ dàng hóa giả tựa hồ chỉ khiến y hiểu rằng không dùng thủ đoạn hơn nữa không xong, trừ ra, ánh mắt y không còn gì khác.

“Chát!”

Đồng lục sắc thần quang đáng sợ hơn từ tâm mạch y phun ra, thần quang chói lòa cùng nguyên khí dao động sôi trào, mười mấy dải từ chân dấy lên như dây leo lan khắp hư không, lại như xé thành những vết quý dị trên không.

“Keng!”

Hư không vang tiếng thần thiết, đồng lục sắc thần đao hoàn toàn ngưng thành thực chất dài mấy nghìn trượng chém vào Ngụy Tác, thủy tinh và ánh thần thiết trên thân đao cùng đường vụn khiến người nào không thấy sẽ không ngờ là do thuật pháp ngưng thành.

“Phù!”

Ngụy Tác nhú mày. Hỏa hồng và xích kim lưỡng sắc thần kiếm lại hiện lên, mắt gã lóe sáng, lôi hỏa thần kiếm khiến thần huyền đại năng cũng nghệt thở lại tan tành. Choang! Gã bước lên võ, tay rục ngân sắc thần quang, chặn đứng đồng lục sắc thần đao.

“Đây là người hay tinh kim khôi lỗi? Hoang thần nô, khác nào nhục thể và các loại tinh kim pháp trận kết hợp lại, chiến lực tới mức này!” Hàn Vi Vi và bọn Cơ Nhã nhìn nhau, cùng hiểu ý.

Uy năng Hoang thần nô xuất thủ còn hơn hai vực ngoại thiên ma, không phải Ngụy Tác, khủng phạ kỳ dư nhân căn bản nan dĩ tiếp đắc hạ e khó đỡ nổi.

“...” Hoang Vũ thần quân càng nhọt nhọt, đòn vừa này của Hoang thần nô khiến y rõ lúc đối phó mình, Hoang thần nô chưa dốc toàn lực, không khác nào sát lục thần binh, lúc đối địch cũng đoán rõ uy năng nào đủ giết mình.

Đồng lục sắc thần đao lại tan vỡ, thần quang dưới chân nam tu Hoang thần nô tan theo, y vốn lao về phía bọn Ngụy Tác chợt dừng lại vắng ngược.

Dù là khoáng thể đại trận, trong lúc va chạm cỡ này thì cũng bị ảnh hưởng.

Khác nhau là nhục thân Ngụy Tác còn hơn viên cổ thiên long, như thần sơn cự nhạc, có thể chịu được, còn Hoang thần nô thì không chịu nổi phản lực.

“Chúng ta không có cừ oán, ta cũng không định giết các người, nếu hiểu lời ta thì đừng động thủ.”

Chặn đòn của Hoang thần nô đoạn mục quang Ngụy Tác nhìn thẳng vào y nói.

Tuy Hoang thần nô này có vẻ vô cảm nhưng ôm chặt nữ tu Hoang thần nô khiến Ngụy Tác sinh lòng trắc ẩn, đoán là y còn một tia nhân tính và ý thức.

“Khống chế... Giết...”

Hoang thần nô lại nói, mục quang nhìn vào Hoang Vũ thần quân, tỏ vẻ căm ghét và phẫn nộ chưa từng có.

Thần sắc tuy nhạt nhưng như nét bút trên trang giấy trắng, hiện lên rất rõ.

Ba chữ đơn giản nhưng dứt nổi đó khiến Ngụy Tác nhận ra tình cảm vô vàn.

“Chát!”

Thiên địa dấy lên khí tức đáng sợ quanh Hoang thần nô.

Đồng lục sắc quang hoa ở tâm mạch y tan đi, như đại trận tan biến, đại trận khác thay vào, từ trán đến sống mũi chợt tách ra.

Ám hồng sắc quang diễm từ khe nứt bắn ra.

Tạo cảm giác như óc y biến thành ma nhãn, đang mở ra.

“Nha!”

Nữ vực ngoại thiên ma cũng ré lên kinh hãi.

Ngụy Tác rung mình, nhận ra nguy hiểm, tích tắc đó, tình cảm siêu việt của Hoang thần nô khiến gã thoáng do dự, không trọng thương y trước khi khí tức đó đẩy lên.

“Oành!”

Trong sát na đó, không ai kịp phản ứng, từ trán đến mũi Hoang thần nô tách ra, ám hồng sắc quang diễm biến thành thần hải chói lòa đến khó tưởng tượng nổi.

“Chát!”

Tích tắc đó, Ngụy Tác đẩy lên tử quang, thân thể rực quang hoa bước xéo đi.

Nhưng gã không hoàn toàn tránh được.

Tử quang tan vỡ, quang hoa chói lòa cũng uốn cong rồi ám hồng sắc quang hoa giáng lên.

“Keng!” Vô số quang văn từ vai trái gã rực lên.

Dải sáng xung kích lên vai trái gã, nhục thân gã không chống nổi, bị xuyên thủng một lỗ, vô số huyết nhục tung tóe, nguyên khí pháp chới rục trên hư không.

“A!”

Ai nấy kinh hô.

Ngụy Tác nhú mày, đòn này tuy không trọng thương gã, nhưng gã không thể nường tay vì có nguy cơ mất mạng.

Ai nẩy m kế cả gã không ngờ Hoang thần nô tung ra đòn đáng sợ đó xong thì khe nứt khép lại, y quỳ xuống từ xa.

1236. Chương 1234: Sức Mạnh Nhất Thế Gian

Thật không còn đạo lý.

Lúc trước Ngụy Tác đã cảnh cáo Hoang thần nô nhưng y không nghe mà còn đả thương gã, nhưng lúc này y lại quỳ xuống.

Nguyên khí dao động của Hoang thần nô cơ hồ không giảm, dù không thể tung ra đòn như ban nãy nhưng linh trí tựa tờ giấy trắng cùng nét căm ghét và phẫn nộ tạo cho người ta cảm giác rất mạnh, không thể vô cớ quỳ xuống như thế.

Ngụy Tác ngẩn ra, dừng Như Lai thần mang lại, ý định phản kích tan biến.

“Lẽ nào Hoang thần nô này biết đòn phản kích của Ngụy Tác khiến y không chống nổi?” Cơ Nhã và Vu thần nữ nhìn nhau.

Hoang thần nô này quá giống tờ giấy trắng, so ra Lý Tả Ý ít nhất còn là thô, có tình cảm của thô, thoát nhìn là nhận ra y vui hay không, có điều không thể hiện tình cảm rõ ràng như Hoang thần nô.

Hiện tại Hoang thần nô liên tục chấp tay với Ngụy Tác, rõ ràng đang cầu xin.

“Ta nói rồi, chỉ cần không chạm vào thì bọn ta không định giết ngươi, không cần xin ta.”

Ngụy Tác bảo Hoang thần nô. Gã hơi ngẩn ra, sinh cơ trong thể nội và Nguyên thủy thần căn nên vết thương lành lại rất nhanh, máu ngừng chảy.

“Gừ!”

Hoang thần nô đột nhiên nhảy lên, gầm vang như dã thú thụ thương, nét mặt cứng đờ cũng méo đi.

“Người xin khí huyết của ta? Lẽ nào khí huyết này cứu được người trong tay người?” Ai nấy biến sắc, không biết Hoang thần nô nghĩ gì nhưng qua tư thế y ôm nữ tu Hoang thần nô và ánh mắt thì Ngụy Tác chợt nhận ra vì máu gần ngừng chảy nên y mới phản ứng như thế.

Để chứng thực, gần vung tay, búng ra một dải huyết châu vào Hoang thần nô.

Hoang thần nô tan hết nét hung hãn, quỳ xuống vãi đoạn chụp giọt máu Ngụy Tác rải ra cho vào miệng nữ tu Hoang thần nô rồi nhìn gần đầy van xin.

“Khí huyết của ta có thể cứu trị nữ tu Hoang thần nô này?”

Ngụy Tác ngần ngừ, trước kia khí huyết gần đã giải cứu Lý Tả Ý nhục thân mộc hóa, giờ lại cứu được nữ Hoang thần nô, thật ra vì gần luyện hóa vô số linh dược hay vì Hoang tộc công pháp có liên hệ đặc biệt với Hoang thần nô?

Ngần ra rồi gần không hề do dự, vung tay vạch khe lên mạch môn, khí huyết cực kỳ trầm trọng bắn về phía Hoang thần nô.

Khí huyết liên tục được nam tu Hoang thần nô dồn vào miệng nữ tu.

Thoáng sau, hơn trăm cục khí huyết cỡ nửa quả trứng chim câu được dồn vào, nếu Ngụy Tác không có sinh cơ cực kỳ hùng hậu, năng lực tái sinh khí huyết kinh nhân, cộng thêm Nguyên thủy thần căn thì đã tổn thương nguyên khí.

“Ừc!”

Đột nhiên, cổ họng nữ tu Hoang thần nô vang lên tiếng nuốt.

“Chát!” Nữ tu Hoang thần nô mở mắt, khí tức kinh nhân rung lên, xem ra thực lực không kém hơn nam tu Hoang thần nô.

“Nàng...” Nam tu Hoang thần nô kêu lên đơn điệu, ai cũng nhận ra y kích động khôn tả.

“Ồanh!”

Nữ tu Hoang thần nô tựa hồ định ra tay nhưng khí tức của cả hai vừa va nhau thì thân thể nàng ta dừng lại, chằm chằm nhìn và mắt đối phương.

Ngụy Tác dừng tay, không phải vì tiếc khí huyết, tích tắc đó, tâm thần gần bị hai Hoang thần nô xung kích khôn tả.

Gần hít sâu một hơi rồi hiểu ra.

Chỉ có yêu thương đến cực điểm mới tạo thành dấu ấn không thể xóa nhòa, dù trùng nghịch thiên địa thuật pháp.

Tình cảm mạnh nhất trên đời là yêu và hận, sức mạnh lớn nhất là ý chí.

Ngụy Tác đột nhiên nhớ đến một câu trong kinh văn mở đầu Tịnh niệm tâm kiếm mà cảm ngộ.

Bọn Hàn Vi Vi cũng chấn động.

Tích tắc đó, nam tu Hoang thần nô và nữ tu Hoang thần nô như có sức mạnh vượt lên tất cả, dù có uy năng đủ diệt gọn cả hai nhưng không thể diệt được sức mạnh kinh tâm động phách họ thể hiện.

Thời gian tựa hồ dừng lại.

Không lâu sau, nam tu Hoang thần nô chấp tay với Ngụy Tác hành lễ cảm tạ đoạn cùng nữ tu Hoang thần nô nhìn Hoang Vũ thần quân đầy sát cơ, hóa thành lưu quang khuất bóng.

“Người đã làm gì họ?” Linh Lung Thiên nhíu mày, lạnh giọng hỏi Hoang Vũ thần quân đang run lên.

Hoang thần nô đã bị cải tạo một cách vô nhân tính, không thể còn ý thức, ở thời đại của nó mà nói Hoang thần nô còn nhân tính, còn ý thức thì đại năng lợi hại hơn, kiến thức trác tuyệt hơn cũng không tin nhưng việc đó đang xảy ra trước mắt. Khả năng duy nhất nó nghĩ ra là do kích thích tinh thần cực kỳ kịch liệt mới tạo thành tinh thần lạc ấn bản năng khiến những ý thức tỉnh lại.

“Trong sơn cốc ở ngọn núi chọc trời, tại hạ thấy Hoang thần nô trong mấy quả cây kỳ dị...” Hoang Vũ thần quân hít sâu một hơi rồi không giấu giếm, kể lại mọi sự.

“Chả trách.” Linh Lung Thiên cười lạnh, lại căn Thiên tuyết thần thiết.

“Hoang thần nô sống trong quả cây?” Hàn Vi Vi không nén được hỏi Linh Lung Thiên.

“Quả thật hung tàn vô đạo.” Linh Lung Thiên giải thích với bọn Hàn Vi Vi: “Có những bộ phận của yêu thú hoặc tinh thạch, thần thiết đặc biệt chứa nguyên khí rất mạnh nhưng luyện chế thành pháp bảo hoặc pháp khí thì không thể tu luyện bản mệnh pháp bảo. Nhưng Hoang thần nô là dùng thủ đoạn trồng những thứ đó vào tu sĩ. Thậm chí dùng những thứ đó thay cho kinh mạch, nội phủ.”

“Không phải cố nhét bản mệnh pháp bảo vào, mà không chỉ một loại!” Ngụy Tác và Vu thần nữ hơi biến sắc.

“Đương nhiên không phải tu sĩ nào cũng chịu nổi, phải có tu vi nhất định cùng một linh căn mới phù hợp.” Linh Lung Thiên nhìn bọn Ngụy Tác, mặt đầy sương lạnh, “Phối hợp với thuật này cần có loại cây quỷ dị là Linh thực hoa. Cho Hoang thần nô vào cành là sẽ kết quả, lúc đó Hoang thần nô cũng như hạt. Nhựa Linh thực hoa có thể cải tạo nhục thân một linh căn tu sĩ, từ từ biến nhục thân thành gần như cây cối. Cải tạo thành công thì không còn là tu sĩ, chỉ là nửa cây nửa con rối, không còn tình cảm, chỉ là sát lực pháp khí.”

“Hoang thần nô đáng sợ không chỉ ở chỗ kết hợp được uy năng những thứ trồng vào và bản thân tu vi, sinh mệnh lực cũng như cây cối, bị đâm thủng cũng không sao, trừ phi cắt làm đoạn.” Linh Lung Thiên ngừng lại rồi bổ sung: Linh tộc và Hoang tộc giao chiến, nhiều tu sĩ đại năng siêu nhiên vật ngoại gia nhập Linh tộc giá vì căm ghét thủ đoạn cực kỳ tàn bạo này. Có trồng vào Linh thực hoa thì mười Hoang thần nô tối đa còn lại một, hai. Có một đạo, một linh căn tu sĩ của tu đạo giới bị Hoang tộc khiến cho gần như tuyệt tích. Các tu sĩ đại năng đã thử bắt Hoang thần nô, dùng đủ cách nhưng không thể thức tỉnh ý thức, sau cùng đành giết đi.”

“Trước khi họ bị cải tạo chắc là một đôi cực kỳ yêu nhau.” Cơ Nhã và bọn Hàn Vi Vi đoán ra khả năng duy nhất hai Hoang thần nô thức tỉnh một phần ý thức.

“Chả trách Hoang tộc mạo hiểm cả việc khiến các tu sĩ đại năng nổi giận cũng tạo Hoang thần nô, hóa ra chúng không cuồng vọng đến mức coi các đỉnh cấp đại năng của tu đạo giới ra gì mà vì bồi dưỡng Hoang thần nô chiến lực càng kinh nhân, thậm chí ảnh hưởng đến cục diện.” Linh Lung Thiên nhìn hai Hoang thần nô đi mất, nhãn thần càng băng lãnh, “Họ khác với Hoang thần nô trước kia, thể nội không chỉ có nguyên khí uy năng kinh nhân mà thân thể và nguyên liệu trồng vào đã hình thành đại trận.”

“Hoang tộc thực táng tâm bệnh cuồng.” Bọn Ngụy Tác đều có ý nghĩ này, Hoang tộc mà cứ nghiên cứu tiếp về Hoang thần nô thì các đại năng đẳng cấp kinh nhân sẽ thành, không chừng chỉ một linh căn tu sĩ, các linh căn tu sĩ khác, thậm chí không phải linh căn tu sĩ cũng có thể cải tạo thành Hoang thần nô!

Lúc đó đại năng tu vi kinh nhân sẽ thành người hầu, bị cải tạo rồi sẽ lợi hại gấp mấy lần!

“Hai quái vật đó chưa đi xa, sẽ quay lại.” Nữ vực ngoại thiên ma đột nhiên nói.

“Hai Hoang thần nô quay lại là ý gì?” Tuy vực ngoại thiên ma còn cổ quái hơn bảo Hoang thần nô là quái vật nghe có vẻ buồn cười nhưng bọn Ngụy Tác đều ngăn ra, theo tình hình thì hai Hoang thần nô ít nhất trong thời gian ngắn không thể khôi phục thêm ý thức, địch ý của họ với Hoang Vũ thần quân rất rõ. Họ vốn có ý thức như tờ giấy trắng, đã đi rồi thì không thay đổi chủ ý mới đúng, giờ quay lại thì cả toán không sao hiểu nổi.

1237. Chương 1235: Đại Nguyên Thiên

“Có pháp lực dao động khác hử?” Ngụy Tác hỏi nữ vực ngoại thiên ma.

“Không có.” Nữ vực ngoại thiên ma lắc đầu. Về mặt ả rất phức tạp, tuy qua tin tức tổ tiên để lại, biết thiên địa của gã có đại năng chiến lực kinh nhân tồn tại, nhưng ấn tượng rõ hơn là ở đó cũng như nơi bị tổ tiên cần quét, đại đa số tu sĩ đều yếu ớt. Theo ý thức của bọn ả thì nếu không vì nguyên khí pháp tắc bất đồng, nơi đó không thích hợp cho cả tộc thì đã bị bọn ả nô dịch rồi. Trở ngại chỉ là tình không thái hư

xa khó tưởng tượng nổi và nguyên khí pháp tắc không thể vượt qua. Bọn ả thích cách nói về chữ ma trong vực ngoại thiên ma vì chữ này có ý nghĩa hoảng sợ, có mạnh mới khiến kẻ khác sợ.

Bị Ngụy Tác có nguyên khí dao động không mạnh hơn nhiều đánh cho toi tã, thay đổi hoàn toàn nhận thức, hai Hoang thần nô hoảng hồn.

Tu sĩ bị cải tạo đã có uy năng đó, nếu là đại năng thì còn thể nào?

Nữ vực ngoại thiên ma tỉnh ngộ, tộc nhân e dè trận chiến từ sáu, bảy vạn năm trước không phải vì hổ thẹn do sơ hở nên thiệt hại nhiều người, không muốn nhắc đến mà vì trận đó khiến tất cả sợ hãi, vực ngoại thiên ma không chỉ chiến thắng một cách khó khăn mà không đẹp đẽ gì.

“Không phải bị truy đuổi?” Ngụy Tác nhíu mày, nhìn vãn thạch như hồng bảo thạch trước mặt, hai Hoang thần nô đi chưa lâu, trong phạm vi thần thức gã lại xuất hiện họ, từ sau khối vãn tinh đó đang lao tới.

Chỉ khẳng định được là Hoang thần nô không có địch ý.

Thân ảnh hai Hoang thần nô xuất hiện ở vãn tinh như hồng bảo thạch mấy dặm.

Đến cách bọn Ngụy Tác không đầy mười dặm, cả hai mới dừng lại. Đoạn nam Hoang thần nô tựa hồ gật đầu với Ngụy Tác, kim sắc quang hoa bắn tới.

“Cái gì kia?”

Bọn Ngụy Tác đều ngẩn người.

Kim sắc quang hoa là một trái cây như ngón tay, vỏ trong suốt, trông như đông cứng lại, đài quả màu tím, dịch nhỏ ra như vừa mới hái xuống.

“Người muốn cảm tạ nên mang thứ này tới?” Ngụy Tác nhìn ra nên ngẩn người.

Nam Hoang thần nô mỉm cười gật đầu, cùng nữ Hoang thần nô bỏ đi.

“Họ quay lại để trả ơn?” Cơ Nhã và bọn Hàn Vi Vi hiểu ra.

“Thỏ huynh đệ, họ không tệ.” Lý Tả Ý cũng nói.

“Quả gì đây?” Ngụy Tác nhìn hai Hoang thần nô rời đi rồi hỏi nữ vực ngoại thiên ma. Trái cây này mọc trong không vực, được hai Hoang thần nô hái về.

“Không biết.” Nữ vực ngoại thiên ma lắc đầu.

Sợ gã không tin, nữ vực ngoại thiên ma bổ sung, “không vực này mọc không biết bao nhiêu loại cây, số lượng tộc nhân bọn ta hơi ít, phát hiện tác dụng của ít loại linh dược thôi.”

“Để ta thử được lực.”

Ngụy Tác không nói thêm, bảo bọn Linh Lung Thiên rồi thủy linh nguyên khí dồn lên.

“Là linh dược hàm chứa thủy linh nguyên khí tinh thuần?”

Ngụy Tác gột rửa thủy linh nguyên khí, bọn Vu thần nữ kinh hô, vì thủy linh nguyên khí đặc biệt hơn và tinh thần nguyên khí từ trái quả vàng hình ngón tay tràn ra.

“...” Ngụy Tác nhìn theo hướng hai Hoang thần nô ly khai.

Gã rõ hơn bọn Vu thần nữ, quả thật đây là linh dược hàm chứa thủy linh nguyên khí, cực kỳ thích hợp cho gã tu luyện, được lực ít nhất tương đương với bát cấp cao giai thủy hệ yêu đơn. Lại có không ít tinh thần nguyên khí, tan vào thể nội thì càng ngưng luyện.

“Lẽ nào hai Hoang thần nô biết người tu luyện thủy hệ công pháp nên phát hiện thứ này thì mang về cho người?” Hàn Vi Vi nói, “Sao họ biết công dụng? Hoang Vũ thần quân không phải bảo là họ bị cải tạo thành Hoang thần nô rồi thì ở trong quả cây sao, y tới thì họ mới thoát.”

“Chỉ có hai khả năng, hoặc Hoang tộc thăm dò không vực này lâu, hiểu được một số thứ ở đây, dồn cho Hoang thần nô để tìm kiếm giúp. Hoặc là do bản thân Hoang thần nô là một linh căn, lại được linh thực hoa cải tạo nên có cảm ứng linh được, biết linh được nào có lợi hay hại.” Linh Lung Thiên trầm ngâm.

“Tiếc là hai Hoang thần nô như giấy trắng, không rõ ý thức khôi phục được bao nhiêu, không thì hỏi là biết.” Ngụy Tác và bọn Cơ Nhã gật đầu. Linh Lung Thiên nói đều đúng, Phù đồ có truyền tông pháp trận thông đến không vực này thì nơi đây cũng như sân sau của Hoang tộc, là kho báu vô tận nên chúng hiểu không ít về không vực này. Lý Tả Ý là ví dụ rõ nhất, y hiện có thể nuốt những linh được mà bọn Cơ Nhã cũng không biết, để đề thăng tu vi. Khác nhau ở chỗ Lý Tả Ý tựa hồ chỉ hiểu rõ tu vi và nhục thân mình, biết những thứ đó mình ăn vào sẽ không chế mà có lợi, còn với người khác thì không.

“Bất quá Hoang tộc dù thăm dò không vực này thì cũng chưa lâu.” Linh Lung Thiên hít sâu một hơi.

Ngụy Tác gật đầu, hiểu ý Linh Lung Thiên. Không vực này tương đương với kho báu mệnh mông, nếu Hoang tộc độc chiếm, tìm kiếm lâu dài thì ưu thế sẽ thể hiện, chưa biết chừng còn xuất hiện pháp bảo vượt tầm tu đạo giới.

Xem ra trận chiến Bắc Mang diễn ra đúng lúc, chần chừ nữa thì cục diện đã khác.

“Tiếp theo người định thế nào?” Linh Lung Thiên nhìn không vực địa đồ chưa hoàn thành trước nữ vực ngoại thiên ma.

“Cấm địa với vực ngoại thiên ma có khi liên quan đến Linh tộc và Hoang tộc, chúng ta vào đó lại an toàn. Ta thấy chúng ta nên tìm kiếm khắp khu vực này rồi tính?” Ngụy Tác hỏi bọn Linh Lung Thiên.

“Đành thế vậy.” Bọn Nguyên Âm lão tổ trầm ngâm rồi gật đầu.

“Địa đồ còn chưa xong?” Ngụy Tác nhìn nữ vực ngoại thiên ma, “Cấm địa gần nhất là cái nào?”

...

“Đây... là thiên địa linh khí?”

Mấy ngày sau, bọn Ngụy Tác dừng lại trước một không vực xanh biếc, đều tỏ vẻ hoan hỉ dị thường.

Lục quang là do lục sắc vẫn thạch đủ kích cỡ phát ra.

Vẫn thạch này không khác gì đá thường nhưng có lục sắc huỳnh quang như đom đóm phát ra, tất cả chỉ cỡ nắm tay cho đến mấy dặm, quay quanh hai khối to hơn vạn dặm.

Rời vẫn thạch phát ra lục sắc huỳnh quang, quanh hai khối vẫn thạch lớn là vô số vẫn thạch đủ màu đủ kích cỡ. Có viên rộng mấy trăm dặm, tự thành tiểu thiên địa.

Cảnh tượng như thế, bọn Ngụy Tác chỉ thấy đầy đủ qua không vực địa đồ của nữ vực ngoại thiên ma ngưng thành.

Từ rìa đây lục sắc vẫn thạch, họ đã vào sâu mấy nghìn dặm mà vẫn chưa thấy hai khối lớn nhất.

Theo không vực địa đồ, khu vực này là Thúy cổ vực, hai khối vẫn thạch đó là Thúy cổ tự.

Đây là cấm khu thứ ba của vực ngoại thiên ma mà bọn Ngụy Tác đi vào.

Hai chỗ trước, một chỗ là cuồng phong xé tan được cả đế thiên, một nơi có tinh thần xạ tuyến dệt thành vũng xoáy hủy diệt.

Ít nhất địa đồ nữ vực ngoại thiên ma ngưng thành không có vấn đề gì, hai nơi đó quả không thích hợp cho vực ngoại thiên ma sinh tồn, nhưng cũng không hợp với bọn gã. Dọc đường nữ vực ngoại thiên ma cũng ngoan ngoãn, nam vực ngoại thiên ma tỉnh lại một lần, lại bị Ngụy Tác đánh ngất mà ả không phát cuồng. Chỉ là hai vấn đề vẫn còn.

Ngụy Tác thi triển Phổ độ thần quang nhưng nữ vực ngoại thiên ma không sao, chứng tỏ Phổ độ thần quang không hữu hiệu đối với vực ngoại thiên ma.

Một điểm nữa là nữ vực ngoại thiên ma đã ngoan ngoãn liệt kê mọi linh được và nguyên liệu luyện khí trong không vực này nhưng dọc đường lấy được vài thứ là Ngụy Tác hiểu rằng vì kinh mạch và nguyên khí khác

nhau nên những thứ linh được với vực ngoại thiên ma lại hàm chứa tinh thần nguyên khí bất lợi, luyện hóa cũng vô ích.

Tại Thiên vực chiến trường này, Địa Mẫu chân kinh vô dụng, nhất cử nhất động đều tiêu hao chân nguyên, tạm thời không có gì để bổ sung.

May mà bọn Ngụy Tác mang theo nhiều linh thạch và linh được, còn cả Hoang cổ linh được vơ vét ở Phù, không thì chân nguyên tiêu hao hết mà không được bổ sung tất mất mạng.

Dù là núi vàng núi bạc mà không được bổ sung thì rồi cũng hết.

Ở nơi vực ngoại thiên ma coi là cấm khu, bọn Ngụy Tác lại thấy thiên địa linh khí, đối với họ quả là kinh hỉ, như tìm được nguồn nước trong sa mạc.

“Lẽ nào thiên địa của chúng ta lúc tan vỡ thì có một khối bay đến đây?” Sau chút kinh hỉ, càng đi về phía đó, bọn Ngụy Tác càng cả kinh. Vì nguyên khí pháp tắc càng lúc càng gần với thiên địa cũ.

Nếu không phải trước mắt lơ lửng đủ loại văn thạch, họ đã hoài nghi mình qua truyền tống pháp trận quay về thiên địa cũ.

“Lẽ nào nơi bị vực ngoại thiên ma liệt thành cấm địa vì nguyên khí cũng như thiên địa chỗ chúng ta, bất lợi với chúng?”

Đi thêm hơn vạn dặm, trong mắt chúng nhân thoáng thấy hư không có đường nét rõ.

Hư không mệnh mỏng tạo cảm giác như đi thật lâu trong hải vực thì thấy đất liền, tạo cho bọn Ngụy Tác cảm giác, trừ thiên địa linh khí thì nguyên khí pháp tắc gần như thế giới cũ.

“Kia là?”

Đột nhiên, bọn Ngụy Tác co tròng mắt, quang hoa trắng xóa lao ra!

“Không liên quan đến ta, ta chưa từng đến đây!” Nữ vực ngoại thiên ma ré lên, ai nấy nhận ra độn quang đó tốc độ cực kỳ đáng sợ, hơn hẳn Hoang thần nô, dấy lên sóng âm trong hư không. E rằng Ngụy Tác thi triển Động Hư bộ pháp cũng không hơn.

Là một nhân vật tu vi cực kỳ đáng sợ!

Ngụy Tác thân ảnh loáng lên, đến cạnh nữ vực ngoại thiên ma, ả làm gì đó là gã giết ngay, những người còn lại đều nhanh nhẹn về sau ứng gã.

“Đại Nguyên Thiên?! Là người hả!”

Đột nhiên, Linh Lung Thiên run lên, kinh hô không dám tin.

Bạch sắc quang hoa liên tục vượt hư không, nhanh khó tưởng tượng nổi, Linh Lung Thiên vừa kinh hô thì bọn Cơ Nhã nhìn rõ thân ảnh trong bạch sắc độn quang chi trung.

Trong quang hoa là một nam tử gầy gò mặc đạm lam sắc ngọc y, trên lưng là đôi cánh trắng!

1238. Chương 1236: Chính Là Vì Vậy

Bạch sắc quang hoa dị thường trong trẻo, tạo cảm giác thần thánh khôn tả.

Nam tử gầy gò mặc lam sắc ngọc y diện mạo phổ thông, hơi nhếch môi, tạo cảm giác không nhiễm khí tức hồng trần, bất khả xâm phạm.

Đôi cánh trắng rung lên, phát ra vô số đạo quang ba, chiếu sáng xa xôi vô cùng.

Ánh mắt trí tuệ như xuyên thấu nội tâm khiến bọn Ngụy Tác giật mình.

Có khác gì thần chi khiến người ta muốn quỳ xuống lễ bái.

“Linh Lung Thiên, người hả?” Nam tử lấp lóe thần thánh quang huy cũng dừng lại.

“Đại Nguyên Thiên, người...” Linh Lung Thiên cực kỳ kích động, hơi lạc giọng, tử quang lóe lên, định đến cạnh nam tử.

“Không đúng! Cường nha muội! Có điều cổ quái!”

Ngụy Tác biến sắc, kéo Linh Lung Thiên đã vượt lên, tay kia lóe quang hoa, tử sắc thần quang rực lên, kích phát tử ngọc hồ lô của Trạm Đài Linh Lan.

“Chát!”

Thân thể nữ vực ngoại thiên ma run lên, sắc mặt trắng hơn bạch cốt.

“Chuyện gì thế nhỉ?” Đầu tiên là xuất hiện Đại Nguyên Thiên rồi Ngụy Tác hành động như thế thì bọn Cơ Nhã và Vu thần nữ không hiểu gì.

“À?”

Nam tử lấp lóe ánh sáng thần thánh hơi biến sắc, nhìn tử sắc quang hoa quanh Ngụy Tác, tỏ vẻ cợt nhả. “Sao người phát hiện?”

“Người không phải Đại Nguyên Thiên?” Linh Lung Thiên cứng lại, mắt bắn kim quang mấy thước.

“Có người hóa thành Đại Nguyên Thiên? AI?” Bọn Vu thần nữ hít một hơi lạnh, hiểu ra. Đáng vẻ Ngụy Tác như lâm đại địch, không dám thở mạnh, cùng khí tức của nam tử cho thấy y bất phàm.

“Coi như ta là chủ nhân nơi này, giải đáp nghi hoặc cho các người đã.” Nam tử mỉm cười nhìn nữ vực ngoại thiên ma, “Cổ Ti Lệ, ta không nhầm thì đó là tên người. Cho chúng biết ta là ai.”

Nữ vực ngoại thiên ma càng run lên, nói nhanh lạc giọng, “vâng, Vũ Gia Ứng đại nhân. Vũ Gia Ứng đại nhân là trưởng lão bản tộc.”

“Là đại nhân vật trong số vực ngoại thiên ma!” Nhất thời ai nấy nín thở, tuy qua đối thoại của nam tử với nữ vực thiên ma thuyết mà họ đoán ra y là ai, nhưng thần thái của cả càng khiến họ rùng mình.

“Nói ra cũng đơn giản đúng không, thân phận ta không khó hình dung.” Nam tử cười cợt nhìn nam vực ngoại thiên ma còn bị nhét xương ở miệng, vẫn đang ngất xỉu, “Hiện tại người cho ta biết vì sao người phát hiện ra ta, với thực lực của người không thể nhận ra chân thân của ta.”

“Vậy chúng ta giao dịch, người trả lời mấy câu, mỗi sẽ cho biết vì sao mỗi nhận ra.” Ngụy Tác bảo nữ vực ngoại thiên ma và nam tử gầy gò.

“Người sợ ta biết câu trả lời rồi sẽ động thủ đối phó các người? Không cần lo.” Nam tử bật cười, “thiên vực này hiểm có khách đến, ta nhận ra các người liên quan đến một việc quan trọng, nên sẽ bàn bạc với các người, nhưng nếu người cứng cổ thì tùy.”

“Sao người ảo hóa thành Đại Nguyên Thiên, sao lại biết tên Linh Lung Thiên? Lẽ nào người đã gặp Đại Nguyên Thiên, hoặc đã sống sáu, bảy vạn năm, từng dự trận chiến đó?” Ngụy Tác nhìn nam tử vốn chân thân không biết đáng sợ cỡ nào.

“Tộc của bọn ta tuy thọ nguyên lâu dài nhưng cũng chỉ hơn vạn năm, tộc nhân tham dự trận chiến đó không còn, chỉ để lại ghi chép.” Nam tử mỉm cười, có vẻ dễ gần, “Không biết Cổ Ti Lệ đã nói với các người là tộc nhân bọn ta khi đạt đến tu vi nhất định sẽ cảm tri và nắm bắt được ý thức trong hư không này, coi như tiến vào được óc các người.”

“Biết hình ảnh vài nhân vật trong óc các người có là gì, điều duy nhất đáng tiếc là chúng ta khác nhau về nhục thân và nguyên khí, không thì bọn ta có thể động dụng bất kỳ thuật pháp nào của các người. Thiên địa của các người sớm đã bá phục tổ tiên bọn ta.” Nam tử tỏ vẻ tiếc nuối.

“Nắm bắt được thần thức!” Bọn Cơ Nhã cắt không còn hột máu. “Có khác nào đọc được óc bọn ta, vì sao người còn hỏi, người hiểu bọn ta như thế thì cứ tự đoán xem chứ nhỉ, theo cách chia thực lực của bọn ta thì cảnh giới của người là gì?”

“Thứ nhất, nắm bắt ý thức không phải có thể thực hiện mãi, với cảnh giới của người chắc cũng biết tiếp nhận hoàn chỉnh ký ức của một người là hứng chịu thần thức xung kích cỡ nào, thậm chí có thể bị những

tình cảm vô vị khiến cho sa vào hủ lộ ai lạc của đối phương, bị tâm thần phản ngược. Việc đó rất hao tổn tinh thần, ít nhất ta không thể lúc nào cũng hiểu các người nghĩ gì. Thứ hai, pháp bảo của người ngăn được ý thức của ta tiến vào, ta không muốn mạo hiểm tổn hao tâm thần để thử xem pháp bảo này phòng ngự thế nào.” Nam tử mỉm cười, ngẩng nhìn hư không, “Theo cách chia chiến lực của các người, ta coi như tu vi để thiên?”

“...”

Nhất thời cả hư không lặng ngắt, cả tiếng tim đập cũng ngừng lại, chỉ còn nỗi sợ hãi lan đi.

Hướng nam tử nhìn có một khối lục sắc vẫn thạch đột nhiên tan biến vô ảnh vô tung, tro cũng không còn, chỉ còn lại pháp lực dao động khiến tất cả rừng mình.

Đế thiên... bọn Trưởng Tôn Cảnh vốn tên đại đã hiểu nam tử nói ngàn ấy, kỹ thế với Ngụy Tác vì không sợ bọn y thoát.

“Hóa ra thế.” Ngụy Tác vẫn lãnh tĩnh, bảo nam tử: “Trận chiến sáu, bảy vạn năm trước thì các hạ biết được bao nhiêu? Trong không vực này, các hạ xếp thứ bao nhiêu trong số vực ngoại thiên ma?”

Nam tử càng lúc càng thấy Ngụy Tác thú vị: “Ta biết không ít không nhiều, khi đó bọn ta có cả nghìn tộc nhân đến đây nhưng sau trận chiến đó chỉ còn mấy chục. Khi đó tụ tập ở đây cũng toàn đại năng của tu đạo giới các người, tộc nhân chỉ bị cuốn vào đại chiến. Lúc đó chỉ còn mấy đại năng của các người nhưng vẫn khiến bọn ta chết ngàn ấy tộc nhân, thậm chí khe nứt không gian khiến bọn ta đến đây cũng do đại chiến đó tạo thành. Còn trong các tộc nhân bây giờ, thực lực của ta xếp thứ hai.”

Còn cao thủ lợi hại hơn vực ngoại thiên ma này... Lục bào lão đầu sợ đến im tiếng, nhưng Ngụy Tác vẫn hỏi tiếp, “Những nhân vật tham gia đại chiến năm đó đều bị tộc nhân của người giết?”

“Theo ghi chép thì là như vậy, các hạ hỏi thế lẽ nào có lối đến?” Nam tử nhìn vào mắt Ngụy Tác như muốn qua ngữ khí già để tìm hiểu xem có ý gì khác.

“Người có biết mấy đại năng tham gia đại chiến khi đó thế nào không?” Ngụy Tác không giải thích mà hỏi.

“Ta không biết, Thích Già Lam có lẽ biết.” Nam tử bảo Ngụy Tác, “Thích Già Lam lợi hại hơn ta, là đại trưởng lão. Y ở Chân không tự, nơi đó có ghi chép.”

“Sao người lại ở đây? Xem ra Cổ Ti Lệ biết người ở đây nhưng không nói, dẫn dụ bọn ta tới. Vực ngoại thiên ma như người cấm tri được bọn ta từ bao xa?” Ngụy Tác hỏi tiếp.

“Không sai, không không thích bị quấy nhiễu, nên coi nơi này là cấm địa. Tộc nhân nào cũng biết. Ắt hẳn nhiên cố ý dẫn các người đến đây. Ta ở Thú cổ tự vì muốn cảm ngộ nguyên khí pháp tắc của nơi các người ở, sau này vào đó cũng không thiệt thòi gì. Còn cấm tri thần thức các người thì cách mười vạn dặm là ta đã thấy được pháp lực dao động, trong phạm vi này ta có thể nắm bắt được ý thức của các người.” Nam tử thấy Ngụy Tác hỏi riết thì buồn cười, “Được rồi, ta đáp ngàn ấy thì cũng đến lúc người cho ta biết vì sao người nhận ra sơ hở của ta?”

“Câu sau cùng, đáp xong là đến chỗ trả lời.” Ngụy Tác không từ bỏ, bảo nam tử, “theo các hạ thì bọn mình có cách gì thoát được cấm tri của các vị không?”

“Không vực này có tinh thạch như thế. Bất quá nếu đấu pháp kịch liệt thì không có tác dụng, không che được nguyên khí dao động của uy năng thuật pháp va nhau.” Nam tử vung tay ngưng thành phần hồng sắc tinh thạch đặc biệt, nhìn Ngụy Tác đầy mong chờ, “Hiện tại người nói đi.”

“Được.” Ngụy Tác gật đầu, “Ta bằng vào thứ này mà biết.”

“Kia là... ?” Nam tử hiểu kỳ cực độ nhìn Ngụy Tác, nhưng thứ đó vừa xuất hiện thì y vốn khí định thần nhàn, nhìn bọn Ngụy Tác với vẻ cười cợt cũng tỏ rõ kinh hãi!

1239. Chương 1237: Suýt Ướt Cả Quần

Nam tử cao gầy rực ánh sáng thần thánh, khí định thần nhàn, nói chuyện với Ngụy Tác theo kiểu mèo vờn chuột giết thời gian, con chuột lại ở trong lồng, không thể thoát được.

Ngụy Tác vừa lấy ra vật đó, y thậm chí chưa nhìn rõ đã thấy sợ hãi.

Đồng thời, y xuất thủ.

“Xoạt!”

Các loại văn thạch trong vòng nghìn dặm sau lưng y biến mất.

Hư không phong bạo khó tưởng tượng nổi biến thành một cái miệng lớn hút bọn Ngụy Tác.

Nhân vật xếp thứ hai trong số vực ngoại thiên ma cũng bạo phát tất cả cường uy, thân thể cũng nứt nẻ, như thể miếng sứ sắp nát.

Phía trước cái miệng, hư không tựa hồ hoàn toàn tan biến, tích tắc nó hình thành, ai nấy đều thấy tử vong đang tới, không thể chống nổi, thậm chí không thể động đậy.

Thứ lấp lánh bích lục sắc quang hoa là Thanh Vũ đế liên của Thanh Vũ đại đế.

Đây là thứ Thanh Vũ đại đế để lại cho gã khi gặp Hoang tộc đại năng, nhưng Ngụy Tác thấy y thể hiện thì biết trừ nó ra, gã không còn gì để đầu với đế thiên cấp vực ngoại thiên ma này.

Cái miệng hiện ra, thần thức cùng chân nguyên của gã tựa hồ tan trong hư không.

Không gian pháp vực này tuyệt đối tu vi và cảnh giới của gã khó tưởng tượng nổi, xuyên qua vô số hư không.

Gã lấy ra Thanh Vũ đế liên nhưng không thể kích phát!

Như một cự ma ẩn thân trong vô số hư không ép về phía bọn Ngụy Tác.

Thanh Vũ đế liên lơ lửng trong tay gã, năm cánh lóe ánh xanh, đóa hoa trên đỉnh cổ nắm tay không có phù văn nhưng phát ra khí tức khôn tả.

“Chát!”

Đột nhiên, Thanh Vũ đế liên rung lên, từng cánh hoa bay ra.

Tích tắc đó, ai nấy đều thấy cái miệng đen và Ngụy Tác tể xuất Thanh Vũ đế liên, nhưng chỉ thấy chữ trong óc không có hình ảnh.

Tích tắc đó, tốc độ của cả hai hoàn toàn cao hơn phản ứng cực hạn của tất cả, thần thức thấy nhưng trong óc không kịp phản ứng.

Cánh Thanh Vũ đế liên chưa bay lên hết, đế uy mới tỉnh lại thì cái miệng đã chụp xuống.

Tựa hồ Thanh Vũ đế liên chưa kịp nở hết thì đã bị cao thủ của vực ngoại thiên ma này nuốt chửng.

Nhưng chỉ một tia đế uy tỉnh lại là thời gian như dừng hẳn.

Cái miệng đen không thể tiến thêm.

Nam tử lấp lánh thần thánh quang huy đứng trên hư không, cả thần sắc kinh hãi cũng ngừng lại.

Từng cánh hoa bay lên, múa tít trên không.

Cái miệng đen tan rã thành tro.

“Hà...”

Bọn Ngụy Tác đến lúc đó mới có thể hô hấp, thở hồng hộc.

Áp lực từ cái miệng hay khi Tthanh liên đế liên tỉnh lại thì họ đều không chịu nổi.

“Thời không pháp vực... Đó là đế uy của đại đế?”

Ai nấy đều chấn động đến tê dại.

Họ cử động như thường nhưng cái miệng đang tan vỡ và nam tử gây gò tỏa ánh sáng thần thánh tựa hồ triệt để ngưng trệ trong dòng thời gian.

So với cái miệng, từng cánh hoa sen cực nhỏ, không bằng cả ánh đom đóm nhưng mỗi cánh hoa lại có vô lượng thần lực lan vào hư không.

Nhưng phần đế liên khác trong tay Ngụy Tác tan biến, chỉ còn cánh sen quay tít, thể hiện rõ uy năng đại đế.

Nam tử lóa quang hoa nhưng cực chậm.

Cái miệng đen đã tan hẳn.

Nhưng tiếng sụp đổ vẫn vọng lên từ hư không.

Cánh đế liên tan biến hết, chỉ còn một cánh nhỏ bay lên đỉnh đầu nam tử.

“Oành!”

Cánh hoa ép xuống.

Ánh xanh quanh y tắt hết, vô số quang hoa như lợi kiếm từ hư không chém xuống.

“A!”

Rú lên hoảng hốt, nam tử biến hình, không còn thánh khiết như trước mà trong vô số quang hoa uốn khúc, y trở lại dáng hình toàn xương trắng, lưng có gai nhọn tựa bạch cốt phi kiếm.

“Cách cách cách cách...”

Đại nhân vật trong số vực ngoại thiên ma này nát xương, nằm trong đồng máu.

Cánh hoa cuối cùng cũng tan biến.

Hư không không còn cả khí tức đáng sợ và mọi thanh âm, như chưa từng có chuyện gì.

“Chưa chết?” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi dựng tóc gáy. Hiện tại đế uy của Thanh Vũ đế liên đã tan biến nhưng vực ngoại thiên ma đó vẫn trơ trọi, đáng sợ vô cùng.

“Ha ha ha ha ha! Ta không chết!”

“Lẽ nào người tưởng chỉ với thứ đó là giết được ta, nếu các người tự sát bây giờ thì được chết nhẹ nhàng hơn.”

Vực ngoại thiên ma không nhìn rõ bản lai diện mục này cười vang.

“A!” Lý Tả Ý sợ đến suýt ngất đi.

“Tĩnh lại đi, đừng cố.” Ngụy Tác trợn tròn trắng khinh miệt.

“Người nhận ra?” Vực ngoại thiên ma toàn thân đầm máu ngấn người.

“Hóa ra là ra vẻ?” Bọn Hàn Vi Vi tròn mắt.

“Coi như ta xin người, vì sao người nhận ra, để ta chết được nhắm mắt.” Vực ngoại thiên ma run rẩy, liên tục hộc máu, cơ hồ thể nội đã nát bấy.

“Kỳ thực không có gì, so sánh thần thức người và Cương nha muối là ra, người quá bình tĩnh nên kỹ thuật diễn kịch quá kém, lại nhìn hai vực ngoại thiên ma bị bọn ta bắt nhiều hơn một chút, mà lẽ ra người phải chú ý hơn đến Linh Lung Thiên.” Ngụy Tác ra vẻ ta thành toàn cho người.

“Kỹ thuật diễn kịch của người tệ quá... có uy năng như thế, chẳng trách tiên tổ...”

Giọng vực ngoại thiên ma nhỏ dần, chưa nói xong đã tan rã khác nào thịt thối, máu và xương bay tứ tán.

“Chết rồi!”

Bọn Cực Âm thần quân nuốt nước bọt toát mồ hôi lạnh.

“Sao người biết y hư trương thanh thế?” Hàn Vi Vi ngoái lại hỏi, nàng ta còn nhũn người.

“Thanh Vũ đế liên là uy năng đại đế, do Thanh Vũ đại đế để cho chúng ta chống lại Hoang tộc đại năng, vực ngoại thiên ma này tuy đế thiên cấp, nhưng chưa so được với các đỉnh cấp đại năng đó, y không chết mới là lạ.” Ngụy Tác nuốt nước bọt.

“Nhưng cảnh tượng lúc này quá đáng sợ, mà người không sợ?” Hàn Vi Vi hỏi.

“Ai nói ta không sợ, ta suýt khóc.” Ngụy Tác toát mồ hôi, “gần như ướt cả quần rồi.”

“Hóa ra người cũng ra vẻ.” Hàn Vi Vi trợn tròn trắng, hình tượng anh hùng vừa hình thành đã đổ.

“Tiếp theo phải làm sao?” Linh Lung Thiên hỏi, sắc mặt thập phần khó coi. Tuy đối phó được cường giả này nhưng Ngụy Tác đã dùng tới con bài tẩy Thanh Vũ đế liên, đối phương còn đại trưởng lão mạnh hơn.

“Được lắm, ta đã cho người cơ hội nhưng người dám lừa bọn ta gặp y.” Ngụy Tác không đáp mà cười lạnh nhìn nữ vực ngoại thiên ma đang ngẩn ra.

“A! Đừng cắm vào móng ta!”

Nữ vực ngoại thiên ma định thần lại rú lên.

“Ta...” Ngụy Tác suýt nghẹn nước miếng, kêu gì thế hả, còn tưởng gã định phi lễ ả nữa sao.

“Không... không thể không xong.” Ngụy Tác nheo mắt, tỏ vẻ hung ác hơn hết. Bị nữ vực ngoại thiên ma kêu thế, gã không tiện nói ra mấy chữ. “Trừ phi người đưa ra lý do ta chấp nhận được.”

1240. Chương 1238: Đến Phong Bạo Đảo

“Các người không chắc đối phó được Thích Già Lam đại nhân thì ta có thể cứu mạng!” Nữ vực ngoại thiên ma rú lên.

“Tiếp đi.” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, thản nhiên nói.

“Không vực này có một nơi Thích Già Lam đại nhân cũng không thể toàn lực xuất thủ, tại đó chúng ta sẽ giữ được mạng!” Nữ vực ngoại thiên ma do dự.

“Chết cười, ta tin người sao đây?” Ngụy Tác cười lạnh: “Người bảo có nơi khiến y không thể toàn lực xuất thủ, sao ta biết người không đưa chúng ta đến trước mặt đại trưởng lão Thích Già Lam gì đó?”

“Ta...” Nữ vực ngoại thiên ma run lên không nói thành tiếng, biết với bọn Ngụy Tác, mình không đáng tin.

“Thích Già Lam đại nhân tu vi cao hơn Vũ Gia Ứng đại nhân nhiều! Nếu không có cách đối phó y thì các người phải tin ta!” Nữ vực ngoại thiên ma kêu lên.

“Theo điển tịch, vực ngoại thiên ma giảo trá đa nghi, người như thế thì bọn ta càng không tin.” Ngụy Tác nhìn kỹ mỗi thay đổi của nữ vực ngoại thiên ma, “vì sao người bảo bọn ta phải tin, theo đại trưởng lão của các người phải đến ngày mới tốt, vì sao người lại sợ y tới? So với ban này, người diễn kịch còn tệ hơn.”

“Thích Già Lam đại nhân là chúa tể không vực này, thuộc huyết thống vương tộc, vốn tộc nhân bọn ta coi các sinh linh khác là dê tiện, nếu y tới mà thấy bọn ta bị sinh linh như thế làm nhục tất sẽ giết cả bọn ta. Thậm chí sẽ đưa bọn ta về, tước hết mọi thứ, biến thành nô lệ, sống không bằng chết!” Nữ vực ngoại thiên ma vừa nói nhanh vừa run lên.

“Các người không có biện pháp đối phó y thì đi mau, y sẽ đến rất nhanh, phải tin ta thôi.” Nữ vực ngoại thiên ma lại rú lên.

“Y sắp tới? Vì sao?” Bọn Ngụy Tác nhìn nhau, lạnh buốt cõi lòng, ít nhất qua sáng vẻ và lời lẽ của nữ vực ngoại thiên ma thì họ biết ả không nói dối.

“Thích Già Lam đại nhân bế quan tại Chân không tự, lúc bọn ta truy sát ại nhân thì đã nhận ra khí tức y tĩnh lại. Tộc nhân bọn ta khác các vị, đạt tới mức như Vũ Gia Ứng đại nhân thì có liên hệ tâm linh đặc biệt. Vũ Gia Ứng đại nhân hết, Thích Già Lam đại nhân khẳng định sẽ biết, sẽ tới ngay.” Nữ vực ngoại thiên ma lại run rẩy.

“Người định thế nào?” Linh Lung Thiên truyền âm.

“Người thấy vội thì ta không lăm lờ, người muốn bọn ta tin thì đừng giấu giếm nữa, nói mau xem chỗ nào mà Thích Già Lam không thể toàn lực xuất thủ.” Ngụy Tác mục quang lóe lên bảo nữ vực ngoại thiên ma, “Có lẽ bọn ta không giả bộ được, người qua thần sắc bọn ta đã biết bọn ta không chắc đối phó được đại trưởng lão gì đó, nên cho người biết dù chỉ thấy người nói có phần nào đáng tin, ta sẽ chọn liều một lần, còn không thì ta sẽ giết các người rồi tìm cách đào thoát sau.”

Mắt nữ vực ngoại thiên ma sáng lên, với tu vi và cảnh giới của ả tất nhận ra Thanh Vũ đế liên là do đại năng để lại, dùng xong là hết. Phe Ngụy Tác không phải ai cũng là gian thương Linh Nhạc thành, qua thần sắc họ là ả nhận ra đại trưởng lão nằm ngoài tầm đối phó của họ.

“Nơi đó là Phong Bạo đảo! Cũng là nơi tiên tổ đến đây năm xưa, ở đó có khe nứt hư không cực lớn. Nguyên khí pháp tắc ở đó khác với không vực này, nguyên khí dao động quá kịch liệt sẽ đẩy lên hư không phong bạo!” Nữ vực ngoại thiên ma vừa nói nhanh, mắt vừa ánh lên, “Nói đơn giản là tu sĩ như chúng ta ở đó mà toàn lực động thủ thì không sao nhưng nếu cỡ như Vũ Gia Ứng và Thích Già Lam đại nhân thì pháp tắc sẽ bị uy năng như thiên kiếp gì đó phản ngược! Thích Già Lam đại nhân có muốn động thủ cũng phải áp chế tu vi.”

“Sao người biết?” Ngụy Tác giật giật chân mày.

“Nơi đó bọn ta vốn coi là rìa nối với thế giới của tiên tổ trước kia, tiên tổ vượt thái hư để tới thiên địa này, bọn ta cũng muốn liên hệ với tộc nhân khác nên chưa từng từ bỏ, ý định qua khe nứt hư không đó quay về thế giới cũ, hoặc để tộc nhân lợi hại hơn đến đây.” Nữ vực ngoại thiên ma nhìn Ngụy Tác giải thích: “Chỉ tộc nhân như thế mới tìm được cách tới thiên địa của các người, chinh phục được các đại năng ở đó. Ba vạn năm trước, có hai trưởng lão thử xuyên qua khe nứt hư không nhưng phát hiện chỉ cần nguyên khí dao động mạnh một chút là dẫn phát không gian pháp tắc, bạo phát hư không phong bạo đủ giết chết họ.”

“Khe nứt hư không đó, tộc nhân coi là cánh cửa nối với thế giới của tổ tiên, cánh cửa ở chỗ bọn ta vẫn mở nhưng ở phía tiên tổ thì e đã đóng. Tộc nhân chưa đủ khả năng mở cánh cửa đó.” Nữ vực ngoại thiên ma nhìn Ngụy Tác bổ sung, “e là chỉ nhân vật để lại thứ đã diệt Vũ Gia Ứng đại nhân mới không bị uy năng đó uy hiếp.”

“Tu vi cỡ nào vào đó mới dẫn phát hư không phong bạo phản ngược?” Ngụy Tác trầm ngâm hỏi, “Nếu y không vào, chỉ phát uy năng, trực tiếp dẫn động hư không phong bạo thì không phải chúng ta đều xong đời sao?”

“Đúng.” Hàn Vi Vi và Trưởng Tôn Tiểu Như gật đầu, nhớ đến lúc gã dẫn động thiên kiếp đối phó các Hoang tộc đại năng, cũng dùng chiêu số như thế.

“Cụ thể tu vi nào thì ta không rõ, nhưng hai trưởng lão đó vị trí như Vũ Gia Ứng đại nhân, họ cũng không khiến hư không phong bạo phản ngược, xem ra tu vi thấp hơn. Còn Thích Già Lam đại nhân không vào đó, chỉ phát uy năng tất không uy hiếp được chúng ta, khu vực đó sâu tới bốn mươi vạn dặm, cảm tri của Thích Già Lam đại nhân cũng phải vào trong mới phát hiện được chúng ta.” Nữ vực ngoại thiên ma cực kỳ khẩn trương, “nhanh lên, không thì chúng ta chưa tới nơi đã bị Thích Già Lam đại nhân đuổi kịp.”

“Mồ thấy nên liều, các vị nghĩ sao?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, hỏi Linh Lung Thiên và bọn Nguyên Âm lão tổ.

Linh Lung Thiên liếc gã, ra vẻ người thừa lời.

“Tình hình này chỉ đành thế thôi.” Bọn Nguyên Âm lão tổ gật đầu.

“Dù gì ở đây cũng còn linh khí để tu luyện, phải đi rồi.” Hàn Vi Vi ầm ực.

Thiên địa linh khí ở đây dù gì cũng tương tự Hải Tiên thành, tạo cảm giác như hai đại lực trong man hoang hoang nguyên bị đẩy lên không vực, trong đó có thể có linh được họ sử dụng được.

“Phong Bạo đảo trừ khe nứt hư không thì còn không ít lực địa, có không ít cây cối và tinh thú, chắc không thiếu thứ thích hợp cho tu luyện.” Nữ vực ngoại thiên ma sợ Hàn Vi Vi lẩm bẩm cũng khiến bọn Ngụy Tác đổi ý nên nói.

“Người tên Cổ Ti Lệ nhỉ.” Ngụy Tác neho mắt nhìn nữ vực ngoại thiên ma và Hoang Vũ thần quân, “Hoang Vũ thần quân, người cũng thế, hiện đã chung một con thuyền, chúng ta toàn tâm toàn ý liên thủ thì ta sẽ coi các vị là bằng hữu, bất chấp xuất thân. Nhưng nếu ai có lòng riêng tư, mỗ sẽ không cho cơ hội nữa mà giết chết hoặc độ hóa như Trạm Đài Linh Lan.”

“Người chừa đường sống cho ta?” Hoang Vũ thần quân chưa kịp tỏ thái độ, nữ vực ngoại thiên ma đã kêu lên không dám tin.

“Sao lại không? Tuy vô số điển tịch cho rằng các người không ra gì nhưng ít nhất các người đã khai linh trí, không phải mù tịt như yêu thú, ít nhất các người còn biết sợ. Chỉ là giao dịch giữa các gian thương thì các người cũng nhận ra.” Ngụy Tác bảo nữ vực ngoại thiên ma.

“Ta đảm bảo không dám hai lòng với đại nhân!” Nữ vực ngoại thiên ma ngẩn ra.

“Tại hạ theo Ngụy tiên bối!” Hoang Vũ thần quân đã đoán ra Ngụy Tác là ai, y đang lúc sa sút hơn ai hết, nên hành lễ luôn với gã.

“Đại nhân, chúng ta đi mau, không thì sẽ bị đuổi kịp.” Nữ vực ngoại thiên ma cuống quýt.

“Được! Đi nào!” Ngụy Tác không hề do dự, để nữ vực ngoại thiên ma chỉ hướng rồi dốc sức lao đi.

1241. Chương 1239: Gặp Gỡ Trong Khi Cứu Viện

“Thanh âm gì nhỉ?”

Bọn Ngụy Tác đột nhiên dừng lại.

Đi qua Thúi Cổ tự của Vũ Gia Ứng, cả toán đi liền hai canh giờ, trước mắt vẫn là dày đặc xích đồng sắc vẫn thạch, lấp lánh sáng, không một cọng cỏ mọc nổi. Ngoài xa có tiếng đồng rất khẽ, như tiếng búng tay nhưng trong không vực yên tĩnh hơn cả đêm khuây này thì cực rõ.

“Chuyện gì thế nhỉ?” Trong khi tất cả kinh nghi bất định, Ngụy Tác nhìn nữ vực ngoại thiên ma.

Tuy thanh âm đó nằm ngoài thần thức cảm tri nhưng gã dám chắc là tiếng uy năng va nhau khi đấu pháp.

Với khả năng của mình, nữ vực ngoại thiên ma chắc đã nhận ra chỗ có nguyên khí dao động!

“Có lẽ hai Hoang thần nô mà người nói đấu pháp với tinh thú lợi hại.” Bị Ngụy Tác nhìn, nữ vực ngoại thiên ma lại run lên.

“Người cảm tri được mà sao không nói?” Ngụy Tác gằn giọng, mắt đầy sát cơ.

Dù ả nói thật hay không, gã cũng động sát tâm.

Gã không hiểu sát nhưng không phải hạng dễ mềm lòng, nhất là khi đã cảnh cáo trước.

“Nguyên khí dao động của tinh thú đó rất lợi hại, hai Hoang thần nô vị tất là đối thủ. Ta sợ cho người biết thì người sẽ đến cứu.” Nữ vực ngoại thiên ma nhận ra sát niệm của Ngụy Tác nên càng run lên, lạc giọng, “Ta lo cho tất cả, Thích Già Lam đại nhân có thể tới bất cứ lúc nào, không thể lãng phí thời gian.”

“Người hiểu rõ tính ta, nên ta không cần nhắc.” Ngụy Tác thập phần âm trầm, “có lúc ta để người đi cùng quyết định vì họ tin ta, ta và họ cùng ý nghĩ, nhưng việc gì cũng chưa đến lượt người quyết định.”

“Ta biết rồi, đại nhân.” Nữ vực ngoại thiên ma kinh hoảng cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt gã, “sẽ không thể nữa.”

“Biết thì tốt, không thì không có lần sau đâu.” Ngụy Tác lạnh giọng.

“Chúng ta có nên qua xem, hai Hoang thần nô đó thật đáng thương.” Thủy Linh Nhi hỏi Ngụy Tác.

“Chi bằng các vị đi tiếp, mỗ qua xem, với vận tốc của mỗ sẽ đuổi kịp ngay, không lãng phí thời gian.” Ngụy Tác hơi trầm ngâm rồi bảo bọn Thủy Linh Nhi.

“Được.” Cả toán đều gật đầu đồng ý.

“Đi.” Ngụy Tác cuốn vận quang đưa nữ vực ngoại thiên ma và nam vực ngoại thiên ma đang hôn mê lướt tới.

Vực ngoại thiên ma thập phần quỷ dị, dù bị chế trụ, để Linh Lung Thiên và Nam Cung Vũ Tinh đưa đi nhưng gã vẫn không yên tâm.

Ngụy Tác toàn lực phát động Động Hư bộ pháp, mỗi bước vượt mấy trăm dặm hư không, mười mấy tích tắc đã thấy cảnh hai Hoang thần nô và tinh thú đấu pháp.

“Tinh thú gì kia?”

Tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhận ra uy năng thập phần kinh nhân, nhưng thấy cảnh tượng đấu pháp thì Ngụy Tác vẫn giật nảy mình.

Tinh thú kỳ thực là yêu thú trong không vực này, con đang đấu với hai Hoang thần nô không to, chỉ cỡ cái đĩa, tựa bạch sắc giáp trùng, nhưng khác với phổ thông giáp trùng ở chỗ có đuôi dài, mọc không ít gai nhọn.

Bạch sắc “giáp trùng” không có đầu, hoặc giáp xác chính là đầu nó, lưng có hai điểm bạch sắc hàn quang lóe lên, có lẽ đó là mắt.

Yêu thú đó lơ lửng trên khối vân thạch chừng hơn mười dặm, cây cối xanh um, nam tu Hoang thần nô tách khe nứt từ trán xuống mũi ra, liên tục phát ám hồng sắc quang hoa đáng sợ còn nữ tu Hoang thần nô rực bạch quang, nhưng lắc lắc lư lư có lẽ thụ thương không nhẹ.

Uy năng quang hoa của nam tu Hoang thần nô kích phát thậm chí đủ xuyên qua nhục thân Ngụy Tác, nhưng mỗi đạo xung kích vào thì giáp xác lấp lánh của yêu thú chỉ ánh lên huỳnh quang, quang hoa hắt nó vắng đi nhưng cũng vắng ngược lại vào hai Hoang thần nô.

Dải sáng đỏ sậm của nam tu Hoang thần nô phát ra va vào dải sáng bắn ngược lại.

Hiện giờ tuy nam tu Hoang thần nô chủ động, nhưng nguyên khí dao động đã hỗn loạn, thêm chút nữa tất nhục thân không chịu nổi.

Bạch sắc yêu thú không hề bị thương, thực lực quả thật đáng sợ.

“Phân quang tinh thú!”

Nữ vực ngoại thiên ma cả kinh, “Yêu thú này không chỉ phản lại được uy năng thuật pháp, có thể hấp nạp tinh thần nguyên khí, để đến gần, nó phun tinh thần nguyên khí là người ta ngủ say ngay!”

“Chát!”

Nam tu Hoang thần nô đột nhiên dừng công kích, cùng nữ tu Hoang thần nô lướt về phía Ngụy Tác.

Gã nhận ra nam tu Hoang thần nô lúc này không chống nổi, đang cầu viện gã.

Bạch sắc yêu thú đã thấy Ngụy Tác và nữ vực ngoại thiên ma, hóa thành bạch sắc lưu quang bắn tới.

“Đại nhân, trong số tộc nhân của ta chỉ Vũ Gia Đằng đại nhân và Thích Già Lam đại nhân mới có thể đối phó tinh thú, thủ đoạn thông thường vô dụng với chúng. Nhưng thần thức sát phạt chi pháp ngài dùng lúc trước lại hữu dụng. Đại nhân, tinh thú này có lẽ là nguyên liệu luyện khí cực phẩm với các vị!” Nữ vực ngoại thiên ma sáng mắt.

“À?”

Ngụy Tác giật mình.

Bất quá không hề chần chừ, mực quang lóe lên, Như Lai thần mang bắn vào thức hải bạch sắc yêu thú.

“Gừ.”

Bạch sắc yêu thú hú vang cực kỳ cổ quái.

Thân thể sững lại trên không trung, tựa hồ thấy không ổn thì lùi lại.

Nó là yêu thú phẩm giai kinh nhân nhất Ngụy Tác từng thấy, có thể đem luyện chế pháp bảo, nên gã sao có thể thể tha cho nó.

Ngụy Tác bất động, Như Lai thần mang liên tiếp bắn ra.

Thần thức của nó cực mạnh, liên tục năm lần Như Lai thần mang xung kích thì nó mới không chịu nổi, thân thể run rẩy trên không trung.

Ngụy Tác không dừng tay, Như Lai thần mang liên tục phát ra mười lần, yêu thú này mới chìm xuống, thần thức triệt tan vỡ, sinh cơ tắt ngóm.

“Chát!”

Huyền sát quỷ thảo hút thi thể nó về.

Thi thể yêu thú này như đĩa ngọc trắng, trừ hai con mắt lõm xuống và cái đuôi thò ra thì không có tứ chi, giáp xác không có mối ghép, cắt đuôi đi thì trông như tinh thạch chứ không phải yêu thú.

“À?”

Hai Hoang thần nô lại lướt sang một hướng.

Ngụy Tác lắc đầu, không tìm xem nên dùng yêu thú lai này luyện chế pháp bảo gì mà thu vào nạp bảo thủ trạc.

Gã cho là hai Hoang thần nô bỏ đi.

Nhưng bất ngờ vì khi thu thi thể yêu thú, thi triển Động Hư bộ pháp bước tới thì hai Hoang thần nô lại lao lên vẫn thạch đầy cây cối mà yêu thú này ở rồi quay lại, đi về phía gã.

“Là gì hả?” Ngụy Tác ngần ngừ.

Lúc lướt tới, nam tu Hoang thần nô cầm một nhánh tử sắc linh dược. Ngụy Tác hiểu rằng có lẽ vì linh dược này mà họ xung đột với yêu thú. Nhưng lúc cả hai đuổi theo thì chia đôi nhánh linh dược mà gã không nhìn rõ rồi nuốt, chứ không cho gã.

Không phải tặng linh dược mà đuổi theo, thì gã cũng không hiểu.

“Đại nhân, họ tựa hồ bám theo chúng ta.” Ngụy Tác dừng lại, nhìn hai Hoang thần nô với vẻ không hiểu, nữ vực ngoại thiên ma nghi ngại nói.

“Muốn theo mõ?” Ngụy Tác sáng mắt hỏi.

1242. Chương 1240: Nơi Đại Đế Quyết Chiến

“Đừng nhìn nữa, ta đếm hộ tỷ, ngoái lại đến mười lăm lần rồi, ngoái nữa là ngoẻo cổ đấy.” Thủy Linh Nhi truyền âm cho Hàn Vi Vi đang ngoái nhìn, “Chúng ta đi chưa xa, không có nguy hiểm gì, phu quân thấy có nguy hiểm thì đã không đi.”

“Nha đầu đáng chết dám cười ta. Ta thích ngoái thế nào thì quỳ.” Hàn Vi Vi trừng mắt truyền âm với Thủy Linh Nhi.

“Quay lại rồi.”

Ai nấy nhìn về phía sau, trong lúc Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi nói chuyện, độn quang chói lòa đã bắt kịp.

“Hoang thần nô, là hai Hoang thần nô đó?”

Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi đang cãi vã cũng ngán ra, nhìn thấy cạnh Ngụy Tác trừ hai vực ngoại thiên ma còn hai Hoang thần nô.

“Sao họ lại theo người?”

Hàn Vi Vi nhìn hai Hoang thần nô ngoan ngoãn theo Ngụy Tác thì hỏi.

“Lúc ta đi, họ đang đấu với yêu thú, ta đối phó yêu thú, họ liền đi theo, ta hỏi họ có theo ta không thì họ theo liền.” Ngụy Tác cười ha hả chỉ vào hai Hoang thần nô.

“Lẽ nào người cứu họ hai lần, họ cũng như thỏ huỳnh đệ, coi người là huỳnh đệ? Họ hiểu lời người không?” Hàn Vi Vi không hiểu, kéo tay áo gã hỏi. Nàng ta vốn cho rằng là cứu nhau thôi, một hay hai lần cũng vậy, có gì đặc thù đâu?

“Tuy hơi khó nhưng hiểu được đại khái.” Ngụy Tác gật đầu, hưng phấn hẳn, lấy ra trái cây cỡ hạt đào màu trắng xám, cỡ trứng chim câu, nhưng ai cũng nhận ra thủy linh khí tức kinh nhân.

“Họ cho người?” Hàn Vi Vi tròn mắt.

“Không sai, họ cùng ta hái trên đường về. Bất quá ta bảo họ có cao thủ đang tới, họ liền không hái thêm nữa.” Ngụy Tác đắc ý hẳn.

“Gian thương.” Linh Lung Thiên hừ lạnh.

“Gì hả, ta cứu họ không vì báo đáp.” Ngụy Tác đáp, nhưng hơi hổ thẹn, thật ra gã phát hiện hai Hoang thần nô muốn theo thì ý nghĩ đầu tiên là nhờ họ tìm linh dược.

Nếu hai Hoang thần nô đi theo, hái giúp các loại linh dược thì coi như tìm được bảo vật.

“Hiểu lời người nói?” Hàn Vi Vi hồ nghi nhìn hai Hoang thần nô đứng trước mặt gã như trẻ con biết nghe lời.

Ngụy Tác đi một lúc, hỏi Hoang Vũ thần quân và Linh Lung Thiên không ít vấn đề về Hoang thần nô, biết Hoang thần nô bị khống chế rồi sẽ chỉ hiểu ý chủ nhân, nhưng hai Hoang thần nô này thì khác, Hoang thần nô khác mới hoàn toàn là tờ giấy trắng, không có ai khống chế thì sẽ là tử vật như pháp khí.

“Các hạ tên gì?” Diện mạo tuy hơi cổ quái, nhưng khí tức không khác nào hài tử nên Hàn Vi Vi không thấy hai Hoang thần nô có gì khó coi, hỏi nam tu Hoang thần nô.

“Ta... Ta không biết...” Nam tu Hoang thần nô như không nghe thấy, đột nhiên nháy mắt nói khiến Hàn Vi Vi giật nảy mình.

Không ai ngờ là nữ tu Hoang thần nô đột nhiên nói, “huynh ấy tên Viêm...”

“Viêm?” Ngụy Tác cũng sững người, ngoái nhìn nữ tu Hoang thần nô.

“Đúng.” Nữ tu Hoang thần nô gật đầu.

“Còn cô nương tên gì?” Thủy Linh Nhi đột nhiên kích động hỏi nữ tu Hoang thần nô.

“Ta... Ta không biết.” Nữ tu Hoang thần nô lắc đầu.

“Muội... muội ấy tên Lê.” Nam tu Hoang thần nô đột nhiên nói.

Ai nấy tắt tiếng.

Hai người này không nhớ tên mình nhưng nhớ tên người kia, tình cảm đó cỡ nào?

Những chuyện tình ái cảm động ghi trong điển tịch so với hai người này có đáng gì.

“Sau này ai bắt nạt hai người, ta sẽ không tha! Ta...” Hàn Vi Vi ướm mắt, vỗ ngực nói, vốn định bảo ta sẽ che chở nhưng nhớ đến cả hai còn lợi hại hơn mình thì ghen hòng, không nói hết câu.

...

“Đây là Phong Bạo đảo? Xem ra không có gì đặc biệt?”

Có thêm hai Hoang thần nô, đi thêm hơn nửa ngày thì chỗ giữ mạng mà nữ vực ngoại thiên ma Cổ Ti Lệ nói đã sắp tới.

“Đúng, trong không vực này thì nơi này cũng có giới hạn, bất quá khu vực này thì ta đã tới một lần, chỉ ở Bối trạng thiên liệt là Thích Già Lam đại nhân không dám toàn lực xuất thủ.” Ngụy Tác thuận miệng nói, nữ vực ngoại thiên ma Cổ Ti Lệ biến sắc, liền hồi giải thích. Ắ biết gã không đùa, ắ không còn thêm cơ hội nữa.

“Bối trạng thiên liệt?” Bọn Thủy Linh Nhi không biết Cổ Ti Lệ nói thế là gì nhưng Ngụy Tác cả kinh, hỏi, “không phải vẫn thạch?”

“Đúng, đại nhân, là khe nứt không gian nhưng bình thường thập phần ổn định, nên ngài mới không chú ý.” Cổ Ti Lệ cung cung kính kính giải thích.

Bọn Hàn Vi Vi, thậm chí Ngụy Tác đều tưởng tượng rằng Phong Bạo đảo là nơi đầy cương phong.

Việc này liên quan đến thói quen của tu sĩ, nếu tại Thiên Huyền đại lục hoặc Vân Linh đại lục, có nơi tên Phong Bạo sơn hoặc Bạo Phong sơn thì tất rần rạt cuồng phong, nơi nào tên Hoàng Sa sơn cốc tất đầy cát vàng.

Khu vực trước mắt cực kỳ bình tĩnh, cực kỳ phổ thông. Vẫn thạch đủ kích cỡ lơ lửng, đại đa số là đất hoặc đá, thậm chí không có nguyên khí dao động đặc biệt.

Đi tiếp thì ai cũng hiểu Bối trạng thiên liệt mà Cổ Ti Lệ nói và Ngụy Tác vì sao lại cả kinh.

Nhìn từ xa, khu vực này lơ lửng bạch sắc vẫn thạch có phần bệt, kích cỡ khác nhau.

Đến gần thì thấy không phải vẫn thạch mà là khe nứt không gian!

Khe nứt không gian đối với tu sĩ còn đáng sợ hơn Hoang cổ cự thú, vì không ai biết trong đó có sức mạnh gì. Đại đa số khe nứt hư không có lực từ mấy chục không gian dồn ép, chân tiên tu sĩ vào cũng khó chống nổi. Khe nứt không gian vốn do đức mạnh làm sập không gian ổn định, nguyên nhân gồm hai thứ là đại cấm, hoặc uy năng do các kinh nhân đại năng đại chiến.

Những thứ trông xa như bạch sắc vẫn thạch lại là khe nứt không gian kinh nhân!

Nhỏ nhất cũng dài mấy chục trượng, đều bệt, trông xa như vỏ sò trắng lơ lửng trên không trung.

Thậm chí nhiều khe nứt không gian rất đều, không gian ở giữa còn nguyên, trông như con sò há miệng.

Trong không vực kiểu này, thượng hạ tả hữu, chúng nhân nhìn được càng xa, trong mấy nghìn dặm có hơn nghìn khe nứt không gian như thế.

Ngần ấy khe nứt không gian, tạo cảm giác như hư không thùng lỗ chỗ, bị phi kiếm đâm xuyên, trước đó bọn Ngụy Tác nhìn từ xa, vẫn thấy không vực bình thường!

“Nếu Thích Già Lam vào đây thi pháp, khe nứt không gian có bạo phát uy năng?” Ngụy Tác nhìn khe nứt không gian như thần vương cự thuyền trên đầu, hít sâu một hơi, hỏi Cổ Ti Lệ.

“Không. Các khe nứt không gian này rất ổn định, hư không phong bạo đều từ khe nứt không gian mà tổ tiên đến tràn ra.” Cổ Ti Lệ lắc đầu.

“Khe nứt không gian đó cỡ nào?” Thủy Linh Nhi hỏi. Theo nàng tưởng tượng, khe nứt không gian Cổ Ti Lệ nói là tổ tiên đến từ đó cũng như khe trên đầu, chừng mấy trăm trượng. Nhưng xem ra tưởng tượng như thế là sai.

“Đại khái như hòn đảo này.” Cổ Ti Lệ chỉ vào xa ở mé trái.

“...” Thủy Linh Nhi nuốt ngất xiu.

Bóng râm khổng lồ đó, nếu coi hư không là biển thì khối vẫn thạch đó là lục địa. Tới mấy trăm dặm.

“Chỉ đại để dưỡng thương tại Bắc Mang và ba Hoang tộc thủy tổ đối chiến mới hình thành nơi thế này.” Linh Lung Thiên lên tiếng, khiến Ngụy Tác rùng mình.

1243. Chương 1241: Chúa Tể Không Vực

“Hóa ra là đại kế...” Linh Lung Thiên nhìn khe nứt không gian như vỏ sò, lẩm bẩm.

“Cái gì?” Ngụy Tác ngẩn ra, ngoái nhìn Linh Lung Thiên, không hiểu nó có ý gì.

“Nếu trọng thương đến thế thì không thể đạt uy năng này.” Linh Lung Thiên bảo.

“Ý người là đại đế dưỡng thương tại Bắc Mang vốn không bị thương?” Ngụy Tác cả kinh.

Linh Lung Thiên không nói gì, vì Ngụy Tác đã hiểu duyên cớ.

“Chính như Hoang tộc chuẩn bị Sa tịnh không gian đối phó Thanh Vũ đại đế, Linh tộc cũng mai phục một đại đế.” Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh nhìn nhau.

Hóa ra đại đế ở Bắc Mang ngang danh với Thanh Vũ đại đế vốn giả đồ trọng thương, nhân vật quan trọng như Linh Lung Thiên mà cũng không biết sự thật.

Hoang tộc sẽ nhân lúc đại đế đó bị thương trọng mà ra tay, phán đoán sai lầm này sẽ khiến Hoang tộc trả giá đắt.

Có lẽ Linh Hoang đại chiến bắt đầu, Linh tộc dù thập phần bất lợi nhưng sau cùng khó phân thắng bại, đánh tới tận Phù đồ, rồi Thiên vực chiến trường, cũng vì thế.

E là song phương đều không ngờ quyết chiến ở đây lại thu hút nhiều vực ngoại thiên ma.

“Nên cứ tu luyện, thoải mái tắm ôn tuyền, ăn chút gì đó, lừa lọc đánh nhau làm cái gì...” Ngụy Tác lắc đầu.

Nói thật là uy năng và thần thông của đại đế này khiến gã thập phần kính ngưỡng.

Càng lúc càng đến gần kết quả sau cùng của Linh Hoang đại chiến, nhất là ở nơi thế này thì càng lúc càng thấy thắng phụ thành bại chẳng là gì.

“Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.” Linh Lung Thiên lẩm bẩm đáp.

Cơ hồ mọi thứ đều không thay đổi vì ý chí của người ta, trừ phi đạt đến mức tự do ngao du thái hư mới không còn bị ước thúc.

“Cương nha muội nói càng lúc càng có lý.”

“Gian thương!”

Linh Lung Thiên nghiêng răng cắn Thiên tuyết thần thiết. Ngụy Tác nói đích xác có lý, nhưng thần thái gã khiến nó không thích.

“Nhân vật như thế mà cũng chết?”

Trưởng Tôn Tiểu Như xuyên giữa hai khe nứt không gian, nhìn trên đầu và dưới chân như hai mảnh vỏ sò trắng thì nói.

Hai khe nứt không gian này ổn định đến mức khó tưởng tượng nổi, hư không bị xé ra rồi bị uy năng ngưng lại.

Người phát ra được uy năng cỡ này tu vi sẽ thế nào?

“Đại nhân!”

Cổ Ti Lệ đột nhiên biến sắc, kêu lên cực kỳ cổ quái. Cả nam vực ngoại thiên ma bị Ngụy Tác đánh ngất cùng rên lên tỉnh lại, tích tắc sau đã tỏ vẻ sợ hãi cực độ, không vì Ngụy Tác, ánh mắt cứ nhìn mãi vào hư không.

“Chuyện gì thế nhỉ?” Ngụy Tác biến sắc, cứng người như mũi tên sẵn sàng rời cung.

“Mau... mau lên... Đại... Đại trưởng lão, ta thấy khí tức đại trưởng lão!” Cổ Ti Lệ liú lười, chỉ liên tục về phía sau, run cầm cập.

“Đi!”

Không đợi Cổ Ti Lệ nói xong, Ngụy Tác đã quát khẽ, độn quang vút tới.

Tuy đã vào Phong Bạo đảo nhưng chưa quá ba nghìn dặm, với thực lực để thiên cấp như Vũ Gia Ứng và Thích Già Lam thì cự ly này vẫn chưa là gì, ở ngoài Phong Bạo đảo vẫn có thể trực tiếp công kích họ.

“Phù!”

Một khối hắc sắc vân thạch mười mấy dặm đột nhiên tan biến vô ảnh vô tung.

Tích tắc biến mất, một cái đầu đen từ hư không thò ra.

Cái đầu do hắc sắc thần vân dấy lên không gian pháp tắc và vô số tinh thần nguyên khí cùng tinh thần xạ tuyến ngưng thành, hàm chứa khí tức cuồng ngạo như chúa tể chí cao vô thượng.

Trong miệng có một vực ngoại thiên ma cao hơn Ngụy Tác chừng một cái đầu.

Vực ngoại thiên ma đó là nam, mặt mũi tương tự những thiên ma khác, tuấn mỹ gần như yêu dị, không có xương trắng thò ra.

Tầng tầng hắc sắc thần quang ngưng thành bộ giáp gai, gai dài mấy trượng, cực kỳ ngưng cuồng.

“Nuốt” hắc sắc vân thạch mười mấy dặm xong, cái đầu tan biến khỏi hư không rồi ngoài xa lại có mấy khối vân thạch đột nhiên tan biến, cái đầu lại hiện ra, như hắc động hủy diệt tất cả.

Bọn Ngụy Tác liều mạng lao đi, vào sâu hơn tám nghìn dặm trong Phong Bạo đảo nhưng đột nhiên gã dừng lại.

Thích Già Lam còn ở ngoài phạm vi thần thức cảm tri mà gã đã nhận ra khí tức đã lan tới.

Khí tức đó tốc độ cực kỳ kinh nhân, Ngụy Tác dám khẳng định, dù thi triển Động Hư bộ pháp thì gã cũng không nhanh bằng Thích Già Lam.

...

Phía trước cái đầu là một khe nứt không gian hình vỏ sò trắng.

Nam tử tuấn mỹ mặc hắc sắc khải giáp, trông chỉ hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi đứng trong cái miệng lại hơi co tròn mắt.

Không hề dừng lại mà tiếp tục lao vào Phong Bạo đảo.

Vào Phong Bạo đảo, cái đầu tan đi, biến thành dải sáng đen ở sau lưng vực ngoại thiên ma đó, nối với hắc sắc khải giáp thành áo choàng.

Ngụy Tác chợt xoay người.

Thần thức gã không thể khóa chặt vực ngoại thiên ma đó nhưng cảm nhận được khí tức không dừng mà tiến vào Phong Bạo đảo.

Tích tắc gã dừng lại, bọn Linh Lung Thiên dừng theo.

Đối phương đã vào Phong Bạo đảo thì chạy cũng vô nghĩa.

Tử quang nhàn nhạt và tiên quang lấp lánh cùng lóe lên.

Tử ngọc hồ lô của Trạm Đài Linh Lan hiện tại do Nam Cung Vũ Tinh điều khiển và cái bình màu hiện lên trước mặt Ngụy Tác.

Cơ hồ tế xuất được mười mấy tích tắc thì từng khối vân thạch ngoài xa tan biến, hiện lên hắc quang chói lòa.

Hai vực ngoại thiên ma sau lưng Ngụy Tác run như cây sậy.

“Ồnh!”

Hư không trước mặt Ngụy Tác lõm xuống.

Hai vầng hoi hắc sắc loan nguyệt bay lên, pháp vực kinh nhân đổ vào vực ngoại thiên ma mặc hắc sắc khải giáp.

Pháp vực uy năng Liệt khuyết tàn nguyệt bá đạo cực độ, rung lên với khả năng hủy diệt.

Nhưng vực ngoại thiên ma đó chỉ bình tĩnh đứng nhìn chứ không tránh.

Hai vầng Liệt khuyết tàn nguyệt va vào hắc sắc thần quang quanh y, y như đi từ giữa hai vầng trăng đen ra.

“Người được lắm, đối diện ta mà vẫn lãnh tĩnh đến thế, còn dùng thủ đoạn này thăm dò. Bất quá vô dụng thôi.” Trực tiếp xuyên qua Liệt khuyết tàn nguyệt pháp vực, vực ngoại thiên ma đó không thèm nhìn hai đồng bạn, mục quang bình tĩnh dừng lại trên mình Ngụy Tác, “Các người tưởng nghe lời Cổ Ti Lệ, chạy vào Phong Báo đảo này là được sao?”

“Hữu dụng hay không cũng chứng tỏ một điểm, Cổ Ti Lệ không gạt chúng ta về mặt này, ở đây các hạ phải áp chế tu vi.” Ngụy Tác dồn chân nguyên bao lấy cái bình màu, “Đừng quên Vũ Gia Ứng chết trong tay bọn ta.”

“Ta đến rồi. Nếu còn thứ đó tất các người không chạy đến đây. Tuy pháp khí của các người có heuts tác dụng nhưng đừng giờ trò trước mặt ta.” Thích Già Lam bình tĩnh đến gần bọn Ngụy Tác, “nhục thân người không tệ nhưng Cổ Ti Lệ ngốc quá, lại không biết gì nhiều, không biết là ở đây dù không dùng uy năng thuật pháp, ta cũng đối phó được các người.”

“Đại... Đại nhân...” Nữ vực ngoại thiên ma Cổ Ti Lệ cứng người, nghĩ ra một việc quá ư đáng sợ.

“Các người đừng lại đây!”

Ngụy Tác phản ứng càng nhanh. “Chát!” Thích Già Lam nói xong là hư không như có lãnh điện quét qua, Như Lai thần mang giáng vào y, gã bước tới, quang hoa lấp lóe, xuất hiện sau lưng Thích Già Lam, đồng thời bổ mạnh vào gáy y.

“Ta là chúa tể không vực này, sâu kiến dám hoài nghi ta thì phải trả giá.”

Thích Già Lam không nhìn, tựa hồ bình tĩnh nói lên sự thực. “Cách”, y phát tay, thân thể hơi chấn động là tay Ngụy Tác cong đi, văng ngược về sau như bị ngọn núi đập vào người.

1244. Chương 1242: Binh Khí Hay Là Pháp Khí

“Cạch cạch cạch...”

Cùng lúc Ngụy Tác vắng đi, tay gã như có vô số địa khí tràn ra, xương cốt lạnh lại rất nhanh.

Nam Cung Vũ Tinh nhợt nhạt mặt mày.

Qua lời lẽ và Ngụy Tác thăm dò, Cổ Ti Lệ không gạt cả nhóm, ở đây đại trưởng lão vực ngoại thiên ma phải phong ấn uy năng thuật pháp, nhưng Cổ Ti Lệ không biết rằng nhục thân Thích Già Lam đến mức đó! Như Lai thần mang cũng không thương tổn được y.

Hiện tại nhục thân Ngụy Tác cũng không sánh được với Thích Già Lam thì chỉ e Đại hoàng vẫn đạo kinh của nàng uy hiếp được.

“Đừng động thủ!”

Linh Lung Thiên thân ảnh loáng lên, đến cạnh gã.

Nó biết nguyên khí uy năng của Nam Cung Vũ Tinh đích xác thương tổn được Thích Già Lam nhưng thực lực của nàng không thể chặn nổi một đòn của y.

Linh Lung Thiên nhận ra Ngụy Tác tựa hồ chưa tuyệt vọng.

Gã còn thủ đoạn nào?

Nó rất hiểu chiến lược của gã mà vẫn không hiểu.

“Cổ Ti Lệ không gạt bọn ta. Chả trách các hạ ngênh ngang vào đối phó bọn ta.” Ngự Tác đích xác không hề tuyệt vọng, dừng lại rồi nhìn Thích Già Lam với vẻ người lợi hại.

“Ta lấy làm lạ sao lúc này mà ngươi còn dám nói thể với ta.” Tướng mạo tuấn mỹ đến yêu tà, Thích Già Lam nhú mày, nhìn thẳng Ngự Tác lần đầu tiên.

“Xem ra phương pháp của ta đích xác hữu dụng, ngươi không thể biết được ta nghĩ gì?” Ngự Tác toét miệng cười.

“Ta sẽ biết ngươi dùng phương pháp gì.” Thích Già Lam cười lạnh.

“Đợi đã, cho ngươi xem cái này!” Thích Già Lam không muốn lằm lờ với hạng sâu kiến, định bắt gã đã nhưng hắc quang mới lóe lên thì Ngự Tác đột nhiên kêu to.

“À?”

Thích Già Lam hơi sững lại.

“Phương pháp của ta thế nào?” Ngự Tác không dừng, quang hoa lóe lên, lấy một vật từ nạp bảo thủ trạc.

“Ta...” Tuy bầu không khí khẩn trương và dồn nén cực điểm, nhưng thấy Ngự Tác lấy thứ từ nạp bảo thủ trạc ra, Linh Lung Thiên vẫn tròn trĩnh trắng, suýt kêu lên nhĩ muội yêu.

“Kia là...?” Nữ vực ngoại thiên ma Cổ Ti Lệ và nam vực ngoại thiên ma đứng cạnh ngừng động ánh mắt.

Ngự Tác lấy ra một thứ rất lớn, rực lam sắc quang hoa, từng cánh tay như cành tung giơ trên không, là thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng.

“Lấy một vật chết ra dọa ta?”

Thích Già Lam co rút tròn mắt cười lạnh.

Không muốn lằm lờ, hừ không giữa y và Ngự như bị vô hình trường kiếm chẻ ra, chỉ một bước là thân ảnh y đến cạnh, vung tay là hắc sắc khải giáp cũng biến hình thành hắc sắc trường đao lăng lệ xé không gian chém vào cổ Ngự Tác.

Thấy Ngự Tác lấy ra thi thể, y cũng rung động, ghi chép của tiên tổ cho biết tam thập nhị tí đại năng này đáng sợ cỡ nào, dù y nhận ra chỉ là thi thể.

Dù gã lấy thi thể ra làm vũ khí thì điều khiển cũng kém xa tốc độ của y.

Nhát đao chém ra, thị tuyến y không còn tung tích Ngự Tác.

Ba mươi hai cánh tay bao trùm tất cả, tấm thân khổng lồ màu lam che giữa y và Ngự Tác.

“Chát!”

Hắc sắc trường đao chém một cánh tay, búng lên khí lưu kinh nhân, song xung kích đẩy lên giữa hai người.

“Ngươi là truyền nhân của các đại năng đó?”

Thích Già Lam hơi biến sắc.

Nếu là binh khí bình thường thì không thể theo kịp tốc độ, nhưng nếu là pháp khí hành động theo tâm thì đủ che chắn.

Rõ ràng nguyên khí của thi thể này cực kỳ tương dung với đối phương, nên mới có thể đồn chân nguyên, sử dụng như pháp thuận!

“Không chế được tí nào à?” Giọng Ngự Tác từ sau thi thể màu lam vang lên, tựa hồ rất tiếc nuối.

Hắc sắc trường đao chém xuống là tan biến khỏi tay Thích Già Lam, chỗ bị chém không hề xây xước.

“Truyền nhân? Có thể nói vậy.” Tổ vẻ tiếc nuối, Ngự Tác đáp.

Ngự Tác ẩn sau thi thể đích xác hơi tiếc nuối, Thích Già Lam chém rụng được thứ gì đó hoặc gã gột rửa thêm được nguyên khí thì cũng sẽ có lợi như lúc luyện hóa viên cổ thiên long hải cốt.

“Hóa ra người liên qua đến các đại năng đó...” Thích Già Lam sầm mặt, mục quang nhìn vào tâm thân màu lam có ba mươi hai cánh tay xòe ra, mặt mũi dữ tợn.

Bị bức phải áp chế tu vi, độn tốc của đối phương còn cao hơn, lại có thể dùng thi thể làm pháp thuận, thì y biết muốn đối phó họ tất đẹp xong lam sắc thi thân đã.

Sắc mặt bọn Hàn Vi Vi trắng nhợt.

Thích Già Lam lẩm bẩm thì khí tức kinh nhân hình thành.

“Cách cách cách...”

Hắc sắc khải giáp trên tay Thích Già Lam tan như băng tuyết, đến tận khuỷu, bạch sắc quang điểm từ ngón tay y bắn ra.

Gương mặt y méo mó, như thể chuyển biến đó tiêu tốn nhiều khí lực, đồng thời cực kỳ thống khổ.

Bạch cốt trường mâu dài mấy trượng hình thành.

Tích tắc hình thành, từng sợi ngân bạch sắc tinh thần xạ tuyến như dây đàn từ bốn phương tám hướng tụ lại.

Bạch cốt trường như khảm vô số viên thủy tinh sáng rực nhỏ xíu, tinh thần nguyên khí như hỏa diễm rực cháy.

Đồng thời, hư không ngoài xa liên tục vang tiếng ầm ầm, khí tức hủy diệt tất cả chấn động. Tựa hồ y thi pháp khiến khe nứt không gian Cổ Ti Lệ nói sắp phun không gian phong bạo, nhưng Thích Già Lam không chế được.

“Vù!”

Cả Thích Già Lam và trường mâu như con quay với tốc độ kinh nhân giáng vào thân thể màu lam.

Tốc độ thậm chí đẩy lên vô số cương phong quay tít sau lưng y, một khối vắn thạch bị nghiền nát!

“Chát!”

Hỏa quang chói lòa hợp từ bạch sắc và lam sắc quang văn nở bùng như hoa tươi.

Tâm thân màu lam bị ép lên mình Ngụy Tác, gã không biết văng đi bao nhiêu trượng.

Đồng thời, Thích Già Lam cũng như cỗ xe ngựa va lên tường thành, tiếng gậy vỡ vang khắp mình.

Nhưng mắt y hiện rõ thần sắc ngạo nghễ.

Đòn vừa rồi của y để lại một vết lõm cỡ nửa thước trên thi thể.

Mắt y giãn giật vì Ngụy Tác vốn bị y coi là sâu kiến, không vì thân thể màu lam vị tổn hại mà kinh hoảng thất thố.

“Đa tạ!”

Đối phương chỉ lộ ra nửa người, nói với y bằng thần sắc cực kỳ đáng ghét.

“Oành!” Nguyên khí từ thể nội gã dồn lên vết lõm.

Ngân bạch sắc nguyên khí nhìn rõ bằng mắt thường từ vết lõm thấm ra, bị thủy linh nguyên khí của Ngụy Tác dồn về.

Thích Già Lam tắt hẳn nét ngạo nghễ, đáy mắt hiện rõ nét hoang mang!

“Chát!”

Tích tắc Ngụy Tác dùng thủy linh nguyên khí dồn ngân bạch sắc nguyên khí ra, trong một không gian xa xôi chợt một cái kén lớn vỡ ra.

Ý niệm kinh tâm động phách đẩy lên trên hư không như kinh đào hải lãng!

“Là Trụ! Lại lọt vào tay ỹ! Ngần ấy năm rồi mà nguyên khí của Trụ không tan! A! Lục đạo bạch cốt hoàng tuyền đồ! Trụ bị Chu Thiên đạo nhân giết! A!”

“Chát!”

Đột nhiên thân thể khổng lồ trong không gian đó run lên, như nhận ra thứ gì đó đáng sợ, nguyên khí và ý chí đang cuộn cuộn chột tan biến.

“Nguyên khí quá mạnh!”

Đồng thời, trong Phong Bạo, Ngự Tác đối diện Thích Già Lam chột tròn mắt há miệng.

Mỗi tia ngân bạch sắc nguyên khí dồn vào thể nổi gã lại như pháp vực do thủy linh nguyên khí và tinh thần nguyên khí tổ thành nổ tung!

Không cần Thiên long quần tinh tôi thể thuật, tuyệt đại bộ phận thủy linh nguyên khí và tinh thần nguyên khí tan vào chân nguyên và nhục thân gã, tôi luyện giúp gã!

1245. Chương 1243: Kế Hoạch Chưa Có Trọng Điểm

Mỗi tia ngân bạch sắc nguyên khí không biết hơn nguyên khí Ngự Tác gột từ thiên long hải cốt ra bao nhiêu lần.

Cơ hồ mỗi tia ngân bạch sắc nguyên khí tan vào thể nội, Ngự Tác đều nhận ra lợi ích.

Tu vi lúc này cũng khiến gã có lợi, mỗi tia ngân bạch sắc nguyên khí đích xác chỉ dùng hai chữ kinh nhân để hình dung.

Thấy gã không ngừng luyện hóa ngân bạch sắc nguyên khí, Thích Già Lam không xuất thủ mà lạnh lùng nhìn.

“Đứng ngẩn ra làm gì, đánh đi. Đánh thêm mấy vạn mấy chục vạn lần thì pháp thuật sẽ vỡ, người sẽ có cơ hội.” Ngự Tác vừa gột rửa vừa bảo Thích Già Lam.

“Ta thừa nhận người giáo trá. Nhưng thi thể này tu vi cao hơn ta không biết bao nhiêu lần, nhục thân ngưng tụ hơn cả tinh hạch, dù ta phá được một chút cho người nhưng người không thể gột được nhiều nguyên khí.” Thích Già Lam mắt ánh lên, bình tĩnh lại.

“Vốn với những sinh linh ti tiện như người, ta không thừa lời, nhưng người đã thành công kích nộ ta, nên ta không để người đắc ý.” Bình tĩnh liếc Ngự Tác và nữ vực ngoại thiên ma đoạn y nói tiếp, “Ta sẽ quay lại, cứ hỏi Cổ Ti Lệ xem lúc ta đưa tộc nhân đến thì thế nào.”

Nữ vực ngoại thiên ma Cổ Ti Lệ và nam vực ngoại thiên ma run như cây sậy.

“...” Ngự Tác há miệng, nhưng không kịp nói gì, hư không rung lên, Thích Già Lam xuất hiện cách đó mấy trăm dặm.

“Nói thật đi, trừ Thích Già Lam thì các vực ngoại thiên ma lợi hại hơn các người có bao nhiêu?” Thấy Thích Già Lam đi, Linh Lung Thiên nhẹ nhàng hỏi hai vực ngoại thiên ma đang hoảng sợ.

“Bọn ta chỉ biết hai mươi ba người.” Nữ vực ngoại thiên há miệng mấy lần mới nói xong.

“Hai người!” Ngự Tác vốn định mắng với theo Thích Già Lam động quang khuất bóng, nhưng đối phương không cho gã cơ hội nói khiến gã không vui, giờ nghe nữ vực ngoại thiên ma nói thế thì ảm ức, “Cổ Ti Lệ, lúc trước người nói với ta có câu nào thật không?”

“Đại khái nửa thật nửa giả.” Cổ Ti Lệ ré lên, “Nhưng từ giờ câu nào cũng thật!”

“Trong số đó, trừ Thích Già Lam ra thì tu vi thế nào?” Ngự Tác gần như tắt tiếng, lúc trước bức ả đến thể mà còn nói dối. Nhưng từ lúc đến Phong Bạo thì Cổ Ti Lệ có lẽ không nói dối, không thì đầu óc ả có vấn đề.

“Có bảy người tương đương với tu vi Chân tiên lưỡng trọng, còn lại đều Chân tiên tam trọng.”

“Hình như người hiểu rõ phẩm giá của tu sĩ bọn ta.” Tuy Ngự Tác biết Cổ Ti Lệ và nam vực ngoại thiên ma đã ở chung con thuyền với mình, nói là thật nhưng nghe vậy thì gã vẫn bức mình. Trước kia ả chỉ bảo ít nhất có chiến lực gấp mấy lần gì đó chứ không rõ, xem ra điển tịch quả nhiên không sai, vực ngoại thiên ma quá giảo trá. Tổ chất này mà đặt vào tán tu giao dịch tập thị của Linh Nhạc thành năm xưa sẽ là gian thương tuyệt đỉnh. Câu nào cũng dối trá tất dễ bị nhận ra còn nửa thật nửa giả mới dễ khiến người ta mắc hớ.

“Chúng ta chết chắc rồi!” Hai kẻ đầu óc giản đơn nhìn nhau, dị khẩu đồng thanh, “Rõ ràng y tìm người đối phó chúng ta!”

“...” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi phát hoảng, cùng nhìn Ngự Tác.

Cả hai kẻ đầu óc giản đơn cũng nhận ra thì tình thế quá rõ ràng.

“Nha tích lưu...” Nam vực ngoại thiên ma liên tục kêu lên.

“Y kêu gì?” Ngự Tác hỏi nữ vực ngoại thiên ma.

“Phu quân của ta nói là... chết chắc.” Nữ vực ngoại thiên ma do dự rồi nói thật.

“Hừ, nói cũng không biết nói, chết thì thôi.” Ngự Tác suýt hộc máu, tưởng nam vực ngoại thiên ma có cách gì, gã đầy hi vọng, kết quả lại bảo chết chắc.

“Đừng!” Thấy trán gã nổi gân xanh, chỉ muốn bóp chết tử nam vực ngoại thiên ma, Cổ Ti Lệ ré lên, “Chúng ta còn cơ hội!”

“Cơ hội? Người lại gạt ta hả?” Ngự Tác chỉ vào nam vực ngoại thiên ma, “Xem kìa, chồng người còn không tin.”

“...” Nữ vực ngoại thiên ma muốn khóc, vì nam vực ngoại thiên ma cũng ngây ra, có vẻ không tin.

“Ta không nói dối. Bọn ta chỉ biết hai mươi mấy danh tộc nhân lợi hại hơn, bình thường đều phân tán tại các cứ điểm trong không vực, muốn tìm họ cũng không dễ.” Nữ vực ngoại thiên ma kêu lên, “Thích Già Lam đại nhân tất nhận ra thực lực bọn ta, biết phải mang theo sáu, bảy tộc nhân như thế. Vì mình các hạ có thể cầm chân y mà y không làm gì được, muốn tụ tập sáu, bảy tộc nhân như thế nhanh nhất cũng mười mấy ngày! Ít nhất chúng ta có gần ấy thời gian tính cách.”

“Xem ra người không nói dối.” Ngự Tác nhìn nam vực ngoại thiên ma, nhú mày nói. Cổ Ti Lệ nói thì y hơi biến sắc, chứng tỏ ả không nói sai.

“Ta không nói dối!” Cổ Ti Lệ bật khóc.

“Nếu mười mấy ngày thì chúng ta quả còn cơ hội.” Ngự Tác lại nhở cánh tay cho nam vực ngoại thiên ma rồi bảo bọn Linh Lung Thiên và Vu thần nữ.

Nam vực ngoại thiên ma trợn mắt, như vui quá mà ngất đi.

“Cương nha muội, mười mấy ngày nữa người có thể đối phó được vực ngoại thiên ma chiến lực Chân tiên tam trọng không?” Ngự Tác hỏi Linh Lung Thiên.

“Người định dừng lại đây tu luyện? Ta thấy cơ hội không lớn.” Linh Lung Thiên nhướng mày, tựa hồ hiểu dụng ý, “Tối đa chỉ đối phó được một.”

“Mồ dù đột phá nhất lưỡng trọng tu vi, tối đa cũng chỉ ngang với Thích Già, bắt quả Vũ Tinh có pháp y ngăn được đối thủ xung kích thì có thể hiệp trợ mổ đối phó Thích Già Lam. Nếu mổ luyện chế cho A Vu nghìn bộ Thiên nguyệt luân phi kiếm thì chỉ cần nâng đột phá chân tiên, đối phó Chân tiên tam trọng cũng được. Hàn Vi Vi có thể đấu với một tên.” Ngự Tác co ngón tay tính, “Như thế chúng ta có thể đối phó Thích Già Lam cộng bốn đối thủ Chân tiên tam trọng. Nếu y chỉ mang theo sáu, bảy vực ngoại thiên ma như thế thì chúng ta có cơ hội.”

“Vi Vi?” Bọn Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi đều nhìn Hàn Vi Vi.

Vu thần nữ và Nam Cung Vũ Tinh đối phó được đối thủ Chân tiên tam trọng thì họ còn hiểu chứ bảo Hàn Vi Vi có thể thì hơi khó chấp nhận.

“Khụ... Khụ...” Ngự Tác ho khan.

Cơ Nhã và Thủy Linh Nhi đỏ mặt hiểu ra.

Huyền sát quỷ thảo của gã đã vượt tiên giai uy năng, e hàn đơn của Hàn Vi Vi cũng không kém tiên giai bao nhiêu.

Hàn Vi Vi chỉ Kim đơn tứ trọng sơ kỳ, chưa đạt thần huyền, từ Kim đơn tứ trọng đến Kim đơn ngũ trọng, Kim đơn ngũ trọng đến thần huyền, thể nội sẽ hóa sinh biết bao nhiêu nguyên âm nguyên khí.

Hàn Vi Vi đột phá đến Thần huyền tam, tứ trọng thì uy năng hàn đơn sẽ uy hiếp được Chân tiên lưỡng trọng tam trọng, tu vi khẳng định không đáng cho đối thủ để ý, hàn đơn hoàn toàn có thể để đánh lén, phối hợp với người khác tất diệt một đối thủ lợi hại không thành vấn đề.

Quan trọng nhất là uy năng Huyền sát quỷ thảo tăng tiến nhiều, với Ngự Tác sẽ càng có tác dụng kinh nhân.

Hàn Vi Vi hiểu ra sau cùng, mặt đỏ hơn gấc, không dám ngẩng lên.

Trưởng Tôn Tiểu Như cũng đỏ mặt, nhìn Ngự Tác càng sùng bái. Tai họa ngút trời mà gã chỉ vài câu là đã có thay đổi, dù dùng Thanh Vũ để liên giải quyết Vũ Gia Ứng hoặc Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng “pháp thuận” đấu với Thích Già Lam đều bất ngờ, nhất cử định càn khôn.

“Lưỡng vị huynh đệ, có thể hái giúp bọn mỗ linh dược đề thăng tu vi trong Phong Bạo đảo này không, lần này trông vào hai vị!” Ai nấy tròn mắt vì Ngự Tác vừa vô cùng anh hùng khí khái, xoay người là muốn khóc mà không có nước mắt, như gian thương kêu lên với hai Hoang thần nô.

“...” Trưởng Tôn Tiểu Như hiểu ra, kế hoạch của gã nghe có vẻ ổn nhưng quan trọng là họ dù có linh dược hái từ Hoang tộc linh viên nhưng đại bộ phận đồ cần linh dược khác phối hợp mới có thể luyện hóa hay luyện chế linh đơn, những thứ có thể trực tiếp luyện hóa thì đã luyện hóa tại Phù đồ rồi.

Hàn Vi Vi mới Kim đơn tứ trọng, Vu thần nữ đã Thần huyền ngũ trọng... nghe có vẻ hay nhưng quan trọng là làm cách nào để Hàn Vi Vi và Vu thần nữ đề thăng tu vi nhanh?

Qua năng lực của hai Hoang thần nô thì thành hay không phải trông vào họ.

1246. Chương 1244: Loại Bớt Một Sơ Hở

Hai Hoang thần nô nháy mắt, có vẻ không hiểu.

Ngự Tác quả muốn khóc mà không có nước mắt.

Nên biết lúc gã là tiểu gian thương tại Linh Nhạc thành, tuy hiệu xưng không lừa già dối trẻ nhưng thực tế chỉ không lừa nhi đồng và ông già vì họ còn thâm hơn gã.

Nhưng đối diện hai Hoang thần nô như tờ giấy trắng thì gã không thể diễn kịch.

“Được...”

Gã muốn khóc mà không có nước mắt, hai Hoang thần nô tựa hồ không hiểu ý, Viêm chột nói thế xong thì nắm tay nữ tu Hoang thần nô lướt sang mé trái.

“Nghe rõ chưa?”

Ngự Tác ngăn người. “Quay lại có tìm được bọn ta không! Đừng đi xa quá!” Gã lại kêu lên với hai Hoang thần nô.

“Họ không tìm được cũng không thành vấn đề, tính toán của người mới có vấn đề.” Linh Lung Thiên đội nước lạnh vào gã đang thập phần hưng phấn.

“Vấn đề gì?” Ngự Tác đang định hỏi Cổ Ti Lệ nhưng nghe thế thf ngăn ra.

“Dù hai Hoang thần nô tìm đủ linh dược cho Vu thần nữ đột phá đến chân tiên, Hàn Vi Vi đột phá đến thần huyền thì mười mấy có đủ không? Đừng quên người đã luyện được Huyết nguyệt thần thiết chưa?” Linh Lung Thiên nói.

“...”

Trưởng Tôn Tiểu Như và bọn Hàn Vi Vi nhìn nhau.

Có thể nói là một lời điểm tỉnh người trong mộng, Ngụy Tác tính toán có vẻ có lý nhưng nghĩ lại thì còn nhiều sơ hở.

Ví như gã tính Nam Cung Vũ Tinh mà có pháp y lợi hại thì không chỉ đối phó được Chân tiên tam trọng mà còn có thể hiệp trợ gã đối phó Thích Già Lam.

Nhưng đâu có dễ thế.

Muốn đỡ được uy năng của Chân tiên tam trọng đại năng ít nhất cũng cần Huyết nguyệt thần thiết tại Phù đồ luyện chế thành pháp y mới xong.

Huyết nguyệt thần thiết không dễ luyện, Linh Lung Thiên nói là chân tiên thông thường phải đột phá đến tam trọng tu vi mới nung chảy được để luyện chế pháp bảo, Ngụy Tác biến thái hơn nữa cũng cần đề thăng nhất giai tu vi mới có thể luyện chế pháp y.

Ngụy Tác tuy nói là đột phá tu vi của gã không trọng yếu, đột phá nữa cũng bị Thích Già Lam cầm chân nhưng gã cũng định đột phá nhất giai tu vi.

Hiện tại không có linh dược đột phá đến Chân tiên lưỡng trọng, dù có thì gã cũng phải giúp Vu thần nữ luyện chế Thiên nguyệt luân phi kiếm, cần nhiều thời gian.

Đột phá tu vi cần thời gian, luyện chế nghìn bộ Thiên nguyệt luân phi kiếm cần thời gian, luyện chế pháp y cho Nam Cung Vũ Tinh cũng cần thời gian, cùng Hàn Vi Vi song tu cũng cần thời gian.

“Cương nha muội, ta cũng tính đến chuyện đó, nhưng không có cách khác hả?” Ngụy Tác gật đầu, nhấn nhó: “Trừ chuẩn bị ở đây, các vị còn cách nào không? Trừ phi mỡ đề thăng đến mức từ Chân tiên tam trọng đột phá Chân tiên tứ trọng sẽ dẫn động thiên kiếp. Nhưng cơ hội càng mong manh.”

Linh Lung Thiên nhìn Ngụy Tác, sắc mặt khó coi không nói gì, biết gã nói không sai.

Chưa tính việc gã đột phá đến Chân tiên tứ trọng cần những gì, dù gã từ Chân tiên tam trọng đột phá đến Chân tiên tứ trọng sẽ dẫn động thiên kiếp tất gã không chống nổi, cả Thích Già Lam cũng không.

Thích Già Lam ở trạng thái đỉnh cao chứ không phải thoi thóp như toán Hoang tộc đại năng bị Ngụy Tác diệt.

“Bất quá không hẳn không có cơ hội, dù gì cũng có phương pháp.” Ngụy Tác vung tay, bạch quang hiện lên trước mắt, lấp bạch sắc giáp trùng trạng yêu thú “Phân quang tinh thú” bị Như Lai thần mang giết chết ra, “Nào, cùng nghiên cứu xem nếu không thể luyện dung Huyết nguyệt thần thiết luyện chế pháp y thì dùng nguyên liệu của yêu này luyện chế thành pháp khí có thay được không.”

“Phân quang thú! Lẽ nào người giết họ hai Hoang thần nô yêu thú này?” Linh Lung Thiên liếc mắt là hãi hùng kêu lên.

“Cương nha muội, người biết yêu thú này?” Ngụy Tác ngẩng ra, “Lẽ nào tu đạo giới cũng có yêu thú này?”

Ai nấy nhìn Linh Lung Thiên, yêu thú thì kể cả lục bào lão đầu sợ đến im re cũng chưa từng đọc được gì, cũng chưa từng nghe nói tới.

“Yêu thú này biết phản ngược uy năng?” Linh Lung Thiên ngoái hỏi.

“Đúng.” Ngụy Tác gật đầu.

“Đi thôi, vừa đi vừa nói.” Linh Lung Thiên hỏi Cổ Ti Lệ, “Phong Bạo đảo có nơi nào thích hợp cho tu sĩ tu luyện? Tốt nhất là càng vào sâu, càng khiến Thích Già Lam không dễ cầm tri thấy chúng ta, muốn đối phó sẽ hao phí thời gian hơn.”

“Cứ đến trung tâm Phong Bạo đảo, cách khe nứt không gian mà tiên tổ đến đây không xa, có một ngôi chùa mấy nghìn dặm. Khe nứt không gian đó thường thổi ra hư không tinh phong, có lúc mang theo linh khí, có khi là tinh thần nguyên khí.” Cổ Ti Lệ bảo Ngụy Tác, “Đại nhân, công pháp của ngài tựa hồ có thể hấp nạp tinh thần nguyên khí để tu luyện.”

“Khe nứt hư không đó thường cuốn ra tinh phong?” Ngụy Tác giật giật chân mày, không mắng Cổ Ti Lệ.

“Không hẳn, có lúc mấy ngày không thấy tinh phong thổi ra, có lúc một ngày mấy lần.” Cổ Ti Lệ bị Ngụy Tác nhìn là run lên, biết gã thích nghe kỹ nên bổ sung: “Có lúc tinh phong toàn là tinh thần xạ tuyến, có lúc lại là tinh thần nguyên khí có lợi và linh khí.”

“Vực ngoại thiên ma các người sao lại không có nhân thủ tu luyện gần đó?” Ngụy Tác lại hỏi.

“Quanh Chân không tự mà tộc nhân tụ tập có nhiều tinh thần nguyên khí thích hợp cho bọn ta tu luyện.” Cổ Ti Lệ giải thích, sợ Ngụy Tác tưởng mình nói dối.

“Đi!”

Ngụy Tác trốn trong trắng, để Cổ Ti Lệ chỉ hướng, cả toán tiến về trung tâm Phong Bạo đảo. Cổ Ti Lệ nói không khó hiểu, một bên là nước suối liên miên, một bên là tuyến nhân thỉnh thoảng phun nước, đối với người ngày nào cũng uống nước đương nhiên chọn ở cạnh con suối liên miên.

“Phân quang thú từ viễn cổ tu đạo giới đã có, nhưng trước khi thiên địa tan vỡ thì diệt tuyệt. Ta biết vì thời thượng cổ có đại năng tham ngộ nguyên khí pháp tắc của chúng mà sáng tạo ra vô thượng cường pháp Phân quang kính có thể phản kích uy năng thuật pháp của đối phương.” Linh Lung Thiên giải thích ngay.

“Linh Lung Thiên, yêu thú có thể đem luyện chế pháp bảo?” Hàn Vi Vi lên tiếng. Nàng ta không quan tâm lai lịch yêu thú này, vô thượng cường pháp gì đó thì cảnh giới của bọn Ngụy Tác không thể từ một yêu thú mà tìm ra. Quan trọng là lời Linh Lung Thiên cho thấy tình hình có thể thay đổi, kế hoạch vu vơ của Ngụy Tác bắt đầu có hi vọng.

“Nếu ghi chép ta thấy tại Bắc Mang không sai thì vô yêu thú này không thể tiếp nạp nguyên khí, còn bền hơn cả đỉnh cấp thai thể tiên khí, nhưng từ đuôi nó có thể cắt vào, chỉ cần lấy đuôi ra thì sẽ khắc pháp trận được. Luyện chế thành Phân quang tiên thuẫn.” Linh Lung Thiên gật đầu, “Ngăn chặn thuật pháp xung kích Chân tiên tam trọng không thành vấn đề. Thể nội chúng còn kết thành pháp châu có tinh thần nguyên khí đặc biệt, gọi là Trầm tủy tinh châu. Nguyên khí tuy không thể khuếch tán xa nhưng sa vào thì tu vi Chân tiên tam trọng tứ trọng cũng sẽ choáng váng, thậm chí say ngủ.”

“Không ngờ Phân quang thú lợi hại như thế. Lấy ra đi!” Cả toán thập phần chấn phấn. Rõ ràng dù không thể luyện chế Huyết nguyệt thần thiết thì thứ này cũng thay được cho Huyết nguyệt thần thiết pháp y, Hàn Vi Vi tròn mắt đoạn bảo Ngụy Tác.

“Ta định rồi nhưng các người không cho.” Ngụy Tác ầm ừ.

“Bắt đầu đi.” Linh Lung Thiên bảo.

Ngụy Tác gật đầu.

Tử quang lóe lên, mấy chục cây Tử tinh thần văn trúc được lấy ra, nhũ bạch sắc tiên thiên chân hỏa bao lấy.

Thần thức gã men theo đuôi Phân quang thú.

Ai nấy hiểu rằng gã muốn tiết kiệm thời gian, luyện khí ngay trong lúc đi.

“Vù!”

Ngụy Tác mục quang lóe lên, Tử tinh thần văn trúc mềm dần, tiếng xé không gian vang lên, thanh sắc thần quang mỏng manh từ đuôi Phân quang tinh thú cắt vào, men theo khe mà xoay đoạn gã kéo mạnh, đuôi nó bị rút ra.

1247. Chương 1245: Phân Quang Tiên Thuần

Đuôi Phân quang tinh thú bị bóc ra, còn cả xương sống và huyết nhục.

Huyết nhục đỏ tươi, vì chết chưa lâu nên còn nóng.

Rút đuôi ra xong, nếu không vì mọi lỗ thủng còn chảy máu tất thân thể Phân quang tinh thú trông không khác gì thai thể pháp thuần hoàn mỹ.

Kỳ lạ là vỏ Phân quang tinh thú cực cứng, hiện tại Ngụy Tác không phá được nhưng xương sống được rút ra theo đuôi thì lại mềm như xương cá.

Trong lúc chúng nhân hiệu kỳ nhìn xương sống dính lẫn đuôi thì tiếng “Ừ” kỳ quái vang lên.

Nữ vực ngoại thiên ma và nam vực ngoại thiên ma đang nuốt nước bọt.

“Đại nhân...” Thấy chúng nhân nhìn, Cổ Ti Lệ hồ thẹn cúi đầu nhưng rồi vẫn nói, “Đại nhân, có vẻ khí huyết và cốt nhục yêu thú này vô dụng với các vị?”

“Lẽ nào khí huyết và cốt nhục yêu thú này hữu dụng với các người?” Ngụy Tác dồn thần thức vào Phân quang tinh thú, tìm Trầm túy tinh châu, nghe Cổ Ti Lệ nói thế thì nhớ ra lúc hai vực ngoại thiên ma bị bắt có nói là tu luyện bằng cách ăn tinh thú hoặc linh dược.

“Bọn ta dùng cho tu luyện, yêu thú này phẩm giai cực cao, bình thường bọn ta không săn được...” Cổ Ti Lệ gật đầu, cảm thấy hơi ngượng nên nói: “Bọn ta không lấy không của đại nhân, đại nhân cần dung luyện thứ đó để luyện khí thì bọn ta sẽ giúp.”

“Các người có thể giúp dung luyện Tử tinh thần văn trúc?” Nửa câu trước của Cổ Ti Lệ không có gì nhưng nửa câu sau khiến Ngụy Tác ngẩn người.

“Dung luyện thì được.” Cổ Ti Lệ và nam vực ngoại thiên ma gật đầu.

“Người ta dù gì cũng chân tiên cấp thực lực!” Ngụy Tác nháy mắt, tức thì mừng ra mặt, chỉ cần giúp ngưng luyện kiếm phôi, cũng tiết kiệm được nhiều thời gian. Tu đạo giới suốt mấy vạn năm nay e không có luyện khí sư nào xa xỉ đến mức có hai hai chân tiên làm trợ thủ.

“Được! Ta lấy xong pháp châu sẽ cho các người.”

Ngụy Tác hớn hở, quét thần thức, rồi chân nguyên móc một thứ từ Phân quang tinh thú ra.

Ba viên pháp châu đặc biệt hình trụ tròn đều chỉ cỡ nửa trái trứng chim câu, ánh lên màu vàng nhưng quang hoa nội liễm, sâu thẳm như tinh không.

“Muốn gì thì tự lấy.”

Lấy Trầm túy tinh châu xong, Ngụy Tác đưa Phân quang tinh thú cùng đuôi và xương sống cho hai vực ngoại thiên ma đang rỏ dãi.

Trừ ba viên Trầm túy tinh châu, Ngụy Tác phát hiện có một viên yêu đơn cỡ nắm tay nhưng vô dụng với gã nên không lấy ra. Đối với họ thì hữu dụng là vỏ Phân quang tinh thú vì chính Ngụy Tác không phá được, nên không cần lo hai vực ngoại thiên ma làm hỏng.

“Đa tạ đại nhân!”

Hai vực ngoại thiên ma hớn hở.

Đón lấy Phân quang tinh thú, hai vực ngoại thiên ma thi nhau cắn, ăn cả đuôi và xương sống như gặm măng sống, có vẻ rất ngon lành.

Cả hai hút mạnh, khí huyết liên tục được hút về.

“Cổ Ti Lệ không tệ với y.” Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh truyền âm, nhận ra nữ vực ngoại thiên ma mình nhường đồng bạn nên ăn ít hơn.

Cả yêu đơn của Phân quang tinh thú cũng bị nữ vực ngoại thiên ma phun ra bạch sắc quang điểm cắt nhỏ rồi chia nhau nuốt.

Pháp lực dao động thoát có thoát không đẩy lên ngoài hai vực ngoại thiên ma, qua nguyên khí dao động thượng thì không thay đổi nhiều nhưng tay nam vực ngoại thiên ma mọc nhanh hẳn.

Đoạn bị cắm vào móng đã liền lại, có vẻ sắp lành hẳn, khúc còn lại cũng như thực vật mọc mầm, đẩy lên bạch sắc cốt tu, thành xương với tốc độ nhìn rõ bằng mắt thường.

Ngụy Tác giật giật chân mày.

Cổ Ti Lệ và nam vực ngoại thiên ma luyện hóa khí huyết và yêu đơn Phân quang thú tuy không so được với Thủy hoàng phê nhật quyết nhưng cũng kinh nhân. Thân thể chân tiên cấp thì mỗi tấc huyết nhục đều tương đương với nguyên khí vô vàn tích lại. Chả trách điển tịch tu đạo giới nói về vực ngoại thiên ma đều dùng hai chữ đáng sợ.

“Tay cụt đã lâu cùng liền lại được, cụt bao lâu mới không thể đoạt xá?” Đột nhiên, Ngụy Tác nhớ ra, hỏi Cổ Ti Lệ và nam vực ngoại thiên ma.

“Còn trông vào tu vi, như ta và phu quân thì sau một ngày sẽ tan nguyên khí, không thể đoạt xá nữa.” Cổ Ti Lệ đáp.

“Các người đoạt xá có hạn chế gì không?” Ngụy Tác hỏi Cổ Ti Lệ, “hay là yêu thú và tu sĩ thể nào cũng được?”

“Yêu thú và tu sĩ tu vi nào cũng được.” Cổ Ti Lệ gật đầu, sợ không nói rõ nên bổ sung, “Chỉ là đoạt xá rồi thì thực lực liên quan đến thực lực yêu thú và tu sĩ.”

“Yêu thú và tu sĩ đều được?” Ngụy Tác biến sắc, “Trong không vực này có bao nhiêu vực ngoại thiên ma?”

“Ta không nói dối về số lượng, tổng cộng có hơn hai trăm.” Cổ Ti Lệ không dám nhìn Ngụy Tác, run run đáp.

“Sao ít thế?” Ngụy Tác nhíu mày, “Các người sinh sản đời sau có hạn chế gì à?”

“Đúng.” Cổ Ti Lệ gật đầu, “Tộc nhân bọn ta thường chỉ có ba cơ hội sinh hạ đời sau, mỗi hai nghìn năm một lần. Mỗi lần dù thành công hoài thai cũng chỉ sinh được một thai nhi. Vạn nhất huyết nhục đoạt xá, theo tộc quy cũng phải giết chết để nuốt nguyên khí về. Tộc nhân rất trọng huyết thống nên những vực ngoại thiên ma đoạt xá đều bị coi là huyết thống không thuần.”

“Thần thông của chúng phần lớn là thiên phú. Coi trọng huyết thống như thế vì sợ đời sau bị giảm sút.” Linh Lung Thiên truyền âm, “Vực ngoại thiên ma cũng như Hoang tộc, số lượng một tộc mà đông thì nguồn lực sẽ ít đi.”

“Số lượng các người không nhiều thì theo lý Thích Già Lam phải coi trọng tính mệnh mỗi tộc nhân, chứ sao lại như không quan tâm?” Ngụy Tác gật đầu, mục quang lóe lên hỏi.

“Bọn ta giúp các người đến đây thì đã thành phần đồ, y đương nhiên không mềm lòng, dù cứu bọn ta cũng sẽ biếm thành nô lệ, tộc nhân nào cũng được quyền làm nhục.” Cổ Ti Lệ nghe đến Thích Già Lam là run lên: “Y không coi trọng tộc nhân thông thường nhưng trong các tộc nhân Chân tiên tam trọng trở lên cũng có không ít thuộc huyết thống vương tộc, tư chất tu luyện hơn bọn ta nhiều thì y phải để ý.”

“Nói vậy, cơ hội của chúng ta thêm một chút.” Ngụy Tác thở phào, như thế đó là câu trả lời cần thiết.

“Phu quân, sao hả?” Vu thần nữ hỏi vì không hiểu ý.

“Sợ nhất là y bỏ mặc sống chết của tộc nhân, còn lo lắng thì khi nhận ra diệt chúng ta sẽ tổn thất nặng nề có thể bàn bạc.” Ngụy Tác giải thích.

“Người đúng là lảm trò, quan trọng là chúng ta có bao nhiêu thực lực.” Hàn Vi Vi hiểu ý, liếc Ngụy Tác.

“Đúng, quan trọng là đề thăng tu vi.” Ngụy Tác gật đầu, ngậm nháy mắt với Hàn Vi Vi.

“Lưu manh đáng chết!” Hàn Vi Vi suýt ngất đi.

“Cương nha muội, Trầm túy tinh châu sử dụng thế nào?” Ngụy Tác lại nghiêm túc đưa ba viên pháp châu cho Linh Lung Thiên.

“Thanh tác ngân hiệu xưng Vạn pháp ngân, người có Thanh tác ngân pháp trượng thì cứ khảm lên là xong.” Linh Lung Thiên đưa ba viên pháp châu cho gã: “Chỉ là cần dùng vỏ Phân quang thú luyện chế thành tiên thuẫn mới sử dụng được. Phân quang tiên thuẫn có thể ngăn Trầm túy tinh vân từ pháp châu, không thì người cũng ngủ mất.”

“Luyện chế Phân quang tiên thuẫn...” Linh Lung Thiên lại nhìn Ngụy Tác, bổ sung, “Người được Đại Lệ Thiên truyền thừa, bố trí pháp trận khổng chế và kích phát nguyên khí pháp trận tất không cần hỏi ta chứ?”

“Ừ.” Thời gian không nhiều, Ngụy Tác đương nhiên không đấu khẩu với Linh Lung Thiên, gạt đầu rồi mục quang lóe lên, sợi lửa như mũi kim hình thành, như có sinh mệnh, bắn vào lỗ duy nhất trên lớp giáp xác của Phân quang tinh thú.

Linh Lung Thiên nhú mày, Phân quang tinh thú tại không vực này có lẽ rất hiếm, vạn nhất luyện hỏng thì khó tìm thêm nhưng gã không thèm luyện thử mà khắc pháp trận luyện chế ngay.

Bất quá nhú mày đoạn Linh Lung Thiên lại nghiêng rằng, hiểu gã làm thế thì khẳng định là vạn vô nhất thất.

1248. Chương 1246: Lợi Khí Không Thể Phù Hợp Hơn

Vòng lại thật đẹp, sợi lửa như bạch sắc tế châm tan biến trên không trung.

Tuy giản đơn đến cực điểm nhưng tạo cảm giác đẹp đẽ khôn cùng.

Cùng với bạch sắc tế châm tan biến, trong bạch sắc giáp xác có huỳnh quang nhàn nhạt chui ra theo lỗ đuôi.

“Nhanh thế? Đã xong rồi?” Thay đổi của khối giáp xác bản thân và thần thái hân thưởng của Ngụy Tác khiến Hàn Vi Vi biết đã luyện thành, nhưng nàng ta vẫn cả kinh hỏi.

Từ lúc gã luyện chế đến giờ mới nửa canh giờ.

Đối với pháp bảo ngăn được uy năng thuật pháp Chân tiên tam trọng thì nửa canh giờ luyện chế là quá ít.

Bọn Nguyên Âm lão tổ đều cười khở.

Họ hiểu rõ hơn Hàn Vi Vi, tốc độ Ngụy Tác khắc pháp trận vừa nãy, liên tục nửa canh giờ thì tiêu hao tâm thần cỡ nào.

Pháp trận đó lại không đơn giản, chỉ vì tốc độ nhanh, mỗi phù văn đều xong một mạch.

Dù bọn Nguyên Âm lão tổ thì dùng tốc độ đó liên tục khắc phù văn nửa canh giờ, tâm thần khẳng định kiệt quệ.

“Dù gì y cũng là truyền nhân của Đại Lệ Thiên, thần thức như thế mà nửa canh giờ không xong thì quá ngu xuẩn.” Linh Lung Thiên nhìn gã.

“Cổ Ti Lệ, còn đây nữa, ngưng thân kiếm thành thế này cho ta.” Ngụy Tác ngoái bảo hai vực ngoại thiên ma.

Trước mặt cả hai rực ngân bạch sắc hỏa diễm, tinh thần nguyên khí cực nồng.

Trong ngọn lửa là sáu, bảy thứ sáng rực như dung dịch Tử tinh thần văn trúc.

Ngụy Tác lại dồn tiên thiên chân hỏa cuốn một dải tử sắc dung tinh ra, được tiên thiên chân hỏa bao lấy, tử sắc dung tinh từ từ biến hình, biến thành tử sắc tiểu kiếm hơi cong, cỡ một thước.

Thiên nguyệt nhận là phi kiếm theo bộ, đối với mỗi thanh đều có yêu cầu về kiếm thân, phi kiếm cỡ này là gã đã tính sẵn, có thể đủ nghìn bộ mà không nhỏ quá gây ảnh hưởng đến tốc độ khắc pháp trận.

“Vâng, đại nhân.” Cổ Ti Lệ gạt đầu, đồng thời bổ sung, “Đại nhân, phu quân tên A Tô Lợi.”

“Được, tên là gì cũng được, cần phải nhanh.” Ngụy Tác không hề lãng phí thời gian, liên tục lấy tử sắc dung tinh ép thành phi kiếm.

Tuy với tu vi của gã và hai vực ngoại thiên ma, tốc độ luyện chế kiếm thai thập phần kinh nhân nhưng nghìn bộ Thiên nguyệt luân cần quá nhiều.

“Vâng, đại nhân!” Cổ Ti Lệ hòa và nam vực ngoại thiên ma dồn ngân bạch sắc hỏa diễm vào tử sắc dung tinh, luyện chế thai thể phi kiếm.

“Ngụy đạo hữu, đưa phương pháp luyện chế Thiên nguyệt luân phi kiếm cho bọn tại hạ thử xem có lẽ giúp được.”

Nguyên Âm lão tổ và Trưởng Tôn Cảnh nhìn nhau.

Tình hình này luyện chế thai thể phi kiếm sẽ nhanh hơn khắc pháp trận nhiều.

“Đúng.” Ngụy Tác vỗ trán như tỉnh mộng, lấy ngọc phù ghi cách luyện chế Thiên nguyệt luân phi kiếm rồi đưa cho bọn Nguyên Âm lão tổ.

Nguyên Âm lão tổ và bọn Trưởng Tôn Cảnh tuy không có thiên phú luyện khí như gã nhưng dù gì cũng là đại năng gần đạt chân tiên, thử luyện vài lần thì luyện giúp không thành vấn đề. Tuy tốc độ khẳng định không như gã nhưng đồng người, hiện cạnh gã có cả toán thần huyền đại năng.

“Đừng chỉ ôm hết một mình, coi bọn muội như trẻ con.” Cơ Nhã mỉm cười, truyền âm.

“Không hề, ta chưa từng coi nàng là trẻ con.” Thấy cả nhóm đọc cách luyện chế Thiên nguyệt luân phi kiếm, Ngụy Tác âm áp hẳn, nháy mắt với Cơ Nhã truyền âm.

Vị trí gã nhìn hơi ám muội, Cơ Nhã đỏ mặt.

“Thử uy năng Phân quang tiên thuần trước nhỉ?” Hàn Vi Vi không chú ý thần sắc Cơ Nhã mà hiếu kỳ với Phân quang tiên thuần. Nhỏ đuôi Phân quang tinh thú đi rồi thì giáp xác liền mạch này có vẻ đẹp đặc biệt.

“Vũ Tinh, thử kích phát Phân quang tiên thuần xem sao.” Ngụy Tác gật đầu, đưa Phân quang tiên thuần cho Nam Cung Vũ Tinh.

“Được.”

Nam Cung Vũ Tinh đưa tay, Phân quang tiên thuần rực bạch sắc tinh quang, bao lấy nàng.

“Được!”

Ngụy Tác hoan hỉ, chứng tỏ pháp trận không sao, đúng như hiệu quả tính toán. Tiếp theo phải xem uy năng Phân quang tiên thuần thế nào.

“Cẩn thận!”

Duy ngã tâm kiếm trực tiếp xung kích lên bạch sắc tinh quang của Phân quang tiên thuần.

Bạch sắc tinh quang chơi lóe lên, Duy ngã tâm kiếm bắn lại chỗ Ngụy Tác.

“Chát!”

Gã bất động, đạo Duy ngã tâm kiếm chém lên trán gã rồi tan thành vô hình.

“Vũ Tinh, cẩn thận.”

Ngụy Tác càng ngưng trọng nói. Hôi hắc sắc loan nguyệt hiện lên.

Bọn Hàn Vi Vi cực kỳ khẩn trương.

Gã diễn hóa Liệt khuyết tàn nguyệt pháp vực uy năng, với tu vi của gã dốc toàn lực ít nhất cũng tương đương với Chân tiên lưỡng trọng trung kỳ toàn lực xuất thủ.

“Oành!”

Hôi hắc sắc loan nguyệt ép lên bạch sắc tinh quang quanh Nam Cung Vũ Tinh.

“Ồnh!”

Lại có tiếng nổ vang, hai vầng hồi hắc sắc loan nguyệt va nhau, hóa thành vô số thần quang lan tỏa hư không.

“Thành?”

“Xem ra chặn được uy năng thuật pháp Chân tiên tam trọng?”

Hàn Vi Vi và bọn Diệp Cổ Vi hoan hô.

Liệt khuyết tàn nguyệt pháp vực uy năng bị hắt lại, Ngụy Tác phải dùng một đạo Liệt khuyết tàn nguyệt khác mới ngăn được.

Nam Cung Vũ Tinh và Phân quang tiên thuận lơ lửng trước mặt chỉ rung lên, vắng đi mấy trăm trọng, Nam Cung Vũ Tinh trừ khí huyết dao động kịch liệt thì không sao.

“Phân quang tiên thuận thập phần kinh nhân, uy năng phản lại đạt chín phần, như uốn cong không vực, buộc uy năng thuật pháp bay vòng về.”

Ngụy Tác càng ngưng trọng nhìn bọn Hàn Vi Vi và Diệp Cổ Vi, “Ta nương tay, đòn này tôi đa tương đương với Chân tiên lưỡng trọng toàn lực. Nếu thật sự đối địch, Vũ Tinh chỉ có một, hai cơ hội xuất thủ.”

Bọn Hàn Vi Vi tắt hết hoan hỉ.

Ai cũng hiểu ý gã, Phân quang tiên thuận quả thật chịu được thuật pháp xung kích Chân tiên tam trọng, nhưng không thể khiến Nam Cung Vũ Tinh không bị tác động.

Nam Cung Vũ Tinh không có nhục thân như gã, chỉ chịu được Chân tiên tam trọng đại năng một, hai lần toàn lực xuất thủ, một mình đối địch vẫn nguy hiểm.

“Không sao, còn Trầm túy tinh châu.” Nam Cung Vũ Tinh nói.

“Xem thử uy năng Trầm túy tinh châu đã.” Ngụy Tác biết nàng cố tỏ vẻ nhẹ nhàng nên mục quang hơi lóe lên rồi không nói gì, lấy Thanh tác ngân pháp trượng, gỡ hết pháp châu rồi khảm ba viên Trầm túy tinh châu lên.

Không rõ pháp châu kích phát uy năng Trầm túy tinh vân đến mức nào, bao trùm bao nhiêu trọng, nên Nam Cung Vũ Tinh cách bọn Ngụy Tác gần tám trăm trọng rồi nhận Thanh tác ngân pháp trượng.

Nhìn Ngụy Tác gật đầu, tiếp tục kích phát Phân quang tiên thuận, Nam Cung Vũ Tinh kích phát cả Thanh tác ngân pháp trượng.

“Xoạt!” Như có nước vắng trên không, mùi hương ngọt kỳ dị tỏa ra.

Đồng thời, một đám mây kỳ dị màu vàng, đỏ pha trắng bao lấy mấy chục trọng quanh nàng ta.

Ngụy Tác thần sắc ngưng trọng, mục quang lóe sáng, thân ảnh loáng lên, đến rìa đám mây.

Đoạn đưa tay chạm vào.

“Chuyện này...”

Ngụy Tác giật nảy mình vì chạm vào là gã cũng thấy choáng váng.

Phải sáu, bảy tích tắc sau, cảm giác này mới tan đi.

Gã nhìn tinh thần nguyên khí màu trắng, vàng đỏ từ từ tan trước mặt mấy thước, vừa sợ vừa mừng.

Tinh thần nguyên khí như vô số tinh thần xạ tuyến tụ lại, tựa hồ có thể xuyên qua uy năng thuật pháp phòng ngự. May mà chỉ chạm vào một tia, cả bàn tay mà thò vào tất gã đã hôn mê vì tinh thần nguyên khí đặc biệt này.

Đoạn dù lòng tay còn đầm mồ hôi nhưng gã cũng thấy cuống hỉ.

Uy năng Trầm túy tinh vân hữu dụng Thích Già Lam hay không thì không thể khẳng định, nhưng với Chân tiên tam trọng thì bị bao trùm là ngủ say. Nam Cung Vũ Tinh dù chỉ chịu được một đòn của đối phương nhưng áp sát được tất đối phương bố tay.

1249. Chương 1247: Hoang Biển

“Có Phân quang tiên thuần và Trầm túy tinh vân, đối phương sẽ ngắt ngay, Vũ Tinh tỷ đơn đã độc đấu một Chân tiên tam trọng vực ngoại thiên ma không thành vấn đề.” Hàn Vi Vi hưng phấn.

“Tiếc là Trầm túy tinh vân bao trùm hơi hẹp, chỉ đối phó được một đối thủ.” Nguyên Âm lão tổ gật đầu.

Ai nấy gật đầu. Trầm túy tinh vân cả Ngụy Tác cũng không chống nổi, uy lực không cần bàn, chỉ là vì đề phòng và ảnh hưởng khi thi pháp nên các đại năng đều không tới gần, thành ra chỉ bao trùm mấy chục trượng thì không thể cùng lúc bao trùm hai đại năng.

“Đúng rồi, phu quân, Thích Già Lam nói không thể đọc được ý nghĩ của phu quân là vì sao?” Vu thần nữ đột nhiên nghĩ ra. Trầm túy tinh vân là vũ khí bí mật, nếu bị đối phương phát hiện thì không còn hiệu quả nữa.

“Ta thử thôi, không ngờ hữu hiệu.” Ngụy Tác giải thích: “Ta dùng đại đạo tiên âm, đồng thời nghĩ thêm đủ thứ. Ý nắm bắt thần thức cũng tương đương với chúng ta xem tranh, nếu trước mắt là vô số bức biển ảo thì trong tích tắc có nhìn rõ một bức cũng vô dụng. Vũ Gia Ứng đã bảo là thủ đoạn này rất tiêu hao tâm thần. Ý phát hiện vô hiệu thì không phí công nữa.”

“Lúc cần chúng ta dùng phương pháp đó, đồ của Trạm Đài Linh Lan có thể ngăn thần thức y, không hiểu lại lịch thể nào.” Cơ Nhã gật đầu.

“Là Tử phủ tiên hồ, bản mệnh pháp bảo của một thượng cổ đại năng...” Trạm Đài Linh Lan lên tiếng khiến Cơ Nhã và bọn Hàn Vi Vi giật nảy mình.

“Trạm Đài Linh Lan đã bị độ hóa?” Chúng nhân ngoái nhìn, Bắc Minh thần quân Diệp Tử Mị vẫn thi triển Phổ độ thần quang, còn Trạm Đài Linh Lan tỏ vẻ cung kính.

“Đừng tin, y giả bộ đấy.” Ngụy Tác liếc Trạm Đài Linh Lan, nói với vẻ khinh miệt.

“A... Sao ngươi biết!” Trạm Đài Linh Lan vốn rủ mắt cung kính, chợt biến sắc, ré lên.

“Vốn không biết, thấy là tu vi như ngươi thì thời gian như thế khá ngắn, thử một câu là biết kết quả.” Ngụy Tác Nói.

“A! Đồ ti bỉ vô sỉ!” Trạm Đài Linh Lan ré lên.

“Vũ Tinh, nàng cũng thi triển Phổ độ thần quang độ hóa giúp, dù gì hồ lô đó khi cần có thể ẩn vào hư đánh lén.” Ngụy Tác cười với Trạm Đài Linh Lan rồi bảo Nam Cung Vũ Tinh.

“Được.” Trạm Đài Linh Lan kêu như heo bị chọc tiết, Nam Cung Vũ Tinh thi triển Phổ độ thần quang, độ hóa y.

“Đại nhân!”

Nữ vực ngoại thiên ma đang ngưng luyện Thiên nguyệt luân phi kiếm kiếm thai đột nhiên nói.

“Sao hảo?” Bọn Ngụy Tác cả kinh.

“Hai Hoang thần nô đó quay lại, đang đuổi theo chúng ta.” Nữ vực ngoại thiên ma Cổ Ti Lệ chỉ về phía sau.

“Họ quay lại?” Bọn Ngụy Tác máy động, nhìn về phía Cổ Ti Lệ chỉ.

Thoáng sau, hai Hoang thần nô độn quang bắn tới.

Cả hai đến trước mặt Ngụy Tác, nam tu Hoang thần nô xòe tay.

Lòng tay y có ba thứ, một rễ sâm kỳ dị có vân đen và trắng, một nhánh cỏ đồng sắc linh thảo lá hình chĩa ba, và một chùm quả đỏ vỏ cứng.

“Chuyện này...” Bọn Ngụy Tác mong chờ chuyện này nhất, hoan hỉ đón lấy xong, quét thần thức vào là sắc mặt Ngụy Tác cổ quái hẳn.

Ba nhánh này đều tạo cảm giác kinh đào hải lãng, chứa đầy thủy linh nguyên khí.

Đều là thủy hệ linh dược thích hợp cho gã đề thăng tu vi, phẩm giai thập phần kinh nhân.

Bình thường, Ngụy Tác khẳng định sẽ sướng phát cuồng, nhưng giờ thì hơi khó xử vì gã muốn đề thăng thực lực cho bọn Hàn Vi Vi.

Trước đây gã tưởng Hoang thần nô hiểu hết nhưng xem ra không hiểu gì, hoặc cả hai chỉ chấp nhận mình gã, hái giúp cho gã thì thật không xong.

“Đa tạ hai vị... nhưng giờ chỉ giúp đỡ đề thăng tu vi cũng vô dụng. Sẽ có cả đồng kẻ xấu lợi hại đến vây giết, mình đỡ không đối phó nổi... cần giúp họ đề thăng tu vi mới hữu dụng. Các vị có thể hái linh dược cho họ không?” Ngụy Tác nói nhanh với hai Hoang thần nô đang nắm tay nhau, bảo Hàn Vi Vi và Vu thần nữ cùng Nam Cung Vũ Tinh kích phát chân nguyên, để cả hai cảm nhận thuộc tính.

Hai Hoang thần nô nhìn nhau rồi lướt đi.

“Họ có hiểu không?”

Hoang thần nô nắm tay nhau lao đi, Trưởng Tôn Tiểu Như hỏi.

Không biết.” Ngụy Tác muốn khóc mà không có nước mắt.

...

“Yến đạo hữu, dọc đường có khí tức Nguyệt thổ tiên thảo?”

Bọn Ngụy Tác đang không rõ hai Hoang thần nô có hiểu không thì Thiên Cửu thần quân và Thần Lan vương Yến Bắc Quy cùng toán Kim đơn đại tu sĩ Nghịch Hỏa minh lướt qua một khối vân thạch.

Khối vân thạch này mấy nghìn dặm, có khí tầng bao quanh, trông như vì sao, trên đó xanh um rừng rậm, cây cối còn hơn cả man hoang hoang nguyên của tu đạo giới, không rõ mọc đã bao nhiêu năm.

Không vực quanh vân thạch lơ lửng tử hòng sắc tinh thần nguyên khí ngưng tụ thành dải tinh quang, như dòng sông trên không, đẹp đẽ khôn tả.

“Khẳng định, Nguyệt thổ tiên thảo qua đây chưa lâu.” Thần Lan vương Yến Bắc Quy mỉm cười.

“Được.” Thiên Cửu thần quân gật đầu, tựa hồ không hề dị nghị. Theo chân Thần Lan vương Yến Bắc Quy.

“Cái gì kia?”

Đột nhiên, Kim đơn đại tu sĩ của Nghịch Hỏa minh kinh hô, lao sang mé trái.

“À?” Thần Lan vương Yến Bắc Quy giật giật chân mày, bắt giác nhìn về phía đó.

“Chát!”

Thiên Cửu thần quân đứng cạnh chợt mắt lóe lệ mang, há miệng phun hoàng sắc thần quang.

“Oành!” “Oành!” “Oành!” ... Các Kim đơn đại tu sĩ sau lưng cũng kịch liệt dấy lên nguyên khí dao động, đạo đạo quang hoa đã thị bay lên, đổ vào Thần Lan vương Yến Bắc Quy.

Thiên Cửu thần quân phát ra hoàng sắc thần quang sắp trúng thì Thần Lan vương Yến Bắc Quy đột nhiên găm khê, mặt phủ lam sắc thần quang, tức thì thần quang màu lam và đen chặn đứng đòn đánh lén, nửa tấm pháp y cũng thành tro, thể nội vang lên tiếng xương gãy.

“Được lắm, hóa ra các người đã ngầm thương lượng đối phó ta.” Văng đi, Thần Lan vương Yến Bắc Quy cất lên giọng nói băng lãnh cực độ.

“Người tưởng ta ngốc hử, đưa bọn ta đi lâu thế mà không thấy bóng Nguyệt thổ tiên thảo đâu, người có ý gì...” Thiên Cửu thần quân cười lạnh, nhìn rõ tình trạng Thần Lan vương Yến Bắc Quy thì hơi run môi, giọng nói bất giác dừng lại.

Da Thần Lan vương Yến Bắc Quy đã biến thành lam sắc, có gân như tinh kim vòng lên, gai nhọn thò ra tựa lưỡi dao, làm gì còn giống nhục thân tu sĩ!

“Không ngờ các người ngằm hạ thủ, Thiên Cửu thần quân người tưởng đánh lén là đối phó được ta?” Thần Lan vương Yến Bắc Quy lại bị mấy Kim đơn đại tu sĩ đánh văng đi nhưng thừa cơ tể xuất pháp bảo hình con quay, cười vang.

“Đoạt xá?”

Bọn Thiên Cửu thần quân biến sắc, vì Thần Lan vương Yến Bắc Quy không chỉ nhục thân thay đổi mà ngũ khí và thần thái như thành người khác.

“Các người không cần biết nhiều, ngoan ngoãn nghe lệnh ta thì còn chừa cho đường sống.” Sắc mặt Thần Lan vương Yến Bắc Quy chợt biến thành màu lam.

“Chát!”

Thiên Cửu thần quân càng rung mình, tam giác bạch sắc cổ kỳ rách hiện lên.

Lá cờ phát ra chân tiên khí tức, bạch sắc đạo tôn hư ảnh cầm phát trần bay lên, ép vào Thần Lan vương.

“Oành!” Yến Bắc Quy lóe thần quang hai màu lam và đen, bạch sắc đạo tôn bị chẻ tan.

“Sao có thể thế được!” Thiên Cửu thần quân và các đại tu sĩ Nghịch Hỏa minh kinh hô không dám tin.

Thần Lan vương Yến Bắc Quy trước kia tu vi ngang ngửa Thiên Cửu thần quân, dù toàn lực điều khiển tiên bảo, Thiên Cửu thần quân dùng pháp khí tử ra tất cũng gây thương tổn cho y nhưng lúc này chân nguyên của y mạnh hơn hẳn, dễ dàng chặn được.

1250. Chương 1248: Sáu Tay

Thần Lan vương Yến Bắc Quy và Thiên Cửu thần quân đều gần đạt chân tiên tu vi.

Rõ ràng y chưa đột phá chân tiên, chân nguyên tu vi không thay đổi nhưng như thoát thai hoá cốt, thật quá quá quỷ dị.

Hơi lạnh dâng lên trong lòng Thiên Cửu thần quân.

“Được! Được! ...”

Dễ dàng ngăn được Thiên Cửu thần quân đoạn Thần Lan vương Yến Bắc Quy nhìn hai tay, ra vẻ vừa ý.

“Vù!”

Đồng thời, lam sắc thần quang hiện lên, đổ về phía Thiên Cửu thần quân.

Thiên Cửu thần quân lóe tử quang trước mặt, tử sắc sa trường hiện lên.

Thiên Cửu thần quân biến sắc, tử sắc sa chạm vào lam sắc thần quang là tan rã.

“Oành!”

Đạo đạo quang hoa của các Kim đơn đại tu sĩ vút lên, va chạm chan chát, lam sắc thần quang tan rã, Thiên Cửu thần quân thở phào, mặt có lại đôi phần huyết sắc.

Thần Lan vương Yến Bắc Quy mỉm cười, tỏ rõ thần sắc cười cợt.

“Chát!”

Lam sắc thần quang như tiểu long từ mắt phải y bắn vào tử sắc sa trường.

“Không xong!”

Thiên Cửu thần quân cơ hồ hồn phi phách tán, Thần Lan vương Yến Bắc Quy không chỉ chân nguyên vượt xa y mà thần thức cũng tăng, tốc độ thi pháp khiến y không kịp phản ứng.

Ám kim sắc cổ phù chưa kịp kích phát thì tử sắc sa trường đã bị đánh tan, lam sắc tiểu long thần quang xé linh quang từ pháp y của y mà giáng vào.

Kinh hải cực độ, Thiên Cửu thần quân vắng đi như một khối vãn thạch, đồng thời ngực và lưng tóe máu, thũng một lỗ.

“A!”

Các Kim đơn tu sĩ Nghịch Hỏa minh kêu lên kinh hãi, lùi lại.

“Muốn chạy? Không dễ đâu, Thiên Cửu thần quân, đối phó người đã.” Thần Lan vương Yến Bắc Quy cười gần, lam sắc thần quang như tiểu long từ mắt trái bắn ra.

“Chát!”

Thiên Cửu thần quân kích phát ám kim sắc cổ phù, hình thành bảo tán, đỡ được lam sắc thần quang.

Thần Lan vương Yến Bắc Quy tỏ rõ vẻ cợt nhả.

Thiên Cửu thần quân chưa kịp làm gì thì lam sắc thần quang đã xung kích lên ám kim sắc bảo tán. Lam sắc thần quang là một mảnh móng tay của Thần Lan vương Yến Bắc Quy.

Ám kim sắc bảo tán trước mặt Thiên Cửu thần tan nát.

Thiên Cửu thần quân nhột nhột mặt mày, bạch sắc tinh phù từ miệng phun ra, hóa thành bạch sắc quang trụ, ràn rạt khí tức không gian pháp khí như định truyền tống y đi.

“Đã biết vậy mà.” Thần Lan vương Yến Bắc Quy như đã liệu trước, cười ha hả, tiên bảo hình con quay và vũng xoáy hai màu giáng tan bạch sắc quang trụ, Thiên Cửu thần quân bị đại lực xô đẩy liêu xiêu lại hiện ra thân ảnh.

Thiên Cửu thần quân nhột nhột, hồng sắc tinh quang từ đỉnh đầu dấy lên.

Nguyên khí dao động của tinh quang khác hẳn, Thần Lan vương Yến Bắc Quy đang cười gần cũng mắt lóe hàn quang, cong tay chụp, lam sắc bảo liên xuất hiện ngay dưới Thiên Cửu thần quân.

Hồng sắc tinh quang bao quanh Thiên Cửu thần quân, ngưng thành một cái đuôi cá rực rỡ, lấp lánh hào quang, như vừa từ dưới nước lên.

“Cách”, hồng sắc lý ngư bị lam sắc bảo liên ép thành vô số mảnh.

Nhưng Thiên Cửu thần quân đã mất bóng.

Thần Lan vương Yến Bắc Quy ngẩn ra rồi lạnh lùng nhìn Kim đơn đại tu sĩ đang bỏ chạy.

Kim đơn đại tu sĩ đó hồn phi phách tán, nhưng chưa kịp làm gì thì lam sắc thần quang đã xé hộ thể linh quang trúng tâm mạch y.

Yến Bắc Quy lao vào một tu sĩ Nghịch Hỏa minh khác.

“Vù!”

Một Kim đơn lão giả biết Yến Bắc Quy đến gần thì nghiêng rằng kiên quyết, không thi triển thuật pháp phòng ngự, vung tay phát tạo bạch sắc thần quang.

Tích tắc lam sắc thần quang xuyên tâm mạch y thì đạo bạch sắc thần quang cũng giáng vào ngực Yến Bắc Quy.

Kim đơn lão giả ngây người thì bạch sắc thần quang như thuận di trúng ngực Yến Bắc Quy nhưng không găm vào được.

Nhục thân Yến Bắc Quy tựa hồ hơn trước không biết bao nhiêu lần!

Trước đó, uy năng của Thiên Cửu thần quân xung kích thì nhục thân y còn chưa được thể.

Nhưng không còn thời gian cả nghĩ.

Tích tắc lão nhận ra uy năng pháp khí vô dụng, Yến Bắc Quy đã đến cạnh.

Cách, tay Yến Bắc Quy bóp nát đầu lão, lấy ra bạch sắc kim đơn.

“Ừ” một tiếng như rần nuốt trứng, Yến Bắc Quy nuốt viên kim đơn. Đồng thời cuốn hết khí huyết và thi thể lão vào nạp bảo nang.

“A!”

Thấy Yến Bắc Quy trực tiếp nuốt kim đơn của tu sĩ, mọi Kim đơn đại tu sĩ kinh hãi khôn cùng nhưng độn tốc kém quá xa, người xa nhất cách cả nghìn dặm cũng bị y bắt kịp.

Trừ Thiên Cửu thần quân thì các Kim đơn đại tu sĩ đều bị Yến Bắc Quy giết rồi thu vào nạp bảo nang.

Yến Bắc Quy thân ảnh loáng lên, tựa hồ chuẩn bị đi theo lối cũ nhưng chưa được nghìn trượng thì y dừng lại.

Mắt y cũng thành màu lam, đảo nhanh như suy nghĩ gì đó, lại như tiếp nhận tin tức, dáng vẻ cực kỳ quỷ dị.

Chỉ mấy tích tắc sau, trông mắt y dừng chuyển động nhưng màu lam không tan.

Đoạn y đáp xuống đỉnh một cây cổ thụ trên khối vãn thạch lớn, lấy ra thi thể một Kim đơn tu sĩ.

Thi thể Kim đơn tu sĩ theo ánh mắt y lóe lên mà hóa thành sương máu, chỉ còn sương vụn và kim đơn lấp lánh.

“Ừ”, y hút hết máu và kim đơn của các tu sĩ vào bụng.

Bụng y tròn căng, đoạn ngồi trên ngọn cây, lam sắc quang hoa lóe theo tiết tấu như đang tu luyện.

Không biết bao lâu sau, lam sắc quang hoa càng lúc càng nồng rồi bích lam sắc quang diễm từ xa bay tới.

Bích lam sắc quang diễm rất đặc biệt, là Nguyệt thổ tiên thảo!

Lam sắc quang hoa cực nhỏ từ mi tâm Nguyệt thổ tiên thảo bắn vào miệng Yến Bắc Quy.

Nguyệt thổ tiên thảo run lên, bích lam sắc được lực đổ vào Yến Bắc Quy.

“Oành!”

Yến Bắc Quy bùng bùng nguyên khí dao động, thân thể hóa thành vũng xoáy, vô số nguyên khí hình thành tinh vân dồn tới.

“Cách cách cách...”

Xương cốt y kêu tanh tách, thân thể to lên, nhất là dưới hai cánh tay nhô hẳn như sắp có tay mới thò ra.

Chỉ mười mấy tích tắc sau, dưới hai tay Yến Bắc Quy mọc thêm hai tay nữa!

Pháp lực dao động và thần quang mạnh hơn trước nhiều.

Thần Lan vương Yến Bắc Quy không dừng, lại mấy thi thể tu sĩ bị y ép thành sương máu, kim đơn bị nuốt, Nguyệt thổ tiên thảo như không thể khống chế, bích lam sắc được lực liên tục chảy vào miệng y.

Không đầy một tuần hương, Nguyệt thổ tiên thảo khô mất ba trên năm cái đuôi, bích lam sắc linh quang cùng mùi thơm đều giảm nhiều. Yến Bắc Quy lại biến đổi, làn da màu lam rực sáng, hút mạnh thiên địa nguyên khí. “Cách cách cách...” Sau tràng tiếng nổ, y lại mọc thêm hai tay!

“Gừ!”

Hai tay này mọc ra, Yến Bắc Quy mãn ý gầm khê, tóm Nguyệt thổ tiên thảo, mục quang lóe lên, không đi tới mà rẽ sang hướng khác.

1251. Chương 1249: Cái Gậy Và Đường Mật

Trong khi Yến Bắc biến hóa quỷ dị, biến thành Lục tí hoang tộc đại năng thì bọn Ngụy Tác vẫn thẳng tiến trung tâm Phong Bạo đảo, Ngụy Tác vừa đi vừa luyện hóa linh dược hai Hoang thần nô mang về, bọn Nguyên Âm lão tổ bắt đầu luyện Thiên nguyệt luân phi kiếm.

Ba nhánh linh dược này cũng như nhánh hái cho Ngụy Tác trước đó, thủy hệ linh khí cực kỳ kinh nhân, hiện tại Ngụy Tác phun trào nguyên khí ra là thành một đám mây đặc.

“Phu quân, sao thế?” Đột nhiên, bọn Vu thần nữ đều nhận ra Ngụy Tác dừng tu luyện.

Dược lực của ba nhánh mới bị luyện hóa quá nửa, dược lực tuy kinh nhân nhưng cần thêm hai, ba mươi nhánh nữa mới đủ cho Ngụy Tác đột phá đến Chân tiên lương trọng. Linh dược chưa hoàn toàn luyện hóa, tu vi không thể đột phá nên gã dừng tu luyện, khiến bọn Vu thần nữ thập phần khản trương.

“Phù!”

Gã tỏ vẻ kinh hãi, không đáp mà vỗ lên eo.

“Phệ Tâm trùng?”

Hàn Vi Vi và bọn Nam Cung Vũ Tinh hiểu ra.

Ngụy Tác vỗ lên nô thú.

“Phệ Tâm trùng đã ra? Gần thế mà thiếp không thấy nhỉ?” Vu thần nữ thấy nô thú đại được Ngụy Tác mở ra thả Phệ Tâm trùng, nhưng quét thần thức vào thì cả kinh, hỏi Nam Cung Vũ Tinh, “Vũ Tinh, muội cảm tri được không?”

“Trước mặt y.” Nam Cung Vũ Tinh gật đầu, có vẻ kinh hãi nhìn vào phía trước Ngụy Tác.

“Gần thế mà chân tiên tu vi mới nhận ra?” Cực Âm thần quân và Trưởng Tôn Cảnh nhìn nhau, rợn tóc gáy.

Cảm tri của họ mà không nhận ra Phệ Tâm trùng.

“Không ngờ tỉnh nhanh thế, ngắn hơn lần ngủ trước.” Ngụy Tác kinh hãi xòe tay, một làn nước thổi tới. “Xoạt”, xuất hiện một thứ như con mực trong suốt.

“À?”

Ngụy Tác hơi biến sắc, giật giật chân mày.

“Sao thế?” Ai cũng nhận ra gã khác thường, Hàn Vi Vi hỏi.

“Hình như to hơn một chút, chúng ta vừa đi vừa xem Phệ Tâm trùng có gì biến hóa.” Ngụy Tác giải thích.

“Được.”

Ngụy Tác giải thích lần đáng vẽ rất bình thường nhưng Linh Lung Thiên và Hàn Vi Vi, bọn Cơ Nhã quá hiểu gã lại nhận ra dị thường, cố làm ra vẻ thản nhiên đi tiếp.

“Dưới chân tiên mà không cảm tri được, tiếc là chúng ta toàn đấu với Chân tiên tam trọng không thì Phệ Tâm trùng là đủ ứng phó.”

“Để ta xem nó chịu được thuật pháp xung kích cỡ nào.”

Ngụy Tác vừa đi vừa nói với bọn Hàn Vi Vi, bọn Trưởng Tôn Cảnh cũng không phát giác có gì dị thường.

Gã chợt lóe thần quang, tựa hồ định phát thuật pháp lai thử phòng ngự của Phệ Tâm trùng thì hư không rung lên. “Oành!” “Oành!” Hai vầng Liệt khuyết tàn nguyệt pháp vực uly năng dồn lên một khối thổ hoàng sắc vẫn thạch bình thường, cách đó chừng một nghìn dặm.

“Cái gì kia!”

Bọn Trưởng Tôn Cảnh chưa kịp hiểu ra, hai lần đích Liệt khuyết tàn nguyệt hủy diệt còn chưa kịp ép lên khối thổ hoàng sắc vẫn thạch thì lục sắc quang điểm đã cuống quýt từ đó lao ra.

“Ồanh!”

Ngụy Tác bước tới, thân ảnh bao trong quang hoa chói lòa, thổ hoàng sắc vân thạch bị lưỡng đạo Liệt nguyệt pháp vực đánh thành tro, gã cách lực sắc quang diễm không đầy tám trăm dặm.

“Bám theo mà không bị bọn ta phát hiện?”

Tận lúc đó bọn Trưởng Tôn Cảnh mới hiểu ra.

“Kia là?”

Thấy bị Ngụy Tác phát hiện, độn tốc lại kém hơn, đậm lực sắc quang diễm dừng lại, là một thanh sắc ngọc y thanh niên, không phải vực ngoại thiên ma, trừ tóc và da màu ngọc bích thì không khác gì tu sĩ, có điều khí tức khác hẳn.

Thấy Ngụy Tác đến, y trừ kinh hoàng ra thì cũng hiện ra vẻ hung hăng.

“Gian thương, dừng đến gần, chắc là Phệ linh thú đó.” Linh Lung Thiên đột nhiên lên tiếng.

“Phệ linh thú?” Ai nấy, kể cả thanh sắc ngọc y thanh niên cách Ngụy Tác không đầy năm trăm dặm cũng ngây người.

“Đã triệt để hóa hình?”

Ngụy Tác quan sát thanh niên đi theo lâu như thế mà cả gã và Phệ Tâm trùng mới cảm tri được.

Sự thực khi Phệ Tâm trùng tỉnh lại, gã đã thấy bất thường. Nhưng sau cơn hoan hỉ thì gã nhận ra ham muốn ăn uống đã thôi động Phệ Tâm trùng tỉnh lại, qua liên hệ tâm thần đặc biệt mà gã nhận ra thứ khiến nó ham muốn là ở sau lưng, nên gã mới bức đối phương ra.

Linh Lung Thiên không lên tiếng, Ngụy Tác dù nhận ra thanh niên có pháp lực dao động thập phần cổ quái, nhất thời cũng không thể liên hệ đối phương và Phệ linh thú.

Hóa hình yêu thú không được diễn tịch trong vạn năm nay ghi lại, nhìn kỹ thì Ngụy Tác nhìn ra thanh sắc ngọc y hình như do da Phệ linh thú hóa thành, Linh Lung Thiên có bảo hóa hình yêu thú thì những thứ trên mình trút xuống khi hóa hình thời sẽ hình thành pháp bảo thập phần lợi hại.

“Người cứ bám theo ta, đừng khinh người quá đáng.” Thanh niên do Phệ linh thú hóa thành nói.

“...” Bọn Hàn Vi Vi nhìn nhau, đáng vẻ thanh niên này thì ai ngờ do Phệ linh thú hóa thành.

“Người lén bám theo bọn ta thì tốt đẹp nhỉ?” Ngụy Tác cười lạnh: “Còn nói ta khinh người quá đáng?”

“Người đối phó ta e sẽ trả giá đắt.” Phệ linh thú nhìn Ngụy Tác, mắt lóe thanh quang.

“Người chắc là yêu thú đầu tiên trong vạn năm nay hóa hình?” Ngụy Tác bảo thanh niên.

“Người nói gì hử?” Mắt thanh niên ánh lên.

“Cũng như tu sĩ đột phá đến chân tiên, yêu thú đạt tới hóa hình không dễ, ta chưa chắc không chờa đường sống cho người.” Ngụy Tác bảo.

“Y định bàn bạc với hóa hình Phệ linh thú?” Cơ Nhã và Vu thần nữ hiểu ngay, họ đã nghe Linh Lung Thiên nói, yêu thú hóa hình xong không chỉ thực lực ít nhất đạt chân tiên mà còn thiên phú đặc biệt. Phệ linh thú cỡ này thì Linh Lung Thiên cũng không hiểu, bình thường tất Ngụy Tác sẽ không do dự xuất thủ nhưng giờ còn vực ngoại thiên ma uy hiếp, gã không muốn mạo hiểm.

“Người muốn giao dịch với ta?” Thanh niên không ngốc mà hiểu ngay.

“Đơn giản lắm, người lấy đồ ra đổi mạng, hoặc ở lại cùng chúng ta đối địch, Cổ Ti Lệ và A Tô Lợi đủ trông coi các hạ.” Ngụy Tác nhìn thanh niên do Phệ linh thú hóa thành rồi bảo hai vực ngoại thiên ma.

Thanh niên nhất thời không nói gì, mắt liên tục lóe sáng, rõ ràng đang cân nhắc.

Phệ linh thú tuy âm hiểm xảo trá cực độ, hóa hình rồi thì linh trí e không kém gì tu sĩ, nhưng thủ đoạn giao dịch không thể sánh với người từ bé làm gian thương như gã, chỉ một câu là gã khiến y có cảm giác dù liều mạng thì cũng như hai vực ngoại thiên ma, Ngụy Tác tuyệt đối không liều.

“Ồ Phù đồ người chưa triệt để hóa hình, giờ thì đã, chứng tỏ được lợi không nhỏ, Phệ linh thú các người có thể nuốt linh thạch và kim đơn của tu sĩ để tu luyện, nếu người đưa ra thứ khiến ta vừa ý thì ta không ngại giao dịch, dù gì ta không thiếu hai thứ đó.” Y chưa nói gì, Ngụy Tác đã bảo.

Ngụy Tác chuyên dùng chiêu gây dục đường này lúc còn là gian thương Linh Nhạc thành, Phệ linh thú chưa từng giao dịch với ai liền động lòng.

“Người thật sự muốn giao dịch với ta?” Mắt Phệ linh thú lóe thanh quang.

“Người bám theo bọn ta tất biết ở không vực này còn những nhân vật càng lợi hại, đối phó bọn ta tất đối phương không nường tay, coi như chúng ta chung một con thuyền cũng không sai.” Ngụy nhìn hóa hình yêu thú đã động lòng nhưng còn do dự, chỉ Linh Lung Thiên và hai vực ngoại thiên ma, “trong số đồng bạn của ta cùng có hóa hình đại yêu và dị loại khác, lẽ nào khi cùng có lợi mà người lại không yên tâm?”

“Gian thương!” Linh Lung Thiên nghiêng răng mắng thầm, nhưng ngoài mặt gật đầu, bảo Phệ linh thú, “Người không yên tâm về y thì có thể tin ta, nếu y không giữa lời, ta sẽ đối phó y.”

“Được!” Thêm lời của Linh Lung Thiên thì thanh niên vốn đã động tâm nghiêng răng, gật đầu.

1252. Chương 1250: Vẫn Là Nghe Không Hiểu

“Cái gì kia?”

Bọn Trưởng Tôn Cảnh và Trưởng Tôn Tiểu Như kinh ngạc vì Phệ linh thú nghiêng răng đoạn lấy ra thâm lục sắc lăng hình tinh thạch.

“À?”

Ngụy Tác và Cơ Nhã, bọn Hàn Vi Vi đều ngạc nhiên.

Họ cùng nhớ đến lục sắc tinh thạch khiến linh được đạt cực hạn rồi vẫn có thể tích lũy thêm được lực.

Lục sắc tinh thạch này thì họ có mấy viên, trừ lấy được ở chỗ Kim ban sâm thì ở thể nội Phệ linh thú, màu sắc gần như thế này, chỉ là ngoại hình hơi khác.

“Thứ này có tác dụng gì?” Tuy ngạc nhiên, Ngụy Tác vẫn thản nhiên hỏi thanh niên vẫn.

“Là Thảo linh tinh trong thể nội bọn ta.”

Phệ linh thú giải thích với Ngụy Tác và Linh Lung Thiên: “Phệ linh nhất tộc tuy có thể nuốt huyết nhục tu sĩ và kim đơn để tu luyện, có điều tu vi của tu sĩ tương đương với không biết bao nhiêu linh được chất lại, có những linh được mà bọn ta không hấp thụ được, tích tụ lại ngưng thành Thảo linh tinh.”

“Thảo linh tinh này, được lực cực kỳ tạp, ngưng kết lại thì đại bộ phận được lực bất lợi đối với tu sĩ, nhưng có thể hấp nạp chuyển hóa tuyệt đại đa số linh được, Thảo linh tinh là chất bổn đặc biệt với hầu hết linh được, có thể đề thăng được lực!” Hóa hình yêu thú tiếp lời.

“Đề thăng được lực? Sử dụng thế nào? Nếu công hiệu này rất chậm thì với bọn ta không có tác dụng gì lớn nhỉ?” Ngụy Tác cố ý hỏi hóa hình yêu thú.

“Thảo linh tinh thông thường dù bọn ta thôi động, công hiệu cũng không nhanh, nhưng tu vi như bọn ta, Thảo linh tinh được đẩy ra lúc hóa hình cùng với chính bọn ta thôi động thì công hiệu cực kỳ kinh nhân, e chỉ tích tắc là tương đương với mấy chục năm tự nhiên sinh trưởng.” Phệ linh thú sợ Ngụy Tác không vừa ý nên nói.

“Cái gì?!” Bọn Ngụy Tác cả kinh.

Hàn Vi Vi và Cơ Nhã nhìn nhau, đều thấy môi người kia run run.

Nếu đúng như thế, tìm được một nhánh linh được, dù không đủ năm tháng thì dùng Thảo linh tinh thúc đẩy, được lực sẽ thập phần kinh nhân?

“Không tìm thì tìm một vài nhánh linh được ra thử.” Phệ linh thú sợ bọn gã không tin nên nói: “Chỉ là Thảo linh tinh cần nguyên khí của tộc ta mới có thể thôi động, được lực cũng tổn hao, thúc một nhánh xong mà tiếp nhánh nữa thì hiệu quả sẽ kém đi, tốt nhất là thúc các linh được khác loại.”

“Viêm và Lê lúc nào thì về!” Hàn Vi Vi vốn có hảo cảm với Hoang thần nô, hiện tại nghe Phệ linh thú nói thì càng nhớ, chỉ mong cả hai mau xuất hiện trước mặt.

“Được, nếu Thảo linh tinh hiệu quả như các hạ nói thì đủ chuộc mạng.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, bình phục tâm tình kích động rồi bảo hóa hình yêu thú, “Trừ ra các hạ còn gì để giao dịch nữa?”

“Nếu người dùng linh thạch và kim đơn của tu sĩ giao dịch thì mỗi sẽ giúp các vị khu trừ được lực lợi.” Hóa hình yêu thú trầm ngâm rồi bảo bọn Ngụy Tác.

“Người khu trừ được được lực bất lợi?” Hàn Vi Vi đồn kinh hô thành tiếng, như thế không phải tương đương với Tử hồ hoa sao?

“Đây là thiên phú của Phệ linh nhất tộc, được lực không thuần trong thể nội các người có khi lại hữu dụng với bọn ta. Chỉ là phải hóa hình rồi mới có năng lực này.” Phệ linh thú đã động lòng, quyết định cùng Ngụy Tác làm sinh ý, nên gạt đầu tiết lộ.

“Ta đã nói giao dịch, đương nhiên không gạt người.” Ngụy Tác càng kinh ngạc, nhưng không dừng tay mà lấy ra cả mớ linh thạch và mấy viên kim đơn.

Gã không có nhiều kim đơn, chỉ lúc đánh vào sơn môn Hoàng Thiên đạo tích lũy đến giờ, nhưng số lượng linh thạch cực kỳ kinh nhân, ít nhất cũng là tổng cộng của ba siêu cấp tông môn.

“Được, ta giúp các người khu trừ được lực bất lợi, người cho ta một viên kim đơn, cùng một nghìn thượng phẩm linh thạch, được không?” Hóa hình yêu thú tỏ rõ khát vọng.

Tuy ngoại hình không khác gì phổ thông tu sĩ nhưng về mặt che giấu lòng tham thì yêu thú hóa hình này chưa thể so được với đại đa số tu sĩ.

“Giúp bọn ta khu trừ một người thì được một viên kim đơn hoặc một nghìn thượng phẩm linh thạch.” Ngụy Tác không phải lần đầu đàm phán, liếc hóa hình yêu thú đoạn giảm giá còn một nửa, còn cần đối phó Thích Già Lam và Hoang tộc đại năng, không biết sẽ ở lại không vực này bao lâu, số lượng linh thạch của gã nhiên kinh nhân nhưng không thể hoang phí. “Giúp bọn ta khu trừ thể được lực thì người cũng có lợi.”

“Được.” Hóa hình yêu thú quả thật không có kinh nghiệm giao dịch, tuy tham lam vô cùng nhưng thấy mình không thiệt gạt đầu, chấp nhận điều kiện.

“Tất cả đều vui vẻ thì chúng ta tạm dừng ở đây, đợi hai bằng hữu của ta, đồng thời giao dịch luôn?” Ngụy Tác liếc hóa hình yêu thú đang rực lực quang, “Nếu người muốn, giao dịch này thậm chí có thể tiến hành lâu dài, người cũng biết tu sĩ luyện hóa linh được, tu luyện một thời gian là thể nội sẽ có được lực bất lợi.”

“Được, người có đủ linh thạch thì được.” Hóa hình yêu thú bị Ngụy Tác quay tit mù, càng động lòng thì thè lưỡi ra liếm.

“Lão đại, để đệ thử được rồi, vạn nhất y có gì xấu thì Cơ chương quý nguy mất.”

“Lão đại, để đệ là được rồi, nếu y giở trò đại ca đối phó y. Tên lén lút kia, thi pháp thì đứng cạnh lão đại, có gì lão đại còn đối phó.”

Chân Sùng Minh và Chu Tiểu Xuân tranh nhau nói.

Ngụy Tác dở khóc dở cười, tuy cả hai ngốc nhưng có lúc cũng khá ái.

“Bắt đầu từ họ?” Hóa hình yêu thú nhú mày hỏi Ngụy Tác.

“Được.” Ngụy Tác lấy hai viên kim đơn đưa cho y.

Đầu tiên dụ lợi ra để chứng tỏ mình thật thà, đây là thủ đoạn gian thương Linh Nhạc thành thường dùng để đối phương tín nhiệm. Nhưng hóa hình yêu thú lần đầu tiên giao dịch đã bao giờ biết, thấy gã cho liền hai viên kim đơn liền mắc câu, tín nhiệm gã vô cùng.

Một tràng cách cách vang lên.

Nó nuốt hai viên kim đơn, khác nhau là Thần Lan vương Yến Bắc Quy nuốt kim đơn là nuốt thẳng, còn nó như Linh Lung Thiên ăn tinh kim, nguyên khí bao lấy rồi cắn kim đơn thành mảnh nhỏ.

Ăn xong hai viên kim đơn, hóa hình yêu thú tinh thần đại chấn, tươi tỉnh hẳn.

Đoạn gặt đầu với Ngụy Tác, đậm lục sắc nguyên khí thổi lên mình Chân Sùng Minh.

“A!”

Chân Sùng Minh không kịp hiểu ra, kêu lên nhưng rồi tròn mắt ra vẻ cực kỳ hưng phấn.

Hóa hình yêu thú phun đậm lục sắc nguyên khí vào Chân Sùng Minh thì hình thành hơn trăm cái lồng hút dính lên y, từng tia nguyên khí đủ màu được hút ra, chảy vào miệng hóa hình yêu thú.

“Lão đại, hữu dụng! Đệ cảm giác thấy nhục thân càng lúc càng trong suốt!” Chân Sùng Minh kêu lên.

“À...” Hàn Vi Vi rùng mình, tuy hóa hình yêu thú nói không dao nhưng nguyên khí phun ra như cái lưỡi màu lục hút lên mình thì nàng ta không chịu nổi.

Không đầy nửa tuần hương sau, miệng hóa hình yêu thú phun ra đậm lục sắc nguyên khí được thu lại, hoàn thành hấp nạp Chân Sùng Minh rồi phun lên Chu Tiểu Xuân.

“Không ngờ Phệ linh thú hóa hình rồi có thiên phú thần thông này.”

Ngụy Tác và bọn Nguyên Âm lão tổ nhìn nhau, hiểu ý người kia, Chân Sùng Minh hiện tại như được thay da đổi thịt thành người khác, da cũng sáng rực, không khác nào vừa luyện hóa Tử hồ hoa.

“Nha... Đại nhân!” Cổ Ti Lệ đang ngưng luyện phi kiếm kiếm thai đột nhiên kinh hô. “Hai Hoang thần nô quay lại!”

“Về rồi?”

Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh cũng kích động nhìn về phía Cổ Ti Lệ chỉ.

Quả nhiên hay Hoang thần nô xuất hiện.

Hai Hoang thần nô cũng đến trước mặt Ngụy Tác đoạn “Viêm” lại xòe tay, có hai nhánh linh dược. Một đoá hoa lam biếc và một quả như trái đậu màu cam.

“Lại chỉ có linh dược thủy linh nguyên khí?”

“Mãi mà vẫn không hiểu?”

Quét thần thức, nhận ra nguyên khí trong hai nhánh linh dược, Hàn Vi Vi muốn khóc mà không có nước mắt.

Nàng ta cũng nhận ra hai nhánh chỉ thích hợp cho Ngụy Tác tu luyện.

“A...” Rồi nàng ta tròn mắt.

Vì nữ tu Hoang thần nô lại xòe tay với Ngụy Tác.

1253. Chương 1251: Hóa Linh

“Viêm, Lê, sao lại tách linh dược ra, dễ dọa chết người lắm.”

Ngụy Tác lau mồ hôi, muốn khóc mà không có nước mắt bảo Hoang thần nô.

Nữ tu Hoang thần nô cũng cầm hai nhánh linh dược.

Là một nhanh thúy lục sắc linh thảo lá bầu dục và một nhánh đỏ rực lấp lánh như khúc nến.

Cả hai nhánh thơm lừng, quan trọng nhất là không phải thủy hệ linh dược!

“Phu quân, Viêm và Lê đang cười!” Thủy Linh Nhi đột nhiên bịt miệng kêu lên không dám tin.

Bọn Ngụy Tác ngẩn ra.

Họ đều thấy rõ, nghe Ngụy Tác “than vãn”, hai Hoang thần nô hơi nhếch mép.

Nói thật đáng về đó thập phần cổ quái, với người khác thì không thể dùng từ cười nhưng trong mắt bọn Ngụy Tác thì tựa hồ hai Hoang thần nô vui vẻ vì nghe gã gọi họ là “Viêm” và “Lê”.

Nhất thời không ai lên tiếng.

“Viêm, hai nhánh này cho mỗ, còn hai nhánh của Lê cho ai?” Một lúc sau, Ngụy Tác hỏi hai Hoang thần nô đang nắm tay nhau.

Nữ tu Hoang thần nô và nam tu Hoang thần nô bất động.

Đột nhiên, nữ tu Hoang thần nô xòe tay về phía Hàn Vi Vi và Vu thần nữ.

Có cảm giác đầu óc hai người này chậm hơn nhưng bọn Ngụy Tác không thấy buồn cười tí nào.

“Viêm, Lê, họ có thể luyện hóa hai nhánh này?” Ngụy Tác lại hỏi.

“Họ thích người ta gọi tên.” Hàn Vi Vi thập phần kích động, bịt miệng nhìn Thủy Linh Nhi. Họ đều thấy lúc Ngụy Tác gọi tên, hai Hoang thần nô hơi nhếch môi.

Một chút sau hai Hoang thần nô mới hiểu ý, gật đầu. “Đúng,” Nam tu Hoang thần nô lên tiếng.

“Viêm, Lê, lúc tìm linh dược, hai vị có thấy gần đây có linh dược hữu dụng với bọn mỗ nhưng không đủ năm nên hai vị không hái không?” Ngụy Tác hít sâu một hơi rồi hỏi hai Hoang thần nô vốn cho gã nhiều kinh hãi. Gã thấy họ lại định đi tìm giúp linh dược.

Hai Hoang thần nô dừng lại.

Nhưng lần này họ không lên tiếng, có vẻ không hiểu lời Ngụy Tác.

“Viêm, Lê, mỗ cần một nhánh linh dược hữu dụng với bọn mỗ nhưng vì không đủ năm nên các vị không hái... càng gần đây càng tốt.” Ngụy Tác thấy hai Hoang thần nô không hiểu thì giải thích.

“Có...” Hai Hoang thần nô đứng một lúc thì nam tu Hoang thần nô lại nói rồi cùng nữ tu Hoang thần nô quay lại theo hướng cũ.

“Đi!”

Bọn Ngụy Tác hớn hở, Phệ linh thú biết Ngụy Tác muốn thử Thảo linh tinh nên thu lục sắc nguyên khí, không hút cho Chu Tiểu Xuân nữa mà theo chân Ngụy Tác.

“Gần thế hả?”

Đi không đầy trăm dặm, Ngụy Tác thấy hai Hoang thần nô lao xuống dưới, cách đó không đầy mười dặm, gã thấy trên một khối vắn thạch chừng hai mươi dặm có bao phủ lam sắc vân khí, mọc không ít cây cối.

Vốn gã định thử xem Phệ Tâm trùng trừ ẩn giấu khí tức càng lợi hại thì còn gì khác nhưng thấy hai Hoang thần nô sắp đến nơi đó nên thôi.

Hòn đảo lơ lửng này màu đất, tạo cảm giác như nham thạch và tinh kim hỗn hợp lại, cực kỳ cứng, không có đất hay nước, lam sắc vân khí tựa hồ chỉ là tinh thần nguyên khí đặc biệt. Nhưng bề mặt cứng đánh lại lại mọc đủ các loại cây.

Bọn Ngụy Tác vào không vực này, thấy các kiểu hoàn cảnh, các loại cây cối mới biết nhãn giới trước kia quá hẹp, nhiều loại cây ở đây khác với thiên địa cũ, không cần đất và nước.

“Nhánh này?”

Vào trong khối vãn thạch, bọn Ngự Tác thấy hai Hoang thần nô đến trước một nhánh nấm.

Nhánh nấm cỡ nắm tay, màu xám trắng, tỏa huỳnh quang nhàn nhạt.

“...”

Ngự Tác và bọn Thủy Linh Nhi quét thần thức, sắc mặt lại khác hẳn.

Hóa ra nhánh nấm màu xám trắng này hàm chứa khí tức thủy linh nguyên khí, thích hợp cho Ngự Tác!

Linh được mọc trên vãn thạch không có nước mà chứa thủy hệ linh khí tinh thuần thì thật sự vũ trụ thái hư có quá nhiều sinh linh thần kỳ.

“Nhánh này?” Phệ linh thú hỏi Ngự Tác.

“Tùy người.” Ngự Tác gật đầu.

Phệ linh thú há miệng phun đậm lục sắc nguyên khí bao lấy “Thảo linh tinh”, lơ lửng trên nhánh nấm.

“Phù.”

Lục quang của y rung lên, đậm lục sắc nguyên khí sáng hẳn, phát ra màu ngọc, trông như thè lưỡi bằng lục ngọc ra.

Bọn Ngự Tác nhìn rõ đậm lục sắc nguyên khí thấm vào “Thảo linh tinh”, như tu sĩ dồn chân nguyên cho pháp khí cùng pháp bảo.

“Thảo linh tinh” trừ bích lục sắc quang hoa như bình thường thì còn ánh lên màu xanh như dầu.

Nhánh nấm chạm vào thì như được mưa tưới.

Ngự Tác tròn mắt.

Cảm giác này như khi gã dùng Bồi yêu dịch bồi dưỡng Phệ Tâm trùng, khi đó Phệ Tâm trùng hút sạch những thứ hữu dụng, chỉ để lại một chậu được dịch.

Khác nhau là Thảo linh tinh không mất đi ánh sáng, hóa hình yêu thú dùng thi pháp thì lục quang sẽ quay về Thảo linh tinh.

Bồi yêu dịch bị Phệ Tâm trùng hấp nạp rồi thì vô dụng. Thảo linh tinh như chậu linh được bị hấp nạp quá rồi thì linh được còn lại vẫn có thể tạo thành chậu mới.

Phệ linh thú tiếp tục thi pháp, Ngự Tác và tất cả đều tròn mắt.

Nhánh nấm ánh lên tinh quang.

Vô số tinh thần nguyên khí lơ mơ tụ lại.

Trong tinh thần nguyên khí, Ngự Tác nhận ra thủy hệ linh khí, cảm giác như trăm sông đổ về biển.

Nhánh nấm sinh trưởng với tốc độ nhìn được bằng mắt thường.

Chừng không đầy một tuần trà, cây nấm nứt ra, mọc một cọng rễ trắng ngần, lớp vỏ ngoài co lại, như chất dinh dưỡng và nguyên khí đều bị cái rễ hút hết.

Một chốc sau, cái rễ mọc thêm một tấc, xòe ba nhánh lá trắng xám, không nở hoa mà kết thành quả lấp lánh như hạt sương.

Hai Hoang thần nô cũng bất động, tựa hồ rất kinh ngạc.

Nếu không tận mắt thấy, không ai tin nhánh cây kỳ dị này là mọc từ một nhánh nấm màu trắng xám.

Càng lúc càng nhiều tinh quang như dòng chảy mang theo thủy linh nguyên khí từ bốn phương tám hướng tụ về.

Phệ linh thú vẫn thi pháp, nhánh cây kỳ dị tiếp tục hấp nạp lục sắc du quang, linh quang càng lúc càng nồng, hình thành năm lớp tinh quang. Quả cây trên đỉnh vốn chỉ bằng hạt đậu cũng dần to bằng quả trứng chim câu.

“Ầm!”

Đột nhiên, trong quả cây như hạt sương vang lên tiếng động tựa sóng gầm.

Quả cây rung lên như muốn thoát đi.

“Trời đất! Linh được được lực này đạt mức sản sinh linh tính, hóa linh!”

Cơ Nhã kinh hô không dám tin.

“...” Ngụy Tác nóng bừng mặt.

Tu vi như gã thì linh được không thoát được, gã chỉ nghĩ rằng cứ thế này thì mười mấy ngày không hẳn không thể đột phá đến Chân tiên lưỡng trọng.

1254. Chương 1252: Thủy Tổ Chi Biến

“Ầm!” “Ầm!” ...

Trong quả cây như giọt sương, tiếng xung kích tựa sông hồ chảy càng lúc càng lớn, quả cây cũng uốn éo nhưng bị Ngụy Tác dồn chân nguyên ép chặt, không thể thoát khỏi cảnh.

Quả cây lớn bằng trứng chim câu rồi trứng gà thì dừng có tiếng động, tinh quang từ bốn phương tám hướng tụ lại cũng tan đi.

“Thảo linh tinh không có được lực thích hợp cho linh được này hấp nạp, thúc nữa cũng vô dụng.” Phệ linh thú bảo Ngụy Tác.

“Tiếc là chúng ta không có nhiều thời gian, không thì linh được này hóa thành chân linh, được lực đề thăng không chỉ mười lần.” Nguyên Âm lão tổ tiếc rẻ.

Linh được hấp nạp linh khí, được lực tích lũy đến trình độ nhất định sẽ sản sinh linh tính, được gọi là hóa linh.

Có linh tính rồi thì có thể như Dương chi diệu, tự cảm ngộ cách hút thiên địa linh khí, tương đương với phương pháp tu luyện, linh được sẽ được gọi là Chân linh.

Theo điển tịch, tuyệt đại đa số linh được đạt mức hóa linh thì trong trăm năm sẽ hóa thành Chân linh, tốc độ tích lũy được lực càng nhanh, hiện tại không so được.

Bất quá Nguyên Âm lão tổ cũng hiểu, hóa linh được lực đã cực kỳ kinh nhân, tương đương với không biết bao nhiêu tiên giai đơn được, không thì lúc thấy linh được này được thúc hóa linh đã không cả kinh.

“Viêm, Lê, đa tạ các vị đã giúp đỡ nhiều. Quanh đây còn linh được thế này không?” Cơ Nhã hỏi hai Hoang thần nô. Nàng hay then, là luyện đơn sư nên hiểu rõ hóa linh cấp linh được phẩm giai phi phạm, nhưng cũng biết với tu vi của Ngụy Tác, thêm mấy nhánh nữa thì rất có khả năng trong mười mấy ngày sẽ đột phá đến tu vi Chân tiên lưỡng trọng.

Nam tu Hoang thần nô và nữ tu Hoang thần nô lại hơi chậm, khóe môi nhếch lên.

Lần này không rõ vì Cơ Nhã gọi tên họ hay vì vui cho bạn bè là Ngụy Tác và bọn Cơ Nhã.

Tiểu gian thương vô tình cảm liễu lại thành rùng.

Không ai ngờ Hoang thần nô và hóa hình Phệ linh thú tổ hợp lại lại có giá trị kinh nhân như thế.

Nếu có “Tu đạo giới đại gian thương truyện” thì giao dịch giữa Ngụy Tác và hóa hình Phệ linh thú sẽ được ghi lại ở vị trí rất cao.

...

Chỉ mấy tuần trà sau, xuất hiện trước mặt Ngụy Tác là một nhánh hắc sắc liên hoa cỡ miệng bát.

Hắc sắc liên hoa mọc trong một đầm lầy mây trượng.

Đầm lầy lại ở trên một khối hắc sắc vân thạch mười mấy dặm, không mọc cây cỏ.

Bọn Ngụy Tác không hiểu vì sao ở nơi này lại có đầm lầy, cũng không muốn lãng phí tinh lực khứ tìm hiểu.

Thái hư tinh không có vô số hình thái sinh mệnh và nguyên khí quy tắc, thiên địa cũ của họ chỉ là một trong vô vàn các vì sao. Muốn hiểu rõ một hình thái diễn hóa, coi như phải hiểu hết của nguyên khí quy tắc một tiểu thiên địa, không hiểu sẽ tạo ra bao nhiêu cường pháp, sẽ là cảnh giới gì.

Quan trọng là hắc sắc liên hoa như mực này tạo cảm giác bình thường, Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cảm tri cũng không thấy linh khí kinh nhân gì.

Phệ linh thú lấy Thảo linh tinh ra thi pháp, kỳ tích kinh nhân tái xuất hiện.

Hắc sắc liên hoa khiến tầng không khối hắc sắc vân thạch hình thành một vũng xoáy tinh thần nguyên khí tụ lại, mọc thành như cái chậu rồi cánh héo dần, kết thành bát.

Trước khi kết thành bát, hắc sắc liên hoa tựa hồ không còn linh khí kinh nhân nhưng kết thành thì mỗi hạt đều rực linh quang, hình thành quang trụ.

Bát sen chưa đạt mức hóa linh nhưng có ba mươi hai hắc sắc liên tử, thử luyện hóa một tia được lực thì Ngụy Tác biết hóa ra vì không muốn mạo hiểm và giao dịch với hóa hình Phệ linh thú, lại thành một quyết định sáng suốt cho kế hoạch vu vợ của mình.

Ba mươi hai hạt sen còn kinh nhân hơn hóa linh linh được lúc trước, được lực rần rạt bằng hàn khí tức!

Ba mươi hạt sen này như danh riêng cho Hàn Vi Vi!

Quan trọng là tốc độ luyện hóa hắc sắc liên tử thập phần kinh nhân, tụ vào chân nguyên là tan như băng trong miệng.

Chỉ thế cũng đủ cho Hàn Vi Vi đột phá đến thần huyền!

...

Trong lúc Ngụy Tác vừa toàn lực luyện hóa số linh được còn lại và nhánh hóa linh cấp linh được thì trong một không vực đầy hắc sắc khí điểm đột nhiên hé ra khe nứt không gian sáng chói.

Tử hắc sắc ma quang chui ra như đê trứng.

Giữa dải sáng là một ma vật màu lam.

Ma vật gấp đôi Ngụy Tác, da và diện mạo y hệt Hoang tộc đại năng nhưng chỉ có hai tay, trán mọc một cái sừng màu tím đen, mượt mà như mỹ ngọc, bao bọc tử hắc sắc ma quang phát ra từ đỉnh đầu.

Trừ ra, khác với Hoang tộc đại năng là mắt ma vật đỏ rực quỷ dị.

Ma vật từ khe nứt không gian hiện ra, nhìn quanh rồi cười nhạt về phía sau.

“Quả nhiên là người, sau cùng cũng tìm được.”

Ma vật nhìn về trước mặt, hư không trống trơn đột nhiên vang tiếng thở dài rồi thân thể khổng lồ màu lam tỏa lam sắc quang hoa, hắc sắc vân khí chung quanh vệt ra.

Từng cánh tay như xúc tu trên không, ba cái đầu đều nhìn độc giác ma vật bằng cùng một ánh mắt.

Thân thể màu lam là tam thập nhị tí thủy tổ cấp Hoang tộc đại năng, thần thông sánh với đại đế!

Nhưng thân thể màu lam không phải thực thể, là nguyên khí và thần quang ngưng tụ lại. Phía sau quang ảnh tựa hồ có một thân thể màu lam mới là thực thể.

“Người cảm tri được ta còn sống, xem ra còn những thứ ta không biết. Bất quá ta thanh toán người là sẽ biết hết.” Độc giác ma vật cười gằn với Hoang tộc thủy tổ quang ảnh.

“Người chỉ là phân thân mà định thanh toán ta?” Thân thể màu lam nhìn độc giác ma vật, “Cho người biết trong không vực này có vực ngoại thiên ma tu vi còn trên người, người động thủ thì ta dẫn y tới.”

“Năm xưa người ném ta vào hư không loạn lưu truy sát thần niệm của Linh tộc đại năng đó là không dễ ta sống, chỉ là người không ngờ qua mấy vạn năm, không những ta không chết mà có ý thức tự chủ. Hiện tại người không có nhục thân, ta nuốt người cũng tương đương với khiến người trọng sinh, đừng chống cự vô vị nữa.” Độc giác ma vật cười gần, “còn vực ngoại thiên ma e cũng không thể chống nổi tinh thần nguyên khí đặc biệt, người co rút ở đây mà y không dám vào thì làm gì được ta?”

“Người bị ta nuốt chừng còn hơn cứ làm con rùa rút đầu ở đây. Ta tu luyện thêm thì đối phó vực ngoại thiên ma có là gì.” Độc giác ma vật ngừng một chút rồi cười lạnh.

“Người nói không sai, nhưng dù có ý thức độc lập cũng chỉ là phân thân.” Hoang tộc thủy tổ quang ảnh gầm khê, “Người còn không biết rằng năm xưa ta để người đi vì muốn vạn nhất ta chết thì vẫn có thể thi pháp mượn thân thể người trọng sinh.”

“Chỉ tiếc người không thể mượn thân thể ta trọng sinh.” Độc giác ma vật tỏ vẻ chắc chắn, cười gần âm lạnh.

“Không sai, ta đã không thể khống chế người nhưng người không biết mấy vạn năm nay ta làm gì, cho người biết, trong không vực này có một kẻ đủ cho ta mượn thân thể trọng sinh, còn mang theo thi thể Hoang tộc tam thập nhị tí, nguyên khí chưa tan! Ta lấy được nhục thân đó là linh nhục hợp nhất, thần thông chỉ búng tay là giết được người!” Hoang tộc thủy tổ quang ảnh gầm khê: “Người còn muốn sống thì ngoan ngoãn nghe lệnh ta vẫn còn kịp!”

“Không ngờ người lại như thế, tiếc là nói nhiều quá, ta chỉ cần giết kẻ người nói tới, đoạt nhục thân là xong.” Độc giác ma vật cứng người, huyết mang liên tục lóe trong mắt.

“Người rất giống ta, đã không thể thỏa hiệp thì ta không cho người cơ hội như thế.” Hoang tộc thủy tổ quang ảnh thở dài. “Oành!”, thân thể y tan tành, hóa thành dải sáng màu lam, hình thành một cái lồng cấm cố độc giác ma vật.

1255. Chương 1253: Linh Lung Thiên Biến Đổi

Khi Hoang tộc thủy tổ quang ảnh hóa thành lam sắc quang lưu, cái sừng của độc giác ma vật cũng rực tử hắc sắc thần quang, chém vào hư không như muốn thoát thân. “Oành!”, hư không cũng rực lam sắc thần quang, chấn tan tử hắc sắc thần quang.

Sắc mặt độc giác ma vật trong lao tù do lam sắc quang lưu tổ thành cực kỳ khó coi.

Trừ cái lồng lam hiện tại vây khốn độc giác ma vật thì Hoang tộc thủy tổ quang ảnh và nhục thân đã tan biến, nhưng dòng sáng của cái lồng không có vẻ gì sẽ suy kiệt uy năng mà như sẽ vĩnh hằng tồn tại.

“Oành!” “Oành!” “Oành!” ...

Sắc mặt độc giác ma vật cực kỳ khó coi, liên tục phun tử hắc sắc điện quang, oanh kích cái lồng.

...

Một hắc sắc thân ảnh đứng trên một khối vãn thạch ở rìa Phong Bạo đảo, rần rạt hắc diễm, biến bích lục sắc vãn thạch thành màu đen.

Là Thích Già Lam mạnh nhất không vực này.

“Thích Già Lam đại nhân!”

Đột nhiên bạch sắc độn quang hiện lên sau lưng. Là một vực ngoại thiên ma cao lớn, còn hơn Thích Già Lam nửa cái đầu, trên mình dày đặc bạch sắc cốt giáp, nguyên khí dao động hơn Cổ Ti Lệ không biết bao nhiêu lần. Y tạo cảm giác như thể nội hàm chứa ngàn vạn hòn núi lửa có thể bùng phát bất cứ lúc nào, nhưng đối diện Thích Già Lam thì y không dám lại gần, cách nghìn trượng đã dừng lại hành lễ.

“Được lắm, người đến đầu tiên... đây là phần thưởng.” Thích Già Lam nhạt giọng, minh hoàng sắc quang hoa bắn tới.

Trong quang hoa là một giọt màu vàng sáng cỡ móng tay.

“Vương tộc bản nguyên huyết!”

Nhìn rõ là vực ngoại thiên ma đỏ lặc giọng, ngăn ra rồi cuồng hỉ quỳ xuống vái Thích Già Lam, “Đa tạ Thích Già Lam đại nhân ban thưởng!”

Nhất thời, vực ngoại thiên ma đỏ run lên vì kích động.

“Tại Ma ni tự có Lực sư tinh thú, người đến đó dung hòa nguyên khí của nó rồi trong mười ngày nữa về đây.” Thích Già Lam nhạt giọng.

“Đa tạ đại nhân, tại hạ nhất định sẽ về trong mười ngày. Thích Già Lam đại nhân, sự tình khẩn cấp như thế có phải vì không vực xuất hiện đại địch?” Vực ngoại thiên ma mã nói.

“Ta không thích ai khôn vặt, dùng lời lẽ hỏi ta xem có nguy hiểm không thì thật ngu xuẩn vô cùng. Các người nên hiểu, ta là đại trưởng lão, chúa tể không vực này, dù ta không ban thưởng gì thì các người cũng phải tuyệt đối trung thành, dù ta bắt các người chết cũng không được cự tuyệt.” Thích Già Lam lạnh lùng nói, “Ta cho người biết, lần này có một kẻ nhục thân không tể, có thể cầm chân ta, nên ta cần nhục thân của người cầm chân y để ta đối phó những kẻ khác. Nhưng lần tới mà còn giở trò khôn vặt với ta thì không những người không được thưởng mà còn bị phạt.”

“Biết rồi đại nhân, tại hạ sẽ về trong mười ngày.” Vực ngoại thiên ma run lên, vái dài rồi lao đi.

“Hừ!”

Thích Già Lam quay người hừ lạnh vào Phong Bạo đảo, không biết với vực ngoại thiên ma vừa đi hay với Ngụy Tác ở trong đó.

“À?”

Thích Già Lam mục quang lóe sáng, nét mặt thoáng sầm đi.

...

Cùng lúc, bọn Ngụy Tác đều kinh ngạc.

Tinh thần nguyên khí đang dồn về, hình thành một vùng xoáy lớn, vẫn thạch đến mấy dặm cũng bị hút vào.

Kim thiết nguyên khí như phi kiếm sáng rực ngưng kết lại.

Trước mặt bọn Ngụy Tác là một nhánh tử hồng sắc linh được cỡ một trượng, như cây chuối, rần rạt linh quang.

Hóa linh linh được trước đó bị Ngụy Tác luyện hóa xong.

Nhưng dị biến không phải vì gã và nhánh linh được.

Lúc xảy ra dị biến, gã đã dùng tu luyện, Phệ linh thú cũng ngừng kích phát Thảo linh tinh.

Tất cả như thế là vì Linh Lung Thiên!

Linh Lung Thiên rực tử quang, nguyên khí dao động đặc biệt dấy lên cách nó năm, sáu trượng khiến tất cả tránh xa.

Vì ai cũng thấy ở trong phạm vi nguyên khí dao động thì không chỉ chân nguyên phát ra mà ở trong thể nội cũng tan nhanh.

Vùng xoáy tinh thần nguyên khí liên tục bắn ra kim thiết nguyên khí vào thể nội nó, mắt nó rực kim quang.

“Cương nha muội đang tiến giai?”

Ngụy Tác phải mất mấy tích tắc mới định thần được, tất cả đều chú ý đến tử hồng sắc linh được.

Gã kinh ngạc vì Linh Lung Thiên đề thăng thực lực trước kia chưa từng xuất hiện dị tượng này.

Lẽ nào lần này là đột phá quan trọng, như tu sĩ từ thần huyền đột phá đến chân tiên?

“Cách cách cách...”

Nguyên khí dao động khiến tu sĩ nào cũng rung mình vẫn dấy lên quanh Linh Lung Thiên, hấp nập không biết bao nhiêu kim thiết nguyên khí thì trên mình nó kêu khẽ.

“Linh Lung Thiên cao hơn rồi!”

Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi tròn mắt.

Không chỉ tử quang sáng hơn, Linh Lung Thiên cũng cao lên.

“Còn xinh đẹp nữa?”

Ngụy Tác tròn mắt, không chỉ cao lên mà diện mạo Linh Lung Thiên cũng thành chín chắn, từ tiểu cô nương hơn mười tuổi biến thành thiếu nữ hai mươi tuổi, ngũ quan cũng tinh tế như Cơ Nhã, khiến gã tròn mắt nhất là những chỗ vốn phẳng lì cũng gồ lên.

“Xinh đẹp thì sao, lúc trước ta xấu lắm hả!”

Linh Lung Thiên vốn bất động, mắt rực kim quang, nghe thế thì mắng.

“Người hoàn thành tiến giai?” Ngụy Tác giật nảy mình, thấy vùng xoáy dờng thì cười ha hả, bỏ qua ánh mắt nó như phun lửa: “Có thể thế, xấu hơn bây giờ nhiều.”

“Người... người nhìn chỗ nào!” Linh Lung Thiên giận đến tắt tiếng, thấy ánh mắt gã lướt qua bộ vị mẫn cảm thì suýt ngất đi.

“Không, nhìn chỗ cần nhìn thôi. Chỉ là không quen.” Rồi ánh mắt khỏi ngực Linh Lung Thiên, Ngụy Tác nói không mạnh lắm, gã không cố ý, thật sự không quen với việc nó thay đổi hình dạng.

Vốn nó cũng giống “nam”, ngực phẳng mông phẳng nhưng giờ lại như Cơ Nhã và Hàn Vi Vi kết hợp lại, mặt phong tình như Cơ Nhã, khí tức lãnh diễm vương lẫn cao quý, thân thể lại tương tự Hàn Vi Vi.

“Người...” Linh Lung Thiên nghiêng rằng nhưng không thể nói ra miệng là người nhìn ngực ta.

“Linh Lung Thiên, trước kia người không xấu nhưng giờ quá xinh đẹp.” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi cùng Trưởng Tôn Tiểu Như vây quanh Linh Lung Thiên, hứng thú đối với mỹ nữ của nữ nhân tựa hồ không ít hơn nam nhân.

“Cương nha muội, hiện tại người tu vi nào?” Ngụy Tác coi như không thấy ánh mắt nó như sát nhân, nghiêm túc hỏi.

“Tương đương với tu sĩ đột phá chân tiên.” Linh Lung Thiên nghiêng rằng bực bội, thấy mọi người mong chờ thì trừng mắt với Ngụy Tác, “Nhục thân còn kém người một chút, có thêm mười ngày thì chỉ cần nhục thân đối phương không như người và Thích Già Lam, đối phó Chân tiên tam trọng thì ta miễn cưỡng làm được.”

“Đối phó được một thôi hả?” Ngụy Tác lăm bắm.

“Người...” Linh Lung Thiên lại suýt nghẹt thở, cho rằng sau này tất chết vì bị gã chọc giận.

“Khi nào huynh đạt Chân tiên lưỡng trọng?” Cơ Nhã trừng mắt hỏi.

Ngụy Tác vô tình cảm liễu lại thành tổ hợp Hoang thần nô và hóa hình Phệ linh thú giá trị kinh nhân, theo kế hoạch ban đầu thì Hàn Vi Vi coi như sẽ đạt thần huyền, nhánh linh dược này cộng hai nhánh trước thì Vu thần nữ rất có khả năng đột phá đến chân tiên. Thêm hơn mười ngày, Thiên nguyệt luân phi kiếm cũng không thành vấn đề, hiện tại phải xem gã có thể đột phá đến Chân tiên lưỡng trọng không.

Gã đột phá đến Chân tiên lưỡng trọng, thậm chí sẽ luyện chế Huyết nguyệt thần thiết thành pháp y.

“Còn thiếu hai nhánh hóa linh cấp linh dược, để đột phá Chân tiên lưỡng trọng thời thu lợi lớn nhất thì cần ba nhánh.” Ngụy Tác nhắc nhở bảo Cơ Nhã.

1256. Chương 1254: Đào Động Xung Quan

“Sắp đến nơi rồi, tìm chỗ đào động.”

Ngụy Tác chỉ đắc ý mãi nhìn hư không trắng ngần, vốn câu nói không có ý gì xấu này lại khiến Hàn Vi Vi bực mình véo mạnh gã.

Chỗ sáng trắng là trung tâm Phong Bạo đảo, trông như đất liền mênh mông, chứng tỏ khe nứt hư không đó kinh nhân cỡ nào.

Từ khe nứt hư không đó như có gió lùa.

“Giẫm phải phân nghìn lần cũng không bằng nhìn nhầm thanh dương.” Đây là câu thông dụng ở tán tu giao dịch thị trường Linh Nhạc thành.

Câu này là may rủi chỉ cách nhau một đường tơ, có khi vì chính mình mà lỡ mất cơ hội vớ bẫm, khi có cơ hội như thế mà không tận dụng thì sẽ xui xẻo rất lâu.

Thanh dương ở đây là lục cấp đệ giai yêu thú Thanh linh dương. Thanh linh dương đối với đệ giai tán tu đương nhiên phẩm giai cực cao, đặc biệt nhất là trước khi hình thành yêu đơn thì tính tình cực kỳ ôn thuận, dễ thuần phục. Ai bắt được một con coi như may mắn.

Có một loại tứ cấp đệ giai yêu thú Ngọc thảo dương trông rất giống Thanh linh dương non, khác nhau lớn nhất ở chỗ độ dài của sừng.

Đối với gian thương Linh Nhạc thành thì chỉ cần cẩn thận một chút là không nhầm được.

Vạn nhất lầm lẫn thì đúng là có cả mớ linh thạch cũng ném đi.

Có câu đó vì có gian thương nhất thời sơ ý phân biệt nhầm nên bán Thanh linh dương non thành Ngọc thảo dương, nhận ra thì đuổi theo, giẫm vào phân Thanh linh dương để lại nhưng công cốc, hàng cũng không kịp thu về, bị người ta lấy sạch luôn.

Một món sinh ý có thể vớ bẫm linh thạch được ông trời đưa tới, kết quả bị bỏ qua tất sẽ xui xẻo, còn sinh ý vốn không có gì những bị bỏ qua thì lại thuận buồm xuôi gió. Câu nói được lưu truyền khắp tán tu thị trường ở Linh Nhạc thành có lý của nó.

Hiện tại bọn Ngụy Tác tựa hồ như thế.

Vốn gã không lo về việc không tìm được thủy hệ linh dược, Phong Bạo đảo đã rộng kinh nhân, với cảm tri của Hoang thần nô đối với linh dược thì trong vài ngày không khó tìm thấy, nhưng Thảo linh tinh vị tất trụ được.

Thảo linh tinh là do vô số nguyên khí ngưng kết thành, nguyên khí này vô ích đối với tu sĩ nhưng với tuyệt đại đa số linh dược thì là tiên đơn.

Nhiều tiên đơn hơn nữa cũng có lúc hết.

Thúc tử hồng sắc linh dược như cây chuối đến mức hóa linh xong thì Thảo linh tinh nhạt hẵn đi, màu lục đậm chỉ còn là lục nhạt.

Ngụy Tác còn mấy viên Thảo linh tinh nhưng đã hỏi rõ, không phải do hóa hình cấp Phệ linh thú hình thành thì hiệu quả không thể thần kỳ như thế.

Nhưng như ứng với câu ở Linh Nhạc thành, có lẽ ông trời thấy gã tính toán quá tinh nên sau đó vận khí gã may mắn cực điểm.

Theo dự tính, nếu có ba nhánh thủy hệ linh dược được thúc thành hóa linh thì gã đột phá Chân tiên lưỡng trọng không thành vấn đề. Nếu như thế, Thảo linh tinh sẽ gần như mất màu, không còn tác dụng thúc thủy hệ linh dược nữa.

Tiếp theo lấy thủy hệ linh dược ra thử, Thảo linh tinh gần như không có công hiệu.

Trên đường vào trung tâm Phong Bạo đảo, Ngụy Tác luyện hóa hai nhánh hóa linh cấp thủy hệ linh dược, tu vi đạt Chân tiên nhất trọng hậu kỳ. Nhánh thứ ba chỉ gần như hóa linh, nhưng đủ cho gã đột phá đến Chân tiên lưỡng trọng.

Không đột phá dọc đường vì gã muốn tra xét khe nứt hư không Cổ Ti Lệ đã nói, xem đột phá ở đây có lợi gì chẳng.

Gã nói đào động cũng không vì dụng ý đặc biệt gì mà từ Linh Nhạc thành đến giờ, các loại động quật tựa hồ đều là phúc địa với gã.

Nhưng vì những gì gã biểu hiện xưa nay, ít nhất Cơ Nhã và bọn Hàn Vi Vi đều hiểu sai ý.

Hàn Vi Vi hiện tại có thể đột phá bất cứ lúc nào, dọc đường không thích hợp tu luyện song tu thuật pháp, đến giờ gã nói “sắp đến rồi, có thể chọn chỗ đào động” nghe có phần lưu manh vô sỉ.

“Ta không có ý đó, chỉ là muốn đào động phủ lâm thôi...” Ngụy Tác bị Hàn Vi Vi véo mạnh thì mới nhận ra câu nói của mình khiến người ta nghĩ khác đi. Càng giải thích càng tệ.

“Chúng ta xem khe nứt hư không đó đã.” Không để Hàn Vi Vi véo, Ngụy Tác chuyển chủ đề, lao nhanh về khe nứt xuất hiện trong tầm mắt.

“Xoạt...”

Tiếng hít khí lạnh vang lên từ mũi Ngụy Tác.

Nhưng người đi theo, trừ hai vực ngoại thiên ma, cũng hít như vậy.

Cảnh tượng trước mắt quá kinh nhân.

Trong khe nứt hư không mấy trăm dặm trường có vô số quang điểm và quang hoa.

Nhưng là gì thì nhìn không rõ.

Có cảm giác trong khe nứt không gian có vô số tinh thần và tinh vân như bát cháo nóng sôi trào.

Ngụy Tác mới dồn thần thức đến gần khe nứt hư không thì bị hút vào, tạo cảm như cánh cửa nối với vô số tinh không ở đó nhưng không rõ là nối với tinh không nào, gã nuốt nước bọt vì biết bị hút vào tất bị các loại uy năng nghiền nát.

Khe nứt hư không này hoàn toàn là để uy khó tưởng tượng nổi xuyên qua vô số hư không hình thành.

“Ta thật sự bội phục hai tộc nhân trưởng lão của các ngươi dám vào khe nứt hư không này thăm dò.” Trong đó vô số tinh quang biến ảo ánh xạ vào gã thành đủ màu, mấy chục tích tắc sau thì gã thở phào, bảo Cổ Ti Lệ và A Tô Lợi.

“Không, đại nhân, chúng không biết lượng sức, tự tìm đường chết, sao so được với ngài anh minh thần võ.” Cổ Ti Lệ nói.

“...” Ngụy Tác trợn tròn trắng. Hai vực ngoại thiên ma đã biết nịnh nọt nhưng còn quá giả.

“Còn có cả thủy khí!”

Bọn Ngụy Tác và Vu thần nữ nhìn nhau, hít sâu một hơi.

Trong khe nứt hư không thường có tinh phong thổi ra.

Tinh phong thổi qua ban nãy rất ẩm, như từ hải vực thổi về.

“Ồanh!”

Chợt như có lò lửa phốt qua, bọn Ngụy Tác thấy gió nóng thổi tới.

“Như nguyên khí từ vô số hư không trút xuống, thổi ra tinh thần nguyên khí nào thì không thể dự liệu!”

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên nhìn nhau, hiểu rõ khe nứt hư không này.

Khi xưa là đại đế ở Bắc Mang và Hoang tộc thủy tổ đối chiến, cường uy của một bên hoặc song phương va nhau, xé vô số hư không, hình thành khe nứt thể này, nguyên khí trong đó như nước biển chảy vào, lại va nhau, thỉnh thoảng có thủy hoa văng ra.

Nhưng cụ thể là “thủy hoa” từ tinh không nào hoặc bọn Ngụy Tác xung quan tạo thành tinh thần nguyên khí gì thì không biết được.

Vận khí tốt thì rút ra được tinh thần nguyên khí hữu dụng còn không tốt sẽ là bất lợi.

“Đi thôi.”

Nhìn rõ, Ngụy Tác biết dừng lại cũng vô nghĩa nên quan sát một lúc rồi lướt về khối vẫn thạch cỡ trăm dặm ở sau lưng.

“Vi Vi, đợi khi ta và A Vu đột phá đã thì hẵng đột phá, ta phải chắc A Vu đột phá chân tiên vận vô nhất thất.”

Vào trung tâm khối vẫn thạch, Ngụy Tác liên tục xuất Huyền sát quỷ trảo đoạn bảo Hàn Vi Vi.

“Đúng là, ta vội thế sao!” Hàn Vi Vi ầm ỨC.

“A Vu, ta đột phá trước, lúc nàng đột phá chân tiên đẩy động tinh thần nguyên khí bất lợi thì ta sẽ hộ pháp.”
Đào nhanh một tinh thất đoạn Ngụy Tác dùng tốc độ nhanh nhất bày hai cấm chế, bảo Vu thần nữ rồi lấy linh được gần hóa linh ra.

Ầm, thủy linh nguyên khí từ đỉnh đầu Ngụy Tác thổi vào linh được, xung kích Chân tiên lưỡng trọng!

“Đi, chúng ta tiếp tục luyện chế Thiên nguyệt luân phi kiếm!”

Thấy Ngụy Tác xung kích Chân tiên lưỡng trọng, Nguyên Âm lão tổ và bọn Linh Lung Thiên đi trước, cả hóa hình Phệ linh thú tiếp tục hoàn thành giao dịch, giúp bọn Nguyên Âm lão tổ hấp nạp nguyên khí tạp để đổi linh thạch và kim đơn. Chỉ còn lại Vu thần nữ và Cơ Nhã, Ngụy Tác.

1257. Chương 1255: Lôi Vương Đế Tôn Kiếm

Tu vi của Ngụy Tác hiện tại mà gạt rửa linh được thì kinh nhân cỡ nào.

Hoang thần nô chọn cho gã toàn linh được để luyện hóa.

Chỉ mười mấy tích tắc, tu vi của gã đã đạt Chân tiên nhất trọng diên phong.

“Ầm!”

Dược lực chảy vào, thể nội Ngụy Tác vang lên tiếng nổ.

Không sai, đích đích xác xác, là thanh âm như kim đơn nổ tung.

Thể nội gã tựa hồ có vô số nguyên khí nổ tung, tụ hợp, thay đổi!

Hơn vạn khiêu vị đều như sinh thành sao trời.

“Oành!”

Hơn nửa nhánh chu hồng sắc linh được trên đầu tan nát, hóa thành dược khí, bị sức hút vô cùng cuốn vào.

Từ bốn phương tám hướng, vô số tinh quang như đom đóm toát đi.

Đột phá Chân tiên lưỡng trọng!

Chân nguyên, nhục thân, thần thức, thân thể gã đang biến đổi.

“Ầm!”

Khe nứt không gian ngoài xa đột nhiên trút xuống như cháo nóng, chỉ chấn động hư không cũng thành cuồng phong.

“Không xong! Chúng ta đi mau!”

Lúc đó bọn Nguyên Âm lão tổ đã biết Ngụy Tác đột phá, thấy cảnh tượng trong khe nứt không gian, cả toán đại năng đang luyện chế phi kiếm đều kinh hãi thất sắc, lướt lên hư không.

Cơn bão kinh nhân như lò lửa từ khe nứt không gian tràn ra.

Không chỉ có tinh thần xạ tuyến mà dày đặc lôi đình, thiên hỏa.

“Lôi hỏa mạnh thế hả? Dẫn được nguyên khí lôi hỏa hư không còn hơn cửu thiên lôi cương tăng hoàn. Vi Vi, A Vu, tinh thần nguyên khí này không có lợi, đừng qua.” Tích tắc đó, Ngụy Tác đột phá Chân tiên lưỡng trọng, sức mạnh và cảm tri đều lên mức chưa từng có, chợt nảy sinh đồn ngộ.

“Chát!”

Gã nói xong là vượt hư không, đến trước cơn bão.

“Ngụy Tác định làm gì!”

Bọn Trưởng Tôn Cảnh đều kinh hô.

Cơn bão đó đều bị gã dẫn ra ngoài, tràn qua trung tâm là gã.

Từng tia sét lớn hơn gã nhiều lần xung kích lên khiến thân thể gã biến thành điểm đen chói lòa.

“Oành!”

Tích tắc sau, trong dải sáng chói mắt đột nhiên xuất hiện đạo đồ do lôi hỏa ngưng thành, thu lại trước mặt gã, ngưng thành xích kim lưỡng sắc trường kiếm!

Thiểm điện và lôi hỏa quanh đó tụ vào cây kiếm.

Lôi hỏa trường kiếm càng lúc càng to, thoáng sau đã hơn trăm dặm, không ngừng hấp nạp lôi hỏa, kinh nhân vô cùng!

“Cách, cách, cách...”

Thoáng sau, quang văn xuất hiện quanh lôi hỏa trường kiếm, thanh kiếm dần co lại.

Uy áp càng kinh nhân từ lôi hỏa trường kiếm rung lên.

“Oành!”

Ngụy Tác run người, hấp lực vô cùng tan đi, Chân tiên lưỡng trọng đột phá xong.

Gã đột phá Chân tiên lưỡng trọng xong thì thần quang kịch liệt lóe lên, lôi hỏa trường kiếm co còn bảy thước, ngưng thành thực chất!

“Y có thể khiến lôi cương và thiên hỏa ngưng thành thực chất? Ngưng thành một thanh kiếm?”

Nguyên Âm lão giả và Trưởng Tôn Cảnh tròn mắt, nhưng đúng là thế, trường kiếm trước mặt Ngụy Tác triệt để ngưng tụ, tỏa kim sắc và xích sắc thần quang, bề mặt óng ánh quang văn, thậm chí hình thành đạo tôn hư ảnh năm trượng trên thân kiếm!

Vô số điện mang trượt trong đạo tôn hư ảnh, hư ảnh ràn rạt lôi cương khí tức kinh nhân, khiến người ta muốn quỳ lạy.

“Lôi vương để tôn kiếm?”

Linh Lung Thiên tròn mắt, dù hư không chưa khôi phục bình tĩnh cũng đến cạnh Ngụy Tác.

“Không ngờ ngươi cảm ngộ, ngưng luyện được thần binh cho mình!” Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, từ từ nói.

Cây kiếm vàng rực, có hồng sắc quang văn huyền ảo, bên trong là vô số lôi quang và hỏa diễm dấy lên, như một thể giới độc lập.

Trường kiếm tuy như kim sắc trường kiếm của Lôi vương để tôn Lý Cổ Kỳ trong Bắc Mang phế khứ, nhưng Linh Lung Thiên nhận ra lôi hỏa tương dung, còn hơn Lôi vương để tôn kiếm năm xưa!

Hiển nhiên, Ngụy Tác lúc phá quan, cảm nhận lôi hỏa diễn hóa, cộng thêm ấn tượng với Lôi vương để tôn kiếm của Lý Cổ Kỳ và thiên thuật pháp tại cửu thiên lôi cương tăng mà đốn ngộ, cũng như khi cải tiến Động Thiên thần hỏa, ngộ ra vô thượng cường pháp cho mình, gã dùng pháp vực ngưng thành thần binh!

“Ngân sắc ngọc phù của Nhất Trần Tử...”

Ngụy Tác nhìn xích kim sắc trường kiếm trông bình thường nhưng uy áp siêu phàm, nói.

Gã cũng ngây ra, đến giờ mới hiểu mình ngưng được trường kiếm như thế vì có ngân sắc ngọc phù Nhất Trần Tử lưu lại trên cửu thiên lôi cương tăng. Nhất Trần Tử không chỉ để lại ngọc phù cho đời sau biết mình đã tới đây, bên trong là đạo thuật pháp ngưng luyện lôi hỏa thần kiếm, hơn nữa uy năng cấm cố ngân sắc ngọc phù cực kỳ đặc biệt mới khiến nó ở cửu thiên lôi cương tăng mà không tan.

Khi trước Ngụy Tác không tham ngộ được ảo diệu, nhưng đột phá Chân tiên lưỡng trọng thì cảm tri dễ thăng, đốn ngộ kỳ diệu, kết hợp với các pháp vực và cường pháp, ngưng thành lôi hỏa thần kiếm.

“Tại cửu thiên lôi cương tăng, không cần dựa vào nhục thân, e rằng ta địch nổi Chân tiên tứ trọng, thậm chí Chân tiên ngũ trọng đại năng.”

Nhìn xích kim sắc trường kiếm, Ngụy Tác cảm giác như mình thành lôi để đạo tôn, tự tin khôn cùng.

Xích kim sắc trường kiếm đại biểu cho đỉnh cao của một nguyên khí lĩnh vực. Tại cửu thiên lôi cương tăng có thể không ngừng tụ lôi cương, như cá gặp nước, có thể phát huy uy năng hơn hẳn bình thường.

“Hả...”

Ngụy Tác nắm lấy xích kim sắc trường kiếm, kết quả lại cả kinh.

Xích kim sắc trường kiếm như thể là bản mệnh pháp bảo, liên thành nhất thể với gã.

“Vù!”

Ngụy Tác vung tay, hư không vang lên tiếng xé, xuất hiện kim sắc quang ngân, hồi lâu không tan.

“Uy năng đáng sợ thật!”

Bọn Nguyên Âm lão tổ biến sắc, Ngụy Tác phát tay cũng khiến họ thấy không ngăn được, có thể hóa thành tro nếu bị nhắm vào.

“...!” Ngụy Tác cũng nhột nhạt, nhận ra nhục thân của mình không chịu được thanh trường kiếm chém xuống.

“Chân tiên ngũ trọng uy năng,” Linh Lung Thiên nheo mắt.

“...” Ngụy Tác há miệng, nhất thời không nói được.

“Chân tiên ngũ trọng uy năng?” Nguyên Âm lão tổ và bọn Trưởng Tôn Cảnh kinh hãi run người.

“Trong hư không đó lôi hỏa lợi hại, nếu tại thiên địa cũ, ở cửu thiên lôi cương tăng ngưng thành thần binh này tất không có uy năng như thế. Bất quá người nên giữ lại làm con bài tẩy, vì tiêu hao uy năng nhiều thì với tu vi hiện tại, trừ phi có lôi cương phong bạo mới kịp bổ sung uy năng.” Linh Lung Thiên bảo Ngụy Tác.

“Biết rồi.” Ừc, Ngụy Tác nuốt nước bọt, tỉnh lại.

Đối với người xưa nay chỉ thích lừa lọc như gã thì cần thiết sẽ sử dụng vật này thích đáng.

“Lạ thật, Cương nha muội hiện tại lại xinh đẹp...” Linh Lung Thiên nghe gã ngoan ngoãn nói thì có phần mãn ý, nhưng lại nghe thấy tiếng lẩm bẩm này thì nghiến răng.

“Nguyên thủy thần mộc thần căn đã bị ta luyện hóa?”

Ngụy Tác thu xích kim sắc trường kiếm vào nạp bảo thủ trạc, cảm nhận thay đổi sau khi đột phá Chân tiên lưỡng trọng thì ngẩn ra.

Trong hậu não khiêu vị, chỗ Nguyên thủy thần mộc thần căn trống trơn!

Nhục thân gã tựa hồ còn có sinh cơ hơn Nguyên thủy thần mộc thần căn, nên đã luyện hóa nó. Nhục thân gã như thành thần căn, chân nguyên và tinh khí lưu chuyển, bị chặt một tay cũng mọc lại được ngay.

Gã thoáng nhận ra có tự nhiên cảm ứng với nguyên khí trong hư không, như rẽ muốn găm vào thể nội, cũng cấp đường chất.

“Xem ra phải đề thăng nhất giai tu vi mới triệt để cảm ngộ được.” Tinh tâm cảm ngộ một chốc là gã bỏ cuộc, cảm giác này cũng như lúc trước không đủ tu vi, lĩnh ngộ nguyên khí pháp chỉ thoáng có dấu vết chứ không chạm tới được.

“Chát!”

Mắt gã lóe lên, hư không như có lãnh điện lướt qua.

Bốn nghìn dặm!

Không cần dùng cường pháp thì thần thức gã cũng bao trùm hơn bốn nghìn dặm!

1258. Chương 1256: Chân Tiên Đạo Lữ Thứ Hai

Ngụy Tác thu hồi thần thức, nội thị.

Gã kinh ngạc vì nhục thân tăng tiến không nhiều nhưng kinh mạch rộng gấp đôi lúc mới đột phá chân tiên.

Thể nội chân nguyên chảy càng nhanh, càng mạnh trong kinh mạch.

Thay đổi lớn nhất là hơn vạn khiêu vị trừ tinh thần nguyên khí còn cả thể nội nguyên khí thấm vào.

Mỗi khiêu vị tựa hồ có quang tinh tỏa sáng, tụ lại chân nguyên, như thể mở ra hơn vạn động phủ, dựng lên cả vạn viên tiểu hình kim đơn.

Hơn vạn viên “Tiểu hình kim đơn” tự động hấp nạp tinh thần nguyên khí.

Ngụy Tác nội thị thì thấy mình trong suốt, lấp lánh tinh quang, như có vạn vì sao bên mình.

“Còn kém cảnh giới Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng rất xa.”

Đồng thời, Ngụy Tác lại so sánh.

Chân Tam thập nhị tí Hoang tộc pháp được gã dùng như pháp thuẩn, tuy gã không nhận ra khiêu vị nhưng chỉ qua nhục thân, gã nhận ra kinh mạch trong đó càng phức tạp, càng sâu xa.

Nhục thân vốn là tiểu thiên địa huyền ảo, so ra Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng hiểu về tự thân hơn gã nhiều.

“Không biết Lôi vương để tôn kiếm của ta có cắt được nhục thân Hoang tộc đại năng này không?”

Nghĩ đến nhục thân Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng, Ngụy Tác máy động, mục quang lóe lên, lấy thi thể đó cùng ràn rạt xích kim sắc thần kiếm lôi hỏa khí tức ra.

“Phu quân định lấy nguyên khí của Hoang tộc đại năng này?” Vu thần nữ hiểu ngay.

“Không sai, nếu được nhiều nguyên khí, nhục thân cùng chân nguyên tu vi của ta sẽ tăng tiến.” Ngụy Tác gạt đầu, hít sâu một hơi, cầm xích kim sắc thần kiếm.

“Oành!”

Khí tức của gã cũng dâng tràn.

“Nhục thân y đến mức này hả!”

Phệ linh thú lần đầu được thấy nên biến sắc. Huyết khí của Ngụy Tác thân lưu động như vô số nham tương trong thể nội sôi trào với tốc độ kinh nhân, cách mấy dặm đã có khí tức như lửa đốt phả vào mặt.

Y dám chắc Hoang cổ cự thú trong vô tận man hoang nổi danh vì nhục thân mà gặp gã lúc này cũng sẽ bị hất văng, nghiền nát!

“Xoạt!”

Thần thức Ngụy Tác khóa chặt cái lỗ của Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng bị Thích Già Lam đánh thủng, xích kim sắc trường kiếm vạch lên quang văn chém vào.

“Oành!”

Vòng sáng chói lòa màu vàng đỏ và lam bùng lên, ai nấy giật giật chân mày, như thấy hai tòa thần sơn va nhau.

“À?”

Ngụy Tác mục quang kịch liệt lóe lên, thủy linh nguyên khí kinh nhân từ thiên linh bốc lên, gột rửa Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng.

Tích tắc đó, gã biết tam thập nhị tí đại năng bị chém vệt một mảnh nhỏ.

Vết nứt đó không lớn, gột được nguyên khí không nhiều, nếu không nhờ Thích Già Lam dốc lực phá được một vết thì Lôi vương để tôn kiếm e không làm gì được.

Không được chân nguyên và khí huyết dồn vào, nhục thân không còn như xưa, mà thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng còn khiến người ta kinh hãi.

Ngụy Tác nhận ra Lôi vương để tôn kiếm cứ chém xuống tất hao hết uy năng, đổi lấy chút nguyên khí thì thật không đáng.

“Chả trách Linh tộc có tới hai đại đế tọa trấn mà còn bị đánh tơi tả, Hoang tộc đại năng thần thông thật khó tưởng tượng nổi.”

Ngụy Tác thu Lôi vương để tôn kiếm, gột rửa mấy chục tia lam sắc nguyên khí, Cơ Nhã và bọn Nam Cung Vũ Tinh biết muốn chế thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng e phải uy năng để thiên.

“A! A! A! Dám động vào nhục thân của Trụ! Nhục thân đó là của ta! A! Người dám động dụng nguyên khí thuộc về ta! Ta sẽ giết ngươi!” Bọn Ngụy Tác không biết cùng lúc, trong không vực này thì một dải lam sắc độn quang đang thẳng tiến Phong Bạo đảo dừng lại gầm lên.

Trong độn quang là Thần Lan vương Yến Bắc Quy, không còn là sáu cánh tay mà là tám!

Càng kinh nhân là không phải là ngũ khí Yến Bắc Quy mà của Hoang tộc thủy tổ đó.

...

“A Vu, bắt đầu đi.” Ngụy Tác gột rửa luyện hóa mấy chục tia nguyên khí của Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng đoạn thân ảnh loáng lên, đến cạnh Vu thần nữ và Hàn Vi Vi. Chân nguyên của gã sôi trào, không cần thử cũng biết kích phát Liệt khuyết tàn nguyệt pháp vực uy năng tất chiến lực tương đương với Chân tiên tứ trọng đại năng.

Liệt khuyết tàn nguyệt pháp vực tương đương với chiến lực Chân tiên tứ trọng, Lôi vương để tôn kiếm hệt tương đương với Chân tiên ngũ trọng, Ngụy Tác đã đi được một bước dài, chính thức bước vào hàng ngũ tôn sư, không còn là đại năng chỉ có tu vi chữ phương diện pháp vực chỉ là hạng nhập môn.

“Được!”

Ngụy Tác đột phá nhất trọng tu vi, lại đốn ngộ, Vu thần nữ thập phần cao hứng cho gã, lấy ra một cái lá màu đỏ rực, bắt đầu luyện hóa.

“Ầm!”

Vu thần nữ đã chuẩn bị, được lực bất lợi được hóa hình Phệ linh thú luyện hóa hết, chỉ mấy chục tích tắc sau là nguyên khí dâng tràn, kim quang vô cùng vô tận bùng lên, thân thể như đầy lỗ thủng, mở ra thông đạo đến vô số tinh không.

“À?”

Mắt Ngụy Tác lại lóe lên.

Lúc gã đột phá chân tiên, bát phương vận động, dấy động Cửu thiên âm phong tầng và cửu thiên lôi cương tầng, hình thành vô thiểm điện và tinh quang, ở đây là thiên địa khác nên gã không thấy thiểm điện lôi cương xung kích, chỉ có tinh thần nguyên khí và tinh thần xạ tuyến hình thành quang trụ.

“Ồanh!”

Cơ hồ đồng thời, khe nứt hư không bị lại dẫn động, cơn bão như cháo nóng tràn ra.

“Sao lại thế được?”

Hàn Vi Vi đột nhiên kinh hô.

“Để Hỗn nguyên ngân oa qua.” Ngụy Tác thấy Hàn Vi Vi nhìn nô thú đại thì hiểu ra, gọi to.

Hàn Vi Vi vỗ mạnh, một đạo ngân quang bắn vào cơn bão từ khe nứt hư không.

Ngân quang là Hỗn nguyên ngân oa.

Cách cơn bão tinh thần nguyên khí hỗn loạn mấy dặm, Hỗn nguyên ngân oa há miệng phun ngân sắc quang trụ, như măng xà hút nước, hút tinh thần nguyên khí về.

“Quả nhiên như thế! Không biết Hỗn nguyên ngân oa được lợi gì!”

Thấy thế, Ngụy Tác càng khẳng định mình đoán không sai, Vu thần nữ đột phá chân tiên, hút tinh thần nguyên khí xuống không có tác dụng với cả toán nhưng hữu dụng với Hỗn nguyên ngân oa!

Hiện tại Hỗn nguyên ngân oa liên tục được bồi dưỡng, đã đột phá sắp cửu cấp, chỉ kém hơn Dương chi điều và thanh loan một chút, giờ trong miệng rực ngân quang, ngân quang càng lúc càng xán lạn, thân hình như muốn cao lên.

Bất quá Ngụy Tác không dừng, hỗn kim sắc tàn phiến được tể xuất.

Cùng lúc, đỉnh đầu Vu thần nữ lóe lên hỗn kim sắc quang quyền, che kín người.

Ngụy Tác yên tâm hẳn, Vu thần nữ cũng luyện hóa mảnh vỡ thể này làm bản mệnh pháp bảo.

Tinh thần quang trụ từ bốn phương tám hướng đổ về, tinh thần nguyên khí bất lợi gần như bị Ngụy Tác dùng hỗn kim sắc tàn phiến và hỗn kim sắc quang quyền quanh Vu thần nữ cách tuyệt. Từng làn tinh thần nguyên khí hữu dụng chảy vào thể nội Vu thần nữ.

Chân tiên khí tức dấy lên.

Tinh thần nguyên khí cực nồng, thậm chí hình thành hoa vàng hoa bạc quanh Vu thần nữ, bảo tướng trang nghiêm khôn tả.

“Phu quân, muội đột phá chân tiên rồi!”

Vu thần nữ mở mắt, lấp lóe ánh sáng mê hồn, hớn hờ bảo Ngụy Tác.

Không cần gã giúp thì nàng ta cũng thuận lợi đột phá chân tiên!

Thần quang pháp văn chói lòa tự động hiển hiện sau lưng, hình thành thất sắc bảo bình, như do vạn cái lông đuôi khổng tước ngưng thành.

1259. Chương 1257: Tâm Ma Quá Lợi Hại

Sau Nam Cung Vũ Tinh, Vu thần nữ cũng đột phá chân tiên.

Thần quang xán lạn, sau lưng là khổng tước bảo bình, lấp lóe vạn trượng quang huy, ai nhìn thấy cũng coi là đạo tôn nữ đế.

Trên cấp việc có một chân tiên đạo lữ là có tới hai hai chân tiên đạo lữ.

Một tu sĩ có tới hai chân tiên đạo lữ, từ cổ chí kim đều hiếm.

“À?”

Vu thần nữ thuận lợi đột phá chân tiên, nói thể với Ngụy Tác thì gã lại kinh ngạc.

Gã hiểu rõ từ thần huyền đột phá đến chân tiên xong không chỉ chân nguyên hóa tiên, bản thân sẽ cảm ứng với chư thiên tinh thần, hút lấy tinh thần nguyên khí, dù không tu luyện, tu vi sẽ tăng từ từ.

Hiện tại gã đột phá Chân tiên lưỡng, hút tinh thần nguyên khí càng lợi hại, nhưng kinh ngạc là Vu thần nữ hiện tại hút tinh thần nguyên khí không kém gì gã lúc mới đột phá đến Chân tiên nhất trọng.

Nhục thân gã khi đó hơn xa Vu thần nữ, còn là song thần huyền pháp thân.

Điểm duy nhất giải thích được là không vực đột phá chân tiên khác nhau, Vu thần nữ hấp nạp được tinh thần nguyên khí nhiều hơn nên liên hệ tựa hồ càng khẩn mật. Đạo lý có lợi như thế thì với gã cũng là kinh hỉ.

“Phu quân, để thiếp cảm ngộ thay đổi, rồi cùng bọn Nguyên Âm tiên bối luyện chế Thiên nguyệt luân phi kiếm.” Vu thần nữ tuy hoan hỉ nhưng biết thời gian khẩn bách, nói đoạn rồi đi ra.

“Tiểu Ngân, quay lại! Đừng vào!”

Hàn Vi Vi cả kinh, hô vang vào khe nứt hư không.

Khe nứt hư không tràn ra hư không phong bạo đã tan, Hỗn nguyên ngân oa có sợi ngân quang bao quanh, thân hình tựa hồ gần như Hàn Vi Vi, thấy cơn bão tan thì nó như chưa vừa ý, lại định lao vào khe nứt hư không để hút tinh thần nguyên khí.

Bị gọi, Hỗn nguyên ngân oa sững lại.

“Hỗn nguyên ngân oa được lợi như thế? Chả trách quá đà.” Ngụy Tác quét thần thức, cảm ứng rõ thì cả kinh.

Lúc này lớp vảy bạc của Hỗn nguyên ngân oa thừa hẳn, không giống lớp vảy mà giống ngân sắc giáp y bó sát người.

Ngân sắc lân giáp ở mặt, tay và eo không còn, da trừ ánh lên ngân quang thì không khác gì da phổ thông tu sĩ, mặt cũng tương tự nữ tu sĩ, chỉ là ngũ quan càng góc cạnh phân minh, yêu mị khác thường. Ngực lộ nhô cao, được ngân sắc lân giáp che đi, thân thể như thiếu nữ hơn hai mươi, eo khắc hẳn của tu sĩ mà thất lại kinh nhân.

Khí tức thậm chí hơn cả Dương chi điều và thanh loan.

Nếu yêu thú đột phá đến hóa hình, cũng như đột phá chân tiên thì ít nhất tương đương với Thần huyền tam, tứ trọng.

Lúc hóa hình Phệ linh thú mới vào Hoang tộc Phù đồ thì thiếu một bước là hóa hình, còn Hỗn nguyên ngân oa tối đa còn thiếu hai bước.

“Yên tâm, nó không vào đâu, yêu thú cỡ đó đến trước khe nứt hư không sẽ biết cân nhắc, để nó cách xa một chút, lúc nàng đột phá thần huyền sẽ đẩy lên hư không phong bạo, có nguyên khí thích hợp thì coi như nó may mắn.” Ngụy Tác nhìn Hàn Vi Vi cười hắc hắc, “Bắt đầu thôi.”

“Bắt đầu cái đầu người!” Hàn Vi Vi âm ức kêu lên, véo gã.

Nhưng mới chạm tay vào mí mắt gã thì nàng ta đã bị hai cánh tay kéo vào lòng, khí tức nóng bỏng của Ngụy Tác khiến nàng ta mềm nhũn người.

“Trấn định tâm thần!”

Nụ hôn nghệt thở qua đi, giọng Ngụy Tác ngưng trọng vang lên, “Xung kích thần huyền, vạn sự phải đủ, chỉ cần chú ý không bị tâm ma tác động.”

“Tâm ma nào cũng không đối phó được ta.” Hàn Vi Vi mềm hẳn ánh mắt, nhu tình như nước, nhìn gã đầy thâm tình, vượt ve mặt gã, “Từ Linh Nhạc thành đến giờ, có gì chia cắt được chúng ta, nếu ta bị tâm ma đối phó thì không phải không được ở cùng lưu manh đáng chết sao, yên tâm đi, vì lưu manh đáng chết, ta sẽ thuận lợi đột phá thần huyền.”

Ngụy Tác nắm tay Hàn Vi Vi, trong mắt cả hai cháy rực tình cảm.

...

“Oành!”

Hư không đột nhiên lại chấn động.

Nguyên Âm lão tổ đang luyện chế Thiên nguyệt luân phi kiếm cũng nhìn về động quật tĩnh thất có Ngụy Tác và Hàn Vi Vi, biết Hàn Vi Vi bắt đầu đột phá thần huyền!

Trong động quật tĩnh thất, Ngụy Tác đứng ngoài hai đạo linh quang cấm chế bao quanh Hàn Vi Vi, bắt động nhìn nàng ta.

Đỉnh đầu Hàn Vi Vi có quang hoa lóe không ngừng như một cự nhân hình thành.

Đột nhiên, Hàn Vi Vi tỏa thần huyền dị hương, nhưng thân thể xuất hiện vân gổ.

Ngụy Tác thần nhiên vung tay cắt một vết, khí huyết được dồn vào thể nội Hàn Vi Vi.

“Oành!”

Chỉ vài tích tắc, Hàn Vi Vi không còn dấu hiệu thân thể mộc hóa, đơn quang bốc lên khỏi đỉnh đầu, thần huyền pháp thân hình nữ đạo tôn hiển hóa.

Ngụy Tác ngẩn người.

Thần huyền pháp thân của Hàn Vi Vi xếp bằng trên băng tinh liên đài, hàn khí kinh nhân, nữ đạo tôn này cực kỳ mỹ lệ, trang nghiêm, nhưng không mặc gì, ngực đầy eo thon, xinh đẹp tuyệt luân.

Ngụy Tác thấy nhiều thần huyền pháp thân nhưng nữ đạo tôn trần trụi thể này thì chưa.

Khi đạo tôn triệt để ngưng thành, Hàn Vi Vi và thần huyền pháp thân như biến thành vũng xoáy, vô số tinh thần nguyên khí tụ thành quang trụ dồn về.

“Oành!” Như gã dự tính, trong khe nứt hư không lan tràn không gian phong bạo!

“À?”

Gã chợt biến sắc.

Hàn khí còn kinh nhân hơn thần huyền pháp thân của Hàn Vi Vi từ tiểu phúc nàng ta bùng lên. Thể nội nàng ta vang tiếng như băng tinh kết thành rồi vỡ.

Như thể Hàn Vi Vi sắp đông cứng cả người.

“Không xong!”

Ngụy Tác lại biến sắc.

Tây tinh lưu ly quá quý dị, mỗi lần đột phá lại hóa sinh vô vàn nguyên âm nguyên khí, lúc kim đơn đột phá thì còn chống chọi được, ít nhất cũng tới lúc kim đơn biến hóa xong, nhưng lần này đột phá thần huyền, nguyên âm nguyên khí quá kinh nhân, thần huyền biến hóa chưa xong thì Hàn Vi Vi đã sắp đông cứng.

Không cần bị đông hãm, chỉ cần chân nguyên và khí huyết hơi không lưu động được là thần huyền đột phá thất bại.

Hiểu rõ nguyên nhân, Ngụy Tác mục quang lóe sáng, đến cạnh Hàn Vi Vi, pháp y cả hai tung bay, thân thể nóng rực của gã và lạnh buốt của nàng ta dính chặt lại. “Oành!” Quanh gã và Hàn Vi Vi ánh lên phần hồng sắc quang hoa, dương nguyên liên tục tràn vào thể nội nàng ta.

Gã cưỡng ép chân nguyên thôi động thuật pháp song tu, hóa giải nguyên âm nguyên khí của nàng ta, chuyển hóa thành Huyền sát âm khí.

Tình cảnh hương diễm lại xuất hiện tại tĩnh thất.

Hàn Vi Vi nhắm mắt bất động, vẫn đang đột phá thần huyền, trần trụi như con dê bị cạo lông, cơ hồ hôn mê, Ngụy Tác vội vàng bắt tay ngay. “Xoạt”. Nguyên dương và âm nguyên giao nhau thành tiếng động mê hồn.

May mà tu vi và dương nguyên của gã đủ cấp, có thể áp chế và dẫn đạo nguyên khí của Hàn Vi Vi thử, bằng tình trong thể nội năng ta bị áp chế, thần huyền pháp thân trong suốt cũng nhuộm màu hồng.

“Xoạt...”

Hàn Vi Vi nhướng mày, thần huyền pháp thân rung lên, thành thực chất, như ngủ say tỉnh lại.

“Lưu manh đáng chết, tâm ma lần này quá lợi hại...”

Hàn Vi Vi mở mắt, run rẩy nói, định bảo Ngụy Tác là tâm ma lần này quá lợi hại, ảo hóa ra cảnh người phi lễ ta khiến ta suýt tâm thần thất thủ. Nhưng chưa nói xong thì suýt ngất đi vì thấy gã như man thú, cảm giác đó xông thẳng vào thức hải của nàng ta mới khôi phục.

1260. Chương 1258: Đừng Có Ngừng, Tiếp Tục Đi

Đối với biến hóa tự thân, Hàn Vi Vi hiểu rõ hơn ai hết, chỉ là trong tích tắc, nang ta hiểu rằng không thể được.

Phải làm thế thì mới đột phá thần huyền, thật không còn gì để nói.

Bất quá không thể kháng cự, thoáng sau Hàn Vi Vi chủ động phối hợp.

“À?”

Nhưng trong lúc cực kỳ hương diễm đó, Hàn Vi Vi và Ngụy Tác đột nhiên hơi ngừng lại.

Hàn Vi Vi hơi khác thường vì nhận ra hàn đơn không chỉ càng lúc càng ngưng luyện, mà có liên hệ với thần huyền pháp thân.

Như hàn đơn sẽ thành một phần của thần huyền pháp thân.

Cảm giác thập phần kỳ quái, vì nàng ta biết rõ uy năng Huyền sát quỷ thảo còn hơn hàn đơn nhưng dù cũng do Huyền sát âm khí ngưng thành nhưng Huyền sát quỷ thảo tách hẳn khỏi thần huyền pháp thân của gã. Lẽ nào vì tính chất nguyên khí của hàn đơn và thần huyền pháp thân gần nhau?

Hàn Vi Vi không hiểu nên đành đợi.

Ngụy Tác lại thấy hai điểm dị thường.

Gã nhận ra Hàn Vi Vi đột phá đến thần huyền, dẫn động khe nứt hư không phun ra hư không phong bạo vô dụng với Hỗn nguyên ngân oa. Hỗn nguyên ngân oa tránh đi nhưng hư không phong bạo trừ vô số tinh thần nguyên khí hồ tạp còn số lượng kinh nhân hạt cây cỏ, như vô tận man hoang mọc đầy cây cối, đến lúc hết quả thì bị cơn bão cuốn hết hạt vào.

Hạt cây cỏ cùng cơn bão phun ra, bao trùm ít nhất mấy vạn dặm.

Ngụy Tác sau cùng cũng biết vì sao không vực này do vẫn tinh va nhau hình thành, theo lý thì tất cả sinh linh đều bị hủy diệt, nhưng giờ lại phong phú như vậy, nhiều vẫn thạch mọc đầy cây cối.

Điểm khiến gã kinh ngạc là hiện tại thi triển Huyền sát đại pháp song tu, tốc độ tiêu hao dương nguyên thập phần kinh nhân, nhưng dương nguyên của gã vẫn tràn đầy.

Có lẽ đột phá Chân tiên lưỡng trọng, nhục thân càng mạnh, cộng thêm luyện hóa Nguyên thủy thần mộc thần căn nên dương nguyên liên tục sinh ra, gã không bị hao hụt gì.

Vốn gã cho rằng Hàn Vi Vi đột phá thần huyền lần này, nguyên âm nồng hậu đến mức rất có khả năng gã không chịu thấu.

Nhưng xem ra hiện giờ không cần luyện hóa linh dược, hoặc tĩnh tu cũng có thể ứng phó Hàn Vi Vi từ Thần huyền nhất trọng đột phá đến Thần huyền lưỡng trọng.

Ha mươi hai hạt sen đen của Hàn Vi Vi còn lại mười bảy hạt, cộng thêm nhánh linh dược như cây nến đỏ, đột phá đến Thần huyền lương trọng không thành vấn đề.

“Mỹ nữ lão bà mông cong, dừng dừng lại, tiếp đi.” Ngụy Tác nói vào tai Hàn Vi Vi.

“Lưu manh đáng chết, lưu manh thôi thá! ... ta có dừng đâu!” Hàn Vi Vi hiểu nhầm ý, vừa thẹn vừa giận, cả hai đang mãnh liệt, đâu có thể dừng, lẽ nào nàng ta phải đổi vị trí, còn gã cứ nhắm mắt hưởng thụ?

“...” Ngụy Tác toát mồ hôi giải thích không phải chúng ta dừng việc đó mà nàng dừng dừng đột phá thần huyền tu vi, một mạch đột phá đến Thần huyền lương trọng, vì không có gì đặc biệt hung hiểm.

Hàn Vi Vi suýt ngất.

“Ha ha, xưa nay tu đạo giới chưa từng có việc vừa làm như chúng ta vừa từ Thần huyền nhất trọng đột phá đến Thần huyền lương trọng.” Ngụy Tác cười nham nhở, như càng thấy kích thích.

“Sao ta lại cùng một kẻ như thế nhỉ.” Hàn Vi Vi tắt tiếng, biết không còn gì để nói với gian thương đáng chết, lão lưu manh này, lần đầu tiên gặp nàng ta ở Hoàng Sa hạp cốc thì gã đã dọa cưỡi quần.

Hàn Vi Vi đành luyện hóa linh dược còn lại, chỉ một tuần trà sau, nguyên khí rung lên, đột phá Thần huyền lương trọng.

“Lợi hại!”

Ngụy Tác tức thì thấy cả dòng sông âm nguyên hóa sinh tại thể nội Hàn Vi Vi, như băng long định nuốt chửng nàng ta.

Huyền sát đại pháp vận chuyển mỗi chu thiên, gã đều nhận ra Huyền sát âm khí tụ vào Huyền sát quỷ trảo đưa uy năng tăng cao.

Dị biến chợt phát sinh.

Hàn Vi Vi chợt thấy hàn đơn hoàn toàn liên hệ với thần huyền pháp thân.

Lam hắc sắc hàn đơn từ thiên linh khiếu vị bay lên, bắn vào thần huyền pháp thân.

Thần huyền pháp thân hình nữ đạo tôn trần trụi bùng lam hắc sắc hàn đơn, liên thành nhất thể.

Khí tức băng hàn cực độ và thần quang, hình thành dải tua rua quanh thần huyền pháp thân.

Mấy chục tua rua che kín nửa thân thể nữ đạo tôn, trông càng pháp tướng trang nghiêm.

“Hàn đơn và thần huyền pháp thân liên thành nhất thể, lẽ nào đó mới là Tây tịnh lưu ly, cần một môn song tu thuật pháp phối hợp, đạt tới mức nhất định sẽ có thêm thần diệu?” Ngụy Tác nhận ra Hàn Vi Vi từ Thần huyền nhất trọng đột phá đến Thần huyền lương trọng, nguyên khí dao động không mấy kịch liệt, không tạo thành hư không phong bạo, nhưng đủ khiến gã cả kinh.

Tây tịnh lưu ly là đỉnh cấp bằng hệ công pháp, vốn thần huyền pháp thân của nàng ta khi chưa dung nhập vào hàn đơn thì uy năng Thần huyền lương trọng pháp thân tương đương với tu vi Thần huyền tam trọng, nhưng dung nhập rồi thì tạo cho gã cảm giác thậm chí không kém hơn Chân tiên nhất trọng!

Hàn đơn này đã vượt tiên giai uy năng, cả hai song tu thì uy năng còn tiếp tục đề thăng.

Như thần huyền pháp thân được dung nhập tiên giai bản mệnh pháp bảo! Mà lại không phải bản mệnh pháp bảo thật sự, Hàn Vi Vi còn có thể thêm bản mệnh pháp bảo, càng đề thăng uy lực thần huyền pháp thân!

Cả hai tiếp tục song tu, nguyên khí mỗi lần vận chuyển một chu thiên đều có Huyền sát âm khí chuyển hóa chảy vào hàn đơn và Huyền sát quỷ trảo.

Vui vầy với đạo lữ tối thân mật lại cảm tri sức mạnh tăng lên, niềm vui này thật không thể dùng lời lẽ hình dung.

Huyền sát âm khí chảy vào, thần huyền pháp thân của Hàn Vi Vi đỡ hàn đơn đã chuyển thành màu lam pha đen rồi thành lam óng, hoàn mỹ và thánh khiết khôn tả.

“Chát!”

Ngụy Tác phát Huyền sát quỷ thảo.

“Chuyện này...” Gã ngẩn ra, Huyền sát quỷ thảo không còn đáng sợ hay màu lam như hàn đơn của Hàn Vi Vi, mà vàng lấp lánh tựa tay đạo tôn.

“Hàn đơn của nàng ta và Huyền sát quỷ thảo của ta đạt uy năng nào rồi?”

Ngụy Tác nhận ra Hàn Vi Vi hai lần thần huyền đột phá, nhất là lúc kim đơn phá bích, đột phá đến thần huyền thì nguyên âm nguyên khí khiến cả hai thu lợi từ song tu còn hơn tất cả những lần trước cộng lại, có điều lúc này nàng ta không còn nhiều âm nguyên, không đầy nửa tuần hương nữa là xong, nên gã bỏ ý định ngừng lại thử.

Nửa tuần hương sau, dù là hàn đơn của Hàn Vi Vi hay Huyền sát quỷ thảo của gã đều rực sáng, kết thành băng hoa.

Bên trong hàn đơn và Huyền sát quỷ thảo lấp lánh quang văn, tạo cảm giác như hóa thành đại đạo thần văn.

“Cách!”

Ngụy Tác không nén được, Huyền sát quỷ thảo chụp tới, hư không xuất hiện mấy vết nứt như tơ.

“Phù!” Gã tròn mắt run run.

Huyền sát quỷ thảo của gã tuy không được như Lôi vương để tôn kiểm nhưng vượt mức gã toàn lực kích phát Liệt khuyết tàn nguyệt pháp vực uy năng, ít nhất tương đương với Chân tiên tứ trọng điền phong đại năng dốc toàn lực.

“Vợ ngoan, thử xem uy năng hàn đơn đến mức nào?”

Ngụy Tác vỗ lên mông Hàn Vi Vi nói.

“Lưu manh đáng chết!” Hàn Vi Vi mềm nhũn người nhưng rất hiếu kỳ, tâm niệm lóe lên, thần huyền pháp thân rung động, đậm lam sắc thần quang quét lên hư không.

“...” Ngụy Tác lại tròn mắt.

Uy năng hàn đơn không kém gì gã.

“Là uy năng Tây tịnh lưu ly pháp thân, kết hợp với hàn đơn nên uy năng trước kia không bằng ta giờ đã thế này.” Tròn mắt đoạn Ngụy Tác hiểu ra.

“Chỉ Thần huyền lưỡng trọng, thần huyền hàn đơn có thể ngang với uy năng Chân tiên tứ trọng điền phong, đủ đối phó Chân tiên tam trọng rồi nhỉ?” Ngụy Tác nhìn Hàn Vi Vi trong lòng, nuốt nước bọt.

“Người định...” Hàn Vi Vi hiểu sai ý, nũng nịu vùi đầu vào ngực gã.

1261. Chương 1259: Thiên Cửu “vận Khí Không Tệ”

Biết thần huyền pháp thân của Hàn Vi Vi chỉ Thần huyền lưỡng trọng đã phát được uy năng Chân tiên tứ trọng điền phong thì ai nấy tự lại xem.

Thần huyền pháp thân của nàng ta hiện tại bảo quang bao quanh, không còn trần trụi như lúc đầu.

Băng hàn khí tức phát ra trung hòa được hỏa khí.

Ngụy Tác bắt đầu tôi luyện Huyết nguyệt thần thiết, chân hỏa khiến không khí kêu tanh tách.

“Nếu luyện chế được Huyết nguyệt thần thiết pháp y thì Vi Vi có thể đối phó được vực ngoại thiên ma Chân tiên tam trọng, không cần đánh lén?” Thủy Linh Nhi thấy uy năng thần huyền pháp thân của Hàn Vi Vi thì hỏi.

“Không được đâu.” Ngụy Tác toàn lực dồn chân hỏa dung luyện Huyết nguyệt thần thiết lắc đầu, “Thần thức còn kém vực ngoại thiên ma Chân tiên tam trọng quá xa, đoạn đầu thì chỉ chịu đòn.”

“Cũng phải.” Thủy Linh Nhi xịu xuống.

Cổ Ti Lệ và A Tô Lợi đều có thần thức hơn nhiều phổ thông Chân tiên nhất trọng đại năng, vực ngoại đại năng Chân tiên tam trọng thì Hàn Vi Vi không thể so về cường độ thần thức.

Hiện tại tuy có hai thứ chặn thần thức uy áp của đối phương nhưng không thể sánh với phản ứng và tốc độ xuất khi giao đấu, đơn đầu thì Hàn Vi Vi mà đánh không trúng đối thủ là bị đả thương lại ngay.

“Có cách khiến chiến lực Hàn Vi Vi đại tăng, ít nhất thần thức không kém đối phương quá.” Lệ Nhược Hải và Tâm Hữu Lan nhìn nhau rồi Tâm Hữu Lan nói.

“Phương pháp gì?” Bọn Ngụy Tác và Thủy Linh Nhi kinh ngạc nhìn Tâm Hữu Lan và Lệ Nhược Hải.

“Linh Thú cung có một đạo bí pháp là Linh thú ký thần thuật, tương đương với dung hòa thần thức của mình và linh thú. Lúc thi triển thì linh thú không thể làm gì khác, nếu bản thân trọng thương thì bản thể linh thú cũng trọng thương.” Tâm Hữu Lan giải thích.

“Có thuật pháp thế hả?” Ngụy Tác kinh ngạc, nhớ đến lúc mới tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật có nhìn thể giới qua con mắt của thiên long. Thuật pháp này của Linh Thú cung cũng tương tự, nhờ thần thức của linh thú cảm tri thiên địa.

“Môn thuật pháp này có hạn chế lớn là linh thú phải đạt hóa hình mới được.” Tâm Hữu Lan nhìn Hỗn nguyên ngân oa, rồi nhìn Ngụy Tác và Hàn Vi Vi.

“Phải đạt mức hóa hình mới có thể thi triển?” Ngụy Tác ngẩn ra, hiểu vì sao hai người dị thường như thế.

Cao giai yêu thú có thần thức hơn hẳn tu sĩ, nếu Hỗn nguyên ngân oa tiến giai đến hóa hình thù đạo thuật pháp của Linh Thú cung đủ cho Hàn Vi Vi đối diện Chân tiên tam trọng cũng không lép quá. Không chắc chắn thì Tâm Hữu Lan và Lệ Nhược Hải không nói thế.

Nhưng để yêu thú hóa hình còn khó hơn tu sĩ từ Thần huyền tứ trọng đề thăng đến chân tiên, hiện tại họ không thể khiến Hỗn nguyên ngân oa hóa hình được.

Lợi dụng hư không phong bạo là bất khả thi, chúng nhân hiểu rõ trong hư không phong bạo như cháo nóng cực độ nhưng hỗn loạn, đổ ra không phải trăm lần đều như nhau, muốn dẫn ra làn có tác dụng với Hỗn nguyên ngân oa thật quá xa vời.

“Dựa vào Viêm và Lê vậy.” Trưởng Tôn Tiểu Như nhìn Tâm Hữu Lan, nói hộ tiếng lòng tất cả.

Ai nấy đều nghĩ thế, không biết hai Hoang thần nô có giúp được Hỗn nguyên ngân oa tìm được linh dược đề thăng tu vi nhanh chóng.

Hai Hoang thần nô lại trở thành chủ lực đối phó vực ngoại thiên ma.

Bọn Ngụy Tác vừa luyện chế Huyết nguyệt thần thiết pháp y và Thiên nguyệt luân phi kiếm, vừa đợi Viêm và Lê tìm linh dược quay về, xem có gì thích hợp với Hỗn nguyên ngân oa không, thì một lão giả nhợt nhạt đang phi độ tại một không vực trong Thiên vực chiến trường.

Là người Ngụy Tác biết, trước đó chạy thoát khỏi tay Yến Bắc Quy: Thiên Cửu thần quân.

Vốn lúc vào Thiên vực chiến trường, Thiên Cửu thần quân được tu sĩ Nghịch Hỏa minh tiên hô hậu ủng nhưng giờ y trở trời, còn lại đều chất trong tay Yến Bắc Quy.

Quan trọng là không vực này chỗ nào nối với Phù đồ ở Vân Linh đại lục thì y không biết, giờ y có khác gì một mình trong hư không loạn lưu.

“Ha... Ha... Ha... Ha...”

Đột nhiên, Thiên Cửu thần quân như chó nhà có tang run lên, tiếng cười khàn khạch vọng vào tai y, khiến y không thể khống chế tâm thần.

“Ai!”

Thiên Cửu thần quân lạnh mình, thần thức quét quanh nhưng càng run lên vì không thấy đối phương.

“Tu vi không tệ, thanh toán người xong ta sẽ đề thăng không ít tu vi.”

Tiếng cười vang lên, bạch sắc độn quang đột nhiên từ mé phải Thiên Cửu thần quân lóe sáng.

Huyết dịch tựa hồ đông cứng.

Trong độn quang là vực ngoại thiên ma mình đầy xương trắng.

Vực ngoại thiên ma này khác bọn Cổ Ti Lệ, diện mạo như nam tử ba mươi tuổi, thập phần tuấn mỹ, nhưng tóc trắng ngắn, lớp xương bên ngoài hình thành bạch cốt khải giáp, sau lưng có gai nhô lên thành hai bạch cốt trường dực.

“Chát!”

Vừa nhìn rõ vực ngoại thiên ma, Thiên Cửu thần quân nhột nhạt mặt mày, lỗ chân lông cũng tỏa hơi lạnh lấy ra hoàng sắc cổ phù, nguyên khí dao động kịch liệt.

“Đối diện Đạo Thiên Như đại nhân ta đây mà người định chạy?”

Không để hoàng sắc cổ phù triệt để kích phát, vực ngoại thiên ma cười tà quái, bạch sắc thần quang hiện lên cạnh Thiên Cửu thần quân, là một cây bạch cốt như ý.

Bạch cốt như ý rực bạch sắc thần quang ép tan cổ phù của Thiên Cửu thần quân tể, y gào lên kinh hãi nhưng vẫn bị giữ cứng, bị uy năng bạch cốt như ý ép cho bất động.

Thần huyền ngũ trọng diên phong đối diện vực ngoại thiên ma này mà hoàn toàn không thể trả đòn.

Vực ngoại thiên ma này thực lực không chỉ Chân tiên nhất trọng.

“A!”

Thiên Cửu thần quân kêu lên hãi hùng, suýt chết ngất vì chế trụ y xong, vực ngoại thiên ma đó thè lưỡi toàn gai xương rực bạch sắc quang hoa, vượt hơn nghìn dặm đến cuốn vào y, chân nguyên và khí huyết của y bị hút ra thành một viên ngọc rồi bị vực ngoại thiên ma nuốt.

“A...” Vực ngoại thiên ma tỏ vẻ hưởng thụ.

“À?”

Trong khi Thiên Cửu thần quân rụng rời không kêu lên nổi thì vực ngoại thiên ma biến sắc.

Bạch quang lướt qua, vực ngoại thiên ma đến trước mặt y, song mục lóe bạch quang liên hồi.

“Không vực này còn ma vật giống như ta sinh tồn?”

“Toàn thân màu lam có tay, lẽ nào là các đại năng đối địch với tiên tổ đó có kẻ sống sót?”

“Thông qua truyền tông pháp trận đến đây, không vực này có truyền tông pháp trận nối đến đó?”

Đột nhiên, vực ngoại thiên ma này liên tục hít hơi lạnh, kinh hô không dám tin, từ chỗ chấn kinh chuyển thành hỗn hởi.

“Ha ha ha ha! Không ngờ trên đường đi gặp Thích Già Lam còn có niềm vui là gặp tu sĩ thế này! Lại có truyền tông pháp trận... Xem ra bọn ta không cần vượt tinh không, có thể trực tiếp vào thiên địa đó. Thích Già Lam đại nhân nhất định sẽ vui lắm, sẽ thưởng cho ta!”

“Được lắm, ta đưa người đi gặp Thích Già Lam đại nhân, vận khí của người không tệ, có thể sống thêm.”

Mắt lóe bạch quang tục, vực ngoại thiên ma đó cười vang, hóa thành bạch sắc độn quang cuốn Thiên Cửu thần quân gần như không còn hột máu nào lao về Phong Bạo đảo.

“Đây là nạp bảo nang của các người hử, bên trong có không ít đồ. Gặp Thích Già Lam đại nhân rồi tính.”

Vực ngoại thiên ma lưng có bạch cốt song dực móc nạp bảo nang của Thiên Cửu thần quân ra rồi lăm bắm trước khi nhét lại.

1262. Chương 1260: Tiên Cảnh Chi Thước

Tất cả tựa hồ diễn ra theo kế hoạch Ngụy Tác không định trước.

Ngày hôm sau Hàn Vi Vi đột phá đến Thần huyền lưỡng trọng thì hai Hoang thần nô lại nắm tay nhau đến.

Họ mang cho Ngụy Tác một nhánh thủy hệ linh dược, cho Vu thần nữ và Nam Cung Vũ Tinh mỗi người một nhánh.

Bọn Ngụy Tác từ từ giải thích xong thì họ lại thông thả lướt đi.

Hai Hoang thần nô hiểu ý, tiếp theo sẽ tập trung trọng điểm tìm kiếm linh dược vào cho Hồn nguyên ngân oa và Vu thần nữ.

Theo kế hoạch của Ngụy Tác, nếu đề thăng được Hồn nguyên ngân oa đến mức hóa hình thì Hàn Vi Vi không chỉ có tác dụng đánh lén mà có thể đường đường chính chính giao chiến với Chân tiên tam trọng, thậm chí rất dễ dàng.

Tây tinh lưu có thể đồng cứng thuật pháp cùng pháp bảo của đối phương.

Vu thần nữ thì hiện tại Thiên nguyệt luân phi kiếm luyện chế thập phần thuận lợi, đã xong hơn hai trăm thanh.

Xong một trăm năm mươi bộ Thiên nguyệt luân phi kiếm, Vu thần nữ đã thi triển một lần, mười vạn năm nghìn thanh phi kiếm như hư không phong bạo che kín đất trời.

Một điều Ngụy Tác không ngờ xuất hiện.

Vì phẩm giai Tử tinh thần văn trúc luyện chế Thiên nguyệt luân phi kiếm quá cao, lại nhiều kiếm nên Vu thần nữ thi triển thì thần thức gã xuyên vào cũng gần như bị nghiền nát, không thể cảm nhận vị trí cụ thể của nàng ta.

Vu thần nữ cũng tu luyện Đăng tiên pháp vực nên xuất thủ thì cả Cổ Ti Lệ và A Tô Lợi cũng không tìm được vị trí cụ thể của nàng ta.

Hàn Vi Vi cũng tham gia luyện chế Thiên nguyệt luân phi kiếm, tốc độ này thì mấy ngày nữa là xong!

Hạn chế duy nhất là điều khiển ngàn ấy Thiên nguyệt luân phi kiếm thì chân nguyên tiêu hao còn hơn Ngụy Tác dự tính.

Dù Vu thần nữ tu vi Chân tiên nhất trọng thì cũng chỉ được mấy tích tắc.

Vu thần nữ nếu tu vi tăng thêm một chút, chỉ cần điều khiển trong nửa tuần trà là Ngụy Tác cho rằng trừ phi đối phương có nhục thân như gã và Thích Già Lam mới chống nổi.

Chỉ cần hai Hoang thần nô tìm giúp Vu thần nữ hoa vài ba nhánh linh dược lợi hại thì không còn vấn đề gì.

Huyết nguyệt thần thiết đúng như Linh Lung Thiên dự liệu, tu vi hiện tại của gã quả nhiên có thể miễn cưỡng nung chảy.

Gã liên tục thi pháp, Huyết nguyệt thần thiết có dấu hiệu mềm dần, chỉ hai ngày nữa tất sẽ bị nung chảy.

Huyết nguyệt thần thiết được tôi luyện tại Phù đồ không biết bao lần, chỉ cần nung chảy là có thể luyện chế pháp y.

Luyện chế xong thì có thể thi pháp xung kích khiến thai thể càng dẻo.

“Đại nhân!”

Ngụy Tác toàn lực kích phát hỏa lực quá mạnh, thiêu động quật thành nham tương, nên gã luyện chế trong hư không trên khối vẫn thạch, tính toán cách phối hợp pháp trận khiến pháp y càng lợi hại, đột nhiên nữ vực ngoại thiên ma Cổ Ti Lệ lao nhanh tới, có vẻ cuồng quật nhưng không dám đến gần gã quá, cách bảy, tám trăm trượng thì dừng lại.

“Sao hả? Lê nào Viêm và Lê về?” Ngụy Tác hờn hờ.

“Không phải, đại nhân, là Trạm Đài Linh Lan.” Nữ vực ngoại thiên ma Cổ Ti Lệ lắc đầu.

“Trạm Đài Linh Lan bị độ hóa?” Ngụy Tác hiểu ra, trợn tròn trắng “Trạm Đài Linh Lan bị độ hóa thì người hưng phần cái gì?”

“Không phải, đại nhân, Trạm Đài Linh Lan nói ra gì đó trọng yếu. Cơ Nhã đại nhân sai ta đến mời ngài tới.” Nữ vực ngoại thiên ma lùi lại giải thích.

“Trạm Đài Linh Lan nói ra thứ gì trọng yếu hả?”

Ngụy Tác kinh ngạc, không dừng nung Huyết nguyệt thần thiết, hỏa quang cuốn tất cả lướt về phía bọn Cơ Nhã.

“Sao lại thế được?”

Ngụy Tác thấy Cơ Nhã và bọn Nguyên Âm lão tổ vây quanh Trạm Đài Linh Lan, mặt mũi y hiền hòa lấp lánh phát quang, như Phật tông cao tăng đắc đạo.

“Trạm Đài Linh Lan, nói rõ đi.” Nguyên Âm lão tổ bảo.

Trạm Đài Linh Lan chấp tay, ôn hòa bảo Ngụy Tác, “ta được Hư Không đạo nhân truyền thừa thì định tìm về bản nguyên sư môn, thấy cánh tay cụt phi độn trên không trung có phần cổ quái, muốn biết Hư Không đạo nhân là ai, truyền thừa của mình từ đâu. Kết quả tra xét nhiều điển tịch mà không có, sau này vô tình thấy trong một di tích có ghi chép về đại năng sử dụng pháp bảo tương tự Hư không kim hồ, động phủ lại ở trong hoang nguyên ngoài Hắc Vu đại lục. Ta đột phá đến kim đơn xong thì không nén được hiếu kỳ, cậy có Hư không kim hồ, dù gặp yêu thú lợi hại hay đại năng thì vẫn tránh được nên đến đó tìm, quả nhiên tìm được động phủ của cổ tu sĩ.

“Động phủ đó không có pháp khí gì đáng kể nhưng còn không ít ghi chép về những việc nhiều vạn năm trước. Có hai đoạn đề cập đến Linh Hoang đại chiến và vực ngoại thiên ma.”

Trạm Đài Linh Lan nhìn Ngụy Tác, nói rất kỹ, khiến gã cả kinh, “Động phủ đó là của Hư Không đạo nhân? Y nhắc đến Linh Hoang đại chiến và vực ngoại thiên ma?”

“Không sai, lúc đó ta không thể khẳng định, sau này Tứ tít hoang tộc đại năng xuất thế, cộng thêm mấy lời đồn thì ta dám khẳng định.” Trạm Đài Linh Lan gật đầu, “Ghi chép trong động phủ đó cho biết hóa hình đại yêu nhân vì tiên cảnh chi thực mà phân thành lưỡng phái giao chiến.”

“Tiên cảnh chi thực? Là cái gì?” Ngụy Tác cả kinh, nhìn Linh Lung Thiên. Trạm Đài Linh Lan như nói đến nguồn gốc của Linh Hoang đại chiến mà nó cũng không biết.

“Đấy viễn cổ truyền thuyết, ghi lại những lời đồn lưu truyền có liên quan đến đại năng để lại Thiên khung.” Trạm Đài Linh Lan vẫn thấp phần bình hòa, “Đại năng đó để lại một thứ đến được tiên cảnh. Nơi đó linh khí kết thành mưa, khắp nơi là tiên dược kinh nhân, tùy tiên hái mấy nhánh là đủ đột phá chân tiên, vào đó là tu vi không biết đạt tới mức nào, thọ nguyên vô tận.”

“Linh khí kết thành mưa, khắp nơi là tiên dược kinh nhân? Có nơi đó sao?” Ngụy Tác càng không dám tin, nếu Trạm Đài Linh Lan không bị độ hóa tất gã cho là y nói dối.

Tiên dược cũng như cỏ dại thì nơi đó thế nào?

“Đó là nơi do đại năng phát hiện trong lúc ngao du thái hư, vì quen với hòa hóa hình đại yêu nên để lại một thứ nối với tiên cảnh đó, sau cùng một phe có đại năng định chiếm hữu nên bạo phát đại chiến. Có khả năng Hư Không đạo nhân vì biết truyền thuyết đó nên gia nhập Linh Hoang đại chiến.” Trạm Đài Linh Lan nói.

“Lẽ nào ghi chép này là thật?” Ngụy Tác không nói thành lời.

“Để Trạm Đài Linh Lan nói tiếp về vực ngoại thiên ma.” Hàn Vi Vi bảo.

Trạm Đài Linh Lan gật đầu, nói tiếp: “Động phủ đó còn ghi chép rằng Linh Hoang đại chiến bạo phát không lâu thì có vực ngoại thiên ma đến tu đạo giới. Tu đạo giới khi đó có đại đề cập đại năng nên bắt một vực ngoại thiên ma gần đạt mức đó, biết được vực ngoại thiên ma đến không vực này vì tìm một thứ để đến

tiên địa khiến chúng đạt tu vi khó tưởng tượng nổi, thọ nguyên vô tận. Vực ngoại thiên ma có lẽ cũng vì tiên cảnh chi thược mà tới.”

“Đại nhân, bọn ta tuy không biết nhiều nhưng tiên tổ tựa hồ vì thứ gì đó ở không vực này mới mạo hiểm xuyên qua khe nứt hư không đến đây.” Nữ vực ngoại thiên ma Cổ Ti Lệ nghiêm túc nói.

“Thích Già Lam đại nhân có lẽ biết nhiều hơn.” Cổ Ti Lệ tựa hồ nghĩ ra.

“Lẽ nào đích xác có nơi như thế? Lẽ nào là nguyên nhân của Linh Hoang đại chiến?” Ngụy Tác cực kỳ chấn kinh.

Nghe nói tiên cảnh tựa hồ là không vực đặc biệt thì tiên cảnh chi thược là tinh đồ hay pháp khí đưa người ta đến đó?

“Còn ghi chép gì về Linh Hoang đại chiến và vực ngoại thiên ma nữa không?” Ngụy Tác hít sâu một hơi hỏi Trạm Đài Linh Lan.

“Không.” Y lắc đầu.

1263. Chương 1261: Đại Chiến Tiếp Nối

Tiên cảnh khắp nơi là tiên dược kinh nhân, linh khí cũng nồng đến mức kết thành mưa thì thật quá sức tưởng tượng.

Thử nghĩ một tu sĩ ở trong man hoang hoang nguyên mà cây cối đều hóa linh, thậm chí đạt chân linh thì sẽ có thành tựu gì?

Truyền thuyết này rất có khả năng là thật.

Qua lời Linh Lung Thiên và hồi sắc thủ trạc, thì các kinh thiên đại năng ở Bắc Mang, Linh tộc và Hoang tộc có không ít liên hệ với nhân vật để lại Thiên khung.

Hư Không đạo nhân có thành tựu đó, sức phán đoán tuyệt đối không kém hơn bọn Ngụy Tác, không vì những việc hư vô phiêu diêu mà gia nhập Linh Hoang đại chiến, khẳng định có manh mối rồi mới tham gia vào kinh thế đại chiến cả nhân vật để cấp cũng mất mạng.

“Tiếc là Trạm Đài Linh Lan chỉ biết có thế, chúng ta nghĩ nát óc cũng không ra.” Cực Âm thần quân thở dài.

“Không, còn một người biết nhiều hơn.” Ngụy Tác bảo.

“Đúng rồi, là Hoang tộc đại năng đó!” Bọn Hàn Vi Vi hiểu ra, cả kinh.

Họ bị vực ngoại thiên ma bức mới phải vào Phong Bạo đảo, nhưng Ngụy Tác cảm ứng được ngay một Hoang tộc đại năng siêu phàm, tức là cố ý ném cánh tay cụt và Hoang tộc truyền thừa là cái bẫy của y dụ tu sĩ đến đây. Có lẽ y đã thụ trọng thương nên cần có tu sĩ tới để bổ sung nguyên khí. Tuy Hoang tộc đại năng đó định làm gì cụ thể, có bị thương đến mức không di động được hay không thì không biết nhưng thứ duy nhất Ngụy Tác cảm giác được là thần thức của y cực kỳ đáng sợ, không biết hơn gã bao nhiêu cấp, không chỉ đơn giản là để thiên mà có thể sánh với đại đế.

Hoang tộc thủy tổ đều sống mấy vạn năm trước Bắc Mang đại chiến, có lẽ biết ngọn gốc thật của Linh Hoang đại chiến, thậm chí biết tung tích tiên cảnh chi thược.

“Ta mong Hoang tộc đó đã chết, không gặp là được.” Lục bào lão đầu đã hoạt bát trở lại nhưng nghe Ngụy Tác nhắc đến Hoang tộc đại năng thì lại run rẩy.

“Hoang tộc đó không địch nổi Thích Già Lam, không thì đâu cần ẩn trốn.” Ngụy Tác ngó lơ, bảo bọn Linh Lung Thiên.

“Hiện tại đi đến đâu hay đến đó, không đối phó được Thích Già Lam thì không thể rời Phong Bạo đảo.” Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, gật đầu.

Hiện tại nguyên nhân của Linh Hoang đại chiến dần hiện lên, kết quả sau cùng cũng hiện rõ, e rằng chỉ còn lại một Hoang tộc đại năng không rõ đang ở đâu.

Hiện họ đấu với Hoang tộc đại năng cũng là tiếp nối Linh Hoang đại chiến, sau cùng ai thắng bại cũng là kết quả trận chiến kinh thiên năm xưa.

“Trạm Đài Linh Lan, toàn lực tu luyện thuật pháp này bổ sung cho bản thân công pháp.”

Ngụy Tác hiểu ý, vung tay đưa ngọc phù ghi lại đạo thuật pháp của Đại Lệ Thiên cho Trạm Đài Linh Lan. Dù gì y cùng tu vi Chân tiên nhất trọng, tu luyện Hư Không đạo pháp phối hợp với Hư không kim hồ thì rất dễ đánh lén, chỉ là sợ y bị Hoang tộc đại năng khống chế nên gã mới trao cho y.

“Được, đa tạ Ngụy đạo hữu.” Trạm Đài Linh Lan hiện không còn tính toán gì, ôn hòa chấp tay với Ngụy Tác rồi tu luyện.

...

Thích Già Lam rực hắc diễm y đứng trên vãn thạch ở rìa Phong Bạo đảo, y đang tu luyện, hắc sắc tinh lực từ bốn phương tám hướng chảy về thể nội.

Sau lưng y tụ tập không dưới ba mươi vực ngoại thiên ma!

Có năm vực ngoại thiên ma như y, đều mỗi người một khối vãn thạch, hơn hai mươi kẻ khác im lặng ở trên một khối.

Vực ngoại thiên ma đẳng cấp thấp phần sâm nghiêm, năm vực ngoại thiên ma sau lưng Thích Già Lam tu vi hơn Cổ Ti Lệ và A Tô Lợi không chỉ một cấp, hơn hai mươi kẻ còn lại thì tương đương.

“Thích Già Lam đại nhân!”

Đột nhiên có tiếng một vực ngoại thiên ma từ xa vọng về, bạch sắc độn quang vút tới, là kẻ đã bắt Thiên Cửu thần quân.

“Là Đạo Thiên Như đại nhân.”

Năm vực ngoại thiên ma mỗi người chiếm một khối vãn thạch mắt đều lóe sáng, vô hình tâm niệm giao nhau, có vẻ vực ngoại thiên ma này có thân phận cao hơn một chút.

“À? Đạo Thiên Như, người bắt một tu sĩ?” Thích Già Lam vốn bất động chợt lên tiếng, ngoái lại, mục quang nhìn Thiên Cửu thần quân thân.

“Thích Già Lam đại nhân, liên quan đến một việc rất bí ẩn, đến việc chúng ta tới thiên địa đó!”

Đạo Thiên Như đưa Thiên Cửu thần quân cho Thích Già Lam.

Thiên Cửu thần quân thấy gần ấy vực ngoại thiên ma thì kinh hoàng nhưng không thể động đậy, như tể phẩm sắp bị đem ra làm thịt.

“Chát!”

Mắt Thích Già Lam bắn ra hai hắc sắc quang trụ vào mắt Thiên Cửu thần quân.

“Chư vị tộc nhân! Con đường chúng ta chờ đã vạn năm sắp thông! Không vực này có truyền tống pháp trận đến đó! Thiên địa đó không có nhân vật nào chống nổi chúng ta!”

Mấy tích tắc sau, Thích Già Lam thu hắc sắc quang trụ, biến sắc phát tay gầm vang.

“Cái gì! Không vực này có truyền tống pháp trận nối với thiên địa đó!”

Mọi vực ngoại thiên ma sững sờ, rồi hưng phấn hô vang.

“Dư nghiệt đấu với tiên tổ bọn ta còn ẩn tàng trong không vực này, ta diệt hết đối thủ rồi tìm ra kẻ ấy, rồi sẽ vào thiên địa đó.” Thích Già Lam phát tay, mọi vực ngoại thiên ma dùng hô vang hưng phấn, y lại nhìn sang hướng khác.

Tất cả đều nhìn theo Thích Già Lam.

Một làn khí tức nhanh chóng xuất hiện trong tầm cảm tri rồi bạch sắc độn quang lao tới với tốc độ kinh nhân.

“A Ma Kha!”

Là vực ngoại thiên ma toàn thân xương trắng đến đầu tiên.

Vực ngoại thiên ma đầu mọc xương như sừng trâu, vẩy hình thành một tấm khiên giáp, trông xa như bạch sắc cự sư, khiến thân hình y như to gấp bội.

“Thích Già Lam đại nhân, ngài thưởng cho y vương tộc bản nguyên huyết?” Vực ngoại thiên ma lưng mọc bạch cốt song dực giật giật chân mày hỏi Thích Già Lam.

“Không sai, A Ma Kha đến đầu tiên, lại rất có ích nên ta ban cho vương tộc bản nguyên huyết, bất quá người yên tâm, người bắt được tu sĩ này khiến chúng ta biết tin, lúc vào thiên địa đó, ta lại tiến hóa thì sẽ ban vương tộc bản nguyên huyết thưởng tứ cấp nhĩcho người.” Thích Già Lam bảo.

“Đa tạ Thích Già Lam đại nhân!” Y hớn hở.

Thích Già Lam xem nạp bảo nang của Thiên Cửu thần quân, lôi hết ra.

Từng tấm chiến giáp ràn rạt linh áp hiện ra trong hư không.

Là Hoang tộc chân tiên chiến y mà bọn Thiên Cửu thần quân lấy được tại Phù đồ.

“À?”

Thích Già Lam không nhìn mà lấy hai thứ nhỏ xíu.

Hai khúc hương!

Thích Già Lam cầm lấy hai khúc cổ hương có khí tức cổ quái, bên trong như có vô số sao trời.

Là Thông thiên cổ hương mà Ngụy Tác cũng có hai khúc, theo truyền thuyết liên quan đến truyền thừa của Thông Thiên đại đế!

“Chát!”

Thích Già Lam mắt lại bắn ra hắc sắc quang trụ, xạ vào mắt Thiên Cửu thần quân như tìm kiếm gì đó.

“Liên quan đến truyền thừa của đại đế? ...”

Mấy tích tắc sau, Thích Già Lam tắt hắc sắc quang trụ lẩm bẩm, như biết thông tin về hai khúc cổ hương.

“Đi, chúng ta đến Phong Bạo đảo.”

Mục quang liếc vực ngoại thiên ma cao lớn đoạn Thích Già Lam lướt vào Phong Bạo.

Vực ngoại thiên ma lưng mọc bạch cốt song dực há miệng định hỏi nhưng thấy Thích Già Lam như thế thì cũng lại im lặng, hóa thành bạch sắc lưu quang bám theo.

Nhất thời, hơn ba mươi vực ngoại thiên ma như vẩn tinh lao vào trung tâm Phong Bạo đảo, tu vi kém nhất cũng ngang Cổ Tì Lệ, tương đương với Chân tiên nhất trọng. Ngần ấy vực ngoại thiên ma cùng lao đi, uy thế kinh nhân khôn tả.

1264. Chương 1262: Chỉ Mành Treo Chuông

Bọn Nguyên Âm lão tổ cả kinh dừng lại nhìn Ngụy Tác luyện chế Huyết nguyệt thần thiết pháp y.

Nghìn bộ Thiên nguyệt luân phi kiếm đã luyện thành, đúng như Ngụy Tác và Vu thần nữ dự tính, tu vi của nàng ta đích xác chỉ đủ phát động một đòn.

Trăm vạn phi kiếm, số lượng quá đáng sợ. Cũng như một ngọn núi nên Vu thần nữ chỉ đủ sức nhắc lên rồi đặt xuống.

Phi kiếm quá nhiều, cao giai nạp bảo nang không đựng được, để đựng phi kiếm, Ngụy Tác phải lấy nạp bảo cổ giới không ra cho Vu thần nữ đựng phi kiếm.

Huyết nguyệt thần thiết pháp y đã luyện chế đến bước cuối.

Để tăng uy năng phòng ngự, Ngụy Tác luyện thành kiểu giáp y bó sát.

Cắt bớt nhưng chi tiết trang sức thừa thãi, thai thể Huyết nguyệt thần thiết pháp y dày hẳn, càng không dễ dàng tổn hủy. Chọn pháp trận mới khiến gã nhức đầu, trừ pháp trận khổng chế và dung hòa tự thân chân nguyên uy năng thì gã còn khắc “Vi tinh cấm” chuyên để phân tán tổn hại và pháp trận chuyên để cách tuyệt và giảm chấn động.

Trận pháp trước khiến uy năng xung kích lên kiện pháp y phân tán khắp tấm áo, trừ phi đánh hỏng cả pháp y chứ không thể đâm thủng, trận pháp sau khiến tu sĩ và pháp y sinh ra uy năng, hấp thu lực xung động và chấn động.

Giáp y bó kiểu này rất thông dụng, cũng như nhuộm giáp Nam Cung Vũ Tinh mặc trong lần đầu gặp Ngụy Tác, vì Huyết nguyệt thần thiết nên tấm pháp y trông cực kỳ đẹp đẽ.

Huyết nguyệt thần thiết màu đỏ diễm lệ, thuần chính nhất, màu sắc này không cách gì luyện thành được.

Khiến tấm pháp y sinh động khôn tả.

Đường vân huyết nguyệt thiên nhiên và đường vân Ngụy Tác dồn vào kết hợp lại, như trong cánh hoa nõn nà có viên.

Vẻ đẹp có được nhờ chất liệu này khiến mọi tấm pháp y khác so ra đều kém xa.

Hiện tại Ngụy Tác đang khắc phù văn sau cùng của “Nhược thủy” pháp trận.

Gã sử dụng cách khắc phù văn đặc biệt, tầng pháp trận sau cùng sắp hoàn thành, ai nấy cùng nhìn ra bên trong như có ánh nước tựa sương sớm, pháp y trông càng diễm lệ.

Tuy gần hoàn thành nhưng gã càng cẩn thận, một là vì pháp trận này rất khó, không đạt tu vi Chân tiên lưỡng trọng, thần thức lại tăng cao thì gã không đủ năng lực bố trí. Gã hiểu rõ càng gần về cuối, tâm thần càng dễ lỏng ra nên càng dễ hỏng.

“Đại nhân! Đại nhân! Đại nhân!”

Cổ Ti Lệ hô to gấp gáp.

“Sao lại thế được?!”

Vu thần nữ và Cơ Nhã quát to, chân mày Ngụy Tác giãn giật, nếu bị ảnh hưởng, pháp trận bị hỏng thì có thể tác động đến pháp trận trước đó khiến pháp y không thể điều khiển được!

“Cổ Ti Lệ, ngươi cố ý làm loạn hả?” Ngụy Tác thở hắt ra, bực mình hỏi Cổ Ti Lệ và A Tô Lợi.

“Pháp y đã luyện thành?” Vu thần nữ và bọn Cơ Nhã từ giận thành mừng, vì thấy linh quang lấp lánh trong pháp y, như có tuyến nhân nhỏ xíu đang chảy.

“Còn may không bị Cổ Ti Lệ làm hỏng...”

“Đại nhân! Ta không làm loạn, là khí tức Thích Già Lam đại nhân! Thích Già Lam đại nhân đang đến!” Ngụy Tác chưa nói xong đã bị Cổ Ti Lệ cắt lời.

“Cái gì? Không phải Viêm và Lê về?”

Ngụy Tác vốn hứng phấn tức thì sầm mặt.

“Vạn nhất Viêm và Lê...” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi bịt miệng suýt khóc.

Họ đột nhiên phát hiện mình phạm sai lầm nghiêm trọng.

Họ vốn cho rằng trong Phong Bạo an toàn mà quên mất rằng đó chỉ là khi bọn Thích Già Lam không vào, nếu Viêm và Lê gặp các vực ngoại thiên ma thì không có cơ hội.

Không tính đến an nguy của hai Hoang thần nô, chỉ bảo họ đi tìm, thế khác gì Hoang tộc?

“Đại nhân, đại nhân, họ không gặp Thích Già Lam, ta nhận ra khí tức của họ, đang ở phía sau đuổi theo chúng ta!” Cổ Ti Lệ chỉ và khe nứt hư không kêu lên.

“Đi!”

Ngụy Tác không dừng, Duy ngã tâm kiếm liên tục chém lên Huyết nguyệt thần thiết pháp y, đồng thời lao về phía Cổ Ti Lệ chỉ.

Vốn gã mong rằng mấy ngày này đủ để dùng uy năng thuật pháp tôi luyện Huyết nguyệt thần thiết pháp y nhưng hai Hoang thần nô chưa về, tu vi Vu thần nữ chưa đề thăng, Hồn nguyên ngân oa chưa hóa hình, Thích Già Lam đã tới rồi.

“Thích Già Lam cách chúng ta bao xa?” Ngụy Tác vừa nhìn Huyết nguyệt thần thiết pháp y vừa hỏi Cổ Ti Lệ.

Duy ngã tâm kiếm của gã không tác động được đến Huyết nguyệt thần thiết pháp y, đặc biệt mỗi đạo Duy ngã tâm kiếm chém tới là pháp y lóe thanh quang, cụ thể biến hóa thế nào thì không rõ, phải trông vào mệnh trời.

“Không biết, có lẽ còn vạn dặm, bọn ta cảm giác được tâm thần uy áp của Thích Già Lam đại nhân, y đang tìm phương vị của chúng ta mà chúng ta không biết y ở đâu.” Cổ Ti Lệ nhợt nhạt.

Sắc mặt Ngụy Tác dễ chịu hơn một chút.

Gã trải thần thức, cảm tri rõ hai Hoang thần nô đã xuất hiện trong phạm vi cảm nhận, cách không đầy nghìn dặm.

Thoáng sau, hai Hoang thần nô xuất hiện trong tầm mắt, Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi kích động suýt rơi lệ, càng may mắn là Thích Già Lam chưa lọt vào phạm vi Cổ Ti Lệ và A Tô Lợi cảm tri, cách họ vạn dặm chích.

Hai Hoang thần nô không biết đã khiến bọn Ngụy Tác tự trách vẫn đến như trước, xòe tay ra.

Mùi linh dược đặc biệt lan tỏa.

Tổng cộng năm nhánh linh dược!

Viêm cầm ba nhánh, Lê cầm hai.

Xòe tay với gã, hai Hoang thần nô nhìn gã như đợi gã gọi tên.

“Đa tạ”, Ngụy Tác hít sâu một hơi, trịnh trọng gật đầu với hai Hoang thần nô.

Hai Hoang thần nô không biết có gì khác thường, nghe gã gọi tên thì toét miệng hôn hử.

“Ban nhánh linh dược cho nó?” Ngụy Tác nhìn nam tu Hoang thần nô, chỉ Hồn nguyên ngân oa.

Ai nấy nhận ra Hồn nguyên ngân oa đang chú ý lực đến ba nhánh linh dược trong tay nam tu Hoang thần nô.

“Đúng...” Nam tu Hoang thần nô gật đầu.

“Là của nàng ta...” Nữ tu Hoang thần nô chỉ vào Vu thần nữ.

Năm linh dược bị Ngụy Tác đưa cho Vu thần nữ và Hồn nguyên ngân oa.

“Có đối thủ lợi hại, đừng cách xa bọn ta.” Liên tục nói mấy lần, xác nhận hai Hoang thần nô hiểu, Ngụy Tác tế xuất tử ngọc hồ lô, để chúng nhân đưa Hồn nguyên ngân oa và Vu thần nữ đang toàn lực luyện hóa linh dược đi tiếp, như thế ít nhất cũng cho họ thời gian.

“Người muốn đi hay cùng bọn ta đối địch?” Đồng thời, Ngụy Tác hỏi thanh niên do Phệ linh thú hóa thành.

Phệ linh thú giao dịch với gã cũng thu lợi, theo Linh Lung Thiên cảm tri, tu vi của y ít nhất cũng tương đương với Chân tiên lương trọng đại năng. Y lại có thiên phú che giấu thần thông, không có Phệ Tâm trùng thì Ngụy Tác vị tất cảm tri được.

“Ta muốn giao dịch, ta ở lại cùng các người đối địch, giải quyết được đối thủ thì người bảo hai Hoang thần nô tìm hai nhánh linh được thích hợp cho ta?” Phệ linh thú do dự rồi bảo.

Gã không hề do dự đồng ý. Phệ linh thú tuy âm hiểm giảo trá, nhưng ít nhất cũng không lừa gã khi giao dịch.

“Oành!”

Nguyên khí của Hỗn nguyên ngân oa đột nhiên phun trào như núi lửa.

“Cách cách cách...”

Nguyên khí chấn động kịch liệt, nhục thân Hỗn nguyên ngân oa biến đổi, như bị ai đó nhào nặn.

Ngân sắc lân giáp biến thành giáp y, khí tức huyền diệu quay tít quanh mình.

Ngân sắc yêu đơn từ miệng nó bay lên, vỡ ra hóa thành vô số ngân sắc quang tinh, bắn vào thể nội.

“Sao lại thế được?”

Ngụy Tác và bọn Hàn Vi Vi đang hớn hở chợt biến sắc vì quang hoa của Hỗn nguyên ngân oa tán loạn như sắp suy kiệt.

“Hóa hình thất bại! Nguyên khí không đủ!” Phệ linh thú kinh hô.

“Cái gì!”

Cơ Nhã và Trương Tôn Tiểu Như nhợt nhạt, biết hóa hình thất bại cũng như xung kích chân tiên thất bại, nhẹ thì tu vi tận phế, nặng thì mất mạng.

“Có cách gì không!” Hàn Vi Vi nhìn Phệ linh thú ré lên, nàng ta và Hỗn nguyên ngân oa có tâm thần liên hệ, biết sinh cơ của nó đang tan nhanh.

“Không có.” Phệ linh thú lắc đầu.

“Vù!” Hai Hoang thần nô bất động cách Ngụy Tác không xa thì Lê đột nhiên cắn đầu ngón tay, khí huyết đỏ pha vàng bắn vào Hỗn nguyên ngân oa.

“Lê!”

Ai nấy giật mình.

“A!” Hàn Vi Vi rống lên kinh hãi, Hỗn nguyên ngân oa hút khí huyết đỏ vào thì run lên, sinh cơ tăng hẳn.

“Ầm!” Thân thể nó đột nhiên biến thành vũng xoáy, tinh thần nguyên khí từ bốn phương tám hướng đổ về, nó quay tít thành một vùng sáng bạc, cả khe nứt hư không ngoài xa cũng dậy hư không phong bạo.

“Hóa hình thành công! Khí huyết và nguyên khí của Lê hữu dụng với Hỗn nguyên ngân oa!”

Bọn Ngụy Tác kinh hãi dị thường, nhận ra trong ngân quang, Hỗn nguyên ngân oa đang thoát thai hoá cốt.

“Đại nhân!”

Cổ Ti Lê rên lên.

Theo tay ả chỉ, ngoài xa có quang hoa như sao rơi.

Bọn Thích Già Lam đến rồi!

1265. Chương 1263: Công Bình Đối Quyết

Hỗn nguyên ngân oa triệt để thoát thai hoá cốt.

Thay đổi của nó bình thường đủ khiến lục bào lão đầu hoá mồi.

Ngân sắc lân giáp triệt để biến thành chiến giáp, làn da dưới chiến giáp trắng ngần.

Gương mặt trái xoan yêu diễm tạo cảm giác không kém gì Âm Lệ Hoa, thân thể còn cao hơn Nam Cung Vũ Tinh nửa cái đầu, ngũ quan cực kỳ ấn tượng.

Tóc nó màu bạc, quanh mình liễu nhiễu ngân sắc quang hoàn, tay cầm ngân sắc trường mâu cỡ năm thước, ngân quang từ mũi mâu chảy xuống cán rồi quay lại.

Nếu lần đầu thấy nó sẽ không ai liên hệ nó với yêu thú, chỉ thấy nó đầy dị vực phong tình, như đến từ bộ lạc tu đạo nào đó.

“Chết chắc!” Lục bào lão đầu nhìn Hồn nguyên ngân oa hóa hình xong rồi nói.

Ánh mắt lão không nhìn vào làn da trắng của Hồn nguyên ngân oa mà nhìn ra xa, trông như cá chết.

“Chết chắc!”

Cổ Ti Lệ và A Tô Lợi lẩm bẩm, dáng vẻ còn khó coi hơn cá chết, như đã bị phơi nắng mười ngày.

Số lượng độn quang nhất gần ba mươi.

Tuy không nhìn rõ bên trong độn quang nhưng đều uy thế kinh nhân, tạo thành dải sáng đen trên không trung.

“Bọn ta ở đây đợi. Viêm, Lê, theo y.” Ngụy Tác nhìn Hồn nguyên ngân oa đã hóa hình hóa rồi quay lại đưa Hư không kim hồ cho Trạm Đài Linh Lan, truyền âm mấy câu rồi bảo hai Hoang thần nô.

Xác định hai Hoang thần nô hiểu, không bài xích Trạm Đài Linh Lan, mi tâm Ngụy Tác rực bạch sắc thần quang bao trùm mây trăm dặm.

Bạch sắc thần quang tan đi, Trạm Đài Linh Lan và hai Hoang thần nô khuất bóng, Phệ linh thú cũng vậy.

“Chết rồi thì thôi, chưa chết thì cho ta biết trong toán sắp tới có mấy kẻ lợi hại hơn các người.” Ngụy Tác an bài xong bọn Trạm Đài Linh Lan thì bảo Cổ Ti Lệ và A Tô Lợi trông như hai con cá khô.

“Không tính Thích Già Lam đại nhân còn bảyn gười nữa!” Cổ Ti Lệ run rẩy.

“Gần đúng.”

Linh Lung Thiên nheo mắt, gật đầu.

“Còn y thì người định thế nào?” Hàn Vi Vi hít sâu một hơi, nhìn quanh rồi truyền âm cho Ngụy Tác.

Nàng ta biết Trạm Đài Linh Lan đưa hai Hoang thần nô lợi dụng Hư không kim hồ ẩn thân, có thể sẽ đánh lên hoặc không xuất thủ - nếu qua được cấm tri của Thích Già thì họ cũng không có cơ hội.

Hóa hình Phệ linh thú vẫn khiến y chưa tâm.

“Sau khối vân thạch, trước mắt không sao.” Ngụy Tác nhìn sang khối huyền thiết vân thạch ở mé trái, đưa Huyết nguyệt thần thiết pháp y cho Hàn Vi Vi, thần sắc khẩn trương xen lẫn bất buộc, “Lần này nhờ vào nàng. Lệ cung chủ truyền cho nàng đạo thuật pháp đó sao rồi?”

Hàn Vi Vi hiểu ý, nếu đối phương dễ đối phó thì gã đã giao cho Nam Cung Vũ Tinh, như thế còn có thể xuất kỳ bất ý, không cần trông vào mình gã. Hiện thời khó khăn, nhưng Hàn Vi Vi lại thấy có phần kiêu ngạo.

Xưa nay họ vẫn để gã xông lên che chở nhưng giờ có thể cùng gã sánh vai tác chiến.

“Không thành vấn đề.” Nàng ta ngoan ngoãn nghe lời gã chưa từng có, truyền âm rồi mặc Huyết nguyệt thần thiết pháp y.

Hàn Vi Vi mặc Huyết nguyệt thần thiết pháp y, ai nấy đều sáng mắt.

Màu đỏ chói khiến nàng ta càng kiêu diễm, chiến giáp bó tó thêm nét yêu kiều, thành ra kiêu diễm và anh khí tụ làm một.

“Ha ha... Còn kinh diễm hơn ai đó.” Ngụy Tác nhìn Tâm Hữu Lan đầy thâm ý.

“Lúc này còn cười ta.” Tâm Hữu Lan đỏ mặt.

“A Vu, nàng sao rồi?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, truyền âm.

“Thêm nửa tuần trà là thiếp có thể triệt để luyện hóa linh dược, nhưng tối đa chỉ điều khiển được kiếm trận tung mười mấy đòn.” Vu thần nữ truyền âm đáp.

“Được, ta sẽ tìm cơ hội cho nàng.” Ngụy Tác hơi giật giật chân mày.

Chỉ thoáng sau, độn quang đã lọt vào phạm vi thần thức cảm tri của Ngụy Tác.

Khí tức kinh nhân, chỉ thần thức quét vào thì cũng thấy uy áp khó tưởng tượng nổi.

“Thích Già Lam đại nhân, dẫn ngàn ấy tộc nhân lợi hại thì chúng ta đúng là phải bàn bạc một chút.” Ngụy Tác nói.

Dứt lời, song phương đã nhìn rõ nhau.

Trưởng Tôn Cảnh và Cực Âm thần quân đều ừng trãi nhưng thấy toán vực ngoại thiên ma thì chân cũng run lên.

Tổng cộng hơn ba mươi vực ngoại thiên ma, mỗi thiên ma đều mọc đầy xương trắng, cười gằn.

Mỗi vực ngoại thiên ma đều ràn rạt uy áp, tạo cho bọn Trưởng Tôn Cảnh cảm giác như đàn sư tử đang cười với thỏ trắng.

Thích Già Lam và bảy vực ngoại thiên ma sau lưng đều có khí tức như mấy trăm ngọn núi lửa phun trào.

“Thiên Cửu thần quân?” Đồng thời, họ ngạc nhiên vì lão giả bị Thích Già Lam dùng độn quang bao lấy lại là Thiên Cửu thần quân.

“Ta thấy chúng ta không có gì để bàn.” Thích Già Lam dừng lại, cười lạnh.

Tuy Ngụy Tác nói nghe có vẻ thập phần tôn kính nhưng ngữ khí và thần sắc của gã thì không, càng khiến y điên tiết.

Đối với y, không thắng nổi những sinh linh ti tiện này, mang theo ngàn ấy đồng tộc tới thì đúng là sỉ nhục. Sỉ nhục phải dùng sự sợ hãi và cầu xin của đối thủ để rửa sạch. Nên y mới không động thủ, giết hết tất cả.

“Vị tất. Thiên Cửu thần quân các hạ.” Ngụy Tác cười ha hả, thậm chí còn chào Thiên Cửu thần quân sắp thành con gà té thần, khiến y ngất xỉu.

“Người mang theo không ít người nhưng hữu dụng trừ người chỉ còn bảy tên sau lưng, nếu mặc kệ tất cả mà động thủ thì các ngươi dù thắng cũng không còn lại mấy tên nhỉ?” Chào Thiên Cửu thần quân đoạn Ngụy Tác thông thả nói.

“Cái gì, bọn ta không còn lại mấy ai?” Sự thực chứng minh, đẳng cấp và khiêm cung của vực ngoại thiên ma chỉ là với tộc nhân mạnh hơn còn đối diện địch nhân thì không cấm việc cợt nhả đối thủ ngay trước mặt tộc nhân cao cấp hơn, Ngụy Tác vừa nói xong thì quá nửa toán vực ngoại thiên ma cười vang như nghe thấy chuyện đáng cười nhất.

“Nếu lên giường, các ngươi lần lượt thì có thể hạ được mấy người trong bọn ta.” Trong các vực ngoại thiên ma sau lưng Thích Già Lam, một kẻ có bạch cốt mọc lên đường vân, ở chân lại mọc thành từng lưỡi dao, nháy mắt với Hỗn nguyên ngân oa vừa hóa hình không lâu.

Y tỏ vẻ si mê, tựa hồ Hỗn nguyên ngân oa phù hợp nhất với khẩu vị.

“Có tin ta đánh cho ngươi thành đầu lợn không.” Hàn Vi Vi gần như nghiêng gậy rằng, nhìn Ngụy Tác xon ý kiến rồi bước lên, trong vực ngoại thiên ma thì đối thủ của nàng ta tu vi trung bình, theo Ngụy Tác và Linh Lung Thiên cảm tri thì thực lực Chân tiên tam trọng hậu kỳ.

“Chuyện đó chỉ có trên giường của các ngươi nhưng nói thật, ta chưa thấy giường ở thiên địa đó.” Y cười ha hả.

“Được, ta sẽ thưởng nữ tu này cho ngươi làm giường.” Thích Già Lam nói khiến vực ngoại thiên ma đó càng hơn hởi.

” Thích Già Lam đại nhân, trước mặt ngàn ấy người, để chứng minh mỗ không nói dối thì các hạ có dám để họ công bình đối quyết không?” Ngụy Tác chỉ cười, bảo Thích Già Lam và vực ngoại thiên ma đang cười ha hả, “mỗ đảm bảo mỗi người phe mỗ sẽ khiến các hạ đại khai nhãn giới.”

“Cùng ta công bình đối quyết, bằng năng ta và tám pháp y kia hả?” Vực ngoại thiên ma đó ngừng cười, nhìn Ngụy Tác và Hàn Vi Vi đầy thâm ý.

“Dám không?” Ngụy Tác nhìn Thích Già Lam và mọi vực ngoại thiên ma đầy khiêu khích.

“Không cần A Địch Tư đại nhân, ta là được rồi.” Một vực ngoại thiên ma trán mọc xương trắng kêu to.

“Được, ta chấp nhận.” Vực ngoại thiên ma lúc trước phát tay ngăn lại đồng bạn chỉ tu vi Chân tiên nhất trọng, cười gần với Ngụy Tác và Hàn Vi Vi.

1266. Chương 1264: Vực Ngoại Thiên Ma Xảo trá

“Sao hả?” Vực ngoại thiên ma đó cười gần, Ngụy Tác nhìn Thích Già Lam mỉm cười, “Vạn nhất bọn ta lỡ tay đánh chết người của người...”

“Nếu công bình đối quyết, bên người giết được tộc nhân của ta thì có lẽ ta sẽ cân nhắc. Bất quá đã là công bình thì dù xảy ra chuyện gì cũng không ai được cần.” Thích Già Lam cũng cười, cố ý nhấn mạnh.

Vực ngoại thiên ma có xương trắng như đường vân sáng mắt nhìn Hàn Vi Vi đầy dâm dục.

“Ha ha ha ha”, toán vực ngoại thiên ma sau lưng cười vang, cho rằng sắp có kịch hay.

“Để công bằng, hai người lui xa một chút.” Thích Già Lam liếc Ngụy Tác.

“Đương niên, thật ra ta sợ người giở trò.” Ngụy Tác chỉ vào khối vãn thạch cách hai nghìn dặm, “Chúng ta ra đó?”

“Ta đảm bảo sẽ hấp dẫn, phòng nhỏ nhưng đồ to.” Vực ngoại thiên ma có xương trắng mọc lên như đường vân nhìn mong Ngụy Tác, ẩn ý của câu này khiến y và vực ngoại thiên ma sau lưng cười vang.

“Không hấp dẫn thì ta bẻ đầu người đầu tiên.” Thích Già Lam nói đoạn tỏ vẻ phong độ đưa tay mời Ngụy Tác, lao về phía khối vãn thạch.

“Đến đi.”

Hàn Vi Vi lạnh lùng ngoắc tay bảo vực ngoại thiên ma câu đó, chỉ sang khối vãn thạch ở bên.

Y bám theo ngay.

“Nhớ kỹ ta là A Địch Tư đại nhân. Theo tiêu chuẩn ở thiên địa của các người thì người cũng là đại mỹ nữ. Ta không muốn người gọi sai tên khi hưng phấn.” Y ơ hờ dừng ở trước mặt Hàn Vi Vi, dâm tiết nói.

“Ta không thích lảm lời với người chết. Bắt đầu được chưa?” Hàn Vi Vi liếc y cùng Thích Già Lam và Ngụy Tác ở xa.

“Các người đối quyết lúc nào cũng được.” Thích Già Lam bảo Ngụy Tác.

“Ta bội phục vô tri và dũng khí của người, ta để người xuất thủ trước, bắt quá nhanh lên.” A Địch Tư cười ha hả, “Ta chưa được ném mùi dị vực nữ tu.”

“Được!”

“Tây tịnh lưu ly cực hàn lĩnh vực!”

Vẫn như lúc ở Linh Nhạc thành cùng Ngụy Tác, Hàn Vi Vi thi pháp thường hô to.

Mọi vực ngoại thiên ma cười vang.

Trong mắt chúng, Hàn Vi Vi tu vi Thần huyền lưỡng trọng còn quá chậm.

Cơ hồ quá nửa vực ngoại thiên ma giác đều dễ dàng tránh được tốc độ thi pháp này, thậm chí có thể lướt tới sờ móng nàng ta.

Nhưng lập tức tất cả tắt cười.

Ngân quang thoát khó thoát không lấp lóe trong mi tâm Hàn Vi Vi.

Tích tắc đó, nguyên khí dao động của Hàn Vi Vi từ lão bà tám mươi thành thiếu nữ mười. Tốc độ thi pháp tăng không biết bao nhiêu lần!

Rồi bùng lên bằng khí mà cả thần hồn cũng bị đông lại trong tích tắc.

Vẻ dâm đang xen lẫn cười cợt của A Dịch Tư biến mất.

Qua nguyên khí dao động, tu vi đối phương chỉ Thần huyền lưỡng trọng nhưng tích tắc đó qua uy năng sông băng của Hàn Vi Vi thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Y nhận ra nguy cơ trí mạng.

“Phù!” Cảm giác xuất phát từ tâm đó khiến y không dám để cực hàn uy năng giáng trúng, hai dải bạch sắc quang hoa hiện lên từ tay, hình thành hai tấm bạch sắc cốt thuần hơn hai trượng, thần quang như mây lồng vũ cùng lực căng vô tận dấy lên.

Dù ban đầu khinh địch để Hàn Vi Vi xuất thủ trước, thì vực ngoại thiên ma đó không chậm hơn, khi băng hà lóe vô số tinh quang xung kích đến thì hia tấm bạch sắc cốt thuần đã hình thành, bùng bùng uy năng.

“Thích Già Lam đại nhân, xin hãy nhớ lời lúc nãy.” Ngụy Tác cười ha hả.

Giọng nói này gần như áp chế phản ứng có điều kiện trong ý thức Thích Già Lam.

“Xoạt”, Hàn Vi Vi kích phát băng hà tinh quang xung kích lên hai tấm bạch sắc cốt thuần.

A Dịch Tư tức thì biến thành tượng băng.

“Đại thừa pháp âm!”

Hàn Vi Vi lại kêu lên.

Nhưng không ai cười, cơ hồ mọi vực ngoại thiên ma đều nhảy lên, xôn xao.

“Cách cách cách...”

Hai tấm bạch sắc cốt thuần cùng vẻ mặt không dám tin biểu đã đóng băng của A Dịch Tư tan thành mảnh vụn rơi xuống.

Quá đáng sợ! Cực hàn nào mà một đòn giết được A Dịch Tư đại nhân!

Uy năng này ít nhất Chân tiên ngũ trọng đại năng mới thi triển được!

Hàn Vi Vi chỉ Thần huyền lưỡng trọng mà A Dịch Tư đại nhân chỉ một chiêu là mất mạng!

Cơ hồ mọi vực ngoại thiên ma đều run lên, nhìn Hàn Vi Vi từ chỗ cười cợt thành sợ hãi.

“Quá tệ.”

Hàn Vi Vi lăm bắm, Huyết nguyệt thần thiết pháp y còn chưa kịp phát huy, đối phương chưa kịp phản kích thì đã nát vụn.

“Sao hả, Thích Già Lam đại nhân, giờ các hạ chắc thấy mô không nói dối chứ, người phe mô tuy không uy vũ hùng tráng như bên các hạ nhưng đấu thật thì không tổn thất thảm trọng như thế.” Hàn Vi Vi lăm bắm khiến Ngụy Tác vuốt mồ hôi lạnh bảo Thích Già Lam.

Đánh xong mà không quay về cạnh bọn Linh Lung Thiên, cứ một mình ở đó thật quá nguy hiểm. Ai biết được vực ngoại thiên ma có vì thẹn quá hóa giận rồi trở mặt.

“Ả giết A Dịch Tư đại nhân!”

“Giết ả đi!”

Không ít vực ngoại thiên ma kêu lên.

“Thích Già Lam đại nhân, xem ra các hạ còn hoài nghi thực lực phe mõ.” Ngụy Tác vừa bực vừa thích Hàn Vi Vi, bực vì muốn đá nàng ta về. Đối diện ngàn ấy vực ngoại thiên ma gào rú mà nàng ta không quay lại, còn ngoắc tay với mấy vực ngoại thiên ma kêu to nhất, ra về không sợ thì cứ lên.

Ngụy Tác hiểu rõ khi đối phương phòng bị, giữ cự ly thì Hàn Vi Vi không có ưu thế gì.

“Được, ta đơn đấu với ngươi!”

Quả nhiên, sắc mặt Thích Già Lam khó coi cực độ, không nói gì, một vực ngoại thiên ma lướt ra.

Sắc mặt y cũng âm trầm không kém, là Đạo Thiên Như. Tu vi của y không chỉ hơn A Dịch Tư nhiều mà thân phận cũng thấp phần tôn quý, tựa hồ có thể bình đẳng trò chuyện với Thích Già Lam.

“Nếu vấn đề nàng ta ứng chiến thì không thể được thực lực phe ta.”

Gã lỏng người vì tử quang lóe lên, Linh Lung Thiên lướt ra trừng mắt khiến Hàn Vi Vi vội im tiếng.

“Ngươi định giao thủ với ta?” Đạo Thiên Như nheo mắt.

“Dám không?” Linh Lung Thiên không rườm lời, “Không dám thì lui đi, đổi người khác, ta vẫn nghe nói là vực ngoại thiên ma nhất gan, tráo trở, gian trá không ai bì.”

“Hỗn xược, dám xúc phạm tôn nghiêm của bọn ta!” Đạo Thiên Như phẫn nộ gào lên, “Ta sẽ khiến ngươi trả giá vì câu nói này.”

“Bộp, bộp, bộp!”

Tiếng vỗ tay vang lên.

Nhìn theo thanh âm thì ra là Ngụy Tác.

Thấy ai cũng nhìn mình, Ngụy Tác cười ha hả, gật đầu, “Bắt đầu được chưa?”

“Chát!”

Nguyên khí dao động hùng hậu dấy lên cùng tiếng Đạo Thiên Như gầm vang.

Băng vun do A Dịch Tư hóa thành còn rải trên không, y không thể nghênh ngang như thế để rồi sai lầm.

Tay Đạo Thiên Như có thêm hai thanh bạch sắc cốt đao.

Hai thanh đao đều rộng giữa, chỗ rộng có khí tức khe nứt không gian, tựa hồ do vô số khe nứt không gian nhỏ xíu ngưng thành.

Linh Lung Thiên thân ảnh loáng lên, hóa thành tử sắc lưu quang, bổ vào Đạo Thiên Như.

“Cận chiến?” Đạo Thiên Như mắt lóe dị quang đoạn cười giảo trá.

Hai thanh đao bất động nhưng bạch cốt như ý dấy lên khí tức, trực tiếp từ hư không xuất hiện trước mặt Linh Lung Thiên rồi giáng xuống.

Linh Lung Thiên không thể tránh được, đòn tốc của nó kiểu gì cũng va vào bạch cốt như ý.

1267. Chương 1265: Cuồng Quít

Mọi vực ngoại thiên ma đều chuẩn bị xem cảnh đổ máu.

Đối với chúng, hóa hình yêu thú và nhân tộc tu sĩ không khác gì nhau, trừ chúng ta thì mọi sinh linh trong thái hư đều là sâu kiến.

Nhưng trông mắt tất cả co lại vì Linh Lung Thiên không tránh, lao vào bạch cốt như ý.

Chỉ khác là có hơi quang bao phủ toàn thân.

Đạo Thiên Như cứng đờ nét đắc ý và giảo trá.

Bạch cốt như ý chạm vào hồi quang thì tan chảy như tuyết gặp nắng.

“Hút được nguyên khí uy năng?”

Định thần lại, nhận ra mình không đả thương được Linh Lung Thiên thì nó cách không đầy mấy trăm trượng.

“Chát!”

Bạch sắc quang trụ từ miệng Đạo Thiên Như phun trúng Linh Lung Thiên.

Linh Lung Thiên không dừng, hồi sắc thủ trạc lên tục rục thần quang, lao vào bạch sắc quang trụ.

Cổ chống lại lực xung kích nên khoe môi nó rỉ máu, chỉ còn cách Đạo Thiên Như không đầy mười trượng.

“A!”

Đạo Thiên Như kinh hoàng.

Y nhận ra nguyên khí bên ngoài và trong tan nhanh, không phát nổi uy năng thuật pháp.

Mọi vực ngoại thiên ma đều thấy không ổn, không tính là công bình đối quyết thì cả hai đã rất gần nhau, uy năng thuật pháp nào thì giáng vào Linh Lung Thiên cũng đả thương luôn Đạo Thiên Như.

Y không còn chọn lựa nào ngoài bổ mạnh vào Linh Lung Thiên.

So ra, y gấp đôi Linh Lung Thiên, nhục thân cũng không kém gì thần thiết.

“Cách”, Linh Lung Thiên giáng mạnh, mọi vực ngoại thiên ma méo miệng vì tay nó không sao còn tay Đạo Thiên Như văng xương vụn, thân thể như bị chùy giáng vào, run lên.

Đạo Thiên Như chưa kịp làm gì, Linh Lung Thiên đã tung cước.

Vì không thể độn quang không nên ngọn cước này nhắm đỉnh đầu Đạo Thiên Như.

Vực ngoại thiên ma đều thấy rợn tóc gáy, trong tiếng nổ như gõ trống, đầu Đạo Thiên Như bị ấn thụt xuống cổ.

“Chát... Chát... Chát... Chát...”

Linh Lung Thiên không dừng, liên tục đập vào đầu và tâm mạch Đạo Thiên Như, tiếng xương vỡ rợn người vang khắp hư không.

Là ai nhỉ!

Liên Đạo Thiên Như đại nhân bị diệt uy năng thuật pháp, nhục thân cũng không so được?!

Mọi vực ngoại thiên ma đều chờ đợi.

“Thích Già Lam đại nhân, không biết lúc này còn hoài nghi lời mỗ không, chắc các hạ cũng thấy vị nhân huynh này không phải đối thủ. Không chống nổi thì cứ nhận thua là xong.” Ngụy Tác bảo Thích Già Lam.

“...” Nhiều vực ngoại thiên ma suýt hộc máu.

Hiện tại óc và tâm mạch Đạo Thiên Như nát bấy, muốn nói cũng không nói được mà Ngụy Tác còn bắt nhận thua, làm sao y lên tiếng được!

“Đủ rồi!”

Thích Già Lam không nén được nữa, mặt mũi khó coi cực độ ngoái lại gào lên với Ngụy Tác, “Người tưởng với chút trò vật này, với thiên phú thần thông đặc biệt của vài người là đủ chấn nhiếp bọn tan hã! A Ma Kha, cho chúng thấy mọi âm mưu toán kế vô dụng thôi!”

“Tuân mệnh! Thích Già Lam đại nhân!”

Một vực ngoại thiên ma gầm lên trầm trầm lao ra.

Y cực kỳ cao lớn, bạch cốt khô giáp dày kinh nhân, trông như bạch cốt cự sư bay tới, là kẻ được Thích Già Lam thưởng vương tộc bản nguyên huyết.

Lúc y lao ra, nhiệt khí hình thành một dòng chảy, tản đi bốn phương tám hướng.

“Nhục thân y e không kém Ngụy Tác!” Trưởng Tôn Cảnh và bọn Nguyên Âm lão tổ hít một hơi lạnh, nhìn nhau, cùng hiểu ý.

“Mình ta sẽ giết hết các ngươi!” Vực ngoại thiên ma cao lớn đó lao về phía Linh Lung Thiên đánh Đạo Thiên Như, hú vang.

Ngụy Tác và Nam Cung Vũ Tinh giật giật chân mày. “Để thiếp!” Một giọng nữ đầy uy nghiêm vang lên.

“Ngươi bảo mình ngươi đủ giết hết bọn ta, để ta đấu trước xem ngươi chống nổi không.” Vu thần nữ nói, gật đầu với Ngụy Tác và Nam Cung Vũ Tinh rồi đi tới.

“Vù!”

Từng thanh tử sắc phi kiếm cùng thần văn chói lòa hiện lên trước mặt Nam Cung Vũ Tinh.

“Được, giải quyết ngươi đã! Lẽ nào ngươi tưởng với phi kiếm này là đối phó được ta?” A Ma Kha khinh miệt.

“A!”

Nhưng rồi y lập tức kinh hô không dám tin.

“Phù!” Mọi vực ngoại thiên ma đều hít hơi lạnh.

Nhiều quá!

Vu thần nữ có quá nhiều phi kiếm!

A Ma Kha cười nhạt thì trước mặt Vu thần nữ hiện lên mấy nghìn bính phi kiếm. Số lượng tuy nhiên kinh nhân nhưng A Ma Kha không coi ra gì.

Nhưng hiện tại, trước mặt Vu thần nữ thân tiền có mấy chục vạn phi kiếm, lại liên tục tăng thêm.

Như đột nhiên xuất hiện khe nứt hư không, hình thành hư không phong bạo.

Trước mắt tất cả không còn thấy gì ngoài phi kiếm dày đặc.

Liên tục quét thần thức vào đều bị phi kiếm cắt nát.

“Chát!”

Trong lúc vực ngoại thiên ma đó sững sờ, phi kiếm đã thành trăm vạn, phát ra kiếm quang chói lòa như tử sắc nguyệt quang, hình thành một dòng thác đổ vào A Ma Kha.

“A!”

A Ma Kha không tránh được, khu vực vô số phi kiếm bao trùm quá kinh nhân, ngàn ấy phi kiếm tụ lại khiến y không thể động đậy.

Tích tắc đó, y đành vung tay vỗ vào từng phi kiếm.

Ban đầu tử sắc loan nguyệt lưu quang bị y hất đi, y như cây trụ trong dòng thác nhưng mỗi tia lưu quang chém vào đều đẩy lên bạch sắc quang tinh.

Tay y không xua được dòng thác do tử sắc lưu quang hình thành mà cứ giữ nguyên tư thế đẩy tới.

Vô số tử sắc lưu quang xung kích không gây thương tổn cho y nhưng mỗi tia đều mang theo quang tinh.

Tử sắc lưu quang quá kinh nhân, mỗi đạo xung kích lên y đều rực quang tinh, khiến y như người cát đứng trong gió, cứ từ từ nhỏ dần.

Chỉ mấy tích tắc, tử sắc lưu quang hồng lưu tan đi, Vu thần nữ không đủ chân nguyên giữ cho kiếm trận vận chuyển, Thiên nguyệt luân phi kiếm quay lại nạp bảo cổ giới.

“Kết thúc rồi?”

Cơ hồ sở mọi việc ngoại thiên ma đều có ý nghĩ này.

Lúc này chúng mới nhìn sang A Ma Kha.

A Ma Kha chỉ còn lại bộ xương!

Bạch cốt khô giáp, cả huyết nhục cũng tan biến, chỉ còn lại bộ xương giữa hư không.

Vực ngoại thiên ma đều sinh cơ siêu phàm nhưng thương thế này thì A Ma Kha khó mà khôi phục.

“Cách!”

Kiểm quang tan biến, Vu thần nữ hơi thở dốc, A Ma Kha rú lên rồi tắt sinh cơ, khung xương tan đi.

“Thích Già Lam đại nhân, hiện tại thấy mổ nói không sai chứ?” Ngụy Tác lại lên tiếng.

Tích tắc đó, trừ Thích Già Lam thì mọi việc ngoại thiên ma đều lạnh mình.

Chúng đều biết mình không chống nổi dòng phi kiếm như thế, có khi còn thê thảm hơn A Ma Kha.

Một vực ngoại thiên ma không địch nổi là bình thường nhưng không trả đòn được thì thật giết mình, gờ ba đại nhân vật thua trong lúc công bình đối quyết, nguyên khí dao động của đối phương cũng không mạnh lắm thì họ không chịu nổi!

“Không ngờ các người có thực lực này, xem ra chúng ta nên bàn bạc.” Thích Già Lam hít sâu một hơi, nhìn Ngụy Tác như muốn bàn bạc cùng gã.

Vực ngoại thiên ma thể hiện rõ tính âm hiểm xảo trá.

Bọn Trưởng Tôn Cảnh và Nguyên Âm lão tổ lỏng người thì Thích Già Lam rực hắc sắc thần quang, chém và Vu thần nữ!

“Oành!”

Đồng thời, vực ngoại thiên ma đều bùng lên khí tức như núi lửa phun trào.

Thích Già Lam ra vẻ muốn bàn bạc với Ngụy Tác thì ngầm hạ lệnh cho các vực ngoại thiên ma động thủ!

Y định nhân lúc Vu thần nữ tiêu hao chân nguyên thì diệt nàng ta trước!

1268. Chương 1266: Một Lần Âm Sát

Với tu vi và thân phận của Thích Già Lam, lúc này đột nhiên dùng thủ đoạn này thì thật xứng với hai chữ vô sỉ.

Vu thần nữ tiêu hao chân nguyên gần hết nên không ngăn được.

“Không đàm phán xong rồi!”

Ngụy Tác rống lên, ngũ khí không hề kinh hoảng mà hám ý có thể động thủ.

Cùng lúc có ba làn quang hoa kinh nhân đổ vào Vu thần nữ.

Dù nàng ta mặc Huyết nguyệt thần thiết pháp y cũng có thể mất mạng!

Thích Già Lam và mọi vực ngoại thiên ma không ngốc, không chỉ qua mấy câu của Ngụy Tác mà tin là mỗi người phe gã đều có khả năng đấu với Chân tiên tam trọng.

Dù phe y sẽ thiệt hại nhưng Vu thần nữ chắc chắn mất mạng!

“Chát!”

Nhưng quang hoa đột nhiên xuất hiện trước mặt Vu thần nữ phá tan mọi phán đoán của chúng, khai mào cho trận ám sát kinh thiên.

Tích tắc đó xuất hiện trước mặt Vu thần nữ thân là Nam Cung Vũ Tinh.

Nàng xuất hiện trước mặt Vu thần nữ nên hắc sắc thần quang của Thích Già Lam đổi hướng, chấn tan ba tia quang hoa kinh nhân, dư uy không dừng, đổ vào Thích Già Lam.

Tuy Thích Già Lam cố áp chế tu vi nhưng thường thì tốc độ phản ứng của Nam Cung Vũ Tinh không đủ ngăn đòn đó.

Chặn được chỉ là hai khả năng, một là đã chuẩn bị, hai là dự cảm được quỹ tích thi pháp.

“Vù!”

Nam Cung Vũ Tinh tế xuất Phân quang tiên thuận, hất ngược hắc sắc thần quang vào Thích Già Lam thì tay Ngụy Tác xuất hiện xích kim sắc trường kiếm rần rạt lôi hỏa khí tức, thậm chí ảo hóa ra đạo tôn hư ảnh chém vào y.

Đồng thời, bên cạnh Thích Già Lam lóe lên lục sắc thân ảnh, thanh hoàng sắc quang hoa phun tới.

“Người tưởng ta không phát hiện y?”

Phệ linh thú đột nhiên hiển hiện thì Thích Già Lam cười lạnh. Y mới nói xong, hắc sắc thần quang phản kích tới thì xích kim sắc trường kiếm hiện lên trong tay Ngụy Tác, y lại biến sắc.

Mọi vực ngoại thiên ma cảm giác được lôi hỏa khí tức trong tay Ngụy Tác thì đều kinh hãi.

Lôi vương để tôn kiếm!

Không ai ngờ gã có thần binh cỡ này!

Nam Cung Vũ Tinh, hóa hình Phệ linh thú và Ngụy Tác phối hợp cực kỳ nhuần nhuyễn, rõ ràng đã chuẩn bị ám sát rồi!

“Phù!”

Tích tắc đó, Thích Già Lam nhận ra nguy hiểm, biến sắc cắn đầu lưỡi, hắc sắc quang vũ xung kích vào Phệ linh thú.

“A!”

Phệ linh thú kêu lên thê thảm, thủng mấy chục lỗ, văng đi, thanh hoàng sắc quang hoa tan đi thành được khí khiến người ta nghĩ thấy là muốn thổ.

“Chát!”

Hư không giữa tay y rung lên, hắc sắc khải giáp tan biến, tụt vào tay, mọc lên năm móng xương, hình thành hai thanh đoản xoa vân đen.

Lôi vương để tôn kiếm tóe lôi hỏa, bị đôi đoản xoa chấn lui.

“Oành!”

Nhưng hắc sắc thần quang của y bị bắn lại, giáng vào lưng khiến y loạn choạng.

“Vù!”

Tích tắc đó, trước mặt Ngụy Tác đột nhiên bắn ra kim sắc đạo chuồng.

Kim sắc đạo chuồng tựa hồ chỉ là nguyên khí phun ra, tốc độ nhanh đến mức Thích Già Lam không tránh được, bị giáng vào ngực!

Ngực Thích Già Lam hơi lõm xuống, nhục thân đáng sợ đến mức ghê người, không hề có vết thương rõ ràng.

Chợt y cứng người, bộ ngực trắng nõn hiện lên vô số đường vân lam hắc sắc dưới da, nhều kinh mạch trong thể nội bị uy năng cực kỳ băng hàn đông cứng.

“Giết!”

Nhanh đến mức vực ngoại thiên ma Chân tiên tam trọng cũng khó phản ứng kịp, Ngụy Tác bạo phát tốc độ đến cực trí, không kịp thì triển cường uy nhưng đậm kim sắc đạo chưởng hóa ra là gã dốc hết toàn thân lực khí gầm lên vào một góc.

Tiếng gầm và âm thanh Huyền sát quỷ trảo va vào ngực Thích Già Lam gần như vang lên cùng lúc, khác nào hiệu lệnh.

“Chát!”

Khí tức khiến mọi vực ngoại thiên ma rung mình từ hư không dấy lên.

Tích tắc đó, mọi vực ngoại thiên ma lại biến hẳn sắc mặt.

Theo kế hoạch của Ngụy Tác thì nếu họ không có cơ hội ám sát Thích Già Lam, Trạm Đài Linh Lan và hai Hoang thần nô không cần xuất thủ, may ta còn sống sót.

Vì vực ngoại thiên ma khinh địch và cuồng ngạo nên họ có cơ hội giết ba nhân vật lợi hại và ám sát Thích Già Lam.

Tích tắc đó, Trạm Đài Linh Lan và hai Hoang thần nô đồng thời xuất thủ.

Trạm Đài Linh Lan điều khiển cái bình màu, mi tâm cho đến mũi Viên lại hé ra, phun trào ám hồng sắc quang trụ, tay Lê ánh lên bạch sắc quang hoa.

Ba làn uy năng cùng xung kích Thích Già Lam!

Đây là vũ khí bí mật của Ngụy Tác, để dễ thắng uy năng, gã thậm chí đưa cái bình màu cho Trạm Đài Linh Lan.

Thích Già Lam vắng đi, lưng nứt chằng chịt, chỗ bị nam tu Hoang thần nô đâm trung có vết lõm!

“Thích Già Lam đại nhân!” Mọi vực ngoại thiên ma dừng lại, quay lại chỗ Ngụy Tác và Thích Già Lam. Thần thức uy áp rùm lên Ngụy Tác, chỉ cần Thích Già Lam cách gã xa một chút thì dải uy năng thuật pháp sẽ đổ vào gã.

Ngụy Tác không hề dừng tay.

Lúc đó diễn ra rất nhanh, Huyền sát quỷ trảo mới tung đòn nên không thể đánh tiếp, đối diện vô số thần thức uy áp thì Lôi vương để tôn kiếm của gã chém xuống ngay.

“Cách!”

Thích Già Lam vắng đi, bị Ngụy Tác giữ cứng lại trên không trung.

Ngụy Tác chém trúng cổ y, tuy không cắt được đầu nhưng vẫn tạo thành vết thương, lôi hỏa xâm nhập vào khiến cổ y sáng lên.

“Người tưởng như thế là giết được ta!”

Thích Già Lam gầm lên vang trời, hai cây đoản xoa bắn đi, xuyên qua Ngụy Tác, cơ hồ cắt gã là ba!

Thậm chí không cần giải quyết Ngụy Tác, chỉ cần đánh văng gã, Thích Già Lam sẽ thay đổi được cục diện.

Vực ngoại thiên ma khác đều có thể trọng thương Ngụy Tác, chỉ Trạm Đài Linh Lan và hai Hoang thần nô không làm gì được y.

Nếu không có Ngụy Tác liên tục bạo phát, tốc độ thi pháp của bọn Trạm Đài Linh Lan có khác gì rùa bò với y.

Đế thiên cấp cường giả vẫn là đế thiên cấp cường giả, trúng đòn liên tục còn có chiến cơ đó!

“Chưa chết hẳn.” Ngụy Tác phun máu lại cười với Thích Già Lam, Huyền sát quỷ trảo đã trở lên “đạo mạo” chụp ra, huyệt là thân thể giữ cách y không đây mười trượng, không bị y đánh văng đi.

Trước mặt gã ánh lên lục sắc tinh thạch quang hoa.

Nam Cung Vũ Tinh và Vu thần nữ hiển hiện thân ảnh trong quang hoa!

“Song tu không gian pháp vực!”

Nhiều vực ngoại thiên ma nín thở.

Thích Già Lam cứng đờ nét hung hãn.

Không ai ngờ lần ám sát này, Ngụy Tác lại bạo phát đến mức đó!

“Chát!”

Chỉ là vừa hiện ra, Vu thần nữ gần như tắt hết linh quang, thể nội chân nguyên không còn, Thanh tác ngân pháp trượng và Phân quang tiên thuẫn trong tay Nam Cung Vũ Tinh sáng lên!

Tinh vân dày đặc phủ kín Thích Già Lam!

Thích Già Lam chìm người xuống, hắc bạch lưỡng sắc thần quang phun trào cũng đột nhiên trầm theo.

“A!”

Các vực ngoại thiên ma đều kinh hô.

Tinh vân chỉ lóe lên, còn Thích Già Lam rơi xuống như ngủ mơ.

“Cách!”

Lôi vương để tôn kiếm chém đứt đầu Thích Già Lam!

1269. Chương 1267: Phục Binh Vô Tận

Lôi hỏa kinh nhân bùng lên trên trán Thích Già Lam.

Nhục thân y cực kỳ đáng sợ, đòn đánh của Ngụy Tác chỉ khiến trán y nứt thêm một vết.

“Thích Già Lam đại nhân!”

Mọi vực ngoại thiên ma biến sắc, không khống chế nổi, sát cơ phun trào về phía Ngụy Tác.

Tuy chỉ là vết nứt nông nhưng mọi vực ngoại thiên ma đều nhận ra Lôi vương để tôn kiếm uy năng cỡ nào, vô số lôi hỏa qua vết thương chảy vào óc Thích Già Lam khiến trán y sáng lên yêu dị.

Không ai biết đòn đó gây thương tổn cho Thích Già Lam cỡ nào.

Ai cũng thấy Thích Già Lam trúng đòn mà như đang ngủ, không hề phản kích.

Tình huống này, chúng tà tất cả bạo phát ra một đòn dù trọng thương Thích Già Lam cũng phải cướp y lại.

Trong mắt chúng, Thích Già Lam là không thể thất bại, bọn Ngụy Tác dù thế nào cũng không uy hiếp nổi. Nhưng lần ám sát này của bọn gã khiến niềm tin của chúng tan thành.

Hai mươi vực ngoại thiên ma tề nhất cũng chiến lực Chân tiên nhất trọng, có mấy tên đạt tới Chân tiên tam, tứ trọng, ngần ấy cùng bạo phát một đòn, uy lực tất nhiên đáng sợ phạm vi bao trùm khiến không ai tránh được.

Trong lúc sinh tử, Ngụy Tác chỉ làm một việc là khống chế Phân quang tiên thuẫn.

Thuật pháp hùng hậu, quỹ tích huyền ảo như từng phiến vũ trụ ép tới cùng lúc nhưng thật ra phản ứng và tốc độ thi pháp của mỗi người khác nhau, mỗi đạo uy năng xung kích vào Ngụy Tác đều cách nhau một chút.

Chênh nhau một chút thời gian nhưng tạo thành cảnh tượng khó tưởng tượng nổi.

Uy năng như trấn áp vũ trụ đổ vào Ngụy Tác đều bắn ngược lại!

Vũ trụ xoay chuyển, như đóa hoa khổng lồ nở bùng quanh gã.

“Cách, cách, cách...”

Ngụy Tác trong tích tắc vang lên không biết bao nhiêu tiếng xương vỡ.

Tuy mỗi uy năng cách nhau một chút thời gian khiến gã khổng chế được Phân quang tiên thuần, chống được cường uy nhưng lực xung kích cộng lại thì không thể tránh được.

Mỗi tích tắc diện quang hỏa thạch đỏ, gã toàn lực điều khiển Phân quang tiên thuần như bị hai mươi mấy ngọn thần chùy gõ từ trong ra ngoài.

Dù là gã cùng kêu lên cực kỳ thống khổ, hộc máu có vòi.

Thân thể gã như biến hình nhưng vẫn khổng chế Phân quang tiên thuần chặt chẽ.

Cơ hồ không dừng, tích tắc hất mọi cường uy lại, Huyền sát quỷ thảo bổ ngay lên đầu Thích Già Lam.

“Thích Già Lam đại nhân!”

Toán vực ngoại thiên ma chống lại uy năng bắn ngược, cùng kêu vang

Thích Già Lam trúng đòn liên thủ thì đã nứt ra, bạch sắc và hoàng sắc ma huyết chảy tràn, giờ Huyền sát quỷ thảo chụp xuống thì đầu y lộ cả xương ra.

Thân thể Thích Già Lam như đang ngủ chợt lấp lóe hắc sắc thần hỏa, không phải lửa thật mà là vô hình tinh thần chi hỏa, cơ hồ thần thức bốc cháy.

“Gừ!”

Thích Già Lam đột nhiên gầm lên phần nộ cực độ, chấn động ra khí tức kinh nhân, những vết nứt trên thân thể, cả vết trên trán đều bắn ra vô số hắc sắc cốt ti như râu cằm, dày đặc đổ vào Ngụy Tác như muốn biến gã thành con nhím.

Để thiên tu vi, đích xác khó tưởng tượng nổi.

Trong lúc Ngụy Tác không chống nổi Trầm túy tinh vân, Thích Già Lam lại tỉnh lại, bọn Ngụy liên tục tung đòn tuyệt sát mà y vẫn có thể phản kích.

Ngụy Tác chưa có cơ hội tể xuất thì thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng, nhục thân gã kém hơn Thích Già Lam nên trúng đòn tất bị cốt ti găm vào thể nội.

“Xong chưa!”

Thích Già Lam tung đòn như thế nhưng gã không tránh, Lôi vương để tôn kiếm vẽ lên một vết nứt trên không, chém vào đầu y.

Đồng thời, Nam Cung Vũ Tinh nghiêng răng bạo phát ra hoàng sắc thần hoàn.

Hắc sắc cốt ti tan nhanh trong hoàng sắc thần quang, nguyên khí kinh nhân xâm thực mọi sinh cơ trong thần quang.

Đại hoang vẫn đạo kinh!

Phục binh của Ngụy Tác đã thể hiện.

Nam Cung Vũ Tinh kích phát uy năng Đại hoang vẫn đạo kinh đến cực trí, không chỉ với Thích Già Lam, mà cả Ngụy Tác và Cơ Nhã cũng bị tổn hại, sinh cơ và thọ nguyên tan nhanh.

Chỉ cần ngăn được Thích Già Lam phản kích là xong, Ngụy Tác hiểu nếu y có thể lấy hơi tắt lần ám sát này không thể thành công.

Thích Già Lam không phải Chân tiên điên phong mà là để thiên tu vi!

Thần thông của y vốn là hàng đầu trong các để thiên, nếu bắt chấp mà giải trừ tự thân phong ấn, hậu quả khó tưởng tượng nổi.

“Cách!”

Đại hoang vẫn đạo kinh giáng uy năng xuống, Lôi vương để tôn kiếm lại chém vào đầu Thích Già Lam.

“A!”

Mọi vực ngoại thiên ma rống lên.

Đầu Thích Già Lam nứt ra, máu văng tứ tán!

Nhưng chúng không dám tung đòn vào gã như lúc nãy nữa.

Tịnh niệm tâm kiếm và hơi sắc loan nguyệt như thủy triều cuốn tới, thân ảnh Linh Lung Thiên cũng xuất hiện.

“Xong chưa!”

Cùng tiếng quát là băng lam sắc cực hàn hồng lưu cùng quang hoa chói lòa xuất hiện, cuốn vào Thích Già Lam.

Hàn Vi Vi xuất hiện, tu vi Thần huyền lưỡng trọng thi triển Động Hư bộ pháp vượt hư không, băng lam sắc hàn đơn thoát ẩn thoát hiện trong cực hàn hồng lưu.

Hàn Vi Vi chuẩn bị tự nổ hàn đơn uy năng đạt Chân tiên ngũ trọng!

Tuy sẽ trọng thương nhưng đó mới là tuyệt sát!

Hàn đơn cỡ này phát nổ, để thiên nguyên lạnh cũng vị tất chống nổi.

“A!”

Miệng Thích Già Lam đột nhiên gầm vang.

Đầu y vỡ như trái dưa nhưng miệng gã phát ra tiếng rú khó tưởng tượng nổi.

Quang hoa đột nhiên tắt đi, bạch cốt tiểu nhân cỡ bảy tấc chui ra.

Như kiểu tu sĩ đoạt xá!

Bạch cốt tiểu nhân trên đầu y vàng rực bên trong, xương bao quanh huyết dịch đều như sợi tơ, có vẻ là cốt tì mới ngưng kết.

Mạnh như Thích Già Lam mà bị bọn Ngụy Tác liên tục tung đòn cũng phải từ bỏ nhục thân!

Ngụy Tác và Vu thần nữ, bọn Hàn Vi Vi biến hẳn sắc mặt.

Bạch cốt tiểu nhân tạo thành gợn sóng trên không, bạch quang xuất hiện cách đó nghìn dặm!

Hàn Vi Vi dừng lại.

Đòn tuyệt sát không diệt hẳn được Thích Già.

Không ai biết y hóa thành bạch cốt tiểu nhân như thế rồi tình hình sẽ ra sao.

“Vù!”

Không ai ngờ một đạo lam sắc quang mang như trường mâu của viễn cổ thần vương, ràn rạt hồng hoang khí tức, đột nhiên xuất hiện trên hư không đâm vào Ngụy Tác.

Không ai ngờ như thế, cả Ngụy Tác cũng không có thời gian phản ứng, chỉ hơi lách đi.

“Phù!”

Lam sắc thần mang xuyên qua gã, hất gã văng đi không biết bao nhiêu trượng, như mũi xoa găm lên mình tằm.

“A!”

“Ai!”

Phe Ngụy Tác ré lên.

“Khụ... Khụ...” Ngự Tác ho ra máu liên tục, diện lam sắc thần mang phá hủy hết kinh mạch ở tâm mạch gã, uy năng kỳ dị cấm cố khiến sinh cơ bị áp chế, vết thương không thể khôi phục.

Hơi lạnh còn hơn cả thương thể khiến chân tay gã lạnh cóng, gã và Phệ Tâm trùng đều không phát hiện đối phương.

Đối phương tựa hồ ẩn trong hư không, đột nhiên lao ra.

Từ vị trí lam sắc thần mang phát xuất có một thân ảnh nhiều tay xuất hiện.

1270. Chương 1268: Không Có Định Nhân Vĩnh Viễn

Mười sáu cánh tay giang ra thật đặc biệt trong hư không.

Lam sắc quang đóa như thi pháp chưa hết đà, nhảy nhót giữa các cánh tay.

Nhất thời, Ngự Tác và toán vực ngoại thiên ma tạm ngừng giao thủ.

Phe Ngự Tác tụ về phía gã, đại bộ phận vực ngoại thiên ma đều đổ về phía bạch cốt tiểu nhân.

Không ai ngờ lại xuất hiện Thập lục tí hoang tộc đại năng!

Nguyên khí dao động của Thập lục tí hoang tộc đại năng không mạnh so với Thích Già Lam, tạo cảm giác tương đương với Chân tiên tứ trọng diện phong nhưng đòn từ hư không trọng thương Ngự Tác thì ai cũng thấy tốc độ thi pháp của y và khả năng khống chế nguyên khí pháp tắc kinh nhân.

Ai cũng cho là mình đối diện Hoang tộc đại năng này cũng chưa chắc tránh được đòn đó.

Hoang tộc có ý nghĩa khác thường với cả vực ngoại thiên ma hoặc phe Ngự Tác, đều là thế lực đáng sợ.

Không ít vực ngoại thiên ma cùng Thích Già Lam đối phó bọn Ngự Tác đều thân phận không thấp, phần nào đọc về việc tiên tổ đến không vực này.

Đối diện một tộc từng giết chết đại đa số tiên tổ, chúng cao ngạo đến đâu cũng không thể như trước.

“Yến Bắc Quy?”

Bắc Minh thần quân Diệp Tử Mị kinh hô.

Thập lục tí hoang tộc đại năng tuy lam sẫm nhưng ngũ quan còn rõ bóng dáng Thần Lan vương Yến Bắc Quy.

“Y không còn là Yến Bắc Quy.” Ngực Ngự Tác rực hắc hỏa, xung kích vào lam sắc quang hoa lấp lóe ở trong, thấy Thập lục tí hoang tộc đại năng thì thần sắc gã không thay đổi, “Xem ra trận chiến Bắc Mang xưa kia sẽ kết thúc hôm nay.”

“Thiên địa thay đổi rồi, ở thời đại Bắc Mang dù Ma hoàng long nhất tộc cũng không dám nói thế trước mặt ta.” Thập lục tí hoang tộc đại năng mặt như Yến Bắc Quy nhìn Ngự Tác và Linh Lung Thiên, cất lên giọng nói cực kỳ già nua của Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng.

“Người là kẻ ở trong không vực này, ẩn thân sáu, bảy vạn năm?” Thích Già Lam đột nhiên nói.

Tình hình thập phần vi diệu.

Hoang tộc và vực ngoại thiên ma lẽ ra là tử địch, truyền tống pháp trận từ không vực thông đến Hoang tộc Phù đồ cũng trong tay Hoang tộc đại năng.

Hoang tộc đại năng xuất hiện là đánh lén trọng thương Ngự Tác, thể hiện rõ chiến lược, khiến y không dám khinh cử vọng động.

“Không sai, nếu không vì tiên tổ các ngươi may mắn, gặp lúc bọn ta đều trọng thương thì Hoang tộc đã nắm trong tay vô số tinh không.” Hoang tộc đại năng bảo bọn Thích Già Lam.

Toán vực ngoại thiên ma càng rùng mình.

Cao thủ từ sáu, bảy vạn năm trước, dù nguyên khí đại thương, nhưng nắm vững nguyên khí quy tắc đến mức nào?

“Nói vậy, kết quả trận chiến Bắc Mang năm xưa là lưỡng bại câu thương, bị vực ngoại thiên ma thừa cơ?” Ngụy Tác hỏi Hoang tộc đại năng, “cánh tay cụt là người ném vào Vân Linh đại lục để dụ tu sĩ đến không vực này cho người thoát xá?”

“Có thể nói thế, thoát xá thì là người đánh giá chúng cao quá, cùng lắm chỉ đủ cho ta bổ sung nguyên khí.” Hoang tộc đại năng liếc bợn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, “Nếu người ngoan ngoãn giao thi thể của Trụ ra thì ta tha cho các người.”

“Y còn bị bọn ta đánh cho tơi tả thì người vẫn cho rằng mình là đối thủ của bọn ta?” Ngụy Tác thần nhiên bảo Hoang tộc đại năng: “Người tưởng mình là thủy tổ ba đầu ba mươi hai cánh tay hả? Chỉ bằng chúng ta ngồi xuống bàn về tiên giới chi thực.”

“Lẽ nào Tiểu ma hoàng long này biết về tiên giới chi thực?” Hoang tộc đại năng đột nhiên cả kinh, thần sắc biến hẳn, nhìn Linh Lung Thiên.

“Gian thương, nhục thân Thích Già Lam có một thứ!” Linh Lung Thiên hơi biến sắc truyền âm cho Ngụy Tác.

Thích Già Lam tuy nhiên diễn hóa thành bạch cốt tiểu nhân bỏ chạy nhưng nhục thân lọt vào tay Linh Lung Thiên và Nam Cung Vũ Tinh, được Linh Lung Thiên đưa cho Ngụy Tác.

“Chuyện này...?”

Ngụy Tác thoáng tỏ vẻ hơi kinh ngạc.

Trước đó gã chú ý nhiều vào Thích Già Lam và Hoang tộc đại năng đột nhiên xuất hiện chứ không chú ý đến nhục thân tử khí trầm trầm bị Thích Già Lam rũ bỏ.

Nhưng Linh Lung Thiên nói, thần thức gã quét tới là phát hiện trong thể nội y có bạch cốt nang như cái túi đựng ba thứ.

Một tấm thiết bài hình tam giác đen xỉn, một khúc cổ hương, hình như là Thông thiên cổ hương trong truyền thuyết của Thông Thiên đại đế!

Vực ngoại thiên ma có thể cất pháp khí vào thể nội, trong đó có hai nhánh Thông thiên cổ hương!

“Lẽ nào...”

Ngụy Tác nghĩ ngay đến Thiên Cửu thần quân, hai khúc cổ hương này có lẽ là Thích Già Lam lấy được từ đó, nhưng nhìn quanh là gã ngăn ra.

Trong vòng mấy nghìn dặm nào còn bóng Thiên Cửu thần quân.

Vốn y bị Thích Già Lam bắt nhưng ban này cường uy liên tục va nhau nên y hóa thành tro.

“Năm xưa các người đánh tới Thiên khung, Linh Hoang đại năng chỉ còn lại người?” Ngụy Tác tâm rúng động vì hai khúc Thông thiên cổ hương, thần sắc vẫn như thường, không đáp mà hỏi ngược.

Linh Lung Thiên không lên tiếng, hiểu rõ tình hình này thì thủ đoạn đàm phán của Ngụy Tác lợi hại hơn hết.

“Không cần mơ mộng, khi xưa tất cả chết hết. Trong số tiên tổ của y có không ít kẻ đối phó được mấy đế thiên cấp đại năng, vực ngoại thiên ma không phải vô dụng đâu.” Hoang tộc đại năng cười lạnh nhìn Ngụy Tác, “Ta không muốn lắm lời, giao thi thể của Trụ ra, không thì đừng mong ta nương tay.”

“Đừng có tỏ vẻ đường hoàng như thế, người tưởng bọn ta và Thích Già Lam đều ngốc hả? Nếu người không lo cùng bọn ta đấu với bên nào cũng không bị phe kia ngư ông đắc lợi thì với thân phận như người sao có thể lắm lời thế được. Người có thực lực thu thập được cả bọn ta thì cần gì đánh lén ta nữa?” Ngụy Tác chưa khỏi vết thương ở tâm mạch, vẫn có vô số tia lam sắc quang hoa lấp lóe nhưng gã lại tỏ vẻ người đừng đùa nữa, đồng thời ngoái lại bảo Thích Già Lam, “Thích Già Lam, mỗi thấy chúng ta nên thu thập y đã, tuy các hạ hận mỗ nhưng mỗ cho biết là y còn nguy hiểm gấp trăm, y mà lấy được thi thể Hoang tộc đại năng

của mõ thì sẽ thôn tính được ngay, diễn biến thành Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng! Lúc đó không ai là đối thủ của y nữa!”

Khẩu tài gian thương của Ngụy Tác quả có khả năng kích động, quan trọng nhất là gã nói không sai, vốn Thích Già Lam định động thủ với gã, nhưng nghe nói thế thù lại nhìn vào Hoang tộc đại năng.

“Thích Già Lam, các vị định vào thiên địa của bọn mõ hả? Chỉ mình ta biết cách mở truyền tông pháp trận, nếu chúng ta hợp tác, ta sẽ đưa các vị tới.” Hoang tộc đại năng hơi biến sắc nói.

“Được, chỉ cần người cho biết truyền tông pháp trận nối với thiên địa đó thì ta sẽ liên thủ với người giết y!” Thích Già Lam nói.

“Được, ta...” Hoang tộc đại năng tỏ vẻ hớn hở định nói gì thì đáy mắt Ngụy Tác cũng thoáng mừng vui.

Vực ngoại thiên ma nổi tiếng âm hiểm giảo trá, gã đã được thấy.

“Chát!”

Hoang tộc đại năng đang định bàn bạc với bọn Thích Già Lam thì mọi vực ngoại thiên ma đều bùng lên nguyên khí dao động khiến cả hư không rung lên, như từng phiến vũ trụ ép vào y.

Hoang tộc đại năng biến hẳn sắc mặt, mười sáu cánh tay đồng thời vung lên, lam sắc thần quang như dây xích đan thành nguyên khí dao động vô biên.

Y như sa xuống nước, chìm vào lam sắc thần quang như mười sáu sợi xích.

“Oành!” “Oành!” “Oành!” ...

Cường uy như vũ trụ dồn tới, mười sáu tia lam sắc thần quang tan đi nhưng thân ảnh Hoang tộc đại năng khuất bóng, uy năng đó không uy hiếp được y.

“Chát!”

Lúc đó miệng bạch sắc tiểu nhân lại phun ra hắc sắc quang trụ, giáng vào hư không bên trái, cùng với tiếng nổ vang động ngoài xa, thân ảnh Hoang tộc đại năng lại xuất hiện.

Ngụy Tác ngằm nhìn nguyên khí cuốn hai khúc Thông thiên cổ hương và thiết bài về.

1271. Chương 1269: Chuyển Biến Dịch Bại Còn Nhanh Hơn

Lấy được hai khúc Thông thiên cổ hương, Ngụy Tác lại cả kinh.

Gã quá quen với Thông thiên cổ hương, trước đó gã có hai khúc đầu, còn đây là hai khúc giữa, đủ để ghép thành một nén.

Lẽ nào giá Thông thiên cổ hương gồm bốn khúc này?

Khúc trong tay Kỳ Thạch viên chương quỹ khi xưa sau cùng lọt vào tay Thiên Cửu thần quân?

Chưa kịp tính toán thì lam sắc quang hoa lóe lên, thân ảnh Hoang tộc đại năng đó khuất vào hư không.

“Chát!”

Lại có tiếng nổ vang, bạch cốt tiểu nhân do Thích Già Lam hóa thành lại phun hắc sắc quang trụ, giáng vào hư không. Hoang tộc đại năng lại bị hất ra, tựa hồ thụ thương.

“Không xong!”

Cùng lúc, ánh mắt Ngụy Tác và Thích Già Lam lóe lên, hư không như có lãnh điện quét qua, cạnh vực ngoại thiên ma tu vi ngang với Cổ Ti Lệ đột nhiên rực xích kim lưỡng sắc quang hoa, tựa hồ có lõi hỏa bộc cháy. Mắt bạch cốt tiểu nhân lại phun ra hắc sắc quang trụ vào đó.

Vực ngoại thiên ma có xương trắng hình thuẫn tròn tỏ vẻ kinh hãi, mới ngoái lại thì Hoang tộc đại năng đã hiện ra bên cạnh.

Hoang tộc đại năng bị đả thương lại chỉ là phân thân không rõ được y dùng thuật pháp hóa thành, tan theo lam sắc quang hoa.

“Chát!”

Hoang tộc đại năng chân thân chặn hắc sắc quang trụ của Thích Già Lam, mười sáu cánh tay tóm lấy vực ngoại thiên ma có xương trắng hình thuẫn tròn kéo mạnh.

Y bị xé vụn.

“Phù!”

Không hề dừng lại, khí huyết vực ngoại thiên ma đó hóa thành nguyên khí, bị Hoang tộc đại năng hút.

Mọi vực ngoại thiên ma biến hắc sắc mặt, lao nhanh về phía Thích Già Lam vì trừ y và Ngụy Tác thì không ai đủ uy năng xuyên vào hư không, ngăn cản được Hoang tộc đại năng.

Nếu bị Hoang tộc đại năng đến gần thì hậu quả cũng như vực ngoại thiên ma khi nãy, vì nhục thân của y hơn xa vực ngoại thiên ma thông thường.

“Hắc hắc”, giết vực ngoại thiên ma đó xong, Hoang tộc đại năng cười lạnh, thân ảnh cùng mười sáu dải lam sắc thần quang tan đi.

“Không xong!”

Ngụy Tác biến sắc, Hoang tộc đại năng ẩn vào hư không thì gã nhận ra thần thức y đã quét vào Hoang Vũ thần quân.

Nhưng y chưa kịp làm gì, Hoang Vũ thần quân vừa tỏ ra tuyệt vọng thì thân thể đã nổ tan giữa hư không, biến thành huyết vụ, rồi lại tan vào hư không, tạo cảm giác bị hư không hút vào.

Hoang tộc đại năng bị Thích Già Lam phát ra hắc sắc quang trụ đẩy khỏi hư không.

Ngực y bị Thích Già Lam khoét thủng, nhưng vẫn thản nhiên, nguyên khí dao động còn mạnh hơn.

Sắc mặt bọn Ngụy Tác và Thích Già Lam cực kỳ khó coi.

Hoang tộc đại năng này có thuật pháp và hiểu về đối nguyên khí quy tắc thập phần quỷ dị, tốc độ thi pháp hơn tất cả, dù hai phe liên thủ cũng vẫn chậm hơn.

“À?”

Bọn Ngụy Tác và Thích Già Lam ngăn người vì thân thể Hoang tộc đại năng sưng lại, thần sắc đột nhiên cực kỳ khó coi.

Mười sáu dải lam sắc thần quang hiện ra nhưng không khiến y biến mất như trước.

Mười sáu tia lam sắc thần quang như giữ cứng người ta lại.

“Phù!”

Đồng thời, tử hắc sắc quang hoa đột nhiên lóe lên sau Hoang tộc đại năng, hư không ở giữa mờ đi, hai lần khi tức mà Ngụy Tác và Thích Già Lam không so được va nhau.

Hoang tộc đại năng vừa mới hung hăng tột độ đã hóa thành quang tinh, bị đánh văng đi không biết bao nhiêu trượng.

Cả mười sáu cánh tay cũng nứt nẻ, khí huyết tung tóe.

“Phù!”

Ngụy Tác và toàn vực ngoại thiên ma cùng hít hơi lạnh.

Chỗ Hoang tộc đại năng đứng lúc trước có thêm một ma vật xanh lét.

Ma vật trông rất giống Hoang tộc đại năng nhưng chỉ có hai tay và tử hắc sắc độc giác.

Tuy so với vực ngoại thiên ma thì không biết ngoại hình bên nào hung hãn hơn nhưng so về âm hiểm thì vực ngoại thiên ma không sánh được.

So ra, diện mạo vực ngoại thiên ma khả ái thiện lương hơn nhiều.

Ma vật hiện thân, lạnh lùng nhìn toán vực ngoại thiên ma và Ngụy Tác, Hoang tộc đại năng cố dừng lại trên không, dù sắc mặt khó coi nhưng không động thủ, mắt ánh lên.

“Người còn chậm lắm.” Đột nhiên, ma vật bảo Hoang tộc đại năng.

“Chư vị, chúng ta phải liên thủ đối phó y, không thì cùng chết. Y không chỉ tu vi phổ thông để thiên, ở ngoài Phong Bạo đảo lại càng không ai là đối thủ.” Hoang tộc đại năng đầm đìa máu bảo Ngụy Tác và Thích Già Lam.

“...” Ngụy Tác và bọn Thích Già Lam xôn xao.

Chuyện gì đây?

Tích tắc trước đó, Hoang tộc đại năng còn đấu sống đấu chết với họ, diệt được một người, mà giờ y lại muốn liên thủ đối địch.

Đúng là đùa cợt.

Bất quá không ai dám cười, vì thần thông của độc giác ma vật còn hơn Hoang tộc đại năng.

“Ai kia, không phải người bảo các đại năng đấu với tiên tổ bọn ta khi xưa chỉ còn mình người?” Thích Già Lam hỏi.

“Đó vốn là phân thân của ta nhưng đã có tự ngã ý thức, muốn thanh toán chủ nhân. Bất quá nó cũng như ta, các người đừng mong nó chỉ đối phó ta.” Sắc mặt Hoang tộc đại năng cực kỳ khó coi.

“Chát!”

Ngụy Tác run lên, trong óc nhận được hai kinh văn của Hoang tộc đại năng.

Pháp quyết này để giải trừ uy năng gã đang hứng chịu, thiên còn lại là phần bổ sung của Thủy hoàng phê nhật quyết, có thể mơ thêm nhiều lối cho chân nguyên để hút được thêm tinh thần nguyên khí, khiến chân nguyên khôi phục càng nhanh.

Hoang tộc thủy tổ cấp đại năng nay vì bị phân thân bức đến đường cùng, phải liên thủ đối địch cùng bọn gã.

Cơ hồ chỉ một tích tắc, Ngụy Tác đã cảm ngộ được cách giải trừ uy năng, lam sắc thần quang ở tâm mạch tan đi, vết thương khôi phục với tốc độ kinh nhân.

Thủy hoàng phê nhật quyết càng hoàn chỉnh thì gã không thử tham ngộ và thi triển, giải trừ uy năng thì đơn giản nhất là phá giải nguyên khí pháp tắc, công pháp này thập phần huyền ảo, gã chưa chạm đến được bản nguyên, sợ bị Hoang tộc thủy tổ cấp đại năng giở trò.

Ba bên đều không nói, sẽ liên thủ đối phó độc giác ma vật, nhưng nó chưa xuất thủ, tựa hồ còn định nói gì đó, cả ba bên không ai động thủ, tránh tự rước họa.

Độc giác ma vật nhìn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, há miệng tựa hồ định nói gì thì lam sắc quang hoa xoáy tít từ dưới da dấy lên.

“Không xong! Y ở trong hư không loạn lưu đã thanh toán đại nhân vật của vực ngoại thiên ma. Chả trách y thoát khỏi nhanh thế! Hiện đang cố đọc suy nghĩ của ta!”

“Mau động thủ! Không thì chúng ta không có đất chôn!”

Thấy lam sắc quang hoa hình ốc xoáy từ da nó dấy lên, Hoang tộc đại năng đang tính toán cũng biến sắc rú vang. Cùng lúc vũng xoáy màu vàng và lam từ trán y rục lên, vô số lam sắc, ô kim sắc thần quang như dây xích cỡ ngón tay xuất hiện.

Chỉ một thoáng, cả hư không như bị nghìn sợi xích xuyên qua, khí tức kinh nhân ép độc giác ma vật vào giữa.

Thập lục tí đại năng chiếm cứ nhục thân Yến Bắc Quy gần như nhỏ đi một nửa, để tung đòn này đã hao phí liệu một nửa nguyên khí.

1272. Chương 1270: Ba Bên Giao Dịch

Độc giác ma vật không động thủ, định nói gì đó với bọn Ngụy Tác nhưng rồi lại thăm dò óc bản thể Hoang tộc đại năng, tương đương lấy nốt bí mật của bản thể là cách ẩn thân và cảm ngộ đối với nguyên khí pháp tắc!

Dù là phe Ngụy Tác hay vực ngoại thiên ma đều biết đại chiến bắt đầu, toàn lực xuất thủ với độc giác ma vật.

Tuy bản thể Hoang tộc thủy tổ đại năng đang hư nhược, nhưng không cần y nói ra thì ai cũng nhận thấy độc giác ma vật đáng sợ hơn.

“Cách cách cách...”

Thần quang hình dây xích màu lam và ô kim đan nhau cùng khí tức rùng mình đẩy lên, hư không quanh độc giác ma vật vang lên tiếng nứt vỡ kỳ dị.

Độc giác ma vật được tử hắc sắc thần quang bao quanh cái sừng, như định đưa nó ẩn vào hư không nhưng bị thần quang vô số nguyên khí pháp tắc tạo thành cấm cố.

“Oành!” “Oành!” “Oành!” “Oành!” ...

Ngụy Tác và toán vực ngoại thiên ma phát ra vô số cường uy, như từng mảng vũ trụ ép vào độc giác ma vật.

Ngụy Tác và các vực ngoại thiên ma cùng động thủ, bạo phát uy năng gấp mấy lần lúc trước.

Độc giác ma vật lóe tử hắc sắc thần quang trên sừng nhưng không thoát được, ai nấy rùng mình vì từ bốn phương tám hướng dồn lại cường uy mà nó không hề kinh hoảng, mà cười lạnh đầy thâm ý với Hoang tộc đại năng bản thể.

Hư không quanh nó đột nhiên bùng nổ lam sắc ma hoa, mỗi đóa rực sáng, hình thành lam sắc linh quang quang mạc.

Uy năng cuồng bạo xung kích vào linh quang quang mạc này chỉ khiến màn sáng rung lên chứ không thể xuyên qua.

Mỗi đóa lam sắc ma hoa hóa thành một cái đầu, diện mạo y hệt Hoang tộc đại năng.

“Đạo pháp vực này mà người cùng lĩnh ngộ được!”

Phe Ngụy Tác và Thích Già Lam như ngã xuống hố băng, bản thể Hoang tộc đại năng cũng nhột nhạt kêu lên không dám tin.

“Lẽ nào người tưởng liên hợp chúng là đối phó được ta? Đừng quên chúng ta là một, thuật pháp và lĩnh ngộ nguyên khí pháp tắc của người có gì khó với ta?” Độc giác ma vật lạnh giọng.

Bọn Ngụy Tác nhìn rõ trong lam sắc thần quang có vô số bạch sắc quang hoa nhỏ xíu, là vô số khe nứt không gian.

Môn pháp vực này tương tự Hư không thiên tiệm của Ngụy Tác nhưng độc giác ma vật thi triển thì uy năng hơn gã không biết bao nhiêu lần.

Nó thông thả thi pháp cho thấy tốc độ của nó ít nhất gấp đôi bọn Ngụy Tác!

Gã phát ra một thì nó đủ thời gian kích phát lưỡng đạo thuật pháp.

“Mau lên, đành đua với y. y mà thoát khốn, chúng ta chết chắc!” Hoang tộc đại năng bản thể run lên quắt, “phân thân của ta mỗi bước vượt hư không mấy nghìn dặm, cảm tri đối với khí tức rất đặc biệt, chúng ta liên thủ mà không đầu nổi thì chạy cũng không thoát!”

Bản thể Hoang tộc đại năng rú lên, ai nấy đều biết là sự thực, càng liều mạng kích phát uy năng giáng vào độc giác ma vật.

Độc giác ma vật không hề lo lắng, neho mắt nhìn thần quang như dây xích quanh mình.

“Chát!” Cường uy xung kích lên lam sắc quang mạc, nổ vang kinh thiên động địa.

Trong màn sáng, độc giác ma vật há miệng phun kim quang, xung kích vào thần quang. Tiếng nổ từ đó vang lên.

Kim quang xung kích vào nhưng không tan mà men theo thần quang hình dây xích, như dát vàng cho tất cả.

“A!”

Trong hư không bên trái, bản thể Hoang tộc đại năng run lên, kinh hô, ai nấy nhận ra y tổn hao nguyên khí gấp mấy lần lúc trước.

“Người định làm gì!”

Thích Già Lam rú vang, chỉ run người là bản thể Hoang tộc đại năng đột nhiên xuất hiện sau một vực ngoại thiên ma.

Vực ngoại thiên ma đó vừa phát cường uy, Hoang tộc đại năng đã bắt mười sáu cánh tay vào y.

“Ta cũng bó tay, nếu nguyên khí hao tận, không vây khốn được y thì chúng ta đều bị thoanh toán!” Hoang tộc đại năng bản thể xé vực ngoại thiên ma đó tành mảnh vụn rồi quất vang, nuốt chửng khí huyết và nguyên khí.

“Người!” Thích Già Lam định động thủ, nghe thế đành nén lại.

“Ta mặc kệ người có cách gì hay không, nếu dám động vào ai bên ta thì đừng mong liên thủ nữa.” Ngụy Tác sầm mặt.

Ai cũng thấy Ngụy Tác không nói dối.

“Được lắm, thi thể Trụ chắc đang trong tay người, chỉ cần người không liên thủ với chúng, sau này phục vụ ta thì ta sẽ tha cho người và người thân.” Độc giác ma vật trong màn sáng nhìn Ngụy Tác gật đầu, lạnh giọng.

“Ứng phó cục diện này kỳ thực giản đơn, chỉ cần giao thi thể đó cho ta là ta đối phó được phân thân.” Hoang tộc đại năng bản thể nghiêng răng.

“Để người trở thành mạnh hơn, nuốt sống ta rồi đối phó họ? Tưởng ta ngốc hả?” Ngụy Tác không nói gì thì độc giác ma vật đã cười lạnh.

“Tu vi của ta kém nhất, còn thi thể của Trụ gì đó thì các người nên giúp ta đập ra cho ta hút nguyên khí.” Ngụy Tác bảo bản thể Hoang tộc đại năng và Thích Già Lam.

Bản thể Hoang tộc đại năng và độc giác ma vật đều hơi biến sắc.

“Không được, thần thông của người không tệ, nếu đột phá thì bọn ta không xong.” Hoang tộc đại năng bản thể lắc đầu.

“Không cần thương lượng, trừ phi người bảo Thích Già Lam dâng người cho người.” Ngụy Tác cười lạnh, “không thì tất cả cùng chết.”

“Kỳ thực ba bên đều có lợi, tách ra sẽ không đối phó nổi nên không có gì để thương lượng.” Bạch cốt tiểu nhân mắt lóe quang hoa kịch liệt, đột nhiên bảo Ngụy Tác và bản thể Hoang tộc đại năng, “Chỉ là phải xem các người có thủ đoạn gì để được nhìn nhận hay không.”

“Tình cảnh nguy hiểm này lại biến thành giao dịch?” Linh Lung Thiên và bọn Vu thần nữ nhìn nhau, đọc được ý nghĩ. Dù thế nào, chỉ cần thực lực Ngự Tác đề thăng đến mức Hoang tộc đại năng và Thích Già Lam không đối phó được thì rất có lợi.

“Tu vi của ta kém nhất, đương nhiên trông và các vị.” Độc giác ma vật sầm mặt, Ngự Tác nói luôn.

“Ta sẽ giúp người khôi phục nguyên khí, đề thăng đến mức như trước lúc nhục thân bị đánh tan, nhưng người phải hi sinh một tộc nhân, và họ phải trả lại thân thể cho người.” Hoang tộc đại năng bản thể mắt lóe lên, không hề do dự, nói nhanh với Thích Già Lam và Ngự Tác, “Ta sẽ đánh thủng thi thể Trụ để người gột rửa nguyên khí, đề thăng tu vi, nhưng phải để ta hút một phần nguyên khí.”

Thích Già Lam sầm mặt, mọi vực ngoại thiên ma lạnh mình, có một vực ngoại thiên ma hơi lùi xa.

“Vù!”

Y mới di chuyển cước bộ thì Thích Già Lam phun ra hắc sắc quang trụ xuyên qua trán y.

“Y là kẻ nhất gan nhất, ta diệt y chắc không ai có ý kiến gì?” Thích Già Lam lạnh lùng hỏi.

Các vực ngoại thiên ma khác đều lấy làm may mắn, không dám nói gì mà gật đầu.

Thích Già Lam và bản thể Hoang tộc đại năng đều nhìn Ngự Tác, cả hai đã đồng ý, chỉ còn xem ý gã thế nào.

1273. Chương 1271: Chân Tiên Tam Trọng

“Tu vi hiện tại của người tương đương với Chân tiên tứ trọng, hiểu về nguyên khí pháp tắc hơn cả, nhục thân cũng hơn ra.” Ngự Tác nắm quyền chủ động nên không đời nào chịu thiệt, nhìn Hoang tộc đại năng và Thích Già Lam, “ít nhất cũng đợi mỡ luyện hóa đến mức gần bằng thần thông của các vị?”

“Mỡ không chống nổi thì chúng ta cùng chết hết.” Thấy Ngự Tác chỉ muốn thu lợi, Hoang tộc đại năng bản thể sầm mặt lạnh giọng.

“Đương nhiên mỡ cung cấp một phần nguyên khí đủ cho các hạ chống chọi.” Bản thể Hoang tộc đại năng chưa dứt lời, Ngự Tác hiển nhiên đã tính sẵn.

Hoang tộc đại năng bản thể lại biến sắc, thấy Ngự Tác tỏ vẻ thích hay không tùy người, rồi nhìn độc giác ma vật trong lam sắc quang mạc đang sầm mặt, không rõ tính toán gì thì y nghiêng rằng, gật đầu, “Được, ta đồng ý.”

“Giúp ta khoét một lỗ đã, rồi ta trả lại nhục thân cho người, để y giúp người khôi phục nguyên khí, được chứ?” Ngự Tác chỉ vào nhục thân Thích Già Lam mà nói.

Bạch cốt tiểu nhân rít lên trong họng.

“Nào!”

Ngự Tác lấy thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng ra, ra hiệu cho bọn Nam Cung Vũ Tinh và Linh Lung Thiên. Nếu Hoang tộc đại năng bản thể giở trò gì thì họ sẽ tấn đi.

“Gừ!”

Thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng vừa xuất hiện, độc giác ma vật trong màn sáng vốn bình tĩnh lại gầm vang, phun tràn kim quang, xung kích khiến dây xích thần quang rung động, tóe kim sắc hỏa diễm.

“Toàn lực đối phó để tiêu hao nguyên khí của y!”

Bản thể Hoang tộc đại năng biến hắc sắc mặt, quát vang, ngân sắc hỏa tinh thần quang lóe lên, xung kích vào thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng.

Thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng rung lên, không hề có tiếng động nào.

Ngực thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng xuất hiện một lỗ thủng.

Bản thể Hoang tộc đại năng nếu dựa vào uy năng và chạm thì không tạo thành lỗ thủng như thế được, chỉ vì hiểu rõ nhục thân Hoang tộc đại năng đó cũng như nguyên khí quy tắc nên cởi ra như cởi mỗi dây thừng, chứng tỏ cảm ngộ và khống chế đối với nguyên khí pháp tắc của y đạt mức đáng sợ.

“Mau lên, chia boét nguyên khí cho ta!”

Đánh thủng Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng xong, bản thể Hoang tộc đại năng ré vang.

“Ầm”, thủy linh nguyên khí như dòng sông từ Ngự Tác liên tục gột rửa.

Lỗ thủng như thế sẽ gột được lượng nguyên khí gấp mấy lần trước đó, từng làn chảy vào thể nội, Ngự Tác nhận ra chân nguyên tăng liên tục, cả xương cốt cũng kêu canh cách, không phải vỡ ra mà chặt lại, càng ngưng tụ, dẻo dai.

Bất quá bản thể Hoang tộc đại năng biến sắc hú vang, gã không cố ý bày đặt mà thủy linh nguyên khí bao lấy nguyên khí gột ra bắn tới chỗ y.

Gã nhận ra giao đấu giữa độc giác ma vật và Hoang tộc đại năng trông không có gì, thậm chí còn không bằng lúc gã dùng Thanh Vũ để liên đấu với nhân vật số hai của vực ngoại thiên ma nhưng ai cũng hiểu giao đấu như thế là song phương giao chiến bằng vô số nguyên khí pháp tắc, thoáng sau Hoang tộc đại năng bản thể đã không chịu nổi.

“Vù!”

Hút nguyên khí được phun tới, Hoang tộc đại năng bản thể phun ra một đóa huyết hồng sắc liên hoa cỡ một tấc rồi tan vào hư không.

Đồng thời, mi tâm độc giác ma vật đột nhiên rực hồng quang, nứt ra một vết, máu chảy tràn.

“Không ngờ người còn thứ mà ta không cảm tri được!”

Độc giác ma vật há miệng, hút máu vào, phun ra kim quang càng kịch liệt.

“Mau lên! Chưa đủ để triệt để khôi phục nguyên khí!” Hoang tộc đại năng bản thể thân phát nguyên khí dao động hình thành vô số cực quang chói lòa, kêu to với Ngự Tác.

Ngự Tác không chần chừ, lại một dải nguyên khí bắn tới chỗ Hoang tộc đại năng, “khoét thêm một lỗ nữa đã, không thì không đủ nguyên khí.” Đồng thời, gã nói.

Hoang tộc đại năng bản thể nghiêng rằng, không nói gì, hút nguyên khí rồi ngân sắc quang thần quang xung kích vào thi thể màu lam trước mặt Ngự Tác, khoét thêm một lỗ.

“Được.”

Ngự Tác không để y gọi, nguyên khí chủ động cuốn tới, đoạn liên tục gột rửa và hấp nạp nguyên khí.

“Được lắm, cứ thế này ta sẽ nhanh chóng đột phá Chân tiên tam trọng!”

Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng có chiến lực bằng nửa đại đế, tuy qua sáu, bảy vạn năm, vết thương bị phong ấn, thể nội nguyên khí tan đi phần nào nhưng lượng nguyên khí còn lại vẫn hơn mấy phổ thông để thiên cộng lại.

Không thì Bản thể Hoang tộc đại năng cũng không cho rằng có được thi thể là vô địch thiên hạ.

Lượng nguyên khí như thế đối với Ngự Tác quá kinh nhân, dù phổ thông để thiên thì chân nguyên tu vi cũng hơn gã không biết bao nhiêu cấp, nguyên khí của thi thể này rất hợp với gã, chỉ thoáng sau là gã đã nhận ra chân nguyên tu vi trực tiếp đột phá Chân tiên lưỡng trọng trung kỳ, tiến nhanh về hậu kỳ.

Gã cảm nhận được nhục thân tăng lên với tốc độ kinh nhân, nhục thân tựa hồ xuất hiện quang tinh, khác nào kim cương rực rỡ.

“Chát!”

Nhục thân Thích Già Lam bị bản thể Hoang tộc đại năng quyền cuốn đến chỗ bạch cốt tiểu nhân.

Lục sắc quang hoa như linh tuyến theo mười sáu cánh tay của Hoang tộc đại năng múa lên mà chảy vào nhục thân bị chẻ đầu của y.

Nhục thân Thích Già Lam vốn không còn sinh cơ lại xuất hiện sinh khí.

“Được!”

Như được thuật pháp truyền thừa, bạch cốt tiểu nhân rực lục sắc linh tuyến quang hoa, bắn vào nhục thân.

“Oành!”, khí tức rung lên, huyết hồng sắc quang hoa từ bản thể Hoang tộc đại năng bắn ra, giáng vào vực ngoại thiên ma bị Thích Già Lam giết lúc trước.

Thi thể đó liền biến thành xương khô như gỗ mục, bảy huyết hồng sắc quang hoa như giun bò từ thất khiếu bắn vào thất khiếu Thích Già Lam.

Tức thì y mở bừng mắt, trong cái đầu bị chẻ ra lóe bạch sắc hòa hắc sắc thần quang, vô số hắc sắc cốt tì mọc ra, thoáng sau thành một cái đầu mới nguyên lành.

“Chát!”

Cơ hồ đúng tích tắc nhục thân Thích Già Lam khôi phục thì tay y cũng rực hắc sắc quang văn, hình thành một cây trường mâu.

Hắc sắc trường mâu với tốc độ khó tưởng tượng nổi đâm vào lam sắc quang trảo của độc giác ma vật.

“Phệ hồn!”

Độc giác ma vật vốn hung hãn mà cũng tỏ ra kinh hãi.

Phe Ngụy Tác đều giật giạt chân mày.

Thích Già Lam kích phát hắc sắc trường mâu tuy không thể xuyên được lam sắc quang trảo quanh ma vật, nhưng trong đó lúc này có vô số hắc khí như nòng nọc đang bơi. Quang trảo rung lên càng kịch liệt

Cộng thêm tiếng độc giác ma vật kinh hô, Ngụy Tác có trực giác đạo thuật pháp này tựa hồ theo một phương thức dị liên tục hút và tiêu hao thần thức của ma vật.

“Tiếp nào!”

Càng như thế, Ngụy Tác càng biết ban nãy đánh tan nhục thân Thích Già Lam là nhờ may mắn, mục quang kịch liệt lóe lên, gã gạt dù, cuốn nguyên khí cho bản thể Hoang tộc đại năng rồi bảo.

Ngân sắc thần quang lại xung kích vào thân thể khổng lồ màu lam.

“Oành!” “Oành!” “Oành!” ...

Cùng với thủy linh nguyên khí gột vào, ai nấy đều thấy thân thể Ngụy Tác phồng lên kịch liệt, thể nội tựa hồ có thứ gì đó khổng lồ đang biến hóa.

Ngụy Tác đã đạt Chân tiên lương trọng hậu kỳ! Sắp xung kích Chân tiên tam trọng!

1274. Chương 1272: Nhục Thân Thành Thánh

Cảm giác được mình đang hướng đến Chân tiên lương trọng điền phong, mục quang Ngụy Tác lóe sáng, bắn nguyên khí cho bản thể Hoang tộc đại năng.

“Thích Già Lam, giúp đỡ hộ pháp, miễn không muốn có gì không hay khi xung quan.” Ngụy Tác lại bảo Thích Già Lam.

Thích Già Lam hừ lạnh, không nói gì nhưng hiểu ý.

“Y tuy nhỏ tuổi nhưng suy nghĩ cẩn mật, cẩn thận giáo trá vô cùng!” Bản thể Hoang tộc đại năng bực bội.

Ngụy Tác rõ ràng muốn phòng bị y nhân lúc gã đột phá mà đoạt lại thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng.

Lượng nguyên khí già cuốn tới mỗi lần không nhiều, ứng phó độc giác ma vật cũng khó, nói gì ngằm tích lũy.

“Từ Chân tiên tam trọng đột phá đến Chân tiên tứ trọng e sẽ lại dẫn động thiên kiếp, dù thế nào cứ đột phá Chân tiên tam trọng diên phong đã!”

Óc Ngụy Tác liên tục tính toán, chỉ trong vài tích tắc là khí tức đã triệt để đột phá, hai làn khí tức đồng thời phun ra, nguyên khí từ khiêu vị dấy lên.

“Chân tiên tam trọng, đây là Chân tiên tam!”

Nguyên khí phun ra, Ngụy Tác nhận ra thể nội đích chân nguyên, khí huyết tựa hồ hóa thành đạo đạo đích thần phù, không chỉ mỗi khiêu vị, mà mỗi tia chân nguyên và khí huyết đều tự động hấp nạp thiên địa nguyên khí.

“Chát!”

Tích tắc đó, thần thức Ngụy Tác như vươn tới vô cùng.

Nguyên khí phun ra chợt thu lại, thân thể già lại biến thành cái động không đáy hút vào kinh nhân, tinh thần nguyên khí tụ vào thành vũng xoáy.

“A! Cái gì kia!”

Hàn Vi Vi đột nhiên kinh hô. Bóng đen ngoài xa như quái vật khổng lồ, dọc đường có bao nhiêu vãn thạch đều bị hút vào.

“Là hư không phong bạo trong khe nứt không gian đó!”

Hàn Vi Vi cũng hiểu ra.

Ngụy Tác đột phá tu vi, lại dẫn ra hư không phong bạo.

Lần này già dẫn dụ hư không phong bạo, quy mô kinh nhân hơn trước, các loại tinh thần nguyên khí và quang hồ đặc biệt tổ thành hư không phong bạo bao trùm tất cả, như cả hư không sắp sập.

“Không xong!”

Bản thể Hoang tộc đại năng kêu lên kinh hãi.

Độc giác ma vật vốn gào hét vì điên cuồng chợt yên tĩnh lại, tỏ vẻ kinh hãi không ngờ, thân mình ánh lên lam sắc thần quang hình vẩy, như con dao gọt cắt vào lam sắc và ô kim sắc thần quang hình dây xích bao quanh.

Thần quang hình dây xích vốn ổn định chợt có vết nứt, rung rinh như muốn tan vỡ.

“Chát!”

Thích Già Lam nghiêng răng, song thủ lại xuất hiện hắc sắc trường mâu, thuận xung kích vào lam sắc linh quang quang tráo bao quanh độc giác ma vật.

“A!”

Bọn Hàn Vi Vi và nhiều vực ngoại thiên ma kinh hô vì trong nghìn sợi dây xích thần quang có mấy chục sợi đã đứt, hóa thành lưu quang chói lòa.

“Phù!” Bản thể Hoang tộc đại năng nhợt nhạt há miệng, không kêu thành tiếng mà khắc ra lam sắc khí huyết.

“Hắc hắc!”

Ai nấy như nghe thấy tiếng độc giác ma vật cười lạnh đắc ý.

Ngụy Tác đột phá đến Chân tiên tam trọng, dẫn phát hư không phong bạo, nhưng khiến độc giác ma vật thu lợi không nhỏ, hấp nạp được tinh thần nguyên khí đặc biệt, diễn hóa nguyên khí pháp tắc mà bình thường không thể.

Thấy độc giác ma vật cười lạnh lắc người, dây xích thần quang như muốn đứt hẳn, đột nhiên óc nó sáng lên khác nào bị bọc một lớp vàng tía.

“A!”

Độc giác ma vật gầm lên chưa từng có, lam sắc thần quang hình vẩy tan rã, nó tỏ vẻ thống khổ vô cùng.

“Ngụy Tác!”

Vu thần nữ và bọn Hàn Vi Vi kinh hãi vạn phần nhìn Ngụy Tác. Họ hiểu gã dùng Như Lai thần mang đã thương nó.

Lại có nguyên khí dồn cho bản thể Hoang tộc đại năng, Ngụy Tác cũng kinh hãi dị thường, Như Lai thần mang lại cho độc giác ma vật một đòn nữa.

Thay đổi trong thể nội nằm ngoài dự liệu.

Viễn cổ thiên long long hồn để tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật đã không còn, cũng như Nguyên thủy thần mộc thần căn, bị fax hoàn toàn luyện hóa vào thể nội.

Trừ khí huyết của gã thay đổi, như hòa vào thiên long huyết mạch thì thần thức cũng tăng.

Lần đầu tiên gã tu luyện Thiên long quần tinh tôi thể thuật cũng có cảm giác nhìn thiên địa qua thiên long nhãn, giờ viễn cổ thiên long long hồn tan đi, thần thức gã trừ tăng lên thì cảm tri với nguyên khí pháp tắc cũng thêm nhiều biến hóa, nhiều loại nguyên khí mà tu sĩ không cảm nhận được cũng xuất hiện rõ ràng trong thức hải gã.

Tích tắc đó, gã cảm tri được trong hư không phong bạo có chân hỏa bình thường không thể cảm tri thấy, tựa hồ từ vô số tinh không bay về nhưng không tắt đi. Cùng một thuật pháp, cảm tri khác nhau, thần thức đột nhiên tăng cường khiến Như Lai thần mang đã được thay đổi hút chân hỏa vào, uy năng vượt xa dự tính.

Nên biết độc giác ma vật là phân thân của Hoang tộc thủy tổ, dù thần thức không như đại đế nhưng cũng gấp mấy lần phổ thông đế thiên, hơn nhiều Ngụy Tác.

Ai nấy cảm nhận rõ thần thức vô hình của gã lại có đường vân hữu hình trong hư không, độc giác ma vật lại học lên thống khổ, óc sáng lên màu vàng đỏ.

“Vù!”

Ai cũng cả kinh vì sừng của độc giác ma vật hơi giảm tử hắc sắc quang điểm thì dây xích thân quang của bản thể Hoang tộc đại năng diễn hóa lại mọc thêm mấy sợi, có sợi từ hư không sau lưng ma vật thò ra, xuyên thấu ngực nó.

Thần quang đó không chỉ có thể cấm cố hư không mà còn chứa uy năng sát phạt kinh nhân, hoàn toàn là hư không thần tắc pháp liệt!

“Gừ!”

Độc giác ma vật gầm vang, rực bảo lam sắc thần quang, sợi xích vừa xuyên qua nó tan nát.

“À?” Ngụy Tác giật giật chân mày, lại phát động Như Lai thần mang nhưng thần thức tựa hồ bị bảo lam sắc thần quang ngăn lại.

“Đây là Đại hoàng địa tàng bảo quang, ngăn được tất cả thần thức ý chí, thần thức sát phạt chi pháp do Như Lai thần mang diễn hóa ra, bất quá vô dụng với bảo quang này.” Hoang tộc đại năng bản thể thở hồng hộc lên tiếng, “Bất quá thi triển nó thì không thể thi triển kỳ cường pháp khác, chỉ cần chúng ta chúng ta đầu tiếp tất y xong đời!”

“Thế hả?” Ngụy Tác mục quang lóe lên, liên tục gột rửa tám thân màu lam. Ba vết nứt trên thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng vẫn còn nguyên khí. Gã tĩnh tâm nội thị, cảm giác biến hóa sau khi đột phá đến Chân tiên tam trọng.

“Bảy nghìn dặm?!”

Thần thức toàn lực quét ra, Ngụy Tác dù cố không chế cũng không nén được kinh ngạc.

Lúc trước chỉ bao trùm được năm nghìn dặm thì giờ đã thành bảy nghìn!

Tự thân tu vi đề thăng không thể khiến thần thức tăng tiến ngàn ấy, khẳng định do luyện hóa thiên long long hồn.

Lục bào lão đầu có nói theo điển tịch thì thời cổ có đại năng tung đòn cách vạn dặm diệt đối thủ, gã vốn không thể tưởng tượng nổi, nhưng giờ thì thần thức gã đang tiến dần đến mức vạn dặm!

“Phù!” Cảm nhận nhục thân thay đổi xong, Ngụy Tác ngằm hít một hơi lạnh.

Huyết nhục, xương cốt gã toàn là kết tinh sáng chói, nội thị là thấy thân thể như vô số vì sao tụ thành tinh không.

“Nếu tôi luyện cả thân thể thành kết tinh nhất thì nhục thân sẽ đến mức nào?”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, định thần, không va chạm với bản thể Hoang tộc đại năng và Thích Già Lam thì không biết nhục thân hiện tại đủ đâu với họ chưa nhưng hiện tại gã không thể lãng phí thời gian, lại gào với bản thể Hoang tộc đại năng, “Mau lên, tiếp tục!”

Y hơi sững ra, nghiêng rằng, ngân sắc quang tinh xung kích vào nhục thân màu lam trước mặt Ngụy Tác.

Ngụy Tác toàn lực gột rửa, từ lỗ thủng mới tuôn trào nguyên khí vào thể nội gã.

Nguyên khí dao động liên tục tăng lên!

1275. Chương 1273: Liều Mạng, Liều Mạng

Từ bản chất thì Hoang tộc và vực ngoại thiên ma rất gần nhau.

Hai tộc này đều có thể trực tiếp thôn tính nguyên khí rồi luyện hóa, thậm chí hút nhục thân và nguyên khí của đồng loại nhưng so với vực ngoại thiên ma tự nhận là đứng đầu thái hư thì Hoang tộc đáng sợ hơn.

Nhục thân Hoang tộc mạnh hơn, có thể thanh toán được nhiều thứ hơn.

Thoảng sau, tu vi Ngụy Tác đã vượt Chân tiên tam trọng trung kỳ, tiến sát hậu kỳ.

Theo gã nội thị thì càng có nhiều kết tinh, mỗi viên như vì sao nhỏ, hàm chứa sức mạnh kinh nhân.

“Người nên tuân thủ giao dịch, để ta diệt phân thân đã, không thì với tu vi tiên cảnh này của người, ta và Thích Già Lam không còn là đối thủ.” Bản thể Hoang tộc đại năng sầm mặt nhìn gã, lên tiếng.

“Không sai, cứ thế này thì giao dịch chỉ vì mình người.” Thích Già Lam cười lạnh với Ngụy Tác.

“Lưỡng vị nói đùa rồi, thần thông của mỗi kém xa các vị, lỗ đã khoét rồi, không luyện hóa, nguyên khí sẽ thành lãng phí.” Ngụy Tác bình thản nói, thấy cả hai biến sắc thì đổi giọng: “Mô đảm bảo đạt Chân tiên tam trọng hậu kỳ sẽ dừng lại, mỗi không đột phá đến Chân tiên tứ trọng, thực lực có đáng gì, các vị yên tâm chưa?”

“Người... không dùng tay dùng trách bọn ta trở mặt!”

Bản thể Hoang tộc đại năng và Thích Già Lam mắt như phun lửa, Ngụy Tác vừa nói vừa đốc nguyên khí gột rửa càng mãnh liệt, cả hai nói thêm mấy câu là gã đạt Chân tiên tam trọng hậu kỳ.

“Được.”

Bản thể Hoang tộc đại năng và Thích Già Lam giận đến huyết thổ vì trước ánh mắt phun lửa của cả hai, gã đáp ứng thập phần sảng khoái, nói được nhưng động tác còn chậm hơn cả Thần hải cảnh tu sĩ.

“...” Tuy tình hình thập phần khẩn trương, nhưng thấy gã vô sỉ như thế, Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi suýt phì cười.

“Được!”

Bản thể Hoang tộc đại năng và Thích Già Lam định trở mặt thì gã dốc một dải nguyên khí cho bản thể Hoang tộc đại năng đoạn dừng tu luyện.

Cứ thế là gạo nấu thành cơm, đạt Chân tiên tam trọng hậu kỳ, sự thực dù ép thì gã cũng không dám tu luyện nữa, vì đột phá đến Chân tiên tứ trọng là gã sẽ dẫn động thiên kiếp.

Ở đây mà dẫn động thiên kiếp không hiểu sẽ có uy năng gì.

Thấy gã dừng tu luyện, lại bản nguyên khí tới thì bản thể Hoang tộc đại năng mắt lóe hung quang nhưng cố nén.

“Chả trách tiên tổ ta đến thiên địa của các người lại thay nhau ngã xuống, hóa ra tu sĩ các người còn âm hiểm xảo trá hơn tộc nhân bọn ta!” Mắt Thích Già Lam như dao bén cắt vào mặt Ngụy Tác nói.

“Đâu có, mỗ là đáng tin nhất, nói đừng là đừng mà?”

Ngụy Tác cười ha hả, gọi vào hư không, “Trạm Đài Linh Lan, đến đây.”

Trạm Đài Linh Lan điều khiển Hư không kim hồ, thò ra từ hư không cách đó không xa, cùng hai Hoang thần nô đến cạnh gã.

Bản thể Hoang tộc đại năng lại trông khó coi hơn, hừ lạnh.

Trạm Đài Linh Lan đến là đưa cái bình màu cho Ngụy Tác ngay.

“Chát!”

Chân nguyên dồn vào, cái bình màu thức tỉnh khí tức, tiên quang như giọt lệ từ nhất phương vũ trụ ép lên quang tráo quanh độc giác ma vật.

“Chát, chát, chát!”

Trong lam sắc quang tráo vang lên tiếng vỡ vụn.

“Gừ!”

Độc giác ma vật kinh nộ dị thường gầm vang, hiện lên vô số lam sắc hoa đóa, thêm một quang tráo hiển hiện. Quang tráo cũ rung lên mạnh mẽ rồi nổ tung.

Ngụy Tác và các vực ngoại thiên ma vây công, đồn đành của gã khiến lam sắc quang tráo tan tành!

Bản thể Hoang tộc đại năng và Thích Già Lam nhìn gã với vẻ e dè hơn.

“Với tu vi của mỗ hiện tại, dùng cái bình màu ít nhất cũng gột được nguyên khí của thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng.” Ngụy Tác im lặng nhưng thoáng nghĩ thế.

Tu vi này có thể phát huy cực hạn cực đạo tiên binh cái bình màu, tương đương với Chân tiên ngũ trọng điền phong.

Ở Phong Bạo đảo mà Thích Già Lam và độc giác ma vật đều phải cố ý áp chế uy năng và nguyên khí dao động thì Chân tiên ngũ trọng tương đương với cực hạn.

“Chát!”

Hư không chấn động, Ngụy Tác cũng định giết độc giác ma vật nên không ngừng kích phát cái bình màu, hào quang rừng rực đổ vào lam sắc quang tráo quanh nó.

“Cách cách cách...”

Trong màn sáng nổ vang, thấy không chống nổi, độc giác ma vật sáng rực lam sắc quang hoa và tử hắc sắc quang hoa, nguyên khí tổn hao đặc thập phần kịch liệt.

Nó tỏ vẻ hung hãn, đột nhiên tử hắc sắc quang mang lóe lên, cái sừng gãy gục.

Chỗ gãy trơn bóng, không có máu, quỷ dị vô cùng.

“Không xong!” Bản thể Hoang tộc đại năng biến sắc, phân thân này ở trong hư không loạn lưu mấy vạn năm, trừ thần thông của y thì đã diễn hóa được thần thông mà y không biết, giờ cái sừng gãy dấy lên uy năng gì thì y mù tịt. Chỉ là nhận ra từ đáy lòng, khí tức của độc giác ma vật thập phần quỷ dị.

“Ý gì hả?”

Bọn Ngụy Tác và Thích Già Lam tròn mắt vì cái sừng gãy của độc giác ma vật hóa thành không biết bao nhiêu đạo quang tì, găm vào hư không nhưng nhất thời không có uy năng gì công kích họ mà tất cả như lặng lại. Từ da nó không dừng chảy ra tử hắc sắc huyết châu, sôi lên rồi kết thành một cái kén.

Ai cũng nhận ra khi độc giác ma vật thi pháp, nguyên khí dao động và sinh cơ giảm nhanh.

Rõ ràng nó thi triển cường pháp kiểu như Bắc minh đấu chuyển, nhiên nguyên thiên pháp, phải đốt tu vi và sinh cơ.

“Chát! Chát! Chát...”

Cơ hồ ai nấy đều tế xuất phòng ngự pháp bảo hoặc diễn hóa thuật pháp phòng ngự mạnh nhất, thần quang lóe lên không ngừng.

Ai cũng e cường uy của độc giác ma vật đột nhiên giáng vào mình.

“Thanh âm gì nhỉ?”

Đột nhiên không ít vực ngoại thiên ma kêu lên kinh hoàng.

Đột nhiên từ bốn phương tám hướng vang lên tiếng chát chát rất khê, như bướm bướm vỗ cánh từ rất xa, lại như tiếng mưa hoặc tuyết rơi xuống đất.

Từ bốn phương tám hướng hiển hiện vô số tử hắc sắc quang hoa như hoa tuyết!

“Tinh thần xạ tuyến!”

Cơ hồ đồng thời, Ngụy Tác và Thích Già Lam, bản thể Hoang tộc đại năng, Linh Lung Thiên vốn có cảm tri nhạy nhất, cùng biến sắc.

“Mau lên, toàn bộ tụ tập cạnh chỗ và Vu thần nữ!”

Ngụy Tác gầm vang!

Tinh thần xạ tuyến!

Tử hắc sắc quang hoa là vô số tinh thần xạ tuyến ngưng tụ lại! Khí tức đều mang tính hủy diệt!

Ngụy Tác hú vang, mặt nhợt đi, Vu thần nữ mới khôi phục chút chân nguyên cũng toàn lực kích phát bản mệnh pháp bảo, phát ra hỗn kim sắc quang tráo. Ngụy Tác ném hỗn kim sắc tàn phiến như căn phòng ra.

Chỉ tích tắc, vô số tử hắc sắc quang hoa đã tràn tới.

Cơ hồ mọi vực ngoại thiên ma đều kích phát pháp bảo phòng ngự và linh quang quang tráo, cũng không ngăn được tử hắc sắc quang hoa. Cũng như ánh sáng xuyên xuống nước, tuyết đại đa số tử hắc sắc quang hoa thấu qua mà găm vào thể nội chúng.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang khắp.

Nhưng chỗ của vực ngoại thiên ma bị quang hoa bắn vào thì như minh thú dưới vực sâu bị dương quang chân hỏa chiếu xạ, sưng lên rồi vỡ tan. Cả xương trắng trên mình chúng cũng vậy, chảy tan thành nước ngay.

“A!”

Hoang tộc đại năng và Thích Già Lam sưng vù, không chống nổi.

Nhưng tử hắc sắc quang hoa không xuyên qua được kén máu của độc giác ma.

“A...” Được hỗn kim sắc tàn phiến và hỗn kim sắc quang hoa Vu thần nữ kích phát ngăn cản, gần như mọi tử hắc sắc quang hoa không xuyên được, thể nội bọn Ngụy Tác như bị găm vô số cây kim, khí huyết cùng chân nguyên bốc cháy, sinh cơ từ trong ra ngoài tan dần.

Đâu phải cường pháp gì mà độc giác ma vật thấy không địch nổi nên liều mạng!

“A...” Một vực ngoại thiên ma ôm đầu, óc trở nên trong veo rồi hóa thành nước.

“A!”

Mấy vực ngoại thiên ma không chống nổi, liều mạng lao đi, định thoát khỏi nơi này nhưng đầu đầu cũng là hắc sắc quang hoa vô cùng vô tận. Từng tên không chống nổi mà hóa thành nước.

1276. Chương 1274: Đường Cùng Của Tất Cả

Không vực trở thành bãi máu thịt, đường xuống suối vàng, sinh cơ và khí huyết bắn đi tứ tán.

“Giết y!”

Một vực ngoại thiên ma ít nhất cũng tu vi Chân tiên tam trọng gầm vang, mắt hóa thành máu nổ tung, định liều mạng phát uy năng oanh kích độc giác ma vật trong cái kén tím đen.

Nguyên khí thần tắc dẫn phát tinh thần xạ tuyến này dù tôn độc giác ma vật bị giết cũng chưa chắc đã dừng, nhưng vực ngoại thiên ma này không muốn chết trước mặt nó.

“A!”

Nhưng y vừa diễn hóa cường uy, nguyên khí ly thể thì càng không chống nổi tinh thần xạ tuyến, kêu lên thê thảm đoạn cái đầu nổ tan, máu màu trắng xen vàng văng tứ tán.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Hư không rung lên, phe Ngụy Tác nhợt nhạt, liên tục kích phát uy năng vào độc giác ma vật.

Tuy họ không quá thê thảm nhưng tinh thần xạ tuyến cứ trút tiếp thì họ cũng không khác gì toàn vực ngoại thiên ma.

Mỗi đạo cường uy xung kích vào tử hắc sắc huyết kiến đều nổ vang nhưng không phá được.

Ai nấy đều liều mạng, Hoang tộc đại năng bản thể cũng sưng vù khắp người, nhưng vẫn hóa ra dây xích thần quang.

“Người định làm gì, cùng lắm ta chỉ cho người nguyên khí bổ sung, người nhắm vào bọn ta thì sẽ bị đối phó đầu tiên.”

Đột nhiên, Ngụy Tác quát to. Hoang tộc đại năng bản thể định nhắm vào bọn gã nên xích lại, nhưng thấy gã quát thì sưng người trên không.

“A!”

Tích tắc đó, số vực ngoại thiên ma còn lại không chống nổi nữa, óc và thân thể đều biến thành những cục u trong suốt rồi nổ tung.

“Mau cho ta nguyên khí, hoặc cho ta một món pháp khí ngăn đỡ không thì chúng ta cùng chết!” Hoang tộc đại năng bản thể kêu to với Ngụy Tác. Máu của các vực ngoại thiên ma tan ra, y không hút được, miệng cũng đã sưng lên.

“A...” Tiếng gầm chấn động thiên địa vang khắp hư không.

“Thích Già Lam!”

Ngụy Tác lấy thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng vừa cất vào nạp bảo thủ trạc ra, trong làn máu đặc, một vực ngoại thiên ma gầm vang lao ra, chính thị Thích Già Lam.

Mọi vực ngoại thiên ma khác đã hóa thành máu, chỉ còn lại Thích Già Lam, mắt y cũng tóe máu, gầm vang rồi miệng sưng phồng lên trước khi nổ tung.

“Thích Già Lam mà cũng cùng đường?”

Bọn Ngụy Tác nhìn Thích Già Lam mà miệng khô rang.

“Người định dùng thủ đoạn này liều mạng, diệt bọn ta hả, vậy thì cùng chết!”

Thích Già Lam vốn thủng ngực gầm vang.

“Oành!”

Nguyên khí dao động bùng lên, hình thành sóng xung kích.

Hắc động kinh nhân hình thành trên đầu y.

“Chát!” Tiếng động như thần vương gõ trống từ hư không vô tận vọng về.

“Thảm rồi!”

Bọn Ngụy Tác nhợt nhạt mặt mày.

Thích Già Lam điên cuồng, giải trừ phong ấn, khôi phục tu vi, nguyên khí kịch liệt chấn động hư không.

Hậu quả là dẫn phát uy năng của khe nứt hư không, như dẫn phát thiên kiếp đủ giết chết cả đế thiên!

Tích tắc điện quang hỏa thạch đó, ở khe nứt hư không, tử hắc sắc tinh thần xạ tuyến tan vỡ, hư không rực rỡ đủ màu!

Hư không phong bạo không rõ uy năng, hình thành bức tường nuốt chửng tất cả tản đi bốn phương tám hướng.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Vô số tinh thần nguyên khí va nhau, diễn hóa thành đạo đạo cực đạo uy năng, thần quang như thần kiếm xuyên liễu hư không đâm tới.

“Phốc”

Thích Già Lam bị một tia thần quang xung kích vào, tiểu phúc bị đâm xuyên, biến thành kim hoàng sắc, như một vì sao bốc cháy trong đó.

“Chết đi! Ha ha ha!” Tích tắc đó, Thích Già Lam giang tay như đòn ánh sáng, cười vang.

Khe nứt hư không đó sáng đến mức không thể nhìn vào, phía sau mở thần quang thừa thốt là vô số thần quang kinh nhân phủ ngập trời.

“...” Ngụy Tác và Hàn Vi Vi, bọn Cơ Nhã nhìn nhau, hư không phong bạo này hủy diệt thiên địa, ai nấy biết đến lúc sinh tử rồi. Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi cùng nắm góc áo Ngụy Tác, không phải vì sợ mà cho rằng đời này được cùng gian thương đáng chết thành vi đạo lữ, cùng đối diện thời khắc này, thì cũng đáng.

Trước mặt uy năng này thì họ lại bình tĩnh khôn tả.

“A!”

Thiên địa nguyên khí bị độc giác ma vật và Thích Già Lam biến thành hỗn loạn lại thêm hỗn loạn.

Biến hư không thành bát cháo nóng cang sôi trào là bản thể Hoang tộc đại năng.

Y cũng đã liều mạng!

Óc y cháy lên, kêu vang, vô số tia lam sắc thần văn bay ra, hình thành quang trụ không biết dài bao nhiêu, đâm xuống Thiên khung, bắn vào thái hư cách vô số vạn dặm.

Đồng thời, hơn nghìn tia lam sắc và ô kim sắc thần văn thu lại, hình thành một pháp bảo hình con quay.

Pháp bảo này lớn như cung điện lơ lửng bên trên cái kén, quay tít, Ngự Tác cũng không cảm tri rõ là nó chuyển động bao nhiêu lần.

Bên dưới con quay quay tít, chui vào hư không, kéo thành cả trăm vết nứt.

Ngân bạch sắc thần quang từ khe nứt bay lên, nở bùng như hoa lan bạc.

Từng vạt ngân sắc lan hoa nở bùng, mỗi đóa rực vô lượng quang, chém vào hư không.

Ngân sắc quang tuyến và nguyên khí cuồng bạo quanh đó va nhau, không ít chém vào cái kén, mỗi tia chém vào đều như cắt thịt, cắt được một chút tử hắc sắc huyết khí.

Hư không hỗn loạn cực độ, như vô số thiên địa nổ tung.

Ngự Tác suýt khóc.

Lúc này dù độc giác ma vật hay vực ngoại thiên ma, cả Hoang tộc đại năng bản thể qua trận chiến sáu, bảy vạn năm trước không chết thì lúc này cũng phát khóc.

Không ai ngờ trận chiến lại thành hậu quả này.

“Chết thì chết!”

“Thế thì cùng liều!”

Tiểu gian thương Linh Nhạc thành trong tích tắc đó cũng nghiêng rằng toàn lực kích phát cái bình màu, giáng vào thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng đoạn gột rửa thủy linh nguyên khí vào.

“A!”

Độc giác ma vật và bản thể Hoang tộc đại năng, kể cả Thích Già Lam, đều gầm vang.

Hư không như cháo nóng lại dậy sóng, lại càng hỗn loạn.

Ngự Tác phát ra quang hoa vô cùng vô tận bàn, như sao tỏa sáng.

Nguyên khí của gã khiến vô số sợi xích trong thiên địa đứt vỡ!

Bốn phương tám hướng lại chuyển màu hư không.

Thiên kiếp!

Ngự Tác từ Chân tiên tam trọng đột phá Chân tiên tứ trọng, trực tiếp dẫn động thiên kiếp!

Trong hư không phong bạo và không gian gồm vô số thần tắc tan biến, họ đều lâm vào đường cùng, nhưng độc giác ma vật và bản thể Hoang tộc đại năng không rõ có sống sót được không, nên Ngự Tác phát động thiên kiếp, quyết cùng chết với nhau.

Không ai rõ gã dẫn động thiên kiếp gì vì bốn phương tám hướng các loại nguyên khí và thần uy do bốn đại năng liều mạng dẫn phát, uy thế khó tưởng tượng nổi.

Ai nấy nhận ra mình không thể động đây, chỉ uy năng và khí tức đã khiến họ bị giữ cứng trên không.

Tứ trọng thiên kiếp đồng thời đổ đến thì ai nấy thấy mình nhỏ bé như con kiến trước ỏi cháo nóng.

“Lần này chết chắc rồi... Tiếc là ta chưa được song tu.” Lục bào lão đầu di ngôn.

“Cách cách cách!”

Ngự Tác không dừng, thậm chí không nắm tay Cơ Nhã và Âm Lệ Hoa mà đập bốn thứ vào.

Là bốn khúc Thông thiên cổ hương.

Đây là thứ Thông Thiên đại đế để lại, dù không thể đưa họ thoát khỏi đường cùng thì Ngự Tác cũng muốn thỏa hiếu kỳ trước khi chết, xem Thông thiên cổ hương là gì.

1277. Chương 1275: Thiên Nhân Chi Đạo, Từng Bước Thông Thiên

“Choang”!

Hào quang chói lòa từ tay Ngụy Tác dấy lên, khí tức tuyệt thế khiến tất cả từ không vực ở đường cùng cả kinh.

Khí tức khiến tất cả muốn quỳ lạy này là uy nghiêm của đại đế.

Ngụy Tác cơ hồ ngừng cả nhịp tim.

Gã không ngờ bốn khúc Thông thiên cổ hương ghép lại, dồn chân nguyên vào thì phát quang!

“Oành!”

Hào quang rực rỡ đột nhiên từ hư không trút xuống.

Hư không bị khuấy động bốn lần lại dấy loạn.

“Đế uy chống lại thiên uy?”

Bọn Ngụy Tác tỏ rõ vẻ không dám tin.

Từng dải đạo âm vang vọng hư không, thần quang thoát có thoát không từ Thông thiên cổ hương tỏa rộng.

Nhất thời, vô lượng quang và thần tắc rung lên.

Dư uy của Thông Thiên đại đế nhận ra nguy hiểm hủy diệt nên chống lại bốn lần thiên uy, cố định hư không.

“Chát!”

Một đạo xích hồng sắc thần quang đột nhiên từ hư không trước mặt Ngụy Tác rực lên, quán lấy Thông thiên cổ hương, như muốn giặt lấy.

Ngụy Tác cả kinh, nhưng Thông thiên cổ hương lại rải thần quang, xích hồng sắc thần quang hóa thành huyết vụ rồi thành tro.

“A!” Đồng thời bản thể Hoang tộc đại năng kêu lên thê thảm, hai ngón tay hóa thành tro.

“Thứ này do đại đế nào để lại mà uy năng cỡ đó!” Hoang tộc đại năng bản thể kêu lên, lúc đó bọn Ngụy Tác mới biết y định cướp đoạt nhưng bị Thông thiên cổ hương phản kích. Hiển nhiên tu vi của Thông Thiên đại đế thì cả nhân vật thủy tổ cấp này cũng kinh hãi.

“Tiếc rằng chỉ là dư uy, vẫn chết thôi!” Độc giác ma vật gào vang.

Uy năng kinh nhân từ bốn phương tám hướng ép lại.

Thông thiên cổ hương phát ra đạo âm thần tắc và vô lượng quang cũng không chống nổi bốn lần thiên uy, không thể giữ cứng hư không.

“Cách!” “Cách!” “Cách!” “Cách!” ...

Nguyên khí kinh nhân và uy năng va nhau, liên tục xuất hiện khe nứt hư không, khe nứt cực lớn ngoài xa càng to hơn, hư không phong bạo đổ ra như cháo nóng.

“Chát!”

Cùng lúc trong óc Ngụy Tác sáng rõ, vô số sao trời từ Thông thiên cổ hương tỏa vào ý thức gã rồi nhập vào thần thức.

“Thông thiên cổ hương quả thật có liên quan đến truyền thừa của Thông Thiên đại đế!”

Khúc Thông thiên cổ hương này dần suy kiệt uy năng, không thể chống lại thiên uy, nhưng óc gã hiện rõ truyền thừa của Thông Thiên đại đế!

Ngụy Tác run lên lùi lại mấy bước!

Vì truyền thừa của Thông Thiên đại đế quá chấn động!

“Nhất niệm thông thiên!”

Thông Thiên đại đế truyền truyền cho gã không phải pháp quyết hay thuật pháp, mà là thiên đạo, thiên nhân hợp nhất là linh ngộ của Thông Thiên đại đế đối với các loại nguyên khí pháp tắc!

Hiện tại Hoang tộc thủy tổ và độc giác ma vật đáng sợ không vì chân nguyên tu vi, mà vì linh ngộ đối với nguyên khí pháp tắc.

Một đại đế dù bị khốn trong nhục thân chân tiên vẫn có thể diễn hóa pháp vực khó tưởng tượng nổi.

Từ cổ đến nay, trừ như Hoang tộc thủy tổ đại năng có thể hoàn chỉnh tách ý thức và phân thân ra thì không ai có thể truyền thừa ý thức.

Nhưng đại đế là đại đế, Thông Thiên đại đế có thể đem cảm ngộ đối với nguyên khí pháp tắc hóa thành thiên nhân chi đạo, truyền thừa lại.

Cùng một bông hoa nở nhưng mỗi người thấy lại có cảm giác khác nhau.

Mỗi tu sĩ lại có cảm tri đối với thiên địa nguyên khí pháp tắc khác nhau.

Thông Thiên đại đế hóa ý thức của mình thành của Ngụy Tác, thủ đoạn này so với Đại Lệ Thiên và Ngụy Tác giao lưu bản tâm rồi để lại pháp quyết thì hơn không biết bao nhiêu lần.

“Chả trách lại gọi là Thông thiên cổ hương!”

Tích tắc đó, Ngụy Tác đang chấn kinh thậm chí cho rằng Thông thiên cổ hương là Thông Thiên đại đế tự đặt tên. Vì truyền thừa mạnh nhất là một bước thông thiên!

“Chát!”

Thông thiên cổ hương tắt dần thần quang, cũng như hương thường, dần hóa thành tro. Vô lượng quang đạo âm và chấn động tại hư không tiêu tan, thiên uy như từng mảng vũ trụ đổ vào bọn Ngụy Tác.

“Ngụy Tác... Phu quân...!”

Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi, bọn Cơ Nhã đều gọi Ngụy Tác.

Đã là giờ khắc sau cùng, có lẽ chỉ tích tắc tiếp theo thôi, họ và người họ yêu nhất sẽ hóa thành bụi trong hư không.

“...”

Lúc đó, Ngụy Tác vẫn ôm họ, đợi giờ khắc sau cùng, thân thể gã đột nhiên hóa thành ba Ngụy Tác!

“Ồn!”

Đồng thời, ba Ngụy Tác cùng phát ra đạo âm, hỗn kim sắc quang vẫn như dây lưng bùng lên.

Ba hỗn kim sắc cự luân hóa sinh trên đầu.

“Sao có thể thế được!”

Bản thể Hoang tộc đại năng, Thích Già Lam và độc giác ma vật đều kêu lên hãi hùng.

Bọn Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi không hiểu sao Ngụy Tác đột nhiên hóa thành ba, nhưng biết tích tắc đó gã hóa ra hai chân tiên phân thân.

Cả ba cảm tri được công pháp cùng thuật pháp của gã đặc biệt, khác hẳn tu sĩ thông thường, bản thân hóa ra hai chân tiên phân thân thì không thể khiến các đại năng cỡ đó kinh hãi, mà là tốc độ thi pháp của gã!

Tốc độ thi pháp của ba Ngụy Tác giống nhau, tương đương với một tu sĩ nhất niệm tam sinh.

Chỉ nhân vật linh ngộ nguyên khí pháp tắc và tự thân nguyên khí, thần thức đến mức kinh thiên mới làm được.

Trong Hoang tộc chỉ có ba tam thập nhị tí thủy tổ làm được!

Đó là đại đế không chế đại đạo!

“Chuyện này... là thời không linh vực... ?” Ngụy Tác khiến họ kinh hãi chưa dừng ở đó, dù bản thể Hoang tộc đại năng, Thích Già Lam hay độc giác ma vật đều thấy cả thiên địa, tư duy và phản ứng đều chậm đi!

Ngụy Tác hóa ra ba hỗn kim sắc luân bàn, như nắm vững chư thiên thời không, được gã từ từ đẩy.

“Hỗn nguyên kim luân... Vạn vũ ảo hóa... Hỗn nguyên định thiên quyết! Đây là vô thượng linh vực cường pháp của hỗn kim sắc tàn phiên!”

Tới khi Ngụy Tác diễn hóa ra được ba hỗn kim sắc luân bàn thì trong óc Vu thần nữ mới nghĩ ra.

Tư duy của nàng ta cũng cực chậm.

Trong thời gian đó không rõ Ngụy Tác đã thực hiện xong bao nhiêu động tác.

Thân ảnh gã quay quanh cả nhóm, thần quang không ngừng ánh lên.

Mỗi tia như uy năng ép tới bị gã hất ra.

Trong cảm tri của bọn Cơ Nhã vốn rất chậm thì thiên uy hỗn loạn từ bốn phương tám hướng đổ về lại như từng mũi tên thần quang, Ngụy Tác đều kịp chụp lấy ném đi.

Nguyên khí của gã cũng tiêu hao nhanh nhưng mỗi tích tắc lại có vô số quang văn hiển hiện, hình thành thất sắc thần hà, có vô số tinh thần nguyên khí từ hư không chảy vào thể nội.

Gã liên tục điểm ra quang tinh vào thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng. Viên nào cũng giống như của bản thể Hoang tộc đại năng phát ra, vô thanh vô tức khoét một lỗ, nguyên khí không cần gã gọt rửa cũng tự chảy về thể nội.

Tiêu hao kinh nhân như thế nhưng nguyên khí dao động của gã không giảm mà tăng, tu vi cũng tăng theo!

Có cảm giác, trừ phi Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng thành tro hết thì tu vi của gã mới dừng tăng.

Ngụy Tác một mình chống lại bốn làn thiên uy, mà chống được!

“Giết y!”

Cơ hồ đồng thời, bản thể Hoang tộc đại năng, Thích Già Lam và độc giác ma vật cùng gào lên, cả ba lại đứng cùng trận tuyến, dốc hết nguyên khí tấn công Ngụy Tác.

Tích tắc đó, Ngụy Tác biến thành cao thủ đáng sợ nhất trong bốn bên, tất cả đều biết cú thế này sau cùng chỉ còn lại gã.

“Keng!”

Tiên âm như tiếng đàn vang lên, như thiên kiếm từ hư không chém ra, vang trong lòng mỗi người.

Ai nấy nhìn thấy mi tâm Thích Già Lam đột nhiên nứt ra rồi văng đi.

“Ngươi...”

Thích Già Lam tỏ rõ vẻ không dám tin và bất cam, không hiểu nổi trong tình huống này mà bị Ngụy Tác đánh gục!

“Chát!”

Cái sừng trên đầu độc giác ma vật không còn, nhưng tử hắc sắc quang hoa hình cái sừng lại hiện ra trước mặt Ngụy Tác, dấy lên mấy chục khe nứt không gian, hình thành vùng đao chém tới.

Đồng thời, mấy trăm sợi xích lam sắc và ô kim sắc thần tắc từ quanh Ngụy Tác bắn ra.

1278. Chương 1276: Kết Quả Cuối Cùng Của Trận Chiến Bắc Mang

Hai luồng khí tức đều tuyệt thế, nhất là uy năng do độc giác ma vật diễn hóa như hỗn độn chi quang của nhất phương thiên địa vừa hóa sinh thời, tu vi hiện tại của Ngụy Tác không so được.

Độc giác ma vật dù nguyên khí tổn hao quá nửa thì vẫn còn chiến lực hơn xa phổ thông đế thiên.

“Keng!”

Nhưng tiên âm vang lên như tiếng đàn, tuyệt thế cường uy đó chưa giáng tới thì độc giác ma vật đã rú lên, thò tay bọ lấy tâm mạch.

“Phù!”

Tay nó hóa thành tro, rú vang vắng đi.

Vòng đao do mấy chục khe nứt không gian hình thành cách Ngụy Tác không đầy mười trượng thì tan đi.

Mấy chục khe nứt lướt qua gã, gã đứng trên không mà không một khe nứt không gian nào xung kích trúng.

Quanh gã rực tử quang, như tử sắc thần thổ hóa sinh.

“Keng! Keng! Keng! ...”

Bản thể Hoang tộc đại năng diễn hóa lam sắc và ô kim sắc thần quang tỏa liệt, trong tử quang mệnh môn thì tự quần lấy nhau, không quần vào Ngụy Tác.

“Sao có thể thế được! Dù đại đế ở thời đại của ta cũng không thể diễn hóa được thời không lĩnh vực uy năng cỡ này!”

Bản thể Hoang tộc đại năng không thương tổn nhiều nhưng run lên như lá trong gió, kêu to không dám tin.

Ngụy Tác một mình đấu với ba kinh thiên đại năng, tích tắc đó tới ha người trọng thương!

Hoang tộc thủy tổ cấp đại năng từ trận chiến Bắc Mang sáu, bảy vạn năm trước đã sánh với đế cấp nên hiểu Ngụy Tác vừa nhận được cảm ngộ của một đại đế đối với nguyên khí quy tắc.

Nhưng sao lại thế?

Dù được một đại đế truyền thừa, nhưng cảnh giới của y và độc giác ma vật thì không thể thảm bại như vậy.

Nên biết chân nguyên tu vi của độc giác ma vật hơn xa gã hiện giờ.

Ngụy Tác hiện tại diễn hóa thời không lĩnh vực, giảm đi cảm tri của họ khiến tốc độ thi pháp kém hơn gã, chỉ khi y ở đỉnh cao, còn ba cái đầu thì mới chống nổi.

“Tu đạo giới hiện không có ai siêu việt đại đế nhưng nhân vật như thế từng tồn tại.”

Sắc mặt Ngụy Tác thập phần cổ quái, như kinh hỉ, lại như chấn kinh, như kính sợ, thở dài nhìn bản thể Hoang tộc đại năng đang run rẩy.

Như tiếng thần linh thở dài, lại như đại đạo chi âm, kinh nhân gấp Đại thừa pháp âm cả trăm lần, hư không rủ xuống mười sáu kim sắc thiên long, trấn áp Hoang tộc đại năng.

“Xoạt!”

Hoang tộc đại năng vắng đi không biết bao nhiêu trượng.

Ngụy Tác không dừng tay, vô số thái sơ chi quang hóa sinh trong mắt. “Oành!” Một cái chuông đem theo vô số tinh quang hiện lên trên đầu Thích Già Lam, phong ấn y lại.

“A! Thiên địa tạo hóa, vô lượng kiếp, hủy diệt thần quang!”

Độc giác ma vật điên cuồng, huyết điện từ thất khiếu bắn ra thành những đường huyền ảo.

“Phù!”

Trán Ngụy Tác xuất hiện hắc sắc quang hoa, tựa hồ có hắc động hình thành tại mi tâm, lan khắp toàn thân.

“Choang!” “Choang!” “Choang!” ...

Giao đầu cỡ này cả Linh Lung Thiên cũng không hiểu nổi, tay Ngự Tác vạch lên đạo đạo thần quang, gạt đi thần uy từ bốn phương tám hướng đổ về, đỉnh đầu lại như có tiếng chuông ngân nga.

Gã tỏ vẻ cực kỳ ngưng trọng, uy năng huyền ảo và hắc động ở trán đối kháng nhau.

“Ngự Tác!”

Hàn Vi Vi và bọn Cơ Nhã kinh hô, tình hình của gã không lành, hắc động không ngừng hút nguyên khí của gã mà khuếch đại, đã lan khắp trán gã, còn vươn đi tiếp.

“Vù!”

Độc giác ma vật bị thiên uy từ bốn phương tám hướng tràn về, thiểm điện quang ngân quật trúng khiến vai nó tan thành máu, nhưng nó càng cười vang.

Cạnh đó, Hoang tộc đại năng bản thể dừng lại trên hư không, hai tay rực ngân bạch sắc quang trụ giáng vào Ngự Tác.

“Chát!”

Ngự Tác càng ngưng trọng. Một viên ngân sắc quang tinh từ ngón tay gã bay ra, lơ lửng trên thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng.

Viên ngân sắc quang tinh xung kích tới, thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng không bị khoét thủng như trước mà dậy sóng rồi nứt toác.

Nguyên khí mạnh hơn liên miên đổ vào thể nội Ngự Tác.

“Oành!” “Oành!” “Oành!” ...

Nguyên khí dao động của gã như núi lửa phun trào.

“Oành!”

Khe nứt không gian ngoài xa vang lên vô số tiếng tinh phong gào rú, như có cự nhân ăn nhiều mà thổ ra, không chỉ phun hư không phong bạo tựa cháo nóng, thậm chí cả vãn thạch bay ra.

“A!”

Bản thể Hoang tộc đại năng và độc giác ma vật cùng kêu lên hãi hùng.

Ngự Tác không diễn hóa đủ uy năng trở ngăn cản hắc động xâm thực liên định đề thăng tu vi, xung kích Chân tiên ngũ trọng!

Không ai cản gã.

Từ quang hắt ngân bạch sắc quang trụ của bản thể Hoang tộc đại năng sang bên thì nguyên khí của Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng đã bị Ngự Tác hấp nạp sạch, thân thể gã như hóa thành hắc động.

“Choang!” “Choang!” “Choang!” ...

Tiếng chuông trên đầu gã vang càng nhanh, thân thể chói lòa như vô số kim cương tụ lại.

Hắc động trên trán lan đi càng lúc càng chậm, bị áp chế hẳn.

Trong mấy tích tắc, hắc động như bóng đen bị thân thể Ngự Tác cuốn vào!

“Chát!” “Chát!” ...

Không chỉ là tinh thần nguyên khí, Ngự Tác như hóa thành cái miệng nuốt tất cả, vãn thạch trong mấy vạn dặm đều nát vụn, nguyên khí bị gã hút về thể nội.

“Trận chiến Bắc Mang kéo dài đến nay, xem ra thắng lợi sau cùng là bọn ta chứ không phải Hoang tộc.”

Ngự Tác lại lên tiếng, mắt ánh lên hai làn kim quang, hình thành hai sợi xích, xuyên độc giác ma vật từ ngực xuống tiểu phúc, giữ lại trên không!

“A!”

Độc giác ma vật kêu lên tuyệt vọng.

Kim quang chói lòa lan khắp toàn thân, thể nội chân nguyên và thần thức kịch liệt lưu động, định diễn hóa cường uy đối kháng, nhưng nguyên khí của nó càng chảy ra nhanh, bị Ngụy Tác luyện hóa.

“A”!

Hoang tộc đại năng bản thể không còn dũng khí, mặc kệ thiên uy mà bỏ chạy, đỉnh đầu rực lam sắc tinh quang, toan chạy vào hư không.

“Trần!”

Ngụy Tác ngưng trọng, kêu to.

Hư không quanh bản thể Hoang tộc đại năng đột nhiên rủ xuống ba đạo quang hoa, ngưng thành ba khúc cổ hương.

“A!”

Ba khúc cổ hương mang uy áp khôn tả, bọn Vu thần nữ cơ hồ quỳ vái. Bản thể Hoang tộc đại năng rú vang, n lam sắc tinh quang không phát ra được mà bị ép về thể nội.

“Vù!”

Không dừng tay, mắt Ngụy Tác bắn ra hai tia kim quang, hai sợi xích từ hư không thò ra, xuyên qua Hoang tộc đại năng bản thể, giữ cứng lại.

Cảnh tượng thật khó hình dung, hai nhân vật kinh thiên bị xuyên cứng lại, thể nội nguyên khí cuộn cuộn tuôn ra, bị Ngụy Tác luyện hóa.

“Oành!” “Oành!”

Hư không lại nổ vang hai tiếng, hai quả chuông lớn hiện ra, trù lên Hoang tộc đại năng bản thể và độc giác ma vật.

Tiếp đó, quanh Ngụy Tác liên tục rực thần quang, đối kháng thiên uy từ bốn phương tám hướng ép tới, từng mảng vũ trụ bị gã hất đi.

“Phu quân, chuyện gì thế nhỉ?”

Bọn Vu thần nữ quá chấn kinh, không nén được hỏi.

Không chỉ ba nhân vật kinh thiên đề bị gã đánh bại mà thiên uy từ bốn phương tám hướng cũng được gã đỡ gọn.

“Thông thiên cổ hương đích xác liên quan đến truyền thừa của Thông Thiên đại đế, truyền thừa này không phải thuật pháp mà là cảm ngộ về nguyên khí pháp tắc đích. Hỗn kim sắc tàn phiến... Viễn cổ đại năng để lại Hỗn nguyên định thiên, cảnh giới còn hơn Thông Thiên đại đế...” Ngụy Tác đáp.

Lòng gã cũng khó bình tĩnh.

Thành tựu của cổ nhân trước khi thiên địa tan vỡ hơn xa đại đế ở thời đại của gã.

Thanh Vũ đại đế cũng thấy gã muốn độ thiên kiếp chỉ có con đường nhục thân thành thánh, nhưng lúc này gã lại dựa vào truyền thừa của Thông Thiên đại đế và hỗn kim sắc tàn phiến.

“Chát!”

Lúc đó mục quang gã như lãnh điện bắn vào khe nứt hư không.

1279. Chương 1277: Một Người Tọa Trấn Ở Thiên Địa Đây

“Chuyện gì thế nhỉ?” Linh Lung Thiên nhận ra thần thức của Ngụy Tác đang thoát ly, không hiểu diễn hóa pháp vực kinh nhân gì, khe nứt hư không đó tất biến hóa kinh nhân.

“Lại sắp xảy ra như sáu, bảy vạn năm trước, vực ngoại thiên ma đến!” Ngụy Tác lạnh lùng nói.

“Cái gì?!” Linh Lung Thiên và bọn Vu thần nữ ngẩn ngơ.

“Chết!”

Lại một viên ngân sắc quang tinh từ ngón tay Ngụy Tác bay ra, xung kích vào thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng, tinh quang tụ lại trước mặt gã ngưng thành hình ảnh.

“Xoạt...”

Bọn Hàn Vi Vi rung mình hít hơi lạnh.

Ngụy Tác ngưng thành hình ảnh từng chiếc bạch cốt cự thuyền đi trong hư không phong bạo.

Bạch cốt cự thuyền không phải pháp bảo, do vực ngoại thiên ma chất lại mà thành!

Thân thể các vực ngoại thiên ma này như hòa vào nhau, chỉ thò đầu ra, mắt ánh lên quang mang cuồng nhiệt, vô cùng đáng sợ.

Mỗi bạch cốt cự thuyền đi trong hư không phong bạo dài mấy trăm trượng, ít nhất do mấy nghìn vực ngoại thiên ma mới kết thành được, trong hình ảnh thì dày đặc cự thuyền, ít nhất đến mấy trăm cái.

“Toán vực ngoại thiên ma đó đều đang tới không vực này?” Linh Lung Thiên cũng rung mình, cảnh tượng thật khó tưởng tượng nổi, bạch cốt cự thuyền tựa hồ còn có một vực ngoại thiên ma đang đứng, tạo cho nó cảm giác tu vi cực kỳ đáng sợ.

“Chúng chắc đã chuẩn bị từ lâu, muốn vào không vực này, hiện tại đã cảm tri rõ vị trí nên xác định đường.” Ngụy Tác gật đầu.

“Tộc nhân sau cùng cũng tới, cũng tìm được đường đến hư không đó!” Thích Già Lam cười vang.

“Ngần ấy vực ngoại thiên ma tới. Sao có thể thế được, mau lên, mau về Phù đồ, chúng ta sẽ hủy truyền tống pháp trận.” Hàn Vi Vi kêu lên, cảnh tượng thực quá đáng sợ.

“Vô dụng, hư không phong bạo như thế mà chúng qua được thì thái hư tinh không từ không vực này đến thiên địa của chúng ta sao ngăn được.”

Ngụy Tác tỏ rõ sát cơ chưa từng có, “Ta ở đây ngăn chúng.”

“Ngăn chúng? Một mình đối kháng ngàn ấy vực ngoại thiên ma?” Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi không nói thành lời.

Ngụy Tác lấy Phân quang tiên thuấn ra.

“Đừng can y tham ngộ nguyên khí pháp tắc, y không còn bao nhiêu thời gian.” Linh Lung Thiên nhìn bọn Hàn Vi Vi truyền âm, nó biết gã đang tham ngộ nguyên khí pháp tắc của Phân quang tinh thú.

Cơ hồ cùng lúc, lại có ngân sắc quang tinh xung kích vào, thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng nát thành từng mảnh.

“Oành!”

Nguyên khí tràn vào, tu vi Ngụy Tác tăng nhanh, mi tâm gã rục lên ngân bạch sắc thần quang, bắn vào hư không.

“Những hình ảnh này là một đạo thuật pháp của y để cảm ứng và tìm phương vị cụ thể của vực ngoại thiên ma tại hư không phong bạo?”

Bọn Hàn Vi Vi đều bịt miệng im lặng, nhưng trong lòng như kinh đào hải lãng.

Ngân bạch sắc thần quang bắn vào hư không, trong hình ảnh, phía trước một bạch cốt cự thuyền đột nhiên nứt ra, nghìn đạo hắc quang hủy diệt xung kích tới.

Mọi vực ngoại thiên ma vốn cuồng nhiệt và hưng phấn đều biến sắc.

Vực ngoại thiên ma trên bạch cốt cự thuyền vốn không đề phòng và những kẻ ngưng thành thân thuyền bị hắc quang đánh trúng.

“Hủy diệt thần quang! Người cảm ngộ được thuật pháp của ta!”

Hoang tộc đại năng bản thể và độc giác ma vật cùng kêu lên không dám tin, cả hai và Thích Già Lam ở trong mấy cái chuông lấp lánh, mọi nguyên khí dao động tựa hồ bị cách tuyệt, không thể phản kháng, nguyên khí không ngừng bị Ngụy Tác hút, cũng như thi thể Tam thập nhị tí Hoang tộc đại năng, biến thành linh đơn của gã.

“A! A!” Hình ảnh tuy im lặng nhưng ai nấy đều nhận rõ vực ngoại thiên ma kinh hoàng rú lên, những kẻ bị Ngụy Tác dùng hắc quang đánh trúng đều thủng người.

Hắc động hiện rõ bên ngoài vực ngoại thiên ma thân đầy xương trắng, nhanh chóng khuếch đại.

“Cái gì đây?”

Ngụy Tác đột nhiên vung tay đưa Phân quang tiên thuận cho Nam Cung Vũ Tinh, tam giác thiết bài đen xỉ cho Thích Già Lam.

Tam giác thiết bài cỡ nửa bàn tay, phát hiện cùng hai khúc Thông thiên cổ hương trong nhục thân Thích Già Lam, trước đó Ngụy Tác không cảm tri được nó có gì đặc biệt nhưng được Thông Thiên đại đế truyền thừa thì gã nhận ra khí tức cực kỳ bất phàm.

Chắc chắn là vật do nhân vật kinh thiên để lại.

“Đừng mơ hỏi được gì từ ta, tộc nhân của ta đến nơi thì thiên địa đó sẽ rên xiết dưới chân tộc nhân bọn ta, tất cả sẽ bị bọn ta nô dịch.” Thích Già Lam không đáp mà cười vang.

“Tiếc là phải lãng phí thêm chút nguyên khí.” Ngụy Tác lắc đầu.

“Người nói gì!” Ngụy Tác thở dài rất khê nhưng Thích Già Lam nhận ra điều gì đó không ổn, tắt cười run lên.

“Chát!”

Ngụy Tác không nói gì, mắt chỉ một nhắm một mở, kim sắc phạt quang vô cùng vô tận từ hư không bắn ra, kết thành liên hoa ẩn vào thể nội y.

Hư không nổ rực pháp liên vô cùng vô tận, thiên linh Thích Già Lam xuất hiện kim sắc nhân ảnh, dáng vẻ y hệt y, chỉ là do phạt quang ngưng thành, cung kính vái Ngụy Tác.

“Lẽ nào uy năng của Phổ độ thần quang pháp vực?” Trưởng Tôn Tiểu Như tròn mắt, hít sâu một hơi, truyền âm cho Linh Lung Thiên và bọn Nguyên Âm lão tổ.

“Đây không chỉ là Phổ độ thần quang... Cũng như Như Lai thần mang, đã được y dung hợp với cường pháp khác... y có cảm tri của đại đế, chúng ta không thể tưởng tượng.” Nguyên Âm lão tổ lắc đầu.

“Khi xưa tiên tổ đến đây, lấy được từ một đại năng thứ mà theo suy đoán là một phần địa đồ, liên quan đến thứ bản tộc tìm kiếm.” Kim sắc nhân ảnh bảo Ngụy Tác.

Ngụy Tác không nói gì, bản thể Hoang tộc đại năng và độc giác ma vật đều biến sắc.

“À?” Ngụy Tác mắt ánh lên, nhìn bản thể Hoang tộc đại năng và độc giác ma vật, cùng lúc trong hình ảnh, bạch cốt cự thuyền bị hắc quang đang trúng đã thành đem đậm.

Bạch cốt cự thuyền không thể ngưng tụ, hóa thành mấy nghìn vực ngoại thiên ma.

“...” Ai nấy nín thở vì chấn động.

Không thể kết thành bạch cốt cự thuyền thì không ngăn được hư không phong bạo, thoáng sau trừ một phần vực ngoại thiên ma bị hắc quang nuốt chửng thì còn lại bị hư không phong bạo xé tan.

Có mấy bạch cốt cự thuyền phát ra cường quang vào hư không.

“Vù!”

Từ khe nứt hư không đột nhiên dấy lên mấy làn khí tức đáng sợ.

Ngụy Tác tỏ vẻ cực kỳ ngưng trọng, quang ti lấp lánh từ hư không tụ lại chỗ gã, hình thành pháp kính.

“Chát!”

Bốn làn khí tức đáng sợ là một thiên thủ ma tôn đen xì, một cây ô kim sắc trường mâu, một thanh bạch sắc cốt đao, và một bạch cốt cự chưởng.

“Chát!”

Bốn làn khí tức bị Ngụy Tác và pháp kính phản lại. “Cách cách cách”, thân thể gã cũng vang lên tiếng vỡ, xuất hiện nhiều quang văn.

“Phân quang cảnh! Ý từ nguyên khí pháp tắc của Phân quang tinh thú mà linh ngộ được viễn cổ cường pháp trong truyền thuyết!”

Bọn Vu thần nữ há miệng không thành tiếng, song phương cách biệt thư không sát phạt nhau, là đối kháng giữa đề cấp. Về cảnh giới, Ngụy Tác được Thông Thiên đại đế truyền thừa không thua vực ngoại thiên ma, nhưng chân nguyên tu vi thì kém xa những nhân vật đỉnh nhọn của chúng.

Nếu không nhờ Phân quang cảnh và nhục thân cao cường thì đòn vừa rồi đủ khiến Ngụy Tác hóa thành tro.

Nhưng gã không dừng, hai bộ hài cốt rạn rạt chân tiên khí tức và Hoang cổ thực chu được lấy khỏi nạp bảo thủ trạc.

Hai bộ chân tiên hài cốt là gã lấy từ Bắc Mang di tích, cùng một số Hoang cổ thực chu mà gã không thể luyện hóa hiện ra, hóa thành bột, bị gã hút lấy.

Gã bước tới, vô số thần văn hình dây leo từ chân lan ra, bắn vào hư không, tinh thần nguyên khí bị hấp nạp về thể nội.

“Chát!”

Từ mi tâm gã lại có ngân bạch sắc thần quang xuyên hư không.

Trong hư không phong bạo cách không vực này không biết bao xa, một bạch cốt cự thuyền lại trúng hủy diệt hắc quang.

Mấy nghìn vực ngoại thiên ma kết thành cự thuyền tan tác, vô số thương vực ngoại thiên ma bị hư không phong bạo nuốt chửng.

“Oành!” “Oành!” “Oành!”

Lại mấy làn khí tức kinh nhân từ khe nứt hư không bắn ra nhưng Ngụy Tác không lùi mà nghênh đón.

Gã là cây cột chống trời, định một mình ngăn cản vực ngoại thiên ma.

1280. Chương 1278: Thông Thiên Cổ Lộ, Hóa Ra Đạo Kiếm Của Ta

Một dải sa mạc do hạt xương trắng hình thành và bạch cốt bảo thụ hiện lên trước mặt Ngụy Tác.

Hàn Vi Vi và Bọn Cơ Nhã hiểu vì sao gã cần giữ cự ly.

Uy năng bạch cốt sa mạc và bạch cốt bảo thụ không khác gì khai thiên tích địa, cả bốn làn thiên uy cũng bị chấn lui, thỉnh không xuất hiện một khe nứt đen xì.

Uy năng này tuyệt đối còn hơn độc giác ma vật toàn lực phát đòn.

Trong toán vực ngoại thiên ma này dù không có đại nhân vật để cấp, nhưng có bán đế và nhân vật chuẩn để cấp. Chỉ lưu quang do thần uy tan thành thì bọn Hàn Vi Vi cũng không chống nổi.

“Phù!”

Hai dải thần uy va vào Phân quang cảnh, những vết nứt trên mình Ngụy Tác vừa tan đi lại hiển hiện, máu cùng cùng chân nguyên phun ra. Tâm mạch cũng phun máu.

Nhưng gã không định lùi, mặc kệ phun máu, phản ngược cả hai làn thần uy.

“Ồ!”

Khe nứt hư không lại vang lên tiếng tinh phong gào rít.

Hình ảnh lại hiện lên cảnh bạch cốt sa mạc và bạch cốt bảo thụ ép xuống hai bạch cốt cự thuyền.

Hai cự thuyền đồng thời rực thần quang xé tan hư không phong bạo.

Hai bạch cốt cự thuyền còn nguyên nhưng hư không quanh đó dấy lên vô số đạo hỗn độn quang tuyến, ba cự thuyền cạnh đó tan rã, vực ngoại thiên ma hất ra bị nghiền nát trong hư không phong bạo và hỗn độn quang tuyến.

“Chát!”

Ngụy Tác không dừng, mi tâm lại bắn ra ngân bạch sắc thần quang xuyên hư không.

Ngàn tia hắc sắc quang tuyến lại xuất hiện bên trên bạch cốt cự thuyền.

“A!”

Bọn Hàn Vi Vi kinh hô.

Trên một bạch cốt cự thuyền, một vực ngoại thiên ma khẩu có xương lộ ra màu vàng miệng lóe quang hoa phun ra ba viên bảo châu.

Mỗi viên bảo châu như có thiên địa hóa sinh, vô số sông núi xuất hiện, vô số điều thú ngư trùng sinh ra.

Thất sắc thái quang ngăn được hủy diệt thần quang của Ngụy Tác diễn hóa.

“Vù!”

Sáu dải hào quang thoát ẩn thoát hiện chợt từ hư không cạnh Ngụy Tác bắn ra, gã không kịp diễn hóa Phân quang cảnh, bị hào quang quét trúng thì ngực bắn máu, có thêm một vết thương lớn, xương trắng lộ ra.

Hàn Vi Vi và bọn Cơ Nhã, kể cả Linh Lung Thiên đều nhợt nhạt.

Họ đều nhận ra trong số vực ngoại thiên ma có nhân vật đại đế cấp.

Kim cốt vực ngoại thiên ma là nhân vật như thế.

Ngụy Tác hiện tại biết không ít cường pháp của Hoang tộc thủy tổ, lại được Thông Thiên đại đế truyền thừa, gần như gom sở trường của hai đại đế, cảm ngộ thuật pháp và nguyên khí pháp tắc thì đấu với đế cấp cũng không thua vực ngoại thiên ma đại đế.

Nhưng chân nguyên tu vi của đối phương hơn nhiều, uy năng mạnh hơn, quan trọng là nhân số quá nhiều, trừ đại nhân vật đế cấp ra còn không ít chuẩn đế và bán đế. Dù gã diễn hóa được Hỗn nguyên định thiên lĩnh vực vẫn không chống nổi vậy công.

“Sắt!”

Ngụy Tác ngâm khê, như thần cầm gậy trên chín tầng trời.

Thần quang trong suốt từ khiêu vị của gã bắn vào hư không.

Bạch cốt cự thuyền đó lắc lư, như mất phương hướng trong hư không phong bạo.

Mười mấy tia thần quang đủ màu từ bạch cốt cự thuyền bắn ra, có nhân vật lợi hại đang phá giải thuật pháp của Ngụy Tác.

Chỉ một tích tắc đó, Ngụy Tác lại bước tới, thân thể Hoang tộc đại năng bản thể, độc giác ma vật co lại một nửa, hơn nửa nguyên khí bị gã hút hết.

“Oành!” “Oành!” “Oành!” ...

Vết nứt trên mình Ngụy Tác tan đi, vết thương khôi phục nhanh chóng, nguyên khí dâng lên, vân diễm kinh nhân hình thành hình ảnh thần linh. “Chát!” Nhưng vân diễm không tồn tại nổi một tích tắc là thể nội gã như có thứ gì đó phá bích, khí tức thay đổi. Thể nội gã phát ra vô số tiếng tinh phong gào rú, như có hắc động hình thành, thấu qua hư không hút tinh thần nguyên khí.

Đế thiên!

Tích tắc đó, bọn Linh Lung Thiên hiểu ra, Ngụy Tác thấy không chống nổi nên đột phá Chân tiên ngũ trọng, đạt tới đế thiên tu vi huyền ảo hơn!

“Phù!”

Tam thập nhị tí đại năng hóa thành tro, nguyên khí được rút hết ra, bị Ngụy Tác luyện hóa vào thể nội.

Sau gáy Ngụy Tác xuất hiện hỗn kim sắc quang bàn, chân gã có vô lượng quang hóa sinh, trải khắp hư không, hình thành liên đài, trong đó sen dây sóng như biển dâng.

Cảm ngộ với thiên địa nguyên khí đạt mức đại đế, chân nguyên tu vi lại đột phá đế thiên, Ngụy Tác tạo cho người ta cảm giác gã là thần chi, cất tay là đủ thay đổi thiên địa nguyên khí quy tắc, diễn hóa thần tắc riêng.

“Chát!”

Mục quang lóe lên, vô lượng phật quang sáng rực trên đầu bản thể Hoang tộc đại năng đang cạn kiệt, kim sắc pháp liên nở bùng.

“A! Không ngờ ta tung hoành cả đời lại bại vong trong tay hậu bối như ngươi!” Bản thể Hoang tộc đại năng biết đã đến lúc cuối, gầm lên bất cam.

Tiếng hú vừa dứt, đỉnh đầu y lao ra kim sắc nhân ảnh, có ba đầu ba mươi hai cánh tay, vái Ngụy Tác.

“Ngươi không bại trong tay ta mà trong tay vô số Linh tộc và nhân tộc đại năng từng đấu với ngươi, ta chỉ đưa ngươi lên đường.” Ngụy Tác khẽ thở dài, “Hoang tộc và Linh tộc vì sao mà khai chiến, vì tiên cảnh chi thực trong truyền thuyết?”

“Hoang tộc và Linh tộc đại chiến đích xác vì tiên cảnh chi thực của bạch y đại sĩ.” Tam đầu tam thập nhị tí kim sắc thân ảnh cung kính đáp.

“Tiên cảnh chi thực, truyền thuyết hóa ra là thật!” Ai nấy nín thở.

Có tiên cảnh mà cả nhân vật đế cấp cũng phải thềm thuồng?

“Tiên cảnh chi thực là gì, ở đâu? Bạch y đại sĩ là ai?” Ngụy Tác hít sâu một hơi, hỏi tiếp.

“Không xong!”

Ai nấy rung mình, cơ hồ kêu thành tiếng, trong hình ảnh, một bạch cốt cự thuyền bắn ra mấy thanh hắc sắc cự cốt, ngưng thành hắc sắc ma kiếm chém vào hư không phong bạo.

Vô số quang văn trong suốt như dây đàn bị nhát kiếm chém đứt.

Cơ hồ đồng thời, mọi bạch cốt cự thuyền như tìm ra phương vị, từ cái thuyền có ba làn khí tức dấy lên.

“Nói tiếp đi.”

Ngụy Tác nói với kim sắc thân ảnh đoạn bước tới, trước mặt đột nhiên xuất hiện một rãnh sâu, lan khỏi tầm mắt tất cả.

Kim sắc ma quang thủ vút tới, bị rãnh sâu hút lấy.

“Phù!” “Phù!”

Ngụy Tác bắn ra vô số huyết quang, nhưng bạch cốt cự thụ và hắc sắc khô lâu đầu bị gã dùng Phân quang cảnh hất ngược lại.

“Thông thiên cổ lộ, hóa ngã đạo kiếm!”

Ngụy Tác há miệng phun ra chân nguyên và khí huyết, chân mọc ra vô số lục sắc quang hoa như dây leo, bắn vào hư không là nở rộ vô số tử sắc hoa đóa, mỗi đóa hoa như được một vì sao hưởng ứng, không ngừng hút về tinh thần nguyên khí. Chân nguyên và khí huyết gã phun ra hóa thành hồng sắc đạo kiếm chém tới.

Trong hình ảnh, hồng sắc đạo kiếm từ hư không phong bạo thò ra, từ bốn phương tám hướng chém xuống, mỗi nhát là dấy lên lôi hỏa vô cùng vô tận.

Hư không của vực ngoại thiên ma hoàn toàn biến thành huyết hồng sắc và xích kim sắc thế giới.

Hư không cũng nứt ra, như sắp sụp đổ.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” ...

Vô số thiên địa từ bạch cốt cự thuyền bay lên, các loại thần quang và pháp tắc đan nhau ấn vào khe nứt.

Từng bạch cốt cự thuyền tan vỡ vì bị lôi hỏa vô cùng vô tận và hồng sắc đạo kiếm chém.

Không chỉ thế, trong hư không có vực ngoại thiên ma xuất hiện từng cánh cửa thoát ẩn thoát hiện, tựa hồ hư không cổ lộ được mở ra, đưa chúng vào đó.

Bọn Hàn Vi Vi run lên không ngừng.

Hiện tại Ngụy Tác diễn hóa để uy khó tưởng tượng nổi, triệt để chiếm thế chủ động, nhưng họ đều biết gã dùng nguyên khí và huyết nhục diễn hóa thần tắc, mỗi thanh hồng sắc đạo kiếm chém ra là tự cắt đi sinh cơ. Cứ thế không biết sẽ được đến bao giờ.

“Tiên cảnh chi thực là gì, bọn ta không biết, vốn do Hoang tộc và Linh tộc cùng bảo quản, biết nơi giữ, Linh tộc biết cách vào.” Ba tam thập nhị tí kim sắc quang ảnh nói, “Bạch y đại sĩ là đại năng trong truyền thuyết ngưng thành Thiên khung.”

1281. Chương 1279: Nhìn Thấu Tương Lai

“Đại năng để lại Thiên khung!”

Nguyên nhân Linh Hoang đại chiến đã rõ!

Tiên cảnh chi thực hóa ra có thật, là đại năng lập ra Thiên khung để lại, do Hoang tộc và Linh tộc cùng giữ, Hoang tộc biết nơi giữ, Linh tộc biết cách vào.

“Hoang tộc muốn lấy được cách vào của Linh tộc nên mới có đại chiến? Tiên cảnh chi thực được bảo quản ở đâu?”

Ngụy Tác không ngừng diễn hóa thần tắc, hóa ra hồng sắc đạo kiếm chém vào hư không, đồng thời hỏi.

“Hoang tộc thủy tổ tưởng muốn có cách vào nơi đó từ Linh tộc mà tạo thành đại chiến. Tiên cảnh chi thực được giữ tại Thiên Oa sơn, vật trong tay các hạ không phải địa đồ, mà là pháp khí khởi động đến truyền tống pháp trận Thiên Oa sơn.” Tam đầu tam thập nhị tí kim sắc quang ảnh đáp.

“Thiên Oa sơn? Đây là pháp khí khởi động truyền tống pháp trận đến đó? Truyền tống pháp trận ở đâu?”

Ngụy Tác cả kinh, tam giác thiết bài bay lên.

“Không sai. Hoang tộc có ba thủy tổ, mỗi người có một mảnh pháp khí như thế, do thủy tổ đầu tiên để lại, công hiệu mỗi mảnh như nhau, đây có lẽ là mảnh của ‘Lưu’, mảnh của từ sáu, bảy vạn năm trước đấu với vực ngoại thiên ma mà thất lạc trong hư không loạn lưu. Một mảnh bị Thần Lan đại đế đoạt mất nhưng y cũng trọng thương trí mệnh, ấn vào khe nứt hư không, bị phân thân của ta truy sát, sau khi nó giết được y thì đoạn tuyệt liên hệ với ta, không ngờ nó không những không chết mà tự thành thần trí.” Tam đầu tam thập nhị tí kim sắc quang ảnh chỉ vào độc giác ma vật, đoạn tiếp lời, “Thiên Oa sơn là Phù đồ gốc của

Hoang tộc, là nơi Hoang tộc khởi, còn truyền tông pháp trận tới Thiên Oa sơn thì trong mỗi Phù đồ đều có, Vô vũ Phù đồ tương thông với không vực này cũng có.”

“Thần Lan đại đế! Hóa ra người giả dò đường thương tại Bắc Mang là Thần Lan đại đế!” Linh Lung Thiên run lên kinh hô.

“Thiên Oa sơn là Phù đồ gốc của Hoang tộc... Thần Lan đại đế là ai?” Ngụy Tác hỏi, qua phản ứng của Linh Lung Thiên thì gã hiểu nó biết lai lịch Thần Lan đại đế.

“Thần Lan đại đế và Ma hoàng long nhất mạch đều là truyền thừa của viễn cổ Chiêu Diêu sơn, có vô số liên hệ. Theo tương truyền trong tộc của ta, Thần Lan đại đế từng được đạo lữ của đại năng để lại Thiên khung truyền thừa.” Linh Lung Thiên hít sâu một hơi, truyền âm nhanh.

“Truyền thừa từ đạo lữ của đại năng để lại Thiên khung?!”

Ngụy Tác và bọn Hàn Vi Vi chấn kinh, Thiên khung khiến tất cả tu sĩ kính sợ và các nhân vật không thể tưởng tượng nhưng giờ ngày càng gần họ.

“Truyền tông pháp trận nối với Phù đồ đó ở đâu?”

Ngụy Tác nhột nhột, thân thể vì mất nhiều nguyên khí và khí huyết mà như biến thành một khối ngân bạch sắc lưu ly, nhưng gã không ngừng diễn hóa hồng sắc đạo kiếm, chém vực ngoại thiên ma trong hư không phong bạo đoạn hồi nhanh.

“Đây là Vô hư vô hạn pháp trận, không có địa điểm cố định, chỉ cần thi pháp diễn hóa là nối tới được.” Tam đầu tam thập nhị tí kim sắc thân ảnh vung tay, điểm điểm kim quang tụ thành một pháp quyết.

“Chát!”

Ngụy Tác chỉ nhìn là pháp quyết được thu vào thức hải.

“Tiên cảnh chi thực được giữ trong bản nguyên Phù đồ của các người, còn thứ của Linh tộc mà các người định đoạt là gì?” Linh Lung Thiên lên tiếng.

Ma hoàng long nhất mạch vì chiến lược cao siêu, địa vị tại Linh tộc thập phần cao tuyệt, nhưng cả Linh Lung Thiên cũng không biết gì về tiên cảnh chi thực. “Đại năng để lại Thiên khung vì sao lại để lại thứ như thế, còn chia cho Hoang tộc và Linh tộc bảo quản?” Nó lại hỏi, thật không nghĩ thông bạch y đại sĩ trong truyền thuyết vì sao làm vậy, đã để lại tiên cảnh và cách vào thì sao không cho người ta vào thẳng.

“Tiên cảnh chi thực xuất hiện từ mười ba vạn năm trước.” Tam đầu tam thập nhị tí kim sắc quang ảnh cung kính giải thích, “Không có dấu hiệu gì, cửu thiên giáng xuống thần quang, bạch y đại sĩ dùng thủ đoạn cao siêu mở ra chỗ bảo quản tiên cảnh chi thực tại Hoang tộc bản nguyên Phù đồ rồi giáng pháp dụ, để Hoang Linh song phương cùng bảo quản, sau một hoang nguyên thì cùng mở ra.”

“Một hoang nguyên là sao?” Ngụy Tác mục quang lóe lên.

“Là tập quán của Hoang tộc, mười hai vạn năm được gọi là một hoang nguyên.” Tam đầu tam thập nhị tí kim sắc quang ảnh nói tiếp, “Bọn ta biết chỗ Linh tộc cũng có thần quang và pháp dụ tương tự nhưng Linh tộc bảo quản gì thì không biết. Hoang tộc thủy tổ cho rằng chỉ cần bắt nhân vật để cấp của Linh tộc là hiểu.”

“Vì sao sau mười hai vạn năm mới mở?” Ngụy Tác và Linh Lung Thiên không hiểu, cùng lên tiếng, “Trong pháp dụ có gì đặc biệt không?”

“Chỉ có một câu là ứng đối đại biến.” Tam đầu tam thập nhị tí kim sắc quang ảnh gật đầu, “Hoang tộc thủy tổ cũng không nhìn thấu được tương lai, nên quyết định nắm lấy tương lai nhưng không ngờ trong vạn năm đó, nhân tộc xuất hiện nhiều nhân tài, trận chiến Bắc Mang những tướng bọn ta đã thắng mà gặp phải vực ngoại thiên ma. Bạch y đại sĩ e đã biết trước, bọn ta tự ăn ác quả, vì đã coi rẻ thần thông của người.”

“Nắm được quỹ tích tương lai? Lê nào bạch y đại sĩ có thể biết việc sau mười mấy vạn năm?”

Bọn Ngụy Tác hít sâu một hơi, nhìn nhau.

“Lẽ nào tiên cảnh là linh viên chuẩn bị cho Linh Hoang lưỡng tộc, trồng thiên địa linh dược vào, sau mười hai vạn năm mới mở ra? Lẽ nào để ứng phó Thiên khung vỡ tan, cứu tính mệnh vô số tu sĩ?”

Ứng phó đại biến... Tam đầu tam thập nhị tí kim sắc quang ảnh nói câu này khiến bọn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên rung mình, Linh Lung Thiên vốn không hiểu, thậm chí phẫn nộ, vì tiên cảnh chi thực mà đẩy lên Linh Hoang đại chiến, không ít người quen của nó vì thế mất mạng, nhưng giờ Hoang tộc thủy tổ cấp nhân vật nói thế thì nó và bọn Ngụy Tác đều cho là bạch y đại sĩ mà nhân vật để cấp cũng không sánh được thì làm gì cũng có thâm ý.

Có thể “nhìn được” đến quỹ tích mười mấy vạn năm mà họ cũng không biết.

“Oành!”

Đột nhiên tinh phong từ khe nứt không gian thổi ra.

Ai nấy rung mình, như một vật cực lớn có thể xuyên thủng cả vì sao từ khe nứt hư không nhảy lên.

“A!”

Bọn Hàn Vi Vi thăm kinh hãi nhưng không kêu thành tiếng.

Trong hình ảnh, vực ngoại thiên ma bị Ngụy Tác dùng hồng sắc đạo kiếm chém giết đã phản kích.

Vực ngoại thiên ma toàn thân là xương vàng rực kim sắc quang văn như biển cả, kim sắc cốt điện khổng lồ hiện lên trên bạch cốt cự thuyền y đứng, vô số hồng sắc đạo kiếm giữ lại trong hư không phong bạo, không thể chém xuống.

“Chát!”

Phía trên một bạch cốt cự thuyền đột nhiên rực bạch sắc thần quang, quét vào hư không phong bạo, hình thành một quang luân khổng lồ.

“Oành!”

Khe nứt hư không rung động khí tức, ngân bạch sắc thần quang chói lòa thổi ra.

Không phải để cấp thần uy, mà là vực ngoại thiên ma có nguyên khí dao động và sinh cơ ngàn ngạt hiện ra.

Vực ngoại thiên ma cũng có kẻ diễn hóa được hư không pháp vực kinh nhân, trực tiếp xé hư không đến không vực này!

Y cao chừng hai trượng, xương màu trắng bạc, sau lưng là đôi ngân bạch sắc trường dực, vừa xuất hiện là nguyên khí dao động ngút trời, hư không tan vỡ, trong mấy vạn dặm thì văn thạch và cây cối hóa thành tro.

Chỉ nguyên khí dao động, nếu ở Vân Linh đại lục hoặc Thiên Huyền đại lục, đủ phá sập cả thành trì.

Bọn Hàn Vi Vi gần như tuyệt vọng, uy thế của vực ngoại thiên ma khó tưởng tượng nổi.

Nếu không có Ngụy Tác tỏa rạng vô số tinh quang, khóa chặt thiên địa của họ thì ánh mắt vực ngoại thiên ma đó đã giết hết.

“Sinh linh ti tiện, tưởng rằng mình người ngăn được bọn ta!”

Y cười lạnh lùng, ngân bạch sắc lãnh điện lan trong hư không, quét vào Ngụy Tác. Đuôi mỗi tia đều có bạch cốt cự sơn hiển hóa.

“Người tưởng ta không nắm bắt được thần niệm của các người? Dù ta không ngăn được thì các người không cũng tha cho sinh linh nào ở đó. Vậy ta đành giết hết các người!”

Ngụy Tác không lùi, lao vào vực ngoại thiên ma đáng sợ hơn.

“Chát!” “Chát!” “Chát!” ...

Giữa gã và đối phương rực vô số thần quang, trong tích tắc không biết bao nhiêu cường uy kinh nhân va nhau.

“Keng!”

Đột nhiên, ngân bạch sắc cốt dực của vực ngoại thiên ma này tan biến thành điện quang quất vào ngực gã. Ngụy Tác từ ngực ra lưng có vô số ngân quang bùng lên, vô số máu bắn tung, thân thể gã mất nhiều khí huyết hóa thành đạo kiếm mà nhọt đi, giờ càng mong manh.

“A!”

Bọn Hàn Vi Vi kêu lên vì gã không dừng, tay chụp lấy vực ngoại thiên ma đó, y vừa tỏ vẻ hoảng sợ và không dám tin là bị gã xé tan như mảnh vải bố, vô số thần văn ràn rạt khắp hư không tan đù, Tay gã lại diễn hóa thần tắc, cắt đứt mọi sinh cơ của y.

Vực ngoại thiên ma đó ít nhất cũng bán để cấp, không ai ngờ Ngụy Tác mạnh đến mức giết được y!

1282. Chương 1280: Cự Thuyền Đại Biểu Cho Tận Thế

Một vực ngoại thiên ma có chiến lực bán để cấp bị Ngụy Tác giết chết, thần niệm cũng không thoát được.

Dù bọn Hàn Vi Vi lo cho gã hơn hết nhưng kinh ngạc này vẫn khiến họ rùng mình.

“Chát!”

Ngụy Tác giết xong vực ngoại thiên ma chiến lực bán để cấp thì không dừng, chân rục lên huyền băng thần văn vào hư không, không biết diễn hóa thần tắc gì.

“Y đấu với nhiều đối thủ một lúc!”

Bọn Hàn Vi Vi kinh hãi nhìn thấy một nhánh bạch cốt liên hoa mọc ra trong hư không dưới chân gã, bạch sắc thần quang như thái sơ chi quang trực tiếp thấm vào thể nội gã nhưng bạch cốt liên hoa chỉ kịp mọc dài hoa là bị huyền băng thần văn của gã giữ lại, kết vô số băng lăng, khô héo ngay.

“Chát!”

Khe nứt hư không lại rung lên, tràn ra hư không phong bạo mà đế thiên cũng bị nghiền nát.

Hắc sắc thần quang cắt nát hư không.

“A!”

Bọn Hàn Vi Vi dù tê dại vì kinh ngạc cùng lại kinh hô.

Trong hình ảnh, uy năng bạch cốt cự thuyền diễn hóa giữ cứng hồng sắc đạo kiếm, Ngụy Tác lúc này không thể phát thêm uy năng, thoáng sau đã có kinh thiên cường giả của đối phương vượt hư không tới nơi!

“Chát!”

Một bàn chân cùng vô số cổ hắc sắc thần quang tòng từ khe nứt hư không thò ra, bàn chân là chiến y do xương đen hóa thành, rất giống Thích Già Lam, cũng là vực ngoại thiên ma có huyết mạch vương tộc. Nhân vật này tu vi hơn Thích Già Lam không biết bao nhiêu, chân bước ra là dấy lên vô số hắc sắc cự lăng đổ đi bốn phương tám hướng.

“Chát!”

Phân quang cảnh lại hiển hiện trước mặt Ngụy Tác, mắt gã bắn ra vô số băng hàn quang tinh, thấu nhập hư không.

Gã không chỉ đấu với vực ngoại thiên ma đang tiến vào mà còn đối kháng thần uy ở cấp khác.

“Chát!”

Phân quang cảnh hất tung hắc sắc cự lăng, hư không rung lên, vực ngoại thiên ma đặt một chân vào đã bước ra.

Là một vương giả cao lớn, cốt giáp như hắc sắc thần thiết, hắc sắc diễm quang khắp người ngưng thành hình lông vũ, vượt không biết bao nhiêu vạn dặm hư không.

Ngũ quan y thập phần anh vũ, đôi mắt một đen một trắng như hai thế giới đang chuyển đổi.

“Hừ!”

Vương giả cao lớn từ khe nứt hư không đi ra, dấy lên vô số hắc lãng chặn đứng phản lực, y há miệng rú vang khó tưởng tượng nổi, vô hình âm ba trực tiếp ngưng thành nữ ma bốn cánh trần trụi, va vào Ngụy Tác.

Quả là cảnh tượng khó tưởng tượng nổi.

Vương giả há miệng, hư không có ít nhất mấy vạn đầu hắc sắc tứ dục nữ ma ở trần từ bốn phương tám hướng lao vào đầu Ngụy Tác.

Ma âm quán não!

Là thiên phú của vực ngoại thiên ma được y diễn hóa thành uy năng khó tưởng tượng nổi.

“Vực ngoại thiên ma này gần đạt chuẩn đế...” Linh Lung Thiên nhợt nhạt mặt mày, óc Ngụy Tác nổi lên nhiều nốt như sắp bị vô số nữ ma chui ra.

“Vù!”

Ngụy Tác đưa tay vạch lên mi tâm.

Mi tâm gã như bị thủng, thần quang do màu đen và tím đan nhau bắn ra, đầu gã vẫn bình thường.

Gã lại bước tới, chỉ một bước là đến trước vực ngoại thiên ma vương giả cao gấp ba mình.

“Nhân tộc, người mạnh lắm, nhưng mình người không thể ngăn bước gần đây thiên vực vương bọn ta, quá ngu xuẩn, tự tìm cái chết.” Giọng vực ngoại thiên ma vương giả vang trong thần thức tất cả.

“Vù!”

Hắc sắc thần kiếm đột nhiên từ hư không sau lưng Ngụy Tác đâm thấu ngực gã.

Vực ngoại thiên ma vương giả tựa hồ dự liệu trước, khoe môi hé nụ cười lạnh thì mắt bắn ra hắc bạch lưỡng sắc thần quang, khí tức kinh nhân diễn hóa.

Nhưng y tắt nụ cười lạnh vì Ngụy Tác không dừng, không quan tâm đến hắc sắc thần kiếm đâm xuyên gã, quát một tiếng, ấn lên đỉnh đầu y.

“Keng!”

Vực ngoại thiên ma vương tộc sững lại trên hư không, thể nội vang tiếng vô số tiên âm.

Hắc sắc thần giáp của y biến thành kim hoàng sắc, đoạn kim sắc thần hoàng bầy thước do thần quang ngưng thành từ thể nội xuyên ra.

Chỉ trong tích tắc, thể nội vực ngoại thiên ma vương tộc bắn ra cả vạn kim sắc thần hoàng, y như biến thành tổ ong.

Như thể vương tộc chuẩn đế cấp này ấn vô số ma nữ vào thể nội Ngụy Tác còn gã dùng vô số kim sắc thần hoàng trả đòn, khác nhau là gã chặn được đòn còn y thì không, ngũ quan cũng phun ra kim sắc thần hoàng.

Cả khi tay Ngụy Tác rời đầu y thì y vẫn đứng sững, kim sắc thần hoàng vô cùng vô tận vẫn tràn ra, nhuộm vàng hư không.

“À!”

Y hú lên kinh hãi nhưng không thoát được thần uy, thoáng sau sinh cơ đoạn tuyệt, thần niệm cũng không thoát được.

Lại một chuẩn đế cấp vực ngoại thiên ma bị Ngụy Tác diệt!

Chân mày Ngụy Tác ràn rạt sát cơ băng lãnh, gã tựa hồ hóa thành thần binh, khiến bọn Hàn Vi Vi cả kinh.

“Nhân tộc tu sĩ cuồng vọng, ta sẽ cho người biết thế nào là hối hận!”

Oành! Khí tức dấy lên, như muốn phá hủy cả vì sao, một vực ngoại thiên ma màu ô kim cầm cổ đồng sắc cổ mâu trực tiếp xuất hiện cạnh Ngụy Tác.

Cổ đồng sắc thần quang lóe lên, hư không quanh Ngụy Tác tan biến.

“Vù!”

Hư không dưới gã lại có bạch cốt liên hoa mọc ra.

“Keng!”

Cổ đồng sắc cổ mâu trực tiếp đâm vào Ngụy Tác, vô lượng thần quang bùng lên như muốn thổi gã thành tro.

“A!”

Bọn Hàn Vi Vi ré lên, liều mạng xông tới. Họ dù cùng chết cùng không muốn trơ mắt nhìn gã bị giết trước mặt.

Nhưng họ nhận ra đã bị thần uy cấm cố.

Tích tắc đó, họ hiểu ra, Ngụy trong lúc đấu với vực ngoại thiên ma thì hoàn diễn hóa cường uy bao lấy họ. Chả trách cường uy của đối phương không uy hiếp đến họ.

“Phù!”

Nhục thân Ngụy Tác không chống nổi cổ đồng sắc cổ mâu, nguyên khí hóa thành tro trước mũi mâu.

“Keng!”

Đại đạo thần âm vang lên, tay gã chụp lấy cổ đồng sắc cổ mâu, quanh đó nổ vàng nguyên khí, trút vào thể nội.

Nguyên khí trong thân thể hai vực ngoại thiên ma bị gã giết được cuốn lại, luyện hóa vào thể nội.

Cổ đồng sắc cổ mâu bị gã nắm cứng.

Mắt vực ngoại thiên ma cầm cổ mâu đầy kinh hãi và tỉnh ngộ.

Đây là cái bẫy Ngụy Tác cố ý bày ra!

“Chát!” Y ném cổ mâu, cuống cuống bỏ chạy nhưng mục quang Ngụy Tác chỉ lóe lên, kim sắc tỏa liệm và lôi hỏa vô cùng từ hư không xuyên qua y, giữ cứng trên không trung.

“Chát!”

Cổ đồng sắc cổ mâu và hắc sắc thần kiếm đâm xuyên Ngụy Tác bị gã nhổ ra, dù hút nguyên khí của hai vực ngoại thiên ma nhưng có vẻ nguyên khí này không hữu dụng lắm với gã. Thiên phú công pháp của Hoang tộc cùng thủ đoạn để cấp diễn hóa của gã cũng không thể hút hết thể gian vạn vật, thân thể gã càng nhợt đi, như một khối bạch sắc lưu ly, nhưng gã không dừng, tay rực thần quang, cổ đồng sắc cổ mâu và hắc sắc thần kiếm bị gã ném vào hư không trước mặt.

Trong hình ảnh, trước một bạch cốt cự thuyền là một vật hư không trực tiếp ảo diệt, một đạo cổ đồng sắc và hắc sắc quang trụ như thiên phạt giáng tới, xuyên qua con thuyền, tan thành vô số vực ngoại thiên ma.

“Ầm!”

Đúng lúc khe nứt hư không triệt để biến thành màu trắng nhợt.

Bạch sắc quang hoa lộ ra, là một bạch cốt thuyền đầu khổng lồ! Thân thuyền toàn là đầu vực ngoại thiên ma, tinh quang rực rỡ!

“A!”

Bọn Vu thần nữ ré lên hãi hùng.

Là bạch cốt cự thuyền!

Hóa ra các bạch cốt cự thuyền đã bắt đầu đến không vực này!

1283. Chương 1281: Đấu Với Đại Đế

Hình ảnh trước mặt Ngụy Tác tan biến, hóa thành vô số thủy tinh lưu quang.

Bạch cốt cự thuyền từ tinh vực khác đến đã từ khe nứt hư không thò ra, đến không vực này, không cần dùng thuật pháp khóa chặt khí tức nữa.

“Ồ...”

Bạch cốt cự thuyền chỉ thò đầu ra đã đẩy lên hư không phong bạo, sánh với uy năng tiên khí, hư không sản sinh các loại màu sắc.

Đầu mỗi vực ngoại thiên ma trên thân thuyền đều phun ra tinh quang, tựa hồ thôi động bạch cốt cự thuyền tiến lên.

Mỗi vực ngoại thiên ma thở ra một hơi cũng giết được Thần huyền lưỡng trọng tam trọng đại năng, quả thật đáng sợ.

“Ồanh!”

Cơ hồ bạch cốt cự thuyền lộ ra là khí tức kinh nhân đổ vào Ngụy Tác. Lại vực ngoại thiên ma vương tộc toàn thân là hắc sắc thần giáp hiển hiện.

Toàn thân y như được ô hắc sắc tinh thạch tôi luyện thành, mỗi bước là chư thiên tinh thần như bị đẩy lên, tinh quang từ bốn phương tám hướng quét qua, từng tòa bạch cốt cự sơn hiện lên giữa y và Ngụy Tác.

“Nhân tộc tu sĩ người mạnh lắm nhưng sẽ hối hận vì xuất hiện tại đây... A! ...”

vương tộc nhân vật này vừa lên tiếng uy nhiếp Ngụy Tác thì đã kêu lên thê thảm.

“Ồanh!”

Y vừa lên tiếng, Ngụy Tác đã tới trước mặt tung quyền, mọi bạch cốt cự sơn bị đánh tan, quyền của Ngụy Tác hiển hóa bảy mươi hai tiên đồ, như bảy mươi hai thể giới quay tít.

Vực ngoại thiên ma vương tộc liều mạng giãy giụa, bắn ra dây xích thần quang, hắc tinh thần giáp cũng diễn hóa thành trường mâu đâm vào quyền của Ngụy Tác nhưng vẫn không ngăn được, thân thể y bị giữ cứng trên hư không. “Phù”, toàn bộ hắc sắc trường mâu tan vỡ, y bị Ngụy Tác đánh nát xác.

Ban đầu y còn huênh hoang nhưng chưa nói dứt câu đã bị Ngụy Tác đánh nát xác!

Gã không dừng tay. “Chát!”, như có cự chùy gõ lên thiên địa, ngọn quyền của gã đánh nát đối phương rồi giáng vào bạch cốt cự thuyền!

Bạch cốt cự thuyền đã đi được nửa thân, quyền của Ngụy Tác giáng xuống thì cả con thuyền dềnh lên dềnh xuống như cười sóng rồi bị đẩy lùi lại, tan thành thi thể khắp trời.

“Đây là đại đế chi uy?”

Ai nấy chấn kinh, lại một bán đế cấp vực ngoại thiên ma bị Ngụy Tác diệt, một bạch cốt cự thuyền bị gã đánh vỡ, hiện tại gã chỉ để thiên tu vi, đại đế cảnh giới, nếu thật sự đạt tu vi đại đế thì còn kinh nhân đến đâu?

“Ầm!”

Đỉnh đầu gã hiện lên tam thập nhị tí ma ảnh và kim hoàng sắc cổ liên, vực ngoại thiên ma vương tộc bị gã giết và những vực ngoại thiên ma khác bị hút sạch nguyên khí.

“Công pháp của người hút được cả nguyên khí của Thiên ma nhất tộc. Nhưng mình người định giết hết bọn ta thì có khác nào coi Thiên ma nhất tộc không có ai!”

“Chát!”

Giọng nói già nua vang lên, kim hoàng sắc pháp luân ép xuống Ngụy Tác.

Ngụy Tác bắn ra mấy vạn viên quang tinh, hư không ngoài xa tất ngóm vô số quang hoa, tựa hồ gánh bớt thương tổn cho gã, dù thể ngực gã còn không ít vết nứt như mạng nhện, sâu vào xương, vào ngũ tạng lục phủ.

Thân thể gã như lún nửa vào hư không, sau lưng hình thành vô số quang văn tan vỡ.

Kim sắc thân ảnh khổng lồ hiển hiện cùng khí tức hơn xa mọi vực ngoại thiên ma khiến nguyên khí quy tắc cả Phong Bạo đảo thay đổi dấy lên, như thể kim sắc thân ảnh mang theo một thiên địa hoàn chỉnh đến thay thế Phong Bạo đảo.

Vực ngoại thiên ma này cao ba trượng, xương màu vàng kim, được kim hoàng sắc quang hoàn quán khắp người, là nhân vật để cấp trên bạch cốt cự thuyền, diễn hóa thân tắc phá giải hồng sắc đạo kiếm!

Vực ngoại thiên ma đã có nhân vật để cấp xuất hiện!

Ai cũng biết sinh tử chi chiến thật sự đã bắt đầu, vực ngoại thiên ma đại đế này thần thông thậm chí còn hơn Ngụy Tác, là tử địch đáng sợ của gã!

“Chát!”

Ngụy Tác lại hiển hóa Phân quang cảnh.

Kim hoàng sắc cốt nhận như lưỡi liềm rạch hư không, mang theo khe nứt không gian mới, bị Ngụy Tác hất bắn lại.

“Phù!”

Ngụy Tác lại học máu.

Vết thương trên ngực gã chưa lành thì máu lại như từ thể nội chảy ra.

Nhưng tốc độ thi pháp của gã còn nhanh hơn vực ngoại thiên ma đại đế, sát cơ chưa từng có dấy lên, tóc gã tung bay như vô số điều ngân bạch sắc thiểm điện khắc vào hư không.

Mỗi sợi tóc như ngân bạch sắc thiểm điện khắc đại trận tại hư không.

“Oành!”

Hư không sau lưng gã tan đi, sau lưng ngưng thành ba mươi hai cánh tay lấp lánh, nắm chặt quyền đầu, bảy mươi hai tiên đồ tại diễn hóa, nhất tề giáng ra!

Tiên đồ tựa hồ là do Thông Thiên đại đế đi qua bảy mươi thiên địa, có bảy mươi hai nguyên khí pháp tắc.

“Cách!”

Vực ngoại thiên ma xương vàng hiện ra kim hoàng sắc như ý bị đánh gãy, y lùi liền ba bước.

Trong ba bước, hai bạch cốt cự thuyền mới lộ một nửa khỏi khe nứt hư không bị thần uy phá hủy, nửa thân thuyền lộ ra còn tệ hơn, bị chấn thành bột.

“Vạn tượng câu diệt!”

Vực ngoại thiên ma đại đế kinh nộ dị thường, há miệng phun ra một dải vũ trụ.

Mọi thần quang, uy năng trong tích tắc đó tan thành vô hình, trong mấy vạn dặm im lìm.

Thân thể Ngụy Tác đột nhiên cò từng đóa bạch cốt hoa cỡ móng tay mọc lên, mỗi đóa đều chứa tịch diệt chi lực, hút khí huyết cùng chân nguyên của gã ra.

“Ngụy Tác!”

Bọn Hàn Vi Vi lại xông tới, vẫn bị thần uy kéo lại, như bị phong ấn trong các thể giới khác nhau.

Thân thể Ngụy Tác trắng rợn người, tạo cảm giác như sắp tan rã.

“Dừng hoảng, gian thương đáng chết xưa nay chưa từng chịu lỗ vốn, nếu y biết chết tất sẽ chạy trốn.” Linh Lung Thiên cất tiếng khiến bọn Hàn Vi Vi vốn sắp phát cuồng vì trơ mắt nhìn gã liều mạng đã hơi bình tĩnh lại, có điều móng tay nó cũng găm sâu vào gan bàn tay, thật ra cũng hoảng sợ.

Cây này chỉ có tác dụng an ủi, cảnh giới như bọn Hàn Vi Vi chắc chắn hiểu để cấp đối kháng, sinh tử chỉ trong tích tắc, có ai dám chắc kịp thu lại.

“Chém!”

Ngụy Tác gào lên đạo âm lẫm liệt, vung tay, kiếm quang khiến không ai mở mắt được quét qua. Mọi đóa bạch cốt hoa đều bị kiếm quang cắt đứt, dính theo.

“Chát!” Kiếm quang chém tới, vực ngoại thiên ma đại để tỏ vẻ kinh ngạc, không ngờ gã mạnh đến thế, y không áp chế nổi kiếm quang.

“Keng!”

Vực ngoại thiên ma đại để bị cắt đứt mọi thần quang và thiên địa, đạo kiếm quang chém đứt nửa người y, vô số kim hoàng sắc huyết dịch rải khắp hư không.

Đây là tuyệt cường thần vực đối quyết, trong tích tắc điện quang hỏa thạch thì Ngụy Tác chiếm ưu thế!

“A!”

Vực ngoại thiên ma đại để găm lên động trời, xưa nay chưa bao giờ y bị trọng thương đến thế, miệng phun ra vô số đạo kim hoàng sắc thần quang, nửa thân thể hóa thành vì sao vàng giáng vào Ngụy Tác.

“Chát!”

Phân quang cảnh lại chặn đòn của y, đỉnh đầu y lại hiện lên cự ma hư ảnh và cổ liên hư ảnh, hút được không ít nguyên khí từ vì sao vàng.

“Vù!”

Gã cong tay chụp, một đóa bạch cốt liên hoa chưa mọc xong trong hư không bị kéo ra.

“A!”

Một chiếc bạch cốt cự thuyền vừa từ hư không xuyên ra, một vực ngoại thiên ma liên rú lên thê thảm, tan xác.

Ít nhất cũng là nhân vật bán đế cấp, bị Ngụy Tác giết tại trận!

“Đi!”

Giết vực ngoại thiên ma xong, Ngụy Tác tỏ vẻ bị bắt buộc, quang hoa lóe lên, đến cạnh bọn Hàn Vi Vi.

Gã đủ sức ngăn một vực ngoại thiên ma đại để, nhưng số lượng vực ngoại thiên ma quá đông.

“Xoạt...” Lúc Ngụy Tác về cạnh bọn Hàn Vi Vi, cả hư không biến thành hắc sắc, vô số hắc sắc quang trụ hình thành thủy triều rung lên.

1284. Chương 1282: Phù Đồ Cuối Cùng

Trước mắt bọn Hàn Vi Vi là một màn đen, như xuyên qua dòng hắc sắc thời không, bên tai không ngừng có đạo âm lưu chuyển, khí tức khiến tất cả rừng mình lưu chuyển, Ngụy Tác còn đang giao đấu với cường giả của vực ngoại thiên ma mà họ không biết tới.

“Ngụy Tác!”

“Phu quân!”

Lúc màu đen tan hết, chúng nhân đều rú lên, họ đã quay về đỉnh núi trong Hoang tộc Phù đồ, trước mặt là hắc sắc thần quang trụ lên tận trời cao, ngược Ngụy Tác còn bị một cây ngân bạch sắc cốt mâu xuyên qua, cây mâu cỡ miệng bát, dài hơn mười trượng, quả thật khiến bọn Hàn Vi Vi hồn phi phách tán.

“Đừng vội, chưa chết được đâu!”

Ngụy Tác cực kỳ lãnh tĩnh, vung tay rải lam sắc thần quang ra, bắn vào ngọn núi bên dưới.

“Oành!”

Hắc sắc thần quang trụ tan rã, trong ngọn núi rục lên tử đồng sắc quang lưu.

“Đây là tinh hạch phát nổ! Y dẫn động tinh hạch duy trì Phù đồ vận chuyển!”

Bọn Linh Lung Thiên đều hiểu ra.

Tích tắc đó, có cảm giác tử đồng sắc quang thối tan hắc sắc thần quang trụ, trong quang trụ ràn rạt tinh thần chân từ và tinh thần chi lực, hoàn toàn như một tinh cầu nổ tung.

“A!”

Bọn Hàn Vi Vi sắp phát cuồng, rợn tóc gáy.

Tử đồng sắc quang lưu do tinh hạch nổ tung mà thành, trút xuống như mưa, thi thể vô số vực ngoại thiên ma tan tành, không ít thi hài có khí tức đáng sợ, hơn xa chân tiên.

Vực ngoại thiên ma đã truy kích tới nhưng hư không thông đạo bị Ngụy Tác phong bế, dùng lực tinh hạch tự nổ cuồng bạo trả đòn.

“Oành!”

Ngụy Tác lại xuất hiện tam thập nhị tí thiên ma và cổ liên hư ảnh trên đầu, hút hết nguyên khí vực có lợi từ thi thể vực ngoại thiên ma vào thể nội, đồng thời vỗ mạnh vào ngân bạch sắc cốt mâu xuyên ngực, ngọn mâu tan như dầu nóng, mỗi giọt tan thành vạn dải ngân bạch sắc thần văn.

“Đi mau, Phù đồ này sắp sập, mau đến pháp trận đó. Đưa ta đi một lúc, để ta liệu thương.”

Không dừng lại, trong óc tất cả xuất hiện rõ ràng đường lối dẫn đến một nơi trong Phù đồ, đồng thời, Ngụy Tác xếp bằng trên hư không, giọng nói vang trong óc tất cả, bên dưới hóa ra lục sắc quang hoa vô cùng vô tận bắn vào hư không.

Tinh thần nguyên khí từ hư không chỉ bị rút ra, như dòng nước lấp lánh tụ vào thể nội gã.

“Vù!” “Vù!” “Vù!” ...

Từng mảnh vỡ từ thân thể gã bay ra, có mảnh vỡ thần quang, có mảnh như xương trắng, có mảnh như thể nội khí huyết của gã bị uy năng cổ quái đíchxâm thực.

“Đi!”

Thấy thế, Hàn Vi Vi và Thủy Linh Nhi như muốn ngắt đi nhưng vẫn nghiêng răng, nhột nhạt bám theo Ngụy Tác và Vu thần nữ. Ai cũng hiểu thương thế của gã kỳ thực nghiêm trọng hơn bề ngoài nhiều.

“Oành!”

“Oành!”

“Oành!”

Tất cả lao về phía ngọn núi khổng lồ thì Phù đồ bắt đầu chấn động trong hư không, rơi xuống.

“Chát!”

Cả toán lao đến trước bạch sắc linh quang quang tráo rồi tiến vào.

Lúc xuất hiện thì đã ở nơi khác trong Phù đồ, cảnh tượng y như Ngụy Tác truyền vào óc họ, là một sa mạc trơ trọi, sừng sững hồng sắc thạch sơn, như bị tinh thần chân hỏa thiêu đốt nên bề mặt toàn kết tinh, tinh thần nguyên khí không ngừng từ ngọn núi mấy trăm trượng toát ra.

“Ngụy Tác, sao rồi?”

Đến trước hồng sắc thạch sơn, Ngụy Tác vốn nhắm chặt mắt chợt mở ra, nguyên khí dao động phức tạp cực điểm cũng bình tĩnh lại, ai cũng lên tiếng hỏi.

“Miễn cưỡng khôi phục được nguyên khí, nhưng tới đây nếu không vào được tiên cảnh trong truyền thuyết thì tu vi không thể đề thăng, đối phương lại có quá nhiều nhân vật đáng sợ, trừ ba nhân vật đề cấp thì còn năm nhân vật chuẩn đề cấp.” Ngụy Tác hít sâu một hơi, cầm tam giác thiết bài thủ. Gã vận lực, dưới thân mình vẫn có lực sắc thần quang bắn vào hư không hút tinh thần nguyên khí về thể nội.

“Hai nhân vật đề cấp?”

Tất cả cùng biến sắc, ban nãy trừ vực ngoại thiên ma đại đế xương vàng thì còn hai vực ngoại thiên ma đại đế nữa.

Một người đấu với ba vực ngoại thiên ma đại đế, còn không ít nhân vật chuẩn đề cấp, thế là khí phách gì?

“Đừng nghĩ là mỗ quá lợi hại, chúng đều bị hư không phong bạo hạn chế, giao chiến ban nãy chỉ vài tên có thể uy hiếp được mỗ, còn ra ngoài không vực mà ba đại đế liên thủ, chúng ta không thể thoát được.” Ngụy Tác hiểu ý bọn Trưởng Tôn Tiểu Như nên cười khổ, “Mỗ cảm tri được lúc chúng đến thì cũng hiểu được phần nào thần niệm của chúng, vực ngoại thiên ma vốn là một tộc chuyên thiên di qua các tinh không, tiêu diệt mọi thiên địa, nô dịch sinh linh, chúng đến thiên địa của chúng ta để báo thù và tìm cổ vật xuyên việt hư không đã bị mất. Thời viễn cổ, chúng từ có tộc nhân hơn cấp đại đế đến tinh không này nhưng mất tích, khẳng định bị nhân vật kinh thiên khi đó tiêu diệt. Cẩu, bảy vạn năm trước Linh Hoang đại chiến đến giai đoạn cuối, tới Thiên vực chiến trường đối quyết, xé thành khe nứt hư không thì một vài vực ngoại thiên ma ở trong hư không phong bạo tìm được thần thức tan vỡ của Linh tộc và Hoang tộc đại năng nên biết vị trí cụ thể của thiên địa này, và cả tiên cảnh!”

“Hóa ra Hoang tộc sau cùng cũng châm lửa đốt mình!” Bọn Cơ Nhã hít sâu một hơi, mục quang nhìn vào bản thể Hoang tộc đại năng và độc giác ma vật. Cả hai lúc này đều như ngủ sau nhưng tam thập nhị tí kim sắc quang ảnh vẫn cực kỳ cung kính lơ lửng bên trên bản thể Hoang tộc đại năng.

“Thần niệm của chúng ta biết sẽ đồ sát hết sinh linh ở thiên địa của chúng ta. Với cảm tri của chúng, tu sĩ có trốn cũng không thoát, còn chúng ta tất là đối tượng tru sát đầu tiên, nên chúng ta phải liệu với chúng.” Ngụy Tác lại nhấn nhó, “Khe nứt hư không đó đã bị chúng dẫn thông, sẽ còn vực ngoại thiên ma lợi hại hơn đến.”

“Còn vực ngoại thiên ma sẽ đến?” Ai nấy không nói thành lời.

“Cương nha muội, người có biết thứ gì có thể là tiên cảnh chi thực không?” Ngụy Tác nhìn Linh Lung Thiên, “Nếu chúng ta không thể phá giải bí mật tiên cảnh chi thực, tu vi không thể đề thăng thì không thể hay đổi mệnh vận thiên địa này bị diệt vong. Khoảng cách với không vực đó không đủ ngăn chân chúng bao lâu, với thần thông của ba đại đế sẽ nhanh chóng mở được thông đạo.”

Linh Lung Thiên nhợt nhạt, giọng run lên, nó không sợ chết nhưng lúc này không chỉ liên quan đến tính mạng mình nó mà cả bọn Ngụy Tác, đến mệnh vận thiên địa nó sống. “Ta không biết,” nó lắc đầu, vì chưa từng được biết đến bí mật về tiên cảnh chi thực.

“Hỏi sắc thủ trạc của người có bí mật về tiên cảnh chi thực không?” Ngụy Tác nhìn cái vòng của Linh Lung Thiên, “Nguyên khí pháp tắc và huyền diệu trong này, ta không ngộ được, hơn xa cảnh giới đại đế.”

“Không rõ, chỉ biết là đại năng kiến lập Thiên khung cho tộc của ta, nhưng không nói gì đến tiên cảnh chi thực.” Linh Lung Thiên lắc đầu.

“Chúng ta qua xem.”

Ngụy Tác bảo, ai nấy hiểu ý, được thì tốt, không thì tất cả cùng chiến tử.

Tam giác thiết bài như cháy lên, khí tức quán thông thiên địa. Những ngọn núi đỏ trong tầm mắt nát ra, như hoa sen đỏ nở bùng, vô số tinh quang kỳ dị uốn cong trên hư không ngưng kết cùng bụi trên thiết bài, không trung sừng sững một huyền thiết sắc cổ môn.

“Chát!”

Trước mặt tất cả xuất hiện vô số lưu quang, Ngụy Tác cuốn tất cả vào huyền thiết sắc cổ môn.

Cổ môn phun ra vô số đái cuồng phòng với khí tức thương tang, Phù đồ sưng lại giữa hư không rồi từng mảnh vỡ tan.

...

“Cái gì kia?”

Tại Vân Linh đại lục, tu sĩ tại các tụ tập điểm và vô số yêu thú trong man hoang hoang nguyên đều ngẩng nhìn trời.

Thình không trút vẫn thạch cháy rực.

1285. Chương 1283: Một Chỉ Tạo Thành Khe Rãnh

“Đây là Phù đồ của Hoang tộc?”

“Quả có liên quan đến bạch y đại sĩ sáng lập Thiên khung.”

Lúc lưu quang tắt hết, nhìn rõ cảnh tượng thì ai cũng chấn kinh, kích động khôn tả.

Trước mắt là thiên địa tối tăm yên lặng, thình không có lam sắc quang hoa trôi nổi như mắt Hoang tộc. Từng làn gió hoang vu thương tang như từ viễn cổ thổi về, gào rít trên vùng đất vô biên này.

Trong hoang nguyên chỉ có khí tức hoang vu này thì trước mắt chúng nhân từng từng một dải như bạch sắc linh quang.

Linh quang không lớn, chỉ mấy trăm trượng nhưng khí tức không khác gì Thiên khung: thần bí, huyền ảo, mạnh mẽ nhưng từ bi, khiến ai nấy kính sợ như muốn quỳ lạy.

“Linh Lung Thiên...”

Bọn Hàn Vi Vi kinh hô thành tiếng, Linh Lung Thiên thật sự bái phục trước linh quang quang tráo, vai run lên, mắt đầm lệ.

“Chuyện gì thế nhỉ?”

Ngụy Tác đến cạnh Linh Lung Thiên, trước mắt nó là một khối thạch bi tầm thường, làm bằng đá xám thông thường trong bản nguyên Phù đồ chế thành, khắc văn tự của Linh tộc, dấu vết tuệ nguyệt xâm thực hiện rõ.

“Đây là di huấn của tiền bối Ma hoàng long nhất tộc, để Ma hoàng long nhất tộc đời đời dùng sinh mệnh bảo vệ nơi này.” Linh Lung Thiên mắt đầm lệ, ánh xạ lam sắc tinh quang, rơi xuống đầm đìa.

“Nói vậy, năm xưa Linh Hoang song phương sau khi để tiền cảnh chi thực ở đây đã tụ tập lại, lập khế ước, cùng trấn thủ.” Bọn Vu thần nữ đều hít sâu một hơi.

Trong tầm mắt còn không ít thạch bi như thế, có thể tưởng tượng Linh Hoang song phương khí xưa có bao nhiêu cường giả ở đây tuyên thệ dốc cả đời, thậm chí cả một tộc truyền thừa để bảo vệ nơi này, nhưng không ngờ sau cùng Hoang tộc dẫn phát đại chiến.

Mắt Ngụy Tác ánh lên vô số quang ti, nhìn như bạch sắc linh quang, nhưng nguyên khí pháp tắc nào cũng không nhìn thấu bên trong.

“Chát!”

Ngụy Tác xòe tay, lòng tay tựa hồ có vô số thế giới tại hiển hóa, chạm vào như bạch sắc linh quang.

Lập tức nhân ảnh gã tan biến, hóa thành quang tinh xa tắp, không rõ bị chấn văng đi bao xa.

“Không còn thời gian nữa.”

Chưa ai kịp kinh hô, quang văn dấy lên trên hư không, Ngụy Tác đã đứng cạnh Linh Lung Thiên gật đầu: “Không có tiên cảnh chi thuộc, ta tuyệt đối không phá giải nổi thần cấm của bạch y đại sĩ, cảnh giới của ông ta, chúng ta không thể tưởng tượng nổi.”

“Được.”

Linh Lung Thiên đứng dậy, hiểu ý Ngụy Tác, đến nhũ bạch sắc linh quang quang tráo. Hôi sắc thủ trạc sáng lên thần quang dị thường, phảng phất nó đang đốt thiêu sinh mệnh cũng muốn thử xem nói này có đáng cho Ma hoàng long nhất tộc đời đời kiếp kiếp bảo vệ như lời di huấn hay không.

“Chát!”

Hôi sắc thần quang chói lòa chạm vào nhũ bạch sắc linh quang, ai nấy kinh hô vì nhũ bạch sắc linh quang quang tráo tựa hồ có cảm ứng, khẽ run lên.

“A!”

Nhưng chỉ một tích tắc sau, ai nấy hãi hùng kêu lên.

Linh Lung Thiên vắng đi, hôi sắc thủ trạc hóa thành bụi, tan biến trước nhũ bạch sắc linh quang quang tráo.

“Hôi sắc thủ trạc cũng không phải tiên cảnh chi thuộc!” Hàn Vi Vi và bọn Cơ Nhã biết cái vòng từng phá khai Thiên khung uy năng phản ngược, cảm giác trước ngực trống rỗng.

Bí mật về tiên cảnh chi thuộc tan biến từ trường đại chiến sáu, bảy vạn năm trước, hiện tại Linh Lung Thiên không vào được thì trên đời còn ai lấy được tiên cảnh chi thuộc nữa.

Ngụy Tác lắc lư, tỏ vẻ thêm thắm chưa từng có.

“Chát!”

Nhưng gã vẫn đứng thẳng, thần quang chói lòa phát ra, ngưng thành từng hình ảnh.

Là man hoang hoang nguyên xanh biếc.

Trong man hoang hoang nguyên rơi rụng vô số vãn thạch nhỏ cũng như căn phòng, lớn thì tựa ngọn núi, điểm hỏa rừng rực, cột khói ngút trời.

Có mấy nghìn đạo độn quang của tu sĩ thoát ẩn thoát hiện, tìm hiểu hoang nguyên.

“Là man hoang hoang nguyên Vân Linh đại lực!”

Ai nấy nhận ra man hoang hoang nguyên này là của Vân Linh đại lực ngoại mà họ quen thuộc, ở gần một tu sĩ tụ tập điểm nào đó. Man hoang hoang nguyên này gặp mưa sao băng khiến tất cả gần như bốc cháy, nguyên nhân do Hoang tộc Phù đồ rơi xuống.

Đột nhiên, tu sĩ độn quang dừng lại hết, nhưng tu sĩ nhìn rõ được trong hình ảnh đều kinh hãi nhìn lên không.

Thình không cả man hoang hoang nguyên đột nhiên biến thành màu trắng nhợt.

Bạch sắc quang trụ trút xuống, bạch cốt đại thuyền hiển hiện.

“Vực ngoại thiên ma đã xuyên qua tinh không, đến Vân Linh đại lực!”

Bọn Hàn Vi Vi kinh hãi, trước đó Ngụy Tác nói là không còn thời gian thì biết đối phương không cần nhiều thời gian là đủ để thông hư không thông đạo nhưng không ai ngờ vực ngoại thiên ma đến nhanh thế.

“Chát!”

Trong hình ảnh, đột nhiên kim hoàng sắc thần quang trút xuống.

Ít nhất mấy trăm tại tu sĩ hóa thành huyết vụ, hình thành huyết sắc trường long, bị hút đi.

“A...” Mọi tu sĩ hồn phi phách tán, nhưng thân thể đều bị uy áp cố định trên không, không thể động đậy.

“Oành!”

Một bạch cốt cự thuyền đến trước, lướt qua thỉnh không, nghiền nhiều tu sĩ thành huyết vụ, đầu các vực ngoại thiên ma tụ thành con thuyền hút mạnh, huyết vụ bị hút sạch.

Nguyên khí dao động hủy diệt từ bạch cốt cự thuyền phát ra, man hoang hoang nguyên của Vân Linh đại lục khô hết cây cối, hoang nguyên hóa thành hoang mạc.

“Ngụy đại ca, có cách gì cứu được họ không?”

Trưởng Tôn Tiểu Như run lên hỏi, Ngụy Tác là người nàng ta kính ngưỡng nhất, trong mắt nàng ta, gã không gì không làm được, nên trong lúc này mới hỏi gã.

“Mỗ đang tính toán.”

Ngụy Tác nhìn tất cả với thần sắc phức tạp, mục quang thâm thúy vô vàn, tựa hồ muốn khắc ghi dáng hình tất cả.

“Vân Linh đại lục chỉ có kim cốt vực ngoại thiên ma đại để bị mỗ trọng thương tọa trấn, hai vực ngoại thiên ma đại để và các nhân vật chuẩn để cấp đang toàn lực truy tung chúng ta, tìm cách mở thông đạo tới đây. Nếu mỗ xuất thủ bây giờ tuy diệt được không ít vực ngoại thiên ma, nhưng sẽ bị hai kẻ đó nhận ra phương vị cụ thể, rồi nhanh chóng đến đây.”

Ai nấy đều hiểu.

Quyết định của gã là đợi đến giây phút cuối cùng, có thể ở thêm với họ một chút.

“Động thủ.” Cơ Nhã nhìn Ngụy Tác, gật đầu, “Ít nhất chúng ta cùng nhau cũng giết thêm được vực ngoại thiên ma, có lẽ sẽ khiến vực ngoại thiên ma nhất tộc suy lạc, ít tình vực bị chúng chiếm cứ hơn.”

“Động thủ.” Âm Lệ Hoa này giờ không lên tiếng cũng nhẹ giọng bổ sung, “Được ở cùng phu quân kiếp này là đủ rồi.”

“Được, mượn chân nguyên của tất cả, cùng mỗ đối địch!”

Ngụy Tác hít sâu một hơi, gật đầu, mỉm cười.

“Oành!”

Đỉnh đầu gã hiện lên tam thập nhị tí hư ảnh, cổ liên cũng hiển hiện, chao chát trên không.

Nguyên khí pháp tắc của Hoang tộc diễn hóa thành tam thập nhị tí hư ảnh ràn rạt ma khí, nhưng giờ chứa chan ý từ bi khiến tất cả kính nể.

“Chát!”

Trừ Linh Lung Thiên thì ai cũng thấy thể nội chân nguyên cạn hết, tuyệt đại bộ phận chảy vào thể nội Ngụy Tác.

Đồng thời, uy năng đặc biệt giữ họ lại, như cách tuyệt tại một thể giới khác.

“Oành!”

Ngụy Tác dâng tràn khí tức chưa từng có.

Tích tắc đó, thần quang của gã hình thành một thanh thần kiếm chế đôi thiên địa, đâm vào hư không.

Đoạn gã chỉ tay.

“Chát!”

Vô số tiểu thiên địa hiển hóa ở đầu ngón tay rồi biến mất.

...

Trong man hoang hoang nguyên Vân Linh đại lục, vô số tu sĩ đang kêu gào trong khi vô số vực ngoại thiên ma cười vang.

Không ai ngăn được tình cảnh diệt thế.

“Chát!”

Thình không đột nhiên tách ra.

Một ngón tay thò xuống.

“Oành!”

Trong mười mấy vạn dặm xuất hiện một khe nứt sâu hoắm, hơn mười bạch cốt cự thuyền cười vang tan biến sau ngọn chỉ!

1286. Chương 1284: Đây Là Thiên Địa Của Bọn Ta

Khí tức như đại dương dâng lên trong vòng mười mấy vạn dặm.

Trước đó Ngụy Tác đọc được rằng cổ đại năng xuất chỉ là cường địch cách vạn dặm bị diệt, vốn cho là việc không thể tưởng tượng nổi, hiện tại gã cách hư không, một chỉ diệt hơn mười bạch cốt cự thuyền, để lại rãnh sâu cách mười mấy vạn dặm.

Thời gian ở man hoang hoang nguyên Vân Linh đại lục tựa hồ ngưng lại.

Mọi vực ngoại thiên ma không dám động đây, cả kim cốt vực ngoại thiên ma đại đế cũng kinh hoàng, tưởng thiên địa này có nhân vật lợi hại hơn xuất thế.

“Keng!”

Ngụy Tác song mục bắn ra lãnh điện.

“A!”

Đang ở man hoang hoang nguyên Vân Linh đại lục, không biết cách Hoang tộc bản nguyên Phù đồ bao nhiêu vạn dặm, kim cốt vực ngoại thiên ma đại đế kêu lên thê thảm, mi tâm bị đánh thủng, máu màu vàng rực phun trào.

“Chát!” Ngụy Tác không dừng thi pháp, tay như đẩy cửa, ấn vào hư không. “Chát!” Vô tận hư không nổ vang, một vì sao bị đẩy lệch vị trí, kéo theo các loại uy năng, được gã dẫn đạo, như nước triều thủy đổ xuống Vân Linh đại lục.

“Oành!”

Cả chục quang nhân đột nhiên từ hư không đi ra, đều do tinh thần khiến dẫn lực và tinh thần xạ tuyến ngưng thành.

Trên tầng không man hoang hoang nguyên Vân Linh đại lục, trừ bạch cốt cự thuyền của kim cốt vực ngoại thiên ma đại đế thì nhưng con thuyền còn lại đều bị quang nhân ép tan.

“Oành!”

Ngụy Tác cực kỳ ngưng trọng, tung đòn xong thì gã không động thủ tiếp với đại đế của đối phương còn đang phun máu mà sáng rực vô lượng thần quang, hóa xuất ba hồn thiên luân bàn khổng lồ.

“Chúng sắp đến rồi.” Diễn hóa ba hồn thiên luân bàn khổng lồ, tất cả như chậm lại, yên tĩnh lại, Ngụy Tác nhìn bọn Cơ Nhã thật sâu, nói khẽ.

“A...” Trong man hoang hoang nguyên Vân Linh đại lục, kim cốt vực ngoại thiên ma đại đế gào lên, hư không lóe sáng tiếp dẫn quang trụ. Mi tâm y còn tóe máu, hai tay vung lên, bạch cốt cự luân lại bay lên, vô số vực ngoại thiên ma ở ngoài phun tinh khí từ đâu ra, chảy vào tiếp dẫn quang trụ.

“Người không diệt hết bạch cốt cự thuyền, cố ý để lại một chiếc là vì muốn dẫn vực ngoại thiên ma rời xa Vân Linh đại lục.” Linh Lung Thiên hiểu ý, toàn thân mỗi lúc một băng lãnh.

Nó biết nếu gã giết được kim cốt vực ngoại thiên ma đại đế thì sẽ diệt hết chúng tại Vân Linh đại lục.

Chỉ khi chưa có năng lực tuyệt đối diệt được thì gã mới dẫn vực ngoại thiên ma đến đây.

Đấu với một vực ngoại thiên ma đại đế, trong thời gian ngắn còn không thể giết nổi thì đối diện tới ba vực ngoại thiên ma đại đế và mấy nhân vật chuẩn để cấp liệu có cơ hội chăng?

“Oành!”

Linh Lung Thiên vừa có ý nghĩ đó thì khí tức đáng sợ đột nhiên lan khắp Hoang tộc bản nguyên Phù đồ, khí tức từ hư không khuếch tán ra như xuyên cổ kim vị lai, quét sạch chư thiên tinh thần.

Một nhân vật để cấp tóc đen trong các vực ngoại thiên ma cùng uy áp ngút trời bước ra.

Hắc phát vực ngoại thiên ma trông rất trẻ trung tuấn mỹ, chỉ hai mươi mấy tuổi, hắc sắc thần quang ngưng thành một đóa hắc liên, không khác nào nhân tộc đại đế, không có vẻ gì là vực ngoại thiên ma.

“Chát!”

Vừa hiện ra, quanh Ngụy Tác lại xuất hiện cả nghìn hắc sắc thủ tí cầm tinh thạch vũ khí khác nhau, xé hư không bổ tới.

“Oành!”

Sau lưng Ngụy Tác đột nhiên lóe lên vô số thần quang, ngưng thành ba mươi sáu cánh tay, lòng tay hiện rõ tiên đồ.

Nhưng uy năng tiên đồ không ứng phó nghìn cánh tay đen mà bắn vào hư không.

“Chát!”

Hư không liên tục bắn ra quang ảnh, là bạch cốt cự thuyền!

Bạch cốt cự thuyền này cổ hơn hẳn những chiếc khác, không rõ đi trong hư không bao nhiêu vạn năm, vực ngoại thiên ma trên thân thuyền cũng già hơn những nguyên khí dao động càng kịch liệt!

Mũi bạch cốt cự thuyền có một bạch cốt vực ngoại thiên ma già cực độ, râu tóc trắng xóa.

Nguyên khí dao động của vực ngoại thiên ma thân già nua này cũng như kim cốt vực ngoại thiên ma, khiến thiên địa rung chuyển, cũng là nhân vật để cấp.

“Phù!”

Bức vực ngoại thiên ma đại đế già nua và bạch cốt cự thuyền khỏi hư không, Ngụy Tác há miệng phun ra vòi máu, như thể phun hết khí huyết để hình thành huyết hồng sắc đạo kiếm.

“Keng!” Hư không vang lên vô số đạo âm, rần rạt sát ý khó tưởng tượng nổi và ý chí kinh nhân.

“Sao có thể thế được, thần thức của ngươi không bằng ta...” Hắc phát vực ngoại thiên ma tỏ vẻ không dám tin, cả nghìn hắc sắc thủ tí và toàn bộ tinh thạch vũ khí bị huyết hồng sắc đạo kiếm chém tan, bạch sắc xạ lưu từ mắt y không ngăn được đạo kiếm, trên cây kiền nở bùng vô số bạch cốt hoa vốn không mấy tác dụng, mỗi đóa là một tòa bạch cốt hoang sơn.

Nửa thân thể y bị huyết hồng sắc đạo kiếm chém thành tro, ném vào hư không.

“Ý niệm thậm chí siêu việt sinh tử, nhân vật sâu kiến như các ngươi sao có thể hiểu được quyết tâm bảo vệ thiên địa này và che chở cho thân nhân của bọn ta. Thần thức của ngươi hơn ta nhưng không thể chống nổi đạo kiếm.” Ngụy Tác đáp lời hắc phát vực ngoại thiên ma đoạn diễn hóa thần tắc, vô số huyền băng sắc quang vẫn đâm vào hư không, quang gĩa bùng nổ nghìn đóa bạch cốt liên hoa, nhưng chỉ mọc được đài hoa là tắt thần quang, khô héo đi.

Đấu với hai đại nhân vật để cấp, Ngụy Tác ngoài ra còn đấu với các bán đế cấp và chuẩn để cấp vực ngoại thiên ma khác.

Trong Hỗn nguyên định thiên linh vực, gã đấu với ngàn ấy mà không hạ phong.

“Gừ!”

Nhưng cùng lúc, kim sắc sa mạc từ trước mặt gã dấy lên.

Sức mạnh cùng tử khí kinh nhân khiến Hoang tộc bản nguyên Phù đồ nhưng chóng đoạn tuyệt sinh khí.

Vực ngoại thiên ma đại đế trấn còn phun kim hoàng sắc tiên huyết, cầm cổ mâu găm lên lao tới đâm xuyên Ngụy Tác hất đi.

Ai nấy tuyệt vọng, Ngụy Tác đối diện hai vực ngoại thiên ma đại đế thì còn đấu nổi nhưng với va thì gã không phải đối thủ.

Hất phát vực ngoại thiên ma mọc ra nửa thân thể, chỉ là nguyên khí dao động giảm hẳn, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Ngụy Tác là ví dụ rõ nhất, một nhân vật đề cấp mạnh nhất không phải là chân nguyên mà là cảm ngộ đối với nguyên khí pháp tắc. Ba vực ngoại thiên ma đại đế cũng tới là cục diện tuyệt vọng với gã.

“Vù!”

Ngay khi gã bị hất đi thì một nhánh cây xương bảy màu đột nhiên mọc trên đầu gã, bảy cành quạt xuống.

“A!”

Bọn Hàn Vi Vi cơ hồ nhảy lên, như bị gió xương quét trúng.

Thân thể Ngụy Tác gần như hóa thành tro.

“Bất hủ!”

Cùng lúc, thể nội Ngụy Tác hiện lên một mảnh gỗ, chấn động khí tức vạn cổ bất hủ, thân thể gã cũng có khí tức tương tự. Cốt thụ bảy màu bị gã chấn bay.

“Muốn xâm diệt thế giới này thì phải xem các ngươi còn sống được bao nhiêu.”

“Chết đi!”

Đồng thời, Ngụy Tác lên tiếng, như thần chi phán quyết.

“A!”

Kim cốt vực ngoại thiên ma đại đế cầm kim hoàng sắc cổ mâu, vừa hất văng Ngụy Tác đột nhiên kêu vang hãi hùng.

Uy năng kinh nhân giữ cứng y lại.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Tích tắc đó, hư không quanh Ngụy Tác và kim cốt vực ngoại thiên ma có vô số thần tắc của bọn Hàn Vi Vi giao phong, hai vực ngoại thiên ma đại đế khác cố ngăn gã giáng đòn vào kim cốt vực ngoại thiên ma đại đế nhưng gã diễn hóa cường uy khác ngăn cản họ.

Không ai ngăn được.

Lam sắc tinh hạch bốc cháy, cùng vô số thần quang trước mặt Ngụy Tác kết hợp thành lam sắc hồng lưu, xung kích vào kim cốt vực ngoại thiên ma đại đế đang kinh hãi cực độ.

Kim cốt vực ngoại thiên ma đại đế triệt để hóa thành tro bụi tan biến vào thinh không.

Một đại đế bị Ngụy Tác diệt!

“Ầm!”

Hoang tộc bản nguyên Phù đồ kịch liệt chấn động, rơi xuống.

Ngụy Tác không hề đổi sắc, liếc hai vực ngoại thiên ma đại đế kia và một bạch cốt cự thuyền mới thò ra, giọng nói lạnh liệt như đao: “Đừng quên thiên địa này là của bọn ta.”

1287. Chương 1285: Chìa Khóa Tức Là Bản Tâm

Đại đế, là xưng hô chí cao vô thượng, từ khi Thiên khung hóa sinh đã mười lăm vạn năm thì cũng không có bao nhiêu người.

Không còn là thời đại linh mạch đầy rẫy, cường giả ngao du thái hư nữa.

Hiện tại đại đế so với đại đế khi đó còn phải đi con đường khó khăn hơn, càng là thành tựu chí tôn vô thượng, một đại đế chết trước mắt, chấn động đó không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Từ thái hư cũng có vô số tinh quang trút xuống như rải hoa đưa tiễn một kinh thiên cường giả.

“Giết!”

Vực ngoại thiên ma đại đế tóc đen và bạch cốt vực ngoại thiên ma đại đế già nua cùng kinh hãi nhưng cũng bạo phát sát cơ càng mạnh hơn.

“Quay lại thời hỗn độn, phá trừ bất hủ!”

Bạch cốt vực ngoại thiên ma đại đế tựa biết gã linh ngộ được pháp tắc của Bất Hủ đại đế nên dấy lên cả vạn bạch sắc cốt phiến, trong bạch cốt cự thuyền phía dưới, đầu mỗi vực ngoại thiên ma cuộn cuộn phun ra bản nguyên tinh khí tụ vào cốt phiến.

Vạn mảnh bạch sắc cốt phiến hóa thành hỗn độn lưu quang, bắn vào thể nội Ngụy Tác!

“Cách!” “Cách!” “Cách!” ...

Thể nội Ngụy Tác tựa hồ có vô số cá hỗn độn thiên địa hóa sinh, mỗi thiên địa chiếm một khiêu vị, ngăn gã với liên hệ chu thiên tinh thần, với thiên địa này.

“Người quan tâm đến chúng thì ta giết từng kẻ trước mặt người.”

Hắc phát vực ngoại thiên ma đại đế tựa hồ bắt được thần niệm của gã, mái tóc đen tung bay, lóe sáng hắc sắc thiểm điện, ngọn mỗi tia đều là khô lâu đầu, là hắc động, giáng vào Cơ Nhã và bọn Hàn Vi Vi.

Y rất độc ác, không chỉ muốn bức Ngụy Tác xuất thủ cứu trợ mà còn muốn làm loạn tâm thần gã, khiến gã không thể diễn hóa để uly.

“Ta nói rồi, các người muốn làm gì ở thiên địa này thì phải xem sau cùng có bao nhiêu kẻ sống sót đã.”

Lúc đó Ngụy Tác vốn bị vạn mảnh bạch sắc cốt phiến găm vào thể nội chột lên tiếng, hóa thành chấn nhiếp ma âm, áp chế bán đế cấp và chuẩn đế cấp vực ngoại thiên ma xuất thủ, đồng thời, tóc gã rực ngân sắc hà quang tung bay, mỗi sợi bắn ra, quấn lấy một sợi tóc của hắc phát vực ngoại thiên ma đại đế. “Xoạt”, như tiếng cá quẫy nước, kéo y đến cạnh gã.

“Chát!”

“Chát!”

“Chát!”

Ngụy Tác giáng quyền, nguyên khí pháp tắc tan trước mặt gã và hắc phát vực ngoại thiên ma đại đế, bị bạch cốt thiên ma đại đế già nua áp chế việc điều động thiên địa nguyên khí nên gã dùng nhục thân chi lực tấn công hắc phát vực ngoại thiên ma đại đế.

“Nhục thân của y đã đến mức đó!”

Mọi vực ngoại thiên ma tổ thành bạch cốt cự thuyền đều kinh hãi.

Hắc phát vực ngoại thiên ma bị chấn tan thần quang, Ngụy Tác bằng vào nhục thân đối địch, mỗi quyền lại khiến khiêu vị chỉ trung của y tóe máu.

“A! A! ...”

Vực ngoại thiên ma đại đế tuần mỹ găm lên liên tục nhưng không thể thoát khỏi Ngụy Tác, cả từng mảnh xương từ thể nội cũng bị đánh bay ra.

Máu đen ngòm và mảnh xương vụn văng trên không, hóa thành ma quang, đủ diệt được Chân tiên nhất trọng đại năng.

“A!”

“Chát!”

Một tiếng nổ vang, cả Hoang tộc bản nguyên Phù đồ tan vỡ, lõi hỏa từ khe nứt tràn ra, nền mỗi mảnh vỡ đều bốc cháy, chỉ có nhũ bạch sắc quang tráo đỏ bất động. Hắc phát vực ngoại thiên ma đại để hú vang, quyền của Ngụy Tác giáng vào mi tâm y khiến đôi con ngươi bật ra.

“Giết!”

Bạch cốt vực ngoại thiên ma đại để già nua rùng mình, không ngờ lúc này Ngụy Tác còn chiến lực kinh nhân đến thế. Dù chắc thắng nhưng lão cũng lạnh mình, nhận ra nguy hiểm trí mệnh. “Chát!” Tay lão chụp xuống phía dưới, mọi vực ngoại thiên ma tổ thành bạch cốt cự thuyền ở đó đều há miệng, xương sống mỗi tên đều bị lão kéo ra từ miệng.

Quả là cảnh tượng khó tưởng tượng nổi.

Xương sống các vực ngoại thiên ma tổ thành cự thuyền đều bị bạch cốt vực ngoại thiên ma đại để rút ra.

Vô số khúc tị lại, hóa thành cốt phù, rồi tị thành trường mâu.

Tất cả diễn hóa trong tích tắc, khúc xương trắng dấy lên khí tức không gian và thời gian pháp vực như dòng lịch sử đâm vào thể nội Ngụy Tác.

“Chát!”

Quang hoa vô cùng vô tận từ sau lưng Ngụy Tác dấy lên.

Tích tắc đó, thể nội gã tựa hồ hóa thành tro, hóa thành lưu tinh, phun ra.

“A!”

Nguyên khí của gã nhanh chóng suy kiệt nhưng gã lại gầm vang.

Lõi hỏa từ khe nứt trong Hoang tộc bản nguyên Phù đồ tràn ra, lõi cương khí tức quanh đó đều tị lại với tốc độ khó tưởng tượng nổi ngưng thành lõi cương thiên hỏa trường kiếm.

Cả thiên địa tựa hồ không còn lõi cương khí tức.

Dù là Vân Linh đại lục, Thiên Huyền đại lục, hay Ngọc Hành đại lục, Thiên Trụ đại lục... ở xa hơn. Nhưng nơi đang nổi sấm sét đều tắt lịm.

Nhiều tu sĩ còn chưa biết chuyện gì đều chấn kinh ngẩn nhìn, không hiểu sao đột nhiên lại tan sấm sét nhưng đều nhận ra tại một nơi nào đó trong thiên địa này bạo phát khí tức đáng sợ.

“A!”

Vực ngoại thiên ma đại để kêu lên kinh hãi.

“Phù!” Y và hai bạch cốt cự thuyền sau lưng bị Ngụy Tác diễn hóa lõi hỏa trường kiếm đáng sợ đến khó tưởng tượng nổi, lõi hỏa khí tức ngưng thành mấy vạn đạo tôn hư ảnh đủ màu chém bay.

Văng đi là da vực ngoại thiên ma già nua hóa thành tro, hư không sau lưng tan biến, hai bạch cốt cự thuyền bị chấn động tan vỡ.

“Y mạnh đến mức đó hả!”

Tích tắc đó, lão cũng có cảm giác Ngụy Tác là chúa tể thiên địa này.

Tu vi của Ngụy Tác cùng cấp cả ba nhưng ở thiên địa này, gã đấu với cả ba, lợi dụng uy năng của Hoang tộc bản nguyên Phù đồ và thân uy mình diễn hóa mà diệt được một, lại nhân lúc Hoang tộc bản nguyên Phù đồ rơi xuống cứu thiên lõi cương tăng mà rút hết thiên địa lõi hỏa, phát ra đòn đánh đẩy tất cả vào cảnh thê thảm này.

Rõ ràng tất cả diễn ra theo kế hoạch của Ngụy Tác, gã lợi dụng nguyên khí pháp tắc của thiên địa đến cực trí, như bậc chúa tể.

Nhưng lúc đó, quang hoa lóe lên, gã đánh bay vực ngoại thiên ma đại đế tóc đen, đến trước nhũ bạch sắc quang hoa.

Tat gã không nắm quyền giáng tiếp vào vực ngoại thiên ma đại đế vắng đi mà chạm bào dải sáng màu trắng sữa có khí tức như Thiên khung.

“Chát!”

Tay gã lại bị nhũ bạch sắc quang hoa hất ra.

“Ngụy Tác...” Cơ Nhã, Hàn Vi Vi, Thủy Linh Nhi, Nam Cung Vũ Tinh, Âm Lệ Hoa, Nguyên Âm lão tổ... đều hiểu giây phút sau cùng đã tới.

Thân thể Ngụy Tác không còn mảy may huyết sắc, chân nguyên và khí huyết như cạn hết, chỉ còn hơn vạn dải sắc màu hỗn độn lan khắp toàn thân.

Tuy đã trọng thương hai vực ngoại thiên ma đại đế nhưng gã cũng không thể chiến đấu tiếp nữa.

Nhưng gã vẫn chưa lấy được thứ của bạch y đại sĩ trong truyền thuyết.

“Chúng ta đi cùng nhau.”

Gã mỉm cười mệt mỏi với bọn Cơ Nhã và Hàn Vi Vi.

Thân thể gã cháy lên từ trong ra ngoài, ngân sắc hà quang và xích sắc hà quang hóa thành vũng xoáy như hắc động dâng lên về phía thái hư.

“Ầm!”

Vô tận hư không rung lên vô số ánh sao, tinh lực kinh nhân tụ thành vô số tia hủy diệt quang diễm, xung kích xuống.

“Tiếc là thiên địa này chỉ có mình ngươi, chính vì có đại đế như ngươi nên bọn ta càng không để thiên địa này còn lại ai.” Hai vực ngoại thiên ma đại đế và nhiều vực ngoại thiên ma sống sót tỏ vẻ hung hăng xen lẫn vui mừng. Hắc phát vực ngoại thiên ma đại đế lúc này cũng đã thoát thân, bắn đến cạnh vực ngoại thiên ma đại đế già nua, liên thủ đẩy lên bạch sắc quang tráo, ngăn cản thiên uy.

Các vực ngoại thiên ma đều biết gã đã đến đường cùng, không thể nghịch chuyển được.

“Chát!”

Nhưng ai nấy lại run lên vì dải sáng sau lưng bọn Ngụy Tác đột nhiên bùng lên khí tức khiến hai vực ngoại thiên ma đại đế cũng rùng mình, muốn bái phục.

Bạch sắc quang ảnh bước ra.

“Chìa khóa là bản tâm...” Giọng nói nhẹ nhàng cất lên, như ngọn gió tịch liêu từ trên đỉnh núi vọng về, đầy khí tức từ bi, kỳ diệu.

1288. Chương 1286: Rặng Núi Tịch Liêu Ấy

Bạch sắc quang ảnh không phải chân thân, không có khí huyết khí tức, chỉ là một đoạn thần niệm, không hề có uy áp, nhất cử nhất động đều thập phần bình đạm.

Bọn Ngụy Tác nín thở, không rõ bầu không khí lúc đó thế nào nhưng bạch sắc quang ảnh khiến họ kính ngưỡng chính vì khí tức phát ra.

Lời đáp bình thản vang trong óc khiến chúng run lên.

“Ngươi... ?” Hai vực ngoại thiên ma đại đế đang nhanh chóng khôi phục nguyên khí run giọng: “Ngươi là ai?”

Bạch sắc quang ảnh là hình ảnh một thanh niên mặc phở thông bạch sắc pháp y nhưng tạo cho chúng cảm giác quá đáng sợ từ nội tâm. Chúng từng gặp vô số cường giả, nhưng chưa bao giờ có cảm giác cổ quái thế này, không nhìn thấu đối phương, thậm chí đối phương đạt cảnh giới nào cũng không biết.

“Các người đã quên tổ huấn, chỉ có giáo huấn tiếp theo mới khiến các người nhớ rõ mười vạn năm.” Bạch sắc quang ảnh thông thả nói nhưng thể hiện rõ ái hận, thập phần phân minh.

“Lê nào...” Hai vực ngoại thiên ma đại đế và mấy vực ngoại thiên ma chuẩn để cấp đều lùi mấy bước, kinh hãi cực độ, như thể đọc được thứ gì đó quá đáng sợ.

Bạch sắc quang ảnh không nói gì với vực ngoại thiên ma mà nhìn Ngụy Tác và Linh Lung Thiên gật đầu.

“Chát!”

Khí tức vô hình từ y ẩn vào Ngụy Tác.

Một thiên pháp tắc huyền ảo xuất hiện trong óc gã.

“Y đang truyền pháp!”

“Chỉ là một đoạn thần niệm... Giả thần giả quỷ, tưởng dọa được bọn ta sao!”

Hắc phát vực ngoại thiên ma đại đế hú vang, xé một cánh tay hóa thành hắc sắc cốt kiếm, uy năng thậm chí không kém lời hỏa trường kiếm của Ngụy Tác diễn hóa, chém vào bạch sắc quang ảnh và Ngụy Tác.

“Không có lòng kính sợ sẽ khiến các người diệt vong.”

Bạch sắc quang ảnh thông thả nói, không hề công kích mà cũng đẩy lên nguyên khí dao động kịch liệt, nhưng hắc phát vực ngoại thiên ma đại đế kêu lên thê thảm, thần quang và hắc sắc cốt kiếm trong tay tan đi.

“Tiếp theo dựa vào người.” Giọng nói bình thản vang trong óc Ngụy Tác.

Thời gian đột nhiên dừng lại, cảnh vật trước mắt gã biến ảo.

Gã đứng trên đỉnh núi, gió thổi ào ào nhìn xuống là tịch liêu và hoang vu vô tận.

Ở đầu kia ngọn núi, cạnh vách đá có một sợi xích sắt đã rỉ có một nữ tử xinh đẹp cùng một bạch y nam tử trẻ tuổi.

“Hai người là?”

Ngụy Tác run lên lùi lại một bước, tu vi và cảm tri như gã cũng không nhận ra là hiện thực hay hư ảo.

Nữ tử mặc áo gai thông thường, cung kính đứng phía dưới bạch y nam tử trẻ tuổi, nam tử trẻ tuổi có vẻ là sư trưởng nhìn nàng ta với vẻ hiền hòa ấm áp.

Cả hai không có chút gì hơi hướm phạm trần, như tan vào thiên địa, sắp lẫn vào đỉnh núi tịch liêu, vào mây trắng bay qua, hoặc trong gió lùa.

“Được lắm.” Bạch y nam tử trẻ tuổi mỉm cười nhìn gã, yêu hận rõ ràng, tỏ rõ vẻ tán thưởng và mãn ý.

“Được.” Nữ tử gật đầu, mỉm cười, mục quang nhu hòa.

“Đây là La Phù... Phái bọn ta phát nguyên từ đây, người được truyền thừa thì ta phải đưa đến đây xem, có thể chuyện này ta hơi cổ hủ.” Nhìn Ngụy Tác há miệng vì kinh hãi, bạch y nam tử trẻ tuổi thông thả nói.

“Ta cũng như sư tôn, không muốn cho người thêm gì, chỉ truyền cho một chút ảo diệu của thiên địa.” Nữ tử nhìn Ngụy Tác, nghiêm túc nói.

Ngụy Tác nhớ đến một vài truyền thuyết, “các vị...”

“Ta biết người còn nhiều nghi vấn, người đã xem hình ảnh về Thiên khung, biết Thiên khung không do mình ta tạo thành.” Bạch y nam tử trẻ tuổi tựa hồ hiểu hết nên nói.

“Tiên cảnh chi thực là chuyện gì thế nhỉ?” Ngụy Tác cố thu liễm tâm thần, hỏi bạch y nam tử trẻ tuổi và nữ tử, “Lê nào tiên bối nhìn thấu được vị lai? Tính toán được việc xảy ra sau ngàn ấy vạn năm?”

“Không ai nhìn thấu được thế gian nhân quả, quá khứ có thể tìm về còn vị lai biến ảo mạc trắc, nhưng thế gian luôn cần có lớp thay thế, từ tinh không này đến tinh không khác cần bao nhiêu thời gian, lòng người thay đổi... Bằng sơn tan mất một góc thì bao năm sau mới thành cơn mưa, trong cõi u minh luôn có dấu tích để tìm.” Bạch y nam tử trẻ tuổi nhìn Ngụy Tác, nghiêm túc giải thích: “Ta thoáng thấy được biến đổi sau mười mấy vạn năm, hơn nữa dù thời nào cũng cần có người đứng lên, có thể là người hoặc ai đó, nhưng ai sẽ đứng trước mặt ta thì ta không rõ.”

“Tiên cảnh chi thực chỉ là một khảo nghiệm, để các vị tìm truyền nhân?” Ngụy Tác hít sâu một hơi.

“Tiên cảnh chi thực là một khảo nghiệm, tiên cảnh là gì thì người sẽ nhanh biết thôi. Bọn ta không phải hạng cao cao tại thượng, tụ thủ bàng quan nhìn tất cả, mà cũng cần tìm một truyền nhân, cần người giữ cho thiên địa bọn ta yêu mến này không bị hủy diệt vì lòng tham của một vài kẻ.” Bạch y thanh niên nhìn Ngụy Tác, mục quang hơi lóe lên.

“Chát!”

Thần thức Ngụy Tác tựa hồ xuyên qua vô số tinh không trường hà, trong óc có thêm nhiều hình ảnh.

Đều là những thứ gã không tưởng tượng nổi.

Có thần vương cự điện do cả vì sao luyện chế thành, có vô số tu sĩ lợi hại hơn nhiều đại đế đang giao chiến ngoài tinh không thái hư.

Có những cao thủ hơn xa gã tưởng tượng cũng tan biến theo vũ trụ.

“Các vị ở ngoài vô số tinh không... Ngao du thái hư?! Từng có cường giả mạnh hơn định diệt thiên địa này...” Ngụy Tác hiểu ra, giọng run lên.

“Vẫn có những kẻ muốn cả thiên địa vận chuyển theo ý mình. Mười mấy vạn năm nay, chúng ta không thể quay về thiên địa thân quen, nhưng ai cũng có khởi đầu và kết thúc, có điều không muốn những kẻ luôn tự nhận cao cao tại thượng, chứa tể chúng sinh được tồn tại nên phải chúng ta mới truyền thừa lại. Trong mười mấy vạn năm, ta thoáng thấy được xu hướng của thời thế, thấy những thời đại đi theo con đường bị thảm sau mỗi trận chiến, nhưng ta chưa từng hoài nghi điểm trên.” Bạch y thanh niên mỉm cười với Ngụy Tác.

“Sư tôn!”

Trong óc Ngụy Tác đã hiểu rõ, không còn nén được nữa, vì kính ngưỡng con đường tiên nhân đã đi, kính trọng hai người trước mặt nên gã quỳ xuống. Gã không cần hỏi xảy ra chuyện gì, là hư ảo hay chân thực, vì gã biết có họ là trời cũng không thể sụp.

“La Phù không thích rườm rà.” Nữ tử mỉm cười với bạch y thanh niên.

Bạch y thanh niên mỉm cười không nói nữa, nhìn xuống dưới ngọn núi tịch liêu hoang vu, gió núi ràn rạt khiến tóc và áo y tung bay.

Y không hề có thần quang, tựa hồ thập phần bình phàm.

Nhưng cùng nữ tử đứng đó, cùng ngọn núi cô ngạo, khác nào cây trụ đỡ cả thiên địa.

“Năm xưa ở đây, ta được sư tôn truyền thừa. Người thấy La Phù... tịch tịch không?” Bạch y thanh niên không nhìn Ngụy Tác, mỉm cười nói, “Đứng ở đây nhìn xuống thiên địa, tựa hồ tịch liêu.”

“Không.” Đối diện nhân vật đáng kính này, Ngụy Tác thật lòng lắc đầu, “Vì mỗi còn nhiều người cần quan tâm, còn nhiều người đi cùng.”

“Ta cũng thấy thế. Chỉ là những kẻ đó còn không biết dù thành chí cao vô thượng thì chỉ còn một mình tất trong lòng tịch tịch lắm.” Bạch y thanh niên và nữ tử mỉm cười, tựa hồ vừa ý với câu trả lời của gã.

“Àm!”

Trong núi vang lên tiếng sấm, gió mưa tựa hồ sắp đổ.

“...” Ngụy Tác há miệng nhưng không kịp nói gì thì cảnh tượng đã biến hóa.

“A! ...”

Vực ngoại thiên ma tóc đen văng đi, hắc sắc cốt kiếm tan vỡ.

Bạch sắc quang ảnh mờ đi nhanh chóng, tựa hồ bạch y thanh niên và nữ tử hựu nhìn Ngụy Tác gật đầu.

Thoáng sau, bạch sắc quang ảnh hoàn toàn tan biến.

Chỗ nhũ bạch sắc linh quang quang tráo là ám kim sắc đại môn.

“Nhân vật từng hoành tảo Ma vực cổ tinh đã tan biến!”

“Đây là cửa nối với nơi đó?!”

“Giết y!”

Tích tắc đó, vực ngoại thiên ma đều kêu lên vui mừng, khí tức bào trùm Ngụy Tác.

1289. Chương 1287: Đại Kiếp Nạn Cùng Luân Hồi (đại Kết Cục)

“Cảnh giới của sư tôn thì kẻ bị giáo huấn nhưng không hồi cải như các người vĩnh viễn không hiểu.”

“Tiên cảnh chỉ ở trong lòng.”

Đối diện khí tức ngút trời, Ngụy Tác càng bình tĩnh, thần sắc rất kỳ quái, những lời nói ra không rõ là thương xót hay khinh miệt.

Đỉnh đầu và quanh gã đột nhiên nở bùng vô số bảo hoa, linh thụ.

Bạch sắc bảo thụ diễn hóa trên hư không, cành lá rậm rạp, tỏa vạn trượng tường quang, khí tức không nhiễm phàm trần.

Vực ngoại thiên ma đều kinh hãi.

Ngụy Tác đã cạn kiệt nhưng tiên cảnh lại diễn hóa quanh gã.

Vô cùng vô tận bảo hoa và linh thụ sinh trưởng, như vô số thông thiên chi lộ vươn lên vô tận thái hư.

Đó là cảnh tượng khó hình dung nổi, mỗi nhánh bảo hoa, linh thụ, nhất là bạch sắc bảo thụ quang ảnh, đều rút linh khí kinh nhân từ tinh không khác về.

Là linh nguyên kinh nhân, khác nào vạn cổ linh dược.

“Chát!”

Linh nguyên như có sinh mệnh, liên miên chảy vào thể nội Ngụy Tác.

“A!”

Hắc phát vực ngoại thiên ma đại để rú lên hãi hùng, cánh tay duy nhất hóa thành năm đạo hắc sắc lưu quang, mỗi đạo đều như một tòa bảo tháp, nhưng y chợt nhận ra mi tâm mọc lên một đóa hắc sắc linh hoa.

Chân nguyên và nguyên khí của y tan theo đóa hắc sắc linh hoa mọc ra, năm tòa hắc sắc bảo tháp thần quang tan đi, lúc đến trước mặt Ngụy Tác thì chỉ còn là năm lóng xương.

Y rú lên, năm nhánh xương hóa thành tro, thân thể y cũng hóa thành tro theo, tan vào hư không, chỉ còn lại đóa hắc sắc linh quang từ mi tâm mọc ra.

Một đại để thành tro thì là uy lực thể nào?

“A!”

Bạch cốt vực ngoại thiên ma đại để già nua nghẹn cả thần hồn, sức mạnh này vượt ngoài tầm hiểu biết của lão, lão đang ở trong vạn đạo hỗn độn lưu quang, hình thành một tấm ma đồ, mọi vực ngoại thiên ma tổ thành bạch cốt cự thuyền phía dưới gần như khô cong, tinh khí bị lão hút hết sau đòn này, nhưng tích tắc đó, lão không cảm tri thấy Ngụy Tác, không khóa chặt được gã, thì biết đánh vào đâu.

Ngụy Tác và bọn Cơ Nhã ở trong tầm mắt lão nhưng gã và tất cả như nối liền với cả thiên địa này, ngay trước mặt mà xa vô hạn, vĩnh viễn không chạm tới được.

“Bức tranh này đủ cho các người ngoan ngoãn mười mấy vạn năm.” Ngụy Tác mục quang lóe lên, đóa hắc sắc linh hoa về tay.

Vô cùng vô tận hắc sắc linh quang rải ra, ma đồ của bạch cốt vực ngoại thiên ma đại để diễn hóa bản ngược lại.

“A!”

Trong lúc vực ngoại thiên ma đại để và vô số vực ngoại thiên ma tổ thành bạch cốt cự thuyền kêu vang thì bị ép vào trong ma đồ, hắc sắc linh quang vô cùng chảy theo, biến thành một tấm hắc sắc họa quyền.

Hắc sắc họa quyền là hình ảnh bạch cốt vực ngoại thiên ma đại để và bạch cốt cự thuyền đều như thật, kinh hãi vô vàn.

“Chát!”

Hắc sắc họa quyền vạch lên quỹ tích huyền ảo trên hư không, tinh phong rần rạt.

Hắc sắc họa quyền tựa hồ xuyên qua vô số khe nứt không gian, trực tiếp quay về tinh không của các vực ngoại thiên ma.

“Keng!”

Hư không có vô số thần tắc hiện lên, từng thanh thiên kiếm chém qua, số vực ngoại thiên ma còn lại đều mất mạng.

Thiên địa bình tĩnh lại.

“Vực ngoại thiên ma đều bị diệt? Đại kiếp đã qua?”

“Ngụy Tác, chuyện gì thế nhỉ?”

Hàn Vi Vi và Linh Lung Thiên chấn kinh vô cùng, không hiểu chuyện gì.

“Nếu ta nói là đã được bạch y đại sĩ trong truyền thuyết truyền thừa, người có tin không?” Ngụy Tác nuốt nước bọt, chính gã cũng thấy như vừa trải qua một giấc mơ.

Được Thông Thiên đại để truyền thừa là gã nhận ra mình vừa mở một khung cửa, thấy một thiên địa không tưởng tượng nổi. Nhưng giờ thì lại nhận ra khi đó so với cảnh giới mà bạch y thanh niên và đệ tử thể hiện ra thì thật quá nhỏ nhoi.

“...”

“Ta chỉ muốn cắn chết người.” Hàn Vi Vi nghiêng răng.

Nghe có vẻ không dám tin, nhưng đã xảy ra rồi, không tin không được.

“Tiên cảnh chi thực lẽ nào là truyền thừa mà bạch y đại sĩ cố ý để lại?” Linh Lung Thiên vẫn còn run rẩy, đó là thứ vô số Linh tộc bảo vệ, với nó còn có ý nghĩa càng phi phàm.

“Thành tựu của sư tôn, chúng ta không thể tưởng tượng nổi, sư tôn thấy được quỹ tích mười mấy vạn năm sau...”

Ngụy Tác gật đầu, diễn hóa cảnh tượng đã qua trong não hải tất cả.

“Hóa ra không chỉ dễ hóa giải một lần đại kiếp, mà còn dễ tìm truyền nhân.” Ai nấy cực kỳ chấn kinh, hình tượng bạch y đại sĩ trong truyền thuyết tuy cao vợi nhưng chỉ tận mắt thấy mới biết hào quang của người đó che mờ cổ kim, thiên địa nhật nguyệt cũng không sánh nổi.

“Hóa ra tiên cảnh chi thực là bản tâm, người đó cần bản tâm...” Linh Lung Thiên như hiểu thêm nhiều.

“Ta còn chỗ chưa hiểu.” Hàn Vi Vi lên tiếng. Lúc tất cả nhìn vào thì nàng ta tung chân đá Ngụy Tác, “Ta không hiểu, bạch y đại sĩ trong truyền thuyết sao lại chấp nhận lưu manh đáng chết như người!”

Ai nấy mỉm cười, như trút được gánh nặng.

Còn việc gì vui hơn sau cơn hoạn nạn, vẫn được tự do tồn tại ở thiên địa này?

“A! Đại ca! Tiểu tử, ta gọi ngươi là đại ca nhé, thu ta làm truyền nhân!” Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

“...” Ai nấy suýt trợn tròn trắng mắt xỉu.

Là lục bào lão đầu, lão nhìn Ngụy Tác, mắt sáng lên.

“Cái gì kia?”

Cơ Nhã và Nam Cung Vũ Tinh mỉm cười, bỏ qua lục bào lão đầu, mục quang nhìn vào ám kim sắc đại môn.

Bạch y đại sĩ trong truyền thuyết và nữ tử cũng không nói sau ám kim sắc đại môn là gì.

Ngụy Tác cũng không biết, đưa tay ra.

...

Xuân, cuối xuân.

Sau ám kim sắc đại môn là khung cảnh xuân ấm hoa nở.

Ngụy Tác và Linh Lung Thiên, Cơ Nhã kinh ngạc thấy rằng dưới ánh nắng là mặt biển xanh biếc.

Trên tảng đá cạnh bờ biển có một thiếu niên.

Ngoài xa là một ngư thôn đồ nát không người.

Chân thiếu niên đã nát nhưng vẫn cô ngạo nhìn biển xa.

Nó không biết bọn Ngụy Tác từ hư không đi ra, nó chỉ là phổ thông thiếu niên chưa từng tu luyện công pháp cùng thuật pháp.

Ngụy Tác trải thần thức, chạm vào nguyên khí pháp tắc của thiên địa này, tức thì dị thường chấn kinh.

Thiên địa sau ám kim sắc đại môn còn không ít linh khí linh mạch, đối với tu sĩ thì có khác gì tiên cảnh.

Thần thức gã thấy được còn vô số làng xóm yên bình, vô số phàm nhân chưa từng tiếp xúc với công pháp.

Bạch y đại sĩ để lại cánh cửa thông với thế giới này là sao?

Ngụy Tác đưa những gì thấy được vào ý thức bọn Hàn Vi Vi, không ai hiểu nổi.

Thiếu niên thập phần cô ngạo kiên nghị kia đang nhìn gì, đợi gì?

“Cạch.”

Ngụy Tác trầm mặc nhìn thiếu niên hồi lâu rồi cố ý giẫm nát vỏ sò.

“Các vị là...” Thiếu niên ngoái lại. Gương mặt gầy gò nhưng mục quang rất linh động, thấy bọn Ngụy Tác thì chấn kinh. “Các vị là... tiên nhân?”

“Tiểu đệ tên gì? Sao lại ở đây?”

Bọn Ngụy Tác nhìn nhau, hỏi thiếu niên.

“Ta... ta tên Nguyên Thiên Y...” (1) Thiếu niên nhìn bọn gã, kích động xen lẫn mang, “Thôn này gặp ôn dịch... ta nằm mơ thấy một bạch y tiên nhân nói là sẽ có tiên nhân tới, ta mới đến đây...”

“Nguyên Thiên Y?”

Ngụy Tác không hiểu rồi trong óc hiện lên hình ảnh dãy núi, ngực gã như bị dùi gõ vào, run lên đầy chấn kinh.

Gã nhìn thấy một người chân trần đứng trên miệng vực trên đỉnh núi nhìn một thiếu niên bò lên.

Gã thấy người đó gặp đại kiếp, gặp nhân quả luân hồi.

“Hóa ra đại kiếp sau cùng của người đó là bách thể luân hồi... Sư tôn đã tìm được dấu chân người đó...” Ngụy Tác chấn động nhìn thiếu niên, đại triệt đại ngộ.

“Thế giới này vốn không có cái gọi là tiên, chỉ có những người như chúng ta, nắm được thiên địa ảo bí và sức mạnh mà thôi...” Ngụy Tác cực kỳ nghiêm túc, hít sâu một hơi, từ từ nói với thiếu niên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thong-thien-chi-lo>